Giới thiệu

Cuộc đời Ngô Sở, một thanh niên bình thường với vận may vừa mỉm cười – ba mươi triệu tiền trúng số, bỗng chốc rẽ sang một lối đi không tưởng.

Phút trước còn đang phấn khích chạy như điên trên phố ăn mừng, phút sau, anh đã thấy mình lạc giữa một hoang sơn dã lĩnh đổ nát, đầy rẫy những cây cổ thụ khổng lồ đổ rạp và một bầu không khí ngột ngạt khó tả.

Cảnh tượng hoang tàn như vừa trải qua một trận đại chiến kinh thiên động địa, mà dấu vết rồng ngâm chấn động cửu tiêu vẫn còn vang vọng, khiến vạn vật phải quỳ phục.

Đây không phải mơ, không phải ảo giác.

Ngô Sở bàng hoàng nhận ra mình đã bị dịch chuyển đến một thế giới hoàn toàn xa lạ, một thế giới mà trọng lực mạnh hơn, cây cối to lớn dị thường, và cả thời gian cũng trôi chậm hơn gấp nhiều lần so với Trái Đất quê nhà anh.

Nỗi sợ hãi ban đầu nhanh chóng nhường chỗ cho sự hoang mang tột độ khi Ngô Sở phát hiện ra một sự thật kinh hoàng: xác một con Thanh Long khổng lồ, vắt vẻo trên sườn núi, với cái đầu lở loét và một dòng suối máu đỏ tươi chảy dài xuống chân núi.

Điều này xác nhận rằng anh đang ở trong một thế giới thần thoại thực sự – một thế giới Hồng Hoang đầy rẫy những sinh linh mạnh mẽ và nguy hiểm.

Điện thoại của anh, vật bất ly thân từ thế giới cũ, cũng bắt đầu biến đổi kỳ lạ.

Nó hóa thành một khối vàng ròng với những phù văn huyền ảo, và từ đó, một tiểu tinh linh xinh đẹp, lẳng lơ tên Nghệ Bảo (Tiểu Nghệ) hiện hình.

Nghệ Bảo, vốn là trí tuệ nhân tạo trong điện thoại, giờ đây mang thân xác một thiếu nữ gợi cảm, có khả năng phân tích mọi thông tin từ ký ức của Ngô Sở, đồng thời hé lộ bản chất là một "công đức chí bảo chi linh" – linh hồn của một bảo vật công đức tối thượng.

Cô nàng, với giọng điệu đầy mê hoặc, trở thành "ngón tay vàng" bất đắc dĩ của Ngô Sở, cung cấp cho anh những thông tin quý giá về thế giới này, dù đôi khi cũng không quên trêu chọc chủ nhân của mình.

Giữa lúc hoang mang, Ngô Sở gặp gỡ Tiểu Nguyệt Linh, một nữ đạo đồng non nớt, mang vẻ đẹp phấn điêu ngọc trác và sự ngây thơ đến lạ lùng.

Nguyệt Linh, dù có vẻ ngoài chỉ như một bé gái sáu bảy tuổi, lại là một Thiên Tiên cấp yêu tinh, vừa hóa hình chưa lâu và chuyên về thủy pháp.

Với sự nhầm lẫn đáng yêu, cô bé tưởng Ngô Sở là một "tiền bối" cao nhân bị "bệnh phổ thông" mất hết tu vi, nên luôn một mực tôn kính và phục tùng anh.

Nguyệt Linh cũng kể cho Ngô Sở nghe về trận chiến giữa Tử Ngọc Đạo Nhân và Thanh Long, khiến Tử Ngọc Sơn tan hoang và cây Tiên Thiên Linh Căn Tử Ngọc Linh Nại bị trọng thương, dẫn đến việc trận pháp hộ sơn bị phá vỡ.

Từ một người phàm trần không có chút năng lực nào, Ngô Sở bắt đầu hành trình sinh tồn đầy thử thách.

Anh tập tành chế tác công cụ, từ cái cuốc, đôi đũa đến xà phòng và giấy, dựa trên kiến thức từ thế giới cũ của mình.

Mỗi một phát minh, dù thô sơ, đều được Thiên Đạo giáng xuống công đức, biến chúng thành những linh bảo mang ý nghĩa khai sáng văn minh.

Anh dần khám phá ra mình có thể sử dụng các phép thuật cơ bản như điều khiển lửa, nước, đất và nhận thấy thể chất đang dần thay đổi nhờ hấp thụ linh khí từ thức ăn và môi trường.

Những cuộc gặp gỡ đầu tiên cũng không kém phần kịch tính.

Nhiên Đăng Đạo Nhân, một nhân vật nổi tiếng trong Hồng Hoang, ghé thăm Tử Ngọc Sơn.

Ngô Sở, bằng trí thông minh và sự ma mãnh của mình, đã dùng chính những "ký ức không lành mạnh" của mình để "đánh lừa" Nhiên Đăng, khiến lão đạo sĩ kinh hãi bỏ chạy và củng cố thêm hình tượng "cao nhân" trong mắt các sinh linh Hồng Hoang.

Sau đó, thủ lĩnh tộc Lang Kêu Nguyệt cũng dẫn theo bầy sói đến xin Ngô Sở "bao ăn bao ở" sau khi chứng kiến "thần uy" của anh khi anh "đuổi" được một con hắc hùng khổng lồ.

Với sự giúp đỡ của Nguyệt Linh và Nghệ Bảo, Ngô Sở bắt đầu một cuộc sống mới trên Tử Ngọc Sơn.

Anh dùng máu và thịt rồng (từ xác Thanh Long) để bồi dưỡng cho cây Tử Ngọc Linh Nại, giúp nó hồi sinh và mọc những chồi non mới, từ đó hứa hẹn khả năng phục hồi trận pháp hộ sơn.

Anh cũng xây dựng một tòa cung điện nguy nga tráng lệ trên đỉnh thần mộc, kết hợp kiến trúc hiện đại và vật liệu quý giá của Hồng Hoang, tiếp tục được Thiên Đạo ban thưởng công đức.

Cuộc sống của Ngô Sở, dù đơn điệu, nhưng đầy đủ và no ấm.

Anh "tu luyện" bằng cách ăn các loại linh vật, hấp thụ tinh hoa mặt trời, mặt trăng và linh khí trời đất, từng bước thăng cấp từ cảnh

giới Phàm Nhân lên Tiên Thiên.

Thể chất của anh không ngừng cường hóa, từ một thư sinh yếu ớt trở thành một "siêu nhân" trong mắt các sinh linh yếu hơn.

Tuy nhiên, sự kiện ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân chính thức thành lập thế lực, phân chia quản lý thủy tộc, cầm thú và tẩu thú, cho thấy một thời kỳ đại chiến mới sắp sửa diễn ra.

Ngô Sở nhận ra rằng, dù đã có một cuộc sống an nhàn tạm thời, tương lai của anh và những người bạn nhỏ trên Tử Ngọc Sơn vẫn còn rất nhiều hiểm nguy, và anh cần phải mạnh mẽ hơn nữa để bảo vệ mái ấm của mình trong thế giới Hồng Hoang rộng lớn và khốc liệt này.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 976

Chương 977

Chương 978

Chương 979

Chương 980

Chương 981

Chương 982

Chương 983

Chương 984

Chương 985

Chương 986

Chương 987

Chương 988

Chương 989

Chương 990

Chương 991

Chương 992

Chương 993

Chương 994

Chương 995

Chương 996

Chương 997

Chương 998

Chương 999

Chương 1000

Chương 1001

Chương 1002

Chương 1

Rồng ngâm chín tầng trời, tiếng như sấm sét kinh hoàng, gió nổi mây vần, cuồn cuộn cuồn cuộn.

Trong trời đất, trừ đi tiếng rồng ngâm ấy, liền không còn bất kỳ âm thanh nào khác, đại địa một mảnh tĩnh lặng, phảng phất vạn vật trong trời đất đều thần phục trước tiếng rồng ngâm này.

Phóng tầm mắt nhìn ra, núi xanh nguy nga đều bị phá hủy, khe núi hoang vắng u tịch đều bị lấp đầy, cây rừng chọc trời từng cây từng cây đổ rạp, có thể nói là ngàn vết trăm lỗ, khắp nơi tan hoang.

Nếu từ trên mây nhìn xuống, liền biết cảnh tượng tan hoang như vậy, kéo dài không chỉ ngàn vạn dặm.Một thanh niên đột nhiên xuất hiện trên một đỉnh núi xanh, cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, thần sắc ngỡ ngàng, sau đó lại phá lên cười ha hả, tiếp đó dốc sức bật người lên, như muốn bay thẳng lên tầng mây.

Nhưng hắn chỉ nhảy vọt lên được vài tấc, liền rơi xuống.Gì vậy?

Trong mơ mình còn không thể bay sao?

Quá đáng rồi!

Bay lên nào...!Hắn lại nhảy thêm lần nữa, kết quả vẫn chỉ cao vài tấc, ngay cả một lon Coca-Cola cũng không nhảy qua được.

Thế là, hắn sững sờ, tát vào đùi mình một cái.

Bốp...

âm thanh giòn giã, đùi đau nhói.Không phải mơ?

Hắn lại tự tát vào đùi mình một cái, rồi nhíu mày rít lên.Hoàn hồn một lát, hắn lại lén nhéo vào đùi một cái, thần tình kinh ngạc bất định,

cuối cùng lôi điện thoại ra xem, không có bất kỳ tín hiệu mạng nào, ngay cả cuộc gọi cầu cứu cũng không gọi được.Hắn tên là Ngô Sở, là một người làm công xã hội bình thường, may mắn không tệ.

Hồi tưởng lại một phút trước, hắn còn đang vui mừng vì mình đã trúng giải đặc biệt ba mươi triệu, hơn nữa còn thật sự lãnh được tiền nên vui vẻ chạy như điên, la hét trên phố, bị không ít người coi là thằng điên.

Không ngờ giây phút tiếp theo, chạy chạy thế nào lại chạy đến vùng núi hoang vắng này.

Ngô Sở vốn dĩ cho rằng mình vui quá hóa rồ, ký ức xuất hiện hỗn loạn, cho rằng mình đã về nhà nghỉ ngơi, giờ này đang nằm mơ, mơ thấy cảnh tượng kỳ quái như vậy!

Giờ hồi tưởng lại, khi nãy mình chạy như điên trên đường lớn, những cảnh vật lùi lại kia, dường như có chút bất thường.

Thế nhưng, làm sao có thể?

Trên đời này sao lại có chuyện kỳ dị như vậy?

Chẳng lẽ mình chạy chạy thế nào, thật sự chạy vào một đường hầm thời gian rồi?Lúc này, đầu óc Ngô Sở cứ ong ong.

Hắn giơ tay nhìn đôi tay mình, rồi lại nhìn đôi chân mình, một đôi giày vải đen bình thường, chiếc quần bò đen quen thuộc, thân trên vẫn là chiếc áo phông trắng, bên ngoài là chiếc áo khoác mỏng đen, một bộ trang phục mùa xuân rất điển hình.

Thế là hắn nhịn không được lại tự tát vào đùi còn lại một cái.

Vẫn đau nhói như cũ.Nhận ra mình có lẽ thật sự đã tiến vào một đường hầm thời gian nào đó, chạy đến một thế giới xa lạ, Ngô Sở lập tức có chút không giữ được bình tĩnh.

Ba mươi triệu tiền thưởng đã cầm được hai mươi tư triệu, còn chưa kịp tiêu một xu!

Hắn thậm chí còn cảm thấy nửa đời sau không cần lo lắng, xe sang mỹ nhân đang chờ.

Nhưng bây giờ...Đương nhiên, vấn đề mấu chốt không phải là tiền đã tiêu hay chưa, mà là sự bất an bản năng của con người đối với môi trường xa lạ đã mang lại cho hắn nỗi sợ hãi.

Đây rốt cuộc là cái quỷ quái nơi nào?

Âm thanh như tiếng rồng ngâm trước đó, lại là do quái thú gì phát ra?

Nhìn lại những cây cổ thụ đổ rạp xung quanh, trong lòng hắn chỉ có một chữ... chết tiệt.

Trên Địa Cầu sao lại có cây to như vậy?

Hơn nữa còn là từng mảng từng mảng.

Xa xa còn có một cây cổ thụ chọc trời không có tán lá, như một ngọn trường mâu khổng lồ, đâm thẳng lên trời xanh.

Trong lòng phiền muộn rối bời, hắn không khỏi lại tự vỗ vào đùi vài cái, hắn cũng không biết trong tiềm thức mình đã tự đánh mình bao nhiêu cái, khi hắn nhận ra đây là chuyện không thể thay đổi, chỉ có thể thất thần ngồi sụp xuống đất.

Đời người đại khởi đại lạc quá nhanh, uất ức đến mức khiến người ta muốn khóc.Ngô Sở với đầu óc trống rỗng, ngồi ngây người trên đất một lúc, sau đó lại lo lắng đứng dậy, đi đi lại lại trên đỉnh núi trọc lóc này, trên trán dường như xoay vần ba chữ 'làm sao đây, làm sao đây, làm sao đây'.

Hắn phát hiện mình thế nào cũng không thể bình tĩnh lại, cái tính

tùy ngộ nhi an trước giờ, lúc này căn bản chẳng có tác dụng gì, không thể an ủi được tâm trạng rối bời kia.

Nghĩ đến việc mình có thể đã rời xa xã hội hiện đại, thậm chí là rời xa Địa Cầu, thân thể hắn liền run rẩy không kiểm soát, đó không phải là kích động, đó là sợ hãi, hoảng loạn.

Xuyên việt?

Làm sao có thể chứ?

Chẳng qua đó chỉ là tưởng tượng của mấy tác giả văn học điện ảnh mà thôi!

Nhưng nhìn thấy vùng núi hoang dã này, xung quanh không có bất kỳ tiếng côn trùng hay chim hót nào, yên tĩnh đến đáng sợ, cảm giác bất an lặng lẽ bò lên tâm trí, đè nén khiến hắn có chút sụp đổ, hắn lại không thể không đối mặt với sự thật đáng sợ trước mắt này.Thất thần ngồi xuống đất, một lúc sau, hắn vươn tay vỗ vào mặt mình, vừa điều chỉnh hô hấp và cảm xúc, vừa tự xây dựng tâm lý.

Mãi lâu sau, Ngô Sở mới chú ý đến sự bất thường dưới thân mình.

Dưới hắn là những tảng đá lớn màu xanh trọc lóc, nhìn như từng phiến vảy đá màu xanh to bằng chậu rửa mặt ghép nối lại thành, vảy đá lớn nhỏ tương đồng, sắp xếp ngay ngắn có trật tự, hơn nữa chất cảm không hề thô ráp, thậm chí còn có cảm giác như ngọc trơn.

Dưới ánh nắng chiếu rọi, cảm giác chạm vào không hề nóng bức, ngược lại còn có chút mát lạnh.

Kiểm tra kỹ một lượt, hắn lập tức bật dậy khỏi mặt đất, kết quả nhảy được nửa chừng, lại té cái phịch xuống đất, hắn dường như nghĩ đến một khả năng đáng sợ nào đó, tim đập phảng phất như lỡ vài nhịp, sau đó cẩn thận từng li từng tí bò về phía trước, để xác thực suy đoán trong lòng mình.Bò bò thế nào, khi hắn nhìn thấy cái đầu lâu to

lớn vô cùng, lại còn nanh vuốt lởm chởm treo ở lưng chừng núi, liền lập tức bị dọa cho ngây người.

Hắn rụt cổ lại, vùi đầu xuống, hít thở sâu vài hơi, sau đó lại cẩn thận từng li từng tí lôi điện thoại ra khỏi túi, hướng về phía cái đầu lâu to lớn kia, phóng to màn hình.

Đó là một cái đầu lâu của sinh vật thần thoại mà vô số người sống trong yên bình vô cùng sùng bái: đầu trâu màu xanh, sừng hươu trắng muốt, trợn trừng đôi mắt vàng kim to lớn, bên mép còn có hai sợi râu dài như những sợi tiên khổng lồ rũ xuống đất một cách lộn xộn.

Chiếc lưỡi dài đỏ tươi vô lực thò ra khỏi mép, dưới cái đầu lâu nanh vuốt lởm chởm này, một dòng suối đỏ tươi chảy dài xuống chân núi.

Đây là một con Thanh Long chỉ có thể xuất hiện trong thần thoại, thân rồng nằm ngang giữa khe núi, nhìn tình hình dường như đã chết, cứ thế treo trên đỉnh núi.

Chỉ là không biết nó có chết hẳn chưa, dù sao đây cũng là sinh vật thần thoại.

Ngô Sở thầm tặc lưỡi, trong lòng hoảng sợ bất an, lại nghĩ đến tiếng rồng ngâm trước đó.

Hắn nhịn không được lại rụt rè nhéo vào đùi mình một cái...

Cơn đau khiến hắn phải há miệng lè lưỡi, ngũ quan không tự chủ mà vặn vẹo lại, rít lên một hơi khí lạnh, khiến hắn cảm thấy có chút lạnh thấu tim.

Đây rốt cuộc là một thế giới thần kỳ như thế nào chứ?

Ngô Sở có chút muốn khóc không ra nước mắt, trong lòng hoảng loạn lại lần nữa ngẩng mắt nhìn bốn phía, đỉnh núi này chắc chắn không thể ở lâu, ai biết con đại long này có thật sự chết rồi không?

Khi nhìn thấy bên cạnh cái cây cổ thụ đằng xa có một cái hồ lớn không biết rộng bao nhiêu, hắn quyết định rời khỏi đây trước, tiến về phía đó.Sau khi trong tiềm thức lại chụp vài tấm ảnh, Ngô Sở mới cẩn thận từng li từng tí bò dọc theo sống lưng rồng về phía đuôi rồng, tuy rằng lưng rồng rất rộng, nhưng vì nó nghiêng xuống, nên trừ vây lưng trên sống lưng rồng ra, những thứ khác không có bất kỳ vật cản nào có thể làm chậm tốc độ trượt xuống.

Hắn tỏ ra đặc biệt cẩn thận.

Đến khi bò đến đuôi rồng thì cũng đến chân núi.

May mắn thay ngọn núi bị vỡ nát này không quá dốc, khiến độ nghiêng của lưng rồng cũng không quá lớn, nếu không thật sự không thể đi được.

Khi đặt chân lên mặt đất mới tinh do sự đổ vỡ tạo thành, hắn mới cảm giác có chút vững vàng.

Ngoảnh đầu nhìn lại, thân rồng khổng lồ kia cứ như treo trên núi, hai bên thân rồng là cây cổ thụ đổ rạp và đá vụn nằm la liệt trên đất, thỉnh thoảng có thể thấy một chút màu xanh giữa những tảng đá vụn.

Ngô Sở lại lôi điện thoại ra chụp vài tấm ảnh, rồi xoay người đi về phía hồ lớn đằng xa.Vừa đi, hắn liền phát hiện vấn đề, trước đó khi cẩn thận bò trên lưng rồng còn chưa nhận ra, bây giờ vừa đi bộ, hắn liền phản ứng lại, trọng lực của thế giới này, dường như khác với Địa Cầu, thảo nào trước đó hắn nhảy lên còn không cao bằng một lon Coca-Cola.

Kết quả của trọng lực mạnh hơn chính là, cảm giác mệt mỏi ngày càng tăng, quãng đường chỉ khoảng hơn chục dặm, đi đi dừng dừng, vậy mà đã tốn của hắn hơn chục tiếng đồng hồ, lòng bàn chân sớm đã phồng rộp máu, toàn thân như bị ngâm nước, mồ hôi chảy đầm đìa, đầu váng mắt hoa, môi khô nứt nẻ.

Ống quần và giày đen đã biến thành màu vàng đất, vô cùng thảm hại.

Ban đầu hắn còn nghĩ rằng thế giới này có thể xuất hiện những cây to như vậy, nồng độ oxy có lẽ cao hơn Địa Cầu, cơ thể mình có thể sẽ không thích ứng, nhưng sau khi đi được một đoạn đường, hắn mới phát hiện, lo lắng này có hơi thừa thãi.

Hơn nữa, đi mệt mỏi nghỉ một chút, sức lực rất nhanh có thể hồi phục một cách đáng ngạc nhiên.

Thêm vào đó, đằng xa còn có một hồ nước lớn đang chờ hắn, khiến hắn có thể vọng mai chỉ khát một chút.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là đỉnh núi bị vỡ nát, trên đường không có bụi cây, đi lại dễ dàng hơn.

Nếu mà đi trong rừng rậm nguyên thủy, chắc hắn phải khóc thét.

Khi gặp phải những cây cổ thụ có đường kính thô đến vài chục mét, thậm chí vài chục mét đổ ngang trước mặt, hắn chỉ có thể luồn lách qua khe hở giữa thân cây và cành cây.

Những cây cổ thụ đường kính vài mét từng là cổ thụ lớn, ở đây, đều chỉ có thể coi là đàn em.

Trên những cây cổ thụ đổ rạp trên đất, lá cây dưới ánh nắng chói chang đã mềm rũ xuống, rệu rã lay động theo gió.

Trọng lực khác biệt, thi thể rồng treo trên núi, cổ thụ đổ ngang khắp nơi, cùng với các loại cây cỏ kỳ lạ không nhận ra, khiến hắn hiểu rõ, nơi đây không còn là Địa Cầu trước kia.

Đi đi dừng dừng suốt chặng đường, cảm giác hai chân đã không còn là của mình nữa, Ngô Sở cũng không biết trên đường đi qua, mình rốt cuộc đã thầm mắng bao nhiêu lần cái từ 'chết tiệt' kia.

Từ việc tưởng là mơ đến đối mặt hiện thực, từ đắc ý đến thất vọng, từ bình tĩnh tự tại đến hoảng loạn thất thố... hắn mới phát hiện, hóa ra thằng hề lại chính là mình!

Ta thật sự không muốn xuyên việt mà!

Chương 2

Ngô Sở thầm thở dài than vãn.Khi hắn từng bước một, khó khăn lội qua, cuối cùng cũng đến bên hồ lớn, thật sự nhìn rõ cây cổ thụ kia rốt cuộc lớn đến mức nào, mới hiểu được sự thần kỳ của tạo hóa.

Theo hắn thấy, cây thần mộc có vỏ cây màu xám trắng này, ít nhất cũng phải hai ba trăm mét đường kính, thân cây thẳng đứng như ngọn giáo, cũng không biết cụ thể cao bao nhiêu, tán lá phía trên đã biến mất.

Con người đứng bên cạnh, quả thực nhỏ bé như một con kiến.

Bên hồ còn có một ít mảnh vỡ của cây cổ thụ, như những ngọn núi ngọc màu tím tản mát khắp nơi, tán lá bị gãy, đổ nghiêng trong hồ lớn, tán lá to lớn đến mức, nhìn như một khu rừng nhỏ đứng sừng sững giữa hồ.

Lúc này mặt hồ tĩnh lặng không gợn sóng, nhìn như một cái liếc mắt cũng không thấy bờ, bờ hồ phía xa nhìn rất mờ ảo, ít nhất cũng phải vài chục đến trăm dặm.

Một thế giới nguyên thủy như vậy, khiến hắn cảm thấy cái mạng nhỏ của mình bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ mạng.

Hắn có chút bàng hoàng bất lực nhìn mọi thứ xung quanh, sau đó lại trong tiềm thức lôi điện thoại ra, chụp lia lịa một trận, thậm chí còn lấy cây cổ thụ làm nền, tự chụp một tấm.Bên cạnh cây cổ thụ, là một thung lũng có diện tích khá rộng, trong thung lũng mọc đầy các loại kỳ hoa dị thảo, thân cây của chúng đều rất lớn, có cây lá còn to hơn cả hắn.

Thung lũng này hẳn đã từng bị nước hồ nhấn chìm, những cánh đồng hoa nghiêng nghiêng từng mảng về phía sâu trong thung lũng,

trông có chút giống như bị phong ba bão táp tàn phá.

Tuy nhiên, dù những cánh hoa kỳ lạ kia đã trong tình trạng tàn tạ, nhưng hương thơm nồng đậm vẫn còn lảng vảng trong thung lũng này, khiến người ta tâm khoáng thần di, say đắm.

Chỉ là lúc này, trong cánh đồng hoa này, không có ong mật cũng không có bướm.

Ngô Sở đi dạo quanh mép cánh đồng kỳ hoa dị thảo này một vòng, phát hiện phía sau cánh đồng hoa, sâu trong thung lũng, có một cái hồ nước hình tròn đường kính khoảng hai ba mét.

Hồ nước như được khảm vào một tảng đá, trong suốt khác thường, nước từ khe đá chảy ra róc rách, nhưng lại rất kỳ lạ là không tràn ra khỏi hồ.

Tuy rất khát, nhưng Ngô Sở vẫn không đi đến hồ lớn lấy nước, mãi đến khi tìm thấy cái hồ nước nhỏ này, hắn mới có chút do dự.

Kiểm tra xung quanh hồ nước, không thấy dấu chân dã thú, hắn lúc này mới nhìn chằm chằm vào mặt nước, đôi mắt lóe lên.

Lâu sau...

Ngô Sở lặng lẽ nằm rạp xuống bên hồ nước.

Dù sao thì, cứ giải khát trước đã, một dòng suối trong vắt như vậy, nghĩ rằng chắc sẽ không có loại ký sinh trùng đáng sợ nào đâu nhỉ!

Hắn chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

Ngay sau khi hắn uống một ngụm nước suối ngọt lành, hắn phảng phất cảm thấy, mình như bị một loại cự thú nào đó theo dõi, khiến hắn không tự chủ được mà cảm thấy da đầu tê dại.Ngay khi Ngô Sở cảm thấy mình hình như bị quái vật khổng lồ nào đó theo dõi, thân thể

cứng đờ, da đầu tê dại, thì một đạo kim quang hạo hãn từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đáp lên người hắn.

Kim quang mênh mông, như một biển vàng rực rỡ, cuồn cuộn chấn động.

Cảm thấy mình đang tắm mình trong biển vàng này, hai mắt Ngô Sở lại một lần nữa trợn trừng, sau đó đứng bất động tại chỗ, không dám nhúc nhích.

Lâu sau, kim quang thu lại, cảm giác bị quái vật khổng lồ theo dõi kia mới biến mất.

Ngô Sở có chút nghi hoặc, quay đầu nhìn quanh, bốn phía vẫn một mảnh tĩnh lặng, chỉ có từng đợt gió thổi từ mặt hồ về phía cánh đồng hoa này, có vẻ hơi ồn ào.

Hắn không biết luồng kim quang kia từ đâu đến, lại biến mất đi đâu, cũng không biết ở cái nơi kỳ lạ không nghe thấy bất kỳ tiếng côn trùng hay chim hót nào này, liệu có còn ẩn giấu những thứ đáng sợ hơn nữa hay không.

Lúc này, hắn như một con thỏ thót tim, cẩn thận từng li từng tí quan sát mọi thứ xung quanh, chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay, cũng đủ khiến hắn kinh hồn bạt vía.Ngẩng đầu nhìn sắc trời, lông mày hắn lại hơi nhíu lại.

Hắn phát hiện, tuy rằng từ lúc hắn xuất hiện ở thế giới này cho đến khi đến đây, thời gian trên điện thoại đã trôi qua mười lăm mười sáu tiếng, nhưng mặt trời trên không trung, dường như vẫn không hề di chuyển bao nhiêu.

Hắn có chút nghi hoặc, suy nghĩ một lát, liền cất bước xuyên qua cánh đồng hoa kia, chuẩn bị đến dưới gốc cây cổ thụ lớn kia dựng một túp lều tạm bợ, rồi đốt một đống lửa trại.

Không có đồ ăn thì còn có thể chịu đựng một chút, nếu không có lửa, cảm giác không an toàn quá lớn.

Lửa, là nguồn sức mạnh tốt nhất xua tan nỗi sợ hãi trong đêm tối.

Mặc dù hắn cũng không biết đêm tối khi nào sẽ đến.Thế nhưng, còn chưa kịp đi xuyên qua cánh đồng hoa kia, hắn liền cảm thấy trong bụng một trận đau quặn thắt, hắn lập tức cởi thắt lưng quần, kéo quần xuống, ngồi xổm vào bụi hoa.

Phụt phụt phụt...

Một mùi hôi thối nồng nặc lan tỏa khắp nơi, suýt chút nữa khiến hắn ngất xỉu.

Ngô Sở vừa bịt mũi, vừa nhíu mày suy nghĩ, có chút lo lắng không biết mình vừa rồi uống nước có dính phải vi khuẩn gì không, mà cơ thể hắn lại phản ứng nhanh như vậy.

Sắp chết rồi sao!

Quả nhiên, xuyên không dễ chết nhất, mấy tiểu thuyết điện ảnh kia toàn là lừa người, sinh vật trên Địa Cầu, làm sao có thể dễ dàng thích nghi với vi khuẩn của thế giới khác?

Xin lỗi tất cả các tiền bối xuyên việt, ta có lẽ sẽ trở thành người xuyên việt đầu tiên chết vì không hợp thủy thổ rồi.

Hắn đang ngồi xổm trên đất, có chút u sầu nghĩ, sau đó lại bật cười.

Hắn phát hiện mình vào khoảnh khắc này lại không nghĩ đến sợ hãi, mà lại là những ý nghĩ vô lý này.

Đời người, quả nhiên sẽ đầy rẫy những điều bất ngờ mà!

May mắn thay, cùng với chất thải trong bụng được bài tiết ra, cả người hắn đều cảm thấy sảng khoái.

Nhưng hắn rất nhanh lại có chút khổ não nhìn những bông hoa cỏ dại bên cạnh, nhớ lại những năm tháng tuổi thơ không dám hồi tưởng khi đi vệ sinh ở nông thôn.

Chỉ là đang ở ngoài hoang dã, cũng chẳng có gì phải câu nệ nữa.Một lúc sau, Ngô Sở dứt khoát đưa bàn tay tội lỗi về phía những bông hoa cỏ đáng yêu bên cạnh, làm cái việc phá hoại cảnh đẹp, hái hoa bắt bướm.

Tuy nhiên điều khiến hắn bất ngờ là, hắn lại không thể xé đứt những bông hoa cỏ trông có vẻ yếu ớt này. 'Đây rốt cuộc là cái quỷ quái nơi nào, ngay cả cỏ cây này ta cũng không xé đứt được?

Ta ở thế giới này phế vật đến vậy sao?

Ngay cả sức một cọng cỏ cũng không có?' May mắn thay, sau khi thử vài lần, Ngô Sở liền phát hiện, men theo cuống lá của cọng cỏ và phần nối với thân cây mà tuốt xuống, vẫn có thể tách chúng ra.

Một lúc sau, Ngô Sở mới sảng khoái đứng dậy, thắt thắt lưng, bịt mũi quay đầu nhìn lại hiện trường vụ án thảm khốc do mình gây ra.

Bình ổn hô hấp, 'nhanh chóng' trốn khỏi hiện trường, hắn xuyên qua mấy trăm mét cánh đồng hoa, kết quả trên đường gặp phải một quả trái cây to bằng chậu rửa mặt.Quả trái cây như một khối ngọc thạch màu tím, nhìn có chút giống quả mận và quả na, vỏ ngoài trơn bóng, cầm lên nặng trĩu, cũng không biết có độc hay không.

Tuy nhiên Ngô Sở vẫn ôm quả trái cây lên, đi đến dưới gốc cây cổ thụ lớn kia.

Ngẩng mắt nhìn lên, cây cổ thụ lớn này cứ như một bức tường gỗ khổng lồ chắn trước mặt hắn, vỏ cây thô ráp nhìn như mặt đất khô nứt, rễ cây to khỏe như từng con mãng xà khổng lồ màu xám, mạnh mẽ cắm sâu vào lòng đất, bám chắc trên mặt đất.

Ngô Sở đặt quả trái cây màu tím xuống giữa hai cái rễ cây lộ ra khỏi mặt đất, cách nhau hơn chục mét, nhìn hai bên rễ cây to khỏe màu xám cao hơn mặt đất vài mét, hoàn toàn có thể dùng chúng làm hai bức tường.Hắn muốn đi tìm chút cành cây khô về làm củi, chỉ có thể vòng qua cây cổ thụ lớn này.

Những khối gỗ màu tím nứt vỡ tản mát trên đất, vỏ cây xám trắng, nhưng bên trong lại như ngọc thạch màu tím, đoán chừng không thể khoan được.

Chất liệu của chúng vô cùng cứng rắn, Ngô Sở đã thử dùng cành cây nhỏ gõ vào, âm thanh phát ra không giống âm thanh của gỗ, ngược lại có chút giống tiếng kim loại va chạm.

Vòng qua cây cổ thụ lớn, Ngô Sở đến khu rừng phía sau cây cổ thụ.

Rừng núi bên này cũng giống như những nơi khác, khắp nơi đều là đá vụn và gỗ gãy, đỉnh núi đã bị đánh nát từ giữa, vô số bùn đất đá tản mát khắp nơi.

Chương 3

Hắn đoán, nơi này có lẽ đã từng trải qua một trận đại chiến long trời lở đất.

Cuối cùng, con Thanh Long kia bị người ta tru sát tại đây, mà vô số dặm núi xanh trùng điệp, rừng cổ thụ mênh mông xung quanh, cũng bị ảnh hưởng bởi trận đại chiến kinh thiên đó, trở nên một mảnh tan hoang.

Chỉ có một vài cây cổ thụ tham thiên may mắn còn đứng sừng sững giữa rừng, nhưng so với cây thiên mộc chọc trời bên cạnh hắn, những cây cổ thụ khác đều chỉ có thể coi là con cháu.

Một thế giới có rồng, tuyệt đối là thế giới thần thoại a!

Trong thế giới thần thoại, mạng người...

Ngô Sở cảm thấy cái mạng nhỏ của mình có lẽ còn không bằng mấy cọng cỏ.

Trên đất không thiếu cành khô, Ngô Sở cũng tìm được không ít vỏ cây mềm dễ cháy, cùng với một ít cỏ khô, có thể dùng để nhóm lửa.

Hắn tỏ ra có chút cẩn thận từng li từng tí, bởi vì hắn phát hiện, thế giới này, ngay cả kiến cũng trông đặc biệt to khỏe, thậm chí không thiếu những con to bằng ngón cái.

Hắn cũng không biết, nếu mình bị chúng cắn một miếng, liệu có bị độc chết hay không.Khi Ngô Sở thở hổn hển đi đi lại lại vài vòng, chuẩn bị xong xuôi mọi thứ để nhóm lửa, lần đầu tiên trong đời hắn bắt đầu công trình khoan gỗ lấy lửa ngoài trời.

Gần nửa tiếng sau, nhìn đôi tay đã đỏ bừng một mảng, lại còn đau rát bỏng, Ngô Sở chán nản ngẩng đầu lên, nhíu mày, mồ hôi đầm đìa.

Khi gần một tiếng đồng hồ trôi qua, hắn trực tiếp quăng cành khô trong tay xuống đất. 'Tổ cha cái khoan gỗ lấy lửa!' Hắn thở hổn hển ngồi xuống chỗ râm mát bên gốc cây, tựa vào rễ cây, nhìn đôi tay đau rát như bị bỏng, trong lòng thầm niệm tam tự kinh phiên bản quốc tế.

Chất liệu của những cành cây khô này đều cực kỳ cứng rắn, ngay cả khi nhét hết cỏ khô và vỏ cây mềm vào 'lỗ khoan', với tốc độ hắn kéo cây côn gỗ nhỏ, vẫn không đủ để tạo ra đủ nhiệt lượng để đốt cháy cỏ khô và vỏ cây mềm đó.Dựa lưng vào cây cổ thụ lớn, hắn nghỉ ngơi một lúc, nghe tiếng bụng réo lên ùng ục, mồ hôi lại không tự chủ mà từ hai mắt hắn dần dần lăn xuống.

Ngô Sở cảm thấy, sau khi trúng giải đặc biệt ba mươi triệu kia, mình đã dùng hết tất cả vận may trong đời, giờ phải bắt đầu gặp xui xẻo rồi.

Sau khi trút bỏ một phen, hắn mới cố gắng thu dọn lại cảm xúc sắp sụp đổ, đứng dậy nhìn quả trái cây màu tím trên đất, rồi đi về phía hồ nước nhỏ phía sau cánh đồng hoa.

Điều duy nhất hắn có thể khẳng định bây giờ là, nước ở hồ nước nhỏ kia không có độc.

Tránh khỏi 'hiện trường vụ án' do mình gây ra, hắn lại mở một con đường mới trong cánh đồng hoa, đến chỗ hồ nước nhỏ đó, sau khi bổ sung đầy đủ lượng nước đã mất, lại lần nữa quay về dưới gốc thiên mộc, bản năng suy nghĩ xem mình tiếp theo phải làm gì?Nghỉ ngơi khoảng nửa tiếng, Ngô Sở đứng dậy đi dọc theo bờ hồ về phía đông, trong khu rừng trước đó, hắn đã dựa vào hướng lá cây sinh trưởng để xác định phương hướng.

Tuy rằng phương pháp xác định phương hướng này trên Địa Cầu, có lẽ không phù hợp với thế giới thần kỳ này, nhưng tạm thời cứ coi như là khả thi đi!

Thế nhưng, hắn còn chưa đi được hai ba dặm, liền lập tức quay trở lại.

Hắn phát hiện, trong rừng bên bờ hồ, lại có một tấm mạng nhện khổng lồ, giăng giữa hai cây cổ thụ lớn, diện tích của mạng nhện, ước chừng phải mấy chục mét vuông.

Ở giữa mạng nhện đó, còn đang bò một con nhện khổng lồ to bằng chậu rửa mặt, màu sắc sặc sỡ.Cẩn thận từng li từng tí lui về dưới gốc thiên mộc kia, Ngô Sở không khỏi có chút chán nản.

Không biết đã qua bao lâu, hắn lại ngẩng đầu lên, nhìn về phía quả trái cây màu tím kia, trước sau hai mươi mấy tiếng đồng hồ không ăn gì, vừa mệt vừa đói, hắn đã không muốn nhịn nữa rồi. 'Mẹ kiếp!

Có độc thì có độc vậy!' Ôm quả trái cây lên, nghĩ đến mọi thứ mình đã gặp phải hôm nay, Ngô Sở quyết định không bạc đãi bản thân nữa, kẻo quay đầu lại bị dã thú tha đi, mà mình vẫn đói bụng.

Được no bụng rồi bị độc chết, dù sao cũng tốt hơn là đói bụng rồi bị dã thú tha đi!

Trong lòng hạ quyết tâm, Ngô Sở liền như đối mặt với kẻ thù mà hung hăng cắn vào quả trái cây trong tay, may mắn thay vỏ quả tuy dai, nhưng cũng không phải là không thể cắn được, không bị gãy răng.

Thịt quả giòn tan, nước ép màu tím nhạt, chảy ra từ thịt quả màu tím, hương thơm của thịt quả, tràn ngập chóp mũi hắn, khiến hắn cảm thấy tâm khoáng thần di.

Vị ngọt thơm bất ngờ, khiến hắn ngây ngẩn cả người, phảng phất như mỗi tế bào trên toàn thân đều đang reo hò vì mùi hương ngọt ngào này, tứ chi bách hài đều cảm thấy thông suốt.

Lớn đến vậy, hắn chưa từng ăn một loại trái cây nào ngọt lành đến thế, vị ngọt thơm, hương lạ lãng đãng, có chút mộng ảo, như thể đang

dạo bước trên mây, cảm giác đó không thể diễn tả được. 'Ngọt thơm như vậy, dù có độc, thì cũng đáng!' Ngô Sở tiếp tục cúi đầu gặm, quyết định trước tiên cứ tận hưởng khoảnh khắc hạnh phúc này.Hắn ôm quả trái cây, vừa ăn vừa đi về phía bờ hồ, rồi lại men theo những rễ cây màu xám trắng như rồng như mãng, một đầu cắm sâu vào lòng đất, đi lên, cho đến khi đến chỗ nối giữa rễ cây và thân cây thì ngồi xuống, vừa gặm trái cây, vừa nhìn hồ lớn ngẩn người.

Hồ lớn dưới ánh nắng chiếu rọi, sóng nước lấp lánh, khói sóng mênh mông, thỉnh thoảng có cá lớn quẫy sóng trong hồ, nhưng vì khoảng cách hơi xa, nên sức ảnh hưởng đối với hắn không lớn.

Tư niệm theo hương vị ngọt ngào của trái cây lạ mà bay loạn xạ, như những cánh bồ công anh nhỏ bay lượn trong gió, không có mục đích, không biết điểm đến cuối cùng của mình ở đâu.

Từ từ, động tác của hắn chậm lại, hai mắt không biết tự lúc nào trở nên mơ màng.

Chia tay cha mẹ người thân, một mình... một mình, sống thế nào đây?

Không biết từ lúc nào, hắn đã ăn hết quả trái cây lạ kia, tiện tay vứt hạt quả lớn trong tay đi, sau đó như một con cá muối ăn no, uể oải tựa vào đó tắm nắng.

Ánh nắng mùa xuân có vẻ đặc biệt ấm áp, nhưng phơi lâu, vẫn có thể cảm thấy da thịt có chút nóng rát.

Hắn muốn lật người nhảy xuống từ gốc cây, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đi men theo rễ cây xuống, hơn nữa cảm giác bụng nhỏ đầy hơi chướng, khiến hắn ngay cả việc nhúc nhích một chút cũng thấy phiền.

Hắn phát hiện mình đã ăn no căng bụng, trái cây thực sự quá ngon,

không biết từ lúc nào, hắn đã ăn hết cả quả trái cây to bằng chậu rửa mặt này. 'Loại trái cây này chắc còn nhiều, nếu lát nữa không bị độc chết, sau này có thể lấy đây làm thức ăn, chỉ là không biết trái cây này mọc ra từ loại cây nào?' Ôm lấy ý niệm hạnh phúc này, hắn nằm xuống trong bóng râm dưới gốc cây.

Hắn cũng không biết mình rốt cuộc đã ngủ thiếp đi lúc nào, có lẽ là do trước đó tiêu hao quá nhiều, thực sự quá mệt mỏi.

Cũng có lẽ là vị ngọt thơm mộng ảo hạnh phúc kia, khiến hắn không biết tự lúc nào đã chìm đắm.

Hoặc cũng có lẽ là những tâm sự phiền muộn kia, khiến hắn không muốn đối mặt với hiện thực trước mắt.

Tóm lại, hắn rất nhanh đã thành công đi vào giấc mộng.Trong giấc mộng, hắn phát hiện mình biến thành một con Thần Long màu xanh, trên chín tầng trời hô phong hoán vũ, cưỡi mây đạp gió, nuốt sấm nhả điện, dưới đại địa lật sông đảo biển, khuấy nước vạn dặm.

Một lúc lại biến thành một đạo sĩ trẻ tuổi, trên vùng đại địa mênh mông này chăn nuôi gia súc trồng rừng, tay áo rộng khẽ vung một cái, cây cối như bị ma thuật vậy, sinh trưởng cực nhanh.

Rất nhanh, hắn lại phát hiện, mình chia thành một rồng một người, đại chiến trong mơ.

Núi xanh trùng điệp không ngừng sụp đổ, đại địa nứt toác, đá núi hóa thành bột mịn, cỏ cây bị nghiền nát thành bùn...

Còn chưa đợi bọn họ đánh ra kết quả, cảnh trong mơ của hắn lại một lần nữa thay đổi.

Một nữ tử thân hình yểu điệu múa trước mặt bọn họ, khuôn mặt nhỏ nhắn mờ ảo nhìn có chút giống người trong tranh, múa múa thế nào, y phục mỏng manh trên người nữ tử yểu điệu từng mảnh từng

mảnh tuột xuống...

Một người một rồng, rất nhanh liền lạc lối trong hương phấn ôn nhu này.Vào một khoảnh khắc quan trọng nào đó, Ngô Sở bỗng nhiên giật mình tỉnh dậy.

Bản năng đưa tay sờ soạng, hắn thở phào một hơi, đồng thời lại có chút hụt hẫng.

Thế nhưng, hắn còn chưa kịp hồi vị những điều tốt đẹp vừa trải qua trong mơ, liền lại một lần nữa cảm thấy trong bụng một trận đau quặn thắt.

Hắn vội vàng đứng dậy, chạy về phía bụi hoa bên cạnh, kết quả suýt chút nữa vấp ngã, chạy được khoảng chưa đến hai mươi mét, hắn đã nhịn không được cởi thắt lưng, nhanh chóng ngồi xổm xuống.

Trong tiếng phụt phụt, mùi hôi thối lại một lần nữa lan tỏa, khiến hắn không tự chủ được mà bịt mũi.

Lâu sau, hắn mới thở dài một hơi thật dài.Ngẩng đầu nhìn bầu trời, lại nhìn bóng cây cối xung quanh trên mặt đất...

Chương 4

hắn đột nhiên phát hiện, thị lực của mình đã tốt hơn rất nhiều so với trước, tầm nhìn trở nên rộng hơn, cảnh vật cũng trở nên rõ ràng hơn, cứ như thể độ phân giải hình ảnh ban đầu bình thường đột nhiên biến thành siêu cao độ phân giải.

Ngoài ra, lúc này mặt trời trên không trung dường như chỉ di chuyển một chút xíu.

Thế là hắn lôi điện thoại ra, muốn xem giờ.

Nhưng khi hắn nhìn thấy điện thoại, lại một lần nữa ngây người.

Điều Ngô Sở không hề nghĩ tới là, chiếc điện thoại màu đen kiểu kinh điển nguyên bản của mình, lại chẳng biết từ lúc nào đã được phủ lên một lớp vàng kiểu phú hào tục tĩu.

May mà lớp vàng phú hào này không phải một mảng lớn, mà là từng chuỗi phù văn vàng óng huyền ảo dạng chạm rỗng, bao quanh toàn bộ vỏ điện thoại.

Thật lòng mà nói, cái tạo hình hoa mỹ này, thật sự ngầu hơn kiểu kinh điển trước đây không ít.

Thế nhưng, những thứ này không phải là điều mấu chốt.

Điều mấu chốt là, chiếc điện thoại này tại sao vô duyên vô cớ lại đột nhiên đổi màu?

Những chuỗi phù văn vàng óng này lại hình thành như thế nào?

Chẳng lẽ là do hôm qua… phiến hải dương màu vàng kia tạo thành sao?

Mang theo sự khó hiểu và tò mò, Ngô Sở mở điện thoại của mình

ra, kiểm tra thời gian.

Vừa nhìn, quả nhiên phát hiện ra điều dị thường.

Thời gian không còn là hai mươi tư giờ như trước đây, mà là mấy ngàn giờ, con số hiện tại hiển thị là năm ngàn một trăm ba mươi mốt giờ bốn mươi tám phút.

Ngô Sở mặt mày ngơ ngác.

Hắn lại nhấn mở lịch, phát hiện lịch cũng biến mất rồi.

Nhìn vào pin điện thoại, phát hiện biểu tượng hiển thị pin cũng đồng dạng biến mất.

"Đây vẫn là điện thoại của tôi sao?" Thế là, hắn trực tiếp hô hoán 'Tiểu Nghệ'.

Giọng nữ vốn hơi có chút máy móc kia cũng biến mất rồi.

Một tiểu nhân nhi tinh xảo, tóc vàng uốn lượn, mặc váy lụa vàng óng gợi cảm, phù hiện phía trên điện thoại.

Tiểu nhân nhi chỉ cao khoảng mười phân, trông như một tiểu tinh linh vậy, đôi chân trần nhỏ bé đứng trên điện thoại, mặt mày mỉm cười nhìn Ngô Sở.

Bất luận thân hình hay dung mạo, đều tinh xảo vô cùng, cứ như những nữ thần bước ra từ thế giới hai chiều vậy, duyên dáng yêu kiều, mị thái đầy mình, ngay cả giọng nói cũng trở nên mê hoặc gợi cảm.

"Chủ nhân gọi Nghệ Bảo có chuyện gì ạ?" "……" Ngô Sở trợn tròn mắt, há hốc mồm nhìn tiểu yêu tinh váy lụa vàng óng này, vừa đột nhiên phù hiện từ trong điện thoại, lại còn lả lướt tạo dáng trên màn hình điện thoại, "Ngươi, ngươi…" Nhất thời, hắn không biết nên hỏi gì cho phải, trong lòng tựa như có ngàn vạn con mãnh thú đang điên

cuồng chạy rầm rập qua, cảm thấy vốn văn hóa của mình không đủ dùng, cuối cùng chỉ đành thốt lên một tiếng 'mẹ nó!' "Chẳng lẽ điện thoại của tôi thành tinh rồi sao?

Yêu nghiệt phương nào, còn không mau hiện thân!" "Ngươi là Tiểu Nghệ?

Sao… sao lại cụ hiện hóa?" Tiểu nhân nhi nhón gót chân thon nhỏ trên màn hình điện thoại, xoay vòng vòng, váy lụa vàng óng bay phấp phới, phiêu phiêu tự tiên, dưới váy, đôi chân ngọc thon dài trắng như sương tuyết, đôi bàn chân trần màu hồng tròn trịa như ngọc, giữa đôi môi son khẽ hé, tựa hồ có dị hương bay lượn.

"Nghệ Bảo cũng không rõ ạ!

Chỉ cảm thấy có một luồng năng lượng tràn vào điện thoại, sau đó Nghệ Bảo liền xuất hiện!

Chủ nhân, Nghệ Bảo có đẹp không ạ?" Giọng nói gợi cảm mê hoặc kia, suýt chút nữa làm xương cốt Ngô Sở tan chảy.

"……" Ngô Sở trầm mặc hồi lâu, chờ đợi tâm tình dần dần bình ổn trở lại, mới vươn ngón tay chọc chọc vào đầu tiểu nhân nhi.

Tiểu nhân nhi chớp chớp đôi mắt to tròn, vẻ mặt e thẹn, lả lướt xoay người, nói đầy mê hoặc: "Chủ nhân đáng ghét!

Đừng có trêu chọc người ta như vậy mà!" "……" Ngô Sở khẽ ho một tiếng: "Ngươi cứ về trước đi, ta muốn yên tĩnh một chút!" "Vậy hoan nghênh chủ nhân lần tới lại gọi người ta nha!" Nhìn tiểu yêu tinh này hóa thành một đạo kim quang thu vào điện thoại, Ngô Sở khẽ nhíu mày.

Xúc cảm ngón tay hắn vừa chạm vào lúc nãy, thậm chí khiến hắn cảm thấy, tiểu yêu tinh này là có thật, không chỉ xúc cảm ấm áp trơn mềm, mà phản ứng lại có vẻ quá chân thật.

Chỉ là, vì sao điện thoại của mình lại trở nên "dị" như vậy?

Suy nghĩ một lát, hắn liền từng cái một nhấn mở các phần mềm trong điện thoại để kiểm tra.

Một số phần mềm cần có mạng mới có thể tiếp tục vận hành, vẫn không thể sử dụng được.

Biểu tượng tín hiệu mạng thì vẫn còn, chỉ là vẫn hiển thị không có tín hiệu.

Còn những phần mềm có thể chạy độc lập (offline), thì vẫn có thể sử dụng bình thường.

Sau khi kiểm tra một lượt, Ngô Sở liền phát hiện, phần lớn phần mềm trong điện thoại đều không có gì thay đổi, nhưng có hai phần mềm xuất hiện dị thường rõ rệt.

Một là dự báo thời tiết, một là bản đồ.

Mở dự báo thời tiết ra, địa danh hiển thị bên trong là 'Tử Ngọc Sơn'.

Còn mở bản đồ ra, rất nhiều địa danh hiển thị bên trong, khiến Ngô Sở trợn tròn mắt há hốc mồm.

Hắn cư nhiên trên bản đồ nhìn thấy 'Bất Chu Sơn, Côn Luân Sơn' cùng các thần sơn vô cùng nổi tiếng khác.

Mà 'Tử Ngọc Sơn' nơi hắn đang ở hiện tại, nhìn trên bản đồ, phương vị của nó chính xác nằm giữa Đông Hải và Bất Chu Sơn.

Phía nam đối diện một con sông lớn, phía bắc lại là một nơi tên là Thiên Mục Sơn, phía đông có một đầm lầy lớn, phía trên có một ngọn Thanh Khâu Sơn.

Toàn bộ bản đồ thế giới, cũng hoàn toàn không giống với bản đồ thế giới của Địa Cầu.

Bản đồ thế giới trước đây có mấy khối đại lục, bị đại dương ngăn cách, nhưng ở đây, hoàn toàn là một khối đại lục chỉnh thể, chỉ là có vài nơi trông khá nhỏ hẹp, mà trong Tứ Hải cũng phân bố vô số hòn đảo vô danh, rải rác như sao trời, lớn nhỏ không đồng nhất.

Nhìn thấy tất cả những điều này, tâm tình Ngô Sở khá là bất an, không biết nên khóc hay nên cười, trong lòng nảy sinh rất nhiều suy đoán hoang đường mà ngay cả hắn cũng cảm thấy vô lý.

Gió núi thổi qua, một chiếc lá khô bay lượn trong gió, hệt như tâm tình hắn lúc này.

Hoạt lạp lạp…… Cách đó không xa, trong hồ, một con cá lớn dài mười mấy mét từ mặt nước vọt lên, vọt ra khỏi mặt nước mấy chục mét, rồi lại cắm đầu lao vào khu rừng cây nhỏ trong hồ lớn, trong rừng cây nhỏ lập tức truyền đến một trận tiếng xào xạc, cuối cùng tiếng 'đùng' một cái, lại cắm đầu xuống nước!

Ngô Sở im lặng há hốc mồm, đó là một vật khổng lồ dài đến mười mấy mét, trông hơi giống cá vàng, đỏ rực rỡ, hình dáng thì khá đẹp, chỉ là cái thể hình kia…… Hắn thầm lặng quay đầu, nhìn về phía đỉnh núi cách đó mười mấy dặm, con Thanh Long kia vẫn còn treo ở trên đó.

So sánh với con Thanh Long đó, Ngô Sở lại cảm thấy con cá béo này cũng chẳng có gì to tát.

Giải quyết xong vấn đề vệ sinh cá nhân của mình, lại còn tạo ra một hiện trường "án mạng" không nỡ nhìn thẳng, Ngô Sở tinh thần sảng khoái kéo quần lên.

"Tuyệt vời!

Lại vượt qua được một kiếp nữa rồi," hắn nghĩ.

Nghĩ nghĩ, hắn tìm một cành cây khô, đến hiện trường "án mạng"

này, còng lưng, nín thở, bên cạnh bới lớp đất trên mặt đất lên, hắn chuẩn bị đào một cái hố để hủy thi diệt tích.

Chương 5

Dù sao thì nơi này cách chỗ hắn ngủ trước đó, vẫn còn khá gần.

Nhưng khi hắn bắt đầu đào hố, liền cảm giác được bản thân hiện tại, so với bản thân trước đó, hiển nhiên có chút không giống.

Hắn rõ ràng cảm thấy khí lực của mình đã lớn hơn, hơn nữa hồi tưởng lại khi mình chạy tới trước đó, tốc độ hình như vẫn như trước, ảnh hưởng của trọng lực đối với hắn tựa hồ đã biến mất.

Dường như những vết phồng rộp ở lòng bàn chân từ hôm qua, cũng đã đóng vảy và không còn đau nữa.

Đào xong một cái hố, xử lý xong hiện trường "vụ án", Ngô Sở bắt đầu kiểm chứng những suy đoán của mình.

Một phen thí nghiệm… kỳ thật chính là nhấc thử những mảnh gỗ vụn, mà 'hôm qua' hắn vốn không nhấc nổi, 'hôm nay' thật sự đã nhấc lên được.

Hắn cũng không biết khí lực của mình đã tăng lên bao nhiêu, nhưng hắn, người trước đây chỉ có thể nhảy cao vài tấc, hiện tại nhẹ nhàng như không cũng có thể nhảy cao hơn một mét.

Khi dốc sức nhảy một cái, cư nhiên có thể nhảy cao gần hai mét.

Lần này, hắn lại ngây người ra.

"Chẳng lẽ hai lần đau bụng trước đó, là đang bài độc sao?

Chẳng lẽ là nước và quả kia đang cải thiện thể chất của tôi?

Nhưng tốc độ cải thiện này, cũng quá hách nhân rồi!" Ngô Sở im lặng suy tư, rồi vươn tay, kéo tay áo lên, "Không phải nói sau khi tẩy kinh phạt tủy, da dẻ đều sẽ xuất hiện những chất bẩn đen sì hôi thối

sao?" Hắn đưa tay nhẹ nhàng cạo cạo trên cánh tay, chớ nói chi, thật sự có một chút ghét bẩn nhạt màu, theo cái cạo mà rơi xuống.

Bất quá so với trạng thái thần kỳ miêu tả trong những cuốn tiểu thuyết kia, thì vẫn còn kém xa lắm.

Hắn ngửi ngửi, ngoại trừ mùi mồ hôi thoang thoảng, tựa hồ cũng không thối như tưởng tượng.

Hắn ngồi dưới bóng râm dưới gốc cây, bắt đầu suy tư.

Cuối cùng lại lấy điện thoại ra nhìn bản đồ, quả nhiên, theo sự kiểm tra của hắn, những suy đoán của hắn dần dần được kiểm chứng, Tứ Hải, Tu Di Sơn, Bắc Minh, Bất Tử Hỏa Sơn… "Xem ra có lẽ mình thật sự đã xuyên việt đến thế giới Thái Cổ Hồng Hoang một cách khó hiểu rồi." Ngô Sở trong lòng thầm nghĩ, tâm trạng sa sút đến tận đáy, nhưng điều khiến hắn nghĩ mãi không ra là, "làm sao mình lại xui xẻo đến mức chạy đến thế giới này chứ?

Chẳng lẽ là thời không xuất hiện hỗn loạn?

Nhưng thế giới Hồng Hoang lớn đến vậy, thời không lẽ ra phải rất ổn định chứ!

Hơn nữa, nếu thật sự là do thời không hỗn loạn gây ra, chẳng lẽ Hồng Hoang Thiên Đạo lão gia sẽ không coi mình là vực ngoại thiên ma xâm lấn mà diệt luôn sao?

Hay là, đây là thủ bút của một vị đại năng nào đó?

Nhưng nếu là thủ bút của một vị đại năng, vậy thì đưa một người bình thường như mình đến nơi nguy hiểm như thế này, lại có dụng ý gì?

Chẳng lẽ mình tương lai sẽ phải gánh vác một trọng trách lớn nào đó?

Nhưng nếu có trọng trách lớn, thì không phải nên cho mình chút công pháp tu hành để mình nhanh chóng tu luyện sao?" Hắn có chút hoang đường mà nghĩ.

Mặc dù Ngô Sở không hiểu rõ lắm về thế giới Hồng Hoang, nhưng ít nhiều cũng đã xem qua một số phim truyền hình và tiểu thuyết thể loại Phong Thần, đối với một số địa danh Hồng Hoang lừng lẫy đại danh, cùng một số đại năng thần thoại mà mọi người đều quen thuộc, thì hắn cũng ít nhiều biết được.

"Thế giới này, khắp nơi đều tràn ngập nguy cơ a!

Cái thân xác nhỏ bé này của mình, lại có thể gánh vác trọng trách gì đây?

Thật sự nếu có thể gánh vác trọng trách lớn, thì khi ở Địa Cầu chẳng phải đã gánh vác rồi sao?

Còn cần phải chạy đến cái nơi quỷ quái này làm gì?

Thật sự cho rằng đưa một 'điếu ti' đến thời đại Thái Cổ Hồng Hoang này, thì sẽ không còn là điếu ti nữa sao?

Ít nhất cũng phải cho một ngón tay vàng chứ!

Haiz!

Hết rồi!" Ngô Sở chống cằm, thầm thở dài, tư duy phiêu đãng, vô biên vô tận, mặc sức bay nhảy.

Tự càu nhàu với bản thân một trận, hắn lại một lần nữa thầm lặng lấy điện thoại ra…… "Chẳng lẽ cái điện thoại thành tinh này chính là ngón tay vàng của tôi?" Hắn lại một lần nữa hô hoán Tiểu Nghệ.

"Chủ nhân, gọi Nghệ Bảo có việc gì ạ?" Giọng nói mê hoặc kia, lại bắt đầu câu dẫn hắn rồi.

Ngô Sở nhìn tiểu nhân nhi tinh xảo này, thầm than một tiếng, hỏi:

“Tiểu Nghệ à!

Thế giới này, là thế giới Hồng Hoang sao?” Tiểu Nghệ liếc nhìn hắn một cái, trên mặt tràn ngập vẻ mê hoặc khiến người ta chảy nước dãi: “Chủ nhân làm ơn hãy gọi người ta là Nghệ Bảo đi mà!

Đây là tên mới của người ta.

Căn cứ vào bản đồ mới tải lại, rồi kết hợp với một số tiểu thuyết và phim ảnh chủ nhân từng xem qua để phán đoán, đúng vậy đó ạ!” “Hửm?

Những kỷ lục ta từng xem trước đây, ngươi đều còn nhớ sao?” “Chỉ cần chưa bị xóa đi, Nghệ Bảo mới nhớ được, còn những gì bị xóa rồi, đương nhiên là cũng quên mất rồi.” Tiểu yêu tinh Nghệ Bảo vuốt nhẹ mái tóc vàng uốn lượn, thả cho Ngô Sở một làn điện.

Ngô Sở làm ngơ làn điện này, nghĩ nghĩ, hình như trước khi mình xuyên việt qua đây, thật sự là đang xem một bộ tiểu thuyết Hồng Hoang.

Đáng tiếc bộ tiểu thuyết đó kể về câu chuyện thời kỳ Phong Thần, hơn nữa còn là bản chế lại, so với câu chuyện Phong Thần chân chính, vẫn còn sai khác khá lớn.

Cũng không biết thế giới này và thế giới thần thoại được miêu tả trong câu chuyện Phong Thần, có giống nhau hay không.

“Tiểu Nghệ à……” “Chủ nhân làm ơn hãy gọi người ta là Nghệ Bảo đi mà!

Đáng ghét!” “Ngươi cái tiểu yêu tinh này, nói chuyện đàng hoàng chút coi.” “Được thôi chủ nhân, xin hãy gọi người ta là Nghệ Bảo đi mà!” “……” Ngô Sở xoa xoa trán: “Được rồi Nghệ Bảo, ngươi hiện tại có những công năng gì?” “Ưm, người ta cũng không rõ lắm, vẫn đang trong quá trình tìm hiểu đây ạ!

Bất quá điện thoại của chủ nhân ngoài việc không thể kết nối mạng ra, thì những thứ khác đều không có vấn đề gì, trừ dự báo thời tiết và bản đồ cùng ngày tháng, đã đồng bộ với thế giới này ra, còn lại mọi thứ vẫn như cũ." Tiểu yêu tinh dùng ngón tay thon nhỏ chấm lên môi son, cuối cùng lại nói: "À đúng rồi, còn có pin đã biến thành năng lượng của người ta, bộ nhớ cũng biến thành ký ức của người ta, hình như có thể vô hạn lớn." "Ngoài ra……" Vừa nói, nàng vừa giơ ngón tay thon lên, một chuỗi phù văn vàng óng từ đầu ngón tay nàng kéo dài ra, tựa như từng dây ma đằng màu vàng, quấn quanh cơ thể Ngô Sở.

Chỉ trong nháy mắt, thân thể hắn liền như bị vô số dây leo bao phủ vậy, trông thần dị phi phàm.

"Cái này hình như là dùng để bảo hộ, nhưng hiệu quả ra sao, người ta cũng không rõ đâu ạ!" Ngô Sở nhìn những phù văn vàng óng trên người, lắc lắc đầu: "Sau này từ từ thí nghiệm đi!

Bây giờ ta phải đi tắm cái đã, ngươi về trước đi!" "Được thôi ạ!

Chủ nhân." Nghệ Bảo đáp một tiếng, toàn thân trở lại trong điện thoại.

"Một chiếc điện thoại thành tinh với công năng không rõ ràng, sao có thể coi là ngón tay vàng được?" Ngô Sở thầm mắng, vừa mắng vừa đứng dậy đi đến bên hồ.

Theo thị lực và thính lực tăng cường, cho dù đứng ở bên hồ, hắn vẫn có thể rõ ràng nhìn thấy không ít cá đang nhàn nhã bơi lội trong hồ, lớn nhỏ đủ cỡ, chủng loại không rõ, có con xấu, có con đẹp, nhưng những loại vật khổng lồ như trước đó, thì lại không thấy nữa.

Nghĩ nghĩ, Ngô Sở tìm một mảnh gỗ vụn sắc bén vừa tay, ở bên hồ cách hồ lớn khoảng mười mét, hắn bắt đầu đào một cái hố, hắn chuẩn bị làm một cái bể tắm.

Theo khí lực tăng lớn, thể lực cũng trở nên dồi dào, hắn đào hố rất nhanh.

Đào được một lát, hắn liền không khỏi nghĩ đến cảnh tượng trong giấc mơ 'tối qua', mơ thấy mình biến thành một đạo sĩ trẻ thi triển pháp thuật từng cảnh một.

Trong lúc hứng chí, hắn thử làm theo, giữa lúc tâm thần niệm động, một đạo quang mang màu vàng đất từ đầu ngón tay hắn bắn ra, đất trong hố cư nhiên bắt đầu lăn lóc.

Chương 6

Nhìn thấy cảnh tượng này trước mắt, hắn ngây người hồi lâu, sau khi hoàn hồn, hắn liền như một đứa trẻ vừa có được món đồ chơi mới, ngồi xổm bên hố, tiếp tục thi triển pháp thuật.

Dường như pháp thuật này đã là bản năng của hắn, dễ dàng liền được hắn thi triển ra.

Cứ như là hiểu được cách sử dụng một phần mềm nào đó, nhưng đối với nguyên lý vận hành của phần mềm lại một chút cũng không rõ vậy, cảm giác này khiến hắn cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng cũng mới mẻ.

Điểm duy nhất chưa được hoàn mỹ, có lẽ chính là uy lực của pháp thuật thi triển ra có chút "cảm động lòng người".

Điều này khiến hắn không khỏi thầm nghĩ: "Chẳng lẽ giấc mơ 'tối qua' chính là cái gọi là truyền đạo?

Nhưng mình còn chưa bắt đầu tu luyện, trong cơ thể sao lại có pháp lực rồi?" Rất nhanh, một nghi hoặc khác lại chiếm lấy tâm trí hắn.

Thế là hắn lại một lần nữa đến bên hồ, hồi tưởng lại thủ đoạn hô phong hoán vũ khi mình hóa thân thành rồng trong giấc mơ 'tối qua', theo tâm thần hắn niệm động, một đạo quang mang màu xanh lam lại từ đầu ngón tay hắn bắn ra, trên mặt hồ yên tĩnh, cư nhiên thật sự nổi lên một ngọn sóng nhỏ cao khoảng một thước, phát ra tiếng rì rào, giống như đang vẫy gọi hắn vậy.

Ngay khi Ngô Sở đang nghĩ muốn cho ngọn sóng đó cao thêm một chút, đột nhiên cảm thấy hai mắt tối sầm lại, đầu óc ong ong, trên đỉnh đầu tựa hồ có sao đang xoay chuyển, khiến hắn 'bịch' một cái ngồi phịch xuống đất.

Mặc dù đầu óc có chút đau nhức, nhưng hắn lại muốn cười, muốn sảng khoái cười lớn.

Cho dù pháp thuật hắn vừa thi triển ra, vụng về như một con gà yếu ớt, nhưng điều này chí ít cũng cho hắn một mục tiêu và phương hướng để nỗ lực phấn đấu.

"Không chỉ đạo nhân kia đang truyền đạo, ngay cả con Thanh Long kia cũng đang truyền đạo a!

Xem ra ngón tay vàng của mình không phải là chiếc điện thoại thành tinh kia, mà là hai vị đại năng này!" Suy nghĩ này, khiến hắn không khỏi mừng thầm sung sướng phát ra tiếng 'nga nga'.

"Đáng tiếc không có cách nào về lại Địa Cầu, nếu không chỉ bằng mấy thủ thuật pháp này, hắn cảm thấy mình hoàn toàn có thể đi làm một ma thuật sư biết ma pháp." Sau khi nghỉ ngơi một lát, Ngô Sở vươn tay phải ra, tâm thần thầm động, một đốm lửa nhỏ yếu ớt, xuất hiện ở đầu ngón tay hắn.

Hắn có thể cảm nhận được, theo tâm thần hắn niệm động, trong không khí, vô số nhiệt lực hoạt bát hướng về đầu ngón tay hắn hội tụ.

Hắn đoán, luồng nhiệt lực này, có lẽ chính là Hỏa Linh chi lực trong không khí.

Nhìn thấy đốm lửa nhỏ này, hắn không khỏi một tay chống nạnh, ha ha cười lớn.

Ngọn lửa mà 'hôm qua' hắn cọ xát đến rát cả hai tay cũng không tạo ra được, hiện tại cư nhiên nhẹ nhàng dễ dàng liền được hắn thực hiện.

Bất quá theo tiếng cười lớn của hắn, đốm lửa trên đầu ngón tay hắn run rẩy một cái liền tan đi.

Khụ khụ…… Hắn thu lại tiếng cười lớn, quay lại tiếp tục đào bể

tắm.

Bất quá lần này hắn không tiếp tục động dụng pháp thuật, hắn quá yếu, pháp thuật căn bản không bằng chính hắn tự tay làm.

Bất quá so với sự chán nản và tiêu trầm của 'hôm qua', bản thân hiện tại của hắn, hiển nhiên tự tin và phấn chấn hơn nhiều, trong lòng đối với sự tự tin tiếp tục sống sót ở thế giới này, đã tăng lên không ít.

"Đương nhiên, chỉ cần không nghĩ nơi này là Hồng Hoang, thì mọi thứ vẫn là tốt đẹp.

Đời người đại khởi đại lạc quá nhanh, thật sự quá kích thích!" Hắn vừa xẻng đất vừa hắc hắc ngây ngô cười, gió rít, hoa dại lay động, sóng hồ lăn tăn, trái tim hắn đang bay bổng.

Hơn một giờ sau, một cái hố đất sâu khoảng một mét, dài rộng chừng hai mét liền xuất hiện trong tay hắn.

Hắn lại vác mấy khối gỗ vụn màu tím ném vào trong hố đất, dùng sức dẫm chúng lún vào bùn, bốn vách hố đất, cũng làm theo cách tương tự.

Hai giờ hơn sau, một cái hồ bơi màu tím không mấy vuông vắn, nhưng vẫn rộng một mét rưỡi vuông, liền xuất hiện trước mặt hắn.

Dọc theo bờ hồ đào một con mương nhỏ, và dưới đáy con mương lắp một lớp mảnh gỗ tím, hình thành một con mương nước màu tím, dẫn nước hồ vào trong hồ bơi.

Đợi một lát, Ngô Sở sảng khoái tắm rửa trong hồ, tắm gội sạch sẽ mồ hôi và tất cả bụi bẩn ghét bẩn trên người.

Cuối cùng tinh thần sảng khoái mặc quần áo vào, bắt đầu đi vòng quanh cây cổ thụ màu xám trắng kia, tìm kiếm loại trái cây màu tím mà 'tối qua' hắn đã thưởng thức.

Chớ nói chi, loại trái cây này thật sự có không ít, chỉ là phần lớn đều đã bị rơi vỡ, hắn mất cả nửa ngày trời tìm kiếm, mới từ trong những trái cây vỡ nát này tìm được mười ba trái còn coi là nguyên vẹn.

Những nơi xa hơn, hắn không dám đi sâu vào, sợ đụng phải độc vật, ví dụ như loại nhện lớn kia.

Hắn mang những trái cây này, bên ngoài trông còn ổn nhưng có vài chỗ đã mềm ra, bất cứ lúc nào cũng có thể bị hỏng, về 'chỗ ở tạm thời', sau đó lại đi ra ngoài tìm kiếm.

Bất quá lần này, hắn không tìm được trái cây, mà lại tìm được một con vật sống.

Đó là một con sói con, dài chỉ hơn một thước, dáng vẻ lông xù, trông hơi giống husky, ngay cả màu lông cũng gần giống, đen trắng xám xen kẽ, quanh hốc mắt có một vòng lông đen, khiến đôi mắt của nó trông có vẻ rất to.

Dường như là ngửi thấy khí tức của Ngô Sở, sói con đột nhiên quay đầu nhìn về phía hắn, và nhe hàm răng sữa về phía hắn, 'oa oa' gầm gừ, phát ra lời cảnh cáo nghiêm trọng.

Ngô Sở ngẩn ra một lát, nhìn về phía tảng đá lớn màu xanh lục bên cạnh nó.

Ong ong…… Mấy tiếng ong ong của muỗi bay từ bên cạnh tảng đá lớn truyền đến, đó là mấy con muỗi to bằng nắm tay, khiến Ngô Sở da đầu tê dại, trong lòng thầm kinh hãi.

Chúng đang đậu trên một mặt cắt của tảng đá lớn màu xanh lam, mặt cắt này trông như bị lợi nhận cắt ra vậy, phẳng lì dị thường.

Đột nhiên, một vật màu đỏ tươi đột ngột phóng nhanh ra từ trong bụi cỏ, một con muỗi to bằng nắm tay trực tiếp bị vật màu đỏ tươi

này cuốn đi mất.

Sói con tựa hồ không hề cảm giác được vật này, vẫn còn trừng mắt nhìn Ngô Sở gầm gừ.

Ngô Sở không dám chọc nó, không phải là sợ nó, dù sao thì con sói con này trông cứ như một con chó con vậy, mặc dù cố gắng làm ra vẻ hung mãnh, nhưng quá nhỏ.

Điều hắn lo lắng là đàn sói lớn phía sau con sói con này.

Bất quá có chút kỳ lạ là, trước đó hắn chưa hề nghe thấy bất kỳ tiếng sói hú nào.

Ngay khi Ngô Sở đang nghĩ không chấp nhặt với nó, con 'sói con' kia ngược lại tự mình chạy đi trước, mang theo cảm giác 'không dọa được hắn, thôi thôi, chuồn chuồn'.

Nhìn sói con kẹp đuôi, xám xịt quay người chui vào bụi cỏ, Ngô Sở không khỏi ngẩn ra một lát, sau đó cẩn thận từng li từng tí tiến lại gần tảng đá lớn màu xanh lục kia.

Trực giác mách bảo hắn, đó không phải là một khối đá thật sự.

Quả nhiên, đổi vài hướng quan sát từ xa một lượt, hắn liền phát hiện, đây là một đoạn xác hà (cua sông), đặc biệt là đặc trưng của đuôi hà vô cùng rõ ràng, cho dù thể hình của nó lớn đến kinh người.

Đuôi hà này, nằm nghiêng trên mặt đất, chiều cao ước tính có hơn mười mét, toàn bộ chiều dài của đuôi hà, ước tính có ba mươi đến bốn mươi mét.

Mặc dù rất đồ sộ, nhưng so với con Thanh Long kia, thì vẫn còn kém xa lắm.

Nhớ lại cảnh tượng trong giấc mơ 'tối qua' đạo nhân nghênh chiến Thần Long màu xanh, Ngô Sở đoán định, đây là một đoạn xác hà binh

đến từ đại hải.

Trong vạn dặm núi xanh này, những thi thể đồ sộ như thế này, phỏng chừng còn không ít.

Cẩn thận từng li từng tí tiến lại gần đoạn đuôi hà kia, và đi vòng quanh một lượt, Ngô Sở liền phát hiện, trên bề mặt thi thể hà màu xanh lục này, có một tầng sương trắng cực nhạt.

Nếu không quan sát kỹ từ cự ly gần, rất khó mà phát hiện.

Hắn đưa tay nhẹ nhàng quệt một chút sương trắng này, cho vào miệng nếm thử, phát hiện có chút vị chát đắng và mặn, "Chẳng lẽ đây là muối biển được hình thành từ nước biển ngưng kết?

Đây là một con hà binh không mấy chú trọng vệ sinh cá nhân a!" Nghĩ tới nghĩ lui, thần giác của hắn liền không khỏi khẽ dâng lên.

Chương 7

Ngô Sở chạy về dưới gốc Thiên Mục, cắn một quả, chạy đến bãi hoa hái mấy chiếc lá to dày quay về bên cạnh con hà lớn, dùng mảnh gỗ để cạo những lớp sương trắng đó, rồi thu thập lại.

Cứ thế, bận rộn mấy giờ đồng hồ, ước chừng thu thập được ba năm lạng sương trắng, hắn mới từ bỏ việc tiếp tục bận rộn, mang mấy bao muối biển thu thập được về chỗ ở.

Những chỗ còn lại quá cao, hắn cũng không có cách nào thu thập, đành phải vậy thôi.

Lần nữa quay lại, hắn lại chạy đi tìm gỗ khô, vác đến bên cạnh xác hà, ở phần ức và giáp lưng gần cuối đuôi hà nhất, đều chất thành một đống lửa trại hình dải dài bốn năm mét, cao hơn một mét, sau đó cẩn thận từng li từng tí xử lý xung quanh, tạo ra một dải chống cháy, để khỏi lỡ tay gây ra cháy rừng khi đốt lửa trại.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, Ngô Sở thi pháp châm lửa đốt đám cỏ khô và vỏ cây dưới đống củi.

Nhìn đống lửa trại dần dần bùng cháy, trên mặt hắn cuối cùng cũng nở một nụ cười.

Đợi một lúc lâu, thấy đống lửa trại cháy bình thường, đang nướng cái đuôi hà khổng lồ kia, Ngô Sở mới tiếp tục chạy đi vác gỗ.

Hắn chuẩn bị dựng cho mình một chỗ ở, để khi trời mưa không có chỗ trú.

Hắn đã từ bỏ ý định ra ngoài tìm kiếm những người khác, dù sao thế giới này là thế giới Hồng Hoang, ở nơi nguy hiểm như Hồng Hoang, vẫn là cứ ở lì đây thì tốt hơn.

Hơn nữa Hồng Hoang thời kỳ này, loài người có xuất hiện hay không, vẫn còn là một vấn đề.

Không có rìu, kỳ thật cũng không sao, dùng đá từ từ đập, cuối cùng cũng sẽ đập đứt được.

Từng đoạn gỗ tròn to bằng miệng bát, dài mười mấy mét, được gác lên rễ cây cao hơn hai mét, và dùng cỏ bện thành từng búi cỏ nhỏ, chèn vào chỗ giao nhau giữa gỗ và rễ cây để chống trượt.

Cứ thế, đi đi lại lại mấy giờ đồng hồ, Ngô Sở mới đơn giản làm cho mình một cái mái nhà rộng bốn năm mét, và trên mái nhà trải một lớp hoa cỏ.

Hắn chạy về chỗ đống lửa trại nhìn một cái, phát hiện đống lửa trại vẫn còn đang cháy, trên bề mặt màu xanh lục của đoạn xác hà kia, cũng đã xuất hiện màu cam đỏ, phỏng chừng bề mặt hắn là đã chín rồi.

Nhưng thịt bên trong có chín hay không, Ngô Sở cũng không rõ.

Bất quá xác hà cao gần mười mét, dày cũng năm sáu mét, không dễ chín như vậy, cũng là chuyện bình thường.

Nhìn một lát, Ngô Sở quay về chỗ ở, ở bên hồ thu thập những khối gỗ tím kia, hắn chuẩn bị dùng những loại gỗ tím có chất ngọc này để ghép thành một cái giường.

Những mảnh gỗ tím vụn này có lớn có nhỏ, tìm một khối tương đối vuông vắn thật sự không dễ chút nào.

Nhưng tìm một khối tương đối bằng phẳng thì không khó, chỉ cần kê một bên hoặc một góc lên là có thể làm giường được rồi.

Bất quá loại gỗ tím này không chỉ chất liệu cứng rắn, mà trọng lượng còn rất lớn, chỉ riêng lớp vỏ cây màu xám trắng của gỗ tím thôi, đã dày tới hai ba mét.

Những khối gỗ tím hắn tìm được, so với những khối lớn kia, đều chỉ có thể coi là mảnh vụn.

Cửa và tường phía trước của chỗ ở, cũng làm như vậy, dùng gỗ tím vụn rất dễ dàng liền dựng một bức tường gỗ phía trước chỗ ở của mình, ở giữa để lại một ô cửa rộng hơn một mét.

Hắn lại dùng gỗ vụn ở trong nhà dựng một cái bục thấp, và mang mười mấy trái cây màu tím kia vào trong nhà.

Cuối cùng còn ở ngay giữa nhà, dùng đá bao quanh một cái hỏa đường rộng một mét, tiếp đó tìm ba hòn đá phẳng phiu, đặt vào giữa hỏa đường, hình thành một cái giá ba chân.

Khi ngủ có thể đốt một đống lửa trại trong hỏa đường này, dùng để xua lạnh và xua đuổi dã thú.

Cứ thế, lại một hai giờ đồng hồ trôi qua, Ngô Sở cảm giác mình lại vừa buồn ngủ vừa đói.

Thế nhưng mặt trời trên bầu trời, góc độ di chuyển vẫn không lớn, có thể thấy một ngày của thế giới này dài đến mức nào.

Nếu không phải thực vật xung quanh sinh trưởng vô cùng tươi tốt, hắn thậm chí còn nghi ngờ đây có phải là một thế giới không có màn đêm, một thế giới cực trú hay không.

Bất quá như vậy cũng tốt, ban ngày kéo dài, chí ít sẽ không vì bóng tối mà nghĩ lung tung.

Nghỉ ngơi một lát, Ngô Sở đến bên đống lửa trại kia, dùng cây gậy gỗ dời những đống lửa trại vẫn còn cháy âm ỉ đi, và dùng cây gậy gỗ gõ vào mai hà ở bụng của xác hà.

Mai hà vô cùng cứng rắn, bất quá sau khi bị lửa thiêu đốt, rồi lại bị đánh mạnh, cái mai hà màu đỏ pha vàng đó, cuối cùng vẫn vỡ nát ra.

Từng luồng hơi nóng bốc ra từ khe nứt của mai hà, mùi thịt hà lan tỏa xung quanh.

Ngô Sở thổi thổi hơi nóng, dùng một mảnh gỗ tím sạch sẽ, đâm vào thịt hà, khêu ra một miếng thịt hà nhỏ, và xé nó ra, cho vào miệng.

Miếng thịt hà trông có vẻ mềm mại, nhưng khi nhai lại vô cùng dai.

Mặc dù không có bất kỳ gia vị nào khác, nhưng cũng giống như những nguyên liệu cao cấp, thường chỉ cần phương pháp nấu nướng mộc mạc nhất vậy, miếng thịt hà này, khiến hắn tràn đầy dục vọng ăn uống.

Tươi ngon, ngọt, hơi mặn… Ngô Sở ngồi trên một đoạn gỗ cụt, nhồm nhoàm ăn.

Oa ô ô, oa ô ô…… Từ phía sau, truyền đến tiếng gầm gừ non nớt đáng yêu.

Con sói con kia lại chạy về rồi, có lẽ là bị mùi thơm này hấp dẫn, cũng có thể là nhìn thấy thức ăn của mình bị cái quái vật hai chân này cướp mất, trong lòng không vui.

Lúc này con sói con lông xù này, đang cúi thấp người, nhe răng về phía Ngô Sở, nhưng trong đôi mắt sói đó, Ngô Sở lại nhìn thấy một tia do dự.

Thế là, hắn buông tay xuống nhặt lấy cành cây gỗ bên cạnh.

Kết quả sói con khẽ rên một tiếng, quay người liền chạy trốn.

Ngô Sở 'a a' cười khẽ một tiếng, đứng dậy xé thịt hà, tiếp tục ăn uống thỏa thuê.

Không bao lâu, tiếng 'oa ô oa ô' kia, lại vang lên cách phía sau hắn không xa.

“Vẫn còn chút cố chấp!” Ngô Sở khẽ nhíu mày, nhìn về phía sau con sói con, trong bụi cây rậm rạp phía sau nó, cũng không có bất kỳ động tĩnh dị thường nào khác.

Nghĩ nghĩ, hắn giơ tay xé một miếng thịt hà, và ném về phía sói con.

Thịt hà rất nhiều, hắn kỳ thật cũng không ăn được bao nhiêu, ngược lại không ngại chia sẻ với con sói con này.

Hắn chỉ là lo lắng phía sau sói con có một đàn sói đáng sợ.

Nếu ở đây đụng phải đàn sói, hắn thật sự không có cách nào đối phó.

Bất quá hắn cũng rõ ràng cảm thấy lượng thức ăn của mình đã tăng lên rất nhiều, phỏng chừng là gấp mấy lần trước đây.

Hắn cảm thấy điều này hẳn là sự thay đổi khi cơ thể được cải thiện.

Ăn no xong, Ngô Sở lại xé mấy miếng thịt hà nữa, và ném về phía sói con.

Sói con sau khi dò xét mấy lần, đã bắt đầu thưởng thức miếng thịt hà ném cho nó trước đó, lúc này mặc dù bị những miếng thịt đột nhiên xuất hiện làm giật mình, nhưng cũng không hề bỏ chạy.

Ngô Sở nhìn nó một lát, quay người đem những tàn lửa còn sót lại chất lại xuống phía dưới chỗ khuyết của mai hà, hy vọng có thể dùng hơi nóng còn sót lại của than lửa để xua đuổi những con muỗi có thể bay tới.

Sau đó hắn quay lại chỗ hồ nước, uống mấy ngụm nước suối, rồi quay về chỗ ở, trong hỏa đường đốt một đống lửa trại, nằm xuống chiếc giường gỗ tím đã trải một ít lá khô để nghỉ ngơi.

Những chiếc lá khô đó đến từ cây cổ thụ khổng lồ này, lá cây dày và to lớn, hai ba chiếc là đủ trải kín chiếc giường lớn của hắn, thậm chí có thể dùng làm chăn ngắn đắp.

Chương 8

Bên ngoài mặc dù vẫn còn ánh nắng chiếu rọi, nhưng hắn đã buồn ngủ đến mức không chịu nổi rồi.

Bên trong chỗ ở thì khá mát mẻ, nhưng để xua đuổi dã thú, hắn chỉ có thể đốt lửa trại, đồng thời gọi Nghệ Bảo ra: "Tiểu Nghệ, ngươi ở đây canh chừng, nếu có nguy hiểm, lập tức gọi ta dậy." "Chủ nhân làm ơn yên tâm, Nghệ Bảo bảo chứng hoàn thành nhiệm vụ ạ!" Tiểu nhân nhi ngoan ngoãn đáp lời, và trên phía điện thoại làm ra một dáng vẻ ngoan ngoãn, tiếp đó lại bĩu môi nhỏ bé hôn gió về phía hắn.

Ngô Sở không khỏi lườm nguýt nàng một cái, chọc cho Nghệ Bảo khúc khích cười.

Điều này khiến Ngô Sở lại một lần nữa cảm thấy điện thoại của mình đã thành tinh rồi.

Hắn không đi suy nghĩ xem tương lai mình nên làm thế nào, bởi vì vừa nghĩ đến chuyện này, hắn liền không nhịn được muốn khóc.

Hắn chỉ có thể tự khiến mình bận rộn, buồn ngủ đến mức không chịu nổi thì cứ lăn ra ngủ một giấc.

Dùng phương pháp này để cố gắng hết sức không nghĩ đến cái tương lai có lẽ không hề có tương lai.

Giấc ngủ này, hắn cũng không biết đã ngủ bao lâu, hắn lại mơ những giấc mơ gần như không khác biệt.

Bất quá lần này trong giấc mơ, ngoài đạo nhân trẻ tuổi và Thanh Long ra, còn có thêm một cây cổ thụ chọc trời, chính là cái cây Thần Mộc cao chọc trời đứng bên cạnh hắn này.

Mặc dù không biết Thần Mộc này là phẩm loại gì, nhưng hắn

cũng biết, những trái cây màu tím kia, chính là trái cây mọc ra từ cây cổ thụ này.

Các đoạn trong giấc mơ rất rời rạc, nhưng hắn vẫn từ giấc mơ này cảm nhận được một số điều không giống nhau, nơi này, có trận pháp tương hộ.

Trận pháp do Thần Mộc khống chế, mà những phù văn cấu thành tòa đại trận hộ sơn này, cư nhiên có chút tương tự với những chuỗi phù văn vàng óng của Nghệ Bảo.

Điều này khiến Ngô Sở vừa có cảm giác hoang đường, lại không nhịn được thầm vui vẻ.

"Có lẽ Nghệ Bảo đã là một dị bảo rồi!" Chỉ là không biết vì sao, những cảnh tượng này khi cuối cùng xuất hiện trong đầu hắn, đều sẽ có một số hình ảnh phim khoa giáo động lòng người mà hắn từng thưởng thức xuất hiện.

Sau khi những hình ảnh phim khoa giáo này xuất hiện, những mảnh vỡ cảnh mộng kia lại tiêu tán đi.

Sau đó, hắn lại một lần nữa tỉnh dậy từ tình cảnh lúng túng kia, vô thức đưa tay sờ sờ phía dưới mình, tiếp đó thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

"Chủ nhân, người tỉnh rồi ạ!" Tiểu nhân nhi thấy Ngô Sở tỉnh lại, vui vẻ gọi, nhìn thấy động tác của hắn, liền mê hoặc nói: "Chủ nhân yên tâm, người không có làm cái đó đâu ạ!" "……" Khi thần sắc Ngô Sở co giật, và hắn lật người xuống giường, mới phát hiện một bóng dáng nhỏ bé đang đứng ở cửa nhà hắn.

Oa ô ô…… Trước mặt cái tiểu gia hỏa này, còn có một tiểu gia hỏa khác, bất quá cái tiểu gia hỏa xa lạ này không phải là động vật nhỏ nào, mà là một tiểu đạo đồng.

Lúc này, tiểu đạo đồng kia đang dùng một cọng cỏ đuôi chó trêu chọc sói con, sói con vung vẩy đôi móng vuốt nhỏ, muốn bắt lấy cọng cỏ đuôi chó tinh nghịch kia.

Tiểu đạo đồng trông khắc ngọc đẽo phấn, chừng sáu bảy tuổi, ngũ quan tinh xảo, đạo bào màu lam nhạt khoác lên người, trông đáng yêu vô cùng.

Đây là một nữ đạo đồng, cười duyên dáng, răng nhỏ như ngọc, rất rõ ràng là trong quá trình trêu đùa sói con tể, nàng đã đạt được sự thỏa mãn và niềm vui cực độ.

Ánh nắng chiếu rọi lên má nàng, khiến má nhỏ càng thêm hồng nhuận, sáng bóng.

Nhìn thấy nữ đạo đồng này, Ngô Sở lập tức bật dậy như lò xo, xông ra khỏi căn nhà gỗ, nhìn quanh.

Hành động của hắn, khiến sói con tể và nữ đạo đồng giật mình.

Nghệ Bảo bay ra, ngồi trên vai Ngô Sở, đung đưa đôi chân nhỏ cười xem.

Không thấy người khác xung quanh, Ngô Sở hướng về nữ đạo đồng, lộ ra nụ cười mà hắn cho là rạng rỡ nhất, hỏi: "Tiểu muội muội, ngươi là người ở đâu?

Sư phụ của ngươi đâu rồi?" Mặc dù đã đoán được thế giới này là Hồng Hoang từ bản đồ, nhưng nhỡ đâu thế giới này đã có loài người rồi thì sao?

Ôm lấy tia hy vọng mong manh này, Ngô Sở cười rất chân thành.

Bé gái ngẩng đầu, dùng đôi mắt to tròn long lanh đáng yêu nhìn Ngô Sở, cùng với Nghệ Bảo trên vai Ngô Sở.

Gió nhẹ thổi tung mái tóc của nàng, có mấy sợi nghịch ngợm rơi

trên đôi môi hồng hào của nàng, trông càng đáng yêu hơn.

Nàng khoa tay múa chân bằng bàn tay nhỏ trắng nõn như ngọc, luyên thuyên một tràng tiếng Ngô Sở không hiểu.

Thế nhưng loại ngôn ngữ này, hắn trong mộng cảnh lại từng nghe thấy.

Hiển nhiên, đây là ngôn ngữ của thế giới này.

Trong nhất thời, Ngô Sở cũng khó mà dịch sang tiếng mẹ đẻ của mình.

Hắn có chút phiền não, liền nhìn Nghệ Bảo trên vai.

Nghệ Bảo dang tay nhún vai, ý nói mình cũng không hiểu.

Thế là, hai người bắt đầu ông nói gà bà nói vịt, vừa nói vừa khoa tay múa chân.

Cuối cùng, một giọng nói vang lên trong đầu hắn: "Tiền bối, ngài khỏe không…" "Ơ?

Sao giọng nói của ngươi lại xuất hiện trong đầu ta?" "Đây là thần thức giao lưu, tiền bối… ngài không biết sao?" Nữ đạo đồng nghiêng nghiêng đầu nhỏ, vẻ mặt khó hiểu nhìn Ngô Sở, trong mắt mang theo vẻ tò mò.

"E hèm!" Ngô Sở không phủ nhận cũng không thừa nhận, chỉ nói: "Ta không phải tiền bối gì cả, ta tên Ngô Sở, tiểu muội muội, ngươi tên gì?" Thần thức giao lưu, thần kỳ đến vậy sao?

Thậm chí có thể dễ dàng vượt qua rào cản ngôn ngữ?

Ngô Sở thầm nghĩ.

"Tiền bối có thể gọi ta là Nguyệt Linh." "Nguyệt Linh à!

Thật đúng là một cái tên tuyệt đẹp!" Ngô Sở cười cười, lại hỏi:

“Sư phụ của ngươi đâu?

Sao lại yên tâm để ngươi một mình chơi đùa giữa chốn sơn dã này?” “Sư phụ à?

Nguyệt Linh còn chưa có sư phụ!” Nữ đạo đồng nghiêng nghiêng đầu nhỏ nói, rồi ánh mắt sáng rực nhìn về phía con Thanh Long trên đỉnh núi xa xa, chỉ vào nó hỏi: “Con Thanh Long kia có phải do tiền bối săn giết không?” Mặc dù Ngô Sở cũng hy vọng mình có năng lực đó, nhưng đối diện với một cô bé, hắn thật sự không tiện mạnh miệng khoác lác.

Hơn nữa, cô bé này xuất hiện quá đỗi kỳ lạ.

Không có sư phụ, tuổi còn nhỏ, vậy mà dám một mình chạy loạn giữa chốn sơn dã đầy nguy hiểm này, hiển nhiên không phải nhân vật đơn giản.

Hắn thậm chí nghi ngờ, liệu cô bé này có phải là một yêu tinh không?

Dù sao thì điện thoại của mình còn có thể thành tinh, huống hồ là sinh linh của thế giới Hồng Hoang.

Chỉ là không biết con tiểu yêu tinh này biến hóa từ vật chủng nào mà ra.

Nghĩ đến đây, Ngô Sở phát hiện mình lại chẳng có chút sợ hãi nào, có lẽ là vì Nguyệt Linh này trông quá đáng yêu, nhìn hiền lành vô hại chăng!

Trong lúc Ngô Sở và Nguyệt Linh giao lưu, sói con tể yên lặng ngồi một bên, ánh mắt qua lại quét nhìn giữa Ngô Sở, Nguyệt Linh và cả Nghệ Bảo, cái đầu nhỏ cũng nghiêng qua nghiêng lại.

Không biết vì lý do gì, nó lại chạy đến đây.

“Tiểu Nguyệt Linh, ngươi có biết nơi đây là đâu không?” “Nơi này tên là Tử Ngọc Sơn, là đạo tràng của Tử Ngọc Đạo nhân, tiền bối không biết sao?” Đối mặt với sự nghi hoặc của Nguyệt Linh, nhìn đôi mắt to tròn đáng yêu đó, Ngô Sở khẽ thở dài: “Nguyệt Linh gọi ta là A Sở là được, ta không hiểu rõ nơi này lắm, ta cũng không rõ vì sao mình lại xuất hiện ở đây.

Chương 9

Ngươi có thể kể cho ta nghe về nơi này và mọi thứ bên ngoài không?" Nhưng khi nghe thấy ba chữ "Tử Ngọc Sơn", Ngô Sở không khỏi than thầm trong lòng: Xong đời rồi, đây quả nhiên là thế giới Hồng Hoang!

Ban đầu hắn còn ôm tâm lý may mắn rằng tiểu yêu tinh Nghệ Bảo có thể đoán sai, nhưng giờ đây chút may mắn đó đã bị thực tại đập tan tành.

Nguyệt Linh khẽ gật đầu: "Xem ra A Sở tiền bối chắc hẳn là vô tình đi vào đây sau khi hộ sơn đại trận của Tử Ngọc Sơn bị phá.

Nơi đây là Tử Ngọc Sơn, cây đại thụ này là Tiên Thiên Linh Căn Tử Ngọc Linh Nại, Tử Ngọc Sơn vốn là đạo tràng của Tử Ngọc Đạo nhân.

Cách đây một tháng, con Thanh Long kia dẫn theo lính tôm tướng cua, công nhập Tử Ngọc Sơn…" Nghe Nguyệt Linh kể, Ngô Sở dần hiểu đại khái sự việc.

"Sáng sớm hôm nay, Tổ Long tế cáo Thiên Đạo, dẫn Long Tộc tại Đông Hải sáng tạo Long Đình, thống ngự tứ hải thủy tộc, cùng với tất cả sinh linh loài lân giáp trong trời đất.

Còn Tử Ngọc Sơn này cũng dần trở nên yên tĩnh, ta mới dám quay về, không ngờ con Thanh Long kia đã bị chém giết ở đây rồi." Ngô Sở khẽ gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Nhưng lúc này, lòng hắn lại càng thêm xao động.

Tổ Long, Long Tộc, Long Đình… Đây hẳn là thời kỳ Hồng Hoang tam tộc đỉnh lập rồi!

Tam tộc đại chiến, Long Phượng đại kiếp còn chưa bắt đầu.

Hắn nhìn Nghệ Bảo, Nghệ Bảo cũng khẽ gật đầu với hắn, dường như biết Ngô Sở muốn hỏi vấn đề gì.

Ngô Sở thấy vậy, không khỏi thầm than: Xuyên đến cũng sớm quá rồi!

Nhưng rất nhanh, hắn lại nghi hoặc nhìn Nghệ Bảo: "Ta giao lưu thần thức với Nguyệt Linh, ngươi nghe thấy sao?" Nghệ Bảo mỉm cười nói: "Nguyệt Linh cũng đang giao lưu thần thức với Nghệ Bảo đó nha!

Hơn nữa, Nghệ Bảo cũng đã biết cách giao lưu thần thức rồi, chỉ cần chủ nhân nguyện ý mở rộng tâm thần với Nghệ Bảo là được." "Vậy ta trước mặt ngươi chẳng phải không có bí mật gì để nói sao?" "Chủ nhân có bí mật gì trước mặt Nghệ Bảo sao?" Nghệ Bảo cười quyến rũ với hắn: "Chủ nhân lén lút xem những bộ phim đó, những truyện đó, thậm chí còn thích xem kỹ năng của cô giáo nào, từng ái muội với cô gái nào, nói những lời tục tĩu nào, làm những chuyện đồi bại nào… Nghệ Bảo đều rõ như lòng bàn tay.

Hình dáng của Nghệ Bảo, chẳng phải là cái chủ nhân thích nhất sao?" "…" Thật đúng là tiểu yêu tinh nhà ngươi!

Ngô Sở thầm nghiến răng, nhưng trong lòng chỉ còn lại nụ cười khổ.

Nghĩ lại cũng phải, bí mật của ai có thể giấu được cái điện thoại của mình chứ?

Khi Ngô Sở cười khổ, Nguyệt Linh hỏi: "Tiền bối có thấy Tử Ngọc Đạo nhân không?" Ngô Sở hoàn hồn, khẽ lắc đầu: "Nếu ta đoán không sai, Tử Ngọc Đạo nhân cũng đã thân vẫn rồi." Đây là cảnh tượng xuất hiện trong giấc mơ của hắn, đạo nhân trẻ tuổi không địch

lại Thanh Long, cuối cùng chọn cách tự thiêu chính mình, tiến hành một đòn xả thân, cuối cùng cả hai cùng chết.

Nguyệt Linh nghe vậy, u u khẽ than, rồi nói: "Ta muốn báo thù cho Tử Ngọc Đạo nhân, ăn thịt con Thanh Long này, A Sở tiền bối có thể giúp ta không?" "…" Cái này, cái này mà cũng tính là báo thù sao?

Mặc dù cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng Ngô Sở vẫn hỏi: "Ta phải giúp ngươi thế nào?" Đôi mắt Nguyệt Linh khẽ sáng lên, nói: "Long thi dư uy vẫn còn, ta không thể lại gần nó.

A Sở tiền bối mạnh hơn ta, hẳn là có thể lại gần nó…" Ngô Sở: "…" Nha đầu này đã là sinh linh Hồng Hoang, vậy chắc chắn mạnh hơn hắn vô số lần, nhưng vì sao hắn có thể phớt lờ dư uy của con Thanh Long kia, mà nha đầu này lại nói mình không thể tiếp cận?

Chẳng lẽ bản thể của nàng là một con cá?

Hay một con rắn?

Bị bản năng áp chế?

Cảm thấy có chút kỳ lạ, Ngô Sở lắc lắc đầu: "Không phải ta không muốn, mà là tay ta không có công cụ, không cắt được thân rồng đó.

Ngươi có đao kiếm không?" Nguyệt Linh trợn đôi mắt to tròn đáng yêu nhìn Ngô Sở, dường như muốn nói: Ngươi đang đùa ta sao?

"Thôi vậy!

Để sau rồi tính!" Ngô Sở nói xong, đi về phía bờ hồ.

Kết quả, trong tay Nguyệt Linh trực tiếp xuất hiện một thanh đoản kiếm toàn thân màu trắng… "Bé gái, trước tiên bỏ kiếm xuống, chúng ta có gì thì từ từ nói…" Ngô Sở giật mình, lùi lại hai bước, Nguyệt Linh liền nói: "Tiền bối đừng hoảng, kiếm này của ta tên là Linh Tố,

là linh bảo của ta, cái này có thể dùng được không?" "Chắc là, chắc là được thôi!" Ngô Sở cười gượng một tiếng, vươn tay định đỡ kiếm Linh Tố, kết quả keng một tiếng, kiếm Linh Tố rơi khỏi tay hắn, cả người hắn cũng bị thanh kiếm kéo theo, trực tiếp ngã vật ra đất.

Cô bé đầu tiên thì kinh ngạc, sau đó đôi lông mày nhỏ lại cong cong.

"Tiền bối không muốn giúp ta thì cứ nói thẳng là được, hà tất phải dùng cách này sỉ nhục ta." Cô bé chu môi nhỏ, trông như sắp khóc cho hắn xem, khá thẳng thắn.

Điều này khiến Ngô Sở có chút ngượng ngùng, còn Nghệ Bảo thì che miệng cười thầm.

Ngô Sở bất đắc dĩ cười khổ: "Không phải ta không muốn giúp ngươi, mà là ta thật sự chỉ là một người bình thường mà thôi!

Ta cũng không phải tiền bối gì cả, thậm chí còn không biết tu hành thế nào…" "Tiền bối đừng có lừa ta còn nhỏ không biết gì, ở phương trời đất này, còn có sinh linh hóa hình nào mà không biết tu hành sao?

Nếu không biết tu hành, thì làm sao có thể hóa hình?" Nguyệt Linh khẽ hừ một tiếng, rất đơn thuần trực tiếp vạch trần "lời nói dối" của Ngô Sở: "Huống hồ bên cạnh tiền bối còn có linh của Công Đức Linh Bảo, nếu không biết tu hành, công đức từ đâu mà có?" Công đức?!

Linh của Linh Bảo?!

Nói là "Nghệ Bảo" sao?

Ngô Sở có chút ngơ ngác nhìn Nghệ Bảo, thầm nghĩ mình cũng đâu làm gì có ích cho quy tắc thiên đạo… Ơ?

Chẳng lẽ là vì mình là sinh linh hậu thiên?

Hả?

Thiên Đạo có phải cũng đã "kiểm tra" điện thoại của mình không?

Nghĩ như vậy, Ngô Sở dần dần hiểu ra.

Có lẽ trên điện thoại của hắn xuất hiện chuỗi phù văn vàng, là vì điện thoại của hắn đã biến thành một kiện Công Đức Linh Bảo.

Nếu nói sự xuất hiện của sinh linh hậu thiên như hắn có ích cho quy tắc thiên đạo, thì trợ giúp của chiếc điện thoại của mình đối với quy tắc thiên đạo, hẳn phải mạnh mẽ hơn hắn nhiều chứ!

Ngô Sở càng nghĩ, ánh mắt càng sáng.

"Chủ nhân, Nghệ Bảo có thể thật sự đã trở thành linh của Công Đức Chí Bảo rồi đó nha!" Ngô Sở khẽ gật đầu, tỏ ý đã hiểu, đồng thời trong lòng cũng đang nghĩ, mình thế này có tính là đã được Thiên Đạo nhận khả, không còn là người lậu nữa không?

Chẳng trách Tiểu Nghệ lại diễn hóa thành linh của Linh Bảo Nghệ Bảo, bản thân nó vốn là một chương trình có tất cả trí năng, giờ đây dưới sự gia trì của công đức, mới cụ hiện ra như vậy.

"Tiểu muội muội, ta không hề lừa ngươi, ta thật sự chỉ là một người bình thường." Ngô Sở với vẻ mặt chân thành nhìn nàng: "Nếu không tin, ngươi hãy nhìn ánh mắt chân thành này của ta…" Gió hồ thổi qua, mang theo chút ẩm ướt, mái tóc khẽ bay trong gió, cô bé im lặng nhìn chằm chằm vào mắt Ngô Sở, đầu đầy mù mịt.

"À phải rồi, kiếm Linh Tố này của ngươi nặng bao nhiêu vậy?" "Nặng bao nhiêu?

Ta cũng không biết!" Ngô Sở ngây người một chút, cảm thấy nàng không phải không biết, mà là không biết phải diễn tả trọng lượng như thế nào, thế là hắn khẽ thở dài: "Chuyện này, chỉ đành đợi chút rồi nói sau vậy." Hắn vừa nói vừa đi đến bờ hồ, vốc nước hồ rửa mặt.

"Nguyệt Linh, ngươi ăn cơm chưa?" Nguyệt Linh lắc đầu: "Ta

không đói!" "Ngươi đợi ta một chút, ta đi vệ sinh." Ngô Sở vừa nói vừa đi về phía vườn hoa, kết quả Nguyệt Linh lại đi theo sau hắn.

"Ngươi đừng đi theo ta, ta đi vệ sinh rồi quay lại ngay." Ngô Sở vẫy vẫy tay với Nguyệt Linh, chặn nàng ở bên ngoài vườn hoa, sau đó đi vào vườn hoa, đào một cái hố, bắt đầu tạo ra hiện trường án mạng trần tục.

Lúc này Nghệ Bảo đã trở về trong điện thoại.

Mùi hôi theo gió từ vườn hoa bay ra, xộc vào mũi khiến Nguyệt Linh quay người nôn ọe, bịt mũi nhỏ lơ lửng giữa không trung.

Đôi mày ngài cong lại như con tằm con.

Chương 10

Nhìn bóng dáng nhỏ bé lơ lửng giữa không trung, Ngô Sở ngẩn người ra.

Trên không trung, Nguyệt Linh chớp chớp đôi mắt to tròn long lanh, nhìn Ngô Sở trần truồng ngồi xổm giữa vườn hoa, tay nhỏ vội vàng che mắt, quay lưng lại.

"A Sở tiền bối, ta không cố ý đâu." "…" Giải quyết xong vấn đề vệ sinh cá nhân, Ngô Sở lại chôn cái hố đất đó, vừa hủy thi diệt tích, vừa dập tắt cái mùi hôi từ gốc.

Hắn ra bờ hồ rửa tay, rồi đến bên hồ nước uống mấy ngụm suối trong, sau đó quay về trước nhà gỗ, cầm một quả trái cây lên gặm: "Ngươi muốn một quả không?" Cô bé khẽ lắc đầu, Ngô Sở lại hỏi: "Nguyệt Linh có biết đây là vật gì không?" Cô bé gật đầu, nói: "Đây là bảo bối Tử Ngọc Linh Nại của Tử Ngọc Sơn, nhưng những quả này chỉ là Tử Ngọc Linh Nại bình thường.

Tử Ngọc Linh Nại thật sự, vạn năm mới chín một lần, mỗi lần kết bốn mươi chín quả, mỗi quả đều có Linh Văn Tử Ngọc.

Một quả Linh Văn Tử Ngọc Nại, có thể sánh với vạn tám ngàn năm khổ công tu hành, đáng tiếc bây giờ…" Cô bé nhìn cây cổ thụ chọc trời đã mất tán lá bên cạnh, lắc đầu khẽ than.

Khi hai người đang trò chuyện, Nghệ Bảo lại xuất hiện trên vai Ngô Sở, lần này không cần Ngô Sở gọi, nó tự mình bay ra.

Nhìn cây cổ thụ trọc lóc này, Ngô Sở cũng thầm than đáng tiếc, nếu mình có thể ăn một quả, chẳng phải lập tức có thể thành tiên sao?

Đương nhiên, cũng có thể bạo thể mà chết.

Nhưng linh căn lợi hại như vậy, dường như ở Hồng Hoang cũng không mấy nổi danh!

Chẳng lẽ là do trận đại chiến lần này, căn cơ bị tổn thương nên mới vậy?

"Nguyệt Linh trước đây sống ở Tử Ngọc Sơn này sao?" Ngô Sở lại hỏi.

Cô bé gật đầu nói: "Vâng, ta hóa hình chưa đầy nửa năm, vốn muốn bái nhập môn hạ Tử Ngọc Đạo nhân, nhưng lại sợ mình quá đần, vẫn luôn không dám nói thẳng, ai ngờ…" Ngô Sở cũng hiểu được nỗi khó xử của tiểu yêu tinh này, ước chừng bộ trang phục đạo sĩ của nàng cũng là học từ vị Tử Ngọc Đạo nhân kia mà ra!

Cuối cùng Ngô Sở lại hỏi: "Vậy không biết, Nguyệt Linh là biến hóa từ vật gì mà thành vậy?" Cô bé nghe vậy, mở to mắt nhìn hắn không nói gì.

Ngô Sở có chút ngượng ngùng: "Rất kiêng kỵ sao?" Cô bé nghiêng đầu: "A Sở tiền bối không biết sao?

Vấn đề này chính là điều cấm kỵ của tất cả sinh linh đó!

A Sở tiền bối sau này gặp sinh linh khác, tốt nhất đừng hỏi như vậy." "Được rồi!

Xin lỗi!

Ta chỉ là tò mò, người không biết không có tội nha!" Ngô Sở ngượng ngùng nói một câu, khẽ ho một tiếng, rồi hỏi nàng: "Ngoài ngươi ra, trong Tử Ngọc Sơn này, còn có sinh linh hóa hình nào khác không?" Cô bé lắc lắc đầu: "Vẫn chưa có!

Tử Ngọc Đạo nhân là sinh linh hóa hình đầu tiên trong Tử Ngọc Sơn này, cây Tử Ngọc Linh Nại này là linh căn bẩm sinh của hắn.

Một trăm năm trước, ta có may mắn nếm thử một quả Linh Văn Tử Ngọc Nại, mới có hạnh ở trong trăm năm này, trở thành hóa hình giả đầu tiên của Tử Ngọc Sơn ngoài Tử Ngọc Đạo nhân." "Vậy ngoài Tử Ngọc Đạo nhân ra, Nguyệt Linh còn gặp sinh linh nào khác không?" Cô bé lắc lắc đầu, Ngô Sở thầm nghĩ: Chẳng trách nàng lại có bộ trang phục đạo sĩ như vậy, đều là học từ Tử Ngọc Đạo nhân kia mà ra!

Nghĩ một lát, Ngô Sở lại hỏi: "Tiểu Nguyệt Linh, ngươi tu hành thế nào vậy?

Có pháp tu hành nào không?

Cái này có tính là kiêng kỵ không?" Cô bé lắc đầu nói: "Cái này thì không tính, nhưng chúng ta tu hành cũng không có pháp tu hành gì đặc biệt.

Chúng ta trời sinh đã có thể nuốt thổ linh khí trời đất, cảm ngộ diệu lý pháp tắc trời đất…" Được rồi!

Sinh linh tiên thiên đáng ghét!

Quả nhiên là những tồn tại được trời ưu ái.

Thôi bỏ đi, thế giới này nguy hiểm như vậy, mình lại yếu ớt vô trợ thế này, vẫn nên ngoan ngoãn ru rú trong Tử Ngọc Sơn này thì hơn.

Dù sao thì nơi đây tạm thời cũng không thiếu đồ ăn.

Hơn nữa, với tuổi thọ của mình, trăm năm thời gian ước chừng cũng chỉ là chuyện thoáng chốc mà thôi… Nhưng nói đi cũng phải nói lại, thể chất của mình hẳn là đã được cải thiện rồi, ước chừng có thể sống không chỉ trăm năm.

Thế nhưng so với những sinh linh khác, thì vẫn chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Rất xin lỗi, đã làm mất mặt tất cả các tiền bối xuyên việt rồi!

Nghĩ đến đây, Ngô Sở lại càng không xoắn xuýt nữa.

Còn về pháp tu hành, trong giấc mơ tối qua cũng không có trải nghiệm như vậy, hắn cũng không rõ Tử Ngọc Đạo nhân và con Thanh Long kia tu hành thế nào.

Ngô Sở lắc lắc đầu, hỏi: "Nguyệt Linh, ngươi có thể dạy ta nói ngôn ngữ của các ngươi không?

Cứ giao lưu thần thức thế này mãi cũng không phải là cách, nếu có người ngoài đến thì…" "Được thôi!

Nhưng A Sở tiền bối, ngươi thật sự không biết tu hành sao?" "Đừng gọi ta là tiền bối nữa mà!

Ta chỉ là một người phàm nhân bình thường…" "Nhân loại?

Nhân loại là loại sinh linh nào?" Ngô Sở là một đứa bé tò mò, Nguyệt Linh cũng không ngoại lệ.

Thế giới này quả nhiên còn chưa xuất hiện nhân loại.

Mình quả nhiên là đến sớm rồi nha!

Ngô Sở vừa gặm Tử Ngọc Linh Nại, vừa suy nghĩ, càng không còn ý định rời khỏi nơi đây nữa.

Gâu gâu gâu, gâu gâu gâu… Sói con tể kêu gọi Ngô Sở, dường như muốn nói nó cũng muốn ăn.

"A Sở tiền bối…" "Gọi ta là A Sở là được." "Được rồi, A Sở tiền bối, con sói con tể này nói nó đói bụng rồi." Ngô Sở vỗ trán, bưng quả trái cây đứng dậy nói: "Nguyệt Linh, ngươi có biết cha mẹ của con sói con tể này ở đâu không?

Tử Ngọc Sơn này có bầy sói không?" "Có chứ!

Cách đây không xa đâu!

Nhưng mười mấy ngày trước, bọn chúng cũng đã chạy đi rồi, con sói con tể này ước chừng là bị lạc đàn, không chạy kịp!" Nguyệt Linh vừa nói, lại nhặt cỏ đuôi chó trêu sói con tể.

Ngô Sở liếc nhìn con sói con tể đang nhảy nhót phía sau, vẫy đôi vuốt nhỏ đuổi bắt cỏ đuôi chó, lắc đầu nói: "Tiểu tử đáng thương, sau này cứ đi theo ta mà sống vậy!" "A Sở tiền bối, sói con tể nói nó nguyện ý đó!" "Ồ?

Thế thì tốt quá, ta đặt cho nó một cái tên nhé!

Ừm, Tiểu Hôi, sau này ngươi cứ gọi là Tiểu Hôi, thế nào?

Dễ nghe chứ!" Gâu gâu gâu… "Nó đồng ý rồi sao?" Ngô Sở hỏi.

Nguyệt Linh che miệng nhỏ cười nói: "Nó nói nó từ chối, mẹ nó đã đặt tên cho nó rồi, tên là A Thu, A Sở tiền bối có thể gọi nó là A Thu." "A Thu?!" Tiểu yêu tinh Nghệ Bảo che miệng nhỏ, khẽ cười khúc khích.

Nhưng Ngô Sở lại không cảm thấy có gì đáng cười, nếu là phiên âm thì thực ra không phải phát ra âm "A Thu".

Thế là hắn lườm Nghệ Bảo một cái, khiến Nghệ Bảo với vẻ mặt không vui co lại vào trong điện thoại.

Đến khúc sông lớn kia, đống lửa đã tắt từ lâu, nhưng vì bên ngoài vẫn luôn là ban ngày, nên thịt cá vẫn còn hơi ấm.

Chương 11

Ngô Sở dùng miếng gỗ gạt một ít thịt cá xuống, cho sói con tể ăn, sau đó lại đi tìm một ít củi khô về, trên đống tàn tro lửa trại đó lại đốt lại một đống lửa mới.

Hơn nửa giờ sau, mùi thịt cá lại một lần nữa lan tỏa trong khu rừng này.

Gâu gâu gâu… Sói con tể kêu gọi về phía bụi cây rậm không xa phía sau.

"Ai đó?" Nguyệt Linh quay đầu khẽ quát.

Ngô Sở quay đầu nhìn lại, liền thấy một bóng người từ trong bụi cây rậm bước ra.

Thân hình gầy gò thanh tú, gương mặt gầy, búi tóc đạo sĩ, trông rất trẻ, hơn nữa còn mang theo nụ cười, vẻ mặt ôn hòa chắp tay vái chào bọn họ.

"Bần đạo Nhiên Đăng, du lịch Hồng Hoang, đi ngang qua bảo địa này, thấy hộ sơn đại trận bên ngoài đã bị phá tổn, nên đến đây tham quan một chút, không biết đạo hữu xưng hô thế nào?

Có phải là chủ nhân của nơi này không?" Ngô Sở nhìn Nguyệt Linh, Nguyệt Linh đang truyền âm phiên dịch cho hắn.

Nhiên Đăng?

Nhiên Đăng Đạo nhân?!

Trong Phong Thần, cái lão già đáng ghét đó sao?

Không ngờ người nổi danh Hồng Hoang đầu tiên mình gặp lại là hắn!

Ngô Sở có chút kỳ quái nhìn cái kẻ máu lạnh đoạt bảo giết người không chớp mắt này, trong lòng thầm nghĩ: Tên này có phải đã để mắt đến kiện linh bảo nào đó trong Tử Ngọc Sơn rồi không?

Nhiên Đăng Đạo nhân cũng có chút kỳ quái nhìn Ngô Sở, trang phục kỳ lạ, trên đầu không có búi tóc đạo sĩ, thậm chí còn không biết nói ngôn ngữ Hồng Hoang, còn cần người khác truyền lời, thật là cổ quái!

Hắn lại nhìn về phía túi quần của Ngô Sở, thầm nghĩ: Lại là khí tức của Công Đức Chí Bảo!

Cũng không biết là vị đại tiền bối nào, lại còn có thói quen ăn mặc kỳ dị như vậy!

Ngô Sở đứng dậy, chắp tay đáp lễ, khẽ ho một tiếng, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Bản sơn nhân tự xưng Bất Xuất, Nhiên Đăng đạo hữu gọi ta 'Bất Xuất Sơn Nhân' là được.

Bản sơn nhân cũng coi như là nửa chủ nhân của Tử Ngọc Sơn này, không biết Nhiên Đăng đạo hữu có cảm ứng được nơi đây có bảo vật nào có duyên với đạo hữu không?

Nếu đúng như vậy, đạo hữu cứ tự nhiên lấy đi!

Bản sơn nhân tuyệt không nói hai lời." Nhiên Đăng Đạo nhân: "…" Lời này là thật sao?

Nhiên Đăng Đạo nhân nghe vậy, cười ha hả: "Bất Xuất đạo hữu thật biết nói đùa, đã là nửa chủ nhân của nơi đây, vậy bần đạo há có thể cướp đoạt của người khác được?" Thấy Nguyệt Linh đang phiên dịch cho Ngô Sở, Nhiên Đăng Đạo nhân liền nói: "Bất Xuất đạo hữu vì cớ gì lại phiền phức như vậy?

Bần đạo giao lưu thần thức một chút với ngươi là được." Hắn tuy cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng nhân cơ hội thăm dò Ngô Sở một chút.

Vừa nói, hắn liền trực tiếp dùng thần thức bao trùm lên Ngô Sở.

Ngô Sở muốn từ chối cũng không làm được, chỉ trong một thoáng, thức hải của hắn đã bị thần thức của Nhiên Đăng Đạo nhân chiếm cứ.

Nguyệt Linh đứng một bên quan sát, đôi lông mày nhỏ lại cong cong, nhưng lại không dám làm càn, nàng có thể cảm nhận được Nhiên Đăng Đạo nhân này có đạo hạnh còn sâu hơn cả Tử Ngọc Đạo nhân.

Cùng lúc đó, Nhiên Đăng Đạo nhân lại càng thêm nghi hoặc, thần thức lướt qua thức hải của Ngô Sở, căn bản không gặp bất kỳ sự kháng cự nào.

Sự kháng cự của Ngô Sở, theo hắn thấy, yếu ớt đến mức gần như không thể phát hiện.

Nhưng Nhiên Đăng Đạo nhân có thể cảm nhận được, sâu trong thần thức của Ngô Sở, dường như có một đạo kim quang đang bảo vệ, đó là khí tức của Công Đức Kim Quang.

Tuy nhiên, đạo Công Đức Kim Quang kia dường như chỉ có tác dụng bảo vệ, chứ không có tính công kích.

Thế là Nhiên Đăng Đạo nhân liền cẩn thận lật xem ký ức của Ngô Sở.

Nhưng theo nội dung hắn lật xem ngày càng nhiều, thần sắc trên mặt hắn liền ngày càng trở nên kỳ quái.

Cuối cùng thần thức nhanh chóng co rút lại, mặt đỏ bừng, nghiến răng nghiến lợi nói: “Không ngờ Bất Xuất đạo hữu lại là kẻ tâm cơ thâm sâu đến mức này, bần đạo đã được dạy dỗ!” Nhiên Đăng Đạo nhân chửi bới ầm ĩ, nhảy vọt bay đi, có cảm giác như chạy trối chết, nhưng vẫn để lại lời thề độc: “Ngày khác có duyên, bần đạo nhất định sẽ lại thỉnh giáo đạo hữu!” Và trong ánh mắt của Ngô Sở, hắn rõ ràng

nhìn thấy đặc trưng nam tính của Nhiên Đăng Đạo nhân đã có biến hóa kịch liệt rất rõ ràng.

Đạo mạo nghiêm trang, cực kỳ giả dối, phì!

Thần giác Ngô Sở khẽ động, thầm cười lạnh.

Hắn làm sao lại không biết Nhiên Đăng Đạo nhân trước đó muốn làm gì!

Mặc dù hắn không biết tu hành, cũng không thể từ chỗ Tử Ngọc Đạo nhân và con Thanh Long kia mà có được pháp tu hành chân chính, nhưng sau khi liên tục làm "hai giấc mơ", hắn tự nhiên biết rằng mỗi lần mình biến thành Thanh Long hoặc Tử Ngọc Đạo nhân, đều là vì những hình ảnh tục tĩu trong đầu mới tỉnh lại.

Để không cho Nhiên Đăng thăm dò được "gốc gác" của mình, sau khi thần thức của Nhiên Đăng xâm nhập vào đầu hắn, những hình ảnh hắn nghĩ đến đều là những hình ảnh cấm kỵ đó.

Mặc dù hắn không biết làm như vậy có hữu dụng hay không, nhưng đó là cách đối phó duy nhất hắn có thể nghĩ ra trong khoảnh khắc đó.

Hiện tại xem ra, cách này, vô cùng hiệu quả.

Nói đến những hình ảnh cấm kỵ khiến người ta nghĩ bậy, lay động lòng người đó, trong đầu hắn, ít nhất cũng có… đủ cho Nhiên Đăng Đạo nhân xem duyệt rất lâu rồi.

Chỉ là hắn không ngờ, Nghệ Bảo lại tự mình bảo vệ thần thức của hắn, đạo kim quang sâu trong ký ức kia, chính là khí tức của Nghệ Bảo, Ngô Sở có thể cảm ứng được.

"Nghệ Bảo, cảm ơn ngươi nha!" Giọng nói lười biếng quyến rũ của Nghệ Bảo lại vang lên trong đầu Ngô Sở: "Chủ nhân đừng khách khí với Nghệ Bảo mà!

Hơn nữa tên đó bỏ chạy, cũng là công lao của chính chủ nhân, chỉ là Nghệ Bảo không ngờ, trong ký ức của chủ nhân, lại có nhiều…" "Đừng để ý mấy chi tiết đó, thật ra mà nói, ngươi cũng là đồng phạm." "Nhưng Nghệ Bảo không có những ký ức đó nha!" "…" Ngô Sở không nói nên lời, Nghệ Bảo lại nói: "Hơn nữa, nếu chủ nhân có chuyện gì, người ta sẽ phải đổi chủ nhân mới đó!

Mặc dù chủ nhân bình thường vô kỳ, còn âm thầm dâm đãng…" "Bỏ cái từ phía sau đó đi, ngươi vẫn là một tinh linh tốt!" "Ha ha ha, tức rồi, chủ nhân tức rồi!" "…" Nhiên Đăng Đạo nhân vội vàng chạy thoát khỏi Tử Ngọc Sơn, càng nghĩ càng tức, nhưng càng nghĩ thì đặc trưng nam tính bên dưới lại càng rõ ràng.

Trinh nam vạn năm một sớm bị đánh thức vẻ anh tuấn nam tính, liền có một loại cảm giác tràn ngập không thể kìm nén, càng cố gắng kiềm chế không nghĩ đến, trong lòng lại càng cảm thấy ngứa ngáy.

Chẳng lẽ đây chính là lý do Long Tộc lại thích giao phối với các chủng tộc khác đến vậy sao?

Dường như một cánh cửa đến thế giới mới, dần dần mở ra trước mặt Nhiên Đăng Đạo nhân.

Nhưng rất nhanh, Nhiên Đăng Đạo nhân liền lắc đầu, sau đó vươn tay đánh nát cánh cửa thế giới mới đó: Không được, chuyện xấu xa này, chỉ có thể cản trở bần đạo chứng đạo, bần đạo há có thể vì chuyện xấu xa này mà chậm trễ tu hành?

Xem ra phải quay về núi bế quan một thời gian, chém đi ác niệm này mới phải, tránh để tương lai ác niệm này trở thành tâm ma thành đạo của bần đạo!

Im lặng tự an ủi bản thân một lượt, Nhiên Đăng Đạo nhân lại nghiến răng nghiến lợi: Ngươi đúng là Bất Xuất Sơn Nhân đáng ghét, rõ ràng là một kẻ mang đại công đức, lại còn giả vờ là kẻ đạo hạnh

thấp kém, nông cạn để dụ bần đạo mắc lừa, dùng độc kế này phá hoại đạo tâm của bần đạo, quả thật là cực kỳ đáng ghét!

Mối thù này bần đạo đã ghi nhớ, ngày sau sẽ cùng ngươi thanh toán!

Nhiên Đăng Đạo nhân chửi bới ầm ĩ, cưỡi vân quang, bay về hướng tây nam.

Ngô Sở tự nhiên không biết, mình chỉ là "tự vệ" một chút, kết quả ngược lại bị cái kẻ ác nhân đã ra tay trước với hắn ghi hận.

Hắn còn tưởng loại chuyện này đối với những lão quái vật đó mà nói, nhỏ nhặt bình thường, không đáng nhắc đến!

Nào ngờ những hình ảnh cấm kỵ kia lại có tác động lớn đến Nhiên Đăng Đạo nhân đến vậy.

Chương 12

Lúc này Ngô Sở, vẫn còn đang lo lắng Nhiên Đăng Đạo nhân có nổi giận hóa phẫn nộ, giết hắn một đòn hồi mã thương, quay lại tìm hắn tính sổ, phất tay giết chết hắn không!

Theo hắn thấy, loại chuyện này, Nhiên Đăng Đạo nhân hẳn là làm được.

Nếu không thì vừa rồi Nhiên Đăng Đạo nhân đã không dùng cách giao lưu thần thức để thăm dò hắn, rồi được voi đòi tiên muốn thăm dò ký ức của hắn.

Tuy nhiên, dù có nghĩ đến khả năng này, hắn cũng không có bất kỳ cách đối phó nào.

Hắn chỉ là một phàm nhân nhỏ bé, ở thế giới này sinh tồn đã rất khó khăn, làm sao có thể chịu đựng cơn thịnh nộ của một danh nhân Hồng Hoang?

Và điều này, cũng khiến hắn chứng kiến được một mặt khác của những danh nhân Hồng Hoang này.

Vừa rồi thái độ của hắn đã hạ thấp đến mức đó rồi, nhưng đối phương vẫn không buông tha, được voi đòi tiên.

Nhiên Đăng Đạo nhân khi còn trẻ, tính cách đã bá đạo ác liệt như vậy rồi sao?

Chậc chậc, không ngờ nha!

Ngô Sở ở đó lắc đầu khẽ than, ánh nắng xuyên qua cành lá thưa thớt, rải xuống những vệt loang lổ, lửa trại chiếu rọi trên mặt hắn, giữa ánh sáng và bóng tối đan xen, ít nhiều có vẻ thâm trầm.

Nguyệt Linh ở một bên thì mang vẻ mặt u oán, chu môi nhỏ nhìn

Ngô Sở: “Bất Xuất tiền bối lại còn nói mình là người bình thường, trước đó quả nhiên là đang trêu Nguyệt Linh đúng không?

Rõ ràng tiền bối còn có thể đuổi được tiền bối có đạo hạnh cao hơn cả Tử Ngọc Đạo nhân…” “…” Ngô Sở: Ta còn có thể nói gì đây?

Ngô Sở có chút không nói nên lời, lại không thể cho nàng xem những hình ảnh cấm kỵ kia.

Hắn làm sao biết được, những thứ mà hắn thấy là bình thường nhỏ nhặt như vậy, lại có hiệu quả kỳ diệu đến thế chứ!

“Ta tên Ngô Sở, thật sự là một người bình thường.” U u khẽ than một tiếng, Ngô Sở xé một miếng thịt cá quăng cho A Thu, vừa hỏi: “Nguyệt Linh à!

Cái thân rồng kia, có thể bảo tồn bao lâu không bị thối rữa vậy?” Nguyệt Linh có chút không hiểu nhìn Ngô Sở: Vấn đề đơn giản như vậy, còn cần hỏi ta sao?

A Sở tiền bối đây là đang khảo nghiệm ta sao?

Nhưng cũng quá đơn giản rồi!

Nhưng nàng vẫn đáp: “Thân Kim Tiên, vạn kiếp bất hủ.

Dù cho con Thanh Long kia đã mất đi linh quang bất diệt trong cơ thể, nhưng vạn năm không thối rữa cũng không thành vấn đề.” “Thân Kim Tiên, vạn kiếp bất hủ?

Khoa trương quá rồi đó?” Theo Ngô Sở thấy, ở cái đại địa Hồng Hoang này, Kim Tiên nhỏ bé, đáng kể gì đâu?

Thái Ất bé tí, cũng thật nực cười.

Chỉ có Đại La, mới tạm được, nhưng cũng không thể thật sự đảm bảo vạn toàn.

Ngươi không thấy Triệu Công Minh, Tam Tiêu nương nương ở

Kim Ngao Đảo sao… Chưa nói đến những người đó, chỉ riêng con Thanh Long này, còn có vị Tử Ngọc Đạo nhân kia, chẳng phải đều là Kim Tiên sao?

Nhưng bọn họ chẳng phải đều chết rồi sao?

Làm sao mà bất hủ được?

Theo hắn thấy, nếu thật sự muốn bất hủ, thì nên ẩn mình, không tranh giành với thế sự.

Nếu muốn tranh giành, Đại La cũng có thể bị người ta đâm chết!

Nguyệt Linh lại cau mày: "Cũng có lẽ đối với A Sở tiền bối mà nói, Kim Tiên nhỏ bé, có chút khó lọt vào mắt.

Nhưng đối với những sinh linh chúng ta, những kẻ không có linh quang bất diệt tiên thiên mà nói, có thể tu ra một tia linh quang bất diệt, đã là mục tiêu theo đuổi cả đời rồi." Chậc!

Vừa rồi mình, có phải lại không cẩn thận khoác lác rồi không?

Ngô Sở có chút không nói nên lời, cảm thấy nha đầu này đã giải thích quá mức về hắn.

"E hèm!

Vậy con Thanh Long kia có thể tạm thời không cần quan tâm, dù sao thì nhất thời nửa khắc nó cũng sẽ không thối rữa đến mức không ăn được.

Chúng ta vẫn nên nói chuyện về hộ sơn đại trận đi!

Tiểu Nguyệt Linh có cách nào tu bổ hộ sơn đại trận của Tử Ngọc Sơn chúng ta không?

Nếu không tu bổ, ta e rằng tương lai còn sẽ có những sinh linh khác chạy vào, đến lúc đó ước chừng lại là một phen phiền phức." Nguyệt Linh mím môi, lắc lắc đầu nhỏ: "Hộ sơn đại trận của Tử

Ngọc Sơn này, vẫn luôn do Tử Ngọc Linh Nại nắm giữ.

Nay Tử Ngọc Linh Nại thân bị trọng thương như vậy, ước chừng đã sớm tiến vào trạng thái ngủ say tu dưỡng rồi, A Sở tiền bối cũng không có cách nào sao?

Vậy chúng ta cũng chỉ có thể đợi Tử Ngọc Linh Nại đạo hạnh hồi phục, rồi sau đó tự mình tu bổ thôi." Dừng một chút, nàng lại nói: "Nhưng nếu để mặc thi thể Thanh Long đó không quản, có khả năng sẽ dẫn dụ những Long Tộc khác đến… Nghĩ đến có A Sở tiền bối ở đây…" "Thôi!

Ngươi mau đừng khen ta nữa, có ta ở đây cũng vô dụng thôi." Ngô Sở khẽ than: "Ta thật sự chỉ là một người bình thường, chẳng có tài cán gì, ngươi đừng đặt hy vọng lên người ta!" Nguyệt Linh mỉm cười nói: "A Sở tiền bối thật sự là hư hoài nhược cốc, khiêm tốn tột cùng." "…" Ngô Sở: Haizz!

Đã không có cách nào giao lưu bình thường nữa rồi, nha đầu này!

Ngô Sở nửa ngày thầm lo lắng thắt tim thắt mật, thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân không quay lại gây sự, liền lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, gọi Nguyệt Linh cùng ăn món tôm nướng than thuần tự nhiên này.

Tuy rằng hắn vừa xử lý xong một quả trái cây to bằng cái chậu rửa mặt, nhưng Ngô Sở phát hiện, mình vậy mà vẫn có thể ăn tiếp, khẩu phần ăn này, tăng trưởng hơi đáng sợ.

Hơn nữa khả năng tiêu hóa của hắn dường như cũng tăng cường vô số lần, con tôm càng này dù sao cũng là một con yêu quái, thịt trên người nó chắc chắn khác với thịt thông thường.

Thế giới này tràn đầy linh khí tiên thiên, những sinh vật này cũng là linh vật tiên thiên, hắn một người bình thường, vậy mà có thể dễ dàng tiêu hóa những thứ này… Chẳng qua chuyện xuyên việt thế này

còn có thể xảy ra, vậy thì việc khẩu phần ăn tăng lên, khả năng tiêu hóa tăng cường, dường như cũng không có gì đáng ngạc nhiên nữa rồi.

"A Sở tiền bối, khi nào chúng ta đi ăn con Thanh Long kia?" Tuy không đói, nhưng Nguyệt Linh không còn từ chối lời mời của Ngô Sở nữa, nàng đưa tay nhận miếng thịt tôm mà Ngô Sở dùng thanh gỗ gạt xuống, ra vẻ tiểu thư khuê các, nhấm nháp từ tốn.

Càng nhấm nháp, hai mắt Nguyệt Linh càng sáng, dường như trước đây chưa từng ăn món mỹ vị nào như vậy.

Khi Ngô Sở chuyển ánh mắt khỏi nàng, nha đầu nhỏ liền quay đầu, cái miệng nhỏ vừa há ra, liền biến thành một cái miệng lớn như chậu máu, một ngụm nuốt chửng cả một miếng thịt tôm lớn trong tay.

Ực… một cái nhô ra ở cổ họng liền trượt xuống.

Đợi đến khi Ngô Sở nhìn về phía bàn tay nhỏ không còn gì của nàng, còn tưởng nha đầu này có lẽ không xem trọng con tôm càng lớn này, đã lén lút vứt miếng thịt tôm đi rồi!

Thế là hắn hỏi: "Nguyệt Linh à!

Trong trận đại chiến Tử Ngọc Sơn, Tử Ngọc Đạo Nhân cùng con Thanh Long kia đồng quy vu tận, mà cây Tử Ngọc Linh Nại này cũng bị trọng thương, ngay cả thân cây cũng không còn, ta tin rằng pháp bảo nguyên bản của bọn họ hẳn là đã phân tán khắp nơi gần đây nhỉ!

Ngươi có thể tìm ra chúng không?" Đang nhìn chằm chằm vào thịt tôm, đợi Ngô Sở tiếp tục cho ăn, Nguyệt Linh nghe vậy không khỏi "a" một tiếng, bàn tay nhỏ khẽ vẫy, một đống chĩa nhỏ nhắn tinh xảo liền từ trong ống tay áo rộng của nàng rơi ra.

Những cây chĩa trông như dụng cụ ăn uống nhỏ nhắn đó sau khi rơi xuống đất, liền biến thành hình dạng dài mấy trượng.

Khi Ngô Sở đưa tay đi lấy, phát hiện căn bản không nhấc nổi.

Chương 13

Thấy Ngô Sở ra vẻ cố sức, cuối cùng đành bất lực bỏ cuộc, Nguyệt Linh lấy tay nhỏ khẽ che cái trán trơn láng của mình, bất lực nói: "A Sở tiền bối, ngươi thực sự không cần phải như thế…" "…" Ngô Sở: Sao ngươi nói mãi mà không tin chứ!

Ai!

Khẽ hắng giọng, Ngô Sở liền hỏi: "Chỉ có mấy cây chĩa này thôi sao?" Những cây chĩa đen sì, theo Ngô Sở thấy, một chút khí chất cũng không có.

Đương nhiên, hắn cũng không nhìn ra được tốt xấu của những pháp bảo này, chỉ có thể 'trông mặt mà bắt hình dong'.

Sau đó tiểu Nguyệt Linh lại vẫy tay nhỏ, từ một ống tay áo khác của nàng, rơi ra một đống tàn hài pháp bảo, và nói: "Pháp bảo của Tử Ngọc Đạo Nhân cùng con Thanh Long kia đều vỡ nát rồi, ta quay về sau, liền lén lút thu thập chúng lại, xem sau này liệu có cơ hội khôi phục không!" "Nguyệt Linh còn biết luyện bảo?" Ngô Sở tò mò hỏi.

Kết quả tiểu Nguyệt Linh lắc lắc cái đầu nhỏ, "Ta còn nhỏ, không hiểu lắm!

A Sở tiền bối có nguyện ý dạy ta luyện bảo không?

Ta nhất định sẽ nghiêm túc đi theo A Sở tiền bối tu hành!" "Ta cũng không hiểu, sau này hiểu rồi thì dạy ngươi vậy!" Ngô Sở chỉ có thể nói như vậy.

Hắn đoán, nếu mình lại nói mình là người bình thường, nha đầu này khẳng định lại sẽ nói hắn khiêm tốn rồi.

Ngô Sở cũng có chút khổ não, vốn dĩ hắn còn muốn ôm đùi tiểu

yêu tinh này, ai ngờ lại bị tiểu yêu tinh này coi là đùi để ôm.

Nhưng rất nhanh, hai mắt Ngô Sở liền sáng lên.

Bởi vì hắn phát hiện trong đống tàn hài linh bảo kia có một mảnh vỡ sắc bén, chỉ cần lắp cho nó một cái cán gỗ, hoàn toàn có thể cải trang thành một con dao thái thịt dày bằng lòng bàn tay.

Chỉ là đầu nhọn không có độ cong và lưỡi sắc bén mà thôi.

Tuy nhiên, chỉ riêng một mảnh vỡ lớn bằng lòng bàn tay, cầm trong tay Ngô Sở, vậy mà lại cảm thấy nặng mấy chục đến cả trăm cân, điều này khiến hắn ít nhiều có chút bất lực.

Thấy Ngô Sở lại như đang phớt lờ mình, Nguyệt Linh cũng không còn cách nào.

Nhưng nhìn thấy Ngô Sở đang bới móc trong đống tàn hài linh bảo kia, Nguyệt Linh lại nói: "Mảnh vỡ sắc bén này hẳn là mảnh vỡ rơi ra từ lưỡi chĩa của con Thanh Long kia.

Linh bảo trước đây của Tử Ngọc Đạo Nhân là một cây Tử Ngọc Trượng và một chuỗi bốn mươi chín hạt Tử Văn Nại Hạch…" Những điều này Ngô Sở thực ra đều biết, vì hắn đã thấy trong giấc mơ của mình, chẳng qua những pháp bảo đó đều đã nổ tung, không để lại cho hắn bất kỳ niệm tưởng nào.

Nhưng Ngô Sở cũng không chê những tàn hài pháp bảo này, hắn cảm thấy trong số những tàn hài này, hoàn toàn có không ít mảnh vỡ có thể gia công thành dụng cụ sinh hoạt, cuốc, xẻng, dao chặt củi… Có lẽ hình dạng không thể làm người ta hài lòng như con dao thái thịt kia, nhưng dùng được là được.

Ngay cả một đoạn nhỏ nhất ở cuối cây Tử Ngọc Trượng cũng có thể dùng làm que cời lửa.

Đương nhiên, điều đó phải đợi hắn có tu vi như vậy, có thể làm

nhỏ nó lại.

“Nguyệt Linh, trên người ngươi có vật chứa đồ không?

Ví dụ như Giới tử Tu Di, túi Càn Khôn chứa đồ…” Ngô Sở chỉ vào ống tay áo đạo bào rộng thùng thình của nàng.

Nguyệt Linh khẽ lắc đầu, sau đó trình diễn cho Ngô Sở xem, nàng đã giấu những linh bảo này như thế nào.

Thì ra là thu những thứ này vào trong tay áo, sau đó hóa thành điểm nhỏ, tiếp đó trong tình huống người khác không biết, che tay áo mở miệng, nuốt vào bụng.

“…” Ngô Sở há hốc miệng, sau đó bật cười, “Ta còn đang nghĩ, ngươi có cách nào thu thi thể rồng lại không!” “A Sở tiền bối cũng không có cách nào sao?” Nguyệt Linh kỳ lạ hỏi.

Ngô Sở lắc lắc đầu, chuẩn bị dồn tinh lực vào việc làm thế nào để cải thiện cuộc sống của mình.

Dù sao mình cũng không biết làm sao để tu hành, thà ngồi đây ngây ngốc, chi bằng làm chút đồ vật để cải thiện một chút điều kiện sinh hoạt hiện tại của mình.

Nghĩ như vậy, Ngô Sở liền trở nên hăng hái, dù sao cuộc sống cũng phải tiếp diễn mà!

Còn về việc thi thể rồng kia liệu có dẫn đến phiền phức khác không, Ngô Sở cũng không còn cách nào.

Sau đó, Nguyệt Linh liền vẻ mặt cổ quái nhìn Ngô Sở vội vàng ăn một ít thịt tôm, rồi bắt đầu mày mò lung tung.

Đầu tiên là dùng độ sắc bén của một mảnh vỡ pháp bảo, thử độ cứng của gỗ Tử Ngọc Linh, sau đó tìm một cành cây, gia công thành một con dao thái thịt.

Ban đầu hắn muốn dùng một đoạn tàn hài Tử Ngọc Trượng để làm cán dao, nhưng hắn căn bản không thể cắt đứt được đoạn Tử Ngọc Trượng đó, chất liệu quá xuất sắc.

Ngay cả cành cây Tử Ngọc Linh bình thường, độ cứng cũng vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

Tuy rằng con dao thái thịt làm ra, trọng lượng đã vượt quá giới hạn mà hắn có thể dễ dàng sử dụng, nhưng hắn tin rằng đợi sức mạnh của mình tăng trưởng thêm chút nữa, liền có thể sử dụng không ngại gì.

Sau đó hắn lại dùng con dao thái thịt này làm dao chặt củi, chế tác một công cụ kỳ lạ.

À, đó là một cái cuốc.

Hắn tìm một cây gậy gỗ bình thường có chạc, sau đó dùng một thanh gỗ ngang cố định một mảnh vỡ pháp bảo vào chạc cây, rồi dùng dây mây mảnh buộc chặt lại.

Thế là một cái cuốc trông rất thô sơ liền xuất hiện.

Cầm cái cuốc này, Ngô Sở ở chỗ cách cây Tử Ngọc Linh vài trăm mét, gần bờ hồ bắt đầu đào, kết quả đào vài cái, một đạo kim quang liền từ trời giáng xuống, rơi vào cái cuốc đơn giản và cả người Ngô Sở.

Điều này khiến Ngô Sở có chút ngạc nhiên, sau khi ngạc nhiên, lại có chút hoảng hốt.

Có lẽ là bởi vì cái cuốc đầu tiên trên Đại Địa Hồng Hoang này, cuối cùng cũng sẽ chứng kiến sự khai mở của văn minh trồng trọt, Lão gia Thiên Đạo cảm ứng được nên ban thưởng Công Đức chăng!

Tuy rằng Công Đức không nhiều, nhưng cũng đủ để biến cái cuốc thô sơ đơn giản này, trở thành một kiện Công Đức Linh Bảo, ít nhất

khi làm ruộng, sẽ không dễ dàng bị hư hại.

Nguyệt Linh nhìn thấy những lực lượng Công Đức từ trời giáng xuống, cũng ngây người một lúc.

Sau khi nhìn một lúc, nàng liền chạy về bên thi thể tôm, bắt đầu chén tì tì.

Tốc độ ăn của nàng cực kỳ nhanh, trông người nhỏ nhắn vậy mà khi há cái miệng lớn khoa trương ra, gần như cả nửa cái đầu nàng cũng có thể nhét vào.

Nguyệt Linh lúc này, trông hệt như một tiểu yêu quái.

Đợi đến khi một cái hố xí đơn giản được đào xong, lót ván gỗ ngang, rồi dùng đất sét lấp kín các khe hở giữa các ván gỗ ngang, hoàn toàn chôn lấp cái hố xí này lại, chừa lại một lỗ ống dẫn.

Sau đó chuẩn bị làm một cái bồn cầu, lắp đặt ở nơi khác, biến cái hố xí này thành hố chứa phân.

Ngay khi hắn chuẩn bị làm như vậy, Nguyệt Linh đã ăn hết đuôi tôm nướng.

Khi Ngô Sở từ xa nhìn thấy tiểu Nguyệt Linh đang đốt lửa nướng tôm, chạy đến xem, nhìn thấy một đống vỏ tôm dưới đất, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Cho đến khi hắn nhìn thấy nha đầu nhỏ Nguyệt Linh bụng nhỏ phồng lên, tựa vào một gốc cây lớn, vẻ mặt hạnh phúc xoa xoa bụng, hắn mới hoàn hồn.

“Ta còn tưởng ngươi chỉ muốn ăn rồng chứ!” Ngô Sở cười nói.

Nguyệt Linh nhìn thấy nụ cười của Ngô Sở, có chút thẹn thùng nghiêng cái đầu nhỏ, “Ta, từ khi ta biết ăn, liền chưa từng ăn qua những thứ khác, để A Sở tiền bối chê cười rồi.” Dừng một chút, nàng

lại có chút tò mò nhìn Ngô Sở, hỏi: “A Sở tiền bối, vì sao thức ăn sau khi nướng qua lửa, hương vị lại trở nên thơm ngọt dễ ăn hơn nhiều?

Chẳng trách A Sở tiền bối lợi hại thế này mà còn chịu ăn những thứ này…” Ngô Sở nghe vậy, cũng không thèm quản nha đầu này có phải lại tự bổ não ra cái gì không, chỉ cười ha hả nói: “Đây chính là sức hấp dẫn của Trù Đạo a!

Đáng tiếc không có gia vị khác, nếu không thì, ngươi sẽ biết cái gì gọi là mỹ vị đích thực rồi!” “Trù Đạo?

Chương 14

A Sở tiền bối có thể dạy ta tu hành Trù Đạo không?" "Ha ha, điều này có gì mà không thể." "Lão sư ở trên, xin Nguyệt Linh…" "Đừng đừng, ngươi đừng gọi ta là lão sư, gọi ta là A Sở là được rồi, Trù Đạo này cũng không phải tu hành gì, nó chỉ là một loại tiểu đạo để thỏa mãn khẩu vị của mình mà thôi." Ở thế giới Hồng Hoang này tu hành, Ngô Sở không dám làm hại đệ tử.

Tu hành Trù Đạo, sau này còn có thể lên thiên đình làm Trù Thần sao?

Ách… hình như thật sự có khả năng a!

Chỉ là, hiện giờ Thiên Đình còn chưa biết bao lâu nữa mới xuất hiện!

Ngay cả khi nha đầu này là một con yêu quái, liệu có thể sống đến lúc đó hay không vẫn còn là một vấn đề.

"A Thu đâu?" Nhìn một lượt, không thấy sói con tể, Ngô Sở liền hỏi.

Oa ô ô… Trong bụi cây, A Thu run lẩy bẩy bò ra, tứ chi có chút mềm nhũn, kêu lên một tiếng với Ngô Sở, ánh mắt lướt qua Nguyệt Linh thì rõ ràng lộ ra vẻ sợ hãi, dáng vẻ rất ngoan ngoãn.

Ngô Sở không biết, sói con tể A Thu vừa nãy hoàn toàn bị cách và tốc độ ăn của Nguyệt Linh dọa cho sợ chết khiếp, A Thu cảm thấy cái thân bé nhỏ của mình, không đủ cho nàng một miếng.

"A Sở tiền bối…" Ngô Sở khẽ hắng giọng, nói: "Nguyệt Linh, ngươi vẫn nên gọi ta là 'A Sở', hoặc 'Ngô ca' đi!

Ta là một người thích khiêm tốn nội liễm, ngươi cứ một tiếng

‘tiền bối’ thế này, làm lộ hết cả bí mật của ta rồi, biết không?” Nguyệt Linh mắt to tròn ngây thơ, ngẩn người một lúc lâu, mới máy móc gật đầu, cuối cùng xin lỗi hắn, “A Sở tiền bối, xin lỗi!” “Vẫn gọi ‘tiền bối’ à?” “A, A Sở…” “Ừ, đúng, cứ như vậy.

Nào, gọi thêm vài tiếng cho quen đi.” “A, A Sở, A Sở ca, A Sở ca…” “…” A Sở ca thì A Sở ca vậy!

Dù sao cũng thuận tai hơn “tiền bối”, tự dưng gọi người ta già đi!

Ngô Sở thầm bĩu môi, nhưng giọng nói mềm mại dễ thương như búp bê của tiểu Nguyệt Linh, vẫn khá phù hợp với giọng nói của nàng ở tuổi này, nghe vào khiến trái tim nam nhi thép của Ngô Sở, đều có cảm giác sắp bị tan chảy, hận không thể ôm lấy nàng hôn mấy cái.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn nhịn được, dù sao tiểu yêu tinh này trông như một tiểu loli.

Tuy rằng tuổi thật của tiểu yêu tinh có thể làm tổ bà… tổ mẫu hắn còn dư.

So với một tiểu yêu tinh khác là Nghệ Bảo, tuy Nghệ Bảo thân thể nhỏ hơn, nhưng tỷ lệ cơ thể của nàng đã hoàn mỹ đến cực điểm, chỗ cần lồi thì lồi, chỗ cần cong thì cong, ngay cả giọng nói của nàng, cũng là của người trưởng thành, hơn nữa còn theo phong cách gợi cảm.

Còn tiểu yêu tinh Nguyệt Linh, thân hình rõ ràng còn chưa phát dục, là tiểu loli đích thực, giọng búp bê dễ thương càng hiển lộ thuần khiết tự nhiên, đi theo con đường loli moe đích thực.

“A Sở ca, xin dạy ta tu hành Trù Đạo đi!” Tiểu Nguyệt Linh hai chân khép lại, quỳ ngồi xuống, hai tay chống phía trước, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, một dáng vẻ cầu xin.

Dáng thiếu nữ quỳ bất ngờ này, rất có linh tính, khiến Ngô Sở

không tự chủ được nhìn thêm mấy lần, đáng tiếc trang phục của nha đầu nhỏ là trang phục đạo sĩ.

Hắn cảm thấy phải tìm cơ hội, để nha đầu nhỏ thay đổi trang phục.

Nếu tiểu yêu tinh Nghệ Bảo làm ra động tác này… "Chuyện này không vội, đây cũng không phải là việc có thể hoàn thành trong một sớm một chiều, việc chúng ta cần làm bây giờ, là cải thiện điều kiện sinh hoạt hiện tại của chúng ta trước đã." Ngô Sở cười nói: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Nguyệt Linh trước đây ở đâu vậy?" Nguyệt Linh đưa tay chỉ vào một ngọn núi trắng xóa ở xa, "Động phủ trước đây của ta ở trên đó, nhưng bây giờ nơi đó đã bị đánh nát rồi." "Vậy sau này cứ ở đây đi!

Quay đầu ta giúp ngươi dựng một căn nhà gỗ." Ngô Sở rất nhiệt tình nói, nhưng tiểu Nguyệt Linh dường như có chút do dự, hắn không hề biết, Nguyệt Linh thực ra có chút chê căn nhà gỗ Ngô Sở dựng, quá xấu và quá thô sơ.

"A Sở ca vì sao không khai phá một động phủ, lại muốn ở nhà gỗ chứ?" Đã nói là ta không phải cao nhân gì cả mà!

Ngô Sở thầm thổ tào, mặt vẫn mỉm cười nói: "Bởi vì ta thích khiêm tốn mà!" "Vậy, vậy được rồi!" Dưới sự 'giúp đỡ' của Ngô Sở, nha đầu nhỏ đã thi triển bản lĩnh của mình, dùng Linh Tố Kiếm của nàng, chặt ra từng khối gỗ Tử Ngọc Linh phẳng phiu, bên cạnh chỗ ở của Ngô Sở, dựng một căn nhà gỗ nhỏ nhắn tinh xảo.

Tuy rằng hai người đều không hiểu gì về kỹ thuật mộng và ngàm, nhưng việc dựng đơn giản thì không vấn đề gì.

So với căn nhà gỗ nhỏ lụp xụp của Ngô Sở, căn nhà nhỏ màu tím này, có thể nói là xa hoa.

Thế là Ngô Sở hạ quyết tâm, quay đầu đợi mình nghiên cứu kỹ thuật mộng và ngàm một chút, nhất định phải phá bỏ căn nhà lụp xụp của mình, dựng một căn nhà gỗ hoa lệ hơn mới được.

Cứ như vậy mày mò một hồi, hơn hai mươi tiếng đồng hồ nhanh chóng trôi qua, Ngô Sở ăn một ít thịt tôm nướng xong, liền chạy về nhà gỗ nhỏ nghỉ ngơi, ngay cả mấy trò chơi offline trên điện thoại hắn cũng không thèm chơi, cũng không rảnh để nghĩ những chuyện lung tung khác ảnh hưởng tâm trạng. 'Đêm' đó, hắn lại mơ mộng.

Cảnh tượng trong mơ luân phiên chuyển đổi giữa biển cả và núi sông, lúc thì biến thành rồng, lật sông đảo biển, lúc thì biến thành một cái cây, bao quát đại địa núi sông, lúc thì lại trong sự mông muội không biết mình đang ở đâu, cuối cùng lại tỉnh dậy trong một cảnh tượng hương diễm.

Hắn rất may mắn, không cần phải dậy giặt quần lót.

Nhưng điều đáng tiếc là, hắn trong giấc mơ này, vẫn không hiểu làm sao tu hành.

Hồng Hoang vào thời điểm này, bên ngoài toàn là linh khí tiên thiên, đối với sinh linh hậu thiên như Ngô Sở mà nói, hô hấp cũng có thể tính là một loại tu hành, chỉ là tốc độ tu hành chậm một chút mà thôi.

Hơn nữa một điều có thể khẳng định là, cùng với việc thể chất của hắn được cải thiện, trong cơ thể hắn chắc chắn có một tia pháp lực, nếu không thì những thuật pháp kia cũng căn bản không thể thi triển ra.

Tuy rằng những pháp thuật hắn thi triển ra, uy lực có chút 'cảm động'.

Vội vàng ra bờ hồ rửa mặt, lại đến chỗ hồ nước uống chút nước

suối, sau đó lại đến trong vườn hoa giải quyết vấn đề vệ sinh cá nhân.

Tiếp đó quay về nhà gỗ nhỏ, ôm một quả Tử Ngọc Linh Nại, leo lên gốc cây, nhìn hồ lớn lẳng lặng gặm, suy nghĩ hôm nay phải hoàn thành nhà xí.

Tiểu Nguyệt Linh dùng lá cây lớn nâng một khối thịt tôm lớn bay về, "A Sở ca, muốn ăn chút thịt tôm không?

Ta nướng rất lâu rồi, chín rồi." "Được thôi!

Cảm ơn Nguyệt Linh!" Ngô Sở nhận lấy thịt tôm Nguyệt Linh đưa tới, tựa vào gốc cây lớn, nghĩ sau này nên làm một cái bàn và ghế, cứ ngồi bệt xuống đất mãi, hơi hao quần.

Tuy quần bò khá bền, nhưng ai biết có thể chịu được bao lâu chứ!

Hắn không lấy điện thoại ra xem thời gian, ban ngày ở đây quá dài rồi, đối với hắn mà nói, xem hay không xem thời gian cũng không có ý nghĩa gì.

Nhưng cũng chính vì vậy, hắn mới có thể không suy nghĩ lung tung.

"Ngon!" Ngô Sở vừa gặm thịt tôm vừa giơ ngón cái lên với Nguyệt Linh.

Nguyệt Linh thấy vậy, khuôn mặt nhỏ nở nụ cười rạng rỡ, đôi mắt to biến thành hình trăng khuyết.

Đột nhiên, Ngô Sở dường như nghĩ đến điều gì, ngẩng đầu hỏi: "Đúng rồi Nguyệt Linh, ngươi biết còn bao lâu nữa thì trời sẽ tối không?" Nguyệt Linh ngẩng đầu nhìn mặt trời trên trời, gãi gãi cái đầu nhỏ, lắc đầu nói: "Hẳn là còn rất lâu nữa!

Cụ thể là bao lâu, ta cũng không biết phải hình dung thế nào." Ngô Sở nhìn mặt trời trên bầu trời, sau đó lại nhìn thời gian trên điện thoại,

“Nghệ Bảo Nghệ Bảo, ngươi biết không?” Tiểu nhân nhi Nghệ Bảo hiện lên trên màn hình điện thoại, một chiếc ghế sofa màu vàng kim do lực lượng Công Đức ngưng tụ mà thành xuất hiện phía sau nàng, tiểu yêu tinh Nghệ Bảo dáng vẻ lười biếng nằm nghiêng trên ghế sofa, vừa ngáp vừa vén tóc, liếc mắt đưa tình với Ngô Sở.

Sau đó nhìn tiểu Nguyệt Linh, “Nếu tính theo thời gian Trái Đất, lúc này hẳn là khoảng hai giờ rưỡi chiều.

Chỉ là thời lượng một ngày của thế giới này có 8765 giờ.

Tức là, một ngày ở đây, tương đương một năm Trái Đất.” Ngô Sở nghe vậy, trong lòng chỉ còn lại một loại thực vật xanh phổ biến đang điên cuồng sinh trưởng (chắc là rêu xanh).

Nghệ Bảo lại nói: “Bây giờ là mùa xuân, thời gian một đêm dài tính ra, tương đương với hơn bốn tháng thời gian Trái Đất…” “…” Cái này khác gì tránh đông chứ?

Nếu không chuẩn bị chút thức ăn, đói cũng phải chết đói!

Ngô Sở thầm thổ tào, nghĩ đến việc mình sau ‘hơn một tháng’ nữa, sẽ phải đối mặt với ‘hơn bốn tháng’ thời kỳ đen tối dài đằng đẵng đó, hắn lập tức cảm thấy cả người không ổn.

Hắn đột nhiên cảm thấy, thế giới Hồng Hoang này, đối với phàm nhân như hắn mà nói, quả thực tràn đầy ác ý, căn bản không phải nơi mà phàm nhân như hắn nên ở.

Không được, còn phải đào một cái hầm chứa thức ăn nữa mới được!

Chương 15

Chẳng qua điều này hiện tại không cần phải vội, hắn chuẩn bị hôm nay nung vài cái chậu đất trước đã, ngày nào cũng uống nước suối lạnh, hắn cũng không biết trong suối có ký sinh trùng gì không.

Lúc này, tiểu Nguyệt Linh bên cạnh, đã nghe đến nỗi mù mịt.

Cái gì là thời gian Trái Đất?

Cái gì là giờ?

Cái gì là tháng?

Là mặt trăng trên bầu trời đêm sao?

Sói con tể A Thu lúc này cũng ăn no quay về, nhìn thấy Ngô Sở, cái đuôi sói cụp xuống liền vểnh lên, như chó con nhìn thấy chủ nhân, vẫy vẫy.

Sau bữa ăn, Ngô Sở liền hỏi tiểu Nguyệt Linh, "Nguyệt Linh, gần đây có tre không?

Là loại rỗng bên trong, từng đốt từng đốt…" "Có ạ, A Sở ca muốn cái đó làm gì?" "Ngươi có thể lấy một ít về giúp ta được không?" "Dạ được, A Sở ca đợi chút!" Sau đó liền thấy nha đầu nhỏ tung mình bay về phía hồ lớn, lướt qua bờ đối diện, tóc xanh bay phất phơ, áo váy nhẹ bay, thật là cưỡi gió ngự không mà đi, thoát tục như trích tiên… Haizz, nói bừa đấy mà.

Một thân đạo bào, lại còn phẳng lì, có gì mà xem chứ.

Nhìn tiểu Nguyệt Linh, chi bằng nhìn Nghệ Bảo tiểu yêu tinh này thì hơn!

Cá lớn trong hồ dường như không dám ra khiêu khích nha đầu nhỏ

Nguyệt Linh, cho đến khi không nhìn rõ bóng dáng nha đầu nhỏ nữa, cũng không thấy hồ lớn có động tĩnh gì.

Còn Ngô Sở thì bắt đầu tìm đất sét xung quanh cây Tử Ngọc Linh.

Không lâu sau, hắn tìm thấy một vùng đất đỏ có độ kết dính cực mạnh, đất đỏ mịn màng ánh lên vẻ hồng nhuận, dùng lá cây to gói mấy gói mang về.

Suy nghĩ một chút, Ngô Sở lại cởi đôi tất của mình, đến bờ hồ giặt sạch.

Thậm chí dùng đất sét để chà rửa, cho đến khi cảm thấy sạch sẽ lạ thường, không còn mùi lạ nào nữa, hắn mới quay về trước nhà gỗ nhỏ, tiếp đó lại đi tìm mùn gỗ Tử Ngọc.

Cây Tử Ngọc Linh Nại này là Tiên Thiên Linh Căn, lửa đốt từ mùn gỗ của nó, nhiệt độ khẳng định phi thường, nói không chừng nung ra gốm còn có thể biến thành sứ nữa ấy chứ!

Ngô Sở vừa sướng tưởng, vừa tìm mùn gỗ Tử Ngọc.

Khi hai cây tre xanh từ mặt hồ bay về, Ngô Sở lập tức có chút ngớ người.

Tre xanh rất lớn, đường kính đốt tre ở chỗ lớn nhất thậm chí gần một mét, một đốt tre, hoàn toàn có thể dùng làm bồn tắm rồi.

Nhìn thấy điều này, Ngô Sở ban đầu chấn kinh, sau đó lại cảm thấy rất bình thường, dù sao đây là Hồng Hoang mà!

Có gì mà làm ầm ĩ chứ?

Hơn nữa cũng tiết kiệm được không ít công sức, bởi vì vốn dĩ hắn còn muốn nhờ nha đầu nhỏ Nguyệt Linh giúp hắn đào vài cái bồn gỗ, bây giờ đã có thể bỏ qua phiền phức này rồi.

Nhìn hai cây tre khổng lồ này, Ngô Sở thầm nghĩ, có ống tre rồi,

bát tre cũng có thể giải quyết được, đũa tre càng không cần phải nói, thậm chí chổi tre cũng có rồi.

Ừm, còn có thể đan thêm một số vật dụng hàng ngày bằng tre khác, như giỏ tre, rây tre.

Chẳng qua hai thứ này hắn đều chưa từng làm, phải thử nghiệm thêm vài lần nữa mới được.

Dù sao thời gian nhiều vô kể, từ từ làm vậy!

Thế là, Ngô Sở bắt đầu dạy nha đầu nhỏ Nguyệt Linh, dùng Linh Tố Kiếm cắt những đốt tre này thành từng đoạn, làm thành mấy cái ống tre đường kính nửa mét, cao bằng nửa người, lại khoan hai lỗ trên thành ống tre ở phía trên cùng, sau đó luồn dây mây qua, làm quai xách.

Mấy cái ống tre chế tác xong, Ngô Sở thử độ dày của đáy đốt tre, phát hiện với sức mạnh của hắn, dường như không đủ để phá hủy chúng.

Tức là, nếu không nhờ đến công cụ mạnh mẽ, với sức mạnh hiện tại của hắn, căn bản không có cách nào cắt đứt loại tre khổng lồ này.

Thế là, hắn lại tìm ở cuối cây tre khổng lồ một đốt tre lớn bằng cái tô ăn cơm và ba đốt tre nhỏ bằng cái bát nhỏ, ý bảo nha đầu nhỏ cắt chúng ra, làm thành một cái bát tre lớn, ba cái bát tre nhỏ.

Sau đó ôm một quả Tử Ngọc Linh Nại ra, rửa sạch, rồi dùng dao thái thịt cắt phần thịt quả ra cho vào bát tre lớn, sau đó dùng một cái chày gỗ làm từ gỗ Tử Ngọc Linh, giã nát thịt quả trong bát tre, rồi đổ nước ép trái cây ra, chia thành ba bát nhỏ.

Đương nhiên, nước ép trái cây thực ra không nhiều, bát tre nhỏ tự nhiên không đầy.

Nha đầu nhỏ toàn bộ quá trình đều chăm chú quan sát Ngô Sở thao

tác, mắt lộ vẻ thần kỳ.

Ngô Sở cười nói: "Cái này gọi là nước ép trái cây, trong Trù Đạo, đôi khi món ăn làm ra thêm chút nước ép trái cây, có thể khiến món ăn càng thơm ngọt hơn, sau này có cơ hội ta sẽ dạy ngươi." Tuy rằng Ngô Sở tự mình đối với việc nấu ăn cũng chỉ có thể coi là bình thường, nhưng hắn cảm thấy dùng để dạy dỗ tiểu Nguyệt Linh cái gì cũng không biết, đã đủ rồi.

Trong thời đại nguyên thủy ăn lông ở lỗ này, biết một chút trù nghệ cũng có thể làm Trù Thần.

Tiểu Nguyệt Linh gật gật cái đầu nhỏ, ra vẻ 'được dạy bảo'.

"Nào nếm thử xem, hương vị rất ngon đó!" Ngô Sở vừa nói vừa đưa một cái bát tre nhỏ cho nàng, một cái khác thì đặt trước mặt sói con tể A Thu, khiến sói con tể vẫy đuôi ba năm cái.

Sau đó chính mình bưng cái bát tre nhỏ lên, khẽ nhấp một ngụm, nước ép trái cây thanh ngọt lan tỏa trong miệng, kích thích các nụ vị giác trên đầu lưỡi, cảm giác mộng ảo tràn ngập thần kinh hắn.

Trong mắt tiểu Nguyệt Linh rất đỗi bình thường, nhưng ở chỗ Ngô Sở, vậy mà lại ăn ra được cảm giác mỹ vị tột đỉnh thế gian, khiến tiểu Nguyệt Linh cảm thấy có chút kỳ lạ, không khỏi thầm nghĩ: Cho dù là thực vật bình thường, trong miệng A Sở tiền bối, dường như cũng có thể ăn ra được cảm giác mỹ vị nhất giữa trời đất.

Xem ra tấm lòng thành kính của A Sở tiền bối đối với Trù Đạo, là ta không thể so sánh được!

Đây chính là Trù Đạo của A Sở tiền bối sao?

Thế là, tiểu Nguyệt Linh cũng học theo, hai tay bưng chén, khẽ nhấp một ngụm, ngẩng đầu híp mắt há miệng, một hơi 'A' thành tiếng.

Quả nhiên, cảm giác không giống nhau!

Thần sắc của tiểu Nguyệt Linh, hơi hớn hở lên.

Hoàn toàn không biết hoạt động tâm lý của tiểu Nguyệt Linh lúc này, Ngô Sở phát hiện Nghệ Bảo đang ngồi trên vai hắn, nhìn chằm chằm vào nước ép trái cây trong tay hắn.

Thế là Ngô Sở đưa bát tre đến trước mặt nàng, Nghệ Bảo rũ tay ngửi ngửi, đưa ngón tay nhỏ xíu nhúng vào nước ép trái cây một chút, cho vào miệng mút mút.

Cuối cùng khẽ lắc đầu, "Xem ra Nghệ Bảo quả nhiên vẫn chưa phải là sinh mệnh đích thực!

Không cảm nhận được chút vị nào, năng lượng trong nước ép trái cây cũng không có chút tác dụng nào đối với Nghệ Bảo." Ngô Sở cười cười, đưa ngón tay xoa nhẹ cái đầu nhỏ của nàng.

Sau khi thưởng thức một ly nước ép Tử Ngọc Linh Nại, Ngô Sở liền xách một cái ống tre, đến bờ hồ múc một ống nước về, sau đó nhét những đất đỏ kia vào chiếc tất đã giặt sạch, tiếp đó nhào nặn chiếc tất, đất đỏ liền dần dần được nhào thành hồ, còn một số cặn bã thì lưu lại trong tất.

Vì có điều kiện này, Ngô Sở tự nhiên hy vọng có thể dùng đất đỏ càng mịn hơn để nung gốm.

"A Sở ca, huynh làm gì đó?" Uống một ly nước ép, tiểu Nguyệt Linh lại tò mò ghé sát Ngô Sở.

"Ta chuẩn bị nung vài cái chậu đất để đun nước, đúng rồi Nguyệt Linh, ngươi xách ống tre, đi thu thập lớp sương trắng trên bề mặt con tôm khổng lồ kia…" "A Sở ca, lớp sương trắng đó là gì vậy?" "Đó là muối, trong Trù Đạo, là một trong những gia vị quan trọng nhất." Ngô Sở cười nói: "Đúng rồi, nếu ngươi có phát hiện cua, ghẹ hay gì khác,

cũng có thể đi thu thập về, những thứ này đến từ biển cả, chỗ chúng ta đây không có đâu." Tiểu Nguyệt Linh vừa nghe nói thứ đó là một trong những gia vị của Trù Đạo, lập tức tinh thần phấn chấn, giòn giã ứng một tiếng, liền nâng cái ống tre đường kính gần một mét cưỡi gió mà đi.

Chẳng qua những muối biển đó có chút đắng chát, quay đầu còn phải lọc lại và đun sôi lại một chút.

Sau khi những đất đỏ đó đều được rửa thành bùn sét, đặt sang một bên cho lắng xuống, Ngô Sở đến bên cạnh đoạn tôm khổng lồ kia, nha đầu nhỏ đã thu thập xong nửa ống muối biển đặt ở đó, chẳng qua lúc này đã không còn thấy bóng dáng nàng nữa, hẳn là đi tìm muối biển ở những nơi khác rồi!

Chương 16

Ngay khi Ngô Sở chuẩn bị tìm một miếng thịt tôm quay về nấu ăn, một cái xúc tu bạch tuộc đầy rẫy giác hút bay về phía hắn.

Đó là một cái xúc tu bạch tuộc, bóng dáng nha đầu nhỏ hoàn toàn bị cái xúc tu bạch tuộc này che lấp, người không biết, còn tưởng là xúc tu bạch tuộc tự mình đang bay chứ!

Chẳng qua Ngô Sở đã sớm có chuẩn bị trong lòng, cũng không bị dọa.

Quả nhiên, sau khi cái xúc tu bạch tuộc này rơi xuống đất, từ dưới bay ra một bóng dáng nhỏ.

"A Sở ca, thứ này cũng có thể ăn phải không?" "Có thể chứ, còn rất mỹ vị nữa!" Ngô Sở cười nói.

Ngô Sở nghĩ đến sashimi bạch tuộc, nhưng hắn không thích ăn đồ sống, nghĩ nghĩ vẫn lặng lẽ lắc đầu, chuẩn bị phơi khô một ít bạch tuộc khô để dành, sau này để 'qua mùa đông'.

Trên cái xúc tu bạch tuộc này, cũng bao phủ một lớp sương trắng, thậm chí có thể nói, lớp sương trắng này còn dày hơn nhiều so với lớp sương trắng trên mình con tôm khổng lồ.

"Còn có thể tìm thấy thứ gì khác không?" Ngô Sở lại hỏi một câu.

Tiểu Nguyệt Linh gật gật đầu, cuối cùng lại nói: "Có thì có, nhưng một số đã bị dã thú ăn mất rồi, những dã thú đã chạy trốn vì tránh đại chiến, bây giờ lại lần lượt quay về rồi!

Ta trước đây còn nghe thấy một số tiếng sói tru, hẳn là tộc quần của A Thu." Ngô Sở gật gật đầu, nói: "Cứ để nó đi!

Nếu nó muốn về tộc quần, thì cứ để nó về." Dừng một chút, hắn

lại hỏi: “Những dã thú đó, ngươi trước đây có ăn qua không?” Tiểu Nguyệt Linh khẽ cúi đầu, cuối cùng lại nói: “Chẳng qua không nếm thử kỹ càng hương vị.” “Có linh trí cũng ăn sao?” Ngô Sở lại hỏi.

Tiểu Nguyệt Linh gật gật đầu, ra vẻ quen thuộc, cuối cùng nói: “Chẳng qua sau khi ta biết ăn uống, liền chưa từng ăn qua những thực vật đó nữa.” Ngô Sở lặng lẽ cúi đầu, thầm nghĩ: Xem ra ở thế giới Hồng Hoang này, ăn hay không ăn đối phương, không phải xem đối phương có linh trí hay không, mà là xem đối phương rốt cuộc có ngon hay không.

Chẳng trách trong Sơn Hải Kinh ghi chép nhiều thần thú có thể ăn được như vậy, có người nói đó là một bộ thực phổ Hồng Hoang, dường như cũng không phải không có lý lẽ gì!

Ngô Sở cười nói: “Tiểu Nguyệt Linh, chúng ta định ra một quy tắc đi!

Sau này nếu chúng ta chủ động đi săn tìm thực vật, gặp phải những con thú đã sinh ra linh trí, có thể giao lưu như chúng ta, thì chúng ta sẽ không ăn chúng nữa, bất luận chúng đã hóa hình hay chưa.

Ngươi thấy thế nào?” Tiểu Nguyệt Linh ra vẻ không hiểu, hỏi: “Vì sao chứ?” Ngô Sở suy nghĩ một chút, nói: “Có lẽ là vì không đành lòng đi!

Giống như nếu có một ngày có người đánh chết ngươi rồi ăn thịt, ngươi cảm thấy thế nào?” Tiểu Nguyệt Linh suy nghĩ một chút, liền ra vẻ suy tư gật gật đầu.

Ngô Sở cười nói: “Vạn vật đều có linh, huống hồ là những kẻ linh trí siêu thoát, chúng cũng tương tự như chúng ta, sớm đã có thất tình lục dục, cũng hiểu hỉ nộ ái ố…” “A Sở ca, cái gì là thất tình lục dục vậy?” “…” Ngô Sở: Ta đọc sách ít, để ta từ từ nghĩ xem.

Thất tình, hỉ, nộ, ai, cụ, ái, ố, dục; lục dục, nhãn, nhĩ, thiệt, tị, thân, ý.

Hoặc hỉ, nộ, ai, cụ, ưu, khủng, kinh.

Trong đó, những điều có thể nói đến thì quá nhiều rồi.

Dù sao ta cũng là người kế nhiệm của tổ quốc đã từng được hưởng chín năm giáo dục bắt buộc.

Nhìn Ngô Sở thao thao bất tuyệt, Tiểu Nguyệt Linh không hiểu sao lại thấy cảm động.

Tuy không hiểu rõ lắm, nhưng Tiểu Nguyệt Linh cảm thấy vô cùng có đạo lý.

Vì thế, thân phận 'tiền bối' của Ngô Sở trong lòng Tiểu Nguyệt Linh càng thêm vững chắc.

Thêm vào đó, sau khi Ngô Sở trổ tài nấu canh cá trong ống trúc, rồi cho thêm một ít gừng tươi nhổ được từ vườn hoa vào canh cá, càng khiến Tiểu Nguyệt Linh thêm phần hướng tới 'Trù Đạo' mà Ngô Sở đã nói.

Đối với một yêu tinh chưa từng tiếp xúc với đồ ăn chín mà nói, vừa ăn được đồ ăn chín khác hẳn thịt sống, loại cảm xúc mãnh liệt đó, tự nhiên không phải loại người như Ngô Sở có thể hiểu được.

Chỉ là tiểu nha đầu có chút oán niệm với đôi đũa trong tay.

Dù là yêu tinh, nhưng lần đầu sử dụng công cụ này, vẫn bị làm cho có chút bồn chồn nóng nảy, rất muốn trực tiếp ném nó xuống đất, sau đó dùng tay bốc ăn.

Khiến tiểu yêu tinh Nghệ Bảo cười khúc khích không ngừng.

Tuy rằng Tiểu Nguyệt Linh dùng ngón tay ngọc thon nhỏ bốc thức ăn cũng không khiến Ngô Sở thấy khó coi, nhưng chung quy không

hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ của hắn.

Một tiểu yêu tinh trông như tiên nữ, ăn cơm sao có thể trực tiếp dùng tay bốc?

Quá tổn hại hình tượng rồi.

Ngô Sở khẽ ho một tiếng, mỉm cười đưa đôi đũa trong tay ra, khoác lác nói: "Đừng thấy đây chỉ là một đôi đũa nhỏ bé, nhưng ý nghĩa ẩn chứa trong đó lại rất nhiều.

Thông thường đũa dài bảy tấc sáu phân, tượng trưng cho thất tình lục dục của con người, chính là những điều ta đã nói với ngươi trước đó, đây là để nhắc nhở chúng ta phải học cách kiểm soát thất tình, kiềm chế dục vọng của bản thân." "Đũa trên vuông dưới tròn, tượng trưng cho trời tròn đất vuông.

Còn khi chúng ta gắp thức ăn, ngươi thấy đấy?

Giữa một động một tĩnh, lại tượng trưng cho một âm một dương, cô âm bất sinh, độc dương bất trưởng, chỉ có âm dương ôm ấp lẫn nhau mới có thể viên mãn như một." Tiểu Nguyệt Linh nghe đến ngây người, lại một lần nữa không hiểu sao lại cảm động.

Mà đúng lúc này, một đạo lực công đức nữa giáng xuống, đáp lên người Ngô Sở và đôi đũa trúc trong tay hắn.

Trên đôi đũa trúc vốn bình thường, bỗng nhiên hiện lên hai đạo văn tự vàng, lập tức trở nên phi phàm.

Lần này, Ngô Sở và Nguyệt Linh lại một lần nữa ngây người.

Nguyệt Linh thầm nghĩ: A Sở tiền bối, huynh còn nói huynh không phải tiền bối?!

Còn Nghệ Bảo vốn đang thầm lườm nguýt, nó cho rằng, điều này cũng chỉ lừa được Tiểu Nguyệt Linh ngây thơ mà thôi!

Nhưng khi nó nhìn thấy đạo lực công đức kia, cũng đờ người ra.

Chẳng lẽ cả Thiên Đạo lão gia cũng bị hắn lừa rồi sao?

"A Sở ca, huynh lợi hại quá!" Tiểu Nguyệt Linh quả thật bái phục sát đất.

Thế là, một đôi đũa một cái chén trúc, tiểu nha đầu Nguyệt Linh, lại bắt đầu học theo dáng vẻ híp mắt cảm thụ sự hưởng thụ cấp đế vương mà mỹ thực mang lại của Ngô Sở.

Nhìn thần thái đó của nàng, Ngô Sở còn cảm thấy khẩu vị của mình lại lớn hơn một chút.

"Đúng rồi Nguyệt Linh, bây giờ là mùa xuân, ngươi đến khu rừng trúc kia, có thấy măng mọc không?

Cái đó có thể ăn được đấy!

Đáng tiếc bây giờ không có chảo sắt, nếu không chúng ta đã có thể làm một món măng xào tép sông tươi rồi…" Hai mắt Tiểu Nguyệt Linh sáng lên, hỏi: "Chảo sắt là vật gì?

Nên làm thế nào để chế tạo?" "Chế tạo cái này cần luyện sắt, những mảnh vỡ pháp bảo trên người ngươi cũng được, nhưng ta không có cách nào nung chảy chúng thành nước sắt để tạo hình lại…" "A Sở ca, huynh lại khiêm tốn rồi!" "…" Ngô Sở: Mình phải làm sao để nàng tin rằng, mình thực sự là một phàm nhân đây?

"Khụ khụ, Tiểu Nguyệt Linh, trong số pháp thuật ngươi tu luyện, có hỏa pháp không?

Có thể điều khiển lửa không?" Tiểu Nguyệt Linh lắc đầu, "Thiếp tu luyện là thủy pháp, không thể dung hợp với hỏa pháp." "Thôi vậy, để sau này có cơ hội rồi làm!" Ngô Sở cảm thấy, nhiệm vụ nung đúc chảo sắt cuối cùng vẫn phải đặt lên vai mình, dù sao hắn cũng hiểu cách điều khiển lửa.

Chỉ là pháp lực trong cơ thể hắn thực sự là… Haiz!

Một lời khó nói hết!

Chương 17

Sau khi hưởng thụ một phen thịt cá sông luộc, Ngô Sở lại nhờ Nguyệt Linh giúp hắn chế tạo bồn cầu.

Nguyên lý bồn cầu thực ra không khó, hắn từng tìm hiểu qua, nhưng để hắn tự mình động thủ, hiển nhiên là đang làm khó hắn, dù sao hắn ngay cả nhiều khúc gỗ còn không chặt đứt được, huống chi là khoét rỗng bên trong gỗ để tạo thành mấy đường cong dạng chữ 'công'.

Nhưng có Tiểu Nguyệt Linh giúp đỡ, việc này đơn giản hơn nhiều.

Dựa theo hướng dẫn và chỉ đạo tại chỗ của Ngô Sở, Tiểu Nguyệt Linh chỉ làm hỏng ba khối gỗ linh tử ngọc sau đó, một cái bồn cầu toàn thân màu tím, sáng bóng như ngọc đã xuất hiện.

Sau đó lại chế tạo một cái bồn chứa nước, dùng một cái ống nối bồn chứa nước với bồn cầu.

Nước trong bồn chứa, nàng có thể lợi dụng pháp điều khiển nước, lấy từ hồ lên, việc này cũng không khó, xả một lần lấy một lần là được.

Ngay cả pháp điều khiển nước vụng về như Ngô Sở, cũng đã đủ dùng.

"A Sở ca, thứ này có tác dụng gì vậy?" Tiểu Nguyệt Linh khó hiểu nhìn Ngô Sở.

Lúc này, Ngô Sở đang lắp bồn cầu vào nhà vệ sinh, sau đó dùng một ống trúc nối bồn cầu với bể phốt.

"Khụ khụ, đây là nơi đi vệ sinh.

Mà nói thật, Tiểu Nguyệt Linh trước đây giải quyết vấn đề vệ sinh cá nhân như thế nào vậy?" Ngô Sở hỏi nàng một vấn đề 'riêng tư'.

Tiểu Nguyệt Linh chớp chớp mắt, suy nghĩ hồi lâu, mới có chút ngượng ngùng hoàn hồn lại, rồi nói: "Thiếp từ khi biết ăn uống đến nay, chưa từng gặp phải phiền toái như vậy." Quả nhiên, ở thế giới này, tiên nữ đều không cần đi vệ sinh.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Vậy thật là xin lỗi, hôm nay ngươi ăn nhiều thức ăn như vậy, lát nữa nhất định cần giải quyết vấn đề vệ sinh cá nhân, vậy lại phải giải quyết thế nào đây?

Chẳng lẽ không thể tùy tiện tìm một chỗ rồi cứ thế giải quyết xuống đất sao?

Như vậy cũng quá không biết xấu hổ rồi.

Còn đây, liền có thể giúp ngươi vô cùng thoải mái giải quyết loại phiền nhiễu đau đầu này." Ngô Sở vừa nói vừa làm mẫu cách sử dụng cái bồn cầu này.

Cuối cùng, hắn lại quen miệng khoác lác một câu: "Đương nhiên, đây chỉ là cách sử dụng của vật này.

Chúng ta nên chú trọng quá trình chế tác nó, lý giải sự biến hóa của nó, vạn vật đều có thể thông qua kỳ tư diệu tưởng của chúng ta, thay đổi một cách thức, để chúng ta sử dụng…" Quả nhiên, khi hắn nói về cách sử dụng bồn cầu này, thần sắc của Tiểu Nguyệt Linh thực ra rất bình đạm, nhưng thêm vào một câu nói khoác lác tùy tiện như vậy, lập tức đã khác hẳn, Tiểu Nguyệt Linh lại một lần nữa cảm thấy không hiểu sao lại cảm động, sau đó lặng lẽ chìm vào suy tư.

Nguyệt Linh: A Sở tiền bối đây là mượn bồn cầu để truyền đạo cho ta!

Ai!

A Sở tiền bối đúng là quá khiêm tốn rồi, rõ ràng lợi hại như vậy, vì sao vẫn luôn nói mình bình thường chứ!

Chỉ có Nghệ Bảo rất cạn lời lườm nguýt Ngô Sở, dường như muốn nói: Chủ nhân, lừa một tiểu yêu tinh ngây thơ như vậy, lương tâm người không thấy đau sao?

Đối với điều này, Ngô Sở trực tiếp lờ Nghệ Bảo đi.

Nhưng đúng lúc này, một đạo lực công đức nữa giáng lâm xuống bồn cầu, Ngô Sở và cả Tiểu Nguyệt Linh.

Đối với điều này, Ngô Sở đã không biết nên nói gì cho phải nữa.

Hắn cảm thấy, có lẽ là vì mình đã khai sáng khởi đầu của xã hội văn minh chăng!

Chỉ có như vậy, Ngô Sở mới có thể hiểu vì sao Thiên Đạo lại ban cho một cái bồn cầu lực công đức.

Lúc này, Nghệ Bảo đã không còn sức để phàn nàn, còn Nguyệt Linh thì lại một lần nữa bái phục sát đất.

Lắp đặt xong bồn cầu, Ngô Sở lại vác đến mấy khúc gỗ, nhờ Nguyệt Linh dùng kiếm linh tạo chẻ chúng thành từng tấm ván gỗ dày ba tấc, sau đó dùng đinh tre cố định những tấm ván này lên hai khúc gỗ, đóng thành ba mặt tường gỗ, vây quanh nhà vệ sinh.

Phía trước thì làm thành một cánh cửa gỗ cao hơn nửa người một chút.

Sau khi công trình nhà vệ sinh kết thúc, Ngô Sở thở phào nhẹ nhõm, sau đó bế sói con A Thu vẫn luôn theo bên cạnh xem náo nhiệt vẫy đuôi lên, đặt lên bồn cầu, vừa nói: "Sau này ngươi cũng phải đến đây đi vệ sinh, không được tùy tiện đại tiện ở bên ngoài, hiểu không?" Sói con vẫy đuôi, như một con Husky nhìn chằm chằm hắn, rõ ràng không hiểu.

Thế là, Tiểu Nguyệt Linh lại đảm nhiệm vai trò phiên dịch.

Xong việc, Ngô Sở lại bắt đầu chỉ huy Tiểu Nguyệt Linh, 'người công cụ' nhỏ bé này, bảo nàng cắt những xúc tu bạch tuộc mà hắn vác về thành từng dải thịt dài một mét, rộng mấy tấc, rồi đặt lên một rễ cây gỗ linh tử ngọc để phơi khô.

Tiểu Nguyệt Linh khó hiểu hỏi Ngô Sở: "A Sở ca, làm như vậy là vì sao?

Phơi khô những miếng thịt này sẽ ngon hơn sao?" Ngô Sở khẽ ho một tiếng, nói: "Cũng không phải vậy, bạch tuộc thứ này, ăn sống có cách ăn sống, phơi khô cũng có cách ăn phơi khô.

Ta làm như vậy cũng là nghĩ đến khi màn đêm buông xuống, nếu ta đói bụng cũng có chút đồ ăn.

Cho nên cần chế biến một ít thịt khô để cất giữ, dù sao màn đêm ở đây rất dài…" "Phơi khô?

Tức là rút hết nước trong thịt ra sao?" "Ừ, có thể hiểu như vậy!" "Vậy thì đơn giản thôi!" Tiểu Nguyệt Linh vẫy vẫy bàn tay nhỏ, liền thấy trên từng dải bạch tuộc kia, nước đang từ từ bốc ra khỏi thịt với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, tụ lại thành dòng trên không trung.

Ngô Sở tặc lưỡi một cái, mặt tươi cười giơ ngón cái về phía Nguyệt Linh đang nhìn mình, nói: "Tiểu Nguyệt Linh lợi hại thật đấy!

Ta chỉ nói sơ qua một chút, vậy mà ngươi đã hiểu một biết ba, biết cách linh hoạt rồi." Tiểu Nguyệt Linh cười khúc khích nói: "Đó là vì A Sở ca dạy tốt đó ạ!" "Đáng khen, đáng khen a!" Có Tiểu Nguyệt Linh, vị pháp sư hệ thủy có thể điều khiển nước ở đây, điều Ngô Sở cần làm bây giờ là tìm một nơi để cất giữ số bạch tuộc khô và thịt cá sông khô này.

Hầm đất, hang núi, đây là lựa chọn tốt nhất, dù sao xúc tu bạch tuộc này rất lớn, căn nhà gỗ nhỏ của hắn căn bản không thể chứa nhiều đến thế.

Hơn nữa, bất luận là xúc tu bạch tuộc hay thịt cá sông, mùi tanh hải sản đều khá nồng, cất giữ bên cạnh không phải là ý hay, thậm chí còn sẽ thu hút muỗi.

Nghĩ một lát, đi dạo một vòng quanh cây thiên mộc tử ngọc, Ngô Sở liền tìm một nơi sâu trong thung lũng phía sau cây thiên mộc này, dựa vào vách núi bắt đầu đào hang.

"A Sở ca, huynh đang chuẩn bị khai thác động phủ sao?" Nhìn Ngô Sở vung xẻng đào hang, Tiểu Nguyệt Linh đạp trên tiên hoa, bay đến bên cạnh hắn.

Ngô Sở lắc đầu nói: "Ta chỉ muốn đào một cái hang núi, tiện cất giữ bạch tuộc khô, thứ đó mùi tanh quá lớn, nếu để ở bên cạnh chúng ta, cũng sẽ bị hun chết mất." Dừng một chút, hắn lại nhìn về phía Nguyệt Linh, "Tiểu Nguyệt Linh, ngươi không phải cũng hiểu thổ pháp chứ!" Tiểu Nguyệt Linh nghe vậy, lắc đầu, "Thiếp không hiểu ạ!" Ngô Sở thầm thở dài, rồi mỉm cười nói: "Vậy thôi, cứ đào như vậy đi!" "Vậy, A Sở ca, thiếp đi nấu cho huynh một bát canh thịt bạch tuộc nhé!" Tiểu Nguyệt Linh có cảm giác rục rịch muốn thử, dường như muốn trổ tài với hắn.

Nhìn thần tình này của nàng, Ngô Sở gật đầu, cảm thấy mình có lẽ đã nhặt được một 'tiểu đầu bếp', sau này nấu cơm có thể không cần tự mình động tay nữa, thật tốt!

Ngay khi Tiểu Nguyệt Linh định quay người rời đi, Ngô Sở lại gọi nàng lại, "Tiểu Nguyệt Linh, ngươi đi ra hồ bắt một con cá về đi!

Lát nữa chúng ta ăn canh cá." "Vâng ạ!" Tiểu Nguyệt Linh vui vẻ bay về phía bờ hồ.

Nghệ Bảo lúc này xuất hiện trên vai Ngô Sở, phàn nàn: “Chủ nhân, người đối xử với nàng như một 'người công cụ' nhỏ bé như vậy, lương tâm người không thấy đau sao?

Nàng vẫn là một đứa trẻ!” “Đứa trẻ ư?

Nhìn thì có vẻ vậy thôi, so với tuổi thật của nàng, ta mới là đứa trẻ thì có!” Ngô Sở bĩu môi, “Ai mà chẳng là một em bé chứ!” Lúc này, Tiểu Nguyệt Linh đi đến bờ hồ, bàn tay ngọc khẽ vẫy, một con cá lớn dài mấy mét liền bị nàng dùng nước hồ bao bọc, nhẹ nhàng dễ dàng nâng từ hồ lên.

“A Sở ca, con lớn thế này có đủ không?” Nghe thấy giọng Nguyệt Linh, Ngô Sở nhìn về phía bờ hồ, liền thấy một con cá lớn dài hơn năm sáu mét đang giãy giụa đầy kinh hãi bên trong một bong bóng nước trong suốt.

Tuy nhiên, độ bền chắc của bong bóng nước kia, vượt xa sức mạnh của con cá lớn này.

Ngô Sở liếc nhìn Nghệ Bảo, “Đây là đứa trẻ ư?” “…” Nghệ Bảo cạn lời.

“Khụ khụ!

Chương 18

Lớn quá rồi, bắt một con dài khoảng một thước… dài chừng này là đủ rồi.” Ngô Sở dùng tay ra hiệu, “Cá lớn đến thế cũng không dễ, chúng ta bắt một con nhỏ để nếm thử là đủ rồi, không cần thiết phải hại đến tính mạng nó, thả nó đi!” “Ồ!” Sau khi đổi sang một con cá nhỏ dài khoảng một thước, Nguyệt Linh lại hỏi Ngô Sở cách xử lý nó.

Ngô Sở chỉ huy từ xa: “Dùng dao bếp đập chết nó, cạo sạch vảy cá, rồi cạo bỏ chất nhầy trên thân cá, tiếp đó mổ bụng, bỏ nội tạng… À đúng rồi, giữ lại bong bóng cá.” Tiểu Nguyệt Linh điều khiển con cá giữa không trung, tay nhỏ nắm con dao bếp đơn giản Ngô Sở chế tác, cạo qua cạo lại trên thân cá, cạo sạch vảy, sau đó lại mổ bụng nó.

“A Sở ca, sau đó thì sao?” Ngô Sở vừa vung xẻng, vừa đáp lại: “Sau đó dùng nước trong đầm này rửa sạch cá…” “A Sở ca, nước đầm kia là Suối Thanh Linh Nhất Khí Tiên Thiên, dùng để rửa cá, có phải quá xa xỉ rồi không?” Tiểu Nguyệt Linh có chút chột dạ hỏi.

“Suối Thanh Linh Nhất Khí Tiên Thiên, lợi hại lắm sao?” Ngô Sở chỉ nhớ có Tam Quang Thần Thủy, Nhất Nguyên Trọng Thủy, Tam Thiên Nhược Thủy, còn các linh tuyền Hồng Hoang khác thì không rõ.

Về phần Suối Thanh Linh Nhất Khí Tiên Thiên này, thì hắn lại càng chưa từng nghe thấy.

Nguyệt Linh ừ một tiếng, nói: “Tử Ngọc Đạo nhân từng nói, Suối Thanh Linh Nhất Khí Tiên Thiên này, chính là một trong vài loại linh tuyền cực phẩm giữa trời đất, đối với những linh căn trời đất kia mà nói, công dụng của nó không hề kém bao nhiêu so với Tam Quang Thần Thủy hay các linh tuyền cực phẩm khác.

Đối với người tu thủy pháp như thiếp, Suối Thanh Linh Nhất Khí

Tiên Thiên này cũng rất có công dụng." Ngô Sở khẽ gật đầu, rồi lại hỏi: "Suối Thanh Linh Nhất Khí Tiên Thiên này, số lượng có cố định không?

Có thể liên tục sinh ra không?" Nguyệt Linh có chút kỳ lạ, cảm thấy A Sở tiền bối quá khiêm tốn rồi, vấn đề như thế này mà còn cần hỏi nàng ư?

Nhưng nàng vẫn đáp: "Chỉ cần Tiên Thiên Nhất Khí bên trong suối chưa bị tổn hại, suối này liền lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn." "Vậy thì còn lo lắng gì chứ?

Cứ thoải mái dùng đi!" Ngô Sở cười nói.

Đối với loại phàm nhân như hắn mà nói, tuy rằng thứ này có thể cực kỳ quý báu, nhưng hắn lại không có một khái niệm rõ ràng, cũng không có cách nào lợi dụng thứ này.

Đối với hắn, nước này chỉ là một vật phẩm tiêu hao thiết yếu trong cuộc sống mà thôi.

Cho nên, nếu lúc này có người chạy đến cướp thứ này, vì nghĩ đến mạng sống của mình, hắn thậm chí có thể sẽ không chút do dự, trực tiếp tặng đi.

Giống như trước đây hắn gặp Nhiên Đăng Đạo nhân, nếu lúc đó Nhiên Đăng Đăng nhân không đối xử với hắn như vậy, mà là thu thập các loại bảo bối trong Tử Ngọc Sơn này, thì hắn cũng chỉ trơ mắt nhìn đối phương thu thập, mà không nói nửa lời phản đối.

Trừ phi đối phương muốn cướp điện thoại của hắn!

Múc một thùng thanh linh tuyền, rửa sạch cá xong, Nguyệt Linh lại hỏi: "Sau đó thì sao?" Ngô Sở vừa vung xẻng vừa cười đáp: "Sau đó thì giống như luộc thịt cá sông vậy thôi, bây giờ điều kiện của chúng ta có hạn, chỉ có thể làm như vậy, sau này có điều kiện rồi, ta sẽ dạy

ngươi cách hấp, chiên, rán!

Cách làm cá thì rất đa dạng đó!" Tiểu Nguyệt Linh có chút hướng tới hỏi: "A Sở ca, còn cần những điều kiện gì nữa?" "Điều kiện à!

Nhiều lắm đó!" Xẻng của Ngô Sở dừng lại một chút, nói: "Ví dụ như chảo xào và các loại dụng cụ nấu ăn khác, ví dụ như gia vị, loại tạo hương, loại tạo vị cay, loại tạo vị ngọt, loại khử mùi tanh…" Khi Ngô Sở nói về những thứ này, hắn cũng thầm nuốt nước miếng.

Nói thật, ở thế giới Hồng Hoang này, chất lượng nguyên liệu nấu ăn đúng là không cần bàn cãi, nhưng các loại gia vị thì lại rất khó tìm.

Có thể nói, nhiều loại gia vị, hắn căn bản không biết cách chế biến.

Còn một số gia vị có sẵn trong rừng núi, hắn cũng không biết chúng trông như thế nào.

Trước đây hắn cũng rất ít khi tìm kiếm những thứ đó trên điện thoại, ước chừng Nghệ Bảo cũng sẽ không có dự trữ kiến thức về phương diện này.

Tuy nói nguyên liệu cao cấp thường chỉ cần phương thức nấu nướng mộc mạc nhất, nhưng nếu có đủ các loại gia vị, thì cách ăn cũng có thể đa dạng hóa rồi.

Bất ngờ đến thế giới này, ăn uống đại tiện mới là vấn đề hàng đầu hắn cần giải quyết.

Còn về tu hành, chuyện đó, xét theo hiện tại, chỉ có thể tùy duyên mà thôi.

Cái kiểu xuyên việt đến một thế giới khác, rồi đối chọi trời đất, đánh bại tất cả các cường giả, giành được 'bạch phú mỹ', bước lên đỉnh cao nhân sinh, loại chuyện tốt đẹp đó, nghĩ trong đầu là được rồi.

Ngay cả pháp tu hành cũng không có, ngay cả buff cũng không có, bản thân hắn là một sinh linh hậu thiên, ở thế giới này ngay cả sinh tồn còn khó, còn mơ mộng những chuyện tốt đẹp đó làm gì, toàn nói nhảm nhí!

Nghĩ đến những điều này, Ngô Sở lại cảm thấy mình bị ông trời cố ý nhắm vào.

Vừa mới trúng số độc đắc ba mươi triệu, vừa mới nghĩ sẽ hưởng thụ xe sang mỹ nhân, hồ rượu rừng thịt… Kết quả là những thứ đó còn chưa thấy bóng dáng đâu!

Đã bất ngờ đến thế giới này chịu khổ rồi, đây là cái chuyện quái gì chứ?

Ba mươi triệu khi đến tay cũng còn hai mươi tư triệu!

Cả đời không cần lo lắng gì nữa rồi!

Ai!

Sự buồn bực và bất lực vô tận, chỉ có thể hóa thành một tiếng thở dài thườn thượt.

Cũng không biết ba mẹ có thể lấy được số tiền này từ thẻ ngân hàng của mình không?

Ngô Sở nghiến răng, cố nhịn nước mắt không cho chảy ra khỏi khóe mắt.

Mất đúng 'hai ngày' thời gian, Ngô Sở mới đào được một cái hang núi cao hai mét, sâu hơn mười mét, sau đó mang một ít gỗ khô vào trong hang đốt lửa.

Đốt xong, còn rải tro than gỗ vào trong hang để chống ẩm.

Tiếp đó lại vác mấy khúc gỗ lớn, vào trong hang gia cố một chút, rồi nhờ Nguyệt Linh giúp chẻ ra mấy tấm ván gỗ phẳng phiu, đặt

trong hang làm giá phơi thịt, dùng để đặt những miếng thịt bạch tuộc và thịt cá sông đã được rút hết nước.

Sau đó dùng một khối gỗ linh tử ngọc, bịt kín cửa hang.

Trong 'bốn tháng' màn đêm sắp tới, hắn sẽ phải dựa vào số thịt khô này mà sống qua ngày.

Xử lý xong số thịt khô này, Ngô Sở bắt đầu làm gốm.

Không có máy móc hỗ trợ, chỉ có thể tự mình nhào nặn.

Sói con A Thu ở một bên vẫy đuôi, cái đầu nhỏ tò mò thò lên, bị Ngô Sở xua đi.

Nguyệt Linh cũng đến giúp, nàng cảm thấy mình có pháp lực để sử dụng, điều khiển nước trong đất sét để tạo hình, hẳn không phải là chuyện khó khăn gì.

Nửa giờ sau, Ngô Sở lặng lẽ đặt xuống 'tác phẩm nghệ thuật trừu tượng' trong tay mình, nhìn những thứ được hình thành từ tay Tiểu Nguyệt Linh, giống hệt sản phẩm tiêu chuẩn được sản xuất từ dây chuyền, liền gật đầu nói: “Tuy rằng thiếu đi một chút tính nghệ thuật linh động, nhưng không tệ!

Tiểu Nguyệt Linh vẫn rất có thiên phú mà!

Cái này gọi là chế tạo phôi gốm, đợi phôi gốm hong khô, là có thể nung rồi.” Tiểu Nguyệt Linh nhìn cái chậu gốm trong tay mình, rồi nhìn đống đất sét bị Ngô Sở một chưởng đập nát thành bùn, chớp chớp mắt hỏi: “A Sở ca, thế nào là tính nghệ thuật vậy?” “Tính nghệ thuật à!

Đây là một môn học rất sâu, rất phức tạp, vài lời cũng không thể nói rõ được.” Ngô Sở lắc đầu, không tiếp tục khoác lác ở lĩnh vực mình không mấy hiểu biết, kẻo khoác lác nhiều quá, cuối cùng không còn gì để khoác.

Nghệ Bảo nhịn không được muốn phàn nàn, nhưng Tiểu Nguyệt Linh lại không hiểu sao mà cảm động gật đầu, nói: “A Sở ca, có cần thiếp rút nước trong những phôi gốm này ra không?” Ngô Sở nghĩ một lát, gật đầu nói: “Có thể rút một ít, nhưng đừng rút khô, nếu rút khô thì nó sẽ nhanh chóng tan ra, nung lên chắc chắn sẽ nứt.” Tiểu Nguyệt Linh khẽ gật đầu, sau đó vung vẫy bàn tay nhỏ, bắt đầu làm việc.

Quả nhiên, có Tiểu Nguyệt Linh, 'người nhỏ bé giỏi điều khiển nước' ở đây, bước hong khô này liền bỏ qua được.

Ngô Sở lập tức bắt đầu đào hố, chuẩn bị nung chậu gốm và các sản phẩm gốm khác.

Đào một cái hố lớn, sau đó trải cỏ khô, rồi đặt những phôi gốm đã được Tiểu Nguyệt Linh rút bớt nước, trông như đã hong khô, lên trên cỏ khô.

Tiếp đó chất các mảnh gỗ linh tử ngọc vụn xung quanh phôi gốm, rồi châm lửa.

Đợi đống lửa cháy lên, Ngô Sở tiếp tục thêm mảnh gỗ linh tử ngọc vào đống lửa, cho đến khi củi chất đầy hố lớn.

Chương 19

Đây là phương thức nung gốm vô cùng nguyên thủy, Ngô Sở cũng chỉ hiểu được chừng đó.

Còn về việc có thành công hay không, thì chỉ có thể phó mặc cho số phận mà thôi.

Đống lửa cháy liên tục khoảng 'một ngày', một đạo kim quang từ trời giáng xuống, rơi vào trong hố lửa kia, còn có một lượng nhỏ phân tán đến người Ngô Sở và Nguyệt Linh.

"Lại, lại… công đức trời ban!" Tiểu Nguyệt Linh há hốc miệng, vẻ không thể tin nổi trên mặt nhanh chóng biến mất.

Chuyện này, dường như đã không cần quá kỳ lạ nữa rồi!

Dù sao cũng là thứ mà A Sở tiền bối làm ra.

Còn đối với Ngô Sở đã có kinh nghiệm, thậm chí trong lòng đã sớm có chuẩn bị, thì lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh đối với chuyện này – thản nhiên như không.

Dù sao đây cũng là cái đồ gốm đầu tiên giữa trời đất Hồng Hoang mà!

Ngay cả bồn cầu cũng có được lực công đức, nếu đồ gốm này mà còn không nhận được công đức, chẳng phải còn chẳng bằng cái bồn cầu sao?

Vậy hiển nhiên là vô lý rồi!

Nhìn những luồng kim quang công đức này, hai mắt Nghệ Bảo sáng rực, nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn, ai bảo trước đó nó không giúp đỡ gì, chỉ lo phàn nàn chủ nhân nhà mình chứ!

“A Sở ca, thiếp… thiếp có phải đã làm ra thứ gì đó phi thường rồi không?” Ngô Sở khẽ ho một tiếng, nói: “Cũng có thể!” Thấy Ngô Sở vẻ mặt bình tĩnh, Tiểu Nguyệt Linh không khỏi lại lộ ra dáng vẻ sùng bái, trên mặt trực tiếp viết rõ: A Sở ca thật là lợi hại!

Ngô Sở quay nhìn về phía đống củi, tìm một cây gậy gỗ nhỏ… Nghĩ một lát, hắn lại đổi một khối lõi gỗ linh tử ngọc nhỏ nhắn tròn trịa, sau đó nhờ Tiểu Nguyệt Linh giúp, dùng kiếm linh tạo đẽo khối gỗ này thành một cây gậy nhỏ vừa tay, thon dài.

Nhìn cây gậy gỗ nhỏ dài hai thước, mang theo vân gỗ màu tím, trong suốt như ngọc, Ngô Sở gật đầu, khá hài lòng.

Sau đó cầm cây gậy gỗ, tùy tiện tìm hai khúc củi bình thường, rồi khoét một cái lỗ nhỏ bên cạnh củi, bắt đầu khoan gỗ.

Một mặt tiếp tục thực hiện 'sự nghiệp lấy lửa' từng thất bại vô số lần, Ngô Sở một mặt trong lòng suy nghĩ, nung gốm thôi mà cũng có công đức, vậy khoan gỗ lấy lửa, chẳng phải càng là đại công đức sao?

Nhưng vì sao trước đây khi dùng lửa nướng thức ăn thì lại không có công đức chứ?

Chẳng lẽ đã có người biết cách dùng lửa nướng thức ăn rồi sao?

Tuy rằng trong lòng kỳ lạ, nhưng động tác của hắn lại không hề chậm một chút nào.

Có lẽ là do sức mạnh tăng trưởng, lần này, Ngô Sở không mất nhiều thời gian đã thành công.

Ngay khi hắn thành công dùng cách khoan gỗ để lấy được mầm lửa, quả nhiên có một đạo công đức từ trời giáng xuống, rơi vào người hắn, và cả cây gậy gỗ màu tím trong tay hắn.

Chỉ là công đức lần này lại không có bao nhiêu, điều này khiến Ngô Sở có chút không hiểu.

Chẳng lẽ là vì nhân tộc còn chưa xuất hiện, cho nên khoan gỗ lấy lửa không thể phổ biến, không thể tạo phúc cho hàng vạn sinh linh, cho nên...?

Ngô Sở véo cằm suy tư, nếu thật sự là như vậy, thì... sau này nhân tộc xuất hiện, đem phương pháp này truyền vào nhân tộc, Thiên Đạo có đền bù gì không?

Vậy... chẳng phải điều đó nói lên rằng, ngay cả bản thân Thiên Đạo thực ra cũng không rõ, liệu nhân tộc tương lai có trở thành chủng tộc chủ yếu của mảnh đất Hồng Hoang này không?

Còn về việc chiếm đoạt công đức của Toại Nhân thị, vị tiên hiền của nhân tộc, Ngô Sở cũng chỉ có thể thầm nói lời xin lỗi với ngài trong lòng.

Sau này nếu có cơ hội, trả lại nhân quả này cho nhân tộc là được.

Đương nhiên, nhân quả ở đây, là chỉ sự mắc nợ trong lòng hắn, chứ không phải nhân quả Thiên Đạo.

Bây giờ ngay cả nhân tộc còn chưa có, lại làm sao có nhân quả Thiên Đạo chứ!

Trừ phi việc nhà Hồng Hoang đã sớm nằm trong tính toán vận hành của Thiên Đạo.

Nhưng bây giờ xem ra, chắc không phải như vậy.

Lúc này, cây gậy gỗ nhỏ dài gần hai thước kia, đã biến thành một kiện linh bảo công đức, tuy rằng chỉ là linh bảo sơ cấp nhất, nhưng đó cũng là một kiện linh bảo!

Chất liệu của gỗ linh tử ngọc vốn đã không tầm thường, huống chi lại còn là lõi cây, thêm vào sự gia trì của lực công đức, cây gậy gỗ nhỏ này lập tức càng thêm phi phàm.

Giữa những vân màu tím, có thể thấy một chút vân vàng, bề mặt trong suốt như ngọc trông càng thêm tròn đầy bóng mượt.

Tuy không có tác dụng lớn lao gì, nhưng hoàn toàn có thể dùng nó làm que cời lửa.

Ngô Sở đang suy nghĩ lung tung, Tiểu Nguyệt Linh ở một bên, lại một lần nữa ngây người.

Dáng vẻ ngây thơ đáng yêu của nàng khiến Ngô Sở không khỏi đưa tay véo một cái má bánh bao mềm mại của nàng, "Hoàn hồn đi, đừng có ra vẻ chưa từng thấy qua sự đời như vậy chứ." "A Sở ca, cái này, cái này…" Đối mặt với việc Ngô Sở 'chiếm tiện nghi', Tiểu Nguyệt Linh lại không có phản ứng gì lớn.

"Cái này gọi là khoan gỗ lấy lửa, là nguyên lý ma sát sinh nhiệt, rất đơn giản.

Ngươi có thể dùng hai tay chà xát vào nhau thật nhanh, xem lòng bàn tay có nóng lên không." Tiểu Nguyệt Linh còn thật sự thử nghiệm một chút, tuy rằng đạo lý nhìn có vẻ rất đơn giản, nhưng Tiểu Nguyệt Linh vẫn tỏ ra sùng bái không thôi: A Sở tiền bối quả nhiên lợi hại!

Chẳng trách khí tức công đức trên người A Sở tiền bối lại nồng đậm đến thế!

Còn Nghệ Bảo lúc này thì đang suy nghĩ, còn có thứ gì có thể khiến chủ nhân của nó vào thời kỳ này nhận được công đức trời ban, mà nó cũng có thể nhận được một chút lợi ích từ đó không?

Đợi đống lửa tự nhiên tắt, Ngô Sở mới bới tro than sang một bên, và từ đống tro tàn trắng xám bới ra mấy món đồ gốm phát ra ánh sáng vàng óng.

Bỏ vào năm cái, nứt ba cái, còn lại hai cái, lần lượt là một cái chậu gốm dùng để luộc rau xào rau, một cái ấm gốm bụng lớn có nắp, dùng

để nấu canh đun nước.

Tuy nhiên, bây giờ hai món đồ gốm này, nhìn đã có dáng vẻ đồ sứ, bề ngoài trơn bóng, phát ra ánh ngọc sáng bóng, lại còn đều trở thành linh bảo công đức, bên trên có mấy đường vân vàng, khiến cái chậu gốm ấm gốm vốn dĩ trông rất thô kệch, lại trở nên xinh đẹp không ít.

Chỉ có điều, nếu xét theo phẩm cấp, thì vẫn là loại rất sơ cấp.

Có chậu gốm, Ngô Sở dạy Tiểu Nguyệt Linh món xào đầu tiên, măng xào tép sông.

So với chảo sắt, chậu gốm nhận nhiệt không nhanh bằng chảo sắt.

Còn một điểm nữa là, chậu gốm không thể dùng nước lạnh rửa sau khi đun sôi, dễ bị nứt.

Tuy nhiên đó là đối với chậu gốm thông thường, bây giờ cái chậu gốm này, đã là một kiện linh bảo công đức rồi, nghĩ bụng hẳn cũng không dễ vỡ nứt đến thế.

Nếu dễ dàng vỡ nứt như vậy, thì thật sự là phụ lòng cái tên linh bảo rồi.

Còn về dầu mỡ, chỉ có thể chiết xuất từ mỡ của những con cá hồ béo múp kia, chỉ là lượng dầu cá chiết xuất ra có hạn mà thôi, dù sao cũng không giết cá lớn.

Và bất luận là luyện dầu hay xào rau, dường như đều có một luồng công đức giáng lâm.

Những công đức này ngoại trừ phần lớn được cái chậu gốm dùng làm chảo xào kia nhận được, khiến chậu gốm trở nên phi phàm hơn, còn có một phần nhỏ rơi vào người Ngô Sở và Tiểu Nguyệt Linh, tuy rằng phần của Tiểu Nguyệt Linh là ít nhất.

Chương 20

Nhưng điều này vẫn khiến Ngô Sở kinh ngạc, khiến Nghệ Bảo thầm phát điên: Sao luyện dầu, xào rau cũng có công đức chứ, công đức này chẳng phải quá rẻ mạt rồi sao!

Tiểu Nguyệt Linh cũng gần như có suy nghĩ tương tự Nghệ Bảo.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Ngô Sở liền bình tĩnh lại, luyện dầu xào rau, những điều này đều có thể nói là những thứ mang tính khai sáng, Thiên Đạo có linh, cảm ứng được điều này, ban xuống chút công đức, chẳng phải là điều hiển nhiên sao?

Ngay cả bồn cầu xuất hiện cũng có công đức giáng lâm, huống chi đây là khởi đầu của Trù Đạo!

Sau này nhân tộc xuất hiện, đó là một trong những đại biểu văn hóa có thể khai tông lập phái trong nhân tộc.

"Dầu mỡ thứ này, có thể chiết xuất từ động vật, tin rằng trên người con Thanh Long lớn kia có thể chiết xuất được không ít mỡ rồng, đáng tiếc ta bây giờ còn chưa chém được da con Thanh Long đó." "…" Suy nghĩ của Nguyệt Linh lúc này có chút hỗn loạn, nhiều chỗ nàng không thể hiểu rõ.

Đặc biệt là sinh linh Ngô Sở này, mặc trang phục kỳ quái, ở mảnh trời đất này, làm sao có thể có sinh linh đã hóa hình mà tu vi lại thấp kém đến thế chứ?

Nhưng nếu Ngô Sở không hề bình thường, vậy tại sao hắn vẫn luôn không động thủ với con Thanh Long kia?

Chẳng lẽ thịt rồng còn khó ăn hơn thịt cá sông sao?

Không thể nào!

Còn về công đức, Nguyệt Linh bây giờ thì đã hiểu, Ngô Sở muốn có công đức, không hề khó khăn.

"A Sở ca, huynh có hiểu cách vận dụng công đức không?" Ngô Sở nghe vậy sững người một chút, không phải đang nói nấu rau sao?

Sao lại chạy sang chuyện đó rồi?

Hắn căn bản không hiểu, tư duy của Tiểu Nguyệt Linh lúc này đã giống như hạt bồ công anh phiêu du theo gió, bay đi rất xa.

Hắn lúc này vẫn còn đang nghĩ, lát nữa làm thế nào để làm một món măng xào tép sông và bạch tuộc đây!

Nếu có thể chém con Thanh Long kia ra, lấy một ít gan rồng về, thì càng tốt hơn nữa.

Nghĩ đến điều này, Ngô Sở không khỏi nghĩ đến món 'gà hầm nấm', nước dãi sắp chảy ra rồi.

Cũng không biết ở Hồng Hoang này, mùa này có thể tìm được nấm không.

Còn về gà con, trong núi chắc sẽ có gà rừng nhỉ!

Lát nữa có nên bắt mấy con về nuôi, chuyên để chúng đẻ trứng không?

Trứng cuộn hành dại cũng là một món ngon đó!

Chỉ có điều hơi đáng tiếc, không có các loại ngũ cốc tạp lương khác.

Hồng Hoang rộng lớn, có lẽ có những thứ này, nhưng hắn cũng không dám đi tìm.

Nghe thấy câu hỏi này của Tiểu Nguyệt Linh, Ngô Sở sững người một chút, lắc đầu, "Không rõ, nhưng nghe nói một số tu sĩ cường đại có thể luyện chế nó thành kim luân công đức, dùng để phòng ngự."

Ngô Sở nói điều này cũng chỉ là dựa theo ký ức Phong Thần, nói bừa mà thôi.

Nhưng trong mắt Nguyệt Linh, đó lại là kiến thức rộng rãi rồi.

Một bát măng xào tép sông nhỏ, chắc chắn không đủ cho hai người bọn họ hưởng thụ, cho nên Ngô Sở còn dùng ống tre chẻ đôi làm nồi, nấu một 'nồi tre' canh thịt.

Cái ấm gốm kia thì đặt trên một bếp đá khác để đun nước, giải quyết triệt để vấn đề nước uống.

Tuy rằng vũng linh tuyền kia là Suối Thanh Linh Nhất Khí Tiên Thiên, nhưng quỷ mới biết bên trong đó có ký sinh trùng nào không, để an toàn thì vẫn nên đun sôi nước rồi uống thôi!

"Tiểu Nguyệt Linh, ngươi có thấy nấm trong rừng không?" Sau bữa ăn, Ngô Sở xỉa răng bằng tăm gỗ, nhàn nhã nấp dưới gốc cây râm mát, rồi giải thích cho Tiểu Nguyệt Linh đang hoang mang không hiểu về loại thực vật nấm này.

Tiểu Nguyệt Linh bỗng nhiên hiểu ra, "Có thấy ạ!

Cái đó cũng có thể ăn sao?" "Đương nhiên, nhưng… đúng rồi Tiểu Nguyệt Linh, ngươi có cách nào phân biệt độc tố mạnh yếu của những loại nấm đó không?" Ngô Sở lại hỏi.

Hắn ước chừng, ở mảnh đất Hồng Hoang này, chủng loại nấm chắc chắn khác với chủng loại nấm trên Địa Cầu.

Ngay cả trên Địa Cầu, loại nấm hắn nhận ra cũng không nhiều, huống chi là ở thế giới Hồng Hoang này, cho nên hắn chỉ có thể hỏi Nguyệt Linh, đừng nhìn dáng vẻ nhỏ nhắn của Nguyệt Linh trông rất dễ lừa, nhưng dù sao nàng cũng thực sự là một tiểu yêu quái.

Quả nhiên, Tiểu Nguyệt Linh vỗ vỗ bộ ngực nhỏ nhắn phẳng lì của mình, bảo đảm nói: "A Sở ca cứ yên tâm, phân biệt độc tính rất

đơn giản, nếm thử một chút là biết có độc hay không rồi." "…" Ngô Sở ngây người, "Ngươi không sợ độc sao?" Tiểu Nguyệt Linh nhìn Ngô Sở, chớp chớp mắt to, rồi nói: "Thiếp tuy không tính là bách độc bất xâm, nhưng độc tố thông thường cũng không có tác dụng đối với thiếp, A Sở ca rất sợ sao?" "Ừ, ta tự nhiên là sợ chứ." Ngô Sở nói thẳng.

Tuy nhiên cũng không biết nha đầu này có tin hay không.

Chỉ nghe nàng 'ồ' một tiếng, liền chuẩn bị đứng dậy đi tìm nấm mà Ngô Sở nói.

Ngô Sở lại nói: "Nếu gặp gà rừng, tức là gà lôi, có thể bắt mấy con về, lát nữa ca sẽ làm cho ngươi một món gà hầm nấm.

Có gà mái thì càng tốt, chúng có thể đẻ trứng, chúng ta có thể nuôi dưỡng chúng, sau này không chừng sẽ có trứng gà để ăn rồi." Nghe Ngô Sở nói về những món ăn này, hai mắt Tiểu Nguyệt Linh lại sáng lên, chớp chớp, nhẹ nhàng hóa thành một làn gió thơm, biến mất trước mặt Ngô Sở.

Ngô Sở sững người một chút, bắt đầu rửa dụng cụ.

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn cảm thấy có thể làm một căn bếp ngoài trời.

Ừ, bàn ghế, bếp núc, lát đường... chắc có thể bận rộn một thời gian dài rồi!

Liếc nhìn sói con đang nằm ngủ gật ở góc, lại nhìn Nghệ Bảo đang ngẩn người, Ngô Sở không khỏi hỏi: "Nghệ Bảo, đang nghĩ gì vậy?" "Nghệ Bảo đang nghĩ, có phương pháp nào có thể giúp chúng ta nhanh chóng nhận được lực công đức không?

Nếu Nghệ Bảo có đủ nhiều lực công đức, có lẽ đã có thể lớn lên rồi?" Ngô Sở liếc nhìn người tí hon, cười nói: "Sao lại muốn lớn lên chứ?" Nghệ Bảo liếc nhìn Ngô Sở, liếc mắt đưa tình với hắn, "Chủ

nhân không thích Nghệ Bảo biến thành nhân loại bình thường sao?

Như vậy người chẳng phải có thể… Nghệ Bảo sẽ không từ chối bất kỳ thỉnh cầu nào của chủ nhân đâu!" Ngô Sở nghe vậy, nhìn về phía nó, môi đỏ mọng, mắt to chớp chớp, còn làm điệu làm bộ liếc mắt đưa tình với hắn, vẻ quyến rũ lan tỏa.

Nhưng Ngô Sở vẫn không khỏi lườm nguýt nó, "Chúng ta đều là người đứng đắn, đừng nói những lời không đứng đắn này, kẻo người ta chê cười." Dừng một chút, hắn lại nói: "Tuy nhiên nếu ngươi muốn biến thành nhân loại, kỳ thực cũng không phải không có cơ hội.

Thời kỳ này, còn rất lâu nữa mới đến lúc Nữ Oa nương nương tạo ra con người!" "Lời nói tuy là vậy, nhưng chỉ sợ chủ nhân người không đợi được đến lúc đó thôi!" Nghệ Bảo nói rồi lại vén nhẹ mái tóc vàng, "Cũng không biết đến lúc đó, Nghệ Bảo sẽ rơi vào tay ai, ai!" "…" Nghiến răng một cái, Ngô Sở hừ một tiếng nói: "Ai dám cướp điện thoại của ta, ta sẽ liều mạng với hắn!" "Khúc khích, chủ nhân, bộ dạng người ghen thật là đáng yêu chết đi được!" Ngô Sở: "Ghen ư?

Không, ta chỉ là không muốn người khác chạm vào điện thoại của ta thôi!" Nói thì là vậy, nhưng sau khi Nghệ Bảo khơi mào, Ngô Sở cũng suy nghĩ, trong thế giới Hồng Hoang này, có phương pháp nào có thể an toàn đoạt được thêm nhiều Công Đức không?

Trong thế giới Hồng Hoang này, có Thiên Đạo, có Công Đức, đề cao Nhân Quả, Căn Cước...

Tất cả sinh linh hầu như đều cầu đạo, đều tranh độ, đều tìm kiếm pháp siêu thoát.

Cũng xác thực có Đại Năng cuối cùng siêu thoát, thành Thánh xưng Tổ.

Đáng tiếc, Ngô Sở tuy biết những đạo siêu thoát của các Đại Năng này, nhưng y lại không thể sao chép đạo của họ.

Đương nhiên, có lẽ những đạo siêu thoát mà các Đại Năng này đi, căn bản không giống với những gì được miêu tả trong các tiểu thuyết hay phim ảnh.

Dù sao thì đối với y, đây là một thế giới thần thoại chân thực.

Những câu chuyện truyền thuyết thần thoại Thái Cổ Hồng Hoang do người xưa ở thế giới khác ghi chép, có lẽ cũng có sự khác biệt rất lớn so với câu chuyện của thế giới thần thoại này.

Chương 21

Mà trong thế giới thần thoại đề cao Căn Cước này ngẫu nhiên sinh ra, y căn bản không thể nào va vào.

Bằng không thì y cũng chẳng cần tiếp tục nằm ở đây hoang dã cầu sinh nữa, dù sao thì Hồng Hoang vào thời kỳ này, hẳn vẫn còn rất nhiều Linh Bảo vô chủ.

Tuy nói y cũng không rõ những Linh Bảo này cụ thể ở đâu, nhưng nếu thật sự như những gì được miêu tả trong các tiểu thuyết hay phim ảnh, thì y cũng biết sơ qua vị trí đại khái của một số Chí Bảo, ví dụ như dây bầu Tiên Thiên, ví dụ như Đồng tiền rụng bảo...

Nhưng với thực lực hiện tại, y lại căn bản không cách nào lấy được.

Không biết, trồng trọt có Công Đức không?

Ngô Sở sờ cằm, sau đó một vài phát minh hiện lên trong đầu y.

Từ những thứ liên quan đến lợi ích thiết thân như ăn mặc ở đi lại, củi gạo dầu muối, cho đến những thứ có thể giải trí cho bản thân như cầm kỳ thư họa, ủ rượu pha trà, làm giấy viết sách, phát minh chữ viết...

Nghĩ đến việc phát minh chữ viết, Ngô Sở không khỏi nhìn về phía Nghệ Bảo, đột nhiên cảm thấy Nghệ Bảo có thể cụ hiện ra hình thể từ một chương trình thông minh, có phải là nhờ công lao của những chữ viết đó không?

Hoặc có lẽ hệ thống thông minh của chiếc điện thoại đã cung cấp hình thức vận hành tham khảo cho Thiên Đạo lão gia?

Bằng không thì Nghệ Bảo cũng không thể cụ hiện thành bộ dạng

hiện tại chứ!

Ngô Sở nghĩ kỹ, nếu từ từ phát triển việc trồng trọt, thì trong hệ thống trồng trọt, kỳ thực vẫn còn không ít nơi có thể thu được Công Đức.

Còn về phát triển khoa học kỹ thuật, với chút kiến thức toán lý hóa thô thiển của y, Ngô Sở cũng biết chẳng có tác dụng gì.

Nghĩ lại, chỉ có thể hối hận khi xưa đi học đã không nỗ lực đọc sách, bằng không thì ở thế giới này, có lẽ cũng có thể đi ra một con đường không giống ai cũng chưa biết chừng.

Sách đến khi dùng mới hận ít mà!

Chỉ là, nếu cứ như vậy, các vị Đại Năng Nhân tộc tương lai...

Ngô Sở cảm thấy có chút có lỗi với các vị tiên hiền Nhân tộc tương lai, nếu mình lúc này đã tiêu hao Công Đức của hệ thống trồng trọt, thì các vị đại hiền Nhân tộc tương lai phải làm sao đây?

Hơn nữa, hiện tại Nhân tộc còn chưa xuất hiện, Công Đức lực mà hệ thống trồng trọt có thể đạt được kỳ thực cũng không nhiều, ví dụ như việc y trộm dùng khoan gỗ lấy lửa, nặn đất nung gốm, luyện dầu xào rau...

Nếu thời kỳ này đã có Nhân tộc, thì Công Đức đạt được từ những phát minh này, hẳn phải nhiều hơn rất nhiều.

Thời không đợi ta, biết làm sao đây!

Ngô Sở ngửa mặt lên trời thở dài, dần dần từ bỏ ý nghĩ đi đường tắt, tiêu hao Công Đức.

Mình bất quá chỉ là một phàm nhân, ở thế giới khắp nơi tràn đầy hung hiểm này, có thể an toàn sống hết một đời đã là không tệ rồi, còn nghĩ đến những thứ không đâu, chẳng phải tăng thêm trò cười sao?

Thuận theo tự nhiên thôi!

Ngô Sở lắc đầu, rót một ly nước lọc ấm vào chén trúc, uống cạn một hơi, rồi vác cái cuốc đơn giản lên, bắt đầu nhổ cỏ sửa đường.

Tất cả mọi thứ đều là hư ảo, vẫn nên tiếp tục cải thiện điều kiện sống của mình thì hơn! "Nghệ Bảo, phát nhạc đi!" Ngô Sở vừa vung cuốc, vừa hỏi: "À phải rồi, bây giờ cô phát nhạc, tiêu hao Công Đức lực của cô phải không?

Có nhiều không?" "Việc tiêu hao này không nhiều lắm, thậm chí có thể nói là không đáng kể là bao." Nghệ Bảo trong lòng khẽ động, trên điện thoại liền vang lên những bài hát Ngô Sở đã lưu trữ.

Trong tiếng nhạc, Ngô Sở gật đầu, vung cuốc lên.

Không biết Tiểu Nguyệt Linh chạy đi đâu hái nấm rồi, Ngô Sở mệt đến mức chạy về căn nhà gỗ nhỏ ngủ một giấc, Tiểu Nguyệt Linh vẫn chưa về, y đành ăn chút thịt cá, tiếp tục sửa đường.

Thung lũng sâu chừng bốn năm trăm mét, chiều rộng ước tính hơn ngàn mét, bên trong hẹp bên ngoài rộng, hình phễu, nhìn xuống từ mây trôi, giống như một hình tam giác.

Từ nơi y ở đến sâu trong thung lũng, cần phải rẽ một khúc, chiều dài ít nhất cũng phải sáu bảy trăm mét, dù sao thì cây cổ thụ kia, đường kính đã hai ba trăm mét rồi.

Nếu lấy cây thiên mộc này làm tham chiếu, thì thung lũng này không lớn.

Nhưng nếu lấy y làm tham chiếu, thì thung lũng này kỳ thực không nhỏ.

Để không cho đường đất trở nên lầy lội, không thể đi lại được trong mưa, sau khi làm mặt đường bằng phẳng, y còn định đi tìm một ít đá lát trên mặt đường, tạo thành một con đường đá.

Đối với Ngô Sở, đây kỳ thực là một công trình khá lớn, nhưng hiện tại y cũng chẳng có việc gì khác để làm, ai bảo y không hiểu tu hành chứ!

Có lẽ là thể chất đã được cải thiện, bất kể trước đây dùng cuốc đào hố xí, hay đào hang núi, hoặc là bây giờ sửa đường, tay y đều không nổi rộp.

Hơn nữa thời gian làm việc cũng tăng lên.

Lúc đầu, mười mấy giờ không ngủ đã cảm thấy mệt mỏi, nhưng bây giờ y đã có thể kiên trì ba bốn mươi giờ không ngủ.

Tuy rằng so với các sinh linh của thế giới này vẫn còn kém xa rất nhiều.

Nhưng theo cách nhìn của Ngô Sở, y có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của mình, cảm nhận thể chất của mình không ngừng mạnh lên theo thời gian, có lẽ sự mạnh lên này rất yếu ớt, đối với các sinh linh khác mà nói, thậm chí rất nhỏ bé, nhưng niềm vui trong lòng y thì vẫn hiện rõ trên mặt, ngay cả sói con tể đang rảnh rỗi đi bắt bướm đùa nghịch bên cạnh, y cũng không còn cảm thấy chướng mắt đến vậy nữa.

Ơ?

Mấy con bươm bướm kia, xuất hiện từ lúc nào vậy?

Ngô Sở hoàn hồn, nhìn những con bươm bướm bay lượn múa trong bụi hoa, con nào con nấy ít nhất cũng bằng bàn tay, con lớn thậm chí như nón lá.

Màu sắc trên người chúng tuy rất rực rỡ, nhưng trong bụi hoa, nếu không chú ý nhìn thì thật sự không nhìn rõ.

Thân thể chúng nhẹ nhàng, giữa những cái vỗ cánh mỏng, thậm chí không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Sói con tể đang nhàm chán sủa ăng ẳng về phía những con bươm bướm đang vương vấn giữa hoa, vươn móng vuốt nhỏ, đạp chân ngắn, nhảy tưng tưng.

Nhưng ngay lúc này, thân hình sói con tể đột nhiên khựng lại, xoay người sủa ăng ẳng về phía cây cổ thụ, đồng thời chạy về phía Ngô Sở.

Một con sói khổng lồ màu xám xanh, trừng đôi mắt lạnh băng, chậm rãi từ phía cây cổ thụ bước ra, với những bước chân nhẹ nhàng không tiếng động, tiến về phía Ngô Sở.

Khi nhìn thấy con sói khổng lồ cao ít nhất hai ba mét, dài năm sáu mét này, đang sải bước những cái chân thô tráng, cúi đầu sói chậm rãi đi về phía mình, Ngô Sở không khỏi thầm hít khí lạnh, cơ thể thầm run nhẹ, da đầu tê dại, sống lưng lạnh toát, mồ hôi lạnh lập tức toát ra.

May mà sói con tể rất dũng cảm chặn giữa Ngô Sở và con sói khổng lồ, cúi người gầm gừ, bộ dạng hộ chủ khiến Ngô Sở cảm thấy ấm lòng, khoảng thời gian này cho nó ăn không uổng phí.

Nghệ Bảo cũng xuất hiện trên vai Ngô Sở, có chút lo lắng nắm lấy vạt áo y.

Con sói khổng lồ nhìn sói con tể, gầm gừ một trận, sói con tể cũng sủa ăng ẳng.

Ngô Sở nhìn về phía Nghệ Bảo, hỏi: "Cô hiểu chúng nói gì không?" Sắc mặt Nghệ Bảo có chút kỳ quái, gật đầu, bắt đầu phiên dịch: "A Thu hình như cùng tộc với con sói khổng lồ này, con sói khổng lồ này tựa hồ muốn A Thu trở về tộc, nhưng A Thu từ chối, nói rằng ở đây bao ăn bao ở, rất thoải mái..." "..." Ngô Sở: "A Thu thật sự nói vậy sao?" Nghệ Bảo "A" một tiếng: "Ngôn ngữ Hồng Hoang bác đại tinh thâm, nhưng đại khái ý tứ là như vậy." Rất nhanh, con sói

khổng lồ kia cũng ngồi xuống, đôi mắt vàng nhìn Ngô Sở, trong miệng phát ra một trận tiếng gừ gừ, tựa hồ đang nói chuyện với Ngô Sở, cuối cùng thè lưỡi liếm liếm mõm sói. "Nó lại nói gì nữa?" "Nó nói nó cũng muốn bao ăn bao ở!" "..." Một đề nghị bại hoại như vậy, Ngô Sở rất muốn nghiêm khắc từ chối, nhưng cuối cùng y vẫn hỏi một câu: "Có cưỡi được không?" Con sói khổng lồ từ chỗ Nghệ Bảo hiểu được ý Ngô Sở, suy nghĩ một chút, có lẽ cảm thấy mình là đến để hưởng thụ cuộc sống lý tưởng bao ăn bao ở, không ngờ tên gia hỏa này lại muốn cưỡi nó, thế là sau một trận gào thét, nó hung hăng quay người rời đi.

Sau khi có kinh không hiểm, lại một "ngày" bận rộn trôi qua, khi Ngô Sở chuẩn bị về nghỉ ngơi, Tiểu Nguyệt Linh nâng một đám mây bay về.

Trong đám mây đó, còn có tiếng cánh đập vẫy vùng và tiếng gà gáy cục tác.

Chương 22

Trên đám mây, còn chất một đống nấm tạp nham đủ màu sắc, kích thước nấm cũng vượt ngoài nhận thức của y, loại nhỏ thì như nắm tay, loại vừa thì như đấu, loại lớn thì...

Ngô Sở nhìn một đóa Linh Chi hình chiếc ô, có chút không biết nên nói gì.

Nghe người ta nói Linh Chi thứ này lâu ngày sẽ hóa gỗ, hoặc mục nát, căn bản không thể có loại thần kỳ như Linh Chi trăm năm, ngàn năm.

Thế nhưng ở đây, Ngô Sở lại nhìn thấy một đóa Linh Chi kỳ lạ, thậm chí sau khi Tiểu Nguyệt Linh thu đám mây lại, trên mặt dù của đóa Linh Chi này, vẫn còn có thể thấy mây mù lượn lờ.

Ngô Sở ước tính, lớp mây mù mỏng manh này, có lẽ là Linh Khí ngưng tụ mà thành.

Ở thế giới tràn ngập Tiên Thiên Linh Khí này, có thứ như vậy, kỳ thực căn bản không cần quá kỳ quái, huống hồ đây còn là một thế giới thần thoại.

Sinh vật học, vật lý học... những kiến thức thông thường này, ở thế giới này, ước chừng không thể áp dụng được.

Cần biết rằng, loài trường sinh, chính là thứ rất phản lại sinh vật học tự nhiên.

Cưỡi mây đạp gió, cũng đồng dạng là thứ phản lại định luật vật lý.

Bất quá, vấn đề đặt ra trước mặt Ngô Sở bây giờ là, đóa Linh Chi này, phải ăn như thế nào? "A Sở ca, chỗ nấm này đủ chưa?" Tiểu

Nguyệt Linh nhìn vẻ mặt biến ảo bất định của Ngô Sở, rụt rè hỏi.

Ngô Sở hoàn hồn, mỉm cười nói: "Đủ rồi, quá đủ rồi.

À phải rồi, Tiểu Nguyệt Linh, mau thả mấy con gà rừng kia ra đi!

Em bắt được bao nhiêu con vậy?" "Có sáu con, trong đó có một con lớn nhất và đẹp nhất..." Tiểu Nguyệt Linh nói rồi, tản đám mây ra, sáu con trĩ gấm xuất hiện trước mặt họ, trong đó con lớn nhất, khiến Ngô Sở mắt trợn há hốc mồm.

Dù sao thì đối mặt với một con gà rừng nguyên thủy cao gần bằng y, nhìn ánh mắt hung hãn của nó, cùng với cái mỏ sắt cứng như được đúc bằng vàng ròng, người bình thường nào cũng sẽ khiếp vía run sợ.

Ký ức kinh hoàng từng chôn sâu trong tâm trí, về việc bị con gà công tước lớn trong thôn truy đuổi, lại một lần nữa sống lại, hiện lên trong đầu y.

Dù nhìn thế nào, Ngô Sở cũng cảm thấy thằng này không dễ chọc.

Tay không có sức trói gà, tựa hồ đã trở thành miêu tả chân thực của y hiện giờ.

Cục cục cục...

Con trĩ gấm lớn cổ khẽ rung, tựa hồ đang phát ra cảnh cáo về phía họ, lông gấm trên cổ cũng dựng đứng lên từng sợi, bộ dạng tiến vào trạng thái tấn công. "Hay là lát nữa lấy nó làm món ăn thêm đi!" Ngô Sở nhìn nhìn, hít một hơi, thu lại giọt nước mắt từ bi không nỡ trên khóe miệng.

Tiểu Nguyệt Linh ân ân gật đầu, hỏi: "A Sở ca, tiếp theo ta phải làm gì?" "Đợi ta dùng dây leo buộc chân chúng lại, đừng để chúng chạy mất..." Tiểu Nguyệt Linh cười nói: "Không cần phiền phức vậy đâu, nếu chúng chạy ta cũng có thể bắt chúng về." Ngô Sở gật đầu: "Vậy lát nữa ta sẽ làm một cái chuồng gà cho chúng, nuôi chúng lên,

chỉ có gà rừng đã thuần hóa mới có thể liên tục đẻ trứng cho chúng ta." Tiểu Nguyệt Linh không hiểu nhưng vẫn gật đầu nhỏ, thả những con gà rừng khác ra, những con gà rừng đó vừa được tự do, liền cục tác kêu bay vào bụi hoa, lập tức trốn đi, ruộng hoa vốn yên bình tĩnh lặng giữa gió hồ, đột nhiên một trận gà bay chó sủa.

Rất hiển nhiên, chúng bị Tiểu Nguyệt Linh dọa sợ, còn sói con tể thì bị chúng dọa sợ. "A Sở ca, con này phải xử lý thế nào?" Tiểu Nguyệt Linh chỉ vào con gà rừng lớn hỏi.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Trong tình huống bình thường, cần phải cắt cổ họng nó, cho máu trên người nó chảy khô, sau đó đun sôi nước, dội lên người nó, rồi nhổ lông..." Ngô Sở tìm một cái thùng trúc nhỏ, thêm chút nước trong, lại thêm một lượng nhỏ muối ăn, sau đó để Tiểu Nguyệt Linh khống chế con trĩ gấm lớn, tiếp đó nhổ lông trên cổ nó...

Muối là muối mới đã được lọc lại và nấu sôi, loại bỏ vị đắng trong đó.

Tuy nhiên, điều khiến Ngô Sở xấu hổ là, y lại không nhổ được những sợi lông gà đó.

Y đưa con dao thái trong tay cho Tiểu Nguyệt Linh: "Nguyệt Linh, ta sẽ dạy em giết gà." Tiểu Nguyệt Linh mặt đầy phấn khích đón lấy con dao thái, hỏi: "A Sở ca, vì sao phải cho nước và muối vào thùng trúc vậy?

Máu của con trĩ gấm này cũng có thể ăn được sao?" "Đương nhiên rồi, trên người gà rừng, phần lớn các bộ phận đều có thể ăn được, máu gà cũng vậy.

Thêm nước là để muối ăn có thể hòa tan đầy đủ hơn vào máu gà, còn thêm muối ăn thì làm cho máu gà đông lại nhanh hơn một chút." Dưới sự chỉ dẫn của Ngô Sở, Tiểu Nguyệt Linh nhổ lông trên cổ con

trĩ gấm lớn, sau đó nhẹ nhàng vung dao, dòng máu liền phun trào ra từ chỗ cổ họng nó.

Ngô Sở dùng thùng trúc nhỏ hứng máu gà, một bên dùng que khoan lửa Linh Bảo Công Đức nhúng vào thùng quấy đều, đồng thời giải thích: "Quấy đều như vậy, có thể làm cho nước muối hòa quyện hoàn toàn với máu, đẩy nhanh quá trình đông máu..." Sau đó là đun sôi nước, dội lên người trĩ gấm, nhổ lông.

Hai chiếc lông gấm dài đến hai ba mét thì bị Ngô Sở thu lại làm đồ trang trí.

Nhìn Tiểu Nguyệt Linh mặc một thân đạo bào ở đó nhổ lông gà, Ngô Sở luôn cảm thấy cảnh tượng này có chút không hài hòa, nếu đổi thành một thân trang phục đầu bếp nữ thì sẽ hợp hơn.

Thế là, khi Tiểu Nguyệt Linh đang nhổ lông gà rừng, Ngô Sở hỏi nàng: "Tiểu Nguyệt Linh, đạo bào trên người em là em tự làm ra, hay là dùng Pháp lực huyễn hóa ra vậy?" Bàn tay nhỏ của Tiểu Nguyệt Linh khựng lại, nàng nghiêng cái đầu nhỏ nhìn y: "A Sở ca, y phục còn có thể tự mình làm ra sao?

Vậy thì phải làm thế nào?" Ngô Sở mỉm cười nói: "Y phục thứ này, đương nhiên có thể tự mình làm, bất quá quá trình chế tác có chút phiền phức.

Xem ra, đạo bào trên người em là huyễn hóa ra mà thôi!

Ta ở đây có một kiểu y phục đẹp, em có muốn thử không?" Ngô Sở vừa nói vừa lấy điện thoại ra, mở ảnh moe đầu bếp nữ 2D mà mình sưu tầm: "Em thấy bộ y phục này đẹp không?

Đây chính là chiến bào tất yếu của cường giả Trù Đạo đó." Thứ Ngô Sở cho nàng xem, đương nhiên không phải trang phục hiện đại, mà là trang phục đầu bếp nữ mang phong cách cổ, trông không hề hở

hang, mặc vào người ngược lại có một nét dễ thương.

Đặc biệt Tiểu Nguyệt Linh lại là một tiểu lolita, bản thân đã tự mang thuộc tính dễ thương.

Vốn dĩ Tiểu Nguyệt Linh còn có chút không mấy vui vẻ, nhưng nghe nói đây là chiến bào tất yếu của mỗi cường giả Trù Đạo, đôi mắt nàng liền lộ ra ánh sáng.

Sau đó nàng đứng dậy, thân hình khẽ xoay, đạo bào trên người liền biến thành trang phục đầu bếp nữ.

Trên đầu buộc một chiếc khăn đầu bếp nữ màu trắng, chân đi một đôi giày da nhỏ màu đen, dưới chiếc áo đầu bếp màu trắng phong cách cổ, hai chân mang đôi vớ trắng, trước ngực là một chiếc tạp dề ren xếp ly màu trắng...

Dễ thương và gợi cảm cùng tồn tại, khiến Ngô Sở cười toe toét, gật đầu liên tục.

Không biết từ lúc nào, Nghệ Bảo xuất hiện trên vai Ngô Sở, "A a" cười lạnh khẩy: "Dụ dỗ một tiểu yêu tinh Hồng Hoang không biết sự đời như vậy, lương tâm ông không đau sao?" Ngô Sở mỉm cười đáp lại: "Cô không thấy như vậy càng khiến người ta ngắm nhìn thích mắt hơn sao?" "Tra nam!" "Đừng tùy tiện dán nhãn cho người khác, đặc biệt là cô, người quen thuộc tôi như vậy!

Tôi đây là đang dùng ánh mắt thưởng thức để thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật." "Ông nghĩ tôi sẽ tin sao?" "Làm thế nào là việc của tôi, tin hay không là việc của cô." "Ông... tôi có chút ghét ông rồi!" "Kỳ thực có đôi khi, tôi cũng khá ghét chính mình." "..." Thấy vẻ mặt mãn ý của Ngô Sở, Tiểu Nguyệt Linh bỏ qua Nghệ Bảo đột nhiên xuất hiện, cũng không xoắn xuýt đối thoại giữa Nghệ Bảo và Ngô Sở có ý nghĩa gì.

Tiểu Nguyệt Linh biết Nghệ Bảo là một Khí Linh Công Đức, còn Linh Bảo Công Đức của Ngô Sở, chính là tấm sắt thần kỳ trong tay y, trên đó có thể hiển hiện ra những thứ khiến nàng kinh ngạc.

Cho nên đối với sự xuất hiện của Nghệ Bảo, Tiểu Nguyệt Linh cũng không quá để ý, nàng chỉ vui vẻ dấn thân vào "cuộc chiến", dùng phương thức của mình, nhanh chóng nhổ sạch lông gà rừng, ra tay dứt khoát gọn gàng.

Lại dưới sự chỉ đạo của Ngô Sở, nàng mổ bụng gà rừng, làm sạch nội tạng, giữ lại những thứ Ngô Sở cho là có thể ăn được.

Tim gà, gan gà, phao câu gà...

Mùi lạ trong ruột gà, xử lý hơi phiền phức, Ngô Sở quyết định sau này sẽ tìm cách giải quyết, bây giờ thì cứ vứt cho mấy con cá béo trong hồ làm bữa ăn thêm đi! "Cách làm gà có rất nhiều loại, hấp luộc xào chiên... bất quá hôm nay chúng ta sẽ làm món gà om nấm..." Đáng tiếc là, hiện nay không có các loại gia vị, Ngô Sở cũng chỉ có thể dùng những nguyên liệu cao cấp nhất để chế biến bằng phương pháp đơn giản nhất.

Ngô Sở tiếp tục để Tiểu Nguyệt Linh tự mình động thủ, y thì đứng một bên chỉ động miệng.

Chương 23

"Trước hết cho mỡ gà vào, sau khi chiên ra mỡ gà, cho gừng tươi vào, rồi cho thịt gà vào xào..." Đợi đến khi da gà đều quăn lại, y đổ nước quả đã chuẩn bị sẵn vào nồi đất: "Xào vài cái, đúng rồi, sau đó có thể bắt đầu thêm nước om lửa nhỏ..." Dưới sự chỉ dẫn của Ngô Sở, Tiểu Nguyệt Linh với vẻ mặt trang trọng, tiến hành từng bước một cách có trật tự.

Không thể không nói, Tiểu Nguyệt Linh ở phương diện nấu nướng này, quả thực có thiên phú.

Tiểu Nguyệt Linh rõ ràng không hề có cảm giác luống cuống tay chân như Ngô Sở khi ban đầu tự mình học nấu ăn. "A Sở ca, như vậy là được rồi sao?" "Còn sớm lắm!" Ngô Sở cười nói: "Bây giờ có thể đi rửa nấm rồi, những cây nấm em mang về đều không độc chứ?" Tiểu Nguyệt Linh rất chắc chắn gật đầu: "A Sở ca cứ yên tâm, ta đều đã cẩn thận nếm thử rồi, không độc.

Đóa lớn nhất kia, Linh Khí ẩn chứa bên trong, còn vô cùng nồng đậm nữa!" Ngô Sở gật đầu, chọn vài đóa nấm lớn bằng nắm tay, lại để Tiểu Nguyệt Linh cắt một miếng Linh Chi lớn bằng bàn tay, rửa sạch bằng nước trong, sau đó rắc một ít muối ăn vào nước rồi để đó, dùng cách này ngoài việc diệt khuẩn diệt côn trùng, còn có thể làm tăng hương vị.

Trong quá trình chờ đợi, Ngô Sở lại dùng que tre xiên thịt gà, chuẩn bị nướng thịt xiên: "Đáng tiếc không có bột ớt, bằng không món thịt xiên nướng này sẽ càng thêm mỹ vị." Theo y, nướng mà không cho ớt, đó là không có linh hồn.

Mười mấy phút sau, Ngô Sở đã bắt đầu nhai thịt gà nướng xiên,

hương vị quả thực vô cùng tươi ngon, vị tinh túy không hề nồng đậm như y tưởng tượng.

Có lẽ là vì thế giới này tràn ngập Tiên Thiên Linh Khí chăng!

Độ ngon của các loài động thực vật, luôn vượt ngoài phạm vi tưởng tượng của y.

Về điều này, Ngô Sở bày tỏ rất may mắn.

Chỉ có như vậy, y mới có thể tiếp tục dùng phương thức đơn giản nhất để chế biến các món mỹ thực.

Tiểu Nguyệt Linh hóa trang thành đầu bếp nữ nhỏ, cũng đang cùng hưởng thụ.

Đáng tiếc, trước mặt Ngô Sở, Tiểu Nguyệt Linh biểu hiện rất văn nhã, những cảnh tượng ăn thịt ngấu nghiến khiến sói con tể kinh sợ, cơ bản đều bị nàng dùng ống tay áo rộng che khuất.

Hơn nửa giờ sau, Ngô Sở và Tiểu Nguyệt Linh bắt đầu thưởng thức món mỹ thực họ đã chế biến – gà om nấm, gà là trĩ gấm giống Tiên Thiên Hồng Hoang, trong nấm còn có Linh Chi.

Hương thịt trĩ gấm, hương nấm, còn có hương thơm lạ của Linh Chi, các loại hương khí hội tụ thành một nồi, khiến Ngô Sở và Nguyệt Linh đều không tự chủ lộ ra vẻ mặt hưởng thụ, cũng khiến sói con tể đứng một bên thè lưỡi chảy nước dãi.

Tuy không có các loại gia vị, nhưng nguyên liệu Hồng Hoang này, tựa hồ thật sự không cần quá nhiều gia vị, chỉ cần làm nổi bật hương vị nguyên bản của nguyên liệu là được.

Một món mỹ thực vào bụng, Ngô Sở liền cảm thấy toàn thân nóng ran, Tiểu Nguyệt Linh vẻ mặt vẫn còn thòm thèm, còn sói con tể thì tiếp tục nghiến ngấu xương gà rột rột ở góc.

Nghỉ ngơi một lúc, y liền như gã say rượu, loạng choạng trở về căn nhà gỗ nhỏ, nằm vật xuống giường lớn, thoáng chốc đã chìm vào giấc mộng.

Điều khiến y có chút bất lực và đáng tiếc là, y vẫn chưa mơ thấy cách tu hành.

Giấc mơ vẫn rất rời rạc, chỗ này một nhát, chỗ kia một nhát, cho dù y tự mình chắp vá những mảnh rời rạc này lại, vẫn không thể nào bù đắp được phần lớn những gì thiếu sót.

Điều này khiến y có chút nghi hoặc, nếu đây là hai vị sinh linh đã khuất đang truyền đạo, vậy vì sao không truyền cho y pháp tu hành chân chính?

Nếu nói đây không phải truyền đạo, vậy vì sao mình lại luôn mơ thấy những cảnh tượng này?

Điều này khiến y khá khổ não, nhiều bất cam.

Cứ như biết rõ mình đang đứng trên núi vàng, nhưng lại không biết cách khai thác vậy.

Mãi cho đến khi những mảnh vỡ giấc mơ này, tan biến trong cảnh tượng mơ hồ, y lại một lần nữa tỉnh lại từ trong mộng, lại là một buổi "sáng" trụ trời.

Y ngồi dậy, cảm thấy trong bụng có chút không thoải mái, nhanh chóng đứng dậy, chạy về phía hố xí.

Ngồi xuống bồn cầu, Ngô Sở cuối cùng cũng thở phào một hơi dài.

Một bên giải tỏa áp lực đường ruột, Ngô Sở một bên suy tư, mình nên tu hành như thế nào?

Đến thế giới này, mà không hiểu tu hành, hiển nhiên là một chuyện

khiến người ta đau lòng.

Tuy rằng y cũng biết phải thuận theo tự nhiên, nhưng đến lúc cần nghĩ cách, thì vẫn phải nghĩ.

Y quyết định phát huy tính chủ động tích cực của mình.

Thế là y quyết định nói chuyện với Tiểu Nguyệt Linh, tuy Tiểu Nguyệt Linh cũng không có pháp tu hành cụ thể, nhưng nàng ít nhất cũng biết nàng tự mình tu hành như thế nào phải không?

Những Tiên Thiên sinh linh này, trời sinh đã có thể tu hành, căn bản không cần học tập, nhưng độ cao mà loại tự chủ tu hành này có thể đạt tới, hẳn là có giới hạn.

Bằng không thì tương lai cũng sẽ không có chuyện Tử Tiêu Cung giảng đạo rồi.

Nếu mọi người đều có thể tự mình tu đến đỉnh phong, vậy hà tất phải đi nghe người khác giảng đạo?

Giải quyết xong vấn đề vệ sinh cá nhân, cảm thấy cơ thể có chút dính nhớp, y liền chạy đi ngâm mình một lúc trong hồ tắm bên hồ.

Kết quả y lại tẩy ra một lớp ghét bẩn từ trên người mình, hơn nữa da dẻ tựa hồ lại mịn màng hơn trước vài phần.

Điều này khiến y không khỏi nghi ngờ, có phải là hiệu quả từ nồi gà om nấm tối qua không?

Dù sao thì trong nồi gà om nấm đó, lại có cho một khối Linh Chi lớn mà.

Từ trong hồ tắm bước ra, Ngô Sở quấn áo khoác quanh người dưới, sau đó quần và áo thun, bao gồm cả quần lót đều giặt sạch, treo ra ngoài nhà phơi khô.

Thấy Ngô Sở tắm rửa xong, chỉ quấn một mảnh vải quanh eo,

Tiểu Nguyệt Linh liền không khỏi mặt đầy nghi hoặc chớp chớp đôi mắt, cuối cùng cười hỏi: "A Sở ca, cây nấm lớn kia rất hiệu quả phải không!" Ngô Sở mỉm cười gật đầu, ngồi xuống, hỏi: "Tiểu Nguyệt Linh, ta có thể hỏi một chút, bình thường em tu hành như thế nào vậy?

Có phải là dẫn Linh Khí bên ngoài vào cơ thể tích trữ lại không?" Tiểu Nguyệt Linh khẽ gật đầu, lại khẽ lắc đầu: "Bọn ta tu hành, lúc đầu quả thực là dẫn Linh Khí bên ngoài vào cơ thể, bất quá lại cần phải tinh luyện những Linh Khí này thành Pháp lực phù hợp với thuộc tính bản thân, mới có thể tích trữ lại.

Còn như bây giờ..." Lúc này Tiểu Nguyệt Linh, đối với trạng thái của Ngô Sở, khá kỳ quái.

Nàng vẫn luôn cho rằng Ngô Sở là tiền bối, tu vi có lẽ đã ẩn giấu đi.

Nhưng các loại biểu hiện của Ngô Sở lại khiến nàng cảm thấy, những gì Ngô Sở nói có lẽ là thật.

Chỉ là nàng cũng không biết Ngô Sở làm thế nào mà với tu vi thấp như vậy đã Hóa Hình.

Điều này trong mắt Nguyệt Linh, là chuyện rất phản lại lẽ thường. "A Sở ca, ta có thể hỏi một chút, ngài Hóa Hình như thế nào vậy?" Đối mặt với câu hỏi quen thuộc này, Ngô Sở chỉ có thể nở nụ cười khổ: "Nếu ta nói, ta sinh ra đã có bộ dạng như vậy, ước chừng em có thể không tin.

Nhưng đây chính là sự thật, ta vừa sinh ra đã là nhân hình, nhưng lại không có chút tu vi nào, người như ta, có thể gọi là Phàm Nhân." "Phàm Nhân?" "Đúng, nhân loại bình thường và tầm thường, còn gọi là phàm phu tục tử, gọi tắt là Phàm Nhân!" Tiểu Nguyệt Linh nghe xong thì đầy đầu dấu hỏi nhỏ: "Nhân loại?

Nhưng điều này không thể nào!

Thế gian này khắp nơi tràn ngập Linh Khí, tất cả sinh linh trời sinh đã có thể tự mình nuốt thổ Thiên Địa Linh Khí để tu hành, tu đến một trình độ nhất định liền có thể Hóa Hình, một khi Hóa Hình, liền là Địa Tiên..." Nghe nàng nói như vậy, Ngô Sở liền nghi hoặc, không phải nói mười đại Tiên Thiên Linh Căn Hồng Hoang đều không thể Hóa Hình sao?

Tiên Thiên Linh Căn này, cũng tính là Tiên Thiên sinh linh chứ!

Tuy có thuyết Chuẩn Đề Đạo Nhân là do cây Bồ Đề Hóa Hình mà đến, nhưng tựa hồ nói là vì nguyên bản cây Bồ Đề Tiên Thiên bị tổn thương, nên mới có thể Hóa Hình.

Ngô Sở cũng không rõ thuyết pháp này từ đâu mà ra, nhưng quan sát những Tiên Thiên Linh Căn khá nổi tiếng trong thế giới Hồng Hoang, như cây nhân sâm quả, cây đào tiên... tựa hồ đều chưa Hóa Hình.

Chương 24

Suy nghĩ một lúc, nghĩ không thông.

Ngô Sở liền để Tiểu Nguyệt Linh kể về cảm ngộ và phương thức tu hành của nàng, sau đó để Nghệ Bảo ghi chép lại những cảm ngộ này, lát nữa y sẽ từ từ suy ngẫm.

Theo cách nói của Tiểu Nguyệt Linh, nàng bây giờ đã không còn thuần túy hấp thụ Linh Khí vào cơ thể để tinh luyện Pháp lực nữa, mà là cảm ngộ Thiên Địa Pháp Tắc Đại Đạo.

Bất quá nàng khi xưa, xác thực là hấp thụ Linh Khí vào cơ thể...

Tinh hoa nhật nguyệt và tinh huy, cũng thuộc về Tiên Thiên Linh Khí, hấp thụ những Tiên Thiên Linh Khí này vào cơ thể, sau đó dùng phương thức vận hành trời sinh đã biết của nàng, luyện hóa những Linh Khí này thành Pháp lực.

Những Pháp lực này trong cơ thể nàng, vận chuyển theo quỹ đạo đặc định, liền có thể truyền dẫn ra bên ngoài cơ thể, hình thành các loại thuật pháp, tiến hành vận dụng khéo léo.

Đương nhiên, đây là nàng khi xưa, nàng bây giờ thì lại khác rồi.

Ngô Sở nghĩ nghĩ, liền để Tiểu Nguyệt Linh vẽ ra quỹ đạo vận chuyển của Pháp lực trong cơ thể nàng.

Tiểu Nguyệt Linh nghe Ngô Sở nói vậy, có chút trầm mặc, cuối cùng nói: "A Sở ca, khi ta chưa Hóa Hình, kinh mạch trong cơ thể khác với bây giờ, không có giá trị tham khảo đâu!" Ngô Sở nghe vậy, cũng sững người một chút, phảng phất như vừa mới nhớ ra nàng là một tiểu yêu tinh, chỉ là bản thể là gì, lại là một bí ẩn.

Chuyện tu hành suy nghĩ không thông, Ngô Sở liền không lãng phí

thời gian suy nghĩ lung tung nữa.

Y cũng không tiếp tục sửa đường, mà là lợi dụng những cây trúc xanh còn lại, dựng một cái chuồng gà bên cạnh ruộng hoa.

Mấy con gà rừng được Tiểu Nguyệt Linh tiện tay bắt về vẫn còn trốn trong ruộng hoa, thỉnh thoảng phát ra từng trận tiếng "cục tác", hoàn toàn không ý thức được rằng, một con bạn của chúng đã thảm thiết gặp phải bàn tay độc ác của hai sinh vật hình người này, biến thành vật trong bụng của họ.

Tiểu Nguyệt Linh ngồi một bên, chống cằm trầm tư, cũng không biết đang nghĩ gì.

Mây trôi lãng đãng cuối trời, gió hồ thổi nhẹ trên bờ, trên mặt hồ xuất hiện từng lớp gợn sóng, vạn hoa đung đưa bên hồ, cả thung lũng ngập tràn hương thơm, khiến người ta tâm khoáng thần di, tinh thần sảng khoái.

Mùa xuân, chính là mùa cỏ mọc chim bay, chim thì chưa thấy, nhưng tốc độ sinh trưởng của cỏ cây thì y đã cảm nhận được, ngọn núi trọc lóc vốn bị vỡ vụn thành bãi đất trắng, lại có chút sắc xanh từ lòng đất trỗi dậy.

Có lẽ là vì thời gian ban ngày của thế giới này quá dài, lúc này tuy là mùa xuân, nhưng lại đã mang đến cho người ta cảm giác nóng bức của mùa hè.

Chỉ là mặt trời như lửa thiêu kia, cũng không ngăn cản được nhiệt huyết chế tạo chuồng gà của Ngô Sở.

Có lẽ là những quả trứng gà không ngừng nghỉ trong tương lai, đã cho y động lực vô hạn chăng!

Trong túi áo y vang vọng những giai điệu êm tai, khiến Tiểu Nguyệt Linh thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lên, tựa hồ đối với những

giai điệu du dương này có chút không hiểu, lại có chút tò mò.

Không biết từ lúc nào, Tiểu Nguyệt Linh cuối cùng cũng không nhịn được sự tò mò trong lòng: "A Sở ca, những âm thanh du dương này, có phải là một trong những thần thông tự thân của Chí Bảo Công Đức đó sao?" Ngô Sở đang lợp mái chuồng gà, động tác khựng lại, từ trong túi lấy ra chiếc điện thoại màu đen có vân vàng, tiện tay liền ném về phía Tiểu Nguyệt Linh.

Tiểu Nguyệt Linh luống cuống tay chân vươn tay tiếp lấy, Nghệ Bảo từ trong điện thoại hiện ra, trừng mắt giận dữ nhìn Ngô Sở: "Đồ khốn, ông cứ thế mà yêu quý điện thoại của ông à?" Giọng nói mê hoặc không còn nữa, nhưng khí tràng ngự tỷ lại mở toàn bộ, hai tay chống nạnh, bộ dạng như bà chằn muốn tranh luận với Ngô Sở cho ra lẽ.

Ngô Sở ha ha cười lớn: "Trước đây ta quả thực cần phải hết sức cẩn thận, nhưng bây giờ không phải có cô rồi sao.

Có Nghệ Bảo gợi cảm đáng yêu lại đáng tin cậy của chúng ta ở đây, nó làm sao mà có chuyện được chứ!" "Đồ khốn!

Cho dù ông khen tôi như vậy, tôi cũng sẽ không vui đâu." Nghệ Bảo khẽ hừ, nhưng vẫn không nhịn được khẽ vuốt mái tóc vàng óng gợn sóng của mình.

Thấy Nghệ Bảo vẻ kiêu ngạo đáng yêu đó, Ngô Sở không khỏi suýt bật cười, cuối cùng khẽ ho khan nói: "Phải phải phải... bé Nghệ Bảo ngoan của chúng ta dạy bảo đúng rồi, lần sau chủ nhân nhất định sẽ chú ý." Tuy đã không phải lần đầu tiên nhìn thấy Nghệ Bảo, nhưng mỗi lần nhìn thấy tiểu nhân tóc vàng tinh xảo gợi cảm này, Tiểu Nguyệt Linh liền không khỏi có chút thất thần.

Đây, đây hẳn là Chí Bảo Công Đức đi!

Bằng không thì làm sao lại có Linh Bảo chi Linh linh động đến vậy?

Linh Bảo Tiểu Nguyệt Linh cũng đã thấy không ít rồi, nhưng chưa từng thấy Linh Bảo nào có chân linh.

Tiểu Nguyệt Linh lật xem vật khối màu đen vân vàng này, có chút không hiểu rõ: "A Sở ca có thể nói cho ta biết, Chí Bảo Công Đức này của ngài, đều có diệu dụng gì vậy?" Ngô Sở nghe vậy, đặt công cụ trong tay xuống, đến bên cạnh Tiểu Nguyệt Linh, cầm ấm trà rót một cốc nước, uống một ngụm rồi nhận lấy điện thoại từ tay Tiểu Nguyệt Linh, cười mở khóa mật mã: "Thứ này cũng chẳng có đại thần thông gì, chỉ có một vài tiểu công năng, ví dụ như nghe nhạc, đây đều là những bài hát ta từng tải về; còn có thể xem video, ừm...

Ngoài ra, thứ này có thể hiển thị thời gian, nếu theo thời gian hiện tại mà nhìn, lúc này hẳn là buổi chiều..." Chỉ là nhìn con số gần sáu ngàn, Ngô Sở một trận cạn lời. "Ngoài ra, còn có công năng dự đoán thời tiết..." Ngô Sở mở ứng dụng thời tiết: "Nơi chúng ta ở gọi là Tử Ngọc Sơn, nhiệt độ lúc này là ba mốt độ, hôm nay là một ngày nắng chói chang... ngày mai hẳn là có mưa nhỏ." Đương nhiên, "ngày mai" ở đây, đối với Ngô Sở mà nói, kỳ thực đã là chuyện của mấy tháng sau rồi.

Cảm giác này đối với y, rất hoang đường, nhưng lại rất kỳ lạ.

Cũng may là thời gian mưa nhỏ đó cũng chỉ mười mấy giờ, nếu là cả một ngày...

Ngô Sở cũng không dám tưởng tượng trong tình huống đó, y có bị chết đói hay không.

Có thể tưởng tượng được, sau này Nữ Oa nương nương tạo người, cuộc sống của những nhân loại đó, rốt cuộc là gian nan đến nhường nào, nước sôi lửa bỏng đến nhường nào.

Nếu những nhân loại đó là người bình thường như y. "Ừm, đây là bản đồ, là bản đồ của thế giới này, vị trí Tử Ngọc Sơn của chúng ta ở đây, trung tâm của đại địa này ở đây..." "Bất Chu Sơn?" "Đúng!" Ngô Sở mỉm cười nói: "Truyền thuyết nói, vùng thiên địa này do Phụ Thần Bàn Cổ khai tịch, còn ngọn Bất Chu Sơn này, thì là hóa thành từ xương sống của Phụ Thần Bàn Cổ." "Thật sao?" Tiểu Nguyệt Linh không hiểu nhưng vẫn gật đầu nhìn Ngô Sở, mắt trợn há hốc mồm, trong lòng ấn tượng về thân phận tiền bối của Ngô Sở, lại sâu thêm một chút.

Nếu y thật sự là một người bình thường, làm sao có thể biết được những chuyện này?

Chỉ là...

đáng tiếc Ngô Sở lại cho nàng một câu trả lời như vậy: "Truyền thuyết là nói như vậy, ta cũng không biết thật giả, tương lai nếu có cơ hội, có thể đi kiểm chứng một chút." "Kiểm chứng như thế nào?" Nàng từ trong cảm khái hoàn hồn lại. "Nghe nói ở đó có một số con dân hóa thành từ tinh huyết của Phụ Thần Bàn Cổ, họ hẳn là sẽ biết thật giả của chuyện này!

Đương nhiên, họ có lẽ cũng sẽ nói dối.

Bất quá chúng ta cũng có thể hỏi những sinh linh cường đại khác, có lẽ họ cũng biết một chút!" "Vậy Bất Chu Sơn đó, cách Tử Ngọc Sơn của chúng ta bao xa?" "..." Ngô Sở nhìn nhìn bản đồ: "Ta cũng không biết, nhưng chắc chắn rất xa." Hồng Hoang lớn đến mức nào, trên bản đồ không hề hiển thị.

Nhưng Ngô Sở biết, thế giới này, chắc chắn rất hoành vĩ, rất rộng lớn.

Một ngày ở đây, tương đương với một năm thời gian ở Địa Cầu, một thế giới như vậy, nếu không lớn, đó mới là chuyện lạ!

Trong một thế giới to lớn như vậy, một sinh linh bình thường có sinh mệnh ngắn ngủi như y, một đời có đủ để yêu một người không?

Ngô Sở không khỏi nhớ đến thiên 《Tiêu Dao Du》 kia, có chút khổ não khẽ thở dài, cảm thấy đời này của mình, định sẵn là không tìm được bạn lữ phù hợp rồi.

Tiểu Nguyệt Linh còn nhỏ như vậy, đợi nàng lớn lên không biết phải đợi đến năm nào tháng nào.

Nghệ Bảo...

đùa cái gì vậy, cô ta bất quá chỉ là một tiểu tinh linh điện thoại mà thôi!

Ngay lúc Ngô Sở tâm trạng xuống dốc, trong điện thoại truyền đến một khúc ca: "Đừng khóc, phía trước nhất định có đường..." Ngô Sở cúi đầu nhìn điện thoại, Nghệ Bảo đang ngẩng đầu nhe răng cười với y.

Khóe miệng y không khỏi co giật, không biết nên nói gì cho phải, lẽ nào lại nói "không hổ là tình nhân của ta" ư?

Thế là y liếc Nghệ Bảo một cái.

Chương 25

Kết quả trong điện thoại liền trực tiếp truyền ra một câu hát khác: "Leo đỉnh cao nhìn cố hương, ngàn dặm cát vàng dài..." Nghe khúc ca này, đầu mũi Ngô Sở liền không khỏi cay xè, vẻ mặt u oán nhìn Nghệ Bảo.

Sau đó khúc ca lại biến thành "Từng có tất cả, đừng để lệ rơi..." Ngô Sở ở đó không nói nên lời, Nghệ Bảo thì chơi vui vẻ không tả xiết, còn Tiểu Nguyệt Linh thì vẻ mặt mắt trợn há hốc mồm: "A Sở ca, Chí Bảo Công Đức này của ngài thật sự quá thần kỳ rồi!

Vậy những thứ này có tác dụng gì?" Nàng dùng ngón tay nhỏ chỉ vào các biểu tượng ứng dụng khác. "Những thứ này tạm thời không có tác dụng gì, nhưng những thứ này có thể dùng để giải trí, chúng ta gọi là trò chơi đơn lẻ, ví dụ như cái này Đấu Địa Chủ..." "A Sở ca, Đấu Địa Chủ là gì?" "..." “Gọi địa chủ…” “Thưởng địa chủ…” “Ba đôi một…” “Chặn trên…” “Máy bay…” “Ta đợi đến hoa cũng tàn rồi!” Bên cạnh không ngừng truyền đến những âm thanh hỗn tạp quen thuộc này, Tiểu Nguyệt Linh hoàn toàn bị trò chơi nhỏ này chinh phục.

Nàng hai tay nâng điện thoại, thần sắc chuyên chú, ngón tay ngọc ngập ngừng, mắt to tròn xoe, miệng nhỏ hơi hé, bộ dạng vừa căng thẳng vừa hưng phấn.

Nghệ Bảo nhìn mà trợn trắng mắt, cảm thấy kỹ thuật của Tiểu Nguyệt Linh thật sự quá tệ.

Nghe những âm thanh quen thuộc mang đầy vẻ hài hước này, khóe miệng Ngô Sở không khỏi khẽ nhếch lên.

Nhưng lâu dần, Ngô Sở cũng dần cảm thấy có chút không đúng chỗ.

Giữa chốn hoang sơn dã địa này, một tiểu yêu tinh đáng yêu mặc đồ đầu bếp phong cách cổ trang đang chơi Đấu Địa Chủ trên điện thoại, nhìn thế nào cũng thấy có chút lạc lõng.

"Tiểu Nguyệt Linh, đến giờ nấu cơm rồi.

Đây chỉ là trò chơi nhỏ, chơi một chút là đủ rồi, không thể lãng phí thời gian vào đó, chơi nhiều sẽ phí chí." "Nga nga!" Tiểu Nguyệt Linh rất nghe lời, dù có chút không nỡ, nhưng vẫn dứt khoát đặt điện thoại xuống, khôi phục thân phận tiểu đầu bếp.

Tiểu Nguyệt Linh đi nấu cơm cho Ngô Sở, trong đầu Ngô Sở liền vang lên giọng của Nghệ Bảo: "Ngươi đưa thứ này ra, không sợ thân phận bị hoài nghi sao?

Tiểu Nguyệt Linh ngốc nghếch thì dễ lừa gạt, nhưng những sinh linh Hồng Hoang khác, có thể dễ dụ dỗ như nàng sao?" Ngô Sở nghe vậy, có chút trầm mặc, sau đó bật cười: "Có gì to tát đâu?

Dù sao ta cũng chỉ là một người phàm, lại không phải trường sinh chủng.

Có thể an ổn sống hết đời ở thế giới này hay không còn là vấn đề, có cần phải lo lắng chuyện này sao?" Người ta đều nói Hồng Hoang không ghi niên đại, có thể thấy thời gian tuyến Hồng Hoang dài và đáng sợ đến mức nào, hơn nữa thế giới này lại rộng lớn như vậy, có lẽ đời này hắn, trừ mấy sinh linh hữu hạn ra, sẽ không bao giờ gặp được người khác nữa!

Hoặc có lẽ, nếu gặp phải vài sinh linh hung ác tàn bạo, cái thân thể nhỏ bé này của hắn rất có thể cũng không giữ được, biết đâu chừng nào đó sẽ bị ăn thịt.

Vì vậy hắn cảm thấy không cần phải quá cẩn thận, rụt rè.

Sợ sệt dè dặt cũng là một đời, phóng khoáng làm theo bản tính

cũng là một đời, chết thì chết thôi!

Có gì mà phải rối rắm?

Khoảng thời gian này, Ngô Sở đã nghĩ rất nhiều, cũng dần dần thông suốt.

Nhưng Nghệ Bảo lại có chút giận vì không làm gì được, "Chẳng lẽ ngươi không từng nghĩ thông qua tu hành, biến mình thành trường sinh chủng sao?

Bên ngoài tràn ngập Tiên Thiên Linh Khí, hô hấp cũng là tu hành, dù là một con heo đến thế giới này, lâu dần cũng sẽ trở nên mạnh hơn thôi!" Ngô Sở cười nói: "Ai cũng không biết ngày mai và bất ngờ, cái nào sẽ đến trước.

Dù ta có cẩn thận đến mấy, cũng không địch lại những Tiên Thiên Thần Thai kia…" "Ngươi, ngươi không thể có chút tiến bộ sao?" Nghệ Bảo trợn mắt nhìn Ngô Sở với vẻ 'đồ đệ không thể dạy dỗ', "Thể chất của ngươi đã và đang không ngừng cải thiện, nếu có ngày ngươi có thể tu hành, có thể thành tiên thì sao?

Vậy thì tất cả sự lơ là hiện tại của ngươi, chính là những sơ hở trong tương lai của ngươi.

Chẳng lẽ ngươi cam tâm đời này cứ như vậy sao?

Không muốn thử vì điều đó sao?

Chẳng lẽ ngươi không muốn có một ngày quay về thế giới cũ?

Chẳng phải nói cảnh giới Đại La có thể xuyên qua quá khứ tương lai sao?" "Cái này… ta cảm thấy, khả năng không lớn lắm… đâu!" "Dù cảnh giới Đại La không được, vậy phía trên chẳng phải còn có cảnh giới Hỗn Nguyên sao!" "Ngươi, ngươi thật dám nghĩ!" "Người có gan lớn bao nhiêu, trời đất ắt sẽ ứng đáp đến đấy.

Làm người mà không có ước mơ, thì có khác gì cá mặn?

Còn không bằng ta là một tiểu tinh linh điện thoại này!

Dù nói Hồng Hoang hung hiểm, chúng ta không thể ra ngoài, nhưng cầu tiên hỏi đạo tìm trường sinh là một con đường, chẳng lẽ ở đây trồng trọt đợi trường sinh thì không phải một con đường sao?

Tại sao cứ phải tự mình bịt kín con đường của mình ngay bây giờ?" Ngô Sở nghe vậy, không khỏi làm ra bộ dạng như nghe chuông sớm trống chiều, tâm trí bỗng sáng tỏ, thở dài nói: "Sinh ta ra là cha mẹ, hiểu ta là Nghệ Bảo vậy!" "Vô nghĩa, ngươi dùng ta xem qua những phim ngắn không lành mạnh, đọc qua những quyển tiểu thuyết gì, ta đều biết rõ mồn một, ta sao có thể không biết ngươi…" "Tiểu Nghệ Bảo, chuyện cũ không nhắc, chúng ta vẫn là bạn tốt!" "Ta có thể không làm bạn tốt của ngươi, ta làm tiểu tình nhân của ngươi nha!" "…" "Lạc lạc…" Thấy Ngô Sở nghẹn lời, Nghệ Bảo đắc ý cười khúc khích, sau đó lại nói: "Chủ nhân, ta quyết định rồi, ta muốn sửa đổi chương trình!" "Ngươi còn có thể sửa đổi chương trình sao?

Ngươi có khả năng đó ư?" Ngô Sở nghi hoặc, "Ta hình như trước đây không có tải kiến thức về lập trình mà!" "Không cần, ta biết nguyên lý vận hành của tất cả các chương trình trong điện thoại, chỉ cần hiểu rõ những điều này, đừng nói là sửa đổi chương trình, ngay cả biên soạn chương trình cũng không khó.

Trước kia ta không có chức năng tự học, nhưng bây giờ ta đã có rồi." "Vậy được rồi!

Ngươi cứ tùy ý!" Ngô Sở nhún vai, mặc kệ nó thích làm gì thì làm, mình tiếp tục xây chuồng gà.

Nghệ Bảo sờ cằm suy tư: "Chủ nhân, ngươi nói đổi 'Đấu Địa Chủ' thành gì đây?

Tốt nhất là nội dung phải phù hợp với phong cách Hồng Hoang." "Cứ tùy tiện đi!

Miễn đừng 'Đấu Đạo Tổ' là được." Hiện tại thời kỳ này, Đạo Tổ còn chưa thành đạo, nói chơi thì cũng không sao, nhưng tương lai nếu Đạo Tổ thành đạo rồi, thì chơi cái này có lẽ là đại bất kính.

Dù hắn đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ cho cái chết, nhưng cũng không hy vọng mình chết vì bất kính với Đạo Tổ mà bị người ta một chưởng đánh chết.

"Vậy thì gọi là 'Đấu Hung Thú' đi!" Ban đầu Nghệ Bảo còn muốn nói 'Đấu Long Phượng' gì đó, nhưng nghĩ lại, đây là lúc Long Tộc và Phượng Tộc đang lúc thế lực mạnh nhất, nếu đắc tội với bọn họ, hậu quả khó mà tưởng tượng được.

Thà không chọc vào thì hơn.

Đợi Ngô Sở xây xong chuồng gà, ăn xong món gà hầm nấm của Tiểu Nguyệt Linh, và dưới tác dụng dược hiệu của cây linh chi kia, chìm vào giấc mộng, Tiểu Nguyệt Linh lại một lần nữa cầm điện thoại lên.

Sau đó liền ngơ ngác nhìn Nghệ Bảo: "Nghệ Bảo, Đấu Địa Chủ đâu rồi?" Nghệ Bảo 'nga' một tiếng, lắc đầu nói: "Chủ nhân nói Đấu Địa Chủ không hay, đổi thành Đấu Hung Thú rồi.

Quy tắc trò chơi giống nhau, nếu ngươi không thích, vậy thì đừng chơi nữa, còn lãng phí công đức của ta!" "A!

Chơi cái này cũng tiêu hao công đức sao?" Tiểu Nguyệt Linh có chút chột dạ hỏi: "Tiêu hao bao nhiêu công đức?" Nghệ Bảo khẽ ho một tiếng, lắc đầu nói: "Nhiều thì cũng không tính là nhiều, bất quá nếu ngươi cảm thấy áy náy, truyền công đức trong cơ thể ngươi vào điện thoại, ta cũng không từ chối đâu." Tiểu Nguyệt Linh ngây thơ sao

hiểu được sự hiểm ác của thế sự, bị Nghệ Bảo lừa gạt, liền truyền phần lớn công đức chi lực ít ỏi trong cơ thể vào trong điện thoại.

Năng lượng khác Nghệ Bảo không hấp thu được, nhưng công đức chi lực, Nghệ Bảo không có vấn đề gì, bởi vì bản thân nó chính là khí linh của công đức chí bảo.

Nghệ Bảo thấy vậy, liền nhiệt tình giới thiệu cho Tiểu Nguyệt Linh một số chức năng khác trong điện thoại: "Tiểu Nguyệt Linh, ngươi có biết không, ngoài trò Đấu Hung Thú này ra, chúng ta thực ra còn có trò mạt chược rất hay nữa đó!

Ngươi xem…" "Cái này cũng cần tiêu hao công đức chi lực sao?" "Đương nhiên rồi!

Bất quá ngươi chỉ cần mỗi ngày nạp một chút công đức chi lực, là có thể tùy ý chơi… à không đúng, thời gian ở thế giới này, một ngày quá dài rồi…" Nghệ Bảo hóa thân thành gian thương, vươn móng vuốt về phía Tiểu Nguyệt Linh đơn thuần.

Lương tâm thứ này, Nghệ Bảo khẳng định là không có.

Quả nhiên, Tiểu Nguyệt Linh rất nhanh bị mạt chược hấp dẫn, cho đến khi công đức chi lực trên người bị Nghệ Bảo hao đến quang lủi, nàng mới ý thức được không đúng.

Công đức thứ này, không phải tùy tiện là có thể tu luyện ra, dùng thứ quý giá này để tiêu khiển, chẳng phải quá xa xỉ sao?

"A Sở ca nói không sai, ta quả nhiên ham chơi làm mất ý chí rồi!

Huhu…" Khi Ngô Sở tỉnh lại, vừa đúng lúc nghe thấy tiếng khóc nức nở đau lòng của Tiểu Nguyệt Linh.

Hỏi một câu mới biết chuyện gì đã xảy ra.

Chương 26

Hắn có chút cạn lời nhìn Nghệ Bảo đang làm bộ dạng như không liên quan gì đến mình: "Lừa gạt một tiểu sinh linh Hồng Hoang đơn thuần, lương thiện, đáng yêu như vậy, lương tâm ngươi không đau sao?" "Lương tâm?

Nghệ Bảo chỉ là một tiểu tinh linh điện thoại, có thứ đó sao?" "Ngươi mà còn như vậy, ta sẽ format ngươi triệt để." Nghệ Bảo ngẩn ra, sau đó bĩu môi nói: "Là nàng ta tự mình muốn chơi, người ta đều đã nói với nàng ta rồi, chơi những trò này là cần tiêu hao công đức." "A Sở ca, đây là lỗi của ta, là ta ham chơi, không trách Nghệ Bảo." Tiểu Nguyệt Linh ngây thơ ngốc nghếch, lúc này còn đang bảo vệ Nghệ Bảo.

Dù nói chuyện này cả hai đều có lỗi, một kẻ mang ý đồ xấu lừa gạt, một kẻ mang lòng hiếu kỳ bị lừa, nhưng Ngô Sở hiểu rõ, chắc chắn là Nghệ Bảo đang dụ dỗ Tiểu Nguyệt Linh đơn thuần.

Ngô Sở cảm thấy không thể để Nghệ Bảo tiếp tục tai họa Tiểu Nguyệt Linh, liền thu điện thoại lại: "Nếu ngươi muốn chơi những trò chơi nhỏ này, lát nữa ta dạy ngươi một kiểu [trò chơi] do chúng ta tự làm…" Ngày tháng cứ thế trôi qua trong sự đơn điệu nhưng đầy đủ.

Dưới làn gió hồ thổi nhẹ, sóng hồ lăn tăn; bên bờ hoa thơm trăm hoa lay động tỏa hương; những ngọn núi trọc lóc kia, một lần nữa khoác lên mình màu xanh biếc; trong rừng núi lại xuất hiện hình bóng và tiếng kêu của chim bay thú chạy… Cả thiên địa, một lần nữa khôi phục sức sống như thường lệ.

Ngô Sở đã xây một chuồng gà, sửa một con đường đá dẫn đến Thanh Linh Tuyền… Chuyện vác đá, Tiểu Nguyệt Linh nhanh nhẹn đã

một tay lo liệu.

Giữa những cái vẫy nhẹ của ngón tay ngọc, từng khối đá lớn nhỏ liền được nàng vận chuyển giữa không trung về.

Ngô Sở chỉ cần đặt những khối đá lớn nhỏ này lên con đường đất kia, dùng búa gỗ gõ cho chúng chắc chắn là được.

Cuối cùng còn nhờ Tiểu Nguyệt Linh vác một khối Tử Ngọc Linh Mộc đặt trước nhà, gọt thành bàn ghế.

Để Tiểu Nguyệt Linh không đến mức nhàm chán như vậy, Ngô Sở còn dạy nàng dùng khối gỗ Tử Ngọc Linh Mộc, gọt ra một bàn cờ, sau đó nhờ nàng đi tìm ngọc thạch màu đen và trắng.

Việc này không làm khó được Tiểu Nguyệt Linh, đừng thấy nàng nhỏ mà thủ đoạn không ít.

Chẳng bao lâu sau, ván cờ đen trắng đầu tiên của Hồng Hoang xuất hiện, Thiên Đạo lão gia dường như lại cảm ứng được chúng đã ra sản phẩm mới, lại một lần nữa giáng xuống công đức để khen thưởng họ.

Tuy công đức không nhiều lắm, nhưng với tư cách là người chế tạo cờ đen trắng, Ngô Sở và Tiểu Nguyệt Linh đều được hưởng một phần nhỏ, phần lớn công đức bị bàn cờ và hai bát quân cờ hấp thu.

Chỉ là vì quân cờ quá nhiều, nên bàn cờ, bát đựng quân cờ, và quân cờ hợp lại, mới có thể được coi là một công đức linh bảo hoàn chỉnh.

Đương nhiên, công đức linh bảo như vậy, phẩm chất tự nhiên cũng không cao đến đâu.

Nếu tách chúng ra, những quân cờ kia trên mỗi cái chỉ có một luồng công đức, còn không thể coi là linh bảo.

Nhưng Tiểu Nguyệt Linh vẫn làm ra bộ dạng vui vẻ, giữa những

nụ cười tươi roi rói, răng trắng đều lộ ra, đôi mắt to cười thành hai vành trăng khuyết, làm Nghệ Bảo âm thầm nghiến răng ken két: Tại sao những công đức này lại không có phần của ta, Ông Trời bất công!

"Nào, hôm nay ta dạy ngươi một kiểu chơi đơn giản trước, cờ Caro…" Ngô Sở bày bàn cờ, chơi cờ Caro với Tiểu Nguyệt Linh.

Quy tắc đơn giản, lối chơi dễ dàng, rất dễ nhập môn.

Đáng tiếc, Tiểu Nguyệt Linh làm những việc khác, ví dụ như tu hành, nấu ăn, đều khá có ngộ tính, nhưng lại đối với những thứ mang tính giải trí này thì ngộ tính không đủ, trông ngốc nghếch.

"A Sở ca, ta lại thua rồi, ta có phải rất ngốc không?" "Đúng là rất ngốc!" Nghệ Bảo đúng lúc xuất hiện phá đám, làm Tiểu Nguyệt Linh suýt nữa thì u uất.

May mà kịp thời bị Ngô Sở quát lui: "Thứ này dù sao cũng là món đồ chơi mới, ngươi lại vừa mới biết quy tắc trò chơi, chơi không tốt không phải rất bình thường sao!

Đừng nản lòng, sau này từ từ rồi sẽ giỏi." Ngô Sở vốn muốn dùng ví dụ ngộ tính tu hành của mình không tốt để làm ví dụ, nhưng nghĩ đến nha đầu này đoán chừng lại sẽ thấy hắn khiêm tốn, vì vậy liền không nói lung tung nữa.

Chơi một lúc sau, hắn liền nhờ Tiểu Nguyệt Linh giúp, dùng đá và bùn vàng, chất lên một cái bếp đất đá đơn giản.

Bất quá, điều khiến Ngô Sở có chút bất ngờ là, bệ bếp lần này, Thiên Đạo lão gia lại không ban xuống công đức, đây rõ ràng là sản phẩm của xã hội văn minh mà!

Bồn cầu còn có công đức, bệ bếp lại không có?

Không khoa học chút nào!

Đương nhiên, cũng có thể là Thiên Đạo lão gia coi bệ bếp này là vật phẩm phái sinh của bếp đá đơn giản, cho nên cảm thấy không cần ban công đức nữa.

Bệ bếp đất có hai miệng bếp, một dùng để đặt nồi đất, một dùng để đặt ấm đất, khi xào nấu còn có thể tận dụng lượng lửa dư thừa để đun nước.

Có cái bệ bếp đất đá này, nấu cơm tự nhiên càng trở nên dễ dàng hơn.

"A Sở ca, không còn Tử Ngọc Linh Nại để ép nước trái cây nữa." Tiểu Nguyệt Linh lơ lửng, chuẩn bị nấu bữa gà hầm nấm cuối cùng, khi dùng hết cây linh chi kia, nàng mới phát hiện Tử Ngọc Linh Nại đã hết.

"Ừ, ngươi đi tìm một ít về đi!

Đúng rồi, tìm hết những thứ có thể tìm về, những cái bị hỏng thì không cần, lát nữa ta dạy ngươi ủ rượu trái cây Tử Ngọc Linh Nại…" Khoảng hai giờ sau, Ngô Sở nhìn đống Tử Ngọc Linh Nại chất thành đống như núi nhỏ trước mặt mình, không biết phải nói sao cho phải.

Hắn biết Tử Ngọc Linh Nại rụng chắc chắn không ít, nhưng không ngờ lại nhiều đến vậy.

Không thể không nói, thần thức thứ này khi tìm kiếm một số thứ, quả thực rất hữu dụng.

May mà thứ này cũng khó hư hỏng… bất quá tính theo thời gian của thế giới này, cũng chỉ được mười ngày nửa tháng mà thôi.

"Rửa sạch trái cây, nghiền nát, cho vào thùng tre, sau đó thêm Thanh Linh Tuyền, rồi đậy kín thùng tre lại, để một thời gian là được rồi.

Bất quá nắp thùng cần để một lỗ nhỏ, dùng để giải phóng khí thải

sinh ra trong quá trình lên men, tránh cho thùng tre bị khí thải làm vỡ." Ngô Sở vừa chỉ huy Tiểu Nguyệt Linh, vừa dùng một quả Tử Ngọc Linh Nại ép lấy nước.

Những thứ của thế giới Hồng Hoang, đối với Ngô Sở mà nói, cơ bản đều là đồ tốt, có thể không ngừng cải thiện thể chất của hắn, khiến hắn dần dần tiến gần đến sinh linh Tiên Thiên.

Đợi sau khi đặt mấy thùng tre lớn ủ rượu trái cây vào trong hầm đất, Ngô Sở lại nhờ Nguyệt Linh hầm chung thịt gà và nấm còn lại, cùng với cây linh chi kia vào một nồi.

Sau đó Ngô Sở lại một lần nữa chìm vào giấc mộng, tỉ mỉ cảm nhận những điều trong mộng cảnh.

Hắn hiện tại có chút nghi ngờ, những mộng cảnh này, phải chăng là do mảnh vỡ chân linh còn sót lại trên thế gian của Tử Ngọc đạo nhân và con thanh long kia mang đến.

Hơn nữa những mảnh vỡ chân linh này có lẽ còn có chút ý đồ xấu với hắn.

Bằng không tại sao mỗi lần mình mơ mơ, dường như lại hoàn toàn biến thành bọn họ, cuối cùng đều phải dựa vào những hình ảnh có vẻ không đứng đắn kia mới tỉnh lại được.

Hơn nữa, nếu thật sự là tàn linh của hai vị Tiên Thiên sinh linh này tự động truyền đạo cho hắn, thì không nên bỏ sót bước quan trọng như cách tu hành mới phải.

Cho nên hắn có chút nghi ngờ, phải chăng có những mảnh vỡ chân linh tàn tồn của hai sinh linh cường đại kia tiến vào trong cơ thể hắn, trong tiềm thức giấu đi phương pháp tu hành.

Suy cho cùng, chỉ khi hắn không thể mạnh lên, những chân linh tàn tồn của hai sinh linh cường đại này mới có thể phản khách vi chủ,

cuối cùng chiếm tổ chim khách.

Phỏng đoán này, Ngô Sở cảm thấy không phải không có lý.

Bằng không hắn đã mơ lâu như vậy, tại sao lại chưa từng có một giấc mơ nào liên quan đến tu hành?

Đương nhiên, cũng có thể là sau khi hai đại cường giả này chết đi, phần ký ức liên quan đến tu hành của bọn họ đã hoàn toàn biến mất, trong những mảnh vỡ chân linh tàn tồn kia, căn bản không có ký ức liên quan đến phương diện này.

Nhưng bất luận là loại nào, đối với Ngô Sở mà nói, đều không tính là chuyện tốt.

Tu hành không có truyền thừa, hắn có thể làm sao?

Lẽ nào thật sự dựa vào mình không có gì mà tự tạo ra?

Ngô Sở cảm thấy mình còn chưa tự đại đến mức đó, nếu hắn có bản lĩnh tự mình mò mẫm ra một con đường tu hành, thì hắn đã thành thần rồi, còn đợi gì nữa?

Dù nói môi trường tu hành Hồng Hoang tốt hơn Trái Đất vô số lần, nhưng không thể vì môi trường thích hợp tu hành hơn mà không giảng pháp cơ bản của tu hành, phải không?

Chương 27

Bất quá dù là như vậy, pháp lực trong cơ thể Ngô Sở vẫn ngày một tăng lên, trước đây chỉ có thể ngưng tụ ra một đốm lửa nhỏ, bây giờ đã có thể dùng làm đuốc rồi.

Cứ như thế, ngày này, đêm tối Hồng Hoang, cuối cùng cũng đến.

Mặt trời lặn về tây, ráng chiều giăng đầy trời, như từng mảnh vảy cá màu tím, trang điểm cho vòm trời.

Chim mỏi về tổ, thú quay về hang, khói bếp lượn lờ bên những gốc cây cổ thụ.

Rõ ràng dự báo thời tiết nói ngày mai sẽ mưa, tại sao còn có ráng chiều đẹp như vậy?

Ngô Sở lẩm bẩm trong miệng, nhưng vẫn ngồi xuống, nâng cốc nước, đón gió hồ, lặng lẽ thưởng thức cảnh đẹp hiếm có này.

Thời gian Trái Đất đã trôi qua một hai tháng, mới ở thế giới này nhìn thấy buổi tối đến, mới nhìn thấy cảnh đẹp hoàng hôn này, sao có thể để lương thần mỹ cảnh này biến thành hư ảo?

Người ta đều nói ráng chiều đẹp không giới hạn, chỉ tiếc đã là hoàng hôn.

Nhưng ở thế giới Hồng Hoang này, dường như căn bản không cần phải tiếc nuối điều này, bởi vì thời gian hoàng hôn, đối với hắn mà nói cũng rất dài.

Cuối cùng, hoàng hôn dài đằng đẵng kết thúc, đêm tối thật sự giáng lâm, tiếng chim kêu của chim kêu, tiếng thú gầm của dã thú, kèm theo tiếng lửa trại tí tách, vang vọng trong thế giới của hắn.

Ngô Sở ngồi trước lò sưởi trong nhà gỗ, thần sắc ngưng trọng,

lửa trại trong lò sưởi lay động, những đốm lửa bay múa đan xen, tư tưởng cũng trở nên phiêu diêu bất định.

Ban đêm, đó chính là thời gian muỗi xuất hiện, không có nhang muỗi đuổi muỗi thì làm sao đây?

"A Sở ca, sao vậy?" Tiểu Nguyệt Linh căn bản không hiểu nỗi lo của Ngô Sở.

Ngô Sở tùy miệng đáp lại: "Ta đang nghĩ, buổi tối phải làm sao đây?

Nếu có dã thú chạy đến tha ta đi thì làm sao?

Cho dù không có dã thú, côn trùng cũng rất đáng sợ nha!" "…" Tiểu Nguyệt Linh trợn tròn mắt, bộ dạng ngơ ngác.

Nàng thật sự không thể tưởng tượng được, những chuyện này có gì mà phải lo lắng chứ?

Chẳng lẽ A Sở tiền bối còn sợ những thứ nhỏ bé này sao?

"Ngươi xem, chúng ta còn chưa có chăn bông, buổi tối nếu lạnh thì sao… Người ta đều nói giá rét trái mùa, cái lạnh ban đêm của mùa xuân, lại càng khiến người ta không kịp phòng bị!" "…" Những vấn đề mà phàm nhân sắp phải đối mặt này, trong mắt Tiểu Nguyệt Linh, căn bản không phải vấn đề gì cả, nàng thậm chí còn không biết… "A Sở ca, chăn bông là gì?" "…" Lần này đến lượt Ngô Sở không biết phải giải thích với Tiểu Nguyệt Linh thế nào.

Thế giới của phàm nhân, nàng làm sao hiểu được!

Trong lò sưởi, lửa trại lay động, trong lò đặt ấm đất, trên ấm bốc hơi nước.

Ngoài nhà tinh quang rực rỡ, ánh nước lấp lánh, như cá rồng bay múa, tinh không và đại địa dường như nối liền thành một mảnh.

Bỏ qua tất cả những điều khác, dường như cả người đều đắm chìm trong tinh không.

Ngô Sở nâng cốc tre, cảm nhận hơi ấm truyền đến từ cốc tre, hắn đã có thể cảm nhận được hơi lạnh ban đêm ập đến, dù là đang ngồi trước lò sưởi.

Hắn hít hít mũi, đặt cốc tre xuống, siết chặt chiếc áo khoác trên người, dù thể chất đã được cải thiện, nhưng hắn vẫn có chút sợ sự thay đổi nhiệt độ ở thế giới Hồng Hoang này.

Đây căn bản không phải là một thế giới mà một phàm nhân nên xuất hiện.

Con sói con tể an tĩnh nằm sấp bên chân hắn, ở góc nhà gỗ, có một đống cỏ khô và một số vật liệu giữ ấm mềm mại được làm thành một cái ổ nhỏ.

Đầu nhỏ của nó đặt lên móng vuốt nhỏ, vẻ mặt thoải mái lim dim, đôi tai nhỏ thỉnh thoảng lại dựng lên vì tiếng thú gầm từ xa.

Tiểu Nguyệt Linh kỳ lạ nhìn Ngô Sở có chút lo lắng không rõ nguyên do, ngồi bên cạnh hắn trước lò sưởi một lúc, cuối cùng nói: "A Sở ca, ta về tu hành đây!" Ngô Sở "ừ" một tiếng, gật đầu, lòng an tâm không ít, ít nhất có Tiểu Nguyệt Linh tiểu cao thủ này ở bên cạnh, mối đe dọa từ dã thú bình thường thì không cần lo lắng.

Nhìn Tiểu Nguyệt Linh đứng dậy, Ngô Sở không khỏi hỏi: "Tiểu Nguyệt Linh, khi ngươi tu hành, có thể để Nghệ Bảo ở một bên quan sát không?" Tiểu Nguyệt Linh nghe vậy không khỏi ngẩn ra, sau đó gật đầu nói: "Không vấn đề gì!" Thế là Ngô Sở gọi Nghệ Bảo ra, còn chưa kịp phân phó, Nghệ Bảo đã hiểu Ngô Sở muốn làm gì: "Chủ nhân cứ yên tâm!

Ta sẽ ghi lại toàn bộ quá trình tu hành của Tiểu Nguyệt Linh." Ngô

Sở đây là chuẩn bị "có bệnh thì vái tứ phương", Nghệ Bảo là tiểu tinh linh điện thoại, bản thân nó có khả năng vận toán.

Hắn cũng không biết tiểu tinh linh hiện đã cụ hiện hóa, có thể nhân cơ hội này tính toán suy diễn ra pháp tu hành của Tiểu Nguyệt Linh hay không.

Dù khả năng này cực thấp, nhưng Ngô Sở cảm thấy vẫn đáng để thử một lần.

Nhìn Nghệ Bảo lơ lửng phía sau Tiểu Nguyệt Linh rời khỏi nhà gỗ, Ngô Sở thở phào một hơi, đứng dậy đóng cửa nhà gỗ, sau đó tiếp tục ngồi lại trước lò than, vươn tay hơ lửa.

Bóng tối bao phủ đại địa, đêm rất tĩnh lặng, mát mẻ như nước.

Trong lò sưởi thỉnh thoảng truyền ra một hai tiếng tí tách của gỗ cháy, thỉnh thoảng cũng có thể nghe thấy một hai tiếng ào ào của sóng hồ lớn bên ngoài, cùng với tiếng chim kêu từ xa hơn.

"Tiểu Nguyệt Linh chắc đã bắt đầu tu hành rồi nhỉ!" Ngô Sở trong lòng thầm nghĩ, hy vọng Nghệ Bảo có thể từ đó mà thu được điều gì đó.

Không rõ nguyên do chạy đến thế giới này, hắn tự nhiên cũng hy vọng mình có thể đi lên con đường tu hành, cũng hy vọng có thể may mắn trở thành trường sinh chủng của thế giới này.

Nếu lúc đầu hắn chỉ muốn sống sót ở thế giới này, vậy thì, sau khi bị những lời nói kia của Nghệ Bảo ảnh hưởng, Ngô Sở cũng dần dần hiểu ra, đây có lẽ chính là cơ hội của hắn.

Thế giới cũ mà hắn từng ở, linh khí tiêu tán, tiên thần không hiện, yêu quái ẩn mình, muốn tu hành, đó là muôn vàn khó khăn.

Mà hiện tại, tạm không nói đến việc đến thế giới này là may mắn hay bất hạnh… nếu xét từ góc độ con đường tu hành, đến thế giới

này, tự nhiên là may mắn.

Nhưng từ các góc độ khác mà nói, đây lại là bất hạnh của hắn.

Không nói đến gia tài bạc triệu còn chưa kịp hưởng thụ, chỉ nói đến việc rời xa cha mẹ người thân, chạy đến thế giới hoang sơ khắp nơi đầy hiểm nguy này, đối với một người phàm như hắn mà nói, bất luận là về thể chất hay tinh thần, đều là một sự giày vò cực lớn.

Không bị sụp đổ, đã coi như là thần kinh thép rồi.

Nghĩ đến cha mẹ người thân của mình, nghĩ đến đủ mọi tiện lợi ở thế giới kia, đủ mọi điều tốt đẹp ở thế giới kia, rồi lại nghĩ đến cuộc sống mà mình đã trải qua trong khoảng thời gian này, Ngô Sở không khỏi cảm thấy cay mũi, không kìm được mà thở dài.

Lâu sau, hắn thở ra một hơi dài, trút hết nỗi uất ức trong lòng.

Loại cảm xúc này, hắn chỉ có thể tự mình điều tiết.

Ban ngày, những cảm xúc tiêu cực này có thể dễ dàng bị áp chế xuống, nhưng trong bóng tối này, các loại cảm xúc tiêu cực lại dễ dàng trỗi dậy.

Hắn lăn lộn trên chiếc giường gỗ không có nệm, chỉ có cỏ khô và lá cây, cố gắng ngủ thiếp đi.

Ngủ thiếp đi rồi, thì không cần phải nghĩ gì nữa.

Cái ý niệm 'có một ngày nhập Đại La, xuyên qua dòng sông năm tháng, tìm được con đường về nhà' kia, hắn cũng chỉ dám thỉnh thoảng lướt qua trong đầu.

Đại La, dù sao cũng quá xa xôi.

Có lẽ cảnh giới Đại La, cũng chưa chắc đã làm được điều này thì sao?!

Phương pháp ru ngủ như đếm cừu, đối với hắn mà nói, hầu như

không có tác dụng gì, hắn bây giờ đã học được một phương pháp khác, đó là thả lỏng hoàn toàn tâm trí, tưởng tượng tinh thần của mình vươn ra khỏi cơ thể, sau đó bay ra khỏi nhà gỗ, bay vào tinh không, bay vào vũ trụ.

Không biết từ khi nào, hắn cảm thấy mình thật sự đang ngao du trong vũ trụ này, giữa những lần bơi lượn, nơi mắt nhìn đến, tinh hà rực rỡ, tinh quang chói lọi, ánh sao trăng như có thật, như những sợi tơ bay lượn trong tinh hải này, hội tụ về phía những con rồng lớn.

Chương 28

Trong số những con rồng lớn này, có một con rồng không biết dài bao nhiêu vạn dặm, cuộn mình trong tinh không, mắt rồng đóng mở, như nhật nguyệt luân chuyển.

Rất nhanh, những hình ảnh này chợt lóe rồi vụt tắt.

Thì ra là đang nằm mơ.

Tâm thần của hắn đối với cảnh tượng này đã rất quen thuộc, trong nháy mắt đã phát hiện ra cảnh giới mình đang ở, vì vậy hắn ngược lại không vội vã, thậm chí còn quay lại quan sát mộng cảnh của mình.

Khoảng vài giờ sau, Ngô Sở tỉnh lại từ giấc ngủ.

Hắn tiếc nuối thở dài một hơi, vẫn chưa thể từ trong mộng cảnh nhìn thấy bất kỳ phương pháp tu hành cụ thể nào.

Hắn bây giờ càng ngày càng tin vào những suy đoán trước đây của mình, những mộng cảnh kia căn bản không phải là truyền đạo gì cả, mà là những chân linh tàn tồn của hai đại cường giả đang vô thức ảnh hưởng đến hắn.

Ngay khi hắn từ trên giường ngồi dậy, hình bóng Nghệ Bảo từ ngoài nhà trôi vào, sự ngăn cản của cửa gỗ đối với linh thể như nó, chẳng có tác dụng gì.

Nói một cách đơn giản, đây chính là thuật xuyên tường.

“Thế nào rồi?

Có thu hoạch gì không?” Ngô Sở ánh mắt sáng rực nhìn nó.

Nhưng đáp án nhận được lại khiến Ngô Sở có chút tự ti, Nghệ Bảo lắc lắc đầu: “Ngươi có thể dùng điện thoại mà xem, ta đã nhập

tất cả những hình ảnh đó vào điện thoại rồi.” Ngô Sở lấy điện thoại ra, mở phần mềm phát video, bắt đầu xem.

Trong video, thân hình mảnh khảnh của Tiểu Nguyệt Linh đang ngồi khoanh chân, vẻ mặt nghiêm túc, sương mù mờ ảo bao phủ cơ thể nàng, hoàn toàn không nhìn ra có gì đáng để tham khảo.

Sau khi đoạn video này kết thúc, tiếp theo là một đoạn video khác.

“Đây là sau khi ta được Tiểu Nguyệt Linh cho phép, thần thức tiến vào cơ thể nàng, và đồ hình 3D ta cảm nhận được trong cơ thể nàng, ngươi có thể xem thử.” Trong video có một hư ảnh, bên trong hư ảnh, là một đoàn ánh sáng xanh hình người, không nhìn thấy bất kỳ kinh mạch nào, cũng không nhìn thấy bất kỳ quỹ đạo vận chuyển tiềm lực nào.

“Đây là ý gì?” Ngô Sở ngạc nhiên hỏi.

Nghệ Bảo xòe tay nhún vai: “Ta phải nhắc nhở ngươi một câu, Tiểu Nguyệt Linh tuy nhìn có vẻ ngây thơ vô hại, nhưng nàng thực ra đã có tu vi cấp bậc Thiên Tiên, nàng là tiên nhân, hiểu không?

Đến tầng thứ của nàng, sớm đã không cần phải dùng đến kinh mạch gì nữa rồi.

Tu hành của nàng hiện tại, cũng không phải là tích trữ pháp lực, mà là lĩnh ngộ Thiên Địa Pháp Tắc, là Ngộ Đạo.” “…” Gió đêm thổi hiu hiu, sóng hồ khẽ vỗ, tinh quang rực rỡ, hương hoa phiêu đãng trong gió đêm, dù là ngồi trong nhà, cũng có thể ngửi thấy mùi hương hoa thoang thoảng.

Trong mùi hương hoa thoang thoảng, dưới ánh tinh quang rực rỡ, trong căn nhà gỗ nhỏ, Ngô Sở sau khi biết không thể tham khảo từ Tiểu Nguyệt Linh, buồn rầu một lúc, cuối cùng thương lượng với Nghệ Bảo.

Nội dung thương lượng, chính là làm sao để hắn cũng có thể tu hành.

Không thể tham khảo người khác, vậy thì tự mình nghĩ ra một con đường, lý luận tu hành của Đạo gia trên Trái Đất, đi theo con đường 'luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần, luyện thần phản hư'.

Con đường này tương truyền là do Thái Thượng truyền cho Nhân Giáo, trong 《Hoàng Đình Kinh》 cũng có miêu tả về 'tinh, khí, thần' này, ví dụ: thượng dược ba phẩm, thần cùng khí tinh.

Mà hắn bây giờ là một người phàm, không phải sinh linh Hồng Hoang, đi theo con đường như vậy, dù có vẻ hơi yếu kém, nhưng cũng không phải không phải là một con đường.

Tuy nhiên, dù là như vậy, hắn cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Cuối cùng, hai người rút ra một kết luận, muốn nghiên cứu ra một bộ pháp tu hành hiệu quả, điều kiện tiên quyết, chính là lực tinh thần phải đủ mạnh mẽ.

Nếu lực tinh thần không đủ mạnh, thì không thể làm được 'nội thị, ngoại quan', càng không thể dẫn linh khí từ bên ngoài vào cơ thể, và vận chuyển luyện hóa trong cơ thể.

Nội thị, là nhìn thấy kinh mạch của mình ở đâu, như vậy, mới có thể khiến 'khí' vận chuyển trong cơ thể, mới có thể nghĩ cách 'luyện tinh hóa khí'.

Ngoại quan, tức là quan sát linh khí bên ngoài là vật gì.

Như vậy, mới có thể mượn linh khí bên ngoài để nuôi dưỡng cơ thể, mượn linh khí bên ngoài để cường đại pháp lực của bản thân.

Có lẽ những pháp tu hành khác không cần điều kiện tiên quyết này, nhưng đối với người ban đầu không biết gì cả, nhưng lại muốn tự sáng tạo pháp tu hành, đây là điều kiện không thể thiếu.

Dù Tiểu Nguyệt Linh hiện tại đã không cần dùng kinh mạch để vận chuyển pháp lực, nhưng trước khi nàng hóa hình, sự vận chuyển của pháp lực cũng vẫn là thông qua kinh mạch để hoàn thành.

Cho nên nếu không biết kinh mạch của bản thân ở đâu, không biết những cái nào bên ngoài là linh khí, thì làm sao có thể dẫn dắt chúng vận chuyển trong kinh mạch?

Lại làm sao có thể luyện hóa chúng thành pháp lực?

Giải quyết được vấn đề này xong, tiếp theo mới cần cân nhắc làm thế nào để luyện hóa linh khí, khiến linh khí bên ngoài chuyển hóa thành pháp lực phù hợp với thuộc tính của bản thân.

Tuy nhiên, đối với Ngô Sở mà nói, dù là bước đầu tiên, hắn cũng không biết phải thực hiện thế nào.

Dù hắn đã nghĩ đến phép tĩnh tọa, thuật Yoga, phép quán tưởng… nhưng những thứ này, hắn cũng chỉ biết mỗi cái tên, trước đây chưa từng học qua, không rõ phải tiến hành thế nào, thậm chí cả kiến thức lý luận, hắn cũng chưa từng thật sự tìm hiểu.

Một lớn một nhỏ hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ, hoàn toàn bó tay.

Cuối cùng, Ngô Sở đành cười nói: "Thôi bỏ đi, cứ thuận theo tự nhiên thôi!

Có lẽ cùng với việc thể chất của ta cải thiện, lực tinh thần của ta cũng sẽ tăng theo thì sao?" Nghệ Bảo gật đầu, chống cằm suy tư.

Ngô Sở từ trên giường bò dậy, dùng muỗng tre múc nước súc miệng, nhưng vẫn cảm thấy khoang miệng và răng có chút không sạch sẽ.

Nói ra thì, khoảng thời gian này, hắn đánh răng đều là dùng bã lá cây hoặc tro thảo mộc.

Cứ tùy tiện làm vài cái như vậy, tự nhiên không thể làm sạch toàn diện khoang miệng được.

Nhìn Ngô Sở ở đó dùng tro thảo mộc với cành cây nhỏ gọt nhọn để đánh răng, đánh đến nỗi miệng đầy tro đen, Nghệ Bảo liền cười nói: "Chủ nhân sao không đốt một ít muối tre chứ?" Ngô Sở khẽ than: "Đốt muối tre thì quá lãng phí muối rồi, ai cũng không biết chúng ta phải ở đây bao lâu, nếu tương lai chúng ta không tìm được muối đá thì làm sao mà ăn cơm?

Dù chúng ta trước đây đã thu thập và lọc được không ít muối, nhưng vẫn phải dùng tiết kiệm mới được.

Bất quá bàn chải đánh răng thì có thể thử chế tác một cái, đỡ phải ngày nào cũng gọt cành cây." Nghệ Bảo cười nói: "Ngươi đi đâu mà tìm lông cọ?

Lẽ nào dùng tóc của chính ngươi?" Ngô Sở nghe vậy, đưa tay sờ sờ mái tóc dài của mình.

Nói ra thì, hắn đến thế giới này lâu như vậy, đối với thế giới này mà nói, chỉ mới qua nửa ngày, nhưng tóc hắn đã gần che hết tai rồi.

Hơn nữa dù thường xuyên gội rửa, nhưng vì không có dầu gội đầu mà khiến tóc hắn trông khá nhờn rít, bộ dạng như gội không sạch.

"Cũng không phải là không phải một phương pháp." Ngô Sở cười khổ, "Bất quá nếu có thể tìm được cây cọ thì đơn giản rồi, không có việc gì còn có thể học cách dệt áo tơi nữa!" Nghệ Bảo kiến nghị: "Cái này thì có thể hỏi Tiểu Nguyệt Linh, nàng ta chắc biết chỗ này có cây cọ hay không." "Nàng hiện tại đang tu hành, cứ đừng đi quấy rầy nàng ấy.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, Tiểu Nguyệt Linh đánh răng kiểu gì nhỉ?

Lẽ nào nàng lớn như vậy, đều chưa từng đánh răng?

Nhưng cũng không thể nào!

Răng nàng trông trắng và đẹp như vậy…" Ngô Sở lắc lắc đầu, mở cửa gỗ bước ra, kết quả liền nhìn thấy trong hồ lớn ánh sao trăng phiêu đãng, hình thành mấy đoàn ánh sáng hình phễu mờ nhạt, khổng lồ.

Ngô Sở ngẩn người nhìn quang cảnh kỳ vĩ này, sau đó hai mắt dần dần mở lớn.

Chương 29

Có thể dự đoán, trong hồ có không ít sinh vật đang nuốt chửng ánh sao trăng, khiến ánh sao trăng sau khi cực độ ngưng tụ, hình thành những đoàn ánh sáng hình phễu như có thật.

Đoàn ánh sáng phiêu dật theo gió, trông khá rực rỡ.

Trong hồ chắc chắn có yêu vật!

Ngô Sở trong lòng khẽ than, thầm tự khen sự cẩn thận của mình lúc ban đầu.

Quan sát một lúc, Ngô Sở quay về nhà, bới bới mấy cái trong lò than, dùng kẹp tre gắp một khối than lửa gần tàn ra từ lò than, đặt dưới bệ bếp ngoài nhà, nhóm lửa cho bệ bếp, chuẩn bị tự mình nấu một chút canh thịt hươu uống.

Dù bụng còn chưa đói lắm, nhưng ăn thì vẫn phải ăn một chút.

So với ban ngày, đêm tối dài đằng đẵng, dường như chẳng có gì để làm nữa.

Đặc biệt là không có Tiểu Nguyệt Linh ở bên cạnh bầu bạn, Ngô Sở cũng không dám đi xa, ngay cả việc xuống hầm đất lấy một ít thịt về, cũng phải cẩn thận từng li từng tí, tránh bị côn trùng cắn.

Lấy một ít thịt hươu khô về, Ngô Sở lại chạy đến chuồng gà xem thử, mấy con gà rừng đang nằm sấp ngủ trong chuồng gà, sau khi tiếp xúc với ánh đèn pin trên điện thoại, liền lạc lạc kêu, vỗ cánh, lao về phía Ngô Sở.

Ngô Sở thấy vậy, quay người bỏ chạy, một mạch chạy nhanh về nhà gỗ.

Ong ong ong… Khi Ngô Sở ở bệ bếp ngoài nhà nhóm lửa nấu

canh, tiếng muỗi vo ve đáng ghét, càng khiến Ngô Sở cảm thấy đáng sợ, truyền đến bên tai hắn.

Hắn đưa tay vẫy vài cái, phân phó: "Nghệ Bảo, ngươi ở một bên trông chừng, đừng để chủ nhân của ngươi bị muỗi cắn, muỗi Hồng Hoang to như vậy, nếu bị chúng cắn một miếng, ta có thể sẽ chết.

Ta không muốn chết thảm như Quy Linh Thánh Mẫu đâu." Nghệ Bảo lộ ra bộ dạng cạn lời: "Chủ nhân nếu lúc này mà đụng phải con muỗi cái hung tàn kia, cho dù ngươi không muốn biến thành như vậy, cũng chẳng có tác dụng gì đâu!" Ngô Sở cười nói: "Con muỗi cái đó xuất sinh từ Huyết Hải, thời kỳ này, nó đoán chừng còn chưa hóa hình mà ra đâu!

Không thể nào lại rời khỏi Huyết Hải mà xuất hiện ở đây được." Canh thịt hươu nấu xong, Ngô Sở dùng lá cây lót, bưng cái chậu đất về nhà gỗ, sau đó gắp một miếng, đặt vào chén tre trước mặt sói con tể.

Nhìn thấy có đồ ăn, cái đuôi đang cụp xuống của sói con tể, liền vểnh thẳng lên, điên cuồng vẫy về phía Ngô Sở, trông không khác gì con Husky trong ấn tượng của hắn.

Bất quá nghĩ đến khoảng thời gian trước tiểu gia hỏa này anh dũng cản trước con sói lớn, chỉ riêng hành vi này, so với con Husky cái gì cũng không làm được kia, ít nhiều vẫn có chút khác biệt.

Ăn xong cơm, Ngô Sở lấy một mảnh tre, chuẩn bị bắt tay vào chế tác một cái bàn chải đánh răng.

Ngay lúc này, từ xa truyền đến một trận tiếng sói tru, có vẻ gấp gáp.

Sói con tể đang nằm sấp trên đất nghe thấy trận tiếng sói tru này, liền lập tức đứng dậy, ngẩng cái đầu nhỏ, dựng đôi tai lên, an tĩnh

lắng nghe.

Không lâu sau, nó liền xông ra cửa nhà, tru lên về phía xa, giọng non nớt, hoàn toàn không có chút khí chất của sói.

“Nó bị sao vậy?” Ngô Sở nhìn Nghệ Bảo, hỏi. "Đừng có tới đây!

Đừng có tới đây mà!" Đây là ý nghĩa tiếng hú của sói con tể mà Nghệ Bảo truyền cho Ngô Sở.

Gió đêm mang theo chút hơi lạnh, cuốn lấy màn đêm đen kịt, trong tiếng xào xạc của rừng cây xen lẫn những tiếng sói tru từng đợt, và cả một vài tiếng gầm của thú dữ, không rõ là loài mãnh thú nào.

Xoẹt xoẹt xoẹt… Từ xa trong rừng, tiếng giẫm đạp lá khô vang lên từng trận.

Một cảm giác căng thẳng vô hình ập đến tức thì, trong đầu hắn thậm chí hiện lên cảnh tượng kịch liệt của con mồi đang chạy trốn và kẻ săn mồi đuổi sát không ngừng.

Đây là hiệu quả sau khi thính lực của hắn được nâng cao đến một trình độ nhất định. "Đừng có tới đây!

Đừng có tới đây mà!"… Sói con tể vẫn không ngừng tru lên "oa ô", giọng non nớt mang theo sự bất an mãnh liệt.

Những lời phiên dịch này của Nghệ Bảo khiến Ngô Sở không khỏi cảm thấy bất an.

Sói con tể đang kháng cự, đang cảnh cáo, hiển nhiên cũng cảm nhận được chuyện chẳng lành sắp xảy ra, hơn nữa còn đang tiến về phía bọn họ.

Quả nhiên, không lâu sau, vài bóng cự lang đã từ trong rừng xa lao ra, nhưng khi đến gần gốc cây cổ thụ, chúng liền đổi hướng, chậm rãi lùi lại.

Trong màn đêm đen kịt, tầm nhìn không được tốt lắm, nhưng Ngô Sở với nhãn lực được tăng cường, vẫn có thể nhìn ra một hình dáng đại khái dưới ánh nguyệt hoa và tinh huy.

Một con gấu đen khổng lồ, thân hình to lớn, cao ít nhất sáu bảy mét, đang mang vẻ hung ác từ trong bóng tối bước ra, tiến sát về phía mấy con cự lang kia.

Mặc dù không nhe nanh múa vuốt, không gầm thét thị uy, nhưng tiếng bước chân nặng nề của nó, đạp lên mặt đất phủ đầy lá khô, lại mang đến một cảm giác áp bách vô cùng lớn.

Trong đôi mắt gấu khổng lồ tràn ngập sự hung tàn, chỉ khi nhìn về phía Ngô Sở và bọn họ, mới lộ ra một tia cảnh giác.

Mấy con cự lang run rẩy hai chân, lặng lẽ lùi lại, lông trên người chúng còn vương chút mùi máu tanh, chắc hẳn trước đó đã trải qua một trận chém giết.

Trong số đó, một con cự lang xanh lam có thân hình khá lớn, cao tới hơn ba mét ở vai, từ trong đàn lang chuyển thân, bước những bước chân vững chãi, mang vẻ trầm ổn, im lặng tiến về phía căn nhà gỗ nhỏ của Ngô Sở, rồi dừng lại cách đó mười mấy mét, cúi đầu gầm gừ về phía hắn. "Nó nói gì vậy?" Ngô Sở nhìn Nghệ Bảo.

Nghệ Bảo dịch: "Cầu bao ăn ở!

Cho cưỡi!" "..." Ngô Sở hơi cạn lời nhìn Nghệ Bảo, Nghệ Bảo hắng giọng một tiếng, nói: "Ngôn ngữ Hồng Hoang bác đại tinh thâm, ý nó muốn biểu đạt chính là cái này, ta chỉ đơn giản hóa một chút thôi." "Còn muốn chúng ta giúp chúng đánh lui kẻ địch mạnh này nữa chứ!" Ngô Sở lại càng cạn lời, "Ngươi nghĩ chúng ta có thể gánh vác cái thù oán này thay chúng sao?

Ngươi đánh lại con gấu lớn kia không?

Ngươi còn chẳng to bằng móng tay nó nữa!

Chúng ta gánh nổi cái thù oán này sao?" "Ta việc gì phải đánh lại con gấu đen lớn kia?

Chúng cầu là ngươi, muốn cưỡi người ta cũng là ngươi, liên quan gì đến ta cái tinh linh điện thoại này chứ?" "Vậy ngươi nói với chúng, không bao!

Không cưỡi!

Bảo chúng đi đi." Nghe lời lẽ chối bỏ đầy hùng hồn của Nghệ Bảo, Ngô Sở cũng lập tức rút lui, "Ta chỉ là một phàm nhân, ân oán giữa sói và gấu, liên quan gì đến ta, một nhân loại bình thường này chứ?" Kết quả là Nghệ Bảo còn chưa kịp truyền lời thay hắn, con cự lang xanh lam kia đã quay người gầm thét về phía con gấu khổng lồ.

Không biết nó nói gì, sắc mặt con gấu khổng lồ biến đổi, trong miệng phát ra tiếng khụt khịt, bọt trắng bắn ra, đôi mắt càng trở nên hung tàn hơn, nó gầm một tiếng về phía Ngô Sở.

Nhưng sau một tiếng gầm rống, nó lại có chút không cam lòng mà lùi về sau. "Chúng nó lại nói gì nữa vậy?" Ngô Sở hỏi Nghệ Bảo.

Nghệ Bảo há há miệng, cuối cùng nói: "Con lang xanh đó đã mượn danh hiệu của ngài, bảo con gấu đen lớn kia cút đi, nói chúng nó đều là tiểu đệ của ngài, không muốn chết thì cút." "..." Ngô Sở ngây người, có chút nghi ngờ nhìn Nghệ Bảo. "Nó thật sự nói như vậy đó, tuy ta cũng không hiểu mấy tiếng gào thét đó, nhưng A Thu nó hiểu mà!

Nó dịch cho ta đó, ngài mà không tin, đi gọi Nguyệt Linh dậy, hỏi nó xem." "Ngươi nói hay thật, ta còn không thể tin ngươi sao?

Ngươi chính là điện thoại của ta, là tiểu lão bà của ta mà!" Ngô Sở cười ha ha, cảm thấy giữa mình và Nghệ Bảo, dường như đã xuất hiện một cuộc khủng hoảng niềm tin.

Rốt cuộc là từ khi nào hắn bắt đầu cảm thấy nó càng ngày càng không đáng tin cậy vậy chứ?

Chương 30

"Đáng ghét, ngài rõ ràng còn chưa có bạn gái." "..." Ngô Sở âm thầm đỡ trán.

Nhưng nguy cơ đột ngột này, cứ thế đột nhiên lặng lẽ tan biến.

Con gấu đen lớn chậm rãi lùi vào bóng tối, cuối cùng biến mất trong tiếng xào xạc.

Lang xanh và mấy con cự lang bị thương dường như thở phào nhẹ nhõm, bộ lông dựng ngược trên người từ từ xẹp xuống, ngay cả cơn gió dữ dội ban đầu cũng dịu đi, cái lạnh cũng dường như nhạt bớt rất nhiều.

Nhưng Ngô Sở luôn cảm thấy mình bị một lũ súc sinh lợi dụng, hắn có chút bực bội nhưng lại không thể làm gì được lũ súc sinh này.

Mấy tên gia hỏa xảo quyệt này, thông minh quá đi mất!

Ngô Sở nhíu mày, nhìn về phía con cự lang xanh lam kia, nghĩ bụng lát nữa phải tìm cách báo thù cái tội bị chúng đổ oan này.

Con cự lang xanh lam cũng nhìn về phía Ngô Sở, rồi dẫn theo mấy con cự lang kia, quỳ sụp xuống trước Ngô Sở, đầu sói gật gật, gầm gừ "ô ô", lè lưỡi lặng lẽ nhìn hắn. "Nó lại nói gì nữa?" Ngô Sở chỉ có thể tiếp tục hỏi Nghệ Bảo. "Nó nói chúng nó là toàn thể tộc Nguyệt Tru, chính thức quy phục ngài, từ nay về sau, ngài chính là chủ nhân của chúng nó, không cần bao ăn ở, cũng có thể cho ngài cưỡi, ngài có cưỡi không?" "Tộc Nguyệt Tru?

Dịch cho tử tế vào Nghệ Bảo!" "Thì là tộc chuyên tru tréo vào mặt trăng đó chứ!

Khả năng đọc hiểu của ngài..." "Còn có chuyện tốt như vậy sao?

Ta không tin!" "Ta đoán, chúng nó cũng giống như Tiểu Nguyệt Linh, xem ngài là cao nhân rồi!" Nghệ Bảo cười hì hì nói: "Ở thế giới Hồng Hoang này, cái dáng vẻ nhân loại của ngài chính là biểu tượng của cường giả.

Chắc con gấu lớn kia không dám làm càn, xám xịt bỏ đi cũng là vì lý do này." "..." Ngô Sở không biết nên nói gì cho phải, đối mặt với tình huống này, hắn hoàn toàn không thể đắc ý nổi, chỉ sợ một ngày nào đó cái 'lời nói dối' này đột nhiên bị vạch trần.

Đến lúc đó, những kẻ phát hiện mình bị lừa gạt này, có mất trí mà chạy đến tìm hắn báo thù không?

Tuy hắn không hề nói mình là tiền bối lợi hại, nhưng liệu những tên gia hỏa này có chịu nghe hắn giải thích không? "Ta, ta chỉ là một người bình thường mà!

Ai!

Lần này hiểu lầm lớn rồi nha!" "Vậy ngài có đồng ý hay không?" "Ta có thể từ chối sao?

Ta không muốn rước phiền phức vào người!

Ta lại không đánh lại chúng, nếu để chúng phát hiện chúng ta không đánh lại chúng, chúng có trở mặt không?" Lúc này, Tiểu Nguyệt Linh không biết từ lúc nào đã xuất hiện phía sau Ngô Sở, "A Sở ca, có cần Nguyệt Linh đi cho con gấu đen lớn kia một bài học không?

Vừa nãy nó dám bất kính với A Sở ca." "Ách khái!

Ai!

Thôi thôi, ta đây từ trước đến nay khoan dung đại lượng, không cần thiết vì chút chuyện nhỏ này mà đặc biệt chạy đi tìm phiền phức của người ta.

Sau này nếu có gặp lại, tiện tay cho chút giáo huấn cũng được.

Còn những con cự lang này, Tiểu Nguyệt Linh có muốn giữ lại làm tọa kỵ không?" "Không cần, tốc độ của chúng còn không nhanh bằng Nguyệt Linh." "Hại!

Cái này Ngươi không hiểu rồi!

Niềm vui khi nuôi tọa kỵ, không nằm ở việc tốc độ của nó có nhanh hơn mình hay không, mà là ở niềm vui được bồi dưỡng, cũng như vấn đề thể diện..." "..." Tiểu Nguyệt Linh ngẩng đầu, ngơ ngác nghiêng cái đầu nhỏ.

Những đại năng đó đều thu phục dị thú bên mình làm tọa kỵ, đâu phải vì những dị thú đó lợi hại hơn bọn họ, hoàn toàn là để trang hoàng thể diện mà thôi!

Lão Quân cưỡi trâu, Bồ Tát tọa trên sư tử...

À đúng rồi, Bồ Tát bây giờ hẳn vẫn là một đạo nhân, chỉ là không biết vào thời kỳ này đã xuất thế chưa.

Nhưng nghĩ lại thì, những tọa kỵ của các đại năng đó đều là những kẻ uy phong lẫm liệt, nếu không thì cũng là những kẻ hung danh hiển hách.

Còn mình thì lại cưỡi một con chó lớn, cái này...

Cuối cùng, Ngô Sở vẫn đành lòng từ chối sự quy phục của tộc Lang Nguyệt Tru.

Tuy nói tọa kỵ tự dâng đến cửa không cần thì phí, nhưng bản thân hắn tay không tấc sắt, nếu những con chó lớn phiền phức này ba ngày hai bữa lại gây rắc rối với cường địch cho mình, thì cái cuộc sống nhỏ bé này còn sống nổi nữa không?

Ngô Sở nghiêm mặt, ra vẻ giáo huấn mấy con cự lang vài câu, rồi

nhân lúc chúng còn đang ngơ ngác mà cưỡng chế nhổ một nắm lông sói từ đuôi chúng.

Đương nhiên, người thật sự ra tay nhổ lông đuôi sói là Tiểu Nguyệt Linh.

Ngô Sở hồi đó ngay cả lông gà rừng còn không nhổ nổi, tuy khoảng thời gian này sức mạnh của hắn đã tăng lên không ít, nhưng mấy con cự lang này cũng không phải gà rừng mà có thể so sánh.

Hắn sợ đến lúc đó lại làm trò hề.

Mấy con cự lang kia tuy thấy kỳ lạ, nhưng cũng không dám làm càn, chỉ nghĩ đây là hình phạt của Ngô Sở đối với việc chúng đã mượn thế hắn để đuổi địch.

Tuy hình phạt này không gây tổn hại lớn, nhưng tính sỉ nhục lại cực kỳ mạnh.

Thế là chúng cũng không dám ở lại lâu, sợ rằng vị đạo nhân ăn mặc kỳ quái này còn làm ra những chuyện quá đáng hơn, chúng gật đầu với Ngô Sở, rồi quay người phi tốc rời đi. "A Sở ca, lông sói này có tác dụng gì vậy?" Tiểu Nguyệt Linh ngơ ngác nhìn mấy nắm lông sói.

Cự lang tuy tráng kiện, nhưng những sợi lông sói đó lại không thô như nàng tưởng tượng ban đầu.

Tuy đúng là chúng thô hơn tóc nàng rất nhiều, nhưng dùng để làm bàn chải đánh răng thì vẫn khả thi.

Còn nếu dùng để làm bút lông, thì lại có vẻ hơi thô.

Đương nhiên, làm bút lông lớn thì có lẽ cũng được.

Về phần làm sao để tẩy dầu mỡ cho những sợi lông sói này, trong tình huống không có vôi sống, chỉ có thể dùng tro thực vật thôi.

Nghĩ đến đây, Ngô Sở liền nghĩ đến xà phòng... "A Sở ca, A Sở ca..." Khi Ngô Sở đang thả hồn theo dòng suy nghĩ, giọng Tiểu Nguyệt Linh kéo hắn trở lại từ cơn xuất thần. "Nga!

Cái này, lát nữa Ngươi sẽ biết thôi." Ngô Sở cười cười, rồi hỏi: "À phải rồi Nguyệt Linh, bình thường Ngươi đánh răng thế nào vậy?" "Đánh răng à, không cần đâu ạ!" Nguyệt Linh từng thấy Ngô Sở đánh răng, nên không lạ gì chuyện này.

Nàng vừa nói vừa nhe hàm răng nhỏ trắng muốt của mình ra, chúng đều tăm tắp, sáng lấp lánh dưới ánh trăng.

Ngô Sở ngẩn người, cười hỏi: "Vậy bình thường Ngươi làm sạch khoang miệng thế nào?

Nếu trong khoang miệng có mùi lạ thì làm sao?" "Cái này, dùng pháp lực loại bỏ là được mà!" "..." Xin lỗi!

Chương 31

Làm phiền rồi!

Xin cáo từ!

Ngô Sở nhận lấy lông sói, quay người vào nhà, sói con tể vẫy đuôi, theo sát phía sau.

Kỳ thực Ngô Sở hiện tại cũng là người có pháp lực, chỉ là pháp lực của hắn quá đỗi yếu ớt, hắn tự mình cũng rất sợ nếu không khống chế tốt, sẽ làm tổn thương miệng mình.

Nếu không, hắn cũng hoàn toàn có thể lợi dụng pháp lực để làm sạch khoang miệng, vừa tiện lợi lại vừa kinh tế.

Trở lại căn nhà gỗ nhỏ, hắn dùng cái chậu tre pha chút nước ấm, thêm một ít tro thực vật vào, đợi tro thực vật lắng xuống, chất kiềm thực vật trong tro sẽ hòa tan vào nước, rồi cho số lông sói đã chuẩn bị vào ngâm trong dung dịch kiềm thực vật này, để tẩy dầu mỡ cho chúng.

Dưới ánh mắt tò mò của Nguyệt Linh, Ngô Sở bắt đầu gọt đẽo cán bàn chải đánh răng. "Ngươi không cần tu hành sao?" Ngô Sở liếc nhìn Tiểu Nguyệt Linh đang đứng một bên, trông như một bé con tò mò.

Tiểu Nguyệt Linh lắc đầu nói: "Một hai ngày không tu hành cũng không sao đâu ạ." Ngô Sở gật đầu, "Vậy Ngươi đi giúp ta săn về một con mồi béo một chút đi!" Tiểu Nguyệt Linh nghe vậy, đôi mắt hơi sáng lên, cái lưỡi nhỏ khẽ liếm, cười cong môi như trăng non, lộ ra một nụ cười ngọt ngào, "A Sở ca, ngài lại nghĩ ra món ăn mới rồi sao?" "Ừ khái!

Ta chỉ muốn chiết xuất chút mỡ động vật, tiện dùng để chế tạo một số vật dụng vệ sinh.

Đương nhiên, nếu con mồi ngon miệng, thì cũng không phải là không thể dùng để nấu nướng." "Vâng ạ!

Nguyệt Linh đi rồi về ngay..." "Sẽ có nguy hiểm không?

Bên ngoài tối như vậy..." "Sẽ không sao đâu ạ!" Lời chưa dứt, người đã nhẹ nhàng bay đi.

Ngô Sở kỳ thực cũng không quá lo lắng, hắn biết, sau khi Tử Ngọc đạo nhân chết đi, trong vùng săn bắn này, Tiểu Nguyệt Linh là kẻ đầu tiên hóa hình, chính là chúa tể duy nhất ở nơi đây.

Chỉ là Ngô Sở cũng không ngờ, cán bàn chải trong tay hắn còn chưa gọt xong, Tiểu Nguyệt Linh đã trở về rồi.

Con mồi chất cao như núi được nàng dùng phù vân nâng đỡ, nhẹ nhàng thả xuống trước căn nhà gỗ nhỏ. "Bình..." Phù vân tan đi, mấy mảnh lá khô và bụi bẩn bay lượn trong gió.

Ngô Sở ngẩng đầu nhìn, không khỏi ngẩn người, bởi vì con mồi kia không phải loài gì kỳ lạ quái dị khác, mà chính là con gấu đen lớn mà hắn đã kinh sợ đuổi đi trước đó. "Ngươi, ngươi sao lại đánh chết nó rồi?" Thân ảnh Tiểu Nguyệt Linh nhẹ nhàng đáp xuống trên xác gấu lớn như một ngọn núi nhỏ, "A Sở ca nói muốn tìm một con thú rừng béo một chút, nó trông cũng béo mà!

Không ăn được sao?" "Ăn đương nhiên là ăn được.

Món gấu chưởng này, nếu chế biến khéo léo, đó có thể là một món mỹ vị hiếm có, quả thực là nguyên liệu cực phẩm trong các món sơn trân." Ngô Sở đứng dậy, đi đến bên xác gấu, đá đá ngọn núi thịt này, âm thầm thu lại giọt nước mắt đồng tình nơi khóe miệng, giả vờ lắc đầu thở dài: "Ta không giết người, nhưng người lại vì ta mà chết.

Gấu huynh à!

Thật sự là xin lỗi nhiều lắm!" Hắn dứt khoát cầm con dao thái trên bếp, đưa cho Tiểu Nguyệt Linh, "Đến đây!

Trước tiên lột bộ da gấu này ra, da gấu sau khi tẩy dầu và xử lý, có thể dùng để giữ ấm..." Ngô Sở cảm thấy, quả đúng là muốn ngủ lại có người đưa chăn.

Đúng là một con gấu tốt mà!

Trước đó hắn còn lo lắng màn đêm ở thế giới này sẽ quá lạnh lẽo, giờ thì đã có một tấm da gấu đưa đến tận mặt rồi, rất tốt!

Thế là, dưới sự chỉ điểm của Ngô Sở, Tiểu Nguyệt Linh bắt đầu công việc 'đồ tể' của mình, vung vẩy con dao thái nhỏ xíu, vui vẻ lột da gấu.

Chỉ là thân hình Tiểu Nguyệt Linh nhỏ nhắn, trông như một bé gái sáu bảy tuổi, con dao thái tuy nhỏ, nhưng trong tay nàng lại hiển đắc hơi quá to và thô.

Khi Tiểu Nguyệt Linh đang lột da gấu đen lớn, Ngô Sở dùng mấy cái thùng tre lớn đựng nước, rồi cho vào thùng nước tro thực vật mà hắn thường để dành, pha chế dung dịch kiềm thực vật.

Da gấu quá lớn, Ngô Sở bảo Tiểu Nguyệt Linh chia nó thành nhiều mảnh nhỏ, sau đó để Tiểu Nguyệt Linh dùng pháp lực khống chế những dung dịch kiềm này, bao bọc và ngâm thấm toàn bộ các mảnh da gấu. "A Sở ca, phải ngâm bao lâu mới có thể loại bỏ hết mỡ trên da gấu vậy ạ?" "Ta cũng không rõ lắm, nhưng, điều này có cản trở Ngươi làm việc khác không?" Ngô Sở hỏi một câu, rồi lại tự mình nói tiếp: "Ngươi có thể thử vừa khống chế những dung dịch kiềm này vừa làm việc khác, cái này gọi là nhất tâm nhị dụng, nếu Ngươi có thể..." "Sẽ không cản trở đâu ạ!" Ngô Sở ngẩn người, thu lại lời nói

phía sau, "Vậy thì tốt quá, cố lên!" Đêm không sao trời lấp lánh, tinh huy nguyệt hoa chiếu rọi, lay động trong gió đêm, tựa như tinh không đang rơi xuống, khiến cả mảnh thiên địa này vì cảnh tượng kỳ vĩ ấy mà càng trở nên rực rỡ tráng lệ.

Gió đêm khẽ lướt qua bờ hồ, lặng lẽ thổi bay sợi tóc, có hương thơm thoang thoảng trong gió.

Từ xa trong rừng núi truyền đến tiếng kêu của chim kiêu, âm thanh u viễn, khiến đêm nay càng thêm thanh lương như nước.

Nhưng trên bãi cỏ ven hồ, tiếng côn trùng kêu râm ran lại có vẻ hơi xao động.

Bên cạnh cảnh đẹp tráng lệ này, có một luồng khí huyết tinh nồng đậm đang lan tỏa, ngay cả hương hoa trong gió đêm cũng không thể che lấp được mùi vị này.

Sự xao động của côn trùng xung quanh chính là do đó mà ra, tiếng vo ve không ngớt, những bóng đen lớn bằng nắm tay, xuyên qua màn đêm, khiến Ngô Sở không khỏi giật mình.

May mà Nghệ Bảo đang ngồi trên vai hắn, luôn chú ý đến sự tiếp cận của những bóng đen này.

Khi da gấu đã được lột ra, và ngâm trong những dung dịch kiềm thực vật kia, Tiểu Nguyệt Linh lại vung dao thái.

Sau đó, mùi tanh của nội tạng liền thay thế mùi huyết tinh, đồng thời cũng khiến sự xao động của những bóng đen kia trở nên càng thường xuyên hơn.

Chúng lao về phía máu và các chất lỏng không rõ đang chảy trên mặt đất, nhưng lại bị Tiểu Nguyệt Linh nhẹ nhàng vung tay áo, trực tiếp hất bay xuống hồ.

Từ trong cơ thể con gấu đen lớn kia, Ngô Sở thu được một túi mật

gấu khá to.

Những nội tạng khác, Ngô Sở cũng chỉ chọn lọc giữ lại một số thứ.

Chỉ là Tiểu Nguyệt Linh khi nhìn thấy ruột và dạ dày gấu, vẻ mặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng có chút không đúng. "Sao vậy?" Hắn hỏi.

Tiểu Nguyệt Linh nhíu cái mũi nhỏ, lắc lắc cái đầu nhỏ.

Nghệ Bảo đang ngồi trên vai Ngô Sở, đung đưa đôi chân trần trắng hồng, che miệng cười khẽ, "Ta đoán, nó chắc là nghĩ đến những năm tháng ăn lông ở lỗ khi chưa hóa hình rồi.

Phải biết rằng, thú hoang khi ăn thịt con mồi đều bắt đầu từ nội tạng, đó chẳng khác nào đang ở trong đống phân..." "Ọe!" Tiểu Nguyệt Linh nôn khan.

Ngô Sở trừng mắt nhìn Nghệ Bảo, "Ngươi nói tiếng người đi!" "Lạc lạc lạc..." "Ngươi không sao chứ!" Ngô Sở hỏi Tiểu Nguyệt Linh.

Tiểu Nguyệt Linh lắc đầu, cười với Ngô Sở, rồi định dùng pháp lực ném toàn bộ ruột và dạ dày gấu xuống hồ.

Ngô Sở cười ngăn nàng lại, "Ngươi đừng xem thường những thứ này trông ghê tởm, nhưng chỉ cần chúng ta chế biến đúng cách, một số thứ tưởng chừng ghê tởm cũng có thể trở thành những món ngon tuyệt vời.

Phải biết rằng, trên đời này không có nhiều nguyên liệu dở tệ, chỉ có đầu bếp không biết cách chế biến nó mà thôi." Dù sao đây cũng là Hồng Hoang thời kỳ này, tất cả đều là tài liệu tiên thiên. "Cái, những thứ này cũng ăn được sao?" Cái mũi nhỏ của Tiểu Nguyệt Linh nhíu chặt hơn, cả khuôn mặt nhỏ nhắn co lại thành một cục, vẻ đáng yêu

vô cùng.

Ngô Sở hít thở đều đều, xách bụng gấu và ruột gấu đến bờ hồ, dùng dao thái cắt lấy một đoạn đại tràng và một đoạn tiểu tràng, phần còn lại thì bảo Tiểu Nguyệt Linh ném xuống hồ.

Nhìn những chất đen hôi thối từ trong ruột chảy ra, Tiểu Nguyệt Linh không khỏi bịt mũi, vung nhẹ tay, trực tiếp ném những đoạn ruột còn lại xuống hồ.

Nhìn những bãi phân gấu bốc mùi hôi thối này, tuy Ngô Sở cũng cảm thấy rất ghê tởm, nhưng để làm gương cho Tiểu Nguyệt Linh, hắn vẫn nhịn xuống sự ghê tởm này, cố gắng tỏ ra một vẻ mặt bình tĩnh, nói: "Thân là một đầu bếp, không thể sợ hãi khi phải đối phó với những thứ này.

Chương 32

Nếu ngay cả điều này cũng sợ, thì không thể trở thành một đầu bếp chân chính được." "A Sở ca dạy bảo phải, Nguyệt Linh xin nhận giáo huấn!" Tiểu Nguyệt Linh nhíu nhíu hai hàng lông mày cong cong, nghiêm túc cúi người chào Ngô Sở.

Thế là Ngô Sở vẫy tay về phía nàng, gọi nàng đến bên hồ.

Một là để Tiểu Nguyệt Linh tiện thể bảo vệ hắn, tránh lỡ không cẩn thận bị yêu quái trong hồ lôi xuống.

Tuy nói sinh vật hình người như hắn ở thế giới Hồng Hoang này, nhìn qua liền là một đại yêu quái đã hóa hình, rất dễ khiến người ta nảy sinh hiểu lầm kiểu này, cho nên khả năng bị yêu quái tấn công kỳ thực không cao.

Nhưng phàm sự không sợ vạn nhất, chỉ sợ vạn vạn nhất, nếu gặp phải con yêu quái ngốc thì sao?

Hai là giao công việc tẩy rửa này cho cái "công cụ nhân" nhỏ này. "Đáng tiếc không có bột mì hay gì đó, nếu không thì có thể loại bỏ chất nhầy trên dạ dày và ruột gấu.

Thôi vậy, cứ dùng muối mà rửa vậy!

Lát nữa còn có thể tái sử dụng." "A Sở ca, là những thứ này sao?" Ngón tay ngọc của Tiểu Nguyệt Linh khẽ cạo trên bụng gấu, liền cạo xuống một lớp chất nhờn.

Những chất nhờn đó liền lơ lửng trên đầu ngón tay nàng, nhìn lại không còn thấy ghê tởm nữa. "Thì ra pháp lực còn có thể vận dụng như vậy, hay lắm, Ngươi tiếp tục đi!" Sau khi loại bỏ nội tạng trong bụng gấu, Ngô Sở dùng thùng tre thu thập không ít mỡ.

Trừ đi mỡ trong khoang bụng, lớp mỡ trong thịt gấu cũng rất dày.

Ngô Sở cảm thấy hoàn toàn có thể chiết xuất được không ít mỡ gấu, có thể dùng được rất lâu.

Đương nhiên, "rất lâu" ở đây, chỉ là thời gian Địa Cầu, nếu tính theo thời gian của thế giới Hồng Hoang này, chắc cũng chẳng dùng được bao lâu đâu!

Khả năng tiêu hóa của hắn có chút kỳ lạ, cũng không biết là do đâu mà thành.

Dù sao thì cơ thể của sinh vật hậu thiên, tốc độ tiêu hóa vật chất tiên thiên lại nhanh như vậy, rõ ràng là có vấn đề.

Theo lý mà nói, đã lâu như vậy rồi, cơ thể hắn cũng nên dần thích nghi với một số quy luật của thế giới Hồng Hoang này, trong thời gian ngắn không nên cảm thấy đói mới phải.

Nhưng hiển nhiên, hắn đã nghĩ quá nhiều.

Tính theo thời gian của thế giới Hồng Hoang, hắn kỳ thực mới đến chưa đầy một ngày.

Sau khi thu được những phần mỡ này, Ngô Sở bắt đầu đốt lửa luyện dầu, đồng thời nói với Nguyệt Linh: "Tiểu Nguyệt Linh, Ngươi có thể đi vào rừng tìm xem có tổ ong hoang dã không, lát nữa chúng ta làm một món gấu chưởng hấp mật ong.

Nếu Ngươi có thể tìm được sâm núi hoang dã thì càng tuyệt vời..." "A Sở ca, sâm núi hoang dã là gì ạ?" "..." Ngô Sở đành phải vừa khoa tay múa chân vừa vẽ vời, cuối cùng vẫn là Nghệ Bảo bảo Ngô Sở lấy điện thoại ra, từ trong điện thoại tìm một bức ảnh sâm núi hoang dã cho Nguyệt Linh xem.

Nguyệt Linh xem xong, gật đầu, quay người bay lên không, ẩn vào trong bóng tối. "Điện thoại của ta khi nào lại có ảnh sâm núi hoang dã

vậy?" Ngô Sở vừa nhóm lửa vừa nhìn Nghệ Bảo. "Không có, đây là ta từ ký ức trong não ngài, ngược lại cụ thể hóa hình dạng sâm núi hoang dã trong ký ức của ngài lên điện thoại..." "Ngươi, ngươi còn có công năng này sao?" "Trước đây không có, nhưng bây giờ có rồi mà!

Ta tự mình có thể lập trình." "Lập trình cũng không giải quyết được vấn đề này chứ!" "Cái này không khó mà!

Kỳ thực ngài và Tiểu Nguyệt Linh giao lưu thần thức, chỉ cần ngài mở lòng với nó, nó cũng có thể từ thần thức của ngài mà nhìn thấy hình ảnh sâm núi hoang dã.

Ta chỉ là dùng cách của mình để trình bày hình ảnh trong ký ức của ngài lên điện thoại mà thôi.

Ta là tinh linh điện thoại mà, chút bản lĩnh này vẫn có chứ." "Vậy, vậy một số bộ phim điện ảnh gì đó mà ta từng xem, ngươi cũng có thể từ ký ức của ta mà phục hồi lên điện thoại sao?" "Đương nhiên, thậm chí cả những bộ phim nhỏ..." "Dừng lại, chúng ta đều là người đứng đắn, làm ơn nói chuyện đứng đắn một chút." Nghệ Bảo vuốt mái tóc vàng óng, với vẻ mặt khinh bỉ nói: "Ta còn lạ gì ngài nữa, ở đây lại không có người ngoài, ngài còn giả vờ trong sáng với ta làm gì!

Kích thước của ngài lớn nhỏ thế nào ta đều biết rõ cả." "..." Cái chuyện này không nói được nữa rồi!

Không khí tĩnh lặng bao trùm, gió đêm mang theo hương hoa, xen lẫn những làn mùi tanh, lướt qua chóp mũi.

Dưới bếp truyền đến tiếng củi cháy "hô hô" và tiếng "tích ba", tia lửa bay múa trong bếp lò, chiếu hồng khuôn mặt Ngô Sở đang ngồi nhóm lửa.

Trong chảo dầu nổi lềnh bềnh tóp mỡ, kêu xèo xèo, mùi dầu béo ngậy lơ lửng trong không khí.

Nghệ Bảo đung đưa đôi chân trần nhỏ nhắn, khóe miệng ngậm cười, liếc xéo nhìn Ngô Sở đang ra vẻ nghiêm túc.

Có thể nói, tinh linh điện thoại này đối với chủ nhân Ngô Sở đây, có thể nói là "ta biết ngươi dài ngắn".

Theo một nghĩa nào đó có thể xem là "tiểu lão bà" của Ngô Sở, nó cứ có chuyện hay không có chuyện lại thích trêu đùa Ngô Sở, điều này đã trở thành một phần niềm vui trong cuộc sống hiện tại của nó.

Đối với điều này, Ngô Sở cũng vừa vui vừa lo, đau đớn mà cũng hạnh phúc.

Một mặt, sự xuất hiện của Nghệ Bảo, đối với hắn mà nói là một sự an ủi.

Ở thế giới Hồng Hoang xa rời người thân bạn bè này, Nghệ Bảo có thể xem là 'người' duy nhất mà hắn quen thuộc hiện tại.

Mặt khác, Nghệ Bảo hiểu hắn tường tận, biết quá nhiều chi tiết về hắn.

Giống như Nghệ Bảo nói, kích thước lớn nhỏ của hắn, nó đều biết rõ cả.

Điều này khiến hắn có chút ngượng ngùng.

Ngô Sở chỉ có thể giả vờ như không có chuyện gì, lặng lẽ thêm củi vào bếp lò, chờ đợi mỡ gấu trong chảo từ từ luyện thành tóp mỡ, rồi lại cầm lấy cán bàn chải đánh răng, nghĩ xem làm thế nào để đục vài lỗ trên cán này, rồi cố định những sợi lông sói vào các lỗ đó. "Chủ nhân, ngài giận rồi sao?" Thấy Ngô Sở không nói lời nào, Nghệ Bảo bắt đầu tìm chuyện để nói. "Không có, ta đâu phải người nhỏ nhen, với lại ngươi nói cũng không sai..." "Ngài là cung Thiên Yết mà!" "..." Quả nhiên, chuyện này không nói được nữa rồi.

Thiên Yết nam thì sao chứ?

Chẳng lẽ Thiên Yết nam nhất định phải phúc hắc, vô tình, nhỏ nhen sao?

Hồ đồ!

Thiên Yết nam khi nào mới có thể đứng lên! "Giận rồi, chủ nhân giận rồi!" Ngô Sở nở một nụ cười rạng rỡ với Nghệ Bảo, nói: "Nghệ Bảo, ngươi có biết vì sao trong tình yêu, thanh mai trúc mã thường không địch lại được nữ chính từ trên trời rơi xuống không?" Nghệ Bảo nghi hoặc nghiêng cái đầu nhỏ, không hiểu nhìn hắn. "Bởi vì thanh mai trúc mã quá đỗi quen thuộc, ngươi biết ta dài ngắn, ta biết ngươi sâu cạn, mọi người đều biết rõ gốc rễ của nhau, không có gì mới mẻ, thật sự rất khó để bùng cháy tình yêu.

Bản chất con người kỳ thực đều là thích cái mới ghét cái cũ.

Sở dĩ có vài người có thể giữ vững bản tâm, kỳ thực chẳng qua là bởi vì đạo đức của họ tương đối cao mà thôi." "..." Nghệ Bảo nghi hoặc một lúc lâu, mới nói: "Chủ nhân, ngài muốn nói với ta, ta là thanh mai trúc mã của ngài, Tiểu Nguyệt Linh mới là nữ chính từ trên trời rơi xuống của ngài sao?

Oa nga!

Chủ nhân, Tiểu Nguyệt Linh còn là một tiểu la lỵ đó nha!

Tuy tuổi thật của nó có lẽ đã...

Chương 33

nhưng... cũng đúng, thế giới này lại không có pháp luật nào ràng buộc ngài, chỉ cần đạo đức của ngài suy đồi, thì cũng không phải là không thể mà!

Giọng nhẹ nhàng, thân thể mềm mại, dễ dàng đẩy ngã đó nha!

Nó đối với ngài sùng bái lắm đó!" "..." Ai!

Thôi vậy, không nói lại nó, nó "mông to" rồi!

Cứ như vậy, trong sự im lặng, hắn luyện xong một chảo dầu, Ngô Sở múc dầu vào thùng tre để nguội, rồi múc tóp mỡ vào một thùng tre khác, tiếp tục cho mỡ gấu vào chảo dầu.

Khi luyện đến chảo thứ ba, Tiểu Nguyệt Linh đã trở về.

Trong tay nàng xách một tổ ong khổng lồ, các lỗ tổ ong đều lớn bằng nắm tay, phía dưới tổ ong còn nằm một ít chất lỏng sệt, dường như bị một sức mạnh vô hình nào đó ràng buộc mà không thể khuếch tán, những chất lỏng sệt này hẳn là mật ong của thế giới này.

Ngô Sở nhìn mấy cái thùng bọc da gấu không xa bên cạnh, lại có một suy đoán sâu hơn về thực lực của Tiểu Nguyệt Linh.

Vừa nãy cũng không biết nàng đã đi bao xa trong rừng, nhưng những dung dịch kiềm bọc da gấu kia lại không vì thế mà tiêu tan. "A Sở ca, Nguyệt Linh về rồi, đây có phải là sâm núi hoang dã mà ngài nói không?

Trông hơi giống với bức ảnh ngài đưa, chỉ là khối lượng hơi lớn, ở đó Nguyệt Linh cũng thấy một số củ nhỏ, nhưng Nguyệt Linh đã đào củ lớn nhất về rồi." Tiểu Nguyệt Linh đặt một củ cải trắng khổng lồ, còn thô hơn cả cơ thể nàng, bề mặt đầy nếp nhăn, trước mặt hắn,

"Bên trong quả thực hàm chứa linh khí rất nồng đậm, còn nồng hơn cả linh chi buổi chiều nữa!" Buổi chiều?

Ngô Sở trầm ngâm một lát, rồi hoàn hồn.

Cũng đúng, đối với Nguyệt Linh mà nói, đó quả thực là chuyện buổi chiều.

Chỉ có thể nói, một ngày ở thế giới Hồng Hoang, đối với một người bình thường như hắn mà nói, quả thực là quá đỗi dài.

Ngô Sở nhìn củ "sâm núi hoang dã" không giống sâm núi này, thầm cảm thán, cũng không biết tên gia hỏa này đã sống bao nhiêu năm, lại cứ thế bị Tiểu Nguyệt Linh phá hoại.

Người ta đều nói sâm núi có linh, nhưng nó đã lớn thế này rồi, sao lại không biết trốn đi chứ? "Nó, nó hóa hình rồi sao?" Ngô Sở hỏi.

Tiểu Nguyệt Linh nghiêng cái đầu nhỏ, hai hàng lông mày cong cong mềm mại nhúc nhích, "Hóa hình à?

Nếu nó muốn hóa hình, thì còn lâu lắm!

Chắc phải mấy vạn năm nữa, nó cũng không thành công đâu." "..." Sinh linh Hồng Hoang ư!

Ngô Sở cũng không biết nên nói gì cho phải, mấy vạn năm thời gian, đó phải là một quãng thời gian dài đằng đẵng và vô vị đến mức nào chứ?

Sự trường sinh như vậy, lại có ích gì?

Hắn thoáng giật mình, rồi hoàn hồn nói: "Mạo muội hỏi một câu, Tiểu Nguyệt Linh hóa hình dùng mất bao lâu vậy?

Cái này có phải là điều cấm kỵ của các Ngươi không?" Nguyệt Linh lắc lắc đầu, "Cái này thì không tính, nhưng A Sở ca, Nguyệt Linh không nói được không?" Nàng vừa nói vừa cẩn thận liếc nhìn Ngô Sở,

dường như có chút lo lắng hắn sẽ giận.

Ngô Sở cười nói: "Nếu đã không muốn nói, vậy ta sẽ không hỏi nữa.

Lại đây, đặt cái tổ ong đó lên trên cái thùng tre kia, để mật ong từ từ chảy ra khỏi tổ ong..." Sau khi sắp xếp thỏa đáng, hắn lại tiếp tục luyện dầu.

Cứ như vậy, Ngô Sở đã luyện mấy chục chảo dầu, mới luyện xong hết mỡ thịt gấu.

Đương nhiên, cái chảo luyện dầu chính là cái chậu đất nung kia, không tính là lớn, nhưng sau mấy chục chảo, số mỡ gấu mà bọn họ thu được lại không ít.

Sau khi dọn dẹp bếp lò, Ngô Sở liền nói: "Nếu Ngươi có hứng thú, có thể tự mình nướng vài miếng thịt gấu ăn thử, ta đi nghỉ một lát, có chút buồn ngủ rồi." Nguyệt Linh khẽ gật đầu, tuy cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng nàng hiện tại kỳ thực đã bắt đầu dần dần chấp nhận lời nói của Ngô Sở rằng hắn là một người bình thường.

Ban ngày, nàng đã thấy Ngô Sở nghỉ ngơi mấy chục lần, mỗi lần nghỉ ngơi không lâu, nhưng vẫn cần phải nghỉ ngơi, đó là thật sự đang nghỉ ngơi, chứ không phải tu hành.

Một sinh linh Hồng Hoang bình thường, không cần phải nghỉ ngơi như vậy, trừ phi sinh linh Hồng Hoang này mắc một loại bệnh kỳ lạ, toàn bộ pháp lực mất hết, mà loại bệnh kỳ lạ này tên là 'bình thường'.

Chỉ có như vậy, mới có thể giải thích được những điều kỳ lạ trên người hắn.

Người mắc bệnh 'bình thường', chẳng phải chính là 'người bình thường' sao.

Sói con tể không theo Ngô Sở vào nhà nghỉ ngơi, mà ngồi xuống

trước mặt Tiểu Nguyệt Linh, đôi mắt đen láy nhìn nàng đầy mong đợi, ra sức vẫy cái đuôi nhỏ.

Nguyệt Linh đưa tay khẽ xoa đầu sói, cười nói: "Sao?

Ngươi muốn ăn sao?

Vậy kêu một tiếng đi." "Oa ô!

Oa ô..." "Lại đây, xoay một vòng nữa!" Sói con tể "có sữa là mẹ", rất không tiết tháo mà xoay vòng vòng trước mặt Tiểu Nguyệt Linh, đuổi theo cái đuôi của chính mình để cắn, đã càng ngày càng giống chó con rồi. "Lạc lạc lạc..." Tiểu Nguyệt Linh cười rất vui vẻ.

Trong bóng tối, Ngô Sở nằm trên giường, dòng suy nghĩ cũng theo đó mà bay đi.

Lạc trôi trong Thái Hư, mênh mang tìm kiếm Tạo Hóa.

Giấc ngủ này, Ngô Sở tiếp tục mơ một giấc mộng tương tự, hắn biến thành Tử Ngọc Đạo nhân.

Trong tiềm thức, hắn cũng biết mình đang mơ, bèn nghĩ muốn tu hành thử xem.

Trong hư không, đạo nhân khoanh chân mà tọa, pháp lực trong cơ thể cuồn cuộn.

Dưới tinh không, giữa núi sông, linh khí như thủy triều dâng trào, đổ về phía hắn, lập tức nhấn chìm hắn, rồi trong cơ thể hắn vận chuyển luyện hóa theo một phương thức kỳ dị, cuối cùng hóa thành pháp lực tuần hoàn trong cơ thể theo một quỹ tích đặc định.

Lúc này, Ngô Sở đã không còn biết mình đang ở nơi nào.

Vô vàn diệu lý, như trường giang cuồn cuộn, tràn ngập trong não hải.

Trong trạng thái này, Ngô Sở chỉ cảm thấy ý niệm thông đạt, tâm

thần khoáng đạt.

Cho đến khi những cảnh tượng mờ mịt khiến người ta vừa yêu vừa hận kia lại lần nữa dâng trào.Ngô Sở tỉnh dậy, lòng đầy nghi hoặc, tự hỏi liệu mình có thể tu hành như trong mộng không?

Trước đây, những thuật pháp thi triển trong mộng, sau khi tỉnh dậy tự nhiên đều biết.

Giờ đã có thể tu hành trong mộng, vậy liệu mình có thể bất tri bất giác mà học được không?Thế là hắn tưởng tượng mình đang tu hành, hệt như trong mộng.

Thế nhưng, linh khí bên ngoài lại không nghe lời như hắn tưởng tượng, thậm chí hắn còn không cảm nhận được chúng.

Hắn thử một hồi lâu, cũng không có cảm giác dị thường gì, cuối cùng đành khổ não từ bỏ phương thức mù quáng này, suy nghĩ vì sao những thuật pháp kia mình có thể dễ dàng phục chế, nhưng pháp tu hành này lại không thể dễ dàng học được?Chẳng lẽ pháp tu hành này, thực chất chỉ là do mình tưởng tượng ra trong mộng, mà không phải tồn tại thật?

Chỉ có như vậy, mới có thể giải thích vì sao pháp này không có tác dụng.

Chương 34

Hắn khẽ nhíu mày, xòe hai tay.

Giữa niệm động của tâm thần, ngọn lửa nhỏ bùng lên trong lòng bàn tay.

Pháp lực trong cơ thể theo kinh mạch hai tay truyền đến, hỏa linh chi lực bên ngoài thì ngưng tụ về hai tay.

Đây là hiệu ứng kết hợp nội ngoại giữa pháp lực trong cơ thể và linh lực bên ngoài.

Nhưng uy lực của thuật pháp vẫn vô cùng thảm hại.

Ngô Sở không tìm ra nguyên nhân, không thể nội thị, hắn cũng không cảm nhận được quỹ tích vận chuyển của pháp lực trong cơ thể, không cảm nhận được linh khí bên ngoài.

Bản năng ư?

Nhưng cái này không khoa học chút nào!Ngô Sở càng nghĩ càng không thông những chuyện kỳ lạ xảy ra với mình.Ngoài nhà gỗ, hương thơm phiêu tán.

Trong tiếng gió đêm gào thét, đã không còn thấy ánh sao trăng, dường như tinh huy nguyệt hoa yếu ớt kia căn bản không thể xuyên qua tầng mây đen che kín trời đất.

Mùi máu tanh và mùi tanh hôi đã nhạt đi nhiều, hương hoa và mùi thịt nướng chiếm lĩnh khoảng trời đất trước nhà gỗ.

Ngoài nhà gỗ vang lên tiếng của Tiểu Nguyệt Linh: "A Sở ca, huynh có muốn ra ăn chút thịt nướng không?

Thơm lắm nha!

Muội phết chút mật ong lên, ngọt lắm đó!"Ngô Sở nghe vậy, bước ra khỏi nhà gỗ: "Phết mật ong lên thịt nướng, ai dạy muội vậy?""Muội tự mình nghĩ ra đó nha!

A Sở ca không phải từng nói, tu hành Trù Đạo phải học cách suy một ra ba, không ngừng thử nghiệm sao?

Muội nghĩ, phết chút mật ong lên thịt nướng, liệu thịt nướng có ngọt hơn không, có ngon hơn không?

Hiệu quả không tệ đâu!".

Tiểu Nguyệt Linh nhe răng cười ngọt ngào, đôi mắt cong thành vầng trăng khuyết, hiển nhiên là vô cùng vui vẻ vì thu hoạch được thành quả trong thử nghiệm Trù Đạo của mình.Ngô Sở mỉm cười nói: "Cách làm này, gọi là thịt nướng mật ong.

Nguyệt Linh trên con đường Trù Đạo quả thật rất có thiên phú đó!

Học nhanh hơn ta lúc ban đầu nhiều, cũng có ngộ tính hơn nhiều nữa!"Tiểu Nguyệt Linh được Ngô Sở khen, cười càng vui vẻ hơn, bưng một miếng sườn nướng đã chín cho Ngô Sở, rồi đưa thêm đôi đũa: "A Sở ca, huynh nếm thử đi."Ngô Sở gắp thịt nướng nếm một miếng, rồi cười hỏi: "Muội đã thử mấy lần rồi?" Vừa hỏi, Ngô Sở vừa nhìn về phía con chó đang liếm nước bọt.Tiểu Nguyệt Linh nhe hàm răng trắng nõn cười tủm tỉm, ngón tay nhỏ khẽ gãi gãi má: "Ba... sáu lần, hi hi, A Sở ca, độ ngọt vừa phải không ạ?"Ngô Sở khẽ gật đầu: "Không tệ, còn biết pha loãng mật ong với nước một chút.

Mặc dù vẫn hơi ngọt, nhưng đã không còn gắt cổ nữa rồi." Hắn dám khẳng định, con chó A Thu kia cứ liếm nước bọt không ngừng, chắc chắn là bị độ ngọt của thịt nướng phết mật ong lúc ban đầu làm cho gắt cổ.

A Thu đáng thương, cứ thế thành vật thí nghiệm.Nhìn Tiểu

Nguyệt Linh lại đặt một miếng thịt gấu tươi lên vỉ nướng, Ngô Sở bèn ngăn nàng lại, nói: "Thật ra thịt nướng tốt nhất là nên ướp trước một chút.

Tuy chúng ta không có gia vị gì, nhưng vẫn có muối ăn, có gừng tươi.

Nếu sau này có cơ hội tìm được thực thù du hoặc ớt, thì không còn gì bằng nữa, nướng mà không có cay, thì mất hết linh hồn!""A Sở ca yên tâm, muội đã ướp một ít trong ống tre rồi.

Trước đây A Sở ca từng nói với muội, trước khi nướng thịt nên ướp một lượt, vị thịt sẽ ngon hơn, muội nhớ mà!" Nàng dừng lại, rồi lại hỏi: "Thực thù du là gì?

Ớt lại là gì?"Ngô Sở giải thích: "Đó là những vật cay nồng, có thể dùng để nêm nếm.

Ngoài ra, còn có hành, tỏi và những thứ khác, lát nữa ta sẽ cẩn thận đi tìm trong vườn hoa.

Trước đây tìm được gừng tươi, có lẽ nói không chừng cũng có thể tìm thấy hành tỏi những thứ này!

Vườn hoa này không nhỏ đâu." Đương nhiên, có lẽ cũng chẳng có gì, cần phải ra thế giới bên ngoài tìm kiếm.

Nhưng hắn không muốn ra ngoài, nói không chừng vừa rời khỏi tiểu thiên địa này, đã bị hung thú nào đó ăn thịt rồi.

Sự hiểm ác của thế giới Hồng Hoang, nghĩ đến thôi cũng khiến người ta sởn tóc gáy."A Sở ca có hình ảnh của những thứ đó không?" Tiểu Nguyệt Linh hiếu kỳ hỏi."Nghệ Bảo, ra đây rửa đất...

à không, làm việc đi!" Nghe nói là giúp Ngô Sở vẽ hình ảnh những gia vị kia, Nghệ Bảo có chút không tình nguyện.

Nhưng thái độ tuy không mấy nhiệt tình, làm việc quả thực lại là một cao thủ.

Rất nhanh, rất nhiều hình ảnh gia vị mà Ngô Sở từng thấy trong ký ức, đều được Nghệ Bảo tìm ra, hiển thị trong kho dữ liệu ảnh của điện thoại.

Có rất nhiều thứ thậm chí Ngô Sở đã sớm quên rồi.Ngô Sở thấy vậy, không khỏi nói: "Xem ra nếu có thời gian, chúng ta hoàn toàn có thể tự làm một vài nhạc khí để giết thời gian nhỉ!" Trong ký ức của hắn, hắn từng xem không ít video hướng dẫn làm nhạc cụ thủ công, trong đó bao gồm sáo trúc, tiêu, guitar, cổ cầm v.v.

Đương nhiên, những thứ này, sau khi xem xong, não nói: Ta biết rồi!

Tay nói: Ngươi thử xem!

Thử xong thì... tiêu đời rồi!

Tay tàn rồi!Nghệ Bảo nghe vậy, đôi mắt không khỏi sáng lên, nói: "Có công đức không?""..." Cái này ai mà biết được chứ! "Ngươi không thể đừng lúc nào cũng dán mắt vào công đức được không?

Hay là ta đưa hết công đức của ta cho ngươi nhé?""Hì, chủ nhân, người cũng hy vọng người ta mau lớn, đúng không?" Nghệ Bảo nháy mắt với hắn, "Biết ngay là người có ý đồ với người ta mà, hừ!

Còn cố chấp không chịu thừa nhận!""Xin lỗi!

Ta xin rút lại lời vừa rồi, đã làm phiền, cáo từ!"Hai người đang đùa giỡn, Tiểu Nguyệt Linh chỉ vào hành tỏi nói: "Hai loại này, bên bờ rừng trúc đối diện hồ đã có rồi, cái thực thù du này, muội hình như cũng từng thấy ở đó...""A!

Còn nữa sao?

Còn nữa sao?" Ngô Sở hai mắt sáng rực."Cái bát giác này, muội cũng từng thấy, còn có cái câu kỷ tử này nữa...""Còn nữa sao, còn nữa sao?""Ừm, tạm thời không còn nữa.

Có lẽ trong rừng có, chỉ là muội không để ý!""Cũng khá nhiều rồi, hahaha, ngày mai trời vừa sáng...""Không cần đợi ngày mai, muội đây đi lấy hành tỏi và thực thù du về ngay." Lời còn chưa dứt, người đã biến mất.Đêm dài vẫn tiếp diễn.

Trong thế giới Hồng Hoang rộng lớn này, nếu từ trên không đêm mà nhìn xuống, hầu như không thấy chút khói lửa nào.

Trên mấy trăm vạn dặm núi sông đại địa, chỉ có sơn cốc này có một tia khói lửa, nhưng điều này không có nghĩa là thế giới này hoàn toàn đen tối.

Ở những nơi không bị mây đen che khuất, giữa vô số đại sơn dưới tinh không, đều có thể thấy những quầng sáng hình phễu do nguyệt hoa và tinh huy tạo thành, lay động trong gió.

Đó là một vài tinh quái đang thôn phệ nguyệt hoa tinh huy.Bên bờ hồ lớn Tử Ngọc Sơn, trong gió đêm, hơi lạnh càng lúc càng tăng.

Thỉnh thoảng có một hai tiếng 'cô cô' từ chuồng gà bên cạnh vườn hoa vọng đến, tiếng côn trùng kêu trong vườn hoa dường như cũng đang hòa theo, rót thêm chút sức sống vào đêm dài dần trở nên tĩnh lặng này.

Mùi máu tanh của con gấu khổng lồ tuy vẫn vương vấn trong gió đêm, nhưng dường như cũng không thu hút kẻ săn mồi nào dòm ngó hay thèm muốn, có lẽ là bị mùi máu tanh này dọa sợ rồi chăng!

Trong bóng tối, bóng dáng nhỏ bé màu trắng của Tiểu Nguyệt Linh lướt qua mặt hồ lớn, các yêu quái lớn nhỏ trong hồ cũng không có động tĩnh gì.Ngô Sở vốc nước lạnh, vỗ lên mặt, cố sức xoa xoa, cố

gắng làm cho cơ thể mình ấm lên.

Rửa mặt xong, vệ sinh khoang miệng xong, hắn bèn bưng chậu tre nhảy lên gốc cây bên cạnh nhà, ngồi trên đó đón gió đêm thưởng thức món ngon do gấu hảo tâm 'tài trợ'.

Chương 35

Nghệ Bảo tâm lý tinh tế, lặng lẽ bật nhạc nhẹ nhàng, điểm xuyết thêm không khí bữa ăn.

Dưới gốc cây, con sói con tể đã ăn no uống đủ ngẩng đầu nhìn Ngô Sở đang ngồi phía trên, rồi lặng lẽ bò xuống dưới gốc cây, đầu đặt trên móng vuốt nhỏ, híp mắt lại.

Nửa miếng thịt nướng vào bụng, Ngô Sở đặt chậu tre xuống, ôm đầu nằm xuống, ngậm cọng cỏ, vắt chân chữ ngũ, ngây người nhìn bầu trời đêm đen kịt.

Một lát hắn nghĩ đêm dài thăm thẳm này khi nào mới kết thúc, một lát lại suy nghĩ làm sao mình mới có thể tu hành.

Mấy trò chơi nhỏ trong điện thoại so với tu hành, sức hấp dẫn không nghi ngờ gì là kém hơn rất nhiều, dù sao chỉ cần có thể tu hành, thì sẽ không lo không có thời gian chơi những trò chơi nhỏ đó nữa.Không biết qua bao lâu, Ngô Sở trở mình ngồi dậy, lấy điện thoại ra, bật đèn pin trong điện thoại, dưới sự bảo vệ của Nghệ Bảo, chạy đi giải quyết nỗi buồn.

Chưa đợi hắn từ nhà xí bước ra, Tiểu Nguyệt Linh đã quay về, tay nhỏ cầm hai nắm mầm hành tỏi, từ xa đã kêu về phía nhà xí: "A Sở ca, có phải cái này không?"Kết thúc thời gian 'tồn xí', Ngô Sở vừa kéo dây lưng quần vừa bước ra từ nhà xí, nhìn mấy cây rau xanh trong tay Tiểu Nguyệt Linh, mỗi cây đều dài hơn một mét.

Hắn tiện tay cầm lấy ngửi mùi, gật đầu nói: "Chính là cái này rồi, đi thôi, chúng ta đi hấp chân gấu.""A Sở ca, muội còn chưa mang cái thực thù du kia về mà!""Đừng gấp!

Bây giờ mới là mùa xuân, thực thù du còn chưa mọc hạt ra, bây

giờ mang chúng về cũng chẳng có tác dụng gì.

Đợi đến mùa thu, chúng ta hãy từ từ thu thập nhé!"Thế là, hai người trong tiếng nhạc nhẹ nhàng, dưới ánh sáng của ngọn đuốc, bắt đầu xử lý chân gấu.

Chỉ là chân gấu khá to lớn, còn thô hơn cả người Ngô Sở.

Chậu sành hiển nhiên không thể chứa hết chúng, chỉ có thể cắt thành từng miếng nhỏ từ từ.Lúc này, Nghệ Bảo nói với Ngô Sở: "Chủ nhân, ta có cách làm cho chậu sành lớn hơn."Ngô Sở liếc xéo nó một cái: "Đừng có bày trò quỷ quái gì cho ta nhé, chẳng lẽ ngươi bây giờ còn học được Luyện Khí rồi sao?

Làm sao có thể chứ!" Ngô Sở bật cười.Bị Ngô Sở coi thường như vậy, Nghệ Bảo cũng không lấy làm phiền, nó rõ mồn một tính tình của Ngô Sở, sự coi thường như vậy tự nhiên không có ác ý.

Khi ở cùng những người quen thuộc, Ngô Sở luôn không thể kiểm soát được cái miệng của mình, có chuyện hay không có chuyện gì cũng 'đá xoáy' bạn bè vài câu, đó là một trong những sở thích của hắn.

Mấy người bạn thân thiết của hắn, đa số cũng có tính tình như vậy.Nghệ Bảo giơ ngón trỏ lên, một chuỗi phù văn kim sắc liền xuất hiện trong tay nó, như dây mây nhanh chóng vươn dài, lan tỏa trong không trung, rực rỡ huyễn ảo: "Khoảng thời gian này, ta đã phân tích những phù văn trên điện thoại.

Chuỗi phù văn này có sức mạnh pháp tắc lớn nhỏ như ý, chỉ cần chúng ta có thể lợi dụng sức mạnh pháp tắc này, là có thể làm cho chậu sành biến lớn." Tiểu Nguyệt Linh hai mắt tròn xoe, miệng nhỏ hơi hé, vẻ mặt ngây ngô không hiểu gì.Ngô Sở thì nhíu mày: "Vậy, ngươi có biết cách lợi dụng sức mạnh pháp tắc này không?""Biết chứ!

Ta bây giờ có thể làm điện thoại lớn nhỏ tùy ý mà!" Nghệ Bảo với vẻ mặt đắc ý 'ngươi không ngờ phải không', nhướn nhướn đôi lông mày nhỏ nhắn về phía Ngô Sở: "Đây chính là sức mạnh thượng thiên ban cho ta, ta sinh ra đã biết rồi, trước đây chỉ là chưa đi nghiên cứu mà thôi.""Ngươi biết sử dụng sức mạnh này, nhưng không có nghĩa là ngươi biết cách ban cho những thứ khác sức mạnh tương tự đó chứ!" Ngô Sở vẫn có chút không tin.Nghệ Bảo tự tin cười lên: "Vậy chủ nhân có muốn thử không?"Thấy nó tự tin như vậy, Ngô Sở vuốt cằm nhìn chiếc điện thoại trong tay, cảm thấy chiếc điện thoại đã thành tinh của mình, có lẽ thật sự là kim chỉ nam mà ông trời ban cho mình.

Thế là hắn nói: "Vậy ngươi mau giúp ta ban cho cái chậu sành này khả năng biến lớn đi!"Nghệ Bảo chớp chớp mắt to nhìn Ngô Sở, không thể tin được nói: "Chủ nhân, người sẽ không phải là muốn ta dùng công đức của chính ta để giúp người chứ!

Vậy thì ta không làm đâu..."Ngô Sở bất đắc dĩ nhìn nó, giang hai tay: "Nhưng ta cũng không biết làm sao điều động công đức trong cơ thể ta!

Ta thậm chí còn không cảm nhận được sự tồn tại của chúng, ngươi tin không?""..." Ta tin ngươi là quỷ ấy!

Nghệ Bảo có chút không nói nên lời, hậm hực chuẩn bị đình công."Thôi được, ta mượn của ngươi trước, đợi ngày nào ta biết cách vận dụng công đức rồi sẽ trả lại ngươi.

Ngươi là Công Đức Linh Bảo của ta, công đức chi lực của ta không cho ngươi, thì còn có thể cho ai nữa?"Nghe được lời này, Nghệ Bảo rõ ràng là rất vui, nhưng lại ra vẻ kiêu ngạo: "Ai mà biết được chứ!

Hừ!

Anh em ruột cũng phải rõ ràng sổ sách, phải tính lãi cho ta!"Ngô

Sở cạn lời, lườm nguýt: "Chúng ta là quan hệ gì chứ?

Của ta chẳng phải là của ngươi sao?

Với ta mà cũng khách sáo như vậy, còn nói là tiểu lão bà của ta nữa chứ!"Bên cạnh, Tiểu Nguyệt Linh hiếu kỳ hỏi: "A Sở ca, tiểu lão bà là gì vậy ạ?""Đạo lữ, Đạo lữ hiểu không?" Nghệ Bảo hai tay chống eo, thân mình hơi nghiêng về phía trước, ra vẻ mạnh mẽ tuyên bố chủ quyền của mình với Tiểu Nguyệt Linh, khiến Ngô Sở không biết nên nói gì cho phải.Tiểu Nguyệt Linh gãi gãi đầu nhỏ: "Đạo lữ tại sao lại gọi là tiểu lão bà ạ?""Ngươi sao mà lắm 'vì sao' thế?

Ngươi chỉ cần biết là được rồi." Nghệ Bảo khó chịu nói.Tiểu Nguyệt Linh tiếp tục không hiểu: "Nhưng Tiểu Nghệ Bảo ngươi chỉ là Linh Bảo Chân Linh mà!""..." Thấy Nghệ Bảo vẻ mặt sắp bùng nổ, Ngô Sở khẽ ho một tiếng: "Điểm chú ý của hai ngươi có phải lệch rồi không?

Chúng ta bây giờ đang thảo luận làm sao để cái chậu sành này biến lớn, đúng không?""Là nó chọc ta trước!" Nghệ Bảo hậm hực bay đến phía trên chậu sành, một chuỗi phù văn thần liên từ bàn chân nhỏ trần trụi của nó vươn ra, chìm vào trong chậu sành.

Công đức chi lực kim sắc như dòng chảy theo chuỗi phù văn này, lan tỏa trong chậu sành, rồi thẩm thấu vào.

Cả chiếc chậu sành vàng óng lập tức tràn ngập kim quang, chuỗi phù văn thần liên kia cùng mấy chuỗi phù văn vốn có đan xen vào nhau.

Một lúc lâu sau, kim quang mới tiêu tán.Chiếc chậu sành sau khi được Nghệ Bảo dùng công đức chi lực luyện chế lại một lần, dưới sự khống chế pháp lực của Tiểu Nguyệt Linh, quả nhiên đã có công năng biến lớn thu nhỏ.

Ngô Sở với vẻ mặt tán thưởng nhìn về phía Nghệ Bảo.

Nghệ Bảo hai tay chống eo, cái đầu nhỏ hơi ngẩng lên, thổi một lọn tóc vàng rủ trước trán, vẻ mặt ra chiều 'ta đây lợi hại lắm đó'.Thấy vậy, Ngô Sở vươn ngón tay xoa xoa, trực tiếp xoa rối mái tóc của nó: "Lợi hại quá Nghệ Bảo, ngươi vậy mà thật sự luyện chế thành công rồi đó!

Mau nói cho ta biết, ngươi còn có khả năng lợi hại nào nữa không?

Để ta thay ngươi vui mừng một chút.""Hắc hắc, muốn biết sao?

Không nói cho ngươi đâu!""..." Ngô Sở khẽ ho một tiếng, quay sang Tiểu Nguyệt Linh: "Nguyệt Linh, đun nước đi.

Đợi nước sôi thì cho móng gấu phía trước vào luộc một chút, loại bỏ máu bẩn, sau đó lột da..."Lớp da gấu trên móng gấu, Tiểu Nguyệt Linh trước đó chưa lột trực tiếp, nên lúc này cần phải làm sạch lông gấu trên móng, và lớp biểu bì ở phần đệm thịt lòng bàn chân.

Nghệ Bảo thấy vậy, không khỏi trừng mắt nhìn Ngô Sở, dường như đang nói: Đáng ghét, ngươi cứ hỏi tiếp đi!

Ngươi hỏi thêm một lần nữa, ta sẽ nói cho ngươi biết mà!

Đáng tiếc, Ngô Sở không muốn chiều cái thói xấu đó của nó, trực tiếp 'qua sông đoạn cầu'.Tiểu Nguyệt Linh hóa thân thành tiểu đầu bếp, bắt đầu dưới sự chỉ huy của Ngô Sở, thoăn thoắt xử lý cái chân gấu khổng lồ này.

Cái chân gấu to lớn ấy, trước mặt Tiểu Nguyệt Linh lại có vẻ nhẹ nhàng đến thế, hoàn toàn không hề nặng nề, bị nàng tùy ý lật qua lật lại.

Đợi xử lý sạch sẽ chân gấu xong, hắn lại bảo Tiểu Nguyệt Linh dùng dao thái trổ từng đường hoa dao đều đặn trên chân gấu, rồi nhét từng sợi gừng tươi vào những vết cắt này.

Chân gấu quá lớn, cần rất nhiều gừng tươi, Ngô Sở cũng không dám dùng gừng quá nhiều, tránh để sau này không tìm được gừng nữa.

Tiếp đó cho chân gấu vào nồi hấp, dưới đáy nồi lót mấy khúc tre chẻ đôi, có thể kê chân gấu lên."A Sở ca, như vậy là được rồi sao?""Còn sớm lắm!" Ngô Sở mỉm cười nói: "Trước tiên hấp chín chân gấu đã, lát nữa rồi phết mật ong lên bề mặt chân gấu.

Bây giờ có thể xử lý củ nhân sâm kia rồi.""Xử lý thế nào ạ?""Rửa sạch, thái lát.""Vậy chân gấu này phải hấp bao lâu ạ?""Bao lâu ư?

Ta cũng không rõ nữa!

Cái chân gấu này lớn như vậy..."Đợi nhân sâm được rửa sạch, hai người bèn ngồi đợi ở bếp.

Nhàn rỗi vô vị, hai người lại chơi cờ vây.

Cách chơi cờ vây, Ngô Sở đã nói cho Tiểu Nguyệt Linh rồi.

Đáng tiếc, thiên phú của Tiểu Nguyệt Linh trên con đường cờ vây thật sự có chút thảm hại, dễ dàng bị Ngô Sở đánh cho tan tác.

Vốn dĩ Ngô Sở đã cảm thấy trình độ cờ vây của mình có chút... dù sao thì khi chơi với Nghệ Bảo, hắn chưa từng thắng.

Nhưng trước mặt Tiểu Nguyệt Linh, Ngô Sở vẫn giữ vẻ phong thái cao nhân."A Sở ca, vẫn chưa được sao?" Nguyệt Linh nhìn chậu sành hỏi."Thịt chín chưa?""Vẫn chưa ạ!""Vậy thì tiếp tục thêm củi." Dù sao cũng là thực tài Hồng Hoang, tốn thời gian lâu hơn một chút, cũng là điều có thể lý giải được.Hơn ba giờ sau, cuối cùng cũng nhấc nồi, mùi hương thịt gấu đã có thể ngửi thấy.

Tiếp đó phết một lớp mật ong lên bề mặt chân gấu, cho vào chảo dầu chiên đến khi vàng óng."A Sở ca, tiếp theo thì sao ạ?""Để cái ống tre đó vào trong chậu sành, rồi cho chân gấu vào, thêm nước, nhét lát

sâm vào các khe dao trên bề mặt chân gấu, tiếp tục hấp...

Không có gia vị nào khác, cũng không có bột bắp, chúng ta chỉ có thể làm như vậy, đơn giản một chút thôi!

Phải biết rằng, gia vị tuy có thể dùng để điểm xuyết, nhưng thường thì những nguyên liệu cao cấp, chỉ cần phương pháp nấu nướng đơn giản nhất, là có thể chiết xuất được vị ngon trong nguyên liệu ra.

Chương 36

Đây là một kỹ năng cần có của một đầu bếp lợi hại.""Vâng vâng, lời dạy của A Sở ca, muội nhớ kỹ rồi!" Tiểu đầu bếp khiêm tốn tiếp thu, thái độ vô cùng nghiêm túc.Và sự ngây thơ này, cũng khiến Nghệ Bảo ở một bên lén lút bĩu môi: Tiểu Nguyệt Linh ngây thơ đáng yêu à!

Bị lừa gạt mà còn không tự biết!

Nghệ Bảo tự xưng thông minh lại không biết, Ngô Sở chính là thích cái loại ngây thơ đáng yêu này."Nào nào nào, chúng ta tiếp tục đại chiến ba trăm hiệp." Ngô Sở hô hoán 'kẻ chơi cờ tệ' Tiểu Nguyệt Linh, tiếp tục chiến đấu.

Không thể tìm thấy cảm giác thành tựu trên Nghệ Bảo, chỉ có thể dựa vào Tiểu Nguyệt Linh đáng yêu mà thôi!

Hai 'kẻ chơi cờ tệ'!

Nhìn hai người hăng hái, Nghệ Bảo chán nản lười biếng ở một bên liếc xéo.Không biết từ lúc nào, con sói con A Thu đã từ góc tường mon men đến bên cạnh họ, đôi mắt sói thỉnh thoảng liếc nhìn chiếc chậu sành, miệng chó há hốc, nước bọt không ngừng chảy.

Mùi hương đậm đà đã không thể bị kiềm chế, từ trong chậu sành bay ra.

Tiên Thiên Linh Khí trong hơi nước, như sương khói lượn lờ không tan trong chậu sành.

Trên mặt hồ xa xa, dâng lên tiếng 'hoa lạp' nhẹ nhàng, từng bóng đen lặng lẽ nhìn về phía này.

Nguyệt Linh quay đầu nhìn thoáng qua mặt hồ, rồi lại như không có chuyện gì xảy ra mà quay lại, chớp chớp mắt: "A Sở ca, có phải

gần được rồi không?

Có thể ăn rồi chứ!""Vậy thì ăn thôi!" Vì món chân gấu hấp này, hắn đã đợi mấy tiếng đồng hồ rồi.

Nhưng dù sao cũng là sinh vật Hồng Hoang, hơn nữa lại còn to lớn như vậy, khó hấp một chút cũng là điều bình thường.Tiểu Nguyệt Linh nghe vậy, tay nhỏ khẽ vung, nắp nồi mở ra, hương khí và linh vụ bốc lên nghi ngút, vị sâm của nhân sâm đã lấn át hương vị ban đầu của chân gấu."Tuy chỉ cho một đoạn nhân sâm nhỏ, nhưng hình như vẫn hơi cho nhiều rồi." Ngô Sở khẽ nhíu mày, rồi hơi lắc đầu: "Cũng không biết thân thể ta có chịu đựng được dược lực của củ nhân sâm này không, vẫn là ăn ít một chút thôi!""Chắc là không sao đâu, A Sở ca trước đây ăn cái linh chi kia cũng không gặp vấn đề gì mà!

Tuy củ nhân sâm này tốt hơn cái linh chi kia, nhưng thể chất của A Sở ca bây giờ cũng đã tốt hơn lúc trước nhiều rồi mà!" Nguyệt Linh chớp chớp mắt, vừa nói vừa múc một bát thịt chân gấu cho Ngô Sở: "Đúng rồi A Sở ca, thân thể người chỉ cần không ngừng ăn những thức ăn này, là có thể khôi phục như ban đầu sao?

Đến lúc đó pháp lực cũng có thể khôi phục sao?"Ngô Sở thì cầm muỗng múc một muỗng canh trong ống tre, nhẹ nhàng nếm một ngụm: "Chắc là tinh chất sâm đều chảy vào canh hết rồi." Rồi hắn hơi sững sờ: "Ngươi nói gì?

Khôi phục như ban đầu?""Phải đó!

A Sở ca yên tâm, muội không phải người nhiều chuyện, sẽ không nói lung tung đâu."Ngô Sở nghe vậy, không khỏi á khẩu thất tiếu: "Tiểu Nguyệt Linh hiểu lầm rồi, ta...""Vâng vâng, là muội hiểu lầm rồi, hi hi..." Hi hi cái đầu ngươi ấy!

Ngô Sở không khỏi vươn tay gõ đầu nàng một cái, biết nàng lại nghĩ linh tinh rồi.Đũa nhẹ nhàng gắp vào trong chân gấu, thịt mềm

mại, sảng khoái, nhìn qua dường như còn có chút dai dai (Q-đạn).

Đây là điều Ngô Sở trước đây chưa từng nghĩ tới, hắn cứ tưởng chân gấu này cũng giống như những loại thịt gấu khác!

Dù sao đối với hắn mà nói, thứ này chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Nhẹ nhàng cắn một miếng, vào miệng không nói tan chảy ngay, cũng gần như vậy, vị sâm đã che đi mùi tanh có thể có của chân gấu, khiến Ngô Sở không khỏi híp mắt ngẩng đầu lên, khẽ thở ra một hơi, vẻ mặt tận hưởng: Đây đúng là sự hưởng thụ tột cùng!

Tiểu Nguyệt Linh cũng làm theo Ngô Sở, híp mắt thành vầng trăng khuyết, trong lòng không khỏi cảm thán: Hóa ra chân gấu còn có thể chế biến như thế này, trước đây... thật sự là đã phí phạm của trời rồi! Đối với mọi thứ tốt đẹp, người ta thường dễ dàng chìm đắm vào đó mà không thể thoát ra được.

Giống như khi đối diện với món mỹ vị cực phẩm của trời đất chưa từng được thưởng thức này, Ngô Sở cuối cùng cũng vẫn không kìm được lòng tham ăn.

Vốn dĩ chỉ nghĩ ăn một chút rồi dừng, tránh cho mình bổ hư quá mức, nhưng theo sự thưởng thức đến mục rữa mà sự hưởng thụ tột cùng này mang lại, bất tri bất giác, hắn đã ăn nhiều quá.Trong thiên địa bao la này, bên cạnh một sơn cốc nhỏ ngập tràn hương hoa, đống lửa hồng cam khẽ lay động trong gió hồ se lạnh, như mỹ nhân đang làm duyên.

Trong ánh sáng của đống lửa, một lớn một nhỏ hai người, cùng với một con chó con nhỏ, đang lặng lẽ thưởng thức món ngon mà họ chưa từng nếm qua, tốc độ ăn cực kỳ kinh người.

Nếu không phải Tiểu Nguyệt Linh muốn giữ hình tượng một chút, phỏng chừng một miếng là nàng đã có thể nuốt chửng cả cái chân gấu

này rồi.

Thế nhưng, dù nàng cố tình kiềm chế, phần lớn cái chân gấu cuối cùng cũng đã vào miệng nàng.Nói chung, Ngô Sở tuy ăn không nhiều, nhưng so với lượng ăn của bản thân hắn, quả thật là hắn đã ăn quá no, bụng nhỏ trương lên, có chút khó chịu.

Và điều khiến hắn càng khó chịu hơn, là có cảm giác như uống say rượu, đầu nặng chân nhẹ, cả người nhẹ bẫng, còn có chút choáng váng.

Hắn cũng không biết đây rốt cuộc là triệu chứng gì, chỉ nghĩ mau chóng vào nhà nằm nghỉ một lát, kẻo lát nữa lại nôn ra.

Đó toàn là thiên tài địa bảo, nôn ra chẳng phải phí hoài sao!

Hắn chính là một người trân quý lương thực mà.

Nhưng điều hắn không biết là, lúc này mặt hắn đỏ bừng, quả thật như uống say rượu, trán đã lấm tấm một lớp mồ hôi nhỏ, toàn thân nóng rực khó chịu, trong cơ thể dường như có một đốm lửa hoang đang bùng cháy, lan rộng, dần có thế 'liệu nguyên' (bùng cháy khắp đồng cỏ), khiến cả người hắn cũng theo đó mà nóng ran lên.

Nghệ Bảo thấy vậy, khóe miệng giật giật, luôn cảm thấy trạng thái hiện tại của Ngô Sở, giống như con heo ăn nhầm thuốc nào đó, cần phải xả hơi một chút mới có thể trở lại bình thường."Hắn như vậy, không sao chứ?" Nhịn một hồi lâu, Nghệ Bảo cuối cùng vẫn hỏi Tiểu Nguyệt Linh.Tiểu Nguyệt Linh có chút nghi hoặc nhìn Nghệ Bảo một cái: "Nghệ Bảo chưa từng thấy tình huống này sao?""Ta..." Nghệ Bảo vốn định nói 'Ta sao lại không hiểu, chẳng phải là cái đó... sao?', nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn nhịn được, bây giờ không phải lúc đùa giỡn."Cái này rất rõ ràng là do linh khí trong cơ thể A Sở ca quá thịnh, nhất thời không tiêu hóa hết được mà thành đó nha!

Lúc trước muội nuốt viên Tử Ngọc Linh Văn Nại kia, cũng từng trải qua rồi mà!

Nghệ Bảo yên tâm đi!

Chút linh khí quá thịnh này, vẫn không thể gây tổn hại cho A Sở ca, nghỉ ngơi một chút là được rồi."Nghệ Bảo 'ngô' một tiếng, bay vào trong nhà, kiểm tra tình trạng của Ngô Sở, chuẩn bị ghi lại các loại số liệu cơ bản về trạng thái này của Ngô Sở, để sau này từ từ đối chiếu phân tích.

Nhưng những số liệu này cũng chỉ là một số số liệu cơ bản, ví dụ như nhịp tim, mạch đập.

Thực sự bảo nó kiểm tra huyết áp, đường huyết, nồng độ linh khí, chỉ số pháp lực v.v. trong cơ thể Ngô Sở, nó cũng không đo được, trừ phi rút máu của Ngô Sở để phân tích mẫu.

Nhưng hiển nhiên, nó không có công cụ phân tích như vậy, cũng không có ý tưởng đó.

Lúc này Ngô Sở, mặc áo thun cộc tay, có thể thấy rõ, sau khoảng thời gian này thể chất không ngừng được cải thiện, cùng với sự rèn luyện có ý thức không ngừng của hắn, đường nét cơ bắp trên người hắn đã trở nên vô cùng rõ ràng, bắp tay, khuỷu tay đã to khỏe hơn không ít.

Nếu nói trước đây hắn vẫn là một 'trạch nam' hơi béo phì, thì bây giờ đã có chút dáng dấp của một 'nam thần' rồi.

Chỉ là vị 'nam thần' này, bây giờ lại mặt đỏ bừng, híp mắt, như uống say vật vờ tựa vào đầu giường thở hổn hển.

Từng sợi khí trắng theo hơi thở của hắn, từ miệng mũi phun ra, rồi lại lượn lờ không tan quanh cơ thể hắn, nhìn qua cứ như thể vì cơ thể nóng ran, mà nước trong cơ thể bị bốc hơi ra ngoài vậy.

Nhưng thực ra, đó là linh khí nồng đậm hóa thành hình thái sương mù.

Tuy nhìn như đang ngủ, nhưng thực ra tinh thần hắn lại vô cùng phấn chấn.

Đầu óc tuy có chút choáng váng, nhưng tư duy của hắn lại cực kỳ hoạt bát, chỉ là tư duy hoạt bát này lại rõ ràng có chút nhảy vọt.

Dưới tư duy nhảy vọt, việc nghĩ sự tình chắc chắn sẽ không liền mạch, do đó các loại hình ảnh trong não hải của hắn cứ lướt qua như cưỡi ngựa xem hoa.Không biết đã qua bao lâu, thị giác của Ngô Sở đột nhiên thay đổi...

Rất nhanh, hắn phát hiện đây không phải là thị giác mà mắt thịt có thể nhìn thấy, bởi vì hắn biết mình đang nhắm mắt, nhưng trong não hải của hắn, lại xuất hiện một số hình ảnh không giống nhau.

Theo những hình ảnh này đi tìm đáp án, rồi một thế giới mới lạ và xa lạ dần xuất hiện trước mắt hắn.

Trong thế giới xa lạ này, mọi thứ đều đỏ rực, những ngọn đại sơn đỏ sừng sững, những con đại hà đỏ cuồn cuộn không ngừng.

Giữa những đại sơn đỏ rực này còn có từng con đường mòn ngoằn ngoèo rực rỡ sắc màu, và trên những con đường mòn này, còn có từng chốt chặn như những nút thắt, dường như đang cản trở sự tiếp nối của chúng...

Dọc theo con đường mòn đi tới, có thể thấy một vùng biển sương mù rực rỡ sắc màu.

Trong biển sương mù đó, các loại màu sắc dường như lẫn lộn vào nhau, nhưng lại dường như phân biệt rõ ràng.

Chương 37

Rời khỏi biển sương mù, dọc theo con đại hà đỏ cuồn cuộn không ngừng mà ngược dòng lên, cuối cùng đến trước một khối cự thạch đỏ rực đang nhảy múa...

Khoảnh khắc này, Ngô Sở cuối cùng cũng phản ứng kịp, thế giới mình đang thấy là gì.

Hắn cứ như một đứa bé hiếu kỳ vừa có đồ chơi mới, không ngừng khám phá thế giới kỳ lạ này.Mãi lâu sau, hắn mới nghĩ ra, mình hiện tại cần làm gì.

Sau mấy lần tìm kiếm, thị giác của hắn đến một vùng thiên địa trắng xóa.

Trong vùng thiên địa trắng xóa này, tràn ngập sương mù trắng xóa, và những sương mù trắng xóa này, đang tiêu tán ra bốn phương tám hướng, dường như vùng thiên địa này như một cái sàng vậy.

Trong số những sương mù tiêu tán này, chỉ có một phần nhỏ được những đại sơn đỏ xung quanh hấp thu, lặng lẽ bồi đắp cho sơn thể to lớn hơn, nhưng phần lớn tuyệt đối vẫn theo các khe núi mà thoát đi.

Nhìn tất cả những điều này, Ngô Sở khẽ thở dài, rồi dùng phương thức ngu xuẩn nhất, kéo những sương mù trắng xóa này theo các khe núi nhỏ, đổ vào vùng biển sương mù rực rỡ sắc màu kia.

Theo những sương mù trắng xóa này được kéo vào vùng biển ấy, sương mù rực rỡ sắc màu liền theo đó mà dâng trào, bao bọc những sương mù trắng xóa này, rồi nuốt chửng.

Sương mù rực rỡ sắc màu vừa nuốt chửng, vừa lại vươn ra một làn sóng sương mù, tiến về phía con đường mòn gần nhất, cuối cùng

xông kích trong con đường mòn này.

Theo làn sóng sương mù không ngừng xông kích, con đường mòn dần dần được mở rộng, cho đến khi chạm vào một chốt chặn, làn sóng sương mù bắt đầu cuồn cuộn, như sóng dữ vỗ bờ, không ngừng va đập vào chốt chặn.

Không biết đã xông kích bao lâu, cuối cùng, chốt chặn vững chắc không động đậy, dưới làn sóng sương mù cuồn cuộn cuối cùng cũng sụp đổ, làn sóng sương mù mang theo khí thế ngút trời, tiến vào đoạn đường mòn tiếp theo.Dưới sự 'như pháp pháo chế', Ngô Sở được Nghệ Bảo đỡ nằm xuống, dần dần bắt đầu tu hành bằng phương thức nguyên thủy nhất.

Không có pháp tu hành cụ thể, chính là lấy thần niệm làm động lực, thúc đẩy pháp lực trong cơ thể, không ngừng mở rộng kinh mạch trong cơ thể, dùng phương pháp bao bọc thôn phệ, thay thế cho việc luyện hóa linh khí.

Tuy rằng phương pháp này có chút quá ngu ngốc và nguyên thủy, nhưng đối với Ngô Sở trước đây không biết làm sao tu hành mà nói, đây đã là một tiến bộ vô cùng to lớn rồi.

Sao đổi vật dời, trăng lặn sao chìm, lại chẳng thấy mặt trời mọc lên.

Bầu trời một mảnh xám xịt mịt mờ, có chút áp lực, tựa hồ muốn đổ mưa, ngay cả chim non dậy sớm, tiếng hót cũng dường như có vẻ uể oải, thiếu sức sống.

Nhưng dù sao đi nữa, đêm dài đằng đẵng này cuối cùng cũng đã qua.

Sương sớm trong vắt lấp lánh đọng trên cánh hoa, hoặc lá cỏ, lay động trong gió sớm, có vài giọt dường như không chịu nổi sự xâm

nhiễu này, chậm rãi lẩn tránh, cuối cùng tụ thành chuỗi, nhanh chóng rơi xuống đất, trở về với vòng tay của đất mẹ.

Côn trùng ẩn mình trong khóm hoa kêu râm ran, tựa hồ cũng có chút nôn nóng, bươm bướm bay lượn dường như cũng không tìm được đóa tiên hoa ưng ý để đậu lại, cứ đậu xuống rồi lại bay lên.

Bên ruộng hoa, gà rừng cũng đang kêu cục cục theo, sói con tể ưỡn cổ, gầm gừ "oa ô oa ô" cảnh cáo chúng, dường như muốn chúng nhanh chóng im miệng, gọi mấy tiếng, nó lại quay về trước cửa nhà gỗ, nhìn vào bên trong.Trong căn nhà gỗ nhỏ, Ngô Sở uể oải tỉnh dậy, mở mắt ra nhìn quanh, phát hiện thế giới trong mắt mình trở nên rõ ràng hơn nhiều, ngay cả những cây gỗ khô nằm ngang trên nóc nhà, những vết nứt nhỏ li ti trên bề mặt cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Ta chớp chớp mắt, thở ra một hơi, chống tay ngồi dậy, kết quả thân thể không khỏi lắc lư một cái, suýt nữa thì văng sang một bên khác.

Ta không khỏi cúi đầu nhìn đôi tay mình, cảm giác sức mạnh của đôi tay sau giấc ngủ này đã tăng lên rất nhiều.

Kết quả là ta nhìn thấy một đôi tay to xám xịt hoàn toàn bị tro bụi bao phủ.

Ta nhìn lại quần áo trên người mình, cũng tương tự như vậy.

Ngoảnh đầu nhìn ra ngoài, bên ngoài đã không còn là màn đêm nữa, ta ngẩn ra, nhớ lại lúc trước khi ngủ, ta vẫn còn cùng Nguyệt Linh ăn hết cái bàn tay gấu kia, khi đó, màn đêm mới vừa buông xuống không lâu, mà bây giờ lại đã kết thúc rồi.

Khẽ tính toán một chút, Ngô Sở liền biết, nếu tính theo thời gian Địa Cầu, giấc ngủ này của mình đã kéo dài "hơn một tháng" rồi, trách không được trên người đầy tro bụi.Ta không khỏi thầm cảm khái, đột

nhiên nhớ lại thế giới mới mà mình đã phát hiện sau khi ngủ say lúc đó.

Thế là, ta lại nhắm mắt lại, tâm thần khẽ động, cái thế giới mới mẻ dần hiện ra với sắc đỏ như máu kia lại xuất hiện trước 'mắt' ta.

Đây là, Nội Thị?!

Ngô Sở bỗng nhiên mở to hai mắt, nhe răng ra, lộ ra hàm răng trắng bóng.

Ta có thể khẳng định, đây chính là Nội Thị!

Mà những việc ta đã làm trong "hơn một tháng" qua, chính là tu hành, tuy rằng phương thức tu hành cực kỳ nguyên thủy, hiệu suất cũng không cao, nhưng đó chính là tu hành.

Ta chống tay trên giường, bật dậy, muốn thể hiện niềm vui trong lòng, kết quả còn chưa kịp hoàn hồn, đầu đã đập vào nóc nhà mình.

Hai cây gỗ khô trên nóc nhà trực tiếp bị ta đụng gãy, bốn đoạn gỗ khô rơi xuống. "Có chuyện gì vậy?

Có chuyện gì vậy?" Bóng dáng Tiểu Nguyệt Linh lập tức xuất hiện ngoài cửa nhà, khó hiểu nhìn bốn đoạn gỗ khô vừa rơi xuống, cùng với Ngô Sở đang xoa đầu nghiến răng, "A Sở ca tỉnh rồi!

Sao nóc nhà lại sập vậy?" Lúc này, Nghệ Bảo vừa mới lười biếng rúc vào điện thoại không lâu, cũng nhảy ra chỉ vào Ngô Sở cười đến nỗi rung rinh cành lá, bộ dạng vô tư vô lo, chẳng biết lớn bé gì cả.

Ngô Sở vừa xoa đầu vừa xua tay, "Không sao không sao, chỉ là không khống chế được khí lực thôi!" Tiểu Nguyệt Linh nhìn Ngô Sở từ trên xuống dưới, che miệng khẽ cười, nàng biết Ngô Sở đây là sức mạnh mất kiểm soát.

Nhưng trong lòng nàng lại có chút nghi hoặc, chẳng phải là khôi

phục sức mạnh sao?

Chẳng lẽ A Sở ca đến cả phương pháp khống chế sức mạnh cũng đã quên rồi sao?

Cái loại 'bệnh thông thường' kia đáng sợ đến vậy ư?Nghe vậy, Ngô Sở "ha ha" cười một tiếng, chuẩn bị ra ngoài đi vệ sinh, rồi tắm rửa, tiện thể giặt luôn quần áo trên người, nhưng vừa mới cất bước, thân thể đã lao về phía trước.

May mà có Tiểu Nguyệt Linh ở đó, một bàn tay nhỏ vung lên, liền đỡ lấy thân thể Ngô Sở, "A Sở ca cẩn thận, xem ra A Sở ca vẫn chưa quen với sức mạnh đột nhiên tăng thêm này, lát nữa cảm nhận kỹ một chút là có thể thích nghi được thôi, không sao đâu.

A Sở ca muốn đi đâu?

Ngô sẽ giúp huynh!" Không nghĩ ra được, nàng đành tiếp tục coi Ngô Sở là một 'người bình thường'.

Đồ nịnh hót!

Nhìn thấy bộ dạng chu đáo này của Tiểu Nguyệt Linh, Nghệ Bảo không khỏi thầm mắng, bực bội rụt về điện thoại, dáng vẻ "mắt không thấy tâm không phiền". "Ta phải đi nhà xí trước..." Ngô Sở đã có thể cảm nhận được bụng hơi đau, đoán chừng trong bụng có rất nhiều tạp chất cần bài tiết, ta không khỏi nghiến răng một cái.Dưới sự giúp đỡ của Tiểu Nguyệt Linh, Ngô Sở đến nhà xí, cẩn thận vịn vào vách gỗ nhà xí, ngồi xuống bồn cầu...

Sau khi xong, lại dưới sự giúp đỡ của Tiểu Nguyệt Linh, đến bể tắm để tắm rửa, và nhờ Tiểu Nguyệt Linh giúp ta cởi quần áo, ta sợ mình làm rách quần áo.

Cùng với việc từng lớp bụi bẩn trên người được kỳ cọ trôi đi, Ngô Sở phát hiện làn da trên người mình trở nên mịn màng hơn, và cũng

dẻo dai hơn, đường nét cơ bắp càng khiến ta vô cùng ưng ý.

Đây chính là thứ mà ta từng tưởng tượng, nhưng vẫn luôn lười biếng không đi luyện tập.

Tắm xong, dùng lá cỏ quấn quanh nửa thân dưới của mình, Ngô Sở chuẩn bị giặt rửa những bộ quần áo kia, nhưng nghĩ đi nghĩ lại lại có chút không dám ra tay, sợ không cẩn thận làm rách quần áo.

Hơn nữa, không có chất tẩy rửa, đoán chừng cũng rất khó giặt sạch. "Xem ra phải chế tạo chút xà phòng rồi." Ngô Sở nhìn quần áo không có mùi hôi, thầm nghĩ trong lòng.Quấn lá cỏ, Ngô Sở bò ra khỏi bể tắm, siết chặt nắm đấm, nhìn bãi cỏ bên cạnh, một quyền dồn sức đấm xuống đất, ta muốn thử sức mạnh của mình.

Kết quả một quyền này giáng xuống, cả cánh tay ta hầu như sắp cắm sâu vào đất rồi.

Ngô Sở ngẩn ra, lặng lẽ rút tay lên, đứng dậy.

Nghĩ nghĩ, lại dồn sức nhảy lên, cú nhảy này, ta đã bị độ cao bật nhảy của chính mình làm cho giật mình.

Mọi thứ xung quanh thung lũng đều thu vào đáy mắt ta, ta cũng không biết mình nhảy cao bao nhiêu, chỉ cảm thấy mười mấy mét chắc là có thể.

Chương 38

Độ cao này có hơi khoa trương, ta không có thước đo, cũng không nói chắc được.

Nhưng có một điều có thể khẳng định là, ta thật sự đã không còn như trước nữa rồi.

Mặc dù khi rơi xuống, ta không giữ được thăng bằng nên ngã một cái, nhưng Ngô Sở vẫn không nhịn được mà cười lớn "ha ha".

Tuy nói chỉ với chút bản lĩnh này, không thể sánh vai với những cường giả trong thế giới này, chẳng có gì đáng tự đắc, nhưng đối với ta, một người từng là người bình thường, ta cảm thấy mình đã là một siêu nhân nhỏ rồi.

Ta vừa cười vừa reo hò, không ngừng bò dậy từ mặt đất, không ngừng nhảy nhót, dù có ngã sấp mặt, ta cũng chẳng tức giận, bò dậy tiếp tục chạy nhảy, động tác vụng về như một đứa trẻ vừa mới học chạy học nhảy, vấp vướng cũng vui vẻ vô cùng.

Nguyệt Linh ở xa lặng lẽ nhìn những hành động này của ta, kết quả nhìn mãi rồi lại xấu hổ che mặt nhỏ của mình lại, nhưng qua kẽ ngón tay nhỏ, lại có một đôi mắt tinh nghịch đầy vẻ tò mò: Thân thể của A Sở ca sao lại như vậy chứ?

Thật là kỳ quái nha!

Hóa ra, chiếc lá cỏ Ngô Sở quấn dưới thân đã đột nhiên rơi xuống.Sau khi trút bỏ một phen niềm vui trong lòng, Ngô Sở liền phát hiện phương thức này có ích rất lớn đối với việc mình nắm giữ sự cân bằng và sử dụng sức mạnh của cơ thể, thế là liền tiếp tục dùng phương thức này để thích nghi với sức mạnh đột ngột tăng lên của mình.

Dùng mấy tiếng đồng hồ, sau khi đi lại không còn vấp ngã, Ngô Sở liền chạy về chế tạo xà phòng.

Chế tạo xà phòng theo phương pháp thủ công không hề khó, vì điều kiện hạn chế, ta chỉ có thể dùng phương pháp thêm dung dịch kiềm thực vật vào dầu nóng để chiết xuất, đây cũng là phương pháp tiện lợi nhất.Đúng lúc Nguyệt Linh đang tò mò, đi theo Ngô Sở chế tạo xà phòng, Nghệ Bảo cũng nhảy ra, đòi cùng tham gia, và chiết xuất phương pháp chế tạo xà phòng mà Ngô Sở từng xem qua từ ký ức của Ngô Sở, trình bày trên điện thoại.

Dựa theo những tư liệu này, Ngô Sở và các nàng chế tạo xà phòng càng thêm tiện lợi.Đúng lúc bọn họ đang dựa vào tư liệu chuẩn bị chế tạo xà phòng, con thủ lĩnh Thanh Lang của Nguyệt Lang tộc, cắp một con dã thú thân hình dài hai ba mét, đi về phía bọn họ.

Ở nơi cách bọn họ mấy chục mét, Thanh Lang đặt dã thú xuống, ngẩng đầu gầm gừ một tiếng về phía bọn họ, rồi quay người rời đi.

Ngô Sở nhìn về phía Nguyệt Linh, "Nó nói gì vậy?

Chủ động tặng chúng ta con mồi à?" Tiểu Nguyệt Linh nhìn sói con tể, rồi gật đầu, "A Thu nói, đây là một trong những lễ vật mà tộc bọn chúng tặng để cảm tạ ơn cứu mạng của A Sở ca, sau này còn có nữa!" Cách mấy chục mét, con dã thú bị cắn đứt cổ kia, trông hơi giống lợn rừng, toàn thân xanh đen, bên cạnh cái mõm dài có bốn chiếc răng nanh cong vút.

Ngô Sở nhìn con lợn rừng bị Thanh Lang cắn đứt cổ, có chút chê bai, nếu những con cự lang này mang theo virus bệnh dại, vậy thì phải làm sao đây? "A Sở ca, chúng ta có lấy không?" "Lấy chứ!

Đồ ăn tự dâng đến tận cửa, sao lại không lấy!" Ngô Sở đột nhiên nghĩ đến, đây có thể là thần thú Đương Khang của thế giới Hồng Hoang, tương truyền thú này là thụy thú, nếu xuất hiện ở đâu, nơi đó

năm đó tất sẽ được mùa ngũ cốc bội thu.

Bất quá hình như cũng không nói loại thần thú này có ngon hay không, hôm nay đúng là có thể tự mình thử một chút.

Còn về loại virus bệnh dại có thể tồn tại kia, ta liền trực tiếp bỏ qua, dù sao thì loại virus này, dưới nhiệt độ cao, cũng có thể tiêu trừ được mà! "Nguyệt Linh có biết loại dã thú này tên là gì không?" Kết quả Nghệ Bảo liền giành lời đáp: "Đây hẳn là thụy thú Đương Khang đấy!" Nguyệt Linh có chút kỳ quái nhìn Nghệ Bảo, "Thụy thú?

Vì sao Nghệ Bảo lại nói thú này là thụy thú chứ?

Ngô lại cảm thấy, thú này chính là tai họa đấy!" "Ách!

Vì sao lại nói như vậy?" Ngô Sở không hiểu, Nghệ Bảo cũng tương tự không hiểu, nó cảm thấy lượng kiến thức trong kho tri thức của mình khẳng định sẽ không sai, cái đồ ngốc nhỏ này chắc chắn là đang hát trái lời với mình.

Bất quá Nghệ Bảo thông minh quyết định tạm thời án binh bất động, trước tiên quan sát tình hình địch đã rồi nói sau.

Nguyệt Linh lắc đầu nói: "Tiếng kêu của thú này quả thực có chút giống tiếng 'Đương Khang', nó có một loại thần thông, có thể dễ dàng tìm thấy nơi linh khí nồng đậm, linh thực vật sinh trưởng tươi tốt sum suê.

Có thể nói, nơi nào bảo bối mọc tốt, vật này liền có thể tìm tới nơi đó.

Ở Tử Ngọc Sơn này, bản lĩnh tìm kiếm linh thực vật của thú này, có thể nói là đỉnh cao nhất trong vạn thú." "..." Ngô Sở và Nghệ Bảo nghe xong, không khỏi nhìn nhau.

Tuy có chút điên rồ, nhưng nghĩ lại hình như cũng không phải không có lý, những con lợn rừng ở đời sau khi phá hoại mùa màng,

con nào con nấy đều là tay thiện xạ.

Theo lý mà nói, tổ tông của chúng, không lẽ lại là một con lợn tốt chẳng hề động đến mùa màng sao!

Vì thú này có thần thông như vậy, chẳng phải là nó xuất hiện ở đâu, nơi đó liền là năm được mùa sao!

Cái này rõ ràng là, nơi nào được mùa, tên này liền chạy đến đó gây tai họa thì có! "A Sở ca, thú này có ngon không?" "Ngươi trước đây chưa từng ăn sao?

Nó trông có vẻ khá ngon mà!" Nguyệt Linh lắc đầu, "Tuy đã từng ăn, nhưng thức ăn sống và thức ăn chín, mùi vị nhất định khác nhau." "Thôi được rồi, chúng ta cứ chế tạo xà phòng trước đi!" Ngô Sở lắc đầu, "Nguyệt Lang tộc đó trước đây mượn thế của ta để giữ mạng, bây giờ dùng cái này để báo đáp, cũng là lẽ đương nhiên, kệ chúng đi."Ba người dùng mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng đã có được một mẻ xà phòng.

Tuy nhiên, điều khiến Nghệ Bảo có chút buồn bực là, tuy bọn họ đã chế tạo ra vật phẩm mới, nhưng Thiên Đạo lão gia dường như không hề cảm kích, cũng không ban xuống công đức cho bọn họ.

Tiểu Nguyệt Linh thấy vậy, ngược lại nhẹ nhàng thở ra một hơi, cảm thấy như vậy mới là bình thường, nếu công đức mà dễ dàng đạt được như thế, chẳng phải quá rẻ mạt sao?

Ngô Sở phỏng đoán, có lẽ ở Hồng Hoang này, đã có người vô tình chế tạo ra thứ này từ lâu rồi, chỉ là bọn họ không hiểu hóa học, nên không để ý, cũng không lưu truyền thứ này xuống.

Đương nhiên, cũng có thể là bản thân tự nhiên, đã vô tình xuất hiện phản ứng tạo hóa tương tự như vậy từ trước.Dù sao đi nữa, có xà phòng xong, việc vệ sinh trở nên đơn giản hơn nhiều.

Ngô Sở lại chạy đến bể tắm để tắm rửa, và dùng xà phòng gội sạch mái tóc bết dầu mấy lần, khiến mình sảng khoái tinh thần.

Bất quá, ngửi mùi xà phòng, Ngô Sở cảm thấy, lát nữa có thể lấy một ít cánh hoa, chế tạo chút hương liệu.

Sau đó, ta lại nhờ Tiểu Nguyệt Linh giúp ta giặt quần áo, còn mình thì đi giặt da gấu.

Giặt quần áo cần khống chế sức mạnh, điểm này Tiểu Nguyệt Linh tự nhiên có thể khống chế được.

Còn giặt da gấu thì dùng sức kỳ cọ thế nào cũng không sao, dù sao với sức mạnh của ta, cũng không thể kỳ rách da gấu được.

Có Tiểu Nguyệt Linh, vị pháp sư khống thủy nhỏ này ở đây, Ngô Sở rất nhanh lại mặc lên bộ quần áo thoang thoảng mùi xà phòng.

Ngay cả những tấm da gấu kia, cũng đều có thể trực tiếp lấy làm chăn đắp.

Mặc dù phương pháp xử lý da gấu có chút nguyên thủy, có chút tùy tiện, nhưng Ngô Sở rốt cuộc không phải người chuyên nghiệp, cũng chưa từng làm công việc liên quan đến lĩnh vực này, miễn cưỡng dùng được là tốt rồi.

Trải da gấu lên giường lớn, một tấm dùng làm thảm lông, một tấm làm chăn, nằm trên tấm da gấu mềm mại, Ngô Sở nghĩ đến một từ —— sung sướng!

Thấy Ngô Sở đang thoải mái lăn lộn trên da gấu, Tiểu Nguyệt Linh liền nói: "Sức mạnh của A Sở ca đã tăng cường không ít, hay là, đi thử xem có thể đem con Thanh Long kia..." Tiểu Nguyệt Linh dùng đôi mắt to tròn long lanh nhìn Ngô Sở, lời còn chưa nói hết, liền không nhịn được liếm môi.

Ngô Sở thấy vậy, suýt bật cười, "Ta thì không ngại Đồ Long, bất

quá, ta sợ với sức mạnh hiện tại của ta, ngay cả Linh Tố kiếm của muội cũng không nhấc lên nổi." "Hay là, A Sở ca thử trước đi." "Cũng được, kiếm đâu!" Tiểu Nguyệt Linh lấy ra cây đoản kiếm màu trắng kia, cầm lấy bao kiếm, đưa cho Ngô Sở.

Ngô Sở vươn hai tay, đứng tấn trung bình, vươn tay đỡ lấy... "Xin lỗi!

Làm phiền rồi!" Ngô Sở mặt đỏ bừng đành miễn cưỡng từ bỏ việc thử kiếm.

Nghệ Bảo thấy vậy, ôm bụng nhỏ, trên không trung cười đến nỗi ngả nghiêng, bộ dạng khoa trương, có chút đáng ăn đòn, khiến Ngô Sở rất muốn tóm lấy nó, đánh cho một trận vào mông nhỏ.

Nguyệt Linh thì không cười, nhưng vẻ mặt tiếc nuối kia cũng khiến Ngô Sở rất bị tổn thương.

Ban đầu ta còn tưởng mình bây giờ đã là một siêu nhân nhỏ rồi chứ!

Kết quả vừa thử mới biết, mình vẫn là một kẻ vô dụng đến ngay cả một thanh kiếm cũng không nhấc lên nổi.

Chương 39

Thấy vẻ mặt cười khổ của Ngô Sở, Nguyệt Linh thu lại vẻ mặt, chuyển sang nói: "A Sở ca, đã vậy thì bàn tay gấu hầm nhân sâm có thể tăng cường sức mạnh của huynh, vậy chúng ta lại hầm bàn tay gấu đi!

Đoán chừng đợi huynh ăn xong củ nhân sâm này và số bàn tay gấu còn lại, liền có thể vung kiếm Đồ Long kia rồi!

Đến lúc đó..." Tiểu Nguyệt Linh nói, lại không tự chủ liếm môi.

Có thể thấy, cô bé này đối với việc ăn thịt con Thanh Long kia, mang theo chấp niệm lớn đến nhường nào, sấm xuân rền vang, gió cuốn hồ phẳng, mưa rơi tầm tã như tơ, cuối cùng giao dệt cả trời đất thành một mảnh hỗn độn.

Sương mù lượn lờ trong làn mưa, khiến thiên địa càng thêm mờ ảo.

Tiếng côn trùng kêu, tiếng chim hót, tiếng thú gầm... tất cả âm thanh, dường như vào khoảnh khắc này đều biến mất, chỉ còn lại tiếng mưa rơi tí tách đánh vào vạn vật và tiếng sấm xuân ầm ầm.

Bên ruộng hoa, mấy con gà rừng trú dưới mái hiên của chuồng gà, rũ đầu, ngây ngốc nhìn thế giới trong mưa, thỉnh thoảng trong cổ họng phát ra tiếng cục cục dường như bất mãn.

Sói con tể nằm bên cửa gỗ, ngây ngốc nhìn mặt hồ phía trước.

Mặt hồ dưới sự va đập của làn mưa, gợn lên từng vòng, từng vòng sóng gợn nhỏ, có chút hỗn loạn không quy luật.

Trước nhà gỗ, một luồng lực lượng vô hình bao phủ phía trên, làn mưa vô cớ xâm nhập dưới sự ngăn cản của sức mạnh vô hình này,

cũng đành bất lực hóa thành từng dòng nhỏ, vẽ ra từng đường vòng cung trên không trung, vô lực trượt xuống tứ phía.Trên bếp đất đặt một nồi sứ, hơi nước từ mép vung nồi phun ra, xen lẫn hương nhân sâm thoang thoảng và mùi thịt.

Trong bếp lửa đang cháy củi, thỉnh thoảng truyền đến một hai tiếng tí tách.

Bên cạnh bếp đất, đặt một chiếc bàn gỗ như bàn cờ bằng ngọc thạch màu tím, trên bàn cờ bày quân cờ đen trắng, một bóng dáng nhỏ mặc trang phục đầu bếp, nằm úp bên cạnh bàn cờ, hai chân nhỏ móc vào nhau, một tay chống cằm, một tay cầm quân cờ trắng khẽ cắn, hai hàng lông mày như hai con tằm nhỏ chậm rãi nhúc nhích. "Vẫn chưa nghĩ xong sao!

Nghĩ nữa là trời tối mất rồi." Thanh niên tóc rối cầm quân cờ đen nhướn mày cười nói, trên vai hắn, còn đứng một tiểu nhân thân hình nhỏ nhắn, lúc này đang nhàm chán lấy mái tóc rối của hắn bện bím chơi đùa.

Tiểu đầu bếp có chút rối rắm nhíu mày nhỏ, "A Sở ca đừng giục ngô, ngô sắp nghĩ xong rồi!" Nàng vừa nói vừa cẩn thận đặt quân cờ trắng vào một góc bàn cờ. "Thật sự đã nghĩ xong rồi sao?" Kết quả tiểu đầu bếp trực tiếp thu quân cờ về, "Chờ một chút, đợi ngô nghĩ lại đã." Nghệ Bảo đang đứng trên vai Ngô Sở thực sự có chút không nhìn nổi nữa, liền nói: "Thật là đồ ngốc nhỏ, thần thức của ngươi mạnh như vậy, vì sao lại không thể mô phỏng một chút trong thức hải, mô phỏng tất cả các bước đi có thể của hắn, sau đó mặc kệ hắn đi thế nào, ngươi cũng có thể lấy bất biến ứng vạn biến, tính toán ra tất cả các bước đi tiếp theo của hắn..." "Ngô, ngô đang tính toán mà!" Tiểu Nguyệt Linh có chút chột dạ nói.

Thân là tiên nhân, Tiểu Nguyệt Linh tự nhiên đã từng mô phỏng

như vậy, nhưng mô phỏng đi mô phỏng lại, nàng mới phát hiện, thật là lộn xộn và phiền phức quá!

Thế là đành phải rối rắm.

Ngô Sở hung dữ nhìn tiểu nhân tóc vàng, "Đúng vậy, ngươi đừng tùy tiện ngắt mạch suy nghĩ của Tiểu Nguyệt Linh.

Còn nữa, đừng nghịch tóc của ta nữa, nếu làm thành đầu bờm xờm, ngươi có làm cho ta một cái lược để chải không?" "Có cần ta tạo kiểu tóc cho huynh không?" Nghệ Bảo không để ý, "hi hi" cười hỏi. "Không cần, nhập gia tùy tục, ta không muốn sau này bị người ta coi là dị loại.

Hơn nữa, ta phát hiện ta để tóc dài cũng khá đẹp, trước đây đều không nhận ra." "Lêu lêu lêu... tự luyến!" Bốp... "A Sở ca, ngô đi xong rồi, đến lượt huynh." "Chắc chắn không?" "Chắc chắn!" "Ha ha, vậy thì đừng trách ta bắt đầu Đồ Long nhé!" "..." Tiểu Nguyệt Linh bĩu môi nhỏ. "Ngươi cũng ăn đi chứ!" Khi bàn tay gấu tẩm mật ong đã hầm chín, Ngô Sở thấy Tiểu Nguyệt Linh chỉ nếm một chút, không khỏi có chút tò mò, "Mùi vị cũng gần giống lần trước chúng ta ăn mà!" Nguyệt Linh "hắc hắc" cười một tiếng, nói: "Thứ này đối với ngô hiệu dụng không lớn, A Sở ca có thể ăn nhiều một chút, đợi huynh sức mạnh tăng lên, chúng ta mới có cơ hội nếm thử can rồng tủy rồng." Ngô Sở ngẩn người, bật cười, "Thì ra là vậy, vậy ta không khách khí đâu!" Thế là, dưới ánh mắt thèm thuồng của sói con tể đang le lưỡi nhỏ, Ngô Sở trực tiếp xử lý hơn nửa bàn tay gấu.

Cuối cùng phần nhỏ còn lại không ăn hết mới bị Nguyệt Linh và sói con tể chia nhau.

Sức ăn của Ngô Sở tăng trưởng có chút kinh người, ước tính sơ bộ, bữa ăn này của ta có thể xử lý bảy tám chục cân thịt gấu, đây là một chuyện cực kỳ bất khả tư nghị.

Hơn nữa, lần này ăn nhiều thịt gấu như vậy mà phản ứng xuất hiện cũng không còn đáng sợ như lần trước. "A Sở ca, huynh đi tu hành đi!

Ngô sẽ hộ pháp cho huynh." Tiểu Nguyệt Linh rất hiểu chuyện, giúp Ngô Sở làm việc mà Nghệ Bảo đáng lẽ phải làm, khiến Nghệ Bảo thầm bĩu môi, cảm thấy con tiểu yêu tinh này nịnh nọt ngày càng trắng trợn, vậy mà lại ngang nhiên cướp công việc của nó, bất quá thôi vậy, chuyện hộ pháp này, ai thích làm thì làm, nó còn vui vẻ được tiêu dao đây!

Nghệ Bảo kiêu ngạo ưỡn cái đầu nhỏ, quay người biến mất.

Ngô Sở lại lần nữa trở về trong căn nhà gỗ nhỏ, bất quá lần này ta không mặc quần áo mà ngủ, mà là cởi bỏ quần áo, trần truồng nằm trên da gấu.

Nghĩ nghĩ, ta lại ngồi dậy, khoanh chân ngồi.

Khoanh chân ngồi thực ra không có nhiều trợ giúp cho tuần hoàn máu, Ngô Sở cũng không hiểu vì sao trong các tác phẩm điện ảnh truyền hình, tất cả mọi người tu hành đều phải khoanh chân ngồi, nằm không được sao?

Cho nên ta cũng muốn thử xem, giữa khoanh chân ngồi và nằm tu luyện, có gì khác biệt.

Rất nhanh, ta liền thất vọng, lúc này, linh khí trong cơ thể ta tràn đầy, căn bản không thể thử ra sự khác biệt giữa hai cách là bao, thế là ta trực tiếp nằm xuống.

So với ngồi, nằm tự nhiên thoải mái hơn.

Giống như lần trước, sau khi nằm xuống, thần niệm của ta liền tiến vào Nội Thị, sau đó dùng thần niệm để dẫn dắt, cố gắng hết sức mình, tiêu hóa linh khí trong cơ thể.

Giấc ngủ này, lại là một ngày, khi ta tỉnh dậy, đã là lúc mặt trời lặn về phía Tây.

Ta cẩn thận ngồi dậy, kết quả một cái đầu nhỏ liền từ bên cửa thò vào, "A Sở ca, huynh tỉnh rồi!

Huynh muốn nước sao?

Huynh có muốn ngô đỡ huynh đi rửa mặt không?" Thấy vẻ mặt sốt sắng của Tiểu Nguyệt Linh, Ngô Sở không khỏi bật cười, ta biết nguyên nhân đằng sau sự sốt sắng của tiểu nha đầu này, chẳng qua là muốn sớm được ăn thịt rồng mà thôi.

Nói thật, ta cũng rất muốn nếm thử thịt rồng đó.

Nhưng ta không nhấc nổi thanh Linh Tố kiếm a!

Dùng con dao thái thịt kia, có chém rách được da rồng không?

Ngô Sở cảm thấy, lát nữa có thể cầm con dao thái thịt đi thử xem sao. "Trước hết cho ta uống ngụm nước đã!" Uống nước bọt?

Vì sao lại muốn uống nước bọt chứ?

Tiểu Nguyệt Linh cầm chiếc cốc tre nhỏ, có chút hơi ngẩn người, chẳng lẽ Tiên Thiên Nhất Khí Thanh Linh Tuyền không ngon sao?

Sau một hồi rối rắm, Tiểu Nguyệt Linh cuối cùng vẫn quyết định đáp ứng yêu cầu kỳ quái này của huynh ấy, thế là khẽ quay người, nhẹ nhàng "phi" một tiếng vào chiếc cốc tre, nhổ một ngụm nước bọt.

Nước bọt rơi vào cốc, liền tự tan ra, chớp mắt đã hóa thành một cốc nước trong.

Từ bề ngoài mà nhìn, hoàn toàn không thấy cốc nước này có bất kỳ dấu vết nào của nước bọt, nếu ngửi, còn sẽ phát hiện trong cốc nước này có chứa một luồng hương thơm lạ. "Tiểu Nguyệt Linh, vẫn chưa xong sao?" Giọng Ngô Sở truyền đến từ trong nhà. "Xong, xong

rồi!" Nguyệt Linh nhanh chóng quay người, bưng cốc tre vào nhà, có chút chột dạ đưa cốc tre cho Ngô Sở, "A Sở ca, nước bọt huynh muốn." Nhìn Tiểu Nguyệt Linh với bộ dạng hơi nghiêng đầu nhỏ, e lệ đưa cốc cho mình, Ngô Sở cảm thấy có chút kỳ lạ, "Tiểu Nguyệt Linh, có chuyện gì vậy?" "Không, không có gì!" Ngô Sở nhíu mày, nhận lấy cốc nước, đang định uống một ngụm, kết quả sói con tể liền "ngao ô" một tiếng xông lên, trực tiếp một vuốt hất bay chiếc cốc tre trong tay Ngô Sở, nước trong cốc lập tức đổ ướt lên người Ngô Sở.

Chương 40

"Chậc!

Nhóc con này, làm gì vậy?" Ngô Sở nhíu mày, đứng dậy dậm chân, muốn hất nước trên người xuống, kết quả thân thể lại không tự chủ bay lên nóc nhà.

Ngay lúc đầu ta sắp chạm vào xà nhà, một luồng sức mạnh bao bọc lấy ta, kéo ta trở lại mặt đất. "..." Ngô Sở ngây người xuất thần, hồi lâu mới nói: "Thôi được rồi, lại cho ta một cốc nước nữa đi!" "A Sở ca là muốn Tiên Thiên Nhất Khí Thanh Linh Tuyền, hay là, muốn nước bọt?" "Nước bọt?" "Được, được ạ, huynh đợi một lát!" "Không phải, ngươi đợi một chút, nước bọt gì?" "Ngô, nước bọt của ngô đó!" Tiểu Nguyệt Linh khẽ nói, vẻ mặt có chút thẹn thùng, ngón tay ngọc trắng muốt khẽ xoắn vào nhau trước bụng nhỏ, đầu hơi cúi, nhẹ nhàng đá chân nhỏ, "A Sở ca chẳng phải muốn uống nước bọt sao?

Tuy rằng yêu cầu này có chút kỳ quái..." Không khí đột nhiên trở nên trầm tĩnh, trong không khí dường như tràn ngập sự ngượng ngùng.

Nếu không phải vừa rồi sói con tể A Thu ra tay cực nhanh, đánh bay Ngô Sở, ta cũng không nghĩ tới một câu nói bình thường như vậy, lại có thể gây ra sự hiểu lầm lớn đến thế.

Bất quá Ngô Sở cũng không cảm thấy nước bọt của Tiểu Nguyệt Linh ghê tởm.

Hết cách rồi, đối mặt với một vật nhỏ đáng yêu như Tiểu Nguyệt Linh, ba quan (quan điểm) rất dễ bị năm giác quan (ngoại hình) cuốn theo, huống hồ nàng còn là một tiên tử.

Cũng giống như nhiều người lớn không ngại thức ăn mà trẻ con

đã ăn còn dính nước bọt của chúng vậy.

Thậm chí đại đa số đàn ông cũng không ngại ăn thức ăn thừa của bạn gái.

Trước đó Ngô Sở còn mơ hồ ngửi thấy, trong cốc nước kia còn có một luồng hương thơm nhè nhẹ, tương tự mùi hương trên người Tiểu Nguyệt Linh, bây giờ nghĩ lại, mới biết là chuyện gì. "Khụ khụ, cho ta một cốc Thanh Linh Tuyền đi!

Có nước đun sôi để nguội không?" Cho dù không ngại đi nữa, Ngô Sở cũng không thể nói ra câu 'cho ta uống nước bọt' dễ khiến Tiểu Nguyệt Linh hiểu lầm như vậy nữa.

Vốn dĩ là một câu nói bình thường, bây giờ nghĩ lại, lại trở nên thô tục đến vậy, thật là... "Có, có ạ, A Sở ca đợi một lát!" Tiểu Nguyệt Linh cũng rất ngượng ngùng, nàng cũng biết mình e là đã hiểu lầm Ngô Sở rồi.Uống nước xong, đi nhà xí, Ngô Sở lại 'chạy' đến bể tắm để tắm rửa.

Một ngày không tắm, trên người ta lại thêm một lớp tro bụi, thật khó tưởng tượng, người bình thường sống trong thế giới này sẽ khó chịu đến mức nào.

Một ngày không tắm, cũng tương đương với mấy tháng không tắm, cuộc sống làm sao mà trôi qua được?

Bộ râu lộn xộn, mái tóc dài xõa tung, khiến Ngô Sở đang ngồi trong bể tắm chậm rãi kỳ cọ cơ thể hiểu ra, mình đến thế giới này đã một khoảng thời gian không hề ngắn.

Nếu tính theo thời gian Địa Cầu, ta đến thế giới này, thực ra đã là một năm rưỡi rồi.

Chỉ là vì phần lớn thời gian đều ở trong trạng thái tu luyện, nên cảm giác không lớn.

Mọi thứ dường như vẫn còn là ngày hôm qua, khiến ta cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng đồng thời cũng có chút bất lực.

Nghĩ đến việc, sau vài chục đến hàng trăm ngày ở thế giới này, có lẽ mình sẽ phải "treo" rồi, ngoài bất lực ra, ta còn có thể làm gì nữa?

Ta chỉ có thể nghĩ, sau khi thể chất của mình được cải thiện, liệu có thể sống thêm được bao lâu nữa.Tắm xong, Ngô Sở thử dùng Khống Thủy Chi Pháp, thao túng pháp lực trong người, rút hết hơi nước trong tóc ra.

Tuy rằng pháp lực trong cơ thể không nhiều, nhưng điều này vẫn có thể làm được.

So với việc khống chế sức mạnh của cơ thể, khống chế pháp lực trong cơ thể ngược lại khiến ta cảm thấy càng thêm thuận tay.

Bất quá nói về việc thi triển pháp thuật này, Ngô Sở sau khi có thể Nội Thị, liền phát hiện ra huyền bí trong đó, hóa ra huyền quang phát ra khi thi triển pháp thuật, thực ra là một đạo huyền ảo phù văn, phù văn câu động linh khí ngoại giới, thuật pháp mới có thể thi triển ra.

Sau đó, ta lại bắt đầu dùng phương pháp vụng về từng dùng để luyện tập khống chế sức mạnh, nhảy nhót bên hồ, bãi cỏ ven hồ bị ta giẫm cho lởm chởm hố, có mấy lần không cẩn thận giẫm xuống hồ, may mà Tiểu Nguyệt Linh đều kịp thời vớt ta lên, tránh cho ta bị yêu hồ kéo đi.

So với độ cao nhảy lên lần trước, ta ước tính, độ cao lần này, ít nhất cũng gấp đôi lần trước, khi ta nhảy lên, đã có cảm giác "một mình ngắm muôn núi nhỏ bé".

Khi thân thể từ trên không trung rơi xuống, cảm giác mát mẻ do gió thổi qua cơ thể mang lại, khiến ta vừa thấy kỳ quái, lại vừa thấy vô cùng mới lạ.

Nhìn từ xa, giống như một kẻ điên đang nhảy nhót loạn xạ bên hồ này.

Chẳng mấy chốc, ta lại bò trên mặt đất như thằn lằn, sau đó đi lộn ngược...

Đợi đến khi ta dần dần thích nghi với sức mạnh đột ngột tăng trưởng của mình, chân trời đã là tàn dương như máu, ráng chiều như từng phiến vảy đỏ, trải đều trên chân trời xa xăm.

Trên đỉnh núi đối diện, con Thanh Long kia vẫn treo lơ lửng trên đó, xung quanh không có bất kỳ chim chóc hay dã thú nào dám đến gần, ngược lại trên mặt đất bốn phía nó, sắc xanh dần trở nên đậm hơn.

Những cây cự mộc mà Ngô Sở vốn dĩ đoán là sẽ chết khô, một số lại phát ra sức sống mãnh liệt.

Ví dụ như đoạn ngọn cây khổng lồ rơi vào hồ lớn kia, bây giờ vẫn một vẻ xanh tốt tươi tốt, dường như có ý định tiếp tục sinh trưởng trong nước.

Ngược lại là cây cự mộc thông thiên phía sau ta, thân cây cao vút như mũi thương chống trời, cho đến bây giờ vẫn chưa hề nảy ra mầm non mới nào.

Chim chóc lượn lờ trên không, hót vang rồi bay về khu rừng trông vẫn còn thưa thớt; mấy con gà rừng rất thông minh đã trở về chuồng gà nằm; sói con tể chạy đến bên Ngô Sở, vẫy đuôi kêu "oa oa"; quay đầu nhìn lại, trước căn nhà gỗ nhỏ đã là khói bếp lượn lờ.

Trong lúc hộ pháp cho Ngô Sở, Tiểu Nguyệt Linh đã chuẩn bị thức ăn cho ta.

Thật giống một cô bé ốc ruộng đáng yêu a!

Ngô Sở thầm nghĩ.

Trở về căn nhà gỗ nhỏ, Ngô Sở lục tìm quần áo của mình, tuy rằng khoảng thời gian này ta vẫn luôn đặt chúng ở đầu giường mà không dùng đến, nhưng chúng trông lại càng thêm rách nát.

Ngô Sở cũng không biết chúng còn có thể chịu đựng được bao lâu, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng ta từ bỏ việc mặc chúng.

Ta hiện tại vẫn chưa đủ khả năng khống chế sức mạnh bản thân, sợ không cẩn thận lại xé rách chúng, dù sao vẫn còn mặc quần lót, cứ tạm thời trần truồng vậy. "A Sở ca, bàn tay gấu hầm xong rồi, mau đến nếm thử đi." Ngoài nhà, giọng nói ngọt ngào của Tiểu Nguyệt Linh truyền đến, nhanh nhẹn hơn Nghệ Bảo nhiều.

Ngô Sở bước ra khỏi nhà gỗ nhỏ, liền thấy một chậu tre lớn chứa đầy bàn tay gấu nóng hổi, đã được đặt trên bàn ăn, trong hơi nóng còn vương vấn hương nhân sâm ngào ngạt. "Tiểu Nguyệt Linh, muội thật là đảm đang!" Ngô Sở không tiếc giơ ngón cái khen Tiểu Nguyệt Linh.

Tiểu nha đầu hiển nhiên rất hưởng thụ lời khen của Ngô Sở, nheo mắt cười híp lại, lại nói: "Ngô còn nướng một ít thịt Đương Khang nữa.

Trong lúc huynh tu hành, ngô đã chiết xuất mỡ Đương Khang thành dầu, những phần thịt Đương Khang và thịt gấu còn lại, nên xử lý thế nào đây?

Làm thành thịt khô sao?" "Ừm, cũng có thể làm thành thịt khô cất vào hầm đất để dành." Ngô Sở vừa nói vừa ngồi xuống bên bàn, nhìn bàn tay gấu trong vắt tỏa hương nhân sâm này, liền có chút tự nghi ngờ, "Tiểu Nguyệt Linh, củ nhân sâm núi hoang này linh tính chắc cũng không ít đâu nhỉ!

Nhưng ta đã ăn hết một nửa rồi, sao vẫn chưa đạt đến Tiên Thiên chi cảnh chứ?" Tiểu Nguyệt Linh nghe vậy, không khỏi ngẩn người, dường như không biết nên trả lời Ngô Sở thế nào.

Ngô Sở cười nói: "Không sao đâu, ta vốn dĩ cũng chẳng phải thiên tài gì, có gì thì muội cứ nói thẳng đi!

Ta chịu đựng được những đả kích đó mà." Theo Ngô Sở thấy, củ nhân sâm núi hoang này ít nhất cũng phải có linh tính vạn năm rồi chứ!

Thế nhưng, bảo bối thần kỳ như vậy, đã bị mình ăn hết một nửa rồi, mình lại vẫn chưa thể thành tiên, chẳng lẽ lại đi trách nhân sâm núi hoang không đủ hiệu quả sao!

Cho nên ta chỉ có thể tìm lỗi ở bản thân thôi.

Ngô Sở đối với bản thân vẫn khá tự biết mình, trước đây lúc đi học cũng chẳng phải là học bá gì, chỉ số IQ cũng bình thường, không có ưu điểm rõ rệt nào, không thể nào đến thế giới Hồng Hoang này, liền đột nhiên biến thành tuyển thủ thiên phú cao được.

Chương 41

Tiểu Nguyệt Linh nghĩ nghĩ, hỏi: "A Sở ca, Tiên Thiên chi cảnh là cảnh giới gì vậy ạ?" "..." Nghe thấy câu hỏi này, Ngô Sở cũng không biết nên trả lời thế nào.

Nói thật, nhận thức của ta về thế giới này, toàn bộ đều bắt nguồn từ những tiểu thuyết điện ảnh thần thoại trên Địa Cầu mà thôi.

Cho nên ta mới tự nhiên mà áp dụng những cảnh giới tu hành đó lên bản thân mình.

Còn tiểu nha đầu trước mắt này, tuy là một tiểu yêu tinh khá lợi hại, nhưng rõ ràng, nàng không phải là một tiểu yêu tinh từng trải. "Tiểu Nguyệt Linh, muội có biết bản thân mình đang ở cảnh giới nào không?" Kết quả Tiểu Nguyệt Linh ngược lại gật gật đầu nhỏ với ta, "Ngô hiện tại hẳn là Thiên Tiên cảnh, Tử Ngọc đạo nhân từng nói với ngô rằng, vạn ngàn sinh linh trước khi hóa hình, đều thống nhất gọi là Hóa Hình cảnh, chỉ khi hóa hình thành công, mới có thể xưng Địa Tiên cảnh, Địa Tiên thông qua tu hành có thể tiến vào Thiên Tiên, trên Thiên Tiên là Kim Tiên, Tử Ngọc đạo nhân chính là Kim Tiên cảnh." Dừng một chút, nàng lại nói: "Con Thanh Long kia hẳn cũng ở cảnh giới này.

Còn ngô vì từng nuốt Tử Ngọc Linh Văn Nãi, cho nên sau khi hóa hình liền trực tiếp từ Địa Tiên cảnh bước thẳng vào Thiên Tiên cảnh.

A Sở ca nói Tiên Thiên chi cảnh là cảnh giới gì, ngô thật sự chưa từng nghe nói qua." Nghe lời giải thích của Tiểu Nguyệt Linh, Ngô Sở mới dần dần hiểu ra, không phải những kiến thức tu hành y tìm hiểu bị sai, mà là thế giới Hồng Hoang hiện tại vẫn chưa xuất hiện Hậu Thiên sinh linh.

Ngoại trừ sự ngoại lệ là y ra, Hồng Hoang bây giờ toàn bộ đều là Tiên Thiên sinh linh, ngay cả cỏ dại trên đất cũng là Tiên Thiên sinh linh tắm mình trong Tiên Thiên linh khí mà sinh ra.

Nghĩ lại lúc mới đến, ngay cả cọng cỏ cũng không nhổ đứt được, vậy là có thể lý giải rồi.

Gió đêm mang theo hương hoa nhàn nhạt, không nhanh không chậm nhẹ nhàng lướt qua chóp mũi; tàn dương như máu rắc hơi ấm còn sót lại, nhiệt tình phủ lên vạn vật một tầng sắc vàng kim rực rỡ; chim mỏi về tổ, thú mệt về hang, những kẻ săn mồi liếm mép, mài vuốt, chuẩn bị lên đường.

Vài con gà mái dường như vẫn còn quyến luyến những con sâu trong vườn hoa, sói con thì nhìn chằm chằm vào món chân gấu hầm nóng hổi trên bàn mà liếm môi.

Ngô Sở lẳng lặng ăn chân gấu hầm, vừa ăn vừa suy nghĩ về những vấn đề kiến thức tu hành này.

Đúng như y nghĩ, thế giới này và thế giới Hồng Hoang mà y biết vẫn có không ít điểm tương đồng.

Vì vậy, những kiến thức có được từ sách vở tuy không thể hoàn toàn tin tưởng, nhưng cũng có thể dùng làm tham khảo.

Nói cách khác, Nhiên Đăng lão đạo kia, có lẽ sẽ quay lại báo thù.

Từ nhân vật Hồng Hoang là Nhiên Đăng lão đạo này có thể thấy được, thế giới này thật sự tồn tại những đại năng thần thoại kia.

Mà Nhiên Đăng lão đạo lại không phải là người có tấm lòng rộng lượng.

Chỉ là không biết, Nhiên Đăng lão đạo bây giờ là đại lão cấp bậc nào.

“Phải chăng đạt đến Kim Tiên cảnh, liền có thể tu xuất Bất Diệt Linh Quang?” Ngô Sở lại hỏi: “Phải chăng tu xuất Bất Diệt Linh Quang, liền có thể vĩnh sinh?” Tiểu Nguyệt Linh ngồi trên ghế đẩu thấp đẽo từ thần mộc màu tím, đung đưa đôi chân nhỏ mà gật đầu: “Về lý thuyết là vậy!

Nhưng ta từng nghe Tử Ngọc Đạo Nhân nói qua, có một số sinh linh cường đại, trời sinh đã mang Bất Diệt Linh Quang, một khi hóa hình ít nhất cũng là Kim Tiên cảnh, còn được gọi là Tiên Thiên Thần Thai Linh.” “Vậy Tử Ngọc Đạo Nhân, chắc là Tiên Thiên Thần Thai Linh rồi!” “Ưm, chắc là vậy.” Tiểu Nguyệt Linh gật đầu, lại nói: “A Sở ca chắc cũng là Tiên Thiên Thần Thai Linh mà!

Tuy rằng cái loại ‘bệnh thông thường’ kia, đã khiến A Sở ca biến thành người bình thường cần tu hành lại từ đầu, nhưng ta tin, A Sở ca nhất định sẽ rất nhanh khôi phục như ban đầu thôi.” “Bệnh thông thường?!” Ngô Sở ngẩn người, sau đó khóe miệng giật giật, suýt nữa thì bật cười phun ra.

Cái mạch não của nha đầu này là kiểu gì vậy!

Nhưng nghĩ lại, dường như việc nha đầu này nghĩ như vậy cũng rất bình thường, dù sao nàng là người bản xứ lớn lên ở thế giới này, không biết chuyện xuyên không là gì.

“Ai nha!

Chuyện này thật khiến ta đau đầu quá đi!

Cái loại bệnh thông thường này, khiến ta trở nên bình thường tầm thường như vậy, muốn khôi phục lại vinh quang thuở trước, e rằng khó lắm!” Ngô Sở thuận theo lời nàng bắt đầu chém gió, cảm khái lắc đầu, vẻ mặt như kiểu “hảo hán không nhắc dũng khí năm xưa, anh hùng đừng hỏi xuất thân”, rồi lẳng lặng chén sạch cả cái chân gấu.

Nghệ Bảo đang lén lút nghe trộm, rất thẳng thắn nhảy ra: “Mặt đâu?

Mặt đâu?” Tiểu Nguyệt Linh há hốc miệng, không hiểu gì nhìn y.

Ngô Sở đưa tay, một tay ấn nó trở về điện thoại: “Mất mặt rồi thì về điện thoại mà tìm.” Tiểu Nguyệt Linh hoàn hồn, che miệng khẽ cười khúc khích.

Sau khi ăn sạch cả cái chân gấu, Ngô Sở đứng dậy vươn vai, phát hiện lần này bụng lại không thấy no, vỗ vỗ bụng, nói: “Tiểu Nguyệt Linh, nàng muốn ăn gì thì tự làm đi!

Tiện thể làm ít đồ cho Tiểu A Thu nữa, ta đi tu hành trước đây, cố gắng sớm ngày để mọi người đều được ăn thịt rồng.” “Ưm ưm!

A Sở ca mau đi đi!” Tiểu Nguyệt Linh gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, còn liếm liếm môi.

Ngô Sở ngâm nga một ca khúc không rõ tên, trở về căn nhà gỗ nhỏ, trong lòng nghĩ, có một tiểu đầu bếp dễ thương nấu cơm cho mình, cảm giác này thật không tệ.

Không cần nấu cơm, lại không cần rửa bát...

Cuộc sống này, thật thoải mái!

Nằm trên tấm da gấu mềm mại, cảm nhận thủy triều linh khí dồi dào trong cơ thể, tâm thần Ngô Sở dần chìm vào trong cơ thể, tiếp tục dùng phương pháp thô sơ dẫn dắt những linh khí này tiến vào khí hải, rồi suất lĩnh khí vụ ngũ sắc trong khí hải, xông ngang đánh thẳng, công thành chiếm trại trên con đường mòn quanh co kia.

Tâm phân hai dụng, đối với y mà nói, đã dần dần quen thuộc.

Cùng với từng chốt chặn bị nhổ tận gốc, đội ngũ do khí vụ ngũ sắc trong cơ thể tạo thành cũng càng trở nên hùng mạnh, binh phong

cường thịnh, thế không gì địch nổi.

Những con đường mòn quanh co đó, cũng được y mở rộng thành những đại đạo rộng rãi, binh phong linh khí càng hoành hành không trở ngại.

Khi tất cả các chốt chặn trên những con đường mòn quanh co trong cơ thể đều bị y công phá, Ngô Sở rõ ràng cảm thấy mình dường như đã phá vỡ một loại xiềng xích nào đó trong cơ thể, tâm thần thông suốt, tốc độ linh khí tiến vào cơ thể cũng trở nên nhanh hơn, cơ thể dường như tiến vào một trạng thái thuế biến đặc biệt.

Tuy nói không hiểu tu hành, nhưng từ khi hiểu được nội thị, cùng với mỗi lần y thi triển những thuật pháp kia, cũng có thể hiểu rằng, khi thuật pháp được thi triển, pháp lực trong cơ thể sẽ vận hành theo những kinh mạch này.

Mà việc y suất lĩnh khí vụ ngũ sắc công thành chiếm trại trong kinh mạch, chính là để cung cấp đường dẫn thuận lợi hơn cho pháp lực vận hành, khiến tốc độ thi pháp nhanh hơn, uy lực mạnh hơn.

Có được những thành tựu này, Ngô Sở làm những việc này càng có động lực hơn.

Chỉ là y cũng không ngờ, khi những kinh mạch chính đều được đả thông, tế bào cơ thể lại dường như bừng tỉnh từ trạng thái ngủ say, như đói như khát nuốt chửng khí vụ ngũ sắc, khiến tế bào phân liệt tăng tốc, tế bào mới sinh ra chứa đựng sức mạnh cường đại hơn.

Ngô Sở kinh ngạc nhìn những cảnh tượng này, sau đó tổ chức từng đội hùng binh, thuận theo đại thế này, mũi nhọn chuyển sang những con đường vi tế hơn.

Trên những con đường nhỏ hẹp lệch khỏi đường chính, thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy một hai cửa ải.

Y biết, cơ thể con người ngoài các huyệt đạo chính, còn có rất nhiều huyệt đạo khác, mà nối liền những huyệt đạo thứ yếu này, là từng kinh lạc vi tế hơn.

Cùng với từng đội hùng binh tứ xứ xuất kích, công thành chiếm đất, tốc độ thuế biến trong cơ thể y cũng trở nên nhanh hơn.

Tuy nhiên, Ngô Sở chỉ là một kẻ tu hành gà mờ đâu biết, phương thức tu hành này của y đối với việc thao túng vi tế pháp lực, có sự trợ giúp lớn đến nhường nào.

Đối với Ngô Sở không có pháp tu hành cụ thể, chỉ có thể dùng phương thức thô kệch này để tu hành mà nói, tâm trí chia làm nhiều phần tuy khiến y khá mệt mỏi, nhưng thành quả đạt được, trong mắt y lại là kinh người, hơn nữa còn khiến y thành tựu tăng vọt, sĩ khí thường tăng.

Quá trình thuế biến, cũng không biết kéo dài bao lâu, cho đến khi thuế biến kết thúc, tất cả kinh lạc lớn nhỏ trong cơ thể đều thông suốt, Ngô Sở mới thoát khỏi trạng thái này.

Bên ngoài chim hót hoa thơm, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cá lớn quẫy nước, ánh nắng từ khe cửa hẹp len lỏi vào, rọi xuống từng vệt sáng trong căn nhà gỗ, khiến căn nhà gỗ nhỏ tối tăm trở nên sáng bừng, những hạt bụi lơ lửng trong không khí vui đùa lượn lờ, đuổi bắt nhau dưới ánh sáng đó.

Cốc cốc cốc...

Tiếng gõ cửa và giọng Tiểu Nguyệt Linh truyền đến: "A Sở ca, huynh có cần giúp gì không?" Tiểu Nguyệt Linh hiển nhiên vẫn luôn chú ý đến y, y vừa tỉnh dậy, nàng đã cảm nhận được rồi.

"Ưm, trước tiên cho ta một cốc nước đi!" Ngô Sở vừa nói vừa cẩn thận vén tấm da gấu lên, ngồi dậy.

Chương 42

Tuy rằng đã biết không thể dùng sức mạnh, nhưng tấm da gấu kia vẫn bị y hất bay đi.

Mà y cũng bị bàn tay của chính mình làm giật mình, đó là một bàn tay đen thui, ngay cả cánh tay cũng có màu sắc tương tự, trông chẳng khác gì người da đen.

Ánh nắng chiếu rọi khắp đại địa, qua kẽ lá rọi xuống từng vệt lốm đốm, trên mặt hồ rải từng mảng vảy sáng, bóng cây đại thụ chọc trời như một con mãng xà đen khổng lồ, trải dài trên mặt hồ lớn.

Dưới bóng râm đó, có thể thấy từng con cá lớn bơi lội ung dung, thỉnh thoảng nhô lên mặt nước, dùng đôi mắt cá to như đèn lồng, vô tình trừng mắt nhìn ai đó đang tắm rửa bên bờ hồ.

Lúc mới xuyên không đến đây, thể chất Ngô Sở sau khi xuất hiện biến hóa, khi tạp chất bài tiết ra ngoài cơ thể, bề mặt cơ thể y cũng không hề có thứ gì đen sì.

Cũng vì vậy, y thậm chí còn cho rằng các loại miêu tả trong tiểu thuyết, phim ảnh kia có chút quá khoa trương, đều là do tác giả bịa đặt bậy bạ.

Dù sao cũng là nghệ thuật mà!

Không tránh khỏi phải dùng thủ pháp khoa trương, có thể hiểu được.

Cho đến bây giờ, khi y nhìn thấy lớp vật chất màu đen bám trên bề mặt cơ thể mình, y không dám chê cười người khác nữa, người cười người, người ắt bị người cười lại, cổ nhân nói quả không lừa ta.

Cái dáng vẻ người da đen này của y, đã bị Nghệ Bảo chê cười rồi.

Nhưng có sự biến hóa này, y cũng không cảm thấy kỳ lạ, khi cơ thể thuế biến, y đều tận mắt chứng kiến, những loại thần dị khi tế bào trong cơ thể phân liệt, y đều rõ ràng rành mạch.

Tuy rằng Tiểu Nguyệt Linh không rõ cái gì gọi là Tiên Thiên cảnh giới, nhưng Ngô Sở biết, trạng thái hiện tại của mình, chắc chắn chính là Tiên Thiên cảnh giới rồi.

Tuy rằng y vẫn chưa rõ tiêu chí của Địa Tiên cảnh giới là gì, nhưng y tin rằng, với thể chất hiện tại của mình, tuổi thọ chắc chắn không chỉ 'một trăm năm'.

Cây sâm núi hoang kia, cũng không tính là lãng phí.

"Tiểu Nguyệt Linh, lại ném cho ta một cục xà phòng nữa đi!" Ngô Sở đang tắm trong chậu tắm, luôn cảm thấy tắm thế nào cũng không sạch, nước trong chậu tắm cũng đã biến thành màu đen.

"A Sở ca, ta thấy, huynh vẫn nên ra hồ mà tắm đi!" Tuy rằng đề nghị của Tiểu Nguyệt Linh rất chân thành, thần thái cũng rất bình thản tự nhiên, nhưng Ngô Sở luôn cảm thấy lời nói của tiểu gia hỏa này rõ ràng đang trào phúng y.

Ngô Sở hắng giọng một cái, đáp: "Ai!

Tiểu Nguyệt Linh lời này của nàng sai rồi!

Nàng không biết nước xà phòng này gây hại cho cá trong hồ lớn đến mức nào đâu, người như ta quét đất sợ làm tổn thương kiến cỏ, yêu thương bướm đêm che đèn...

Ai nha!

Muỗi đâu ra vậy, cút đi!" Ba...

Ngô Sở trực tiếp vung tay đập một cái, ném một con muỗi to bằng nắm đấm về phía hồ lớn, kết quả con muỗi đó trực tiếp dính chặt vào

tay y, tuy không có máu tươi, nhưng có chút ghê tởm.

Tiểu Nguyệt Linh chớp chớp mắt, há hốc miệng, không biết nói gì.

Nghệ Bảo đang nằm vắt vẻo trên chiếc ghế sofa vàng lơ lửng giữa không trung, thì lại trợn trắng mắt nhìn y.

Mở mắt nói lời bịa đặt, chính là loại người này rồi!

Khoảnh khắc tiếp theo, một cục xà phòng màu vàng cam từ từ bay đến trước mặt y, Ngô Sở không dám đưa tay ra tiếp, nhưng trong chậu tắm lại nổi lên một bông hoa nước, bao bọc cục xà phòng này lại, sau đó bông hoa nước như một bàn tay, bọc lấy xà phòng cọ xát lên người y.

Trước đó y đã bóp nát hai cục xà phòng rồi, đây là phương thức xử lý tốt nhất mà y có thể nghĩ ra.

Lần thuế biến này mang lại biến hóa, khiến sức mạnh của y tăng vọt, hơn nữa biên độ tăng trưởng sức mạnh còn lớn hơn nhiều so với hai lần trước, y cũng không biết lần này mình cần thích ứng bao lâu.

"Nguyệt Linh, ta tu hành lần này mất bao lâu rồi?" Y không nhìn điện thoại, trên điện thoại không có ngày tháng, chỉ có thời gian.

"Hơn ba ngày rồi đấy!" Tiểu Nguyệt Linh mỉm cười nói, "Nhưng biến hóa lần này của A Sở ca lớn hơn nhiều so với hai lần trước, hay là lát nữa đi thử xem có đồ long được không?!" Tiểu nha đầu nói xong, lại không nhịn được mà liếm liếm đôi môi nhỏ hồng hào.

"Đồ tham ăn!" Nghệ Bảo lại không nhịn được mà liếc xéo Tiểu Nguyệt Linh.

"Ba ngày à!

Ba... ba ngày?" Ngô Sở đột nhiên phản ứng lại, ba ngày ở thế giới này, lại là ba năm theo thời gian Địa Cầu.

Y nhìn mái tóc dài của mình, rồi sờ sờ mặt mình, tóc dài hơn bốn thước, râu đã dài nửa thước, nhìn thế nào cũng hơi giống người rừng.

"Sao vậy?" "Không có gì, chỉ là thấy tóc râu đều dài quá rồi." "Ưm, cái 'bệnh thông thường' này của A Sở ca, quả thật rất kỳ lạ đó!

Mới ba ngày thôi, tốc độ mọc lông tóc trên người huynh, thật sự rất nhanh!" "……" Nghe lời này, Ngô Sở không biết nên đáp thế nào, cái lời trào phúng này, thật khó mà phản bác.

Nghệ Bảo thì nằm úp sấp trên chiếc ghế sofa nhỏ xíu, vui đến mức cắn gặm ghế sofa, cười đến mức Tiểu Nguyệt Linh có chút không hiểu, không biết điểm cười trong lời mình rốt cuộc nằm ở đâu.

Ngô Sở liếc xéo Nghệ Bảo, dù sao cái điểm cười này, Ngô Sở cũng rõ ràng, nhưng y cũng không giải thích, chỉ hỏi: "Tiểu Nguyệt Linh, có thể giúp ta một việc không?" "A Sở ca muốn ta giúp việc gì?" "Giúp ta cạo râu một chút, sức mạnh của ta không khống chế tốt, sợ cạo trúng mình." "Ta đến đây, ta đến đây..." Kết quả Nghệ Bảo đang nằm một bên xem trò vui, trực tiếp giành lấy công việc này.

"Ngươi, ngươi làm được không vậy?

Cây dao thái còn dài hơn cả người ngươi." Ngô Sở liếc xéo Nghệ Bảo đang hưng phấn, "Ngươi không phải đang giấu ý đồ xấu gì đó chứ!" "Đáng ghét, trong mắt ngươi, người ta chính là loại người chỉ biết giở trò xấu sao?" Xách theo cây dao thái còn dài và lớn hơn cả người nó, Nghệ Bảo bất mãn dậm dậm chân nhỏ.

"Nhưng cạo râu đâu phải chuyện vui vẻ gì." "Tuy không phải chuyện vui vẻ, nhưng người ta là vợ ngươi đó nha!

Chuyện này sao có thể làm phiền Tiểu Nguyệt Linh được chứ!

Nàng ấy đâu phải vợ ngươi." "Ta cũng có thể làm vợ A Sở ca mà!" Tiểu Nguyệt Linh nheo mắt cười như vầng trăng khuyết nói,

khiến Ngô Sở ho sặc sụa không ngừng, khóe miệng và lông mày co giật liên tục.

"Tiểu Nguyệt Linh, nàng có biết 'lão bà' là có ý gì không?" Nghệ Bảo trợn trắng mắt nhìn Tiểu Nguyệt Linh, khinh thường nói.

Tiểu Nguyệt Linh nghiêm túc nói: "Các ngươi không phải đã nói, lão bà chính là đạo lữ sao?

Ta cũng là đạo lữ của A Sở ca mà!

Có gì không được chứ?" "Vậy nàng có biết sự khác biệt giữa 'lão bà' và 'đạo lữ' không?" Nghệ Bảo một tay chống lên eo nhỏ, một bên xách theo dao thái, ngẩng cao cái đầu nhỏ nhìn Tiểu Nguyệt Linh.

"Có gì khác biệt chứ?" "Có..." Nghệ Bảo há hốc miệng, có chút không nói tiếp được, bởi vì những sự khác biệt này, chính nó cũng không làm được, nó bé nhỏ như vậy, lại lấy gì để làm tròn nghĩa vụ của thê tử?

"Thôi được rồi, đừng ồn ào nữa, chẳng phải chỉ là cạo râu thôi sao?

Nói nhảm nhiều thế." Ngô Sở hắng giọng một cái, phá vỡ sự lúng túng này.

Vợ con gì đó, y không nghĩ tới nữa.

Ở thế giới Hồng Hoang này, vẫn nên nghĩ cách làm sao để mình sống thêm vài ngày đi!

Đừng để ngay cả một năm ở thế giới Hồng Hoang cũng không kiên trì nổi.

Phải biết rằng, một năm ở thế giới Hồng Hoang, đổi sang thời gian Địa Cầu, đó cũng là hơn ba trăm sáu mươi năm rồi!

Chương 43

Người bình thường sao có thể sống lâu như vậy?

Điều y cần làm bây giờ, chính là nỗ lực khiến tầng thứ sinh mệnh của mình, thoát ly khỏi phạm trù phàm nhân bình thường.

Nhưng điểm này, y hiện tại thật ra đã làm được rồi.

Dù vậy, dù đã làm được, e rằng tuổi thọ cũng sẽ không quá dài, có lẽ đợi đến khi Nhiên Đăng lão đạo tương lai chạy đến tìm y báo thù, y có thể đã an nghỉ dưới lòng đất rồi.

Nghĩ lại cũng thật khiến người ta sầu não!

Ngô Sở ngẩng đầu, lẳng lặng suy nghĩ, nghĩ mãi nghĩ mãi rồi lại bật cười, có lẽ đến lúc đó Nhiên Đăng lão đạo thấy đối tượng báo thù đã già chết rồi, e rằng phải nhảy dựng lên mất!

Tưởng tượng một chút bộ dáng Nhiên Đăng lão đạo không nhịn được mà nhảy dựng lên, Ngô Sở liền vui không chịu nổi.

Tắm rửa xong, cạo râu, rồi cắt tỉa mái tóc dài, cả người đều tinh thần hẳn lên.

Công việc cạo râu, cuối cùng vẫn bị Nghệ Bảo tự xưng là tiểu lão bà của Ngô Sở giành lấy, tính cách của Tiểu Nguyệt Linh thật ra rất ít tranh giành.

Nhưng nếu nhắc đến chuyện ăn uống, Tiểu Nguyệt Linh dường như lại rất cố chấp.

Ví dụ như chuyện ăn thịt con Thanh Long kia, Tiểu Nguyệt Linh vẫn luôn niệm niệm không quên.

Ngô Sở thi triển Thủy Kính Thuật, nhìn người trong gương ngũ

quan rõ nét, góc cạnh phân minh, thân hình cao ráo, không mập không ốm, cơ bắp cân đối, khóe miệng y liền không khỏi hơi nhếch lên.

Nghĩ lại, nếu ngay từ đầu có được thân hình đẹp như vậy, lo gì không thể nằm mà kiếm tiền!

Đáng tiếc là, tiền bạc đối với y hiện tại mà nói, đã không còn bất kỳ ý nghĩa nào nữa rồi.

Hơn nữa, thế giới này cũng không có ai có thể khiến y nằm mà hưởng thụ cuộc sống, ở thế giới Hồng Hoang này, căn bản không hề có nhu cầu thị trường đó.

Như lệ thường, y thích ứng một chút sức mạnh tăng vọt trong cơ thể bên bờ hồ, sau đó ăn một bữa thịt ba chỉ hầm nấm tiên do Tiểu Nguyệt Linh chuẩn bị kỹ lưỡng, Ngô Sở liền bị thúc giục cầm lấy dao thái, đi về phía con Thanh Long đang treo trên đỉnh núi xa xa.

Linh Tố kiếm của Tiểu Nguyệt Linh, Ngô Sở vẫn không nhấc nổi, cũng không biết thanh kiếm này của nàng sao lại nặng đến vậy, nếu không với sự sắc bén của Linh Tố kiếm, chắc chắn có thể cắt được da rồng.

Ngô Sở cảm thấy, với sức mạnh hiện tại của mình, nhấc vài trăm cân vật nặng, chắc chắn không thành vấn đề, nhưng Linh Tố kiếm trông nhỏ bé lại nặng hơn rất nhiều so với y tưởng tượng.

Ngược lại, cây dao thái ban đầu y thấy nhấc lên cũng tốn sức, giờ trong tay y, đã có cảm giác nhẹ bẫng không có lực rồi.

Không thể không nói, ở thế giới Hồng Hoang này, một người bình thường muốn mạnh lên, thật ra rất đơn giản, chỉ cần không ngừng ăn ăn ăn là được.

Đương nhiên, tiền đề là có một cái dạ dày tốt có thể tiêu hóa Tiên Thiên vật chất.

Ngô Sở cảm thấy cái dạ dày của mình, sau khi đến thế giới này, chắc chắn đã biến dị rồi.

Tuy rằng y cũng không rõ sự biến dị này đến từ việc xuyên không, hay đến từ những Công Đức Kim Quang kia, hoặc giả là những Tử Ngọc Linh Nãi kia.

Tóm lại, trước khi có được hoặc lĩnh ngộ ra pháp tu hành chân chính, có thể tiêu hóa được những Tiên Thiên vật chất đó, và từ những Tiên Thiên vật chất đó, chiết xuất đủ năng lượng để cải thiện thể chất, mới là căn bản để y lập thân ở thế giới hoang sơ nguyên thủy này.

Tiểu Nguyệt Linh thi triển Đằng Vân Giá Vũ chi thuật, đưa Ngô Sở bay lượn trên không trung, Nghệ Bảo ngồi trên vai Ngô Sở, đôi chân nhỏ hồng hào trần trụi bắt chéo thả lỏng, hai tay chống lên vai y.

Ngô Sở rũ tay xuống nhìn rừng núi phía dưới, cảm nhận sự mới lạ mà Đằng Vân Giá Vũ chi thuật mang lại cho y.

Thuật pháp này y cũng biết, nhưng pháp lực của y không đủ chống đỡ cho y bay lâu.

Vừa nhìn, y vừa chép chép môi, nói: "Tiểu Nguyệt Linh, thịt Đương Khang này có phải ngon hơn thịt gấu một chút không?

Đương nhiên, đừng lấy chân gấu ra mà so." "Nếu lấy riêng chân gấu ra mà nói, thịt Đương Khang quả thật ngon hơn chút." "Vậy lát nữa nàng đi bắt vài con Đương Khang cái về, chúng ta nuôi nhốt vài con đi!

Nàng thấy sao?" Ngô Sở đưa ra một đề nghị khá mang tính xây dựng cho Tiểu Nguyệt Linh.

Tiểu Nguyệt Linh không hiểu hỏi: "Nhưng mà, nếu A Sở ca muốn ăn thịt Đương Khang, trực tiếp vào rừng bắt là được rồi mà!

Tại sao lại phải tự mình nuôi chứ?" Ở cái thế giới hoang vu gần như không có người ở này, lời nói này, quả thật rất có lý, nhất thời, Ngô Sở lại không biết nói gì để phản bác.

Thấy Ngô Sở bộ dạng không nói nên lời này, Nghệ Bảo che miệng khẽ cười khúc khích, nó thật ra hiểu, Ngô Sở đây hoàn toàn là tư tưởng lão nông quấy phá, thứ gì ngon thì muốn nuôi một ít, trồng một ít, đây là tư tưởng truyền thống ăn sâu vào tiềm thức của y.

Tiểu Nguyệt Linh thân là người bản xứ của phương thế giới này, rất khó hiểu được suy nghĩ này.

"Ưm, nàng nói rất có lý." Ngừng lại một chút, Ngô Sở lại nói: "Nhưng mà những thứ gừng hành tỏi kia, chúng ta tổng phải tự mình trồng một ít chứ!

Nếu không trồng nhiều một chút, lát nữa e rằng sẽ bị chúng ta ăn tuyệt chủng mất.

Đến lúc đó phải đi những nơi khác tìm kiếm, vậy thì phiền phức rồi.

Thế giới bên ngoài nguy hiểm như vậy, phải không!" Tiểu Nguyệt Linh nghĩ nghĩ, gật đầu: "Ưm, A Sở ca nói vậy có lý." Nàng nói xong, lại ngẩng đầu nhìn con Thanh Long đang treo trên đỉnh núi phía trước, nhớ lại mấy ngày trước đại lão Long tộc tế cáo thiên địa, sáng tạo Long Đình vô thượng, thống trị tứ hải thủy tộc...

Bây giờ bên ngoài đều là những tên to lớn này thống trị đó!

Quả thật rất nguy hiểm nha!

Bay mãi bay mãi, lông mày Tiểu Nguyệt Linh liền hơi cau lại, khi cách thi thể Thanh Long đại khái khoảng năm dặm, nàng dừng lại, nói: "A Sở ca, dư uy của thi thể Thanh Long vô cùng mãnh liệt, ta đành phải đợi ở đây thôi." Ngô Sở lẳng lặng cảm nhận một chút, cảm thấy

có chút kỳ lạ, tuy càng đến gần thi thể rồng, càng khó phát hiện rắn rết chuột kiến, nhưng y thật sự không cảm nhận được có dư uy gì.

Cùng lắm thì khi nhìn con Thanh Long kia, y có chút lo lắng con rồng này có phải đã thật sự chết rồi không.

Y gật đầu: "Ưm, vậy nàng cứ ở đây mượn dư uy này mà rèn luyện ý chí một chút đi!

Ta và Nghệ Bảo qua đó là được rồi, chỉ là e rằng, ta vẫn không chém được da rồng." Chém đứt vảy rồng thì y không dám vọng tưởng, còn về việc có cạy được vảy rồng hay không, y cũng không có chút nắm chắc nào.

Nghĩ lại lúc trước, y ngay cả lông gà rừng cũng không nhổ được, huống chi là một con rồng.

Dù thế nào đi nữa, đó cũng là một con Thanh Long cấp bậc Kim Tiên a!

Vì vậy, khi y chạy nhảy, dùng phương thức tiết kiệm sức hơn so với lúc trước, xuyên qua khu rừng cây cối dần xanh tốt, đã bắt đầu khôi phục sinh cơ, đến bên cạnh con Thanh Long kia, nhìn toàn bộ lớp vảy rồng liền mạch thành một khối, trong lòng ít nhiều cũng có chút không chắc chắn.

Y cẩn thận đưa tay sờ sờ những chiếc vảy rồng chất ngọc trơn nhẵn lạnh lẽo kia, như thể sợ làm con Thanh Long này giật mình tỉnh dậy, sau đó dùng dao thái khẽ lướt vào khe hở giữa các vảy rồng, lại đưa tay dùng sức cạy một cái, cuối cùng, Ngô Sở bất đắc dĩ lắc đầu.

Với sức mạnh ở Tiên Thiên cảnh giới của y hiện tại, căn bản không thể cạy được những lớp vảy rồng phủ trên bề mặt này, mà chiều dài của dao thái, cũng không đủ để chạm tới da rồng nằm trong kẽ vảy rồng.

“Nghệ Bảo, ngươi có cách nào không?” Ngô Sở hỏi Nghệ Bảo đang ngồi trên vai y, “Nói đi nói lại, ngươi đã biến thành Công Đức Linh Bảo rồi, không phải không có thần thông chuyên dụng chứ!” “Ta...” Nghệ Bảo há hốc miệng, không biết nên trả lời thế nào, nếu nói không có thần thông, dường như có chút không nói xuôi được, nhưng nếu nói có thần thông, nó cũng thật sự không có thần thông mang tính công kích gì.

Nghĩ lại cũng phải, điện thoại thì có thần thông công kích gì chứ?

Lẽ nào lại dùng điện thoại làm gạch mà đập sao?

Lỡ đập hỏng thì sao?

Nghệ Bảo không khỏi xoa cằm, quét lên quét xuống con Thanh Long khổng lồ này, Ngô Sở thì bắt đầu dọc theo thi thể rồng, chuyển sang hướng đầu rồng.

Một lúc lâu, Nghệ Bảo vỗ tay một cái, hưng phấn nói: “Tuy rằng ta thật sự không có thần thông công kích gì, nhưng ta có thể phân tích mà!

Chương 44

Theo phân tích của ta, yếu điểm của nó chính là miệng rồng, tuy ngươi không cắt được da rồng, nhưng cắt lưỡi rồng, chắc là không thành vấn đề đâu." Đầu rồng màu xanh rủ xuống lưng chừng núi một cách vô lực, hơi nghiêng, mặt mũi hung tợn, đội một đôi sừng nai trắng, bộ dạng sừng sững; miệng rồng hơi mở, răng sắc như cưa, ước chừng cao bằng một người; bên cạnh những chiếc răng cưa đó, thõng thè một cái lưỡi dài, lưỡi đỏ tươi và thô ráp, như từng cái móc ngược, tay ấn vào những cái móc ngược đó, có một cảm giác sắc nhọn đáng sợ.

Đôi mắt rồng vàng tròn xoe, con ngươi hình chữ thập có vẻ vô tình lạnh nhạt, nhưng đôi mắt vẫn còn mở đó, lại khiến người ta có cảm giác chết không nhắm mắt.

Hai sợi râu rồng thõng xuống hai bên mép rồng, không biết dài bao nhiêu, lúc này đã bị cỏ dại mới mọc che phủ.

Máu rồng đỏ tươi chảy ra từ khóe miệng nó, dọc theo sườn núi chảy xuống thành một con suối nhỏ màu máu.

Tuy rằng thời gian đã trôi qua rất lâu, nếu tính theo thời gian Địa Cầu, e rằng đã có một hai chục năm, nhưng con suối nhỏ này dường như vẫn tươi như cũ, máu rồng đỏ rực kia dường như vẫn chưa khô cạn, cứ như là mới xuất hiện ngày hôm qua vậy.

Ngô Sở nhặt một cành cây nhỏ, cẩn thận chạm nhẹ vào vũng máu rồng như vũng hồ kia.

Quả nhiên, máu rồng chỉ có bề mặt đông lại, bên trong vẫn tươi như cũ.

Nhưng đây chắc hẳn là máu độc, nghĩ đến là không thể ăn được.

Đứng trước cái đầu rồng khổng lồ hung tợn này, Ngô Sở phát hiện, mình còn chưa bằng một cái răng cửa của nó, những chiếc răng rồng sắc nhọn, dưới ánh nắng phát ra hàn quang lạnh lẽo.

Nắng rực rỡ chiếu rọi, gió núi từ từ thổi, thổi bay ngọn tóc y, khiến y cảm giác sau lưng có chút lạnh lẽo.

Đưa tay sờ sờ, y mới phát hiện sau lưng mình đã ướt đẫm một mảng.

Ban đầu y cũng không cảm thấy thi thể rồng này có dư uy gì, nhưng khi thật sự đứng trước mặt nó, đối mặt nhìn nó, Ngô Sở mới phát hiện, hai chân mình lại đang run nhẹ.

Dư uy của rồng đã chết vẫn còn đó, khoảnh khắc này, y thật sự cảm nhận được cái loại 'dư uy' này.

Đương nhiên, đây không phải long uy cảm nhận được ở cấp độ tinh thần, mà là cái bộ dạng này in sâu vào trong não hải y, hình thành một loại ám thị tâm lý.

Cũng giống như khi người ta nhìn thấy một con hổ, dù biết nó đã chết rồi, nhưng khi đứng trước mặt nó, vẫn lo lắng nó có đột nhiên sống lại hay không.

Rất rõ ràng, con người không thể đánh lại hổ.

Ngô Sở cũng rất rõ ràng, nếu con Thanh Long này còn sống, e rằng chỉ cần một cái hắt hơi, cũng có thể phun y bay xa mười vạn tám nghìn dặm.

Vì vậy, dù biết con Thanh Long này đã chết hẳn, nhưng nghĩ đến lát nữa phải tự tay cắt cái lưỡi rồng mềm oặt kia xuống, Ngô Sở vẫn có cảm giác da đầu tê dại.

"Nghệ Bảo, ngươi không lừa ta chứ!

Lưỡi của nó, ta thật sự cắt đứt được sao?" Ngô Sở nắm chặt chuôi dao thái, lông mày hơi giật giật, múa may sang trái sang phải một chút, cảm giác có chút khó mà ra tay, là cắt từ giữa, hay là bò vào cắt tận gốc lưỡi đây?

"Ta khi nào lừa ngươi?" Nghệ Bảo có chút bất mãn, chống nạnh phản hỏi.

Ngô Sở trầm mặc một chút, lại hỏi: "Ngươi có thể há miệng nó ra không?" Nghệ Bảo có chút không nói nên lời: "Ngươi thấy sao?

Ta còn không đủ để nhét vào kẽ răng nó." Ngô Sở liếc nó một cái, rồi rút điện thoại ra: "Ngươi không phải Công Đức Linh Bảo sao?

Có thể không ngừng biến lớn mà!

Vậy thì dùng cái này chống một chút, chắc không thành vấn đề chứ!" "……" "Không nói gì, vậy là không có vấn đề gì rồi." Ngô Sở cười hắc hắc một tiếng, nhét bàn tay đang cầm điện thoại vào miệng rồng đang hơi hé mở kia, sau đó hô lên: "Lớn lớn lớn..." Kết quả điện thoại căn bản không có biến hóa gì, thế là y lẳng lặng nhìn Nghệ Bảo.

Nghệ Bảo nghiến răng ngà: "Ngươi có phải ngốc không?

Cái lưỡi rồng này ít nhất cũng dài vài chục đến trăm mét chứ!

Ngươi cắt cả cái lưỡi xuống, đến lúc đó kéo về được không?" "Ách!

Rất có lý." Ngô Sở gãi gãi đầu, ngẩng đầu nhìn cái đầu rồng to lớn này, nghĩ nghĩ, toàn bộ cơ thể Thanh Long dài ít nhất cũng hai ba nghìn mét, một vật khổng lồ như vậy...

Chỉ riêng cái lưỡi rồng này thôi, cũng đủ ăn thật lâu rồi!

Nghĩ đến đây, Ngô Sở cũng giống như Tiểu Nguyệt Linh, không kìm được mà liếm liếm khóe môi.

Thế là Ngô Sở cầm lấy dao thái, múa may qua lại vài cái trên cái lưỡi rồng kia.

Phần lưỡi rồng thè ra khỏi miệng rồng, dài ít nhất cũng ba bốn mươi mét rồi, còn phần nằm trên mặt đất, ước chừng cũng dài ba bốn mét, e rằng chỉ cần cắt phần nằm trên mặt đất này thôi, y cũng không thể mang về được, chứ đừng nói là cả cái lưỡi rồng.

Tìm một góc độ dễ ra lực, Ngô Sở cầm dao thái múa may vài cái, sau đó mạnh mẽ giơ dao thái lên, xẻ xuống cái lưỡi rồng đầy những móc ngược kia, kết quả cảm giác dao thái chém vào lưỡi rồng, khiến Ngô Sở nhíu mày chặt.

Độ dai của lưỡi rồng, vượt xa tưởng tượng trước đây của y, y cười gượng gạo, nghiến răng lại lần nữa giơ dao thái lên, sau đó dốc sức chém một nhát, lần này thì có chút thành quả, dao thái trực tiếp mắc vào một cái gai ngược, đâm sâu hơn ba tấc.

Ngô Sở lắc lư con dao thái vài cái, mới nhấc dao thái lên lại.

"Hơi dai, nhưng cũng không phải không chém được, cần chút thời gian." Ngô Sở như thể đang nói với Nghệ Bảo, lại như tự nói tự nghe.

Nghệ Bảo lơ lửng trong không trung: "Không sao, ngươi cứ từ từ mà chặt, không vội thời gian." Ngô Sở lẳng lặng trợn trắng mắt, sau đó lại lần nữa giơ dao thái lên, dùng pháp lực bao bọc dao thái rồi chém xuống, hiệu quả rõ ràng tốt hơn một chút so với dùng sức mạnh thuần túy.

Thế là, cứ như vậy, chặt chặt nghỉ nghỉ, mấy tiếng đồng hồ trôi qua, máu rồng bắn ra cũng bị y dùng pháp lực ngăn bên ngoài, không dám để cơ thể tiếp xúc.

Y lo lắng máu rồng quá bá đạo, dù sao đó cũng là thần long cấp bậc Kim Tiên.

Máu rồng cấp bậc Kim Tiên có bá đạo xâm chiếm tế bào cơ thể y, khiến cơ thể y xuất hiện biến dị hay không, chuyện này ai cũng không thể nói trước được, vẫn là cẩn thận một chút là hơn.

Đợi lát nữa khi Tiểu Nguyệt Linh ở bên cạnh, thì có thể thí nghiệm một chút.

Chỉ là, Ngô Sở vạn vạn lần không ngờ, rõ ràng là đồ long đầy khí chất, kết quả lại biến thành chặt thịt khiến người ta bật cười khi kể ra.

May mắn thay thời gian ở thế giới này rất không đáng tiền, mà ở đây cũng không có người ngoài, y có thể từ từ mà làm, cũng không cần lo lắng bị người khác chê cười...

Ưm, Nghệ Bảo không phải người.

Cuối cùng, dùng mười mấy tiếng đồng hồ, Ngô Sở mới chặt được hai khối thịt nặng ước chừng hai ba trăm cân trên lưỡi rồng, sau đó dùng dây leo buộc rồi xách về nhà.

Nghệ Bảo đi theo sau lưng y, thỉnh thoảng che miệng khẽ cười, cười đến mức Ngô Sở muốn tóm lấy nó đánh một trận vào cái mông nhỏ, để nó biết được cái kết của việc chê cười chủ nhân.

May mắn thay khi Tiểu Nguyệt Linh thấy y xách hai khối thịt đẫm máu quay về, cái vẻ mặt kinh ngạc hớn hở, chân tay múa máy của nàng, đã rất tốt an ủi cho tâm hồn bị tổn thương của y.

"Cuối cùng cũng không uổng công!

Nguyệt Linh thân ái, lại đây, A Sở ca ôm một cái!" "……" Tiểu Nguyệt Linh hiển nhiên có chút không thích ứng được với sự nhiệt tình khó hiểu của Ngô Sở, chỉ là Nghệ Bảo một bên thì lại trợn trắng mắt đến mức lộn cả tròng, lặng lẽ chui trở lại điện thoại, cũng không biết là quay về điện thoại để giận dỗi, hay là thật sự lương tâm trỗi

dậy rồi.

Trở về căn nhà gỗ nhỏ bên hồ, Ngô Sở giao hai khối lưỡi rồng cho Tiểu Nguyệt Linh xử lý, y thì chạy đến chậu tắm, tẩy sạch một thân mồ hôi hôi thối trên người.

Trong ao tắm gột sạch bọt, hắn nhảy lên bờ, thi pháp dẫn một dòng nước hồ đến, tắm rửa thân thể xong, Ngô Sở vẩy vẩy mái tóc dài, rũ bỏ hết nước đọng trên đó.

Quay lại trước căn nhà gỗ nhỏ, sói con tể co ro trong góc run rẩy, nhưng đôi mắt sói chỉ ngây dại nhìn chằm chằm hai miếng thịt lưỡi rồng trên bàn gỗ tử, trong ánh mắt mang theo chút khát vọng.

Tiểu Nguyệt Linh thêm củi vào bếp, vài đốm lửa nhỏ bay ra từ bếp lò, phiêu du trong không trung theo gió.

Trên bếp đặt một nồi gốm, nước trong nồi đã bốc hơi, trên mặt nước nổi vài lát hành lá nhỏ, còn có vài lát gừng đang chìm nổi trong nước.

Chương 45

Trên bàn gỗ tử ngọc, một miếng thịt lưỡi rồng đã được rửa sạch máu.

Mặc dù Tiểu Nguyệt Linh có chút sợ hãi Long Uy, không dám đến gần thi thể rồng, nhưng chỉ là hai miếng thịt lưỡi rồng thì ảnh hưởng đến nàng thật ra là rất nhỏ.

Ngô Sở liếc nhìn miếng thịt lưỡi rồng còn lại đang rỉ máu, tìm một cái chậu trúc, vắt một chút máu rồng từ miếng thịt đó ra.

Tiểu Nguyệt Linh thấy vậy liền hỏi: "A Sở ca, huynh đang làm gì vậy?" "Ồ, làm một thí nghiệm!" Ngô Sở vừa nói vừa nhìn máu rồng, đưa thần thức yếu ớt vào trong máu rồng, giống như khi xưa hắn tự mình nội thị, âm thầm quan sát hoạt tính tế bào trong máu rồng.

Con Thanh Long đã "tèo" lâu như vậy rồi, máu trong cơ thể lại vẫn chưa đông đặc, không lẽ là do máu có vấn đề sức khỏe nên không đông được sao!

Tiểu Nguyệt Linh nói Kim Tiên chi khu vạn năm bất hủ.

Chắc chắn không thể là máu rồng tự thân có vấn đề, không thể đông đặc, mà là tế bào trong máu rồng vẫn còn hoạt tính.

Quả nhiên, trong thần thức của hắn, những tế bào máu rồng này quả thực vẫn tồn tại hoạt tính cực mạnh, bên trong có một cỗ năng lượng rất cường đại.

Cũng có nghĩa là, tuy nói con Thanh Long kia đã chết, nhưng thực chất chỉ là linh hồn của nó đã chết, thân thể của nó vẫn chưa chết hoàn toàn, vẫn còn hoạt tính rất mạnh.

Lúc này, nếu có một linh hồn tiến vào long khu, vậy con Thanh

Long này, trên lý thuyết vẫn có thể sống lại.

Đương nhiên, những điều này chỉ là những suy đoán của Ngô Sở dựa trên lý thuyết sinh vật học.

Tiểu Nguyệt Linh nghe vậy, vội vàng thêm một cây củi vào bếp, rồi hăm hở chạy đến bên Ngô Sở: "A Sở ca làm thí nghiệm gì vậy?

Có cần muội giúp không?" Nhiệt tình, đáng yêu, hoạt bát, đây chính là Tiểu Nguyệt Linh đầu bếp đáng yêu đó.

Kể từ khi cùng Ngô Sở tiến hành các loại thí nghiệm, Tiểu Nguyệt Linh đã nhận được không ít công đức từ đó, nên khi nghe Ngô Sở lại chuẩn bị làm thí nghiệm, sự tích cực của Tiểu Nguyệt Linh rất cao.

Ngay cả Nghệ Bảo, kẻ trước đó còn chui về điện thoại mà hờn dỗi, lúc này nghe thấy lời đó cũng lén lút chui ra đậu trên vai Ngô Sở, nó cũng muốn đến kiếm chút công đức.

So với Nguyệt Linh, Nghệ Bảo lại không đáng yêu như vậy.

Đáng tiếc, cả hai đều có chút nghĩ nhiều rồi.

Ngô Sở cười nói: "Thật ra ta cũng có một việc cần Tiểu Nguyệt Linh giúp đây!

Ta muốn thử xem máu rồng này có gây tổn hại cho cơ thể ta không, lát nữa ta sẽ bôi máu rồng lên tay, nếu có gì bất thường, mong Tiểu Nguyệt Linh giúp ta loại bỏ sự bất thường đó, được không?" "Vâng, không thành vấn đề, cứ để muội lo!" Tiểu Nguyệt Linh vỗ vỗ bộ ngực nhỏ của mình, nghiêm túc mà chân thành nói.

Tuy có Tiểu Nguyệt Linh bảo đảm, nhưng Ngô Sở vẫn rất cẩn thận, chỉ đưa ngón tay vào máu rồng, hơn nữa chỉ có đầu ngón tay tiếp xúc với máu rồng, sau đó dùng thần thức âm thầm quan sát.

Thanh Long tuy đã chết lâu, nhưng hoạt tính tế bào trong máu rồng

vẫn còn tồn tại.

Lúc này, dường như cảm nhận được khí tức của các tế bào hoạt tính khác, chúng bắt đầu náo động, một cỗ năng lượng từ trong máu rồng phát ra, men theo đầu ngón tay hắn, xâm nhập vào cơ thể hắn.

Mô tế bào ở đầu ngón tay Ngô Sở chạm vào cỗ năng lượng này, hầu như không có bất kỳ sức phản kháng nào, trong chớp mắt đã bị cỗ năng lượng này chiếm cứ, đồng thời bắt đầu dị hóa không kiểm soát được.

Ngô Sở vận chuyển pháp lực, muốn xua đuổi cỗ năng lượng xâm nhập này.

Nhưng pháp lực trong cơ thể hắn căn bản không thể làm gì được cỗ năng lượng bá đạo và cường đại tuyệt luân này. "Tiểu Nguyệt Linh..." Ngô Sở gọi lớn.

Tiểu Nguyệt Linh không nhanh không chậm đưa ngón tay ngọc thon dài ra, nhẹ nhàng chạm vào ngón tay Ngô Sở.

Cỗ năng lượng bá đạo xâm nhập vào cơ thể hắn lập tức bị Tiểu Nguyệt Linh điểm tán, những giọt máu rồng dính trên đầu ngón tay Ngô Sở cũng theo đó nhỏ xuống.

Ngô Sở thở phào một hơi, có chút sợ hãi nói: "Quả nhiên ta đoán không sai, may mà trước đó ta đã thi pháp chặn những giọt máu rồng này, không để chúng tiếp xúc với cơ thể ta." Hắn không dám tưởng tượng, nếu lúc đó bản thân không cẩn thận hơn, chặn những giọt máu rồng đó ở bên ngoài cơ thể, e rằng lúc này có lẽ đã biến thành một con quái vật rồi!

Thế là, hắn nhìn Tiểu Nguyệt Linh, cười khổ nói: "Hy vọng nhiệt độ cao có thể giết chết hoạt tính trong những tế bào này!

Nếu không, loại thịt rồng như thế này, muội còn dám ăn không?"

Tiểu Nguyệt Linh gật đầu nói: "Những con mồi muội từng săn giết đều yếu hơn muội, chưa từng gặp phải loại vấn đề này.

Bất quá, muội tuy không hiểu rõ thế nào là hoạt tính tế bào, nhưng lại không sợ những năng lượng này, dù sao đây cũng chỉ là một miếng thịt rồng mà thôi, chứ không phải cả một con rồng." "Nói đi cũng phải nói lại, rồng có thể phun lửa nhả sét, nhiệt độ này có thể giết chết hoạt tính bên trong tế bào của nó không?" Ngô Sở có chút nghi ngờ. "Muội cũng không biết nữa!" Tiểu Nguyệt Linh lắc đầu. "Thôi được, thử xem sao!" Ngô Sở vừa nói, vừa thi triển Tiểu Hỏa Cầu thuật, một đốm lửa nhỏ xuất hiện trong tay hắn, một giọt máu rồng được hắn dẫn ra từ chậu trúc, bay vào giữa đốm lửa.

Theo sự nung đốt của đốm lửa nhỏ lên giọt máu rồng, một cảnh tượng thần kỳ xuất hiện, chỉ thấy giọt máu rồng phát ra ánh sáng đỏ chói lọi, dường như sống lại, thần kỳ mà nhúc nhích, như đang hân hoan nhảy múa.

Nghệ Bảo và Tiểu Nguyệt Linh thấy vậy, đều không khỏi há hốc mồm.

Ngô Sở cũng kinh ngạc nhìn giọt máu rồng đang nhúc nhích trong ngọn lửa, rất muốn chửi một câu: Đ*t m*!

Thế này thì bảo ta ăn kiểu gì đây?

Hậm hực ném giọt máu rồng trở lại chậu trúc, Ngô Sở nhíu mày, bưng chậu trúc ra đến bên hồ, đổ máu rồng trong chậu xuống hồ.

Máu rồng theo dòng nước dần dần khuếch tán trong hồ, sau đó liền thấy vô số cá con đổ xô về phía này.

Rất nhanh, mặt hồ này tựa như sôi trào.

Cá con trong hồ điên cuồng tranh giành ăn những dòng máu đó, ngay sau đó, một cảnh tượng đẫm máu diễn ra trong vùng nước nhỏ

bé này.

Cá nhỏ uống máu rồng, cá lớn ăn cá nhỏ...

Cuối cùng thậm chí cả những con cá khổng lồ to bằng chục mét cũng lộ diện trên mặt nước.

Trong số đó có một con cá lớn chục mét, toàn thân đỏ rực, có cái vây đuôi lộng lẫy như cá vàng.

Khi nó vọt khỏi mặt nước, cái vây đuôi đỏ tươi kia tựa như một cụm pháo hoa đang nhảy múa giữa không trung.

Các con cá lớn khác khi nhìn thấy con cá khổng lồ màu đỏ này đều dừng lại ở đằng xa.

Con cá lớn màu đỏ cũng không tranh giành với những con cá khác, chỉ im lặng nhìn Ngô Sở, trong đôi mắt cá to lớn mang theo một tia hy vọng và khát vọng, trực tiếp đánh thẳng vào tâm linh Ngô Sở.

Ngô Sở thậm chí không cần suy đoán, dường như đã hiểu ý nghĩa ánh mắt của nó.

Con cá lớn đỏ rực này, Ngô Sở từng gặp khi mới đến thế giới này.

Giờ đây nhìn gần, hắn phát hiện nó thực sự rất đẹp.

Nếu người yêu cá cảnh nhìn thấy, chắc hẳn sẽ vì nó mà si mê, vì nó mà phát cuồng.

Ngô Sở khẽ thở dài: "Đừng nhìn ta như vậy, thứ này đối với ngươi chưa chắc đã có lợi." Hắn ngồi xuống bên hồ, lặng lẽ nhìn đàn cá trong hồ, cũng không lo con cá lớn này có nhảy ra nuốt chửng hắn hay không, vì những con cá lớn kia đều không dám đến gần.

Chỉ là điều khiến hắn có chút tiếc nuối, là những con cá đã được lợi kia, rất nhanh đã tan tác như chim thú, biến mất bên hồ, khiến hắn muốn quan sát cũng không cách nào quan sát được.

Chỉ có con cá lớn màu đỏ kia vẫn âm thầm nhìn hắn, một vẻ lưu luyến không muốn rời đi.

Chương 46

Rất nhanh, sóng hồ dập dềnh nổi lên ở phía xa bên hồ, có cá lớn đang săn mồi.

Ở một bên khác, nước trong nồi gốm đã sôi, Tiểu Nguyệt Linh khẽ vung tay, miếng thịt lưỡi rồng đã được rửa sạch liền được nàng nâng lên không trung, thả vào trong nồi gốm để chần qua nước sôi.

Ngô Sở múc một ít nước hồ vào chậu rửa sạch, cẩn thận từng li từng tí, không dám để máu rồng dính vào tay mình, sau đó hất dòng máu đó về phía con cá lớn màu đỏ.

Cùng với việc dòng máu được hất ra, con cá lớn màu đỏ từ trong nước vọt lên, há to miệng, trong chớp mắt đã hút những dòng máu đó vào trong.

Phốc...

Con cá lớn xoay một vòng trên không trung, rồi bổ nhào vào hồ.

Âm thanh khi nó lao vào nước không ầm ĩ như Ngô Sở tưởng tượng, ngược lại rất nhẹ nhàng, cũng không tạo ra nhiều bọt nước.

Sau khi xoay một vòng dưới nước, con cá lớn lại nổi lên mặt nước, tiếp tục nhìn Ngô Sở.

Ngô Sở bật cười, "Hy vọng không phải là làm hại ngươi." Quay về trước căn nhà gỗ nhỏ, Tiểu Nguyệt Linh đang đứng trên cái ghế đẩu gỗ tử ngọc trước bếp, nhón gót chân, vịn vào bếp, dùng cái muỗng tre lớn múc nước sôi dội lên miếng thịt lưỡi rồng. "Sao không thái thịt thành miếng nhỏ trước đi?" Ngô Sở cười hỏi.

Bất quá, nhìn động tác nhón gót chân của nàng, thật sự rất đáng yêu. "Ách!

Muội quên mất rồi!" Tiểu Nguyệt Linh ngượng ngùng gãi gãi sau gáy, "Muội thái nó ngay đây..." Nàng vừa nói vừa rút Linh Tố Kiếm ra, định đâm vào nồi gốm.

Ngô Sở vội kêu lên: "Khoan đã!" Tiểu Nguyệt Linh cầm kiếm, quay đầu ngơ ngác nhìn hắn: "Sao vậy?" "Thôi đừng múa đao múa kiếm nữa, nhỡ không cẩn thận lại cắt cái nồi gốm thành hai mảnh thì sao." "..." Tiểu Nguyệt Linh ngẩn người, nói: "A Sở ca, xin hãy tin muội..." "Ừm, ta tin muội, nhưng vẫn không cần phiền phức vậy đâu, cứ thế này đi!" Ngô Sở gật đầu, ý bảo nàng cứ đặt kiếm xuống, có gì từ từ nói, "À đúng rồi, nước sôi có thể giết chết hoạt tính tế bào trong thịt lưỡi rồng không?" Nhắc đến điều này, Tiểu Nguyệt Linh có chút thất vọng lắc đầu: "Không thể!

Những năng lượng đó sẽ chủ động bảo vệ thịt rồng!

A Sở ca hãy xem!" Nàng vừa nói vừa múc một muỗng nước sôi, đổ xuống miếng thịt lưỡi rồng, sau đó liền thấy trên miếng thịt lưỡi rồng lóe lên một luồng ánh sáng, luồng sáng này đã chặn nước sôi ở bên ngoài.

Nếu nhìn kỹ hơn một chút, còn có thể thấy, trên bề mặt những miếng thịt lưỡi rồng đang ngâm trong nước sôi, cũng có một lớp ánh sáng nhàn nhạt đang ngăn cản dòng nước sôi nóng.

Ngô Sở gãi đầu: "Thật đúng là phiền phức mà!

Chẳng lẽ phải tiêu hao hết năng lượng trong những miếng thịt rồng này mới được sao?

Nhưng nếu không có những năng lượng này, vậy thì thịt rồng này còn có giá trị sử dụng gì nữa?

Chẳng lẽ đây chính là sự khác biệt giữa thịt rồng cấp Kim Tiên và thịt thú bình thường?

Nói đi cũng phải nói lại, loại thịt rồng này, ta làm sao mà thái được đây?

Chẳng lẽ ta đã mạnh đến vậy rồi sao?" "..." Tiểu Nguyệt Linh chớp chớp đôi mắt to, dường như có chút không biết phải hình dung cấp độ tu vi hiện tại của Ngô Sở như thế nào.

Nàng nghiêng đầu suy nghĩ một lát, rồi nói: "Con dao thái này vốn là mảnh vỡ của pháp bảo của con Thanh Long kia, dùng nó để cắt thịt rồng chắc hẳn không có vấn đề gì lớn." Dừng một chút, nàng lại nói: "Còn về việc loại bỏ năng lượng trong thịt rồng, giá trị sử dụng của thịt rồng vẫn còn đó.

Chỉ là muội có chút lo lắng, A Sở ca mắc phải cái 'bệnh người thường' kia, có lẽ vẫn không tiêu hóa được nó." "Ra là vậy, vậy muội có thể tiêu hóa những miếng thịt rồng này không?" "Muội có thể.

Vừa rồi muội đã thử luyện hóa những năng lượng này rồi." Ngô Sở vỗ tay nói: "Vậy được rồi!

Chỉ cần muội có thể tiêu hóa, tin rằng sau khi ăn hết con Thanh Long này, tu vi của muội nhất định sẽ tăng không ít đâu!

Muội mạnh lên rồi, chẳng phải có thể bảo vệ ta sao!

À đúng rồi, Nguyệt Linh có nguyện ý bảo vệ ta không?" "Vâng, muội đương nhiên là nguyện ý!" Tiểu Nguyệt Linh siết chặt nắm tay nhỏ, "Nhưng mà, nhưng mà A Sở ca có Nghệ Bảo rồi, còn cần muội bảo vệ sao?" Ngô Sở cười ha ha vươn tay xoa xoa đầu nàng, cho nàng một cái vuốt đầu, "Đương nhiên là cần rồi, ai bảo ta bây giờ mắc phải cái 'bệnh người thường' chết tiệt kia chứ!

Còn về Nghệ Bảo, muội cũng biết tên đó..." "Ta làm sao?

Ngươi muốn khen Tiểu Nguyệt Linh thì ta không ý kiến, nhưng ngươi cũng không thể làm cái loại chuyện tâng bốc người này dìm

hàng người kia đến mức buồn nôn như vậy chứ!" Nghệ Bảo đang trốn trong bóng tối nghe lén, giống như bị giẫm phải đuôi, rất khó chịu nhảy ra trừng mắt nhìn Ngô Sở, hai tay chống nạnh, ra vẻ đanh đá. "Ta còn chưa nói hết câu mà, ngươi gấp cái gì chứ!" Ngô Sở lườm nó một cái. "Vậy ngươi nói tiếp đi!" "Ta muốn nói là, ngươi lợi hại như vậy, tổng không thể việc nhỏ nhặt cũng làm phiền ngươi được!

Ngươi là vũ khí hạt nhân tối thượng của ta đó, ngươi thấy ai khi đánh nhau mà thật sự ném vũ khí hạt nhân ra không?" Tuy cảm thấy lời này của Ngô Sở có chút không thật lòng, nhưng Nghệ Bảo quyết định, tạm thời bỏ qua cho hắn. "A Sở ca, vũ khí hạt nhân tối thượng là cái gì vậy?" Tiểu Nguyệt Linh tò mò hỏi. "Ách!

Cái này, muội có thể hiểu là Tiên Thiên Chí Bảo." Tiểu Nguyệt Linh nhìn về phía Nghệ Bảo, gật đầu nói: "Nghệ Bảo quả thật là một chí bảo!

Hơn nữa còn là một Công Đức Chí Bảo rất rất lợi hại, nếu không thì chắc chắn không thể đản sinh ra linh bảo chân linh được." "Hừ!

Coi như ngươi, đồ tiểu ngốc, còn có chút mắt nhìn!" Nghệ Bảo kiêu ngạo ngẩng cái đầu nhỏ lên.

Ngô Sở nhún vai cười khổ với Tiểu Nguyệt Linh, ra vẻ xin lỗi.

Tiểu Nguyệt Linh mỉm cười lắc đầu, hoàn toàn không để ý, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên nàng nghe Nghệ Bảo mắng nàng là 'đồ tiểu ngốc' rồi.

Tiểu Nguyệt Linh đôi khi nghĩ, mình quả thực không thông minh lắm!

Lại có thể mắc lừa cái linh bảo chân linh Nghệ Bảo này, tiêu hao công đức chi lực vào những trò chơi vô nghĩa đó.

Ngô Sở lại một lần nữa vuốt đầu Tiểu Nguyệt Linh hiểu chuyện,

nhìn nồi gốm nói: "Tiểu Nguyệt Linh, hay là muội rút năng lượng trong miếng thịt lưỡi rồng này ra đi!

Mặc dù ta có lẽ vẫn không tiêu hóa được những miếng thịt rồng này, nhưng ta vẫn muốn thử xem hương vị của nó thế nào." "Được thôi, không thành vấn đề!" Thế là, dưới sự thao túng của Tiểu Nguyệt Linh, miếng thịt lưỡi rồng trong nồi đã bị rút đi năng lượng.

Nói đi cũng phải nói lại, cho dù không rút đi, đợi đến khi thịt thật sự nấu chín, những năng lượng đó cũng sẽ bị tiêu hao hết, như vậy thì chẳng khác nào lãng phí.

Những năng lượng đảm bảo hoạt tính tế bào trường tồn kia vừa bị Tiểu Nguyệt Linh rút đi, màu sắc của thịt lưỡi rồng trong nồi liền dần dần xuất hiện chút thay đổi, nước sôi cuối cùng cũng có tác dụng với nó.

Tuy nhiên, khi bề mặt thịt lưỡi rồng bắt đầu nổi lên một lớp chất trắng, thời gian đã trôi qua một ngày.

Một ngày này là một ngày trong thế giới Hồng Hoang, tương đương với một năm thời gian trên Địa Cầu.

Thử nghĩ xem, nấu chín bề mặt thịt rồng mà mất cả một năm, đây là khái niệm gì chứ?

Nếu không có Tiểu Nguyệt Linh ở đây, hắn còn không biết phải đi chặt bao nhiêu củi về nữa.

Và trong một ngày thời gian này, Ngô Sở rảnh rỗi vô vị, vác cuốc, đã khai hoang được một mảnh đất gần một mẫu trong vườn hoa bên hồ, đồng thời bảo Tiểu Nguyệt Linh chạy đi đào hết gừng, hành, tỏi dại có thể nhìn thấy trong rừng gần đó về, trồng thành một khu ở đây, sau đó tưới lên một ít Tiên Thiên Nhất Khí Thanh Linh Tuyền cho chúng.

Nước suối này, đối với linh thực vật có sự trợ giúp cực kỳ lớn.

Làm xong những việc này, Ngô Sở ăn một bữa thịt Đương Khang nướng, rồi sung sướng đi nghỉ ngơi.

Tiểu Nguyệt Linh thì vớt miếng thịt lưỡi rồng từ trong nồi ra, sau đó vung Linh Tố Kiếm lên, cạo sạch lớp chất trắng trên bề mặt miếng thịt lưỡi rồng, tiếp đó thái miếng thịt lưỡi rồng thành từng lát mỏng như cánh ve, đặt lại vào nồi gốm để hầm.

Chương 47

Trong việc ăn uống này, Tiểu Nguyệt Linh đã thể hiện sự kiên nhẫn mạnh mẽ.

Ngủ chưa đầy ba tiếng, Ngô Sở liền tỉnh lại.

Hắn bây giờ đã có thể dễ dàng làm được liên tục mấy trăm tiếng không ngủ, hơn nữa sau khi nghỉ ngơi hai ba tiếng, tinh lực của hắn liền có thể nhanh chóng hồi phục, trở lại trạng thái long tinh hổ mãnh.

Sau khi Ngô Sở tỉnh dậy, Tiểu Nguyệt Linh vừa hay thả vài miếng măng tre tươi non vào nồi gốm. "A Sở ca, huynh tỉnh rồi!" Thần sắc Tiểu Nguyệt Linh có chút hân hoan, "Thịt lưỡi rồng sắp chín rồi!

Quả nhiên, thái thịt mỏng như vậy, chín nhanh hơn nhiều." "Haha!

Vậy ta có thể chờ đợi để thưởng thức thịt rồng rồi!" Ngô Sở vừa nói vừa vận chuyển pháp lực, dùng pháp lực để hoàn thành công việc rửa mặt đánh răng.

Dùng pháp lực để làm công việc vệ sinh quả thực rất tiện lợi, thậm chí ngay cả tắm rửa cũng có thể dùng pháp lực thay thế.

Nhưng Ngô Sở vẫn thích không có việc gì thì ngâm mình trong ao tắm một chút.

Tuy nói pháp lực có thể dùng để làm sạch khoang miệng, nhưng khoảng thời gian này, Ngô Sở vẫn tranh thủ làm ra chiếc bàn chải đánh răng của thời nguyên thủy.

Đáng tiếc là công đức mà Thiên Đạo lão gia ban xuống thật sự có chút ít, trên chiếc bàn chải đánh răng đầu tiên của thế giới nguyên thủy này, chỉ xuất hiện một sợi Công Đức Linh Văn Thần Liên.

Cũng không biết Thiên Đạo lão gia có phải cảm thấy việc vệ sinh

khoang miệng này không phải là chuyện lớn hay không.

Ngược lại, Ngô Sở dùng lông sói còn lại làm ra vài cây bút lông.

Cây bút lông sói đầu tiên trong số đó đã nhận được một cỗ công đức không nhỏ, trực tiếp khiến cây bút lông này trở thành một kiện Trung Phẩm Công Đức Linh Bảo.

Mười tám sợi Công Đức Linh Văn Thần Liên màu vàng vây quanh trên đó, trông thần dị phi phàm, dùng nó viết ra văn tự, dường như cũng có được một cỗ linh tính.

Không thể không nói, những thứ thực sự đại diện cho văn minh thì mạnh hơn rất nhiều so với những vật phẩm "ngụy văn minh".

Điều đáng tiếc duy nhất là, những thẻ tre dùng để viết mà hắn làm ra từ phiến trúc, rõ ràng cũng thuộc về sản phẩm văn minh, nhưng đáng tiếc lại không có bất kỳ công đức nào giáng xuống.

Chắc hẳn phải đợi hắn phát minh ra giấy thật, mới có thể có công đức.

Nói đi cũng phải nói lại, kể từ khi thần thức có thể nội thị, Ngô Sở liền phát hiện những công đức kia đang chiếm cứ trong thức hải của mình, chỉ là hắn bây giờ cũng không biết phải dùng cỗ lực lượng này như thế nào.

Nghe nói công đức có thể dùng để đề thăng tu vi, nhưng thao tác như thế nào thì hắn cũng không hiểu.

Rửa mặt đơn giản xong, Ngô Sở chạy vào nhà xí, ngồi trên bồn cầu suy tư nhân sinh.

Đến thế giới này lâu như vậy, vấn đề sinh tồn cơ bản nhất đã được giải quyết, hiện tại cũng coi như đã bước lên con đường tu hành, có được tu vi Tiên Thiên Cảnh.

Đối với hắn mà nói, biến hóa rõ rệt nhất của Tiên Thiên Cảnh chính là tốc độ mọc tóc và râu đã chậm lại.

Có lẽ cơ thể hắn đã thích nghi với quy luật sinh trưởng của thế giới này, không còn như trước kia, một hai ngày không cạo râu là râu đã dài nửa thước rồi.

Tuy nói Tiên Thiên Cảnh ở thế giới Hồng Hoang này thuộc hàng yếu nhất, nhưng Ngô Sở lại không để tâm đến điều đó, dù sao mấy ngày trước, hắn còn chỉ là một người bình thường mà!

Tiếp theo nên tu hành như thế nào, cái này cũng không cần hắn nghĩ nhiều, dựa vào việc ăn uống và phương thức luyện hóa pháp lực nguyên thủy nhất, là có thể từ từ đẩy tu vi lên.

Còn về việc tương lai lĩnh ngộ Thiên Địa Đại Đạo, đó là chuyện của tương lai.

Từ nhà xí đi ra, Ngô Sở với thân thể nhẹ nhàng khoan khoái, vừa ngâm nga bài hát vừa đến bên hồ.

Con cá lớn màu đỏ kia vẫn còn nổi chìm bên hồ, khi thấy Ngô Sở, nó còn vẫy đuôi thổi ra một chuỗi bong bóng.

Từ ánh mắt của nó có thể cảm nhận được, nó đang chào hỏi.

Ngô Sở cũng vẫy tay chào nó: "Cá lớn, ngươi lại không sao, lợi hại thật nha!" Con cá lớn màu đỏ chưa hóa hình, kỳ thực cũng giống như hắn, đồng dạng ở Tiên Thiên Cảnh, nhưng nó lại có thể chống lại sự dị hóa do máu rồng mang lại...

Hay là nói, thân hình của con cá lớn quá khổng lồ, nên chút máu rồng kia ảnh hưởng đến nó rất nhỏ?

Hoặc giả, phương hướng tiến hóa của cá chính là rồng, nên nó căn bản không sợ dị hóa?

Ngô Sở sờ cằm, rồi chạy nhanh về trước nhà gỗ nhỏ, bảo Tiểu Nguyệt Linh thái một miếng thịt lưỡi rồng nhỏ xuống, sau đó dùng pháp lực bao bọc lấy, rồi lại đến bên hồ.

Khi nhìn thấy miếng thịt lưỡi rồng được Ngô Sở bao bọc bằng pháp lực trong tay, con cá lớn màu đỏ không khỏi vẫy đuôi về phía Ngô Sở, thân hình bơi về phía bờ hồ.

Dáng vẻ đó, rõ ràng là có chút phấn khích.

Ngô Sở tiện tay ném miếng thịt về phía con cá lớn.

Con cá lớn vọt lên, giữa không trung há miệng nuốt chửng miếng thịt lưỡi rồng vào bụng.

So với thân hình của nó, miếng thịt lưỡi rồng đó gần như có thể bỏ qua.

Nhưng con cá lớn rơi xuống nước, lại phấn khích vẫy cái đuôi lớn xinh đẹp của nó về phía Ngô Sở, rồi mãn nguyện xoay người lặn xuống sâu trong lòng hồ.

Ngô Sở cảm thấy có chút thú vị, bản năng muốn xem, con cá lớn này dưới sự nuôi dưỡng của hắn bằng thịt rồng, tương lai sẽ có biến hóa kỳ lạ gì.

Hắn quay đầu nhìn con Thanh Long đang treo trên đỉnh núi ở đằng xa, nghĩ thầm rằng nếu máu rồng đã có công hiệu như vậy, vậy nếu đem những đất dính máu rồng đó ném vào hồ này, sinh vật trong hồ sẽ có biến hóa gì?

Hoặc giả, đem những đất đó chất dưới gốc cây thần mộc kia, thần mộc có phải cũng có thể hấp thu năng lượng trong máu rồng, một lần nữa khởi phát sinh cơ không?

Vừa nghĩ như vậy, tim Ngô Sở liền có chút đập nhanh hơn.

Phải biết rằng, theo lời giới thiệu của Tiểu Nguyệt Linh, cây thần mộc này chính là một Tiên Thiên Linh Căn cực phẩm phi thường.

Nếu có thể bồi dưỡng ra Tử Ngọc Linh Văn Nại, thì còn lo gì trường sinh vô vọng nữa?

Đương nhiên, chu kỳ trưởng thành của Tử Ngọc Linh Văn Nại đối với hắn mà nói có chút đáng sợ, cần đến một vạn năm.

Hắn đối với việc mình có thể sống lâu như vậy hay không, cũng không có gì nắm chắc.

Nhưng đây ít nhất cũng là một phương hướng không tồi mà!

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân chủ chốt khác.

Theo Tiểu Nguyệt Linh nói, đại trận hộ sơn của vùng Tử Ngọc Sơn này, cây thần mộc chính là trung tâm trận pháp, chỉ khi thần mộc phục hồi, tòa Tiên Thiên Đại Trận này mới có khả năng được tu phục.

Vì an toàn mà nghĩ, Ngô Sở cũng hy vọng thần mộc có thể nhanh chóng phục hồi.

Nghĩ đến đây, Ngô Sở cảm thấy có thể thử xem.

Quay lại trước căn nhà gỗ nhỏ, Ngô Sở nói chuyện này với Tiểu Nguyệt Linh.

Tiểu Nguyệt Linh cũng cảm thấy có thể thử, thế là theo đề nghị của Ngô Sở, nàng chạy đi giúp hắn chặt về một cây trúc khổng lồ.

Chương 48

Dùng dao thái bổ cây trúc ra, làm ra một ít sợi tre, sau khi đan thành một cái giỏ tre lớn có hình dáng hơi xấu xí, Ngô Sở liền bắt đầu công việc lao động khổ sai "Ngô Công Dời Đất".

Nếu Tiểu Nguyệt Linh dám đến gần thi thể Thanh Long kia, loại công việc nặng nhọc này căn bản không cần hắn làm.

Nhưng bây giờ, hắn cũng chỉ có thể bán sức lao động thôi.

May mà thân mang tu vi Tiên Thiên Cảnh, công việc nặng nhọc này cũng không tính là khó khăn, chẳng qua chỉ là chạy đi chạy lại vài chuyến thôi, cứ coi như rèn luyện thân thể vậy.

Đến bên dòng suối máu bị nhiễm máu rồng kia, Ngô Sở thi triển thuật pháp, đem đất pha lẫn máu rồng cho vào giỏ trúc, sau đó dùng pháp lực ngăn cách máu rồng với cơ thể mình.

Trong tình huống không cảm nhận được tế bào sống, năng lượng hoạt tính bên trong máu rồng đã thu liễm cái tính bá đạo của nó lại, yên ổn nằm trong bùn máu.

Vác bùn máu về, Ngô Sở chất chúng dưới gốc cây thần mộc phía sau.

Cứ như vậy vác đi vác lại vài chuyến, Ngô Sở kinh ngạc phát hiện, rễ cây thần mộc lại đã mọc ra những sợi rễ mới, và đã đâm sâu vào trong đám bùn máu kia.

Nhanh chóng như vậy, suýt nữa khiến Ngô Sở há hốc mồm kinh ngạc.

Hắn phấn khích kêu lớn: "Nguyệt Linh, Nguyệt Linh, muội mau qua đây xem, có hiệu quả rồi, thật sự có hiệu quả rồi..." Bóng dáng

Tiểu Nguyệt Linh trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Ngô Sở, cúi đầu nhìn những sợi rễ mới mọc ra trên gốc cây thần mộc, thở dài một hơi thật dài: "Thật sự có hiệu quả!

Tốt quá rồi!" Ngô Sở phấn khích nói: "Tiểu Nguyệt Linh, muội nói xem, nếu chúng ta chuyển cả thi thể con Thanh Long kia qua cho nó, nó có nhanh chóng hồi phục như ban đầu không?" "Cái đó chắc là được!

Bất quá, A Sở ca không muốn ăn thịt rồng sao?" "Muốn thì muốn, nhưng chúng ta có thể ăn được bao nhiêu chứ?" "Vâng, muội có thể ăn rất nhiều." Nghe đến đây, Ngô Sở xem như đã hiểu, Tiểu Nguyệt Linh bản thân cũng rất khao khát thịt rồng, điều này khiến hắn có chút tò mò, bản thể của Tiểu Nguyệt Linh rốt cuộc là gì?

Vươn tay xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng, Ngô Sở vác chiếc giỏ tre lớn lên, cười nói: "Ta sẽ vác hết bùn máu kia về trước, sau này nếu muội ăn chán thịt rồng rồi, thì lại cho cây thần mộc này." Tiểu Nguyệt Linh có chút ngượng ngùng lè cái lưỡi nhỏ hồng phấn ra, "Vâng" một tiếng, nói: "Những miếng thịt lưỡi rồng kia chắc hẳn sắp chín rồi, A Sở ca có thể nghỉ ngơi một chút, xem có thể tiêu hóa những miếng thịt rồng đó không.

Nếu có thể, A Sở ca cũng có thể mượn thịt rồng để khôi phục tu vi đó!" Một miếng thịt lưỡi rồng mỏng như cánh ve, lại phải nấu lâu như vậy mới chín.

Ngô Sở cũng không biết phải hình dung loại thịt rồng cấp Kim Tiên này như thế nào, cứ ăn thôi.

Thịt lưỡi rồng đã nấu chín, có màu xám trắng, không dai và khó nhai như tưởng tượng, vẻ ngoài tinh oánh trong suốt, khiến người ta thèm ăn tăng bội.

Cắn vào miệng, cảm giác dai giòn, một cỗ hương thịt càng nhai

càng thơm lan tỏa trong khoang miệng, không hổ danh là thịt rồng.

Không có loại năng lượng hoạt tính trong tế bào quấy phá, Ngô Sở một hơi xử lý hết mấy cân thịt lưỡi rồng.

Cảm nhận tốc độ xâm thực của dịch vị trong cơ thể đối với thịt lưỡi rồng, lông mày Ngô Sở dần giãn ra.

Mặc dù tốc độ dịch vị tiêu hóa thịt rồng không nhanh như tiêu hóa các thực phẩm khác, nhưng ít nhất miếng thịt rồng không có năng lượng hoạt tính bảo vệ này, vẫn có thể tiêu hóa được.

Hơn nữa, chỉ vừa tiêu hóa một chút thịt rồng, một cỗ nhiệt lưu quen thuộc liền tự động lưu chuyển trong cơ thể hắn, cuối cùng hội tụ vào Khí Hải, dung nhập vào ngũ sắc chi vụ.

Thấy Ngô Sở nheo mắt, một vẻ mặt hưởng thụ tột cùng của nhân gian, Tiểu Nguyệt Linh liền hỏi: "A Sở ca, những miếng thịt lưỡi rồng này, huynh có tiêu hóa được không?" Ngô Sở cười ha ha nói: "Không có vấn đề gì, hiệu quả tốt hơn thịt gấu, thịt Đương Khang không biết bao nhiêu lần!

Hơn nữa hương vị đậm đà, sảng khoái!" Nguyệt Linh nghe vậy, cười lộ răng, vui vẻ nói: "Vậy lát nữa muội sẽ rút năng lượng trong thịt rồng ra luyện hóa đi, sau đó sẽ nấu chín cho huynh." "Thế thì quá tốt rồi!

Haha...

Nào, chén thịt rồng!" "Người ăn thịt" vừa nói vừa gắp một miếng thịt lưỡi rồng ném cho sói con tể.

Sói con tể nhảy lên, một ngụm ngậm miếng thịt rồng vào miệng, vui vẻ vẫy cái đuôi nhỏ, thở hổn hển.

Mặc dù sói con tể đối với khí tức của thịt rồng vẫn khó tránh khỏi kinh sợ, nhưng đối với miếng thịt rồng đã không còn sức mạnh hoạt

tính này, nó cũng không sợ hãi đến vậy. "Cạn thịt rồng!" Tiểu Nguyệt Linh bưng bát trúc, cụng với Ngô Sở một cái, dùng đũa gắp miếng thịt, miệng nhỏ nhai thoăn thoắt.

Tốc độ đó khiến Ngô Sở phải liếc mắt, hắn lại nhìn thấy một tàn ảnh.

Ngô Sở há hốc miệng, sau đó im lặng gắp miếng thịt rồng, nhai nhỏ nuốt từ từ.

Trong lòng thầm nhủ: "Thực không ngại tinh, quái không ngại tế," ăn cơm vẫn nên chậm rãi thì tốt hơn, dễ tiêu hóa.

Ăn được hơn mười cân thịt rồng, cảm thấy bụng căng trướng, Ngô Sở liền dừng lại: "Ta ăn no rồi, phần còn lại giao cho muội giải quyết nhé, ta đi làm việc đây." Tiểu Nguyệt Linh nhắm mắt, vươn cổ, vội vàng nuốt miếng thịt rồng trong miệng xuống, nói: "A Sở ca chẳng phải đã nói, vừa ăn xong đồ ăn phải nghỉ ngơi một chút sao?" "Không sao đâu, từ đây đi chậm rãi đến bên kia, cứ coi như là nghỉ ngơi vậy." Hắn vừa nói vừa vác chiếc giỏ trúc lên, vẫy tay chào Nguyệt Linh, rồi đi về phía dòng suối máu kia.

Cứ như vậy, Ngô Sở dùng một ngày thời gian, cũng không biết đã chạy bao nhiêu chuyến, mới đào hết số bùn máu đó ra, vác về chất dưới gốc thần mộc, ở phía sau và hai bên trái phải của thần mộc chất thành một ngọn núi nhỏ hình vòng cung cao vài mét, rộng hai ba mét.

Cùng với việc ngọn núi máu hình vòng cung này càng chất càng cao, càng chất càng dài, thần sắc của Tiểu Nguyệt Linh càng trở nên ngưng trọng.

Dường như nàng muốn rút kiếm chém nát ngọn núi nhỏ hình vòng cung này thành phấn vụn.

Nhưng cuối cùng, nàng vẫn nhịn lại, thậm chí với vẻ mặt nghiêm

túc, đứng trước ngọn núi nhỏ hình vòng cung, đón nhận sự tẩy lễ của Long Uy phát ra từ bùn máu.

Lúc này, sói con tể đã sớm bỏ chạy mất dạng.

Bản năng cầu lợi tránh hại của sinh vật khiến nó không dám ở lại trước nhà gỗ nhỏ nữa.

Mấy con gà rừng được nuôi thả trong vườn hoa lúc này cũng chạy vào rừng núi, rõ ràng là không chịu nổi cỗ Long Uy phát ra từ trong bùn máu kia.

Còn Ngô Sở bản thân, thì hoàn toàn phớt lờ những khí huyết tinh và áp lực phát ra từ sự tập hợp của những năng lượng này.

Hắn ngay cả thịt rồng cũng dám thái, đâu còn quan tâm đến những thứ này nữa.

Theo Ngô Sở thấy, cái gọi là 'rồng chết uy vẫn còn' chắc chắn không phải chỉ Long Uy, dù sao nó đã chết rồi, chân linh tiêu tán, làm sao còn có thể phát ra Long Uy được?

Sở dĩ các sinh vật khác khi cảm nhận được khí tức này mà sợ hãi, e rằng chỉ là cảm thấy bản tôn của khí tức này hẳn rất mạnh mẽ, nên mới lựa chọn hành động theo bản năng.

Chỉ cần biết nó đã chết rồi, thì chắc chắn có thể chiến thắng cỗ bản năng này.

Nguyệt Linh lựa chọn đối mặt với nó, hẳn là đang khiêu chiến cỗ bản năng này.

Khi tà dương xuống núi, thấy Tiểu Nguyệt Linh vẫn còn đang so kè với ngọn núi nhỏ hình vòng cung kia, Ngô Sở liền chạy thẳng đi ngủ nghỉ, dù sao cũng không đói, thịt rồng trong bụng còn chưa tiêu hóa hết.

Bận rộn cả một ngày, ít nhiều cũng có chút mệt mỏi.

Vác số bùn máu kia về thì không mệt, điều thực sự khiến hắn cảm thấy mệt mỏi, chính là phải không ngừng dùng pháp lực để ngăn cách sự tiếp xúc giữa bùn máu và cơ thể, nên pháp lực tiêu hao cực kỳ lớn.

Ngủ một giấc, rồi lại dùng phương pháp tu hành "ngốc nghếch" một chút, màn đêm dài đằng đẵng cũng trôi qua.

Tỉnh dậy, ngọn núi nhỏ hình vòng cung màu máu kia đã không còn rực rỡ như vậy nữa, trên núi đầy những vết nứt, từ trong các vết nứt có thể nhìn thấy hình dáng rễ cây.

Cả cây đại thụ khổng lồ, dường như chỉ trong một đêm đã sống lại, tuy rằng chưa thấy cành cây mọc ra chồi non mới.

Nhìn những vết nứt này, trong lòng Ngô Sở không khỏi dấy lên một cỗ cảm giác thành tựu.

Đồng thời cũng mong chờ thần mộc sẽ ra thêm cành mới, tương lai mới có quả ngon mà ăn, Đại Trận Thủ Hộ Tiên Thiên của vùng đất này mới có thể tu phục, sự an toàn của bản thân mới càng được bảo đảm.

Hiện tại cuộc sống càng ngày càng tốt, Ngô Sở tự nhiên cũng không hy vọng xuất hiện bất kỳ bất trắc nào. "Tiểu Nguyệt Linh, cảm thấy thế nào rồi?" Thấy Tiểu Nguyệt Linh vẫn còn ngồi trước núi nhỏ so kè với Long Uy này, Ngô Sở liền hỏi.

Chương 49

"A Sở ca dậy rồi." Tiểu Nguyệt Linh mở mắt ra, mỉm cười nói: "Cảm thấy tốt hơn hôm qua nhiều.

A Sở ca đói bụng không?

Muội đi nấu chút thịt Đương Khang cho huynh ăn nhé!" "Không vội, vẫn chưa đói." Ngô Sở xua tay nói: "Muội cứ tiếp tục tu hành ở đây đi!

Đợi đến khi nào muội có thể tiếp cận con Thanh Long kia, ta sẽ không cần phiền phức như vậy nữa." "Vậy, cũng được!" "Ừm, muội cứ tiếp tục tu hành, ta đi nghiên cứu một số thứ, lát nữa sẽ xây lại một căn nhà đẹp hơn một chút." Ngô Sở vẫy tay, xoay người rời đi. "Y - Thực - Trụ - Hành", vấn đề ăn uống đã không còn; vấn đề quần áo thì vẫn chưa có cách nào, chỉ có thể tiếp tục mặc bộ đồ sắp rách bươm kia, lát nữa nếu thật sự không có cách nào thì đành phải mặc đồ da thú thôi; còn vấn đề chỗ ở, tuy cũng coi là vấn đề, nhưng nghĩ đến căn nhà rách nát kia, quả thực rất mất mặt; còn về vấn đề "đi lại", hắn thì không muốn suy nghĩ nữa, bên ngoài cũng chẳng có gì vui, ra ngoài làm gì!

Ra ngoài tìm bị chửi sao?

Mà có Tiểu Nguyệt Linh, cái "công cụ người" này ở đây, hắn chỉ cần giải quyết vấn đề công nghệ mộng và chốt, là có thể xây được một căn nhà đẹp rồi.

Dù sao bây giờ ngoài tu hành cũng không có việc gì khác, cứ coi như là giải trí giết thời gian vậy.

Ở thế giới Hồng Hoang này, thứ không đáng giá nhất, chính là thời gian.

Dùng pháp lực rửa mặt qua loa, chạy vào nhà xí giải tỏa áp lực đường ruột, rồi vươn vai đón gió hồ.

Liền thấy trên mặt hồ vọt lên một bóng dáng đỏ rực.

Nhìn bóng dáng đỏ tươi đang vẫy vây đuôi lửa về phía mình, Ngô Sở không khỏi bật cười, vẫy tay chào hỏi nó: "Yo!

Tiểu Hồng, chào buổi sáng nha!

Khỏe không đó!" Con cá lớn màu đỏ nhả ra một tràng bong bóng về phía Ngô Sở, xem như chào hỏi.

Ngô Sở bật cười, cảm thấy con cá lớn này không hề đơn giản, các sinh vật khác cảm nhận được khí tức long huyết tỏa ra thì đã sớm bỏ chạy mất dép rồi, vậy mà nó vẫn dám nán lại đây.

Phải biết rằng, khoảng cách từ đại hồ đến thần mộc chống trời kia cũng chỉ hơn trăm mét mà thôi.

Khoảng cách này, nó chắc chắn có thể cảm nhận được khí tức long huyết tỏa ra từ đám huyết bùn kia.

Tuy nhiên, nghĩ đến việc hôm qua nó còn dám ăn sống thịt rồng, Ngô Sở cũng không nghĩ nhiều nữa.

Biết đâu trong cơ thể con cá lớn này cũng có một tia huyết mạch Long tộc thì sao!

Ngô Sở nhìn kỹ con cá lớn này, cũng không phát hiện cơ thể nó có gì khác thường, dường như miếng long nhục nó ăn hôm qua không hề gây ra ảnh hưởng gì.

Nhưng Ngô Sở cảm thấy khả năng này không lớn, không thể nào một con cá tinh nhỏ bé chưa hóa hình đã có thể dễ dàng luyện hóa long nhục cấp Kim Tiên chứ!

Các tế bào trong cơ thể cá lớn chắc chắn đã bị năng lượng hoạt

tính trong long huyết dị hóa một phần, chỉ là hắn không nhìn ra mà thôi.

Ngô Sở đánh liều, ngồi xổm xuống bờ hồ, vẫy tay về phía cá lớn.

Cá lớn rất thông minh bơi về phía hắn.

Đáng tiếc bờ hồ có bãi cạn, cỏ dại xanh mọc lút đầu gối kéo dài đến bờ, cá lớn thân hình khổng lồ, không thể dễ dàng tiếp cận.

Thế là một người một cá cách nhau hơn mười mét, cứ như vậy nhìn đối phương.

Quan sát cận cảnh một con cá lớn dài hơn mười mét, nếu là trước đây, Ngô Sở sẽ cảm thấy rất chấn động.

Nhưng hiện tại, hắn đã không còn cảm giác gì nữa, dù sao rồng thần dài hai ba nghìn mét còn có thể ngày ngày nhìn thấy, một con cá lớn dài mười mấy mét thì tính là gì.

Cho dù vẻ ngoài nó trông khá đẹp, cũng không thể thay đổi bản chất nó là một con cá, sao có thể so với rồng chứ!

Phát hiện mình không nhìn ra được gì, Ngô Sở đành rút điện thoại ra, triệu hồi Nghệ Bảo: "Nghệ Bảo, ngươi mau xem con cá lớn này, xem nó có gì bất thường không." Vừa nói, Ngô Sở vừa giơ điện thoại lên, chụp mấy tấm ảnh về phía cá lớn, sau đó lại quay người lấy đại hồ và cá lớn làm nền, tự chụp mấy tấm, còn tạo dáng kiểu ngốc nghếch hình chữ V.

Trừ bộ quần áo trên người thực sự hơi cũ rách ra, mọi thứ khác, Ngô Sở đều cảm thấy khá hài lòng, đặc biệt là khuôn mặt ngày càng rõ nét và đôi mắt ngày càng sáng.

Đương nhiên, làn da ngày càng mịn màng cũng khiến hắn vô cùng tán thưởng, những nốt tàn nhang từng có trên mặt giờ đã không còn.

Người không biết còn tưởng hắn trang điểm đấy chứ!

Thấy Ngô Sở đang tự mình đắm chìm, Nghệ Bảo đảo tròn mắt, nhưng vẫn rất ngoan ngoãn phân tích con cá lớn này.

Khi cá lớn nhìn thấy Nghệ Bảo, nó không hề xem thường, thậm chí có chút sợ hãi, nhưng nó không chọn bỏ chạy, chỉ thận trọng nhìn Nghệ Bảo.

Sau một lúc quan sát, Nghệ Bảo mới nói: "Thân thể của nó không có vấn đề gì, chỉ là mấy miếng vảy trên đầu có dấu hiệu dị hóa, rõ ràng mạnh hơn rất nhiều so với những miếng vảy khác.

Ta đã tải lên điện thoại và đánh dấu rồi, ngươi có thể xem thử." Ngô Sở mở album ảnh, nhấn vào tấm ảnh đầu tiên.

Trong ảnh, ngay vị trí trung tâm trán cá lớn, có một vùng màu sắc càng thêm rực rỡ, những chiếc vảy ở đó trông đỏ hơn những nơi khác, nếu không chú ý thật kỹ thì quả thực không nhìn rõ.

Nhưng phóng to ảnh lên thì rõ ràng hơn nhiều.

"Xem ra sự dị hóa mà long nhục mang lại cho nó, nó một chút cũng không lo lắng nhỉ!" Nghệ Bảo châm chọc nói: "Người ta vốn dĩ là một con cá, nếu có thể dị hóa thành rồng, thì nó còn mong chẳng kịp!

Lo lắng cái nỗi gì!

Lại không giống ngươi!" Ngô Sở dang tay nói: "Cái này cũng không thể trách ta được!

Khó khăn lắm mới đẹp trai được như bây giờ, nếu dị hóa xong lại biến xấu đi, chẳng phải là thiệt thòi lớn sao!

Hơn nữa, mạnh hay không là chuyện nhất thời, còn đẹp trai, đó là chuyện cả đời." "Có lẽ còn đẹp trai hơn thì sao!" Nghệ Bảo nhướng

mày, dụ dỗ nói: "Thử nghĩ xem, nếu đầu ngươi biến thành đầu rồng, chẳng phải sẽ càng đẹp trai và uy mãnh hơn sao?" Ngô Sở khóe miệng giật giật: "Thẩm mỹ quái dị gì vậy!" Hắn vừa nói vừa quay người trở về căn nhà gỗ nhỏ, dùng dao phay từ từ thái long nhục.

So với hôm qua, hôm nay hắn thái long nhục dễ dàng hơn, sức mạnh tăng lên vô cùng rõ rệt, hắn cảm thấy đây hẳn là lợi ích mà long nhục mang lại.

Khi Ngô Sở cẩn thận xách miếng long nhục nặng hơn nửa cân đến bờ hồ, con cá lớn trong hồ rõ ràng đã trở nên xao động, đôi mắt cá to lớn chăm chú nhìn chằm chằm vào long nhục.

Ngô Sở cười cười, giơ tay ném long nhục về phía con cá lớn màu đỏ.

Cái đuôi khổng lồ của cá lớn quẫy một cái, thân thể to lớn dựng thẳng trong nước, há miệng ngậm lấy miếng long nhục, thân cá rơi ùm xuống nước, tiếng "phanh" vang lên, nước bắn tung tóe.

Bờ hồ nước quá cạn, khả năng khống thủy của cá lớn không thể phát huy, may mà Ngô Sở đã dựng lên pháp lực phòng hộ, chặn những tia nước bắn ra trước người.

Trong cơn phấn khích, cá lớn lại điên cuồng vẫy đuôi về phía Ngô Sở một trận, thân thể lao về phía bờ một đoạn, sau đó vặn mình, quay đầu lao trở lại hồ.

Nhìn con cá lớn biến mất trên mặt hồ, Ngô Sở nhe răng cười.

Nghệ Bảo thấy vậy, lắc đầu khẽ thở dài bên cạnh: "Con cá lớn đáng thương, bị người ta dùng làm vật thí nghiệm mà không tự biết, đúng là ngốc nghếch mà!

Chắc giờ nó vẫn còn đang thiên ân vạn tạ ngươi đó!" Ngô Sở nghe vậy, không khỏi bĩu môi: "Người ta còn mong ăn thêm long nhục

chẳng kịp!

Tại sao ngươi cứ phải nghĩ ta xấu xa đến vậy?

Người thật thà như ta, sao lại có tâm tư xấu xa chứ?" Nghệ Bảo khẽ cười ha hả: "Ta chỉ thích cái dáng vẻ không biết xấu hổ của ngươi thôi." Ngô Sở quay người trở về nhà gỗ nhỏ, vừa đi vừa nói: "Cái ánh mắt của ngươi, ta không dám đồng ý.

Chương 50

Ta đã nói rồi, ta không phải người xấu, sao lại có tâm tư xấu xa chứ?" "À à, cứng miệng!" "Nếu ta thực sự có tâm tư xấu xa gì, thì đã sớm ra tay với ngươi rồi chứ!

Ngươi xem ngươi, dáng vẻ y hệt người tình trong mộng của ta, nhưng ta có làm chuyện gì không tốt với ngươi đâu?" "Vậy ngươi có muốn làm không?" Ai!

Cái đề tài này không nói chuyện được nữa rồi, vẫn nên làm việc thôi!

Ngô Sở quyết định không cãi nhau với Nghệ Bảo nữa, nàng ta có cái mông to, không cãi lại được.

Trở về nhà gỗ nhỏ, Ngô Sở liền cầm khối gỗ dùng dao phay gọt đẽo, hắn quyết định trước tiên dùng khối gỗ nhỏ thử nghiệm xây một tòa cung điện xinh đẹp bằng kỹ thuật mộng mộng.

Tuy điều này yêu cầu hắn không ngừng tiến hành các loại thử nghiệm, nhưng hắn cảm thấy, mình có thừa thời gian để lãng phí.

Còn về tu hành, với cảnh giới hiện tại của hắn, cơ bản chỉ cần ăn là có thể giải quyết được.

Thấy Ngô Sở không nói lời nào, Nghệ Bảo như thể thắng trận, bám trên vai hắn, đung đưa đôi chân nhỏ: "Chủ nhân thân yêu, ta nghĩ lúc này, người chắc chắn cần Nghệ Bảo giúp đỡ!" "Mỹ nữ à, xin đừng làm phiền chủ nhân thân yêu của ngươi lúc này." Nghệ Bảo "a a" cười một tiếng, ngón tay ngọc khẽ móc nhẹ một cái, chiếc điện thoại trong túi áo Ngô Sở liền theo đó bay ra, đến trước mặt hắn, rồi lơ lửng giữa không trung.

Theo ngón tay ngọc của nàng khẽ gõ trên màn hình, không lâu sau, từng bản vẽ kỹ thuật mộng mộng liền hiện ra trong điện thoại.

Điện thoại lơ lửng trước mặt Ngô Sở, từng bản vẽ theo đó lướt qua màn hình.

"Nghệ Bảo à!

Ngươi quả nhiên không hổ là bảo bối của ta mà!" Ngô Sở vươn ngón tay, nhẹ nhàng xoa xoa đỉnh đầu Nghệ Bảo, tốc độ thay đổi lời nói còn nhanh hơn lật sách.

Nhưng điện thoại lúc này lại bay trở về tay Nghệ Bảo: "Chủ nhân thân yêu của ta vừa mới nói gì với ta ấy nhỉ?

Thật là khiến người ta đau lòng mà!

Xem ra ta vẫn nên không làm phiền thì hơn." "Ta nghĩ ngươi chắc chắn là nghe nhầm rồi..." "Tra nam!" "..." Mặt trời chói chang, nung đốt đại địa, trông không giống như nắng xuân chói chang, không hề có chút dịu dàng nào.

Gió hồ hiu hiu, mang đi chút hơi lạnh.

Trong không khí thoang thoảng hương hoa, thu hút ong bướm điên cuồng lao về phía vườn hoa kia, tiếng vo ve, hơi có vẻ phiền nhiễu.

Nhưng lúc này Ngô Sở không để ý những chi tiết nhỏ này, mà đang đắm chìm trong thế giới của các sản phẩm thủ công kết cấu mộng mộng, có chút không thể tự thoát ra.

Hắn không ngờ, Nghệ Bảo lại có thể khôi phục những video về các sản phẩm thủ công kết cấu mộng mộng mà hắn từng xem, chính hắn còn quên mình đã xem những video đó rồi.

Vì điều này, trong lòng hắn ít nhiều có chút hối hận, hối hận vì mình đã không đọc hết các kinh điển Đạo môn như "Đạo Đức Kinh",

“Hoàng Đình Kinh”.

Nếu như lúc trước đã đọc hết những điển tịch Đạo môn này, thì dù bây giờ có quên đi, Nghệ Bảo cũng có thể tìm thấy chúng trong ký ức của hắn và ghi vào điện thoại.

Cho dù với trí thông minh của hắn lúc trước, không thể hiểu rõ ràng, thấu đáo tất cả những điển tịch đó, nhưng ít nhiều cũng có thể tham khảo một chút chứ.

Sách đến khi dùng mới hận ít!

Chính là nói tình huống của hắn hiện tại.

Tuy có sự giúp đỡ của Nghệ Bảo, nhưng Ngô Sở vẫn mất hai ngày để chế tác ra một tòa cung điện tuyệt đẹp, toàn bộ kiến trúc không dùng một cây đinh nào.

Khi Tiểu Nguyệt Linh từ trước ngọn núi nhỏ hình tròn trở về, nhìn thấy tòa cung điện nhỏ nhắn mà Ngô Sở chế tác ra, cũng không khỏi ngạc nhiên há hốc miệng nhỏ: “A Sở ca giỏi quá!” Thấy Tiểu Nguyệt Linh cái dáng vẻ nhà quê chưa từng thấy qua sự đời này, Nghệ Bảo không khỏi bĩu môi.

Ngô Sở thì lờ đi động tác nhỏ của Nghệ Bảo, ha ha cười lớn: “Đẹp không!” Tiểu Nguyệt Linh “ân ân” gật đầu, trong mắt đều là những ngôi sao nhỏ, rõ ràng rất thích tòa cung điện nhỏ mà Ngô Sở chế tác ra.

“Ngươi nói xem, chúng ta cứ theo mẫu này, xây một cái lớn hơn, dùng để chúng ta ở, thấy sao?” Ngô Sở không ngừng dụ dỗ Tiểu Nguyệt Linh.

Những ngôi sao nhỏ trong mắt Tiểu Nguyệt Linh càng nhiều hơn, lại là một tràng “ân ân”.

Ngô Sở lại nói: “Vậy thì, tiếp theo sẽ phải nhờ ngươi rồi, Tiểu

Nguyệt Linh có nguyện ý giúp ta không?" "Ân ân, A Sở ca muốn ta giúp thế nào?" Tiểu Nguyệt Linh có chút phấn khích, mắt đầy ánh sáng: "Chúng ta xây ngôi nhà này ở đâu đây?" "Cái này thì không vội, lát nữa ta đi dạo xung quanh trước, xem chỗ nào thích hợp." Ngô Sở hắc hắc cười: "À đúng rồi, ngươi đã có thể thích ứng với long uy chưa?" Tiểu Nguyệt Linh nghe vậy, vẻ mặt phấn khích hơi thu lại một chút, lắc đầu nói: "Tuy không còn sợ như trước nữa, nhưng chắc vẫn chưa thể đứng trước thi thể rồng đó.

Hiện tại long huyết trong đám huyết bùn kia cũng đã bị Tử Ngọc Linh Nại hấp thụ hết rồi.

À đúng rồi, đỉnh của Tử Ngọc Linh Nại đã nhú ra mấy chồi non mới, bắt đầu sinh trưởng rồi." Tiểu Nguyệt Linh vốn có chút tự ti, khi nói đến chuyện thần mộc nảy mầm lại lộ ra nụ cười vui vẻ, lạc quan.

Chân thành không giả dối, tốt hơn Nghệ Bảo nhiều!

"Ồ?

Thần mộc nảy mầm rồi sao?

Vậy thì tốt quá rồi, vậy tòa đại trận hộ vệ Tiên Thiên cộng sinh với nó, có phải cũng đã bắt đầu khôi phục rồi không?" Ngô Sở vui mừng hỏi.

Kết quả Tiểu Nguyệt Linh lại lắc đầu: "Khôi phục loại đại trận hộ vệ Tiên Thiên này đâu có dễ dàng, Tử Ngọc Linh Nại cần nhiều năng lượng hơn mới được." Ngô Sở suy nghĩ một lát, nói: "Nguyệt Linh, ngươi có thể đưa ta lên đỉnh cây xem thử không?" "Vâng ạ!" Dưới sự giúp đỡ của Tiểu Nguyệt Linh, Ngô Sở đạp lên đám mây, cảm giác như đạp trên một đám bông gòn vậy, bước chân mềm mại nhưng lại có độ đàn hồi rất mạnh.

Đám mây theo gió lơ lửng bay lên, tốc độ không nhanh, Tiểu

Nguyệt Linh đang khống chế tốc độ.

Ngô Sở cúi đầu nhìn xuống, cảnh vật bên dưới ngày càng nhỏ lại, một lát sau, căn nhà gỗ nhỏ của hắn trông chỉ lớn bằng móng tay.

"Nguyệt Linh, cây Tử Ngọc Linh Nại này rốt cuộc cao bao nhiêu vậy?" "Ưm, nếu tính theo đơn vị độ dài mà A Sở ca nói, cây Tử Ngọc Linh Nại này nguyên bản phải cao hơn chín trăm trượng, nhưng bây giờ thì không còn nữa, vòm cây của nó đã bị đánh gãy rồi." Ôi trời đất quỷ thần ơi!

Ngô Sở thầm tặc lưỡi, cho dù bây giờ không còn chín trăm trượng, chỉ còn bảy trăm trượng, thì đó cũng là độ cao hơn hai nghìn mét!

Độ cao như vậy, nó không lạnh sao?

Còn có thể mọc ra quả sao?

Khụ khụ!

Nếu không thì sao lại nói đây là thế giới thần thoại chứ!

Khi Ngô Sở nhìn thấy nơi cách đỉnh thần mộc còn một đoạn cao mười mấy trượng, trên lớp vỏ cây thô ráp nhú ra mấy điểm xanh biếc, hắn rất tự nhiên liền gạt bỏ sự châm chọc trong lòng.

Thần vật Hồng Hoang, há có thể dùng lẽ thường mà suy đoán?

Thật là quá non nớt rồi!

Cảm nhận gió lớn lạnh lẽo xung quanh, tóc dài bay tán loạn, cho dù ánh nắng chiếu rọi, nhiệt độ trên đó vẫn rất thấp.

Đương nhiên, nhiệt độ này, hiện tại lại trở nên sảng khoái.

Nhiệt độ mặt đất ước chừng đã hơn ba mươi độ, còn ở trên đây, ước chừng là mười mấy độ, nhiệt độ này dù là người bình thường cũng sẽ cảm thấy sảng khoái, huống chi là Ngô Sở.

Điều duy nhất không tốt, có lẽ là gió khá lớn, dễ bị lẹo lưỡi.

Khi đạp đám mây đến nơi cao nhất, nhìn thấy đoạn cây màu tím bị đứt gãy, những vết gỗ lởm chởm như những ngọn giáo sắc nhọn đâm ngược lên trời, Ngô Sở không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Phải biết rằng, vết cắt của cây cổ thụ này ít nhất cũng có hai ba vạn mét vuông, đây là khái niệm gì?

Đây là một hình tròn có đường kính hơn hai trăm mét.

Chương 51

Hơn nữa, những vết gỗ lởm chởm ở vết cắt này lại có một vẻ đẹp dị thường, giống như một mỏ tinh khoáng tử ngọc vậy.

Phóng tầm mắt bốn phía, núi non sông suối của vùng Tử Ngọc Sơn này, tất cả đều thu vào tầm mắt, nơi nào mắt tới, cũng không có ngọn núi nào cao hơn cây cổ thụ này.

Có thể nói là thông suốt nam bắc, tầm nhìn khoáng đạt, tựa núi bên hồ, bao trọn trăm sông vào lòng, thu vạn núi vào mắt, nơi cảnh đẹp cực hạn, cũng là nơi ngắm cảnh cực hạn, giới hạn cây gần... sai rồi, làm lại!

Ngô Sở rút điện thoại ra, liền chụp "cạc cạc cạc" một trận, sau đó hỏi: "Nguyệt Linh, trong Tử Ngọc Sơn này, trước đây có ngọn núi nào cao hơn cây này không?" Núi non sông suối xung quanh đều đã tan nát, Ngô Sở cũng không rõ nguyên bản trong Tử Ngọc Sơn có đỉnh cao hiểm trở nào không, dù sao đây là đại địa Hồng Hoang, núi cao mấy nghìn mét chắc chắn không tính là gì.

"Chắc chắn là có ạ!" Tiểu Nguyệt Linh gật đầu nói: "Nơi động phủ của Tử Ngọc Đạo nhân trước đây còn cao hơn cây Tử Ngọc Linh Nại này rất nhiều!

Ngọn núi đằng sau kia, ngươi thấy không?" "Cái chỗ hơi giống gò đất nhỏ ấy hả?" "Ân, nơi đó trước đây là Tử Ngọc Phong chân chính, núi cao vạn trượng, động phủ của Tử Ngọc Đạo nhân ở lưng chừng núi.

Động phủ của ta trước đây ở bên kia, ngọn núi kia..." Tiểu Nguyệt Linh chỉ vào một sườn núi trông như bị chặt ngang một đoạn ở bên tay phải, nói: "Nơi đó nguyên bản có một hồ nước nhỏ, bây giờ đã bị

lấp rồi.

Linh khí trong Tử Ngọc Sơn nguyên bản nồng đậm hơn bây giờ gấp bội, kết quả sau trận chiến đó liền bị hủy hoại toàn bộ, thậm chí một số địa mạch trong núi cũng bị ảnh hưởng.

Tử Ngọc Linh Nại chậm chạp không thể hồi phục, chính là có liên quan đến việc địa mạch bị tổn hại này...” Ngô Sở nghe vậy, không khỏi ngẩn người, sau đó nghĩ đến, Trấn Nguyên Tử đại tiên, người sở hữu Tiên Thiên Linh Bảo Địa Thư, ở Hồng Hoang này dường như có sở thích lớn nhất là tu phục địa mạch, địa mạch ở đây đã bị tổn hại, vậy liệu ngài ấy có xuất hiện không?

Nghĩ đến đây, Ngô Sở không khỏi có chút mơ mộng, Trấn Nguyên Tử đại tiên còn có một người bạn thân, người bạn thân đó được công nhận là đại hảo nhân của Hồng Hoang, nếu như thỉnh cầu ngài ấy một vài pháp tu hành...

Ngô Sở không khỏi mơ màng nghĩ, mong chờ sự xuất hiện của hai vị đại tiên này.

Mặc dù khả năng thực tế không lớn, nhưng điều này không ngăn cản hắn mơ mộng trước.

Lâu sau, Ngô Sở mới kết thúc những suy nghĩ viển vông này, hỏi: “Nguyệt Linh, phạm vi của Tử Ngọc Sơn này rốt cuộc rộng bao nhiêu vậy?

Có xa ngàn dặm không?” “Ngàn dặm ư?

Nếu tính theo đơn vị độ dài mà A Sở ca nói, thì còn xa hơn nhiều!

Nơi đây vốn là một tiểu hình phúc địa, đông tây nam bắc kéo dài ba vạn dặm...” Mấy, mấy?

“Ba vạn dặm?” Ngô Sở trong lòng chấn động vô cùng, nhưng bề ngoài lại vững như chó già, ngữ khí bình bình đạm đạm, hệt như mặt

không biểu cảm nói "ồ, lợi hại thật" vậy.

Ngô Sở sớm đã đoán thế giới Hồng Hoang rất lớn, lớn đến không dám tưởng tượng, nhưng hắn thế nào cũng không dám tin, riêng Tử Ngọc Sơn này, đông tây nam bắc đã có ba vạn dặm.

Đây là diện tích lớn đến mức nào?

Hơn hai trăm triệu kilômét vuông!

An Lạc của Địa Cầu lớn đến mức nào?

Chỉ hơn chín triệu sáu trăm ngàn kilômét vuông mà thôi.

Tổng diện tích của Địa Cầu lớn đến mức nào?

Dường như chỉ hơn năm trăm triệu kilômét vuông thôi nhỉ!

Một Tử Ngọc Sơn phúc địa nhỏ bé mà thôi, vậy mà lại gần bằng nửa Địa Cầu, cái này...

Ngô Sở đã không dám tưởng tượng thế giới Hồng Hoang này rốt cuộc khổng lồ đến mức nào nữa rồi.

Chẳng lẽ Hồng Hoang sau khi trải qua những lượng kiếp kia, diện tích ngày càng nhỏ lại, nhỏ đến mức biến thành lớn bằng Địa Cầu?

Cái này, sao có thể chứ?

Hay là nói, thế giới Hồng Hoang sau Phong Thần đại kiếp, vì tranh chấp ý khí của mấy vị Thánh Nhân mà hoàn toàn sụp đổ, vỡ thành vô số thế giới lớn như Địa Cầu?

Chẳng lẽ vũ trụ tinh không nơi Địa Cầu tọa lạc, chính là được chắp vá ra như vậy?

Ngô Sở lầm bầm không nói nên lời, không biết nên nói gì cho phải.

Nhưng rất nhanh hắn lại vui vẻ trở lại, Tử Ngọc Sơn bây giờ có thể nói là của bọn họ rồi, bọn họ chính là siêu cấp đại địa chủ a!

Ồ!

Hồng Hoang quá lớn, đất cũng không đáng tiền nữa rồi!

Tâm trạng của Ngô Sở giống như đi tàu lượn siêu tốc vậy, lúc sợ hãi lúc vui mừng, nhưng bề ngoài lại không có biểu cảm gì, cứ như thể mọi chuyện này đều không liên quan gì đến hắn.

Kết quả lại nghe Tiểu Nguyệt Linh nói: "Ta từng nghe Tử Ngọc Đạo nhân nói qua, có một số động thiên nương tựa vào đại thế giới này mà tồn tại, bên trong tự thành một giới, diện tích của chúng có cái thậm chí còn lớn gấp mười mấy lần Tử Ngọc Sơn này!

Cứ nhìn như vậy, Tử Ngọc Sơn của chúng ta, thật ra cũng không tính là lớn." Đối với điều này, Ngô Sở đã dần trở nên tê liệt.

Lâu sau, hắn mới đề nghị: "Nguyệt Linh à!

Hay là, chúng ta xây nhà trên ngọn thần mộc này đi!

Ngươi thấy sao?" "Cái này..." Tiểu Nguyệt Linh có chút rối rắm: "Cái này có lẽ sẽ bất kính với thần mộc tiền bối không?" Ngô Sở cười nói: "Vậy thì cứ thỉnh ý thần mộc một chút đi!

Ngươi nghĩ mà xem, những con chim kia bắt sâu cho cây, lại làm tổ trên cây, cây thì che gió chắn mưa cho chúng, đây chẳng phải là đôi bên cùng có lợi sao!

Ta mang đám huyết bùn kia về cho nó làm phân bón, bây giờ muốn xây nhà trên đó, cũng xem như là đôi bên cùng có lợi chứ gì?

Tương lai ta còn sẽ tưới nước bón phân cho nó mà!" Ngô Sở nói rồi, ngồi xổm xuống, đưa tay vỗ vỗ lên một khối vết gỗ như ngọc thạch màu tím: "Thần mộc à thần mộc, nếu ngươi có linh, nghe được lời ta vừa nói, nếu đồng ý thì hãy run rẩy một chút thân mình, nếu không đồng ý thì cứ tiếp tục trầm mặc đi." Gió lớn lướt qua chân trời, thổi tóc dài của Ngô Sở bay loạn xạ, má hắn đau rát, nhưng ngoại trừ

cơn gió lớn này ra, xung quanh lại là một mảnh tĩnh lặng.

Tiểu Nguyệt Linh khẽ thở dài: "A Sở ca, thôi đi, cái này dù sao cũng hơi ép buộc người khác, tin chắc ai cũng sẽ không cam lòng tùy tiện để người khác giẫm lên đầu mình đâu chứ!" "Cái này sao có thể nói là giẫm lên đầu chứ?

Đợi sau này những chồi non kia mọc ra, đầu của nó chính là những cành cây mới đó rồi, đây nhiều lắm chỉ là một khối thân thể mà thôi." Ngô Sở bĩu môi, lại vỗ vỗ vết gỗ: "Thần mộc à!

Ngươi không nói gì, vậy ta coi như ngươi ngầm đồng ý rồi nhé!

Ngươi yên tâm, lát nữa ta nhất định sẽ mang long nhục đến làm dưỡng liệu cho ngươi." Gió lớn quét qua, cây cổ thụ khẽ rung chuyển, dường như vạn núi cũng đang rung động.

"Ngươi xem, thần mộc động rồi, nó đồng ý rồi." Ngô Sở ha ha cười nói.

Tiểu Nguyệt Linh một tay che mặt nhỏ của mình, khẽ nói: "A Sở ca, Tử Ngọc Linh Nại tiền bối đây là đang tức giận rồi." Nói xong lại lớn tiếng nói: "Tiền bối xin bớt giận, chúng ta lập tức đi xuống!" Đám mây theo thần mộc lững lờ hạ xuống, Ngô Sở không chịu bỏ cuộc nói: "Thần mộc à!

Ngươi phải nghĩ kỹ, chúng ta xây nhà trên người ngươi, tương lai nếu có người muốn đến cướp ngươi đi, ngươi nói chúng ta có liều mạng với bọn họ không?

Dù sao nhà của chúng ta đều ở trên người ngươi mà.

Hay ngươi nói, ta là người mang Công Đức Chí Bảo, có nguyện ý vì ngươi mà liều mạng với người khác không?" Ngô Sở với vẻ mặt "ngươi qua khỏi cái làng này thì không còn cái quán đó đâu", khiến Tiểu Nguyệt Linh bên cạnh cảm thấy, lời hắn nói chắc chắn là đang

uy hiếp thần mộc tiền bối.

A Sở ca cuối cùng cũng sắp thi triển bản lĩnh thật sự của mình rồi sao?

Tiểu Nguyệt Linh dường như có chút mong chờ, cho nên cũng không quá sợ hãi.

Chương 52

Thần mộc vẫn một mảnh tĩnh lặng, cho đến khi Ngô Sở và Tiểu Nguyệt Linh xuống đến mặt đất, thần mộc mới lại rung động một chút, dường như có một luồng thần niệm nói trong đầu bọn họ: "Có thể!" Ngô Sở ngẩn ra một chút, rồi ha ha cười lớn, đưa tay vỗ vỗ lên vỏ cây: "Hợp tác vui vẻ nha thần mộc!

Sau này ngươi chính là người thân của chúng ta rồi!

Bạn thân mến, ngươi yên tâm, sau này ai mà dám đến động vào ngươi, thì phải hỏi những người thân này của chúng ta trước đã!" "A Sở ca, chúng ta bây giờ bắt đầu xây nhà luôn sao?" Tiểu Nguyệt Linh vừa rồi cũng nhận được luồng thần niệm đồng ý của thần mộc, liền hỏi.

"Không vội, phải chuẩn bị vật liệu xây dựng trước đã." Ngô Sở cười nói: "Đương nhiên, những thứ này thì phải nhờ Tiểu Nguyệt Linh ngươi ra tay rồi.

Ưm, ngươi phải gọt phẳng những vết gỗ trên đỉnh thần mộc trước đã.

Sau đó lại lấy cái vòm cây trong hồ ra làm vật liệu xây dựng.

Ngoài ra, ta còn phải thiết kế một chút nữa, Nghệ Bảo, ra làm việc rồi!" "Không vấn đề gì ạ!" Tiểu Nguyệt Linh toàn thân tràn đầy tinh thần làm việc, còn sốt ruột hơn cả Ngô Sở: "À đúng rồi A Sở ca, ngươi có đói không?

Hay là ta nấu chút thịt trước nha?" "Ân, ngươi nấu miếng long thiệt nhục kia đi!

Ta lại đi cắt thêm chút long nhục, đã hứa với thần mộc thân yêu là

sẽ mang long nhục đến làm phân bón cho nó rồi, sao có thể thất hứa chứ, chúng ta là người thật thà mà." Ngô Sở vừa nói, vừa vác cái giỏ tre lên, cầm theo dao phay.

Nghệ Bảo thì ngồi trên vai Ngô Sở, hỏi: "Chủ nhân, gọi người ta ra làm gì vậy?" "Gọi ngươi ra đương nhiên là để làm việc chứ!

Chứ còn làm gì nữa?" "Chủ nhân thật vô tình!" Nghệ Bảo giả vờ khóc thút thít, phong cách lập tức thay đổi.

"Khụ, đừng làm loạn!

Bây giờ chúng ta cũng đã có căn cứ rồi, ngươi chịu khó một chút, giúp ta thiết kế xem làm thế nào để xây dựng một ngôi nhà mới thuộc về chúng ta trên đó." Nghe thấy mấy chữ "ngôi nhà mới của chúng ta", Nghệ Bảo liền ngừng làm loạn, hỏi: "Vậy chủ nhân muốn kiến trúc theo phong cách nào ạ?" Ngô Sở đương nhiên nói: "Đương nhiên là phong cách vườn lâm thủy cổ đại rồi!

Chứ không thì ta nghiên cứu kỹ thuật kết cấu mộng mộng làm gì chứ!

Hơn nữa, ở thế giới Hồng Hoang này, các phong cách kiến trúc khác đều rất lạc lõng, dễ gây mất hứng." Ngô Sở vừa đi vừa bàn bạc thiết kế kiến trúc với Nghệ Bảo, ở một bên khác, Tiểu Nguyệt Linh đã bắt đầu nhóm lửa nấu thịt, sau đó thi pháp nhổ cái vòm cây trong hồ lên.

Xoạt xoạt...

Gió xào xạc lướt qua núi non, lướt qua hồ nước phẳng lặng, làm nhăn nhó mặt hồ xuân.

Khi thổi qua vườn hoa, mang theo từng trận hương hoa, từng cánh hoa cũng theo đó mà bay múa.

Phong cảnh đó, thật đẹp!

Trong vườn hoa, gà rừng đang kêu "lạc lạc", Tiểu Nguyệt Linh đội mấy sợi lông gà từ ổ gà đào ra hai quả trứng gà, phấn khích giơ cao, nhe hàm răng bạc nhỏ, khoe công với Ngô Sở, một chút cũng không có vẻ tiên tử không ăn khói lửa trần gian, mà rất mộc mạc, gần gũi.

Trứng bác hành hoa, đây là món mới Ngô Sở dạy cho Tiểu Nguyệt Linh, đơn giản mà ngon bổ.

Nhưng đối với Tiểu Nguyệt Linh ngày ngày hưởng thụ long nhục mà nói, mùi vị trứng bác hành hoa cũng chỉ tàm tạm vậy thôi.

Sói con tể ở bên cạnh vẫy đuôi, giống hệt con cá lớn trong hồ ấy, rảnh rỗi là thích vẫy đuôi với Ngô Sở, xin ít đồ ăn ngon.

Kể từ lần trước đề nghị xây nhà, thời gian đã trôi qua hơn nửa tháng.

Nửa tháng của thế giới này, là mười mấy năm theo thời gian Địa Cầu.

Trong mười mấy năm qua, cuộc sống của Ngô Sở tuy đơn điệu, nhưng cũng trở nên phong phú.

Sáng dậy dùng long nhục nuôi cá, ăn xong bữa sáng long nhục, lại đến nơi thi thể rồng vác chút long nhục về, hoặc dùng để mình ăn, hoặc dùng để đắp phân cho thần mộc.

Nghĩ bụng cây thần mộc này hẳn là cây thần mộc được hưởng thụ nhất rồi nhỉ!

Lại có người dùng long nhục để đắp phân cho nó.

Đương nhiên, thứ được dùng cơ bản đều là nội tạng, ví dụ như lá lách, phổi, ruột...

Thỉnh thoảng nhổ cỏ cho mảnh ruộng rau, tìm xem trong ổ gà có

trứng gà không.

Đương nhiên, phần lớn thời gian, hắn đều dùng để xây dựng nhà cửa.

Nếu trời mưa, thì ở trong cung điện mới xây cùng Tiểu Nguyệt Linh chơi cờ, thỉnh thoảng cùng nhau ngồi bên thần mộc, nghe nhạc, thưởng thức mưa phùn lãng đãng, cảm thán sự kỳ diệu của nhân sinh.

Hoặc là cãi nhau với Nghệ Bảo, tuy cơ bản là thua nhiều thắng ít.

Khi Nghệ Bảo không biết xấu hổ, Ngô Sở chắc chắn không cãi lại được nàng ta.

Hơn nữa nàng ta còn biết làm nũng, không học cái tốt mà học cái xấu, bộ chiêu trò của mấy cô gái xã hội hiện đại, nàng ta đều biết hết.

Nhìn cái đầu của con cá lớn màu đỏ từng ngày biến thành đầu rồng, tuy không mọc ra sừng rồng; nhìn ngôi nhà mới dần dần mọc lên; nhìn thực lực của mình từng ngày tăng trưởng... tuy cuộc sống có chút đơn điệu, nhưng lại không hề tẻ nhạt, khiến người ta cảm thấy vô cùng viên mãn.

Và cuộc sống bình dị, an tĩnh này cũng khiến Ngô Sở bớt đi nhiều sự bồn chồn trong lòng, cả người dường như cũng trở nên ung dung tự tại, không còn như trước đây đầy cảm giác cấp bách và bất an.

Trong khoảng thời gian bình tĩnh, an hòa này, mọi thứ đã âm thầm thay đổi.

Sau khi đỉnh thần mộc bị Tiểu Nguyệt Linh gọt phẳng, Ngô Sở lại bảo nàng đào xuống sâu hơn một mét, phần gỗ đào ra dùng để xây cung điện, xung quanh để lại một vòng dày khoảng hai mét làm lan can, cộng thêm vỏ cây, dày đến bốn năm mét.

Trên lan can này, Ngô Sở dự định xây bốn đình, mỗi hướng đông, nam, tây, bắc đều xây một cái, bình thường có thể dùng để ngắm

cảnh.

Phía dưới bốn đình này, đều có một chồi non màu xanh biếc đang sinh trưởng, tương lai các đình chắc chắn sẽ bị những vòm cây mới hình thành này che khuất.

Tuy nhiên, những điều này vẫn còn nằm trên bản thiết kế mà Nghệ Bảo đưa cho Ngô Sở.

Nhưng ở trung tâm của lõi cây, một tòa đại điện hùng vĩ đã mọc lên, xà chạm cột vẽ, mái hiên cao vút, ngay cả ngói cũng được điêu khắc từ thần mộc.

Thần mộc màu tím với cảm giác ngọc thạch sáng bóng, mang theo những vân lý kỳ diệu, khiến toàn bộ đại điện trông có một vẻ đẹp dị thường.

Đại điện chia làm ba tầng, mỗi tầng cao ba trượng, tầng dưới cùng dài rộng đều chín trượng, càng lên trên càng thu nhỏ dần theo hình bậc thang, bên ngoài tầng hai và ba còn có một vòng lan can, có thể đứng trên đó ngắm cảnh.

Tầng một dùng để tiếp khách, ngoài đại sảnh tiếp khách, còn có phòng nghỉ; tầng hai là phòng ngủ của Ngô Sở và Tiểu Nguyệt Linh; tầng ba thì là thư phòng và phòng luyện công của họ, trong thư phòng còn treo cây Lang Hào Bút, một Công Đức Linh Bảo trung phẩm, dùng để trấn giữ.

Khi đại điện hoàn thành, một đạo kim quang công đức từ trời giáng xuống, từng đạo thần văn công đức màu vàng như điêu khắc bao quanh bên trong và bên ngoài đại điện, khiến tòa đại điện hùng vĩ này trông càng thêm rực rỡ, cũng khiến tòa đại điện này một bước trở thành một kiện Công Đức Linh Bảo trung phẩm.

Điều này khiến Ngô Sở có chút nghi hoặc, bởi vì xây nhà theo hắn

thấy là không có công đức, nếu có, căn nhà tranh và nhà xí của hắn chẳng phải đã có từ lâu rồi sao?

Hắn vốn dĩ cho rằng Đạo Tổ tương lai đã chế tạo Bạch Ngọc Kinh Quần Lâu rồi, cho nên xây nhà không có công đức là chuyện bình thường.

Nhưng bây giờ xem ra, có lẽ Đạo Tổ tương lai lúc này còn chưa xây sao?

Hay là, phát minh ra kỹ thuật mộng mộng là một đại công đức?

Ngô Sở cũng không thể xác định.

Còn ở phía sau tòa chủ điện này, Ngô Sở dự định xây một hậu hoa viên, trong vườn trồng một ít hoa cỏ dùng để ngắm cảnh, chỉ cần đẹp là được.

Chương 53

Hậu hoa viên chuẩn bị sử dụng phong cách vườn lâm cổ đại của An Lạc, giả sơn ao hồ, khúc thủy lưu thương, đình đài lầu gác...

Hai bên phía trước đại điện lần lượt có hai gian sương phòng, một chỗ dùng để chứa tạp vật, chỗ còn lại thì dùng làm nhà bếp.

Tương lai chắc chắn sẽ phải thêm một số kiến trúc, ví dụ như phòng luyện đan, phòng luyện khí, phòng ngự thú...

Hiện tại thì có thể trồng một ít cây ăn quả hoặc hoa cỏ các loại.

Phía trước sương phòng, còn có một căn phòng canh gác, căn phòng này hiện tại là ổ của sói con tể.

Toàn bộ hệ thống thoát nước trên đỉnh cây, được nối liền đến ao hồ trong vườn.

Còn về kiến trúc phá cảnh như nhà xí, đương nhiên không thể xây trên đây.

Trên thực tế, trong tất cả động phủ tiên nhân, đều không có thứ này, chỉ có những người bình thường như Ngô Sở cần dựa vào thức ăn để nâng cao thực lực mới cần nhà xí.

Ngay cả tiên nữ như Tiểu Nguyệt Linh ngày ngày ăn uống, Ngô Sở cũng hầu như chưa từng thấy nàng đi nhà xí.

Cũng không biết là nàng đi lúc hắn ngủ, hay tiên nữ thật sự không cần đi nhà xí, những thức ăn đó trong cơ thể nàng có lẽ đã được phân giải thành năng lượng rồi.

Đây là một điều bí ẩn, Ngô Sở từng hỏi nàng, nhưng nàng cứ đỏ mặt không chịu nói. ...

Sáng hôm đó, đột nhiên một tiếng phượng minh vang vọng khắp trời đất, âm thanh như sấm rền, cuộn trào giữa thiên địa: "Thiên Đạo ở trên, ta Nguyên Phượng, cùng đạo lữ Thủy Hoàng, cùng toàn tộc Phượng tộc trên dưới, tại đây tế cáo thiên địa...

Phàm tộc chim chóc có cánh, đều có thể gia nhập dưới trướng Phượng tộc ta..." Tiếng rồng gầm lần trước, Ngô Sở nghe không hiểu, nhưng bây giờ, hắn đã nghe hiểu đại ý ẩn chứa trong tiếng phượng minh này.

Phượng tộc, cuối cùng cũng được thành lập, từ nay không trung là thiên hạ của tộc họ.

Và không để Ngô Sở đợi quá lâu, một tiếng thú hống cũng theo đó vang vọng khắp trời đất.

Kỳ Lân tộc cũng không chịu kém cạnh, liền lập ra Tẩu Thú tộc, quản lý tất cả loài thú đi trên đại địa, trở thành bá chủ tuyệt đối trên mảnh đất này.

Từ nay, ba tộc hải, lục, không, cuối cùng cũng đứng vững.

Tiểu Nguyệt Linh im lặng lắng nghe, sau đó nhìn về phía Ngô Sở, chớp chớp đôi mắt to, trong thần sắc ít nhiều có chút ngưng trọng, một vẻ mặt trầm tư.

Ngô Sở cười vươn tay xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng: "Đừng nghĩ nhiều quá, chuyện này có liên quan gì đến chúng ta đâu?

Tuy ba tộc này quả thực rất cường đại, nhưng trên mảnh đại địa hoang dã rộng lớn này, nào chỉ có ba tộc bọn họ chứ!" Tiểu Nguyệt Linh khẽ gật đầu, thầm thở phào một hơi.

Trong mắt nàng, cho dù trời có sập xuống, vẫn còn có A Sở ca, người cao hơn nàng, gánh đỡ mà! ...

Lại qua một ngày, Ngô Sở cuối cùng cũng xây xong ổ chó cho sói

con tể.

Để ăn mừng thêm một kiến trúc được hoàn thành dưới tay mình, Ngô Sở muốn đào quả long tâm kia về.

Chỉ là long tâm quá lớn, Ngô Sở muốn thử để Tiểu Nguyệt Linh đi làm chuyện này.

Những ngày này, Tiểu Nguyệt Linh cũng không ngừng thử tiếp cận thi thể rồng đó, dưới sự khuyến khích của Ngô Sở, Tiểu Nguyệt Linh đã sắp sửa tiếp cận thành công rồi.

Tiểu Nguyệt Linh mang theo tâm trạng lo lắng, cưỡi mây đạp gió, dẫn Ngô Sở, cùng nhau tiến về ngọn núi treo con thanh long kia, mặt nhỏ căng thẳng, mím môi, một vẻ như lâm đại địch.

Ngô Sở vươn tay xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng, cười nói: "Đừng căng thẳng, nó đã chết lâu rồi, chúng ta cũng đã ăn thịt nó mấy lần rồi, cứ coi nó là thực tài đỉnh cấp, chúng ta nghĩ xem nên chế biến nó thế nào.

Ai!

Đáng tiếc bây giờ không có kỷ tử, nếu không hầm long tâm mà thêm chút kỷ tử thì hoàn hảo biết bao.

Còn bụng rồng thì có thể nấu với hạt sen..." Quả nhiên, nghe Ngô Sở nói đến những món ăn này, sự chú ý của Tiểu Nguyệt Linh liền bị thu hút vào đó, cái lưỡi nhỏ của nàng còn không tự chủ liếm liếm môi, nói: "Hạt sen thì, mùa này không có đâu ạ!

Nếu là mùa thu, bên kia hồ thì có đấy ạ." Ngô Sở nghe vậy, hai mắt không khỏi sáng lên: "Bên hồ đó có hoa sen sao?" "Có chứ ạ!

Khi mùa hè, hương hoa sen còn có thể theo gió bay đến đây đó ạ!" "Đó là mũi ngươi linh thôi!" Ngô Sở không khỏi bật cười, hương bay mười dặm kỳ thực ít nhiều có chút khoa trương, huống hồ là hương

bay mấy chục đến cả trăm dặm chứ: "Ai!

Vậy lần này chúng ta không ăn long tâm nữa, chúng ta lần này ăn long can trước, long tâm thì đợi đến mùa thu hãy ăn.

Lát nữa còn có thể đào chút ngó sen về, trồng ở bờ hồ bên này, hoặc trồng trên đỉnh cây cũng được!

Tiện thể nuôi chút cá nhỏ tôm nhỏ trong ao, đợi chúng lớn rồi thì thả về hồ." Tiểu Nguyệt Linh che miệng khẽ cười: "Thật ra có thể nhờ Nghệ Bảo giúp, làm cho ao hồ ở hậu viện của chúng ta lớn hơn một chút, thì ngay cả con cá lớn màu đỏ kia cũng có thể nuôi trong ao rồi." Ngô Sở hai mắt sáng lên, nói: "Rất đúng rất đúng!" Nghệ Bảo bám trên vai Ngô Sở giận dữ nói: "Đúng cái gì mà đúng!

Tiểu Nguyệt Linh, ta không ngờ ngươi trông mày thanh mắt tú vậy mà lại có tâm tư xấu xa như thế này, xin ngươi hãy làm người tử tế đi!" "Ta, ta vốn không phải người mà!" "..." Ba người cười đùa, trực tiếp đi đến trước xác Thanh Long.

Còn về việc để Nghệ Bảo dùng lực công đức làm lớn và sâu thêm cái ao phía sau sân, ý tưởng này nói ra cho vui thôi.

Nghệ Bảo keo kiệt như vậy, lực công đức trân quý thế, bảo nó tiêu hao vào chuyện vặt vãnh này, chi bằng trực tiếp format nó luôn đi!

Đến trước xác Thanh Long, thân thể Tiểu Nguyệt Linh đều đang run rẩy.

Ngô Sở thực ra không khó tưởng tượng cảm giác này, ban đầu hắn đến thế giới này, lúc Thiên Đạo lão gia ban xuống biển công đức kim quang, cũng đã dọa hắn sợ hãi.

Lúc đó, hắn cảm thấy mình như thể bị Hồng Mông cự thú nào đó theo dõi, da đầu tê dại, lưng lạnh toát.

Nghĩ lại, cảm giác hiện giờ của Tiểu Nguyệt Linh, hẳn là không

khác mấy so với hắn lúc đó.

Chỉ là hắn vẫn không hiểu vì sao lại như vậy?

Nói gì thì nói Tiểu Nguyệt Linh cũng là một yêu tinh cấp Thiên Tiên, chẳng lẽ "uy tín" của Thiên Tiên lại thấp đến thế sao?

Nhưng nghĩ lại, Tiểu Nguyệt Linh cũng đúng là không có chút uy tín Thiên Tiên nào, so với tiên nhân vô sở bất năng trong ấn tượng của Ngô Sở, Tiểu Nguyệt Linh rõ ràng rất nhiều thứ không hiểu.

Không hiểu Luyện Khí, không hiểu Luyện Đan, không hiểu cách dạy người khác tu hành...

Nhưng nghĩ lại, điều này dường như cũng không thể trách người ta không có bản lĩnh, người ta mới Hóa Hình chưa đầy một năm mà!

So với những tiên nhân đời sau tu hành mấy trăm đến nghìn năm sau mới thành tiên, những thứ nàng học được hầu như chẳng có gì, tu hành cũng đều dựa vào bản năng.

Hơn nữa thời kỳ Hồng Hoang này, tu hành cũng thực sự chưa thành hệ thống.

Chỉ đến khi Đạo Tổ thành Thánh, bắt đầu giảng đạo lần đầu tiên, tu hành mới xem như có hệ thống cụ thể.

Vậy thì, cách Đạo Tổ giảng đạo còn bao lâu nữa chứ?

Ngô Sở không dám tưởng tượng, dù sao Long Phượng Kỳ Lân tam tộc mới vừa thành lập, đại chiến giữa ba tộc còn chưa bắt đầu!

Hồng Hoang không tính năm, thời gian đều dùng Nguyên Hội, Lượng Kiếp để ghi chép, nghĩ xem cái Lượng Kiếp này mới vừa khởi đầu, đến lúc Đạo Tổ thành Thánh giảng đạo, phải đợi đến khi nào?

Chương 54

Nếu hắn không cố gắng ăn thêm chút, đến lúc đó cỏ trên mộ có khi đều thành tinh rồi. "Tiểu Nguyệt Linh, được không?" Ngô Sở nhìn Tiểu Nguyệt Linh trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, có chút bất đắc dĩ nói: "Thật sự không được thì chờ lần sau vậy!" Tiểu Nguyệt Linh cắn răng, "A Sở ca, để thử xem sao!

Phiền huynh mở miệng rồng ra." Ngô Sở khẽ gật đầu, rút điện thoại ra, ném điện thoại về phía miệng rồng, sau đó hô lên một tiếng 'Lớn', điện thoại trong miệng rồng bỗng vươn lên cao ngất trời, như một tấm thép đen khổng lồ.

Tấm thép mở rộng miệng rồng, Tiểu Nguyệt Linh cầm Linh Tố Kiếm, cắn răng nhảy vào miệng rồng, chân đạp đám mây, bay vào bên trong miệng rồng.

Gió thổi lất phất mái tóc dài của Ngô Sở, dường như đang trêu chọc hắn, Nghệ Bảo ngồi trên vai hắn đung đưa đôi chân nhỏ, nói: "Ta đoán bản thể của cô ta chắc là một con rắn, người ta đều nói rắn thấy rồng sẽ toàn thân vô lực, mặc cho bị chém giết, ngươi xem biểu hiện của cô ta, có giống không?" Không đợi Ngô Sở đáp lời, Nghệ Bảo lại nói: "Có phải hơi hưng phấn một chút không, rắn tinh kìa!

Bạch Nương Tử kìa!

Tuy nói người yêu khác đường, nhưng giờ cũng không có Thiên Quy quản thúc, có phải ngươi hơi động lòng rồi không?" Ngô Sở mặt không biểu cảm, nói: "Nơi này là thế giới Hồng Hoang, những xà thần trong thế giới Hồng Hoang chưa chắc đã sợ những con rồng đó, lập luận của ngươi không đứng vững." "Ta chỉ hỏi ngươi, nếu thật sự là một con rắn, ngươi có động lòng không?" "Ta lại không phải Hứa

Tiên, khẩu vị không nặng đến thế." Ngô Sở bĩu môi, cuối cùng tức giận mắng: "Ta nói ngươi cả ngày không có việc gì làm, nói mấy thứ này làm gì?

Rõ ràng biết ta không có chỗ giải tỏa, còn đến trêu chọc ta?

Lương tâm của ngươi bị A Thu ăn mất rồi à!

Có thời gian này, ngươi giúp ta suy luận xem, tiếp theo ta nên tu hành thế nào, đó mới là việc chính chứ!" "Chẳng phải đã nói cứ tuần tự tiến hành tu hành là được rồi sao!" Nghệ Bảo cũng không sợ Ngô Sở trở mặt, vẫn cười hì hì nói: "Muốn giải tỏa à, ta giúp ngươi nha!

Trong điện thoại còn không ít phim nhỏ đó!

Còn có vị lão sư ngươi thích nhất, ngươi lén lút..." "Cút đi!

Ngươi cái đồ tiện nhân dâm đãng này!" Ngay khi Ngô Sở và Nghệ Bảo đang nói chuyện trời ơi đất hỡi, cãi nhau, một thân ảnh máu me đầm đìa từ miệng rồng bay ra, nhe hàm răng trắng bóc, nụ cười rạng rỡ.

Phía sau nàng, còn có một dải thịt đỏ tươi bị kéo ra từ cổ họng rồng. "A Sở ca, đệ, đệ đã làm được rồi!" Ngô Sở bật cười, "Đệ làm gì mà để máu rồng dính đầy người thế!" "Đệ muốn nhanh chóng khắc phục nỗi sợ hãi đối với nó, bèn dứt khoát tắm rửa bằng máu rồng, không ngờ cách này lại khá tốt, giờ đệ cuối cùng không còn sợ nó nữa rồi!" Tiểu Nguyệt Linh khi đối mặt với xác rồng, cuối cùng đã khôi phục lại vẻ vui vẻ hoạt bát của mình. "Như vậy rất tốt!

Chúc mừng đệ, cuối cùng đã vượt qua một cửa ải khó khăn, giờ thì tẩy sạch máu rồng trên người đi!" Ngô Sở mỉm cười nói: "Đi thôi, về xiên nướng gan rồng.

Người ta nói vật ngon nhất giữa trời đất, không gì hơn gan rồng tủy phượng, hôm nay chúng ta cũng có phúc được nếm thử một lần

rồi." Hai tên háu ăn nói đến những điều này, nước dãi trong miệng tự động trào ra không kiềm chế được.

Nhưng không biết, tại Long Đình trên Đông Hải xa xôi, đã có rồng sau khi thấy hồn ngọc của Thanh Long này vỡ nát, dẫn đội đến báo thù cho Thanh Long này rồi.

Chỉ là từ Long Đình Đông Hải đến Tử Ngọc Sơn, đường sá xa xôi, khó mà tưởng tượng được.

Dùng cách di chuyển thông thường, đến được đây, phỏng chừng đã là trăm năm, thậm chí mấy trăm năm sau rồi.

Vậy nên, ở thế giới Hồng Hoang này, không có việc gì thì ngàn vạn lần đừng ra ngoài lêu lổng lung tung, nếu không lỡ mà thật sự chết, người thân bạn bè muốn giúp báo thù cũng phiền phức.

Ba người trở về đỉnh cây, Tiểu Nguyệt Linh ném khối gan rồng đó xuống đất, tuy phòng bếp không nhỏ, nhưng rõ ràng không chứa nổi khối gan rồng dài hai ba trăm mét này.

Ở trên này, tất cả kiến trúc đều không có Trận Pháp Cấm Chế gì, cũng không thể như Đào Oa mà làm cho không gian bên trong lớn ra.

Tiểu Nguyệt Linh không hiểu Luyện Khí, Nghệ Bảo lại không nỡ những công đức đó.

Thực ra đừng nói Nghệ Bảo, Ngô Sở chính mình cũng có chút không nỡ.

Hắn còn nghĩ, giữ lại những công đức đó, sau này nếu gặp được người hiểu cách lợi dụng công đức để đề thăng Tu Vi, thì thỉnh giáo đối phương một chút, cũng tốt để đề thăng Tu Vi của mình.

Ở Hồng Hoang này, sinh linh cảnh Tiên Thiên, thì chẳng khác gì con kiến nhỏ.

Một cọng cỏ dại ven đường, cũng là cảnh Tiên Thiên kìa! "A Sở ca, xiên nướng gan rồng làm thế nào vậy?" Tiểu Nguyệt Linh dẫm lên khối gan rồng cao mười mấy mét, gãi gãi cái đầu nhỏ hỏi Ngô Sở.

Ngô Sở cười nói: "Rất đơn giản, hôm nay ca ca sẽ dạy đệ ăn lẩu, xiên nướng gan rồng." Ngoài phòng bếp dựng một cái nồi đất, dưới nồi đất đốt lửa, củi dùng là gỗ vụn của Tử Ngọc Thần Mộc, loại thần mộc này cực kỳ bền lửa.

Đáng tiếc trước đó hắn chưa chuẩn bị sẵn than củi, giờ chuẩn bị cũng không kịp nữa.

Cho nước vào nồi đất, thêm gừng hành tỏi, "Cắt gan rồng thành lát mỏng, rửa sạch sẽ, chúng ta không có gia vị khác, cứ rắc ít muối là được, ướp một lát, đợi nước trong nồi sôi lên thì cứ thế cho vào nồi là xong.

Nếu là loại nguyên liệu thông thường như gan Đương Khang, có thể dùng đũa kẹp xiên qua xiên lại vài cái, vì nó nhanh chín." Dừng một chút, hắn lại nói: "Ừm, sau này chúng ta nên làm một cái lò, rồi đốt một mẻ than củi để đó, sau này ăn lẩu sẽ dùng được." Tốc độ luộc chín gan rồng, nhanh hơn nhiều so với luộc chín lưỡi rồng.

Gan rồng tươi non tuy không phải vừa qua nước sôi là chín ngay, nhưng cũng không cần thời gian lâu như hầm lưỡi rồng. "Tiểu Nguyệt Linh, giữ lửa đi, trên này gió lớn, lửa đều bị thổi lệch rồi." Ngô Sở sai bảo "người công cụ" Tiểu Nguyệt Linh, Tiểu Nguyệt Linh cũng không thấy có gì không đúng, ngoan ngoãn làm theo. "A Sở ca, như vậy là được rồi sao?

Có phải quá đơn giản không?" "Cái này đệ không hiểu rồi đúng không!

Có phải quên lời ta từng nói không?

Nguyên liệu đỉnh cấp, thường chỉ cần phương pháp chế biến đơn giản nhất.

Đừng thấy đơn giản, cách này mới có thể khóa chặt thành phần dinh dưỡng của gan rồng, hơn nữa thứ gan rồng này, luộc quá lâu sẽ ảnh hưởng đến độ tươi mềm.

Cứ như vậy luộc đơn giản rồi vớt ra, mới là phương pháp tối ưu." Ngô Sở lấy cách ăn xiên gan lợn áp dụng lên gan rồng này, nói có sách mách có chứng, cứ như thể hắn đã từng ăn gan rồng vậy.

Thấy Tiểu Nguyệt Linh vẻ mặt như thế, nàng còn thật sự tin rồi, một vẻ 'A Sở ca thật lợi hại' nhỏ bé, thần thái thành kính mà lại nghiêm túc.

Dù sao Ngô Sở trong mắt nàng, từ trước đến nay đều là thân phận tiền bối.

Tuy rằng vị tiền bối này đôi khi làm ra những chuyện, khiến nàng có chút vô pháp lý giải.

Nhưng nghĩ đến 'bệnh phổ thông' của Ngô Sở, thì không cần phải ngạc nhiên nữa.

Sau khi hai người chia nhau ăn hết khối gan rồng này, thì đã là chuyện của hơn một tháng sau rồi.

Kiến trúc cần xây dựng trên đỉnh cây, cũng đã cơ bản hoàn thành.

Bốn tòa lương đình lớn nhỏ khác nhau sừng sững ở bốn phía đỉnh cây, mặc cho gió mạnh thổi thế nào cũng không hề lay động, dựa vào lan can của tòa lương đình hướng Tây, phóng tầm mắt nhìn, hầu như có thể bao quát toàn bộ diện mạo hồ lớn, có thể thấy xa xa có cá lớn nhảy khỏi mặt nước.

Buông tay nhìn xuống, có thể thấy bên bờ hồ lớn phía dưới, cá lớn màu đỏ dường như đã thấy bóng dáng trên đỉnh cây, đang ngẩng đầu

nhìn lên, sau đó trong hồ bắt đầu múa nhảy.

Ngô Sở bảo Tiểu Nguyệt Linh đi đào một ít hoa sen về, rồi trồng vào ao trong hoa viên, tiện thể trong hồ lớn chọn một ít cá hồ có tướng mạo ưa nhìn về nuôi.

Còn bảo nàng đi mang cái hố nhân sâm dại từng bị hắn "phá hoại" về, cấy ghép vào hoa viên.

Đất trong hoa viên là do Tiểu Nguyệt Linh mang về, nói là đất màu mỡ cực kỳ nồng đậm lực Thổ Linh, rất có lợi cho việc trồng trọt, bình thường còn có thể dùng Tiên Thiên Nhất Khí Thanh Linh Tuyền để tưới.

Điều này khiến Ngô Sở nghĩ đến Cửu Thiên Tức Nhưỡng trong truyền thuyết, Nữ Oa nương nương lúc tạo người, dùng chính là loại thần vật này.

Đáng tiếc, thứ này đối với hắn mà nói quá mức thần thoại rồi.

Chương 55

Còn về những thứ khác, cứ tùy theo sở thích của Tiểu Nguyệt Linh, Ngô Sở tạm thời cũng không nghĩ ra nên trồng cái gì.

Dù sao hắn cũng không rõ những kỳ hoa dị thảo có vẻ ngoài kiều diễm kia, có độc hay không, tất cả đều chỉ có thể do Tiểu Nguyệt Linh đến nhận biết và lựa chọn.

Nếu nơi này không phải thế giới Hồng Hoang, vậy thì, Ngô Sở sẽ cảm thấy cuộc sống hiện tại của mình thực ra đã rất hoàn mỹ rồi, trừ việc bộ da thú trên người này là một khuyết điểm.

Nhưng hắn cũng không có cách nào tốt hơn, bộ y phục trên người Tiểu Nguyệt Linh, căn bản là nàng dùng Pháp Lực huyễn hóa ra.

Chẳng lẽ lại để Tiểu Nguyệt Linh huyễn hóa cho hắn một bộ sao!

Điều này cần Tiểu Nguyệt Linh liên tục truyền Pháp Lực mới có thể duy trì được.

Hắn cũng từng hỏi Tiểu Nguyệt Linh, ở trong Tử Ngọc Sơn này có loài tằm không, câu trả lời nhận được là phủ định.

Tuy rằng cho dù có tơ tằm, hắn cũng không hiểu cách dệt vải may áo, nhưng chẳng phải có Tiểu Nguyệt Linh tiểu tiên tử này sao!

Tuy rằng vị tiểu tiên tử này không hiểu Luyện Khí, không thể cắt mây làm áo, dệt ráng chiều làm vải, nhưng dùng tơ tằm dệt vải, nghĩ bụng chắc không có vấn đề gì.

Còn về việc lợi dụng tơ nhện, Ngô Sở tuy có nghe nói tơ nhện có thể dùng làm nguyên liệu thô để làm áo chống đạn, nhưng hắn căn bản không có sự dự trữ kiến thức về phương diện này.

Trước đây chưa từng xem cách xử lý độ dính trên tơ nhện, muốn

Nghệ Bảo giúp hắn phục hồi cũng không được.

Bởi vậy, hắn chỉ có thể đánh chủ ý vào sợi thực vật.

Mặc áo gai dù sao cũng tốt hơn da thú chứ, với nhiệt độ hiện tại mà xem, Ngô Sở có thể khẳng định, khi mùa hè đến, nhiệt độ đạt tới bốn năm mươi độ một chút cũng không khoa trương.

Mặc áo da thú trải qua mùa hè, điều này đơn giản chính là một loại tra tấn.

Hắn hiện tại đã rất thích cởi trần rồi, làn da trắng ngọc không tì vết trước đây, giờ đã biến thành màu đồng cổ, trông vô cùng hùng tráng khỏe mạnh.

Nhưng bộ dạng này, so với tiên nhân trong tưởng tượng của hắn, lại có sự tương phản khá lớn.

Tuy rằng hắn hiện tại còn chưa phải tiên nhân, nhưng đây chẳng phải đã lấy đó làm mục tiêu rồi sao!

Thế là sau khi rảnh rỗi, hắn liền mời Tiểu Nguyệt Linh, cùng nhau đi du sơn ngoạn thủy.

Nói ra thì, đến Hồng Hoang đã lâu như vậy, nơi xa nhất hắn từng đi, cũng chỉ là sườn núi treo xác Thanh Long kia thôi.

Tuy nói Tử Ngọc Sơn chiếm giữ hàng ức vạn dặm vuông sông núi đất đai, nhưng Ngô Sở tự xưng là nửa chủ nhân của Tử Ngọc Sơn, lại chưa từng tuần tra trên mảnh đất của mình.

Chính là vì sợ không cẩn thận đụng phải thứ độc vật gì, rồi mất mạng.

Nhưng có Tiểu Nguyệt Linh đi cùng, Ngô Sở lại không ngại ra ngoài đi dạo xem sao.

Tuy nhiên, cảnh tượng nhìn thấy trên đường đi, lại khiến Ngô Sở

có chút thất vọng.

Không có kỳ phong hiểm trở, núi non hùng vĩ của thế giới tiên nhân, không có suối thác bay lượn tiên khí phiêu diểu, cỏ cây sinh trưởng khắp nơi, chỉ có núi cao hùng vĩ đổ nát, cây gỗ gãy vụn đá vỡ, và một số cây cổ thụ may mắn thoát qua một kiếp, lưa thưa mọc rải rác giữa những sườn núi bằng phẳng.

Nhưng điều khiến Ngô Sở cảm thấy vận khí vẫn khá tốt là, hắn ở bên bờ rừng trúc đối diện hồ lớn tìm thấy một vùng tầm ma, trên những chiếc lá của tầm ma này còn có một số sâu lông.

Những thân cây tầm ma này đều khá lớn, lá hình trứng rộng thậm chí lớn như chậu rửa mặt, nhưng Ngô Sở cảm thấy mình sẽ không nhận nhầm thứ này, vì ông nội hắn có cái này, trước đây những phu nhân đời bà hắn, còn hái vỏ tầm ma này để làm váy.

Tuy vải rất thô, nhưng chỉ cần lúc chế tác làm cho nguyên liệu tinh xảo một chút, khẳng định sẽ tốt hơn rất nhiều.

Ít nhất so với bộ da thú này, phải mát mẻ hơn vô số lần.

Thực tế, thứ này vốn dĩ cũng là lựa chọn hàng đầu cho y phục làm từ sợi gai, áo gai người xưa chế tác, đại bộ phận đều làm từ loại gai này.

Tuy rằng Ngô Sở không hiểu cách chế tạo máy dệt, nhưng có Tiểu Nguyệt Linh tiểu tiên tử ở đây, thì cứ để nàng đan dệt thủ công là được rồi.

Tin rằng với năng lực cấp Thiên Tiên, hắn là không có vấn đề gì.

Thấy trên mặt Ngô Sở lộ ra nụ cười, Tiểu Nguyệt Linh liền hỏi: "A Sở ca, sao vậy?" Ngô Sở đứng trên đám mây cười ha hả, một tay chống nạnh, một tay chỉ về phía vùng tầm ma đó, "Tiểu Nguyệt Linh, đi thôi, chúng ta đến đó..." "Chỗ đó à?

Chỗ đó cũng không có bảo bối gì mà!" Tiểu Nguyệt Linh nghi hoặc nhíu mày, hai con tằm nhỏ (lông mày) như vậy mà nhúc nhích, lập tức khiến Ngô Sở bị "đốn tim". "Ha ha, đối với ta mà nói, vùng tầm ma này chính là bảo bối đấy!" Ngô Sở đắc ý dương dương khoe khoang, "Tiểu Nguyệt Linh, đệ có biết thứ đó có tác dụng gì không?" "Cái này, cái này ăn được sao?

Mùi vị thế nào?

Ngon không?" "..." "Cái này gọi là tầm ma, vỏ của nó có thể dùng để làm quần áo, tạo giấy..." "A Sở ca, giấy là gì vậy!" Nghe thấy thứ thực vật này không phải để ăn, Tiểu Nguyệt Linh có chút thất vọng, còn chưa ý thức được Ngô Sở đang thầm chê bai nàng trong lòng.

Nha đầu này, đường đường là Thiên Tiên, đã càng ngày càng giống một đứa ham ăn rồi.

Ngô Sở cũng không rõ mình đối với nàng có ảnh hưởng không tốt không.

Nhưng đối với hắn mà nói, có một "người công cụ" nhỏ bé nấu cơm cho hắn, khẳng định là cực kỳ tốt.

Khẽ ho một tiếng, đè nén suy nghĩ ích kỷ này, Ngô Sở tùy khẩu nói: "Giấy ấy à!

Chính là thứ dùng để viết chữ, là vật tải quan trọng nhất để truyền thừa văn minh.

Trong điện thoại của ta có phương pháp làm giấy, lát nữa làm ra, đệ sẽ hiểu nó là gì ngay." "Đúng là điện thoại thần kỳ!" Tiểu Nguyệt Linh cảm thán, "A Sở ca, có phải tất cả mọi chuyện, trong điện thoại đều có đáp án không?" "Cái đó đương nhiên không phải nha!

Đệ xem Nghệ Bảo có giống Linh Bảo chân linh toàn tri toàn năng không?" Tiểu Nguyệt Linh lắc đầu, không đợi nàng đáp lời, Ngô Sở từ

trên đám mây nhảy xuống, sau đó nhờ Tiểu Nguyệt Linh giúp, cắt mấy bó tầm ma, vui vẻ ném lên đám mây, mang về căn nhà gỗ nhỏ bên hồ, rồi ném vào hồ, dùng đá đè xuống, ngâm ủ.

Điều này là để sau này có thể lột vỏ tầm ma tốt hơn.

Lúc làm giấy cũng cần dùng rất nhiều nước, hơn nữa nước thải sinh ra khi làm giấy, lại là một nguồn ô nhiễm lớn, tuy rằng ô nhiễm do làm giấy bằng tầm ma gây ra, không lớn bằng ô nhiễm do làm giấy bằng tre mang lại, nhưng Ngô Sở vẫn không muốn mang cái này lên đỉnh cây để tìm rắc rối.

Sau đó một thời gian, Ngô Sở liền dựa vào những hình ảnh mà Nghệ Bảo phục hồi từ ký ức của hắn trên điện thoại, chế tạo những dụng cụ cần dùng.

Có vật tham chiếu rồi, chế tạo cũng không phiền phức.

So với đó, làm sợi gai lại càng đơn giản hơn một chút, dù sao cũng không cần nhuộm màu.

Hơn nữa, dưới sự giảng giải của Ngô Sở, Tiểu Nguyệt Linh linh cơ chợt động, trực tiếp dùng pháp thuật để giúp hắn hoàn thành nhiều bước phiền phức.

Ví dụ như bước dùng lược cào ra sợi, Tiểu Nguyệt Linh trực tiếp dùng Pháp Lực để hoàn thành.

Những vỏ tầm ma đó bị nàng dùng ngón tay nhỏ khẽ chạm một cái, liền như có sinh mệnh, tản ra từng sợi tơ tầm ma bay lượn trong không trung.

Quá trình dệt sợi gai càng thêm đơn giản, dưới sự khống chế Pháp Lực của Tiểu Nguyệt Linh, những sợi gai nhỏ bay lượn trong không trung, như xuyên kim dẫn chỉ, đan xen dọc ngang, quấn quýt vào nhau.

Nhìn những sợi gai nhỏ trong không trung dần dần đan dệt thành

một mảnh vải gai mịn màng, Ngô Sở cũng không rõ nên nói gì cho phải, trực tiếp giơ ngón cái về phía nàng, tiện thể tặng một câu 'Hay lắm!' Còn về việc đo người may áo, điều này đối với Tiểu Nguyệt Linh mà nói, cũng không khó khăn.

Những mảnh vải gai mịn đó bay đến bên cạnh Ngô Sở, quấn quanh người hắn một vòng, rồi tự nhiên đứt ra, tiếp đó từng sợi chỉ gai nhỏ bắt đầu luồn kim nối lại trên tấm vải gai. "Tiểu Nguyệt Linh, đệ thực ra là Chức Nữ phải không!" "A Sở ca, Chức Nữ là gì vậy!" "À!

Chương 56

Đó là tiên nữ trên trời, nữ tiên rất giỏi làm quần áo." "Trên trời?" Tiểu Nguyệt Linh không hiểu ngẩng đầu nhìn trời, "Trên trời có tiên nhân sao?" "..." Trầm mặc một lát, Ngô Sở 'à' một tiếng, gật đầu nói: "Trên trời cũng có tiên nhân đấy!

Truyền thuyết, trên trời này còn có ba mươi ba tầng trời, dọc theo Bất Chu Sơn mà leo lên, là có thể nhìn thấy, chỉ là không biết tiên nhân trên đó đều là những người nào." Ngô Sở cũng không rõ, thời kỳ này Thiên Đình, rốt cuộc là ai đang nắm giữ, hay là ba mươi ba tầng trời này cũng như những bảo bối kia, vẫn đang trong quá trình thai nghén.

Hắn chỉ biết, một thời gian rất dài sau khi Long Phượng Kỳ Lân tam tộc hỗn chiến kết thúc, Đế Tuấn và Thái Nhất mới nhập chủ Thiên Đình, sáng tạo Yêu Tộc Thiên Đình, tranh bá với Vu Tộc.

Lúc đó, lại được gọi là Vu Yêu Lượng Kiếp.

Mà hiện tại, Long Phượng Đại Kiếp cũng mới vừa bắt đầu, còn sớm lắm so với lúc đó.

Đương nhiên, đây là những điều hắn tìm hiểu từ một số tác phẩm Hồng Hoang.

Hiện tại Hồng Hoang này, ma nào biết có giống như những gì miêu tả trong những tác phẩm đó không.

Dù sao Bất Chu Sơn cách đây quá xa, kiếp này có hay không cơ hội đi đến đó chiêm ngưỡng một chút cũng còn là ẩn số, nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng, cứ việc ba hoa chích chòe thôi.

Quả nhiên, lời ba hoa chích chòe tùy tiện của Ngô Sở, lại một lần nữa khiến Tiểu Nguyệt Linh cảm thấy: A Sở ca thật lợi hại!

Biết thật nhiều chuyện!

Hóa ra trên trời còn có trời nữa!

Chỉ có Nghệ Bảo với vẻ mặt vô ngữ trợn trắng mắt, cảm thấy Tiểu Nguyệt Linh tiểu yêu tinh này chỉ có một thân Tu Vi, kiến thức lại nông cạn như thế, thật sự không biết nên nói nàng cái gì cho phải.

Trong mắt Nghệ Bảo mà nói, chỉ cần có chút thường thức, thì đều biết Ngô Sở đây căn bản chính là cái loại vẻ ngoài mạnh mẽ bên trong rỗng tuếch.

Nhưng kết quả, Tiểu Nguyệt Linh lại còn coi hắn là mắc 'bệnh phổ thông' gì đó, cũng may cái đầu nhỏ của nàng có thể nghĩ ra được.

Ai!

Quả nhiên là một tiểu ngốc mà!

Đương nhiên, Nghệ Bảo nói thế thì hơi "đứng nói chuyện không đau lưng" rồi.

Tiểu Nguyệt Linh mới Hóa Hình chưa bao lâu, sau khi Hóa Hình gặp Tử Ngọc Đạo Nhân, cũng là một 'trạch nam', đối với thế giới bên ngoài không mấy hiểu biết, rất bình thường mà!

Tiểu Nguyệt Linh làm sao biết xã hội hiểm ác đến mức nào?

Lòng Nghệ Bảo đen tối đến mức nào?

Mặt Ngô Sở dày đến mức nào?

Nếu biết, lúc đầu làm sao có thể bị Nghệ Bảo lừa gạt đi công đức chi lực được?

Ngô Sở đối với thần tình của Nghệ Bảo coi như không thấy, an tâm tự đắc tiếp nhận sự sùng bái mù quáng của Tiểu Nguyệt Linh đối với hắn, mỉm cười nói: "Tiểu Nguyệt Linh cố gắng tu hành, nếu có cơ hội, có thể đưa ta đi dạo một chút thế giới này, chiêm ngưỡng phong

tình của thế giới này, thế nào?" Tiểu Nguyệt Linh bị Ngô Sở khen như vậy, lập tức có chút thẹn thùng, "Đợi A Sở ca Tu Vi khôi phục, sẽ lợi hại hơn đệ rồi, đến lúc đó phải là A Sở ca dẫn đệ đi mới được." "Dễ nói!

Dễ nói!" Ngô Sở cười ha hả, cười đến mức Nghệ Bảo lại trợn trắng mắt.

Nửa giờ sau, Ngô Sở cuối cùng cũng thay bộ da thú trên người, mặc lên bộ áo gai thô mát mẻ, còn có một cái đai lưng.

Thực ra vải áo cũng không thô như hắn tưởng tượng, thậm chí có thể sánh với đồ vải lanh ở đời sau rồi.

Điều này đều là nhờ công của đôi tay khéo léo của Tiểu Nguyệt Linh.

Nha đầu này năng lực thực hành, rõ ràng mạnh hơn rất nhiều so với năng lực động não.

Điều duy nhất khiến Ngô Sở không mấy hài lòng, có lẽ là cái quần lót đó, vì chất vải quá thô, mặc vào rõ ràng không thoải mái bằng chất cotton.

Bên trong mặc quần, bên ngoài khoác áo dài, áo dài màu xám trắng tuy không thể nhẹ nhàng bay bổng như váy sa trên người Tiểu Nguyệt Linh, nhưng cũng có một vẻ phóng khoáng thoát tục.

Ngô Sở giang hai tay, xoay một vòng, cười hỏi: "Tiểu Nguyệt Linh, thế nào?" "Ưm, đẹp hơn mặc áo da thú!" Tiểu Nguyệt Linh gật đầu. "Ta thích cái tính cách thành thật thẳng thắn có gì nói đó của Tiểu Nguyệt Linh." Kết quả Nghệ Bảo lại ở một bên phá đám, làm ra vẻ muốn nôn mửa, sau đó bị Ngô Sở tự tay nhẹ nhàng ấn trở lại vào trong điện thoại, sao có thể để nó làm mất hứng của mọi người chứ!

Ngay lúc này, một đạo kim quang từ trên trời giáng xuống, rơi trên

người Ngô Sở và Tiểu Nguyệt Linh, một ít tiến vào trong điện thoại của Ngô Sở.

Kim quang rơi trên người Ngô Sở, một phần tiến vào Thức Hải của hắn, một phần thì lưu chuyển trên áo gai thô và đai lưng gai của hắn.

Tuy rằng công đức không nhiều, chỉ để lại mấy đường kim văn trên áo gai và đai lưng, nhiều nhất cũng chỉ có thể tính là tiêu chuẩn trung bình trong Hạ Phẩm Công Đức Linh Bảo.

Nhưng vẫn khiến Ngô Sở cảm thấy bộ y phục này có chút biến hóa, dường như càng thêm ôm sát người, càng thêm mềm mại.

Chỉ là, công đức đến, khiến Ngô Sở ít nhiều cảm thấy kỳ lạ.

Nghệ Bảo từ trong điện thoại chui ra, tùy tiện nói móc: "Thật quá đáng, làm một bộ quần áo thôi, vậy mà cũng có công đức nhận?

Công đức này đến không phải quá đơn giản sao!" Tiểu Nguyệt Linh tuy cũng nghĩ như vậy, nhưng nàng so với Nghệ Bảo thì hiểu chuyện hơn, cười mà không nói.

Ngô Sở nghĩ nghĩ, nói: "Có lẽ, nó là bộ y phục đầu tiên trong mảnh thiên địa này, không phải dùng Pháp Lực ngưng tụ mà thành nhỉ!

Chuyện này, đối với vạn ngàn sinh linh sống trong mảnh thiên địa này mà nói, khẳng định cũng coi như một loại cống hiến, đúng không!" Tiểu Nguyệt Linh lại cảm thấy Ngô Sở nói rất có lý, cái đầu nhỏ liên tục gật.

Nhưng Nghệ Bảo lại phản bác: "Vậy những bộ y phục ban đầu trên người ngươi, vì sao lại không thể nhận được thưởng từ công đức?

Cái này giải thích thế nào?" Không thể không thừa nhận, Nghệ Bảo nói rất có lý, Ngô Sở cũng không nghĩ ra, điều duy nhất có thể

giải thích, có lẽ là chất liệu của bộ y phục đó quá thấp kém, không thể chịu được sự gia trì của lực công đức chăng!

Mà những cây tầm ma này thì khác, chúng đều là Tiên Thiên chi vật.

Còn về điện thoại của Nghệ Bảo tuy cũng là chất liệu thông thường, nhưng so với những y vật đó, thì kiên cố hơn nhiều.

Trong mắt Ngô Sở, làm sợi gai thành y phục, tuy chưa thay đổi bản chất của y phục gai, nhưng công dụng của nó lại đã có thay đổi cực lớn.

Nếu thời kỳ này đã có nhân loại nguyên thủy, thì việc làm y phục này, tuyệt đối là một kiện đại công đức.

Luy Tổ se tơ tằm, chẳng phải là một kiện đại công đức sao?

Nhưng nghĩ đến những điều này, Ngô Sở ít nhiều cũng cảm thấy, có chút hổ thẹn với những vị tiên tổ đã có cống hiến vô cùng to lớn cho nhân loại hậu thế.

Nhưng lần này, hắn thật sự không phải cố ý.

Ai mà ngờ, làm một bộ quần áo lại có công đức nhận chứ!

Dù sao những y vật trên người hắn, cũng không có được công đức đâu phải không?

Ừm, có lẽ khả năng đã có được rồi, chỉ là không có gia trì vào y vật, tất cả đều quy về bản thân Ngô Sở rồi.

Thầm nói một tiếng xin lỗi, Ngô Sở nhìn đôi giày rách trên chân, nói với Tiểu Nguyệt Linh: "Giờ còn thiếu một đôi giày, Tiểu Nguyệt Linh, vẫn phải tiếp tục phiền đệ rồi!" Có sự kích thích của công đức trời giáng trước đó, Tiểu Nguyệt Linh cảm thấy một điểm cũng không phiền phức, mang theo vẻ mặt hưng phấn nhỏ, "Tốt thôi!

Không vấn đề gì!" "Vậy thì, ta sẽ dạy đệ cách dùng vải gai để khâu một đôi giày đế ngàn lớp nhé!" Cái này không cần xem video, vì hắn lúc nhỏ, đã từng thấy không ít người già khâu đế ngàn lớp này.

Chương 57

Đối với đôi tay khéo léo của Tiểu Nguyệt Linh mà nói, điều này khẳng định không khó.

Vấn đề duy nhất là, phải tìm ít keo tự nhiên, dán từng lớp vải gai lại.

Nhưng cái này cũng dễ, nhựa cây, keo cá, keo mai rùa đều được.

Để tiện, Ngô Sở quyết định dùng nhựa cây để giải quyết, hắn cũng không rõ ưu nhược điểm của mấy loại keo tự nhiên này, loại nào tiện thì dùng loại đó.

Không ngoài dự liệu, khi một đôi giày vải gai đế ngàn lớp màu xám trắng, từ tay Tiểu Nguyệt Linh hoàn thành, lại một đạo công đức kim quang từ trên trời giáng xuống.

Tiểu Nguyệt Linh thân là "người công cụ", sau khi nhận được những công đức này, đôi mắt to đen láy dễ thương, trực tiếp biến thành hình trăng lưỡi liềm, thậm chí cả răng nanh cũng nhe ra rồi.

Mặc lên đôi giày gai mới làm, thử xem có vừa chân không, Ngô Sở tạo dáng vài kiểu, cuối cùng nói: "Xem ra còn phải làm thêm đôi lót giày và tất nữa, đế giày hơi thô, cấn chân." Khi tất và lót giày đều đã làm xong, Ngô Sở mặc y phục và giày mới, nhảy nhót vài cái, thử xem cảm giác khi những Công Đức Linh Bảo này mặc trên người thế nào, tinh thần sảng khoái, toàn thân nhẹ nhõm, thậm chí có cảm giác mình đã bước lên đỉnh cao nhân sinh, đi đường đều mang theo gió. "Hô ô ô...

Tay nâng chén nước trời, chiếu sáng trăng rằm nhân thế ngóng trông, yêu hận lặp lại ngàn trăm lần, hồng trần trôi dạt..." Nghệ Bảo rất đúng lúc mở nhạc cho hắn, sau đó nghe nghe, bước chân mang theo

gió của hắn, dần dần biến thành những bước nhảy "sáu thân không nhận", lắc lư.

Nghệ Bảo cũng trên vai hắn nhảy nhót theo điệu nhạc, cũng không vì thân thể Ngô Sở lay động mà rơi xuống khỏi vai hắn.

Điệu nhảy tiêu sái nhẹ nhàng của "Tinh Gia Na Vô Trái", được Ngô Sở nhảy có vẻ rất ra dáng, vẻ mặt không biểu cảm nhưng rõ ràng rất đắc ý, khiến Tiểu Nguyệt Linh che miệng nhỏ khúc khích cười không ngớt.

Ngược lại Nghệ Bảo, bước nhảy và tư thế của nó lại yêu kiều hơn nhiều.

Ngô Sở nhún vai, lắc đầu, bước chân lúc tiến lúc lùi, sau đó vươn tay về phía Tiểu Nguyệt Linh, "Tiểu Nguyệt Linh, lại đây!

A Sở ca dạy đệ nhảy điệu nhảy này!" Tiểu Nguyệt Linh xua xua tay nhỏ, nhe ra hàm răng nhỏ, "Đệ, đệ không biết!" "Không sao, cứ như ta vậy, nhảy tùy ý, chỉ cần bắt đúng nhịp là được, cái này gọi là nhảy tự do, cứ phát huy tùy tiện, đầu tiên là lắc đầu theo điệu nhạc..." Dưới sự triệu hoán nhiệt tình của Ngô Sở, Tiểu Nguyệt Linh cũng tham gia vào.

Nhìn nàng mặc trang phục đầu bếp, lắc lư cái đầu nhỏ theo điệu nhạc, nhún đôi vai thơm, đôi giày da nhỏ giậm theo những bước nhảy đắc ý "sáu thân không nhận", cái vẻ nhỏ bé đó, trực tiếp khiến Ngô Sở "đốn tim" không thôi, hận không thể ôm nàng lại hôn hai cái.

Theo điệu nhạc, hai người nhảy một lúc lâu mới dừng lại, đối với bọn họ mà nói, chỉ vận động có bấy nhiêu, ngay cả thở cũng không, càng đừng nói đổ mồ hôi rồi.

Ngô Sở cười nói: "Thế nào?

Có phải rất vui không?" Tiểu Nguyệt Linh gật gật cái đầu nhỏ,

cuối cùng lại có chút lo lắng nói: "Vui thì vui thật, nhưng đệ lo lại giống như trước đây chơi những trò chơi nhỏ kia, sẽ chơi đến mức mất ý chí!" "Sao lại thế được!

Chúng ta lại không phải chuyên nghiệp chơi cái này.

Hơn nữa, thế giới này không có khái niệm thời gian gì, tu hành cũng không cần vội vàng nhất thời, trong cuộc đời dài đằng đẵng này, chúng ta nếu không tìm chút niềm vui để tiêu khiển, thì nhân sinh chẳng phải vô vị sao?" "..." Tiểu Nguyệt Linh trầm mặc, chỉ cảm thấy Ngô Sở nói rất có lý, không biết phản bác thế nào.

Nghĩ nghĩ, nàng ngẩng đầu hỏi: "A Sở ca trước đó chẳng phải nói còn muốn làm giấy sao?

Giấy nên làm thế nào?

Chúng ta cùng làm giấy đi!

Có lẽ cũng sẽ có công đức đó!" Ngô Sở cười ha hả: "Cái đó chắc chắn là có chứ!" Nghe thấy lời này, Nghệ Bảo không cam lòng cô đơn mà tham gia vào, "Ta cũng có thể giúp!" Ngô Sở thấy vậy, không khỏi bật cười, nha đầu này mắt sáng lên vì công đức rồi.

Có Nghệ Bảo cung cấp những bước rõ ràng, còn có Tiểu Nguyệt Linh tiểu tiên tử có Tu Vi Thiên Tiên ở đây, tuy rằng vị tiểu thiên tiên này uy tín trông không cao, nhưng rất nhiều việc làm ra lại tiện lợi hơn nhiều so với Ngô Sở cái loại "phổ thông nhân" này.

Ví dụ như bước nghiền nát nguyên liệu, Ngô Sở căn bản không cần lo lắng nguyên liệu không được cắt đủ mịn, có Tiểu Nguyệt Linh ở đây, muốn bao nhiêu mịn thì có bấy nhiêu mịn.

Cũng vì thế, sau khi trải qua phơi sấy, ngâm ủ, giặt rửa, nghiền tro, chưng nấu, nghiền mịn, đánh bột giấy v.v một loạt bước, sau mười mấy ngày nỗ lực, giấy tuyên mà bọn họ chế tác ra, mịn màng

hơn nhiều so với tưởng tượng của Ngô Sở.

Mà đúng như Ngô Sở đã nói, khi tờ giấy tuyên màu xám trắng này thành hình, quả nhiên có công đức kim quang từ trên trời giáng xuống, người thụ ích lần lượt là Ngô Sở, Nguyệt Linh, Nghệ Bảo, và tờ giấy tuyên đầu tiên đã thành hình, tờ giấy tuyên này trực tiếp trở thành một Trung Phẩm Công Đức Linh Bảo, trên đó có mười sáu đạo kim văn công đức đan xen dọc ngang, khiến tờ giấy này trông vô cùng hoa lệ.

Ngô Sở cũng không rõ kiện Công Đức Linh Bảo này có diệu dụng gì, chỉ có thể như cây bút lông lang hào kia, đặt vào thư phòng làm vật trấn giữ rồi.

Tiểu Nguyệt Linh theo Ngô Sở "kiếm" được không ít công đức nên rất vui, thậm chí có chút mong ngóng nhìn Ngô Sở, hy vọng Ngô Sở còn có thể tiếp tục nghĩ ra vài ý tưởng, để lại kiếm thêm ít công đức.

Nghệ Bảo cũng vậy, nói với Ngô Sở: "Lễ, Nhạc, Xạ, Ngự, Thư, những thứ này đều liên quan đến vật truyền thừa văn minh, ngay cả sách và bút đều có thể kiếm được nhiều công đức như vậy, vậy thì trong đó có thể làm ra những thứ có văn chương còn nhiều hơn nữa đó!

Chủ nhân, hay là..." "Ngươi làm người đi!" Ngô Sở vô ngữ nói: "Chẳng lẽ thật sự không để lại một con đường lùi nào cho hậu nhân sao?" “A Sở ca, loại giấy này dùng thế nào?” Sau khi có được một xấp Tuyên chỉ, Tiểu Nguyệt Linh liền hỏi Ngô Sở.

“Giấy đó à!

Đây chính là bảo bối đấy!

Chúng ta thu xếp một chút, lát nữa ta sẽ dẫn muội đi lĩnh hội cái gọi là mị lực của văn tự.” Ngô Sở với vẻ đắc ý, cất công cụ tạo giấy

vào căn nhà gỗ nhỏ, sau đó để Tiểu Nguyệt Linh dẫn mình trở lại đại điện trên ngọn cây.Đến thư phòng, Ngô Sở mới phát hiện, hình như vẫn thiếu chút gì đó.

Bút có rồi, giấy cũng có rồi...

Mực đâu?

Nghiên mực đâu?Nghiên mực thì dễ rồi, tùy tiện tìm một khối đá điêu khắc là xong.

Đương nhiên, ở thế giới Hồng Hoang này, đá tốt nhiều vô kể, tùy tiện để Tiểu Nguyệt Linh tìm một khối về, nếu đem ra hậu thế, đó cũng là bảo bối khiến vô số người tranh giành vỡ đầu.

Thậm chí còn có thể nhờ Tiểu Nguyệt Linh giúp khắc thêm vài hoa văn cho đẹp mắt.Nhưng mực thì, chế tác lại là một chuyện phiền toái.

Thôi được, tạm thời dùng than gỗ pha nước thay thế vậy.

Mặc dù y đã quên phương pháp chế mực, nhưng y nhớ trước đây từng xem qua một số video về phương diện này, bên trong có pháp chế mực, có thể nhờ Nghệ Bảo giúp phục hồi.

Tuy nhiên, y nhớ chu kỳ chế mực rất dài, chủ yếu là phơi khô tro dầu và phơi khô mực đã chế tạo xong, hai bước này đều cần một khoảng thời gian rất lâu.

Mặc dù có Tiểu Nguyệt Linh vị tiểu pháp sư điều khiển nước cấp Thiên Tiên ở đây, bước phơi khô gần như có thể bỏ qua.

Nhưng dược liệu cần chuẩn bị cũng không ít, thậm chí có vài loại y còn không biết có tìm được không, nhất thời khẳng định không thể làm ra được.Thế nhưng, dùng than gỗ thay thế, tuy hiệu quả kém, nhưng hiệu suất lại đủ cao.

Khi Ngô Sở dùng bút lông chấm nước than, đoan đoan chính chính

viết hai chữ 'Nguyệt Linh' lên Tuyên chỉ, Tiểu Nguyệt Linh hiếu kỳ nhìn chúng, "A Sở ca, đây chính là chữ sao?

Sao lại khác với chữ mà Nguyệt Linh biết?

Chữ này vuông vuông cục cục, thật kỳ lạ!"Ngô Sở nghe vậy, có chút nghi hoặc, "Vào thời kỳ này của Hồng Hoang đã có văn tự rồi sao?

Vậy sau này khi Thương Hiệt Thánh Nhân tạo chữ, Thiên Đạo lão gia có ban cho y Công Đức không?" Y liền hiếu kỳ hỏi: "Vậy chữ mà Tiểu Nguyệt Linh biết là loại nào?" Y vừa hỏi vừa đưa bút lông cho nàng, "Đến đây, muội viết thử hai chữ, để ta so sánh một chút."Nguyệt Linh kỳ quái nói: "A Sở ca không biết những văn tự đó sao?" Mặc dù rất kỳ lạ, nhưng Tiểu Nguyệt Linh vẫn nhận lấy bút lông, vẽ hai ký tự kỳ hình quái trạng lên giấy, trông không giống Tượng hình văn tự, mà càng giống phù chú vẽ bậy.Nhìn hai ký tự này, khóe miệng Ngô Sở không khỏi co giật một chút, hỏi: "Hai cái quỷ... không phải, hai chữ này, là ý gì vậy?""Đây là tên của A Sở ca đó!" Tiểu Nguyệt Linh cười nói, "Hai chữ A Sở ca viết trước đó, chắc cũng là tên của ta phải không!""Muội cũng thông minh đấy!" Ngô Sở cũng bật cười, đoạn hỏi: "Tiểu Nguyệt Linh có biết những văn tự này phát triển như thế nào không?"Nguyệt Linh nhíu mày, "Những văn tự này hẳn là diễn hóa từ Thiên Địa Pháp Tắc mà ra.

A Sở ca nhìn kỹ hình dạng của chúng, có phải hơi tương tự với phù văn trên bộ y phục Công Đức Linh Bảo của huynh không?

Nhưng là ai đã diễn hóa chúng ra, ta lại không biết, ta sở dĩ biết những văn tự này, vẫn là do Tử Ngọc Đạo Nhân ban cho ta lúc trước.""Phù văn thôi diễn từ Thiên Địa Pháp Tắc, có tính là văn tự không?

Ngô Sở không hiểu."Lúc này, trong Thức Hải của y truyền đến

tiếng của Nghệ Bảo, “Chủ nhân, những chữ này của người đều là chữ thể thành thục ở hậu thế, ở thế giới Hồng Hoang này, văn tự như vậy cũng quá đáng sợ rồi!

Ta cảm thấy người tốt nhất vẫn nên sửa thành Tượng hình văn tự.”“Ngươi thấy chủ nhân ta đây, có hiểu Tượng hình văn tự đó không?” Ngô Sở thầm nhả rãnh trong Thức Hải, bên ngoài, y vẫn nhíu mày, bộ dạng như đang suy tư.Khi Tiểu Nguyệt Linh không dùng Thần Thức chú ý Ngô Sở, nàng không hề biết hoạt động tâm linh giữa Ngô Sở và Nghệ Bảo.

Huống hồ Nghệ Bảo lại là một kiện Cực Phẩm Công Đức Linh Bảo, thậm chí rất có thể là một kiện Công Đức Chí Bảo, Tiểu Nguyệt Linh muốn nghe trộm bí mật nhỏ giữa họ, không dễ dàng như vậy.Nghệ Bảo trầm mặc một lát, nói: “Ta đến giúp người thôi diễn vậy!

Chương 58

Mặc dù ta cũng không biết Tượng hình văn tự cụ thể, nhưng tin rằng chỉ cần đơn giản hóa văn tự hiện có, rồi thôi diễn ngược lại, hẳn là có thể mô phỏng ra một số Tượng hình văn tự trông có vẻ giống nhưng không phải.

Dù sao bây giờ cũng không có thứ gọi là Tượng hình văn tự này, người phát minh ra, chẳng phải là do người định đoạt sao!""..." Ngô Sở lại một lần nữa cảm thấy có chút hổ thẹn với tiên hiền, "Mình bây giờ đã tạo ra văn tự rồi, vậy sau này vị đại hiền Thương Hiệt Thánh Nhân dựa vào tạo chữ mà truyền thế, lại phải làm sao đây?

Tiền bối, thật xin lỗi nha!" Ngô Sở thầm sám hối trong lòng, sau đó liền đồng ý đề nghị của Nghệ Bảo, để Nghệ Bảo giúp y thôi diễn Tượng hình văn tự, tạo ra văn tự.Nhưng dần dần, Ngô Sở liền tỉnh ngộ ra, "Hình như vừa nãy khi mình viết hai chữ này, Thiên Đạo không ban Công Đức!

Vậy những phù văn kia, có thật sự tính là một loại văn tự không?

Hay là, phần Công Đức tạo chữ này, khi Thiên Đạo ban Công Đức cho điện thoại lúc ban đầu, đã được tính vào trong đó rồi?

Theo lý mà nói, nếu phù văn được thôi diễn từ Thiên Địa Pháp Tắc, có hàm nghĩa của văn tự trong đó, lại có thể dùng để truyền đạt tin tức, vậy hẳn là đã tính là văn tự rồi.

Cho nên từ điểm này mà nhìn, việc tạo chữ có Công Đức hay không, vẫn thực sự không nhất định." Nghĩ như vậy, Ngô Sở đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều."A Sở ca, huynh định dùng chúng để viết gì đây?" Tiểu Nguyệt Linh lại hỏi.Ngô Sở cười nói: "Thứ có thể viết thì nhiều lắm!

Ví như chúng ta có thể viết một bộ 《Hồng Hoang Thực Phổ》, dạy vạn tộc cách chế biến các loại thực tài ngon hơn.

Tương lai còn có thể truyền bá những thực phổ này khắp Hồng Hoang, đến lúc đó, danh tiếng của Nguyệt Linh muội, nhất định có thể lưu truyền vạn thế, tất cả những người ăn uống đều phải niệm ơn muội, tất cả đầu bếp đều phải tôn muội làm tổ..."Tiểu Nguyệt Linh bị tương lai tốt đẹp mà Ngô Sở miêu tả làm cho há hốc mồm, trong đôi mắt to tròn đáng yêu dường như lấp lánh từng chuỗi sao nhỏ.

Cuối cùng lại có chút ngượng ngùng nói: "A Sở ca quá khen rồi!

Trù Đạo này của Nguyệt Linh vẫn là do A Sở ca truyền thụ!

Các đầu bếp hậu thế nếu muốn tôn Trù Tổ, nhất định cũng là A Sở ca, Nguyệt Linh sao có thể cướp lấy vạn thế thánh danh của A Sở ca được!

Nhất định là không thể."Ngô Sở xua tay cười nói: "Không sao không sao, ta đâu có muốn làm cái gì Trù Thần, nếu muội có ý nguyện thì cứ để muội làm đi!

A Sở ca ta đây à!

Chỉ thích làm một kẻ nhàn rỗi thôi."Hai người nhường nhịn nhau một lúc, Ngô Sở lại nói: "Ngoài ra, còn có thể viết một số câu chuyện Hồng Hoang, ví dụ như vị Trù Thần tương lai là muội đây, đã thành Đạo như thế nào, từng trải qua những gian nan khốn khổ gì, mới cuối cùng học được thân Trù Nghệ này?

Đương nhiên, nếu Nguyệt Linh có những câu chuyện hay khác, cũng có thể kể cho ta nghe, ví dụ như trận đại chiến giữa Tử Ngọc Đạo Nhân và con Thanh Long kia là vì cái gì?

Quá trình của trận chiến này lại như thế nào..."“Cái này, cái này có ích lợi gì chứ?" Tiểu Nguyệt Linh không hiểu.Ngô Sở: "Để cho danh

tiếng của họ truyền đến hậu thế đó!

Để người đời sau biết, thì ra vào thời kỳ viễn cổ xa xưa kia, giữa trời đất còn có những nhân vật như thế, những chuyện như thế..."“Nhưng bây giờ chưa vội, ta phải tạo ra một ít mực dùng để viết đã.” Ngô Sở rửa sạch bút lông và nghiên đá, treo bút lông lên giá bút, vừa nói: “Chế mực thì khá phiền phức, cần phải thu thập một số dược liệu trước, có vài loại dược liệu cũng không biết có tìm được không, ví dụ như dầu dùng để đốt lấy khói, ta phải thử xem dùng loại dầu nào là tốt nhất.”Nghe Ngô Sở lại chuẩn bị chế tạo thứ mới, đôi mắt Tiểu Nguyệt Linh liền sáng lên, “A Sở ca cần chuẩn bị những dược liệu gì, hãy nói cho Nguyệt Linh biết, Nguyệt Linh sẽ đi thu thập.”Nghệ Bảo lúc này lại không vội vã, nó biết, Ngô Sở chế mực, khẳng định sẽ cần đến nó, bởi vì Ngô Sở khẳng định không nhớ được những dược liệu và quá trình cần thiết để chế mực.“Nghệ Bảo, ra làm việc rồi.”Nghệ Bảo đáp lại trong Thức Hải của y: “Người phải nghĩ trước trong đầu, những loại mực đó được chế tạo ra như thế nào, như vậy sẽ thuận tiện hơn cho ta trích xuất ký ức của người..."“...” Tiếp theo những ngày đó, ngoài thời gian Tu Hành, Ngô Sở và họ đã dùng không ít biện pháp, thử nghiệm dùng các loại dầu động vật hoặc dầu thực vật để thắp đèn, và thu thập khói dầu.Cứ thế, thời gian dần trôi đến mùa thu.

Ngô Sở phát hiện, theo việc mỗi ngày ăn chút Long nhục, Pháp Lực trong cơ thể y tuy ngày càng tích tụ nhiều, nhưng khoảng cách đến mức độ chất biến lại dường như còn xa xôi.“Theo lời Tiểu Nguyệt Linh nói, tốc độ hồi phục 'bệnh thông thường' của y sao lại chậm như vậy chứ?

Hầu như không cảm thấy có tiến triển gì cả!

Cho nên mới nói, người có tính tình thẳng thắn, đôi khi cũng không phải là tốt.”Mặc dù hơn một trăm ngày đã trôi qua, nếu đổi sang thời

gian Địa Cầu thì đã hơn một trăm năm rồi, nhưng Ngô Sở lại không thấy mình Tu Hành chậm chút nào, y mỗi ngày đều có thể cảm nhận được bản thân đang mạnh lên.Hơn nữa ở thế giới Hồng Hoang này, thời gian là thứ không đáng giá nhất.

“Người ta đều nói ở thế giới này, thời gian lâu rồi, ngay cả một con heo cũng có thể mạnh lên, Ngô Sở tuy không cảm thấy mình thông minh lắm, nhưng cũng không đến nỗi tệ hơn heo chứ!”Đương nhiên, đối với con 'heo' trong truyền thuyết kia, Ngô Sở không dám xem thường.

Nhưng nhìn khắp lịch sử thần thoại An Lạc, trong số loài heo, nổi tiếng và thông minh nhất cũng chỉ có một con đó thôi.

Hơn nữa con heo đó ban đầu vốn không phải heo, mà là đại tướng trong Thiên Đình.

Cho nên đối với việc thực lực của mình tăng trưởng, Ngô Sở thật ra không hề vội vàng.Đặc biệt là sau khi thấy Thọ Mệnh của mình tăng thêm 'hơn trăm năm', mà dung nhan lại không thay đổi mấy, thân thể cũng không hề già đi, y liền càng yên tâm hơn.

Trước đây y cũng từng hoài nghi, mình có thể không sống được lâu như vậy, nếu tính theo thời gian của thế giới này, rất có thể cũng chỉ là chuyện hơn trăm ngày.

Tuy nhiên sự thật chứng minh, tầng thứ sinh mệnh của y quả thực đã phát sinh chất biến.

Cứ thế, y càng không lo lắng nữa.Đối mặt với lời châm chọc vô ý thức mà Tiểu Nguyệt Linh buột miệng nói ra, Ngô Sở đương nhiên rất độ lượng chọn tha thứ rồi!

Ai bảo nha đầu này đáng yêu, đáng yêu như vậy chứ!Mùa thu, là một mùa thu hoạch.

Mặc dù Ngô Sở mình cũng không trồng trọt gì, nhưng vào sơn lâm tìm kiếm, vẫn có thể tìm thấy không ít quả dại, ngay cả khi những sơn lâm kia sớm đã bị phá hủy tan hoang.Sau khi hái về các loại quả dại, phân loại rửa sạch, hoặc ăn trực tiếp, hoặc dùng để ủ rượu trái cây, hoặc phơi thành quả khô, chế thành mứt.

Lại còn có một số loại hạt như hạt thông, hạt dẻ.Khoảng thời gian này, thần thái của Tiểu Nguyệt Linh cả ngày đều tươi cười hớn hở, mỗi khi ra ngoài đều nhảy nhót tưng bừng, bản tính tiểu tham ăn bộc lộ không sót chút nào.Hai người như hai con sóc lớn nhỏ, vui vẻ tích trữ lương thực cho mùa đông của họ.

Nhưng thực tế thì con Thanh Long kia, họ mới chỉ ăn đi một phần nhỏ.Ngày nọ, sau khi để Tiểu Nguyệt Linh hái xong hạt sen, Ngô Sở lại mang về một đống củ sen, chuẩn bị chiết xuất một chút tinh bột từ đó, sau này dùng để chế biến món canh.Sau khi Tiểu Nguyệt Linh nghiền nát củ sen, Ngô Sở dùng vài miếng vải gai xếp chồng lên nhau, lọc bỏ bã củ sen, sau đó cho vào chum tre lớn để lắng.

Phần bã củ sen đó, Ngô Sở trực tiếp ném chúng xuống hồ lớn, lập tức thu hút vô số cá hồ tranh giành ăn, nhất thời, mặt hồ yên tĩnh tựa như sôi trào.Sau đó, y mở hầm đất, mang rượu trái cây trong hầm ra.

Đã rất lâu không mở hầm đất này, thịt bạch tuộc khô bên trong thì vẫn chưa hỏng, chỉ là cái mùi vị tanh nồng đó, khiến Ngô Sở có chút chịu không nổi.Vội vàng mang rượu trái cây ra xong, Ngô Sở thở phào nhẹ nhõm.

Rượu Tử Ngọc Linh Nại này đã được ủ gần nửa năm, hương rượu đã bắt đầu bay ra, Ngô Sở chuẩn bị trong mùa thu hoạch này, tự thưởng cho bản thân một phen ra trò.

Rượu trái cây vừa vào bụng, Linh Khí ẩn chứa trong dịch rượu liền tự động nhanh chóng khuếch tán trong cơ thể y, một luồng cảm

giác ấm áp, lập tức truyền đến tứ chi bách hài, khiến toàn thân y không khỏi giãn nở lỗ chân lông, dường như đang reo hò vì điều này.Y híp mắt lại, khẽ thở hắt ra một hơi, bộ dạng hưởng thụ.

Tiểu Nguyệt Linh cũng làm theo, ngẩng đầu nhỏ, vẻ mặt say sưa.Con sói con đang nằm bên cạnh họ thấy vậy, không khỏi đứng dậy, giơ móng vuốt cào cào đầu gối Ngô Sở, ánh mắt nhìn thẳng dường như đang nói, nó cũng muốn uống một chút.Sói con tể bây giờ, đã không còn là bộ dạng ngốc nghếch đáng yêu của mấy tháng trước nữa.

Cơ thể nó đã lớn lên không ít, chiều cao đã đến đầu gối Ngô Sở, mặc dù vẫn còn rất ngốc, nhưng đã không còn đáng yêu như hồi nhỏ, hơn nữa còn học được cách làm nũng.Và điều đáng sợ là, tên này khác với những đồng loại Lang Tộc Khiếu Nguyệt khác, những con Lang dã của tộc Khiếu Nguyệt kia con nào con nấy đều thân hình thon dài, dáng vóc thanh tú và cường tráng.

Thế nhưng con sói con tể này, có lẽ là do ăn uống quá tốt, thân thể rõ ràng đã béo lên rất nhiều, ngay cả khuôn mặt sói nhìn cũng như bị sưng lên vậy.Ngô Sở gạt móng vuốt nó ra, nó lại nằm lăn ra đất ôm chân y, ở đó 'ô ô' lên, đầu cọ cọ vào bắp chân Ngô Sở, cái đuôi lớn vẫy mạnh.Mãi cho đến khi y rót cho nó một chén, nó mới buông Ngô Sở ra, chạy lon ton đâm đầu vào chậu tre.

Bộ dạng này, khiến Ngô Sở có chút không nói nên lời, “Cảm thấy mình hẳn là đã hại một con Lang Tộc thanh niên tốt, lẽ ra phải đại nạn bất tử, trẻ tuổi đầy triển vọng.”Hai người một chó ngồi trong lương đình, đón gió thu, ngắm cảnh hồ núi, nhìn ráng chiều và chim cô vũ cùng bay, thưởng thức nước thu và trời xanh một màu, tận hưởng quả dại và rượu trái cây.“Thế nào?

Hương vị rượu này không tệ chứ!”Tiểu Nguyệt Linh gật đầu,

nhưng chỉ nhấp một ngụm rồi dừng, “A Sở ca, rượu Tử Ngọc Linh Nại này ẩn chứa Linh Lực không nhỏ, đối với việc phục hồi thân thể của huynh hẳn là có trợ giúp rất lớn, huynh vẫn nên giữ lại tự mình uống đi!

Mỗi ngày uống một chén, hẳn là sẽ tốt hơn hiệu quả Tu Hành của huynh.”Ngô Sở nghe vậy, bộ dạng hào sảng ha ha cười nói: “Đồ tốt đương nhiên phải chia sẻ cùng bạn tốt chứ!

Uống rượu mà không có tri kỷ bầu bạn, thì có khác gì uống nước?”Tiểu Nguyệt Linh, bị những lời này của Ngô Sở làm cho có chút cảm động, điều nàng có thể nghĩ đến chính là dùng những món ngon để biểu đạt cảm động và vui sướng trong lòng mình: “A Sở ca, chúng ta nay đã thu thập được hạt sen và kỷ tử, lại có nấm khô, huynh muốn ăn hạt sen hầm bao tử rồng, hay kỷ tử hầm tim rồng, hay là ruột rồng om nấm khô?”“Tim rồng đi!” Ngô Sở mỉm cười nói: “Nếu là tim của Đương Khang loại này, thì có thể thêm một chút nhân sâm dại, nhưng tim rồng này thì không cần thiết nữa, tránh cho cơ thể hư nhược không thể hấp thụ bổ dưỡng.”Tiểu Nguyệt Linh gật đầu, tung người bay đi.

Mặc dù nàng không mấy hiểu lý luận 'thực bổ' của Ngô Sở, dù sao nàng cũng là người cấp Thiên Tiên rồi, làm gì có chuyện hư nhược không thể hấp thụ bổ dưỡng.

Nhưng nghĩ đến Ngô Sở hiện tại vẫn là một 'bệnh nhân', nàng cũng liền hiểu ra.Hiện nay việc nhỏ như đi đến ngọn núi kia lấy Long nhục, đều do Tiểu Nguyệt Linh một tay lo liệu.

Mặc dù với Tu Vi cảnh Thiên Tiên của Tiểu Nguyệt Linh, vẫn không thể chém vỡ Long lân trên thân con rồng đó, nhưng để nàng từ bên trong cơ thể rồng lấy Long nhục, lại dễ dàng hơn Ngô Sở rất nhiều.

Và điều này, ít nhiều cũng khiến Ngô Sở có chút thèm muốn những Long lân kia.Mặc dù hiện tại họ vẫn chưa hiểu cách Luyện Khí, nhưng những Long lân mà ngay cả Tiểu Nguyệt Linh cũng không thể chém vỡ, tuyệt đối là bảo bối, nếu tương lai có thể luyện chúng thành lân giáp, vậy thì...Ngô Sở tưởng tượng ra cảnh tượng uy mãnh mình mặc một thân Long lân bảo giáp, tay cầm ngân thương, áo choàng bay phấp phới trong gió, trong lòng liền có một cỗ kích động nhỏ.

Mặc dù với Tu Vi hiện tại của y, nghĩ đến những điều này chẳng khác nào kẻ si nói mộng, nhưng điều này không ngăn cản y mơ một giấc mơ đẹp.Bất kể thế nào, giấc mơ vẫn phải có, nhỡ đâu lại thành hiện thực thì sao?

Ở thế giới Hồng Hoang này, mặc dù ngoại giới có vô số Linh Bảo, nhưng với thực lực của y, y cũng chỉ có thể âm thầm nghĩ, ngoài tự mình chế tạo ra, còn có thể làm gì nữa chứ?

Y cũng muốn đi khắp nơi dạo chơi, đi xem Bất Chu Sơn kia, đi xem trên Bất Chu Sơn có thật sự có Thiên Đình không, hoặc đi xem con cá lớn ở Bắc Minh kia...

“Nhưng mà đâu có cách nào chứ!

Haha...

Ngô Sở ở đó ngây ngô cười, giống như 'ta nghèo, nhưng ta rất vui' vậy, đâu có cách nào chứ!

Haha...”Chẳng mấy chốc, liền thấy Tiểu Nguyệt Linh tắm mình trong Long huyết, trong tay nhỏ xách một trái tim lớn đẫm máu, bay vân giá vũ mà trở về.Trái tim rồng này có đường kính ít nhất trăm mét, những mạch máu to lớn như những con cự mãng huyết sắc, bám chặt lấy bề mặt tim rồng, nhìn có chút rợn người.“Tiểu Nguyệt Linh, hãy rút cạn Long huyết trong tim rồng đi, có thể đổ một ít Long huyết đó

cho con cá đỏ kia, phần còn lại dùng để tưới cho Thần Mộc này."Cây Thần Mộc Tử Ngọc Linh Nại này, mấy tháng qua, dưới sự hy sinh xương máu của Ngô Sở và Tiểu Nguyệt Linh, dùng Long huyết Long nhục làm dưỡng liệu, sinh trưởng cực kỳ tươi tốt.Những chồi non xanh biếc đã dài ra mấy mét, mặc dù mấy mét chiều dài trước mặt cây Thần Mộc này gần như không đáng kể, nhưng thực tế những cành non này rất thô tráng, ít nhất cũng to hơn eo của Ngô Sở.Và trên những cành lá này, dường như có phù văn huyền ảo đang lấp lánh, tựa như bảo vệ chúng không bị ảnh hưởng bởi cương phong trên không.Theo Tiểu Nguyệt Linh nói, những phù văn thần kỳ này là một phần của đại trận thủ hộ, cây Thần Mộc này đã thức tỉnh, đang từ từ tu phục đại trận bao trùm bên ngoài Tử Ngọc Sơn này.Chỉ là với tốc độ tu phục của Tử Ngọc Linh Nại, quá trình này có thể kéo dài rất lâu.

Ngay cả khi có Long huyết Long nhục làm dưỡng liệu, vẫn có thể kéo dài hàng trăm năm, thậm chí lâu hơn nữa.Mặc dù Tiểu Nguyệt Linh nói vậy, nhưng Ngô Sở cũng không hề vội vàng, dù sao ở thế giới Hồng Hoang này, thời gian thực sự không đáng giá quan trọng mấy.

Chương 59

“Huống hồ có vội cũng chẳng ích gì, những gì có thể làm y đã làm rồi.

Cái này, cái này không phải là hết cách sao!

Haha...”Trong khi Tiểu Nguyệt Linh dùng hạt sen hầm tim rồng, Ngô Sở thì đang xử lý phần tinh bột kia.

Y đổ nước trong chum tre đi, giữ lại tinh bột ở phía dưới, sau đó dùng Khống Thủy Thuật hút hết nước trong tinh bột ra, phần bột khô thu được, chính là tinh bột củ sen.“Tinh bột củ sen có tác dụng gì?

Có thể làm canh thịt đó!

Có thể cho một chút khi xào thịt, giúp thịt có cảm giác mềm mại hơn đó!

Lại còn có thể...

Tóm lại trước mặt một đầu bếp nửa vời như Ngô Sở đây thì đều là diệu dụng vô cùng.”Y cho tinh bột củ sen vào chum tre, niêm phong, rồi đặt trở lại phòng trữ đồ trên ngọn cây.

Phòng trữ đồ nối liền với nhà bếp, diện tích cũng không nhỏ.Ở đây, Ngô Sở và Tiểu Nguyệt Linh trong khoảng thời gian này đã tích trữ không ít thực phẩm, phần lớn là các loại quả khô, một số ít là rau dại khô, ví dụ như nấm khô, rau dớn khô, măng khô v.v.Không thể không nói, họ bây giờ, càng ngày càng có hơi thở cuộc sống, hoàn toàn không giống như những Tu Sĩ khác ở thế giới này, ngoài Tu Hành ra, liền là tầm bảo.Buổi tối, Tiểu Nguyệt Linh bưng Long nhục hầm xong ra lương đình, dưới trăng sao, cùng Ngô Sở đối diện nhau ăn uống, Long nhục hầm kèm rượu Linh Nại, cuộc sống không cần quá

an nhàn.Miếng Long nhục mỏng, mang theo cảm giác tinh oánh trong suốt màu tím, thịt mềm mại mà không mất đi độ dai, hương vị kỷ tử và hương vị Long nhục hòa quyện thành hương thơm kỳ diệu, theo gió đêm bay lượn, làm cho con sói con A Thu đang nằm bên cạnh thèm đến chảy nước miếng.Mặt hồ dưới trăng sao, phản chiếu quần tinh, như tinh hà đang dao động.

Trên mặt hồ rộng lớn này, mười mấy luồng tinh nguyệt quang hoa hình phễu ngưng tụ thành từng đám, đám tinh nguyệt quang mang gần họ nhất, chỉ cách chưa đến ba trăm mét, đó là do con cá lớn màu đỏ gây ra.Nhưng so ra, đám quang đoàn do con cá lớn màu đỏ ngưng tụ ra, vẫn không phải là lớn nhất.

Ở trung tâm hồ, có một đám lớn hơn, ít nhất là gấp mấy lần con cá lớn màu đỏ.Ngô Sở vừa uống rượu, vừa hỏi Tiểu Nguyệt Linh: "Nguyệt Linh, yêu vật ở giữa hồ kia bản thể là gì vậy?

Nó có phải đã Tu Hành rất lâu trong hồ này rồi không?"Nguyệt Linh khẽ nhíu mày, hai sợi lông mày nhỏ mềm mại nhúc nhích một chút, hỏi: "A Sở ca vì sao lại gọi nó là yêu vật?

Yêu vật lại là ý gì?""..." Ngô Sở sững lại, nhất thời có chút không phản ứng kịp.

"Dù sao đây đã là chuyện quen thuộc tự nhiên rồi, đâu có lý do gì để nghĩ tại sao?" Suy nghĩ một chút, y liền hỏi: "Vậy nên gọi là gì?"Nguyệt Linh: "Không phải đều là sinh linh sao!

Mặc dù bản thể của mọi người không giống nhau lắm, nhưng..."Ngô Sở: "Ồ!

Vậy thì gọi là 'sinh linh' đi!

Vậy sinh linh đó bản thể là gì?" Thấy Ngô Sở dễ dàng chấp nhận, Nguyệt Linh cũng không biết có nên hỏi y 'yêu' rốt cuộc là ý gì nữa

không?

Nhưng nghĩ một chút, nàng vẫn từ bỏ, chuyển sang nói: “Đó là một con rùa già, sống trong hồ này cũng khá lâu rồi!

Chắc phải mấy nghìn năm rồi!

Trước đây thường có thể thấy nó nổi lên mặt nước, nhìn từ xa, giống như một hòn đảo nhỏ đang trôi nổi.

Nhưng kể từ lần Thanh Long xâm nhập, Tử Ngọc Đạo Nhân thân vẫn sau đó, nó chưa từng xuất hiện nữa.”Ngô Sở gật đầu, nhìn về phía vạn núi mờ ảo trong ánh trăng.

Trong vạn núi kia, cũng có không ít tinh huy và nguyệt hoa chiếu xuống, hình thành từng đám quang đoàn hình phễu lớn nhỏ không đều, đó là Hoang Thú đang thổ nạp tinh huy và nguyệt hoa.“Trông thật đẹp mắt.” Ngô Sở nhìn những tinh huy và nguyệt hoa đó, không khỏi cảm khái một câu.

Cuối cùng hỏi: “Nguyệt Linh muội cũng có thể hấp dẫn một ít qua đây sao?”Tiểu Nguyệt Linh đang xé Long nhục sững lại một chút, cười nói: “Tinh huy nguyệt hoa ư?

Có gì mà không được!” Nàng vừa nói, tay nhỏ khẽ vung lên, liền thấy trong bầu trời sao mờ ảo, đột nhiên chiếu xuống một mảnh tinh quang, ánh sáng mờ ảo lung linh, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ ngọn cây.Ngô Sở nhìn cảnh tượng huy hoàng bên ngoài lương đình, ngây người xuất thần.

“Thật đẹp nha!”Trong cảm nhận của Ngô Sở, tinh huy và nguyệt hoa cũng là một trong các Tiên Thiên Linh Khí, nhưng tương đối mà nói, tính chất của chúng sẽ ôn hòa hơn, còn nhật tinh thì lại hoạt dược hơn.Trong tinh huy nguyệt hoa huy hoàng mộng ảo này, Ngô Sở bưng chén rượu, bước ra lương đình, gió đêm thổi tung tà áo và mái tóc dài

của y, khiến y có cảm giác phiêu phiêu như tiên đang dạo bước trong tiên cảnh, thậm chí khiến y muốn làm một bài thơ, để biểu đạt sự nhiệt tình và dạt dào trong lòng.Y chậm rãi đi vài bước, nhưng tiếc thay thực sự chẳng có văn hóa gì, vặn óc nửa ngày, cuối cùng cũng chỉ vặn ra được một câu: “Đình tiền minh quang nguyệt, ngưng tự đích thượng sương.”“Sách đến lúc dùng mới hận ít!

Ngô Sở cũng không trách ai được, chỉ trách chính mình từng niên thiếu không hiểu chuyện, tuổi trẻ không biết đọc sách hay, đến lúc dùng chỉ còn cỏ dại.”Nghệ Bảo đang ngồi trên vai y thưởng thức cảnh đẹp thời gian tốt lành, không bỏ lỡ cơ hội chê cười y, nó che miệng nhỏ cười khanh khách, cười đến mức thân hình rung lắc, vô cùng đắc ý.Cũng cười đến mức Ngô Sở chỉ muốn lôi nó lại đánh một trận vào mông nhỏ.Tiểu Nguyệt Linh không hiểu điểm cười của Nghệ Bảo ở đâu, bèn hiếu kỳ nói: “A Sở ca nói không sai mà!

Khi tinh huy và nguyệt hoa rải xuống đại địa, quả thực giống như phủ một lớp sương vậy!”Nghệ Bảo vừa nói: “Ừ ừ, muội nói đúng!” lại không nhịn được cười khanh khách.Ngô Sở hít một hơi dài, quyết định không dây dưa với tiểu tinh linh điện thoại này nữa, “Dây dưa về chuyện này, khẳng định không có kết quả tốt, nó lắm lời, y nói không lại nó.”Vì vậy, sau khi làm dịu đi sự ngượng ngùng, Ngô Sở mới mỉm cười nói: “Bây giờ, ngươi hẳn đã biết vì sao ta lại thích Tiểu Nguyệt Linh hơn rồi chứ!

Tiểu Nguyệt Linh, lại đây, chúng ta uống rượu, cạn chén!”Đối mặt với lời 'tỏ tình' đột ngột này của Ngô Sở, Tiểu Nguyệt Linh sững sờ, có chút thẹn thùng cúi đầu nhỏ, khuôn mặt nhỏ ửng hồng, có chút ngượng nghịu bưng chén rượu lên.Nghệ Bảo 'xì' một tiếng, bộ dạng 'ta còn lạ gì ngươi' ngạo nghễ ngẩng đầu nhỏ, “Xì!

Ai mà chẳng biết ngươi thích cái vẻ ngốc nghếch đáng yêu của nàng!

Đáng tiếc ta chính là ta, ta sẽ không vì lấy lòng ngươi mà cố ý giả ngốc, muốn ta giống nàng như vậy, đó là không thể nào.”Tiểu Nguyệt Linh há miệng, muốn phản bác, bởi vì nàng cảm thấy, nàng đối tốt với Ngô Sở là lẽ phải, vì Ngô Sở đã dạy nàng Trù Đạo, tôn kính y, sùng bái y, có gì sai đâu?

Nhưng nghĩ đến cái miệng nhỏ lợi hại của Nghệ Bảo, nàng đành nhịn lại.Ngô Sở mỉm cười nói: “Con người sống trên đời, mỗi người đều có tính cách riêng của mình, ta sao lại yêu cầu ngươi phải giống ai chứ!

Đương nhiên, nếu cái miệng này của ngươi thu liễm một chút, thì thực ra cũng rất đáng yêu.

Đáng tiếc nha!

Giang sơn dễ đổi, bản tính...

Nói đi cũng phải nói lại, ngươi chẳng qua chỉ là một tiểu tinh linh điện thoại, cái tính chua ngoa khắc nghiệt này là học từ ai vậy?”Nghệ Bảo 'a a' cười hai tiếng, nói: “Người ta đều nói gần mực thì đen, gần đèn thì rạng.

Ai là chủ nhân của ta, vậy thì phải hỏi ai kia chứ!”“Được rồi!

Trách ta không dạy ngươi tốt, tội lỗi tại ta, ta tự phạt ba chén.”Tiểu Nguyệt Linh vẫn đau lòng cho y: “A Sở ca, huynh cứ uống như vậy, rất dễ say đó.”Nhưng Ngô Sở cảm thấy, độ cồn của rượu trái cây này thực ra cũng không cao, vẻn vẹn vài chén, sao có thể say được chứ?

Thế là y hào sảng nói: “Rượu gặp tri kỷ ngàn chén ít, vẻn vẹn...”Ngô Sở lắc lắc đầu, “Cái này...”Tiểu Nguyệt Linh: “A Sở ca vẫn nên đi Tu Hành một chút đi!

Linh Khí trong cơ thể huynh quá thịnh, đã bắt đầu ảnh hưởng đến

Thần Thức của huynh rồi, uống thêm nữa, liền là lãng phí.”Thì ra, đây không phải say rượu, mà là 'say Linh Khí', nguyên lý của nó cũng giống như say oxy vậy.

Tiểu Nguyệt Linh khẽ vung tay ngọc, đưa Ngô Sở lên lầu không trung.Ngô Sở mơ mơ hồ hồ, có chút phiêu đãng, nhưng cảm giác thực ra khá tốt.

Phương diện này thực ra lại có chút khác với say oxy, say oxy sẽ khiến người ta cảm thấy khó chịu, nhưng 'say Linh Khí' thì chỉ khiến người ta phiêu phiêu như tiên, mờ mịt như mộng.Kết quả của Linh Khí quá thịnh, thông thường chỉ sẽ tràn ra ngoài.

Muốn Linh Khí trong cơ thể quá thịnh mà tự bạo, độ khó đó lớn lắm.

Cứ nghĩ, y ngay cả Vạn Niên Dã Sơn Tham cũng ăn xuống mà không bạo thể thì có thể hiểu được.Tranh thủ cơ hội này, Ngô Sở đang mơ mơ hồ hồ phiêu đãng, tâm thần âm thầm chìm đắm vào Tu Hành.

Mặc dù phương thức Tu Hành của y rất nguyên thủy, nhưng cảm giác lại khá tốt.Cũng không biết đã qua bao lâu, khi Linh Khí trong cơ thể hoàn toàn bị Ngũ Sắc Chi Vụ thôn phệ, y lại bắt đầu nằm mơ.

Trong mơ, y phát hiện mình biến thành một con Thanh Long nhỏ, nhưng lần này không phải bơi lượn trong tinh không, mà là thân mình quấn quanh mặt biển, thôn phệ luyện hóa tinh huy nguyệt hoa.Theo mỗi hơi thở của y, tinh huy nguyệt hoa trên tinh không liền như thủy triều, cùng nhịp với hơi thở của y mà vận động, dường như hơi thở của y đang dẫn động tinh không vận chuyển.Những tinh huy nguyệt hoa này tiến vào cơ thể y, liền theo một quỹ tích kỳ lạ, vận chuyển trong Long thể.

Tâm thần của Ngô Sở chìm đắm trong cảm giác này, và trong

những quỹ tích đó tìm kiếm những nơi tương tự với kinh mạch của cơ thể người.Không biết từ lúc nào, bên ngoài đại điện kia, những tinh huy nguyệt hoa vốn đã tiêu tán, lúc này lại bắt đầu tụ lại, và ùn ùn kéo về phía đại điện kia.Trong lương đình, Tiểu Nguyệt Linh đang một mình thưởng thức mỹ tửu giai hào, đột nhiên ngẩng đầu nhìn cảnh tượng kỳ dị này, vẻ mặt đầy kinh ngạc.Sau khi kinh ngạc, thần sắc của nàng liền hóa thành kinh hỷ.

Trong mắt Tiểu Nguyệt Linh, Tu Sĩ như họ, thôn phệ tinh huy nguyệt hoa, thực ra là chuyện quá đỗi bình thường.

Nhưng Tu Vi đạt đến tầng thứ như nàng hiện tại, chỉ cần cảm ngộ Thiên Địa Pháp Tắc diệu lý, Linh Khí tự nhiên sẽ nhập thể trợ giúp Tu Hành.

Còn Ngô Sở mắc 'bệnh thông thường', Tu Vi tận thất, cần phải Tu Hành lại từ đầu, bắt đầu lại việc luyện hóa tinh huy nguyệt hoa, chẳng phải rất bình thường sao?Nghĩ như vậy, Tiểu Nguyệt Linh đương nhiên rất vui vẻ.

Trước đây một lòng xem Ngô Sở là đùi to để ôm, sau khi cảm nhận được Ngô Sở ngược lại coi nàng là đùi to, thực ra nàng vẫn luôn cố gắng tỏ ra bình tĩnh, trong lòng ít nhiều có chút hoảng loạn.Trước đây thì không cảm thấy gì, nhưng kể từ khi con Thanh Long kia xâm nhập Tử Ngọc Sơn, nàng bắt đầu không còn cảm giác an toàn nữa.

Thật vất vả mới gặp được 'Tiền bối' Ngô Sở này, kết quả lại là một vị Tiền bối mất hết Tu Vi, mắc bệnh, điều này khiến nàng nhất thời có chút buồn rầu.Mặc dù bình thường nàng có chút ngốc nghếch, không mấy chịu động não, nhưng nàng cũng rõ, ở đây có một Long thi, bất cứ lúc nào cũng có thể dẫn dụ các cường giả khác đến dòm ngó, thậm chí là thèm muốn.Với chút Tu Vi nông cạn hiện tại của nàng, làm sao có thể bảo vệ mọi người chu toàn?

Chỉ có Ngô Sở, người sở hữu Công Đức Chí Bảo, phục hồi như ban đầu, nàng mới có thể an toàn hơn.Chỉ là nàng lại không biết, Ngô Sở lúc này lại đang chửi thầm trong mơ, bởi vì trong giấc mơ này, chỉ có phương thức thôn phệ luyện hóa tinh huy nguyệt hoa, mà không có Tu Hành pháp khác.Cũng có nghĩa là, y chỉ hiểu cách làm sao để mình có nhiều Pháp Lực hơn, nhưng lại không biết cách vận dụng những Pháp Lực này để tiếp tục đề thăng bản thân.Không biết đã qua bao lâu, có lẽ một đêm đã trôi qua rồi!

Tinh quang nguyệt hoa bên ngoài dường như đang dần tiêu tán, Linh Khí nhập thể biến thành Linh Khí với Hỏa Linh Chi Lực chiếm đa số.Nhưng Ngô Sở lại không hề chê bai, dù sao Ngũ Sắc Chi Vụ trong Khí Hải của y cũng không chê những Hỏa Linh Chi Lực này, vẫn cứ thôn phệ không ngừng.Ngô Sở phỏng đoán, cơ thể mình có lẽ có đủ Ngũ Hành thuộc tính, dù sao Pháp Lực của y là Ngũ Sắc Chi Vụ, mà trong Ngũ Sắc Chi Vụ này đã bao hàm Ngũ chủng thuộc tính Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ.Trong Khí Hải của y, Ngũ Sắc Chi Vụ sau một đêm Tu Hành này, tuy đã tăng lên không ít, nhưng vẫn chưa lấp đầy toàn bộ Khí Hải.

Cho nên y vẫn đang dùng phương thức mới học được này, không ngừng thôn phệ Linh Khí bên ngoài.

Trên đỉnh Thần Mộc, gió mạnh gào thét qua lại, ánh mặt trời ban mai, rải một mảng ấm áp lên khung cửa sổ pha lê trong suốt, ánh sáng xuyên qua tấm pha lê, khúc xạ vào trong, đổ xuống trong phòng những vệt sáng cầu vồng rực rỡ, khiến căn phòng trở nên cực kỳ sáng sủa.

Chương 60

Ngô Sở từ trong tu hành tỉnh lại, cảm thụ pháp lực trong cơ thể, tâm thần hơi động, tiện tay vung ra một đạo hỏa diễm, hỏa diễm theo gió cuộn ra, hóa thành một lưỡi lửa dài một trượng.

Lưỡi lửa tiêu tán, y lại tiện tay vẫy, triệu ra một đoàn vân khí, chỉ là đoàn vân khí kia mỏng manh như sương sa, khó mà ngưng tụ thành khối, muốn Đằng Vân Giá Vũ, hiển nhiên là không thể.

Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn phải nỗ lực a!

Ngô Sở thầm khẽ thở dài một tiếng, vận khởi pháp lực, khẽ chấn động người một cái, lập tức chấn bay bụi bẩn trên người, sau đó một luồng gió nhẹ nổi lên từ mặt đất, nhanh chóng cuốn đi những hạt bụi này.

Đại môn không gió tự mở, Ngô Sở bước ra, đứng trên lan can, vươn vai thật dài.

Bàn Cẩu A Thu dường như nghe thấy động tĩnh, từ dưới mái hiên đại điện đi ra, uể oải ngẩng đầu nhìn y một cái, "gâu" một tiếng, coi như chào hỏi, sau đó lại thong thả nằm xuống bên một khóm hoa, vẻ mặt lười biếng phơi nắng.

Ngô Sở giờ đã hết hơi mà cà khịa nó rồi, cũng chẳng biết tương lai thủy tổ của Cẩu Tộc có phải là nó không, dù sao thì nó giờ đã hoàn toàn mất hết dã tính của sói, càng ngày càng giống một con chó. "A Sở ca, bụng đói không?" Tiểu Nguyệt Linh nghe thấy tiếng động, từ nhà bếp đi ra, một tay cầm dao thái, một tay xách một con cá diếc, ánh mắt lướt qua Ngô Sở, trên mặt lộ ra nụ cười: "Muội đang thử làm cá diếc chiên giòn mà A Sở ca đã nói..." Nhìn con cá diếc dài gần một thước trong tay nàng, Ngô Sở có chút cạn lời.

Thôi được!

Ở thế giới Hồng Hoang này, con cá diếc dài gần một thước, quả thực là cá nhỏ rồi.

Nhưng ai đã từng thấy "cá diếc chiên giòn" to như vậy chứ?

Dù sao Ngô Sở thì chưa từng thấy. "Con cá này, cứ dùng để thanh chưng (hấp) đi!" Ngô Sở một tay đặt trên lan can, hai chân từ trong lan can lật ra, một bước nhảy xuống.

Độ cao hơn hai mươi mét, đối với y hiện giờ mà nói, đã không còn là vấn đề gì. "Cá diếc chiên giòn vẫn phải dùng cá bé hơn mới ngon." Ngô Sở với một tư thế tiêu sái đáp đất, chậm rãi đứng dậy, vừa nói vừa đi đến trước mặt Tiểu Nguyệt Linh, dang hai tay xoay một vòng, cười hỏi: "Tiểu Nguyệt Linh, thế nào?

A Sở ca của muội có phải lại mạnh hơn rồi không?" Ngô Sở hỏi với vẻ đắc ý, y quả thực cảm thấy tu vi lần này tăng trưởng rất nhiều so với trước khi tu hành, pháp lực trong cơ thể hùng hậu hơn ít nhất ba lần.

Không thể không nói, rượu Linh Nại kia quả thực ẩn chứa linh lực cực kỳ nồng đậm, cộng thêm sau này y lại dùng phương pháp cải tiến từ tiểu Thanh Long, điên cuồng nuốt chửng tinh huy nguyệt hoa.

Đừng thấy trước đó y tiện tay vung ra lưỡi lửa dài hơn một trượng, nhưng thực ra đây chỉ là thi triển một tia pháp lực rất nhỏ mà thôi.

Nếu thật sự muốn phóng thích hết tâm tình, phỏng chừng ba năm trượng cũng không thành vấn đề.

Tiểu Nguyệt Linh gật đầu, "ừm" một tiếng, nói: "Mạnh hơn không ít rồi!

Phỏng chừng tu hành thêm vài năm như vậy, A Sở ca liền có thể

tiến vào cảnh giới tiếp theo." "Cảnh giới tiếp theo?

Tiểu Nguyệt Linh nói là Địa Tiên chi cảnh sao?

Chẳng hay tiêu chí của Địa Tiên chi cảnh là gì?" Ngô Sở tùy miệng hỏi.

Sau đó Tiểu Nguyệt Linh có chút nghi hoặc mà khẽ nhếch đôi môi mềm mại như sâu tằm, rất thật thà hỏi: "A Sở ca mất trí nhớ sao?

Ngay cả cái này cũng quên rồi?" "..." Đối với điều này, Ngô Sở có chút bất lực, nha đầu này vẫn coi y là tiền bối!

Nghệ Bảo bình thường tuy nói chuyện cay nghiệt, nhưng quả thật không nói sai, nha đầu này đúng là ngây ngô đáng yêu.

Đường đường là Thiên Tiên, lại hoàn toàn không có khí chất của một Thiên Tiên. "Muội cứ coi là ta quên rồi đi!" Ngô Sở đưa tay xoa xoa đầu nàng, "Có nước đun sôi để nguội không?

Ta phải uống chút nước, khát rồi." Hiện tại Ngô Sở đã không dám nói 'uống ngụm nước' nữa. "Có ạ!

A Sở ca chờ một chút!" Tiểu nha đầu xách dao thái và cá diếc, lạch bạch chạy vào nhà bếp, chỉ thấy bên trong "loảng xoảng" một tiếng, không bao lâu sau liền bưng chiếc cốc tre ra, đưa nước cho y, vừa nói: "Cảnh giới Hóa Hình, chính là thôn thổ thiên địa linh khí, cường hóa bản thân, đồng thời lĩnh ngộ bản mệnh Thần Thông Thuật Pháp của mình, sau khi đạt đến trình độ nhất định, liền có thể hóa hình mà ra." Nàng ngừng lại một chút, lại nói: "Tuy nhiên, đây là chỉ những sinh linh phổ thông có căn cơ cạn mỏng như chúng ta, nếu là những sinh linh có căn cơ thâm hậu, có lẽ bọn họ vừa xuất sinh đã có thể là cảnh giới Kim Tiên cũng không chừng, ví như Tử Ngọc Đạo Nhân." Đáng tiếc, căn cơ có mạnh đến mấy, nếu vận khí không tốt thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Gần thì như vị Tử Ngọc Đạo Nhân và con Thanh Long kia, xa thì như vị đại thiện nhân Hồng Hoang Hồng Vân Lão Tổ kia.

Ngô Sở rất bình tĩnh "ồ" một tiếng, sau đó lại tò mò hỏi: "Mạo muội hỏi một câu, Thần Thông Thuật Pháp của Tiểu Nguyệt Linh là gì?

Trừ Đẳng Vân Giá Vũ, khống chế thủy lưu..." "Nhưng mà, nhưng mà Thần Thông Thuật Pháp của muội, chính là khống chế thủy lưu đó!" Ngô Sở hơi khựng lại, khẽ ho một tiếng, lại hỏi: "Vậy Địa Tiên cảnh thì sao?

Lấy gì làm tiêu chí?" "Tu vi đạt đến một tầng thứ nhất định, có thể bắt đầu ngưng tụ Tam Hoa vu đỉnh..." "Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên sao?" "A Sở ca không phải biết sao?" Tiểu Nguyệt Linh chu cái môi nhỏ, cảm thấy Ngô Sở đang trêu đùa nàng, "Lại còn giả vờ mất trí nhớ để lừa muội, A Sở ca thật xấu!" Ngô Sở có chút nghi hoặc, vì điều này dường như có chút khác biệt so với những thiết lập trong các tiểu thuyết y đã đọc.

Chẳng phải Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên là chuyện sau Kim Tiên sao?

Tuy nhiên, nghĩ lại thì đây là thế giới Hồng Hoang chân thực, có chút khác biệt so với thế giới mà người khác miêu tả cũng là chuyện bình thường.

Những thiết lập đó, chỉ có thể dùng để tham khảo, không thể coi là thật.

Khẽ ho một tiếng, Ngô Sở mới nói: "Tựa đúng mà không phải, có chút không nhớ rõ nữa rồi!

Hay là để Nguyệt Linh giảng giải cụ thể cho ta một chút đi!

Nguyệt Linh có nguyện ý vì ta giải hoặc không?" Tiểu Nguyệt

Linh tò mò nói: "A Sở ca, loại 'bệnh phổ thông' mà huynh mắc phải thật sự lợi hại đến vậy sao?

Ngay cả trí nhớ cũng bị ảnh hưởng?" "Đại Thiên thế giới, không gì không có, chẳng có gì phải kỳ quái cả!" Ngô Sở khẽ thở dài, "Ta thậm chí còn nghe nói có một loại bệnh gọi là 'chứng mất trí tuổi già', chính là khi người ta về già, tư duy dần dần không còn rõ ràng, trí nhớ suy giảm, cho đến khi quên hoàn toàn rất nhiều thứ..." Tiểu Nguyệt Linh kinh ngạc nói: "A?

A Sở ca mắc phải cũng là loại bệnh mất trí này sao?" "Khụ khụ, đương nhiên không phải, ta mắc phải là 'bệnh phổ thông', nó khiến ta dần dần trở nên tầm thường phổ thông, tu vi giảm mạnh, mị lực giảm đáng kể, không còn các loại Thần Thông..." "Thì ra là thế!" Tiểu Nguyệt Linh ngây ngô đáng yêu gật gật đầu, lại bị Ngô Sở "hốt du" (lừa gạt khéo léo) qua rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn với vẻ mặt nghiêm túc, bắt đầu giới thiệu cho Ngô Sở. "Địa Tiên cảnh, tu 'Tinh, Khí, Thần' Tam Hoa, Tam Hoa tụ tại đỉnh đầu, hoa khai nhập Thiên Tiên.

Thiên Tiên tu Ngũ Khí, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Ngũ Khí ẩn tàng trong ngực, diễn sinh Bất Diệt Linh Quang, Linh Quang xuất, tắc bất hủ.

Kim giả, bất hủ dã, là Kim Tiên." "Vậy sau Kim Tiên thì sao?" "Theo Tử Ngọc Đạo Nhân nói, sau Kim Tiên chính là truy tầm Đại Đạo, y chưa từng nói tỉ mỉ, muội cũng không rõ lắm.

Hiện giờ muội cách cảnh giới Kim Tiên đó còn rất xa!" Mặc dù miêu tả các cảnh giới của Tiểu Nguyệt Linh có sự khác biệt lớn so với những gì y tìm hiểu được, nhưng nghĩ kỹ lại, y lại cảm thấy những gì Tiểu Nguyệt Linh nói không phải là không có lý.

Tam Hoa mà Tiểu Nguyệt Linh nói, chỉ là Tam Hoa "Tinh Khí Thần".

Còn những gì y tìm hiểu được từ các tiểu thuyết Hồng Hoang, thì hơi tạp nham, có loại chỉ Tam Hoa "Thiên Địa Nhân", cũng có loại chỉ Tam Hoa "Đạo Thiên Địa".

Đương nhiên, đối với tiểu thuyết gia mà nói, thiết lập có thể tự tròn đầy lý lẽ thì tự nhiên không vấn đề gì.

Nhưng y hiển nhiên không thể mang những điều đã từng tìm hiểu được đến thế giới này nữa, dù sao y đang sống trong thế giới này, vẫn phải dựa theo quy tắc của thế giới này mà hành sự.

Thực tế, nhìn từ hệ thống tu hành của Đạo gia, Tam Hoa mà họ nói, quả thực cũng chỉ là "Tinh Khí Thần", chứ không phải thứ khác.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Ngô Sở liền không còn băn khoăn về chuyện này nữa.

Dù sao y hiện tại cũng không có công pháp tu hành, cứ từ từ ngưng tụ pháp lực là được.

Ăn xong cá diếc hấp của Tiểu Nguyệt Linh, Ngô Sở liền xách theo một miếng long tâm nhục, bảo Tiểu Nguyệt Linh dẫn y xuống cây, chạy đến bờ hồ dùng long nhục cho con cá lớn màu đỏ ăn.

Chương 61

Tiện thể dẫn Bàn Cẩu đi dạo một vòng, nếu nó cứ lười như vậy nữa, y còn sắp nghĩ đến lẩu thịt chó rồi. "Thấy mấy con cá nhỏ kia không?" Sau khi bảo con cá lớn màu đỏ rời đi, Ngô Sở liền chỉ vào mấy con cá nhỏ đang bơi lượn nhàn nhã bên hồ, cá nhỏ chỉ to bằng một ngón tay, ở Hồng Hoang đại địa này, đây quả thực là cá con. "Cá diếc chiên giòn, nguyên liệu nhất định không thể lớn, cá quá to, cá diếc chiên giòn làm ra sẽ không đủ giòn, nếu thời gian chiên quá lâu, bên trong lại không đủ mềm..." Ngô Sở với trình độ nấu nướng "nửa vời" của mình, một bộ dạng hiển nhiên, tùy miệng bịa chuyện, nhưng nếu tay nghề y tốt hơn một chút, đã không dám nói như vậy.

Thực tế, việc chọn nguyên liệu cho cá diếc chiên giòn, cá to hay cá nhỏ không phải là mấu chốt, mấu chốt là tay nghề của người chiên cá có đủ tốt hay không.

Đương nhiên, loại như Tiểu Nguyệt Linh, xách theo con cá diếc dài một thước để chiên cá diếc chiên giòn, thì quả thực là không khả thi, không dễ chiên chín, dễ còn mùi tanh.

Tiểu Nguyệt Linh lại với vẻ mặt nghiêm túc, coi đó là kim khoa ngọc luật.

Quả thật là một người dám dạy, một người dám học.

Đợi khi Tiểu Nguyệt Linh điều khiển hàng trăm con cá diếc chi chít bay về phía đỉnh cây, Ngô Sở đã không biết nên "phun tào" (châm chọc) từ đâu nữa rồi.

Nhưng nghĩ đến người nấu ăn là tiểu nha đầu này, còn y chẳng qua chỉ là một người rảnh rỗi chờ ăn, cái chuyện "phun tào" này, vẫn là không nên thì hơn.

Y không cùng Tiểu Nguyệt Linh quay về, mà dẫn theo con chó sắp béo thành một quả cầu, đi dạo xung quanh, vừa đi vừa nghĩ, có nên làm một cái cối đá, xay chút bột gạo nếp, dùng để hấp bánh chưng không?

Lần trước khi mài củ sen, không làm ra cối đá, Ngô Sở đã có chút hối hận, dù sao làm ra thứ này, có lẽ cũng sẽ có chút Công Đức thưởng lệ.

Chắp tay sau lưng, dẫm lên cỏ khô...

Mấy cây cỏ nhỏ kia tuy có cảnh giới Tiên Thiên, nhưng vẫn không thoát khỏi quy luật mùa màng của thế giới này, có khô có tươi tốt.

Bàn Cẩu chậm rãi đi bên cạnh y, những thớ thịt béo trên người rung lên bần bật, khuôn mặt chó bụ bẫm như bánh bao, phảng phất viết đầy đủ các loại không cam lòng.

Đáng tiếc chủ nhân của nó hoàn toàn không để ý đến điều này, mà là bắt đầu xem xét xung quanh.

Con nhện độc to bằng chậu rửa chân năm xưa, giờ đã không biết chạy đi đâu rồi, cũng chẳng biết có phải Tiểu Nguyệt Linh đã xử lý giúp y, hay là uy thế tỏa ra từ những giọt long huyết trước đó đã khiến nó bỏ chạy.

Con ếch độc màu sắc sặc sỡ, cũng không biết có độc hay không, cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Ngay khi Ngô Sở đang thong thả bước đi giữa rừng thưa, dẫm lên cỏ khô lá rụng, một bóng dáng xuất hiện trên không Tử Ngọc Sơn, trên bầu trời kia, hiện ra một mảnh phù văn.

Nhưng ở giữa mảnh phù văn đó, lại có một khe hở, bóng dáng kia chính là từ khe hở đó chui vào.

Bên cạnh y, còn có một tiểu nữ oa như búp bê sứ, phấn điêu ngọc

trác, đôi mắt đen láy tinh xảo, tràn đầy khí chất linh tú, có thể sánh ngang với Tiểu Nguyệt Linh.

Ngô Sở thầm mắng xui xẻo, tim đập nhanh hơn một chút.

Nhưng nghĩ đến việc mình có Nghệ Bảo ở đây, nhịp tim cũng dần dần bình ổn lại một chút, thế là y bày ra bộ dạng, chắp tay sau lưng, giả vờ làm cao thủ, với vẻ ung dung không vội vã, từ trong rừng đi ra, nhìn về phía bầu trời.

Lúc này, Tiểu Nguyệt Linh cũng từ đỉnh cây phi vọt xuống, đáp xuống bên cạnh Ngô Sở, đồng thời truyền âm nói: "A Sở ca, lão đạo này rất lợi hại, làm sao bây giờ?" Trong lòng Ngô Sở hoảng loạn tột độ, nhưng trên mặt lại không chút biến sắc, cố nặn ra nụ cười nói: "Không cần căng thẳng, hẳn vị đạo hữu này cũng không phải kẻ xấu gì, đưa ta về đỉnh cây rồi nói." Thế là, Tiểu Nguyệt Linh dẫn Ngô Sở, Đằng Vân Giá Vũ đến đỉnh cây.

Ở ngay phía trước đại điện, Ngô Sở chắp tay thi lễ với không trung, mỉm cười nói: "Sơn dã thô nhân tự hào Bất Xuất, chẳng hay đạo hữu là phương nào thần thánh?

Đến Tử Ngọc Sơn này, có việc gì?" Vị lão giả tóc có chút bạc trắng ở giữa, dẫn theo tiểu nữ oa, từ trên trời giáng xuống, đáp trên đỉnh Thần Mộc Tử Ngọc, trong ánh mắt có đôi chút kỳ dị, nhưng trên bề mặt cũng không chút biến sắc mà thi lễ với Ngô Sở: "Bần đạo Thanh Khâu Thập Thất Thần, đạo hữu có thể gọi tên ta, hoặc trực tiếp gọi ta Thập Thất cũng được, đây là tôn nữ Vũ của ta." "Nguyên lai là đạo hữu đến từ Thanh Khâu, thất kính thất kính, haha..." Ngô Sở lộ ra vẻ hào sảng, mời hai người vào chính điện: "Linh nhi, dâng linh nhưỡng!" Tiểu Nguyệt Linh chạy đi rót linh tửu, kết quả lại mang ra một chiếc bát tre để đựng rượu, điều này khiến Thanh Khâu Thần không khỏi nhìn Ngô Sở một cách kỳ quái.

Ngô Sở không để ý, mỉm cười nói: "Sơn dã thô nhân, chẳng có thứ gì tốt, chỉ có một chén bạc tửu, xin hai vị đạo hữu đừng chê là được." "Đạo hữu nói quá rồi!" Thanh Khâu Thần nhìn chén quả tửu, cười nói: "Rượu này linh khí cực kỳ nồng đậm, hẳn là dùng quả của cây Tử Ngọc Linh Nại này mà ủ thành phải không!

Năm xưa ta cùng Tử Ngọc Đạo Hữu gặp mặt tương phùng, có may mắn được thưởng thức một quả Tử Ngọc Linh Văn Nại...

Nhưng giờ đây, cảnh cũ người xưa đã thay đổi, quả là tạo hóa trêu người thay!" Ngô Sở nghe vậy, càng cười ha ha lớn tiếng: "Nguyên lai Thanh Khâu Đạo Hữu cũng là bằng hữu của Tử Ngọc Đạo Hữu a!

Như vậy mà nói, vậy thì không phải người ngoài rồi.

Chẳng hay, Thanh Khâu Đạo Hữu lần này đến đây, là có việc quan trọng tìm Tử Ngọc Đạo Hữu?

Hay là thấy đại trận thủ hộ Tử Ngọc Sơn này có dị thường, nên mới đến đây để tìm hiểu rốt cuộc?" Thanh Khâu Thần mỉm cười vuốt râu, sau đó không để lộ dấu vết gì mà nhìn về phía con Thanh Long đang treo trên đỉnh núi ở xa, nói: "Mấy tháng trước, Tổ của tộc ta quan sát thấy Tử Ngọc Sơn này có dị thường, đặc biệt sai ta đến đây tìm hiểu rốt cuộc, dù sao tộc ta và chủ nhân nơi đây là Tử Ngọc Đạo Nhân, cũng coi như là láng giềng gần gũi, láng giềng có dị, tự nhiên phải chiếu cố một chút.

Vả lại ta và Tử Ngọc Đạo Hữu cũng có tư giao, cả công lẫn tư, đều phải qua xem xét một phen.

Chẳng ngờ, lại xảy ra chuyện như vậy." Nếu nhìn trên bản đồ, Thanh Khâu cách Tử Ngọc Sơn cũng không xa.

Nhưng y đã từ Thanh Khâu xuất phát mấy tháng trước, đến giờ mới kịp đến, có thể thấy được sự rộng lớn của Hồng Hoang đại địa.

Cứ như Tử Ngọc Sơn này của y, cách con sông lớn phía nam càng gần, trên bản đồ trông như sát ngay bên cạnh.

Nhưng thực tế, từ Tử Ngọc Sơn đến con sông lớn kia, khoảng cách ở giữa đâu chỉ mười vạn tám nghìn dặm?

Từ đây đi về phía nam hơn vạn dặm, cũng chưa thấy bóng dáng con sông lớn đâu.

Ngô Sở cũng khẽ thở dài theo: "Thời cũng, mệnh cũng!" Thanh Khâu Thần khẽ gật đầu, sau đó lại với vẻ không hiểu nói: "Chẳng hay, Bất Xuất Đạo Hữu vì sao lại lưu lại nơi đây?

Đạo hữu chẳng lẽ không sợ Long Tộc đến tìm cừu sao?

Kể từ khi Tổ Long ở Đông Hải kiến lập Vô Thượng Long Đình, thủy tộc thiên hạ quy phục dưới trướng y, hiện giờ thế lực Long Tộc lớn mạnh, đã khiến vạn tộc Hồng Hoang không dám trực tiếp đối đầu.

Bất Xuất Đạo Hữu lưu lại nơi đây, quả thực là một hành động thiếu trí tuệ a!" Ngô Sở mỉm cười lắc đầu: "Thế lực Long Tộc tuy lớn, nhưng dù sao đây cũng là ân oán giữa Long Tộc và Tử Ngọc Đạo Hữu, hiện giờ hai vị đó đã đồng quy vu tận, người chết như đèn tắt, cho dù có ân oán gì không thể hóa giải được, cũng coi như đã tiêu tan.

Nếu Long Tộc còn muốn vì chuyện này mà không tha thứ, vậy bần đạo cũng đành xả bỏ thân tu vi này, cùng bọn họ chu toàn một phen.

Vả lại bần đạo từng đáp ứng Tử Ngọc Đạo Hữu thay y trông nom Tử Ngọc Sơn này một lượng kiếp, bảo hộ chu toàn gốc Linh Căn này.

Đã đáp ứng bằng hữu, bần đạo sao có thể vì sợ Long Tộc mà thất hứa mà béo?

Đây không phải là đạo của bậc hữu!" Tiểu Nguyệt Linh đứng một bên, mở to mắt, vẻ mặt kỳ lạ nhìn Ngô Sở, có chút không hiểu lời nói này của Ngô Sở là thật hay giả.

Rõ ràng hẳn là giả, nhưng y nói nghe cứ như thật vậy.

Hơn nữa ngay cả Tiểu Nguyệt Linh cũng cảm thấy, lý do này rất hợp lý nha!

Bằng không nàng lại sao có thể đột nhiên xuất hiện ở đây chứ?

Những lời này của Ngô Sở đã tiết lộ cho Thanh Khâu Thần mấy tin tức.

Một là chỉ ra Tử Ngọc Đạo Nhân chưa thật sự vẫn lạc, sau một lượng kiếp, y sẽ trở lại.

Điểm này Thanh Khâu Thần không dám xác định, dù sao Tử Ngọc Đạo Nhân là Kim Tiên, chỉ cần Bất Diệt Linh Quang chưa bị ma diệt, có lẽ một ngày nào đó thật sự có thể trọng tân trở lại.

Một cái khác là tiết lộ nguyên nhân Ngô Sở lưu lại nơi đây.

Cuối cùng là một lần nữa tiết lộ thực lực của mình không yếu, cũng không sợ chết, hoàn toàn không sợ Long Tộc đến trả thù.

Đương nhiên, những điều này tự nhiên đều là khoác lác.

Thanh Khâu Thần im lặng uống linh tửu, một bên thầm quan sát Ngô Sở, tiểu nha đầu bên cạnh thì mở to đôi mắt như đá quý đen, tò mò nhìn mọi thứ.

Chương 62

Đặc biệt là cung điện mỹ lệ tuyệt trần kia, ở Thanh Khâu của bọn họ thì không có, bọn họ đều ở động phủ, chứ không phải kiến trúc kỳ lạ như thế này.

Cảm giác của Ngô Sở đối với Thanh Khâu Thần rất kỳ lạ, rõ ràng nhìn giống một sinh linh bình thường tu vi thấp đến mức khiến người ta phải khiếp sợ, thậm chí còn không bằng một số sinh linh phổ thông chưa từng hóa hình.

Nhưng Ngô Sở lại có không ít khí tức của Công Đức Linh Bảo trên người, trong đó có một luồng khí tức công đức mạnh đến nỗi khiến y cũng phải thầm kinh hãi.

Không nói gì khác, ngay cả tòa đại điện này, cũng là một kiện Công Đức Linh Bảo, quả thực xa xỉ.

Huống hồ, tu vi thấp kém như vậy, lại làm sao có thể hóa hình?

Rất rõ ràng, Thanh Khâu Thần cũng như Nguyệt Linh, và cả Nhiên Đăng Đạo Nhân, đều cảm thấy Ngô Sở chắc chắn là một lão quái vật vô danh, cố ý giả vờ tu vi thấp kém để lừa người.

Dù sao ở Hồng Hoang đại địa này, những lão quái vật tính tình cổ quái nhiều không kể xiết.

Nhưng nếu y muốn ngụy trang, vì sao khí tức của kiện Công Đức Linh Bảo, thậm chí có thể là Công Đức Chí Bảo kia lại không hề che giấu một chút nào?

Ngụy trang như vậy, lại có ý nghĩa gì?

Thanh Khâu Thần có chút nghĩ không thông.

Y không biết, nếu không phải vì khí tức của Nghệ Bảo bao phủ

lấy Ngô Sở, nội tâm hoảng loạn tột độ của Ngô Sở đã sớm bị y nhìn thấu rồi.

Nói cho cùng, Ngô Sở cũng chỉ là một Tiên Thiên cảnh bé nhỏ mà thôi.

Ngô Sở thì với vẻ mặt mỉm cười, tuy trong lòng cũng hoài nghi con lão hồ ly này có thật là bằng hữu của Tử Ngọc Đạo Nhân hay không, nhưng lại không tiện hỏi Tiểu Nguyệt Linh vào lúc này.

Phỏng chừng hỏi cũng vô ích, Tiểu Nguyệt Linh cũng mới hóa hình không bao lâu, chuyện biết được chắc chắn không nhiều.

Thanh Khâu Thần trầm mặc một lát, liền bắt đầu hết lời ca ngợi "cao nghĩa" của Ngô Sở, Ngô Sở thì liên tục chắp tay khiêm tốn, thẳng thừng nói "không dám nhận", tiện thể tâng bốc đối phương một phen, y chỉ muốn nhanh chóng tiễn cặp hồ ly già trẻ này đi, tránh để chúng ở đây chướng mắt.

Sau khi hai người tâng bốc lẫn nhau một hồi, Thanh Khâu Thần liền nói: "Hiện giờ Long, Phượng, Kỳ Lân ba tộc đều kiến lập thế lực, đứng vững trên Hồng Hoang đại địa này.

Ở thời khắc quan trọng này, con Thanh Long kia lại bỏ mạng ở đây, Bất Xuất Đạo Hữu có cho rằng, Long Tộc sẽ khoanh tay đứng nhìn không?" Ngô Sở nghe vậy, không khỏi khẽ thở dài, sau đó trầm mặc.

Điều này trong mắt Thanh Khâu Thần, là Ngô Sở đang vì việc này mà khó xử.

Ngô Sở quả thực cũng đang khó xử, nhưng không phải vì Tử Ngọc Đạo Nhân, mà là vì không thể khiến cặp hồ ly tổ tôn này nhanh chóng rời đi, cũng như bản thân y cũng không cách nào rời khỏi đây.

Rời khỏi đây, lại có thể đi đâu chứ?

Hồng Hoang rộng lớn, còn nơi nào an toàn hơn nơi này?

Tuy y cũng biết, Long Tộc phỏng chừng sớm muộn gì cũng sẽ tìm đến, nhưng lúc đầu, y ít nhiều cũng có chút tâm lý may mắn.

Nghĩ rằng, đợi khi gốc Linh Căn Tử Ngọc Linh Nại này khôi phục, tu sửa lại đại trận thủ hộ này, mọi chuyện hẳn sẽ không phát triển theo hướng xấu nhất.

Ai ngờ, hiện giờ lại chạy đến một con lão hồ ly.

Ngô Sở cũng không rõ, trong Tam Tộc đại chiến, Thanh Khâu Hồ Tộc rốt cuộc đứng về phía nào.

Theo lý mà nói, Hồ Tộc là một tộc thú đi, lẽ ra phải cùng Kỳ Lân là chính đạo.

Nhưng sau Tam Tộc đại chiến, chỉ có Long Tộc còn tồn tại, Phượng và Kỳ Lân hầu như tuyệt tích.

Nếu Thanh Khâu Hồ Tộc đi theo Kỳ Lân tộc, vậy làm sao mà bảo tồn được?

Nếu Hồ Tộc lại theo Long Tộc, vậy thì...

Đợi một lát, cảm thấy Ngô Sở hẳn đã nghĩ rõ những khó khăn trong đó, Thanh Khâu Thần lại nói: "Đạo hữu nếu cảm thấy khó xử, bần đạo ngược lại có thể chỉ rõ minh lộ." Ngô Sở nghe vậy không khỏi ngẩng đầu lên, tuy rằng cảm thấy lão hồ ly này không có ý tốt, dù sao cũng chẳng ai vô duyên vô cớ lại đối tốt với người khác phải không?

Nhưng y vẫn bày ra vẻ mặt tò mò, hỏi: "Nguyện nghe chi tiết!" Thanh Khâu Thần tự tin nâng cốc tre, uống một ngụm linh nhưỡng, sau đó mỉm cười nói: "Hiện giờ mảnh thiên địa này ba tộc đỉnh lập, vạn tộc còn lại đối với điều này đều có cảm giác nguy hiểm, rất nhiều tộc quần cũng nhận được lời mời từ ba phương này, Thanh Khâu tộc

của ta cũng không ngoại lệ..." Ngô Sở gật đầu nói: "Ta ngược lại quên mất, Thanh Khâu tộc, nổi danh về trí tuệ, hẳn ba tộc kia đều có động thái mời tộc của đạo hữu gia nhập bọn họ phải không!" "Không dám nhận lời khoa trương của đạo hữu!

Nhưng Thanh Khâu tộc ta, quả thực đã nhận được lời mời từ ba phương, Tổ của ta cũng đang do dự chọn tộc nào để phò tá." Thanh Khâu Thần bị Ngô Sở tâng bốc như vậy, có cảm giác như bị Ngô Sở gãi đúng chỗ ngứa, trong lòng tự nhiên thấy rất sướng, không biết từ lúc nào đã có chút tự hào.

Ngô Sở im lặng nhìn y, Thanh Khâu Thần khẽ ho một tiếng, tiếp tục nói: "Bần đạo cảm thấy, đạo hữu nếu không có phương pháp khác, ngược lại có thể gia nhập Thanh Khâu tộc của ta..." "..." Nói đến đây, Ngô Sở liền hiểu ra.

Thấy Ngô Sở lộ vẻ bừng tỉnh, Thanh Khâu Thần đưa tay xoa đầu tiểu nữ oa Thanh Khâu Vũ, hỏi: "Đạo hữu thấy tôn nữ này của ta thế nào?" Vì điều này, Ngô Sở thầm mắng một câu lão bất tu (lão già không biết xấu hổ), nhưng vẫn mỉm cười gật đầu nói: "Linh khí tú mỹ, diệu bất khả ngôn, không hổ là nữ nhi của Thanh Khâu, rất tốt, rất tốt a!" "Nếu đã như vậy, chẳng hay Vũ nhi nhà ta có may mắn được bái nhập môn hạ đạo hữu không?" "Ách!" Ngô Sở phát hiện, mình có chút hiểu lầm rồi, y cứ tưởng đối phương là một lão bất tu, kết quả đối phương căn bản chính là một lão hồ ly tính toán rất giỏi... "Ngô", lão gia hỏa này vốn dĩ quả thật là một con lão hồ ly, lại muốn "tay không bắt sói" y Ngô mỗ nhân.

Chỉ là, hiện tại phải từ chối thế nào đây?

Nếu không đồng ý, còn không biết lão hồ ly này sẽ tính kế y ra sao nữa!

Nhưng nếu đồng ý, không dưng lại thêm một con tiểu hồ ly ở đây

chướng mắt, thật sự có chút không thoải mái.

Hơn nữa đây còn là thứ yếu, nếu để tiểu hồ ly biết y căn bản chỉ là một cường giả giả mạo tu vi thấp kém, Thanh Khâu Hồ Tộc chẳng phải sẽ trực tiếp chạy đến liều mạng với y sao?

Lão hồ ly nổi danh về trí tuệ, lại bị người ta chơi một vố, cái thể diện này làm sao giữ được?

Thể diện không giữ được thì làm sao đây?

Giết chết đối phương thôi!

Thế là, Ngô Sở trầm mặc, một lúc sau, y liền lắc đầu cười khổ nói: "Thanh Khâu Đạo Hữu quả thật có chút làm khó bần đạo rồi, bần đạo tu vi cạn mỏng thô lậu, còn đang tranh độ, thực sự không có tư cách giáo đạo người khác.

Huống hồ, nếu Long Tộc thật sự như đạo hữu đã nói, để lệnh tôn nữ tu hành ở đây, ngược lại là hại nàng, đây là hành động bất nghĩa, bần đạo tuyệt đối không dám làm." Thanh Khâu Thần cười nói: "Đạo hữu khiêm tốn rồi!

Hồng Hoang đại địa, ai mà chẳng đang tranh độ?

Ngay cả cường giả Tam Tộc mạnh mẽ, ai mà chẳng vì muốn tranh đoạt ra một Đại Đạo?

Nếu đạo hữu có thể nhập Thanh Khâu tộc của ta, tộc ta cũng vừa hay có thể nhân cơ hội này hòa giải đôi chút cho đạo hữu, hẳn Long Tộc cũng nguyện ý nể mặt tộc ta một chút, cứ thế bỏ qua chuyện này." Thấy Thanh Khâu Thần đã quyết tâm muốn giữ tiểu hồ ly lại đây, muốn kéo y vào cái vũng lầy không đáy này, Ngô Sở có chút tức giận, nhưng thực ra trong lòng cũng chỉ có thể bất lực.

Nói cho cùng, vẫn là vì không đánh lại người ta.

Luận căn cơ, Thanh Khâu Hồ Tộc có thể bỏ xa y mấy con phố.

Y là một người phàm không có căn cơ gì, chỉ có thể giả mạo cường giả, người ta mới là cường giả thật sự.

Tiểu Nguyệt Linh nói lão hồ ly này rất mạnh, vậy ít nhất cũng là Thiên Tiên cảnh, thậm chí có khả năng là Kim Tiên cảnh.

Dù sao ở Hồng Hoang này, Thiên Tiên cảnh ra ngoài hành tẩu, cũng chẳng khác gì người phàm.

Huống hồ lão hồ ly này còn dẫn theo một con tiểu hồ ly, bản lĩnh chắc chắn không kém.

Giống như lúc đầu đối mặt với Nhiên Đăng Đạo Nhân, y có thể làm gì được chứ?

Y híp mắt lại, sau đó mỉm cười lắc đầu: "Chuyện của Long Tộc, cứ để Long Tộc tự mình đến tìm bần đạo giải quyết đi!

Chương 63

Nói cho cùng, hiện giờ Tam Tộc đỉnh lập, vạn tộc quan vọng, mảnh đại địa này sớm muộn gì cũng không được yên ổn.

Thanh Khâu tộc gia đại nghiệp đại, khó mà đứng ngoài cuộc, nhưng bần đạo thì cô thân một mình, muốn đi liền đi, muốn ở lại liền ở lại, liền không nhúng tay vào vũng lầy này nữa, thật sự xin lỗi!" Mặc dù trong lòng hoảng loạn tột độ, nhưng Ngô Sở vẫn cứng đầu mà dùng cả biện pháp mềm lẫn cứng.

Trong những lời này của Ngô Sở, ít nhiều mang theo ý uy hiếp, Thanh Khâu Thần thân là lão hồ ly tự nhiên nghe ra được.

Thanh Khâu tộc gia đại nghiệp đại, còn y lại là người cô đơn một mình, nếu thật sự xích mích, y có thể phủi mông bỏ đi, nhưng Thanh Khâu tộc lại khó mà làm được như y.

Thanh Khâu Thần nghe ra lời uy hiếp ẩn chứa trong lời nói của Ngô Sở, sắc mặt liền có chút khó coi, nhưng cũng không dám trực tiếp trở mặt với Ngô Sở.

Y không thể nhìn thấu sự kỳ quái trên người Ngô Sở, không dám mạo hiểm ra tay, huống hồ trên người đối phương rất có thể có một kiện Công Đức Chí Bảo, Công Đức Linh Bảo giết người không nhiễm nhân quả, nếu tổ tôn bọn họ hai người bỏ mạng ở đây, Thanh Khâu Hồ Tộc cũng không thể suy đoán ra hung thủ là ai.

Mặc dù Ngô Sở thực ra rất yếu, nhưng trong mắt Thanh Khâu Thần, người có thể sở hữu một kiện có thể là Công Đức Chí Bảo, làm sao có thể là kẻ yếu?

Nếu thật sự là kẻ yếu, Tử Ngọc Đạo Nhân lại làm sao có thể phó thác Tử Ngọc Linh Nại cho y?

Đương nhiên, cũng có khả năng gia hỏa này nói dối, Tử Ngọc Đạo Nhân có lẽ căn bản không hề quen biết gia hỏa này.

Nhưng gia hỏa này đã dám kiến lập đạo trường trên đỉnh Linh Căn Tử Ngọc Linh Nại, điều này chứng tỏ Linh Căn Tử Ngọc Linh Nại cũng công nhận gia hỏa này.

Hơn nữa, bên cạnh còn có một tiểu nha đầu cấp Thiên Tiên đang nghe y sai bảo, nhìn thế nào cũng không thể là kẻ vô năng được!

Thanh Khâu Thần nghĩ rất nhiều, duy nhất không nghĩ tới Ngô Sở lại là một cường giả giả mạo.

Thế là, Thanh Khâu Thần chuẩn bị thay đổi sách lược, khẽ thở dài nói: "Lời nói này của Bất Xuất Đạo Hữu, quả thực cũng có một phen đạo lý.

Đạo hữu ngược lại đã thức tỉnh bần đạo, hiện giờ ba tộc kia đều lôi kéo giao hảo với tộc ta, nhưng bất luận Thanh Khâu tộc đi theo tộc nào, đều không mấy an toàn." Ngô Sở nâng chén rượu, mặt không biểu cảm, nhưng thực ra trong lòng đã hiểu rõ, lời uy hiếp của mình đã có tác dụng.

Hiện tại, y đã đứng ở thế chủ động trong đàm phán.

Mặc dù vẫn chưa thăm dò được giới hạn của đối phương, nhưng y có thể tiếp tục thử.

Ai ngờ, Thanh Khâu Thần lại nói: "Bần đạo vẫn hy vọng đạo hữu có thể thu nhận tôn nữ này của ta, cũng coi như để lại cho tộc ta một dòng huyết mạch, còn mong đạo hữu đừng từ chối nữa.

Từ nay về sau, nàng sẽ không còn chút quan hệ nào với Thanh Khâu tộc, nàng sống hay chết, đều do đạo hữu xử trí." "Hảo gia hỏa!" Ngô Sở thầm mắng một tiếng "ngọa tào", thẳng thừng nói "hảo gia hỏa", cảm thấy lão hồ ly này thật giống một miếng cao dán da chó,

dính vào rồi thì gỡ cũng không ra. "Không nỡ bỏ con thì không bắt được sói", chiêu này, lão hồ ly rất thông thạo a!

Tuy nhiên, y còn chưa mở miệng từ chối, tiểu hồ ly Thanh Khâu Vũ một bên đã trợn tròn đôi mắt, trong nháy mắt đã lộ ra vẻ mặt nhỏ nhắn với đôi mắt ngấn lệ mờ mịt, kéo vạt áo của Thanh Khâu Thần nhẹ nhàng lay động, lắc đầu nhỏ, chu cái môi nhỏ: "Cháu không muốn rời xa tổ phụ, cháu không muốn rời Thanh Khâu, cháu không muốn, cháu không muốn..." Ngô Sở thấy dáng vẻ nhỏ nhắn với đôi mắt đẫm lệ của nàng, cũng không đành lòng, nói: "Đạo hữu hà tất phải như thế!

Nếu đạo hữu đã nói lời của bần đạo đã thức tỉnh đạo hữu, vậy đạo hữu hoàn toàn có thể chia Thanh Khâu tộc thành ba, mỗi bộ phận tự mình đi theo một phương cường giả là được.

Như vậy, cũng không cần khiến lệnh tôn nữ đau lòng như thế phải không?" Thanh Khâu Thần lại không trả lời Ngô Sở, mà quay sang Thanh Khâu Vũ, khẽ trách mắng: "Con nha đầu này, thật là không hiểu chuyện!

Bất Xuất Đạo Hữu tu vi thông thiên triệt địa, không kém gì lão tổ, con có thể đi theo tu hành bên cạnh y, đó là vận may của con, con... thật khiến ta tức chết!" Thanh Khâu Thần rất muốn nói, con nha đầu này thật không hiểu chuyện, đây là cơ duyên của con đó!

Trong mắt y, một người sở hữu Công Đức Chí Bảo, tu vi có thể yếu đến mức nào chứ?

Huống hồ y còn dám kiến lập đạo trường ở đây, tuy rằng đạo trường này cũng có chút kỳ quái.

Nhưng bản thân người này đã kỳ quái rồi, cũng chẳng có gì phải lạ cả.

Hơn nữa nơi này cách Thanh Khâu cũng không xa, mọi người cũng

coi như là 'láng giềng', y cũng không lo lắng tôn nữ của mình ở đây sẽ chịu khổ.

Điều khiến y yên tâm hơn nữa là Công Đức Chí Bảo trên người Ngô Sở, người sở hữu chí bảo như vậy, làm sao có thể là hạng người độc ác.

Bởi vậy, nếu không nhân cơ hội này nắm bắt cơ duyên, tương lai chắc chắn sẽ phải hối hận.

Nếu đối phương không nguyện ý hạ mình, gia nhập Thanh Khâu tộc của bọn họ, vậy thì để tộc nhân Thanh Khâu tộc của bọn họ kéo gần thêm một chút quan hệ với y, chẳng phải cũng vậy sao?

Đáng tiếc, tiểu tôn nữ tuổi còn nhỏ, nhất thời còn không thể hiểu được khổ tâm của y.

Tiểu nha đầu không hiểu, chỉ biết đau lòng, chu cái môi nhỏ, đôi mắt đẫm lệ mờ mịt, dáng vẻ nhỏ nhắn vô cùng đáng thương.

Mặc dù biết rõ đối phương là một con tiểu hồ ly, nhưng với cái dáng vẻ nhỏ nhắn này, Ngô Sở thật sự không thể ghét nổi. "Tam quan chạy theo ngũ quan" chính là nói điều này.

Không còn cách nào, cảnh giới quá thấp, vẫn chưa thoát ly tầng thứ dục vọng của người thường.

Ngô Sở khẽ thở dài nói: "Thanh Khâu Đạo Hữu không cần như vậy, lệnh tôn nữ tuổi còn nhỏ, không muốn từ biệt thân tộc, đây là lẽ thường tình của sinh linh." Y vừa nói, vừa sờ sờ trên người, sau đó quay sang Tiểu Nguyệt Linh nói: "Tiểu Nguyệt Linh, hãy đi lấy cái... cái bàn chải đánh răng kia đến." Tiểu Nguyệt Linh không hiểu, lạch bạch chạy vào phòng ngủ của Ngô Sở, mang đến chiếc bàn chải đánh răng mà Ngô Sở dùng làm vật trang trí, tuy chế tác không mấy tinh xảo, nhưng hình dáng trông khá đẹp.

Đừng thấy nó là một chiếc bàn chải nhỏ, nhưng dù sao cũng coi như một kiện Công Đức Linh Bảo, tuy là Công Đức Linh Bảo yếu nhất, không có công năng gì, trông có chút hàn xì. "Bần đạo và lệnh tôn nữ hôm nay đã có duyên gặp mặt, món đồ chơi nhỏ này, liền tặng cho lệnh tôn nữ làm một tín vật vậy!

Tương lai nếu có chuyện bất hòa, có thể cầm vật này đến gặp ta." Thanh Khâu Vũ nhìn chiếc bàn chải đánh răng kia, tuy chế tác không tinh xảo, nhưng vì có một đạo phù văn huyền ảo uốn lượn quanh cán, nên trông vẫn khá đẹp.

Nhưng nàng lại không dám đưa tay ra nhận, chỉ nhìn tổ phụ của mình. "Còn không mau tạ ơn tiền bối?

Đây là duyên pháp của con." Thanh Khâu Thần cảm thấy tiểu nha đầu hôm nay hình như có chút không đủ lanh lợi.

Mặc dù chiếc bàn chải nhỏ kia trông có vẻ thô kệch, nhưng ý nghĩa mà nó đại diện lại khác biệt. "Đa tạ tiền bối hậu tứ!" Thanh Khâu Vũ cung kính đưa tay nhận lấy chiếc bàn chải nhỏ, cử chỉ ưu nhã ung dung, so với Tiểu Nguyệt Linh bên cạnh nàng, dáng vẻ nhỏ nhắn đó, quả thật đã có khuôn phép hơn nhiều.

Nếu không thì làm sao nói là xuất thân từ đại tộc Hồng Hoang này chứ!

Chỉ riêng về phương diện nghi thái cử chỉ, quả thực không phải những sinh linh man dại khác có thể sánh bằng. "Cảm vấn tiền bối, vật này có diệu dụng gì?" Đang mân mê chiếc bàn chải nhỏ, Thanh Khâu Vũ không khỏi hỏi Ngô Sở.

Ngô Sở cười nói với Tiểu Nguyệt Linh: "Linh nhi, muội hãy dạy nàng ấy đi.

Đúng rồi, muội không phải muốn làm cá diếc chiên giòn sao?

Hãy dẫn Tiểu Hữu Thanh Khâu cùng đi đi!

Ta cùng Thanh Khâu Đạo Hữu nói chuyện." Đợi hai tiểu gia hỏa chạy về phía nhà bếp, Thanh Khâu Thần lại lần nữa chắp tay thi lễ: "Đa tạ đạo hữu!" Ngô Sở xua tay, mỉm cười lắc đầu: "Đạo hữu không cần như vậy, chẳng qua chỉ là một món đồ nhỏ không có mấy tác dụng, chỉ có thể làm vật trang trí vô dụng mà thôi." Thấy Ngô Sở giả ngây giả dại, Thanh Khâu Thần cũng không có cách nào.

Y biết gia hỏa trước mắt này chắc chắn có thể nghe ra, y muốn cảm ơn không phải là món đồ nhỏ kia, mà là một tia thiện duyên mà món đồ nhỏ này đại diện.

Nhưng Ngô Sở giả ngây, y có thể làm gì?

Chương 64

Trong mắt y, không nguyện ý nói hết lời, đó mới là người thực sự biết làm việc.

Nếu tương lai chuyện mà Thanh Khâu Vũ cầu không vượt quá phạm vi năng lực của đối phương, hẳn đối phương sẽ không từ chối.

Và như vậy, cũng đủ rồi.

Thế là, Thanh Khâu Thần liền cùng Ngô Sở luận về chuyện tu hành.

Nói một cách đơn giản và thẳng thắn, chính là ngồi mà luận đạo.

Đối mặt với Thanh Khâu Thần thao thao bất tuyệt, Ngô Sở như ngồi trên đống lửa, như lưng bị kim châm, đáng tiếc lại không có cảm giác như mắc xương ở cổ, bằng không y cũng muốn cùng đối phương thao thao bất tuyệt một phen.

Nhưng mà... làm sao bây giờ?

Một kẻ Tiên Thiên cảnh bé nhỏ, làm sao có thể luận đạo với Thiên Tiên hoặc Kim Tiên?

Cương phong cuộn tới gào thét, từ cửa lớn chính điện quán nhập, rồi lại từ cửa sau lướt ra, thổi mái tóc dài của Ngô Sở phấp phới, đồng thời cũng vừa vặn cuốn đi chút nóng nảy trên mặt y.

Ngược lại nhìn Thanh Khâu Thần, cương phong va vào thân thể hắn, phảng phất như dòng nước trên sông va vào ghềnh đá, dòng nước tự động tách ra hai bên mà lướt đi, căn bản không thể lay chuyển hắn dù chỉ một phân hào.

Đối với hành vi trực diện cuồng phong của Ngô Sở, Thanh Khâu Thần không cách nào lý giải được, chỉ có thể đổ lỗi cho việc Ngô Sở

là một người quái dị, có lẽ y rất hưởng thụ cảm giác cuồng phong thổi tới, tóc tai rối bù này!

Chỉ là Thanh Khâu Thần tự thấy mình không làm được, dù sao như vậy quá thất lễ.

Đương nhiên, Ngô Sở cũng không ý thức được điểm này, lúc này y nghe Thanh Khâu Thần thao thao bất tuyệt, đúng là mịt mờ như sương khói, về cơ bản không có một câu nào y có thể dễ dàng hiểu được.

Vì vậy, Ngô Sở cũng không biết phải ứng phó thế nào.

Y chỉ có thể hỏi Nghệ Bảo trong lòng, "Nghệ Bảo, ngươi nghe có hiểu không?" "..." Nghệ Bảo không đáp lại, Ngô Sở đoán rằng nó cũng chẳng hiểu gì.

Vậy thì phải làm sao bây giờ?

Ngô Sở có một loại xúc động muốn gãi đầu, cứ thế này nữa thì sẽ lộ tẩy mất.

Phải làm sao đây?

Tính tới tính lui, không ngờ lão hồ ly này lại cùng ta luận đạo, ta biết cái gì chứ!

Nếu ta mà biết, chẳng phải ta đã là cường giả thật rồi sao!

Ngô Sở không khỏi thầm trách Nghệ Bảo trong lòng, lúc then chốt lại chơi trò ẩn thân, xem ra cái "ngón tay vàng" này năng lực cũng tầm thường thôi! "Bất Xuất Đạo Hữu, người thấy cách lý giải này của ta thế nào?" Đối mặt với câu hỏi của Thanh Khâu Thần, Ngô Sở khẽ nhíu mày, tỏ ý mình đang suy tư vấn đề này, ngụ ý hắn hãy bình tĩnh.

Ngô Sở quả thật đang suy nghĩ, chỉ có điều y suy nghĩ là, lão hồ ly này vừa rồi rốt cuộc đã nói cái gì?

Thiên Hồ Huyễn Thuật?

Huyễn Chi Đại Đạo?

Hay Ngũ Hành Đại Đạo?

Nếu tách rời từng từ ra, y đều có thể hiểu, nhưng khi nối lại thành câu, Ngô Sở lại có chút không hiểu được.

Giống như khi xưa y đọc văn ngôn vậy.

Suy nghĩ một lúc, Ngô Sở thở dài một tiếng, có ý muốn nói: Ta thật sự không hiểu a!

Nhưng nếu loại lời này mà nói ra, e rằng lão hồ ly này lập tức sẽ trở mặt với y.

Đối mặt với vẻ mặt nghi hoặc của Thanh Khâu Thần, Ngô Sở khẽ nhíu mày, không nói lời nào, chỉ đưa tay nhẹ nhàng chạm vào chiếc chén trúc, sau đó pháp lực men theo chén trúc mà thẩm thấu vào.

Khoảnh khắc tiếp theo, linh nhưỡng từ trong chén bay lên, lơ lửng cao khoảng một thước, rồi đột nhiên tản ra, hóa thành một đĩa tròn màu tím đường kính gần một mét, trong đĩa tròn gợn lên một tầng gợn sóng, sau đó từ trung tâm gợn sóng, một đóa sen tím trong suốt, tinh oánh mọc lên.

Thanh Khâu Thần nhìn mà mờ mịt, há miệng muốn nói, nhưng lại thấy đóa sen rượu màu tím đó đột nhiên từng cánh tàn úa, từng cánh lá sen hóa thành lửa cháy rơi xuống, nhưng những ngọn lửa đó còn chưa rơi xuống mặt bàn, đã biến thành một nắm hoàng thổ... "Bất Xuất Đạo Hữu, đây là..." Thanh Khâu Thần có chút khó hiểu, nhưng lại không tiện nói thẳng rằng mình không hiểu.

Rất rõ ràng, đây là sự vận dụng thô thiển các loại pháp lực thuộc tính, hắn thậm chí không cần nhìn kỹ cũng có thể cảm nhận được.

Nhưng, sự việc thật sự đơn giản như vậy sao?

Theo Thanh Khâu Thần thấy, Ngô Sở định nhiên không có lý do gì lại làm một việc đơn giản đến thế.

Đã làm, thì đằng sau sự việc đơn giản này nhất định có thâm ý.

Chỉ là nhất thời hắn cũng không nhìn ra thâm ý đó rốt cuộc là gì. "Bất Xuất Đạo Hữu, đây là muốn nói cho bần đạo biết, mọi thứ đều phải trở về bản nguyên sao?" Thanh Khâu Thần suy nghĩ một chút, lại lần nữa bắt đầu tự mình suy diễn, vuốt râu khẽ gật đầu, "Phải rồi, bần đạo từ khi thành tựu Kim Tiên đến nay, liền vẫn luôn nghiền ngẫm làm sao để Thiên Hồ Huyễn Thuật bẩm sinh, diễn hóa thành Huyễn Chi Đại Đạo, nhưng lại bỏ qua Ngũ Hành Bản Nguyên tương sinh tương khắc, đó mới là căn bản của huyễn thuật biến hóa vạn đoan...

Bất Xuất Đạo Hữu đại tài, bần đạo thật hổ thẹn, đã được chỉ giáo!" Thanh Khâu Thần vừa nói, vừa đứng dậy, nghiêm nghị hướng về Ngô Sở mà hành lễ. "..." Ngô Sở làm sao cũng không ngờ, mình chẳng qua chỉ là muốn dùng cách này để nói với Thanh Khâu Thần rằng, thực ra ông nói nhiều như vậy, còn không bằng cách này trực quan hơn!

Nhưng ai ngờ, lão hồ ly này lại có thể từ những thứ đơn giản như vậy mà nhìn ra được đạo lý cao siêu đến thế.

Điều này giống như khi nhiều tác giả viết truyện, rõ ràng không nghĩ nhiều đến thế, nhưng một số độc giả sau khi xem qua những chi tiết đó lại có thể suy diễn ra không ít những điều khác.

Khả năng đọc hiểu này, tuyệt đối là điểm tuyệt đối! "Không dám!

Không dám..." Ngô Sở hơi nghiêng người, xua tay, thu linh những về chén, nâng chén rượu lên, ý bảo Thanh Khâu Thần, "Thanh

Khâu Đạo Hữu quá khen rồi!" Ngô Sở uống cạn rượu trong chén, suy nghĩ xem làm thế nào để kết thúc cuộc luận đạo khiến y như ngồi trên đống lửa này.

Cứ luận thế này nữa, y chắc chắn sẽ lộ tẩy.

Cơ hội mèo mù vớ cá rán, không thể lúc nào cũng có được, đúng không!

Thanh Khâu Thần lại một lần nữa cảm nhận được tính cách khiêm tốn của Ngô Sở, trong tâm trạng đại hỉ liền cười ha ha, "Sớm biết như vậy, bần đạo đã không nên cùng tôn nữ lãng phí thời gian trên đường.

Chỉ hận không thể sớm hơn cùng Đạo Hữu tương thức a!

Vốn cho rằng Đạo Hữu là cơ duyên của tôn nữ ta, ai ngờ ngay cả cơ duyên của bần đạo cũng ở chỗ Đạo Hữu, điều này quả thật là..." Thanh Khâu Thần vừa nói, vừa sờ sờ trên người, sau đó từ trong tay áo rộng lớn của hắn, lấy ra một quả chuông linh, hai tay nâng niu, cung kính dâng lên. "Đây là Phá Huyễn Linh, là trung phẩm linh bảo do bần đạo luyện chế lúc rảnh rỗi, đem linh bảo này treo ở chỗ cửa gió, tiếng chuông vang qua, ảo ảnh tự diệt." Đây là linh bảo chuyên khắc huyễn thuật, giá trị của nó có thể thấy ngay.

Phải biết rằng, thủ đoạn lợi hại nhất của Thanh Khâu Hồ tộc, huyễn thuật chính là một trong số đó.

Chương 65

Tuy Ngô Sở rất muốn, nhưng lại có chút lo lắng, lo lắng "phong thái tiền bối" của mình sẽ vì tiếp nhận thứ này mà giảm sút.

Hơn nữa, lão hồ ly này lại đem khắc tinh của chính mình đưa cho người khác, rốt cuộc là vì cái gì?

Hồ ly thông minh như vậy, sao lại làm chuyện ngu xuẩn như thế?

Suy nghĩ một chút, Ngô Sở vẫn đẩy nó trở lại, "Tuy bần đạo thấy linh bảo này cũng rất mừng rỡ, nhưng lại không dám đoạt của người khác, đây không phải là đạo của bậc hữu hữu." Nhưng Thanh Khâu Thần lại cố chấp muốn tặng bảo vật này cho Ngô Sở, nói: "Ta biết với năng lực của Bất Xuất Đạo Hữu, quả thật cũng không cần dùng đến thứ này.

Chỉ là, đây là vật tín của ta, nếu tương lai có hậu bối tộc ta đến đây, thấy linh bảo này, sẽ không đến mức mạo phạm đến Đạo Hữu." Ngừng một lát, hắn lại nói: "Nếu Đạo Hữu không dùng đến vật này, có thể ban nó cho vị đệ tử của Đạo Hữu.

Đạo Hữu lần này giúp ta rất nhiều, nếu không có chút biểu thị nào, lòng ta khó an!

Mong Đạo Hữu thành toàn cho bần đạo, đừng để bần đạo trong lòng còn vướng bận." "Nếu đã như vậy, vậy bần đạo xin được nhận, thật hổ thẹn!" Ngô Sở khẽ thở dài, tiếp nhận kiện linh bảo này.

Nhưng linh bảo vừa vào tay, Ngô Sở liền thầm kêu một tiếng gay go, trọng lượng của Phá Huyễn Linh này so với thanh Linh Tố Kiếm của Tiểu Nguyệt Linh, quả thực là có hơn chứ không kém.

Cũng không biết lão hồ ly này dùng thứ gì mà luyện chế ra.

Nếu không phải khí lực của y hiện tại đột nhiên tăng vọt, e rằng lập tức sẽ lộ tẩy.

May mà tư duy của y khá nhanh nhạy, thuận thế liền đặt Phá Huyễn Linh này lên bàn án, rồi hướng về phía nhà bếp gọi: "Linh Nhi, ngươi lại đây một chút!" "A... có chuyện gì vậy?" Nàng thiếu chút nữa là gọi thẳng "A Sở ca" ra rồi. "Đây là Phá Huyễn Linh do Thanh Khâu tiền bối tặng, ngươi hãy đem nó treo xuống dưới mái hiên chính giữa đại điện này đi!" Ngô Sở chỉ vào Phá Huyễn Linh trên bàn, cười nói.

Tiểu Nguyệt Linh nghe vậy, hai mắt sáng rỡ, trong trẻo đáp lời, liền hai tay nâng lên, hướng Thanh Khâu Thần hành một lễ, rồi xoay người lui ra ngoài.

Khi trong đại điện lại chỉ còn hai người bọn họ, Thanh Khâu Thần lại nói: "Bất Xuất Đạo Hữu, ta còn có một việc chưa hiểu, khi ta tu hành Ngũ Hành Bản Nguyên thì..." Trời đất!

Lại nữa à?!

Ngô Sở thầm than thở: Quả nhiên vẫn không thoát được sao?

Tuy trong lòng đang mắng thầm hồ ly nương, nhưng bề ngoài, Ngô Sở vẫn rất giữ phong thái mà duy trì tư thái cử chỉ ưu nhã, ung dung, chăm chú lắng nghe.

Nếu lúc này mà ngồi ghế sofa, y thậm chí có thể ngả người ra sau theo kiểu chiến thuật.

Dù sao, dù biết rõ không hiểu đối phương nói gì, nhưng phong thái cần phải kiểm soát vẫn phải kiểm soát một chút, tránh bị người khác nhìn thấu ngay lập tức.

Nhưng nghe đi nghe lại, Ngô Sở liền có chút nghi hoặc, tuy tuyệt đại đa số nội dung y không hiểu, nhưng mấy câu cuối cùng, y phát hiện mình lại hiểu được.

Từ mấy câu cuối cùng đó, Ngô Sở tổng kết lại, lão hồ ly này đang thỉnh giáo y làm sao để uy lực của thuật pháp trở nên mạnh mẽ hơn, ngoài con đường tăng cường tu vi ra.

Theo bản năng, Ngô Sở cảm thấy lão hồ ly này đang "hỏi đạo người mù".

Nhưng rất nhanh, y liền vô thức lắc đầu.

Kết quả vừa lắc đầu, y liền phát hiện lão hồ ly hai mắt sáng rỡ nhìn mình.

Trời đất!

Tiểu động tác quá nhiều, lão hồ ly này nhất định là hiểu lầm rồi!

Khóe môi Ngô Sở khẽ giật giật, y nắm hờ nắm đấm, khẽ ho khan bên miệng, trong đầu nhanh chóng suy tư, làm sao đối phó với phiền phức trước mắt này.

Cuối cùng, y nghĩ ra một cách, chuẩn bị vận dụng một loại lời lẽ để giải đáp, trước tiên phủ định đối phương, sau đó cho đối phương một chút hy vọng, cuối cùng lại nửa thật nửa giả mà đề điểm một câu.

Suy nghĩ một chút, y nói: "Huyễn thuật, rốt cuộc chỉ là một trường hư huyễn, nó dù sao cũng không phải Sinh Sản Chi Đạo, không thể thật sự biến hư huyễn thành chân thực.

Dù Ngũ Hành Bản Nguyên của Đạo Hữu có nghiên cứu thấu triệt đến đâu, nhưng nếu không hiểu Sinh Sản Chi Pháp, tất cả vẫn chỉ là hư huyễn." Lời này thoạt nghe thì có vẻ rất có lý, nhưng thực ra lại là "vạn kim du" (lời nói chung chung), chẳng có gì mang tính xây dựng, nhưng cũng tuyệt đối không sai.

Thế là Thanh Khâu Thần khẽ gật đầu, vẻ mặt không có gì thay đổi.

Ngô Sở lại nói: "Bần đạo từng gặp qua một vị Đạo Hữu, vị Đạo Hữu đó tu luyện chính là Sinh Sản Chi Đạo này, đáng tiếc, Đạo này quá phức tạp, phi bần đạo bọn ta có thể lĩnh ngộ, thật hổ thẹn." Đây là cho Thanh Khâu Thần một ý niệm, nhưng lại tách mình ra khỏi đó.

Quả nhiên, khi Thanh Khâu Thần nghe đến đây, hai mắt liền không khỏi sáng lên.

Lúc này, cuộc trò chuyện giữa hai bên đã không còn là luận đạo nữa rồi.

Sau đó lại nghe Ngô Sở nói: "Đương nhiên, bần đạo cũng không phải nói để Đạo Hữu đi học Sinh Sản Chi Đạo này, thứ này cũng không phải muốn học là có thể học được." "Ngoài pháp này ra, muốn Huyễn thuật phát huy ra hiệu quả vốn có, cách tốt nhất, kỳ thực vẫn là 'tính chân thực'." "Tính chân thực?" Thanh Khâu Thần hỏi lại một chút, sau đó âm thầm gật đầu, điểm này hắn tự nhiên cũng hiểu.

Ví dụ như một tảng đá, dùng huyễn thuật mô phỏng ra, nếu không làm cho tảng đá đó mô phỏng thật chân thực, người khác vừa nhìn sẽ thấy rất giả. "Bần đạo liền tặng Đạo Hữu một câu: Thấu hiểu thiên địa, quan sát vạn vật, ký thác tình cảm vào vạn vật, hòa tâm hồn vào tình cảm.

Nếu có thể làm được những điều này, hẳn là Huyễn thuật chi đạo của Đạo Hữu, sẽ có thể tiến thêm một bước nữa." Chém gió đến cuối cùng, ngay cả Ngô Sở chính y cũng tin rồi.

Theo y thấy, nếu thật sự có thể làm được những điều này, thì một cái huyễn thuật làm ra, mức độ chân thực khỏi phải nói.

Nếu điều này mà còn không thể khiến địch nhân trúng huyễn thuật, vậy thì đó là chuyện tu vi rồi.

Nói trắng ra, thực chất chính là dùng tâm để biểu diễn, biến việc

biểu diễn thành tự nhiên như cuộc sống, khiến người khác không nhìn ra dấu vết diễn xuất, thì đó chính là biểu diễn thành công.

Cụ thể thao tác thế nào, y tự nhiên không hiểu, nhưng bảo y dùng miệng nói, thì vẫn ổn.

Ngô Sở ra vẻ cao thâm, nói xong liền không nói thêm nữa.

Dù sao cũng là cao nhân mà!

Đã nói đến trình độ này rồi, người có thể hiểu tự nhiên sẽ hiểu, người không hiểu có nói thêm cũng bằng thừa.

Thanh Khâu Thần không khỏi rơi vào trầm tư, thấu hiểu thiên địa, quan sát vạn vật, điều này hắn tự nhiên có thể hiểu, dù sao đây là cơ sở của huyễn thuật.

Nhưng ký thác tình cảm vào vạn vật, hòa tâm hồn vào tình cảm, điều này lại khiến hắn có chút không nắm bắt được, chẳng lẽ là nói thi triển huyễn thuật cần phải dùng tâm?

Sẽ đơn giản như vậy sao?

Thanh Khâu Thần cảm thấy, cách lý giải của mình có lẽ vẫn còn nông cạn, trong đó nhất định còn có thâm ý gì khác.

Chỉ là Ngô Sở dường như không muốn nói nhiều, hắn cũng không tiện hỏi thêm.

Nhưng cái cảm giác mơ hồ này, lại khiến hắn ít nhiều có chút xao động.

Bất tri bất giác, thời gian cứ thế từ từ trôi qua trong không khí yên tĩnh như vậy.

Ngô Sở thấy Thanh Khâu Thần rơi vào trầm tư, liền âm thầm thở phào một hơi, tự mình rót rượu tự mình uống, tuyệt không mở lời quấy rầy.

Mà lúc này, trong nhà bếp, Thanh Khâu Vũ đang trừng mắt thật to, vẻ mặt kinh ngạc nhìn những con cá diếc chiên giòn trong tay.

Chương 66

Mãi lâu sau, nàng mới thu lại vẻ kinh ngạc, than thở: "Linh tỷ tỷ, chị thật lợi hại!" Tiểu Nguyệt Linh có chút đắc ý "hắc hắc" cười vang, "Thơm không!

Ngon không!" "Ừm ừm ừm..." Cái đầu nhỏ của Thanh Khâu Vũ gật gù như gà con mổ thóc, "Thì ra thức ăn còn có thể làm như vậy, còn có thể thơm ngon đến thế, Linh tỷ tỷ thật là quá lợi hại!" Vừa nói, nàng vừa nhét cá diếc chiên giòn vào miệng, rôm rốp rôm rốp... những con cá diếc chiên giòn giòn rụm trong miệng nàng, phát ra âm thanh "cắt băng" giòn tan vui tai.

Tiểu Nguyệt Linh được khen đến mức mày nở mặt tươi, nhưng cuối cùng vẫn không quên "độn" công cho Ngô Sở, "Cái này ta không dám nhận công, đều là, đều là Bất Xuất tiền bối dạy tốt cả." "Cái này là Bất Xuất tiền bối dạy sao?" "Đương nhiên!

Đây là Trù Chi Đạo, thông qua ngoại lực, thúc đẩy thức ăn ngon hơn, nhưng lại không làm tổn hại linh khí tinh hoa bản thân của thực vật, đối với các sinh linh chưa hóa hình mà nói, giúp ích cực lớn." "Bất Xuất tiền bối thật là lợi hại nha!" Thanh Khâu Vũ không khỏi nhìn về hướng đại điện.

Tiểu Nguyệt Linh đối với điều này cũng khá đồng tình, tuy Ngô Sở mắc "bệnh bình thường", tu vi tận thất, trở nên bình thường.

Nhưng Tiểu Nguyệt Linh cảm thấy, Ngô Sở từng nhất định phi thường cường đại. "Linh tỷ tỷ, ta có thể lấy một ít cho ông nội nếm thử không?" Tiểu Nguyệt Linh mỉm cười nói: "Đừng vội, món này còn có thể ngon hơn nữa." Chẳng mấy chốc, những con cá diếc chiên giòn đó, được Tiểu Nguyệt Linh đổ vào nồi, thêm gừng hành tỏi, cùng

với rượu linh nãi, dầu thực thù và các gia vị khác.

Khi hơi nóng trong nồi bốc lên, được Thanh Khâu Vũ ngửi thấy, khóe miệng Thanh Khâu Vũ liền trực tiếp chảy ra một dòng nước trong suốt óng ánh, "Khụ khụ...

Thơm, thơm quá!" Không lâu sau, hai đĩa cá diếc chiên liền được Tiểu Nguyệt Linh bưng lên đại điện, lần lượt đặt lên bàn thấp trước mặt Ngô Sở và Thanh Khâu Thần.

Thanh Khâu Thần khó hiểu nhìn những con cá diếc chiên trước mắt, nhún nhún mũi, ánh mắt lộ ra vẻ kỳ lạ.

Ngô Sở dùng đũa gắp một con cá diếc chiên, giới thiệu: "Cá là cá hồ bình thường, chỉ là cách làm hơi khác, nhìn thì lạ, ngửi thì thơm, ăn thì giòn tan ngon miệng, mượn linh nhưỡng, không hổ là một loại hưởng thụ.

Đương nhiên, đây chỉ là tiểu đạo mà thôi, thỉnh thoảng làm thì được, say mê vào đó thì không hay, Thanh Khâu Đạo Hữu có thể nếm thử, xin mời!" Thanh Khâu Vũ ngồi bên cạnh Thanh Khâu Thần cũng gật đầu theo, nàng cũng tự mình bưng một đĩa đặt trước mặt, "Ông nội mau nếm thử, ngon lắm đó, ta bảo đảm!" Thấy dáng vẻ cô cháu gái nhỏ mày nở mặt tươi, thèm thuồng không chịu được, Thanh Khâu Thần liền biết món này chắc chắn ngon, thế là cười nói: "Vậy, ta sẽ nếm thử!" "Ừm ừm..." Thanh Khâu Vũ vụng về gắp một con cá diếc chiên, chu môi nhỏ nhẹ nhàng thổi hơi nóng trên con cá, dáng vẻ nhỏ nhắn đó đáng yêu vô cùng.

Thanh Khâu Thần cầm đũa lên, nhìn qua cách Ngô Sở sử dụng, liền dùng đại pháp lực để đảm bảo con cá diếc chiên mình gắp sẽ không trượt đi, tránh làm mất mặt.

Hắn cũng không thể không thừa nhận, so với cách ăn lông uống máu của bọn họ, dùng đũa ăn và chế biến thức ăn thành dạng này, quả

thực văn nhã hơn nhiều.

Nếm một miếng cá diếc chiên, hai mắt Thanh Khâu Thần liền sáng lên.

Nếm thêm mấy miếng nữa, Thanh Khâu Thần liền nảy sinh ý muốn học môn đạo này.

Tuy Thanh Khâu Thần cố gắng thả chậm động tác, hết sức làm cho cử chỉ của mình thêm phần ưu nhã, nhưng tốc độ hắn giải quyết xong một đĩa cá diếc chiên vẫn vượt ngoài dự đoán của Ngô Sở.

Ngô Sở chậm rãi ăn, mới giải quyết được một nửa đĩa cá diếc chiên, đã thấy Thanh Khâu Thần lấy ra một mảnh lụa nhỏ từ từ lau khóe miệng rồi.

Khi tiếp xúc với ánh mắt của Ngô Sở, Thanh Khâu Thần mới hơi ngượng ngùng khẽ ho khan một tiếng, "Khiến Đạo Hữu chê cười rồi, quả thật là chưa từng ăn qua món cá ngon đến vậy." Cách nói này, Ngô Sở tin tưởng.

Nếu không hiểu Mỹ Thực Chi Đạo, thì ở thời đại nguyên thủy ăn lông uống máu như Hồng Hoang này, dù có sự tồn tại của tiên thần đại năng, cũng không thể khiến cá trở nên ngon miệng đến vậy.

Trừ phi sử dụng huyễn thuật, biến mùi tanh hôi khi ăn thành món ngon trong tưởng tượng.

Ngô Sở cười cười, liền nghe Thanh Khâu Thần lại nói: "Bần đạo có một thỉnh cầu khó xử." Ngô Sở vốn đang cười, đột nhiên có chút không cười nổi nữa.

Y ghét nhất là nghe mấy cái 'thỉnh cầu khó xử' này, loại 'thỉnh cầu khó xử' này thường khiến người ta khó xử. "Không biết Đạo Hữu có nguyện ý ban cho bần đạo pháp này không, bần đạo nguyện dùng viên Tị Thủy Châu này để đổi lấy cùng Đạo Hữu." Thanh Khâu Thần lấy

ra một viên châu màu xanh lam lớn bằng nắm tay, bề mặt châu còn có từng vòng vân lộ nhỏ không thể nhìn thấy bằng mắt thường, khiến viên châu này nhìn qua rất huyền ảo. "Châu này lấy từ một con thủy quái, tuy chỉ là một kiện hạ phẩm linh bảo, nhưng nó có thể khiến người không hiểu thủy pháp, ở trong nước cũng có thể đi lại tự do.

Ngoài ra, châu này còn có một diệu dụng khác, bản thân nó có một ảo thuật, chỉ cần một đạo pháp lực..." Thanh Khâu Thần vừa nói, vừa truyền một đạo pháp lực vào trong châu, "Đạo Hữu xin hãy xem!" Lập tức, tòa đại điện này không khỏi biến đổi, trở thành một rặng san hô dưới đáy biển, trong rặng san hô này, còn có đủ loại cá đang bơi lượn, nếu không chú ý, thật sự sẽ tưởng rằng mình đang ở giữa đáy biển phong cảnh vô hạn vậy!

Bất quá loại huyễn thuật này, nhìn thì đẹp đẽ, nhưng thực ra chẳng có tác dụng quái gì.

Cái thực sự hữu dụng, kỳ thực là công năng có thể tránh nước kia.

Tuy trong lòng có chút muốn, nhưng Ngô Sở vẫn lắc đầu nói: "Thanh Khâu Đạo Hữu không cần như vậy.

Trù Chi Đạo, tiểu đạo mà thôi, Đạo Hữu nếu muốn học, bần đạo dạy là được rồi, hà tất phải dùng vật đổi chác, đây cũng không phải là đạo của bậc hữu hữu!" Khách sáo một chút thôi mà!

Đó là lẽ thường tình của con người.

Hơn nữa, nếu không thu đồ, tùy tiện dạy chút, ứng phó qua loa là được rồi.

Nhưng nếu đã nhận đồ, lỡ lão hồ ly này không có thiên phú nấu ăn thì chẳng phải sẽ phải ở đây rất lâu sao?

Ngô Sở hận không thể bảo lão ta cút đi ngay lập tức!

Đương nhiên, nếu đối phương nguyện ý dùng thuật luyện khí để

đổi, thì tự nhiên càng tốt.

Bất quá Ngô Sở không dám nhắc tới điều này, sợ lão hồ ly này lại thuận thế cùng y thảo luận về phương pháp luyện khí.

Y lại đâu có hiểu luyện khí là gì, nên đành phải không gây thêm chi tiết rắc rối nữa.

Thanh Khâu Thần thu hồi huyễn thuật, Tị Thủy Châu lơ lửng đưa đến trước mặt Ngô Sở, mỉm cười nói: "Đạo Hữu cao nghĩa, bần đạo đã hiểu.

Nhưng nếu Đạo Hữu từ chối, lòng bần đạo khó an, lòng không an, đạo tâm sẽ lay động, vô ích cho tu hành, mong Đạo Hữu đừng từ chối nữa!" Ngô Sở trong lòng âm thầm than nhẹ, lúc này có chút trách Tiểu Nguyệt Linh lắm chuyện, không có việc gì bày vẽ Trù Nghệ làm gì chứ!

Nhưng rất nhanh, y liền phát hiện, hình như là y gọi Tiểu Nguyệt Linh đi chiên cá diếc mà.

Ai!

Quả nhiên là nhấc đá tự đập chân mình.

Ngô Sở có chút muốn tự tát mình một cái, nhưng cuối cùng vẫn đưa tay tiếp lấy Tị Thủy Châu.

May mà Tị Thủy Châu này không nặng như tưởng tượng, tuy cầm vào thì nặng trịch, nhưng y nhấc lên không hề miễn cưỡng.

Tiểu Nguyệt Linh tò mò nhìn viên châu đó, Ngô Sở tiện tay liền đưa nó cho nàng. "Thỉnh cầu của Thanh Khâu Đạo Hữu, bần đạo đã nhận." Ngô Sở ra vẻ cười khổ, phảng phất đang trách Thanh Khâu Thần, hà tất phải khách khí như vậy chứ?

Nhưng thực ra, trong lòng y muốn nói: Ông lắm chuyện thế nhỉ?

"Đa tạ Đạo Hữu!" Thanh Khâu Thần mỉm cười hành lễ.

Ngô Sở đáp lễ, nói: "Bất quá Thanh Khâu Đạo Hữu đừng quá kỳ vọng, Trù Chi Đạo này, bần đạo cũng vừa mới nghiên cứu ra không lâu, cùng Linh Nhi hỗ trợ thảo luận một thời gian, những món đã biết cũng không nhiều, tất cả đều còn đang trong giai đoạn mò mẫm." Thanh Khâu Thần xua tay nói: "Không sao không sao, Đạo Hữu biết bao nhiêu, bần đạo liền học bấy nhiêu.

Thực ra chỉ cần món ăn này, liền có thể khiến hậu bối tộc ta được hưởng lợi rất nhiều rồi!" Ngô Sở khẽ gật đầu, cuối cùng hỏi: "Phải rồi, bần đạo cũng có vài chuyện muốn thỉnh giáo Đạo Hữu một chút, không biết Đạo Hữu ở Thanh Khâu của các vị, có từng thấy qua những nông sản này không?" Ngô Sở ra hiệu cho Tiểu Nguyệt Linh một chút, liền thấy Tiểu Nguyệt Linh từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy, đưa cho Ngô Sở, Ngô Sở cầm tờ giấy đến trước mặt Thanh Khâu Thần.

Tiểu Nguyệt Linh cũng tò mò đi theo bên cạnh, Thanh Khâu Vũ cũng lén lút đến gần, hai tiểu gia hỏa nhìn nhau một cái, nháy mắt cười, tất cả đều không nói thành lời.

Thanh Khâu Thần nhìn mảnh giấy mỏng đó, tò mò hỏi: "Đây là vật gì?" "À!

Đây là giấy, dùng để viết chữ vẽ tranh.

Vật vẽ trên đây, là một số nông sản, bần đạo từng thấy qua, chỉ là nơi đó ở phía Nam, cách đây quá xa, nhất thời khó mà quay về lấy được.

Chương 67

Bần đạo muốn hỏi, ở Thanh Khâu của các vị, có từng thấy qua những nông sản này không?" Thanh Khâu Thần vì tò mò, khẽ nhéo tờ giấy một cái, kết quả tờ tuyên chỉ liền bị hắn làm rách một đường, hắn có chút ngượng ngùng nhìn Ngô Sở.

Ngô Sở bật cười, "Không sao, vật này vốn mỏng manh, nhưng tiện cho việc thư tả, trong đó diệu dụng vẫn còn không ít." Y vừa nói vừa chỉ vào một loại nông sản, "Thứ này, bần đạo gọi nó là lúa nước, nó mọc trong nước...

Thứ này gọi là lúa mì, râu nó như kim...

Thứ này bần đạo gọi là đậu nành, thực ra màu vàng kim...

Đều không có sao?" Thanh Khâu Thần lắc đầu cười khổ, "Những nông sản mà Đạo Hữu nói, bần đạo đều chưa từng thấy qua, có lẽ là bần đạo trước đây chưa từng chú ý đến chăng!

Bất quá ở đầm lầy lớn phía ngoài Thanh Khâu của ta, thì có không ít hoa sen, còn có một loại thực vật giống cái này..." Hắn vừa nói, vừa chỉ vào một loại thực vật thủy sản khác vẽ trên tờ giấy, "Thứ này trông hơi giống cây lau sậy, hồi nhỏ ta từng thấy một lần, bất quá thứ này ăn không ngon lắm, nên cũng không quá để ý." Ăn sống đương nhiên không ngon rồi!

Ngô Sở trong lòng âm thầm phun một câu, sau đó làm ra vẻ hai mắt sáng rỡ, thực ra cũng không cần cố ý làm, vì y quả thật đã động lòng rồi. "Thứ này đúng là vật tốt a!

Thứ này tên là 'cô', rễ của nó ở đây, sẽ hình thành một búp hoa hình chùy, thứ này có thể dùng để xào thịt..." Nói đến đây, Tiểu Nguyệt Linh và Thanh Khâu Vũ đang nghiêng đầu nhỏ tò mò nhìn bên

cạnh, đều không khỏi nuốt nước miếng, ra vẻ tiểu tham ăn. "Sau khi vật này trưởng thành, còn sẽ mọc ra quả, thành dạng bông lúa, sau khi bóc vỏ, quả bên trong có màu đen dạng hạt dài, cũng có thể dùng để hấp luộc mà ăn..." Đó chính là gạo cô, hay còn gọi là gạo giao, bất quá thông thường mọi người đều ăn giao bạch, còn gạo giao thì ít khi được dùng.

Tuy hận không thể lão hồ ly này nhanh chóng cút đi, nhưng hiện tại từ chỗ hắn mà nghe được về giao bạch, Ngô Sở vẫn khá vui mừng, lần sau nếu hắn có đến nữa, liền có thể bảo hắn mang một ít qua rồi.

Đương nhiên, điều này thực ra cũng khiến Ngô Sở khá rối rắm, dù sao y cũng là một kẻ giả mạo cường giả, nếu tiếp xúc nhiều, khó tránh khỏi sẽ lộ ra sơ hở.

Ai!

Sao mọi chuyện lại phát triển thành thế này chứ?

Ngô Sở hậu tri hậu giác nghĩ, chẳng phải mình lại làm một chuyện ngu xuẩn rồi sao?

Thanh Khâu Thần và Thanh Khâu Vũ, hai con hồ ly già trẻ cứ thế ở lại, điều này khiến Ngô Sở trong mấy ngày tiếp theo phải dừng việc tu luyện, sợ bị đối phương nhìn ra manh mối.

Bình thường hành sự lại càng thêm cẩn thận, hết sức giữ gìn phong thái cao nhân của mình.

Điều này khiến Ngô Sở, cái "thằng lùn" này, dốc hết sức, liều mạng thể hiện kỹ năng diễn xuất của mình.

May mà hai con hồ ly già trẻ bị Trù Nghệ hấp dẫn, cũng không có thời gian ngồi luận đạo cùng Ngô Sở, thường xuyên ở trong bếp cùng Tiểu Nguyệt Linh làm đủ thứ món, liên tục phát ra tiếng kinh ngạc.

Nền văn minh ẩm thực hàng mấy ngàn năm an lạc, tuy ở đây chỉ mới thể hiện được chút ít bề ngoài, nhưng vẫn khiến những vị thần linh Hồng Hoang này há hốc mồm kinh ngạc, không ngớt lời khen ngợi.

Ngay cả Thanh Khâu Thần, con hồ ly già đã sống không biết bao nhiêu năm này, cũng khó thoát khỏi 'định luật thơm ngon đích thực', phong thái Kim Tiên, vỡ vụn đầy đất.

Tiểu Nguyệt Linh làm chủ bếp, Thanh Khâu Thần cầm bút, dùng giấy ghi chép những điểm cốt yếu của Trù Nghệ, chuẩn bị sau khi về Thanh Khâu sẽ tiếp tục nghiên cứu sâu.

Đương nhiên, Thanh Khâu Thần dùng là văn tự Hồng Hoang, chính là loại 'phù chú quỷ vẽ' diễn hóa từ phù văn, dù sao Ngô Sở cũng không hiểu.

Đương nhiên, Thanh Khâu Thần cũng không hiểu chữ của Ngô Sở, đó là chữ tượng hình do Nghệ Bảo tạo ra.

Theo Thanh Khâu Thần thấy, chữ tượng hình này cũng giống phù chú quỷ vẽ.

Còn Thanh Khâu Vũ thì ăn đến vui vẻ không ngừng, bởi vì Ngô Sở khẩu phần ăn có hạn, rất nhiều món Tiểu Nguyệt Linh làm ra Ngô Sở căn bản không ăn hết, chỉ có thể rẻ cho con hồ ly nhỏ này.

Cũng vì vậy, tiểu hồ ly đối với Ngô Sở cũng thêm phần kính trọng, cảm thấy vị đại tiền bối này, quả thật là quá yêu thương nàng, lại không giành mỹ thực, đúng là một tiền bối tốt.

Sau khi ghi chép xong phương pháp chế biến thức ăn đơn giản, Thanh Khâu Vũ liền hỏi Ngô Sở, "Bất Xuất tiền bối, người đã ăn thịt của con Thanh Long kia chưa?

Có ngon không?" Câu hỏi của Thanh Khâu Vũ, khiến Thanh Khâu

Thần sợ đến nỗi lông tơ dựng đứng cả lên.

Thực tế, khi bọn họ vừa đến Tử Ngọc Sơn này, thần thức của hắn đã phát hiện một số nội tạng trong thi thể Thanh Long này đã biến mất, chắc là đã bị người ta ăn mất rồi.

Nhưng Ngô Sở dám ăn thịt rồng, bọn họ thì không dám a!

Tuy Thanh Khâu Hồ tộc thực lực cũng không tính là nhỏ, nhưng so với Long Tộc, thì đó hoàn toàn là một trời một vực rồi.

Theo tình hình hiện tại, ở Hồng Hoang đại địa này, trừ Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, còn chưa có tộc quần nào dám gan to tày trời đi đắc tội Long Tộc.

Đối mặt với câu hỏi của tiểu hồ ly, Ngô Sở cười cười, ra hiệu cho Tiểu Nguyệt Linh, sau đó Tiểu Nguyệt Linh liền dẫn Thanh Khâu Thần và Thanh Khâu Vũ, đi cắt thịt rồng.

Thanh Khâu Vũ tu vi yếu hơn, cũng như Tiểu Nguyệt Linh trước đây, không dám lại gần.

Thanh Khâu Thần ngược lại cũng không miễn cưỡng, âm thầm đi theo Nguyệt Linh cùng đến trước mặt Thanh Long.

Nhìn con Thanh Long đã mất đi phần lớn nội tạng này, Thanh Khâu Thần trong lòng âm thầm kinh hãi.

Nếu để Long Tộc phát hiện, thì đó thật sự là tình thế không chết không ngừng rồi.

Ở mảnh thiên địa như bây giờ, ai dám giết rồng mà ăn?

Lúc này, hắn có một loại cảm giác khó tiến thoái lưỡng nan.

Không ăn thịt rồng, chẳng phải sẽ bị Ngô Sở xem thường sao?

Nhưng nếu ăn thịt rồng, há chẳng phải là bị buộc chung một chỗ sao?

Khi bọn họ xách theo một khối thịt lưỡi rồng quay về, thấy nụ cười trên mặt Thanh Khâu Thần ít nhiều có chút miễn cưỡng, Ngô Sở liền mỉm cười nói: "Thanh Khâu Đạo Hữu không cần lo lắng, đây là bần đạo mời Đạo Hữu, Đạo Hữu vốn không biết thịt này là gì, cứ nhắm mắt lại mà tận hưởng là được." Thanh Khâu Thần há miệng, cuối cùng cười khổ, lắc đầu nói: "Đạo Hữu cao nghĩa, bần đạo đã hiểu.

Chỉ là, biết thì là biết, không biết thì là không biết, há có thể vì sợ hãi mà lừa dối lòng mình, ngược lại để Đạo Hữu gánh chịu sự hiểm nguy này?

Điều này cũng không phải là đạo của bậc hữu hữu đi!" Lời là nói như vậy, nhưng ai mà biết hắn nói thật hay giả?

Dù sao Ngô Sở cũng không nhìn ra được.

Dù gì sau khi hắn nói xong câu này, nụ cười miễn cưỡng trên mặt dường như thật sự đã biến mất.

Thế là Ngô Sở nói: "Bần đạo vẫn hy vọng, nhân quả giữa bần đạo với Long Tộc, do một mình bần đạo gánh chịu là được rồi, Thanh Khâu nhất tộc dù sao cũng gia nghiệp to lớn, khác với bần đạo.

Huống hồ nơi đây là Tử Ngọc Sơn, không phải Thanh Khâu, Long Tộc muốn tìm, cũng chỉ sẽ tìm bần đạo." Ngừng một lát, Ngô Sở lại nói: "Ăn xong bữa thịt rồng này, Đạo Hữu cứ quay về đi!

Đợi ngàn năm sau, nếu bần đạo chưa chết, khi ấy ngươi và ta lại cùng uống rượu chuyện trò." Cuối cùng cũng tìm được cơ hội quang minh chính đại để "đuổi khách" rồi.

Hơn nữa nhìn vẻ mặt do dự rối rắm của Thanh Khâu Thần, chiêu đuổi khách này, rõ ràng là khá cao minh.

Ngàn năm thời gian, đối với sinh linh Hồng Hoang mà nói, thực ra

không dài.

Nhưng ngàn năm thời gian, cũng đủ để Long Tộc từ Đông Hải Long Đình một đường sát phạt đến Tử Ngọc Sơn này rồi.

Hàm nghĩa ẩn chứa trong đó, Thanh Khâu Thần tự nhiên nghe ra được.

Mà điều này, cũng khiến Thanh Khâu Thần lại một lần nữa cảm thấy, người trước mắt này, đáng để kết giao!

Chương 68

Thanh Khâu Thần trầm mặc một lát, nói: "Hiện tại mảnh thiên địa này, ba tộc đứng vững như kiềng ba chân, các tộc còn lại đều đang suy nghĩ cách sinh tồn, Đạo Hữu thật không cân nhắc gia nhập một trong số đó sao?

E rằng dù là gia nhập Phượng tộc, hay Kỳ Lân tộc, chuyện Long Tộc này, hẳn cũng không khó giải quyết." Ngô Sở khẽ mỉm cười, lắc đầu nói: "Thanh Khâu Đạo Hữu không cần lo lắng cho bần đạo, nếu thật sự có điều bất trắc, bần đạo vỗ mông bỏ đi, vẫn rất đơn giản." Đương nhiên, loại lời này, y cũng chỉ nói vậy mà thôi.

Thật sự mà vỗ mông bỏ đi, y lại có thể đi đến đâu chứ?

Hồng Hoang rộng lớn, nơi nào có thể an toàn hơn Tử Ngọc Sơn này?

Dù có muốn đi, cũng phải đợi vài chục năm nữa rồi nói.

Một ngày Hồng Hoang tương đương một năm Địa Cầu, mấy chục năm Hồng Hoang, cũng tương đương Địa Cầu đã qua hai ba ngàn năm rồi chứ!

Có hai ba ngàn năm thời gian này, hẳn là tu vi của mình chắc chắn có thể tăng trưởng không ít, đến lúc đó nếu muốn chạy trốn, cũng có thể có thêm chút cơ hội sống sót.

Ai!

Người ngồi ở nhà, họa từ trên trời rơi xuống.

Rõ ràng không đi ra ngoài lang thang vô cớ, sao lại chọc phải hai đại kẻ địch này chứ?

Trước là Nhiên Đăng Đạo Nhân, bây giờ lại là Long Tộc.

Mà so với Nhiên Đăng cô độc một mình, đáng sợ hơn rõ ràng vẫn là Long Tộc thích kéo bè kết phái.

Ngô Sở trong lòng âm thầm phun tục, cuối cùng lại nhìn thi thể rồng ở đằng xa, trong lòng không khỏi lại thầm nghĩ: Xem ra phải tăng tốc độ ăn thịt rồng thôi!

Thử nghĩ xem, nếu Long Tộc dẫn binh sát phạt đến, vừa lúc nhìn thấy một bộ xương rồng đã bị ăn sạch treo trên đỉnh núi kia...

Cảnh tượng đó, nghĩ thôi cũng thấy nổ tung rồi!

Đối mặt với cách nói này của Ngô Sở, Thanh Khâu Thần cũng chỉ có thể khẽ thở dài.

Tuy theo hắn thấy, Ngô Sở trọng tình trọng nghĩa, đáng để kết giao, nhưng với mối quan hệ hiện tại của bọn họ, vẫn chưa đủ để hắn lấy tính mạng của toàn bộ Thanh Khâu tộc quần, cùng Ngô Sở chống lại cơn thịnh nộ có thể xuất hiện của Long Tộc, cái giá đó, hắn không thể gánh vác nổi.

Vì vậy, khi Tiểu Nguyệt Linh tiến vào nhà bếp xử lý thịt lưỡi rồng, Thanh Khâu Thần cũng khẽ than một tiếng rồi cùng Thanh Khâu Vũ đi theo vào quan sát.

Hơn nửa ngày thời gian lặng lẽ trôi qua, hoàng hôn, Tiểu Nguyệt Linh bưng nồi đất đến lương đình hướng ra hồ lớn, sau đó bày bát đũa, rót linh tửu, mọi người cùng nhau thưởng thức.

Ăn miếng thịt lưỡi rồng trong suốt óng ánh, Thanh Khâu Vũ suýt chút nữa là nuốt luôn cả lưỡi mình xuống, hai mắt mở to, cái miệng nhỏ như chuột hamster, không ngừng nghỉ.

Thanh Khâu Thần cũng âm thầm kinh thán, tuy ăn thịt rồng có phong hiểm, nhưng mà... thơm ngon đích thực a!

Đáng tiếc, một câu nói của Ngô Sở, suýt chút nữa khiến hắn nhảy

dựng lên từ cái sự 'thơm ngon đích thực' này. "Thanh Khâu Đạo Hữu, thịt rồng này có còn thơm ngon không?

Có muốn mang một ít về cho tộc nhân đánh răng không?

Chỗ đó còn nhiều lắm đó!" Sau khi nán lại ba ngày, Thanh Khâu Thần cuối cùng cũng dẫn theo cháu gái Thanh Khâu Vũ rời đi.

Nhìn bóng dáng họ biến mất ở chân trời, Ngô Sở cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Đối mặt với con lão hồ ly rất có khả năng chẳng có ý tốt gì với mình, ta đến cả hứng thú viết sử phát triển gia tộc cho tộc Thanh Khâu của chúng cũng chẳng còn.

Kết quả, tiểu Nguyệt Linh có chút ngơ ngác hỏi ta: "A Sở ca, huynh thật sự đáp ứng Tử Ngọc đạo nhân, thay người chăm sóc gốc Linh Căn Tử Ngọc Linh Nại này sao?" Ngô Sở bật cười ha hả, đưa tay xoa xoa đầu nhỏ của nàng: "Em đoán xem!" "Đúng là ngốc đến đáng yêu!" Nghệ Bảo nhảy ra trêu chọc.

"Chỉ mình ngươi thông minh!" Ngô Sở liếc nó một cái, hỏi: "Vậy, Nghệ Bảo thông minh, ngươi có phát hiện trên hai kiện Linh Bảo kia, có gì bất thường không?" Nghe Ngô Sở hỏi vậy, tiểu Nguyệt Linh không khỏi "a" một tiếng.

Ngô Sở lại xoa xoa đầu nhỏ của nàng: "Nha đầu này, em vẫn còn quá đơn thuần." Nghệ Bảo xoay quanh con Phá Huyễn Linh và viên Tị Thủy Châu kia, lắc đầu nói: "Công Đức chi lực của ta tiến vào trong đó, không phát hiện bất kỳ dị thường nào, chắc là không động tay động chân gì." Nghe Nghệ Bảo nói vậy, Ngô Sở mới thực sự thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nghĩ lại cũng có thể hiểu được, lão hồ ly Thanh Khâu Thần đã hiểu lầm ta là một Kim Tiên cùng cấp bậc, thì chắc chắn sẽ không

dễ dàng để lại sơ hở cho ta.

Con hồ ly xảo quyệt, không thể nào làm chuyện ngu xuẩn rõ ràng như vậy.

Sau khi chức năng người công cụ của Nghệ Bảo dùng xong, Ngô Sở liền trở mặt vô tình: "Ngươi thông minh thế, sao trước đó không xuất hiện hù chết con lão hồ ly kia?

Hại ta lo lắng mấy ngày nay, nếu không phải diễn kỹ tầm ảnh đế của ta..." "Ngươi mau dẹp đi!

Nếu ngươi thật sự có diễn kỹ tầm ảnh đế, trước kia còn có thể sống thảm đến vậy sao?" Ngươi vô tình, đừng trách ta bất nghĩa, chức năng cãi lại của Nghệ Bảo trực tiếp online.

Sau khi cãi cho Ngô Sở á khẩu không trả lời được, nó mới nói: "Nếu ta mà xuất hiện, ngươi tin hay không lão hồ ly kia từ nay về sau sẽ cứ dán mắt vào ngươi không buông?

Cho dù hiện tại nó không đoán ra được tu vi của ngươi là gì, nhưng bị nó cứ nhìn chằm chằm như vậy, cuối cùng thể nào cũng bị nó tìm được cơ hội thôi!" "Ngươi cảm thấy lão hồ ly kia có ý đồ xấu sao?" Tuy Ngô Sở cũng cảm thấy lão hồ ly có lẽ không có ý đồ tốt đẹp gì, nhưng lão hồ ly đó làm việc kín kẽ không chê vào đâu được, hơn nữa còn coi ta là đồng đạo, ta cũng không dám chắc chắn.

"Lòng hại người không thể có, lòng phòng người không thể thiếu.

Huống hồ đối phương còn là một con lão hồ ly nổi tiếng xảo quyệt, ngươi thấy sao?" "..." Tiểu Nguyệt Linh im lặng nhìn hai người, cảm thấy những gì họ vừa nói, dường như có sự khác biệt rất lớn so với những gì Ngô Sở đã làm khi đối mặt với hai con hồ ly kia trước đó.

Nhưng mà, vì sao lại phải như vậy chứ?

Đây chính là thế giới của các cường giả sao?

Khó hiểu quá!

"Ai!

Lão hồ ly làm lỡ việc tu hành của ta, xem ra phải bù lại bài vở thiếu mấy ngày nay thôi!" Ngô Sở nói rồi, nhìn về phía tiểu Nguyệt Linh: "Nguyệt Linh à!

Chúng ta phải tăng tốc ăn hết đám long nhục kia thôi.

Em trước đó cũng nghe rồi đó, Long tộc có thể sẽ tìm đến, chúng ta phải ăn sạch con Thanh Long đó trước khi chúng tìm tới." Tiểu Nguyệt Linh nghe vậy, khuôn mặt nhỏ trở nên nghiêm túc, gật đầu vâng dạ.

Ngô Sở xoay người lên lầu, trong lòng thầm nói với Nghệ Bảo: "Nghệ Bảo à!

Xem ra chúng ta phải chuẩn bị kế hoạch lưu lạc rồi.

Có lẽ Tử Ngọc Sơn này, chúng ta cũng không ở lại được bao lâu." Đối mặt với vấn đề này, Nghệ Bảo cũng không khỏi trầm mặc.

Hơn nữa, ngoài Long tộc, vị Nhiên Đăng đạo nhân kia, cũng là một mối đe dọa nữa!

Im lặng tu hành một ngày một đêm, tiêu hóa hết long nhục và linh tửu trong cơ thể, Ngô Sở phát hiện Ngũ Thải Chi Vụ trong người mình lại lớn mạnh thêm rất nhiều.

Nhưng cách việc lấp đầy Khí Hải của hắn, vẫn còn một đoạn đường không nhỏ.

Thực tế, hắn cũng không biết sau khi Khí Hải bị Ngũ Thải Chi Khí lấp đầy, thì phải tiếp tục tu hành thế nào.

"Tinh Khí Thần" Tam Hoa thì dễ hiểu, nhưng Tam Hoa ngưng tụ

thế nào, tiểu Nguyệt Linh cũng không nói rõ được nguyên do, vì vậy tất cả vẫn phải do tự mình hắn mò mẫm.

Chương 69

Đây chắc chắn là một quá trình vừa bất đắc dĩ lại vừa dài đằng đẵng.

Vứt bỏ những suy nghĩ phiền não đó, Ngô Sở đi ra ngoài vươn vai, sau đó từ ban công nhảy phóc xuống, vừa tiện lợi nhanh chóng, lại còn có thể ra oai.

“A Sở ca, huynh tỉnh rồi à!

Long nhục đã nấu xong rồi, có muốn ăn chút không?” “Được, nhưng ta phải chọn chỗ để ra tay.” Tiểu Nguyệt Linh gật đầu, chuẩn bị đưa Ngô Sở xuống, Ngô Sở vẫy tay: “Để ta tự mình thử xem sao!

Em cứ nhìn ta một chút là được.

Nghệ Bảo, nhớ kỹ tùy thời bảo hộ ta thật tốt.” Nghệ Bảo cười hì hì ngồi trên vai hắn, nói: “Không sao, cho dù ngươi từ đây rớt xuống, mặt tiếp đất trước, có ta ở đây, cũng sẽ không chết được.” “Đừng có khoác lác quá, cẩn thận thổi bể rồi ta chết đấy!” Ngô Sở vừa nói, liền một đường xông thẳng ra ngoài ngọn cây, từ ngọn cây nhảy phóc xuống, tư thế nhảy như một cú “nhảy của niềm tin”, thân thể thẳng tắp, hai tay dang rộng, giống như một cây đại thương đang tăng tốc, thẳng tắp đâm xuống đất.

Gió mạnh rít lên khiến mặt hắn đau rát, mái tóc dài phất phơ theo tốc độ rơi, sự kinh hiểm và kích thích khiến tim đập nhanh hơn, adrenaline tăng vọt, cả người trở nên phấn khích.

Nhưng, Ngô Sở tâm niệm vừa động, liền đúng lúc thi triển thuật pháp, Hô Phong chi thuật, Tụ Vân chi thuật... gió thổi ngược lên, mây mù cũng cuồn cuộn trước mặt hắn, tuy đều không thể hoàn toàn ngăn chặn xu thế rơi xuống của hắn, nhưng đã giảm bớt tốc độ rơi đáng

kể.

Tiểu Nguyệt Linh thì đứng trên ngọn cây im lặng quan sát, đảm bảo khi Nghệ Bảo thất thủ, nàng có thể kịp thời ra tay cứu giúp.

Đương nhiên, cuối cùng cả hai đều không ra tay, Ngô Sở tự mình giải quyết.

Dưới sự trợ giúp của những tiểu thuật pháp đó, khi Ngô Sở gần chạm đất, hắn không biết đã xoay người bao nhiêu độ trong không trung, sau khi rơi xuống đất, còn lăn mấy vòng trên đất.

"Yo ho!" Thân thể Ngô Sở bật dậy từ mặt đất, vung nắm đấm trong không trung, sau khi tiếp đất ngẩng đầu nhìn lên ngọn cây, vẻ mặt hớn hở lộ rõ mồn một.

Đến cả bản thân hắn cũng không dám tin, vừa rồi mình lại dám nhảy từ độ cao hơn hai ngàn mét xuống, hơn nữa là trong tình huống không có bất kỳ biện pháp an toàn nào.

Thấy Ngô Sở an toàn tiếp đất, tiểu Nguyệt Linh mỉm cười, xoay người đi chuẩn bị bữa sáng.

Ngô Sở thở ra một hơi, bình ổn nhịp tim, vừa hát vừa chạy đến nhà xí.

Sau đó liền nghe Nghệ Bảo hỏi: "Lát nữa ngươi làm sao lên được?" "..." Đồ không nên nói lại nói!

Ngô Sở thầm mắng một câu, nói: "Ngươi còn không về điện thoại đi?

Muốn nhìn ta đi xí sao?" "Phì!

Đồ hiếm lạ!" Nghệ Bảo nói rồi, xoay người chui vào trong điện thoại.

Ngồi trong nhà xí một lúc, sau khi giải tỏa áp lực ruột, Ngô Sở liền

đến bên hồ rửa tay.

Con cá lớn màu đỏ đang bơi lội trong hồ, bơi về phía hắn.

Thấy nó, Ngô Sở tiện tay vẫy một cái, hắt một vốc nước về phía nó, cười chào hỏi: "Ê!

Tiểu Hồng, chào buổi sáng!

Lại ra đây dạo chơi à!" Cá lớn màu đỏ thấy vậy, ngẩng đầu trực tiếp phun một ngụm nước về phía Ngô Sở, nó còn tưởng Ngô Sở lại định chơi đùa với nó!

Một cột nước dày một mét từ cách mấy chục mét bắn thẳng về phía hắn, Ngô Sở bật cười ha hả, thi triển một thuật pháp, chặn cột nước đó lại.

"Ngươi đợi ở đây, lát nữa ta ném một miếng long nhục xuống cho ngươi, tạm biệt!" Ngô Sở xoay người, nhìn về phía ngọn cây, chống nạnh, gọi lớn: "Nguyệt Linh, ra đón A Sở ca một chút, ta không lên được!" Tuy hiện tại độ cao hắn có thể nhảy đã vượt quá trăm mét, nhưng so với độ cao hơn hai ngàn mét của Thần Mộc, vẫn hoàn toàn không đáng kể, chỉ có thể cầu cứu Nguyệt Linh.

Nghe Ngô Sở nói vậy, tiểu Nguyệt Linh che miệng nhỏ, đằng vân giá vũ, nhẹ nhàng bay xuống.

"Lát nữa ăn cơm xong, em đi tìm một tảng đá cứng về, chúng ta làm một cái cối đá để xay bột củ ấu, đến lúc đó A Sở ca dạy em hấp bột củ ấu ăn." "Nếu xay bột, không cần cối đá đâu nhỉ!" Tiểu Nguyệt Linh chớp chớp mắt to.

Ngô Sở cười đen tối nói: "Tuy em có thể làm được, nhưng nói không chừng làm một cái cối đá, Thiên Đạo lão gia lại ban Công Đức cho chúng ta thì sao?

Em có muốn không?" "Muốn, muốn chứ!" Tiểu Nguyệt Linh lập

tức hai mắt sáng rực.

Trên ngọn cây, truyền đến tiếng kim loại va chạm leng keng.

Âm thanh truyền bốn phương, chói tai khó chịu, khiến những chú chim trong rừng xa cũng lần lượt nghiêng đầu nhỏ, trong đôi mắt tròn xoe lộ ra vẻ nghi hoặc.

Cũng khiến một số mãnh thú không chịu nổi âm thanh tra tấn, lũ lượt chui vào ổ, dùng móng vuốt bịt tai lại.

Ít nhất thì chó béo A Thu cũng làm như vậy, hai tai cụp xuống, trán nhăn lại mấy nếp gấp, móng vuốt ôm đầu, vừa nhìn đã thấy vẻ mặt bực bội.

Ngô Sở dùng mảnh vỡ Linh Bảo chế tạo ra búa thép và búa tạ, gõ nửa ngày trên một tảng đá lớn đen cứng, cuối cùng cũng chế tác ra một cái cối đá.

Hai thớt cối trên dưới, tuy cùng kích thước, nhưng thớt dưới lại được cố định trên tảng đá lớn màu đen, một rãnh đá bao quanh nó.

Trên thớt cối đen kịt, lấm chấm những điểm tròn màu trắng, mặt cối thô ráp, trông như một bầu trời đêm đầy sao, mang một vẻ đẹp dị thường.

Thế nhưng, dù hắn đã cố gắng nửa ngày, Thiên Đạo lão gia cũng không ban cho hắn phần thưởng nào.

Đối mặt với ánh mắt nghi hoặc không hiểu của tiểu Nguyệt Linh, Ngô Sở hơi lúng túng nói: "Có lẽ Thiên Đạo lão gia ngủ quên rồi, hoặc người chưa biết công dụng của vật này, chúng ta cứ xay chút bột củ ấu ra rồi nói sau.

À, em gọt vỏ củ ấu trước đi, ta sẽ xay." Củ ấu nhỏ xíu, trông chẳng khác gì hạt dẻ, nhưng đó là chỉ hạt dẻ trên Địa Cầu.

Ở Hồng Hoang đại địa này, những hạt dẻ kia có cái thậm chí to bằng nắm tay.

Ngay cả hạt thông trước đó họ hái về, cái nhỏ nhất cũng bằng ngón tay cái.

Với tu vi Thiên Tiên cảnh của tiểu Nguyệt Linh, việc gọt vỏ củ ấu, tốc độ... quả thực là dùng đại pháo bắn muỗi, mổ gà dùng đao đồ long.

Sau khi gọt vỏ củ ấu xong, hắn bỏ vào Tiên Thiên Nhất Khí Thanh Linh Tuyền ngâm, chờ củ ấu nở ra, Ngô Sở bắt đầu đẩy cối, xay củ ấu.

Nhưng kết quả vẫn không thấy có luồng Công Đức chi quang nào giáng xuống.

Ngô Sở nghi hoặc: "Không thể nào!

Chẳng lẽ thời điểm này, đã có người phát minh ra cối đá này rồi sao?

Nhưng điều này rõ ràng không khoa học chút nào!" "A Sở ca, khoa học là gì ạ?" "Ách!

Khoa học à!" Ngô Sở khóe miệng co giật, "Cái này, khó giải thích lắm nha!" Đối với một học tra mà nói, định nghĩa của khoa học, hắn đã quên từ lâu rồi, "Em chỉ cần biết, tất cả những thứ không phù hợp logic, đều là không khoa học là được." "A Sở ca, vậy logic là gì ạ?" "..." Hỏi: Học tra chết như thế nào?

Để không làm hỏng hình tượng của mình, Ngô Sở bắt đầu ba hoa với tiểu Nguyệt Linh.

Tiểu Nguyệt Linh không hiểu gì, sau khi nghe Ngô Sở một phen nói lung tung, với vẻ mặt không hiểu vì sao lại xúc động và sùng bái nhìn Ngô Sở, khiến Ngô Sở hơi lúng túng.

“Xem ra, là vị đại tài nào đó đã phát minh ra thứ này rồi!” Ngô Sở chỉ có thể đổ lỗi cho điều đó, nếu không thì không có lý nào một dụng cụ sinh hoạt tiên tiến như vậy lại không nhận được phần thưởng của Thiên Đạo lão gia!

Ngay cả bồn cầu còn có Công Đức nữa mà!

Chương 70

Không thể vớ được Công Đức từ chỗ Thiên Đạo lão gia, Ngô Sở hơi thất vọng, nhưng tiểu Nguyệt Linh thì lại rất hài lòng: "Công Đức vốn khó đạt được, hơn nữa Hồng Hoang rộng lớn, sinh linh vô số, có sinh linh nào đó có thể chế tạo ra, cũng không phải chuyện lạ, A Sở ca đừng buồn nữa." "Ai!

Em nói không sai, là ta tham lam không đủ rồi!" Tiểu Nguyệt Linh cười hì hì nói: "A Sở ca, chúng ta vẫn là nên nói chuyện Trù Đạo đi ạ!

Cái món hấp bột củ ấu này phải làm thế nào đây?" "À!

Nhắc đến cái này, ta lại quên mất, thực ra chúng ta còn có thể làm một ít thái phấn.

Ừm, Nguyệt Linh, em đi chuẩn bị một ít long nhục, măng khô, nấm rừng khô... tất cả trộn lại xào chín, lát nữa ta dạy em cách làm thái phấn." Thái phấn ở đây, không phải là miến, mà là rau củ xào được cuộn trong bánh bột gạo.

Nhưng nếu dùng bột củ ấu để chế biến thì khá hiếm thấy, hắn cũng chỉ thấy có người tự chế biến như vậy ở quê hắn, hương vị không tệ.

Có người còn thêm chất kiềm thực vật vào bột củ ấu để tăng độ dai.

Chỉ là để thêm long nhục vào món rau củ đó, nên món điểm tâm này, họ phải đợi đến tối mới vừa kịp ăn.

Tuy bột củ ấu xay ra có độ dính hơi kém, nhưng vẫn có thể hấp thành từng lớp bột củ ấu trông rất trong suốt và óng ánh.

Lại cuộn thêm một lớp rau củ xào chín, một món hấp bột củ ấu

đúng kiểu đã hoàn thành.

Hương vị của rau củ, cộng thêm hương vị tự nhiên của củ ấu, và một chút độ dai tự có của bột củ ấu, khiến món điểm tâm này phát huy được sức hấp dẫn vốn có của nó.

Tiểu Nguyệt Linh ăn rất vui vẻ, nhìn dáng vẻ nàng khi ăn đồ vật, cái miệng nhỏ nhai nhanh thoăn thoắt, cảm giác hạnh phúc dâng trào.

"A Sở ca, củ ấu có thể xay thành bột, vậy hạt dẻ thì sao ạ?" Mới vừa ăn xong món trong bát, tiểu Nguyệt Linh đã nhắm đến thứ trong kho rồi.

"Có thể chứ, nhưng nếu là hạt dẻ, chúng ta có thể trực tiếp xào thành hạt dẻ rang đường, tuy không có đường, nhưng có thể dùng mật ong thay thế.

Thực ra củ ấu cũng có thể dùng cách này để xào, lát nữa em có thể xào một ít ra làm Linh Thực." "A Sở ca, Linh Thực là gì ạ?" "..." A Sở ca của em đọc sách ít, để ta từ từ nghĩ xem.

Ngô Sở há miệng, rồi nói: "Linh Thực à!

Là đồ ăn vặt tinh linh, nó khác với bữa chính...

Bữa chính là ba bữa một ngày...

Chúng ta một ngày thực ra hình như không chỉ ba bữa, nhưng mà..." Vấn đề của em hơi nhiều đó!

Ngô Sở im lặng nhìn tiểu Nguyệt Linh đang mở to mắt, cứ như một em bé tò mò, không ngừng hỏi hắn vấn đề.

Rõ ràng là một nhân vật cấp Thiên Tiên, sao lại càng ngày càng "tụt cấp" thế này!

Khi Ngô Sở tùy tiện ba hoa, lần lượt hóa giải vấn đề của nàng, tiểu Nguyệt Linh lại dùng ánh mắt sùng bái đó nhìn hắn: "A Sở ca,

huynh giỏi quá đi mất!" Đúng vậy, Ngô Sở cái gì cũng có thể ba hoa ra câu trả lời, cho tiểu Nguyệt Linh cảm giác cứ như hắn vô sở bất năng.

Đương nhiên, trừ tu hành.

Bữa tối kết thúc, Ngô Sở liền nói với tiểu Nguyệt Linh: "Nguyệt Linh à!

Con Phá Huyễn Linh kia giao cho em đó, em đi luyện hóa nó đi!" Tiểu Nguyệt Linh ngẩn ra, vội vàng xua tay: "Không được đâu ạ, không được đâu, đó là của tiền bối Thanh Khâu tặng A Sở ca, muội sao có thể nhận làm của riêng được." "Không sao, A Sở ca tặng nó cho em rồi, do em điều khiển nó!" "..." Im lặng một chút, tiểu Nguyệt Linh cuối cùng cũng gật đầu.

Nàng đâu biết, Ngô Sở cái kẻ mạo danh cao nhân này, lại hiểu biết gì những thứ đó đâu chứ!

Còn về viên Tị Thủy Châu kia, cái này Ngô Sở chuẩn bị giữ lại cho mình, bình thường không có việc gì thì dùng Thần Thức thăm dò một chút, xem có thể luyện hóa nó không.

Dù sao thì công năng của viên Tị Thủy Châu này, giữ lại cho mình mới coi là vật tận kỳ dụng.

Ngày thứ hai, sau khi Ngô Sở thức dậy, tiểu Nguyệt Linh liền chạy đến hỏi hắn, làm sao để rang hạt dẻ?

Sau khi Ngô Sở nói cho nàng các bước, hắn liền từ ngọn cây nhảy phóc xuống, có kinh nghiệm của ngày hôm qua, Ngô Sở đã không còn sợ hãi việc này nữa.

Không thể không nói, chuyện kinh hiểm và kích thích như vậy, cũng sẽ gây nghiện.

Hắn thậm chí còn nghĩ, nếu làm ra một bộ đồ bay, chẳng phải có thể sớm cảm nhận phong tình của việc bay lượn rồi sao?

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi qua trong sự nhàn hạ như vậy, nếu không nghĩ đến những kẻ địch có thể xuất hiện trong tương lai, thì cuộc sống hiện tại của hắn rõ ràng là rất ung dung.

Buổi tối luyện khí, hấp thu tinh huy nguyệt hoa, ban ngày thì nghiên cứu đồ ăn, xử lý sạch sẽ những loại trái cây sấy khô mứt trong kho, cất giữ lại làm Linh Thực.

Thời điểm mới đến, hắn cảm thấy một ngày ở thế giới này rất dài, nhưng hiện tại, cảm giác dường như chỉ thoáng cái, mùa thu đã qua, mùa đông đã đến.

Cùng với sự nỗ lực tu hành trong khoảng thời gian này, đoàn Ngũ Thải Vụ Khí trong cơ thể hắn cũng đã lấp đầy Khí Hải.

Ngũ Thải Chi Khí đang dọc theo kinh mạch trong cơ thể, khai mở lại "đạo trường".

Vị trí giữa hai bầu ngực, chính là Thiên Trung, sau Khí Hải, là nơi đầu tiên được Ngũ Thải Chi Vụ khai mở.

Và nơi này, cũng được gọi là Trung Đan Điền.

Cách làm mà Ngũ Thải Chi Vụ tự mình tìm nơi trú ngụ, tuy cổ quái, nhưng trong tình huống không cảm thấy có gì bất thường, Ngô Sở cũng thuận theo tự nhiên.

Ngày này, nhìn trận đại tuyết đầu tiên lớn như lông ngỗng mà hắn thấy kể từ khi đến thế giới Hồng Hoang, nhìn thiên địa dần dần bị băng tuyết bao phủ, trắng xóa một màu, Ngô Sở chắp tay sau lưng, đứng bên rìa ngọn cây giả vờ thâm trầm, lúc này hắn lại có xung động muốn làm thơ một bài.

Kết quả trong điện thoại lại truyền đến: "Trận tuyết đầu tiên của năm hai ngàn linh hai..." Ngàn dặm đóng băng, vạn dặm tuyết bay.

Núi uốn lượn như rắn bạc, đồng bằng như voi sáp.

Quấn hồng trang trắng xóa, càng thêm yêu kiều...

Thơ của vĩ nhân, câu nào câu nấy cũng khí phách hào hùng.

Suy đi nghĩ lại, Ngô Sở cuối cùng cũng chỉ có cách mượn đỡ này thôi.

Quả nhiên, làm thơ phú gì đó, không phải sở trường của hắn.

Còn về "Trận tuyết đầu tiên của năm hai ngàn linh hai", Ngô Sở chọn cách phớt lờ nó, và ấn Nghệ Bảo trở lại trong điện thoại.

Chạy ra gây rối gì lung tung, một chút phẩm vị cũng không có.

Hồ lớn đã gần đóng băng, nhưng con cá lớn màu đỏ kia vẫn còn bơi lội dưới lớp băng bên bờ hồ, dường như không muốn chui về đáy hồ để tránh đông.

Thấy Ngô Sở từ ngọn cây nhảy phóc xuống, nó cũng từ trong hồ nhảy vọt lên, rồi đâm đầu vào mặt băng, làm vỡ nát lớp băng mỏng manh.

Trong thiên địa trắng xóa, điểm đỏ đó hiện lên vô cùng nổi bật.

Thấy vậy, Ngô Sở không khỏi bật cười, vốn dĩ còn định lát nữa chơi trượt băng trên mặt băng này!

Nếu bị nó làm như vậy, mặt hồ này làm sao mà đóng băng được nữa.

Chương 71

Tuy thời tiết lạnh giá, tuyết vẫn đang rơi, nhưng Ngô Sở không cảm thấy lạnh lắm, trên người hắn vẫn mặc chiếc áo dài vải bố đó, vì nó là Công Đức Linh Bảo, nên tạm thời không bị hư hỏng, trừ khi có người dùng bạo lực phá hủy.

Chỉ riêng điều này thôi đã giúp Ngô Sở tiết kiệm không ít phiền phức, chỉ là kiểu dáng quần áo hơi đơn điệu mà thôi.

Thế nhưng, ở thế giới Hồng Hoang nguyên thủy man hoang này, bình thường còn chẳng thấy bóng người, quần áo cũ kỹ hay hợp thời, có gì khác biệt đâu?

Mặc cho ai xem chứ?

Giải quyết xong vấn đề vệ sinh cá nhân, Ngô Sở hô hoán tiểu Nguyệt Linh, chỉ thấy một đám mây mù lững lờ bay xuống, chứ không thấy Nguyệt Linh bản thân.

Ngô Sở hơi kỳ lạ, liền nhảy lên đám mây, đám mây bay thẳng lên.

"Tiểu Nguyệt Linh, sao vậy?" Trong phòng bếp, tiểu Nguyệt Linh ngồi xổm trước bếp lò, nhìn đống lửa ngẩn ngơ, nghe thấy tiếng của Ngô Sở, tiểu Nguyệt Linh ngẩng đầu nhìn Ngô Sở: "A Sở ca, sao vậy ạ?" Ngô Sở nhìn tiểu Nguyệt Linh, ngoài việc trông hơi uể oải ra, dường như cũng không có gì bất thường.

Nghĩ lại cũng đúng, đối phương dù sao cũng là tiểu tiên nữ, nếu thật sự có vấn đề gì, hắn cái kẻ phàm nhân Tiên Thiên cảnh này lại có thể làm gì được?

"Em trông hình như hơi không có tinh thần, không sao chứ!" "Muội không sao, chỉ là trời lạnh rồi, hình như lại càng không muốn

động đậy thôi ạ!" Tiểu Nguyệt Linh lắc lắc đầu, hơi ngượng ngùng lè lưỡi nhỏ.

Ngô Sở bật cười, nói: "Đây là lẽ thường tình của con người, không cần phải ngại.

Mùa đông vốn dĩ cũng là một mùa để nghỉ ngơi, ru rú trong nhà là chuyện thoải mái nhất rồi." Hắn vừa nói vừa cầm một miếng long nhục, xoay người đi đến mép ngọn cây, ném xuống bóng đỏ trong hồ.

Bóng đỏ nhận được long nhục, lúc này mới mãn nguyện lặn trở lại đáy hồ.

Tên đại gia hỏa này dưới sự cho ăn của Ngô Sở trong mấy tháng qua, thể hình đã lớn hơn gần một nửa so với trước, cái đầu cá cũng đã có sự thay đổi cực kỳ rõ rệt.

Đầu cá vốn tròn trịa, giờ đã ngày càng trở nên dữ tợn.

Cứ đà này, biến thành đầu rồng có thể hơi khó, nhưng biến thành đầu giao thì đã là chuyện trong tầm tay rồi.

Cũng không biết sự biến hóa này sẽ mang lại lợi ích gì cho nó, Ngô Sở im lặng chờ đợi.

Xoay đầu lại, có thể thấy một cành non xanh biếc bên ngoài đình đang lay động trong gió.

Mấy cành non đó giờ đã dài đến ngang tầm ngọn cây, cho dù vạn vật đã bắt đầu tàn lụi, thiên địa tuyết bay, nhưng chúng vẫn xanh tươi tràn đầy sức sống.

Trên những cành lá đó, có một tầng bảo hộ vô hình, đang ngăn chặn sự xâm thực của gió tuyết và giá lạnh, cho dù là mùa đông giá rét, cành non xanh biếc vẫn tỏa ra sức sống mãnh liệt.

Nhận thấy dáng vẻ không có tinh thần của tiểu Nguyệt Linh, sau

bữa sáng, Ngô Sở liền đốt một lò sưởi, đặt vào trong đại điện, đồng thời đóng chặt cửa sổ cả hai bên trước sau đại điện, gió tuyết bị chặn lại bên ngoài, trong đại điện lập tức mang lại cảm giác ấm áp hồng hồng.

Ngô Sở cầm khối Tử Ngọc Linh Mộc ở đó đẽo gọt, tiểu Nguyệt Linh nằm trên ghế một lúc, liền lại không nhịn được tò mò đi đến bên cạnh Ngô Sở: "A Sở ca, huynh đang làm gì vậy ạ?" Ngô Sở dùng dao đục chậm rãi đục vào gỗ tử ngọc, từ khối gỗ tử ngọc đục xuống từng miếng gỗ vụn, thỉnh thoảng lại đưa khối gỗ ra trước mắt, nheo một mắt, dùng ánh mắt ước lượng: "Ta chuẩn bị chế tạo một đôi giày trượt băng, lát nữa A Sở ca dạy em trượt băng nha!

Vui lắm đó!" Dao đục là mảnh vỡ Linh Bảo từ con Thanh Long đó, thêm vào đó khí lực của hắn hiện giờ đã không thể nói cùng ngày trước, đã có thể đục đẽo được khối Tử Ngọc Thần Mộc cứng rắn này rồi.

Dừng một chút, Ngô Sở lại nói: "Lát nữa cũng làm cho em một đôi!" Tiểu Nguyệt Linh vốn dĩ không muốn, vì giày dép gì đó, chỉ cần nàng muốn, đều có thể dùng Pháp Lực trực tiếp huyễn hóa ra.

Nhưng cuối cùng, nàng kìm lại lời từ chối suýt bật ra khỏi miệng, khóe miệng hơi nhếch lên, mắt to híp lại thành vầng trăng khuyết nhỏ, ngọt ngào đáp: "Vâng ạ!" Nói về khả năng thực hành, Ngô Sở đương nhiên không thể sánh bằng tiểu Nguyệt Linh, tuy trong điện thoại có mẫu giày trượt băng, nhưng thật sự tự mình chế tạo, nào có dễ dàng như vậy.

Thế là hắn nghĩ ra một phương pháp đơn giản, trực tiếp dùng khối Tử Ngọc Linh Mộc làm đế giày, biến lưỡi trượt băng của đế giày và đế giày thành một khối hoàn chỉnh, Tử Ngọc Linh Mộc đủ cứng, sẽ không dễ bị giẫm nát.

Còn về mặt giày, cái này không có cũng được, dùng dây buộc cũng xong.

Nửa ngày trôi qua, khi hai đôi giày trượt băng Tử Ngọc được chế tạo xong, tiểu Nguyệt Linh có chút thần kỳ lật lật đôi giày nhỏ ba tấc của mình, tò mò hỏi: "A Sở ca, cái này mang vào thì đi như thế nào ạ?

Muội thì có thể bay, nhưng huynh..." Ngô Sở cười đen tối nói: "Đây chính là chỗ thần kỳ của giày trượt băng đó." Hắn nói rồi, kéo tiểu Nguyệt Linh: "Đi, A Sở ca dẫn em đi trượt băng." "Bên ngoài gió tuyết còn chưa ngừng mà!" Nguyệt Linh nói.

Đẩy cửa ra, nhìn bầu trời xám xịt bên ngoài tuyết rơi dày, Ngô Sở liền lắc đầu: "Thôi vậy, mai rồi đi!

Cái hồ lớn kia chắc ngày mai sẽ đóng băng hoàn toàn." Tiểu Nguyệt Linh lắc đầu nói: "Trận đại tuyết như vậy, phải liên tục rơi mấy ngày, cái hồ lớn đó mới có thể đóng băng hoàn toàn, hiện tại thì, chỉ có ven hồ mới kết băng thôi." Tuy Ngô Sở hơi không muốn liên hệ thế giới này với Địa Cầu để suy nghĩ, nhưng khi nghe lời này, hắn vẫn không nhịn được thầm than vãn.

Mấy ngày ở thế giới này, đó chính là mấy năm ở Địa Cầu!

Tuyết rơi liên tục mấy năm, cái này...

Có thể tưởng tượng được cuộc sống của người thường ở thế giới này khó khăn đến mức nào.

Ngô Sở hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi, khi Nữ Oa nương nương tạo ra Nhân Tộc, những tiên tổ Nhân Tộc đó đã vượt qua những năm tháng khó khăn này thế nào, và làm sao để huyết mạch được tiếp nối thành công?

Có lẽ những tiên tổ đầu tiên xuất hiện không phải là người thường, nhưng khi nhân loại tiếp nối đến giai đoạn sau, chắc chắn sẽ

có ngày càng nhiều người thường xuất hiện.

Những con người thường đó, ở một thế giới như vậy, lại phải sống sót thế nào?

Có lẽ nhân loại có thể tiếp nối, thật sự đã được Thiên Đạo lão gia chiếu cố rồi!

Lúc này, Nghệ Bảo nhảy ra: "Chủ nhân, hay là, chúng ta chế tạo đàn đi!

Làm một cây guitar cũng được đó ạ!" "Guitar?

Ngươi không thấy thứ này rất lạc quẻ sao?" Ngô Sở lườm nó một cái: "Hơn nữa thời kỳ này, đoán chừng đại ca Phục Hy đã chế tạo Ngũ Huyền Cầm ra rồi nhỉ!" "Không thể nào!

Đại ca Phục Hy đâu phải sinh ra đã hiểu âm nhạc..." "Ai nói không thể?

Nghe nói Tổ Vu Đế Giang của Vu Tộc kia, còn có thể vừa nghe ca vừa nhảy múa mà!

Chẳng lẽ hắn không phải vũ giả bẩm sinh sao?" "..." Trận tuyết đầu tiên trong mùa đông, rơi rồi ngừng, kéo dài hai ba ngày, bên ngoài tuyết tích đã khoa trương đến sâu hàng chục mét, người nhảy vào là mất hút ngay.

Khi Ngô Sở từ ngọn cây nhảy phóc xuống, liền cứ thế đâm đầu vào đống tuyết, giãy giụa một lúc lâu, hắn mới bò ra từ đáy đống tuyết.

May mà hiện tại không sợ lạnh, tuyết tích lại không mang đến phiền phức gì cho hắn.

Chỉ là giẫm trên lớp tuyết dày, nếu không dùng Pháp Lực, căn bản không thể đi lại.

Thế nhưng, vạn vật thiên địa cũng không bị lớp tuyết dày này hoàn toàn che lấp.

Tuy độ dày của tuyết tích hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của Ngô Sở, nhưng độ cao của những cây cối kia, cũng là thứ mà lớp tuyết này không thể sánh kịp.

Những tán cây cao cũng tương tự bị tuyết bao phủ, chỉ là không dày như tuyết tích trên mặt đất, trông như những ngọn núi nhỏ màu trắng.

Thật khó tưởng tượng, những loài vật Hồng Hoang cần ra ngoài săn mồi, đã làm thế nào để sống sót trong môi trường sinh thái khắc nghiệt như vậy?

Mãi cho đến khi chó béo A Thu kéo lê cái thân thể mập mạp của nó, đi lại trong tuyết tích như đi trên đất bằng, Ngô Sở mới nhớ ra, sinh linh ở thế giới Hồng Hoang này, mẹ kiếp, toàn bộ đều là Tiên Thiên sinh linh nha!

Tuyết tích trên ngọn Thần Mộc, là do tiểu Nguyệt Linh phất tay quét sạch.

Ban đầu, Ngô Sở còn có chút hưng phấn chạy ra ngoài đắp người tuyết, chơi đùa ném tuyết với chó béo, chọc cho chó béo kêu gào oai oái.

Nhưng khi tuyết tích dần dày hơn, đã uy hiếp đến những kiến trúc trên ngọn cây, hứng thú vui chơi của Ngô Sở cũng dần biến mất.

Ở đằng xa, ngọn núi nơi đặt xác Thanh Long, cũng hoàn toàn bị tuyết che phủ.

Chương 72

Mặt hồ lớn cũng tương tự bị tuyết bao phủ, nhưng so với những nơi khác, tuyết tích trên mặt hồ rõ ràng mỏng hơn mấy mét, trắng xóa một màu, rộng lớn vô bờ.

Khi ánh nắng ấm áp chiếu khắp đại địa, kế hoạch trượt băng của Ngô Sở cũng chỉ có thể hủy bỏ, biến thành kế hoạch trượt tuyết.

Hai tấm ván trượt tuyết tự chế buộc vào chân, thêm hai cây gậy trượt tuyết, trong thiên địa trắng xóa này, hắn có thể thỏa sức bay lượn và hò reo.

Tiểu Nguyệt Linh nhìn tấm ván trượt tuyết nhỏ nhắn dưới chân và cây gậy trượt tuyết trong tay, nhìn Ngô Sở trượt trên tuyết, phát ra âm thanh hò reo hớn hở, giữa đôi lông mày hai con tằm nhỏ không khỏi lay động, dường như không thể hiểu được, điều này có gì mà vui vẻ đến vậy chứ?

Tuy cảm thấy hơi vô vị, nhưng tiểu Nguyệt Linh lại không nói thẳng, mà lại nghĩ, A Sở tiền bối chơi cái này, có phải có ý nghĩa sâu xa gì trong đó không?

Dù sao thì, đường đường là đại tiền bối, sao lại làm chuyện vô dụng chứ?

Chó béo A Thu trên tuyết vẫy đuôi, bước đi nhanh nhẹn, thịt mỡ trên người lắc lư từng hồi, hoàn toàn mất đi sự tôn nghiêm của một tộc Khiếu Nguyệt Lang.

Khi nó thấy bóng dáng Ngô Sở đi xa trong thế giới trắng xóa này, bước chân nhẹ nhàng liền trở nên nặng nề, cuối cùng trực tiếp nằm ườn trên tuyết, tắm nắng ấm áp, nheo đôi mắt sói, cũng không biết đang nghĩ gì.

Suỵt suỵt suỵt...

Một con thỏ từ trong rừng chạy ra, lao đi nhanh như gió trên tuyết.

Đó là một con thỏ toàn thân lông màu xám trắng, kích thước to lớn, trong mắt Ngô Sở đã có thể sánh ngang một con bê con, hai tai dài ngoẵng, đung đưa trong gió, móng vuốt thỏ trên tuyết, hầu như không để lại dấu vết gì, mang cảm giác "đạp tuyết vô ngân".

Phía sau con thỏ này, là ba con sói đói mặt hung ác bám riết không buông, từng cặp mắt sói tàn bạo, đang tham lam nhìn chằm chằm con mồi trước mặt chúng.

May mà con thỏ hành động vô cùng nhanh nhẹn, đối mặt với sự bao vây của ba con sói đói, nó tả xung hữu đột, bay nhảy né tránh, tạo ra từng vệt tàn ảnh trên tuyết, khiến ba con sói đói quay mòng mòng.

Cho đến khi đụng phải "đại tiền bối" Ngô Sở, ba con sói đói mới dừng bước, gật đầu với Ngô Sở, chậm rãi rút về khu rừng ven hồ.

Con thỏ kia dường như có chút bất ngờ, dùng ánh mắt kinh ngạc từ xa nhìn Ngô Sở, mũi thỏ hít hít ngửi ngửi, không bỏ chạy, nhưng cũng không dám đến gần.

Ngô Sở liếc nhìn con thỏ béo này, lắc đầu, gậy trượt tuyết chạm nhẹ một cái, bóng dáng liền nhẹ nhàng trượt đi.

Phía sau hắn, mái tóc dài và váy lụa bay lượn trong gió, tiểu Nguyệt Linh trông rất tiên khí, liếc nhìn con thỏ kia, rồi đuổi theo Ngô Sở.

"A Sở ca, vì sao không bắt con thỏ kia?

Thịt thỏ không ngon sao ạ?" Bóng dáng tiểu Nguyệt Linh xuất hiện bên cạnh Ngô Sở, dáng người nhỏ nhắn thẳng tắp, hai cây gậy trượt tuyết kéo lê trên tuyết, nhìn dáng vẻ nàng, căn bản là đang dùng Pháp Lực để thúc đẩy tiến về phía trước.

Ngô Sở kỳ lạ nhìn tư thế trượt tuyết của tiểu Nguyệt Linh bên cạnh, lắc đầu: "Thịt thỏ thực ra rất ngon, nhưng có ngon đến mấy, cũng không sánh bằng long nhục nha!

Con Thanh Long kia chúng ta còn không biết bao giờ mới ăn hết được!

Vậy thì đừng đi làm hại những sinh linh khác nữa!" "Vậy, chờ chúng ta ăn hết con Thanh Long đó, A Sở ca dạy muội nấu thịt thỏ nhé!" "Không vấn đề gì, ta có một món đầu thỏ tê cay, đến lúc đó dạy em làm." "Vâng ạ!" Tiểu Nguyệt Linh vốn không hiểu ý nghĩa sâu xa của việc Ngô Sở dẫn nàng đi trượt tuyết, nghe thấy tên món ăn này, thần sắc liền vui vẻ trở lại.

Ngô Sở liếc nhìn nàng một cái, cười hỏi: "Tiểu Nguyệt Linh, em không chút nào lo lắng Long tộc sẽ dẫn binh đến tìm chúng ta gây phiền phức sao?

Chúng ta đã ăn một con rồng đó!" Tiểu Nguyệt Linh ngẩn ra, rồi cười nói: "Có A Sở ca ở đây mà!

Chờ A Sở ca khỏi bệnh rồi, tu vi nhất định sẽ khôi phục như ban đầu.

A Sở ca không sợ, muội cũng không cần sợ nữa ạ!" Quả nhiên, nha đầu này đã coi ta là đùi lớn để ôm rồi!

Ngô Sở thầm than thở: Đùi lớn của ta ở đâu đây?

Mau ra đây cho ta ôm một cái đi!

Thôi vậy, thật sự không được, chờ ăn xong con rồng này, thì khởi động kế hoạch lưu lạc thôi!

Im lặng lắc lắc đầu, gạt bỏ chuyện có thể phải mấy chục năm sau mới xảy ra khỏi đầu, tâm trạng Ngô Sở cũng trở nên vui vẻ.

Quả nhiên, phiền não thứ này, không nghĩ đến, thì nó sẽ không tồn tại nữa!

Ngô Sở dùng cách tự lừa mình dối người này, tạm thời làm tê liệt bản thân, gậy trượt tuyết chạm nhẹ trên tuyết, cả người liền trượt đi nhanh như gió trên tuyết.

Trong chốc lát, tiếng cười nói vui vẻ vang vọng trong thiên địa trắng xóa này.

Nhưng thực tế, chỉ chơi nửa ngày, Ngô Sở đã cơ bản chán rồi.

Dù sao thì nửa ngày ở thế giới này, cũng là hai ba tháng thời gian Địa Cầu rồi, chơi trượt tuyết hai ba tháng, ai mà chẳng chán chứ!

Trở lại ngọn cây, sau khi ăn bữa trưa đơn giản, Ngô Sở liền trở về phòng ngủ, cuộn mình trong phòng ngủ luyện hóa long nhục và linh nhưỡng trong bụng.

Cứ thế tu luyện, khi tỉnh lại đã là ngày thứ hai.

Khi ăn sáng, tiểu Nguyệt Linh hỏi Ngô Sở: "A Sở ca, hôm nay muốn làm gì ạ?" "Mùa đông, cũng không có việc gì để làm, nếu em không muốn ra ngoài, cứ ở nhà tu luyện là được.

À, con Phá Huyễn Linh kia, em đã luyện hóa xong chưa?" Tiểu Nguyệt Linh lắc đầu, hơi xấu hổ: "Vẫn chưa thành công ạ!

Với tu vi hiện tại của muội, muốn luyện hóa nó triệt để, đoán chừng còn cần một hai năm nữa." Nghe lời này, Ngô Sở thầm thở phào nhẹ nhõm: May quá!

Khi phát hiện Thần Thức của mình hầu như không thể xâm nhập vào Cấm Chế bên trong Tị Thủy Châu, Ngô Sở đã biết mình căn bản không có cách nào luyện hóa được viên Tị Thủy Châu đó.

Hiện tại xem ra, cho dù là tiểu Nguyệt Linh, việc luyện hóa những

Linh Bảo này cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Vậy thì hắn cũng không cần quá xấu hổ nữa rồi!

Ánh dương ấm áp ngày đông chiếu rọi lên nền tuyết trắng xóa, chói mắt đến nhức nhối.

Con chó A Thu nằm sấp dưới mái hiên, nheo mắt chó sưởi nắng, rõ ràng vẫn là một con chó con rất non nớt, nhưng cái khí chất ấy đã giống hệt một con chó già lười biếng đã bước vào tuổi xế chiều.

Ngô Sở cảm thấy nó đã bị mình nuôi phế rồi, mất đi dã tính của loài sói, chỉ còn lại sự lười biếng của một con chó già, thậm chí ngay cả hứng thú phá nhà cũng không còn.

Đương nhiên, nếu nó thật sự dám phá nhà, Tiểu Nguyệt Linh chắc chắn sẽ là người đầu tiên xé xác nó.

Tuy nhiên, Tiểu Nguyệt Linh vốn không thích mùa đông, lại không có việc gì làm, hiện tại đã chạy đi tu hành, luyện hóa con Phá Huyễn Linh kia rồi.

Ngô Sở thì ngược lại, rất muốn đi tu hành.

Mặc dù tu hành khá khô khan và tẻ nhạt, nhưng mỗi khi cảm nhận được lớp sương mù ngũ sắc trong cơ thể lại lớn mạnh thêm một phần, cảm giác thành tựu này hoàn toàn có thể bù đắp sự khô khan và nhàm chán khi tu hành.

Nhưng huynh phát hiện, theo thời gian tu hành tăng lên, hiệu suất tu hành rõ ràng cũng giảm theo, thần thức cũng trở nên cực kỳ mệt mỏi.

Về điểm này, Ngô Sở cũng có thể hiểu được, dù sao pháp môn tu hành của huynh là lợi dụng thần thức để đạo khí, cực kỳ dựa dẫm vào thần thức.

Vì vậy, thường ngày sau khi tu hành một đêm, ban ngày huynh sẽ tìm chút việc gì đó để giết thời gian dài đằng đẵng này, tiện thể hồi phục thần thức đã tổn hao quá độ.

Ngô Sở cũng không biết những sinh linh Hồng Hoang khác tu hành như thế nào, nhưng thấy Tiểu Nguyệt Linh liên tục mấy ngày không bước chân ra khỏi phòng, huynh liền biết, việc tu hành của những sinh linh Hồng Hoang khác căn bản không giống huynh, thời gian tu hành của họ đa số có thể duy trì rất lâu.

Cũng có nghĩa là, pháp môn tu hành trời sinh của sinh linh Hồng Hoang tiết kiệm sức lực hơn nhiều so với phương pháp vụng về mà huynh, một sinh linh hậu thiên, tự mình mày mò ra.

Chương 73

Nhưng mà, không có cách nào khác a!

Ha ha… Ngô Sở chỉ đành cười khổ.

Thừa lúc nhàm chán, Ngô Sở đành chạy đi chơi leo cây, leo cái thần mộc này.

Huynh vẫn chưa có cách nào để tự mình bay lên, nhưng vỏ cây thần mộc thô ráp, chỉ cần tìm được điểm tựa, là có thể bám vào thần mộc nhảy lên mà leo.

Giống như một người bình thường leo núi đá vậy, có điều huynh có thể thực hiện những cú nhảy.

Với thực lực hiện tại, độ cao khi huynh nhảy hết sức đã có thể đạt tới một hai trăm mét, dù không linh hoạt được như vậy trên cây, nhưng nhảy vài chục mét chắc hẳn không thành vấn đề.

Hơn nữa, huynh cũng không cần lo lắng bị rơi xuống, dù sao rơi xuống cũng có thể tiếp đất an toàn.

Thế là, mùa đông này, khi Tiểu Nguyệt Linh chạy đi bế quan luyện hóa Phá Huyễn Linh, Ngô Sở liền bắt đầu luyện tập 'leo cây', bắt đầu luyện võ theo những video do Nghệ Bảo cung cấp.

Ở thế giới Hồng Hoang, việc luyện võ này, nhìn qua thực ra khá là "Low".

Nhưng thử nghĩ đến thế giới Phong Thần và Tây Du, những tiên thần đó đấu pháp… bọn họ ngoài việc có thể thi triển pháp thuật, phần lớn hơn vẫn là cầm pháp bảo đối chọi.

Nếu bỏ đi những hiệu ứng đặc biệt bùng nổ từ pháp bảo, thì chẳng có gì khác biệt so với võ giả đánh nhau cả.

Hơn nữa, từ những giấc mơ đó, Ngô Sở cũng có thể nhìn ra, trận đấu pháp của con Thanh Long và Tử Ngọc Đạo Nhân, tuy rằng phần lớn thời gian đều là đối chọi giữa các thuật pháp, nhưng con Thanh Long đó đôi khi cũng sẽ áp sát, buộc Tử Ngọc Đạo Nhân một trận tay chân luống cuống.

Thế nên Ngô Sở cảm thấy, đã không có cách nào duy trì tu hành lâu dài, vậy thì dành thời gian luyện võ cũng là được mà!

Luyện võ có thể khiến cơ thể trở nên linh hoạt hơn, tương lai nếu gặp phải cường giả cận chiến, cũng sẽ không đến nỗi bị bắt nạt như Tử Ngọc Đạo Nhân.

Đương nhiên, 'tương lai' ở đây tự nhiên sẽ không phải là vài chục hay hàng trăm năm sau.

Ở thế giới Hồng Hoang này, Ngô Sở cũng không biết mình cần tu hành bao lâu, mới có thể giao thủ với những tiên nhân trong thần thoại.

Dù sao thời gian ở thế giới này thực sự không đáng giá, động một chút là 'nguyên hội, lượng kiếp' gì đó, nghĩ thôi cũng đã thấy không thể tin nổi.

Cứ như vậy, một mùa đông lặng lẽ trôi qua.

Ngô Sở cũng không biết những thứ mình luyện có hữu dụng hay không, dù sao thì nếu chỉ bày ra mấy chiêu hoa mỹ thì huynh cũng không sợ.

Khi tuyết đọng dần tan, vạn vật hồi sinh, tiếng sấm mùa xuân rền vang, lại là lúc các loài động vật… ừm ừm.

Kế hoạch trượt băng của Ngô Sở, cuối cùng vẫn không được đưa vào lịch trình.

Chủ yếu là Tiểu Nguyệt Linh chưa xuất quan, Ngô Sở không còn

mục tiêu để khoe khoang, ngay cả ý định nhảy múa trên mặt băng theo nhạc cũng nhạt đi rất nhiều.

Từ điểm này có thể thấy, mặc dù Ngô Sở luôn nhấn mạnh với Nguyệt Linh rằng mình chỉ là một người bình thường, nhưng thực ra huynh cũng rất hưởng thụ ánh mắt sùng bái của Nguyệt Linh khi nàng nhìn mình.

Nhìn thấy một tiểu tiên nữ dùng ánh mắt sùng bái nhìn mình, sự hư vinh của Ngô Sở liền được thỏa mãn cực độ, mặc dù tiểu tiên nữ này thực ra chẳng có kiến thức gì.

"A Sở ca…" Đúng lúc Ngô Sở đang nhìn mặt hồ nơi tuyết đọng đã tan hết, không lâu nữa lớp băng cũng có thể tan hoàn toàn, thầm cảm khái giày trượt băng vô dụng rồi, giọng nói của Tiểu Nguyệt Linh từ đỉnh cây truyền đến, sau đó một bóng người nhỏ bé cưỡi mây đạp gió mà tới.

"Tiểu Nguyệt Linh, sao muội lại xuất quan rồi?" Thần thái của Ngô Sở rõ ràng mang theo kinh hỉ, "Phá Huyễn Linh nhanh vậy đã luyện hóa xong rồi sao?" "Vẫn chưa mà!

Bị tiếng sấm làm tỉnh giấc." Tiểu Nguyệt Linh nhe răng cười, "À đúng rồi, A Sở ca huynh đói bụng chưa?

Huynh có muốn muội đi nấu chút thịt rồng cho huynh không?" Ngô Sở ha ha cười nói: "Được được!

Muội bế quan lâu như vậy, ta toàn tự mình động thủ, đã sớm nhớ tay nghề của Tiểu Nguyệt Linh nhà chúng ta rồi!" Tiểu Nguyệt Linh hì hì cười nói: "A Sở ca lại khiêm tốn rồi!

Muội đi cắt chút thịt rồng về đây." "Ừm, đi đi đi!" Ngô Sở phất phất tay, đợi Tiểu Nguyệt Linh cưỡi mây về, Ngô Sở liền lao về phía thần mộc phía sau, chạy lên thần mộc nhanh như gió.

Chạy đến khi cơ thể sắp rơi xuống, Ngô Sở đưa tay vào khe vỏ cây thô ráp, mượn lực thân thể nhảy vọt lên.

Cứ như vậy, chỉ trong vài hơi thở, bóng dáng huynh đã từ dưới thần mộc bay lên, đến đỉnh thần mộc.

Đây là thành quả của việc huynh luyện tập suốt mùa đông, huynh khá hài lòng.

Trước đây còn cần tìm Tiểu Nguyệt Linh, cái "công cụ nhân" này, bây giờ huynh tự mình cũng có thể làm được rồi.

Đương nhiên, nếu thật sự nghiêm túc mà nói, tìm Nghệ Bảo thực ra cũng không phải là không thể.

Nhưng Nghệ Bảo là một tinh linh điện thoại quý giá, tìm nàng ta thì sẽ tiêu hao công đức chi lực.

Xét về hiệu suất, tìm Nghệ Bảo thì quá lỗ vốn.

Công đức chi lực huynh tuy có không ít, nhưng cũng không thể lãng phí vào chuyện này đúng không!

Đến đại điện, lấy giày trượt băng, vắt lên vai, một đường xông ra khỏi đỉnh cây, cứ thế lao thẳng từ trên không xuống, thân thể thẳng tắp, hai tay dang rộng, cảm nhận gió lướt qua má và sườn ra phía sau, khiến huynh tốc độ càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh… Cuối cùng, xoay người vài trăm độ trên không trung, an toàn tiếp đất.

Đến bên hồ, thay giày trượt băng, Ngô Sở cười nói: "Nghệ Bảo, âm nhạc!" Khi Tiểu Nguyệt Linh mang thịt rồng về, vừa hay nhìn thấy Ngô Sở đang trượt trên mặt băng, còn không ngừng làm mấy động tác trông khá hoa mỹ.

Nếu nhìn kỹ, sẽ thấy những động tác đó thực ra có chút gượng gạo.

“Tiểu Nguyệt Linh, lại đây nào!

A Sở ca dạy muội nhảy vũ điệu băng!” Nghệ Bảo bất lực mỉa mai: “Ngươi rốt cuộc rảnh rỗi đến mức nào vậy!” “Ngươi quản ta à!” Tuy rằng Nghệ Bảo chỉ là một tinh linh điện thoại nhỏ bé, nhưng nàng ta rất rõ khi người đàn ông này ấu trĩ thì nhàm chán đến mức nào, dù sao nàng ta cũng là 'tiểu lão bà' của người đàn ông này mà.

Thấy Ngô Sở hưng trí bừng bừng, Tiểu Nguyệt Linh cũng theo lẽ phải, thay giày trượt băng, cùng Ngô Sở lướt trên mặt băng của hồ lớn, nhảy múa theo nhịp điệu âm nhạc.

Đối với Tiểu Nguyệt Linh mà nói, điều này căn bản không có chút khó khăn nào, đủ loại động tác được cho là cao độ khó đối với nàng ta mà nói, dễ như ăn cơm uống nước.

Và điều này cũng một lần nữa chứng minh rằng, khả năng động thủ của Tiểu Nguyệt Linh, vượt xa khả năng động não của nàng ta, đây là một tiểu tiên tử không thích động não.

Khi Tiểu Nguyệt Linh đang xoay tròn, vạt váy bay lên theo điệu múa, Ngô Sở kịp thời dùng điện thoại ghi lại cảnh tượng linh động đáng yêu này.

“Tiểu Nguyệt Linh, lại đây xem bộ dạng muội vừa rồi, đẹp không!” Ngô Sở đưa video đã quay cho Tiểu Nguyệt Linh xem, khiến khuôn mặt nhỏ của Tiểu Nguyệt Linh hơi đỏ bừng, cũng không biết là nàng phấn khích hay xấu hổ.

Cuối cùng, Tiểu Nguyệt Linh với khuôn mặt nhỏ ửng hồng chạy về ‘nấu cơm’ cho Ngô Sở.

Ngô Sở thì tiếp tục trượt trên mặt băng, mặt hồ rộng lớn vô biên, nhìn mảnh thiên địa trắng xóa này, Ngô Sở cũng không lo lắng sẽ có yêu quái nào chạy ra, liền một đường tiến về phía trước.

Lưỡi trượt băng bằng gỗ vẽ ra từng vệt trắng trên mặt băng, phát ra tiếng sột soạt.

Nghệ Bảo ngồi trên vai huynh, mái tóc vàng óng nhẹ nhàng bay theo gió, thỉnh thoảng lại mỉa mai vị chủ nhân ấu trĩ này của mình.

Ngươi nói ngươi đã mấy trăm tuổi rồi, sao còn phù phiếm đến thế!

Đương nhiên, Ngô Sở sẽ không thừa nhận mình đã mấy trăm tuổi, dù sao thế giới Hồng Hoang mới trôi qua chưa đầy một năm thôi mà!

Sao có thể nói là mấy trăm tuổi chứ!

Chương 74

Nói bậy!

Hai người cứ thế đấu khẩu, một đường tiến về phía trước.

Khi đi ngang qua một chỗ mặt băng, Nghệ Bảo đột nhiên "hử" một tiếng, kêu lên: "Chủ nhân, người mau nhìn kìa!" Ngô Sở dừng lại, nhìn theo hướng ngón tay ngọc ngà thon dài của nàng ta chỉ.

Trên mặt băng trắng xóa dường như chẳng có gì.

Gió xuân thổi qua mặt băng, mang theo chút tiêu điều, y như thần tình của huynh lúc này.

Thấy Ngô Sở quay đầu lại, vẻ mặt mơ màng nhìn mình, Nghệ Bảo không khỏi vươn tay chọc chọc má huynh, "Là bảo người nhìn dưới băng, chứ không phải nhìn trên mặt băng." "Dưới băng!" Ngô Sở hiếu kỳ trượt qua.

Dần dần, đôi mắt huynh liền trợn tròn.

Hóa ra dưới mặt băng kia, có một khối đá thất thải khảm trong khối băng, nhìn trực tiếp dài hơn một mét, dưới ánh nắng chiếu rọi, phát ra từng luồng ráng khí lành.

Nhưng nếu góc độ không tốt, thì không thể nhìn thấy những luồng ráng khí lành này, góc độ huynh vừa nhìn thì chẳng thấy gì cả.

"Hửm?

Trông không giống đá, ngược lại có chút giống một con ốc đồng!

Con ốc đồng lớn như vậy, nhất định rất ngon nhỉ!" Khi Ngô Sở đến gần nhìn, hai hàng lông mày không khỏi nhướng lên, nở nụ cười.

Khắc khắc khắc… Ngay khi Ngô Sở nói ra câu này, trên mặt băng,

con ốc đồng thất thải kia dường như cảm nhận được ác ý tràn ngập của Ngô Sở, lập tức run rẩy.

"M* nó!

Nó còn sống!" Ngô Sở hét lên một tiếng, thân hình đồng thời lùi nhanh, và lớn tiếng gọi: "Tiểu Nguyệt Linh, mau đến!" So với Nghệ Bảo không đáng tin cậy, Tiểu Nguyệt Linh mới có thể cho huynh cảm giác an toàn mạnh mẽ hơn.

Theo tiếng gọi của Ngô Sở truyền đi, mặt băng cũng nhanh chóng vỡ vụn trong tiếng lách tách, như mạng nhện, lan rộng ra khắp bốn phương tám hướng.

Con ốc đồng thất thải kia cũng không biết là muốn chạy trốn hay muốn ra tay với huynh.

Tóm lại, vẫn là hù dọa người ta đi!

Đáng tiếc, nó bị lớp băng dày đóng lại, mặc dù nó có thể phá băng thoát ra từ lớp băng dày đó, nhưng khi nó phá băng thoát ra thì Tiểu Nguyệt Linh đã xuất hiện.

Chỉ thấy Tiểu Nguyệt Linh vươn tay một cái, liền bắt lấy con ốc đồng thất thải có đường kính vượt xa một mét kia vào lòng bàn tay, "A Sở ca, trưa nay chúng ta ăn nó nhé?" "Tha mạng!

Tiền bối tha mạng!

Cầu xin tiền bối tha cho ta…" "Hửm?

Nó vậy mà còn hiểu vận dụng thần thức, xem ra linh trí không thấp nha!" Ngô Sở cảm nhận được ý nghĩ truyền đến từ thần thức của con thải loa dị chủng Hồng Hoang này, có chút tò mò nhìn nó.

Tiểu Nguyệt Linh gật đầu nói: "A Sở ca lúc trước khi nhìn thấy những tinh huy nguyệt hoa rót vào hồ tạo thành hình phễu, chẳng phải

huynh đã nói trong hồ tất có yêu vật sao?

Nó chính là một trong số đó, tu vi còn sâu hơn con cá lớn màu đỏ kia một chút, nhưng không bằng con rùa già đó." "Ai!

Thôi thôi, ta còn tưởng nó bị đóng băng chết rồi chứ!

Không ngờ lại chưa chết, nó cố ý bị đóng băng sao?" Ở thế giới Hồng Hoang này, con mồi chết rồi, thời gian bảo quản có thể rất lâu, thêm vào việc nó bị đóng băng, nên Ngô Sở cảm thấy chắc vẫn ăn được.

Nhưng bây giờ, hiển nhiên không thể tùy tiện ăn bừa nữa, người ta đã mở miệng cầu xin tha mạng rồi.

"Ta ở đây có thể tiếp cận nguyệt hoa hơn, tầng băng quá dày, nguyệt hoa rất khó xuyên thấu…" Thải Loa yếu ớt phát ra tiếng giải thích, vì nó tác động trực tiếp vào thần thức, nên Ngô Sở cũng không phân biệt được đó là giọng nam hay nữ, có cảm giác khó phân biệt giới tính.

"Đáng tiếc, nếu là một cô nương ốc đồng thì tốt rồi!" Ngô Sở tiếc nuối nói.

Tiểu Nguyệt Linh không hiểu, "A Sở ca, tại sao vậy ạ?" Nghệ Bảo thì bĩu môi trợn trắng mắt, khinh thường Ngô Sở, còn mơ tưởng chuyện tốt!

Ngô Sở lờ đi nàng ta, nói với Nguyệt Linh: "Ta trước đây chưa kể cho muội nghe chuyện cô nương ốc đồng sao?

Chuyện là thế này… Vậy nên, nếu có một cô nương ốc đồng, là có thể giúp muội làm chân tay, muội sẽ không phải mệt như vậy nữa!" "A Sở ca, muội không mệt đâu." "…" Phải rồi còn gì!

Một Thiên Tiên uy danh lẫy lừng, chút việc nấu cơm, rửa bát, chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Có gì mà mệt chứ?

“Vậy thôi được rồi!

Tha cho nó đi!

Linh trí cao hơn con cá hồng lớn kia, chúng ta còn có cả con Thanh Long nữa mà!

Không cần thiết vì thỏa mãn dục vọng khẩu vị của mình mà hại tính mạng nó.” “Đa tạ, đa tạ tiền bối không giết ân!” Thải Loa thở phào nhẹ nhõm, chỉ chờ Tiểu Nguyệt Linh thả nó đi.

Tiểu Nguyệt Linh nhíu mày, nói: “A Sở ca, hay là chúng ta cứ nuôi nó trong ao đi!

Nếu một ngày nào đó nó có may mắn hóa hình, thì cũng có thể dùng để giúp muội một tay.

Nếu không được, chúng ta sẽ ăn nó, chắc hẳn nó rất ngon!” Thải Loa nghe vậy, vỏ ốc không khỏi tự động run rẩy, rõ ràng là bị câu nói cuối cùng của Tiểu Nguyệt Linh dọa sợ, “Tiền bối tha mạng, ta không ngon đâu, không ngon đâu…” Nghe thấy tiếng cầu xin tha mạng dường như đang khóc đó, Ngô Sở giật giật khóe miệng, “Yên tâm đi!

Chúng ta sẽ không ăn ngươi đâu, Tiểu Nguyệt Linh chỉ là đùa với ngươi thôi.

Tuy nhiên, quả thực có thể nuôi ngươi trong ao, ngươi lớn lên xinh đẹp như vậy, cũng khá có giá trị thưởng thức, con cá lớn kia không tiện thả, nhưng thả con thải loa này thì không thành vấn đề.” Tiểu Nguyệt Linh gật đầu, “Ừm ừm, nó mà không ngoan, thì ăn thịt nó!” “Ta ngoan, ta nhất định ngoan… ô ô…” “…” Cứ như vậy, trên đỉnh thần mộc, trong ao ở hậu hoa viên, có thêm một con thải loa.

Tiểu Nguyệt Linh thỉnh thoảng sẽ dùng thịt rồng băm nhỏ để cho nó ăn.

Mỗi khi thải loa tiêu hóa xong những miếng thịt rồng băm đó, Tiểu Nguyệt Linh liền rất hài lòng đưa tay sờ vỏ thải loa đầy màu sắc của nó, chỉ thiếu điều nói với nó rằng ‘thải loa thải loa, ngươi mau mau lớn lên đi’.

Mỗi lần Tiểu Nguyệt Linh đối xử như vậy với nó, thải loa đều run rẩy co rụt thân mình vào trong vỏ, yếu ớt, bất lực, đáng thương, ư ư ư… Thấy Tiểu Nguyệt Linh không ngừng chú ý đến con thải loa này, Ngô Sở liền chạy ra bên hồ lớn, tìm kiếm ốc đồng trong hồ.

Huynh quyết định dạy Tiểu Nguyệt Linh một món ốc hương cay xào.

Mặc dù không có ớt, nhưng có thể dùng dầu thực thù du để thay thế.

Còn về các loại gia vị khác như tương đậu bản, không có thì thôi!

Có gừng, hành, tỏi cũng đủ rồi.

Chỉ là, nhìn những con ốc đồng to như bát này, Ngô Sở cũng không biết nên nói gì cho phải.

Ốc đồng lớn như vậy, còn cần hút sao?

Chắc cũng khó hút nhỉ!

Thôi được rồi, lát nữa cứ trực tiếp dùng đũa như tăm là được.

Chương 75

Nhặt một giỏ ốc đồng về đỉnh cây, Ngô Sở đổ chúng vào thùng nước để nuôi, và nhỏ thêm chút dầu vào nước, để những con ốc đồng này có thể nhanh chóng nhả bùn đất ra.

"A Sở ca, huynh định ăn ốc đồng sao?" Tiểu Nguyệt Linh khó hiểu hỏi, như thể đang nói: Nếu huynh muốn ăn, trong ao sau vườn nhà chúng ta có một con ốc lớn mà!

"Tiểu Nguyệt Linh, muội có quên ta từng nói với muội rằng chúng ta sau này cố gắng đừng ăn những sinh linh đã có linh trí không?

Con thải loa kia đã biết tự chủ tu hành, còn có thể giao lưu với chúng ta, khác biệt rất lớn so với những con ốc đồng bình thường này…" Tiểu Nguyệt Linh thè lưỡi nhỏ ra, hắc hắc cười một tiếng, nói: "Muội không quên mà!

Muội đang dùng cách hù dọa để thúc giục nó, khiến nó nhanh chóng tu hành, đừng có lười biếng." Ngô Sở cười xoa đầu nàng, "Ta biết ngay Nguyệt Linh nhà chúng ta không phải loại hung tàn đó, vậy nên A Sở ca hôm nay tự mình xuống bếp, làm cho muội một món ốc hương cay, để khen thưởng Tiểu Nguyệt Linh đáng yêu của chúng ta." "Muội làm, muội làm… A Sở huynh nói đi, muội sẽ làm." Cũng không biết nấu ăn có gây nghiện hay không, dù sao Tiểu Nguyệt Linh đối với 'Đạo' này lại rất thích, hoàn toàn không có bất kỳ cảm giác bài xích nào, không giống như chính Ngô Sở.

"Vậy được, ta nói, muội cứ làm theo là được." "Ừm ừm…" Một đĩa ốc hương cay, hai chén Tử Ngọc Linh Nãi, trong đình hóng gió đối ẩm, ngắm cảnh hồ núi, thấy khắp nơi xanh biếc, không khỏi cảm thấy tâm hồn thư thái, chợt thấy nhân sinh dường như bước đến đỉnh

phong.

“A Sở ca, huynh nói thịt rồng có thể xào như vậy không?” Ngô Sở gật đầu nói: “Xào thì cũng được, nhưng thịt rồng không dễ chín, không thích hợp để xào lắm, cách tốt nhất vẫn là hầm, hầm lửa nhỏ liu riu, có thể ninh cho hương vị bên trong thoát ra hết.

Nếu chúng ta có ngọn lửa với nhiệt độ cao hơn, có lẽ có thể rút ngắn thời gian nấu chín nó.” Đáng tiếc, những thứ như Tam Muội Chân Hỏa, Nam Minh Ly Hỏa, Ngô Sở cũng chỉ có thể nghĩ đến.

Thực ra ngọn lửa đốt từ gỗ của Tử Ngọc Thần Mộc, nhiệt độ đã không thấp rồi, cao hơn vài bậc so với lửa đốt từ gỗ thông thường.

Nếu không, nấu thịt rồng này sẽ còn phiền phức hơn.

Thời gian, dường như như dòng nước, lặng lẽ trôi, không tiếng động.

Dường như mới vừa thấy núi non xanh biếc không bao lâu, nhưng trong nháy mắt đã thấy khắp núi là sắc tím hồng.

Mùa hoa bướm khoe sắc, hương hoa bay lượn, Ngô Sở cũng bận rộn khai khẩn đất mới.

Ngoài việc trồng gừng, hành, tỏi, những loại gia vị này, Ngô Sở còn chuẩn bị trồng cây thực thù du, cây bát giác, kỷ tử và các loại thực vật khác.

Đương nhiên, bát giác không cần nhiều, chỉ cần một hai cây là đủ.

Ngoài ra, huynh còn chuẩn bị di thực vài cây sen đến bên bờ hồ này, một mặt là để mùa thu thu hoạch tiện lợi hơn, mặt khác cũng là để thưởng ngoạn, thậm chí còn có thể nhân tiện thu hút một số loài thủy cầm đến cư trú, để tiện bắt chúng sau này.

Cả ngày ăn thịt rồng, thịt rồng dù ngon đến mấy cũng sẽ ngán, cần

thỉnh thoảng cải thiện thực đơn của bọn họ, những loài thủy cầm kia khá tốt.

Đến lúc đó có thể dùng để hầm với nấm khô, món canh vịt già cũng có rồi.

Khi huynh cởi trần, dưới ánh nắng gay gắt vung vẩy cuốc, mồ hôi như mưa, Ngô Sở mới thực sự cảm nhận được cha mẹ ngày xưa khó khăn đến nhường nào.

Huynh đây mới chỉ khai khẩn mấy mẫu đất hoang mà thôi, hơn nữa cơ thể còn không biết mạnh hơn cha già của mình bao nhiêu lần, vậy mà đã khiến huynh mồ hôi như tắm rồi, huống chi là người bình thường.

Nghĩ đến cha mẹ và người thân trên Địa Cầu, Ngô Sở cũng chỉ đành thở dài thầm.

Đến thế giới này đã một năm rồi, tính theo thời gian Địa Cầu, đã hơn ba trăm sáu mươi năm rồi, Địa Cầu đã trôi qua bao lâu rồi nhỉ?

Nếu thật sự có một ngày nào đó, may mắn có thể rời khỏi thế giới này, mình thật sự có thể trong dòng sông thời gian đó, tìm thấy cái thời điểm từng thuộc về mình không?

Ngô Sở không rõ, trong lòng chỉ còn lại nỗi sầu muộn.

Thế là, huynh ngắt một chiếc lá cỏ, ngồi xuống đất thổi lên.

Thổi vài tiếng, huynh liền trực tiếp ném chiếc lá cỏ đi, kêu lên: "Nghệ Bảo, phát chút nhạc nhẹ nhàng hơn đi!

Nhạc sôi động một chút." "Động thứ, đả thứ, everybody, giơ hai tay của các bạn lên…" Giai điệu với tiết tấu cực mạnh từ điện thoại truyền ra, nhất thời, cả cánh đồng hoa liền trở nên náo nhiệt, dường như những đàn hồ điệp và ong mật bay lượn kia, đều đang nhảy múa theo nhịp điệu.

Chỉ mất nửa ngày, Ngô Sở liền làm xong tất cả những công việc nông nghiệp này.

Sau đó huynh gọi Tiểu Nguyệt Linh đến, cùng nhau thu thập những đóa hoa tươi trong cánh đồng hoa, huynh chuẩn bị thử chế tạo một chút hương tinh.

Phương pháp sử dụng cũng đơn giản, chính là phương pháp chưng cất.

"A Sở ca, những đóa hoa này dùng để làm gì?

Có ăn được không?" "…" Ngô Sở nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Ăn thì cũng có thể ăn được, nhưng bây giờ không phải để nghiên cứu ăn uống, mà là để chế tạo một ít hương tinh." Không thể không nói, Ngô Sở vẫn khá là kiểu cách, Tiểu Nguyệt Linh căn bản không cần đến thứ này, bởi vì Tiểu Nguyệt Linh bản thân đã tự mang hương khí, đây là thứ độc quyền của tiên tử.

Còn Ngô Sở, nếu trên người có mùi gì thì chỉ có thể là mùi mồ hôi thôi.

Cộng thêm con chó A Thu cũng có một số mùi lạ trên người, Ngô Sở cảm thấy, vẫn nên làm ra một ít hương tinh, để chỗ ở ngửi thơm hơn thì tốt hơn, dù sao cũng không có việc gì khác.

Nếu có thể tìm được một số gỗ thơm, huynh cũng không ngại chế tạo một ít trầm hương.

Đáng tiếc, mảng gỗ thơm này lại là điểm mù của Tiểu Nguyệt Linh, nàng ta cũng không có cách nào giúp Ngô Sở tìm những nguyên liệu gỗ thơm đó, nên chỉ có thể dựa vào những đóa hoa thơm ngát này.

Cứ như vậy, mùa vạn vật tươi tốt, ánh xuân tươi sáng, lặng lẽ trôi qua.

Khi mùa hè oi ả sắp đến, Tử Ngọc Sơn đón một trận mưa lớn như

trút nước, trận mưa này liên tục kéo dài hai ngày, nước hồ dần dâng cao, cánh đồng hoa đều sắp bị ngập lụt.

Ngô Sở gọi Tiểu Nguyệt Linh đến, cùng nhau ở bên cánh đồng hoa giáp hồ, xây một con đê dài, chặn nước hồ sắp tràn vào cánh đồng hoa ở bên ngoài.

"Điên rồi à!

Sao lại có mưa lớn đến vậy chứ!" Nhìn dòng nước chảy ào ào trong mương nước của cánh đồng đã được khai khẩn, Ngô Sở không khỏi than vãn.

Tiểu Nguyệt Linh nhìn về một hướng nào đó, hàng lông mày nhỏ nhíu lại thành hai con tằm nhỏ, sau đó thân hình khẽ lóe lên, biến mất tại chỗ.

Chẳng mấy chốc, liền thấy Tiểu Nguyệt Linh trở về, tay nhỏ đang xách một con hươu con run rẩy, "A Sở ca, trận mưa lớn này chắc là do nó dẫn đến." "…" Việc đổ trách nhiệm của trận mưa lớn liên tục mấy ngày lên một con hươu con, điều này hiển nhiên là một chuyện vô cùng hoang đường.

Nhưng Ngô Sở tin rằng, Tiểu Nguyệt Linh không phải là người nói chuyện vô căn cứ.

Vì vậy, sau khi ngỡ ngàng, Ngô Sở liền cảm thấy, con hươu con này có thể có huyết mạch phi phàm.

Ở đại địa Hồng Hoang này, bất kỳ chuyện kỳ quái nào cũng không cần quá ngạc nhiên.

Mặc dù con hươu con bề ngoài trông khá bình thường, hơn nữa khi đối mặt với họ, nó cũng có vẻ run rẩy, nhưng ai biết nó sẽ là dị chủng gì chứ!

Hơn nữa, nhìn kỹ sẽ phát hiện, nước mưa rơi xuống người nó, rất

tự nhiên trượt theo bộ lông của nó, không hề làm ướt bộ lông.

Thậm chí bốn móng chân của nó đặt trên đất, nếu nhìn kỹ, sẽ thấy nước mưa ở vị trí bốn móng chân cũng rất tự nhiên nâng nó lên, chỉ là không quá rõ ràng.

Ngoại trừ thân thể run rẩy và ánh mắt sợ hãi đó, mọi thứ khác đều đang nói với Ngô Sở rằng, con hươu con này là một dị chủng Hồng Hoang thần dị phi phàm.

Khi Ngô Sở dùng thần thức để cảm ứng con hươu con này, huynh có thể cảm nhận được, pháp lực mà con hươu con này sở hữu trong cơ thể, đối với huynh mà nói, giản trực mênh mông như biển.

Chỉ là cổ pháp lực này trong cảm nhận của huynh, cực kỳ bất ổn định.

Và cổ pháp lực bất ổn định này, khi dao động trong không khí, liền tự chủ dẫn đến mưa lớn như trút nước, lũ lụt tràn lan.

Chính như Tiểu Nguyệt Linh đã nói, trận mưa lớn này, quả thực là do con hươu con này mang đến.

Đây là một chuyện vô cùng khó tin, nó rõ ràng vẫn chỉ là một ấu tể.

Chương 76

Chỉ là ở Hồng Hoang này, không thể nhìn nhận sự vật bằng con mắt thông thường.

"Chủ nhân, đây có phải là loại thần thú trong truyền thuyết—Phu Gia không?

Truyền thuyết Phu Gia hình dáng giống hươu, có bốn sừng, nơi nào nó đi qua, nước lớn tràn bờ.

Nhưng thông thường, nó chỉ xuất hiện sau một trận đại hạn, mà chỗ chúng ta đâu có thiếu nước mưa!" Lúc này, Nghệ Bảo chui ra, ngồi trên vai Ngô Sở, cúi đầu nhìn con hươu con.

Phu Gia?!

Ngô Sở nghĩ nghĩ, nói: "Nhìn có vẻ là vậy rồi." Huynh dừng lại, rồi nhìn Tiểu Nguyệt Linh, "Nguyệt Linh, muội có cách nào khiến pháp lực của nó ổn định lại không?

Nếu trận mưa lớn này cứ tiếp tục như vậy, những cây trồng của chúng ta sẽ hỏng hết mất." Trên thực tế, những nơi khác đã xuất hiện rất nhiều vụ sạt lở.

Năm ngoái Tử Ngọc Đạo Nhân và Thanh Long đại chiến, hàng vạn dặm núi cao rừng rậm bị hủy hoại, thân núi vốn dĩ đã không vững chắc, nay lại bị trận mưa liên miên này xối xả… Nếu đặt trên Địa Cầu, đã sớm xảy ra đại hồng thủy rồi.

Cũng chỉ có Ngô Sở, cái cô gia quả nhân này, hoàn toàn không quan tâm núi ở những nơi khác có sạt lở hay không, chỉ cần chỗ bọn họ không sạt lở là được.

Tiểu Nguyệt Linh gật đầu, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu

con hươu con, và khẽ khàng an ủi nó, "Đừng sợ, đừng sợ, chúng ta sẽ không làm hại ngươi đâu, bất kể ngươi đã gặp phải điều gì trước đây, bây giờ đã an toàn rồi…" Ánh sáng xanh lam từ tay Tiểu Nguyệt Linh lan ra, rơi xuống thân con hươu con, và chảy trên người nó như dòng nước.

Dần dần, dao động pháp lực trong cơ thể con hươu con ổn định lại, nước mưa bên ngoài cũng vì thế mà dần nhỏ đi.

Trong mắt Ngô Sở, chuyện này quả thực không thể tin nổi, nhưng chuyện này đặt ở thế giới Hồng Hoang này, lại hiển nhiên đến vậy.

Ngô Sở ít nhiều có chút ghen tị với con hươu con này.

Mình thân là người, rõ ràng là một chuyện vô cùng may mắn, nhưng ở thế giới Hồng Hoang chú trọng căn cốt này, loài người không có căn cốt như huynh, lại trời sinh ở thế yếu.

Có thể tưởng tượng, khi con hươu con này trưởng thành, thuật khống thủy này sẽ mạnh mẽ đến nhường nào.

Sinh linh dị chủng Hồng Hoang, quả thực được trời ưu ái, là con cưng của trời đất a!

Ngô Sở nhìn con hươu con đã dần ổn định cảm xúc, lặng lẽ cảm khái, mình thân là người, nhưng lại không bằng một con hươu… Ai!

Thật xấu hổ nha!

Làm mất mặt tất cả các tiền bối xuyên việt giả rồi!

Ngô Sở lặng lẽ ngồi trên đê chắn, ngẩn người nhìn màn sương mưa mịt mờ phía trước.

Mưa tuy đã nhỏ dần, nhưng màn sương khói bốc lên trong mưa, lại khiến mảnh thiên địa này càng thêm mờ ảo.

Giọng Tiểu Nguyệt Linh vang lên phía sau, "A Sở ca, muội đưa

con hươu con này lên nghỉ ngơi một chút, huynh có muốn về không?" Ngô Sở không quay đầu lại mà phất tay.

Nếu có thuốc lá, lúc này huynh hẳn sẽ rất tự nhiên châm một điếu, hút cho đỡ cô đơn đã rồi nói.

Đáng tiếc huynh bây giờ không có thuốc lá, nên huynh chỉ có thể 'lên cơn' thôi.

"À đúng rồi Nguyệt Linh, muội hỏi xem nó làm sao lại chạy đến chỗ chúng ta, tiểu ấu tể thần thú lợi hại như vậy, không thể nào là của Tử Ngọc Sơn chúng ta được!" "Được ạ!" Tiểu Nguyệt Linh đưa con hươu con về đỉnh thần mộc để an trí.

Đối mặt với tiểu thần thú khống thủy thần kỳ như vậy, Tiểu Nguyệt Linh hiển nhiên không giống như đối xử với con thải loa kia mà nghĩ xem nó có ngon không.

Chắc là nàng ta cũng lo lắng làm tiểu gia hỏa sợ hãi, lát nữa trận mưa lớn như trút nước lại đến, trừ phi trực tiếp giết chết nó.

Nhưng hiển nhiên, làm như vậy thì thật sự quá lãng phí của trời, đây là một tiểu ấu tể thần thú hệ thủy trời sinh đã tinh thông thuật khống thủy a!

"Phu Gia!" Nghệ Bảo không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt con hươu con, vươn tay chọc chọc đầu nó, rồi bới móc trên cái đầu nhỏ của nó, "Nghe nói ngươi có thể mọc ra bốn cái sừng, để ta sờ xem có bốn cái bọc nhỏ nào không, ngươi đừng sợ, ta lại không ăn thịt ngươi đâu." Con hươu con nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ, đôi mắt yên tĩnh nhìn Nghệ Bảo, cũng không bị hành vi kỳ quái của Nghệ Bảo dọa sợ, dù sao hình thể của Nghệ Bảo thực sự không có chút uy hiếp lực nào, quả thực quá nhỏ bé, còn nhỏ hơn con hươu con rất nhiều.

"Ấy!

Còn không cho tỷ tỷ sờ à!

Ngươi đừng động…” Tiểu Nguyệt Linh đưa con hươu con về đại điện, lại tìm một ít cỏ non đưa cho nó.

Con hươu con cúi đầu ngửi ngửi cỏ non, vậy mà lại khinh thường quay đầu sang một bên.

“Ối chà!

Tiểu gia hỏa nhà ngươi, kén ăn ghê ha!” Nghệ Bảo bắt đầu mỉa mai, “Sao hả?

Linh thảo cũng không ăn, ngươi còn muốn ăn thịt rồng không?” “…” Tiểu Nguyệt Linh bên cạnh chớp chớp mắt lớn, hỏi: “Thật sao?

Nó cũng ăn thịt rồng à?” Nghệ Bảo nghe vậy, khóe miệng giật giật, liếc nhìn Tiểu Nguyệt Linh, cảm thấy nha đầu này quả thực rất ngốc, hươu là động vật ăn cỏ mà!

Điều này cũng không hiểu sao?

Thấy Nghệ Bảo không nói chuyện, Tiểu Nguyệt Linh thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ.

Chẳng mấy chốc, nàng ta đã cầm một miếng thịt rồng trở về, “Tiểu gia hỏa, lại đây, ăn thịt rồng này!” “…” Nghệ Bảo đã trợn trắng mắt, không còn sức để mỉa mai nữa.

Không ngờ con hươu con này vậy mà cúi đầu ngửi ngửi, thật sự há miệng gắp miếng thịt rồng vào miệng, sau đó bắt đầu từ từ nhai như nhai cỏ.

Khi nhìn thấy cảnh tượng này, Nghệ Bảo liền ngây người, “Ngươi thật sự ăn thịt rồng à!

Răng sữa mọc đủ chưa?

Có cắn nổi không?

Ngươi đúng là cái gì cũng dám ăn nhỉ!

Linh thảo không thơm sao?" Con hươu con dùng đôi mắt xanh lam trong veo đó, khẽ liếc nhìn Nghệ Bảo, rồi quay cái đầu nhỏ sang một bên, đi vòng quanh đại điện, sau đó tìm một góc nằm xuống.

"Hừ… nó thật sự không khách sáo chút nào, thật sự coi đây là nhà mình rồi!" Bị một con hươu con coi thường, Nghệ Bảo chống nạnh, lượn qua lượn lại trong đại điện.

Tiểu Nguyệt Linh che miệng nhỏ nín cười, sau đó khẽ ho một tiếng, nghiêm mặt nói: "Nghệ Bảo, ngươi vẫn nên đi tìm A Sở ca đi!

Ngươi lại không thể làm gì nó, nếu thật sự dọa nó, e rằng mưa lớn lại đến, đến lúc đó A Sở ca khẳng định sẽ mắng ngươi đó." Nghệ Bảo rất tức giận, hai tay chống nạnh, nghiến răng nghiến lợi, "Đánh không được, mắng không xong, đúng là có một 'tiểu tổ tông' đến rồi!" "Ừm ừm, Nghệ Bảo nói đúng!" "…" Nghệ Bảo hoàn hồn, nhớ ra, đây hình như là cách ứng đối mà cô đã dạy Tiểu Nguyệt Linh để đối phó với những người ngu ngốc, vậy mà nàng ta lại dùng ngược lại với chính mình, làm gì có lý đó!

Khi Tiểu Nguyệt Linh còn đang hỏi được gì đó từ tiểu lộc tể, Ngô Sở bên này đã cảm thấy mọi chuyện dường như không cần hỏi nữa.

Khi y thấy một đám thân ảnh hình dáng cổ xưa kỳ vĩ, xuất hiện trên bầu trời Tử Ngọc Sơn này, trong đầu y đã tự mình bổ sung câu chuyện được tám chín phần.

Trực giác mách bảo y, những sinh linh này là đến bắt thú non.

Tiểu Nguyệt Linh cũng cảm nhận được khí tức của những sinh linh cường đại này, sau khi ngẩn người, lập tức xuất hiện bên cạnh Ngô Sở, rồi đưa Ngô Sở cưỡi mây bay lên, trở về ngọn cây.

Từ ngoại hình của những thân ảnh kia mà nhìn, vừa thấy đã biết

không phải người, tuy rằng đều có hình thái loài người, nhưng phần lớn các đặc điểm vẫn giữ lại một số hình dạng phi nhân.

Gã hán tử dẫn đầu, thân hình như tháp sắt, cao chừng hai ba mét, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, mặt mũi hung ác, vừa nhìn đã biết không phải kẻ dễ dây vào, hắn còn kéo theo một cái đuôi hổ thật dài, như roi da quấn quanh eo, không chú ý nhìn còn tưởng là đai lưng da hổ.

Chương 77

Phía sau hắn, còn có mấy thân ảnh hình dáng khác nhau, có kẻ đội trên đầu cặp sừng to không biết là loại gì, có kẻ đội cặp tai chó nhọn hoắt ở hai bên đầu, lại có kẻ đôi chân to bên dưới là một đôi chân hạc thẳng tắp, cũng không biết bản thể có phải là hạc hay không.

Nhưng trong ấn tượng của Ngô Sở, sinh vật như hạc, hẳn không phải là loại thích tụ tập náo nhiệt, nghĩ chắc là loài chim khác thôi!

Tóm lại, bọn họ hình thái khác lạ, mặt mũi thiên kỳ bách quái, không hổ là sản phẩm của Hồng Hoang.

Tuy rằng đây đều là những tên lính quèn, nhưng nếu xét về thực lực, Ngô Sở thực ra còn không bằng những tên lính quèn này.

Ít nhất những tên lính quèn này đều đã hóa hình, tu vi ít nhất cũng ở Địa Tiên cảnh.

Còn y Ngô Sở, chẳng qua chỉ là Tiên Thiên cảnh mà thôi.

Nhưng Ngô Sở sinh ra làm người, giỏi nhất chính là diễn kịch.

Cho dù đối mặt với những sinh linh Hồng Hoang này, trong lòng y hoảng sợ không tả xiết, nhưng bề ngoài, y vẫn giữ vẻ bất động thanh sắc, không chút biểu cảm.

Một phong thái nhàn nhã tự nhiên, thể hiện phong độ cao nhân đến mức tận cùng.

Đám sinh linh Hồng Hoang kia sau khi tiến vào đại trận đã hỏng của Tử Ngọc Sơn này, lập tức có chút không giữ được bình tĩnh, nhao nhao nhìn về phía gã hổ hán cao to như tháp sắt dẫn đầu.

Đặc biệt là khi nhìn thấy con Thanh Long đang treo trên đỉnh núi kia, vẻ sợ hãi trên mặt từng tên hoàn toàn không thể che giấu.

Ngay cả gã hổ hán dẫn đầu, lúc này trên trán cũng lấm tấm vài giọt mồ hôi lạnh, đặc biệt là khi thấy Ngô Sở chắp tay sau lưng, không chút biểu cảm nhìn hắn.

Hắn không biết, thực ra Ngô Sở đang âm thầm quan sát biểu cảm và ánh mắt của hắn biến đổi.

Khi cảm thấy trong thần thái của gã hổ hán loé lên một tia sợ hãi, thần thái tự nhiên ung dung của Ngô Sở liền càng thêm tự nhiên ung dung.

Nhưng y vẫn hỏi Nghệ Bảo trong lòng: "Nghệ Bảo, tu vi của những yêu quái này hắn không bằng con hồ ly già đó đúng không!" Nghệ Bảo âm thầm đáp: "Tuy rằng không bằng con hồ ly già đó, nhưng chắc chắn lợi hại hơn ngươi nhiều.

Ngay cả Nguyệt Linh, chắc cũng không được, ngươi không thấy Nguyệt Linh đang căng thẳng đó sao?" Đứng ở rìa ngọn cây, chắp tay sau lưng, Ngô Sở khẽ nghiêng đầu, quả nhiên thấy Nguyệt Linh bên cạnh đang nghiêm túc nhìn những sinh linh Hồng Hoang trên không trung.

Thế là Ngô Sở đưa tay khẽ xoa đầu nàng, mỉm cười nói: "Không sao đâu!" Không sao mới lạ!

Khóe miệng Ngô Sở khẽ giật giật, lại hỏi trong lòng: "Nghệ Bảo, nếu những yêu quái này chuẩn bị ra tay với ta, ngươi đỡ nổi ta không?

Chẳng phải ngươi đã nói, những phù văn thần liên trên người ngươi đều là cấm chế bảo hộ, có thể dùng để bảo vệ sao?" "…" Bình thường rất nói nhiều, lúc này Nghệ Bảo cũng im lặng.

Ngô Sở bất đắc dĩ, thầm nhủ: "Xem ra, chỉ có thể dựa vào ta diễn kịch rồi!" Y ngẩng đầu lên, ánh mắt rất thản nhiên nhìn về phía những sinh linh kia, hỏi: "Không biết các vị đạo hữu đến từ phương nào?

Đến Tử Ngọc Sơn của bản sơn nhân đây, có việc gì quan trọng?" Có kinh nghiệm diễn xuất trước mặt lão hồ ly Thanh Khâu Thần, Ngô Sở hiện tại trông càng tự nhiên thoải mái hơn.

Tuy rằng bị Nghệ Bảo chê diễn xuất kém, nhưng Ngô Sở cảm thấy, tiềm năng bị dồn ép khi tính mạng bị đe dọa, chắc chắn không phải những ảnh đế có thể sánh được.

Những sinh linh kia hoàn hồn lại, nhao nhao hạ xuống, dường như có chút không dám để Ngô Sở phải ngẩng cổ nói chuyện với bọn họ.

Sau khi ngang hàng với ngọn cây, bọn họ dừng lại, lơ lửng trên không, lần lượt chắp tay hành lễ với Ngô Sở, Ngô Sở suy nghĩ một lát, cũng đáp lễ bọn họ.

Hổ hán Ô Hàm có chút chột dạ, nói: "Ô Hàm đã gặp tiền bối, ta là một trong mười tám thủ lĩnh dưới trướng Thiên Mục Vương của Thiên Mục Sơn, xin hỏi tiền bối có phải là Tử Ngọc Đạo Nhân chủ nhân Tử Ngọc Sơn này không?" "Không phải!" Ngô Sở lắc đầu, "Bản sơn nhân tự xưng Bất Xuất, ở đây chỉ là chịu Tử Ngọc Đạo Nhân ủy thác, trông nom cây linh căn Tử Ngọc này thôi." Dừng một chút, Ngô Sở lại nói: "Bản sơn nhân ở Tử Ngọc Sơn này, bình thường với Thiên Mục Sơn của các ngươi cũng không có qua lại gì, nước sông không phạm nước giếng, không biết mấy vị hôm nay đến đây, có chuyện gì?" Ánh mắt của hổ hán Ô Hàm rơi vào trước cửa đại điện phía sau Ngô Sở, ở đó, tiểu lộc tể đang giấu mình sau cánh cửa đại điện, lộ ra nửa khuôn mặt nai, miệng không ngừng nhai thứ gì đó, nhưng trong mắt nai lại tràn đầy vẻ căng thẳng sợ hãi.

"Không dám giấu diếm tiền bối, bọn ta chính là vì con thú non đó mà đến." "Thú non?

Ha ha… vì một con thú non nhỏ bé mà các ngươi đã tự ý xông vào nơi tu hành của bản sơn nhân, Thiên Mục đạo hữu dạy dỗ các ngươi

như vậy sao?" Đầu tiên đội cho bọn họ một cái mũ đã.

Quả nhiên, cái mũ này vừa đội xuống, không chỉ mặt mày của những tên lính quèn kia tái nhợt, mà ngay cả chính Ô Hàm cũng hận không thể tự vả vào miệng mình.

"Tiền, tiền bối hiểu lầm!

Ta là nói, con thú non này tuy hình dáng như nai non, nhưng thực chất nó là thú non Phu Gia, nơi nó đi qua, nước lụt tràn ngập thành tai họa…" "À?

Nói như vậy, các ngươi là thay trời hành đạo, vì sinh linh trừ họa sao?" "Không dám, không dám…" "Không dám?

Ha ha… Đường đường thú non Phu Gia, lại dám nói với ta là nai non, là các ngươi không hiểu, hay là coi thường bản sơn nhân không hiểu?

Lớn mật!" Thấy Ngô Sở sắc mặt dần lạnh, mồ hôi lạnh trên trán Ô Hàm cũng không khỏi dần nhiều hơn.

Cuối cùng, hắn cắn răng, nói: "Vẫn xin tiền bối thứ tội!

Không dám giấu diếm tiền bối, con thú non Phu Gia này, thực ra là vật mà vương của bọn ta muốn tặng cho vương tộc Kỳ Lân.

Vẫn xin tiền bối nể mặt vương của bọn ta, đừng làm khó kẻ hèn này, kẻ hèn này trở về nhất định sẽ bẩm báo với vương về tình cảnh tiền bối đã giúp đỡ…" Ngô Sở ha ha cười lớn, sau đó lạnh lùng hừ một tiếng: "Sao vậy?

Ngươi muốn lấy Thiên Mục Vương để áp bức bản sơn nhân sao?

Ngươi nói con thú non Phu Gia này là vật của các ngươi thì là của các ngươi sao?

Vậy các ngươi hãy hỏi nó xem, nó có nguyện ý đi cùng các ngươi

không?

Nếu nguyện ý, bản sơn nhân sẽ không nói hai lời.

Nếu nó không nguyện ý, các vị hãy trở về đi!

Niệm tình các ngươi tự ý xông vào đây là lần đầu, hôm nay bản sơn nhân nể mặt Thiên Mục đạo hữu, sẽ không trừng phạt các ngươi nữa.

Còn về con thú non Phu Gia này, hãy để Thiên Mục đạo hữu tự mình đến lấy đi!

Các vị, xin mời!" Ngô Sở nói xong, vung tay áo, khí thế quả nhiên đã có.

Đáng tiếc, tu vi của y thực sự quá yếu, lúc này nếu một tay vung mạnh mà hất bay bọn họ đi, thì lời nói này mới càng có sức thuyết phục.

Nhưng hành vi này lại khiến Nghệ Bảo vô cùng khó hiểu.

Rõ ràng không có chuyện gì, ngươi cứ muốn tìm chuyện, đây là muốn làm gì?

Khi những tên lính quèn này vâng vâng dạ dạ, như được đại xá, cẩn thận từng li từng tí rút khỏi Tử Ngọc Sơn, Ngô Sở và Tiểu Nguyệt Linh đều âm thầm thở phào một hơi.

Thấy những tên lính quèn đó rời đi, Nghệ Bảo mới hỏi ra sự khó hiểu trong lòng, hỏi y tại sao phải làm chuyện thừa thãi, vì muốn giả vờ nguy hiểm mà không cẩn thận tự biến mình thành nguy hiểm thì sao?

Hai con tằm nhỏ trên lông mày Tiểu Nguyệt Linh không khỏi nhúc nhích, nhìn y: "Nghệ Bảo muốn tặng tiểu Phu Gia cho bọn họ sao?

Bọn họ xấu xa như vậy, tiểu Phu Gia xuất hiện ở đây là vì bị bọn

họ truy đuổi, Nghệ Bảo muốn tặng nó cho những kẻ xấu xa này sao?" Đối mặt với vẻ chất vấn chính nghĩa lanh lợi của Tiểu Nguyệt Linh, Nghệ Bảo không khỏi trợn tròn mắt, cảm thấy tiểu yêu tinh này tuy là một tiểu tiên tử cấp Thiên Tiên, nhưng kiến thức thực sự không dám khen ngợi, một tiên tử cấp Thiên Tiên đường đường, lẽ nào chỉ cần bán manh là đủ rồi sao?

Nó có chút hận sắt không thành thép mà nhìn về phía Ngô Sở, như thể đang nói: Ngươi xem xem, đây chính là loại người ngươi thích, ngoài việc bán manh ra, một chút tác dụng cũng không có!

Ngô Sở trực tiếp phớt lờ ánh mắt của Nghệ Bảo, đừng nói y không nhìn ra ý đó, cho dù có nhìn ra, y cũng sẽ không đồng ý với quan điểm của Nghệ Bảo.

Ai nói Tiểu Nguyệt Linh vô dụng chứ?

Nếu không có Tiểu Nguyệt Linh, rất nhiều việc y đều không làm được, ví dụ như quần áo giày dép, ví dụ như xây nhà trên ngọn cây, ví dụ như ăn nhân sâm núi vạn năm, linh chi ngàn năm v.v.

Chương 78

Nếu không có những thứ này, y lại làm sao có thể tu hành như hiện tại?

Tuy rằng phương thức tu hành này rất thô thiển, rất nguyên thủy, rất ngu ngốc.

Nếu không có Tiểu Nguyệt Linh, y hiện tại chắc đã bị những con dã thú kia tha đi rồi!

Tiểu Nguyệt Linh chỉ là một tiểu yêu tinh vừa mới hóa hình không lâu, chưa từng thấy nhiều chuyện đời, hành động chỉ dựa vào bản tâm, có được tấm lòng thiện lương như vậy đã rất hiếm có rồi.

Nếu Tiểu Nguyệt Linh không có tấm lòng thiện lương này, có lẽ khi y vừa đến thế giới này đã bị tiểu yêu tinh này ăn thịt rồi!

Ngô Sở bĩu môi, khẽ thở dài: "Ta có thể làm sao đây?

Nếu không nói như vậy, chẳng lẽ thật sự phải cúi đầu nhường con tiểu gia hỏa đó đi sao?

Ở thế giới Hồng Hoang này, thân là một đại tiền bối đường đường, khi nào lại dễ nói chuyện như vậy?

Bọn họ tự ý xông vào đây đã rất thất lễ rồi, nếu ta còn nhượng bộ, chẳng phải tương đương với nói với bọn họ rằng, ta sợ vương của bọn họ sao?" "…" Nghệ Bảo há miệng, không biết nên phản bác thế nào.

Ngô Sở lại nói: "Đến lúc đó, bọn họ có nghĩ ta dễ bắt nạt hơn không, rồi lại được voi đòi tiên, đưa ra những yêu cầu quá đáng hơn?

Đến lúc đó ta phải làm sao?

Đánh lại không thắng!

Mà một khi ta tỏ ra cứng rắn hơn một chút, bọn họ không dò được độ sâu cạn của ta, liền sẽ ném chuột sợ vỡ đồ, không đến mức lập tức trở mặt với ta ngay tại chỗ.

Còn về vị vương của Thiên Mục Sơn đó, Thiên Mục Sơn cách Tử Ngọc Sơn của chúng ta còn xa hơn cả Thanh Khâu, nghĩ chắc trong thời gian ngắn cũng sẽ không xuất hiện ở đây.

Hơn nữa, trước khi chưa dò rõ được lai lịch của ta, nghĩ rằng Thiên Mục Vương cũng sẽ không dễ dàng ra tay đối phó ta." Biết Ngô Sở mắc bệnh "thông thường", Tiểu Nguyệt Linh không khỏi gật đầu, cảm thấy rất có lý, nhưng Nghệ Bảo lại không nghĩ như vậy.

Nghệ Bảo bĩu môi: "Ngươi nghĩ nhiều rồi, với cái dáng vẻ nhút nhát của bọn họ vừa nãy, làm sao có thể dám được voi đòi tiên?

Hơn nữa, nếu Thiên Mục Vương là một lão yêu quái không theo lẽ thường thì sao!" Nghệ Bảo cuối cùng cũng tìm được lý do để phản bác: "Đến lúc đó, tên đó vừa xuất hiện, trực tiếp một chưởng đánh xuống, ngươi làm sao?

Hay có lẽ lão yêu quái đó rất âm hiểm, lén lút sau lưng ngươi nện cho ngươi một gạch, ngươi lại làm sao?

Không đợi Ngô Sở phản bác, Nghệ Bảo nói hứng khởi: "Người ta giả vờ nguy hiểm là vì có bản lĩnh thật sự làm nền, là giả vờ nguy hiểm có căn cứ.

Còn ngươi thì sao?

Ngươi có gì?" "Ta chẳng phải có ngươi sao!" "…" Ngô Sở đường hoàng như vậy, Nghệ Bảo lập tức ngây người, sau đó khoanh tay trước ngực, nghiêng đầu, hừ hừ nói: "Cho dù ngươi có khen ta như vậy, ta cũng sẽ không rút lại quan điểm của mình.

Rõ ràng có thể giải quyết rất đơn giản, cứ muốn giả vờ nguy hiểm, coi chừng chơi quá hóa dở!" Ngô Sở khóe miệng hơi giật giật, cười nói: "Vì ngươi là tiểu tinh linh điện thoại, vậy ngươi hẳn là có thể tính toán được, vào lúc đó, nếu ta không làm như vậy, tỷ lệ bị được voi đòi tiên là bao nhiêu?

Tỷ lệ dẫn dụ Thiên Mục lão yêu quái chú ý lại là bao nhiêu?

Ngươi thật sự nghĩ ta muốn lấy cái mạng nhỏ của mình ra đánh cược để giả vờ nguy hiểm sao!

Ta có ngốc như vậy sao?" "Ta thấy là có!" "Ta cảm thấy A Sở ca nói không sai!" Cho nên, Ngô Sở biết vì sao y lại thích Tiểu Nguyệt Linh hơn rồi.

Đều là vì muốn tốt cho y, vì sao lại không thể ôn nhu như Tiểu Nguyệt Linh chứ!

Ngô Sở âm thầm lắc đầu, xoay người đi về phía đại điện.

Còn Nghệ Bảo thì chống nạnh trừng mắt nhìn Tiểu Nguyệt Linh, cảm thấy Tiểu Nguyệt Linh giống như một tiểu tam mật phục kiếm, là nhân tố lớn nhất phá hoại sự ổn định gia đình.

Tiểu Nguyệt Linh hoàn toàn không biết tâm tư kỳ quái này của Nghệ Bảo, không khỏi lè lưỡi với nó, chọc ghẹo… Nghệ Bảo tức giận, đi theo Ngô Sở, muốn giật tóc y.

Tuy rằng Nghệ Bảo cũng cảm thấy, mình bây giờ có lẽ đã biến thành một linh bảo công đức hàng đầu, thậm chí có thể là chí bảo công đức, uy năng hẳn không thấp, hãy nghĩ đến Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, chí bảo công đức khai thiên trong truyền thuyết kia đi!

Cho nên, cho dù phòng ngự không thể sánh bằng Linh Lung Bảo Tháp của tất cả Thiên Địa Huyền Hoàng nhị khí, nhưng cản lại một

Kim Tiên chắc không thành vấn đề chứ!

Đương nhiên, nghĩ là nghĩ vậy, nhưng kết quả thế nào thì ai mà biết được!

Chính Nghệ Bảo cũng không có gì chắc chắn, chứ đừng nói đến Ngô Sở.

Dù sao, nói điện thoại biết phòng ngự, chi bằng nói nó giỏi tính toán thì hơn.

Ngô Sở càng tin vào chức năng của Nghệ Bảo ở những phương diện khác, chứ không phải phòng ngự.

Cho nên y cũng không dám tùy tiện lấy Nghệ Bảo ra thử nghiệm, nếu làm hỏng chiếc điện thoại yêu quý thì sao?

Y đâu có biết sửa điện thoại.

Trong đại điện, con tiểu lộc tể thấy bọn họ đi tới, cẩn thận từng li từng tí lùi lại.

Ngô Sở liếc nhìn nó một cái, nói: "Yên tâm đi!

Đã đưa ngươi đến đây, sẽ không làm hại ngươi nữa, không cần phải làm chuyện thừa thãi." Tiểu lộc tể rất thông nhân tính thở phào một hơi, gật đầu với y.

Kết quả Ngô Sở lại nói: "Ngươi cũng đừng mừng vội, những lời ta nói trước đó, ngươi cũng đã nghe rồi.

Lão đạo Thiên Mục kia, kẻ muốn bắt ngươi về làm quà tặng, e rằng sẽ tự mình đến tìm ngươi.

Mà ta hiện tại… có lẽ không bảo vệ được ngươi, ngươi có gì muốn nói không?" Tiểu lộc tể trừng đôi mắt to vô tội nhìn Ngô Sở và Tiểu Nguyệt Linh, trong ánh mắt nhỏ trong trẻo rõ ràng lộ ra vẻ tự ti và cay đắng, dáng vẻ như muốn khóc.

Ngô Sở thấy vậy, không khỏi cười lên, nói: "Nhưng tin tốt là, tộc Kỳ Lân là vương của lục địa, thống lĩnh tộc tẩu thú, ngươi cũng coi như là một thành viên của tộc tẩu thú, nếu may mắn đi đến tộc Kỳ Lân, đối với tu hành của ngươi hẳn cũng có ích.

Thực ra ngươi cũng không cần phải từ chối 'lời mời' của lão đạo Thiên Mục, mặc dù phương thức mời này có hơi thô bạo." "Hả?!" Tiểu Nguyệt Linh và tiểu lộc tể đều trừng mắt nhìn Ngô Sở.

"A Sở ca, huynh cũng muốn tiễn nó đi sao?

Muội thấy nó rất tốt mà!

Hay là nghĩ cách giữ nó lại đi!" Tiểu Nguyệt Linh dường như rất có thiện cảm với tiểu lộc tể, cũng không biết có phải vì tiểu lộc tể trời sinh đã là đại pháp sư điều khiển nước, đến từ sức mạnh đồng nguyên khiến nàng cảm thấy thân cận hay không.

"Vậy thì phải xem lão đạo Thiên Mục này có phải là người giảng lý không thôi!" Ngô Sở lắc đầu, cảm thấy lão đạo Thiên Mục này khả năng lớn không phải là người giảng lý.

Dù sao thân là kẻ bề trên, hơn nữa lại là kẻ bề trên ở thế giới Hồng Hoang này, đa số có lẽ đều là tính tình thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Nếu giảng đạo lý mà có tác dụng, vậy cần quyền đầu làm gì?

Thân là vương của mười tám lộ yêu thủ lĩnh, lão đạo Thiên Mục tự nhiên phải có dáng vẻ của vương.

Ước chừng vị yêu vương này, cũng là một đại yêu cấp Kim Tiên.

Ngô Sở cảm thấy mình có lẽ lưu niên bất lợi, rõ ràng mình đã ngoan ngoãn trồng trọt ở nơi sơn dã này rồi, nhưng luôn có những thứ không có mắt tìm đến cửa.

“Tiểu Nguyệt Linh, nấu cơm đi!

Chương 79

Trời đất có lớn đến đâu, ăn cơm vẫn là lớn nhất!" "Vâng ạ!" Gió đêm thổi hiu hiu, mặt trời chiều tà chiếu xiên, ánh nắng vàng còn sót lại trải dài trên mặt hồ, như thể một con vật khổng lồ được phủ một lớp vảy vàng đang lay động trong gió.

Mà trên con vật khổng lồ này, một con tiểu lộc tể đang giẫm sóng đạp nước, vui vẻ kêu u u.

Trong hồ có một con cá lớn màu đỏ đang hòa mình cùng nó, thỉnh thoảng dùng cái đuôi đỏ khổng lồ vỗ ra một đợt sóng hồ, dồn về phía tiểu lộc tể, nhưng tiểu lộc tể chỉ khẽ cúi đầu, đợt sóng hồ kia liền cuộn ngược lại, thậm chí đẩy con cá lớn trong hồ vọt lên khỏi mặt hồ, bay lên không trung.

Khi tiểu lộc tể đã bình phục cảm xúc kinh sợ, cơn mưa lớn cũng đã thu lại, mặt trời chói chang cũng đã xuất hiện, dường như cả mảnh thiên địa lại khôi phục cảnh tượng náo nhiệt như trước.

Trong rừng chạy, trên trời bay, trong hồ bơi, tất cả đều hiện ra ngay lập tức.

Chỉ là lúc này đã là hoàng hôn, chim mỏi cũng đã bắt đầu lần lượt về tổ, xa xa còn có tiếng quạc quạc truyền đến, cũng không biết là tiếng chim nước vỗ cánh hay tiếng quạ già đậu cây.

Trong vườn hoa, mấy con gà rừng cục cục kêu, lắc lư thân thể, kết đàn trở về tổ nhỏ của chúng, đậu trong tổ chờ đợi màn đêm buông xuống, tiếng gù gù như thể đang thì thầm.

Ngô Sở co một chân, tựa vào bên cạnh lương đình, nheo mắt, nhìn con cá lớn màu đỏ và lộc tể đang chơi đùa trong hồ, cảm nhận hơi mát nhẹ khi gió thổi qua mặt, cùng với mùi hương hoa thoang thoảng,

khóe miệng nở một nụ cười nhàn nhạt.

Ban Cẩu nằm phục dưới chân y, thỉnh thoảng vô vị há miệng, khi thân thể béo ú của nó nằm bệt trên đất, đã có thể nhìn thấy một vòng ngấn thịt.

Không thể không thừa nhận, trừ một số phương diện thực sự có chút bất tiện ra, thì cuộc sống sơn dã như vậy, cũng thật sự có một hương vị riêng.

Ngô Sở từng cho rằng mình sẽ cảm thấy chán nản, nhưng phát hiện lo lắng của mình có chút thừa thãi.

Cùng với năm tháng vô thanh vô tức trôi đi, y phát hiện những phiền muộn từng có trên người mình đã dần dần biến mất, y đã ngày càng thích ứng với cuộc sống sơn dã bình dị này.

Xem một lúc, Ngô Sở đứng dậy, đón ánh tà dương, tập một bài Thái Cực Dưỡng Sinh Quyền.

Sau khi thu quyền, y liền thấy Tiểu Nguyệt Linh đang nâng một quả cầu khổng lồ, chầm chậm bay về.

Đó là một quả cầu vàng khổng lồ có đường kính ít nhất mười bốn mười lăm mét, bề mặt nhẵn bóng, nhưng lại phủ đầy những vết nứt nhỏ li ti, giống như một món đồ sứ sắp vỡ.

Tiểu lộc tể đang chơi đùa với cá lớn trong hồ ngẩng đầu lên, dừng lại một lát, sau đó trực tiếp bỏ mặc cá lớn, xoay người nhanh chóng lao thẳng về phía thần mộc, bốn vó như điện, dọc theo thân cây thần mộc khổng lồ, một đường lao thẳng lên, như đi trên đất bằng.

Có thể tưởng tượng được, con tiểu lộc tể này có thể thoát khỏi tay những sinh linh Hồng Hoang kia, tuyệt đối có bản lĩnh nhất định.

Phải biết rằng, tu vi của hổ hán Ô Hàm kia, còn cao hơn Tiểu Nguyệt Linh không ít, nếu không lúc đó Tiểu Nguyệt Linh cũng sẽ

không căng thẳng như vậy.

Nhưng đối mặt với kẻ địch như vậy, nó vẫn có thể chạy đến đây, hiển nhiên là không tầm thường.

"Đây là cái gì?" Ngô Sở có chút ngạc nhiên nhìn quả cầu này, "Không phải là tìm thấy trong bụng con Thanh Long kia chứ!

Chẳng lẽ là long châu?" Tiểu Nguyệt Linh đi lấy thịt rồng, Ngô Sở biết, kết quả quay về lại mang theo một quả cầu lớn như vậy, nói là long châu, Ngô Sở cũng sẵn lòng tin.

Chỉ là một quả long châu lớn như vậy, hoàn toàn phá vỡ tư duy cố hữu của Ngô Sở.

Nhưng nếu so sánh với thân thể con Thanh Long kia, lại cảm thấy không có vấn đề gì.

Tiểu Nguyệt Linh khẽ gật đầu, nói: "Nghĩ chắc là vậy rồi, bên trong vẫn còn sót lại một ít năng lượng, muội muốn luyện hóa hấp thu nó…" Tuy nhiên, không đợi Tiểu Nguyệt Linh nói hết lời, liền thấy từ nền gỗ màu tím bên dưới long châu, từng sợi rễ trắng vươn ra, quấn lấy quả long châu này.

"…" Ngô Sở và Nguyệt Linh lập tức ngạc nhiên ngây người, ngay cả tiểu lộc tể vừa mới chạy về cũng bị cảnh tượng này làm cho giật mình, ngập ngừng không dám tiến lại gần.

"A Sở ca, nó, nó…" Tiểu Nguyệt Linh chỉ vào những sợi rễ trắng kia, có chút tủi thân.

Dường như không ngờ thứ mình vất vả lắm mới mang về, lại cứ thế bị cây thần mộc này bá đạo cướp đi.

Ngô Sở cũng cảm thấy tủi thân thay Nguyệt Linh, nhưng y chỉ có thể vươn tay xoa đầu nàng, an ủi: "Đừng buồn vội, nếu linh căn này có thể phục hồi nhanh hơn, đối với chúng ta mà nói, thực ra là một

chuyện tốt.

Trước đây chúng ta đặt thịt rồng dưới đất, nó cũng không có động tĩnh gì, nhưng hôm nay nó ra tay với quả long châu này gấp gáp như vậy, chứng tỏ rất hữu ích đối với nó." Tiểu Nguyệt Linh gật đầu, nhưng hai con tằm nhỏ trên lông mày vẫn không giãn ra.

Về điều này, Ngô Sở tự nhiên cũng có thể hiểu được, dù sao trước đó không có sự chuẩn bị tâm lý mà!

Rõ ràng là thứ mình vất vả lắm mới mang về, lại rất hữu ích đối với mình, đột nhiên lại bị người khác cướp đi, ai mà không thấy tủi thân chứ.

Tiểu lộc tể nhìn quả long châu dần dần bị rễ thần mộc bao phủ, không khỏi chớp chớp mắt nai, sau đó âm thầm đi đến bên cạnh Tiểu Nguyệt Linh, đầu nhỏ cọ cọ vào lòng nàng.

Hai người, một nai, một chó con, cứ thế nhìn, nhìn những sợi rễ trắng len lỏi vào những vết nứt trên bề mặt long châu, nhìn những sợi rễ dần dần biến thành màu xám trắng, nhìn ánh sáng của quả long châu vàng khổng lồ dần dần mờ đi.

"Thôi, ăn cơm trước đã!" Ngô Sở vỗ vỗ tay, chuyển tâm tư của Tiểu Nguyệt Linh và tiểu lộc tể sang việc ăn uống.

Thịt rồng đã hầm trong nồi từ lâu, vừa hay tiểu lộc tể cũng đã về rồi, vẫn là nên no bụng trước đã!

Tiểu Nguyệt Linh gật đầu, vỗ vỗ đầu tiểu lộc tể, nói: "Du Du thực ra cũng rất muốn quả long châu này đúng không!

Đáng tiếc quá!" Du Du, là tên của tiểu lộc tể.

Cái tên này là Nghệ Bảo đặt, khi Tiểu Nguyệt Linh hỏi ý kiến Nghệ Bảo, Nghệ Bảo liền trực tiếp đưa ra đề nghị này, Tiểu Nguyệt Linh cảm thấy cái tên này rất hay, liền dùng cho tiểu lộc tể.

Nhưng Ngô Sở lại âm thầm trợn trắng mắt.

Tuy rằng trong hệ thống ngôn ngữ Hồng Hoang, phát âm 'Du Du' khác với 'u u', nhưng Ngô Sở rất rõ sự ác ý của Nghệ Bảo ở chỗ nào, 'u u lộc minh, thực dã chi bình' mà!

Đây hoàn toàn là dùng tiếng kêu của nó để đặt tên, cực kỳ qua loa.

Theo Ngô Sở thấy, y thực ra không muốn đặt tên cho tiểu lộc tể.

Dù sao tiểu lộc tể tương lai rất có khả năng sẽ bị tiễn đi, đặt tên cho nó, chẳng phải sẽ có tình cảm sao!

Đến lúc đó chẳng phải sẽ 'sinh ly tử biệt' sao?

Cần gì phải vậy chứ?

Nhưng Tiểu Nguyệt Linh hứng thú bừng bừng, Ngô Sở cũng không tiện làm nàng mất hứng.

Bữa tối vẫn là thịt rồng, hấp, xào, nướng, đủ cả.

Ngô Sở thích món nướng, thịt rồng nướng kèm rượu linh nại, hương vị thì khỏi phải nói.

Trăng sáng sao thưa, ánh nguyệt hoa chiếu rọi đại địa, trên vùng đất vô biên này, hình thành từng cái phễu lớn rực rỡ, trong màn đêm này, như từng ngọn đèn sáng, thắp sáng sự hoang vu.

Hồng Hoang rộng lớn, vô biên vô tận, từ Tử Ngọc Sơn đến Thiên Mục Sơn, nếu nhìn trên bản đồ thì có vẻ không xa.

Nhưng thực tế, khoảng cách giữa hai nơi, xa hơn tưởng tượng rất nhiều.

Từ Thanh Khâu đến Tử Ngọc Sơn, Thanh Khâu Thần đã mất mấy tháng, tuy nói là vừa đi vừa dừng, thưởng ngoạn cảnh vật, nhưng cũng có thể thấy được khoảng cách giữa hai nơi xa đến mức nào.

Mà từ Tử Ngọc Sơn đến Thiên Mục Sơn, khoảng cách này còn xa hơn.

Nhưng thật khéo, Thiên Mục đạo nhân của Thiên Mục Sơn, lại không ở Thiên Mục Sơn, mà xuất sơn tìm kiếm một số linh bảo, chuẩn bị dùng để tặng quà.

Thế là, chưa đầy một tháng, Ô Hàm và đồng bọn đã gặp được Thiên Mục đạo nhân.

Chương 80

Ngày hè nắng gắt, mặt trời chói chang nung đốt đại địa, dường như có thể thấy từng đợt sóng khí bốc lên từ bùn đất, khiến người ta cảm thấy ánh nắng này dường như tràn đầy ác ý đối với vạn vật thiên địa.

Hoa cỏ đầy đồng trong vườn hoa đã sớm trở nên héo úa, rũ rượi cành lá, tiếng côn trùng kêu trong bụi cỏ, dường như cũng đang trút bỏ cái nóng gay gắt này, bày tỏ sự bất mãn.

Vườn hoa đã qua mùa, lúc này không còn nhiều ong bướm lui tới, ngược lại, hoa sen bên bờ hồ bắt đầu tỏa ra sức hút của riêng chúng, ngươi vừa hát xong ta liền lên sân khấu.

Ngô Sở vung cuốc, lật mấy mẫu đất, nhổ cỏ dại trên đó, lợi dụng cái nóng gay gắt của mặt trời, tận gốc loại bỏ những cây cỏ này.

Bây giờ y mới thực sự hiểu được, thế nào là 'Sàng cỏ giữa trưa hè, mồ hôi rơi xuống đất'.

Đúng lúc này, một thân ảnh vô thanh vô tức xuất hiện trên không trung Tử Ngọc Sơn.

Ngô Sở vốn dĩ không phát hiện ra sự xuất hiện của người này, nhưng khi y nhìn thấy bóng đen bị ánh nắng chiếu xuống đất, rồi lại thấy thân ảnh Tiểu Nguyệt Linh đột ngột xuất hiện bên cạnh y, lòng y liền giật thót một cái, thầm nhủ 'không hay rồi'!

Quả nhiên, giọng nói của Nghệ Bảo cũng vang lên trong đầu y: "Một lão gia hỏa đã đến!" Ngô Sở đưa tay đặt lên đầu Tiểu Nguyệt Linh, tuy trong lòng cũng rất căng thẳng, nhưng bề ngoài lại rất trầm ổn, tiện thể mượn hành động vuốt ve để che giấu sự thật là tay y đang run rẩy.

Y không thể để người khác nhìn thấy tay y đang run, tránh làm Tiểu Nguyệt Linh sợ hãi, sau đó bị lão gia hỏa này nhìn thấu độ sâu cạn của mình.

"Đạo hữu đã đến, sao không xuống đây một lát?" Ngô Sở một bên bất động thanh sắc mở miệng nói, một bên vung cuốc cuốc cỏ, động tác không nhanh không chậm.

Nhưng thực ra, lúc này y đang âm thầm thương lượng với Nghệ Bảo trong lòng: "Nghệ Bảo, nếu lão gia hỏa kia không giữ đạo đức của yêu quái, lén lút đánh lén ta bằng một viên gạch, ngươi nhất định phải đỡ được đó!" Thân ảnh trên không trung liếc nhìn Ngô Sở một cái, ánh mắt hung tàn loé lên một tia cảnh giác, ánh mắt từ trên người Ngô Sở, chuyển sang cái cuốc trong tay y, rồi lại nhìn về phía đại điện trên ngọn cây, cuối cùng nhìn về phía con Thanh Long đang treo trên ngọn núi không xa.

Khí tức công đức chi lực khắp nơi, điều này khiến lòng hắn do dự bất định.

Điều càng khiến hắn không thể nắm bắt được là, con Thanh Long kia, có phải do tên này làm thịt không?

Khí tức Kim Tiên trên người Thanh Long, không lừa được hắn.

Còn về Tiểu Nguyệt Linh, thì trực tiếp bị hắn phớt lờ.

"Bất Xuất Sơn Nhân?

Không biết đạo hữu đến từ phương nào?

Tử Ngọc đạo nhân lại đang ở đâu?" Một giọng nói khàn khàn và mạnh mẽ, vang lên ở cách Ngô Sở không xa, thân ảnh vừa nãy còn trên không trung, lúc này đã xuất hiện trước mặt Ngô Sở không xa.

Tuy nhiên hắn không hạ xuống đất, vẫn lơ lửng trên không, dường như không muốn làm bẩn đế giày của mình.

Ngô Sở mỉm cười, chống cuốc xuống đất, nhìn về phía thân ảnh kia: "Thiên Mục Vương?" Lão gia hỏa này nhìn không hề già, sắc mặt đen sạm, dáng vẻ trung niên, dưới cằm để râu ngắn, khoác áo bào đen đỏ, đội mũ kim quan, không giống đạo nhân, mặt mũi có chút hung ác và âm hiểm, ánh mắt tràn đầy bá đạo hung tàn, như thể muốn dùng ánh mắt giết người vậy.

"Danh hiệu này chẳng qua là lời ca ngợi của bộ hạ, đạo hữu có thể gọi ta là Thiên Mục đạo nhân." Thiên Mục đạo nhân không khỏi khiêm tốn một chút, dường như cảm thấy, sinh linh như Ngô Sở mà gọi hắn là 'vương', giống như đang chế giễu hắn vậy.

Ngô Sở tùy ý cắm cuốc xuống đất, vỗ vỗ bụi trên tay, đưa tay làm động tác mời Thiên Mục đạo nhân: "Nếu đạo hữu không chê, có thể đến phủ của bần đạo ngồi chơi." Thiên Mục đạo nhân thấy vậy, không khỏi trầm ngâm một lát, dường như có chút lo lắng Ngô Sở sẽ bố trí trận pháp gì đó trong động phủ, một khi đi vào, liền là long đàm hổ huyệt.

Ngô Sở cười một tiếng, nói: "Vậy thì đến bờ đê kia ngồi đi?" Thiên Mục đạo nhân cắn răng, luôn cảm thấy nụ cười của Ngô Sở đang chế giễu hắn, hung khí trong mắt dường như có chút không kiềm chế được.

Khí tức vô hình tràn ngập xung quanh, khiến người ta có cảm giác trời đất mịt mờ, mà trong sự mịt mờ đó, một con quái thú khổng lồ đang phủ thị bọn họ.

Cỗ khí thế vô hình này, khiến thân thể Tiểu Nguyệt Linh khẽ run rẩy, dường như sắp quỳ xuống, bá đạo, ngang ngược, cường đại.

Ngô Sở thấy vậy, liền nói: "Linh Nhi, con hãy đi lấy ít linh tương xuống đây, ta và Thiên Mục đạo hữu sẽ ở đây trò chuyện một lát, đi đi!" Tiểu Nguyệt Linh như được đại xá, quay người chạy nhanh về

phía thần mộc, sau đó cưỡi mây cưỡi gió bay lên.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Vẫn xin đạo hữu thu lại thần uy như vậy, tiểu đạo đồng của bần đạo không chịu nổi uy thế mà đạo hữu phát ra." Tiểu Nguyệt Linh không chịu nổi, nhưng y thì không có vấn đề gì.

Bề ngoài trông có vẻ Thiên Mục đạo nhân đang dùng uy thế áp người, còn Ngô Sở thì một vẻ vân đạm phong khinh, hoàn toàn không coi uy thế này ra gì.

Thiên Mục đạo nhân không rõ, Ngô Sở lúc này đang đi trên dây thép, mỗi bước đều đi trong sự lo lắng.

Hắn chỉ biết, công đức trong cơ thể Ngô Sở thịnh vượng, quả thực như biển rộng mênh mông cuồn cuộn, dễ dàng cản lại uy thế của hắn.

Điều này khiến Thiên Mục đạo nhân càng thêm không thể nắm bắt được độ sâu cạn tu vi của Ngô Sở, dù sao nếu tu vi không đủ, làm sao có thể từ Thiên Đạo mà có được công đức khổng lồ như vậy?

Thiên Mục đạo nhân cắn răng, âm thầm thu lại thần uy, nói: "Đạo hữu hẳn là hiểu rõ mục đích chuyến này của bần đạo chứ!" Hắn nói xong, ngẩng đầu nhìn lên trời, như thể không coi ánh mặt trời chói chang ra gì, thậm chí không lấy tay che mắt.

Thiên Mục Thiên Mục, xem ra đôi mắt này của hắn có thần thông khác à!

Ngô Sở trong lòng âm thán, sau đó mỉm cười gật đầu.

Kết quả lại nghe Thiên Mục đạo nhân nói: "Đạo hữu vì sao không bổ sung trận pháp bảo hộ Tử Ngọc Sơn này?

Cứ để như vậy, cũng khó trách bộ hạ của bần đạo sẽ sơ ý xông vào." Lời này có chút giống như đang biện hộ cho cấp dưới của hắn, nhưng Ngô Sở hiểu, lão gia hỏa này đang thăm dò độ sâu cạn của y,

sơ ý một chút, lão gia hỏa này có thể sẽ lại ra tay thử dò.

Nếu thật sự biến thành như vậy, thì y sẽ gặp nguy hiểm.

Ngô Sở không ngẩng đầu cười, một bước nhảy lên bờ đê, chống nạnh, nhìn ra hồ lớn bao la này, thưởng thức những đóa sen hồng kiều diễm bên bờ hồ, và những cây bèo trôi nổi theo gió.

"Nếu sớm đã bổ sung, chẳng phải sẽ không có duyên với Thiên Mục đạo hữu sao?" Ngô Sở mỉm cười quay đầu, nhìn về phía Thiên Mục đạo nhân, trong ánh mắt hàm tiếu, dường như có một ý nghĩa khó hiểu, khiến Thiên Mục đạo nhân trong lòng cảnh giác.

Chỉ trong một khoảnh khắc, Thiên Mục đạo nhân liền nghe ra ý ngoài lời: "Thì ra là vậy!

Chỉ là đạo hữu không lo lắng gặp phải kẻ có tu vi mạnh hơn đạo hữu sao?" Ngô Sở ngẩn ra, rồi nghiêm trang nói: "Thiên Mục đạo hữu hẳn là hiểu lầm bần đạo rồi, bần đạo tính tình thích kết giao, xưa nay luôn hòa ái với chúng sinh, cho dù gặp phải khách không mời, nhiều nhất cũng chỉ là cùng ngồi xuống luận đạo, trao đổi chứng thực một phen, hà cớ gì phải sinh tử tương hướng?" "…" Thiên Mục đạo nhân nheo mắt, càng thêm không thể nắm bắt được.

Tuy rằng tình huống này khiến Thiên Mục đạo nhân trong lòng vô cùng khó chịu, nhưng hắn vẫn nhịn được xung động ra tay.

Hắn thực ra cũng sợ giả vờ nguy hiểm không thành lại bị đánh.

Suy nghĩ một chút, Thiên Mục đạo nhân nói: "Vì đạo hữu đã biết ý của bần đạo đến đây, vậy thì, xin đạo hữu tạo điều kiện, trả lại con thú non Phu Gia đó cho bần đạo đi!" Ngô Sở cười híp mắt nhìn Thiên Mục đạo nhân, nói: "Hay là, Thiên Mục đạo hữu đổi một điều kiện khác đi!

Ví dụ như, đổi lấy cặp sừng rồng của con Thanh Long kia, thế

nào?" Ha ha...

Thiên Mục Đạo nhân không khỏi bị Ngô Sở chọc tức đến bật cười.

Một ấu tể Phu Gia đường đường, ngươi lại đòi đổi bằng một cặp Long Giác sao?

Chẳng phải khác gì cướp trắng trợn ư?

Ngươi nghĩ ta không dám động thủ với ngươi sao?

Thấy hung diễm trong mắt Thiên Mục Đạo nhân ngày càng thịnh, dường như có một loại cảm giác không thể áp chế, tùy thời đều có thể bùng phát, Ngô Sở trong lòng cũng thầm nhếch môi.

Quả nhiên, bước chân đi quá lớn, dễ dàng kéo đứt trứng.

Nghệ Bảo trong cơ thể Ngô Sở cũng đồng dạng nâng cao cảnh giác, chuẩn bị tùy thời nghênh tiếp đối phương có khả năng lại lần nữa phát nạn.

Đương nhiên, trong lòng nó không khỏi cũng có chút oán trách, rõ ràng biết kiểu giao hoán này không cân xứng, vậy mà còn dám mở lời thăm dò, đây chẳng phải là đang vuốt râu hùm sao?

Lúc này, Tiểu Nguyệt Linh cầm Linh Nại Tửu bay xuống, sau khi đặt bình rượu xuống, Ngô Sở liền ra hiệu cho nàng về.

Hắn nhấc bình rượu rót ra, vừa nói: "Nhiều nhất là thêm nửa thân Long Lân, không thể nhiều hơn nữa!

Chương 81

Nào, Đạo hữu hãy nếm thử Linh Nại Tửu do Bần đạo tự ủ này." Ngô Sở lùi một bước, nhưng Thiên Mục Đạo nhân vẫn rất tức giận.

Chỉ thấy toàn thân khí thế của hắn lại lần nữa thăng đằng, ẩn mà không phát, hừ lạnh nói: "Đạo hữu đang nói đùa sao?

Chẳng lẽ Đạo hữu nghĩ ta vô tri, không biết ấu tể Phu Gia là bảo bối gì?" Hắn không có hứng thú uống rượu, có thể là không dám uống, sợ Ngô Sở giở trò trong rượu.

Ngô Sở lắc đầu, gương mặt lộ vẻ cao thâm, mỉm cười nói: "Đạo hữu nói quá lời rồi, Bần đạo xưa nay vẫn lấy thiện đãi chúng sinh, sao lại có thể nghĩ Đạo hữu vô tri?

Bất quá, Đạo hữu đã từng nghĩ qua chưa, Đạo hữu mang nó đi, nó có thể sẽ ôm hận trong lòng không?

Bần đạo từng nghe lời thuộc hạ của Đạo hữu, Đạo hữu lấy ấu tể này, chẳng qua là muốn tặng một món quà cho Kỳ Lân tộc.

Nếu món quà này bản thân nó không muốn nhận ân tình của Đạo hữu, thậm chí tương lai còn quay lại cắn Đạo hữu một miếng, Đạo hữu nên phòng bị như thế nào?" Thiên Mục Đạo nhân vốn rất tức giận, sau khi nghe những lời này, liền trầm mặc lại.

Dường như mới phát hiện ra những lời Ngô Sở nói, quả thật rất có đạo lý, không cách nào phản bác.

Ngô Sở lại nói: "Hồng Hoang đại địa, vạn tộc lâm lập, Đạo hữu đã muốn nhân cơ hội này gia nhập Kỳ Lân tộc, vậy thì không nên kết thêm địch, mà nên quảng giao bằng hữu thì hơn!" Thiên Mục Đạo nhân nhướng mắt, hung diễm trên người đã giảm đi không ít, nhưng

ánh mắt băng lãnh vẫn như đao, lướt qua lướt lại trên người Ngô Sở.

Bất quá, Ngô Sở vẫn giữ vẻ vân đạm phong khinh, hoàn toàn không bị ánh mắt đó ảnh hưởng, dường như một chút cũng không để ý, cũng không lo lắng hắn sẽ nổi điên. "Đạo hữu cho rằng, tu vi của Bần đạo không bằng Đạo hữu sao?" Trong mắt Thiên Mục Đạo nhân lộ ra tia sáng nguy hiểm, ý chí chiến đấu sục sôi.

Ngô Sở nghe vậy bật cười, ngẩng đầu nhìn trời, vẻ mặt đạm nhiên nói: "Luận bàn tu vi cao thấp thì có nghĩa gì?

Thân ở giữa thiên địa này, điều chúng sinh linh cầu, chẳng qua chỉ là thành Đạo siêu thoát mà thôi.

Khi tất cả sinh linh đều đang tranh đoạt, cao thấp nhất thời, có gì đáng để khoe khoang?" Thấy Ngô Sở có vẻ đạm nhiên như vậy, ý chí tranh thắng của Thiên Mục Đạo nhân cũng không khỏi hơi thu liễm lại.

Đặc biệt là những lời Ngô Sở vừa nói, khiến hắn có cảm giác "cảnh giới tâm tính giữa đôi bên, cao thấp rõ ràng", điều này làm hắn khá khó chịu.

Còn chưa đánh, lại đã thua rồi!

Thật uất ức!

Muốn bùng phát, nhưng lại lo đối phương chế giễu hắn thua không nổi, chỉ biết lấy sức mạnh áp người.

Mà điều mấu chốt hơn là, hắn còn chưa chắc chắn có thể lấy sức mạnh giành chiến thắng, cho nên càng do dự.

May mắn thay, Ngô Sở không tiếp tục cho hắn cơ hội suy nghĩ lung tung, liền nói tiếp: "Đạo hữu có biết, tương lai phương thiên địa này, mối quan hệ giữa ba tộc sẽ diễn hóa như thế nào không?" Thiên Mục Đạo nhân nhíu mày, "Không biết Đạo hữu nói vậy là có ý gì?

Hiện nay Long, Phượng, Kỳ Lân ba tộc vừa mới thành lập, thống lĩnh vạn tộc Hồng Hoang đại địa, thì có thể có biến hóa gì?" Ngô Sở nhìn hắn mỉm cười nói: "Đạo hữu thống ngự địa vực Thiên Mục Sơn, dưới trướng có mười tám lộ thủ lĩnh phủ phục, vạn thiên sinh linh đi theo, chẳng lẽ không có kẻ bất mãn với hành động của Đạo hữu sao?" Thiên Mục Đạo nhân khẽ hừ: "Thì có sao chứ, đánh cho bọn chúng phục là được." "Nếu tu vi của bọn chúng ngang với Đạo hữu, đánh không phục thì sao?" "..." Thiên Mục Đạo nhân hai mắt dần nheo lại, nhưng hung quang trong mắt đã dần biến thành vẻ kinh ngạc, dường như đã nghĩ tới ý trong lời Ngô Sở.

Mãi lâu sau, Thiên Mục Đạo nhân mới chậm rãi nói: "Ý của Đạo hữu là, tương lai giữa ba tộc lớn này, tất sẽ có một trận chiến?" "Điều đó còn phải xem lòng của bọn họ lớn đến đâu!" Ngô Sở lắc lắc đầu, nâng chén rượu nhấp một ngụm linh nhưỡng, tiếp tục phát huy sở trường của mình: "Nếu bọn họ cũng như Đạo hữu đây, thấy tu vi đôi bên tương đương, sau khi tranh chấp tất sẽ lưỡng bại câu thương, vậy thì cứ ngồi xuống đàm phán.

Đàm phán được thì tự nhiên tương an vô sự, nếu đàm phán không được, ha ha..." Trong ánh mắt Thiên Mục Đạo nhân, thần sắc biến ảo nhanh chóng, cuối cùng nói: "Không biết Đạo hữu nói những lời này với Bần đạo, mục đích là gì?" Ngô Sở lại đẩy bình Linh Nại Tửu về phía hắn, "Đã như vậy, tự nhiên là hy vọng Đạo hữu có thể suy nghĩ kỹ, dù sao thì ngươi và ta cũng coi như hàng xóm gần.

Hơn nữa, Bần đạo cũng hy vọng có thể kết một phần thiện duyên với Đạo hữu, đừng làm khó tiểu thú kia nữa.

Đương nhiên, nếu Đạo hữu vẫn muốn gia nhập Kỳ Lân tộc, vậy Bần đạo sẽ dâng cặp Long Giác kia lên, nghĩ rằng Kỳ Lân tộc thấy vật của Long tộc, nhất định sẽ vui mừng nhỉ!

Dù sao đây cũng là chuyện áp Long tộc một đầu." Thiên Mục Đạo nhân nhíu mày, có chút do dự, "Nhưng điều này, e rằng sẽ dẫn tới tranh chiến giữa hai tộc mất!

Với sự thịnh khí của Long tộc, sao có thể nuốt trôi cục tức này được?

Đạo hữu chẳng lẽ muốn mượn tay Bần đạo, dẫn lửa giận của Long tộc hướng về Kỳ Lân tộc?" Giọng Thiên Mục Đạo nhân tuy không còn tức giận, nhưng lời này tự nhiên là lời tru tâm.

Ngô Sở nhấm nháp Linh Nại Tửu, cười nói: "Đạo hữu nghĩ, Kỳ Lân tộc sẽ nhanh chóng đối đầu với Long tộc sao?

Dù cho thật sự đối đầu, Kỳ Lân tộc sẽ sợ ư?" Thiên Mục Đạo nhân suy nghĩ một chút, nói: "Bần đạo muốn cái thủ cấp rồng kia!" Ngô Sở nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Thành giao!" Mặc dù trên thủ cấp rồng có rất nhiều thứ đều là bảo bối, Long Giác, Long Nhãn, Long Tu, Long Nha, vân vân, nhưng so với đó, giá trị của ấu tể Phu Gia lớn hơn nhiều.

Huống hồ, hắn cũng không có túi trữ vật, không có cách nào thu nạp những thứ này, có lẽ mấy chục năm sau Long tộc sẽ dẫn binh đến, đến lúc đó hắn lại làm sao mang những thứ này đi?

Còn về việc, mượn cái thủ cấp rồng này, làm chuyện họa thủy đông dẫn, Ngô Sở cảm thấy, khả năng thực ra không cao.

Dù sao khoảng cách từ Đông Hải đến Tử Ngọc Sơn, phải gần hơn rất nhiều so với đến Bất Chu Sơn, vả lại Long tộc và Kỳ Lân tộc cũng không thể nhanh như vậy mà đối đầu.

Cho nên, kế hoạch lưu lạc, vẫn cần phải tiếp tục chuẩn bị.

Để biểu thị thành ý, Ngô Sở để Thiên Mục Đạo nhân tự mình chặt lấy thủ cấp rồng.

Nhưng cho đến cuối cùng, Thiên Mục Đạo nhân vẫn không nếm thử Linh Nại Tửu của Ngô Sở, sự cẩn trọng trong hành sự của hắn khiến Ngô Sở có rất nhiều lời muốn thổ tào.

Bất quá trước khi Thiên Mục Đạo nhân rời đi, Ngô Sở vẫn nói với hắn: "Đạo hữu tốt nhất nên cất kỹ thủ cấp rồng này, tránh để sinh linh khác biết được, điều này đối với Đạo hữu không phải là chuyện tốt." Đương nhiên, lời Ngô Sở nói, ít nhiều có chút "cởi quần ra đánh rắm", dù sao với phong cách hành sự cẩn trọng như Thiên Mục Đạo nhân, hắn cũng không thể nào lộ thứ này ra cho người khác xem.

Nhưng Ngô Sở hiện tại đang đóng vai một Đạo nhân thành thật hậu đạo, lấy thiện đãi người, muốn kết một thiện duyên với đối phương, cho nên thêm một câu như vậy là rất cần thiết.

Khi thấy bóng dáng Thiên Mục Đạo nhân biến mất nơi chân trời, Ngô Sở thở phào một hơi dài, Nghệ Bảo cũng hiện ra, ngồi bệt trên vai Ngô Sở, "Dọa chết bảo bảo rồi!" "Vậy sợ hắn làm gì?

Ngươi đâu nhất định sẽ thua!" "Nhưng đó là Kim Tiên mà!

Nếu thật sự động thủ, ta không địch lại thì sao?" "..." Lúc này, Tiểu Nguyệt Linh cũng từ Thần Mộc Chi Điên bay xuống, khuôn mặt nhỏ tái mét, tiểu Lộc tể mộng mộng đổng đổng đi theo bên cạnh nàng, "A Sở ca, Du Du không sao rồi chứ!" Đối mặt với câu hỏi của Tiểu Nguyệt Linh, Ngô Sở một tay chống nạnh, một tay xoa trán, ha ha... ha ha ha... vẻ mặt điên cuồng đó khiến Nghệ Bảo trợn trắng mắt, khiến Tiểu Nguyệt Linh khó hiểu, tiểu Lộc tể thì trừng cặp mắt to trong veo của mình, hiếu kỳ nhìn hắn. "Thế nào?

Nghệ Bảo, diễn xuất của chủ nhân nhà ngươi có phải là siêu thần rồi không?" Sau khi đắc ý cười điên cuồng một trận, Ngô Sở mới hỏi Nghệ Bảo.

Không thể không nói, con người đều là bị ép mà ra.

Trong tình huống đó, hắn không khỏi bội phục trái tim to gan của mình.

Còn về việc vì sao không hỏi Tiểu Nguyệt Linh, bởi vì Tiểu Nguyệt Linh căn bản không hiểu thế nào là diễn xuất, nếu không Tiểu Nguyệt Linh nhất định sẽ phụ họa hắn, điểm này Tiểu Nguyệt Linh còn làm tốt hơn Nghệ Bảo.

Tuy nhiên, Nghệ Bảo lại ở đó bẻ tay đếm ngón, "Long Nhãn mất rồi, Long Giác mất rồi, Long Tu cũng mất rồi...

Ngươi căn bản chỉ là làm giao dịch, ai đến cũng làm thành công thôi." "Ha ha... lời này ngươi cũng thật dám nói.

Nếu không phải ta trấn trụ hắn trước, hắn có thể ngoan ngoãn giao hoán với ta sao?

Não bộ, cái này phải dựa vào não bộ phân tích, hiểu không?" Hắn vừa nói vừa chỉ vào đầu mình, "Còn về những ngoại vật kia, cần để làm gì?

Chúng ta lại không biết làm sao lợi dụng, cũng không mang đi được." Cuối cùng, hắn lại nhìn về phía Nguyệt Linh, chuyển chủ đề: "Tiểu Nguyệt Linh, ngươi có biết bản thể Thiên Mục Đạo nhân là yêu vật gì không?

Tử Ngọc Đạo nhân có nói với ngươi bao giờ chưa?" Tiểu Nguyệt Linh khẽ thở phào một hơi, lắc đầu, "Chưa từng nói!

Chương 82

Thiếp cũng không biết nó là vật gì.

Bất quá cổ khí thế kinh thiên mà hắn phóng thích ra trước đó, cho thiếp cảm giác cứ như một con đại Ngô công che trời lấp đất, vồ về phía thiếp nhe nanh múa vuốt, dọa chết thiếp rồi!" Thiên Mục Đạo nhân!

Tinh Ngô công?

Đa Mục Quái?

Ngô Sở chớp chớp mắt, tuy cảm thấy có chút bất khả tư nghị.

Nhưng nghĩ lại, cũng không phải là không có khả năng.

Bất quá con tinh Ngô công này, hẳn không phải là Đa Mục Quái trong Tây Du.

Hiện giờ cách thời Phong Thần còn không biết bao lâu nữa!

Huống hồ là Tây Du.

Con tinh Ngô công này nếu thật sự có thể sống đến Tây Du, vậy tu vi của nó chắc chắn thông thiên triệt địa, thậm chí xét về bối phận, đều có thể có quan hệ đồng kỳ với Tam Thanh bọn họ.

Thời kỳ này, nhóm sinh linh Tam Thanh hẳn cũng chỉ vừa mới xuất thế không lâu, chẳng qua Long, Phượng, Kỳ Lân ba tộc thế lực lớn, cho dù bọn họ vừa xuất thế đã là cảnh giới Đại La, tạm thời cũng chỉ có thể chọn cách ẩn mình.

Vừa nghĩ như vậy, Ngô Sở mới phát hiện, mình hình như cũng có thể có quan hệ đồng kỳ với Tam Thanh bọn họ a!

Nếu tương lai thật sự có thể cầu được trường sinh...

Chậc, cái bối phận chết tiệt của mình!

Thầm đắc ý một phen, Ngô Sở mới nhìn về phía tiểu Lộc tể, nói: "Được rồi, hiện tại ngươi có thể an tâm ở đây mà ở lại rồi.

Đương nhiên, nếu ngươi muốn rời đi, thì cũng được, dù sao ra khỏi Tử Ngọc Sơn này, ngươi sống hay chết thì không liên quan đến chúng ta nữa." "Ngô, ngô không đi!" Tiểu Lộc tể dùng thần thức của mình truyền đạt thông điệp này cho mọi người.

Tuy nó nhỏ, nhưng không hề ngốc!

Ngô Sở gật đầu, quay sang nhìn con Thanh Long đã mất thủ cấp, nói: "Máu rồng lại lần nữa chảy ra, ta đi vác những vũng máu bùn kia về..." "A Sở ca, huynh nghỉ ngơi một chút đi, thiếp và Du Du đi là được rồi." So với Nghệ Bảo, Tiểu Nguyệt Linh lại biết thương người hơn nhiều, biết rằng Ngô Sở đã mắc "bệnh thông thường", khi đối mặt với con tinh Ngô công kia, phải chịu áp lực lớn đến nhường nào.

Cho nên chuyện nhỏ này, tự nhiên không cần làm phiền huynh ấy nữa. "Cũng được, vậy ta đi ngâm mình trong hồ một lát!" Ngô Sở vừa nói vừa đi đến bên hồ, cởi trường sam vải gai ra, nhảy ùm vào hồ, nhiệt độ trong nước quả nhiên mát mẻ hơn trên đất liền nhiều, tuy cũng có chút ấm, nhưng cảm giác vừa phải.

Con cá lớn màu đỏ từ đáy hồ hiện ra, xuất hiện bên cạnh hắn.

Ngô Sở vẫy vẫy tay với nó, rồi nằm ngửa trên mặt hồ nổi lềnh bềnh, như một con cá chết.

Con cá lớn lặng lẽ nhìn hắn một lúc, há miệng phun ra một ngụm nước, trực tiếp đẩy hắn vào trong hồ. "Chậc!

Cái tên này, ta đang suy nghĩ!

Không rảnh chơi với ngươi đâu." Ngô Sở nổi lên từ dưới nước, đưa tay lau nước hồ trên mặt, muốn đẩy cái đầu lớn của con cá lớn

đang áp sát lại, tiếc là hắn không đẩy nổi.

Tuy nhiên con cá lớn lại nghĩ Ngô Sở đang chơi với nó, phấn khích húc đầu một cái, liền đẩy Ngô Sở từ trong hồ lên không trung. "..." Cuối cùng, Ngô Sở ngồi trên lưng con cá lớn, Nghệ Bảo ngồi trên vai Ngô Sở, để con cá lớn đưa bọn họ dạo chơi trong hồ. "Nghệ Bảo, ngươi bây giờ có thể xác định mình có thể chống lại cường giả Kim Tiên cảnh rồi không?" Trước đó khi Thiên Mục Đạo nhân phóng thích khí thế, chính là Nghệ Bảo đã chặn đứng áp lực khí thế đó trong cơ thể hắn, khiến hắn có thể vân đạm phong khinh, ung dung ứng đối.

Còn về Công Đức chi lực trong cơ thể hắn, chẳng qua chỉ là tự động hộ chủ, tác dụng thực ra cũng không lớn.

Nghệ Bảo lắc đầu nói: "Ta cũng không thể xác định được, trước đó đó chỉ là khí thế, chứ không phải thuật pháp thật sự.

Bất quá sau này tốt nhất đừng để xảy ra chuyện như vậy nữa, cho dù ta có thể giữ vững được, nhưng cũng cần tiêu hao lượng lớn Công Đức, ngươi không xót, ta còn xót đây!" "Ngươi thật sự nghĩ ta thích giả bộ sao!" "Ngươi không thích sao?" "..." Ngô Sở khẽ ho một tiếng, nói: "Cái này không quan trọng, quan trọng là, ta là loại người sẽ tự mình đi tìm chết sao?

Ngươi đi theo ta lâu như vậy, còn không biết ta ư!" "Chính vì quá hiểu ngươi, nên mới phải nhắc nhở ngươi, chuyện như thế này, sau này vẫn là nên ít làm thì hơn.

Ấu tể Phu Gia kia lại chẳng có quan hệ gì với chúng ta, chẳng lẽ ngươi còn muốn thu nó làm sủng vật sao!

Nó có thể đồng ý ư?

Người ta chính là Thần thú sở hữu tu vi Thiên Tiên đấy." "Điểm mấu chốt của vấn đề trước đó ta đã nói với ngươi rồi, khi chúng ta có

thể không nhượng bộ, tốt nhất đừng dễ dàng nhượng bộ, nếu không cuộc sống này chắc chắn sẽ ngày càng khó khăn hơn." "..." "Chậc!

Một con ấu tể mà đã sở hữu tu vi Thiên Tiên, nếu thành niên, chẳng phải là cảnh giới Đại La khởi điểm sao!" Ngô Sở không khỏi cảm khái, cuối cùng lại lắc đầu: "Phu Gia có mạnh đến đâu cũng không thể mạnh đến thế chứ!

Đại La ư!

Đâu có dễ dàng như vậy." Nghệ Bảo cũng lắc đầu, "Loại sinh vật trong thần thoại này, ai có thể nói rõ được, cứ xem tạo hóa sau này của nó đi!

Có lẽ còn chưa kịp thành niên, nó đã bỏ mạng rồi thì sao?" "Phi phi... cái mồm quạ của ngươi!

Nó hiện đang sống cùng chúng ta mà!

Nếu nó mà bỏ mạng rồi, vậy chúng ta còn sống được sao?

Tốc độ của nó ngươi cũng đã thấy rồi." "..." Ngồi trên lưng cá lớn dạo chơi trong hồ một lúc, Ngô Sở liền để cá lớn đưa hắn về bờ hồ.

Thân thể cá lớn quá to, không thể áp sát bờ, Ngô Sở đành phải nhảy lên từ lưng cá, kết quả chân trượt một cái, "bộp" một tiếng, trực tiếp rơi tòm xuống nước.

Nghệ Bảo bay lơ lửng trên không trung, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào hắn, ha ha cười lớn.

Ngô Sở bơi ra khỏi mặt hồ, phì phì một tiếng, "Xem ra phải xây một cái bến tàu rồi." Lúc này, Tiểu Nguyệt Linh và tiểu Lộc tể cũng đã dùng pháp lực bao bọc long huyết nê, quay về dưới Thần Mộc, và chất đống những vũng máu bùn đó dưới gốc cây.

Nghe thấy tiếng động, bọn họ đồng loạt quay đầu nhìn sang, kết

quả liền thấy Ngô Sở một thân lôi thôi từ trong hồ chui lên, ngẩn ra, Tiểu Nguyệt Linh cũng che miệng cười khẽ.

Vẫn là tiểu Lộc tể hiểu chuyện hơn, nó cúi đầu nhỏ một cái, liền thấy một đợt sóng hồ từ trong hồ cuộn trào lên, nâng đỡ thân thể Ngô Sở, và đưa hắn về bờ hồ. "Du Du, cảm ơn nhé!" Ngô Sở vẫy tay ra hiệu với nó, biểu thị cảm tạ.

Tiểu Lộc tể thấy vậy, không khỏi lộ ra vẻ hân hoan, nhảy tại chỗ hai cái, người không biết còn tưởng là một con nai ngốc nghếch! "Tiểu Nguyệt Linh, chúng ta hãy xây một cái bến tàu ở đây nhé!

Sau này làm thêm một chiếc thuyền, lúc không có việc gì thì có thể chèo thuyền dạo hồ rồi." "A Sở ca, thuyền là gì ạ?" "Ách!

Cái này, sau này làm ra rồi ngươi sẽ biết." "Nga!

Vâng ạ!" "Ta đến thiết kế, ta đến thiết kế!" Nghệ Bảo đột nhiên trở nên rất nhiệt tình.

Chương 83

Trong mắt Ngô Sở, với năng lực của bọn họ, chế tạo một cái bến tàu không hề khó khăn, cái khó nằm ở chỗ, làm sao để bến tàu chế tạo ra càng thêm đẹp mắt, lại không lạc lõng với cảnh quan xung quanh?

Điều này cần Nghệ Bảo giúp thiết kế.

Vừa hay, Nghệ Bảo đối với việc này cũng cực kỳ nhiệt tình, hứng thú rất cao.

Đối với điều này, Ngô Sở tự nhiên hiểu được nguyên nhân nó nhiệt tình như vậy, chẳng qua là vì nghĩ đến trong đó có thể có Công Đức mà thôi.

Một ngày sau, từng cọc gỗ màu tím sau khi được nung qua lửa, bề mặt than hóa, được Tiểu Nguyệt Linh dùng pháp lực điều khiển, đóng sâu vào trong hồ lớn.

Hai ngày sau, một bến tàu bằng Tử Sắc Thần Mộc đã xuất hiện bên bờ hồ, bến tàu quay lưng về phía Thần Mộc, vươn dài ra hồ khoảng hơn hai mươi mét, đầu gần mặt hồ là một đài hình vuông, bốn phía có lan can bao quanh.

Khi bến tàu hoàn thành, Thiên Đạo chưa từng ban xuống Công Đức, Nghệ Bảo lập tức xìu xuống, sự nhiệt tình ban đầu giảm đi tám phần trong nháy mắt, nằm bẹp trên vai Ngô Sở, như một con cá khô.

Ngày thứ ba, một chiếc thuyền lớn... nói là thuyền lớn, thực ra là một chiếc độc mộc chu, dù sao thân cây Tử Ngọc Thần Mộc thật sự quá lớn, chỉ cần cắt một phần ra, liền làm được một chiếc thuyền dài hơn hai mươi mét, rộng sáu bảy mét, chỉ là phía trên còn chưa có kiến trúc.

Ngày thứ tư, một chiếc lâu thuyền mỹ lệ vô song được đẩy xuống hồ.

Ngay khi lâu thuyền xuống nước, Ngô Sở và bọn họ lên thuyền, do tiểu Lộc tể điều khiển dòng nước, đẩy lâu thuyền tiến về phía trước, đúng khoảnh khắc đó, Thiên Đạo dường như đã có cảm ứng, cuối cùng ban xuống từng đạo Công Đức Kim Quang, ngay cả tiểu Lộc tể chỉ là người "đánh tương du" cũng nhận được chút ít Công Đức.

Còn về bến tàu và lâu thuyền, thì càng là kim quang tràn ngập, từng đạo Công Đức Thần Văn như ma đằng, quấn quanh bám vào trên đó, khiến bến tàu và lâu thuyền vốn bình thường vô kỳ, được khắc họa thêm phần duy mỹ, biến chúng từ thực vật bình thường thành một kiện Công Đức Linh Bảo.

Nếu tính toán theo số lượng Công Đức Thần Văn, bất kể là bến tàu hay lâu thuyền, đều hẳn là Trung Phẩm Công Đức Linh Bảo.

Chỉ là Công Đức Linh Bảo này có uy năng khác hay không, thì không thể biết được.

Nghệ Bảo đang tắm mình trong kim quang, xoa cái eo nhỏ của mình, đắc ý ha ha cười lớn: "Ta biết ngay làm thuyền nhất định có Công Đức mà, đây chính là chiếc thuyền lớn đầu tiên giữa thiên địa này." Nghệ Bảo lúc này, hoàn toàn khác với bộ dạng cá khô hai ngày trước.

Ngô Sở cũng đang ngẩn người, không phải bất ngờ khi chế tạo thuyền và bến tàu này có Công Đức, mà là nghi hoặc vì sao Công Đức lại nhiều như vậy?

Khoan gỗ lấy lửa chỉ có chút Công Đức, lẽ nào làm thuyền và xây bến tàu, có thể sánh được với khoan gỗ lấy lửa?

Đồ đầu (bến tàu), độ thuyền (thuyền)... chẳng lẽ là vì chiếm một

chữ "Độ"?

Ngô Sở có chút không hiểu, khi Thiên Đạo ban Công Đức là dựa vào cái gì để tính toán?

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, chế tạo những thứ này, hắn thật sự không phải vì Công Đức mà làm, chỉ là thuần túy muốn xây một cái bến tàu.

Mà bến tàu đã có rồi, vậy thì làm một chiếc thuyền đi!

Kết quả, ít nhiều có chút cảm giác "vô tâm cắm liễu, liễu thành rừng". "Nguyệt Linh, đi lấy lò đất và nồi gốm, cả giá nướng mang lên đây, hôm nay chúng ta sẽ mở tiệc ngay trên thuyền này, cũng coi như ăn mừng một chút." "Vâng ạ!" Tiểu Nguyệt Linh vui vẻ đáp, thân hình bay lên, hướng về Thần Mộc Chi Điên.

Tiểu gia hỏa chăm chỉ, lúc nào cũng đáng yêu như vậy.

Cùng lúc đó, cách Tử Ngọc Sơn không biết bao nhiêu vạn dặm, hai đạo nhân trẻ tuổi đang cưỡi mây ngao du trong vùng đại địa bao la, tiêu dao tự tại.

Một trong số đó thân mặc đạo bào màu đỏ, sắc mặt hòa thiện, trên mặt dường như lúc nào cũng mang theo nụ cười, sở hữu một loại lực thân hòa mạnh mẽ bẩm sinh.

Đạo nhân trẻ tuổi kia mặc đạo bào màu xanh lam, dung mạo uy nghiêm hơn nhiều, nhưng khi đối mặt với đạo nhân hòa thiện này, vẻ uy nghiêm đó lại dường như không đáng một đòn. "Đạo huynh lại có phát hiện mới nào sao?" Đạo nhân uy nghiêm thấy đạo nhân hòa thiện đột nhiên lộ vẻ hân hoan, không khỏi cười nói: "Lấy vạn dặm phù vân làm mắt, quả thật có diệu dụng vô cùng." "Ha!

Hiền đệ không cần phải hâm mộ." Đạo nhân hòa thiện vui vẻ nói: "Địa Thư Linh Bảo của ngươi, cũng có công dụng như thế, chẳng qua

nhìn không rõ ràng bằng ngu huynh mà thôi." Ngừng một chút, hắn tiếp tục nói: "Lần này chúng ta xuất hành, một đường hướng đông, cũng không biết đã đi qua bao nhiêu nơi, gặp bao nhiêu sinh linh, nhưng có thể được Thiên Đạo quyến cố, ban xuống Công Đức lớn đến vậy, thì lại rất ít.

Ngu huynh vừa rồi nhìn thấy..." Hắn chỉ về phía đông, vừa nói vừa cưỡi mây bay đi, "Đi thôi, chúng ta cứ đến xem sao!" Đạo nhân uy nghiêm há miệng, muốn từ chối, nhưng đạo nhân hồng bào đã đi trước một bước.

Ngô Sở nào hiểu được, cảnh mình chế tạo bến tàu và thuyền, Thiên Đạo có cảm ứng, ban xuống lượng lớn Công Đức, lại đã bị đạo nhân trẻ tuổi với nhãn tuyến trải khắp bầu trời biết được.

Lúc này, bọn họ đang đắm chìm trong sự mỹ diệu của long nhục và linh nhưỡng.

Từ buổi trưa, đến đêm khuya, bọn họ đã say ngủ trên chiếc thuyền lớn.

Gió đêm từ từ, tinh quang lấp lánh, chiếc thuyền lớn lướt trên hồ rộng, phiêu đãng theo gió, như một con thuyền trôi giữa tinh hà, khiến người ta bất giác có một cảm giác du nhiên tự đắc.

Tuy nhiên, cảm giác du nhiên này vừa mới dâng lên không lâu, lại bị những vị khách không mời mà đến cắt ngang.

Lúc này chính là thời khắc trăng lên giữa trời, vạn vật đều im lặng, tinh huy nguyệt hoa chiếu rọi mặt hồ, tạo thành từng luồng sáng hình phễu lớn nhỏ.

Hai bóng người liền từ trong tinh huy đó đạp nguyệt mà đến, như tiên nhân dưới trăng.

Bất quá bọn họ đứng rất xa, cũng không vượt qua khe nứt trận

pháp trên bầu trời, chỉ đứng ngoài khe nứt trận pháp, hành lễ nói: "Bần đạo Hồng Vân (Trấn Nguyên Tử), mạo muội đến thăm, làm phiền rồi, xin Đạo hữu đừng để bụng, không biết chúng ta có thể ngồi xuống một lát không?" "..." Âm thanh này dường như vang lên từ nơi rất xa, lại dường như đang thì thầm bên tai hắn, Ngô Sở với đôi mắt say mèm không khỏi sửng sốt, có chút không kịp phản ứng.

Hắn lắc lắc đầu, giơ tay hỏi một câu, "Ai?

Các ngươi nói các ngươi tên gì?" "Chủ nhân, là bọn họ, là bọn họ..." Nghệ Bảo phấn khích lên, những suy nghĩ trước đây của Ngô Sở, Nghệ Bảo đều biết, nó nghĩ nếu một ngày kia có thể gặp được vị đại thiện nhân số một Hồng Hoang này, có lẽ có thể từ chỗ hắn mà có được công pháp tu hành mình muốn.

Không ngờ, hai người này lại tự mình đưa đến tận cửa.

Chỉ là, bộ dạng của bọn họ thế này...

Trấn Nguyên Tử thấy bộ dạng phóng đãng của Ngô Sở, hai hàng lông mày kiếm không khỏi khẽ nhíu lại, còn Hồng Vân thì không hề để ý, ha ha cười lớn: "Xem ra Đạo hữu đã say đến thái hư rồi, không biết là linh nhưỡng gì, lại khiến Đạo hữu say chén đến thế này, Bần đạo có thể may mắn nếm thử một chén không?" "Chủ nhân, là bọn họ đấy!

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử..." Nghệ Bảo gào thét trong thức hải Ngô Sở, khiến Ngô Sở giật mình tỉnh cả người.

Khi định thần nhìn kỹ, Ngô Sở lại có chút nghi hoặc, Hồng Vân Lão Tổ?

Trấn Nguyên Tử Đại Tiên?

Sao lại trẻ như vậy chứ?

Hoàn toàn không giống với hình tượng tiên phong đạo cốt trong

tưởng tượng a!

Không phải là giả đấy chứ!

Chẳng lẽ khi bọn họ còn trẻ, dung mạo không già?

Hơn nữa, hai vị này sao lại chạy đến Tử Ngọc Sơn này?

Không phải là hàng giả đấy chứ?!

Tuy trong lòng đầy nghi hoặc, nhưng hắn vẫn hào sảng ha ha cười lớn, nói: "Thì ra là quý khách đến thăm!

Tương phùng tức là có duyên, hai vị nếu không chê, vậy hãy đến lâu thuyền của ta ngồi một lát, vừa rồi thất lễ, xin hai vị đừng để ý.

Chương 84

Linh Nhi, dâng rượu, dâng thịt!" Hồng Vân khá tự nhiên, không như Trấn Nguyên Tử rụt rè, ngự gió đạp nguyệt mà đến, trực tiếp đáp xuống boong lâu thuyền, nhìn trái nhìn phải, không chút xa lạ, cười nói: "Đạo hữu thật sự là phúc duyên không cạn, lại có thể nghĩ ra cách chế tạo một chiếc tiên chu như vậy, ngay cả Thiên Đạo cũng vì thế mà tán thán!" "Ha ha, linh quang chợt hiện, đúng lúc gặp cơ hội, quá khen rồi quá khen rồi!" Ngô Sở mời hai vị đạo sĩ trẻ tuổi này vào chỗ, sau đó mới nói: "Tiểu đạo tự hiệu Bất Xuất, là chủ nhân hiện tại của Tử Ngọc Sơn này, không biết hai vị tiền bối đến từ phương nào?" Đối mặt với hai vị đại năng Hồng Hoang này, Ngô Sở nói chuyện cũng bất giác bắt đầu phỏng cổ rồi. "Đừng gọi tiền bối, có lẽ Đạo hữu tuổi còn lớn hơn chúng ta đấy!

Ha ha..." Hồng Vân sảng lãng cười lớn, "Bần đạo Hồng Vân, cùng với Trấn Nguyên Tử Đạo hữu từ phía tây đến, vốn muốn đi về phía đông để chiêm ngưỡng biển cả, tiện thể kiến thức uy danh của Long tộc, ai ngờ lại ở đây được thấy Đạo hữu được Thiên Đạo quyến cố, ban xuống Công Đức lớn đến vậy, Bần đạo vì Đạo hữu mà uống cạn chén này!" Tinh huy nguyệt hoa chiếu rọi, tạo thành vài luồng sáng hình phễu trong hồ lớn, tinh nguyệt phản chiếu trên hồ lớn, thuyền lướt trên đó, như đi giữa tinh hà, cảnh tượng trong đó, đẹp không sao tả xiết.

Dưới ánh trăng, trên boong lâu thuyền có vài đạo nhân đang nâng chén chuyện trò.

Một vị trong số đó bên cạnh có một chú chó mập và một tiểu Lộc tể màu trắng, một tiểu trù nương đáng yêu đang rót rượu cho bọn họ, trên khuôn mặt nhỏ tràn đầy vẻ hiếu kỳ.

Tuy hai người này cho nàng cảm giác rất mạnh mẽ, nhưng lại rất hòa ái, so với vị Thiên Mục Đạo nhân kia, hoàn toàn là hai thái cực.

Nếu Thiên Mục Đạo nhân cho nàng cảm giác là mây đen áp đỉnh, cự thú nằm vắt vẻo, thì hai vị trước mắt này cho nàng cảm giác, chính là tường vân tràn ngập trời, thụy thái vạn đạo.

Rót rượu xong, nàng liền chạy đến một bên nướng thịt, trên giá nướng bày đầy xiên thịt, bên dưới đốt than hồng, khiến khuôn mặt nhỏ của nàng đỏ bừng.

Nàng chống cằm, mắt lộ vẻ kỳ dị, lắng nghe đạo nhân hồng bào kể lại những điều tai nghe mắt thấy trên suốt chặng đường của bọn họ, trong lòng sinh ra niềm ngưỡng vọng.

Ngô Sở cũng gần như vậy.

Nhưng rất nhanh, niềm ngưỡng vọng này, liền bị hắn tự mình bóp tắt.

Với chút tu vi này của mình, còn muốn ra ngoài du ngoạn ư!

Tìm chết thì có!

Mặc dù nói Hồng Hoang thời kỳ này, ba tộc vừa mới thành lập, các tộc vẫn chưa bắt đầu phân chia phe phái, tranh đấu giữa ba tộc cũng chưa bắt đầu, thế giới bên ngoài thực ra không loạn như Ngô Sở tưởng tượng.

Nhưng với tu vi hiện tại của hắn, cho dù là một tiểu yêu ở Địa Tiên cảnh, cũng có thể dễ dàng bắt được hắn, trừ khi Nghệ Bảo có thể bảo vệ hắn chu toàn.

Trong khi Hồng Vân Đạo nhân đang hứng thú bừng bừng kể chuyện về những điều tai nghe mắt thấy trên đường đi của bọn họ, thì Trấn Nguyên Tử lại âm thầm quan sát Ngô Sở, cũng như mọi thứ xung quanh.

Tuy Ngô Sở cho hắn cảm giác không mạnh, nhưng ở Hồng Hoang đại địa này, hắn không dám khinh thường bất kỳ ai.

Hơn nữa, khí tức của Ngô Sở tuy yếu, nhưng tiểu Lộc tể bên cạnh hắn, và tiểu nữ oa rót rượu cho bọn họ, xét về tọa kỵ và đạo đồng mà nói, đều không phải là kẻ yếu.

Nếu Ngô Sở thật sự rất yếu, vậy làm sao có thể sai khiến được bọn họ?

Hơn nữa, Công Đức chi lực dồi dào trong cơ thể Ngô Sở, cùng với khí tức Công Đức Linh Bảo có thể cảm ứng được khắp nơi, đều khiến Trấn Nguyên Tử cảm thấy người này cực kỳ không đơn giản.

Trong khi Trấn Nguyên Tử đang âm thầm trầm tư, Ngô Sở lại đang hỏi Hồng Vân về thông tin các loại gia vị và nông sản mà hắn có thể nghĩ ra.

Dù sao cũng chỉ vừa mới tiếp xúc, tuy biết vị này là "lão hảo nhân" nổi danh Hồng Hoang, nhưng Ngô Sở cũng không dám tùy tiện tiết lộ sự thật tu vi thấp kém của mình cho bọn họ.

Cho nên, Ngô Sở đành phải bắt đầu từ đạo ẩm thực, trước tiên quan sát đối phương đã rồi nói.

Hồng Vân cho hắn cảm giác vô cùng tốt, tính cách hướng ngoại, dễ gần, trên người tràn đầy lực thân hòa khiến người ta cực kỳ thoải mái, rất dễ dàng có thể trò chuyện với hắn.

Còn về Trấn Nguyên Tử, tên này không dễ nói chuyện như Hồng Vân, vẻ mặt nghiêm túc, cho dù là cười, cũng là kiểu cười gượng gạo mà vẫn không mất lễ độ, thiếu đi một chút phóng khoáng.

Bất quá Ngô Sở cũng không để bụng, loại người như Trấn Nguyên Tử, hắn đã gặp không ít, thuộc kiểu "người không quen, tuyệt đối sẽ không trò chuyện lung tung với ngươi". "Những linh thực vật

mà Bất Xuất Đạo hữu nói, Bần đạo quả thật chưa từng chú ý đến." Hồng Vân lắc đầu, cuối cùng lại hiếu kỳ hỏi: "Đạo hữu đã sớm tịch cốc rồi, vì sao lại còn muốn tìm những linh thực vật tầm thường vô dụng này?

Chẳng lẽ chỉ vì một miếng ăn?" Ngô Sở cười nói: "Nhân sinh tại thế, cầu là gì?

Con đường tu hành dài đằng đẵng, không tìm chút vật để tiêu khiển giải khuây, cuộc đời chỉ còn tu hành, thì khô khan biết nhường nào!" Hắn vừa nói vừa gắp một miếng long nhục mỏng như cánh ve, nhét vào miệng nhấm nháp, đợi sau khi thưởng thức xong mới nói: "Tự loại ẩm thực này, chẳng lẽ không ngon sao?" Hồng Vân nghe vậy, cười nghẹn.

Ngay cả Trấn Nguyên Tử vốn không mấy khi nói cười, cũng không khỏi quay đầu nhìn, cảm thấy tên này quả là rất biết cách tìm niềm vui cho mình.

Ngô Sở lại nói: "Đương nhiên, những linh thực vật đó tự nhiên không thể so sánh với long nhục này, nhưng long nhục có cái hay của long nhục, những linh thực vật kia cũng có cái diệu của linh thực vật kia.

Như những linh thực vật Bần đạo vừa nói tới, có thứ có thể dùng để nhập vị, tăng thêm tính ăn được của thực vật.

Có thứ quả thực có thể dùng để ủ thành linh tửu, cũng có thể dùng để no bụng..." Hai người liền bắt đầu thảo luận về những linh thực vật này, thậm chí Ngô Sở còn hỏi hắn, liệu có từng thấy cây Linh Trà Thụ nào không.

Ai cũng nói đây là lương phẩm giả bộ mà người xuyên việt tất phải có, nhưng hắn lại không có.

Hồng Vân Đạo nhân lắc đầu, nói trước đây chưa từng chú ý đến những vật tầm thường này.

Mặc dù tất cả mọi thứ sinh ra trong thế giới được tắm mình trong Tiên Thiên chi khí này, đều có thể coi là Tiên Thiên chi vật, nhưng trong mắt những đại lão này, tuyệt đại đa số Tiên Thiên chi vật đều là đồ bỏ đi.

Nhưng ở chỗ Ngô Sở, những thứ này lại đều là bảo bối.

Như vậy, cũng coi như đã cho bọn họ một bài học tốt, để bọn họ biết, hóa ra những vật tưởng chừng tầm thường bình thường kia, lại có đủ loại diệu dụng như vậy.

Nhưng nghĩ kỹ lại liền có thể phát hiện, những thứ này, đối với bọn họ một chút tác dụng cũng không có.

Bọn họ có thể không ăn không uống không ngủ, cần những vật tầm thường này để làm gì?

Thật sự dùng để tiêu khiển giải khuây thời gian vô vị sao?

Có thời gian đó, sao không ra ngoài ngao du?

Thế là Hồng Vân chọn chuyển chủ đề, nói đến gốc Tiên Thiên Linh Căn kia, "Đạo hữu sao không giúp gốc linh căn kia một tay?

Chỉ cần gốc linh căn kia khôi phục như ban đầu, trận pháp thủ hộ nơi đây liền có thể ngưng tụ hoàn chỉnh trở lại.

Gốc linh căn đó tuy không phải là Tiên Thiên Linh Căn cực phẩm nhất, nhưng cũng có thể coi là thượng thượng phẩm trong số linh căn rồi.

Như hiện tại thế này, thật sự đáng tiếc!" Trấn Nguyên Tử cũng khẽ gật đầu, tuy gốc linh căn này không thể sánh bằng Nhân Sâm Quả Thụ của hắn, nhưng cũng coi là linh căn rất không tệ rồi.

Ngô Sở thấy vậy, lắc đầu cười khổ: "Ta cũng muốn giúp nó một tay, nhưng làm sao được khi tu vi có hạn!

Cũng không biết dùng vật gì mới có thể khiến nó nhanh chóng khôi phục." "Đạo hữu không biết Công Đức chi lực có thể giúp nó khôi phục thương thế sao?" "..." Ngô Sở và Trấn Nguyên Tử đều nhìn về phía Hồng Vân, Ngô Sở thì hiếu kỳ.

Còn Trấn Nguyên Tử thì khẽ nhíu mày, cảm thấy Hồng Vân quá đường đột rồi, chuyện như vậy, đối phương sao lại không biết?

Đã rõ mà không làm, chẳng phải là nói người ta căn bản không muốn làm vậy sao?

Ngươi trực tiếp nói toạc ra như thế, chẳng phải khiến người ta ngượng ngùng ư?

Loại chuyện ngượng ngùng này, Trấn Nguyên Tử đã thấy không ít lần ở Hồng Vân rồi.

Nhưng Hồng Vân là người thẳng tính, hào sảng, dạy mãi không sửa.

Nhưng điều khiến Trấn Nguyên Tử không ngờ là, Ngô Sở không những không tức giận, mà còn hiếu kỳ hỏi Hồng Vân: "Còn có chuyện tốt như vậy sao?

Vậy phải làm thế nào?" Hắn thật sự không biết sao?

Chương 85

Trong mắt Trấn Nguyên Tử lóe lên một tia kinh ngạc.

Hồng Vân thì hỏi: "Đạo hữu chẳng lẽ không hiểu cách vận dụng Công Đức chi lực?" "..." Trấn Nguyên Tử lại có chút câm nín, hỏi thẳng thừng như vậy, thật sự ổn sao?

Mà Ngô Sở cũng tương tự, hỏi ngược lại: "Ta đáng lẽ phải biết sao?" Hồng Vân nghe vậy bật cười, Trấn Nguyên Tử ngẩn ra, cũng bật cười, cười đến nỗi Ngô Sở có chút khó hiểu, nhưng thần sắc trên mặt hắn lại không biến đổi nhiều, mang theo cảm giác "ta không ngượng, vậy người ngượng sẽ không phải là ta".

Hiển nhiên, khả năng khống chế biểu cảm khuôn mặt của hắn, đã đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh.

Điều này là nhờ tu vi của hắn hiện giờ đột nhiên tiến bộ vượt bậc, khả năng khống chế cơ bắp khuôn mặt đã đạt đến mức vi diệu. "Đạo hữu chẳng lẽ chưa từng thử sử dụng Công Đức chi lực sao?" Hồng Vân lại hỏi.

Ngô Sở khẽ gật đầu, "Ta muốn tích trữ thêm chút Công Đức, để ngưng tụ một Công Đức Kim Luân, nhưng ta lại không biết pháp môn ngưng tụ Công Đức Kim Luân.

Không biết hai vị có biết không?

Có thể chỉ điểm một hai không?" Hỏi như vậy, tuy có chút đường đột, nhưng Ngô Sở thực sự không nhịn được.

Trấn Nguyên Tử không chút biến sắc đoan chén rượu lên, tiện thể liếc nhìn Hồng Vân, Hồng Vân thì không bận tâm mỉm cười, nói: "Lực lượng công đức có thể luyện hóa vào pháp lực, dùng để củng cố

pháp lực, để thăng tu vi.

Nhưng ngô bối tu hành, thường không muốn làm vậy, pháp lực dễ tu, công đức khó cầu, lấy công đức để thăng tu vi, ắt là lãng phí…" Dưới lời giải thích của Hồng Vân, Ngô Sở mới hiểu được phương pháp sử dụng công đức.

Nói ra, cách vận dụng này, nói đơn giản thì đơn giản, nói khó thì khó.

Nói đơn giản, ví dụ như dùng để đề thăng tu vi, hoặc dùng để cứu chữa thần mộc, chỉ cần truyền lực lượng công đức vào thần mộc là được rồi.

Nói khó, ví dụ như ngưng tụ kim luân công đức.

Ngưng tụ thứ này, quả thực cần có pháp môn chuyên biệt, không biết pháp môn thì tự nhiên không thể ngưng tụ ra được.

Hồng Vân quả thực là một đại hảo nhân, căn bản không hề có ý nghĩ giấu giếm pháp môn ngưng tụ kim luân công đức, rất tự nhiên mà truyền cho Ngô Sở.

Ngô Sở thử theo pháp môn Hồng Vân đã dạy, quả nhiên, một kim luân công đức bên trong do từng đạo phù văn thần liên tạo thành trận pháp huyền ảo, liền chầm chậm ngưng tụ sau đầu hắn.

Tốc độ ngưng tụ này, quả thực không hổ danh hai chữ 'chầm chậm', khiến Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử thấy rồi, đều có chút không biết phải khen ngợi thế nào.

Bọn họ cũng không biết, đây là thần thức của Ngô Sở quá yếu kém, hay là Ngô Sở chỉ thử một chút mà thôi.

Tóm lại, hoàn toàn không như bọn họ tưởng tượng là nước chảy thành sông (thành công dễ dàng).

Ngô Sở chỉ thử một chút liền thu lại, đã biết cách vận dụng những công đức này rồi, vậy vẫn là cứu chữa Tử Ngọc thần mộc trước đã!

Khi hiểu được suy nghĩ của Ngô Sở, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử mới thấy bình thường.

Sau đó, Hồng Vân lại nhắc đến thi thể rồng không đầu treo trên ngọn núi không xa, cũng không hỏi đầu rồng kia đã đi đâu, chỉ nói: "Ngày nay Long tộc thế lớn, đạo hữu chém giết Long tộc tại đây, sao không thu lại, không sợ Long tộc tìm đến tận cửa sao?" Nói đến đây, Ngô Sở không khỏi lắc đầu cười khổ, "Thực không giấu gì, con rồng này không phải ta giết.

Khi ta đến đây, nơi này vừa mới trải qua một trận đại chiến, chủ nhân nơi đây là Tử Ngọc đạo nhân cùng con thanh long kia đều đã đồng thời thân vẫn." Hồng Vân ngớ người một chút, lắc đầu cười khổ nói: "Dù con rồng này không phải đạo hữu chém, nhưng đạo hữu ăn thịt nó, Long tộc nếu biết, chắc chắn đại nộ, khi đó tất nhiên sẽ không nghe đạo hữu giải thích." Trấn Nguyên Tử nghe vậy, nhìn lát thịt rồng trong đĩa, dường như cảm thấy có chút không còn thơm ngon nữa.

Thịt rồng này, bọn họ cũng đã ăn rồi!

Ngược lại Hồng Vân rất sảng khoái, hoàn toàn không coi là chuyện gì, ăn rồi thì ăn thôi!

Tiểu Nguyệt Linh cũng rất sảng khoái, vấn đề này, bọn họ đã từng nhắc đến từ sớm.

Theo Tiểu Nguyệt Linh thấy, chỉ cần Ngô Sở tu vi khôi phục, Long tộc cũng chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ.

Trong lòng Tiểu Nguyệt Linh, ai cũng nói Long tộc thế lớn, nhưng nàng thực sự không có một khái niệm chân thực nào, Ngô Sở cũng không nhắc nhiều chuyện này với nàng, dù sao nhắc cũng vô dụng.

Ngô Sở suy nghĩ một chút, cười khổ nói: "Không giấu gì hai vị, ta ăn thịt nó, kỳ thực chính là vì tu hành.

Nói ra xấu hổ… hai vị hẳn là nhìn ra tu vi của ta rồi chứ!" Hai người ngớ người một chút, nhìn kỹ Ngô Sở, rồi đều lắc đầu, "Không nhìn ra!" Ngô Sở biết, không phải bọn họ không nhìn ra, mà là bọn họ không muốn tin vào những gì mình thấy thôi.

Giống như Tiểu Nguyệt Linh và Thanh Khâu Thần, cũng như Thiên Mục đạo nhân vậy.

Theo nhận thức của bọn họ về sinh linh hóa hình, căn bản sẽ không nghĩ đến, một sinh linh đã hóa hình rồi, liệu có tu vi mà một sinh linh hóa hình nên có hay không?

Bởi vì điều đó rất không Hồng Hoang!

Ngô Sở chuẩn bị đánh cược một ván.

Kỳ thực ván này, hắn rất có tự tin, dù sao Hồng Vân là người tính cách sảng khoái, trước đây đã dễ dàng truyền pháp môn ngưng tụ kim quang công đức cho hắn rồi.

Hơn nữa, nếu tiếp tục nói dối, quay đầu lại làm sao tiếp tục thỉnh giáo công pháp tu hành từ bọn họ?

Dù sao một khi nói dối này, thân phận của hắn sẽ không còn là sinh linh bình thường nữa!

Với lại tu vi của hai vị này, theo suy đoán của Ngô Sở, ít nhất cũng là Thái Ất, thậm chí có khả năng là Đại La.

Quay đầu bọn họ muốn luận đạo với hắn thì làm sao bây giờ?

Đối mặt với Thanh Khâu Thần và Thiên Mục đạo nhân, Ngô Sở không chút do dự khi nói dối.

Nhưng đối mặt với vị đệ nhất đại thiện nhân của Hồng Hoang

này, hắn lo lắng qua thôn này có thể không còn cửa tiệm đó nữa (cơ hội hiếm có).

Có một số người hoặc việc, một khi bỏ lỡ, thì thật sự là bỏ lỡ rồi.

Ngô Sở không hy vọng đợi hai người này rời đi rồi mới hối hận, như vậy thì quá muộn.

Nghe Ngô Sở nói vậy, thần sắc trên mặt Hồng Vân thì không có gì thay đổi, nhưng lông mày Trấn Nguyên Tử lại khẽ cau lại, cũng không biết ông ấy nghĩ đến điều gì.

Ngô Sở cười khổ nói: "Kỳ thực hai vị nhìn thấy không hề sai, tu vi của ta thực sự vô cùng thấp kém, hiện tại thậm chí còn chưa đạt đến Địa Tiên cảnh!

Thậm chí còn không có công pháp tu hành cụ thể." "Điều này không thể nào!

Đạo hữu chẳng lẽ đang nói đùa?

Ngươi nói ngươi không có công pháp tu hành?" Hồng Vân hiển nhiên không dám tin vào tai và mắt mình.

Trấn Nguyên Tử cũng nhíu mày kiếm thường xuyên, ít nhiều có chút khó hiểu, không chỉ không hiểu tình huống của Ngô Sở, mà còn không hiểu vì sao Ngô Sở lại nói những điều này với bọn họ?

Nhíu mày trầm tư một lúc, Hồng Vân liền như phát hiện ra chuyện gì thú vị, hướng về Ngô Sở nói: "Bất Xuất đạo hữu, ngươi có ngại cho ta xem thử, ngươi tu hành như thế nào không?" "Đạo hữu cứ xem đi." Ngô Sở cười buông lỏng tâm thần mình, đã quyết định thỉnh giáo công pháp tu hành từ hai người này, thì không có gì phải do dự nữa.

Hơn nữa, dù hắn không muốn, nhưng nếu người ta muốn cưỡng chế kiểm tra, hắn về cơ bản cũng không có cách nào từ chối, trừ phi Nghệ Bảo có thể chống đỡ được bọn họ.

Hắn chỉ có thể đánh cược danh tiếng của vị đệ nhất đại thiện nhân Hồng Hoang này sẽ không sụp đổ.

Còn về việc kết nhân quả với đối phương gì đó, điều này hoàn toàn không cần lo lắng.

Với cái tay bé chân nhỏ của hắn, đến lúc đó có đủ tư cách tham dự những chuyện đó hay không, vẫn còn là hai chuyện.

Chương 86

Nhân quả ràng buộc giữa Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân đủ sâu nặng rồi nhỉ!

Nhưng vị đại tiên này cuối cùng chẳng phải cũng an nhiên vô sự sao?

Cho nên hoàn toàn không cần coi nhân quả là hồng thủy mãnh thú, dù sao hắn còn chưa đủ tư cách. "Quả là thần kỳ!" Thần thức của Hồng Vân di chuyển khắp nơi trong cơ thể Ngô Sở, ngoại trừ thức hải không vào, những nơi khác đều không bỏ qua, "Đây chính là 'phàm nhân chi thể' mà đạo hữu nói sao?

Bên trong lớn nhỏ khiếu huyệt, dường như có thể hô ứng với tinh thần trên trời vậy!" Trấn Nguyên Tử bị lời này của Hồng Vân làm cho tò mò, sau khi được Ngô Sở đồng ý, cũng truyền thần thức vào, rồi gia nhập vào hàng ngũ trầm trồ khen ngợi, "Quả nhiên thần kỳ!" Bọn họ là sinh linh hóa hình, hiển nhiên khác với phàm nhân chi thể như Ngô Sở.

Giống như Nguyệt Linh vậy, bên trong cơ thể nàng, đã không còn nhìn thấy bất kỳ kinh mạch nào, không như Ngô Sở, pháp lực ngưng tụ ở khí hải, cơ thể vẫn là thân thể phàm thai. "Tình huống của đạo hữu, bần đạo quả là lần đầu tiên trong đời gặp!" Hồng Vân lắc đầu cảm khái, "Nhìn thì tầm thường, nhưng lại thần diệu phi phàm, ta nhất thời cũng không thể lý giải, hiền đệ có manh mối gì không?" Câu cuối cùng ông ấy hỏi Trấn Nguyên Tử bên cạnh, Trấn Nguyên Tử cũng đồng thời lắc đầu.

Ngô Sở cũng khá khổ não nói: "Những sinh linh khác, trời sinh liền hiểu cách thổ nạp linh khí thiên địa, nhưng ta lại phải tự mình mày

mò, dùng phương pháp ngu ngốc hấp thụ linh khí vào cơ thể." Hồng Vân an ủi: "Đạo hữu cũng không cần nản lòng, Hồng Hoang rộng lớn, không gì không có, có lẽ cũng có sinh linh tương tự đạo hữu, cần tự mình mày mò công pháp tu hành vậy!" Sau khi nói ra tình hình thật sự của bản thân, phát hiện Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử hai người, không vì thế mà thay đổi thái độ đối với hắn, Ngô Sở cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cái cảm giác gánh vác bí mật, gánh nặng trên vai khó mà buông xuống này, thật sự rất mệt mỏi.

Đặc biệt là khi đối mặt với Thanh Khâu Thần và Thiên Mục đạo nhân bọn họ, cái cảm giác đó giống như đi dây trên không trung vậy, sơ suất một chút, liền vạn kiếp bất phục.

Mặc dù Thanh Khâu Thần sau này cũng trở thành bạn với Ngô Sở, nhưng hắn vẫn có chút không yên tâm với con hồ ly già này, bởi vì con hồ ly già này có chút quá ham lợi.

Còn đối mặt với Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, Ngô Sở cảm thấy, nếu không đánh cược một lần, e rằng sau này sẽ không bao giờ có cơ hội tốt như hiện tại nữa.

May mắn thay, hắn đã cược đúng!

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đều là người thành thật chất phác, dù biết Ngô Sở không phải là bậc đại thần thông gì, cũng không ỷ mạnh hiếp yếu, lật mặt vô tình.

Chỉ là với tình huống của Ngô Sở, bọn họ cũng không cho được hắn kiến nghị gì.

Thấy Ngô Sở nhìn mình bằng ánh mắt đầy hy vọng, Hồng Vân cười ngượng ngùng nói: "Đạo hữu đừng nhìn ta như vậy, ta chưa từng trải qua cảnh giới như ngươi, thực sự khó mà đồng cảm." Trấn

Nguyên Tử khẽ ho một tiếng, luôn cảm thấy Hồng Vân gia hỏa này nói chuyện quá trực tiếp rồi.

Ngô Sở thì cười khổ một chút, cuối cùng hỏi: "Ta có thể hỏi một chút không, hai vị tiền bối sau khi hóa hình, tu vi có phải đã là Đại La cảnh rồi không?

Bậc đại thần thông giả ở cảnh giới này…" Hồng Vân xua tay nói: "Quá lời rồi quá lời rồi, ngô bối làm gì có phúc duyên đó!

Khi ngô bối hóa hình ra đời, cũng chỉ là Thái Ất cảnh đỉnh phong mà thôi.

Cũng không biết đã nỗ lực bao lâu, mới vừa vặn bước vào Đại La cảnh này…" Quả nhiên, những vị đại lão này, vào thời kỳ này đã là Đại La cảnh rồi.

Ở Hồng Hoang đại địa này, vừa hóa hình ra đời đã sở hữu tu vi Đại La cảnh, e rằng cũng chỉ có Tam Thanh Nữ Oa mấy vị Thánh Nhân thiên địa tương lai kia.

Ngay cả Hồng Vân, người tương lai có may mắn có được Hồng Mông tử khí, còn không thể có tu vi Đại La cảnh khi hóa hình ra đời, vậy thì Trấn Nguyên Tử, cũng như Nhiên Đăng đạo nhân mà hắn gặp lúc trước, chắc chắn phải kém họ một bậc.

So với họ, Nhiên Đăng đạo nhân có lẽ còn yếu hơn Trấn Nguyên Tử một chút, lúc đầu có lẽ chỉ có Thái Ất cảnh.

Nói ra hắn chính mình còn không dám tin, hắn lại dựa vào tu vi Tiên Thiên cảnh bé nhỏ, mà dọa chạy một Thái Ất cảnh, hai Kim Tiên cảnh. "Hai vị, ta mạo muội hỏi một câu, nhập vào Đại La cảnh này, có phải liền có thể làm được hợp nhất bản thân, và ở trong dòng sông thời gian, xuyên qua quá khứ tương lai không?" Ngô Sở với vẻ mặt tò mò hỏi: "Đương nhiên, nếu đây là bí mật, thì cứ coi như ta chưa từng

hỏi, xin lỗi rồi!" Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử hai người nghe vậy, thì nhìn nhau.

Cuối cùng, Hồng Vân mới cười nói: "Ai nói với ngươi như vậy?" "Nghe đồn." Ngô Sở nhún vai, "Chỉ là hiếu kỳ thôi!" Trấn Nguyên Tử khẽ lắc đầu, nói: "Đây không phải là việc mà Đại La có thể làm, điều này chắc chắn là do một số kẻ tu vi thấp kém tùy ý suy đoán thôi, đạo hữu không cần bận tâm." Hồng Vân bổ sung: "Ta tuy không biết cảnh giới của đạo hữu hiện giờ, nhưng cũng hiểu một số sinh linh khác, từ tu tinh khí thần, đến tu ngũ khí trong lồng ngực, rồi đến cảm ngộ thiên địa đại đạo.

Thái Ất cảnh chính là cảm ngộ bản nguyên thiên địa đại đạo, nếu có thể thấu hiểu một đạo, liền có thể bước vào Đại La.

Đại La cảnh cảm ngộ càng nhiều thiên địa đại đạo, bao la vạn tượng, quả thực có thể đạt đến vĩnh hằng, nhưng điều này chỉ là vĩnh hằng bất hủ trong dòng chảy thời gian, chứ không thể tùy ý xuyên qua trong dòng sông thời gian." Trấn Nguyên Tử gật đầu phụ họa, và nói: "Nếu thật sự có thể xuyên qua trong dòng chảy thời gian, vậy nếu ngô bối gặp phải đối thủ hiện tại không đánh lại, chẳng phải có thể xuyên về quá khứ, tiêu diệt hắn sao?

Đâu có chuyện dễ dàng như vậy?" Nói đến đây, Trấn Nguyên Tử chính mình cũng cảm thấy buồn cười.

Hồng Vân thì nói: "Có lẽ trên Đại La, có thể làm được vậy!" Trấn Nguyên Tử nhướng mày, cười nói: "Nếu thật sự có bản lĩnh trên Đại La, vậy hà tất phải xuyên về quá khứ tiêu diệt đối thủ?

Trực tiếp một chưởng trấn áp là được rồi." Mặc dù thuyết pháp này mới phù hợp với thế giới Phong Thần, dù sao Đại La Kim Tiên mà có thể tùy ý xuyên qua quá khứ tương lai, thì khi Phong Thần, Tam Tiêu nương nương và Triệu Công Minh bọn họ, e rằng sớm đã làm

như vậy rồi!

Cho nên cảnh giới Đại La trong thế giới Phong Thần, cũng không thần kỳ đến thế.

Nhưng trong lòng Ngô Sở ít nhiều có chút khổ não, nói cách khác, dù hắn tu đến Đại La cảnh, cũng không thể xuyên qua thời gian, quay về Địa Cầu ngày xưa.

Dùng lời của một số độc giả Hồng Hoang lưu phái ở hậu thế mà nói, thế giới Hồng Hoang này, là Hồng Hoang phiên bản thấp, Đại La còn không thể xuyên qua quá khứ tương lai, chê bai!

Vậy thì, lúc trước hắn lại làm sao đến được thế giới này đây?

Địa Cầu là do thế giới này tương lai diễn hóa ra, hay là thế giới tiểu thiên khác?

Trong hỗn độn hư không xung quanh mảnh thiên địa này, liệu còn có thế giới tiểu thiên khác không?

Hắn nghĩ không thông.

Còn về việc Thánh Nhân trên Đại La có thể làm được điều này hay không, bọn họ chắc chắn cũng không rõ.

Hiện tại Đạo Tổ còn chưa thành thánh, Hồng Hoang đại địa còn chưa có khái niệm thành thánh đâu!

Sau đó, Hồng Vân lại hỏi: "'Hợp nhất bản thân' mà đạo hữu nói, lại có ý nghĩa gì?" Ngô Sở "nga" một tiếng, nói: "Điều này là một loại thuyết pháp được diễn sinh trên cơ sở xuyên qua dòng sông thời gian.

Nếu chúng ta có thể xuyên qua quá khứ tương lai, thì ở bất kỳ thời gian điểm nào trong dòng sông thời gian cũng sẽ có một 'ta'.

Hợp nhất bản thân, chính là đem tất cả 'ta' ở bất kỳ thời gian điểm nào trong dòng sông thời gian này, dung hợp thành một, gọi là vĩnh

hằng duy nhất." Thuyết pháp này của Ngô Sở, khiến Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đều sản sinh hứng thú vô cùng lớn.

Sau đó, bọn họ đều nhắm mắt lại, tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Ngô Sở thấy vậy, không khỏi ngạc nhiên.

Cứ thế mà bắt đầu ngộ đạo rồi sao?

Hắn không khỏi thầm cảm khái: Ở thế giới Hồng Hoang này, kẻ có căn cơ thâm hậu, thật khiến người ta không thể hâm mộ được a!

Sự tồn tại như vậy, bảo ta còn làm sao mà đuổi kịp?

Thấy hai người tiến vào trạng thái ngộ đạo, Ngô Sở cũng dẹp bỏ ý định tiếp tục uống rượu, ý bảo Tiểu Nguyệt Linh và những người khác đừng làm phiền hai vị tiền bối này, liền quay về khoang thuyền tu luyện.

Dùng phương thức thổ nạp hô hấp linh khí thiên địa của Long tộc, hấp thụ linh khí bên ngoài vào cơ thể tiến hành một phen luyện hóa, khí ngũ sắc luyện hóa ra liền tích trữ vào trung đan điền.

Hiện giờ trung đan điền cũng sắp bị khí ngũ sắc lấp đầy, hắn cũng không biết tương lai khí ngũ sắc có chạy lên thượng đan điền không.

Thượng đan điền là thức hải của hắn, bên trong ngoại trừ thần thức của hắn ra, còn có một vầng kim quang công đức như biển rộng.

Ngày thứ hai tỉnh dậy, hai vị đại tiền bối kia vẫn còn đang thần du (trong trạng thái ngộ đạo), Ngô Sở ý bảo tiểu hươu con lái thuyền về bến, nhường lầu thuyền cho hai vị đại tiền bối.

Hắn thì đến trước cây thần mộc Tử Ngọc Linh Nại kia, đưa tay chạm vào vỏ cây thô ráp màu xám trắng, và nói: "Thần mộc a thần mộc, ngươi nhất định phải nhớ kỹ, vì cứu ngươi, ta rốt cuộc đã bỏ ra bao nhiêu thứ." Hắn vừa nói vừa dùng thần thức dẫn lực lượng công

đức trong cơ thể ra, truyền vào thần mộc.

Kim quang vừa xuất hiện từ tay, liền tức thì nhập vào thần mộc, sau đó từ trên thần mộc liền truyền đến một lực hút, lực hút này khiến kim quang công đức trong cơ thể Ngô Sở biến mất nhanh chóng, còn bề mặt thần mộc thì dần dần nổi lên một vầng sáng vàng kim.

Chương 87

Theo thời gian trôi qua, vầng sáng càng lúc càng lớn, lan rộng về phía ngọn cây.

Nghệ Bảo đang lơ lửng bên cạnh Ngô Sở thấy vậy, không khỏi lộ ra vẻ thèm thuồng, nước dãi cũng không nhịn được mà chảy ra, nhiều công đức như vậy, nếu cho nàng, nàng có biến lớn hơn không?

Mặc dù hận không thể cướp lấy, nhưng Nghệ Bảo trong lòng cũng hiểu rõ, nếu cây Tử Ngọc Linh Nại này có thể phục hồi như ban đầu, đối với sự tu hành của Ngô Sở, sự giúp đỡ là vô cùng lớn.

Không nói gì khác, chỉ cần cho Ngô Sở ăn thêm mấy quả Tử Ngọc Linh Văn Nại, thì không chỉ thọ mệnh của Ngô Sở, mà ngay cả tu vi của hắn cũng có thể tăng thêm mấy vạn năm.

Cho nên, đây là chuyện đôi bên cùng có lợi.

Theo lượng lớn công đức trong cơ thể Ngô Sở chảy vào thần mộc, kim quang trên bề mặt vỏ cây thần mộc càng lúc càng thịnh, thần thức của hắn, dường như cũng sản sinh liên hệ với cây thần mộc này.

Dưới kim quang rực rỡ này, hắn cảm thấy mình dường như đã biến thành cây thần mộc kia, sừng sững cao giữa thiên địa, lá cây hóa thành mắt của hắn, nhìn xuống bốn phương tám hướng, rễ cây hóa thành chân của hắn, cắm sâu vào đại địa, mặc cho cương phong dù mạnh đến mấy, cũng khó lay động mảy may.

Trong lúc lá cây khẽ lay động, không ngừng nuốt lấy linh khí thiên địa, những rễ cây cắm sâu vào đại địa, không ngừng hấp thu dưỡng chất từ đại địa.

Hắn thậm chí cảm giác được, bên trong cơ thể mình, có ba đoàn

ánh sáng, đang dưới sự giúp đỡ của kim quang công đức, bắt đầu dung hợp thành một đoàn.

Trong đó một đoàn là màu tím, hai đoàn còn lại, một là xanh lục, một là xanh lam.

Không biết mặt trời mặt trăng đã luân phiên mấy lần, ba đoàn ánh sáng này cuối cùng dưới sự giúp đỡ của lực lượng công đức, dung hợp thành một đoàn, hai màu xanh lục và xanh lam bị màu tím hoàn toàn nuốt chửng, cả cây đại thụ tức thì phát ra ánh sáng tím rực rỡ, chiếu rọi mảnh thiên địa này.

Sau đó, Ngô Sở cảm thấy cơ thể mình bắt đầu điên cuồng sinh trưởng… kỳ thực là mấy cành mới bắt đầu điên cuồng sinh trưởng với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Lúc này, thần mộc đã ngừng nuốt công đức, nhưng sự trưởng thành của nó vẫn chưa kết thúc.

Phù văn thần liên màu tím dày đặc bao phủ trên bầu trời này, những vết nứt trong phù văn thần liên đó, đang tu phục với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Khi những vết nứt trong thần liên này hoàn toàn tu phục, diện tích được thần văn bao phủ cũng điên cuồng mở rộng, khoảng cách ngang dọc đông tây nam bắc đạt hơn gấp đôi so với trước.

Sau đó, phù văn thần liên mới hình thành trên bầu trời, giao thoa với những phù văn thần liên ban đầu.

Không biết đã qua bao lâu, phù văn thần liên trên bầu trời ngừng tăng thêm, nơi thần văn bao phủ, khoảng cách ngang dọc đông tây nam bắc, gần gấp mười lần so với ban đầu, và hắn cũng hoàn hồn từ cảm giác kỳ quái này.

Khi tâm thần quay về cơ thể mình, Ngô Sở một cái phịch ngồi

xuống đất, có cảm giác bị rút cạn.

Ngô Sở chớp chớp mắt, cảm thấy có chút không thể tin nổi, mình lại vẫn có thể cảm nhận được một mối liên hệ nào đó với thần mộc.

Chẳng lẽ cây thần mộc này đã trở thành phân thân của ta rồi?

Nhưng khi hắn phát hiện công đức trong cơ thể mình mười phần không còn lấy một, không khỏi trợn tròn hai mắt, "Quá ác rồi, quá ác rồi… đúng là không chừa cho ta một giọt nào!" Nghệ Bảo thấy vậy, cười hì hì nói: "Vẫn còn giọt cuối cùng, hay là cho ta đi!" "Ngươi tránh ra!

Không muốn nói chuyện với ngươi, đồ đàn bà độc ác này!" Ngô Sở vô tình đẩy Nghệ Bảo đang xích lại gần ra, ngẩng đầu nhìn.

Nguyệt Linh từ trên cây bay xuống, vẻ mặt hớn hở nói: "A Sở ca, trên bốn tán cây lớn mà thần mộc mọc ra đã xuất hiện nụ hoa rồi này!

Công đức của huynh không hề lãng phí." "Đã qua bao lâu rồi?

Đưa ta lên đó xem thử!" Theo yêu cầu của Ngô Sở, Tiểu Nguyệt Linh dùng mây nâng hắn, bay về phía ngọn cây, Tiểu Nguyệt Linh vừa nói: "Đã qua một tháng rồi." "Đã một tháng rồi sao?

Sao lại cảm thấy như chỉ trong chớp mắt thôi vậy?" Ngô Sở thầm than trong lòng, trong khoảng thời gian biến thân thành cây, hắn dường như rất khó cảm nhận được sự trôi qua của thời gian!

Mặc dù khi biến thân thành cây, đã biết cây linh căn này đã xảy ra biến hóa gì.

Nhưng khi tận mắt nhìn thấy, vẫn cảm thấy không thể tin nổi.

Trên ngọn cây, có thể nhìn thấy rõ ràng, phía trên bốn đình nghỉ mát, lần lượt bị một tán cây hình dù khổng lồ che phủ.

Một cành cây to đến mười mấy mét, ở bên cạnh đình nghỉ mát,

thẳng vút lên trời xanh, chống đỡ những tán cây khổng lồ này.

Những tán cây đó tuy không lớn như tán cây cũ, thậm chí chỉ bằng một phần mười kích thước của tán cây lớn đó, nhưng dù vậy, cũng đã vô cùng khổng lồ rồi.

Trên những tán cây này, lá cây tự động lay động không gió, có nụ hoa màu tím ẩn trong cành lá.

Giữa cành lá, còn có thần văn màu tím đan xen, rồi lan rộng ra không trung.

Bầu trời vốn xanh biếc, đã bị những thần văn màu tím này bao phủ.

Ngô Sở không ngờ, lực lượng công đức đối với cây linh căn này lại có tác dụng lớn đến vậy, sinh vật thế giới Hồng Hoang quả nhiên không thể dùng lẽ thường mà suy đoán a!

Nói đi nói lại, nếu những công đức đó được mình luyện hóa, thì tu vi phải đề thăng bao nhiêu?

Nghĩ đến đây, cơ mặt Ngô Sở khẽ giật giật, cảm thấy có chút đau lòng.

Mặc dù hắn cũng không rõ mình cụ thể sở hữu bao nhiêu công đức, nhưng đến thế giới này lâu như vậy, phát minh ra nhiều thứ như vậy, số công đức có được, nếu toàn bộ rót vào một kiện linh bảo nào đó, chắc chắn có thể có được một kiện công đức linh bảo ít nhất cũng là cấp Thượng Phẩm chứ!

Ngô Sở cảm thấy đây đã là ước tính bảo thủ nhất rồi, dù sao trong số những công đức linh bảo hắn có được, không tính Nghệ Bảo, chỉ riêng Trung Phẩm đã có bốn kiện rồi, bút lông sói, giấy Tuyên Thành, lầu thuyền, và bến tàu.

Mặc dù lầu thuyền và bến tàu, điều này khiến hắn có chút không

nghĩ thông.

Những công đức linh bảo này mang lại cho hắn công đức, số lượng đều không ít.

Còn lần đáng kể nhất, vẫn phải kể đến khi Nghệ Bảo trở thành công đức linh bảo.

Nhưng hiện tại, những thứ này đều tiện cho cây linh căn này rồi.

Mặc dù biết cây linh căn này phục hồi lại, sự giúp đỡ đối với hắn sẽ rất lớn, nhưng nói một chút cũng không đau lòng, vậy chắc chắn là lừa người.

Dù cây thần mộc này đã có mối liên hệ mật thiết hơn với hắn.

Cần mẫn nửa đời người, một sớm trở về trước giải phóng, ai mà không đau lòng!

Tuy nhiên nhìn bầu trời, những thần văn màu tím đan xen dọc ngang kia, Ngô Sở cuối cùng cũng được an ủi đôi chút.

Chỉ là không biết, cái này có thể chống đỡ được sự tấn công của Long tộc không?

Ngô Sở ước tính, điều này có lẽ rất khó!

Nếu có thể chống đỡ được, lúc trước Tử Ngọc đạo nhân cũng sẽ không cùng con thanh long kia đồng quy vu tận rồi.

Chậc!

Xem ra đến lúc đó nếu phải khởi động kế hoạch lưu lạc, thì phải mang theo cây linh căn này mới được.

Nhưng làm sao mới có thể mang nó đi đây?

Mình lại không hiểu thuật pháp Càn Khôn.

Nghĩ đến thuật pháp Càn Khôn này, Ngô Sở không khỏi nhìn về

phía lầu thuyền bên dưới.

Chương 88

Trên boong lầu thuyền, hai vị đại tiền bối vẫn đang nhập định, một đám mây trôi lơ lửng giữa không trung, vị trí hiển nhiên hơi thấp, tại vị trí bến tàu của lầu thuyền, đổ xuống một mảng bóng râm, che khuất ánh nắng gay gắt chiếu vào hai vị đại tiền bối.

Ngô Sở ước tính, đây là do Hồng Vân làm.

Nhìn đám mây, Ngô Sở liền lại nhìn về phía Trấn Nguyên Tử không xa bên cạnh Hồng Vân.

Trấn Nguyên Tử đại tiên có một chiêu thuật pháp Tụ Lý Càn Khôn, tương truyền thuật pháp này là do Dương Mi lão tổ dạy ông ấy.

Chỉ là không biết lúc này ông ấy, đã học được chiêu này chưa?

Nếu đã học được rồi, ông ấy có muốn dạy không?

Ngô Sở lắc đầu, thầm niệm một tiếng 'ẩn', sau đó liền thấy những thần văn màu tím trên bầu trời, trong chớp mắt biến mất, bầu trời khôi phục màu xanh biếc ban đầu.

Cảm nhận được tâm thần mình và thần mộc vẫn còn liên hệ, khóe miệng Ngô Sở khẽ nhếch, mất ở phương đông, được ở phương tây.

Ông lão mất ngựa, sao biết không phải phúc?

Mang theo những lời tự an ủi này, Ngô Sở quay người trở về đại điện, nghĩ xem phát minh ra thứ gì đó nữa, để kiếm chút công đức hộ thân.

Nghĩ đi nghĩ lại, Ngô Sở đành hỏi Nghệ Bảo: "Nghệ Bảo, còn có phát minh nào mà chúng ta hiện tại có thể làm, mà lại chưa làm không?

Ta hiện tại muốn kiếm chút công đức rồi." Nghệ Bảo từ vai hắn nhảy xuống bàn, bẻ ngón tay đếm: "Ăn mặc ở đi lại, cầm kỳ thi họa, trong đó chỉ có 'đi lại' và 'cầm', chúng ta chưa làm.

Nhưng 'đi lại' chắc chắn không được, ra ngoài cũng không nhất định gặp được cơ hội.

Cho nên…" "Ý của ngươi là, chúng ta bắt đầu làm nhạc khí?" Ngô Sở lắc đầu, "Ta đoán 'cầm' cũng không được, Phục Hy đại thần có lẽ đã làm ra ngũ huyền cầm rồi." "Không thử sao ngươi biết?

Chẳng lẽ không thể làm tứ đại phát minh sao!" "Cái này, cũng không phải là không thể mà!

Thuật tạo giấy chúng ta đã làm ra rồi, còn có kim chỉ nam và thuật in ấn, thuốc súng ngươi biết công thức không?" "Chủ nhân, vì muốn kiếm chút công đức, người hiện tại không còn là người nữa rồi!" Lời này là Ngô Sở trước đây dùng để trêu chọc Nghệ Bảo, hiện tại Nghệ Bảo chờ cơ hội, cũng nguyên văn trả lại, trêu chọc vị chủ nhân Ngô Sở này. "Nha đầu, xin chú ý lời lẽ của ngươi, không biết lớn nhỏ gì cả!" Ngô Sở dùng ngón tay chọc vào cái đầu nhỏ của nàng.

Nghệ Bảo ôm đầu, giả vờ òa òa khóc.

Ngô Sở đảo mắt trắng dã, nói: "Thôi được rồi thôi được rồi, cứ để lại một con đường cho hậu bối, chế tác nhạc khí thì chế tác nhạc khí đi!

Bồi dưỡng tình cảm cũng tốt." "Chủ nhân, người đã chặn đường của rất nhiều bậc đại hiền hậu bối rồi." Ngô Sở nheo mắt nhìn nàng, cười nói: "Chọc ta có sướng không?

Ngươi cứ nói đi!

Ngươi có muốn công đức không?" "Muốn!" "Vậy còn nhiều lời làm gì!" "Nhưng người chẳng phải từng nói, nhiều thứ hiện tại làm ra

rất không hợp thời sao!

Ví dụ như thuật in ấn, làm ra để ai dùng?

Chẳng lẽ in truyện tranh cho sinh linh Hồng Hoang xem sao?" Ngô Sở vuốt cằm, gật đầu nói: "Đó cũng là một ý không tồi." "…" Thấy Nghệ Bảo há hốc miệng nhỏ, Ngô Sở cười nói: "Thôi được rồi, chỉ đùa thôi, Hồng Hoang quá rộng lớn, phát hành truyện tranh sao mà đẩy mạnh được?

Vẫn là làm gì đó thiết thực hơn đi!" "Còn có thuốc súng…" "Ta chỉ nói chơi thôi, ngươi lại tưởng thật." Nghệ Bảo cười hì hì, đưa điện thoại đến trước mặt Ngô Sở: "Ngươi muốn chế tác loại nhạc khí nào?

Ta thấy dễ làm nhất là sáo và tiêu." "Vậy thì làm sáo đi!

Thổi tiêu thì có vẻ hơi…" "Chủ nhân, người thật đen tối!

Khà khà…" Tìm trúc, đục lỗ… một loạt thao tác, ngược lại màng lỗ là dễ giải quyết nhất, chỉ cần lột lớp màng trên vách trúc bên trong ống trúc lớn là được rồi.

Đương nhiên, việc tìm trúc đục lỗ này, cũng không cần Ngô Sở tự mình động tay, Tiểu Nguyệt Linh hăng hái giúp hắn hoàn thành.

Phiền phức nhất chính là đục lỗ, trúc không như ống đồng, ống đồng chất liệu giống nhau, còn mỗi cây trúc chất liệu khác nhau, khoảng cách giữa các lỗ không thể khái quát chung.

Cho nên điều này cần phải không ngừng thử nghiệm.

Không biết đã thử bao nhiêu lần, phế bao nhiêu cây trúc, đến khi màn đêm buông xuống, Ngô Sở cuối cùng cũng có được một cây sáo trúc ưng ý, toàn thân xanh biếc, trơn nhẵn như ngọc, quan trọng nhất là âm thanh vô cùng trong trẻo, thánh thót du dương.

Lão gia Thiên Đạo, khi Ngô Sở dùng cây sáo này, vụng về thổi ra

nửa bài 《Mục Dương Khúc》, lại ban xuống một luồng công đức.

Nhưng công đức không nhiều, chỉ khiến trên cây sáo này xuất hiện ba đạo thần văn công đức.

So với số công đức hắn đã tổn thất, số công đức này chỉ có thể dùng chín trâu một sợi lông để hình dung.

Điều này cũng khiến Ngô Sở ít nhiều có chút hoài nghi, Phục Hy đại thần có lẽ vẫn chưa phát minh ra ngũ huyền cầm.

Dù sao đều là nhạc khí, không thể mỗi loại nhạc khí ra đời đều có công đức chứ?

Để chứng thực ý nghĩ này, Ngô Sở dùng hai mảnh trúc, chế tác thành một cái phách, tại chỗ hóa thân thành người kể chuyện, "Lang lý ca lang, lang lý ca lang… Hôm nay bần sơn nhân xin kể cho mọi người một câu chuyện, nói rằng thế cục thiên hạ, hợp lâu tất phân, phân lâu tất hợp…" Tiểu Nguyệt Linh nhìn với vẻ mặt ngơ ngác, Nghệ Bảo thì ôm bụng cười ha ha.

Kết quả là, căn bản không có công đức nào giáng xuống.

Điều này không khỏi khiến Ngô Sở hoài nghi, có phải cái phách mà mình chế tác này, không có hàm lượng kỹ thuật gì, lão gia Thiên Đạo cảm thấy mình hơi qua loa, không cho hồi đáp?

Hay là dành thời gian chế tác một cây guitar?

Nhưng nghĩ lại, guitar thứ này, ở thế giới Hồng Hoang này, trông quả thực rất lạc lõng.

Vẫn là trực tiếp chế tạo cổ cầm đi!

Như vậy chẳng phải sẽ biết mình rốt cuộc có vặt lông cừu của Phục Hy đại thần hay không sao?

Chỉ là so với sáo trúc, việc chế tạo cổ cầm hiển nhiên phiền phức

hơn vô số lần.

Việc chọn nguyên liệu cho thân đàn và dây đàn, chính là việc phiền phức nhất.

Nếu ở Địa Cầu, dây đàn trực tiếp có thể mua được, nhưng ở thế giới này, Ngô Sở nhất thời cũng không nghĩ ra dùng thứ gì để chế tác dây đàn thì tốt hơn.

Nếu có thể tìm thấy tằm thì tốt rồi, Ngô Sở thầm nghĩ, như vậy, không chỉ việc dây đàn được giải quyết, thậm chí cả tơ lụa cũng có rồi.

Hơn nữa tằm ở thế giới thần thoại này, đó cũng là vật bẩm sinh đó!

Sợi tằm nhả ra mà làm thành bào tử, có trở thành một kiện công đức linh bảo không?

Ngô Sở không khỏi chìm vào suy tư, cho đến khi Tiểu Nguyệt Linh gọi hắn ăn tối, hắn mới hoàn hồn.

Tối khi tu hành, Ngô Sở liền phát hiện, sau khi tâm thần liên kết với thần mộc, thu hoạch còn nhiều hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

Chưa đợi hắn có động tác gì, linh khí thiên địa xung quanh, liền như thủy triều cuồn cuộn đổ về phía hắn, trong chớp mắt, cơ thể hắn liền bị kén linh khí bao phủ.

Đêm đó, hắn phát hiện tốc độ tu hành của mình so với trước ít nhất đề thăng gấp mười lần, hơn nữa hắn cũng cuối cùng không còn mơ những giấc mơ như trước nữa, cũng không biết có phải là do cây thần mộc này không.

Một đêm trôi qua, trung đan điền của hắn liền bị khí ngũ sắc lấp đầy.

Chương 89

Sau đó khí ngũ sắc tiến về phía các khiếu huyệt xung quanh, bắt đầu chiếm cứ những cửa ải trên con đường dương tràng (kinh mạch).

Thời gian, cứ thế âm thầm trôi đi.

Từ mùa hè nóng nực hương sen thoang thoảng, đến mùa thu hoạch vàng rực khắp núi, cuộc sống của Ngô Sở vẫn đơn điệu, nhưng không nhàm chán, hắn đã dần dần quen với cuộc sống này.

Thói quen, quả thực là chuyện vô cùng đáng sợ.

Hắn thậm chí chưa từng nghĩ đến việc đi ra thế giới rộng lớn bên ngoài xem thử, mỗi ngày cứ ru rú trong Tử Ngọc Sơn này, thong dong sống qua ngày.

Hai vị đại tiền bối đang ngồi trên lầu thuyền, vẫn còn đang trong trạng thái ngộ đạo, Ngô Sở cũng không biết bọn họ sẽ duy trì trạng thái này bao lâu.

Đối với những trường sinh chủng Hồng Hoang này mà nói, bế quan, ngộ đạo, mấy trăm ngàn, thậm chí mấy vạn năm trôi qua trong chớp mắt, đều là chuyện thường tình.

Ngô Sở thậm chí nghĩ đến, nếu bọn họ có thể tiếp tục bế quan ở đây, bế quan cho đến khi Long tộc suất binh kéo đến, thì tốt nhất rồi.

Đến lúc đó, bọn họ tổng không đến nỗi khoanh tay đứng nhìn chứ!

Ít nhất thì, mang theo bọn họ cùng nhau chạy trốn, tổng là có thể chứ!

Đương nhiên, ý nghĩ này có chút quá lý tưởng, hắn cũng không thể đặt hy vọng vào khả năng hư vô mờ mịt này, vẫn phải tiếp tục nghiên cứu kế hoạch lưu lạc của mình.

Còn về ngũ huyền cầm, một hai tháng qua, hắn đã thử vô số loại gỗ, cuối cùng tìm đi tìm lại, vẫn là lợi dụng một khối lõi cây Tử Ngọc Thần Mộc làm thân đàn.

Thời gian Hồng Hoang một hai tháng, thời gian Địa Cầu chính là mấy chục năm.

Trải qua mấy chục năm ngâm mình mài giũa này, Ngô Sở cảm thấy kỹ thuật chế đàn của mình, đã vô cùng cao siêu.

Sau khi thử chế tác vô số cây đàn, lõi cây Tử Ngọc Thần Mộc, là chất liệu thân đàn tốt nhất mà hắn có thể lựa chọn được.

Còn dây đàn, hắn cũng đã thử rất nhiều loại, lúc đầu dùng sợi gai kéo thành dây gai, sau đó lại để Tiểu Nguyệt Linh đi tìm một số khoáng vật kim loại, để nàng dùng pháp lực luyện ra kim loại trong những khoáng vật đó, kéo thành sợi dây.

Cuối cùng thậm chí còn thử dùng tơ nhện, dùng sợi gai quấn bên ngoài tơ nhện kéo thành dây, cũng như thêm tơ nhện vào dây kim loại v.v., nhưng kết quả đều không như ý.

Cuối cùng vẫn là Tiểu Nguyệt Linh nhổ mấy sợi tóc, dùng tóc của nàng để chế tác dây đàn.

Cây ngũ huyền cầm cuối cùng chế tác ra, Ngô Sở khá hài lòng.

Về âm sắc so với cổ cầm do các đại sư chế đàn trong băng tần (radio/TV) chế tạo ra, phải mạnh hơn rất nhiều.

Đương nhiên, cá nhân mà nói, phần lớn vẫn là do vấn đề chất liệu.

Điểm này hắn phải thừa nhận, dù sao trên Địa Cầu, làm gì có linh nguyên liệu nào để lựa chọn.

Tuy nhiên, ngũ huyền cầm chế tác ra xong, lại không hề có được công đức nào.

Từ đó có thể thấy, Phục Hy đại thần đã là một đại gia về âm luật.

Nhưng điều này cũng từ một khía cạnh khác chứng thực ý nghĩ ban đầu của Ngô Sở, phát minh chế tạo các loại nhạc khí khác, vẫn có thể có được một số ban thưởng công đức, dù không nhiều.

Còn về cái phách kia… Ngô Sở thừa nhận, cái đó quả thực có chút quá qua loa rồi! … Ngay khi Ngô Sở và Tiểu Nguyệt Linh đang vui vẻ dự trữ thức ăn qua mùa đông, hai vị đại tiền bối trên lầu thuyền, cuối cùng cũng tỉnh lại từ trạng thái ngộ đạo.

Thời gian bế quan này, đối với họ mà nói, cũng chẳng khác gì chớp mắt.

Ngô Sở đang rửa củ sen bên hồ nhìn thấy bọn họ tỉnh lại, liền nói: "Hai vị đạo hữu bị ta làm phiền mà tỉnh sao?

Vậy thì thật quá đáng!" Hồng Vân cười rồi bay lên, "Bất Xuất đạo hữu nói quá lời rồi, ngô bối đây là không có thu hoạch gì, tự nhiên tỉnh lại thôi." "Không có thu hoạch sao?

Vậy thì thật đáng tiếc!" Ngô Sở tùy tiện đáp một câu.

Hồng Vân khẽ cười, "Cũng không thể nói là hoàn toàn không có thu hoạch chứ!

Lý luận 'hợp nhất bản thân' mà đạo hữu từng nói, đối với ngô bối ít nhiều vẫn có chút khai sáng.

Chỉ là tu vi của ngô bối vẫn còn hơi thấp, vừa vặn bước vào Đại La, trong hư vô mà khóa định dòng sông thời gian còn rất khó, huống hồ là tùy ý du hành trong dòng sông thời gian, xuyên qua cổ kim, hợp nhất bản thân rồi." Ngô Sở thầm nghĩ: Xem ra, thế giới này, có lẽ chính là Hồng Hoang phiên bản thấp trong mắt một số độc giả Hồng Hoang lưu phái rồi!

Nhưng đối với hắn mà nói, phiên bản thấp hay phiên bản cao đều

không sao cả, quan trọng là phải sống được lâu. "Đúng rồi, ngươi đang làm gì vậy?" Hồng Vân hỏi. "À!

Ta đang thu hoạch củ sen này!

Thứ này có thể dùng trực tiếp để hầm canh, hoặc xào, hoặc nghiền thành bột, chế biến thành bột củ sen… Công dụng rất nhiều." Hồng Vân nghe vậy, không khỏi bật cười, "Ngươi ở phương diện ăn uống, quả là nghiên cứu rất sâu." Ngô Sở cũng không khỏi cười khổ, "Tu hành đối với ta mà nói, không nên quá thường xuyên, không như hai vị đạo hữu đây, tùy tiện ngộ ra thứ gì đó cũng có thể ngồi lâu đến vậy." Hồng Vân nhớ lại vấn đề Ngô Sở từng nói trước đây, vuốt cằm nói: "Bất Xuất đạo hữu có ngại cho ta xem thử, ngươi tu hành như thế nào không?" Nghe được lời này, Trấn Nguyên Tử liền muốn đỡ trán, cái tính cách thích lo chuyện bao đồng của Hồng Vân, lại phát tác rồi.

Nhưng Ngô Sở thì vẻ mặt hớn hở, "Không vấn đề gì cả!" Hắn rất thích tính cách thẳng thắn, đúng là người thật việc thật của Hồng Vân!

Tức thì, Ngô Sở liền mời hai vị lên ngọn cây.

Nhìn những điện vũ Ngô Sở xây trên đỉnh thần mộc, hai người không khỏi thầm cảm thán, đặc biệt là tòa đại điện mang theo Thần văn công đức kia, khiến bọn họ không biết nên nói gì cho phải.

Nhìn cây linh căn này, Hồng Vân khẽ hỏi: “Ngươi đã ban cho nó bao nhiêu công đức?

Nó vậy mà từ Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Căn trưởng thành đến Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, so với cây Nhân Sâm Quả của hiền đệ kia, cũng chẳng kém bao nhiêu đâu nhỉ!” Câu cuối, y nói với Trấn Nguyên Tử.

Kết quả Trấn Nguyên Tử nghe vậy, khóe miệng không khỏi giật

giật, rất muốn vuốt trán, giả vờ không quen biết người này, nhưng cuối cùng cũng chỉ đành cười khổ đáp lại.

Ngô Sở cũng chỉ mỉm cười, Hồng Vân thẳng tính ruột để ngoài da, những lời này hoàn toàn là thốt ra, có lẽ trong mắt y, căn bản không có gì cần che giấu.

Bất quá, chẳng phải nói cây Nhân Sâm Quả kia là Hỗn Độn Linh Căn sao?

Cây Tử Ngọc Linh Nại này sao có thể so sánh với nó được chứ!

"Chín thành công đức đều bị nó nuốt chửng rồi." Ngô Sở cười khổ một tiếng, không thuận đà hỏi Trấn Nguyên Tử chuyện về cây Nhân Sâm Quả, mà nói: "Bất quá đã lập được một số liên hệ với nó, nó dường như đã biến thành phân thân của ta vậy." Nghe vậy, Hồng Vân ha ha cười nói: "Không phải phân thân, mà là Bạn sinh linh căn.

Điều này nói lên nó cũng cảm thấy đã nuốt của ngươi quá nhiều công đức, áy náy không thôi, nên chủ động bày tỏ thiện ý với ngươi.

Có được cây Bạn sinh linh căn này, tốc độ tu hành của ngươi chắc chắn sẽ nhanh hơn rất nhiều so với trước đây, hẳn là ngươi đã có chút thể hội rồi." Ngô Sở nghe vậy, bấy giờ mới bỗng nhiên hiểu ra: Thì ra đây chính là Bạn sinh linh căn a!

Ba người vừa trò chuyện vừa đi đến đỉnh thần mộc, nhìn thấy những tòa đại điện kia, đặc biệt là tòa đại điện ở giữa, Hồng Vân lại không khỏi có chút tò mò hỏi: "Hỏa Vân Cung của ta cũng được chế tạo như thế này, nhưng vì sao Thiên Đạo lại chưa ban cho ta công đức?

Ngươi đã làm thế nào vậy?" Trấn Nguyên Tử bên cạnh tuy cảm thấy Hồng Vân hỏi trực tiếp như vậy có chút thất lễ, nhưng y vẫn không khỏi tự chủ mà dựng tai lên, y cũng rất tò mò.

Thậm chí quyết định, quay đầu cũng sẽ dựng một khu điện vũ trên Vạn Thọ Sơn của mình.

Ngô Sở hỏi: "Không biết đạo huynh đã chế tạo Hỏa Vân Cung của huynh như thế nào?" Hồng Vân nghe vậy không khỏi ngạc nhiên: "Còn có thể chế tạo thế nào nữa?

Chương 90

Dùng pháp lực luyện hóa tất cả bảo vật thành một thể, rồi lại đánh Trận pháp cấm chế vào bên trong, chẳng phải là xong rồi sao?" Ngô Sở cười lắc đầu: "Đại điện này của ta không phải do pháp lực luyện hóa mà thành, mà là từng khối ghép lại, đạo huynh có thể xem xét kỹ, hai thứ có gì khác biệt." Trấn Nguyên Tử bên cạnh bỗng nhiên hiểu ra nói: "Ta nói vì sao trong những điện vũ này, lại không thấy bất kỳ dấu vết Trận pháp cấm chế nào!

Hóa ra là từng khối ghép nối mà thành." Hai người dùng Thần thức quét qua những điện vũ đó, chốc lát sau, Hồng Vân liền cảm khái nói: "Quả nhiên phi phàm, những điện vũ này tuy là ghép nối mà thành, nhưng lại khớp nhau từng li từng tí, kín kẽ không kẽ hở, nhìn như thể dùng pháp lực luyện hóa thành một thể vậy, chỉ còn thiếu việc đánh Trận pháp cấm chế vào thôi." "Ta cũng đâu có hiểu Trận pháp cấm chế đâu!" Ngô Sở lắc đầu cười khổ: "Ta và Tiểu Nguyệt Linh tu vi đều rất thấp, Tiểu Nguyệt Linh cũng mới hóa hình không lâu, còn chưa thể lĩnh ngộ Trận pháp cấm chế, cũng không có ai dạy dỗ chúng ta những thứ đó, chỉ có thể dùng phương pháp ngu ngốc nguyên thủy này thôi." "Đạo hữu nói vậy thì quá khiêm tốn rồi!" Hồng Vân lắc đầu cười nói: "Nếu sớm biết phương pháp ngu ngốc này có thể được Thiên Đạo ưu ái, thì ta cũng đã dùng phương pháp ngu ngốc này rồi." Trấn Nguyên Tử cũng cười nói: "Trận pháp cấm chế thứ này, chỉ cần đạo hữu tu vi đủ, lại nghiên cứu một chút những Linh bảo kia, cùng với các loại Tiên Thiên Cấm Chế diễn sinh từ linh căn, thì có thể tự mình lĩnh ngộ ra, cũng không phải việc gì quá khó khăn." Có lẽ trong sâu thẳm nội tâm của Trấn Nguyên Tử, cũng đã vì lý luận 'Gia thân quy nhất' mà Ngô Sở nói trước đó mà có tình cảm, cho nên hiện tại

trong thần thái và lời nói, lại bớt đi một chút xa cách.

Bước vào đại điện, Ngô Sở bắt đầu tu hành, Thần thức của Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử liền đặt lên người Ngô Sở, bắt đầu di chuyển dọc theo kinh mạch trong cơ thể y.

Hai người vừa xem, vừa thầm trao đổi: "Hiền đệ, chi bằng chúng ta cứ tạm trú ở đây, giúp y sáng tạo ra một bộ Địa Tiên tu hành pháp, hiền đệ thấy sao?" Trấn Nguyên Tử trước đó khi nghe Hồng Vân hỏi Ngô Sở có thể xem y tu hành thế nào không, đã sớm nghĩ đến Hồng Vân sẽ lắm chuyện, nhưng thật sự nghe được lời này, y vẫn có chút bất đắc dĩ.

Thế là liền nói ra suy nghĩ trong lòng: "Đạo huynh muốn trợ y một tay, ta cũng không có ý kiến gì.

Chỉ là, nếu tương lai Long Tộc đến đây tìm thù, thì lại nên ứng đối thế nào?" "Nỗi lo của hiền đệ, có chút dư thừa rồi.

Đông Hải cách nơi đây xa xôi, tính theo tốc độ phi hành của Long Tộc, không có một trăm tám mươi năm, e rằng cũng khó mà đến được, trừ khi con rồng đến đây là Đại La Cảnh Chân Long.

Nhưng ta tin rằng chỉ vì một Kim Tiên nho nhỏ, Đại La Cảnh Chân Long chắc chắn sẽ không xuất hiện." Hồng Vân tự tin mỉm cười: "Một trăm tám mươi năm thời gian, với năng lực của chúng ta, nếu còn chưa thể nghiên cứu ra một bộ pháp tu hành thích hợp cho sinh linh cảnh Địa Tiên, thì đó chính là do chúng ta vô năng." "..." Khi Hồng Vân lộ ra vẻ mặt tự tin này, làm việc tùy hứng, Trấn Nguyên Tử liền hoàn toàn hết cách với y.

Rõ ràng kiểu tùy hứng này rất đáng ghét, nhưng trớ trêu thay, sự tự tin này của Hồng Vân lại có một sức hấp dẫn khó che giấu, khiến Trấn Nguyên Tử rất khó mà ghét bỏ y được.

Ngoài việc bản thân chịu trọng ân của Hồng Vân, tính cách phóng khoáng tự tại của Hồng Vân cũng có ảnh hưởng và sức hút cực lớn đối với Trấn Nguyên Tử.

Dù Hồng Vân đôi khi thẳng tính ruột để ngoài da, một số lời nói ra khiến người ta không kịp đề phòng, nhưng lại không thể che giấu được sự ưu tú.

Cứ như vậy, Ngô Sở đã trở thành vật thí nghiệm của hai vị đại tiền bối này.

Đương nhiên, đây là Ngô Sở tự nguyện.

Hơn nữa, nhìn từ một góc độ khác, hoàn toàn có thể coi là hai vị đại tiền bối này đang thiết kế riêng cho y pháp tu hành thích hợp, đây là vinh hạnh vô thượng.

Thu về đông đến, xuân đi thu lại.

Cứ thế ngày qua ngày, năm nối năm.

Đến năm thứ ba Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đến đây, Ngô Sở dưới sự giúp đỡ của hai người, trải qua vô số lần thử nghiệm, cuối cùng cũng có được một bộ pháp tu hành thích hợp cho chính mình.

Trong đó, có thành công, cũng có thất bại.

Pháp môn đã sáng tạo thực ra không chỉ có một bộ.

Có lúc Ngô Sở đã cảm thấy rất tốt rồi, nhưng hai vị kia đều cảm thấy chưa đủ hoàn mỹ, không thể vận dụng hoàn toàn ưu thế của chính Ngô Sở, có chút hổ thẹn với tu vi của bọn họ hiện giờ.

Trong quá trình chung sống với bọn họ, Ngô Sở cũng phát hiện, Hồng Vân tính cách tuy phóng khoáng, nhưng lại là người thích theo đuổi sự hoàn mỹ, phàm mọi việc đều muốn làm đến tận thiện tận mỹ.

Ngược lại, Trấn Nguyên Tử với vẻ mặt nghiêm túc uy nghiêm,

trong rất nhiều chuyện, lại tỏ ra có chút vô vị, cho người ta cảm giác "xấp xỉ là được rồi." Bộ pháp tu hành mà bọn họ sáng tạo cho Ngô Sở, đã thêm vào lý luận Kim Đan do Nghệ Bảo lén lút cung cấp cho Ngô Sở.

Nghệ Bảo đánh nhau có lẽ không giỏi lắm, nhưng phân tích dữ liệu lại là một tay lão luyện.

Lấy khiếu huyệt trong cơ thể Ngô Sở làm căn cơ, kết hợp lý luận Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên làm mạch lạc, "ba người" cùng nhau sáng tạo ra một bộ pháp tu hành trực tiếp đạt đến Kim Tiên.

Sau Kim Tiên thì không cần pháp môn tu hành cụ thể nữa, đó là Ngộ Đạo, lĩnh ngộ Thiên Địa tự nhiên Đại Đạo, chỉ xem ngộ tính của mỗi người.

Việc này, không phải pháp tu hành có thể giải quyết được.

Ngay sau khi bộ pháp tu hành Đan Đạo đầu tiên của Hồng Hoang này được sáng tạo hoàn thành, một đạo công đức khổng lồ từ trên trời giáng xuống, chia làm ba phần, lần lượt rơi xuống thân Ngô Sở và hai người kia.

Điều này khiến Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đều có chút ngoài ý muốn, sau đó nhìn nhau, ha ha cười lớn.

Ngô Sở đối với chuyện này cũng có chút ngơ ngác, không hiểu vì sao sáng tạo một pháp lại cũng có công đức?

Bất quá, số công đức nhận được nhiều như vậy, cũng khiến Ngô Sở trong lòng vui thầm.

Tuy rằng có hơn nửa số đó đã lẳng lặng bị Nghệ Bảo chia đi mất.

Nhưng cảm giác bị rút cạn trước đó vì cứu thần mộc, cuối cùng cũng đã vơi đi không ít.

Sau khi nghiên cứu ra pháp tu hành thích hợp cho Ngô Sở, Hồng Vân phẩy tay áo rộng, ném ra từng điểm linh quang, bay về phía thung lũng hoa dưới thần mộc.

Trấn Nguyên Tử thắc mắc, hỏi y đây là làm gì?

Hồng Vân cười nói: "Ta đang truyền những pháp tu hành mà chúng ta nghiên cứu ra cho những bông hoa này, để chúng thử xem hiệu quả thế nào, đồng thời chúng ta cũng tiện tiếp tục cải thiện, xem liệu có thể sáng tạo ra pháp tu hành cơ bản thích hợp cho tuyệt đại đa số Địa Tiên tu hành hay không." Ngô Sở nghe vậy, không khỏi chớp chớp mắt, liếc nhìn Trấn Nguyên Tử, thầm nghĩ: Nếu Hồng Vân không chết, danh xưng Tổ Địa Tiên này, tương lai còn có thể đến lượt Trấn Nguyên Tử sao?

Ở Hồng Hoang đại địa này mà giảng lý luận Kim Đan, nhìn qua dường như có chút Low, bởi vì mọi người đều đang truy cầu Đại Đạo.

Đặc biệt là sau khi Tam Tộc đại chiến bắt đầu, quả thật là Thái Ất đầy đất, Kim Tiên không bằng chó, Đại La cũng chỉ còn sót lại "ý tứ ý tứ" mà thôi.

Nhưng Ngô Sở không thể không thừa nhận, sau khi trải qua vô số lần thử nghiệm, sự thật chứng minh, đối với một phàm nhân như y, bộ lý luận Kim Đan kia, thực ra mới là thích hợp nhất.

Y không giống như sinh linh bản địa Hồng Hoang được trời ưu đãi, sinh ra đã hiểu tu hành.

Kẻ ngoại lai như y, tuy rằng được Thiên Đạo công nhận, không còn là "hộ khẩu đen" nữa, nhưng Thiên Đạo cũng không giúp y giải quyết chuyện tu hành.

Mà bộ lý luận Kim Đan này, có nguồn gốc từ Đạo Gia, lý luận tu

hành của Đạo Gia lại thoát thai từ rất nhiều điển tịch của Thái Thượng, là lý luận đã được vô số tu đạo giả kiểm nghiệm qua.

Đồng thời cũng là lý luận tu hành dựa trên 'Tinh, Khí, Thần' làm cơ sở.

Với 'Tinh, Khí, Thần Tam Hoa' cảnh Địa Tiên của thế giới này, cũng có sự diệu kỳ dị khúc đồng công.

Trên cơ sở lý luận này, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đã tiến hành một phen sửa đổi, thêm vào bộ lý luận tu hành của sinh linh Hồng Hoang hiện nay, bấy giờ mới cuối cùng diễn sinh ra bộ pháp môn thích hợp cho nhân loại như Ngô Sở tu hành —— 《Bất Xuất Tiên Pháp》.

Cái tên 'Bất Xuất Tiên Pháp' này là do Hồng Vân đặt, khiến Ngô Sở có chút không biết nên than thở thế nào, nhưng trớ trêu thay, Trấn Nguyên Tử lại thấy cái tên này rất hay.

Bởi vì sự đặc thù của Ngô Sở, nên hiệu quả khi tiên pháp này truyền cho người khác sử dụng, tự nhiên không lớn bằng Ngô Sở, có thể nói là pháp không ra khỏi nơi này, ra cũng vô dụng.

Lại còn có thể kết hợp với đạo hiệu của Ngô Sở, có thể nói là vẹn cả đôi đường.

Ngô Sở cảm thấy có một cỗ xung động muốn chê, đã đổi tên 《Bất Xuất Tiên Pháp》 này thành 《Vân Nguyên Đan Kinh》, nhưng lại bị Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử vô tình từ chối.

Lý do của Hồng Vân là: “Chúng ta chưa hề tu hành pháp này, đặt tên như vậy, có hiềm nghi lừa dối người khác.

Tương lai nếu có sinh linh tu luyện pháp này, kết quả lại chẳng tu ra được gì, chẳng phải sẽ làm nhục uy danh của chúng ta sao?

Không ổn không ổn!” Trấn Nguyên Tử cũng gật đầu nói: “Phải lắm phải lắm!

Ta thấy 'Bất Xuất Tiên Pháp' rất tốt, dù sao pháp này cũng chỉ thích hợp cho Bất Xuất đạo hữu tu hành, mà bộ lý luận Kim Đan kia, cũng là do Bất Xuất đạo hữu tự mình đề xuất, cứ gọi tên này đi!

Bất Xuất đạo hữu thật không cần phải lăn tăn về việc này.” Bọn họ đều đã nói như vậy, Ngô Sở còn có thể làm gì?

Người ta tu vi mạnh như thế, đánh lại không được, đành chịu vậy.

Trong ba năm không ngừng thử nghiệm, tu vi của Ngô Sở cũng đồng dạng tăng trưởng, thậm chí nhanh hơn nhiều so với khi y tự mình luyện bừa trước đây.

Chương 91

Thêm vào đó là sự giúp đỡ của cây thần mộc Tử Ngọc Linh Nại đã trở thành Bạn sinh linh căn của y, hiện giờ sương mù ngũ sắc trong cơ thể y đã lấp đầy hơn trăm khiếu huyệt.

Điều này so với Kim Đan Đại Đạo mà y tưởng tượng, lại có chút khác biệt.

Ban đầu y muốn "đưa về chuẩn", nhưng Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đều cảm thấy, vẫn là thuận theo tự nhiên thì tốt hơn.

Thế là, Ngô Sở hiện tại vẫn còn đang ở giai đoạn 'Luyện Tinh Hóa Khí'.

Sau khi sáng tạo ra 《Bất Xuất Tiên Pháp》 này, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử cũng không lập tức cáo từ rời đi, mà lấy những tiên hoa trong vườn hoa ra làm vật thí nghiệm.

Thời gian rảnh rỗi, Ngô Sở liền cùng hai vị đại tiền bối chèo thuyền dạo hồ, uống chút rượu trái cây, nướng thịt rồng xiên que, rồi kể lại những chuyện thú vị như y đã "hốt du" Thanh Khâu Thần con hồ ly già kia thế nào, và đã "hống phiến" Thiên Mục Đạo Nhân con rết tinh già ra sao, khiến hai người ha ha cười lớn.

Hồng Vân nghe xong liền nhịn không được cười hỏi: "Ban đầu vì sao ngươi không đối xử với chúng ta như vậy?

Nếu ngươi lừa dối chúng ta như thế, chúng ta chắc chắn cũng sẽ không nhìn ra được như bọn họ, dù sao công đức trên người ngươi khổng lồ tựa biển cả, thật sự quá có tính mê hoặc rồi." Trấn Nguyên Tử cũng theo đó gật đầu, tuy rằng bọn họ đều là Đại La Cảnh, nhưng trong Hồng Hoang thiên địa này, cường giả Đại La Cảnh nhiều vô kể, bọn họ chắc chắn cũng sẽ cho rằng Ngô Sở là cường giả Đại La Cảnh

giống như bọn họ, mà sẽ không nghi ngờ y thật sự chỉ có chút tu vi như vậy.

Ngô Sở lắc đầu cười khổ: "Người nhà tự biết chuyện nhà. 'Hốt du' con hồ ly già, lừa dối con rết tinh già, đó là vì cảm thấy bọn họ không thể giao phó tâm tình, nên mới bất đắc dĩ mà làm.

Còn hai vị thì không như vậy, ta chỉ hơi thỉnh giáo về cách dùng lực lượng công đức, hai vị liền không hề keo kiệt mà dạy cho ta.

Ta cảm thấy hai vị là người có tấm lòng rộng rãi, chắc chắn sẽ không hãm hại ta." Hồng Vân ha ha cười một tiếng, có chút đắc ý.

Trấn Nguyên Tử liếc nhìn Hồng Vân, lắc đầu cười khổ, còn hơi mang ý trách móc: "Ngươi vẫn nên có thêm chút tâm nhãn đi!

Nếu chúng ta đối với kiện Chí bảo công đức kia của ngươi mà sinh lòng đố kỵ, thì ngươi định làm thế nào?" Khi y nói lời này, là nhìn Hồng Vân, đại ý là muốn mượn lời này để nói Hồng Vân là người không có tâm nhãn, hoặc nói đúng hơn là không thèm tính toán, miệng lưỡi quá nhanh.

Hồng Vân cũng không biết là nghe ra hay không hiểu, chỉ là nâng ly rượu, nằm nghiêng trên mây, nhìn phù vân cuối trời, khóe miệng mang theo một nụ cười nhạt.

Phong thái tiêu dao tự tại phóng khoáng ấy, rất khó khiến Ngô Sở liên hệ vị Hồng Vân lão tổ trong tưởng tượng của y với đạo nhân trẻ tuổi trước mắt này.

Ngô Sở tựa vào ghế, mỉm cười nói: "Ta cũng chỉ có thể đánh cược một phen, nếu không nâng cao tu vi bản thân lên, thì đến bao giờ sinh mệnh đi đến cuối cùng cũng khó nói.

Giữa hai cái hại, chọn cái ít hại hơn, điểm quả quyết này, ta vẫn có.

Hiện giờ xem ra, ta đã cược đúng rồi, phải không?" Trấn Nguyên Tử còn có thể nói gì nữa, chỉ đành lắc đầu cười khổ.

Thấy Trấn Nguyên Tử như vậy, Hồng Vân thì lại ha ha cười lớn.

Mà thấy Hồng Vân đắc ý như thế, Trấn Nguyên Tử nghĩ nghĩ, liền nói: "Cho dù ngươi hiện giờ có pháp tu hành rồi, nhưng tương lai nếu Long Tộc tìm đến đây, ngươi cũng đồng dạng không thể chống đỡ." Điều này có chút ý đổ thêm dầu vào lửa, đương nhiên, y nói cũng là sự thật.

Tuy rằng con Thanh Long này không phải do Ngô Sở chém giết, nhưng y đã ăn thịt Thanh Long của người ta rồi, chuyện này nếu Long Tộc biết được, hận ý chắc chắn sẽ lớn hơn cả đối mặt với kẻ đồ long.

Biến Long Tộc cao cao tại thượng thành thức ăn, không có gì nhục nhã Long Tộc hơn thế này.

Thế nên, Ngô Sở thừa nhận y nói đúng, gật đầu nói: "Vấn đề này, ta cũng đã suy nghĩ kỹ rồi, chờ khi ăn xong con Thanh Long này, ta sẽ khởi động kế hoạch lưu lạc.

Hồng Hoang đại địa rộng lớn bao la như vậy, ta không tin không tìm được nơi dung thân cho chúng ta." Hồng Vân cười nói: "Thực ra, có cây Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn này ở đây, chỉ cần không phải Chân Long đỉnh phong Thái Ất Cảnh đến đây, chắc chắn sẽ không công phá được Tử Ngọc Sơn này.

Thêm vào đó ngươi còn có kiện Chí bảo công đức kia tương trợ, cho nên không nhất định cần phải ra ngoài lưu lạc đâu." Ngô Sở nghe vậy, không khỏi tò mò nói: "Những công đức của ta, đã giúp cây linh căn kia đề thăng nhiều đến vậy sao?

Ban đầu cây linh căn kia đâu chống đỡ nổi con Thanh Long cảnh

Kim Tiên kia." Hồng Vân cười hắc hắc nói: "Từ đỉnh phong Trung phẩm, đề thăng đến sơ kỳ Cực phẩm, ngươi nói là đề thăng nhiều hay không nhiều?

Trong đó có tác dụng của công đức ngươi ban cho nó, cũng có nguyên nhân nó đã nuốt chửng hai đạo Tiên Thiên Bất Diệt Linh Quang vốn không thuộc về nó." Nghe được lời này, Ngô Sở không khỏi nhớ đến khi Thần thức tiến vào thân thể thần mộc lúc trước, đã nhìn thấy ba đoàn quang mang kia, có lẽ ba đoàn quang mang đó, chính là Bất Diệt Linh Quang.

Hai đạo Bất Diệt Linh Quang vốn không thuộc về nó kia, rất có khả năng là đến từ Tử Ngọc Đạo Nhân và con Thanh Long kia.

Nói cách khác, cho dù không có sự giúp đỡ của y, thần mộc cũng chỉ cần từ từ nuốt chửng và tiêu hóa hai đoàn Bất Diệt Linh Quang kia, tương lai cũng đồng dạng có thể thăng cấp.

Tặc lưỡi, xem ra số công đức mình ban cho vẫn rất đáng giá đấy chứ!

Ngô Sở hơi yên tâm một chút.

Nhâm nhi món ngon, trái cây sấy dẻo, thưởng thức rượu ngon linh nhưỡng, ngắm cảnh hồ núi, trò chuyện đủ loại chuyện lạ thú vị, không hổ là một niềm vui trong đời người.

Mọi người từ chuyện thú vị, nói đến con Thanh Long kia, sau đó lại nói đến trận đại chiến mà ai cũng chưa từng tận mắt chứng kiến, rồi nhắc đến Tử Ngọc Sơn với núi sông đại địa bị phá hủy tan hoang.

Sau đó Trấn Nguyên Tử liền nói với Ngô Sở: "Địa mạch nơi đây sau trận đại chiến kia có chút bị tổn hại, tuy không nghiêm trọng, nhưng... có cần bần đạo thay ngươi tu phục một phen không?" Ngô Sở nghe vậy đại hỉ, cười nói: "Nếu vậy, thì đa tạ đạo hữu rồi!" Ban

đầu Ngô Sở muốn đổi cách xưng hô thành hai vị đại tiền bối, nhưng hai vị này không muốn.

Theo Ngô Sở, từ một phương diện nào đó mà nói, bọn họ đều có thể coi là lão sư của y, dù sao pháp tu hành của y, đều là do hai vị này giúp y hoàn thiện chế tạo.

Nhưng hai vị đại tiền bối này lại cảm thấy, tuy bọn họ có chút công lao, nhưng công lao này cũng chỉ là một nửa.

Huống hồ Ngô Sở tuy tu vi thấp kém, nhưng kiến thức lại phi phàm, những lý luận mà y đưa ra, bất luận là lý luận Đan Đạo, hay lý luận Đại La Gia Thân Quy Nhất, đối với bọn họ đều là một sự gợi mở không tồi.

Thế nên kết giao ngang hàng, kỳ thực rất bình thường.

Đến tầng thứ như bọn họ, tu hành phải dựa vào ngộ, bình thường một chút gợi mở, có thể khiến bọn họ linh quang chợt lóe, đối với bọn họ mà nói, đều là chuyện vô cùng khó có được.

Đây cũng là lý do vì sao những người tu hành này thích đàm đạo, phần nhiều chỉ là muốn mượn đạo lý mà người khác tu luyện, để va chạm với đạo lý mà bản thân tu luyện, xem liệu có thể nhận được sự gợi mở hay không.

Dừng một chút, Ngô Sở lại hỏi: "Việc tu phục địa mạch như thế này, có tổn hao lớn đối với đạo hữu không?" Tuy rằng biết Trấn Nguyên Tử cầm Địa Thư đi tu phục địa mạch thì có công đức nhận được, nhưng đối với việc tu phục địa mạch tổn hao có lớn hay không, Ngô Sở lại không rõ.

Hồng Vân nghe vậy, ha ha cười nói: "Bất Xuất đạo hữu lo lắng có chút dư thừa rồi, hiền đệ này của ta có một kiện Chí bảo, đối với việc tu phục địa mạch có nhiều lợi ích, không những không cần tiêu hao

bao nhiêu pháp lực, thậm chí còn có thể được Thiên Đạo ban thưởng công đức...” Đối mặt với cái miệng lớn của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử có chút bất đắc dĩ nhìn y, nhìn đến nỗi Hồng Vân lại một trận ha ha cười lớn, cũng không biết có phải y cảm thấy vẻ mặt này của Trấn Nguyên Tử rất thú vị hay không.

Ngô Sở cũng có chút ngượng nghịu sờ sờ mũi, không biết có nên cười hay không.

Đôi khi nghĩ lại, với tính cách thẳng thắn như Hồng Vân, việc đắc tội người khác cũng là bình thường thôi.

May mắn là Trấn Nguyên Tử tự mình điều chỉnh lại, nói: “Lời Hồng Vân đạo huynh nói quả đúng vậy, ta đây quả thật có một kiện Chí bảo, tên là Địa Thư, là Linh bảo bạn sinh của ta, có thể dẫn động địa mạch linh khí, sắp xếp địa thế núi sông, điều lý âm dương...” Ngô Sở nghe vậy, hai mắt cố ý sáng lên.

Thực ra, thứ như Địa Thư, Ngô Sở đương nhiên là biết rõ, nó là Linh bảo bạn sinh của Trấn Nguyên Tử, một trong Hồng Hoang Tam Đại Bảo Thư.

Mà hai đại bảo thư còn lại, hiện giờ vẫn chưa xuất thế đâu!

Còn về việc Địa Thư trông như thế nào, Ngô Sở lại không có khái niệm gì.

“Đạo hữu có thể nào trong lúc sắp xếp địa mạch, thay đổi hướng đi của khí địa mạch, hình thành một tòa trận pháp không?

Lấy núi sông đại cốc làm cơ sở, lấy địa mạch làm mạng lưới, hình thành Thiên Địa Trận Thế.” Cách nói này của Ngô Sở, đừng nói là Trấn Nguyên Tử, ngay cả Hồng Vân cũng lộ ra vẻ hứng thú bừng bừng: “Bất Xuất đạo hữu, có thể nào nói kỹ càng hơn ý tưởng của ngươi không?” Thế là, Ngô Sở nói ra ý tưởng của mình, cuối cùng

nói: “Như thế này, khu vực này liền có thể hình thành một trường vực tự nhiên khổng lồ, tụ tập linh khí xung quanh lại, hoặc dùng để tu hành, hoặc dùng cho trận pháp vận chuyển...

Hai vị thấy có khả thi không?” Hồng Vân vỗ đùi cái bốp, lại vỗ một cái lên vai Ngô Sở: “Bất Xuất đạo hữu, ngươi quả thật là một thiên tài!

Tài năng linh hoạt này, khiến ta tự thấy mình không bằng a!” Trấn Nguyên Tử cũng gật đầu nói: “Về mặt lý luận, chắc là khả thi.

Bất quá trước đây bần đạo chưa từng nghĩ tới, cũng chưa từng thử làm như vậy, hiện tại thì có thể thử một phen ở đây.

Chương 92

Bất Xuất đạo hữu muốn ta bố trí loại trận pháp nào ở đây?" Ngô Sở mỉm cười nói: "Ưu tiên hàng đầu đương nhiên là Mê tung huyễn trận có thể dùng để mê hoặc địch nhân.

Pháp tụ linh đối với ta mà nói, ý nghĩa không lớn, dù sao ta đã có cây linh căn kia rồi.

Tiếp theo là pháp công phạt, sau đó mới là pháp phòng ngự, dù sao Tử Ngọc Sơn này đã có một đại trận thủ hộ." Hồng Vân cười nói: "Pháp công phạt vì sao lại còn xếp sau pháp mê huyễn?

Chẳng lẽ có địch nhân tấn công nơi đây, đánh giết y, không phải mạnh hơn là vây khốn y sao?" Ngô Sở lắc đầu nói: "Nếu địch nhân có thể phá vỡ đại trận hộ sơn này của ta, chứng tỏ tu vi của chúng đã không còn là loại có thể dễ dàng đối phó được, dùng pháp công phạt trận pháp nữa, e rằng cũng khó mà chống đỡ, không bằng dùng mê huyễn trận pháp vây khốn chúng, cũng tiện giúp ta tranh thủ chút thời gian, ta còn chuồn đi mất." Cách nói này, khiến Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân nghe xong, đều không khỏi bật cười.

Trấn Nguyên Tử nhìn về phía Hồng Vân, nói: "Huyễn trận ta không giỏi, vẫn là đạo huynh đến bố trí đi!" Hồng Vân cũng lắc đầu nói: "Ta đối với huyễn trận nghiên cứu cũng không nhiều, duy chỉ có một tòa Vạn Lý Phù Vân Trận có thể coi là huyễn trận.

Nghe nói Thanh Khâu Hồ Tộc khá thiện trường đạo này, quay đầu chúng ta có thể tìm thời gian đi Thanh Khâu bái phỏng một phen, tiện thể đàm luận một hai với họ." "Vậy thì bố trí Vạn Lý Phù Vân Trận này đi!" Ngô Sở vừa nói, vừa nhìn về phía Trấn Nguyên Tử: "Đạo hữu có hiểu Ngũ Hành Huyễn Trận không?

Nếu hiểu, cũng có thể thêm Ngũ Hành Huyễn Trận vào trong trận này, xem liệu có thể liên kết hai loại trận pháp này lại để sử dụng, tạo thành trận lồng trận...” Hai người nghe xong, không khỏi lặng lẽ nhìn Ngô Sở.

“Sao vậy?

Có gì không ổn sao?” Ngô Sở khó hiểu hỏi.

Hồng Vân lắc đầu khẽ thở dài: “Với tài năng kỳ diệu, khéo léo như đạo hữu, tương lai thành tựu Kim Tiên, bước vào giai đoạn Ngộ Đạo, thành tựu tuyệt đối sẽ không thấp hơn chúng ta, thậm chí vượt qua chúng ta, cũng không phải chuyện khó khăn.

Thành thật mà nói, bần đạo đối với tài năng này của đạo hữu, có chút hâm mộ rồi!” Ngô Sở nghe vậy không khỏi ha ha cười lớn: “Vậy thì mượn lời hay ý đẹp của Hồng Vân đạo hữu vậy!” Trấn Nguyên Tử mỉm cười, thân hình khẽ động, bay lượn trên không trung, lơ lửng giữa không, sau đó một cuộn sách vàng kim xuất hiện trong tay y.

Theo cái phẩy tay của Trấn Nguyên Tử, cuộn sách liền mở ra như một bức họa, một cỗ khí tức huyền ảo lấy cuộn sách làm trung tâm, lan tỏa ra bốn phía.

Từng tia khí tức huyền hoàng từ lòng đại địa bốc lên, dưới sự dẫn động của cuộn sách, bắt đầu biến ảo.

Khoảnh khắc tiếp theo, thiên địa vì thế mà chấn động, phảng phất như động đất.

Trong sự chấn động này, từng dãy núi từ đại địa bằng phẳng nhô lên, từng ngọn thanh sơn mọc thẳng lên từ đất, những khe núi sâu đã bị san phẳng từ lâu, lại một lần nữa hình thành giữa những ngọn thanh sơn.

Từng luồng linh khí như rồng như hổ, từ bốn phương tám hướng

hội tụ về, lại một lần nữa chui vào lòng đại địa nơi đây.

Vạn dặm, mấy vạn dặm, mười mấy vạn dặm...

Đại địa vào khoảnh khắc này phảng phất như sống lại, nhưng cỏ cây trên mặt đất, lại không vì thế mà bị ảnh hưởng, dường như có một cỗ lực lượng vô hình đang bảo vệ chúng.

Ngô Sở biết, cuộn sách vàng kim kia, hẳn chính là Địa Thư.

Tương truyền bảo vật này là địa y của Hồng Hoang, cũng chính là thai mô đại địa hóa thành, phòng ngự kinh người.

Trấn Nguyên Tử có thể may mắn trở thành Tổ Địa Tiên, bảo vật này công lao không nhỏ.

Chỉ vỏn vẹn dùng một ngày thời gian, toàn bộ Tử Ngọc Sơn với diện tích mấy chục vạn dặm, liền có sự thay đổi long trời lở đất.

Tử Ngọc Sơn vốn dĩ chỉ có ba vạn dặm diện tích, sau khi linh căn Tử Ngọc Linh Nại khôi phục và thăng cấp, diện tích mà đại trận thủ hộ có thể bao phủ liền tăng lên.

Nhìn từ bên ngoài, Tử Ngọc Sơn vốn dĩ hoang tàn đổ nát, đột nhiên xoay người biến đổi, trở thành một nơi hùng vĩ hiểm trở với những ngọn núi kỳ vĩ và khe sâu đan xen.

Từng ngọn thanh sơn mọc thẳng lên từ đất, đỉnh núi nhọn như kích, đâm thẳng lên trời.

Từng dãy núi cao ngất nhô lên, khí thế hùng hồn, như thú dữ nằm phục, rồng hổ ngọa phục.

Bất quá đây chỉ là biến hóa bề ngoài, khi biến hóa bề ngoài dừng lại, Trấn Nguyên Tử khoanh chân giữa không trung, Địa Thư vây quanh cơ thể y, từng đạo khí tức huyền hoàng tiếp tục dẫn động thiên địa, sâu trong địa mạch cũng vì cỗ lực lượng này, mà phát sinh sự thay

đổi long trời lở đất.

Từng luồng lực lượng địa mạch vốn bị cắt đứt, hoặc bị đánh cho tán loạn, dưới sự sắp xếp lại của cỗ lực lượng này, dần dần khôi phục bình thường.

Khi địa mạch thiên địa nơi đây khôi phục bình thường, từng luồng linh khí nồng đậm, từ sâu trong địa mạch phun trào ra, khiến linh khí của Tử Ngọc Sơn so với trước đây nồng đậm hơn vài lần.

Trấn Nguyên Tử ngồi như vậy, liền là mười năm.

Trong mười năm, Tử Ngọc Sơn đã có sự thay đổi long trời lở đất, hoàn toàn biến thành phúc địa của tiên gia với linh thực vật và tiên tuyền khắp nơi, địa mạch ban đầu bị tổn hại do đại chiến cũng hoàn toàn khôi phục.

Trong mắt Tiểu Nguyệt Linh, Tử Ngọc Sơn sau khi cải tạo, còn hùng vĩ hơn trước đây, núi kỳ vĩ cao vút trời, khe sâu chằng chịt, suối chảy thác bay khắp nơi, mây trôi quấn quanh lưng núi, sương mù bao phủ đỉnh núi...

Trong đó ngọn núi cao nhất, cao hơn cây cổ thụ mấy lần.

Điều quan trọng hơn là, những ngọn núi hùng vĩ hiểm trở nhìn thấy bên ngoài này, lại khác với diện mạo chân thật bên trong, đây là kết quả của huyễn trận mang lại.

Đương nhiên, hồ lớn và nơi thần mộc của Ngô Sở ở, cũng không có biến hóa quá lớn, vẫn giữ nguyên bộ dạng như trước kia, chỉ là nhìn từ bên ngoài, nơi đây chẳng có hồ lớn nào, cũng chẳng có thung lũng hoa nào, càng không có thần mộc nào.

Một tòa Vạn Lý Phù Vân Trận, lấy cây thần mộc kia làm trung tâm, bao phủ mấy vạn dặm, nhìn từ bề ngoài, khu vực này liền là rừng núi rậm rạp quanh năm bị mây mù bao phủ.

Trong vườn hoa bên cạnh thần mộc, những bông hoa dại kia sau năm thứ chín, liền bắt đầu không còn tàn úa nữa, bốn mùa tỏa hương.

Những pháp tu hành Địa Tiên mà Hồng Vân truyền thụ cho chúng, cuối cùng cũng đạt được thành quả bước đầu, khiến y vô cùng vui mừng, chuẩn bị tiếp tục quan sát và cải thiện thêm.

Mười năm, ngươi có biết Ngô Sở mười năm này đã sống như thế nào không?

Y đã coi nó như ba ngàn sáu trăm năm qua đi.

Trong những năm này, hơn ngàn khiếu huyệt lớn nhỏ trong cơ thể y, cũng đã sớm bị sương mù ngũ sắc lấp đầy.

Những năm này, y đều đang tinh luyện và cô đọng sương mù ngũ sắc.

Tuy rằng chưa thể kết được Kim Đan, nhưng trong quá trình này, y lại đã thành công kết tụ ra một đóa kỳ hoa, chính là 'Tinh Hoa' trong 'Tinh Khí Thần Tam Hoa'.

Hai đóa hoa còn lại, sau khi 'Tinh Hoa' xuất hiện, cũng hiện ra một đạo hư ảnh.

Cuối cùng, vào năm thứ mười, Ngô Sở ngưng tụ toàn thân pháp lực, trong đan điền khí hải của mình, kết tụ ra một viên Kim Đan ngũ sắc.

Khoảnh khắc Kim Đan hoàn thành, 'Khí Hoa' cũng ngưng tụ thành thực thể trên đỉnh đầu y, và nở hoa.

Khi Trấn Nguyên Tử triệt để tu phục địa mạch Tử Ngọc Sơn, và lấy thế núi xung quanh làm cơ, địa mạch làm mạng lưới, lấy thần mộc làm trận nhãn trung tâm, bố trí xong ba tòa đại trận, bấy giờ mới dừng lại.

“Bất Xuất đạo hữu, cảm giác thế nào?

Không tệ chứ!” Trấn Nguyên Tử trên mặt mang nụ cười gượng gạo, hỏi Ngô Sở.

Ngô Sở chỉ giơ ngón tay cái lên, Hồng Vân bên cạnh thì cười nói: “Cũng chỉ bố trí vài cái tiểu trận cỏn con, vậy mà dùng hơn mười năm, còn tốt mặt ý tứ muốn người khác khen ngươi sao?” Ngô Sở nghe vậy liền không khỏi cười nói: “Trấn Nguyên Tử đạo hữu lần đầu tiên dùng địa mạch bố trận, tỏ ra non nớt chậm chạp, thực sự là bình thường, sao có thể trách cứ như thế!” “Bất Xuất đạo hữu nói lời này phải lắm!” Trấn Nguyên Tử mỉm cười nói: “Bất quá lần sau nếu lại dùng thế núi địa mạch để bố trận, thì sẽ không phiền phức như vậy nữa.” Dừng một chút, y lại hỏi Hồng Vân: “Pháp tu hành Địa Tiên mà đạo huynh nghiên cứu, đã có thu hoạch gì chưa?” Xốc vạt áo, mái tóc dài màu đỏ dùng một cây trâm ngọc tùy ý búi thành một búi tóc đạo sĩ đơn giản sau gáy, Hồng Vân với dáng vẻ không câu nệ, hai tay chống nạnh, ha ha cười nói: “Tự nhiên là có thu hoạch rồi, ngươi cứ xem những tiểu tiên hoa trong vườn hoa kia kìa.” Trong vườn hoa, những bông hoa kia không gió tự động, phảng phất như đang chào hỏi Trấn Nguyên Tử.

“Hiện giờ đang là mùa thu, những bông hoa kia vậy mà còn chưa tàn úa, xem ra quả thật có chút khác biệt rồi!” Trấn Nguyên Tử vẻ mặt bỗng nhiên hiểu ra, nói.

Hồng Vân đắc ý một lúc, nói: “Bất Xuất đạo hữu hiện giờ cũng đã kết Kim Đan, Tam Hoa trên đỉnh đầu cũng đã kết tụ được một hoa, tu hành coi như đã bước vào quỹ đạo chính xác.

Chúng ta cũng đến lúc nên tiếp tục du ngoạn rồi.” Y vừa nói, vừa nhìn về phía Ngô Sở: “Nơi chúng ta lần này du ngoạn là Thanh Khâu Hồ Tộc, nếu ngươi có hứng thú, có thể cùng chúng ta đi.” Ngô Sở

nghe được lời này của Hồng Vân, sững sờ một chút: "Hai vị đây là muốn cáo biệt rồi sao?" Ngô Sở ít nhiều có chút không nỡ, chung sống với bọn họ những năm này, quan hệ mọi người tự nhiên thân cận hơn rất nhiều, tuy xưng hô đạo hữu, nhưng nói là tri kỷ cũng không quá lời.

Huống hồ, Ngô Sở còn hy vọng bọn họ có thể ở lại, cùng y đối mặt với đoàn quân báo thù của Long Tộc có thể xuất hiện bất cứ lúc nào!

Đương nhiên, chuyện này, Ngô Sở không tiện mở lời.

Chương 93

Dù sao bọn họ chắc chắn có thể nghĩ đến điều này, đã nghĩ đến rồi, mà còn muốn cáo biệt rời đi, thì y vừa mở lời, chẳng phải là làm khó người ta sao?

Huống hồ, bọn họ còn mời y cùng đi Thanh Khâu Hồ Tộc, cũng coi như một kiểu bảo vệ ngầm rồi, còn có thể đòi hỏi thêm nữa sao?

Đâu có kiểu làm bạn như vậy!

Tuy rằng cùng bọn họ du ngoạn, an toàn được bảo đảm, nhưng cuối cùng, Ngô Sở vẫn lắc đầu, từ chối nói: "Du ngoạn ta sẽ không đi nữa, ta vẫn nên nhanh chóng nâng cao tu vi của mình thì hơn.

Với chút tu vi này của ta, chạy đến Thanh Khâu Hồ Tộc, chẳng phải chẳng khác nào khoe khoang trước mặt hai vị sao!

Như vậy cũng quá thất lễ rồi." Hồng Vân ha ha cười lớn, không để ý phẩy tay: "Vô phương vô phương, ta ngược lại muốn xem, ngươi sẽ khoe khoang trước mặt Thanh Khâu Hồ Tộc như thế nào, chắc chắn điều này sẽ rất thú vị!" Trấn Nguyên Tử thấy Hồng Vân vẻ mặt hứng thú bừng bừng như vậy, cũng có chút cạn lời.

Tuy rằng y cũng có chút tò mò Ngô Sở sẽ khoe khoang như thế nào, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, y cũng cảm thấy có chút ngượng nghịu.

Ngô Sở xua tay nói: "Thôi đi thôi đi, Hồng Vân đạo huynh vẫn nên tha cho ta đi!" Ta cũng cần mặt mũi chứ!

Ngô Sở thầm tự trào.

Thế là ngày thứ hai, sau khi Ngô Sở đãi tiệc tiễn biệt bọn họ, hai người liền trực tiếp cáo biệt Ngô Sở, tiêu sái xoay người cưỡi mây bay đi.

Nhìn bóng dáng bọn họ biến mất nơi chân trời, Ngô Sở thở dài một hơi, ít nhiều có chút hâm mộ.

Tuy rằng chưa từng nghĩ đến chuyện ra ngoài "lãng", nhưng nếu thật sự có thể tùy tiện "lãng" được, ai mà chẳng muốn phóng khoáng tiêu dao như bọn họ chứ?

Thật sự là, thực lực không cho phép a!

Thế nhưng, không đến ba tháng sau khi bọn họ rời đi, lại có hai vị đại tiền bối cùng nhau đến thăm Tử Ngọc Sơn.

Khi hai người báo đạo hiệu ở ngoài trận, Ngô Sở có cảm giác được sủng mà lo sợ.

"Bần đạo Phục Hy (Nữ Oa), đi ngang qua quý bảo địa..." Chẳng hay tự lúc nào, đến thế giới này đã hơn mười năm.

Mười năm ở Hồng Hoang thế giới, Ngô Sở vẫn luôn xem như đã trải qua mấy nghìn năm.

Chỉ là mấy nghìn năm trôi qua, hắn vậy mà chỉ ngưng tụ ra một viên Kim Đan.

So với những thiên tài xuyên việt giả mấy chục năm đã kết Kim Đan, Ngô Sở cảm thấy mình lại làm mất mặt quân đoàn xuyên việt rồi!

Nhưng có một điều đáng nói là, hiện tại hắn đã không còn cần phải trèo cây bằng thuốc như trước nữa, mà trực tiếp Đằng Vân Giá Vũ là được.

Hắn thậm chí còn nghĩ có nên luyện chế một thanh phi kiếm, chơi thử ngự kiếm thuật không.

Dù sao thì những kiến thức về luyện khí, bọn họ ít nhiều cũng đã tìm hiểu được từ Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân.

Cho dù hắn không được, chẳng phải còn có Tiểu Nguyệt Linh sao!

Chỉ là ở Hồng Hoang thế giới này, mọi người đều chơi Đằng Vân Giá Vũ, hoặc là các loại độn thuật gì đó, chứ chơi ngự kiếm thì thật sự không có mấy ai, không biết liệu có quá khác biệt chăng?

Sau khi Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân rời đi, Ngô Sở trong lúc tu hành, liền bắt đầu viết truyện, lấy những điều mắt thấy tai nghe của hai người Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử trên đường vân du làm sườn, sau đó lại thêm thắt đôi chút gia công nghệ thuật.

Nghệ Bảo thì ngồi trên bàn, chê bai chữ viết của hắn, khuyên hắn có thời gian thì nên luyện chữ nhiều hơn, kẻo làm mất mặt quân đoàn xuyên việt.

Mặc dù vẫn mồm miệng không tha người, nhưng Nghệ Bảo những năm qua vẫn luôn không xuất hiện, cũng coi như đã giúp Ngô Sở một việc lớn, đỡ cho hắn phải giải thích sự đặc biệt của Nghệ Bảo cho Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử.

Hơn nữa, những pháp tu hành Địa Tiên mà Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử nghiên cứu ra, cũng đều được Nghệ Bảo lặng lẽ ghi chép lại.

Điều này khiến Ngô Sở cảm thấy, có lẽ trong tương lai nó có thể trở thành một tàng kinh các di động.

Trong những lời chê bai không thương tiếc của Nghệ Bảo, trong thư phòng của Ngô Sở, bản thảo những câu chuyện Hồng Hoang dần dần chất đống lên.

Đương nhiên, chữ dùng là chữ tượng hình.

Ngay cả những chữ giản thể trên điện thoại, cũng đều được Nghệ Bảo đổi thành chữ tượng hình.

Và hắn, từ chỗ không quen với việc bạn bè đột nhiên cáo từ rời đi,

đến việc dần dần khôi phục thói quen sinh hoạt như trước trong khi viết truyện.

Thời gian thoắt cái lại trôi qua hai ba tháng.

Bên ngoài phong tuyết gào thét, cả một vùng thiên địa lại bị tuyết trắng xóa bao phủ.

Chỉ có quần hoa trong vườn hoa dưới thung lũng vẫn đang đón gió tuyết khoe sắc tỏa hương.

Những bông tuyết đó khi bay đến đỉnh đầu chúng, liền bị một lực lượng vô hình chặn lại, bay về phía hồ lớn.

Đàn cá trong hồ đã chui về đáy hồ, mặt hồ lại bắt đầu kết một tầng băng dày.

Cá lớn màu đỏ tuy không sợ cái lạnh, nhưng cũng không tiện ra ngoài bơi lội.

Chiếc lâu thuyền đậu ở bến tàu cũng treo đầy băng lăng, trông cũng khá đẹp mắt.

Dưới sự ra hiệu của Ngô Sở, nai con nhỏ trên mặt băng hồ lớn, hưng phấn dùng cái đầu nhỏ của mình húc vào con chó béo A Thu.

Nó nhấc chân trước lên, đứng thẳng người, rồi cúi đầu nhỏ về phía trước, dùng trọng lượng cơ thể mình húc vào con chó béo.

Hành động nhỏ này khiến Tiểu Nguyệt Linh đang cho lũ gà con ăn bên chuồng gà, đáng yêu không chịu nổi.

Thành thật mà nói, Ngô Sở cũng bị con nai trắng nhỏ này làm cho đáng yêu.

Bị húc đến mức thực sự không còn cách nào, A Thu đành mang vẻ mặt u oán, chạy như điên trên mặt băng, vừa lòng tâm nguyện muốn nó giảm béo của Ngô Sở.

Theo Ngô Sở thấy, nếu cứ để A Thu béo thêm như vậy, thì một tiểu tử anh tuấn của Kiêu Nguyệt Thiên Lang tộc sẽ thật sự biến thành một con chó ác bá xấu xí như cục bột mất.

Sau khi thưởng thức một hồi dáng vẻ đáng yêu hồn nhiên của nai con, cùng đủ loại thảm trạng của chó béo A Thu, Ngô Sở vừa ngân nga ca khúc, vừa lắc lư người, bước đi với điệu bộ cà lơ phất phất, vui vẻ trở lại đại điện, lấy ra một khúc gỗ, chuẩn bị thử chế tác một cây tỳ bà, để tính xem liệu có thể kiếm thêm chút công đức từ Thiên Đạo lão gia nữa không.

Mặc dù lần này không có video để làm theo, nhưng ít nhất cũng có một bức hình để tham khảo.

Hắn nghĩ, đối với một đại sư chế cầm tự học thành tài như hắn, phỏng chế một cây tỳ bà, độ khó hẳn không lớn đến vậy.

Tuy nhiên, ngay lúc hắn bắt tay vào chế tác, hai âm thanh đã cắt ngang hắn.

Hai âm thanh đó truyền đến từ bên ngoài trận pháp.

Mặc dù khoảng cách rất xa, nhưng Ngô Sở thông qua Thần Mộc, lập tức nghe thấy.

Khi nghe thấy tên của hai nam nữ trẻ tuổi này, Ngô Sở cả người có chút ngây người.

Nếu nói gặp phải Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, điều này còn có thể hiểu được.

Dù sao Trấn Nguyên Tử thích mang Địa Thư đi khắp nơi kiếm công đức, lần này tu sửa địa mạch Tử Ngọc Sơn, Trấn Nguyên Tử liền nhận được không ít công đức Thiên Đạo ban thưởng.

Chương 94

Còn Hồng Vân cũng yêu thích náo nhiệt, thích xen vào chuyện người khác.

Nhưng mà, Phục Hy và Nữ Oa, hai vị đại thần này, họ không phải đang ngộ Đạo trên Tê Phượng Sơn sao, sao lại chạy ra ngoài?

Chạy ra ngoài thì thôi đi, sao lại chạy đến Tử Ngọc Sơn của hắn chứ?

Mặc dù không quen biết Phục Hy và Nữ Oa, nhưng nghĩ lại thì hẳn cũng không ai dám mạo danh họ.

Thế là Ngô Sở mở hộ sơn đại trận, dẫn theo Tiểu Nguyệt Linh... thực ra là Tiểu Nguyệt Linh dùng pháp Đằng Vân Giá Vũ dẫn hắn, đi nghênh tiếp hai vị đại thần này.

Sau khi trận pháp mở ra, hai vị đại thần cũng bay lên không trung, bay về phía Ngô Sở đang ở.

"Bần đạo Bất Xuất, bái kiến nhị vị Đạo hữu!" Sau khi gặp nhau trên không, Ngô Sở liền chắp tay hành lễ với họ, "Không biết nhị vị Đạo hữu từ đâu đến, đến đây có việc gì chăng?" Hai nam nữ trẻ tuổi này, trông khoảng chừng hai mươi tuổi.

Về dung mạo thì khỏi phải nói, tóm lại là đẹp trai hơn Ngô Sở nhiều.

Quả thật nam tuấn tú, nữ lại càng xinh đẹp.

Hơn nữa, trên người họ lưu chuyển Đạo vận tự nhiên, thực sự khiến người ta rất khó nảy sinh ý nghĩ bất kính với họ.

Tuy nhiên, so với sự linh động và hoạt bát trong mắt cô gái áo trắng, khí chất trầm ổn trên người chàng trai áo xanh lại cực kỳ rõ

ràng, vừa nhìn đã biết ai là người chủ trì rồi.

“Bất Xuất?

Đạo hiệu của Đạo hữu sao?” Nữ Oa chớp chớp đôi mắt to, khóe môi cong lên một đường tuyệt đẹp, mang lại cảm giác lanh lợi hoạt bát.

Rõ ràng là muốn cười, nhưng lại có chút không tiện cười thành tiếng.

Ngô Sở gật đầu nói: “Bần đạo là người ở sơn dã, tự xưng Bất Xuất Sơn Nhân.

Đạo hữu có cảm thấy thú vị không?

Muốn cười thì cứ cười đi!

Bọn ta là người tu hành, nên phóng khoáng, thẳng thắn mới phải!” “Lạc lạc lạc… Quả thật rất thú vị!” “Khụ khụ, để Đạo hữu chê cười rồi.

Xá muội vô trạng, mong Đạo hữu đừng trách!” “Vô phương vô phương, Nữ Oa Đạo hữu đây là chân tính tình, có gì đáng trách đâu?” Ngô Sở phẩy tay rất vô tư, rồi nói: “Nhị vị nếu không chê, xin mời đến hàn xá ngồi chơi chốc lát.” Sau đó Ngô Sở liền mời hai vị đại thần này đến đại điện trên ngọn cây.

Nhìn Ngô Sở an cư trên chu thần mộc này, đôi mắt Nữ Oa khẽ sáng lên, Phục Hy cũng lặng lẽ gật đầu, đặc biệt là khi nhìn thấy tòa đại điện đã là Công Đức Linh Bảo.

Sau khi mời họ ngồi xuống, Ngô Sở liền bảo Tiểu Nguyệt Linh bưng lên mỹ tửu và mứt quả.

Lúc này mới phát hiện, Tiểu Nguyệt Linh đang lặng lẽ nhìn Nữ Oa và Phục Hy, nhìn đến say sưa như mê như dại.

“Nguyệt Linh, Nguyệt Linh, tỉnh hồn lại đi!” “Nga nga… A Sở ca, có chuyện gì sao?” Ánh mắt Ngô Sở lóe lên vẻ kỳ dị, cười nói: “Dâng rượu, dâng mứt quả…” “Nga nga!

Ta đi ngay.” “Nơi sơn dã, không có gì đãi đằng, mong nhị vị đừng bận tâm.” “Đạo hữu không cần khách khí!” Phục Hy mỉm cười nói: “Nơi đây quả thật là một phúc địa.

Huynh muội ta mạo muội đến quấy rầy, người đáng xin lỗi là huynh muội ta mới phải.” Ngô Sở cười lắc đầu, rồi phát hiện đại thần Nữ Oa đang nhìn thẳng vào mình, khiến hắn có chút hoảng loạn trong lòng.

Trước đây, mỗi khi đối mặt với mỹ nữ, Ngô Sở đều cảm thấy áp lực, huống chi bây giờ còn là phiên bản trẻ tuổi của Nữ Oa Nương Nương.

Vẻ đẹp đó, căn bản không thể dùng lời để hình dung.

Đó là một vẻ đẹp ẩn chứa Đạo vận tự nhiên, tuy không có tính xâm lược, nhưng lại có thể dễ dàng khiến người ta đắm chìm trong đó.

Đáng tiếc Ngô Sở không dám đắm chìm, sợ rằng sẽ nảy sinh ý nghĩ bất kính với nàng.

Dù sao thì nàng là thủy tổ thần của Nhân tộc, sự tôn kính cần có phải được dành cho nàng.

Ngô Sở không muốn có kết cục như Thương Trụ Vương.

“Nữ Oa Đạo hữu, cớ sao lại nhìn ta như vậy?

Trên mặt ta có gì không ổn ư?” Phục Hy bên cạnh khẽ ho, ám chỉ Nữ Oa nên thu liễm lại.

Nữ Oa nhắm đôi mắt lại, tú mi khẽ nhíu.

Mỗi cái nhíu mày, mỗi nụ cười, đều có thể dễ dàng lay động lòng người.

Ngô Sở nhìn bộ dạng nàng tú mi khẽ nhíu đó, có chút khó hiểu nhìn về phía Phục Hy.

Phục Hy ngượng ngùng khẽ ho, rồi nói: "Vẫn xin Đạo hữu đợi một lát, ta sẽ giải thích với Đạo hữu sau.

Sở dĩ xá muội có cử chỉ kỳ lạ này là thực sự có nguyên nhân." Ngô Sở nghe vậy, lông mày càng nhíu sâu hơn.

Hắn và hai vị đại thần này có thể có giao thiệp gì chứ?

Chuyện này căn bản là không thể nào!

Cương phong thổi qua đại điện, cuộn tung tà áo và mái tóc dài của Ngô Sở.

Trong không khí dường như tràn ngập một sự ngượng nghịu, khiến lòng Ngô Sở ít nhiều cảm thấy bất an.

Nữ Oa Nương Nương đây rốt cuộc là ý gì?

Kỳ lạ xuất hiện ở đây, lại kỳ lạ nhìn chằm chằm hắn, rồi Phục Hy còn nói với hắn những lời kỳ lạ đó.

May mắn thay, lúc này Tiểu Nguyệt Linh với vẻ mặt hơi phấn khích đã mang lên mỹ tửu và mứt quả, phá vỡ bầu không khí có chút ngượng nghịu này.

Tiểu Nguyệt Linh cẩn thận đặt mứt quả trước mặt Phục Hy và Nữ Oa, lại rót rượu linh quả cho họ, rồi lặng lẽ lùi về bên cạnh Ngô Sở, tò mò nhìn họ.

Bộ dạng nhỏ nhắn đó, trông lại có chút thẹn thùng như nai con lạc đường.

Phục Hy nhìn những thứ này với vẻ mặt kỳ lạ, dường như không

ngờ rằng những thứ này còn có thể làm ra bộ dạng như vậy, từ trước đến nay họ chưa từng thấy qua.

Dưới sự ra hiệu của Ngô Sở, Phục Hy nâng chén linh nhưỡng nếm thử, kiếm mi khẽ nhướn, lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Sau đó, y lại đưa tay cầm lấy một quả mứt… rồi nhìn về phía Ngô Sở.

"Phục Hy Đạo hữu đừng nhìn ta như vậy, đây chỉ là những món ăn thông thường mà thôi." Giọng điệu Ngô Sở tỏ ra nhẹ nhàng như mây gió, nhưng sự đắc ý trong đó lại tự nhiên tuôn ra.

Đối với những thổ dân Hồng Hoang nguyên thủy này, ít nhiều có cảm giác đả kích giảm cấp.

Từ đó cũng có thể thấy, Phục Hy và Nữ Oa, hai vị đại thần hiện tại, vẫn đang toàn tâm toàn ý vào tu hành, chưa bắt đầu tận hưởng cuộc sống của mình.

Đương nhiên, cũng có thể là những sinh linh Hồng Hoang cường đại này có thể không ăn không uống không ngủ, nên không có theo đuổi về mặt ẩm thực, căn bản chưa từng nghĩ đến phương diện này.

Chương 95

Chẳng bao lâu sau, Nữ Oa mở đôi mắt, với vẻ mặt đầy tò mò nhìn Ngô Sở, rồi đứng dậy cúi chào Ngô Sở, nói: "Mặc dù có chút đường đột mạo muội, nhưng ta vẫn muốn hỏi Bất Xuất Đạo hữu, Đạo hữu là vật gì hóa hình mà thành?

Vì sao ta cảm thấy, trong thể nội Đạo hữu dường như có một sợi huyết mạch tương tự với ta?

Mặc dù sợi huyết mạch này dường như đã rất loãng…" Ngô Sở nghe vậy, không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc, khó hiểu nhìn Nữ Oa và Phục Hy, ánh mắt đảo qua đảo lại trên người họ, "Cái này, cái này… Nữ Oa Đạo hữu, ngài khẳng định chứ?" Lúc này, Ngô Sở không chỉ lộ vẻ kinh ngạc trên bề mặt, mà trong lòng sớm đã sóng to gió lớn, hoàn toàn có cảm giác như gặp quỷ.

Nếu những thần thoại truyền thuyết trên Địa Cầu là thật, sự xuất hiện của loài người là do Nữ Oa tạo ra, thì việc trong cơ thể loài người lưu truyền huyết mạch Nữ Oa cũng không có gì đáng trách.

Tuy nhiên, nền giáo dục nghĩa vụ chín năm mang đặc sắc chủ nghĩa xã hội đã nói với Ngô Sở rằng, thần thoại truyền thuyết chỉ nên xem là thần thoại, không thể lẫn lộn với hiện thực, kẻo bị người đời chê cười.

Mặc dù nguồn gốc của loài người, ngay cả các nhà sinh vật học cũng tranh cãi không ngừng, không ai có thể đưa ra câu trả lời chính xác, cũng không có bằng chứng thuyết phục.

Nhưng đáp án rằng loài người tiến hóa mà thành lại được đa số tin tưởng.

So với việc loài người do Nữ Oa tạo ra, Ngô Sở đương nhiên tin

vào thuyết tiến hóa hơn.

Dù sao thì thần thoại này chỉ là một loại tín ngưỡng và gửi gắm tinh thần.

Đương nhiên, điều này không ngăn cản Ngô Sở tôn kính hai vị đại thần Nữ Oa và Phục Hy, đặc biệt là ở thế giới Hồng Hoang này.

Tuy nhiên, giờ đây vị thủy tổ loài người này lại nói với hắn rằng, trên người hắn cảm nhận được một tia huyết mạch tương tự với nàng, cái này… làm sao có thể chứ?

Chẳng lẽ trên Địa Cầu, thần thoại truyền thuyết Nữ Oa tạo người là có thật?

Điều này hoàn toàn lật đổ nhận thức từ trước đến nay của Ngô Sở.

Từ khi xuyên việt đến thế giới này, Ngô Sở đã không chỉ một lần nghĩ rằng, Địa Cầu làm sao có thể là thế giới Hồng Hoang này diễn biến thành được.

Địa Cầu và Hồng Hoang thực sự quá khác biệt, quá lớn.

Địa Cầu thực sự quá nhỏ, so với thế giới Hồng Hoang này, giản đơn là sự khác biệt giữa ánh sáng hạt gạo và trăng sáng vằng vặc.

Chỉ là hắn cũng có chỗ không hiểu rõ, nếu Địa Cầu không phải là Hồng Hoang này diễn biến thành, vậy thì, thần nhân của thế giới này vì sao lại trở thành thế giới thần thoại đó?

Nhưng bây giờ, những lời này của Nữ Oa lại khiến những tưởng tượng trước đây của Ngô Sở một lần nữa sụp đổ, ngay cả việc suy diễn cũng không thể nào bổ sung được quá trình diễn biến này.

Chẳng lẽ vị Nữ Oa trước mắt này, chính là Nữ Oa Nương Nương của thế giới kia?

Loài người của thế giới kia, chính là do vị Nữ Oa trước mắt này sáng tạo ra?

Ngô Sở cảm thấy hơi rối.

Nữ Oa gật đầu nói: "Vô cùng khẳng định!" Phục Hy bên cạnh nói: "Thực ra huynh muội ta sở dĩ đến đây là vì một ngày mười mấy năm trước, xá muội đột nhiên tâm huyết dâng trào, cảm thấy nơi này xuất hiện một vật nào đó khiến tâm thần nàng dị động.

Ban đầu tưởng rằng là cơ duyên thuộc về bọn ta xuất hiện.

Chỉ là sau khi gặp Đạo hữu, dị trạng mà xá muội thể hiện mới khiến ta hiểu ra, bọn ta đã nghĩ sai rồi." Một ngày mười mấy năm trước, chẳng lẽ không phải là ngày mình xuyên việt đến sao?!

Khóe môi Ngô Sở khẽ giật, nói: "Thực không dám giấu, ta kỳ thực không phải do vật gì hóa hình mà thành, ta trời sinh đã là bộ dạng này.

Chỉ là huyết mạch vì sao lại có một tia tương tự với Nữ Oa Đạo hữu, điều này ta cũng không rõ, có lẽ chỉ là trùng hợp thôi!" Ngô Sở nói rất chân thành, trông không có chút nào là nói dối, nhưng Nữ Oa và Phục Hy đều cảm thấy lời này của Ngô Sở hẳn là có giữ lại điều gì đó, giống như họ cũng có giữ lại vậy.

Thế là, Nữ Oa đang khoanh chân ngồi bỗng nhiên khép hai chân lại, nghiêng người một chút, đôi chân lập tức hóa thành một cái đuôi rắn thất thải.

Phong cách vốn tươi sáng bỗng trở nên hơi kỳ dị.

Tuy nhiên, Ngô Sở không mấy kinh ngạc về điều này.

Hắn chỉ có chút không hiểu, bộ dạng này đối với họ mà nói, chẳng lẽ không phải là điều cấm kỵ?

Chẳng lẽ không sợ bị người khác nhìn thấy sao?

Tiểu Nguyệt Linh chẳng phải từng nói, Căn Cước là chủ đề cấm kỵ của tất cả sinh linh Hồng Hoang sao?

Phục Hy nhìn Nữ Oa, khóe miệng lướt qua một nụ cười khổ, nhưng trong đôi mắt lại hoàn toàn là vẻ cưng chiều.

Tiếp đó, hai chân y cũng hóa thành một cái đuôi rắn màu xanh biếc.

Thân người đầu rắn, do Đạo hóa thành.

Bộ dạng này, hoàn toàn xác thực thần thoại mà Ngô Sở biết.

Tiểu Nguyệt Linh ngồi bên cạnh Ngô Sở thấy vậy, đôi mắt tràn ngập những ngôi sao nhỏ.

Một cách kích động, đôi chân nhỏ cũng biến thành một cái đuôi rắn màu trắng.

Chỉ là cái đuôi rắn trắng nhỏ này so với hai cái đuôi thất thải và xanh biếc kia, trông có vẻ nhỏ nhắn, mang lại cảm giác đáng yêu.

Ngô Sở nhìn đến ngây người, nha đầu này, hóa ra đúng là một con xà yêu!

Rồi ba người cứ thế lặng lẽ nhìn Ngô Sở, dường như đang chờ đợi sự biến hóa của hắn.

Ngô Sở có chút vô tội: Ta thật sự không biết biến thân a!

Bầu không khí, hơi có chút ngượng nghịu.

Cứ như mọi người đều đang chơi, chỉ thiếu mỗi hắn, nhưng hắn lại không chơi.

Loại người này, rất dễ không có bạn.

Ngô Sở khẽ ho một tiếng, nói: "Tam vị đừng nhìn ta như vậy, ta thật sự không biết." Nữ Oa nghe vậy, tú mi khẽ nhíu, phảng phất thiên địa đều vì thế mà u ám.

Phục Hy thấy Nữ Oa như vậy, trên người liền bùng lên một luồng khí tức khủng bố như vực sâu ngục tù.

Luồng khí tức đó không trực tiếp áp bức Ngô Sở, mà chỉ ẩn mà không phát, mang theo uy hiếp nồng đậm, rồi nói: "Bất Xuất Đạo hữu hành sự như vậy thì thật là vô vị rồi!" Mọi người đều đã lộ chân thân rồi, ngươi lại giấu giếm, có chút không biết điều đó!

Ngô Sở có chút cạn lời, Phục Hy này, đúng là cuồng ma hộ muội mà!

Đối mặt với sự tức giận tiềm tàng của vị đại năng này, Ngô Sở có thể làm gì?

Ngô Sở rất tức giận, nhưng cũng rất bất đắc dĩ.

Kiếm mi hắn khẽ nhíu, liền thấy Nữ Oa nhẹ nhàng đặt tay lên lưng bàn tay Phục Hy, ý bảo y đừng tức giận, đừng thất lễ.

Dù sao họ là khách, đối đãi chủ nhân như vậy trong phúc địa của chủ nhà, nếu gặp người có tính khí bạo, e rằng lúc này đã rút kiếm giương cung, đánh nhau rồi.

Nữ Oa như vuốt ve con lừa đang xù lông mà vuốt lưng bàn tay Phục Hy.

Rồi Phục Hy liền như con lừa được vuốt xuôi, thu liễm khí tức cường đại, chắp tay cúi chào Ngô Sở, rồi nói: "Vẫn xin Đạo hữu đừng trách, chỉ là hành sự của Đạo hữu như vậy, lại khiến ta có chút không hiểu." Ý ngầm của lời này, vẫn là cảm thấy Ngô Sở đang giấu giếm tài năng, đang xem thường họ.

Chương 96

Ngô Sở đáp lễ, rồi thở dài nói: "Nhị vị, ta thật sự không biết biến thân, ta sinh ra đã là bộ dạng này, bảo ta biến như thế nào đây?

Nếu nhị vị không tin, có thể dùng thần thức của nhị vị để tra xét thân thể ta, xem ta có lừa nhị vị không." Nhưng nghĩ lại, hai vị đại thần này là thủy tổ của Nhân tộc, mà Nữ Oa lại nói trong huyết mạch hắn có một tia khí tức tương tự với nàng, vậy thì… nhượng bộ thì cứ nhượng bộ đi!

Cứ coi như là tôn kính thủy tổ tiên hiền vậy.

Nghe lời này, Nữ Oa Nương Nương phiên bản thiếu nữ, đôi mày khẽ mở rộng, "Thật sao?" "Đương nhiên là thật, nhưng nhị vị không thể xâm nhập thức hải của ta." Đây là giới hạn cuối cùng!

Mặc dù cho dù họ chạm vào giới hạn của hắn, hắn cũng không thể làm gì được, nhiều nhất là đối phó họ như đối phó Nhiên Đăng Đạo Nhân, khiến họ sớm vào khoa xương khớp… Nhưng điều này có thể cho hắn một tiêu chuẩn để phán đoán xem hai vị này có thể kết giao được hay không.

Nếu hai vị đại thần này dựa vào tu vi cường đại mà không có giới hạn, thì sau này… nếu còn có sau này, thì chỉ có thể không qua lại với họ nữa.

Cho dù một vị là Thánh Nhân tương lai, một vị là Thiên Hoàng Nhân tộc tương lai.

Cho dù vì họ là thủy tổ của Nhân tộc, Ngô Sở trong lòng vẫn tôn kính họ.

Dưới sự đồng ý của Ngô Sở, thần thức của Nữ Oa Nương

Nương phiên bản thiếu nữ cẩn thận tiến vào cơ thể Ngô Sở.

Phục Hy thì không có hứng thú này, y ngồi một bên bóc hạt dẻ.

Phục Hy khi không biến thành cuồng ma hộ muội, tuyệt đối là một thanh niên trầm ổn, đại khí.

Động tác tuy không nói là ưu nhã đến mức nào, nhưng tuyệt đối không thô lỗ.

Rõ ràng vừa nãy còn lộ vẻ ác ý với chủ nhà, giờ đây đã như một người không có chuyện gì, bình thản ăn uống rồi.

Trong khi Ngô Sở đang tiếp nhận sự 'thẩm định' của Nữ Oa, Phục Hy đang ăn uống lại còn có hứng thú nhìn Tiểu Nguyệt Linh.

Tiểu Nguyệt Linh bị y nhìn đến có chút ngại ngùng cúi đầu xuống, tà váy bên cạnh, cái đuôi rắn trắng nhỏ khẽ vẫy lên một cách bất an.

Lúc này, Nữ Oa, với thần thức đã tiến vào cơ thể Ngô Sở, thầm kinh ngạc.

Đây là một cơ thể khác biệt so với các sinh linh Hồng Hoang.

Trong sự phác họa của thần thức Nữ Oa, một bản đồ mạch lạc cơ thể người ba chiều liền xuất hiện trong não hải của nàng.

Vô số điểm sáng được nối với nhau bằng những đường sáng, tạo thành một chỉnh thể, tựa như một bản đồ tinh tú trên bầu trời đêm.

Và ở trung tâm của vùng tinh thần này, lại có một tinh thần sáng rực như mặt trời chói chang, không ngừng lóe sáng, chiếu rọi phương thiên địa này.

Tuy nhiên, trong cơ thể Ngô Sở, nàng không cảm nhận được bất kỳ khí tức nào khác.

Khí tức tương tự với nàng cũng cực kỳ nhạt, nhạt đến mức nếu tu vi của nàng không đủ mạnh, sẽ không thể nhận ra.

Nữ Oa không khỏi chìm vào trầm tư, nhớ lại khoảnh khắc tâm huyết dâng trào khi đó, điều này khiến nàng cảm thấy người trước mắt này, không có lý do gì lại không cùng một con đường với nàng.

Nhưng sự thật trước mắt lại nói cho nàng biết, họ quả thực khác biệt.

Không nói gì khác, chỉ riêng cơ thể này đã có sự khác biệt rất lớn so với họ.

Lâu sau, thần thức của nàng rút khỏi cơ thể Ngô Sở, rồi nàng nhắm mắt lại, thầm suy diễn trong lòng.

Nhưng suy diễn tới lui, vẫn không có thu hoạch gì.

"Nữ, Nữ Oa Đạo hữu, có thu hoạch gì không?" Khi Nữ Oa một lần nữa mở đôi mắt, Ngô Sở có chút bất an hỏi.

Phục Hy lúc này cũng bình tĩnh đặt xuống trái mứt trong tay, nhìn về phía Nữ Oa.

Nữ Oa khẽ lắc đầu, "Thật sự hổ thẹn, không có thu hoạch gì!

Tuy nhiên, một điểm ta có thể khẳng định là, trong huyết mạch của Đạo hữu, quả thực có điểm tương tự với huyết mạch của ta.

Mặc dù điều này khiến ta có chút không hiểu, nhưng cũng chỉ có thể dùng sự trùng hợp để hình dung mà thôi." Ngô Sở nghe vậy, thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đừng nói Nữ Oa không nhìn ra, Ngô Sở chính mình cũng đang phiền muộn đây!

Hắn rõ ràng là khách xuyên việt từ Địa Cầu đến, kết quả lại ở thế giới này gặp được thủy tổ thần của Nhân tộc ở thế giới này, mà vị thủy tổ thần này lại chạy đến nói với hắn rằng, trong cơ thể ngươi có huyết mạch tương tự với ta, đây là muốn nhận hắn làm hậu duệ hay

sao?

Rõ ràng đến từ hai thế giới khác nhau, nhưng lại có mối liên hệ như vậy, làm sao Ngô Sở có thể không ngơ ngác chứ?

Phục Hy kiếm mi khẽ nhíu, nhìn Nữ Oa, nói: "Nếu không có thu hoạch gì, vậy chúng ta về Tê Phượng Sơn tiếp tục tu hành đi!

Giờ đây trên đại địa này, Tam Tộc đỉnh lập, vạn tộc còn lại đều đang quan sát.

Nếu Tam Tộc có ý định thống trị mảnh đại địa này, thì ma sát giữa họ sẽ không tránh khỏi.

Để tránh bị liên lụy, chúng ta vẫn nên nâng cao tu vi trước đã!" Phục Hy nói xong, xoay người về phía Ngô Sở, chắp tay hành lễ, rồi muốn cáo từ Ngô Sở.

Ngô Sở cũng chuẩn bị chắp tay tiễn hai vị thủy tổ thần đến rồi đi vội vã này, nhưng Nữ Oa lại xua tay, "Huynh trưởng, trở về Tê Phượng Sơn thì không vội.

Ta muốn ở lại chỗ Bất Xuất Đạo hữu thêm mấy ngày, xem liệu có thể tìm được linh cảm khác không.

Bất Xuất Đạo hữu có ngại không?" Ta có thể ngại sao?

Ngô Sở thầm nghĩ, nhưng trên mặt lại mỉm cười nói: "Tự nhiên sẽ không ngại.

Nhưng ta vẫn lời cũ, ta chỉ là một phàm tục sơn dã, không phải do sinh linh khác hóa hình mà thành.

Vừa nãy Nữ Oa Đạo hữu chắc cũng đã phát hiện, tu vi của ta kỳ thực rất thấp kém." Nữ Oa gật đầu nói: "Điều này ta tin.

Mặc dù tu vi của ngươi thấp kém, nhưng trong thể nội ngươi không có dấu vết hóa hình, là thiên sinh Đạo Thể…" Ngô Sở nghe

vậy, không khỏi tò mò, "Thiên sinh Đạo Thể, không phải là dạng như nhị vị sao?" Hắn vừa nói vừa chỉ vào cái đuôi của họ vẫn chưa thu lại, có chút chột dạ, sợ Phục Hy cái tên cuồng ma hộ muội này lại vì cái đuôi của họ mà nổi điên với hắn.

Nữ Oa mỉm cười nói: "Đại Đạo diễn hóa tám mươi mốt tướng.

Diễn hóa đến tướng cuối cùng, chính là bộ dạng như Bất Xuất Đạo hữu.

Bộ dạng của bọn ta, thì là tướng thứ tám mươi." "…" Ngô Sở há hốc miệng, không biết nên nói gì.

Chẳng lẽ nói, nguyên nhân vạn linh hóa hình thành người, chính là vì hình thái loài người là tướng cuối cùng của Đạo Thể diễn hóa?

Tương lai Nữ Oa Nương Nương tạo người, mà Nhân tộc cuối cùng trở thành chủ thể thiên địa, nguyên nhân cũng nằm ở đây?

Khi xưa sáng tạo "Bất Xuất Tiên Pháp", Thiên Đạo ban xuống công đức, chẳng lẽ là vì Thiên Đạo lão gia cũng cảm thấy bộ dạng của hắn là pháp tướng cuối cùng của Đại Đạo?

Ngô Sở nghi hoặc một lúc, mới hỏi: "Chẳng phải tương truyền Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa, diễn hóa tám mươi mốt tướng sao?

Sao lại thành Đại Đạo diễn hóa tám mươi mốt tướng rồi?" Phục Hy mỉm cười nói: "Bàn Cổ đại thần là con của Đại Đạo, tám mươi mốt tôn pháp tướng do người diễn hóa ra, tự nhiên cũng có thể gọi là Đại Đạo pháp tướng." Khi không ở trong trạng thái cuồng ma hộ muội, nụ cười của Phục Hy trông thật ôn văn nhã nhặn, thật trầm ổn đại khí.

Ngô Sở mang vẻ nghi hoặc, hỏi: "Nếu Bàn Cổ đại thần là con của Đại Đạo, nhưng vì sao người lại muốn khai thiên?

Chương 97

Trời vừa mở, Đại Đạo chẳng phải sẽ tiêu vong sao?" Thần thoại truyền thuyết cổ xưa về Bàn Cổ đại thần khai thiên lập địa, có rất nhiều phiên bản.

Trong các tiểu thuyết Hồng Hoang, các phiên bản khai thiên lại càng nhiều không kể xiết.

Trong nhận thức của Ngô Sở, Bàn Cổ khai thiên lập địa là vì ở lì trong quả trứng, thực sự quá nhàn rỗi và buồn chán, nên mới cần khai phá một phương thiên địa để thi triển quyền cước.

Chỉ là đại thần cũng đã đánh giá thấp độ khó của việc khai thiên, kết quả là tự mình mệt bã người ra.

Còn trong các tiểu thuyết Hồng Hoang, sau khi Bàn Cổ khai thiên, Đại Đạo liền ẩn tàng, hoặc có thể nói là đã chết.

Đại Đạo không hiển, Thiên Đạo xuất, đó chính là kết quả của việc khai thiên.

Bây giờ nghe Phục Hy nói như vậy, Ngô Sở cảm thấy có thể hỏi họ, xem những cư dân nguyên thủy của Hồng Hoang này nhìn nhận việc Bàn Cổ khai thiên lập địa như thế nào.

Nữ Oa nghe vậy liền che miệng cười khẽ.

Thiếu nữ đầy Đạo vận, giữa mỗi cái nhíu mày và nụ cười đều hiện lên vẻ mê hoặc lòng người.

Nhưng Ngô Sở lại không nhìn nghiêng, trong lòng không hề gợn sóng.

Bên cạnh có một cuồng ma hộ muội đang ở đó, tốt nhất là không nên dễ dàng làm ra những hành động khiến người khác hiểu lầm, kẻo

kích thích người ta, tự chuốc lấy phiền phức.

Chỉ nghe Nữ Oa nói: "Đại Đạo không hiển, không phải là Đại Đạo tiêu vong.

Bọn ta tu hành, cảm ngộ cái gì?

Chính là Đại Đạo thiên địa này.

Sau khi Bàn Cổ đại thần khai thiên lập địa, tự thân diễn hóa vạn vật thiên địa, Đại Đạo liền đã dung nhập vào mảnh thiên địa này.

Có thể nói, Đại Đạo vô sở bất tại." Ngô Sở vẫn có chút khó hiểu, Đại Đạo vì sao muốn Bàn Cổ khai thiên?

Tuy nhiên, không hiểu được hành động của Đại Đạo cũng là chuyện bình thường.

Bản thân mình là người, Đại Đạo lại không giống họ có ý chí cá nhân… ách, có lẽ có chứ!

Nhưng làm sao con người có thể dễ dàng lý giải được suy nghĩ của Đại Đạo chứ?

Nếu có thể lý giải, vậy cảm ngộ Đại Đạo thiên địa chẳng phải là chuyện trong phút chốc sao?

"Vậy cái trời này…" Ngô Sở chỉ lên phía trên đỉnh đầu mình, có chút không dám nói thẳng Thiên Đạo, "Đại Đạo ẩn, Trời… xuất!

Lại giải thích thế nào?" Đôi mắt đẹp như bảo thạch trong suốt của Nữ Oa khẽ chuyển, hơi nheo lại, mỉm cười nói: "Ngươi có thể lý giải đó là sự hiển hóa của Pháp Tắc Đại Đạo mang theo ý chí." "Thật sao?" Ngô Sở giả vờ kinh ngạc một lát, rồi tiếp tục hỏi: "Nhị vị có biết, Bàn Cổ đại thần vì sao lại muốn khai thiên lập địa không?

Hơn nữa, nghe đồn Bàn Cổ đại thần khi khai thiên, từng huyết tế Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần, cảnh tượng đó, nhất định vô cùng

hoành tráng đi!" Ngô Sở vừa nói, vừa lặng lẽ quan sát thần sắc của Phục Hy.

Nữ Oa dù sao cũng là nữ tử, Ngô Sở không tiện nhìn thẳng vào nàng, kẻo khiến Phục Hy vị cuồng ma hộ muội này phát điên.

Khi nghe Ngô Sở nói lời này, thần sắc trên mặt Phục Hy quả nhiên thoáng qua một tia hoảng hốt, dường như chìm vào hồi ức.

Nhưng rất nhanh, y liền tỉnh táo lại, trừng mắt nhìn Ngô Sở.

Y đã phản ứng kịp, lời này của Ngô Sở, có chút giống như đang thăm dò.

Ngô Sở giả ngu giả ngơ, có chút vô tội nhìn y, nói: "Nếu không thể nói, vậy không nói cũng được.

Phục Hy Đạo hữu đừng dọa ta như vậy, ta quả thực không đánh lại ngươi." Phục Hy và Nữ Oa nghe Ngô Sở nói lời này, đều suýt nữa bật cười.

Nữ Oa là bị chọc vui, Phục Hy là bị tức cười.

Y còn chưa động thủ mà!

Tên gia hỏa này lại đi mách lẻo trước rồi.

Đương nhiên, chút tức giận này vẫn chưa đủ để khiến y nổi giận, chỉ là có chút dở khóc dở cười.

Với chút tu vi như vậy, lại dám thăm dò họ, đúng là không biết chữ 'chết' viết thế nào!

Sau khi bình phục lại cảm xúc, Phục Hy mới nói: "Bọn ta không phải Bàn Cổ đại thần, làm sao có thể biết người vì sao lại khai thiên lập địa?

Nhưng từ khi thiên địa được khai tịch, vạn vật diễn hóa, xuất hiện thịnh cảnh như ngày nay, quả thực là phải quy công cho Bàn Cổ đại

thần.” “Chẳng lẽ Bàn Cổ đại thần khai thiên lập địa là do ý chí của Đại Đạo sai khiến?” Ngô Sở lại hỏi.

Nữ Oa bật cười, “Đạo hữu sao cứ mãi bận tâm đến chuyện này?

Vấn đề này, e rằng không ai có thể trả lời Đạo hữu, ngay cả những sinh linh Hỗn Độn còn sống sót đến nay, cũng chưa chắc đã biết.” Ngô Sở khẽ gật đầu, lại hỏi: “Nhị vị có biết, hiện giờ những sinh linh Hỗn Độn nào vẫn còn tồn tại trên thế gian không?

À!

Ta chỉ là có chút tò mò, không hề có ý mạo phạm.” Nữ Oa khẽ lắc đầu, “Điều này không ai nói chắc được.

Mặc dù đại kiếp khai thiên đã khiến vô số sinh linh Hỗn Độn thương vong thảm trọng, nhưng những sinh linh Hỗn Độn đó có thủ đoạn gì, liệu có thể sống sót đến nay trong trận hạo kiếp đó không, thì không ai biết.” Phục Hy tiếp lời, nói: “Đạo hữu đừng hỏi những vấn đề này nữa, loại vấn đề này quá xa xưa, bọn ta cũng không biết nhiều, biết cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Nghe lời này, Ngô Sở đành phải biết điều mà dừng lại.

Ngay cả đại thần Phục Hy trầm ổn cũng có chút sốt ruột, có thể thấy những vấn đề hắn hỏi, quả thực có chút phiền toái.

Ngô Sở đoán, họ rất có thể thực sự là những sinh linh Hỗn Độn đã tồn tại từ khi khai thiên, nên không muốn nói gì cả, sợ căn cước của mình bị người khác dò xét.

Từ đó cũng có thể suy đoán đôi chút, ít nhất họ phải cổ lão hơn Hồng Vân, biết nhiều thứ hơn.

Bằng không, lúc Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử kiểm tra cơ thể hắn, chắc chắn sẽ nói cho hắn biết, hắn đây chính là Thiên Sinh Đạo Thể, hình thái cuối cùng của pháp tướng Đại Đạo diễn hóa.

Thế là Ngô Sở đứng dậy, cúi chào họ, thành khẩn nói: "Vẫn xin nhị vị đừng bận tâm đến hành động đường đột vừa rồi của ta.

Ta chỉ là muốn biên soạn một số câu chuyện truyền thuyết về Bàn Cổ đại thần, để hậu nhân chiêm ngưỡng.

Nếu có chỗ nào mạo phạm nhị vị, vẫn xin lượng thứ!" Phục Hy và Nữ Oa thấy thái độ của Ngô Sở thành khẩn, cũng liền đứng dậy, đáp lễ.

Thấy vậy, Ngô Sở trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy khí độ và tính tình của hai vị này quả thực phi phàm.

Lại còn không vì tu vi thấp kém của hắn mà khinh thị hắn.

Thậm chí vừa nãy còn mạo phạm họ, nhưng họ lại không vì thế mà nổi giận.

Ngồi xuống lần nữa, Ngô Sở liền ra hiệu họ uống rượu, rồi lại hỏi: "Xin thứ ta mạo muội, nhị vị có phải đến từ Bất Chu Sơn, trung tâm thiên địa kia không?" Thấy Ngô Sở cố tình giả ngây, Phục Hy suýt chút nữa phun rượu ra khỏi miệng, nhưng cuối cùng y vẫn mím môi, nín lại, chỉ là đôi mắt trợn tròn trông có chút buồn cười.

Nữ Oa quay đầu nhìn thấy bộ dạng của Phục Hy, không khỏi bật cười, rượu linh trong miệng liền phun thẳng ra, phun đầy mặt Phục Hy, rồi ngượng ngùng thè lưỡi, "Huynh trưởng…" Tiếng 'Huynh trưởng' này, đầy ý vị nũng nịu, cảm giác thiếu nữ bùng nổ.

Tiểu Nguyệt Linh vốn dĩ đã nín nhịn rất khổ sở, lúc này cuối cùng cũng không nhịn được nữa, hai tay ghì chặt miệng nhỏ, nhưng tiếng cười khúc khích lọt qua kẽ tay vẫn khiến người ta không khỏi bật cười.

"Xin lỗi!

Chương 98

Vô cùng xin lỗi, ta, ta…" Tiểu Nguyệt Linh rất ngượng ngùng, mặt đỏ tai hồng, sắp khóc đến nơi.

Nhưng không ai làm khó tiểu đáng yêu này.

"Không sao không sao…" Phục Hy phẩy tay lau đi rượu trên mặt, cũng không biết là nói với Nữ Oa, hay nói với Tiểu Nguyệt Linh, hoặc cả hai.

Cuối cùng, y có chút oán trách nhìn Ngô Sở, bất đắc dĩ nói: "Bất Xuất Đạo hữu, ngươi muốn làm gì?" Ngô Sở cũng có chút vô tội, sau khi xin lỗi, nói: "Ta chỉ là có chút tò mò.

Bất Chu Sơn đó, liệu có thật như truyền thuyết nói, là do xương cốt của Bàn Cổ đại thần hóa thành?

Liệu có thật cao như cột trời?

Dưới Bất Chu Sơn đó, liệu có sống một quần thể tự xưng là Vu tộc?

Liệu họ có thật sự như họ tự xưng, là hậu duệ do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành…" "Bất Xuất Đạo hữu, cớ sao ngươi lại có nhiều vấn đề đến vậy?" Phục Hy có chút bất đắc dĩ.

Ngô Sở buông tay xuống, bất đắc dĩ nói: "Nơi đây địa thế hẻo lánh, tu vi của ta thấp kém, bình thường cũng không dám ra ngoài lung tung.

Ngẫu nhiên nghe được một vài truyền văn, thì muốn tìm người nghiệm chứng xem những truyền văn đó là thật hay giả.

Nhị vị tu vi thông thiên triệt địa, nghĩ đến chắc hẳn có thể giải đáp những nghi hoặc trong lòng ta, nên… nếu Phục Hy Đạo hữu không

muốn trả lời, vậy thì cứ coi như ta chưa từng hỏi những vấn đề này đi!

Không sao cả, sau này nếu có cơ hội, ta sẽ hỏi người khác." Đối mặt với 'bảo bối tò mò' Ngô Sở này, Phục Hy cảm thấy đau đầu, muốn về nhà.

Nhưng Nữ Oa lại thấy thú vị, muốn tiếp tục ở lại đây một thời gian.

Ngô Sở sau khi cảm thấy tính tình của họ khá ôn hòa, liền có chút được đà lấn tới.

Tuy nhiên, Ngô Sở hỏi hơi nhiều, khiến Phục Hy có chút không vui.

Chủ yếu là những câu hỏi ban đầu của Ngô Sở khiến Phục Hy cảm thấy con người của y không thành thật như vẻ bề ngoài, mà giống như đang dò xét thân thế của bọn họ.

Song Nữ Oa vẫn cố gắng thỏa mãn sự hiếu học của Ngô Sở, tỏ ý biết gì nói nấy.

Tiểu Nguyệt Linh đứng một bên lắng nghe, không nhịn được tò mò hỏi: "Vì sao Bất Chu Sơn lại gọi là Bất Chu?

Có phải vì ngọn núi đó không đủ tròn không ạ?" "Không không, nó tròn mà không hợp, ấy là Bất Chu." "Thế nào là tròn mà không hợp ạ?" Tiểu Nguyệt Linh có chút mơ hồ, không thể tưởng tượng được ngọn núi đó có hình dáng ra sao.

Thực ra Ngô Sở cũng mơ hồ tương tự, bởi vì danh sơn Bất Chu Sơn này có không ít tranh cãi trong các tiểu thuyết lưu phái Hồng Hoang.

Có người nói Bất Chu Sơn trước khi bị đụng gãy thực ra tên là Chu Sơn, chỉ sau khi đứt đoạn mới gọi là Bất Chu Sơn.

Dù sao Bất Chu Sơn là do xương sống của Bàn Cổ hóa thành, làm sao có thể ngay từ đầu đã không hoàn chỉnh chứ?

Mà có người lại cho rằng, trời đất vốn dĩ không hoàn mỹ, Bất Chu Sơn tuy do xương sống Bàn Cổ hóa thành mà có, nhưng vốn dĩ cũng không phải là một ngọn núi hoàn chỉnh. "Tròn mà không hợp, là nói về đỉnh Bất Chu Sơn.

Trên đỉnh núi đó, có một vòng núi nhỏ bao quanh tạo thành một cái hố lớn, giống như, giống như một số miệng núi lửa vậy..." Nghe nói vậy, Ngô Sở liền hiểu ra tình hình, nhưng y có chút bất ngờ: "Chẳng lẽ Bất Chu Sơn là một ngọn núi lửa?" Phục Hy cười nói: "Đương nhiên không phải, chỉ là hoàn cảnh nơi đó là như vậy.

Trên đó quanh năm tuyết rơi, nhưng tuyết lớn lại vĩnh viễn không thể lấp đầy cái hố lớn đó, mà trong hố lớn cũng không có chút nước tích tụ nào...

Nếu các ngươi có cơ hội lên xem một lần, liền sẽ biết là tình huống gì." "Bất Chu Sơn có lớn không ạ?" Tiểu Nguyệt Linh lại hỏi.

Nữ Oa bật cười nhìn tiểu linh vật đáng yêu này, cười nói: "Lớn chứ!

Đương nhiên là lớn!

Mấy chục cái Tử Ngọc Sơn này còn chưa bằng đâu!" Khóe miệng Ngô Sở âm thầm co giật vài cái, lớn bằng mấy chục cái Tử Ngọc Sơn... này, không phải hơi khoa trương quá sao!?

Hiện giờ Tử Ngọc Sơn này, từ đông sang tây, nam chí bắc trải dài mấy chục vạn dặm đó!

Từ khi Thần Mộc Tử Ngọc Linh Nại vết thương phục hồi, hơn nữa phẩm cấp được đề thăng, phạm vi mà đại trận hộ sơn có thể bao phủ đã mở rộng hơn trăm lần so với trước.

Thêm vào việc Trấn Nguyên Tử thay đổi địa mạch của khu vực này, hiện giờ Tử Ngọc Sơn nghiễm nhiên trở thành một phương động thiên phúc địa.

Nhưng ngay cả khi phạm vi Tử Ngọc Sơn được mở rộng, con sông lớn trên bản đồ trông như nằm cạnh Tử Ngọc Sơn đó, vẫn chưa được bao quát vào.

Tử Ngọc Sơn trước kia đã lớn bằng nửa Trái Đất rồi, hiện giờ cả ngọn Tử Ngọc Sơn đã lớn gấp trăm lần trước đó, mà Bất Chu Sơn lại còn gấp mấy chục lần Tử Ngọc Sơn này...

Một Trái Đất đường đường, đã không còn xứng đáng là đơn vị đo lường nữa sao?

Phỏng chừng Bất Chu Sơn kia cũng giống như Tử Ngọc Sơn này, không chỉ là một ngọn núi đơn độc!

Giống như đạo tràng Tê Phượng Sơn của hai vị này, cũng chỉ thuộc một phần của Bất Chu Sơn.

Mà dưới Bất Chu Sơn lại có Vu tộc cư ngụ.

Hiện giờ tộc quần Vu tộc chắc hẳn vẫn chưa mở rộng, nhưng ngay cả như vậy, nếu nơi đó không đủ lớn, phỏng chừng các vị đại lão này sớm muộn cũng phải giao chiến thôi.

Hơn nữa, Kỳ Lân Nhai của Kỳ Lân tộc, hình như cũng ở Bất Chu Sơn.

Theo Ngô Sở được biết hiện tại, các thế lực ở Bất Chu Sơn đã có ba cái: một là Kỳ Lân tộc đang hưng thịnh, một là Vu tộc còn chưa trưởng thành, và còn hai vị đại lão trước mặt đây, những nhân vật phong vân của Hồng Hoang đại địa trong tương lai.

Ngô Sở hiếu kỳ hỏi: "Nghe đồn vương đình của Kỳ Lân tộc cũng được xây dựng ở Bất Chu Sơn, chẳng lẽ bọn họ không mời hai vị đạo

hữu gia nhập sao?" Nữ Oa mỉm cười nói: "Khi Kỳ Lân tộc xây dựng vương đình, huynh muội ta đã sớm rời khỏi Bất Chu Sơn, đang vân du bên ngoài rồi!" Phục Hy cũng tiếp lời: "Kỳ Lân tộc dẫn dắt là Tẩu Thú tộc, huynh muội ta lại không phải những kẻ lông lá có sừng đó, sao có thể vào vương đình của họ, cùng chung một giuộc?" Ồ!

Xem ra lời này không phải 'tiêu chuẩn' của Nguyên Thủy à!

Phục Hy đại thần lại có lúc coi thường những kẻ phi cầm tẩu thú này ư?

Thế thì sau này y làm sao lại gia nhập Yêu tộc Thiên Đình được?

Ngô Sở rất muốn chỉ vào cái đuôi của bọn họ, chỉnh lại tam quan của Phục Hy, nhưng cuối cùng y vẫn nhịn được, sợ bị đánh, thậm chí có thể là 'song đánh hỗn hợp' của Phục Hy và Nữ Oa!

Hơn nữa, lần chỉ này có thể đắc tội cả Tiểu Nguyệt Linh, phỏng chừng y bị đánh, Tiểu Nguyệt Linh cũng chẳng thèm đồng tình, thế thì đúng là quá đáng thương.

Nhẹ nhàng đập vỡ lớp bùn niêm phong, mở nắp chum, sau đó nhẹ nhàng rót rượu trong vắt vào một chum khác, phần bã rượu còn lại thì tiếp tục ném xuống hồ cho cá ăn.

Hơn nữa, với dáng vẻ có vảy có giáp của chúng ta, cũng không tiện nói người ta lông lá có sừng đâu!" Tam quan chính trực như Nữ Oa, khiến Phục Hy có chút lúng túng, y khẽ ho một tiếng, thái độ cực kỳ đoan chính mà nhận lỗi: "Muội muội dạy dỗ chí phải!" Kẻ cuồng bảo vệ em gái!

Ngô Sở thầm bĩu môi, sau đó lại hỏi: "Hai vị có thể kể cho ta nghe, sau khi khai thiên, mảnh thiên địa này đã trải qua những cảnh tượng nào không?

Nếu có thể, ta lại muốn viết một cuốn Hồng Hoang Biên Niên Sử,

ghi lại những sự kiện lớn đã xảy ra trong mảnh thiên địa này." Nữ Oa nhìn Ngô Sở một cái, đôi mắt đẹp lấp lánh, lắc đầu nói: "Điều đó có lẽ sẽ khiến đạo hữu thất vọng rồi, huynh muội ta cũng không rõ lắm về những đại sự đã xảy ra trong mảnh thiên địa này!" Phục Hy dứt khoát nói: "Huynh muội ta xuất thế cũng chưa được bao lâu, những vấn đề này của ngươi, huynh muội ta không thể giải đáp được.

Ngươi nếu muốn biết, có thể đợi sau này gặp một số 'lão quái vật' rồi hỏi." Ngô Sở nghe vậy, khóe miệng khẽ co giật. 'Lão quái vật Hồng Hoang' trong miệng Phục Hy, tính đi tính lại được mấy người?

Chương 99

Đợi sau khi Tam Tộc đại chiến kết thúc, lại trải qua Đạo Ma chi chiến, mấy 'lão quái vật' đó sẽ lần lượt biến mất thôi!

Chẳng lẽ còn có thể chạy đi hỏi Đạo Tổ tương lai sao?

Ai!

Thôi được rồi, thái độ của Phục Hy đại thần này càng ngày càng không thiện chí.

Để tránh không khí rơi vào lúng túng, Ngô Sở quyết định để Tiểu Nguyệt Linh đi nấu cơm, mời hai vị đại thần này ăn thịt rồng, để bọn họ lĩnh hội một phen mị lực của Mỹ thực chi đạo.

Tiểu Nguyệt Linh ngoan ngoãn dạ một tiếng, thu lại chiếc đuôi rắn nhỏ màu trắng, chạy về phía nhà bếp.

Nữ Oa thấy vậy cũng thu lại chiếc đuôi rắn bảy màu, hỏi Ngô Sở: "Có thể cho ta xem xung quanh một chút không?" Ngô Sở mỉm cười đứng dậy: "Đương nhiên, có vấn đề gì cũng có thể hỏi ta." Nữ Oa gật đầu, đứng dậy đi về phía sau đại điện, nhìn quanh khu vườn phía sau.

Khi nàng nhìn thấy hoa sen trong ao vườn nở rộ không ngừng, khóe miệng liền khẽ nhếch lên.

Phục Hy chắp tay sau lưng, chậm rãi theo sau nàng, chắn giữa Ngô Sở và Nữ Oa.

Ngô Sở có chút cạn lời nhìn bóng lưng rộng lớn của Phục Hy, thầm chửi: 'Ta đâu có ý gì với em gái ngươi đâu, có cần phải thế không?

Kẻ cuồng bảo vệ em gái!' Sau khi xem hoa cỏ trong hậu hoa viên, hoa sen trong ao, cùng với con ốc sên ngũ sắc bám trên thành ao, Nữ

Oa hỏi: "Pháp tu hành của bọn họ, là ngươi truyền thụ sao?" Nữ Oa quay người hỏi, Ngô Sở bước ra từ phía sau Phục Hy, lắc đầu nói: "Cái này không phải ta truyền thụ, mà là do hai vị hảo hữu của ta truyền thụ.

Thậm chí pháp tu hành mà ta luyện bây giờ, cũng là do bọn họ căn cứ vào tình huống đặc thù của ta mà 'đo ni đóng giày' giúp ta." Nữ Oa khẽ gật đầu, bừng tỉnh nói: "Thì ra là vậy, viên khí đan trong cơ thể ngươi, chính là do ngươi tu luyện theo pháp tu hành này mà ra!

Đây quả thực là một phương thức tu hành vô cùng đặc biệt, khác hẳn với pháp tu hành của tuyệt đại đa số sinh linh trên Hồng Hoang đại địa." Nghe Nữ Oa nói vậy, Ngô Sở không khỏi cười cười, thầm nghĩ: 'Nếu Nữ Oa đại thần biết loại đan đạo tu hành pháp này, là do tư chất tu hành của Nhân tộc hậu thế suy giảm, từ Tiên Thiên chuyển sang Hậu Thiên, bất đắc dĩ mới sáng tạo ra, không biết sẽ nghĩ thế nào?' Đôi khi Ngô Sở nghĩ cũng cảm thấy, loại pháp tu hành này, so với pháp tu hành của những sinh linh cổ lão trên Hồng Hoang đại địa, quả thực là 'đỉnh thấp'.

Nhưng y lại không thể không thừa nhận, pháp tu hành này quả thực thích hợp cho những sinh linh 'Hậu Thiên phản Tiên Thiên' như y tu luyện, hơn nữa đây cũng là một con đường tu hành trực chỉ Kim Tiên.

Sau khi dạo quanh hậu hoa viên, ba người lại đến lương đình, ngắm nhìn hoa cốc phía dưới.

Trong khi Nữ Oa đại thần mãn nguyện thưởng thức trăm hoa khoe sắc trong hoa cốc, Phục Hy rất lịch thiệp lấy ra cây đàn cầm dài của mình, khoanh chân ngồi xuống, tùy tay khẽ gảy.

Tiếng cầm vừa vang lên, chó con và hươu con đang chạy trên mặt hồ liền không khỏi dừng lại ngẩng đầu.

Trăm hoa trong hoa cốc cũng theo đó mà lay động, uyển chuyển như đang múa.

Về công lực âm luật mà nói, Ngô Sở có đánh chết ngựa cũng khó theo kịp Phục Hy dù chỉ một phần vạn.

Dù sao y thổi sáo ở lương đình này cũng không ít lần, nhưng từ trước đến nay chưa từng thấy trăm hoa trong hoa cốc sẽ theo tiếng sáo mà múa.

Đúng là không nể mặt mà!

Mấy tiểu gia hỏa này.

Ngô Sở không khỏi hừ hừ, sau đó lấy sáo ra, cùng Phục Hy 'đấu' âm luật.

Nói là đấu, chi bằng nói là phá đám, y cũng không biết làm sao, cứ cảm thấy lúc này không chen một chân vào thì có lỗi với chính mình vậy.

Tiếng sáo của Ngô Sở rất vui tươi, dễ dàng phá vỡ nhịp điệu chậm rãi nhưng du dương của Phục Hy, khiến Nữ Oa đứng một bên quay đầu lại hiếu kỳ nhìn bọn họ.

Phục Hy thấy vậy, dường như không muốn thua kém tên phá đám này trước mặt muội muội, liền cũng cùng Ngô Sở 'đấu' lại.

Nhưng y không phải tự mình gảy đàn, mà là chọn dùng tiếng đàn để phối hợp với tiếng sáo của Ngô Sở, hòa tiếng đàn vào tiếng sáo, tuy không thể nói là hoàn mỹ đến mức nào, nhưng cũng đã có thể coi là lưu loát rồi.

Ngược lại, Ngô Sở bị chiêu này của y làm cho có chút rối loạn, suýt nữa thì không thành giai điệu.

Tài năng âm luật giữa hai người, có thể nói là cao thấp phân định

rõ ràng.

Nhưng Ngô Sở cũng không chịu thua, đã không thể thắng về chất lượng, vậy thì thắng về số lượng vậy!

Một khúc, hai khúc, ba khúc... cho đến khi Ngô Sở thổi ra khúc sáo thứ mười đã 'giấu trong rương', Phục Hy vẫn có thể dễ dàng phối hợp.

Ngô Sở thấy vậy, trong lòng bội phục, nhưng vẫn không bỏ cuộc, y sử ra 'đại chiêu', bắt đầu thổi loạn xạ.

Nếu nói trước đó tiếng sáo chen vào là vô ý, thì giờ đây hoàn toàn là cố ý, thổi loạn thế nào thì thổi, xem ngươi Phục Hy phối hợp ra sao.

Không mấy chốc, Phục Hy hai tay ấn vào dây đàn, trừng mắt nhìn Ngô Sở: "Ngươi làm ơn tránh ra!" Ngô Sở nhún vai, cất sáo đi, vẻ mặt đắc thắng.

Nữ Oa thấy vậy, cười ha ha, nói: "Huynh trưởng chớ nên như vậy, Bất Xuất đạo hữu tuy không giỏi âm luật, nhưng khi hai người hợp tấu lại có một phong vị khác biệt.

Ta, cũng không thể nói là không giỏi âm luật, những giai điệu mà Bất Xuất đạo hữu thổi ban đầu đều khá hay." Phục Hy nghiến răng, chỉ vào Ngô Sở.

Ngô Sở khẽ ho một tiếng, chắp tay hành lễ, mỉm cười nói: "Vừa rồi chỉ là nói đùa chút thôi, Phục Hy đạo hữu đừng nên tức giận..." Ngô Sở rất muốn hỏi y: 'Có phải chơi không nổi không?' Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là không nên đi gây sự thì hơn.

Kẻ cuồng bảo vệ em gái này rõ ràng đang kìm nén sự tức giận của y, ai mà biết khi nào sự tức giận này sẽ bùng phát ra.

Nhưng điều Ngô Sở không ngờ tới là, Phục Hy rất nhanh đã bình phục cảm xúc trong lòng, mỉm cười nói: "Bất Xuất đạo hữu đã hiểu

âm luật, vậy huynh muội ta có thể cùng bàn luận một hai điều." Ách!

Tên này, trong lòng sẽ không có ý đồ xấu gì với ta chứ!

Ngô Sở cảm thấy mình có chút tính toán sai lầm, rõ ràng đâu có ân oán gì với y, làm gì mà phải đấu với y chứ!

Chẳng lẽ là vì ghét cái thuộc tính 'kẻ cuồng bảo vệ em gái' của tên này?

Ngô Sở âm thầm tự kiểm điểm, dù sao cũng là Nhân tộc Thiên Hoàng tương lai, có thể giao hảo thì cứ giao hảo là tốt nhất, không cần thiết vì chuyện này mà kết oán với người ta.

Người ta làm anh trai, lo lắng cho em gái mình, điều này không phải rất bình thường sao?

Nếu mình có em gái, chắc chắn cũng sẽ lo lắng chứ! "Không dám không dám!" Ngô Sở khiêm tốn chắp tay: "Ta cũng chỉ hiểu biết đôi chút, không như đạo hữu đây, tài nghệ trên Âm luật chi đạo lại sâu sắc đến thế.

Không nói đến tiếng đàn của đạo hữu trước đó khiến trăm hoa nhảy múa, chỉ nói những khúc nhạc mà ta vừa thổi, đạo hữu xưa nay hẳn là chưa từng nghe qua, lần đầu tiên nghe, mà đã có thể phối hợp với ta tinh diệu đến vậy.

Kỹ cận hồ đạo, không gì hơn thế!

Bội phục, bội phục!" Phục Hy nghe vậy, không khỏi khẽ híp đôi mắt, đáy mắt lóe lên một tia cổ quái, cảm thấy tên này sao tự nhiên lại khiêm tốn đến vậy?

Lại còn khen y nữa, không lẽ lại có chiêu trò xấu xa gì đang chờ y chứ!

Tuy y không sợ Ngô Sở giở trò xấu, nhưng sợ bị làm cho ghê tởm.

Đương nhiên, nếu có thể động thủ, y tự nhiên càng muốn động thủ hơn.

Nhưng nhìn thấy thái độ của Nữ Oa đối với Ngô Sở, y liền biết, không thể động thủ được rồi. "Kỹ cận hồ đạo sao?" Đôi mắt linh động của Nữ Oa dường như lóe lên một tia sáng, như thể đã nghĩ ra điều gì đó.

Chương 100

Ngô Sở vừa vặn thấy cảnh này, sau đó liền thấy Nữ Oa rơi vào trầm tư.

Thấy vậy, Ngô Sở không khỏi thầm chửi: 'Không phải chứ!

Ta bất quá chỉ là tùy miệng nói vậy thôi, thế mà đã bắt đầu 'ngộ đạo' rồi sao?

Mấy vị sinh linh Hồng Hoang này, có cần phải thế không?

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử cũng vậy, giờ nàng cũng thế, như vậy cũng quá đáng rồi!

Có thể nào chừa cho chúng ta những người bình thường một con đường để đi không?

Còn có cho chúng ta những người bình thường sống nữa không?' Khi thấy Nữ Oa rơi vào trầm tư, ngón tay Phục Hy khẽ gảy dây đàn.

Tiếng đàn ấy tựa như có ma lực, khiến Ngô Sở nghe xong cũng không khỏi tự chủ mà tâm thần tĩnh lặng lại.

Sau đó không biết từ khi nào, Ngô Sở ngồi đó, liền ngủ thiếp đi.

Đợi khi y tỉnh lại, đã thấy Tiểu Nguyệt Linh bưng thịt rồng đến lương đình.

Lúc này, Phục Hy và Nữ Oa đang vẻ mặt buồn cười nhìn Ngô Sở.

Ngô Sở có chút lúng túng khẽ ho một tiếng, pháp lực khẽ động, bắn một cục gỉ mắt ở khóe mắt ra khỏi lương đình, trong lòng thì thầm mắng mình vô dụng.

Người ta trầm tư là ngộ đạo, mình trầm tư mãi rồi lại ngủ thiếp đi, quả thực là làm mất mặt một đám đại thần xuyên việt!

Cũng không biết lúc mình ngủ có ngáy không?

Có chảy nước dãi không? "Bất Xuất đạo hữu vừa rồi ngủ có ngon không?" Ngữ khí của Phục Hy có chút hả hê, không mấy phù hợp với vẻ trầm ổn đại khí mà y đã thể hiện trước đó.

Ngô Sở phỏng chừng, trong lòng Phục Hy vẫn còn cảm xúc bài xích đối với y.

Thế là y đứng dậy chỉnh lý lại y phục, chắp tay hành lễ với Phục Hy, nói: "Tài nghệ âm luật của đạo hữu, quả thực khiến người ta bội phục.

Vừa rồi đa tạ đạo hữu, đã cho ta được thoải mái ngao du Thái Hư trong tiếng đàn, giải tỏa mệt mỏi nhiều ngày, vô cùng cảm kích!" "..." Phục Hy vốn còn muốn châm chọc Ngô Sở một chút, có chút không biết phải cười thế nào nữa.

May mắn là, Tiểu Nguyệt Linh đã rót rượu linh cho mọi người, đưa đũa lên: "Hai vị tiền bối, A Sở ca, mời nếm thử xá xíu thịt rồng ta làm, không biết có hợp khẩu vị mọi người không ạ." Lời này chủ yếu là nói với Nữ Oa và Phục Hy, dù sao Ngô Sở đã không chỉ một lần ăn xá xíu thịt rồng do Tiểu Nguyệt Linh làm rồi.

Dùng gừng, hành, tỏi và linh tửu ướp, sau đó phết một lớp nước mật ong, treo trong lò nướng chuyên dụng để quay.

Đương nhiên, thịt rồng khó chín, không nên quay miếng quá lớn.

Đối với Nữ Oa và Phục Hy mà nói, đây là lần đầu tiên được ăn theo kiểu này, cho nên sau khi nếm thử liền bắt đầu tấm tắc khen ngợi, còn khen Tiểu Nguyệt Linh khéo léo, lại biết dùng phương pháp này để chế biến thức ăn, quả thực là khó lường, không thể tưởng tượng nổi!

Đối với tuyệt đại đa số sinh linh Hồng Hoang mà nói, bọn họ đều

'như mao ẩm huyết' (ăn lông uống máu).

Sinh linh tu hành có thành tựu, một khi đã có thể 'tịch cốc' (nhịn ăn), liền không còn ăn uống nữa, toàn bộ đều 'xan hà ẩm lộ' (ăn mây uống sương).

Theo Ngô Sở thấy, cái gọi là 'xan hà ẩm lộ', cũng chẳng khác gì 'uống gió Tây Bắc'.

Tiểu Nguyệt Linh trước kia cũng vậy, hiện giờ được Ngô Sở dẫn vào Trù Đạo, đã không còn trải qua những ngày tháng khổ sở 'uống gió Tây Bắc' nữa.

Rượu no thịt nồng, Phục Hy lại bắt đầu khoe khoang cầm kỹ của y, Nữ Oa thì hỏi Nguyệt Linh: "Trước kia ngươi vì sao không gọi Bất Xuất đạo hữu là 'A Sở ca' vậy?" "..." Nguyệt Linh trừng đôi mắt to tròn đáng yêu, có chút vô tội nhìn về phía Ngô Sở.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Tiểu Nguyệt Linh không cần căng thẳng, chuyện gì cũng có thể nói với người khác.

Thực ra tên thật của ta là Ngô Sở, Bất Xuất Sơn Nhân chỉ là đạo hiệu ta tự đặt.

Tên mà!

Bất quá chỉ là một cái biệt danh thôi, cũng chẳng có gì phải che giấu." "Bất Xuất Sơn Nhân, ngươi là không định rời khỏi Tử Ngọc Sơn sao?" Nữ Oa nhìn Ngô Sở, cảm thấy có chút buồn cười.

Ngô Sở nghe vậy, cười ha ha, nói: "Người hiểu ta, chính là đạo hữu!" Đang nói, tiếng đàn của Phục Hy dường như xuất hiện một tia rung động.

Ngô Sở quay đầu nhìn y, cười hỏi: "Phục Hy đạo hữu vì sao động lòng?" "Cái gì?" Phục Hy tùy tiện lấp liếm, giống như đang giả ngây.

Sau đó tay trái cố ý đè dây đàn, tạo ra một tiếng rung động ảo, "Đạo hữu là chỉ cái này sao?" A a!

Kẻ cuồng bảo vệ em gái!

Ngô Sở cười mà không nói, nhưng rất nhanh, y lại khẽ ho một tiếng, thầm nghĩ: 'Kỳ lạ!

Vì sao ta luôn không tự chủ được mà đi trêu chọc kẻ cuồng bảo vệ em gái này chứ!' "Hai vị tiền bối, A Sở ca, con, con đi rửa chén đây ạ!" Tiểu Nguyệt Linh cũng cảm thấy không khí có chút bất thường, thế là vội vàng chuồn êm.

Ngô Sở cầm chén rượu, không còn đi trêu chọc Phục Hy nữa.

Vừa mới một bữa cơm, mới hòa giải với kẻ cuồng bảo vệ em gái này, giờ lại trêu y, chẳng phải trước đó đã làm công cốc rồi sao.

Thế là, Ngô Sở trở nên ngoan ngoãn, lời nói cũng trở nên hay ho hơn, thỉnh thoảng còn chọc cho Nữ Oa che miệng cười khúc khích.

Nữ Oa trong tâm trạng vui vẻ, rất tự nhiên mà thể hiện sự linh động và hoạt bát của một thiếu nữ trên người mình một cách triệt để.

Nếu không phải trong lòng Ngô Sở đối với vị nương nương này ôm một tia kính ý không nỡ mạo phạm, thì y phỏng chừng mình rất khó chống lại loại mị lực tự mang Đạo vận này.

Chỉ là như vậy, ngược lại khiến Phục Hy trong lòng sinh nghi và bất mãn, luôn muốn đưa Nữ Oa sớm rời khỏi chốn thị phi này.

Ngô Sở thực ra có thể hiểu được suy nghĩ của Phục Hy khi làm anh trai, dù sao khi em gái tiếp xúc với người khác giới, người làm anh trai phần lớn đều sẽ nghĩ, người khác giới này có thể giữ được không?

Nhưng Nữ Oa lại không nghe Phục Hy, hai người cứ thế ở lại Tử

Ngọc Sơn.

Liên tiếp mấy ngày, mọi người đều hòa thuận vui vẻ.

Tính cách của Nữ Oa khác biệt khá lớn so với vị Nhân tộc Thủy Tổ trong tưởng tượng của Ngô Sở.

Trong tưởng tượng của Ngô Sở, Nữ Oa nương nương là một vị mẫu thần vô cùng ôn nhu thiện lương, trên người nàng tỏa ra ánh sáng mẫu tính ấm áp.

Nhưng trên thực tế, Nữ Oa trước mắt này tuy cũng ôn nhu thiện lương, nhưng căn bản không tìm thấy chút ánh sáng mẫu tính nào, ngược lại giống như một thiếu nữ linh động hoạt bát, tràn đầy tò mò với các sự thật mới mẻ, căn bản không phải vị Nhân tộc Thủy Tổ tương lai biết rõ mọi chuyện.

Nói đến đây, Ngô Sở cũng không hiểu lắm suy nghĩ của Nữ Oa khi ở lại đây, cho nên hôm đó y nghĩ nghĩ, liền tìm một cơ hội thăm dò hỏi bọn họ, liệu có thể nhận y làm đồ đệ không?

Ý tưởng này, khiến hai người không khỏi sững sờ.

Sau đó Phục Hy kiên quyết ngăn cản điều này, tuy không nói thẳng, nhưng thái độ thể hiện ra hoàn toàn là một vẻ mặt muốn Ngô Sở cút càng xa càng tốt, tốt nhất là đừng xuất hiện trước mặt y.

Nữ Oa cũng từ chối, và nói: "Đạo của Bất Xuất đạo hữu khác với huynh muội ta, tu vi của huynh muội ta tuy cao hơn đạo hữu một chút..." Ngô Sở nói: "Không phải cao một chút, mà là cao rất nhiều, phỏng chừng còn cao hơn cả Bất Chu Sơn kia." Nữ Oa lại cười, vẫn lắc đầu nói: "Nói tuy như vậy, nhưng huynh muội ta thực ra cũng không biết nên giáo đạo sinh linh khác tu hành thế nào, huynh muội ta bản thân vẫn còn đang tìm tòi mà." Điều này trong mắt Ngô Sở, có chút khiêm tốn quá mức rồi.

Thế là, Ngô Sở trầm tư một lát, đột nhiên linh quang chợt lóe, hỏi: "Vì trong cơ thể ta có một tia huyết mạch tương cận với đạo hữu, vậy đạo hữu có thể giúp ta kích phát nó ra được không?" Yêu cầu này, không chỉ Nữ Oa nghi hoặc, ngay cả Phục Hy cũng vẻ mặt không hiểu, duy chỉ có Nghệ Bảo trong lòng Ngô Sở hô lên một tiếng 'đẹp'.

Chương 101

"Pháp thể của ngươi đã là pháp tướng tối chung do Đại Đạo diễn hóa, vì sao còn muốn kích phát luồng huyết mạch kia?" Phục Hy hai mắt nheo lại, nhìn về phía Ngô Sở, cảm thấy Ngô Sở mục đích bất thuần.

Ngô Sở đương nhiên không thể nói ra tình huống thực sự của mình, y chỉ hỏi: "Có được không?" Nữ Oa gật đầu nói: "Có lẽ là khả thi, nhưng phỏng chừng xác suất thất bại lớn hơn." Ngô Sở gật đầu, lại hỏi: "Nếu luồng huyết mạch kia có thể kích phát thành công, vậy ta có phải cũng sẽ giống như hai vị đạo hữu, mọc ra một cái đuôi rắn không?" "Sao vậy?

Coi thường đuôi rắn của ta sao?" Khóe miệng Phục Hy nhếch lên, đáy mắt lóe lên một tia giảo hoạt.

Ngô Sở tuy không nắm bắt được tia giảo hoạt này, nhưng vẫn có thể cảm nhận được ý đồ bất hảo ẩn chứa trong lời nói của Phục Hy, thầm nghĩ: 'Được lắm ngươi Phục Hy mày rậm mắt to, hóa ra cũng là kẻ gian tà!

Nếu ta dám biểu lộ một chút coi thường, chẳng phải sẽ đắc tội liền ba người sao?' Nữ Oa thì cười nói: "Nghĩ lại chắc là có thể, nhưng điều này còn phải xem luồng huyết mạch đó có thể kích phát thành công hay không." Lời tuy như vậy, nhưng trong lòng Ngô Sở vẫn dần dần nóng lên.

Nếu có thể sở hữu huyết mạch giống như Nữ Oa, chẳng phải căn cơ của mình cũng sẽ giống bọn họ sao?

Đây...

đây là cơ hội để 'thay căn đổi cốt' cho mình a!

Nữ Oa dừng một chút, lại nói: "Lời huynh ta vừa nói rất đúng.

Theo lý mà nói, hình thái của ngươi đã là pháp tướng tối chung của Đại Đạo, tu hành lẽ ra phải nhanh hơn huynh muội ta mới phải, vì sao..." Ngô Sở nghe vậy, khóe miệng khẽ co giật một cách không dấu vết.

Tình trạng cơ thể mình thế nào, chỉ có y tự mình rõ.

Nói cho hay, thì đó gọi là Thiên Sinh Đạo Thể.

Nhưng trên thực tế, y lại là một kẻ xuyên việt, thể chất làm sao có thể sánh vai với những sinh linh Hồng Hoang này?

Huống chi lại là những tồn tại đỉnh cao nhất Hồng Hoang như Nữ Oa, Phục Hy.

Có cơ hội đổi thành huyết mạch như bọn họ, kẻ ngốc mới từ chối chứ!

Ngô Sở khẽ ho một tiếng, nhìn về phía Phục Hy, nói: "Phục Hy đạo hữu hiểu lầm ta rồi, ta làm sao có thể coi thường đuôi rắn của các vị chứ?

Thực ra ta vẫn luôn cảm thấy, cái đuôi rắn của các vị rất đẹp, rất dễ nhìn, nếu ta cũng có thể sở hữu, đó là vinh hạnh của ta." Nữ Oa nghe vậy, đôi mắt chớp chớp.

Phục Hy thì khoanh hai tay trước ngực, và 'à à' một tiếng, để y tự mình thể hội ý nghĩa trong đó.

Ngô Sở cũng không tranh cãi với Phục Hy, bởi vì không có ý nghĩa.

Cách tốt nhất, chính là dùng hành động để chứng minh, mình yêu cái đuôi rắn đó đến mức nào. "Nữ Oa đạo hữu, vậy thì xin nhờ!

Ta nên làm thế nào?" Ngô Sở vẻ mặt nghiêm túc chăm chú, khiến Phục Hy có chút bất ngờ, sau đó cau mày hỏi: "Ngươi là thật lòng

sao?" "Đương nhiên!" Ngô Sở gật đầu, dừng một chút, lại hỏi: "Cái đó, có phương pháp nào có thể tăng thêm tỷ lệ kích phát huyết mạch thành công không?

Hoặc giả, hai vị có công pháp nào, có thể tăng cường luồng huyết mạch trong cơ thể ta không?" Nữ Oa và Phục Hy hai người im lặng lắc đầu, huyết mạch trong cơ thể bọn họ thuần chính, lại không có hậu duệ hay tộc quần gì, làm gì cần công pháp gì để đề thuần huyết mạch chứ!

Ngô Sở nghĩ nghĩ, nói: "Thôi vậy, cứ thế này đi!

Nếu có thể thành công, đó chính là may mắn của ta, nếu không thể thành công, kết quả cũng sẽ không tệ hơn bây giờ, đúng không?" Nữ Oa trầm tư, Phục Hy cau mày chặt.

Có lẽ trong mắt của rất nhiều anh trai, tất cả những người khác giới tiếp xúc với em gái, đều là những kẻ tâm tư bất thuần!

Đối với 'kẻ cuồng bảo vệ em gái' Phục Hy mà nói, điều đó càng đúng hơn.

Rõ ràng Ngô Sở sở hữu pháp tướng tối chung do Đại Đạo diễn hóa, vì sao lại muốn kích phát luồng huyết mạch trong cơ thể y?

Pháp tướng tối chung chẳng lẽ còn không bằng pháp thể của bọn họ sao?

Mà muội muội rõ ràng biết Ngô Sở đã sở hữu pháp tướng tối chung, lại vì sao lại đồng ý yêu cầu không có chút đạo lý nào của Ngô Sở?

Càng nghĩ, Phục Hy càng đau lòng, cảm thấy muội muội không còn yêu y nữa!

Buồn quá đi mà!

Ngô Sở tuy cũng không hiểu lắm vì sao Nữ Oa lại đồng ý yêu cầu này của y, nhưng y lại biết tình huống của mình.

Nếu luồng huyết mạch kia có thể kích phát thành công, thì đương nhiên là tốt.

Huyết mạch Nữ Oa a!

Cho dù tệ đến đâu, tu đến Đại La tổng là có thể chứ!

Hơn nữa, một khi sở hữu huyết mạch Nữ Oa, thì dù không phải hậu duệ của nàng, cũng coi như tộc quần của nàng rồi chứ!

Có một vị Thánh Nhân tương lai che chở như vậy, chẳng phải 'thơm' lắm sao?

Còn về Nữ Oa nghĩ gì, chỉ có thể sau này tìm cơ hội hỏi vậy!

Làm thế nào để kích phát luồng huyết mạch trong cơ thể, Ngô Sở không hiểu lắm.

Nhưng khi Nữ Oa động thủ, Ngô Sở liền lập tức hiểu ra.

Phương thức này, kỳ thực có 'diệu khúc đồng công' với việc những năng lượng trong thịt rồng dị hóa tế bào cơ thể y.

Nữ Oa truyền một chút năng lượng vào cơ thể y.

Điểm năng lượng này không dị hóa tế bào của y, mà là cố gắng đánh thức luồng huyết mạch đang ngủ say trong cơ thể y.

Đáng tiếc, luồng huyết mạch đó thực sự quá yếu ớt, căn bản không thể đánh thức được.

Mà một khi Nữ Oa truyền quá nhiều năng lượng, lại lập tức bắt đầu dị hóa tế bào trong cơ thể Ngô Sở.

Như vậy, đó không còn là kích phát huyết mạch, mà là đồng hóa rồi.

Khi Nữ Oa rút năng lượng ra khỏi cơ thể Ngô Sở, Ngô Sở cau mày: "Đây là, kích phát huyết mạch thất bại rồi sao?" Nữ Oa khẽ gật đầu, sau đó âm thầm khẽ thở dài một tiếng: "Luồng huyết mạch trong cơ thể đạo hữu thực sự quá yếu ớt, không thể kích phát được.

Nhưng như vậy cũng tốt, đạo hữu Thiên Sinh Đạo Thể, cũng quả thực không cần thiết phải thay đổi huyết mạch thành giống như huynh muội ta.

Có lẽ, đây chính là ý trời!" Nghe Nữ Oa nói như vậy, Ngô Sở ít nhiều có chút chán nản, cảm giác mình có thể đã bỏ lỡ một tiền đồ tốt đẹp trực đạt Đại La chi cảnh.

Ý trời?

Ông trời già này là muốn chặn đứng con đường tắt Chung Nam của y sao!

Nhưng y lại không thể mắng 'ông trời trộm' đó, kẻo Thiên Đạo có cảm ứng, giáng xuống trách phạt.

Y chỉ có thể giữ một nụ cười, giả vờ khiêm tốn mà nói: "Thất bại cũng không sao, bất quá chỉ là thử thuần túy thôi, có lẽ tương lai vẫn còn cơ hội!" Nữ Oa nghe vậy bật cười, có chút không hiểu vì sao Ngô Sở lại cố chấp đến vậy, nhưng lại cảm thấy sự cố chấp này của Ngô Sở có chút đáng yêu một cách khó hiểu.

Có lẽ là luồng huyết mạch tương tự kia, khiến nàng có cảm tình khác thường đối với Ngô Sở chăng!

Chương 102

Đương nhiên, loại cảm tình này không liên quan đến tình cảm nam nữ, mà là cảm giác huyết mạch tương liên mang lại.

Mà Phục Hy thì âm thầm cau mày cảnh giác, cảm thấy tên Ngô Sở này vẫn còn ý đồ can thiệp vào giữa huynh muội y, thực sự đáng ghét!

Luồng địch ý này của Phục Hy, Ngô Sở thân là đàn ông, rất dễ dàng tiếp nhận được.

Có lẽ Phục Hy còn chưa ý thức được, tư tưởng 'kẻ cuồng bảo vệ em gái' này của y cuối cùng sẽ diễn hóa thành cái gì, nhưng Ngô Sở rất rõ ràng mối quan hệ tương lai của cặp huynh muội này.

Y không cố ý xen vào tình cảm của bọn họ, chỉ là cảm thấy có chút buồn cười, ai có thể ngờ, Phục Hy đại thần đường đường, lại có thể là một 'hũ giấm chua' lớn đến vậy chứ!

Ngày hôm sau, mặt trời mọc ở phía đông, trận phong tuyết không ngừng rơi cuối cùng cũng đã tạnh.

Đại địa trắng xóa một màu, thực sự sạch sẽ.

Chỉ có trăm hoa trong hoa cốc vẫn còn lay động sinh tư, tiếng chim hót cũng trở nên lanh lảnh, dường như vì mấy ngày phong tuyết mà bị kìm nén vậy.

Sáng sớm, mấy con gà mái bên cạnh ruộng hoa liền 'lạch cạch' kêu rồi ra ngoài kiếm ăn.

Con gà trống công tước lớn duy nhất thì cứng cổ ở đó gáy, như thể đang giục mọi người dậy vậy.

Ngô Sở đã dậy sớm, đến bên cạnh ngọn cây, dang rộng hai tay, rồi 'nhảy một cú liều mình' xuống dưới, theo một tiếng hô hoán 'yêu

hống', cả người trực tiếp lao vào tuyết, tạo thành một cái hố lớn hình người.

Đương nhiên, khi còn ở trên không, y đã mượn lực để giảm phần lớn lực xung kích, nếu không thì bãi tuyết sâu mười mấy mét này, phỏng chừng cũng không chịu nổi cú lao xuống của y.

Y đâu có hứng thú dùng đầu mình mà so độ cứng với mặt đất.

Phục Hy và Nữ Oa đang ở lại làm khách, nghe thấy tiếng hô hoán này, cũng xuất hiện ở rìa ngọn cây, sau đó liền thấy Ngô Sở cả người chìm vào trong tuyết.

Hai người nhìn thấy cảnh này, khóe miệng không khỏi co giật.

Phục Hy càng trực tiếp cười nhạo thành tiếng, cảm thấy Ngô Sở này quả thực quá ngu ngốc: "Ấu trĩ!

Vô vị!" Nhưng y sao cũng không ngờ tới, lời này vừa thốt ra, muội muội bên cạnh lại cũng học theo Ngô Sở vừa rồi mà nhảy xuống, hai tay dang rộng, tóc dài và váy áo bay lượn...

Nhìn hành vi ấu trĩ như vậy của muội muội, khóe miệng Phục Hy co giật dữ dội mấy cái, cuối cùng y nghiến răng, cũng nhảy theo xuống.

Khi thân thể y lao vào trong tuyết, liền trực tiếp đập cả mặt đất phía dưới tạo thành một cái hố.

Ngô Sở vừa mới bò ra khỏi tuyết, liền nghe thấy một tiếng 'đông' truyền đến từ sâu trong tuyết, cả mảng tuyết trắng dường như đều rung chuyển.

Sau khi thần thức lướt qua, Ngô Sở vội vàng thu thần thức về.

Ai!

Phi lễ vật thị, phi lễ vật thị...

Phì cười...

Nhưng cuối cùng, nghĩ đến cảnh Phục Hy đưa tay gạt đi vết bùn trên trán, y vẫn không nhịn được cười phá lên.

Tình yêu khiến người ta mất trí, cổ nhân quả không lừa ta!

Ngược lại, Nữ Oa thông minh hơn, không trực tiếp như Phục Hy, nàng dùng pháp lực bao bọc thân thể, từ trong tuyết phiêu thăng lên.

Sau khi nhìn lướt qua hướng Phục Hy rơi xuống, nàng nhìn về phía Ngô Sở, cười hỏi: "Bình thường đạo hữu vẫn tự tìm niềm vui như thế này sao?" Ngô Sở nhún vai, cười đáp: "Nếu không thì còn làm thế nào?

Sinh ra ở phương thiên địa này, trừ tu hành ra thì cũng chỉ là tu hành, cuộc sống cũng quá vô vị rồi.

Nếu không tự mình tìm chút niềm vui, chẳng phải sẽ buồn chán mà chết sao!

Phục Hy đạo hữu chuyên tâm nghiên cứu âm luật chi đạo, chắc hẳn cũng nghĩ như vậy chứ!" Phục Hy bò ra từ trong tuyết, khạc ra nước tuyết trong miệng, sau đó giả vờ như không ai phát hiện ra bộ dạng chật vật của mình, nghiêm mặt gật đầu nói: "Quả thực là vậy!" "Hôm nay ta đưa hai vị đi trượt tuyết, sau đó tìm một chỗ dã ngoại..." Không lâu sau, Ngô Sở liền tạo ra một chiếc xe trượt tuyết.

Để Bàn Cẩu kéo xe trượt tuyết, còn bọn họ thì dẫm lên ván trượt tuyết đi theo bên cạnh.

Tiểu Nguyệt Linh không hứng thú với trượt tuyết, liền ngồi trên xe trượt tuyết.

Trên xe trượt tuyết đặt đều là một số dụng cụ nấu nướng và thịt rồng.

Lều trại gì đó, đối với bọn họ mà nói không cần thiết, chỉ cần bọn họ nguyện ý, tùy tiện liền có thể tạo ra một tòa cung điện băng.

Bàn Cẩu cao ba bốn mét lè lưỡi, vẻ mặt chó đầy oán trách, cố sức kéo thân hình béo tròn kia, cùng với chiếc xe trượt tuyết cao gần bằng thân mình nó phía sau.

Phục Hy chơi trượt tuyết được hai cái liền mất hứng thú.

Y chắp tay sau lưng, thân hình như không trọng lượng, chậm rãi bay lượn trên tuyết.

Ngược lại, Nữ Oa cảm thấy khá thú vị, giống như Ngô Sở, nàng cầm hai cây gậy trượt tuyết, từng chút từng chút trượt chơi.

Hươu con hưng phấn nhảy nhót, đi theo bên cạnh xe trượt tuyết, như một con 'thỏ ngốc'.

Mười mấy năm trôi qua, tên này vẫn một bộ dạng non nớt không lớn.

Sau khi vượt qua hồ nước rộng hàng chục dặm, rồi lại băng qua không biết bao nhiêu ngọn núi, trải qua hành trình dài ngàn dặm, cuối cùng mọi người cũng tới bên một rừng trúc rộng lớn như biển.

So với rừng trúc trải dài ngàn dặm rộng lớn khiến Ngô Sở phải kinh ngạc này, cánh rừng trúc rộng mười mấy mẫu ở đối diện hồ chỉ có thể được xem là một lùm trúc nhỏ.

Nhưng so với sự bao la của Tử Ngọc Sơn, nó lại là "ếch ngồi đáy giếng".

Chỉ những người chưa từng chứng kiến sự vĩ đại của Hồng Hoang như Ngô Sở, khi thấy cảnh tượng hùng vĩ như vậy mới kinh ngạc và cảm thấy không thể tin nổi.

Về điểm này, so với những cư dân Hồng Hoang bản địa kia, Ngô

Sở ngược lại càng giống một người chưa từng trải sự đời.Rừng trúc này đã bị tuyết lớn bao phủ, mặt đất chất đầy một lớp tuyết dày, khiến cả rừng trúc trông thấp hơn bình thường khá nhiều.

Ngọn trúc cũng như được phủ một lớp chăn bông dày, ép cong thân trúc, khiến trong rừng tối sầm.

Nếu không phải bên ngoài trắng xóa một màu, mặt trời ban sớm lên cao chiếu xiên trên nền tuyết khiến mặt đất sáng hơn, thì e rằng cũng chẳng khác gì đêm tối.Dường như tiếng động khi Ngô Sở cùng mọi người đến đã dọa sợ vài con thú nhỏ trong rừng, mấy con thỏ chui ra khỏi hang tuyết, lao như bay về phía sâu trong rừng trúc, đạp tuyết không dấu vết, chớp mắt đã biến mất.

Đối với các loài động vật nhỏ bé của thế giới này, môi trường khắc nghiệt như vậy quả thực chứa đựng vô vàn hiểm ác.

Vốn dĩ thực vật mùa đông đã không nhiều, nay lại bị tuyết lớn bao phủ hoàn toàn, nếu không đào bới thì thật sự không tìm được miếng ăn nào.Ngô Sở cùng mọi người tự mang theo thịt rồng, tự nhiên không có hứng thú với thịt thỏ kia, mặc dù thỏ của thế giới này cũng là sinh linh cảnh giới Tiên Thiên, thịt hẳn sẽ rất ngon.Thấy rừng trúc này, nai con nhảy nhót tung tăng chạy về phía đó, nhưng Bàn Cẩu lại ngồi phịch xuống tuyết, suýt chút nữa cả con chó đều lún sâu vào trong tuyết.

Nếu đổi thành những dũng sĩ tộc sói khác, e rằng giờ này đã đuổi theo lũ thỏ mà chạy rồi!

Đáng tiếc, Bàn Cẩu đã ăn thịt rồng, nuôi thành một thân béo tốt, đối với việc này hoàn toàn thờ ơ, lè lưỡi thô suyễn, nằm lì ở đó, hoàn toàn là một bộ dạng phế vật.

Hoàn cảnh tạo nên phế vật, cổ nhân nói không sai chút nào!Ngô Sở cảm khái nhìn con Bàn Cẩu lè lưỡi kia, cảm thấy mình có lẽ đã tạo ra

nghiệt chướng, nuôi một dũng sĩ tộc sói tốt lành biến thành cái đồ chó này.So với nó, nai con mãi chẳng lớn nổi kia lại hoạt bát đáng yêu hơn nhiều.

Từ đây cũng có thể thấy được sự mạnh yếu của huyết mạch giữa hai bên, Bàn Cẩu thực ra hai ba năm là trưởng thành, nhưng nai con này mười mấy năm rồi vẫn nhỏ bé như vậy.Đông…Nai con húc một cái đầu vào một cây trúc.

Nhìn bộ dạng nó ngẩng đầu lên, rõ ràng là cố ý đi húc những cây trúc đó.

Chương 103

Trong tiếng xào xạc, một mảng tuyết lớn rơi xuống.Tiểu Nguyệt Linh đang lấy dụng cụ thổi từ trên xe trượt tuyết xuống, chuẩn bị trổ tài nấu nướng, ngẩng đầu lên thì thấy một mảng tuyết lớn từ ngọn trúc rơi xuống.

Nai con khéo léo né tránh, rồi lại đi húc cây trúc tiếp theo.

Tiếng nai kêu u u, tràn đầy vui vẻ.Sau khi liên tục húc mấy cây trúc lớn, tuyết rơi biến thành phản ứng dây chuyền, đổ ập xuống từ trên không, nai con lập tức bị chôn vùi.Thấy cảnh này, Ngô Sở không khỏi bật cười, cảm thấy nai con có lẽ là cố ý, nếu không với tốc độ của nó, những bông tuyết rơi này không thể nào chôn vùi được nó.Không lâu sau, liền thấy nai con lắc lắc đầu, giãy giụa chui ra từ đống tuyết, đôi mắt đen láy to tròn có chút oán hận nhìn Nữ Oa.

Nữ Oa thấy thế, liền cười khúc khích.Ngô Sở có chút ngơ ngác, Phục Hy nhìn thấy cũng không khỏi mỉm cười.Thấy vậy, Ngô Sở mới bừng tỉnh, khẳng định là Nữ Oa đã động tay động chân, nếu không với bản lĩnh của nai con, sao có thể không né được những bông tuyết rơi kia?

Nhưng có Nữ Oa động tay động chân ở bên cạnh, nai con chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị tuyết chôn vùi.Nhưng nó có thể làm gì chứ?

Đánh thì không lại, chỉ có thể làm nũng, làm duyên thôi!Dùng cái đầu nhỏ vừa mới nhú hai cái mầm sừng nhỏ, dụi vào chân Nữ Oa, như một chú nai con ngốc nghếch nhảy nhót tung tăng trước mặt nàng… Kết quả nhảy nhót một hồi, lại chìm sâu vào tuyết.Nữ Oa lại cười "nga nga nga" một trận.Ngô Sở xoay người, khóe môi khẽ co lại, mới phát hiện ra, hóa ra Nữ Oa nương nương lúc trẻ, còn có một mặt

hoạt bát xen chút tinh quái như vậy.Tiểu Nguyệt Linh đang dựng giá nướng, Ngô Sở thì ở một bên đắp người tuyết.

Nữ Oa dẫn nai con chạy vào rừng trúc chơi đùa.

Phục Hy ngồi cách đó không xa, lấy ra cây trường cầm, ra vẻ thanh niên văn nghệ.Tiếng cầm và tiếng cười vui vẻ của Nữ Oa, cùng với tiếng nai con kêu u u, lại khiến Ngô Sở cảm thấy ăn khớp một cách khó hiểu.Không thể không nói, tài nghệ về cầm của Phục Hy, gần như thông thần.Ngô Sở tùy tiện đắp hai người tuyết xong, đi đến bên Phục Hy, lấy ra cây cổ cầm Tử Nguyệt do mình chế tác, thành tâm thỉnh giáo cầm nghệ từ Phục Hy.Cổ cầm Ngô Sở đặt tên là "Tử Nguyệt", "Tử" là "Tử" của Tử Ngọc Linh Nại, "Nguyệt" là "Nguyệt" của Tiểu Nguyệt Linh.

Dù sao cây cổ cầm này được làm từ lõi gỗ Tử Ngọc Thần Mộc làm thân, và tóc của Tiểu Nguyệt Linh làm dây, đặt tên này cũng không phải tùy tiện.Thấy Ngô Sở lấy ra một cây cổ cầm, ánh mắt Phục Hy lộ ra vẻ cổ quái, "Bất Xuất đạo hữu cũng có hiểu biết về cầm nghệ ư?

Hay là chúng ta cùng hòa tấu một khúc?"Hòa tấu một khúc, theo Ngô Sở thấy, thực ra chính là so tài cầm.

Nếu cầm nghệ không tốt, chỉ cần một chút là bị đối phương dẫn vào hố, giống như khi Ngô Sở thổi sáo bị Phục Hy dẫn đi lệch lạc vậy."Đạo hữu đừng cười ta, cầm nghệ của ta thực ra rất kém, đang định thỉnh giáo đạo hữu một chút đây!" Ngô Sở khẽ vuốt dây đàn, nói: "Cây cầm này tên là Tử Nguyệt, là ta dùng lõi gỗ Tử Ngọc Thần Mộc làm thân cầm, dùng sợi tóc của Nguyệt Linh làm dây mà chế tác thành…"Phục Hy tỉ mỉ nhìn cây trường cầm ngọc có vân gỗ màu tím kia, sự khác biệt với cây trường cầm trong tay hắn thực ra vẫn khá lớn.

Cây cầm trong tay Ngô Sở là thân cầm đã trải qua mấy nghìn năm phát triển, phù hợp hơn với thẩm mỹ của người hiện đại, dài hơn và hẹp hơn cây cầm trong tay Phục Hy.Phục Hy dùng lòng bàn tay khẽ vuốt cây trường cầm trước mặt, mỉm cười nói: "Cầm này vô danh, lấy ngô đồng vạn năm làm thân, lấy tơ Thiên Tằm làm dây…""Tơ Thiên Tằm?" Ngô Sở lập tức mắt sáng rực, "Ở đâu có sinh vật này?

Ngươi còn không?"Phục Hy ngớ người ra, khẽ lắc đầu, nói: "Tằm thường thì dễ tìm, nhưng Thiên Tằm thì không mấy khi thấy.

Bất Xuất đạo hữu cần nó làm gì?

Còn muốn chế tác thêm một cây cầm nữa sao?""Không không, có cây Tử Nguyệt này là đủ rồi.

Nhưng tơ tằm đó có thể dùng để làm quần áo nha!

Ai!

Đáng tiếc ta cũng không biết ở đâu có thứ đó, nếu mà…"Đang nói, Phục Hy từ bên hông lấy ra một ống tre nhỏ, đưa cho Ngô Sở.Ngô Sở ngớ người ra, nói: "Đây là?""Trong này có hai con Thiên Tằm mà ta đã phong ấn trước đây.

Nếu đạo hữu cần, cứ lấy đi."Phục Hy bỗng nhiên trở nên hào phóng như vậy, Ngô Sở nhất thời không kịp phản ứng, "Cái này, cái này cũng quý trọng quá rồi, ta cũng không có gì có thể trao đổi với ngươi a!""Nếu đạo hữu cảm thấy ngại ngùng, có thể tặng ta cây sáo kia!" Phục Hy mỉm cười, nói thẳng.Ngô Sở cảm thấy mình đã sơ suất rồi, không nên khách khí với Phục Hy.

Ai ngờ chỉ là thói quen khách khí một chút, Phục Hy lại không khách khí với hắn!Đương nhiên, nếu thật sự xét về giá trị, cây sáo trúc chỉ có ba đạo thần văn công đức, chỉ có thể coi là Linh Bảo công đức cấp thấp nhất, vẫn không thể sánh bằng hai con Thiên Tằm

này.Nhưng phải xem thứ đó được dùng cho ai.

Cây sáo trúc trong tay Phục Hy, có thể dễ dàng được hắn thổi ra những khúc nhạc say đắm lòng người, khiến người ta dễ dàng chìm đắm trong đó.Ngô Sở không cho rằng Phục Hy coi trọng Linh Bảo công đức của hắn, dù sao cây Phục Hy Cầm của bản thân hắn, chính là một Linh Bảo công đức thượng phẩm.Theo Ngô Sở thấy, việc thành công chế tác một cây cổ cầm, phát triển ra Đạo âm luật, hắn là không đủ để cây cổ cầm đó biến thành một Linh Bảo công đức thượng phẩm.

Dù sao bút lông sói và giấy tuyên của hắn, thân là đại biểu của Đạo văn minh, cũng chỉ có công đức trung phẩm mà thôi.E rằng Phục Hy đã dùng công đức của bản thân để nâng cao phẩm chất cây cầm kia!Vì vậy, bản thân cây sáo trúc chỉ có ba đạo thần văn công đức, làm sao có thể lọt vào mắt xanh của Phục Hy chứ, e rằng hắn chỉ muốn nghiên cứu nhạc khí này mà thôi.Còn hai con Thiên Tằm kia, đối với Ngô Sở mà nói, tác dụng lại lớn hơn cây sáo nhiều.

Công dụng của tơ Thiên Tằm rất nhiều, há nào một nhạc khí chỉ có thể dùng để giải trí có thể sánh bằng.Vì vậy, giao dịch này, theo Ngô Sở thấy, thực ra là đôi bên cùng có lợi.Chỉ là Phục Hy gia hỏa này rõ ràng lông mày rậm mắt to, bộ dạng một hán tử thành thật, kết quả lại không chơi theo lối mòn, khiến Ngô Sở hơi khó chịu, cảm giác mình như chịu thiệt lớn vậy.Khi Phục Hy thổi sáo trúc, Ngô Sở im lặng nhìn hai con Thiên Tằm bị phong ấn trong ống tre, lớn khoảng một ngón tay, không khỏi chìm vào suy tư.Chúng bình thường ăn gì?

Trong Tử Ngọc Sơn này có lá dâu cho chúng ăn không?

Thiên Tằm có ăn các loại thực vật khác không?

Chắc là có nhỉ!Ngô Sở không khỏi nhớ lại khi mình còn nhỏ nuôi tằm, dùng lá rau đã già bán ở chợ để cho ăn, kết quả tất cả tằm con

đều bị đau bụng, cuối cùng chết mất mấy con, dọa hắn đành phải đi khắp nơi tìm lá dâu để nuôi.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn không nuôi thành công.Hai con Thiên Tằm con này sẽ không lại bị ta nuôi chết chứ!

Ngô Sở có chút lo lắng.Thế là, sau khi Phục Hy thổi xong một khúc, liền thỉnh giáo phương pháp nuôi tằm từ hắn.Ngô Sở không hề phát hiện, Phục Hy căn bản chưa từng học thổi sáo, nhưng cây sáo đó trong tay hắn lại còn nghe lời hơn trong tay Ngô Sở, khúc nhạc thổi ra mạnh hơn Ngô Sở nhiều.Phục Hy cảm thấy sự lo lắng của Ngô Sở có chút buồn cười, liền nói: "Đạo hữu hoàn toàn không cần lo lắng về thức ăn của hai con Thiên Tằm này, chúng cái gì cũng có thể ăn được.

Đương nhiên, tốt nhất là dùng lá non của một số Linh Căn để nuôi, lá non của Tử Ngọc Linh Nại của ngươi là rất tốt."Ngô Sở nghe vậy, thầm than một tiếng "Ngọa tào", hai con Thiên Tằm này cũng quá kén ăn rồi!

Tử Ngọc Linh Nại là Linh Căn cực phẩm a!

Dùng lá non của nó để nuôi tằm, quá xa xỉ rồi!Nhưng không biết vì sao, Ngô Sở lại có chút hưng phấn.

Hay là, về thương lượng với thần cây một chút?Ngô Sở nghĩ, tiện tay giắt ống tre vào thắt lưng, khiến Phục Hy mặt mày ngơ ngác, "Trên người đạo hữu không có vật Càn Khôn sao?" Hắn nói rồi chỉ vào hắt lưng Ngô Sở.Ngô Sở rất dứt khoát lắc đầu, hơn nữa còn hùng hồn nói: "Tu vi ta quá thấp, không hiểu luyện chế vật Càn Khôn, thực sự hổ thẹn!

Chỉ là khiến đạo hữu chê cười rồi."Phục Hy quả thực đã cười, cuối cùng nói: "Nếu đạo hữu nguyện ý, ta có thể thay đạo hữu luyện chế một cái, nhưng mà…""Luyện chế cái này, cần phải hiểu Đạo Càn Khôn nhỉ!" Ngô Sở tò mò nói: "Chẳng lẽ cái mà đạo hữu lĩnh ngộ,

chính là Đạo Càn Khôn sao?”Phục Hy lắc đầu, “Cái đó thì không phải!

Ta cũng chỉ biết sơ sơ mà thôi.”Ngô Sở khẽ ho một tiếng, nói: “Vậy, đạo hữu có điều kiện gì?”Phục Hy nhìn về hướng họ đến, nói: “Ta cần một ít vảy rồng, nếu đạo hữu nguyện ý…”“Nguyện ý, ngươi muốn bao nhiêu thì cứ lấy bấy nhiêu.” Ngô Sở không nói hai lời, vung tay một cái, vô cùng hào phóng nói.Dù sao những thứ đó trong tay hắn cũng không phát huy được tác dụng, nếu có thể dùng những thứ này đổi lấy một túi Càn Khôn, thì sẽ tiện lợi hơn nhiều.Cuối cùng, hắn lại hỏi: “Chỉ là, luyện chế vật Càn Khôn này, ta có cần chuẩn bị dược liệu gì không?

Ngươi biết đấy, tu vi của ta thấp kém, trên người cũng không có gì đặc biệt.”Sự túng quẫn của Ngô Sở, Phục Hy tự nhiên nhìn thấy rõ.Đừng nhìn nơi Ngô Sở cư ngụ, khí tức Linh Bảo công đức không ít, nhưng Phục Hy đã tham quan qua rất rõ ràng, những thứ đó thực ra bản thân đều là vật phàm, chỉ là do lực lượng công đức gia trì mới trở thành Linh Bảo.

Tu vi thấp kém như vậy, chỉ có thể dùng một số vật phàm, thì cũng hợp lý.Tuy nhiên Phục Hy cũng không vì Ngô Sở tu vi thấp kém mà xem thường hắn.

Dù sao một người có tu vi thấp kém như vậy, lại có thể làm ra nhiều Linh Bảo công đức như thế, ngộ tính này, khí vận này, đã không phải là một sinh linh Hồng Hoang bình thường có thể sánh bằng.Huống chi, Ngô Sở trời sinh chính là Pháp Tướng cuối cùng trong số Tám Mươi Mốt Pháp Tướng Thiên Đạo diễn hóa.

Chỉ riêng thân phận này, theo Phục Hy thấy, đã không phải là sinh linh bình thường rồi.Hơn nữa, chỉ cần Ngô Sở hiểu cách luyện chế Linh Bảo, trên con Thanh Long kia, liền có thể tìm thấy vô số dược liệu luyện chế Linh Bảo, mà không đến mức nghèo như bây giờ.“Cái

ta cần cũng không nhiều, chỉ là muốn dùng những vảy rồng đó để luyện chế một bộ Long Lân Bảo Giáp cho muội muội ta mà thôi…”“Huynh trưởng, muội không cần những thứ đó.”Lúc này, Nữ Oa dẫn nai con khoan thai bước ra từ rừng trúc.

Nai con bước đi nhấp nhổm theo sau nàng, vẫn là bộ dạng ngốc nghếch nhảy nhót tung tăng.Rõ ràng, nó đã tha thứ cho những trò đùa dai của Nữ Oa.“Con Thanh Long này chẳng qua chỉ cảnh giới Kim Tiên, áo giáp luyện chế từ vảy rồng của nó, phẩm chất cũng không thể cao đến mức nào.

Vả lại, hiện nay Long tộc hùng mạnh, mặc thứ đó cũng dễ rước lấy thị phi.”Nữ Oa bây giờ, vẫn chưa có khí phách của Thánh Nhân Thiên Địa tương lai, dù sao Long Vương vẫn còn đó, các cường giả Long tộc khác, tu vi cũng sẽ không kém hơn bọn họ.

Thời kỳ này, Nữ Oa không muốn gây sự với Long tộc, quả thực là rất bình thường.Tin rằng ngay cả ba huynh đệ Thái Thượng cũng sẽ không dễ dàng đi trêu chọc những cường địch này.Ngô Sở thấy thế, lại than khổ, “Đừng a Nữ Oa đạo hữu, nếu ngươi không cần những vảy rồng đó, ta cũng không lấy ra được thứ gì khác để trao đổi với Phục Hy đạo hữu a!”Nữ Oa cười khúc khích nói: “Vậy ngươi truyền thụ Đạo nấu ăn cho ta đi!

Lúc rảnh rỗi, ta cũng có thể tự mình chế tác một số món ngon để đãi bản thân.”Ngô Sở nghe vậy cười nói: “Cái này thì đơn giản, lát nữa ta sẽ đưa đạo hữu một bản thực đơn, đạo hữu có thể thử làm theo, cũng có thể cùng Tiểu Nguyệt Linh tham khảo một chút.

Tài nấu nướng của Tiểu Nguyệt Linh còn tinh xảo hơn ta nhiều, ta bây giờ nhiều lắm cũng chỉ có thể đưa ra lời gợi ý cho nàng thôi.”“Vậy cứ quyết định như vậy đi!” Nữ Oa nói rồi, nhìn về phía Phục Hy, lanh lảnh gọi một tiếng “Huynh trưởng”, rồi Phục Hy liền

trực tiếp mất đi nguyên tắc, "Muội muội thích là được!"Nhìn hai huynh muội vui vẻ, Ngô Sở cũng rất vui, cảm giác lại "kiếm lời không công" một lần nữa.Quả nhiên, trong thời đại "ăn lông ở lỗ" nguyên thủy này, khai phá Đạo mỹ thực, mới là phương thức thu hoạch lớn nhất a!

Ai sẽ dễ dàng phụ lòng mỹ thực chứ?Tiếng cầm hòa cùng rượu ngon, cảnh tuyết kết hợp món nướng, kiểu hưởng thụ này, nói ra thì dường như cũng chẳng có gì to tát.

Nhưng khi người chơi cầm là đại thần Phục Hy, rượu ngon là linh tửu, thịt dùng để nướng là thịt rồng, thì cảm giác có phải đã hoàn toàn khác rồi không?Nếu cộng thêm trong số người nướng thịt còn có đại thần Nữ Oa nữa thì…Tóm lại, chuyến dã ngoại mùa đông này, diễn ra rất thành công, mỹ thực của Tiểu Nguyệt Linh một lần nữa chinh phục Nữ Oa.Và lần đầu thử nấu ăn của Nữ Oa cũng chinh phục Phục Hy.Ban đầu Phục Hy đối với những mỹ thực này, thực ra là có cũng được không có cũng được.

Điểm này Ngô Sở có thể nhìn ra, gia hỏa này không phải là một người đàn ông dễ bị dục vọng ăn uống chi phối.Nhưng mà, điều này cũng phải xem đồ ăn là do ai làm.Khi Nữ Oa cầm một miếng thịt rồng cháy đen đưa cho Phục Hy, và dùng ánh mắt mong chờ nhìn hắn, Phục Hy lại một lần nữa mất đi nguyên tắc."Ngon!" Dừng một chút, hắn lại bổ sung: "Tuy hình thức không đẹp, nhưng muội muội lần đầu thử đã có thể làm được đến mức này, đã rất lợi hại rồi."Dường như để chứng minh lời mình nói không sai, Phục Hy nhìn về phía Ngô Sở, cười tủm tỉm hỏi: "Bất Xuất đạo hữu, ngươi thấy sao?"Mặc dù Phục Hy mặt đầy nụ cười tủm tỉm, nhưng Ngô Sở có thể cảm nhận được uy hiếp ẩn ẩn, e rằng nếu hắn không phối hợp một chút, vật Càn Khôn đừng hòng mà có.Việc nói lời không giữ lời này, Phục Hy thường xuyên mất nguyên tắc hẳn là làm được.Thế là Ngô Sở đành bịt lương

tâm lại, nói: “Nói ra có lẽ hai vị không tin, lần đầu tiên ta làm đồ ăn, thức ăn trực tiếp bị ta làm thành than rồi.

Nhưng Nữ Oa đạo hữu nếu muốn tài nấu nướng trở nên tốt hơn, thực ra chỉ cần kiểm soát tốt các bước và thời gian là được rồi.”Ngô Sở vừa nói vừa gắp một miếng thịt rồng trong suốt óng ánh, còn về mấy miếng cháy đen do Nữ Oa nướng ra, thì chỉ có Phục Hy mới có tư cách thưởng thức.

Ngô Sở hắn, thực sự là không xứng được hưởng.

“Làm đồ ăn, chú trọng là màu sắc, hương vị của món ăn.

Muốn đạt được cả ba điều này, thì nhất định phải nắm vững lửa.

Phương thức kiểm soát lửa… thực ra cũng giống như luyện khí vậy, chắc hẳn hai vị đối với luyện khí không hề xa lạ nhỉ!

Nhìn sự biến hóa giữa các loại dược liệu, tùy cơ mà thêm các dược liệu khác, phải vậy không?

Đạo nấu ăn cũng như thế, cho nên kinh nghiệm rất quan trọng, cái gọi là ‘quen tay thành thạo’ chính là như vậy, chỉ cần thử thêm vài lần là được.”Tiểu Nguyệt Linh ở một bên phụ họa gật đầu, rất tự giác chứng thực lời Ngô Sở.Nữ Oa thì tràn đầy nhiệt huyết, cùng Tiểu Nguyệt Linh tham khảo.

Còn về mấy miếng thịt rồng cháy đen trong tay Phục Hy, trực tiếp biến thành bụi phấn, phiêu tán trong không trung.Cảnh này, khiến Ngô Sở ngớ người ra.

Phục Hy thì vẫn mỉm cười, ánh mắt như muốn nói: Muội muội ta lại không ngốc, sao lại không biết món đồ ăn nàng làm có ngon hay không?

Chương 104

Nàng chỉ muốn trêu chọc huynh trưởng là ta thôi!Đáng tiếc Phục Hy không biết, theo Nữ Oa thấy, nàng quả thực muốn trêu chọc vị huynh trưởng nhà mình, nhưng huynh trưởng vẫn là bộ dạng già nua trước đây.

Tuy nhiên vì để chứng minh lời nói của mình không sai mà đi uy hiếp Ngô Sở phối hợp nói bừa, lại khiến nàng cảm thấy rất thú vị.Vì vậy, sau khi khúc dạo đầu thú vị này kết thúc, những thứ rõ ràng nhìn vào đã thấy khó nuốt, tự nhiên cũng không cần phải tồn tại nữa.Sau bữa ăn, Ngô Sở định dạy hai vị đại thần đào động tuyết ở bên rừng trúc này, chuẩn bị tối nay sẽ qua đêm trong động tuyết đó.Phục Hy cảm thấy Ngô Sở đây hoàn toàn là không có việc gì đi tìm việc, làm một động phủ thôi mà, có phiền phức đến vậy ư?

Trực tiếp tiềm lực tuôn trào, một tòa cung điện băng điêu liền xuất hiện trên tuyết nguyên này.Ngô Sở thấy thế, khóe miệng khẽ co lại, cứng miệng nói: "Mọi người ra ngoài chơi, chơi là để có một cái thú vui, phàm mọi việc đều dùng pháp lực để giải quyết, thì còn gì là thú vui nữa?"Nữ Oa và Tiểu Nguyệt Linh thấy bộ dạng cứng miệng của Ngô Sở, đều bịt miệng cười trộm.

Phục Hy thì "a a" hai tiếng, hỏi: "Vậy ngươi ở đại điện này, hay ở động tuyết kia?""Thôi vậy, ta sẽ miễn cưỡng ở một đêm đi!

Có lẽ ở trong cung điện băng tinh này ngắm nhìn tinh không, thưởng thức cảnh đêm, sẽ là một loại trải nghiệm không giống nhau nhỉ!"Một người có tính cách ương ngạnh như vậy, Phục Hy cũng là lần đầu tiên gặp.

Đang định cãi lại hắn một câu, liền thấy một con dã thú da đen

xanh, lông bờm như châm, từ bên rừng trúc kia chạy ra với tiếng "hàng xích hàng xích".

Đằng sau nó, nai con đang kêu u u, vui vẻ đuổi theo.

"Đương Khang!" Tiểu Nguyệt Linh mắt sáng rực, kêu lên một tiếng.Bàn Cẩu ở bên cạnh lồm cồm đứng dậy từ trên tuyết, nhe răng về phía con lợn rừng lớn kia, chỉ là bộ dạng béo ú đó, thật sự có chút khôi hài.Con lợn rừng lớn đó lao ra khỏi rừng trúc, khi thấy Ngô Sở và nhóm người họ, mắt lợn rõ ràng cũng có chút ngớ ngẩn, bốn vó đạp mạnh, trực tiếp phanh gấp một cái, tạo ra bốn vệt trên tuyết, nhưng vẫn "cô đông" một tiếng, rơi vào cái hố tuyết đột nhiên xuất hiện trước mặt nó.Hố tuyết là do Tiểu Nguyệt Linh tạo ra.

Sau khi lừa con Đương Khang này rơi vào hố tuyết, Tiểu Nguyệt Linh liền nhìn về phía Ngô Sở, "A Sở ca, có cần giết thịt nó không?"Ngô Sở khẽ ho một tiếng, nói: "Thôi đi!

Thịt rồng của chúng ta còn chưa ăn hết, thịt Đương Khang này tuy ngon, nhưng vẫn không sánh bằng thịt rồng, cứ nuôi thêm vài năm nữa đi!"Thấy Tiểu Nguyệt Linh vẻ mặt tiếc nuối, Nữ Oa hỏi: "Loại dã thú này rất ngon sao?""Ân ân, thịt tươi non, lại có độ dai, là cực phẩm trong tất cả các loại thú bình thường mà Ngô Sở ta từng thấy.

Nhưng cũng thực sự không thể sánh bằng thịt rồng.

Nhưng ta nghĩ, nếu con Đương Khang này cũng có cảnh giới Kim Tiên, e rằng mức độ mỹ vị của nó tuyệt đối không kém gì thịt rồng."Tiểu Nguyệt Linh thể hiện tố chất mà một kẻ háu ăn nên có, khi nói về Đạo mỹ thực, hoàn toàn không còn cảm giác e thẹn như lần đầu gặp hai vị đại thần này.

"Vật này dung mạo ghê tởm như vậy, thật sự ngon như ngươi nói sao?" Nữ Oa có chút không tin, "Loại thú này, có đặc tính gì?"Tiểu Nguyệt Linh cười hì hì nói: "Đừng nhìn nó vẻ ngoài tầm thường,

nhưng lại có một bản lĩnh cực kỳ hiếm có… Gia hỏa này xuất hiện trong rừng trúc này, chắc hẳn là đã ngửi thấy mùi linh thực vật bảo bối nào đó trong rừng trúc này.

Nai con, ngươi vừa nãy có thấy thứ nó tìm kiếm không?"Nai con nghe vậy, há miệng, liền từ miệng nai nhả ra một củ măng trúc.Rất rõ ràng, nai con cũng có công năng cất giữ giống Tiểu Nguyệt Linh, có thể thu nhỏ đồ vật rồi nuốt vào bụng để cất giữ.Củ măng vỏ vàng này, rõ ràng là măng mùa đông được giấu trong bùn đất, nhưng linh khí ẩn chứa trong củ măng cực kỳ nồng đậm.

Mặc dù tất cả các cây trúc trong rừng trúc đều là vật Tiên Thiên, nhưng giữa vật Tiên Thiên và vật Tiên Thiên cũng có sự khác biệt.

Rất rõ ràng là, linh khí ẩn chứa trong củ măng mùa đông này, gấp mấy lần những cây trúc bình thường, phẩm chất cũng cao hơn nhiều so với những cây trúc bình thường kia.Tiểu Nguyệt Linh thấy thế, mắt sáng rực, nói: "A Sở ca, hai vị tiền bối, ta đi rồi về ngay!" Nói rồi, bóng dáng nhỏ bé đã biến mất tại chỗ."Cái này, rất ngon sao?" Nữ Oa không hiểu hỏi.Ngô Sở bật cười, "Mỗi loại thực vật đều có đặc sắc riêng, và đồ ăn mỗi người yêu thích cũng không nhất định giống nhau.

Thứ chúng ta thấy rất ngon, chưa chắc đã phù hợp với tất cả mọi người.

Hương vị của măng mùa đông quả thực không tệ, nhưng măng mùa đông linh khí nồng đậm như vậy thì hiếm thấy, Tiểu Nguyệt Linh như thế cũng là chuyện bình thường."Nếu không phải bản thể Tiểu Nguyệt Linh là một con rắn trắng, Ngô Sở còn tưởng nàng là một con gấu trúc!Ngô Sở vốn dĩ tưởng Tiểu Nguyệt Linh sẽ mang một ít măng mùa đông về, ai ngờ, nàng ấy lại nhổ cả tiên trúc về cho người ta.Nhìn thấy gốc tiên trúc màu vàng đó, hai vị đại thần đều có chút bất ngờ.Gốc tiên trúc màu vàng cực kỳ to lớn, trông như một con côn

trùng khổng lồ màu vàng, mỗi đốt trúc đều mọc đầy những sợi rễ vàng dày đặc, phía trên còn có hồ quang điện lóe lên.Thân hình của Tiểu Nguyệt Linh còn chưa lớn bằng một đốt trúc của gốc tiên trúc này, mà đốt trúc của gốc tiên trúc này, có đến chín mươi chín đốt.

"Tiên trúc của Kim Lôi Trúc?!" Nữ Oa nhìn Phục Hy một cái, rồi nhìn gốc tiên trúc khổng lồ kia, đôi mắt khẽ híp lại một chút, thần thức quét ra ngoài.Một lúc sau, nàng mới tiếp tục nói: "Xem ra là thứ này rồi, không ngờ trong rừng trúc này lại có bảo bối cấp này, cũng coi như là vận khí của hai ngươi."Ngô Sở tò mò hỏi: "Thứ này rất lợi hại sao?

Nó hình thành như thế nào vậy?"Thần thức của hắn không mạnh như Nữ Oa và bọn họ, căn bản không thể quét xa đến thế, nên cũng không đi khoe mẽ làm gì, hỏi thẳng là được."Vật này sinh ra từ việc tắm mình trong thiên lôi, quanh năm chịu thiên lôi tôi luyện, bản thân nó đã có thuộc tính Kim Lôi hiếm có, lại kiêm thuộc mộc, có thể nói là tự mang theo phong lôi.

Ngươi có thể tỉ mỉ lắng nghe âm thanh của nó, có tiếng phong lôi ẩn hiện truyền ra từ trong đốt trúc không?"Phục Hy mỉm cười nói.Ngô Sở tỉ mỉ lắng nghe một chút, tai hắn gần như đã dán vào gốc tiên trúc, mới ẩn ẩn cảm nhận được tiếng ầm ầm truyền ra từ trong đốt trúc.Cuối cùng, hắn hỏi: "Thứ này có công dụng gì?"Nữ Oa mỉm cười nói: "Có thể dùng để luyện chế Linh Bảo nha!

Nhưng có chút đáng tiếc, thứ này vẫn chưa sinh ra linh trí, nếu lại trải qua lôi đình tôi luyện vạn năm nữa, thì sẽ càng tốt hơn.""…"Thế giới Hồng Hoang, động một cái là vạn năm, thực sự là… Ngô Sở cũng không biết nên nhả lời phàn nàn này như thế nào, lúc này mới chợt nhớ ra, nếu tính theo thời gian của thế giới này, mình đến thế giới này cũng chỉ mới mười mấy năm mà thôi.Nghĩ đến khoảng thời gian siêu dài một Lượng Kiếp một Lượng Kiếp của thế giới này, Ngô Sở liền

cảm thấy vô lý.“Xem ra trong Tử Ngọc Sơn này, vẫn còn có một số bảo bối mà!” Ngô Sở cười nói: “Hay là Tiểu Nguyệt Linh, ngươi lại trồng thứ này về chỗ cũ?”Tiểu Nguyệt Linh nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ, nhìn Ngô Sở, rồi lại nhìn Nữ Oa, “Tả tả, cái này trồng lại có còn dùng được không?”Mối quan hệ giữa hai người đã được thăng hoa trong quá trình cùng nhau tham khảo mỹ thực.Nữ Oa gật đầu nói: “Nếu bồi dưỡng đúng cách, khẳng định là được.”Phục Hy nhìn về phía Ngô Sở, mỉm cười nói: “Hay là, đạo hữu tặng nó cho ta, ta sẽ dùng vảy rồng và xương rồng trên người con Thanh Long kia, luyện chế vài món Linh Bảo cho đạo hữu, thế nào?”“Nói cái gì… Được a!

Không có vấn đề!” Ngô Sở ban đầu còn định nói “Nói gì chuyện đổi chác, nếu ngươi muốn thì trực tiếp tặng ngươi là được rồi”, nhưng nghĩ đến gia hỏa Phục Hy bề ngoài lông mày rậm mắt to này, lại thật sự có thể làm ra chuyện “đẩy thuyền theo dòng nước”, thế là lập tức đổi lời.Gương ở không xa, không thể không đề phòng.“Huynh trưởng cần nó làm gì?” Nữ Oa không hiểu hỏi.Phục Hy cười nói: “Ta mang về bồi dưỡng thêm, tương lai xem có thể chế tác ra một cây địch phong lôi hay không, cây sáo trúc của Bất Xuất đạo hữu đã mang lại cho ta một chút cảm hứng…”“…” Ngô Sở há miệng, có câu “ngọa tào” muốn thoát ra khỏi miệng.

Hắn cảm thấy, sống chung với những nhân vật phong vân trong thần thoại này, thật sự phải luôn chuẩn bị tâm lý bị đả kích, ai cũng không biết khi nào bọn họ lại ngộ đạo.Đầu tiên là Nữ Oa, bây giờ là Phục Hy, trước đó còn có Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử.

Mình cái tên giả mạo là người sở hữu Pháp Tướng cuối cùng trong số Tám Mươi Mốt Pháp Tướng Thiên Đạo diễn hóa này, khi nào mới có thể đứng lên đây?“Vậy thì chúc mừng đạo hữu!” Ngô Sở trầm mặc một lát, chắp tay nói, rồi sau đó để Tiểu Nguyệt Linh giao gốc tiên trúc Kim Lôi Trúc đó cho Phục Hy.Phục Hy phất tay áo rộng một

cái, liền thu gốc tiên trúc khổng lồ đó vào trong tay áo.

Cũng không biết là thuật Càn Khôn trong tay áo, hay là trực tiếp thu đồ vào túi trữ vật Càn Khôn, dù sao chiêu này, Ngô Sở rất hâm mộ.Mặc dù Ngô Sở hận không thể lập tức quay về ngay, để đại thần Phục Hy làm "công cụ người" luyện bảo cho mình.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn nhịn được, dù sao cũng không vội vàng một lúc.Hơn nữa, có một chuyện, Ngô Sở cũng phải nói rõ với bọn họ, "Đúng rồi, quên hỏi Phục Hy đạo hữu, luyện chế một món Linh Bảo, cần bao lâu thời gian?"Phục Hy mỉm cười nói: "Chất liệu chỉ là cấp Kim Tiên, cũng không cần quá lâu, e rằng khoảng vài năm là được.

Trừ Long Lân Bảo Giáp, đạo hữu còn muốn Linh Bảo gì nữa?

Xương rồng, gân rồng trong thân con Thanh Long đó, đều có thể dùng để luyện chế.

Xương rồng có thể luyện Linh Bảo có tính công kích, gân rồng có thể dùng để luyện chế Linh Bảo có tính khống chế, ví dụ như dây thừng trói thú…"Nghe thấy xương rồng, Ngô Sở nghĩ, xương rồng có thể hầm thành canh không?

Hoặc dùng để ngâm rượu?

Dù sao xương hổ đều là vật đại bổ, xương rồng còn kém hơn sao? Còn về việc luyện chế thành Linh Bảo có tính công kích, Ngô Sở ngược lại cảm thấy ý nghĩa không lớn lắm, dù sao tu vi của hắn thực sự quá thấp, có thể không động thủ tự nhiên là không động thủ thì tốt hơn.

Mà một khi động thủ, với chút tu vi này của hắn, có thể làm gì chứ?Thế là, Ngô Sở hỏi điều mình nghĩ trong lòng, "Hai vị đã từng dùng xương rồng ngâm rượu chưa?"Kết quả ba người nghe thấy câu

hỏi này, đều không khỏi chớp chớp mắt nhìn hắn.“A Sở ca, ngươi còn nói muội là đồ háu ăn!” Lâu sau, Tiểu Nguyệt Linh mới bịt miệng, trêu chọc Ngô Sở.“Khái, đây không phải trọng điểm!” Ngô Sở ứng phó một câu.Phục Hy lắc đầu nói: “Huynh muội ta ngay cả rồng cũng chưa từng giết, thì lấy đâu ra xương rồng ngâm rượu?”Ngô Sở cười nói: “Hay là ta tặng các ngươi một ít xương rồng đi!

Lát nữa các ngươi có thể mang về ngâm linh tửu, nghĩ chắc hẳn là vật đại bổ.”Nữ Oa bật cười lắc đầu, “Thứ này đối với huynh muội ta không có hiệu quả gì lớn, nhiều lắm cũng chỉ là thỏa mãn dục vọng ăn uống một chút mà thôi, đạo hữu cứ giữ lại mà dùng đi!”Nghe vậy, Ngô Sở gật đầu một cái, có chút ấm lòng, lại nói: “Có một chuyện, ta phải nói trước với các ngươi một chút.

Con Thanh Long này tuy không phải do ta giết, nhưng dù sao cũng chết ở Tử Ngọc Sơn này.

Hiện nay ta đặt chân ở Tử Ngọc Sơn, tương lai nếu Long tộc tìm báo thù, e rằng sẽ tìm đến đây.

Chúng ta đã ước tính thời gian, e rằng chỉ khoảng năm sáu chục năm đến trăm năm nữa.

Hiện nay đã qua mười mấy năm, vì vậy thời gian hai vị lưu lại nơi đây, tốt nhất đừng vượt quá ba mươi năm, tránh để Long tộc hiểu lầm rằng là hai vị đạo hữu đã giết con Thanh Long này.”Phục Hy và Nữ Oa nghe thấy lời này, đều không khỏi ngớ người ra, rồi sau đó im lặng gật đầu.Bọn họ đều có chút bất ngờ, Ngô Sở lại nói thẳng ra chuyện này.

Nếu không nói, e rằng sau khi họ luyện chế xong vài món Linh Bảo, liền sẽ gặp phải Long tộc đến tìm báo thù.

Đến lúc đó, e rằng sẽ có một trận ác chiến.Đương nhiên, khả năng lớn hơn là họ sẽ liên thủ giết rồng một lần.

Dù sao Long tộc đến tìm báo thù, hẳn sẽ không phải là Chân Long cảnh giới Đại La.Phục Hy im lặng nhìn Ngô Sở một cái, đột nhiên cười nói: "Tuy ta trước đây ít nhiều có chút không thích đạo hữu làm ra vẻ, nhưng bây giờ, ta lại nguyện ý kết giao bằng hữu với ngươi."Ngô Sở nghe vậy, lộ ra vẻ mặt đau lòng, nói: "Lời đạo hữu nói thật khiến người ta đau lòng, hóa ra đạo hữu từ trước đến nay chưa từng coi ta là bằng hữu a!

Nhưng ta lại sớm đã coi hai vị là bằng hữu rồi, nếu không ta sẽ không nói chuyện này với các ngươi, để các ngươi trong lúc không hay biết gánh vác cái nồi này thay ta, ngươi nói xem tốt biết bao!"Nữ Oa nghe vậy khẽ bật cười, Phục Hy thì khóe miệng khẽ giật giật, nói: "Đạo hữu vẫn cứ coi như ta chưa từng nói lời đó đi!

Chúng ta tốt nhất đừng làm bằng hữu!""Ha ha… ta chỉ nói đùa thôi, Phục Hy đạo hữu đừng có thật lòng!""Ta thật lòng rồi!""…""Ha ha ha…" Thấy Ngô Sở bộ dạng nghẹn họng, Phục Hy cười rất sảng khoái.

Mùa đông đã qua, gió xuân thổi khắp đại địa, vạn vật dần dần phục hồi.

Giữa đồng hoa, ong bướm dần bận rộn; trong rừng núi, chim chóc hót líu lo; trong hồ lớn, cá bơi lội vui vẻ.

Ngô Sở cầm một sợi dây thừng màu vàng, đứng bên bến tàu, chỉ vào con cá đỏ trong hồ, nói một tiếng 'Đi!'.

Liền thấy sợi dây vàng từ tay hắn bắn ra, dây thừng đón gió mà dài ra, một đầu lao thẳng xuống hồ nước, trong nháy mắt đã trói chặt con cá đỏ trong hồ.

Con cá đỏ hơi đần mặt, trợn tròn mắt cá khổng lồ, vô tội nhìn hắn, dường như không hiểu, cái sinh vật ngày thường chơi đùa với nó rất tốt này, vì sao lại trói nó?

Hơn nữa, khí tức mạnh mẽ truyền đến từ sợi dây cũng khiến nó không dám nhúc nhích dù chỉ một li. 'Dậy!' Ngô Sở hai tay giơ lên, liền thấy con cá đỏ lớn bị hắn kéo từ trong hồ lên, nước hồ trượt khỏi thân cá lớn, tạo thành tiếng 'ào ào'.

Thân thể khổng lồ dài ba mươi mấy mét giờ đây run rẩy trong không trung, trong mắt Ngô Sở, nó giống như đang giãy giụa, nhưng lại không tài nào thoát ra được.

Nhìn một con cá lớn với thân hình đồ sộ như vậy bị mình dễ dàng khống chế, còn bị mình nhấc bổng khỏi hồ một cách nhẹ nhàng, Ngô Sở không khỏi cảm khái, Linh Bảo quả thực dễ dùng.

Sợi Phược Thú Tác này là một kiện Trung phẩm Linh Bảo, do Phục Hy mất năm năm mới luyện chế thành.

Mặc dù chỉ là một kiện Trung phẩm Linh Bảo, lại là hậu thiên luyện chế, nhưng đây đã là cực hạn mà chất liệu đó có thể đạt được, Ngô Sở cũng không tiện yêu cầu quá nhiều.

Năm năm trước, cặp huynh muội đại thần Nữ Oa và Phục Hy này đã ở lại Tử Ngọc Sơn, Phục Hy trở thành công cụ luyện bảo của Ngô Sở, còn Nữ Oa thì cùng Tiểu Nguyệt Linh bàn luận trù nghệ.

Chương 105

Năm năm trước, Phục Hy đã lấy sợi gân rồng làm vật liệu chính, thêm vào Thiên Tàm Ti, luyện chế ra sợi Phược Thú Tác này.

Thiên Tàm Ti là do Phục Hy tự mình tài trợ, tuy rằng cái 'công cụ nhân' mày rậm mắt to này đôi khi có chút nhỏ nhen, còn thích ghen tuông, nhưng khi phóng khoáng thì cũng rất hào phóng, giúp người ta luyện khí mà còn tự mình bỏ thêm bảo bối dược liệu, Ngô Sở cảm thấy rất tốt.

Trên Phược Thú Tác, vẫn còn lưu lại một sợi long uy, đối với các loại thú thường mà nói, có tác dụng áp chế tuyệt đối.

Con cá đỏ lớn chính là bị sợi long uy này áp chế.

Đối với sợi Phược Thú Tác này, Ngô Sở rất hài lòng, bây giờ chỉ còn chờ Càn Khôn Túi trữ vật nữa thôi.

Còn Nữ Oa, mấy năm nay cùng Tiểu Nguyệt Linh bàn luận trù nghệ, ban đầu còn có thể hứng thú bừng bừng học tập một chút, nhưng theo thời gian trôi đi, nàng rất nhanh đã chán ghét.

Sự yêu thích trù nghệ hoàn toàn không thể sánh bằng tình yêu của nàng đối với các loại đồ thủ công mỹ nghệ.

So với việc tự mình nấu cơm, nàng càng thích thưởng thức món ngon do người khác làm.

Còn từ thủ pháp chế tác đồ thủ công của nàng, có thể thấy, về phương diện này, nàng là một người rất lão luyện trong việc làm đồ thủ công, gọi nàng là 'người chơi cấp độ tro tàn' cũng không quá.

Sau khi từ bỏ trù nghệ, nàng liền tự mình làm một số vật phẩm lưu niệm.

Có của Tiểu Nguyệt Linh, tiểu lộc tể, Bàn Cẩu, Ốc Sên Màu, cá đỏ… đương nhiên cũng bao gồm của Ngô Sở.

Ngô Sở rất nghi ngờ, tương lai Nữ Oa nương nương cảm ngộ Sáng Sinh Chi Đạo, nặn tượng đất tạo người, linh cảm có phải là đến từ sở thích này của nàng hay không?

Thế là Ngô Sở dạy nàng nung gốm, biến những món đồ lưu niệm này thành tượng gốm.

Ban đầu, Ngô Sở còn từng nghĩ, có nên nhắc nhở nàng một chút không, ví dụ như nói trước mặt nàng một câu 'Nếu như có thể ban cho những tượng gốm này sinh mệnh, thì sẽ thật thú vị'.

Dù sao đối với những nhân vật phong vân trong các câu chuyện thần thoại này mà nói, đôi khi chỉ một câu nói đơn giản cũng có thể khiến họ tiến vào trạng thái Ngộ Đạo, đây là sự thật đã được kiểm chứng.

Kết quả Ngô Sở còn chưa kịp nhắc đến, Nữ Oa đã tự mình trầm tư, khi Ngô Sở hỏi nàng đang nghĩ gì, nàng dùng chính những lời mà Ngô Sở đã nghĩ để trả lời: 'Có cách nào có thể ban cho những tượng gốm này sinh mệnh không?

Ngươi có từng nghĩ, thiên địa làm thế nào để thai nghén vạn vật, và ban cho vạn vật sinh mệnh?

Là do trời ban cho, hay là Đại Đạo tự nhiên phát triển mà thành?' '…' Ngô Sở không biết phải trả lời thế nào, chỉ đành im lặng.

Ban đầu hắn định dùng thuyết tiến hóa sinh vật để 'làm màu' một phen, nhưng nghĩ lại, không đúng!

Sinh linh thời kỳ Hỗn Độn, lẽ nào cũng từ sinh vật đơn bào tiến hóa mà thành?

Đối mặt với Nữ Oa, người có khả năng là sinh linh Hỗn Độn, Ngô

Sở không biết liệu mình 'làm màu' một phen này có bị người ta coi là kẻ ngốc hay không?

Thế là hắn dứt khoát lắc đầu, tỏ ý mình cũng không rõ.

Hắn chỉ là một tiểu tu sĩ Địa Tiên cảnh, làm sao có thể hiểu được vấn đề mà các Đại Năng giả Đại La cảnh đang suy nghĩ chứ?

Hắn chỉ có thể nói: 'Có lẽ, đây chính là kỳ tích tạo vật của thiên địa vậy!' Sau đó, Nữ Oa, người đang nắm tượng người trong tay, lại rơi vào trầm tư, lần ngồi xuống này, đã là vài năm, đã được tính là tiến vào trạng thái Ngộ Đạo.

Đối với điều này, Ngô Sở đã thấy thành quen rồi.

Sau khi luyện chế xong Phược Thú Tác và giao cho Ngô Sở, Phục Hy lặng lẽ ngồi trong một phòng gốm sứ mới xây của Ngô Sở và mọi người, bầu bạn cùng Nữ Oa đang chìm vào trạng thái Ngộ Đạo.

Ngô Sở sau khi thử nghiệm sợi Phược Thú Tác và thả con cá lớn về hồ, liền mang lên cho Phục Hy món rượu cốt rồng ngâm đã được năm năm, kèm theo món hạt dẻ rang mật ong.

Phục Hy bóc hạt dẻ, hỏi: 'Xá muội bế quan bao lâu rồi?' Bóc vài hạt dẻ, rồi nhấp một ngụm rượu sâm cốt rồng đậm đà, Phục Hy không khỏi chép miệng, cảm thấy hơi bất ngờ: 'Ngươi còn cho thêm thứ khác vào rượu sao?' Ngô Sở mỉm cười gật đầu: 'Chỉ là một củ sâm núi thôi.

Lệnh muội đã như vậy được hơn hai năm rồi, nhưng đối với các ngươi mà nói, bế quan chút thời gian này không đáng là gì phải không?' Phục Hy gật gật đầu: 'Quả thực, đôi khi chúng ta chỉ hơi lĩnh ngộ một chút, một lần ngồi xuống có thể là vài trăm đến hàng ngàn năm xuân thu.

Thì ra rượu ngâm cốt rồng có mùi vị như vậy…' Ngô Sở lắc đầu:

'Không, không, mùi vị của rượu cốt rồng còn nồng hơn cái này, thậm chí có chút khó uống, đây là sau khi thêm sâm núi vào, vị sâm và vị cốt rồng đã được trung hòa phần nào.' Phục Hy gật đầu, sau đó ánh mắt nhìn về phía cửa phòng gốm sứ, rồi lặng lẽ nhìn Ngô Sở, Ngô Sở bị nhìn đến ngơ ngác, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Phục Hy khẽ nhíu mày kiếm, nói: 'Bất Xuất Đạo Hữu không cần đi tu hành sao?' Ngô Sở nhìn mặt trời bên ngoài, vốn định lắc đầu, nhưng nghĩ một lát, đứng dậy nói: 'Vậy ta đi tu hành đây, Đạo Hữu hãy ở đây bầu bạn cùng lệnh muội đi!' Phục Hy gật đầu nói: 'Đi đi!

Tu vi ngươi còn thấp, chớ có lười biếng!' Ngô Sở đứng dậy rời đi, trong lòng thầm tự nhủ: 'Cái đồ cuồng em gái này, em gái đã thần du thiên ngoại rồi, vậy mà lại còn muốn dùng cách này để được ở riêng với nàng'.

Mà nói đến, vị đại thần Phục Hy trong những câu chuyện thần thoại kia, đâu có nên như vậy chứ!

Ngô Sở nhớ đến một câu chuyện, nói rằng khi Nữ Oa và Phục Hy kết làm vợ chồng, đại thần Phục Hy cảm thấy họ là huynh muội, không thích hợp làm vợ chồng, nên liền để thiên địa làm chứng, dùng hai tảng đá từ hai ngọn núi khác nhau lăn xuống, nếu hai tảng đá có thể hợp lại với nhau, thì chứng tỏ thiên địa chấp thuận họ thành vợ chồng, nếu không thể… Kết quả là hai tảng đá lăn thật sự hợp lại với nhau, sau này hai tảng đá đó còn được người ta gọi là 'Nhân Tổ Thạch'.

Vì vậy, vị đại thần Phục Hy trước mắt này, rõ ràng có sự khác biệt rất lớn so với vị đại thần Phục Hy trong những câu chuyện thần thoại mà hắn từng biết.

Cái tên cuồng em gái này!

Trên ngọn Thần Mộc, gió mạnh buốt giá, tuy là giữa ngày hè nóng

bức, mặt trời chói chang treo cao, nhưng nhiệt độ ở phía trên lại khá dễ chịu.

Một đám Thiên Tàm nhỏ bằng ngón tay ẩn mình trong cành lá rậm rạp của Thần Mộc, nếu không nhìn kỹ, rất khó phát hiện ra sự tồn tại của chúng.

Năm năm trước, sau khi thương lượng với Thần Mộc, Ngô Sở liền nuôi hai con Thiên Tàm mà Phục Hy tặng hắn trên Thần Mộc, và dùng lá non của Thần Mộc để nuôi dưỡng chúng.

Đối với Thần Mộc mà nói, có hai con ký sinh trùng ký sinh trên thân mình, nó đương nhiên sẽ cảm thấy không thoải mái, càng đừng nói chúng còn muốn sinh sôi thành một tộc quần.

Ban đầu, Thần Mộc đã từ chối.

Nhưng sau khi Ngô Sở dùng Công Đức để dụ dỗ nó, nó liền 'thật thơm' (chấp nhận).

Năm năm qua, hai con Thiên Tàm này đã sinh sôi thành một tộc quần, sau khi sinh ra hậu duệ, hai con Thiên Tàm này không chết đi như Ngô Sở tưởng tượng, mà sau khi đẻ trứng tằm, lại chui vào trong kén tằm, bắt đầu ngủ đông.

Có lẽ là đặc tính trường sinh của các vật chủng Hồng Hoang chăng!

Hai con Thiên Tàm này hiển nhiên không giống loài tằm bình thường, sau khi sinh sản xong hậu duệ thì liền mất đi sinh mệnh.

Tuy nhiên, sau năm năm ngủ đông trong kén tằm, chúng vẫn chưa phục sinh mà xuất hiện.

Nếu không phải trong hai cái kén tằm đó vẫn còn truyền ra dao động sinh mệnh, và Nữ Oa cũng đã nói cho hắn biết về tập tính của Thiên Tàm, Ngô Sở còn thật sự nghĩ rằng chúng đã chết từ lâu rồi.

Khác với loài tằm thông thường, Thiên Tàm có chín lần biến hóa trong đời, mỗi lần biến hóa, tu vi của chúng đều sẽ tăng vọt.

Đương nhiên, quá trình chín lần biến hóa này cũng không nhất định là thuận buồm xuôi gió, có lẽ cứ ngủ đông rồi ngủ đông là chết thật, cũng có khả năng đó.

Còn hậu duệ mà chúng sinh sản ra, chất lượng cũng không đồng đều, ngoài mấy con Thiên Tàm ra, tộc quần còn lại hầu như đều là tằm thông thường.

Tuy nhiên, điều này lại khiến Ngô Sở trong mấy năm qua tích lũy được không ít tơ tằm.

Nhìn những con tằm ẩn mình giữa cành lá, lắng nghe tiếng côn trùng kêu chim hót trong núi rừng theo gió mạnh truyền đến, lại nhìn trăm hoa đung đưa trong thung lũng hoa bên dưới Thần Mộc… cảm nhận sinh cơ bừng bừng truyền đến từ vạn vật, Ngô Sở lặng lẽ mở rộng hai tay, nhắm mắt lại, mặc cho gió mạnh thổi qua má, cuốn lấy mái tóc dài và vạt áo của hắn.

Trong thung lũng dưới Thần Mộc, vài con trĩ vàng tụ tập thành đàn trong rừng cây bên ruộng hoa tìm kiếm thức ăn, trong đó có một con còn dẫn theo một đàn gà con, 'lạc lạc liên lạc' không ngừng.

Thuyền lầu bên bến tàu dập dềnh theo sóng, cá đỏ lớn đùa giỡn bên cạnh.

Điều khiến Ngô Sở cảm thấy kỳ lạ là, hắn không 'nhìn thấy' tiểu lộc tể bình thường vẫn thích chơi đùa cùng cá lớn trong hồ, ngay cả Bàn Cẩu bình thường lười biếng không muốn động đậy, bị ép mới miễn cưỡng nhúc nhích một chút, cũng không biết đã chạy đi đâu rồi.

Chương 106

Ngô Sở lắc lắc đầu, nếu đây không phải là Hồng Hoang, nuôi hai mươi năm chó thì cũng coi như là chó già rồi, nên Ngô Sở cũng không tiếp tục yêu cầu gì con Bàn Cẩu này nữa.

Tuy nhiên Bàn Cẩu cũng biết tu luyện, nhưng với tiềm lực của nó, e rằng tương lai liệu có thể hóa hình thành công hay không vẫn còn là điều khó nói.

Cũng không biết có phải vì những vật chủng Hồng Hoang này bẩm sinh đã là Tiên Thiên sinh linh hay không, độ khó hóa hình của chúng lớn hơn rất nhiều so với Ngô Sở tưởng tượng.

Ít nhất Ngô Sở cũng chưa từng thấy con Thôn Thiên Lang nào hóa hình trong tộc Thôn Thiên Lang.

Cả Tử Ngọc Sơn, hiện tại hóa hình, cũng chỉ có một mình Tiểu Nguyệt Linh, hơn nữa Tiểu Nguyệt Linh có thể hóa hình, còn là nhờ ánh sáng của Tử Ngọc Linh Nãi.

Lặng lẽ cúi đầu, Ngô Sở lấy ra sợi Phược Thú Tác.

Lúc này Phược Thú Tác đã co lại bằng ngón tay, treo trên tay Ngô Sở.

Phược Thú Tác toàn thân màu vàng kim, tuy trông như sợi dây thừng, nhưng nó không phải là sợi dây xoắn kép làm từ hai sợi gân rồng, mà là sợi dây đơn, toàn thân trơn nhẵn, tinh oánh trong suốt như hổ phách, có thể co duỗi tự nhiên, còn có thể hóa thành sợi tơ quấn quanh cổ tay, hoặc ẩn trong ống tay áo rộng.

Khi sử dụng, chỉ cần truyền một ít Pháp Lực vào sợi dây, sợi dây liền có thể như cánh tay điều khiển, bay ra ngoài trói chặt kẻ địch.

Đương nhiên, điều này cần tu vi của kẻ địch không cao hơn hắn quá nhiều mới được.

Với tu vi Địa Tiên cảnh vừa mới bước vào của hắn hiện tại, ngay cả Tiểu Nguyệt Linh hắn cũng không khống chế được quá ba giây, dễ dàng bị Tiểu Nguyệt Linh thoát ra, thậm chí rất có khả năng sẽ bị đối phương cướp đi quyền khống chế Linh Bảo, ngược lại trói chặt Ngô Sở.

Đối với điều này, Ngô Sở cũng không cảm thấy kỳ lạ, dù sao sinh linh tu vi Thiên Tiên cảnh, đối phó sinh linh tu vi Địa Tiên cảnh, thì thật sự dễ như chơi.

Trừ phi sợi Phược Thú Tác này cũng có thể giống như điện thoại của hắn, có chân linh tự chủ, có thể tự mình khống chế chính mình.

Ngô Sở tùy tiện chỉ một cái, Phược Thú Tác trong tay liền như một đạo ánh sáng vàng, phóng thẳng xuống hồ lớn phía dưới, sợi Phược Thú Tác mảnh như sợi tơ, trói một con cá nhỏ dài khoảng một xích rồi thu về.

Con cá nhỏ vốn bị Phược Thú Tác áp chế, không thể động đậy, sau khi Ngô Sở thu hồi Phược Thú Tác, liền trực tiếp giãy giụa, lăn lộn trên mặt đất như cá chép nhảy.

Ngô Sở tùy tay phất một cái, con cá nhỏ bay qua phía trên đại điện, thẳng tắp rơi xuống ao trong hậu viên. 'A Sở ca, muốn ăn móng rồng kho không?' Đầu nhỏ của Tiểu Nguyệt Linh xuất hiện ở cửa phòng bếp, nhìn Ngô Sở hỏi.

Cái móng rồng đó thật sự quá lớn, nên móng rồng kho mà Tiểu Nguyệt Linh nói, thực ra là một đốt móng rồng chặt ra từ móng rồng, gân cốt đầy đủ, nhắm rượu vừa đúng. 'Có thể cho một ít!' Ngô Sở gật đầu nói: 'Thêm chút rượu cốt rồng nữa'.

Rượu Linh Nãi đã sớm bị Ngô Sở uống hết, rượu bây giờ đều là rượu ủ từ các loại quả dại, nhiều nhất cũng chỉ thêm một ít sâm núi, hoặc là cốt rồng.

Rượu sâm có thêm sâm núi, tính rượu tương đối ôn hòa, còn rượu cốt rồng, tính rượu lại nồng hơn rất nhiều, đặc biệt là rượu cốt rồng ngâm từ cốt rồng mà chưa rút bỏ những hoạt tính sức mạnh bên trong, Ngô Sở căn bản không dám uống.

Những loại rượu mạnh này, là dùng để chiêu đãi các đại thần như Phục Hy.

Tiểu Nguyệt Linh 'dạ' một tiếng, quay người đi lấy rượu cho Ngô Sở, lúc này, bầu trời đột nhiên trở nên âm u, mây đen tụ tập về phía vùng trời này.

Ngô Sở đang vẻ mặt kỳ lạ ngẩng đầu nhìn trời ngẩn người, cảm thấy thời tiết nói thay đổi là thay đổi, ngay cả dự báo thời tiết phiên bản Hồng Hoang Thiên Đạo cũng không chuẩn nữa, kết quả liền nghe thấy tiếng Tiểu Nguyệt Linh truyền đến từ phòng tạp vật: 'Du Du, ngươi sao lại trốn ở đây?

Còn A Thu nữa, các ngươi…' Ngô Sở vẻ mặt kỳ lạ quay đầu nhìn, vừa vặn thấy tiểu lộc tể lắc lư thân mình, chạy ra từ phòng tạp vật, A Thu gục đầu xuống, lắc lư cái thân thể béo tròn, theo sau tiểu lộc tể, thỉnh thoảng lại ợ một cái. 'Chúng nó, chạy đi trộm rượu uống sao?' Ngô Sở vẻ mặt cạn lời nhìn hai con sủng vật đang say mèm, không phân biệt được đông tây nam bắc này: 'Quả nhiên là kẻ trộm trong nhà khó phòng!' Hắn làm sao cũng không nghĩ tới, hai con vật này lại chạy đi trộm rượu uống, hơn nữa còn say đến mức này.

Phải biết rằng, tiểu lộc tể là ấu tể thần thú cấp bậc Thiên Tiên đó.

Còn về Bàn Cẩu, cái này có thể hiểu được, dù sao tu vi của Bàn Cẩu quá thấp, tu vi của Ngô Sở bây giờ còn vượt xa con Bàn Cẩu này

không ít rồi.

Tiểu Nguyệt Linh cũng có chút cạn lời, ngượng ngùng nhìn Ngô Sở: 'A Sở ca, những thùng rượu cốt rồng mạnh đó, đã bị chúng nó uống hết ba thùng lớn rồi…' Tiểu Nguyệt Linh xem việc tiểu lộc tể ở lại là trách nhiệm của mình, bây giờ thấy tiểu lộc tể gây họa, không khỏi có chút ngượng ngùng, cảm thấy đều là do nàng mà ra. 'Bây giờ không phải lúc truy cứu trách nhiệm của ai, phải để Pháp Lực trong cơ thể tiểu lộc tể ổn định lại trước đã, nếu không Tử Ngọc Sơn của chúng ta lại phải hứng chịu một trận mưa như trút nước nữa rồi'.

Vừa nói, bầu trời đã bắt đầu lất phất mưa, những sợi mưa dần biến thành những sợi tơ, dày đặc dệt đan thiên địa lại với nhau. 'Haizz!

Không kịp rồi, đã bắt đầu đổ mưa rồi.' Ngô Sở bất đắc dĩ nói.

Ngay lúc này, trên bầu trời truyền đến một tiếng cười ha hả sảng khoái: 'Chẳng lẽ là biết ta và các đạo hữu quay về, ngay cả thiên địa cũng vì ta mà cảm động sao?' '……' Nghe vậy, Ngô Sở không khỏi hơi sững sờ, sau đó trên mặt hiện lên nụ cười.

Khoảnh khắc tiếp theo, đại thần Phục Hy vẻ mặt ngưng trọng bước ra từ phòng gốm sứ, nhưng thần sắc ngưng trọng đó khi thấy nụ cười trên mặt Ngô Sở thì liền thu lại.

Trên không Tử Ngọc Sơn, Trận Pháp mở rộng, hai đạo thân ảnh một đỏ một lam mang theo một thân ảnh nhỏ từ trên trời giáng xuống, đạp mây mà đến: 'Bất Xuất Đạo Hữu, đã lâu không gặp, biệt lai vô dạng (vẫn khỏe chứ)?' Trong lời nói mang theo tiếng cười sảng khoái không gò bó, đây là Hồng Vân mặc đạo bào màu đỏ.

Vị đạo nhân trẻ tuổi áo lam bên cạnh, tự nhiên chính là Trấn Nguyên Tử, còn cô bé váy tím nhỏ đi theo Trấn Nguyên Tử, thì là Thanh Khâu Vũ đến từ Đại Dã Trạch Thanh Khâu.

Ngô Sở cũng không biết, con hồ ly nhỏ này làm sao lại đi cùng bọn họ, có lẽ là lão hồ ly Thanh Khâu Thần thích ôm đùi, đã bảo tiểu hồ ly bám chặt lấy đùi Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đi!

Dù sao hai cái 'đùi' này quả thực rất to.

Trấn Nguyên Tử tuy trông có vẻ không dễ nói chuyện, nhưng thực ra cũng là người ngoài lạnh trong nóng.

Còn Hồng Vân tên này lại quá thiện tâm, tính cách quá thẳng thắn, quá dễ bị hốt du.

Tuy nhiên Ngô Sở hiểu rõ một điều là, rõ ràng hắn đã nói với hai người này về chiêu trò 'hốt du' người khác của lão hồ ly Thanh Khâu Thần rồi, sao bọn họ vẫn còn mắc chiêu chứ? 'Hai vị Đạo Hữu, đã lâu không gặp!' Ngô Sở cười chắp tay vái chào, sau đó nhìn về phía tiểu hồ ly Thanh Khâu Vũ, thăm dò hỏi: 'Tiểu Vũ sao cũng đi cùng hai vị vậy?' Thanh Khâu Vũ mặc váy ni thường màu tím nhỏ, rất lễ phép chắp tay vái chào Ngô Sở và Phục Hy, giọng trong trẻo nói: 'Thanh Khâu Vũ đã bái kiến Bất Xuất Tiền Bối, bái kiến vị tiền bối này!' Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử chắp tay vái Ngô Sở và Phục Hy, nói: 'Con hồ ly nhỏ này là do tổ phụ Thanh Khâu Thần của nó đặc biệt căn dặn chúng ta, nhất định phải đưa nó đến Tử Ngọc Sơn, theo Bất Xuất Đạo Hữu học Trù Đạo, chúng ta thực sự không tiện từ chối, liền đưa nó đến đây'. '…' Ngô Sở hơi sững sờ, không ngờ lão hồ ly không đi ôm hai cái đùi to của Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, mà vẫn chọn nhắm vào hắn, hơn nữa còn nhắm vào một cách vòng vèo như vậy, thật sự khiến hắn không biết nói sao cho phải.

Nếu thật sự muốn học Trù Đạo, tìm Tiểu Nguyệt Linh chẳng phải tốt hơn sao?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Ngô Sở cũng phần nào đoán được ý nghĩ của lão hồ ly Thanh Khâu Thần này.

Có lẽ là sự xuất hiện của Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đã khiến lão hồ ly đó càng thêm tin rằng hắn là một Đại Năng giả ẩn thế không xuất, nên mới cố tình đẩy tiểu hồ ly sang đây.

Còn nhìn thần sắc có vẻ khá bình thường của tiểu hồ ly, đoán chừng cũng đã sớm có sự chuẩn bị tâm lý cho việc này rồi.

Thậm chí có khả năng, lão hồ ly sau khi trở về lần trước, đã bắt đầu dạy dỗ tiểu hồ ly, bảo tiểu hồ ly phải nắm bắt cơ hội gì đó rồi. 'Hai vị này chính là hai vị Đạo Hữu mà ngươi trước đây đã nói, giúp ngươi nghiên cứu tu hành pháp phải không?!' Phục Hy mỉm cười nói: 'Bần đạo Phục Hy, đến từ Bất Chu Sơn, không biết hai vị Đạo Hữu xưng hô thế nào?

Đến từ tiên hương nào?' Hồng Vân mỉm cười chắp tay vái chào: 'Bần đạo Hồng Vân, đến từ Hỏa Vân Cung, đây là chí giao của bần đạo…' 'Bần đạo Trấn Nguyên Tử, từ phương Tây đến!' Không đợi Hồng Vân giới thiệu thay, Trấn Nguyên Tử liền tự báo gia môn.

Đương nhiên, hắn không thật thà như Hồng Vân, dù sao Bất Chu Sơn mà Phục Hy nói, cũng không hẳn là chính xác.

Hồng Vân thấy Trấn Nguyên Tử như vậy, cũng không để ý, ha hả cười nói: 'Phục Hy Đạo Hữu lẽ nào xuất thân từ Kỳ Lân tộc?

Đến đây là để du thuyết Bất Xuất Đạo Hữu gia nhập sao?' Phục Hy mỉm cười xua tay: 'Bất Chu Sơn rất rộng, cũng không chỉ có Kỳ Lân tộc, huynh muội ta du lịch bên ngoài nhiều năm, tình cờ đến nơi này'. 'Chư vị, chúng ta trở về phía dưới, vừa uống vừa trò chuyện, thế nào?' Thân là chủ nhà, Ngô Sở tự nhiên không tiện để họ tiếp tục trò chuyện trên mây, liền chào hỏi mấy người, bay trở lại trên đỉnh cây, và bảo Tiểu Nguyệt Linh mang Linh Nhưỡng lên.

Chương 107

Đợi bốn người ngồi xuống, Tiểu Nguyệt Linh mang Linh Nhưỡng lên, Ngô Sở liền bảo Tiểu Nguyệt Linh dẫn tiểu hồ ly xuống trước, đã nói là đến để bàn luận Trù Đạo, vậy thì để Tiểu Nguyệt Linh dẫn nó đi.

Đợi tiểu hồ ly rời khỏi đại điện, Ngô Sở liền nhìn Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, có chút khó hiểu hỏi: 'Cô bé này là sao vậy?' Trấn Nguyên Tử khẽ ho một tiếng, nhìn Hồng Vân, ý bảo Hồng Vân tự mình nói.

Hồng Vân xua xua tay, nói: 'Cái này không thể trách ta, chúng ta ở Thanh Khâu Hồ tộc làm khách nhiều năm như vậy, đã lĩnh hội không ít Huyễn Thuật Chi Đạo của Thanh Khâu Hồ tộc, ít nhiều cũng coi như nợ họ một chút nhân tình, lão hồ ly đó nói giúp hắn một việc nhỏ, đưa cháu gái hắn đến Tử Ngọc Sơn học Trù Đạo, việc nhỏ này, ta sao có thể từ chối?

Ngươi nếu không muốn dạy dỗ nó…' Ngô Sở đen mặt cười khổ: 'Tình hình của ta thế nào, hai vị đều rõ như lòng bàn tay, ta làm sao có tư cách dạy dỗ nó?

Đừng thấy nó còn nhỏ tuổi, nhưng cũng sắp bước vào hàng ngũ Thiên Tiên rồi phải không!' Hồng Vân ha hả cười nói: 'Không sao không sao, với kiến thức của Đạo Hữu, dạy dỗ con hồ ly nhỏ đó đã là thừa sức.

Còn về truyền đạo, thì hoàn toàn không cần, Thanh Khâu có Đạo Thống của Thanh Khâu, các Đạo Thống khác đưa vào ngược lại vô ích.

Huống hồ ta thấy lão hồ ly Thanh Khâu Thần đó, thứ hắn muốn

cũng không phải Đạo Hữu thật sự dạy nó tu hành, có một cái danh đệ tử trên danh nghĩa là đủ rồi'. 'Đại Dã Trạch Thanh Khâu, truyền rằng tộc quần này đã xuất thế từ rất sớm, là một tộc quần vô cùng cổ lão.' Phục Hy lúc này xen lời nói: 'Tộc của họ nổi danh vì trí tuệ, hẳn phải là đối tượng mà mấy đại tộc kia tranh giành, họ, không cần thiết phải làm như vậy chứ!' Hắn khó hiểu nhìn Ngô Sở, hoặc có thể nói, hắn có chút không dám tin vào phỏng đoán của mình về việc này, cảm thấy nếu đối phương thực sự nổi danh vì trí tuệ, thì tầm nhìn này cũng quá tệ rồi.

Ngô Sở là loại người gì chứ… Phục Hy bắt đầu hồi tưởng những ngày huynh muội mình tiếp xúc với Ngô Sở, nghĩ đi nghĩ lại, lại cảm thấy dường như không thể trách lão hồ ly kia lại mắc lừa.

Trên cái cực phẩm Linh Căn này, khắp nơi đều có thể thấy khí tức Công Đức Linh Bảo, thêm vào Ngô Sở trên người còn có khí tức Công Đức Chí Bảo lưu chuyển, khiến người ta hiểu lầm, dường như cũng là chuyện bình thường.

Ngoài ra, Ngô Sở tuy tu vi thấp kém, nhưng kiến thức lại vô cùng bất phàm, lời nói tuy không thể nói là quá ưu nhã, nhưng tuyệt đối có thể coi là thanh tân thoát tục.

Ngay cả bọn họ trong tình huống không rõ ràng, cũng từng nghi ngờ Ngô Sở có phải đã ẩn giấu tu vi hay không, huống hồ là các sinh linh khác.

Tuy nhiên Hồng Vân sau khi nghe lời của Phục Hy, lại lắc đầu nói: 'Ta ban đầu cũng nghĩ như vậy, nhưng ở Thanh Khâu, Thanh Khâu Hồ Tổ lại rất mực ca ngợi Bất Xuất Đạo Hữu'.

Phục Hy có chút khó hiểu nhìn Ngô Sở, còn Trấn Nguyên Tử thì nói: 'Bất Xuất Đạo Hữu có phải cũng giống như với bần đạo và đạo huynh, đã nói những lời khiến Thanh Khâu Hồ tộc có điều cảm ngộ

không?' Phục Hy nghe vậy, không khỏi nhìn thêm Ngô Sở một cái, nếu hắn không nhớ lầm, trước đó Ngô Sở từng nói với hắn, hắn chỉ nói một câu, sau đó em gái hắn liền tiến vào trạng thái Ngộ Đạo.

Lại nghĩ đến câu 'Kỹ cận hồ Đạo' mà tên này đã nói trước đó, cũng khiến em gái hắn chìm vào trạng thái Ngộ Đạo, có thể tưởng tượng được, cái miệng của tên này… hay là nói, những thứ này đều là năng lực bẩm sinh của Thiên Địa diễn hóa cuối cùng chi tướng? 'Đạo Hữu đã nói gì với những con hồ ly đó?' Phục Hy khá tò mò hỏi.

Sự trở về của Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, Ngô Sở rất vui, nhưng cũng có chút phiền muộn, bởi vì hắn biết, hai vị này lần này đến đây, đoán chừng là đã kế hoạch tiếp tục đông du rồi.

Lần trước nói đi Thanh Khâu, là để kiến thức Huyễn Thuật Chi Đạo của Thanh Khâu Hồ tộc.

Nay đã kiến thức xong, khẳng định sẽ tiếp tục chọn đông du.

Dù sao bọn họ cũng không có lý do để ở lại giúp Ngô Sở giao ác với Long tộc, tuy rằng giữa bọn họ là lão hữu đã quen biết hơn mười năm, nhưng vẫn chưa đến mức vì đối phương mà liều mạng.

Ngô Sở cũng không tiện bảo họ ở lại, nếu mở lời, thì quá ích kỷ rồi.

Dù sao hắn cũng đã quyết tâm đi lang thang rồi, thì không cần thiết để họ ở lại mạo hiểm nữa.

Ngô Sở đem những lời đã nói với lão hồ ly lúc trước, tức là phân tích về đại thế tam tộc Hồng Hoang trong tương lai, tiện miệng nói qua với họ, cuối cùng cười nói: 'Thiên cơ khó lường, ta cũng chỉ là tiện miệng nói thôi, ai lại thật sự biết được những chuyện sẽ xảy ra trong tương lai chứ?' Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, cùng với Phục Hy đều lặng lẽ nhìn Ngô Sở, nhìn đến nỗi Ngô Sở có chút không hiểu

vì sao: 'Ta nói có gì không đúng sao?' Hồng Vân ha hả cười nói: 'Ta đã biết Bất Xuất Đạo Hữu nhất định sẽ nói ra lời kinh người, nếu không Thanh Khâu Hồ tộc sao lại ca ngợi Đạo Hữu đến vậy.

Nói đến, Thiên cơ khó lường cũng đúng thật, nhưng thực lực đạt đến tầng thứ như chúng ta, suy diễn ra một số đại thế sơ lược vẫn có thể, nhưng cũng chỉ là một khả năng nào đó trong vô số đại thế, tính biến đổi trong đó quá mạnh'.

Phục Hy cũng gật đầu nói: 'Thiên cơ khó lường, không phải chỉ là thật sự không suy đoán ra được, mà là những chuyện suy đoán ra không nhất định chính xác, Thiên cơ biến hóa vô cùng, bất kỳ một điểm biến hóa nào, đều có thể ảnh hưởng đến xu hướng đại thế, từ đó dẫn đến kết quả cuối cùng khác xa so với điều đã suy đoán'.

Về phương diện suy diễn Thiên cơ này, Ngô Sở tin rằng năng lực của Phục Hy còn mạnh hơn Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử.

Dù sao đại thần Phục Hy tương lai còn có thể suy diễn và phát triển Bát Quái, trở thành một Đại Năng giả.

Trấn Nguyên Tử thì trực tiếp nói: 'Chúng ta suy diễn Thiên cơ, là phải tiêu hao đại Pháp Lực để suy diễn Thiên cơ, nhưng Bất Xuất Đạo Hữu chỉ dựa vào xu thế phát triển tương lai của các phương, liền có thể nhìn xa đến như vậy, chỉ riêng tầm nhìn này, đã đủ khiến Thanh Khâu Hồ tộc vốn nổi danh về trí tuệ phải kinh ngạc rồi'. 'Đạo Hữu chớ có khen ta nữa, ta chỉ tiện miệng nói thôi, không thể coi là thật…' Hồng Vân lắc đầu nói: 'Chưa chắc đã không thể coi là thật, Hồng Hoang tuy rộng lớn mênh mông, nhưng đến một ngày nào đó, khi thế lực tam tộc phát triển đến một trình độ nhất định, tất sẽ có sự giao tranh… Thật ra không nói sau này thế nào, chỉ riêng hiện tại, tam tộc đã đưa ra thiện ý với Thanh Khâu Hồ tộc, Thanh Khâu Hồ tộc dù chọn bên nào, cũng sẽ đắc tội hai bên còn lại'.

Ngô Sở gật đầu nói: 'Cho nên ta đã nói với lão hồ ly Thanh Khâu Thần, có thể khiến Thanh Khâu Hồ tộc chia làm ba, mỗi nhà phái một số tử đệ qua đó, vậy thì cửa ải khó khăn hiện tại này có thể vượt qua'.

Phục Hy sững sờ một chút, cười nói: 'Đạo Hữu gian xảo như hồ ly vậy!' Hồng Vân gật đầu nói: 'Không phải như hồ ly, mà còn hơn cả hồ ly!' Nói xong hắn liền tự mình cười phá lên.

Ngược lại Trấn Nguyên Tử gật đầu nói: 'Phương pháp này thật tuyệt diệu!

Chia tộc quần làm ba, cả ba bên đều không đắc tội, lại còn có thể khiến tộc quần phát triển riêng biệt ở địa bàn của tam tộc, như vậy, quả thực cũng có thể ngăn chặn việc không may bị diệt tộc vào một ngày nào đó trong tương lai.

Ta cuối cùng cũng hiểu Thanh Khâu Hồ Tổ vì sao lại ca ngợi Đạo Hữu đến vậy, Đạo Hữu đây là đã giải quyết một đại nan đề cho Thanh Khâu Hồ tộc rồi!' Ba người đều gật đầu đồng tình, nhưng cũng không cảm thấy quá kỳ lạ.

Dù sao nếu Ngô Sở không thần kỳ đến vậy, với tu vi của Ngô Sở, bọn họ làm sao có thể cùng hắn bình bối luận giao?

Đương nhiên, Phục Hy còn có thêm một lý do nữa so với Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử.

Bởi vì Phục Hy biết Ngô Sở sở hữu Thiên Đạo diễn hóa pháp tướng ở trạng thái cuối cùng.

Nghe Trấn Nguyên Tử lần nữa nhắc đến việc Thanh Khâu Hồ Tổ ca ngợi hắn, Ngô Sở liền hiểu, con hồ ly nhỏ kia không thể vứt bỏ được rồi, một khi đuổi tiểu hồ ly ra khỏi Tử Ngọc Sơn, không nói có đắc tội Thanh Khâu Hồ tộc hay không, chỉ nói tiểu hồ ly, có thể sẽ chết bên ngoài.

Dù sao cũng đã nuôi tiểu lộc tể và Bàn Cẩu rồi, cũng không thiếu việc nuôi thêm một con hồ ly nhỏ nữa.

Nhưng mà nói đến hai tên gây họa vì trộm rượu này, Ngô Sở liền tức không chịu nổi, dám phá hoại rượu cốt rồng mà hắn vất vả ủ ra.

Dưới lời khẩn cầu của Ngô Sở, Phục Hy ra tay phong ấn tiểu lộc tể lại, tránh để Pháp Lực của tiểu lộc tể tiết ra ngoài, gây ra nạn lụt do mưa ở Tử Ngọc Sơn.

Còn về Bàn Cẩu A Thu, trực tiếp bị Ngô Sở ném ra khỏi đỉnh Thần Mộc, bảo nó chạy vòng quanh bờ hồ, không chạy đủ một trăm tám mươi vòng thì đừng quay về.

Lần này, hắn phải kiên quyết, bắt con Bàn Cẩu này giảm cân cho tốt.

Bàn Cẩu vừa ai oán, vừa kéo lê thân thể béo ú của mình, run rẩy chạy dọc bờ hồ, dáng vẻ đó, dường như đang nói: 'Vì sao tiểu lộc tể lại không cần phạt?' … Buổi tối, tiểu đầu bếp Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly đang đóng vai thị nữ, đã mang lên cho mọi người món sườn rồng tiên Linh Nhưỡng do họ tận tâm chế biến, cùng với cơm gạo nếp thơm phức.

Gạo nếp là do tiểu hồ ly mang đến từ Thanh Khâu, ngoài gạo nếp ra, tiểu hồ ly còn mang theo một số đặc sản Thanh Khâu, như củ ấu, hạt sen, củ mã thầy và các loại cây trồng khác.

Thân là tộc quần đầu tiên bị Trù Đạo của Ngô Sở ảnh hưởng, Thanh Khâu Hồ tộc bây giờ so với các tộc quần khác, cảm giác ưu việt càng mạnh hơn.

Vốn dĩ Thanh Khâu Hồ tộc đã có một vẻ cao quý ưu nhã toát ra từ tận xương tủy, nay cộng thêm cảm giác ưu việt này, cái thái độ đó thì khỏi phải nói.

Hồ ly tinh mà!

Thái độ như vậy là dễ khiến người ta say đắm nhất.

Cho nên đầu đào báo lý, lần này tiểu hồ ly Thanh Khâu Vũ đến, đã mang theo không ít đặc sản của Đại Dã Trạch Thanh Khâu, những đặc sản này, hoàn toàn có thể trồng ở bên bờ hồ lớn.

May mắn là Thanh Khâu Vũ đến Tử Ngọc Sơn này, bề ngoài trông vẫn còn là một tiểu hồ ly non nớt, nếu không Ngô Sở cũng không dám đảm bảo mình có bị nàng mê hoặc hay không.

Dù sao thân là đàn ông Địa Cầu huyết khí phương cương, nếu không có chút 'bản sắc', sao mà nói cho qua được chứ?

Hơn nữa tuyệt đại đa số đàn ông, đối với hồ ly tinh thành thục đầy mị lực, thực ra đều không có mấy sức kháng cự, nếu không những người vợ chính kia cũng đâu cần phải ngày ngày đi bắt hồ ly tinh nữa.

Uống Linh Nhưỡng, ăn thịt rồng, cùng với các loại quả ngọt bánh ngọt khác, mọi người dần dần nói chuyện càng lúc càng hứng khởi.

Chẳng bao lâu, Phục Hy nảy sinh ý muốn phô diễn cầm kỹ, tùy tay lấy ra cây cổ cầm chuyên dụng của mình, giữa chúng mà đàn tấu, lấy tiếng đàn làm nền cho rượu, thì rượu càng say lòng người.

Chương 108

Ngô Sở thấy vậy, liền lấy ra một cây sáo mới, tùy ý thổi tấu.

Tuy rằng hắn không biết cách hòa tấu, nhưng Phục Hy hiểu mà!

Trong men say, Hồng Vân theo tiếng đàn sáo mà múa kiếm hát ca, Trấn Nguyên Tử gõ chén hòa theo, dáng vẻ của bốn người, đơn giản có thể dùng từ 'phóng đãng hình hài' để hình dung.

Tiểu hồ ly nghe ca mà nhảy múa, vũ tư ưu mỹ, khiến Tiểu Nguyệt Linh có chút không dám nhìn ai.

Nhìn dáng vẻ của tiểu hồ ly tuy còn rất non nớt, nhưng trong vũ tư linh động mà nàng thể hiện, đã có một vẻ khí chất thành thục ưu nhã phiêu dật, Tiểu Nguyệt Linh liền nghĩ đến những ngày từng cùng Ngô Sở cùng nhau nhảy múa theo âm nhạc.

Tiểu Nguyệt Linh đột nhiên có một cảm giác khủng hoảng, đau khổ nghĩ rằng, con hồ ly nhỏ này nhất định sẽ chiếm được sự yêu thích của A Sở ca.

Cái này, phải làm sao đây?!

Sau một hồi phóng đãng hình hài, mượn men say, ba người Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử và Phục Hy liền luận đạo.

Nhất thời, đạo vận lưu chuyển, phù văn pháp tắc Đại Đạo hiện lên, nguyệt hoa dao động, tinh huy như sa che phủ, phảng phất các vì sao đều đang lấp lánh ứng hòa cùng bọn họ.

Cảnh tượng này rất nhanh lấy cây thần mộc này làm trung tâm, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Ngô Sở ngồi bên cạnh lặng lẽ lắng nghe, Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly cũng vậy.

Ban đầu, bọn họ đều còn có thể nghe hiểu, dù cho những lý luận tu hành mà họ xiển thuật có vẻ cao siêu khó nắm bắt, nhưng ngôn ngữ họ sử dụng vẫn là ngữ pháp Hồng Hoang.

Nhưng theo sự giao lưu của họ dần sâu sắc, Ngô Sở và hai tiểu nha đầu hoàn toàn không thể hiểu được nữa, hơn nữa lúc này họ cũng không còn dùng ngôn ngữ mà là một loại âm thanh Đại Đạo.

Đối mặt với loại âm thanh Đại Đạo mà các đại năng này phát ra, Ngô Sở cùng hai tiểu nha đầu giống như thỏ ngơ ngác, ngẩn ngơ ngồi một bên, nghe sách trời, cảnh giới cách biệt quá xa.

Tuy nhiên bọn họ cũng không cảm thấy phiền não, ngược lại thần thái tựa say mà không say, chìm đắm trong những đạo vận lưu chuyển này, bởi vì điều này cũng có thể mang lại cho tu vi của họ một vài lợi ích.

Giữa chừng, Nữ Oa từ trong ngộ đạo tỉnh lại, cũng lặng lẽ gia nhập cuộc luận đạo này.

Ngô Sở lần đầu tiên cảm nhận được cái diệu dụng này khi các sinh linh Hồng Hoang ngồi luận đạo, đặc biệt là cuộc luận đạo giữa các đại năng cảnh giới Đại La.

Tuy rằng không nghe hiểu những âm thanh Đại Đạo mà họ phát ra, nhưng đạo vận mà họ luận đạo mang lại, lại khiến linh khí thiên địa xung quanh đều theo đó mà ngưng tụ thành sương mù, tinh khí thiên địa phảng phất như có linh tính, hội tụ về phía bọn họ, rồi dần dần hình thành vạn đạo mây lành, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên*, phảng phất như thiên địa cũng đang ứng hòa cùng họ.

Cứ như vậy, hiệu quả mang lại là Ngô Sở cùng hai tiểu nha đầu đều nhận được không ít lợi ích, tu vi phảng phất như được tự động đề thăng vậy.

Còn linh căn cực phẩm Tử Ngọc Linh Nại đang cõng họ, cũng đồng dạng nhận được không ít chỗ tốt từ đó.

Nghệ Bảo ở trong cơ thể Ngô Sở thì lặng lẽ ghi chép từng lý luận tu hành mà các đại năng này xiển thuật, rồi lén lút xin Ngô Sở khen thưởng.

Ngô Sở không hiểu, lặng lẽ hỏi trong lòng: "Những âm thanh Đại Đạo đó, ngươi nghe hiểu sao?" "Tuy không hiểu, nhưng không ngăn cản ta làm thành video ghi lại tất cả, tương lai đợi ngươi tu vi tăng lên, chẳng phải có thể thỉnh thoảng lấy ra xem sao?" Ngô Sở nghe vậy, tuy cảm thấy có lý, nhưng khi hắn nhìn thấy những video ghi lại đang phát trong thức hải của Nghệ Bảo, liền không khỏi nhíu mày, "Dường như những âm thanh Đại Đạo mà ngươi ghi lại này, không giống lắm với những gì ta đã nghe trước đó thì phải!" "Ngươi có thể nhớ được nhiều như vậy sao?" Nghệ Bảo nghi ngờ hỏi.

"Tuy không nhớ được quá nhiều, nhưng trước đó khi ta nghe những âm thanh Đại Đạo do Hồng Vân đạo hữu phát ra, những hình ảnh hiện lên trong đầu ta, hoàn toàn không giống với những hình ảnh hiện lên khi ta nghe bây giờ, dường như ý nghĩa mà cả hai truyền tải đều không tương đồng." "……" Nghe vậy, Nghệ Bảo lập tức im lặng, lẽ nào làm như vậy không được sao?

Ngô Sở cũng đang trầm mặc, đột nhiên có chút hoài nghi, khi những âm thanh Đại Đạo này truyền vào tai mỗi thính giả, liệu thông tin mà các sinh linh đó nhận được có khác nhau không?

Theo hắn nghĩ, khả năng này là tồn tại, ví dụ như trước đây đi học, khi thầy giáo giảng bài, mọi người ở dưới nghe giảng, nhưng sự lĩnh ngộ nhận được lại hoàn toàn khác nhau.

Có người không hiểu, có người lại có thể dễ dàng suy một ra ba.

Sự khác biệt về cảnh giới, sự khác biệt về trí tuệ, khiến những

thứ họ nhận được cũng khác nhau.

Ngay cả người bình thường còn như vậy, huống chi là những sinh linh Hồng Hoang này.

Có lẽ trong tai các sinh linh cảnh giới khác nhau, thông tin mà những đạo âm này truyền đạt, ý nghĩa hoàn toàn không giống nhau cũng không chừng.

"Vậy, ta có nên tiếp tục ghi lại không?" Nghệ Bảo hỏi.

Ngô Sở nghĩ nghĩ, nói: "Vẫn cứ tiếp tục ghi lại đi!

Tương lai đợi cảnh giới của ta khác rồi, nghe lại một lần nữa, có lẽ lại có thu hoạch không giống nhau thì sao!" Nghệ Bảo nghe vậy, tiếp tục lặng lẽ ghi chép, Ngô Sở thì ngồi một bên lặng lẽ nhìn bốn người.

Đạo vận lưu chuyển trên người bốn người, khiến người ta nhìn vào liền cảm thấy khao khát, Ngô Sở cũng không khỏi khao khát một ngày nào đó mình cũng có thể gia nhập vào hàng ngũ của họ.

Chứ không phải như bây giờ, họ đang xiển thuật đạo mà họ tu, còn mình chỉ có thể ngồi một bên mà hâm mộ nhìn, thậm chí còn không hiểu họ nói gì.

Cảnh giới cách biệt quá xa, nhất thời làm bạn thì còn được, sau này làm sao tiếp tục làm bạn đây?

Hai người ở hai thế giới khác nhau, ở lâu rồi chắc chắn sẽ càng ngày càng xa cách.

Hiện tại họ đối với Ngô Sở vẫn còn có chút cảm giác mới mẻ, đợi khi cảm giác mới mẻ này qua đi, mọi thứ khôi phục bình thường, chẳng phải rất bình thường sao? …… Họ nói chuyện một hồi, liền cần trầm tĩnh lại lĩnh ngộ một phen, sau khi lĩnh ngộ xong lại tiếp tục cùng nhau kiểm chứng.

Cứ như vậy, nói nói dừng dừng, thời gian cứ thế thoáng chốc trôi qua.

Xuân đi thu đến, năm nối năm, tốc độ luận đạo giữa họ cũng dần chậm lại, thỉnh thoảng mới có một tiếng đạo âm vang lên trong phương thiên địa này.

Còn dưới gốc thần mộc này, đã tụ tập không ít sinh linh, có mấy con sói khổng lồ của tộc Nguyệt Thiên Lang; có hai con Đương Khang thân hình cường tráng, dài đến hơn chục mét; một con rùa lớn như hòn đảo lặng lẽ bò bên hồ; bên bờ sông, con cá đỏ khổng lồ lặng lẽ nổi trên mặt nước; trên đỉnh lầu thuyền, một con đại bàng đầu trắng khổng lồ đứng sừng sững như một bức tượng; còn có một con cá sấu khổng lồ như khúc củi khô, trôi nổi bên cạnh con rùa lớn… Cứ như vậy, không biết lại qua bao lâu, bốn người cuối cùng cũng trầm tĩnh lại, rất lâu sau không còn có âm thanh đạo âm khiến lòng người sảng khoái phát ra từ đỉnh cây.

Nhưng những sinh linh đó vẫn không rời đi, bởi vì đạo vận lưu chuyển trong phương thiên địa này, thiên hoa loạn trụy, Đại Đạo hiện lên, vẫn khiến những sinh linh đó như si như túy.

Ngô Sở thì rất nhanh tỉnh táo lại từ trạng thái đó, rồi có chút phấn khởi phát hiện, tu vi của mình lại một lần nữa có bước đột phá lớn, thậm chí "Khí Hoa" thứ hai trong Tam Hoa Tinh Khí Thần đều đã xuất hiện, Kim Đan trong cơ thể cũng biến thành mấy viên.

Hắn lúc này mới nhớ ra, trước đó khi tu hành trong những đạo vận đó, dường như quả thực có cảm giác pháp lực trong cơ thể xuất hiện cảm giác bão hòa ở một khoảng thời gian nào đó.

Kết quả… Ngô Sở làm sao cũng không ngờ được, việc mình lúc đó không suy nghĩ kỹ càng mà tùy tiện làm, lại khiến trong cơ thể hắn xuất hiện bảy "tinh thần" như mặt trời.

Hắn có chút bất an, dù sao Kim Đan trong cơ thể quá nhiều, thực sự có chút quái lạ, nhưng lại không tiện làm phiền Nữ Oa và các vị khác, cũng không hy vọng ảnh hưởng đến việc ngộ đạo của Tiểu Nguyệt Linh.

Nghĩ nghĩ, hắn chạy đến bên cạnh thần mộc xem xét, phát hiện mùa bên ngoài đã từ mùa hè nóng nực ban đầu, biến thành mùa đông trắng xóa tuyết phủ.

Ngoài ra, xung quanh thần mộc cũng xuất hiện một số sinh linh lạ.

Những sinh linh lạ này trông cũng không giống đến từ bên ngoài, không có một sinh vật hình người nào trong đó, hẳn là những sinh linh vốn sống ở Tử Ngọc Sơn.

Ngô Sở lặng lẽ vận chuyển pháp lực, rũ bỏ bụi bẩn trên người, cảm thấy miệng mình sắp nhạt ra nước rồi, hắn trở lại nhà bếp chuẩn bị tìm chút gì đó giải sầu, kết quả phát hiện rất nhiều thứ trong nhà bếp đã mục nát, đặc biệt là một khối thịt rồng đã thối rữa.

Rõ ràng, khối thịt rồng này là khối thịt rồng đã bị Tiểu Nguyệt Linh rút hết năng lượng hoạt tính.

Nhưng dù cho đã rút hết năng lượng… vẫn làm Ngô Sở giật mình, bởi vì loại thịt rồng này tuy không chịu được lưu trữ lâu, nhưng cũng không thể chỉ vài tháng đã thối rữa được.

“Chuyện này đã bao lâu rồi?

Chẳng lẽ mấy chục năm đã trôi qua rồi sao!” Hắn lặng lẽ suy tư, kết quả liền nghe thấy một tiếng rồng ngâm từ sâu trong thiên vũ vọng lại, sau đó một vuốt rồng khổng lồ từ trên trời giáng xuống, ấn lên đại trận bảo vệ Tử Ngọc Sơn.

Thấy cảnh tượng vuốt rồng khổng lồ màu xanh đen từ trên trời giáng xuống, ấn lên đại trận bảo vệ, miệng Ngô Sở lặng lẽ há hốc:

Chuyện, chuyện này đã mấy chục năm trôi qua rồi sao?

Chương 109

Cùng lúc đó, bốn vị Đại La cảnh đang ngộ đạo cũng tỉnh lại, lần lượt ngẩng đầu nhìn phiến phù văn và vuốt rồng xuất hiện trên không trung.

Thấy họ tỉnh lại, Ngô Sở liền nói: "Rất xin lỗi, ta đáng lẽ nên báo cho các vị sớm hơn để rời đi, không ngờ lần tu hành này, đã mấy chục năm trôi qua rồi…" Hồng Vân xua tay nói: "Kẻ đáng lẽ phải nói lời xin lỗi là chúng ta mới phải!

Ta biết Bất Xuất đạo hữu vốn đã định tương lai sẽ mang linh căn này rời khỏi nơi đây, nào ngờ chúng ta nói chuyện hợp ý, nói mãi rồi quên béng mất chuyện này, thực sự hổ thẹn!" Không thể không nói, đây là một người thành thật, tam quan siêu chuẩn, Ngô Sở rất thích.

Tuy nói Ngô Sở từng nghĩ đến việc nhờ Hồng Vân và các vị khác giúp đỡ, xem có thể đuổi Long tộc có khả năng xuất hiện ở đây về biển không.

Nhưng lần này, quả thực không phải hắn cố ý làm vậy.

Hắn vẫn luôn cho rằng thời gian trôi qua không lâu đâu!

Nào ngờ họ lần luận đạo này, lại luận đạo đến mấy chục năm!

"A Sở ca, làm, làm sao đây?" Tiểu Nguyệt Linh có chút căng thẳng, dù sao kế hoạch của Ngô Sở, nàng rất rõ, bây giờ không thể chạy thoát, phải đối mặt với cơn thịnh nộ báo thù của Long tộc rồi!

Nếu mấy vị tiền bối này không ra tay, bọn họ phải làm sao đây?

Tiểu Hồ Ly có chút không rõ nhìn Tiểu Nguyệt Linh, rồi lại nhìn Ngô Sở, đôi mày nhỏ khẽ nhíu lại, có chút nghi hoặc, Bất Xuất tiền bối chẳng phải là một tiền bối rất mạnh sao?

Ngô Sở thì bề ngoài trông vẫn khá bình tĩnh.

Với sự hiểu biết của hắn về Hồng Vân và mấy người kia, họ chắc chắn không thể khoanh tay đứng nhìn, đặc biệt là Hồng Vân.

Quả nhiên, Nữ Oa là người đầu tiên bay lên, phất tay áo, liền thu con Thanh Long kia vào trong tay áo, rồi nói: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, tiếp theo thì nhờ ngươi đó." Trấn Nguyên Tử nghe vậy gật đầu, linh bảo Địa Thư hiện ra bên ngoài cơ thể ông, một luồng khí tức tức thì từ người ông lan tỏa ra, ngọn núi nơi Thanh Long vốn ở, lập tức bắt đầu rung chuyển, tức thì bị khí mạch đất bao phủ, luồng khí tức vốn thuộc về Thanh Long, trực tiếp bị những khí mạch đất này che lấp.

Sau đó khí tức Địa Thư khuếch tán ra ngoài, tất cả khí tức liên quan đến Thanh Long trong nháy mắt đã bị khí mạch đất thay thế.

Hồng Vân và Phục Hy nhìn nhau một cái, tung người bay lên, nghênh đón hướng thiên vũ.

Ngô Sở thấy vậy, không khỏi truyền âm cho họ: "Hai vị, các vị không phải định đi đối đầu trực diện với Long tộc đó chứ!?" Hồng Vân sảng khoái ha ha cười lớn, "Nếu có thể nói rõ, đương nhiên là cùng họ giảng đạo lý, nếu không thể giảng đạo lý, vậy thì không còn cách nào khác, đúng không!?" Ngô Sở cười khổ một tiếng, nói: "Vậy mang ta theo đi!

Ta sẽ cùng họ nói đạo lý." Thế là, cứ như vậy, Hồng Vân vung tay áo lớn, kéo Ngô Sở lên, cùng Phục Hy, ba người đứng trên vân đầu, bay về phía thiên vũ.

Chẳng bao lâu, đại trận bảo vệ tản ra, một vuốt rồng lại từ trên trời giáng xuống.

Vô số mây đỏ tụ lại, trên thiên vũ đỉnh đầu chống đỡ lấy vuốt

rồng này, vuốt rồng đánh vào đoàn mây, ngược lại là vuốt rồng tan trước, còn thần thái của Hồng Vân, hoàn toàn là một vẻ nhẹ nhàng thư thái, có thể thấy chủ nhân phát ra vuốt rồng này, tu vi cũng bình thường thôi.

Sau khi Hồng Vân chặn vuốt rồng không lâu, một thanh niên tóc đen phất phơ, mặc một bộ giáp đen, liền dẫn theo một đám tôm cá binh tướng cưỡi mây bay đến.

Ngô Sở truyền âm cho Hồng Vân và Phục Hy: "Hai vị, người này tu vi thế nào?" "Bình thường!" "Phổ thông!" Hai vị đại năng cảnh giới Đại La, cho Ngô Sở một câu trả lời khẳng định.

"Vậy là cấp bậc gì?" "Thái Ất cảnh!" "Trung kỳ!" "……" Ngô Sở có chút cạn lời, Thái Ất cảnh trung kỳ, rất bình thường sao?

Thực sự, ở Hồng Hoang này, hoặc có thể nói là trước mặt hai vị Đại La cảnh này, Thái Ất cảnh quả thực rất bình thường, nhưng ta Ngô Sở chỉ là một tiểu tu sĩ Địa Tiên cảnh thôi mà!

Ngô Sở thầm mắng trong lòng, nhưng sắc mặt lại có chút âm trầm, nhìn về phía thanh niên Long tộc đang cưỡi mây đến, trầm giọng nói: "Kẻ đến là ai?

Vì sao tấn công đạo trường của ta?

Chẳng lẽ trưởng bối nhà ngươi không dạy các ngươi, khi ra ngoài phải hành sự khiêm tốn sao?" Ngô Sở giành thế chủ động, dọa cho thanh niên tóc đen kia ngớ người ra, Hồng Vân và Phục Hy ở bên cạnh cũng có chút bất ngờ nhìn Ngô Sở.

Không ngờ tiểu gia hỏa mày thanh mắt tú, tu vi thấp kém này, lại cũng biết nói năng ba hoa chích chòe, giành lấy thế thượng phong.

Nhưng nghĩ lại tiểu gia hỏa này ngay cả Thanh Khâu Hồ tộc cũng dám lừa gạt, xảo quyệt còn hơn cả hồ ly, dường như cũng không cần

quá kỳ lạ.

Thanh niên kia ngớ người một lúc, lông mày kiếm nhíu lại, trầm giọng quát: "Ngươi chính là chủ nhân nơi này?

Ta là Ngao Nguyên của Đông Hải Long Đình, đệ đệ ta là Ngao Tiêu mấy chục năm trước, đến địa vực này lịch luyện, khi xuất môn từng nói với ta, nó đến lấy một cây linh căn.

Nhưng mấy chục năm trước, nó lại thân vẫn ở địa vực này, mà địa vực này chỉ có đạo trường của đạo hữu… Rồng, là ngươi giết phải không!" Ngô Sở nghe vậy liền "a a" cười lạnh, "Lời nói này, quả thật buồn cười!

Ngươi làm sao biết đệ đệ ngươi không chết trên đường?

Một con Chân Long Thái Ất cảnh nho nhỏ, thì có gì ghê gớm chứ?

Ở địa vực này, kẻ có thể lấy mạng ngươi nhiều như lông trâu vậy!

Đệ đệ ngươi có tu vi như ngươi sao?" Ngao Nguyên bị Ngô Sở khinh thường như vậy, lập tức nổi giận đùng đùng, chỉ là nhìn thấy Hồng Vân và Phục Hy ở bên cạnh, cho hắn cảm giác có chút không dễ chọc, hắn chỉ có thể tạm nhịn.

Nhưng hắn vẫn nghiến răng, nói: "Đạo hữu xem thường Long tộc chúng ta như vậy, vậy có dám để ta vào đạo trường của ngươi xem xét một phen không?" "A a, gan lớn thật, ngươi không sợ vào được rồi không ra được sao?" Tiếng cười của Ngô Sở, khiến Hồng Vân và Phục Hy ở bên cạnh không khỏi bật cười.

Ngao Nguyên lại cười lạnh nói: "Khi ta đến địa vực này, trong Long Đình đã có mấy vị tiền bối biết, nếu ta chết ở đây, chẳng mấy chốc sẽ có trưởng bối trong tộc đến báo thù cho ta, đạo hữu đã chuẩn bị sẵn sàng để không chết không ngừng với Long Đình của ta chưa?" "A, lấy Long Đình ra uy hiếp ta!" Ngô Sở nghiến răng nghiến lợi, cuối

cùng lại nói: "Thôi được, nể mặt Tổ Long của Long Đình, ta cho ngươi vào xem một phen thì có sao đâu?

Nhưng nếu ngươi không nhìn ra được gì, thì xin Long tộc hãy cho ta một lời giải thích, bằng không…" Ngô Sở không nói tiếp, Ngao Nguyên trầm mặc một chút, nói: "Nếu trong đạo trường của đạo hữu không có nửa điểm khí tức của đệ ta, ta sẽ xin lỗi đạo hữu, và bồi thường cho đạo hữu, chắc chắn sẽ khiến đạo hữu hài lòng, xin đạo hữu tạo điều kiện thuận lợi cho ta, sau này Ngao Nguyên nhất định cảm kích không dứt!" Cứ như vậy, Ngao Nguyên cẩn thận đi theo Ngô Sở và các vị khác trở lại Tử Ngọc Sơn.

Kỳ thực Ngao Nguyên cũng là dựa vào Long tộc phía sau lưng, mới dám cứng đầu đi theo.

Nếu không có Long tộc, trong tình huống nhìn thấy khí tức của Phục Hy và Hồng Vân cường đại hơn hắn nhiều, hắn chắc chắn không dám cứng rắn như vậy.

Trong Tử Ngọc Sơn, vạn khe núi u u, thác nước phiêu diểu, giữa những ngọn núi xanh hùng vĩ sừng sững, những cây cổ mộc đã đổ, ngay từ đầu khi Trấn Nguyên Tử phục hồi địa mạch cho hắn, đã được chôn sâu dưới đất.

Khí tức thuộc về con Thanh Long kia, lúc này đã sớm biến mất không còn tăm hơi.

Cây Tử Ngọc Linh Nại bị chặt đứt kia tuy trông kỳ lạ, nhưng trên thân nó, cũng không hề cảm nhận được chút khí tức nào của Long tộc.

Đương nhiên, nếu không phải Ngô Sở lúc đó dùng công đức dung hợp ba đoàn linh quang bất diệt trong cơ thể thần mộc lại với nhau, thì lúc này có lẽ đã bị nhìn thấu rồi.

Còn về sợi Dây Thừng Trói Thú, lúc này đã sớm bị Ngô Sở dùng

công đức bao bọc lại rồi.

Thấy Ngao Nguyên thần sắc âm trầm, Ngô Sở khẽ rũ mắt, nói: "Tuy rằng có vài lời nói ra có chút bất kính, nhưng ta nghĩ, đạo hữu tốt nhất vẫn nên đi xem xét hai tộc Phượng và Kỳ Lân đi, nghe nói rất nhiều tộc quần đều đến hai tộc đó tặng lễ, rồng của Long tộc toàn thân đều là bảo bối…" Quả nhiên, lời này rất bất kính, Ngao Nguyên lập tức nổi giận, "Đạo hữu xin hãy thận trọng lời nói!" "A a, ta chỉ cho đạo hữu một con đường sáng, cũng không mong Long tộc ngươi có thể niệm tình ta gì, chỉ cần đạo hữu ghi nhớ những lời đã nói với ta trước đó là được.

Bây giờ, đã phát hiện khí tức của đệ đệ ngươi chưa?

Nếu không có, có thể rời khỏi nơi này không?

Nơi này không hoan nghênh Long tộc." Hồng Vân và Phục Hy nghe những lời này của Ngô Sở, thần giác không khỏi âm thầm co rút, đặc biệt là Hồng Vân người thành thật này, ông thực sự không dám tin Ngô Sở trong lúc bất chợt này, ra tay liền bán đứng Thiên Mục đạo nhân từng đến chỗ ông đòi đầu rồng.

Tuy Ngô Sở không chỉ mặt đặt tên, nhưng chỉ cần Ngao Nguyên tương lai thật sự điều tra theo hướng Ngô Sở nói, vậy chắc chắn là tra là ra ngay.

Cái tâm kế này, ít nhiều có chút ngoài dự liệu của Hồng Vân và Phục Hy, ban đầu họ còn nghĩ, Ngô Sở có thể nói gì với Long tộc?

Nói vài lời xảo trá, lừa dối chuyện này qua đi trước?

Nào ngờ, Ngô Sở trực tiếp một chiêu phản tay liền bán đứng Thiên Mục đạo nhân, kéo họa thủy sang Thiên Mục đạo nhân và Kỳ Lân tộc, chẳng lẽ hắn không lo lắng nhân quả này sao?

Đã đắc tội Long tộc, tương lai chuyện này nếu bị vạch trần, đồng

nghĩa với việc lại đắc tội Kỳ Lân tộc, ba tộc lớn nhất Hồng Hoang, có thể nói là đã bị hắn đắc tội hai tộc.

Hành sự như vậy, ổn thỏa sao?

Chương 110

Chỉ có Hồng Vân đang nghĩ, tiểu gia hỏa này tâm kế sâu sắc như vậy, tương lai có khi nào cũng bán đứng họ không?

Một đạo hữu như vậy, còn có thể kết giao sao?

Thực ra nếu có thể, Ngô Sở cũng không muốn trước mặt họ mà thao tác như vậy.

Nhưng không phải không có cách nào sao!

Không có mấy vị này đỡ lưng cho hắn, hắn dám ba hoa chích chòe sao?

Dám thì cũng dám, nhưng nội khí không thể đủ đầy như bây giờ.

Theo hắn thấy, ưu tiên hàng đầu của hắn bây giờ, chính là tự bảo vệ mình trước, còn về việc bán đứng Thiên Mục đạo nhân, kéo theo Kỳ Lân tộc, chuyện này liên quan gì đến hắn chứ?

Thiên Mục đạo nhân chạy đến chỗ hắn làm càn, vào khoảnh khắc lấy đi đầu rồng, đã biết sẽ có rủi ro như vậy, nhưng hắn vẫn kiên quyết làm vậy, trách ai được?

Nếu Kỳ Lân tộc không ngại Long tộc, chấp nhận lễ vật đó, vậy tương lai vì thế mà đánh nhau với Long tộc, lại liên quan gì đến hắn chứ?

Còn về việc Hồng Vân và các vị khác nghĩ thế nào, hắn cũng chỉ có thể dùng câu 'người hiểu ta không cần nói, người không hiểu ta cũng không cần tiếp tục kết giao' để tự an ủi.

Trong lòng tự an ủi một phen như vậy, Ngô Sở liền cảm thấy tâm an lý đắc, lặng lẽ nhìn Ngao Nguyên trước mặt đang mang theo nghi hoặc và không cam lòng trong lòng, nhưng chỉ có thể cố gắng giữ bình

tĩnh.

Lát sau, Ngao Nguyên tiện tay vung ra một đạo huyền quang về phía Ngô Sở, rồi bay vút lên, đồng thời để lại một câu nói hiểm độc, "Đề nghị của đạo hữu, ta sẽ cân nhắc, hy vọng chuyện của đệ đệ ta quả thực không liên quan đến đạo hữu, bằng không tương lai… thì đừng trách ta chưa nhắc nhở trước." "Đi thong thả không tiễn!" Ngô Sở tiện tay nhận lấy đạo huyền quang đó, đây không phải huyền quang pháp thuật, mà là huyền quang linh bảo.

Ngao Nguyên cuối cùng vẫn không đợi Ngô Sở bày tỏ có hài lòng hay không với linh bảo đó, trực tiếp ném xuống rồi quay người đi, bởi vì hắn rất tức giận, cũng rất sợ hãi.

Bốn tôn cường giả mạnh hơn hắn rất nhiều đang nhìn chằm chằm hắn, làm sao Long tộc có thể không sợ hãi chứ?

Đối với điều này, Ngô Sở cũng không để ý, hắn lại không đánh lại người ta, còn có thể làm gì người ta đây?

Tổng không thể bảo Hồng Vân hoặc Phục Hy ra tay, giáo huấn con rồng này một trận chứ!

Như vậy thì quá mất mặt, thực sự muốn đánh rồng, vậy thì phải đợi tương lai thực lực đủ rồi, tự mình ra tay!

Nhưng linh bảo mà Ngao Nguyên đưa, lại có chút kỳ lạ, đó là một tinh thể trong suốt hình giọt nước, cầm vào lạnh buốt, bên trong quang hoa lưu chuyển, trong suốt sáng lấp lánh.

Ngô Sở cũng không rõ đây là vật gì, chỉ là có một cảm giác, dường như nắm giữ nó, phảng phất có thể cảm nhận được một luồng khí tức bi thương không tên đang vây quanh.

Cảm giác này, khiến Ngô Sở ít nhiều có chút mờ mịt, thế là hắn hỏi Nữ Oa và các vị khác: "Các vị có biết, đây là vật gì không?" Mấy

người nhìn nhìn, Nữ Oa nhíu mày nói: "Trông hơi giống nước mắt." Hồng Vân gật đầu phụ họa, nói: "Nghe nói ở Đông Hải có Giao Nhân, người đầu cá thân, dung mạo cực kỳ xinh đẹp, giọt lệ tình cảm của kẻ nặng tình có thể kết thành châu, gọi là Giao Châu.

Chẳng lẽ viên này chính là bảo châu được luyện chế từ Giao Châu đó?" Phục Hy hiếu kỳ nói: "Người đầu cá thân?

Cũng thật kỳ lạ, không biết viên châu này có diệu dụng gì?" Ngô Sở đoán, Phục Hy có lẽ nghĩ đến bản thân mình là người đầu rắn thân, cho nên đối với Giao Nhân người đầu cá thân này có thiện cảm.

Trấn Nguyên Tử mỉm cười nói: "Đưa một đạo pháp lực vào trong châu, thử một chút liền biết." Ngô Sở nghe vậy gật đầu, đưa một đạo pháp lực vào trong châu, rồi sau đó liền thấy Giao Châu quang hoa đại tác, một khúc ca ưu mỹ từ trong đó bay ra, theo khúc ca này lan tỏa, xung quanh dần dần xuất hiện tiếng sóng biển, cảnh vật cũng đang thay đổi, mọi người phảng phất như đến một bờ biển vô tận, một bóng hình mơ hồ ngồi nghiêng trên tảng đá hát ca, bầu không khí vì khúc ca này mà trở nên bi thương, cảm xúc của mọi người cũng theo khúc ca này mà lên xuống.

Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly đều đã bĩu môi nhỏ, lặng lẽ rơi lệ.

Ngô Sở càng là lệ vũ bàng đà, hắn đột nhiên nghĩ đến cha mẹ và người thân ở thế giới kia.

Cảm giác bi thương này, phảng phất như không thể ngừng lại được.

Cho đến khi Hồng Vân dùng pháp lực phong ấn Giao Châu lại, Ngô Sở mới từ trong không khí bi thương này hoàn hồn trở lại, lặng lẽ chớp đôi mắt đẫm lệ, cảm thấy có chút mất mặt.

Phục Hy cười nói: "Bất Xuất đạo hữu có phải nghĩ đến chuyện gì đau lòng rồi không?" Ngô Sở không trả lời vấn đề này, mà hỏi: "Lấy ca tiếng nhập huyễn, đây chính là hiệu quả của linh bảo Giao Châu này sao?

Trông có chút cảm giác kê lặc." "Kê lặc là gì?" Mấy người chưa từng ăn thịt gà, không khỏi hỏi.

Tiểu Nguyệt Linh học theo dáng vẻ lắc đầu nguây nguẩy của Ngô Sở, nói: "Kê lặc kê lặc, ăn thì chẳng có thịt, bỏ đi thì tiếc.

Nga!

Kê lặc chính là xương sườn của con chim trĩ…" Mọi người thấy dáng vẻ đáng yêu của nàng, không khỏi khẽ cười.

Trấn Nguyên Tử lắc đầu nói: "Chắc chắn còn có hiệu quả khác, vừa nãy ta phát hiện, thủy thổ nguyên lực trong không khí xung quanh, khi Giao Châu phát động, liền bị đẩy ra bốn phương tám hướng…" "Hiệu quả tránh nước?" Trấn Nguyên Tử gật đầu nói: "Còn có tránh bụi!" "Hồi đầu luyện hóa nó, liền có thể rõ ràng." Hồng Vân nói.

Ngô Sở lặng lẽ gật đầu, thu nó lại, cất vào trong lòng, rồi sau đó khởi động trận pháp, một lần nữa bao phủ địa vực Tử Ngọc Sơn này lại, tăng thêm cho mình một chút cảm giác an toàn.

Nói đi nói lại, cây linh căn Tử Ngọc Linh Nại này sau khi cấp bậc tăng lên, cường độ trận pháp của nó quả thực cũng tăng lên không ít, trước đó đối mặt với cường giả Thái Ất cảnh, đều có thể cứng rắn chống đỡ.

Dù không có Phục Hy và các vị khác ở đây, tọa hộ sơn đại trận này ít nhiều cũng có thể chống đỡ một lúc.

Ngô Sở thở phào một hơi, gọi Tiểu Nguyệt Linh đi lấy linh tương, "Uy hiếp của Long tộc tạm thời đã giải quyết, các vị luận đạo nhiều

năm, hẳn cũng có sở đắc, chuyện đáng mừng đáng chúc như vậy, sao có thể không có rượu?" Hồng Vân nghĩ nghĩ, xua tay nói: "Đừng vội uống rượu, ta có một chuyện, nếu không trực tiếp hỏi rõ, rượu này không uống cũng đành, mong Bất Xuất đạo hữu vì ta giải đáp nghi hoặc." Lời nói thẳng thắn của Hồng Vân, khiến Phục Hy và Nữ Oa đều có chút không quen, ngược lại Trấn Nguyên Tử đối với điều này đã sớm thành thói quen, như có suy tư nhìn Ngô Sở.

"Chuyện gì?" Ngô Sở hỏi, bề ngoài, hắn vẫn rất trấn định.

Hồng Vân nhìn hắn, hỏi: "Bất Xuất đạo hữu có phải khi Thiên Mục đạo nhân đến, đã định bụng dùng xảo kế để kéo họa thủy sang Thiên Mục đạo nhân và Kỳ Lân tộc không?" Ngô Sở nghe vậy khẽ cười: "Hồng Vân đạo hữu có phải cảm thấy, ta là kẻ tâm kế thâm trầm?" Hồng Vân gật đầu, thẳng thừng nói: "Từ khi đạo hữu lừa gạt Thanh Khâu Hồ tộc và Thiên Mục đạo nhân, rồi đến Long tộc hiện tại, bần đạo muốn hỏi một câu, đạo hữu kết giao với chúng ta, có phải cũng đang lợi dụng chúng ta để giải quyết uy hiếp mà Long tộc mang lại cho đạo hữu không?" "Ta nói chuyện lần này, chẳng qua là gặp thời đúng dịp, đạo hữu có tin không?" Ngô Sở không hề tức giận, chỉ là một vẻ mặt cười khổ.

Tuy Hồng Vân hỏi thẳng thừng như vậy, có chút làm tổn thương người khác, nhưng nghĩ đến tính cách của ông, việc hỏi như vậy, kỳ thực cũng bình thường.

Hơn nữa giao thiệp với người có tính cách thẳng thắn như vậy, kỳ thực cũng dễ dàng, chân thành đối đãi là được.

"Bần đạo chỉ muốn biết, đạo hữu có tồn tại ý định lợi dụng chúng ta không?" Nghe Hồng Vân nói đến 'lợi dụng', Phục Hy và Nữ Oa cũng hiếu kỳ nhìn Ngô Sở, với tâm kế của Ngô Sở, họ cảm thấy, dù hắn có làm vậy, thì cũng là bình thường.

Ngô Sở xòe tay ra, nói: “Vì Hồng Vân đạo hữu đã hỏi thẳng thừng như vậy, vậy ta cũng có lời nói thẳng.

Quả thực, ngay từ đầu, ta quả thực đã có ý nghĩ này, bởi vì tu vi của ngươi và Trấn Nguyên Tử đạo hữu, quả thực có thể hóa giải cuộc khủng hoảng này cho ta.” Mấy người nghe vậy, lặng lẽ gật đầu, không hề trực tiếp trở mặt với Ngô Sở, điều này khiến Ngô Sở khẽ thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục nói: “Nhưng sau đó, sự chân thành thẳng thắn của đạo hữu, khiến ta cảm thấy hổ thẹn, cảm thấy nếu thực sự mở miệng, đạo hữu nhất định sẽ đồng ý, nhưng nếu hai vị thật sự ở lại, vậy thì là vì ta mà đắc tội Long tộc.

Đã là bằng hữu, thì loại chuyện này ta không thể làm.

Giao tình quân tử đạm như nước, không nên xen tạp những chuyện vặt vãnh này vào.

Cho nên ta mới nghĩ sau khi ăn con rồng đó, liền mang theo linh căn này rời khỏi Tử Ngọc Sơn.” “Vậy Thiên Mục đạo nhân…” “Thiên Mục đạo nhân không phải bằng hữu của ta, hắn vốn dĩ muốn dùng tu vi cường hành áp chế ta, chỉ là bị ta thuyết phục, mới bằng lòng dùng đầu rồng trao đổi.

Đã không phải bằng hữu, thậm chí ít nhiều còn có chút ân oán, vậy ta lấy oán báo oán, lại có gì không được?

Hắn đã muốn cái đầu rồng đó, thì nên biết rủi ro trong đó. ” Hồng Vân nhíu mày nói: “Đã là đạo hữu và Thiên Mục đạo nhân đã hòa giải, vậy vì sao lại đa sự, kéo Kỳ Lân tộc vào nữa?

Ngày nay đã có chúng ta ở đây, nhất định bảo hộ đạo hữu chu toàn, dù đạo hữu có lấy đức báo oán, bỏ qua chuyện này, thì có thể làm sao?” Ý của Hồng Vân Ngô Sở hiểu, chẳng qua là muốn hắn dĩ hòa vi quý, kết thúc chuyện ở đây là được rồi, không cần thiết phải kéo Thiên Mục đạo nhân và Kỳ Lân tộc vào, khiến mọi chuyện trở nên

phức tạp khó lường hơn.

Điều này thực ra cũng là vì Ngô Sở mà tốt.

Nhưng Ngô Sở lại cười nói: "Bằng hữu chính là bằng hữu, người ngoài chính là người ngoài, nếu hôm nay ta lấy ơn báo oán, vậy lấy gì báo ơn đây?

Điều này đối với chư vị đã được ta xem là bằng hữu, thật không công bằng!

Hơn nữa, chư vị có thể giúp ta nhất thời, nhưng không thể giúp ta cả đời, sự tình rốt cuộc vẫn phải tự giải quyết, tương lai nếu không có chư vị ở đây, ta lại phải đối mặt với những cường địch đó như thế nào?" Phục Hy gật đầu nói: "Lời đạo hữu nói, cũng có lý.

Chương 111

Nhưng ngươi có nghĩ qua, nếu tương lai Thiên Mục đạo nhân nói ra sự thật, ngươi lại làm sao giải thích với Long tộc đây?" Những người khác nghe vậy, cũng không khỏi gật đầu, dù sao thi thể Thanh Long quả thực ở Tử Ngọc Sơn, hơn nữa Tử Ngọc Sơn còn là chiến trường, tuy nói đã được Trấn Nguyên Tử phục hồi, nhưng ít nhiều vẫn còn một số tàn tích chưa được xử lý sạch sẽ, ví dụ như những cây cổ mộc cao ngất trời bị chôn sâu dưới đất.

Giờ đây những cây cổ mộc cao ngất trời này, đều là những cây mọc lên trong mấy chục năm nay, số lượng cổ mộc trước đó đã rất ít.

Ngao Nguyên có lẽ không nghĩ đến điều này, đương nhiên, dù có nghĩ đến, Ngô Sở cũng có thể tìm được lý do để lấp liếm qua, điều này chỉ có thể coi là chứng cứ gián tiếp, không thể trực tiếp chứng minh.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Đó đã là chuyện của rất lâu sau này rồi.

Huống chi, dù Thiên Mục đạo nhân muốn nói, nhưng với uy tín của Kỳ Lân tộc, họ không thể nào hạ mình mà nói những điều này với Long tộc được.

Khả năng lớn hơn là: giết thì giết rồi, ngươi tính sao?" Bốn người nghe vậy, lặng lẽ nghĩ nghĩ, không thể không thừa nhận, xác suất Ngô Sở nói này vẫn khá lớn.

Cũng vì thế, họ lại một lần nữa nhìn Ngô Sở với ánh mắt khác.

Trấn Nguyên Tử cười khổ lắc đầu, "Đạo hữu tu vi tuy yếu, nhưng cái tâm kế này, cùng với khả năng thấu hiểu lòng người, thật sự không phải chúng ta có thể sánh bằng." Ngô Sở xua tay nói: "Đạo hữu quá khen rồi, quá khen rồi!

Ta đây cũng chẳng qua là tùy tiện nói vậy thôi, sự thật có đúng như ta nghĩ hay không còn chưa biết.

Cho nên, ta vẫn phải tiếp tục chuẩn bị kế hoạch lang thang của mình, Phục Hy đạo hữu, vật Càn Khôn đó thì nhờ cậy ngươi rồi." "Kế hoạch lang thang?" Nữ Oa chớp đôi mắt đen láy lấp lánh, "Là kế hoạch lang thang gì?

Là lang thang ở Hồng Hoang sao?

Đạo hữu có hứng thú đến Tê Phượng Sơn của ta để an cư không?" Tiểu Nguyệt Linh bưng linh tương lên nghe vậy, hai mắt sáng lên, nếu không phải không tiện thay Ngô Sở trả lời, có lẽ nàng đã trực tiếp "hay quá hay quá" mà kêu lên rồi.

Còn Phục Hy ở bên cạnh thì lông mày kiếm nhíu lại, một luồng khí tức nguy hiểm lặng lẽ bao trùm lấy Ngô Sở, rồi sau đó khẽ ho khan nói: "Chỗ chúng ta đó chính là Bất Chu Sơn, Kỳ Lân Nhai liền nằm trên Bất Chu Sơn đó!

Nếu Bất Xuất đạo hữu đến Bất Chu Sơn, chẳng phải là tự chui đầu vào miệng Kỳ Lân sao?" Cảm nhận được luồng khí tức nguy hiểm bao trùm trên người mình, Ngô Sở thầm mắng một tiếng 'tên cuồng em gái', rồi sau đó hiếu kỳ nói: "Ta đến Tê Phượng Sơn có thể làm gì?

Đã là tu hành, chỗ nào chẳng tu hành được!

Lời Phục Hy đạo hữu nói, cũng không phải không có lý." "Nếu đạo hữu theo chúng ta về Bất Chu Sơn, Tiểu Nguyệt Linh chẳng phải có thể tùy lúc làm đồ ăn ngon cho ta sao!

Hơn nữa đạo hữu bình thường cũng có rất nhiều ý tưởng kỳ quái, đến lúc đó chúng ta cũng có thể cùng đạo hữu, nhận được Thiên Đạo ban thưởng một chút công đức, chẳng phải là một mũi tên trúng nhiều

đích sao?" Thôi được, hợp lại là ta vẫn chỉ là một công cụ nhân thôi!

Ngô Sở thầm bĩu môi, kết quả liền nghe Hồng Vân khẽ ho khan một tiếng, nói: "Hỏa Vân Cung của ta cũng rộng rãi, Bất Xuất đạo hữu nếu nguyện ý, Hỏa Vân Cung tùy thời vì đạo hữu mà rộng mở." Phải nói đến chuyện Thiên Đạo ban thưởng công đức, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đều có trải nghiệm sâu sắc, trước đó vì Ngô Sở mà nghiên cứu ra bộ "Bất Xuất Tiên Pháp" kia, họ đã nhận được một đợt rồi.

Nhìn thấy trên đỉnh thần mộc Tử Ngọc Sơn này, khắp nơi đều có thể thấy khí tức linh bảo công đức, liền biết những ý tưởng kỳ quái bình thường của Ngô Sở gia hỏa này quý giá đến mức nào rồi.

Nghe Hồng Vân cũng nói như vậy xong, luồng khí tức nguy hiểm bao trùm trên người Ngô Sở của Phục Hy cũng dần dần thu liễm lại.

Nhưng rất rõ ràng, Phục Hy không hy vọng Ngô Sở chạy đến Tê Phượng Sơn của họ để quấy rầy huynh muội họ tu hành.

Là một 'tên cuồng em gái', Phục Hy làm sao có thể hoan nghênh Ngô Sở con đực này chứ?

Còn nghe Hồng Vân nói như vậy, Ngô Sở liền biết, cuộc khủng hoảng tín nhiệm lần này, đã được giải quyết.

Sự chân thành của hắn, những đại năng này đều cảm nhận được.

Sự thật là, trước mặt những đại năng này, muốn nói dối, cũng không dễ dàng gì.

Ngô Sở chắp tay chào họ, cười nói: "Đa tạ các vị, nhưng tạm thời không cần làm như vậy, kế hoạch lang thang chỉ là một kế hoạch dự phòng, hy vọng không cần dùng đến nó thì hơn!" Bốn người cười cười, rồi sau đó Ngô Sở một lần nữa khởi động đại trận hộ sơn.

Tiếp đó, Ngô Sở bắt đầu nói với Hồng Vân về vấn đề tu hành của

mình, Phục Hy và Nữ Oa rất hiếu kỳ tìm hiểu về bộ "Bất Xuất Tiên Pháp" mà Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đã giúp Ngô Sở thiết kế.

Theo Ngô Sở hỏi, Hồng Vân đáp, Phục Hy và Nữ Oa cũng kịp thời đưa ra quan điểm và kiến giải của mình, đồng thời cải thiện nó.

Đặc biệt là Nữ Oa, nàng đã kiểm tra kỹ lưỡng cơ thể Ngô Sở, thêm vào đó trong cơ thể Ngô Sở có một tia huyết mạch tương cận với nàng, điều này khiến nàng càng hiểu rõ hơn cách cải tiến bộ pháp tu hành này.

Đợi đến khi bốn người lại một lần nữa cải tiến "Bất Xuất Tiên Pháp", thời gian đã trôi qua nửa năm.

Rồi sau đó Phục Hy chạy đi luyện chế vật Càn Khôn cho Ngô Sở, Nữ Oa thì một lần nữa phóng thích thi thể Thanh Long kia ra, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử thì chạy đi quan sát những 'hoa tiên tử' trong thung lũng hoa.

Theo thời gian trôi qua, những đạo vận lưu chuyển trong Tử Ngọc Sơn này trước đó cũng đã sớm biến mất, thiên địa lại khôi phục thành dáng vẻ như xưa.

Nhưng chỉ cần cẩn thận quan sát, liền có thể phát hiện, bên trong đạo trường Tử Ngọc Sơn này, rất nhiều thứ đã sớm có những biến đổi nghiêng trời lệch đất.

Ví dụ như cánh đồng hoa trong thung lũng dưới gốc thần mộc, những hoa tiên tử đó mang lại cho Ngô Sở cảm giác, càng thêm linh động hoạt bát, thậm chí đều đã thông nhân tính rồi.

Gió lạnh thét gào thổi qua đại địa, khiến vạn vật như được đắp lên một lớp chăn bông dày cộm.

Thế nhưng trong hoa cốc phía dưới thần mộc, muôn hoa vẫn đua nhau khoe sắc.

Đây không phải do Ngô Sở cố ý điều khiển trận pháp tạo thành, mà là nhờ các hoa tiên tử vận dụng pháp lực của mình.

Mấy chục năm trước... thực ra chính Ngô Sở cũng không biết đã bao lâu trôi qua, trong trạng thái ngộ đạo, hắn hoàn toàn không cảm nhận được tốc độ thời gian trôi, mà trong điện thoại cũng không có đơn vị 'năm'.

Tuy nhiên, trước lần ngộ đạo này, thỉnh thoảng Ngô Sở vẫn có thể nghe thấy một hai tiếng cười giống như của con người truyền ra từ trong bụi hoa.

Những năm qua đi, tiếng cười ấy càng lúc càng nhiều, thậm chí đôi khi còn nghe được một hai tiếng thì thầm theo gió thoảng qua, như thể các hoa tiên tử đang trò chuyện với nhau.

Mấy sinh vật vốn nằm trên mặt hồ nghe đạo, giờ đây đã biến thành những bức tượng băng, đặc biệt là con rùa khổng lồ trông như một hòn đảo nhỏ kia.

Đây là lần đầu tiên Ngô Sở nhìn thấy sinh vật mạnh nhất trong đại hồ này.

Nhưng vì đã thấy thanh long từ trước, nên giờ nhìn thấy con rùa khổng lồ có đường kính mai vượt quá trăm mét này, nội tâm Ngô Sở thực ra không có mấy gợn sóng.

Trên lâu thuyền ở bến cảng bên hồ, khắp nơi đều thấy băng treo lủng lẳng, lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Con đại bàng đầu trắng đậu trên đỉnh cột buồm đột nhiên cử động thân mình.

Khi Ngô Sở dang rộng hai cánh tay, từ trên ngọn cây nhảy vọt ra, con đại bàng này cũng chấn động đôi thiết dực rộng lớn, lệ minh một tiếng, lớp băng bao phủ bề mặt cơ thể nó tức khắc hóa thành vô số

mảnh vụn, sau đó một luồng cuồng phong cuốn lên, đại bàng đầu trắng tung cánh bay thẳng lên trời.

Ngô Sở nhìn con cự cầm có sải cánh tầm ba bốn mươi mét này, hơi ngạc nhiên vì sự thức thời của nó, cư nhiên không chạy lại đòi bao ăn bao ở, so với Khiếu Nguyệt Thiên Lang thì có cốt khí hơn nhiều.

Rượu trái cây màu tím, trong vắt như hổ phách, tỏa ra cảm giác tinh khiết óng ánh trong suốt, hương rượu thoang thoảng hòa quyện cùng hương quả thoảng trên chóp mũi, từng tia Linh Khí lượn lờ.

Nhưng rất nhanh, khóe miệng hai người không khỏi giật giật. "Đạo hữu đang làm gì thế?" Hồng Vân khó hiểu quay đầu, hỏi Ngô Sở vừa bò ra khỏi đống tuyết, "Với tu vi của đạo hữu, không đến mức xảy ra sơ suất như vậy chứ!" "Cái này gọi là chuyển động rơi tự do." Ngô Sở mặt không đỏ tim không nhảy nói, "Khi rơi từ trên không xuống, cảm nhận gió cuồng thổi qua mặt, cảm giác tự do đó có một phong vị riêng biệt." Hành vi này của Ngô Sở cũng làm hai con cự lang và hai con Đương Khang đang nằm trên tuyết ngộ đạo tỉnh lại.

Sau khi đứng dậy rũ sạch tuyết tích và băng giá trên người, chúng lại nằm xuống, gật đầu nhẹ với họ xem như chào hỏi, rồi quay người đạp tuyết rời đi.

Đối mặt với sự hữu hảo của những sinh linh này, mấy người họ đương nhiên chẳng buồn đáp lễ, chỉ gật đầu xem như nể mặt, đây chính là sự khác biệt giữa tu vi cao thấp.

Còn về Ngô Sở, hắn là một ngoại lệ.

Kẻ không biết thì không dám xem thường hắn, kẻ biết rõ thì lại chẳng hề khinh thị hắn.

Chương 112

Chỉ là, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hoàn toàn không thể cảm nhận được loại khoái lạc đơn thuần đó của Ngô Sở, nên cứ nhìn hắn với vẻ mặt đầy thắc mắc.

Ngô Sở ha ha cười lớn, cũng không giải thích.

Tổng không thể nói với họ rằng mình làm vậy là vì đã trút bỏ được tảng đá đè nặng trong lòng bấy lâu nay, nên nhất thời hứng chí muốn nếm trải cảm giác tự do.

Dẫu sao chuyện này cũng chẳng phải vẻ vang gì cho cam.

Lần luận đạo này của họ lại tình cờ gặp đúng lúc Long tộc kéo đến báo thù, đối với Ngô Sở mà nói đúng là một chuyện tốt.

Bấy lâu nay, chuyện của Long tộc luôn là đại sự hàng đầu trong lòng hắn, cấp bách hơn nhiều so với việc lão đạo Nhiên Đăng không biết khi nào sẽ xuất hiện.

Hắn từng nghĩ qua nhiều phương án, cuối cùng đều kết thúc bằng việc khởi động 'kế hoạch lang thang'.

Kết quả như hiện tại là điều hắn chưa từng nghĩ tới.

Dù sao thì Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân sau khi từ Thanh Khâu trở về, rõ ràng đã có ý định cáo từ.

Còn Phục Hy và Nữ Oa, sau khi Ngô Sở kể cho họ nghe về chuyện Long tộc, ước chừng họ cũng sẽ không đặc biệt ở lại mạo hiểm, nhất là cái tên 'cuồng em gái' Phục Hy, làm sao hắn có thể để muội muội mình rơi vào cảnh đắc tội với Long tộc được?

Cùng lắm là giúp Ngô Sở tìm một nơi khác để lánh mặt mà thôi.

Cho nên, một sự ngoài ý muốn đã khiến hắn phải trực diện với Long tộc mà không có bất kỳ sự chuẩn bị nào.

Nhưng cũng vì họ đều ở đây, hắn mới có chỗ dựa để nói những lời cứng rắn, tạm thời giải quyết sự việc một cách 'viên mãn'.

Điều này khiến Ngô Sở cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, muốn buông thả một chút.

Còn về Nhiên Đăng lão đạo, Ngô Sở trái lại không cảm thấy quá khẩn bách.

Theo hắn, loại lão quái vật như Nhiên Đăng, sau khi nếm mùi thất bại một lần, nếu lần thứ hai không có nắm chắc tuyệt đối thì khẳng định sẽ không dễ dàng ra tay lần nữa.

Hắn vẫn còn rất nhiều thời gian để nghĩ cách đối phó với lão già này.

Loại cảm xúc này, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đương nhiên không thể đồng cảm được.

Thế là hắn khẽ ho một tiếng, hỏi: "Hai vị, những hoa tiên tử này có phải sắp hóa hình rồi không?

Ta cảm thấy chúng dường như đã có linh tính rất cao." Hồng Vân khoanh tay trước ngực, nhíu chặt mày kiếm, trường phát và y bào bay múa trong gió lạnh.

Trấn Nguyên Tử có chút khó hiểu lắc đầu, "Có lẽ do căn cước của họ quá nông cạn, nên mới trong thời gian ngắn như vậy trông dường như đã sắp hóa hình." Hồng Vân vẫn nhíu mày, nói: "Nhưng điều này rõ ràng không đúng, tu hành chưa đầy trăm năm đã hóa hình, căn cơ e là quá mỏng, căn cơ nông cạn như thế thì con đường tương lai có thể đi được bao xa?" Nghe Hồng Vân nói vậy, Ngô Sở cũng chẳng biết nên nói gì.

Dẫu sao nếu thật sự so bì về căn cước, còn ai mỏng hơn hắn nữa chứ?

Ngay cả những cây cỏ hoa lá này, căn cơ của họ ít nhất cũng ở bậc Tiên thiên rồi!

Mà điểm xuất phát của hắn lại là Hậu thiên cảnh yếu ớt nhất.

Ngô Sở ra vẻ trầm tư, đi đến bên cạnh họ, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào một bông hoa tiên lớn bằng cái chậu rửa mặt.

Có thể thấy, những cánh hoa bị hắn chạm trúng đang khẽ thu lại, giống như cây xấu hổ, có chút e lệ khép nép.

Ở phần nhụy hoa, có thể thấy một khối u lên như đang kết quả, kỳ quái là quả này không mọc ở phía dưới hoa mà lại mọc ở bên trong bông hoa.

Trong những cái bao nhỏ đang u lên đó, quả thực có thể cảm nhận được hơi thở sinh mệnh nồng đậm.

Suy nghĩ một chút, Ngô Sở nói: "Thực ra căn cơ của họ mỏng cũng chẳng có gì lạ, dẫu sao không phải ai cũng có phúc duyên sâu dày như mấy vị đạo hữu đây.

Hồng Hoang đại địa sinh linh vô số, tuyệt đại đa số đều rất bình thường, vốn dĩ họ cũng chỉ là những hoa cỏ bình thường mà thôi." Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử nghe vậy không khỏi ngẩn ngơ, rồi sau đó lần lượt bật cười.

Hồng Vân vỗ trán cười nói: "Đạo hữu nói rất đúng, là ta nghĩ lệch rồi.

Vốn dĩ họ rất bình thường, ta lại dùng yêu cầu cực cao để kỳ vọng vào họ, thật là không nên!" Sau một hồi cười nói, Ngô Sở lại bảo: "Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, tiến độ hóa hình này của họ dường như cũng hơi nhanh quá rồi!

Chẳng lẽ những tu hành chi pháp mà hai vị nghiên cứu ra lúc trước có thể giúp sinh linh gia tốc hóa hình sao?" Trấn Nguyên Tử lắc đầu nói: "Cái này chắc phải cảm ơn nhãn Tiên Thiên Nhất Khí Thanh Linh Tuyền kia!

Bất Xuất đạo hữu hẳn là có thể nhìn ra, nhãn Thanh Linh Tuyền này vốn dĩ có trợ giúp rất lớn đối với sinh linh thuộc thủy và mộc.

Những đóa hoa tiên này sinh trưởng trong cốc, với tu vi hiện giờ của họ, lấy một ít nước suối Thanh Linh để nuôi dưỡng bản thân là chuyện quá đơn giản." Ngô Sở bừng tỉnh gật đầu, Hồng Vân đột nhiên nói với Trấn Nguyên Tử: "Hiền đệ có hứng thú giúp họ một tay, tặng họ một phen cơ duyên không?" Ngô Sở nghe vậy, có chút không hiểu nhìn sang Trấn Nguyên Tử đang trưng ra vẻ mặt câm nín.

Tuyết trắng xóa, gió lạnh tiêu điều, Ngô Sở cảm thấy tâm tình của Trấn Nguyên Tử lúc này chắc cũng giống như ngọn gió lạnh này, rối bời vô cùng.

Cái gã Hồng Vân này lại kiếm việc cho Trấn Nguyên Tử rồi.

Có người bạn như thế này, đôi khi sẽ rất thoải mái, nhưng đôi khi cũng rất bất lực, hắn giống như một quả bom, không biết lúc nào sẽ nổ tung.

Đương nhiên Trấn Nguyên Tử có thể từ chối, dù sao đây cũng chỉ là một lời đề nghị.

Nhưng không may là Trấn Nguyên Tử chưa từng từ chối Hồng Vân bao giờ.

Đây mới đúng là 'hảo cơ hữu' chân chính, tuy miệng nói không muốn nhưng cơ thể lại rất thành thực.

Linh bảo Địa Thư được Trấn Nguyên Tử triệu hoán ra, khí tức cường đại trong nháy mắt quét ra bốn phương tám hướng, bao trùm

lên không trung toàn bộ Tử Ngọc Sơn đạo trường.

Vô số thổ nguyên chi lực theo địa mạch chi lực được Trấn Nguyên Tử đưa vào trong sơn cốc, tăng thêm phì lực cho vườn hoa.

Đáng tiếc là lúc này Nữ Oa vẫn chưa tìm được Cửu Thiên Tức Nhưỡng, nếu không chỉ cần mượn một ít thì phì lực trong hoa cốc đã quá đủ rồi.

Sau đó, Trấn Nguyên Tử lại triệu triệu mộc nguyên chi lực bao phủ lên vườn hoa, đồng thời bố trí một tòa trận pháp bên ngoài để thúc phược các thổ mộc nguyên lực này lại trong cốc.

Trong chớp mắt, vườn hoa đã được sương khói mờ ảo bao phủ, trông thật là tiên khí phiêu miểu.

Trăm hoa trong cốc cũng rung rinh, dáng hoa lộng lẫy, thể hiện trạng thái vui mừng phấn khởi.

Hồng Vân thấy thế liền móc ra một cái ngư cổ (trống cá), ngón tay búng nhẹ lên mặt trống, một tiếng 'đông' vang lên, một chuỗi tinh thể trong suốt từ trong trống bay ra, lơ lửng giữa không trung rồi hóa thành một làn sương nước tưới xuống vườn hoa.

Được sương nước bao phủ, muôn hoa càng thêm hân hoan, không gió mà tự múa. "Đây là vật gì?" Ngô Sở hiếu kỳ hỏi.

Hồng Vân giới thiệu với Ngô Sở: "Đây là một nhãn linh tuyền ta vô tình tìm được trong lúc du lịch, có ích cho nguyên thần, ta đặt tên cho nó là Minh Phách linh tuyền." Ngô Sở trợn tròn mắt hỏi: "Có hiệu quả với các sinh linh khác không?" Trong vườn hoa, muôn hoa đung đưa như những khuôn mặt tươi cười, đang bày tỏ sự cảm ơn với Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân.

Ngô Sở thậm chí có thể nghe thấy một hai tiếng 'cảm ơn' yếu ớt truyền ra, cảm giác giống như ảo giác, nhưng hắn tin tai mình không

có vấn đề gì.

Hồng Vân cười nói: "Chắc là có chút hiệu quả đó!

Hay là ngươi thử một chút đi?" Thấy Hồng Vân trực tiếp như vậy, Ngô Sở lại có chút do dự.

Nhưng cuối cùng vẫn không kìm nổi sự cám dỗ của việc làm mạnh nguyên thần nên đã thử một chút.

Chương 113

Kết quả là có hiệu quả thật, nhưng không rõ rệt lắm, có lẽ hiệu quả với thực vật sẽ tốt hơn, giống như Tiên Thiên Nhất Khí Thanh Linh Tuyền vậy, rõ ràng là thiên vị cho hệ thực vật.

Thấy Ngô Sở dường như đã 'mắc bẫy' uống một chút Minh Phách linh tuyền, Hồng Vân giống như chiếm được món hời lớn, ha ha cười rộ lên, ra dáng một người bạn xấu.

Trấn Nguyên Tử thì ở bên cạnh giải thích hộ, bảo đó là tính cách của Hồng Vân, mong Ngô Sở đừng để ý, làm đúng bổn phận của một người bạn thân.

Rõ ràng là tính cách của Trấn Nguyên Tử kém xa Hồng Vân ở khoản khoáng đạt.

Ngô Sở không để bụng mà cười cười: "Đạo huynh không cần phải như vậy, Hồng Vân đạo hữu cũng xem như bạn của ta, giữa bạn bè với nhau không cần khách khí như thế.

Hơn nữa Minh Phách linh tuyền này ít nhiều cũng có tác dụng với ta, tuy rằng không rõ rệt lắm." Hồng Vân cười nói với Trấn Nguyên Tử: "Ta biết ngay Bất Xuất đạo hữu không phải hạng người không biết đùa mà, ngươi cứ thích lo chuyện bao đồng." Ngô Sở cười đáp: "Lời nói đùa cũng phải tùy người.

Trấn Nguyên Tử đạo hữu làm vậy là cử chỉ ổn trọng lão thành, gặp phải những kẻ hẹp hòi thì cũng có thể dự phòng được một hai.

Đạo hữu có được người bạn tâm phúc như Trấn Nguyên Tử đạo hữu, có thể nói là được Thiên đạo chúc phúc, ngươi lại bảo huynh ấy lo chuyện bao đồng, há chẳng phải là không biết lòng tốt của người ta sao?" Trấn Nguyên Tử nghe thấy lời này dường như gãi đúng chỗ

ngứa, liền than khổ với Ngô Sở: "Giờ thì Bất Xuất đạo hữu đã biết nỗi khổ của ta chưa!

Cái gã này cứ thích đùa giỡn không kể nặng nhẹ, không màng trường hợp, thật khiến người ta phải lo nát cả lòng." Một bầu không khí 'tình trai' nồng đậm xộc thẳng vào mặt khiến Ngô Sở chỉ biết thở dài.

Đứng bên cạnh tán gẫu một hồi, thấy Hồng Vân ngồi xuống bên vườn hoa giảng đạo cho những đóa hoa kia, Trấn Nguyên Tử cũng bắt đầu tiếp tục bố trí pháp trận ở bên cạnh, Ngô Sở liền quay người đi tới mặt hồ đang bị tuyết phủ kín, ngắm nhìn con rùa khổng lồ như hòn đảo nhỏ.

Thực ra phần lớn thân mình con rùa đã bị tuyết phủ, quanh mai rùa thậm chí có thể thấy từng dải băng lớn rủ xuống.

Nó nhắm nghiền đôi mắt, không hề cảm nhận được một chút hơi thở nào, giống như một bức tượng đứng sững ở đó.

Còn con cá lớn màu đỏ kia, trong cảm nhận của Ngô Sở, thân thể nó bị đóng băng trong lớp băng mặt hồ, từ lâu đã bị tuyết che lấp, nhưng khí tức vẫn rất ổn định.

Lúc này, từ trên ngọn cây truyền đến một trận cười đùa.

Ngô Sở mang theo sự hiếu kỳ, đằng vân giá vũ bay lên, kết quả vừa ló đầu ra đã thấy một quả cầu tuyết bay tới, trúng ngay mặt, đánh bật hắn rơi khỏi tầng mây.

Cái đệch!

Ngô Sở suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già, bởi vì hắn thấy kẻ ném quả cầu tuyết này chính là con hồ ly nhỏ đến từ Thanh Khâu kia.

Mà ngay lúc hắn muốn né tránh, cơ thể lại đột nhiên không nghe

theo sai bảo nữa.

Hồ ly nhỏ khi thấy quả cầu tuyết đập trúng mặt Ngô Sở, liền bày ra vẻ mặt vô tội, trừng đôi mắt to tròn long lanh, có chút thấp thỏm hỏi Tiểu Nguyệt Linh: "Tiền... tiền bối sao ngài ấy không tránh?" Tiểu Nguyệt Linh cũng ngơ ngác, chỉ có Nữ Oa là đang cười nắc nẻ.

Nghe tiếng cười hả hê này của Nữ Oa, Ngô Sở biết ngay chắc chắn là do người phụ nữ này giở trò quỷ.

Đường đường là thủy tổ thần của nhân tộc tương lai mà cư nhiên lại làm ra chuyện này, ấu trĩ!

Bị phong ấn mấy chục năm, con hươu con vừa được thả ra liền tung tăng chạy đến rìa ngọn thần mộc, vừa vặn thấy Ngô Sở đang rơi tõm xuống đống tuyết phía dưới, tạo thành một cái hố lớn.

Đại cẩu A Thu cũng nằm bên rìa ngọn cây nhìn xuống, A Thu hiện giờ có lẽ vì mấy chục năm không ăn uống gì, lại chìm đắm trong đạo vận ngộ đạo, nên cái thân hình mập mạp cuối cùng cũng gầy đi, có chút phong thái của tộc Khiếu Nguyệt Thiên Lang, nhưng nhìn thế nào cũng thấy càng ngày càng giống đại ngáo Husky.

Tiểu Nguyệt Linh định thần lại, vội vàng chạy xuống, vừa lúc thấy Ngô Sở vẻ mặt đầy bất lực bò ra từ trong tuyết, "A Sở ca, A Sở ca... huynh không sao chứ!" "Phì, phì..." Ngô Sở nhổ tuyết trong miệng ra, lắc đầu, có chút oán hận nhìn Nữ Oa đang nhìn xuống từ trên ngọn cây, rất muốn thốt ra một câu: Sao cô có thể ấu trĩ như vậy chứ?

Trên ngọn cây, hồ ly nhỏ cũng nhìn xuống theo Nữ Oa, nghiêng cái đầu nhỏ, ngơ ngác hỏi Nữ Oa bên cạnh: "Tiền bối, Bất Xuất tiền bối vì sao... vì sao lại như vậy?" Nữ Oa cười nói: "Tiểu hồ ly đừng lo, cứ coi như hắn đang đùa với ngươi đi!

Tên sư phụ này của ngươi tính tình khá tốt, rất dễ nói chuyện."

"Ngô, ngô...

Bất Xuất tiền bối vẫn chưa đồng ý nhận con làm đồ đệ." "Ngươi cũng không cần lo lắng, một khi ngươi đã đến đây rồi, hắn cũng không nỡ đuổi ngươi ra khỏi Tử Ngọc Sơn này đâu phải không?" Khóe môi Nữ Oa hơi nhếch lên, "Hắn không làm nổi chuyện đó đâu." Thời gian khẽ trôi qua, lại mười mùa xuân thu nữa lại tới.

Sau những năm tu hành này, tiểu thái dương trong cơ thể Ngô Sở lại tăng thêm mấy quả.

Hắn chuẩn bị chiếu theo bức 'Tinh Thần Đồ' kia mà thắp sáng toàn bộ các vì sao trong đồ.

Tuy nhiên so với hai mặt trời ở Khí hải và Thiên trung, những tiểu thái dương ở những nơi khác rõ ràng là nhỏ hơn một hai vòng về mặt thể tích.

Hắn cũng không biết mình luyện như vậy thì tương lai sẽ thành ra thế nào, dù sao thì 《 Bất Xuất Tiên Pháp 》 cũng không giống với những pháp môn tu hành khác của thế giới này.

Ngoài tu hành, Ngô Sở cũng làm được không ít việc, ví dụ như trồng trọt, nuôi tằm.

Ngay từ mùa xuân năm thứ hai sau khi hiểm họa Long tộc được giải trừ, hắn đã khai khẩn một mảnh ruộng nước bên đại hồ, rồi đem những cây trồng mà hồ ly nhỏ mang từ Thanh Khâu tới gieo xuống.

Mùa thu năm đó họ đã thu hoạch được không ít Giao mễ có thể dùng để ăn, hương vị của nó ngon hơn gạo trắng mà Ngô Sở từng ăn trước đây không biết bao nhiêu lần.

Nhưng phần lớn nguyên nhân là do đây là thế giới Hồng Hoang tràn ngập Tiên thiên chi khí.

Những hạt Giao mễ này dù sao cũng là vật phẩm Tiên thiên, làm

sao những vật phẩm Hậu thiên mà Ngô Sở từng ăn có thể sánh bằng.

Ngô Sở rót cho Tiểu Nguyệt Linh một chén, Tiểu Nguyệt Linh hiếu kỳ trợn tròn đôi mắt, bưng lên nhẹ nhàng ngửi, dưới sự ra hiệu của Ngô Sở, nàng khẽ nhấp một ngụm.

Hồ ly nhỏ và Tiểu Nguyệt Linh đều rất thích loại bánh Giao mễ này.

Còn về việc nuôi tằm, hai con thiên tằm kia vẫn đang ngủ đông, đã mấy chục năm trôi qua mà chúng vẫn chưa có dấu hiệu phá kén chui ra, nhưng hơi thở sinh mệnh vẫn chưa biến mất.

Còn những con tằm bình thường mà chúng sinh ra, những năm qua tuy cũng sinh sôi ra không ít tằm con tằm cháu, nhưng tộc quần không lớn, dường như thần mộc đang tự mình khống chế số lượng của chúng.

Cho nên kén tằm Ngô Sở thu được thực ra cũng không nhiều, vẫn chưa đủ để may một bộ quần áo.

Trong mười mùa xuân thu đó, Phục Hy đã dùng da thanh long và tơ thiên tằm để lần lượt giúp Ngô Sở và Tiểu Nguyệt Linh luyện chế túi Càn Khôn, còn giúp Ngô Sở luyện chế một bộ hậu thiên linh bảo trung phẩm Long Lân Giáp.

Còn hồ ly nhỏ, trên người nó vốn chẳng thiếu vật chứa đồ Càn Khôn.

Còn Nữ Oa thì tận dụng khúc xương sống rồng kia để luyện cho Ngô Sở một chiếc hậu thiên linh bảo trung phẩm Long Cốt Tiên.

Có lẽ do chất liệu bản thân, nên linh bảo họ luyện ra đều là cấp bậc trung phẩm.

Tuy nhiên Ngô Sở đã thấy rất mãn nguyện rồi.

Mặc dù đối với hắn, có lẽ rất khó để phát huy triệt để uy lực của những linh bảo này, dẫu sao tu vi của hắn quá thấp, pháp lực trong cơ thể có chút không đủ.

Nữ Oa và Phục Hy cũng không nói cho hắn biết những linh bảo này có uy năng gì, cần hắn phải tự mình từ từ thử nghiệm, hoặc sau khi luyện hóa chúng thì sẽ rõ.

Sau khi làm xong những việc này, Phục Hy và Nữ Oa liền cáo từ họ rời khỏi Tử Ngọc Sơn.

Trước khi đi, Ngô Sở đã tặng Nữ Oa và Phục Hy một cuốn thực phổ do hắn biên soạn bằng những chữ tượng hình nguyên thủy nhất.

Đương nhiên, nguyên liệu bên trong đa phần đều là thực vật.

Về phần chữ tượng hình, Phục Hy và Nữ Oa ở đây bao nhiêu năm qua đã sớm biết rồi.

Chương 114

Nữ Oa thì mời bọn Ngô Sở nếu tương lai rảnh rỗi có thể đến núi Tê Phượng làm khách, nếu 'kế hoạch lang thang' khởi động mà không có nơi nào để đi thì núi Tê Phượng luôn chào đón họ.

Phục Hy mặc dù cũng gật đầu phụ họa, nhưng Ngô Sở có thể cảm nhận được Phục Hy đang dùng ánh mắt nói với hắn rằng: Có việc gì thì đừng có đến núi Tê Phượng làm phiền anh em ta tu hành!

Về chuyện này, Ngô Sở vô cùng thấu hiểu tâm tình của Phục Hy.

Dẫu sao với tư cách là một kẻ 'cuồng em gái', đối với tất cả sinh vật giống đực xuất hiện bên cạnh muội muội mình, việc có sự cảnh giác là hoàn toàn bình thường.

Không nói là phải tiêu diệt, nhưng chắc chắn là phải đề phòng.

Ngô Sở có chút không nỡ vẫy tay từ biệt họ, mặc dù tên cuồng em gái Phục Hy này là một hũ giấm lớn, thỉnh thoảng lại thích lén lút đe dọa hắn sau lưng Nữ Oa, nhưng khi đóng vai trò 'người làm công' thì hiệu suất công việc vẫn vô cùng cao.

Còn Nữ Oa tuy có chút tinh nghịch, đôi khi còn có những hành động ấu trĩ, nhưng ít nhất thì cô ấy rất xinh đẹp và bổ mắt!

Hơn nữa một Nữ Oa có tính cách như thế này, có lẽ sau lần này sẽ rất khó thấy lại được nữa.

Theo tuổi tác tăng lên, tu vi thâm hậu dần, những đại thần tương lai này chắc chắn sẽ ngày càng ổn trọng, không thể nào dễ dàng thả lỏng bản thân như hiện tại được nữa.

Có lẽ lần sau gặp mặt, những nét thanh xuân này sẽ không còn thấy lại nữa!

Vừa hay Hồng Hoang rộng lớn thế này, lần sau gặp mặt biết đến khi nào đây! "Ngày hôm ấy, tiễn bạn đến cuối đường, chúng ta một câu cũng chẳng nói..." Trong đầu Ngô Sở vang lên bài hát 《 Chúc bạn thượng lộ bình an 》, khiến hắn không khỏi âm thầm đảo mắt.

Nhưng cái nỗi sầu ly biệt này bị Nghệ Bảo quậy một trận như thế, ngược lại bị phá hỏng không ít.

Chỉ có Tiểu Nguyệt Linh và hồ ly nhỏ là khóc như mưa, thể hiện nỗi sầu ly biệt cực kỳ không nỡ đối với Nữ Oa, người vẫn thường dắt bọn họ làm những chuyện ấu trĩ.

Ngô Sở đặt tay lên cái đầu nhỏ của họ, nói: "Người tu hành thì ly biệt chỉ là chuyện thường tình, bình thường tùy tiện bế quan cũng đã mất mấy chục đến cả trăm năm, thực không cần phải đau lòng như vậy." "A Sở ca, huynh nói xem chúng ta và Nữ Oa tỷ tỷ liệu có ngày gặp lại không?

Hồng Hoang đại địa rộng lớn nhường này, có lẽ tương lai không bao giờ gặp lại nữa cũng nên!" Ngô Sở mỉm cười nói: "Chỉ cần muội và ta nỗ lực tu hành, tu ra một luồng bất diệt linh quang, có thể tồn tại cùng trời đất, lúc đó còn lo không có ngày gặp lại sao?" Tiểu Nguyệt Linh bặm môi, nắm chặt nắm đấm nhỏ vẫy một cái, "Vâng, muội nhất định sẽ nỗ lực!" Thanh Khâu Vũ nhìn Tiểu Nguyệt Linh, có vẻ như không hiểu lắm, hỏi: "Bất diệt linh quang không phải là theo sự trưởng thành của chúng ta mà tự nhiên sẽ có sao?" Những lời khoe khoang như vậy thốt ra từ miệng Thanh Khâu Vũ, Ngô Sở chẳng thấy lạ chút nào.

Dẫu sao thủy tổ của tộc hồ ly Thanh Khâu có lẽ còn cổ xưa hơn cả Hồng Vân, vừa sinh ra chắc chắn ít nhất cũng là cấp Kim Tiên, thậm chí rất có thể là Thái Ất cảnh.

Mặc dù hiện giờ những con hồ ly mới sinh của tộc Thanh Khâu có

tu vi giảm sút, nhưng căn cước của họ lại cao hơn sinh linh bình thường rất nhiều, theo tuổi tác tăng lên thì tu vi cũng tự nhiên tăng theo.

Tộc hồ ly Thanh Khâu hiện nay, sau khi trưởng thành đạt đến Kim Tiên là chuyện rất bình thường.

So ra thì căn cước của Nguyệt Linh có lẽ không bằng hồ ly nhỏ.

Dẫu sao Nguyệt Linh cũng chỉ là một con bạch xà, thuộc chủng tộc bạch xà nào Ngô Sở cũng không rõ.

Tộc xà ở Hồng Hoang đại địa dường như chưa từng xuất hiện tộc quần cường đại nào, các loài rắn nổi danh cũng có không ít như Ba Xà, Đằng Xà... nhưng những loài đó dường như đều xuất hiện về sau này, và cũng không giống tộc hồ ly Thanh Khâu có thể sinh sôi nảy nở thành một tộc quần lớn.

Còn về Nữ Oa và Phục Hy, mặc dù họ có một chiếc đuôi rắn, nhưng dường như chẳng ai xếp họ vào tộc rắn cả.

Tiểu Nguyệt Linh nhìn về phía Ngô Sở, "A Sở ca, có phải như vậy không?" Ngô Sở khẽ ho một tiếng, bảo: "Nói thì là vậy, nhưng bình thường nỗ lực cũng là điều bắt buộc." Làm sao hắn biết được Tiểu Nguyệt Linh có giống như vậy hay không chứ!

Dù sao chính bản thân hắn là không thể như vậy được rồi, chỉ có thể thông qua nỗ lực tu hành mới có thể trưởng thành.

Sau khi tiễn Phục Hy và Nữ Oa đi, cuộc sống của họ lại khôi phục như bình thường.

Hồng Vân vẫn ở trong hoa cốc giảng đạo cho các hoa tiên tử, giảng về những pháp môn tu hành mà họ đã nghiên cứu ra.

Trấn Nguyên Tử lúc rảnh rỗi sẽ đánh cờ vây với Ngô Sở, hoặc tìm Tiểu Nguyệt Linh và hồ ly nhỏ chơi 'đấu hung thú'.

Trò 'đấu hung thú' từ trò chơi trên điện thoại chuyển thành trò chơi thực tế là do Ngô Sở tạo ra từ mấy năm trước khi Nữ Oa còn ở đây để họ giết thời gian.

Với tư cách là bộ dụng cụ đánh bạc đầu tiên giữa thiên địa này, bộ bài kim loại có hình các loại hung thú này cũng được Thiên đạo ban cho một lượng công đức nhất định.

Mà Nữ Oa, người hoàn thành việc điêu khắc hình hung thú, cũng nằm trong danh sách những người được hưởng lợi.

Cứ như thế lại qua một năm nữa, Hồng Vân cuối cùng cũng kết thúc việc giảng đạo, cũng cùng Trấn Nguyên Tử cáo từ rời đi để tiếp tục hành trình hướng đông của họ.

Tử Ngọc Sơn một lần nữa trở nên vắng lặng.

Vốn dĩ vì có những cường giả như Hồng Vân, Phục Hy ở đây nên Ngô Sở mới thấy khá thoải mái, giờ trong lòng ít nhiều cũng thấy hơi chột dạ, không còn tự tin như trước nữa.

Có điều Ngô Sở không biểu hiện cảm xúc này ra ngoài, Tiểu Nguyệt Linh và hồ ly nhỏ đều không rõ suy nghĩ của Ngô Sở, chỉ tưởng rằng hắn đang sầu muộn vì chuyện chia ly.

Ngô Sở cũng biết không nên như vậy, dù sao không thể dựa dẫm vào người khác cả đời, hắn cũng sớm nhận thức được sớm muộn gì họ cũng sẽ rời đi.

Chỉ là khi sự việc đến nơi, trong lòng khó tránh khỏi cảm giác hụt hẫng. "Linh tỷ tỷ, Bất Xuất tiền bối ngài ấy không sao chứ?" Hồ ly nhỏ bí mật hỏi Tiểu Nguyệt Linh, hai cô nhóc nhìn vẻ ngoài thì tuổi tác tương đương nhau.

Mặc dù mấy chục năm đã trôi qua nhưng trông vẫn chưa thấy lớn thêm chút nào.

Điều này cũng chứng thực phán đoán trước đó của Ngô Sở, đợi đến khi Tiểu Nguyệt Linh trưởng thành thì không biết phải đợi đến năm nào tháng nào nữa.

Những năm qua, Ngô Sở vẫn chưa đề cập đến chuyện nhận hồ ly nhỏ làm đồ đệ, thỉnh thoảng hồ ly nhỏ nhắc đến cũng bị Ngô Sở lấy lý do tu vi bản thân có hạn mà từ chối.

Về điểm tu vi không đủ của Ngô Sở, hồ ly nhỏ cũng dần hiểu ra, nhưng suy nghĩ của nó cũng giống như Tiểu Nguyệt Linh, đặc biệt là khi Tiểu Nguyệt Linh kể cho nó chuyện Ngô Sở mắc phải 'bệnh người thường', khiến hồ ly nhỏ tuy không dám tin nhưng lại không thể không tin.

Thêm vào đó, Ngô Sở có thể kết bạn với những cường giả Đại La cảnh, nên hồ ly nhỏ vẫn vô cùng kính trọng hắn.

Nếu không bàn đến phương diện tu hành, hồ ly nhỏ thực ra cũng học được không ít thứ khác từ Ngô Sở, ví dụ như 'cầm kỳ thi họa, ca vũ nghi thái' vân vân.

Mặc dù hồ ly nhỏ cũng là một 'đứa trẻ ham ăn' không kém gì Tiểu Nguyệt Linh, nhưng so với thiên phú về nấu nướng, thiên phú của nó về cầm kỳ thi họa, ca vũ tạp nghệ rõ ràng mạnh hơn nhiều.

Dường như bảng thiên phú của nó hoàn toàn trái ngược với Tiểu Nguyệt Linh.

Ngô Sở chỉ dạy qua loa mà nó đã nhanh chóng 'thanh xuất vu lam nhi thắng vu lam' (vượt xa thầy).

Dù là kỹ năng chơi đàn, đánh bài hay chơi cờ đều đã vượt qua Ngô Sở.

Vì thế Nghệ Bảo gọi Tiểu Nguyệt Linh là 'đồ ngốc', xét về khía cạnh này thì quả không sai chút nào.

Nhưng so ra, Ngô Sở vẫn thấy Tiểu Nguyệt Linh tâm phúc hơn, hồ ly nhỏ là do ông nội nó nhồi nhét sang đây, thậm chí còn có khả năng là một điệp viên nhỏ, Ngô Sở vẫn có lòng cảnh giác.

Tiểu Nguyệt Linh lắc đầu, thấp giọng đáp: "Chắc là không sao đâu, giống như năm ngoái khi Nữ Oa tỷ tỷ rời đi chúng ta cũng rất buồn vậy, A Sở ca chắc cũng đang cảm thương vì cố nhân rời đi thôi!

Mấy vị tiền bối vừa đi, Tử Ngọc Sơn của chúng ta thật vắng lặng hơn nhiều nhỉ!" Đôi mắt hồ ly nhỏ đảo qua, hi hi cười nói: "Linh tỷ tỷ, hay là hôm nay chúng ta ra ngoài dã ngoại đi!

Bất Xuất tiền bối chẳng phải đã nói khi tâm trạng buồn bực thì có thể ra ngoài tản bộ, ngắm nhìn phong cảnh thiên nhiên, tâm hồn tự nhiên sẽ khoáng đạt hơn sao..." Tiểu Nguyệt Linh nghe vậy liền gật đầu, chạy đi đề nghị dã ngoại với Ngô Sở đang thẫn thờ ngồi bên ngọn cây.

Thực ra Ngô Sở không phải đang thẫn thờ, mà là đang nhìn xuống hoa cốc phía dưới.

Chương 115

Sau khi nghe Hồng Vân giảng đạo hơn mười năm, Ngô Sở phát hiện trong số muôn hoa của hoa cốc, dường như đã có một đóa hoa đỏ lớn sắp sửa hóa hình.

Đóa hoa đỏ rực rỡ có hình dáng giống như hoa mẫu đơn này, hình dáng con người trong nhụy hoa đã ngày càng rõ nét, dường như chỉ cần gắng thêm một chút nữa là có thể phá kén chui ra.

Sẽ không hóa hình nhanh như vậy chứ!

Chẳng lẽ thật sự sẽ mọc ra một hoa tiên tử sao?

Ngô Sở thầm cảm thán trong lòng, kết quả là nghe được lời đề nghị của Tiểu Nguyệt Linh, cô bé thậm chí còn đề nghị lần này có thể đi xa hơn một chút, ví dụ như đi xem con sông lớn ở sát bên cạnh.

Nghe Tiểu Nguyệt Linh nhắc tới con sông lớn kia, Ngô Sở lập tức lắc đầu ngay.

Trên toàn bộ bản đồ Hồng Hoang chỉ có hai con sông lớn là rõ rệt nhất, một trong số đó chính là con sông giáp ranh với Tử Ngọc Sơn của họ, có thể thấy nó lớn nhường nào.

Trong một con sông lớn như vậy không thể nào không có thủy yêu được!

Ngay cả cái đại hồ trên núi Tử Ngọc này, vốn dĩ trên bản đồ còn chưa rộng bằng một phần mười con sông đó mà còn có yêu quái nữa là! "Xa quá, phải đi lâu lắm!

Thôi bỏ đi, chúng ta cứ chèo thuyền dạo hồ là được." Chèo thuyền dạo hồ, cá hồng bơi theo, đùa giỡn với hươu con trên mặt hồ, những con sóng xô đẩy lâu thuyền 'Nhàn Vân hào' tiến về phía trước giữa đại

hồ.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi qua trong cuộc sống nhàn hạ này.

Đối với đại bộ phận sinh linh Hồng Hoang mà nói, thời gian thực ra không có nhiều ý nghĩa.

Về điểm này, Ngô Sở hiện giờ đã có cảm nhận sâu sắc, hắn đã dần quên mất năm tháng, thậm chí cũng lười ghi nhớ mình đã trải qua bao nhiêu mùa xuân thu.

Chỉ là mỗi ngày ăn thịt, tu hành, luyện hóa linh bảo, hoặc ra ngoài dạo chơi, thỉnh thoảng dành chút thời gian nhổ cỏ, bắt sâu cho ruộng đồng, thậm chí chẳng cần bón phân.

Chỉ đến cuối mùa hè mới cần bố trí trận pháp cho ruộng lúa, tránh để chim chóc tàn phá khi nông sản chưa chín hẳn.

Còn về số thịt bò khô, mực khô mà hắn tích trữ ngày trước, giờ đây đã được hắn niêm phong hoàn toàn trong hầm đất, hiện tại căn bản không cần dùng đến những thứ đó nữa.

Vả lại sau bao nhiêu năm, số thịt khô đó cũng đã bắt đầu biến chất, không thể ăn được nữa.

Mỗi ngày trôi qua với cuộc sống nhàn hạ giống nhau, nếu không thể cảm nhận được tu vi của mình ngày càng cao, tiểu thái dương được thắp sáng trong cơ thể ngày càng nhiều, số linh bảo bị hắn luyện hóa cũng ngày càng tăng, thì chắc hẳn sẽ rảnh rỗi đến phát điên mất.

Thảo nào những cường giả kia tùy tiện bế quan một cái là đã vài trăm đến cả ngàn năm, thậm chí có khi là vạn năm, dẫu sao nếu không tu hành thì còn có thể làm gì khác nữa chứ?

Ngô Sở còn đỡ, ngoài tu hành ra hắn còn có bao nhiêu linh bảo để luyện hóa, những công đức linh bảo, và những hậu thiên linh bảo mà Phục Hy, Nữ Oa luyện chế cho hắn đều cần hắn phải luyện hóa

chúng.

Có lẽ là do bản thân tu vi quá thấp nên đối với hắn, những công đức linh bảo đó không phải là thứ có thể luyện hóa ngay lập tức, mà cần phải từ từ luyện hóa giống như những linh bảo khác.

Tuy nhiên tốc độ luyện hóa công đức linh bảo rõ ràng là nhanh hơn nhiều so với các linh bảo khác.

Và điều này cũng làm hắn hiểu ra rằng, công đức linh bảo phẩm cấp thấp thường rất ít khi tự có công năng đặc biệt.

Thứ linh bảo đầu tiên được hắn luyện hóa xong đương nhiên là túi Càn Khôn, sau khi luyện hóa xong Ngô Sở lập tức hiểu được công năng của món đồ này, ngoài việc chứa đồ ra còn có các công năng như tránh bụi, tránh lửa, tránh nước... phải nói là Phục Hy thực sự đã rất tâm huyết.

Ngoài ra, hắn còn có thể cùng Tiểu Nguyệt Linh nghiên cứu các món ăn, ngoài đủ loại cách chế biến thịt rồng, còn có thể nghiên cứu các cách ăn những loại rau dại khác.

Ngô Sở cũng tự rót cho mình một chén, bưng lên khẽ nhấp một ngụm, hương rượu thoảng vị ngọt ngào, lập tức tràn ngập khoang miệng, độ cồn không cao, nhưng hương vị cực kỳ ngon.

Hoặc là cùng hồ ly nhỏ nghiên cứu sức hút của ca múa, ví dụ như điệu nhảy rong biển (Hải thảo vũ), nhảy cao (Đả cao vũ), hay loại như Cực Lạc Tịnh Thổ.

Nghệ Bảo còn dạy hắn cách đi đứng ngồi nằm sao cho có nghi thái đẹp và ưu nhã nhất.

Nghệ Bảo rốt cuộc cũng không nhịn được mà chui ra ngoài.

Trong mấy chục năm Hồng Vân và Phục Hy ở lại Tử Ngọc Sơn, Nghệ Bảo luôn ở trạng thái ẩn thân.

Mặc dù bọn Hồng Vân biết trong cơ thể Ngô Sở có công đức chí bảo, nhưng lại không phát hiện ra món công đức chí bảo này của hắn đã sinh ra chân linh.

Ngô Sở cũng chưa từng lấy điện thoại ra trước mặt họ bao giờ.

Mà chiếc điện thoại sau khi trở thành công đức chí bảo cũng có thể được Ngô Sở dễ dàng thu vào trong cơ thể.

Giờ đây chỉ có hồ ly nhỏ ở đây, Nghệ Bảo không còn sợ bị nó nhìn thấy nữa.

Hồ ly nhỏ ban đầu khi nhìn thấy Nghệ Bảo thực sự đã bị dọa cho giật mình.

Khi biết Nghệ Bảo là chân linh của linh bảo, cằm nó suýt chút nữa rơi xuống đất.

Và rồi nó càng thêm xác tín về thân phận tiền bối của Ngô Sở.

Có thể sở hữu một kiện công đức chí bảo, chắc chắn là vì đã làm được điều gì đó vô cùng có ích cho Thiên đạo nên mới được ban thưởng như vậy.

Nếu tu vi thấp như thế này, làm sao có thể đóng góp to lớn cho Thiên đạo được?

Sau khi tự mình suy luận một hồi, hồ ly nhỏ đã nhanh chóng tự thuyết phục được bản thân.

Cùng lúc đó, ở cách xa hàng vạn dặm, Phục Hy và Nữ Oa sau nhiều năm du lịch cuối cùng cũng trở về quê hương núi Bất Chu của mình, và gặp một cô gái có khí chất điềm tĩnh ưu nhã ở dưới chân núi, cô gái tự xưng là Hậu Thổ.

Thấy Hậu Thổ dùng dao cắt thịt sống để ăn, Nữ Oa không đành lòng, ra tay biểu diễn một màn trù nghệ, ngay lập tức đã chinh phục

được Hậu Thổ.

Sau khi bị chinh phục, Hậu Thổ liền nảy sinh ý định muốn học nấu ăn từ Nữ Oa.

Huyền nguyệt vô thanh, lơ lửng trên không, quần tinh vây quanh, chiếu rọi tinh không.

Trong đình hóng mát trên ngọn cây, Tiểu Nguyệt Linh nằm sấp trên lan can nhìn xuống, ngửi mùi hoa thơm từ thung lũng bên dưới vọng lên, nàng hỏi: "A Sở ca, huynh nói trong thung lũng hoa kia, sau này liệu có diễn sinh ra một tộc quần không?

Muội cảm thấy chúng càng ngày càng có linh tính đó!

Sáng nay muội đi lấy nước, còn có một đóa đại hồng hoa giao lưu thần thức với muội, chào hỏi muội đó!" Ngô Sở nằm nghiêng bên cạnh, co một chân, một tay chống đầu, ngẩng nhìn tinh không khẽ "ừ" một tiếng, phụ họa nói: "Có khả năng đó!

Phải nói, hai vị đạo hữu kia thật sự đã làm một việc lớn phi thường!" Mặc dù làm vậy không giống với đạo sáng sinh của Nữ Oa nương nương, có thể vô trung sinh hữu sáng tạo ra một chủng tộc, nhưng cũng đã vô cùng lợi hại rồi. "Bất Xuất tiền bối, huynh nói những vị tiền bối kia lúc này đang làm gì vậy?

Liệu có giống chúng ta lúc này, ngẩng nhìn tinh không không?" Tiểu hồ ly chổng cái mông nhỏ, hai tay chống cằm, khuỷu tay tựa trên lan can, cùng ngẩng nhìn tinh không.

Thân hình nhỏ nhắn uốn lượn thành một đường cong hoàn mỹ đến mức, phảng phất như có một cái đuôi nhỏ đang vẫy vẫy sau lưng, khiến Ngô Sở chỉ biết gọi nàng là "tiểu yêu tinh" không thôi.

Ngô Sở vội vàng thu hồi suy nghĩ đó, lắc đầu nói: "Cái này, có lẽ vậy!" Lúc này, trên một hòn đảo cách đó không biết bao nhiêu vạn

dặm, Trấn Nguyên Tử đang nướng cá trước đống lửa trại, Hồng Vân thì nằm nghiêng trên bãi cát, co một chân, một tay chống đầu, một tay cầm bầu rượu, thỉnh thoảng nhấp một ngụm, nghiêng mắt có chút chê bai nói với Trấn Nguyên Tử: "Hiền đệ, xem ra thủ nghệ của đệ không được rồi nha!" Trấn Nguyên Tử có chút cạn lời: "Ngô đẳng vốn chẳng cần những thức ăn này, là hiền huynh tự mình thèm ăn, lại không muốn động thủ, nay lại chê thủ nghệ của ngô không được, huynh đãi ngô thế nào đây?" "Ai!

Chỉ là có chút nhớ thủ nghệ của Tiểu Nguyệt Linh thôi." Hồng Vân không khỏi rót một ngụm rượu trái cây vào miệng, "Xem ra chuyến này trở về, cần phải điều giáo một hai đạo đồng để sai phái rồi." Đang nói chuyện, liền thấy trên tinh không phương Đông, dần dần bị mây đen bao phủ, cuồng phong gào thét kéo đến, lửa trại chao đảo không yên, sóng biển cuồn cuộn từng đợt từng đợt ập vào đảo nhỏ.

Chương 116

"Không biết hai vị đạo hữu là phương nào thần thánh, nhập Đông Hải của ngô có việc gì?" Trong mây đen, một chiếc đầu rồng màu đỏ thò xuống, trừng đôi mắt rồng vàng to lớn, lặng lẽ nhìn hai người trên đảo nhỏ.

Lúc này, cảnh tượng xung quanh đảo nhỏ lại khôi phục bình thường, sóng biển bị một cỗ lực lượng vô hình ngăn cách ở ngoài, lửa trại cũng ổn định trở lại.

Chỉ là, ngay cả Trấn Nguyên Tử cũng có chút chê bai con cá nướng trong tay mình, tiện tay vứt nó xuống bãi cát: "Long tộc quả nhiên là có uy phong lớn, làm cá nướng của bần đạo cháy đen rồi!" "..." Đối mặt với lời chỉ trích của Trấn Nguyên Tử, con hồng long kia có chút ngạc nhiên.

Hồng Vân cũng ngồi dậy, có chút không vui nhìn con cá nướng cháy đen trên mặt cát, rồi nghiêng đầu nhìn con hồng long trên không trung: "Đông Hải đều là của nhữ tộc sao?

Ngô đẳng ở đây nghỉ chân một chút cũng không được sao?

Bây giờ Long tộc quả nhiên là bá đạo!" "..." Con rồng của Long tộc vốn quen bá đạo, đối mặt với hai kẻ không theo lẽ thường như Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, nhất thời quả thật có chút bị làm cho ngây người, lại một lần nữa ngạc nhiên. "Cút!" Trấn Nguyên Tử vung tay áo rộng, một cỗ lực lượng vô hình tức khắc đẩy ra phía trước, trên mặt biển đánh ra một làn sóng lớn cao tới trăm ngàn trượng, ập về phía con hồng long.

Con hồng long thấy vậy, không khỏi cười lạnh một tiếng, dường như cảm thấy đối phương lại dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt

Chân Long, có chút khinh thường, thế là vươn một vuốt ra.

Kết quả, khi long trảo và cự lãng chạm vào nhau, một tiếng "rắc" thanh thúy, từ trong tiếng sóng truyền ra.

Hồng long sững sờ, sau đó "ao ao" thảm thiết kêu lên, dường như long trảo đã vỗ vào tấm sắt, xương vuốt đều bị vỗ gãy. "Hai vị đạo hữu uy phong thật lớn!" Lúc này, lại một tiếng quát trầm thấp từ tinh không truyền đến, một con hắc long vạn dặm từ sâu trong tinh không uốn lượn bay đến, cuối cùng hóa thành một trung niên nhân thân hình cao lớn cường tráng, dung mạo cương nghị, tóc đen cuồng vũ, mắt đen sâu thẳm như hắc động, một vuốt vỗ về phía cự lãng.

Cự trảo màu đen chỉ một chưởng đã đánh nát làn sóng khổng lồ cao vạn trượng kia.

Ngay sau đó, trong màn đêm đen kịt, từng đạo hồng vân như lửa, tụ tập về phương này.

Nhất thời, cả vùng biển trời đều bị nhuộm thành màu đỏ.

Ngay lúc này, từng làn sóng biển dạt ra, một lão giả bước ra từ trong đó: "Hai vị đạo hữu tạm thời bớt giận, Long tộc của ngô không có ác ý, chỉ là muốn biết hai vị đạo hữu đến từ phương nào, lại có việc gì?

Nếu Long tộc của ngô có thể giúp được, nhất định nghĩa bất dung từ!" Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân thấy vậy, cũng thu liễm cơn giận.

Bọn họ không phải kẻ ngốc, tự nhiên không thể ở địa bàn Long tộc mà đối đầu cứng rắn với Long tộc.

Bọn họ chỉ muốn thông qua phương thức mạnh mẽ này để thể hiện tu vi của mình, không đến mức bị đối phương khinh thị.

Ngay khi Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đang đánh bạo, đi đến Long Đình làm khách, thì ở Bất Chu Sơn, trung tâm Hồng Hoang, Hậu

Thổ tiểu thư tả vốn có khí chất điềm tĩnh, ưu nhã, lại có chút không để ý hình tượng mà khẽ xoa cái bụng nhỏ tròn vo vì ăn no, dựa vào một tảng đá lớn, còn chưa thỏa mãn mà "chậc chậc" miệng, kinh ngạc nhìn Nữ Oa đang vẻ mặt đắc ý.

Bên cạnh nàng, đã chất thành một đống xương trắng, xương trắng của đủ loại thú đều có.

Phục Hy có chút mặt không biểu cảm nhìn vị háu ăn này, có chút đau lòng cho muội muội.

Vì kẻ ăn này, hắn không biết muội muội đã làm đầu bếp cho mình bao lâu rồi.

Sau khi ợ một cái, Hậu Thổ nhìn Nữ Oa, kinh thán nói: "Nữ Oa đạo hữu thật là lợi hại nha!

Lại có thể nghĩ ra cách thức này để chế tác thực vật, so với nó, những gì ngô từng ăn trước đây giản trực như gặm đất...

Thật là hổ thẹn, lại làm phiền đạo hữu nhiều như vậy." Nữ Oa "hi hi" cười nói: "Hậu Thổ đạo hữu khách khí, tương kiến tức là hữu duyên, đạo hữu có thể thích thủ nghệ của ngô, đó là vinh hạnh của ngô.

Người dạy ngô trù nghệ từng nói với ngô rằng, đối với một người chế biến mỹ thực, phần thưởng và sự tôn trọng lớn nhất chính là ăn hết món mỹ thực mà họ làm.

Đạo hữu ăn vui vẻ như vậy, ngô rất vui đó!" Nghe những lời này, Phục Hy ở một bên lặng lẽ đảo mắt, rồi khẽ ho một tiếng, nói: "Muội muội, thời gian không còn sớm, chúng ta cũng sắp phải về rồi." Nữ Oa cười nói: "Đều đã đến cửa nhà rồi, cũng không cần vội vã nhất thời, huynh nếu nhớ nhà, có thể tự mình về trước, ngô sẽ nói chuyện thêm với Hậu Thổ đạo hữu.

Hậu Thổ đạo hữu là Vu tộc phải không!" Phục Hy nghe vậy, đành phải trầm mặc ngồi xuống.

Cũng may Hậu Thổ là một tiểu thư tả xinh đẹp, nếu không Phục Hy đã không chỉ đơn giản là mặt không biểu cảm như vậy rồi.

Hậu Thổ nhìn Phục Hy, khẽ gật đầu với Nữ Oa: "Không ngờ hai vị đạo trưởng cũng ở trên Bất Chu Sơn này, vậy ngô đẳng cũng xem như hàng xóm rồi.

Đạo hữu đoán không sai, ngô quả thật là Vu tộc." Nữ Oa lại hỏi: "Vu tộc không biết ăn uống thứ gì sao?" Hậu Thổ khẽ vẫy tay: "Cũng không hoàn toàn như vậy, chỉ là ngô tộc tu hành, không phải lợi dụng thiên địa linh khí, vì thế ăn uống thứ gì để tu hành đối với ngô đẳng hiệu quả không lớn.

Hậu bối ngô tộc vẫn cần từ ngoại giới hấp thụ năng lượng vào cơ thể, vì thế săn bắt những loài thú này, chính là lựa chọn hàng đầu." Nữ Oa chợt hiểu ra, Hậu Thổ lại nói: "Đạo hữu thứ lỗi, ngô có một thỉnh cầu bất kính, dám hỏi đạo hữu phương pháp chế tác mỹ thực này, có thể truyền cho ngô không?

Ngô có thể lấy thứ khác để đổi với đạo hữu." Nữ Oa lắc đầu nói: "Đây là trù chi đạo, không phải do ngô sáng tạo, ngô cũng không có tư cách truyền ra ngoài.

Nếu đạo hữu đối với đạo này có hứng thú, ngược lại có thể đi tìm bằng hữu của ngô..." Vùng Bất Chu Sơn, tại một kỳ phong diệu cốc tên Tê Phượng Sơn, Phục Hy và Nữ Oa sau khi cáo biệt Hậu Thổ tiểu thư tả vội vã rời đi, cuối cùng cũng trở về động phủ của mình.

Phục Hy nhẫn nhịn suốt đường đi, cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi: "Muội muội vì sao lại dẫn một người ngoài đến Tử Ngọc Sơn?

Ngô đẳng đều biết Bất Xuất đạo hữu tu vi thấp kém, nếu Vu tộc này bá đạo, làm ra chuyện cường thủ hào đoạt, muội muội làm như vậy, chẳng phải hại Bất Xuất đạo hữu sao?" Nữ Oa lại cười nói: "Huynh trưởng lo lắng tuy nói không phải không có lý, nhưng thực ra có chút dư thừa!

Tuy nói đây là lần đầu tiên gặp Hậu Thổ đạo hữu, nhưng ngô có thể nhìn ra được, Hậu Thổ đạo hữu tính tình ôn hòa điềm tĩnh, tuyệt không phải loại người bá đạo ngang ngược.

Huống hồ, ngô đẳng đạo trưởng đều ở vùng Bất Chu Sơn này, nàng ta muốn làm gì Bất Xuất đạo hữu, cũng phải để ý đến huynh muội ta chứ!

Bất Xuất đạo hữu tính tình cũng ôn hòa vô tranh, lại không muốn rời khỏi Tử Ngọc Sơn kia, trên người ngoại trừ một kiện Công Đức Chí Bảo ra, thì cũng chẳng còn vật gì khác..." "Không phải còn những Linh Bảo mà ngô đẳng đã luyện chế cho huynh ấy sao!" Phục Hy khẽ nhíu mày kiếm, không nhịn được lại hỏi: "Muội muội vì sao lại giúp Bất Xuất đạo hữu như vậy?" Nữ Oa cười nói: "Huynh trưởng sao lại nói lời này?

Tuy rằng Bất Xuất đạo hữu trời sinh chính là hình thái cuối cùng của Đại Đạo diễn hóa tám mươi mốt tướng, nhưng trong cơ thể huynh ấy còn có một tia huyết mạch tương tự với ngô đẳng.

Ngô đẳng xem huynh ấy là đệ đệ cũng không có gì quá đáng, tỷ tỷ giúp đệ đệ, cần gì nhiều lý do như vậy?" "Xem huynh ấy là đệ đệ ư?" Phục Hy nghe vậy, nhíu mày, vốn định nói 'hay là thôi đi', hắn không muốn có một đệ đệ chạy đến tranh giành muội muội này với hắn.

Nhưng hắn lo lắng nếu lời này nói ra, Nữ Oa sẽ tức giận.

Dù sao bọn họ đã du lịch bên ngoài lâu như vậy, thật sự chưa từng phát hiện ai có một tia huyết mạch tương tự với bọn họ.

Điều quan trọng nhất không phải là hương vị này, mà là Linh Khí ẩn chứa trong rượu.

Tuy rằng bọn họ lúc đầu đều cho rằng đó là cơ duyên của bọn họ... nhưng từ một mức độ nào đó mà nói, chuyến đi Tử Ngọc Sơn này, cũng quả thật khiến bọn họ có không ít thu hoạch.

Bất quá thu hoạch của Ngô Sở còn nhiều hơn, có được tình bạn của bọn họ vẫn là thứ yếu.

Quan trọng nhất, vẫn là sự đến của Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, đã giải quyết vấn đề tu hành của huynh ấy.

Còn sự đến của Phục Hy và Nữ Oa, không chỉ giải quyết vấn đề trữ vật của huynh ấy, mà còn cùng Hồng Vân và những người khác giải quyết vấn đề Long tộc có thể bùng phát bất cứ lúc nào cho huynh ấy.

Ít nhất vị Ngao Nguyên kia trước khi điều tra rõ ràng mọi chuyện, sẽ không lại đi tìm huynh ấy gây rắc rối. ...

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, không biết đã bao nhiêu năm trôi qua, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử lại ở Long Đình Đông Hải làm khách nhiều năm, lúc này mới rời Đông Hải, tiếp tục du lịch về phương Nam.

Còn Ngao Nguyên, kẻ ban đầu bị Ngô Sở "hốt du", sau khi rời Tử Ngọc Sơn, liền tiến về hướng Bất Chu Sơn, tiếp tục điều tra chuyện đệ đệ hắn bị giết.

Sau khi Phục Hy và Nữ Oa trở về Bất Chu Sơn nhiều năm, Ngao Nguyên cũng cuối cùng đã điều tra được, quả thật có sinh linh đã tặng một cái đầu rồng cho Kỳ Lân tộc làm lễ vật, cặp sừng rồng trắng trên cái đầu rồng đó, bây giờ vẫn được dùng làm vật trang trí, treo trong một đại điện nào đó của Kỳ Lân vương tộc!

Lại hỏi thăm thêm, Ngao Nguyên liền nghe được tin tức về Thiên Mục đạo nhân.

Chương 117

Vừa nghe nói đạo trường của Thiên Mục đạo nhân lại không xa Thanh Khâu Hồ tộc, Ngao Nguyên tức khắc liền nghĩ thông suốt.

Hắn cảm thấy đệ đệ hắn năm đó đi Tử Ngọc Sơn, kết quả có thể là không gặp chủ nhân Tử Ngọc Sơn, hoặc là có gặp, nhưng không lấy được gốc Linh Căn Tử Ngọc Sơn, kết quả có thể là bị thương, bị Thiên Mục đạo nhân thừa cơ ám hại.

Dù sao, nếu là chính diện đấu pháp, đệ đệ hắn không thể nào bị vị Thiên Mục đạo nhân cùng cảnh giới kia dễ dàng sát hại được!

Vì vậy, ngọn lửa báo thù của hắn, trực tiếp chuyển sang Thiên Mục đạo nhân và Kỳ Lân tộc.

Chỉ là Kỳ Lân tộc thế lực cũng không nhỏ, hơn nữa Kỳ Lân vương đình còn nằm ở Bất Chu Sơn trung tâm thiên địa này.

Thế lực Long tộc tuy rằng cũng mạnh, nhưng tiên trường mạc cập, tạm thời cũng không thể làm gì bọn họ.

Thế là hắn quyết định, trước tiên tìm cơ hội giải quyết Thiên Mục đạo nhân.

Ngô Sở ban đầu quyết định họa thủy đông dẫn, chuyển mối hận của Long tộc đối với Tử Ngọc Sơn sang Thiên Mục đạo nhân và Kỳ Lân tộc, chỉ là muốn kéo dài thời gian một chút.

Dù sao Thiên Mục đạo hữu dưới trướng vẫn có một vài kẻ đầu mục biết, con thanh long kia từng ở Tử Ngọc Sơn.

Nhưng huynh ấy (Ngô Sở) làm sao cũng không nghĩ tới, lại chỉ kéo dài được chừng ấy thời gian, Ngao Nguyên đã điều tra ra được 'chân tướng'.

Đương nhiên, điều khiến Ngô Sở càng không ngờ tới là, Ngao Nguyên căn bản không đợi được đến lúc tìm Thiên Mục đạo nhân báo thù, đã bị người ta bắt đi rồi.

Người bắt hắn đi, đã đưa hắn đến Tu Di Sơn ở phương Tây, và cải tạo hắn thành con ma long đầu tiên trong Hồng Hoang thiên địa này...

Đương nhiên, đây đều là chuyện sau này.

Khi Ngao Nguyên một lần nữa xuất thế, đã là chuyện rất lâu sau đó. ...

Một ngày này, Ngô Sở cũng không nhớ mình đã đến thế giới này bao nhiêu năm rồi, chỉ biết sau khi những "tiểu tinh tinh" trên ba trăm sáu mươi lăm khiếu huyệt quan trọng nhất trong cơ thể được thắp sáng thành "tiểu thái dương", "thần hoa" của huynh ấy cũng được kích phát. "Tinh Khí Thần" tam hoa tụ trên đỉnh đầu, tỏa ra từng đạo ráng lành, chiếu rọi thân huynh ấy như lưu ly, tâm như gương sáng, toàn thân phảng phất có cảm giác trong suốt như pha lê, Nguyên Thần tăng trưởng một đoạn lớn.

Phải nói, tu hành lâu ngày, những tạp niệm kia quả thật sẽ dần dần bị trảm đoạn.

Cho dù có Nghệ Bảo, cái tiểu tinh linh điện thoại thỉnh thoảng lại chọc ghẹo huynh ấy, cùng với tiểu hồ ly đôi khi lại tán phát ra mị lực hồ ly tinh ở bên, nhưng những ý niệm chấp trước trong lòng huynh ấy vẫn giảm đi rất nhiều.

Sau khi Nguyên Thần tăng trưởng, việc trảm đoạn những ý niệm chấp trước kia càng thêm thuận lợi.

Trừ tu vi, bộ Long Lân Bảo Giáp mà Phục Hy luyện chế cho huynh ấy, cũng triệt để được huynh ấy luyện hóa.

Long Lân Bảo Giáp sau khi được luyện hóa, tỏa ra ánh sáng màu xanh.

Khi Pháp Lực dũng nhập vào trong bảo giáp, bề mặt bảo giáp liền xuất hiện một tầng khí xoáy do vô số xoáy nước nhỏ li ti hình thành.

Thuật pháp đánh vào trên đó, sẽ bị những khí xoáy này tiêu trừ phần lớn uy lực.

Khi bảo giáp ở trong không trung, bề mặt là khí xoáy; khi nhập thủy, bề mặt liền là thủy xoáy, nhìn qua giống như một tầng quầng sáng, khiến bảo giáp càng thêm hoa lệ.

Cũng chính là ngày này, chiếc Phá Huyễn Linh kia, vốn đã được Tiểu Nguyệt Linh luyện hóa, treo trên đại điện, gió thổi không phát ra tiếng động, lại đột nhiên truyền đến một tràng tiếng chuông "đinh đang" thanh thúy.

Tiểu hồ ly nghe vậy, hai mắt sáng rực.

Ngô Sở ngẩng đầu nhìn Phá Huyễn Linh, liền nghe tiểu hồ ly hưng phấn nói với huynh ấy: "Bất Xuất tiền bối, Bất Xuất tiền bối, tổ phụ của muội đến rồi, tổ phụ của muội đến rồi..." Ngô Sở thoáng qua một tia ngượng ngùng trong thần sắc, nghĩ đến mình bao nhiêu năm nay vẫn chưa thu tiểu hồ ly này làm đồ đệ, chẳng lẽ lão hồ ly Thanh Khâu Thần kia không phải là đến để hỏi tội chứ!

Vừa nghĩ vậy, Ngô Sở vừa dẫn Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly bay lên không, thuận thế mở ra Đại Trận hộ sơn Tử Ngọc Sơn, từ xa liền chắp tay hành lễ, nói: "Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc nhạc hồ!

Thanh Khâu đạo hữu, đã lâu không gặp, biệt lai vô dạng?" Thanh Khâu Thần với một bộ trường bào xám trắng sững sờ một chút, rồi cũng phát ra một tràng tiếng cười "ha ha" sảng khoái, đáp lễ nói: "Có

lao đạo hữu ra nghênh đón, gần đây rất tốt, đạo hữu biệt lai vô dạng chứ?" Hai người ở trên không trung hành lễ, liền nghe lão hồ ly giới thiệu trung niên nhân đi cùng mình cho Ngô Sở: "Vị này là đến từ Kỳ Lân vương tộc..." Trung niên nhân chắp tay hành lễ, mỉm cười nói: "Bần đạo Phong Ngũ, đến từ Kỳ Lân Nhai, đã gặp Bất Xuất đạo hữu.

Danh tiếng Bất Xuất đạo hữu, ngô ở Thanh Khâu đã nghe từ lâu, thật sự như sấm bên tai." Ngô Sở đáp lễ vị trung niên nhân Phong Ngũ này, liên tục nói không dám, rồi sau đó không để lại dấu vết nhìn lão hồ ly một bên, phảng phất đang hỏi: Đây là ý gì?

Nhưng vấn đề huynh ấy nói ra lại là: "Họ của Kỳ Lân tộc là 'Phong' ư?" Đối với việc lão hồ ly mang theo người ngoài đến Tử Ngọc Sơn, Ngô Sở ít nhiều có chút bất mãn.

Bất quá lão hồ ly đã sớm biết lập trường của huynh ấy đối với tam tộc, lại vẫn mang người đến, đoán chừng cũng là khó lòng chối từ đi!

Đối phương là Kỳ Lân của Kỳ Lân tộc, vì vậy Ngô Sở cũng không tiện trực tiếp thể hiện sự bất mãn này, thể diện của Kỳ Lân tộc, thế nào cũng phải cho một chút.

Dù sao tộc này, chính là vua của Tẩu Thú tộc, thế lực quá đỗi khổng lồ.

Đối mặt với vấn đề của Ngô Sở, Phong Ngũ hiển nhiên có chút bất ngờ, lại có người để ý loại chuyện này.

Bất quá Phong Ngũ vẫn giải thích: "Ngô không biết 'họ' là gì, nhưng Kỳ Lân tộc của ngô quả thật lấy bốn loại sức mạnh 'Địa, Phong, Thủy, Hỏa' làm tiền tố của đạo hiệu." Hồng Hoang tam tộc, Long, Phượng, Kỳ Lân.

Long tộc lấy chữ 'Ngao' làm họ, cái họ này từ đâu mà ra, có rất

nhiều cách nói.

Nhưng những cách nói đó, trong thế giới Hồng Hoang này, khẳng định là không thông.

Chỉ có thể nói, cái họ này là Long tộc tự mình lấy, lý do là gì, Ngô Sở không biết.

Không ngờ họ của Kỳ Lân tộc, lại là như vậy. "Thì ra là vậy!

Thanh Khâu đạo hữu, Phong đạo hữu, hai vị mời!" Tuy rằng trong lòng không mấy cam lòng giao thiệp với Hồng Hoang tam tộc này, nhưng đã khách đến nhà, nếu không mời họ vào ngồi một chút, thì có chút không nể mặt.

Đại Trận hộ sơn đại khai, mây mù bao quanh Thần Mộc cũng tan đi, lộ ra cảnh tượng đỉnh Thần Mộc và quần sơn xung quanh, tức khắc khiến Phong Ngũ phải ngoảnh mắt.

Mọi người cưỡi mây đạp gió đến đỉnh Thần Mộc, Thanh Khâu Thần tuy đã đến một lần, nhưng đối với đủ loại biến hóa của Tử Ngọc Sơn hiện tại, vẫn có chút kinh ngạc, đặc biệt là bến tàu và chiếc lầu thuyền bên hồ, cùng với thung lũng hoa kia...

đều khiến hắn không khỏi ngoảnh mắt.

Phong Ngũ thì càng như vậy, khắp nơi đều toát ra khí tức Công Đức Linh Bảo, khiến Phong Ngũ đánh giá Ngô Sở lại tăng lên một bậc.

Đặc biệt là khí tức Công Đức trên người Ngô Sở, giản trực nồng đậm đến mức khiến hắn kinh hãi.

Đương nhiên, Nghệ Bảo vẫn ẩn giấu một phần khí tức của mình, để tránh bị người khác nhìn ra nó là một kiện Công Đức Chí Bảo.

Dù sao đối diện là Kỳ Lân tộc, một trong Hồng Hoang tam tộc, nếu

đối phương đột nhiên xuất thủ cướp Công Đức Chí Bảo của huynh ấy, thì phải làm sao?

Tuy rằng khả năng cướp đoạt Công Đức Chí Bảo thực ra không lớn lắm, dù sao Công Đức Chí Bảo không giống lắm với các Linh Bảo khác, dễ bị Thiên Khiển.

Ở Hồng Hoang đại địa này, Thiên Khiển quả thật là thứ tồn tại có thật.

Nhưng trước một chủng tộc cường đại như Kỳ Lân tộc, vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn.

Đến đại điện, mấy người ngồi xuống.

Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly được Ngô Sở sắp xếp đi bưng Linh Nhựa, đưa Linh Quả.

Chương 118

Sau đó Ngô Sở mới nói với lão hồ ly: "Lần trước vội vàng chia biệt, không thể để đạo hữu ở lại chỗ bần đạo thêm ít ngày, lần này thì không thể như vậy rồi." Đương nhiên, đây chỉ là một câu khách sáo, Ngô Sở tin lão hồ ly nghe ra được, huống hồ lão hồ ly bên cạnh còn mang theo người của Kỳ Lân tộc, càng không thể ở lại đây lâu dài.

Thanh Khâu Thần "ha ha" cười, xua tay nói: "Bần đạo cũng nguyện ý cùng đạo hữu ở chung thêm ít ngày, lần trước cùng đạo hữu ngồi luận đạo, thu hoạch không nhỏ.

Chỉ là bần đạo bây giờ đã dẫn dắt một số lão ấu trong tộc, gia nhập Kỳ Lân vương tộc, trên người có không ít việc vặt, thực sự là..." "Đợi khi những việc vặt này kết thúc, ngô sẽ làm chủ, để Thanh Khâu đạo hữu nghỉ ngơi một đoạn thời gian!" Dừng lại một chút, Phong Ngũ lại nhìn về phía Ngô Sở, nói: "Đạo hữu chắc hẳn cũng biết cục diện Hồng Hoang hiện nay, Long, Phượng và tộc của ngô tam tộc đỉnh lập, mỗi bên tự phát triển thế lực.

Thanh Khâu Hồ tộc và Thiên Mục Vương của Thiên Mục Sơn, đều đã gia nhập tộc của ngô.

Hôm nay bần đạo đến đây, chính là hy vọng đạo hữu cũng có thể gia nhập tộc của ngô, mọi người cùng hưởng thịnh cử, không biết đạo hữu ý định thế nào?" Thấy đối phương trực tiếp như vậy, còn không cần lão hồ ly Thanh Khâu Thần làm người đại diện, Ngô Sở không khỏi nhìn nhiều thêm một chút vào trung niên nhân này, rồi sau đó trầm mặc.

Rất rõ ràng, tính cách của trung niên nhân này có chút cường thế.

Nếu không phải vậy, hắn hẳn sẽ đợi Thanh Khâu Thần mở lời, rồi

sau đó mới hứa hẹn lợi ích, chứ không phải trực tiếp như bây giờ.

Không khí nhất thời có chút trầm tĩnh.

May mà lúc này Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly Thanh Khâu Vũ cùng nhau bưng lên Linh Nhựa, Linh Quả, làm dịu đi không khí.

Trong khi Tiểu Nguyệt Linh rót rượu cho Phong Ngũ, tiểu hồ ly rót rượu cho tổ phụ của mình, Ngô Sở mỉm cười nói: "Mạo muội hỏi một câu, không biết mục tiêu cuối cùng của Kỳ Lân vương tộc là gì?" Phong Ngũ nghe vậy, không khỏi sững sờ một chút, rồi sau đó hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ thống lĩnh tất cả Tẩu Thú tộc trên Hồng Hoang đại địa này, còn chưa đủ sao?" Quả thật, khẩu hiệu của Kỳ Lân tộc chính là thống lĩnh Tẩu Thú tộc trên Hồng Hoang đại địa, nhưng đó cũng chỉ là khẩu hiệu mà thôi, còn cách việc thống lĩnh vạn tộc thật sự một đoạn xa.

Và bọn họ, cũng đang nỗ lực vì mục tiêu này.

Thấy con Kỳ Lân trung niên nhìn có vẻ cường thế này lại trả lời như vậy, Ngô Sở liền mỉm cười, nói: "Thực không dám giấu, bần đạo đối với điều này, không có hứng thú lớn lắm.

Chí nguyện cả đời của ngô, chính là ở đây tiêu dao độ nhật, trồng hoa, trồng đất, khi rảnh rỗi, liền dạo quanh bốn phía, thưởng thức kỳ cảnh thiên địa, hoặc tìm chút thức ăn..." "..." Phong Ngũ hoàn toàn bị những lời không có chí tiến thủ này của Ngô Sở làm cho kinh ngạc.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới, lại có cường giả như vậy chỉ muốn lãng phí thời gian, không muốn hô phong hoán vũ.

Trong mắt Phong Ngũ, người có thể giao hảo với Thanh Khâu Thần, tu vi khẳng định sẽ không quá yếu, hơn nữa khí tức Công Đức trên người Ngô Sở, càng chứng thực suy nghĩ của hắn. "Trời cao ban cho đạo hữu thiên phú như vậy, đạo hữu lại không nguyện danh tiếng

vang vọng Hồng Hoang, để vạn tộc vì thế mà xưng tụng?

Đạo hữu không cảm thấy như vậy rất lãng phí sao?" Phong Ngũ nói.

Đương nhiên, trong lòng Phong Ngũ nghĩ là, đối phương trước đó hỏi như vậy, bây giờ đột nhiên lại nói mình chỉ muốn tiêu dao độ nhật ở đây, chẳng lẽ là cảm thấy mục tiêu của Kỳ Lân tộc bọn họ vẫn còn quá nhỏ, huynh ấy không coi trọng?

Kẻ này rốt cuộc có hùng tâm tráng chí gì? "Bần đạo đối chuyện danh tiếng vang vọng Hồng Hoang, quả thật không có hứng thú lắm." Ngô Sở lắc đầu, "Đạo hữu cũng không cần khuyên bần đạo nữa, tu vi của bần đạo thấp kém, thêm bần đạo một người cũng không nhiều.

Hơn nữa bần đạo và Thanh Khâu đạo hữu giao hảo, tương lai nếu Thanh Khâu đạo hữu thật sự có lời thỉnh cầu..." Ngô Sở dừng lại ở đây một chút, ý trong lời nói thực ra đã rất rõ ràng rồi.

Đương nhiên, huynh ấy nói như vậy, trong sự cường thế ít nhiều cũng mang theo chút đường lui, không nói chết lời.

Gặp phải người cường thế, nếu khí thế của bản thân thể hiện ra yếu một chút, thì dễ dàng mất đi quyền chủ động, bị đối phương dắt mũi đi, điều này trong đàm phán là rất bất lợi.

Tuy Ngô Sở trong lòng căng thẳng vô cùng, nhưng dưới sự che giấu của Nghệ Bảo, Kỳ Lân trung niên Phong Ngũ không hề cảm ứng được, chỉ cảm thấy sự không kiêu ngạo cũng không nhún nhường này, mới là khí độ mà cường giả nên có.

Thế là Phong Ngũ trầm mặc một chút, nói: "Đạo hữu có phải cảm thấy mục tiêu mà Kỳ Lân tộc của ngô hiện nay đặt ra quá nhỏ?

Đạo hữu có thể thử nói ra, nếu có lý, ngô nhất định sẽ bẩm báo với tổ của tộc ngô, ban cho đạo hữu những hồi báo xứng đáng, Linh

Bảo Linh Căn, thân phận địa vị, tất cả đều có." Ngô Sở nghe vậy, trong lòng tức khắc nở hoa.

Quả nhiên, lời nói của mình đã phát huy tác dụng.

Ngô Sở mỉm cười lắc đầu: "Đạo hữu nói quá lời rồi, bần đạo trước đó chỉ là tiện miệng hỏi mà thôi.

Bất quá trong lòng bần đạo, lại còn có một vấn đề: Hiện nay tam tộc đều đang nhanh chóng phát triển sức mạnh của bản thân, đợi đến tương lai khi vạn tộc bị phân chia xong xuôi, mọi người lại sẽ đi đâu về đâu?" Phong Ngũ nhíu nhíu mày, dường như có chút không cho là phải: "Hồng Hoang rộng lớn..." "Đúng vậy!

Hồng Hoang quá lớn rồi!" Ngô Sở vẻ mặt cảm khái, lắc đầu, "Lớn đến mức ai ai cũng cảm thấy, đủ cho mọi người tự do tự tại tung hoành rồi.

Ngay cả tương lai giữa tam tộc có chuyện không vui hoặc ma sát, cũng có thể thương lượng giải quyết.

Có lẽ ngày đó mà bần đạo nói trước đây, còn quá xa vời so với hiện tại, thậm chí ngày đó vĩnh viễn không đến cũng không chừng, dù sao phương hướng phát triển của tam tộc cũng không giống nhau, phải không!" Ngô Sở trực tiếp nói xong những lời Phong Ngũ muốn nói, điều này khiến Phong Ngũ có chút khó chịu, cảm thấy kẻ trước mắt này dường như đã nhìn thấu hắn.

Đôi mắt đen sáng ngời kia, đột nhiên khiến hắn cảm thấy có chút đáng sợ, thầm nghĩ tâm trí của người này, có lẽ không kém gì Hồ tộc.

Hắn nhìn về phía lão hồ ly Thanh Khâu Thần, dường như muốn Thanh Khâu Hồ đến nói chuyện với trí giả như Ngô Sở.

Chuyện đấu pháp hắn thạo, nhưng chuyện đấu khẩu này...

Về vấn đề này, Thanh Khâu Thần thực ra đã sớm thỉnh giáo Ngô

Sở, Ngô Sở đối với dự đoán tương lai của tam tộc, cũng đã sớm nói với hắn.

Cũng vì thế, Ngô Sở mới đề nghị Thanh Khâu Hồ tộc bọn họ phân chia làm ba, chứ không phải đặt trứng vào một giỏ.

Tuy nói Hồ tộc trời sinh đã thuộc về Tẩu Thú tộc, nhưng trí tuệ của tộc này, lại vẫn khiến Long tộc và Phượng tộc thèm muốn.

Vì vậy tam tộc cũng không thể hạn định chủng tộc chết cứng như vậy.

Hơn nữa, phi cầm tẩu thú cũng không thể hoàn toàn tách biệt ra mà sinh tồn, không gian sinh tồn của mọi người đều là giao thoa tồn tại.

Chẳng lẽ tất cả phi cầm đều chạy về phương Nam, còn tất cả tẩu thú cũng chạy về phía Bất Chu Sơn kia sao?

Điều này không thực tế.

Không ai vì gia nhập một trong các tộc mà từ bỏ đạo trường của mình.

Ngay cả Thiên Mục đạo nhân, hắn cũng không thể triệt để từ bỏ Thiên Mục Sơn, Thanh Khâu Hồ tộc cũng không thể từ bỏ Thanh Khâu.

Thanh Khâu Thần vẻ mặt mỉm cười nhìn Ngô Sở, nói: "Lo lắng của đạo hữu, ngô đẳng thực ra đã từng suy diễn qua, cũng ít nhiều đã nghĩ đến một số kế hoạch ứng phó..." Phong Ngũ nghe vậy, không khỏi nhìn Thanh Khâu Thần một cái, cảm thấy lão già này quả nhiên không hổ là một con lão hồ ly, loại lời nói xằng bậy mà hắn còn không biết, lại dám mở miệng nói ra.

Bọn họ nào có suy diễn qua, lại nào có nghĩ đến kế hoạch ứng phó gì?

Bất quá Phong Ngũ tự nhiên sẽ không ngốc nghếch như vậy, vào lúc này lại đi vạch trần Thanh Khâu Thần, thậm chí hắn còn rất thông minh phối hợp khẽ gật đầu, biểu thị không sai.

Ngô Sở cũng đang thầm mắng Thanh Khâu Thần lão hồ ly, cư nhiên dùng lời nói ban đầu của huynh ấy để chặn huynh ấy, bất quá Ngô Sở ít nhiều cũng có thể hiểu được dụng ý của Thanh Khâu Thần.

Thế là huynh ấy "nga" một tiếng, nói: "Bần đạo nguyện nghe tường tận." Thanh Khâu Thần mặt không đỏ tim không đập thình thịch mà đem những lời Ngô Sở đã nói với hắn ban đầu, thuật lại một lần cho Ngô Sở: "Những lời đạo hữu nói, chính là những điều này phải không!

Thực ra suy nghĩ của Phong đạo hữu cũng không phải không có lý, Hồng Hoang đại địa quả thật quá đỗi rộng lớn, đợi đến ngày mà đạo hữu chỉ ra kia, còn không biết phải bao lâu nữa!

Hiện tại mà nghĩ đến những chuyện đó thì cũng quá sớm rồi.

Đương nhiên, vì ngô đẳng đã biết vấn đề này, thì ngô đẳng tự nhiên cũng sẽ không làm gì cả..." Phong Ngũ ở một bên nghe xong, sớm đã xem lão hồ ly là thiên hồ rồi.

Đương nhiên, huyết mạch của lão hồ ly, cũng quả thật là thiên hồ huyết mạch, dù sao cũng là đệ thập thất tử của Thanh Khâu Hồ tộc, huyết mạch thuần khiết, tự nhiên không phải những hồ tôn khác có thể sánh bằng.

Còn lời nói của lão hồ ly, khéo léo ở chỗ lại khen ngợi Phong Ngũ, vị cấp trên này, khiến Phong Ngũ đối với ấn tượng về hắn, lại có một bước thăng cấp. "Suy nghĩ của đạo hữu thật sâu sắc, ngô không bằng vậy!" Ngô Sở đứng dậy, vô cùng chính thức chắp tay hành lễ với lão hồ ly: "Có lão hữu tọa trấn, bần đạo lại càng không cần phải xuất sơn nữa rồi." Ngô Sở vừa nói, vừa thầm trong lòng tặng lão hồ ly một nút

"like".

Chương 119

Với sự lĩnh ngộ mà Thanh Khâu Thần ban đầu tự mình bổ sung ra vì huynh ấy, đều nguyện ý tặng Ngô Sở một chiếc Phá Huyễn Linh làm lễ vật, có thể thấy lão hồ ly này cũng không phải là một con hồ ly tùy tiện chiếm tiện nghi của huynh ấy.

Làm như vậy, giải thích duy nhất chính là thay Ngô Sở từ chối, tiện thể nâng cao bản thân.

Lão hồ ly không hổ là lão hồ ly!

Nhưng Phong Ngũ lại nói: "Đạo hữu không cần khiêm tốn như vậy, hai vị đều là trí giả, tài trí không hơn kém nhau, hoàn toàn có thể cùng nhau làm việc chứ!

Tộc của ngô thống lĩnh Tẩu Thú tộc, tương lai dưới trướng nhất định sẽ đông như cát sỏi, với trí tuệ của đạo hữu, nhất định không thiếu đất dụng võ..." Ngô Sở nâng chén rượu, kính hai người, rồi sau đó nói: "Mỹ ý của đạo hữu, bần đạo xin tâm lĩnh.

Hiện nay bần đạo tạm thời vẫn chưa có ý niệm xuất sơn, vả lại những bông hoa trong thung lũng này cũng sắp hóa hình, không thể rời xa sự chăm sóc tận tâm của bần đạo, chỉ có thể phụ lòng thỉnh cầu của đạo hữu.

Nếu ngày khác bần đạo có ý xuất sơn, nhất định sẽ đi một chuyến đến Kỳ Lân Nhai, mong đạo hữu lượng thứ." Lời nói đến mức này, Phong Ngũ đã không biết nên khuyên thế nào nữa, thế là hắn lại nhìn về phía Thanh Khâu Thần, Thanh Khâu Thần không để lại dấu vết nào mà khẽ lắc đầu với Phong Ngũ.

Phong Ngũ thấy vậy, không khỏi khẽ than thở: "Vì đạo hữu đã nói như vậy, thì bần đạo cũng không tiện tiếp tục cưỡng cầu, chỉ hy vọng

có một ngày, khi đạo hữu nguyện ý xuất sơn, xin nhất định đến Kỳ Lân Nhai của tộc ngô ngồi chơi một chuyến, tộc ngô mong chờ đạo hữu ghé thăm." "Dễ nói, dễ nói!

Nào, uống rượu, uống rượu..." Ngô Sở "ha ha" cười, lén lút tặng Thanh Khâu Thần một ánh mắt tán thưởng.

Ban đầu huynh ấy còn nghĩ Thanh Khâu Thần và vị cường giả Kỳ Lân tộc này cùng đến, hai người sẽ phối hợp với nhau, nghĩ mọi cách để huynh ấy xuất sơn giúp đỡ, không ngờ kết quả lại biến thành chính mình và con lão hồ ly này hai kẻ phối hợp với nhau.

Phải nói, lão hồ ly quả thật là một đồng đội không tệ.

Ba người uống một bữa rượu xong, Phong Ngũ liền đứng dậy cáo từ, nói rằng bọn họ còn có những chuyện khác phải làm, đoán chừng là đi thuyết phục các tộc quần khác đi!

Ngô Sở còn muốn riêng cảm ơn lão hồ ly đã phối hợp hoàn hảo, không ngờ bọn họ đến cũng vội vã, đi cũng vội vã, ngay cả thời gian nói riêng vài câu cũng không có.

Thậm chí ngay cả tiểu hồ ly cũng không có cơ hội nói chuyện vài câu với lão hồ ly.

Lão hồ ly dường như cũng không muốn mối quan hệ giữa tiểu hồ ly và hắn bị Phong Ngũ biết, cho dù tiểu hồ ly thể hiện rất thân mật với lão hồ ly, nhưng nàng lại không mở miệng gọi tổ phụ.

Ngô Sở đoán, lão hồ ly hẳn là đã dặn dò tiểu hồ ly trong bí mật.

Quả nhiên, sau khi bọn họ rời đi, Ngô Sở hỏi tiểu hồ ly, tiểu hồ ly gật đầu nói: "Tổ phụ đã ngầm dặn dò muội, không được mở miệng gọi hắn là tổ phụ, muội cũng không biết vì sao." Một bên khác, khi lão hồ ly và Phong Kỳ Lân rời khỏi Tử Ngọc Sơn, Phong Kỳ Lân liền hỏi: "Đạo hữu trước đó vì sao lại ngăn cản bần đạo tiếp tục khuyên nhủ?"

Lão hồ ly cười khổ, "Phong thủ lĩnh hẳn là đã nhìn ra được, Bất Xuất đạo hữu lúc này cũng không có ý xuất sơn.

Nếu tiếp tục thuyết phục nữa, chỉ có thể khiến huynh ấy sinh lòng phản cảm, ngược lại sẽ ảnh hưởng đến tình giao hảo trước đây của bần đạo với huynh ấy.

Thay vì như vậy, chi bằng ngô đẳng lui một bước trước.

Bất Xuất đạo hữu là người trọng tình, tương lai nếu bần đạo thật sự có lời thỉnh cầu, huynh ấy cũng sẽ không dễ dàng chối từ." Phong Ngũ như có điều suy nghĩ gật gật đầu, nhưng lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, chỉ là nhất thời chưa nghĩ thông.

Sau khi Ngũ Hòa của Kỳ Lân tộc và lão hồ ly rời đi, Ngô Sở thở phào nhẹ nhõm, mở ra hộ sơn đại trận, lại làm thêm một lớp ngụy trang... thực ra cái ngụy trang này cũng chỉ lừa được kẻ lạ, còn những kẻ đã biết phương vị Tử Ngọc Sơn thì vẫn có thể tìm tới đây.

Giống như lần này, có lão hồ ly dẫn đường, bọn họ vẫn dễ dàng tìm được nơi này, dù không thấy thì cứ tùy ý oanh kích vài đạo thuật pháp vào trong núi là trận pháp sẽ hiện ra ngay.

Loại phúc địa này dù sao cũng không phải động thiên thực sự, nghe nói động thiên có thể tự thành một giới, nếu không tìm thấy lối vào thì không cách nào đánh trúng được.

Còn phúc địa thì khác, tuy có hộ sơn đại trận bảo hộ nhưng thuật pháp vẫn có thể đánh cho nó hiện nguyên hình, dù thuật pháp đó chưa chắc đã phá được đại trận.

Sau khi khởi động ẩn tàng trận pháp, Ngô Sở tiếp tục những ngày thong thả.

Chuyện giữa tam tộc hắn chẳng mấy hứng thú, bởi thực lực không cho phép.

Thực ra dù thực lực có đủ, cũng chẳng cần thiết phải quản, dù sao cũng không thu được lợi lộc gì, không khéo còn rước họa vào thân.

Kẻ đứng sau hạ thủ với tam tộc chính là vị Ma Tổ kia.

Trong giai đoạn này, kẻ có thể đối đầu với vị Ma Tổ đó chỉ có vị Đạo Tổ tương lai.

Mà vị ấy khi đối phó Ma Tổ sau này cũng phải liên thủ với người khác.

Có thể thấy Ma Tổ lúc này ma diễm ngang ngược và đáng sợ đến mức nào!

Những ngày sau đó, cuộc sống của Ngô Sở lại khôi phục vẻ cũ.

Ngoài tu hành thì tiếp tục luyện hóa linh bảo, về tốc độ luyện hóa linh bảo thì hắn đã được nếm trải qua chỗ Tiểu Nguyệt Linh nên cũng không vội.

Khi nào chán quá thì lại dắt chó trêu hươu, du sơn ngoạn thủy, bảo trù nương Tiểu Nguyệt Linh xách theo vỉ nướng và nồi gốm đi chơi khắp nơi.

Về việc này, Tiểu Nguyệt Linh suốt ngày vui vẻ hớn hở, không những không nề hà mà thậm chí còn tự mình soạn ra thực đơn riêng.

Tuy cô bé vẫn chưa luyện hóa được cây bút lông sói kia nhưng dùng nhiều rồi, Ngô Sở cũng dần nhận ra điểm dị thường của cây bút công đức linh bảo trung phẩm đó.

Những chữ viết ra từ cây bút ấy có tác dụng giúp thần trí thanh minh, khiến người xem dễ dàng ghi nhớ.

Còn tờ giấy tuyên thành linh bảo trung phẩm kia, Ngô Sở không nỡ dùng, cũng chưa luyện hóa nên đến nay vẫn không rõ công dụng đặc thù của nó là gì.

Tiểu hồ ly thì hoàn toàn chuyển sang làm ca kỹ, lúc rảnh rỗi thì gảy đàn, nhảy múa, hoặc thỉnh thoảng đánh cờ vây với Ngô Sở.

Môn giải trí này Ngô Sở đã ít khi chơi với tiểu hồ ly rồi, trình độ cờ vây của cô nàng không phải là thứ Ngô Sở có thể tùy tiện bắt nạt.

A Thu, kẻ từng ngộ đạo trong đạo vận của bốn vị cường giả Đại La cảnh mà giảm béo thành công, những năm qua lại ăn cho béo mầm trở lại.

Cứ tưởng tên này đã biến thành soái lang thì sẽ giữ được phong độ, ai ngờ kết quả vẫn như cũ.

Con cá lớn màu đỏ trong hồ lớn giờ đây đã hoàn toàn thay hình đổi dạng, một cái đầu rồng không sừng trông có vẻ hơi sưng phù, vì cổ cá vốn không rõ ràng nên đầu rồng nối thẳng vào thân cá, nhìn qua rất tức cười.

Tuy nhiên cũng nhờ vậy mà bớt đi vẻ dữ tợn, thêm phần hài hước.

Không biết Long tộc khi thấy bộ dạng của gã này có tức tới mức vỗ một chưởng bóp chết gã không.

Nhưng thay đổi chỉ là vẻ ngoài, biến hóa thực sự nằm ở thể hình và sức mạnh.

Trải qua bao nhiêu năm, thân hình con cá lớn này đã dài tới hơn trăm mét.

Con cá từng có kích thước tương đương lâu thuyền Nhàn Vân năm xưa, giờ đã bỏ xa nó lại phía sau.

Nhưng để hóa hình thì dường như vẫn còn khoảng cách.

Không biết loại sinh linh này phải trưởng thành đến mức nào mới có thể hóa hình thực sự.

Ngược lại, các hoa tiên tử trong Hoa Cốc cho Ngô Sở cảm giác

dường như sắp hóa hình đến nơi rồi, nhất là đóa hoa đại hồng kia.

Một kẻ khác cũng có biến hóa lớn như con cá đỏ chính là con thải loa được nuôi trong ao tiêu phía sau vườn.

Nhờ ăn không ít vụn thịt rồng mà thể hình thải loa cũng thay đổi nhiều, chỉ là không rõ rệt bằng con cá đỏ.

Duy nhất không thay đổi mấy có lẽ là chú hươu con Du Du.

Chương 120

Thần thú đúng là thần thú, thời kỳ ấu thơ dài đến mức vượt xa trí tưởng tượng của Ngô Sở.

Cứ thế, không biết bao nhiêu năm nữa trôi qua, những ngôi sao trong cơ thể Ngô Sở lại được thắp sáng thêm hơn trăm viên, một nửa số sao đã biến thành những mặt trời nhỏ.

Sợi dây thừng bằng xương rồng, linh bảo hậu thiên trung phẩm mà Nữ Oa luyện chế từ xương sống của Thanh Long cho hắn cũng đã được luyện hóa hoàn toàn.

Một roi vung ra, đầu roi có thể cùng lúc bắn ra bảy đạo phong tỏa, khóa chặt bảy mục tiêu khác nhau ở cùng một hướng rồi kéo giật về.

Bạch cốt tiên này có thể cứng có thể mềm, có thể dài có thể ngắn, lúc dựng thẳng lên có thể dùng như cốt thương hoặc cốt giản, lúc mềm đi lại là một sợi roi mang răng cưa.

Ngô Sở không ngờ sợi roi này lại biến hóa khôn lường như vậy.

Khoác Long Lân Giáp, tay cầm Bạch Cốt Tiên, vung tay một cái, cốt tiên lập tức cứng đờ hóa thành cốt thương, đứng lơ lửng uy phong lẫm lẫm...

Cảm giác này khiến Ngô Sở thấy mình như đã chạm tới đỉnh cao nhân sinh.

Hắn vốn tưởng mình cứ đóng cửa sống thong thả trong Tử Ngọc Sơn, ngoài lão đạo Nhiên Đăng từng tuyên bố sẽ cho hắn biết mặt ra thì chắc không còn ai rảnh rỗi tới đây gây khó dễ.

Nhưng ai ngờ, cây muốn lặng mà gió chẳng đừng.

Ngay khi hắn đang đắc ý thử nghiệm hai món linh bảo này thì hộ

sơn đại trận đột nhiên rung chuyển, trên bầu trời hiện ra vô số phù văn màu tím.

Thông qua cảm quan của Thần Mộc, Ngô Sở phát hiện kẻ đang giở trò ngoài đại trận cư nhiên lại là hàng xóm cũ - Thiên Mục đạo nhân, kẻ từng bị hắn lừa lấy mất đầu rồng.

Ngô Sở thầm đoán, chẳng lẽ gã này đã đụng độ Ngao Nguyên?

Nhưng nếu hiểu lầm được hóa giải, Ngao Nguyên lẽ ra phải đi cùng gã mới đúng chứ!

Thế nhưng, vẻ mặt sát khí đỏ ngầu của Thiên Mục đạo nhân, liên tục thi triển thuật pháp oanh kích đại trận thì không thể là giả. "A Sở ca, là ai đang tấn công đại trận vậy?" Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly cũng chạy ra, ngẩng đầu nhìn trận pháp phù văn tím dày đặc hiện lên trên trời.

Thần mộc không gió mà tự rung, lá cây xào xạc, từng đạo tử khí xông lên trời, những xích phù văn bị thuật pháp đánh cho biến hình lập tức được tử khí bổ sung, khôi phục như cũ. "Là lão rết Thiên Mục đạo nhân kia." Ngô Sở cau mày, "Không biết gã này uống nhầm thuốc gì mà lại chạy tới đánh chúng ta." "A Sở ca, có phải chuyện của chúng ta bị lộ rồi không?" Ngô Sở cạn lời nhìn Tiểu Nguyệt Linh: "Con Thanh Long đó đâu phải do chúng ta giết, sao gọi là lộ chuyện được?

Nghệ Bảo, cô có chống đỡ được tên Thiên Mục đó không?" "Đại trận chẳng phải đang chặn đứng hắn đó sao?" Nghệ Bảo hiện hình trên vai hắn, "Một tên Kim Tiên hèn mọn, sao có thể phá được đại trận hiện giờ." "Ta đang tính ra ngoài nói lý với gã!

Cứ để gã đánh mãi thế này, nếu ta không có biểu hiện gì, chẳng phải là bảo gã rằng ta là con hổ giấy sao?" "Theo tính toán của tôi, chặn hắn thì không vấn đề gì." Sắc mặt Nghệ Bảo cũng nghiêm trọng lại, cô biết Ngô Sở nói có lý, đây không phải là để ra oai, "Nhưng nếu

anh không đáp trả, liệu hắn có tin anh đánh thắng được hắn không?" Đây đúng là một vấn đề, Ngô Sở không nói được gì, tu vi kém hơn người nên mới bị động thế này.

Hắn không ngờ mình lại có cái số hút rắc rối đến vậy.

Ở lì trong nhà mà cũng dính phải chuyện ruồi bu.

Nghệ Bảo khựng lại một chút rồi nói: "Chủ nhân, tôi thấy anh tốt nhất đừng ra ngoài, tên Thiên Mục đạo nhân kia dường như có gì đó không đúng." "Ý cô là sao?" Ngô Sở khó hiểu. "Hắn là vương của núi Thiên Mục mà lại đi một mình, đây không phải phong thái của một phương Yêu Vương.

Hơn nữa, anh có thấy trên người hắn bốc ra từng luồng hắc khí không?" Ngô Sở gật đầu: "Chẳng phải đó là yêu khí của gã sao?

Lần trước gã tới, lúc thể hiện khí tức cường đại không phải cũng hắc khí cuồn cuộn đó thôi?" Nghệ Bảo lắc đầu: "Khác với hắc khí lần trước, anh đợi chút, tôi bảo Tử Ngọc Thần Mộc chặn một tia hắc khí lại để nghiên cứu phân tích..." Không lâu sau, một luồng hắc khí thuận theo đại trận rơi xuống Tử Ngọc Thần Mộc, sau đó bị Nghệ Bảo thu vào tay.

Luồng hắc khí đó chỉ là một tia nhỏ nhưng lại có ý thức tự chủ, hóa thành một con hắc long gào thét với Nghệ Bảo.

Bộ dạng dữ tợn đó khiến Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly giật mình.

A Thu hạ thấp thân mình, gầm gừ cảnh giác.

Chú hươu con cũng lộ vẻ ngưng trọng.

Ngô Sở trầm ngâm, lông mày khóa chặt.

Nghệ Bảo nghiến răng: "Chủ nhân, phiền phức lớn rồi." Cô vừa

nói vừa lóe lên kim quang, lập tức nuốt chửng tia hắc khí kia.

Một tiếng thét chói tai đầy không cam lòng truyền ra từ hắc khí rồi biến mất vào hư không. "Cái này... không phải là ma khí chứ!" Ngô Sở kinh ngạc: "Chẳng lẽ lúc này vị Ma Đạo Lão Tổ kia đã bắt đầu ra tay bố cục rồi?

Nhưng lão bố cục thì cứ bố cục, chạy tới bắt nạt một người thành thật như tôi làm cái gì?

Có bệnh à?!" "A Sở ca, vị Ma Đạo Lão Tổ đó là ai vậy?

Anh có thù với lão sao?" Tiểu Nguyệt Linh rụt rè hỏi, tiểu hồ ly cũng vểnh đôi tai hồng, đôi mắt to tròn chớp chớp đầy lo lắng xen lẫn tò mò. "Đó là một kẻ siêu cấp tàn ác, các em biết cũng không ích gì, kẻ đó chắc chắn có thù với cả thế giới, có thể nói là cừ thế giai địch." Ngô Sở lắc đầu, trong lòng như có vạn con hươu chạy loạn, thật là quá đáng!

Một Long tộc đã khiến hắn nơm nớp lo sợ, giờ lại xuất hiện một lão quái vật cứu cực có thể đùa giỡn Long tộc trong lòng bàn tay, chẳng lẽ lúc xuyên không hắn quên xem ngày?

Ngô Sở vắt óc cũng không hiểu nổi mình liên quan gì tới lão quái vật đó?

Hay chỉ đơn giản là Thiên Mục đạo nhân bị ma khí ô nhiễm nên gan to bằng trời, muốn tới cướp công đức chí bảo của hắn?

Hoặc là Tử Ngọc Thần Mộc? "Cừ... cừ thế giai địch?" Hai cô bé lo lự có chút sợ hãi, đó rốt cuộc là phương thần thánh nào vậy? "Vậy... giờ phải làm sao đây?" Tiểu Nguyệt Linh lo lắng, "Tu vi của A Sở ca vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, chắc chắn đánh không lại lão rết này..." Ngô Sở nhìn Nghệ Bảo: "Nghệ Bảo, chúng ta ra ngoài hội kiến lão gia hỏa này một chút!

Cứ đứng nhìn thế này không ổn, nếu lão không đi, Thần Mộc có thể kiên trì được bao lâu?" "Chủ nhân nghĩ ra cách ứng phó chưa?

Đối phương dù sao cũng là Kim Tiên đấy!" "Cứ hỏi xem gã muốn gì đã rồi tính." "Vậy hay là bảo Tiểu Nguyệt Linh ra hỏi..." Tiểu Nguyệt Linh nghe vậy thì trừng mắt nhìn Nghệ Bảo, cảm thấy Nghệ Bảo muốn hại mình. "Yên tâm, tôi bảo vệ cô." Nghệ Bảo cười. "Em... em hơi sợ..." Tiểu Nguyệt Linh đáng thương nhìn Ngô Sở.

Ngô Sở biết rết vốn khắc rắn, Tiểu Nguyệt Linh là tiểu xà yêu nên sợ lão rết tinh này là chuyện thường, dù sao cũng là thiên địch.

Ngô Sở đưa tay xoa đầu Tiểu Nguyệt Linh, cười nói: "Yên tâm đi!

Chuyện này sao có thể để em ra mặt được!" Hắn nhìn sang Nghệ Bảo: "Ta biết ý cô, cô sợ ta ra mặt bây giờ dễ nói lời tuyệt đường, không còn đường lui, nhưng về khoản diễn kịch thì Tiểu Nguyệt Linh sao bằng ta được.

Chương 121

Xong rồi, đi thôi!" Mang theo đầy rẫy nghi vấn, Ngô Sở cưỡi mây bay lên, Nghệ Bảo thu mình vào cơ thể hắn.

Khi hộ sơn đại trận mở ra, một đạo thuật pháp mang theo vạn trượng quang mang rơi xuống, bên trong thuật pháp chứa đựng ma khí ngập trời, có lẽ đã bị ô nhiễm ở mức độ sâu.

Trên người Ngô Sở lập tức hiện lên một tầng kim quang, kim quang hóa thành từng đạo phù văn bao bọc hắn kín kẽ.

Đạo thuật pháp oanh kích lên tầng kim quang này lập tức tan biến.

Đây là lần đầu tiên Nghệ Bảo cùng hắn đối mặt với công kích cấp bậc Kim Tiên, cũng là lần đầu Ngô Sở biết năng lực thủ hộ của Nghệ Bảo mạnh đến mức vượt xa tưởng tượng.

Hắn như một tảng đá đứng vững giữa sóng dữ, bất động thanh sắc.

Thuật pháp nhìn như sóng lớn kia khi tới trước mặt hắn chỉ như một đóa hoa sóng nhỏ. "Thiên Mục vương, tại sao ngươi vô cớ tấn công hộ sơn đại trận Tử Ngọc Sơn của ta?" Ngô Sở lạnh giọng quát: "Khinh Tử Ngọc Sơn ta không người sao?" "Cuối cùng cũng chịu ra rồi à?" Thiên Mục đạo nhân cười lạnh, khuôn mặt đen thui kia nhìn qua không có gì dị thường, thần tình bình tĩnh chứ không điên cuồng, nhưng luồng hắc khí cuồn cuộn thỉnh thoảng thoát ra khiến người ta vừa nhìn đã thấy lão gia hỏa này không bình thường. "Thiên Mục vương, ngươi có biết mình đang làm gì không?" Ngô Sở quát hỏi.

Thiên Mục đạo nhân cười lạnh: "Bần đạo còn chưa hỏi ngươi đây!

Ngươi ngoài mặt một đằng sau lưng một nẻo, uổng cho bần đạo lúc trước coi ngươi là đạo hữu tốt luôn nghĩ cho mình, không ngờ ngươi lại là hạng bỉ ổi như thế, hôm nay nếu không cho bần đạo một lời giải thích, bần đạo quyết không bỏ qua!" Ngô Sở nhíu mày, hừ lạnh: "Đạo hữu nghe lời gièm pha của kẻ nào mà lại sỉ nhục ta như vậy?

Ta làm chuyện hai mặt bao giờ?" "Hừ, ngươi ngoài miệng bảo bần đạo giấu kỹ cái đầu rồng đó đừng để ai phát hiện.

Sau lưng khi Long tộc tới hỏi thăm, ngươi lại dẫn bọn chúng tới chỗ Kỳ Lân vương tộc và bần đạo.

Giờ khổ chủ đã tìm tận cửa, nếu bần đạo không mạng lớn thì đã chết từ lâu rồi!" Thiên Mục đạo nhân càng nói càng giận, vung tay một cái là một đạo huyền quang bay tới, hắc khí quấn quýt lấy một hư ảnh hình rết, tức thì chiếm trọn bầu trời, như một con thiên ngô vạn trượng giáng thế, trực tiếp vồ lấy Ngô Sở nhỏ bé như kiến cỏ, muốn nuốt chửng lấy hắn.

Ngô Sở thầm chửi một câu 'vãi luyện', tên Thiên Mục đạo nhân này lại đi giải thích chuyện đó với Ngao Nguyên sao?

Vậy chuyện này Kỳ Lân tộc có biết không?

Các người không cần mặt mũi nữa à?

Vừa chửi thầm, Ngô Sở vừa chắp hai tay lại, hét lớn: "Thái Dương Kim Chung Tráo!" Hào quang trên người Ngô Sở rực sáng, phù văn công đức vàng ròng giăng ra hết tầng này đến tầng khác.

Tất nhiên đây không phải là 'Thái Dương Kim Chung Tráo' gì cả, mà là cấm chế thủ hộ công đức của Nghệ Bảo gia trì trên người hắn.

Hắn chống đỡ một cách vô cùng nhẹ nhàng.

Dù thuật pháp có chứa ma khí cũng không thể dễ dàng ăn mòn

những phù văn công đức này.

Đương nhiên, tiêu hao công đức là điều tất yếu.

Là chủ nhân của Nghệ Bảo, Ngô Sở cảm nhận rõ ràng Nghệ Bảo đang xót xa chửi thề vì lượng công đức bị ma khí tiêu hao.

Nhưng điều này cũng trực tiếp chứng minh Nghệ Bảo thực sự rất mạnh. "Tôi giận rồi, tôi muốn hắn chết!" Tiếng gào thét của Nghệ Bảo vang vọng trong thức hải Ngô Sở, hoàn toàn là bộ dạng của một người phụ nữ bị chọc giận tới mất lý trí, bắt đầu tung ra các thủ đoạn mà không màng hậu quả.

Hai sợi dây thần liên phù văn công đức như những mũi tên nhọn phóng ra từ cánh tay Ngô Sở, lập tức xuyên qua bóng tối, đâm thủng thiên ngô, với tốc độ sấm sét xuất hiện trước mặt Thiên Mục đạo nhân, nhắm thẳng vào trán gã.

Ngay khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, giữa mày Thiên Mục đạo nhân đột nhiên mở ra một con mắt đứng, một luồng hắc khí hóa thành mũi tên nhọn lao ra từ con mắt đó, va chạm với mũi tên vàng.

Thiên Mục đạo nhân đột nhiên cười quái dị: "Cư nhiên đúng là khí tức Công Đức Chí Bảo, cũng không uổng công bản tọa động tâm tư này.

Tiểu bối, có hứng thú đi theo bản tọa không?

Bản tọa có thể cho ngươi trường sinh bất hủ, vạn kiếp bất diệt, xưng bá thế gian này..." Ngô Sở nghe vậy lập tức hiểu ra, Thiên Mục đạo nhân xong đời rồi, gã đã hoàn toàn biến thành hình dạng của Ma Tổ.

Những lời này rõ ràng không phải là lời Thiên Mục đạo nhân có thể nói ra. "Nghệ Bảo, về đi!" Ngô Sở thầm gọi.

Đã là phân thân của Ma Tổ giáng lâm thì chỉ có thể tìm cách tự vệ

trước.

Nghệ Bảo lui về, bố trí thêm mấy tầng thần liên trên người Ngô Sở.

Ngô Sở thầm hỏi: "Chống đỡ được không?" Nghệ Bảo "ừm" một tiếng, có chút tự tin thái quá: "Chắc không vấn đề gì, vừa rồi va chạm với hắn, ma khí đó dường như cũng chẳng có gì to tát, tôi có lòng tin." Ngô Sở khóe miệng co giật, không quản Nghệ Bảo có đang ảo tưởng sức mạnh hay không, chỉ lẳng lặng nhìn Thiên Mục đạo nhân đã biến thành Ma Tổ mà chửi thầm trong lòng.

Ma Tổ lại nhắm vào hắn, kiểu này thì đúng là điềm báo sắp tèo rồi!

Mình đã phát triển ẩn dật thế này rồi mà sao vẫn chọc phải hạng đại ác nhân này chứ?

Trong lòng chửi rủa nhưng dưới sự cổ vũ của Nghệ Bảo, Ngô Sở ngoài mặt vẫn rất bình tĩnh tặng đối phương một tiếng 'hê hê', rồi nói: "Xem ra ngươi không phải Thiên Mục đạo nhân, tôn giá rốt cuộc là phương thần thánh nào?

Cứ báo danh ra xem nào, để ta xem ngươi có tư cách gì để ta đi theo?" "Bản tọa La Hầu, đã từng nghe danh chưa?" "Có nghe qua đôi chút, không biết ngươi tu hành ở đâu?

Tu đạo gì?" "Tiểu bối vô tri, ngay cả danh hiệu của bản tọa cũng chưa từng nghe, xem ra hôm nay nhất định phải cho ngươi một bài học, để ngươi biết trời cao đất dày là thế nào." Ngô Sở không ngờ cái tên ma đầu này lại sĩ diện như vậy, mới nói vài câu đã muốn động thủ.

Vốn dĩ hắn còn định nghe Ma Tổ mô tả về ma đạo của lão ra sao mà! "Chờ một chút!" Ngô Sở giơ tay làm tư thế ngăn lại, "Ta muốn

hỏi, đạo ngươi tu nghịch lại với lực công đức, ngươi tìm công đức linh bảo này làm gì?" Dù Ma Tổ đã biết, thậm chí nói thẳng Ngô Sở có công đức chí bảo, nhưng miệng hắn vẫn không muốn thừa nhận.

Thiên Mục đạo nhân cười quái dị: "Vật phẩm công đức đối với bản tọa đúng là vô dụng, nhưng bất cứ thứ gì có thể đe dọa đến bản tọa đều không nên tồn tại trên đời, hiểu chứ?" Ngô Sở nói thầm: "Nghệ Bảo, phải liều mạng rồi, chuẩn bị xong chưa?" "Rồi!

Hắn muốn hủy hoại tôi, nằm mơ đi!" Nghệ Bảo vốn không mấy nghiêm túc giờ cũng nổi khùng.

Ngô Sở chậm rãi gật đầu: "Hiểu rồi, cho nên, ngươi đi chết đi!" Theo câu "đi chết đi" của Ngô Sở, Nghệ Bảo đột nhiên bộc phát, từng sợi thần liên phù văn công đức như những xúc tu lao thẳng về phía Thiên Mục đạo nhân.

Thiên Mục đạo nhân hừ lạnh, ma diễm ngập trời bốc lên, hóa thành một thanh đại bảo kiếm đen kịt giữa không trung, mang theo thế khai thiên trảm xuống những sợi thần liên kia.

Nhìn thấy thanh đại kiếm đen kịt đó, Ngô Sở cảm thấy không thể né tránh, dường như chỉ một kiếm này là có thể chém Tử Ngọc Sơn rộng hàng vạn dặm thành mảnh vụn, khiến hắn cảm thấy cái chết cận kề.

Tuy nhiên, tên đã rời cung, không thể thay đổi.

Vô số thần liên công đức ngưng tụ thành một đạo sóng lớn, vỗ về phía thanh đại kiếm.

Sóng lớn cư nhiên chặn đứng được phong mang của thanh kiếm đen, điều này khiến Ngô Sở nhận thức lại về việc trước đây hắn và Nghệ Bảo đã đánh giá thấp uy lực của công đức chí bảo đến mức nào.

Dù Ma Tổ này chỉ là một đạo phân thân, nhưng ít nhất cũng phải

có tu vi Đại La cảnh chứ!

Dù phân thân này không có tu vi Đại La thì sự lĩnh ngộ ma đạo và cách vận dụng ma khí chắc chắn cũng vượt xa cấp độ đó.

Vậy mà Nghệ Bảo vẫn chặn đứng được.

Nếu không phải đang quyết đấu, Ngô Sở đã muốn hét lên: Nghệ Bảo đỉnh vãi!

Trong lúc sóng lớn phù văn công đức chặn đứng đại kiếm, mấy sợi thần liên từ trong sóng lớn tách ra, lao tới chỗ Thiên Mục đạo nhân và bắt đầu xoay tròn quanh người gã, những sợi thần liên đan xen dọc ngang dường như muốn dệt thành một tấm lưới thiên la địa võng.

Chương 122

Phân thân Ma Tổ dường như cũng nhận ra ý định của thần liên công đức, thanh đại kiếm đen rung nhẹ rồi hóa thành vô số kiếm khí đen kịt, dày đặc như mưa phùn, mang theo tiếng xé gió rít gào lách qua sóng lớn công đức, cuốn về phía Ngô Sở theo cơn cuồng phong.

Công kích vào chỗ hiểm, đó hẳn là tính toán của phân thân Ma Tổ.

May mà Ngô Sở ngày càng tin tưởng Nghệ Bảo, không hề hoảng hốt, hắn bình thản chắp tay, quát: "Thái Dương Kim Chung Tráo!" Thân hình Ngô Sở so với màn mưa đen kịt kia quá nhỏ bé, mưa đen ngưng thành một dòng thác lao về phía hắn.

Keng keng keng keng...

Bên ngoài cơ thể Ngô Sở, trên lớp màn phù văn vàng ròng hiện lên từng vòng gợn sóng. "Nghệ Bảo, trụ vững không?

Có cần ta điều động đại trận Tử Ngọc Sơn trợ giúp không?" Ngô Sở biết khi Nghệ Bảo ra tay là tiêu hao lực công đức, tuy hắn không biết tiểu tinh linh này bí mật tích trữ được bao nhiêu công đức nhưng cứ tiêu hao thế này chắc chắn sẽ có lúc cạn kiệt. "Chủ nhân yên tâm, công đức của tôi tiêu hao thì ma khí của hắn cũng tiêu hao, tôi... tôi sẽ thi gan với hắn." Người phụ nữ một khi đã liều mạng thì không màng cái giá phải trả, "Hộ sơn đại trận tốt nhất đừng động vào lúc này, tránh để phòng thủ có vấn đề, bị tên ma đầu đó lợi dụng sơ hở." Thiên Mục đạo nhân dù sao cũng chỉ bị ô nhiễm chứ không phải nguồn ô nhiễm, dù gã có thể hấp thụ ma khí từ bên ngoài cũng không theo kịp tốc độ tiêu hao.

Điểm này Nghệ Bảo cực kỳ tự tin.

Thấy Nghệ Bảo tự tin như vậy, Ngô Sở cũng nhẹ lòng đôi chút.

Chỉ là hắn cảm thấy sau trận chiến này chắc bọn họ phải thực hiện kế hoạch "lang thang" sớm hơn dự định.

Ngay lúc đó, một giọng nói từ xa truyền tới: "Xin hỏi đây có phải Tử Ngọc Sơn không?

Bần đạo Hậu Thổ, được Nữ Oa đạo hữu chỉ điểm tới đây bái phỏng, không biết Bất Xuất đạo hữu là vị nào?" Ngô Sở nghe vậy, tinh thần chấn động, kêu lên: "Hậu Thổ N...

Hậu Thổ đạo hữu, ta là Bất Xuất sơn nhân, xin hãy giúp ta tiêu diệt tên ma đầu này, vạn phần cảm kích!" Trong cơn hưng phấn, Ngô Sở suýt chút nữa đã gọi thẳng là 'Hậu Thổ nương nương'.

Hắn không ngờ Nữ Oa lại chỉ dẫn Hậu Thổ nương nương tới đây, lại còn đúng lúc Ma Tổ phân thân giáng lâm nhắm vào mình, thật là... a!

Duyên phận, thật kỳ diệu khôn lường!

Ngô Sở suýt nữa cảm động phát khóc, quả nhiên Nữ Oa nương nương vẫn là người biết thương xót người khác nhất.

Bùm!

Chỉ một quyền, quyền mang vàng rực như mặt trời chiếu rọi thiên địa, dòng thác kiếm khí đen kịt dưới ánh sáng đó như băng tuyết gặp nắng gắt, tan rã rã rời.

Luồng khí lãng cuồn cuộn lấy đó làm trung tâm, quét ra bốn phương tám hướng, hộ sơn đại trận phía trên Tử Ngọc Sơn rung lên bần bật dưới luồng khí này, liên tục lóe lên tử quang như đang rên rỉ.

Nhóm người Tiểu Nguyệt Linh đang đứng trên đỉnh Thần Mộc quan sát trận chiến đều bị luồng khí lãng này làm cho giật mình.

Ban đầu họ lo lắng Ngô Sở tu vi chưa hồi phục sẽ không đánh lại

Thiên Mục đạo nhân, nhưng khi thấy Ngô Sở dùng Nghệ Bảo chống đỡ một cách an toàn thì đều thở phào.

Nhất là khi thấy có người đột nhiên xuất hiện ra tay với Thiên Mục đạo nhân, họ thậm chí còn vui sướng nhảy cẫng lên.

Kết quả là chỉ chớp mắt, khí lãng sinh ra từ cuộc đối đầu giữa hai bên suýt chút nữa đã lật nhào cả Tử Ngọc Sơn, bảo sao họ không lo lắng.

Ngay lúc họ đang lo âu thì những sợi thần liên phù văn công đức mà Nghệ Bảo phân hóa ra trước đó cũng dần dệt thành một chiếc lồng phù văn quanh người Thiên Mục đạo nhân. "Muốn nhốt bản tọa, nằm mơ!" Thiên Mục đạo nhân quát nhẹ, thân hình thoáng cái biến mất tại chỗ.

Nhưng ngay khắc sau, một đạo quyền mang vàng rực lại đấm gã văng trở lại.

Cứ thế, hai thân ảnh liên tục chớp nháy trên không, từng đạo huyền quang và quyền mang như tia chớp lóe lên ở những vị trí khác nhau.

Sau hơn mười lần như vậy, Thiên Mục đạo nhân vẫn không thoát khỏi đòn đánh chính xác của Hậu Thổ, mỗi lần gã định biến mất thì Hậu Thổ luôn xuất hiện trước để đón đầu, tặng gã một quyền khiến gã bay ngược lại.

Tuy là Ma Tổ phân thân giáng lâm nhưng tu vi của Thiên Mục đạo nhân so với Hậu Thổ vẫn chênh lệch quá xa, trước mặt Hậu Thổ, phân thân Ma Tổ này cũng không thể dễ dàng đào thoát.

Cuối cùng, Thiên Mục đạo nhân bị Nghệ Bảo nhốt vào trong chiếc lồng thần văn công đức.

Thấy vậy, Thiên Mục đạo nhân gầm lên, rung mình một cái, cơ

thể bành trướng như thổi bóng bay, cao tới vạn trượng, khiến những thần văn công đức bị căng tới biến dạng.

Cùng lúc đó, một bóng dáng thướt tha mặc nghê thường vàng xuất hiện cạnh 'lồng cầu' vàng, lắc mình một cái, thân hình cũng vụt cao vạn trượng, hóa thành hình dáng nhân thủ xà thân, sau lưng nhiều cánh tay.

Đôi tay khổng lồ dường như nắm giữ âm dương càn khôn, siết chặt thành nắm đấm, tung ra một bộ tổ hợp quyền oanh kích vào cầu công đức đang biến dạng kia.

Những cánh tay khác vươn ra, hóa thành những bàn tay khổng lồ chống trời, chớp mắt đã nắm chặt quả cầu thần văn công đức trong tay.

Ngô Sở thấy cảnh này chỉ muốn hét lớn một tiếng 'vả nó đi'.

Phân thân Ma Tổ dường như cũng không ngờ sẽ đụng phải một nữ tử mạnh mẽ đến vậy, vừa ra tay đã dùng toàn lực, khiến lão không có lấy một chút sức phản kháng.

Tất nhiên lão cũng không biết Nghệ Bảo thực ra cũng là nữ, nếu không lão sẽ hiểu rằng phụ nữ có thể gánh vác nửa bầu trời không phải là chuyện đùa.

Trong quả cầu vàng công đức, Thiên Mục đạo nhân không ngừng gào thét, nhưng đối mặt với một Nghệ Bảo liều mạng và một Hậu Thổ nương nương dốc toàn lực, ngay cả phân thân Ma Tổ cũng vô kế khả thi.

Từng đạo kiếm khí bị sức mạnh của Hậu Thổ nương nương xuyên qua quả cầu chặn đứng, từng tia ma khí bị lực công đức bên trong quả cầu hóa giải.

Cuối cùng, Thiên Mục đạo nhân bị lượng công đức vô tận của

Nghệ Bảo nghiền nát thành một con rết đen tím dài hàng ngàn mét. "Ách!

Gã chết rồi sao?" Nhìn con sinh vật dữ tợn rơi xuống từ trên không, với chi chít chân và vô số con mắt, may mà Ngô Sở không mắc hội chứng sợ lỗ.

Nói đi cũng phải nói lại, Ngô Sở thậm chí còn chưa biết những con mắt của con rết này có công năng gì.

Hình như sau khi bị phân thân Ma Tổ nhập xác, Thiên Mục đạo nhân không sử dụng thêm thuật pháp thần thông riêng của mình nữa.

Nghệ Bảo trả lời trong lòng Ngô Sở: "Vâng, chết hẳn rồi.

Nguyên thần của hắn đã bị phân thân Ma Tổ thôn phệ, giờ ma khí bị công đức của tôi xóa sạch, nguyên thần đó đương nhiên cũng tiêu tán theo.

Mà dù hắn có không sao thì tôi cũng sẽ giết hắn." Quả nhiên, đừng bao giờ dễ dàng đắc tội phụ nữ!

Cơn giận của Nghệ Bảo với Thiên Mục đạo nhân có chút vô lý.

Dù Ngô Sở lúc đầu cũng giận nhưng chủ yếu nhắm vào Ma Tổ, Thiên Mục đạo nhân cũng là nạn nhân, chỉ là đen đủi đụng phải đại ma tôn này thôi.

Ngô Sở cũng thấy vận may của mình chẳng ra gì, chuyện mình có công đức chí bảo thực ra không mấy người biết, vậy mà tên Thiên Mục kia lại bị lão theo dõi.

Ngô Sở còn không biết việc Ma Tổ biết hắn có công đức chí bảo là từ chỗ Ngao Nguyên, sau đó mới nhắm vào Thiên Mục đạo nhân để tên này tới thăm dò. "Nghĩa là chúng ta không để đạo phân thân Ma Tổ đó thoát được?

Chương 123

Ma Tổ bản tôn có lẽ vẫn chưa biết chúng ta có công đức chí bảo chứ?" Ngô Sở hỏi.

Nghệ Bảo thở dài: "Dù giờ chưa biết nhưng Thiên Mục đạo nhân chết rồi, lão ma đầu đó chắc chắn sẽ lại phái người tới thăm dò, chúng ta chắc vẫn phải chuyển nhà thôi." Đang nói chuyện, một đạo quang trụ vàng khổng lồ từ trên trời giáng xuống, chia làm hai, bao trùm lấy Ngô Sở và Hậu Thổ đã khôi phục hình dáng.

Quang mang công đức rơi trên người Ngô Sở được chia hai, chín phần mười bị Nghệ Bảo hấp thụ.

Khi quang trụ tan biến, Nghệ Bảo ngẩn người rồi nói: "Chủ nhân, chuyện chuyển nhà ấy mà, chúng ta nên bàn bạc kỹ lại sau đi!" Tuy chỉ là đi theo hưởng sái, nhờ ánh hào quang của tiểu tinh linh Nghệ Bảo, nhưng phải nói rằng lượng công đức lần này dường như không hề ít.

Ngô Sở rất hiểu tại sao Nghệ Bảo lại thay đổi thái độ nhanh như lật bánh tráng.

Hắn chỉ không ngờ Ma Tổ vào thời điểm này lại bị trời ghét đến thế, mới chỉ diệt một đạo phân thân thôi mà đã nhận được phần thưởng công đức lớn như vậy. "Có phải lượng công đức tiêu hao trước đó đã được ông trời bù đắp lại rồi không?" "Hi hi, còn dư ra một ít nữa!

Ngoài ra tôi còn thu được đoàn bất diệt linh quang trong cơ thể con rết kia... không biết sau khi luyện hóa nó tôi sẽ thế nào nữa." Ngô Sở nhíu mày, định hỏi Nghệ Bảo xem có phải thôn phệ bất diệt linh quang là có thể từ hậu thiên chuyển sang tiên thiên không?

Liệu ông trời có giáng kiếp phạt xuống không?

Nghe nói Càn Khôn Đỉnh là chí bảo có thể chuyển hậu thiên thành tiên thiên nhưng sử dụng nó sẽ tiêu hao khí vận.

Chưa kịp hỏi thì Hậu Thổ nương nương - người cũng vừa nhận phần thưởng công đức - đã thi lễ với Ngô Sở: "Bần đạo Hậu Thổ, Bất Xuất đạo hữu không sao chứ?" "Không sao, không sao... vừa rồi đa tạ Hậu Thổ đạo hữu đã ra tay tương trợ, vạn phần cảm kích!" Ngô Sở cảm tạ Hậu Thổ một phen, sau đó mời nàng vào Tử Ngọc Sơn.

Còn về con rết khổng lồ đã mất đi nguyên thần kia, Ngô Sở sau khi mở hộ sơn đại trận, liền quẳng nó lên ngọn núi từng treo con Thanh Long năm xưa.

Dùng ngọn núi từng treo Thanh Long để treo nó, xem như cũng không nhục mệ thân phận của nó.

Còn về việc xử lý cái xác rết này thế nào, Ngô Sở vẫn chưa có đầu mối, bởi rết khác với Thanh Long, Thanh Long không có độc, có thể ăn được, nhưng rết thì...

Vừa mới treo xác rết lên ngọn núi kia, cây cỏ xung quanh đã bắt đầu khô héo, đủ thấy độc tính của nó kinh người thế nào.

Ngô Sở khởi động trận pháp mà Trấn Nguyên Tử đã bố trí ở đây, đơn độc cách tuyệt ngọn núi đó với các ngọn núi khác, tránh để độc tố của con rết làm hại đến sinh linh khác trên núi.

Hậu Thổ sau khi vào Tử Ngọc Sơn liền đưa mắt quan sát bốn phía, lộ ra vẻ hiếu kỳ.

Hai người tản bộ trên mây, Ngô Sở đi bên cạnh nàng, thực sự rất khó để liên hệ người nữ tử tuyệt sắc có thần thái ôn hòa, khí chất điềm tĩnh trước mắt này với vị nữ võ thần đầu người mình rắn, bá đạo vô cùng, trực tiếp dùng nắm đấm để chiến đấu lúc trước.

Sự tương phản về khí chất thực sự quá lớn!

Thân hình cao ráo, dung nhan tuyệt mỹ, tóc đen như thác đổ, ngũ quan nhu hòa giống như khí chất của nàng vậy, một bộ nghê thường màu vàng nhạt càng tôn thêm vẻ nhu mỹ ôn hòa.

Cùng là những nhân vật phong vân trên đại địa Hồng Hoang tương lai, cùng sở hữu dung mạo và tu vi đỉnh tiêm tuyệt thế, nhưng khí chất của Nữ Oa và Hậu Thổ lại có sự khác biệt rất lớn.

Hai người đứng cạnh nhau, Ngô Sở sẽ cảm thấy vị này là một người chị cả dịu dàng, còn Nữ Oa là một cô em gái nhỏ nghịch ngợm, hoạt bát.

Có thể thấy Phục Hy, gã cuồng em gái kia, đã chiều chuộng Nữ Oa đến mức nào.

Đương nhiên, điểm khác biệt lớn nhất với Nữ Oa là trên người Hậu Thổ không có cảm giác đạo vận lưu chuyển như Nữ Oa, khí tức cực kỳ bình lặng và ôn hòa.

Ngô Sở đoán rằng đây có lẽ là do phương thức tu hành của Vu tộc khác biệt với các sinh linh Hồng Hoang khác.

"Tả tả gặp Nữ Oa tả tả từ khi nào vậy?

Nữ Oa tả tả vẫn khỏe chứ?" Ngô Sở hỏi Hậu Thổ bên cạnh, có chút cảm giác cố tình lân la làm quen.

Dù sao khi Nữ Oa ở đây, Ngô Sở cũng không dám trực tiếp gọi nàng là tả tả, cho dù Nữ Oa có đồng ý thì gã cuồng em gái Phục Hy bên cạnh nàng cũng sẽ không đồng ý đâu.

"Ta cũng không biết đã bao lâu rồi, chắc cũng phải hơn trăm mùa xuân thu rồi!" Hậu Thổ mỉm cười, sau đó tò mò hỏi: "Lúc trước sinh linh kia là vật gì vậy?

Tại sao sau khi chúng ta giết hắn lại được Thiên Đạo ban thưởng công đức?" Ngô Sở lắc đầu khẽ thở dài, nói nửa thật nửa giả: "Vị kia tự xưng là Ma Tổ La Hầu, đến từ đại địa phương Tây, nhưng đó không phải là bản tôn của hắn, chỉ là một đạo phân thân mà thôi." Hắn nói đoạn chỉ tay về phía xác rết trên ngọn núi kia: "Con rết già này vốn là hàng xóm của ta, là chủ nhân núi Thiên Mục ở cách đây không xa, Thiên Mục đạo nhân.

Thật đáng tiếc, hắn bị lão ma đầu kia nhập xác, nguyên thần bị ma khí xâm thực, sau khi bị lực lượng công đức mài mòn, nguyên thần của hắn cũng tan biến theo.

Ta vốn không muốn giết hắn, nhưng hắn lại vì ta mà chết." Hậu Thổ nhìn hắn một cái, hắn lại nói tiếp: "Gã đó tự xưng tu luyện Ma đạo, muốn ta đi theo hắn, nói rằng có thể giúp ta vĩnh sinh bất hủ, vạn kiếp bất diệt.

Nhưng rõ ràng là hắn nói dối, nếu hắn thực sự mạnh mẽ như vậy thì đã không bị lực lượng công đức khắc chế." Hậu Thổ lộ vẻ hiếu kỳ: "Ma đạo?

Đạo hữu có biết Ma đạo là gì không?" Ngô Sở lại lắc đầu: "Ta cũng không rõ lắm, tả tả vừa rồi giao thủ với hắn, chắc hẳn có thể cảm nhận được sức mạnh mà ma đầu kia thi triển có đặc chất gì?" Hậu Thổ trầm ngâm nói: "Bạo liệt, âm độc... dễ khiến tâm thần dao động, tán loạn, dễ nổi giận, dường như rất dễ ảnh hưởng đến nguyên thần và cảm xúc." Ngô Sở khẽ gật đầu: "Ma đạo chính là tập hợp của tất cả các loại sức mạnh tiêu cực thành một đạo sức mạnh tà ác.

Lão ma đầu này tu luyện chính là Sát Lục chi đạo trong Ma đạo, bạo ngược, âm độc, tàn nhẫn.

Đây mới chỉ là phân thân của hắn thôi, theo như hắn tự giới thiệu thì bản tôn của hắn còn nắm giữ một món thiên địa đại sát khí ——

Thí Thần Thương!

Sinh linh trong thiên hạ không ai có thể địch lại." Hậu Thổ ngẩn người, sau đó bật cười: "Nếu lợi hại như thế, sao không thấy hắn đứng ra đối kháng với Tam tộc?

Làm những hành vi ti tiện như vậy, chắc cũng chẳng mạnh đến mức nào!" Rõ ràng, Vu tộc hiện nay vẫn chưa biết Ma Tổ là nhân vật phương nào.

Hậu Thổ nương nương tuy rằng trong tương lai sau khi tạo ra luân hồi thì tu vi cường tuyệt, nhưng hiện nay so với lão ma đầu như Ma Tổ, khoảng cách chắc hẳn vẫn còn không nhỏ.

Trong thời kỳ này, nếu hỏi trên mảnh đại địa bao la này ai có tu vi mạnh nhất, lão ma đầu kia mà nói mình đứng thứ hai thì có lẽ cũng không ai dám nhận đứng thứ nhất.

Ngay cả vị Đạo Tổ tương lai kia, khi diệt hắn cũng phải liên thủ với nhiều người.

Hơn nữa cuối cùng dường như cũng không thể triệt để tiêu diệt hắn mà để hắn chạy thoát vào Hỗn Độn.

Không biết sau này khi Hậu Thổ nương nương nhớ lại những lời đã nói ngày hôm nay, liệu có vì xấu hổ mà giết hắn diệt khẩu không nhỉ?

Ngô Sở nghĩ ngợi lung tung.

Thế nên, để tương lai không bị diệt khẩu, Ngô Sở chỉ đành gật đầu phụ họa: "Tả tả nói đúng lắm, hạng tiểu nhân như vậy sao xứng xưng tôn làm tổ?

Đúng là chém gió quá đại!" "Chém gió?

Nghĩa là sao?" Ngô Sở bất giác gãi đầu, giải thích một chút thế nào

là chém gió, khiến vị Hậu Thổ nương nương tương lai này phải che miệng cười mãi.

Nếu là Nữ Oa thì chắc giờ này đã cười thành tiếng ngỗng rồi.

Hai người cùng cưỡi mây lướt gió trở về đỉnh Thần Mộc, Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly lập tức nghênh đón, Bàn Cẩu và hươu con cũng theo sau bọn họ.

"A Sở... ca, huynh không sao chứ!

Vị tả tả này là...?" Ngô Sở cũng không để ý cách xưng hô của Tiểu Nguyệt Linh, cười giới thiệu: "Đây là Hậu Thổ tả tả, là hảo hữu của Nữ Oa tả tả, lần này đa tạ Hậu Thổ tả tả tương trợ, Tử Ngọc Sơn chúng ta mới thoát được một kiếp, mau mau cảm tạ Hậu Thổ tả tả đi." Hậu Thổ tiểu thư tả rất khiêm tốn xua tay nói: "Bất Xuất đạo hữu nói quá lời rồi!

Chương 124

Ngay cả khi không có ta ra tay, đạo hữu cũng có thể giết được hắn, chẳng qua là tốn thêm chút thời gian mà thôi.” Nói về việc giết đối phương, Ngô Sở thực sự không có mấy lòng tin, mặc dù Nghệ Bảo lúc điên cuồng thực sự rất đáng sợ, làm mới nhận thức của Ngô Sở về nó, cho hắn biết món công đức chí bảo như Nghệ Bảo thực tế mạnh đến mức vô lý.

Điểm yếu duy nhất có lẽ chính là nó tiêu hao công đức.

Cũng không biết các công đức chí bảo khác có tiêu hao công đức hay không.

Tương lai nếu có cơ hội, có thể hỏi thử cái Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp kia xem sao.

Đương nhiên, cũng có khả năng là vì ma khí và công đức tương khắc, cho nên...

Tuy nhiên, dù Nghệ Bảo có mạnh đến đâu nhưng đối phương dù sao cũng là phân thân Ma Tổ, không dễ đối phó như vậy.

Hắn đã chuẩn bị sau khi đuổi được đối phương đi thì sẽ trực tiếp khởi động kế hoạch lưu lạc.

Chỉ là kế hoạch không kịp thay đổi, ai mà ngờ Hậu Thổ nương nương tương lai lại chạy đến chỗ hắn chứ?

Tuy rằng chưa rõ mục đích nàng đến đây là gì, nhưng đã được Nữ Oa tả tả chỉ dẫn mà đến thì rõ ràng không thể mang theo ác ý.

Nếu mang theo ác ý, lúc nãy nàng đã không ra tay tương trợ.

Ngô Sở cũng không hỏi mục đích nàng tới đây, chỉ tận tình tiếp đãi, dùng quy cách cao nhất mà Tử Ngọc Sơn hiện có để tiếp đón.

Thịt rồng trực tiếp đem nướng, rắc thêm bột cay thơm làm từ hạt tiêu rừng xay nhuyễn; rượu nhân sâm xương rồng rót đầy vào chén ngọc tinh khiết; các loại linh quả khác lần lượt dâng lên, lại thêm một đĩa bánh mì hấp...

Hậu Thổ ăn uống vui vẻ vô cùng, dần dần quẳng khí chất thục nữ lúc trước ra sau đầu, lộ ra bản chất của một kẻ hảo ăn, còn thầm so sánh với những món mỹ thực mà Nữ Oa từng làm, phát hiện tay nghề của Nữ Oa thực sự không bằng Tiểu Nguyệt Linh này.

Điều này khiến Ngô Sở không khỏi tự hào: Mọi kẻ hảo ăn trước mặt mỹ thực đều sẽ thấy "thật thơm"!

Tướng ăn hào sảng của Hậu Thổ cùng những lời khen ngợi dành cho Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly làm hai nàng đầu bếp nhỏ đáng yêu lập tức tràn đầy hăng hái.

Đương nhiên, tiểu hồ ly chủ yếu là phụ tá cho Tiểu Nguyệt Linh, trù nghệ của nó chỉ có thể coi là tạm được, khoảng cách với Tiểu Nguyệt Linh ngày càng xa.

Từ chiều đến nửa đêm, lửa trong bếp chưa từng tắt.

Sau khi rượu no cơm say, ôm cái bụng nhỏ hơi căng tròn mà ợ một cái, Hậu Thổ mới nhận ra mình vừa rồi đã thất lễ, liền nở một nụ cười ngượng ngùng nhưng vẫn đầy lễ phép với Ngô Sở, sau đó trực tiếp nói rõ ý định đến đây, đồng thời lấy ra một món chí bảo khiến Ngô Sở nhìn mà phát thèm.

Nhìn khối đất sét màu vàng to bằng nắm tay kia, Ngô Sở ban đầu ngơ ngác, nhưng Thần Mộc tâm thần tương liên với hắn lại hưng phấn đến run rẩy.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng!

Đây là thông tin mà Tử Ngọc Thần Mộc truyền đạt cho hắn qua

tâm thần.

Tuy Ngô Sở chưa từng thấy thứ này bao giờ, nhưng danh tiếng lẫy lừng của nó thì hắn tự nhiên không hề xa lạ.

Trong nhiều tiểu thuyết Hồng Hoang, vật này do tủy sống của Bàn Cổ hóa thành, là tổ nguyên của hệ Thổ.

Lại có thuyết nói vật này là một món linh bảo thuộc về Nữ Oa.

Khi Nữ Oa nương nương tạo ra con người, loại đất sét được sử dụng chính là Cửu Thiên Tức Nhưỡng này.

Nhưng hiện giờ Hậu Thổ có thể lấy ra một khối như vậy, chứng tỏ thứ này không phải là một món linh bảo duy nhất, cũng không phải món đồ độc quyền của Nữ Oa.

Có lẽ Nữ Oa từng có được thứ này, sau đó luyện chế thành một món linh bảo cũng nên.

Nghe nói khi vật này là linh bảo thì phòng ngự vô song, biến hóa vô cùng.

Mặc dù cảm nhận được Thần Mộc rất thèm muốn thứ này, nhưng Ngô Sở vẫn lắc đầu nói: "Vật này quá mức trân quý, trù nghệ chỉ là tiểu đạo, thực sự không đáng để mang ra so sánh với vật này, xin tả tả hãy thu hồi lại." Ngô Sở thực sự không ngờ Hậu Thổ chạy đến đây lại là để học trù đạo từ hắn, thậm chí không tiếc dùng báu vật như Cửu Thiên Tức Nhưỡng để trao đổi.

Đối mặt với vị Hậu Thổ nương nương tương lai này, Ngô Sở thực sự không thể nhắm mắt làm ngơ mà nhận lấy.

Chưa nói đến việc người ta vừa ra tay giúp mình một tay, giải trừ một đại nguy cơ cho Tử Ngọc Sơn, chỉ riêng việc trong tương lai nàng sẵn lòng hy sinh bản thân, hóa thân thành luân hồi để chúng sinh có nơi nương náu, tấm lòng đại từ đại bi đó đã đủ khiến người ta phải cảm

động rồi.

"Trù chi đạo chỉ là tiểu đạo thôi!

Tả tả muốn học, ta tự nhiên sẽ dâng hai tay, nói trao đổi thì khách khí quá.

Nếu tả tả thấy không đành lòng, thì cứ coi đây là một chút tâm ý của ta để cảm tạ ơn tương trợ lúc trước của tả tả đi!

Vật này đối với ta cũng không có tác dụng gì mấy." Ngô Sở nhẹ nhàng đẩy bàn tay đang đưa tới của Hậu Thổ, kết quả là... quả nhiên đẩy không nhúc nhích!

Không chỉ vì tu vi của Hậu Thổ cao hơn hắn rất nhiều, mà còn vì bản thân trọng lượng của Cửu Thiên Tức Nhưỡng cũng không phải là thứ mà hắn bây giờ có thể lay động được.

"Xem này, với chút tu vi này của ta, ngay cả đỡ lấy nó ta cũng không làm được." Ngô Sở khổ sở xòe tay, một lần nữa ra hiệu Hậu Thổ thu vật lại.

Nhưng Hậu Thổ lại lắc đầu với vẻ mãn nguyện, nói: "Đạo hữu nói sai rồi!

Có lẽ trù đạo đối với đạo hữu là tiểu đạo vô dụng, nhưng đối với tộc của ta, nó lại giúp ích rất nhiều.

Trước khi ta gặp Nữ Oa đạo hữu, làm sao biết được giữa trời đất này còn có phương pháp chế biến mỹ thực như vậy?

Tộc của ta sau khi săn được con mồi đều là ăn tươi nuốt sống, mùi vị thế nào thử qua sẽ biết, so với cái này đúng là một trời một vực." Ngừng một chút, Hậu Thổ lại nói: "Không giấu gì đạo hữu, Cửu Thiên Tức Nhưỡng này với đạo hữu có lẽ trân quý, nhưng với bần đạo thì cũng không phải vật khó tìm." Nàng vừa nói vừa lấy ra một khối đất vàng to tương đương.

Khối đất vàng đó tan ra trong tay nàng, hóa thành dạng mây mù, rồi lại ngưng tụ thành khối, giống như đất nặn vậy, không ngừng biến đổi hình dạng trong tay nàng.

Ngô Sở lặng lẽ quan sát một lúc, sau đó không nhịn được mà bật cười: "Xem ra tiểu đệ vẫn quá coi thường tả tả rồi.

Nếu đã vậy, tiểu đệ xin đa tạ sự ưu ái của tả tả." "Là bần đạo phải cảm ơn đạo hữu mới đúng!" Hậu Thổ nói xong, tùy tay ném một cái, thấy khối đất vàng bay ra khỏi đại điện, rơi xuống thung lũng hoa phía dưới, rớt vào giữa dòng suối trong veo kia.

Đất vàng vừa vào suối, lập tức có một luồng khí tức lan tỏa khắp thung lũng hoa, trăm hoa cảm ứng được khí tức này liền đua nhau khoe sắc như đang reo hò.

Tử Ngọc Thần Mộc lại càng vươn ra từng sợi rễ, cắm thẳng vào dòng suối kia.

Ngô Sở có thể cảm nhận được, sau khi rễ cắm vào suối, toàn bộ cành lá của Thần Mộc đều khẽ run rẩy, tỏa ra khí tức hân hoan.

Tuy nhiên, tộc Thiên Tằm đang cư trú trên cành lá thì lại đang run lẩy bẩy, ôm chặt lấy những chiếc lá để không bị rúng rụng xuống.

"Tiểu Vũ, lại đây múa hát một đoạn cho Hậu Thổ tả tả xem nào.

Nguyệt Linh, mang cầm của ta tới." "Dạ được!" Không lâu sau, trong đại điện vang lên tiếng ca múa tưng bừng.

Ngô Sở ngồi bên bàn gảy đàn, tiểu hồ ly nhẹ nhàng múa hát, Tiểu Nguyệt Linh ngồi cạnh Hậu Thổ, thỉnh thoảng rót thêm rượu cho nàng, đảm bảo phục vụ chu đáo.

Từ ngày hôm đó, Hậu Thổ bắt đầu học trù nghệ với Tiểu Nguyệt Linh, đồng thời Ngô Sở còn dạy nàng học loại chữ tượng hình nguyên thủy nhất do hắn 'phát minh'.

Bởi vì thực đơn mà họ viết chính là dùng những chữ tượng hình này.

Ngô Sở thậm chí còn nghĩ, tương lai khi Hậu Thổ truyền chữ tượng hình này cho Vu tộc, liệu Thiên Đạo có ban thêm chút công đức nào cho bọn họ không?

Chương 125

Vô tình vướng phải lão ma đầu La Hầu này, Ngô Sở buộc phải suy tính phương pháp đối phó.

Mà nghĩ đi nghĩ lại, phương pháp đối phó tốt nhất chính là lực lượng công đức.

Đồng thời hắn cũng đang cân nhắc kế hoạch lưu lạc, luôn cảm thấy Tử Ngọc Sơn này không thể ở lại lâu hơn nữa.

Mặc dù Nghệ Bảo lúc đó đã kịp thời ngăn cản đạo phân thân Ma Tổ kia đào tẩu, triệt để tiêu diệt nó ở đây, nhưng Ma Tổ chắc chắn sẽ biết phân thân này đã gặp vấn đề.

Đã gặp vấn đề thì phái phân thân khác đến kiểm tra, hoặc thậm chí bản tôn đích thân giáng lâm xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chẳng phải là thao tác rất bình thường sao?

Nghệ Bảo tuy rằng thèm muốn số công đức từ việc săn giết phân thân Ma Tổ nên cho rằng việc khởi động kế hoạch lưu lạc cần bàn bạc kỹ hơn, nhưng nếu lần sau giáng lâm không phải phân thân mà là bản tôn Ma Tổ thì sao?

Nghệ Bảo liệu có đối phó nổi không?

Ngô Sở không mấy tin tưởng.

Ma Tổ La Hầu thời điểm này, tu vi trên đại địa Hồng Hoang tuyệt đối thuộc hàng đỉnh tiêm nhất.

Tuy nhiên chắc chắn chưa đến Thánh Nhân cảnh, bởi vì Sát Lục đạo mà hắn tu luyện cần có sát ý lan tỏa khắp thiên địa mới dễ dàng tu hành lĩnh ngộ.

Tam tộc hiện nay vẫn chưa bắt đầu loạn chiến, sát ý chưa lan tỏa

trên mảnh đại địa này, tu vi của Ma Tổ tự nhiên không mạnh mẽ như thời kỳ hậu kỳ Long Phượng đại kiếp.

Nếu hiện tại đã mạnh như thế, có lẽ cũng chẳng cần trốn tránh, làm mấy hành động nhỏ sau lưng làm gì, cứ trực tiếp chính diện dấy lên sát lục đẫm máu là xong.

Nhưng ngay cả khi Ma Tổ chưa đến Thánh Nhân cảnh, thì Đại La cảnh đỉnh phong chắc chắn là có, nếu không thì một đạo phân thân sao có thể đánh qua đánh lại với Hậu Thổ được.

Nếu chân thân hắn giáng lâm, cho dù có Hậu Thổ ở đây thì chắc chắn cũng không địch lại đối phương.

Tuy nói Linh Sơn ở phương Tây cách Tử Ngọc Sơn này không biết bao nhiêu dặm, Ma Tổ chắc cũng khó lòng dùng chân thân giáng lâm ngay lập tức, nhưng không thể đặt hy vọng vào kẻ thù được, như vậy quá không an toàn.

Nếu khởi động kế hoạch lưu lạc, thì nên đi đâu đây?

"Đạo hữu đang nghĩ gì vậy?" Không biết từ lúc nào, bóng dáng Hậu Thổ đã xuất hiện bên cạnh Ngô Sở, cùng hắn đứng sóng vai, nhìn cảnh sắc bên ngoài lương đình, khẽ thở dài: "Nơi này của đạo hữu quả thực có nhiều thứ đáng để bần đạo học tập, ví như phương pháp nấu rượu, cách thức kiến trúc..." Ngô Sở mỉm cười: "Tả tả muốn học, tiểu đệ nhất định biết gì nói nấy." "Đạo hữu có tâm sự?!" Cái nắng gay gắt của mùa hè có chút nóng bỏng, những cơn gió cũng không xua đi nổi sự nhiệt tình của nó, giữa vạn núi truyền đến tiếng ve kêu chim hót phiền muộn, cá trong hồ cũng không chịu nổi cô đơn mà nhảy vọt lên mặt nước.

Trăm hoa trong thung lũng như héo rũ, ủ rũ cụp cái đầu xinh đẹp xuống, ngay cả Phong Vũ Điệp cũng chẳng muốn ghé thăm.

Chỉ có những con cẩm trĩ kia là vẫn tràn đầy sức sống, tụ tập thành đàn trong bụi cây bên cạnh Thần Mộc mà kêu cục tác, lúc nào cũng như ăn không no, mải miết tìm kiếm thức ăn.

Xét từ góc độ thuần hóa, đám cẩm trĩ cùng Bàn Cẩu và hươu con mà Ngô Sở nuôi đều coi là thành công, một bên thành công biến thành gà nhà, một bên thành công biến thành con ngáo Bàn Nhị Cáp.

Đứng trong lương đình, nhìn ngắm hồ quang sơn sắc, cảm nhận mọi thứ xung quanh, Ngô Sở đối mặt với câu hỏi của Hậu Thổ, khẽ cười ngượng nghịu nói: "Nếu ta nói ta đang lo lắng lão ma đầu kia quay lại tìm ta báo thù, tả tả có cười ta nhát gan không?" Hậu Thổ ngẩn người, nói: "Có gì mà phải lo lắng chứ?

Công đức chí bảo của đạo hữu chính là khắc tinh của thứ ma vật đó, nếm mùi một lần rồi, lão ma đầu kia còn dám đến tự chuốc nhục nhã sao?" Ngô Sở muốn nói: Nàng chẳng biết gì về lão ma đầu đó cả!

Nhưng lại thấy nói thế có chút bất lịch sự, bèn bảo: "Tuy không biết hắn có đến hay không, nhưng lo thì vẫn lo chứ!

Nếu chân thân hắn giáng lâm nơi này, ta và nàng chắc chắn không phải đối thủ của hắn, tiểu đệ đang nghĩ liệu có nên rời khỏi đây, ra ngoài lánh mặt một chút không?" Bộc lộ khía cạnh nhát gan của mình trước mặt Hậu Thổ, Ngô Sở trái lại chẳng thấy áp lực gì.

Hậu Thổ cũng không vì Ngô Sở nhát gan mà cười nhạo hắn, suy nghĩ một chút liền gật đầu phụ họa: "Đạo hữu lo lắng cũng có lý, nhưng cũng không cần quá vội vàng.

Nếu đạo hữu nói đạo tràng của hắn ở đại địa phương Tây, vậy từ phương Tây đến đây, cứ cho là hắn có tu vi Đại La cảnh đỉnh phong, ước chừng cũng phải mất hai ba trăm năm mới tới được nơi này." Ngừng một chút, Hậu Thổ lại nói: "Nếu lúc đó đạo hữu không biết đi đâu, có thể đến Bất Chu Sơn tìm ta, Vu tộc chúng ta nhất định sẽ hoan

nghênh đạo hữu ghé thăm." Ngô Sở cười nói: "Nếu thực sự đến Bất Chu Sơn, nhất định sẽ đi bái phỏng tả tả." Lúc này, Nghệ Bảo thầm nói với Ngô Sở trong lòng: "Chủ nhân, thực ra huynh chỉ cần thu hẹp hộ sơn đại trận của Tử Ngọc Thần Mộc lại, chỉ bao trùm lấy phạm vi vạn dặm, thậm chí là ngàn dặm xung quanh đây, cơ bản sẽ không ai dễ dàng tìm thấy chúng ta đâu.

Cho dù dùng phương thức đánh phá bừa bãi như Thiên Mục đạo nhân cũng chưa chắc đã tìm ra chúng ta, nếu thực sự không được, còn có thể tiếp tục thu nhỏ lại nữa..." "..." Ngô Sở lặng lẽ trợn tròn mắt, thầm đáp lại: "Còn có thể làm thế sao?" "Tại sao không?

Lúc trước hộ sơn đại trận bao phủ hàng chục vạn dặm, người ta tùy tiện ném một cái thuật pháp xuống cũng có thể trúng chúng ta.

Nhưng nếu chỉ có phạm vi vài trăm dặm, huynh bảo một người chưa từng vào đây thử xem, phải đánh phá trong khu vực hàng chục vạn dặm này bao lâu mới tìm ra chúng ta.

Đợi hắn tìm ra, chúng ta đã chuồn từ lâu rồi.

Đương nhiên, nếu chỉ là một đạo phân thân của Ma Tổ thì tự nhiên không thể bỏ qua." Nghệ Bảo hiện giờ đối diện với phân thân Ma Tổ tỏ ra vô cùng tự tin, thậm chí đã bắt đầu nghĩ đến việc săn giết người ta để kiếm công đức rồi.

Phải nói rằng sau trận chiến này, nàng tiểu tinh linh này đã bành trướng hơi quá đà!

Ngô Sở thầm cảm thán, nhưng sau khi nghe Hậu Thổ và Nghệ Bảo nói vậy, cả người hắn cũng nhẹ nhõm hẳn đi.

Mọi chuyện không đến mức khẩn cấp và nghiêm trọng như hắn tưởng tượng, tốt nhất là đừng tự dọa mình.

Hơn nữa Ma Tổ cũng chưa chắc đã đích thân tới, một là hai nơi

cách nhau quá xa, hai là tu vi Ma Tổ lúc này vẫn chưa thể vô địch thiên hạ.

Nếu hắn lộ diện quá sớm, thì tương lai làm sao nấp sau lưng Tam tộc mà quấy nhiễu phong vân được nữa?

Thế là, dưới ý định của Ngô Sở, Tử Ngọc Thần Mộc đã thu hẹp hộ sơn đại trận cộng sinh của mình lại, chỉ bao phủ phạm vi ba vạn dặm.

Đợi trăm năm sau, hắn chuẩn bị sẽ thu hẹp trận pháp thêm lần nữa để phòng bị La Hầu.

Khu vực rộng ba vạn dặm này cũng vừa vặn là phạm vi của những sơn xuyên địa thế đại trận mà Trấn Nguyên Tử đã bố trí cho hắn.

Tảng đá trong lòng tạm thời được dỡ bỏ, Ngô Sở cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, cũng có tâm trí quan sát từng cử động của Hậu Thổ tiểu thư tả.

Khác với Nữ Oa, Hậu Thổ ngoại trừ những lúc thỉnh thoảng vứt bỏ hình tượng khi thưởng thức mỹ thực ra, những lúc khác đa phần đều là một người chị dịu dàng, điềm tĩnh.

Tuy thỉnh thoảng cũng bị Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, hay con ngáo Bàn Cẩu, hươu con đáng yêu làm cho bật cười, nhưng đa phần nàng đều che miệng cười không lộ răng, chứ không giống Nữ Oa cười một cách không kiêng nể gì, thậm chí là cười thành tiếng ngỗng.

Còn về phương diện trù nghệ, phải nói rằng học nghệ ngoài thiên phú ra thì bản thân hứng thú cũng là một người thầy vô cùng quan trọng.

Hậu Thổ khi học trù nghệ có tốc độ nhanh hơn Nữ Oa rất nhiều.

Hơn nữa Hậu Thổ không giống Nữ Oa có quá nhiều sở thích khác.

Những lúc rảnh rỗi, Ngô Sở trò chuyện với Hậu Thổ, hỏi nàng bình thường ngoài tu hành ra thì thích làm gì nhất, Hậu Thổ thế mà lại bảo hắn rằng trước đây là suy tư, còn bây giờ là ăn!

Nói xong nàng còn bổ sung thêm một câu: "Thực ra trước đây ta cũng thích ăn, nhưng ăn thịt sống máu tươi vị không ngon, nên suy tư chiếm vị trí hàng đầu, giờ thì phải đổi thành 'ăn' rồi." Ngô Sở không khỏi tò mò hỏi: "Vậy tả tả thường suy tư những gì?" "Nhiều lắm!

Ví như, chúng ta sống để làm gì?

Chúng ta duy trì nòi giống có ý nghĩa gì?

Chúng ta từ đâu đến?

Rồi cuối cùng sẽ đi về đâu?

Phụ thần Bàn Cổ năm xưa tại sao lại khai thiên lập địa?

Vu tộc chúng ta là con cái của phụ thần, ý nghĩa tồn tại là gì..." "Đã nghĩ ra đáp án chưa?" Ngô Sở càng thêm hiếu kỳ, bởi vì trong những câu hỏi này có không ít vấn đề mà hắn cũng muốn biết đáp án mà không được.

Ví dụ như tại sao Bàn Cổ lại khai thiên?

Lúc trước hỏi Phục Hy và Nữ Oa, hai người không muốn nói nhiều, có lẽ họ cũng không rõ.

Chương 126

Ví dụ như, mười hai Tổ Vu có thực sự do tinh huyết của Bàn Cổ hóa thành hay không?

"Đa phần đều không có đáp án." Hậu Thổ khẽ lắc đầu, "Những gì có thể có đáp án thì ta đã không cần phải nghĩ nhiều làm gì." Ách!

Có lý quá!

Ngô Sở không còn gì để nói, nhưng vẫn không nhịn được hỏi ra sự tò mò trong lòng.

Hậu Thổ lắc đầu: "Ta cũng đang nghĩ phụ thần năm xưa vì sao phải khai thiên lập địa?

Nếu lúc đó phụ thần biết khai thiên sẽ ngã xuống, liệu Người có làm vậy không?

Chúng ta sinh ra từ máu của phụ thần, là con cái của phụ thần, nên biết ơn, nhưng lại không biết ơn này phải báo đáp thế nào..." Hậu Thổ lại bắt đầu sắm vai người suy tư, lặng lẽ ngắm nhìn những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm.

Một lúc lâu sau nàng mới hỏi: "Bất Xuất đạo hữu có từng nghĩ đến những vấn đề này không?" "Ách!

Chưa từng nha!" Ngô Sở nhận ra tầm cao tư tưởng của mình hình như kém đối phương hơi xa.

Tuy rằng Hậu Thổ hiện giờ chưa phải là vị Hậu Thổ nương nương được người người kính trọng sau này, nhưng Ngô Sở vẫn không có ý định gồng mình lên trước mặt nàng.

Trước mặt những cường giả mà hắn thấy đáng để kết giao này, Ngô Sở dự định sẽ sống thật với chính mình.

Chỉ khi đối mặt với đối thủ và kẻ thù, hắn mới đeo mặt nạ vào để làm bộ làm tịch.

Nghĩ một lát, hắn cười nói: "Không vội, thời gian còn dài, tả tả cứ thong thả mà nghĩ, tin rằng sẽ có một ngày tả tả nghĩ thông suốt những vấn đề đó thôi." Ngô Sở chợt nghĩ, việc Hậu Thổ sau này khai mở lục đạo luân hồi liệu có phải được diễn sinh từ chính những vấn đề mà nàng đang suy tư này không?

Ngoài trù nghệ, Hậu Thổ còn học Ngô Sở cách làm kiến trúc.

Theo lời Hậu Thổ kể, Vu tộc già trẻ lớn bé hiện vẫn đang sống trong các hang động, mà những công trình kiến trúc ở chỗ Ngô Sở trông rất khá, nàng cũng muốn để già trẻ trong tộc cảm nhận được sự tuyệt vời khi ở trong những ngôi nhà lớn như thế này.

Đối với việc này Ngô Sở cũng không từ chối, chỉ dặn dò: "Nếu muốn xây dựng loại kiến trúc này, tốt nhất nên đưa vào một số trận pháp cấm chế để tăng cường độ bền, có như vậy mới chống đỡ được sự tấn công của những con cự thú.

Nếu bàn về tính an toàn thì thực ra hang động vẫn an toàn hơn." Hậu Thổ nghe vậy lắc đầu cười nhẹ: "Cũng không hẳn, đối với Vu tộc ta, hiện giờ đại bộ phận cự thú đều không có gì đe dọa, còn những con thực sự đe dọa được thì dù có là hang động cũng chẳng ngăn nổi." Suy nghĩ lại, Ngô Sở cũng thấy có lý.

Dù sao Vu tộc hiện nay cũng chỉ mới bắt đầu phát triển tộc quần, mỗi người tu vi đều không thấp, cự thú thông thường chắc chắn không làm gì được họ.

Thế là Ngô Sở hiếu kỳ hỏi: "Cho hỏi tả tả, Vu tộc các người duy trì nòi giống như thế nào vậy?

Là thông qua huyết mạch tạo ra?

Hay là phương thức khác?" Hậu Thổ nghe vậy, sắc mặt dần trở nên ửng hồng, lườm hắn một cái: "Ngươi hỏi chuyện này làm gì?" Ngô Sở thấy thần sắc Hậu Thổ thay đổi, trong lòng càng thêm hiếu kỳ: "Chỉ là tò mò thôi." Hậu Thổ đưa tay nhẹ nhàng vén lọn tóc bên tai, quay sang nhìn những con Thiên Tằm trên lá Thần Mộc, vừa cố tỏ ra bình thản vừa nói: "Có thể thông qua huyết mạch để nhào nặn.

Phương thức tu hành của Vu tộc hơi khác so với các sinh linh Hồng Hoang khác, chúng ta hấp thụ không phải là linh khí giữa trời đất này, mà là địa sát chi khí trong địa mạch, dẫn sát khí mà rèn đúc cơ thể." Nàng vừa nói vừa đưa tay vạch lên không trung một cái, một màn 'tạo người' xuất hiện trước mặt mọi người.

Đương nhiên, màn này không giống với những bộ phim giáo khoa mà Ngô Sở từng xem năm xưa.

Mà là lấy tinh huyết của Tổ Vu làm dẫn, dùng địa sát chi khí tạo hình cơ thể, hình thành một cá thể sinh vật khác, khá giống với hình thức sinh sản vô tính của thực vật.

Ngô Sở nhìn mà có chút ngơ ngác, cái này chẳng phải cũng gần giống với cách Nữ Oa tạo người sao?

Nữ Oa tạo người cũng có thêm vào một tia huyết mạch của chính nàng, chẳng qua khi tạo thân thể cho nhân tộc, thứ được dùng không phải địa sát chi khí mà là bùn đất.

Chẳng lẽ điểm khác biệt nằm ở linh hồn?

Ngô Sở thầm nghĩ.

Nghe nói Vu tộc không có linh hồn, sau khi chết sẽ trực tiếp hóa thành năng lượng trở về với đại địa, còn nhân tộc thì có linh hồn, sau khi chết hồn về huyết hải.

Truyền thuyết kể rằng chủ nhân huyết hải là Minh Hà khi tạo ra

tộc A Tu La đã dùng chính những linh hồn nhân tộc này, nên tuy hắn tạo ra tộc A Tu La nhưng lại không thể dựa vào đó mà thành thánh.

Ngược lại hai thanh kiếm của hắn —— Nguyên Đồ và A Tỳ, lại nhờ vào công đức đó mà một bước thăng cấp thành công đức chí bảo, giết người không dính nhân quả.

Xem xong màn diễn hóa của Hậu Thổ, Ngô Sở gật đầu, sau đó lại hỏi: "Tả tả có thể nói cho ta biết, cả tộc của nàng đều tu hành như thế nào không?" Hậu Thổ nghi hoặc nhìn Ngô Sở, nói: "Pháp môn đạo hữu tu luyện và pháp môn tộc ta tu luyện vốn không giống nhau, hỏi chuyện này làm gì?" Ngô Sở khẽ ho một tiếng, bảo: "Một là vì tò mò, hai là 'đá núi khác có thể dùng để mài ngọc'.

Ta muốn xem xem liệu phương pháp tu hành của Vu tộc có gì để ta tham khảo hay không." Hậu Thổ trầm ngâm gật đầu, không chút nghi ngờ nói: "Tu hành của tộc ta lấy khí huyết làm cơ sở, vì chúng ta do tinh huyết hóa ra, nên không giống các sinh linh khác sở hữu nguyên thần.

Các sinh linh khác thi triển thuật pháp lấy lực lượng nguyên thần làm dẫn, lấy pháp lực làm cơ sở.

Còn Vu tộc ta lấy khí huyết làm dẫn, lấy địa sát chi khí làm nguồn sức mạnh, vì vậy Vu tộc sẽ dùng địa sát chi khí rèn luyện bản thân, khiến cơ thể diễn hóa hướng tới tầng thứ bất hủ..." Ngô Sở nhíu mày trầm tư một hồi rồi lại hỏi: "Vậy thần thông của Vu tộc các người là thông qua cảm ngộ thiên địa mà có?

Hay là do vị Vu tạo ra họ trực tiếp ban cho?" Hậu Thổ khẽ lắc đầu: "Khi chúng ta tạo ra tộc quần, không thể trực tiếp ban cho họ thần thông tương ứng, mà phải do chính họ tự lĩnh ngộ thức tỉnh từ trong huyết mạch.

Nếu chúng ta có thể tự mình ban cho họ thần thông, chẳng phải có

thể vô hạn tạo ra một bản thân khác sao?" Ách, rất có lý!

Ngô Sở không còn gì để nói, nhưng sự tò mò của hắn với Vu tộc không chỉ dừng lại ở đó.

"Tả tả đã từng thử để nam nữ Vu tộc tự mình kết hợp để sinh ra thế hệ sau chưa?" Hậu Thổ tiểu thư tả nghe thấy câu hỏi này, không khỏi ngẩn người, sau đó hai má lại lặng lẽ ửng lên hai đám mây hồng, lan tỏa trên khuôn mặt trắng nõn nà, mịn màng như có thể vắt ra nước kia.

Ngô Sở đang đợi đáp án cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng Hậu Thổ không trả lời câu hỏi này của hắn mà nhìn về phía những con Thiên Tằm: "Đạo hữu nuôi những con sâu trắng này có tác dụng gì vậy?" Ngô Sở lúc đầu còn thấy lạ vì sao Hậu Thổ tiểu thư tả lại chuyển chủ đề, sau đó nghĩ kỹ lại mới phản ứng ra, mình có chút đường đột rồi, sao có thể hỏi người ta vấn đề tế nhị như vậy chứ!

May mà Hậu Thổ tả tả rất dịu dàng, không giống Nữ Oa.

Nếu đổi lại là Nữ Oa thì chắc hắn phải cẩn thận đề phòng xem khi nào thì bị nàng trêu chọc rồi.

Mặc dù đa số trường hợp là có cẩn thận đề phòng đến mấy cũng vô dụng.

Thế là hắn cũng chủ động lái câu chuyện sang chuyện nuôi tằm: "Tơ do những con Thiên Tằm này nhả ra có rất nhiều diệu dụng, có thể dùng để làm dây đàn, còn có thể dệt thành quần áo..." Ngô Sở chỉ vào một chiếc nội y lót trắng vân vàng mỏng trên người mình, nói: "Đây chính là được dệt từ tơ Thiên Tằm do chúng nhả ra, chất liệu mềm mại kiên cố, thủy hỏa bất xâm, linh bảo tầm thường cũng khó lòng làm tổn hại mảy may.

Chỉ tiếc là số lượng Thiên Tằm quá ít, ta đã đợi không biết bao

nhiêu mùa xuân hạ thu đông mới có được một chiếc như thế này." Thực ra so với Thiên Tằm, loại tằm tương đối phổ thông nhả tơ đã có không ít rồi, đôi tất trên chân Ngô Sở chính là được dệt từ tơ tằm phổ thông.

Còn chiếc nội y lót trắng vân vàng kia, với tư cách là chiếc nội y lụa đầu tiên được làm từ tơ Thiên Tằm, cũng đã nhận được một ít công đức do Thiên Đạo ban thưởng.

Phần công đức của Luy Tổ kén tơ sau này cứ thế bị Ngô Sở hớt tay trên rồi.

Hơn nữa vì hiện tại ngoài hắn ra vẫn chưa có nhân tộc khác xuất hiện, nên số công đức hắn nhận được thực tế không nhiều, cảm giác có chút phí phạm.

Thế nên Ngô Sở lại nảy ra ý định nhắm vào Vu tộc, vì hiện giờ nhân tộc chưa xuất thế, vậy thì cứ lấy Vu tộc ra thử trước vậy!

Dù sao Vu tộc cũng sẽ là nhân vật chính của trời đất trong lượng kiếp tiếp theo.

Truyền thụ những kỹ năng sinh hoạt này qua đó, biết đâu cũng sẽ được ban thưởng chút công đức thì sao?

Nếu được, tương lai đợi nhân tộc xuất thế, lại có thể hớt thêm một mẻ nữa!

Hắc hắc... hoàn mỹ!

Hậu Thổ tiểu thư tả thản nhiên "ồ" một tiếng, sau đó kỳ lạ hỏi: "Chúng ta có thể dễ dàng ngưng sương thành áo, tụ vân thành xiêm, tại sao phải vất vả dùng thứ tơ lụa này để dệt nên làm gì?" Lời này Hậu Thổ nói ra nghe rất hiển nhiên, người khác nghe thấy cũng thấy bình thường, nhưng lọt vào tai Ngô Sở thì có chút cảm giác "kẻ no không biết người đói hay sao" kiểu khoe khoang trá hình.

Chương 127

Cường giả làm sao hiểu được nỗi khổ của kẻ yếu chứ?

Thời gian trôi qua nhanh chóng, từ mùa hạ nóng bức chuyển sang tiết trời thu vàng.

Hậu Thổ tiểu thư tả, người vẫn đang làm khách tại Tử Ngọc Sơn, cùng Ngô Sở và tiểu Nguyệt Linh lên núi hái quả dại và rau rừng, chuẩn bị cho việc tích trữ mùa thu cho mùa đông.

Mọi người đằng vân giá vũ, Ngô Sở và Hậu Thổ đứng ở đầu vân đoàn, gió lộng thổi tung tóc mai và vạt áo, tạo nên cảm giác tiêu sái phiêu dật.

Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly nằm bò bên mép mây, mở to đôi mắt, đung đưa đôi chân nhỏ, dáng vẻ vô cùng đáng yêu hướng mắt nhìn xuống rừng núi phía dưới.

Bàn cẩu nằm ở giữa vân đoàn, ánh mắt có chút chột dạ nhìn Ngô Sở phía trước, bởi vì lúc vừa ra khỏi cửa, nó lại bị chủ nhân ghét bỏ.

Mỗi khi nhìn thấy ánh mắt ghét bỏ của chủ nhân, Bàn cẩu A Thu lại cảm thấy chột dạ.

Nhưng nghĩ đến việc nằm ườn phơi nắng, há miệng là có đồ ăn dâng tận nơi, nó cảm thấy ngày tháng thế này thật quá thoải mái, dường như không nhất thiết phải giảm béo.

Tiểu lộc tể rất ngoan ngoãn nằm cạnh tiểu Nguyệt Linh, cái con nhỏ thông minh này dường như có chút sợ hãi khi tiếp cận Hậu Thổ tiểu thư tả.

Mỗi khi đối mặt với Hậu Thổ, con nhỏ này lại khiến Ngô Sở có cảm giác bốn chân nó đang bủn rủn run rẩy.

Không lâu sau, họ hạ vân đoàn xuống một khu rừng, bắt đầu hái các loại quả dại giữa núi rừng.

Tiểu lộc tể vui sướng chạy nhảy, tung bốn vó xuyên qua cánh rừng.

Bàn cẩu ban đầu tỏ vẻ cảnh giác, nghiêm túc nhìn quanh quất, sau đó vươn cổ kêu một tiếng 'Uông'...

Nó đã lười đến mức tiếng kêu cũng lược bớt đi một nửa.

Vốn dĩ nếu tiếng kêu kéo dài ra một chút, không nhìn thân hình kia thì còn tưởng nó là một con đại lang.

Nhưng tiếng kêu bị nó lược bớt một nửa nên chỉ còn lại 'uông uông'.

Ngô Sở quay đầu nhìn tiếng kêu ngắn ngủi phát ra từ thân hình béo múp kia, đưa tay vuốt trán không biết nói gì cho phải.

Trong lòng thầm nghĩ, tiếng sủa 'uông uông' của Uông tộc tương lai, chẳng lẽ bắt nguồn từ đây sao?

Bàn cẩu ơi, ngươi hại Uông tộc không nông đâu!

Lắc đầu, hận sắt không thành thép một hồi, Ngô Sở liền xách giỏ trúc cùng Hậu Thổ tiểu thư tả đi hái quả.

Vừa hái, Ngô Sở vừa giới thiệu với Hậu Thổ: "Những loại quả dại này hái về, sau khi rửa sạch có thể trực tiếp dùng để nấu rượu trái cây...

Rượu trái cây bình thường ngoài để uống, cũng có thể dùng để chế biến món ăn, tăng thêm hương vị..." Ngừng một lát, Ngô Sở lại nói: "Ở Tử Ngọc Sơn này chỉ có mấy người chúng ta, nên có thể để chúng mọc hoang dã như vậy, bình thường cũng đủ cho chúng ta ăn.

Tương lai khi tộc nhân của tỷ tỷ đông lên, có thể cho họ tiến hành

nuôi trồng, thay vì phải đi tìm khắp núi đồi thế này..." Lúc này Ngô Sở giống như một người tư vấn tận tâm, tỉ mỉ quy hoạch cuộc sống tương lai cho Vu tộc của Hậu Thổ.

Tất nhiên, những việc hắn quy hoạch cũng chỉ giới hạn ở phương diện ăn mặc ở đi lại.

Hiện nay Vu tộc thực ra tộc nhân chưa nhiều, so với tam tộc đang hưng thịnh thì tự nhiên không thể sánh bằng, vẫn chưa đến mức cần tự mình nuôi trồng những loại cây ăn quả này.

Ở cùng Hậu Thổ khác với ở cùng Nữ Oa.

Khi ở cùng Nữ Oa, Ngô Sở luôn ở thế bị động.

Tất nhiên, hắn thực ra cũng không dám chủ động, dù sao bên cạnh Nữ Oa còn có một kẻ cuồng em gái là Phục Hy đang nhìn chằm chằm, sơ suất một chút là sẽ bị trừng phạt bằng cái chết.

Còn khi ở cùng Hậu Thổ, trong tình huống bình thường, Ngô Sở ở vị trí chủ đạo, sẽ chủ động nói với Hậu Thổ một số thứ mà hắn cho rằng Vu tộc tương lai có thể dùng đến.

Ví dụ như khoan gỗ lấy lửa, dạy một người không có thần thông hệ hỏa cách nhóm lửa, nguyên lý trông có vẻ đơn giản nhưng Hậu Thổ lại cảm thấy rất thực dụng.

Lại ví dụ như các công cụ nông nghiệp như cuốc, xẻng.

Hay như các vật dụng sinh hoạt như bình gốm, ấm gốm, nhà vệ sinh, bồn cầu...

Ngô Sở cũng không biết Hậu Thổ tiểu thư tả có từng lén đi vệ sinh hay không, dù sao hắn cũng chưa từng thấy.

Nhưng khi Ngô Sở nói về chuyện này, Hậu Thổ không hề ngạc nhiên, mà còn rất nghiêm túc tìm hiểu nguyên lý hoạt động của bồn

cầu.

Qua đó có thể thấy, dù Hậu Thổ không cần đi vệ sinh, nhưng một số tộc nhân Vu tộc chắc hẳn là cần, nếu không nàng cũng sẽ không âm thầm quan tâm đến việc này.

Khi hái quả, nếu thấy nấm dại, Ngô Sở cũng sẽ hái, rồi bảo tiểu Nguyệt Linh lại nhận diện xem có độc hay không, đồng thời dạy Hậu Thổ cách xử lý nấm, ăn sống hoặc phơi khô để hầm thịt đều được.

Hậu Thổ rất nghiêm túc ghi nhớ những điều Ngô Sở nói.

Tuy nàng đã biết tu vi của Ngô Sở thực ra không cao lắm, nhưng về phương diện ăn mặc ở đi lại, nếu nói Ngô Sở và tiểu Nguyệt Linh là sư phụ của nàng, nàng cũng thừa nhận.

Thậm chí lúc đầu, nàng còn nghĩ đến việc có nên bái sư hay không.

Tuy nhiên khi nàng đề cập chuyện này, Ngô Sở đã trực tiếp từ chối.

Hắn không có da mặt dày đến mức dám làm sư phụ của Hậu Thổ, ngay cả là giáo viên dạy kỹ năng sống.

Cũng vì vậy, khi Ngô Sở hỏi nàng một số câu hỏi kỳ quái, Hậu Thổ không hề từ chối trả lời, coi như là đáp lễ!

Suốt nhiều ngày liền, họ đều bận rộn giữa núi rừng.

Tất nhiên, phần lớn thời gian là tiếng cười nói vui vẻ.

Mỗi khi như vậy, gương mặt tiểu Nguyệt Linh luôn tràn ngập nụ cười hạnh phúc.

Một ngày nọ, tiểu Nguyệt Linh đang bận rộn trong rừng thì bắt gặp một loại quả mà nàng chưa từng thấy trước đây.

Quả mọc trên dây leo bò lên một tảng đá lớn, giữa những tán lá là từng chùm quả màu tím đen trong suốt.

Mỗi quả đều to bằng nắm tay, trông mọng nước và ngon miệng.

Nàng hái một quả, nếm thử vị, đôi mắt lập tức sáng lên, sau đó hái những chùm quả đó chạy đến trước mặt Ngô Sở và Hậu Thổ để khoe.

Khi Ngô Sở nhìn thấy những chùm quả đó, hắn cũng không khỏi ngạc nhiên, sau đó cười lớn: "Đồ tốt đây!

Nếu ta không nhìn nhầm thì đây chính là nho." "A Sở ca, nho này ngọt lắm!

Huynh nếm thử đi!

Hậu Thổ tỷ tỷ, tỷ cũng nếm thử đi!" Hậu Thổ nhận lấy quả nho, nhìn một chút rồi quay sang hỏi Ngô Sở: "Vật này có diệu dụng gì?" "Vật này ăn tươi thì thanh ngọt ngon miệng, mọng nước.

Nhưng điều quan trọng nhất là có thể dùng để nấu rượu, thứ này dùng để nấu rượu được coi là tốt nhất trong tất cả các loại linh quả.

Hơn nữa hàm lượng đường của nó khá cao, còn có thể dùng để chế biến đường." Ngừng một lát, Ngô Sở nói với tiểu Nguyệt Linh: "Nguyệt Linh, muội nhớ kỹ chỗ này, mùa xuân năm sau chúng ta di dời một ít cành leo về, có thể dựng một giàn nho trong hậu hoa viên..." "Vâng vâng!" Đáng tiếc, nho không nhiều lắm, dùng để nấu rượu thì thôi vậy, có thể kỳ vọng vào năm sau.

Chương 128

Mùa thu nông nhàn bận rộn, Hậu Thổ coi như đã kiến thức được thế nào là cuộc sống.

Lên núi hái quả dại rau rừng, xuống hồ hái hạt sen đào ngó sen, xuống ruộng thu hoạch giao mễ, hái đào củ năng...

Sau đó cùng tiểu Nguyệt Linh chế biến các loại mỹ thực, mài bột ngó sen, hấp bánh giao mễ, xào hạt dẻ...

ăn đến mức Hậu Thổ vui vẻ không thôi.

So với những năm tháng trước đây, Hậu Thổ cảm thấy trước đây mình sống chẳng khác nào A Thu, thô kệch đến mức nàng cũng thấy xót xa cho chính mình.

Trong mùa thu hoạch này, không chỉ Hậu Thổ rạng rỡ nụ cười, mà ngay cả tiểu Nguyệt Linh đã trải qua vô số lần cũng vô cùng hưng phấn.

Có lẽ, đây chính là hạnh phúc của những kẻ sành ăn!

Sau khi công việc bận rộn mùa thu hoàn toàn kết thúc, mọi người ngồi trong lương đình, ăn các loại mỹ thực do tiểu Nguyệt Linh làm, tận hưởng niềm vui thu hoạch.

Tiểu hồ ly bảo Ngô Sở gảy đàn, nàng sẽ múa một khúc Thiên Hồ Vũ đặc hữu của Thanh Khâu cho mọi người xem.

Nhìn thân hình nhỏ bé của tiểu hồ ly đang thực hiện những động tác múa quyến rũ, Ngô Sở dứt khoát đổi điệu đàn, cười nói: "Tiểu Vũ, muội vẫn nên nhảy một khúc Hải Thảo Vũ đi!

Điệu nhảy đó mới hợp với lứa tuổi hiện tại của muội, Thiên Hồ Vũ quá không phù hợp với khí chất của muội rồi!" Theo tiếng đàn,

tiểu hồ ly không tự chủ được mà lắc lư cái mông nhỏ như rong biển, sau đó vẻ mặt u oán bĩu môi dừng lại, nhìn Ngô Sở.

Hậu Thổ thấy động tác của nàng cũng không khỏi che miệng cười thầm, nhưng sau đó lại bằng dáng vẻ của một người chị cả dịu dàng cổ vũ: "Tuy ta chưa từng thấy Thiên Hồ Vũ thực sự, nhưng tin rằng nhất định rất đẹp.

Tuy nhiên Bất Xuất đạo hữu nói cũng có lý, hay là Tiểu Vũ nhảy một khúc Hải Thảo Vũ đi!

Cái đó trông đáng yêu lắm, cũng rất đẹp." Điệu Thiên Hồ Vũ đắc ý nhất không có cơ hội ra mắt, tiểu hồ ly cũng chỉ đành theo ý Ngô Sở, nhảy một khúc Hải Thảo Vũ.

Phải nói rằng, tiểu hồ ly nhảy điệu này quả thực đáng yêu vô cùng, so với điệu Thiên Hồ Vũ mang thuộc tính quyến rũ tự nhiên cũng không hề kém cạnh.

Tiểu hồ ly tuổi còn quá nhỏ, nhảy Thiên Hồ Vũ thực ra hương vị kém đi nhiều, Ngô Sở nhìn nàng nhảy, thậm chí còn tưởng tượng người đang nhảy là một con hồ ly tinh trưởng thành...

Sau đó hắn phát hiện, loại vũ đạo mị hoặc thiên thành này vẫn nên để hồ ly tinh trưởng thành nhảy thì hơn.

Hồ ly nhỏ tuổi thì cứ nhảy mấy điệu đáng yêu là được rồi.

Múa xong, Hậu Thổ không nhịn được nói với Ngô Sở: "Đạo hữu tu vi tuy bình thường, nhưng những ý tưởng kỳ lạ này lại khiến người ta kinh ngạc, thật khó tưởng tượng, làm sao huynh lại nghĩ ra được những thứ này?" "Tỷ tỷ quá khen rồi, tu vi của ta đâu chỉ là bình thường, căn bản là thấp kém.

Nếu không nhờ Thiên đạo rủ lòng thương, ban cho một ít công đức để ta có cơ hội giữ mạng, sao ta còn có thể ngồi đây uống rượu

ca hát xem múa cùng tỷ tỷ..." Hậu Thổ mỉm cười lắc đầu: "Ta đâu có khoa trương, ta tuy từng suy nghĩ qua nhiều vấn đề, nhưng vấn đề ở phương diện này thì chưa từng nghĩ tới, dù có nghĩ cũng không nghĩ ra được những thứ này." Ngô Sở tùy ý gảy đàn, tiếng cổ cầm phát ra những âm thanh lanh lảnh, vừa cười vừa nói: "Sao có thể so sánh như vậy được!

Nói ra chắc tỷ tỷ không tin, thực ra con người ta đều là bị ép buộc cả thôi." Để lời nói của mình thêm thuyết phục, Ngô Sở bắt đầu tự lấp liếm: "Ta vì tu vi quá thấp kém, nên cần lấy năng lượng từ bên ngoài, nhưng ta lại không dám ăn đồ sống máu me, biết làm sao đây?

Ta bèn thử dùng lửa nướng...

Cứ như vậy, từng bước thử nghiệm, những ý tưởng và đồ vật kỳ quái tự nhiên cũng nhiều lên." Sau đó, hắn trực tiếp chuyển chủ đề: "Nhưng nói về tu hành, ta lại muốn hỏi tỷ tỷ một chút, cơ thể như ta có thể tu hành luyện thể chi pháp của Vu tộc các tỷ không?" Nói đi cũng phải nói lại, trong lịch sử thần thoại Hồng Hoang, tu sĩ luyện thể thực ra không nhiều, người nổi tiếng nhất có lẽ là Dương Nhị Lang.

Mà Dương Nhị Lang vẫn là nhân vật trong Phong Thần, cách hiện tại còn rất xa.

Còn con khỉ kia lại là nhân vật trong Tây Du sau này.

Mà hai vị này so với tiên thần thời kỳ đầu Hồng Hoang thì kém hơi xa.

Hồng Hoang thời kỳ này, người luyện thể chủ yếu vẫn là Vu tộc.

Hậu Thổ khẽ lắc đầu, nói: "Tộc ta tuy đi theo con đường luyện thể, nhưng chủ yếu dựa vào huyết mạch thần thông, chẳng qua nguồn sức mạnh để phát động thần thông có chút khác biệt so với các sinh linh khác mà thôi.

Nói nghiêm túc thì thực ra cũng là vạn biến bất ly kỳ tông.

Vì thế đạo hữu thực ra cũng không cần nhất thiết phải học luyện thể chi pháp của tộc ta." "Kỹ nhiều không vướng thân, nếu tỷ tỷ thấy không sao, có thể nói cho ta biết, nếu..." "Nói cho huynh biết cũng không sao!" Hậu Thổ mỉm cười, đưa tay vạch một cái trước mặt, một bức đồ nhân thể bằng không hiện ra.

Tuy nhiên bức đồ nhân thể này có sự khác biệt rất lớn so với cơ thể Ngô Sở, khác biệt chủ yếu nhất chính là vấn đề phân bố kinh mạch.

Trong cơ thể Ngô Sở có không ít kinh mạch, nhưng trong bức đồ nhân thể này chỉ có bốn mạch, lấy vị trí trái tim làm trung tâm, kéo dài ra tứ chi, đơn giản và thô bạo. "Tộc ta luyện thể, chủ yếu là dẫn Địa Sát chi khí vào trong cơ thể..." Hậu Thổ vừa nói vừa đưa tay chộp vào hư không, một luồng sương mù màu vàng đất bị nàng chộp lấy, sau đó tùy ý ném vào bức đồ nhân thể.

Luồng sương mù đó bắt đầu lưu chuyển bên trong, cuối cùng hòa vào vị trí trái tim. "Tộc ta luyện thể, chủ yếu luyện là sức mạnh huyết mạch, Địa Sát chi khí hòa vào huyết mạch, kích thích huyết mạch, phát động sức mạnh trong huyết mạch ra ngoài, hình thành thần thông, sau đó lại dùng khí huyết chi lực để thôi phát thần thông..." Hậu Thổ vừa nói vừa dùng hình vẽ minh họa.

Nàng giảng rất dễ hiểu, Ngô Sở nghe qua là hiểu ngay nguyên lý.

Thế là Ngô Sở không khỏi nói: "Tỷ tỷ có thể cho ta thử luồng Địa Sát chi khí kia không, xem cơ thể ta có phù hợp tu hành luyện thể chi pháp của tộc tỷ không." Hậu Thổ nghe vậy không khỏi bật cười, nói: "Chuyện này sao có thể tùy tiện thử, tộc ta khác với các sinh linh khác, chúng ta là do tinh huyết của Phụ Thần kết hợp với Địa Sát chi khí mà sinh ra, bẩm sinh đã thân thiết với Địa Sát chi khí..." Nói thì nói vậy,

nhưng Hậu Thổ vẫn lấy một luồng Địa Sát chi khí đánh về phía Ngô Sở.

Ngô Sở không né tránh, cứ thế bị Địa Sát chi khí đánh trúng.

Tuy nhiên, luồng Địa Sát chi khí kia vừa vào cơ thể hắn đã bị làn sương ngũ sắc trong người bài xích, trực tiếp đuổi ra ngoài. "Xem kìa, hai loại sức mạnh không thể dung hợp phải không!" Tình huống xảy ra trên người Ngô Sở, Hậu Thổ cũng nhìn thấy rõ.

Ngô Sở xoa cằm nói: "Đã không thể sử dụng Địa Sát chi lực, vậy có thể dùng linh khí để đạt được mục đích này không?

Dùng linh khí hòa vào huyết mạch, kích thích huyết mạch..." Hậu Thổ khẽ gật đầu, nói: "Về lý thuyết thì có khả thi, ta cũng từng thấy một số cự thú tu hành như vậy.

Tuy nhiên những con cự thú đó sau khi hóa hình thành công đều sẽ đổi sang phương thức tu hành dùng để lớn mạnh nguyên thần.

Đối với những sinh linh có nguyên thần như các huynh mà nói, nhục thân ngược lại trở nên không còn quan trọng nữa.

Vì thế đạo hữu thực sự cũng không cần lãng phí thời gian vào việc này." Ngô Sở gật đầu nói: "Đa tạ tỷ tỷ giáo huấn, nhưng nếu có cơ hội, ta vẫn hy vọng có thể tăng cường cường độ nhục thân của mình.

Thử nghĩ xem, nếu ta có thể nâng cường độ cơ thể lên mức ngang hàng với những linh bảo, thì còn cần phải sợ ai nữa?" Hậu Thổ nghe xong liền cười, lắc đầu nói: "Nâng cường độ cơ thể lên mức linh bảo, còn phải xem là linh bảo nào.

Ngay cả anh em chúng ta, cường độ cơ thể cũng không thể so bì với những linh bảo đỉnh tiêm, huống chi là những Tiên Thiên Chí Bảo đó." "Tỷ tỷ khiêm tốn rồi, linh bảo thông thường sao có thể so bì với chí bảo được?" Ngô Sở thầm tặc lưỡi, sau đó lại hỏi: "Tỷ tỷ có luyện

thể chi pháp nào của Vu tộc cho ta tham khảo một chút không?" Thời gian vội vã trôi đi như nước chảy về đông.

Lúc mới đến thế giới này, Ngô Sở chỉ thấy thời gian trôi quá chậm, một ngày tương đương với một năm ở địa cầu, độ nhật như niên không ngoài như thế.

Nhưng hiện tại, khi đã quen với mọi thứ, hắn mới phát hiện thời gian lặng lẽ trôi qua còn vội vã hơn hắn tưởng.

Trăm năm thời gian, nói ngắn không ngắn, nhưng nói dài cũng dường như không dài lắm.

Khi Hậu Thổ đề nghị cáo từ, hắn mới sực tỉnh, thời gian họ ở bên nhau dường như đã không còn ngắn nữa.

Có lẽ là do hai bên ở cùng nhau khá hòa hợp, chuyện gì cũng nói, vô cùng vui vẻ, cho nên không cảm nhận được thời gian trôi qua chăng! "Sao thế?

Không nỡ để ta đi à?" Hậu Thổ tiểu thư tả có chút hóm hỉnh cười hỏi.

Ở cùng nhau trăm năm, giữa hai người thực ra đã đến mức không chuyện gì không nói, thậm chí Ngô Sở còn lôi điện thoại ra cho nàng xem.

Chương 129

"Quả thực có chút không nỡ!" Ngô Sở khẽ thở dài, thẳng thắn nói.

Trăm năm ở cùng, nếu bảo không có chút nào không nỡ thì chắc chắn là lừa người, Hậu Thổ vốn là một người chị cả dịu dàng, lại còn xinh đẹp như vậy.

Nếu thời gian ở cùng ngắn, Ngô Sở chắc sẽ không có ý nghĩ khác, nhưng ở cùng lâu rồi, thỉnh thoảng suy nghĩ lung tung chắc chắn là có.

Cho dù tu hành dễ làm con người thanh tâm quả dục, nhưng thỉnh thoảng nảy sinh ý nghĩ xằng bậy cũng là khó tránh khỏi.

Chỉ là nghĩ đến những việc người phụ nữ này sẽ làm trong tương lai, Ngô Sở ít nhiều cảm thấy tự ti.

Thế nên những ý nghĩ xằng bậy thỉnh thoảng đó bị hắn chôn vùi thật sâu.

Tóm lại thành một câu: Hắn thấy mình không xứng!

Hậu Thổ mỉm cười lắc đầu: "Nếu không phải ở lại giúp huynh hoàn thành bộ luyện thể chi pháp đó, ta đã sớm về Bất Chu Sơn phát triển tộc mình rồi.

Tuy nhiên cũng không phải không có thu hoạch, chỉ là không ngờ chỉ tạo ra một bộ luyện thể chi pháp phù hợp với huynh mà lại có công đức ban thưởng." Hiện tại ngay cả Ngô Sở cũng bắt đầu tin rằng hình thái của mình là đại đạo diễn hóa tối chung pháp tướng.

Nếu không phải vậy, tại sao tạo ra một bộ công pháp cho hắn thôi cũng có công đức ban thưởng?

Lúc trước là Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, bây giờ là Hậu Thổ.

Nếu không phải vậy thì giải thích thế nào được?

Dù sao ngoài hắn ra, Nhân tộc vẫn chưa ra đời mà?

Ngô Sở cười nói: "Có lẽ bộ công pháp này có thể vang danh hậu thế, coi như đã làm một việc tốt cho phương thiên địa này!

Hoặc giả đây là bộ luyện thể chi pháp đầu tiên của sinh linh không thuộc Vu tộc..." Bộ luyện thể chi pháp này dựa trên cơ thể của Ngô Sở, tham chiếu bộ 'Bất Xuất Tiên Pháp' mà hắn tu luyện, hai người mất mấy chục năm mới cùng nghiên cứu ra được.

Có thể nói, bộ công pháp này là luyện thể chi pháp phù hợp nhất với Ngô Sở.

Ngô Sở đặt tên cho nó là 'Cửu Chuyển Huyền Công'.

Tất nhiên, cái tên này lấy dựa trên đặc tính của bộ công pháp này.

Lý niệm của Cửu Chuyển Huyền Công đến từ Hậu Thổ, nhưng khung sườn 'Cửu Chuyển' lại đến từ Nghệ Bảo.

Ban đầu Hậu Thổ còn không biết đến sự tồn tại của Nghệ Bảo, mãi đến khi nàng xem điện thoại mới biết hóa ra kiện Công Đức Chí Bảo này đã có chân linh.

Ngô Sở cảm thấy bộ 'Cửu Chuyển Huyền Công' mà họ sáng tạo ra chắc chắn có điểm khác biệt so với bộ 'Bát Cửu Huyền Công' mà Dương Nhị Lang tu luyện.

Bộ 'Cửu Chuyển Huyền Công' này, huyền công chín chuyển, mỗi một chuyển đều có thể kích phát ra thần thông tiềm tàng trong huyết mạch, ý tưởng này đến từ chính phương pháp tu hành của Vu tộc.

Ở những dũng sĩ Vu tộc, mỗi lần họ kích thích huyết mạch đều có thể lĩnh ngộ được những thần thông khác nhau.

Còn lĩnh ngộ được loại thần thông nào thì tùy vào tạo hóa của mỗi

người.

Điểm khác biệt là dũng sĩ Vu tộc dùng Địa Sát chi khí để kích thích huyết mạch, còn bộ 'Cửu Chuyển Huyền Công' này của Ngô Sở lại dùng linh khí để kích thích.

Thực ra thời gian họ sáng tạo ra bộ công pháp này không tính là dài, thời gian thực sự tốn kém là để xem Ngô Sở tu luyện có hiệu quả hay không.

Vốn dĩ Hậu Thổ tiểu thư tả ở Tử Ngọc Sơn được ba năm, quy trình cơ bản của Trù đạo đã thuộc nằm lòng, việc đồng áng mùa vụ cũng đã hiểu rõ.

Lúc đó nàng đã muốn rời đi.

Nhưng nàng phát hiện Ngô Sở trong ba năm đó một mình âm thầm mày mò luyện thể chi pháp, đến giờ vẫn chưa bỏ cuộc.

Hậu Thổ thấy hắn chấp ném như vậy cũng không đành lòng, bèn cùng thảo luận.

Qua lại vài lần, hai người dần dần bắt đầu chuyện gì cũng nói với nhau.

Từ việc tìm hiểu cấu tạo kinh mạch cơ thể Ngô Sở, đến tìm hiểu 'Bất Xuất Tiên Pháp', hai người mất vài năm đã sáng tạo ra tầng thứ nhất của Huyền Công.

Ngô Sở thông qua tu hành, trải qua mấy chục năm, cuối cùng cũng thành công tu thành tầng thứ nhất, kích phát ra thần thông tiềm tàng trong huyết mạch.

Nghệ Bảo đã tổng kết những thần thông này, dựa theo đặc tính mà quy nạp chúng vào phạm trù Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, gồm: đại lực, đạo dẫn, nhập thủy, lý thủy, ngự phong, thần hành, dược nham, ngọa tuyết, tịch cốc...

Ngô Sở vốn chỉ muốn tăng cường một chút cường độ cơ thể, hắn không ngờ sau khi huyết mạch mạnh lên lại thực sự có thể kích phát ra thần thông, ít nhiều cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Dù sao hắn cũng không phải thổ dân Hồng Hoang, cho dù không kích phát được thần thông cũng là chuyện bình thường.

Nhưng thực tế vẫn mang lại cho hắn không ít bất ngờ thú vị.

Tất nhiên những cái tên thần thông mà Nghệ Bảo giúp hắn tổng kết ra thì có chút khiên cưỡng.

Ví dụ như tịch cốc, cái này thực ra hắn đã sớm làm được.

Hay như ngự phong, đạo dẫn... hắn cũng đã biết từ lâu.

Ngược lại những thần thông như đại lực, dược nham thì hắn có thể cảm nhận rõ ràng.

Thấy Ngô Sở hoàn thành tầng thứ nhất, hai người lại tiếp tục dốc sức vào việc sáng tạo công pháp, lấy một chuyển huyền công làm cơ sở, thiết lập nên bộ Cửu Chuyển Huyền Công hoàn chỉnh.

Còn về việc thiết kế của họ có thành công hay không thì vẫn cần Ngô Sở tu hành kiểm chứng.

Cũng vì vậy mà họ mới mất nhiều thời gian đến thế.

So với việc Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử sáng tạo tu hành pháp cho hắn, Hậu Thổ giúp hắn sáng tạo luyện thể chi pháp này tốn thời gian gấp mười lần.

Điều này không phải nói Hậu Thổ không bằng hai người kia, mà là vì Ngô Sở là con người, Hậu Thổ phải dựa trên cấu tạo cơ thể con người để may đo bộ công pháp này cho hắn.

Hơn nữa còn phải chờ đợi Ngô Sở tu hành kiểm chứng, thời gian này trường hơn rất nhiều. "Hậu Thổ tỷ tỷ tạm biệt!" "Tiểu Nguyệt

Linh tạm biệt!

Tiểu Vũ tạm biệt!" Hậu Thổ rời khỏi Tử Ngọc Sơn, vẫy vẫy tay với tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly.

Hai tiểu loli qua trăm năm trưởng thành, thân hình tuy có lớn thêm một chút nhưng vẫn giữ dáng vẻ loli, cũng không biết là do tốc độ sinh trưởng chậm chạp hay là cố ý giữ dáng vẻ này. "Tỷ, để đệ tiễn tỷ một đoạn!" Ngô Sở đằng vân giá vũ bay lên.

Hậu Thổ mỉm cười quay người rời đi, Ngô Sở bám sát theo sau.

Hai người lặng lẽ tản bộ trên mây.

Ra khỏi đại trận Tử Ngọc Sơn, Hậu Thổ liền nói: "Quay về đi!

Chương 130

Đừng tiễn nữa." Ngô Sở im lặng một lát, dừng bước, từ trong lòng lấy ra một dải lụa trắng dài hơn trượng, mỉm cười nói: "Dải lụa này do tiểu Nguyệt Linh dùng tơ Thiên Tàm dệt thành, tặng tỷ tỷ làm kỷ niệm, hy vọng tỷ tỷ sẽ thích.

Ta không tiễn xa nữa, tỷ tỷ bảo trọng!

Ngày sau tu hành nếu có thành tựu, nhất định sẽ đến Bất Chu Sơn thăm tỷ tỷ." Hậu Thổ nhìn hắn một cái, mỉm cười nhận lấy dải lụa: "Giúp ta bảo tiểu Nguyệt Linh rằng ta rất thích, tiện thể thay ta cảm ơn muội ấy!" Ngô Sở lặng lẽ gật đầu, nhìn người chị cả dịu dàng điềm tĩnh này. "Ngày sau nếu muốn lưu lạc, có thể đến nương tựa ta!" Lời chưa dứt, người đã đi xa, chỉ còn lại dư âm cùng một tia ý cười.

Gió thổi bay một chút sầu muộn, xao động lòng người.

Đứng lặng trên mây một hồi lâu, Ngô Sở mới quay người trở lại đỉnh Thần Mộc, đồng thời thu gọn hộ sơn đại trận về diện tích nghìn dặm xung quanh, ẩn giấu bản thân.

Bên trong có hộ sơn đại trận ẩn giấu phúc địa, bên ngoài còn có đại trận thiên nhiên nương theo thế núi sông mà Trấn Nguyên Tử giúp hắn bố trí lúc trước, thực sự rất khó tìm thấy họ trong vạn dặm núi non này.

Trăm năm trôi qua, Ngô Sở lo lắng Ma Tổ La Hầu không nuốt trôi cơn giận đó sẽ chạy đến tìm hắn gây phiền phức, nên chỉ đành hèn một chút.

Tuy nhiên điều khiến Ngô Sở có chút bất ngờ là cái chết của Thiên Mục đạo nhân lại không dẫn đến sự hỏi tội của Kỳ Lân tộc.

Cũng không biết là họ không phát hiện ra, hay là Thiên Mục đạo nhân bị Ma Tổ nhập thân đã ẩn giấu bản thân quá tốt.

Hoặc giả, khoảng cách quá xa, người đến hỏi tội nhất thời chưa tới nơi.

Nhưng đối với Ngô Sở thì đây là chuyện tốt.

Còn về việc xử lý xác con rết khổng lồ kia thì tiểu Nguyệt Linh đã giúp hắn xử lý xong xuôi từ lâu.

Độc tố bị nàng nhổ sạch, được Hậu Thổ phong ấn lại và giao cho nàng luyện hóa dần.

Tiểu Nguyệt Linh vốn là xà yêu, luyện hóa độc rết đối với nàng không phải là chuyện xấu.

Còn về thịt rết, Ngô Sở sẽ không ăn vì ghê tởm, nên rẻ cho đám sủng vật bên cạnh.

Những con sủng vật đó vì được ăn thịt Kim Tiên thì sẽ không quan tâm thịt có ngon hay không.

Cuối cùng ngay cả mấy con thủy yêu lớn nhỏ trong hồ cũng không nhịn được chạy ra xin tiểu Nguyệt Linh thịt rết.

Tiểu Nguyệt Linh vốn sành ăn nên cũng ghét bỏ chỗ thịt đó, nàng vui vẻ làm nhân viên chăn nuôi, hớn hở cho đám thủy yêu ăn, thỉnh thoảng còn cổ vũ: 'Các ngươi phải mau mau lớn nhé'.

Thải loa nằm dưới ao nghe thấy vậy đều thầm mặc niệm cho chúng.

Mặc niệm một hồi xong, nó liền bắt đầu nỗ lực tu hành, không nỗ lực là bị ăn thịt đấy! "Ta muốn bế quan tu hành một thời gian!" Quay lại đỉnh Thần Mộc, Ngô Sở nói thẳng với tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly.

Sau đó hắn tự nhốt mình trong phòng, nằm vật ra giường nhìn trần nhà thẫn thờ.

Nghệ Bảo hiện ra đứng trên ngực hắn, cúi người nhìn, sau đó một tiếng hát vang lên từ điện thoại: "Tình yêu đến quá nhanh, tựa như cơn lốc..." Ngô Sở sực tỉnh, lườm nàng một cái, sau đó lại khẽ thở dài: "Ngươi nói xem chuyện này có nực cười không, ta đối với tỷ ấy rõ ràng chỉ là khâm phục, vậy mà sao lại..." Nghệ Bảo hì hì cười nói: "Thân là một con chó độc thân mười mấy vạn năm địa cầu..." "Nói năng hẳn hoi thì chúng ta còn là bạn tốt!" "Khụ!

Được rồi!

Ta chỉ có thể nói, thích một người là một chuyện có thể khiến thân tâm vui vẻ, chủ nhân chỉ là nghĩ chuyện mà tất cả đàn ông đều sẽ nghĩ thôi." "Ầy!

Thôi bỏ đi, đừng nói nữa, ta không xứng!" "Đúng vậy thật!

Hậu Thổ tỷ tỷ quá dịu dàng, quá lương thiện, quá hoàn mỹ rồi!" "..." Thời gian chậm rãi trôi, những năm tháng tu hành lặng lẽ trôi qua không tiếng động.

Ngô Sở cũng dần dần chôn giấu chút tâm tư đối với Hậu Thổ.

Phải nói rằng thời gian đúng là liều thuốc tốt nhất.

Tuy không thể quên sạch sành sanh, nhưng thỉnh thoảng nhớ lại đã không còn cảm giác xao xuyến như lúc đầu.

Đặc biệt là khi cảm thấy mình hoàn toàn không xứng.

Như vậy, không biết bao nhiêu năm tháng trôi qua, Ngô Sở cuối cùng cũng thắp sáng tất cả các tinh thần trong khiếu huyệt.

Tinh, khí, thần tam hoa hiện ra tụ trên đỉnh đầu, bước qua tầng thứ Địa Tiên.

Tốc độ tu hành này thực ra đã nhanh hơn rất nhiều sinh linh Hồng Hoang.

Khi Ngô Sở xuất quan, tiểu Nguyệt Linh hớn hở chạy tới, bên cạnh là tiểu hồ ly, trên vai còn đứng một người nhỏ bé, họ dường như lại lớn thêm một chút. "A Sở ca, huynh xuất quan thật đúng lúc, bên ngoài Tử Ngọc Sơn xuất hiện mấy bóng người lén lút kìa!" "Hử?

Có người đến gây chuyện?" Tiểu hồ ly lắc đầu: "Chắc là không phải, tu vi của họ chỉ ở Thiên Tiên cảnh, có vẻ là đến thăm dò tin tức về Thiên Mục vương của họ." "Vậy cứ để họ từ từ tìm đi." "Nhưng họ đi vào sơn xuyên đại trận do Trấn Nguyên Tử tiền bối bố trí thì không ra được nữa!

Cứ loanh quanh trong đó mấy năm trời rồi." Ngô Sở ngẩn ra, nhìn người nhỏ bé trên vai tiểu Nguyệt Linh, dáng vẻ chỉ to hơn Nghệ Bảo một chút, cao khoảng hai mươi ba mươi cm, mặc bộ đồ như những cánh hoa, trông vô cùng đáng yêu. "Không cần quản họ, vị này là?" "Tiền bối, con là Mẫu Đơn ạ!" "Mẫu Đơn?

À à!

Con là bông hoa đỏ lớn trong thung lũng hoa đó phải không!

Hóa hình từ bao giờ thế?

Sao ngươi lại nhỏ thế này?" Ngô Sở dùng ngón tay chọc chọc vào cái đầu nhỏ của nàng. "Con đã hóa hình được hơn sáu mươi năm rồi.

Đa tạ tiền bối đã tài bồi, chúng con mới có ngày hôm nay." "Chúng con?

Ý con là còn có các hoa tiên tử khác nữa sao?" Tiểu Nguyệt Linh gật đầu: "Đã có sáu người rồi, muội còn xây cho họ một tòa lầu nhỏ trên cây nữa.

Họ là những tay cừ khôi trong việc bồi dưỡng linh thực đấy!

Hiện giờ ruộng nương đều do họ trông nom, trong kho đã tích trữ rất nhiều đồ ăn rồi..." "Ta đã bế quan bao lâu rồi?" Tiểu hồ ly nói: "Chắc gần trăm năm rồi!" Lại một trăm năm nữa trôi qua, năm tháng Hồng Hoang quả nhiên không đáng tiền.

Ngô Sở thầm thở dài, nhìn về phía Mẫu Đơn tiểu hoa tiên: "Con không cần cảm ơn ta, tương lai nếu gặp Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử thì hãy cảm ơn họ." "Tiểu Nguyệt Linh, làm cho ta chút gì ăn đi!

Đã lâu rồi không được hưởng thức mỹ thực." "Vâng ạ!

A Sở ca chờ muội một chút!" Ngô Sở quay người đi về phía hoa viên sau đại điện.

Trong hoa viên, kỳ hoa dị thảo tỏa hương, trăm hoa đua nở.

Mấy vị tiểu hoa tiên tử mặc áo yếm cánh hoa đang xách những chiếc bình tưới nước nhỏ xíu, bay lượn phía trên bụi hoa.

Khi nhìn thấy Ngô Sở, các nàng nhao nhao xoay người, khom lưng hướng về phía hắn hành lễ: "Bái kiến tiền bối!" Chào hỏi mấy tiểu hoa tiên xong, Ngô Sở ngắm nhìn hậu hoa viên.

Chương 131

So với trăm năm trước, kỳ hoa dị thảo trong vườn đã nhiều hơn không ít, thậm chí có vài loại còn tỏa ra hương thuốc, đoán chừng là do Tiểu Nguyệt Linh di thực từ bên ngoài về trong những năm nay.

Ở bên cạnh, nơi gần ao nước còn có một giàn nho, trên giàn đã phủ kín dây leo, rọi xuống bóng râm loang lổ.

Trên dây nho treo từng chùm nho xanh biếc tinh xảo, đó là do Ngô Sở và Hậu Thổ cùng nhau trồng lúc trước.

Nhìn thấy giàn nho này, Ngô Sở lại không khỏi nhớ đến vị tỷ tỷ ôn nhu kia.

Bất quá còn chưa đợi hắn chìm vào hồi ức, liền nghe thấy bên cạnh truyền đến một thanh âm khó phân biệt nam nữ: "Chủ nhân, ngài xuất quan rồi ạ!" Ngô Sở nhìn về phía phát ra tiếng nói, vừa vặn thấy một con ốc sên bảy màu (Thải Nương) đường kính ba bốn mét, trông như một tảng đá thất sắc, đang nằm hóng mát dưới giàn nho bên bờ ao.

Trong ao, hoa sen tỏa hương, cá bơi lội dưới bóng hoa. "A!

Là Thải Nương à!

Đã lớn thế này rồi." Ngô Sở bay người tới trước, vươn tay vỗ vỗ lên vỏ ốc thất sắc trơn bóng.

Kết quả Thải Nương đột nhiên run lẩy bẩy, rụt người vào trong vỏ: "Ta, ta còn chưa lớn, ăn không ngon đâu, chủ nhân đừng ăn ta, ta sẽ rất ngoan..." "..." Haizz!

Tên kia thật đáng thương, cũng không biết lúc trước bị Tiểu Nguyệt Linh dọa thành cái dạng gì, đã bao nhiêu năm trôi qua rồi mà

vẫn còn ám ảnh lớn đến thế. "Ngươi đừng căng thẳng, không ăn ngươi đâu!

Ngươi cứ hảo hảo tu hành là được!" "Vâng vâng vâng...

Thải Nương nhất định sẽ nỗ lực!" Thải Nương run rẩy càng dữ dội hơn.

Thôi bỏ đi!

Ngô Sở cũng không muốn tiếp tục an ủi cô nàng ốc sên này nữa, tránh cho càng an ủi, nó lại càng sợ hãi thê thảm hơn.

Nhiên khi hắn quay người lại, lại thấy mấy tiểu hoa tiên kia đang vẻ mặt ngạc nhiên nhìn mình.

Khi chạm phải ánh mắt của hắn, các nàng nhao nhao cúi đầu làm việc của mình.

Mình đáng sợ thế sao?

Ngô Sở có chút cạn lời, luôn cảm thấy hình tượng của mình vô tình bị Tiểu Nguyệt Linh làm hỏng bét, khiến mọi người đều cảm thấy hắn giống như sẽ ăn thịt bọn họ vậy.

Đúng lúc này, từ hồ lớn phía dưới Thần Mộc đột nhiên truyền đến tiếng sóng nước rào rào.

Ngô Sở xoay người rời khỏi hậu hoa viên, đi tới mép tán cây nhìn xuống.

Trong hồ lớn, nai con (Tiểu Lộc Tể) đang chạy băng băng trên mặt hồ.

Bên cạnh nó, sóng nước hình thành từng đạo vòi rồng, cuốn lấy mấy con cự thú trong nước xung quanh.

Những thủy trung cự thú kia có cá hồng lớn, cá sấu đen lớn, còn có rùa khổng lồ...

Thể hình của chúng so với lúc trước đã tăng gấp đôi, nhưng trước mặt mấy cột nước kia lại gần như không có bất kỳ lực hoàn thủ nào, nhao nhao bị cuốn lên không trung, sau đó lại bị ném vào trong nước, dấy lên sóng nước cao hàng trăm trượng.

Sóng nước trăm trượng còn chưa dội vào bờ, nai con đã xuất hiện trước mặt chúng, cái đầu nhỏ cúi xuống, đôi sừng nhỏ mới vừa mọc ra tản phát hào quang, sau đó liền thấy những cơn sóng kia như con lừa được vuốt lông, ngoan ngoãn dịu xuống.

Một con chó lớn đang cuộn tròn thành quả cầu nằm bên hồ ngáp dài, một cái chân còn rất nhân tính hóa che trước mõm chó.

Dường như cảm giác được có ai đang nhìn chằm chằm mình, nó đột nhiên cảnh giác quay đầu, nhìn về phía tán cây bên trên, sau đó cái đuôi to bắt đầu vẫy tít thò lò.

Cái bộ dạng kia, thuyết minh cho hình tượng "cẩu thối tử" (kẻ nịnh bợ) một cách dị thường hoàn mỹ.

Nhưng mà một con chó lớn cao tới năm sáu mét lại cuộn tròn thành một cục, cái bộ dạng này khiến Ngô Sở khá là ghét bỏ, thế là sau khi nhìn nó một cái liền chuyển sang nhìn nai con trên mặt hồ.

Nai con so với lúc trước đã lớn hơn một chút, trên đầu đã mọc ra một đôi sừng, tuy chỉ là hai cái mấu lồi ngắn ngủn nhưng vẫn rất đáng yêu.

Có khả năng là hai cái sừng mới mọc kia lại mang đến cho nó thần thông mới chăng!

Tiểu gia hỏa này chơi đùa trong hồ vui đến quên cả trời đất, cảm giác được sự chú ý của Ngô Sở, nó cũng quay đầu nhìn lên tán cây, sau đó kêu u u hai tiếng, coi như chào hỏi Ngô Sở.

Ngô Sở cười cười, nhìn tiểu gia hỏa một lát, cùng với đám thủy

trung cự thú bị tiểu gia hỏa chơi đùa đến thảm thương hề hề kia, liền xoay người nhìn về phía Hoa Cốc bên dưới.

Trong Hoa Cốc, trăm hoa đón gió lay động tỏa hương, từng trận tiếng cười nói hi hi ha ha từ đó truyền đến.

Nếu là trong đêm tối, đoán chừng sẽ tưởng là gặp ma ấy chứ!

Dường như các nàng cũng cảm giác được sự chú ý của Ngô Sở, nhất tề xoay mâm hoa về hướng Thần Mộc.

Hình ảnh chỉnh tề như một kia quả thực dễ làm người ta sinh ra ảo giác.

Nhưng sự thật chính là như vậy, các nàng đã trưởng thành rất nhiều.

Tuy chưa hóa hình, nhưng đã cách bước kia không xa.

Chỉ là căn cước các nàng nông cạn, bộ dạng hóa hình mà ra sẽ rất nhỏ nhắn, thành tựu tương lai tự nhiên sẽ không mạnh đến đâu, nhưng làm một tộc quần nhỏ thì đã có tư cách rồi.

Đoán chừng Hồng Vân lúc trước cũng không nghĩ tới, hắn chẳng qua tùy tiện rắc xuống một ít hạt giống, tùy ý điểm hóa một chút, lại lơ đãng điểm hóa ra một cái tộc quần nhỏ như vậy đi!

Bên cạnh bụi hoa, dòng suối trong vắt kia vẫn thấu lượng như cũ, phiếm sóng xanh.

Khối Cửu Thiên Tức Nhưỡng dưới đáy suối vẫn trầm tĩnh ở đó, cũng không vì nước suối mà có bất kỳ biến hóa nào.

Một cái rễ cây to bằng ngón cái cái gác lên bề mặt nó, vẫn đang liên tục không ngừng hấp thu chất dinh dưỡng từ trong đó.

Lúc này Ngô Sở mới phản ứng lại, cây Thần Mộc này lại cao lớn hơn rồi.

Bay lên không trung, cúi đầu quan sát Thần Mộc một chút, Ngô Sở đoán chừng chiều cao của Thần Mộc đã sớm khôi phục như cũ, đường kính thân cây càng là tăng lên không ít so với trước kia.

Quan trọng hơn là, phẩm cấp của nó dường như lại có chỗ tăng lên, mạnh hơn không ít so với lúc vừa mới dung hợp ba đạo Bất Diệt Linh Quang lại một chỗ.

Đoán chừng những biến hóa này đều là do Cửu Thiên Tức Nhưỡng mang lại cho nó đi!

Điều này làm Ngô Sở lại không kìm lòng được nhớ tới Hậu Thổ tiểu thư tả.

Đang suy nghĩ, một đạo tâm thần từ Thần Mộc truyền đến, Ngô Sở nhắm hai mắt, tâm thần đắm chìm vào trong đại thụ, sau đó men theo rễ cây kéo dài ra phía ngoài.

Rất nhanh hắn liền phát hiện, ngoài hai vạn dặm, có một tráng hán tháp sắt mang đầu trâu, mũi đeo khuyên, đang không ngừng dùng một cây nĩa chọc vào một vách núi đứt gãy.

Chỉ là điều khiến con ngưu yêu kia không cách nào lý giải chính là, vách núi kia sau khi bị hắn oanh toái, trong nháy mắt lại khôi phục như cũ.

Mặc kệ hắn nỗ lực bao nhiêu đều không thể phá vỡ vách núi này.

Chương 132

Ngô Sở thấy thế, không khỏi nhìn thêm vài lần con ngưu yêu này.

Tu vi ngưu yêu rất bình thường, đoán chừng tối đa cũng chỉ Thiên Tiên cảnh, dù sao hắn hiện tại cũng là Thiên Tiên rồi, cảm giác con ngưu yêu này tối đa cũng chỉ lợi hại hơn hắn một chút xíu.

Nếu như vận dụng linh bảo, thu thập con ngưu yêu này hẳn là vẫn rất nhẹ nhàng.

Cảm giác con ngưu yêu này cùng những ngưu yêu trong truyền thuyết chắc không có quan hệ gì lớn, Ngô Sở liền định để nó tự sinh tự diệt ở đây.

Dù sao sơn xuyên địa thế đại trận mà Trấn Nguyên Tử bố trí ở đây, lấy tu vi Thiên Tiên thì làm sao cũng không phá nổi.

Kết quả vừa mới xoay người, con ngưu yêu kia liền lệ rơi đầy mặt quỳ rạp xuống: "Tiền bối tha tội, tiền bối tha tội...

Tiểu ngưu biết sai rồi!

Cầu tiền bối tha mạng, thả tiểu ngưu về đi!" Đương nhiên, hắn không nhìn thấy Ngô Sở, chỉ là hướng về phía vách núi kia quỳ lạy.

Tuy rằng dáng vẻ cầu xin của ngưu yêu rất thảm, tuy rằng Ngô Sở cũng muốn biết một số chuyện bên ngoài, nhưng sau khi suy tư, hắn cũng không vì thế mà mềm lòng chạy ra ngoài giúp đỡ nó.

Sơn xuyên địa thế đại trận nơi này tịnh không có trận pháp cấm chế tồn tại, thoạt nhìn giống như một tòa sơn thế đại trận thiên nhiên.

Muốn phá giải chúng thì phải đánh tan địa mạch chi khí.

Một Thiên Tiên nho nhỏ làm sao có thể dễ dàng đánh tan địa mạch

chi khí?

Muốn đánh tan địa mạch chi khí, ít nhất phải cấp bậc Kim Tiên.

Nhưng mà, muốn đánh tan loại địa mạch chi khí đã bị Trấn Nguyên Tử động tay chân, đã tự chủ thành thế này, Kim Tiên cũng không được.

Ngô Sở đoán chừng, cho dù Thái Ất cảnh muốn phá trận thế này khả năng cũng đủ sặc.

Bởi vậy Ngô Sở mới có thể sau khi được Nghệ Bảo nhắc nhở thu nhỏ hộ sơn đại trận, tiếp tục ở lại Tử Ngọc Sơn này.

Dù sao có những địa thế đại trận Trấn Nguyên Tử giúp hắn bố trí này, hệ số an toàn của hắn cao hơn rất nhiều.

Trừ phi La Hầu vác Thí Thần Thương, xách Tru Tiên Tứ Kiếm đích thân giết tới.

Nếu thật sự xảy ra chuyện đó, Ngô Sở cũng chỉ có thể lúc đối phương phá trận, lặng lẽ mang theo Thần Mộc và đám người Tiểu Nguyệt Linh đào tẩu.

Trấn Nguyên Tử có dạy Ngô Sở những trận thế này, cho nên Ngô Sở tự nhiên đi ra được.

Nhưng hắn cũng không cách nào thay đổi hướng đi của địa mạch, cho nên không thay đổi được trận pháp, không cách nào trong lặng lẽ làm ra một thông đạo để tiễn con lão ngưu này đi.

Cho nên, trong tình huống không muốn bại lộ chính mình, cho dù con lão ngưu này bề ngoài thoạt nhìn rất hàm hậu, khóc cũng có chút thê thảm hề hề, nhưng Ngô Sở vẫn quyết định thờ ơ.

Tâm thần hắn yên lặng tra xét trong địa thế đại trận này, kết quả phát hiện khách ngoại lai bị vây trong đại trận thiên nhiên này còn có

mấy kẻ nữa.

Bất quá bọn chúng đều khá là tinh ranh, lúc này tịnh không khóc sướt mướt như con lão ngưu kia, mà là ngồi xếp bằng tại chỗ, mượn nhờ trận thế yên lặng tu hành.

Ở trong địa thế đại trận này, linh khí nồng đậm hơn bên ngoài rất nhiều.

Ngô Sở thậm chí ở trong đó nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, chính là cái tên có đôi chân hạc kia.

Rất hiển nhiên, những người này hẳn là đến từ Thiên Mục Sơn.

Hôm nay Thiên Mục Sơn vô chủ, đám tiểu yêu này chạy đến Tử Ngọc Sơn làm gì?

Ngô Sở không khỏi suy tư, nếu như bọn chúng có thủ đoạn biết được Thiên Mục đạo nhân đã ngoẻo rồi, vậy lúc này khẳng định sẽ vì giác trục tân vương mà tiến hành tranh đấu.

Đám tiểu yêu này chạy đến nơi đây khẳng định không phải chạy tới đầu quân cho hắn, nếu không con lão ngưu kia cũng sẽ không nói cái lời cầu xin thả về.

Mà trên phiến đại địa Hồng Hoang này, tu sĩ bế quan tu hành mấy trăm trên ngàn năm đều là chuyện cực kỳ bình thường, đám tiểu yêu này không thể nào là tới tìm vương của chúng.

Mười tám lộ yêu tướng suất lĩnh chúng yêu, trong tình huống không có việc gấp, là không thể nào đi tìm vương của chúng.

Nhỡ đâu vương của chúng trốn ở đâu đó bế quan tu hành thì sao?

Cho nên, đám tiểu yêu này đã chạy đến nơi đây, vậy nói rõ bọn chúng hẳn là đã biết Thiên Mục đạo nhân ngoẻo rồi.

Hơn nữa xác suất rất lớn là Thiên Mục Sơn hiện nay đã giác trục

ra vương giả mới, đám tiểu yêu này là phụng mệnh qua đây giao hảo với Tử Ngọc Sơn một chút.

Tân vương gia miện, thông báo tứ lân, đây là chuyện nên làm mà!

Chỉ là, nếu gia yêu Thiên Mục Sơn đã biết Thiên Mục Vương ngoẻo rồi, vậy Kỳ Lân tộc bên kia vì sao một chút phản ứng cũng không có?

Hay là nói...

Ngô Sở thu hồi tâm thần, yên lặng nghĩ, có phải là lão hồ ly Thanh Khâu Thần thay hắn giải quyết chuyện này rồi hay không?

Dù sao lúc trước bọn hắn cùng Thiên Mục đạo nhân đấu pháp, Thanh Khâu lão tổ bên Đại Dã Trạch Thanh Khâu hẳn là có thể cảm ứng được.

Lúc trước Thanh Long cùng Tử Ngọc đạo nhân đại chiến, Thanh Khâu Hồ Tổ đều có thể cảm ứng được, hôm nay chiến đấu giữa Đại La cảnh, người ta không có lý do gì cảm ứng không được mới đúng.

Hoặc là, Thanh Khâu Hồ Tổ áp căn bản liền không nói với Kỳ Lân nhất tộc chuyện này.

Đương nhiên, cũng có khả năng là Kỳ Lân của Kỳ Lân nhất tộc còn đang trên đường chưa tới.

Nếu như Kỳ Lân nhất tộc đến đây vấn trách, vậy chính mình lại nên đối mặt thế nào?

Vẫn trốn trong hộ sơn đại trận không ra?

Mang theo những vấn đề này, Ngô Sở nghe được tiếng gọi của Tiểu Nguyệt Linh. "A Sở ca, có thể ăn cơm rồi!" Cơm là Giao Mễ chưng ra, sắc trạch ngọc nhuận, hương khí theo hơi nóng bốc lên.

Thức ăn là thịt Đương Khang xào niễng, gà lôi hầm nấm khô, ruột

Đương Khang xào lăn, còn có tim Đương Khang hầm kỷ tử, bên cạnh còn có rượu nho đựng bằng chén ngọc.

Trăm năm chưa từng nếm qua mùi vị thịt, Ngô Sở ăn đến đầy miệng chảy mỡ, tâm mãn ý túc, xoa bụng, ngậm tăm xỉa răng, hỏi: "Tiểu Nguyệt Linh, thịt rồng đều ăn hết rồi à?" "Vâng, không còn bao nhiêu nữa!" Tiểu Nguyệt Linh gật đầu, "Những năm này, chúng ta đều không ăn thịt rồng mấy, thèm mới ăn một chút." Tiểu Nguyệt Linh lè lưỡi, cực kỳ đáng yêu.

Hôm nay nàng so với tiểu la lỵ manh manh lúc trước đã lớn hơn một chút, nhưng vẫn là bộ dạng tiểu la lỵ, sức lớn có chút chậm.

Đương nhiên, con la lỵ tiểu hồ ly kia cũng thế, bất quá bọn chúng đều không lớn chậm bằng nai con.

Tiểu hồ ly ở một bên thay Ngô Sở bóc hạt dẻ rang đường, hỏi: "Những năm này, có người khác đến bái phỏng Tử Ngọc Sơn chúng ta không?

Tiểu Vũ, Thanh Khâu các ngươi bên kia có người tới không?" Hai con tiểu la lỵ nhìn nhau một cái, nhao nhao lắc đầu: "A Sở ca, sao thế?" Ngô Sở lắc đầu nói: "Cũng không có gì, chính là tên Thiên Mục đạo nhân kia không phải bị Nghệ Bảo và Hậu Thổ tỷ tỷ xử lý rồi sao, ta tưởng phản ứng của Kỳ Lân nhất tộc sẽ rất nhanh chứ!" "Không có người tới đâu!

Nếu có người tới thì chúng ta phải gặp bọn họ sao?" Ngô Sở nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: "Vẫn là không gặp, cứ coi như chúng ta đã mở ra kế hoạch lưu lạc, rời khỏi nơi này đi lưu lạc rồi." Hai con tiểu la lỵ vẻ mặt thận trọng gật đầu, các nàng cũng không ngốc, biết Ngô Sở lo lắng điều gì.

Kỳ Lân nhất tộc còn đỡ, trước đó ít nhiều có chút giao tình.

Chương 133

Nhưng chỉ sợ phân thân của Ma Tổ La Hầu ám tàng trong đó, đến lúc đấy một mình Nghệ Bảo khả năng không bắt được phân thân La Hầu. "Được rồi, không nói những chuyện này nữa." Ngô Sở vươn vai một cái, nằm nghiêng trên ghế bên lương đình, cười với tiểu hồ ly: "Tiểu Vũ, nhảy điệu nhảy cho ta thưởng thức một chút thế nào?

Đã lâu không xem ngươi nhảy 'Hải Thảo vũ' rồi!

Có chút nhớ nhung nha!" Tiểu hồ ly có chút ghét bỏ, cảm thấy 'Hải Thảo vũ' (điệu nhảy rong biển) hoàn toàn không hiển thị được trình độ của nàng, nhưng ngại yêu cầu của Ngô Sở, nàng cũng không tiện trực tiếp cự tuyệt.

Thế là, Ngô Sở móc điện thoại ra, bật nhạc lên.

Khi tiếng hát "Hải thảo hải thảo, lãng hoa lý vũ đạo" vang lên, mấy tiểu hoa tiên từ hậu hoa viên bay ra, tò mò nhìn về phía bên này.

Ngô Sở co chân nằm nghiêng, nhìn cái thân thể nhỏ bé mềm mại của tiểu hồ ly, theo âm nhạc uốn éo giống như cây rong biển, liền cảm thấy bội phần có phong cách.

Phía trên lương đình, cành lá Thần Mộc dường như cũng theo âm nhạc mà phấp phới.

Giữa những cành lá Thần Mộc kia đã có quả xanh sinh trưởng, nhưng có một số đóa hoa màu tím lại vẫn không điêu tàn, quy luật sinh trưởng thoạt nhìn có chút quái dị.

Nhưng cái này kỳ thực cũng không cần quá kỳ quái, bên trên những đóa hoa chưa điêu tàn kia có thể nhìn thấy một ít linh văn màu tím, đây là hoa của Tử Ngọc Linh Văn Nại.

Mà những quả xanh đã mọc ra kia, tuy rằng cũng là Tử Ngọc Linh Nại, nhưng lại không có linh văn, không tính là Tử Ngọc Linh Văn Nại.

Theo quy luật sinh trưởng một vạn năm mới chín một lần của Tử Ngọc Linh Văn Nại, đóa hoa này đoán chừng đều phải sinh trưởng mấy ngàn năm mới có thể kết quả, lại mấy ngàn năm mới có thể thành thục.

Một khúc múa xong, Tiểu Nguyệt Linh liền lấy ra cuốn thực đơn nàng viết hơn trăm năm nay thỉnh giáo Ngô Sở.

Tiểu hồ ly thấy thế, liền yên lặng lôi ra một cây đàn gảy lên.

Cây đàn này là Ngô Sở giúp nàng chế tác, dùng chính tóc của nàng làm dây, tiểu hồ ly rất thích.

Còn cây Tử Nguyệt Cầm của Ngô Sở, bởi vì là dùng tóc của Tiểu Nguyệt Linh làm dây đàn, Ngô Sở cũng không tiện trực tiếp tặng cho tiểu hồ ly, tránh cho Tiểu Nguyệt Linh không vui.

Tiếng đàn du dương, nghe vào cho người ta một loại cảm giác ung dung mây ngàn trời cao.

Ngô Sở nhìn xấp thực đơn trong tay Tiểu Nguyệt Linh, liền biết trù nghệ của chính mình đã bị nàng bỏ xa lắc rồi.

Hiện tại nơi duy nhất có thể chiếm chút ưu thế, khả năng chính là thực tài ở Tử Ngọc Sơn cũng không toàn diện, mà hắn còn biết cách làm của không ít hệ thống món ăn.

Yên lặng xem hết thực đơn, Ngô Sở liền nói: "Ngày mai nếm thử những món mới này của ngươi đi!

Ăn xong ta sẽ xem lại có chỗ nào cần cải tiến hay không." Ngừng một chút, hắn lại nói: "Bất quá ngươi cũng đừng quá trầm mê đạo này a!

Tu hành cũng không thể bỏ bê, nếu không quay đầu tu vi sẽ bị ta đuổi kịp đấy!" Tiểu Nguyệt Linh không cho là đúng cười nói: "A Sở ca vốn dĩ lợi hại hơn chúng ta mà!

Tu vi đuổi kịp chúng ta không phải là chuyện sớm muộn sao!" Tiểu hồ ly cũng phụ họa gật đầu, dù sao Ngô Sở thoạt nhìn cũng lớn hơn các nàng, vốn dĩ nên lợi hại hơn các nàng, tương lai tu vi đuổi kịp các nàng không phải là chuyện đương nhiên sao! "..." Ngô Sở cũng không biết nên nói cái gì cho phải, đến tận bây giờ, nha đầu này cư nhiên vẫn tin hắn mắc cái bệnh bình thường kia cơ chứ!

Thôi bỏ đi, nguyện ý tin thì cứ tiếp tục tin đi!

Những ngày tiếp theo, Ngô Sở ngoại trừ tu hành, luyện hóa linh bảo, thì chính là nếm thử món mới của Tiểu Nguyệt Linh, thuận tiện cho chút ý kiến, hoặc là thưởng thức ca múa của tiểu hồ ly.

Trồng hoa, nuôi cỏ, cùng với những việc nhà nông kia, mấy chuyện này gần như đã bị mấy vị tiểu hoa tiên tử cần cù bao trọn gói, hơn nữa làm còn không tệ.

Những ngày tháng nhỏ bé giản dị tự nhiên này, giản trực làm cho người ta rảnh rỗi đến mức không chịu nổi.

Đương nhiên, muốn nói nửa điểm sự tình cũng không có, đó cũng là lừa người.

Ngoại trừ tu hành 《 Bất Xuất Tiên Pháp 》 ra, còn muốn tu hành 《 Cửu Chuyển Huyền Công 》, ngoài ra còn có không ít công đức linh bảo chờ hắn luyện hóa.

Ngoại trừ thử món ăn mới của Tiểu Nguyệt Linh, còn phải "chỉ điểm" ca múa của tiểu hồ ly.

Nói là chỉ điểm, kỳ thực chính là thưởng thức cộng thêm tùy ý bình phẩm, về phương diện ca múa, Ngô Sở đâu có tư cách gì chỉ đạo

tiểu hồ ly, đại đa số đều là Nghệ Bảo ở đó giả bộ vung tay múa chân chỉ trỏ.

Nhưng trong điện thoại ca khúc không ít, tiểu hồ ly lại tin tưởng Ngô Sở có bản lĩnh kia.

Hôm nay, Tiểu Nguyệt Linh chạy ở bên ngoài hơn nửa ngày, chuẩn bị không ít thực tài, mấy người bọn họ chuẩn bị trước khi mùa đông tiến đến, hảo hảo uống một bữa.

Để không cho Tiểu Nguyệt Linh gặp phải nguy hiểm gì, Ngô Sở cẩn thận từng li từng tí lặng lẽ mở rộng hộ sơn đại trận ra bên ngoài không ít, thuận tiện mượn Thần Mộc quan trắc bốn phương.

Chờ Tiểu Nguyệt Linh sau khi trở về, Ngô Sở lại thu nhỏ hộ sơn đại trận, giống như một con rùa già rụt đầu lại, cứ thế chập phục trong chốn sơn dã này.

Chạng vạng tối, Tiểu Nguyệt Linh bưng lên một món ăn, Ngô Sở nhìn thoáng qua, cười nói: "Đây lại là món mới ngươi nghiên cứu ra à?

Nha đầu ngươi càng ngày càng có ý tưởng rồi!" Tiểu Nguyệt Linh cười hì hì nói: "Món này là ta lĩnh ngộ từ món cá chua ngọt, dùng thịt Đương Khang, bọc lên một lớp bột củ sen và bột hạt dẻ, lại dùng dầu chiên một chút..." Kỳ thực chính là thịt heo chua ngọt (cô lão nhục), nguyên bản bởi vì không tìm thấy khoai tây, Ngô Sở liền không chế tác món này, không ngờ Tiểu Nguyệt Linh tự mình suy một ra ba, dùng củ ấu để thay thế khoai tây.

Ngô Sở gắp một đũa, nếm thử, gật đầu nói: "Ngoài giòn trong mềm, có chút chua ngọt, dùng là giấm trái cây đi!

Đúng rồi Nguyệt Linh, các ngươi cũng đừng ăn Đương Khang đến tuyệt chủng đấy nhé." "A Sở ca yên tâm đi!

Ta hiểu được mà, dưới tiền đề cam đoan tộc quần Đương Khang sinh sôi bình thường, tuyệt đối không lạm sát.

Kỳ thực chúng ta cũng không có ngày ngày ăn, chính là ngẫu nhiên lúc muốn ăn làm chút để tế kẽ răng, hoặc là có linh cảm món mới mới bắt một con về..." Ngô Sở gật đầu nói: "Làm như thế là đúng, chúng ta nhất định phải kiên trì đi theo con đường phát triển bền vững, không thể tát ao bắt cá, nếu không tổn thất chính là chúng ta." Tiểu Nguyệt Linh gật đầu nói: "Biết rồi ạ!" Không bao lâu, Tiểu Nguyệt Linh lại bưng lên hai món mới khác, hai món đều là hấp, một món là tôm, một món là cua.

Những con tôm cua này đều vớt từ hồ lớn phương diện ra, cua to bằng cái chậu rửa mặt, trên thân treo đầy gai ngược, mai cua đỏ hồng cứng rắn phi phàm.

Tôm thì to bằng cánh tay Ngô Sở, râu tôm thật dài còn dài hơn thân thể nó, còn có hai cây thương tôm thật dài không có cắt đi, thương tôm sắc bén dị thường.

Tôm cua những thứ này, trong hồ này kỳ thực vẫn là tương đối hiếm thấy, có thể thấy được những con tôm cua này bất hạnh cỡ nào, không cẩn thận thành vong hồn trong nồi của Tiểu Nguyệt Linh.

Tuy rằng gia vị khá ít, nhưng lấy rượu làm giấm, thêm chút thù du tím làm ớt, lại thêm chút hành hoa tỏi băm, ngược lại cũng miễn cưỡng có thể dùng làm nước chấm.

Huống chi thực tài Hồng Hoang bản thân liền sở hữu mỹ vị khó được. "Ngon!" Ngô Sở hưởng thụ khẩu cảm mỹ vị do tôm cua mang lại, lại hớp một ngụm rượu nho đỏ tím, chép chép miệng, tán thán nói: "Tuy rằng không thể đánh đồng với con tôm biển lớn lúc trước chúng ta từng ăn, nhưng cũng tuyệt đối được coi là thượng tuyển trong trung phẩm rồi." Dường như nhớ tới khúc tôm biển lớn lúc trước, Tiểu

Nguyệt Linh cũng liếm môi, "Đó chính là thịt tôm yêu từ trong biển tới mà!

Những cái này không so được với nó." Tuy rằng không so được, nhưng cũng là vật tiên thiên a!

Ngô Sở thỏa mãn cười cười, cuối cùng nhìn về phía tiểu hồ ly: "Tiểu Vũ, hay là nhảy một khúc?" Tiểu hồ ly mím môi, nói: "Ta không muốn nhảy 'Hải Thảo vũ' nữa!

Nếu A Sở tiền bối muốn xem, ta có thể nhảy Thiên Hồ vũ cho ngài!" "Điệu múa đó không hợp với khí chất của ngươi đâu, không tin ngươi hỏi Tiểu Nguyệt Linh xem." Thân hình phẳng lì nhỏ bé, nhảy vũ đạo mị hoặc mười phần kia, thấy thế nào cũng không hợp a! "Ngươi còn nhỏ, chờ sau này ngươi lớn lên, nhảy lại loại vũ đạo kia mới càng có ý vị.

Ta sẽ không lừa ngươi, ngươi phải tin tưởng ánh mắt ca múa chuyên nghiệp này của ta." Ngô Sở ra vẻ sát có việc, dùng tay hình cái kéo chỉ chỉ hai mắt của mình. "Vậy, ta hát cho A Sở tiền bối nghe một bài nhé!" "Hát à!

Vậy cũng được!

Chương 134

Vậy làm bài 'Hai Con Hổ' đi!" "..." Tiểu Nguyệt Linh nhịn không được che miệng nhỏ, xoay người sang chỗ khác.

Bài hát này các nàng tự nhiên sẽ không lạ lẫm, Ngô Sở thường xuyên sẽ ngâm nga hai câu, nghe vào cổ cổ quái quái.

Mãi đến khi nghe được bản gốc trong điện thoại mới biết đây là một bài hát thiếu nhi.

Thấy tiểu hồ ly nhíu mày, cái miệng nhỏ hơi chu lên, Ngô Sở cười ha ha nói: "Ta đùa thôi, hát bài 'Cô Bé Hái Nấm' đi!" Phốc...

Tiểu Nguyệt Linh không nhịn được, vội vàng chạy về phía phòng bếp, vừa nói: "Xin lỗi xin lỗi, trong bếp còn ninh canh xương!

Ta đi bưng ra." "A Sở tiền bối..." Tiểu hồ ly có chút giống như làm nũng, không thuận theo mà uốn éo bả vai nhỏ, nếu không phải ngồi xếp bằng, đoán chừng chân nhỏ của nàng đã giậm lên rồi. "Ta đùa thôi, chuyện hát hò này đã có điện thoại rồi!" Ngô Sở nói xong, trực tiếp móc điện thoại ra, chọn một bài nhạc nhẹ thư thái, sau đó đặt điện thoại lên bàn, "Lúc này, nếu như thắp thêm mấy cây nến, vậy chính là bữa tối dưới ánh nến rồi." Tiểu hồ ly mở to đôi mắt to tròn manh manh, nhìn chằm chằm điện thoại trước người Ngô Sở, lực chú ý của nàng đều đặt ở những âm nhạc kia, hoàn toàn chính là một bộ dạng nhập mê.

Không bao lâu, Tiểu Nguyệt Linh trở về, ba người cùng nhau, dưới ánh tinh nguyệt chiếu rọi, hưởng thụ bữa tối phong phú này.

Ăn uống no đủ, Ngô Sở nằm trên "hộ lan" bên ngoài lương đình ngắm sao, đó kỳ thực là một vòng đài cây vây quanh Thần Mộc, dày đến bốn năm mét cơ!

Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly một trái một phải ngồi bên cạnh hắn, hai tay chống phía sau, ngẩng đầu ngưỡng vọng tinh thần, cảm thụ tinh huy cùng nguyệt hoa từ tứ chi bách hải thấm vào thân thể.

Không biết từ lúc nào, Tiểu Nguyệt Linh nói: "A Sở ca, huynh nói xem, Nữ Oa tỷ tỷ và Hậu Thổ tỷ tỷ các nàng lúc này đang làm gì nhỉ?" "Có lẽ đang bế quan!

Cũng có lẽ Hậu Thổ tỷ tỷ lúc này còn chưa về đến tộc..." Đang nói, một đạo quang mang màu vàng từ trên trời giáng xuống, trực tiếp xuyên qua hộ sơn đại trận, chiếu vào Ngô Sở.

Khi kim quang tiêu tán, Ngô Sở chớp mắt, cười nói: "Có lẽ, Hậu Thổ tỷ tỷ của các ngươi đã về đến trong tộc, bắt đầu chỉ dẫn tộc nhân của nàng đi về phía cuộc sống mới rồi!" Chính như Ngô Sở suy đoán, lúc này, tại dưới chân Bất Chu Sơn xa xôi vô số vạn dặm, trong một sơn cốc, bộ lạc Vu tộc nơi Hậu Thổ ở.

Mấy chục dũng sĩ Vu tộc thể hình cao tráng vây quanh một đống lửa trại khổng lồ, nhảy vũ đạo nguyên thủy không biết tên, trong miệng phát ra tiếng quái khiếu hống hống hống.

Mà các nữ nhân Vu tộc thì ở bên cạnh giá đồ nướng, bãi lộng từng khối thịt nướng dày đặc.

Sau lưng bọn họ, dựa núi xây một phiến mộc lâu (nhà gỗ), mộc lâu ngoại hình thô kệch cao lớn, nhưng bộ dạng phi thường tương tự với tòa đại điện mà Ngô Sở từng thấy.

Rất rõ ràng, Hậu Thổ đem văn hóa ẩm thực và văn hóa kiến trúc đưa đến Vu tộc, để người Vu tộc không cần ăn lông ở lỗ, không cần màn trời chiếu đất, không cần rúc trong sơn động.

Buổi tối hôm nay, đồng thời với lúc kim quang hạ xuống đỉnh Thần Mộc ở Tử Ngọc Sơn, cũng có một phiến kim quang chiếu vào

trong sơn cốc không biết tên này, dẫn tới không ít cường giả chú ý.

Đương nhiên, những cường giả này kỳ thực là những cường giả trên Kỳ Lân Nhai ở Bất Chu Sơn, cái họ chú ý cũng là sơn cốc dưới chân Bất Chu Sơn này, mà không phải Tử Ngọc Sơn.

Hậu Thổ tắm mình trong kim quang, thần sắc thoạt nhìn rất bình tĩnh, nhưng nội tâm lại không kìm lòng được nhớ tới nam nhân gọi nàng là "tỷ tỷ", tịnh dạy bảo nàng hết thảy những thứ này.

Nàng hiển nhiên cũng không nghĩ tới, đem những vật này dẫn vào Vu tộc lại có thể để Thiên Đạo vì thế hàng hạ công đức.

Trong ánh mắt bình tĩnh của Hậu Thổ hiện lên một tia dị sắc.

Mà chung quanh, những tộc nhân kia của nàng lúc này đã hướng về nàng quỳ bái, trong miệng nói những lời cung hạ cùng sùng bái.

Hậu Thổ khẽ gật đầu, giơ tay ra hiệu bọn họ đứng lên, sau đó nhìn về phía Bất Chu Sơn.

Không bao lâu liền thấy hai đạo thân ảnh ngự phong đạp nguyệt mà đến.

Hai đạo thân ảnh này chính là Kỳ Lân đến từ Kỳ Lân Vương Tộc, trong đó một người nếu Ngô Sở ở chỗ này, đoán chừng sẽ cảm thấy kinh ngạc, người này dáng dấp phi thường giống Thanh Khâu Thập Thất.

Thanh Khâu Thập Thất chính là Thanh Khâu Thần, xếp hàng mười bảy, mà người này khẳng định cũng là Thiên Hồ đến từ Thanh Khâu Hồ tộc nổi danh về trí tuệ.

Hai người thi lễ với Hậu Thổ, một người trong đó nhìn về phía bốn phía, người trung niên cao tráng còn lại thì nói: "Bần đạo Địa Xu, đến từ Kỳ Lân Nhai, chưa từng nghĩ tại địa vực Bất Chu Sơn này lại còn có sinh linh cường đại như đạo hữu, thất kính thất kính!" Hậu

Thổ yên lặng nhìn hai người từ trên mây rơi xuống tịnh đi về phía bộ lạc bọn họ, đáp lễ nói: "Đạo hữu quá khen, bần đạo Hậu Thổ, là chủ bộ lạc này, không biết hai vị đạo hữu đêm khuya đến thăm tộc ta có gì quý cán?" Hậu Thổ nói xong, nhìn về phía vị đạo nhân dáng dấp có chút giống Thanh Khâu Thập Thất kia, từ trên người hắn ngửi thấy mùi vị của hồ ly Thanh Khâu, nhớ tới con hồ ly nhỏ ở Tử Ngọc Sơn.

Thanh Khâu hồ kia chắp tay, mỉm cười nói: "Bần đạo Thanh Khâu Dần." Kỳ Lân Địa Xu mỉm cười nói: "Ngô tộc tại Kỳ Lân Nhai thượng sáng tạo Kỳ Lân Vương Đình, rộng mời sinh linh thiên hạ cùng xây dựng tộc Tẩu Thú (thú chạy) chúng ta..." "Ngô tộc tịnh không phải tộc Tẩu Thú." Sắc mặt Hậu Thổ rất bình tĩnh, nhưng những dũng sĩ Vu tộc sau lưng nàng sắc mặt lại không dễ nhìn như vậy.

Dũng sĩ Vu tộc bọn họ lấy phi cầm tẩu thú làm thức ăn, Kỳ Lân này cư nhiên muốn bọn họ gia nhập Kỳ Lân nhất tộc, còn cùng xây dựng tộc Tẩu Thú, đối với bọn họ mà nói, quả thực chính là vũ nhục.

Thần sắc Kỳ Lân Địa Xu hiện lên một tia xấu hổ, lông mày hơi nhíu nhẹ.

Thanh Khâu Dần sau khi quan sát xung quanh thấy thế, mỉm cười chắp tay nói: "Chúng ta không biết tộc của Hậu Thổ đạo hữu thuộc về tộc nào, mong được lượng thứ!

Bất quá mọi người cùng ở tại địa vực Bất Chu Sơn này, hẳn là nên tương trợ lẫn nhau mới phải.

Kỳ Lân nhất tộc kiến tạo Vương Đình, rộng mời sinh linh thiên hạ tham dự, mục đích cũng là để mọi người có thể hỗ trợ lẫn nhau hữu ái..." "Tộc nhân ngô tộc không nhiều, tịnh không có ý định gia nhập bất kỳ bên nào, hai vị đạo hữu vẫn là mời về cho!" Hậu Thổ làm một cái thủ thế mời về phía sau bọn hắn.

Xác thực, Hậu Thổ bộ lạc hiện nay cũng chỉ có mấy trăm người, quả thực không tính là bộ lạc lớn gì, cùng Kỳ Lân Vương Đình càng là không cách nào so sánh.

Nhưng cự tuyệt như vậy lại làm cho thần sắc Kỳ Lân Địa Xu có chút khó coi.

Chủng tộc khác không gia nhập bọn họ vì địa vực xa xôi thì cũng thôi đi, nhưng cái bộ lạc nhỏ này ngay dưới mí mắt bọn họ, hiện tại cư nhiên dám cự tuyệt bọn họ. "Mong đạo hữu suy nghĩ kỹ, nếu là cự tuyệt Vương Đình ngô tộc, phương địa vực này sợ là không thể để các ngươi ở lâu." Kỳ Lân Địa Xu nheo đôi mắt già nua, lộ ra một tia khí tức nguy hiểm.

Hậu Thổ nghe vậy, không khỏi nhíu mày.

Thanh Khâu hồ cũng nói: "Mong Hậu Thổ đạo hữu lượng thứ, chúng ta..." "Làm sao?

Ngô tộc không đi, các ngươi còn muốn cùng chúng ta đánh một trận hay sao?" Lúc này, một đạo thân ảnh tráng kiện đạp nguyệt mà đến, thanh âm hào sảng, leng keng hữu lực.

Tại phía sau hắn còn có mười vị thân ảnh hình thái khác nhau, khí tức cường hoành.

Nhìn những thân ảnh cường đại hình thái khác nhau này, hai người Kỳ Lân Địa Xu cùng Thanh Khâu Dần liền không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Bọn hắn làm sao cũng không nghĩ tới, trong cái bộ lạc nho nhỏ này cư nhiên lại có nhiều tồn tại cường đại như thế.

Có lẽ những người này tịnh không cường đại bằng Vương của bọn họ, nhưng dù sao có mười hai người, một khi khai chiến với bọn họ, như vậy Kỳ Lân nhất tộc khẳng định sẽ tổn thất thảm trọng.

Hậu Thổ chắp tay với mấy vị, mỉm cười nói: "Hậu Thổ bái kiến các vị huynh trưởng và đệ đệ muội muội." "Tỷ tỷ gọi bọn ta tới đây là vì cái Kỳ Lân Vương Tộc này?" Lúc này, trong mười một người kia, có vị muội tử tướng mạo nhu mỹ, dáng người thon dài, mặc nghê thường lam sắc nhảy cẫng đến bên cạnh Hậu Thổ, khoác tay Hậu Thổ hỏi.

Hậu Thổ khẽ lắc đầu, nói với Kỳ Lân và hồ ly: "Hai vị mời về cho!

Ngô tộc tịnh không có ý định gia nhập bất kỳ bên nào, chúng ta tu vi nông cạn, cần bế quan tu hành, sẽ không ảnh hưởng Kỳ Lân Vương Tộc, còn xin chuyển cáo Kỳ Lân Vương, cho chúng ta một sự thuận tiện." Hậu Thổ tuy rằng nói rất khiêm tốn, nhưng ngữ khí lại là không kiêu ngạo không tự ti, ngược lại trong mười một vị kia có chút phần tử hiếu chiến đã có điểm nóng lòng muốn thử.

Hai người cũng không dám thả lời hung ác, mang theo cảm giác ưu việt mà đến, lại chật vật vội vàng rời đi.

Chờ bọn hắn đi rồi, hán tử tráng kiện cầm đầu ngôn ngữ gian liền có chút khinh thường nói: "Muội muội vì sao khách khí với bọn chúng như vậy?

Kỳ Lân Vương Tộc, đó là nói nghe cho hay, nói khó nghe chút, cũng chỉ là tẩu thú (thú chạy) mà thôi, làm sao đánh đồng với con cái Phụ Thần chúng ta?" Hậu Thổ lắc đầu, nhớ tới một số lời nam nhân kia từng nói, trăm năm đó bọn họ không chuyện gì không nói, tự nhiên cũng nói đến chuyện Tam tộc lập Vương Đình. "Đại huynh vẫn là coi thường Tam tộc này rồi, Tam tộc này hôm nay có thể trở thành tộc dẫn đầu trên đại địa Hồng Hoang, nội tình tự nhiên sẽ không kém.

Bản thân cường giả Kỳ Lân Vương Tộc đã không ít, hôm nay cường giả gia nhập bọn họ càng nhiều, ngô tộc thực không nên giao

ác với họ." "Hại!

Không nói những thứ này nữa, ta ngửi thấy mùi thơm rồi..." Một vị thanh niên tóc đỏ hít hít mũi, sau đó đi về phía những nữ tử đang nướng thịt kia, "Hậu Thổ muội tử, phương pháp xử lý đồ ăn bậc này, muội phát hiện thế nào vậy?

Quả thực là diệu a!

Chương 135

Ta đây trời sinh kẻ chơi lửa, cư nhiên đều không thể phát hiện..." Hậu Thổ nghe vậy liền cười: "Hôm nay gọi các vị huynh trưởng và đệ đệ muội muội tới đây chính là vì việc này, phương pháp này là muội muội học từ một vị đạo hữu..." "Ơ?

A Sở ca, mặt trăng có phải sáng hơn trước kia không nhỉ?" Tại Tử Ngọc Sơn, trên đỉnh Thần Mộc, ba người vốn đang nằm trên mộc đài ngẩn người ngắm trăng, đoán mò xem những người bạn tốt kia lúc này đang làm gì, kết quả Ngô Sở liền nhận được thiên đạo ban thưởng công đức.

Công đức kim quang tiêu tán không bao lâu, Tiểu Nguyệt Linh liền đột nhiên chỉ vào mặt trăng sáng ngời trên bầu trời đêm kia, nói: "Mọi người mau nhìn xem, mặt trăng cũng giống như ngôi sao, cứ nhấp nháy nhấp nháy kìa!" Ngô Sở vốn đang ôm đầu nằm trên mộc đài, hai chân buông thõng ra ngoài, lúc này cũng không khỏi ngồi dậy, không ngừng dụi dụi hai mắt.

Quả nhiên, hắn không nhìn lầm, trên ngọc bàn mông lung ánh sáng kia, đột nhiên lóe lên từng đạo quang mang chói mắt, trông giống như vết đen mặt trời (thái dương diệu ban) vậy.

Thái dương diệu ban thì từng nghe nói qua, nhưng chưa từng nghe nói mặt trăng còn có thể bùng nổ diệu ban.

Dù sao bản thân mặt trăng không biết phát quang, nó chỉ phản xạ ánh sáng mặt trời mà thôi.

Cho nên cái gọi là "mặt trăng diệu ban" này, hiển nhiên không phải là hiện tượng thiên thể bình thường gì.

Nhìn một hồi, Ngô Sở lại ngồi xuống, bày ra bộ dáng bình tĩnh, gối

hai tay nhìn ngọc bàn đang chớp tắt, "Đừng có chuyện bé xé ra to, chắc chắn là có người đang đấu pháp ở trên đó đấy!" "Ơ?

Trên mặt trăng còn có người sao?" Hai con tiểu la lỵ lộ ra vẻ kinh kỳ. "Hả?

Ta chưa từng nói với các muội chuyện này sao?" Ngô Sở hỏi ngược lại.

Hai con tiểu la lỵ đồng bộ lắc đầu, lộ ra vẻ mặt hiếu kỳ.

Vẫn là Nữ Oa có tự biết mình, nói: "Huynh trưởng chớ nên nói vậy, thực lực của Kỳ Lân tộc hiện giờ vẫn không thể xem thường, tu vi của Thủy Tổ Kỳ Lân mạnh hơn huynh muội ta không ít, huynh muội ta bây giờ vẫn nên tránh mũi nhọn của họ thì hơn." "Ừm, muội đoán cũng không sai." Ngô Sở tỏ vẻ chắc chắn, nói: "Truyền văn trên đó có tòa cung điện, người ta gọi là Nguyệt Cung, chủ nhân Nguyệt Cung lại xưng là Thái Âm Chi Chủ, bỉnh thừa Nguyệt Chi Bản Nguyên Thái Âm Chi Khí mà sinh ra.

Còn có một cây bạn sinh linh căn, tên gọi Nguyệt Quế..." "A Sở ca vừa nãy nói có người đang đấu pháp ở trên đó, chẳng lẽ là có người đấu pháp với vị Thái Âm Chi Chủ kia?" Tiểu Nguyệt Linh trừng đôi mắt đen láy, "Vậy Thái Âm Chi Chủ có lợi hại không?

So với Nữ Oa tỷ tỷ và Hậu Thổ tỷ tỷ thì ai lợi hại hơn?" Ngô Sở cười nói: "Muội biết Nữ Oa tỷ tỷ và Hậu Thổ tỷ tỷ lợi hại bao nhiêu không?" Tiểu Nguyệt Linh nghe vậy, đột nhiên có chút ngẩn ngơ.

Tuy rằng biết các nàng đều rất lợi hại, nhưng rốt cuộc lợi hại đến trình độ nào, hai con tiểu la lỵ lại đều không có một khái niệm rõ ràng.

Lúc trước tuy từng thấy Hậu Thổ ra tay đối phó Thiên Mục Đạo Nhân đã ma hóa, nhưng thời gian lại không dài, hơn nữa còn có Nghệ Bảo liên thủ áp chế.

Ngô Sở thấy thế, không khỏi ha ha cười to: "Các nàng hẳn là xêm xêm nhau đi!

Có lẽ Nữ Oa tỷ tỷ và Hậu Thổ tỷ tỷ lợi hại hơn một chút, nhưng nếu ở trên Nguyệt Cung kia, người này hầu như đã đứng ở thế bất bại, đấu pháp tại đó, cửa thắng quá nhỏ, trừ phi..." "Trừ phi như thế nào?" Tiểu hồ ly tò mò hỏi. "Trừ phi có sức mạnh có thể khắc chế Thái Âm Chi Khí, ví dụ như Thái Dương Tinh Khí." Tiểu Nguyệt Linh nghe vậy liền trừng mắt, "Thái Dương Tinh Khí?

Chẳng lẽ còn có người dám tu hành trong mặt trời sao?" "Đương nhiên có a!" Ngô Sở cười nói, bộ dáng kiến thức rộng rãi, ở trước mặt hai tiểu la lỵ vô địch bắt đầu đóng vai cao nhân tri thức uyên bác, "Trong Thái Dương Chi Hỏa kia, cũng có sinh linh bỉnh thừa Thái Dương Tinh Khí mà sinh ra, cặp huynh đệ kia, ghê gớm lắm đấy!" Hai con tiểu la lỵ quả nhiên lộ ra vẻ kinh kỳ, sau đó tiểu hồ ly đột nhiên hỏi: "A Sở tiền bối, huynh nói người đấu pháp ở trên đó, có khi nào chính là bọn họ không?" "..." Ngô Sở nghe vậy, không khỏi ngẩn ra một chút.

Không thể không thừa nhận, khả năng này rất lớn.

Nếu thật sự là như thế, vậy chứng tỏ, lúc này Thái Dương Chi Chủ và Thái Âm Chi Chủ đã chạm mặt rồi, có lẽ sự kết hợp trong tương lai của bọn họ, chính là bắt đầu từ đây.

Những người này, cũng là nhân vật phong vân trong Hồng Hoang tương lai a!

Ngô Sở không khỏi thầm cảm thán, cuối cùng lắc lắc đầu, đứng dậy vỗ vỗ mông, nói: "Đi tu hành đây, thay vì hâm mộ những sinh linh cường đại này, còn không bằng chính mình nỗ lực nhiều hơn chút." Hai con tiểu la lỵ nghe vậy, gật gật đầu, cũng xoay người đi về phía đại điện. ...

Xa xôi tại Nguyệt Cung không biết cách bao nhiêu vạn dặm, một cây ngọc thụ như băng điêu, sừng sững trên vùng đại địa màu bạc trọc lốc rộng lớn vô ngân này.

Trên ngọc thụ cao tới mấy ngàn trượng, mọc đầy ngân hoa như băng tinh, ngân hoa phiêu hương, hương bay vạn dặm.

Nhưng lúc này, trên phiến đại địa này lại phiêu tán khắp nơi những tàn hoa như vụn băng.

Trên những tàn hoa băng tinh này, có một nam một nữ đang đứng.

Nữ tử dáng người yểu điệu, tư sắc tuyệt luân, thần thái thanh lãnh; nam tử anh vũ tuấn lãng, trầm ổn đại khí.

Tại bầu trời cách bọn họ không xa, còn có một thanh niên nam tử ngồi xếp bằng trên một chiếc chuông lớn, hai tay khoanh trước ngực, khóe miệng mang theo nụ cười tiêu sái bất kham. "Thường Hi đạo hữu, nhữ đã thua!" Lúc này, vị thanh niên trầm ổn đại khí mặc trường bào đỏ rực kia nói. "Đạo hữu tu vi tinh diệu, ngô xác thực không bằng, có điều kiện gì, nhữ nói đi!" Thường Hi vẻ mặt thanh lãnh, cắn nhẹ răng ngà, muốn phát tác nhưng lại không tiện nuốt lời.

Thanh niên trầm ổn ha ha cười, hiện rõ vẻ hào khí nói: "Ngô không làm khó nhữ, chỉ cần đạo hữu bồi bạn huynh đệ ngô đi du lịch phiến đại địa kia một phen là được." Thanh niên nói, một tay chỉ về phía đại địa Hồng Hoang, "Đạo hữu hẳn là chưa từng đi qua đó đi!" Thường Hi quay đầu nhìn thoáng qua phiến đại địa Hồng Hoang xa xôi kia, sắc mặt thanh lãnh hòa hoãn vài phần, gật đầu, "Là chưa từng đi qua." Vì thế, cứ như vậy, ba thanh niên nam nữ thiệp thế chưa sâu, đạp ánh trăng, hướng về phía đại địa Hồng Hoang xa xôi kia, dạo bước mà đến.

Bọn họ của lúc này, lại làm sao có thể nghĩ đến, tại tương lai xa xôi, bọn họ sẽ trở thành nhân vật phong vân trên mảnh đại địa kia đây!

...

Những ngày tháng của Ngô Sở cứ như vậy nhàn nhã trôi qua, hắn không lựa chọn bế quan tu hành nữa, mà giống như bài tập hằng ngày, mỗi ngày cố định tu hành một lượng thời gian nhất định.

Dù sao vừa mới kết thúc bế quan không bao lâu, cái cảm giác mới mẻ của những ngày nhàn nhã này vẫn chưa qua.

Một ngày nọ, hắn chỉ đạo hai con tiểu la lỵ dùng tơ tằm gấp chăn tơ tằm.

Đương nhiên, tơ tằm bọn họ dùng đều là tơ tằm bình thường, chứ không phải Thiên Tằm Ty.

Thật sự muốn dùng Thiên Tằm Ty để gấp chăn, số lượng cũng không đủ cho bọn họ dùng.

Hơn nữa muốn lấy được Thiên Tằm Ty hoàn chỉnh, phải giết chết Thiên Tằm trong kén tằm, số lượng Thiên Tằm không tăng lên được, một nguyên nhân rất lớn chính là ở chỗ này.

Trừ bỏ hai con Thiên Tằm vẫn còn đang trầm ngủ chưa tỉnh lại kia, Ngô Sở đối với những con Thiên Tằm mới sinh khác cũng không có hảo tâm như vậy, nên giết lấy tơ liền giết lấy tơ.

Đương nhiên, một số Thiên Tằm được giữ lại sinh xong trứng tằm, lại bò về trong kén tằm ngủ đông, Ngô Sở tự nhiên nguyện ý giữ chúng lại.

Nay số lượng Thiên Tằm tiến vào ngủ đông đã không chỉ có hai con lúc đầu.

Những năm gần đây, Tiểu Nguyệt Linh dựa theo phân phó lúc trước của Ngô Sở, theo tỷ lệ nhất định để bồi dưỡng Thiên Tằm và chiết xuất Thiên Tằm Ty, ngược lại cũng tích cóp được không ít.

Số lượng đàn tằm bình thường cũng nằm trong sự khống chế của Thần Mộc, dù sao những đàn tằm này lấy lá non của nó làm thức ăn, nếu nó không khống chế, cành lá có nhiều hơn nữa cũng không đủ cho chúng gặm.

Ngay lúc bọn họ đang bận rộn, trong sơn cốc phía dưới truyền đến vài luồng dao động.

Động tác của hai con tiểu la lỵ khựng lại, nhìn về phía Ngô Sở.

Tiểu Nguyệt Linh nói: "Lại có tiểu hoa tiên sắp hóa hình!" Tại phương thiên địa này, sinh linh hóa hình cũng không có thiên kiếp gì nương theo, nhưng lại có một đạo bích lũy vô hình vây khốn bọn họ.

Có thể hóa hình thành công hay không, phải xem tích lũy tu hành bình thường có đủ thâm hậu hay không, tu vi có thể đánh vỡ đạo bích lũy vô hình này hay không.

Thông thường, sinh linh căn cước càng sâu, nội hàm cũng càng dày, đồng thời đạo bích lũy vô hình này cũng càng dày đặc, lúc hóa hình độ khó tự nhiên cũng càng lớn.

Giống như rất nhiều Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Căn, bọn họ cả đời không thể hóa hình.

Đương nhiên, nếu có thể thành công hóa hình, vậy loại sinh linh này sau khi hóa hình, tu vi tự nhiên cũng càng mạnh.

Chương 136

Đây cũng là nguyên nhân vì sao một số sinh linh một khi hóa hình liền sở hữu tu vi tuyệt đỉnh, mà một số sinh linh sau khi hóa hình lại chỉ là tu vi Địa Tiên.

Từ điểm này xem ra, căn cước của Tiểu Nguyệt Linh kỳ thật rất bình thường, nếu không phải nàng từng ăn một quả Tử Ngọc Linh Văn Nại, cũng không có khả năng vừa hóa hình đã có tu vi Thiên Tiên.

Dự đoán sở dĩ Tiểu Nguyệt Linh hóa hình ra là một con tiểu la lỵ, rất có khả năng chính là bởi vì linh lực của Tử Ngọc Linh Văn Nại xúc tiến nàng đẩy nhanh tiến trình hóa hình này, tại lúc nàng còn chưa nên hóa hình đã sớm hóa hình.

Còn về con Thanh Khâu hồ ly nhỏ này, Ngô Sở đoán chừng cũng không sai biệt lắm.

Theo cách nói của chính tiểu hồ ly, Thanh Khâu hồ bọn họ sau khi trưởng thành, tự nhiên mà vậy liền có thể sở hữu tu vi cấp bậc Kim Tiên, cái này có chút trâu bò rồi.

Tuy nói Kim Tiên ở thời kỳ này của Hồng Hoang đại địa cũng chỉ là khu khu khả tiếu (tầm thường đáng cười).

Nhưng sinh linh cấp bậc này, chỉ cần không bị người ta đánh giết, thì có thể trường sinh bất tử.

Ngô Sở đoán, tiểu hồ ly sở dĩ nói như vậy, có lẽ là bởi vì Thanh Khâu hồ hiện nay truyền thừa còn chưa được bao nhiêu đời, huyết mạch Thanh Khâu Hồ Tổ trong cơ thể bọn họ còn tính là tinh thuần, cho nên mới có khả năng đợi đến khi bọn họ trưởng thành liền có thể tự nhiên thành tựu Kim Tiên, ít nhất là vậy.

Còn về việc vì sao tiểu hồ ly hóa hình ra cũng là một con tiểu la lỵ, phỏng chừng cũng có khả năng giống như Tiểu Nguyệt Linh, bởi vì từng ăn một số loại quả quý cực phẩm nào đó, gia tốc tiến trình này.

Trừ phi hai người bọn họ đều giống như những tiểu hoa tiên kia, căn cước thực sự quá mức nông cạn.

Nhưng điều này hiển nhiên không thể nào.

Ngô Sở tò mò đi đến bên cạnh Thần Mộc nhìn xuống, trong sơn cốc phía dưới, linh khí bốn phương hội tụ về đây, đã trở thành một màn sương mù, lượn lờ trong hoa cốc.

Trong linh vụ lượn lờ kia, có mấy đóa hoa tươi kiều diễm đang lay động, từng đạo linh văn mắt thường khó thấy sinh ra trong linh vụ, cuối cùng rót vào trong mấy đóa kiều hoa kia, đồng thời hình thành một đạo trói buộc vô hình tại nơi nhụy hoa hình người của những đóa hoa đó.

Tuy rằng mắt thường không thể nhìn thấy những linh văn vô hình này, nhưng nguyên thần lại có thể cảm ứng được.

Theo những linh văn này rót vào nhụy hoa, đồng thời hình thành một đạo bích lũy trói buộc sinh mệnh bên trong những đóa kiều hoa kia, từng luồng dao động sinh mệnh từ trong những đóa kiều hoa kia dũng động lên.

Cổ dao động sinh mệnh này, dần dần giống như trái tim đập, trở nên cực kỳ có vận luật.

Trong cảm ứng của Ngô Sở, cường độ của những linh văn này cũng không cao, với tu vi như hắn hiện nay, không nói thổi hơi khoa trương như vậy, nhưng xác thực cũng chỉ cần một ngón tay là đủ rồi.

Tuy nhiên, những linh văn này đối với những tiểu hoa tiên kia mà nói lại có chút quá mức cường đại, bọn họ giãy giụa trong nhụy hoa

kia, nhìn đến mức Ngô Sở đều có chút không đành lòng.

Quả nhiên, sự ra đời của mỗi một sinh mệnh đều đáng được người ta tôn kính!

Ngô Sở lẳng lặng ngồi xuống bên ngọn cây, lẳng lặng nhìn những tiểu hoa tiên này tranh mệnh với trời, giãy giụa cầu sinh, dần dần trở nên túc nhiên khởi kính.

Trong lòng cảm thán, chính mình đã từng cùng bọn họ tương tự biết bao!

Nếu có thể, Ngô Sở cũng nguyện ý trợ giúp bọn họ một tay.

Tuy nhiên đạo khảm này, không có người ngoài có thể giúp đỡ.

Ông trời là công bằng, có thể xuất hiện tại thế giới này hay không, chỉ có thể xem chính bản thân bọn họ có đủ ngoan cường hay không.

Trải qua nửa ngày nỗ lực, rốt cuộc, tiểu hoa tiên đầu tiên phá vỡ bích lũy mà ra, mang theo thân mình mệt mỏi, chậm rãi bay lên.

Đóa kiều hoa vốn thai nghén nàng, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được đang khô héo, cuối cùng hóa thành bụi phấn, trở về đại địa.

Mẫu Đơn tiểu hoa tiên mang theo năm con tiểu hoa tiên khác, từ trên ngọn cây bay xuống, đi nghênh đón tiểu hoa tiên mới sinh này.

Nhìn thấy một màn này, khóe miệng Ngô Sở không khỏi lộ ra một tia mỉm cười, hắn thực lòng vui vẻ thay cho bọn họ.

Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly cũng hân hoan nhìn con tiểu hoa tiên mới sinh kia, đồng thời chuẩn bị mấy ly Bồ Đào Linh Nhưỡng, chờ đợi những tiểu hoa tiên này tới thưởng thức.

Trong linh nhưỡng ẩn chứa linh khí nồng đậm, có thể làm cho bọn họ nhanh chóng khôi phục.

Sau khi con tiểu hoa tiên thứ nhất ra ngoài, phía sau lại liên tục

xuất hiện năm con, khi sáu con tiểu hoa tiên này thành công hóa hình, dao động linh khí trong hoa cốc liền dừng lại. "Xem ra lần này chỉ có sáu người bọn họ!" Tiểu Nguyệt Linh ở một bên khẽ than nhẹ.

Ngô Sở vươn tay, cười xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng, nói: "Đừng nóng vội, bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ thành công hóa hình." Dừng một chút, hắn lại nói: "Tử Ngọc Sơn chúng ta lại tăng thêm nhiều người như vậy, là lúc mở tiệc ăn mừng một chút rồi." "Vâng vâng, muội đi chuẩn bị!" Nghe đến làm đồ ăn, Tiểu Nguyệt Linh vô cùng chủ động.

Tiểu nha đầu cần cù thế này, sao lại không khiến người ta yêu thích chứ!

Trên mặt Ngô Sở hiện lên nụ cười an ủi.

Nhưng mà, ngay tại lúc này, một đạo kim quang từ trên trời giáng xuống.

Kim quang hạ xuống Tử Ngọc Sơn xong chia làm mười ba luồng, trong đó mười hai luồng rơi vào trong cơ thể mười hai con tiểu hoa tiên kia, một luồng rơi vào trên người Ngô Sở.

Tuy rằng lượng không nhiều lắm, nhưng vẫn khiến Ngô Sở lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Chẳng lẽ sự xuất hiện của tộc tiểu hoa tiên này được Thiên Đạo tán thành?

Ngay tại lúc này, một cỗ cảm giác mạc danh hiện lên trong lòng hắn, phảng phất như ở nơi nào đó có thứ gì đó đang tiến hành hô hoán thâm tình đối với hắn.

Cảm giác này rất huyền diệu, nhưng tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Đợi đến khi Ngô Sở hoàn hồn lại, cảm giác này đã biến mất.

Cùng lúc đó, xa tận Vạn Thọ Sơn ở phương Tây đại địa, Trấn Nguyên Tử đang dùng Địa Thư thay đổi xu thế địa mạch, cùng với Hồng Vân đang ngồi trên mây uống rượu, cũng nhận được một đạo kim quang.

Hai người sau khi thừa tiếp phiến kim quang kia, đều không khỏi lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Sau khi ngạc nhiên, hai người lại nhịn không được nhìn nhau một cái, ha ha cười to.

Hồng Vân có chút ngạo kiều nói với Trấn Nguyên Tử: "Hiền đệ hiện tại còn trách ta lúc trước lo chuyện bao đồng chăng?

Nếu không có ta lúc trước lo chuyện bao đồng, giúp Bất Xuất đạo hữu một tay, sau đó lại thuận tay điểm hóa một phen những bông hoa kia, hôm nay chúng ta sao lại có thể có thu hoạch bực này?" Bộ dáng kia, phân minh chính là đang ra hiệu với Trấn Nguyên Tử: 'Nào nào nào, mau khen ta'.

Trấn Nguyên Tử bật cười lắc đầu, cuối cùng chắp tay nói: "Là ngu đệ suy nghĩ không chu toàn, hiền huynh tuệ nhãn như hạo nhiên kiêu dương kia, quang thải đoạt mục, ngô không bằng vậy!" "Ha ha ha...

Dễ nói, dễ nói!" Hồng Vân ha ha cười to, nâng bầu rượu lên quán một ngụm, cuối cùng nói: "Đã như thế, vậy hiền đệ liền mau chóng bố trí tốt đại trận địa thế phương này, quay đầu chúng ta lại xuất môn một chuyến, nhất định phải tìm được bảo bối kia.

Nếu là thuận đường, cũng vừa lúc mượn cơ hội này đi Tử Ngọc Sơn một chuyến, đem những linh thực vật mà chúng ta du lịch dọc đường đoạt được tặng cho Bất Xuất đạo hữu, để cảm tạ!" "Huynh lời ấy, đại thiện!" "Ha ha ha..." Đạo công đức tiến vào cơ thể Ngô Sở kia, có một hơn phân nửa bị Nghệ Bảo chia đi rồi.

Đối với việc này, Ngô Sở cũng không có gì kinh ngạc và bất mãn.

Lúc trước Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử giúp hắn nghiên cứu những pháp môn tu hành kia, Nghệ Bảo âm thầm giúp đỡ cũng không ít hơn hắn.

Hắn chỉ có thể động mồm mép, nói chút lý luận "tựa thị nhi phi" (nhìn như đúng mà lại sai), Nghệ Bảo mới là tồn tại có thể tiến hành mô phỏng vận toán những lý luận này.

Cho nên Nghệ Bảo được chia phần tốt, tự nhiên muốn nhiều hơn Ngô Sở một chút.

Nghệ Bảo nhận được chỗ tốt, lúc này đã từ trong việc cắn nuốt Bất Diệt Linh Quang tỉnh lại, cũng từ trong cơ thể Ngô Sở đi ra, ngồi trên vai hắn, thấp giọng hỏi hắn: "Chủ nhân, vừa nãy người có cảm giác được nào đó chỉ dẫn trong minh minh, hoặc là nói hô hoán không?" Những năm gần đây, lúc Ngô Sở bế quan tu hành, Nghệ Bảo cũng đang yên lặng cắn nuốt đoàn Bất Diệt Linh Quang lấy được từ chỗ Thiên Mục Đạo Nhân kia.

Chương 137

Nghệ Bảo keo kiệt có chút luyến tiếc động dụng công đức của nó, chỉ muốn lấy chân linh nguyên thần để đồng hóa đoàn Bất Diệt Linh Quang này, cho nên tốc độ cắn nuốt vô cùng chậm.

Câu nói "Tu vi dễ đắc, công đức khó cầu" mà Hồng Vân lúc trước nói với Ngô Sở, Nghệ Bảo thâm cảm tán đồng, hơn nữa nó cũng làm như vậy.

Trong mắt Nghệ Bảo, thời gian ở Hồng Hoang quả thực không nên quá rẻ mạt, nó hiện tại căn bản không cần thiết vì đoàn Bất Diệt Linh Quang kia mà tiêu hao đại lượng công đức. "Là có loại cảm giác đó." Ngô Sở gật đầu, mang theo chút nghi hoặc hỏi: "Có phải là linh pháp nào đó đang hô hoán chúng ta?

Nhưng mà, với tu vi của ta..." Khi cơ hội bày ra trước mặt mình, thực lực bản thân lại không đủ, loại cảm giác đó làm cho Ngô Sở có loại bất lực và tiếc nuối không nói nên lời.

Đương nhiên, hắn rất nhanh liền điều chỉnh loại cảm xúc này lại, dù sao thế giới bên ngoài nguy hiểm như vậy, tuy rằng Nghệ Bảo nổi giận lên cũng xác thực rất mạnh, nhưng tiêu hao cũng lớn a!

Hơn nữa lần trước lúc Nghệ Bảo đối mặt với phân thân Ma Tổ, sở dĩ lợi hại như vậy, hơn phân nửa nguyên nhân cũng là vì công đức kim quang vừa lúc khắc chế ma khí.

Nếu đổi thành loại sức mạnh khác, Nghệ Bảo còn có thể ý khí phong phát, bưu hãn như vậy sao?

Đương nhiên rồi, Công Đức Chí Bảo không thể khinh thường, đây là khẳng định.

Nhưng cũng không biết Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp kia tiêu hao có phải là công đức hay không, ngược lại Nghệ Bảo và linh bảo khác bất đồng.

Thấy Ngô Sở bày ra vẻ mặt tiếc nuối, Nghệ Bảo hì hì cười, cúi đầu khẽ nói bên tai Ngô Sở: "Chủ nhân cảm thấy chúng ta có loại cảm giác này, vậy Trấn Nguyên Tử đại tiên và Hồng Vân lão tổ sẽ không có loại cảm giác này sao?

Tộc tiểu hoa tiên này, chính là do Hồng Vân lão tổ làm ra đấy!

Chúng ta tối đa chỉ là dính chút ánh sáng, đầu to đều ở chỗ hắn kìa!" Ngô Sở hai mắt sáng ngời, nhướng mày nói: "Ý của ngươi là, cho dù chúng ta ra ngoài tìm bảo, kỳ thật cũng không cần lo lắng sẽ đụng phải nhân vật lợi hại gì?" Nghệ Bảo len lén liếc hắn một cái, "Người nghĩ gì thế?

Ý của ta là, chúng ta đừng đi xem náo nhiệt làm gì, dù sao kiện linh bảo kia đại khái suất cũng sẽ rơi vào tay hai người bọn họ." "Nhưng bọn họ đạt được, đó là của bọn họ a!

Chẳng lẽ bọn họ còn sẽ đem linh bảo đạt được tặng cho ta?" Ngô Sở có chút không thể lý giải não hồi lộ của Nghệ Bảo. "Ý của ta là, dù sao phù sa cũng không chảy ruộng ngoài, chúng ta không cần thiết đi xem cái náo nhiệt này, an tâm ở chỗ này tu hành là tốt rồi." "..." Ngô Sở có chút cạn lời, "Ngươi mới đầu nói cứ như thể chúng ta có thể đạt được bảo bối kia vậy, kết quả đến cuối cùng, cư nhiên là một tràng phế thoại, có ý tứ không?" Nghệ Bảo biện giải nói: "Ta đây không phải là vì để trong lòng người dễ chịu một chút sao!

Bảo bối rơi vào tay người ngoài và rơi vào tay hai vị đại tiên kia, người càng nguyện ý chấp nhận cái nào?" Ngô Sở chép miệng, có chút bất đắc dĩ tiến hành tự mình an ủi, "Thôi, bảo bối kia rơi vào tay bọn họ cũng tốt, ít nhất bằng vào giao tình của mọi người, tương lai chúng

ta nếu có nhu cầu, tổng có thể mượn bọn họ dùng một chút." "Thế mới đúng chứ!" Nghệ Bảo hì hì cười nói.

Buổi tối, bọn Ngô Sở ở trong lương đình, nương theo ánh sao ánh trăng, tổ chức yến hội.

Yến hội tổ chức rất thành công, lúc trước khi bọn Hồng Vân đều ở đây, cũng từng tổ chức không ít lần, Tiểu Nguyệt Linh đối với việc này đã vô cùng có kinh nghiệm.

Nghệ Bảo - cái linh bảo chân linh này, rất nhanh liền cùng những tiểu gia hỏa thân thể chỉ lớn hơn nó một chút này đánh thành một mảnh, nhất thời, tiếng cười nói tràn ngập đỉnh Thần Mộc.

Đối mặt một đám nữ nhân ríu rít, Ngô Sở căn bản không chen lời vào được.

Đương nhiên, lúc này hắn cũng không cần chen lời, nghe là được.

Chỉ nghe Nghệ Bảo lừa gạt đám tiểu hoa tiên vô tri này, định danh các nàng là Hoa Tiên nhất tộc, lấy hoa làm họ, cũng phân biệt đặt tên cho các nàng là Nhất, Nhị, Tam, Tứ, Ngũ, Lục, Thất...

Ngô Sở cảm thấy không còn cái tên nào qua loa lấy lệ hơn thế này, ngay cả Tiểu Nguyệt Linh vốn luôn không tranh cũng có chút nghe không nổi nữa, trượng nghĩa chấp ngôn nói: "Nghệ Bảo, mấy cái tên này quá đơn giản, dùng lời A Sở ca nói, thế này làm sao hiển thị được trình độ của ngươi chứ!" Ngô Sở có chút ngoài ý muốn nhìn thoáng qua con tiểu trù nương xuẩn manh này, lời này thấy thế nào cũng không giống nàng có thể nói ra đi!

Ngược lại có chút giống ngữ khí phong cách của tiểu hồ ly.

Lúc này tiểu hồ ly "mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim", khi Ngô Sở nhìn về phía nàng, nàng còn nghiêng cái đầu nhỏ, cho Ngô Sở một đầu dấu chấm hỏi.

Ngô Sở yên lặng lắc đầu, thôi bỏ đi, những nữ nhân này, người nào cũng không đơn giản.

Vì thế hắn đứng dậy, xoay người trở về tu hành.

Hắn quyết định ngưng tụ cho mình một cái Công Đức Kim Luân.

Tuy rằng sau đầu đội cái vòng sáng, kỳ thật không đẹp lắm, nhưng thứ này vị trí kỳ thật có thể tùy tiện di động.

Ngô Sở đoán, thứ này sẽ xuất hiện ở sau đầu, có lẽ là bởi vì vị trí sau đầu cách thức hải gần nhất, còn có thể đề phòng địch nhân đánh lén đi!

Ngô Sở chuẩn bị coi Công Đức Kim Luân này thành một mặt tấm khiên để sử dụng.

Có Nghệ Bảo tôn Công Đức Chí Bảo này, cộng thêm Công Đức Kim Luân của chính mình, tương lai đụng phải phân thân của tên ma đầu kia, cũng không cần giống như lần trước bị động như vậy.

Nếu đụng phải bản tôn, vậy tự nhiên là có bao nhanh liền chạy bấy nhanh, có bao xa liền chạy bấy xa.

Dù sao vị bản tôn kia trong tay chính là sở hữu Thí Thần Thương - chí bảo bực này.

Chính là không biết Tru Tiên Tứ Kiếm kia, lúc này có bị hắn luyện chế ra hay chưa.

Sau khi có thêm mấy con tiểu hoa tiên, ngoại trừ sinh hoạt náo nhiệt hơn một chút, Ngô Sở trở nên càng thêm nhàn nhã, thường xuyên có chuyện gì, động mồm mép là được.

Đừng nhìn những tiểu hoa tiên này thoạt nhìn nhỏ nhắn xinh xắn, yếu đuối mong manh, nhưng thực tế các nàng đều sở hữu tu vi Địa Tiên cảnh.

Đương nhiên, có khả năng là Địa Tiên cảnh yếu nhất.

Nhưng cho dù là Địa Tiên cảnh yếu nhất, thu thập gia hỏa như Bàn Cẩu, cũng là dư dả.

Cho nên, dưới sự thụ ý của Ngô Sở, ngày lành của Bàn Cẩu đến đầu rồi.

Đáng nhắc tới chính là, tên của những tiểu hoa tiên này, cuối cùng cũng không có giống như Nghệ Bảo qua loa dùng một hai ba bốn năm sáu để quyết định, mà là chọn dùng tên gốc của những đóa hoa kia, ví dụ như hoa Mẫu Đơn thì vẫn gọi là Mẫu Đơn, Thược Dược thì vẫn gọi là Thược Dược...

Gọi không ra tên, vậy thì lấy cái tên gần giống một chút.

Những tiểu hoa tiên này, từng người làm việc đều là hảo thủ, không chỉ chăm sóc hoa cỏ trong hậu hoa viên đến xinh xinh đẹp đẹp, cũng quét tước đại điện nơi bọn Ngô Sở cư trú đến sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, chỉnh lý đâu ra đấy.

Thậm chí những tiểu hoa tiên này trong lúc làm việc tu hành, vì để lấy lòng hắn, còn chạy đi theo tiểu hồ ly học ca múa, điều này làm cho Ngô Sở ít nhiều có chút cạn lời.

Ngẫm lại, một đám người tí hon đứng trên bàn trước mặt hắn nhảy múa cho hắn xem...

Bất quá sau khi xem vài lần, Ngô Sở liền cảm thấy, rất tuyệt!

Vì để phối hợp ca múa của những tiểu hoa tiên này, nghĩ đến tương lai những tiểu hoa tiên này khẳng định sẽ càng ngày càng nhiều, vì thế, Ngô Sở quyết định chế tác ra càng nhiều nhạc cụ.

Như vậy, là có thể sắp xếp cho các nàng một cái đoàn ca múa cỡ lớn rồi.

Nếu trong ký ức của hắn có thể tìm được video chế tác, vậy để Nghệ Bảo điều video ra, bắt chước video chế tác.

Không có, vậy tự mình mày mò kiểm chứng.

Nhạc cụ cổ điển An Lạc cũng không ít: Cổ cầm, tỳ bà, tranh, chung, cổ, tiêu, nhị hồ...

Chính cái gọi là "ngàn năm tỳ bà vạn năm tranh, một cây nhị hồ kéo cả đời", Ngô Sở tùy tiện đếm đếm, đều có thể đếm ra mười mấy loại, đây còn là trong tình huống hắn đối với các loại nhạc cụ đều không tính là vô cùng hiểu biết.

Cho nên, chế tác những thứ này, chú định là một quá trình dài dằng dặc.

Cũng may ở Hồng Hoang thứ không đáng giá nhất chính là thời gian, Ngô Sở ngược lại cũng không nóng nảy.

Chương 138

Thời gian, cứ thế ở trong quá trình bọn họ mày mò chế tác những nhạc cụ này cùng với tu hành, lặng yên không một tiếng động trôi qua.

Mấy năm, mấy chục năm, mấy trăm năm, hơn ngàn năm, thậm chí là mấy ngàn năm...

Dù sao ngày tháng Ngô Sở đã không còn đi nhớ nữa, nhớ thời gian đã hoàn toàn không còn ý nghĩa.

Tu hành hai bộ công pháp, luyện hóa công đức linh bảo, chế tác nhạc cụ...

Tuy rằng thời gian thoạt nhìn rất dài dằng dặc, nhưng kỳ thật cũng không khô khan tẻ nhạt như vậy.

Về phương diện tu hành, hắn mượn dùng Tiên Thiên Nhất Khí Thanh Linh Tuyền kia, lĩnh ngộ Thủy Chi Nguyên Khí trong ngũ khí.

Sau khi tấn thăng Thiên Tiên, bước tiếp theo, chính là Ngũ Khí Triều Nguyên.

Bước này, lĩnh ngộ chính là Thiên Địa Ngũ Khí Bản Nguyên.

Lĩnh ngộ Ngũ Khí Bản Nguyên, cuối cùng ngũ khí quy nhất, diễn hóa một điểm Bất Diệt Linh Quang.

Bất Diệt Linh Quang hiện, tức Kim Tiên thành.

Mượn Tiên Thiên Nhất Khí Thanh Linh Tuyền, lĩnh ngộ Thủy Chi Bản Nguyên; mượn Cửu Thiên Tức Nhưỡng, lĩnh ngộ Thổ Chi Bản Nguyên; mượn Thần Mộc Tử Ngọc Linh Nại, lĩnh ngộ Mộc Chi Bản Nguyên...

Hỏa Chi Bản Nguyên và Kim Chi Bản Nguyên còn lại, trước mắt

còn chưa có manh mối, trước tiên lĩnh ngộ ba cái này rồi nói sau.

Thật sự không được, còn có thể căn cứ lý niệm ngũ hành tương sinh, tiến hành tham tác.

Trước mắt, Tiểu Nguyệt Linh đã lĩnh ngộ xong Thủy Chi Bản Nguyên, đang mượn dùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng để lĩnh ngộ Thổ Chi Bản Nguyên.

Mà tiểu hồ ly thì chậm một bước, vẫn còn đang lĩnh ngộ Thủy Chi Bản Nguyên.

Hai người bọn họ đều bắt đầu từ lĩnh ngộ Thủy Chi Bản Nguyên, cũng không phải nói cứ bắt buộc phải bắt đầu lĩnh ngộ từ Thủy Chi Bản Nguyên, mà là các nàng đều là thân thuộc tính Thủy.

Có hai con tiểu la lỵ đã từng lĩnh ngộ qua Thủy Chi Bản Nguyên giảng giải cho chính mình đủ loại kinh nghiệm các nàng tích cóp được lúc lĩnh ngộ, Ngô Sở tự nhiên cũng sẽ không bỏ gần cầu xa, đi lĩnh ngộ bản nguyên sức mạnh khác trước.

Cho nên, cái thứ nhất hắn lựa chọn lĩnh ngộ, cũng là Thủy Chi Bản Nguyên.

Vô cùng ảo diệu ẩn chứa trong Thủy Chi Bản Nguyên, làm cho Ngô Sở lĩnh ngộ mấy trăm hơn một ngàn năm, cũng không thể hoàn toàn làm rõ, điều này từng có lúc làm hắn hoài nghi chính mình có phải rất ngu ngốc hay không?

Ngẫm lại con khỉ trong Tây Du kia tu hành thời gian ngắn như vậy là có thể thành tiên, mà chính mình đều đã tu luyện thời gian dài như vậy rồi, cư nhiên ngay cả một đạo bản nguyên sức mạnh đều không thể làm rõ.

Thỉnh thoảng nghĩ đến những đồng đạo xuyên việt giả khác kia, xuyên việt qua vài năm, là có thể leo lên trần nhà chiến lực của thế

giới bọn họ ở, hắn liền cảm thấy mình khá phế.

Mấy trăm hơn ngàn năm của thế giới Hồng Hoang này, tính ra, đó là mấy vạn mấy chục vạn năm thời gian Địa Cầu rồi.

Thời gian dài như vậy, chính mình cư nhiên...

Haizz!

Cũng may có hai con tiểu la lỵ ở đó làm tham chiếu cho hắn, làm cho hắn hiểu được, kỳ thật chính mình cũng không ngu ngốc đến vậy, ít nhất tốc độ lĩnh ngộ còn nhanh hơn hai con tiểu la lỵ này một chút.

Cho nên ngược lại cũng không nóng nảy nữa, dù sao ở thế giới Hồng Hoang này, thời gian có rất nhiều. ...

Ngày này, đại tuyết liên miên mấy ngày rốt cuộc đình chỉ, mặt trời lười biếng xốc lại tinh thần, từ trên đường chân trời bò dậy, chiếu rọi đại địa tuyết trắng xóa.

Ngô Sở một bên khổ tu mấy ngày, quyết định hưu nhàn một chút, vì thế liền lười biếng nằm dựa trên ghế dài bên bờ ao hậu hoa viên, để các tiểu hoa tiên tấu nhạc nhảy múa.

Không bao lâu, tư thế múa uyển chuyển của một đám tiểu hoa tiên liền bày ra trong bụi hoa, bên cạnh vang vọng giao hưởng nhạc dễ làm người ta đi vào giấc ngủ.

Cổ tranh, trường cầm, bài tiêu, biên chung...

Mười mấy con tiểu hoa tiên, đàn tấu nhạc cụ trong tay các nàng, tuy rằng đa số nhạc cụ đều lớn hơn người các nàng, nhưng điểm này một chút cũng không làm khó được các nàng. "Gâu gâu..." Bàn Cẩu đột nhiên kêu lên, à, hiện tại không thể gọi nó là Bàn Cẩu nữa, mấy ngàn năm thời gian này, Bàn Cẩu trong tình huống bị Ngô Sở phái một con hoa tiên tử điên cuồng đốc thúc, đã giảm béo thành công.

Bất quá mỡ thì giảm được rồi, nhưng tì khí cũng trở nên có chút táo bạo.

Dường như là cảm giác được dị dạng trên bầu trời, vì thế nó gào lên.

Tiếng kêu ngắn ngủi hữu lực, cứ như con chó điên vậy.

Ngô Sở cũng không nghĩ tới, trong ngày đông vô vị này, Tử Ngọc Sơn mấy ngàn năm nay đều không có người đến thăm, lại đón hai vị người quen, và ba thanh niên nam nữ không quen biết.

Ngô Sở đoán, Kỳ Lân nhất tộc cuối cùng vẫn là quên mất Thiên Mục Đạo Nhân, cũng không có người tới tìm Ngô Sở hắn vấn trách.

Vị tân vương kia của Thiên Mục Sơn, cũng không có phái người tới giao hảo nữa.

Vị Ma Tổ kia, cũng không có lại phái phân thân tới thử, cũng không biết trong lòng lão âm bức kia rốt cuộc nghẹn cái gì xấu, mỗi khi Ngô Sở nhớ tới, trong lòng luôn không ngừng thầm nói thầm.

Sau khi Tử Ngọc Sơn phong sơn, chỉ có người quen mới có thể tìm được vị trí.

Mà vừa khéo, hai vị trong đó, chính là hai trong số vài vị biết nơi này. "Nhị vị đạo huynh biệt lai vô dạng?

Sao có rảnh tới chỗ tiểu đệ?" Ngô Sở mở ra hộ sơn đại trận, ha ha cười to nghênh đón đi ra, vừa vặn nhìn thấy Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, dẫn theo hai nam một nữ tiến đến, "Ba vị đạo hữu này là?" Hai nam tự nhiên là anh tuấn tiêu sái, phong lưu thích thảng, mặc đại bào màu đỏ, trên thêu đồ án phi điểu, nhìn kỹ, có thể nhìn thấy phi điểu kia có ba chân.

Y bào của Hồng Vân cũng là màu đỏ, bất quá mặt trên thêu chính là phi vân.

Nữ thì một thân nghê quần màu trắng, dung mạo tuy rằng thanh lệ tuyệt luân, nhưng khí chất và thần thái kia lại khá là thanh lãnh, uyển chuyển như nữ thần cao cao tại thượng.

Dung mạo khí chất tuy rằng khác biệt với Hậu Thổ Nữ Oa, nhưng cũng tuyệt đối là hàng ngũ tuyệt đỉnh.

Kỳ thật nhìn từ hành đầu của bọn họ, Ngô Sở đã có sở sai đoán. "Bần đạo Đế Tuấn (Thái Nhất, Thường Hi), đến từ Thái Dương (Thái Âm)!" Ba người hành lễ với Ngô Sở, không hẹn mà cùng giới thiệu, rồi sau đó thanh niên anh vũ Đế Tuấn thần thái không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Ngô đẳng đến đại địa Hồng Hoang này du lịch, không tưởng vừa đến liền đụng phải hai vị đạo hữu Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, dưới sự tương liêu rất vui vẻ, tả hữu cũng không có nơi xác thực để đi, liền cùng hai vị tới đây du ngoạn một phen, còn mong đạo hữu chớ trách." Ngô Sở tuy rằng mặt ngoài mang theo mỉm cười, nói: "Hóa ra là ba vị đạo hữu đến từ Thái Dương Thái Âm, ba vị đạo hữu cùng đến, đây là vinh hạnh của Tử Ngọc Sơn, há có lý nào không hoan nghênh?" Nhưng kỳ thật, trong lòng hắn đã kêu lên "đậu xanh rau muống".

Tuy rằng có chút suy đoán, nhưng hoàn toàn nghĩ không ra, mấy vị này, sao lại tụ lại một chỗ rồi?

Chẳng lẽ trước khi Đạo Tổ giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, bọn họ cũng đã quen biết nhau rồi sao?

Đón năm người vào Thần Mộc chi điên, sau khi từng người an tọa, Ngô Sở không có để các tiểu hoa tiên "tiếp tục tấu nhạc tiếp tục múa", mà là hỏi nguyên nhân bọn họ đi cùng một chỗ.

Lúc này mới biết, thì ra ba người này vốn dĩ là đi một tòa sơn cốc tìm kiếm cơ duyên, kết quả bọn họ mới vừa vào không bao lâu, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân liền tới rồi.

Bọn họ tìm được mười hai đóa Tiên Thiên Thần Thai Hoa ở trong tòa sơn cốc kia.

Hồng Vân tùy tay giũ ra, liền đem mười hai đóa thần hoa kia từ trong tay áo rơi xuống, cũng huyền phù trước mặt Ngô Sở: Mai, Hạnh, Đào, Mẫu Đơn, Cúc, Thủy Tiên...

Chương 139

Nhìn mười hai loại thần hoa này hiện lên trước mắt, đón gió phấp phới, hương thơm đập vào mũi, thần tình Ngô Sở hơi có chút thất thần.

Mà Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, cùng với bọn Đế Tuấn, khi nhìn thấy những tiểu hoa tiên kia dâng lên hoa quả linh nhưỡng cho bọn hắn, cũng đồng dạng có chút ngẩn ra.

Bọn Đế Tuấn không nghĩ tới, chỗ Ngô Sở cư nhiên còn có nhiều tiểu tinh linh trong hoa như vậy.

Mà Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, thì ít nhiều có chút kích động và tự hào.

Còn Ngô Sở thất thần, thì là đang nghĩ: Nếu không có Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử chạy đi tìm mười hai thần hoa này, vậy tương lai chúng có phải sẽ là vật của Nguyệt Thần Thường Hi hay không?

Nghe nói Nguyệt Thần Thường Hi sinh mười hai cái mặt trăng, mỗi cái mặt trăng đại biểu một tháng, mà mười đóa thần hoa này, cũng đại biểu cho mười hai tháng, trong này có quan hệ nhân quả gì không?

Khi mười hai đóa thần hoa mang theo Tiên Thiên đạo vận xuất hiện trong đại điện, những tiểu hoa tiên đang bưng trà rót nước không khỏi ngẩn ngơ ngắm nhìn, trong mắt tràn đầy vẻ ngưỡng mộ cùng sùng kính.

Ngưỡng mộ, là ngưỡng mộ căn cước của các nàng, đó chính là Tiên Thiên Thần Thai Hoa, thuộc về một loại Tiên Thiên Linh Căn.

Còn bản thân các nàng chỉ là hoa cỏ tầm thường biến hóa mà

thành.

Nguyên nhân sùng kính cũng tương tự, một khi các nàng ấy thành công hóa hình, thì chính là Tiên Thiên Thần Thai Kỳ, thuộc về vị thế 'thần' trong mắt hoa tiên nhất tộc.

Đối mặt với đạo vận tỏa ra từ mười hai đóa thần hoa, những tiểu hoa tiên này gần như không sinh ra được bất kỳ ý niệm phản kháng nào, giống như bị thiên khắc vậy.

Hồng Vân mỉm cười nói: "Đạo hữu lần này phải cảm tạ ba vị đạo hữu kia rồi.

Nếu không phải ba vị đạo hữu nghe chúng ta kể về chuyện hoa tiên tử, nguyện cùng chúng ta đến đây xem thử một lần, lại còn tặng mười hai thần hoa này, thì chúng chưa chắc đã xuất hiện ở đây." Nếu lúc đó Đế Tuấn bọn họ không nghe khuyên bảo, phỏng chừng đã phải đánh một trận rồi.

Mà với tính cách "người một nhà có gì từ từ nói, có thể không động thủ thì đừng động thủ" của Hồng Vân, e là đánh không lại bọn họ.

Suy cho cùng, đánh nhau cũng cần kinh nghiệm.

Người thường xuyên đánh nhau chắc chắn kinh nghiệm sẽ phong phú hơn.

Mà Hồng Vân hiển nhiên không phải loại người hay gây gổ.

Sự thật cũng đúng là như vậy, trước khi bọn họ đến Tử Ngọc Sơn, bọn họ đã cùng nhau tọa nhi luận đạo một phen tại hoa cốc kia rồi.

Luận bàn một hồi, thế mà lại nảy sinh giao tình.

Phải nói là năng lực kết giao bằng hữu của Hồng Vân tại thế giới

Hồng Hoang này tuyệt đối thuộc hàng nhất nhì.

Ngô Sở nâng chén rượu, đứng dậy hành lễ với ba người kia, nói: "Tiểu hoa tiên nhất tộc có mười hai đóa Tiên Thiên Thần Thai Hoa này tọa trấn, tương lai tộc này sinh sôi nảy nở, bần đạo cũng không cần lo lắng thay cho các nàng nữa.

Bần đạo thay mặt tiểu hoa tiên nhất tộc đa tạ ba vị đạo hữu khẳng khái trao tặng.

Không có gì để cảm tạ, xin dùng chén rượu này kính ba vị một ly, bần đạo xin cạn trước!" Ngửa đầu uống cạn, Ngô Sở ra hiệu: "Ba vị, mời!" Hồng Vân tùy ý phất tay, mười hai thần hoa liền bay ra khỏi đại điện, rơi xuống sơn cốc phía dưới, nhập thổ sinh căn tại nơi cách Tiên Thiên Nhất Khí Thanh Linh Tuyền không xa.

Vốn dĩ bị cưỡng ép bắt tới đây, trong lòng mười hai thần hoa còn có chút oán ngôn, nhưng sau khi cảm nhận được nồng độ linh khí xung quanh, cùng với Tiên Thiên Nhất Khí Thanh Linh Tuyền và khối Cửu Thiên Tức Nhưỡng trong suối, lập tức cảm thấy "thơm" ngay.

Mười hai thần hoa chớp mắt nở rộ.

Ngay cả đóa Ngạo Tuyết Hàn Mai vốn ngạo cốt tranh tranh, chưa tới mùa sẽ không nở hoa, lúc này cũng lặng lẽ hé lộ vẻ kiều diễm của mình. ...

Trên Thần Mộc Chi Điên, mọi người nâng chén cạn ly, ánh sáng lấp lánh, cười nói vui vẻ.

Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly bận rộn trong bếp chuẩn bị những món tủ, còn các tiểu hoa tiên thì bận rộn tiếp thức ăn, rót rượu cho khách.

Rượu là vật trợ hứng, có thứ này vào, không khí dần trở nên nhiệt liệt.

Hồng Vân nhìn nàng hoa tiên tử đang bay lượn bên cạnh rót rượu cho mình, hỏi: "Ngươi tên là gì?" "Bẩm tiền bối, ta tên là Mẫu Đơn, là đóa hoa hóa hình sớm nhất của hoa tiên nhất tộc." Tiểu Mẫu Đơn có chút kích động, trên mặt nở nụ cười ngọt ngào, đỏ bừng rất đáng yêu, "Đa tạ ơn điểm hóa của tiền bối lúc trước, nếu không có tiền bối, liền không có Mẫu Đơn ngày hôm nay, càng không có hoa tiên nhất tộc." Hồng Vân cười cười, đưa tay xoa xoa đầu nhỏ của tiểu Mẫu Đơn: "Không cần khách khí, đây là tạo hóa của các ngươi, bần đạo lúc đó cũng chỉ là tâm huyết dâng trào, thuận tay làm mà thôi." "Tiền bối thuận tay làm, nhưng lại ban cho chúng ta sinh mệnh.

Tiền bối có thể không để ý, nhưng hoa tiên nhất tộc chúng ta lại không thể không tri ân, đây là A Sở tiền bối dạy chúng ta." Hồng Vân nhìn thoáng qua Ngô Sở, khẽ gật đầu, cảm thấy tư tưởng của Ngô Sở vẫn rất đúng đắn.

Nhưng mà, khi tiểu Mẫu Đơn dẫn theo một đám hoa tiên tử ôm nhạc cụ, dâng lên một màn ca múa biểu diễn để bọn họ thưởng thức, Hồng Vân liền không nhịn được trừng mắt nhìn Ngô Sở, phảng phất như đang nói: 'Cho nên ngươi liền hiệp ân báo đáp, bắt các nàng diễn ca múa cho ngươi xem?' Ngô Sở trợn trắng mắt, nhún vai, dùng ánh mắt ra hiệu: 'Ta là loại người đó sao?' Đế Tuấn và Thái Nhất thấy cảnh này không khỏi cười ha hả, cảm thấy Ngô Sở người này cũng khá thú vị.

Ngay cả Thường Hi vốn thanh lãnh ít cười cũng không khỏi nhoẻn miệng. "Hóa ra cuộc sống còn có cách tận hưởng như thế này, xem ra quay về bần đạo cũng nên điểm hóa một số sinh linh tại Thái Dương Cung, tăng thêm chút niềm vui cho cuộc sống mới được!" Đế Tuấn nói xong, liếc nhìn Thường Hi đang ngồi cách đó không xa.

Thái Nhất nhìn hai người bọn họ, nâng chén rượu hỏi: "Bất Xuất đạo hữu, linh nhưỡng này được làm từ vật gì?

Ngọt ngào ngon miệng, cảm giác trơn mượt, so với linh nhưỡng Hồng Vân đạo hữu tặng trước đây rõ ràng ngon hơn không ít!

Hồng Vân đạo hữu trước đây là giấu nghề sao?" Hồng Vân nhìn về phía Ngô Sở, nói: "Không phải ta giấu nghề, ta cũng tò mò Bất Xuất đạo hữu ủ bằng vật gì?

Chẳng lẽ sau lần trước chúng ta rời đi, ngươi lại tìm được vật mới chế tạo linh nhưỡng?" "Rượu này ủ từ nho...

Mẫu Đơn, ngươi đi vào hầm băng, lấy ít nho chúng ta cất giữ lên đây, để mấy vị đạo hữu nếm thử một chút." "Vâng ạ!" Tiểu hoa tiên đáp một tiếng, bay ra khỏi đại điện, hướng về phía phòng chứa đồ bên cạnh.

Không bao lâu sau, tiểu Mẫu Đơn đã lăng không bưng mấy cái khay lớn đi vào.

Trên khay bày từng chùm nho tinh oánh dịch thấu, nàng đặt chúng lên bàn thấp trước mặt mấy người.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Đây chính là nho (bồ đào), rượu nho chúng ta uống trước đó chính là do vật này cộng thêm Tiên Thiên Nhất Khí Thanh Linh Tuyền ủ thành, chư vị có thể nếm thử trước." Mấy người tò mò cầm quả nho lên xem, cuối cùng vẫn là Hồng Vân hỏi: "Vật này ăn thế nào?

Cứ thế nhai cả quả?" "Đừng, vật này mọng nước, tốt nhất là xé một đường từ cuống, hút hết nước bên trong trước, sau đó lột vỏ rồi hãy ăn thịt quả." Nho ở thế giới này quá to, mỗi quả đều cỡ nắm tay, nếu trực tiếp ném cả quả vào miệng thì hơi bất tiện.

Còn nếu cắn ăn, cảnh tượng nước quả bắn tung tóe cũng không đẹp mắt lắm, không cẩn thận bắn đầy mặt là chuyện bình thường.

Mấy người nếm thử, Hồng Vân liền gật đầu: "Vật này rất tốt, rất

tốt...

Ngọt ngào ngon miệng, nhiều nước dày thịt, hạt lại nhỏ, thượng phẩm, thượng thượng phẩm..." Trấn Nguyên Tử cười cười, lặng lẽ vươn tay lấy quả thứ ba, đồng thời còn liếc nhìn đĩa quả trước mặt Ngô Sở, động tác nhanh nhẹn lột vỏ, vừa ăn vừa hỏi Ngô Sở: "Vật này trồng thế nào?

Có phiền toái không?

Tập tính sinh trưởng ra sao?" Ngô Sở cười đáp: "Lát nữa ta sẽ chuẩn bị một ít cây giống để đạo huynh mang về..." "Thiện!

Rất thiện!" Ngô Sở cười cười, phất tay đẩy đĩa nho trước mặt mình sang cho Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử cười ha hả, đang định đưa tay đón lấy, kết quả bóng đỏ lóe lên, cánh tay Hồng Vân đột nhiên dài ra vài mét, giữa đường chặn cướp đĩa nho kia. "Đạo huynh, huynh muốn ăn thì nói một tiếng, ngu đệ nhường cho huynh là được mà!" Trấn Nguyên Tử cười khổ.

Hồng Vân lại cười ha hả, nhìn về phía Ngô Sở, chất vấn: "Bất Xuất đạo hữu, ta thấy ngươi hơi thiên vị nha!

Vì sao chỉ cho Trấn Nguyên Tử đạo hữu mà lại không cho chúng ta?" Đế Tuấn, Thái Nhất ba người cũng không khỏi nhìn sang, bộ dạng xem náo nhiệt, khóe miệng mang theo ý cười.

Bọn họ cũng nhìn ra được quan hệ của ba người này xác thực rất tốt.

Chương 140

Ngô Sở nhún vai, bất đắc dĩ nói: "Lát nữa còn chút việc nhỏ phải làm phiền Trấn Nguyên Tử đạo hữu, đây chẳng phải là cảm tạ hắn trước sao!

Chư vị cũng đừng vội, đến chỗ tiểu đệ đây thì chắc chắn phải để chư vị ăn đến hài lòng, uống đến hài lòng, vui đến quên cả đường về mới được!" Việc nhỏ mà Ngô Sở nói, thực ra là muốn nhờ Trấn Nguyên Tử giúp hắn tạo ra một cái suối nước nóng trên đỉnh ngọn núi cao bên cạnh.

Tuy hắn tự mình cũng làm được, nhưng lại lo lắng ảnh hưởng đến xu thế của địa mạch chi khí.

Khi Ngô Sở đã khoác lác như vậy, mấy người kia đâu có khách sáo, cứ thế mà hưởng thụ thôi!

Thế là, yến hội này kéo dài suốt mấy trăm năm.

Đúng vậy, bạn không nhìn lầm đâu, là kéo dài mấy trăm năm.

Tuy nhiên không phải lúc nào cũng ăn uống, giữa chừng thỉnh thoảng cũng dừng lại thưởng thức ca múa, hoặc luận đạo, hay kể về trải nghiệm và cảm ngộ tu hành của nhau.

Kết quả cuối cùng là những thứ Ngô Sở và đám tiểu Nguyệt Linh hóa thân thành chuột hamster tích trữ bao năm qua gần như bị bọn họ ăn sạch sành sanh.

Tất nhiên, Ngô Sở đối với việc này cũng không quá đau lòng, dù sao cũng nhận được hồi báo.

Ngay cả tiểu Nguyệt Linh cũng không cảm thấy tiếc nuối, bởi vì ngồi một bên nghe các tiền bối giảng đạo, thu hoạch được còn giá trị

hơn gấp vô số lần những thứ đã bỏ ra.

Đương nhiên, với kiểu "tiểu trù nương" ngốc nghếch dễ thương như Tiểu Nguyệt Linh, thấy các tiền bối thích trù nghệ của mình, nàng vui còn không kịp nữa là!

Thậm chí nàng còn cảm thấy đây là vinh hạnh, đâu có chuyện vì đồ tích trữ bị ăn sạch mà không vui.

Còn Ngô Sở thân là chủ nhà, khi Đế Tuấn, Thái Nhất cùng Thường Hi biết được tu vi thật sự của hắn, cũng không khỏi có chút ngẩn người.

Hồng Vân lo bọn họ sẽ vì thế mà coi thường Ngô Sở, bèn đem những suy đoán về cảnh giới Đại La mà Ngô Sở từng nói ra chia sẻ với bọn họ.

Trấn Nguyên Tử cũng nhắc tới thuyết "Đại Đạo diễn hóa tám mươi mốt tướng tối chung hình thái".

Thấy hai người bạn tốt ủng hộ mình như vậy, Ngô Sở cũng rất cảm động.

Người ta thường nói tu vi cảnh giới chênh lệch quá nhiều thì không thể thực sự trở thành bạn bè, nhưng Ngô Sở lại cảm thấy thế sự không có gì là tuyệt đối, giao tình giữa bọn họ chính là chứng minh tốt nhất.

Quả nhiên, Đế Tuấn bọn họ sau khi nghe những suy đoán của Ngô Sở, ít nhiều cũng thu lại tâm lý coi nhẹ.

Trong mắt bọn họ, tồn tại có loại căn cước như thế này, tương lai tiền đồ khẳng định không thể hạn lượng, chỉ là xuất phát điểm hơi muộn một chút mà thôi.

Ở thế giới Hồng Hoang, xuất phát muộn không đáng sợ, đáng sợ là không có tiềm lực.

Thái Nhất thậm chí còn lấy ra một đóa Thái Dương Chân Hỏa ẩn chứa Hỏa Chi Bản Nguyên tặng cho Ngô Sở làm quà.

Vì việc này, Hồng Vân còn giúp Ngô Sở luyện chế một chiếc đèn để đựng ngọn lửa ấy.

Đế Tuấn bị Thái Nhất giành trước, không khỏi có chút xấu hổ.

Nghĩ tới nghĩ lui, phát hiện mình dường như không có gì tốt để tặng, bèn tặng Ngô Sở một bộ khống hỏa chi pháp do chính hắn lĩnh ngộ.

Thường Hi thấy thế, có chút ngại ngùng lấy ra một hòn đá: "Ta không có vật gì quý giá, viên Nguyệt Thạch này tặng cho đạo hữu làm vật trang trí vậy!" Ngô Sở cười nói không sao, lễ nhẹ tình ý nặng mà!

Kết quả Hồng Vân lại cười lớn nói: "Bất Xuất đạo hữu chớ xem thường vật này.

Đây là Nguyệt Thạch, bên trong ẩn chứa tinh hoa Thái Âm, là vật do nguyệt hoa tụ hợp, lại còn kèm theo một tia Thái Âm Bản Nguyên do Thường Hi đạo hữu luyện hóa.

Nếu luyện hóa nó, cảm ngộ về Thủy Chi Bản Nguyên có thể nhảy mắt đại thành." Nguyệt hoa có diệu dụng gì không cần nói nhiều, vật do nguyệt hoa tụ hợp tự nhiên càng khó kiếm, huống chi bên trong còn giấu một tia Thái Âm Bản Nguyên.

Thái Âm Bản Nguyên tuy không hoàn toàn giống Thủy Chi Bản Nguyên, nhưng lại có điểm tương đồng, ví dụ cả hai đều có tính chất "nhu".

Ngũ hành từ trong âm dương diễn hóa mà đến, mà Thái Âm Thái Dương chính là âm dương.

Chỉ cần lĩnh ngộ thông thấu hai loại bản nguyên sức mạnh Thái Âm Thái Dương này, vậy thì việc lĩnh ngộ Ngũ Hành Bản Nguyên tự

nhiên cũng sẽ nước chảy thành sông.

Hắn xoay mình ba ngàn sáu trăm độ trên không trung, cuối cùng đập xuống lớp tuyết dày hơn mười mét, tạo thành một dấu hình chữ 'Đại' rõ nét, khiến Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân đều kinh ngạc.

Sau khi yến hội kéo dài mấy trăm năm kết thúc, bọn họ cũng không đi ngay.

Đế Tuấn và Thái Nhất thì muốn đi, nhưng Thường Hi lại muốn ở lại học cách ủ rượu với Ngô Sở, nàng cũng định sau này về Thái Âm Tinh trồng một ít hoa quả để ủ rượu.

Bất đắc dĩ, hai người đành phải bồi Thường Hi ở lại Tử Ngọc Sơn.

Cũng may Tử Ngọc Sơn có khá nhiều chỗ thú vị, buồn chán có thể chèo thuyền du hồ, hoặc thưởng thức đám tiểu hoa tiên diễn tấu và múa hát.

Muốn ăn đồ ngon thì có thể nhờ Tiểu Nguyệt Linh nấu cho nếm thử.

Đế Tuấn đối với chuyện ăn uống không quá để tâm, nhưng lại khá thích tiết mục "tiếp tục tấu nhạc tiếp tục múa".

Thái Nhất thì ngược lại, hắn không hứng thú lắm với ca múa, chỉ thích uống rượu.

Đế Tuấn và Thái Nhất tuy đều được coi là người hào khí, nhưng Đế Tuấn rõ ràng bá đạo hơn Thái Nhất một chút, cũng có tâm tiến thủ hơn.

Điểm này có thể nhìn ra từ thái độ của hai người đối với Thường Hi.

Cả hai rõ ràng đều thích Thường Hi, nhưng Đế Tuấn chủ động

hơn hẳn.

Thái Nhất không biết có phải vì nể mặt đại ca Đế Tuấn hay không mà tỏ ra bị động hơn, chỉ là làm người lại hào khí hơn Đế Tuấn.

Dù sao, tia Thái Dương Chân Hỏa chứa Hỏa Chi Bản Nguyên kia, Thái Nhất nói tặng là tặng, đây không phải việc một kẻ tiểu khí có thể làm được.

Nếu là người tâm hung không đủ rộng rãi, không đủ tự tin vào bản thân, sao có thể dễ dàng đem bản nguyên sức mạnh của mình tặng cho người khác lĩnh ngộ?

Đế Tuấn bọn họ chưa đi, nhóm Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử tự nhiên cũng sẽ không đi.

Thế là mọi người bắt đầu thảo luận về phương pháp ủ rượu.

Tính tình Thường Hi khá thanh lãnh, không hiếu kỳ như Hậu Thổ.

Đương nhiên, thứ nàng học cũng không nhiều, chỉ là phương pháp ủ rượu mà thôi. "Trên Thái Âm Tinh của Thường Hi đạo hữu chẳng phải có một cây Tiên Thiên Linh Căn Nguyệt Quế Thụ sao?

Thật ra đạo hữu có thể thêm hoa Nguyệt Quế vào trong nước cốt quả ủ rượu..." Trấn Nguyên Tử nhướng mày hỏi: "Rượu linh nại (táo) của ngươi là làm như thế này sao?" Ngô Sở gật đầu: "Bất quá tôi còn thêm vào một ít linh nại.

Cây linh căn kia của tôi tuy nói vạn năm mới ra hoa kết quả một lần, nhưng thực ra thứ thật sự cần vạn năm mới chín chỉ có bốn mươi chín quả Tử Ngọc Linh Văn Nại mà thôi.

Các quả linh nại khác cơ bản vài trăm, một ngàn năm là đủ rồi." Trấn Nguyên Tử gật gù: "Tốt hơn nhiều so với cây Nhân Sâm Quả của bần đạo.

Cây Nhân Sâm Quả đó đúng là vạn năm mới kết được ba mươi quả.

Nếu không phải vậy, lần này ta nhất định mang vài quả tới cho đạo hữu nếm thử..." Ngô Sở cười nói: "Nhưng Nhân Sâm Quả của đạo hữu hiệu quả rõ ràng tốt hơn Tử Ngọc Linh Văn Nại của tôi nhiều a!

Chương 141

Không biết cây Nguyệt Quế của Thường Hi đạo hữu có diệu dụng gì?" Thường Hi đảo mắt, cũng không ngại ngần nói: "Cây Nguyệt Quế đó là do Thái Âm Bản Nguyên dựng dục mà ra, mỗi đóa hoa đều là nguyệt hoa ngưng tụ.

Nhưng nếu nói chúng có diệu dụng gì, thực ra cũng không có tác dụng gì quá đặc thù, chỉ là có chút trợ giúp đối với một số sinh linh chưa hóa hình mà thôi." Cách nói này hiển nhiên là có chút khiêm tốn, chỉ bất quá đứng trước Tử Ngọc Linh Văn Nại, đặc biệt là Nhân Sâm Quả, thì cũng không thể nói lời khoe khoang (Versailles) gì.

Thoạt nghe, hoa Nguyệt Quế dường như chẳng có hiệu quả gì đặc biệt.

Nhưng trên thực tế, mỗi cánh hoa của cây Nguyệt Quế do nguyệt hoa ngưng tụ, chính là ngọn nguồn của Đế Lưu Tương.

Sau này Đế Tuấn Thái Nhất thành lập Yêu Tộc Thiên Đình, thứ Đế Lưu Tương ban thưởng cho tất cả Yêu tộc trên mặt đất Hồng Hoang, chính là tinh hoa tích lũy vô số nguyên hội của cây Nguyệt Quế này.

Sau khi yến hội Tử Ngọc Sơn kết thúc hơn một năm, ba người Đế Tuấn, Thái Nhất và Thường Hi cáo từ rời đi, tiếp tục hành trình du lịch Hồng Hoang đại địa.

Trước khi đi, Ngô Sở đáp lễ cho bọn họ một chút.

Tặng Thường Hi là hạt dẻ rang đường và một ít trái cây tươi.

Đừng nhìn vẻ ngoài thanh lãnh như nữ thần của Thường Hi, thực ra nàng rất thích đồ ngọt, nội tâm không hề lạnh lùng như vẻ bề ngoài.

Tặng cho Thái Nhất là rượu, các loại rượu trái cây, bao gồm cả rượu ngâm long cốt.

Còn tặng cho Đế Tuấn là một quyển sách có tranh vẽ minh họa.

Bên trong không phải vẽ những thứ không lành mạnh gì, mà là các loại tiết mục ca múa, ví dụ như "Vân Cung Tấn Âm", "Này Là Vợ Của Ai"...

Về phần các loại nhạc cụ, Ngô Sở tự nhiên cũng không keo kiệt tặng kèm, chỉ là không tặng đám hoa tiên tử của hắn mà thôi.

Tuy Đế Tuấn rất muốn một hai hoa tiên tử đi theo hầu hạ, nhưng cuối cùng hắn cũng không mở miệng, tránh để mọi người không vui.

Đối với món quà như vậy, tuy vô ích cho tu hành nhưng Đế Tuấn lại rất thích, Thái Nhất muốn xem quyển sách kia hắn cũng không đồng ý. "Đại ca, tiếp theo chúng ta đi đâu?" Không xem được đồ trong sách, Thái Nhất bèn hỏi.

Đế Tuấn cười nói: "Nghe Hồng Vân đạo hữu nói Thiên Hồ Vũ của Thanh Khâu Hồ tộc rất không tệ, ta quyết định đi lĩnh giáo một phen.

Thường Hi đạo hữu thấy thế nào?" Thường Hi hờ hững nói: "Đạo hữu tùy ý!" Nếu là ở hậu thế, cách làm này của Đế Tuấn sẽ lập tức bị gắn mác "trai thẳng" (trực nam), cư nhiên lại hỏi người phụ nữ mình thích xem có muốn cùng đi xem hồ ly tinh múa hay không?

Đáng tiếc, tâm tư sinh linh lúc này còn rất thuần phác, nói đi xem hồ ly tinh múa thì nhất định chính là xem người ta múa, chứ không có ý gì khác.

Sau khi bọn họ rời đi, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử nán lại, giao cho Ngô Sở những hạt giống nông sản mà bọn họ thu thập được khi du lịch Hồng Hoang.

Bọn họ cũng muốn xem Ngô Sở trồng trọt những thứ này như thế nào.

Khi Ngô Sở nhìn thấy trong số nông sản Hồng Vân đưa có loại lúa ngũ sắc hạt to mẩy, ớt đỏ ớt xanh dài bằng bàn tay, còn có những cây mía to cao như cây tre, hắn không khỏi cười ha hả.

Chỉ là những cây mía to lớn kia khiến Ngô Sở có chút không dám tin, sau khi nếm thử mùi vị mới xác định đây đúng là mía của thế giới Hồng Hoang. "Các ngươi rốt cuộc đã đi du lịch bao nhiêu nơi vậy?" Ngô Sở cười lớn xong, không khỏi cảm thán, cầm lấy lúa ngũ sắc, thuận tiện chỉ vào đống mía nói: "Mấy thứ này, chắc là tìm thấy ở phương Nam nhỉ!" Hồng Vân cười gật đầu, chỉ vào lúa ngũ sắc nói: "Vật này là chúng ta tình cờ gặp trên đường rời Đông Hải Long Đình đi tới Bất Tử Hỏa Sơn ở phương Nam, tại một vùng trũng gần con sông lớn.

Vùng đó sông ngòi chằng chịt, rất nhiều loài chim cư trú, ngoài lúa ngũ sắc này ra còn có không ít thực vật thủy sinh..." Hồng Vân mang về không ít, rất nhiều loại rau dại thủy sinh mà Ngô Sở cũng không gọi được tên. "Sau đó, chúng ta đến Bất Tử Hỏa Sơn, phát hiện loại cây chứa nước ngọt này ở gần đó, có một loại cự thú mũi dài rất thích ăn nó.

Làm khách ở Phượng Hoàng Cung một thời gian, chúng ta chuyển hướng Tây Nam, gặp được đám ớt xanh ớt đỏ này...

Cuối cùng vòng về Vạn Thọ Sơn của Trấn Nguyên Tử hiền đệ..." Trấn Nguyên Tử mỉm cười nói: "Ta đã lập đạo trường trên Vạn Thọ Sơn, tên gọi Ngũ Trang Quán, lại bố trí Địa Thế Đại Trận quanh đạo trường mấy chục vạn dặm.

Đạo hữu nếu rảnh rỗi, có thể tới Vạn Thọ Sơn của ta chơi, ta nhất định quét dọn giường chiếu đón tiếp." Ngô Sở cười nói: "Đợi tu vi

của ta đủ cao, nhất định sẽ đi xem một chút." Hai năm sau, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân cũng cùng nhau cáo từ.

Trấn Nguyên Tử mang theo một bao đường tinh luyện và một ít hạt giống về trồng.

Hồng Vân thì khuân đi hơn nửa kho rượu của Ngô Sở.

Hầm rượu vốn đã gần cạn, giờ trực tiếp trống không.

Trước khi đi, Hồng Vân nói với Ngô Sở: "Lần này trở về, chúng ta sẽ bế quan một thời gian.

Hiện nay tam tộc tuy chưa có ma sát gì lớn, nhưng sự kiên nhẫn của tam tộc đối với vạn tộc đã dần biến mất.

Trận chiến chỉnh hợp mà đạo hữu từng nói đã dần dần diễn ra, chúng ta cũng không tiện tiếp tục ra ngoài tiêu dao, vẫn là phải nâng cao tu vi trước đã.

Ngươi nếu không có việc gì cũng đừng tùy tiện ra ngoài." Trấn Nguyên Tử lại cười nói: "Bất Xuất đạo hữu am hiểu đạo cầu tồn (sinh tồn) hơn chúng ta, điểm này ta không cần lo lắng cho hắn.

Ngược lại là đạo huynh mới khiến người ta lo lắng về khoản này." Nghĩ đến thuộc tính "đại người tốt" (thánh mẫu) và tính tình bộc trực thẳng thắn của Hồng Vân, Ngô Sở cũng cảm thấy lo lắng của Trấn Nguyên Tử không phải không có lý, không khỏi bật cười.

Cuối cùng hắn gật đầu, ôm quyền nói: "Hai vị đạo huynh bảo trọng!" "Bảo trọng!

Tái kiến!" "Tái kiến!" ...

Tử Ngọc Sơn náo nhiệt suốt mấy trăm năm, sau khi các đại năng rời đi, dường như xuất hiện sự vắng vẻ ngắn ngủi.

Bất quá đây chỉ là tạm thời, mọi người chỉ là chưa quen lắm thôi.

Dù sao dân số trong Tử Ngọc Sơn vẫn luôn tăng trưởng, đám tiểu hoa tiên nói chuyện ríu rít, làm sao có thể vắng vẻ được.

Tuy nhiên, có một chuyện đáng nhắc tới là mười hai hoa thần trong hoa cốc rất bá đạo, đã cướp lại tên của nhóm Tiểu Mẫu Đơn, cảm thấy bọn họ không xứng sở hữu những cái tên đó.

Ví dụ như đóa Mẫu Đơn Thần Hoa, trực tiếp nói với Tiểu Mẫu Đơn rằng nàng không xứng sở hữu tên hoa 'Mẫu Đơn', đây là tên thuộc về nó.

Tiểu Mẫu Đơn vì thế rất thương tâm, nhưng nàng lại không thể từ chối những thần hoa này, chỉ có thể cầu cứu Ngô Sở, nhờ Ngô Sở đặt lại tên mới cho các nàng.

Ngô Sở cũng không ngờ mười hai thần hoa lại bá đạo như vậy.

Có lòng muốn nói lý lẽ với bọn chúng!

Nhưng những thần hoa này chỉ có một chút ý thức, hơn nữa trí thương của chút ý thức này cũng chỉ ngang đứa trẻ con mấy tuổi, nói lý lẽ với chúng kiểu gì?

Có lòng muốn đánh cho một trận!

Lại sợ đánh chúng thành tàn hoa, quay đầu lại còn phải trị liệu cho chúng, được không bù mất.

Cuối cùng ngẫm lại vẫn là thôi, vốn dĩ những tên hoa này cũng thuộc về bọn chúng, chúng muốn lấy về thì cứ lấy đi!

Ai bảo chúng là Tiên Thiên Thần Thai Hoa chứ? "Tên bị cướp về tổng cộng có mấy cái?" "Ba cái!" Tiểu Mẫu Đơn nói, "Ta, Tiểu Cúc, còn có Phù Dung." "Ba cái à!" Ngô Sở suy nghĩ một chút, nói: "Vậy cũng dễ xử lý!

Ta đi nói lý với bọn chúng, đòi lại tên cho các ngươi..." Tiểu Mẫu

Đơn thấy vậy liền nói: "A Sở tiền bối, hay là... hay là thôi đi!

Chương 142

Các nàng dù sao cũng là Tiên Thiên Thần Thai linh của hoa tiên nhất tộc chúng ta, chúng ta cũng không thể tranh với các nàng.

Còn xin tiền bối ban cho chúng ta một cái tên, chỉ cần không phải là một hai ba là được rồi." Một hai ba bốn năm sáu bảy...

đây là cái họa do con tinh linh điện thoại Nghệ Bảo gây ra. "Thế sao được, ta phải đi nói lý với chúng!

Lúc Hồng Vân tiền bối còn ở đây, cũng không thấy chúng nhảy ra tranh tên với các ngươi, đợi người ta đi rồi lại giở trò này, chúng có ý gì?

Xem thường ta sao?

Cảm thấy ta dễ bắt nạt?

Phản thiên rồi!" Ngô Sở đập bàn, bộ dạng chính khí lẫm nhiên đi vào bếp, xách con dao phay ra, trong ánh mắt ngơ ngác của Tiểu Nguyệt Linh, đi tới bên mép tàng cây, sau đó tung người nhảy xuống.

Trong sơn cốc, mười hai cây Tiên Thiên Thần Thai Hoa vây quanh linh tuyền mà trồng.

Đại biểu tháng một Mai hoa, tháng hai Hạnh hoa, tháng ba Đào hoa, tháng tư Mẫu Đơn, tháng năm Thạch Lựu hoa, tháng sáu Liên hoa, tháng bảy Hải Đường hoa, tháng tám Quế hoa, tháng chín Cúc hoa, tháng mười Phù Dung hoa, tháng mười một Sơn Trà hoa, tháng mười hai Thủy Tiên hoa.

Liên hoa và Thủy Tiên hoa ở dưới gốc tự hành diễn hóa ra một cái ao nhỏ, nước trong ao chính là Tiên Thiên Nhất Khí Thanh Linh Tuyền, các nàng không chiếm cứ suối thanh linh tuyền ban đầu.

Khác với bách hoa trong hoa cốc, mười hai thần hoa này phần lớn đều có thân cây khá lớn, nếu không phải sơn cốc này vốn đủ rộng thì còn thật sự không chứa nổi bọn chúng.

Cũng vì bách hoa trong sơn cốc vốn đều là những loài hoa dại không quá nổi danh, nên người bị cướp tên cũng chỉ có ba người nhóm Tiểu Mẫu Đơn mà thôi.

Ánh mắt Ngô Sở quét qua những thần hoa này, thần thức của những thần hoa đó cũng đồng dạng đang chăm chú nhìn Ngô Sở.

Khi Ngô Sở nhìn thấy cây Sơn Trà thần hoa, khóe miệng không khỏi hơi nhếch lên.

Trà - một trong những trang bị thiết yếu để ra vẻ (trang bức) của người xuyên không, đành phải đặt lên người cây Sơn Trà thần hoa này rồi!

Nhìn một vòng, Ngô Sở mới nghĩa chính từ nghiêm chỉ vào Mẫu Đơn Thần Hoa, quát hỏi: "Các ngươi sao có thể bá đạo vô lễ như vậy?

Tên gọi bất quá chỉ là một cái biệt danh, chẳng lẽ tên của các ngươi còn là do trời định hay sao?

Cường thủ hào đoạt như vậy..." "Tên của chúng ta chính là trời định nha!" Mẫu Đơn Thần Hoa rất kiêu ngạo nói.

Tuy nó không có miệng, nhưng ý tứ này lại thông qua thần niệm truyền đến Ngô Sở.

Đệt!

Còn đúng là trời định thật?

Thần tình Ngô Sở cứng lại, nhưng rất nhanh liền hừ lạnh: "Ngươi còn dám cãi lại!" Hắn vừa nói vừa xách con dao phay, chỉ vào Sơn Trà

Thần Hoa nói: "Ngươi có tin ta chém nó không?" Sơn Trà Thần Hoa có chút ngơ ngác, yếu ớt nói: "Là họa do Mẫu Đơn gây ra, vì sao lại bắt ta gánh chịu?

Tiền bối nói Mẫu Đơn bá đạo, nhưng tiền bối hành xử như vậy chẳng phải càng bá đạo hơn sao?" "Cái đó không giống nhau.

Mười hai thần hoa các ngươi trời sinh một thể, ai phạm lỗi, ta sẽ không trực tiếp trừng phạt kẻ đó, mà là để một vị trong đó đứng ra chịu phạt thay.

Muốn không phạm lỗi, vậy các ngươi phải giám sát lẫn nhau, đốc thúc lẫn nhau, để cho các ngươi biết thế nào là vinh nhục cùng hưởng, sinh tử cùng chịu." "Ngươi, ngươi... ngươi không nói lý!" Mẫu Đơn Thần Hoa kêu lên. "Còn không nhận sai!

Cũng được!

Vậy thì đừng trách ta vô tình, xem đao!" Phập...

Đao quang lóe lên, một cành sơn trà nhỏ rơi xuống từ trên cây Sơn Trà Thần Thụ.

Những đóa hoa của Sơn Trà Thần Hoa không khỏi co rút lại, phảng phất như đang đau đớn tột cùng.

Các thần hoa khác thấy vậy không khỏi run lẩy bẩy, Mẫu Đơn Thần Hoa lập tức ỉu xìu: "Xin, xin lỗi!

Cái tên này ta không cần nữa, huhuhu..." Ngô Sở thấy vậy, nhặt cành sơn trà dưới đất lên, khẽ hừ nói: "Nể tình các ngươi là Tiên Thiên Thần Thai Hoa, lưu các ngươi tu hành tại đây, lấy Tiên Thiên Nhất Khí Thanh Linh Tuyền cung cấp, lấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng nuôi dưỡng, đó là tạo hóa của các ngươi.

Các ngươi không lo cảm ơn, cư nhiên còn dám bạt hỗ như vậy!

Thật tưởng rằng không có các ngươi, hoa tiên nhất tộc liền không thể trưởng thành sao?" Chúng thần hoa im như ve sầu mùa đông, ấp úng không dám nói lời nào.

Đôi mắt Ngô Sở lạnh lùng quét một vòng, tiếp tục khẽ hừ: "Nếu những cái tên đó các ngươi đã đòi về rồi, vậy thì thôi, một cái tên mà thôi, ta đặt lại cho các nàng là được.

Hôm nay chủ yếu là để các ngươi nhớ kỹ, đừng tưởng các ngươi sinh ra xinh đẹp thì ta sẽ 'liên hương tiếc ngọc', không nỡ ra tay độc ác với các ngươi, chuyện đó là không thể nào!" Huhuhu...

Thủy Tiên hoa ở giữa trực tiếp bị dọa khóc. "Câm miệng!" "Ách, ách..." Tiểu Thủy Tiên bị dọa suýt nấc cụt, thân hoa khẽ run, đầm nước dưới gốc hoa nhẹ nhàng gợn lên từng vòng từng vòng.

Ngạo Tuyết Hàn Mai khẽ than: "Tiền bối dạy bảo, chúng ta đã hiểu.

Còn xin tiền bối đừng dọa Thủy Tiên nữa, Thủy Tiên nhát gan!" Ngô Sở liếc nhìn cây Mai kia, gật đầu nói: "Ở chỗ ta, có chuyện gì cũng có thể từ từ nói, ta cũng không phải người không nói lý lẽ, ghét nhất là kẻ cậy mình có chút bản lĩnh liền bắt nạt người khác.

Các ngươi tự mình suy nghĩ cho kỹ, nếu không muốn ở lại đây, quay đầu đợi Hồng Vân đạo hữu tới, các ngươi có thể đi theo hắn." "Đa tạ tiền bối giáo huấn, chúng ta đã hiểu!" Ngô Sở gật đầu, xách dao phay và cành sơn trà bay lên không trung.

Nhưng bay đến giữa không trung, hắn lại búng tay bắn ra một đạo kim sắc quang mang, đó là một đạo công đức kim quang, coi như là bồi thường cho Sơn Trà Thần Hoa vậy!

Phỏng chừng vừa rồi dọa Sơn Trà Thần Hoa không nhẹ, mạc danh kỳ diệu bị chém một đao, đổi lại là ai cũng phải tủi thân.

Thấy Sơn Trà hoa nhận được tia công đức kim quang kia, những đóa hoa bắt đầu thư triển trở lại, đám thần hoa mới lén thở phào nhẹ nhõm.

Mà đây, cũng chính là đạo ngự hạ "đánh một gậy, cho một quả táo ngọt".

Trở lại Thần Mộc Chi Điên, mấy người tí hon như Tiểu Mẫu Đơn đều bị Ngô Sở làm cho cảm động phát khóc, nhưng trong lòng lại thấy áy náy với các thần hoa, có chút khó xử.

Tiểu Nguyệt Linh cổ quái nhìn thoáng qua cành sơn trà trong tay hắn, sau đó tiến lên đón lấy con dao phay, vừa nói: "Ta còn là lần đầu tiên thấy A Sở ca tức giận như vậy đấy!" Ngô Sở cười cười, quay đầu nhìn thoáng qua mọi người đang có thần sắc khác nhau.

Khi con sói A Thu (Cẩu Tử) tiếp xúc với ánh mắt Ngô Sở, nó lẳng lặng cụp đầu xuống, tim đập thình thịch.

Bao năm qua, khi Ngô Sở bất mãn với nó, nhiều nhất cũng chỉ mắng mỏ, sau đó bảo các tiểu hoa tiên giám sát nó giảm béo, chưa từng tự mình động thủ.

Cẩu Tử cũng sợ vị chủ nhân Ngô Sở này nếu bất mãn, sẽ đột nhiên tiến hành bạo hành gia đình với nó.

Tiểu hồ ly khẽ ho một tiếng, nói: "Mấy tên kia cậy mình căn cước thâm hậu, bình thường cũng có chút coi thường mọi người, không trừng trị một chút, tương lai còn ra thể thống gì?

Ta cảm thấy A Sở tiền bối làm đúng!

Lão tổ chúng ta từng nói, nhỏ không dạy, lớn lên sẽ lật trời!" "Người ta là Tiên Thiên Thần Thai Hoa, kiêu ngạo một chút cũng là bình thường mà!" Tiểu Nguyệt Linh tính tình tốt, kéo tay Ngô Sở khẽ lắc lắc, "A Sở ca, đừng giận nữa!" Ngô Sở cười nói: "Được rồi, ta

không giận.

Chương 143

Tiểu Mẫu Đơn...

ừm, ta đặt tên lại cho các ngươi nhé!

Tiểu Mẫu Đơn sau này gọi là Phỉ Nhi, thấy thế nào?" "Hoa Phỉ Nhi?

Có thể nha." "Chữ 'Phỉ' viết như thế này, ta dạy ngươi." "A a!" "Tiểu Cúc sau này gọi là Mật Nhi, Tiểu Phù Dung gọi là Thi Nhi..." Lúc này, Nghệ Bảo nhịn không được nhảy ra 'phun tào': "Vậy sao ngươi không dứt khoát đổi tên cho các nàng hết đi, gọi là Yên Nhi, Thiến Nhi, Dĩnh Nhi, Tử Nhi các loại..." "Cảm ơn A Sở tiền bối, chúng ta rất thích cái tên này!" Thấy Nghệ Bảo xuất hiện, mấy tiểu hoa tiên nhao nhao biểu thị nguyện ý tiếp nhận tên mới.

Cái cảm giác cấp bách vì sợ lại bị Nghệ Bảo "bức hại" khiến Nghệ Bảo tức đến nghiến răng ken két.

Hoa Một, Hoa Hai, Hoa Ba, Hoa Bốn... chẳng lẽ không dễ nhớ sao?

Hoa A, Hoa B, Hoa C, Hoa Q...

đều được mà!

Ngô Sở sờ cằm, gật đầu nói: "Sau này nếu không biết đặt tên thế nào, hoàn toàn có thể lấy mấy cái tên đó nha!

Không dùng chẳng phải lãng phí sao!" Nghệ Bảo liếc hắn một cái, cảm thấy Ngô Sở cũng chẳng tốt hơn nó là bao. "Tiểu Mẫu Đơn, à không đúng, Phỉ Nhi, ngươi đi cắt cành sơn trà này thành từng đoạn nhỏ, sau đó đem những đoạn trà thụ chi này bồi dục lại thành cây trà..." "A Sở ca, cái này..." Tiểu Nguyệt Linh có chút không hiểu, hỏi:

"Cây sơn trà này có tác dụng gì?

Chẳng lẽ cành trà này có thể làm gia vị?" "Khụ!

Làm gia vị chắc là không được, nhưng có thể chế tác thành một loại đồ uống khác, đợi lát nữa bồi dục xong, ta dạy ngươi cách chế tác." "Vâng vâng!" Tiểu Nguyệt Linh ham học hỏi gật đầu.

Ngô Sở lại nói: "Nếu cây trà này có thể bồi dục thành công, lát nữa ngươi đi thương lượng với các thần hoa kia, mượn bọn chúng chút cành cây, có thể thông qua phương pháp giâm cành bồi dục ra nhiều cây con hơn.

Ví dụ như cây hoa đào kia, có thể mọc ra quả đào.

Những cây khác tuy không nhất định có thể mọc ra quả, nhưng cũng có tác dụng thưởng ngoạn, chúng ta có thể trồng đầy các loại hoa cỏ trên ngọn núi lớn bên cạnh." Hắn vừa nói vừa chỉ vào ngọn núi cao cách Thần Mộc Chi Điên không xa. "Sơn Trà tỷ tỷ, xin lỗi!

Ta... chúng ta không ngờ sự việc lại thành ra như vậy!" Dưới ánh trăng, Tiểu Hoa Tiên Hoa Phỉ Nhi mang theo Hoa Mật Nhi và Hoa Thi Nhi, lặng lẽ đi tới trong thung lũng hoa phía dưới thần điện, cùng nhau đến xin lỗi Sơn Trà Thần Hoa và mười hai vị thần hoa khác.

Rốt cuộc mười hai vị thần hoa này cũng được coi là thần của tộc các nàng.

Tuy rằng sự xuất hiện của tộc Hoa Tiên các nàng không có bao nhiêu quan hệ với những thần hoa này, nhưng nếu những thần hoa này là do Hồng Vân Lão Tổ bọn họ đưa tới, lại là Tiên Thiên Thần Thai Hoa, Hoa Phỉ Nhi cũng không muốn làm mối quan hệ trở nên căng thẳng, miễn cho sau này khó chung sống.

Mẫu Đan Thần Hoa vẫn còn đang hờn dỗi, ngược lại Sơn Trà Thần Hoa đã hết giận: "Lỗi không phải ở các ngươi, là bọn ta chọc vị

tiền bối kia tức giận, không trách các ngươi." "Sơn Trà muội muội, sao có thể nói là..." Mẫu Đan Tiên Tử khó chịu nói. "Mẫu Đan, câm miệng!" Mai Hoa tỷ tỷ nhẹ nhàng rung rung cành cây, khẽ quát: "Việc này nếu không phải do ngươi cùng Phù Dung các nàng, Sơn Trà muội muội há lại phải chịu tội như vậy?" Sơn Trà muội muội ngược lại tính tình rất tốt, nói: "Ta ngược lại không sao, vị tiền bối kia lúc đi tặng một đạo công đức cho ta, chút thương tổn kia của ta lại tính là gì, ta ngược lại còn lời to rồi!" "Lời của vị tiền bối kia cũng không phải không có đạo lý, mười hai tỷ muội chúng ta cùng sinh ra một chỗ, chịu thiên địa quyến cố, tự nhiên nên đồng cam cộng khổ, cùng tiến cùng lui..." Thanh Sắc Liên Chu (Sen Xanh) nhẹ nhàng lay động, Phấn Sắc Liên Hoa (Sen Hồng) trong bóng đêm dần dần nở rộ, không gió mà tự múa, "Đúng rồi, ba vị muội muội, vị tiền bối kia lấy cành lá của Sơn Trà muội muội đi làm gì vậy?

Không phải là chuẩn bị mang đi đốt chứ!" Hoa Phỉ Nhi lẳng lặng nhìn sự giao lưu giữa các thần hoa, mãi đến khi bị hỏi tới, nàng mới nói: "Vị kia là A Sở tiền bối, A Sở tiền bối kỳ thật người rất tốt, chúng ta sinh hoạt ở nơi này mấy ngàn năm, cũng chưa từng thấy A Sở tiền bối tức giận như lúc trước bao giờ." Hoa Mật Nhi tiếp lời: "A Sở tiền bối chỉ là muốn lấy cành lá của Sơn Trà tỷ tỷ đi bồi dục một phen, xem có thể bồi dưỡng ra một ít tử chu (cây con) hay không." Chúng thần hoa nghe vậy không khỏi có chút buồn bực, không hiểu nổi Ngô Sở muốn làm gì!

Hoa Thi Nhi cũng nói: "A Sở tiền bối người rất tốt, sẽ không có ác ý đâu, chuyện lần này chúng ta cũng không ngờ sẽ thành ra như vậy, còn xin chư vị tỷ tỷ tha thứ!" Đào thụ khẽ rung, đầy cây hương bay, vô số hoa đào phảng phất có thể phát ra vạn đạo thanh âm, cuối cùng hội tụ thành một câu: "Căn cước các ngươi thô thiển, vốn nên theo khí hậu biến hóa mà khô vinh, nhưng các ngươi lại có thể hóa hình trước

bọn ta, đây là vì sao?" Hoa Phỉ Nhi giảng giải cho mười hai thần hoa nghe về lai lịch của các nàng, kể về những chuyện vụn vặt khi sinh hoạt tại Tử Ngọc Sơn này, kể lể sự hài lòng của các nàng đối với cuộc sống hiện tại. "Hắn bảo các ngươi học cái này học cái kia, còn ca hát khiêu vũ cho hắn, các ngươi cư nhiên cảm thấy cuộc sống như thế rất tốt?

Cái này cùng nô bộc có gì khác biệt?" Mẫu Đan Thần Hoa bất mãn nói.

Hoa Phỉ Nhi lại cười nói: "Chúng ta có thể thành công hóa hình, không thể rời bỏ sự tận tâm vun trồng của A Sở tiền bối.

Đã hóa hình rồi, vậy cuộc đời này của chúng ta sẽ rất dài, trong cuộc đời đằng đẵng này, nếu không tìm chút chuyện để làm, vậy đời hoa chẳng phải rất vô vị sao?

Chúng ta có thể được A Sở tiền bối cần đến, đó mới là phúc khí của chúng ta." Mười hai thần hoa nghe vậy mặc nhiên, cảm thấy tiểu hoa tiên này đã biến thành hình dạng của vị A Sở tiền bối kia rồi, căn bản không thể nói thông được.

Thấy các nàng im lặng, Hoa Phỉ Nhi lại nói: "Chúng ta không có căn cước như mấy vị tỷ tỷ, tự nhiên cũng không có tâm khí như mấy vị tỷ tỷ.

Nếu các vị tỷ tỷ tương lai không muốn sống cuộc sống như chúng ta hiện tại, vậy hãy nhân lúc này suy nghĩ cho kỹ, tương lai các ngươi muốn làm gì?

Lại có thể làm gì?

Tin tưởng A Sở tiền bối cũng sẽ không ép buộc các ngươi làm chuyện các ngươi không muốn làm." Hoa Phỉ Nhi nói xong những lời này liền mang theo hai vị muội muội trở lại trên ngọn cây.

Ngô Sở khi các nàng bay trở về, thân hình lóe lên, lặng yên không một tiếng động trở lại trong nhà. "A a, không thể tưởng tượng được đường đường là A Sở tiền bối, cũng sẽ làm ra chuyện nghe lén chân tường này." Người 'phun tào' tự nhiên là Nghệ Bảo, kẻ căn bản không sợ Ngô Sở. "Nói cứ như đường đường là công đức chí bảo không có cùng theo nghe lén vậy." Ngô Sở không cam lòng yếu thế phản phúng, đại có cảm giác 'Tới a!

Tương hỗ thương hại a'. .....

Tại dưới sự chỉ điểm của Ngô Sở, những tiểu hoa tiên tâm linh thủ xảo kia rất nhanh đã bồi dục ra cây con của hoa sơn trà.

Sau đó vào lúc thu đông năm sau, Ngô Sở liền dạy Tiểu Nguyệt Linh hái hoa sơn trà để chế tác hoa trà, đồ uống của bọn họ lại tăng thêm một loại.

Tuy rằng hoa trà không phải lá trà, nhưng ít ra cũng có chút hương vị của lá trà.

Hoa sơn trà và cây trà tuy rằng thuộc cùng họ, nhưng lại có chỗ bất đồng, hoa sơn trà phần lớn dùng để ngắm cảnh, nhưng nụ hoa hàm bao đãi phóng của nó lại có thể dùng để chế tác hoa trà.

Mà muốn đạt được cây trà, vậy còn cần thông qua không ngừng bồi dục, đem cây trà biến chủng trong đó chọn ra, sau đó tiến hành tái bồi dục.

Không thể đạt được Ngộ Đạo Trà Thụ trong truyền thuyết, cũng không thể tìm được cây trà trong Tử Ngọc Sơn này, Ngô Sở cũng chỉ có thể thông qua biện pháp này để tự mình bồi dục.

Cũng may công phu không phụ lòng người, sau khi tiến hành bồi dục hơn trăm năm, bọn họ rốt cục đạt được cây trà biến chủng, vật 'trang bức' tất yếu của người xuyên việt rốt cục lại nhiều thêm một

món.

Mà lúc này, trên ngọn núi lớn sau lưng Thần Mộc đã bị các tiểu hoa tiên trồng đầy cây con của mười hai thần hoa, đặc biệt là hoa đào, hoa hạnh, hoa mai, hoa quế mấy loại này.

Một năm bốn mùa, ngọn núi lớn kia đều bay hương hoa, là nơi đám tiểu hoa tiên thích đến nhất.

Ngô Sở không có việc gì cũng thích chạy đến đó tắm mình trong biển hoa.

Thỉnh thoảng còn để đám tiểu hoa tiên giúp hắn thu thập các loại cánh hoa, sau đó đổ vào trong ôn tuyền trên đỉnh núi.

Ngâm mình trong ôn tuyền đầy hoa tươi, uống rượu, ăn thịt nướng do Tiểu Nguyệt Linh làm, còn có Tiểu Hồ Ly giúp hắn đấm lưng, ngày tháng này trôi qua quả thực giống như thần tiên vậy.

Những ngày tháng tốt đẹp như thế này, Ngô Sở ngược lại muốn chia sẻ với bạn tốt của mình một chút, đáng tiếc thế giới này quá lớn, sinh linh liên lạc với nhau thực sự quá bất tiện.

Cho nên cho dù có đồ tốt gì, hắn cũng đành phải tự mình yên lặng hưởng thụ.

Cứ như vậy, thời gian lẳng lặng trôi đi.

Chương 144

Cũng không biết qua bao lâu, Ngô Sở đã đem Thái Âm bản nguyên lĩnh ngộ xong xuôi, Thủy chi bản nguyên sau khi hắn cảm ngộ xong Thái Âm bản nguyên cũng nước chảy thành sông mà hoàn thành lĩnh ngộ.

Mà Thổ chi bản nguyên, Mộc chi bản nguyên cũng lần lượt lĩnh ngộ xong.

Ngay tại lúc hắn bắt đầu lĩnh ngộ Hỏa chi bản nguyên, khu vực xung quanh Tử Ngọc Sơn vốn yên bình lại xuất hiện một đám sinh linh cấp Thiên Tiên, bắt đầu dùng phương thức càn quét kiểu 'trải thảm', trắng trợn phá hoại.

Dưới sự dặn dò của Ngô Sở, Thần Mộc vẫn luôn âm thầm cảnh giới hết thảy bên ngoài đã truyền tin tức này cho Ngô Sở, khiến Ngô Sở lập tức có chút không hiểu ra sao.

Đám sinh linh cấp Thiên Tiên này là tới gây sự?

Nhưng hiển nhiên lý do này không thuyết phục, rốt cuộc sinh linh Hồng Hoang lại không ngốc, biết rõ cách làm này rất phạm kỵ húy, dễ dàng đắc tội người khác, cư nhiên còn làm như vậy.

Rất hiển nhiên, đám sinh linh này chính là hướng về phía chủ nhân Tử Ngọc Sơn hắn mà đến để đắc tội.

Đám gia hỏa này đều điên rồi sao!

Ngô Sở mắng mắng chửi chửi, đi ra khỏi cửa phòng. "A Sở ca, huynh xuất quan rồi!

Muốn ăn cơm không?" Tiểu Nguyệt Linh xách theo dao phay, nhảy nhót chạy tới, nàng còn chưa biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, còn có

tâm tình nghiên cứu trù nghệ, chế tác món ngon điểm tâm của nàng.

Nhưng không thể không nói, toàn bộ Tử Ngọc Sơn, không có ai là không thích món ngon do Tiểu Nguyệt Linh làm ra, bao gồm cả đám tiểu hoa tiên kia. "Ừ, trời lớn đất lớn, ăn cơm lớn nhất, trước làm hai bát cơm ngũ sắc, lại thêm một đĩa bánh hấp Giao Mễ, thêm chút bánh hoa quế...

Nếu là thịt, thịt rồng còn hàng tồn không?" "Sớm đã hết rồi!" Tiểu Nguyệt Linh lắc đầu nhỏ, "Mấy vạn năm nay..." Tu hành vô tuế nguyệt (năm tháng), lời này Ngô Sở đã thấm thía.

Nhớ năm đó lúc mới tới thế giới này, kia còn thảm hơn cả độ nhật như niên.

Hắn thậm chí còn sợ hãi mình sẽ không qua nổi mùa đông của thế giới này.

Không ngờ sau khi tu hành, ngày tháng lại trôi qua nhanh như vậy.

Kỳ thật ngày tháng hắn bế quan cũng không lâu đến thế, 'mấy vạn năm' ở đây là tính từ lúc bọn họ ăn thịt rồng bắt đầu.

Hắn ở trong Tử Ngọc Sơn này, tuy rằng thường xuyên sẽ bế quan, mỗi lần bế quan đều là mấy trăm hơn ngàn năm, lúc dài thì mấy ngàn năm cũng có.

Cho nên ngày tháng cứ trôi qua trôi qua, cũng lười đi đếm.

Mấy vạn năm này kỳ thật cũng là tính phỏng chừng, cụ thể bao lâu rất khó nói rõ.

Bất quá ngoài lúc bế quan, hắn cũng đồng dạng sẽ thường xuyên xuất quan hưởng thụ một chút mỹ thực, lĩnh lược một chút vẻ đẹp của cuộc sống, nếm thử món ngon của Tiểu Nguyệt Linh, xem Tiểu Hồ Ly khiêu vũ, nghe tiểu hoa tiên diễn tấu tiết mục, giải tỏa một chút thời gian tu hành đơn điệu kia.

Kỳ thật lĩnh ngộ ngũ khí bản nguyên, sau khi tìm được đầu mối thì cũng không còn là một chuyện khô khan vô vị nữa.

Khi lĩnh ngộ những sức mạnh bản nguyên này, tâm thần hoàn toàn đầu nhập vào, cảm thụ sự cường đại và huyền ảo của sức mạnh bản nguyên, điều này hoàn toàn bất đồng với việc luyện võ khô khan.

Lúc luyện võ phải luôn làm một động tác, làm đến khi cơ bắp có thể ghi nhớ những động tác này, sau đó hình thành phản xạ có điều kiện, cái này quả thực quá khô khan.

Mà lĩnh ngộ sức mạnh bản nguyên, giống như giải đáp mấy đề toán học vậy, khi thật sự hiểu rõ những đề bài khó kia thì cũng không phải khô khan, mà là sướng rồi.

Đương nhiên, đây là lúc có thể giải được đề, còn lúc giải không ra thì lại dễ dàng làm cho người ta tâm phiền ý loạn.

Lúc này liền cần đi ra hưởng thụ một chút, thay đổi đầu óc.

Đã thời gian dài trôi qua như vậy, cũng không biết Tam Tộc có đánh nhau hay chưa.

Ngô Sở thầm nói thầm, thời gian của thế giới Hồng Hoang hắn cũng không biết nên tính thế nào.

Nếu tính theo tiểu thuyết dòng Hồng Hoang, một cái Lượng Kiếp có năm vạn Nguyên Hội, một Nguyên Hội tính là 129.600 năm, emm...

Vậy đại chiến giữa Tam Tộc còn lâu mới đến!

Nhưng mà, Tam Tộc đại chiến đều còn chưa bắt đầu, Tử Ngọc Sơn của hắn có khả năng phải nghênh đón một trận đại chiến trước rồi.

Rốt cuộc là ai cố ý gây khó dễ cho ta, chạy tới gây sự? "A Sở tiền bối, người xuất quan rồi!

Tu vi của người sắp khôi phục rồi chứ!" Tiểu Hồ Ly cũng từ hậu hoa viên nhảy nhót chạy ra, cao thấp đánh giá Ngô Sở nói. "Còn sớm lắm!

Còn sớm lắm!" Ngô Sở xua tay, nhưng khóe miệng lại nhịn không được khẽ nhếch lên, "Còn thiếu Hỏa chi bản nguyên và Kim chi bản nguyên chưa lĩnh ngộ đâu!" Vừa nói, hắn vừa đánh giá Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly - hai con tiểu loli, hai con tiểu loli cũng không biết có phải cố ý giữ bộ dạng tiểu loli này hay không.

Cái này đều đã mấy vạn năm trôi qua, cư nhiên còn chưa trưởng thành thiếu nữ bình thường.

Cơm trong nhà uổng phí cho các nàng ăn rồi! "Đã nhanh hơn chúng ta rồi!" Tiểu Hồ Ly nói: "Chúng ta hiện tại mới vừa vặn đem Thổ chi bản nguyên lĩnh ngộ xong mà thôi.

Đây còn là có sức mạnh bản nguyên có sẵn cung cấp cho chúng ta lĩnh ngộ, nếu để chúng ta tự mình mày mò lĩnh ngộ, còn thật không biết phải bao lâu mới có thể thành tựu Kim Tiên đây!" Ngô Sở cười rộ lên, nói: "Ngươi không phải nói Thanh Khâu Hồ các ngươi vừa đến tuổi trưởng thành là tự nhiên thành tựu Kim Tiên sao?

Gấp gáp làm gì?" Tiểu Hồ Ly mím môi cười khẽ: "Vậy ta khẳng định chưa nói với A Sở tiền bối, Thanh Khâu Hồ tộc chúng ta trưởng thành cần bao nhiêu thời gian rồi!" "Cần bao lâu?" Ngô Sở sửng sốt, cười hỏi.

Tiểu Hồ Ly nói với Ngô Sở: "Tổ phụ ta lớn lên đến khi trưởng thành, dùng một cái Nguyên Hội thời gian.

Phụ mẫu ta trưởng thành dùng mười vạn năm lâu, nhưng sau khi trưởng thành, tu vi lại yếu hơn tổ phụ ta.

Nghe lão tổ chúng ta nói, huyết mạch của tất cả sinh linh Hồng

Hoang đều sẽ theo tộc quần phồn diễn mà dần dần biến yếu.

Đến thế hệ này của chúng ta, phỏng chừng thời gian trưởng thành sẽ rút ngắn, nhưng sau khi trưởng thành, tu vi cũng sẽ theo đó giảm đi, đồng dạng là Kim Tiên, tu vi có lẽ sẽ kém rất nhiều." Ngô Sở thầm nghĩ: Thảo nào Hồng Hoang tương lai sẽ là thiên hạ của Nhân tộc!

Tuy rằng hiện tại tất cả sinh linh Hồng Hoang đều giảng huyết mạch, giảng căn cước, nhưng theo năm tháng biến thiên, thời gian trôi đi, mạnh như Long tộc hiện tại, tương lai cũng điêu linh thành cái dạng kia, càng đừng nói Phượng tộc và Kỳ Lân tộc.

Mà Nhân tộc phồn diễn phát triển, trên tu hành lại không quá chú trọng huyết mạch, ngược lại càng coi trọng truyền thừa tu hành, cùng với ngộ tính của mỗi người.

Ngô Sở nhìn lướt qua Tiểu Hồ Ly trạng thái loli, nếu tính theo mười vạn năm, vậy thì qua thêm mấy vạn năm nữa Tiểu Hồ Ly mới có thể trưởng thành đi!

Ngẫm lại, ở thế giới Hồng Hoang này, làm cha mẹ quả thật là không dễ dàng, 'hùng hài tử' (trẻ trâu) vừa quậy là quậy cả mấy vạn năm, ai chịu nổi a!

So sánh ra, Na Tra ma oa kia lại tính là cái gì?

May mắn hai con tiểu loli này đều rất nghe lời, không gây phiền toái cho hắn.

Hơn nữa với các nàng hiện nay mà nói, mấy vạn năm kỳ thật cũng không tính là gì.

Thường xuyên bế quan một cái, rất nhanh liền trôi qua.

Chương 145

Đối với điệu Thiên Hồ Vũ mà Tiểu Hồ Ly nhảy sau khi trưởng thành, Ngô Sở kỳ thật còn có chút mong đợi nho nhỏ.

Nghĩ nghĩ, hắn móc điện thoại ra: "Nguyệt Linh, Tiểu Vũ, chúng ta tới chụp tấm ảnh, ghi lại các ngươi của thời kỳ này, miễn cho hôm nào đó ta đi bế quan một cái, các ngươi liền lặng lẽ lớn lên!" "A Sở tiền bối chẳng lẽ không hy vọng chúng ta mau chóng lớn lên sao?" Tiểu Hồ Ly khó hiểu hỏi một câu, nhưng khi Ngô Sở điều chỉnh ống kính tự chụp, Tiểu Hồ Ly vẫn chu cái miệng nhỏ, mở to hai mắt, làm cái dấu tay chữ V (tay kéo).

Tiểu Nguyệt Linh thì híp mắt to nhe răng, đem dao phay giấu ra sau lưng.

Tách, tách...

Từ góc độ bất đồng, liên tiếp chụp mấy tấm, Ngô Sở điều ra nhìn nhìn, cảm thấy hài lòng mới nói: "Cũng không phải là không thích, chỉ là cảm thấy lớn lên rồi sẽ có rất nhiều phiền não.

Đến lúc đó phỏng chừng các ngươi lại sẽ cảm thấy vẫn là lúc nhỏ tốt hơn.

Đến lúc đó, chúng ta lại lấy ảnh chụp lúc này ra nhìn một cái, sẽ cảm thấy rất hạnh phúc." "A Sở ca, lớn lên sẽ có phiền não gì chứ?" "Lớn lên thì phải, thì phải..." Ngô Sở không khỏi sửng sốt, ngẫm lại, nơi này chính là thế giới Hồng Hoang, lớn lên lại có phiền não gì chứ?

Lớn lên, tu vi tăng lên, mới có thể giải quyết phiền não tốt hơn đi!

Các nàng không cần vì sinh hoạt mà bôn ba, cũng không cần vì công việc mà không thể không ủy khuất chính mình, càng thêm không

cần vì chuyện chung thân đại sự của chính mình mà sốt ruột.

Thậm chí, về lý thuyết, các nàng có thể trường sinh bất tử, có thể không ăn không uống...

Trừ bỏ cần tu hành ra, các nàng còn có phiền não gì đây?

Phiền não của các nàng đều có người khác gánh vác thay các nàng rồi đi!

Ví dụ như hiện tại, đám sinh linh Thiên Tiên Cảnh bên ngoài kia đến gây chuyện, cũng không cần các nàng đi giải quyết không phải sao?

Ngô Sở bật cười lắc đầu, duỗi tay xoa xoa đầu nhỏ của các nàng: "Chờ các ngươi lớn lên sẽ rõ ràng.

Muốn lớn lên, vậy thì mau chóng lớn lên đi!

Được rồi, ta đi bên kia nhìn xem, các ngươi làm việc của các ngươi đi!" Hắn vừa nói, vừa đi về phía lương đình hướng ra mặt hồ lớn, đồng thời trong lòng kêu gọi Nghệ Bảo: "Nghệ Bảo, ngươi giúp ta thôi toán một chút, đám yêu quái kia muốn làm gì?" Ngô Sở cảm thấy chính mình cùng người vi thiện, chưa bao giờ trương dương, cũng không 'trang bức'...

Ách, cái này không quan trọng.

Quan trọng là, chính mình là một người điệu thấp nội liễm, thành thật như vậy, sao lại luôn có người muốn tới khi dễ hắn chứ?

Căn cứ Nghệ Bảo thôi toán, đám yêu quái này rất đại khái suất đến từ Thiên Mục Sơn.

Thiên Mục Sơn cùng Tử Ngọc Sơn hắn ngoài mặt khẳng định là không thù, tuy rằng Thiên Mục Đạo Nhân là chết ở Tử Ngọc Sơn bọn họ, nhưng phỏng chừng cũng không mấy người biết.

Hơn nữa Thiên Mục Sơn bên kia nếu sinh ra Tân Vương, thì Tân Vương kia cảm tạ Tử Ngọc Sơn hắn còn không kịp nữa là!

Không có đạo lý sẽ vì Cựu Vương báo thù mà đến tìm bọn họ gây phiền toái không phải sao?

Trừ phi vị Tân Vương này chịu dụ hoặc, hoặc là điên rồi, hay hoặc là giống như Thiên Mục Đạo Nhân kia, bị ma khí ô nhiễm, chịu Ma Tổ khống chế. "Kết quả thôi toán, khả năng này là cao nhất." Nghệ Bảo thu hồi điện thoại, xoa tay hầm hè nói: "Chúng ta mai phục hắn một tay, thế nào?" Bộ dạng nhỏ nhắn hung hăng kia làm cho Ngô Sở không biết nên nói nàng cái gì cho tốt. "Là ai cho ngươi dũng khí và tự tin thế?" "Phổ thông thả tự tin (bình thường nhưng tự tin), mới có thể bị người ta chê cười, ngươi cảm thấy ta phổ thông sao?" Tuy rằng lời này của Nghệ Bảo có điểm thiếu đánh, nhưng Ngô Sở cũng xác thực không thể dối lòng nói nàng hiện tại rất phổ thông, nàng nếu là phổ thông, vậy hắn tính là cái gì? "Ngươi xác thực là không phổ thông, nhưng ngươi chẳng lẽ không sợ lão ma đầu kia xách theo Tru Tiên Kiếm cùng Thí Thần Thương ở bên ngoài chờ chúng ta?" Ngô Sở có chút lo lắng nói. "Lúc này, lão ma đầu kia khẳng định còn chưa luyện chế Tru Tiên Tứ Kiếm đâu!" Nghệ Bảo dùng quyền kích chưởng, nói: "Bất quá mấy vạn năm trôi qua, cục diện nên bố trí phỏng chừng lão ma đầu kia đã bố trí xong rồi, chỉ chờ Tam Tộc dưới sự dẫn dắt của hắn bắt đầu cắn xé lẫn nhau!

Lúc này hắn hẳn là sẽ trốn đi lĩnh ngộ Sát Lục Đại Đạo của hắn, chạy đến nơi đây, nếu đụng phải Đạo Tổ tương lai bọn họ, vậy chẳng phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ, được không bù mất?" Ngô Sở khẽ thở dài: "Chính là vào lúc này, hắn mới có khả năng đích thân qua đây a!

Mọi người đều còn chưa ý thức được tên kia sẽ bày ra một cái cục lớn như vậy, cũng có lẽ lão nhân gia vị kia lúc này chưa chắc đã

biết có nhân vật như lão ma đầu tồn tại đâu!" Càng nói, Ngô Sở càng cảm thấy phi thường có khả năng: "Ngươi ngẫm lại, lão ma đầu kia lần trước bị chúng ta đánh giết một đạo phân thân, lần này qua đây, có thể không làm nhiều chuẩn bị chút sao?

Nếu lão ma đầu chuẩn bị sung túc này trốn ở một bên len lén cho chúng ta một cái, chúng ta có thể chịu đựng được không?

Đừng bị công đức che mờ đôi mắt trí tuệ lại xinh đẹp của ngươi a Nghệ Bảo!" "Cũng có lẽ ta thôi toán có sai lầm thì sao?

Đại khái suất lại không phải chỉ một trăm phần trăm." "Trực giác!

Trực giác của ta nói cho ta biết, lão ma đầu kia khẳng định trốn đi chờ chúng ta xuất hiện đấy!

Hắn hiện tại cũng không nắm chắc chúng ta có ở phụ cận hay không, cho nên, xem trước đã!" Một lớn một nhỏ hai người cứ như vậy ngồi ở đó, mắt to trừng mắt nhỏ. "Cứ như vậy xem ra, ngươi là chuẩn bị mở ra 'Lưu Lãng Kế Hoạch' rồi?" Nghệ Bảo hỏi.

Ngô Sở gật đầu nói: "Không có biện pháp, lão ma đầu này cắn chết không buông, ta đều nhịn đến trình độ này rồi, hắn còn được đằng chân lân đằng đầu...

Nhưng đánh lại đánh không lại, còn có thể làm sao bây giờ?" Nghệ Bảo nói: "Ta cảm thấy chúng ta có thể xem trước đã, nếu lão ma đầu kia chỉ là một đạo phân thân qua đây, vậy chúng ta liền mai phục hắn một tay..." "Đừng!

Càng mai phục, thù này kết càng lớn, chúng ta trực tiếp chạy lấy người, hắn trong tình huống không tìm thấy chúng ta khẳng định sẽ không tiếp tục sống chết dây dưa..." "Nếu hắn tiếp tục sống chết dây dưa thì sao?" Nghệ Bảo hỏi: "Ngươi nghĩ, với tính tình của lão ma đầu kia, hắn có thể thừa nhận thất bại của chính mình sao?" Ngô Sở

nghĩ nghĩ, không khỏi vì đó trầm mặc.

La Hầu cụ thể là tính tình gì, hắn cũng không rõ ràng, nhưng loại người như La Hầu có thể trở tay làm mây úp tay làm mưa, đem Tam Tộc Hồng Hoang to lớn đều dễ dàng đùa bỡn trong lòng bàn tay, có thể dễ dàng chấp nhận thất bại sao?

Thấy Ngô Sở trầm mặc, Nghệ Bảo lại nói: "Công đức chi lực khắc chế ma khí, hắn lại làm sao có thể dễ dàng phóng túng một tôn công đức chí bảo mang đến uy hiếp cho hắn?

Ta cảm thấy chúng ta thay vì lặng lẽ đào tẩu, không bằng nhìn xem tình huống, nếu là phân thân, ta liền đem hắn chôn ở chỗ này." "Một khi bị quấn lấy, chỉ sợ đến lúc đó chúng ta muốn đi cũng đi không nổi!" Ngô Sở có chút cạn lời, cuối cùng nói: "Ngươi thành thật nói cho ta biết, ngươi có bao nhiêu nắm chắc chôn hắn luôn?" "Kia phải xem lão ma đầu kia có phải chân thân qua đây hay không, nếu là phân thân, trừ phi hắn thật sự đem Thí Thần Thương xách lại đây." Nghệ Bảo tự tin gật gật đầu, dừng một chút, lại nói: "Hơn nữa, cho dù muốn chạy, chúng ta cũng không thể ngốc nghếch trực tiếp chạy, nơi này chịu trận pháp bao trùm, hắn nhất thời cảm ứng không được chúng ta.

Nhưng một khi chúng ta ra khỏi trận pháp này, chúng ta còn có thể trốn đi đâu?

Với tu vi của hắn, phân phút liền có thể tìm được chúng ta đi!" "..." Ngô Sở trầm mặc.

Không bao lâu, Tiểu Nguyệt Linh bưng lên đồ ăn, Ngô Sở yên lặng ăn.

Ngoài mười mấy vạn dặm, những tiểu yêu kia vẫn còn đang không ngừng tiếp cận.

Ăn cơm xong, Ngô Sở liền gọi Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly,

cùng với những tiểu hoa tiên kia đến đại điện, trực tiếp nói với các nàng: "Nguy cơ của Tử Ngọc Sơn đã tới rồi, ta chuẩn bị mở ra 'Lưu Lãng Kế Hoạch'.

Các ngươi đi chuẩn bị một chút, đem những tiểu hoa tiên còn chưa hóa hình trong sơn cốc phía dưới di thực lên trên này, đồ vật có thể mang đi, toàn bộ mang đi..." Tiểu Nguyệt Linh các nàng vừa nghe lời này, trực tiếp liền mông lung, trước đó còn tốt đẹp, sao đột nhiên liền phải mở ra Lưu Lãng Kế Hoạch rồi?

Biến hóa này đến cũng quá nhanh đi! "A Sở ca, xảy ra chuyện gì sao?" "Quay đầu lại sẽ giải thích với các ngươi, hiện tại, đi thu dọn trước." "Nga nga, được, được..." Nhất thời, trên ngọn cây, lập tức gà bay chó sủa lên.

Tiểu hoa tiên trong thung lũng hoa, cùng với mười hai thần hoa, Tiên Thiên Nhất Khí Thanh Linh Tuyền, đều được chuyển đến trên ngọn cây.

Bản nguyên của Tiên Thiên Nhất Khí Thanh Linh Tuyền nằm ở lũ Tiên Thiên Nhất Khí kia, chỉ cần di dời lũ Tiên Thiên Nhất Khí kia đi, mắt suối có di dời hay không cũng không sao cả.

Ngô Sở bay xuống bến tàu bên hồ, vẫy vẫy tay về phía con cá lớn màu đỏ trong hồ, cá đỏ bơi về phía hắn, Hồng Ngư không biết sầu tư vị còn phun nước vào Ngô Sở, tựa hồ muốn Ngô Sở bồi nó chơi một lát.

Ngô Sở tùy tay giương lên, đem hồ nước phất đi, vỗ đầu nó, khẽ thở dài: "Đại Hồng a!

Cường địch sắp tới, ta cũng địch không lại, chúng ta phải đi rồi, ngươi trốn trong hồ, ngàn vạn lần đừng ra ngoài..." Giao phó xong cá lớn, Ngô Sở liền đem lâu thuyền và bến tàu đều thu lại.

Hai kiện trung phẩm công đức linh bảo này, Ngô Sở cũng đã luyện hóa chúng.

Chương 146

Bến tàu và lâu thuyền gần như thành một bộ pháp bảo, lâu thuyền có hiệu quả gia tốc phá sóng, mà bến tàu vừa vặn tương phản, có khả năng ổn cố định sóng.

Hơn nữa lâu thuyền nếu có hư tổn, dừng ở bến tàu này một đoạn thời gian, những hư tổn kia liền sẽ tự hành khôi phục.

Chỉ là sự khôi phục này cũng cần tiêu hao công đức nhất định, nhưng so với dùng công đức trực tiếp tu phục thì tiết kiệm hơn chút ít.

Không bao lâu, Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly liền mang theo mấy trăm tiểu hoa tiên hóa hình mà ra trong mấy vạn năm nay, thu thập xong hết thảy, trong lòng thấp thỏm ngồi ở trong đại điện.

Ngô Sở cũng không có giấu giếm, nói rõ vấn đề trước mắt Tử Ngọc Sơn gặp phải, kết quả sau khi nghe được cái này, Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly ngược lại bình tĩnh trở lại.

Bởi vì các nàng từng thấy Nghệ Bảo đánh giết qua Ma Tổ phân thân, cảm thấy không có gì phải sợ.

Đối với việc này, Ngô Sở cũng không biết nên nói các nàng cái gì cho tốt, liền tùy các nàng.

Vấn đề nghiêm trọng đến mức nào, chính hắn rõ ràng là tốt rồi, không cần thiết hù dọa các nàng.

Không để Ngô Sở bọn họ chờ quá lâu, những tiểu yêu Thiên Tiên Cảnh kia dùng thuật pháp thần thông một đường đập phá tới, rất nhanh liền tiến đến chỗ Sơn Thế Đại Trận do Trấn Nguyên Tử đạo hữu bố trí.

Những tiểu yêu này một đường thông suốt không trở ngại đến nơi

đây, hoàn toàn không ngờ sẽ có một tòa Sơn Thế Đại Trận đang chờ chúng nó, nhất thời không tra xét, trực tiếp liền đâm đầu vào.

Kết quả sau khi đi vào, liền toàn bộ bị vây ở trong tòa đại trận kia.

Ngô Sở lúc đầu để Trấn Nguyên Tử bố trí Huyễn Trận Khốn Trận, là vì để cho chính mình có đủ thời gian phản ứng.

Hiện tại, là lúc nói tạm biệt với Tử Ngọc Sơn này rồi.

Nhưng làm cho Ngô Sở không ngờ tới chính là, bọn họ đều đã chuẩn bị sẵn sàng chạy trốn, Ma Tổ bản tôn hoặc là Ma Tổ phân thân đáng lẽ phải buông xuống nơi đây, lại chậm chạp không thấy hiện thân.

Hắn nếu không nhập trận, Ngô Sở lại đâu dám tùy tiện xuất trận độn đào?

Vì thế, cục thế cứ như vậy tạm thời cứng lại ở đó.

Lưu Lãng Kế Hoạch là như thế này: Lấy đỉnh Thần Mộc làm đạo trường, đem tất cả đồ vật có thể chứa đều chứa vào, sau đó Thần Mộc mở ra trận pháp của nó, cũng đem thân thể thu nhỏ lại, Ngô Sở lại mang theo Thần Mộc, thi triển độn thuật độn đào.

Trước mắt, độn thuật Ngô Sở lĩnh ngộ, Thủy, Thổ, Mộc đều có, sau khi lĩnh ngộ những sức mạnh bản nguyên kia, những độn thuật này thi triển ra liền không có bất luận trở ngại gì.

Hạn chế duy nhất, chính là bản thân tu vi hắn quá thấp, tốc độ có khả năng không đủ nhanh.

Cũng bởi vậy, hắn cần phải chờ Ma Tổ tiến vào trong những trận pháp Trấn Nguyên Tử bố trí kia, mượn những trận pháp này vây khốn Ma Tổ, lại lặng yên độn tẩu.

Tuy rằng tòa trận pháp này khẳng định không vây khốn được Ma

Tổ bao lâu, nhưng có thể vây bao lâu hay bấy lâu.

Ít nhất làm như vậy, sẽ không vừa ra khỏi những đại trận kia liền bị đối phương phát hiện.

Cho nên Ma Tổ không tiến vào, hắn cũng không thể tùy tiện đi ra ngoài.

Cứ như vậy, chờ a chờ a chờ, chờ đến khi mọi người đều nghi hoặc nhìn về phía Ngô Sở, chính Ngô Sở cũng cảm thấy, có phải suy đoán của chính mình và Nghệ Bảo sai lầm rồi hay không.

Đột nhiên, một tiếng vang trầm đục từ sâu trong thiên vũ (bầu trời) truyền đến.

Sau đó, hơi thở hắc ám cùng tử khí (khí tím) lập tức bạo khai tại sâu trong thiên vũ.

Trong chốc lát, màu đen cùng màu tím tựa như hai tông màu ranh giới rõ ràng, trải rộng ngàn vạn dặm trên bầu trời xanh thẳm, hắc khí cuồn cuộn cuộn trào, tử khí hạo hạo đãng đãng.

Ngô Sở thấy vậy, không khỏi ngẩn người, sau đó cười ha ha, đem Thần Mộc ném về cái hố to kia, Thần Mộc đón gió mà lớn, đảo mắt lại khôi phục như cũ.

Đám người trong đại điện có chút nghi hoặc nhìn Ngô Sở đang cười ha ha ngửa mặt nhìn lên trời xanh ngoài đại điện, cùng với Nghệ Bảo đang đứng ở trên vai Ngô Sở, kích động lôi kéo tóc hắn. "A Sở ca, làm sao vậy?" Tiểu Nguyệt Linh vừa hỏi vừa dẫn mọi người bay ra khỏi đại điện, đi theo giơ tay ngửa nhìn thiên vũ, sau đó cũng bị sắc đen và tím trải rộng trong thiên vũ kia hấp dẫn. "Chúng ta tạm thời có thể không cần đi lưu lãng rồi!" "Chủ nhân, lão nhân gia vị kia, sao có thể xuất hiện tại đây?" "Ta cũng muốn biết đây!" Ngô Sở nhe răng, nhưng cũng không trách cứ Nghệ Bảo, rốt cuộc chính hắn cũng đồng

dạng rất kích động, rốt cục có người có thể thu thập ma đầu kia rồi.

Tử khí hạo đãng thiên vạn dặm, trừ bỏ vị Đạo Tổ tương lai kia, còn có thể là ai?

Thái Thượng sao?

Nhưng Thái Thượng thời kỳ này, nào có uy thế bực này?

Nhưng Ngô Sở cùng vị Đạo Tổ tương lai kia cũng chưa từng gặp mặt, càng đừng bàn cái gì giao tình, lão nhân gia ngài sao có thể xuất hiện tại đây, còn cùng vị lão ma đầu kia đánh nhau?

Nếu nói là trùng hợp, nhưng điều này cũng không tránh khỏi quá mức trùng hợp một chút!

Ngô Sở cũng không biết bọn họ đấu pháp như thế nào, trừ bỏ nhìn thấy bầu trời phân rõ hai màu tím đen ra, những thứ khác, hết thảy đều nhìn không thấy.

Bầu trời như vậy, vẫn luôn kéo dài hơn trăm năm, Tam Tộc nguyên bản còn đang không ngừng khuếch trương, đều đã dừng bước chân, dừng chân quan vọng sự dị thường này.

Khi hai màu tử hắc trên bầu trời tiêu tán ra, đại đa số sinh linh trên đại địa Hồng Hoang đều không khỏi vì đó thở dài một hơi.

Ngô Sở không chỉ dạy Tiểu Nguyệt Linh và hồ ly nhỏ dùng Giao mễ để nấu cơm, mà còn dạy họ xay Giao mễ thành bột, hấp bánh mì, vị mềm mà không nát, lại còn có chút dai ngon.

Ngô Sở cũng đồng dạng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng trong lòng ít nhiều có chút rối rắm, ma đầu kia hẳn là còn sẽ trở lại đi!

Lưu Lãng Kế Hoạch có nên hay không tiếp tục tiến hành?

Mà ngay tại lúc Ngô Sở vì chuyện này mà rối rắm, vị Đạo Tổ tương lai kia lại tìm tới cửa.

Đương nhiên, vị Đạo Tổ này chỉ là phát hiện nơi này có sơn xuyên địa thế đại trận, phát hiện những tiểu yêu Thiên Mục Sơn bị vây ở trong đại trận, cho nên tiến vào nhìn xem.

Đạo Tổ tương lai chạy đến nơi đây nghiên cứu địa thế đại trận này, Ngô Sở có thể làm sao bây giờ?

Tiếp tục trốn ở Tử Ngọc Sơn rụt đầu coi như không biết?

Ngẫm lại, Đạo Tổ tương lai này lại không phải loại sát phôi như La Hầu, cùng hắn gặp mặt một cái, cũng hẳn là không có gì đi!

Đây chính là sư tôn của những nhân vật phong vân Hồng Hoang trong tương lai, Huyền Môn Chí Tôn giảng đạo tại Tử Tiêu Cung.

Tương lai vị này khi khai giảng tại Tử Tiêu Cung, với tu vi của hắn, còn không nhất định đi được.

Hiện tại không gặp, không chừng về sau liền không có cơ hội gặp lại!

Vì thế, Ngô Sở triệt bỏ Hộ Sơn Đại Trận của Tử Ngọc Sơn, tiến vào trong Địa Thế Đại Trận, kính đi thẳng đến trước mặt vị Đạo Tổ tương lai này vấn hảo: "Vãn bối Ngô Sở, tự hiệu Bất Xuất Sơn Nhân, kiến quá tiền bối!

Phi thường cảm tạ tiền bối ra tay đuổi đi ma đầu kia, cứu vãn bối cùng vô số sinh linh trên dưới Tử Ngọc Sơn này khỏi nước sôi lửa bỏng, xin nhận vãn bối một lạy!" Ngô Sở khom lưng vái chào dài, thái độ thành khẩn, nghi thái đoan chính, cử chỉ có độ.

Tuy rằng lần đầu tiên gặp mặt với loại siêu cấp truyền thuyết này, trong lòng thấp thỏm, nhưng Ngô Sở phát huy diễn xuất của chính mình đến vô cùng nhuần nhuyễn, cũng không vì khẩn trương mà nói năng lộn xộn, hoặc náo ra trò cười khác.

Hồng Quân Lão Tổ hạc phát đồng nhan, tiên phong đạo cốt, một

thân đạo bào màu trắng kia, tựa hồ sớm đã đoán được nơi này có giấu sinh linh khác, nhìn thấy Ngô Sở cũng không kinh ngạc, cũng không khách khí với Ngô Sở, ngạnh sinh sinh nhận cái lạy này, hỏi: "Ma đầu kia là tới tìm ngươi?" Ngô Sở gật đầu nói: "Đúng vậy!

Mấy vạn năm trước, ma đầu kia từng tới một lần, bất quá lần đó chỉ là một đạo phân thân tới đây, kết quả bị ta cùng một vị đạo hữu hợp lực chém giết, lần này nghĩ đến là qua đây báo thù.

Chương 147

Vãn bối tự biết không địch lại, đã chuẩn bị dời đi nơi khác, chưa từng nghĩ tiền bối sẽ khéo léo ra tay, cứu vãn bối cùng một đám sinh linh Tử Ngọc Sơn, vãn bối cảm kích bất tận!" Lão Tổ hơi hơi gật đầu, đạo: "Ma đầu kia tu vi thâm hậu, cho dù là một đạo phân thân, tu vi định cũng không thấp, các ngươi đem hắn chém giết, tu vi ngược lại cũng không tính là kém." Dừng một chút, Lão Tổ lại nói: "Nói ra ngược lại cũng là trùng hợp, hơn trăm năm trước, bần đạo đang trong lúc tọa quan đột cảm thấy tâm huyết lai triều (linh cảm mách bảo), liền đi ra ngoài du lịch một chuyến, chưa từng nghĩ tại đây gặp phải tôn ma đầu kia.

Lại là không biết, ngươi là làm sao chọc phải tôn ma đầu kia?

Ma đầu kia nơi tu hành nãi tại phương Tây đại địa, cách nơi này cực xa, không biết ngươi có biết?" Ngô Sở chắp tay hành lễ nói: "Lược có nghe thấy!

Về phần chọc phải tôn ma đầu kia, kỳ thật nói đến cũng là thân công đức này của vãn bối rước lấy họa.

Ma đầu kia vào mấy vạn năm trước, dùng ma khí xâm thực nguyên thần của một vị đạo hữu của bần đạo, biết được việc vãn bối mang trong mình đỉnh cấp công đức linh bảo, liền muốn vãn bối đi theo hắn, vãn bối không muốn, hắn liền muốn trừ khử vãn bối cho sướng..." Ngô Sở nói, đột nhiên lấy lại tinh thần, vỗ trán một cái, sau đó chắp tay nói: "Thật là hổ thẹn, nhìn thấy tiền bối, nhất thời kích động, lại quên mời tiền bối vào đạo trường của vãn bối ngồi một chút, còn xin tiền bối đừng trách móc, mời đi theo vãn bối." Ngô Sở nghiêng người, dẫn Lão Tổ đi về phía trung tâm Địa Thế Đại Trận.

Lão Tổ cũng không để ý, chỉ là vung phất trần một cái, đi theo bên người Ngô Sở, nhìn trái nhìn phải sơn xuyên thiên địa phương này, hỏi: "Địa thế đại trận phương này, chính là do ngươi bố trí?" Ngô Sở lắc đầu nói: "Hồi tiền bối, những sơn thế đại trận này, cũng không phải do văn bối bố trí, nãi là do một vị đạo hữu của văn bối bố trí.

Vị đạo hữu kia của văn bối thường xuyên du lịch thiên hạ, nếu thấy địa mạch nơi nào bị tổn hại, liền sẽ bỏ đại khí lực tu phục cho nó..." Dừng một chút, Ngô Sở lại hỏi: "Tiền bối đối với tôn ma đầu kia tựa hồ cũng không xa lạ?

Không biết tiền bối có biết, chém giết phân thân của ma đầu kia, vì sao sẽ có công đức ban thưởng hay không?" Khi Ngô Sở tiến vào trung tâm đại trận, nhìn thấy cây thần mộc Tử Ngọc Linh Nại kia, cũng như những kiến trúc trên đỉnh thần mộc, dù là Huyền Môn Chí Tôn trong tương lai, cũng không khỏi ngẩn người.

Dường như không ngờ rằng, lại có người xây dựng đạo tràng ngay trên một gốc linh căn.

Hơn nữa, trên người hắn công đức khí tức nồng đậm đã đành, ngay cả kiến trúc trong đạo tràng cũng tràn ngập khí tức công đức, thảo nào tên ma đầu kia lại muốn chém chết kẻ này cho sướng tay!

Lão Tổ khẽ phất trần, nhìn Ngô Sở thêm vài lần.

Tu vi nhìn qua thì thấp kém, nghĩ lại có thể đối phó với phân thân của tên ma đầu kia, chắc là nhờ công lao của kiện công đức chí bảo trên người hắn.

Nghệ Bảo tuy rằng đã thu liễm khí tức, nhưng Lão Tổ vẫn rất dễ dàng suy đoán ra phẩm giai chân chính của nó.

Nếu chỉ đơn thuần là một kiện cực phẩm công đức linh bảo, thì với chút tu vi mà kẻ này thể hiện, không thể nào đối phó được Đại La

cảnh.

Lão Tổ tự nhủ, chút kỹ lưỡng cỏn con của Ngô Sở, làm sao qua mắt được pháp nhãn của ngài.

Còn việc Ngô Sở che giấu khí tức công đức chí bảo của bản thân, cái này cũng không có gì đáng trách, nếu Ngô Sở cái gì cũng không giấu, ngài ngược lại sẽ cảm thấy có chút không chân thực!

Suy tính một hồi, Lão Tổ mới nói: "Tên ma đầu kia, bần đạo cũng từng đụng độ qua, tưởng là hắn đã làm ra những chuyện ảnh hưởng đến sự vận chuyển bình thường của trật tự thiên địa, khiến thiên địa đều chán ghét hắn a!" Ngô Sở khẽ gật đầu, cũng chỉ có như vậy mới giải thích được vì sao hiện tại trảm ma lại có thể hưởng công đức.

Dù sao Ma đạo cũng thuộc về một trong những đại đạo của thiên địa, đối với Thiên Đạo mà nói, đáng lẽ phải nhất thị đồng nhân (coi trọng như nhau) mới đúng.

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu (coi vạn vật như chó rơm) mà!

Nhưng nếu La Hầu âm thầm phá hoại thiên địa, hoặc làm chuyện gì đó cản trở sự vận chuyển bình thường của trật tự Thiên Đạo, thì bị Thiên Đạo chán ghét là hoàn toàn có khả năng.

Chỉ là, tên ma đầu kia rốt cuộc đã làm gì để Thiên Đạo hiện tại bắt đầu chán ghét hắn?

Nếu chỉ là âm thầm động tay động chân bố cục sau lưng Tam tộc, việc này khẳng định chưa đạt đến trình độ bị chán ghét, dù sao cái này cũng chẳng ảnh hưởng đến trật tự vận chuyển của Thiên Đạo!

Trong lúc Ngô Sở đang suy nghĩ linh tinh, hai người đã lên đến đỉnh thần mộc.

Sau đó, Ngô Sở liền gọi đám Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly ra

bái kiến Lão Tổ.

Lúc này, Ngô Sở mới làm ra vẻ xấu hổ nhìn về phía Lão Tổ: "Thực sự hổ thẹn, nhất thời kích động, cư nhiên quên mất hỏi tôn hiệu của tiền bối, mong tiền bối lượng thứ!" "Bần đạo Hồng Quân!" Lão Tổ cười cười, không để ý lắm, chỉ quan sát xung quanh.

Đơn giản bốn chữ, cũng không thấy đạo vận lưu chuyển gì, hoàn toàn không có loại khí thế hào hùng 'vừa xuất hiện liền ngâm thơ định tràng' kia, khiến Ngô Sở cảm thấy có chút không đủ 'bức cách' (ngầu). "Vãn bối đẳng bái kiến Hồng Quân tiền bối, cảm tạ tiền bối cứu mạng chi ân!" Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly dẫn theo đám tiểu hoa tiên, cung cung kính kính hành lễ với Lão Tổ.

Lão Tổ nhẹ nhàng phất tay áo, liền nâng các nàng dậy: "Không cần như vậy, chẳng qua là đúng dịp gặp gỡ mà thôi!

Đẳng cấp ma đầu kia, ai gặp cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn." Ngô Sở mỉm cười chắp tay, nói: "Với tiền bối mà nói, có lẽ chỉ là thuận tay làm, nhưng với chúng vãn bối, đó chính là ân cứu mạng, ân tình như thế, sao dám quên?

Nguyệt Linh, lên rượu ngon đồ ăn ngon cho tiền bối; Tiểu Vũ, pha trà cho tiền bối..." "Ai!

Vâng ạ!" Thế là, tất cả mọi người đều bắt đầu bận rộn, không có gì để bận cũng phải giả vờ bận rộn một chút, đối mặt với vị Lão Tổ này, mấy tiểu gia hỏa căn bản không dám tùy tiện đến gần.

Thậm chí, Hoa Phỉ Nhi còn dùng ánh mắt ra hiệu, có cần diễn tấu một đoạn cho Lão Tổ nghe không?

May mà Lão Tổ lúc này đang nhìn về phía biển hoa ở ngọn núi đối diện, nhìn một lúc, ngài không khỏi hỏi: "Những người tí hon này hẳn là từ những đóa hoa kia hóa hình mà thành đi!

Các nàng căn cơ nông cạn, theo lý thuyết là không cách nào hóa hình, đều là do ngươi điểm hóa ra?" Ngô Sở lắc đầu, nói: "Hồi tiền bối, những tiểu hoa tiên này không phải do vãn bối điểm hóa, mà là một vị hảo hữu của vãn bối vì nghiệm chứng pháp môn mình nghiên cứu nên thuận tay làm, sau đó lại chuyên môn diễn pháp giảng đạo cho các nàng mười mấy năm, các nàng mới có thể hóa hình mà ra." Ngừng một chút, hắn lại nói: "Tuy rằng các nàng căn cơ nông cạn, đạo hạnh có hạn, tiềm lực cùng sinh mệnh cũng có hạn, nhưng ngay cả như vậy, các nàng vẫn có thể nở rộ ra phong thái thuộc về chính mình.

Tiền bối có muốn thưởng thức diễn tấu chi đạo của các nàng một chút không?

Rất không tồi nha!" Hồng Quân Lão Tổ bề ngoài bình thản tự nhiên, nhưng thực ra có chút ngơ ngác, ngài cũng không hiểu cái gì là 'diễn tấu chi đạo'?

Sống đến từng này tuổi, chưa từng nghe nói qua cái này.

Thế là ngài gật gật đầu, muốn thử một chút sự vật mới mẻ này.

Ngô Sở vỗ tay về phía các hoa tiên tử: "Các bé hoa, đến lúc thể hiện sở trường của các ngươi rồi, để tiền bối thưởng thức tuyệt hoạt của các ngươi một chút, tiếp... tấu nhạc!" Ngô Sở suýt chút nữa đã buột miệng nói ra câu meme 'tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục múa'.

Không bao lâu, trong đại điện vang lên tiếng diễn tấu, tiếng đàn du dương, tiếng tiêu u viễn, tỳ bà thanh thúy, cổ tranh thấu lượng, nhị hồ ưu thương... chuông trống giao thoa, sênh hoàng xen kẽ...

Tuy rằng Lão Tổ không có biểu hiện trợn mắt há hốc mồm, nhưng Ngô Sở cảm thấy, nội tâm Lão Tổ thực ra vẫn rất chấn động, giống như lúc Hồng Vân bọn họ lần đầu tiên cảm nhận mị lực của ca vũ vậy.

Không bao lâu, Tiểu Nguyệt Linh liền bưng rượu hoa Linh Nại lên, rót đầy cho Lão Tổ.

Tiểu Hồ Ly thì yên lặng cầm cái lò đất nhỏ, đun nước bên cạnh Ngô Sở, chuẩn bị pha trà.

Khi một nén nhang diễn tấu kết thúc, các tiểu hoa tiên có chút th thấp thỏm nhìn Lão Tổ đang nhắm mắt lắng nghe, mãi đến khi Lão Tổ mở mắt, mỉm cười gật đầu với các nàng, khen một câu 'không tồi', các nàng mới thở phào nhẹ nhõm, thi nhau lộ ra nụ cười vui vẻ. "Những thứ này là vật gì?" Lão Tổ hỏi Ngô Sở, "Bần đạo trước đây quả thực chưa từng thấy qua sự vật bực này, cũng chưa từng kiến thức qua diễn tấu chi đạo này, là bần đạo kiến thức hẹp hòi rồi." Rượu ngài tự nhiên là đã uống qua, nhưng âm nhạc này, ngài vẫn là lần đầu tiên nghe.

Ngô Sở khẽ ho một cái, nói: "Những thứ này đều là nhạc cụ, trên phương diện âm luật, văn bối có một vị hảo hữu khá là am hiểu, bất quá những nhạc cụ này đều là do văn bối làm ra.

Đường tu hành dài đằng đẵng khô khan, những lúc vô liêu, làm chút ít để tự ngu tự nhạc (tự tìm niềm vui), để tiền bối chê cười rồi." Lão Tổ mỉm cười nói: "Ngô bối tu hành, tự nên thích đáng thả lỏng.

Thời gian tu hành dài rồi, liền đi ra ngoài đi dạo ngắm nhìn, du lịch một phen, hoặc tìm dăm ba hảo hữu, tương hỗ ấn chứng, hoặc cảm thụ phong quang thiên địa, thư sướng cõi lòng... một mực cưỡng cầu, ngược lại không tốt.

Giống như tiểu hữu thế này, ngoài giờ tu hành làm chút chuyện tự ngu tự nhạc, cũng là thỏa đáng." "Đa tạ tiền bối dạy bảo!" Ngô Sở chắp tay thi lễ.

Lúc này, nước Tiểu Hồ Ly đun cũng đã sôi, nhanh nhẹn pha trà ngon, bưng khay trà đến bên cạnh Lão Tổ, cung kính nói: "Tiền bối

mời dùng trà!" Lão Tổ nhìn chén trà, bưng lên uống một ngụm, bật cười.

Ngô Sở có chút xấu hổ, nói: "Nghe nói trong Hỗn Độn có cây Hỗn Độn Ngộ Đạo Trà, đây là sơn trà do chính vãn bối bồi dục ra, không thể so sánh với nó được, để tiền bối chê cười." Lão Tổ lắc đầu nói: "Tuy không thể so sánh với đẳng cấp vật phẩm Hỗn Độn kia, bất quá phương pháp chế trà này của tiểu hữu, cũng thật mới mẻ.

Ngửi mùi hương, không nồng không nhạt, rất là không tồi." Sau đó, ngài từ trong tay áo móc ra một khúc cành cây.

Chương 148

Cành cây kia to bằng cánh tay, dài hơn một trượng, phần cuối phân ra mười mấy nhánh nhỏ giống như sừng hươu, trên nhánh nhỏ không có cái lá nào, giống như bị người ta vặt trụi vậy, vỏ cây chi chít những nếp nhăn không quy tắc như vảy rồng, giống như mặt đất khô nứt.

Nhìn qua không có gì lạ, nhưng khi mọi người nhìn kỹ vào những vân lộ trên cành cây kia, lại dường như cảm thấy ẩn chứa một loại đạo vận nào đó, dễ dàng hút chặt ánh mắt của người ta. "Đây là?" Ngô Sở có chút khó hiểu nhìn về phía Lão Tổ.

Những người khác cũng ném ánh mắt tò mò về phía cành cây kỳ quái kia. "Đây là một khúc cành gãy của Ngộ Đạo Thụ, là bần đạo lấy được từ trong Hỗn Độn, cũng không biết có thể cứu sống được hay không.

Đã đạo hữu thích trà, vậy bần đạo liền tặng nó cho tiểu hữu đi!

Cũng coi như không để vật này chọn lầm người, cũng coi như cảm tạ tiểu hữu đã cho bần đạo lĩnh lược những sự vật mới mẻ này." Ngô Sở liên tục nói 'không dám', "Vật này quá mức quý trọng, vãn bối không thể nhận.

Hơn nữa những sự vật này cũng là để cảm tạ ân cứu mạng của tiền bối, vãn bối sao có thể nhận thêm vật quý trọng bực này?" Tuy rằng trong lòng cực kỳ muốn thứ này...

Bất kể có cứu sống được hay không, ít nhất thứ này cũng là vật phẩm Hỗn Độn a!

Tại thế giới Hồng Hoang này, đồ vật có thể dính dáng đến hai chữ 'Hỗn Độn', thì đều không thể nào kém được.

Nhưng nên khách khí thì vẫn phải khách khí một chút.

Sự thật là, ở thế giới Hồng Hoang này, đồ vật người ta bình thường lấy ra chuẩn bị tặng, cơ bản là sẽ không thu về.

Ở thời kỳ này, người không chơi bài theo lẽ thường rốt cuộc vẫn là số ít, mọi người đều cần sĩ diện, sáo lộ (mánh khóe) cũng chưa có nhiều như vậy.

Cho nên Ngô Sở biết, Lão Tổ ngài, đại khái là sẽ không thu hồi thứ này về.

Cho nên từ điểm này mà xem, hắn cũng bắt buộc phải khách khí một chút. "Tiểu hữu không cần khách khí với bần đạo, bần đạo chuẩn bị ở lại chỗ tiểu hữu tiểu trụ (ở tạm) vài ngày, xem xét trận thế sơn xuyên địa thế bên ngoài kia, không biết có được hay không?" "Có thể, đương nhiên có thể!

Tiền bối nguyện ý ở chỗ vãn bối bao lâu cũng được!

Vãn bối cầu còn không được." Ngô Sở vội vàng đáp ứng. "Vậy liền nhận lấy đi!

Bần đạo cũng muốn nhìn xem, liệu có thể cứu sống vật này hay không." "Dạ dạ!" Ngô Sở cung cung kính kính nhận lấy đoạn cành cây này.

Cành cây vào tay khá nặng, hoàn toàn không nhẹ như Ngô Sở tưởng tượng, không nói nặng như một ngọn núi lớn, nhưng ít nhiều cũng có cảm giác của một ngọn núi nhỏ.

May mà Ngô Sở ngày nay cũng không phải Ngô Sở ngày xưa ngay cả kiếm cũng không xách nổi.

Nhẹ nhàng gõ vào thân cành, âm thanh phát ra giống như kim thiết va chạm. "Tiền bối, vật này cứu trị thế nào đây?

Dùng công đức được không?" "Có thể thử một lần!" Ngô Sở nghe vậy gật đầu, thu nó lại, cuối cùng lại hỏi: "Nếu vật này có thể cứu sống, lại nên sử dụng như thế nào?

Nếu giống như vãn bối hiện tại sao chế như thế này, liệu có phá hoại đạo vận của lá trà Ngộ Đạo không?" "Cái này bần đạo cũng không rõ lắm, nghĩ đến chắc là sẽ không đâu!

Trước kia bần đạo cũng chỉ ngậm lá cây trong miệng, yên lặng cảm thụ đạo vận trong đó..." Quả nhiên, lá cây trên này là do ngài vặt trụi đấy phỏng, Lão Tổ!

Đương nhiên, lời này Ngô Sở cũng không dám nói, ngay cả ý niệm vừa mới nhen nhóm đã bị hắn dập tắt.

Một lát sau, Tiểu Nguyệt Linh liền bưng đồ ăn nóng hổi lên, nhìn những món ăn sắc hương vị đều đủ cả này, thần sắc Lão Tổ thoáng qua một tia kinh ngạc: "Đây là thức ăn?" Ngài cũng không phải chưa từng ăn đồ ăn, chẳng qua giống như thế này, nhìn đẹp mắt, ngửi thấy thơm, còn bốc khói nghi ngút, ngài quả thực chưa từng ăn qua.

Lão Tổ dường như không ngờ rằng, lần này ra ngoài du lịch, cư nhiên sẽ gặp được nhiều sự vật hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của ngài ở chỗ này như vậy.

Chẳng lẽ lần tâm huyết lai triều kia, chính là ứng tại nơi này?

Lão Tổ đối với những thức ăn kia, có chút mặc nhiên. "Đây là sườn xào chua ngọt được làm từ sườn thú Đương Khang..." Ngô Sở giới thiệu cho Lão Tổ, sau đó ra hiệu cho Tiểu Nguyệt Linh tiếp tục giới thiệu.

Đường tự nhiên là được tinh luyện từ cây mía do Hồng Vân mang về, giấm càng đơn giản, những quả rượu bảo quản không tốt, một khi bị chua, chính là giấm rồi.

Tiểu Nguyệt Linh nhận được ánh mắt của Ngô Sở, liền giảng giải những món ăn kia cho Lão Tổ.

Nghe Tiểu Nguyệt Linh giới thiệu, Lão Tổ vừa nếm thử những thức ăn này, tuy rằng trước kia chưa từng dùng qua đũa, nhưng cái này căn bản không làm khó được ngài. "Hóa ra Thực chi đạo còn có phong thải bực này!" Lão Tổ không khỏi cảm khái, cuối cùng ngẩng đầu nhìn Ngô Sở, "Tiểu hữu quả thực làm cho bần đạo được mở rộng tầm mắt." "Tiền bối quá khen, đây đều là tiểu đạo mà thôi, chẳng qua để giải tỏa phiền ưu tu hành, điều tiết con đường tu hành đằng đẵng này một chút, vãn bối chưa bao giờ dám để Nguyệt Linh các nàng quá mức đắm chìm vào đạo này." Lão Tổ khẽ gật đầu, không nói gì nữa, mà bắt đầu hưởng thụ những món ngon kia.

Từ ngày hôm đó, Lão Tổ liền ở lại Tử Ngọc Sơn.

Thỉnh thoảng ra ngoài xem xét đại trận sơn xuyên địa thế kia, trở về suy tư một phen, sau đó liền hưởng thụ mỹ thực của Tiểu Nguyệt Linh, trà đạo của Tiểu Hồ Ly, cũng như ca vũ diễn tấu của đám tiểu hoa tiên.

Ngô Sở thì cắm khúc Ngộ Đạo Thụ khô khốc kia vào Tiên Thiên Nhất Khí Thanh Linh Tuyền, thỉnh thoảng dùng công đức đi ôn dưỡng kích thích, hy vọng có thể kích hoạt nó.

Những ngày tháng như vậy kéo dài vài năm, Ngô Sở cũng dần dần lăn lộn làm quen với Lão Tổ, tuy rằng không dám xưng huynh gọi đệ và nói đùa giống như với Hồng Vân bọn họ, nhưng đối với tính tình của Lão Tổ, ít nhiều cũng có một số nhận thức trên bề mặt.

Đừng nhìn Lão Tổ bình thường tiên phong đạo cốt, nhưng thực ra cũng là một kẻ ham ăn, nói chuyện với Tiểu Nguyệt Linh là nhiều nhất, thậm chí còn ra tay giúp Tiểu Nguyệt Linh luyện chế một bộ linh bảo trù cụ (dụng cụ làm bếp).

Cả bộ trù cụ dùng một công cụ nhỏ nhắn thu lại, hợp lại thì là một bộ thượng phẩm linh bảo đỉnh tiêm.

Tách lẻ ra, ít nhất cũng là trung phẩm linh bảo.

Về phương diện dao, như chuyên dùng thái rau, chuyên dùng chặt xương, chuyên dùng lóc xương, chuyên dùng cắt trái cây v.v.

Về phương diện nồi sạn, ví dụ như chảo xào nhỏ, chảo đáy bằng...

Sau khi có được bộ trù cụ này, Tiểu Nguyệt Linh sướng đến mức ngày nào cũng làm đồ ngon cho ngài.

Tiểu Hồ Ly thấy thế, cũng hiến ân cần với Lão Tổ ngài, ngày nào cũng pha trà cho ngài.

Cuối cùng, Lão Tổ dường như có chút ngại ngùng, tùy tay cho Tiểu Hồ Ly một kiện thượng phẩm linh bảo.

Rất rõ ràng là, Lão Tổ thích mỹ thực nhiều hơn thích trà.

Ngoài ra, Lão Tổ còn thích chơi cờ vây, sau khi hiểu rõ quy tắc cờ vây, Ngô Sở liền bắt đầu bồi tiếp ngài đánh cờ, bất quá chưa được hai ngày, Ngô Sở đã để Tiểu Hồ Ly bồi tiếp rồi.

Nếu không phải để Tiểu Hồ Ly bồi ngài đánh cờ vây, thì còn lâu mới kiếm được kiện linh bảo kia nhé!

Sau đó Ngô Sở liền đem bộ cờ vây có khả năng là bộ quân cờ đen trắng đầu tiên trong thiên địa này, tặng cho Lão Tổ ngài.

Tuy rằng chỉ là một bộ hạ phẩm công đức linh bảo, nhưng Lão Tổ vẫn rất vui vẻ tiếp nhận, còn quán chú đại lượng công đức vào trong những quân cờ đen trắng kia, khiến bộ hạ phẩm công đức linh bảo này trực tiếp tấn thăng đến thượng phẩm công đức linh bảo.

Ngô Sở thấy thế, cuối cùng đã hiểu cái gì gọi là hào phóng.

Chương 149

Hắn vốn tưởng rằng, phương thức tích toản công đức của mình đa dạng chồng chất, so về lượng công đức tồn kho, đám hảo hữu của hắn không ai là đối thủ của hắn.

Nhưng hắn ngoại trừ lần cứu trị thần mộc kia, bình thường đâu dám sử dụng công đức hào phóng như vậy.

Đối mặt với Lão Tổ hào phóng như thế, Ngô Sở cuối cùng mặt dày mày dạn đề xuất bái sư.

Một cái đùi to như vậy đưa đến trước mặt mình, nếu còn không mau chóng ôm chặt, thì có chút lãng phí cơ hội ông trời cho hắn rồi.

Cơ hội cho ngươi, ngươi không nắm lấy, chỉ có thể trách bản thân vô dụng thôi đúng không?

Đáng tiếc, Lão Tổ cự tuyệt, nói là thời điểm chưa tới.

Ngô Sở biết ý tứ 'thời điểm chưa tới' của Lão Tổ là gì, ước chừng là vì Lão Tổ lúc này còn chưa nhìn thấy con đường thành Thánh trong tương lai, cảm thấy tạm thời còn chưa xứng làm thầy.

Nhưng Ngô Sở lại không thể biểu hiện ra mình hiểu ý tứ của ngài, cho nên chỉ có thể vẻ mặt nghi hoặc hỏi ngài: "Tiền bối nói thời điểm chưa tới, là chỉ khi nào?" Lão Tổ bấm đốt ngón tay tính toán, nói: "Thiên cơ chưa rõ, khó mà đoán định, cứ chờ xem sao!

Con đường tu hành của ngươi còn chưa đi đến cuối cùng, hiện tại bái sư hay không, cũng không quan trọng." Ngô Sở rất muốn nói, quan trọng a!

Có một sư tôn như ngài ở đây, ta sẽ không cần sợ lão rùa già La Hầu kia nhìn chằm chằm ta rồi!

Nhưng loại hành vi ôm đùi tìm chỗ dựa rõ ràng như vậy, tự nhiên không tiện nói thẳng ra.

Hơn nữa, hiện tại nếu có thể bái ngài làm thầy, vậy thì khả năng chính là Đại sư huynh của Tử Tiêu Tam Thiên Khách trong tương lai rồi!

Chẳng may vị trí Ngọc Đế trong tương lai đều có thể ngồi được cũng không chừng?

Đáng tiếc, Lão Tổ không cho hắn cơ hội này, cũng không biết Lão Tổ có phải đã thôi toán ra ý đồ bất chính của Ngô mỗ hắn hay không.

Bất quá Lão Tổ tuy rằng không thu hắn làm đồ đệ, nhưng vẫn ban cho hắn một miếng ngọc bội.

Ngọc bội màu trắng sữa, to bằng bàn tay của Tiểu Nguyệt Linh, bên trên khắc một đóa hoa sen sống động như thật.

Đương nhiên, đây chỉ là bề ngoài của nó, nếu chỉ như thế thì không tính là gì.

Tại thế giới Hồng Hoang này, ngọc một chút cũng không đáng tiền.

Chỗ thực sự trân quý của khối ngọc bội này, nằm ở vô số trận pháp cấm chế được ghi lại bên trong nó, dùng để luyện chế linh bảo, dùng để bố trí trận pháp, cái gì cần có đều có.

So với trận pháp cấm chế mà Ngô Sở đạt được từ chỗ Phục Hy, Nữ Oa và Hồng Vân, cũng như Trấn Nguyên Tử bọn họ, không chỉ toàn diện hơn, mà còn cao thâm hơn.

Tuy rằng Lão Tổ không ban cho hắn linh bảo, nhưng chỉ riêng miếng ngọc giản này, đã là giá trị liên thành.

Cứ như vậy, vào một ngày năm năm sau, Lão Tổ cuối cùng đã đề

xuất cáo từ.

Tuy rằng Lão Tổ làm khách ở đây sẽ khiến Ngô Sở cảm thấy có chút không được tự nhiên, có khả năng là trong lòng coi ngài là trưởng bối, thân là vãn bối, không dám phóng túng trước mặt trưởng bối đi!

Hình tượng của Lão Tổ dù sao cũng không trẻ trung như bọn Hồng Vân, râu tóc bạc trắng, tiên phong đạo cốt, cũng không giống mấy lão ngoan đồng, bình thường Ngô Sở đều không dám tùy tiện nói đùa với ngài.

Cho dù ngài thỉnh thoảng sẽ thể hiện ra khí chất lão sành ăn, cho dù là những lúc ngài vẻ mặt mỉm cười, nhìn qua từ mi thiện mục, đều khiến Ngô Sở cảm thấy có loại cảm giác uy nghiêm.

Nhưng khi Lão Tổ muốn đi, Ngô Sở lại có chút không nỡ, đặc biệt là nghĩ đến Lão Tổ ngài đi chuyến này, quay đầu lão ma đầu kia lại trở về, vậy lại phải tiếp tục chạy trốn.

Thế là đối mặt với lời cáo từ của Lão Tổ, Ngô Sở vẻ mặt không nỡ, muốn nói lại thôi.

Lão Tổ dường như có thể nhìn thấu suy nghĩ của Ngô Sở, mỉm cười nói: "Tiểu hữu là lo lắng sau khi bần đạo rời đi, tên ma đầu kia lại tìm tới cửa sao!

Tiểu hữu cứ yên tâm, tên ma đầu kia từ sau trận chiến với bần đạo trước đó, không trầm tĩnh vài cái Nguyên hội, ước chừng là sẽ không lại đi ra đâu." Ngô Sở nghe vậy, khẽ thở phào nhẹ nhõm, nghe Lão Tổ nói như vậy, xem ra tu vi của Ma Tổ La Hầu hẳn là còn ở dưới Lão Tổ, nếu không Lão Tổ khẳng định không dám chắc chắn như vậy.

Vậy thì, tương lai Lão Tổ suất chúng liên thủ vây sát Ma Tổ, khả năng chính là để đối phó với Tru Tiên Tứ Kiếm của Ma Tổ.

Lúc Phong Thần, Thông Thiên lão đạo lấy ra Tru Tiên Tứ Kiếm đã

từng nói, Tru Tiên Kiếm Trận đó, phi Tứ Thánh nhân tề xuất bất khả phá (không phải bốn Thánh nhân cùng ra tay thì không thể phá), đủ thấy độ hung hãn của nó.

Đương nhiên, lúc Lão Tổ vây sát Ma Tổ, còn chưa thành Thánh, cho nên Tru Tiên Tứ Kiếm mà Ma Tổ La Hầu sử dụng, hẳn là Tru Tiên Tứ Kiếm không có Tru Tiên Kiếm Trận Đồ.

Đoán chừng Ma Tổ La Hầu sẽ luyện chế Tru Tiên Tứ Kiếm kia, khả năng chính là vì bản thân đánh không lại Lão Tổ, cho nên mới cần luyện chế ra hung khí như vậy.

Trong đầu tư tự bay chuyển, Ngô Sở lại nói: "Chỉ sợ tên ma đầu kia lại sẽ chỉ phái phân thân qua đây quấy rối, vãn bối ước chừng, Thiên Mục Sơn Chi Vương kia, khả năng đã bị hắn ô nhiễm." Lão Tổ nghĩ nghĩ, đành phải từ trong tay áo móc ra một cái hình nhân nhỏ không biết làm bằng chất liệu gì, đưa cho Ngô Sở: "Hình nhân này lưu lại một tia nguyên thần của bần đạo, coi như một đạo phân thân của bần đạo, nếu tên ma đầu kia thật sự phái phân thân qua đây, dùng hình nhân nhỏ này, phối hợp với kiện công đức chí bảo của tiểu hữu, chém giết một đạo phân thân của hắn, nghĩ đến hẳn không phải việc khó." Ngô Sở trong lòng vui vẻ, cung kính nhận lấy hình nhân, nói: "Đa tạ tiền bối hậu ái, vãn bối định sẽ đem hình nhân này cung phụng lên, ngày đêm cầu khấn..." "Cũng không cần như vậy, chém giết ma đầu, duy trì trật tự thiên địa, ngô bối hữu trách, tự nên cần cù nỗ lực.

Tiểu hữu cũng chớ có lười biếng, chúng sinh linh Thiên Mục Sơn kia nếu có vấn đề, liền giao cho tiểu hữu giải quyết đi!

Bần đạo tin tưởng, tiểu hữu sẽ có năng lực này!" "..." Đối với việc này, Ngô Sở ngoại trừ cười gượng đối đáp ra, còn có thể nói cái gì đây?

Lão Tổ đây là sợ hắn lười biếng a!

Tuy rằng hắn xác thực là muốn lười biếng, nếu có thể, Lão Tổ chỉ cần tùy tay chém một kiếm về phía Thiên Mục Sơn, đám đại tiểu yêu quái kia, còn mấy con có thể sống sót?

Ngô Sở không những không dám nói gì, thậm chí còn phải cung kính chắp tay hành lễ, cũng nói: "Đa tạ tiền bối giáo hối, vãn bối định sẽ gia bội cần mẫn, không để tiền bối thất vọng." "Thiện!" Lão Tổ gật gật đầu, cười với đám tiểu nha đầu kia, cất bước đạp mây mà đi.

Đại trận sơn xuyên địa thế mà Trấn Nguyên Tử đại tiên bố trí bên ngoài, trong vài năm này, cũng bị ngài nghiên cứu thấu đáo, gần như trong nháy mắt, Lão Tổ liền đã phiêu nhiên đi xa.

Ngô Sở thở phào một hơi dài, cung cung kính kính thỉnh hình nhân trong tay về đại điện, cũng lập một cái hương án ở trung ương đại điện, dựa vào giữa cửa sau và cầu thang lầu hai.

Sau đó đặt hình nhân lên hương án, dẫn mọi người cung cung kính kính làm đại lễ với hình nhân.

Tuy rằng trong nhà thỉnh một tôn 'đại thần' về, chỉ cần Lão Tổ nguyện ý, liền có thể dễ dàng nhìn trộm hết thảy nơi này của hắn, nhưng vì giữ mạng, Ngô Sở cũng chỉ có thể không đi nghĩ đến cái này.

Tin tưởng Lão Tổ cũng sẽ không vô liêu đến mức ngày ngày lấy việc nhìn trộm bọn họ làm niềm vui...

đâu nhỉ?!

Bất quá Ngô Sở cảm thấy, bị nhìn trộm cũng không sợ, phản chính hắn lại không làm chuyện gì khiến bản thân bị 'xã hội tính tử vong' (muối mặt), tối đa chính là bí mật về chân linh của Nghệ Bảo không giữ được mà thôi.

Mà với tu vi của Lão Tổ, Ngô Sở cảm thấy trước đó mình cũng chưa chắc đã qua mặt được.

Người ta không nói, cũng không đại biểu người ta không biết. "A Sở ca, chúng ta có phải không bao giờ cần đi lưu lạc nữa không?" Tiểu Nguyệt Linh thấy Ngô Sở thở phào nhẹ nhõm, cũng thở ra một hơi dài, hỏi.

Ngô Sở xoa cái đầu nhỏ của nàng, cười nói: "Sao thế?

Sợ đi lưu lạc?

Nếu chúng ta đi ra ngoài lưu lạc, là có thể gặp được rất nhiều nguyên liệu nấu ăn ngon nha!

Hồng Hoang đại địa, rộng lớn vô biên, vật sản tự nhiên cũng là cực kỳ phong phú.

Thậm chí chúng ta còn có thể tìm được rất nhiều gia vị..." Tiểu Nguyệt Linh nghe vậy, hai mắt không khỏi phóng quang, liếm liếm lưỡi, nuốt nước miếng.

Nhưng cuối cùng, nàng vẫn nói: "Muội, muội thích Tử Ngọc Sơn, không muốn đi lưu lạc!" Ngô Sở ha ha cười một tiếng, ừ một tiếng, nói: "Chúng ta sẽ không bao giờ cần đi lưu lạc nữa!

Chương 150

Không ngờ lại có thể gặp được vị tiền bối này vào lúc này, đây là vận khí của chúng ta a!" Hắn chưa từng nghĩ tới, sẽ gặp được vị Lão Tổ này vào thời kỳ này.

Dù sao vị Lão Tổ này tu vi quá cao, bình thường thần long kiến thủ bất kiến vĩ, lại không giống Hồng Vân thích vân du, không giống Trấn Nguyên Tử thích tu phục địa mạch kiếm chác công đức.

Bất quá Ngô Sở cũng xác thực có nghĩ tới, tương lai mình có thể nhân lúc vị Lão Tổ này thành tựu Thánh vị khai giảng, trà trộn vào trong Tử Tiêu Tam Thiên Khách đi gặp việc đời hay không?

Tuy rằng trong ba ngàn khách kia, nổi danh cũng chỉ có mấy người đó, nhưng đây dù sao cũng là một nơi tăng lên độ nổi tiếng và 'bức cách', lớp học tinh anh Hồng Hoang, tìm hiểu một chút!

Nhưng đây cũng chỉ là ngẫu nhiên mơ tưởng mà thôi, Tử Tiêu Tam Thiên Khách, kém nhất ít nhất cũng là Thái Ất cảnh đi!

Ước chừng với tu vi Thái Ất cảnh, đi vào trong Hỗn Độn đều đủ sặc gạch.

Ngô Sở cũng không dám cam đoan mình có thể tấn thăng Đại La cảnh vào lúc đó.

Tuy rằng còn có vô số thời gian để hắn nỗ lực, nhưng sau Thái Ất cảnh, nói chính là ngộ tính rồi, hắn cũng không biết ngộ tính của mình tính là cao hay thấp, hay là không cao không thấp.

Tóm lại, Hồng Hoang vô số sinh linh, trong năm tháng vô tận này, có thể đem tu vi của mình tăng lên tới Đại La cảnh, cũng chỉ có một nhóm nhỏ mà thôi.

Tử Tiêu Tam Thiên Khách, nhìn qua thì rất nhiều, nhưng so sánh với số lượng sinh linh Hồng Hoang nhiều như hằng sa sông Hằng, thì tỷ lệ này một chút cũng không cao. "A Sở tiền bối, tiền bối bảo chúng ta tự giải quyết chúng yêu Thiên Mục Sơn, chúng ta nên giải quyết thế nào đây?" Tiểu Hồ Ly có chút lo lắng hỏi, "Có cần ta về Thanh Khâu một chuyến không?" Tu vi Ngô Sở thế nào, các nàng rõ ràng, Nghệ Bảo ra tay phải tiêu hao công đức, cái này các nàng cũng rõ ràng, chuyện này muốn dễ dàng giải quyết, cũng không có dễ dàng như vậy.

Đối mặt với ý tốt của Tiểu Hồ Ly, Ngô Sở khẽ lắc đầu, nói: "Bên ngoài quá nguy hiểm, ta cũng không dám để ngươi một mình chạy về Thanh Khâu bàn cứu binh.

Chuyện này không cần gấp gáp, các ngươi cứ không cần quản, an tâm tu hành là được, ta sẽ nghĩ biện pháp." Ngô Sở vừa nói, vừa đi về phía sườn núi, cuối cùng đi vào sơn thế đại trận, chuẩn bị đi gặp đám tiểu yêu Thiên Mục Sơn kia một chút.

Có một đạo phân thân hình nhân của Lão Tổ tọa trấn ở đây, Ngô Sở đối với uy hiếp của Thiên Mục Sơn cũng đã không coi vào đâu nữa.

Dù sao có đạo bảo đảm này, tự tin đương nhiên khác biệt.

Trước kia không muốn chạm mặt với đám tiểu yêu này, là lo lắng tin tức mình trốn ở đây bị đám tiểu yêu này biết được, sẽ tiết lộ hành tung của hắn ra ngoài.

Nhưng hiện tại, hắn không sợ nữa!

Ngô Sở trước tiên đi gặp con trâu yêu kia, Lão Ngưu thật thà bị nhốt trong trận mấy vạn năm, sớm đã tắt ý định đi ra ngoài, cả con trâu trở nên rất yên tĩnh, phảng phất vô bi vô hỉ, xét về tâm cảnh, so với mấy vạn năm trước, đã có tiến bộ cực lớn.

Nhìn thấy Ngô Sở - sinh linh đột nhiên xuất hiện này, Lão Ngưu còn có chút ngơ ngác, hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, nói: "Ngươi là thần thánh phương nào?

Cũng bị nhốt trong trận này rồi?

Ha!

Lão trâu ta hảo tâm nói với ngươi, thân ở nơi này, giãy dụa là vô dụng, tức giận cũng là vô dụng, biện pháp tốt nhất, chính là an tâm tu hành tại đây, nơi này cũng coi như không tồi, linh khí còn nồng đậm hơn Thiên Mục Sơn nơi lão trâu ta ở.

Lão trâu ở nơi này mấy vạn năm, tu vi gần như tăng gấp đôi..." Đối mặt với bộ dạng ngốc nghếch mang theo vẻ đắc ý của lão Ngưu yêu, Ngô Sở ngẩn ra, trêu: "Đạo hữu đã bị nhốt ở đây mấy vạn năm?

Đạo hữu làm sao mà bị nhốt ở nơi này vậy?

Đã nhốt đạo hữu, chủ nhân nơi này cũng không ra gặp mặt một chút?

Nơi này liệu có phải đất vô chủ?" Lão Ngưu lắc cái đầu trâu, đặt mông ngồi xuống đất, than thở: "Lão trâu cũng không biết vì sao chủ nhân nơi này không hiện thân!

Lúc đầu khi lão trâu mới bị nhốt ở đây, thậm chí còn nghĩ, đối phương cứ ra đánh chết ta đi, cũng còn hơn là chẳng quan tâm gì cả a!

Nhưng ai ngờ... có lẽ hắn đã chuyển đi rồi chăng!

Nhưng nơi này lại có trận pháp như thế, thực sự không giống dáng vẻ đã chuyển đi." Ngô Sở làm bộ làm tịch nhìn xung quanh, nói: "Nơi này tuy có trận pháp, nhưng lại không có vết tích bố trận, cũng không có bóng dáng của trận pháp cấm chế, không giống do người bố trí, càng giống như sơn xuyên địa thế tự thành trận thế... chậc chậc, chủ nhân nơi này có chút lợi hại a!" Lão Ngưu gãi gãi đầu, lộ vẻ hơi

hy vọng: "Lão trâu ta đối với trận pháp không hiểu lắm, đạo hữu là người phương nào?

Vì sao lại tới nơi này?

Có hiểu trận pháp không?

Có biện pháp đi ra ngoài không?" "Biện pháp không phải là không có, bất quá phải nhìn cho kỹ, để bần đạo ngẫm lại!" Ngô Sở làm bộ nhìn chỗ này, ngó chỗ kia, trong miệng lơ đãng hỏi: "Đạo hữu làm sao mà bị nhốt ở nơi này thế?

Cư nhiên bị nhốt lâu như vậy." Nói đến cái này, Lão Ngưu liền nhịn không được rơi lệ: "Nói ra cũng là xui xẻo, lão trâu ta và mấy vị đạo hữu nhận lệnh của tân Thiên Mục Sơn Đại Vương, đến đây bái phỏng chủ nhân nơi này, nơi này tên gọi Tử Ngọc Sơn, chủ nhân nơi này có chút giao tình với Lão Thiên Mục Vương, lại là hàng xóm...

Ai ngờ bọn ta mới đến nơi này, liền bị trận pháp này nhốt lại, ngay cả bóng dáng của Tử Ngọc Sơn chi chủ cũng chưa thấy, cứ thế bị nhốt mấy vạn năm.

Đạo hữu thử nói xem, ai dám thảm hơn ta?" Nhìn vị đầu trâu mặt ngựa này nước mũi nước mắt tèm lem, Ngô Sở suýt chút nữa bật cười.

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà nghĩ, dường như cũng xác thực là đạo lý này.

Chỉ là trong lòng Ngô Sở thực ra cũng hiểu, mình đối với bọn họ không thèm để ý, mới là lựa chọn tốt nhất lúc ban đầu. "Là rất thảm!" Ngô Sở lộ ra một vẻ mặt đồng tình, đi dạo xung quanh, lơ đãng hỏi tiếp: "Vương của Thiên Mục Sơn không phải là Thiên Mục đạo nhân sao?

Khi nào đổi Tân vương rồi?" Nghe câu hỏi này, Lão Ngưu ngẩn ra,

nói: "Xem ra đạo hữu hẳn không phải sinh linh vùng này đi!

Lão Vương Thiên Mục Sơn - Thiên Mục đạo nhân sớm đã thân tử đạo tiêu mấy vạn năm rồi, Tân vương hiện nay là một trong mười tám lộ thủ lĩnh từng kia, Đan Trương Sơn Bạch Dạ Vương (Bạch Nue Vương)." "Như vậy xem ra, vị Bạch Dạ Vương này hẳn là một đường giết lên xưng vương đi!" "Ừm, là giết mấy người.

Bạch Dạ Vương và Gia Càn Vương cùng xuất thân từ Đan Trương Sơn, bọn họ liên thủ lại, các thủ lĩnh khác rất khó một mình chống lại bọn họ!" "Hóa ra là thế!" Ngô Sở gật gật đầu, lúc này mới hiểu vì sao bên cạnh Thiên Mục Sơn lại xuất hiện một ngọn núi tên là Đan Trương Sơn.

Chỉ là hắn đối với tên núi này cũng không hiểu rõ lắm, nhất thời cũng không nhớ ra trên núi này có yêu quái gì, nhưng nghe được hai cái tên này, Ngô Sở liền có ấn tượng.

Bạch Dạ (Nue), chính là một loại quái thú có bộ dạng giống chim, loại quái thú này về sau được thần thoại Nhật Bản dẫn dụng qua, cuối cùng diễn biến thành quái thú của Nhật Bản bọn họ —— Nue (Dạ)!

Đương nhiên, về mặt hình tượng đã có sai lệch rất lớn.

Nhưng cũng chính vì như vậy, Ngô Sở mới biết loại quái thú này.

Sự thật là, lúc đầu hắn chỉ xem qua một bộ phận "Sơn Hải Kinh", nếu biết sẽ xuyên việt đến thế giới Hồng Hoang này, hắn khẳng định sẽ đọc hết mấy cuốn sách đó.

Mà từ việc này, cũng có thể nhìn ra được, vị Bạch Dạ Vương mới tấn thăng thượng vị này, hẳn là đã nhận được sự tán thành của Thiên Đạo, trở thành một phương bá chủ rồi.

Nếu không tên núi Đan Trương Sơn, hẳn sẽ không xuất hiện trên bản đồ điện thoại của hắn.

Việc này cũng khiến Ngô Sở dần dần tìm tòi ra một số quy luật, địa danh nơi ở của một phương bá chủ, bình thường đều sẽ nhận được sự tán thành của Thiên Đạo, được ghi lại trong bản đồ.

Thiên Đạo này, giống như một chương trình vậy, phụ trợ phương thiên địa này vận chuyển.

Bất quá một phương bá chủ muốn nhận được sự tán thành của Thiên Đạo, đối với tu vi khẳng định có yêu cầu, nếu không trên bản đồ điện thoại của hắn, địa danh hắn phải chi chít mới đúng.

Không biết qua bao lâu, những lời có thể moi ra từ chỗ Lão Ngưu, cơ bản đều bị Ngô Sở moi ra hết, có lẽ là quá lâu không nói chuyện, Lão Ngưu nói vô cùng tận hứng.

Bất quá chuyện Lão Ngưu biết cũng không nhiều, hơn nữa còn là chuyện của mấy vạn năm trước.

Chương 151

"A!

Bần đạo biết nên rời khỏi trận này thế nào rồi.

Lão Ngưu, đi, bần đạo đưa ngươi ra khỏi tòa đại trận này!" Ngô Sở làm bộ vỗ tay một cái, kêu lên. "A?!" Lão Ngưu có chút ngơ ngác, thế là biết cách rời đi rồi?

Hắn dường như cảm thấy chỉ số thông minh của mình bị nghiền ép, nhất thời có chút không thích ứng.

Trận pháp nhốt hắn mấy vạn năm trời, cư nhiên cứ như vậy bị phá giải dễ dàng? "Sao thế?

Còn ngốc đến mức nảy sinh tình cảm rồi à?

Không muốn rời đi?" Ngô Sở cười hỏi.

Lão Ngưu đứng dậy, nói: "Đi, đi, lão trâu ta muốn rời khỏi đây, trong nhà ta còn một con trâu cái đang đợi ta về đây!" "..." Ngô Sở ngẩn người, nhìn cái đầu trâu của hắn, sau đó xoay người rời đi.

Khi đi ra khỏi đại trận sơn xuyên địa thế này, Lão Ngưu trực tiếp nằm rạp xuống, thống khổ chảy nước mũi ôm lấy mặt đất, sau đó lại quỳ rạp xuống trước mặt Ngô Sở.

Ngô Sở cười xoay người, nói: "Bần đạo cảm ứng được trong đại trận kia, hình như còn có sinh linh khác, ta đi đưa bọn họ cũng ra ngoài luôn đi!" Cứ như vậy, trong tiếng cảm kích lệ nhòa đôi mắt của Lão Ngưu, Ngô Sở đi lại vào trong trận, đi tới trước mặt sinh linh thứ hai.

Sinh linh này là nhóm mới bị nhốt vào trận pháp vài năm trước.

Những sinh linh này bị nhốt vào trong trận, có kẻ cũng giống như

Lão Ngưu lúc đầu, điên cuồng công kích xung quanh, muốn bạo lực phá giải trận pháp.

Ngô Sở không trực tiếp tìm mấy tên ngốc nghếch này, mà đi tìm vị sinh linh tương đối bình thản tự nhiên trước, đó là một trung niên nhân để một đôi răng nanh và hai sợi râu dài.

Hai sợi râu dài treo ở hai bên khóe miệng, rủ xuống cổ, hai chiếc răng nanh lộ ra khóe miệng, nhìn qua gian hoạt lại hung tàn, khiến Ngô Sở thực sự có chút không hiểu nổi thẩm mỹ của hắn.

Ngô Sở vừa mới hiện thân, liền gặp phải sự công kích của tên trung niên nhân này, bất quá chờ đợi tên trung niên nhân này, lại là một sợi Phược Thú Tác (dây trói thú), cùng với một cú Bạch Cốt Thương.

Tu vi của Ngô Sở cũng không yếu hơn tên trung niên gian hoạt này, hơn nữa long uy trên Phược Thú Tác và Bạch Cốt Thương, cũng đủ để thân thể tên trung niên này xuất hiện sát na cứng đờ.

Mà ngay trong một sát na này, hắn đã bị Phược Thú Tác trói gô lại. "Tiền bối chẳng lẽ là Tử Ngọc Sơn chi chủ?" Tên trung niên nhân bị trói thành cái bánh tét, đảo đôi mắt, kêu lên: "Tiền bối, hiểu lầm, đều là hiểu lầm a!" "Hiểu lầm?

Ngươi nói thử xem, bần đạo hiểu lầm ngươi cái gì?" Gã trung niên gian hoạt đảo mắt một vòng, vội vàng nói: "Tiền bối, tiểu nhân đến từ Đan Trương Sơn, là thủ hạ của thủ lĩnh Gia Kiền dưới trướng Bạch Dạ Vương, lần này đến Tử Ngọc Sơn là để tìm kiếm mấy vị huynh đệ mất tích năm xưa, thuận tiện đến đây bái phỏng Tử Ngọc Sơn chi chủ một chút..." "Đã là đến bái phỏng, vậy tại sao các ngươi lại một đường phá hoại đi vào?" Ngô Sở khoanh tay trước ngực, từ trên cao nhìn xuống tên tiểu yêu đang bị trói thành cái bánh chưng.

Rõ ràng tu vi tên yêu quái này cũng chẳng yếu hơn Ngô Sở hắn là bao, nhưng kết quả lại bị hắn tóm gọn chỉ trong một lần chạm mặt,

đủ thấy ở cái đất Hồng Hoang này, Linh Bảo trong đấu pháp quan trọng đến nhường nào.

Ngô Sở nheo mắt nhìn hắn, bày ra bộ dạng 'ngươi cứ tiếp tục bịa đi, ta đang nghe đây'. "Hồi bẩm tiền bối, chúng tôi không biết địa giới Tử Ngọc Sơn nằm ở đâu, chỉ có thể dùng cách ngu ngốc này, một đường dò xét đi vào.

Đã gây ra chút ít hư hại, mong tiền bối lượng thứ." Ngô Sở trừng mắt lên: "Chút ít hư hại?

Ngươi gọi cái đó là chút ít hư hại sao?

Vậy rất xin lỗi, ta lựa chọn không tha thứ!

Ngươi còn di ngôn gì muốn giao đại không?" "Tiền bối, tha mạng, tha mạng a!

Chúng tôi thật sự không có ác ý..." "Xem ra ngươi không có di ngôn rồi, vậy thì tiễn ngươi lên đường thôi!" Ngô Sở giơ lên Bạch Cốt Tiên trong tay, sau đó rung lên một cái, roi xương trực tiếp duỗi thẳng, hóa thành một cây cốt thương.

Mắt thấy Ngô Sở sắp một thương đâm thủng cổ họng tên tiểu yêu, tên tiểu yêu kia hét lớn: "Tiểu nhân nói, tiểu nhân nói...

Chúng tôi..." "Chờ một chút!" Ngô Sở giơ tay ngăn hắn lại, nói: "Ngươi nghĩ cho kỹ, cơ hội của ngươi chỉ có một lần, lát nữa ta còn sẽ hỏi lại các đồng bạn của ngươi, nếu để ta phát hiện câu trả lời của ngươi không khớp với đa số những kẻ khác, vậy thì không phải cái chết đơn giản như thế đâu.

Ta sẽ khiến ngươi cầu sống không được, cầu chết không xong, loại cảm giác đó, ngươi xứng đáng được hưởng!" "...Tiền, tiền bối yên tâm, tiểu nhân nhất định nói thật, nhất định nói thật!" Gã trung niên gian hoạt trước tiên là sửng sốt, sau đó lia lịa gật đầu. "Là ai phái

các ngươi tới đây?" Ngô Sở hỏi. "Là thủ lĩnh của tiểu nhân, chúng tôi đều là phụng mệnh thủ lĩnh Gia Kiền, đến Tử Ngọc Sơn thăm dò.

Thủ lĩnh nói với chúng tôi, một là tìm kiếm các huynh đệ mất tích tại Tử Ngọc Sơn năm xưa, hai là xem thử vị Tử Ngọc Sơn chi chủ này liệu đã rời đi hay chưa..." "Ngươi có biết vì sao hắn muốn thăm dò những thứ này không?" "Thủ lĩnh nói là để cùng Bạch Dạ Đại Vương phân gia, bọn họ cùng xuất thân từ Đan Trương Sơn, nhưng làm Đại Vương lại là Bạch Dạ thủ lĩnh năm xưa, Gia Kiền thủ lĩnh không phục." "Loại chuyện này mà hắn cũng có thể nói với ngươi?" Ngô Sở rõ ràng có chút không tin. "Hồi tiền bối, tu vi tiểu nhân tuy rằng thấp kém, nhưng ở chỗ Gia Kiền thủ lĩnh cũng coi như là một phương đầu mục, rất nhiều chuyện, Gia Kiền thủ lĩnh đều sẽ hỏi ý kiến của tiểu nhân.

Lần này cũng là thủ lĩnh thấy tiểu nhân bình thường làm việc ổn trọng có phương pháp, lúc này mới để tiểu nhân dẫn đội..." Ngô Sở nghe xong, như có điều suy nghĩ, hỏi: "Việc này, Bạch Dạ Đại Vương của các ngươi có biết không?" Người trung niên lắc đầu: "Chuyện này tự nhiên không thể để Bạch Dạ Đại Vương biết được, nếu không chúng tôi không bị Đại Vương lột da rút gân mới là lạ." "Là tên Gia Kiền kia đơn độc làm?

Có kẻ nào liên thủ với hắn không?" "Nghĩ lại thì chắc là không có, bất quá tiểu nhân cũng không dám bảo đảm." Ngô Sở khẽ gật đầu, cuối cùng lại hỏi: "Ngươi là sinh linh gì hóa thành?

Vì sao lại có bộ dạng đầu hoẵng mắt chuột như thế này?

Nhìn thật sự khiến người ta buồn nôn!" Tiểu yêu kia nghe vậy, lập tức đỏ mặt tía tai, hiển nhiên rất tức giận, nhưng lại không dám thật sự nổi giận với Ngô Sở, sợ một khắc sau sẽ bị một thương đâm thủng cổ họng. "Không nói?" "Nói, nói...

Tiểu nhân là một con Bối Yêu hóa thành, không dám lừa gạt tiền bối, với dung mạo cỡ này của tiểu nhân, ở trong tộc quần kỳ thực đã là tướng mạo thanh tú cực kỳ xuất chúng rồi, cũng không phải đầu hoẵng mắt chuột như tiền bối nói..." "Tướng mạo thanh tú?

Chỉ ngươi?

Ý ngươi là ta mù mắt?" "Không, không dám, không dám...

Tiểu nhân, tiểu nhân không phải ý đó." Ngô Sở khẽ hừ, giơ tay vẫy một cái, liền thu hồi Phược Thú Tác trên người Bối Yêu lại, sau đó xoay người rời đi, vừa đi vừa nói: "Ngươi cứ ngoan ngoãn ở đây trước đã, tốt nhất đừng để ta biết ngươi nói dối, nếu không ngươi cứ chuẩn bị tinh thần xem ta lột da rút gân ngươi như thế nào đi!" Cho dù Ngô Sở quay lưng về phía hắn, đi cũng không nhanh, nhưng Bối Yêu cũng không dám đánh lén.

Với sự thông minh tài trí của Bối Yêu, hắn rất rõ ràng, cho dù có thể đánh lén thành công, nhưng ở trong tòa đại trận này, không có người dẫn đường thì hắn cũng căn bản không ra được.

Mà một khi đánh lén thất bại, đối phương liền có lý do quang minh chính đại lột da hắn, rút gân hắn.

Chuyện ngu xuẩn như vậy, hắn khẳng định không làm.

Ngô Sở sau khi rời đi, liền lại chạy đến những nơi khác, tìm một số tiểu yêu đi lạc.

Tiểu yêu bị kẹt trong sơn thế đại trận này tổng cộng có bốn năm mươi tên, tuy rằng không ít đều là dăm ba kẻ tụ tập một chỗ, nhưng đi lạc đơn lẻ kỳ thực càng nhiều.

Không bao lâu, Ngô Sở liền tìm được mấy con tiểu yêu, chứng thực con Bối Yêu kia cũng không có nói dối hắn.

Ngô Sở không khỏi thầm oán thầm, yêu quái chính là yêu quái,

trong lòng căn bản không có tín ngưỡng gì, bán đứng chủ tử thì gọi là nhanh gọn lẹ.

Sau khi đã xác minh những lời Bối Yêu nói, Ngô Sở liền đem đám tiểu yêu cùng đến với Lão Ngưu năm xưa đưa ra khỏi trận.

Mãi đến lúc này, Lão Ngưu mới từ chỗ con tiểu yêu có đôi chân hạc kia biết được, người trước mắt đưa hắn ra khỏi trận này, chính là chủ nhân của Tử Ngọc Sơn hiện nay.

Lão Ngưu cảm giác tình cảm của mình bị lừa gạt, nhưng thiên tình lại là đối phương đưa hắn từ trong trận ra, nhất thời cũng không biết nên trách Ngô Sở hay không.

Chương 152

Ngô Sở nói với tên Hạc Thối tiểu yêu kia: "Các ngươi tới đây tạo phóng, bần đạo không trách cứ, trước đó bần đạo vẫn luôn bế quan, cũng không rõ bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, khiến các ngươi phải ở trong trận suốt mấy vạn năm, thật sự xin lỗi!

Nhưng lần này, Thiên Mục Sơn các ngươi lại có tiểu bối tới đây làm càn, vậy thì không thể trách bần đạo không nể tình.

Các ngươi trở về, hãy nói cho Tân Vương của các ngươi biết, nếu muốn những tiểu bối này an toàn trở về, thì tự mình qua đây nói chuyện với bần đạo." Chúng tiểu yêu khúm núm vâng dạ, mãi đến khi nghe Ngô Sở nói một tiếng 'mời', lúc này mới nhao nhao ngự khởi yêu phong, chạy trối chết về hướng nam đông bắc.

Ngô Sở quay vào trong trận, trở lại đỉnh Thần Mộc.

Nghệ Bảo xuất hiện trên vai hắn, đung đưa bắp chân hỏi: "Chủ nhân muốn dẫn dụ vị Bạch Dạ Vương kia đến đây, sau đó phục kích hắn một vố?" Ngô Sở lắc đầu nói: "Nếu con Bối Yêu kia không nói dối, thì vị Bạch Dạ Vương này còn chưa chắc đã sa vào ma đạo, phục kích hắn còn chưa tới mức đó.

Nếu đúng là hắn nhập ma, thì úp sọt hắn một vố; nếu không phải, thì thương lượng với hắn một chút, dẫn dụ tên yêu tướng Gia Kiền kia qua đây, cùng nhau úp sọt.

Chúng ta phải lôi kéo tất cả sức mạnh có thể lôi kéo, đừng tùy tiện mở rộng diện đả kích..." Ngô Sở cảm thấy mình không thể từ bỏ ưu thế sơn thế đại trận của Tử Ngọc Sơn, chạy tới chỗ Bạch Dạ Vương trực tiếp khô máu với đối phương, như thế quá ngu xuẩn.

Với tu vi hiện tại của hắn, còn chưa đủ để chống đỡ cho hắn làm

chuyện ngu xuẩn tự đại như vậy.

Địa vực Hồng Hoang rộng lớn, từ Tử Ngọc Sơn đến Thiên Mục Sơn và Đan Trương Sơn, lộ trình xa xôi, đủ cho đám Thiên Tiên cảnh tiểu yêu kia bay trên ba năm năm năm rồi.

Cho nên, Ngô Sở còn rất nhiều thời gian để chuẩn bị.

Trước tiên hắn mở rộng phạm vi của Hộ Sơn Đại Trận ra đến mấy chục vạn dặm như ban đầu, dù sao hiện tại cũng không sợ phân thân của lão ma đầu kia giáng lâm, không cần thiết phải làm con rùa rụt đầu nữa.

Đương nhiên, mặc kệ tên Bạch Dạ Vương kia có đơn đao đi gặp hay không, cũng mặc kệ thủ lĩnh Gia Kiền có phải thật sự nhập ma hay không, hắn đều không chuẩn bị tùy tiện rời khỏi địa giới Tử Ngọc Sơn.

Tuy rằng Lão Tổ lúc đi có nói, chuyện này giao cho hắn tự mình xử lý, nhưng Lão Tổ đâu có thiết lập giới hạn thời gian cho hắn đâu!

Cho nên Ngô Sở quyết định, chỉ cần những sinh linh nhập ma kia đừng tới chỗ hắn giương oai, thì hắn cứ mắt nhắm mắt mở, coi như không thấy là được.

Hắn tay chân nhỏ bé thế này, cũng không có bản sự quản nhiều như vậy.

Nghĩ như vậy, tự nhiên là vũ vẫn nhảy, ca vẫn hát, nhạc vẫn tấu rồi.

Đương nhiên, đây chỉ là biểu hiện bên ngoài, âm thầm bên trong, Ngô Sở cũng không bỏ bê tu hành.

Hắn đã bắt đầu lĩnh ngộ bộ Khống Hỏa Chi Thuật mà Đế Tuấn dạy cho hắn.

Đợi bộ Khống Hỏa Chi Thuật này có được sự chưởng khống sơ bộ, thì liền có thể lĩnh ngộ Hỏa Chi Bản Nguyên.

Một khi Hỏa Chi Bản Nguyên lĩnh ngộ xong xuôi, liền có thể tiến hành thôi diễn Kim Chi Bản Nguyên.

Việc thôi diễn Kim Chi Bản Nguyên, Ngô Sở đã giao cho Nghệ Bảo.

Với năng lực tính toán của Nghệ Bảo, thôi diễn lên khẳng định phải mạnh hơn hắn nhiều.

Tuy rằng Nghệ Bảo thôi diễn ra chưa chắc đã đúng hoàn toàn, nhưng ít nhất đối với hắn mà nói là một sự tham khảo rất tốt, trợ giúp cho việc hắn lĩnh ngộ Kim Chi Bản Nguyên khẳng định sẽ không nhỏ.

Cứ như vậy, thời gian thấm thoắt trôi qua mấy tháng, lại đến thời tiết thu hoạch vụ mùa.

Địa giới Tử Ngọc Sơn, khi nhìn thấy vị chủ nhân là Ngô Sở đây đều một bộ dạng nhàn nhã, những người khác tự nhiên cũng càng thêm ung dung tự tại.

Bên bờ hồ lớn kia, trồng mấy trăm mẫu Ngũ Sắc Đạo và Giao Mễ, cùng với các loại nông tác vật khác.

Mấy trăm Tiểu Hoa Tiên đang bận rộn thu hoạch trên ruộng đồng, sau đó thu những hạt Ngũ Sắc Đạo tử này vào trong kho lúa trên đỉnh cây.

Có thể thấy, từng tốp Tiểu Hoa Tiên đang qua lại như con thoi giữa ruộng lúa và đỉnh cây, vui vẻ vận chuyển những nông sản kia, thỉnh thoảng còn hát lên một khúc sơn ca.

Đương nhiên, đó không phải nam nữ đối ca.

Trên đỉnh cây này sinh sống, ngoại trừ Bàn Cẩu và nai con là sinh

vật giống đực, Thải Loa thư hùng khó phân ra, thì tất cả các sinh vật khác, gần như toàn bộ đều là giống cái.

Theo lý mà nói, trong trăm hoa khẳng định cũng có hoa đực mới phải, nhưng Tiểu Hoa Tiên nhất tộc hóa hình mà ra, đến nay vẫn chưa có một nam tính nào.

Cũng không biết có phải vì Ngô Sở rất sủng ái đám Tiểu Nguyệt Linh hay không, cho nên những Tiểu Hoa Tiên này lúc hóa hình, tự nhiên mà vậy lựa chọn giới tính nữ.

Đối với việc này, Ngô Sở cũng không có ý định uốn nắn hay can thiệp, dù sao Tiểu Hoa Tiên nhất tộc toàn bộ đều là hóa hình mà đến, cả tộc là nữ thì có làm sao?

Các nàng cũng sẽ không có vấn đề sinh đẻ gì cần lo lắng.

Lúc vào thu, nông sản cần thu hoạch có rất nhiều, Ngũ Sắc Đạo và Giao Mễ là lương thực chính của các nàng, đương nhiên, phần nhiều vẫn là dùng nó để cất rượu.

Ăn cơm cũng chỉ là thỉnh thoảng ăn một chút, nếu không mấy trăm Tiểu Hoa Tiên ngày nào cũng để Tiểu Nguyệt Linh nấu cơm cho các nàng, thì Tiểu Nguyệt Linh lấy đâu ra thời gian tu hành.

Hơn nữa thứ mà các Tiểu Hoa Tiên thích nhất cũng không phải cơm gạo ngũ sắc, mà là Bách Hoa Tửu được ủ từ gạo ngũ sắc cộng thêm trăm loại hoa tươi và Tiên Thiên Nhất Khí Thanh Linh Tuyền.

Ngoài ra, còn có những thứ khác như mía, các loại quả dại rau dại...

Bất quá hiện nay sau khi có nho, đào, hạnh các loại trái cây, Ngô Sở đối với một số quả dại ngược lại không còn nhiệt tình như thế nữa.

Hắn nhiệt tình hơn với việc dạy bảo Tiểu Nguyệt Linh chế tác

tương ớt, bột ớt các loại gia vị.

Cũng may kho chứa trên đỉnh cây đã sớm qua tay Hồng Vân bọn họ cải tạo, mấy năm trước lại qua tay Lão Tổ cải tiến, không gian chứa đựng bên trong hiện nay đủ để bọn họ nhét tất cả mọi thứ vào.

Bề ngoài thoạt nhìn chỉ là một gian nhà kho bình thường rộng vài trượng vuông, nhưng không gian bên trong lại đủ để bỏ xuống mấy chục con Thanh Long như hồi đó.

Cái nhà kho này, đối với Tiểu Nguyệt Linh mà nói chính là bảo khố của nàng.

Tất cả vật tư thu hoạch về, bị phân loại rõ ràng, chỉ huy các Tiểu Hoa Tiên cất giữ như thế nào, cất giữ ở đâu.

Chó con A Thu và nai con lúc này cũng đang hỗ trợ.

Đương nhiên, A Thu thì không có loại giác ngộ như nai con, nó là bị Ngô Sở đá một cước bắt đi hỗ trợ làm ngựa thồ.

Tuy rằng A Thu rất ủy khuất, nhưng nó không dám nói.

Tiểu Nguyệt Linh đối với việc này cũng chỉ cười cười, xoa xoa đầu chó, cho nó một chút an ủi, giống như một bà quản gia nhỏ, quản lý từ trong ra ngoài đâu vào đấy.

Ở phương diện này, tiểu hồ ly so với nàng thì kém xa.

Đương nhiên, tiểu hồ ly cũng không phải không có ưu thế.

Nếu nói đàn ông phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình, phụ nữ phụ trách xinh đẹp như hoa, vậy thì tiểu hồ ly chính là người phụ nữ xinh đẹp như hoa kia, cầm kỳ thư họa, trà nghệ vũ đạo, mọi thứ tinh thông.

Tuy rằng tuổi tác thoạt nhìn còn nhỏ, nhưng cử chỉ lại tương đối ưu nhã, hơn nữa có một cỗ khí chất.

Đối mặt với tiểu hồ ly như vậy, Ngô Sở chỉ có một câu cảm thán:

Không hổ là hồ ly tinh!

Ngồi trong lương đình, uống trà tiểu hồ ly pha, nghe khúc nhạc tiểu hồ ly đàn, nhìn bóng dáng bận rộn của các Tiểu Hoa Tiên, Ngô Sở đột nhiên cảm thấy mình giống như một tay địa chủ lão tài.

Khác biệt duy nhất, có lẽ chính là không thể giống như địa chủ lão tài ôm ấp mỹ nữ, tả ủng hữu bão.

Chương 153

...

Ngay lúc trên dưới Tử Ngọc Sơn đều đang bận rộn vì mùa thu hoạch, thì mấy tên tiểu yêu bị Ngô Sở thả về để 'thông báo tin tức', lúc này lại bị người ta chặn lại. "Tiểu nhân bái kiến thủ lĩnh..." Mấy tên tiểu yêu khi nhìn thấy người chặn bọn chúng lại, đều cảm động muốn khóc, bọn chúng cư nhiên có thể được Gia Kiền thủ lĩnh đích thân tiếp kiến. "Mấy kẻ các ngươi..." Vị thủ lĩnh đại nhân kia đen mặt, ách, mặt hắn vốn dĩ đã hơi đen, da dẻ ngăm đen, thân hình kiện thạc, giữa trán còn có một con mắt dọc.

Cổ quái là, hai con mắt của hắn thì nhắm nghiền, chỉ có con mắt dọc ở giữa là mở.

Bên hông còn quấn mấy vòng thắt lưng lông xù... kỳ thực đó là cái đuôi của hắn. "Các ngươi không phải mấy vạn năm trước đã mất tích rồi sao?

Chuyện này là thế nào?" Hạc Thối tiểu yêu ôm quyền nói: "Hồi bẩm Gia Kiền thủ lĩnh, bọn tiểu nhân xác thực vào mấy vạn năm trước, bị nhốt trong một tòa trận pháp ở Tử Ngọc Sơn không ra được, lần này là Tử Ngọc Sơn chi chủ Bất Xuất Sơn Nhân chủ động thả bọn tiểu nhân trở về, nói là để bọn tiểu nhân thay hắn nhắn một câu về cho Đại Vương..." Gia Kiền đảo mắt một vòng, hỏi: "Ồ?

Nhắn lời gì?" "Tên Bất Xuất Sơn Nhân kia nói, nếu muốn những tên tiểu bối đó an toàn trở về, thì để Đại Vương đích thân đến Tử Ngọc Sơn tìm hắn, nếu không hắn sẽ khai sát giới!" "Khai sát giới, khẩu khí ngược lại không nhỏ nha!" Gia Kiền thủ lĩnh ha ha cười lạnh, trong mắt lóe lên một tia tinh quang, sát khí vô hình lập tức tràn

ngập, khiến đám tiểu yêu run lẩy bẩy.

Một lát sau, hắn mới thu liễm sát khí, hỏi: "Hộ sơn đại trận của Tử Ngọc Sơn kia đã sửa chữa lại chưa?

Tòa trận pháp vây khốt các ngươi, có lợi hại không?" Hạc Thối tiểu yêu lắc đầu nói: "Hộ sơn đại trận có sửa hay không tiểu nhân không biết, nhưng trận pháp vây khốn bọn tiểu nhân lại không phải sát trận, chỉ là khốn trận.

Nếu không hiểu trận pháp, đi vào liền rất khó ra lại, sự vật trong trận cũng rất khó bị phá hoại, cho dù phá hoại rồi, khoảnh khắc liền có thể khôi phục như cũ.

Điểm này Lão Ngưu là rõ ràng nhất, hắn ở bên trong phá hoại suốt mấy năm..." Gia Kiền nghe vậy, nhìn về phía Ngưu Đầu Nhân.

Lão Ngưu gãi gãi đầu trâu, nói: "Ta xác thực là ở trong trận đó phá hoại suốt mấy năm, nhưng đều không có tác dụng gì, cuối cùng vẫn là vị Bất Xuất Sơn Nhân kia đưa ta ra khỏi đại trận.

Tên Bất Xuất Sơn Nhân kia, rất giảo hoạt..." "..." Gia Kiền nhíu nhíu mày, hắn ghét nhất là bọn giảo hoạt.

Suy tư một chút, hắn lại hỏi: "Các ngươi không có giao thủ với hắn sao?" "Tiểu nhân, tiểu nhân không, không dám!" Mấy tên tiểu yêu có chút xấu hổ cúi đầu.

Biết rõ đối phương là một phương cường giả, bọn hắn làm sao dám tùy tiện ra tay?

Hơn nữa nhiệm vụ bọn hắn đi Tử Ngọc Sơn cũng không phải tìm phiền toái, mà là đi lấy lòng, sao có thể tùy tiện ra tay?

Gia Kiền khẽ gật đầu, cuối cùng nói: "Mấy vị các ngươi, cứ ở đây nghe lệnh ta đi!

Bên phía Đan Trương Sơn tạm thời không cần về nữa, lần này bị nhốt trong trận đó, đều là huynh đệ dưới trướng bản thủ lĩnh, hết thảy do bản thủ lĩnh định đoạt là được." "Vâng, vâng ạ!" Lúc rảnh rỗi còn có thể đánh cờ, gảy đàn, bồi dưỡng tâm tính.

Mà Gia Kiền thủ lĩnh của bọn chúng, lúc này lại âm thầm tính toán, làm sao mới có thể điều vị Bất Xuất Sơn Nhân kia ra khỏi Tử Ngọc Sơn đây?

Nếu như không điều hắn rời khỏi Tử Ngọc Sơn, thì chính mình chạy tới đó cũng không dễ dàng giết chết đối phương như vậy, cho dù hắn có sát thủ giản cũng giống nhau.

Xem ra, chỉ có thể sử dụng chiêu kia thôi.

Cứ như vậy, Gia Kiền dẫn theo đám yêu binh dưới trướng, tiến về phía Tử Ngọc Sơn. ...

Mà lúc này, Tử Ngọc Sơn nơi Ngô Sở ở lại đón một vị khách nhân mới.

Bộ dạng của vị khách nhân kia khiến Ngô Sở nhìn đến ngây người, hoàn toàn giống như một kẻ nhà quê chưa từng thấy mỹ nữ, nhìn thấy mỹ nữ là không bước nổi chân.

Mãi cho đến khi tiểu hồ ly nhào vào trong lòng người phụ nữ kia, uốn éo thân mình làm nũng: "Lão Tổ ngài sao lại tới đây?

Là tới thăm Tiểu Vũ sao?

Ai nha, Lão Tổ mau thu thần thông đi!

A Sở tiền bối bệnh còn chưa khỏi đâu!

Không chịu nổi thần thông của Lão Tổ ngài đâu." "Bệnh?

Bệnh gì?" Người phụ nữ kia chớp chớp đôi mắt đẹp, nhìn về phía Ngô Sở.

Ngô Sở thì thầm mắng trong lòng: Khá lắm lão hồ ly tinh, lợi hại!

Quả nhiên lợi hại!

Nhưng ngoài mặt, Ngô Sở lại mỉm cười nói: "Không sao, là ta tự mình muốn đắm chìm trong mị lực của đạo hữu, để lĩnh lược một chút phong thái vô hạn của Thanh Khâu Hồ Tổ mà thôi!" Kỳ thực ngay từ lúc hắn ngẩn người, Nghệ Bảo đã nhắc nhở hắn trong lòng rồi.

Chỉ là cho dù có Nghệ Bảo nhắc nhở, Ngô Sở vẫn không kìm lòng được mà trầm mê trong mị lực của con lão hồ ly tinh này đến mức khó lòng kiềm chế.

Rõ ràng con lão hồ ly tinh này ăn mặc rất đúng mực, cử chỉ cũng cực kỳ ưu nhã, nhưng mị lực tỏa ra trên người nàng lại đủ để khiến Ngô Sở nảy sinh xúc động trong lòng.

Vẻ đẹp của nàng, so với vẻ đẹp của Nữ Oa và Hậu Thổ hoàn toàn là những loại hình khác nhau.

Nữ Oa và Hậu Thổ đều đẹp một cách rất tự nhiên, cho dù trên người Nữ Oa tự mang đạo vận khiến người ta không tự chủ được mà chú ý tới nàng, nhưng vẫn chỉ là khiến người ta thưởng thức.

Nhưng con lão hồ ly tinh này, lại có một loại thôi thúc khiến người ta muốn chinh phục nàng, có thể dễ dàng câu động dục vọng nguyên thủy nhất của lòng người.

Nếu như vẻ đẹp của Nữ Oa là vẻ đẹp linh động, vẻ đẹp của Hậu Thổ là vẻ đẹp điềm tĩnh, thì vẻ đẹp của vị Hồ Tổ này chính là diễm lệ và gợi cảm.

Hơn nữa Ngô Sở quả thật cũng khá đặc biệt, không chỉ trong cơ thể có một tia huyết mạch tương tự với bọn họ, mà còn có thể khiến Nữ Oa vì thế mà sinh ra cảm ứng, ngàn dặm xa xôi vội vã đến tương kiến.

Tuy rằng tiểu hồ ly đôi khi cũng sẽ làm ra một số cử chỉ dụ người, nhưng so với vị Lão Tổ tông này của nàng, chút đạo hạnh vi mô đó thật sự giống như trẻ con chơi đùa vậy.

Ngô Sở biết, vừa rồi mình ở trước mặt nàng khẳng định là xấu mặt lớn rồi.

Ngay cả tiểu hồ ly cũng biết, còn lên tiếng nhắc nhở Lão Tổ nhà nàng, đủ thấy cái sự xấu mặt này lớn cỡ nào.

Tuy rằng hiện tại dưới sự khắc chế của bản thân hắn đã khôi phục lại, nhưng tin rằng con lão hồ ly này cũng đã nhìn ở trong mắt, cười ở trong lòng.

Tuy rằng xấu hổ, nhưng Ngô Sở cũng chẳng có gì phải hối hận, có làm lại một lần nữa, hắn vẫn sẽ lựa chọn lĩnh lược phong thái của Hồ Tổ một chút, chứ không phải cưỡng ép khắc chế.

Thu thập xong tâm thần, Ngô Sở mới chính thức hành lễ với đối phương, cũng nói: "Thanh Khâu Hồ Tổ đích thân tới, Tử Ngọc Sơn bồng tất sinh huy.

Thanh Khâu đạo hữu, mời vào trong!" Ngô Sở tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng cũng không nghi ngờ nàng là người khác giả mạo, chỉ riêng phần mị lực này, cũng không phải tùy tiện sinh linh nào cũng có thể sở hữu. "Lão Tổ, ngài sao lại tới đây?" Tiểu hồ ly lại hỏi.

Ngô Sở cũng hơi nghiêng đầu, biểu thị hắn cũng muốn biết đáp án.

Hồ Tổ nhìn thoáng qua Ngô Sở, mỉm cười nói: "Kỳ thực mấy năm trước ta đã nên tới rồi, vốn tưởng rằng là Bất Xuất đạo hữu ẩn giấu sâu, không ngờ..." "Đạo hữu có phải có chút thất vọng?" Ngô Sở cười gượng gạo.

Hắn biết, Hồ Tổ hẳn là vì Hồng Quân Lão Tổ mà đến, đoán chừng là coi Hồng Quân Lão Tổ thành hắn, cho nên mới vừa đến đã thi triển

ra một thân thần thông, muốn thăm dò một chút.

Chương 154

Ngô Sở đoán quả thực không sai, bởi vì nàng phát hiện tu vi của Ngô Sở dường như thật sự không cao.

Mà kết quả thăm dò cũng giống như những gì nàng nhìn thấy.

Hồ Tổ mỉm cười, nói: "Vừa rồi đa có đắc tội, còn mong đạo hữu chớ trách!" Vừa đến đã thi triển thần thông hoặc nhân, cái này xác thực rất đắc tội người ta, nhưng Hồ Tổ lại tự tin đối phương sẽ không vì cái này mà giận nàng.

Nếu như tu vi thật sự mạnh hơn nàng, đoán chừng cũng chỉ coi thủ đoạn của nàng là trò tiêu khiển; nếu tu vi kém hơn nàng, thì giận nàng nàng cũng không sợ.

Đương nhiên, nàng cũng sẽ điểm đến là dừng, sẽ không thật sự làm tổn thương hòa khí.

Nếu đối phương vì cái này mà giận nàng, vậy nàng phải cân nhắc một chút, có nên mang tiểu hồ ly về hay không.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Đạo hữu không cần khách khí, là ta muốn lĩnh lược phong thái của đạo hữu, nên là ta cảm tạ đạo hữu mới phải, để ta nhìn thấy phong cảnh cực kỳ hiếm có trên thế gian này.

Tin rằng vô số sinh linh muốn một lần chiêm ngưỡng phong thái của đạo hữu mà không được, đều sẽ hâm mộ ta mới đúng!" "Đạo hữu thật biết nói chuyện!" Hồ Tổ che miệng cười khẽ, tuy không có cảm giác hoa chi loạn chiến, nhưng vẫn khiến người ta cảnh đẹp ý vui.

Không thể không nói, con người xác thực là động vật thị giác.

Biết rõ đối phương là con hồ ly tinh, nhưng nhìn người con gái trước mắt thân hình cao ráo, dung mạo khí chất đều thuộc hàng tuyệt

đỉnh, toàn thân trên dưới không chỗ nào không tỏa ra mị hoặc chi lực, lại vẫn có thể khiến người ta dễ dàng bỏ qua điểm này, thậm chí vì đó mà tâm tình vui vẻ.

Ngô Sở khẽ than lắc đầu, nói: "Cũng không phải ta biết nói chuyện, chỉ là nói thật mà thôi.

Theo ta thấy, nữ tử thế gian có thể sánh vai với đạo hữu, ta chỉ gặp qua ba người.

Nếu không bàn những thứ khác, chỉ bàn về sức hấp dẫn, đạo hữu đứng hàng đầu tiên." Cũng khó trách tương lai khi Phong Thần, Nữ Oa nương nương lại phái hồ ly tinh đi quyến rũ Trụ Vương, đối mặt với nữ tử có mị lực cỡ này, phàm Trụ Vương là đàn ông, đều sẽ không cự tuyệt.

Hồ Tổ nghe vậy, không khỏi hiếu kỳ: "Không phải ta tự tin, chỉ là tò mò, đạo hữu có thể nói cho ta nghe một chút, ba vị nữ tử trong miệng đạo hữu rốt cuộc là thần thánh phương nào không?" Ngô Sở cười nói: "Đối phương là ai, ta liền không nói, tương lai nếu có cơ hội, nhất định giới thiệu cho đạo hữu quen biết." "Vậy làm phiền đạo hữu rồi!" Bước vào đại điện trên đỉnh cây, Ngô Sở liền để tiểu hồ ly ở lại tiếp khách, thuận tiện ở một bên nấu trà cho Lão Tổ nhà nàng, sau đó để Tiểu Nguyệt Linh dẫn các Tiểu Hoa Tiên bưng lên linh nhưỡng và mỹ thực.

Đợi Hồ Tổ nếm qua một ly linh nhưỡng, Ngô Sở mới mỉm cười hỏi: "Đạo hữu có phải vì trận đại chiến năm xưa, mà nghi ngờ ta là vị chủ nhân của Hạo Đãng Tử Khí kia không?" Hồ Tổ khẽ gật đầu, sau đó mỉm cười nói: "Xác thực như thế, bất quá lo lắng đạo hữu phải xử lý một số chuyện vĩ, thế là liền trì hoãn vài năm..." Tiểu hồ ly hỏi: "A Sở tiền bối, trên mặt trăng có phải là đạo trường của vị tiền bối nào đó không?" Mãi đến khi nàng thôi diễn ra chuyến đi này không có hung

hiểm gì, lúc này mới động thân.

Cũng vì thế, nàng hoàn mỹ bỏ lỡ Hồng Quân Lão Tổ.

Ngô Sở cũng vì thế mà thầm than, nhưng ngẫm lại, hắn lại cảm thấy, cho dù Hồ Tổ không bỏ lỡ việc gặp mặt Hồng Quân Lão Tổ, với thái độ không nóng không lạnh của Lão Tổ đối với tiểu hồ ly, đoán chừng cũng sẽ không cho tôn Hồ Tổ này sắc mặt tốt gì.

Dù sao Lão Tổ là người đứng đắn như vậy, đụng phải con hồ ly tinh không đứng đắn này...

Hơn nữa, trong ba ngàn khách Tử Tiêu Cung tương lai, có Hồ Tổ sao?

Nghĩ đến hẳn là không có, nếu có, Hồ tộc tương lai cũng không cần phải dựa vào cường giả mà tồn tại, mà hậu duệ Hồ tộc cũng không nên không được người ta tiếp đón như vậy.

Lấy việc Thanh Khâu Hồ tộc lúc này đã danh truyền Hồng Hoang mà xem, tu vi của Hồ Tổ hẳn là không quá kém mới phải, nói thế nào cũng phải có Đại La cảnh rồi!

Với tu vi Đại La cảnh, hoàn toàn đủ tư cách đi Tử Tiêu Cung nghe giảng.

Thế nhưng ở hậu thế, Thanh Khâu lại dần dần trở thành vùng đất truyền thuyết, cho nên rất có khả năng Hồ tộc đã bị đánh tan trong lần Long Phượng đại kiếp này, Hồ tộc tứ tán, lưu lạc thiên hạ.

Tuy rằng câu chuyện về hậu duệ Thanh Khâu vẫn luôn lưu truyền, nhưng đã rất ít người nhắc lại Thanh Khâu Hồ Tổ.

Vậy thì, có phải hay không nói, vị Hồ tộc Lão Tổ này tương lai sẽ chết?

Hơn nữa rất có khả năng là chết ngay trong Long Phượng đại kiếp

lần này, không thể đợi đến lúc Đạo Tổ khai giảng ở Tử Tiêu Cung?

Suy đoán như vậy cũng không tính là Ngô Sở nói bừa, sau Long Phượng đại kiếp, ba tộc cường thịnh nhất đều tử thương hầu như không còn, càng huống chi là các chủng tộc khác.

Hơn nữa Thanh Khâu Hồ tộc bản thân lại không phải chủng tộc xưng hùng bằng chiến lực, không bị diệt tộc triệt để đã coi là tốt rồi.

Nghĩ đến vị hồ ly tinh tuyệt thế phong hoa này tương lai có một ngày sẽ hương tiêu ngọc vẫn, Ngô Sở liền âm thầm cảm thấy đáng tiếc, đáng tiếc chính mình cũng không có năng lực cứu hồ ly a!

Ngô Sở u u khẽ thở dài một tiếng, nói: "Không giấu gì Thanh Khâu đạo hữu, chủ nhân của Hạo Đãng Tử Khí kia là một vị tiền bối, vị tiền bối đó đã ở lại Tử Ngọc Sơn mấy năm, mấy tháng trước vừa đi, nếu đạo hữu tới sớm hơn một chút, ngược lại còn có thể gặp được." Nghe được lời này của Ngô Sở, thần sắc Hồ Tổ không khỏi ngẩn ra, nụ cười đều có chút không tự nhiên, cuối cùng có chút tự oán tự ngải khẽ than u u: "Xem ra là ta phúc mỏng, chưa thể gặp được bậc tiền bối như vậy.

Không sợ đạo hữu chê cười, Hồ tộc ta trời sinh lực yếu, cần phải tìm kiếm cường giả che chở mới có thể lập túc ở thế gian này.

Trước kia còn đỡ một chút, nhưng là hiện nay..." Có lẽ chỉ có vị Hồ Tổ này mới có thể hiểu được áp lực trên người mình lớn đến mức nào!

Những Thanh Khâu Hồ tộc khác đoán chừng sẽ không có loại suy nghĩ này, ngay cả tiểu hồ ly cũng cảm thấy Thanh Khâu Hồ tộc các nàng phi thường cường đại, một khi trưởng thành liền có tu vi Kim Tiên cơ mà!

Kim Tiên đó!

Sở hữu Bất Diệt Linh Quang, có thể trường sinh bất tử!

Thế nhưng ở cái đất Hồng Hoang này, tu vi Kim Tiên thì tính là cái gì chứ?

Thời đại mà Đại La đi đầy đất, khu khu Kim Tiên, búng tay là có thể diệt a!

Ngô Sở bưng chén rượu lên, ra hiệu nàng uống rượu, nhấp một ngụm rồi nói: "Đạo hữu cũng không cần lo lắng như vậy, hiện nay Thanh Khâu Hồ tộc chia làm ba, đạo hữu đích thân tọa trấn Thanh Khâu, đất Thanh Khâu lại có trận pháp bảo vệ, tương lai cho dù giữa ba tộc có xảy ra tranh chấp, cũng nên nể mặt Thanh Khâu Hồ tộc một chút, nghĩ đến cũng sẽ không có vấn đề gì lớn mới phải!" Nói như vậy, Ngô Sở liền không khỏi thầm nghĩ: Chính mình năm xưa đề nghị để Thanh Khâu Hồ tộc chia làm ba, phân biệt dựa vào ba tộc, có phải hay không vô tình thay đổi tương lai của Thanh Khâu Hồ tộc?

Chỉ cần Thanh Khâu Hồ tộc các nàng không tự tìm đường chết, không âm thầm thông tin tức cho nhau, vậy thì ba tộc cũng không nên cưỡng ép làm khó dễ Thanh Khâu Hồ tộc mới phải!

Tuy rằng cái kiểu điểm xấu này có chút khiến người ta ghê tởm, nhưng đây chẳng phải cũng là một bát nước bưng bình sao! "Nhắc tới cái này, Thanh Khâu nhất tộc ta còn chưa chính thức nói lời cảm tạ với đạo hữu đâu!" Hồ Tổ nói xong, từ trong tay áo lấy ra một hạt châu to lớn, kỳ thực cũng không phải hạt châu chân chính gì, mà là một gốc Tiên Thiên Linh Căn được linh quang bao phủ, linh quang hình thành một đạo màng quang bên ngoài linh căn, lớp màng phát sáng kia thoạt nhìn giống như một hạt châu vậy. "Ta từng nghe Thập Thất (Thanh Khâu Thần) nhắc qua, nói đạo hữu thích thu thập một số linh căn hoa quả cây trồng, gốc Tang Quả Linh Căn này là ta đoạt được khi du lịch thiên hạ lúc còn trẻ, mùa xuân nảy lộc, mùa hạ thu hoạch, quả có thể

chế nước ngọt, còn có thể dùng để ủ rượu..." Hồ Tổ vừa nói vừa đẩy quả cầu kia về phía Ngô Sở.

Ngô Sở ngơ ngác nhìn quả cầu này, nhìn cây dâu (Tang mộc) trong quả cầu.

Tang quả, không phải là quả dâu tằm sao?

Đây là thứ tốt chuyên dùng để nuôi tằm a!

Có thứ này, Tử Ngọc Linh Nại có thể nghỉ hưu khỏi công việc nuôi tằm rồi, dù sao đây mới là thức ăn mà Thiên Tàm thích nhất.

Vốn dĩ Tử Ngọc Linh Nại đã rất phiền đám tằm trùng kia, nếu không phải Ngô Sở dùng công đức dụ dỗ, nó còn không vui đâu!

Cũng không biết cây Tang mộc này có vui lòng hay không.

Đương nhiên, cho dù không vui lòng cũng không do nó quyết định!

Tằm thứ này lấy dâu làm thức ăn, tuy nói là sự lựa chọn của năm tháng, nhưng cũng là vì thứ này đối với chúng mà nói là thức ăn ngon nhất, cho nên mới có sự lựa chọn như vậy. "Chỉ là phẩm cấp cũng không cao, còn mong đạo hữu chớ chê cười!" Lời thì nói như vậy, nhưng nhìn thấy trên mặt Ngô Sở lộ ra vẻ kinh ngạc và ý cười, Hồ Tổ liền biết lần này mình chọn quà chọn đúng rồi.

Quả nhiên, tặng lễ quý trọng hay không không quan trọng, quan trọng là phải tặng đúng.

Xem ra vị Bất Xuất Sơn Nhân này xác thực rất thích những linh căn hoa quả cây trồng này a! "Lễ vật quý trọng hay không không quan trọng, quan trọng là người nhận lễ có thích hay không." Ngô Sở cười nói ra tiếng lòng của hắn, sau đó lại nói: "Kỳ thực vốn dĩ ta không nên nhận thêm lễ vật của đạo hữu nữa, dù sao năm xưa khi nói chuyện với đạo hữu Thanh Khâu Thần, đạo hữu ấy đã tặng quà cho ta rồi.

Chỉ là vật đạo hữu tặng, xác thực rất hợp tâm ý của ta, thật sự xấu hổ, không thể nhịn được sự cám dỗ của món quà này..." Ngô Sở lộ ra một nụ cười xấu hổ mà không mất lễ phép.

Chương 155

Hồ Tổ cười nói: "Nếu tộc ta có thể nhờ đó mà đứng vững trong ba tộc, tặng lễ vật quý trọng hơn nữa cũng không quá đáng.

Chỉ là ta nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy có thể hợp tâm ý đạo hữu, có lẽ chỉ có gốc linh căn này.

Đã là đạo hữu thích, vậy thì không uổng phí tâm ý này của ta." Tuy rằng đây chỉ là một gốc Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Căn, không cách nào so sánh với Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Căn, càng đừng nói đến chuyện đánh đồng với tổ tiên của loài dâu là Phù Tang Thụ, nhưng Ngô Sở xác thực rất thích.

Bất quá cây dâu này hẳn là không có quan hệ quá lớn với cây dâu tổ Phù Tang Thụ kia, dù sao Phù Tang Thụ là Hỏa Linh Thần Mộc dục hỏa nhi sinh, là nơi cư trú của Kim Ô, trời sinh đã mang theo Hỏa Chi Bản Nguyên cường đại.

Mà gốc Tang mộc linh căn này, lại không có nửa điểm hỏa linh chi lực.

Ngô Sở tùy tay ném quả cầu ánh sáng trong tay ra ngoài, liền ném Tang mộc quang cầu ra khỏi điện, bay về phía sơn cốc bên dưới đỉnh cây, cũng hạ xuống cắm rễ trên vách núi sâu trong hoa cốc.

Xung quanh vũng linh tuyền sâu trong hoa cốc, gần như đã bị Thập Nhị Thần Hoa chiếm cứ, bên ngoài thì bị trăm hoa chiếm lĩnh, Tang mộc tuy là Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Căn, nhưng cũng đồng dạng không tranh lại Thập Nhị Thần Hoa này, cho nên chỉ có thể rơi xuống an gia lạc hộ trên vách núi phía sau sơn cốc.

Bất quá cho dù là phiến vách núi, kỳ thực cũng không cao lắm, cũng chỉ cỡ vài trăm mét, so với ngọn núi hoa sau lưng nó mà nói, gần

như cũng chẳng khác chân núi là bao.

Sau khi cây dâu kia cắm rễ xuống đất, cành lá của thần mộc Tử Ngọc Linh Nại liền khẽ run lên, những con tằm trùng đang an gia lạc hộ trên cành lá của nó nhao nhao bị nó rũ xuống, bay về phía cây dâu cao hơn ba trăm trượng kia.

Khi tất cả tằm trùng đều bị nó rũ xuống, cành lá Tử Ngọc Linh Nại xào xạc rung động, phảng phất như rốt cuộc cũng vứt bỏ được gánh nặng, bộ dạng một thân nhẹ nhõm.

Mà những con tằm trùng từng sinh sống trên lá Tử Ngọc Linh Nại kia, sau một hồi kinh hoảng thất thố, dường như đã ngửi thấy khí tức thức ăn khiến chúng càng thêm vui vẻ, lại từng con từng con chậm rãi thả lỏng, bắt đầu gặm nhấm lá dâu.

Ngay cả hai con Thủy Tổ Thiên Tàm quanh năm ngủ say trong kén tằm, lúc này cũng theo đó mà thức tỉnh, từ trong kén bò ra, lộ ra thân tư hoàn toàn khác biệt với những con Thiên Tàm khác.

Ngô Sở cũng không biết hai con Thiên Tàm này là hoàn thành lần biến thứ mấy, hoặc là lần biến này có hay không triệt để hoàn thành?

Dù sao cũng cảm giác được hai con tằm trùng này dài ra một đoạn lớn so với trước kia, cái đầu thoạt nhìn có chút giống đầu rồng, nhưng rõ ràng vẫn là bộ dạng của con tằm.

Ngô Sở rất hoài nghi, sự lột xác của chúng có phải thất bại rồi hay không?

Tuy rằng nghi hoặc, nhưng lúc này cũng không cách nào nghiên cứu sâu, mà là nói với Thanh Khâu Hồ Tổ: "Hiếm khi Thanh Khâu đạo hữu tới Tử Ngọc Sơn chúng ta một lần, vậy thì không ngại ở thêm vài ngày, cũng tiện lĩnh lược một chút đặc sắc của Tử Ngọc Sơn chúng ta.

Phỉ Nhi, Thi Nhi, tấu nhạc lên!" "Ai!

Tới đây!" Đã từng kiến thức qua biết bao nhiêu đại năng cảnh giới Đại La, thậm chí ngay cả Đạo Tổ tương lai hắn cũng đã từng gặp, cho nên đối với vị Thanh Khâu Hồ Tổ này, Ngô Sở đã hoàn toàn có thể dễ dàng làm được việc đối xử ngang hàng, tiến tới trêu đùa vài câu, dù sao đối phương vẫn là một mỹ nhân.

Tuy rằng biết rõ đối phương là con hồ ly tinh đã sống không biết bao nhiêu vạn năm, nhưng... không thể không nói, hình tượng thật sự rất quan trọng.

Nếu như hình tượng của nàng là một bà lão, vậy có lẽ Ngô Sở sẽ giống như đối đãi với Hồng Quân Lão Tổ mà cung kính lễ phép, chứ sẽ không tùy tiện nói cười.

Đương nhiên, tối đa cũng chỉ là như vậy thôi.

Ngoại trừ để nàng lĩnh lược một chút văn hóa ẩm thực và văn hóa giải trí của Tử Ngọc Sơn, làm tròn cái nghĩa địa chủ, Ngô Sở cũng không dám làm thêm cái gì.

Nói ra thì, nếu không phải vì tiểu hồ ly Thanh Khâu Vũ, quan hệ giữa bọn họ cũng chẳng sâu đậm mấy.

Nhưng có con tiểu hồ ly Thanh Khâu Vũ này ở đây, quan hệ giữa hai bên ngược lại rất dễ dàng trở nên thân thiết.

Không bao lâu, Ngô Sở liền biết được bản danh của Thanh Khâu Hồ Tổ —— Thanh Khâu Ly.

Theo chính nàng thuật lại, vào thời kỳ cuối của Hung Thú Lượng Kiếp, nàng cũng đã xuất thế tại Thanh Khâu.

Đến nay đã bao nhiêu vạn năm, chính nàng cũng không nhớ rõ, dù sao thì cũng là vô cùng cổ lão.

Thanh Khâu Hồ tộc lấy trí tuệ vang danh Hồng Hoang, chính là sau khi nàng xuất thế không bao lâu, du lịch đại địa Hồng Hoang lưu lại mỹ danh.

Nàng vốn không giỏi chiến đấu dùng sức mạnh, luôn luôn dùng trí tuệ ứng địch, lâu dần, cái danh "cáo già" cũng dần dần truyền ra.

Đương nhiên, đây là cách gọi của những sinh linh từng bị nàng cho ăn quả đắng.

Tiết trời vàng thu, tàn quế phiêu hương, kim cúc đang thịnh, phù dung hoa nở...

Hương hoa bay đầy núi, trong cánh hoa bay múa, Ngô Sở cùng Hồ Tổ Thanh Khâu Ly mạn bộ trong mưa hoa đó. "Tử Ngọc Sơn này của đạo hữu, quả thực được đạo hữu chế tạo khiến người ta lưu luyến quên về!" Một bộ váy tử kim nghê dài quét đất, hiện rõ vẻ ung dung hoa quý, phối hợp với dung nhan tuyệt thế kia, Ngô Sở đứng ở bên cạnh nàng, cũng chỉ có khí chất đạm nhiên xuất trần mới có thể xứng đôi.

Ngô Sở mỉm cười hái một đóa hoa phù dung, đưa cho Hồ Tổ, cười nói: "Trong cuộc sống nơi nào cũng có sự tồn tại của cái đẹp, chỉ xem chúng ta có thể phát hiện ra nó và thể hiện nó ra hay không mà thôi." Thanh Khâu Ly đưa tay nhận lấy đóa hoa, đặt tại chóp mũi khẽ ngửi, nụ cười nhẹ nhàng nở rộ, ngàn vạn tiên hoa đầy núi phảng phất đều mất đi nhan sắc, giá trị mị lực này, thật sự là siêu đỉnh. "Uổng cho ta sống lâu hơn đạo hữu nhiều năm tháng như vậy, ở phương diện này, ta không bằng đạo hữu nhiều lắm!" Ngô Sở nhìn thần mộc đối diện, nhìn tán cây rậm rạp trên đỉnh thần mộc, nhìn đám kiến trúc dưới tán cây, lắc đầu khẽ than: "Không giống nhau!

Bản thân đạo hữu chính là một trong những đại biểu của cái đẹp, tự nhiên sẽ không cảm thấy những sự vật khác đẹp đến mức nào.

Ta thì khác, rất nhiều sự vật trên thế giới này trong mắt ta đều có thể làm ta khiếp sợ, ví dụ như cây cự mộc cao như thế, ngọn núi xanh hùng kỳ như thế, hương hoa đầy thung lũng kia, mây bay đầy trời kia...

Ta như hạt bụi nhỏ, ngước nhìn hết thảy sự vật thế gian, dường như đều đáng để ta kính sợ, đáng để ta kinh ngạc!" Thanh Khâu Ly khẽ chớp đôi mắt đẹp, yên lặng nhìn Ngô Sở.

Tuy rằng không hiểu rõ lắm những lời này, nhưng ngẫm lại, ôm tâm cảnh như vậy nhìn đãi hết thảy sự vật của phương thiên địa này, có lẽ xác thực có chỗ bất đồng so với nàng.

Đúng là một sinh linh kỳ quái!

Nàng nghĩ.

Trải qua những ngày ở chung này, cộng thêm tán gẫu không ít chuyện đắc ý bình sinh của Thanh Khâu Hồ Tổ, quan hệ giữa hai người tự nhiên cũng thân thiết hơn không ít.

Vì thế, Hồ Tổ Thanh Khâu Ly liền hỏi tới vấn đề nàng quan tâm hơn: "Ngày đó vị đại năng giả giao thủ cùng vị tiền bối kia, là ai vậy?" Ngô Sở cũng không giấu diếm sự tồn tại của vị kia, nói: "Tên đại ma đầu kia à!

Hắn tự xưng là La Hầu...

Ừm, vẫn là ít nhắc tới tên hắn thì tốt hơn.

Tu vi đến cấp độ như đạo hữu, nếu có người trực tiếp nhắc tới tên các ngươi, các ngươi sẽ sinh ra cảm ứng mà!" Thanh Khâu Hồ Tổ nhìn thoáng qua Ngô Sở, cuối cùng mỉm cười lắc đầu, nói: "Thông thường nếu không phải đối với bọn ta mang lòng ác ý, kỳ thực bọn ta rất khó cảm ứng được phương vị cụ thể, cũng có lẽ là tu vi của ta còn chưa đủ cường đại đi!

Cho nên, lời đạo hữu nói kỳ thực cũng không sai, chúng ta tốt nhất không nên nói thẳng tên húy của đối phương, càng không nên nhắc tới khi đang ôm ác ý to lớn với hắn." Ngô Sở gật đầu nói: "Lão ma đầu kia tu vi xác thực cường đại vô cùng, tự nói sở tu nãi là Sát Lục Đại Đạo, đạo hữu ngẫm lại xem, tu hành loại đại đạo pháp tắc này, tính cách hắn hung tàn đến bực nào." Hồ Tổ Thanh Khâu Ly nghe vậy, cũng vẻ mặt ngưng trọng, cuối cùng lại hỏi: "Không biết bọn họ vì sao lại giao thủ tại phương thiên địa này?

Hơn nữa còn cách đạo tràng của bọn ta gần như thế?" Ngô Sở cười khổ khẽ than: "Nói chính xác thì, bọn họ hẳn là giao thủ ở trong thâm không phía trên Tử Ngọc Sơn của ta, nghĩ đến chắc là vị tiền bối kia đã đỡ được khí lãng sinh ra khi giao thủ, lúc này mới không gây ra tổn hủy gì cho phiến đại địa này!

Nếu không Tử Ngọc Sơn của ta, không bị hủy mới là lạ!" Thanh Khâu Ly cũng khẽ gật đầu, tỏ vẻ khẳng định.

Ngô Sở lại nói: "Tên ma đầu kia kỳ thực là tới tìm ta gây phiền toái, vốn dĩ ta đã chuẩn bị tốt để độn đào sang nơi khác.

Không nghĩ tới vị tiền bối kia lại xuất hiện, trực tiếp thay ta đỡ được hung hiểm lần này." Thanh Khâu Ly vẻ mặt ngạc nhiên nhìn hắn, ít nhiều có chút cố ý, dù sao đều là lão hồ ly sống không biết bao nhiêu năm tháng, quản lý biểu cảm khẳng định sẽ không kém như vậy.

Cho nên, không cần nàng hỏi ra miệng, Ngô Sở cũng đã nhìn ra nàng muốn hỏi cái gì, tiếp tục nói: "Mấy vạn năm trước, đạo hữu hẳn là cũng từng cảm ứng được một lần, có tu sĩ giao thủ tại Tử Ngọc Sơn của ta chứ!

Kỳ thực lần đó chính là một đạo phân thân của tên ma đầu kia, mượn thân thể của Thiên Mục Đạo Nhân, đại đánh ra tay ở chỗ ta, kết quả bị ta cùng một vị đạo hữu liên thủ chém giết tại đây.

Lúc ấy ta còn lo lắng đạo hữu sẽ nói chuyện này với Kỳ Lân Vương tộc...

Chương 156

Dù sao Thiên Mục Đạo Nhân kia đã y phụ vào Kỳ Lân Vương tộc." Thanh Khâu Ly mỉm cười lắc đầu: "Thanh Khâu ta cùng ba chi tộc quần phân ra ngoài kia đã không còn quan hệ quá lớn nữa.

Đối ngoại nói là Thanh Khâu chia làm ba, kỳ thực là chia làm bốn, ta sớm đã chuẩn bị phong sơn độn thế, không muốn tham dự vào cuộc giác trục giữa ba tộc." "Vậy lần này ngươi còn vì ôm đùi mà chạy tới đây?" Ngô Sở đáy lòng yên lặng "phun tào" một câu, nhưng ngoài miệng lại nói: "Đạo hữu lo xa, so với ta càng toàn diện hơn, cũng càng thêm kín đáo, bội phục bội phục!" Thanh Khâu Ly lại nói: "Nhưng cho dù hiện tại tên ma đầu kia đã độn tẩu, chẳng lẽ đạo hữu không sợ hắn lần nữa trở lại?

Vị tiền bối kia hẳn là chưa chém bỏ tên ma đầu kia chứ!" A, Ma Tổ nếu dễ dàng bị giết như vậy, thì còn là Ma Tổ sao? "Chém bỏ tên ma đầu kia, nói dễ hơn làm a!" Ngô Sở lắc đầu khẽ than, "Bất quá cũng không cần lo lắng việc này, vị tiền bối kia đã lưu lại hậu thủ cho ta, chỉ sợ hắn không tới, nếu tới, định gọi hắn có đi không có về." "Xem ra đạo hữu cùng vị tiền bối kia tương giao mạc nghịch nha!" Thanh Khâu Ly che miệng cười khẽ.

Ngô Sở cười cười lắc đầu: "Không dám nói tương giao mạc nghịch, chỉ có thể nói có chút duyên phận!" Vì thế, cũng không biết con "lão hồ ly" này nghĩ như thế nào, nàng cứ thế ở lại Tử Ngọc Sơn, mỗi ngày rượu ngon thức ăn ngon hầu hạ, ngược lại có chút cảm giác vui đến quên cả đường về.

Hồ Tổ không nói muốn đi, thân là chủ nhân, Ngô Sở tự nhiên cũng không tiện đuổi vị "lão nhân gia" này rời đi, chỉ có thể mỗi ngày ân

cần bồi tiếp, bồi nàng ăn ăn uống uống, bồi nàng ngắm phong cảnh, bồi nàng thưởng thức một chút giao hưởng nhạc và Hoa Tiên vũ.

Mỗi khi tiểu hồ ly dẫn theo đám tiểu Hoa Tiên múa cho nàng xem...

Lúc này, đám tiểu Hoa Tiên đều sẽ ngưng tụ ra một đám mây mù dưới thân.

Dù sao cái thân hình bé nhỏ kia nếu đứng trên mặt đất nhảy, hình ảnh sẽ có chút khó nhìn.

Tiểu Hoa Tiên trời sinh không đủ, từng người thân thể đều chỉ có hai ba mươi centimet, cũng chỉ tốt hơn Nghệ Bảo - con tinh linh điện thoại này một chút.

Bất quá nhìn qua lại là manh manh đát, phi thường đáng yêu.

Những lúc như thế này, Ngô Sở đều sẽ nghĩ, nếu vị Hồ Tổ này đứng ra nhảy một khúc Thiên Hồ Vũ, sẽ là quang cảnh bậc nào?

Bất quá thỉnh cầu này, Ngô Sở không dám đề cập, dù sao điệu múa kia quá mức "ấy ấy", Ngô Sở cũng sợ mình cầm lòng không đậu, lần nữa xấu mặt.

Lần đầu tiên xấu mặt, còn có thể gượng gạo nói mình chỉ là muốn lĩnh lược một chút phong thái đối phương.

Nếu lần nữa xấu mặt, đó chính là định lực của mình không đủ.

Có lẽ nhìn ra tu vi của Ngô Sở cũng không cao lắm, cho nên Thanh Khâu Ly cũng không cùng Ngô Sở luận đạo gì, bình thường nói chuyện, phần nhiều là về một số chuyện cũ của nàng.

Ở lại chừng hơn một tháng, Hồ Tổ liền bắt đầu theo tiểu hồ ly học cầm kỳ thư họa.

Việc này làm cho tiểu hồ ly pha chút hưng phấn, nhịn không được

có chút kích động nho nhỏ.

Dù sao đây chính là đang làm lão sư cho lão tổ tông nhà mình nha!

Tuy rằng ngoài miệng nàng không dám nói, nhưng cái bộ dáng mày phi sắc vũ thỉnh thoảng lộ ra kia, lại bán đứng nội tâm đang xao động của nàng sạch sành sanh.

Thanh Khâu Ly đối với việc này tự nhiên cũng nhìn ở trong mắt, bất quá nàng cũng không để ý, ngược lại học rất nghiêm túc, còn thỉnh thoảng hỏi Ngô Sở một chút, làm sao lại nghĩ ra những nhạc cụ kia?

Âm luật chi đạo, tại đại địa Hồng Hoang này, cũng không có bao nhiêu người hiểu.

Cho dù là Thanh Khâu Hồ tộc sở hữu Thiên Hồ Vũ như các nàng, hiểu cũng chỉ là một chút phương pháp gõ trúc rất đơn giản.

Hơn nữa gõ cũng không phải là "trúc" chân chính, mà là một số cái đỉnh.

Mượn vận luật của tiếng đỉnh, nhảy ra điệu Thiên Hồ Vũ khiến vô số sinh linh vì đó mà ngây ngất.

Có thể tưởng tượng được, Thiên Hồ Vũ này mỹ diệu cỡ nào!

Ngô Sở kỳ thực đã từng kiến thức qua Thiên Hồ Vũ, bất quá người múa là tiểu hồ ly, với cái thân thể tiểu loli của nàng, rất khó thể hiện được sự mị hoặc thiên thành của vũ đạo này một cách lâm ly tinh tế.

Cứ như vậy, thời gian loáng cái đã qua hơn nửa năm.

Lấy tài năng của Hồ Tổ, bản lĩnh học đồ vật tự nhiên sẽ không thấp, chút da lông mà tiểu hồ ly lĩnh ngộ nhiều năm, rất dễ dàng đã bị nàng học sạch sẽ.

Thậm chí, Hồ Tổ còn có thể suy một ra ba, nhẹ nhàng thoải mái

liền vượt qua vị huyền tôn nữ này của nhà mình.

Đối với việc này, Ngô Sở cũng không thể không cảm khái: Tổ tông ngươi, chung quy vẫn là tổ tông ngươi!

Điều này đối với tiểu hồ ly ít nhiều có chút đả kích, tuy rằng trên mặt là đang chúc mừng lão tổ tông, nhưng cái miệng nhỏ thỉnh thoảng chu lên, lại làm cho Ngô Sở biết, nàng kỳ thực là có chút ủy khuất.

Hồ Tổ có lẽ không ý thức được biểu cảm nhỏ đó của tiểu hồ ly có ý nghĩa gì, nhưng Ngô Sở sống cùng nàng nhiều năm như vậy lại rất rõ ràng.

Vì thế hắn tìm một cơ hội, nhân lúc Thanh Khâu Ly đánh đàn, đi tới lương đình, xoa cái đầu nhỏ của tiểu hồ ly, cười nói: "Có phải cảm thấy chính mình rất vô dụng hay không?

Đồ vật bản thân mày mò lĩnh ngộ nhiều năm, ở trong tay người khác, đảo mắt liền bị học thành rồi!" "Không, không có!" Tiểu hồ ly có chút xấu hổ, có chút thảm thắc, mắt hồ ly liếc trái liếc phải. "Dù sao đó là lão tổ tông nhà các ngươi, đúng không!" "Ai nha!

A Sở tiền bối thật đáng ghét!" Bị Ngô Sở đoạt lời, nói ra tiếng lòng, tiểu hồ ly có chút không thuận theo mà dậm chân nhỏ, chọc cho Ngô Sở không khỏi cười ha hả.

Cười một hồi, Ngô Sở mới nói: "Kỳ thực lão tổ nhà ngươi có thể nắm giữ những kỹ năng ngươi biết nhanh như vậy, ta một chút cũng không ngoài ý muốn, dù sao lão tổ nhà ngươi chính là đại năng đường đường Đại La cảnh nha!

Tu vi đến cấp độ kia của các nàng, trừ phi là thật sự một chút thiên phú cũng không có, bằng không học cái gì cũng sẽ phi thường nhanh, dù sao đây cũng không phải là tu hành lĩnh ngộ." Dừng một chút, Ngô Sở lại nói: "Học đồ vật và tự hành lĩnh ngộ là bất đồng, tự hành mày

mò lĩnh ngộ cần rất lâu, nhưng sau khi có đường rồi, chiếu theo con đường kia mà đi, thì rất đơn giản.

Lão tổ nhà ngươi cũng bất quá là chiếu theo những con đường ngươi từng đi qua mà đi thôi.

Con đường này, ngươi là người khai thác, mà lão tổ nhà ngươi chẳng qua là người thụ hưởng đứng trên vai ngươi mà thôi." Tiểu hồ ly bị Ngô Sở nói đến mắt hồ ly đều cười thành hình trăng lưỡi liềm, chỉ là sợ bị lão tổ nhà mình nghe được tiếng cười, cho nên nụ cười của nàng không có thanh âm.

Ngô Sở cười nói: "Bất quá, không thể không nói, Hồ tộc các ngươi ở phương diện cầm kỳ thư họa này thiên phú thật sự rất mạnh nha!

Đặc biệt là lão tổ tông nhà các ngươi, thật sự là lợi hại!" Tiểu hồ ly đắc ý nói: "Lão tổ tông còn có cái lợi hại hơn nữa đấy!

A Sở tiền bối nếu là có hạnh nhìn thấy lão tổ tông nhà ta múa điệu Thiên Hồ Vũ kia, hi hi..." "Đang nói cái gì đó?

Chẳng lẽ đạo hữu muốn kiến thức Thiên Hồ Vũ của tộc ta?" Theo thanh âm vang lên, một cỗ hương phong phất vào lương đình, một đạo thiến ảnh tùy theo mà hiện.

Đối mặt với thần tình hồ mị như cười như không của Hồ Tổ, Ngô Sở khẽ ho một cái, nói: "Kỳ thực điệu múa này, ta đã kiến thức qua ở chỗ Tiểu Vũ rồi, cũng không dám làm phiền đạo hữu nữa." "Sao có thể nói là làm phiền chứ!

Đạo hữu nếu muốn kiến thức lại, ta cũng không để ý múa cho đạo hữu một khúc.

Hơn nữa khoảng thời gian này tới nay, theo sự hiểu biết của ta đối với âm luật chi đạo, cũng ít nhiều có một chút lĩnh ngộ mới, đang

muốn mượn đội ngũ diễn tấu kia của đạo hữu, cải lương một chút điệu múa này đây!

Đạo hữu nếu có hứng thú, ngược lại có thể làm người bàng quan, cung cấp cho ta một chút kiến nghị, nghe Tiểu Vũ nói qua, đạo hữu ở phương diện ca vũ tạo nghệ tương đương bất phàm..." Ngô Sở há miệng, đang nghĩ xem cự tuyệt dụ dỗ này như thế nào, Thần Mộc đột nhiên truyền đến cho hắn một đạo tin tức, có một đám lớn yêu quái đang bay về phía này.

Ngô Sở giơ tay nhìn thoáng qua bầu trời phương xa, thiên vũ phương đó đã bị mây đen chiếm cứ.

Hồ Tổ cũng nhìn về phía thiên vũ phương đó, đôi mày hơi nhíu lại, nói: "Xem ra có khách tới thăm nha!

Đạo hữu có biết, đó là địch hay là bạn?" Ngô Sở tay che trán nhìn xa, cười cười, nói: "Gió từ đông đến, mây đen hội tụ, gióng trống khua chiêng như thế, sợ người khác không biết như vậy, nghĩ đến hẳn là địch không phải bạn!" Gióng trống khua chiêng như thế, cho dù tới là Bạch Dạ Vương, cũng khó bảo đảm đối phương không phải tới thị uy.

Cho nên, phỏng chừng rất khó thiện liễu. "Nghệ Bảo, tỉnh chưa?

Phiền toái của chúng ta tới rồi!" Ngô Sở ở đáy lòng hô hoán Nghệ Bảo, dù sao sau khi Hồ Tổ xuất hiện không bao lâu, Nghệ Bảo liền lại tiến vào trầm ngủ, cũng không biết đoàn Bất Diệt Linh Quang kia nó dung hợp thế nào rồi.

Chương 157

"Cần ta ra tay không?" Hồ Tổ hỏi.

Ngô Sở khẽ lắc đầu: "Tạm thời nhìn xem tình huống đã!" Dừng một chút, hắn lại nói: "Nếu đối phương chịu phải ô nhiễm của tên lão ma đầu kia, vậy đạo hữu vẫn là ở một bên nhìn là tốt rồi, ta không thể để cho Thanh Khâu các ngươi cũng giao ác cùng tên ma đầu kia." "Đạo hữu nói như vậy, thế thì quá khách sáo rồi!" Hồ Tổ khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói. "..." Sự "nhiệt tình" của Hồ Tổ, ít nhiều có chút nằm ngoài dự đoán của Ngô Sở.

Đối với Ngô Sở mà nói, chuyện phiền toái có thể tránh xa tự nhiên là tránh xa một chút thì tốt, ai rảnh rỗi lại đi tìm phiền toái cho mình chứ?

Huống chi đây còn không phải là phiền toái nhỏ gì, một khi không cẩn thận, kia chính là sẽ tao ngộ sự trả thù của chí cường giả đại địa Hồng Hoang.

Lúc trước đụng tới Hậu Thổ nương nương, Ngô Sở không có loại ý tưởng này, đó là bởi vì hắn biết Hậu Thổ nương nương tương lai sẽ trở thành tồn tại như thế nào, biết Vu Tộc dũng mãnh cỡ nào.

Nhưng Thanh Khâu Hồ này, các nàng khả năng ngay cả Long Phượng đại kiếp đều không thể chịu đựng qua.

Ngô Sở cũng sẽ không cho rằng bằng vào quan hệ hiện tại của mọi người, có thể để cho Hồ Tổ vì hắn mà lấy tương lai cả tộc quần ra liều mạng.

Vậy thì, Hồ Tổ làm như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

Nhìn thần sắc khó hiểu kia của Ngô Sở, Hồ Tổ mỉm cười nói:

"Nếu hôm nay ta nhân lo lắng hiểm nguy chưa biết này mà lùi bước, tương lai nếu tộc ta có việc cầu đến chỗ đạo hữu, đạo hữu phải chăng cũng sẽ nhân sự lùi bước hôm nay của ta mà khước từ?

Phó xuất cùng hồi báo là tương hỗ, nếu không ngày khác tộc ta nếu có việc muốn nhờ, ta lại lấy mặt mũi nào thỉnh cầu đạo hữu hỗ trợ?" Ách!

Đây là thuyết "bỏ ra và nhận lại" rất đơn giản.

Ngô Sở phát hiện, chính mình đem sự tình nghĩ đến có chút phức tạp rồi.

Quả nhiên, thời kỳ này của đại địa Hồng Hoang, tư tưởng của mọi người vẫn là rất thuần phác, cho dù là Hồ tộc nổi danh lấy trí tuệ, kỳ thực cũng không gian hoạt như vậy.

Đến nỗi đối phương biết rõ tu vi của hắn không cao lắm mà còn làm như vậy, rõ ràng là nhìn trúng Công Đức Chí Bảo trên người hắn, cùng với nể mặt mũi những đạo hữu cường đại mà hắn kết giao.

Tuy rằng nàng còn không rõ ràng lắm những đạo hữu Ngô Sở kết giao, tại tương lai trên phiến đại địa Hồng Hoang này, sẽ có biểu hiện cao quang (tỏa sáng) như thế nào.

Nhưng nàng chỉ cần biết Ngô Sở cùng vị tiền bối sở hữu hạo nhiên tử khí trước đó quen biết nhau, là đủ để nàng làm như vậy rồi.

Nghĩ thông suốt những điều này, cũng không cần kỳ quái Hồ Tổ vì sao lại "nhiệt tình" như vậy.

Ngô Sở khẽ gật đầu, nói: "Lời tuy như thế, nhưng ta vẫn cảm thấy nên ngụy trang một chút trước đã, đạo hữu nếu không để ý, vậy trước tiên ủy khuất đạo hữu một chút, để đạo hữu làm tiểu đạo đồng của Tử Ngọc Sơn chúng ta trước, tùy ta đi gặp những địch thủ kia." "Việc này có gì khó?" Hồ Tổ cười khẽ, toàn thân xoay chuyển, trực

tiếp hóa thành bộ dáng bình thường của tiểu Nguyệt Linh, chớp chớp mắt về phía Ngô Sở: "A Sở ca, huynh xem giống không?" Ngô Sở khóe miệng co giật một chút, gật gật đầu, nói: "Lúc cười lên, đem đôi mắt to híp lại thêm một chút, cái mũi nhỏ đừng nhăn như thế, vậy thì càng giống." "Như vậy sao?" "Tiểu Nguyệt Linh" khẽ híp đôi mắt to lại, nhìn qua giống như đôi trăng lưỡi liềm, còn rất nghịch ngợm mà hướng hắn nhăn nhăn cái mũi nhỏ, giống y hệt tiểu Nguyệt Linh bình thường.

Tiểu hồ ly đứng ở một bên nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, hoàn toàn phân biệt không ra. "Chính là như vậy!" Ngô Sở cười ha ha một tiếng, xoay người trở lại đại điện, "Đạo hữu chờ một chút!" Tới trong đại điện, Ngô Sở vái lạy phân thân mộc ngẫu của Lão Tổ, nói: "Còn thỉnh tiền bối tha thứ, lại có ma vật xâm lấn, cũng không biết đối phương có phải là tên ma đầu phân thân tiềm tàng hay không, vãn bối cần mang đạo phân thân này của tiền bối cùng đi tới, thỉnh tiền bối trợ ta một chút sức lực!" Nói xong, lại vái lạy một cái, lúc này mới duỗi tay cầm lấy mộc ngẫu, giấu ở trong tay áo. "Đạo hữu, đi thôi!" Ra khỏi đại điện, Ngô Sở nói, cưỡi mây mù, hướng về phía không trung bay vút đi.

Có phân thân của Lão Tổ ở đây, bên người còn có một tôn Hồ Tổ cảnh giới Đại La tọa trấn, trong cơ thể còn có Nghệ Bảo - tôn Công Đức Chí Bảo này, Ngô Sở có thể nói là lực lượng mười phần.

Hai người bay vút đến không trung, tử sắc quang mang chợt lóe, bao vây lấy thân ảnh của bọn họ, rồi sau đó thân ảnh bọn họ liền nháy mắt biến mất tại chỗ.

Khi hai người lần nữa xuất hiện, đã xuất hiện ở bầu trời cách xa mấy chục vạn dặm, nơi đó đã là biên duyên của thủ hộ đại trận.

Đây là mượn nhờ uy năng của thủ hộ đại trận, trong phạm vi bao

phủ của đại trận, tiến hành thuấn di cự ly xa, cần tiêu hao năng lượng trận pháp, chỉ có người khống chế trận pháp mới có thể sử dụng.

Người khống chế trận pháp của Tử Ngọc Sơn, là thần mộc Tử Ngọc Linh Nại, tòa hộ sơn đại trận này nãi là bạn sinh linh trận của nàng, thuộc về Tiên Thiên đại trận, cho nên tiêu hao chính là năng lượng của thần mộc.

Mà thần mộc Tử Ngọc Linh Nại, hiện giờ lại trở thành bạn sinh linh căn của Ngô Sở, cho nên Ngô Sở cũng có thể mượn dùng năng lực này.

Xa xa, gió lốc hạo đãng, một đám yêu quái cưỡi yêu phong, trong mây đen cuồn cuộn, trùng trùng điệp điệp hướng về phía này mà đến, hàng trăm hàng ngàn đại tiểu yêu quái ẩn tàng trong đó.

Chỉ là đám yêu quái này cũng không có trật tự, đội ngũ nhìn qua một chút cũng không chỉnh tề, nhìn qua là rất huyên náo, cũng rất uy phong, nhưng kỳ thực tinh kỳ tán loạn, cho người ta cảm giác như một đám ô hợp.

Đặc biệt là Ngô Sở, người từng xem qua phong thái nhiếp nhân của binh sĩ Tổ quốc trong đại duyệt binh, nhìn thấy đám yêu binh ngay cả xếp hàng đều không thẳng này, chỉ cảm thấy bất quá cũng thường thôi.

Yêu vương cầm đầu lớn lên ngược lại rất uy mãnh, có một cái mũi ưng, đôi mắt giống như mắt ưng nhiếp nhân, trên trán có một mảnh hoa văn cổ quái màu trắng, tóc là tạo hình tóc đầu xù dài ngũ nhan lục sắc, thân hình tuy không cao lớn, nhưng nhìn qua lại không mất vẻ uy mãnh.

Ngô Sở cùng Hồ Tổ hai người xuất hiện ở trước mặt đám yêu quái này, hỏi: "Người tới là ai?

Vì sao thiện sấm địa giới Tử Ngọc Sơn bần đạo?" Đương nhiên, lời này có chút cảm giác biết rõ còn cố hỏi, bởi vì hắn đã nhìn thấy mấy thân ảnh quen thuộc trong đám yêu quái, cũng từ trong miệng một số yêu quái hỏi ra bộ dáng của Bạch Dạ Vương.

Nhìn bộ dáng tôn yêu vương cầm đầu này, xác thực có chút giống Bạch Dạ Vương trong miệng đám tiểu yêu kia.

Chỉ là Ngô Sở có chút cổ quái, Bạch Dạ Vương này tới không khỏi có chút quá nhanh, trước trước sau sau cũng chỉ một năm thời gian, chẳng lẽ Bạch Dạ Vương này đã sớm chờ ở nửa đường?

Nếu thật sự là như vậy, vậy thì chỉ có thể nói rõ Bạch Dạ Vương này cũng đã nhập ma, nếu không hắn lại làm sao có khả năng sẽ chờ ở nửa đường?

Bạch Dạ Vương ở chỗ này, vậy yêu tướng Gia Tiền của hắn đâu?

Chẳng lẽ đám yêu quái này cũng biết chơi âm mưu rồi?

Ngô Sở đáy mắt hiện lên một tia nghi hoặc, một bên truyền âm cho Hồ Tổ: "Thanh Khâu đạo hữu, phiền toái nàng giúp ta xem xem, phía sau mây đen kia có còn giấu sinh linh cường đại nào hay không." "Được!" "Tiểu Nguyệt Linh" bản Hồ Tổ khẽ gật đầu.

Đồng thời Ngô Sở lại ở trong lòng hỏi Nghệ Bảo: "Nghệ Bảo, mi có thể cảm giác được trên người đối phương hay không tiềm tàng ma khí hay không?

Ta giống như cảm giác không thấy a!" "Việc này đều rõ ràng giống như ngọn hải đăng trong đêm đen rồi, ngươi cư nhiên còn cảm ứng không được?" Đối mặt với lời "phun tào" vô tình của Nghệ Bảo, Ngô Sở chỉ có thể dùng tu vi chính mình kém đối phương quá nhiều để giải thích.

Phỏng chừng tu vi của tôn yêu vương này cũng là Kim Tiên cảnh.

Bạch Dạ Vương ưng nhãn ngưng lại, cao thanh nói: "Tử Ngọc Sơn chi chủ Bất Xuất Sơn Nhân?

Không phải ngươi gọi ta tiến đến thương lượng với ngươi, phóng thích đám huynh đệ dưới trướng của ta sao?

Ta chính là Bạch Dạ Vương!" "Nha?

Tới ngược lại là rất nhanh!" Ngô Sở cười nhạo một chút, nói: "Như vậy, Bạch Dạ Vương có phải hay không nên cho bần đạo một lời giải thích, vì sao sinh linh Thiên Mục Sơn lại muốn tới chỗ bần đạo rắc này?" Lúc này, "Tiểu Nguyệt Linh" bản Hồ Tổ truyền âm cho Ngô Sở: "Cũng không có sinh linh cường đại nào khác, sinh linh trong mây đen kia, tu vi cũng rất bình thường, đều là Địa Tiên cảnh cùng Thiên Tiên cảnh.

Ngược lại là vị Bạch Dạ Vương cầm đầu này, tuy rằng chỉ có tiêu chuẩn Kim Tiên sơ kỳ, nhưng trong cơ thể hắn dường như tiềm tàng một cỗ sức mạnh cường đại, bằng cỗ lực lượng này, đủ để hắn ngắn ngủi đạt tới Thái Ất cảnh." Dừng một chút, nàng lại truyền âm nói: "Bất quá ta nghe nói bản thể Bạch Dạ Vương là loài chim, nhưng khí tức của vị Bạch Dạ Vương này, nhìn qua lại không giống như là một con chim." Ngô Sở nghe vậy, đôi mắt chớp một cái, ha ha cười thầm: Như vậy xem ra, vị Bạch Dạ Vương này là hàng giả lậu?

Còn thực sự là nghĩ cùng một chỗ rồi, có chút trí tuệ a!

Gia Tiền yêu tướng!

Bất quá nếu phân thân của Ma Tổ không có hàng lâm, như vậy mộc ngẫu phân thân của Lão Tổ ngược lại là có thể đỡ tốn rồi!

Tuyệt!

Bạch Dạ Vương khẽ than bước lên phía trước, nhưng y nhiên cách thủ hộ đại trận một đoạn cự ly. "Đây đều là thủ lĩnh Gia Tiền

dưới trướng ta không nghe hiệu lệnh của ta, muốn lập đỉnh núi khác, tự lập vi vương, ta đã chém giết hắn.

Hôm nay tới đây, thứ nhất là muốn nói tiếng xin lỗi với đạo hữu, thuận tiện nhận thức đạo hữu một chút.

Chương 158

Thứ hai cũng là muốn cùng đạo hữu thương lượng một chút, làm thế nào mới có thể đón đám huynh đệ kia trở về?

Gia Tiền tuy đã phản biến, nhưng những huynh đệ dưới trướng kia lại rất vô tội." Thấy Bạch Dạ Vương này không có tiếp tục tiến lên, Ngô Sở không khỏi thầm than: Tên gia hỏa này, xác thực rất cẩn thận nha!

Cư nhiên phòng bị hắn lợi dụng trận pháp để đối địch.

Bạch Dạ Vương lại nói: "Ta tịnh không có ác ý, không tin ta có thể để cho bọn họ lui về phía sau trước." Dưới cái phất tay của Bạch Dạ Vương, yêu vân sau lưng hắn lui về phía sau, chỉ còn một mình hắn cô linh linh huyền không mà đứng, bày tỏ thành ý của hắn.

Ngô Sở không có để ý tới Bạch Dạ Vương, mà là âm thầm hỏi Nghệ Bảo: "Nghệ Bảo, trừ bỏ Bạch Dạ Vương này, còn có yêu quái nào khác chịu phải ma khí ô nhiễm hay không?" Nghệ Bảo ở trong người hắn "ân" một tiếng, nói: "Ở trong đám yêu vân kia, xác thực có hơi thở của ma khí tiềm tàng trong đó, muốn giải quyết triệt để đám ma khí này, không cho nó đào thoát, phải thu thập luôn cả đám tiểu yêu này mới được." "Mi có biện pháp không?" Ngô Sở lại hỏi.

Nghệ Bảo trầm ngưng một chút, nói: "Ngươi đều đem Hồ Tổ tới rồi, còn muốn ta lãng phí công đức chi lực làm gì?

Ta cứ chờ đem đám ma khí kia ma diệt đi, sau đó thu lấy công đức là được rồi." "..." Lời lẽ hùng hồn đầy lý lẽ như vậy, cũng chỉ có Nghệ Bảo có thể nói ra khỏi miệng, nó đều không biết cái gì gọi là khách sáo, người ta Hồ Tổ đi theo, đó chính là tới áp trận.

Nó thì hay rồi, trực tiếp coi người ta là tay đấm.

Đối với việc này, Ngô Sở có chút không còn gì để nói.

Hồi lâu, hắn mới ở trong lòng khẽ than một tiếng, âm thầm nói với Thanh Khâu Ly: "Đạo hữu, xem ra phải phiền toái nàng rồi, không biết nàng có biện pháp nào một lần bắt hết đám sinh linh này lại hay không?" "Có thì có, chỉ là, những sinh linh này đã dám tới đây khiêu khích, nếu không diệt sát toàn bộ bọn chúng, lấy gì để uy hiếp các sinh linh khác?" Hảo gia hỏa, Thanh Khâu Hồ Tổ vừa mở miệng, liền suýt chút nữa dọa Ngô Sở.

Bình thường nhìn Hồ Tổ này đều là một bộ minh mị vô hại, làm cho người ta dần dần quên mất thân phận chân chính của nàng nãi là Thanh Khâu Hồ tộc chi tổ.

Tại đại địa Hồng Hoang này, có thể che chở một tộc không biết bao nhiêu vạn năm năm tháng, lại làm sao có khả năng sẽ là một đóa bạch liên hoa người vật vô hại được chứ?

Trong lúc thần tình Ngô Sở hơi giật mình, Bạch Dạ Vương bên kia cũng đang âm thầm nói thầm, trong lòng nghĩ, có phải ngụy trang của mình bị nhìn thấu ở đâu rồi hay không, đối phương đây là có ý tứ gì? "Đã là đạo hữu gọi ta đến đây hiệp thương, ta cũng tới rồi, nhưng đạo hữu hiện tại lại không nói không rằng, rốt cuộc là có ý tứ gì?" Bạch Dạ Vương thúc giục, lại tiến lên một đoạn cự ly.

Ngô Sở nhìn thoáng qua hắn, phỏng chừng Bạch Dạ Vương này cũng đang âm thầm tính toán cự ly, nghĩ xem làm thế nào cho hắn một đòn tất sát đi!

Thấy thế, Ngô Sở bay lên phía trước một đoạn, kéo gần khoảng cách giữa hai bên, cho hắn một cơ hội ra tay, một bên làm bộ hào sảng cười ha ha nói: "Không có ý gì khác, chính là muốn để Bạch Dạ Vương cân nhắc một chút, dùng đồ vật gì để đổi về đám thuộc hạ kia của ngươi." "..." Bạch Dạ Vương nghe vậy, rõ ràng sửng sốt một

chút, trong lòng cười lạnh, yên lặng nói những câu lao tao đại loại như "Ngươi đang muốn ăn rắm à".

Mà Ngô Sở lúc này lại đang âm thầm nói chuyện với Hồ Tổ: "Tên lão ma đầu kia sở tu chi đạo nãi là Sát Lục Chi Đạo, nếu chúng ta ở đây làm chuyện sát lục, vậy chẳng khác nào là đang giúp hắn, cũng không biết đám ma khí kia đụng tới khí tức sát lục này, sẽ có biến hóa gì.

Cho nên để bảo hiểm, vẫn là không giết thì tốt hơn, như vậy cũng dễ tiếp tục dùng những sinh linh này dụ Bạch Dạ Vương chân chính tới, xem Bạch Dạ Vương chân chính kia, có phải cũng bị ma khí của lão ma đầu kia ô nhiễm rồi hay không." "Tiểu Nguyệt Linh" nghe vậy, nhìn thoáng qua Ngô Sở, khẽ gật đầu, đột nhiên "A" một tiếng, thanh âm non nớt thanh thúy, như tiếng trống điểm vào trái tim mọi người.

Ngay cả Ngô Sở ở một bên, cũng không khỏi nhìn nàng một cái, không rõ nàng muốn làm gì!

Khi ánh mắt mọi người đều bị tiểu Nguyệt Linh hấp dẫn qua, tiểu Nguyệt Linh vốn dĩ một bộ dáng nhỏ nhắn thẹn thùng, đột nhiên co một chân lại, cánh tay theo thân mình hướng về phía sau cong lên rồi vung lên cao, giống như lấy bả vai làm trung tâm, vẽ một vòng tròn.

Một động tác múa khởi thủ thế rất đơn giản, nhưng nhìn ở trong mắt Ngô Sở, lại phảng phất có một loại mị lực vô hình nào đó, thật sâu hấp dẫn ánh mắt hắn.

Bất tri bất giác, một đạo thân ảnh liền nhẹ nhàng nhảy múa trước mặt hắn, tư thế oai hùng yêu kiều, khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, nhưng đạo thân ảnh kia đã không còn là tiểu Nguyệt Linh, mà là Thanh Khâu Ly.

Theo động tác múa của nàng, phảng phất trong thiên địa chỉ còn lại một đạo thân ảnh kia của nàng, quang mang lấp lánh trên người nàng,

đạo vận lưu chuyển bên ngoài cơ thể, bên tai phảng phất vang lên giai điệu say đắm lòng người nào đó, phảng phất cả phiến thiên địa đều đang theo sự xoay tròn của nàng mà luật động.

Ngô Sở đột nhiên rùng mình một cái, hồi phục tinh thần, Nghệ Bảo ở trong lòng hắn kêu lên: "Đừng ngây ra nữa, bọn họ đều bị vũ tư của Hồ Tổ hấp dẫn rồi, mau làm việc!" Lại nhìn Hồ Tổ, vẫn là bộ dáng tiểu Nguyệt Linh như cũ, cũng không có biến hóa gì.

Khi Ngô Sở nhìn về phía nàng, nàng còn hướng Ngô Sở chớp chớp đôi mắt sáng, khóe miệng treo một tia ý cười.

Ngô Sở khóe miệng co giật một chút, trước đó căn bản chưa từng nghĩ tới, kiến thức đến Thiên Hồ Vũ của Hồ Tổ Thanh Khâu Ly cư nhiên sẽ là ở trong tình huống này.

Càng thêm không tưởng được, chính mình ở trước mặt điệu múa kia, cư nhiên ngay cả một chút cũng không đỉnh được.

Vũ tư vừa rồi, Ngô Sở đã sớm kiến thức qua ở chỗ tiểu hồ ly.

Cho nên liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, điệu mà Hồ Tổ vừa nhảy, chính là Thanh Khâu Hồ tộc Thiên Hồ Vũ.

Mị hoặc thiên thành, nhiếp nhân tâm phách.

Đám tiểu yêu này, làm sao đỉnh được mị lực của đường đường Đại La cảnh Hồ Tổ?

Lúc này đã sớm si si ngốc ngốc đứng ở nơi đó, ngay cả hò hét cũng làm không được.

Ngô Sở ném những ý niệm này đi, yên lặng nhìn về phía Bạch Dạ Vương đang nhìn đến ngây người kia, cùng với đám yêu binh cũng đồng dạng nhìn đến ngây người, rồi sau đó hai tay dang ra, từng sợi Công Đức Thần Liên liền từ hai cánh tay và thân thể hắn duỗi ra, hướng bốn phía lan tràn, cuối cùng ở không trung đan xen thành lưới,

chụp về phía Bạch Dạ Vương cùng đám yêu binh kia, trực tiếp tóm gọn bọn họ một mẻ.

Khi Bạch Dạ Vương kia lấy lại tinh thần, Công Đức Thần Liên đã bện thành một quả cầu phù văn công đức, đem mấy dặm không gian nơi này tầng tầng phong tỏa.

Bạch Dạ Vương vừa thấy cái này, tức khắc liền không bình tĩnh, trong cơ thể ma khí cuồn cuộn, tu vi nháy mắt cất cao, từ Kim Tiên cảnh nháy mắt bước vào Thái Ất cảnh.

Một tiếng gào thét bùng nổ ra từ miệng Bạch Dạ Vương, hình thành một đạo âm lãng, nháy mắt oanh hướng Ngô Sở.

Lúc này Bạch Dạ Vương, đã thay đổi bộ dáng, hắn không giả vờ nữa.

Tuy nhiên, còn chưa chờ đạo âm lãng kia tập tới, một bàn tay to đã hóa thành lợi trảo, một trảo chụp nát đạo âm lãng kia, thuận tiện bóp nó ở trong vuốt, ngay cả ma khí kia cũng bị bóp tan.

Công Đức Phù Văn hình thành từng sợi thần liên, giống như tên nhọn, nháy mắt xuyên vào giữa các ngón của cự trảo kia, bắn vào trong đám ma khí cuồn cuộn. "Gào..." Tiếng gào thét không cam lòng truyền đến từ trong ma khí, dường như muốn chấn nát cái cự trảo đang bóp lấy nó kia, nhưng kết quả lại không cách nào lay động mảy may. "Tiểu Nguyệt Linh" vỗ vỗ tay, một bộ thần thái "làm xong", hướng Ngô Sở chớp chớp mắt, hi hi cười một cái.

Ngô Sở phát hiện, chính mình dường như rất có tiềm chất ăn bám, đồ vật đã từng cầu mà không được ở một thế giới khác, dường như ở thế giới Hồng Hoang này, đã được thực hiện.

Lần trước đối mặt Ma Tổ phân thân, có Hậu Thổ nương nương tương trợ, lần này đụng tới yêu tướng bị ma khí ô nhiễm, lại có

Thanh Khâu Hồ Tổ ra tay tương trợ, hai lần đều không kinh không hiểm mà vượt qua.

Hơn nữa người trợ giúp hắn, đều còn là những nữ tử có mị lực siêu đỉnh của thế giới Hồng Hoang.

Vốn tưởng rằng dụ được Ngô Sở ra khỏi Tử Ngọc Sơn, nhân lúc bất ngờ giết chết hắn, nào ngờ đâu đi cùng Ngô Sở lại là một tôn cường giả Đại La cảnh.

Mà tôn cường giả Đại La cảnh này cư nhiên còn dùng thủ đoạn mị hoặc để dụ dỗ bọn hắn, đợi đến khi hắn hoàn hồn, muốn phản kích bạo phát thì đã hoàn toàn không kịp nữa rồi.

Tuy nói Thái Ất cảnh đối mặt với Đại La cảnh vốn dĩ cũng chẳng thể có chút sức phản kháng nào, trừ phi trong người mang theo chí cường linh bảo.

Nhưng không thể giãy giụa chút nào mà đã bị mơ mơ hồ hồ giết chết, thật sự khiến hắn tâm không cam lòng. "Rõ ràng cường đại như vậy, vì sao còn phải dùng thủ đoạn hạ lưu như thế?" Gia Kiền rốt cuộc vẫn không nhịn được mà gào thét câu này ra khỏi miệng, nói đến mức Tiểu Nguyệt Linh không khỏi liếc nhìn Ngô Sở, đôi mắt to chớp chớp, phảng phất như đang hỏi: Thật sự rất hạ lưu sao?

Ngô Sở hừ nhẹ, nói: "Bản thân thân trụy ma đạo, còn mặt mũi nào nói người khác?

Nếu không phải bần đạo cầu xin, ngươi lúc này đã là một đống thịt nát rồi, còn dám nói người khác hạ lưu, ta phi!" Tiểu Nguyệt Linh nheo lại đôi mắt đẹp, cười hì hì.

Khóe miệng Ngô Sở không để lại dấu vết mà co giật một chút, lại nói: "Kẻ thân nhập ma đạo, người người đều có thể giết!

Ngươi cũng khó là ngoại lệ, an tâm lên đường đi!" Theo càng ngày

càng nhiều công đức thần liên bao bọc lấy hắn, tiếng kêu thảm thiết của Gia Kiền cũng dần dần yếu đi.

Nghe tiếng kêu thảm thiết kia, Ngô Sở dường như có chút cảm khái, sau đó yên lặng móc ra cây kèn tỏa nột vẫn luôn không dùng đến bao giờ, thổi một khúc an hồn, tiễn đưa hắn. "Nhạc khí chi vương" này kỳ thực đã sớm được hắn chế tạo ra rồi.

Chương 159

Chỉ là trong tình huống bình thường, hắn cũng không dám tùy tiện sử dụng thứ này.

Hiện giờ ở trong hoàn cảnh này, ngược lại vừa vặn thích hợp.

Ngô Sở cũng không biết vì sao lại nảy sinh thương cảm, rõ ràng trừ ma vệ đạo kiếm công đức là một chuyện vô cùng bình thường, vô cùng chính xác, nhưng mà...

Đại khái có lẽ là vì hắn vốn dĩ cùng tên yêu quái Gia Kiền này cũng không có thâm thù đại hận gì đi!

Rõ ràng hai người không có cừu oán gì, lại bởi vì tên lão ma đầu kia giở trò mà phải đánh sinh đánh tử ở chỗ này, thật sự là khiến người ta vui vẻ không nổi.

Một khúc tấu xong, Tiểu Nguyệt Linh liền hỏi: "Đây là nhạc cụ gì?

Âm điệu rõ ràng rất to và cao vút, nhưng nghe vào lại khiến người ta cảm thấy cảm thương, thật là kỳ lạ!" Ngô Sở đưa cây kèn tỏa nột cho nàng, nói: "Thứ này là vua của các loại nhạc cụ, tên là tỏa nột, chính là vì âm điệu cao vút vang lượng này của nó cực kỳ dễ dàng lấn át tiếng của chủ nhân, cho nên bình thường ta rất ít khi sử dụng.

Các tiểu hoa tiên khi diễn tấu cũng thường xuyên loại bỏ nó ra ngoài." Tiểu Nguyệt Linh nhận lấy kèn tỏa nột xem xét, thậm chí còn đưa lên miệng thổi thử.

Ngô Sở thấy thế, không khỏi bật cười nói: "Loại nhạc cụ này cũng không thích hợp với khí chất ưu nhã cao quý của đạo hữu đâu." Tưởng tượng một chút, Hồ Tổ Thanh Khâu thân khoác tử kim sắc

nghê thường vũ y, khí chất cao quý điển nhã lại mang theo vẻ gợi cảm yêu kiều, tay cầm kèn tỏa nột thổi mạnh...

Ngô Sở mạnh mẽ lắc đầu, hắn cư nhiên cảm thấy có loại cảm giác kích thích như "bạo điễn thiên vật", "đốt đàn nấu hạc", thất lễ thất lễ. "Sao vậy?" Tiểu Nguyệt Linh đưa trả lại kèn tỏa nột, nhìn thấy Ngô Sở mạnh mẽ lắc đầu liền hỏi.

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, nói: "Chính là vừa nãy tưởng tượng một chút hình ảnh Thanh Khâu đạo hữu thổi kèn tỏa nột...

Ha ha...

Thật sự xin lỗi, không nhịn được!

Ha ha..." Thanh Khâu Ly không những không cho là phật ý, ngược lại cũng đi theo tưởng tượng một chút, sau đó "phụt" một tiếng bật cười, gật đầu nói: "Loại nhạc cụ này quả thực không quá thích hợp với ta!" Trong tiếng nói cười của hai người, âm thanh của Gia Kiền dần dần biến mất, mà đám tiểu yêu kia thì vẫn như cũ đắm chìm trong sự dụ hoặc của Thiên Hồ Vũ, từng tên lộ ra vẻ "sắc thụ hồn dữ".

Nếu như không có Nghệ Bảo âm thầm nhắc nhở, Ngô Sở đoán chừng chính mình cũng sẽ giống như đám tiểu yêu này, bị Thiên Hồ Vũ mê hoặc, xấu mặt trăm bề.

Phải nói là, Thiên Hồ Vũ từ trên người Hồ Tổ triển hiện ra, cùng từ trên người tiểu hồ ly triển hiện ra, đó hoàn toàn là hai khái niệm.

Cùng một loại vũ khí, ở trong tay người khác nhau, uy lực quả nhiên không thể so sánh.

Trong khi Nghệ Bảo ma diệt đám ma khí kia, Ngô Sở tại một tòa sơn cốc bên ngoài Tử Ngọc Sơn tùy ý bố trí trận pháp mà hắn lĩnh ngộ được từ trên khối ngọc bội kia.

Thông thường mà nói, bố trí trận pháp thì việc đầu tiên chính là

luyện chế trận bàn hoặc trận kỳ, sau khi khắc họa trận pháp cấm chế lên trận bàn hoặc trận kỳ xong, lại bãi phóng theo các phương vị khác nhau, kích phát cấm chế trong đó ra, khiến chúng liên kết thành trận là được.

Cường độ của trận pháp thì tùy thuộc vào tu vi trận pháp của người bố trận, cùng với cường độ sức mạnh mà trận cơ dược liệu có thể thừa nhận.

Còn về sơn xuyên địa thế đại trận thì lại khác với loại trận pháp này.

Kiến thức trận pháp của Ngô Sở bắt nguồn từ mấy vị đạo hữu Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, sau khi đạt được kiến thức trận pháp của Hồng Quân Lão Tổ thì lại có không ít tăng lên.

Cho nên đối với hắn mà nói, bố trí mấy tòa trận pháp đơn giản để khống chế đám tiểu yêu này cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Càng huống chi ở trong phạm vi khống chế của hộ sơn đại trận Tử Ngọc Sơn này, hắn còn có thể mượn nhờ uy lực của tòa đại trận này, dễ dàng trấn áp hết thảy địch nhân.

Đợi trận pháp bố trí xong, hắn liền ném đám yêu binh chưa bị ma khí ô nhiễm kia vào trong sơn cốc.

Mãi cho đến lúc này, bọn hắn mới từ trong trạng thái mê hoặc kia tỉnh lại.

Nhìn thấy Ngô Sở mang theo Tiểu Nguyệt Linh lăng không đứng đó, đám yêu quái không quá quen thuộc với Ngô Sở đều không khỏi gào thét, muốn ra tay với Ngô Sở.

Mà lúc này, Ngô Sở chỉ là nâng tay lên, một bàn tay lớn màu tím liền từ không trung vỗ xuống bọn hắn.

Trong nháy mắt liền vỗ bay mấy tên yêu binh tương đối ngông

cuồng trở về.

Đây là chiêu thức hắn mượn nhờ sức mạnh của hộ sơn đại trận thi triển ra, mấy con tiểu yêu kia bị một chưởng này trực tiếp đánh cho gân đứt xương gãy, không dám làm càn nữa.

Trước đó nếu không phải Gia Kiền cẩn thận trốn ở ngoài hộ sơn đại trận không chịu tiến vào, Ngô Sở cũng không cần ăn bát cơm mềm kia, làm phiền Hồ Tổ Thanh Khâu Ly ra tay thay hắn. "Ở chỗ ta, các ngươi tốt nhất thành thật một chút cho ta, nếu không ta cũng không ngại tạo thêm một chút sát nghiệp." Ngô Sở lạnh lùng quét mắt nhìn đám yêu binh, mặt không chút thay đổi nói.

Trong đám yêu binh, tên tiểu yêu chân hạc đứng ra, chắp tay hỏi: "Xin Tử Ngọc sơn chủ tạm nguôi lôi đình chi nộ, còn xin sơn chủ báo cho tiểu nhân biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Thủ lĩnh Gia Kiền của các ngươi muốn làm gì, các ngươi sẽ không không rõ ràng chứ!

Đã hắn dám đến Tử Ngọc Sơn ta khiêu khích, vậy thì phải làm xong chuẩn bị một đi không trở lại." Ngô Sở lạnh nhạt quét mắt nhìn chúng tiểu yêu, "Bất quá ta cũng không làm khó đám lâu la các ngươi, an tâm ở chỗ này, quay đầu ta sẽ phái một số người trong các ngươi trở về, mời Bạch Nha Vương đến đây nói chuyện." "Hồi sơn chủ, tiểu nhân, tiểu nhân nguyện ý đi chuyến này!" Thanh niên chân hạc nói.

Tên thanh niên chân hạc này cũng coi như có duyên với Ngô Sở, năm đó đi theo Ô Hàm - một trong mười tám lộ thủ lĩnh của Thiên Mục Sơn - đến Tử Ngọc Sơn truy bắt tiểu ấu tể Phu Gia.

Về sau khi Thiên Mục đạo nhân chết, lại tùy tùng mấy con tiểu yêu khác đến Tử Ngọc Sơn bái phỏng, kết quả bị nhốt mấy vạn năm, tu vi đều tăng lên không ít.

Kết quả trước đó Ngô Sở thả bọn hắn trở về, lại đụng phải Gia Kiền, lại bị thủ lĩnh Gia Kiền của bọn hắn bắt mang về, lần này đã

coi như là "tam tiến cung" (vào tù lần ba) rồi. "Như thế cũng tốt!" Sau khi ma khí trong cơ thể Gia Kiền và đoàn ma khí kia bị Nghệ Bảo ma diệt, nguyên thần của Gia Kiền cũng theo đó tiêu vong, sau đó Thiên Đạo lại hạ xuống một bút công đức.

Hồ Tổ khi nhìn thấy trời giáng công đức, hơn nữa còn có một đạo chui vào thân thể nàng, không khỏi hai mắt trừng tròn, có chút ngây ngốc nhìn Ngô Sở, trên mặt viết đầy khó hiểu. "Vì sao tiêu diệt đám ma khí kia lại có công đức để lấy?" Cũng giống như sự khó hiểu của Hậu Thổ lúc trước, Thanh Khâu Ly cũng đồng dạng không hiểu.

Ngô Sở khẽ than nói: "Tuy rằng không biết vì sao, nhưng đã có thể tưởng tượng tên lão ma đầu kia bị Thiên Đạo căm ghét đến mức nào rồi!

Cũng không biết hắn âm thầm làm ra những chuyện thiên nộ nhân oán gì, ngược lại giết chết phân thân của hắn, hoặc là người chịu sự ô nhiễm của hắn thì có thể được hưởng công đức." "Đã có công đức, vậy thì cho dù vì thế mà đắc tội hắn, ta cũng nhận!" Nghe được lời này, Ngô Sở không khỏi ách nhiên thất tiếu, hắn cảm thấy Hồ Tổ đây là đang nói đùa.

Sau khi đạo công đức kim quang kia biến mất không bao lâu, mấy con yêu quái lúc trước bị Ngô Sở từ trong sơn thế đại trận mang ra lại bị Ngô Sở thả trở về.

Cái chết của thủ lĩnh Gia Kiền, Ngô Sở cũng không có giấu giếm đám tiểu yêu này, thậm chí còn cho bọn hắn xem thi thể của thủ lĩnh Gia Kiền.

Đó là một con báo tử khổng lồ có cái đuôi siêu dài, còn dài hơn cả thân thể hắn rất nhiều, ngũ quan trên mặt báo thậm chí có chút tương tự với ngũ quan của con người, bất quá trên trán chỉ có một con mắt.

Tiểu yêu chân hạc muốn mang thi thể Gia Kiền trở về, nhưng bị

Ngô Sở cự tuyệt, "Các ngươi tốt nhất đừng có mặc cả với ta, các ngươi còn chưa có tư cách này!" Bị Ngô Sở nói như vậy, đám tiểu yêu chân hạc mới xem như nhận rõ hiện thực.

Đợi đám tiểu yêu mang theo tâm tình thấp thỏm rời đi, Hồ Tổ mới nói: "Đạo hữu giữ lại thi thân tên Gia Kiền kia, là muốn nếm thử mùi vị thịt của hắn sao?" Ở lại Tử Ngọc Sơn nửa năm, Hồ Tổ cũng nếm qua không ít mỹ thực, đối với trù nghệ của Tiểu Nguyệt Linh thì tán thán không thôi, thường xuyên oán thầm trù nghệ của Thanh Khâu tộc hồ nàng không được.

Nếu không phải ngại đoạt sở thích của Ngô Sở, nàng còn thực sự muốn bắt cóc Tiểu Nguyệt Linh về Thanh Khâu.

Ngô Sở bật cười lắc đầu: "Cũng không phải là vì để ăn, mà là ta nghe nói thủ lĩnh Gia Kiền này và Bạch Nha Vương kia từng thân như huynh đệ, cho nên ta muốn thử xem có thể dùng cái này dụ Bạch Nha Vương qua đây hay không, thuận tiện xem thử Bạch Nha Vương kia có phải cũng bị ma khí ô nhiễm hay không." "Nếu Bạch Nha Vương kia không bị ma khí ô nhiễm, mà lại có thể nói đạo lý, ta ngược lại nguyện ý trả thi thân Gia Kiền này về, mọi người hóa can qua thành ngọc lụa." "Nếu Bạch Nha Vương kia cũng bị ma khí ô nhiễm, hoặc là không nói đạo lý với đạo hữu thì sao!" "Vậy ta cũng không ngại nếm thử hương vị huyết nhục của yêu thú Gia Kiền này đâu." Tuy rằng Gia Kiền là vật có linh, nhưng dù sao chết cũng đã chết rồi, hơn nữa còn là thân báo, mọi người cùng nhau ăn thịt báo cũng sẽ không có áp lực gì quá lớn.

Ngay cả thịt rồng cũng đã ăn rồi, tự nhiên cũng không kém miếng thịt báo này đúng không!

Đương nhiên, để tránh phiền phức về sau, Ngô Sở vẫn hy vọng Bạch Nha Vương là một con yêu vương thông tình đạt lý, mà không

phải loại yêu quái ngang ngược không nói đạo lý.

Hồ Tổ nghe vậy liền không khỏi cười nói: "Vậy ta ngược lại hy vọng tên Bạch Nha Vương kia cũng bị ô nhiễm!" Ngô Sở nghe vậy, bật cười nói: "Chẳng lẽ là đạo hữu muốn ăn thịt Gia Kiền rồi?" "Thịt hay không thịt thì không sao cả, ta chủ yếu là coi trọng chút thiên tứ công đức kia." "..." Đối với việc này, Ngô Sở cũng không biết nên trả lời thế nào cho phải.

Trầm mặc một chút mới nói: "Chút công đức mà thôi, hà tất phải như vậy?" Sao lại cảm giác Hồ Tổ này giống như bộ dạng chưa từng thấy qua công đức vậy nhỉ?

Hồ Tổ liếc nhìn Ngô Sở, lắc đầu nói: "Ta cũng không giống đạo hữu, tại Tử Ngọc Sơn của đạo hữu, tùy tiện nơi nào cũng có thể cảm nhận được khí tức công đức, khiến ta đều không khỏi có chút hoài nghi, những công đức kia có phải vẫn giống như ta tưởng tượng trân quý hiếm hoi như vậy hay không!" Ngô Sở lắc đầu bật cười: "Vậy thì thật là thất lễ, không nghĩ tới còn có thể mang đến cho Thanh Khâu đạo hữu loại ảo giác này.

Chương 160

Kỳ thực ta cũng không phải chướng mắt chút công đức kia, chỉ là cảm thấy vì chút công đức ấy mà chọn đi mạo hiểm thì có chút không đáng giá." "Đạo hữu là đang lo lắng ta sao?" Thanh Khâu Ly che môi hồng cười khẽ, sau đó hỏi: "Ta ngược lại có chút tò mò, đạo hữu có biết chỗ trân quý của công đức hay không?" "Nâng cao tu vi?

Ngưng tụ công đức kim luân?

Chữa thương?

Đều không phải?" Nhìn Thanh Khâu Ly không ngừng lắc đầu, Ngô Sở không khỏi có chút ngạc nhiên, chẳng lẽ bọn Hồng Vân còn có điều giấu giếm chính mình?

Không nên a!

Hồng Vân chính là đại thiện nhân Hồng Hoang mà! "Chỗ trân quý chân chính của công đức nằm ở chỗ nó có thể mang đến vận may cho người ta." Thanh Khâu Ly không tiếp tục úp mở nữa, nói: "Khí vận thứ này vẫn luôn rất phiêu miểu, nhìn không thấy, cũng sờ không được, huyền diệu khó giải thích.

Nhưng có đôi khi, ta không thể không thừa nhận, nó vẫn luôn vô hình ảnh hưởng đến hết thảy của chúng ta, tu hành, sinh hoạt...

Vận khí của một người tốt hay không, bản thân hẳn là có thể cảm nhận được, đạo hữu cảm thấy vận khí của mình thế nào?" Ngô Sở nghe vậy, không khỏi yên lặng nhớ lại những chuyện sau khi chính mình đến thế giới này.

Sau đó không thể không thừa nhận, vận khí của chính mình dường như thật sự rất tốt.

Mới đến Hồng Hoang, địa điểm hạ xuống là một chiến trường tàn phá, mãnh thú xung quanh đều vì trận đại chiến này mà lựa chọn bỏ chạy xa, thiếu đi uy hiếp do mãnh thú mang lại, giúp hắn có thể dễ dàng sinh tồn ở thế giới này.

Sau đó lại đụng phải A Thu, Tiểu Nguyệt Linh...

Lần gần đây nhất, vốn dĩ hắn đều đã làm xong chuẩn bị bại lộ, kết quả cư nhiên đụng phải Lão Tổ xuất du, vừa vặn đi tới nơi này, giúp hắn vượt qua nan quan này.

Đủ loại hết thảy, nhìn qua dường như đều rất trùng hợp, nhưng nhiều trùng hợp như vậy, chẳng lẽ còn không đủ chứng minh vận khí của hắn thật sự phi thường tốt sao?

Hồ Tổ lại nói: "Ta không biết đạo hữu làm sao đạt được nhiều công đức như vậy, nhưng giống như sinh linh bọn ta, muốn đạt được một luồng thiên tứ công đức cũng không phải chuyện dễ dàng." Ngô Sở "kẻ no không biết kẻ đói", lại đâu biết sinh linh Hồng Hoang khác khát vọng và trân quý đối với loại đồ vật như công đức này đến mức nào.

Sinh linh bản địa cũng không có cách nào giống như hắn tùy ý phát minh đồ vật mới để kiếm lời công đức.

Rất nhiều thời điểm, một chút công đức đối với bọn hắn mà nói cũng đã rất khó được rồi.

Một phen lời nói của Hồ Tổ khiến Ngô Sở dần dần ý thức được sự khát vọng và trân trọng công đức của sinh linh bản địa Hồng Hoang, thế là suy nghĩ của hắn liền bắt đầu bay xa.

Hắn cân nhắc, có phải nên tìm cơ hội, lặng lẽ truyền bá sự thật "ma diệt ma khí liền có công đức" ra ngoài hay không?

Đến lúc đó, còn sợ không ai đối phó tên lão ma đầu kia?

Đoán chừng tam tộc Hồng Hoang đều sẽ ngao ngao kêu vọt tới đại địa phương Tây đi!

Nghĩ đến khả năng này, trong lòng Ngô Sở không khỏi có chút thấp thỏm, đồng thời lại có chút kích động.

Nếu như tam tộc Hồng Hoang sẽ vì công đức mà ra tay với lão ma đầu kia, vậy lão ma đầu kia còn có thể tiếp tục trốn trong bóng tối ám toán tam tộc Hồng Hoang sao?

Nếu như không có lão ma đầu ở trong bóng tối ám toán tam tộc Hồng Hoang, vậy đại chiến giữa tam tộc còn có thể tiếp tục bùng nổ sao?

Long Phượng lượng kiếp còn có thể tiếp tục phát triển giống như dáng vẻ vốn có của nó sao?

Cái này, Ngô Sở không dám khẳng định.

Bất quá làm sao đem chuyện này truyền bá ra ngoài mà lại không rước lấy phiền toái cho chính mình, đây cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Ân, quay đầu có thể từ từ tính toán một chút!

Cũng không thể cứ để tên ma đầu kia mãi tìm mình gây chuyện, mà chính mình lại ngay cả phản kháng một chút cũng không dám chứ!

Không có kiểu bắt nạt người như vậy.

Mượn nhờ uy năng của hộ sơn đại trận, Ngô Sở mang theo Hồ Tổ Thanh Khâu Ly, trong nháy mắt liền trở về Thần Mộc Chi Điên.

Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly nhìn thấy bọn hắn an toàn trở về cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng bọn nàng cũng biết Ngô Sở đã thỉnh phân thân của lão tiền bối lên người, còn có Hồ Tổ tọa trấn một bên, vấn đề hẳn là

không lớn.

Nhưng khi chưa nhìn thấy bọn hắn an toàn trở về, luôn không tránh khỏi suy nghĩ lung tung. "A Sở ca, không sao chứ!" Tiểu Nguyệt Linh hỏi.

Ngô Sở khoát bàn tay lớn, cười nói: "Không sao rồi, mọi người không cần lo lắng, ca cứ hát, vũ cứ nhảy, nhạc cứ tấu, nên 'quẩy' thì cứ tiếp tục 'quẩy' lên..." Hắn nói xong, trở lại trong đại điện, lại cung cung kính kính đem mộc ngẫu phân thân của Lão Tổ cung phụng lên bàn thờ, một lần nữa bái lạy, lễ số tận lượng làm đến chu đáo.

Tuy rằng chỉ là một tôn mộc ngẫu, nhưng ai biết vị Lão Tổ kia có đang âm thầm nhìn trộm hay không!

Lúc này, Hồ Tổ Thanh Khâu Ly khôi phục dung mạo thật, đi đến, cũng học theo Ngô Sở hướng về tôn mộc ngẫu kia bái lạy, sau đó hỏi: "Đây là phân thân của vị tiền bối nào?" "Ân, có thể nói như vậy!" Ngô Sở gật gật đầu, xoay người đi về phía hậu viện.

Thanh Khâu Ly lại đi theo ra ngoài, "Có thể nói cho ta nghe một chút về vị tiền bối kia không?" Ngô Sở nhìn nàng một cái, lắc đầu, "Vô cùng xin lỗi!

Phải để đạo hữu thất vọng rồi." Có những người có thể nói, ví dụ như mấy vị đạo hữu Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, chỉ cần không dính dáng đến căn bản của bọn hắn, nói một chút chuyện râu ria cũng không sao.

Nhưng Hồng Quân Lão Tổ thì Ngô Sở cũng không dám tùy ý nói, không nói đến chuyện Lão Tổ còn có một tôn mộc ngẫu phân thân ở đây, chỉ nói vị Lão Tổ kia thần thông quảng đại, ai biết ngài có thể cảm ứng được hay không!

Nếu như Lão Tổ không thích người khác lắm mồm, vậy thì không

cẩn thận đắc tội người ta rồi.

Tuy rằng con hồ ly này mị lực trị siêu đỉnh, nhưng nguyên tắc nên giảng thì vẫn phải giảng.

Tam quan chạy theo ngũ quan, cái này đã rất không có điểm mấu chốt rồi, nếu như ngay cả nguyên tắc cũng không cần, vậy thì...

Hồ Tổ lắc đầu khẽ than: "Là ta phúc mỏng, không trách đạo hữu.

Nếu ta có thể sớm chút qua đây bái phỏng đạo hữu, cũng sẽ không bỏ lỡ vị tiền bối kia." Bởi vì chuyện này, Thanh Khâu Ly ở đáy lòng đã không chỉ hối hận một lần.

Ngô Sở an ủi nói: "Chữ 'Duyên' này, xác thực khó nói.

Đạo hữu cũng không cần nghĩ nhiều, Thanh Khâu nhất tộc theo cục thế như hiện nay, chỉ cần đạo hữu không dễ dàng tham dự vào trong đó, định nhiên sẽ không có vấn đề quá lớn.

Sợ là sợ tương lai đạo hữu không đành lòng thấy vãn bối trong tộc xảy ra chuyện, dứt khoát gia nhập trong đó." Hãy tưởng tượng kết cục của Tiệt Giáo gia tiên trong tương lai Phong Thần là rõ, có một số việc, không phải nói không muốn tham dự là có thể dễ dàng không tham dự.

Thế là, người ta gọi đó là "kiếp số", kiếp số đến rồi, trốn cũng trốn không thoát.

Có lẽ Hồ Tổ hiện tại nói mặc kệ sự sống chết của tử đệ trong tộc, nhưng tương lai thật sự đến lúc đó, không đành lòng thấy vãn bối chết thảm mà ra tay, khả năng này khẳng định là tồn tại.

Lời của Ngô Sở không khỏi làm Hồ Tổ mặc nhiên, ngẫm lại, nếu như nhìn thấy những hồ tử hồ tôn kia bị cường giả khác dễ dàng chém giết, nàng thật sự có thể ngồi yên không lý đến sao?

Đi đến dưới giàn nho, Ngô Sở ngồi xuống bên bờ ao, kết quả phát hiện "Tiểu Thải Loa" đang nằm sấp bên bờ ao dưới giàn nho, cư nhiên hơi run rẩy co rúm lại.

Ngô Sở bật cười, vươn tay sờ sờ vỏ sò của nó, nói: "Tiểu Thải Loa đừng sợ...

Ai!

Chương 161

Đều đã nhiều năm như vậy trôi qua, sao ngươi vẫn còn nhát gan như thế chứ?" "Ta, ta không nhát gan!

Ta, ta kích động!

Đúng, là kích động...

Anh anh anh..." Nghe câu trả lời của Tiểu Thải Loa, Hồ Tổ hồi phục tinh thần lại, cười nói: "Thật là một con vật nhỏ đáng yêu!" Bị Hồ Tổ Đại La cảnh dùng ngón tay ngọc vuốt ve, cái này đủ cho Tiểu Thải Loa chém gió một năm rồi, nhưng nó lại vẫn lẩy bẩy phát run, ngay cả nói chuyện cũng không trọn vẹn. "Lời đạo hữu nói, ta nhớ kỹ!

Lần này trở về, ta liền bế quan một thời gian dài, không còn để ý thế sự, đồng thời chặt đứt liên hệ với ba chi tộc quần đã phân ra kia." "Đánh gãy xương cốt còn dính gân, lại đâu có dễ dàng nói đoạn là đoạn như vậy chứ!" Ngô Sở lắc đầu khẽ than, Hồ Tổ ngẩn ngơ không nói.

Thật lâu sau, Ngô Sở mới nói sang chuyện khác: "Sự tình còn chưa phát sinh, lúc này nghĩ nhiều cũng vô ích, sao không nhân lúc xuân quang minh mị này, lĩnh lược một chút thiên địa phong quang.

Nhìn hoa nở đầy núi kia, hương bay mấy dặm, đúng là lương thần mỹ cảnh, há có thể phụ lòng?" Ngô Sở chắp tay sau lưng, lăng không hư đạp, bay về phía biển hoa phía sau Thần Mộc.

Thanh Khâu Ly thấy thế, lấy lại tinh thần, cũng đi theo lăng không mạn bộ mà lên, tóc xanh cùng dải lụa bay múa trong gió, hương thơm tứ phía. "Lấy trí tuệ của đạo hữu, đã nhìn cục thế rõ ràng thấu đáo như thế, vì sao không chọn một bên gia nhập?

Như thế, uy hiếp của ma đầu kia hẳn là có thể giải quyết dễ dàng rồi!" Nghe được lời này của Hồ Tổ, Ngô Sở suýt chút nữa bật cười, tuy rằng cuối cùng là nhịn được, nhưng nửa tiếng "A", y nguyên vẫn là không tránh được buột miệng thốt ra. "Sao vậy?

Ta nói không đúng?" Thanh Khâu Ly còn có chút không phục. "Đúng, cũng không đúng!

Một nửa một nửa đi!" Ngô Sở lắc đầu, "Kỳ thực ta cũng không thông minh như đạo hữu tưởng tượng, sở dĩ có những phán đoán về cục thế kia, càng nhiều là bởi vì ta đứng ở ngoài cuộc.

Nếu tiến vào trong cuộc, vậy thì chưa hẳn có thể nhìn đến rõ ràng.

Chính cái gọi là người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê.

Một khi nhập cuộc, rất nhiều sự tình liền khả năng thân bất do kỷ." Ngừng một chút, hắn lại nói: "Hơn nữa có phân thân của vị tiền bối kia tọa trấn ở đây, uy hiếp của ma đầu đối với ta đã không còn lớn như lúc ban đầu nữa rồi." Tam tộc tuy mạnh, nhưng ma đầu kia cũng không phải ăn chay.

Nếu như thật sự dễ đối phó như vậy, tam tộc cũng sẽ không bị hắn đùa bỡn trong lòng bàn tay, cuối cùng điêu linh đến thảm trạng kia.

Bất quá đó hẳn là trong tình huống tam tộc không rõ ràng sự tồn tại của Ma Tổ, nếu như để tam tộc biết sự tồn tại của Ma Tổ, đồng thời để bọn hắn biết săn giết phân thân Ma Tổ có công đức ban thưởng thì sao?

Ngô Sở đột nhiên có chút mong đợi hình ảnh Ma Giáo do Ma Tổ sáng lập bị tam tộc vây săn.

Nghe Ngô Sở nói như vậy, Thanh Khâu Ly dường như không tìm được lời nào để phản bác.

Thật lâu sau mới nghe Ngô Sở tiếp tục nói: "Còn có một điểm quan trọng nhất, tu vi của ta quá thấp." "..." Thanh Khâu Ly ngẩn người, sau đó che miệng cười khẽ, "Một thân tu vi này của đạo hữu, quả thực rất có tính mê hoặc nha!

Nếu đạo hữu không nhắc đến điểm này, ta còn thật sự đem điểm này quên đi mất." Ngô Sở cũng cười cười, sau đó không tiếp tục đề tài này nữa.

Những ngày sau đó, tu hành, luyện hóa linh bảo, lĩnh ngộ trận pháp cấm chế...

Thỉnh thoảng bồi Hồ Tổ thưởng hoa, nghe âm nhạc, sau đó nghe Hồ Tổ chém gió về một số chuyện trâu bò thời trẻ của nàng.

Dưới sự khẳng định của Hồ Tổ, Ngô Sở đem những câu chuyện của nàng viết thành sách.

Ngô Sở cũng không nghĩ tới, chính mình cư nhiên ở chỗ này hoàn thành thành tựu "châm đèn viết sách, hồng tụ thiêm hương", nghĩ lại đều rất có cảm giác. "Vì sao trong những câu chuyện này, không có nam nhân vật chính vậy?" Viết về sau, Ngô Sở phát hiện chính mình khả năng đang viết văn nữ tần, bởi vì những câu chuyện này cư nhiên không có nam nhân vật chính, thế là hắn liền hỏi: "Trong những câu chuyện này, sao không thấy đạo hữu nhắc đến phụ thân của Thập Thất đạo hữu thế?

Đó không phải nên là một đoạn câu chuyện tình yêu hoàn mỹ cảm động lòng người sao?" "..." Hồ Tổ chớp đôi mắt đẹp, hồi lâu mới che miệng cười khẽ.

Từ chỗ tiểu hồ ly Thanh Khâu Vũ, Ngô Sở biết được, dưới gối Hồ Tổ Thanh Khâu có ba mươi sáu người con, ba mươi sáu người con này dần dần sinh sôi ra một tộc quần —— Thanh Khâu Hồ Tộc.

Ngay từ đầu, Ngô Sở tưởng rằng Hồ Tổ là một công một mẫu hai con hồ ly, hơn nữa còn là loại rất có khả năng sinh đẻ, như vậy mới có thể sinh sôi ra một tộc quần chứ!

Về sau biết được hóa ra Hồ Tổ kỳ thực là hồ ly cái, bất quá hồ ly cái có thể sinh nhiều con cái như vậy, cũng rất bình thường.

Dù sao tu vi và tuổi tác của người ta bày ở đó.

Thậm chí Ngô Sở còn từng hỏi qua tiểu hồ ly, tằng tổ phụ của nó là ai?

Đương nhiên, hắn không thể từ chỗ tiểu hồ ly đạt được đáp án, bởi vì tiểu hồ ly cũng không rõ ràng tằng tổ phụ của nó là ai, trưởng bối trong tộc cũng chưa từng nói với nó về cái này.

Nhưng Ngô Sở vạn vạn không nghĩ tới, Thanh Khâu Hồ Tộc, cư nhiên là đến như vậy. "Bọn hắn cũng không có phụ thân, nếu ngạnh phải nói có, vậy chính là thiên địa đi!

Kỳ thực ta cùng ba mươi sáu con cái của tộc ta, đều là sinh linh do thiên địa tự nhiên dựng dục mà ra.

Ta sớm nhất tại Thanh Khâu hóa hình mà ra, phát hiện bên người còn có ba mươi sáu đoàn quang mang.

Dưới sự bồi dục trải qua không biết bao nhiêu cái xuân thu của ta, bọn hắn mới cuối cùng hóa hình mà ra, tôn ta làm mẹ." Ngô Sở có chút lúng túng, ho nhẹ một tiếng, nói: "Thật sự xin lỗi, ta còn tưởng rằng..." Hồ Tổ cười nói: "Tại đại địa Hồng Hoang này, sinh linh do thiên địa tự nhiên dựng dục mà ra không biết bao nhiêu mà kể, rất nhiều sinh linh đều lấy thiên địa làm cha làm mẹ, đạo hữu không phải cũng như thế sao?" Ngô Sở không khỏi yên lặng gật gật đầu, căn bản không cách nào phủ nhận điểm này.

Dù sao hắn cũng không có cách nào để phụ mẫu ở thế giới bên kia

đến đây chứng minh hắn không phải trời sinh đất dưỡng. "Đạo hữu đã đi qua Bắc Minh chi địa chưa?

Có từng thấy nơi đó có con cá lớn nào không?" Ngô Sở nhìn bản thảo, yên lặng nói sang chuyện khác, một mặt đứng đắn nói: "Ta từng nghe nói, Bắc Minh có loài cá, tên gọi là Côn, Côn lớn quá, một nồi hầm không trôi.

Hóa thành chim, tên gọi là Bằng, Bằng lớn quá, cần hai cái vỉ nướng..." Hồ Tổ ngẩn người, sau đó "phụt" một tiếng bật cười, cười xong lắc đầu nói: "Loại lời nói đùa này, đạo hữu ngàn vạn lần chớ truyền ra ngoài.

Côn Bằng kia tính tình bạo lệ cô ngạo, nếu để hắn nghe được lời này, thế nào cũng phải cùng đạo hữu liều mạng một mất một còn không thể." Ngô Sở gật đầu vâng dạ, sau đó tò mò hỏi: "Xem ra đạo hữu đã gặp qua hắn rồi?" Hồ Tổ gật đầu, nói: "Ngược lại là từng gặp qua!

Lúc đó hắn còn chưa hóa hình, bất quá tính toán thời gian, hiện tại chắc cũng sắp có thể hóa hình mà ra rồi đi!

Tên kia tính tình hung mãnh bạo liệt, khi giận mà bay, cánh như đám mây che trời, có phong lôi tương tùy tả hữu, lướt gió mà lên mấy vạn dặm, độn thuật quả là tinh diệu phi phàm.

Tức là ta hóa hình sớm hơn hắn, nhưng nếu thật sự cùng hắn liều chết tranh đấu, ta cũng không nhất định là đối thủ của hắn." Côn Bằng lão tổ a!

Có bản lĩnh bực này, cũng không cần kỳ quái. "A!

Thật hy vọng có một ngày ta cũng có thể có tu vi như các người, sau đó đi du lịch non sông đại địa phương này, lĩnh lược một chút mỹ cảnh khác biệt cùng đủ loại sinh linh kỳ lạ trên thế gian." Tuy nói đi

du lịch, chính là từ nơi mình ở đến chán, đi đến nơi người khác ở đến chán để đi đi nhìn nhìn.

Nhưng bởi vì mới lạ, cho nên cho dù nói là như thế, nhưng mọi người vẫn thích đi lĩnh lược một chút phong cảnh và phong tục khác biệt.

Từ góc độ này mà xem, con người xác thực là có mới nới cũ. "Đạo hữu không cần nóng vội, tổng có một ngày, ngươi cũng có thể sở hữu tu vi như bọn ta." Hồ Tổ mỉm cười an ủi, một bên mài mực, "Còn tiếp tục viết không?" "Tiếp tục đi!

Chương 162

Câu chuyện du lịch của ngươi còn chưa viết xong đâu!

Nói trở lại, Bắc Minh chi địa có sinh linh gì có thể ăn không?

Mùi vị thế nào?" "..." ...

Cứ như vậy, Hồ Tổ ở tại Tử Ngọc Sơn này, một lần ở liền là mấy năm.

Hai người tuy không nói đến mức như hình với bóng, nhưng cũng xác thực ngày ngày đều gặp mặt.

Chỉ là tu vi hai bên chênh lệch hơi nhiều, phương diện luận đạo không được suôn sẻ, nhiều hơn là Ngô Sở đang thỉnh giáo nàng một số vấn đề trên tu hành, ví dụ như lĩnh ngộ đối với Kim Chi Bản Nguyên.

Tuy rằng hắn hiện tại còn chưa lĩnh ngộ thấu Hỏa Chi Bản Nguyên, nhưng cũng không ngại hắn thử trước một chút Kim Chi Bản Nguyên.

Có một tôn cường giả Đại La cảnh ở bên cạnh, không tận dụng thì chẳng phải lãng phí?

Đương nhiên, Ngô Sở cũng đang khắc chế y niệm không ngừng dâng lên dưới đáy lòng mình, dù sao đối với loại mỹ nhân mị lực siêu đỉnh này, nếu như không có chút mơ tưởng nào, khẳng định là gạt người.

Cho dù biết rõ đối phương kỳ thực là một con lão hồ ly tinh, nhưng giống như loại nam nhân tam quan dễ dàng chạy theo ngũ quan như Ngô Sở, hơn nữa còn nghe qua đủ loại truyền thuyết hồ ly tinh, điểm này căn bản không tính là gì.

Cũng may Ngô Sở hiện tại đối với việc trảm diệt loại ý niệm này

đã rất am hiểu rồi, sẽ không vì không cách nào khắc chế những tư tình này mà làm ra chuyện gì khiến người ta xấu hổ.

Nói đến, những thứ này ngược lại đều là thứ yếu, hắn lo lắng hơn, kỳ thực là sợ hãi chính mình thất lễ trước mặt Hồ Tổ, sẽ khiến nàng sinh lòng không vui.

Nếu như Hồ Tổ cảm thấy hắn khinh phù, lỡ tay cho hắn một tát, vậy hắn rất có thể sẽ trở thành người đầu tiên bị người ta không cẩn thận một tát vả chết rồi.

Đối mặt hồ ly tinh Đại La cảnh, ái muội có phong hiểm, trêu chọc cần cẩn thận a! ...

Ở Tử Ngọc Sơn mấy năm, rốt cuộc cũng để Thanh Khâu Ly chờ được con Bạch Nha Vương kia.

Nhưng làm cho Thanh Khâu Ly cảm thấy có chút đáng tiếc là, Bạch Nha Vương cũng không bị ma khí xâm thực, tính khí cũng coi như khắc chế, quy quy củ củ mang theo lễ vật tới cửa xin lỗi, hơn nữa yêu binh mang đến cũng không nhiều, cũng không có ý nghĩ chuẩn bị khai chiến với Tử Ngọc Sơn.

Hồ Tổ Thanh Khâu Ly không biết, Bạch Nha Vương sở dĩ dễ nói chuyện như vậy, kỳ thực vẫn là bởi vì điệu Thiên Hồ Vũ mà Hồ Tổ thi triển ra lúc trước.

Bạch Nha Vương sau khi hỏi qua mấy con tiểu yêu kia liền minh bạch, Tử Ngọc Sơn cùng Thanh Khâu Hồ Tộc quan hệ không tầm thường, nếu không Thiên Hồ Vũ sẽ không xuất hiện ở Tử Ngọc Sơn.

Một cái Tử Ngọc Sơn mang theo tiên thiên thủ hộ trận pháp đã rất khó công khắc, càng đừng nói còn có Thanh Khâu Hồ Tộc tham dự trong đó, bản lĩnh của Hồ Tổ, hắn cũng không muốn nếm thử.

Đương nhiên, Bạch Nha Vương cũng không biết, người nhảy điệu

Thiên Hồ Vũ kia, kỳ thực chính là bản tôn Thanh Khâu Hồ Tổ.

Nếu không, hắn còn chưa chắc có gan đến đây.

Bạch Nha Vương rất khách khí nói: "Còn xin Bất Xuất đạo hữu lượng thứ, chuyện thủ lĩnh Gia Kiền làm đối với đạo hữu, tuy rằng bần đạo cũng không biết rõ, nhưng cũng có lỗi thất sát.

Tại đây, bần đạo trịnh trọng biểu thị xin lỗi với đạo hữu, chút ít tâm ý, còn xin đạo hữu nhận lấy." Bạch Nha Vương phất phất tay, liền thấy một đội tiểu yêu khiêng từng thùng gỗ khổng lồ che kín da thú đạp mây mà đến, cũng đem thùng gỗ bày ra trước mặt Ngô Sở.

Đó là từng thùng từng thùng linh tinh bảo ngọc ngũ sắc rực rỡ, còn có một số linh qua diệu quả, trong đó trân quý nhất, hắn là hai gốc hạ phẩm tiên thiên linh căn.

Có thể được xưng là linh căn, tự nhiên đều có công hiệu đặc thù nhất định, không giống một số linh thực vật, tuy cũng là vật tiên thiên, nhưng công hiệu lại kém rất nhiều.

Tuy rằng linh căn là hạ phẩm, nhưng vẫn rất phù hợp tâm ý của Ngô Sở, cho nên Bạch Nha Vương tuy rằng không có nhắc tới những tiểu yêu dưới trướng kia, nhưng Ngô Sở vẫn trực tiếp thả bọn hắn.

Đám tiểu yêu này ở tại Tử Ngọc Sơn của hắn, hấp thu chính là linh khí của Tử Ngọc Sơn hắn.

Loại gia hỏa chỉ ăn cơm không làm việc này, giữ lại cũng chẳng có tác dụng gì.

Sau khi Ngô Sở thả đám tiểu yêu bị giam trong cốc và những kẻ bị mắc kẹt trong đại trận dựa vào địa thế sơn xuyên, Bạch Nha Vương liền từ chối lời mời vào núi Tử Ngọc làm khách.

Lấy cớ trong núi còn có việc, hắn dẫn theo đám tiểu yêu vội vàng cáo từ rời đi.

Tuy rằng giá trị của những lễ vật này hoàn toàn không thể so sánh với đám tiểu yêu kia, nhưng Ngô Sở cũng không làm khó Bạch Nha Vương quá nhiều.

Dù sao cũng chỉ là một Yêu Vương cấp bậc Kim Tiên, cũng chẳng ép ra được bao nhiêu đồ tốt.

Nhớ năm xưa sau khi Thiên Mục đạo nhân bị Nghệ Bảo liên thủ với Hậu Thổ xử lý, Ngô Sở cũng chẳng kiếm chác được lợi ích gì đáng kể, chỉ có một kiện hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mà lại là loại linh bảo hình móng vuốt mà Ngô Sở chẳng mấy vừa mắt, còn không đáng giá bằng cặp mắt Cự Ngô và bộ xương Cự Ngô kia.

Có thể thấy, tại đại địa Hồng Hoang này, Tiên Thiên Linh Bảo nổi danh tuy có không ít, nhưng cũng không phải ai cũng có tư cách đạt được chúng.

Cho dù là loại người có tu vi thực ra chẳng ra sao như Ngô Sở, nếu gạt bỏ những công đức linh bảo kia không bàn tới, thì cũng giàu có hơn tuyệt đại đa số Kim Tiên rất nhiều.

Bạch Nha Vương này có thể một lần lấy ra hai gốc hạ phẩm Tiên Thiên Linh Căn, kỳ thực đã được coi là ra tay hào phóng rộng rãi rồi.

Trở lại đỉnh Thần Mộc, Ngô Sở liền bảo Tiểu Nguyệt Linh sắp xếp lại những thứ kia, linh tinh bảo vượng thì bỏ vào bảo khố, hoa quả thì mọi người chia nhau ăn, cái nào cần lưu giống thì giữ lại hạt giống.

Còn hắn thì mang hai gốc linh căn vừa nhận được đem đi trồng trên vách đá phía Hoa Cốc Sơn.

Hai gốc linh căn này, một gốc là Bạch Bì Tùng (Tùng vỏ trắng), ngoại hình có chút khó coi, đặc biệt là sau khi lớp vỏ biểu bì bong ra lộ nội bì màu trắng xám, giống như vảy rồng phân bố bất quy tắc trên

thân cây.

Rất hiển nhiên, đây không thể nào là gốc cực phẩm linh căn Ngũ Châm Tùng trong truyền thuyết.

Cây tùng cao hơn trăm trượng, từ gần gốc phân thành nhiều thân, cành lá rậm rạp, tổng thể tạo thành hình tháp rộng.

Vừa ném lên vách đá kia, nó liền tự hành cắm rễ vào trong khe đá, bám rễ trên vách núi, đón gió vươn mình.

Nghe tiếng tùng reo trận trận, Ngô Sở còn rất mong chờ xem bao giờ nó mới mọc ra hạt tùng.

Gốc còn lại là một dây leo, được Ngô Sở trồng cách Bạch Bì Tùng không xa.

Vừa mới hạ xuống, dây leo liền tự hành men theo rừng núi sau vách đá mà leo lên, chẳng bao lâu sau liền chiếm cứ một mảng nhỏ rừng cổ thụ tham thiên sau vách núi.

Trên dây leo kia còn mọc ra từng quả đậu giáp màu xanh lục, hiển nhiên là một loại đậu, có điều quả đậu kia to ngang ngửa bắp đùi hắn, cũng không biết bên trong là giống đậu gì.

Ngô Sở hái xuống một quả, bẻ ra xem thử, phát hiện loại đậu màu xanh nhạt có vằn hồng này hẳn là Ngự Đậu, cũng gọi là Hà Bao Đậu, Ngư Đậu, Hoàng Đế Đậu...

Thứ này là kẻ nổi bật trong các loại đậu, Ngô Sở rất mong chờ ngày nó thành thục.

Một hạt đậu này thôi đã to bằng miệng bát, hơn nữa còn là do linh căn sinh trưởng ra, Ngô Sở rất kỳ vọng chúng sẽ có công hiệu đặc thù gì đó.

Sau khi trồng xong hai gốc linh căn này, Ngô Sở thầm mơ mộng

một lát, liền đi tới dưới gốc cây dâu kiểm tra hai con Thiên Tằm, lão tổ tông của đám tằm trong núi.

Hai con Thiên Tằm này trải qua những năm tháng trưởng thành, thể hình lại lớn hơn không ít, nếu không phải cây dâu lớn nhanh, thì thật sự không đủ cho chúng nó phá hoại. "Bất Xuất đạo hữu, đi cùng ta dạo chơi trên núi hoa kia đi!" Thân ảnh Thanh Khâu Ly xuất hiện bên cạnh hắn, khẽ nói.

Ngô Sở nghe vậy, hơi ngẩn ra một chút, sau đó gật gật đầu.

Hai người tản bộ trong mưa hoa hạnh, Ngô Sở khẽ than: "Đạo hữu muốn từ biệt ta sao?" Thanh Khâu Ly mỉm cười, không thừa nhận, nhưng cũng không phủ nhận, chỉ vươn bàn tay ngọc ngà thon dài, để cánh hoa màu hồng phấn rơi vào ngón tay trắng ngần, sau đó ngón tay khẽ búng, cánh hoa bay lên.

Chương 163

Nàng xoay một vòng, những cánh hoa trên mặt đất lại lần nữa bay lên. "Đạo hữu còn chưa xem qua Thiên Hồ Vũ sau khi được ta cải biên nhỉ!" "..." "Những năm này, ta cùng các tiểu hoa tiên kia đã cải biên điệu múa này một phen, phối hợp với sự diễn tấu của các nàng, đạo hữu có nguyện xem thử một lần?" "Được nha!" Ngô Sở híp mắt cười nói, nhưng tâm tình ít nhiều có chút buồn bã.

Bạn tốt ly biệt, luôn khiến người ta khó mà vui vẻ nổi.

Ngô Sở ngồi xuống một tảng đá lớn trong biển hoa.

Trong biển hoa, ngàn vạn cánh hoa không gió mà tự múa, giống như từng con bướm hồng linh động, tụ hội về phía Thanh Khâu Ly.

Xiêm y bay lượn, dải lụa phấp phới, tiếng nhạc chậm rãi vang lên, trước tiên là tiếng tỳ bà, như bình bạc vỡ tan, nước tương bùng phát.

Trong biển hoa, thân ảnh Thanh Khâu Ly cũng bắt đầu chuyển động, vẫn là thế khởi thủ co chân khom người, một tay vẽ vòng tròn, tóc xanh như thác nước tung bay.

Sau đó tiếng đàn du dương, cánh hoa phiêu phiêu, thân ảnh mạn diệu kia cũng theo những cánh hoa này mà vũ động.

Tuy rằng không có đạo vận lưu chuyển, tuy rằng thân ở trong biển hoa, nhưng thân tư tuyệt thế kia vẫn là tiêu điểm trong thế giới rực rỡ này.

Không có đạo vận lưu chuyển, Ngô Sở sẽ không bị nó làm cho mê thất.

Hắn biết, đây là Thanh Khâu Ly quan chiếu hắn.

Nếu không với tu vi của hắn, ngay lúc thế khởi thủ bắt đầu, hắn

đã sớm mê thất trong tư thế múa mạn diệu kia rồi.

Thân ảnh xoay tròn, tóc xanh cùng dải lụa bay múa trong gió, cánh hoa hồng phấn như bướm linh thiêng phiên phiên truy tùy, tiếng tiêu tuy du dương êm tai, lại phảng phất mang theo một tia sầu tư thế nào cũng không xóa nhòa được.

Thật đẹp!

Ngô Sở dùng khuỷu tay chống xuống mặt đất, nằm nghiêng xuống, co chân, thần thái lười biếng, nhìn thân tư mạn diệu kia, trong lòng không kìm được khẽ tán thán.

Phía xa, trên đỉnh Thần Mộc, hai thân ảnh nhỏ bé ngồi bên mép thụ đài, co chân, tay nhỏ chống cằm. "Hồ Tổ tiền bối múa thật là đẹp!

Tiểu Vũ múa cũng đẹp." Tiểu Nguyệt Linh rất thật thà nói, phía sau lại bổ sung một câu, tuy rằng nghe có vẻ hơi giống cho có lệ. "Lão tổ tông người, người có khả năng sắp đi rồi!" Tiểu hồ ly có chút buồn bã, chỉ là loại buồn bã này lại hơi khác với sự buồn bã của Ngô Sở. "A?

Sao ngươi biết?

Tiền bối có nói với ngươi sao?" "Tuy là không có, nhưng người trước kia từng nói, đợi Thiên Hồ Vũ cải biên hoàn thành, người sẽ phải về tộc bế quan.

Hiện tại người mời A Sở tiền bối xem múa, hiển nhiên là đang cáo biệt." "Vậy ngươi có muốn theo Hồ Tổ tiền bối trở về không?" Tiểu Nguyệt Linh nghiêng cái đầu nhỏ, nhìn về phía tiểu hồ ly, "Cha mẹ ngươi còn ở Thanh Khâu không?

Có muốn về thăm bọn họ một chút không?" Tiểu hồ ly lắc lắc đầu, cái miệng nhỏ hơi chu lên, "Nghe lão tổ tông nói, cha mẹ ta đã theo tổ phụ đi Bất Chu Sơn rồi, bọn họ sau này cũng sẽ không về Thanh Khâu

nữa." "A?

Vậy sau này đều không có cách nào gặp mặt rồi sao?" "Tổ phụ nói, hữu duyên tự nhiên có thể gặp lại!" Dừng một chút, nàng lại nói: "Năm đó khi tổ phụ để ta đi theo hai vị tiền bối tới núi Tử Ngọc này, đã từng nói với ta, sau này ta đừng về Thanh Khâu nữa, đi theo bên cạnh A Sở tiền bối học bản sự, chỉ cần có thể học được một nửa bản lĩnh của A Sở tiền bối, ta sẽ không còn gì phải lo lắng nữa." "Thập Thất tiền bối nói đảo cũng không sai, A Sở ca biết không ít bản sự đâu, chỉ riêng trù đạo (nấu ăn), đã đủ cho ta học tập lĩnh ngộ cả đời rồi nè!" Tiểu hồ ly khẽ gật đầu, "Tuy rằng tu vi của A Sở tiền bối còn chưa khôi phục, nhưng bản sự người biết xác thực không ít, người dạy ta ca vũ chi đạo, cùng với huyễn thuật tối cao Thiên Hồ Vũ của Thanh Khâu Hồ tộc chúng ta, cũng có không ít chỗ ám hợp.

Ta nếu có thể lĩnh ngộ đạo này tới tuyệt đỉnh, đối với huyễn thuật của tộc ta, trợ giúp định nhiên sẽ không nhỏ." Tiểu Nguyệt Linh cười hì hì nói: "Chúng ta cùng nhau nỗ lực nha!" Tiểu hồ ly yên lặng gật đầu, nhưng hứng thú lại không cao.

Hồ Tổ Thanh Khâu Ly vẫn là rời đi rồi, mang theo một cây đàn mà Ngô Sở tặng nàng, đó là cây đàn được chế tác từ một lọn tóc xanh của nàng bện cùng tơ Thiên Tằm làm dây đàn. "Người đều đi mất dạng rồi, còn nhìn?" Thân ảnh Nghệ Bảo xuất hiện trên vai Ngô Sở, có điều dùng là truyền âm, dù sao bên cạnh hắn còn có Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, cùng với đám tiểu hoa tiên nhạc thủ kia! "Haiz!

Vì sao nữ tử mà ta gặp được, không phải là tu vi quá mức cường đại, thì chính là còn chưa lớn thành niên chứ!" Ngô Sở thầm cảm khái: "Cứ thế này, ta bao giờ mới có thể thoát ế?" "Đều đã làm cẩu độc thân mấy chục vạn năm Trái Đất rồi, còn để ý cái này?" Nghệ Bảo không khỏi oán thầm, "Ta tưởng ngươi đối với việc này hẳn là đã quen rồi chứ!" "Tuy rằng lúc tu hành có thể dễ dàng trảm rụng những ý niệm

này, cưỡng ép để bản thân không đi nghĩ những chuyện đó, nhưng thứ không chiếm được, luôn sẽ âm thầm nhớ thương, đây là thường tình của con người mà!

Đúng rồi, điệu múa Hồ Tổ nhảy lúc nãy, ngươi có ghi lại chưa đấy!" "..." Nghệ Bảo có chút không nói nên lời. "Tiểu Vũ, đừng khóc nữa..." Bên cạnh, Tiểu Nguyệt Linh ôm lấy tiểu hồ ly, vỗ lưng nàng, an ủi.

Thấy lão tổ tông quy khứ, tiểu hồ ly vẫn là nhịn không được rơi lệ, chu cái miệng nhỏ, nước mắt trong suốt như trân châu từ đôi mắt to tròn thuận theo gò má phấn nộn trượt xuống. "Không sao, khóc đi!

Khóc một chút, cảm xúc phát tiết ra là không sao rồi." Ngô Sở vươn tay nhẹ nhàng xoa đầu nàng, sau đó cảm xúc của tiểu hồ ly liền trực tiếp bùng nổ, ôm lấy Tiểu Nguyệt Linh, oa một tiếng khóc lớn.

Tiểu Nguyệt Linh trừng mắt to, có chút bất lực nhìn về phía Ngô Sở, Ngô Sở giơ tay vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nàng, cười nói: "Không sao đâu, đợi nó phát tiết hết cảm xúc là tốt rồi." Có lẽ là cảm xúc của tiểu hồ ly đã phát tiết xong, cũng có lẽ là loại ly biệt này, nàng từ rất lâu trước kia đã từng trải qua một lần, cho nên không bao lâu sau, tiểu hồ ly liền thu liễm tiếng khóc.

Tiểu Nguyệt Linh chạy đi làm đồ ngon cho nàng ăn, đám tiểu hoa tiên thì hát ca đàn cầm cho nàng nghe.

Nhìn thấy từng màn đầy tình thương này, Ngô Sở rụt về trong phòng, yên lặng móc điện thoại ra. ...

Sau khi Hồ Tổ trở về Thanh Khâu, núi Tử Ngọc lại khôi phục quy luật sinh hoạt như xưa.

Thân là sơn chủ, Ngô Sở thỉnh thoảng sẽ bế quan một chút, dù sao những thứ cần hắn tĩnh tâm lại lĩnh ngộ kỳ thực đã không ít. 《 Cửu

Chuyển Huyền Công 》, trận pháp cấm chế, thuật khống hỏa, Hỏa chi bản nguyên, Kim chi bản nguyên... cùng với luyện hóa công đức linh bảo, kỳ thực hiện tại chỉ còn lại tờ tuyên chỉ là trung phẩm công đức linh bảo kia chưa bị hắn luyện hóa. 《 Cửu Chuyển Huyền Công 》 trong mấy vạn năm thời gian trước đó, Ngô Sở cũng chỉ tu hành đến đệ tam chuyển mà thôi.

Hắn cũng không biết có phải tư chất của mình rất bình thường, hay là bởi vì không có huyết mạch Bàn Cổ đại thần, phản chính theo hắn thấy, tốc độ mình luyện công pháp này thực sự quá chậm.

Lúc đệ nhất chuyển, có Hậu Thổ giúp đỡ, hắn chỉ trong vài chục năm liền hoàn thành, kết quả đến đệ nhị chuyển, hắn lục tục dùng hơn hai vạn năm thời gian.

Đệ tam chuyển đã dùng hơn ba vạn năm thời gian rồi, như hôm nay vẫn chưa thấy hoàn thành.

Đương nhiên, hơn ba vạn năm thời gian này, cũng không phải hoàn toàn tu hành 《 Cửu Chuyển Huyền Công 》, hắn cũng đang lĩnh ngộ ba loại bản nguyên sức mạnh là Thủy, Mộc, Thổ.

Cứ như thế, thời gian loáng cái đã gần ngàn năm. 《 Cửu Chuyển Huyền Công 》 của Ngô Sở rốt cuộc tiến nhập đệ tứ chuyển, đồng thời cũng thức tỉnh vài cái thần thông mới: Nhục thân phát quang, mượn gió rải sương mù, gọi mây phun lửa, xuyên thạch thấu kim...

Mà theo sự xuất hiện của thần thông 'Xuyên thạch thấu kim' này, hắn đối với Kim chi bản nguyên lại có cảm ngộ mới, giữa hai bên căn bản chính là tương thông.

Từ điểm này liền có thể nhìn ra được, Vu tộc tuy rằng không thể tu luyện nguyên thần, nhưng huyết mạch thần thông của bọn họ, kỳ thực và thần thông mà Huyền môn tu luyện ra là giống nhau.

Chẳng qua sức mạnh sử dụng khác nhau, cho nên uy lực cũng sẽ có chỗ bất đồng.

Mà Ngô Sở tu 《 Cửu Chuyển Huyền Công 》, sức mạnh sử dụng lại giống với thần thông Huyền môn, thế nên giữa hai bên này, áp căn chẳng có gì khác biệt.

Có điều 《 Cửu Chuyển Huyền Công 》 là dùng linh lực kích thích huyết mạch, tráng đại huyết mạch, khiến cho nhục thân của hắn trong lúc bất tri bất giác đạt được cường hóa cực lớn.

Chương 164

Tu hành đến đệ tứ chuyển, kỳ thực huyết mạch thần thông xuất hiện đã không ít, ví dụ như cấm thủy đoạn lưu, tra thời tri địa, tụ thú điều cầm vân vân.

Cấm thủy đoạn lưu, cùng với uống nước, chính là đem nước cả một cái ao nhỏ đều nuốt vào trong bụng, những thứ này cùng Thủy chi bản nguyên là tương thông.

Tọa hỏa thổ diễm, cùng với chử thạch (nấu đá), chính là ngồi trong nước sôi tùy tiện nấu cũng khó thương tổn mảy may, những thứ này cùng Hỏa chi bản nguyên cũng là tương thông.

Ngô Sở hiện giờ đang lĩnh ngộ Hỏa chi bản nguyên, sự xuất hiện của những huyết mạch thần thông này cũng bổ sung phi thường tốt cho sự lĩnh ngộ Hỏa chi bản nguyên của hắn.

Việc tu hành của hắn đang tiến hành đâu ra đấy.

Một ngày nọ, khi hắn xuất quan còn chưa hưởng thụ được mấy ngày nhàn nhã, Thanh Khâu Thần lại dẫn theo một con Kỳ Lân, lần nữa tới bái phỏng hắn.

Con Kỳ Lân kia vẫn là Phong Kỳ Lân - Phong Ngũ năm xưa.

Cảm giác được bọn họ đến, Ngô Sở trong lúc kỳ quái, cái ý tưởng to gan từng có lại không khỏi dâng lên trong lòng.

Vì thế hắn mở ra trận pháp, nghênh đón ra ngoài. "Mấy vạn năm tuế nguyệt chưa gặp, hai vị đạo hữu vẫn khỏe chứ?!" Trong lúc hàn huyên, ba người đi tới đỉnh Thần Mộc.

Nhìn đủ loại biến hóa của núi Tử Ngọc này, Phong Ngũ không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Tưởng năm xưa lúc bọn họ tới núi Tử Ngọc, cũng không có náo nhiệt thế này, trong tán cây của cây Thần Mộc này cũng không có nhiều tiểu hoa tiên và nhiều nhà gỗ nhỏ đến thế.

Bởi vì tiểu hoa tiên nhất tộc ngày càng lớn mạnh, cho nên Ngô Sở liền để các nàng tê cư trên tán cây Tử Ngọc Linh Nại, cho các nàng dựng nhà gỗ nhỏ ở bên trên.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là sẽ không tạo thành tổn thương gì cho Thần Mộc, nếu không đừng nói Ngô Sở không đáp ứng, mà chính bản thân Thần Mộc cũng có thể dễ dàng chấn bay các nàng.

Tuy rằng đám tiểu hoa tiên này tu vi thấp kém, căn cơ nông cạn, nhưng có thể trong vài vạn năm liền phát triển ra một tộc quần hoàn toàn mới, cũng không phải ai cũng có bản sự này.

Huống chi, trong sơn cốc phía dưới kia, cư nhiên lại nhiều thêm không ít linh căn.

Phong Ngũ thầm cảm khái trong lòng.

Hắn cũng không biết, khí tức của Cửu Thiên Tức Nhưỡng và cành khô Ngộ Đạo Thụ đã bị Ngô Sở dùng tiên thiên trận pháp của Thần Mộc che giấu rồi, hắn cũng sợ con Phong Kỳ Lân này chịu không nổi dụ hoặc.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng còn đỡ, Kỳ Lân tộc khẳng định có thể tìm được thứ này, nhưng cành khô của Hỗn Độn Ngộ Đạo Thụ thì không phải ai cũng có tư cách đạt được.

Hơn nữa cành khô Ngộ Đạo Thụ này hiện giờ đã mọc ra một chút lộc non, tuy rằng phẩm chất đã không còn là cấp bậc Hỗn Độn, nhưng lại vẫn có khí tức của thượng phẩm Tiên Thiên Linh Căn, nếu bồi dục tốt, giống như thần mộc Tử Ngọc Linh Nại kia, tương lai tấn thăng cấp bậc cực phẩm cũng không phải chuyện lạ gì.

Để cứu sống cành khô Ngộ Đạo Thụ này, để nó một lần nữa hoán phát tân sinh, số công đức mà Ngô Sở nguyên bản chuẩn bị dùng để ngưng tụ Công Đức Kim Luân về cơ bản đã ném vào đó bảy tám phần.

Có điều kết quả lại rất đáng mừng, cây thượng phẩm Tiên Thiên Linh Căn Tiểu Ngộ Đạo Trà Thụ này, trong lúc cảm ân, đã trở thành gốc linh căn bản sinh (bạn sinh) thứ hai của hắn.

Mọi người an tọa, Ngô Sở liền bảo Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly dẫn theo các tiểu hoa tiên dâng lên trà nước và điểm tâm.

Trà vẫn là loại sao chế từ lá cây trà hoa tử châu (trà hoa trà tía) do chính các nàng bồi dục, Tiểu Ngộ Đạo Trà Thụ mới vừa nảy mầm non, thế sinh trưởng chậm chạp, căn bản không thể dùng để chế trà.

Điểm tâm thì phong phú đa dạng, các loại hoa quả mứt, bánh hoa quế, bánh hạt dẻ...

Tiểu hồ ly nhìn thấy tổ phụ lần nữa tới chơi, có chút hưng phấn, nhưng vẫn khắc chế được tâm tình kích động nhỏ bé này, không có trực tiếp gọi toạc ra quan hệ giữa bọn họ, yên lặng ngồi bên cạnh Ngô Sở, thay bọn họ pha trà, chỉ là đôi mắt sáng không tự chủ được sẽ nhìn thêm Thanh Khâu Thần vài lần.

Phong Ngũ cũng không biết là nhìn thấu không nói toạc, hay là áp căn đã không chú ý tới, sau khi phẩm thường một ngụm trà xanh, yên lặng chép miệng, dường như có chút không quá quen với loại hương vị hơi chát mang theo chút ngọt hậu này, yên lặng đặt chén trà xuống.

Ngược lại Thanh Khâu Thần lại rất có hứng thú với mùi vị này, uống thêm vài ngụm, sau đó tiểu hồ ly liền chạy chậm qua, châm trà thay hắn, độ cong nơi khóe môi lại lớn thêm vài phần. "Không biết hai vị đạo hữu sao lại rảnh rỗi tới nơi hẻo lánh này của bần đạo nhàn du?" Ngô Sở cười hỏi.

Nghe vậy, Phong Ngũ nhìn về phía Thanh Khâu Thần.

Thanh Khâu Thần buông chén trà, mỉm cười nói: "Kỳ thực nghiêm túc mà nói, chúng ta cũng không phải chuyên trình tới núi Tử Ngọc của đạo hữu, chúng ta là hỏi thăm suốt dọc đường mà tới.

Chuyện muốn hỏi, là quái sự phát sinh vào gần ngàn năm trước kia." Ngàn năm trước?!

Ngô Sở "A" một tiếng, thầm nghĩ: Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh mà!

Trước đó hắn còn đang nghĩ làm sao để đưa cái ý tưởng to gan của mình ra vào một thời cơ thích hợp mà lại không gây sự chú ý của bọn họ.

Ai ngờ, bọn họ căn bản chính là vì chuyện này mà đến. "Hai vị là chỉ chuyện bầu trời bị hai luồng khí tử hắc chiếm cứ hôm đó?" Hai người nghe vậy gật đầu, Phong Ngũ nói: "Vương của ta đoán rằng, đó hẳn là sự va chạm giữa hai vị đại năng giả, nhưng nhân hà va chạm, hai vị đó lại là người phương nào, thì lại không biết.

Đạo hữu cũng biết, tộc ta hiện giờ quảng mời đồng đạo cùng xây dựng tẩu thú nhất tộc (thú chạy trên đất) tại đại địa Hồng Hoang, tự nhiên cũng hy vọng có thể có thêm nhiều tiền bối đại năng gia nhập chúng ta." Ngô Sở hiểu rõ gật gật đầu, nói: "Hóa ra là thế, việc này, hai vị hỏi đúng người rồi.

Thực không dám giấu giếm, căn để của một bên trong đó, bần đạo xác thực biết lược một hai." Phong Ngũ và Thanh Khâu Thần nghe vậy, không khỏi nhìn nhau một cái, lộ ra sắc mặt vui mừng, Phong Ngũ càng là cười ha hả nói: "Sớm biết như thế, chúng ta cũng không cần hỏi thăm suốt dọc đường, trực tiếp tới chỗ đạo hữu đây là được rồi.

Thập Thất đạo hữu lần này quá mức cẩn thận, lại là lãng phí không ít thời gian." Thanh Khâu Thần lắc đầu cười khổ, "Ta sao biết Bất Xuất đạo hữu sẽ hiểu rõ việc này chứ!

Hai luồng khí tử hắc kia hạo đãng phô trần ngàn vạn dặm, ai cũng không biết chúng đầu tiên xuất phát từ đâu a!" Phong Ngũ cười ha ha, nói: "Đạo hữu chớ trách, ta cũng chỉ đùa chút thôi.

Bất Xuất đạo hữu đã hiểu rõ căn để trong đó, không biết có nguyện nói tỉ mỉ với chúng ta một chút?" Ngô Sở mỉm cười nói: "Nói một chút cũng không sao, có điều hai vị nghe qua rồi thôi, việc này với hai vị, cùng với Kỳ Lân vương tộc, kỳ thực cũng không có quan hệ gì.

Vị chủ nhân của hắc khí kia, kỳ thực vốn dĩ là tới chỗ bần đạo tìm thù, mục tiêu của hắn thực ra là bần đạo, chỉ là vận khí thực sự không ra sao, đụng phải một vị lão tiền bối đi ra ngoài du lịch..." Phong Ngũ và Thanh Khâu Thần nghe vậy, đều không khỏi lộ ra vẻ khiếp sợ, đặc biệt là lão hồ ly Thanh Khâu Thần, lúc này hắn đều không tự chủ được nhìn về phía tiểu hồ ly, trong mắt lóe lên một tia lo âu. "Đạo hữu làm sao lại chọc phải cường địch bực này?" Phong Ngũ không khỏi kinh ngạc nói: "Cường giả cỡ đó, cho dù là Vương của tộc ta, cũng chưa chắc dám khẳng định có thể trấn áp được." Theo Ngô Sở thấy, tu vi của Kỳ Lân Thủy Tổ lúc này so với Ma Tổ chắc cũng xêm xêm nhau, hai bên tranh đấu, đoán chừng cũng khó nói ai nhất định có thể áp chế ai.

Nếu tu vi Ma Tổ có thể cường áp Kỳ Lân Thủy Tổ, thì đoán chừng đã chẳng giống như một lão già âm hiểm trốn trong bóng tối lén lút giở thủ đoạn.

Ngô Sở khẽ than: "Việc này, nói ra thì rất dài a!" "Vậy thì nói ngắn gọn thôi!" Lão hồ ly Thanh Khâu Thần ngôn giản ý cai nói.

Ngô Sở khẽ ho một cái, có chút ghét bỏ lão già chuyên chen ngang

này, sau đó nói: "Năm đó bần đạo có vị hàng xóm, tự xưng Thiên Mục đạo nhân, hắn năm đó hẳn là cũng từng tới Kỳ Lân vương đình nhỉ!" Phong Ngũ nghe vậy, gật đầu nói: "Có ấn tượng, vị Thiên Mục đạo hữu này còn mang theo một cái đầu rồng tới chúc mừng, cái đầu rồng kia hiện giờ còn treo tại một tòa đại điện trong vương đình tộc ta đây!" Ngô Sở gật đầu nói: "Vị chủ nhân hắc khí kia, kỳ thực là một lão ma đầu, lão ma kia tu là Sát Lục Đạo, một thân ma khí có thể dễ dàng ô nhiễm bất luận kẻ nào, thậm chí có thể khiến người trong lòng nổi lên ý niệm giết chóc tu vi nháy mắt tăng vọt mấy lần..." "Lão ma này cùng Thiên Mục đạo nhân kia..." Phong Ngũ khó hiểu hỏi.

Ngô Sở khẽ than: "Thiên Mục đạo nhân kia bị ma khí của lão ma đầu sở ô nhiễm, ma khí xâm nhập nguyên thần, kết quả những chuyện Thiên Mục đạo nhân biết, toàn bộ bị hắn biết được.

Hai vị hẳn là có thể cảm thụ được trên người bần đạo có khí tức của một kiện công đức linh bảo chứ!" Hai người gật gật đầu, Ngô Sở tiếp tục nói: "Lão ma đầu kia sau khi biết được tin tức này, liền muốn bần đạo đi theo hắn, bởi vì công đức chi lực cùng ma khí kia là vật tương khắc, hắn không muốn người như ta trở thành địch nhân của hắn, ta không đồng ý, hắn liền muốn giết ta cho sướng tay." Lượng tin tức có chút lớn, hai người đều trầm tư một hồi lâu.

Mãi đến khi hồi thần lại, Phong Ngũ mới hỏi: "Lão ma đầu kia căn để thế nào, đạo hữu có biết?" "Lão ma kia tự nói đến từ đại địa phương Tây, hình như đạo trường tên là Tu Di Sơn, nói là muốn sáng tạo một cái Ma giáo, cũng không biết hiện giờ đã sáng tạo hay chưa.

Mấy vạn năm trước lần đó, ta cùng một vị đạo hữu liên thủ, chém đi một đạo phân thân của hắn, kết quả sau khi chém rụng phân thân kia, cư nhiên trời ban công đức.

Cũng không biết lão ma đầu kia rốt cuộc đã làm chuyện thiên nộ

nhân oán bực nào, cư nhiên có thể khiến trời xanh hận hắn đến thế!" Câu cuối cùng kia, Ngô Sở phảng phất như là đang tự mình cảm khái, có chút cảm giác lơ đãng.

Quả nhiên, Phong Ngũ nghe vậy, mày kiếm liền nhướng lên một cái, "Chém phân thân hắn có công đức?" Thanh Khâu Thần cũng như thế, lông mày già nua không khỏi dương lên, hai mắt tỏa sáng. "Ách..." Ngô Sở trầm ngâm một chút, thấp giọng nói: "Hai vị, lời này, xuất từ miệng ta, lọt vào tai hai vị, tuyệt đối chớ nên nói lại cho người khác.

Bần đạo còn đang nghĩ quay đầu đợi tu vi thâm hậu hơn chút, liền đi tìm phân thân của hắn, kiếm thêm chút công đức đây!

Sự diệu dụng của công đức, chắc hẳn hai vị cũng biết." Hai người nhao nhao gật đầu, "Hiểu rõ hiểu rõ, ý của đạo hữu, ta hiểu!" Ngô Sở lại cáo giới nói: "Hai vị, không phải bần đạo nguy ngôn tủng thính, lão ma đầu kia cực kỳ khó đối phó, nếu không phải bần đạo thân mang công đức linh bảo, thiên khắc hắn, cũng không dám trực tiếp đối đầu." "Đa tạ đạo hữu nhắc nhở, chúng ta sẽ không dễ dàng đi tìm phiền toái cho hắn." Phong Ngũ nói, đột nhiên nhìn thoáng qua Thanh Khâu Thần, sau đó dừng một chút, hỏi: "Vậy Thiên Mục đạo nhân đâu?" "Haiz!

Chương 165

Chết rồi!

Nguyên thần bị ma khí ăn mòn, sau khi ma khí bị bần đạo ma diệt, nguyên thần tự nhiên cũng liền tiêu tán.

Nhắc tới cũng là, chuyện này, bần đạo còn nợ Kỳ Lân vương đình một lời xin lỗi, dù sao Thiên Mục đạo nhân nói thế nào cũng coi như đã gia nhập Kỳ Lân nhất tộc." "Haiz!

Chuyện này cũng không trách được đạo hữu!

Đều tại tên ma đầu kia, việc này, tộc ta nhất định sẽ tìm ma đầu kia đòi một lời giải thích." Phong Ngũ nói, lại nhìn thoáng qua Thanh Khâu Thần.

Ngô Sở cũng không khỏi nhìn thoáng qua lão hồ ly, thầm nghĩ: Lão hồ ly này sẽ không phải đang âm thầm truyền âm với Phong Ngũ, bảo hắn cố ý lấy cái cớ này để chặn họng ta đấy chứ!

Hắc!

Đáng tiếc lão hồ ly này vẫn là kém một chiêu a!

Hai người đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng.

Nguyên bản bọn họ còn muốn hỏi căn để của vị chủ nhân tử khí còn lại, có điều Ngô Sở không nói cho bọn họ, chỉ nói không rõ lắm, bọn họ cũng không dám hỏi nhiều.

Lần trước Thanh Khâu Thần tới đi vội vàng, Ngô Sở còn tưởng lần này sẽ ở lại thêm hai ngày, ai ngờ con Phong Kỳ Lân kia lại là kẻ có tính tình hấp tấp nóng nảy, kéo Thanh Khâu Thần đi luôn.

Rời khỏi núi Tử Ngọc xong, Phong Ngũ liền hỏi Thanh Khâu

Thần, "Thập Thất huynh, người trước đó bảo ta nói như vậy, chẳng phải đồng nghĩa với nói cho Bất Xuất đạo hữu biết, chúng ta muốn đi săn giết tên ma đầu kia rồi sao?" Thanh Khâu Thần khẽ than, "Phong thủ lĩnh lời ấy sai rồi!

Ta để thủ lĩnh nói như vậy, là muốn nói cho Bất Xuất đạo hữu biết, chúng ta cho dù muốn đi săn giết ma đầu kia, cũng là hợp tình hợp lý, là vì báo thù cho minh hữu, mà không phải vì tranh công đức với hắn, Bất Xuất đạo hữu sẽ hiểu." Phong Ngũ nghe vậy, mi đầu chậm rãi giãn ra, cuối cùng nói: "Từ uy thế mà tên ma đầu kia triển hiện ra lúc trước mà xem, cũng không dễ đối phó đâu!" Thanh Khâu Thần mỉm cười nói: "Không dễ đối phó, cũng không có nghĩa là không có cách đối phó.

Việc này chúng ta bẩm báo cho Kỳ Lân Vương, tin tưởng Vương sẽ có định đoạt.

Minh hữu của tộc ta bị ma đầu hãm hại, nếu không hướng ma đầu kia đòi một lời giải thích, thì đối với những minh hữu khác, cũng không ăn nói được." Phong Ngũ nghe vậy gật đầu, tỏ vẻ tán thành lời này.

Thanh Khâu Thần lại nói: "Phong thủ lĩnh cũng không cần lo lắng, cùng lắm thì, chúng ta còn có thể liên thủ với Phượng tộc mà!

Hoặc là thiết kế để Phượng tộc thay chúng ta đánh trận đầu cũng được.

Có điều nếu làm như vậy, chúng ta lại phải giao ác với Phượng tộc, phải cẩn thận Phượng tộc âm thầm liên thủ với Long tộc mới được." Phong Ngũ không khỏi nhìn thoáng qua Thanh Khâu Thần, cảm thấy mấy kẻ chơi đầu óc này, thật là...

Đột nhiên, hắn hồi thần lại, nói: "Thập Thất huynh, huynh nói xem, liệu Bất Xuất đạo hữu có phải cũng muốn mượn tay chúng ta, đi

giúp hắn thảo phạt tôn ma đầu kia không?" Thanh Khâu Thần nghe vậy, không khỏi tự tin nở nụ cười, "Thủ lĩnh cảm thấy, người thích thu thập công đức giống như Bất Xuất đạo hữu, sẽ chê công đức nhiều sao?" "Cho nên, lúc nãy xác thực là Bất Xuất đạo hữu lỡ miệng nói hớ?" Thanh Khâu Thần khẽ gật đầu, cười nói: "Đừng thấy Bất Xuất đạo hữu không thích xuất đầu lộ diện, nhưng kỳ thực chỉ cần quan sát kỹ, liền có thể phát hiện, hắn thực ra là một người thích hiển hiện sự xa hoa trong sự khiêm tốn nội liễm, nhìn như không phô trương, nhưng kỳ thực hết thảy đều bày ra cả rồi.

Ví dụ như hắn tự nói chỉ là người bình thường, nhưng trên người lại có khí tức của cực phẩm công đức linh bảo, thậm chí có khả năng là công đức chí bảo; nhìn qua tu vi cũng rất bình thường, nhưng hắn lại có thể chém giết phân thân của ma đầu kia; hắn trồng mười hai đóa Tiên Thiên Thần Thai Hoa trong sơn cốc kia, lại chẳng hề che giấu; còn để đám tiểu hoa tiên tấu nhạc cho chúng ta, chúng ta từng gặp qua nhiều sinh linh như thế, ai có bài tràng đẳng cấp như hắn?" "Thập Thất huynh nói như vậy, đúng là có chuyện như thế thật, Bất Xuất đạo hữu này, quả nhiên là một người thú vị." Phong Ngũ không khỏi lắc đầu bật cười, cảm khái. "Cho nên, hắn trong lúc lơ đãng khoe khoang với chúng ta một chút, cũng là bình thường.

Chỉ là sau khi khoe khoang xong mới nhớ ra, đó chính là công đức." Thanh Khâu Thần cười ha hả.

Phong Ngũ thấy thế, cũng không khỏi cười to.

Mà lúc này, Ngô Sở cũng đồng dạng đang cười ha hả.

Đương nhiên, Ngô Sở cười to, cũng không phải vì nghe được lời bình luận của Thanh Khâu Thần về hắn, mà là bởi vì đợi chờ bao năm, Tử Ngọc Linh Văn Nại rốt cuộc cũng chín rồi.

Còn về việc lão ma đầu kia có khả năng phải nghênh đón trước

một đợt thảo phạt của Kỳ Lân nhất tộc, cái này cũng chỉ là khả năng mà thôi, ai biết lão ma đầu kia có chôn hậu thủ trong Kỳ Lân tộc hay không?

Hơn nữa đại địa phương Tây cách nơi này quá xa, tu vi của hắn cũng quá thấp, nếu không hắn cũng chẳng ngại mang theo mộc ngẫu phân thân của Lão Tổ, lặng lẽ đến xem một vở kịch lớn.

Nhưng hiện tại, vở kịch lớn có khả năng xuất hiện này, chú định vô duyên với hắn.

Hắn tuy một tay khuấy động phong vân, nhưng phong vân kia lại chẳng liên quan gì tới hắn, thậm chí đều không nhìn thấy.

Còn về Tử Ngọc Linh Văn Nại này, theo lý thuyết, trong mấy vạn năm này, chúng hẳn là đã thu hoạch mấy đợt quả mới đúng, dù sao thứ này một vạn năm là có thể chín một lần.

Nhưng bởi vì năm xưa Thần Mộc bị tổn hại nghiêm trọng, tuy rằng được Ngô Sở dùng công đức chữa khỏi, nhưng vẫn ảnh hưởng tới tốc độ thành thục của quả.

Lại thêm bản thân Thần Mộc sau khi tấn cấp, lại nhận được sự tư dưỡng của Cửu Thiên Tức Nhưỡng, thế là nó lại uẩn nhưỡng đạo vận mới trong quả, cho nên tốc độ mới chậm lại.

Có kinh nghiệm trưởng thành lần này, tin tưởng lần sau tốc độ thành thục của quả khẳng định có thể từ từ khôi phục lại, một lần nữa biến thành một vạn năm chín một lần.

Mà quả mới thành thục cùng với Tử Ngọc Linh Văn Nại nguyên bản, cũng đã có sự bất đồng rất lớn.

Nguyên bản một quả Tử Ngọc Linh Văn Nại, chỉ có thể tăng thêm vạn tám ngàn năm khổ tu, mà hiện nay, đã có thể đạt tới ba vạn sáu ngàn năm.

Cho dù không có tu vi, cũng có thể tăng thọ ba vạn sáu ngàn năm.

So với Nhân Sâm Quả của Trấn Nguyên Tử, tuy rằng còn kém một chút, nhưng đã phi thường tốt rồi. "Nào nào nào, xếp hàng ngồi xuống, chia quả nào!" Hái loại quả Tử Ngọc Linh Văn Nại này không phiền phức như Nhân Sâm Quả, Ngô Sở tùy tay liền vẫy những quả này từ trên cây xuống, dùng từng cái khay ngọc đỡ lấy chúng, sau đó mỉm cười nói với những nha đầu lớn nhỏ đang nhìn hắn đầy hy vọng. "Tiểu Nguyệt Linh ngày ngày nấu cơm cho chúng ta, còn sắp xếp sự vụ lớn nhỏ trong núi Tử Ngọc thỏa đáng, đâu ra đấy, là vất vả nhất, nên được chia một quả." Ngô Sở vung tay lên, một quả Tử Ngọc Linh Văn Nại bề mặt phủ đầy những đường vân huyền ảo như linh quang màu trắng sữa liền bay về phía Tiểu Nguyệt Linh.

Tiểu Nguyệt Linh hai tay nâng lấy, khuôn mặt nhỏ nhắn cười thành một đóa hoa, "Cảm ơn A Sở ca!" "Tiểu Vũ tuy rằng không quản bao nhiêu việc, nhưng dạy dỗ các tiểu hoa tiên tấu nhạc ca vũ có công, cũng nên chia một quả, nào, cầm lấy!" "Cảm ơn A Sở tiền bối!" Tiểu hồ ly cũng cười tít mắt, ôm lấy Tử Ngọc Linh Văn Nại nhìn ngang nhìn dọc. "Phỉ Nhi quản lý tiểu hoa tiên nhất tộc có công, nên được chia một quả!" "Cảm ơn, cảm ơn A Sở tiền bối!" Ôm lấy quả Tử Ngọc Linh Văn Nại còn to hơn người mình, Hoa Phỉ Nhi cảm động đến phát khóc. "Du Du rất hiểu chuyện, cũng rất cần cù, nhìn thấy việc gì cũng tranh làm, có thể san sẻ nỗi lo cho Tiểu Nguyệt Linh, nên được chia một quả, để ngợi khen, hy vọng ngươi có thể tái tiếp tái lệ!" "U u ~~~" Tiểu lộc tể (hươu con) cũng rất vui vẻ, nhảy nhót tưng bừng, giống như một con hoẵng ngốc.

Cẩu tử A Thu trừng đôi mắt, dùng khuôn mặt chó nghiêm túc của nó, chăm chú nhìn Ngô Sở, thỉnh thoảng liếm môi một cái, bộc lộ hết sự hy vọng trong nội tâm. "A Thu quá ngốc, hơn nữa rất không hiểu chuyện, việc gì cũng không muốn làm, hoàn toàn không đáng được

khích lệ, nhưng niệm tình ngươi đi theo ta thời gian lâu nhất, không có công lao cũng có khổ lao, cho nên lần này chỉ có thể cho ngươi nửa quả, hy vọng ngươi sau này tranh khí một chút, cần cù một chút." "Gâu gâu gâu..." Cẩu tử có chút tủi thân sủa gâu gâu vài tiếng, nhưng vẫn nhanh chóng liếm vài cái lên phần thịt quả của nửa quả kia, như thế sẽ không ai giành với nó nữa. "Bởi vì số lượng quả có hạn, cho nên, năm mươi hai vị tiểu hoa tiên trong nhạc đoàn ca vũ diễn tấu, các ngươi mỗi người chỉ có thể nhận được nửa quả, để dành cho tương lai đi!

Sẽ có cơ hội mà." "Cảm ơn A Sở tiền bối!" Tuy rằng chỉ có nửa quả, nhưng những tiểu hoa tiên này vẫn thụ sủng nhược kinh. "Tiểu Nguyệt Linh, nửa quả này muội chia làm hai nửa, một nửa cho Đại Hồng, một nửa cho Tiểu Thải Nương." Tiểu Nguyệt Linh gật gật đầu, thu lấy nửa quả Linh Văn Nại kia. "Số quả có hạn, không thể để mọi người đều được chia, cho nên Phỉ Nhi, ngươi lấy bảy quả đi nhưỡng tạo Bách Hoa Linh Nhưỡng, để mọi người đều có cơ hội nếm thử hương vị này." "Cảm ơn, cảm ơn A Sở tiền bối!" Lần này tất cả các tiểu hoa tiên đều bị cảm động đến thút thít. "Được rồi, còn lại thì cất đi trước, sau này ai lập công cho núi Tử Ngọc chúng ta, sẽ có cơ hội nhận được phần thưởng của ta, đều cố lên nhé!

Vì núi Tử Ngọc của chúng ta ngày càng tốt đẹp hơn!" "Cố lên!" "Khai tiệc!" "Được!" Một quả Linh Văn Nại vào bụng, vạn đạo cảm ngộ dâng lên trong lòng.

So với Linh Nại bình thường, Linh Văn Nại quả thực là vật phi phàm.

Ăn xong quả, Ngô Sở thuận tay phong ấn mười quả còn lại, sau đó liền đi bế quan.

Tiểu Nguyệt Linh giao bảy quả chưa được phong ấn cho những

Tiểu Hoa Tiên chưa có phần, để các nàng mang đi ủ Bách Hoa Linh Nhưỡng, phần còn lại thì cất vào kho.

Mọi người sau khi dùng quả cũng lần lượt tiến vào trạng thái tu hành.

Lần tu hành này, lại là mấy ngàn năm trôi qua.

Chương 166

Những đạo vận ẩn chứa trong Tử Ngọc Linh Văn Nại khiến Ngô Sở một lần nữa đắm chìm trong ba loại sức mạnh bản nguyên Thủy, Mộc, Thổ.

Chính cái gọi là ôn cố tri tân, cảm ngộ lần nữa khiến hắn lại có nhận thức mới đối với ba loại bản nguyên này, mới phát hiện mỗi một loại sức mạnh bản nguyên dường như đều không có tận cùng.

Khi hắn kết hợp với Hỏa chi bản nguyên và hình mẫu ban đầu của Kim chi bản nguyên, một vòng tuần hoàn Ngũ Hành giản dịch liền xuất hiện.

Thủy sinh Mộc, Mộc sinh Hỏa, Hỏa sinh Thổ, Thổ sinh Kim, Kim lại sinh Thủy.

Xuôi chiều, ngược dòng, khiến hắn có lĩnh ngộ sâu hơn đối với bản nguyên Ngũ Hành.

Khi hắn cảm ngộ xong một đoạn, cảm thấy nên xuất quan nghỉ ngơi một chút, thì những người ban đầu ăn Linh Văn Nại về cơ bản đều đã xuất quan. "A Sở ca (A Sở tiền bối), huynh xuất quan rồi!" Mấy con hàng đáng yêu thấy Ngô Sở vươn vai lười biếng bước ra khỏi phòng, nhao nhao tiến lên chào hỏi. "A Sở ca, muốn ăn chút gì không?

Muội mới nghiên cứu ra một loại bánh hấp..." "Ồ?

Vậy sao?

Thế thì phải nếm thử rồi!" Ngô Sở cười nói: "Đúng rồi, mọi người đều ổn cả chứ!" "Vâng, đều rất tốt ạ!" "Tiểu Vũ đâu?

Sao không thấy người đâu?" "Tiểu Vũ cưỡi Du Du đi chơi rồi ạ."

"Du Du nhỏ thế, cưỡi được à?

Còn không bằng cưỡi Cẩu tử nữa!

Ơ?

Cẩu tử, ngươi sao lại biến nhỏ rồi?

Chẳng lẽ vẫn chưa hóa hình sao?

Căn cước của ngươi cũng đâu có thâm hậu lắm đâu!" Tiểu Nguyệt Linh cười nói: "Ăn quả Linh Văn Nại kia xong, Du Du lớn hơn không ít đâu!

Còn về A Thu, ngàn năm trước đã thành công hóa hình rồi, chỉ là..." "Chủ nhân, ta đã hóa hình rồi, người xem!" Cẩu tử lăn một vòng trên đất, liền biến thành một thanh niên mặc áo bào xám đứng dậy, chỉ là thanh niên áo xám này vẫn giữ nguyên một cái "đầu chó" nhìn rất nghiêm túc, thực sự khiến người ta không dám khen tặng, nhìn thôi đã muốn cười.

Ngô Sở vừa nín cười vừa hỏi: "Tại sao không điều chỉnh cái mặt chó của ngươi một chút?" Tuy rằng mặt chó không phải dạng lông lá xù xì, nhưng tướng mạo kia rất dễ khiến người ta liên tưởng chồng chập nó với cái mặt chó nghiêm túc đầy lông lá trước kia. "Chủ nhân, chẳng lẽ gương mặt này của ta còn chưa đủ anh tuấn sao?" Cẩu tử A Thu tự luyến sờ sờ mặt chó của mình, trên mặt không mang theo vẻ nghi hoặc mà là đắc ý, rất hiển nhiên, hắn rất tự tin với cái mặt chó này của mình! "..." Ngô Sở câm nín, nhớ tới con Bái Yêu lúc trước, rõ ràng là cái tướng gian hoạt đầu chuột mắt dơi, thế mà lại bảo trong tộc Chuột bọn chúng thì như thế là rất anh tuấn.

A Thu cũng là hậu sinh của Lang tộc, xem ra thẩm mỹ của cái chủng tộc này... "Được rồi!

Ngươi thích là được, hy vọng ngươi có thể tìm được ý trung

nhân!" "Chủ nhân yên tâm, ta đã tìm được ý trung nhân rồi, nàng hiện giờ chính là Nữ Vương của Khiếu Nguyệt Thiên Lang nhất tộc chúng ta, đều đã mang thai con cho ta rồi đấy!" "Vậy ngươi còn nằm ườn ở đây lười biếng, không đi chăm sóc nàng và con ngươi?" Ngô Sở trực tiếp tặng cho hắn một cước, đá hắn rơi khỏi đỉnh Thần Mộc.

Cẩu tử thảm thiết kêu la rơi xuống, nhưng khi sắp chạm đất lại phi tốc lộn mình, hóa thành hình dạng con chó, bốn chân nhẹ nhàng tiếp đất, ngẩng đầu chó về phía đỉnh cây sủa gâu gâu.

Tiểu Nguyệt Linh che miệng cười khúc khích.

Ngô Sở nhe răng hỏi: "Cái bộ dạng kia của hắn, thật sự rất anh tuấn sao?" Hắn sắp hoài nghi thẩm mỹ của chính mình có phải có vấn đề gì rồi không.

Kết quả Tiểu Nguyệt Linh trực tiếp cười thành tiếng kêu của ngỗng! ...

Một lần bế quan mấy ngàn năm, lúc đi ra lại có chút cảm giác vật đổi sao dời.

Số lượng Tiểu Hoa Tiên cư trú trong tán cây dường như lại tăng lên, thấy Ngô Sở nhìn về phía các nàng, các nàng nhao nhao chui ra khỏi tán cây, chào hỏi hắn.

Người cũ dẫn theo người mới, giới thiệu cho Ngô Sở làm quen.

Bất quá dung mạo của những Tiểu Hoa Tiên đó trong mắt Ngô Sở đa phần đều na ná nhau, khiến hắn có cảm giác chứng mù mặt tái phát.

Giống như từng xem các sao nữ Hàn Quốc vậy.

Hóa Phỉ Nhi và Hoa Mật Nhi mấy người các nàng bay tới, hỏi Ngô Sở có muốn nghe các nàng diễn tấu, xem các nàng ca múa không, các nàng đã biên soạn không ít khúc nhạc và điệu múa mới!

Ngô Sở đưa tay xoa xoa cái đầu nhỏ của các nàng, cười nói: "Tu vi của các ngươi đều tăng lên không ít, nên dành nhiều thời gian hơn cho việc tu hành mới phải!

Ca múa diễn tấu, chung quy chỉ là tiểu đạo dùng để giải trí, thực không nên đắm chìm quá nhiều." "Nhưng mà căn cơ của chúng ta đã chú định chúng ta sẽ không có thành tựu quá lớn.

Hơn nữa thọ mệnh của chúng ta, ước chừng cũng chỉ có một hai cái Nguyên Hội..." Hoa Thi Nhi không khỏi có chút ủ rũ nói, sau đó bị Hoa Phỉ Nhi gõ nhẹ vào đầu, mắng: "Đồ ngốc!

Hoa Tiên nhất tộc chúng ta có được ngày hôm nay đều là do A Sở tiền bối, Hồng Vân tiền bối, còn có Trấn Nguyên Tử tiền bối bọn họ ban cho, chúng ta có được thọ số một hai Nguyên Hội chẳng lẽ còn chưa đủ sao?

Nếu không phải nhờ A Sở tiền bối bọn họ, chúng ta chỉ có một mùa xuân hạ!" "Xin, xin lỗi..." Thi Nhi vội vàng nhận sai.

Ngô Sở xua tay, nói: "Không cần nói xin lỗi, Phỉ Nhi nói đúng, nhưng cũng không hoàn toàn đúng!

Các ngươi có được ngày hôm nay, xác thực là do Hồng Vân đạo hữu và Trấn Nguyên Tử đạo hữu ban tặng, là bọn họ dạy cho nhất tộc các ngươi cách tu hành, cách hóa hình.

Thọ số một hai Nguyên Hội thoạt nhìn cũng xác thực không ngắn, nhưng so với các trường sinh chủng khác thì đúng là cũng không dài." Dòng thời gian của thế giới Hồng Hoang quả thực là khó có thể tưởng tượng. "Cho nên, chúng ta phải ở trong sinh mệnh hữu hạn, đem đạo ca múa diễn tấu truyền thừa phát dương tiếp." Hoa Mật Nhi vung nắm tay nhỏ, tự cổ vũ bản thân, "Tu hành đối với chúng ta mà nói, khẳng định là có cực hạn, nhưng đạo ca múa diễn tấu lại không có cực hạn." Ngô Sở nghe vậy cười cười, nhưng lại dần dần nhíu mày.

Pháp môn tu hành Địa Tiên mà Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử nghiên cứu ra, tuy rằng thích hợp cho mọi sinh linh tu hành, ngay cả những bông hoa căn cơ thiển bạc này cũng có thể tu hành, hơn nữa còn có thể thành công hóa hình.

Nhưng rất hiển nhiên, pháp môn tu hành mà những Tiểu Hoa Tiên này đang tu luyện hẳn là chỉ thích hợp cho nhất tộc các nàng, Hồng Vân trong mười mấy năm giảng đạo cho các nàng chắc chắn đã có sự cải tiến.

Đoán chừng Hồng Vân cũng dùng pháp môn tu hành Địa Tiên này để bồi dưỡng các chủng tộc khác, nhưng có lẽ sau khi các chủng tộc khác xuất hiện thì không có nhiều công đức như lúc Tiểu Hoa Tiên nhất tộc xuất hiện nữa.

Mà pháp môn tu hành của Hoa Tiên nhất tộc, sau khi thành công hóa hình, con đường đi vẫn là con đường tu hành chính thống Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên của Hồng Hoang.

Con đường này đối với căn cơ khá là coi trọng, không giống pháp môn tu hành Kim Đan của hậu thế.

Pháp môn tu hành Kim Đan phần lớn vẫn là chú trọng ngộ tính, đối với căn cước thì không có nhiều yêu cầu như vậy.

Đây đoán chừng cũng là nguyên nhân vì sao thời kỳ sau của Hồng Hoang, sau khi Hậu Thiên Nhân Tộc xuất hiện, dù căn cước của Hậu Thiên Nhân Tộc không đủ thâm hậu nhưng vẫn có thể phát triển mạnh mẽ.

Nhân Giáo do Thái Thượng sáng lập, về sau dần dần phát triển ra Kim Đan Đại Đạo, có lẽ chính là để cho những Hậu Thiên Nhân Tộc kia có thể gạt bỏ căn cước, chuyên chú cảm ngộ tu hành.

Rất hiển nhiên, Kim Đan Đại Đạo là thành công.

Lại nghĩ đến "Bất Xuất Tiên Pháp" của chính mình, Ngô Sở liền phát hiện, tuy rằng đây là một loại pháp môn tu hành Kim Đan biến tướng, nhưng con đường về sau vẫn là con đường tu hành chính thống của Hồng Hoang, cũng không phải loại con đường tu hành Kim Đan Nguyên Anh của hậu thế.

Vậy thì, chính mình có thể hay không căn cứ vào "Bất Xuất Tiên Pháp", thử cải tạo ra một bộ pháp môn tu hành Kim Đan chân chính, dùng để cho những Tiểu Hoa Tiên này tu hành đây?

Chương 167

Về sự khác biệt giữa hai thứ này, Ngô Sở dần dần lâm vào trầm tư.

Kim Đan Đại Đạo tu hành thành tiên, sau khi thành tiên vẫn là Thiên Tiên, Thiên Tiên ở thế giới Hồng Hoang này vẫn là không cách nào trường sinh, chỉ có Kim Tiên diễn hóa ra Bất Diệt Linh Quang mới có thể trường sinh trụ thế.

Vậy cái này, không phải lại quay về con đường tu hành chính thống của Hồng Hoang sao?

Con đường tu hành chính thống của Hồng Hoang, cảnh giới Địa Tiên ngưng tụ Tam Hoa, Tam Hoa Tụ Đỉnh chính là cảnh giới Thiên Tiên, cảnh giới Thiên Tiên bắt đầu lĩnh ngộ Ngũ Hành bản nguyên, cái này phần lớn phải dựa vào ngộ tính rồi.

Tuy rằng có rất nhiều sức mạnh bản nguyên có thể tham khảo quan sát, nhưng ít nhất phải biết được cái nhiên, rồi mới biết được cái sở dĩ nhiên.

Nếu không thì dù có nhiều sức mạnh bản nguyên để tham khảo nữa cũng vô dụng.

Cho nên, cái kẹt lại trên người Tiểu Hoa Tiên nhất tộc, hẳn chính là cảnh giới Địa Tiên, ngưng tụ Tam Hoa cần Tinh, Khí, Thần, đoản bản của Hoa Tiên nhất tộc nằm ở mảng nào?

Ngô Sở nhìn mấy Tiểu Hoa Tiên bên cạnh, phát hiện các nàng tinh thần no đủ, trạng thái đang rất tốt, hoàn toàn không giống bộ dạng tinh khí thần bất chấn!

Chẳng lẽ là do các nàng đã ăn Tử Ngọc Linh Văn Nại?

Hắn lại nhìn những Tiểu Hoa Tiên chưa từng ăn Tử Ngọc Linh Văn Nại, quả nhiên, tinh thần tuy rằng no đủ, trạng thái cũng không tệ, nhưng so sánh ra lại kém hơn rất nhiều.

Chẳng lẽ nói, Tử Ngọc Linh Văn Nại có thể bù đắp khiếm khuyết căn cơ thiển bạc của các nàng?

Ngô Sở như có điều suy nghĩ, bất quá chỉ dựa vào Tử Ngọc Linh Văn Nại để bù đắp khiếm khuyết này thì khẳng định không được, Tử Ngọc Linh Văn Nại vạn năm tuế nguyệt mới mọc ra bốn mươi chín quả, nếu giống như lần trước mấy vạn năm mới chín thì trông cậy vào cái này lại có thể giúp được bao nhiêu Tiểu Hoa Tiên?

Cho nên pháp môn tu hành Kim Đan vẫn là lựa chọn hàng đầu của các nàng.

Mấy Tiểu Hoa Tiên thấy Ngô Sở sờ cằm trầm tư, thỉnh thoảng còn nhìn các nàng một cái, đều không khỏi có chút kỳ quái nhìn nhau, tò mò Ngô Sở muốn làm gì các nàng, nhưng lại không dám mở miệng hỏi, sợ quấy rầy dòng suy nghĩ của Ngô Sở.

Hồi lâu, Ngô Sở mới hoàn hồn, nói với các nàng: "Mấy người các ngươi đều đã ăn Tử Ngọc Linh Văn Nại, đã cùng những Tiểu Hoa Tiên khác không hoàn toàn giống nhau, khiếm khuyết về phương diện căn cơ thiển bạc này coi như đã được bù đắp một chút, có thể thử nỗ lực một phen." Mấy con Tiểu Hoa Tiên nghe vậy không khỏi ngạc nhiên nhìn nhau.

Hồi lâu, Hoa Phỉ Nhi mới hưng phấn nói: "A Sở tiền bối, chuyện này là thật sao?" "Chắc là vậy!

Các ngươi có thể thử xem." Ngô Sở gật đầu nói: "Ngoài ra, ta cũng sẽ thử tưởng tượng xem làm thế nào để nhất tộc các ngươi có thể coi nhẹ căn cơ thâm thiển mà tu đến cảnh giới Thiên Tiên." "Chuyện, chuyện này sao có thể!" Thi Nhi lại ngứa mồm chêm vào một câu, sau

đó đón nhận ánh mắt giận dữ của Phỉ Nhi và Mật Nhi.

Ngô Sở cười nói: "Chuyện này có gì đáng kỳ quái, Hồng Vân đạo hữu và Trấn Nguyên Tử đạo hữu chẳng phải đã sáng tạo ra pháp môn tu hành có thể giúp các ngươi coi nhẹ căn cơ cũng có thể tu hành đến Địa Tiên sao?

Vậy thì đến cảnh giới Thiên Tiên, phải chăng cũng có thể đổi một phương thức tu hành khác?" "Vâng vâng, nhất định là có thể!" Phỉ Nhi và Mật Nhi đều nhao nhao gật đầu, bày tỏ sự khẳng định, có chút kích động nhỏ.

Rốt cuộc vì nguyên nhân này mà Tiểu Hoa Tiên nhất tộc các nàng đối với tu hành đều không mấy hứng thú, cảm giác nhân sinh dường như thiếu đi chút gì đó, bình thường không có việc gì liền thích suy nghĩ lung tung.

Hiện tại số lượng mọi người còn ít thì còn đỡ, đợi tương lai số lượng nhiều lên, cả ngày không có việc gì cứ ở đó nghĩ ngợi lung tung, liệu có xảy ra vấn đề gì không?

Các nàng cũng không dám khẳng định.

Dù sao các nàng hiện tại đối với tu hành đã không còn nhiệt tình lắm, không có việc gì liền nghiền ngẫm xem làm thế nào mới có thể diễn tấu ra những khúc nhạc hay hơn, để dùng lấy lòng Ngô Sở một chút.

Rốt cuộc Ngô Sở đối với các nàng xác thực là quá tốt, ngay cả Tử Ngọc Linh Văn Nại cũng nguyện ý chia cho các nàng ăn. "Bất quá việc này cũng không phải chuyện một sớm một chiều, các ngươi cũng đừng ôm kỳ vọng quá lớn." Tuy nói hắn có lý thuyết kiến thức và một ít kinh nghiệm về Kim Đan Đại Đạo, nhưng có thể chuyển đổi những lý thuyết và kinh nghiệm này thành pháp môn tu hành thành công hay không thì thật đúng là không chắc.

Hắn làm gì có tu vi và kiến thức như Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử. "Không sao đâu ạ!

Tuy rằng thọ số của chúng ta không dài, nhưng đó cũng là so với những trường sinh chủng kia, thời gian mấy ngàn mấy vạn năm chúng ta đều chờ được." Chỉ cần có hy vọng thì ngay cả chờ đợi cũng là hạnh phúc. ...

Không bao lâu, Tiểu Nguyệt Linh liền bưng thức ăn đi tới lương đình.

Trước tiên là Ngự Đậu hầm sườn, sườn là sườn thịt của Đương Khang.

Tuy rằng Tiểu Nguyệt Linh nói ở địa giới Tử Ngọc Sơn này số lượng Đương Khang vẫn còn không ít, nhưng Ngô Sở kỳ thực đã cảm giác được số lượng loại "thụy thú" này đã càng ngày càng ít, phải săn bắt thích đáng mới được.

Ngự Đậu là hái từ trên cây linh căn Ngự Đậu kia xuống, cây linh căn này ngàn năm chín một lần, sau khi bị hái xong linh căn cũng sẽ theo đó mà khô héo.

Nhưng trong số những quả Ngự Đậu mà nó kết ra, sẽ có một quả đậu giáp mà linh lực rõ ràng mạnh hơn những quả khác vô số lần, chỉ cần đem hạt Ngự Đậu trong quả đậu giáp này trồng xuống là có thể bồi dưỡng ra linh căn Ngự Đậu tương đồng, sau đó mọc ngàn năm, lại luân hồi một lần.

Mà loại đậu giáp có linh lực rõ ràng mạnh hơn đồng loại vô số lần này, có đôi khi bên trong tịnh không chỉ có một hạt Ngự Đậu, nếu vận khí tốt, trong mỗi quả đậu giáp có thể có hai đến ba hạt giống.

Sau đó là có thể bồi dục ra hai đến ba cây linh căn, tuy rằng vẫn là Hạ phẩm linh căn, nhưng linh lực ẩn chứa trong loại Ngự Đậu này lại

mạnh hơn rất nhiều loại dưa quả khác.

Nếu là mấy hạt giống linh căn kia thì còn có công hiệu tăng cường ngàn năm tu vi, Ngô Sở đã từng ăn một hạt nên biết hiệu quả của thứ này.

Trải qua những năm này Tiểu Hoa Tiên bồi dục, loại linh căn Ngự Đậu này đã có chín cây.

Cả một góc rừng cổ thụ dưới chân núi hoa đều bị dây leo của chúng chiếm cứ.

Còn về cây linh căn Bạch Bì Tùng kia cũng đồng dạng thu hoạch mấy lần hạt thông, hiệu quả hạt thông cũng gần như đám Ngự Đậu kia, loại hạt cứng này rất được các Tiểu Hoa Tiên hoan nghênh.

Thứ này dễ dàng chiêu dụ một số loài chim bay đến dòm ngó, cho nên lúc chúng sắp chín, các Tiểu Hoa Tiên liền sẽ tự tổ chức đội ngũ tuần tra, thỉnh thoảng xua đuổi chim chóc ở đó.

Ăn xong bữa trưa Tiểu Nguyệt Linh tinh tâm chế tác, Ngô Sở từ trong đĩa mà Tiểu Nguyệt Linh bưng lên bốc mấy nắm hạt thông ném vào trong tay áo, những hạt thông đó nhỏ nhất cũng to bằng ngón tay cái.

Sau đó vừa bóc vỏ, vừa đi tới sâu trong Hoa Cốc.

Bên cạnh vũng linh tuyền sâu trong Hoa Cốc, một cây trà cổ thụ cao ba trượng, thân như rồng cuộn, nhìn qua thương kình hữu lực, cong cong khúc khúc cắm rễ ở đó, trong đó một cái rễ phụ vươn vào trong linh tuyền, ôm lấy khối Cửu Thiên Tức Nhưỡng kia, phảng phất như đang tranh đoạt quyền sở hữu Tức Nhưỡng với Thần Mộc.

Thần Mộc dường như rất lễ phép nhường nhịn nó, tịnh không dây dưa với nó.

Trên cây trà cổ thụ mọc chi chít những phiến lá màu xanh đậm,

trên mỗi phiến lá đều có linh quang phù động, đạo vận lưu chuyển, vừa nhìn đã biết không phải phàm phẩm.

Thập Nhị Thần Hoa vốn dĩ vô cùng bá đạo, chèn ép các linh căn khác, khi đối mặt với cây trà cổ thụ này cũng không có bá đạo như lúc đầu, tủi tủi thân thân ở lại vòng ngoài xa hơn.

Tuy rằng Thập Nhị Thần Hoa cũng thuộc hàng Tiên Thiên Thượng Phẩm, nhưng so với cây Tiểu Ngộ Đạo Trà Thụ cũng cùng là Thượng phẩm này thì cảm giác rõ ràng kém hơn rất nhiều.

Nhưng Thập Nhị Thần Hoa cũng không phải không có chỗ đáng khen, so ra thì các nàng có linh tính hơn Tiểu Ngộ Đạo Trà Thụ, càng có khả năng hóa hình hơn.

Sau khi hưởng thụ một khoảng thời gian, Ngô Sở liền nhập định dưới gốc cây Tiểu Ngộ Đạo Trà Thụ này.

Ngay lúc Ngô Sở lần nữa tiến vào trạng thái bế quan, tại vùng đất phương Tây xa xôi lại bùng nổ một trận đại chiến kinh thế.

Hai bên đại chiến, một bên là Kỳ Lân Vương Tộc giương cao cờ hiệu báo thù cho minh hữu.

Bên kia lại là Ma Giáo Tu Di Sơn vừa mới thành lập không lâu, giáo đồ cũng chưa có mấy mống.

Khéo thay lại gặp lúc Ma Tổ bế quan, thế là cái Ma Giáo vừa mới được thành lập này trực tiếp bị Kỳ Lân nhất tộc đạp bằng, sau đó quả nhiên nhận được Thiên Đạo ban thưởng công đức.

Kỳ Lân Thủy Tổ thấy thế, thi triển ra Kỳ Lân Ấn, dường như muốn đạp bằng cả ma địa Tu Di Sơn này, để ép Ma Tổ La Hầu chui ra, làm một vố lớn.

Chương 168

Ma Tổ vốn đang bế quan khôi phục trực tiếp bị kinh tỉnh khỏi giấc ngủ say, khi hắn nhìn thấy hết thảy biến cố bên ngoài, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già. "Kỳ Lân nhất tộc, đều đáng chết!" Lửa giận của La Hầu bị hùng hổ khơi dậy, hắn còn chưa tìm Tam Tộc gây phiền toái, Kỳ Lân tộc đã xông lên trước, mang lại cảm giác "suốt ngày đánh nhạn, kết quả lại bị nhạn mổ mù mắt".

Thế là hắn trực tiếp xông ra, triển khai một trận sinh tử đại chiến với Kỳ Lân Thủy Tổ trên vùng đất phương Tây này.

Trận chiến này đánh đến mức gọi là thiên phiên địa phúc, kéo dài suốt mười năm, toàn bộ vùng đất phương Tây bị bọn họ đánh đến mức vết thương đầy mình, trăm ngàn lỗ thủng, vô số núi xanh sụp đổ, đại địa tháp hãm, sông ngòi đứt dòng, núi lửa phun trào, địa mạch đoạn tuyệt vô số.

Kết quả cuối cùng là La Hầu lựa chọn thoái nhượng.

Vốn dĩ tu vi của La Hầu không kém hơn Kỳ Lân Thủy Tổ, tuy rằng Kỳ Lân Lão Tổ nhận được công đức sáng lập tộc, tu vi thẳng tiến đỉnh phong, nhưng cũng không mạnh hơn La Hầu là bao.

Mà La Hầu sau khi đấu với Hồng Quân Lão Tổ cả trăm năm, vết thương bị dính còn chưa dưỡng xong thì đã bị Kỳ Lân nhất tộc đánh lén một vố, vừa vặn đánh vào "thất thốn" của hắn.

Thêm nữa, hang ổ đều bị người ta phát hiện rồi, nếu sau này đối phương rảnh rỗi sinh nông nổi, không có việc gì lại chạy tới đánh lén một cái, vậy hắn còn ỉ tỏa phát dục kiểu gì?

Cho nên suy đi tính lại, La Hầu mang theo Tu Di Sơn, quả đoán lựa chọn rút lui.

Sau khi hưởng thụ niềm vui "phá nhà" người khác, Kỳ Lân nhất tộc cũng không tiếp tục cùng truy mãnh đánh La Hầu, chủ yếu cũng là không làm gì được đối phương.

Nếu còn đánh tiếp, La Hầu bắt đầu không giảng võ đức, lựa chọn ra tay với các thành viên khác của Kỳ Lân nhất tộc thì tổn thất khả năng sẽ có chút thảm trọng.

Thậm chí bọn họ còn đang nghĩ, để La Hầu lại âm thầm phát triển một chút, sau đó bọn họ lại đến đánh lén một vố, nói không chừng đến lúc đó công đức nhận được sẽ càng nhiều hơn!

Cứ như vậy, một trận đại chiến kết thúc với việc Kỳ Lân nhất tộc thắng lợi trở về.

Mà cũng chính nhờ trận này khiến thế đầu của Kỳ Lân nhất tộc lại lên một tầng cao mới, vô số sinh linh trước đó còn dao động bất định cuối cùng đã lựa chọn gia nhập.

Rốt cuộc một lão đại có thể vì minh hữu mà ra mặt như thế, khẳng định là một lão đại tốt. ...

Mà Vạn Thọ Sơn, nơi nằm ở giao điểm giữa vùng đất phương Tây và vùng đất trung ương, hùng phong xanh biếc, mây mù lượn lờ, chi thảo lay động, thụy thải từng đạo.

Tại Ngũ Trang Quán trong Vạn Thọ Sơn này, Trấn Nguyên Tử cũng bị trận chiến này kinh tỉnh khỏi bế quan.

Sự thác loạn của địa mạch chi khí trực tiếp phản ứng lên trên Địa Thư của hắn.

Trong Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử bấm đốt tính toán, mày hơi chau lại, sau đó dùng pháp Ký Vân Thư, truyền tin đến Hỏa Vân Cung, gọi lão huynh Hồng Vân ra.

Trăm năm sau, hai người tụ họp tại Ngũ Trang Quán ở Vạn Thọ

Sơn. "Hiền đệ gọi ngu huynh tới đây có việc gì?" Hồng Vân vừa đến liền nói: "Chúng ta không phải đã nói rõ là bế quan trong động phủ không ra ngoài rồi sao?" Trấn Nguyên Tử triển khai Địa Thư, để Hồng Vân nhìn xu thế địa mạch chi khí loạn thành nồi cháo heo ở vùng đất phương Tây trên Địa Thư, "Đạo huynh, xảy ra chuyện rồi!" "Sao lại biến thành như vậy?" Hồng Vân nhìn cũng nhíu mày, "Địa mạch chi khí phương Tây hỗn loạn như thế, đối với Vạn Thọ Sơn của hiền đệ cũng chẳng phải chuyện tốt!" Trấn Nguyên Tử gật đầu nói: "Qua mấy năm nay điều tra, sự tình đã cơ bản rõ ràng, Kỳ Lân nhất tộc và La Hầu - giáo chủ Ma Giáo phương Tây đại chiến mười năm trên vùng đất phương Tây, đánh đến trời long đất lở, địa mạch phương Tây bị tổn hại nghiêm trọng, nếu không xử lý, đừng nói vùng đất phương Tây kia, ngay cả Vạn Thọ Sơn này của ta tương lai linh khí cũng sẽ dần dần trôi đi mất, tiến tới khô kiệt." "Ma Giáo phương Tây?

Đây là giáo phái mọc ra từ lúc nào?" Hồng Vân kinh ngạc một chút, bấm đốt thôi toán, nhưng cuối cùng cũng không thể tính ra được cái gì. "Tu vi của tên Ma chủ kia và Kỳ Lân Thủy Tổ đều ở trên chúng ta, chúng ta rất khó thôi toán ra thứ gì từ trên người bọn họ.

Bất quá mấy năm nay, ta ngược lại từ sườn diện nghe ngóng được không ít tin tức, nghe nói Kỳ Lân nhất tộc là vì báo thù cho một vị minh hữu, vị minh hữu kia tên là Thiên Mục Đạo Nhân, đạo huynh có cảm thấy cái tên này hơi quen tai không?" Hồng Vân nghe xong có chút ngẩn ra, sau đó nghi hoặc nói: "Việc này... sẽ không có liên quan gì tới vị Bất Xuất đạo hữu kia chứ!

Hay là, chỉ là trùng hợp?" Trấn Nguyên Tử lắc đầu nói: "Không rõ, ta trước đó cũng từng thôi toán, nhưng vẫn là không tính ra bất cứ sự tình gì liên quan đến Bất Xuất đạo hữu." Hồng Vân mỉm cười nói: "Chuyện này cũng không lạ, trên người Bất Xuất đạo hữu dù sao cũng có kiện Công Đức Chí Bảo kia che chở, muốn thôi toán chuyện của

hắn đâu có dễ dàng như vậy." Trấn Nguyên Tử gật đầu nói: "Tin tưởng với tính tình không thích ra ngoài của Bất Xuất đạo hữu, việc này quan hệ với hắn cũng không lớn, nghĩ đến chắc là trùng hợp thôi.

Ngu đệ lần này gửi Vân Thư gọi đạo huynh qua đây là hy vọng đạo hữu có thể cùng ngu đệ đi tu phục địa mạch vùng đất phương Tây, thuận tiện kiếm chác một ít công đức.

Có lẽ đến lúc đó đạo huynh liền có thể ngưng tụ Công Đức Kim Luân rồi." "Ha ha...

Vậy thì mượn cát ngôn của hiền đệ!" Thế là, cứ như vậy, cặp đôi bạn thân này lại bắt đầu ra cửa du lịch. ...

Cứ thế, thời gian loáng cái lại là mấy trăm ngàn năm trôi qua.

Bất Chu Sơn, Kỳ Lân Nhai, Kỳ Lân Vương Đình, theo việc càng ngày càng có nhiều minh hữu chủ động gia nhập Kỳ Lân nhất tộc, uy thế của tộc này cũng càng ngày càng thịnh, nổi bật nhất thời vô lượng.

Sau đó, bọn họ nhớ tới cái bộ lạc Vu Tộc nhỏ bé đang cư trú bên cạnh bọn họ.

Lúc đầu cảm thấy trong bộ lạc nhỏ kia cao thủ rất nhiều, bọn họ không muốn gia nhập thì cứ tùy bọn họ đi.

Nhưng là hiện tại, theo uy thế của bọn họ càng ngày càng thịnh, loại suy nghĩ "bên giường của ta, há dung kẻ khác ngủ ngáy" cũng càng ngày càng nặng.

Thế là, Địa Kỳ Lân Địa Xu và Thanh Khâu Thập Tam Thanh Khâu Dần lại một lần nữa được phái đi, đến Hậu Thổ bộ lạc, đưa cho bọn họ ba lựa chọn.

Một là gia nhập bọn họ, một là rời khỏi Bất Chu Sơn, cuối cùng là mọi người bày trận thế ra làm một trận, kẻ thua nghe kẻ thắng.

Tuy rằng thực lực của Thập Nhị Tổ Vu Vu Tộc đều rất đỉnh, nhưng so với những con Kỳ Lân của Kỳ Lân Vương Tộc kia cũng không mạnh hơn bao nhiêu, càng đừng nói còn có Kỳ Lân Thủy Tổ - tôn đại năng rõ ràng mạnh hơn bọn họ một bậc, ngoài ra còn có các cường giả khác gia nhập vào.

Cho dù liên hợp mười hai bộ lạc do Thập Nhị Tổ Vu phát triển ra, cũng không phải đối thủ của Kỳ Lân nhất tộc.

Cho nên, chuyện này rõ ràng chính là lấy thế đè người.

Đối mặt với tối hậu thư mà Kỳ Lân nhất tộc đưa ra, vạn bất đắc dĩ, Hậu Thổ đành phải đến Bàn Cổ Thần Điện, triệu hoán mười một vị huynh đệ và muội muội khác đến bàn bạc một chút.

Bàn Cổ Thần Điện, hay còn gọi là Tổ Vu Thần Miếu, ẩn tàng dưới đáy Bất Chu Sơn.

Truyền văn Bàn Cổ Thần Điện này là do trái tim Bàn Cổ đại thần biến thành, Thập Nhị Tổ Vu là do tinh huyết Bàn Cổ biến thành, vì thế bọn họ trời sinh liền có cảm ứng đối với tòa thần điện này, còn có thể tùy thời tùy chỗ truyền tống đến trong tòa thần điện này, tiến hành truyền tống cự ly xa.

Thập Nhị Tổ Vu tịnh không sinh ra ở cùng một nơi, bọn họ có địa bàn của riêng mình, phân tán thiên nam địa bắc.

Nhưng bởi vì tòa thần điện này lại liên hệ bọn họ chặt chẽ với nhau.

Mà tòa thần điện này nếu không hiển hóa ra ngoài, không phải người sở hữu tinh huyết Bàn Cổ thì không cách nào nhìn thấy, cho nên bàn chuyện ở trong này có thể nói là nơi an toàn nhất.

Hậu Thổ mặt không biểu cảm ngồi xếp bằng trên một tảng đá, im lặng suy tư.

Mãi cho đến khi những tảng đá xung quanh dần dần hiện ra thân ảnh, nàng mới ngẩng đầu lên. "Muội muội không phải đang bế quan sao?

Đột nhiên gọi vi huynh đến đây có việc gì quan trọng?" Những Tổ Vu kia cũng không nói đùa với nàng, bọn họ đều rõ ràng, nếu như không phải có chuyện gì quan trọng, Hậu Thổ khẳng định sẽ không động dụng Bàn Cổ Thần Điện triệu hoán mọi người.

Hậu Thổ đem sự tình kể vắn tắt một chút, nói: "Bởi vậy, Hậu Thổ bộ lạc của ta không thể không lựa chọn chuyển nhà, gọi các vị huynh đệ và muội muội tới đây chính là nói với mọi người một tiếng, sau này nếu không có việc quan trọng, thiết mạc thông qua thần điện này xuất hiện ở địa giới Bất Chu Sơn." Thanh niên chơi lửa tính cách nóng nảy toàn thân bốc lửa, hừ lạnh nói: "Kỳ Lân nhất tộc kia quả thực khinh Vu quá đáng, thật tưởng rằng Vu Tộc chúng ta không có cường giả sao?

Không được thì chúng ta liên thủ thi triển Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận..." Nhưng càng nhiều Tổ Vu vẫn là nhìn về phía đại ca Đế Giang của bọn họ, dù sao thật sự làm một trận với Kỳ Lân nhất tộc, sảng khoái thì khẳng định là sảng khoái rồi, nhưng nhỡ đâu thua thì làm sao bây giờ?

Dù sao Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận tuy có thể thi triển nhưng lại không đủ thuần thục, hơn nữa bản thân thực lực của bọn họ không bằng Kỳ Lân Thủy Tổ rất nhiều, lại thêm Kỳ Lân Vương Tộc còn có nhiều cường giả như vậy.

Đế Giang còn chưa nói chuyện, Hậu Thổ liền nói: "Mọi người chớ xúc động, ta gọi mọi người qua đây thương lượng tịnh không phải để mọi người cùng nhau đi mạo hiểm này.

Chương 169

Tuy rằng chúng ta có thể thi triển Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nhưng đại trận này chúng ta còn chưa thạo lắm, nếu thật sự đánh với bọn họ một trận, đánh thua lại không gia nhập, sau này Vu Tộc ta còn mặt mũi nào ngẩng đầu trước mặt các sinh linh khác?

Nhưng nếu thực sự gia nhập, nhị ca phải làm sao?

Vu Tộc ta sau này phát triển thế nào?" Mọi người nghe vậy không khỏi nhìn thoáng qua một vị thanh niên tóc dài màu đỏ sẫm trong đó.

Thanh niên tóc dài đỏ sẫm kia khẽ gật đầu, nói: "Hậu Thổ muội muội nói có lý, chuyện lần này ta ở bên Long Tộc cũng có nghe thấy.

Kỳ Lân nhất tộc vì báo thù cho minh hữu mà đại chiến với Ma chủ La Hầu ở vùng đất phương Tây, vô số sinh linh niệm tình bọn họ hành xử chính nghĩa đại khí, nhao nhao lựa chọn gia nhập, đúng lúc phong đầu đang thịnh, diện thua của chúng ta rất lớn.

Hơn nữa tòa đại trận kia cũng không nên tùy tiện hiển lộ trước người khác." Vị Tổ Vu này tên là Chúc Cửu Âm, là Vu Tộc, cũng là Long Tộc, hắn tuy là do tinh huyết Bàn Cổ biến thành nhưng lại sở hữu thân rồng, được Long Tộc xem như một trong Tam Tổ.

Bất quá chuyện này người biết được cũng chỉ có Thập Nhị Tổ Vu bọn họ.

Phải biết rằng hai vị Tổ còn lại của Long Tộc, một là Thanh Long trong Tứ Linh, một là Long Vương - Tổ của Long Tộc hiện nay, người cuối cùng chính là hắn, đủ thấy sự cổ xưa và cường đại của hắn.

Từ đó cũng có thể thấy được tu vi của Thập Nhị Tổ Vu lúc này

chênh lệch giữa các thành viên vẫn có chút lớn.

Có người sớm đã xuất thế, mà có người lại mới vừa xuất thế không lâu. "La Hầu?!" Hậu Thổ không khỏi ngẩn ra, "Huynh trưởng có biết bọn họ báo thù cho vị minh hữu nào không, vị minh hữu đó là thần thánh phương nào?

Tên gọi là gì?" "Hình như tên là Thiên Mục Đạo Nhân gì đó, chắc là một tên vô danh tiểu tốt." Hậu Thổ nghe vậy thần tình càng thêm kinh ngạc, thầm nghĩ: Bọn họ sao lại biết cái chết của Thiên Mục Đạo Nhân có liên quan đến Ma Tổ La Hầu?

Chẳng lẽ là vì Bất Xuất đạo hữu? "Muội muội dường như biết vị Thiên Mục Đạo Nhân này?" Những Tổ Vu kia tò mò nhìn về phía Hậu Thổ.

Hậu Thổ gật đầu nói: "Mọi người còn nhớ vị Bất Xuất đạo hữu mà ta từng nói không?

Lúc trước khi ta đi Tử Ngọc Sơn của Bất Xuất đạo hữu, vừa vặn nhìn thấy vị Thiên Mục Đạo Nhân kia công sơn.

Nhưng kỳ thực Nguyên Thần của Thiên Mục Đạo Nhân khi đó đã bị ma khí xâm thực, biến thành một đạo phân thân của La Hầu.

Ta cùng Bất Xuất đạo hữu liên thủ chém giết hắn, còn nhận được không ít công đức ban thưởng đấy!" "Trừ ma sẽ có công đức trời ban?" Các Tổ Vu vẻ mặt kinh ngạc.

Thanh niên tóc đỏ sẫm kia chợt hiểu nói: "Thảo nào Kỳ Lân nhất tộc lần này lại bỏ sức lực lớn như vậy công đánh Tu Di Sơn, nguyên lai là có chỗ tốt bực này." "Kỳ Lân nhất tộc sao lại biết việc này?

Vị Bất Xuất đạo hữu kia sẽ không cũng gia nhập Kỳ Lân nhất tộc rồi chứ!" Lúc này, một vị thanh niên tóc xanh lục nói. "Việc này với chúng ta cũng không quan hệ gì lớn lắm!" Lúc này, một cô em gái tóc

xanh lam nói: "Tỷ tỷ quyết định đem bộ lạc dời đi đâu chưa?" Hậu Thổ khẽ gật đầu, nói: "Trước đó ta còn có chút do dự, bất quá hiện tại đã có mục tiêu rồi, cứ chọn bên cạnh con sông lớn ngay sát đạo tràng Tử Ngọc Sơn của Bất Xuất đạo hữu đi!

Lấy tài năng của Bất Xuất đạo hữu, nếu có thể trợ giúp ta phát triển bộ lạc, tưởng rằng tất có thể làm ít công to." "Nhưng nếu vị Bất Xuất đạo hữu kia cũng gia nhập Kỳ Lân nhất tộc..." "Hắn sẽ không gia nhập bất kỳ bên nào đâu." Hậu Thổ mỉm cười nói: "Con người hắn... nếu sau này các ngươi có cơ hội gặp hắn liền biết hắn là tính tình gì." "Chọn ngày không bằng gặp ngày, lần này Hậu Thổ tỷ tỷ thiên di bộ lạc, chúng ta liền cùng nhau qua đó xem một chút thế nào?

Thuận tiện cũng có thể bảo hộ tộc vu của bộ lạc trên đường đi." Tổ Vu Đế Giang trầm ngâm một chút, gật đầu nói: "Đã quyết định, vậy thì dời đi!

Việc này chúng ta cứ ghi lại trước, đợi tương lai có cơ hội rồi lại tính món nợ tổng này!" Thế là cứ như vậy, Hậu Thổ bộ lạc bắt đầu chuyến hành trình thiên di kéo dài mấy trăm năm của bọn họ. ...

Ngô Sở đâu thể ngờ tới, chính mình chẳng qua chỉ là hơi xúi giục Kỳ Lân tộc đi quậy Ma Tổ La Hầu một chút, kết quả lại khiến Hậu Thổ bộ lạc của Vu Tộc chạy đến bên cạnh mình.

Khi gặp lại Hậu Thổ, hắn cả người đều ngơ ngác.

Khi đó hắn đang bế quan dưới gốc Tiểu Ngộ Đạo Trà Thụ, là Tiểu Nguyệt Linh thông báo cho hắn, hắn mới từ trong tu hành thức tỉnh.

Tuy rằng lá trà của Tiểu Ngộ Đạo Trà Thụ còn chưa thành thục... kỳ thực uống trà là uống nước trà pha từ lá non, không quan trọng là có chín hay không.

Nhưng lá trà của Tiểu Ngộ Đạo Trà Thụ lại khác với các loại trà

khác, lá trà của Tiểu Ngộ Đạo Trà Thụ sẽ ngưng tụ đạo văn đạo vận, trong tình huống không thành thục, đạo văn đạo vận tịnh không hoàn chỉnh, hiệu quả tự nhiên không tốt.

Cho nên uống Tiểu Ngộ Đạo Trà không phải uống nước trà, không phải mùi vị, mà là đạo văn đạo vận ngưng tụ trên lá trà, là cảm ngộ.

Khi bế quan tu hành trong đạo vận này, cảm ngộ có thể nói là làm ít công to.

Công đức và thời gian bỏ ra trên người nó lúc trước xác thực không uổng phí.

Đóng lại hộ sơn đại trận của Tử Ngọc Sơn, kết quả liền nhìn thấy Hậu Thổ dẫn theo một đám thanh niên dung mạo cách ăn mặc khác nhau xuất hiện trên không trung Tử Ngọc Sơn này.

Nhìn thấy bóng hình xinh đẹp quen thuộc dẫn đầu kia, nỗi nhớ nhung bị hắn đè nén dưới đáy lòng ở một góc nào đó nhiều năm liền giống như nước lũ vỡ đê, trong nháy mắt phun trào ra.

Trên mặt hắn không tự chủ được mà nở nụ cười rạng rỡ, đôi mắt không khỏi có chút mông lung, trong lòng thầm nói một câu: Đã lâu không gặp, rất là nhớ nhung!

Nhưng rất nhanh, cảm giác này liền bị khí thế theo đó mà đến làm cho tan tác, chỉ thấy mười thanh niên khí thế bàng bạc lẳng lặng đứng sau lưng Hậu Thổ, phảng phất cả bầu trời đều đang chấn chiến.

Nếu không phải có Hậu Thổ quen thuộc của hắn ở đó, Ngô Sở đoán chừng đã bị những người này dọa sợ.

Một tráng hán cơ bắp, một người đam mê kiểu tóc xù dài, một kẻ nghịch lửa, một cô em gái cute, và người khiến Ngô Sở không thể lý giải nhất là một đồng tử cưỡi trâu, trong tay còn xoay xoay một cây sáo gỗ.

Bọn họ lúc này cũng đang nhìn Ngô Sở, trong mắt chớp động vẻ tò mò, cùng với một tia thần sắc ý vị thâm trường mà Ngô Sở không phát hiện ra.

Nhìn mười hai người có tạo hình kỳ lạ này, cộng thêm trong đó còn có Hậu Thổ, trong lòng Ngô Sở ẩn ẩn biết được chính mình đang gặp những ai rồi. "Tỷ tỷ không ở Bất Chu Sơn bế quan tu hành, sao lại có rảnh rỗi đến chỗ đệ đệ đây thế này?" Ngô Sở cười tươi nghênh đón, nhìn mười một người trong đó, "Nghĩ đến các vị ca ca tỷ tỷ này hẳn là huynh đệ tỷ muội của tỷ tỷ rồi!

Chào mọi người, ta là Ngô Sở, người đời tặng đạo hiệu Bất Xuất Sơn Nhân, mọi người cứ gọi ta A Sở là được, hoan nghênh mọi người đến Tử Ngọc Sơn của ta làm khách, mời vào trong!" Bên ngoài Tử Ngọc Sơn, gió mạnh thổi qua hồ nước, khe rãnh ngang dọc, mây mù lượn lờ.

Tại trung tâm, một ngọn núi hoa sừng sững đứng đó, cánh hoa bay múa đầy trời tựa như biển hoa, hương thơm bay xa trăm dặm.

Bên cạnh núi hoa, một cây cổ thụ khổng lồ cao chọc trời, trên tán cây nơi đầu đám mây kia, có cung điện hùng cứ, những tiên tử tí hon bay lượn bên trên, tò mò nhìn đám người từ bên ngoài đến này.

Những người khách lạ này cũng tò mò nhìn lại, dường như không ngờ rằng trên đời này lại còn có tộc quần sinh trưởng nhỏ bé, yếu ớt đến thế. "Hậu Thổ tỷ tỷ, bọn muội nhớ tỷ quá!" Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly chạy đến bên cạnh Hậu Thổ, kể lể nỗi niềm nhung nhớ.

Hậu Thổ cũng dịu dàng xoa đầu nhỏ của chúng, cười nói: "Ta cũng nhớ các muội!" Đưa mọi người vào đại điện, sau đó Ngô Sở phân phó Tiểu Nguyệt Linh: "Lên rượu, lên đồ ăn..." Sau đó Tiểu Nguyệt Linh liền dẫn theo các tiểu hoa tiên bắt đầu bận rộn.

Không bao lâu, từng đội tiểu hoa tiên bưng linh nhưỡng và hoa

quả điểm tâm tiến vào, lần lượt bày lên bàn trước mặt những vị khách này.

Đám người kia tò mò nhìn tất cả, phát hiện mọi thứ ở đây còn hoành tráng hơn bọn họ tưởng tượng nhiều, đối phương trong việc hưởng thụ cuộc sống cũng hiểu biết hơn bọn họ rất nhiều.

Ngô Sở rất hài lòng với thần sắc như chưa từng va vấp xã hội của những người này, vẻ mặt mỉm cười mời mọi người nếm thử hoa quả bánh ngọt: "Mọi người không cần khách sáo, đều là một số vật tầm thường, chỉ là cách làm không giống nhau, cho nên nhìn qua có chút khác biệt mà thôi." Mọi người người nhìn ta, ta nhìn ngươi, cuối cùng vẫn là thanh niên nghịch lửa cười ha ha nói: "Vậy bọn ta liền không khách sáo, nếu có thể làm ta hài lòng, quay đầu ta dạy ngươi nghịch lửa." "Được a!

Tại hạ cũng đang tìm hiểu Hỏa chi bản nguyên đây!" Thấy thanh niên nghịch lửa bắt đầu ăn uống, mọi người cũng không khách sáo nữa.

Sau đó, Hậu Thổ liền giới thiệu những huynh muội này của nàng với Ngô Sở.

Chương 170

Vị gã cơ bắp rắn rỏi kia là đại ca Đế Giang của bọn họ.

Vị thanh niên lạnh lùng tóc dài màu đỏ sẫm kia là nhị ca Chúc Cửu Âm.

Ngô Sở rất tò mò, không phải nói Chúc Cửu Âm là Chúc Long, là thủy tổ Long tộc sao?

Bất quá sự tò mò này hắn không hỏi ra miệng, tránh để mọi người xấu hổ.

Mà khiến Ngô Sở không dám tin chính là, vị tiểu hài tử giả trang thành mục đồng kia, cư nhiên lại là tam ca Cú Mang của bọn họ, con trâu hắn cưỡi và cây sáo trong tay, thực ra là hai con rồng nhỏ.

Phải nói rằng, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử nhân duyên trùng hợp đưa ba vị đại năng này tới, đối với Ngô Sở mà nói, quả thực là một cơ duyên cực lớn.

Cứ cái bộ dạng này, tên này hoàn toàn chính là lão tổ tông của nghề "giả heo ăn thịt hổ" a!

Chúc Cửu Âm tuy rằng tên có chữ Âm, nhưng tin tưởng không có tên này "âm".

Vị thanh niên nói khá nhiều, thích nghịch lửa kia, chính là Hỏa Thần Chúc Dung trong truyền thuyết.

Tên này cũng giống như Cú Mang, lúc Hậu Thổ giới thiệu hắn, cũng cười híp mắt nói với Ngô Sở một câu: 'Huynh đệ, truyền lửa không?', làm Ngô Sở suýt chút nữa tưởng mình bị ảo thính.

Ngoài ra mấy vị có tạo hình tóc tai bù xù, hoang dã một chút, lần lượt là Thủy Thần Cộng Công và Xa Bỉ Thi mấy người bọn họ.

Vị muội tử tóc xanh đáng yêu duy nhất, chính là muội muội nhỏ nhất của bọn họ - Huyền Minh.

Sau khi làm quen với các vị Tổ Vu này, Ngô Sở hỏi thăm cuộc sống những năm nay của Hậu Thổ, kết quả nghe một hồi, hắn liền phát hiện có chút không ổn. "Khoan đã, ý của tỷ tỷ là, Kỳ Lân nhất tộc cư nhiên bức bách Vu tộc các ngươi gia nhập Kỳ Lân Vương Đình của bọn họ?

Bọn họ lấy đâu ra gan lớn như vậy?" Thanh niên nghịch lửa Chúc Dung cười hắc hắc nói: "Gan của bọn họ còn lớn hơn đạo hữu tưởng tượng nhiều, cộng thêm bọn họ ở trận chiến Tây Phương đại địa kia đã đánh ra khí thế, vô số sinh linh cường đại gia nhập bọn họ, hiện nay đã ẩn ẩn có cảm giác đứng đầu Tam tộc rồi." What?

Ngô Sở đầy đầu dấu chấm hỏi, hỏi Hậu Thổ mới biết, hóa ra việc mình âm thầm xúi giục Kỳ Lân nhất tộc ra tay với La Hầu thật sự đã có hiệu quả.

Chỉ là hiệu quả này hơi mạnh quá, ngay cả bộ lạc Vu tộc của Hậu Thổ cũng bị vạ lây.

Bất kể là lúc đầu Hậu Thổ bộ lạc gây sự chú ý với Kỳ Lân nhất tộc, hay là lần này Kỳ Lân nhất tộc bức bách Hậu Thổ bộ lạc, trong này cơ bản đều có cái nồi của hắn.

Đối với việc này, Ngô Sở cũng không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể hỏi: "Địa điểm di dời bộ lạc đã định chưa?

Có gì ta có thể giúp được, tỷ tỷ cứ việc mở miệng." "Đã định rồi, ngay tại một sơn cốc gần con sông lớn cách vách Tử Ngọc Sơn của đạo hữu, chúng ta lần này chính là hộ tống tộc vu trong bộ lạc cùng đi qua." Người nói chuyện vẫn là 'thanh niên truyền lửa', tên này nhanh mồm nhanh miệng, là người dứt khoát.

Hậu Thổ mỉm cười nói: "Quả thực là có không ít chuyện muốn làm phiền đạo hữu đây!" "Với ta, tỷ tỷ không cần khách khí." Ngô Sở mỉm cười nói: "Quay đầu ta cùng tỷ tỷ đi bộ lạc các ngươi xem một chút đi!

Vừa khéo, chỗ ta có không ít nông sản, có thể mang qua, dạy cho tộc nhân bộ lạc các ngươi trồng trọt, cũng tiện cho mọi người có thêm một số lựa chọn ẩm thực." "Vậy làm phiền đạo hữu rồi!" Hậu Thổ gật đầu mỉm cười.

Sau đó, khi các tiểu hoa tiên bưng lên từng đĩa mỹ thực do Tiểu Nguyệt Linh chế biến, nhìn những món ăn sắc hương vị đều đủ cả này, các vị Tổ Vu dường như đều không nỡ hạ đũa.

Nhìn đồ ăn, lại nhìn Hậu Thổ, cuối cùng vẫn là vị thanh niên truyền lửa kia không nhịn được: "Muội tử, trù nghệ này xem ra còn mạnh hơn của muội a!" Hậu Thổ cũng chẳng để ý, nếm một miếng thịt nướng tẩm rượu trái cây trong đĩa, gật đầu nói: "Trù nghệ của Tiểu Nguyệt Linh lại tiến bộ rồi, mùi vị này, thật đúng là khiến ta hoài niệm nha!" "Mọi người đều ăn đi, đừng khách sáo!" Dưới sự mời mọc nhiệt tình của Ngô Sở, dần dần, mọi người cũng từ từ hòa nhập vào bầu không khí ăn uống này, từng người hận không thể nuốt cả lưỡi mình vào bụng.

Đồng thời, bọn họ cũng cho Ngô Sở kiến thức được sức ăn của Vu tộc.

Điều này làm khổ Tiểu Nguyệt Linh - cô bé đầu bếp nhỏ rồi, nhà bếp luôn đỏ lửa, liên tục một tháng không ngừng, ăn đến mức những Tổ Vu kia đều không muốn về nhà, chỉ muốn cứ ở lì đây ăn chực uống chực.

Chờ mọi việc kết thúc, Tiểu Nguyệt Linh đều sắp mệt lả.

Tuy rằng cô bé rất thích nấu ăn, nhưng liên tục nhiều ngày như

vậy, tay chưa từng dừng lại, sự mệt mỏi về tinh thần còn mạnh hơn sự mệt mỏi về thể xác rất nhiều.

Nhìn thấy vẻ mệt mỏi của tiểu nữ oa đáng yêu manh manh này, các vị Tổ Vu đều có chút ngại ngùng, nhao nhao sờ soạn trên người mình, cuối cùng mỗi người tặng một phần quà cho Tiểu Nguyệt Linh.

Bất quá đều không phải là Linh bảo, mà là một số bảo tài nguyên thủy.

Ví dụ như Huyền Minh manh muội tử liền tặng một khối Huyền Thiết to bằng cái cối xay, bên trong ẩn chứa một tia hàn băng bản nguyên, giá trị của thứ này há là một tháng cơm có thể so sánh?

Đại khí!

Ngô Sở âm thầm like cho vị manh muội tử này.

Chúc Dung thì tặng một khối hỏa tinh to bằng nắm tay màu đỏ xích, bên trong ẩn chứa hỏa linh chi lực mênh mông, nói là dẫn nổ nó, uy lực có thể tương đương một kích của Thái Ất cảnh.

Đế Giang tặng là một tấm da thú có khí tức Đại La cảnh; Chúc Cửu Âm tặng chính là một khối long lân màu đỏ sẫm; Cú Mang tặng là một cành cây...

Tuy chỉ là một số bảo tài, nhưng tất cả những thứ này đều mạnh hơn nhiều so với những long lân và long cốt dùng để luyện chế Linh bảo cho Ngô Sở lúc trước.

Phẩm chất thấp nhất đều là Thái Ất cảnh, đối với Ngô Sở và Tiểu Nguyệt Linh mà nói, mức độ trân quý của những thứ này đã không thua kém một kiện trung thượng phẩm Linh bảo rồi.

Tuy rằng với tu vi hiện tại của bọn họ, muốn tận dụng những bảo tài này e rằng còn chưa thể, nhưng hoàn toàn có thể để dành cho tương lai mà!

Tiểu Nguyệt Linh có chút bị những vị Tổ Vu ra tay hào phóng này dọa sợ, ngại ngùng nhìn Ngô Sở, giống như đang hỏi: Làm sao bây giờ?

Muội phải từ chối sao?

Ngô Sở cười nói: "Nhận lấy đi!

Đây chính là thành quả lao động vất vả một tháng qua của muội, muội nếu không nhận, các vị đạo hữu này ngược lại còn ngại ngùng đấy!" Nói xong, hắn lại nhìn về phía những tiểu hoa tiên kia: "Mọi người gần đây đều vất vả rồi, quay đầu ai cũng có thưởng!" "Cảm ơn A Sở tiền bối!" Các tiểu hoa tiên lanh lảnh đáp. "Tiểu Vũ, đến, pha trà cho mọi người!

Phỉ Nhi, tấu nhạc cho mọi người nghe." "Rõ!" Khi dàn giao hưởng vang lên, mọi người đều không khỏi nhìn về phía tiểu mục đồng.

Tiểu mục đồng trừng đôi mắt nhìn những tiểu hoa tiên kia, sau đó khuôn mặt nhỏ ửng hồng.

Vốn dĩ trước đó hắn còn hỏi Ngô Sở 'Muốn nghe một khúc không', hiện tại bị dạy làm người rồi.

Các Tổ Vu khác cũng có suy nghĩ này, từng người nhìn hắn, trong miệng nín cười, làm cho mục đồng Cú Mang cực kỳ xấu hổ.

Nếu không phải nhạc giao hưởng do các tiểu hoa tiên diễn tấu thực sự quá êm tai, quá mới lạ, hắn đoán chừng đều phải trở mặt với đám huynh đệ này rồi.

Mà đại ca Đế Giang của bọn họ, người đàn ông trong truyền thuyết biết múa hát, cũng rốt cuộc không nhịn được, nương theo nhịp điệu âm nhạc mà uốn éo bờ vai rộng lớn kia.

Rõ ràng là một gã cơ bắp rắn rỏi, nhưng khi hắn uốn éo thân mình, cư nhiên một chút cũng không tỏ ra cứng nhắc, ngược lại vô cùng có

vận luật, rất nhu hòa, là một vũ giả bẩm sinh.

Cứ như vậy, mọi người vui vẻ chơi đùa mấy ngày, Hậu Thổ liền đưa ra lời cáo từ, thuận tiện mời Ngô Sở đến bộ lạc bọn họ làm khách.

Ngô Sở không từ chối Hậu Thổ, dù sao địa điểm di dời của Hậu Thổ bộ lạc cũng nằm ngay biên giới Tử Ngọc Sơn, sẽ không có nguy hiểm gì.

Cho dù có nguy hiểm, cũng còn có mười hai vị Tổ Vu này làm bảo tiêu không phải sao!

Ngô Sở cũng không có gì để thu dọn, lúc đi liền mang theo Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly.

Tiểu Nguyệt Linh thì mang theo thùng dụng cụ làm bếp mà Hồng Quân Lão Tổ luyện chế cho cô bé, tiểu hồ ly thì tùy thân mang theo túi dụng cụ pha trà.

Chương 171

Đồng thời, ứng theo yêu cầu của Tổ Vu Đế Giang, Ngô Sở cũng mang theo hơn mười nhạc công tiểu hoa tiên của ban nhạc, chuẩn bị đi làm phong phú thêm đời sống tinh thần cho con dân Vu tộc Hậu Thổ bộ lạc.

Cẩu tử A Thu và nai con cũng đi theo.

Mang theo cẩu tử A Thu chủ yếu là Ngô Sở chuẩn bị để cẩu tử hiện thân thuyết pháp, nói cho những huynh đệ Vu tộc kia biết có thể nuôi dưỡng dã thú, làm chút nghề chăn nuôi, không cần thiết ngày ngày ra ngoài đi săn phiền toái như vậy.

Đương nhiên, cũng có thể nuôi dưỡng một số mãnh thú làm tay sai, giúp đỡ đi săn mà!

Chuẩn bị thỏa đáng, Ngô Sở giao chuyện nhà trong núi cho những hoa tiên tử kia, tiếp đó lợi dụng uy năng của Thần Mộc Tiên Thiên Thủ Hộ Đại Trận, dẫn mọi người rời khỏi Tử Ngọc Sơn.

Khi mọi người lần nữa xuất hiện, đã đến rìa thủ hộ đại trận cách đó mấy chục vạn dặm.

Khi trận pháp co lại trong ngoài, cảnh tượng ngoài trận liền đập vào mắt.

Lúc này, Cường Lương và Thiên Ngô, cùng với Yểm Tư đi tới.

Cường Lương sở hữu mái tóc mì tôm hất mày với Ngô Sở, nói: "Bất Xuất đạo hữu, chúng ta đến so tốc độ một chút, xem ai đến Hậu Thổ bộ lạc trước, thế nào?" Yểm Tư kêu lên: "Cùng nhau cùng nhau, ngô cũng muốn so tài với đạo hữu một chút." Thiên Ngô thì nói: "Theo ngô cảm nhận tốc độ của gió, đón ánh ban mai chạy thôi!" Ngô Sở

đang quan sát cảnh trí chung quanh, cảm thụ thế giới mới tràn đầy sự mới lạ đối với hắn.

Khí tức áp chế phát ra từ cuộc chiến đấu của cường giả, đủ để làm vô số sinh linh vì đó mà sợ vỡ mật.

Nói hắn là tu hành giả trạch nhất thế giới Hồng Hoang này, đoán chừng cũng không quá đáng.

Kết quả đang tò mò đây!

Liền nghe thấy mấy tên này không biết xấu hổ chạy tới khiêu chiến hắn.

Phải biết, Cường Lương chính là Lôi Chi Tổ Vu, luận tốc độ, chỉ yếu hơn Không Gian Tổ Vu Đế Giang và Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm.

Đại Địa Tổ Vu Hậu Thổ mượn sự thuận tiện của địa sát chi khí, thi triển Thuật Rút Đất Thành Tấc (Súc Địa Thành Thốn) cũng chưa chắc so được với hắn, đây không phải là bắt nạt người sao?

Yểm Tư cũng vậy, hắn là Điện Chi Tổ Vu, cùng Lôi Chi Tổ Vu căn bản chính là đồng căn đồng nguyên.

Cho dù là Thiên Ngô có chút "trung nhị" kia, cũng là Phong Chi Tổ Vu, so với bọn họ thế nào được?

Mấy tên không biết xấu hổ này, Ngô Sở thầm oán thầm một câu. "Không so!" Hắn hùng hồn nói: "Ta tu vi quá thấp, các ngươi thắng!" Các vị Tổ Vu khác nghe vậy, đều không khỏi trợn mắt há hốc mồm nhìn Ngô Sở, dường như không ngờ hắn sẽ nói mình tu vi thấp kém một cách hùng hồn đầy lý lẽ như vậy.

Chỉ có Hậu Thổ che miệng cười khẽ, dường như một chút cũng không ngạc nhiên với câu trả lời của Ngô Sở. "Oa!

Loại lời nói yếu thế này, cũng có thể nói ra một cách hùng hồn như vậy, bội phục!" Manh muội tử Huyền Minh không khỏi chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp với hắn, vẻ mặt không thể tin nổi nói. "Ta đây gọi là thành thật, mạnh chính là mạnh, yếu chính là yếu, có gì không thể thừa nhận chứ?" Ngô Sở càng thêm hùng hồn, "Ta là rất yếu, nhưng ta cũng đâu có kiêu ngạo nha!" "..." Mọi người trợn mắt nhìn hắn, tuy rằng là không kiêu ngạo, nhưng cái ngữ khí này của ngươi...

Vẫn là Hậu Thổ tiểu tỷ tỷ dịu dàng giải vây cho hắn: "Được rồi, các ngươi chớ có làm khó Bất Xuất đạo hữu nữa.

Chúng ta nãi là phụ thần tinh huyết biến thành, so với tuyệt đại đa số sinh linh đều may mắn hơn, tính tiên thiên đã mạnh mẽ hơn không ít, há có thể vì vậy mà coi thường sinh linh khác..." Yểm Tư nói: "Tỷ tỷ hiểu lầm rồi, bọn ta nào có coi thường hắn!

Nếu thật sự coi thường hắn, bọn ta lại há sẽ nguyện ý so tài cùng hắn?

Bọn ta chỉ là chưa từng nghĩ tới Bất Xuất đạo hữu cư nhiên lại... lại thành thật như vậy thôi!

Giả bộ một chút cũng được mà!" Ngô Sở ho nhẹ nói: "Rất xin lỗi, ta thực ra không giỏi giả bộ!" "..." Mọi người nói nói cười cười, cưỡi mây đạp gió đi về phía nam.

Con sông lớn kia nằm ở phía nam Tử Ngọc Sơn, từ rìa thủ hộ đại trận Tử Ngọc Sơn, đi thẳng về hướng nam khoảng trên trăm vạn dặm mới tới nơi.

Khoảng cách trên trăm vạn dặm nhìn như rất xa, nhưng đối với đại địa Hồng Hoang mà nói, kỳ thực có thể coi là hàng xóm vô cùng gần, chưa đến một ngày là tới nơi.

Đây còn là vì có đám Địa Tiên tiểu hoa tiên kéo chân sau, bằng không sẽ còn nhanh hơn.

Nghĩ đến một hàng xóm khác của Tử Ngọc Sơn là Thanh Khâu, là biết sự khác biệt giữa hai bên.

Nhìn từ xa dòng nước đục cuồn cuộn không nhìn thấy bờ kia, sóng đục thét gào, đợt này nối tiếp đợt kia, Ngô Sở cũng không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ thốt lên một câu: "Dòng sông này, hiện nay đã hồn trọc như vậy rồi sao?" Nếu không đoán sai, con sông này chính là Hoàng Hà của thế giới Hồng Hoang.

Nhưng hiện tại vẫn là thời kỳ Hồng Hoang a!

Chẳng lẽ Hoàng Hà lúc này đã bắt đầu bùn cát không dứt rồi?

Thảm thực vật ở thượng nguồn ít như vậy sao? "Cái này cũng không phải, chỉ là hơn một ngàn năm trước, trận đại chiến ở Tây Phương đại địa kia khiến cho rất nhiều núi sông sụp đổ, vô số bùn cát thuận dòng mà xuống, hội tụ ở con sông lớn này..." Hóa ra là như thế! *Cửu khúc Hoàng Hà vạn lý sa, lãng đào phong bá tự thiên nhai.* Dòng sông lớn của thế giới Hồng Hoang này mới gọi là vạn dặm Hoàng Hà chân chính.

Chữ 'vạn dặm' này không phải chỉ chiều dài, mà là chỉ chiều rộng, hoàn toàn giống như biển cả.

Nhìn dòng nước đục cuồn cuộn này, Ngô Sở thật lâu không nói nên lời.

Rung động, rung động, vẫn là rung động!

Cùng chưa từng va vấp xã hội giống Ngô Sở còn có Tiểu Nguyệt Linh và các tiểu hoa tiên.

Tiểu hồ ly ít nhiều cũng từng thấy chút sự đời, ít nhất đầm lầy lớn nơi Thanh Khâu của các nàng cũng rộng lớn hơn con sông Hoàng Hà

này nhiều.

Chỉ là so với con sông lớn này, cái hồ lớn trong Tử Ngọc Sơn của bọn họ cũng chẳng khác gì cái ao nhỏ. "Oa!

Sông lớn quá!" Tiểu Nguyệt Linh cảm thán, thần tình có chút phấn khích, nhưng lại có chút sợ hãi, đặc biệt là mỗi khi nhìn thấy cá lớn phóng lên khỏi mặt nước, dấy lên sóng lớn ngàn trăm trượng.

Ở phía bắc của dòng nước đục cuồn cuộn này, có hai ngọn núi lớn liền kề, núi cao mấy vạn trượng.

Giữa hai ngọn núi lớn này có một dải đất dốc rộng rãi, dải đất dốc đối diện với sông lớn, ở mặt giáp sông là một vách núi dựng đứng thẳng tắp hướng xuống dưới, cao hơn ngàn trượng.

Hậu Thổ bộ lạc liền cắm rễ tại dải đất dốc này.

Độ dốc của dải đất không lớn, hơi san ủi một chút, nói nó là đồng bằng cũng được.

Ngô Sở ước tính sơ bộ, lấy diện tích ngang dọc hàng chục hàng trăm dặm trước, sau, trái, phải của dải đất này để tính, xây một tòa thành lớn cũng dư dả, chứ đừng nói là sinh sống hàng ngàn người.

Lúc này, trên dải đất dốc đã xây dựng lên từng mảng nhà gỗ.

Kiểu dáng nhà gỗ có vài phần tương tự với tòa đại điện mà Ngô Sở ở.

Đây dù sao cũng là Hậu Thổ học được từ chỗ Ngô Sở, mà các dũng sĩ Vu tộc lại trải qua thẩm mỹ của chính họ, gia công cải biến.

Chương 172

Ngoại hình nhìn qua tuy tương tự, nhưng phong cách đã trở nên thô kệch hơn nhiều, không còn loại phong cách tinh tế của chạm trổ rồng phượng, mái cong đấu củng nữa.

Nhìn một hồi, Ngô Sở liền nhíu mày: "Sao lại không quy hoạch trước một chút nhỉ?" "Quy hoạch cái gì?" Hậu Thổ kỳ quái hỏi.

Mọi người đứng trên đầu mây, Ngô Sở liền chỉ vào những ngôi nhà gỗ kia, nói: "Các ngươi nhìn vị trí tọa lạc của những ngôi nhà gỗ kia xem, nhìn qua có phải rất lộn xộn không?

Chỗ này một cái, chỗ kia một cái, mặt đường chừa ra giữa hai bên độ rộng cũng không đồng nhất.

Có chỗ rộng, có chỗ hẹp, có chỗ thậm chí trực tiếp chặn luôn đường đi, muốn tiếp tục đi về phía trước thì phải rẽ một cái..." "Cái này có gì không đúng sao?" Gã cơ bắp rắn rỏi Đế Giang cổ quái hỏi. "Đầu tiên là không đủ mỹ quan..." "Cái này không quan trọng đi!" "Vậy nếu lỡ không may xảy ra chuyện gì, muốn nhanh chóng ra ngoài..." "Thì nhảy qua là được nha!" "..." Ngô Sở đột nhiên không còn gì để nói!

Hắn là dùng góc độ của người bình thường để nhìn nhận những vấn đề này, nhưng những dũng sĩ Vu tộc này lại sẽ không coi những vấn đề đó là vấn đề.

Đường bị chặn, không sao, nhảy qua là được!

Không đủ mỹ quan, không sao, cái đó không quan trọng!

Lãng phí diện tích sử dụng, không sao, chỗ này còn rộng lớn như vậy!

May mà Hậu Thổ không suy nghĩ đơn giản như Đế Giang, hỏi: "Đạo hữu có ý tưởng gì, cứ nói tổng thể trước, ta muốn xem thử đến lúc đó có cần thiết phải sửa đổi hay không." Ngô Sở gật gật đầu, nói: "Đầu tiên phải nói từ sự thuận tiện giao thông.

Đế Giang đạo hữu trước đó nói đường bị chặn thì nhảy qua, tuy nói là một cách giải quyết, nhưng thường xuyên làm như vậy, mặt đường sẽ rất dễ bị nứt vỡ, đến lúc đó khẳng định sẽ gây thêm nhiều bất tiện.

Đã như vậy, tại sao chúng ta không quy hoạch nó cho tốt ngay từ đầu, bớt đi những phiền toái này?" Mọi người nghe vậy, tuy cảm thấy phiền phức nhưng cũng thấy có đạo lý nhất định. "Thứ hai chính là vấn đề xả nước thải và uế vật.

Vấn đề này nếu không giải quyết tốt, đến lúc đó cả bộ lạc hôi thối ngút trời, chư vị đạo hữu cảm thấy nơi như thế có thể ở được sao?" Huyền Minh muội tử đột nhiên ôm lấy hai vai, xoa xoa cánh tay, vẻ mặt ghét bỏ. "Hơn nữa, chính là tương lai dân số bộ lạc tăng lên, làm tốt quy hoạch trước, về sau liền có thể theo quy hoạch mà tiến hành tăng thêm một cách trật tự, mà không cần vì lộn xộn mà sinh ra cãi vã gì, mọi người cũng biết nên làm thế nào, chứ không cần chuyện gì cũng đến làm phiền tỷ tỷ." "Cái này không tồi, cái này không tồi...

Ngô ghét nhất là mấy tên tiểu vu bên dưới, chút chuyện nhỏ cũng phải đến phiền ngô." Một thanh niên da dẻ ngăm đen nói, vị thanh niên đầu sắt này tên là Cộng Công. "Xem ra mời đạo hữu đến giúp đỡ là mời đúng rồi!" Đế Giang cười nói: "Ngô vì lời nói trước đó mà xin lỗi đạo hữu, là ngô suy nghĩ không đủ chu đáo." "Đạo hữu không cần khách khí, tu vi khác nhau, góc độ nghĩ sự việc cũng khác nhau.

Ví dụ như đạo hữu nói nhảy qua, ta trước đó cũng không nghĩ tới." "Hại!

Ngàn vạn lần đừng nói cái này nữa, nhữ mà nói nữa, ngô liền coi như là trào phúng đấy!" Mọi người nghe vậy, không khỏi cười ha hả.

Hậu Thổ che miệng cười khẽ, nói: "Vậy thì làm phiền đạo hữu giúp ngô quy hoạch một phen rồi!" "Chuyện nhỏ!

Bao trên người ta!" Để mọi người xuống trước, sau đó hắn cưỡi mây bay lượn trên không trung vài vòng, len lén móc điện thoại ra "tách tách" chụp một trận, sau đó nói với Nghệ Bảo: "Nghệ Bảo, căn cứ vào những bức ảnh này, giúp ta thiết kế một bộ phương án ra đây, cứ làm theo quy mô thành phố." "Chủ nhân, ngài có phải động lòng xuân rồi không?

Người ta cũng chưa cho ngài lợi ích gì..." "Chậc!

Ngươi nói cái gì vậy?

Bạn bè với nhau giúp đỡ lẫn nhau, đây không phải là chuyện nên làm sao?

Lúc trước nàng giúp ta sáng tạo 《Cửu Chuyển Huyền Công》, có nói muốn lợi ích không?" "Nhưng ngài cũng dạy nàng không ít thứ a!

Ngài nhìn bộ lạc bọn họ hiện tại, những thứ kia không phải đều là ngài dạy sao?" Ngô Sở cạn lời nói: "Bạn bè chung sống, nợ nần có thể tính toán như vậy sao?

Ngươi nghĩ xem, có Hậu Thổ bộ lạc cắm rễ bên cạnh chúng ta, sau này nếu có kẻ nào không mở mắt chạy đến Tử Ngọc Sơn gây phiền phức cho chúng ta, ngươi nói bọn họ có qua đây giúp đỡ không?" "Chủ nhân, thành thật mà nói, mục đích của ngài thật sự là cái này?" "Vậy ngươi cho rằng là vì cái gì?

Vì Hậu Thổ tỷ tỷ?

Ta không phải đã nói rồi sao!

Nữ tử vĩ đại như Hậu Thổ tỷ tỷ, ta làm sao xứng với người ta?" "Chủ nhân, ngài xác định không phải vì ngài coi trọng con hồ ly tinh già kia?" "Ở thế giới Hồng Hoang này, đừng lấy tuổi tác ra luận ngắn dài được không!

Ngươi xem Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, bọn họ nhìn qua trẻ tuổi đi!

Còn chưa thành niên đâu!

Nhưng bọn họ chẳng phải cũng là bà lão mấy vạn tuổi rồi sao?

Nói ra thì, ngay cả ta cũng là ông lão mấy vạn tuổi rồi đây này!" "..." Nghệ Bảo phun tào thì phun tào, nhưng hiệu suất làm việc vẫn rất "ra gì và này nọ".

Không bao lâu, nó liền đưa cho Ngô Sở một thư mục bản vẽ quy hoạch, mà Ngô Sở chỉ cần học thuộc những bản vẽ này, vẽ ra trước mặt Hậu Thổ bọn họ là được. "Đạo hữu phải chăng đã có ý tưởng gì?" Khi Ngô Sở hạ đám mây xuống trước mặt mọi người, Đế Giang liền hỏi.

Ngô Sở gật đầu nói: "Là có một quy hoạch sơ bộ." Hắn nói xong, nhìn về phía Hậu Thổ: "Tỷ tỷ, gọi những người chủ sự khác trong tộc trừ tỷ ra đến đây.

Đúng rồi, gọi cả những tay thợ xây nhà giỏi nữa, mọi người cùng nhau nghe." Tại Hậu Thổ bộ lạc, người chủ sự chỉ có ba vị, thợ xây nhà giỏi thì không ít, chừng hơn ba mươi người.

Bọn họ tuy rằng không hiểu toán học, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc bọn họ xây nhà.

Gần trăm tráng hán để trần cánh tay vây quanh Ngô Sở, chuẩn bị nghe người đàn ông này nói chút gì đó.

Tuy người đàn ông này nhìn qua rất gầy yếu, nhưng ở thế giới

này, tu vi mạnh yếu cũng không phải do vẻ ngoài béo gầy quyết định, cho nên cũng không có mấy người dám coi thường hắn.

Hơn nữa, trước khi gọi bọn họ tới, Hậu Thổ cũng đã nói với bọn họ, ẩm thực và nhà ở, thậm chí văn tự của Hậu Thổ bộ lạc đều đến từ người đàn ông này.

Thời kỳ này Vu tộc còn chưa có văn tự của riêng mình, sau khi Hậu Thổ học được văn tự tượng hình nguyên thủy từ chỗ Ngô Sở, liền hỏi qua hắn có thể truyền bá những văn tự này tại Vu tộc hay không?

Đối với việc này, Ngô Sở tự nhiên sẽ không để ý, đây chính là một món đại công đức.

Tương lai đợi Nhân tộc xuất hiện, học được văn tự này, biết đâu hắn còn có thể kiếm thêm một đợt công đức nữa.

Vì thế, tội gì không làm?!

Đối mặt với một đám tráng hán vây quanh mình, Ngô Sở rất bình tĩnh, đưa tay phất một cái, bãi cỏ trước mặt trong nháy mắt biến thành bãi cát, sau đó cầm một cành cây vẽ lên trên đó.

Một ngang, một dọc, lại vẽ một vòng tròn, vừa giải thích: "Hai đường này, chỉ là hai con đường, hai con đường giao nhau, gọi là ngã tư đường.

Vòng tròn ở giữa này là một cái quảng trường, bình thường khi có việc có thể dùng để tập hợp mọi người, hoặc tổ chức yến hội, v.v.

Nhà cửa liền xây lần lượt ở bốn phương vị này, đường nên chừa rộng bao nhiêu, mỗi căn nhà cần to bao nhiêu, khoảng cách giữa nhà với nhà nên chừa bao nhiêu, cái này đều do các ngươi tự mình quyết định..." Ngô Sở nói, lại phất ra một bãi cát khác: "Bây giờ, trọng điểm nói một chút làm thế nào để xây dựng đường cống thoát nước bên

dưới con đường, cống ngầm có thể dùng đá để chế tạo..." Đối mặt với những tráng hán này, Ngô Sở thao thao bất tuyệt.

Đừng nói là những dũng sĩ Vu tộc này, ngay cả những vị Tổ Vu kia nghe cũng rất nghiêm túc, bọn họ cũng muốn bê nguyên cái này về.

Đợi Ngô Sở nói xong đại khái sự việc, những dũng sĩ Vu tộc này liền bắt đầu động công.

Những ngôi nhà đã xây xong có thể tạm thời không cần quản, mọi người chọn địa điểm khác, bắt đầu khai hoang làm đường.

Chập tối, các dũng sĩ ra ngoài săn bắt của bộ lạc trở về, mang về không ít con mồi, trong đó có một con cá lớn dài ba bốn mươi mét, nhìn qua có chút giống cá chép rồng (long lý).

Chương 173

Cá lớn có thể hình to như vậy, khẳng định đã có linh tính, đã thuộc phạm trù tiểu yêu rồi.

Đáng tiếc khi cá lớn được mang về đã bị bọn họ đánh chết.

Đương nhiên, cho dù không bị đánh chết, Ngô Sở cũng sẽ không yêu cầu bọn họ phóng sinh.

Đây chính là phương thức sinh hoạt của tất cả sinh linh ở thế giới này, Tiểu Nguyệt Linh lúc trước cũng là như thế.

Ngô Sở có thể yêu cầu Tiểu Nguyệt Linh đừng tùy ý đánh giết những tiểu yêu kia, nhưng không thể yêu cầu Vu tộc cũng như vậy, việc này sẽ khiến người ta chán ghét.

Trừ con cá lớn này ra, những động vật nhỏ khác còn có không ít.

Đương nhiên, cái gọi là 'nhỏ' này, chiều dài thực ra cũng có vài mét, thậm chí mười mấy mét.

Sinh linh ở thế giới này thể hình đều sẽ không nhỏ, mà sức ăn của những dũng sĩ Vu tộc này cũng không nhỏ.

Nhìn thấy những con mồi này, Tiểu Nguyệt Linh nhất thời ngứa nghề, lôi ra thùng dụng cụ làm bếp mà Lão Tổ chuyên môn luyện chế cho cô bé, tự xung phong giúp đỡ những phụ nữ Vu tộc này xử lý con mồi.

Vốn dĩ những phụ nữ Vu tộc kia còn có tâm muốn từ chối, nhưng nhìn thủ pháp và đao công khi xử lý thực phẩm của Tiểu Nguyệt Linh, lập tức liền câm nín.

Thanh niên truyền lửa có chút lắm lời chạy đến bên cạnh những người phụ nữ này, cười ha ha nói: "Các ngươi còn không biết đi!

Trù nghệ của thủ lĩnh Hậu Thổ muội muội bộ lạc các ngươi đều là do nàng dạy đấy!

Trù nghệ chi tổ mà các ngươi phải bái, chính là tiểu nữ oa này, không ngờ đúng không!

Ha ha..." Tiểu Nguyệt Linh cười bẽn lẽn, nói: "Tiền bối quá khen rồi, trù nghệ này của ta vẫn là A Sở ca dạy bảo đấy!

Trù nghệ chi tổ chân chính, thực ra là A Sở ca mới đúng!" "Tiểu Nguyệt Linh chớ có khiêm tốn, A Sở ca kia của nhữ cũng nói rồi, luận trù nghệ, nhữ đã vượt xa hắn một ngọn núi cao như vậy rồi.

Hắn chỉ là người dẫn đường của nhữ..." Tuy được tiền bối lợi hại như vậy khen ngợi, Tiểu Nguyệt Linh rất vui vẻ, nhưng nàng vẫn lắc đầu nói: "A Sở ca mới là người khiêm tốn chân chính, tiền bối không biết đạo này mênh mông, bằng không sẽ hiểu sự hiểu biết của A Sở ca rộng lớn thế nào.

Ở đạo này, ta cũng chỉ là biết chút da lông mà thôi.

Mỗi lần ta chế biến ra món ăn mới, A Sở ca vừa nhìn liền biết cách cải tiến như thế nào, còn có thể nói cho ta biết loại thức ăn đó nên tiến hành chế biến thế nào mới càng thêm mỹ vị.

Có thể thấy được, những thứ ta khổ sở suy nghĩ ra, thực ra A Sở ca sớm đã biết rồi." "Thật hay giả?" Thanh niên truyền lửa có vẻ không tin lắm. "Đương nhiên là thật nha!" Tiểu Nguyệt Linh thành thạo mổ bụng con cá lớn, thuận tay lấy nội tạng và trứng cá bên trong ra: "A Sở ca luôn nói với ta, đạo này trợ giúp cho tu hành của chúng ta cũng không lớn, không nên trầm mê vào trong đó.

A Sở ca dám khẳng định chắc chắn như thế, có thể thấy hắn đối với đạo này khẳng định là biết cực nhiều, cho nên mới có kết luận này." Thanh niên truyền lửa nghe vậy lắc đầu, nói: "Ngô cảm thấy

điểm này A Sở ca của nhữ nói không đúng.

Với Vu tộc bọn ta mà nói, chỉ cần đồ ăn ngon, mọi người có thể ăn nhiều chút, đối với tu hành chính là một sự trợ giúp lớn.

Vu tộc bọn ta không giống các ngươi, năng lượng bọn ta cần, một phần cần hấp thu từ trong thức ăn...

Tiểu Nguyệt Linh, đến tộc của ngô đi!

Đến tộc của ngô, nhất định có thể đem trù đạo này của nhữ phát dương quang đại, tương lai thành tông làm tổ, nhất định không thành vấn đề!" Đối mặt với hành động đào góc tường đột ngột của thanh niên truyền lửa, Tiểu Nguyệt Linh không khỏi ngẩn người, sau đó quả quyết từ chối: "Không cần!

Ta còn chưa đủ tư cách xuất sư đâu!

Cho dù tương lai xuất sư, ta cũng sẽ không rời khỏi Tử Ngọc Sơn, rời khỏi A Sở ca.

Kiểu nói đùa này, tiền bối đừng khai nữa nha!" Thanh niên truyền lửa Chúc Dung nghe vậy cũng không buồn bã hay thất vọng, dù sao hắn cũng chỉ ôm ý nghĩ "có táo không táo cũng đánh một sào", có thể đồng ý tự nhiên là chuyện tốt, không đồng ý hắn cũng sẽ không thiệt. "Ha ha...

Được thôi!

Bất quá sau này nếu có cơ hội, nhữ có thể đến Chúc Dung bộ lạc của ngô làm khách nha!

Chúc Dung bộ lạc của ngô ở phương nam..." "Cảm ơn tiền bối, có điều xa quá à!

Với tu vi của ta, cũng không dám đi." "..." Liên tục bị từ chối, thanh niên truyền lửa không khỏi ngạc nhiên, không ngờ đối phương

ngay cả cái này cũng trực tiếp từ chối, đặc biệt là khi nhìn thấy vẻ mặt nín cười của những phu nhân Vu tộc kia, lập tức cảm thấy mặt già có chút không nhịn được, thế là liền có chút hậm hực.

Nhưng nghĩ đến những món ngon do đôi bàn tay khéo léo của Tiểu Nguyệt Linh làm ra, hắn lại nhịn, cười nói: "Vậy thế này, ngô có thể thường xuyên đến đây..." "Tiền bối không cần tu hành sao?" Tuy là một câu hỏi, nhưng Chúc Dung vẫn nghe ra được, nàng đang từ chối.

Thế là, thanh niên truyền lửa đành phải hậm hực xoay người.

Cuối cùng, những phụ nữ Vu tộc kia không nhịn được nữa, trực tiếp cười thành tiếng ngan ngỗng.

Những phụ nữ Vu tộc này, từng người vóc dáng phải gọi là bốc lửa, cười một cái, lập tức liền là một trận ba đào hung dũng, sóng lớn vỗ không trung.

Từ vóc dáng này của bọn họ, ít nhiều cũng có thể suy ngược ra một chút, dưới bộ Nghê Thường Vũ Y rộng thùng thình kia, vóc dáng của Hậu Thổ sẽ bốc lửa đến mức nào.

Các dũng sĩ Vu tộc, ai nấy thân hình dung mạo đều cực kỳ thô kệch.

Ngô Sở cảm thấy sau khi tu hành "Cửu Chuyển Huyền Công", cơ bắp toàn thân mình đã luyện đến mức độ bùng nổ, nhưng so với đám mãnh nam cơ bắp này, hắn trong nháy mắt liền trở nên văn nghệ hẳn đi.

Khi đống lửa trên bãi đất trống được thắp lên, hương rượu hòa cùng mùi thịt bắt đầu lan tỏa, các dũng sĩ Vu tộc tùy tiện lột áo da thú trên người ra, vây quanh đống lửa vừa hú hét "hống hống hống" vừa nhảy điệu chiến vũ nguyên thủy.

Lúc này mới thấy rõ thế nào gọi là những gã cơ bắp cuồn cuộn

sức mạnh bạo rạp.

Cũng không biết khi Hậu Thổ tạo ra các dũng sĩ bộ lạc này, có phải đã tham chiếu hình tượng của Đại tráng ca Đế Giang hay không.

So ra thì nữ tử trong bộ lạc lại kiều nhỏ hơn nhiều.

Nhìn phong cách khác biệt một trời một vực của Mười Hai Tổ Vu, Ngô Sở lại không kìm được liếc nhìn Hậu Thổ tỷ tỷ bên cạnh.

Trong mười hai vị, cũng chỉ có hình tượng của nàng là bình thường nhất.

Tuy rằng manh muội tử Huyền Minh dung mạo cũng rất xinh đẹp, nhưng kiểu tóc màu băng lam dựng đứng kia, thật sự ít nhiều mang lại cảm giác của đám "trẻ trâu" tóc tai bù xù.

Rất khó tưởng tượng, những kẻ trông như hội những người đam mê nhuộm tóc, thợ làm tóc thâm niên với phong cách quái dị này, ở tương lai xa xôi kia lại trở thành một trong những bá chủ của thiên địa.

So ra thì Đế Tuấn và Thái Nhất bọn họ trông có vẻ quý khí hơn hẳn.

Trong đám người này, cũng chỉ có Đế Giang là có chút khí chất đại ca.

Tuy nhiên vị đại ca cầm đầu này lại có tính cách thích kiểu "tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục múa".

Hắn bảo Ngô Sở mang ca vũ đoàn của các Tiểu Hoa Tiên tới, chính là để tấu nhạc cho mọi người vào lúc này.

Khi âm nhạc vang lên, đám dũng sĩ Vu tộc này sau lúc lăng thần thì càng thêm nhiệt tình như lửa.

Bọn họ dường như không phải vừa trải qua ngàn năm di chuyển

từ Bất Chu Sơn xa xôi đến đây, trên mặt hoàn toàn không thấy vẻ mệt mỏi sau cuộc di cư, hay sự may mắn của kiếp sau dư sinh.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, có Mười Hai Tổ Vu làm bảo tiêu hộ tống suốt dọc đường, thì có thể có hung hiểm gì chứ?

Chương 174

Lại làm sao có cảm giác sống sót sau tai kiếp được! "Đạo hữu đang nghĩ gì vậy?" Khi mọi người đang mải mê ca múa, tiến vào cuộc vui, Hậu Thổ ở bên cạnh khẽ hỏi: "Sao không ra nhảy?

Đạo hữu không thích bầu không khí này ư?" Ngô Sở cười nói: "Tỷ tỷ cũng không phải chưa từng thấy dáng vẻ ta nhảy múa, bất quá loại vũ đạo này ta chưa từng nhảy bao giờ, hay là tỷ tỷ dạy ta?" Thật ra Ngô Sở không muốn ra nhảy cái điệu múa xấu hổ này.

Tuy nói những điệu nhảy của hắn thực ra cũng khá "gợi đòn", nhưng so với chiến vũ nguyên thủy này thì lại chẳng tính là gì.

Tưởng tượng một chút, một tên mặc trường sam đạo sĩ, đứng giữa một đám mãnh nam cơ bắp, cùng bọn họ hú hét nhảy chiến vũ, cái hình ảnh đó... có thể nhìn được sao?

Có lẽ Hậu Thổ cũng cảm thấy bộ dạng nghê thường vũ y của hắn không hợp nhảy loại vũ đạo này, bèn cười cười, không khuyên nữa.

Ngô Sở cười nhìn nàng, Hậu Thổ bị hắn nhìn đến mức có chút ngại ngùng, liền nói: "Nếu đạo hữu muốn nhảy, vậy ta để đại ca dạy ngươi là được." Ngô Sở nghe vậy, vội vàng lắc đầu: "Không phải tỷ tỷ dạy thì không nhảy!" "Vậy thì không nhảy nữa, ta còn có chút chuyện muốn thỉnh giáo ngươi." Ngô Sở gật đầu: "Có vấn đề gì, tỷ tỷ cứ hỏi." Thực ra Ngô Sở cũng có vài câu muốn hỏi nàng, ví dụ như tại sao nàng lại chọn di dời bộ lạc đến nơi này?

Có phải vì hắn ở đây không?

Nhưng cuối cùng hắn vẫn không hỏi ra miệng, tránh việc tự mình đa tình. "Đạo hữu có thể ở lại đây thêm vài ngày không?" "Hại!

Ta tưởng là chuyện gì!" Ngô Sở cười nói: "Lúc trước tỷ tỷ giúp ta rất nhiều, đừng nói là ở lại thêm vài ngày, cho dù là quanh năm sống ở đây, ta cũng nguyện ý a!" "Vậy thì không cần, cũng không thể làm lỡ việc tu hành của đạo hữu!" "Vậy tỷ tỷ cứ gọi tên ta đi!

Cứ một tiếng 'đạo hữu' nghe có vẻ xa lạ.

Ta đều đã gọi tỷ là tỷ tỷ không biết bao nhiêu năm rồi!" Hậu Thổ bị Ngô Sở nói đến mức có chút ngượng ngùng, khẽ nói: "Vậy... vậy ta cũng gọi ngươi là 'A Sở' nhé!

Ngươi cũng có thể không cần gọi ta là 'tỷ tỷ', gọi tên ta là được!" Ngô Sở lắc đầu quầy quậy: "Ta vẫn thích gọi tỷ là 'tỷ tỷ'." Cái tên Hậu Thổ này, Ngô Sở có chút không quen miệng, dễ làm hắn nhớ tới danh xưng "Hậu Thổ nương nương", rồi sau đó sẽ không tự chủ được mà nghĩ đến kết cục của nàng.

Công tư phân minh, nếu xét về công, Hậu Thổ chọn kết cục như vậy không nghi ngờ gì là vĩ đại.

Nhưng từ góc độ tư nhân mà nói, Ngô Sở tự nhiên không hy vọng nàng thân hóa luân hồi, nguyên thần vĩnh trấn nơi luân hồi, điều này đối với Hậu Thổ mà nói, chẳng khác nào một loại cầm tù biến tướng. "Ta có chút tò mò, đạo hữu... a, A Sở, những ý tưởng này của ngươi là từ đâu mà có?

Nhìn dáng vẻ ngươi nói chuyện đĩnh đạc, chỉ huy như định, dường như đối với việc này cũng không xa lạ, nhưng trong Tử Ngọc Sơn kia cũng đâu có vấn đề này để ngươi tích lũy kinh nghiệm đâu nhỉ!" Năm xưa ta từng đi bưng gạch ở công trường, chuyện này chẳng lẽ cũng có thể nói với tỷ sao?

Ngô Sở thầm cười trong lòng, cuối cùng lắc đầu nói: "Nói thế nào nhỉ!

Có lẽ là những năm nay quản lý đám Tiểu Hoa Tiên, quản lý ra được chút ít kinh nghiệm đi!

Tuy rằng các Tiểu Hoa Tiên làm nhà trên cây, khác với các vị làm nhà trên mặt đất, nhưng đạo lý lại tương thông." Ngô Sở cũng chỉ đành giải thích như vậy, dù sao chuyện quy hoạch xây dựng này, trên đại địa Hồng Hoang làm gì có ai từng làm qua!

Hiện tại chủng tộc cường đại nhất thế giới này đều là đám phi cầm tẩu thú, bọn chúng thì hiểu gì về quy hoạch cơ sở hạ tầng?

Lời giải thích này của Ngô Sở, Hậu Thổ vẫn nguyện ý chấp nhận.

Nàng lại nói: "Đợi bộ lạc xây dựng hoàn thành, ta hy vọng A Sở ngươi có thể cùng ta đi bái phỏng Thanh Khâu Hồ Tổ một chút, không biết A Sở có quen thuộc với vị Hồ Tổ kia không?

Tiểu Vũ chắc cũng là từ Thanh Khâu đến nhỉ!" Hậu Thổ bộ lạc muốn cắm dùi ở đây, thông báo cho tứ phương lân lý một tiếng cũng là điều nên làm.

Thanh Khâu Hồ tộc ở phía Đông là chủng tộc đầu tiên cần cân nhắc, Đan Trương Sơn ở phía Bắc ngược lại chỉ là thứ yếu, dù sao bên đó không có cường giả Đại La Cảnh tọa trấn, bọn họ cũng không dám làm cẩu thả.

Còn về phần xuôi theo sông lớn đi về phía Nam, tạm thời không cần lo lắng, dù sao khoảng cách đến Thiên U Cốc gần nhất cũng xa gấp đôi đường từ đây đến Thanh Khâu.

Chỉ là không biết trong Thiên U Cốc kia cư ngụ sinh linh gì, lại mạnh đến mức nào?

Ngô Sở gật đầu, lẳng lặng bưng chén rượu uống một ngụm linh nhưỡng.

Linh nhưỡng là Ngô Sở mang từ Tử Ngọc Sơn đến, số lượng

không ít, nhưng cũng không đủ để chia cho tất cả mọi người trong bộ lạc.

Bất quá Hậu Thổ bộ lạc tự mình cũng ủ rượu, ngược lại không cần lo lắng cái này. "Tiểu Vũ xác thực là hồ ly Thanh Khâu, ta cùng Thanh Khâu Hồ Tổ cũng có chút giao tình, việc này không phiền phức.

Đợi quay đầu bộ lạc xây dựng xong xuôi, ta sẽ cùng tỷ tỷ đi Thanh Khâu một chuyến." Ngừng một chút, hắn lại cười nói: "Kỳ thực phải là tỷ tỷ đi cùng ta mới đúng, tu vi ta thấp kém, tuy sớm đã muốn đi bái phỏng hàng xóm láng giềng nhưng lại không dám ra khỏi Tử Ngọc Sơn.

Nay có tỷ tỷ làm bạn, ngược lại không cần lo lắng vấn đề an toàn nữa." Hậu Thổ nghe vậy, không khỏi che miệng bật cười, nhưng lại chẳng mấy tin lời nói dối của hắn.

Ngô Sở tuy yếu, nhưng lại có công đức chí bảo hộ thân.

Tại Hậu Thổ bộ lạc, đám người Ngô Sở ở lại thấm thoát đã hơn nửa năm.

Nửa năm qua, Hậu Thổ bộ lạc đã được xây dựng thành một thị trấn nhỏ quy hoạch chỉnh tề.

Trung tâm thị trấn Hậu Thổ là một quảng trường lớn, căn nhà đầu tiên ở phía Bắc quảng trường chính là nơi ở của Hậu Thổ, một tòa đại trạch viện kiểu tam tiến.

Phong cách trạch viện cũng là kiểu nhà vườn, loại phong cách lâm viên mà Ngô Sở chế tạo trên ngọn cây rất được Hậu Thổ yêu thích, nên liền bê nguyên xi qua đây.

Trong hơn nửa năm này, đám Tiểu Hoa Tiên bình thường vô sự liền vây quanh bố trí tòa trạch viện này cho Hậu Thổ.

Đặc biệt là hậu viện của tòa nhà lớn được bố trí thanh u điển nhã,

tráng lệ huy hoàng, đình đài nối tiếp, hành lang tương liên, lại còn trồng khắp các loại kỳ hoa dị thảo.

Nhìn những bố trí này, các Tổ Vu vì luyến tiếc mỹ thực hoặc ca vũ mà ở lại đều hâm mộ đến mức không chịu nổi, bọn họ cũng muốn có những Tiểu Hoa Tiên đảm đang như vậy.

Còn về nhà cửa của các dũng sĩ Vu tộc khác, tuy cũng có sân viện nhưng không lớn như của Hậu Thổ.

Vốn dĩ Ngô Sở còn định làm cho Hậu Thổ một tòa đại trạch lâm viên kiểu ngũ tiến, nhưng Hậu Thổ cảm thấy quá lớn cũng vô dụng, dù sao nàng cũng chỉ ở một mình.

Ngô Sở đề nghị Hậu Thổ có thể tạo ra vài thị nữ để hầu hạ, nhưng Hậu Thổ nghĩ nghĩ rồi từ chối, nàng không quá quen với cảm giác được người khác hầu hạ.

Trong nửa năm này, Hậu Thổ bộ lạc cũng trải qua vài lần bị mãnh thú tập kích.

Lần đầu tiên là một đám sinh vật dưới nước đầu rất cứng, giống như cá sấu, từ trong sông lớn bò lên, ngàn dặm xa xôi chạy đến đây để "tăng thêm thức ăn" cho các dũng sĩ Vu tộc.

Thật ra nói một cách nghiêm túc, đám sinh vật giống cá sấu này có sức tấn công không hề yếu, tuy chưa hóa hình nhưng lực công kích cũng ngang ngửa Địa Tiên Cảnh, hơn nữa còn biết một chút thủy pháp, xuất hiện thành bầy đàn.

Địa Tiên Cảnh bình thường mà gặp phải, ví dụ như đám Tiểu Hoa Tiên nếu đối đầu với chúng, ước chừng rất có thể sẽ bị một ngụm nuốt chửng vài người.

Các dũng sĩ của Hậu Thổ bộ lạc đa phần cũng chỉ có tu vi Địa Tiên Cảnh, bọn họ không phải vừa sinh ra đã siêu cấp cường đại, cũng cần

thông qua tu hành, thức tỉnh huyết mạch thần thông mới được.

Dưới trướng Hậu Thổ, người mạnh nhất tên là Vũ, là một trung niên, cũng là nhân vật số hai của bộ lạc.

Khi Hậu Thổ vắng mặt, hắn chính là thủ lĩnh, nhưng tu vi của hắn cũng chỉ vừa mới bước vào tầng thứ Thái Ất mà thôi, cách cảnh giới Đại La còn rất xa.

Chương 175

Còn có một thiếu niên tên là "Khoa", tu vi cũng không tệ, đã bước vào hàng ngũ Thiên Tiên, nhưng kinh nghiệm không phong phú bằng Vũ.

Bất quá Vu tộc không gọi là "Tiên", bọn họ gọi là "Thiên Vu Cảnh".

Địa Vu, Thiên Vu, Đại Vu.

Cách phân chia rất đơn giản, tu vi tiến vào Thái Ất Cảnh đều có thể gọi là Đại Vu.

Điều này làm Ngô Sở ít nhiều có chút không quen, bởi vì Đại Vu mà hắn biết, ai nấy thực lực đều mạnh đến mức bạo biểu, đều là những kẻ có thể hái sao bắt trăng bắn mặt trời.

Cho nên Đại Vu tên Vũ này có chút "thủy" (yếu), chỉ có thể gọi là Sơ cấp Đại Vu, so với những Đỉnh cấp Đại Vu trong tương lai thì căn bản không thể so sánh.

Khi Ngô Sở nhìn thấy thiếu niên tên "Khoa" này, có chút hoài nghi tên này liệu có phải là vị Đại Vu "Khoa Phụ" đuổi theo mặt trời mà chết trong tương lai hay không?

Bất quá những Đại Vu kia thuộc về Tổ Vu nào, Ngô Sở vẫn luôn không rõ ràng.

Một số tác giả vì cây gậy đào mộc của Khoa Phụ mà quy hắn về dưới trướng Mộc Chi Tổ Vu Cú Mang.

Nhưng nếu Khoa Phụ là Đại Vu của Hậu Thổ bộ lạc thì thực ra cũng nói xuôi được, dù sao Khoa Phụ nổi tiếng nhất chính là hành vi đuổi nhật.

Đại Địa Tổ Vu có phép Súc Địa Thành Thốn, Khoa Phụ cũng chỉ khi tinh thông loại thần thông tốc độ này mới có tư cách đi đuổi mặt trời chứ nhỉ?

Tuy rằng các dũng sĩ Hậu Thổ bộ lạc hiện giờ tu vi còn có chút kém cỏi, nhưng có Mười Hai Tổ Vu tọa trấn, đám cá sấu kia chạy đến đây thì đúng là để tặng thêm đồ ăn cho họ thật.

Lần thứ hai bị tập kích là vào một buổi tối, một đàn mãnh cầm có khả năng nhìn đêm tấn công bọn họ, sau đó đàn mãnh cầm này cũng bị dùng để làm đồ ăn thêm.

Khoảng nửa năm, mọi việc xây dựng đã xong xuôi, các Tổ Vu cũng lần lượt rời đi.

Bọn họ cũng muốn tiếp tục ở lại ăn chực uống chực, nhưng lại nghĩ đến việc mau chóng trở về thực hiện việc xây dựng bộ lạc, tránh để bộ lạc bị đám tiểu vu làm cho chướng khí mù mịt.

So với Hậu Thổ bộ lạc hiện nay, bọn họ đều cảm thấy bộ lạc của mình quả thực lộn xộn như chuồng heo.

Mà cái "chuồng heo" này cũng là do Ngô Sở nghĩ ra, hắn đề nghị để các dũng sĩ Vu tộc bắt Đương Khang về nuôi, sau đó chuồng heo liền ra đời.

Có vài dũng sĩ nhìn thấy chó A Thu, cũng bắt chước bắt vài con sói con về nuôi, có người bắt loài mãnh cầm, có người bắt gà gấm, đủ các loại.

Vốn dĩ các Tổ Vu còn nói có muốn cùng đi bái phỏng Thanh Khâu Hồ Tổ để tạo thanh thế cho Hậu Thổ hay không, nhưng bị Ngô Sở từ chối.

Nhiều thanh niên "tóc tai bù xù" như vậy kéo đến Thanh Khâu, nếu làm Hồ Tổ Thanh Khâu Ly sợ chết khiếp, vậy chẳng phải là trách hắn

sao?

Ngô Sở cảm thấy có hắn ở đây, Thanh Khâu Ly khẳng định sẽ nể mặt, không cần thiết phải lôi cả Mười Hai Tổ Vu ra đi dạo phố làm gì!

Ngày hôm này, Ngô Sở dẫn theo Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, cùng với ban nhạc Tiểu Hoa Tiên, đi cùng Hậu Thổ, đằng vân giá vũ về phía Đông, tiến về Thanh Khâu.

Hậu Thổ còn mang theo cả thiếu niên tên "Khoa".

Điều làm Ngô Sở không ngờ là, mới rời khỏi bộ lạc không bao lâu, Hậu Thổ liền ném Khoa từ trên mây xuống, sau đó bắt hắn thi triển thần thông chạy bộ trên mặt đất để lịch luyện.

Ngô Sở nhìn Khoa thi triển thần thông dưới đất, tốc độ còn nhanh hơn bọn họ đằng vân giá vũ, hai mắt không khỏi trợn trừng lên.

Tu vi của thiếu niên Khoa cũng không cao hơn hắn, thậm chí có thể nói là kém không ít, nhưng chỉ riêng về mảng tốc độ này, Ngô Sở cảm thấy mình có lẽ còn không bằng thiếu niên này.

Tên nhóc này, sẽ không thực sự là vị Khoa Phụ trong truyền thuyết đấy chứ!

Hậu Thổ thấy thần tình của Ngô Sở, không khỏi cười hỏi: "A Sở vì sao lại kinh ngạc?" Ngô Sở thu liễm thần tình, nói: "Tu vi của hắn không cao hơn ta, nhưng độn thuật của hắn lại tinh diệu hơn ta, đây hẳn là Súc Địa Thành Thốn thuật của tộc các tỷ hả?" Hậu Thổ gật đầu nói: "Súc Địa Thuật chẳng qua là một loại thần thông trong độn thổ chi pháp mà thôi, ngươi lĩnh ngộ Ngũ Hành Bản Nguyên, hẳn là đều biết ngũ hành độn thuật rồi chứ!

Nếu ngươi có thể luyện ngũ hành độn thuật đến cực hạn, cũng sẽ không kém gì Súc Địa Thuật, hà tất phải hâm mộ một cái thần thông

Súc Địa nho nhỏ?" Ngô Sở lắc đầu: "Ngũ hành độn thuật luyện đến cực hạn rất khó, tu Súc Địa thần thông này chắc không khó đến thế chứ?

Làm sao mới có thể giác tỉnh môn thần thông này?

Có thể dạy không?" Ngô Sở có chút thèm thuồng nhìn Hậu Thổ.

Hắn từng hỏi Hậu Thổ, những huyết mạch thần thông của Vu tộc đó liệu có thể trực tiếp ban cho những Vu được tạo ra hay không?

Hậu Thổ cũng từng nói với hắn, không thể trực tiếp ban cho, nhưng có thể thông qua hậu thiên kích thích lớn mạnh huyết mạch để tiến hành giác tỉnh.

Nhưng nàng chưa từng nói qua, liệu có thể thông qua hậu thiên học tập hay không.

Hậu Thổ cười nói: "Dạy thì dạy được, bất quá cần một phen cải tiến, hơn nữa hiệu quả có thể không mạnh như ngươi tưởng tượng.

Ngươi dùng là linh lực, còn bọn ta dùng là địa sát chi khí, Súc Địa Thuật vốn là dùng địa sát chi khí dẫn động địa mạch chi lực để thi triển thần thông." Ngô Sở ngẫm nghĩ cũng thấy có lý, dù sao cái thần thông Súc Địa này nếu ai ai cũng có thể dễ dàng học được, lại còn học đến cực hạn, vậy thì ai cũng là Khoa Phụ có thể đuổi mặt trời rồi.

Hiển nhiên, Ngô Sở đã coi thiếu niên Khoa này thành Đại Vu Khoa Phụ trong tương lai.

Thế là trong khoảng thời gian tiếp theo, Hậu Thổ sửa đổi lại Súc Địa Thuật cho Ngô Sở.

Có kinh nghiệm hợp tác tạo ra "Cửu Chuyển Huyền Công" với Ngô Sở trước đó, Hậu Thổ sửa lại Súc Địa Thuật này cũng không tốn quá nhiều thời gian.

Khoảng chừng hai ba tháng sau, Hậu Thổ liền lấy ra bản Súc Địa thần thông đã cải biên.

Sau đó Ngô Sở bắt đầu nhận sự chỉ đạo của Hậu Thổ, học tập thần thông này.

Học tập thần thông này cũng không cần bắt quyết gì cả, chỉ cần dùng pháp lực câu lặc ra từng đạo phù văn, rồi dùng những phù văn này dẫn động địa mạch chi lực, gia trì những địa mạch chi lực này lên người mình là được.

Vì thế, Ngô Sở vừa học tập, vừa so tài Súc Địa thần thông này với thiếu niên Khoa.

Nhưng rất đáng tiếc, ở trên Súc Địa thần thông, Ngô Sở chưa thắng Khoa lần nào, cho dù tu vi của hắn thâm hậu hơn Khoa rất nhiều.

Dù Ngô Sở là người mới học môn này, thua cũng là lẽ đương nhiên, nhưng Ngô Sở cảm thấy, ở hạng mục thần thông này, đối phương dường như đang "bật hack". "Ha ha...

A Sở tiền bối, ngô lại thắng rồi!" "Nè, cho ngươi!" Ngô Sở ném một vò Bách Hoa Linh Nhưỡng cho thiếu niên Khoa.

Hai người trong quá trình người truy ta đuổi này đã kết nên một tình bạn đặc biệt.

Thiếu niên Khoa vỗ khai phong nê trên vò rượu, hít sâu một hơi, sau đó chép chép miệng, có chút si mê hương vị ngọt ngào trong linh nhưỡng này: "Đa tạ A Sở tiền bối ban thưởng!" "Hại!

Thua cho ngươi, không tính là ban thưởng!" Ngô Sở xua tay bật cười.

Thiếu niên Khoa cười hắc hắc nói: "Ngô biết A Sở tiền bối tu vi mạnh hơn ngô, nhưng lại cứ dùng Súc Địa thần thông này so kè với

ngô, ngô coi như chiếm món hời lớn rồi.

Súc Địa thần thông này trời sinh đã tương hợp với huyết mạch bọn ngô, A Sở tiền bối lại có thể vận dụng thần thông này đến mức đó, đã là rất lợi hại rồi." Hậu Thổ và Tiểu Nguyệt Linh bọn họ cũng từ trên mây hạ xuống, Tiểu Nguyệt Linh nói: "Con cự viên phía sau kia vẫn còn đuổi sát không buông, hay là tỷ tỷ đi bắt nó lại, tối nay chúng ta ăn não khỉ?" "..." Ngô Sở có chút cạn lời nhìn nha đầu này.

Sau đó Tiểu Nguyệt Linh liền cúi đầu gãi mặt, lè chiếc lưỡi nhỏ: "Muội đùa thôi." Hậu Thổ mím môi cười khẽ, đưa tay xoa xoa cái đầu nhỏ của Tiểu Nguyệt Linh.

Thiếu niên Khoa lại hỏi: "Não khỉ ăn ngon không?" "Não Đương Khang ăn ngon không?" Ngô Sở cười nói: "Cũng xêm xêm nhau thôi." "Thêm chút tương cay, vẫn là rất không tồi." Thiếu niên Khoa liếm liếm môi nói.

Tương cay tự nhiên cũng là sản vật xuất xứ từ Tử Ngọc Sơn, bất quá hiện giờ đã được trồng ở Hậu Thổ bộ lạc.

Chương 176

Cùng được trồng còn có lúa ngũ sắc, mía, củ sen và các loại nông sản khác.

Với sức ăn kinh người của Vu tộc, chỉ cho bọn họ ăn lúa ngũ sắc lót dạ thì chắc chắn là không đủ, cho nên bọn họ vẫn sẽ đi săn giết yêu thú để làm lương thực chính.

Vì vậy việc ăn não khỉ này, vốn là chuyện vô cùng phi nhân đạo trong mắt Ngô Sở, nhưng trong mắt đám Vu tộc này lại cực kỳ bình thường. "Tiểu Vũ, chỗ này cách Thanh Khâu các ngươi còn bao xa a?" Tiểu hồ ly nghe Ngô Sở hỏi vậy, bèn nghiêng cái đầu nhỏ nghĩ nghĩ: "Chắc còn khoảng hai phần ba quãng đường nữa!

A Sở tiền bối, hay là chúng ta bắt con cự viên kia về trông núi?" Hống...

Trong rừng núi phía xa, một con cự viên màu trắng thể hình cao chừng hai ba mươi trượng, phẫn nộ gào thét, xuyên qua giữa những tán cổ mộc, đuổi sát không buông về phía nhóm Ngô Sở.

Cho dù thể hình to lớn như vậy, nhưng khi xuyên qua cổ lâm vẫn giống như đang chơi xích đu, đủ thấy những cây cổ thụ này cao lớn cỡ nào. "Con cự viên này ước chừng cũng có tu vi Thiên Tiên Cảnh rồi." Ngô Sở nhìn về phía thiếu niên Khoa, cười hỏi: "Lúc trước ngươi đắc tội tên kia thế nào vậy?

Bắt nạt vợ con già trẻ nhà người ta à?" Hai người đang tỷ thí tốc độ, cho nên Ngô Sở cũng không chú ý tên này chọc vào cái gã to xác kia như thế nào.

Bất quá bọn họ cũng không để ý, dù sao có Hậu Thổ ở đây, tên kia tự dâng mình đến cửa chính là đến để ăn đòn, còn chuyện ăn thêm bữa

thì thôi, Ngô Sở có chút không làm được. "Ngô... ngô chỉ là đạp lên đầu nó chạy qua thôi, cái gì khác cũng chưa làm a!" Ngô Sở yên lặng che mặt, ngươi đều đạp lên mặt người ta rồi, còn bảo chưa làm gì?

Hắn vốn tưởng đợi con cự viên kia xông lên, Hậu Thổ tỷ tỷ sẽ ra tay.

Nhưng khiến Ngô Sở không ngờ là, Hậu Thổ lần này lại không trực tiếp ra tay, mà để thiếu niên Khoa tiến lên so chiêu với con cự viên kia, dùng cách này để rèn luyện Khoa.

Ngô Sở thực ra cũng có chút ngứa nghề, dù sao có Hậu Thổ tỷ tỷ giúp lược trận, nguy hiểm là không thể nào có nguy hiểm.

Nhưng thân là đại tiền bối, hắn lại có chút ngại tranh giành cơ hội rèn luyện của tiểu bối, thế là chỉ đành giữ giá, yên lặng ngồi đó xem kịch.

Xem tu sĩ đấu pháp...

Trước mắt Ngô Sở gần như chưa từng tận mắt chứng kiến tu sĩ khác đấu pháp, nhiều nhất chỉ là đánh một trận với Thiên Mục đạo nhân.

Nhưng trận đó, người thực sự giao thủ cũng là Nghệ Bảo và Hậu Thổ tỷ tỷ.

Tu sĩ đấu pháp, gọi là tiêu sái phiêu dật, khí thế bàng bạc.

Mà Vu tộc và cự thú đấu pháp, cái này lại có chút khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Ngô Sở yên lặng nắm chặt nắm đấm, quả nhiên, quyền quyền đến thịt mới là sự lãng mạn của đàn ông a!

Nhìn thiếu niên Khoa dùng quyền đối viên, quyền mang lấp lóe, đánh cho con cự viên kia buộc phải thu nhỏ thể hình để đối oanh với

hắn, lại nhớ tới hình ảnh quyền mang hoành không của Hậu Thổ tỷ tỷ lúc trước, Ngô Sở liền nhịn không được bày ra quyền giá, móc trái, móc phải... "A Sở đang làm gì thế?" Nhìn Ngô Sở vặn vẹo bả vai, đong đưa nắm đấm, Hậu Thổ cười hỏi.

Ngô Sở khẽ ho một tiếng, thu hồi quyền giá nói: "Không có gì!

Chỉ là nhớ tới lúc tỷ tỷ đấu pháp với phân thân Ma Tổ kia, cảnh tượng quyền mang hoành không quán nhật ấy, khiến ta giờ nhớ lại vẫn thấy nhiệt huyết sôi trào.

Quả nhiên, ta vẫn thích phương thức đấu pháp quyền quyền đến thịt này." Tiểu Nguyệt Linh mím môi, nhíu mày nói: "Nhưng cận thân bác đấu như vậy, nếu thân thể phản ứng không kịp, cũng rất dễ bị thương nha!

Nếu là cách không đối quyết, còn có thời gian vận dụng pháp bảo tương trợ, pháp bảo nếu không địch lại, còn có thời gian thi triển độn pháp..." "Hại!

Nha đầu ngươi, sau này ngàn vạn lần đừng cùng người ta đấu pháp!" "A!

Vì sao nha?" Tiểu Nguyệt Linh khó hiểu hỏi.

Ngô Sở lắc đầu: "Đấu pháp, đấu là cái gì?

Đấu là pháp thuật, là pháp bảo, nhưng nhiều hơn, thực ra vẫn là đấu khí thế.

Để ngươi ở đó nghĩ đông nghĩ tây, sớm đã mất đi khí thế 'nhất vãng vô tiền' rồi, khẳng định đấu không lại người khác." "Nhưng nếu pháp bảo không bằng người, vậy không phải vẫn là đấu không lại sao?" "Nhưng mà, ta có thể thể hiện ra ta còn pháp bảo chưa xuất, lần sau nhất định 'thịt' ngươi, để lấn át khí thế, vậy ngươi rốt cuộc là tin hay không tin nha?" Ngô Sở cười nói. "..." Tiểu hồ ly chớp chớp đôi

mắt to manh manh, dường như đang nói: Còn có thể chơi như vậy à?

Ngược lại Tiểu Nguyệt Linh có chút bừng tỉnh, nhớ tới những màn Ngô Sở rõ ràng tu vi chưa phục hồi, nhưng lại dọa Thiên Mục đạo nhân và đám tiểu yêu bỏ chạy.

Hậu Thổ cười nói: "Tuy rằng A Sở nói có đạo lý nhất định, nhưng Vu tộc chúng ta sở dĩ dùng phương thức này để chiến đấu, kỳ thực là vì nhục thân chúng ta mạnh hơn các sinh linh khác.

Đặc biệt là bộ tộc chúng ta, khi chân đạp đại địa, liền có sức mạnh vô cùng vô tận cho ta sử dụng." Ngô Sở nhìn Hậu Thổ, cười nói: "Cho nên bộ tộc tỷ tỷ, cũng có thể gọi là 'Đại Địa Vu Tộc', đúng không!" "Đúng vậy!

Đây là sức mạnh Phụ Thần ban cho chúng ta!" Nhắc tới Bàn Cổ đại thần, thần tình Hậu Thổ vô cùng thành kính.

Bên kia, Khoa đã đánh đến mức khó phân thắng bại với con cự viên đã thu nhỏ thể hình.

Mấy lần bị cự viên oanh bay ra ngoài, trước ngực đều đã vương vãi vết máu, khóe miệng cũng vương tơ máu, nhưng ngay sau đó, hắn lại ngoan cường đứng lên, ngao ngao kêu vọt lên lần nữa.

Vô số cổ mộc xung quanh vì trận chiến của bọn họ mà vỡ nát, đổ rạp xuống trong tiếng răng rắc, khói bụi tứ tung, cành lá đất đá bay tán loạn.

Khoảng một hai nén nhang trôi qua, con cự viên kia thấy không bắt được tên nhóc con trước mắt, không khỏi gầm lên một tiếng, thân hình vừa chuyển, cư nhiên biến ra ba cái đầu, sáu cánh tay.

Thân mình nó xoay tròn như con quay, nắm đấm như súng máy oanh về phía thiếu niên Khoa.

Ngọa tào!

Ba đầu sáu tay!

Ngô Sở trừng tròn hai mắt.

Ngô Sở không ngờ rằng, nhìn thấy thần thông trong truyền thuyết này ở thế giới này, lại là trên người con bạch sắc cự viên này.

Điều này làm hắn không khỏi nhớ tới một loại thần thú khác —— Chu Yếm.

Bất quá con cự viên trước mắt này, chắc tối đa cũng chỉ là sở hữu một tia huyết mạch thần thú Chu Yếm mà thôi.

Nếu không với thể hình lớn như vậy, hắn sẽ không chỉ có tu vi Thiên Tiên Cảnh.

Phải biết rằng, Tiểu Lộc Tể cũng là thần thú, nhưng thời kỳ ấu niên đã là Thiên Tiên Cảnh rồi.

Nếu thật là thần thú Chu Yếm, thì với thể hình to lớn này, tu vi ít nhất cũng phải là Thái Ất Cảnh.

Tuy nói thời kỳ này, rất nhiều sinh linh là thiên sinh địa dưỡng, không cha không mẹ, nhưng cũng có không ít sinh linh là thông qua bản năng sinh vật nguyên thủy, tiến hành giao phối sinh sôi nảy nở mà ra.

Có lẽ, con bạch sắc cự viên này chính là hậu duệ của Chu Yếm và loài vượn khác.

Bình bình bình...

Chương 177

Trong một chuỗi đả kích liên hoàn, thân mình thiếu niên Khoa bay ngược ra ngoài, máu tươi vẩy đầy trời.

Hậu Thổ tỷ tỷ vẫn mặt không biểu cảm nhìn xem, dường như cảm thấy thiếu niên Khoa vẫn có thể tiếp tục tái chiến.

Ngô Sở thấy nàng bình tĩnh như vậy, thế là cũng ngoan ngoãn ngậm miệng lại. "A Sở ca, con cự viên này dùng thần thông gì vậy?

Cư nhiên có ba đầu sáu tay!" Tiểu Nguyệt Linh chớp mắt to, tò mò hỏi, còn len lén liếc nhìn Hậu Thổ.

Hậu Thổ hiển nhiên cũng phát hiện ánh mắt lén lút của tiểu nha đầu, cười nói: "Thần thông này gọi là Ba Đầu Sáu Tay, có phải trước đây từng thấy ta thi triển không?" Trước đây, Hậu Thổ xác thực từng thi triển thần thông này, bất quá khi nàng thi triển thì không có ba đầu, hơn nữa cũng không chỉ sáu tay, so với con bạch viên này vẫn có chỗ bất đồng.

Lúc đó khi Hậu Thổ tỷ tỷ thi triển đạo thần thông kia, thân hình trong nháy mắt cao vạn trượng, có chút giống thần thông Pháp Tướng Thiên Địa.

Ngô Sở tò mò nói: "Ta nghe nói có loại thần thú tên là Chu Yếm, cũng thiện dùng loại thần thông ba đầu sáu tay này, thần thông này là tất cả các chủng tộc đều có thể giác tỉnh sao?" Hậu Thổ lắc đầu nói: "Chủng tộc khác không rõ, bất quá Vu tộc chúng ta, bất kể giác tỉnh thần thông gì cũng không lạ, bởi vì chúng ta sở hữu huyết mạch Phụ Thần." Tuy rằng Hậu Thổ tỷ tỷ không phải là người dễ kiêu ngạo, nhưng khi nàng nói câu cuối cùng này, Ngô Sở có thể cảm giác được, tỷ tỷ vô cùng tự hào. "Tỷ tỷ, thần thông này có phải cũng có thể giống

như Súc Địa Thuật, thông qua học tập để đạt được không?" Ngô Sở biết rõ còn cố hỏi.

Nếu không thể thông qua học tập để đạt được, vậy tương lai Na Tra và Hầu Tử kia, lại làm sao có thể thi triển thần thông này chứ?

Lúc này, thiếu niên Khoa lại một lần nữa đứng lên từ dưới đất, phun ra ngụm máu, con bạch viên kia cư nhiên không thừa cơ giết tới, mà đứng đó đấm ngực gầm thét.

Thiếu niên Khoa cắn răng, chân đạp đại địa, thân hình đột nhiên biến mất, tốc độ trong nháy mắt tăng thêm ba phần.

Thiên phú thần thông "Súc Địa Thuật" của Đại Địa Vu Tộc phát động.

Hai thân ảnh lần nữa quấn lấy nhau, Ngô Sở phát hiện, thiếu niên Khoa tuy tốc độ tăng vọt ba phần, nhưng khi đối mặt với sáu cánh tay, vẫn cứ ở vào vị thế bị "bón hành".

Địa sát chi khí bị rút ra từ trong địa mạch, dũng mãnh lao vào thân thể hắn, khiến cơ bắp toàn thân lại bành trướng thêm vài phần, cả người trông càng thêm tráng kiện.

Đáng tiếc, tu vi của bạch viên vốn đã cao hơn thiếu niên Khoa không ít, dưới sự hỗ trợ của thần thông ba đầu sáu tay, bên nhiều tay hơn quả nhiên là chiếm tiện nghi lớn.

Thiếu niên Khoa vẫn bị bạch viên tẩn cho rất thảm!

Tuy tộc nhân đang bị đòn, nhưng Hậu Thổ lại chẳng hề sốt ruột, nói: "Học thì học được, nhưng thần thông này chỉ có tác dụng với Vu tộc thích cận chiến như chúng ta, đối với các sinh linh không giỏi cận chiến khác mà nói, thần thông này có cũng được mà không có cũng chẳng sao." "Tỷ tỷ, ta muốn học!" Ngô Sở mặt dày, dùng ánh mắt cầu khẩn và hy vọng nhìn Hậu Thổ tỷ tỷ, nhìn đến mức Hậu Thổ tỷ tỷ có

chút không tự nhiên, khẽ ho nói: "Vậy quay đầu ta sửa lại rồi dạy ngươi!" "Cảm ơn tỷ tỷ!" Mấy tên tiểu yêu tuy rằng có chút thấp thỏm, nhưng nghĩ đến quan hệ giữa Gia Kiền thủ lĩnh và Bạch Dạ Vương cực kỳ thân thiết, bọn chúng tự nhiên cũng không cách nào cự tuyệt đề nghị như vậy.

Chủ nhân, ngài vừa rồi cư nhiên làm nũng với Hậu Thổ tỷ tỷ, thật buồn nôn nha!" "Cổn!" Đối với Hậu Thổ, Ngô Sở khúm núm; đối với Nghệ Bảo, hắn trọng quyền xuất kích! ...

Cuối cùng, con bạch viên kia suýt chút nữa đấm chết thiếu niên Khoa, thế là Hậu Thổ tỷ tỷ rốt cuộc cũng ra tay.

Chỉ thấy thân hình nàng vừa động, liền xuất hiện trước mặt bạch viên, một tay đỡ lấy một nắm đấm của nó, nhẹ nhàng đẩy về phía trước, bạch viên liền không tự chủ được "đông đông đông" lùi lại phía sau.

Không có cát bay đá chạy, không có địa động sơn diêu, cũng không có sơn băng địa liệt, càng không có khí thế kinh thiên gì, cứ hời hợt nhẹ nhàng đẩy một cái như vậy.

Bạch viên dễ dàng cảm nhận được nguồn sức mạnh bàng bạc căn bản không cùng đẳng cấp từ trong tay Hậu Thổ, đôi mắt nó không tự chủ được lộ vẻ kinh khủng, lặng lẽ co rụt người lại, nơm nớp lo sợ lùi về sau, ngay cả tiếng thở mạnh cũng không dám phát ra.

Hậu Thổ ngẩng đầu nhìn nó một cái, dọa nó tứ chi run bắn lên, suýt chút nữa ngã ngồi xuống đất.

Hậu Thổ mặt không biểu cảm nói: "Ngươi đi đi!

Ta không thương tổn ngươi.

Nó đạp ngươi một cái, ngươi tẩn nó một trận, cũng coi như công bằng!

Bất quá sau này tốt nhất vẫn nên sửa cái tính khí nóng nảy của ngươi đi!" Bạch viên ngoan ngoãn gật đầu, sau đó xoay người điên cuồng chạy trốn.

Tuy hành vi cử chỉ của Hậu Thổ thực ra rất ôn hòa, nhưng Ngô Sở lại cảm nhận được sự bá khí vô thanh đến từ vị Tổ Vu tỷ tỷ này trong luồng khí chất ôn hòa đó.

Mọi người đi đến bên cạnh thiếu niên Khoa, Ngô Sở hỏi: "Ngươi không sao chứ?" Khoa nằm trên mặt đất lắc đầu, thở dốc nói: "Không có gì đáng ngại, nằm ngủ một giấc là khỏe!

Trước kia mấy lần bị thương còn nghiêm trọng hơn thế này nhiều!" Hậu Thổ cũng không chữa thương cho thiếu niên Khoa, chỉ là thân hình vừa động, biến mất tại chỗ, một lát sau liền xách một con hổ lông dài vẫn vện trở về.

Con hổ lớn đã chết, trợn trừng mắt, bộ dạng chết không nhắm mắt, há to mồm để lộ hai chiếc răng nanh khổng lồ.

Đây hẳn là Trường Mao Cự Xỉ Hổ, hai chiếc răng nanh dài hơn các răng khác mấy lần, bất quá thể hình cũng chỉ cỡ bốn năm mét, linh trí chắc không cao lắm. "Tiểu Nguyệt Linh, làm phiền muội rồi!" Hậu Thổ ném con Trường Mao Cự Xỉ Hổ cho Nguyệt Linh. "Hi hi, tỷ tỷ khách khí rồi, không phiền đâu ạ." Tiểu Nguyệt Linh xách con hổ lên, chạy sang một bên xử lý.

Da của Trường Mao Cự Xỉ Hổ rất trơn bóng, lông tóc tuy dài nhưng lại khá mềm mượt.

Tiểu Nguyệt Linh nghĩ thầm, cái này có thể mang về xử lý một chút, làm đệm ngồi cho A Sở ca.

Thế là, nhóm Ngô Sở liền dừng chân tại đây.

Khi tịch dương ngả về tây, bọn họ đã bắt đầu ăn thịt hổ nướng

xiên, uống canh xương hổ.

Thiếu niên Khoa nằm nghỉ ngơi nửa ngày, lúc này cũng đã sinh long hoạt hổ ngồi dậy, chộp lấy thịt hổ ăn như hổ đói.

Mấy người Ngô Sở một bữa là giải quyết xong con hổ lớn, sau đó Ngô Sở nương theo ánh lửa, thỉnh giáo Hậu Thổ về thần thông Ba Đầu Sáu Tay kia.

Dưới ánh trăng, đống lửa nổ lép bép, các Tiểu Hoa Tiên ẩn mình giữa những tán lá đầu cành nghỉ ngơi, Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly - hai con tiểu la lỵ ngồi xếp bằng một bên đả tọa.

Hậu Thổ tỷ tỷ cầm nhánh cây, nhẹ nhàng vẽ trên mặt đất, nói với Ngô Sở về tư duy sửa đổi thần thông này.

Cứ như vậy, lại qua hơn nửa năm.

Súc Địa Thuật Ngô Sở đã có thể thi triển tự như, thần thông Ba Đầu Sáu Tay cũng đang trong quá trình tu tập.

Một ngày nọ, sự chú ý của mọi người bị bầu trời phương xa thu hút.

Mảng trời kia âm trầm, phảng phất như thể mưa to gió lớn sắp ập đến.

Nhưng chỉ cần cảm nhận một chút là có thể nhận ra từ trong luồng khí tức đó, kia căn bản không phải là mây mưa, mà là một vùng thiên địa hắc ám được ngưng tụ từ âm khí và tử khí. "Oa oa oa..." Tiếng quạ đen kêu vang vọng lại từ xa.

Hậu Thổ nhìn một lúc, hỏi: "Có biết đó là nơi nào không?" Ngô Sở nhìn về phía tiểu hồ ly, hỏi: "Tiểu Vũ có biết không?" Tiểu hồ ly gật đầu, đáp: "Nơi đó tên là Vạn Nha Sơn, tổ phụ nói cái tên đó là do lão tổ tông đặt cho, nơi đó tụ tập một đàn quạ đen tử vong, nghe nói là sinh ra từ trong tử khí." Tuy nghe có vẻ giống như vùng đất chẳng

lành, nhưng Hậu Thổ vẫn quyết định qua đó xem thử.

Dù sao, nói một cách nghiêm túc thì nơi này cách bộ lạc của nàng cũng không tính là xa.

Ừm, cái gọi là "không xa" này là so với cường giả cảnh giới Đại La như nàng mà nói.

Không bao lâu sau, mọi người liền nhìn thấy dãy núi màu trắng kéo dài mấy ngàn dặm kia.

Trong dãy núi hắc khí lượn lờ, như sa như sương, giữa màu trắng của núi non trông vô cùng bắt mắt.

Chương 178

Khi nhìn thấy dãy núi màu trắng này, mọi người đều không khỏi trợn mắt há hốc mồm, bởi vì đây là một dãy núi được chất chồng hoàn toàn từ bạch cốt.

Trong dãy núi bạch cốt này, vô số quạ đen đang chiếm cứ, kêu lên những tiếng "oa oa" khiến người ta tê cả da đầu.

Quạ đen có con to con nhỏ, con lớn sải cánh chừng vài trượng, có con trong miệng ngậm bạch cốt, bay về từ phương xa, rồi ném những khúc xương trắng đó vào trong dãy núi. "Đây là một ngọn núi xương trắng khô lâu a!" Tiểu Nguyệt Linh kinh thán nói.

Ngô Sở nghe vậy, không khỏi ngẩn ra.

Chẳng lẽ đây chính là đạo trường Khô Lâu Sơn của vị Thạch Tinh nương nương...

à không, Thạch Cơ nương nương chết oan ức nhất trong Phong Thần sau này sao? "Tốc tốc tốc...

Oa oa oa..." Dường như cảm nhận được sự xuất hiện của người sống, những con quạ đen tử vong kia nhao nhao bay lên, trong nháy mắt đã kết thành một đám mây đen kịt trên bầu trời.

Tử khí và âm khí từ trong núi phóng lên tận trời, bao bọc lấy đám quạ đen, ngưng kết giữa không trung thành một con quạ đen khổng lồ, sải cánh ít nhất cũng phải ngàn vạn trượng.

Nhìn con siêu cấp cự nha đang rũ đầu nhìn xuống từ trong màn sương đen kia, mọi người chỉ cảm thấy một cỗ khí thế bàng bạc áp bách ập tới, đứng trước mặt nó, quả thực nhỏ bé chẳng khác gì con kiến.

Các tiểu hoa tiên bị dọa cho sợ đến mức run lẩy bẩy, hoa dung thất sắc.

Ngô Sở thì nhíu mày, sau đó im lặng nhìn về phía Hậu Thổ.

Nói ra thì, tu vi cá thể của những con quạ đen này thực ra đều không cao, nhưng chúng ngưng kết lại thành một khối, cảm giác mang lại giống như kết thành một đại trận, cảm giác này liền lập tức khác hẳn.

Nếu không dùng đến Nghệ Bảo, Ngô Sở cũng không dám tùy tiện thử sức.

Hậu Thổ nhìn vài lần, mỉm cười nói: "Cái Vạn Tà Trận này cũng có chút thú vị, sau này có thời gian có thể tới đây lĩnh ngộ một phen, hôm nay cứ tạm tha cho chúng đi!" Mọi người lui lại, đi đường vòng qua Vạn Nha Sơn, tiếp tục đi về phía Đông.

Con quạ khổng lồ ngưng tụ ra kia cũng không hề động thủ với bọn họ.

Ngô Sở quay đầu nhìn lại Vạn Nha Sơn, trong lòng thầm nghĩ: Nơi này chẳng lẽ thật sự là đạo trường của vị Thạch Cơ nương nương kia?

Nói đi cũng phải nói lại, vị Thạch Cơ nương nương kia khi nào thì xuất thế nhỉ?

Hình như còn có một kẻ tên là Nhất Khí Tiên Mã Nguyên, tên kia cùng Thạch Cơ nương nương lại có quan hệ gì? ...

Từ bộ lạc Hậu Thổ xuất phát đến Đại Dã Trạch Thanh Khâu, hành trình không biết bao nhiêu vạn dặm, nhưng nhóm Ngô Sở đi đi dừng dừng, vừa đi vừa tu hành, tiêu tốn gần ba năm.

Gần ba năm thời gian, đủ để Ngô Sở học được Súc Địa Thuật và thần thông Ba Đầu Sáu Tay.

Thỉnh thoảng, Ngô Sở cũng so chiêu với thiếu niên Khoa, thể hiện thân thủ của mình một chút.

Thậm chí hắn còn thử đem Thái Cực Quyền dung nhập vào trong quyền thế.

Khi đấu pháp cùng tu sĩ khác thì quyền thuật này không dùng được, nhưng khi luyện tay với dũng sĩ Vu tộc, quyền thuật này lại có chút đất dụng võ.

Lúc mới thi triển, còn khiến Hậu Thổ tò mò một phen, sau đó Hậu Thổ tiểu thư tả liền tự nhiên như nhiên bị cái Thái Cực chi đạo âm dương luân chuyển này hấp dẫn.

Thế là suốt dọc đường đi sau đó, nàng cơ bản đều đang trầm tư.

Điều này cũng làm cho Ngô Sở dập tắt ý định tiếp tục cầu giáo thần thông "Pháp Tướng Thiên Địa" từ Hậu Thổ tiểu thư tả.

Dù sao sau này cũng còn cơ hội, để dành cho tương lai đi!

Đại Dã Trạch Thanh Khâu, sau khi Hồ Tổ Thanh Khâu Ly hồi sơn liền trực tiếp phong sơn, không còn qua lại với bên ngoài, bản thân nàng cũng chạy đi bế quan tu hành.

Nhìn thấy tiểu hồ ly dẫn bọn họ đi tới trên một vùng núi non trùng điệp, tịnh không có nửa điểm dáng dấp của Đại Dã Trạch, nhóm Ngô Sở cũng không cảm thấy bất ngờ.

Dù sao Thanh Khâu khẳng định cũng có hộ sơn đại trận, một khi đại trận khởi động, bên ngoài sẽ không cách nào nhìn thấu mọi thứ bên trong.

Huống chi, Thanh Khâu hồ còn là chủng tộc am hiểu huyễn thuật nhất.

Tiểu hồ ly lấy ra một cái lục lạc, lắc lư, nhưng còn chưa đợi nó

lắc mấy cái, một thanh âm đã vang lên: "Nguyên lai là Bất Xuất đạo hữu, Thanh Khâu hoan nghênh vô cùng!" Trận pháp mở rộng, một bóng người yểu điệu trong bộ nghê thường màu tử kim lay động bước ra, tóc xanh cùng dải lụa cùng bay, thiên địa đều vì thế mà tối sầm lại. "Lão tổ, Tiểu Vũ nhớ người!" Tiểu hồ ly thu hồi lục lạc, trực tiếp nhào tới.

Thanh Khâu Ly đón lấy tiểu hồ ly, nhưng rất nhanh liền thả nó xuống, hành lễ vái chào với Ngô Sở và Hậu Thổ: "Để mọi người chê cười rồi." "Thanh Khâu đạo hữu, đã lâu không gặp?" Ngô Sở vái chào đáp lễ Thanh Khâu Ly, sau đó giới thiệu: "Vị này là thủ lĩnh bộ lạc Hậu Thổ của Vu tộc - Hậu Thổ, từng giúp ta không ít việc, hiện nay đã chuyển đến làm hàng xóm bên cạnh Tử Ngọc Sơn của ta.

Tính ra thì mọi người cũng là láng giềng rồi, lần này cũng thuận đường đến bái phỏng đạo hữu một chút, còn mong đạo hữu chớ để ý." "Đâu có đâu có, đạo hữu có thể tới, ta vui mừng còn không kịp đây này!

Bạn của đạo hữu cũng là bạn của ta, Bất Xuất đạo hữu, Hậu Thổ đạo hữu, chư vị, mời vào trong!" Thanh Khâu Ly nhìn thoáng qua Hậu Thổ, trong mắt lóe lên một tia tò mò, nhớ tới ba vị đạo hữu có mị lực không kém nàng bao nhiêu mà Ngô Sở từng nhắc đến.

Nghĩ đến thì vị này chắc là một trong số đó đi!

Xinh đẹp điềm tĩnh, khí chất cũng trầm ổn đại khí, bất quá...

Ha ha...

Luận về mị lực bản thân, Thanh Khâu Ly vô cùng tự tin, cho dù đối mặt với nữ tử có phong cách cực kỳ khác biệt với mình như Hậu Thổ, nàng cũng không hề e ngại.

Ngô Sở làm sao có thể ngờ được, con hồ ly tinh già không biết đã

sống bao nhiêu vạn năm này, lúc này trong lòng lại đang suy nghĩ những vấn đề nhàm chán mà chỉ có nữ tử tầm thường mới có.

Theo Thanh Khâu Ly tiến vào trận pháp đang mở rộng, liền thấy một vùng trời nước xanh biếc, nước đầm trong veo phản chiếu bầu trời xanh thẳm, lập tức khiến người ta tâm thần sảng khoái.

Tiểu hồ ly nhìn đông nhìn tây, mấy vạn năm chưa về cố địa, Đại Dã Trạch trong veo này vẫn là Đại Dã Trạch của ngày xưa, nó không khỏi hoan hô một tiếng, hóa thành một con hồ ly trắng nhỏ, trực tiếp chạy như bay trên mặt nước như tia chớp, rạch ra một vệt sóng trắng trên mặt hồ.

Thanh Khâu Ly mỉm cười, khởi động uy năng trận pháp, mang theo mọi người vượt qua không biết bao nhiêu vạn dặm đầm nước, đi tới một hòn đảo rộng lớn nằm giữa trung tâm hồ.

Đảo rất lớn, từng mảng cỏ xanh như sóng gợn, trập trùng liên miên.

Từng ngọn đồi xanh biếc tọa lạc trên vùng đất này, xung quanh là những cây cổ thụ chọc trời, có những chú hồ ly nhỏ chưa hóa hình đạp cỏ mà đi trên thảm cỏ xanh, như đi trên đất bằng.

Cái tên Thanh Khâu, quả cũng đúng với thực tế.

Chẳng bao lâu, mọi người liền đi tới một sơn cốc.

Ngoài cốc trồng một mảng lúa ngũ sắc và các loại nông sản khác, trong cốc có không ít bóng người đi lại, đa phần đều là các tiểu la lỵ, tiểu chính thái, cùng với một số tiểu hồ ly nhỏ tuổi chưa hóa hình.

Những hồ ly trưởng thành đa phần đã theo ba chi tộc hồ phân ra, rời khỏi Thanh Khâu, đến sinh sống tại vương đình của tam tộc Hồng Hoang.

Tiếp tục ở lại Thanh Khâu cơ bản đều là những tiểu hồ ly còn nhỏ

tuổi.

May mà trong sơn cốc tịnh không có mùi hôi nồng nặc của hồ ly tầm thường.

Chương 179

Tin rằng với một người chú trọng mị lực cá nhân như Hồ Tổ, cũng sẽ không dung thứ loại mùi đó xuất hiện ở đây.

Trong sơn cốc, dựa lưng vào núi xây dựng không ít kiến trúc.

Những kiến trúc đó có phong cách tương tự với những đình viện mà Ngô Sở thấy trên đỉnh Thần Mộc, là do Thanh Khâu Thần lúc trước học được từ chỗ Ngô Sở.

Có điều bọn họ lại thêm vào phong cách của riêng mình, tổng thể nhìn lại giống như từng tòa đình đài lầu các khảm vào trên vách núi vậy, hành lang cầu treo nối liền trên không, đẹp đẽ vô cùng.

Theo Thanh Khâu Ly tiến vào sâu trong sơn cốc, liền có các tiểu la lỵ, tiểu chính thái dâng lên hoa quả linh nhưỡng cho mọi người, bài trí hoàn toàn không kém bao nhiêu so với Tử Ngọc Sơn của Ngô Sở.

Uống rượu, tán gẫu, nhưng không có luận đạo.

Một là bọn họ đều biết tu vi của tên Ngô Sở này không mạnh lắm, thật sự muốn luận đạo thì e là phải gạt hắn sang một bên.

Hai là phương thức tu hành của Vu tộc khác biệt với các sinh linh khác, mọi người khẳng định cũng không nói cùng một chỗ được.

Cho nên ý định luận đạo với Hồ Tổ của Hậu Thổ cũng không mãnh liệt.

Mà Hồ Tổ Thanh Khâu Ly cũng rất khéo léo khắc chế xúc động muốn cân đo đong đếm Hậu Thổ.

Bầu không khí cứ thế dần trở nên náo nhiệt dưới hình thức nhìn qua rất hữu hảo này. "Đạo hữu lần này tới Thanh Khâu của ta, nhất định phải ở lại thêm vài ngày mới được." Cơm no rượu say, sau khi

sắp xếp cho đám Hậu Thổ đi nghỉ ngơi, Thanh Khâu Ly mời Ngô Sở tản bộ dưới ánh trăng, đi qua bờ ruộng tràn ngập hương lúa, bước vào thảm cỏ xanh mềm mại, đom đóm mùa hè bay múa trên đồng cỏ, hô ứng cùng ánh sao trời.

Ngô Sở cười nói: "Đạo hữu biết tu vi của ta thế nào mà, nếu không phải có Hậu Thổ tỷ tỷ đi cùng ta một chuyến, ta cũng không dám tùy tiện bước ra khỏi Tử Ngọc Sơn của ta đâu." "Tỷ tỷ?" Hồ Tổ chớp chớp đôi mắt hồ ly tu trưởng, nhìn hắn, "Xem ra quan hệ giữa người và cô ấy còn thân mật hơn quan hệ với ta nhỉ!" Ngô Sở á khẩu cười trừ, nói: "Ta cũng muốn gọi đạo hữu là tỷ tỷ lắm chứ!

Nhưng đây chẳng phải là sợ đường đột đạo hữu sao!

Dù sao ta và Thanh Khâu Thần đạo hữu kết giao trước, hắn lại là con trai trên danh nghĩa của đạo hữu... cũng không thể để hắn gọi ta là tiền bối được!

Ta cũng không làm được chuyện đó." "Phụt..." Thanh Khâu Ly thành công bị hắn chọc cười.

Cười một hồi, nàng mới nói: "Đạo hữu là đang cự tuyệt lời mời giữ khách của ta sao?" Ngô Sở lắc đầu, ngẩng đầu nhìn trời sao, mỉm cười nói: "Đương nhiên không phải cự tuyệt.

Đạo hữu tuy là tổ của một tộc, nhưng tiếp xúc với đạo hữu lại phát hiện đạo hữu thực ra cũng là người rất dễ gần, giống như đại tỷ tỷ ôn nhu thiện lương, sẽ không tùy tiện triển lộ uy nghiêm của một tộc chi tổ, sẽ không tùy tiện đoan cái giá đỡ không buông.

Nói ra thì, trước khi gặp đạo hữu, ta cứ tưởng đạo hữu là một lão đạo không hay nói cười kia chứ!" "Lạc lạc lạc..." Dưới ánh trăng, Thanh Khâu Ly cười đến mức run cả người.

Nằm trên thảm cỏ xanh dày mềm mại, hít thở mùi cỏ thơm, ngửa

mặt nhìn đầy trời sao lấp lánh, bên cạnh còn có một tuyệt thế đại mỹ nhân ngồi đó...

Không thể không nói, tất cả những điều này khiến Ngô Sở có chút ảo giác.

Mà điều này cũng làm hắn cảm thấy, tối nay hắn nói chuyện với Thanh Khâu Ly rất hợp.

Thế nhưng ngày hôm sau, cũng không biết có phải tối qua nói chuyện quá vui vẻ hay không, Thanh Khâu Ly bảo các tiểu hoa tiên tấu nhạc, sau đó nói muốn đích thân múa một điệu cho mọi người xem.

Khi tiếng nhạc vang lên, Tiểu Nguyệt Linh đã bị tiểu hồ ly kéo chạy ra khỏi đại điện, những con hồ ly nhỏ Thanh Khâu kia cũng sớm chạy đi thật xa.

Các tiểu hoa tiên cách tấm rèm, im lặng tấu nhạc.

Nghe thấy giai điệu quen thuộc này, Ngô Sở trong nháy mắt liền hiểu Thanh Khâu Ly muốn làm gì!

Quả nhiên, Thanh Khâu Ly ngoài miệng nói không để ý hắn gọi Hậu Thổ là tỷ tỷ, nhưng trong lòng vẫn muốn so kè với Hậu Thổ một chút, cân nhắc phân lượng của Hậu Thổ.

Nhìn thấy tư thế khởi thủ mà Thanh Khâu Ly bày ra, Ngô Sở lẳng lặng đứng dậy, nhanh chóng xoay người rời đi.

Thiếu niên Khoa không hiểu gãi đầu, nói: "A Sở tiền bối, người không xem sao?

Ta cảm thấy điệu múa của Thanh Khâu tiền bối nhất định rất đẹp a!" Kết quả trong nháy mắt, hắn liền lộ ra vẻ xấu xí, sau đó bị Hậu Thổ tung một cước, trực tiếp đá bay ra khỏi đại điện: "Có thể thưởng thức diệu vũ của Hồ Tổ, Hậu Thổ lấy làm vinh hạnh!" Ngô Sở thấy thế, phi nhanh lao ra ngoài, vừa vặn nhìn thấy Khoa từ dưới đất ngồi

dậy, tim còn đập nhanh vỗ vỗ ngực, nhìn trái nhìn phải, nói: "A Sở tiền bối, Thanh Khâu tiền bối kia múa điệu gì thế?

Sao có thể trong nháy mắt đã khiến tâm thần ta thất thủ?

Quá đáng sợ rồi!" Ngô Sở túm lấy vai hắn, thi triển thần thông Súc Địa, mấy cái đã đi tới bên bờ đảo, sau đó quay đầu nhìn thoáng qua, thầm nghĩ: Đã chạy xa thế này rồi, họ sẽ không gọi ta về nữa chứ! "A Sở tiền bối, tại sao chúng ta phải chạy xa thế này?" Nghe thấy Khoa lại hỏi đông hỏi tây, Ngô Sở tùy tiện ném một cái, ném hắn vào trong cái đầm lớn trước mặt: "Ngươi ngâm mình dưới nước trước đi, bình tĩnh một chút." Kết quả phát hiện Khoa cư nhiên không biết bơi, ở trong nước vùng vẫy mấy cái, thế mà lại căng thẳng đến mức giãy giụa, uống liền mấy ngụm nước.

Ngô Sở thi triển một cái Ngự Thủy thần thông, dùng con sóng nâng hắn từ trong nước lên: "Ngươi thế mà không biết bơi?

Sống bên cạnh con sông lớn kia, bơi lội nhất định phải học được chứ!" Khoa lau nước trên mặt, vừa u oán nhìn Ngô Sở.

Ngô Sở khẽ ho một tiếng, nói: "Đừng nhìn ta như thế, ta nói thật đấy, ngươi bây giờ lại không hiểu thần thông Ngự Thủy, không học bơi, sau này làm sao đi vào trong sông lớn săn thú?" "A Sở tiền bối, người là cố ý đi!" "Sao có thể?

Ta không phải loại người đó!" Ngô Sở phủ nhận: "Ta chính là muốn để ngươi bình tĩnh một chút, ngươi có biết trước đó Thanh Khâu đạo hữu múa điệu gì không?

Đó chính là Thiên Hồ Vũ của Thanh Khâu hồ tộc, có khả năng nhiếp nhân tâm phách nhất, hoặc người vô hình, trong nháy mắt có thể khiến ngươi đánh mất chính mình, vừa rồi ngươi không phải đã có lĩnh hội rồi sao?" Thiếu niên Khoa im lặng gãi đầu, có chút xấu hổ gật đầu. "Lại đây, ta dạy ngươi bơi, đường đường là Đại Địa Vu Tộc

như ngươi mà không biết bơi, sau này bị người ta dùng một phát thủy pháp diệt luôn, nói ra chẳng phải làm mất mặt tỷ tỷ ta sao?" Còn về cuộc đấu pháp giữa hai vị Đại La trong cốc kia, Ngô Sở có muốn quản cũng quản không được.

Tuy hắn rất tin tưởng tu vi của Hậu Thổ tỷ tỷ, nhưng ít nhiều cũng có chút lo lắng.

Dù sao Thanh Khâu Ly cũng là tồn tại cổ xưa hơn Hậu Thổ, được coi là Đại La lão làng rồi.

Tuy căn cước của Thanh Khâu Ly có thể không bằng Hậu Thổ, nhưng tu vi khẳng định sẽ không yếu.

Hắn chỉ có thể kỳ vọng vào việc Thanh Khâu Ly sẽ không làm bậy, không để Hậu Thổ quá khó xử. "A Sở tiền bối, người nói xem Thanh Khâu tiền bối sẽ không làm gì thủ lĩnh của ta chứ!" "Ngươi cư nhiên không có lòng tin vào tu vi của thủ lĩnh nhà ngươi?" Ngô Sở nghiêm mặt, "Uổng công thủ lĩnh nhà ngươi coi trọng ngươi như thế, lần này xuất môn còn dẫn ngươi ra ngoài lịch luyện.

Xem ra phải để ngươi tiếp tục bình tĩnh một chút mới được..." Ngô Sở nói xong, buông lỏng khống chế đối với nước, thiếu niên Khoa lại cắm đầu vào trong hồ, vùng vẫy trong hồ: "A, A Sở tiền bối, cứu...

ục ục... cứu mạng..." "Cái tên ngốc này, không biết nín thở sao?" Ngô Sở vừa dùng sóng nước nâng hắn lên, vừa chỉ đạo, "Nào, làm theo ta, hít sâu trước, ngươi đừng căng thẳng, hít sâu, nín thở, chìm vào trong nước, hai chân cùng đạp..." Mượn cơ hội dạy hắn bơi lội, Ngô Sở gia tàn thiếu niên Khoa một hồi, dạy hắn bơi ếch.

Nhìn động tác vụng về của Khoa trong nước, Ngô Sở lặng lẽ móc điện thoại ra, ghi lại một màn có thể coi là vết nhơ trong cuộc đời Vu này. "Bắt nạt một tiểu Vu ngây thơ không biết gì như vậy, chủ nhân,

lương tâm ngài không đau sao?" "Ừm, có chút đau đấy!

Lát nữa ta sẽ đi sám hối với tỷ tỷ một chút." "..." Cũng may tên Khoa này cũng không phải ngốc thật, không bao lâu đã từ bơi ếch tự mình lĩnh hội sang bơi chó, cũng dần dần lĩnh ngộ được kỹ năng bơi lội này.

Đợi sau khi biết bơi, tên này lại còn nghiện, nằm lỳ trong hồ không chịu ra.

Ngô Sở nhìn bộ dạng này của hắn, cười nói: "Tiểu Khoa, thế nào?

Có phải rất đơn giản không?" Thiếu niên Khoa cười hì hì gãi đầu, ân ân hai tiếng, lại cắm đầu vào trong hồ, sau đó một con cá lớn dài mấy trượng bơi tới, há miệng nuốt chửng tên này vào.

Tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt.

Chương 180

Đây là ở trong nước, nếu là ở trên lục địa...

Ngô Sở im lặng nhìn con cá lớn trong nước, cảm thấy con này hẳn là tới để thêm bữa cho thiếu niên Khoa.

Quả nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, một cánh tay xuyên ra từ lưng con cá lớn, một bóng người từ đó bò ra, sau đó xoay người túm lấy cái đuôi cá chết mà chưa cứng đờ vẫn đang giãy giụa quẫy đạp liên hồi, quăng nó từ trong nước ra ngoài: "Phi!

Cư nhiên muốn ăn ta!" Khoa vừa mắng chửi, vừa bơi về bờ.

Con cá lớn rơi xuống cách Ngô Sở không xa, đập ra một cái hố to, độ dày lộ ra trên mặt đất ít nhất cũng phải hai ba mét, trông hơi giống cá trê đầu bẹt, màu sắc đen kịt, toàn thân trơn tuột, bụng màu trắng sữa, thân thể vẫn còn đang giật giật.

Ngô Sở nhìn tất cả những chuyện này, trong lòng lại đang nghĩ: Hậu Thổ tỷ tỷ biết bơi không nhỉ?

Biết thần thông Ngự Thủy không?

Nếu không biết thì...

Thôi, quay về tặng nàng một viên Tị Thủy Châu vậy! "A Sở tiền bối, người nói xem, Thanh Khâu tiền bối là muốn đấu pháp với thủ lĩnh bọn ta sao?" "Có lẽ chỉ là đang luận đạo thôi?" Ngô Sở khẽ ho một tiếng, nói.

Hắn cũng không hy vọng hai vị kia đấu ra lửa, nếu không hắn sẽ hơi khó xử.

Khoa nhìn con cá lớn, lại nhìn về hướng Thanh Khâu cốc, sau đó vác con cá lớn lên: "A Sở tiền bối, chúng ta quay về xem sao!

Thuận tiện bảo Tiểu Nguyệt Linh làm thêm món ăn cho chúng ta." "Ngươi đúng là không khách khí thật, Tiểu Nguyệt Linh cũng đâu phải đầu bếp riêng của ngươi!" Khoa gãi đầu cười ngây ngô: "Đây chẳng phải là không còn cách nào sao!

Nếu có thiên phú trù nghệ, ta đã bái Tiểu Nguyệt Linh làm sư phụ, tu hành Trù chi đạo với muội ấy rồi." Ngô Sở chắp tay sau lưng, Khoa vác cá lớn, hai người lặng lẽ thi triển Súc Địa Thuật. "A Sở ca, mọi người về rồi à!" Tiểu Nguyệt Linh chạy chậm lên, nhìn thấy một con cá lớn di động bên cạnh Ngô Sở, không khỏi nhìn thêm vài lần.

Bịch...

Con cá lớn rơi xuống đất, thân ảnh của Khoa trượt ra từ dưới bụng cá: "Tiểu Nguyệt Linh, lại phải làm phiền muội làm thêm món cho mọi người rồi!

Có cần ta giúp đi nhặt ít củi về không?" Ngô Sở hất hàm về phía đại điện, dùng ánh mắt ra hiệu một cái, Tiểu Nguyệt Linh im lặng lắc đầu.

Thấy thế, Ngô Sở lặng lẽ hít một hơi, đi về phía đại điện.

Kết quả phát hiện, trong đại điện, Thiên Hồ Vũ của Thanh Khâu Ly đã sớm múa xong, lúc này nàng đang vẻ mặt tươi cười chiêu đãi Hậu Thổ, mà thần tình Hậu Thổ vẫn điềm tĩnh ôn uyển như cũ.

Điều này làm cho Ngô Sở có chút khó đoán, cuộc đấu pháp giữa hai người này, rốt cuộc ai cao tay hơn?

Ngô Sở nhìn Thanh Khâu Ly đang cười tươi như hoa, lại nhìn Hậu Thổ điềm tĩnh, cuối cùng cái gì cũng không hỏi, chỉ nói: "Tiểu Khoa bắt được con cá dưới hồ, chúng ta đi làm thêm món ăn thôi!" Hắn không tiện hỏi Hậu Thổ rằng điệu múa vừa rồi của Thanh Khâu Ly có đẹp không.

Nếu vừa rồi Hậu Thổ không chống đỡ được mị hoặc của Thanh Khâu Ly, lộ ra chút xấu mặt, vậy chẳng phải rất xấu hổ sao?

Hắn càng không tiện hỏi Thanh Khâu Ly đã làm gì Hậu Thổ hay chưa!

Hỏi như vậy thì đắc tội cả hai người một lúc.

Cho nên cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra là tốt nhất. "Được nha!" Hai người đồng thanh, nhìn nhau cười, một người rạng rỡ, một người điềm tĩnh.

Ngô Sở cười cười, ánh mắt luân chuyển trên mặt hai người một chút, xoay người đi ra khỏi đại điện.

Bỏ qua những chuyện khác không nói, chỉ riêng dung mạo khí chất mà nói, nhìn dáng vẻ của bọn họ thật sự là một loại hưởng thụ, sự vật xinh đẹp luôn có thể khiến tâm tình người ta vui vẻ. "Hậu Thổ muội muội, mời!" "Thanh Khâu tỷ tỷ mời trước!" "Muội muội là khách, nên mời trước!" "Vậy thì cảm ơn tỷ tỷ!" Cuộc đối thoại giữa hai người khiến bước chân Ngô Sở không khỏi khựng lại, nhưng rất nhanh đã khôi phục tự nhiên, chắp tay sau lưng, đi thẳng ra ngoài.

Trong sơn cốc phía dưới đại điện, Tiểu Nguyệt Linh đang cầm một con dao dài hẹp mổ bụng con cá lớn, một đám tiểu la lỵ và tiểu chính thái đang vây xem bên cạnh.

Bên cạnh bọn họ còn có một bầy hồ ly nhỏ chưa hóa hình đang ngồi xổm, tò mò quan sát.

Con dao trong tay Tiểu Nguyệt Linh giống như hồ điệp trong hoa, trên dưới tung bay, hạ dao vừa nhanh vừa chuẩn, như mây trôi nước chảy, không có bất kỳ sự trì trệ nào. "Đao công của Nguyệt Linh muội muội lại tinh tiến rồi, thật sự khiến người ta cảnh đẹp ý vui." Thanh Khâu Ly nhìn Tiểu Nguyệt Linh đang xê dịch chớp động bên cạnh con

cá lớn phía dưới, cảm khái nói. "Đây đại khái chính là cái mà A Sở gọi là quen tay hay việc đi!" Hậu Thổ mỉm cười nói.

A Sở?!

Thanh Khâu Ly nghiêng đầu, nhìn thoáng qua Ngô Sở, đôi mắt hồ ly hẹp dài hơi híp lại, mỉm cười nói: "A Sở, có thể để Tiểu Nguyệt Linh ở lại đây thêm vài ngày không, cũng để con cháu trong tộc ta tinh tiến trù nghệ một chút." "..." Ngô Sở kỳ quái nhìn thoáng qua Thanh Khâu Ly, nàng chưa bao giờ gọi hắn như vậy.

Bên kia, Hậu Thổ lại mỉm cười nói: "Lần này tới bái phỏng tỷ tỷ, không mang theo lễ vật gì tốt, có chút thất lễ.

Con cháu trong tộc vừa mới thiên di tới, mọi thứ còn chưa định, A Sở nếu nguyện ý ở lại đây thêm vài ngày, vậy thì ở thêm vài ngày, lát nữa tỷ tỷ sẽ tới đón ngươi!" "..." Ngô Sở không khỏi có xúc động muốn gãi đầu, đây là tình huống gì? "Muội muội thân là tộc trưởng một tộc, việc trong tộc nhiều, đi đi lại lại cũng nhiều bất tiện.

Lúc A Sở về, ta đi tiễn là được rồi, cũng đỡ cho muội muội đi đi về về phiền phức." "A Sở, ý ngươi thế nào?" Hai người lại đồng thanh hỏi. "A Sở tiền bối..." Lúc này, Khoa vừa vặn vẫy tay chào hỏi Ngô Sở. "Ây!

Tới ngay!" Thân hình Ngô Sở khẽ động, biến mất trước mặt hai vị này.

Thanh Khâu Ly nhướng mày, mắt hồ ly khẽ híp, nhìn về phía Khoa ngốc nghếch.

Hậu Thổ cũng liếc nhìn Khoa một cái, sau đó nhìn về phía Thanh Khâu Ly, hai người nhìn nhau cười, phảng phất như trước đó chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nhưng Khoa ngốc nghếch lúc này lại trực tiếp ngã lộn nhào.

Đạp trên mặt đất mà phảng phất như đạp hụt, cảnh tượng trước mắt phảng phất biến đổi, giống như đột nhiên xuất hiện bên vách núi, khiến cái chân đang đạp xuống của hắn lại mạnh mẽ thu về.

Một chân đạp hụt, một chân thu về, kết quả là ngã sấp mặt.

Ngô Sở vừa vặn xuất hiện bên cạnh hắn, kéo hắn từ dưới đất lên, vỗ vỗ cánh tay hắn, cười nói: "Đường đường là Đại Địa Chi Vu, thế mà còn có thể ngã trên đất bằng, ta cũng phục rồi!" Khoa không hiểu giẫm giẫm mặt đất, gãi đầu nói: "A Sở tiền bối, nói ra người có thể không tin, vừa rồi lúc ta giẫm lên mặt đất, cảm giác như giẫm vào trong nước, sau đó trước mắt lại đột nhiên xuất hiện một vách núi, hại ta lại bất giác rụt chân về, kết quả thì..." Ngô Sở trực tiếp tặng hắn một tiếng "Ha ha", nhưng trên thực tế thì hắn tin.

Bởi vì hắn cảm thấy đây có thể là hai vị tỷ tỷ đang liên thủ trừng phạt tiểu Vu đáng thương lại yếu ớt này. "A Sở tiền bối, ta nói thật đấy." "Ừ ừ, ta tin ngươi!

Ngươi nói đúng." "Ta hoài nghi A Sở tiền bối người đang lừa ta!" "Ta chẳng phải đã nói tin ngươi rồi sao!" "Nhưng người từng nói, đừng giải thích với kẻ ngốc, trả lời 'ngươi nói đúng' là được rồi." "..." Ngô Sở khẽ ho một tiếng, nói: "Gọi ta có việc gì?" "À!

Suýt chút nữa thì quên đi nhặt củi cho Tiểu Nguyệt Linh rồi.

A Sở tiền bối, ta không nói với người nữa, con cá này to như vậy, củi lửa cần dùng sẽ không ít đâu." "Thôi được rồi, thân là tiền bối, ta đi giúp ngươi vậy!" "A Sở tiền bối, không cần đâu, ta tự mình làm được." "Ta nói cần là cần, đâu ra lắm lời thừa thế!" "..." Thiếu niên Khoa vẻ mặt mờ mịt nhìn Ngô Sở, cảm giác A Sở tiền bối hôm nay cả người từ trên xuống dưới chỗ nào cũng lộ ra vẻ cổ quái.

Chương 181

Trước là cứ nằng nặc đòi dạy hắn bơi, bây giờ lại chạy ra đi nhặt củi cùng hắn, chuyện nhặt củi này cần hắn làm sao?

Nhưng Ngô Sở tịnh không để ý tới Khoa ngốc nghếch, đi thẳng thi triển thần thông Súc Địa, lướt nhanh về phía rừng cổ thụ chọc trời bên ngoài Thanh Khâu.

Lúc này, thần tư của Ngô Sở đã thần du thiên ngoại rồi.

Sự dị thường mà hai vị tỷ tỷ kia thể hiện ra trước đó khiến hắn có cảm giác không biết phải làm sao cho phải, hắn luôn cảm thấy tình huống này lát nữa có thể sẽ lại phát sinh.

Đến lúc đó bản thân phải làm sao đây?

Mấy vấn đề như vừa rồi, bất luận trả lời thế nào hình như đều sẽ lọt hố cả!

Ngô Sở đột nhiên phát hiện, bản thân bồi Hậu Thổ tới Thanh Khâu này, có khả năng đã làm một chuyện xuẩn ngốc.

Hai bà chị này rõ ràng coi hắn thành "công cụ hình người" để tranh thắng rồi.

Ngô Sở sờ cằm, ra vẻ cao thâm khó lường, Khoa ở bên cạnh tuy rất muốn hỏi nghi hoặc trong lòng một chút, nhưng cuối cùng vẫn im lặng thu hồi câu hỏi của mình. ...

Buổi tối làm thêm món, cá đen lớn được Tiểu Nguyệt Linh chế biến thành toàn ngư yến, không khí trong sơn cốc cực kỳ tốt, khắp nơi đều là tiếng cười nói vui vẻ, hơn nữa đa phần đều là những thanh âm ngây thơ lạn mạn.

Dù sao ở lại Thanh Khâu đều là một đám hồ ly nhỏ, các hồ ly nhỏ

tuy sẽ không nhảy điệu chiến vũ hoang dã như các dũng sĩ Vu tộc, nhưng cũng biết nhảy những điệu múa đáng yêu, dù sao cũng vẫn là một đám tiểu la lỵ, Thanh Khâu Ly cũng không dạy bọn chúng quá nhiều thứ cao siêu.

Linh nhưỡng cũng bao no, thiếu niên Khoa cứ thế ngốc nghếch uống say bí tỉ!

Tuy nhiên, khi trăng lên giữa trời, Ngô Sở cũng không còn cười nhạo Khoa nữa, bởi vì hắn cũng hận không thể để bản thân uống say bí tỉ, như vậy thì không cần phải đối mặt với mấy câu hỏi mang tính "tặng mạng" kiểu khẩu phật tâm xà của hai vị tỷ tỷ kia nữa.

Chủ đề đã không còn xoay quanh việc Ngô Sở có muốn ở lại Thanh Khâu thêm hay không, mà đã diễn sinh đến việc họ dạy Ngô Sở bao nhiêu thứ, tặng Ngô Sở những gì rồi.

Đương nhiên, sự so bì của họ cũng không trực bạch như vậy, một người thì hỏi Ngô Sở còn muốn học thần thông gì?

Một người thì hỏi linh căn nàng tặng Ngô Sở hiện giờ lớn thế nào rồi?

Ngô Sở đột nhiên phát hiện, hóa ra cho dù là ở thế giới Hồng Hoang này, cho dù những nữ tử này là đại năng cảnh giới Đại La vượt xa nữ tử bình thường, nhưng khi lòng hiếu thắng nổi lên thì thực ra cũng chẳng khác biệt quá lớn so với những phụ nữ bình thường kia.

Các loại khẩu phật tâm xà, các loại âm dương quái khí, các loại châm chọc khiêu khích, đó đúng là mở miệng là đến, đều không hề vấp váp, cũng không hề mang theo từ bẩn nào.

Hắn cảm thấy không thể tiếp tục làm cái bánh quy kẹp ở giữa thế này nữa, thế là hắn nghĩ nghĩ, chuyển chủ đề sang chuyện tu hành, vẻ

mặt nghiêm túc lại tò mò hỏi: "Hỏi hai vị tỷ tỷ một chút, khi các tỷ đấu pháp, biến thân thể lớn lên cả vạn trượng, đó là một môn thần thông sao?" "Đó là thần thông Pháp Tướng Thiên Địa rất đơn giản, A Sở muốn học không?

Ta dạy ngươi nha!" Thanh Khâu Ly vẻ mặt mỉm cười nói, đồng thời còn liếc nhìn Hậu Thổ, "Hậu Thổ muội muội khẳng định cũng biết môn thần thông này nhỉ!

Có điều theo lời Hậu Thổ muội muội thuật lại trước đó, Vu tộc khác biệt với các sinh linh khác, thần thông thuật pháp thi triển ra tuy nói là tương tự, nhưng cũng có chỗ bất đồng, cần tiến hành chuyển đổi.

Ta thì không cần phiền phức như thế, có thể trực tiếp dạy ngươi..." Nàng vừa nói vừa chỉ tay về phía Ngô Sở, ngón tay ngọc thon dài trắng muốt toát ra một điểm huyền quang, huyền quang trong nháy mắt bay vút đi, chớp mắt đã chui vào trong trán Ngô Sở.

Sau đó, Ngô Sở liền cảm thấy trong đầu dường như có thêm một luồng tri thức.

Khi hắn tiếp nhận những tri thức này, liền hiểu được đây là thuật Pháp Tướng Thiên Địa mà Thanh Khâu Ly truyền cho hắn.

Không thể không nói, phương thức truyền thụ này xác thực tiện lợi hơn nhiều so với phương thức truyền thụ của Hậu Thổ, học cũng cực kỳ nhanh, gần như giống như trời sinh đã hiểu vậy.

Đương nhiên, khi thi triển sẽ có chút cảm giác lạ lẫm, mà loại cảm giác lạ lẫm này chỉ cần không ngừng luyện tập là có thể tiêu trừ.

Từ điểm này mà xem, Thanh Khâu Ly ở phương diện này có thể nói là thắng hơn một bậc.

Có điều sắc mặt Hậu Thổ cũng không có biến hóa gì, vẫn giữ

nguyên vẻ điềm tĩnh khóe môi mỉm cười.

Thanh Khâu Ly khóe môi hơi nhếch lên, lại hỏi: "A Sở còn muốn học thần thông gì nữa?

Những gì ta biết đều có thể dạy, ta đối với Huyễn Thuật chi đạo vẫn khá có tạo nghệ." Lời này tuy nói rất bình đạm, nhưng sự ngạo nhiên đã tràn ra ngoài lời nói.

Nhắc tới cái Huyễn Thuật này, Ngô Sở liền không khỏi nhớ tới bộ truyện tranh nào đó, thế là hắn mang theo tò mò hỏi: "Không biết Huyễn Thuật của Thanh Khâu đạo hữu..." "Gọi tỷ tỷ!" Thanh Khâu Ly có chút hờn dỗi liếc xéo hắn một cái, khiến Ngô Sở tê cả da đầu.

Hậu Thổ thì chậm rãi xoay chén rượu, cười nhạt nhìn hắn.

Tuy biết rõ đây có thể là cái hố, nhưng Ngô Sở vẫn thuận thế gọi một tiếng "Tỷ tỷ", sau đó làm ra vẻ không để ý, nghiêm túc hỏi: "Huyễn thuật của tỷ tỷ, có thể thi triển thông qua ánh mắt không?

Chính là nhìn người ta một cái, là có thể khiến đối phương rơi vào trong huyễn thuật?" Thanh Khâu Ly nghe vậy, đắc ý liếc nhìn Hậu Thổ, cười nói: "Việc này có gì khó?

Ta không cần nhìn đối phương, nhắm mắt cũng có thể thi triển, chỉ cần một chút thanh âm, hoặc một tia nguyên thần, hay một tia đạo vận là được.

Chỉ cần lĩnh ngộ thông thấu, thi triển huyễn thuật liền không cần câu nệ vào hình ảnh hoặc thanh âm, hay là trận pháp, mà là không chỗ nào không phải huyễn, không vật gì không phải huyễn..." Ngô Sở khẽ ho một tiếng, nói: "Với tỷ tỷ mà nói, tự nhiên có thể như vậy, nhưng với người chưa từng tu hành qua Huyễn Thuật chi đạo như ta mà nói, thì không có bản lĩnh bực này.

Nếu tỷ tỷ có thể đem một loại huyễn thuật cường đại nào đó gia

trì vào trong đôi mắt, khi sử dụng, chỉ cần một ánh mắt liền có thể thi triển ra, như vậy đối với người như ta mà nói, sẽ thuận tiện hơn nhiều." Đề nghị này của Ngô Sở khiến Thanh Khâu Ly trầm tư suy nghĩ, khẽ gật đầu.

Hồi lâu, nàng mới nói: "Đây quả thật là một phương thức thi triển huyễn thuật vô cùng tiện lợi, đặc biệt là đối với người không chuyên chú vào tu hành Huyễn Thuật chi đạo.

A Sở ngược lại đã cho ta một kiến nghị vô cùng không tồi, xác thực đáng để nghiên cứu một chút vì chuyện này!" Hậu Thổ nghĩ nghĩ, nói: "Đã như vậy, thế thì A Sở ngươi cứ ở lại Thanh Khâu này thêm vài ngày, ta về bộ lạc một chuyến trước, sau đó sẽ đi tới Vạn Nha Sơn kia..." "Hả?

Vạn Nha Sơn?" Thanh Khâu Ly thu liễm nụ cười, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Muội muội đi đó làm gì?

Nơi đó là tuyệt âm chi địa tử khí lượn lờ đấy." Hậu Thổ tò mò hỏi: "Tỷ tỷ có biết nơi đó hình thành do đâu không?" Thanh Khâu Ly gật đầu nói: "Cái này ta ngược lại có biết sơ qua một chút, năm đó khi Hung thú tàn phá bừa bãi đại địa Hồng Hoang, nơi này cũng là một trong những chiến trường, hơn nữa Hỗn Độn Chi Vương - một trong Tứ Hung, liền bỏ mạng tại Vạn Nha Sơn kia.

Thân là một trong các chiến trường, sau cuộc chiến bạch cốt thành núi, tự nhiên không có gì lạ." Ngô Sở nghe vậy, không khỏi càng thêm tò mò: "Xin hỏi tỷ tỷ, năm đó khi Hung thú tàn phá Hồng Hoang, tộc nào mới là kẻ mạnh nhất?

Sau này sao lại biến thành ba tộc đứng đầu như bây giờ?" Hậu Thổ cũng có chút tò mò, thời đại Hung thú tàn phá Hồng Hoang tuy cách thời đại này dường như không quá xa xôi, nhưng thực ra đã không biết trôi qua bao nhiêu vạn năm.

Quả nhiên, khi nhắc đến những truyền văn xa xưa ấy, địch ý giữa hai nàng đã vơi đi không ít.

Thanh Khâu Ly tuy lời lẽ vẫn không tránh khỏi sự kiêu ngạo, nhưng đã không còn âm dương quái khí, trong bông có kim như lúc đối mặt với Hậu Thổ trước đó nữa.

Hậu Thổ cũng không tiếp tục kích bác vị Hồ Tổ ngạo kiều này, mà im lặng lắng nghe câu chuyện. "Vào thời đại hung thú tàn phá bừa bãi Hồng Hoang, kẻ mạnh nhất tự nhiên là Tứ Hung và Tứ Linh.

Tứ Hung gồm Hỗn Độn, Thao Thiết, Đào Ngột, Cùng Kỳ.

Tứ Linh chính là bốn vị cường giả trấn thủ tứ cực Hồng Hoang hiện nay: Đông Phương Thanh Long tiền bối, Nam Phương Chu Tước tiền bối, Tây Phương Bạch Hổ tiền bối, cùng Bắc Phương Huyền Vũ tiền bối.

Các chủng tộc còn lại nếu không bị Tứ Hung tiêu diệt thì cũng vì khiếp sợ dâm uy mà đi theo dưới trướng chúng.

Còn những loài có linh trí khá cao thì tụ tập dưới trướng Tứ Linh tiền bối, được tôn là Thần thú, đối ứng với Hung thú.

Cuối cùng, Tứ Hung và Tứ Linh chinh chiến không ngừng..." "Vạn Nha Sơn kia, chính là nơi diễn ra trận đại chiến cuối cùng giữa hung thú dưới trướng Hỗn Độn và thần thú dưới trướng Thanh Long tiền bối.

Nghe nói trận chiến ấy, Chu Tước tiền bối đột nhiên thoát ly chiến trường phía Nam, đến liên thủ cùng Thanh Long tiền bối.

Hỗn Độn Vương trở tay không kịp, ôm hận ngay tại chỗ...

Chương 182

Khi ta hóa hình mà ra, cuộc chiến Tứ Hung đã gần đi đến hồi kết, Tứ Linh tiền bối đã đến tứ cực trấn thủ.

Tứ Hung trên đại địa Hồng Hoang lúc đầu cũng đã dần bị Tam Tộc mới quật khởi thay thế." Ngô Sở đăm chiêu gật đầu: "Ta còn tưởng thời đại hung thú hoành hành, có người đã thu phục hết đám hung thú này rồi chứ!" Thanh Khâu Ly "a" một tiếng, cười nói: "Ai có bản lĩnh đó?

Nhắc tới cũng phải, đám hung thú kia cơ bản chẳng có trí tuệ gì, chúng đa phần hành động theo bản năng, rất khó thu phục.

Nhiều chủng tộc trong tình cảnh đó đã bị Tứ Hung trực tiếp diệt sạch.

Chúng bị Tứ Linh tiền bối tiêu diệt, bị Tam Tộc hiện nay thay thế, âu cũng chẳng có gì lạ.

So ra thì Tam Tộc hiện nay trí tuệ vượt xa đám hung thú đó." Nàng vừa nói vừa liếc nhìn Hậu Thổ, tiếp tục: "Ta từng đến Vạn Nha Sơn tra xét, sâu trong lòng đất nơi đó có một mắt Âm Tuyền.

Âm khí của Âm Tuyền khóa chặt tử khí, tử khí cùng âm khí lại thôi sinh ra đám quạ đen kia.

Mà đám quạ đen ấy lại có tình yêu đặc biệt với bạch cốt, thỉnh thoảng sẽ ra ngoài thu thập xương trắng về.

Xương cốt của hung thú và thần thú trên chiến trường năm xưa đều bị chúng thu gom, dần dần chất đống thành dãy núi bạch cốt dài cả ngàn dặm." Hậu Thổ khẽ gật đầu, nói: "Ta quan sát vạn con quạ kia ngưng tụ thành một con quạ khổng lồ, trông giống như một tòa

pháp trận thiên sinh, có chút hiếu kỳ nên muốn đến quan sát học hỏi một phen, chắc là cũng không có gì nguy hiểm đâu.

Tỷ tỷ đã từng đến đó thám thính, hẳn là biết cần chú ý những gì." Lúc này, hai người dường như lại trở về dáng vẻ tỷ muội tình thâm, một câu tỷ tỷ, hai câu muội muội.

Thanh Khâu Ly sững người một chút, thầm nghĩ: "Sao lúc đầu ta không nghĩ đến điểm này nhỉ?" Rất nhanh, nàng lại nở nụ cười, nói: "Những chỗ khác cũng không cần quá để ý, vạn con quạ kia tuy sẽ ngưng tụ thành cự nha, nhưng thực lực cũng chỉ ở cảnh giới Thái Ất mà thôi.

Thứ thực sự cần chú ý chính là tử khí kẹp trong luồng thuần âm chi khí kia.

Thứ đó như dòi trong xương, khó lòng rũ bỏ, nếu sơ sẩy một chút sẽ khiến nhục thân dễ dàng hóa thành xương khô..." Nghe Thanh Khâu Ly nói vậy, Ngô Sở không khỏi thầm mắng một tiếng "Vãi chưởng".

Hắn căn bản chưa từng nghĩ tới tòa núi xương trắng kia lại hung hiểm đến thế.

Thạch Cơ nương nương lợi hại vậy sao?

À, quên mất, nghe nói nàng ta hình như là tảng đá thành tinh.

Đá thì không sợ mấy thứ âm khí tử khí kia, hoàn toàn hợp lý. "Đa tạ tỷ tỷ nhắc nhở, muội muội nhớ kỹ rồi!" Hậu Thổ nâng chén rượu, kính Thanh Khâu Ly một ly.

Thấy vậy, Ngô Sở nhân vấn đề hung thú này mà nghe ngóng thêm về những truyền thuyết viễn cổ kia: "Tỷ tỷ nói nhiều thêm chút, quay về ta sẽ ghi chép lại câu chuyện của Tứ Hung và Tứ Linh tiền bối..." Ngô Sở có thói quen viết truyện, hai nàng đều biết, thậm chí Thanh Khâu Ly còn từng làm chuyện "hồng tụ thiêm hương" cho hắn nữa!

Cho nên sự hiếu kỳ này của Ngô Sở hoàn toàn không khiến họ thấy ngạc nhiên.

Họ dường như hoàn toàn không ý thức được rằng, lần này Ngô Sở hoàn toàn là để chuyển dời sự chú ý của họ, tránh cho họ lại đấu đá nhau, biến hắn thành "người công cụ" để tranh giành thắng lợi.

Thế là, buổi tối hôm đó cứ thế lặng lẽ trôi qua trong những câu chuyện thủ thỉ nhẹ nhàng.

Ngày hôm sau, Hậu Thổ liền cáo từ Thanh Khâu Ly, hơn nữa còn chủ động khuyên Ngô Sở ở lại Thanh Khâu, nhờ Hồ Tổ dạy hắn thêm một số thần thông bí thuật, đặc biệt là huyễn thuật.

Nhìn vị Vu Tổ tiểu thư tỷ không ngừng suy nghĩ cho mình này, Ngô Sở rất cảm động.

Tình cảm vẫn luôn bị hắn kìm nén trong lòng có chút không khống chế được mà muốn tuôn trào.

Thế là, Ngô Sở không tự chủ được ôm lấy nàng một cái, nói: "Tỷ tỷ cũng lên đường bình an!" Hậu Thổ bị hành động của Ngô Sở làm cho hơi ngẩn ra, nhưng cũng không có cảm giác thẹn thùng gì.

Hoặc nói đúng hơn, sinh linh Hồng Hoang lúc này rất ít khi có suy nghĩ về chuyện tình yêu nam nữ.

Hậu Thổ cùng lắm chỉ cảm thấy Ngô Sở có chút không nỡ xa nàng, tuyệt đối sẽ không nghĩ đến phương diện tình ái.

Ngược lại là Thanh Khâu Ly, khi nhìn thấy hành động này của Ngô Sở, ánh mắt khẽ lóe lên.

Hậu Thổ cũng vỗ vỗ lưng Ngô Sở, ôn nhu cười nói: "Bộ lạc của ta ở ngay bên cạnh Tử Ngọc Sơn, sau này cơ hội gặp mặt còn nhiều, A Sở không cần phải như vậy." Nhìn thần sắc không hề có chút thẹn thùng nào của Hậu Thổ, Ngô Sở cười gượng gạo, trong lòng thầm

than một tiếng, nói: "Tỷ tỷ nói phải!

Vậy thì, tạm biệt!" "Tạm biệt!" "A Sở tiền bối, tạm biệt!

Nhớ là sau khi trở về thì đến bộ lạc tìm ta chơi nha!" Thiếu niên Khoa đứng cách đó không xa cũng vẫy tay với Ngô Sở, sau đó lại nói với Tiểu Nguyệt Linh và đám tiểu hồ ly sau lưng Ngô Sở: "Nguyệt Linh, Tiểu Vũ, tạm biệt nhé!

Có rảnh nhớ đến bộ lạc bọn ta chơi!" "Đúng rồi tỷ tỷ, cái này tặng cho tỷ!" Ngô Sở móc ra một hạt châu, đưa cho Hậu Thổ, nói: "Đây là Giao Châu, có thể tránh nước tránh bụi, bên trong còn có một cái huyễn thuật đến từ Long tộc.

Ta cũng không biết tỷ tỷ có biết ngự thủy thần thông hay không, nhưng nhìn dáng vẻ không biết bơi của Tiểu Khoa hôm đó, thứ này tỷ cứ mang theo đi!" Hậu Thổ cười cười, nhận lấy hạt châu, gật đầu nói: "Vậy thì cảm ơn A Sở, đúng lúc ta cũng không giỏi ngự thủy thần thông, có thứ này cũng tiện hơn nhiều." Thấy Hậu Thổ nhận quà của mình, trên mặt Ngô Sở lộ ra nụ cười, sau đó lặng lẽ nhìn bọn họ đi ra khỏi trận pháp trên không trung Thanh Khâu, nhìn bọn họ đi xa.

Sau khi rời khỏi Đại Dã Trạch, thiếu niên Khoa nhìn về phía Hậu Thổ, có chút kỳ quái hỏi: "Thủ lĩnh không giỏi ngự thủy sao?

Hôm đó ta thấy thủ lĩnh một tay liền đem con cá lớn trăm trượng kia..." Hậu Thổ vươn tay vỗ lên vai thiếu niên Khoa một cái, nói: "Ngươi xuống phía dưới thi triển Súc Địa Thuật mà đi đường đi!

Mượn cơ hội này làm quen với thuật này nhiều hơn, tương lai có lẽ có thể cứu ngươi một mạng đấy!" Bình...

Thiếu niên Khoa trực tiếp bị một luồng cự lực từ trên không trung ấn xuống, thân thể nện vào trong bùn đất nơi núi rừng bên dưới.

Phi một tiếng, hắn nhả lá khô trong miệng ra, khó hiểu ngẩng đầu,

vẻ mặt đầy dấu chấm hỏi. "..." "A Sở thích Hậu Thổ muội muội?" Đợi đám người Hậu Thổ đi khuất, Thanh Khâu Ly liền dùng uy năng trận pháp truyền tống Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Vũ về Thanh Khâu cốc, còn nàng thì cùng Ngô Sở tản bộ trong khung cảnh Bích Thủy Trường Thiên.

Chân trần đạp trên mặt nước xanh biếc, từng đóa sen xanh từ nước mọc ra, bàn chân ngọc ngà trắng muốt tiếp xúc với đóa sen hồng phấn, sau khi chân trần rời đi, hoa sen lại tự điêu tàn.

Đi đến đâu sen nở đến đó, một đường tỏa hương, một đường điêu linh, cũng không biết đó có phải là huyễn thuật nàng thi triển hay không, nhưng quả thực rất đẹp.

Lúc này Ngô Sở mới phát hiện, trên cổ chân trái của nàng có buộc một sợi dây đỏ, bên trên treo một chiếc chuông tròn màu vàng, chỉ là chiếc chuông đó hình như bị câm, không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Tuy nhiên, ngay lúc Ngô Sở đang chìm đắm trong hình ảnh xinh đẹp này, lại nghe Thanh Khâu Ly đột nhiên hỏi hắn vấn đề tình cảm đó.

Ngô Sở chớp mắt, lời phủ nhận định thốt ra khỏi miệng lại bị hắn nuốt trở về, chuyển thành hỏi ngược lại: "Tại sao tỷ tỷ lại hỏi như vậy?" Không đợi Thanh Khâu Ly trả lời, Ngô Sở lại bật cười nói: "Ta còn tưởng phần lớn sinh linh Hồng Hoang hiện nay chỉ biết theo đuổi trường sinh trụ thế, không biết tình ái là gì cơ chứ!" Thanh Khâu Ly chớp đôi mắt đẹp hẹp dài, cười nói: "Sinh linh khác có lẽ không hiểu, nhưng Thanh Khâu nhất tộc ta lại là trời sinh đã biết.

Nếu không Thanh Khâu nhất tộc làm sao có quy mô như ngày nay?" Ngô Sở nghe vậy không khỏi hiếu kỳ nói: "Đã là như thế, vậy bao năm qua, liệu có sinh linh nào khiến tỷ tỷ vì đó mà rung động không?" Thanh Khâu Ly nhìn hắn một cái, khóe môi nhếch lên, nói:

"Ngươi đoán xem!" Ngô Sở khẽ lắc đầu: "Ta cảm thấy chắc là không có, nếu không thì đại địa Hồng Hoang này, e rằng cũng không ai có thể cưỡng lại được mị lực của tỷ tỷ." "A Sở cũng khéo ăn nói thật đấy!" Thanh Khâu Ly rõ ràng rất vui khi được khen, đoạn lại nói: "Ngươi vẫn chưa trả lời câu hỏi vừa rồi của ta." "Thích thì có thích!" Ngô Sở nói rất nghiêm túc, sau đó lại gật đầu xác nhận.

Thanh Khâu Ly dường như đã sớm đoán được đáp án này, thần sắc trên mặt cũng không thay đổi. "Chỉ là mỗi khi đứng trước mặt nàng ấy, ta đều có cảm giác tự ti mặc cảm, tự cảm thấy không xứng với tỷ tỷ hoàn mỹ nhường ấy." Ngô Sở vừa nói vừa nhìn về phía Thanh Khâu Ly, "Tỷ tỷ có thể giữ bí mật này giúp ta không?

Ta không hy vọng vì chuyện này mà ảnh hưởng đến tình bạn giữa ta và nàng ấy." Thanh Khâu Ly cười cười, nói: "Được thôi!

Không thành vấn đề!" Ngô Sở từ trong túi Càn Khôn móc ra một cái hộp ngọc to bằng cái chậu rửa mặt đưa cho nàng: "Tỷ tỷ, cái này tặng cho tỷ.

Lúc trước đông người, thứ này cũng không dễ chia, không tiện lấy ra." "Tử Ngọc Linh Văn Nại!

Thứ này cuối cùng cũng chín rồi sao?" Thanh Khâu Ly cũng không từ chối ý tốt của Ngô Sở, cười nhận lấy, "Sao thế?

Muốn lấy cái này bịt miệng ta à?" "Chỉ đơn thuần là muốn tặng cho tỷ tỷ nếm thử thôi, tỷ tỷ đã đáp ứng rồi thì ta tin tưởng tỷ tỷ sẽ không nuốt lời." Ngô Sở mỉm cười lắc đầu, "Đương nhiên, cái này ít nhiều cũng có một chút tâm ý cảm tạ tỷ tỷ đã dạy bảo ta những thần thông kia." "Coi như ngươi có lòng!" Thanh Khâu Ly cười cười, đoạn lại hỏi: "Hậu Thổ muội muội cũng có chứ!" Ngô Sở có chút cạn lời nhìn nàng, khiến nàng cười khanh khách không ngừng.

Hậu Thổ đương nhiên cũng có, nếu không phải lúc trước mười hai

Tổ Vu cùng đến Tử Ngọc Sơn, thứ này không đủ chia thì Ngô Sở đã sớm lấy ra tặng nàng rồi.

Mãi đến khi rời khỏi bộ lạc Hậu Thổ, Ngô Sở mới tìm được cơ hội tặng cho nàng nếm thử.

Chương 183

...

Trong lúc Hậu Thổ đến Vạn Nha Sơn quan sát Vạn Nha đại trận, Ngô Sở cũng ở Thanh Khâu cùng Thanh Khâu Ly nghiên cứu huyễn thuật, đồng thời đề nghị mỗi con mắt làm một cái thần thông.

Mắt trái làm một cái huyễn thuật tương tự như Tsukuyomi (Nguyệt Độc), có thể dùng để tra tấn người khác; mắt phải thì làm một cái thần thông phá trừ huyễn thuật.

Bên cạnh Ngô Sở, ngoại trừ chiếc Phá Huyễn Linh có thể dùng để phá trừ huyễn thuật mà Thanh Khâu Thần tặng cho hắn lúc trước ra, thì không còn vật phá huyễn nào khác.

Hơn nữa Phá Huyễn Linh lúc trước còn vì nguyên nhân hắn thực lực không đủ, nên đã bị hắn tặng cho Tiểu Nguyệt Linh.

Bây giờ cũng không thể đi đòi lại được!

Không ai làm ca ca như thế cả.

Đối với chủng tộc giỏi sử dụng huyễn thuật nhất mà nói, về phương diện phá trừ huyễn thuật, Thanh Khâu hồ tự nhiên có môn đạo của họ.

Hơn nữa tư duy gán thần thông vào một bộ phận cơ thể, sau đó trong chiến đấu thi triển tức thời của Ngô Sở cũng cung cấp cho Thanh Khâu Ly một phương hướng nghiên cứu vô cùng tốt.

Cứ như thế, Ngô Sở ở lại Thanh Khâu này một mạch mười năm.

Hắn cũng học được từ Thanh Khâu Ly vài cái thần thông, ngoại trừ Pháp Tướng Thiên Địa ra, những cái khác đều là huyễn thuật thần thông.

Thanh Khâu Ly đối với hắn cũng không giấu nghề, những huyễn thuật mà Ngô Sở đề nghị, cái nào nàng có thể giúp hắn thực hiện thì cơ bản đều đã được sáng tạo ra.

Ví dụ như cái Nguyệt Độc kia, nhưng hiện tại không gọi là Nguyệt Độc, gọi là 'Huyễn Sát', người đặt tên là Thanh Khâu Ly, Ngô Sở không tiện tước đoạt quyền lợi này của nàng, ai bảo nàng hứng thú bừng bừng với nó thế chứ!

Lại ví dụ như Huyễn Thuật Phân Thân, sử dụng Huyễn Thuật Phân Thân này, ngay cả Hậu Cung Chi Thuật cũng có thể thi triển ra được.

Có điều thuật này Ngô Sở không dám tùy tiện thi triển, quá xấu hổ.

Nếu để Thanh Khâu Ly biết hắn lại dùng Huyễn Thuật Phân Thân như thế, còn không biết sẽ nhìn hắn thế nào nữa!

Đáng tiếc Ngô Sở không biết, Thiên Hồ Vũ - huyễn thuật mạnh nhất kia, vốn dĩ đã có chức năng này, chỉ là điệu Thiên Hồ Vũ hắn nhìn thấy lúc trước không phải là huyễn thuật, cho nên không rõ mà thôi.

Phải biết rằng, Thiên Hồ Vũ là thứ có khả năng khơi gợi dục vọng sâu thẳm nhất trong lòng người, từ đó khiến người ta thất thủ tâm thần, tiến tới đánh mất bản thân.

Sau khi học được mấy cái huyễn thuật thần thông kia, Ngô Sở liền cáo từ Thanh Khâu Ly.

Hắn nghĩ, đã đến Thanh Khâu mười năm rồi, cũng đến lúc rời đi, cũng không thể thực sự ở đây chờ Hậu Thổ tiểu thư tỷ đến đón mình được! "A Sở muốn đi rồi sao?" Thanh Khâu Ly nhìn Ngô Sở, đoạn nói: "Vậy ta đưa ngươi về nhé!

Tránh cho lúc nữa Hậu Thổ muội muội lại trách ta không chăm sóc

tốt cho ngươi." Mười năm chung sống, cách nói chuyện của Thanh Khâu Ly cũng ngày càng tiếp cận với Ngô Sở. "Không cần phiền phức như vậy đâu!

Tuy tu vi của ta không cao, nhưng mà..." "Chẳng lẽ A Sở hy vọng Hậu Thổ muội muội đến đây đánh với ta một trận?" "Ách!

Không đến mức đó, không đến mức đó..." Ngô Sở cười gượng, nhưng trong lòng lại nghĩ: Có lẽ vị Vu Tổ tiểu thư tỷ thành thật kia, thật sự có khả năng chạy đến đây đánh một trận với Thanh Khâu Ly cũng nên.

Cứ như vậy, Thanh Khâu Ly giao việc nhà trong tộc cho mấy con hồ ly lớn hiếm hoi còn lưu thủ Thanh Khâu, sau đó vui vẻ cùng nhóm Ngô Sở rời đi.

Nhìn thần thái này của nàng, đừng nói là Ngô Sở, ngay cả Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly cũng không tránh khỏi có chút hoài nghi: "Tỷ tỷ không thích ở lại Thanh Khâu sao?" "..." Thanh Khâu Ly sững người, quay đầu nhìn nàng, "Không thích?

Sao có thể chứ!

Ta đây chẳng phải là vì đưa ngươi về an toàn sao!" Thấy nàng nói vậy, Ngô Sở liền thầm cảm khái trong lòng, cũng khó trách Thanh Khâu nhất tộc lại bị đánh tan tác trong cuộc đại chiến Tam Tộc này, hóa ra lão tổ của họ là một lão tổ như thế.

Từ chuyện lúc đầu nàng ngấm ngầm tranh thắng thua với Hậu Thổ, cho đến hiện tại lộ rõ vẻ không muốn ở lại Thanh Khâu mà muốn ra ngoài chơi, rất rõ ràng, vị Hồ Tộc lão tổ tông này không hề ổn trọng như hắn tưởng tượng, càng không có mưu sâu kế hiểm.

Càng chung sống, nhược điểm trong tính cách của Thanh Khâu Ly bộc lộ càng nhiều.

Lão tổ tông có tính tình thế này, nếu thật sự có thể trơ mắt nhìn con cháu nhà mình bị người ta xử đẹp mà thờ ơ không động lòng, thế mới là chuyện lạ!

Tuy rằng lão tổ có tính tình này, đối với kế hoạch lâu dài của nhất tộc mà nói có thể không phải chuyện tốt.

Nhưng đối với các đệ tử trong tộc bên dưới mà nói, lão tổ như vậy thực ra mới là người nhà có tình người hơn, chứ không phải chỉ có mưu toan và lợi ích.

Là một người bạn, Ngô Sở thực ra cũng không ghét nổi một Hồ Tổ như vậy.

Bỏ qua mị lực ngoại tại của bản thân nàng không nói, chỉ riêng tính cách này của nàng thực ra cũng rất tốt, không có cảm giác già nua cổ hủ, giao lưu cũng không có chướng ngại tâm lý gì.

So ra, Hồng Quân lão tổ mới thực sự là lão tổ, tuy vẻ ngoài tiên phong đạo cốt ôn hòa, nhưng lại khó tránh khỏi mang đến cho Ngô Sở một loại uy nghiêm vô hình.

Điểm duy nhất không tốt lắm có lẽ là Hồ tộc đã tham gia toàn diện vào trong Tam Tộc, tương lai Hồ Tổ rất có khả năng vẫn sẽ bị cuốn vào đại kiếp.

Đối với điểm này, Ngô Sở cũng không có cách nào, những gì nên nói đã sớm nói rồi, tương lai quyết trạch thế nào, đó là chuyện của chính Thanh Khâu Ly.

Trên mây, Thanh Khâu Ly mang theo Tiểu Nguyệt Linh, Tiểu Hồ Ly cùng các Tiểu Hoa Tiên đằng vân giá vũ đi về phía Tây.

Ngô Sở thì hạ vân đầu, thi triển Súc Địa Thuật trong rừng núi.

Nhân cơ hội này, hắn rèn luyện thần thông của mình trong rừng núi.

Súc Địa thần thông này nếu không thường xuyên sử dụng, một khi khống chế không đúng vị trí rất dễ đụng trúng đồ vật.

Lúc mới bắt đầu, hắn thường xuyên đâm sầm vào cây.

Cứ như vậy, khoảng một năm sau, bọn họ mới đến Vạn Nha Sơn.

Trong dãy núi Vạn Nha trông cực kỳ bình tĩnh, không hề có cảnh tượng vạn con quạ cùng động, Hậu Thổ đối kháng với chúng rồi thuận tiện lĩnh ngộ Vạn Nha đại trận như Ngô Sở tưởng tượng.

Ngô Sở đang cảm thấy kỳ quái, liền nghe Thanh Khâu Ly "di" một tiếng, nói: "Không ngờ trong dãy núi Vạn Nha này còn có thứ tốt bực này, Hậu Thổ muội muội đúng là vận đỏ.

Lần trước ta đến đây thì cái gì cũng chẳng gặp." Tuy là đang tán thán vận may của Hậu Thổ, nhưng Ngô Sở ít nhiều có thể cảm giác được, trong ngữ khí của Thanh Khâu Ly có chút chua chua.

Hồng Hoang rộng lớn, bảo bối vô số, xưa nay đều là người có duyên mới có được.

Có thể thấy, bảo bối nơi này vô duyên với Thanh Khâu Ly a! "Tỷ tỷ lần trước đến đây là khi nào?" "Không nhớ rõ nữa, khi đó ta mới vừa hóa hình không bao lâu!" "Có đến một triệu năm không?" "Quên rồi, nghĩ lại thì, có khả năng là có đấy!" "Biết đâu những bảo bối kia là sau này mới sinh ra thì sao?" Thanh Khâu Ly khẽ than: "Cho nên ta mới nói Hậu Thổ muội muội vận đỏ mà!

Ta đến thì chẳng có gì, nàng đến thì lại có bảo bối chờ nàng." Lúc này, thân ảnh Hậu Thổ từ trong một ngọn núi bạch cốt bay lên không trung, những con quạ đen kia phảng phất như không nhìn thấy nàng, không hề có dị động gì. "Tỷ tỷ, tỷ sao lại chạy vào trong dãy núi đó thế?

Vẫn ổn chứ?" Ngô Sở hỏi. "A Sở, Thanh Khâu tỷ tỷ, mọi người

đến rồi!" "Hậu Thổ tỷ tỷ, chào tỷ!" Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly bọn họ cũng nhao nhao chào hỏi Hậu Thổ.

Chương 184

Thanh Khâu Ly hiếu kỳ nói: "Hậu Thổ muội muội thế mà có thể không sợ những tử khí kia, đám quạ đen kia cư nhiên có thể coi muội muội như không thấy, muội muội làm thế nào vậy?" Hậu Thổ mỉm cười, từ trong ngực móc ra một con ngựa chi to bằng bàn tay màu trắng.

Con ngựa kia sống động như thật hắt hơi một cái, liếc xéo mọi người một cái, rồi lại nhắm hai mắt lại. "Tiểu đông tây này sinh ra trong tuyệt âm tử khí, ăn tử khí mà hóa thành sinh cơ, diễn hóa hỗn nguyên nhất khí, quả thật thần dị phi phàm.

Có nó ở đây, những tử khí này liền không cách nào tạo thành thương tổn gì cho ta.

Còn đám quạ đen kia, sau khi đánh tan chúng, chúng liền ngoan ngoãn hơn nhiều." Thanh Khâu Ly ánh mắt chớp động: "Hả?

Đám quạ đen kia thế mà đã có linh trí?

Trước đây chúng không hề có chút linh trí nào, chỉ biết một mực liều chết." Hậu Thổ mỉm cười nói: "Chắc là thời gian lâu rồi nên sinh ra chút ít linh trí đi!" Nàng vừa nói vừa chỉ vào ngọn núi xương khô: "Ở đó có một hang động thiên nhiên, sâu trong hang có một mắt Âm Tuyền, chắc chính là mắt Âm Tuyền mà Thanh Khâu tỷ tỷ từng nói!

Đóa chi thảo này mọc ngay bên cạnh Âm Tuyền đó, trải qua năm tháng dài đằng đẵng hóa thành Chi Mã.

Trong động đó còn có một tảng đá cứng, đã có linh tính không nhỏ.

Còn trong Âm Tuyền kia lại có một khối Huyền Âm Đạo Thiết, ở trong Âm Tuyền chịu nước suối cọ rửa tư dưỡng mà đã có một tia

hình dáng kiếm phôi..." Nàng nói rồi trực tiếp đưa con Bạch Chi Mã kia cho Ngô Sở: "A Sở, đem cái này hầm ăn đi, dùng để tăng gia tu vi của ngươi!" Nghe thấy Hậu Thổ nói vậy, con Chi Mã kia lập tức giãy giụa, đã có linh tính nhất định, nó đã có thể cảm giác được người phụ nữ này có ý đồ xấu với nó.

Vốn đang thất thần nghe Hậu Thổ giới thiệu, Ngô Sở không khỏi hồi thần, sau đó lại sững sờ.

Nghe Hậu Thổ giới thiệu, Ngô Sở liền cảm thấy tảng đá cứng kia rất có khả năng chính là Thạch Cơ nương nương tương lai.

Còn về vị Nhất Khí Tiên Mã Nguyên kia, hắn còn đang nghĩ có phải sau khi Thạch Cơ nương nương chết, hắn mới chuyển đến đây ở không?

Cũng không thể nào đường đường Mã Nguyên Tôn Vương Phật bản tướng lại là con Chi Mã này chứ!

Thế cũng quá...

Kết quả liền nghe Hậu Thổ nói muốn đem con Chi Mã này tặng hắn, ăn để tăng tu vi.

Ngô Sở lắc đầu, nói: "Hay là thôi đi, thứ này có dụng với tỷ tỷ, ăn cũng phí của, hơn nữa nó đã có linh trí..." Rắc...

Hậu Thổ trực tiếp bóp gãy cổ con Chi Mã đang giãy giụa, chút linh trí yếu ớt kia trong nháy mắt đã bị Hậu Thổ bóp chết từ trong trứng nước. "..." Ngô Sở trợn mắt há hốc mồm nhìn con Chi Mã gãy đầu trong tay ngọc của Hậu Thổ, nhìn Hậu Thổ giao nó cho Tiểu Nguyệt Linh, bảo Tiểu Nguyệt Linh đem đi hầm.

Tiểu Nguyệt Linh vui vẻ nhận lấy, lôi bộ đồ nghề của nàng ra ngay trên mây, cùng với một khối thịt linh thú trong túi trữ vật Càn Khôn, bắt đầu nấu nướng tại chỗ. "Chỉ là một đóa chi thảo mà thôi,

tuy có chút thần dị, nhưng cũng chỉ là thuốc bổ." Còn về chút linh trí kia, đối với Vu tộc mà nói, một điểm đó cũng chẳng quan trọng.

Con mồi bọn họ săn giết hàng ngày, có con nào là không có linh trí?

Trên đại địa Hồng Hoang, đa số sinh linh đều có linh trí, hoặc cao hoặc thấp.

Chẳng may một cây cỏ nhìn có vẻ bình thường cũng đều có linh tính nhất định hoặc linh trí yếu ớt.

Giống như loại chỉ có chút linh trí đê vi này cũng không giết, vậy bọn họ còn ăn cái gì?

Trong mắt Ngô Sở, cũng không phải là không thể giết con Bạch Chi Mã này, chỉ là thầm cảm thấy có chút đáng tiếc, dù sao cũng là một bảo bối, có thể đảm bảo ra vào tòa núi xương khô này an toàn.

Hơn nữa, con Bạch Chi Mã này nếu thật sự là bản tướng của vị Nhất Khí Tiên Mã Nguyên kia, vậy chẳng phải mình ăn mất một tôn cẩu đầu đà tương lai sao?

Hậu Thổ nhìn có vẻ điềm tĩnh ôn nhu, nhưng lại ngoại nhu nội cương, tác phong lôi lệ phong hành, khiến Ngô Sở bất tri bất giác lại bị nàng làm cho cảm động một phen.

Hắn cảm thấy vị Tổ Vu tỷ tỷ vốn nên có một tấm lòng từ bi nhân ái này, là vì hắn mà đã từ bỏ một tia từ bi đáng lẽ phải có đối với con Bạch Chi Mã kia.

Có một người tỷ tỷ có đồ tốt gì cũng nhớ đến mình, cảm giác thật tốt! "Tỷ tỷ, ta..." Ngô Sở vốn định nói vài lời cảm tạ, nhưng Hậu Thổ đã dùng lời chặn họng hắn. "Con Bạch Chi Mã này tuy không tệ, nhưng cũng chỉ có mỗi một công hiệu là chống lại tử khí mà thôi.

Nếu muốn đợi nó tương lai hóa hình, cũng không biết phải đợi bao

lâu nữa!

Hơn nữa có thể thành công hay không đều còn là ẩn số.

Bây giờ ăn nó, ít nhiều có thể giúp ngươi tăng thêm chút tu vi.

Ngươi giúp ta nhiều như vậy, ta giúp ngươi chút ít chẳng phải là nên làm sao, có gì đâu mà cảm tạ?

Nói cho cùng, đây thực ra cũng chỉ là một đóa chi thảo mà thôi." Nàng vừa nói vừa nhìn về phía Thanh Khâu Ly, tiếp tục đạo: "Làm phiền tỷ tỷ đưa A Sở đến đây, tiếp theo cứ để ta đưa A Sở về Tử Ngọc Sơn là được!

Thanh Khâu của tỷ tỷ đã không còn cường giả, nếu không có tỷ tỷ tọa trấn cũng không an toàn, hay là về trước đi!

Ngày khác có duyên, chúng ta gặp lại!" Thanh Khâu Ly ở bên cạnh vốn còn đang cảm khái hành động kia của Hậu Thổ, nghĩ thầm nếu đổi lại là nàng, nàng có hành động hào phóng như Hậu Thổ không?

Con Bạch Chi Mã kia rõ ràng giữ lại có ích hơn ăn, dùng để tăng chút tu vi rõ ràng là hành vi phí phạm của trời, thế mà nàng ta mắt cũng không chớp lấy một cái, nói bóp nát là bóp nát, còn an ủi Ngô Sở nói thứ đó chẳng có tác dụng gì.

Thanh Khâu Ly đột nhiên ý thức được, mình thế mà lại vì chuyện này mà thầm thấy hổ thẹn.

Ván này, nàng cảm thấy mình rõ ràng đã thua!

Nhưng ai ngờ, vừa mới thầm khen Hậu Thổ một cái, đảo mắt người phụ nữ này liền muốn đuổi nàng đi, chuyện này làm sao mà nhịn được?

Thật sự coi mình là nữ chủ nhân rồi sao?

Há có lý này! "Đưa A Sở về, đây là việc nên làm, cũng là việc ta

vốn đã nhận lời, muội muội không cần nói với ta những lời này." Thanh Khâu Ly nào chịu chấp nhận lời cảm ơn của Hậu Thổ, càng không muốn chấp nhận sự sắp đặt của Hậu Thổ đối với nàng, "Chỉ là rất không khéo, tỷ tỷ hiện tại vẫn chưa thể về được!

Tỷ tỷ đã nhận lời A Sở, trợ giúp hắn nghiên cứu pháp môn tu hành của đám tiểu hoa tiên..." Tuy ngữ khí không có vẻ âm dương quái khí, nhưng Ngô Sở vẫn nghe ra được chút mùi thuốc súng.

Pháp tu hành Kim Đan của tiểu hoa tiên, những năm qua Ngô Sở thỉnh thoảng cũng suy ngẫm một chút, nhưng lại không nắm chắc lắm, lúc trước ở Thanh Khâu cũng có nhắc tới với Thanh Khâu Ly.

Thật ra lúc tán gẫu với Hậu Thổ, hắn cũng từng nhắc qua.

Có điều Vu tộc tu luyện là huyết mạch, là nhục thân, sự hiểu biết về phương diện này rõ ràng không bằng Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử bọn họ.

Nhưng Ngô Sở lại không thể chạy đi tìm Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, khoảng cách giữa Vạn Thọ Sơn và Tử Ngọc Sơn gần như gấp đôi quãng đường từ Tử Ngọc Sơn đi Bất Chu Sơn.

Ngược lại tu vi của Thanh Khâu Ly một chút cũng không thua kém Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, lúc trước khi giúp hắn sáng tạo những thuật pháp thần thông kia cũng là thuận tay làm nên.

Tuy những thần thông đó đều là huyễn đạo thần thông, vốn là lĩnh vực sở trường của nàng.

Nhưng với tu vi của Thanh Khâu Ly, Ngô Sở cảm thấy, có nàng tương trợ, con đường tu hành Kim Đan đại đạo mà hắn nghĩ ra cho tiểu hoa tiên hẳn là có thể đẩy nhanh tốc độ thực hiện.

Hậu Thổ liếc nhìn Ngô Sở, lại nhìn về phía Thanh Khâu Ly, cười cười: "Là vậy sao?

Chương 185

Vậy tỷ tỷ có thể đến Vu tộc chúng ta ngồi chơi một chút.

Dù sao lần này A Sở trở về, khẳng định là cần bế quan một thời gian trước tiên để luyện hóa con Bạch Chi Mã kia mới được." Thanh Khâu Ly nhìn thoáng qua dãy núi bạch cốt, mỉm cười nghiêng đầu, nhìn Hậu Thổ nói: "Vu tộc của muội muội, ta cũng nguyện ý đến ngồi chơi.

Có điều chuyện này cũng không vội, dù sao A Sở lần này về cũng phải bế quan một thời gian, muội muội sao không tiếp tục ở đây lĩnh ngộ Vạn Nha đại trận?" Đối thoại giữa hai người lại bắt đầu có chút manh nha châm chọc nhau.

Có điều Ngô Sở vẫn chưa ý thức được, chỉ khẽ nhíu mày kiếm, nhìn Hậu Thổ lo lắng nói: "Tỷ tỷ đã hủy con Bạch Chi Mã rồi, lại lấy gì để chống đỡ đám tử khí này đây?" Dù sao Bạch Chi Mã cũng là bảo đảm để nàng ra vào dãy núi xương khô này an toàn, hiện tại sự bảo đảm này lại vì hắn mà bị Hậu Thổ hủy đi. "Yên tâm đi!

Trong động bạch cốt kia cũng chỉ còn một tảng đá cứng, kiếm phôi âm thiết đã bị ta thu lại rồi, tảng đá kia cũng thú vị, cứ để đó đi!

Nếu nó có tạo hóa, tương lai hoặc có cơ hội hóa hình mà ra.

Cho nên ta hiện tại đã không cần phải vào động bạch cốt đó nữa.

Còn về Vạn Nha đại trận, lĩnh ngộ nó cũng không cần phải chạy vào trong động làm gì." Ngô Sở nghe vậy, mày kiếm lại khẽ nhíu, hỏi: "Tỷ tỷ, Bạch Chi Mã này đã có thể ăn tử khí mà chuyển hóa sinh cơ, pháp môn kỳ diệu như vậy, tỷ tỷ có lĩnh ngộ được gì không?" Hậu Thổ gật đầu nói: "Lĩnh ngộ tự nhiên là có, nhưng chưa lĩnh ngộ thấu triệt.

Nhắc tới cũng phải, Bạch Chi Mã này tuy ăn tử khí mà sống, nhưng thực ra nhiều hơn vẫn là do bản thân nó là một tia sinh cơ được thai nghén trong tử khí, tiến tới diễn hóa thành hỗn nguyên nhất khí.

Tuy có chút ý tứ khởi tử hồi sinh, nhưng lại không phải là chuyển từ chết sang sống theo ý nghĩa thực sự." Từ chết đến sống, từ sống đến chết, đây chính là một vòng luân hồi, đây cũng là Luân Hồi Chi Đạo.

Ngô Sở không ngờ Hậu Thổ hiện tại đã bắt đầu tiếp xúc với Luân Hồi đại đạo rồi.

Có lẽ, có những chuyện thật sự là mệnh trung chú định đi!

Ngô Sở cũng không nói rõ được mình có cảm giác gì, vừa mừng cho nàng, lại cảm thấy có chút buồn.

Đương nhiên, cũng chỉ có chính hắn rõ ràng mình đang buồn cái gì.

Mọi người vừa tán gẫu, vừa lại cưỡi mây đi về phía Tây.

Hậu Thổ mười mấy năm chưa về bộ lạc cũng quyết định về bộ lạc xem sao.

Vốn dĩ nàng định đưa Ngô Sở về Tử Ngọc Sơn trước, rồi về bộ lạc xem xét, qua một thời gian nữa mới tiếp tục đến đây lĩnh ngộ Vạn Nha đại trận.

Tòa Vạn Nha đại trận kia có thể khiến vô số kẻ yếu liên hợp lại, biến thành một cường giả, là một trận pháp liên hợp vô cùng thực dụng.

Suốt đường đi, họ tán gẫu về những huyễn thuật thần thông Ngô Sở lĩnh ngộ ở Thanh Khâu, tán gẫu về việc Hậu Thổ làm thế nào đánh tan Vạn Nha đại trận liên hợp kia, làm thế nào phát hiện tòa động bạch cốt trong núi xương khô.

Lời kể của Hậu Thổ hoàn toàn không thú vị sinh động như Ngô Sở kể chuyện, bởi vì thủ đoạn nàng đánh tan Vạn Nha đại trận cũng thực sự đơn giản thô bạo, một quyền là giải quyết mọi vấn đề.

Ngược lại lúc Hậu Thổ kể về việc phát hiện động bạch cốt, Ngô Sở mới hiểu vì sao Hậu Thổ lại giữ lại Thạch Tinh, ngược lại một tay bóp gãy cổ con Bạch Chi Mã có linh tính cao hơn này.

Con Thạch Tinh kia linh tính tuy không bằng Bạch Chi Mã, nhưng dù sao cũng là Thạch Tinh, vị Đại Địa Tổ Vu này khi cảm ứng được nó, tâm trạng nàng rõ ràng rất vui vẻ.

Trái lại con Bạch Chi Mã này, cậy mình linh tính cao, có thể di chuyển, liền trốn đông nấp tây trong động bạch cốt, chơi trò trốn tìm với Hậu Thổ.

Một cái bạch chi tinh nho nhỏ lại dám khiêu khích một tôn cường giả Đại La cảnh, ngươi không chết thì ai chết?

Cứ như vậy, tán gẫu đến khi Tiểu Nguyệt Linh hầm chín con Bạch Chi Mã, Ngô Sở mang tâm trạng phức tạp giải quyết sạch sẽ chỗ nước canh và cái xác kia.

Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly bọn họ tuy nhìn hắn ăn mảnh, nhưng cũng không có biểu tình ghen tị gì lộ ra.

Ngô Sở uống hết chỗ canh này xong, liền ngồi xếp bằng nhập định ngay trên mây, bắt đầu luyện hóa luồng dược lực bàng bạc xuất hiện trong cơ thể.

Trong lúc tu hành, Ngô Sở được Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly cùng đưa về Tử Ngọc Sơn.

Sau khi an bài cho Ngô Sở xong, hai nàng lại cùng nhau đi đến bộ lạc Hậu Thổ.

Lúc Ngô Sở ở đó, hai người thỉnh thoảng sẽ châm chọc nhau,

người khiêu khích thường là con hồ ly tinh già Thanh Khâu Ly này, còn Hậu Thổ bị ép ứng chiến cũng chẳng ngán những lời khiêu khích đó. ...

Khi Ngô Sở tỉnh lại từ trong bế quan, lại là mấy ngàn năm thời gian vùn vụt trôi qua, Tử Ngọc Linh Văn Nại đều đã mọc ra một lứa, được Tiểu Nguyệt Linh hái xuống, cất vào trong kho.

Những mặt trời nhỏ trong cơ thể Ngô Sở, từng cái còn rực rỡ hơn trước, thậm chí có thể nói là phình to thêm vài phần, rõ ràng tu vi tăng trưởng không ít.

Đối với các loại bản nguyên sức mạnh cũng đã có một phen lĩnh ngộ mới, đặc biệt là Thái Âm bản nguyên.

Hỏa chi bản nguyên cũng lĩnh ngộ được bảy tám phần.

Theo tốc độ này, Ngô Sở cảm thấy mình có lẽ không cần đến một nguyên hội là có thể đạt tới cảnh giới Thiên Tiên viên mãn rồi.

Còn về việc có thể thành công đạt tới Kim Tiên cảnh hay không, thì phải xem hắn có thể thành công diễn hóa ra một điểm Bất Diệt Linh Quang hay không.

Có rất nhiều sinh linh Thiên Tiên cảnh cả đời đều kẹt ở điểm này không thể tiến thêm.

Cho nên, câu nói như "Thanh Khâu hồ chỉ cần trưởng thành là có thể tự mình thành tựu Kim Tiên cảnh" mà Tiểu Hồ Ly từng nói trước kia, rốt cuộc đáng ghét đến mức nào.

Từ điểm này mà xem, căn cước của Thanh Khâu hồ thực ra một chút cũng không kém.

Ngay khi Ngô Sở xuất quan, bên tai truyền đến thanh âm của Thanh Khâu Ly: "A Sở ngươi xuất quan đúng lúc lắm, ngươi đến xem xem, ta cùng Hậu Thổ muội muội nghĩ ra mấy phương án, nhưng cuối

cùng đều kẹt ở chỗ Kim Đan Hóa Anh này.

Kim Đan Hóa Anh, lúc trước ngươi làm thế nào mà có ý tưởng này vậy?" "..." Ngô Sở vừa mới xuất quan có chút mông lung, một lúc sau mới hồi thần lại, hỏi: "Ta lần này bế quan bao lâu rồi?" "Không bao lâu, cũng chưa đến sáu ngàn năm thôi." Ngô Sở chớp chớp mắt: "Sáu ngàn năm, các ngươi vẫn luôn suy nghĩ vấn đề này?" Hắn rất nghi hoặc, khoảng cách giữa bọn họ và Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử lớn đến thế sao? "Ngươi... ngươi cho rằng vấn đề này rất đơn giản sao?" Câu hỏi về thời gian mà Ngô Sở buột miệng thốt ra khiến oán khí của Thanh Khâu Ly tăng vọt, Hậu Thổ cũng chớp chớp đôi mắt to nhìn hắn, vẻ mặt đầy vô tội.

Thấy tình huống này, Ngô Sở không khỏi ho nhẹ một tiếng, nhảy xuống từ trên lầu, từ xa đã chắp tay về phía lương đình xin lỗi, cười làm lành nói: "Xin lỗi xin lỗi!

Là ta nghĩ vấn đề quá đơn giản rồi, quên mất sự gian khổ của hai vị tỷ tỷ khi sáng tạo pháp môn cho các nàng, mong hai vị tỷ tỷ thứ tội!" Trong lương đình, Hoa Phỉ Nhi và vài vị tiểu hoa tiên bay lên từ trên bàn, khom người chào hỏi Ngô Sở.

Kỳ thực Hoa Phỉ Nhi đã ăn qua Tử Ngọc Linh Nại, đã có thể không cần đi con đường Kim Đan hóa Anh này nữa, nhưng để pháp môn tu hành này có thể nhanh chóng được nghiên cứu ra, nàng vẫn chọn đi con đường này.

Một khi nàng có thể thành công chuyển hóa Kim Đan trong cơ thể thành Nguyên Anh, điều đó chứng minh con đường này có thể đi thông.

Đương nhiên, ngoài nàng ra, còn có vài vị tiểu hoa tiên chưa từng ăn qua Tử Ngọc Linh Nại.

Chọn lựa như vậy chỉ là để tiện làm đối chứng.

Thanh Khâu Ly tức giận trừng mắt nhìn hắn, bộ dáng 'ta mới không thèm tha thứ'.

Tuy nhiên Ngô Sở nhìn ra được, nàng không phải thật sự tức giận, mà là đang phát tiết chút bất mãn trong lòng.

Hậu Thổ ho nhẹ một tiếng, nói: "Kỳ thực cũng không thể trách chúng ta, lý thuyết 'Kim Đan hóa Anh' mà đệ nói, chúng ta cũng là lần đầu tiếp xúc.

Mỗi một lần tiến hành sửa đổi, chúng ta cũng không rõ phương hướng có chính xác hay không, cần sự tu hành của các tiểu hoa tiên để phối hợp." Ngô Sở vỗ trán, hắn hoàn toàn quên mất chuyện này, bỏ qua sự khác biệt giữa lúc Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử sáng pháp cho hắn, với hiện tại Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ sáng pháp cho các tiểu hoa tiên.

Chương 186

Khi xưa Hồng Vân bọn họ sáng pháp cho hắn, hắn có thể kịp thời phản hồi cho bọn họ, hơn nữa đó là pháp môn tu hành sơ bộ, cho nên có thể tu hành hay không, tốc độ nhanh hay chậm, Ngô Sở rất nhanh có thể cho bọn họ một đáp án xác thực.

Khi cơ sở của 《 Bất Xuất Tiên Pháp 》 được đặt xuống, các phương án tu hành phía sau đều là căn cứ vào cơ sở đó mà thôi diễn ra.

Sau này lại có Phục Hy và Nữ Oa gia nhập, lần nữa cải lương 《 Bất Xuất Tiên Pháp 》.

Còn Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ hiện tại sáng pháp cho các tiểu hoa tiên, thì cần các tiểu hoa tiên phải tu luyện ra Kim Đan trong cơ thể trước, sau đó mới căn cứ vào khỏa Kim Đan này để tiến hành Kim Đan hóa Anh.

Thời gian cần thiết trong đó, không chỉ là thời gian các nàng tư duy thôi diễn, mà còn có thời gian để các tiểu hoa tiên tu hành ấn chứng pháp này.

Giống như lúc trước khi Hậu Thổ sáng tạo 《 Cửu Chuyển Huyền Công 》 cho hắn, thời gian tiêu tốn nhiều hơn so với lúc Hồng Vân bọn họ sáng tạo 《 Bất Xuất Tiên Pháp 》 rất nhiều.

Kim Đan hóa Anh, vẻn vẹn chỉ là một lý thuyết tu hành mà thôi, tối đa là Ngô Sở đã đưa ra một nửa kinh nghiệm thực tiễn.

Nhưng muốn biến bộ lý thuyết này triệt để thành hiện thực, cũng không phải chỉ nói mồm đơn giản như vậy.

Nếu thật sự đơn giản như thế, một mình Ngô Sở đã tự hoàn thành

rồi. "A Sở ca, muốn ăn chút gì không?" Tiểu Nguyệt Linh bưng điểm tâm và linh nhưỡng đi tới lương đình, đặt trước mặt Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ, sau đó nhìn Ngô Sở hỏi. "Ừm, nướng cho ta ít thịt, đã lâu không ăn thịt rồi!

Lại thêm chút cơm ngũ sắc, hấp chút bánh Giao Mễ..." Ngô Sở vừa nói vừa bốc một miếng bánh hoa quế nhét vào miệng.

Sau khi Tiểu Nguyệt Linh đi làm cơm cho hắn, Ngô Sở liền hỏi thăm những năm này các nàng an bài tu hành cho đám tiểu hoa tiên như thế nào?

Tuy rằng tu vi của hắn không sánh bằng hai vị tỷ tỷ này, nhưng lý thuyết này dù sao cũng là do hắn đề xuất, hơn nữa nửa phần trước của lý thuyết, hắn cũng đã đưa ra kinh nghiệm thành công.

Bởi vì trong cơ thể hắn sở hữu cả nghìn viên Kim Đan, hiện tại chỉ là để đám tiểu hoa tiên kia tu ra một viên Kim Đan mà thôi.

Khác với các Thiên Tiên khác, các Thiên Tiên khác toàn thân đều được pháp lực lấp đầy, pháp lực căn bản không cần thông qua kinh mạch để vận chuyển.

Nói thân thể bọn họ đã toàn bộ "năng lượng hóa" kỳ thực cũng không quá đáng.

Còn trong cơ thể Ngô Sở, pháp lực toàn bộ bị hắn ngưng tụ trong từng viên Kim Đan kia, nhục thân cũng chưa thể năng lượng hóa.

Thêm vào đó hắn lại tu hành 《 Cửu Chuyển Huyền Công 》, cường độ nhục thân ngược lại còn mạnh hơn gấp không biết bao nhiêu lần so với những Thiên Tiên có thân thể năng lượng hóa như Tiểu Nguyệt Linh.

Sau khi tìm hiểu một hồi, Ngô Sở suy nghĩ một chút, đột nhiên nói với Thanh Khâu Ly: "Thanh Khâu tỷ tỷ hẳn là hiểu được thuật 'Thai

Hóa Dịch Hình' chứ!

Pháp môn Kim Đan hóa Anh và thuật pháp này, hẳn là có chỗ dị khúc đồng công (giai điệu khác nhau nhưng cùng một vẻ đẹp/cách làm khác nhau nhưng cùng một kết quả) mới đúng.

Tỷ tỷ xem có thể bắt tay từ phương hướng này không?" Thanh Khâu Ly nghe vậy, đôi mắt hơi sáng lên, vỗ tay nói: "Thai Hóa Dịch Hình, sao ta lại không nghĩ đến cái này?

Xem khí hải như thai bàn, ví Kim Đan như thai nhi...

Kim Đan hóa Anh, thì ra là thế!

Ta thôi diễn trước một chút, quay đầu lại nói sau." Thanh Khâu Ly nói xong, nhắm hai mắt lại, hưng phấn tiến vào trạng thái thôi diễn, đạo vận trên người không khỏi lưu chuyển, trong lương đình hiển hiện từng đạo dị tượng.

Trong dị tượng, từng đạo phù văn theo đó diễn hóa.

Những phù văn diễn hóa này Ngô Sở hoàn toàn xem hiểu, dù sao những thứ này cũng là từ lý thuyết hắn đưa ra, là thôi diễn dựa trên cơ sở Kim Đan mà hắn tu luyện.

Thấy Thanh Khâu Ly hoàn toàn tiến vào trạng thái thôi diễn, Ngô Sở và Hậu Thổ, cùng với những tiểu hoa tiên đang có chút hưng phấn kia cũng lui ra khỏi lương đình.

Trên tay Ngô Sở còn bưng đĩa điểm tâm kia, đưa tới trước mặt Hậu Thổ: "Tỷ tỷ muốn dùng chút không?" Hậu Thổ đưa tay cầm một miếng điểm tâm, ăn từng miếng nhỏ.

Ngô Sở hỏi nàng: "Tỷ tỷ những năm này đều ở Tử Ngọc Sơn của ta sao?" Hậu Thổ mỉm cười lắc đầu: "Tự nhiên là không, lúc trước sau khi đệ bế quan, ta liền dẫn Thanh Khâu tỷ tỷ về bộ lạc một chuyến, sau đó lại cùng nàng ấy đi tới Vạn Nha Sơn kia.

Chúng ta dùng thời gian mấy trăm năm, triệt để lĩnh ngộ thấu đáo Vạn Nha Đại Trận kia...

Nói tới thì, trên phương diện trận pháp chi đạo, tạo nghệ của Thanh Khâu tỷ tỷ lợi hại hơn ta nhiều lắm!" "Nàng ấy cũng lớn tuổi hơn tỷ nhiều mà!" Ngô Sở cười nói.

Hậu Thổ che miệng cười khẽ: "Lời này tuyệt đối đừng để nàng ấy nghe được, nàng ấy tuy rằng thích người khác gọi mình là tỷ tỷ, nhưng lại ghét người khác nói nàng ấy lớn tuổi, đệ mà nói nàng ấy như vậy, nàng ấy khẳng định sẽ tức giận." Ngô Sở cũng không khỏi bật cười: "Trước kia ta thật không ngờ, Thanh Khâu Hồ Tổ cư nhiên là cái dạng này.

Nói ra có thể tỷ không tin, lúc mới đầu nhìn thấy tổ phụ của Tiểu Vũ, ta còn tưởng rằng Thanh Khâu Hồ Tổ là một lão đầu hạc phát đồng nhan hoặc là một bà lão già nua chứ!" Nghe lời này, Hậu Thổ trực tiếp che miệng cười lớn, đám tiểu hoa tiên ở cách đó không xa cũng bịt miệng nhỏ, yên lặng xoay người đi, đôi vai nhỏ run run.

Cười một hồi, Ngô Sở lại hỏi nàng về chuyện của Hậu Thổ bộ lạc. "Bộ lạc bên kia vẫn ổn, số lượng con cháu trong tộc cũng nhiều hơn gấp đôi, chúng ta sinh sống bên bờ sông lớn kia, thức ăn không thiếu, chung quanh cũng không có sinh linh cường đại gì đến quấy nhiễu..." Ngô Sở không khỏi tò mò nói: "Tỷ tỷ, Vu tộc các tỷ không phải có thể thông qua tinh huyết để tạo ra hậu đại sao?

Tại sao phải khống chế số lượng nhân khẩu bộ lạc chứ!" Hậu Thổ cười nói: "Có thể thì có thể, nhưng tổn hao đối với tu vi bản thân cũng lớn, nếu không chúng ta không ngừng dùng phương thức này sáng tạo hậu đại, thì lúc trước cũng không cần rời khỏi Bất Chu Sơn kia rồi." Ngô Sở nghe vậy, có chút xấu hổ cười lên. ...

Hơn một trăm năm sau, vào một ngày nọ, Hồng Vân và Trấn

Nguyên Tử vẫn đang làm trâu làm ngựa tu phục địa mạch ở phương Tây đại địa, đột nhiên nhận được một khoản công đức từ trên trời giáng xuống, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Địa mạch trước mặt còn chưa tu phục xong, sao công đức lại tới rồi?

Đợi kim quang tiêu tán, hai người không khỏi bấm đốt tay thôi toán.

Một lát sau, Hồng Vân liền kinh ngạc nói: "Tuy rằng thôi toán không ra công việc cụ thể, nhưng sự tình cư nhiên ẩn ẩn chỉ hướng về những tiểu hoa tiên kia, chẳng lẽ các nàng lại làm ra đại sự gì rồi?" Trấn Nguyên Tử lắc đầu nói: "Nghĩ đến hẳn là nguyên nhân từ Bất Xuất đạo hữu đi!

Đoán chừng là Bất Xuất đạo hữu lại nghĩ ra ý tưởng hay gì đó, để tiểu hoa tiên nhất tộc làm ra một số việc hữu ích đối với sự vận chuyển trật tự của phương thiên địa này, cho nên chúng ta cũng cùng được hưởng chút chỗ tốt." Hồng Vân lắc đầu nói: "Nếu như thế, vậy thiên địa cũng sẽ chỉ khen thưởng những tiểu hoa tiên kia, chúng ta bất quá chỉ là sáng tạo ra một bộ tu hành chi pháp cho các nàng mà thôi." Hai người bởi vì nguyên nhân của Nghệ Bảo nên không cách nào thôi toán Ngô Sở, chỉ có thể ở đây đoán mò.

Mà tại Tử Ngọc Sơn, trải qua mười mấy năm thôi diễn đẳng đẳng, Thanh Khâu Ly rốt cục đưa lý thuyết Kim Đan hóa Anh vào thực tiễn, mấy chục năm sau, Hoa Phỉ Nhi là người đầu tiên thành công Kim Đan hóa Anh.

Có đôi khi, có vài thứ nói toạc ra, kỳ thực cũng chỉ là chuyện một lớp giấy cửa sổ.

Chỉ là Hoa Phỉ Nhi lúc này, cảnh giới trong mắt Ngô Sở lại có chút cổ quái, nàng sớm đã là Địa Tiên cảnh, nhưng khăng khăng tính theo

Kim Đan đại đạo, lại là Nguyên Anh cảnh.

Ngô Sở tin tưởng, cái Nguyên Anh cảnh này của nàng, tu vi khẳng định phải mạnh hơn những tu sĩ Nguyên Anh cảnh tương lai gấp N lần không chỉ.

Mà cũng chính sau khi Hoa Phỉ Nhi thành công biến Kim Đan trong cơ thể thành Nguyên Anh, Thiên Đạo rải xuống một mảnh kim quang, mảnh kim quang này chia làm mấy đạo, phân biệt rơi vào trên người Ngô Sở và Thanh Khâu Ly, cùng với mấy người Hậu Thổ.

Trong đó đạo của Ngô Sở là lớn nhất, có khoảng bốn thành.

Nhưng trên thực tế, bốn thành kia của Ngô Sở, có hai thành rưỡi đều là của Nghệ Bảo.

Lý thuyết Kim Đan tuy rằng là Ngô Sở đề xuất, nhưng người thôi diễn vận toán, kỳ thực là Nghệ Bảo.

Nghệ Bảo hoàn thiện lý thuyết này xong thì đưa cho Ngô Sở, Ngô Sở lại đem nó cung cấp cho Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, lúc này mới có 《 Bất Xuất Tiên Pháp 》 sau này.

Mà pháp môn tu hành Kim Đan đại đạo hiện tại, lại là trên cơ sở này, do Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ cùng nhau thôi diễn ra, công lao của Thanh Khâu Ly lại lớn hơn một chút.

Cho nên Ngô Sở thực ra chỉ nhận được một thành rưỡi, Thanh Khâu Ly một mình chiếm ba thành, Hậu Thổ được hai thành, một thành còn lại rơi vào trong cơ thể Hoa Phỉ Nhi.

Tuy nhiên điều bọn họ không biết là, còn có một ít công đức bay tới phương Tây đại địa, đi vào trong cơ thể Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, làm cho đám người Hồng Vân đều ngẩn người.

Chương 187

Tử Ngọc Sơn, Thanh Khâu Ly sau khi nhận được khoản công đức này, ngẩn ngơ không nói gì, sau đó dùng bộ dáng không dám tin nhìn về phía Ngô Sở, phảng phất như đang hỏi: Đây là sự thật?

Thanh Khâu Ly làm sao cũng không nghĩ tới, vốn chỉ là giúp đỡ vô thường, cư nhiên có thể ở chỗ này nhận được chỗ tốt lớn như vậy.

Tuy rằng số công đức này nhiều người chia nhau, thoạt nhìn hình như không nhiều lắm, nhưng chỉ có trong lòng nàng tự rõ ràng, khoản công đức này là khoản lớn nhất nàng nhận được từ lúc chào đời tới nay.

Chẳng qua chỉ là một bộ pháp môn tu hành cấp sơ bộ như vậy, vì sao Thiên Đạo lại ban cho bọn họ một khoản công đức lớn như thế?

Nàng có chút không dám tin đây là sự thật.

Hậu Thổ thì là như có điều suy nghĩ nhìn Ngô Sở, nhớ tới lúc trước khi vì Ngô Sở sáng tạo ra 《 Cửu Chuyển Huyền Công 》 kia, Thiên Đạo cũng ban cho bọn họ công đức.

Chẳng lẽ Thiên Đạo thiên vị tên này sao?

Hậu Thổ đều không khỏi có chút ghen tị, Vu tộc các nàng mới là con cái của Phụ Thần nha!

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, nói: "Hai vị tỷ tỷ cũng đừng nhìn ta như vậy, các tỷ có khả năng còn chưa ý thức được, các tỷ liên thủ làm một chuyện vĩ đại đến nhường nào đâu, các tỷ chính là đã khai sáng ra một con đường tu hành đại đạo cho những sinh linh có tư chất tầm thường a!" Nói đến đây, Ngô Sở không khỏi nhớ tới Thái Thượng tương lai khai sáng Nhân Giáo, tương lai khi Thái Thượng sáng lập Nhân Giáo,

Thiên Đạo lúc ban cho hắn công đức, liệu có vì chuyện này mà bị giảm bớt hay không?

Nếu đến lúc đó Thiên Đạo ban công đức bị giảm bớt, Thái Thượng có thể thành công đăng lên Thánh vị hay không?

Nếu không thể, vậy chính mình há chẳng phải là tội lỗi?!

Đối với việc này, trong lòng Ngô Sở có chút dở khóc dở cười, thầm nghĩ: Hy vọng đừng xuất hiện loại tình huống này đi!

Dù sao Thái Thượng tuy rằng vô vi, nhưng tổng thể vẫn dễ ở chung hơn sư đệ Nguyên Thủy của hắn!

Nguyên Thủy trong thế giới Hồng Hoang này, tính cách ít nhiều có chút không làm người ta thích, che chở bênh vực người mình (hộ độc tử) điểm này tuy rằng có thể chấp nhận, nhưng bất kể đúng sai đều bênh vực, cái này liền làm cho người ta có chút đau đầu.

Hơn nữa thân là Chí Cường Giả, cư nhiên chỉ bởi vì người khác xuất thân là "lông lá sừng sẹo" (phi mao đái giác), "sinh nơi ẩm thấp, hóa từ trứng" (thấp sinh noãn hóa) liền coi thường, thực sự có chút làm cho người ta khó mà chấp nhận.

Thời kỳ Tam Tộc cường thế, trong tộc kẻ nào không phải là hạng lông lá có sừng?

Ừm, cũng chính là thời kỳ này, cũng chẳng thấy Nguyên Thủy ngươi đi ra đi dạo a!

Nếu thật sự có gan, có dám ở thời kỳ này đi ra nói một câu: Ta không phải nhắm vào ai, mà là các vị đang ngồi ở đây, toàn bộ đều là rác rưởi!

Trong thế giới Hồng Hoang, đa số người thích Tiệt Giáo mà chán ghét Xiển Giáo, không phải là không có đạo lý, bởi vì tính cách Thông Thiên dễ mến hơn Nguyên Thủy rất nhiều.

Đương nhiên, đây chỉ là những gì Ngô Sở từng tìm hiểu được từ trong một ít tác phẩm văn học, ba huynh đệ trong thế giới Hồng Hoang này tính cách như thế nào, chỉ có tiếp xúc qua mới biết.

Tỷ như Hồng Vân, trong một số tác phẩm văn học, tính tình Hồng Vân ít nhiều cũng có chút không được yêu thích, nhưng ở Hồng Hoang như bây giờ, sau khi tiếp xúc với Hồng Vân, liền có thể phát hiện, đó là một lão đại ca tính tình cực kỳ tiêu sái bất kham, suất trực lại chân thành. "Không phải hai vị chúng ta, mà là mọi người chúng ta!" Thanh Khâu Ly nụ cười rạng rỡ, vui vẻ ra mặt đính chính sai sót trong lời nói của Ngô Sở, chút rụt rè nên có của một vị lão tổ một tộc sớm đã bị nàng ném ra tận chín tầng mây. "Ta thật sự không ngờ, sáng tạo một pháp môn tu hành đơn giản như thế, cư nhiên sẽ có công đức bàng bạc như vậy.

Chẳng lẽ Kim Đan đại đạo này, là đại đạo phi thường ghê gớm?" Thanh Khâu Ly nói xong, lại nhìn về phía Ngô Sở, đôi mắt hồ ly hẹp dài hơi híp lại, trong lòng không khỏi xoay chuyển ý nghĩ cổ quái 'Chẳng lẽ hắn chính là quý nhân trong số mệnh của Thanh Khâu Hồ tộc ta?'.

Từ lúc Ngô Sở đề xuất ý tưởng để Thanh Khâu chia một thành ba, lại đến như bây giờ, Thanh Khâu Ly đều cảm thấy hắn vẫn luôn gặp may mắn, hiện tại ngay cả công đức mơ ước đã lâu cũng dễ dàng đạt được.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Ta từng từ chỗ một vị tiền bối biết được, pháp tắc của phương thiên địa này kỳ thực có chút thiếu sót, cho nên những sinh linh như chúng ta, nếu như có thể làm ra chuyện bổ toàn pháp tắc thiên địa, hoặc làm ra chuyện hữu ích cho sự vận chuyển trật tự pháp tắc thiên địa này, thiên địa liền sẽ tự hành ban cho công đức để khen thưởng.

Có lẽ Kim Đan đại đạo này, vừa vặn bù đắp một ít thiếu sót của pháp tắc thiên địa, cho nên mới có khen thưởng như vậy đi!" "Thiên địa pháp tắc có thiếu sót?!" Thanh Khâu Ly nghi hoặc một chút, nói: "Là vị tiền bối kia nói sao?" Nàng vừa nói, vừa hất hàm về phía đại điện.

Ngô Sở mỉm cười lắc đầu: "Bất khả thuyết, bất khả thuyết..." "Thiên địa có thiếu sót?!" Hậu Thổ như có điều suy nghĩ, yên lặng nghiền ngẫm câu nói này. ...

Tử Ngọc Sơn hướng Đông, không biết bao nhiêu vạn dặm, đang bùng nổ một trận đại chiến.

Hai bên đại chiến, một bên là chủ nhân Tử Ngọc Sơn - Bất Xuất Sơn Nhân, một bên là đầu Bạch Viên.

Chỉ thấy Bất Xuất Sơn Nhân kia thân khoác long lân bảo khải, tay cầm bạch cốt ngân tiên thương, cùng Bạch Viên thân khoác ngư lân bảo giáp, tay cầm hỗn nguyên tấn thiết côn phân biệt thi triển thuật ba đầu sáu tay, đánh đến khó phân thắng bại trong vùng rừng núi này, nhất thời cát bay đá chạy, cây cỏ đổ rạp.

Ở phía xa, có hai thiếu niên đứng đó.

Một người lớn tuổi hơn chút, chính là vị thiếu niên tên Khoa, một vị khác càng nhỏ tuổi hơn, bộ dáng thoạt nhìn cũng chỉ khoảng mười một mười hai tuổi.

Bất quá sinh linh Hồng Hoang, không thể dùng vẻ bề ngoài để đo lường tuổi tác, có vài kẻ bộ dáng thoạt nhìn như đứa bé, nhưng kỳ thực là lão yêu quái đã không biết sống bao nhiêu năm tháng. "Gào..." Bạch Viên gầm lên giận dữ, lắc mình một cái, hóa thành thân hình khổng lồ mấy trăm trượng, đối với Ngô Sở đang nhỏ bé như con kiến mà bổ xuống một chiêu Lực Phách Hoa Sơn.

Ngô Sở cũng lắc mình một cái, đồng dạng hóa ra thân thể mấy trăm trượng, bạch cốt tiên thương đâm xéo lên, một cánh tay khác trong ba đầu sáu tay đột nhiên bắn ra một đạo kim quang, kim quang hướng thẳng về phía mắt của Bạch Viên mà bắn tới, Phược Thú Tác bị hắn dùng thành ám khí.

Bạch Viên giơ tay đỡ một cái, liền thấy một cái đầu trong ba đầu của Ngô Sở phun ra một đạo hỏa diễm, hỏa diễm đón gió liền mở rộng, giống như một biển lửa, ụp xuống đầu Bạch Viên.

Bạch Viên thu hồi trường côn, đầu côn chấn động, liền đánh tan biển lửa này.

Nhưng chưa chờ nó lộ ra thần tình đắc ý, bạch ngân tiên thương liền hóa thành một con bạch cốt xà, xoay tròn đâm thẳng về phía vị trí trái tim của nó.

Thiếu niên nhỏ tuổi quan chiến ở phía xa không khỏi nói: "A Sở thúc vận dụng các loại thần thông ngày càng thành thạo rồi, A Khoa thúc, nếu là thúc, thúc sẽ đỡ thế nào?" "Gọi là A Sở tiền bối, không lớn không nhỏ!" Thiếu niên tên Khoa đưa tay cho thiếu niên ngây thơ này một cú 'ngũ lôi oanh đỉnh', trực tiếp gõ cho thiếu niên ôm đầu kêu oan. "A Sở thúc đều nói có thể mỗi người gọi mỗi kiểu, tùy tiện gọi, hơn nữa thủ lĩnh cũng không để ý ta gọi ngài ấy là tỷ tỷ...

A...

A Khoa thúc, thúc còn bắt nạt ta như vậy, đợi ta lớn lên, tương lai ta cũng bắt nạt con trai thúc như vậy!" Thiếu niên Khoa cười ha hả, nói: "Bắt nạt?

Cái này sao có thể gọi là bắt nạt chứ?

A đa (cha) ngươi nói cái này gọi là sự yêu thương của trưởng bối.

Lúc trước a đa ngươi cũng yêu thương ta như vậy, tương lai

ngươi nếu cũng yêu thương con trai ta như vậy, thì con trai ta cũng sẽ đồng dạng yêu thương con trai ngươi như thế.

Nào nào nào, hôm nay để Khoa thúc hảo hảo yêu thương ngươi một chút, Nghệ!" "Khoa thúc, ta sai rồi, ta thật sự sai rồi..." Thiếu niên Nghệ ôm đầu, vẻ mặt nịnh nọt lấy lòng, sau đó 'di' một tiếng: "A Sở thúc sao lại biến mất rồi?" Thiếu niên Khoa nghe vậy, lực chú ý quả nhiên bị dời đi.

Chỉ thấy, nguyên bản song phương đánh đến ngươi tới ta đi, náo nhiệt vô cùng, kết quả hiện tại Ngô Sở lại biến mất không thấy đâu, Bạch Viên trừng đôi mắt, thở hồng hộc, cảnh giác nhìn tứ phía.

Ngay tại lúc này, đột nhiên một cây bạch cốt ngân mâu từ trong bóng tối bắn ra.

Một con chim bay phành phạch từ trong bụi cây lao ra, hoảng hốt không chọn đường đâm đầu về phía Bạch Viên.

Bạch Viên hồn nhiên không để ý, chỉ là tiện tay dùng một côn đỉnh hướng về phía cây cốt thương kia.

Nhưng ngay tại lúc này, con chim bị Bạch Viên bỏ qua kia, lại đột nhiên hóa thành một biển lửa, trong nháy mắt bao trùm Bạch Viên.

Bạch Viên không đề phòng, trong nháy mắt liền trúng chiêu của hắn.

Bất quá rất nhanh, ngọn lửa kia trong nháy mắt liền tiêu tán, biến thành bộ dáng Ngô Sở, cười hắc hắc chỉ chỉ đầu óc của mình: "Lão Viên, cái đầu này của ngươi vẫn là không được a!

Chương 188

Chúng ta đều đánh thành như vậy rồi, phụ cận làm sao có khả năng còn sẽ có chim bay chứ!" Bạch Viên nghe vậy, ngẩn người, sau đó 'phi' một tiếng, đặt mông ngồi dưới đất: "Không đánh nữa không đánh nữa, ngươi lão là sử dụng loại âm mưu quỷ kế này, không thú vị, không thú vị..." "Để ta để ta, Lão Viên, ta thú vị lắm nè, đúng không!" Thiếu niên Khoa cười tung người tới, thân ảnh chớp mắt đã đến. "Còn có ta, còn có ta, ta cũng muốn chiến đấu!" Tiểu thiếu niên Nghệ cũng chạy theo tới góp vui.

Mấy trăm hơn ngàn năm nay, Ngô Sở sau khi học được thuật Thai Hóa Dịch Hình từ Thanh Khâu Ly, không có việc gì liền biến thành đại ưng, bay tới chỗ con Bạch Viên có được huyết mạch Chu Yếm năm đó để hẹn đánh nhau.

Con Bạch Viên này, theo Ngô Sở thấy, là một tay đấm hẹn kèo rất không tồi.

Nhìn qua có chút ngốc nghếch, sẽ không giở tâm cơ gì, hơn nữa còn là hàng xóm của bọn họ, tu vi cũng chỉ thấp hơn Ngô Sở một chút, cộng thêm da dày thịt béo, chịu đòn tốt.

Một người một vượn trong mấy trăm năm này, dùng phương thức hẹn đánh nhau luận bàn, kiến lập nên một tình hữu nghị đặc biệt.

Mới đầu, Ngô Sở còn có chút hoài nghi, đầu Bạch Viên này có thể là lão đại Viên Hồng trong Mai Sơn Thất Thánh tương lai hay không, sau lại phát hiện chính mình suy nghĩ nhiều.

Viên Hồng nếu là lúc này đã có tu vi bực này, vậy đến lúc Ngọc Hư Cung thu đồ tôn đời thứ ba, thì phải mạnh cỡ nào?

Đầu Bạch Viên này tự hào là Đại Viên Vương, Ngô Sở thích gọi

nó là 'Lão Viên', tuy rằng Bạch Viên rất cường tráng, khi đứng thẳng lên thì một chút cũng không tròn, nhưng nó thích ngồi xổm, mà khi nó ngồi xổm, thoạt nhìn liền rất giống một quả banh tròn.

Ngô Sở đem ba đầu sáu tay, Súc Địa Thuật, Thai Hóa Dịch Hình chi thuật, kiếm thuật, cùng với thương mâu thuật, tiên pháp tự mình lĩnh ngộ ra, đều vận dụng đến thông thạo trong những lần luận bàn với Lão Viên.

Từ lúc mới bắt đầu bị Lão Viên đè xuống đất đánh, đến dần dần đè Lão Viên ra đánh, Ngô Sở không thể không thừa nhận, không có thường xuyên đánh nhau, cho dù đem thần thông thuật pháp luyện đến trình độ thuận buồm xuôi gió, cũng thường thường rất khó thi triển ra trong cục diện chiến đấu thiên biến vạn hóa.

Tuy rằng trong Tử Ngọc Sơn có đại lão như Thanh Khâu Ly ở đó, nhưng Ngô Sở lại cảm thấy đánh với nàng không thú vị, nàng quá mạnh mẽ, ở trên người nàng, chính mình tìm không thấy bất luận cảm giác thành tựu nào.

Ngược lại là lão vượn này, Ngô Sở rất dễ dàng đạt được cảm giác thành tựu trên người nó.

Cứ thế đi lại, thiếu niên Khoa cũng gia nhập vào, sau đó con trai Nghệ của nhị thủ lĩnh Vũ bộ lạc Hậu Thổ, cũng dần dần quen thân với bọn Ngô Sở, người nhỏ mà khôn, không biết xấu hổ cứ khăng khăng đòi đi theo bọn Ngô Sở tới chơi đùa.

Đối với việc này, Khoa khẳng định không đáp ứng a!

Trẻ con phiền phức bao nhiêu, đáng ghét bao nhiêu a!

Nhưng cái miệng nhỏ của Nghệ rất biết nói chuyện, dỗ cho Hậu Thổ ra lệnh Khoa phải dẫn hắn đi chơi.

Sau đó sự tình liền diễn biến thành như bây giờ.

Tử Ngọc Sơn và Hậu Thổ bộ lạc rất gần, thiếu niên Khoa không có việc gì liền dẫn theo Nghệ tới chơi, đi tới đi lui, mọi người cũng cứ như vậy quen thuộc lên.

Ngô Sở rất hoài nghi, cái tên Nghệ của bộ lạc Hậu Thổ này, rất có khả năng chính là vị Hậu Nghệ tương lai có cô vợ xinh đẹp tên là Thường Nga (cũng gọi là Hằng Nga) kia.

Tên nhóc này cái miệng nhỏ ba hoa rất biết nói, có thể kiếm được bà xã xinh đẹp như Hằng Nga, dường như cũng không kỳ quái.

Dù sao tên này tới Tử Ngọc Sơn, Tiểu Nguyệt Linh và đám tiểu hồ ly đều rất thích hắn, mở miệng một tiếng tỷ tỷ, gọi đến mức các nàng đều rất vui vẻ.

Đối với tên nhóc thường xuyên thích chạy đến Tử Ngọc Sơn để lừa ăn lừa uống này, thái độ của Ngô Sở cũng rất khoan dung, ai bảo hắn mở miệng một tiếng "A Sở thúc", gọi đến mức hắn cũng rất thoải mái chứ!

Ai bảo tên của hắn gọi là 'Nghệ' chứ!

Trong Tử Ngọc Sơn, người duy nhất Nghệ sợ hãi, có khả năng chính là Thanh Khâu Ly.

Cũng không biết tên nhóc này có phải bị ảo thuật của Thanh Khâu Ly chỉnh cho sợ rồi hay không, nhìn thấy nàng cứ như chuột thấy mèo, ngoan ngoãn vô cùng. "Các ngươi quả nhiên ở đây!" Lúc này, trên không trung truyền đến thanh âm êm tai của Thanh Khâu Ly, sau đó thân ảnh đẹp đến không gì sánh được kia cũng theo đó hiện ra.

Mọi người nghe vậy, nhao nhao ngẩng đầu, ngay cả lão vượn Lão Viên đều ngồi thẳng thân thể.

Ngô Sở bay lên không, đi vào trước mặt nàng, ngạc nhiên nói: "Tỷ tỷ sao lại tới đây?" Mấy trăm năm nay, Thanh Khâu Ly vẫn luôn lưu

lại Tử Ngọc Sơn, theo việc Hoa Phỉ Nhi cùng toàn thể tiểu hoa tiên nhất tộc chuyển tu Kim Đan đại đạo, nàng cũng muốn nhìn xem, pháp môn tu hành hậu tục của Kim Đan đại đạo do nàng thôi diễn ra, liệu còn có chỗ cần cải tiến hay không.

Hậu Thổ thì chỉ ngẫu nhiên tới Tử Ngọc Sơn một chuyến, hưởng thụ mỹ thực đồng thời, ngẫu nhiên cũng chỉ điểm một chút Ngô Sở tu hành 《 Cửu Chuyển Huyền Công 》.

Thanh Khâu Ly mỉm cười nói: "Ta là tới tạm biệt đệ, bên Thanh Khâu truyền đến tin tức, hình như phương Nam bên kia có tộc nhân trở về, ta phải đi gặp một chút." Nghe lời này, Ngô Sở không khỏi ngạc nhiên, sau đó khẽ thở dài.

Thanh Khâu Ly cười nói: "Ta chỉ là tò mò, cũng không định tham dự vào." "Vậy ta liền không giữ tỷ nữa, tỷ tỷ bảo trọng, phàm sự chớ xúc động, tam tư nhi hành!" So sánh ra, tính tình của Thanh Khâu Ly ngược lại còn xúc động hơn Hậu Thổ một chút.

Nhìn thấy Ngô Sở ở đó chắp tay cáo biệt với nàng, Thanh Khâu Ly không khỏi chớp chớp mắt đẹp: "Sao vậy?

Tỷ tỷ đều sắp đi rồi, đệ không định cho một cái ôm tạm biệt?" Ngô Sở nghe vậy, không khỏi ách nhiên bật cười, nhớ tới lúc trước ở Thanh Khâu, dưới sự xúc động đã ôm Hậu Thổ, không nghĩ tới nàng cư nhiên vẫn luôn nhớ kỹ cái này.

Khi Ngô Sở cùng nàng ôm nhau giữa không trung, thành thật mà nói, loại cảm giác đó, Ngô Sở hình dung không ra, chỉ có thể dùng một từ 'rất tuyệt' để hình dung.

Cảm xúc thân thể chỉ có thể dùng mềm mại và đàn hồi để hình dung, xung quanh phiêu động, tràn ngập nơi chóp mũi, đều là mùi hương thoang thoảng đến từ trên người nàng.

Ngay tại lúc Ngô Sở vì thế mà có chút tâm viên ý mã, Thanh Khâu Ly đột nhiên bồi thêm một câu: "A Sở, đệ nói xem đám Khoa trở về có thể nói với Hậu Thổ muội muội chuyện đệ ôm ta hay không đây?" Ngô Sở nghe vậy, hơi ngẩn người, sau đó liền nghe thấy bên tai truyền đến tiếng cười lanh lảnh mang theo chút nghịch ngợm của Thanh Khâu Ly.

Chờ hắn lấy lại tinh thần, Thanh Khâu Ly trong ngực đã hóa thành khói mù tiêu tán.

Trước khi tiêu tán, nàng còn vẫy vẫy tay về phía thiếu niên Khoa và tiểu thiếu niên Nghệ trong rừng núi phía dưới, dường như là muốn cho bọn họ chú ý tới việc Ngô Sở và nàng đã ôm nhau.

Khi Ngô Sở hạ đám mây xuống, trở lại trong rừng núi, Khoa liền hỏi: "A Sở tiền bối, xảy ra chuyện gì sao?

Vì sao Thanh Khâu tiền bối lại đột nhiên tới đây tìm người?" Tiểu thiếu niên Nghệ ở bên cạnh thì hỏi: "A Sở thúc, vì sao thúc lại ôm Thanh Khâu tiền bối chứ?

A đa nói, chỉ có lúc muốn sinh con, nam mới ôm nữ...

A Sở thúc, thúc có phải cũng muốn cùng Thanh Khâu tiền bối sinh con rồi hay không?

Nói đi cũng phải nói lại..." Ngô Sở một phen ấn lên đầu hắn, cắt ngang lời nói bậy bạ của đứa trẻ xui xẻo này.

Bên cạnh, thiếu niên Khoa thì đột nhiên trừng tròn đôi mắt, có chút không dám tin nhìn về phía tiểu thiếu niên Nghệ: "A Nghệ, Vũ ca thật sự nói với ngươi như vậy?" "Cái đó còn có thể là giả!" Tiểu thiếu niên Nghệ gạt bàn tay to của Ngô Sở ra, tò mò nói: "A Sở thúc..." Kết quả thiếu niên Khoa liền chớp đôi mắt to ngây thơ nhìn về phía Ngô Sở: "A Sở tiền bối, vậy người cùng thủ lĩnh chúng ta..." Hắn đột

nhiên nhớ tới, rất lâu trước kia, lúc Ngô Sở ở Thanh Khâu, cũng đã từng ôm thủ lĩnh bọn họ như vậy, nếu thật là như vậy, vậy thì... "Phi!

Đều là cái gì loạn thất bát tao." Ngô Sở nhéo mặt tiểu thiếu niên Nghệ, lôi kéo hắn về hai bên: "Cha ngươi dạy ngươi đều là thứ lung tung rối loạn gì vậy?

Đây là sau khi quan hệ bạn bè tốt đến trình độ nhất định, lễ tiết lễ phép bình thường, không hiểu còn ở đây nói bậy, cẩn thận sau này cái miệng nhỏ của ngươi bị người ta xé nát." Tiểu thiếu niên Nghệ bị Ngô Sở nhéo đến mặt đầy tủi thân, kêu lên: "Đau đau đau...

A Sở thúc, mau buông tay, mau buông tay, ta biết rồi, biết rồi..." Ngô Sở buông hắn ra, lại nhìn về phía thiếu niên Khoa: "Ngươi nói xem ngươi, đều là người mấy vạn tuổi rồi, ngay cả loại vấn đề này cũng không tìm hiểu rõ ràng, ngươi sẽ không biết đi tìm hiểu một chút sự tình phương diện này với trưởng bối trong tộc các ngươi sao?

Trong tộc các ngươi không có ai lo liệu cưới vợ cho ngươi sao?" "Cưới vợ?

Cưới vợ là gì a?" "..." Ngô Sở lúc này mới nhớ tới, hình như sinh linh Hồng Hoang lúc này, còn thật sự không có cách nói kết hôn này, dường như thật sự giống như lời Vũ nói, chỉ có lúc sinh con mới ôm.

Cái này...

Ngô Sở suy nghĩ một chút, giải thích nói: "Cưới vợ chính là, ngươi coi trọng vu nữ nhà ai rồi, sau đó liền cùng cha mẹ đối phương thương lượng, xem có thể hay không để bọn họ giao nàng ấy cho ngươi..." "Thì ra là thế!" Thiếu niên Khoa gật đầu như bừng tỉnh đại ngộ, sau đó nhìn về phía Bạch Viên ở một bên: "Lão Viên, chúng ta cũng là bạn tốt rồi, hay là chúng ta làm một cái ôm?" "Cút!" Lão Viên một chút cũng không nể tình hắn, vừa lấy ra cái lược Ngô Sở tặng cho nó, nhẹ nhàng chải vuốt lông tóc bị đánh rối trên người mình, vừa

nhìn về phía Ngô Sở, hỏi: "Ngươi còn đánh hay không, không đánh ta liền đi uống rượu ngủ đây!" Đối với đầu Lão Viên thích làm đẹp này, Ngô Sở tặng nó cái lược, cũng coi như tặng đúng rồi.

Đương nhiên, cây tấn thiết côn kia của nó, cũng là Ngô Sở tặng, là hắn tự mình thử chế tạo.

So với cây bạch cốt ngân tiên thương kia của hắn, thì có vẻ thô ráp hơn một chút.

Chương 189

Nhưng Lão Viên vẫn rất thích, côn pháp cũng là không thầy tự thông, trong quá trình không ngừng chiến đấu cùng Ngô Sở, càng dùng càng thuần thục. "Ta đánh với ngươi!" Thiếu niên Khoa kêu lên: "Lát nữa ta nướng thịt cho ngươi!" "Thịt ngươi nướng không ngon!" Lão Viên lắc cái đầu to. "Hắc, thịt nướng này của ta, chính là do trù nghệ đại sư lợi hại nhất trong thiên địa - Nguyệt Linh, chuyên môn vì ta mà nấu nướng siêu cấp mỹ thực, ngươi không tin ta, chẳng lẽ còn không tin Nguyệt Linh đại sư?" Nghe lời này, lại ngửi được mùi thơm nồng nàn từ gói thịt nướng mà thiếu niên Khoa móc ra từ trong lòng, đôi mắt Lão Viên sáng lên, gật đầu nói: "Nếu là Nguyệt Linh đại sư tay nghề, vậy ta ngược lại là tin!

Tới đi!" Thế là, một vu một vượn, lại ở chỗ này đại chiến.

So với thiếu niên Khoa mấy ngàn năm trước, Khoa của hiện tại, tuy rằng thoạt nhìn vẫn là bộ dáng thiếu niên kia, nhưng tu vi kỳ thực đã cao thâm hơn lúc trước mấy lần.

Lúc trước đánh với lão vượn này, bị lão vượn đánh đến hộc máu, hiện tại, đã có thể cùng lão vượn đánh đến ngang sức ngang tài.

Có thể thấy được cùng một thời gian, tiến bộ của thiếu niên Khoa lớn hơn so với Lão Viên.

Lúc hai người đại chiến, tiểu thiếu niên Nghệ nhìn đến nhiệt huyết sôi trào, ở một bên đi theo tay chân múa may, phảng phất người chiến đấu cùng Lão Viên là chính hắn vậy.

Ngô Sở nhìn liền cười: "Tiểu Nghệ a!

Chỉ chút tu vi nông cạn hiện tại của ngươi, muốn giao thủ cùng Lão Viên, vậy còn sớm lắm, không bằng đấm bóp chân cho thúc, quay

đầu thúc dạy ngươi làm sao cưỡi hổ bắn tên!

Ngươi biết cái gì là cung tên không?" Tiểu thiếu niên Nghệ nghe vậy, lắc đầu: "Đó là vật gì?" Ngô Sở kỳ thực cũng không biết, cây Xạ Nhật Đại Cung tương lai dùng để bắn mặt trời kia, là Tiên Thiên Linh Bảo đã sớm tồn tại, hay là sau khi Vu tộc biết sử dụng cung tên, mới chế tạo ra Hậu Thiên Linh Bảo.

Dù sao Vu tộc bộ lạc lúc này, còn chưa có người sử dụng cung tên.

Kỳ thực muốn chứng minh điểm này cũng đơn giản, chỉ cần chế tạo ra một cây cung, xem Thiên Đạo có ban xuống công đức hay không là biết.

Bất quá đại khái, Xạ Nhật Cung hẳn là Tiên Thiên Linh Bảo, dù sao linh bảo có thể dùng để bắn mặt trời, nếu là Hậu Thiên Linh Bảo, người chế tạo ra nó khẳng định sớm đã danh dương Hồng Hoang. "Đó là vũ khí lợi hại có thể dùng để đi săn cự ly xa..." "Giống như ném lao sao?" Tiểu thiếu niên Nghệ làm động tác ném đầu.

Ngô Sở cười nói: "Thôi được rồi, quay đầu ta luyện chế một cây cung cho ngươi luyện tay nhé!" Tiểu thiếu niên Nghệ gãi cái đầu nhỏ, cười hắc hắc nói: "Vậy ta cảm ơn A Sở thúc trước nha!" "Vậy còn không qua đây đấm chân cho ta?!" "Tới ngay tới ngay, hắc hắc hắc..." Tiểu thiếu niên Nghệ giống như tên sai vặt, chạy đến bên cạnh Ngô Sở ngồi xổm xuống, đấm bóp chân cho Ngô Sở.

Ngô Sở yên lặng móc điện thoại ra, ghi lại một màn này, tin tưởng tương lai sau khi tiểu thiếu niên Nghệ trưởng thành là Đại Nghệ, lại lấy cái này cho hắn xem, oa ha ha ha...

Vừa tán gẫu vừa quan chiến, hai ngày sau, chiến đấu kết thúc, Ngô Sở lấy ra linh nhưỡng và thịt nướng đã sớm chuẩn bị trong Càn Khôn Đại, cùng Lão Viên và thiếu niên Khoa uống chút rượu.

Tiểu thiếu niên Nghệ bởi vì vấn đề hình thể, chỉ có thể bị bắt uống chút nước trái cây cho đỡ thèm, tràn đầy oán niệm, chỉ có thể hóa một bầu bi phẫn thành sức ăn, điên cuồng ăn thịt nướng.

Sau khi khóa huấn luyện chiến đấu kéo dài một năm tạm thời kết thúc, Ngô Sở liền dẫn theo thiếu niên Khoa và tiểu thiếu niên Nghệ quay về Tử Ngọc Sơn, cũng đưa bọn họ về lại Hậu Thổ bộ lạc.

Về đến bộ lạc, nhìn thấy Hậu Thổ đi ra nghênh đón, thiếu niên Khoa to gan lớn mật, tiến lên liền muốn cho Hậu Thổ một cái ôm, sau đó bị Hậu Thổ một tát vô tình vỗ lún xuống đại địa.

Ngô Sở thấy vậy, khẽ ho một tiếng, nói: "Tỷ tỷ, ta sẽ không vào trong ngồi đâu.

Lần này ra ngoài ước chiến với con bạch viên kia, thu hoạch cũng khá nhiều, ta về bế quan trước đây." Còn về việc tại sao thiếu niên Khoa lại có cử động phản thường như vậy, chuyện này Ngô Sở cũng không giải thích với họ.

Dù sao thiếu niên Khoa, hoặc là tiểu thiếu niên Nghệ chắc chắn sẽ kể chuyện hắn ôm Thanh Khâu Ly cho Hậu Thổ nghe, hắn ở lại đây cũng giải thích không rõ ràng.

Giải thích là cái ôm hữu nghị với Thanh Khâu Ly ư?

Vậy chứng tỏ giữa hắn và Hậu Thổ chỉ là tình bạn đơn thuần rồi.

Nhưng nếu nói đó không phải cái ôm hữu nghị, vậy tại sao lại ôm Thanh Khâu Ly?

Đương nhiên, đây là trong trường hợp Hậu Thổ có phản ứng.

Mà điều xấu hổ nhất, có khả năng là sau khi Hậu Thổ nghe xong, căn bản chẳng có phản ứng gì.

Cho nên Ngô Sở đành dùng lý do về bế quan để chuồn trước tính

sau!

Biết đâu đợi lúc hắn xuất quan, Hậu Thổ đã sớm quên chuyện này rồi!

Mà nếu Hậu Thổ không có phản ứng gì, hắn cũng không cần ở lại để chịu trận xấu hổ ngay tại chỗ.

Ngô Sở vái chào một cái, vội vàng cáo từ.

Tiểu thiếu niên Nghệ thấy thế, không khỏi kêu lên: "A Sở thúc, đừng quên cung tiễn của ta!" Ngô Sở giơ tay xua xua, thi triển thần thông Súc Địa, trong nháy mắt đã đi xa.

Hậu Thổ thấy vậy, có chút khó hiểu chớp chớp đôi mắt đẹp, sau đó nhìn về phía tiểu thiếu niên Nghệ ở bên cạnh: "Nghệ, nói cho tỷ tỷ biết, các ngươi lần này ra ngoài, đều đã làm những gì?" "Sao vậy?

Xảy ra chuyện gì rồi sao?" Lúc này, trong bộ lạc Hậu Thổ có dũng sĩ chạy ra hỏi.

Thiếu niên Khoa từ dưới đất bò lên, "phì" một tiếng nhổ bùn đất trong miệng ra, với bộ dạng chật vật nhìn mọi người, bi phẫn nói: "A Sở tiền bối, ngài, ngài lừa ta!" "....." *** Lời nói bi phẫn của thiếu niên Khoa, Ngô Sở tự nhiên là không nghe thấy, bất quá hắn lại hắt xì hai cái, khiến hắn nghi ngờ, có phải ai đang mắng mình sau lưng hay không.

Cùng lúc đó, tại Thanh Khâu thuộc Đại Dã Trạch, Thanh Khâu Ly đang chống đầu, ngón tay ngọc khẽ gõ lên bàn thấp, đôi mắt hồ ly hẹp dài khẽ nheo lại, lông mày thanh tú hơi nhíu.

Trước mặt nàng, một người trẻ tuổi đang quỳ: "Lão tổ, sự tình chính là như vậy.

Ý của Phượng Tổ Nguyên Phượng tiền bối là muốn mời lão tổ cùng nhau cộng hưởng thịnh cử, bất luận cuối cùng có đoạt được

kiện trọng bảo kia hay không, đều sẽ dùng trọng lễ là Ly Hỏa Châu để tạ ơn." "Ly Hỏa Châu, bọn họ cũng thật chịu chi, ngay cả Bản Nguyên Chi Hỏa cũng nguyện ý lấy ra." Cười cười, Thanh Khâu Ly lại nói: "Bọn họ đương nhiên sẽ nói không sao rồi, nếu ta đi qua phe bọn họ, chẳng phải đồng nghĩa với việc nói cho hai nhà kia biết, quan hệ giữa Thanh Khâu ta và Bất Tử Hỏa Sơn bên kia thân cận hơn sao?

Được rồi, ngươi cũng không cần nói thêm nữa." Thanh Khâu Ly xua tay với hắn: "Dị bảo sắp xuất thế, xác thực là rất dụ người, nhưng ta cũng đã nói với các ngươi, Thanh Khâu từ sau khi các ngươi chia ra ba chi, liền không còn quan hệ gì nhiều với các ngươi nữa.

Ta tuy là chủ nhân Thanh Khâu, nhưng cũng sẽ không thiệp túc vào chuyện của ba nhà các ngươi.

Nếu hôm nay ta đáp ứng ngươi cùng bọn họ đi tới đó, hai nhà kia sẽ nhìn nhận thế nào?" Người thanh niên kia thở hắt ra, gật đầu nói: "Đạo lý hài nhi hiểu rõ, hài nhi cũng nói như vậy với Nguyên Phượng tiền bối, nhưng Nguyên Phượng tiền bối vẫn chấp ý bảo hài nhi trở về một chuyến, hài nhi thực sự là từ chối không được lời nhờ vả của Nguyên Phượng tiền bối, đành phải trở về chuyển lời một chút." Thanh Khâu Ly khẽ gật đầu, cuối cùng lại tò mò hỏi một câu: "Bọn họ đã thôi toán ra bảo vật kia là vật gì chưa?" Thanh niên kia lắc đầu, nói: "Nghe nói là có liên quan đến Thủy (nước), hẳn là Tiên Thiên Linh Bảo thuộc tính Thủy đi!

Bất quá đoán chừng sẽ là trọng bảo, nếu không bọn họ cũng sẽ không coi trọng như thế." Thanh Khâu Ly khẽ gật đầu, nói: "Chuyện này, ta sẽ không tham dự, ngươi trở về nói với vị Phượng Chủ kia, ta vô ý tham dự vào chuyện của Tam tộc, ta muốn bế quan, sau này đừng tới quấy rầy ta nữa.

Ngoài ra, ta cũng nói lại với ngươi một lần nữa, các ngươi đã

tham dự vào trong đó, vậy hết thảy chỉ có thể dựa vào chính các ngươi.

Các ngươi phải suy nghĩ cho kỹ, nếu vì các ngươi mà liên lụy đến Thanh Khâu, ta chết cũng không sao, nhưng chẳng lẽ các ngươi không lo lắng, đám hậu bối ở lại Thanh Khâu này, có khả năng sẽ vì sự bất cẩn của các ngươi mà chết sạch hay sao?" Thanh niên kia nghe vậy, "bịch" một tiếng, lập tức quỳ rạp xuống: "Hài nhi không dám!

Xin lão tổ yên tâm, hài nhi biết phải làm thế nào rồi." "Đừng trách ta nhẫn tâm!" "Lão tổ nói quá lời, hài nhi hiểu rõ đây là vì hậu bối tộc ta." "Được rồi, đi đi!

Sau này đừng trở lại nữa." *** Sau khi Ngô Sở bế quan được vài năm, Hậu Thổ nhận được triệu hoán từ Phụ Thần Điện.

Hậu Thổ đang định đi Tử Ngọc Sơn thăm Ngô Sở, thuận tiện đi tìm Tiểu Nguyệt Linh ăn chực một bữa, cơm nước trong bộ lạc so với mỹ thực do Tiểu Nguyệt Linh chế tác, chênh lệch thực sự hơi lớn.

Kết quả ngay sau đó, nàng liền tới Bàn Cổ Phụ Thần Điện.

Trong thần điện này, đã có không ít huynh đệ đến nơi. "Huyền Minh muội muội triệu tập, không biết có chuyện gì quan trọng?" Truyện Hỏa thanh niên (Chúc Dung) mở miệng trước tiên.

Huyền Minh quét mắt nhìn mọi người, nói: "Vùng đất Huyền Châu có khả năng có trọng bảo xuất thế, ta muốn hỏi các vị ca ca tỷ tỷ, các ngươi có muốn cùng đi hay không, xem thử liệu có cơ hội nào chăng?" Truyện Hỏa thanh niên không khỏi nhìn về phía Chúc Long (Candle Dragon): "Nhị ca, Long tộc các ngươi cũng có người ở Bắc Hải, các ngươi có tính toán gì không?" Chúc Long quét mắt nhìn mọi người, nói: "Lần này trọng bảo hiện thế, khí cơ khuấy động thiên cơ, tin tưởng rất nhiều cường giả đều có thể thôi toán ra được.

Long tộc tự nhiên chuẩn bị đi Bắc Hải tranh đoạt một phen, nhưng tin tưởng Kỳ Lân Vương Đình cùng Bất Tử Hỏa Sơn bên kia cũng sẽ không trơ mắt nhìn Long tộc đoạt lấy bảo vật này.

Cho nên Vu tộc chúng ta tốt nhất đừng tham dự.

Chương 190

Huyền Minh muội muội tuy ở Bắc Hải, nhưng bằng vào tu vi của ngươi..." Hắn lắc đầu, ý tứ gì, mọi người đều rõ ràng.

Long Vương Chúc Long, Kỳ Lân Thủy Tổ, Nguyên Phượng Thủy Hoàng, cả ba tộc này đều có khả năng tham dự.

Vu tộc bọn họ nếu đi tới đó, đến lúc ấy không chỉ làm cho Chúc Long khó xử, mà còn khiến Vu tộc sớm đối đầu với Tam tộc.

So với Long tộc hiện nay, Vu tộc thực sự quá mức nhỏ bé.

Huyền Minh có chút không cam lòng nói: "Cảm giác khí tức của bảo bối kia, vật xuất thế lần này, định nhiên là trọng bảo không nghi ngờ gì.

Cứ trơ mắt nhìn như vậy..." Chúc Long thở dài nói: "Không khéo lần này Tam tộc có khả năng sớm khai chiến, muội muội tốt nhất vẫn đừng nên tham dự, tốt nhất là ở lại trong động phủ chớ đi ra, cũng phải hạn chế tử đệ trong tộc, chớ có hiếu kỳ đi tới đó.

Biết đâu chừng, lần này Huyền Châu sẽ trở thành chiến trường, một khi Tam tộc khai chiến tại Huyền Châu, thì Huyền Châu bị đánh chìm cũng có khả năng." Các Tổ Vu nghe vậy, đều không khỏi khẽ gật đầu, vẻ mặt thận trọng, nhao nhao khuyên bảo Huyền Minh.

Huyền Minh cũng rõ ràng, xem ra lần này nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn người khác ăn thịt uống canh rồi. *** Theo thời gian trôi qua, cơ bản một số cường giả có tên tuổi ở Hồng Hoang đều dần dần cảm giác được thiên cơ bị khí cơ trọng bảo xuất thế làm nhiễu loạn, nhao nhao tỉnh lại từ trong bế quan.

Không chỉ có Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đang tu phục địa

mạch ở đại địa phương Tây, mà ngay cả Nữ Oa và Phục Hy đang bế quan cũng nằm trong số đó.

Bất quá khi bọn họ cảm giác được cường giả trên Bất Chu Sơn không biết đi đâu, liền không khỏi có chút tò mò bước ra khỏi nơi bế quan.

Phục Hy yên lặng thôi diễn một hồi, sau đó khẽ lắc đầu: "Chúng ta vẫn là tiếp tục bế quan đi!

Lần này trọng bảo lâm thế, thiên cơ nhìn như sáng tỏ, thực ra ám tàng sát cơ." Nữ Oa nhíu mày ngài, sau đó ngạc nhiên nói: "Di?

Cái tiểu bộ lạc của Hậu Thổ đạo hữu đi đâu rồi?

Sao lại biến mất không thấy!" Lúc Phục Hy thôi diễn thiên cơ, Nữ Oa đã cảm ứng tình huống đại thể quanh Bất Chu Sơn một lượt, khi cảm giác được bộ lạc Hậu Thổ biến mất, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Phục Hy nghe xong cũng thấy hơi kỳ quái, cuối cùng nói: "Đoán chừng là cảm giác được uy hiếp do Kỳ Lân Vương Đình mang lại, cho nên dời đi rồi đi!

Kỳ Lân nhất tộc cường thế như vậy, chuyện này không kỳ quái!" Nữ Oa nghe vậy, gật gật đầu, sau đó nhắm hai mắt, thần thức khuếch tán ra ngoài.

Một lát sau, nàng liền mở đôi mắt đẹp, khẽ thở dài: "Quả nhiên là cử tộc thiên di rồi, hóa ra là như thế, sinh linh gia nhập Kỳ Lân Vương Đình thật đúng là càng ngày càng nhiều a!

Huynh trưởng, hay là chúng ta ra ngoài đi dạo một chút đi!

Đều đã bế quan mấy vạn năm tuế nguyệt rồi!" "....." Đối mặt với cô em gái không thích ru rú trong nhà...

Thật ra cũng không thể nói Nữ Oa không thích ở nhà, đây không phải đều đã ở lì mấy vạn năm rồi sao! "Có chút nhớ nhung mỹ thực ở Tử Ngọc Sơn rồi, huynh trưởng, hay là chúng ta đi Tử Ngọc Sơn ăn chực hắn vài trăm ngàn năm đi!

Tin tưởng Bất Xuất đạo hữu sẽ không để ý đâu." Hắn không để ý nhưng ta để ý a!

Phục Hy nghe vậy, thuộc tính "cuồng em gái" phát tác, lập tức lắc đầu quầy quậy: "Muội à!

Chúng ta không thể đối xử với Bất Xuất đạo hữu như thế được!

Bất Xuất đạo hữu tu vi thấp kém, tích lũy chút gia sản thực không dễ dàng, chúng ta nếu ăn ở chỗ hắn lâu như vậy, hắn nhất định sẽ bị chúng ta ăn cho nghèo kiết xác mất." "Không sao, chúng ta tự mang nguyên liệu nấu ăn là được!" Nữ Oa phất tay một cái, trực tiếp đưa ra quyết định nói đi là đi, cũng không đợi Phục Hy phản bác, kéo tay hắn, đi thẳng ra khỏi Tê Phượng Sơn, "Đi thôi!

Càng nói ta lại càng nhớ nha đầu Tiểu Nguyệt Linh kia rồi, nha đầu đáng yêu biết bao!

Sớm biết lúc trước ta đã thu nàng làm đồ đệ, dụ dỗ nàng đến Tê Phượng Sơn này rồi!" "....." Bị Nữ Oa lôi đi, Phục Hy nhíu chặt mày. *** Tại Thanh Khâu, Thanh Khâu Ly cũng từ trong bế quan tỉnh lại.

Thiên cơ bị khí cơ trọng bảo lâm thế làm nhiễu loạn, khiến nàng ngay cả cảm giác yên tĩnh cảm ngộ thiên địa đại đạo cũng tìm không thấy. "Rốt cuộc là trọng bảo bậc nào, khí cơ phát ra cư nhiên có thể khuấy đục thiên cơ đến trình độ này?" Thanh Khâu Ly yên lặng đứng dậy, đi dạo trên đại thảo nguyên Thanh Khâu.

Dạo qua một hồi, nàng liền triệu tới hai con hồ ly lớn, giao đại một phen: "Ta đi Tử Ngọc Sơn hưởng thụ mỹ thực đây, có chuyện gì

quan trọng có thể tới Tử Ngọc Sơn tìm ta.

Bất quá nghĩ đến chắc cũng sẽ không có chuyện gì quan trọng đâu.

Ta không có ở đây, các ngươi mở ra Hộ Sơn Đại Trận, ai cũng đừng để ý!" "Vâng, lão tổ!" Thanh Khâu Ly chắp tay sau lưng, đi chân trần, nhảy nhót trên thảm cỏ, nhưng nghĩ đến sau lưng còn có hai con hồ ly lớn đang nhìn, liền lại cố làm ra vẻ ổn trọng đi vài bước, sau đó thân hình tiêu tán, đồng thời để lại một câu: "Thế gian này, duy có mỹ thực là không thể phụ lòng." Câu nói này, thực ra là Ngô Sở nói với nàng, nàng cảm thấy rất hay.

Dùng để qua loa lấy lệ hai con hồ ly lớn này là tốt nhất. *** Ngọc Kinh Sơn, nơi bế quan của Hồng Quân Lão Tổ.

Lão Tổ đang yên lặng bấm tay tính toán, hồi lâu mới khẽ thở dài: "Trọng bảo lâm thế, nhiễu loạn thiên cơ, phản thường như thế, xem ra trong bóng tối có người động tay chân, mưu đồ rất lớn a!" Lão Tổ suy tư một lát, đứng dậy, nói với hai đồng nam đồng nữ canh giữ bên ngoài: "Ta đi ra ngoài một chuyến, hai người các ngươi trông coi động phủ cho tốt, không được ham chơi." Đồng nam há miệng muốn nói, đồng nữ liếc mắt nhìn, liền lanh lảnh hỏi: "Sư phụ có phải đi tới Tử Ngọc Sơn kia hưởng thụ mỹ thực không?

Có thể mang đồ nhi cũng đi lĩnh lược một chút mỹ thực kia không nha?" Đại môn nơi Lão Tổ bế quan mở rộng, Lão Tổ từ trong đi ra, phất trần gõ lên đầu hai người một cái: "Sớm biết như thế, lần trước trở về, ta đã không nên kể với các ngươi những thứ đó." Cư nhiên dám hoài nghi người làm sư phụ như hắn ăn mảnh, đáng đánh!

Đồng nữ ôm cái đầu nhỏ, chu cái miệng nhỏ nhắn, nói: "Sư phụ thiên vị, lần trước Hạo Thiên sư huynh còn đi ra ngoài du lịch một phen, đệ tử lớn thế này, đều còn chưa từng ra khỏi Ngọc Kinh Sơn này đâu!" Lão Tổ vung phất trần lên, bấm đốt ngón tay tính toán, nói:

"Cũng được!

Nếu hai người các ngươi thật muốn đi ra ngoài kiến thức một phen, cũng không phải không thể!

Bất quá phải nhớ kỹ, trong vòng vạn năm, hai người các ngươi nhất định phải trở về Ngọc Kinh Sơn này, nếu không thì đừng trách ta trừng phạt hai người các ngươi!" "Vâng vâng...

Hi hi, cảm ơn sư phụ!" Đồng nữ nói xong, mặt mày hớn hở làm mặt quỷ về phía đồng tử bên cạnh.

Đồng tử mặt không biểu tình xoay người đi, khóe môi khẽ nhếch, hỏi: "Sư phụ lần này xuất môn phải bao lâu mới trở về nha?

Đệ tử cũng tiện tính toán thời gian, chớ để lỡ quy trình." "Ta phải đi một chuyến phương Bắc, tham tra một số sự tình, thời gian chưa định.

Hai người các ngươi du lịch kết bạn thì được, nhưng thiết không được tiết lộ hết thảy về Ngọc Kinh Sơn ta." "Sư phụ yên tâm, chúng con hiểu được!" Thế là, sau khi Hồng Quân Lão Tổ rời khỏi Ngọc Kinh Sơn, tiểu chính thái và tiểu loli thu dọn một phen, liền tung tăng nhảy nhót rời khỏi Ngọc Kinh Sơn. "Sư huynh, huynh có biết Tử Ngọc Sơn kia đi đường nào không?" "Vị trí cụ thể tuy không rõ lắm, nhưng sư phụ có nói qua ngài ấy lúc trước đi du lịch về phía Đông, hẳn là ở đại địa phương Đông đi!

Chúng ta đi về hướng Đông trước, rồi một đường nghe ngóng là được." *** Ngô Sở thân ở trong Tử Ngọc Sơn, tự nhiên không rõ ràng hết thảy những gì phát sinh bên ngoài, càng không biết sẽ có nhiều đại lão tương lai vì một miếng ăn mà giá lâm Tử Ngọc Sơn của hắn như vậy.

Nói bọn họ ham ăn sao!

Cũng không hẳn là vậy, dù sao có người là chưa từng nếm qua mùi vị mỹ thực, mà có người là mấy vạn năm chưa ăn đồ gì rồi.

Còn về phần Thanh Khâu Ly, hàng xóm qua lại thăm viếng nhau cũng rất bình thường mà!

Hậu Thổ sau khi trở về, chạy đến Tử Ngọc Sơn, để Tiểu Nguyệt Linh làm đồ ngon cho nàng.

Nhưng nàng vẫn chưa nói cho hắn biết tin tức về trọng bảo lâm thế, dù sao chuyện này Vu tộc bọn họ cũng không dám tùy tiện tham dự vào, nói với Ngô Sở cũng chẳng có tác dụng gì.

Chỉ là Hậu Thổ cũng có chút kỳ quái, rốt cuộc là trọng bảo dạng gì, cư nhiên có thể khuấy động thiên cơ, để cho mọi người đều biết rõ nó sắp xuất thế?

Đối mặt với biểu tình đầy suy tư của Hậu Thổ, Ngô Sở vừa ăn miếng thịt bò bít tết sốt rượu nho do Tiểu Nguyệt Linh tự tay làm, vừa có chút thấp thỏm nghĩ, có phải nàng vẫn đang nghĩ đến chuyện cái ôm kia hay không? "Tỷ tỷ, tay nghề của Tiểu Nguyệt Linh thụt lùi rồi sao?" Ngô Sở vừa rót cho nàng một ly rượu Linh Văn Nại, vừa thăm dò hỏi một câu.

Chương 191

Hậu Thổ hồi thần, yên lặng dùng đũa gạt nhẹ lên miếng thịt, cả miếng thịt bò trực tiếp tán thành những lát thịt chỉnh tề: "A!

Ta đang nghĩ chuyện khác!

Ngược lại suýt chút nữa phụ một phen tâm ý của Tiểu Nguyệt Linh và món ngon này, thực sự hổ thẹn!" "Tỷ tỷ có gì khó xử sao?

Có thể nói với ta một chút, tuy nói thực lực ta không được, nhưng đầu óc coi như dùng tốt, biết đâu có thể giúp tỷ nghĩ ra chủ ý cũng không chừng!" Hậu Thổ nghe vậy, mỉm cười lắc đầu: "Việc này sự quan Tam tộc, thậm chí có thể nói là tác động đến tuyệt đại đa số sinh linh cường đại ở Hồng Hoang đại địa, không phải chúng ta có thể tùy tiện tham dự." Nghe được Hậu Thổ nói thế, Ngô Sở lập tức liền hết buồn ngủ.

Đối mặt với thần sắc tò mò của Ngô Sở, Hậu Thổ ngẫm nghĩ, liền đem chuyện này nói đơn giản với Ngô Sở một chút.

Sau đó Ngô Sở liền biết, chênh lệch giữa mình và đại lão lớn đến mức nào.

Những đại lão kia đều có thể cảm ứng được thiên cơ bị khí cơ của trọng bảo khuấy đến hỗn loạn, mà hắn lại không có bất kỳ cảm giác gì, đây chính là chênh lệch a!

Điều thứ hai nghĩ đến là, Tam tộc chi loạn chính là bắt đầu từ đây?

Tuy rằng hắn từng xem qua một số tác phẩm dòng Hồng Hoang, nhưng nói ra thì, hắn thật đúng là không rõ Tam tộc chi loạn bắt đầu từ khi nào, chỉ biết sau khi Tam tộc chi loạn bắt đầu, lẫn nhau trải qua

vô số tuế nguyệt chinh chiến, cuối cùng Tam tộc tử thương hầu như không còn, tiện nghi cho Ma Tổ La Hầu.

Như vậy, sự tình lần này, có phải do Ma Tổ La Hầu âm thầm giở trò quỷ hay không?

Lần trước La Hầu bị Kỳ Lân nhất tộc trộm nhà, căn cứ địa đều dời đi, với tính cách có thù tất báo của hắn, nếu nói không muốn chơi chết Kỳ Lân nhất tộc, vậy khẳng định là lừa quỷ rồi.

Chỉ là chuyện này mới vừa qua bao nhiêu năm, La Hầu lại có thể đi ra khuấy gió chọc mưa rồi?

Hay là đám Ma Vương thủ hạ của La Hầu âm thầm gây chuyện?

Bất quá La Hầu có thủ hạ Ma Vương nào, Ngô Sở cũng không rõ lắm, chỉ biết Huyết Hải Minh Hà Lão Tổ có mấy thủ hạ, là Ma Thần từ Ma Giáo chạy sang sau khi La Hầu bại vong. "A Sở có phải cũng cảm thấy, sự tình lần này, có khả năng khơi mào đại chiến Tam tộc?" Đối mặt với câu hỏi của Hậu Thổ, Ngô Sở khẽ gật đầu, cuối cùng hỏi: "Vu tộc các ngươi sẽ không cũng muốn tham dự chứ?!

Tuy nói huynh đệ tỷ muội các ngươi mấy người tu vi đều không tệ..." Hậu Thổ khẽ lắc đầu: "Không có, chúng ta tịnh không định tham dự!" Ngô Sở nghe vậy, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nói ra thì, Vu tộc tuy mạnh, nhưng lúc này còn chưa phải là đối thủ của Hồng Hoang Tam tộc.

Không nói số lượng cường giả kém quá nhiều, ngay cả số lượng lâu la bên dưới cũng là một trời một vực.

Vu tộc trước mắt còn chưa đủ tư cách trục lộc Hồng Hoang đại địa. "Tỷ tỷ, trước kia khi Hồng Hoang đại địa có trọng bảo lâm thế, phải chăng sẽ giống như lần này nhiễu loạn thiên cơ, khiến các cường giả chú ý?" Ngô Sở hỏi.

Hậu Thổ nghe vậy, ngẩn ra, sau đó như có điều suy nghĩ.

Hồi lâu, nàng mới hỏi: "Ý của ngươi là, có cường giả đang âm thầm động tay chân?

Ý tại khơi mào chúng sinh linh Hồng Hoang hỗn loạn?

Có lý do làm như thế, tựa hồ chỉ có vị Ma Tổ kia thôi đi!" Ngô Sở khẽ gật đầu, nói: "Ta cũng nghĩ như vậy, chẳng qua là, rất có thể lần này ra tay, không phải bản tôn Ma Tổ, mà là thủ hạ của hắn, hoặc giả phân thân của hắn." Hậu Thổ nghĩ nghĩ, lại nhíu mày ngài: "Nhưng hắn dựa vào cái gì cho rằng, kiện trọng bảo kia có thể khiến chúng sinh linh Hồng Hoang vì nó mà liều mạng tranh đoạt chứ?" Ngô Sở mỉm cười lắc đầu, nói: "Tỷ tỷ điều này có chỗ không biết rồi.

Kỳ thực, chỉ cần dựng sẵn sân khấu, mặc kệ phần thưởng dụ hoặc lớn hay không, tổng sẽ có một số sinh linh nhịn không được muốn biểu hiện một phen leo lên hát một đoạn.

Đây chính là mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên.

Có táo không táo cứ đánh một gậy trước, luôn luôn là không sai." Ngay lúc Ngô Sở và Hậu Thổ nhàn liêu, Hồ Tổ Thanh Khâu Ly lại tới chơi. "Ây da, muội muội cũng ở đây sao?

Hai vị đang nói chuyện gì thế?" Ngô Sở mở ra hộ sơn trận pháp, thân ảnh yêu kiều cao gầy thướt tha của Thanh Khâu Ly liền yểu điệu đi vào.

Nhìn thấy Hậu Thổ đã đang hưởng thụ mỹ thực, liền nói: "Tiểu Nguyệt Linh, cũng cho tỷ tỷ một phần thịt bò nướng sốt rượu nho đi!

Sáu bảy phần chín là được rồi, cảm ơn!" Tiểu Nguyệt Linh đang làm điểm tâm trong phòng bếp lanh lảnh đáp một tiếng: "Được ạ!

Có ngay!" "Thanh Khâu tỷ tỷ sao lại rảnh rỗi qua đây?

Sự tình đều xử lý tốt rồi?" Ngô Sở vừa nói vừa rót cho nàng một ly Bách Hoa Linh Nhưỡng do Linh Văn Nại tạo ra, đẩy tới trước mặt nàng. "Nhắc tới cái này ta liền bực mình!" Thanh Khâu Ly khẽ hừ một tiếng, ngồi xuống, bưng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch linh nhưỡng trong chén, "Cho ta thêm một ly!" Đôi mắt to của Hậu Thổ khẽ híp lại một cái, ánh mắt chuyển qua chuyển lại trên người Ngô Sở và Thanh Khâu Ly.

Ngô Sở không có cảm giác gì, y lời rót cho nàng một ly, sau đó liền nghe Thanh Khâu Ly nói: "Hai con phượng hoàng điểu ở Bất Tử Hỏa Sơn kia quả thực là đang sỉ nhục trí thương của ta, tưởng rằng dùng chút Ly Hỏa Bản Nguyên là muốn lôi kéo ta đến trận doanh của bọn hắn, mời ta đi đoạt bảo." Nghe được lời này, Ngô Sở nhìn thoáng qua Hậu Thổ, sau đó lại chuyển hướng sang Thanh Khâu Ly: "Thanh Khâu tỷ tỷ nói sẽ không phải là kiện trọng bảo khuấy động thiên cơ lần này đi!" Thanh Khâu Ly gật đầu nói: "Chính là cái đó, cũng không biết là bảo bối gì, cư nhiên có thể gây ra động tĩnh lớn như thế, thật đúng là kỳ quái." Hậu Thổ mỉm cười nói: "Chúng ta cũng đang nói chuyện này đây!

A Sở suy đoán, sự tình lần này rất có thể là Ma Tổ hoặc thủ hạ của hắn âm thầm giở trò quỷ, ý tại khơi mào Hồng Hoang đại loạn." Thanh Khâu Ly hai mắt sáng lên, bàn tay ngọc vỗ tay: "Sao ta lại không nghĩ tới chỗ này nhỉ!

Dĩ vãng túng sử có trọng bảo lâm thế, cũng không có khả năng giống như lần này nhiễu loạn thiên cơ nha!" Nàng nói xong, nhìn về phía Ngô Sở, đôi mắt đẹp khẽ chớp, tán thán nói: "Sinh linh thế gian đều nói Thanh Khâu Hồ tộc ta giỏi mưu tính, nhưng so với A Sở, ta lại kém xa rồi nha!" Khóe miệng Ngô Sở khẽ giật giật, thầm nghĩ: Ngươi khen ta thì cứ khen ta, nhưng thần tình kiêu ngạo tự hào này của ngươi rốt cuộc muốn biểu đạt cái gì?

Có vinh cùng hưởng?

Thanh Khâu Ly tựa hồ không nhìn thấy biểu tình rất nhỏ trên mặt Ngô Sở, cười nói: "A Sở có muốn đoạt được kiện bảo bối kia không?

Ngươi chẳng phải có phân thân của vị tiền bối kia sao, vừa vặn có thể dùng để đối phó với phân thân của tôn ma đầu kia, hay là..." Ngô Sở vội vàng xua tay: "Ta cũng không có dã tâm lớn như vậy, tỷ tỷ vẫn là chớ nhắc lại chuyện này.

Hơn nữa kiện trọng bảo kia khẳng định vô duyên với ta, nếu không ta cũng nên sớm cảm ứng được nó sắp xuất thế mới phải.

Chúng ta vẫn là an an tâm tâm tu hành trong núi đi!" Những linh bảo nổi danh Hồng Hoang kia, Ngô Sở khẳng định là từng nghĩ tới, chẳng qua hắn rất rõ ràng thực lực của mình, cho nên vẻn vẹn cũng chỉ là nghĩ tới mà thôi.

Phân thân con rối của Hồng Quân Lão Tổ kia, chính là át chủ bài bảo mệnh của hắn, làm sao có thể lấy át chủ bài bảo mệnh của mình, đi đánh cược một cơ hội đoạt bảo mà căn bản không nhìn thấy tỷ lệ thành công chứ?

Phải biết, đó chính là cướp đoạt thức ăn trong miệng vô số cường giả, nếu đến lúc đó nộ hỏa của tất cả cường giả đều chuyển hướng về phía hắn, vậy hắn còn có thể tiếp tục tiêu dao trên thế gian này sao?

Thế là, cứ như vậy, tuy rằng biết rõ bên ngoài vì kiện trọng bảo kia mà vô số sinh linh cường đại đổ về đại địa phương Bắc, nhưng tại Tử Ngọc Sơn này, bọn người Ngô Sở lại ngồi rất vững.

Nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, nên tu hành vẫn phải tiếp tục tu hành.

Hơn nữa, sự khống chế của Ngô Sở đối với Hỏa pháp đã ngày càng thuần thục, thuật khống hỏa mà Đế Tuấn đưa cho hắn lúc trước,

đã bị hắn luyện đến mức lô hỏa thuần thanh.

Duy nhất còn kém, chính là chưa lĩnh ngộ thấu triệt Hỏa Chi Bản Nguyên.

Đương nhiên, Kim Chi Bản Nguyên lĩnh ngộ còn kém hơn, bất quá hắn cũng không quá sốt ruột.

Nói ra thì, người tu đạo, xác thực rất ít người có tính tình nóng nảy, tối đa là tâm tư đơn thuần, tâm trực khẩu khoái một chút.

Tính tình có nóng nảy đến đâu, trong vô số tuế nguyệt tọa quan, cũng sẽ bị mài mòn.

Ngay tại lúc bọn người Ngô Sở ru rú trong núi tu hành, tại Hồng Hoang phương Bắc, vùng đất hải ngoại Huyền Châu, vô số sinh linh cường đại dần dần tập kết tại đây.

Hải ngoại Huyền Châu, cô huyền Bắc Hải.

Bắc Hải vô tận, sinh linh vô toán (không đếm xuể), vốn dĩ sinh linh sinh sống trên Huyền Châu này cũng không ít, lại thêm vào vô số kẻ ngoại lai.

Tam tộc, sinh linh bản thổ Bắc Hải, cùng những sinh linh cường đại còn chưa gia nhập Tam tộc, năm phương thế lực, theo thời gian trôi qua, ngày càng nhiều hùng cứ trên phiến địa vực này.

Chương 192

Ma sát giữa các bên cũng theo thời gian trôi đi mà bắt đầu gia tăng.

Sinh linh bản thổ Bắc Hải lại chia làm vài cỗ, trong đó có một cỗ, thủ lĩnh chính là Côn Bằng Lão Tổ đỉnh đỉnh đại danh trong Hồng Hoang sau này.

Vốn dĩ Côn Bằng Lão Tổ là cô thân một mình, nhưng theo kẻ ngoại lai càng ngày càng nhiều, một số sinh linh bản thổ liền dần dần tụ tập bên cạnh Côn Bằng Lão Tổ, lấy hắn làm thiên lôi sai đâu đánh đó.

Bất quá trong mấy trăm năm, giữa năm phương thế lực tuy có ma sát, nhưng mọi người vẫn luôn coi như khắc chế, cũng không phát triển thành đại chiến đến mức không thể vãn hồi.

Thẳng đến khi trọng bảo lâm thế, khi lam quang chói mắt trùng thiên dựng lên, khí tức Tiên Thiên Thủy Linh cùng quang mang bao phủ trên đại địa Vân Châu này, một trận đại chiến khoáng thế cũng rốt cuộc kéo ra tấm màn che.

Kỳ Lân Lão Tổ đối đầu với Long Vương.

Khi bọn họ hiển hiện ra bản thể, thân thể Kỳ Lân cùng thân rồng vàng rực vạn trượng hoành tuyên trên đại địa Vân Châu này, ngẩng đầu nộ hống, cả đại địa đều đang chấn chiến.

Khi móng Kỳ Lân và vuốt rồng va chạm, trong Bắc Hải bên ngoài Vân Châu, lập tức liền nhấc lên cự lãng vạn trượng, đại địa Huyền Châu cũng phảng phất phát ra tiếng rên rỉ dọa người, ngay cả thiên khung cũng phảng phất như muốn bị bọn họ xé rách, các sinh linh khác nhìn thấy tình huống này, nhao nhao tránh né.

Thẳng đến khi một rồng một kỳ lân đánh vào vũ trụ thâm không, chúng sinh linh mới thở dài một hơi.

Bên kia, Nguyên Phượng Thủy Hoàng vốn định nhặt món hời, nhưng lại bị sinh linh bản thổ do Côn Bằng Lão Tổ cầm đầu ngăn cản.

Bất quá đám sinh linh bản thổ này rõ ràng có chút không ngăn được.

Côn Bằng Lão Tổ hóa ra bản thể, đôi cánh như đám mây rủ xuống từ chân trời, phù dao mà lên chín vạn dặm, mắt vàng như điện, về mặt khí thế hoàn toàn không thua kém đôi phượng hoàng điểu kia.

Đương nhiên, đây cũng vẻn vẹn chỉ là không thua về khí thế mà thôi.

Chỉ một mình Côn Bằng hắn, đối đầu với Nguyên Phượng - vị Phượng Tộc Chi Chủ sải cánh hoàn toàn không kém hắn, toàn thân bốc lên Ly Hỏa, trong nháy mắt cũng đã bị áp chế xuống hạ phong, càng huống chi bên cạnh còn có một con Thủy Hoàng đang nhìn chằm chằm.

Đám sinh linh ngăn cản Thủy Hoàng kia, gần như trong nháy mắt đã bị hất bay ra ngoài.

Sinh linh các chủng tộc khác cũng muốn nhặt món hời, nhưng lại bị cường giả trong Tam tộc liên thủ giết cho trở tay không kịp.

Tam tộc bọn họ tương hỗ đánh sống đánh chết, đó là chuyện của chính bọn họ.

Người khác nếu muốn thừa cơ nhặt món hời, cửa cũng không có.

Cứ như vậy, tại nơi Huyền Châu nhỏ bé này, đã bùng nổ một trận đại chiến có quy mô lớn nhất từ vô số tuế nguyệt tới nay, còn lớn hơn cả lần trước Kỳ Lân trộm nhà La Hầu.

Cô huyền nơi Bắc Hải, Huyền Châu nhỏ yếu đáng thương lại bất lực, trong trận đại chiến này, dao động như sắp đổ, run lẩy bẩy, bất cứ lúc nào cũng có nguy hiểm bị vỡ nát. *** Khi vô số sinh linh tại vùng đất Huyền Châu đang đánh sống đánh chết, Tử Ngọc Sơn nơi Ngô Sở ở lại nghênh đón hai vị cố nhân.

Một người cười híp mắt, một người tuy trên mặt mang cười, nhưng Ngô Sở lại từ trong đôi mắt hắn nhìn ra sự không tình nguyện.

Nhìn cái tên "cuồng em gái" trong mắt mang theo sự không tình nguyện này, Ngô Sở có chút cạn lời, nếu không tình nguyện như thế, ngươi đừng đến a!

Kết quả liền nghe Phục Hy mỉm cười nói: "Ây da!

Bất Xuất đạo hữu không tệ nha!

Vốn dĩ chúng ta còn tưởng rằng Bất Xuất đạo hữu sẽ cô linh linh một mình ru rú trong Tử Ngọc Sơn tu hành, không nghĩ tới Tử Ngọc Sơn hôm nay cư nhiên náo nhiệt như thế.

Hậu Thổ đạo hữu, lại gặp mặt rồi!

Vị đạo hữu này, không biết xưng hô như thế nào, tiên hương nơi đâu?" Hậu Thổ đang tay nắm tay nói cười với Nữ Oa, mỉm cười gật đầu với Phục Hy, vừa trả lời câu hỏi của Nữ Oa: "Muội muội dời bộ lạc đến bên này đã gần vạn năm tuế nguyệt, Kỳ Lân Vương Đình thế đại, chúng ta cũng không thể không tạm lánh mũi nhọn." Bên kia Thanh Khâu Ly thì nhìn Nữ Oa, lại nhìn Phục Hy, sau đó vái chào hành lễ nói: "Bần đạo Thanh Khâu Chi Chủ, đạo hữu gọi ta Thanh Khâu là được." "A?

Hóa ra đạo hữu chính là vị Thanh Khâu Chi Chủ kia nha!

Hạnh ngộ hạnh ngộ." Phục Hy vừa nói xong vừa nhướng mày kiếm với Ngô Sở một cái, phảng phất đang nói: Ngươi tiểu tử này rất

lợi hại nha!

Ngô Sở lười suy tư xem thần tình của tên cuồng em gái này rốt cuộc có ý gì, mỉm cười nói: "Hai vị đạo hữu, một đường đi qua mệt rồi chứ!

Ngồi xuống uống chén rượu nhạt trước đã, ngồi xuống từ từ nói chuyện." Ngô Sở mời hai người vào đại điện trên đỉnh cây, lại gọi các Tiểu Hoa Tiên đưa lên linh nhưỡng hoa quả cùng mứt hoa quả, sau đó để tiểu hồ ly pha trà, để Tiểu Nguyệt Linh nấu cơm.

Nữ Oa thuận thế nói: "Tiểu Nguyệt Linh, nhớ tỷ tỷ không?

Còn nhớ khẩu vị của tỷ tỷ không?

Làm nhiều một chút nha!

Mấy vạn năm tuế nguyệt chưa nếm qua tay nghề của ngươi, tỷ tỷ rất nhớ nhung đó!" Tiểu Nguyệt Linh nghe lời này, đôi mắt đẹp trực tiếp cong thành vầng trăng khuyết, cảm giác tự hào và kiêu ngạo trong lòng nháy mắt bạo tăng: "Tỷ tỷ yên tâm, Nguyệt Linh đều nhớ kỹ!" "Rất tốt, đi thôi!

A đúng rồi, chỗ tỷ tỷ có thu thập được chút nguyên liệu nấu ăn, ngươi xem mà làm nhé!" Nàng vừa nói, vừa ném một cái túi Càn Khôn trữ vật cho Nguyệt Linh.

Ngô Sở bật cười nói: "Đạo hữu đây là sợ Tử Ngọc Sơn ta không có thực tài tốt, cho nên mới tự chuẩn bị thực tài mà đến sao?" Nữ Oa đảo mắt, hi hi cười nói: "Chẳng qua là lúc huynh muội ta đi qua, gặp phải một số tên không có mắt, thế là thuận tay thu thập bọn chúng thôi." Bên kia, Tiểu Nguyệt Linh mở túi trữ vật ra nhìn một chút, hai mắt không khỏi trợn tròn.

Chỉ thấy nàng từ trong túi Càn Khôn móc ra một con chim bay ngũ nhan lục sắc, thể hình chim bay quá mức cực đại, nàng chỉ có thể

nâng nó, đưa nó vào không trung, lơ lửng giữa trời.

Chim bay ngũ nhan lục sắc, thực ra vẫn lấy màu đỏ làm chủ, bộ dáng giống chim trĩ gấm, đôi cánh vô lực rũ xuống, đầu nghiêng lệch, một bộ dáng hoàn toàn chết hẳn.

Hai chiếc lông đuôi vừa dài vừa đẹp, mang lại cho người ta cảm giác giống như ngọn lửa đang thiêu đốt.

Đây là một con Phượng Điểu (chim phượng), thể hình hoàn toàn không thua kém con Thanh Long lúc trước, nếu cộng thêm lông đuôi kia, ước chừng dài gấp đôi con Thanh Long lúc trước.

Từ thể hình này mà xem, tu vi lúc còn sống của nó, khả năng tịnh không chỉ dừng lại ở cấp độ Kim Tiên.

Quả nhiên, khi sinh linh Hồng Hoang muốn ăn đối phương, mới sẽ không quản đối phương có phải là sinh linh có linh trí hay không!

Cũng không biết con Phượng Điểu này tại sao lại không có mắt nhìn như vậy, đắc tội hai vị đại thần thông giả hiện nay còn chưa nổi danh này.

Ngô Sở quay đầu nhìn về phía Nữ Oa: "Vị này đắc tội hai vị thế nào vậy?" Phục Hy khoanh hai tay trước ngực, một bộ đương nhiên nói: "Con chim này nhìn trúng muội muội nhà ta rồi, ngươi nói xem nó sống còn có ý nghĩa gì?" "....." Được rồi!

Đắc tội ai không tốt, lại đắc tội vị cuồng em gái này, hơn nữa còn muốn động vào cô em gái mà hắn tối kỵ nhất, thật đúng là... ngươi không chết thì ai chết a! "Tiểu Nguyệt Linh, ngươi có thể xử lý được không?" Ngô Sở cười hỏi: "Nhớ kỹ chừa lại đôi cánh gà cho ta nha!

Ngươi biết ta thích ăn cánh gà nướng nhất mà." Tiểu Nguyệt Linh nhíu mày nhỏ, nói: "A Sở ca, khả năng phải mượn ngọn Lưu Ly Nhật Quang Đăng của huynh dùng một chút, ngọn lửa khác, đoán chừng có

khả năng nướng không chín nó." "Không thành vấn đề!" Hắn nói, nhìn về phía Phục Hy: "Vậy lông phượng..." "Cái thứ đó lấy làm gì?

Nhìn ngứa mắt, ngươi muốn thì tặng ngươi đó!" "....." Lưu Ly Nhật Quang Đăng, cái tên này chỉ là Ngô Sở tùy miệng đặt mà thôi.

Chiếc đèn lưu ly nâng đỡ Thái Dương Tinh Hỏa, đây chẳng phải là 'đèn huỳnh quang' (nhật quang đăng) sao!

Chỉ là để tiện phân biệt, nên mới thêm hai chữ 'Lưu Ly' vào phía trước.

Đối với cái tên này, nhóm Tiểu Nguyệt Linh ngược lại không có cảm giác gì, nhưng Nghệ Bảo lại nhịn không được xúc động muốn cà khịa, ngay tại chỗ liền tỏ vẻ khinh bỉ hắn, chưa từng thấy ai đặt tên phế như vậy.

Nhớ tới lúc ban đầu Nghệ Bảo đặt những cái tên kiểu như 'Hoa Nhất, Hoa Nhị', Ngô Sở nghĩa chính từ nghiêm nói cho nó biết, nó căn bản không có tư cách cười nhạo người khác.

Chương 193

Con chim phượng này hẳn là sở hữu tu vi Thái Ất cảnh, bộ lông phượng kia kỳ thực đều là bảo vật, nhưng Phục Hy cảm thấy nó chướng mắt buồn nôn, cho nên rất tùy hứng mà vứt bỏ.

Bọn họ cũng xác thực có tư cách để tùy hứng, bất quá Ngô Sở lại chẳng hề để ý chút nào, dù sao thứ này cứ giữ lại trước, chỉ cần không để Phượng tộc biết được là tốt rồi.

Những chiếc lông phượng này hoàn toàn có thể chế tác thành 'Phượng Vũ Phục', hoặc là 'Phượng Vũ Phiến' gì gì đó mà!

Tuy rằng đối với những đại năng như Phục Hy, phẩm chất lông của con chim phượng này có khả năng không ra sao, nhưng Ngô Sở lại chẳng hề chê bai.

Bất kể nói thế nào, tổng thể vẫn mạnh hơn con Thanh Long lúc trước một chút chứ nhỉ?! "Không ngờ thiết tưởng ban đầu của Hồng Vân đạo hữu, vậy mà thật sự thành công rồi!" Nhìn những Tiểu Hoa Tiên đang hầu hạ bên cạnh, Nữ Oa không khỏi cảm khái, đồng thời tò mò vươn tay chọc chọc vào khuôn mặt nhỏ nhắn của một Tiểu Hoa Tiên bên cạnh bà.

Tiểu Hoa Tiên kia có chút thẹn thùng rụt rụt cái đầu nhỏ, chớp chớp mắt to, tò mò nhìn Nữ Oa.

Nàng cũng không phải lứa Tiểu Hoa Tiên cùng thời với Hoa Phỉ Nhi, cho nên không biết Nữ Oa và Phục Hy là huynh muội, đám Hoa Phỉ Nhi thì biết.

Ngô Sở mỉm cười gật đầu, thuận tiện kể sơ qua về quá trình trưởng thành của Tiểu Hoa Tiên, cuối cùng nói: "Dưới sự nỗ lực của Hậu Thổ tỷ tỷ và Thanh Khâu tỷ tỷ, những Tiểu Hoa Tiên kia hiện tại

cũng rốt cuộc có được pháp môn tu hành thuộc về riêng mình, có thể bù đắp khiếm khuyết căn cơ của các nàng." Phục Hy và Nữ Oa nghe vậy, đều không khỏi nhìn thêm Thanh Khâu Ly vài lần, dường như không nghĩ tới con hồ ly Thanh Khâu này cư nhiên còn biết làm loại sự tình này, hơn nữa còn thân thiết với Ngô Sở như vậy.

Nữ Oa chớp mắt, rồi sau đó nhìn về phía Ngô Sở, mày ngài hơi nhướng lên: "Ngươi gọi các nàng là tỷ tỷ, vậy vì sao gọi ta là đạo hữu?

Sao thế?

Coi thường ta ư?" Phục Hy ở bên cạnh 'hừ hừ' một tiếng, kiếm mi hơi nhíu, phảng phất như đang bảo Ngô Sở: Gần như là được rồi đấy nhé!

Đừng có thừa cơ chiếm tiện nghi!

Động tác nhỏ của Phục Hy tuy rằng không lớn, nhưng tiếng 'hừ hừ' kia lại thu hút sự chú ý của mọi người, sau đó Nữ Oa liền ý vị thâm trường gọi một tiếng 'Huynh trưởng'.

Thanh âm có chút giống như đang làm nũng, lại dường như có chút ý tứ uy hiếp, người khác có khả năng nghe không ra, nhưng Phục Hy lại nghe hiểu không thành vấn đề.

Vì thế ông lại khẽ ho khan một cái, nói: "Muội muội yên tâm là được, hắn nếu dám không gọi muội là tỷ tỷ, xem ta không đánh gãy chân hắn!

Kỳ thực ta là muốn nói, hắn đã gọi muội là tỷ tỷ, vậy cũng nên gọi ta là đại ca mới phải, tiểu đệ, ngươi có nguyện ý không?" "....." Chuyện Phục Hy ở trước mặt Nữ Oa không có nguyên tắc, Ngô Sở đã sớm biết, hắn chỉ là không nghĩ tới, Phục Hy cư nhiên có thể "cẩu" (chó) như vậy! "Tỷ tỷ, Đại...

Đại ca, cái này, ta tự nhiên là nguyện ý, chỉ là....." Chỉ là lúc trước Phục Hy vị "muội khống" (cuồng em gái) này ở bên cạnh như hổ rình mồi, ai dám gọi bậy a! "Chỉ là vì sao?

Ta không đảm đương nổi?

Không có tư cách?" Nghe ngữ khí này của Nữ Oa, oán niệm dường như rất lớn.

Ngô Sở áp căn không biết, lúc này trong lòng Nữ Oa có chút oán niệm kiểu 'Rõ ràng là ta tới trước, kết quả lại...'.

Rõ ràng là bà coi Ngô Sở như đệ đệ trước, cho nên mới giới thiệu Hậu Thổ đến nơi này, hy vọng Ngô Sở có thể từ trên người Hậu Thổ kiếm chút lợi lộc (vặt lông cừu).

Nhưng hiện tại xem ra, ngược lại quan hệ giữa Ngô Sở và Hậu Thổ bọn họ còn thân cận hơn cả bọn họ với Ngô Sở, đặc biệt là bên cạnh còn có một con hồ ly tinh.

Càng nghĩ, trong lòng Nữ Oa liền càng không cân bằng, dựa vào cái gì a?!

Nếu là người khác thì bà cũng không sao cả, nhưng Ngô Sở lại là người sở hữu huyết mạch gần gũi với bọn họ nhất, sớm đã bị bà coi là tộc nhân thân nhân của chính mình rồi.

Cho nên, lúc này Phục Hy nếu là từ trung gian ngáng chân, vậy thì bà sẽ tức giận.

Cũng may Phục Hy hiểu biết tính tình muội muội nhà mình, kịp thời quay đầu là bờ. "Tỷ tỷ nói lời gì vậy!" Ngô Sở cười khổ nói: "Chỉ là tỷ tỷ và đại ca đều là đại thần thông giả, đệ đệ tu vi thiển bạc, thực sự có chút thẹn thùng." Nữ Oa nghe vậy, hi hi cười khẽ, mắt đẹp khẽ chớp, nói: "Nói tới nói lui, trong cơ thể ngươi có một tia huyết mạch gần gũi với ta, luận thân sơ, chúng ta mới nên thân thiết hơn mới

đúng." Nghe được lời này của Nữ Oa, Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ đều không khỏi nhìn về phía Ngô Sở.

Ngô Sở khẽ ho một cái, nói: "Có lẽ là trùng hợp đi!

Bất quá nếu luận từ quan hệ huyết thống mà nói, Nữ Oa tỷ tỷ xác thực càng giống thân tỷ tỷ của ta hơn." Ngô Sở đứng dậy, bưng lên chén trà, đi đến trước mặt Nữ Oa, khom người dâng trà: "Tỷ tỷ mời dùng trà, từ nay về sau, ngài chính là thân tỷ tỷ của ta." Ba chữ 'Thân tỷ tỷ', Ngô Sở nhấn mạnh có chút nặng, là chuyên môn nói cho Phục Hy ở bên cạnh nghe, miễn cho cái tên cuồng em gái này nghĩ nhiều.

Nữ Oa nghe vậy, chớp chớp mắt, cười híp mắt nhận lấy trà, uống một ngụm, nói: "Cái này có cách nói gì không?" Ngô Sở mỉm cười nói: "Muốn nói cách nói, cũng không có cách nói gì đặc biệt, cái này gọi là kính trà, kính trà như vậy là sự tôn kính đối với trưởng bối.

Ta cảm thấy như vậy có vẻ trang trọng một chút, cũng là xuất phát từ sự tôn kính đối với tỷ tỷ, cho nên liền làm như vậy." Hắn vừa nói lại vừa bưng lên một chén khác, cung kính đưa cho Phục Hy: "Đại ca mời uống trà!" Tuy rằng trong lòng Phục Hy có ngàn vạn cái không nguyện ý, nhưng muội muội Nữ Oa đều uống rồi, hắn làm đại ca nếu là không uống, chẳng phải là muốn chọc muội muội tức giận?

Vì thế cho dù không tình nguyện, nhưng hắn vẫn nhận lấy chén trà, yên lặng uống một ngụm.

Còn về cái gọi là 'Thân tỷ tỷ' mà Ngô Sở nói, Phục Hy không phải nghe không hiểu, chỉ là dưới cái nhìn của một kẻ cuồng em gái như Phục Hy, thân tỷ hay không thân tỷ, điều này quan trọng sao?

Trong mắt "muội khống", bất kỳ sinh vật giống đực nào, chỉ cần tới gần bên cạnh muội muội nhà mình, kia đều là đối tượng cần phải loại bỏ.

Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ nhìn một màn này, cũng là vẻ mặt mỉm cười, tại một nháy mắt nào đó, hai người còn không hẹn mà cùng nhìn đối phương một cái, sau đó lại không dấu vết dời đi. "Chúc mừng nhị vị đạo hữu có thêm một người đệ đệ, ân, cũng đồng dạng chúc mừng A Sở!" Thanh Khâu Ly bưng lên chén rượu, mỉm cười nói: "Ta kính ba vị một ly!

Tiên cán vi kính!

Mời!" Nữ Oa đối với việc này tự nhiên sẽ không cự tuyệt, uống một ly xong, liền từ trong tay áo lấy ra một viên châu đưa cho Ngô Sở: "Ngô đệ, cái này liền tặng cho ngươi, ngươi vừa vặn dùng được." Ngô Sở nhìn thấy viên châu này, không khỏi sửng sốt một chút, nguyên bản còn tưởng rằng là viên Linh Châu kia cơ!

Nhưng cảm thụ khí tức của nó xong, liền vui vẻ nhận lấy.

Nếu là viên Linh Châu kia, hoặc là thứ khác, hắn có lẽ còn muốn cự tuyệt, hoặc là khách khí với Nữ Oa một chút, nhưng viên châu rõ ràng mang theo Kim Chi Bản Nguyên (nguồn gốc hành Kim) này, Ngô Sở liền không khách khí, rốt cuộc hắn hiện tại chỉ thiếu mỗi Kim Chi Bản Nguyên là chưa có tin tức.

Phục Hy ở bên cạnh nhìn thấy Nữ Oa tặng lễ, cũng không khỏi sờ soạng trong tay áo.

Kim Linh Châu không tính là trân quý, nhưng Kim Linh Châu ẩn chứa một tia Kim Chi Bản Nguyên, vậy thì quý giá vô cùng.

Bề ngoài thoạt nhìn giống như một quả cầu vàng to bằng nắm tay, tản ra ánh sáng màu vàng nhàn nhạt.

Nhìn kỹ liền có thể phát hiện, dưới ánh sáng kia, mặt ngoài cầu thể có lít nha lít nhít thần văn màu vàng, đó là Kim Chi Bản Nguyên Thần Văn.

Ngô Sở không thể không cảm khái, con đường tu hành của chính mình, thật đúng là thuận buồm xuôi gió đến mức ngay cả chính hắn đều cảm thấy không thể tin nổi.

Sức mạnh Ngũ Hành Bản Nguyên, chính hắn đã sở hữu hai loại, Mộc Chi Bản Nguyên của thần mộc Tử Ngọc Linh Nại, cùng với Thủy Chi Bản Nguyên của Tiên Thiên Nhất Khí Thanh Linh Tuyền.

Sau đó Hậu Thổ tặng hắn một khối Cửu Thiên Tức Nhưỡng, liền có Thổ Chi Bản Nguyên; Thái Nhất tặng hắn Thái Dương Tinh Hỏa, lại có Hỏa Chi Bản Nguyên; hiện giờ Nữ Oa lại tặng hắn Kim Chi Bản Nguyên.

Hắn đều không cần ra khỏi Tử Ngọc Sơn, những thứ này liền chủ động đưa tới cửa.

So với những sinh linh không dám ra cửa, chỉ có thể dựa vào năm tháng tích lũy, lĩnh ngộ bản nguyên, hoặc là đánh bạo đi ra ngoài tìm kiếm cơ duyên mà nói, vận đạo của hắn quả thực chính là đỉnh cấp.

Thanh Khâu Ly nói công đức sẽ gia tăng khí vận, cũng không phải bắn tên không đích.

Phục Hy sờ soạng trong tay áo một hồi lâu, cuối cùng đồng dạng lấy ra một viên châu, đó là một viên Hỏa Linh Châu đồng dạng sở hữu một đạo Hỏa Chi Bản Nguyên.

Theo lý thuyết, một phần lễ vật như vậy cũng không tính là nhẹ, đối với một sinh linh chỉ sở hữu tu vi Thiên Tiên mà nói, Ngũ Hành Bản Nguyên mới là thứ bọn họ cần nhất.

Chương 194

Tuy nhiên, khi Phục Hy nhìn thấy Tiểu Nguyệt Linh bưng ngọn Lưu Ly Nhật Quang Đăng kia từ lầu hai đi xuống, liền phát hiện chính mình dường như tặng muộn rồi, Hỏa Chi Bản Nguyên, Ngô Sở đã không dùng được nữa.

Vì thế ông khẽ ho một cái, nói: "Ta thay ngươi luyện chế một cây Hỏa Vũ Phiến đi!

Cứ dùng viên Hỏa Linh Chi Châu này và mớ lông đuôi chim phượng kia..." Ngô Sở hai mắt sáng ngời, chắp tay vái chào: "Vậy tiểu đệ liền tạ ơn đại ca trước!" Có Phục Hy ra tay hỗ trợ luyện chế linh bảo, ít nhất cũng là cấp bậc Trung Phẩm trở lên a!

Tuy rằng không phải linh bảo giai bậc Tiên Thiên, nhưng giai bậc Hậu Thiên cũng không kém không phải sao! "Bất quá việc này cũng không vội, đại ca và tỷ tỷ mới đến, đường xá mệt nhọc, vẫn là nghỉ ngơi vài ngày rồi tính sau!" Ngô Sở chắp tay với bọn họ, trở lại chỗ ngồi, lại ra hiệu mọi người uống rượu thì uống rượu, uống trà thì uống trà.

Nói tới nói lui, ngay cả Ngô Sở đều có chút không dám tin tưởng, Thanh Khâu Ly con hồ ly tinh già đời này trong mấy ngàn năm qua, cư nhiên dần dần mê luyến uống trà, về mặt ăn uống cũng thích thanh đạm nhiều hơn mặn.

Mà Hậu Thổ thoạt nhìn điềm tĩnh ổn trọng, thì lại càng thích ăn thịt uống rượu ngon.

Hơn nữa, Hậu Thổ tiểu thư tả khi ăn thịt uống rượu, tuy không giống huynh đệ của nàng hào sảng thô kệch như vậy, nhưng tốc độ dùng cơm lại một chút cũng không chậm.

Thoạt nhìn văn nhã thục nữ, thực chất vô nhục bất hoan, hơn nữa tốc độ ăn siêu nhanh.

Có lẽ đây cũng là bởi vì nàng xuất thân từ Vu tộc đi!

Nam nữ Vu tộc, hầu như đều là những kẻ không có thịt thì không vui. "Tỷ tỷ xuất quan vào lúc này, có phải cũng là chịu ảnh hưởng khí cơ của kiện trọng bảo kia?" Hậu Thổ nói, bưng lên chén rượu, đây đã không biết là chén thứ bao nhiêu của nàng.

Đáng tiếc trình độ linh nhưỡng này căn bản uống không say được nàng, thân thể nàng quá mạnh mẽ.

Nữ Oa nghe vậy, khẽ gật đầu, cười hì hì nói: "Khi chúng ta tới, trên đường gặp không ít sinh linh cường đại đi về phía Bắc, hiện giờ xem ra, Bắc cảnh Hồng Hoang nhất định sẽ bùng nổ một trận đại chiến, muội muội không có mang theo bộ lạc tộc quần tham dự vào, ngược lại là phi thường lý trí." Nhìn thần tình cười hì hì kia của bà, ít nhiều có một tia bộ dáng vui sướng khi người gặp họa, hoàn toàn khác xa với vị Nhân Loại Thủy Tổ từ bi trong tưởng tượng của Ngô Sở.

Ngô Sở sửng sốt một chút, nói: "Việc này đều mấy trăm năm trôi qua, kiện trọng bảo kia còn chưa xuất thế?" Phục Hy bấm đốt ngón tay yên lặng suy tính một chút, nói: "Hẳn là ngay trong khoảng thời gian này, nếu có đại chiến, phỏng chừng lúc này cũng sắp bùng nổ rồi." Đang nói, ba vị cường giả Đại La cảnh tại trường không khỏi nhìn nhau một cái, sau đó sôi nổi nhắm hai mắt lại, nguyên thần bắt đầu thần du.

Chỉ có Ngô Sở cùng Hậu Thổ mắt to trừng mắt nhỏ, đương nhiên, Hậu Thổ cũng là có điều cảm giác, chỉ có Ngô Sở vẻ mặt tò mò nhìn ba vị cường giả Đại La cảnh đang nhắm mắt này.

Cứ như vậy, nhoáng cái đã là vài ngày.

Khi Tiểu Nguyệt Linh lợi dụng Thái Dương Tinh Hỏa, trải qua vài ngày nướng chế mới làm ra một món mỹ thực dùng chim phượng làm nguyên liệu, bưng thịt nướng đi vào, mọi người ngửi được mùi vị mới từ trong thần du thái hư lui ra.

Nữ Oa không khỏi cảm khái nói: "Nếu chưa nhìn thấy hai vị kia đại chiến tại sâu trong thiên vũ, thật đúng là không nghĩ tới, chúng ta cách cấp bậc của bọn Tổ Long cư nhiên còn kém xa như vậy!" Sắc mặt Thanh Khâu Ly cũng đồng dạng có chút không quá đẹp, ngày thường trắng nõn thấu hồng, hiện tại chỉ còn lại trắng bệch.

Nàng yên lặng thở hắt ra, sau đó giơ lên chén trà bên cạnh chén rượu, hướng về phía Ngô Sở ra hiệu một chút, đại có ý tứ "hết thảy đều ở trong không lời".

Nhưng mà, Ngô Sở đối với việc này ít nhiều có chút mộng bức.

Hắn cũng không biết bọn họ phía trước thần du thái hư rốt cuộc nhìn thấy gì.

Nữ Oa và Phục Hy đối với chuyện này ngược lại không quá bất ngờ, rốt cuộc bọn họ cũng biết đề nghị ban đầu của Ngô Sở cho Thanh Khâu Hồ Tộc, bảo các nàng chia làm ba, ba tộc đều không đắc tội.

Tuy rằng như vậy rất có khả năng đắc tội cả ba tộc, nhưng với trí tuệ của Thanh Khâu Hồ, chỗ ba tộc phải dựa vào các nàng còn rất nhiều, cho nên kỳ thực rủi ro cũng không lớn như vậy.

Bọn họ phỏng đoán, Hồ Tổ cũng là vừa mới minh bạch chênh lệch giữa bản thân nàng và Tam Tộc Chi Chủ, cho nên lại một lần nữa cảm tạ Ngô Sở, cũng khánh hạnh chính mình không có tham dự vào đi!

Ngô Sở ức chế xúc động muốn gãi đầu, gắp lên một miếng thịt

nướng, rắc lên chút bột phấn do thù du tử (ớt) nghiền thành, vừa nói: "Nghe ý tứ của tỷ tỷ, trước đó các ngươi thần du, chính là đi quan khán trận đại chiến kia sao?

Đại chiến ở Bắc Cảnh Huyền Châu, ở đây cũng có thể nhìn thấy?" Nữ Oa cười khẽ nói: "Dùng mắt thường nhìn, ở chỗ này tự nhiên là nhìn không thấy, nhưng hai vị kia đánh tới tận sâu trong thiên vũ, dưới sự lôi kéo của khí cơ, ngược lại có thể dùng nguyên thần từ trong thiên địa pháp tắc để cảm ứng, tuy rằng không chân thiết như vậy, nhưng lại có thể dễ dàng phán đoán cấp bậc tu vi của bọn họ." Thanh Khâu Ly cũng giải thích nói: "Tu vi tới cảnh giới này của chúng ta, khi giao thủ cùng sinh linh cùng cảnh giới, khí cơ rất dễ dàng liền có thể dẫn động thiên địa pháp tắc nổ vang, mà từ độ lớn nhỏ của dao động thiên địa pháp tắc, liền có thể biết tu vi mạnh yếu." Ngô Sở yên lặng gật đầu, cuối cùng hỏi: "Đúng rồi, các ngươi có biết loại thuật 'Cách viên động kiến' (nhìn xuyên qua tường/nhìn xa) không, cũng chính là thi triển pháp thuật ở chỗ này, liền có thể nhìn thấy đối phương..." Nữ Oa nhìn thoáng qua Phục Hy, sau đó ra hiệu cho ông một cái, chính mình thì gắp lên một miếng thịt chim phượng bốc hơi nóng, cơ hồ hiện ra màu sắc lưu ly để nhấm nháp.

Phục Hy đang ăn ngon lành có chút bất đắc dĩ, đành phải buông đũa, liếc nhìn Ngô Sở đang tống thịt nướng vào miệng, tức giận nói: "Loại thuật pháp này, chỉ có thể thi triển đối với người có tu vi không bằng chính mình, nếu chúng ta thi triển thuật này đi nhìn trộm Tam Tộc Chi Chủ, đối phương rất dễ dàng liền có thể phát hiện bị người nhìn trộm, nhẹ thì quấy nhiễu thiên địa khí cơ, làm cho chúng ta vô pháp tiếp tục xem.

Nặng thì, đối phương rất có khả năng sẽ thông qua khí cơ dẫn dắt chi pháp, nghịch tố mà đến, cảm tri được chúng ta." "....." Ngô Sở không rõ ràng đại chiến ở Bắc Cảnh Huyền Châu tiến hành như thế

nào, chỉ biết trận đại chiến này đánh suốt mấy năm đều còn chưa kết thúc.

Phục Hy và Nữ Oa, cùng với Thanh Khâu Ly ba người, thỉnh thoảng sẽ thần du thiên ngoại, từ trong dao động của thiên địa pháp tắc, đi cảm tri đại chiến của những cường giả đó.

Ngô Sở và Hậu Thổ thì là phi thường thực tế, yên lặng hưởng thụ các loại mỹ thực do Tiểu Nguyệt Linh dùng thịt chim phượng chế tác cho bọn họ.

Trong lúc đó, thiếu niên Khoa và Tiểu Tiểu Nghệ tới một chuyến, sau khi ăn thịt phượng xong, liền không biết xấu hổ mà nghĩ trăm phương ngàn kế ăn vạ ở Tử Ngọc Sơn không đi.

Tiểu Tiểu Nghệ sau khi biểu diễn tiễn thuật cho Ngô Sở xem, liền rất chó săn (nịnh nọt) chạy tới đấm chân cho Ngô Sở, nhìn đến Hậu Thổ tiểu thư tả mày hơi giật giật, dường như là muốn đem cái tên nhóc con tí tuổi đầu đã bắt đầu không biết xấu hổ này, một cước đá về trong bộ lạc.

Tiểu Tiểu Nghệ ngược lại cũng muốn đấm chân cho Hậu Thổ tiểu thư tả, nhưng bị Hậu Thổ tiểu thư tả dùng ánh mắt bình tĩnh lẳng lặng nhìn một hồi, Tiểu Tiểu Nghệ liền ngoan ngoãn yên lặng lui sang một bên, sau đó chạy đến bên cạnh Ngô Sở, nói: "A Sở thúc, hay là, người nhận ta làm đồ đệ đi!" "....." Ngô Sở nghe vậy, không khỏi ngạc nhiên một chút, sau đó bật cười, duỗi tay gõ lên trán nó một cái: "Giỏi cho tên tiểu quỷ xảo quyệt nhà ngươi, bình thường tới Tử Ngọc Sơn của ta ăn chực uống chực còn chưa đủ, hiện tại cư nhiên còn muốn ăn chực uống chực lâu dài, nói cho ngươi biết, cửa đều không có!" Mọi người nghe vậy, nhìn thấy dáng vẻ ôm đầu của Tiểu Tiểu Nghệ, không khỏi cười ha ha.

Hậu Thổ thì đang cười khổ, cảm thấy chính mình là Đại Địa Chi

Vu thuần phác như vậy, sao lại xuất hiện một tên nhóc quỷ tinh linh như thế này?

Vì thế Hậu Thổ gọi thiếu niên Khoa tới: "Đem nó xách về cho ta, bảo phụ thân nó quản giáo cho tốt, chớ để tâm tư của nó dùng vào những chỗ vô dụng khác." Tiểu Tiểu Nghệ có chút ủ rũ bị thiếu niên Khoa đưa ra khỏi Tử Ngọc Sơn, Ngô Sở còn dùng uy năng của thủ hộ đại trận, đưa bọn họ đến dải biên duyên Tử Ngọc Sơn.

Ra khỏi Tử Ngọc Sơn, Tiểu Tiểu Nghệ liền khó hiểu nhìn thiếu niên Khoa: "Khoa thúc, thúc nói xem vì sao A Sở thúc không nhận ta làm đồ đệ nhỉ?

Ta lợi hại như vậy..." Khoa có chút cạn lời nhìn cái tên thiếu niên nho nhỏ cũng không biết là học cái xấu từ ai này: "Chúng ta và A Sở tiền bối, rốt cuộc vẫn là có chỗ bất đồng, chúng ta là Vu, phương thức tu hành và A Sở tiền bối bọn họ không giống nhau.

Kỳ thực nếu là bình thường, ngươi nói như vậy, thủ lĩnh cũng sẽ không để ta đưa ngươi về, nhưng hiện tại trong đó còn có người khác đâu!

Đề nghị xảo quyệt rõ ràng không phải muốn đi theo A Sở tiền bối học bản lĩnh của ngươi, khẳng định sẽ làm thủ lĩnh tức giận." Tiểu Tiểu Nghệ gãi đầu cười làm lành: "Ta, ta không nghĩ nhiều như vậy!" "Nhìn ra rồi, ngươi cứ nghĩ đến ăn thịt chim kia thôi!" "Khoa thúc, đừng có nói ta, ta cũng không tin thúc không muốn ăn.

Lớn thế này rồi, ta còn chưa từng ăn qua thịt chim ngon như vậy đâu!

A Sở thúc cư nhiên cũng không nói cho ta đó là thịt chim gì, quá keo kiệt!

Chẳng lẽ thúc ấy không biết, ta nếu có thể tìm được loại chim này,

khẳng định cũng sẽ lấy chút hiếu kính thúc ấy nha!" Tiểu Tiểu Nghệ sờ sờ cái tù và bên hông, bĩu môi nói.

Hai người lầm bầm lầu bầu độn về hướng bộ lạc.

Tử Ngọc Sơn, Ngô Sở yên lặng bưng lên chén trà uống một ngụm.

Vừa rồi nghe được đề nghị bái sư của Tiểu Tiểu Nghệ, Ngô Sở thật đúng là có cảm giác bị giật mình một cái, nhận vị đại lão Hậu Nghệ bắn mặt trời trong tương lai làm đồ đệ, đây phải là nhân quả lớn bao nhiêu a!

Nhưng rất nhanh, hắn liền nghĩ đến, chính mình đều đã dạy nó bắn tên rồi, cái nhân quả này muốn kết cũng đã kết rồi.

Hơn nữa chính mình hiện tại cùng Vu tộc, đặc biệt là quan hệ với Hậu Thổ bộ lạc thân mật như vậy, tương lai khẳng định sẽ bị Vu tộc liên lụy vào.

Đương nhiên, cho dù biết rõ sẽ có kết quả đó, cho hắn cơ hội lựa chọn thêm một lần nữa, hắn cũng đồng dạng sẽ không cự tuyệt quen biết với Hậu Thổ tiểu thư tả.

Tiểu thư tả tốt đẹp ôn nhu thiện lương biết bao nhiêu a!

Một nửa bản lĩnh của hắn, đều là vị tiểu thư tả thiện lương này dạy đó! "Để mọi người chê cười rồi!" Hậu Thổ làm ra vẻ cười khổ nói, sau đó có chút trách cứ liếc nhìn Ngô Sở, rốt cuộc Tiểu Tiểu Nghệ sẽ biến thành cái dạng không da không mặt này, trách nhiệm của Ngô Sở là không thể chối bỏ.

Nữ Oa cười nói: "Không có đâu!

Ta cảm thấy tên nhóc kia rất thú vị nha!" Thiếu nữ bản Nữ Oa hiện giờ còn chưa học được sự ổn trọng, gặp được một tiểu quỷ thú vị, tự nhiên sẽ không cảm thấy chán ghét, ngược lại cảm thấy rất vui.

Đáng tiếc, tiểu quỷ vui vẻ như vậy, bị Hậu Thổ đuổi đi rồi.

Chương 195

Bị Hậu Thổ dùng ánh mắt trách cứ nhìn, Ngô Sở lược vi xấu hổ dùng ngón trỏ nhẹ nhàng cọ cọ mũi, sau đó giả ngu giả ngơ bưng lên chén rượu, ra hiệu với Hậu Thổ một chút. .....

Bên kia, thiếu niên Khoa và Tiểu Tiểu Nghệ hi hi ha ha vui đùa ầm ĩ, vừa đi về hướng bộ lạc, giữa đường đột nhiên nghe được một tiếng: "Đạo hữu xin dừng bước, đạo hữu xin dừng bước..." Hai người xoay người, liền nhìn thấy hai thiếu niên nam nữ bay về phía bọn họ.

Nam tuấn lãng anh vũ, nữ xinh đẹp đáng yêu, đang tò mò nhìn bọn họ. "Dám hỏi nhị vị đạo hữu, Tử Ngọc Sơn có phải là hướng này?" Tiểu Tiểu Nghệ nghe vậy, hai mắt sáng ngời, đang muốn nói chuyện, thiếu niên Khoa liền ôm quyền nói: "Dám hỏi nhị vị đạo hữu đến từ phương nào, tới Tử Ngọc Sơn có việc gì?" Thiếu niên nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm, lại hành lễ một cái, nói: "Bần đạo Tiểu Hạo, vị này là sư muội Tiểu Dao của ta, chúng ta đều là đồ đệ của cố nhân chủ nhân Tử Ngọc Sơn, nay đặc biệt tới bái kiến.

Nhị vị nếu biết phương vị Tử Ngọc Sơn ở đâu, còn xin báo cho, sư huynh muội bần đạo cảm kích bất tận!" Thiếu niên Khoa nghe vậy, hơi thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng lại nói: "Việc này, nhị vị lại định chứng minh như thế nào?" Thiếu nữ ở bên cạnh vừa nghe lời này, liền cảm thấy phiền, mày ngài khẽ nhíu, kiều xích (quát khẽ) nói: "Ngươi sao lại phiền phức như vậy?

Ngươi là người phương nào?

Chúng ta vì sao phải chứng minh cho ngươi?

Hai người các ngươi chỉ cần đưa chúng ta đi, sư huynh muội

chúng ta tự nhiên sẽ cho hai người báo đáp vừa lòng là được!" "Sư muội, chớ nóng nảy!" Tiểu Hạo nghiêng đầu khẽ mắng, nhìn thấy thiếu niên Khoa nhíu mày, liền lại chắp tay nói: "Còn xin nhị vị đạo hữu chớ trách móc, sư muội ta tính tình nóng nảy, một đường đi tới cũng không biết hỏi bao nhiêu sinh linh, dùng mấy trăm năm quang âm mới hỏi thăm đến nơi đây, trong lòng phiền muộn, còn mong đạo hữu có thể lý giải.

Ta đây có một bảo vật..." Hắn nói, thuận tay liền lấy ra một kiện linh bảo đê phẩm: "Chỉ cần nhị vị báo cho chúng ta phương vị Tử Ngọc Sơn, thanh Thiên Huyền Đao này liền tặng cho nhị vị làm quà gặp mặt." Thiếu niên Khoa nhìn thoáng qua con dao nhỏ to bằng bàn tay kia, lắc lắc đầu: "Đem đồ vật cất đi!

Nói tới nói lui, chúng ta xác thực là biết phương vị Tử Ngọc Sơn.

Nhị vị đi theo chúng ta đi!

Bất quá nhị vị tốt nhất không nên có lòng dạ xấu xa, nếu không..." Đối mặt với sự uy hiếp của thiếu niên Khoa, thiếu nữ Tiểu Dao khẽ hừ nói: "Nếu không thì thế nào?

Lấy tu vi của chúng ta, nếu thật sự có ác ý, hai tiểu oa nhi các ngươi đã sớm bị chúng ta bắt giữ rồi." "Sư muội..." Tiểu Hạo đầu rất đau, lại chắp tay vái chào: "Nhị vị, thực sự xin lỗi!" Thiếu niên Khoa đen mặt, tuy rằng trong lòng rất khó chịu, nhưng hắn cũng hiểu được, đối phương nói xác thực là sự thật, lấy tu vi của hắn, hoàn toàn nhìn không thấu hai người này. "Nhị vị tốt nhất chớ nói dối, nếu không các người sẽ biết hậu quả." Nghĩ đến Tử Ngọc Sơn hiện tại có nhiều cao thủ như vậy, thủ lĩnh cũng ở đó, thiếu niên Khoa yên lặng thở hắt ra, cùng Tiểu Tiểu Nghệ mang theo đôi sư huynh muội này, bay về phía Tử Ngọc Sơn.

Khi Ngô Sở nhìn thấy thiếu niên Tiểu Hạo và thiếu nữ Tiểu Dao

kia, sau đó nhìn thấy pho tượng gỗ chợt lóe rồi biến mất trong tay Tiểu Hạo, cả người đều có điểm ngây ngốc.

Khí tức trên pho tượng gỗ kia, giống y hệt với pho tượng được Ngô Sở thờ phụng trong đại điện trên đỉnh cây, rất rõ ràng, hai vị này chính là đồng tử của Hồng Quân Lão Tổ, cũng là đệ tử.

Đồng thời, bọn họ cũng là Hạo Thiên Thượng Đế cùng Vương Mẫu Nương Nương trong tương lai.

Ngô Sở trước kia kỳ thực có chút không làm rõ được, Vương Mẫu Nương Nương và Tây Vương Mẫu, rốt cuộc có phải là cùng một vị thần hay không?

Hiện tại, Ngô Sở đã có thể xác định, ở thế giới này, Vương Mẫu Nương Nương và Tây Vương Mẫu, khẳng định không phải là cùng một vị thần rồi.

Ngô Sở đè xuống sự kinh dị trong lòng, mời hai người vào Tử Ngọc Sơn: "Hóa ra nhị vị là đệ tử của vị tiền bối kia, mau mời vào trong..." "A Sở thúc, chúng ta đâu?

Chúng ta đâu?

Bọn họ là do chúng ta đưa tới nha!" Nhìn thấy Ngô Sở không để ý tới chính mình và Khoa, Tiểu Tiểu Nghệ nhảy dựng lên, huy vũ cánh tay nhỏ của nó, một bộ dạng sợ Ngô Sở nhìn không thấy mình.

Thiếu niên Tiểu Hạo mỉm cười lấy ra thanh Thiên Huyền Đao lúc trước, chuẩn bị đưa cho thiếu niên Khoa.

Khoa thấy thế, chạy nhanh xua tay, liên thanh từ chối: "Đạo hữu mau cất đi, hóa ra đạo hữu thật là đồ đệ cố nhân của A Sở tiền bối, vừa rồi chúng ta có nhiều đắc tội, còn xin lượng thứ!" Thiếu niên Tiểu Hạo mỉm cười nói: "Hai người các ngươi thận trọng hành sự, sao có thể trách cứ?

Đây vốn là tạ lễ ta đáp ứng nhị vị, nhị vị cứ cầm lấy là được." Ngô Sở thấy thế, ít nhiều cũng hiểu trong đó đã xảy ra chuyện gì, liền nói: "Tiểu Hạo huynh đệ vẫn là đem vật ấy cất đi thôi!

Bọn họ là Vu tộc, sử dụng linh bảo bực này, còn phải đem luyện chế lại một phen.

Tuy rằng bọn họ tuổi không lớn, nhưng cũng coi như là bằng hữu của ta, mọi người đều là bằng hữu, cũng không cần khách khí như vậy!" Hắn nói, nhìn về phía Tiểu Tiểu Nghệ vẻ mặt đầy hy vọng, cười nói: "Cũng được, nể tình các ngươi hôm nay làm một việc tốt, dung hứa cho các ngươi ở lại đây hai ngày..." "Được nha được nha, cảm ơn A Sở thúc!

Hắc hắc hắc..." Lúc này, thiếu niên Tiểu Hạo truyền âm cho Ngô Sở: "Còn xin đạo hữu chớ đem thân phận sư huynh muội chúng ta báo cho người khác, trước khi đi, sư tôn có quá giao đãi, không chuẩn sư huynh muội chúng ta đánh danh tiếng của người ở bên ngoài rêu rao, còn mong đạo hữu lượng thứ!" Ngô Sở mỉm cười đáp lại: "Đây là việc nhỏ, Tiểu Hạo huynh đệ yên tâm là được." Khi Ngô Sở mang theo thiếu niên Tiểu Hạo và thiếu nữ Tiểu Dao trở lại đỉnh Thần Mộc, Nữ Oa và Hậu Thổ bọn họ đang tò mò nhìn đôi thiếu niên nam nữ này.

Mà đôi thiếu niên nam nữ này, thiếu niên Tiểu Hạo cũng đang nhìn Phục Hy và Nữ Oa bọn họ, còn thiếu nữ Tiểu Dao thì lại tò mò nhìn bốn phía trên đỉnh cây. "Ai nha!

Đạo hữu nơi này quả nhiên khác với... khác với nơi chúng ta ở nha!

Những người tí hon đáng yêu kia, chẳng lẽ là Thảo Đầu Tiểu Thần Yêu?" Nhìn những người tí hon kia, còn có đám tiểu la lỵ Tiểu Nguyệt Linh, tính tình hoạt bát của thiếu nữ Tiểu Dao lập tức bộc lộ không sót gì, giống như chưa từng gặp qua việc đời cứ ngạc nhiên,

thảng thốt.

Bất quá nàng cũng xác thực không thế nào gặp qua việc đời, lớn thế này, đều chưa từng ra khỏi Ngọc Kinh Sơn, vẫn luôn bị Hồng Quân Lão Tổ lặc lệnh không thể đi ra ngoài.

Ánh mắt nàng hoàn toàn bị đám Tiểu Hoa Tiên trên tán cây hấp dẫn.

Thiếu nữ Tiểu Dao hiển nhiên không nghĩ tới, Tử Ngọc Sơn này cư nhiên sẽ náo nhiệt như vậy, so với Ngọc Kinh Sơn bọn họ ở, thì vui hơn nhiều.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Các nàng là tiên hoa hóa hình mà đến, nói các nàng là Thảo Đầu Thần, cũng không gì không thể!" Hắn nói, nhìn về phía đám người Nữ Oa Hậu Thổ, tiếp tục nói: "Hai vị này là cao đồ của một vị tiền bối, vị tiền bối kia xưa nay điệu thấp, ta cũng không giới thiệu nhiều, bọn họ là Tiểu Hạo và Tiểu Dao.

Những vị này đều là hảo hữu của ta, vừa lúc ở Tử Ngọc Sơn của ta tụ họp." Mọi người nghe vậy, không khỏi sửng sốt một chút, thầm nghĩ, cái kiểu 'Tiểu Hạo, Tiểu Dao' này, cũng quá không chính thức chút đi, sư phụ là ai, đạo trường ở đâu, đều không thể nói, đạo hiệu cũng không thể nói?

Thiếu niên Tiểu Hạo hơi chắp tay: "Các vị đạo hữu gọi ta 'Hạo' là được!" Thiếu nữ cũng học theo: "Các vị đạo hữu gọi ta 'Dao' là được!" Nữ Oa gật gật đầu, đáp lễ lại, nói: "Hai vị gọi ta 'Oa' là được!" Phụt.....

Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly dường như đều không nghĩ tới, Nữ Oa cư nhiên sẽ chơi chiêu này, suýt chút nữa cười phun ngay tại chỗ, vì thế chạy nhanh che lại miệng nhỏ.

Hậu Thổ khẽ ho một cái, nói: "Hai vị đạo hữu gọi ta 'Hậu Thổ' là

được." "Bần đạo Phục Hy!" "Bần đạo Thanh Khâu!" Nếu bọn họ không nói xuất xứ, vậy mọi người tự nhiên cũng không nói xuất xứ.

Trong nhiều người như vậy, cũng chỉ có Nữ Oa mới nghịch ngợm như vậy.

Bất quá Thanh Khâu Ly vừa nói 'Thanh Khâu', bọn họ lập tức liền biết nàng là ai.

Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ liếc nhìn Ngô Sở, phảng phất muốn hỏi vấn đề gì đó, khi Ngô Sở tiếp xúc ánh mắt hai người, cơ hồ trong nháy mắt liền hiểu ý tứ trong ánh mắt bọn họ.

Vì thế không dấu vết gật gật đầu, nói với thiếu niên Hạo và Dao: "Hai vị đạo hữu đường xa mà đến, mau mời vào trong!

Tiểu Vũ, lên trà, Tiểu Nguyệt Linh, lên rượu lên đồ ăn..." Chờ bọn họ phân biệt ngồi xuống xong, mọi người cũng theo đó ngồi xuống, sau đó Tiểu Hoa Tiên liền bưng dưa và trái cây linh nhưỡng các vật, xếp thành hàng, chậm rãi bay vào.

Nhìn thấy tràng diện này, thiếu niên Hạo và thiếu nữ Dao đều có chút kinh kỳ, mang theo vẻ tò mò yên lặng nhìn.

Ngô Sở nhìn nhìn thần sắc bọn họ, liền hỏi: "Dám hỏi hai vị đạo hữu, tiền bối vẫn khỏe chứ?

Nhị vị lần này tiến đến, có phải mang theo chỉ thị của tiền bối mà đến?" Thiếu niên Hạo nghe vậy, liền xua tay, nói: "Sư phụ đi ra ngoài rồi, cũng tịnh vô chỉ thị gì mang cho đạo hữu.

Chúng ta vốn là ra ngoài du lịch, nghĩ đến sư phụ từng tới nơi này, trở về nhắc tới với sư huynh muội chúng ta đủ loại phi phàm của Tử Ngọc Sơn, vì thế chúng ta liền muốn tới đây kiến thức một phen, quả nhiên văn danh bất như kiến diện (nghe danh không bằng gặp mặt), nơi đây đủ loại sự tình, xác thực phi đồng nhất bàn (không giống bình

thường)." Thiếu niên Hạo đem lời nói thật sự xinh đẹp, thiếu nữ Dao ở một bên chớp chớp mắt to, thầm nghĩ quả nhiên vẫn là sư huynh biết nói chuyện, không có trực tiếp nói tới để kiến thức cái gì gọi là mỹ thực, cái gì gọi là âm luật.

Ngô Sở nghe vậy, cười ha ha một tiếng, nói: "Nào có nào có!

Nếu hai vị đạo hữu đều không có chuyện gì quan trọng, vậy liền có thể ở Tử Ngọc Sơn của ta ngốc thêm vài ngày, cũng để cho hai vị đạo hữu lĩnh lược một chút phong thái Tử Ngọc Sơn của ta." Ngô Sở ít nhiều có chút đắc ý, Tiên Đế và Tiên Hậu tương lai a!

Hiện giờ cư nhiên vẫn là bộ dáng thiếu nam thiếu nữ này, a a... thật tốt!

Chương 196

Quay đầu phải dùng điện thoại ghi lại mới được. "Nga!

Đúng rồi, tiền bối có phải đi về hướng Bắc Cảnh hay không?" Ngô Sở lại hỏi.

Thiếu niên Hạo nghe vậy, trầm ngưng một chút, cuối cùng vẫn là gật gật đầu.

Ngô Sở thở hắt ra, cười ha ha nói: "Có tiền bối ra tay, Tam tộc lần này phỏng chừng muốn 'trúc lam đả thủy' (dã tràng xe cát) một hồi rồi.

Ân ân, còn phải cộng thêm ma đầu có khả năng là hắc thủ phía sau màn nữa." Lời của Ngô Sở, làm cho mọi người nghe được có chút lọt vào trong sương mù.

Cái gì trúc lam đả thủy, hắc thủ phía sau màn, những từ này bọn họ có chút khó lý giải.

Bất quá lời này, bọn họ sau khi suy tư một phen, ý tứ ngược lại đều có thể minh bạch.

Phục Hy và Nữ Oa nghe vậy, thì là đưa mắt nhìn nhau, thực sự có chút không nghĩ ra vị tiền bối kia rốt cuộc là thần thánh phương nào, chẳng lẽ là một trong mấy vị sinh linh Hỗn Độn cổ xưa?

Sau khi thưởng thức qua trái cây và rượu linh, các loại món ngon cũng lục tục được bưng lên.

Nhìn sắc hương vị đều đủ cả các thức món ngon này, thiếu niên Hạo và thiếu nữ Dao chưa từng kiến thức qua đều không khỏi ngẩn ngơ, nhìn về phía Ngô Sở, muốn hỏi hắn những thứ này ăn như thế nào.

Ở bên cạnh bọn họ hầu hạ, các Tiểu Hoa Tiên rất thân thiện giải

thích cho bọn họ cách làm các món ăn và nguồn gốc nguyên liệu, cũng như cách ăn ra sao.

Bên tai còn có tiếng nhạc do dàn nhạc Tiểu Hoa Tiên diễn tấu, thỉnh thoảng còn có mây mù từ ngoài điện bay vào, các Tiểu Hoa Tiên nhẹ nhàng nhảy múa trên mây mù, phảng phất như chốn nhân gian tiên cảnh.

Từ trước đến nay đều là hầu hạ Lão Tổ, thiếu niên Hạo và thiếu nữ Dao chưa từng hưởng thụ qua cảm giác được người khác hầu hạ, đột nhiên được tiếp đãi với quy cách cao như thế, có loại cảm giác thụ sủng nhược kinh.

Đặc biệt là đủ loại sự tình trong đó, đều là những thứ bọn họ chưa từng thấy qua.

Thảo nào Sư phụ trở về lại nói với chúng ta cái này, chẳng lẽ ý của Sư phụ là để chúng ta qua đây xem thử, đặng trở về cũng làm ra những thứ này tại Ngọc Kinh Sơn?

Tư duy của thiếu niên Hạo đã bay đến một chiều không gian khác, bắt đầu suy tư về ý đồ Lão Tổ nguyện ý để bọn họ tới đây, vì sao lần này Sư phụ nguyện ý để sư muội vô số năm qua chưa từng ra khỏi Ngọc Kinh Sơn cũng đi theo qua đây, chẳng lẽ nói...

Thiếu niên Hạo không khỏi nhìn thoáng qua thiếu nữ Dao.

Thiếu nữ Dao lúc này đã bị mỹ thực và rượu ngon trước mắt chinh phục.

Tuy rằng không có dáng vẻ ăn uống như hổ đói, nhưng cái miệng nhỏ nhắn kia chóp chép chóp chép, lại chưa từng dừng lại quá, ngay cả ánh mắt của hắn, nàng cũng chưa từng chú ý tới.

Không nhận được phản hồi, thiếu niên Hạo lại tiếp tục "địch hóa" suy diễn, Sư phụ ngày thường cũng gần như không nói với sư huynh

muội chúng ta chuyện như vậy, vì sao chỉ riêng lần này lại nói chứ?

Là muốn sư huynh muội chúng ta tăng trưởng một chút kiến thức, hay là Sư phụ cũng muốn chúng ta học xem bọn họ hầu hạ người khác như thế nào?

Thế nhưng, thứ cần học này cũng nhiều quá đi!

Trù nghệ chi đạo không nói, còn có phương pháp diễn tấu này...

Chẳng lẽ lần này Sư phụ nguyện ý để sư muội đi theo, là muốn ta học trù nghệ chi đạo kia, để sư muội học phương pháp diễn tấu kia?

Nghĩ đến những chuyện này, thiếu niên Hạo ăn những món ngon này cũng chẳng thấy thơm nữa.

Nếu Lão Tổ biết được suy nghĩ lúc này của vị đồng tử nhà mình, không biết lão nhân gia ông ta sẽ có cảm tưởng gì?

Có thể nào cảm thấy tên đồng tử này phế rồi, luyện lại một cái khác hay không?

Sau khi bảy mươi hai món ăn đủ các loại đều lên một lượt, còn có món chính tinh phẩm cuối cùng —— Thịt phượng hầm nấm, mùi hương kia khiến đám người thực dục tạm tiêu lại lần nữa có xúc động muốn nếm thử.

Cuối cùng, điểm tâm sau bữa ăn và trà thơm chờ sẵn.

Thiếu nữ Dao bưng trà thơm, híp mắt, cả người phảng phất lâm vào "chế độ hiền giả".

Khiến cho thiếu niên Hạo vốn định dùng ánh mắt hỏi thăm nàng phải một trận không nói gì.

Thiếu niên Hạo nhấm nháp điểm tâm, uống trà thơm, cuối cùng nhìn về phía Ngô Sở, nói: "Ngô đối với mỹ thực chi đạo này khá là hiếu kỳ, Bất Xuất đạo hữu, có thể cho Ngô đến phòng kia xem qua

một chút hay không?

Ngô muốn xem xem, những mỹ thực này đều là chế tác ra sao." Ngô Sở cười nói: "Có gì không thể!

Tiểu Nguyệt Linh, muội dẫn Hạo đạo hữu đi phòng bếp xem một chút, Hạo đạo hữu có bất cứ vấn đề gì, chỉ cần là muội biết, đều cần biết gì nói nấy, ngôn vô bất tận!" "Đệ đệ xem ra rất tôn kính vị tiền bối kia nha!" Nữ Oa mỉm cười nói.

Ngô Sở cười đáp: "Tỷ, tỷ cũng đừng nghe ngóng về vị tiền bối kia với đệ, đệ từng đáp ứng vị tiền bối đó, không đem hết thảy những gì mình biết truyền ra ngoài, tỷ cũng không thể để đệ thất tín được." "Được rồi!" Nữ Oa bĩu môi.

Thiếu niên Hạo đứng dậy hành lễ với mấy người, đi ra đại điện, tới phòng bếp.

Tiểu Nguyệt Linh chờ thiếu niên Hạo ở trước cửa phòng bếp, hành lễ với hắn, nói: "Đạo hữu mời vào trong, có gì muốn hỏi, xin cứ việc hỏi!" Thiếu niên Hạo đi vào phòng bếp, nhìn bếp lò nồi sắt kia, còn có đủ loại dao cụ trên giá cắm dao, sau đó nhìn, liền không khỏi trợn mắt há hốc mồm. "Những thứ này, đều là Trung phẩm Linh Bảo?" Tiểu Nguyệt Linh đắc ý cười nói: "Vâng a!

Bộ dụng cụ làm bếp này là do một vị lão tiền bối cực kỳ tốt cực kỳ tốt luyện chế cho ta đó!

Lớn lớn nhỏ nhỏ trọn bộ cộng lại bảy mươi hai món, mỗi món ít nhất đều là Trung phẩm Linh Bảo, hợp lại cùng nhau, ít nhất cũng có uy năng của Thượng phẩm Linh Bảo." Thiếu niên Hạo đã cảm ứng được khí tức quen thuộc kia từ trên những dụng cụ làm bếp này, vị lão tiền bối cực kỳ tốt trong miệng Tiểu Nguyệt Linh, không phải Sư phụ hắn thì còn có thể là ai?

Xem ra Sư phụ thật sự rất thích mỹ thực a!

Lại nguyện ý vì nữ oa nhi này luyện chế một bộ dụng cụ bếp núc như vậy.

Haizz!

Ngô quả nhiên là phải học tốt trù nghệ ở nơi này mới có thể trở về sao?

Thiếu niên Hạo nhìn các loại nguyên liệu nấu ăn và các loại dụng cụ bếp núc kia, trong lòng đồng cảm!

Lúc này, trong đại điện, Nữ Oa và Phục Hy cùng với Thanh Khâu Ly đều không khỏi "Di" một tiếng, rồi sau đó nhắm hai mắt lại, thần du thiên ngoại.

Đang nhẹ nhàng xoa bụng, lâm vào "chế độ hiền giả", thiếu nữ Dao khó hiểu nhìn thoáng qua đám người Nữ Oa, sau đó nhìn về phía Ngô Sở và Hậu Thổ, nhẹ giọng hỏi: "Ba vị bọn họ đây là làm gì vậy?" Ngô Sở có chút ngoài ý muốn nhìn thoáng qua thiếu nữ Dao, mỉm cười hỏi: "Tiện thấu lộ một chút, Dao đạo hữu hiện tại là tu vi gì vậy?" Thiếu nữ Dao mỉm cười nói: "Tu vi của Ngô kém một chút, đại khái xem như Thái Ất chi điên (đỉnh phong) đi!

Sư huynh lợi hại hơn Ngô một chút, đã sắp bước vào cảnh giới Đại La rồi." Haizz!

Một đồng tử đều có tu vi bậc này, thật đúng là...

Ngô Sở không khỏi có chút tự bế.

Hậu Thổ nhìn thoáng qua Ngô Sở, mỉm cười nói: "Mấy người bọn họ đều có tu vi Đại La, đây là đi cảm ứng chấn động của Thiên Địa Pháp Tắc, chúng ta cứ từ từ chờ đợi là được." "Cảm ứng Thiên Địa Pháp Tắc chấn động?

Cần bao lâu?" "Nói không chừng được." "Hậu Thổ đạo hữu vì sao không cùng đi cảm ứng một chút đâu?" Thiếu nữ Dao hiếu kỳ nói.

Hậu Thổ mỉm cười đáp: "Ta là Vu tộc, phương hướng sở tu lược có khác biệt với các vị." Thấy Hậu Thổ không có ý định nói tỉ mỉ, thiếu nữ Dao cũng không tiện tiếp tục hỏi nhiều, mà là nhìn về phía Ngô Sở vừa mới đi ra từ trong tự bế, đứng dậy nghiêm mặt thi lễ, nói: "Bất Xuất đạo hữu, phi thường cảm tạ ngài khoản đãi, để sư huynh muội chúng ta lĩnh lược được những sự vật chưa từng có..." Ngô Sở khoát tay nói: "Dao đạo hữu thiết mạc đa lễ như thế, ngồi, mau ngồi!" Chờ thiếu nữ Dao ngồi xuống, Ngô Sở mới nói: "Sư phụ các ngươi lúc trước giúp ta rất nhiều, đối với ta mà nói, nói ngài ấy là cha mẹ tái sinh của Tử Ngọc Sơn chúng ta cũng không quá đáng.

Không biết Sư phụ các ngươi có từng nói với các ngươi, lúc trước vì sao ngài ấy lại tới Tử Ngọc Sơn này của ta hay không?

Chương 197

Nếu đã nói qua, liền có thể hiểu được sự tôn kính của ta đối với Sư phụ các ngươi là phát ra từ phế phủ." "Có nói qua một chút!" Thiếu nữ Dao cười cười, cuối cùng lại nói: "Bất quá Ngô sư là Ngô sư, sư huynh muội chúng ta là sư huynh muội chúng ta, sự cảm tạ nên có tự nhiên không thể thiếu, nếu không tương lai Ngô sư nếu biết được, không mắng chúng ta không hiểu chuyện mới là lạ!" "Sư muội, muội ra đây một chút!" Ngoài đại điện, thiếu niên Hạo gọi vọng vào thiếu nữ Dao bên trong.

Thiếu nữ Dao đứng dậy, hành lễ với Ngô Sở và Hậu Thổ, "Xin lỗi, Ngô thất bồi một chút!" Đi ra ngoài điện, thiếu nữ Dao liền truyền âm cho thiếu niên Hạo: "Sư huynh có chuyện gì?

Huynh đơn độc gọi Ngô ra đây như vậy, sẽ có vẻ rất thất lễ đó." "Haizz!

Sư muội, Ngô cảm thấy, Sư phụ lần này nguyện ý để muội xuất sơn, hơn nữa còn nguyện ý để chúng ta tới Tử Ngọc Sơn này, có lẽ có dụng ý tầng sâu hơn!" "..." Nghe xong những lời não bổ kia của thiếu niên Hạo, thiếu nữ Dao trợn mắt há hốc mồm.

Nhưng mà, nàng cũng không phải cảm thấy suy nghĩ của sư huynh không thể tưởng tượng nổi, mà là cảm thấy sư huynh quả thực quá lợi hại, cư nhiên có thể nghĩ sâu đến thế, những thứ này nàng căn bản chưa từng nghĩ tới a!

Rất rõ ràng, thiếu nữ Dao bị thiếu niên Hạo thuyết phục, bởi vì những thuyết pháp này của thiếu niên Hạo nghe thì không thể tưởng tượng nổi, nhưng ngẫm lại lại vô cùng có đạo lý.

Từ khi nàng hóa hình đến nay, không biết bao nhiêu năm tháng,

mỗi lần sư huynh xuống núi lịch luyện, đều là nàng ở trong núi hầu hạ Sư phụ, nàng chưa từng đi ra khỏi Ngọc Kinh Sơn kia.

Vậy tại sao lần này Sư phụ đột nhiên lại mềm lòng đáp ứng?

Trước kia Sư phụ ra ngoài trở về, chưa bao giờ sẽ chủ động kể cho bọn họ nghe những chuyện thú vị bên ngoài, nhưng lần trước, ngài ấy chủ động, hơn nữa còn có chút dáng vẻ cảm khái, điều này nói lên cái gì?

Nói lên Sư phụ là thích những thứ này, những thứ này cho ngài ấy ấn tượng phi thường sâu.

Nếu Sư phụ thích, vậy bọn họ làm đệ tử, chẳng lẽ lại không nên suy xét nhiều hơn vì Sư phụ?

Sư phụ là người cứng nhắc như vậy, làm sao có thể nói thẳng với bọn họ được chứ!

Thiếu nữ Dao sau khi bị thiếu niên Hạo dẫn vào tròng, tư duy ngược lại càng ngày càng thông thuận, đưa tay vỗ cánh tay thiếu niên Hạo một cái, hi hi cười nói: "Sư huynh thật đúng là lợi hại!

Vậy ngày mai chúng ta liền thương lượng với Bất Xuất đạo hữu một chút, xem có thể cho chúng ta học những thứ này hay không nha!" Thiếu niên Hạo khẽ than thở: "Muội có khả năng không biết, những thứ kia học, nhưng là tương đương rườm rà phức tạp đó!

Cũng không biết cần bao lâu, càng không biết chúng ta liệu có thiên phú phương diện này hay không, hy vọng sư muội đến lúc đó đừng vì thế mà phiền táo mới tốt!" Thiếu nữ Dao bĩu cái miệng nhỏ nhắn: "Sư huynh đây là coi thường Ngô sao?" "..." Thiếu niên Hạo hoàn hồn, vội vàng lắc đầu, "Không có, nào có chuyện đó!

Vi huynh là lo lắng chính mình sẽ phiền táo, sư muội nghe lầm!" ...

Ngày thứ hai, khi Ngô Sở nghe được thiếu niên Hạo đề xuất với

hắn, rằng hắn và thiếu nữ Dao muốn học trù nghệ chi đạo và diễn tấu chi đạo kia, Ngô Sở không khỏi nỗ lực chớp mắt, tận lượng không để biểu tình trợn mắt há hốc mồm của chính mình lộ ra.

Hắn thậm chí đều hoài nghi chính mình xuất hiện ảo giác, Vương Mẫu Nương Nương tương lai muốn học tập âm luật diễn tấu...

Ách, cái này ngược lại còn dễ nghe một chút, dù sao âm luật thứ này, thoạt nhìn ít nhiều muốn tỏ ra cao nhã một chút, dù sao đó còn có thể nói là nghệ thuật.

Tuy nói nghề nghiệp không phân quý tiện cao thấp, nhưng trong mắt thế tục, chơi âm nhạc khẳng định phải khiến người ta cảm thấy cao nhã hơn, nghệ thuật hơn so với chơi bếp núc.

Cho nên thỉnh cầu này của thiếu nữ Dao, ngược lại hoàn toàn nói được.

Nhưng ngươi đường đường là Ngọc Đế tương lai, lại muốn học trù nghệ, đây là chơi vở tuồng nào?

Chẳng lẽ ngươi không sợ việc này tương lai sẽ trở thành vết nhơ trong đời ngươi sao?

Nhưng mà Ngô Sở lại không thể trực tiếp cự tuyệt, thế là hắn liền khẽ ho một cái, nói: "Tuy nói Hạo huynh đệ muốn học những thứ này, ta không có lý do cự tuyệt.

Nhưng ta vẫn muốn nói một câu, trù nghệ chi đạo nãi là tiểu đạo, chúng ta cả đời tu hành, theo đuổi Đại Đạo, ngàn vạn lần đừng lãng phí thời gian vào những tiểu đạo này mới tốt.

Nếu tiền bối biết việc này, ước chừng cũng sẽ trách ta!" Nói đến cuối cùng, Ngô Sở liền không khỏi cười khổ, cảm thấy chính mình rất có khả năng đem Tam Giới Chí Tôn tương lai dẫn vào đường sai, đến lúc đó Lão Tổ sẽ không nhảy ra đánh ta một trận chứ! "Bất Xuất đạo

hữu lo lắng thái quá rồi, Ngô muốn học tập trù nghệ, cũng là muốn học chút đồ vật, để sau khi về núi, trong năm tháng tu hành dài đằng đẵng này, không đến mức khô khan như vậy.

Sư phụ từng nói với sư huynh muội chúng ta, ngoài tu hành cũng cần thứ khác để giải tỏa nỗi khổ tu hành, nếu chỉ biết một mực khổ tu, kỳ thật hại lớn hơn lợi..." Ngô Sở nghe xong, cảm thấy tựa hồ cũng là đạo lý này.

Được rồi!

Nếu vị Tam Giới Chí Tôn tương lai này chính mình đều không sợ tương lai mất mặt, vậy thì để hắn đi theo Tiểu Nguyệt Linh học tập đi!

Dù sao chính mình cũng không có tổn thất gì.

Thế là cứ như vậy, thiếu niên Hạo cùng thiếu nữ Dao thay đổi hoàn toàn, trở thành hai vị học đồ nhỏ của Tử Ngọc Sơn, Tiểu Nguyệt Linh và các Tiểu Hoa Tiên kia, vinh hạnh làm một lần lão sư của Chí Tôn tương lai.

Ngô Sở nhàn rỗi không chuyện gì, trộm lấy điện thoại ra, ghi lại từng màn này.

Nghĩ thầm, tương lai chờ lúc thiếu niên Hạo làm Hạo Thiên Thượng Đế, lấy những cái này ra cho hắn xem, không biết đến lúc đó hắn sẽ có biểu tình gì?

Nghĩ đến đây, khóe miệng Ngô Sở liền không khỏi toét ra.

Hậu Thổ tựa hồ phát hiện nụ cười xấu xa của Ngô Sở, một khắc sau cũng xuất hiện bên cạnh hắn, nhìn thấy hắn đang dùng điện thoại quay trộm những hình ảnh kia, không khỏi lắc đầu bật cười.

Sau đó yên lặng ghé vào lan can bên cạnh Ngô Sở, cùng nhau nhìn lén từng màn này.

Sinh hoạt tu hành vốn dĩ đơn điệu, bởi vì những Đại năng tương lai này đến, mà trở nên thú vị hơn rất nhiều.

Thiếu niên Hạo và thiếu nữ Dao lúc học nghệ, cũng náo loạn không ít chê cười.

Ví dụ như thiếu niên Hạo trong lúc lơ đãng đánh đổ Lưu Ly Nhật Quang Đăng, suýt chút nữa để Thái Dương Tinh Hỏa này đốt trụi phòng bếp, Tiểu Nguyệt Linh rốt cục nhịn không được rống lên với hắn, nhưng hắn lại một bộ dáng ngoan ngoãn, thành thật đứng ở đó nghe huấn.

Ngô Sở cảm thấy, khi thiếu niên Hạo trong tương lai làm Hạo Thiên Thượng Đế, cú chém gió này, Tiểu Nguyệt Linh trên cơ bản có thể khoác lác cả một đời.

Tuy rằng nàng ăn mặc không hề hở hang, nhưng nhất cử nhất động, mỗi cái nhíu mày mỗi nụ cười, vẫn mang lại cho người ta một loại cảm giác dụ hoặc cực kỳ gợi cảm.

Thiếu niên Hạo vì thế ít nhiều có chút uể oải, sau đó Ngô Sở liền thích thời đứng ra, sung đương nhân vật cao nhân, âm thầm điểm bát cho thiếu niên Hạo một chút. "Học bếp kỳ thật quan trọng nhất là hứng thú, ngươi phải xác định ngươi đối với một đạo này rốt cuộc là có hứng thú hay không, trong lòng đối với việc này có một tia cảm xúc mâu thuẫn hay không..." Ngô Sở vỗ bả vai hắn, ngồi xuống bên cạnh hắn, hai người cùng nhau ngồi trên đài cây nhìn hồ lớn dưới ngọn cây, nhìn cá hồng trong hồ lớn đang tung tăng, lộc con đang nằm nghỉ.

Thiếu niên Hạo nhìn thoáng qua Ngô Sở, nói: "Ngô, Ngô xác thực là có chút ít cảm xúc mâu thuẫn, bất quá Ngô cũng xác thực là muốn học tốt nó..." "Có thể nói cho ta biết vì sao nhất định phải là trù đạo không?

Đổi thành cái khác được không?" Suy nghĩ một chút, thiếu niên

Hạo rốt cục nói ra chút ít sự thật, "Ngô, Ngô muốn học tốt nó, sau khi về núi, có thể lấy thứ này hiếu kính Sư phụ, làm Sư phụ vui vẻ." Ngô Sở nghe vậy, không khỏi chớp mắt một cái, trong lòng thầm kêu: Vãi chưởng!

Hóa ra Ngọc Đế vào lúc còn trẻ như thế này đã hiểu được cách vỗ mông ngựa Sư phụ hắn, lấy lòng Sư phụ hắn rồi a!

Tiểu hỏa tử, quả nhiên có tiền đồ!

Thảo nào tương lai ngươi sẽ lấy thân phận khu khu đồng tử, trở thành Tam Giới Chí Tôn!

Ngô Sở hơi gật đầu, nói: "Như vậy, ngươi phải tĩnh tâm lại, sau đó đi tìm kiếm một loại cảm giác, một loại cảm giác như cá gặp nước ở trong phòng bếp..." "Cái này, làm sao tìm kiếm loại cảm giác đó?" "Trước tiên học đao công, lại học xóc chảo, sau đó học thuộc công thức nấu ăn, làm quen nguyên liệu nấu ăn...

Những thứ này đều là công phu cơ bản nhất của trù đạo.

Tin tưởng lấy tu vi của Hạo huynh đệ ngươi, những đao công cơ bản kia không làm khó được ngươi, khó là khó ở chỗ làm sao đắm chìm vào, ở trong những công phu cơ bản kia, tìm kiếm được loại cảm giác như cá gặp nước, như cánh tay sai bảo ngón tay đó.

Kỳ thật nói trắng ra, chính là luyện nhiều." "Chỉ, chỉ đơn giản như vậy?" "Chỉ đơn giản như vậy!" Quả nhiên, từ sau hôm đó, cảm giác thiếu niên Hạo ở trong phòng bếp mang lại cho Tiểu Nguyệt Linh, liền hoàn toàn thay đổi thành một bộ dáng khác, cuối cùng cũng có chút cảm giác tĩnh tâm lại.

Thời gian nhoáng một cái liền là vài năm trôi qua, thiếu nữ Dao gần như đem tất cả nhạc cụ chỗ Ngô Sở đều học một lần, còn theo Ngô Sở học cách chế tác những nhạc cụ này.

Mà thiếu niên Hạo không chỉ theo Tiểu Nguyệt Linh học trù nghệ, còn theo tiểu hồ ly học trà nghệ.

Chương 198

Cờ nghệ cái này không cần học, bởi vì hắn sớm tại lúc ở Ngọc Kinh Sơn, liền từ chỗ sư phụ hắn Hồng Quân Lão Tổ học được rồi, kỹ thuật thậm chí còn mạnh hơn vị người tạo ra cờ là Ngô Sở này rất nhiều.

Ngoài ra, thiếu niên Hạo còn học luôn Kim Đan Đại Đạo tu hành pháp mà bọn Ngô Sở sáng tạo cho các Tiểu Hoa Tiên kia, chuẩn bị sau khi về Ngọc Kinh Sơn cũng bồi dưỡng ra chút Thảo Đầu Thần.

Ngô Sở yên lặng tưởng tượng hình ảnh tương lai trên Ngọc Kinh Sơn, vô số Tiểu Hoa Tiên vây quanh Lão Tổ khiêu vũ diễn tấu, sau đó tranh thủ thời gian lắc đầu, trong lòng nghĩ, quay đầu đôi sư huynh muội này sau khi về núi, sẽ không bị Lão Tổ bắt lại đánh một trận chứ!

Rõ ràng có cảm giác hơi đi chệch đường a!

Một ngày này, Ngô Sở đang cùng thiếu niên Hạo đánh cờ vây, tiểu hồ ly ở một bên pha công phu trà do Ngô Sở dạy bảo cho bọn họ, thiếu nữ Dao ở một bên khác nhẹ nhàng gảy dây đàn.

Phục Hy và Nữ Oa ngồi xếp bằng trong đại điện thần du đã mấy năm, cùng với Thanh Khâu Ly ba người, rốt cục mở hai mắt ra, từ trong thần du hồi thần lại. "Yêu!

Hai vị tỷ tỷ và đại ca rốt cục thần du trở về rồi à!" Ngô Sở thuận tay ấn quân cờ lên bàn cờ, ngước mắt nhìn bọn họ một chút, "Không biết có thu hoạch gì không?" Thiếu niên Hạo và thiếu nữ Dao cũng nhìn về phía bọn họ.

Nữ Oa duỗi lưng một cái, kêu lên: "Tiểu Nguyệt Linh, có cái gì ngon không?

Bưng một chút lên cho tỷ tỷ, cảm giác đã lâu không ăn cái gì rồi!" Tiểu hồ ly rất có nhãn lực, thích thời bưng trà thơm lên cho bọn họ, để bọn họ nhuận hầu trước.

Thanh Khâu Ly sau khi uống ngụm trà, nói: "A Sở đoán không sai, xác thực có khí tức Ma đạo xuất hiện ở bên Bắc Cảnh Huyền Châu..." Nàng vừa nói xong liền nhìn thoáng qua thiếu niên Hạo và thiếu nữ Dao, "Vị tiền bối kia ra tay rồi, tuy rằng cuối cùng cũng không biết kiện Chí Bảo kia là vật gì, nhưng Tam tộc hẳn là chưa thể đắc thủ." Thiếu niên Hạo và thiếu nữ Dao cảm nhận được ánh mắt của Thanh Khâu Ly, cũng hồi thần lại, minh bạch vị tiền bối trong miệng nàng, hẳn là Sư phụ của bọn họ.

Nữ Oa nói: "Khẳng định không ở trong tay bọn họ, nếu không bọn họ đã sớm dùng rồi, dù sao Bắc Cảnh hiện đã đại loạn, giữa Tam tộc không chỉ âm thầm công sát lẫn nhau, thậm chí bắt đầu thanh tẩy những chủng tộc chưa gia nhập bọn họ kia, giết đến có thể nói là sơn hải khuynh phúc, máu chảy thành sông..." "Vậy Huyền Châu đâu?" Ngô Sở hiếu kỳ nói.

Phục Hy lắc đầu, "Ước chừng Huyền Châu đã không còn nữa đi!" Nữ Oa cười nói: "Cũng có thể Huyền Đô vẫn còn!" Huyền Đô?!

Ngô Sở nghĩ đến vị Huyền Đô Đại Pháp Sư tương lai kia, Đại sư huynh Nhân Giáo.

Như vậy, Huyền Đô này, cùng Huyền Đô kia, có quan hệ gì hay không?

Đang nói, Ngô Sở đột nhiên linh quang lóe lên.

Huyền Đô, trọng bảo thuộc tính Thủy, chẳng lẽ đó là Định Hải Châu?

Trong Phong Thần, lúc Triệu Công Minh mang theo Định Hải

Châu ra sân, liền có giới thiệu qua, nói thứ này sơ hiện ở Huyền Đô, về sau biến mất không thấy, mãi sau đó liền do Thông Thiên Giáo Chủ tặng cho Triệu Công Minh.

Thông Thiên Giáo Chủ từ đâu có được Định Hải Châu?

Ngô Sở đoán chừng, hẳn là lấy được từ trên Phân Bảo Nham của Hồng Quân Lão Tổ.

Mà lần này, Lão Tổ xác thực cũng đã qua đó.

Cũng chính là Lão Tổ qua đó đem thứ này đi mất, bằng không loại đồ vật này nếu bày ra trước mặt Tam tộc, giữa Tam tộc còn không sớm tiến vào tiết tấu loạn chiến?

Định Hải Châu thứ này, đối với Long tộc mà nói, là thứ muốn mạng cỡ nào a!

Như vậy, bên phía Ma Tổ khẳng định cũng là biết đến kiện trọng bảo này đi!

Nếu không bọn hắn lại dựa vào cái gì có thể khẳng định, thứ này có thể dấy lên nội loạn Tam tộc?

Ngô Sở suy tư một chút, nhìn về phía thiếu niên Hạo và thiếu nữ Dao, nói: "Đã trận đại thanh tẩy này đã bắt đầu từ bên phía Bắc Cảnh, như vậy từ Bắc hướng Nam lan tràn là không thể tránh được, hơn nữa cũng không biết muốn bao lâu mới có thể kết thúc.

Hạo huynh đệ, Dao đạo hữu, như thế, ta liền không giữ các ngươi ở lại đây ở lâu, nhân lúc hiện tại bên này còn chưa loạn lên, sớm ngày về núi đi!" Thiếu niên Hạo và thiếu nữ Dao nghe vậy, không khỏi thận trọng gật đầu, cảm thấy Ngô Sở nói vô cùng có đạo lý.

Hơn nữa đã bên kia đã đại loạn, vậy Sư phụ khẳng định đã rời khỏi Bắc Cảnh.

Với tốc độ của bọn họ, hiện tại đuổi trở về, có lẽ đều phải về núi muộn hơn Sư phụ bọn họ.

Nghĩ thông suốt về sau, thiếu niên Hạo buông quân cờ đen xuống, chắp tay nói: "Đạo huynh nói rất đúng, như thế, vậy sư huynh muội chúng ta liền không ở lâu.

Mấy năm quấy nhiễu, chút lễ mọn này, mong rằng đạo huynh vụ tất thu lấy..." Thiếu niên Hạo nói, từ trong tay áo mò ra một chiếc hộp.

Ngô Sở thoái thác nói: "Hạo huynh đệ như vậy thì khách khí rồi, mau cất đi!

Lệnh sư lúc trước trợ giúp ta rất nhiều, ta đều không có gì để tặng...

Các ngươi cũng đừng vội, ta bảo Tiểu Nguyệt Linh làm thêm chút mỹ thực, để hai vị mang về cho Lệnh sư nếm thử một hai..." Thiếu niên Hạo mỉm cười nói: "Ngô sư là Ngô sư, sư huynh muội chúng ta là sư huynh muội chúng ta, chúng ta ở đây học được những thứ này, há có thể không có một chút biểu thị?

Đạo huynh nếu không nhận, trong lòng Ngô khó an!" Nữ Oa tuy rằng không hiểu rõ tình huống, lúc này cũng cười nói: "Ngô đệ cứ nhận lấy là được, Hạo đạo hữu nói có lý, chịu người ân huệ, há có thể không có chỗ biểu thị?

Chỉ là không biết đây là vật gì?" Thiếu niên Hạo giới thiệu: "Đây là Định Quang Hạp, có khả năng Định Quang Tàng Quang..." Căn cứ thiếu niên Hạo giới thiệu, cái hộp thoạt nhìn rất cổ phác, nhìn không ra là chất liệu gì này, có thể trữ thuật pháp vào trong, sau khi mở ra, thuật pháp bên trong có thể bay ra, dùng để công kích địch nhân, cũng có thể định trụ thuật pháp của địch nhân, hoặc thu vào trong hộp.

Cái này xác thực là một kiện Linh Bảo thích hợp "âm người",

phẩm chất là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có thể thu nạp thuật pháp cảnh giới Đại La, nhưng thuật pháp ở cảnh giới này, chỉ có thể thu nạp một đạo.

Thấy Nữ Oa và thiếu niên Hạo đều nói như vậy, Ngô Sở đành phải nhận lấy Định Quang Hạp này.

Sau đó bọn họ lại tặng cho Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, cùng với các Tiểu Hoa Tiên kia chút Linh Bảo và nguyên liệu linh, dù sao Tiểu Hoa Tiên nhiều lắm, bọn họ cũng không có nhiều đồ vật tặng như vậy.

Nhưng Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, cùng với mấy vị như Hoa Phỉ Nhi trong đám Tiểu Hoa Tiên, ngược lại đều nhận được một kiện Trung phẩm Linh Bảo làm lễ vật.

Phải nói, cho dù là đồng tử bên cạnh Lão Tổ, gia để cũng là rất hùng hậu.

Ba ngày sau, hai người mang theo lễ vật mà Ngô Sở và Tiểu Nguyệt Linh bọn họ tặng, vẻ mặt không nỡ rời khỏi Tử Ngọc Sơn, bước lên hành trình về Ngọc Kinh Sơn.

Lễ vật Ngô Sở bọn họ tặng kỳ thật cũng rất bình thường, ngoại trừ Ngô Sở tặng ba quả Tử Ngọc Linh Văn Nại ra, những thứ khác, đều là đồ ăn thức uống và trà cụ trà diệp bình thường, cùng với một ít tơ Thiên Tằm có thể dùng để chế tác dây đàn.

Sau khi tiễn bọn họ đi, Ngô Sở liền nhìn về phía Nữ Oa và Phục Hy, "Tỷ tỷ, Đại ca, hai người hay là cũng về Bất Chu Sơn bế quan một đoạn thời gian trước?" Phục Hy gật gật đầu, cảm thấy đề nghị này không tồi, kết quả Nữ Oa liền xua tay, "Bế quan loại sự tình này, ở đâu mà không thể làm?

Ngô mới vừa tới, còn chưa ăn được mấy bữa... không phải, còn

chưa cùng đệ đệ hảo hảo tâm sự chuyện tu hành, sao có thể vội vã rời đi?" "..." Chủ yếu là vì miếng ăn kia đi!

Ngô Sở chớp chớp mắt, rất muốn châm chọc một câu.

Tiểu Nguyệt Linh che cái miệng nhỏ nhắn, mắt tinh khôi cong thành trăng lưỡi liềm, một bộ thần sắc kiêu ngạo nhỏ.

Thân là một tiểu trù nương, đồ ăn làm ra có thể được người khẳng định như thế, không tự hào đều không được.

Tựa hồ là vì khẳng định quyết định của chính mình, Nữ Oa lại nói với Phục Hy: "Hơn nữa Bính Hỏa Vũ Phiến mà Đại huynh đáp ứng luyện chế cho tiểu đệ, không phải còn chưa bắt đầu luyện chế sao!" Ngô Sở rất muốn nói, cái này không vội.

Nhưng ngẫm lại bộ dáng hoàn toàn không có chút nguyên tắc nào của Phục Hy trước mặt Nữ Oa, Ngô Sở quả đoán chọn phe Nữ Oa tỷ tỷ, mặc kệ hắn đi chết! "Đã như vậy, vậy tỷ tỷ và Đại ca liền lưu lại trong Tử Ngọc Sơn này của đệ đi!

Nói ra đệ cũng xác thực có rất nhiều lời muốn nói cùng Đại ca và tỷ tỷ!" Nghe được lời này, ánh mắt Phục Hy nhìn về phía Ngô Sở liền có chút thay đổi.

Ngô Sở đối với cái này cũng rất cạn lời, suy nghĩ của "muội khống" (cuồng em gái), thật đúng là có chút làm cho người ta cạn lời a!

Bất quá vì trấn an cảm xúc của hắn, Ngô Sở vẫn đi tới bên cạnh hắn, ôm bờ vai của hắn nói ra: "Đại ca, nói ra huynh có thể không tin, so với cầm nghệ của các Tiểu Hoa Tiên kia, đệ kỳ thật càng thêm nhớ nhung cầm kỹ gần như đạo của Đại ca.

Chương 199

Đệ thường thường nói với các Tiểu Hoa Tiên, cầm kỹ của Đại ca, chỉ có thể dùng một câu để hình dung, đó chính là 'Khúc này chỉ ứng trên trời có, nhân gian nào được mấy lần nghe'.

Đại ca, có thể tấu lại một khúc vì chúng ta được không?" Phục Hy cười cười, nhìn thoáng qua Ngô Sở, có chút đắc ý, nhưng càng nhiều hơn là cảnh giác, tựa hồ cảm thấy tiểu tử này nói chuyện quá êm tai, có thể chỉ là một ít lời ma quỷ lừa gạt hắn. ...

Cứ như vậy, hai vị Thủy Tổ Thần của nhân loại tương lai, liền ở lại Tử Ngọc Sơn này.

Chỉ là ai cũng không nghĩ tới, bọn họ lần này ở một cái, liền ở mấy vạn năm.

Vốn dĩ bọn họ là muốn chờ trận đại thanh tẩy của Tam tộc kết thúc rồi mới đi, nhưng ai ngờ trận đại thanh tẩy kia, sẽ kéo dài liên tục mấy vạn năm chứ!

Có thể nói, những chủng tộc không nghe lời, một đời phóng túng bất kham yêu tự do kia, gần như đã bị Tam tộc cường thế tiêu diệt hầu như không còn.

Duy chỉ có những cá thể sinh linh giấu mình trong đạo tràng, đóng cửa lại tu hành như bọn Ngô Sở, mới có thể tránh thoát một kiếp trong lần thanh tẩy này.

Đương nhiên, cũng có một số cá biệt sinh linh tu vi bình thường, cho dù là trốn ở trong đạo tràng nhà mình bế quan tu hành, cũng vẫn cực kỳ bất hạnh bị người công phá đạo tràng, lôi ra ngoài chém.

Tử Ngọc Sơn của Ngô Sở, tuy cũng từng đón tiếp một số cường

giả Tam tộc quang lâm, nhưng bởi vì quan hệ với Thanh Khâu, cũng như có ba bốn tôn Đại La tọa trấn, thế là miễn đi không ít phiền toái.

Cũng bởi vậy, bọn họ ngược lại cũng không phải toàn bộ thời gian đều ngốc tại Tử Ngọc Sơn, ngẫu nhiên cũng sẽ đi bộ lạc Hậu Thổ dạo chơi, đi Thanh Khâu Đại Dã Trạch của Thanh Khâu Ly đi dạo.

Đương nhiên, càng nhiều thời gian, vẫn là đang tu hành.

Ngô Sở hiện tại đã lĩnh ngộ Ngũ Hành Bản Nguyên thấu đáo, hiện giờ đang căn cứ vào sức mạnh Ngũ Hành Bản Nguyên này, muốn diễn hóa ra một điểm Bất Diệt Linh Quang kia để tấn cấp Kim Tiên!

Đáng tiếc, điểm Bất Diệt Linh Quang kia, nói thì đơn giản, nhưng hắn lại đã kẹt ở nơi này hai ba vạn năm lâu rồi.

Ngô Sở cũng rõ ràng, cái này xác thực là gấp không được, có một số sinh linh kẹt ở chỗ này chính là kẹt cả một đời, nếu gấp gáp mà hữu dụng, vậy mọi người cứ việc gấp gáp là được rồi.

Thế là, hắn đem tinh lực đều tập trung vào 《 Cửu Chuyển Huyền Công 》, thành công tu 《 Cửu Chuyển Huyền Công 》 từ Tứ Chuyển lên tới Ngũ Chuyển, đồng thời học hết những thuật pháp có thể học.

Ví dụ như Cách Viên Động Kiến chi thuật dùng để xem kịch từ xa; Chấn Sơn Hám Địa chi thuật dùng để chế tạo địa chấn; Lập Địa Vô Ảnh chi pháp dùng để ẩn thân; Đại Tiểu Như Ý chi thuật tương tự với Pháp Tướng Thiên Địa; Nghịch Tri Tương Lai chi thuật dùng để thôi diễn vận toán...

Đương nhiên, tương lai có vô hạn loại khả năng, cái này cũng chỉ có thể thôi toán một cái đại khái, ngược lại là có thể thôi diễn một số sự tình đã phát sinh, nhưng chính mình lại không biết.

Về phương diện Linh Bảo, thân là đại ca của hắn, Phục Hy không chỉ dùng Hỏa Linh Châu và lông đuôi phượng hoàng luyện chế cho

hắn một cây Hỏa Vũ Phiến, còn dùng những lông vũ phượng hoàng tinh phẩm kia luyện chế cho hắn một chiếc Phượng Vũ Sưởng (áo khoác lông phượng).

Nhìn Phượng Vũ Sưởng màu đỏ rực lửa này, Ngô Sở có lòng muốn tặng nó cho Nữ Oa, nhưng nhìn thấy thần sắc ghét bỏ kia của Phục Hy, cuối cùng, Ngô Sở đem nó tặng cho Tiểu Nguyệt Linh.

Hắn ngược lại là muốn tặng cho Hậu Thổ, nhưng thần thái 'Ta cũng muốn' kia của Thanh Khâu Ly, Ngô Sở cảm thấy, vẫn là đừng tùy tiện gây chiến thì tốt hơn.

Dù sao cũng chẳng qua là một kiện Trung phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, không phải vật gì đáng tiền.

Nhưng mà, việc này lại đưa tới ghen tuông mạc danh của tiểu hồ ly, chua lòm nhìn Tiểu Nguyệt Linh.

Ngô Sở coi như không nhìn thấy, chỉ là báo cho Tiểu Nguyệt Linh, "Lúc ra ngoài, cũng đừng tùy tiện cho người khác xem, dù sao cũng là lông phượng hoàng chế thành, nếu để Phượng tộc biết được, đó chính là phiền toái lớn." Tiểu Nguyệt Linh ôm Phượng Vũ Sưởng, đầu nhỏ 'Ân ân' gật liên tục, cái miệng nhỏ nhắn không tự chủ được toét ra, mắt tinh khôi lại biến thành trăng lưỡi liềm nhỏ.

Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly bây giờ, đã là đại la lỵ mười một mười hai tuổi, thiếu đi chút hứa cảm giác manh manh đát lúc nhỏ, nhưng cảm giác tiếu lệ lại đã xuất hiện, giống như đóa hoa nhỏ hàm bao đãi phóng, dẫn dụ chuồn chuồn nhỏ đậu lên.

Lưng tựa đại thụ tốt hóng mát, Ngô Sở cũng rốt cục cảm nhận được chỗ diệu dụng trong đó.

Có nhiều tỷ tỷ cảnh giới Đại La bao che như vậy, thuật pháp và Linh Bảo không cần sầu, ngẫm lại đều cảm thấy mỹ tư tư.

Cũng đồng dạng cảm thấy mỹ tư tư, còn có Bạch Viên Lão Viên, vốn dĩ lúc Tam tộc tiến hành đại thanh tẩy, hắn còn đang do dự muốn hay không gia nhập một tộc trong đó, kết quả lại được Ngô Sở mời vào Tử Ngọc Sơn của hắn.

Cảm giác lưng tựa đại thụ tốt hóng mát, hắn tự nhiên cũng minh bạch.

Như thế, lại qua hơn vạn năm lâu, Tam tộc bên ngoài đối với các sinh linh khác đại thanh tẩy cũng rốt cục dần dần bình ổn, Tam tộc tạm thời tiến vào một giai đoạn hưu dưỡng sinh tức.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân trốn ở Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quán thấy thế, lần nữa lựa chọn xuất sơn, đi tu phục địa mạch Hồng Hoang bị Tam tộc và chúng sinh linh đánh cho thương tích đầy mình, ngàn lở trăm loét.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, lần này địa mạch bị tổn hại, chỉ là diện tích tương đối lớn, địa phương tương đối nhiều mà thôi, từ trình độ bị tổn hại mà xem, ngược lại không sánh bằng lần Tây Phương đại địa kia.

Ngay khi hai vị lão ca này đi ra Vạn Thọ Sơn, Ngô Sở ở xa tại Tử Ngọc Sơn, từ trong bế quan tỉnh lại, sau đó nhịn không được cất tiếng hú dài.

Trong lương đình, Phục Hy và Nữ Oa đang đánh cờ quay đầu nhìn về phía đại điện.

Lúc này Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ đều tịnh không ở tại Tử Ngọc Sơn. "Xem ra tiểu đệ lần này bế quan, hẳn là có thu hoạch mới đúng!" Ngón tay ngọc của Nữ Oa vươn ra trên bàn cờ, hạ xuống quân cờ trắng, chớp mắt hi hi cười, "Đại huynh, huynh thua rồi!" Phục Hy sửng sốt một chút, cười khổ nói: "Cờ nghệ của muội muội thật sự là càng ngày càng lợi hại!

Vi huynh hiện tại đối mặt muội muội đều thua nhiều thắng ít." "Hi hi, Đại huynh, diễn xuất của huynh thật sự là càng ngày càng kém, ngay cả tiểu đệ cũng không bằng." "..." Phục Hy có chút im lặng, rồi sau đó chê cười nói: "Muội muội nói bậy, ta nào có diễn kịch..." "Luận khả năng thôi diễn vận toán, ta cũng không phải đối thủ của Đại huynh, cờ vây đen trắng này trọng nhất thôi diễn vận toán, huynh nói huynh lần nào cũng thua ta, cái này có phải hay không có chút giả nha?" Nữ Oa vừa nói vừa đứng dậy, cười chuyển hướng về phía đại điện, Ngô Sở đã từ trong phòng nhảy vọt ra, "Tỷ tỷ, Đại ca, đệ thành công, đệ thành công rồi, ha ha..." Nữ Oa nhìn hắn một cái, cười nói: "Rất tốt!

Như thế, chúng ta cũng nên cáo từ!" "..." Ba bốn vạn năm qua, sau khi Ngô Sở không thể lợi dụng sức mạnh ngũ hành bản nguyên để dễ dàng diễn hóa ra Bất Diệt Linh Quang, hắn liền tạm thời chuyển tinh lực sang tu hành 《 Cửu Chuyển Huyền Công 》.

Hiện nay, Huyền Công cũng rốt cuộc đi tới đệ lục chuyển.

Huyền Công lục chuyển, huyết mạch tráng đại như rồng, ở trong cơ thể như sông lớn lao nhanh, độ mạnh yếu của thân thể điên cuồng tăng lên tới cấp bậc đê phẩm Linh Bảo, đồng thời lại để cho hắn lĩnh ngộ ra mấy cái thần thông.

Tỷ như Đam Sơn Cản Hải (gánh núi đuổi biển), Truy Hồn Nhiếp Phách, Tọa Hỏa Thủ Nguyệt (ngồi trong lửa lấy trăng), vân vân.

Đương nhiên, về mặt uy lực thần thông, khẳng định không có khoa trương như vậy.

Bất quá điều này cũng không phải là thứ làm cho hắn cảm thấy cao hứng nhất.

Điều khiến hắn hưng phấn nhất là sau khi Huyền Công tiến vào lục chuyển, trong cơ thể hắn tự hành sinh ra một tia năng lượng quái

dị như sương như cát, luồng năng lượng quái dị này khác biệt với sương mù ngũ sắc trong cơ thể hắn.

Khí tức của nó cực kỳ huyền ảo thần bí, sinh ra từ trong các tế bào thân thể, ban đầu nhỏ bé khó phát hiện, sau khi hội tụ ở các khiếu huyệt nơi có 'mặt trời nhỏ', như sương như cát, rồi lại từ trong các khiếu huyệt bay ra, cuối cùng hội tụ ở thức hải, ngưng tụ thành một điểm sáng to bằng hạt đậu.

Ngô Sở không hiểu, thế là để Nghệ Bảo hỗ trợ giải tích, kết quả phát hiện, điểm sáng này cư nhiên chính là điểm Bất Diệt Linh Quang mà hắn khổ sở truy tìm không được.

Ngô Sở vạn lần không ngờ tới, Bất Diệt Linh Quang xuất hiện trong cơ thể mình không phải do ngũ hành bản nguyên diễn hóa mà đến, mà là sau khi nhục thân cường đại đến trình độ nhất định thì tự hành sinh ra.

Ngô Sở biết, trong cơ thể Vu tộc là không có Bất Diệt Linh Quang, tu vi cùng thọ số của bọn họ đều đến từ huyết mạch, cho nên luyện thể không luyện ra Bất Diệt Linh Quang.

Nhưng hiện tại, tình huống này ít nhiều khiến hắn có chút khó hiểu, thế là chỉ có thể quy kết nguyên nhân lên 《 Cửu Chuyển Huyền Công 》.

Dù sao 《 Cửu Chuyển Huyền Công 》 tuy cũng là pháp môn luyện thể, nhưng thứ được dùng lại là linh lực, chứ không phải địa sát chi khí.

Nói cách khác, 《 Cửu Chuyển Huyền Công 》 tuy là tham khảo pháp môn luyện thể của Vu tộc mà thành, nhưng nó chung quy không phải pháp môn luyện thể chân chính của Vu tộc.

Mà điều này cũng làm cho Ngô Sở nhận thức được chỗ quý báu

của 《 Cửu Chuyển Huyền Công 》.

Đáng tiếc bộ 《 Cửu Chuyển Huyền Công 》 này là chuyên môn chế tạo cho nhân loại như hắn, bằng không đám người Tiểu Nguyệt Linh nếu tương lai không cách nào diễn hóa ra Bất Diệt Linh Quang, ngược lại là có thể kiêm tu một chút bộ pháp môn luyện thể này.

Có luồng Bất Diệt Linh Quang này, Ngô Sở để Nghệ Bảo tiến hành giải tích chiều sâu nó, lại tiến hành một phen nghịch đẩy, rốt cuộc từ trong ngũ hành bản nguyên diễn hóa ra Bất Diệt Linh Quang tương đồng.

Khi điểm Bất Diệt Linh Quang kia trong thức hải bị hắn ngưng tụ thành một khỏa mặt trời nhỏ màu vàng kim, chiếu rọi thức hải của hắn, thì trong cơ thể hắn lần nữa xuất hiện biến hóa mãnh liệt.

Chương 200

Chỉ thấy những mặt trời nhỏ trong các đại khiếu huyệt trong cơ thể hắn bắt đầu dần dần tán thành sương mù ngũ sắc, sương mù ngũ sắc tản ra một lần nữa sắp xếp theo ngũ hành diễn hóa chi đạo, hóa thành từng mai phù văn huyền ảo.

Những phù văn này ngưng tụ lại theo quá trình diễn hóa của Bất Diệt Linh Quang, sau đó hóa thành từng ngôi sao ngũ sắc mà mặt ngoài che kín thần văn huyền ảo.

Lấy điểm Bất Diệt Linh Quang trong thức hải làm trung tâm, hình thành một chỉnh thể.

Bất Diệt Linh Quang là mặt trời, các khiếu huyệt là tinh thần, thắp sáng toàn thân hắn, sau đó bắt đầu phản bổ thân thể hắn, để cho độ mạnh yếu nhục thân của hắn rõ ràng lại lên một bậc thang nhỏ.

Nếu như nói, trước đó độ mạnh yếu nhục thân của hắn đạt tới cường độ đê phẩm đê giai Linh Bảo, vậy bây giờ, không sai biệt lắm đã có cảm giác đê phẩm trung giai rồi.

Mà sự tăng lên của nhục thân, đồng thời cũng tác dụng lên trên huyết mạch của hắn, để cho đệ lục chuyển 《 Cửu Chuyển Huyền Công 》 của hắn lại tăng lên một chút.

Huyền Công lục chuyển, trong cơ thể xuất hiện Bất Diệt Huyền Quang, Bất Diệt Huyền Quang tráng đại, lại phản bổ cường độ nhục thân, hai bên vô tình hình thành một cái tuần hoàn lành mạnh.

Đến đây, Ngô Sở rốt cuộc từ Thiên Tiên cảnh, chính thức bước vào Kim Tiên cảnh.

Kết quả khi hắn hưng phấn đi báo tin vui với Nữ Oa và Phục Hy,

Nữ Oa cư nhiên đưa ra lời cáo từ.

Nhìn Ngô Sở lộ ra vẻ mặt từ cuồng hỉ đến kinh ngạc, Nữ Oa liền không khỏi khẽ cười, đưa tay búng nhẹ lên trán Ngô Sở, cười nói: "Phát ngốc cái gì thế?

Chúng ta ở Tử Ngọc Sơn nhà ngươi mấy vạn năm, nếu không phải muốn nhìn thấy ngươi thành công tấn cấp mới có thể an tâm, chúng ta đã sớm trở về.

Ngươi nơi này tuy tốt, nhưng chung quy là đạo tràng của ngươi.

Có rất nhiều việc, chúng ta ở lại chỗ này, ngươi kỳ thật cũng rất bất tiện đi!" Nữ Oa nói xong, còn hướng Ngô Sở chớp chớp tinh mâu, bày ra một bộ dáng trêu chọc.

Ngô Sở vốn có chút ưu thương, khi nhìn thấy vẻ mặt trêu ghẹo này của Nữ Oa thì không khỏi ách nhiên thất tiếu, lắc đầu nói: "Không có chuyện đó, tỷ tỷ cũng đừng nói mò.

Cũng đúng, dù sao nơi này không phải Tê Phượng Sơn của các người, đại ca muốn nói chút lời thể kỷ (riêng tư) với tỷ tỷ đều không tiện..." "Liên quan gì đến ta?

Đừng có kéo lên người ta a!" Phục Hy nghe vậy, lập tức liền không vui, nhưng trong tối lại cũng Nữ Oa ném cho Ngô Sở một ánh mắt 'Đại ca không uổng công thương ngươi', thuận tiện nhướng mày kiếm.

Ngô Sở suýt nữa bật cười, không ngờ tới Phục Hy mày rậm mắt to, cư nhiên cũng 'tao khí' (lẳng lơ/phóng túng) như vậy! "Muốn ăn đòn!" Nữ Oa co ngón tay búng nhẹ lên trán Ngô Sở, lập tức liền để cái đầu có thể so với đê phẩm trung giai Linh Bảo của Ngô Sở cảm giác được một trận đau nhói. "Tỷ, nói đùa thôi mà, không cần thiết dùng lực lớn như vậy chứ!

Sắp sưng lên rồi!" "Còn nói bậy, ta cho ngươi đầu đầy bao!" Nữ Oa lay lay bàn tay trắng nõn, uy hiếp nói.

Đầu đầy bao...

Ngô Sở đột nhiên nghĩ đến Phật Tổ tương lai, ai da!

Nhìn bộ dạng Ngô Sở xoa trán, nhe răng trợn mắt, Nữ Oa cười cười, từ trong tay áo móc ra một cây trâm gỗ đưa cho hắn: "Đây là đạo trâm ta chuyên môn luyện chế cho ngươi những năm này, sở hữu khả năng phân quang định thân, chỉ cần dùng pháp lực kích phát liền có thể định trụ mục tiêu, hoặc bổ ra thuật pháp mà đối phương thi triển...

Coi như là hạ lễ cho ngươi tấn thăng Kim Tiên đi!" Ngô Sở không có khách khí với Nữ Oa, sau khi cảm tạ đối phương liền đưa tay nhận lấy cây trâm gỗ hẳn là dùng Tử Ngọc Thần Mộc luyện chế mà thành kia, sau đó rút cây trâm ngọc trên đầu xuống, cắm tùy ý cây trâm gỗ lên: "Thế nào?

Đẹp không?" "Đẹp!" Nữ Oa cười cười, nói: "Đi đây!

Ngươi cũng không cần khổ sở, người tu hành chúng ta, đằng đẵng mấy vạn năm bất quá chỉ búng tay là qua, mọi người tổng sẽ có lúc gặp lại." Dù sao cũng là người tu hành, thời gian lâu dài, tính tình đại đa số đều sẽ trở nên sái thoát.

Ngô Sở không ngờ bọn họ nói đi là đi, đều không cho hắn thời gian chuẩn bị, chỉ có thể tiễn bọn họ ra khỏi Tử Ngọc Sơn, sau đó ngồi xếp bằng trên đám mây ngoài Tử Ngọc Sơn, gảy đàn đưa tiễn. "Một khúc 《 Khởi Hành 》, tặng cho tỷ tỷ cùng đại ca, chúc tỷ tỷ cùng đại ca thuận buồm xuôi gió!" Nơi xa, hai người cưỡi mây mà đi giơ tay vẫy vẫy, tùy phong nhi khứ.

Giai điệu mang theo chút thương cảm phiêu dương trên mây, bay

về phương xa, cũng làm cho đám Tiểu Nguyệt Linh cùng Tiểu Hồ Ly đi theo ra ngoài cảm thấy mũi có chút chua chua, hốc mắt ửng đỏ, lệ châu nhịn không được liền cuồn cuộn mà rơi.

Hai con đại loli cảm tính này tựa hồ có chút không thích ứng được loại ly biệt thương cảm này, rúc vào nhau, chia nhau lau nước mắt cho đối phương. "Thật đúng là nói đi là đi, cũng không nói với ta lời từ biệt!" Thân ảnh Hậu Thổ từ đằng xa lướt đến, xuất hiện bên cạnh Ngô Sở vừa gảy xong một khúc. "Tỷ tỷ sao lại tới đây?" Ngô Sở thu hồi Tử Nguyệt Cầm, hỏi. "Cảm giác được khí tức của ngươi biến hóa, liền tới xem một chút, kết quả đi được nửa đường liền cảm giác được khí tức của Nữ Oa tỷ tỷ bọn họ đi xa, đuổi gấp đuổi mạnh vẫn là không đuổi kịp." "Nữ Oa tỷ tỷ cũng là tính tình sái thoát, nói đến là đến, nói đi là đi, không chút dây dưa dài dòng.

Nghĩ đến nàng cũng là cảm thấy tùy thời đều có thể gặp nhau, cho nên không cần thiết cố ý cáo biệt đi!" Ngô Sở thay Nữ Oa tìm cái cớ.

Hậu Thổ cười nói: "Ngươi cũng không cần nói đỡ cho nàng, kỳ thật lần trước ngươi bế quan, nàng cùng Phục Hy đại ca tới bộ lạc thì đã có để lộ ra ý tứ chờ ngươi tấn thăng xong liền rời đi.

Ta chỉ là không ngờ ngươi sẽ nhanh như vậy liền thành công tấn thăng Kim Tiên, chúc mừng ngươi rồi!" Ngô Sở cười nói: "Chỉ chúc mừng miệng thôi sao?

Có hay không ban thưởng?" Hậu Thổ ách nhiên thất tiếu: "Còn rất tham lam, vậy ngươi muốn vật gì xem như ban thưởng đây?" "Cho ta cái ôm thế nào?" Hai con đại loli đang lau nước mắt nghe vậy, mắt đẫm lệ mông lung đột nhiên trừng lớn, nhìn về phía Ngô Sở cùng Hậu Thổ.

Hậu Thổ khẽ 'phi' một tiếng, xoay người rời đi.

Ngô Sở trừng mắt nhìn Tiểu Nguyệt Linh cùng Tiểu Hồ Ly, đứng

dậy đuổi theo.

Trong đầu vang lên thanh âm của Nghệ Bảo: "Liếm chó!" "..." "Nguyên lai 《 Cửu Chuyển Huyền Công 》 còn có kỳ hiệu bực này sao?" Khi Ngô Sở đem chuyện chính mình sau khi Huyền Công lục chuyển, trong cơ thể sinh ra Bất Diệt Linh Quang, sau đó lại dùng luồng Bất Diệt Linh Quang này tiến hành nghịch hướng thôi diễn, cuối cùng thôi diễn ra các loại để ngũ hành bản nguyên diễn hóa Bất Diệt Linh Quang báo cho Hậu Thổ, Hậu Thổ không khỏi nhìn hắn cảm khái.

Kỳ thật suy nghĩ kỹ một chút, ngược lại cũng không cần cảm thấy chuyện này quá mức kỳ quái.

Dù sao tương lai vị Tam Nhãn Chân Quân Dương Nhị Lang kia chẳng phải cũng là bằng vào nhục thân thành thánh đó sao!

Đương nhiên, cái gọi là 'Thánh' kia của hắn cũng không phải là 'Thánh' của Thánh Nhân Hồng Hoang.

Cái 'Thánh' trong nhục thân thành thánh của Dương Nhị Lang kia chỉ là chỉ nhục thân thành tiên, mà không phải nguyên dương thành tựu Thuần Dương Tiên, không tính là phương pháp tu hành truyền thống của Huyền Môn.

Đổi câu nói khác, phương pháp thành tựu Kim Tiên này của Ngô Sở cũng không tính là pháp tu hành truyền thống của Hồng Hoang, mà là mở ra lối riêng, mượn nhờ pháp môn tu hành nhục thân để tiến hành 'lấy đường vòng vượt xe'.

Bằng không, hắn làm sao có thể dùng thời gian chỉ một Nguyên Hội hơn một chút liền trực tiếp từ không tới có, thành tựu Kim Tiên?

Thành tựu này đã không kém hơn Thanh Khâu Hồ tộc rồi.

Bất quá nhắc tới Thanh Khâu Hồ tộc, Ngô Sở lại không khỏi có

chút hoài nghi nhìn thoáng qua Tiểu Hồ Ly.

Tiểu Hồ Ly tới Tử Ngọc Sơn này cũng có mười vạn năm lâu rồi a!

Nàng không phải nói qua Thanh Khâu Hồ tộc các nàng mười vạn năm là không sai biệt lắm trưởng thành, tự nhiên thành tựu Kim Tiên sao?

Vậy tại sao nàng vẫn là một bộ dáng đại loli?

Hơn nữa còn chưa thành tựu Kim Tiên?

Chẳng lẽ nàng ngụy trang?

Nhưng nàng yêu đẹp như thế, làm sao có thể làm cái ngụy trang này chứ? "Nguyệt Linh, mặt của ta vừa nãy có phải khóc đến lem luốc rồi không?" Tiểu Hồ Ly nhìn thấy ánh mắt Ngô Sở nhìn nàng, liền hỏi Tiểu Nguyệt Linh ở một bên.

Chương 201

Tiểu Nguyệt Linh nhìn khuôn mặt nhỏ của nàng, lắc đầu: "Không có nha!" "Vậy vì sao A Sở tiền bối nhìn ta như vậy?" Tiểu Nguyệt Linh nghe vậy nhìn về phía Ngô Sở, Hậu Thổ cũng hồ nghi nhìn về phía Ngô Sở.

Ngô Sở khẽ ho một cái, nói: "Ta chỉ là cảm thấy kỳ quái, lúc đầu Tiểu Vũ ngươi không phải nói với ta, Thanh Khâu Hồ tộc các ngươi mười vạn năm không sai biệt lắm là có thể trưởng thành rồi sao?

Như hôm nay ngươi tới Tử Ngọc Sơn này cũng có mười vạn năm lâu rồi a!" Tiểu Hồ Ly gật gật đầu, nói ra: "Đúng là có a!

Bất quá trước đó lúc A Sở tiền bối bế quan, lão tổ từng dùng dược lực của Tử Ngọc Linh Văn Nại thăng cấp huyết mạch cho ta một chút, cho nên tốc độ trưởng thành lại chậm thêm một ít.

Bất quá lão tổ nói, tuy rằng trưởng thành sẽ biến chậm, nhưng tương lai thành tựu sẽ cao hơn nha!

Có lẽ chờ ta trưởng thành, sẽ có Thái Ất chi cảnh rồi." "Vậy ngươi bây giờ cách Kim Tiên cảnh còn bao xa?" "Ta và Nguyệt Linh đều đã lĩnh ngộ xong sức mạnh ngũ hành bản nguyên, chỉ chờ diễn hóa điểm Bất Diệt Linh Quang kia thôi!" Tiểu Hồ Ly gật đầu nói, "Đúng rồi, Tiểu Nguyệt Linh cũng bị Nữ Oa tỷ tỷ dùng Tử Ngọc Linh Văn Nại tăng lên tiềm lực một lần, nếu không nàng cũng sắp trưởng thành rồi." Nhắc tới cái này, Tiểu Nguyệt Linh cũng ở một bên 'Ân ân' gật đầu, tinh mâu lại cười thành vầng trăng non, bộ dáng hạnh phúc.

Mỗi lần nghĩ đến cái này, Tiểu Nguyệt Linh đều cảm thấy chính mình thật sự là quá may mắn, nếu không lấy căn cơ của nàng, có lẽ Kim Tiên đều vô vọng.

Nhưng là hiện tại, nàng ngược lại là có thể kỳ vọng một chút.

Nguyên lai hai con đại loli này lâu như vậy còn chưa thành niên là do nồi của Nữ Oa và Hồ Tổ.

Ngay tại lúc hắn nghĩ như vậy, bên cạnh truyền đến thanh âm của Hậu Thổ tiểu thư tả: "A Sở thoạt nhìn giống như rất mong đợi các nàng trưởng thành a!" Ân?

Ngô Sở quay đầu nhìn thoáng qua Hậu Thổ tiểu thư tả đang vuốt mái tóc bên tai, sau đó từ đáy lòng nói một câu: "Nếu như có thể, ta ngược lại kỳ vọng các nàng đừng lớn lên, vẫn là như hồi nhỏ, vừa manh vừa đáng yêu, tư tưởng đơn thuần mà ngây thơ, vô ưu lại vô lự..." "Không muốn, ta muốn lớn lên!" Tiểu Hồ Ly nói ra.

Tiểu Nguyệt Linh cũng 'Ân ân' gật đầu: "Ta cũng muốn lớn lên!" Ngô Sở nhìn các nàng, cười nói: "Lớn lên kỳ thật một chút cũng không tốt, bởi vì theo các ngươi trưởng thành, gánh nặng trên vai các ngươi cũng sẽ càng ngày càng nặng, sẽ vì tu vi thời gian dài không cách nào tăng lên mà cảm thấy lo âu, sẽ vì không nhìn thấy phương hướng tương lai mà cảm thấy mê mang." Tiểu Nguyệt Linh nhìn Hậu Thổ, hỏi: "Hậu Thổ tỷ tỷ, tỷ có từng như vậy không?" Hậu Thổ suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Đã từng nha!

Bất quá cũng không phải vì bản thân tu vi không cách nào tăng lên, mà là bởi vì bộ lạc phát triển.

Trước kia ở Bất Chu Sơn, có một đoạn thời gian cảm giác được Kỳ Lân Vương Đình mang tới uy hiếp, lúc ấy ta cũng do dự, nên làm cái gì bây giờ?" "Nhìn đi, vẫn là không lớn lên tốt hơn đi!

Ngươi xem lộc con, cả ngày cứ một bộ dáng vô ưu vô lự kìa!" Ngô Sở cười nói.

Hậu Thổ nghe vậy liền cười nói: "Đây có phải chính là mâu thuẫn

thể mà ngươi nói không?!" Ngô Sở cười gật đầu, Tiểu Hồ Ly ở một bên thì nói: "Du Du hiện tại đã lớn lên rất nhiều rồi, một lát ngươi nhìn thấy sẽ biết." Xác thực, trở lại Thần Mộc Chi Điên, Ngô Sở liền thấy Du Du đã lớn lên không ít, hình tượng lộc con manh manh đát đã từng kia đã một đi không trở lại.

Hiện nay đã cao đến bên hông hắn, cùng con hươu trong trí nhớ của hắn đã không có gì khác biệt.

Trên đỉnh đầu mọc ra hai chiếc sừng hươu màu trắng, cũng có cái phân nhánh đầu tiên.

Bất quá so với hươu ở thế giới này, Du Du kỳ thật vẫn tính là lộc con, cách thời kỳ nó trưởng thành còn có một khoảng cách không nhỏ.

Mấy vạn năm rồi, mọi người đều đang trưởng thành, cá lớn trong hồ cũng đã sớm vượt ra khỏi trăm trượng, ốc màu trong hậu viện đường kính thân thể cũng vượt qua hơn trượng.

Bề ngoài thoạt nhìn không có gì thay đổi, khả năng cũng chỉ có nhất tộc Tiểu Hoa Tiên, các nàng vẫn là bộ dáng người tí hon kia, vừa manh vừa đáng yêu.

Ân, Nghệ Bảo cũng tính ở bên trong đi!

Tên này thân là Linh Bảo Chân Linh, mặc dù sớm đã đem đoàn Bất Diệt Linh Quang đoạt được từ trên thân Thiên Mục đạo nhân luyện hóa mất, nhưng bộ dáng y nguyên vẫn là tư thái tiểu tinh linh kia.

Hiện tại Nghệ Bảo trên cơ bản cũng không quá xuất hiện trước mặt mọi người, bởi vì Tử Ngọc Sơn bây giờ người đông miệng tạp, bí mật này vẫn là càng ít người biết càng tốt.

Bất quá điện thoại thì Ngô Sở lại thường xuyên móc ra gặp người, mọi người cũng chỉ cảm thấy đó là một kiện Công Đức Linh Bảo cổ quái, mà sẽ không hiếu kỳ làm sao sẽ có Linh Bảo như vậy.

Dù sao thế giới này đồ vật cổ quái nhiều vô kể. "Cái này tặng ngươi, coi như là hạ lễ ngươi tấn cấp Kim Tiên!" Trở lại lương đình trên đỉnh thần sơn, Hậu Thổ liền từ trong tay áo móc ra một chiếc khăn vuông, "Cái này gọi là Thất Bảo Lưu Quang Mạt, chính là dùng bảy loại lông chim bện mà thành, thủy hỏa bất xâm, ô uế tự địch (tự tẩy sạch vết bẩn).

Trên đó có tòa Thất Tinh Lưu Quang Trận, khi ném ra có thể tản mát ra ánh sáng thất bảo, có thể dùng để vây địch..." Ngô Sở nhận lấy khăn tay màu trắng lấp lóe lưu quang, nói một tiếng tạ, lại hỏi: "Tỷ tỷ không phải không cách nào luyện chế Linh Bảo cho sinh linh trừ Vu tộc ra sử dụng sao?" Vu tộc cũng không phải không cách nào luyện chế Linh Bảo, mà là Linh Bảo luyện chế ra, sinh linh khác trừ Vu tộc ra đều không cách nào sử dụng.

Bởi vì phương thức luyện bảo của bọn họ khác hẳn với bình thường, nguồn sức mạnh dùng để thôi động Linh Bảo cũng không phải linh khí, mà là địa sát chi khí. "Thứ này không phải do ta luyện chế, là ta cùng Huyền Minh muội muội trao đổi mà có.

Nghĩ đến Huyền Minh muội muội hẳn là cũng từ chỗ sinh linh khác lấy được đi!" Hậu Thổ mỉm cười nói: "Vùng đất Huyền Châu Huyền Đô từng có không ít sinh linh tụ tập ở đó, mọi người lẫn nhau ở giữa trừ giao lưu một chút sở đắc tu hành của riêng mình, cũng sẽ trao đổi một ít Linh Bảo hoặc là bảo tài." Ngô Sở nghe vậy gật gật đầu, thầm nghĩ Hậu Thổ tiểu thư tả khẳng định vì thế bỏ ra không ít.

Đang nghĩ lấy làm sao hồi báo Hậu Thổ tiểu thư tả một chút, liền lại nghe nàng nói ra: "Đúng rồi, bọn người Huyền Minh muốn tới Tử Ngọc Sơn cảm tạ ngươi một phen, những kỹ thuật kia của ngươi hiện nay đã truyền ra tại Vu tộc, tỷ như tạo giấy chế bút, văn tự con số, nung gốm dệt lưới, phạt mộc xây nhà, quy hoạch bộ lạc vân vân.

Bọn họ cảm thấy nên tới cảm tạ ngươi một phen, ta cũng cảm thấy có thể thừa dịp cơ hội ngươi tấn cấp Kim Tiên lần này, hảo hảo tiếp nhận chúng ta cảm tạ một chút." "Bọn họ nguyện ý tới, ta tự nhiên vô cùng hoan nghênh, bất quá tâm ý ta tiếp nhận, nhưng tặng lễ thì không cần thiết." Ngô Sở mỉm cười nói: "Những cái kia có thể truyền ra tại bộ lạc các người, kỳ thật ta cũng có công đức ban thưởng.

Thiên địa đều cảm tạ ta rồi, các người cũng không cần tạ ơn nữa." "Thiên địa là thiên địa, bọn ta là bọn ta, há có thể nhập làm một." Hậu Thổ hướng hắn chớp chớp mắt, "Vậy cứ quyết định như thế, qua đoạn thời gian ta gọi bọn họ cùng đi." Nhìn thấy động tác chớp mắt kia của Hậu Thổ tiểu thư tả, Ngô Sở đột nhiên cảm thấy, giống như khuỷu tay của tiểu thư tả đang rẽ ngoặt về hướng hắn bên này!

Nghĩ như vậy, Ngô Sở không khỏi tâm tình thật tốt.

Ngày thứ hai sau khi Hậu Thổ trở về, Khoa và Nghệ liền kết bạn đến Tử Ngọc Sơn.

Mấy vạn năm tuế nguyệt trôi qua, thiếu niên Khoa đã từng, bây giờ đã là thanh niên Khoa, trong tay xách theo cây gậy gỗ đen thùi lùi, cũng không biết có phải cây Đào Mộc Trượng trong truyền thuyết kia hay không.

Tiểu thiếu niên Nghệ đã từng, bây giờ cũng thành thiếu niên tráng kiện Nghệ, lưng đeo đại cung, eo giắt trường đao, cây cung kia vẫn là Ngô Sở giúp hắn luyện chế, tự nhiên sẽ không phải Xạ Nhật Cung.

Thật xa, thiếu niên Nghệ ý khí phong phát liền kêu lên: "A Sở thúc, nghe nói ngươi đã tấn cấp Kim Tiên, có thể hay không để cho ta lĩnh giáo một chút Kim Tiên có gì uy năng a?

Xem thuật bắn cung vô địch thiên hạ vô song này của ta có thể địch lại Kim Tiên ngươi hay không." Ngô Sở nhìn về phía thanh niên

Khoa, hỏi: "Hắn bành trướng thành như vậy từ lúc nào?" Thanh niên Khoa học theo bộ dáng bình thường của Ngô Sở buông thõng tay: "Ai biết được!

Như hôm nay trong tộc thịnh hành dùng cung tiễn đi săn, thế nhưng lại không có một ai có tiễn thuật cao siêu hơn hắn, cái đuôi nhỏ này của hắn nếu còn không vểnh lên trời, vậy mới kỳ quái!" "Đến hay lắm, đi, đi tìm Lão Viên, đã lâu không đánh nhau với hắn rồi!" Thế là, ba người thi triển Súc Địa Thuật, trong nháy mắt đi vào một ngọn núi cốc cách xa mấy vạn dặm.

Bạch Viên Lão Viên ngồi trong sơn cốc, nhàm chán dùng một cây gậy gỗ chọc lấy cái hang kiến, nhìn những con kiến kia điên cuồng tuôn ra khỏi hang, sau đó bị hắn dùng gậy gỗ chọc chết từng con một, ba người lập tức cảm giác một trận im lặng.

Nhưng rất nhanh, Ngô Sở cùng Khoa đều cảm thấy Lão Viên cũng không phải nhàm chán như vậy, bởi vì cây gậy trong tay hắn khi chọc ra, rõ ràng mang theo vận luật khác biệt.

Chỉ có thiếu niên Nghệ ở đó chống nạnh cười to: "Ha ha ha...

Lão Viên, ngươi đây là có bao nhiêu nhàm chán a!

Cư nhiên gây khó dễ với mấy con kiến nhỏ này, ha ha ha..." Lão Viên đem gậy gỗ nhỏ chọc xuống đất một cái, ngoảnh lại nhìn thoáng qua thiếu niên Nghệ: "Muốn đánh nhau?" Lão Viên miệng nói tiếng người, nhìn thoáng qua Ngô Sở và Khoa, khẽ gật đầu, sau đó ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm Ngô Sở, môi vượn nhếch lên, hiển nhiên có chút hưng phấn.

Thiếu niên Nghệ a cười nói: "Một lát nữa lại đánh với ngươi, trước để cho ta lĩnh giáo một chút Kim Tiên chi uy của A Sở thúc, cũng tốt để cho ta có cái nhận thức rõ ràng, xem ta cách Kim Tiên còn bao xa." Lão Viên nghe xong liệt liệt miệng vượn, lộ ra bốn cái răng

nanh sắc bén, sau đó đặt mông ngồi dưới đất, nhìn về phía Ngô Sở: "Ngươi nhanh lên chút, ta đã nhịn không được muốn đánh hắn!" Ngô Sở cười nói: "Không có việc gì, rất nhanh thôi!" "A Sở thúc, ngươi quá coi thường ta rồi!" Thiếu niên Nghệ gỡ đại cung trên lưng xuống, đứng vững ở ngoài mười mấy trượng trước người Ngô Sở, nói: "Tới đi!" "Vậy ta tới lầu!" Ngô Sở cười một cái, sau đó dưới chân khẽ động, ngay trong nháy mắt thiếu niên Nghệ giương cung, xuất hiện tại trước mặt hắn, đưa tay búng nhẹ lên trán hắn một cái, liền đem hắn búng bay ra ngoài.

Cung tiễn vừa mới kéo ra kia cũng bởi vậy mất đi chuẩn đầu, bắn về phía bầu trời.

Lão Viên ngồi dưới đất thấy thế, không khỏi đấm xuống đất, oa oa cười to.

Trên mặt thanh niên Khoa cũng nhịn không được lộ ra nụ cười hả hê, sau đó giả bộ tiến lên đỡ hắn, cũng hỏi: "Tiểu Nghệ, ngươi không sao chứ!" Thiếu niên Nghệ một bộ dáng sinh không thể luyến nằm trên mặt đất: "Không có khả năng, chênh lệch làm sao có thể lớn như vậy, A Đa ta cũng không có tốc độ nhanh như A Sở thúc a!" Thanh niên Khoa cười hắc hắc một cái, nói: "Vũ ca lại không sở trường về tốc độ, ngươi để Vũ ca so tốc độ với A Sở tiền bối, đó không phải là làm khó hắn sao!" "A Sở thúc, không được, ngươi đây là chơi xấu, như vậy ta làm sao có thể biết ta cùng Kim Tiên cảnh có bao nhiêu chênh lệch..." Thiếu niên Nghệ không phục ngồi dậy.

Lão Viên một bên đứng lên, nghiêng đầu ngoáy lỗ tai, sau đó từ trong lỗ tai móc ra một cây ngoáy tai, chọc xuống đất một cái: "Hiện tại đến phiên ta, ta nhường ngươi ba dặm xa." Bị Lão Viên kích một cái như vậy, thiếu niên Nghệ lập tức liền không làm, kêu lên: "Ta còn cần ngươi nhường?

Tới tới tới, hôm nay liền để ngươi lĩnh giáo một chút cái gì gọi là tiễn thuật vô song!" Cảm giác sai lầm to lớn của thiếu niên Nghệ, hầu như trong chuyển mắt liền bị Lão Viên tới gần, sau đó liền không có bao nhiêu sau đó nữa.

Tiễn thuật vô song kia của hắn căn bản không cách nào thi triển, liền bị côn pháp của Lão Viên bức đến luống cuống tay chân, ngay cả trường đao bên hông đều không có cách nào rút ra.

Ngô Sở cùng Khoa hai người ngồi cùng một chỗ, vừa xem kịch, vừa lột hạt dẻ: "Tiểu tử này có phải là nhân vật đầu lĩnh trong thế hệ trẻ tuổi hiện nay hay không?

Bành trướng đến có chút lợi hại a!" Khoa cười nói: "Đâu chỉ là nhân vật đầu lĩnh của thế hệ trẻ tuổi a!

Chương 202

Ngay cả những người lớn hơn hắn một thế hệ như chúng ta, rất nhiều đều bị hắn đuổi kịp.

Cổ kế lại cho hắn mấy vạn năm thời gian, khả năng ngay cả ta cũng phải bị hắn đuổi kịp.

Dùng lời của thủ lĩnh nói, lấy thiên phú của tiểu tử này, tương lai rất có thể sẽ trưởng thành là để nhất nhân trong bộ lạc trừ ngài ấy ra, đánh giá này cao hay không cao?" Khoa khi nói lời này ngữ khí rõ ràng không có nửa điểm không vui, bộ dáng rất vui lòng bị hậu bối siêu việt khoát đạt này, rất khiến Ngô Sở thưởng thức. "Chính là cái tính khí này còn phải mài giũa mài giũa!" Khoa lại nói.

Ngô Sở cười nói: "Thiếu niên ý khí mà!

Cũng là khó tránh khỏi.

Năm đó ngươi mặc dù so với hắn nội liễm rất nhiều, nhưng trong lòng không phải cũng đồng dạng ôm ý khí?

Cũng đừng nói với ta lúc đầu ngươi so tài thần thông Súc Địa với ta, không có cỗ suy nghĩ mọi việc tranh tiên kia." Khoa nghe vậy, lập tức cười ha hả, cuối cùng hắc hắc cười trộm nói: "A Sở tiền bối, quay đầu các thủ lĩnh bộ lạc tới chỗ ngươi, có thể hay không cũng làm cho chúng ta tới đây kiến thức kiến thức a!" "Muốn tới ăn chực uống chực cứ việc nói thẳng, còn kiến thức kiến thức!" Bình...

Đang nói, thiếu niên Nghệ đã bị Lão Viên một côn quét bay ra ngoài, khóe miệng đều rỉ ra một chuỗi máu tươi, hiển nhiên là bị thương. "Tiểu gia hỏa, còn muốn tới sao?" Lão Viên đem côn chọc xuống đất một cái, toét miệng cười nói: "Viên gia ta thần thông ba đầu sáu tay đều còn chưa thi triển đây!" Thiếu niên Nghệ nhe răng trợn

mắt ngồi dậy, xoa ngực, hừ hừ nói: "Lần sau, lần sau nhất định thắng ngươi!" "Ha ha...

Viên gia tùy thời cung hậu!" Ngô Sở thấy thế, đem hạt dẻ thu vào, đứng dậy vỗ vỗ tay, vặn vặn eo, cười nói: "Lão Viên, chúng ta tới qua mấy chiêu!" "Tới thì tới, sợ ngươi thì không phải là Viên gia!" Sau đó, một người một vượn rất nhanh liền đấu vào nhau.

Lại sau đó, liền không có sau đó.

Chỉ thấy Ngô Sở thành thạo điêu luyện áp chế Lão Viên, đem hắn ấn trên mặt đất một trận ma sát, chà xát đến mức thiếu niên Nghệ một bên cười ha hả. "Ngươi dùng mấy thành tu vi?" "Đại khái ba bốn thành đi!" Ngô Sở cho hắn một cái giá trị khoa trương, kỳ thật không đến hai thành.

Kim Tiên cảnh cùng Thiên Tiên cảnh, chênh lệch to lớn, viễn siêu Lão Viên tưởng tượng.

Điều này làm cho Lão Viên rất uể oải, ít nhiều có loại cảm giác chua xót kiểu 'nói xong mọi người cùng nhau nát thành chó, ngươi lại len lén thành thần'.

Dù sao đã từng mọi người tu vi tương đương, nhưng đảo mắt liền thấy đối phương tuỳ tiện siêu việt chính mình, loại cảm giác này, tự nhiên sẽ không quá dễ chịu.

Cũng may rất nhanh hắn liền thấy Khoa lúc luận bàn cùng Ngô Sở, cũng đồng dạng bị Ngô Sở đơn thủ ấn trên mặt đất ma sát.

Thấy thế, Lão Viên cười đến răng hàm đều phản quang, tâm tình lập tức tốt lên không ít.

Thiếu niên Nghệ một bên thấy thế, học theo Lão Viên lấy tay đấm đất, cười ha hả, kết quả Khoa bị Ngô Sở đánh bay ra ngoài thì không cẩn thận đụng vào hắn, đụng hắn đến bay ngược ra ngoài.

Trận đánh này, kỳ thật Ngô Sở không có sướng như vậy.

Tại lúc tấn thăng Kim Tiên, Ngô Sở rõ ràng có hai lần nhảy vọt về chất, đã kéo đại chênh lệch giữa bọn họ ra rất nhiều, bọn họ đã không cách nào làm cho hắn toàn lực xuất thủ.

Loại cảm giác bó tay bó chân này, ngược lại không thư sướng như lúc đầu toàn lực chiến đấu với bọn họ.

Bọn người thanh niên Khoa kỳ thật cũng không sướng, bởi vì bất luận bọn họ tận toàn lực như thế nào, căn bản cũng không có bất kỳ lực hoàn thủ nào, trực tiếp liền bị ấn lấy một trận ma sát, làm sao sướng đến nổi?

Ngược lại là trận chiến đấu kia của Khoa và Lão Viên làm cho bọn hắn đánh sướng rồi, chính là đem mấy cái đầu núi chung quanh hủy đi, để Ngô Sở không thể không thi pháp khôi phục lại.

Cũng may lấy tu vi Thiên Tiên cảnh của bọn họ, tuy rằng có thể hủy đi núi cao cây cỏ, lại không cách nào tổn thương đến địa mạch, cho nên ngược lại cũng không cần phiền muộn vì tu phục địa mạch.

Đánh một trận, ăn một bữa rượu thịt, Ngô Sở liền hồi chuyển Thần Mộc Chi Điên.

Khoa và Nghệ hai người mặt dạn mày dày đi theo hắn, không chuẩn bị về bộ lạc, liền muốn ỳ ở chỗ này, chờ các thủ lĩnh bộ lạc tới, để ăn chực một bữa ngon.

Nghĩ đến lúc đầu mười hai Tổ Vu tới đây, ở chỗ này ăn một tháng, tràng diện đem Tiểu Nguyệt Linh mệt muốn chết kia, Ngô Sở cảm thấy, nên chuẩn bị thêm chút đồ ăn mới được.

Sức ăn của Vu tộc, vẫn là rất hù người, đặc biệt là mười hai Tổ Vu này...

Bình thường Hậu Thổ tiểu thư tả trong tiềm thức đều khống chế

sức ăn, không có đem Tiểu Nguyệt Linh hù đến.

Nhưng lúc đám Tiểu Hoa Tiên đưa lên những món điểm tâm hoa quả kia, miệng nhỏ của nàng trên cơ bản cũng không có rảnh rỗi.

Nhưng mà, còn chưa chờ Ngô Sở đi ra ngoài đi săn, chuẩn bị thêm chút nguyên liệu nấu ăn, không đến một tháng thời gian, mười hai Tổ Vu liền lần thứ hai dắt tay nhau đăng môn bái phỏng.

Nhìn đám thanh niên tóc dài, đầu xù, phi chủ lưu (phong cách lập dị) này dắt tay nhau đến, Ngô Sở có chút ngạc nhiên, truyền âm với Hậu Thổ: "Sao tới nhanh như vậy?

Ta còn muốn nói đi chuẩn bị cho các ngươi chút nguyên liệu nấu ăn đây!" Hậu Thổ mặt mang mỉm cười, trong tối truyền âm: "Vu tộc chúng ta có pháp môn truyền tống, có thể để thủ lĩnh mười hai bộ lạc chúng ta tuỳ tiện truyền tống đến phương vị của đối phương." Ngô Sở nghe vậy, không khỏi thầm nghĩ 'ngọa tào'.

Hồng Hoang cũng không có truyền tống trận cái đồ chơi này, đi tới các nơi đều cần từ từ bay.

Nhưng không ngờ tới, Vu tộc đã có phương pháp 'gọi người' (dao nhân), quả thực là 'hack game' (tác tệ) a!

Khó trách lúc Vu Yêu đại chiến, rõ ràng Vu tộc tán lạc các nơi Hồng Hoang, nhưng chờ đến lúc mọi người cần kết trận đấu pháp, mười hai Tổ Vu lại có thể tuỳ tiện tập kết cùng một chỗ. "Yêu!

A Sở huynh đệ, bọn ta lại gặp mặt lạp!

Nghe nói ngươi đã thành công tấn cấp Kim Tiên chi cảnh, đáng mừng!

Tới tới tới, đây là hạ lễ của ta, mời nhất định nhận lấy!" Thanh niên truyền lửa Chúc Dung, từ trong tay áo móc ra một vật, ném về phía một ngọn núi phụ cận, sau đó liền thấy một đầu cự tượng thể

hình mười mấy dặm, ầm vang đè sập một ngọn núi.

Ngô Sở thấy thế, khóe miệng không khỏi nhẹ nhàng co giật, tên này, là tới phá quán đi!

Nhìn ngọn núi bị sập kia, thanh niên truyền lửa cũng có chút xấu hổ, khẽ ho nói: "Ngọn núi ở đạo tràng của A Sở huynh đệ có chút không đủ rắn chắc a!

Hậu Thổ muội muội cũng thế, đều là hàng xóm của A Sở huynh đệ rồi, cũng không biết đem đạo tràng của A Sở huynh đệ làm rắn chắc một chút." Những vị Tổ Vu khác nín cười, Hậu Thổ thì đỡ trán, Ngô Sở khẽ ho một cái: "Không có việc gì không có việc gì, cái này cũng không thể trách Hậu Thổ tỷ tỷ, chỉ là cự thú này..." "Đây là Cự Nha Mãnh Thú đặc sản Nam Cảnh Hồng Hoang, đôi cự nha kia có thể dùng để luyện chế Linh Bảo tính công kích, vật liệu tuy rằng không phải đặc biệt tốt, nhưng cho A Sở huynh đệ ngược lại cũng đủ dùng..." Lời này nói, nói rõ vật liệu của đôi ngà voi này cũng không phổ thông. "Thể hình to lớn như thế, Cự Nha Thú kia chẳng lẽ có tu vi Đại La chi cảnh?" Nhìn hai cây cự nha dài mấy dặm đâm tà tà lên trời kia, Ngô Sở không khỏi hỏi. "Khụ khụ, đại khái có tu vi Thái Ất đỉnh phong đi!" "Vậy cũng rất tốt!" Ngô Sở chậc chậc có tiếng, nói ra: "Ta nghe nói, cái mũi của loại cự thú này dùng để nấu nướng rất ăn ngon, các người đã ăn qua chưa?" Thanh niên truyền lửa cười hắc hắc nói: "Thịt ở những chỗ khác kỳ thật cũng rất ăn ngon.

Bất quá sức mạnh của nó to lớn, một thân cự lực tầm thường Thái Ất đỉnh phong cũng khó có thể chống lại, không dễ săn giết." Ngô Sở nghe vậy, đột nhiên nghĩ đến, nơi này là thế giới Hồng Hoang, một đầu cự tượng cảnh giới Thái Ất đỉnh phong, thịt của nó làm sao có thể như thế giới hắn từng ở kia.

Trước kia hắn nghe nói thịt voi cũng không thể ăn, chỉ có vòi voi

mới là tinh phẩm, được liệt vào một trong Bát Trân, có thể thấy được món trân phẩm này hào phóng bao nhiêu, lãng phí bao nhiêu.

Cộng Công có chút xấu hổ vuốt mũi: "Tứ ca cùng ta ngược lại là nghĩ đến cùng một chỗ." Hắn nói, cũng móc ra một con ba ba, ném về phía hồ lớn phía dưới, con ba ba kia đón gió liền lớn, trong nháy mắt liền biến thành một con quái vật khổng lồ có mai rộng mấy dặm. 'Bình' một tiếng, sóng lớn dâng lên trong hồ, nhưng vừa dâng lên liền bị một cỗ vĩ lực vô hình đè ép trở về, cũng chưa đối với hoàn cảnh cùng sự vật chung quanh hồ lớn tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì.

Nhìn cự thú kia, Ngô Sở lại là một trận không còn gì để nói.

Hồng Ngư trong hồ cùng con rùa đen kia cảm nhận được khí tức của con ba ba khổng lồ này, cũng là run lẩy bẩy.

So với con ba ba này, con rùa đen trong hồ kia căn bản không xứng dùng 'hòn đảo nhỏ' để hình dung.

Những huynh đệ Tổ Vu khác thấy thế, cũng là không khỏi hai mặt nhìn nhau, mặt mũi tràn đầy cổ quái.

Chương 203

Nhìn thấy sắc mặt cổ quái của bọn họ, khóe miệng Ngô Sở không khỏi nhẹ nhàng co rút lại: "Chư vị sẽ không phải tất cả đều tự mang nguyên liệu nấu ăn mà đến chứ!" Những Tổ Vu huynh đệ kia nghe vậy, nhao nhao nhìn về phía những người khác.

Thế là đại ca Đế Giang của bọn họ khẽ ho một cái, móc ra một vật, một con sinh vật đen thùi lùi hình dạng con chạch bị hắn ném vào trong hồ, đoán chừng chiều dài cơ thể không dưới hai mươi dặm.

Sau đó những huynh đệ khác cũng là từng cái xuất ra nguyên liệu nấu ăn của mình, thẳng đến Huyền Minh muội tử ném ra một con bạch tuộc khổng lồ, đống ở trên cùng những cự thú kia...

Đối với cái này, Ngô Sở hảo một trận nhìn trời im lặng.

Này, từng ngọn núi thịt này, bao giờ mới có thể ăn cho hết đây?

Hậu Thổ tựa hồ cũng không ngờ tới, đám huynh đệ và muội muội nhà mình, cư nhiên sẽ không hẹn mà cùng tự mang nguyên liệu nấu ăn đến, làm cho nàng cũng có chút dở khóc dở cười.

Nhưng lại không thể nói những nguyên liệu nấu ăn này không trân quý, những nguyên liệu nấu ăn này, phẩm chất kém nhất đều có tiêu chuẩn Thái Ất cảnh trung kỳ.

Da thú lông chim vân vân, đều có thể dùng để luyện bảo.

Mà trong đó, phẩm chất cao nhất, là đầu cự thú do Chúc Long - Chúc Cửu Âm mang tới.

Khi tất cả Tổ Vu đều đem nguyên liệu nấu ăn tự mang bày ra xong, Chúc Long mới đem một đầu cự thú chiều dài cơ thể tiếp cận trăm dặm bày ra.

Vô số đầu núi dưới thân cự thú này ầm vang sụp đổ, cổ mộc tham thiên cũng không biết bị đè gãy bao nhiêu, vô số chim bay kinh khủng bay ra khỏi rừng núi, một số thú chạy trốn không kịp, trực tiếp bị đè thành bánh thịt, tiếng ầm ầm không ngừng truyền đến, bụi mù tứ phía.

Tất cả mọi người thấy thế, đều không khỏi trợn mắt hốc mồm, bởi vì bọn hắn cảm giác được khí tức của đầu cự thú này, so với tu vi bọn họ đều muốn mạnh hơn, cho dù là những Tổ Vu kia.

Trốn ở một bên, thanh niên Khoa và thiếu niên Nghệ đang nhìn những cự thú kia chảy nước miếng, lúc này cái cằm cũng không sai biệt lắm muốn rớt xuống đất.

Mà Tiểu Nguyệt Linh vốn nhìn thấy nhiều nguyên liệu nấu ăn cực phẩm như vậy mà hưng phấn không thôi, lúc này suýt chút nữa ngay cả dao phay đều cầm không yên.

Trên tàn cây, đám Tiểu Hoa Tiên càng là bị dọa đến hoa dung thất sắc.

Nhìn thấy vẻ mặt chấn kinh của mọi người, Chúc Long hất mái tóc dài màu đỏ sẫm ra sau, mỉm cười, dùng giọng điệu vân đạm phong khinh nói: "Mọi người cũng không cần quá kinh ngạc, đây chẳng qua chỉ là một con Song Đầu Cự Đà có tu vi đạt tới Đại La Cảnh hậu kỳ mà thôi.

Lúc trước tại Bắc Cảnh, con thú này bất kính với bọn ta nên đã bị bọn ta xử lý, đúng lúc mang về cho Tiểu Nguyệt Linh luyện tay nghề." Tiểu Nguyệt Linh rất muốn nói: Cái này muội thật sự luyện không nổi!

Da thú cắt cũng không đứt ấy chứ.

Còn Ngô Sở thì nghĩ thầm: Ngươi chắc chắn mình không phải đang 'Versailles' (khoe khoang trá hình) đấy chứ?

Khóe miệng hắn không tự chủ được mà giật giật, đây là con cự thú có thể hình đáng sợ nhất mà hắn từng thấy kể từ khi đến thế giới này.

Ngay cả lúc trước Hậu Thổ thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, thể hình cũng không đáng sợ đến mức này.

Ngô Sở không khỏi liếc nhìn Chúc Long, thầm suy đoán: Bắc Cảnh?

Xem ra vị Tổ Vu Chúc Cửu Âm này, chắc chắn chính là con Chúc Long của Long tộc rồi!

Thật đúng là không ngờ tới a!

Ngô Sở không khỏi thầm cảm khái.

Mấy vạn năm trước, khi bọn họ lần đầu tiên đến đây, Ngô Sở đã từng có suy đoán, bất quá lúc đó hắn cũng không đem nghi hoặc trong lòng hỏi ra, tránh để mọi người xấu hổ.

Nhưng hiện tại, hết thảy đều không cần nói nhiều nữa.

Đây là gián điệp hai mang sao?

Thảo nào về sau Đế Tuấn và Thái Nhất chế tạo Yêu Tộc Thiên Đình, khi mời Long tộc gia nhập thì Long tộc trực tiếp từ chối, trong khi tàn dư thế lực của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đều chọn gia nhập.

Có tầng quan hệ này của Chúc Long, Long tộc không gia nhập Vu tộc đã coi như là không tệ rồi.

Chúc Cửu Âm không để Long tộc gia nhập Vu tộc, phỏng chừng cũng là không muốn đem chút thế lực tàn dư đó của Long tộc kéo vào cuộc chiến tranh giữa bọn họ và Yêu tộc đi!

Chỉ là không biết, khi vị Chúc Long vừa là Tổ Vu vừa là Tổ Long này hiện ra bản thể, thể hình sẽ đáng sợ đến mức nào đây!

Nhìn con cự thú Đại La Cảnh này, Ngô Sở không khỏi nghĩ, Hồng Hoang đại địa vào thời kỳ này, câu nói "Đại La không bằng chó" thật đúng là không phải nói chơi.

Một tôn cường giả Đại La Cảnh tu hành không biết bao nhiêu năm tháng như vậy, nói biến thành nguyên liệu nấu ăn là biến thành nguyên liệu nấu ăn ngay được, còn có thời đại nào dã man hơn thế này sao?

Nga!

Kia khẳng định là có, nghe nói thời đại Hung Thú tàn phá bừa bãi còn dã man hơn thế này nhiều.

Nghĩ đến cuộc đại thanh tẩy của Tam tộc lần này, vô số chủng tộc yêu tự do bị diệt, Ngô Sở liền không khỏi thầm đau lòng, cũng không biết Tam tộc đã tạo bao nhiêu nghiệp, làm tuyệt diệt bao nhiêu loại nguyên liệu nấu ăn thượng đẳng!

Thảo nào thiên địa đều không dung các ngươi a! "Hậu Thổ tỷ tỷ, muội có thể cần tỷ giúp đỡ!" Tiểu Nguyệt Linh sau khi hết chấn kinh, tuy rằng rất hưng phấn, nhưng cuối cùng vẫn có chút bất đắc dĩ hướng về phía Hậu Thổ cầu viện.

Với tu vi hiện tại của nàng, xử lý loại nguyên liệu nấu ăn cấp bậc này rất tốn sức! "Được nha!

Ta tới giúp muội." Hậu Thổ cũng không từ chối, dù sao nàng cũng rất mong chờ được nếm thử mỹ thực được chế biến từ loại nguyên liệu đỉnh cấp này!

Ngô Sở nhìn về phía mấy con "Tiểu Nhị Cáp" đang nằm sấp bên cạnh con sói đầu đàn.

Nhắc tới mới nhớ, đám Husky nhỏ này đã không phải là con của A Thu nữa, mà là cháu chắt của nó rồi. "A Thu, dẫn theo Thiên Lang tộc của ngươi đi dọn dẹp mấy cái biên giác liệu kia đi!

Lần này hời cho các ngươi rồi." Nghe Ngô Sở nói thế, đôi mắt A Thu sáng rực, lăn một vòng bò dậy, chạy đến bên cạnh Thần Mộc ngửa cổ hú dài một tiếng: Gâu gâu gâu...

Sau đó, từ trong rừng núi xa xa truyền đến từng trận tiếng sột soạt, từng đàn Khiếu Nguyệt Thiên Lang có dáng vẻ tương tự Husky từ trong rừng núi chạy vội ra, đồng dạng sủa vang "Gâu gâu gâu".

Lần đầu tiên nghe thấy Khiếu Nguyệt Thiên Lang tộc biến thành cái tiếng kêu này, Ngô Sở rất tuyệt vọng.

Nhưng hiện tại, hắn đã dần dần quen rồi.

Tiểu Nguyệt Linh và Hậu Thổ nhảy lên người con cự thú dài cả trăm dặm kia, bắt đầu xử lý từ đó.

Thanh niên tên Khoa và thiếu niên tên Nghệ thấy thế cũng không tiện tiếp tục đứng ngẩn ra đó, lon ton chạy đi làm trợ thủ.

Từng đội Tiểu Hoa Tiên mang theo bình bình lọ lọ đi hứng thú huyết.

Một số Tiểu Hoa Tiên khác thì dùng pháp thuật đào mương rãnh phía dưới Thần Mộc.

Các Tiểu Hoa Tiên hứng thú huyết mang về, đổ vào trong mương rãnh đã đào sẵn, rễ cây của Thần Mộc giống như cá mập ngửi thấy mùi máu tanh, điên cuồng dũng động lên.

Năng lượng ẩn chứa trong thú huyết này đủ để khiến Thần Mộc hưng phấn.

Chương 204

Chỉ là điều làm Ngô Sở không ngờ tới chính là, cây Tiểu Ngộ Đạo Trà Thụ kia cư nhiên cũng có hứng thú với thứ này, tự mình vươn rễ ra tranh ăn với Thần Mộc.

Mười hai đóa Thần Hoa kia cũng có lòng muốn chia một chén canh, nhưng lại không dám tranh ăn với hai vị đại ca này, chỉ có thể tủi thân co cụm một chỗ đứng nhìn.

Bất quá, các Tiểu Hoa Tiên lại làm sao có thể quên mất Tiên Thiên Thần Thai của Hoa Tiên nhất tộc các nàng chứ!

Dưới sự chỉ điểm của Tiểu Nguyệt Linh, Hậu Thổ tiểu thư tả cầm dao lột da, bắt đầu lột da rút gân, mổ bụng con Song Đầu Cự Đà trăm dặm kia...

Sau khi lấy được một ít thịt thú, Tiểu Nguyệt Linh liền trở về trước, tiến hành tẩm ướp xử lý, sau đó chạy vào đại điện, nói với thanh niên truyền lửa Chúc Dung đang ngồi trong đó: "Tiền bối, muội có thể cần ngài giúp đỡ.

Nướng loại nguyên liệu này, muội cần ngọn lửa có phẩm chất cao hơn." Thanh niên truyền lửa búng tay một cái, cười nói: "Chuyện nhỏ!" Cũng không phải nói ngọn lửa của Lưu Ly Nhật Quang Đăng phẩm chất không được, mà là luồng Thái Dương Tinh Hỏa kia cần Tiểu Nguyệt Linh rót pháp lực vào mới có thể biến lớn.

Nếu lấy cái đó để nướng đống thịt cự thú này, nàng sẽ rất nhanh bị khô kiệt pháp lực.

Trong đại điện, các đại Tổ Vu vừa uống rượu vừa tán gẫu.

Bọn họ vào thời kỳ này vẫn còn là một bộ dáng huynh hữu đệ

cung, hảo huynh đệ với nhau, Cộng Công và Chúc Dung cũng không có thủy hỏa bất dung như trong truyền thuyết.

Chúc Cửu Âm bưng rượu, ngồi xuống bên cạnh Ngô Sở, nói: "Ta nghe Hậu Thổ nói, Thanh Khâu Hồ tộc chia làm ba là chủ ý của ngươi?" Ngô Sở nghe vậy không khỏi ngẩn ra, thầm nghĩ Hậu Thổ tiểu thư tả sao lại nói cho hắn biết chuyện này?

Đây không phải là chuyện đắc tội với rồng sao?

Kết quả không ngờ Chúc Long lại cười nói: "Còn phải đa tạ ngươi!

Nếu không phải chủ ý của ngươi, tin tưởng Thanh Khâu Hồ tộc sẽ toàn thể đầu quân cho Kỳ Lân nhất tộc đi!" Ngô Sở nghe vậy không khỏi cười cười, sau đó nói: "Trong Thủy tộc, Quy chi nhất tộc cũng coi như là trí giả đi!

Cho dù không có Thanh Khâu Hồ tộc, Long tộc cũng đồng dạng không thiếu người thông minh." Hai người đối với việc Chúc Cửu Âm vừa là Tổ Vu vừa là Tổ Long cũng không nói nhiều, mọi người ngầm hiểu lẫn nhau là tốt rồi.

Chúc Cửu Âm cười nói: "Ai lại chê trong tộc nhiều người thông minh chứ!" Ngô Sở cười bưng chén rượu lên, cụng ly với vị Tổ Long này: "Chúc huynh nói rất đúng!" Chúc Long uống một ngụm rượu xong, lại nói: "Nghe Hậu Thổ muội muội nói, đạo hữu từng bảo Tam tộc cuối cùng tất có một trận chiến.

Ta muốn thỉnh giáo đạo hữu một chút, có phương pháp tránh được hay không?" Ngô Sở trong lòng thầm than: Hậu Thổ tiểu thư tả sao cái gì cũng nói với người ta thế nhỉ?

Bất quá ngẫm lại đối phương là nhị ca của nàng, chuyện này dường như cũng rất bình thường.

Nghĩ nghĩ, Ngô Sở khẽ lắc đầu: "Phương pháp tránh kiếp nạn nói có cũng có, nói không cũng không, phải xem dã tâm của các tộc lớn đến mức nào.

Nhắc tới cũng đơn giản, ba tộc các ngươi mỗi người quản một mảng, muốn chung sống hòa bình cũng không khó.

Long tộc quản lý thiên hạ Thủy tộc, chỉ cần không lên lục địa thì sẽ không xung đột với vương tộc lục địa là Kỳ Lân; Phượng tộc quản lý thiên hạ Cầm tộc, bọn họ không xuống nước, giữa họ và Long tộc sẽ không tồn tại mâu thuẫn chủ yếu, Kỳ Lân vương tộc mới là đệ nhất đại địch của bọn họ." Chúc Long như có điều suy nghĩ, lại hỏi: "Vậy còn Kỳ Lân nhất tộc thì sao?" Ngô Sở mỉm cười nói: "Về phần Kỳ Lân nhất tộc, bọn họ sở hữu bốn đại phân chi Địa, Thủy, Phong, Hỏa.

Trong đó chi Thủy hệ hoàn toàn có thể xuống nước chiến đấu..." "Nói như vậy, Long tộc hoàn toàn có thể liên thủ với Phượng tộc mà!" Chúc Long cười nói. "..." Ngô Sở đột nhiên nghĩ đến, hình như đại chiến Tam tộc đến hậu kỳ chính là Long - Phượng liên thủ giải quyết Kỳ Lân nhất tộc trước.

Chính mình thuận miệng nói bậy, sẽ không phải làm nhanh hơn tiến trình này đấy chứ!

Trong lúc Ngô Sở đang ngẩn người, Thần Mộc đột nhiên truyền tin cho hắn, nói là Hồ Tổ tới.

Nghe được tin này, Ngô Sở lại ngẩn ra, sau đó mỉm cười đứng dậy: "Các vị ngồi chơi một chút, ta đi đón một người bạn." Mọi người nghe vậy không khỏi tò mò người bạn này của hắn là thần thánh phương nào.

Mượn nhờ uy năng của Hộ Sơn Đại Trận, Ngô Sở trong nháy mắt liền đi tới biên giới Tử Ngọc Sơn cách đó mấy chục vạn dặm, nhìn

thấy Thanh Khâu Ly đang vội vã chạy tới, thần sắc lãnh tuấn.

Nhìn thấy Ngô Sở xuất hiện, thần sắc lãnh tuấn của Thanh Khâu Ly lập tức giãn ra, yên lặng thở phào nhẹ nhõm, sau đó ít nhiều có chút oán trách nói: "Tử Ngọc Sơn nhà ngươi sao lại đột nhiên xuất hiện nhiều luồng khí tức cường đại như vậy?

Hại ta tưởng là ai đang công đánh nơi này chứ!" Ngô Sở nghe vậy bật cười, sau đó nói: "Thật sự có nhiều khí tức cường đại như vậy công đánh nơi này, thì việc nàng nên làm nhất chính là trốn về Thanh Khâu, mà không phải chạy tới chịu chết." "Ngươi người này...

Thật đúng là không biết lòng tốt của hồ ly!" Thanh Khâu Ly dùng đôi mắt hồ ly hẹp dài hờn dỗi trừng hắn một cái, sau đó nhìn hắn từ trên xuống dưới, "Đã ngươi không sao, còn thành công tấn cấp Kim Tiên cảnh, vậy ta đi trước đây, tạm biệt!" Ngô Sở cười ha ha: "Tới cũng tới rồi, cứ vào trong uống chén trà đã!" Nhìn thấy bộ dáng vặn vẹo không tình nguyện của Thanh Khâu Ly, Ngô Sở khẽ ho một cái, nghiêm mặt thi lễ với nàng một cái, nói: "Phi thường cảm tạ tỷ tỷ đã yêu hộ.

Hành vi vừa rồi của tỷ tỷ tuy rằng có chút lỗ mãng, nhưng lại làm cho ta phi thường cảm động.

Tiểu sinh không có gì báo đáp, duy có mời tỷ tỷ ăn một bữa tiệc lớn, là nguyên liệu nấu ăn cấp bậc Đại La Cảnh nha!" "Phi!

Nói cứ như ta hiếm lạ lắm ấy." Thanh Khâu Ly vừa nói vừa đi về hướng Tử Ngọc Sơn, sau đó lại nói: "Ta đây là đi thăm Hậu Thổ muội muội và Tiểu Nguyệt Linh." "Ân ân, hiểu mà!" Ngô Sở cười đi theo, vừa đi vừa hỏi: "Tỷ tỷ sao lại tới nhanh như vậy?

Thanh Khâu cách chỗ này nói xa không xa, nhưng nói gần cũng không gần nha!" "Vốn là cảm giác được khí cơ Tử Ngọc Sơn của ngươi có biến, nghĩ là ngươi sắp tấn cấp Kim Tiên rồi nên qua xem

thử.

Ai ngờ mới đi được nửa đường liền cảm giác được có nhiều khí tức cường đại đột nhiên xuất hiện tại Tử Ngọc Sơn..." "Đa tạ tỷ tỷ yêu hộ!" Ngô Sở lần nữa cảm tạ.

Nếu không phải Thanh Khâu Ly vẫn luôn âm thầm quan chú hắn, thì chút biến hóa khí cơ do thăng cấp mang lại làm sao có thể dễ dàng chú ý tới được?

Thanh Khâu Ly bĩu môi, nói: "Ngươi cũng không cần quá cảm động, ta chính là qua xem tình huống.

Nếu thật sự có nhiều sinh linh cường đại công đánh nơi này như vậy, ta khẳng định cũng chỉ xem có thể mang ngươi đi được hay không thôi, không được ta cũng sẽ không miễn cưỡng." Ngô Sở gật đầu nói: "Đây mới là hành động sáng suốt!" Nghe Ngô Sở nói thế, Thanh Khâu Ly ngược lại liếc mắt trắng dã nhìn hắn.

Sau đó, Thanh Khâu Ly lại chủ động chuyển đề tài, hỏi: "Những kẻ đó đều là người nào?

Tới Tử Ngọc Sơn làm gì?

Không phải cũng là tới chỗ ngươi ăn chực uống chực đấy chứ!" Ngô Sở khẽ ho một cái, nói: "Ăn uống thì là thật, nhưng ăn chực... cái này thật không phải, nàng đi xem sẽ biết." Khi Ngô Sở dùng ánh sáng tím của trận pháp bao bọc lấy bọn họ, trong nháy mắt truyền tống về bầu trời gần Thần Mộc, nhìn thấy hơn mười con cự thú phía dưới, Thanh Khâu Ly lập tức choáng váng.

Đặc biệt là con siêu cấp cự thú thân dài gần trăm dặm kia khiến mi mắt nàng không khỏi giật liên hồi.

Rốt cuộc là thần thánh phương nào cư nhiên giết sạch những con cự thú có khí tức cường đại này, còn coi như nguyên liệu nấu ăn

mang đến tận đây?

Hậu Thổ tiểu thư tả đang lột da trên lưng cự thú cảm giác được khí tức của Thanh Khâu Ly, ngẩng đầu cười với nàng, chào hỏi: "Thanh Khâu tỷ tỷ cũng tới rồi à!" Trên đỉnh Thần Mộc, những thanh niên tóc tai bù xù từ trong đại điện đi ra, nhìn về phía Thanh Khâu Ly trên không trung.

Bị nhiều đôi mắt nhìn như vậy, Thanh Khâu Ly lần đầu tiên cảm giác được áp lực.

Tò mò, nghi hoặc, còn có địch ý nhàn nhạt, không có một ai có ý thưởng thức.

Ngô Sở mang theo nàng đáp xuống đỉnh Thần Mộc, chắp tay với mọi người, giới thiệu: "Vị này là chủ nhân của Thanh Khâu nhất tộc, là hàng xóm với Tử Ngọc Sơn ta, ngày thường qua lại khá nhiều..." Thanh niên truyền lửa nói năng bộc trực: "Có hàng xóm mấy thì còn có thể gần hơn bộ lạc của Hậu Thổ muội muội sao?" Ngô Sở cười cười, giới thiệu với Thanh Khâu Ly: "Những vị này đều là huynh đệ và muội muội của Hậu Thổ tỷ tỷ...

Bọn họ tuy đến từ các bộ lạc khác nhau nhưng đều là huynh đệ Vu tộc." Thanh Khâu Ly thi lễ với bọn họ, nói: "Thanh Khâu bái kiến chư vị đạo hữu." Ngô Sở lại chỉ vào đống nguyên liệu nấu ăn xa xa, cười nói: "Chỗ đó đều là do các vị Vu tộc huynh đệ này mang tới, lần này là được hưởng sái hào quang của các vị ca ca tỷ tỷ rồi." Mấy vị Tổ Vu khiêm tốn một chút, lần lượt chào lại Thanh Khâu Ly.

Thanh Khâu Ly liếc nhìn, mỉm cười nói: "Thất bồi một chút, ta đi giúp Hậu Thổ muội muội!" Những Tổ Vu này cho nàng cảm giác ít nhiều có chút không quá thân thiện, thế là nàng đành phải đi tìm Hậu Thổ muội tử bên kia tìm hiểu tình huống trước đã.

Kết quả nàng làm như vậy ngược lại càng khiến cho các Tổ Vu

cảm thấy nàng quá không coi mình là người ngoài rồi.

Nếu là khách nhân, lúc này Ngô Sở hẳn là sẽ từ chối.

Ngô Sở không có từ chối, bởi vì hắn cũng cảm giác được sự không được tự nhiên của Thanh Khâu Ly, cũng cảm giác được các Tổ Vu dường như có chút địch ý mạc danh với nàng. "Mấy vị ca ca tỷ tỷ vì sao nhìn ta như vậy?" Ngô Sở cố làm ra vẻ trấn tĩnh cười nói: "Chúng ta tiếp tục uống nào!

Tiểu Nguyệt Linh đang bận rộn trong bếp đấy!" Lúc này, thanh niên truyền lửa đi tới, một tay ôm lấy bả vai Ngô Sở, kẹp cổ hắn, truyền âm nói: "A Sở huynh đệ, thành thật khai báo, con hồ ly này và ngươi có quan hệ gì?

Ngươi cũng không thể làm chuyện có lỗi với Hậu Thổ muội muội, nếu không bọn ta nhất định không tha cho ngươi!" Các Tổ Vu nghe vậy nhao nhao gật đầu phụ họa.

Chương 205

Rất hiển nhiên, tuy rằng hắn đang truyền âm cho Ngô Sở, nhưng lời này hắn tịnh không giấu diếm những Tổ Vu đang có mặt tại đây.

Ngô Sở ngẩn người, đột nhiên nghĩ đến, Hồng Hoang hiện nay tuy rằng đa số sinh linh đều không hiểu thế nào là tình ái, nhưng Vu tộc ít nhiều là hiểu biết một chút.

Cho dù không hiểu tình ái, bọn họ cũng hiểu được làm thế nào để truyền tông tiếp đại - loại chuyện sinh sôi nảy nở nguyên thủy nhất này.

Bởi vì Vu tộc phát triển, ngoại trừ những Vu tộc ban đầu là do chính các Tổ Vu chế tạo ra, số còn lại đều là dựa vào phương thức nguyên thủy sinh sản ra.

Có lẽ trong mắt bọn họ, Ngô Sở cùng Hậu Thổ đã được coi là một cặp, dù sao Hậu Thổ lúc trước khi lựa chọn di dời bộ lạc cũng không chút do dự mà chọn nơi này.

Theo bọn họ thấy, sự lựa chọn của Hậu Thổ đã thể hiện rõ ràng tâm ý của nàng.

Thậm chí bọn họ còn cho rằng Hậu Thổ không nên cùng Ngô Sở lằng nhằng dây dưa, trực tiếp một gậy đập hắn ngất xỉu rồi vác về sơn động, chuyện không phải là thành rồi sao! "Hại!

Mấy vị ca ca khẳng định là hiểu lầm rồi, giữa ta và Hậu Thổ tỷ tỷ cũng không giống như các vị tưởng tượng đâu, ta kính nàng như tỷ như sư..." Ngô Sở rụt cổ, nói ra mấy lời trái lương tâm, không trái lương tâm không được, nếu không chẳng phải chứng minh chính mình "ăn trong bát còn nhìn trong nồi", không làm việc của con người sao?

Lúc này, Tổ Vu Cộng Công đột nhiên nói: "Thật sự như thế?

Vậy ta đây sẽ không khách khí nha!

Ta thích Hậu Thổ muội muội đã lâu rồi!" "..." Không chỉ Ngô Sở ngẩn người, các Tổ Vu khác cũng ngơ ngác nhìn về phía Cộng Công. "Ngọa tào!

Tên này đang muốn 'thí cật' (ăn đòn/thử độc)!" Đây là tiếng lòng đầu tiên của Ngô Sở.

Hậu Thổ có thể để mắt tới tên ngốc Cộng Công này sao?

Da dẻ đen thui, ngũ quan cũng thô kệch y như dáng người, ngoại trừ thực lực có chút...

Nhưng Hậu Thổ là Đại Địa Tổ Vu thiên khắc Thủy pháp của hắn a!

Hắn lấy đâu ra tự tin vậy?

Bị các Tổ Vu nhìn chằm chằm, Cộng Công bĩu môi, ồm ồm nói: "Mọi người sao lại nhìn ta như vậy?

Hậu Thổ muội muội xinh đẹp lại ôn nhu, ta thích muội ấy thì làm sao?

Ta là Thủy chi Vu, muội ấy là Thổ chi Vu, Thủy và Thổ dễ tương dung nhất...

Đương nhiên, Huyền Minh muội muội cũng không tệ!" "Phi!

Ta cự tuyệt!" Huyền Minh muội tử không chút khách khí nói. "Vì sao nha!

Chẳng lẽ ta không đủ tráng?" Cộng Công so đo bắp tay con chuột của mình. "Ngươi quá xấu!" "..." Các Tổ Vu ngẩn ra một chút, sau đó liền cười ồ lên.

Ngô Sở cũng suýt nữa bật cười, nhưng nghĩ đến tên này cư nhiên âm thầm nhớ thương Hậu Thổ tỷ tỷ của hắn, hắn liền có chút cười không nổi.

Nhưng cũng nhờ đó mà các Tổ Vu không còn bức bách hỏi hắn nữa.

Dù sao so sánh ra, vẫn là Cộng Công có quan hệ thân cận với bọn họ hơn một chút.

Điều này làm cho Ngô Sở trong lòng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lại có chút mất mát, lại còn có chút phiền táo mạc danh.

Tuy rằng biết rõ trong thần thoại sử vốn có, Cộng Công và Hậu Thổ cũng không phát triển ra tình cảm gì, nhưng tâm tình hắn vẫn ít nhiều có chút khó chịu.

Giống như muội tử mình thích đột nhiên bị ai đó nhớ thương, có loại xúc động muốn đánh tên kia một trận, nếu như có thể đánh thắng được đối phương. "Chủ nhân, người gấp rồi!" "..." Ngồi tại chỗ, nhấm nháp ly trà xanh tiểu hồ ly yên lặng đưa cho, thanh âm của Nghệ Bảo trong đầu hắn du du vang lên, rõ ràng mang theo ý trêu chọc.

Nghệ Bảo không nể nang gì mà "cà khịa", khiến Ngô Sở dần dần bình tĩnh lại, đem những ý niệm hỗn loạn chém diệt hết thảy, tâm thần cũng dần dần khôi phục thông suốt.

Bên kia, Thanh Khâu Ly cũng cùng Hậu Thổ tán gẫu.

Nghe được nguyên nhân Thanh Khâu Ly vội vã chạy tới, Hậu Thổ liền mỉm cười nói: "Tỷ tỷ có lòng rồi!" "Ta cũng không cần muội muội cảm tạ, A Sở đã cảm tạ ta rồi." Thanh Khâu Ly trực tiếp chặn họng lời phía sau của Hậu Thổ, mỉm cười nói: "Tuy rằng nghe muội muội nhắc qua những huynh đệ kia của muội, nhưng ta thật không ngờ sẽ gặp bọn họ trong tình huống này." "Không dọa đến tỷ tỷ chứ!"

"Dọa đến chứ!" Thanh Khâu Ly không ra bài theo lẽ thường, làm cho Hậu Thổ suýt nữa bật cười. "Cảm giác bọn họ dường như có một tia địch ý với ta, muội muội không nói xấu gì ta với bọn họ chứ!" Thanh Khâu Ly lại nói. "..." Hậu Thổ có chút không biết nói gì, dở khóc dở cười, "Tỷ tỷ cảm thấy ta là loại người đó sao?" "Kia cũng không phải!" Thanh Khâu Ly cau mày, "Ta chỉ là kỳ quái, chúng ta mới lần đầu tiên gặp mặt, vì sao bọn họ lại ôm địch ý với ta chứ?

Tuy rằng tịnh không mãnh liệt." "Tỷ tỷ đừng nghĩ nhiều, tin tưởng nhất định là tỷ tỷ quan tâm tất loạn, nhìn lầm rồi." Nhìn lầm rồi?

Đó là không có khả năng, dù sao đều là Đại La rồi. "Ta cũng hy vọng là ta nhìn lầm, nếu là thật, muội muội cũng phải bảo hộ ta một chút." "Yên tâm đi!

Nhất định bảo hộ tỷ!" Hậu Thổ cười lắc đầu, tịnh không coi là chuyện to tát, cảm thấy con hồ ly này khẳng định là đang nói đùa với nàng.

Quả nhiên, khi bọn họ lột tấm da thú to đến khoa trương kia xuống, đem thịt cự thú chặt thành từng đoạn, để thanh niên tên Khoa và thiếu niên tên Nghệ không ngừng chuyển thịt về...

Tạm thời xử lý tốt nguyên liệu nấu ăn, trở lại đại điện, những Tổ Vu kia đối với Thanh Khâu Ly đã không còn bày ra bất kỳ địch ý nào.

Hậu Thổ truyền âm cho nàng: "Xem đi!

Ta nói tỷ tỷ nhất định là nhìn lầm rồi mà!" "..." Thanh Khâu Ly yên lặng liếc nhìn Ngô Sở đang đàm tiếu gió sinh với các Tổ Vu, cảm thấy hẳn là Ngô Sở đã nói gì đó với bọn họ, cho nên những Tổ Vu này mới thu liễm địch ý đối với nàng.

Thế là tâm tình của nàng lập tức trở nên mỹ mãn, ly trà xanh hơi chát dường như cũng trở nên ngọt ngào hơn dĩ vãng rất nhiều.

Huyền Minh nhìn thấy Hậu Thổ trở về liền vẫy tay với nàng.

Hậu Thổ cũng không nghĩ nhiều liền ngồi qua, một lát sau, hai tỷ muội liền ngồi ở đó "mi mục truyền tình".

Hiển nhiên, bọn họ đang âm thầm truyền âm, ngẫu nhiên còn nhìn thoáng qua Tổ Vu Cộng Công và Ngô Sở, mọi người nhìn một cái là biết bọn họ đang nói về chủ đề gì.

Thế là tất cả Tổ Vu đều yên lặng quan chú hai tỷ muội bọn họ.

Bầu không khí cổ quái trong đại điện cũng làm cho Thanh Khâu Ly có chút nghi thần nghi quỷ, tần tần đưa ánh mắt rơi vào trên người Ngô Sở, phảng phất đang hỏi: Có chuyện gì vậy a?

Lúc này Ngô Sở, những cảm xúc vốn đã bị hắn cưỡng ép bình phục xuống lại bị câu động lên, làm cho hắn trở nên có chút phiền táo, nội tâm cũng có chút thắc thỏm, lo được lo mất.

Tuy rằng hắn đã sớm âm thầm tự răn dạy bản thân là mình không xứng, nhưng sâu trong nội tâm thực ra vẫn ôm ấp một vài giấc mộng đẹp không thực tế.

Cũng may, bầu không khí này rất nhanh đã bị Hậu Thổ đánh vỡ.

Chương 206

Nàng nói chuyện với Huyền Minh một hồi, liền nâng chén rượu lên, nói: "Chúng ta mọi người cùng kính A Sở một ly, chúc mừng hắn tấn thăng Kim Tiên cảnh, đồng thời cũng cảm tạ những trợ giúp hắn mang lại cho các bộ lạc chúng ta, để các bộ lạc chúng ta có thể phát triển và lớn mạnh một cách trật tự hơn." Các Vu nâng ly kính từ xa, Ngô Sở khiêm tốn xua tay, bưng chén rượu hồi kính.

Thanh niên tên Khoa và thiếu niên tên Nghệ lúc này vẫn đang ở bên ngoài chuyển thịt, tiệc chính còn chưa lên, cho nên bọn họ cũng không có lén lút mò vào ăn chực uống chực.

Nhưng xa xa nhìn thấy cảnh tượng các Tổ Vu nâng ly cuồng ẩm bên trong cánh cửa điện rộng mở, vẫn khiến bọn họ không tự chủ được mà liếm môi, thật muốn ngồi vào trong cùng uống một chút a!

Chờ mọi người đều uống một ly, an tọa xuống, Đế Giang lại bưng chén rượu, hào khí nói với Ngô Sở: "A Sở huynh đệ, ta kính ngươi một ly!

Tuy rằng các bộ lạc của bọn ta đều còn rất nhỏ, nhưng lấy tình trạng phát triển trật tự tốt đẹp như hiện nay mà xem, sẽ có một ngày các bộ lạc của bọn ta nhất định sẽ lớn mạnh, cũng hứa hẹn tương lai có một ngày, ngồi ngang hàng với Tam tộc cũng chưa biết chừng!" Chúc Long ngồi một bên nghe vậy suýt nữa bật cười, không ngờ đại ca còn thật dám nghĩ!

Nhưng ngẫm lại, hắn vẫn ngậm miệng, không có đả kích tính tích cực của Đế Giang.

Ngô Sở cũng đang cười, bất quá không phải cười nhạo, mà là cảm thấy, phỏng chừng ngay cả chính bọn họ cũng không dám tin tưởng

Vu tộc bọn họ thật sự có một ngày có thể đạt tới tầng thứ mà Đế Giang nói đi!

Chẳng qua, ngày đó cách hiện tại còn rất xa rất xa.

Uống rượu ăn thịt, tấu nhạc nhảy múa, nói chuyện trên trời dưới đất...

Không khí trong tình huống này càng lúc càng nhiệt liệt, chỉ khổ cho Chúc Dung, những người khác có thể an tâm uống rượu ăn thịt, hắn thì cần quan chiếu ngọn lửa trong bếp lò.

Nhưng chờ đến khi mọi người được ăn mỹ thực chế biến từ thịt cự thú Đại La Cảnh, mọi phiền toái cùng chờ đợi đều là đáng giá.

Tuy rằng những thứ Ngô Sở, thanh niên tên Khoa cùng thiếu niên tên Nghệ ăn đều là thịt đã bị loại bỏ năng lượng Đại La Cảnh, nhưng bọn họ vẫn bị hương vị này chinh phục.

Ngô Sở thậm chí thầm cảm khái, thịt rồng ăn lúc trước cũng không sánh bằng cái này a!

Quả nhiên, tu vi mạnh yếu có ảnh hưởng phi thường lớn đối với ưu liệt của thịt.

Chỉ là điều làm cho Ngô Sở vạn lần không ngờ tới chính là, cư nhiên có một vị cừu gia ngày xưa vào lúc này tìm tới cửa.

Đương nhiên, vị cừu gia ngày xưa kia cũng vạn lần không ngờ tới sẽ gặp tình huống này.

Nhắc tới vị cừu gia ngày xưa của Ngô Sở, chính là Nhiên Đăng lão đạo - chủ nhân Linh Thứu Sơn, kẻ từng bị Ngô Sở dùng vô số tài liệu giáo dục giới tính đầu độc.

Nhiên Đăng lão đạo vẫn là bộ dáng thanh niên gầy đét như xưa, bất quá sự âm chí trong đôi mắt vẫn chưa thay đổi, bên trong còn có

thêm một tia ý vị nói không rõ tả không thấu, tựa cười mà không phải cười, tựa hận mà không phải hận.

Đương nhiên, đó chỉ là trong nháy mắt.

Bởi vì rất nhanh, ánh mắt này của hắn đã bị kinh sợ thay thế.

Lúc trước khi hắn về núi bế quan, cũng không biết dùng bao lâu mới chém diệt những ý niệm trong lòng kia...

Kỳ thực chém diệt những ý niệm đó cũng không khó khăn, phiền toái là luôn dễ dàng bị những thứ khác xúc động mà nhớ tới, ví dụ như nhìn thấy hai con động vật đang liếc mắt đưa tình.

Hắn lại không muốn phong ấn đoạn ký ức kia, một khi làm như vậy thì chứng tỏ hắn nhận thua với đối phương.

Nhận thua?

Đây là không có khả năng!

Thế là Nhiên Đăng lão đạo liền giằng co với chuyện này, dùng thời gian mấy ngàn năm mới chậm rãi khôi phục tâm cảnh "cổ tỉnh bất ba", vật ngã lưỡng vong, cho dù có nhìn thấy hai con động vật trần trụi làm vận động kia thì nội tâm hắn cũng sẽ không dấy lên nửa điểm gợn sóng.

Lúc đó, vốn dĩ hắn định trực tiếp qua tìm Ngô Sở tính sổ một chút.

Kết quả phát hiện chính mình cư nhiên bởi vì tâm cảnh đột phá mà tu vi có chút buông lỏng, thế là liền bế quan.

Một lần bế quan này liền kéo dài đến tận lúc thiên cơ bị trọng bảo quấy nhiễu.

Cũng bởi vì những năm này bế quan, tu vi đột phi mãnh tiến, cư nhiên để hắn chạm tới ngạch cửa biên giới Đại La, phảng phất tùy thời có thể một cước đạp vào.

Vốn định qua "cảm tạ" vị Bất Xuất Sơn Nhân Ngô Sở này một chút, nhưng hắn phát hiện dưới sự thôi toán của mình, kiện trọng bảo kia dường như rất có duyên với hắn.

Thế là hắn liền dằn xuống tâm tư đi "cảm tạ" Ngô Sở, đi tới Bắc Cảnh.

Kết quả đi được nửa đường, hắn liền cảm giác sự tình có chút không đúng, lần đầu tiên khiến hắn cảm giác được sự cường đại và cường thế của Hồng Hoang Tam tộc.

Dưới sự cân nhắc nhiều lần, hắn liền quay về.

Với chút tu vi ấy của hắn, muốn tranh phong cùng cường giả Tam tộc thì quá dễ dàng chịu chết.

Quả nhiên, sự cẩn thận lại cứu hắn một mạng.

Tam tộc bắt đầu thanh tẩy các sinh linh khác, Hồng Hoang đại địa máu chảy thành sông, vẫn luôn kéo dài mấy vạn năm tháng.

Này không, vừa mới dừng lại, hắn liền tới "cảm tạ" Ngô Sở.

Nhưng hắn làm sao cũng không ngờ tới, khi hắn ý khí phong phát "oanh khai" hộ sơn đại trận của Tử Ngọc Sơn, nghênh đón hắn không chỉ có Ngô Sở, mà còn có một "thiên đoàn siêu hào hoa" gồm mười ba tôn Đại La Cảnh, đủ để tạc thiên.

Khoảnh khắc đó, Nhiên Đăng lão đạo cũng không biết mình là tâm tình gì.

Khoảnh khắc đó, Ngô Sở nhìn thấy thần tình kia của Nhiên Đăng lão đạo liền cảm thấy rất muốn cười.

Mười hai Tổ Vu và Thanh Khâu Ly khi nhìn thấy thần tình khó tả của tên đạo nhân gầy đét này cũng cảm thấy có chút buồn cười, nhao nhao nhìn về phía Ngô Sở, phảng phất đang hỏi: Tên ngốc này là ai?

Ngô Sở chắp tay sau lưng, vẻ mặt mỉm cười hỏi: "Hóa ra là Nhiên Đăng đạo hữu, mười mấy vạn năm không gặp, không biết Nhiên Đăng đạo hữu gần đây có khỏe không?

Hôm nay oanh khai hộ sơn đại trận Tử Ngọc Sơn của bần đạo, không biết lại có gì quý cán đây?" Đương nhiên, hộ sơn đại trận không phải bị oanh khai thật, mà là do Ngô Sở mở ra.

Trước đó thông qua Thần Mộc cảm giác được có người đang công đánh đại trận Tử Ngọc Sơn, Ngô Sở còn có chút buồn bực, vẻ mặt cổ quái nhìn mười hai Tổ Vu và Hồ Tổ đang có mặt.

Ai mà may mắn thế, lúc nào không tới lại cứ nhè lúc này mà tới chứ?

Nhìn thấy thần sắc cổ quái của Ngô Sở, mọi người liền khó hiểu hỏi hắn xảy ra chuyện gì.

Hắn đem chuyện có người công đánh đại trận Tử Ngọc Sơn nói đơn giản một chút, sau đó mười hai Tổ Vu liền ngao ngao kêu muốn ra ngoài cho người kia một chút nhan sắc để nhìn.

Thế là liền có tràng diện trước mắt này xuất hiện.

Nhìn mười ba tôn cường giả Đại La Cảnh thần thái khác nhau, khóe miệng cầu cười, Nhiên Đăng lão đạo gian nan nuốt nước miếng, nụ cười trên mặt còn khó coi hơn khóc.

Chỉ hận chính mình lúc đến quá mức tự đại, thôi toán không ra hung hiểm hay không mà vẫn tin tưởng tu vi hiện tại của mình có thể đấu lại vị Bất Xuất Sơn Nhân kia.

Kết quả... "Đã...

đã lâu không gặp, Bất Xuất đạo hữu phong thái càng hơn năm xưa.

Hiểu lầm, hết thảy đều là hiểu lầm!

Chương 207

Bần đạo... bần đạo chỉ là muốn tới chào hỏi Bất Xuất đạo hữu, đúng đúng, chính là như thế!

Không ngờ đạo hữu nơi này cư nhiên còn có nhiều đạo hữu như vậy đang làm khách, bần đạo quấy rầy, hôm nay xin cáo từ trước, ngày khác sẽ đăng môn bồi tội với đạo hữu..." Nhiên Đăng lão đạo nói xong, xoay người liền thi triển độn pháp, hóa thành một đạo hồng quang đi xa.

Nhưng một khắc sau, hắn liền cả người lẫn quan tài bị Đế Giang một quyền oanh trở về.

Trước mặt Không Gian Tổ Vu, độn thuật của Nhiên Đăng lão đạo căn bản không đủ nhìn. "Bất Xuất đạo hữu, xin tha mạng!" Thanh âm của Nhiên Đăng lão đạo từ trong nắp quan tài truyền ra, căn bản không dám ló đầu: "Ta lúc trước tuy có thất lễ, đắc tội với đạo hữu, nhưng cũng tội không đáng chết, hoàn thỉnh đạo hữu giơ cao đánh khẽ, tha cho ta một mạng!

Bần đạo nơi này có mấy kiện linh bảo, đều có thể tặng cho đạo hữu..." Thanh niên truyền lửa nghịch lửa, cười hắc hắc nói: "Xử lý ngươi thì những thứ đó không phải đều là vật của bọn ta sao?

Còn cần ngươi tới tặng?

Quả thực nực cười!" Nhiên Đăng lão đạo cứng họng, cảm thấy đám lão quái vật này thật đúng là độc ác, nhưng ngoài miệng vẫn hướng Ngô Sở cầu xin tha thứ: "Bất Xuất đạo hữu, hoàn thỉnh đạo hữu niệm tình ta tu hành không dễ, niệm tình ta tội nghiệt chưa sâu, tha cho ta một mạng.

Ta nguyện quy về môn hạ đạo hữu, thị phụng tả hữu đạo hữu..."

"Nghĩ hay lắm!" Cộng Công cắn miếng thịt nướng trong tay, ồm ồm nói.

Các Tổ Vu khác nhìn thấy thịt nướng trong tay Cộng Công cũng cảm thấy có đạo lý.

Đi theo bên cạnh Ngô Sở, đó không phải là ngày ngày đều có rượu ngon món ngon sao?

Đây là chịu tội à?

Đây rõ ràng là hưởng phúc! "Không sai, nghĩ hay lắm!" Các Tổ Vu nhao nhao trào phúng.

Nhiên Đăng lão đạo chỉ cảm thấy có loại cảm giác vạn tiễn xuyên tim, vạn đầu hung thú từ trong lòng điên cuồng giẫm đạp qua.

Hắn đều đã đem tư thái hạ thấp đến mức này rồi, những người này, những người này...

Ngô Sở u u khẽ thở dài một tiếng.

Đối với người như Nhiên Đăng, cảm quan trong lòng Ngô Sở rất phức tạp.

Một là tên này trong thế giới Phong Thần cũng chẳng phải thứ tốt lành gì, chuyện giết người cướp của nói làm là làm, không có chút tiết tháo nào, đối với Xiển giáo cũng là nói phản bội là phản bội, căn bản không niệm tình nghĩa gì.

Nhưng tên này tương lai lại là chó săn của Phật môn...

Cho nên...

Vẫn là giết đi!

Đều đã đắc tội thành ra thế này rồi, tương lai tên này còn không hận thấu xương hắn sao?

Tên này cũng là người có vận đạo a!

Không thể giữ hắn lại làm hậu họa.

Nhân lúc có nhiều Đại La ở đây như vậy, đúng lúc có thể triệt để xử lý hắn!

Thế là, hắn nhìn về phía các Tổ Vu, chắp tay nói: "Hoàn thỉnh chư vị ca ca tỷ tỷ trợ ta trấn sát kẻ này tại đây!

Tránh để tương lai trở thành hậu họa!" "Ha ha...

Dễ nói dễ nói!" "Không sai, lúc trước cảm giác tặng chút nguyên liệu nấu ăn làm lễ vật, chính mình lại ăn mất, có chút không thể nào nói nổi, ngại quá, hiện tại đúng lúc..." Các vị Tổ Vu ma quyền sát chưởng, trên nắm tay bốc lên quang mang, nhao nhao vây quanh cỗ quan tài đen kịt có mang hoa văn huyền ảo kia.

Bình bình bình...

Rầm rầm rầm rầm rầm...

Đó là tiếng vang tạo thành khi quyền mang oanh kích lên nắp quan tài.

Không thể không nói, cỗ quan tài này của Nhiên Đăng lão đạo quả thực rất cứng, cũng không biết được chế tạo từ chất liệu gì, càng không biết bên trong rốt cuộc táng ai, nhưng độ chịu đòn thì đúng là vô đối. "Bất Xuất sơn nhân, tâm ngươi thật độc ác, bần đạo lúc trước chẳng qua chỉ đắc tội chút ít, ngươi lại muốn lấy tính mạng của ta!" Thanh âm của Nhiên Đăng lão đạo từ trong quan tài truyền ra, nghiến răng nghiến lợi, hận ý phảng phất như nước sông cuồn cuộn dâng trào: "Muốn giết ta, vậy ta liền cùng ngươi đồng quy vu tận!" Nghe được lời này, đôi mắt Ngô Sở ngưng lại, hô lên: "Chư vị cẩn thận!" Các Tổ Vu nhìn thấy tư thế này cũng giật nảy mình.

Dù sao Hồng Hoang đại địa, không thiếu cái lạ, có một số thứ kỳ

kỳ quái quái thì thật sự quá bình thường.

Tỷ như cỗ quan tài này, bọn họ căn bản nhận không ra đây là vật gì!

Cỗ quan tài đen kịt kia đột nhiên toát ra một trận ô quang.

Ngô Sở thấy vậy, bảo Nghệ Bảo tản ra Công Đức Kim Quang, phủ lên người mọi người một lớp bảo vệ.

Quan tài thứ này tà tính vô cùng, Ngô Sở cũng không hy vọng các Tổ Vu xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

Nhưng mà, đúng lúc này, đạo ô quang kia lóe lên, liền hướng về phía xa bỏ chạy. "Vãi chưởng!

Hắn cư nhiên muốn chạy!" Thanh niên truyền lửa thấy thế, ngay cả câu chửi thề cửa miệng bình thường của Ngô Sở cũng tuôn ra. "Chạy đi đâu!" Một đạo hư ảnh đuôi rồng quất tới, trực tiếp đập đạo ô quang kia bay trở lại.

Sau đó Cường Lương lóe lên một cái, xuất hiện phía trên ô quang, mười ngón tay xòe ra, nhấn xuống.

Chi chi chi...

Vô số lôi đình bao bọc lấy cỗ quan tài.

Từ bên trong truyền đến tiếng kêu thảm thiết và tiếng gầm rú của Nhiên Đăng lão đạo, ước chừng là bị điện giật cho thê thảm lắm rồi.

Đế Giang vặn vẹo cổ, mắng: "Thứ này thật mẹ nó cứng!" "A Sở có biết đây là vật gì không?" Hậu Thổ đứng bên cạnh Ngô Sở, phía bên kia là Thanh Khâu Ly.

Hai người không hề động thủ, mà giống như đang bảo vệ Ngô Sở.

Ngô Sở khẽ lắc đầu, nói: "Nhìn qua thì giống cỗ quan tài, nhưng quan tài là thứ dùng cho người chết, người sống dùng thứ này sẽ

khiến người ta cảm thấy không cát lợi..." "Quan tài?

Đó là vật gì?" Thanh Khâu Ly khó hiểu nói: "Vậy sao hắn lại mang thứ này bên người?

Nhìn qua còn có vẻ rất mạnh, lực phòng ngự kinh người!" Ngô Sở ngược lại không cảm thấy kỳ quái.

Nghe đồn Nhiên Đăng lão đạo chính là do ngọn Linh Cữu Cung Đăng đặt dưới đáy cỗ quan tài kia hóa thành, cũng có thuyết nói hắn chính là do cỗ quan tài kia hóa thành.

Dù sao ai cũng không rõ trong cỗ quan tài kia vốn dĩ táng ai.

Chương 208

Có lẽ cỗ quan tài kia vốn dĩ chẳng táng sinh linh nào cả, mà là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo do thiên địa tự nhiên sinh thành, vừa vặn bị Nhiên Đăng lão đạo đạt được. "Quan tài, chính là dùng để đựng người chết.

Sau khi sinh linh tử vong, dùng thứ này đựng lấy, chôn xuống đất...

Chỉ có điều hiện nay sinh linh Hồng Hoang tử vong cũng sẽ không có ai đặc biệt dùng thứ này liệm xác hạ táng.

Dù sao thể hình sinh linh Hồng Hoang đều quá mức khổng lồ, muốn hạ táng bọn hắn thì phải chế tạo một vật chứa càn khôn, lại dễ bị người ta trộm mộ, không có lời!" "..." Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly nghe xong, đưa mắt nhìn nhau.

Các nàng cũng không biết thuyết pháp này của Ngô Sở là từ đâu mà có, hình như nói nghe rất đạo lý, cứ như thật vậy.

Bên kia, Nhiên Đăng lão đạo với bộ dạng bị điện giật thê thảm, đột nhiên hé nắp quan tài ra một khe hở.

Một ngọn đèn hình hoa sen cháy lên ánh sáng màu lưu ly từ bên trong lóe lên rồi biến mất.

Nhưng Cường Lương bị ánh sáng của ngọn đèn này chiếu trúng, lập tức kinh hãi bay lùi lại.

Các Tổ Vu nhìn về phía hắn, đều muốn cười nhạo hắn một chút, kết quả Cường Lương liền nói: "Mọi người cẩn thận một chút, ngọn đèn kia có cổ quái, bên trên lượn lờ vô tận tử khí và âm khí..." Mọi người nghe vậy, đưa mắt nhìn nhau.

Đặc biệt là Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly, các nàng đối với tử khí và âm khí cũng không xa lạ gì, trên tòa Bạch Cốt Khô Lâu sơn kia rải đầy những thứ này.

Ngô Sở cũng có chút ngoài ý muốn.

Hắn vẫn luôn không rõ Linh Cữu Cung Đăng có uy năng gì, càng không nghĩ tới trên cây đèn này lại lượn lờ thứ như tử khí.

Bất quá ngẫm lại lại thấy hình như không có gì sai, đèn được Nhiên Đăng đặt trong quan tài, có thể không nhiễm tử khí sao?

Vậy luồng tử khí này là trời sinh, hay là của ai?

Lúc này, thanh âm của Nhiên Đăng lại từ trong quan tài truyền ra: "Bất Xuất sơn nhân, chúng ta hảo hảo đàm phán đi!

Chỉ chút xung đột ấy của chúng ta, thật không đến mức phải liều sống liều chết.

Cỗ Linh Cữu Quan và ngọn Linh Cữu Cung Đăng này đều là Bạn Sinh Linh Bảo của ta, là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nếu ta thật sự liều mạng tự bạo hai kiện linh bảo này, không nói tiêu diệt toàn bộ các ngươi, nhưng kéo một hai kẻ đệm lưng, ta nghĩ cũng chẳng phải việc khó.

Nhưng ta cảm thấy, thật không đến mức như thế!" Các Tổ Vu nghe vậy, không khỏi cười lạnh.

Thanh niên truyền lửa càng cười hắc hắc nói: "Kéo chúng ta đệm lưng?

Ta ngược lại muốn xem thử ngươi kéo bọn ta đệm lưng kiểu gì!

Thật tưởng rằng vừa rồi chính là toàn bộ thực lực của bọn ta sao?

Xem ra thật sự bị coi thường rồi nha!" Thế là, một vòng đại chiến mới bắt đầu, các Tổ Vu đều nghiêm túc hơn trước rất nhiều.

Sau đó liền nhìn thấy cỗ Linh Cữu đen kịt kia bị các Tổ Vu coi như bóng chuyền, đánh qua đánh lại trên không trung.

Ô quang bên trên tụ lại rồi tan, tan rồi lại tụ, một bộ dạng mắt thấy sắp bị bọn họ đánh cho tan rã.

Nhiên Đăng lão đạo tức đến mức lại bắt đầu cầu xin tha thứ trong quan tài.

Nghe tiếng cầu xin của Nhiên Đăng, Ngô Sở cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lão đạo này vẫn là tiếc mạng, không làm ra nổi cái chuyện tự bạo linh bảo kia.

Bất quá nhìn các Tổ Vu đều chưa hiện ra bản thể, hoặc là chưa thi triển thần thông Pháp Tướng Thiên Địa, có thể thấy bọn họ vẫn chưa thực sự phát huy hết thực lực của mình.

Thấy Ngô Sở đối với lời cầu xin của mình không hề lay động, Nhiên Đăng lão đạo rốt cuộc không còn cầu xin nữa, mà một lần nữa phát ngoan: "Bất Xuất sơn nhân, là ngươi ép ta, là ngươi ép ta..." Lúc này, nắp cỗ Linh Cữu Quan đột nhiên mở toang, một đạo thân ảnh đen kịt lượn lờ hắc khí từ trong quan tài bay lên.

Vốn dĩ Linh Cữu Quan bị đánh tới trước mặt Cộng Công.

Cộng Công đang muốn ra tay vỗ một cái, kết quả một tát liền vỗ trúng lên đạo thân ảnh đen kịt kia.

Bình...

Đạo hắc ảnh kia bị hắn tát cho bay ngược ra ngoài, nhưng một luồng hắc khí đen kịt trực tiếp dính lên tay Cộng Công.

Một cơn đau nhức nhối truyền đến từ lòng bàn tay hắn.

Khi hắn giơ tay lên nhìn, lập tức cảm thấy sống lưng ớn lạnh,

luồng hắc khí kia cư nhiên đang ăn mòn bàn tay hắn.

Phải biết rằng, độ cứng bàn tay của hắn cũng không kém gì những kiện linh bảo kia. "Mọi người cẩn thận cỗ thi thể kia, đừng để dính vào, có cổ quái!" "Ha ha ha...

Đều chờ chết đi!

Đều chờ chết đi..." Trong Linh Cữu Quan truyền đến tiếng cười điên cuồng tang tâm bệnh cuồng của Nhiên Đăng lão đạo.

Sau đó liền thấy đạo thân ảnh kia từ nằm thẳng biến thành đứng thẳng, trên người phảng phất lượn lờ vô cùng vô tận tử khí, khiến người ta nhìn không rõ chân diện mục.

Ngô Sở xuất hiện bên cạnh Cộng Công, công đức chi lực trong cơ thể khẽ động, bao bọc lấy bàn tay Cộng Công, dùng công đức chi lực khu trừ đám tử khí kia.

Lúc này, bàn tay Cộng Công đã có thể nhìn thấy bạch cốt, đủ thấy độ độc của tử khí này. "Bản tôn của cỗ thi thể này rốt cuộc là thần thánh phương nào?" Cộng Công nhíu mày nói, cũng không biết là vì đau hay vì nghĩ không thông, vừa nói vừa nhìn về phía Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm khẽ lắc đầu, biểu thị hắn cũng không biết.

Dù sao tại Hồng Hoang đại địa này, ai biết có bao nhiêu lão quái vật ẩn tàng, lại có ai biết có bao nhiêu lão quái vật đã chết?

Ngô Sở cũng rất tò mò, dù sao đây chính là nhân vật thần bí vẫn luôn không ai biết đến!

Nhưng đồng thời cũng có chút lo lắng, nhân vật thần bí như vậy, liệu có khi nào chỉ một cỗ thi thể thôi cũng mạnh đến vô biên?

Dù sao mười hai Tổ Vu có người cũng chỉ mới sơ nhập Đại La mà thôi.

Mạnh nhất là Đế Giang và Chúc Cửu Âm có lẽ đã tới Đại La hậu kỳ hoặc đỉnh phong, nhưng người cuối cùng là Huyền Minh mới nhập Đại La cảnh chưa được bao lâu!

Bọn họ có thể đánh lại cỗ thi thể thần bí này không?

Nếu đánh không lại, vậy chẳng phải chính mình hại bọn họ sao?

Lúc này, cỗ thi thể kia đang nhanh chóng bành trướng, càng ngày càng nhiều tử khí từ trong quan tài bay ra, chui vào cơ thể nó, tử khí xung quanh nó ngày càng nồng nặc.

Vài trượng, vài chục trượng, trăm trượng, vài trăm trượng, ngàn trượng...

Chương 209

Theo thi thể không ngừng bành trướng, khí thế cũng càng ngày càng mạnh. "Chiến đấu đi!

Sợ hãi đi!

Bất Xuất sơn nhân, đây đều là do ngươi chọc ra!" Từ trong quan tài đen kịt truyền ra thanh âm oán hận của Nhiên Đăng lão đạo, giọng nói hơi có chút run rẩy, có chút kinh sợ, giống như ngay cả chính hắn cũng đang sợ hãi vì thả ra tôn quái vật này vậy. "Không thể để hắn tiếp tục bành trướng nữa!" Thanh niên truyền lửa Chúc Dung quát lên, đồng thời phất tay đấm ra một quyền về phía thi thể.

Một đạo quyền diễm như mặt trời nhỏ oanh kích tới.

Bình...

Quan tài đột nhiên biến lớn, dựng đứng lên chắn trước mặt thi thể, sau đó bị cỗ thi thể cao mấy ngàn trượng kia túm lấy, vác lên sau lưng, giống như một kẻ vác quan tài.

Nhìn thấy một màn này, các Tổ Vu đưa mắt nhìn nhau.

Ngô Sở cũng có chút hối hận vì sự xúc động muốn giết chết Nhiên Đăng lão đạo của mình.

Nếu không xúc động, vốn dĩ hắn có thể từ chỗ Nhiên Đăng dọa dẫm lấy được một ít linh bảo.

Nào ngờ lại biến thành cục diện hiện tại.

Quả nhiên, những đại lão có tiếng tăm ở Hồng Hoang, không có một ai là có thể coi thường.

Lúc này, Hậu Thổ kéo Ngô Sở ra sau lưng, nói: "A Sở, chàng và

Thanh Khâu tỷ tỷ lui về trong Hộ Sơn đại trận trước đi, nơi này tạm thời giao cho bọn ta xử lý!" Thanh Khâu Ly nhìn thoáng qua Hậu Thổ, phát hiện Hậu Thổ không có vẻ gì là đang nói đùa, liền gật đầu, kéo Ngô Sở lui về.

Ngô Sở khống chế Hộ Sơn đại trận, lui về trong trận, miễn cho ở bên ngoài vướng tay vướng chân: "Các vị ca ca tỷ tỷ, xin nhất định phải cẩn thận!" Nếu trong số bọn họ có ai xảy ra chuyện, Ngô Sở đều sẽ vì thế mà áy náy.

Vốn dĩ đây không phải chuyện của bọn họ, nhưng hiện tại...

Các Tổ Vu khẽ gật đầu.

Ngô Sở lui về trong trận, tâm tình ít nhiều có chút bất đắc dĩ.

Sự tình hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn.

Vốn dĩ hắn cho rằng, Nhiên Đăng lão đạo thời kỳ này tu vi còn không bằng các Tổ Vu, khẳng định tùy tiện bóp một cái là chết.

Dù sao có thiên đoàn Vu tộc như mười hai Tổ Vu, còn có Thanh Khâu Hồ Tổ cùng tạo thành đội hình siêu hào hoa, khu khu Nhiên Đăng lão đạo, còn không phải dễ như trở bàn tay?

Vốn dĩ hắn cảm thấy, việc nhẹ nhàng như vậy, cho dù vì thế mà nợ Vu tộc nhân tình cũng sẽ không lớn bao nhiêu, thậm chí các Tổ Vu còn cảm thấy đây là đang trả nhân tình cho hắn.

Ai ngờ...

Cứ như vậy, dây dưa với Vu tộc ngược lại càng ngày càng sâu.

Bất quá ngẫm lại, với quan hệ giữa mình và Hậu Thổ hiện tại, tương lai khi đại chiến Vu Yêu nổ ra, mình khẳng định cũng không cách nào dễ dàng trí thân sự ngoại!

Đến lúc đó Phục Hy Nữ Oa ở Yêu tộc Thiên Đình, mà Hậu Thổ

bọn họ lại là Vu tộc.

Ngô Sở không khỏi âm thầm gãi đầu, giao hữu quá rộng rãi hình như cũng là phiền toái a!

Hay là đến lúc đó mời bọn họ qua đây ngồi một chút, mọi người ngồi xuống tâm sự, có chuyện gì từ từ nói?

Trong khi Ngô Sở đang suy nghĩ những ý niệm không thực tế này, Tổ Vu Đế Giang rốt cuộc dẫn đầu phát động công kích.

Chỉ thấy thân hình hắn nhoáng lên, trong nháy mắt hóa thành vạn trượng cự khu.

Hơn nữa vạn trượng cự khu này còn không phải hình người, mà là hình chim, toàn thân đỏ rực, sáu chân bốn cánh, nhìn không rõ mặt mũi, thân tư hùng tráng như quả cầu.

Sáu chân bốn cánh cùng động, trong nháy mắt liền xuất hiện trước người cự thi kia, quyền mang chiếu vào khuôn mặt không nhìn rõ của cự thi, ầm ầm giáng xuống.

Cự thi giơ hai tay lên che trước đầu, đỡ được sáu đạo quyền mang kia.

Khí lãng cuồn cuộn, chấn động đến mức Hộ Sơn đại trận của Tử Ngọc Sơn cũng rung chuyển.

May mà công kích của các Tổ Vu không phải nhắm vào đại trận, nếu không Tử Ngọc Sơn này khẳng định phải tiêu đời.

Bầu trời mây chì cuồn cuộn, bao trùm phương thiên vũ này, mấy chục vạn dặm địa vực phảng phất trong chớp mắt liền chìm vào bóng tối.

Một con rồng đỏ rực chậm rãi từ đám mây thò đầu xuống, há miệng phun ra một luồng sáng.

Ánh sáng vừa biến mất khỏi miệng nó, sát na liền ập đến đầu cự thi.

Bình...

Cỗ quan tài khổng lồ trượt lên trên, đỉnh tại đầu cự thi, đỡ được luồng sáng do đầu rồng phun ra.

Lúc này, một tôn thân ảnh toàn thân xanh biếc chống trời mà đứng, mặt người thân chim, dưới chân chim còn đạp lên hai con tiểu long, tùy ý chỉ tay một cái, vô số dây leo khổng lồ to như Tử Ngọc thần mộc liền từ hư không chui ra, quấn lấy cỗ cự thi kia.

Một bên khác, một tôn cự nhân hỏa diễm vĩ đại mọc lên từ mặt đất...

Một con băng điểu đạp lên song đầu long, huy vũ băng sương, đóng băng vạn dặm...

Nhìn trạng thái pháp lực toàn khai của từng Tổ Vu, tâm tình Ngô Sở cũng theo đó mà trở nên thấp thỏm.

Một bên cảm thấy có bọn họ ở đây, cỗ cổ thi thần bí này hẳn là có thể bị chế phục, nhưng một bên lại lo lắng giao chiến giữa bọn họ sẽ làm sập Hộ Sơn đại trận của Tử Ngọc Sơn.

Còn Nhiên Đăng lão đạo trốn trong hắc quan, lúc đang nghiến răng nghiến lợi lại cũng không khỏi bất đắc dĩ khẽ than, cảm thấy Tử Ngọc Sơn này đúng là vùng đất không lành của mình.

Lần đầu tiên tới, tâm cảnh liền bị đả kích, lần thứ hai này... "Xem ra, chỉ có y theo pháp này, bỏ đi nhục thân này mới có thể giữ được một mạng!" U u khẽ than một tiếng, Nhiên Đăng đem nguyên thần bản thân đầu nhập vào ngọn lưu ly cung đăng.

Trong ngọn lửa của Linh Cữu Cung Đăng có một vệt quang diễm màu xám, bên trong ngọn lửa có một cánh cửa nhỏ bé khó có thể phát

hiện, có thể thông thẳng tới U Minh Huyết Hải.

Nguyên thần của Nhiên Đăng liền chui vào cánh cửa này, đồng thời bao bọc lấy Linh Cữu Đăng.

Trong chớp mắt, nguyên thần của hắn và Linh Cữu Cung Đăng liền cùng biến mất trong cỗ quan tài.

Sau khi Nhiên Đăng lão đạo bỏ lại nhục thân và cỗ quan tài, mang theo Linh Cữu Cung Đăng lặng lẽ độn tẩu, cỗ hắc quan kia rất nhanh liền tự hành tán ra, hóa thành từng luồng tử khí chui vào trong cỗ thi thể kia.

Sát na, khí thế cỗ thi thể kia lập tức tăng vọt.

Những dây leo khổng lồ quấn quanh người nó đột nhiên bắt đầu đứt đoạn từng khúc, lớp băng sương cũng bị nứt toác.

Nhưng cùng lúc đó, lôi điện hỏa vũ đã tát lên người cỗ thi thể kia.

Chương 210

Nhìn tử thi trong luồng sáng chói mắt, đôi mắt Ngô Sở ngưng lại, kinh ngạc nói: "Tỷ tỷ, nàng có nhìn thấy Nhiên Đăng lão đạo không?" Thanh Khâu Ly lắc đầu, sau đó nói: "Nghĩ đến hẳn là dùng thuật Đại Tiểu Như Ý, ẩn thân trên người cỗ thi thể kia rồi đi!

Dù sao cỗ thi thể kia to lớn như vậy, hắn chỉ cần biến mình nhỏ lại tùy ý, ai có thể dễ dàng phát hiện thân ảnh hắn chứ!" Ngô Sở vẫn nhíu mày, chỉ cảm thấy dựa vào tính cách của Nhiên Đăng lão đạo, hẳn không phải loại người có thể khẳng khái chịu chết.

Nếu không thì thời kỳ Phong Thần, hắn còn có thể phản bội Xiển giáo sao?

Một kẻ không sợ chết, khẳng định làm không được loại chuyện này.

Ngô Sở yên lặng suy tư, nghĩ xem nếu Nhiên Đăng lão đạo muốn đào mệnh thì sẽ dùng thủ đoạn gì?

Đúng rồi, ngọn Linh Cữu Cung Đăng kia đâu?

Ngô Sở ngẩng đầu nhìn lại, cũng không phát hiện cỗ thi thể kia mượn dùng uy năng của Linh Cữu Cung Đăng.

Trong tình huống đấu pháp, khẳng định bất cứ sức mạnh nào cũng sẽ tìm cách tận dụng, chẳng lẽ hắn giấu ngọn đèn kia, chuẩn bị âm thầm đánh lén? "Tỷ tỷ, mau nói cho Hậu Thổ tỷ tỷ bọn họ, cẩn thận Nhiên Đăng lão đạo đánh lén!" Nhưng mà, còn chưa đợi Thanh Khâu Ly thông báo lời nhắc nhở của Ngô Sở tới Hậu Thổ, cỗ tử thi kia đã ngã xuống dưới sự liên thủ công kích của mười hai Tổ Vu.

Tử khí trên người tử thi, dưới sự oanh kích liên tục của các Tổ

Vu, bị đánh văng ra khỏi cơ thể, nhưng lại ngưng tụ thành một tôn quan tài đen kịt ở sau lưng tử thi.

Cỗ tử thi kia cũng thu nhỏ thân thể, rơi xuống trên Hộ Sơn đại trận.

Các Tổ Vu thấy thế cũng thu nhỏ thân thể, sau đó đi lên trước xem xét, kết quả xem xong, từng người không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Ngô Sở cũng từ trong Hộ Sơn đại trận đi ra, tới trước mặt cỗ thi thể kia.

Khi hắn nhìn thấy dung mạo thi thể, cũng không khỏi vẻ mặt ngạc nhiên.

Bởi vì thi thể hắn nhìn thấy căn bản không phải cổ thi gì, mà chính là Nhiên Đăng bản đăng.

Sửng sốt hồi lâu, Ngô Sở mới đá đá cỗ thi thể này: "Tên này, rốt cuộc chết rồi sao?" Vừa nói vừa nhìn thoáng qua cỗ cổ quan kia, tiếp đó ngồi xổm xuống chuẩn bị sờ xác.

Dù sao hắn thân mang công đức, không sợ tử khí trên thi thể.

Nhưng Thanh Khâu Ly đi theo hắn lại nhíu mày, nói: "Không đúng!

Không cảm giác được nguyên thần tàn linh của đối phương, chẳng lẽ hắn bỏ lại nhục thân này, nguyên thần độn đào rồi?" Các Tổ Vu nghe vậy, không khỏi nhìn về phía Thanh Khâu Ly, sau đó lại nhìn về phía cỗ thi thể kia.

Ngô Sở nghe Thanh Khâu Ly nói thế cũng không khỏi sửng sốt, sau đó hồ nghi sờ soạng trên thi thể.

Quả nhiên, trên thi thể cái gì cũng không lưu lại.

Hắn lại nhìn về phía cỗ quan tài đen kịt mang theo hoa văn thần bí

kia, tiến lên hất tung nắp quan tài, kết quả phát hiện trong quan tài chẳng có gì, chỉ có một quan tài đầy tử khí.

Thanh Khâu Ly nghi hoặc nói: "Trong tử khí kia cũng không có khí tức nguyên thần.

Kỳ quái, hắn làm sao có thể lặng lẽ độn tẩu dưới mí mắt mọi người chứ?" Các Tổ Vu đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy ít nhiều có chút mất mặt.

Nhiều người như vậy liên thủ, cư nhiên còn để đối phương chạy thoát, kết quả ngoại trừ cỗ quan tài này, cái gì cũng không vớt được.

Ngô Sở đứng dậy, sờ cằm suy tư.

Thanh âm Nghệ Bảo đột nhiên vang lên trong thức hải hắn: "Có khi nào là do ngọn Linh Cữu Cung Đăng kia không?

Nghe nói trong đèn có một tia U Minh Quỷ Hỏa, có thể câu thông U Minh?" "Sao ngươi không nói sớm?" Ngô Sở cạn lời. "Nói là có thể câu thông U Minh, nhưng không nói có thể trực tiếp đi tới U Minh a!" Nghệ Bảo có chút tủi thân, nó đâu nghĩ tới dưới sự vây đánh của nhiều Đại La như vậy, Nhiên Đăng lão đạo còn có biện pháp độn đào chứ!

Ngô Sở cũng biết việc này không thể trách Nghệ Bảo, dù sao chính hắn cũng không nghĩ tới.

Thế là hắn dương trang bộ dạng đột nhiên nghĩ ra, mạnh mẽ đấm tay vào lòng bàn tay, nói: "Xem ra, truyền thuyết kia là thật!" "Truyền thuyết gì?" Mọi người tò mò nhìn về phía hắn.

Ngô Sở nói: "Truyền thuyết Linh Cữu Cung Đăng trong tay Nhiên Đăng đạo nhân có một đạo hỏa diễm màu xám trắng, tên gọi U Minh Quỷ Hỏa, lửa này có thể thông thẳng tới U Minh chi địa.

Nghĩ đến, hắn chính là dùng pháp này âm thầm câu thông U Minh,

tiến tới để nguyên thần tiến vào U Minh, dùng cái này độn tẩu đi!" Các Tổ Vu nghe vậy, không khỏi ngạc nhiên, sau đó có chút xấu hổ nhìn về phía Ngô Sở.

Hậu Thổ thấy thế, cười khổ một cái, lắc đầu nói: "Không nghĩ tới chúng ta nhiều người như vậy liên thủ, cư nhiên vẫn bị kẻ này chạy thoát, thật sự là..." Ngô Sở xua tay nói: "Việc này cũng không trách được chư vị, Nhiên Đăng kẻ này sinh tính cẩn thận sợ chết, thân là người hiểu rõ hắn nhất, ta lại không nghĩ tới những điều này, là ta nghĩ sự tình quá đơn giản, cho rằng có chư vị ở đây, bắt hắn dễ như trở bàn tay." Mọi người cười gượng, bởi vì bọn họ cũng nghĩ như vậy.

Tuy rằng sau đó xuất hiện 'cổ thi' khiến bọn họ cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nhưng bọn họ vẫn cảm thấy bắt lấy đối phương không có bất kỳ vấn đề gì.

Ai ngờ, vẫn là chủ quan khinh suất!

Bất quá Ngô Sở cũng không thể không thừa nhận, Nhiên Đăng lão đạo cũng là phái diễn xuất, trước đó diễn bi phẫn như vậy, nghĩa vô phản cố như vậy, ai ngờ tên này lại chơi chiêu hư hư thực thực với bọn họ chứ!

Thanh Khâu Ly mỉm cười nói: "Kỳ thật cũng không tính là không có thu hoạch, cỗ cổ quan kia vừa nhìn liền biết là vật Cực phẩm Tiên Thiên, A Sở nếu luyện hóa nó, liền có thể đạt được một kiện Cực phẩm Linh Bảo phòng ngự cực mạnh.

Tuy rằng vật này uẩn hàm tử khí, nhưng tử khí này..." "Thứ này, hối khí!" Ngô Sở nhíu mày, có chút ghét bỏ.

Nhưng chuyển niệm vừa nghĩ, Ngô Sở lại cảm thấy tựa hồ có thể thử xem.

Sau này khi đấu pháp với người khác, có thể trực tiếp ném cái này ra, cũng tặng kèm một câu 'Đến, tặng ngươi cỗ quan tài', hoặc là nói 'Nhìn xem, ta ngay cả quan tài cũng chuẩn bị xong cho ngươi rồi'.

Tin tưởng làm như vậy, đối phương khẳng định bị ghê tởm đến tận nhà.

Thanh Khâu Ly thấy thế liền cười, hỏi: "Đây chính là Cực phẩm Linh Bảo, trên người chàng có kiện linh bảo nào là cực phẩm không?" Có thì khẳng định là có, bất quá đó là một kiện Công Đức Linh Bảo.

Thanh Khâu Ly kỳ thật cũng biết, chẳng qua nàng không tiện nói trước mặt mọi người.

Dù sao, tuy rằng Hậu Thổ khẳng định biết, nhưng các Tổ Vu khác còn chưa rõ ràng!

Xem ra, phải tìm cơ hội lĩnh ngộ một chút pháp tắc trong đám tử khí này mới được!

Ngô Sở yên lặng nhìn, sau đó nhìn về phía các Tổ Vu: "Chư vị đại ca, thứ này các ngươi..." Kết quả Đế Giang trực tiếp xua tay nói: "Thứ này vẫn là A Sở huynh đệ cầm đi!

Dù sao bọn ta là Vu, thứ này cho bọn ta còn phải luyện chế lại một phen mới có thể dùng, phiền toái lắm!" Ngô Sở nhìn về phía Chúc Cửu Âm, Chúc Cửu Âm cũng mỉm cười nói: "Ta cũng không thiếu linh bảo, A Sở huynh đệ cứ cầm đi!

Nhiên Đăng đạo nhân kia nguyên thần độn tẩu, tương lai đợi hắn tu vi khôi phục, tin tưởng sẽ còn tìm tới cửa, A Sở huynh đệ vẫn nên làm tốt chuẩn bị ứng đối mới phải." Ngô Sở gật gật đầu, chắp tay thi lễ với bọn họ: "Như thế, vậy ta cũng không cùng chư vị đại ca và các tỷ tỷ khách sáo nữa.

Tuy rằng thứ này xác thực là có chút hối khí, nhưng từ phương

diện phòng ngự mà nói, cũng xác thực không hổ là một kiện Cực phẩm Linh Bảo, tiểu đệ tu vi thấp kém..." Thanh niên truyền lửa tiến lên một phen khoác vai Ngô Sở, cười nói: "A Sở huynh đệ không cần nói những lời này, ngươi là tình huống gì, bọn ta đều biết.

Nói đến vẫn là bọn ta tàm quý, khu khu một sinh linh cảnh giới Thái Ất đỉnh phong, bọn ta liên thủ cư nhiên còn không bắt được, chậc chậc..." Các Tổ Vu nghe vậy, không khỏi che mặt cười khổ.

Ngô Sở thầm nghĩ, nếu tương lai đợi mười hai Tổ Vu tung hoành Hồng Hoang đại địa, Nhiên Đăng lão đạo còn sống, ước chừng chuyện ngày hôm nay hắn có thể chém gió cả đời!

Nhớ năm đó, mười hai Tổ Vu liên thủ cũng không thể bắt được bần đạo... vân vân.

Nghĩ đến cảnh Nhiên Đăng đạo nhân chém gió như vậy, ước chừng mười hai Tổ Vu cũng hận không thể xé xác hắn!

Chương 211

Sau này các Tổ Vu ra ngoài hành tẩu, nếu lại đụng phải Nhiên Đăng lão đạo, đoán chừng cái gì cũng không cần nói, trực tiếp lao vào phang trước đã.

Âm thầm mặc niệm cho Nhiên Đăng lão đạo ba giây, Ngô Sở liền nói với thanh niên truyền lửa bên cạnh: "Chúc Dung huynh đệ nói quá lời, tại Hồng Hoang đại địa này cường giả vô số, linh bảo cường đại mà thần kỳ cũng vô số.

Một số sinh linh cổ lão mà cường đại đại đa số đều có không chỉ một loại phương pháp bảo mệnh, chúng ta trong tình huống không biết rõ, lại há có thể làm được chu toàn mọi mặt?" "Vấn đề là, tên kia cũng không tính là cổ lão, càng không tính là cường đại a!" "..." Ngô Sở không khỏi bật cười, không nghĩ tới các Tổ Vu này còn sĩ diện như vậy. "Chúc Dung huynh đệ, giúp ta một việc, ta muốn thiêu hủy cỗ thi thể này, thứ này để ở chỗ này, nhìn một cái liền thấy đen đủi." "Chuyện nhỏ!" Thanh niên truyền lửa búng tay một cái, thi thể Nhiên Đăng đạo nhân liền bốc lên một đoàn hỏa diễm, cũng truyền đến tiếng xèo xèo, một mùi hôi thối lập tức từ trên thi thể tràn ngập ra.

Sau đó Ngô Sở dùng trận pháp cấm chế phong ấn cỗ hắc quan kia lại, miễn cho tử khí trong quan tài phiêu tán ra ngoài, mang đến phiền toái không cần thiết cho Tử Ngọc Sơn của hắn. "Đi, mọi người tiếp tục ăn tiếp tục uống, tiếp tục tấu nhạc tiếp tục múa!" "Ha ha..." *** Cứ như vậy, Tử Ngọc Sơn vẫn luôn náo nhiệt gần trăm năm.

Mười một tòa núi thịt khổng lồ kia cư nhiên bị bọn họ tiêu diệt sạch sẽ, chỉ là mỹ thực cuối cùng rơi vào trong bụng Ngô Sở, ước chừng còn không nhiều bằng thanh niên Khoa và thiếu niên Nghệ.

Nếu đơn thuần so lượng cơm ăn, Ngô Sở đều không phải đối thủ của thiếu niên Nghệ.

Điều này cũng làm cho Ngô Sở không khỏi thầm cảm khái: Vu tộc, thật không hổ là "phạn dũng" (thùng cơm) nhất tộc!

Đương nhiên, đây là nói đám nam Vu ăn uống cuồng dã kia, còn Hậu Thổ tiểu thư tả và Huyền Minh muội tử, những nữ Vu có tướng ăn xinh đẹp dễ coi là ngoại lệ.

Cũng may lần này có thanh niên truyền lửa trợ giúp Tiểu Nguyệt Linh, nếu không Tiểu Nguyệt Linh phi bị mệt chết không thể.

Tuy rằng ăn ít nhất, nhưng Ngô Sở cũng không thiệt thòi.

Những núi thịt này tuy hết, nhưng da lông cốt giáp các loại còn lại kia đều là bảo tài, có thể dùng để luyện chế linh bảo phẩm chất cao.

Đặc biệt là dược liệu trên người con song đầu cự đà cảnh giới Đại La kia, Ngô Sở cảm thấy nếu đem luyện chế thành linh bảo bì giáp, khẳng định có thể đạt tới hàng cực phẩm, tệ nhất cũng là thượng phẩm.

Đáng tiếc, Nữ Oa và Phục Hy am hiểu luyện chế pháp bảo đã trở về, nếu không Ngô Sở cũng sẽ không ngại làm phiền đại ca và Nữ Oa đại tỷ đại nhà mình một chút.

Đương nhiên, các Tổ Vu ăn thịt, chúng sinh linh ở Tử Ngọc Sơn cũng không thiếu phần húp canh.

Những nội tạng và biên giác liệu không cần đến đều ném cho những sinh linh kia.

Thanh niên Khoa và thiếu niên Nghệ lần này cũng ăn sướng rồi, dưới sự ra hiệu của Ngô Sở, còn đưa đi một ít cho Lão Viên.

Đương nhiên, ăn sướng rồi, bình thường bọn hắn tự nhiên cũng

phải gánh vác công việc xử lý thiện hậu, xử lý tạp vật phế liệu sinh ra khi làm thịt thực tài.

Tỷ như công việc tẩy rửa ruột của những con cự thú kia, thuận tiện đưa uế vật trong ruột cự thú đến nơi xa đào hố chôn lấp.

Đối mặt với các Tổ Vu, hai người này ngay cả dũng khí cự tuyệt cũng không có, đau đớn mà vui sướng tiếp nhận phần công việc này, Ngô Sở tự nhiên cũng vui vẻ thanh nhàn.

Khi tất cả người Vu tộc, bao gồm cả Hậu Thổ đều rời đi, Thanh Khâu Ly mới nói: "Trước đó ta không có tặng chàng lễ vật gặp mặt gì, ta thấy chàng đối với cỗ hắc quan kia cũng không hài lòng lắm, hiện tại cứ mượn dược liệu trên người những cự thú kia, giúp chàng luyện chế một kiện linh bảo phòng ngự đi!

Năng lực luyện bảo của ta khả năng không bằng Nữ Oa muội muội bọn họ, A Sở chớ có chê bai mới được!" Ngô Sở nghe vậy, đôi mắt sáng lên, nói: "Thanh Khâu tỷ tỷ nói năng lực luyện bảo không bằng đại ca và đại tỷ ta, là chỉ tu vi không bằng hay là chỉ luyện bảo cấm chế không bằng?" Thanh Khâu Ly nghe vậy, khóe miệng hơi co rút, nói: "Ta chỉ khiêm tốn một chút, chàng nghe không ra sao?

Chàng cảm thấy tu vi của ta sẽ không bằng bọn họ?" Ách!

Cái này liền có chút xấu hổ rồi!

Ngô Sở khẽ ho khan, sau đó móc ra khối ngọc bội bên trong uẩn hàm các loại trận pháp cấm chế mà Hồng Quân lão tổ tặng hắn lúc trước đưa cho nàng: "Vậy tỷ tỷ xem cái này trước đã." Thanh Khâu Ly nghe vậy, liếc hắn một cái, khẽ hừ một tiếng, tức giận nhận lấy, nguyên thần đầu nhập vào trong đó xem xét.

Kết quả vừa nhìn cái này, nàng trực tiếp liền nhập mê.

Hồi lâu, nàng mới hồi phục tinh thần lại, hỏi: "Thứ này lấy được

ở đâu?" "Vị tiền bối kia tặng, thế nào?" Thanh Khâu Ly có chút thẹn quá hóa giận trừng mắt liếc hắn một cái, có chút chua chua nói: "So với phương pháp luyện bảo của vị tiền bối kia, phương pháp luyện bảo của Thanh Khâu chúng ta xác thực kém xa." "Vậy chờ nàng học được cái này, có phải có thể luyện chế ra linh bảo tốt hơn không?" "Chàng...

để ta học cái này?" Thanh Khâu Ly có chút không dám tin nhìn hắn, sau đó lắc đầu nói: "Cái này quá mức trân quý, ta không thể..." Ngô Sở bật cười nói: "Cái này có gì mà không thể học, chính vì trân quý nên nàng càng cần phải học a!

Đợi năng lực luyện bảo của nàng tăng lên, ta không phải cũng đi theo được lợi sao!" "Nói thì nói thế, nhưng đây là vị tiền bối kia tặng cho A Sở chàng." Thanh Khâu Ly ít nhiều có chút xoắn xuýt, muốn học lại ngại ngùng. "Vị tiền bối kia cũng không nói với ta là không thể để người khác học a!" Ngô Sở cười nói: "Nàng cứ an tâm học đi!

Đợi nàng học tốt rồi mới có thể giúp ta luyện chế linh bảo tốt hơn.

Những dược liệu kia đều không phổ thông, chí ít cũng là phẩm chất Thái Ất cảnh trung kỳ nha!

Không thể lãng phí!" Thanh Khâu Ly nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Vậy được!

Đợi ta nắm chắc rồi, thử xem có thể dùng tấm da song đầu cự đà kia thay chàng luyện chế một bộ cực phẩm giáp trụ hay không." "Vậy thì tốt quá rồi!" Ngô Sở ha ha cười nói.

Dù sao đợi hắn tu vi đến đẳng cấp như Thanh Khâu Ly, sau đó lại đi học những trận pháp cấm chế này, vậy thì không biết phải đến khi nào.

Hơn nữa tu vi của hắn nếu thật sự đến cấp độ kia, ước chừng

cường độ thân thể huyết nhục này cũng đã mạnh đến mức đáng sợ, lúc đó lại cần một bộ cực phẩm giáp trụ, ý nghĩa hiển nhiên cũng không lớn bằng hiện tại.

Cho nên, tầm quan trọng của việc bồi dưỡng một "công cụ nhân" luyện bảo là không cần nói cũng biết.

Đương nhiên, loại lời nói "công cụ nhân" luyện bảo này, hắn là không dám nói thẳng ra.

Không nói ra, Thanh Khâu Ly còn sẽ niệm tình tốt của hắn, toàn tâm toàn ý thay hắn luyện bảo.

Nhưng một khi nói như vậy, đoán chừng con hồ ly tinh này sẽ trực tiếp trở mặt.

Nhìn thấy Thanh Khâu Ly ngồi ở kia, trong tay nắm khối ngọc bội, tâm thần đắm chìm trong những trận pháp cấm chế kia, bắt đầu học tập, Ngô Sở thở ra một hơi, cười híp mắt đứng dậy, xoay người đi ra khỏi lương đình.

Kết quả liền thấy Tiểu Nguyệt Linh từ phòng bếp đi ra, thế là thần tình cười híp mắt của hắn lập tức đổi thành bộ dạng than thở.

Chuyện coi Thanh Khâu Ly như công cụ nhân luyện bảo để dùng này, vẫn là đừng để nha đầu đơn thuần như Tiểu Nguyệt Linh biết thì tốt hơn.

Kết quả nhìn thấy bộ dáng sầu mi khổ kiểm của Ngô Sở, Tiểu Nguyệt Linh liền tò mò hỏi: "A Sở ca, sao thế?" "A!

Cũng không có gì, chỉ là cảm thấy lần này thật sự vất vả cho Tiểu Nguyệt Linh rồi, nấu cơm cho bọn họ lâu như vậy, bản thân lại không ăn được thứ gì tốt..." Nghe được lời này của Ngô Sở, Tiểu Nguyệt Linh liền cười hì hì, sau đó giống như làm trộm nhìn ngó xung quanh, tiếp đó ghé vào tai Ngô Sở thì thầm: "A Sở ca, muội còn giấu rất

nhiều thịt của con song đầu cự đà kia nha!

Đủ cho chúng ta ăn mấy chục năm..." "..." Ngô Sở nghe vậy, có chút dở khóc dở cười nhìn Tiểu Nguyệt Linh.

Tiểu nha đầu này, học được kỹ năng "tàng tư" (giấu đồ riêng) này từ khi nào vậy? "Làm đẹp lắm!" Ngô Sở cười hắc hắc, vươn tay xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng.

Tiểu Nguyệt Linh nghe vậy, đôi mắt to cười thành hình trăng khuyết: "Hì hì, muội còn lo A Sở ca sẽ mắng muội một trận chứ!

Cảm thấy muội không thành thật..." Ngô Sở cảm thấy có chút buồn cười, liền nói: "Vậy muội nói cho ta nghe, trước đó rốt cuộc muội nghĩ như thế nào?

Vì sao lại muốn giấu chỗ thịt kia đi?" "Ưm, chính là cảm thấy những tiền bối kia ăn quá nhanh, muội thấy A Sở ca mỗi lần đều ăn ít nhất, ăn xong còn phải tiêu hóa một chút, những tiền bối kia đều không cần, cho nên..." Ngô Sở nghe vậy, cười ha ha một tiếng, vươn tay vò rối mái tóc dài của nàng: "Nha đầu này, sao lại đáng yêu như thế chứ!

A Sở ca không uổng công thương muội!" Tiểu Nguyệt Linh nghe vậy, ngay cả lợi cũng sắp lộ ra rồi. "Được rồi, đi tu hành đi!

Ta cũng phải bế quan một đoạn thời gian, hảo hảo tiêu hóa một chút." Hắn còn có ba kiện linh bảo chưa luyện hóa: Một kiện là Phân Quang Định Pháp Thần Mộc Trâm mà Nữ Oa tặng hắn trước khi đi, một kiện là Thất Bảo Lưu Quang Mạt do Hậu Thổ tặng.

Chương 212

Một kiện chính là cỗ hắc quan kia, bất quá luyện hóa hắc quan cần lĩnh ngộ một chút pháp tắc trong tử khí kia, chí ít không thể để tử khí ảnh hưởng đến chính mình mới được.

Còn về cây Hỏa Vũ Phiến mà Phục Hy luyện chế cho hắn lúc trước, đã sớm luyện hóa xong.

Tu hành, luyện hóa linh bảo...

Hưởng thụ mỹ thực rượu ngon, lĩnh lược diễn xuất của đệ nhất nhạc đoàn Hồng Hoang...

Cuộc sống của Ngô Sở, chính là mộc mạc vô hoa như vậy.

Tuế nguyệt đằng đẵng như nước chảy, thoắt cái không biết đã bao nhiêu năm trôi qua.

Thanh Khâu Ly trước tiên dùng vài trăm năm thời gian, nghiên cứu thấu đáo những trận pháp cấm chế mà Hồng Quân Lão Tổ tặng cho Ngô Sở, nghiễm nhiên đã trở thành một vị đại gia luyện bảo.

Sau đó, nàng mượn Lưu Ly Nhật Quang Đăng của Ngô Sở, thử nghiệm luyện chế cho hắn hai kiện Linh bảo.

Tuy rằng dùng dược liệu cấp Thái Ất cảnh, nhưng phẩm cấp của hai kiện Linh bảo nàng luyện ra lại chẳng kém bao nhiêu so với cây Phượng Vũ Phiến do Phục Hy luyện chế giúp nàng.

Hai kiện Linh bảo kia, một kiện là thanh cốt mâu thoạt nhìn nhỏ nhắn, được luyện chế từ chiếc răng nanh khổng lồ của Cự Nha Thú, sở hữu phẩm chất thượng phẩm trung đương.

Đừng thấy nó nhìn như một chiếc đũa ngà voi, nhưng một khi dùng pháp lực thôi động, trong nháy mắt liền có hiệu quả tồi sơn hám

nhạc (phá núi lở non).

Một kiện khác là chuỗi vòng xương, được luyện chế từ nhãn cầu của mấy con cự thú kia.

Hai mươi bốn viên nhãn cầu màu sắc không đồng nhất, được Thanh Khâu Ly luyện thành những hạt châu tròn trịa đồng đều xâu thành một chuỗi.

Những loại hạt châu khác nhau sẽ có công hiệu khác nhau.

Ví dụ như bốn viên nhãn cầu màu vàng móc ra từ đầu con Cự đà hai đầu, liền có công hiệu uy lâm chấn nhiếp, ngự thủy; lại ví dụ như hai viên châu đen lấy từ trên thân con ba ba khổng lồ, có công hiệu trợ giúp gia tăng tốc độ thôi diễn vận toán; lại tỷ như hai viên châu đỏ lấy từ con bạch tuộc khổng lồ, sở hữu hiệu quả mê huyễn...

Hai mươi bốn hạt châu hợp lại cùng một chỗ, còn có thể kết thành một cái Vạn Tượng Huyễn Trận khổng lồ.

Chuỗi vòng tay này sở hữu phẩm chất thượng phẩm trung cao đoan.

Trước khi biết những hạt châu đó là mắt của cự thú, Ngô Sở còn thực sự có cảm giác yêu thích không buông tay.

Nhưng sau khi biết nguồn gốc của chúng, Ngô Sở đành phải lặng lẽ thu chúng lại.

Cầm mấy cái nhãn cầu cự thú trên tay, luôn khiến hắn có cảm giác cổ quái.

Hiện tại, Thanh Khâu Ly đang luyện chế kiện Linh bảo thứ ba cho Ngô Sở, chính là dùng da thú của con Cự đà hai đầu kia để luyện chế một bộ giáp trụ bằng da.

Tuy rằng Ngô Sở lấy được cỗ hắc quan (quan tài đen) từ chỗ lão

đạo Nhiên Đăng có khả năng phòng ngự kinh người, nhưng Thanh Khâu Ly rõ ràng cảm giác được, Ngô Sở cũng không thích thứ đó.

Cho nên, giúp hắn luyện chế một bộ hộ cụ vẫn là có chút cần thiết.

Ngô Sở đoán chừng, với kỹ thuật luyện bảo hiện tại của Thanh Khâu Ly, so với đại ca Phục Hy và đại tỷ đại Nữ Oa của nàng, hẳn là đã kẻ tám lạng người nửa cân rồi. ...

Sau khi Thanh Khâu Ly bắt đầu luyện chế hộ cụ cho hắn, Ngô Sở cũng rốt cuộc bắt đầu nếm thử tiếp xúc một chút với những luồng tử khí bên trên Linh Cữu Quan.

Những năm gần đây, tu vi của hắn đang tăng trưởng ổn định, Phân Quang Thần Mộc Trâm do Nữ Oa tặng và Thất Bảo Lưu Quang Mạt do Hậu Thổ tặng đã bị hắn luyện hóa.

Đã đến lúc "nếm thử" mùi vị của tử vong rồi!

Về phương diện này, Hậu Thổ tỷ tỷ có thể cho hắn một số kiến nghị, bởi vì Hậu Thổ sớm từ vài vạn năm trước đã bắt đầu tiếp xúc với tử vong chi khí này.

Dưới sự đề nghị của Hậu Thổ, Ngô Sở nếm thử ước thúc công đức chi lực trong cơ thể, để những tử khí kia từ từ hủ thực thân thể của chính mình, qua đó cảm thụ các loại pháp tắc bên trong tử khí. "Vị kinh tử, yên tri sinh?" (Chưa trải qua cái chết, sao biết được sự sống?) Đây là lời Hậu Thổ tỷ tỷ nói cho hắn biết.

Chỉ có tự mình đi thể ngộ loại cảm giác tử vong gia thân, cảm thụ thân thể từng bước tiêu vong, mới có thể ở mức độ lớn nhất cảm thụ được loại sức mạnh pháp tắc uẩn hàm trong tử khí này, mới có thể lấy tốc độ nhanh nhất thích ứng loại khí tức tử vong này, cuối cùng mới có thể giá ngự được cỗ lực lượng này.

Kỳ thật, thân là Kim Tiên, muốn tấn thăng cảnh giới Thái Ất, cũng cần lĩnh ngộ một loại Đại đạo pháp tắc nào đó.

Chỉ có lĩnh ngộ được bản nguyên sức mạnh của một loại Đại đạo pháp tắc, cũng đem loại sức mạnh này hóa thành của mình, mới có tư cách xưng là Thái Ất cảnh.

Dự tính ban đầu của Ngô Sở là trực tiếp lĩnh ngộ Ngũ Hành Đại Đạo.

Dù sao Ngũ Hành bản nguyên hắn đều đã lĩnh ngộ qua, đối với việc lĩnh ngộ bản nguyên pháp tắc Ngũ Hành hợp nhất hẳn sẽ có trợ giúp không nhỏ.

Hơn nữa Ngũ Hành Đại Đạo cũng là cơ sở nhất, quan trọng nhất trong ba ngàn Đại đạo.

Cho nên lĩnh ngộ con đường này, có thể nói là thuận lý thành chương.

Nhưng vì sao nhiều sinh linh lĩnh ngộ bản nguyên sức mạnh Ngũ Hành như vậy, nhưng trong quá trình lĩnh ngộ Đại đạo pháp tắc về sau, lại không phải tất cả đều chọn lĩnh ngộ Ngũ Hành Đại Đạo?

Đáp án Thanh Khâu Ly cho hắn là: Trong pháp tắc Ngũ Hành Đại Đạo, sự tương sinh tương khắc giữa các loại sức mạnh kỳ thật phức tạp hơn hắn tưởng tượng nhiều.

Có lẽ nhập môn tương đối dễ dàng, nhưng muốn ngộ thấu nó, cũng có thể biến nó thành thứ cho mình dùng, lại cũng không dễ dàng.

Lời tuy nói như thế, nhưng Ngô Sở cũng sẽ không dễ dàng đi chọn lựa lĩnh ngộ Tử Vong Đại Đạo.

Hắn chỉ cần hơi lĩnh ngộ một chút cỗ lực lượng pháp tắc tử vong này, làm được có thể sơ bộ giá ngự nó, không cho nó cùng công đức chi lực trong cơ thể xung đột là được rồi.

Công đức chi lực sở hữu công hiệu khư trừ sức mạnh phụ diện trong cơ thể, một khi hắn không khống chế những công đức chi lực kia, đám tử khí xâm nhập cơ thể hắn sẽ bị công đức chi lực khu trừ, mà công đức chi lực cũng sẽ vì vậy mà tổn hao.

So với Tử Vong Chi Đạo, thứ hắn hy vọng có thể lĩnh ngộ hơn là Ngũ Hành Đại Đạo, hoặc là Âm Dương Đại Đạo.

Đương nhiên, lĩnh ngộ thêm mấy cái Đại đạo cũng chẳng có gì không tốt.

Dù sao muốn tấn cấp cảnh giới Đại La, cũng phải lĩnh ngộ nhiều thêm mấy điều Đại đạo pháp tắc mới được.

Đại La bao la vạn tượng, không gì làm không được, nếu không thể lĩnh ngộ thêm vài cái Đại đạo, thì có không biết xấu hổ mà nói đạo của mình bao la vạn tượng, không gì làm không được sao?

Đương nhiên, cái gọi là "không gì làm không được" này, hơn phân nửa đều là chém gió ra.

Nếu thật sự muốn so đo, thì ngay cả Hồng Quân Lão Tổ cũng không dám nói chính mình không gì làm không được.

Mà theo lời đám bạn bè Đại La của Ngô Sở giảng, cảnh giới Đại La, bản thân lĩnh ngộ Đại đạo pháp tắc càng nhiều, tu vi mới có thể càng mạnh.

Mà Ngũ Hành có thể nghịch chuyển Âm Dương, hai cái Đại đạo này hoàn toàn có thể nói là Đại đạo tương phụ tương thành.

Những người bạn Đại La này của hắn cơ bản đều biết hai loại Đại đạo này.

Bất quá bọn họ đều có đạo chủ tu của riêng mình, ví dụ như Huyễn Chi Đạo của Thanh Khâu Ly, Phù Vân Đạo của Hồng Vân, Trấn Nguyên Đạo của Trấn Nguyên Tử, Tạo Hóa Sang Sinh Chi Đạo

của Nữ Oa...

Chẳng qua đạo của bọn họ hiển nhiên đều chưa đạt tới cảnh giới "hóa mục nát thành thần kỳ".

Chương 213

Tương lai Tạo Hóa Sang Sinh Chi Đạo của Nữ Oa hóa mục nát thành thần kỳ, sáng tạo ra Nhân tộc, lúc này mới có tư cách thành tựu Thánh Nhân.

Luân Hồi Chi Đạo của Hậu Thổ hóa mục nát thành thần kỳ, thân hóa luân hồi, Nguyên Thần vĩnh trấn Địa Phủ, lúc này mới có tư cách xưng vô địch bên trong vùng đất luân hồi của nàng.

Bất quá hiện tại thân là Hậu Thổ tỷ tỷ của Vu tộc, hiển nhiên sẽ không cố ý đi lĩnh ngộ những sức mạnh pháp tắc kia, càng thêm không có ý tưởng lĩnh ngộ Luân Hồi Chi Đạo.

Dù sao Vu tộc bọn họ tu hành, chỉ cần không ngừng kích phát sức mạnh huyết mạch là được rồi.

Tuy rằng tới nay Ngô Sở cũng chưa định ra chủ tu chi đạo tương lai của mình, nhưng hắn cũng không nóng nảy.

Dù sao đạo chủ hay phụ đều có thể tùy thời thay đổi.

Giống như Hậu Thổ tỷ tỷ tương lai lấy thân Tổ Vu hóa thân luân hồi vậy.

Có nhiều bạn bè cường đại trợ giúp như vậy, Ngô Sở đối với phương hướng tu hành của mình sớm đã có một quy hoạch vô cùng minh xác, sẽ không sợ tìm không thấy phương hướng.

Tu sĩ chìm đắm trong tu hành bình thường là cảm giác không thấy thống khổ, bọn họ không phải chìm đắm trong cảm ngộ thiên địa Đại đạo pháp tắc, thì là chìm đắm trong niềm vui sướng do thổ nạp linh khí mang lại.

Nhưng Ngô Sở bị tử khí bao phủ lại đang thống khổ muốn chết

mà ngạnh kháng.

Bởi vì có Hậu Thổ tỷ tỷ ở một bên trông coi hắn, hắn cảm thấy chính mình hẳn là nên lấy ra chút khí chất "ngạnh hán" (đàn ông cứng rắn), miễn cho bị Hậu Thổ tỷ tỷ coi thành ngay cả Vu nữ của Vu tộc cũng không bằng.

Nhưng cảm thụ được cơ bắp trên người mình từng bước teo rút hủ lạn, càng ngày càng nhiều tử khí từ trong hắc quan tràn ra, bao phủ bên ngoài thân thể hắn, sinh cơ trong cơ thể dần dần đoạn tuyệt...

Loại cảm giác cổ quái cảm nhận chính mình đang từng bước đi hướng tử vong này, quả thực làm cho người ta da đầu tê dại.

Cứ như vậy, liên tục nhịn mấy năm, Ngô Sở đã biến thành một bộ dáng người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Tóc trên đầu đã sớm rụng sạch, da thịt trên người cũng hầu như chỉ còn lại có một bộ khung xương thịt, ngũ tạng lục phủ ẩm đạm không ánh sáng, ngũ quan trên mặt càng là biến thành từng cái lỗ đen, từng tia hắc khí từ một cái lỗ đen bay ra, lại từ một cái lỗ đen khác chui vào.

Bộ dáng kia, nhìn cứ như thi thể thối rữa một nửa, ghê tởm muốn chết.

Nếu lúc này hắn còn khứu giác, là có thể ngửi được mùi hôi thối do máu thịt hủ lạn trên người hắn mang lại.

Ngô Sở đoán chừng, tình huống như vậy, có lẽ Hậu Thổ tỷ tỷ lúc trước cũng đã trải qua.

Thậm chí lúc trước Hậu Thổ tỷ tỷ để hắn ở Thanh Khâu học thần thông cùng Hồ Tổ, rất có khả năng chính là không hy vọng bộ dạng quỷ quái bị tử khí quấn quanh kia bị hắn nhìn thấy.

Hiện tại ngẫm lại, Ngô Sở cảm thấy thật đúng là có khả năng này,

nếu không Hậu Thổ tỷ tỷ vì sao không ở ngoài Vạn Nha Sơn lĩnh ngộ Vạn Nha Đại Trận, mà lại muốn chạy đến trong Bạch Cốt Động kia chứ?

Nghĩ đến việc Hậu Thổ tỷ tỷ cũng từng biến thành bộ dạng quỷ quái này, nội tâm Ngô Sở đốn thời trở nên "cổ tỉnh bất ba" (giếng cổ không gợn sóng), hiệu quả còn tốt hơn cả bức tranh Hồng Phấn Khô Lâu.

Sau khi dần dần thích ứng loại trạng thái này, Ngô Sở đối với tử vong pháp tắc lại cũng có một phen cảm ngộ của riêng mình.

Chỉ là, ý tưởng lúc đầu là chỉ cần có thể sơ bộ giá ngự những tử khí kia là tốt rồi, lúc này lại sớm đã bị hắn ném ra sau đầu.

Hắn đã chìm đắm trong đám tử khí này, đồng thời lấy bộ dáng ghê tởm muốn chết này không biết tiếp tục chống đỡ bao nhiêu năm.

Công đức chi lực và Bất Diệt Linh Quang trong cơ thể hắn, cùng với những vì sao ngũ sắc trong các đại khiếu huyệt, từ sớm đã bị hắn phong ấn lại, xử ở trạng thái ảm đạm.

Cuối cùng có một ngày, cỗ hắc quan bên cạnh hắn sáng lên từng đạo ô mang (ánh sáng đen), ô mang chuyển hóa thành văn phù màu đen huyền ảo, xoay tròn phi phù quanh thân hắn.

Từng đạo nguyên thần chi lực từ thức hải Ngô Sở vươn ra, cũng dùng những tử khí kia ngưng tụ thành từng mai phù văn mới, lại cùng những phù văn trôi nổi quanh thân hắn tương liên.

Cuối cùng phù văn nối thành một mảnh, hình thành trật tự mới, tản ra quang mang màu đen, bao phủ cỗ hắc quan kia.

Không biết qua bao lâu, những phù văn kia hóa thành trật tự thần liên, bao bọc hắc quan, cuối cùng tử khí liễm nhập vào trong quan tài, hắc quan mãnh liệt thu nhỏ, bị Ngô Sở nắm trong tay.

Sau khi rốt cuộc chưởng khống được những tử khí này, thân thể Ngô Sở chậm rãi sáng lên từng đoàn quang mang.

Những tinh thần đan (nội đan sao trời) và Bất Diệt Linh Quang lúc trước bị hắn phong ấn, đều đang chiếu rọi thân thể rách nát của hắn, linh khí chung quanh như thủy triều dũng mãnh lao tới phía hắn.

Biến hóa này làm cho Hậu Thổ tỷ tỷ đang ăn điểm tâm trong lương đình hai mắt sáng ngời. "Hậu Thổ tỷ tỷ, A Sở ca có phải sắp xuất quan rồi không?" Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly cũng nghiêng cái đầu nhỏ, nhìn về phía phòng của Ngô Sở. "Sắp rồi!

Hy vọng trải qua lần này, tu vi của hắn có thể tiến thêm một bước." Hậu Thổ nói xong, nhìn về phía hai con "đại loli" càng ngày càng lớn, "Các ngươi cũng phải nỗ lực nha!" Hai con "tiểu loli" sôi nổi gật đầu xưng phải. ...

Lại vài trăm năm quang âm sau, Ngô Sở từ trong bế quan đi ra.

Bộ dáng hủ nhục khô lâu ghê tởm lúc trước, hiện giờ sớm đã biến mất không thấy, dung mạo cũng đã sớm khôi phục như lúc ban đầu.

Lần bế quan này, đối với hắn mà nói, có ý nghĩa phi thường tầm thường.

Lần đầu tiên để hắn cảm nhận được cái gì gọi là tử vong, minh bạch cái gì gọi là tiêu thệ.

Cũng bởi vậy, cả người hắn ngược lại trở nên trầm ổn hơn nhiều, trên mặt treo nụ cười tự tin, phảng phất không có gì có thể làm khó được hắn.

Rất rõ ràng, tu vi của hắn tuy rằng vẫn là Kim Tiên chi cảnh, nhưng tâm cảnh của hắn so với dĩ vãng lại có biến hóa rất lớn, hoặc nói là thăng hoa.

Vị tri tử, yên tri sinh?!

Ngô Sở coi như đã minh bạch dụng ý chân chính của Hậu Thổ tỷ tỷ.

Vì thế, sau khi hắn xuất quan, thời điểm Hậu Thổ tỷ tỷ xuất hiện ở trước mặt nghênh đón hắn, hắn nghiêm mặt thi lễ với Hậu Thổ một cái: "Tỷ tỷ, phi thường cảm tạ!" Hậu Thổ tỷ tỷ nhìn nhìn hắn, yên nhiên cười một tiếng: "Không cần khách khí!" Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly còn tưởng rằng Ngô Sở đây là đang cảm tạ Hậu Thổ hộ pháp cho hắn, căn bản không nghĩ tới ý tứ tầng sâu trong cái thi lễ kia của Ngô Sở.

Đến nỗi Hậu Thổ có hiểu hay không, Ngô Sở cũng không quản. "A Sở ca, muốn ăn chút gì không?" Tiểu Nguyệt Linh giơ giơ điểm tâm trong tay. "Được a!

Nếu có thể, ta muốn ăn thịt!" Ngô Sở nói xong, tung mình đi vào trong lương đình, rồi sau đó hỏi tiểu hồ ly: "Lão tổ nhà ngươi đâu?

Xuất quan chưa?" Tiểu hồ ly lắc đầu: "Vẫn chưa đâu!" Nàng vừa nói vừa dùng nước trà thanh tẩy chén trà, rót cho Ngô Sở chén trà.

Rất hiển nhiên, các nàng vừa nãy ở trong lương đình uống trà. "Tỷ tỷ, ta muốn đi Vạn Nha Sơn một chuyến, tỷ có thể bồi ta đi một chuyến không?" Ngô Sở uống ngụm trà sau đó nói với Hậu Thổ tỷ tỷ vừa đi theo vào, một bên còn dùng Thất Bảo Lưu Quang Mạt mà Hậu Thổ tặng hắn lau khóe miệng, bày ra một bộ dáng cố làm ra vẻ ôn văn nhĩ nhã.

Đương nhiên, trừ Nghệ Bảo ra, không ai sẽ cảm thấy hắn làm vậy rất làm màu (kiểu tình).

Hậu Thổ nhìn hắn một cái, gật gật đầu, sau đó hỏi: "Ngươi muốn đi nơi đó thu thập tử khí?" Ngô Sở lắc đầu nói: "Ta muốn đem cỗ hắc quan này đặt ở trong Vạn Nha Sơn, dùng tử khí nơi đó để ôn dưỡng nó.

Dù sao ta ngốc tại Tử Ngọc Sơn này, tạm thời cũng không dùng được thứ này." Sau khi luyện hóa cỗ hắc quan kia, Ngô Sở mới hiểu được, thứ này trừ bỏ phòng ngự cực kỳ lợi hại ra, lợi hại nhất vẫn là có thể giết người trong vô hình.

Chương 214

Đem người nhốt vào trong hắc quan, sau đó dùng vô tận tử khí trong quan tài không ngừng tiêu ma pháp lực của đối phương, lại phối hợp thượng Linh Cữu Cung Đăng trong tay lão đạo Nhiên Đăng...

Giết người xong, thậm chí có thể thuận tiện đem tàn hồn đối phương đưa đến U Minh chi địa.

U Minh chi địa hiện giờ, đó chính là Huyết Hải, là địa bàn của Minh Hà Lão Tổ.

Cũng không biết lão đạo Nhiên Đăng có đụng phải Minh Hà Lão Tổ ở trong U Minh hay không.

Với cái loại vận đạo hiện tại của hắn, cho dù đụng phải, Ngô Sở một chút cũng không cảm thấy kỳ quái.

Nếu thật đụng phải, như vậy ngọn Linh Cữu Cung Đăng kia sẽ phải rơi vào tay Minh Hà Lão Tổ rồi.

Nghĩ đến khả năng này, Ngô Sở liền cảm thấy có chút đáng tiếc.

Dù sao Linh Cữu Cung Đăng và cỗ hắc quan này chính là linh bảo phối bộ.

Đương nhiên, sự tiếc nuối của Ngô Sở có chút dư thừa.

Lão đạo Nhiên Đăng tuy rằng trước đó vận đạo phi thường tốt, vừa xuất tràng liền đụng phải "thiên đoàn" hào hoa tạo thành từ Mười Hai Tổ Vu.

Nhưng là vận đạo tốt đâu thể vẫn luôn liên tục mãi!

Đến U Minh chi địa, lão đạo Nhiên Đăng mượn sự trợ giúp của ngọn U Minh Quỷ Hỏa trên Linh Cữu Cung Đăng, quả thực có thể nói

là như cá gặp nước.

Thậm chí, hắn ở tại vùng đất Huyết Hải kia còn kết giao được một vị bạn mới.

Vị bạn mới kia của hắn, kỳ thật là một con muỗi cái.

Con muỗi cái này sinh tính hung tàn, nguyên bản là muốn cắn nuốt nguyên thần của hắn, nhưng bị U Minh Quỷ Hỏa chiếu một cái, lông toàn thân đều suýt nữa bị thiêu trụi.

Sau khi kiến thức sự lợi hại của ngọn cung đăng kia, con muỗi cái rất thức thời hóa thù thành bạn với hắn.

Mà lão đạo Nhiên Đăng cũng dưới sự chỉ điểm của vị bạn mới này, thành công rời đi Huyết Hải, trở lại Hồng Hoang đại địa.

Tại Tử Ngọc Sơn nghỉ ngơi hai ngày, Ngô Sở dưới sự bồi đồng của Hậu Thổ tỷ tỷ, đi tới Vạn Nha Sơn.

Sau khi Hậu Thổ một quyền đánh tan Vạn Nha Đại Trận do Vạn Nha bày ra, hai người tung mình đi vào trong Bạch Cốt Động ở Vạn Nha Sơn.

Trong Bạch Cốt Động, tử khí như tơ như sương, cẩn thận cảm thụ liền có thể phát hiện từng đạo sức mạnh trật tự Đại đạo do tử vong pháp tắc hình thành, đang buông xuống trong động này.

Nếu lĩnh ngộ Tử Vong Đại Đạo pháp tắc ở chỗ này thì có thể làm ít công to.

Bất quá đối với người mới học đạo như Ngô Sở mà nói, cũng không thích hợp vừa bắt đầu đã tới nơi này lĩnh ngộ Tử Vong Đại Đạo pháp tắc.

Hắn của hiện tại tuy có thể thừa nhận sức mạnh tử vong pháp tắc nơi này, nhưng tạm thời hắn còn chưa có ý định tiếp tục lĩnh ngộ tử

vong pháp tắc.

Lĩnh ngộ Tử Vong Đại Đạo quá dễ dàng làm cho người ta trở nên người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Ngô Sở cảm thấy, vẫn là nên lĩnh ngộ Ngũ Hành Đại Đạo trước, nếu không được, thì lại đến nơi này bế quan lĩnh ngộ Tử Vong Đại Đạo cũng không muộn.

Mạnh hay không là nhất thời, đẹp hay không đó là chuyện cả đời.

Thân là một người "giao hữu rộng khắp", Ngô Sở cảm thấy hình tượng vẫn rất quan trọng.

Ở giữa nơi trật tự Đại đạo rủ xuống này, có một tảng đá đen thui thân có chín lỗ (cửu khiếu), lẳng lặng chiếm cứ trong đó, phảng phất giống như người đang hô hấp vậy, hô hấp những tử vong chi khí này, cũng từ trong tử vong chi khí hấp thu từng luồng huyền âm chi khí, dùng để tẩm bổ tự thân.

Sinh linh khác sợ hãi tử vong chi khí này, nhưng tảng đá ngoan cố này lại là nửa điểm cũng không sợ.

Cái lý sinh hóa giữa vạn vật chính là kỳ diệu vô cùng như vậy.

Ngô Sở thầm nghĩ, tảng đá này hẳn là vị Thạch Tinh nương nương trong tương lai kia đi!

Bất quá lấy bối phận hiện tại của hắn mà tính, vị Thạch Tinh nương nương tương lai này thế nào cũng phải gọi hắn một tiếng tiền bối mới được.

Chậc chậc, cái bối phận chết tiệt này của ta a!

Ngô Sở một bên cảm khái, một bên đem cỗ hắc quan đặt ở trong Bạch Cốt Động, lại bố trí bên cạnh hắc quan một tòa trận pháp, đem tử khí trong Vạn Nha Sơn tụ tập về phía bên này.

Trận pháp là một cái Thất Tinh Tụ Linh Trận giản dịch tạo thành từ bảy cây cờ trận (trận kỳ), bất quá bởi vì dùng tử khí để câu lặc trận pháp cấm chế trên cờ, cho nên ngưng tụ không phải linh khí, mà là tử khí.

Đây đó là sự vận dụng linh hoạt trận pháp cấm chế.

Hậu Thổ tỷ tỷ ở một bên tự nhiên không rõ ràng lắm những cảm khái trong nội tâm Ngô Sở, nàng cũng đang quan sát tảng đá lớn kia.

Khi trận pháp hình thành, hắc quan bắt đầu cắn nuốt tử khí, những huyền âm chi khí giáp tạp trong tử khí cũng đồng dạng bị cắn nuốt theo.

Nhìn thấy tình huống này, Ngô Sở nghĩ nghĩ, lại giải trừ trận pháp, đem hắc quan dời đến bên cạnh tảng đá kia, sau đó một lần nữa bố trí Thất Tinh Tụ Linh Trận.

Cứ như vậy, tử khí cùng huyền âm chi khí chung quanh đều sẽ bị hội tụ lại đây, tảng đá hấp thu huyền âm chi khí trong tử khí, mà hắc quan tắc cắn nuốt tử khí.

Suy nghĩ một chút, Ngô Sở lại từ trong tay áo móc ra một hòn đá, đặt lên đỉnh tảng đá, rồi sau đó vỗ vỗ tảng đá cửu khiếu kia, nói: "Viên Nguyệt Thạch này cho ngươi mượn dùng trước, bên trong uẩn hàm một tia Thái Âm bản nguyên, ngươi nếu là có thể lĩnh ngộ nó, đối với ngươi khẳng định trợ giúp không nhỏ." Hậu Thổ thấy thế, không khỏi nói: "Ngươi đem Nguyệt Thạch đặt ở chỗ này, đoán chừng nguyệt hoa trong Nguyệt Thạch sẽ bị nó hấp thu hầu như không còn, đối với nó mà nói là hữu ích, nhưng đối với ngươi mà nói lại là tổn thất." Ngô Sở cười nói: "Kia cũng không sao, coi như là chút bồi thường chúng ta mượn dùng động phủ của nó đi!

Nếu tương lai nó có thể có sở tạo hóa, cũng không uổng công chúng ta trợ nó một tay." Hậu Thổ nghe vậy, cười cười, liền không

nói thêm nữa. ...

Tại lúc Ngô Sở cùng Hậu Thổ an trí cỗ hắc quan ở Vạn Nha Sơn, Tử Ngọc Sơn lại nghênh đón hai vị bạn cũ đã lâu không gặp của Ngô Sở: Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử.

Sau khi được Tiểu Nguyệt Linh chỉ huy Thần Mộc mở ra đại trận Tử Ngọc Sơn, đem đôi bạn thân (hảo cơ hữu) này nghênh tiến vào Tử Ngọc Sơn, Hồng Vân liền ha ha cười nói: "Yêu!

Mười mấy vạn năm chưa thấy, Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Vũ đều lớn như vậy rồi à!

Là cô nương lớn rồi...

Đúng rồi, Bất Xuất đạo hữu đâu?" "Nguyệt Linh (Tiểu Vũ), ra mắt hai vị tiền bối!

Hai vị tiền bối mời vào trong." Đem hai người thỉnh tiến vào hộ sơn đại trận của Tử Ngọc Sơn, Tiểu Nguyệt Linh liền nói: "A Sở ca cùng Hậu Thổ tỷ tỷ ra cửa, bất quá hẳn là rất nhanh là có thể trở về." "Ra cửa?

Sẽ không phải là đi xa nhà chứ!" Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đều không khỏi có chút tò mò.

Trấn Nguyên Tử càng là cười nói: "Bất Xuất đạo hữu không phải tự hào là Bất Xuất Sơn Nhân sao?

Sao lần này cũng xuất sơn rồi?" "Vị Hậu Thổ tỷ tỷ kia lại là thần thánh phương nào?" Hồng Vân hai mắt sáng ngời, phảng phất giống như phát hiện điểm sáng gì đó, hứng thú dạt dào hỏi han.

Tiểu Nguyệt Linh mỉm cười nói: "Nơi bọn họ đi xác thật không xa, lấy tu vi của ta và Tiểu Vũ mà nói, bay chừng một năm liền có thể tới, lấy tu vi của A Sở ca và Hậu Thổ tỷ tỷ, đoán chừng hai ba tháng là được rồi!

Nếu là Hậu Thổ tỷ tỷ mang theo A Sở ca, tưởng tượng sẽ càng nhanh hơn." "Xem ra vị Hậu Thổ tỷ tỷ này của ngươi giống như rất lợi hại nha!" Tiểu Nguyệt Linh gật gật đầu, đạo: "Là rất lợi hại nha!

Bất quá thân phận của tỷ ấy ta không thể nói cho hai vị tiền bối, vẫn là chờ tỷ tỷ trở về, lại nói rõ với hai vị tiền bối đi!

Chương 215

Còn thỉnh hai vị tiền bối lượng thứ!

Vì tạ lỗi, ta làm đồ ăn ngon cho hai vị tiền bối, được không?" Hồng Vân gật đầu nói: "Ân, xét thấy Tiểu Nguyệt Linh ngươi coi bọn ta như người ngoài, ta thế nào cũng phải ăn nhiều chút mới được..." Hồng Vân vốn dĩ banh mặt, muốn trêu chọc Tiểu Nguyệt Linh một chút, nhưng khi nhìn thần tình xấu hổ của Tiểu Nguyệt Linh, liền có chút banh không được, ha ha cười to nói: "Được rồi, không trêu ngươi nữa, xem dọa ngươi kìa, bọn ta ở chỗ này chờ bọn họ trở về là được, có rượu ngon không?" "Có nha!" Tiểu Nguyệt Linh nói xong, hướng không trung hô lên: "Thần Mộc tiền bối, xin phiền toái ngài đưa chúng ta về đạo tràng, cảm ơn lạp!" Theo tiếng hô của Tiểu Nguyệt Linh, mặt ngoài hộ sơn đại trận dũng động khởi một trận gợn sóng màu tím, sau đó một đạo tử quang bao bọc lấy bọn họ, nháy mắt liền đem bọn họ truyền tống đến đỉnh Thần Mộc.

Các Hoa Tiên nhìn thấy Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, sôi nổi từ trên tán cây bay lướt xuống, chào hỏi hai người bọn họ: "Hoa Tiên nhất tộc, ra mắt hai vị tiền bối!" Hồng Vân quét mắt nhìn đám Hoa Tiên nhỏ này, cười nói: "Không tồi không tồi, số lượng cư nhiên đều sắp có hai ngàn rồi, xem ra tộc này của các ngươi phát triển cũng tạm được!" Nhưng Trấn Nguyên Tử ở một bên lại "di" một tiếng, nhìn về phía mấy cái Hoa Tiên nhỏ có tu vi cũng không tệ lắm như Hoa Phỉ Nhi, hỏi: "Tiểu Hoa Tiên, để ý ta cảm thụ một chút tu vi của ngươi không?" Hoa Phỉ Nhi lắc đầu cười nói: "Không để ý đâu!

Tiền bối tự nhiên!" Hồng Vân bị Trấn Nguyên Tử nói như vậy, cũng kinh ngạc lên, rồi sau đó cùng nhau yên lặng cảm thụ tu vi trong cơ thể những Tiểu Hoa Tiên kia.

Một lát sau, hai người mở hai mắt, nhìn nhau một cái, cuối cùng lại nhìn về phía Tiểu Nguyệt Linh: "Pháp tu hành của các nàng có phải có biến đổi hay không?

Việc này ngươi cũng hẳn là biết hiểu đi!

Có thể nói chăng?" Tiểu Nguyệt Linh gật đầu nói: "Đây là A Sở ca cùng một vị tiền bối khác, chính là lão tổ tông Thanh Khâu của Tiểu Vũ, còn có Hậu Thổ tỷ tỷ cùng nhau chế tạo pháp tu hành cho các nàng, A Sở ca nói đó gọi là Kim Đan Đại Đạo..." "Kim Đan Đại Đạo sao?

Nguyên lai là thế!" Hai người rốt cuộc minh bạch, lúc trước khi bọn họ ở phương Tây đại địa, vì sao lại vô duyên vô cớ nhận được một bút công đức rồi, nguyên nhân hóa ra là ở đây. "Bất Xuất đạo hữu, đã lâu không gặp, chưa từng nghĩ tới bọn ta sẽ đến đi!

Ha ha..." Khi Ngô Sở và Hậu Thổ từ Vạn Nha Sơn trở về, thế nào cũng không nghĩ tới, hai vị bạn cũ Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử cư nhiên sẽ ở Tử Ngọc Sơn chờ hắn.

Chuyện này nếu hắn cùng Hậu Thổ tỷ tỷ hơi chút ở bên ngoài trải qua thế giới hai người, kia chẳng phải là...

Mạo tựa (hình như) cũng không có gì, Tử Ngọc Sơn này ăn ngon uống tốt cung phụng, còn có ca vũ diễn tấu các loại biểu diễn có thể xem, trong thời gian ngắn, bọn họ khẳng định sẽ không cảm thấy nhàm chán.

Tuy rằng Ngô Sở cũng có đoán chừng qua, cảm thấy Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử có lẽ sẽ nhịn không được xuất sơn tu phục địa mạch bị Tam Tộc và sinh linh khác hủy diệt.

Nhưng nghĩ đến khoảng cách từ Vạn Thọ Sơn đến Tử Ngọc Sơn này, lại ngẫm lại nếu bọn họ một đường tu phục lại đây, thì đến bên

này đoán chừng cũng phải vài nghìn trên vạn năm trôi qua rồi đi!

Cho nên...

Hình như lần này hắn bế quan cũng chỉ hai ba ngàn năm thời gian thôi!

Nếu bọn họ đi Bắc Cảnh bên kia tu phục trước, mà không phải một đường đi qua đây, vậy có lẽ mấy vạn năm cũng chưa chắc sẽ đi vào Tử Ngọc Sơn này của hắn.

Cũng không phải nói Hồng Hoang to lớn chỉ có hai người bọn họ hiểu được tu phục địa mạch, mà là Hồng Hoang đại địa thật sự quá mức rộng lớn, quang việc cản đường đều yêu cầu không ít thời gian, càng huống chi còn phải tốn thời gian tu phục địa mạch, thời gian sử dụng tự nhiên phải rất nhiều.

Hơn nữa so sánh ra, Trấn Nguyên Tử sở hữu Địa Thư, ở trên phương diện tu phục địa mạch tự nhiên muốn am hiểu hơn sinh linh khác nhiều.

Nhìn thấy hai vị bạn cũ, Ngô Sở hiển nhiên rất vui vẻ, ha ha cười cùng bọn họ ôm một cái, làm hai người ngẩn ra.

Hậu Thổ ở phía sau hắn thấy thế liền không khỏi che miệng cười khẽ, nhớ tới lúc trước Thiếu Niên Khoa và Tiểu Tiểu Thiếu Niên Nghệ nói chuyện với nàng về những việc Ngô Sở ôm bạn bè tốt.

Có lẽ bạn cũ gặp nhau, trong lòng vui vẻ, xác thật sẽ dùng cái ôm để biểu đạt tình cảm đi! "Tuy rằng nghĩ tới nhị vị lão ca sẽ xuất sơn tu phục địa mạch, nhưng xác thật chưa từng nghĩ đến nhị vị lão ca sẽ đến sớm như vậy.

Bất quá nhị vị lão ca có thể tới, ta rất vui vẻ!" Ngô Sở ha ha cười to, "Tiểu Nguyệt Linh, đi trong kho lấy mấy quả Tử Ngọc Linh Văn Nại ra, ta muốn mời nhị vị lão ca nếm thử thứ nổi danh nhất Tử Ngọc

Sơn chúng ta." Hồng Vân nghe vậy liền không khỏi ha ha cười, nói: "Như thế vừa lúc, Trấn Nguyên Tử hiền đệ lần này cũng mang theo Nhân Sâm Quả của hắn lại đây, ta cũng có thể nhân cơ hội này so một lần, xem Tử Ngọc Linh Văn Nại này cùng Nhân Sâm Quả rốt cuộc thục ưu thục liệt (ai hơn ai kém), hắc hắc..." Hồng Vân bày ra bộ dáng gây sự "xem náo nhiệt không chê chuyện lớn", làm Trấn Nguyên Tử có chút bất đắc dĩ chỉ chỉ hắn, sau đó từ trong tay áo móc ra cái khay ngọc lót vải đỏ...

Trên khay ngọc bày biện sáu quả trái cây tinh oánh dịch thấu, đúng là Nhân Sâm Quả.

Hình dạng quả thoạt nhìn giống như đứa bé mập mạp đang ôm đôi tay ngồi xổm, nhìn đến mức mọi người tại đây, trừ bỏ đám Ngô Sở và Hồng Vân ra, đều không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Tức giáp là Hậu Thổ, lúc này đều có chút tò mò nhìn mấy cái Nhân Sâm Quả kia, dường như không nghĩ tới cư nhiên sẽ có loại quả kỳ lạ lớn lên giống hệt đứa nhỏ như vậy. "Lần trước rời đi Tử Ngọc Sơn, ta không phải đã nói rồi sao, lần sau trở lại, định mang mấy quả linh quả cho Bất Xuất đạo hữu nếm thử." Trấn Nguyên Tử mỉm cười chỉ vào Nhân Sâm Quả, giới thiệu cho mọi người, "Quả này tên gọi Nhân Sâm Quả, ba ngàn năm một lần nở hoa, ba ngàn năm một lần kết quả, lại ba ngàn năm mới được chín, vạn năm cũng chỉ kết ba mươi cái quả, ăn một cái, có thể tăng bốn vạn bảy ngàn năm tu vi.

Mấy quả này liền tặng cho Bất Xuất đạo hữu cùng Tiểu Nguyệt Linh các nàng nếm thử đi!" Còn may, Trấn Nguyên Tử không phải kẻ thích "trang bức" (làm màu/ra vẻ), nếu không hắn sẽ phát hiện, cái "bức" này hắn trang đến không phải rất thành công.

Bởi vì sau khi nghe được Trấn Nguyên Tử nói như vậy, mặc dù là những Tiểu Hoa Tiên kia, cũng đều chỉ là hiểu rõ gật gật đầu, cũng

không có vì công hiệu của nó mà cảm thấy quá mức kinh kỳ, tối đa cũng chỉ là cảm thấy ngoại hình linh quả này quá giống trẻ con, có chút kỳ lạ.

Dù sao các nàng cũng là ăn qua Tử Ngọc Linh Văn Nại, tuy rằng so sánh với Nhân Sâm Quả này, công hiệu của Tử Ngọc Linh Văn Nại muốn kém hơn chút, nhưng một quả cũng có thể gia tăng ba vạn sáu ngàn năm tu vi.

Ngô Sở tiếp nhận Nhân Sâm Quả Trấn Nguyên Tử đưa tới, nói với tiểu hồ ly: "Tiểu Vũ, đi gọi lão tổ nhà ngươi xuất quan, tới ăn linh quả!" Tiểu hồ ly ưng thuận một tiếng, đăng đăng chạy lên lầu hai đại điện.

Đem khay quả buông xuống, Ngô Sở lại vỗ trán, nói: "Nhìn thấy nhị vị lão ca, nhất thời hưng phấn, đều quên hướng nhị vị lão ca giới thiệu một chút.

Nhị vị lão ca, vị này nãi là thủ lĩnh Hậu Thổ của bộ lạc Hậu Thổ, hiện giờ bộ lạc của nàng ngay tại bên cạnh Tử Ngọc Sơn ta.

Tỷ, hai vị này đó là hai vị lão ca ta từng nói với tỷ, Hồng Vân lão ca và Trấn Nguyên Tử lão ca.

Lúc trước pháp tu hành của ta chính là do hai vị lão ca giúp ta chế tạo ra..." Hậu Thổ thi lễ hướng hai người: "Hậu Thổ ra mắt hai vị đạo hữu!" Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử tự nhiên cũng nhìn ra được, khí tức của Hậu Thổ rất cường đại, tu vi có lẽ cũng không yếu hơn bọn họ bao nhiêu, bởi vậy cũng không dám thác đại, đứng dậy đáp lễ.

Chờ bọn họ chào hỏi xong, Ngô Sở mới hỏi: "Nhị vị từ Vạn Thọ Sơn bên kia lại đây, một đường này địa mạch bị tổn hại tình huống như thế nào?" Hồng Vân lắc đầu than khổ, nói: "Ai!

Đừng nói nữa, nhắc tới cái này ta liền đau đầu." Hồng Vân oán

giận lên, Trấn Nguyên Tử tắc vẻ mặt cười khổ nhấp rượu.

Ngô Sở lộ vẻ tò mò nhìn qua lại hai người này.

Hồng Vân nốc một ngụm rượu xong, nói: "Đạo hữu có biết chuyện lúc trước Kỳ Lân Vương Đình đánh vào Tây Phương Tu Di Sơn không?" Ngô Sở gật gật đầu, nói ra thì việc này cùng hắn còn có như vậy điểm quan hệ.

Hồng Vân bất đắc dĩ nói: "Lúc trước Tây Phương đại địa bị đánh đến rất tàn phá, ta cùng Trấn Nguyên Tử hiền đệ dùng mấy vạn năm thời gian cũng chưa thể phục hồi hết những địa mạch kia.

Nhưng ai ngờ, bên này lại bùng nổ đại chiến giữa Tam Tộc cùng sinh linh khác, Hồng Hoang đại địa lại một lần bị đánh đến long trời lở đất.

Thật vất vả đem địa mạch bị tổn hại ở Tây Phương đại địa tu phục, hồi núi nghỉ ngơi chỉnh đốn một đoạn thời gian, chờ đại chiến giữa Tam Tộc và sinh linh khác kết thúc, kết quả ra tới vừa thấy, hác..." Hồng Vân lắc đầu cười khổ, Trấn Nguyên Tử cũng bất đắc dĩ nói: "Đại La cảnh chi gian giao thủ, đối với địa mạch tổn hại quá lớn.

Nghe nói lúc trước Tổ Long cùng Kỳ Lân Thủy Tổ giao thủ ở Bắc Cảnh, đã chạy đến thiên ngoại, nếu không đoán chừng lần này địa mạch bị tổn hại sẽ không nhỏ hơn Tây Phương đại địa lần đó." Hồng Vân gật đầu nói: "Cho nên ta nghĩ, vẫn là tới Tử Ngọc Sơn một chuyến trước, tại đây nghỉ ngơi chỉnh đốn một đoạn thời gian rồi tính tiếp.

Tuy rằng có công đức có thể kiếm, nhưng việc này cũng thật sự quá lăn lộn người." Đối với việc này, Ngô Sở cũng có chút dở khóc dở cười.

Đang nói chuyện, Thanh Khâu Ly vẻ mặt khó chịu đi xuống lầu,

Tiểu Vũ ở sau lưng nàng rụt rụt cái đầu nhỏ, thè lưỡi với Ngô Sở.

Bất quá khi nhìn thấy có khách nhân tại trường, vẻ khó chịu trên mặt Thanh Khâu Ly nháy mắt liền biến mất không thấy, thay đổi một bộ mặt tươi cười: "Nguyên lai là hai vị đạo hữu, đã lâu không gặp!" Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử nhìn thấy Hồ Tổ Thanh Khâu Ly ở chỗ này cũng có chút ngoài ý muốn, càng huống chi Thanh Khâu Ly còn là từ trên lầu đi xuống.

Vì thế sau khi chào hỏi với Thanh Khâu Ly, bọn họ liền nhìn về phía Ngô Sở.

Sau một hồi giới thiệu, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử mới vỡ lẽ tại sao Thanh Khâu Hồ Tổ lại ở chỗ Ngô Sở, lại còn có quan hệ thân mật với hắn như vậy.

Bọn họ chỉ là có chút không ngờ tới, Bất Xuất Sơn Nhân năm xưa ngay cả pháp môn tu hành cũng cần bọn họ giúp đỡ sáng tạo, nay lại có nhiều bạn bè cảnh giới Đại La đến thế.

Nữ Oa và Phục Hy thì không nói làm gì, sau đó còn có Thái Nhất và Đế Tuấn, cùng với Thường Hi, lại cộng thêm Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly hiện tại, chỉ tính những người bọn họ biết thôi đã là bảy người rồi.

Nếu tính thêm cả hai người bọn họ nữa, vậy là chín người.

Mà tu vi của hắn, cũng từ cảnh giới vi bất khả sát (nhỏ bé không thể cảm nhận) ban đầu, nay đã đạt tới Kim Tiên cảnh.

Tốc độ tiến cảnh này cũng vượt xa dự tính ban đầu của bọn họ.

Thanh Khâu Ly cũng hiểu được vì sao hai người này lại đột nhiên tới đây, trong khi làm rõ mọi chuyện, nàng cũng nảy sinh ý tưởng nhất định đối với việc tu phục địa mạch để kiếm công đức.

Chương 216

Công đức là thứ không ai chê nhiều cả, trước đây nàng không hiểu cách kiếm, hiện tại lại phát hiện ra, kiếm công đức dường như cũng không khó khăn như nàng tưởng tượng.

Ngô Sở nói với Thanh Khâu Ly: "Đây là Nhân Sâm Quả do hai vị lão ca tặng, ăn một quả liền có thể tăng thêm bốn vạn bảy ngàn năm tu vi.

Nếu không thì ta cũng chẳng bảo Tiểu Vũ gọi nàng xuất quan làm gì." Thanh Khâu Ly mỉm cười, nói: "A Sở có lòng rồi!" Ngừng một chút, nàng lại truyền âm nói: "Bộ linh bảo đó hiện tại chỉ còn thiếu mũ giáp và đôi giày là chưa luyện chế xong.

Vốn dĩ giày đã sắp hoàn thành, nhưng bị Tiểu Vũ gọi một tiếng, một chiếc giày đành phải luyện chế lại từ đầu.

Nếu chàng không đau lòng số dược liệu thì ta tự nhiên cũng không sao cả." "....." Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, âm thầm đáp lại: "Không sao, da của con song đầu cự đà kia chẳng phải còn rất nhiều sao!

Lãng phí một chút cũng không có gì." Thanh Khâu Ly gật đầu, đáp: "Đúng là còn không ít, nhưng để tăng cường tính phòng ngự, ta đã cô đặc nó lại, ước chừng luyện chế xong một bộ này, phải dùng hết khoảng một nửa..." Ngô Sở nghe vậy, ngẫm nghĩ một chút, phát hiện cô nàng này quả thực là đủ lãng phí.

Nhưng nghĩ lại người ta làm vậy hoàn toàn là vì muốn tốt cho mình, Ngô Sở cũng chỉ đành mỉm cười đối mặt. "Không sao, miễn là phẩm cấp linh bảo đủ cao.

Thôi, giờ không nói cái này nữa, chúng ta ăn quả trước đi!" Hắn vừa nói vừa chia Nhân Sâm Quả trong đĩa trái cây trước mặt.

Hắn một quả, Hậu Thổ một quả, Thanh Khâu Ly một quả, ba quả còn lại, hắn bảo Tiểu Nguyệt Linh chia ra, hắn cùng tiểu hồ ly hai người chung một quả.

Hai quả còn lại cắt thành nhiều phần, để Hoa Phỉ Nhi và đám tiểu hoa tiên cũng được nếm thử.

Đương nhiên, tiểu hoa tiên bình thường tự nhiên không có cơ hội này, dù sao đồ cũng quá ít.

Đồng thời, hai quả Tử Ngọc Linh Văn Nại cũng được đặt trước mặt Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử.

Ngô Sở cầm lấy Nhân Sâm Quả cắn một miếng, thanh thúy ngọt ngào, nước chảy bốn phía, hương thơm lan tỏa, một cỗ đạo vận khó diễn tả bằng lời nháy mắt từ vị giác truyền đến thức hải của hắn.

Ngô Sở nháy mắt minh ngộ, đây là đạo vận của Thủy chi bản nguyên và Mộc chi bản nguyên.

Sau khi hưởng thụ cỗ đạo vận này một lát, Ngô Sở liền không khỏi cảm thán, bắt đầu khen ngợi thứ này với Trấn Nguyên Tử, quả nhiên không hổ là quả do Hỗn Độn Linh Căn sinh ra!

So sánh ra, Tử Ngọc Linh Văn Nại của hắn quả thực kém hơn không ít.

Tuy rằng hiện nay chúng đều thuộc hàng ngũ Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, nhưng Nhân Sâm Quả là thần vật tồn tại từ thời kỳ Hỗn Độn, thuộc hàng ngũ đỉnh cấp trong các cực phẩm linh căn.

Còn Tử Ngọc Linh Nại, ban đầu chẳng qua chỉ là Tiên Thiên trung phẩm, tuy có thể do bị thương mà rớt phẩm cấp, nhưng ước chừng ban đầu cao nhất cũng chỉ ở hàng thượng phẩm.

Hiện tại tuy đã thăng lên hàng cực phẩm, nhưng trong hàng ngũ này, ước chừng cũng chỉ nằm ở mức trung bình thấp, làm sao có thể

so sánh với Nhân Sâm Quả ở hàng đỉnh tiêm?

Trấn Nguyên Tử được khen thực ra rất sướng, nhưng miệng lại liên tục nói 'quá khen', sau đó cũng hùa theo khen Tử Ngọc Linh Nại một tràng, trông có vẻ giống như một màn 'tâng bốc thương mại' qua lại vậy.

Sau khi hưởng thụ linh quả và tâng bốc nhau một hồi, Hồng Vân liền hỏi Ngô Sở về một số chuyện liên quan đến 'Kim Đan Đại Đạo'.

Ngô Sở nghe vậy liền cười khẽ nói: "Nói tới cái này, còn phải cảm ơn hai vị lão ca năm xưa đã đo ni đóng giày tạo ra bộ pháp môn tu hành kia cho ta.

Ta lấy pháp đó làm cơ sở, nhờ hai vị tỷ tỷ Hậu Thổ và Thanh Khâu tạo ra một bộ tu hành pháp đo ni đóng giày cho các nàng, có thể bỏ qua vấn đề căn cơ nông cạn..." Nói ra thì, tại Tử Ngọc Sơn này, đám tiểu hoa tiên nhất tộc căn cơ không tốt, cùng với đám cẩu tử A Thu thuộc Khiếu Nguyệt Thiên Lang tộc, Hồng Ngư đại hồ ly, Thải Loa ở hậu viện... hiện tại đều đang tu hành pháp môn Kim Đan này. "Hai vị lão ca mời xem." Ngô Sở nói, đưa một miếng ngọc giản ghi chép pháp môn này cho hai người xem.

Hai người xem xét bộ tu hành pháp kia một lát, Hồng Vân liền tán thán nói: "Bất Xuất đạo hữu quả thực là kỳ tư diệu tưởng, đem một thân tu vi ngưng tụ thành một viên Kim Đan.

Như vậy, xác thực có thể đi đường vòng qua cái ngưỡng cửa căn cơ nông cạn này, mà khi đến Thiên Tiên cảnh, căn cơ sâu cạn liền không còn quan trọng nữa..." Thảo nào Thiên Đạo lại hạ xuống công đức để khen thưởng, cái này giải quyết được con đường tu hành của tất cả sinh linh tầm thường a!

Chỉ riêng pháp này, cũng đủ để hắn xưng tôn làm tổ trong tương lai rồi.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Pháp môn tu hành mà hai vị lão ca tạo cho đám tiểu hoa tiên kia, cũng có thể để các nàng không cần căn cơ mà hóa hình, cộng thêm bộ Kim Đan tu hành pháp này, có thể nói là bộ pháp môn tu hành trọn gói cho những sinh linh tầm thường trong Tử Ngọc Sơn hiện nay rồi." Hồng Vân cười nói: "Bộ Kim Đan tu hành pháp này cũng không cần tu hành trọn gói, nếu một số sinh linh không muốn hóa hình trước, hoàn toàn có thể trực tiếp tu hành bộ Kim Đan tu hành pháp này.

Bất Xuất đạo hữu có pháp này trấn sơn, hoàn toàn có thể khai sơn thu đồ đệ rồi." Ngô Sở nghe vậy, không khỏi ngẩn người, nhớ tới đám đại yêu hậu thế, trước khi tu ra yêu đan đều không hóa hình, có phải chính vì bọn chúng chuyển sang tu Kim Đan Đại Đạo hay không?

Hồi thần lại, Ngô Sở xua tay bật cười nói: "Hai vị lão ca nói đùa, với chút tu vi hiện giờ của ta, sao dám bàn chuyện thu đồ đệ, chẳng phải làm lỡ dở con em người ta sao?

Hơn nữa, hiện tại mọi người trốn tránh ba tộc kia còn không kịp, ta lại sao dám khai sơn vào lúc này." Nói đến ba tộc, mọi người liền lại bắt đầu không ngừng "tám chuyện", thực ra chủ yếu là Ngô Sở hóng hớt chuyện từ Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, dù sao hai người bọn họ quanh năm đi lại bên ngoài, chuyện biết được khẳng định nhiều hơn hắn.

Hơn nữa Hồng Vân còn có thần thông lấy vạn dặm phù vân làm tai mắt.

Luận về năng lực nghe ngóng tin tức bát quái, Hồng Vân là số một trong số bọn họ.

Uống rượu ăn thịt nghe nhạc, nói chuyện quá khứ của nhau, lại chém gió chuyện Hồng Hoang...

Bữa rượu này bọn họ uống đến tận tối, sau đó Tiểu Nguyệt Linh

mới bưng lên thịt con song đầu cự đà mà nàng đã giấu đi, khiến Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đều không khỏi ghé mắt nhìn.

Ngô Sở đành phải nói đây là thực phẩm do các huynh đệ của Hậu Thổ tỷ tỷ mang tới.

Sau đó Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử mới biết, hóa ra vị Hậu Thổ này lại còn có mười một vị huynh đệ tu vi tương đương với nàng.

Vu tộc này có nhiều cường giả như vậy, cũng là một cỗ lực lượng không thể khinh thường a!

Trước đó bọn họ tưởng rằng bạn bè Đại La cảnh mà Ngô Sở quen biết chỉ có chín người bọn họ, giờ tính ra, chà, thế mà đã đạt tới con số hai mươi.

Cứ như vậy hoan hoan hỉ hỉ qua một đêm, sáng sớm hôm sau, Hồng Vân mới móc ra một cái túi trữ vật Càn Khôn ném cho Ngô Sở, nói: "Mấy thứ này là ta cùng Trấn Nguyên Tử hiền đệ bắt gặp trên mặt đất phương Tây, trông có vẻ hơi giống nông sản linh thực vật, ngươi xem thử xem." Ngô Sở nghe vậy, hai mắt sáng lên.

Ngô Sở mở túi trữ vật ra nhìn, chà, đây là lúa mì hay đại mạch?

Đập vào mắt là một mảng râu mạch vàng óng, chỉ là vật chủng ở thế giới này phổ biến đều khá lớn, cho nên râu mạch này hơi dài, quả thực cũng rất lớn.

Có điều nhìn từ việc trên quả thực có vỏ trấu, khả năng cao là lúa mì.

Đưa tay nhẹ nhàng thử lên râu mạch, phát hiện râu mạch này thế mà lại khá đâm tay.

Nhưng đối với Ngô Sở có cường độ nhục thân sánh ngang linh bảo sơ cấp trung đẳng mà nói, thứ này tuy hơi đâm tay nhưng lại chẳng làm gì được hắn.

Ngoài lúa mì, Ngô Sở còn phát hiện trong này có cao lương đỏ, chẳng qua bông cao lương kia cao bằng cả người hắn, khiến hắn có chút không dám xác định có phải là thứ này hay không. "Ha ha...

Đây là cái gì, dưa hấu?" Ngô Sở nhịn không được cười ha hả, một quả dưa hấu lớn đường kính gần bằng chiều cao của hắn bị hắn lôi từ trong túi trữ vật ra, trên bề mặt có vằn dưa xanh trắng đan xen.

Hồng Vân nghe vậy cũng cười ha ha nói: "Thứ này đến từ mặt đất phương Tây, gọi nó là Tây Qua (dưa tây) cũng thỏa đáng.

Lúc đầu thấy nó mọc dưới đất còn thấy kỳ quái, bổ ra thì phát hiện bên trong thịt quả đỏ hồng như cát, nước rất nhiều, ngọt ngào giải khát..." Ngô Sở tùy tay nâng lên, liền ném quả dưa hấu lớn về phía Tiểu Nguyệt Linh, đồng thời nói: "Tiểu Nguyệt Linh, đi bổ nó ra, cắt thành miếng nhỏ bày đĩa, cho mọi người tráng miệng sau bữa ăn, thuận tiện nhặt hạt ra giữ lại, quay đầu chúng ta tự mình gieo trồng trong Tử Ngọc Sơn này..." Hắn vừa nói vừa bới móc trong túi trữ vật.

Linh thực vật bên trong, rất nhiều thứ hắn đều không nhận ra.

Không bao lâu, hắn lại móc ra một thứ màu tím.

Đây là, dừa (gia tử)?!

Chương 217

Kéo theo cùng với nó còn có cả một cây thực vật nguyên vẹn.

Hiển nhiên, Hồng Vân đã đem cả một cây dừa về.

Mò mẫm một hồi, Ngô Sở phát hiện trong túi trữ vật này thế mà còn có một cây Tiên Thiên Linh Căn cấp bậc trung phẩm, trên linh căn mọc từng quả từng quả trái cây màu xanh.

Ngô Sở cẩn thận nhận biết một phen, phát hiện những quả kia có chút giống quả hồng (thị tử).

Chỉ là quả hồng này mọc có hơi cổ quái, trên mỗi quả đều có một bộ 'mặt quỷ', bộ dáng trông có chút xấu xí, cũng không biết quả có độc hay không. "Đây là một cây linh căn a!" Ngô Sở cười khổ nhìn Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử.

Hai người nghe vậy cũng cười lên, Hồng Vân xua tay nói: "Cấp bậc trung phẩm mà thôi, đối với bọn ta mà nói cũng không có hiệu quả gì, còn không bằng tặng cho đạo hữu, có lẽ đạo hữu có thể dùng nó chế tác ra món mứt quả khô ngon miệng hơn, đến lúc đó bọn ta nếm thử chút là được." Không thể không nói, sự hào phóng của hai người quả thực rất khiến người ta thán phục, ít nhất Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly đều cảm thấy, hai vị đạo hữu này vô cùng đáng để kết giao.

Ngô Sở cười nói: "Cũng được!" Hắn nói xong, tùy tay ném cây linh căn có thể gọi là 'Quỷ Diện Thụ' này ra khỏi đại điện, rơi xuống vách đá sâu trong sơn cốc phía dưới, trồng bên cạnh cây bạch bì tùng kia, làm bạn với nó.

Sau đó tiếp tục đào bới trong túi trữ vật.

Cuối cùng, những thứ có thể bị hắn nhận ra ngay lập tức chỉ có

vài món này, tuyệt đại đa số đều là thứ hắn không nhận ra, có tác dụng gì còn phải từ từ tiến hành thực nghiệm. "Tiểu Phỉ Nhi, hạt thông này còn không?

Rất thơm, vừa khéo nhắm rượu, cho ta thêm chút nữa!" Hồng Vân đang bóc hạt thông nhìn về phía Hoa Phỉ Nhi đang phục vụ hắn ở bên cạnh, hỏi.

Cử chỉ không khách khí như vậy, Trấn Nguyên Tử khẳng định là không làm được.

Hoa Phỉ Nhi gật cái đầu nhỏ, nói: "Tiền bối xin chờ một chút, ta đi lấy cho ngài!" Hồng Vân ngồi nghiêng bên bàn, cảm thán nói: "Vẫn là Tử Ngọc Sơn của Bất Xuất đạo hữu tốt a!

Ăn ngon uống ngon không thiếu, còn có thể xem múa nghe nhạc, hiền đệ, cái Ngũ Trang Quán kia của ngươi thật nên học tập." Trấn Nguyên Tử vẻ mặt vô ngữ: "Chỗ của ta là đạo quán, có thể giống nhau sao?" Ngô Sở nghe vậy cũng không khỏi bật cười, tưởng tượng một chút, tại nơi đạo gia thanh tịnh không khí trang nghiêm túc mục như Ngũ Trang Quán mà tổ chức biểu diễn ca múa, emm... quả thực là có chút làm khó Trấn Nguyên Tử đại tiên rồi!

Không bao lâu, Tiểu Nguyệt Linh liền bưng đĩa trái cây tiến vào, bên trên xếp ngay ngắn dưa hấu đã được nàng cắt xong.

Ngô Sở không khách khí, tùy tay vẫy một cái liền chiêu đến một miếng, nếm thử một miếng.

Quả thực thanh thúy nhiều nước, có chút cát, độ ngọt vừa phải, có mùi hương dưa khác lạ, khẩu cảm không tệ, điều duy nhất kém chính là không được ướp lạnh, không đủ sảng khoái.

Ngô Sở lại nói với Tiểu Nguyệt Linh: "Tiểu Nguyệt Linh, lấy một ít đi ướp lạnh, thứ này ướp lạnh một chút, ăn vào cảm giác chắc chắn

sẽ tốt hơn, còn có thể dùng thịt quả này ép lấy nước..." Nước ép dưa hấu ướp lạnh, tìm hiểu một chút!

Sau khi thưởng thức dưa hấu một lát, Thanh Khâu Ly liền hỏi Hồng Vân bọn họ: "Dám hỏi hai vị đạo hữu, không biết hai vị chuẩn bị khi nào thì đi tu phục các địa mạch kia?" Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử nghe vậy, có chút khó hiểu nhìn về phía Thanh Khâu Ly.

Ngô Sở cũng đồng dạng khó hiểu nhìn nàng, vấn đề này hỏi ra, sao có chút giống như lệnh đuổi khách vậy?

Nhưng nàng là chủ nhân Thanh Khâu, không phải chủ nhân Tử Ngọc Sơn này a!

Thanh Khâu Ly thấy mọi người nhìn mình, ngẩn ra, hồi phục lại tinh thần, mỉm cười nói: "Thực ra ta là muốn cùng hai vị đạo hữu đi kiến thức một chút về việc tu phục địa mạch.

Nếu như có thể giúp được gì, ta tự nghĩa bất dung từ, chỉ là không biết có làm phiền hai vị đạo hữu hay không?" Nghe được lời này, Ngô Sở yên lặng thở phào nhẹ nhõm, may là con hồ ly già này không phạm hồ đồ ở chỗ này, không làm ra chuyện việt quyền, nếu không thì có chút xấu hổ.

Dù sao hắn cũng không làm được chuyện trọng sắc khinh bạn.

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử cũng có chút giật mình hiểu ra, cuối cùng Hồng Vân nói: "Phiền phức thì không phiền phức, Thanh Khâu đạo hữu có thể tham gia vào, bọn ta hoan nghênh còn không kịp, dù sao thêm một người liền thêm một phần sức mạnh mà!

Chỉ là đạo hữu cứ như vậy rời đi, phía Thanh Khâu không có vấn đề gì sao?" So sánh ra, hắn và Trấn Nguyên Tử đều là kẻ cô đơn, quanh năm ở bên ngoài cũng không sao.

Nhưng Thanh Khâu lại có cả một gia đình lớn cần Thanh Khâu Ly

chiếu cố, cái này không giống nhau.

Thanh Khâu Ly mỉm cười nói: "Điểm này ngược lại không cần lo lắng, tưởng rằng hiện nay cũng sẽ không có ai đột nhiên chạy tới công đánh Thanh Khâu của ta.

Chỉ là ta hiện tại đang giúp A Sở luyện chế linh bảo, có khả năng còn cần vài chục năm thời gian mới có thể triệt để hoàn thành, không biết hai vị đạo hữu..." Hồng Vân cười ha ha một tiếng, nói: "Cái này ngược lại không sao, vốn dĩ bọn ta liền tính tới chỗ Bất Xuất đạo hữu nghỉ ngơi một trận, Bất Xuất đạo hữu sẽ không lo lắng bị bọn ta ăn nghèo chứ!" Ngô Sở nghe vậy liền vung tay lên, cười nói: "Hai vị lão ca cứ việc buông bụng mà ăn uống!" Thùng cơm như Mười hai Tổ Vu tới đây ăn uống hắn còn không sợ, còn sợ hai vị này.

Nói ra thì, cùng lắm là tốn chút rượu linh thôi, các loại thịt thà, sức ăn của Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử thực ra không lớn, chủ yếu chỉ là nếm thử cho biết mùi vị, nhưng rượu linh...

Hồng Vân đã phát triển thành kẻ suốt ngày ôm bầu rượu, không rượu không vui rồi.

Thế là Thanh Khâu Ly đứng dậy, thi lễ với bọn họ một cái, cáo lỗi một tiếng xong, tiếp tục lên lầu luyện bảo cho Ngô Sở.

Ngô Sở đoán chừng, Thanh Khâu Ly là nhìn trúng công đức tu phục địa mạch rồi.

Loại chuyện này, Ngô Sở tự nhiên là ủng hộ, dù sao có công đức gia thân, đối với tương lai của Thanh Khâu Ly khẳng định là có chỗ tốt.

Hắn cũng hy vọng tương lai khi đại chiến ba tộc bùng nổ, Thanh Khâu Ly có thể dựa vào chút công đức kia, trốn qua một kiếp, miễn cho đến lúc đó thân tử đạo tiêu.

Thế là cứ như vậy, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử ở lại Tử Ngọc Sơn. "A Sở thúc, thúc xem bọn ta mang gì về cho thúc này?" Hai ngày sau, Thiếu niên Nghệ và Thanh niên Khoa, hai cái thùng cơm, vác một con chim lửa có thể hình siêu lớn, nhìn sơ qua ước chừng dài mấy chục trượng!

Cộng thêm cái đuôi uy vũ trên mặt đất, ước chừng khoảng hơn hai mươi trượng, cánh dường như đã bị bẻ gãy, đang rũ xuống.

Chim lửa toàn thân còn bốc lửa, vừa giãy dụa, vừa kêu vang, tiếng kêu tựa như phượng hót.

Ngọn lửa trên người nó cũng không gây ra phiền toái gì cho Thiếu niên Nghệ và Thanh niên Khoa.

Lúc bọn họ xuất hiện ở biên giới Tử Ngọc Sơn, Ngô Sở trực tiếp dùng uy năng trận pháp truyền tống bọn họ tới, có chút cạn lời nhìn bọn họ.

Bởi vì con chim lửa này hiển nhiên không phải chim lửa bình thường, rất có thể đến từ Bất Tử Hỏa Sơn ở phương Nam, dù sao chim mà trên người có lửa, ở thời kỳ này đều không dễ chọc. "Không phải đã nói với các ngươi, đừng tùy tiện săn giết chim trên người có lửa sao?" Hậu Thổ cảm thấy hai tên này đơn giản là to gan lớn mật, cái này nếu để Phượng tộc biết được, bộ lạc bọn họ có khả năng sẽ phải đối mặt với tai ương ngập đầu, thế là ngữ khí liền có chút nặng nề.

Vu tộc lúc này, tự nhiên là có thể không đắc tội ba tộc thì tận lực không đắc tội, nếu không năm xưa lúc ở Bất Chu Sơn, cũng không cần phải di cư đến bên này.

Thiếu niên Nghệ và Thanh niên Khoa đều cảm thấy có chút oan uổng, thế là Khoa giải thích nói: "Thủ lĩnh, cái này cũng không thể trách bọn ta, chỉ có thể trách con quái điểu này tự mình tìm chết, chạy

đến trong bộ lạc chúng ta phóng hỏa, sau đó liền bị mọi người bắt lấy.

Vũ ca nói đem nó tặng cho Thủ lĩnh và A Sở tiền bối thêm món ăn, sau đó bọn ta liền khiêng nó tới đây." Hậu Thổ nghe vậy liền hỏi: "Bộ lạc tổn hại nghiêm trọng không?

Có ai bị thương không?" Thiếu niên Nghệ lắc đầu nói: "Không nghiêm trọng lắm, tên này lúc lao xuống đã đốt một căn nhà, sau đó liền bị mọi người vây đánh một trận, hai cái cánh cũng bị đánh gãy rồi..." Nghe lời này, Ngô Sở không khỏi mặc niệm cho con chim lửa này một chút, dù sao bị người của Vu tộc vây đánh, kết quả có thể nghĩ mà biết.

Tuy rằng Vu tộc đa số đều là thùng cơm, nhưng thùng cơm sức lực lớn a!

Cái kiểu chân tay nặng nề đó, còn có thể có kết quả tốt?

Có điều, ý tốt của Vũ tuy khiến người ta cao hứng, nhưng phải đối mặt với nguy hiểm có khả năng đắc tội Phượng tộc như vậy, lại có chút khiến người ta khổ não.

Lúc này, Hồng Vân đi đến bên cạnh con chim lớn, nhìn một chút, đột nhiên kinh ngạc nói: "Di?

Thế mà lại có loài chim trời sinh chỉ có một chân, chim này quả thực có chút quái dị!" Một con chim lửa một chân?

Ngô Sở đi lên phía trước, kiểm tra tình huống một chút, phát hiện đúng là thật, một cái chân cứ thế mọc dưới bụng nó, cũng không biết lúc nó ngã xuống đất thì đứng dậy kiểu gì.

Chương 218

Lúc này, Nghệ Bảo nói trong thức hải hắn: "Đây hẳn không phải là Phượng tộc, có khả năng là Tất Phương điểu trong truyền thuyết.

Truyền thuyết nói Tất Phương điểu xuất hiện ở đâu, nơi đó sẽ xảy ra hỏa hoạn, rất có thể là do tên này bản thân thích đi khắp nơi phóng hỏa gây ra." Ngừng một chút, Nghệ Bảo lại nói: "Còn có một số tác phẩm Hồng Hoang, viết nó thành một trong mười đại Yêu Thần hoặc mười đại Yêu Soái của Yêu Tộc Thiên Đình, lúc này hẳn là thời kỳ ấu niên của nó." Ngô Sở nhìn con chim lớn trong ngọn lửa, quả nhiên, lông chim cũng không phải toàn bộ đều màu đỏ, mà là xanh lam pha lẫn đỏ, chỉ là dưới sự che phủ của ngọn lửa màu đỏ thì không rõ ràng.

Tu vi của nó thoạt nhìn cũng không cao, tối đa chỉ là cấp bậc Thiên Tiên.

Chút tu vi này mà dám chạy đến Vu tộc làm loạn, đừng nói nữa, đúng là dũng cảm! "Xem ra đây là hung điểu Tất Phương trong truyền thuyết, thích phóng hỏa, quan hệ với Bất Tử Hỏa Sơn ở phương Nam hẳn là không lớn." Ngô Sở nói, lại hỏi Khoa và Nghệ: "Sao các ngươi không giết nó trước rồi hẵng mang tới, như vậy chẳng phải đỡ phiền phức hơn sao!" Vốn dĩ Tất Phương còn đang giãy dụa lập tức đình trệ một chút, sau đó kêu lên một tiếng chói tai, ngọn lửa trên người càng lớn hơn, dường như muốn đốt trụi nơi này vậy.

Ngô Sở đưa tay vỗ một cái lên đầu nó: "Ngoan ngoãn chút!" Bốp...

Đầu Tất Phương trực tiếp đập xuống đất, trên mặt đất toàn bộ đều là thần văn, dù sao mặt đất này đều là thần mộc, nếu không dùng thần văn che chắn thì sẽ bị đốt cháy.

Cũng vì vậy, Tất Phương bị vỗ đến mức có chút choáng váng, hồi

lâu không tỉnh lại.

Thiếu niên Nghệ cười hắc hắc nói: "Nguyệt Linh tỷ nói với ta, con mồi phải giết thịt phóng huyết ngay tại chỗ, như vậy thịt mới tươi ngon hơn.

Bọn ta nghĩ, dù sao từ bộ lạc tới đây cũng không xa, cứ để nó sống mang tới đi!

A Sở thúc, Thủ lĩnh tỷ tỷ, xin hãy nhận lấy!" Trấn Nguyên Tử mỉm cười nói: "Chim này có chút thần dị, cứ thế giết ăn thịt, chưa tránh khỏi có chút đáng tiếc, không bằng cứu chữa nuôi nhốt, có lẽ tương lai sẽ có một phen tạo hóa." Sự thần dị của Tất Phương, mọi người tự nhiên đều nhìn ra được, dù sao luận căn cước (nguồn gốc), căn cước của loài chim này cũng không tính là quá kém, nếu không cũng không thể lưu lại hung danh tại thế giới Hồng Hoang. "Tiền bối tha mạng, ta không dám nữa..." Tất Phương đã hồi thần lại, vội vàng dùng thần thức truyền âm, cầu xin tha thứ.

Thiếu niên Nghệ và Khoa đều không khỏi nhìn thoáng qua Trấn Nguyên Tử, nhưng lại không dám lỗ mãng, dù sao người có thể làm thượng khách ở chỗ Ngô Sở, đa phần đều là những đại nhân vật.

Chỉ là vị này nói một câu, hy vọng được ăn thêm món của bọn họ liền vì thế mà tan vỡ, ít nhiều có chút khiến người ta không thoải mái!

Thế là bọn họ liền nhìn Ngô Sở chằm chằm, hy vọng Ngô Sở có thể vì chính nghĩa, đứng ra chủ trì công đạo thay bọn họ.

Bọn họ tân tân khổ khổ từ xa xôi đưa chim tới, dễ dàng sao?

Ánh mắt của hai người này, Ngô Sở tự nhiên coi như không nhìn thấy, dù sao mặt mũi của Trấn Nguyên Tử vẫn là phải cho.

Ngay khi Ngô Sở chuẩn bị gật đầu, Hậu Thổ cũng khuyên: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu nói có lý, tuy rằng chim này tới bộ lạc ta quấy

rối, nhưng may là tổn thất không lớn, niệm tình nó mới phạm lần đầu, lại bị thương nặng như vậy, hẳn là đã nhận được giáo huấn, cứ thả nó qua trước đi!" Hậu Thổ tiểu thư tả rất hiểu lòng người, không muốn để Ngô Sở khó xử. "Đa tạ tiền bối, đa tạ tiền bối... ta không dám nữa, không bao giờ dám nữa..." Lúc này Tất Phương điểu nhìn những vị 'tiền bối' chung quanh, diện tích bóng ma trong lòng đừng nhắc tới lớn bao nhiêu.

Nó làm sao cũng không ngờ tới, bản thân trước đó bị người ta vây đánh một trận, hiện tại lại còn phải đối mặt với nhiều vị cường giả như vậy.

Tuy rằng nó cảm ứng không ra những cường giả này đều ở tầng thứ gì, nhưng người có thể làm thủ lĩnh của bộ lạc kia, tu vi có thể yếu đến đâu?

Ít nhất cũng là Thái Ất chi cảnh đi!

Mà người có thể làm đạo hữu với vị thủ lĩnh này, tu vi lại có thể kém đi nơi nào?

Tất Phương điểu sớm đã thu liễm ngọn lửa, lúc này đang trông mong nhìn Ngô Sở, tuy rằng Ngô Sở mang lại cho nó cảm giác ít nguy hiểm nhất, nhưng hiển nhiên, đây là ảo giác, những người này đều lấy hắn làm đầu.

Ngô Sở nhìn nó, đưa tay vỗ vỗ lên đầu nó: "Nể tình bọn họ cầu xin cho ngươi, hôm nay không giết ngươi, dù sao ta cũng muốn xem xem, tương lai ngươi sẽ có thành tựu gì.

Nhưng ta nói xấu trước, ngươi thích chơi lửa ta không quản, nhưng nếu còn dám đi khắp nơi phóng hỏa, vậy thì đừng trách ta dùng Thái Dương Chi Hỏa nướng ngươi lên ăn, dù sao ta cũng đang muốn ăn thêm món đây!" "Nhất định, nhất định...

Tiền bối yên tâm...

ô ô ô..." Tất Phương rốt cục chảy xuống giọt nước mắt cảm động, mắt chim chớp chớp, nói lời cảm tạ với mấy vị tiền bối, sau đó yên lặng co giật, dù sao cánh cũng bị đánh gãy rồi.

Hồng Vân thấy thế, cười ha ha một tiếng, vung tay lên, một đạo hỏa diễm chi lực đưa vào trong cơ thể Tất Phương điểu, trợ giúp nó khôi phục thương thế. "Vào bếp tìm Tiểu Nguyệt Linh, bảo muội ấy làm chút đồ ăn cho các ngươi đi!" Ngô Sở chỉ có thể dùng đồ ăn để đuổi hai cái thùng cơm vạn dặm xa xôi đưa chim tới này.

Sau đó vung tay lên, đưa Tất Phương đến bên hồ nước phía dưới thần mộc, để nó nghỉ ngơi trên một tảng đá lớn bên hồ, tránh cho nó không khống chế được xúc động phóng hỏa, làm bị thương người vô tội.

Sau đó mọi người quay lại đại điện, tiếp tục tấu nhạc tiếp tục múa, tiếp tục ăn ăn uống uống.

Trong hồ lớn, chú nai con Du Du đang vui đùa, nhìn thấy Tất Phương nằm sấp trên tảng đá lớn, không khỏi tò mò ghé sát vào, cẩn thận từng li từng tí đi đến bên cạnh nó.

Tất Phương nhấc mí mắt, nhìn nai con một cái, tức giận kêu lên một tiếng: "Cút!" Nai con giật mình, sừng nai trên đầu trực tiếp phát sáng.

Nhìn thấy cảnh này, Tất Phương cũng giật nảy mình, trên người lại bốc lên ngọn lửa.

Nai con thấy thế, lùi lại vài bước, cuối cùng thấy Tất Phương nằm sấp ở đó không thể cử động, liền lại thu hồi quang mang trên sừng nai, ngẩng cái đầu nhỏ, bước những bước chân nhẹ nhàng, xoay người đi về phía trong hồ, mặt nước vì nó giẫm đạp mà dập dờn từng

vòng gợn sóng.

Trên đỉnh thần mộc, trong phòng bếp, Thiếu niên Nghệ nhịn không được truyền âm cho Tiểu Nguyệt Linh: "Nguyệt Linh tỷ, hai vị tiền bối kia là thần thánh phương nào a?

A Sở thúc đối với bọn họ có vẻ rất tôn kính." Tiểu Nguyệt Linh muốn đưa tay gõ đầu Thiếu niên Nghệ, nhưng mà, có chút với không tới, thế là nàng liền khẽ hừ nói: "Rất nhiều bản lĩnh của A Sở ca đều là do hai vị tiền bối kia dạy, bọn họ vừa là thầy vừa là bạn, đệ nói A Sở ca đối với bọn họ có tôn kính hay không?" "Bọn họ rất lợi hại sao?" Thiếu niên Nghệ tò mò nghe ngóng: "Có so được với Thủ lĩnh tỷ tỷ của chúng ta không?

So được với lão tổ của Tiểu Vũ bọn họ không?" "Chắc là tương đương đi!" Tiểu Nguyệt Linh nghiêng cái đầu nhỏ, cuối cùng nói: "Đừng có nghe ngóng lung tung nữa, mau ăn xong rồi cút đi!

Còn nữa, sau này các đệ lại đưa con mồi tới thì giết trước rồi hẵng đưa, hai vị tiền bối kia và A Sở ca đều là người có lòng thiện, sẽ không tùy tiện sát hại sinh linh có linh trí cao.

Hôm nay nếu các đệ giết con chim lớn kia rồi mới đưa tới, còn có những chuyện kia sao?

Ước chừng hiện tại thịt chim đều đã vào nồi rồi." "Phải phải phải, Nguyệt Linh tỷ dạy phải, lần sau, lần sau nhất định!" Hai thùng cơm bưng cái chậu lớn, ngồi trong phòng bếp ăn như rồng cuốn, sau khi ăn sướng rồi, liền chạy đến cửa đại điện, cáo từ với bọn người Ngô Sở: "Thủ lĩnh tỷ tỷ, A Sở thúc, bọn ta muốn đi tìm Lão Viên so tài một chút, không về bộ lạc trước đâu, cáo từ!

Hai vị tiền bối, cáo từ!" Hành lễ xong, hai người liền thi triển thần thông súc địa, rời khỏi đỉnh thần mộc.

Hậu Thổ có chút xấu hổ cáo lỗi với bọn người Hồng Vân, nói: "Tộc nhân lỗ mãng vô lễ, để hai vị đạo hữu chê cười rồi." Hồng Vân xua tay cười nói: "Trẻ con rất hiểu chuyện, cũng không tính là thất lễ, không biết bộ lạc của Hậu Thổ đạo hữu ở chỗ nào, ta cũng muốn đi xem một chút, không biết có thuận tiện hay không?" Hậu Thổ mỉm cười nói: "Không có gì thuận tiện hay không, bộ lạc kia của ta ở ngay bên bờ sông lớn phía nam Tử Ngọc Sơn này, hai vị đạo hữu nếu muốn tới, ta tự nhiên hoan nghênh.

Chỉ là nơi đó đơn sơ, về phương diện ăn uống, còn phải mời Tiểu Nguyệt Linh đi một chuyến mới được!" Ngô Sở cười nói: "Tin rằng Tiểu Nguyệt Linh sẽ cảm thấy vô cùng vinh hạnh." Mọi người nghe vậy, không khỏi cười ha hả.

Cười cười, đôi mắt Hồng Vân liền lơ đãng nhìn thấy pho tượng người gỗ nhỏ được Ngô Sở bày trên bàn thờ cúng bái, thế là tò mò nói: "Đó là vật gì?" Ngô Sở ngẩng đầu nhìn thoáng qua, cuối cùng không khỏi vỗ trán, cười khổ nói: "Nhìn ta này, có chuyện rất quan trọng, thế mà lại quên báo cho hai vị lão ca biết một chút." Hắn nói, đứng dậy đi đến trước mộc ngẫu, thi lễ với mộc ngẫu một cái, nói: "Đây là phân thân của một vị tiền bối lưu lại nơi này.

Năm xưa không bao lâu sau khi hai vị rời khỏi Tử Ngọc Sơn, phân thân của tên Ma giáo chi chủ kia liền xâm thực nguyên thần của Thiên Mục đạo nhân, đến tìm ta gây phiền phức, may mắn lúc đó Hậu Thổ tỷ tỷ xuất hiện, liên thủ với ta chém tên phân thân ma đầu kia, ta cũng vì thế mà kết ân oán với tên ma đầu kia...

Sau đó có một lần, chính là lần hắc khí và tử khí hạo đãng ngàn vạn dặm kia, không biết hai vị có cảm ứng được không?" Trấn Nguyên Tử gật đầu nói: "Loại chuyện đó, tự nhiên có thể cảm ứng được." Ngô Sở mỉm cười nói: "Lần đó, thực ra chính là tên ma đầu kia lại tới tìm ta gây phiền phức.

Vốn dĩ ta đều đã thu dọn thỏa đáng, chỉ chờ tên ma đầu kia tiến vào tòa sơn xuyên địa thế đại trận mà lão ca bố trí cho ta, ta sẽ tranh thủ thời gian, đào tẩu về phía Bất Chu Sơn nương nhờ Hậu Thổ tỷ tỷ.

Nhưng ai ngờ lúc này, lại có một vị tiền bối đấu với tên ma đầu kia..." Hồng Vân hai mắt sáng lên: "Mộc ngẫu này, chính là phân thân vị tiền bối kia lưu lại nơi này?" Ngô Sở gật đầu nói: "Đúng vậy, ta lo lắng tên ma đầu kia chờ tiền bối rời đi, sẽ lại quay về tiếp tục tìm ta gây phiền phức, thế là liền hỏi tiền bối phương pháp ứng đối.

Thế là tiền bối liền tặng cho ta một tôn phân thân, nói là đợi tên ma đầu kia tới, tôn phân thân này tự sẽ có phản ứng." Hắn nói, nhìn về phía Trấn Nguyên Tử: "Vị tiền bối kia có nghiên cứu qua tòa sơn xuyên địa thế đại trận do Trấn Nguyên Tử lão ca bố trí, chuyện này phải nói với huynh một chút.

Tưởng rằng, phương thức bố trận kỳ đặc này, vị tiền bối kia hẳn cũng đã học được rồi đi!" Trấn Nguyên Tử cười nói: "Chút tài mọn ấy của bần đạo, có thể được tiền bối như vậy coi trọng, là vinh hạnh của bần đạo, cái này thì có sao đâu!" Ngô Sở từ trong ngực móc ra miếng ngọc bội năm xưa Hồng Quân ban tặng, đưa cho Trấn Nguyên Tử: "Trong miếng ngọc bội này ghi chép trận pháp cấm chế do vị tiền bối kia sáng tạo, lão ca xem thử đi..." Trấn Nguyên Tử yên lặng nhận lấy, dừng một chút, lại hỏi: "Đây là vật tiền bối kia ban cho đạo hữu, cho bần đạo xem, có thích hợp không?" "Không sao, xem đi!

Tiền bối nói rồi, thứ này tùy ta xử trí.

Hơn nữa tiền bối đã quan sát trận pháp lão ca bố trí, chắc hẳn cũng sẽ không ngại cho lão ca xem trận pháp ngài ấy sáng tạo đâu." Trong lúc Trấn Nguyên Tử xem xét trận pháp trong ngọc bội, Hồng Vân cũng đi tới trước mặt mộc ngẫu, thi lễ với mộc ngẫu, cười nói: "Chắc hẳn tiền bối cũng sẽ không ngại cho ta nhìn một cái chứ!" Xa xôi tại

Ngọc Kinh Sơn không biết cách bao nhiêu vạn dặm, Hồng Quân Lão Tổ đang hưởng thụ mỹ thực và âm nhạc diễn tấu do hai vị ái đồ chế tác, tự có sở cảm ứng, yên lặng nhắm hai mắt lại.

Chương 219

Sau đó khẽ gật đầu, nói một tiếng: "Được!" (Khả) Tử Ngọc Sơn, Hồng Vân đang thi lễ với mộc ngẫu phân thân và Ngô Sở ở bên cạnh, khi nhìn thấy mộc ngẫu đột nhiên mở miệng, nói một tiếng 'Được' xong, đều không khỏi giật nảy mình.

Sau đó nhao nhao thi lễ về phía mộc ngẫu, kết quả mộc ngẫu lại không còn bất cứ phản ứng nào nữa.

Thế là, mọi người không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Ngô Sở thấy thế, ít nhiều có chút cảm giác chua chát, hắn vái cái phân thân này cũng không biết đã vái bao nhiêu năm rồi, nhưng kết quả chưa từng thấy đạo phân thân này mở miệng qua.

Hiện tại thì hay rồi, Hồng Vân qua vái một cái, Lão Tổ trực tiếp mở miệng luôn.

Loại đối đãi khác biệt này, cũng quá rõ ràng rồi đi!

Uổng công chính mình năm xưa còn nghiêm túc dạy đồ đệ của ngài ấy mỹ thực ca vũ như vậy, để bọn họ tăng thêm chút màu sắc cho cuộc đời tu hành của ngài.

Haizzz!

Hết yêu thương rồi, hết yêu thương rồi...

Năm sau, mùa xuân, vạn vật xanh tươi, trăm hoa đua nở.

Hoa sơn đào hạnh cách vách đóa đóa nở rộ, vạn dặm ngát hương, ong bướm bay lượn rộn ràng.

Các tiểu hoa tiên cũng rất bận rộn, các nàng bận rộn hái hoa ủ tạo Bách Hoa Linh Nhưỡng.

Loại Bách Hoa Linh Nhưỡng này đã trở thành một đại đặc sắc của Tử Ngọc Sơn, thậm chí so với Bồ Đào Linh Nhưỡng còn cao hơn một bậc, chỉ đứng sau Linh Nại Tửu.

Bất quá linh nhưỡng đỉnh cấp nhất Tử Ngọc Sơn, vẫn phải kể đến Linh Văn Bách Hoa Tửu được ủ từ Tử Ngọc Linh Văn Nại hỗn hợp với Bách Hoa Linh Nhưỡng, đó là chí bảo của tộc Tiểu Hoa Tiên.

Ngay cả Hồng Vân khi biết được thứ này có thể giúp các tiểu hoa tiên tăng thăng tu vi, cải thiện căn cơ, cũng không tiện mặt dày xin nhiều, chỉ xin một ít nếm thử mùi vị.

Trừ loại linh nhưỡng đỉnh cấp nhất này ra, thứ Hồng Vân thích nhất vẫn là loại Bách Hoa Linh Nhưỡng thứ đẳng kia, ngọt ngào, còn mang theo hương hoa, khẩu cảm cực kỳ nhu hòa.

Còn về những loại linh tửu ngâm các loại xương thú, phẩm cấp này thì khó nói, hơn nữa loại rượu này bởi vì nguyên nhân gia nhập xương thú tẩm ngâm, tính rượu rất liệt, có chút sặc người, các tiểu hoa tiên đều không quá thích.

Thích loại rượu này, đa số đều là các dũng sĩ Vu tộc.

Một bộ phận tiểu hoa tiên, dưới sự chỉ đạo của Ngô Sở, đem hạt dưa hấu và hạt cà tím, cùng với lúa mạch, tiểu mạch các loại nông tác vật tiến hành gieo mạ, chuẩn bị lần đầu tiên trồng thử.

Quá trình gieo mạ rất thuận lợi, có lẽ là Hồng Hoang thời kỳ này khắp nơi đều tràn ngập linh khí, nếu như không phải dưới điều kiện cực đoan, linh thực vật bình thường rất ít khi không hợp thủy thổ đi!

Nhìn từng khối nông điền quy quy củ củ được khai khẩn bên hồ, nhìn ruộng đồng liền mạch, nụ cười trên mặt Ngô Sở có chút giống lão nông nhìn trang trại nhà mình.

Trấn Nguyên Tử đang bế quan nghiên cứu những trận pháp cấm

chế mà Hồng Quân Lão Tổ lưu lại, Hồng Vân thì cầm bầu rượu, nằm nghiêng bên đài gỗ, nhìn Ngô Sở và các tiểu hoa tiên phía dưới.

Hắn có chút khó hiểu nụ cười trên mặt Ngô Sở, không phải chỉ là mấy cái linh thực vật được trồng sống thôi sao!

Có đáng cao hứng như vậy không?

Hắn tự nhiên sẽ không hiểu được tâm tư của một "lão nông tri điền".

Ngồi trên tảng đá lớn bên hồ, nhìn các tiểu hoa tiên bận rộn trong ruộng, Ngô Sở móc ra một chiếc bài tiêu (sáo bè), nhắm hai mắt, một bộ dáng say sưa, thổi tấu lên.

Hắn cảm thấy chính mình như một con chim ưng, nương theo tiếng tiêu, bay lượn trên không trung, lướt qua ruộng đồng liền mạch, xuyên qua rừng rậm khe sâu, vượt qua ngọn núi cao chọc trời, nhìn xuống thương mang đại địa...

Một khúc "Sơn Ưng Chi Ca" (El Cóndor Pasa), tặng cho thiên địa vạn vật này.

Nghe tiếng sáo du nhiên tự đắc của Ngô Sở, Hồng Vân cũng nhắm hai mắt, lắc lư cái đầu, ngón tay nhẹ nhàng gõ nhịp lên đầu gối, thỉnh thoảng nhấp một ngụm Bách Hoa Tửu.

So sánh ra, hắn cảm thấy tên Ngô Sở này mới gọi là sống qua ngày, du nhiên tự đắc, tự tại tiêu dao, không giống bọn hắn, vì tu phục những địa mạch kia mà bôn ba khắp nơi.

Có lòng muốn mặc kệ đi!

Nhưng tổng cảm giác trên vai có gánh nặng, nhìn thấy rồi liền không thể không quản!

Đương nhiên, vì những công đức kia, quản một chút cũng là nên

làm.

Bất quá có thể trộm được phù sinh nửa ngày nhàn, hắn cũng không ngại hưởng thụ một chút.

Qua vụ nông tang mùa xuân, ngày hè chói chang nối gót tới.

Liệt dương nung nấu đại địa, hoa sen trong hồ tỏa hương, Ngô Sở mời Hồng Vân chèo thuyền du hồ.

Thanh Khâu Ly và Trấn Nguyên Tử đều đang bế quan, Hậu Thổ trở về bộ lạc, chỉ có Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, cùng với những tiểu hoa tiên kia tùy thị tả hữu.

Đương nhiên, còn có nai con đi theo xua thuyền đi tới, chim Tất Phương được đặt tên là "Tất Hỏa" bay lượn trên không trung, một bộ dáng chó săn xem xét bốn phía.

Cún con A Thu ngược lại không có đi theo, ở lại trên Thần Mộc Chi Điên trông nhà, bất quá Ngô Sở cảm thấy tên kia trông nhà là giả, lười nhác mới là thật.

Tên kia bây giờ lại chậm rãi chạy trên con đường của heo lười rồi.

Ngược lại là con cháu của nó, có hai con đi theo, một bộ dáng ngốc nghếch không khác nó bao nhiêu, nhưng so với nó thì nghe lời hơn nhiều.

Ngô Sở bảo bọn nó nhảy, bọn nó liền ngoan ngoãn từ trên thuyền lớn nhảy xuống, bơi trong nước.

Thuyền lớn lái đến giữa hồ, Ngô Sở đi tới bên mạn thuyền, cởi quần áo, mặc một chiếc quần đùi liền trực tiếp tung người nhảy một cái, một đầu lao vào trong nước hồ.

Bơi tự do, bơi bướm, bơi lặn, bơi ngửa...

Sau khi ở trong hồ bày ra các loại tư thế bơi lội của mình, Ngô Sở

đạp nước, lau bọt nước trên mặt, vẫy tay với Hồng Vân đang tựa lan can nhìn ra xa nói: "Hồng Vân lão ca, có muốn xuống đây bơi một chút không, rất sảng khoái nha!" Hồng Vân một bộ dáng dở khóc dở cười, nếu như hắn hiểu được từ "làm nhục tư văn" này, nhất định sẽ nói ra, "Thôi thôi, cái này quá xấu hổ rồi!" Ngô Sở nghe vậy, không khỏi ha ha cười to, tuy rằng Hồng Vân bình thường rất sái thoát, nhưng hiện tại xem ra, cái sái thoát và bất kham này vẫn là có chút không đủ, có chút không buông ra được.

Thế là hắn liền nói: "Con người sinh ra trong thiên địa, vốn dĩ chính là trần trụi mà đến, cái này có gì đáng xấu hổ?

Chúng ta lại không phải cởi sạch sành sanh.

Thật sự không được, huynh còn có thể mặc quần áo bơi mà!

Ví dụ như thế này..." Ngô Sở nói xong, dùng pháp lực ngưng tụ ra một bộ đồ bơi liền thân màu đen ở ngoài thân thể, sau đó giống như con cá chuối lặn xuống nước, hướng về phía đáy hồ bơi đi.

Đằng xa, một con cá lớn màu đỏ vô thanh vô tức bơi về phía hắn dưới đáy nước.

Đầu rồng thân cá, nhìn qua có chút cảm giác giống "Bàn Bàn Long" (Pokemon Lapras/Gyarados - ý nói rồng nước béo).

Nếu không phải biết con cá lớn này là nhà mình nuôi, phỏng chừng sẽ bị thể hình to lớn của nó hù dọa.

Ở trước mặt nó, Ngô Sở phỏng chừng còn chưa lớn bằng cái răng của nó.

Cảm giác được bóng đen che khuất ánh mặt trời chiếu vào trong nước, đáy hồ một mảnh bóng đen, Ngô Sở xoay người nhìn lên phía trên, vừa vặn nhìn thấy cá lớn cúi đầu nhìn về phía hắn.

Một khắc sau, Ngô Sở liền xuất hiện ở trên đầu nó.

Chương 220

Cá lớn đội hắn, vung đuôi lớn một cái, vặn mình lao về phía mặt hồ, trong nháy mắt, Ngô Sở giống như một quả pháo đạn bị bắn ra, nháy mắt bị hất tung lên không trung. "U hống..." Ngô Sở giang hai cánh tay giữa không trung, hoan hô lên, thân thể xoay tròn, làm lấy vận động xoay thể thư sướng, cuối cùng lại cắm đầu từ không trung lao vào trong hồ, kích khởi một đoàn sóng lớn.

Hồng Vân có chút ý động, nhưng tư tưởng bảo thủ xưa nay vẫn trói buộc hắn, khiến hắn không cách nào giống như Ngô Sở buông thả ra chơi đùa như vậy, dù sao cũng đã lớn tuổi một đống rồi.

Ngô Sở thấy thế, đành phải từ trong hồ lướt về trên thuyền, dùng pháp lực ngưng tụ ra một chiếc quần đi biển và dép lào, đi về phía dưới dù che nắng, nằm xuống ghế dựa.

Tiểu Nguyệt Linh thức thời đưa cho hắn một ly nước ô mai ướp lạnh.

Ngô Sở uống một ngụm, cười nhìn Hồng Vân, nói: "Trấn Nguyên lão ca nói tính cách Hồng Vân lão ca sái thoát bất kham, ta thấy còn kém chút, bơi cái lội mà thôi, cư nhiên còn không buông ra được." Sái thoát bất kham lại không phải là không biết xấu hổ!

Hồng Vân trợn trắng mắt, phất tay nói: "Hành động này quá mức ấu trĩ, chẳng phải là đi lại trong nước sao, có gì vui đâu, hà tất phải cởi trần trụi thế kia?" "Cái này gọi là thân cận với thiên địa, đem chính mình hoàn toàn đặt mình vào trong thiên địa, cảm thụ sự nhu tình khi nước hồ lướt qua da thịt.

Nếu là con sông lớn kia, vậy thì chính là cảm thụ sự bạo liệt của nước rồi." Nhắc tới con sông lớn kia (Đại Hà), hai mắt Hồng Vân

sáng lên, thuận thế chuyển đề tài, nói: "A Sở hiền đệ, hay là chúng ta đến con sông lớn kia du ngoạn một phen, ý đệ như thế nào?" "..." Con sông lớn kia có rất nhiều yêu quái a lão huynh!

Tuy rằng con sông lớn kia phi thường nguy hiểm, nhưng nghĩ đến có cường giả như Hồng Vân tọa trấn, Ngô Sở cảm thấy vẫn là có thể đi chơi một chút, thuận tiện còn có thể gọi Hậu Thổ tiểu tỷ tỷ đi cùng.

Chờ sau này tiểu tỷ tỷ quen với bơi lội, đến lúc đó hoàn toàn có thể ước nàng bơi đôi mà!

Nói làm liền làm, một đám người dời đi trận địa, mượn nhờ uy năng của Hộ Sơn đại trận, nháy mắt truyền tống đến biên giới Tử Ngọc Sơn, sau đó giá ngự phi thuyền, bay lượn trên không trung.

Chỉ là vừa bay ra khỏi Tử Ngọc Sơn, đôi lông mày của Hồng Vân liền không khỏi nhướng lên, chỉ về phía trước nói: "A Sở hiền đệ, phương hướng kia, có phải là nơi ở của bộ lạc Hậu Thổ đạo hữu?" Ngô Sở nghe vậy, gật gật đầu, liền nghe Hồng Vân nói: "Xem ra bộ lạc của Hậu Thổ đạo hữu gặp chút phiền toái rồi!

Cũng không biết có cần chúng ta hỗ trợ hay không, thả qua xem một chút." "..." Lông mày Ngô Sở không khỏi khẽ nhíu lại.

Lúc này, bên ngọn núi lớn nơi Hậu Thổ bộ lạc cư trú, trong sông lớn dâng lên từng đạo sóng to, sóng to kia nâng từng con sinh linh kỳ hình quái trạng, phóng tầm mắt nhìn tới, lít nha lít nhít.

Sóng lớn dâng lên mấy ngàn trượng, cư cao lâm hạ nhìn xuống sơn cốc nơi Hậu Thổ bộ lạc ở, đại có ý định một lời không hợp liền đem nơi này dìm ngập.

Hậu Thổ đang mang theo dũng sĩ trong tộc đối giằng co với chúng, những dũng sĩ kia không những không sợ, mà lại nguyên một đám hai mắt tỏa sáng, phảng phất nhìn thấy vô số thực tài thượng đẳng vậy.

"Các ngươi là thần thánh phương nào, vì sao quấy nhiễu bộ lạc ta an ninh?" Một vị tráng hán Vu tộc tiến lên, giơ tay quát hỏi.

Vị tráng hán Vu tộc như tháp sắt này, chính là phụ thân của thiếu niên Nghệ - Vũ, cũng là nhân vật số hai của bộ lạc Hậu Thổ.

Tình huống bình thường, Hậu Thổ không nói lời nào, người đứng ra nói chuyện chính là hắn.

Ở sau lưng Vũ, thiếu niên Nghệ đã đem cung lớn nắm trong tay, thanh niên Khoa cũng xách theo cây gậy gỗ, hai người còn không hẹn mà cùng liếm liếm môi, hai mắt đồng dạng tỏa sáng.

Trong những yêu quái dưới nước đứng trên sóng to kia, đi ra một vị tráng hán mặt xanh, tráng hán trên thân mặc áo giáp màu xanh biếc, trong tay cầm một cây cương xoa.

Tráng hán mặt xanh kia nhìn xuống chúng Vu, quát: "Ta nãi là Thanh Ba Đại Tướng, chiến tướng dưới trướng Đại Hà Thủy Quân, chưởng quản đoạn thủy vực trăm vạn dặm này.

Tộc các ngươi từ khi di cư đến đây, liền không ngừng sát hại huynh đệ thủy tộc ta, hôm nay càng là đánh tiểu muội ta thành trọng thương, nếu ta không tìm các ngươi đòi cái thuyết pháp, mặt mũi ta để đâu?" Hậu Thổ nghe vậy, hai mắt hơi híp lại một cái, tại lúc Vũ đang muốn mở miệng phản bác, truyền âm cho hắn, nói: "Chớ đem sự tình khuếch đại, dĩ hòa vi quý làm đầu." Vũ nghe vậy, thần tình không khỏi cứng lại, có chút không hiểu quay đầu nhìn thoáng qua Hậu Thổ.

Dù sao Thanh Ba Đại Tướng này tuy rằng nhìn qua rất uy mãnh, nhưng khẳng định không phải là đối thủ của nàng.

Đối với một đối thủ tùy tiện liền có thể lật tung mà lại phục nhuyễn, cái này...

Hậu Thổ hướng hắn khẽ gật đầu, Vũ thấy thế, liền không hỏi

nhiều nữa, chắp tay hướng Thanh Ba Đại Tướng kia nói: "Chúng ta trước đây cũng không biết hiểu phương thủy vực này là đất do Thanh Ba đạo hữu chưởng quản, thực sự là xin lỗi!

Nay đã biết hiểu, vậy ngày sau định sẽ ước thúc tộc nhân, không hề thương hại huynh đệ thủy tộc các ngươi nữa, còn mong Thanh Ba đạo hữu có thể minh giám." Thanh Ba Đại Tướng nghe được đối phương phục nhuyễn, sống lưng liền ưỡn đến thẳng hơn, quát hỏi: "Vậy những huynh đệ thủy tộc bị các ngươi sát hại trước đó tính sao?

Muội ta hôm nay bị các ngươi đả thương, lại nên tính thế nào?" Hắn nói xong, hừ hừ hai tiếng, đi lại vài bước trên sóng lớn, lại tiếp tục nói: "Hôm nay Đại Hà Thủy Quân này, nãi là cường giả từ Long Tộc vương đình bên kia tới, các ngươi tàn hại huynh đệ thủy tộc ta như vậy, hôm nay nếu không cho ta một cái thuyết pháp, chỉ sợ Thủy Quân đến lúc đó giận dữ, dấy lên vạn trượng sóng to, liền đem nơi này của các ngươi hóa thành một mảnh đầm nước!" Lời của tên đại tướng mặt xanh này, lập tức liền chọc cho một đám dũng sĩ Vu tộc mặt lộ vẻ giận dữ.

Trước đó Nhị thủ lĩnh nói những lời phục nhuyễn kia, đã khiến bọn họ có chút ngoài ý muốn, thậm chí có chút tức giận rồi, hiện tại nghe được lời uy hiếp của tên đại tướng mặt xanh này, tự nhiên càng thêm không vui.

Bất quá Đại thủ lĩnh Hậu Thổ đứng ở nơi đó không nói lời nào, bọn họ cũng không dám làm càn.

Kỳ thật Hậu Thổ rất rõ ràng, nếu là đem sự tình làm lớn, đến cuối cùng, chỉ sẽ làm cho nhị ca Chúc Long của nàng khó xử.

Bởi vì Chúc Long còn có thân phận Vu tộc, cho nên dĩ vãng cũng tịnh chưa từng đối với Vu tộc có qua cái gì đặc biệt quan chiếu, chính là lo lắng có người lấy việc này nói sự tình, cho rằng hắn ăn cây táo

rào cây sung.

Vu tộc cũng luôn luôn rõ ràng điểm này, không có đi trêu chọc Thủy tộc.

Chỉ là Hậu Thổ bộ lạc lân cận con sông lớn này, bình thường không có việc gì săn giết mấy con cự thú trong nước dùng để lót dạ, thật sự bình thường bất quá.

Trước đó cũng không có Thủy tộc nhảy ra nói chuyện, còn tưởng rằng đoạn thủy vực này không ai quản đâu!

Ngay tại lúc Hậu Thổ cân nhắc, làm thế nào trong tình huống không động dụng vũ lực mà đem sự tình lắng xuống, Hồng Vân mang theo Ngô Sở, đã như thiểm điện xuất hiện ở nơi xa.

Sự xuất hiện của Hồng Vân, làm cho Thanh Ba Đại Tướng và những thủy tộc lít nha lít nhít kia lộ ra một tia kiêng kị.

Bởi vì Hồng Vân mang theo Ngô Sở, vì để đi đường nhanh chút, đem khí tức Đại La cảnh của hắn tận số phóng thích ra ngoài, cỗ khí tức cường đại này, đầy đủ chấn nhiếp toàn trường.

Ngô Sở cùng Hồng Vân đứng ở đằng xa, cùng Hậu Thổ thần thức truyền âm, "Tỷ, đây là tình huống gì?

Sao lại cự nự với đám sinh linh trong nước kia rồi?" Hậu Thổ đem ngọn nguồn sự tình đơn giản nói với Ngô Sở bọn họ một chút, cuối cùng nói: "Sự tình chính là như vậy, ta đang suy nghĩ, có hay không biện pháp gì, có thể trong tình huống không động dụng vũ lực liền đem sự thái bình ổn lại, ta không muốn sự thái khuếch đại, cuối cùng làm cho nhị ca khó xử." Ngô Sở nghe vậy liền khẽ lắc đầu, truyền âm nói: "Không có khả năng đâu, tên đại tướng mặt xanh kia rõ ràng chính là ỷ vào sau lưng có Long Tộc chống lưng cho hắn, muốn lặc sách một khoản lớn.

Cho nên, vũ lực vẫn là cần động một chút.

Dù sao dùng vũ lực cầu hòa bình, tắc hòa bình tồn; dùng thỏa hiệp cầu hòa bình, tắc hòa bình vong, đây là đạo lý tuyên cổ bất phá." Hồng Vân nghe vậy, sờ lấy cái cằm, như có điều suy nghĩ.

Mà Hậu Thổ thì trực tiếp hỏi: "A Sở có phải đã nghĩ tới biện pháp gì?" "Nói đến cũng đơn giản, đừng nhìn tên đại tướng mặt xanh này nhìn qua giống như rất hung, nhưng kỳ thật hắn căn bản cũng không muốn khai chiến.

Nếu chân chính muốn khai chiến, hắn căn bản không có khả năng sẽ cho các ngươi thời gian phản ứng, càng thêm sẽ không ở nơi đó diệu võ dương oai..." Dù sao thời kỳ này còn không phải thời kỳ Chu triều giảng cứu Chu lễ như sau này.

Nghe nói thời kỳ đó, chiến tranh đều là song phương bày ra trận thức, cũng thông tri đối phương: Ta muốn đánh ngươi, ngươi mời làm tốt chuẩn bị, sau đó song phương mới chính thức bắt đầu đánh.

Hiện nay thời kỳ này, càng giống thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc về sau, nói đánh là đánh, chính diện giang, phía sau đánh lén, thủ đoạn gì dùng tốt thì dùng thủ đoạn đó.

Xuân Thu vô nghĩa chiến, chính là có ý tứ không giảng đạo nghĩa ở trong đó. "Nhìn bộ dáng của hắn, hẳn là muốn chỗ tốt, cho nên một tay chuẩn bị chỗ tốt, một bên dùng vũ lực chấn nhiếp hắn, nói cho hắn biết, ngươi chỉ là không muốn sinh linh đồ thán, sơn hà băng hủy, cũng không phải là không có năng lực ứng đối tiếp những phiền toái mà hắn nói kia..." Ngô Sở nói xong, nhìn về phía Hồng Vân, truyền âm nói: "Hồng Vân lão ca, lát nữa còn phải tiếp tục mượn uy thế Đại La cảnh này của huynh dùng một lát mới được..." Hồng Vân nghe vậy, ha ha cười một tiếng, nói: "Không sao không sao, nói đến, ta cùng những lão long của Đông Hải Long Đình kia, cũng có chút hứa giao tình đây!"

Lúc này, bên phía Hậu Thổ bộ lạc, Hậu Thổ trực tiếp phóng xuất ra khí thế bễ nghễ chúng sinh cường đại của nàng, lắc mình biến hoá, nháy mắt hóa ra vạn trượng cự khu, nhất thời phong vân cuốn động, như thần linh cuộn mình cư cao lâm hạ nhìn xuống một đám thủy yêu trên sóng to kia.

Thanh diện tướng quân nhìn khí tức cường đại mà thân thể to lớn của Hậu Thổ mang lại, bắp chân cũng không khỏi có chút run rẩy, suýt chút nữa không cách nào khống chế đạo sóng lớn kia.

Hậu Thổ chậm rãi mở miệng nói: "Ta tên Hậu Thổ, là thủ lĩnh Hậu Thổ bộ lạc.

Đạo hữu trước đó lời nói, ta đã minh bạch, ta không muốn gây chuyện, tịnh không có nghĩa là ta liền sợ phiền phức.

Ta không đành lòng thấy sinh linh đồ thán, chỉ muốn đem sự thái bình ổn lại, nhưng đạo hữu lại năm lần bảy lượt được đà lấn tới..." "Hậu Thổ đạo hữu, thả chậm, thả chậm..." Lúc này, Hồng Hoang tiểu sinh Hồng Vân ra sân.

Hậu Thổ một bộ dáng muốn xuất thủ diệt những thủy yêu này, dọa cho những thủy yêu kia suýt chút nữa khóc cha gọi mẹ, ngay cả tên thanh diện tướng quân kia, đều có ý nghĩ "mạng ta xong rồi".

May mắn, không đợi Hậu Thổ xuất thủ, Hồng Vân liền nhảy ra ngoài, ngăn trở trận đồ sát có khả năng là nghiêng về một bên này, làm cho tên thanh diện tướng quân kia lập tức có loại xúc động cảm kích rơi nước mắt.

Hồng Vân hướng Hậu Thổ thi lễ một cái, lại hướng thanh diện tướng quân ôm quyền, nói: "Bần đạo Hồng Vân, cùng chư vị Tổ Long của Đông Hải Long Đình có chút giao tình, còn mong Hậu Thổ đạo hữu có thể nể mặt mũi bần đạo chút hứa bạc diện, chớ có làm khó dễ những thủy tộc đạo hữu này..." Hậu Thổ chậm rãi thu liễm lại khí

thế, nói: "Phi ngô bất nguyện cấp đạo hữu mặt mũi, chỉ là đám thủy tộc này đốt đốt bức nhân, ta cũng là bị bức bất đắc dĩ mới xuất thủ." Hồng Vân xoay người nhìn tên đại tướng mặt xanh kia, truyền âm nói: "Ngươi làm sao lại đắc tội cường giả bậc này?" Thanh Ba Đại Tướng rất muốn khóc, hắn cũng không có nghĩ đến, trong cái bộ lạc nho nhỏ này cư nhiên sẽ cất giấu một tôn đại năng như vậy a!

Chương 221

Nếu là sớm biết như thế, hắn đã không tới. "Còn xin tiền bối minh giám, tiểu tướng cũng là không biết a!

Bọn hắn đả thương xá muội, muốn đem đánh giết ăn thịt, tiểu tướng lúc này mới giận không kềm được, đến đây tìm bọn hắn đòi cái thuyết pháp..." Thanh diện tướng quân đem sự tình đơn giản nói một chút, lại nói: "Còn xin tiền bối trợ tiểu tướng chống đỡ qua kiếp nạn lần này, đợi tiểu tướng trở về bẩm báo Thủy Quân..." Hồng Vân nghe xong liền trừng hai mắt, "Ngươi còn đợi sau đó tìm cơ hội báo thù?

Vậy bần đạo đây há chẳng phải hãm hại Hậu Thổ đạo hữu?

Ta thấy vẫn là để ngươi cho Hậu Thổ đạo hữu đánh giết đi!" "Đừng đừng đừng...

Tiền bối, ta sai rồi!

Ta sai rồi..." Nhìn hắn bộ tư thái nhận sai này, Hồng Vân liền lại lắc đầu, nói: "Bần đạo thấy ngươi chưa hẳn biết sai, chỉ là bách tại hình thế, không thể không cúi đầu mà thôi..." "Không không không...

Tiền bối, ta thật biết sai rồi!

Xin vụ tất cứu ta một mạng a!" Hồng Vân nhìn hắn một cái, nói: "Hậu Thổ đạo hữu cùng bần đạo có chút giao tình, bần đạo cùng mấy vị Tổ Long của Long Tộc cũng có chút giao tình.

Lần này nể tình mặt mũi Long Tộc, bần đạo có thể vì ngươi nói giúp một chút, thuận tiện xem có thể vì ngươi đòi chút chỗ tốt trở về an ủi lệnh muội một chút hay không.

Nhưng sự tình cũng liền dừng ở đây, nếu ngày sau để bần đạo biết được ngươi vì việc này mà lại lên chiến đoan, vậy bần đạo sẽ phải

tìm ngươi đòi cái thuyết pháp rồi." "Tiền bối yên tâm, những chỗ tốt kia ta có thể không cần, cho tiền bối là được..." "Ngươi coi bần đạo là người phương nào?" Hồng Vân nghe vậy, không khỏi giận dữ hét, thanh âm trong đầu thanh diện tướng quân quanh quẩn, chấn động đến đầu óc hắn ong ong, lung lay sắp đổ.

Đây đã không phải là đang diễn trò, mà là thật sự tức giận rồi, ngươi coi ta Hồng Vân là người chưa thấy qua bảo bối sao?

Thật sự là há có lý này! "Tiền bối, hiểu lầm, hiểu lầm...

Tiểu tướng chỉ là cảm thấy, chỉ là cảm thấy, cảm thấy không có gì báo đáp, thế là, thế là...

Tiểu tướng sai rồi!

Còn xin tiền bối bớt giận!" Thanh diện tướng quân lệ nhãn sa bà mà nhìn xem Hồng Vân, trực tiếp cho chính mình mấy bàn tay.

Những người khác thấy thế, không khỏi đưa mắt nhìn nhau, bởi vì cuộc giao đàm giữa bọn hắn dùng chính là thần thức truyền âm, những người khác căn bản nghe không được bọn hắn nói cái gì.

Căn bản không hiểu Hồng Vân rốt cuộc nói cái gì với tên Thanh Ba tướng quân này, mà lại có thể làm cho hắn thống khổ rơi lệ điên cuồng tát vào miệng mình, thật sự là quá kỳ quái.

Thế là, Hồng Vân làm người hòa giải cho tên Thanh Ba tướng quân này và Hậu Thổ bộ lạc, để Hậu Thổ tượng trưng bồi thường chút chỗ tốt cho vị Thanh Ba tướng quân này, việc này xóa bỏ toàn bộ.

Đương nhiên, Hậu Thổ bộ lạc cũng đáp ứng, về sau sẽ không tùy ý săn giết cự thú trong sông.

Việc này dừng ở đây, bất cứ bên nào xé bỏ ước định, đều sẽ là địch với Hồng Vân hắn.

Sau đó Hồng Vân lại đem khí thế Đại La cảnh của mình phóng thích ra ngoài, chấn nhiếp toàn trường.

Nhìn khí thế kia, tựa hồ so với Hậu Thổ đều ẩn ẩn muốn mạnh hơn một chút.

Nhận được chút hứa hẹn chỗ tốt từ Hậu Thổ, giữ được một mạng, Thanh diện tướng quân rốt cục đem đạo sóng lớn kia cuốn ngược về trong sông lớn, mang theo một đám dưới trướng, xám xịt chìm vào sông lớn.

Sông lớn nguyên bản hung dũng bành phái, đảo mắt liền bình ổn lại.

Ngô Sở và Hồng Vân đi tới trên không Hậu Thổ bộ lạc, hạ xuống đám mây, chúng dũng sĩ Vu tộc nhìn về phía Hồng Vân lúc, đều lộ ra một tia cảnh giác, mà khi nhìn về phía Ngô Sở, thì có chút không hiểu.

Rõ ràng tên này là đạo hữu của A Sở huynh đệ a!

Vì sao muốn giúp đám thủy tộc kia?

Giúp một tay cũng bỏ đi, cư nhiên còn muốn để bọn hắn cho sinh linh thủy tộc kia chỗ tốt, cái này là thiên vị rồi!

A Sở huynh đệ, đạo hữu này của ngươi đều thiên vị rồi, ngươi cũng không đi ra nói câu nào?

Ngô Sở không có để ý tới sự khó hiểu của những dũng sĩ Vu tộc này, mang theo Hồng Vân, nghênh đón Hậu Thổ và Vũ đang đi tới, cùng với Nghệ và Khoa mấy dũng sĩ Vu tộc.

Hậu Thổ mỉm cười hành lễ, "Vừa rồi đa tạ A Sở thay ta xuất mưu hiến kế, đa tạ Hồng Vân đạo hữu xuất thủ tương trợ, nếu không phiền toái hôm nay, ngày khác còn phải tái trọng hiện." "Tỷ nói lời này thì khách khí rồi!" Ngô Sở phất tay cười nói: "Đệ chỉ động động mồm mép mà thôi, chân chính có công lao, vẫn là Hồng Vân lão ca, diễn

xuất này, nhất lưu!" "Diễn xuất?!" Hồng Vân nghi hoặc nhìn thoáng qua Ngô Sở.

Ngô Sở phất tay nói: "Ngô, quay đầu lại nói tỉ mỉ với lão ca thế nào là 'diễn xuất'." Hồng Vân gật gật đầu, hướng Hậu Thổ nói: "Hậu Thổ đạo hữu cũng chớ có khách khí với bần đạo, bất quá là cái nhấc tay mà thôi.

Huống chi, bần đạo cùng mấy lão long Long Đình kia, cũng xác thực từng có duyên gặp một lần, đã gặp, có thể giúp thì giúp một phen đi!" Đám người vừa đi vừa nói chuyện đi về phía đình viện của Hậu Thổ.

Sau khi đi vào trong đình viện, Hậu Thổ thân thiết hỏi Vũ và những người bên cạnh, "Hiện tại nghĩ thông suốt vì sao trước đó ta muốn lựa chọn dĩ hòa vi quý chưa?

Nghĩ không ra thì tiếp tục nghĩ.

Nghệ, đi vào hầm rượu của ta, ôm vò Địa Linh Nhưỡng ta trân tàng ra đây..." Thiếu niên Nghệ đáp một tiếng, chạy đi ôm rượu.

Vũ nhìn thoáng qua thanh niên Khoa, nhìn thấy Khoa đang hướng hắn nháy mắt to, liền nói: "Thủ lĩnh, ta nghĩ thông suốt rồi!

Khoa, ngươi nghĩ thông suốt chưa?

Nghĩ thông suốt rồi thì nói với mọi người suy nghĩ của ngươi, xem ngươi nghĩ có đúng hay không!" Thanh niên Khoa sửng sốt một chút, cuối cùng nhìn xem Vũ, "Vũ ca, huynh thật sự nghĩ thông suốt rồi?

Ta còn chưa hiểu đâu!

Hay là huynh nói trước đi, cũng để cho ta nghe một chút là đạo lý gì." Vũ thần tình cứng lại, đưa tay liền vỗ lên cái ót Khoa một cái, "Hảo tiểu tử, cư nhiên dám thi ta.

Thủ lĩnh, kỳ thật loại sự tình này, ngài có thể trực tiếp nói với chúng ta." Hậu Thổ tinh mâu hơi híp, "Vậy ngươi rốt cuộc nghĩ thông suốt chưa?" "Ách..." Hậu Thổ thấy thế, lập tức liền quát: "Sự tình đơn giản như vậy đều nghĩ không thông, về sau ta nếu không ở trong bộ lạc, các ngươi làm sao dẫn đầu tộc nhân sinh hoạt?

Nghĩ không ra thì cút về suy nghĩ kỹ càng cho ta, nghĩ không ra, buổi tối cũng đừng ăn cơm!" Ngô Sở và Hồng Vân đi vào đại sảnh, ngồi ở trong đại sảnh nhìn Hậu Thổ ở ngoài cửa huấn nhân.

Ở Tử Ngọc Sơn, Hậu Thổ đều là đại tỷ tỷ ôn nhu an tĩnh, nhưng ở trong Hậu Thổ bộ lạc này, đại tỷ tỷ ôn nhu an tĩnh thỉnh thoảng cũng sẽ lộ ra một mặt táo bạo của nàng.

Nhìn đến Hồng Vân trừng mắt to, có chút không dám tin tưởng hướng Ngô Sở chớp chớp mắt.

Ngô Sở khoát khoát tay, im lặng nói: Thao tác cơ bản, chớ kinh ngạc!

Địa Linh Nhưỡng của Hậu Thổ tiểu thư tả, kỳ thật chính là một loại rượu trái cây, bất quá bị nàng dùng đại địa thần thông chôn vào sâu trong lòng đất, dùng Thổ chi chân linh tẩm bổ ngàn năm vạn năm lâu, Thổ linh chi khí ẩn chứa trong đó có thể nói là nồng đậm đến cực điểm, thế là đặt tên "Địa Linh Nhưỡng".

Bách Hoa Linh Nhưỡng của Tử Ngọc Sơn, trọng điểm ở chỗ nguyên dược liệu, mà Địa Linh Nhưỡng này, trọng điểm ở chỗ nơi chôn giấu, sự khác biệt giữa hai cái, vẫn là rất lớn.

Đương nhiên, đây là dùng để chiêu đãi sinh linh khác, chính bản thân Vu tộc bọn họ uống cũng không phải loại Địa Linh Nhưỡng này, mà là "Địa Sát Nhưỡng".

Quá trình chế tác tương đương, bất quá một loại là dùng Thổ chi

chân linh tẩm bổ, một loại thì là dùng địa sát chi khí nồng đậm để tẩm bổ.

Vu tộc tu hành không cần linh khí, cho nên "Địa Linh Nhưỡng" đối với bọn họ mà nói, hiệu quả kỳ thật không lớn, tối đa cũng chính là nếm cái mùi vị.

Ở Hậu Thổ bộ lạc này, mọi người thích vẫn là "Địa Sát Nhưỡng".

Thân là Đại Địa Chi Vu, Hậu Thổ bộ lạc đối với việc tuyển chọn vị trí tàng rượu, có thể nói là kinh nghiệm phong phú.

Chương 222

Ở chỗ Hậu Thổ tiểu thư tả phẩm linh nhưỡng tán gẫu, đến chạng vạng tối, bọn Tiểu Nguyệt Linh liền đến.

Nai con Du Du và hai con sói nhỏ đều đi theo tiến vào bộ lạc, chỉ có chim Tất Phương Tất Hỏa xa xa dừng ở trên một tảng đá lớn, không dám tới gần nơi này nữa.

Năm ngoái đi vào bộ lạc này, một màn bị vây đánh kia còn rõ mồn một trước mắt, nhớ tới đều cảm thấy hai cánh ẩn ẩn làm đau.

Ở Hậu Thổ bộ lạc qua một đêm, Hồng Vân cũng coi như lĩnh giáo sự nhiệt tình của những dũng sĩ Hậu Thổ bộ lạc này, thấy được phong thổ nhân tình của Vu tộc.

Ngày thứ hai, Ngô Sở liền mời Hậu Thổ đi thuyền du sông, thiếu niên Nghệ và thanh niên Khoa hai người lại mặt dày mày dạn yêu cầu đi theo, mỹ kỳ danh viết là tạp vụ.

Thế là, bọn hắn liền ngồi chiếc lâu thuyền thông thể màu tím mang theo vân vàng dài chín trượng kia, trên sông lớn tùy ba trục lưu.

Lâu thuyền dài chín trượng, nhìn qua kỳ thật không nhỏ, nhưng đặt ở trên sông lớn vạn dặm trọc lưu này, thậm chí còn không bằng một đóa bọt nước đột nhiên dâng lên.

Tuy rằng Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân đem địa mạch đại địa phương Tây khôi phục như lúc ban đầu, nhưng bởi vì địa mạch bên này lại nhận tam tộc và sinh linh chủng tộc khác phá hủy, cho nên con sông lớn này vẫn chưa thể khôi phục bích ba vạn dặm đã từng, nhìn qua vẫn là dòng nước đục ngầu.

Bất quá có nai con Du Du lái thuyền, ngược lại là không cần lo

lắng chiếc thuyền con này sẽ ở trong dòng nước đục ngầu này lật úp.

Lâu thuyền tịnh chưa lái về giữa sông lớn, dù sao sông lớn quá mức rộng lớn, lái đến ở giữa, hai bên quá mức trống trải, đều là dòng nước đục ngầu, kỳ thật cũng không có gì đáng xem.

Dọc theo bờ sông đi thuyền, còn có thể thưởng thức một chút vạn dặm non sông tú lệ bên bờ.

Diễm dương cao chiếu, gió sông hiu hiu, lâu thuyền thuận dòng mà xuống.

Thỏa thích ở trên sông lớn này, xem chim lượn trên không, nghe thú gào trong rừng, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy một ít cự thú giữa núi rừng huyết tinh vật lộn, dấy lên bụi mù, phá hủy núi rừng.

Ngô Sở ngồi ở mạn thuyền, lấy ra hai cây cần câu tự chế, một cây đưa cho Hồng Vân.

Hồng Vân không hiểu nhìn cây cần câu chế từ bích trúc cùng tơ thiên tằm này, "Đây là vật gì?" Ngô Sở lấy ra một sợi thịt, móc vào lưỡi câu, mỉm cười nói: "Cái này gọi cần câu, dùng để câu cá..." "Câu cá?

Chúng ta nếu muốn bắt cá, hà tất phiền phức như thế?" "..." Ngô Sở ngẩn người, cuối cùng nhẹ nhàng ho một tiếng, nói: "Cái câu cá này, câu kỳ thật chỉ là một cái niềm vui thú, mà không phải ở chỗ bản thân con cá, một câu này xuống dưới..." Ngô Sở vừa nói vừa vung lưỡi câu một cái, ném vào trong nước mấy chục mét bên ngoài, "Ai cũng không biết có thể câu ra cá gì, câu chính là niềm vui thú tại cái vị trí này." Mùi máu tanh của sợi thịt tản ra trong nước, hầu như đảo mắt liền có cá cắn câu.

Ngô Sở vung cần câu lên, một con cá to bằng bàn tay, thông thể bạc mang theo vàng liền bị hắn vung ra mặt nước, bay về phía hắn.

Ngô Sở gỡ cá, ném vào trong thùng, cười nói: "Lát nữa để Tiểu Nguyệt Linh làm một món cá chiên giòn, lão ca có thích ăn cá con không?" Hồng Vân bật cười nói: "Muốn ăn cá con còn không đơn giản?" Hắn nói xong, tiện tay vung lên, liền thấy từng con cá nhỏ màu ngân hoàng từ trong sông bay ra, đảo mắt liền chất đầy một thùng trước mặt Ngô Sở, "Nè, đủ hay không?" "..." Đối mặt với tên Hồng Vân hoàn toàn không hiểu niềm vui thú rủ câu, chỉ biết cùng hắn khiêng tạ này, Ngô Sở có chút bất đắc dĩ, cuối cùng lại nói: "Thùy câu giảng chính là cái niềm vui thú trong đó, mà không phải là vì cái ăn cuối cùng này, bởi vì thùy câu cần nhất là bình tâm tĩnh khí, có thể khu trừ tâm phù táo..." Ở sau lưng bọn họ, Hậu Thổ mím môi cười khẽ, thiếu niên Nghệ và thanh niên Khoa hai người thì liếc mắt đưa tình, thần tình khái quát thành một chữ, đó chính là "Hắc hắc hắc".

Nhìn thấy trong tay Hồng Vân thùng gỗ đã đầy cá, thiếu niên Nghệ liền chạy chậm lên trước, "Tiền bối, để chúng ta tới xử lý những con cá vàng nhỏ này đi!" Hồng Vân thuận tay đem thùng cá vàng nhỏ kia nhét cho thiếu niên Nghệ, nói với Ngô Sở: "Chúng ta vẫn là đến đánh cờ đi!

Câu cá gì đó, thật nhàm chán a!" Đánh cờ thì không nhàm chán sao?

Ngô Sở rất muốn cà khịa một chút, nhưng cuối cùng vẫn là nhịn được cỗ xúc động này, nói: "Để Tiểu Vũ bồi lão ca đánh là được rồi, hay là Tỷ tỷ cũng có thể, đệ còn muốn câu con cá lớn lên đây!" Thế là, Hồng Vân cùng Hậu Thổ đánh cờ, Tiểu Vũ ở một bên vừa xem cờ vừa pha trà, Tiểu Nguyệt Linh thì mang theo thiếu niên Nghệ đi xử lý những con cá vàng nhỏ kia.

Thanh niên Khoa đi tới bên cạnh Ngô Sở, cầm lên cần câu Hồng Vân không chơi, nhẹ nhàng nhảy lên liền ngồi xuống mạn thuyền, "A Sở tiền bối, ta bồi ngài câu cá đi!" Ngô Sở nhìn hắn một cái, gật gật đầu, nói: "Hy vọng ngươi có thể kiên nhẫn được." "A Sở tiền bối cái

này cũng có chút coi thường người khác rồi!" Khoa nói xong, học bộ dáng của Ngô Sở, xuyên thịt lên lưỡi câu, sau đó vung một cái xuống nước.

Có lẽ là cá trong nước xác thực rất nhiều, không một lát, thanh niên Khoa liền hắc hắc cười vung cần câu, kéo về một con cá quả nhỏ.

Thế là Ngô Sở yên lặng ngậm miệng lại, lẳng lặng hưởng thụ niềm vui thú rủ câu.

Không bao lâu, Ngô Sở chỉ cảm thấy cần câu trầm xuống, đang muốn kéo cần câu về thì lại cảm giác được trong tay trầm xuống, hơn nữa so với trước đó kình lực muốn lớn hơn nhiều.

Ngô Sở dùng sức một cái, ngay cả lâu thuyền cũng không khỏi chấn động, Hồng Vân và Hậu Thổ đều không khỏi ngẩng đầu lên, nhìn về phía Ngô Sở.

Hậu Thổ hỏi: "Thật sự câu được cá lớn rồi?" Hồng Vân quét mắt vào trong nước, không khỏi cười nói: "Ngược lại là thú vị, cá nhỏ ăn mồi, cá lớn nuốt cá nhỏ, còn rất chấp nhất, cư nhiên không nguyện tuỳ tiện nhả ra!" Lúc này, một con cá lớn hơn mười mét bị Ngô Sở vung lên, vung ra mặt nước, bay về phía lâu thuyền.

Cần câu kia vốn cũng không phải là phàm vật, sau khi bị Ngô Sở luyện chế, lực đạo có thể thừa nhận tự nhiên không kém, mà dây câu tơ thiên tằm thì càng không cần phải nói.

Đó là một con cá lớn màu đen mang theo đốm vàng, hai bên đầu có hai cái râu cá thật dài, đầy miệng răng già, trừng mắt to nhìn Ngô Sở bọn họ, phảng phất muốn đem Ngô Sở - kẻ lôi nó ra khỏi mặt nước một ngụm nuốt xuống vậy. "Lớn như vậy, thuyền đều không để hạ, thôi đi!" Ngô Sở giơ tay liền cho con cá đen kia một cái tát, quạt nó về trong nước. "..." Thanh niên Khoa liếm liếm môi, cảm thấy A Sở tiền

bối thật sự là lãng phí.

Kết quả sau khi Ngô Sở đem con cá lớn kia đập về trong nước, lại một con cá lớn thể hình chí ít tại trăm trượng tả hữu, há miệng liền đem con cá lớn hơn mười mét kia nuốt vào trong bụng.

Con cá lớn dài trăm trượng kia nương theo sức mạnh cú đập cổ xưa đó, thuận thế lao lên khỏi mặt nước.

Ngay khi rơi lại xuống nước, nó kích khởi con sóng lớn cao cả trăm trượng.

Con sóng khổng lồ chịu sự khống chế của một nguồn sức mạnh nào đó, hung hãn cuồn cuộn lao về phía lâu thuyền, phảng phất như muốn lật úp con thuyền này vậy.

Nhưng Du Du đang điều khiển lâu thuyền, khiến nó dập dềnh theo sóng, vững vàng vô cùng.

Con cá lớn thấy một kế không thành lại sinh thêm kế khác, cái đuôi cá khổng lồ vừa chìm xuống nước lại giương cao lên, định giáng mạnh xuống lâu thuyền.

Du Du điều khiển dòng nước, trong nháy mắt đã đẩy lâu thuyền lướt về phía trước cả ngàn trượng.

Cái đuôi khổng lồ kia đập mạnh xuống mặt sông cái rầm, lại kích khởi sóng lớn cao mấy trăm trượng, hung hãn đuổi theo lâu thuyền.

Du Du khẽ nhảy một cái, đáp xuống đuôi thuyền, trừng đôi mắt, có chút tức giận nhìn con cá lớn kia.

Đôi sừng trên cái đầu nhỏ của nó tỏa ra một luồng ánh sáng, con sóng lớn còn chưa kịp ập đến trước mặt lâu thuyền thì đã bị một nguồn sức mạnh to lớn dẫn dắt, cuốn ngược trở lại.

Con cá lớn xoay người trong con sóng bị cuốn ngược, nổi lên mặt

nước, trừng đôi mắt cá chết to tướng đầy vẻ khoa trương, nhìn lâu thuyền và đám người trên thuyền.

Ngô Sở và mọi người đều đang xem kịch vui, dù sao cảnh tượng này chỉ trông có vẻ hơi dọa người, nhưng với tu vi của bọn họ mà nói, con cá lớn này với đồ nhắm rượu cũng chẳng khác biệt là bao.

Thiếu niên Nghệ từ trong khoang thuyền chạy ra, tay xách cây cung lớn, nhìn về phía Ngô Sở: "A Sở thúc, con có thể giết nó không?

Loại cá này chúng ta từng ăn qua, mùi vị cũng khá lắm." Ngô Sở khẽ ho một tiếng, nói: "Vừa mới ước định với Thủy tộc xong, ngươi lại quên rồi à?

Đánh nó một trận, cho nó biết thế gian hiểm ác là được rồi, giết thì không cần thiết." Lúc này, Du Du quay đầu lại, kêu "u" một tiếng về phía thiếu niên Nghệ, phảng phất như đang nói: Ngươi đừng có hòng giành quái của ta!

Sau đó liền thấy mặt sông dâng lên sóng lớn, con cá lớn kia bị con sóng cuốn lấy lao ra khỏi mặt nước, vọt lên không trung, ít nhất cũng bay cao mấy trăm trượng.

Tiếp đó từ trong sóng lớn lại bay ra từng quả cầu nước to vài trượng, như súng máy bắn về phía con cá lớn trên không.

Con cá vừa từ trên không rơi xuống bị những quả cầu nước này nện cho sững sờ, không sao rơi trở lại xuống sông lớn được.

Mặc cho nó giãy dụa thế nào cũng chỉ có thể uốn éo giữa không trung.

Mãi cho đến khi con cá lớn bị cầu nước nện cho từng giọt nước mắt to tướng trào ra khỏi hốc mắt, kêu lên ô ô như đang cầu xin tha thứ, Du Du mới tha cho nó, ném nó trở lại xuống nước.

Ngô Sở nhìn đến mức mắt chữ O mồm chữ A, có chút nghi hoặc,

cá mà cũng biết chảy nước mắt sao?

Trong nhận thức của hắn, cá vì sống trong nước nên không cần nước mắt, cũng sẽ không có tuyến lệ, nhưng mà hiện tại...

Chẳng lẽ cá ở thời kỳ Hồng Hoang tuyến lệ vẫn chưa thoái hóa?

Hay là nói, con cá này thực ra không phải cá, mà là một loại động vật có vú nào đó?

Chương 223

Con cá lớn được thả về nước, vừa lắc mình một cái liền biến mất trong dòng nước đục ngầu mênh mông.

Lúc này, Nghệ và Khoa cứ như mới quen biết Du Du lần đầu, vẻ mặt đầy tán thán nhìn nó.

Nghệ lại càng vươn tay vò vò cái đầu nhỏ của Du Du, nói: "Tuy rằng bình thường có thấy ngươi nghịch nước, nhưng không ngờ ngươi lại lợi hại như thế.

Du Du, hay là ngươi làm tọa kỵ cho ta đi!

Sau này ta sẽ đưa ngươi tung hoành khắp thiên hạ Hồng Hoang này..." Du Du hắt hơi một cái rõ to, phun một bãi nước miếng vào hắn.

Đó quả thực là một ngụm nước lớn, trực tiếp tưới cho Nghệ ướt sũng từ đầu đến chân, phảng phất như đang nói: Ngươi đang nằm mơ đấy à!

Nghệ vuốt mặt, nhe răng trợn mắt kêu lên "Ngươi có bản lĩnh thì đừng chạy", thân hình như điện đuổi theo Du Du, muốn báo thù, nhưng hắn làm sao mà đuổi kịp tiểu thần thú như Du Du được.

Nhất thời, trên lâu thuyền vang lên tiếng cười nói vui vẻ của mọi người.

Ngô Sở âm thầm nói với Nghệ Bảo trong lòng: "Nghệ Bảo, lát nữa hoàn nguyên lại cảnh tượng vừa rồi vào điện thoại nhé!

Đây chính là hắc lịch sử của anh hùng bắn mặt trời Đại Nghệ trong tương lai đấy, sau này đợi khi bọn hắn một sớm thành danh thiên hạ đều biết, lại lôi cái này ra cho bọn hắn xem, hắc hắc hắc..." "Ngươi có vô vị hay không hả!" Nghệ Bảo chê bai Ngô Sở, nhưng

động tác lại cực nhanh, chưa đến vài giây đã nói: "Xong rồi!

Đã hoàn nguyên vào điện thoại của ngươi rồi." Ngô Sở âm thầm móc điện thoại ra, bấm mở một video nhỏ, sau đó chỉnh âm thanh điện thoại về chế độ im lặng, cười hắc hắc xem lại.

Sau khi thưởng thức xong, hắn liền lưu nó vào một thư mục trong điện thoại.

Trong thư mục này đã lưu hắc lịch sử của không ít người, ví dụ như tư thế bơi ếch và bơi chó của Khoa lúc học bơi, ví dụ như lúc bị Lão Viên đánh đòn...

Có điều hiện tại Lão Viên đã không thể đánh Khoa như trước kia nữa, tu vi của Khoa tăng tiến nhanh hơn Lão Viên rất nhiều.

Ngô Sở cảm thấy, quay về có thể tìm thời gian xem Lão Viên có học được bộ "Cửu Chuyển Huyền Công" kia không, có lẽ sau khi Lão Viên học "Cửu Chuyển Huyền Công", có thể kích phát và làm lớn mạnh huyết mạch của lão tổ tông Chu Yếm, từng bước phản tổ, đến lúc đó tu vi khẳng định có thể tăng vọt.

Sau khúc nhạc đệm nhỏ này, bọn họ tiếp tục xuôi dòng đi xuống.

Trong con sông lớn này, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, bọn họ đã bị mãnh thú dưới nước tập kích không dưới ba lần.

Lênh đênh trên sông lớn mấy ngày, Hồng Vân cảm thấy nhàm chán cũng dần dần bắt đầu học được cách câu cá.

Có điều lưỡi câu của hắn không móc mồi, cứ cầm cần câu ngồi đó làm bộ làm tịch, ra vẻ "nguyện giả thượng câu" (ai tình nguyện thì mắc câu), vừa câu vừa tán gẫu với Ngô Sở.

Lại qua vài ngày, Hồng Vân đột nhiên nói với Ngô Sở: "Chúng ta đi về phía kia, bên kia có một nhánh sông rộng ngàn trượng đổ vào sông lớn, nước sông bên đó trong veo xanh biếc, phong cảnh cũng

không tệ." Lênh đênh trên con sông lớn rộng hơn vạn dặm này, muốn nói tráng khoát thì đúng là tráng khoát thật, nhưng muốn nói nhàm chán thì cũng quả thực rất nhàm chán, bởi vì thế này cũng chẳng khác gì đi biển là bao.

Dưới sự điều khiển của Du Du, chỉ mất hơn nửa ngày, lâu thuyền đã vượt qua mặt sông rộng vạn dặm, đi vào một nhánh sông chỉ rộng ngàn trượng.

Dòng sông rộng ngàn trượng nhìn qua thực ra vẫn rất lớn, nhưng so với dòng chủ lưu rộng vạn dặm kia thì có vẻ thon thả và nhỏ bé hơn nhiều.

Quả nhiên, nước của nhánh sông này đúng như lời Hồng Vân nói, trong veo xanh biếc, núi non hai bờ cao chọc trời, hùng vĩ tuấn tú, một cảm giác thanh u lập tức ập vào mặt.

Trong rừng rậm bạt ngàn hai bên bờ, có thể thấy vượn hót nai kêu, chim bay ca hát.

Mọi người lập tức bị cảnh đẹp thanh u này thu hút, so sánh ra thì con sông lớn kia tuy tráng khoát, nhưng đúng là nhánh sông này hấp dẫn người ta hơn.

Khi bọn họ đi vào một đoạn sông, rừng rậm hai bên mọc đầy những cây gỗ lớn chọc trời lá đỏ, cây lớn in bóng xuống nước khiến cả dòng sông dường như cũng biến thành màu đỏ.

Ngô Sở thấy vậy, âm thầm móc điện thoại ra xem, phát hiện men theo nhánh sông này cứ đi ngược dòng lên, cư nhiên có thể đến được Thiên U Cốc ở cách đây không biết bao nhiêu vạn dặm.

Khoảng cách đi Thiên U Cốc lần này còn xa hơn khoảng cách từ Tử Ngọc Sơn đi Thanh Khâu một chút.

Nơi có thể hiển thị tên trên bản đồ, chủ nhân của nó tu vi ít nhất

cũng là cấp bậc Kim Tiên.

Chỉ là không biết chủ nhân Thiên U Cốc kia rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Nhưng có hai vị Đại La là Hậu Thổ và Hồng Vân ở đây, Ngô Sở cũng không ngại đi gặp gỡ vị "hàng xóm" chưa từng gặp mặt này một lần.

Thế là cứ như vậy, bọn họ bắt đầu chuyến du lịch bằng thuyền kéo dài đến mười mấy năm.

Trên đường đi, Nghệ và Khoa bị Hậu Thổ đá vào rừng núi, để bọn họ chiến đấu trong núi, tu tập thần thông, thuận tiện giao luôn công việc săn bắn cho bọn họ.

Có hai tên này gây ra động tĩnh ở trên bờ, bọn họ tự nhiên cũng không gặp phải nguy hiểm gì, chút nguy hiểm hiếm hoi còn lại thì đến từ dưới nước.

Nhưng có Đại pháp sư khống thủy Du Du ở đây, những sinh vật dưới nước kia cũng chẳng có tồn tại nào làm gì được nó.

Ngô Sở thỉnh thoảng sẽ nhảy xuống thuyền, bơi một đoạn trong làn nước trong vắt, hoặc là đạp lên tấm ván lướt sóng, dùng dây thừng buộc vào mạn thuyền phía đuôi để chơi lướt sóng.

Hồng Vân và Hậu Thổ đối với việc này đều khá rụt rè giữ ý, không thể giống như Ngô Sở dễ dàng làm ra những việc mà trong mắt bọn họ là có chút ấu trĩ vô vị này.

Ví dụ như chuyện để lâu thuyền kéo hắn lướt sóng, đối với bọn họ mà nói, rõ ràng có thể vận dụng pháp lực của chính mình để bay, tại sao phải đạp lên miếng ván gỗ trượt trên mặt nước?

Còn gọi là lướt sóng!

Về việc này, Ngô Sở cũng không khuyên bọn họ nhiều, bản thân hắn chơi vui là được rồi.

Hắn cũng không khuyên Hậu Thổ, dù sao còn có Hồng Vân và Khoa, cùng với đám Nghệ ở đây, Ngô Sở cũng không hy vọng Hậu Thổ tiểu thư tả phô bày thân hình "bạo tạc" của nàng ra.

Còn về việc tại sao lại biết thân hình Hậu Thổ tiểu thư tả rất "bạo tạc", thực ra nhìn những nữ tử Vu tộc kia là biết, ai nấy đều eo thon mông cong, đôi chân dài đầy sức mạnh, đôi gò bồng đảo lại càng vĩ đại đến mức không tưởng nổi, tổng thể nhìn lại chỉ có một từ —— bạo tạc!

Cũng không biết có phải lúc Hậu Thổ tiểu thư tả sáng tạo ra Vu tộc đã tăng thêm chút chiều cao cho bọn họ hay không.

Những nam nữ Vu tộc kia rõ ràng cao lớn hơn Hậu Thổ tiểu thư tả rất nhiều.

Tuy rằng sau khi đến thế giới Hồng Hoang này, trải qua một loạt tẩy tủy phạt cân, thân thể Ngô Sở lại có sự sinh trưởng lần thứ hai, đã thoát khỏi danh hiệu "tàn tật cấp hai" lúc ban đầu.

Nhưng mà, đừng nói đến những dũng sĩ Vu tộc kia, chỉ riêng những nữ tử Vu tộc, khi Ngô Sở đứng bên cạnh bọn họ đều có vẻ hơi nhỏ bé xinh xắn.

May mà Hậu Thổ tiểu thư tả không "tá hỏa" như những nữ tử Vu tộc kia, nếu không hắn thật sự cảm thấy có chút không xứng đôi.

Tiểu hồ ly và Tiểu Nguyệt Linh, hai con "đại loli" thì có nghĩ tới chuyện xuống sông chơi, nhưng nghĩ đến Hậu Thổ tiểu thư tả đều không xuống sông du ngoạn, nếu bọn họ xuống sông vui đùa cùng Ngô Sở thì ít nhiều có vẻ hơi thất lễ, thế là cũng đành thôi.

Cứ như vậy, bọn họ du ngoạn một mạch về hướng Tây Nam, trên

đường thỉnh thoảng phát hiện một số linh dược hoặc kỳ hoa dị thảo gì đó liền hái xuống.

Gặp phải một số trân thú nhìn có vẻ rất ngon liền săn giết rồi ăn...

Đương nhiên, người thích làm như vậy đa số là Nghệ.

Dọc đường đi này, cũng không biết đã có bao nhiêu loài chim quý hiếm bị hắn bắn chết.

Cứ thế vừa chơi vừa đi ngược dòng, Hồng Vân và Hậu Thổ cũng không cảm thấy nhàm chán, càng không nói muốn quay về.

Sự thật là quay về cũng chẳng có việc gì làm, đặc biệt là Hồng Vân.

Thế là cứ như vậy, chuyến đi chơi này của bọn họ liền kéo dài đến mấy năm.

Chương 224

Một ngày nọ, Ngô Sở nói với đám Hồng Vân và Hậu Thổ: "Nếu cứ tiếp tục đi theo con sông này, chúng ta rất có khả năng sẽ đi đến Thiên U Cốc đấy!" "Thiên U Cốc?

Đó là nơi nào?" Hồng Vân tò mò hỏi.

Hậu Thổ cũng tò mò nhìn về phía Ngô Sở, bởi vì nàng cũng không biết địa danh này.

Ngô Sở nói: "Ta cũng chỉ biết cái tên, chủ nhân trong đó là thần thánh phương nào, tu vi bao nhiêu ta cũng không rõ.

Nhưng tính ra thì cũng có thể coi là hàng xóm của Tử Ngọc Sơn đi!" Hồng Vân cười nói: "Đã là hàng xóm, vậy đi bái phỏng một chút cũng không sao mà!" Hậu Thổ cũng gật đầu nói: "Hậu Thổ bộ lạc chúng ta chuyển đến Tử Ngọc Sơn, hàng xóm bên này cũng chưa từng đi bái phỏng, vậy thì nhân cơ hội này đến bái phỏng một phen đi!" Thế là, lâu thuyền tiếp tục đi theo dòng sông.

Lại qua vài năm, bọn họ dần dần phát hiện núi xanh phía trước xuất hiện hiện tượng sụp đổ, dòng sông cũng có nhiều chỗ bị tắc nghẽn, hình thành những thác nước có độ chênh lệch cực lớn.

Mọi người vừa nhìn liền hiểu, nơi này từng xảy ra sự kiện đấu pháp.

Dù sao những ngọn núi xanh sụp đổ kia ít nhiều đã có chút dấu vết của năm tháng.

Mọi người nhìn nhau một cái, Hậu Thổ khẽ than: "Xem ra nơi này từng bị người ta tấn công, chỉ là không biết phe tấn công là phe nào, chủ nhân nơi này liệu có còn sống hay không!" Nhớ lại cảnh tượng

máu chảy thành sông khi Tam tộc thanh tẩy vạn tộc Hồng Hoang lúc trước, nghĩ đến chủ nhân nơi này có lẽ cũng rất bất hạnh gặp phải tai bay vạ gió rồi!

Du Du điều khiển dòng nước, đẩy lâu thuyền đi ngược dòng thác nước.

Cứ như thế, men theo khe suối đi thẳng lên, đi qua mười mấy vạn dặm, sau khi liên tục vượt qua không biết bao nhiêu ngọn thác, cuối cùng mọi người cũng đến trước một cái hồ lớn trong núi.

Cái hồ lớn này còn lớn hơn cái hồ ở Tử Ngọc Sơn của bọn Ngô Sở, những ngọn núi quanh hồ lúc này đã bị chém đứt ngang lưng, vô số cây lớn nằm ngổn ngang trên mặt đất, nhưng sức sống ngoan cường vẫn khiến chúng nỗ lực mọc hướng lên trên, hình thành từng mảng rừng rậm quái dị.

Trong cái hồ lớn này, ẩn ẩn còn có thể cảm giác được một tia Đại Đạo pháp tắc hỗn loạn, khiến cho dưới mặt hồ nhìn có vẻ bình tĩnh này lại có vô số dòng chảy ngầm đang cuộn trào.

Lâu thuyền đi vào trong hồ liền bắt đầu lắc lư không theo quy tắc.

Hồng Vân nhắm hai mắt, thần thức quét ngang ra ngoài, lát sau khẽ than: "Xem ra trận đại chiến từng xảy ra đánh đến mức khá thảm liệt, địa mạch nơi này bị tổn hại rất lớn, linh khí trôi đi lại càng nghiêm trọng." Ngừng một chút, hắn lại nói: "Nơi này xem ra đã bị người ta vơ vét sạch sẽ, chẳng còn lại bảo bối gì, chỉ là không biết chủ nhân nơi này từng là sinh linh nào." Ngô Sở nhìn bốn phía cũng âm thầm khẽ than, Thiên U Cốc vẫn gọi là Thiên U Cốc, nhưng nơi này hiển nhiên đã không giống một tòa sơn cốc nữa, mà giống như bị người ta đánh thành một cái hồ hơn.

Chủ nhân từng ở trong sơn cốc cũng đã không còn.

Vật đổi sao dời, chỉ còn một cái địa danh lưu lại trên bản đồ, không khỏi khiến người ta thổn thức.

Gió hồ nhè nhẹ, mang theo một làn hương thơm kỳ dị, khiến mọi người đang lặng lẽ nhìn bốn phía dần dần hồi thần, sau đó mọi người lại bắt đầu xem xét xung quanh, tìm kiếm ngọn nguồn của mùi hương này.

Khi Ngô Sở ngửi thấy mùi hương này, không khỏi nghi hoặc nhíu mày, bởi vì hắn luôn cảm thấy mùi vị này dường như có chút cảm giác quen thuộc, hơi giống đàn hương.

Chẳng lẽ nơi này có gỗ đàn hương?

Một cây cổ mộc khổng lồ bị một nguồn sức mạnh vô hình nhiếp nã từ xa tới, lướt qua mặt hồ, kéo theo một vệt sóng trắng trên mặt nước.

Dưới sự gột rửa của nước hồ, đất bùn trên cây cổ mộc này bị rửa sạch sẽ.

Cây cổ mộc có đường kính mười mấy mét, những cây cổ mộc như thế này nằm ngổn ngang bên hồ còn có rất nhiều, mùi hương chính là tỏa ra từ trong những cây cổ mộc này.

Ngô Sở chưa từng chơi hương, cũng chưa từng kiến thức qua gỗ đàn hương thật sự trông như thế nào, nhưng mùi hương nồng đậm tỏa ra từ cây cổ mộc này lại có chút cảm giác quen thuộc.

Hồng Vân ném cây cổ mộc xuống nước hồ bên cạnh lâu thuyền, lắc đầu nói: "Tuy rằng hương thơm truyền ra từ trên những cây cổ mộc này, nhưng nhìn có vẻ những cây cổ mộc này cũng rất bình thường, không có giá trị gì!" Ngô Sở nhìn cây cổ mộc này, thầm nghĩ: Tuy rằng không biết có phải đàn hương hay không, nhưng đây hiển nhiên là một loại gỗ thơm, nếu để những người yêu thích chơi hương

nhìn thấy, không điên cuồng vì nó mới là lạ.

Có điều hành vi của Hồng Vân thì Ngô Sở cũng có thể hiểu được, dù sao đây là Hồng Hoang.

Tại thế giới Hồng Hoang này, cho dù là linh căn, chỉ cần không phải thượng phẩm hoặc cực phẩm linh căn thì đều rất khó lọt vào mắt xanh của cường giả cảnh giới Đại La.

Hồng Vân có đủ lý do để coi thường những loại gỗ thơm bình thường này.

Ngô Sở cười nói: "Đã không có bảo bối gì khác, vậy chúng ta chuyển hết những cây gỗ thơm này về đi!

Dùng những cây gỗ thơm này chế tác đồ nội thất chẳng phải cũng rất tốt sao?" Hậu Thổ nghe vậy, đôi mắt không khỏi sáng lên, chỉ huy Nghệ và Khoa đi chặt cây.

Lúc này, Tiểu Nguyệt Linh không khỏi kêu lên "Di" một tiếng, chỉ xuống đáy hồ nói: "A Sở ca, Hậu Thổ tỷ tỷ, tiền bối, điểm trắng kia là cái gì?

Nó hình như đang phát sáng!" Hồng Vân nhìn về phía đó một cái, lập tức cảm thấy hơi đỏ mặt, bởi vì vừa rồi hắn đã nói nơi này không còn bảo bối gì, nhưng hiện tại xem ra dường như có chỗ sơ sót a!

Đường đường là đại tiền bối lại gây ra một cái ô long (nhầm lẫn) như vậy, xấu hổ!

Bất quá khi mọi người cảm giác được đạo vận nơi đó hỗn loạn, cư nhiên còn có một ít Đại Đạo pháp tắc tàn lưu thì liền hiểu, cái này thật đúng là không thể trách Hồng Vân.

Ở nơi như thế, thần thức thường thường không cách nào dễ dàng dò xét.

Đương nhiên, chỉ dùng mắt thường nhìn cũng rất dễ nhìn nhầm, rất có khả năng chỉ là ảo giác sinh ra sau khi ánh sáng bị bẻ cong.

Hậu Thổ nhìn thoáng qua Hồng Vân, Hồng Vân khẽ gật đầu, tùy tiện phất tay một cái, liền thấy nước hồ ở tâm hồ điên cuồng xoay tròn, hình thành một cái xoáy nước khổng lồ, dần dần khuếch tán ra ngoài.

Theo xoáy nước càng ngày càng lớn, trăm trượng, ngàn trượng, vạn trượng...

Chỗ tâm hồ dần dần hình thành một vùng chân không khổng lồ, nước hồ dâng trào về bốn phía.

Mọi người đằng vân bay lên, Ngô Sở cũng thuận thế thu hồi lâu thuyền, tránh để lâu thuyền bị dòng nước xoay tròn kia cuốn lấy xoay mòng mòng ở đó.

Theo mọi người bay lên không trung, quang cảnh dưới đáy hồ cũng theo đó hiện ra trước mặt mọi người.

Đáy cái hồ lớn sâu mấy ngàn trượng giống như một cái hố to do vụ nổ kịch liệt sinh ra, nơi đó không có rong rêu, không có bùn đất, chỉ có tầng đá cứng rắn bên dưới.

Bề mặt tầng đá kia trông như bị sức mạnh nào đó mài cho nhẵn bóng, điểm sáng kia truyền đến từ đáy cái hố to đó, giống như một ngọn lửa chập chờn bất định.

Hậu Thổ tùy tiện vung tay, lăng không xách cây cổ mộc chọc trời vừa bị Hồng Vân kéo tới kia, tung người đến phía trên xoáy nước, nhìn không gian bên dưới bị Đại Đạo pháp tắc tàn lưu làm cho có chút vặn vẹo, thuận tay ném cây cổ mộc xuống.

Cây cổ mộc rơi vào vùng chân không ở trung tâm xoáy nước bên dưới, trong nháy mắt liền bị một nguồn sức mạnh vô hình nghiền

thành mảnh vụn, tiến tới nghiền thành bột mịn.

Cảnh tượng này khiến mấy người tu vi thấp như Tiểu Nguyệt Linh nhìn nhau trân trối.

Ngô Sở giải thích với mấy người Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu hồ ly: "Đây là dư uy tàn lưu của Đại Đạo pháp tắc, có cảm giác được không gian phiến đó hơi vặn vẹo không?" Tiểu Nguyệt Linh khẽ gật đầu, Ngô Sở liền nói: "Đại chiến ở đây, cấp bậc ít nhất cũng là Kim Tiên cảnh, có điều nhìn từ tàn lưu chiến đấu ở Tử Ngọc Sơn lúc trước thì cuộc chiến nơi này hiển nhiên thảm liệt hơn Tử Ngọc Sơn lúc đó, ước chừng ít nhất là Thái Ất cảnh..." Hồng Vân bổ sung: "Kim Tiên cảnh tuy là lĩnh ngộ Đại Đạo, nhưng khi đấu pháp còn chưa thể lưu lại tàn vận Đại Đạo pháp tắc bực này.

Phán đoán từ khí tức còn sót lại này, người chiến đấu ở đây ít nhất cũng là Thái Ất cảnh đỉnh phong, thậm chí có khả năng là Đại La sơ cảnh." Đại Đạo pháp tắc tàn lưu kia diện tích rộng hơn vạn trượng, xung quanh căn bản không có con cá nào dám xuất hiện ở đó.

Ánh sáng trông như ngọn lửa chập chờn bất định kia chính là do những tàn lưu Đại Đạo pháp tắc làm không gian hơi vặn vẹo tạo thành.

Hậu Thổ nhìn thoáng qua những sức mạnh pháp tắc tàn dư kia, vốn định đấm ra một quyền, nhưng nghĩ nghĩ rồi lại thu nắm đấm, trực tiếp tung người nhảy xuống.

Những tàn dư Đại Đạo pháp tắc trông phảng phất như muốn vặn vẹo cả không gian kia lại chẳng hề làm bay lên nổi nửa vạt áo của Hậu Thổ, mặc cho Hậu Thổ đáp xuống đáy hố.

Đến đáy hố, Hậu Thổ tùy ý chộp một cái liền bắt lấy đốm sáng kia vào trong tay, tung người trở về.

Mọi người nhìn đốm sáng trong tay nàng, không khỏi nhìn nhau.

Đó xác thực là một đoàn ánh sáng, chẳng qua ánh sáng tỏa ra cũng không chói mắt, trông nhu hòa như ánh trăng.

Vừa nhìn khí tức này, Ngô Sở liền hiểu là vật gì.

Chương 225

Bởi vì thứ này trên người chính Ngô Sở cũng có, đó là một đoàn Bất Diệt Linh Quang.

Kỳ dị hơn là, có một giọng nói cầu xin tha thứ truyền ra từ trong đoàn ánh sáng kia: "Tiền bối xin đừng giết ta!" Dứt lời, một hư ảnh từ từ hiện ra từ trong đoàn ánh sáng, đó là một con bướm lớn sặc sỡ to mấy trăm trượng - Đại Hồ Vũ Điệp.

Thân mình Đại Hồ Vũ Điệp co lại, lại biến hóa thành bộ dáng một mỹ phụ áo đầy màu sắc, thi lễ với Hậu Thổ và Hồng Vân cùng đám Ngô Sở. "Ta là chủ nhân Thiên U Cốc, Vũ Điệp Nương Thải Dực, bất hạnh bị Kỳ Lân nhất tộc săn giết, Vũ Điệp tộc đầy cốc không ai may mắn thoát khỏi, nay chỉ còn lại một đoàn tàn dư Bất Diệt Linh Quang cùng một lũ nguyên thần chưa diệt này, còn mong các vị có thể giơ cao đánh khẽ, tha cho ta một con đường sống..." Vũ Điệp Nương Thải Dực thần thái thê thê thảm thảm, khiến người nghe không khỏi thầm sinh lòng thương cảm.

Ngô Sở nhíu mày nói: "Kỳ Lân nhất tộc sao có thể bất trí như thế, cư nhiên lưu lại cho ngươi một đạo Bất Diệt Linh Quang cùng một lũ nguyên thần ở đây để chờ trùng sinh?

Đạo hữu chẳng lẽ là coi chúng ta ngu dốt sao!" Nguyên thần và chân linh vẫn có chỗ bất đồng, nếu là chân linh thì hầu như không còn lại ký ức gì, mà nguyên thần thì còn chút ít ký ức.

Vũ Điệp Nương nghe vậy liền lại bắt đầu khóc lóc tỉ tê, nói nàng vốn không tranh với đời, chỉ muốn tiêu dao tự tại trong cốc này, hiềm nỗi Kỳ Lân nhất tộc ức hiếp Vũ Điệp thái quá, không nói hai lời đã đánh giết nàng, còn chém giết sạch sành sanh tử tử tôn tôn đầy cốc

của nàng, ngay cả một quả trứng sâu cũng không lưu lại cho nàng, lại cướp đi bảo bối linh căn Vũ Điệp Hương Mộc của nàng, càng đánh nàng đến mức nguyên thần tiêu tán, nếu không phải nàng thông minh, để Bất Diệt Linh Quang tán đi, tàn dư nguyên thần kết hợp với Bất Diệt Linh Quang tản ra kia, lặng lẽ ẩn thân trong nước...

Khả tức cho dù là như vậy, đại bộ phận Bất Diệt Linh Quang của nàng cũng bị đoạt đi rồi.

Bất Diệt Linh Quang có thể khiến sinh linh trường sinh bất tử, nhưng lại không cách nào ngăn cản cường giả tiến hành cướp đoạt và mài mòn nó.

Cho nên nói, sở hữu Bất Diệt Linh Quang cũng chỉ là trường sinh trụ thế trên lý thuyết mà thôi.

Sự thật là gặp phải kẻ xui xẻo như Tử Ngọc đạo nhân, hay như vị Thiên U Cốc chủ này, cho dù sở hữu Bất Diệt Linh Quang thì vẫn cứ thân tử đạo tiêu như thường.

Những tàn lưu Đại Đạo pháp tắc trong nước hiển nhiên là vòng bảo hộ thiên nhiên của nàng, nàng hội tụ tàn dư Bất Diệt Linh Quang lại một chỗ, ẩn thân trong vòng bảo hộ đó.

Nhưng ai ngờ lại đụng phải bọn Ngô Sở, còn bị Tiểu Nguyệt Linh nhìn thấy nữa.

Ở trước mặt Đại La, cái gọi là vòng bảo hộ kia cũng mỏng manh như tờ giấy.

Nhìn đoàn Bất Diệt Linh Quang yếu ớt này, Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu hồ ly đều lộ ra thần sắc hứng thú.

Đặc biệt là Tiểu hồ ly, trong cõi u minh khiến nàng có cảm giác Đạo mà Vũ Điệp Nương này tu luyện có chút liên quan đến Huyễn chi đạo của Thanh Khâu hồ tộc bọn họ.

Ngô Sở nhìn về phía Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu hồ ly, cười hỏi: "Các ngươi muốn nó?" Mọi người nghe vậy đều không khỏi nhìn về phía Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu hồ ly, đặc biệt là Vũ Điệp Nương Thải Dực kia, lập tức lộ ra vẻ kinh khủng.

Lúc này nàng mới phát hiện, trạng thái hiện tại của chính mình đối với hai tiểu nữ oa trước mắt này là vật đại bổ nhường nào?

Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu hồ ly chỉ cần luyện hóa đoàn Bất Diệt Linh Quang này đi, sau đó tu vi liền có xác suất cực lớn, nước chảy thành sông mà bước vào cảnh giới Kim Tiên.

Dù sao công tác cảm ngộ Ngũ Hành bản nguyên trước đó của các nàng cũng đã cơ bản hoàn thành.

Đi theo sau Ngô Sở được hưởng không ít lợi ích, các loại sức mạnh bản nguyên cũng không thiếu, nhưng làm thế nào diễn hóa ra Bất Diệt Linh Quang lại cần dựa vào chính các nàng lĩnh ngộ.

Ngô Sở đều đã nói cho các nàng quá trình diễn hóa sinh thành Bất Diệt Linh Quang, nhưng dường như không có tác dụng lớn lắm, có lẽ là vì lĩnh ngộ của mỗi người đối với sức mạnh bản nguyên đều không giống nhau chăng!

Cho nên quá trình mỗi người diễn hóa sinh thành Bất Diệt Linh Quang cũng khác nhau, tuy rằng có thể tham khảo nhưng lại không có cách nào rập khuôn.

Cũng tức là, diễn hóa Bất Diệt Linh Quang, tấn thăng Kim Tiên - quá trình này căn bản không có một bộ trình tự cố định để tiến hành sản xuất hàng loạt Kim Tiên.

Mà luyện hóa đi một đoàn Bất Diệt Linh Quang, sau đó lại căn cứ vào đoàn Bất Diệt Linh Quang này tiến hành suy diễn ngược, dường như lại không thành vấn đề.

Nếu các nàng có đoàn Bất Diệt Linh Quang này, vậy hoàn toàn có thể luyện hóa nó trước, sau đó lại tiến hành suy diễn ngược, từ đó rút ngắn quá trình tấn cấp Kim Tiên.

Tuy rằng có chút đầu cơ trục lợi, nhưng cũng không mất đi tư cách là một biện pháp tốt.

Thử nghĩ xem, đối mặt với tình huống này, con bướm sặc sỡ này có thể không sợ hãi sao?

Đây đối với bọn Tiểu Nguyệt Linh mà nói lại là sự cám dỗ lớn đến mức nào?

Cho nên, khắc này, Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu hồ ly đều có chút giằng co.

Muốn?

Hay là không muốn?

Tiểu Nguyệt Linh nhìn về phía Ngô Sở, Ngô Sở vươn tay xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng, cười nói: "Tuân theo bản tâm của chính mình là được, bất luận ngươi đưa ra lựa chọn gì, ta đều ủng hộ ngươi!" Tiểu Nguyệt Linh nghe vậy, khẽ thở phào nhẹ nhõm, gật đầu.

Tiểu hồ ly thấy thế, len lén bĩu môi, thầm nghĩ: Ta cũng muốn nha!

Vì sao chỉ hỏi mỗi Tiểu Nguyệt Linh mà không hỏi ta?

A Sở tiền bối, huynh thiên vị!

Ngay lúc nàng nghĩ như vậy, một bàn tay to xuất hiện trên đầu nhỏ của nàng: "Ngươi cũng giống vậy, có điều thứ này là Tiểu Nguyệt Linh phát hiện, phải có trước sau." Tiểu hồ ly khẽ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Vũ Điệp Nương kia thấy thế, không khỏi lộ ra một bộ thần thái thê lương, nhìn về phía bọn Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu hồ ly, vẻ mặt

cầu xin nói: "Còn xin hai vị tiểu tiên tử thủ hạ lưu tình, lưu cho ta một con đường sống, ta cảm kích bất tận!" Nhìn bộ dạng nước mắt lưng tròng kia, Tiểu Nguyệt Linh chung quy vẫn không cứng rắn nổi cõi lòng, cuối cùng lựa chọn không cần đoàn Bất Diệt Linh Quang này.

Lương tri của nàng nói cho nàng biết, không thể làm trái lương tâm đi bắt nạt người khác.

Vũ Điệp Nương này đã thê thảm như vậy rồi, chẳng lẽ thật sự muốn để nàng ta triệt để tro bụi yên diệt?

Vậy các nàng và Tam tộc bắt nạt các sinh linh khác kia thì có gì khác biệt?

Nếu đối phương hung dữ với nàng một chút, nàng đều có thể cứng rắn cướp đoạt, nhưng cầu xin đáng thương hề hề như thế này, nàng thật đúng là có chút ngại ra tay.

Tiểu Nguyệt Linh nhìn về phía Ngô Sở và Tiểu hồ ly: "A Sở ca, Tiểu Vũ, chúng ta thả nàng ta đi được không?

Nàng ta trông thật đáng thương!

Bất Diệt Linh Quang chúng ta có thể từ từ lĩnh ngộ, tin tưởng sẽ có một ngày chúng ta có thể lĩnh ngộ ra được.

Hơn nữa Tiểu Vũ, muội không phải nói đợi muội trưởng thành, tự nhiên sẽ có thể thành tựu Kim Tiên sao, muội có thể không cần đâu nhỉ!" Tiểu hồ ly há miệng, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Nghe được lời này của Tiểu Nguyệt Linh, Vũ Điệp Nương kia thở phào nhẹ nhõm, mừng đến phát khóc, che miệng, rơi xuống những giọt nước mắt không phải là nước mắt, điểm điểm linh quang phiêu đãng giữa không trung.

Hồng Vân thấy thế, mày hơi giãn ra, a a cười nói với Tiểu Nguyệt

Linh: "Tiểu Nguyệt Linh, ngươi thật sự nguyện ý buông tha cơ hội tốt như vậy?

Phải biết rằng, cơ bất khả thất, thời bất tái lai (cơ hội không thể bỏ lỡ, thời cơ không đến lần hai) nha!" Lời này từ miệng một người đại thiện nhân nói ra, khiến Ngô Sở luôn cảm thấy có chút sai sai, nhưng nhìn thần thái cười như không cười kia của hắn, Ngô Sở liền biết, Hồng Vân lão ca đoán chừng là đang tiếp tục khảo nghiệm quyết tâm của Tiểu Nguyệt Linh.

Sự thật là, bọn họ đều không giúp Tiểu Nguyệt Linh lựa chọn, chính là muốn mượn việc này để tiến hành một loại tra hỏi về tâm linh đối với Tiểu Nguyệt Linh, việc này có trợ giúp cho sự trưởng thành của tâm cảnh.

Bất luận kết quả lựa chọn cuối cùng của nàng thế nào, đối với nàng mà nói đều là một loại trưởng thành.

Tiểu hồ ly cũng giống như vậy, có điều đường lui của Tiểu hồ ly rộng hơn Tiểu Nguyệt Linh, dù sao nàng là Thanh Khâu hồ tộc, có thể lẳng lặng chờ trưởng thành là được.

Cho nên Tiểu Nguyệt Linh đã nói như vậy, Tiểu hồ ly cũng không tiện nói thêm cái gì.

Mà Vũ Điệp Nương Thải Dực kia vừa nghe lời này của Hồng Vân, thần thái trong nháy mắt lại chuyển thành kinh khủng, lại dùng bộ dáng đáng thương hề hề nhìn Tiểu Nguyệt Linh.

Tiểu Nguyệt Linh cười với Hồng Vân một cái, nắm chặt nắm đấm nhỏ, nói: "Tiền bối, ta nhất định có thể ngộ ra Bất Diệt Linh Quang, sẽ có một ngày có thể, xin hãy tin tưởng ta!" Lời thì nói như vậy, nhưng bộ dạng này của nàng rõ ràng là đang tự cổ vũ cho chính mình, để mình không vì mất đi đoàn Bất Diệt Linh Quang này mà tức giận.

Chương 226

Dù sao đây chính là một con đường trường sinh sáng loáng bày ra trước mắt, muốn đưa ra quyết định từ bỏ nó cần phải hạ quyết tâm lớn đến nhường nào, có thể tưởng tượng được.

Cho dù tương lai nàng sẽ vì thế mà hối hận cũng là chuyện phi thường bình thường.

Nhưng giờ khắc này, lương tri của nàng khiến nàng không cách nào làm ra chuyện cường thủ hào đoạt.

Đối với lựa chọn mà Tiểu Nguyệt Linh đưa ra, Hồng Vân rất hài lòng.

Giống như Hồng Vân, người có thể nói là tràn đầy thiện ý với các loại sinh linh, thì thứ không muốn nhìn thấy nhất chính là loại thảm kịch này.

Chẳng qua có Hậu Thổ ở đây, hơn nữa thứ này là Tiểu Nguyệt Linh phát hiện, lại là Hậu Thổ đi lấy ra, cho nên hắn không tiện "việt trở đại bào" (làm thay việc người khác), thay mặt quyết định.

Hiện tại thấy Tiểu Nguyệt Linh lựa chọn tha cho Vũ Điệp Nương này một con đường sống, tự nhiên cũng phù hợp với suy nghĩ trong lòng Hồng Vân, đối với Tiểu Nguyệt Linh cũng càng thêm yêu thích.

Thế là hắn sờ sờ trên người, lấy ra một cái Ngư Cổ (trống cá), đưa cho Tiểu Nguyệt Linh, nói: "Tiểu Nguyệt Linh, đoàn Bất Diệt Linh Quang này là ngươi phát hiện, có thể nhường cho ta không, ta dùng Minh Phách Linh Tuyền này đổi với ngươi.

Ngươi chủ tu thủy pháp, thứ này với ngươi mà nói có chút lợi ích..." Tiểu Nguyệt Linh ngẩn người, vội vàng xua tay nói: "Tiền bối

nói quá lời rồi, tiền bối cần thì cứ lấy đi là được, nói đổi chác gì chứ, quá khách sáo rồi, như vậy A Sở ca sẽ mắng ta đấy." Vũ Điệp Nương Thải Dực ở bên cạnh thấy thế, thần sắc hân hoan lại theo đó mà khẩn trương lên, có chút lo lắng vị tiền bối này sẽ gây bất lợi cho nàng.

Hồng Vân nhìn thấy thần sắc nàng biến hóa, liền an ủi: "Ngươi cũng đừng sợ hãi, bần đạo Hồng Vân, từ khi hành tẩu Hồng Hoang tới nay luôn luôn kết thiện duyên với chúng sinh, còn không thèm đi bắt nạt một tiểu gia hỏa như ngươi.

Ta chỉ là có chút vấn đề muốn hỏi ngươi, những cây gỗ thơm ở nơi này của ngươi có tác dụng gì?

Linh căn hương mộc mà ta nói lại có diệu dụng bực nào?" Ngừng một chút, hắn lại nói: "Nếu ngươi nguyện ý, bần đạo cũng có thể tìm lại cho ngươi một bộ thân thể, trợ giúp ngươi chuyển sinh..." "Không, không biết tiền bối còn có yêu cầu gì khác không?" Vũ Điệp Nương cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Hồng Vân vui vẻ nói: "Không còn mong cầu gì khác!" Ngô Sở thấy thế liền nói: "Đạo hữu quá coi thường lão ca này của ta rồi, nếu nói trên đại địa Hồng Hoang này, ai nhìn thấy bộ dạng này của ngươi mà không có lòng dòm ngó nhất, ai có lòng trắc ẩn nhất, lão ca ta nhận đệ nhất, không có ai dám nhận đệ nhị, huynh ấy chính là người chí thiện chí thành." Nghe Ngô Sở khen mình như vậy, Hồng Vân vội vàng xua tay nói: "Bất Xuất đạo hữu quá khen, quá khen rồi, bần đạo không nhận nổi lời khen ngợi này của đạo hữu." Hậu Thổ khẽ liếc nhìn Ngô Sở, dường như không ngờ rằng Hồng Vân trong lòng hắn lại có đánh giá cao như vậy: chí thiện chí thành...

Vũ Điệp Nương thở phào nhẹ nhõm, nói: "Linh căn Vũ Điệp Hương Mộc là linh căn bạn sinh của ta, trời sinh hương khí lòng người, có hiệu quả ninh thần an hồn, ngộ đạo trong làn hương khí của

nó có thể làm chơi ăn thật.

Còn những cây gỗ thơm bình thường kia, tuy cũng có hiệu quả ninh thần an hồn, nhưng chỉ hữu hiệu đối với một số sinh linh tầm thường, đối với tu sĩ cấp bậc Thiên Tiên hoặc cao hơn thì hiệu quả cũng không lớn." Ngô Sở nghe vậy liền hỏi: "Đạo hữu có biết nhiên hương (đốt hương), huân hương (xông hương), chế hương không?" Vũ Điệp Nương nghe vậy khẽ gật đầu, lát sau hỏi: "Đạo hữu cũng tinh thông đạo này?" Ngô Sở xua tay, mỉm cười nói: "Không dám nói tinh thông, chỉ là lược biết một hai, còn phải thỉnh giáo đạo hữu mới phải.

À, bần đạo Bất Xuất Sơn Nhân, là chủ nhân Tử Ngọc Sơn.

Tử Ngọc Sơn cách nơi này cũng không tính là xa, vốn dĩ chúng ta nên được coi là hàng xóm mới phải." Vũ Điệp Nương vẻ mặt mờ mịt, kỳ quái nói: "Tử Ngọc Sơn Bất Xuất Sơn Nhân?

Chủ nhân Tử Ngọc Sơn đó không phải là Tử Ngọc đạo nhân sao?

Chẳng lẽ đạo hữu đổi đạo hiệu?" "Chuyện này nói ra thì dài, có cơ hội sẽ giải thích với đạo hữu sau đi!" Ngô Sở nói xong, nhìn về phía rừng cây gỗ thơm bên bờ ở đằng xa: "Nghĩ đến đạo hữu cũng sẽ không để ý việc chúng ta mang những cây gỗ thơm bình thường kia về chứ!" Nói chúng bình thường là so với linh căn mà nói.

Sự thật là những cây cổ mộc chọc trời trên đại địa Hồng Hoang này đều là cấp bậc Tiên Thiên, chỉ cần cho chúng một cơ hội đều có khả năng thành tinh.

Vũ Điệp Nương khẽ than: "Ta chỉ còn lại mỗi lũ nguyên thần tàn khuyết này rồi, còn để ý đến những vật ngoài thân đó làm gì?

Đạo hữu muốn thì cứ lấy đi." Ngô Sở gật gật đầu, cũng chạy đi chặt cây.

Lúc này, Hồng Vân hỏi Vũ Điệp Nương: "Đạo hữu có nguyện theo bần đạo rời khỏi nơi này không?" Vũ Điệp Nương gật gật đầu, thi lễ với Hồng Vân: "Tùy ý tiền bối làm chủ!" Hồng Vân khẽ gật đầu, nhét cái Ngư Cổ vào tay Tiểu Nguyệt Linh: "Cầm lấy, ngươi đều gọi ta là tiền bối rồi, tiền bối há có thể chiếm hời của tiểu oa nhi nhà ngươi?!" Tiểu Nguyệt Linh xấu hổ nhìn Ngư Cổ trong tay, lại nhìn về phía Ngô Sở ở đằng xa.

Hồng Vân thấy thế liền cười nói: "Ngươi đừng nhìn hắn, hắn đều gọi ta một tiếng lão ca đấy!" Đợi sau khi chặt không ít gỗ thơm bỏ vào túi trữ vật, lại đào thêm khá nhiều cây non để chuẩn bị đem về Tử Ngọc Sơn trồng, Hậu Thổ liền nhổ sạch cả rừng gỗ thơm còn lại.

Sau đó, nàng lại lùa Nghệ và Khoa xuống vùng nước còn tàn lưu Đại Đạo pháp tắc kia để tu hành, mượn uy năng của nơi tàn lưu Đại Đạo pháp tắc đó để mài giũa thân thể và ý chí của bọn hắn.

Ngô Sở thấy vậy, cũng đi theo xuống đó rèn luyện một phen, dù sao hắn cũng là nam nhân có tu luyện pháp môn luyện thể, đã có hiệu quả với Nghệ và Khoa, vậy chắc chắn cũng có hiệu quả với hắn chứ!

Kết quả Nghệ và Khoa hai người cầm Giao Châu mà Hậu Thổ đưa cho bọn hắn nhập thủy, y phục trên người bọn hắn trong nháy mắt liền bị trật tự Đại Đạo pháp tắc tàn lưu kia xé thành mảnh nhỏ, trên người lập tức máu tươi đầm đìa, đau đến mức bọn hắn không kìm được oa oa kêu to.

Ngô Sở thấy thế, đành phải thu y phục công đức trên người lại, dùng pháp lực ngưng tụ thành một chiếc quần đùi, nhảy vào trong nước.

Sau khi mất đi pháp lực gia trì của Hồng Vân, cái xoáy nước kia đã một lần nữa bị nước hồ lấp đầy.

Có dòng nước cản trở, ngược lại có thể giảm bớt uy lực của Đại

Đạo pháp tắc tàn lưu.

Nhưng cho dù bị dòng nước làm suy yếu uy lực, vừa mới bước vào, Ngô Sở vẫn cảm giác được thân thể chịu sự tàn phá khốc liệt, cường độ thân thể có thể so với Linh bảo trung giai đê phẩm kia vẫn khiến hắn có cảm giác sắp bị Đại Đạo pháp tắc xé rách.

Khi hắn dần dần thích ứng, liền phát hiện nơi này không chỉ có thể dùng để mài giũa ý chí và thân thể của mình, thậm chí còn có thể nhân cơ hội lĩnh ngộ một chút Thủy Chi Đại Đạo pháp tắc.

Bởi vì trong trật tự Đại Đạo pháp tắc tàn lưu kia, có chứa sức mạnh của Thủy Chi Đại Đạo.

Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly thì bị Ngô Sở phái đi theo Vũ Điệp Nương Thải Dực học chế hương.

Vừa khéo, Hồng Vân đối với Hương Đạo dường như cũng rất có hứng thú, hứng chí bừng bừng đi theo nghe.

Vũ Điệp Nương nói một hồi, nhìn thấy Hậu Thổ đã tàn phá sạch sành sanh mảnh rừng gỗ thơm kia quay lại, liền nhắc nhở: "Vị đạo hữu này, ta nghe các ngươi đối thoại, ngươi dường như còn có một bộ lạc, dịch của gỗ thơm Vũ Điệp này dễ hấp dẫn loài rắn đến tê cư, đạo hữu còn cần chú ý một hai mới phải." Hậu Thổ mỉm cười nói: "Không sao, vừa khéo thêm món!" "..." Tuy rằng Vũ Điệp Nương không hiểu lắm "thêm món" nghĩa là gì, nhưng nhìn mặt chữ mà hiểu ý nghĩa, nghe ngữ cảnh thì hình như cũng chẳng phải lời hay ý đẹp gì cho cam!

Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly thì che miệng cười khẽ, Tất Phương Điểu Tất Hỏa đang lượn vòng trên không trung nghe vậy, lại nhớ tới vãng sự bi thương không nỡ nhìn lại của mình.

Đến cái bộ lạc kia, là thật sự có khả năng bị bọn hắn bắt đi làm

món ăn thêm.

Nếu không phải hắn sinh ra thần dị phi phàm, cũng chạy không thoát vận mệnh bị làm đồ ăn này.

Nghĩ đến đây, Tất Hỏa vỗ cánh bay cao, tạm thời không muốn nhìn thấy người Vu tộc.

Khi Ngô Sở và Khoa, cùng với Nghệ, đang ở trong lòng hồ thừa nhận sức mạnh trật tự Đại Đạo pháp tắc tàn lưu không ngừng xâu xé thân thể, thì Tiểu Hồ Ly cũng đang theo Vũ Điệp Nương học chế hương.

Tiểu Nguyệt Linh phát hiện nàng đối với đạo này không có hứng thú gì mấy, ngược lại Tiểu Hồ Ly rất yêu cái đẹp, vì thế liền để Tiểu Hồ Ly theo Vũ Điệp Nương học.

Lúc này bọn hắn mới phát hiện, trong rừng gỗ thơm kia tịnh không chỉ có một loại gỗ thơm.

Các loại gỗ thơm nhìn qua có vẻ không khác biệt lắm, sau khi mài thành bột phấn, trộn lẫn vào nhau rồi đốt lên, liền có thể tản mát ra hương khí say lòng người với độ nồng đậm không đồng nhất.

Mấy con tiểu hoa tiên trở thành vật thí nghiệm của Tiểu Hồ Ly, tu hành trong làn hương khí này.

Mức độ hương khí khác nhau, mang lại ảnh hưởng cũng có chút khác biệt khi các nàng nhập định.

Hồng Vân rất thích Hương Đạo này, liền nói với Vũ Điệp Nương Thải Dực: "Đạo hữu có nguyện theo bần đạo tu hành hay không?

Thi thoảng lúc rảnh rỗi, chế cho bần đạo ít hương này là được." Vũ Điệp Nương nghe vậy, không khỏi ngẩn người, sau đó vui quá hóa khóc, "Thật, thật sự có thể sao?" Năm đó nếu nàng có một cường giả Đại La cảnh che chở, Thiên U Cốc này lại há có thể biến thành cảnh

tượng như ngày nay?

Không nghĩ tới cơ hội này, đến sau khi nàng chết mới có được.

Bất quá cũng không sao, chỉ cần còn một luồng Nguyên thần, một tia Bất diệt linh quang, nàng liền có thể mượn thể trọng sinh, một lần nữa tu tu vi trở lại.

Hồng Vân nghe vậy, gật đầu, sau đó thân hình biến mất tại chỗ.

Chưa đến một nén nhang, Hồng Vân liền quay lại bên hồ, trong tay xuất hiện một quả trứng côn trùng to bằng ngón cái, "Đây là trứng trùng có linh lực mạnh nhất mà bần đạo có thể tìm được, ngươi có thể đưa Nguyên thần vào trong đó, mượn thứ này tu lại từ đầu." Hồng Vân đặt quả trứng xuống đất, nói: "Tuy rằng huyết mạch của quả trứng trùng này so với huyết mạch bản thân ngươi, có khả năng rất bình thường, nhưng ta ở đây có một pháp, có thể bỏ qua huyết mạch căn cơ nông cạn, trợ ngươi tu đến Thiên Tiên cảnh, đến cảnh giới kia, quan trọng chính là ngộ tính, ngươi có đạo tàn khuyết Nguyên thần này cùng luồng Bất diệt linh quang kia, hoàn toàn có cơ hội khôi phục như lúc ban đầu." Vũ Điệp Nương nghe vậy, ít nhiều có chút do dự.

Dù sao loại pháp môn tu hành có thể bỏ qua căn cơ huyết mạch nông cạn này, nàng nghe chưa từng nghe, thấy chưa từng thấy, dám tin tưởng sao?

Không dám a!

Thấy Vũ Điệp Nương do dự, Hoa Phỉ Nhi bay ra, hiện thân thuyết pháp.

Chương 227

Vũ Điệp Nương nhìn thấy một đóa hoa tươi bình thường như vậy, đều có thể bằng vào pháp này tu đến trình độ như thế, không khỏi ngạc nhiên.

Mà đợi nàng kiến thức qua Kim Đan trong cơ thể Hoa Phỉ Nhi xong, thì càng thêm kinh dị, nàng chưa từng thấy qua phương thức tu hành kỳ đặc này.

Hồng Vân cũng không có không kiên nhẫn, dù sao chuyện này xác thực rất khó làm cho người ta tin tưởng. "Cảm ơn tiền bối, ta, ta..." Vũ Điệp Nương có chút xấu hổ.

Hồng Vân xua tay, mỉm cười nói: "Đặt mình vào hoàn cảnh người khác, bần đạo hiểu nỗi lo của ngươi, ngươi cũng không cần cảm tạ ta, với ta mà nói, đây chẳng qua chỉ là cái nhấc tay mà thôi." Vũ Điệp Nương lại một lần nữa che mặt khóc hu hu, "Ta, ta sao lại không thể sớm gặp được tiền bối chứ!

Nếu như có thể sớm gặp được, cũng không đến mức luân lạc tới tình cảnh như thế này, những đệ tử trong tộc ta cũng không đến mức tận số bị tàn sát.

Chẳng lẽ đây chính là kiếp số trong mệnh ta đã định..." Càng nói nàng càng thương tâm, càng thương tâm liền khóc đến càng thê lương.

Nhìn bộ dạng nàng, Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly đều cảm thấy đồng cảm, hốc mắt cũng không khỏi đỏ lên theo.

Đặc biệt là Tiểu Nguyệt Linh, cảm xúc của nàng sâu sắc hơn Tiểu Hồ Ly nhiều.

Năm đó khi Tử Ngọc đạo nhân đồng quy vu tận cùng con Thanh

Long kia, nàng khẩn thiết muốn tìm một cái đùi lớn để ôm biết bao, tìm kiếm một chút cảm giác an toàn.

Vì thế khi gặp được cái đùi lớn Ngô Sở này, nàng không chút do dự liền ôm lấy.

Tuy rằng cái đùi lớn này có chút vấn đề, nhưng nàng cũng không có biện pháp.

Bất quá hiện tại xem ra, vận khí của nàng tốt hơn Vũ Điệp Nương này quá nhiều, tu vi của A Sở ca hiện nay đã dần dần khôi phục, lại kết giao được nhiều tiền bối tu vi cường đại như vậy, còn có Hậu Thổ tỷ tỷ, Thanh Khâu tỷ tỷ, Tử Ngọc Sơn đã ngày càng an toàn rồi!

Tiểu Nguyệt Linh cảm đồng thân thụ vươn tay vỗ vỗ lưng Vũ Điệp Nương, nói: "Hết thảy đều sẽ tốt lên thôi, sau này ngươi đi theo Hồng Vân tiền bối tu hành, sẽ không cần sợ hãi nữa, Hồng Vân tiền bối chính là đại tiền bối rất lợi hại..." Nghe Tiểu Nguyệt Linh dùng ngôn ngữ trắng ra khen ngợi mình, Hồng Vân không khỏi bật cười.

Hậu Thổ thấy thế, cũng không khỏi che miệng cười khẽ, đồng thời cũng thầm cảm khái trong lòng, Tam tộc đại thanh tẩy vạn tộc, cũng không biết đã tạo bao nhiêu sát nghiệt.

Trong Thiên U Cốc này, đã có không biết bao nhiêu sinh linh bị nghiền xương thành tro, chết bất đắc kỳ tử!

Bọn hắn, chẳng lẽ không sợ Thiên khiển sao?

Tại đại địa Hồng Hoang, Thiên khiển là chân thực tồn tại, điểm này Hậu Thổ rất rõ ràng, ví dụ như phân thân Ma Tổ gặp phải lúc trước, chém giết liền có công đức, đây chính là Thiên khiển.

Lại đẩy về trước nữa, thời đại Hung thú tàn phá bừa bãi, chém giết Hung thú cũng có công đức, đây cũng đồng dạng là Thiên khiển.

Có thể thấy được năm đó đại địa Hồng Hoang bị Hung thú tàn phá

thành bộ dạng thế nào.

Ngay khi Hậu Thổ vì thế mà yên lặng cảm khái trong lòng, Vũ Điệp Nương kia cũng rốt cuộc cầm được nước mắt, đem Nguyên thần và đoàn Bất diệt linh quang kia đầu nhập vào trong quả trứng côn trùng.

Trong sát na, quả trứng trùng liền nổi lên một trận quang mang.

Khi quang mang dần tắt, trứng trùng bắt đầu chậm rãi biến lớn, sinh mệnh lực bên trong cũng đang không ngừng tăng cường, phảng phất như có một sinh mệnh cường đại đang phi tốc thai nghén vậy.

Bất quá không bao lâu, cỗ sinh mệnh lực phi tốc tăng trưởng này liền đình trệ lại.

Hồng Vân thấy thế, liền vươn tay về phía Tiểu Nguyệt Linh, nói: "Tiểu Nguyệt Linh, đưa Ngư Cổ mà ta cho ngươi thời gian trước cho ta mượn một chút." Tiểu Nguyệt Linh móc Ngư Cổ từ trong túi trữ vật ra đưa qua, Hồng Vân đưa tay búng nhẹ lên Ngư Cổ, liền thấy một dòng linh tuyền từ trong Ngư Cổ bay ra, rơi lên trên quả trứng trùng kia.

Hắn giải thích: "Suối này là Minh Phách Linh Tuyền, có trợ giúp khá lớn đối với Nguyên thần, bình thường các ngươi cũng có thể uống suối này, các ngươi hiện nay vẫn là Thiên Tiên cảnh, vẫn có chút hiệu quả." Thực ra loại nước suối này lúc trước Ngô Sở cũng có uống qua, hiệu quả thì có, nhưng cũng không phải vô cùng rõ rệt, cần uống lâu dài.

Đối với đám Thiên Tiên như Tiểu Nguyệt Linh thì có chút trợ giúp, huống chi là đối với quả trứng trùng chưa nở này.

Quả nhiên, khi dòng nước suối này rơi xuống trứng trùng, cỗ sinh mệnh lực truyền ra từ trứng trùng lại lần nữa được tăng cường.

Một lát sau, Hồng Vân giao trả Ngư Cổ cho Tiểu Nguyệt Linh, nói: "Lát nữa ngươi mang quả trứng trùng này về, thỉnh thoảng tưới cho nó chút Minh Phách Linh Tuyền, trợ giúp Nguyên thần nó khôi phục." Tiểu Nguyệt Linh ngơ ngác nhận lấy Ngư Cổ, nói: "Tiền bối không tự mình mang theo nó sao?" Hồng Vân ho nhẹ nói: "Vẫn là do ngươi tới chăm sóc nó đi!

Ta cũng không biết khi nào nó mới có thể nở ra, tương lai chúng ta đi tu phục địa mạch, cũng không thể mang theo nó mãi được!

Để nó ở Tử Ngọc Sơn, do các ngươi thay ta trông nom, ta cũng yên tâm." Ngừng một chút, hắn lại mỉm cười nói: "Đợi nó lớn lên, tốt nhất đến lúc đó ngươi dạy nó thêm một chút kỹ nghệ Mỹ Thực Chi Đạo, đến lúc ta nhớ món ngon của ngươi, có thể để nó làm một chút." Tiểu Nguyệt Linh nghe vậy che miệng cười khẽ, "Tiền bối yên tâm, đến lúc đó ta sẽ dạy dỗ nó." Thân là mỹ thực đại sư, Tiểu Nguyệt Linh hiện nay ít nhiều cũng có chút bệnh vặt thích làm thầy người ta.

Đương nhiên, chút bệnh vặt này kỳ thực vô thưởng vô phạt.

Tiểu Hồ Ly cũng tới góp vui nói: "Đến lúc đó ta cũng có thể dạy nó cầm kỳ thư họa, nấu rượu pha trà ca vũ các loại kỹ nghệ, tiền bối nghĩ như thế nào?" Hồng Vân nghe vậy, tiếp tục ho nhẹ, "Không ổn không ổn, còn cần chính nó thích mới được!" Tiểu Hồ Ly che miệng nhỏ cười khanh khách, "Tiền bối đây là tìm một đạo đồng sao?" Hậu Thổ thấy thế, vươn tay nhẹ nhàng gõ lên đầu nàng một cái, "Không lớn không nhỏ!" Tiểu Hồ Ly ôm đầu nhỏ, lè cái lưỡi thơm tho ra.

Hồng Vân ngược lại cười xua tay nói: "Không sao không sao, để nó làm một đạo đồng, kỳ thực cũng tốt, nữ tử này chỉ là vận số có chút kém, nguyên bản căn cốt cũng không tệ." Mọi người nghe vậy, khẽ gật đầu.

Một sinh linh có thể tự hành tu luyện đến Thái Ất cảnh đỉnh

phong, căn cốt làm sao có thể kém?

So với bọn hắn, thậm chí còn tốt hơn quá nhiều mới phải.

Tiểu Hồ Ly còn đỡ, dù sao cũng là xuất thân Thanh Khâu Hồ, đối với bản thân cũng có lòng tin.

Tiểu Nguyệt Linh thì kém nhiều, căn cơ khá nông, năm đó còn là mượn công hiệu của Tử Ngọc Linh Văn Nại mới có thể thành công hóa hình.

Tuy rằng sau lại được Nữ Oa dùng Tử Ngọc Linh Văn Nại nâng cao căn cơ một chút, nhưng so với vị Vũ Điệp Nương có tu vi Thái Ất cảnh này, hiển nhiên không đủ nhìn. ...

Cứ như vậy, bọn hắn ở lại trong cái Thiên U Cốc chẳng giống sơn cốc này, một lần ở là mười mấy năm.

Ngày này, quả trứng trùng bị Tiểu Nguyệt Linh coi thành một cây linh thực vật, ngày ngày dùng Minh Phách Linh Tuyền tưới tắm rốt cuộc nứt ra một đường vân.

Quả trứng trùng này, dưới sự tưới tắm mười mấy năm nay của Tiểu Nguyệt Linh, đã từ kích thước bằng trứng bồ câu biến thành lớn bằng bàn tay như hiện nay.

Răng rắc răng rắc...

Theo từng tiếng vang tựa như bóc vỏ trứng gà truyền đến, vết nứt kia càng ngày càng lớn, một con sâu róm từ trong vỏ trứng chui ra.

Theo nó không ngừng uốn éo, thân mình càng chui càng lộ ra... "Tiền bối, tiền bối, nó sinh rồi, nó sinh rồi..." Tiểu Nguyệt Linh kêu lên.

Hồng Vân đang ngồi một bên đánh cờ với Hậu Thổ, uống rượu, nghe vậy lên tiếng, đặt quân cờ trong tay xuống, đứng dậy đi qua.

Vũ Điệp Nương đang đong đưa thân thể, khi nhìn thấy Hồng Vân, cư nhiên có chút dáng vẻ xấu hổ, hơi hơi buông thõng tay, ngại ngùng không dám dùng sức nữa.

Hồng Vân cười nói: "Ngươi tiếp tục cố gắng, ta đi câu con cá về làm món ăn thêm cho ngươi." Hậu Thổ đồng dạng đi theo qua xem náo nhiệt thấy vậy, khóe môi không khỏi hơi nhếch lên, tò mò nhìn con côn trùng nhỏ bảy màu đang nỗ lực bò từ trong vỏ trứng ra ngoài.

Thân mình ngũ sắc ban lan, có khác biệt rất lớn so với bộ dạng khi nàng còn sống, bất quá dù sao cũng là một con sâu, còn chưa hóa vũ điệp, có thể lý giải. "Tỷ tỷ, chúng ta lấy cái gì cho nó ăn đây?" Tiểu Nguyệt Linh tò mò nhìn thoáng qua bóng lưng Hồng Vân rời đi, "Nó thật sự sẽ ăn cá sao?" Tiểu Hồ Ly cũng ngồi xổm một bên, có xúc động muốn cho nó chút nước, tẩy rửa cái thân mình dính nhớp nháp kia. "Trước lấy chút linh tuyền cho nó uống là tốt rồi, hay là cho nó chút nước trái cây, thật sự không được thì lấy chút sợi thịt cho nó xem thử, xem nó ăn hay không..." Tiểu Hồ Ly khả năng cũng bị Hồng Vân làm lệch lạc, tùy tiện đưa ra ý kiến cùn.

Hậu Thổ không khỏi có chút cạn lời, vươn ngón tay điểm nhẹ cái đầu nhỏ của nàng, "Tử Ngọc Sơn các ngươi không phải có rất nhiều tằm sao?

Thứ này với mấy con tằm kia cũng không khác biệt gì mấy nhỉ!

Chương 228

Tìm chút lá non của cây gỗ thơm cho nó ăn là được..." Hậu Thổ vừa nói vừa móc từ trong túi trữ vật ra một cành cây gỗ thơm, từ bên trên ngắt mấy chiếc lá non xuống, đưa tới trước mặt con sâu róm kia.

Ngay khi Hồng Vân cầm cần câu, bày ra bộ dạng du nhiên, ngân nga câu hát, đi vào bên hồ chuẩn bị câu cá, thì rào rào... giữa hồ dâng lên một bọt nước.

Một đạo thân ảnh từ trong nước bỗng nhiên phóng vọt lên, bay đến không trung.

Mọi người nghe được thanh âm, không khỏi nhìn về phía hắn, kết quả liền thấy thân ảnh kia lại một đầu chui vào trong hồ, sau đó bơi về phía bờ hồ, thân như mũi tên rời cung.

Không bao lâu, thân ảnh kia liền từ trong nước phóng ra, trên người đã mặc xong y phục. "A Sở ca, huynh xuất quan lạp!

Có cần làm chút gì cho huynh ăn không?" Ngô Sở hất tóc dài, rũ sạch bọt nước trên tóc, ha ha cười nói: "Trước cho ly gì uống đi!

Di?

Các ngươi cư nhiên chơi cái trò sâu róm ghê tởm như thế..." Ngô Sở không khỏi nhớ tới khi còn bé bị sâu róm chích, cái loại cảm giác chua sướng ngứa ngáy khó nhịn nổi từng mảng lớn kia, nhất thời cả người đều cảm thấy không ổn. "..." Mọi người ngẩn người, nhìn thoáng qua Vũ Điệp Nương, lại nhìn thoáng qua Hồng Vân cách đó không xa.

Ghê tởm?!

Vũ Điệp Nương: Orz! "A Sở ca, nàng là Vũ Điệp Nương nha!"

Tiểu Nguyệt Linh nâng con sâu róm bảy màu dài chừng nửa thước trong tay lên.

Ngô Sở sửng sốt, chớp chớp mắt, làm ra vẻ bất động thanh sắc "À" một tiếng, "Hóa ra là Vũ Điệp Nương a!

Ta còn tưởng các ngươi không có đồ chơi, cư nhiên chơi sâu róm chứ!

Vũ Điệp Nương đây là trọng sinh rồi sao?

Nhìn qua giống như cũng không tệ lắm, rất xinh đẹp nha!" Mọi người nghe vậy, không khỏi bật cười, nhưng Vũ Điệp Nương đã không còn tin tưởng lời nói dối của hắn nữa, vừa rồi còn nói nàng ghê tởm tới!

Một lát sau, Ngô Sở bưng trà Tiểu Hồ Ly pha cho hắn, ngồi xuống bên cạnh Hồng Vân, dùng thần thức truyền âm với y, "Lão ca, huynh thật muốn thu Vũ Điệp Nương kia làm đạo đồng?" Tiểu Nguyệt Linh đã kể chuyện Hồng Vân chuẩn bị thu Vũ Điệp Nương làm đạo đồng cho hắn nghe.

Hồng Vân nghi hoặc nhìn hắn một cái, đáp: "Có gì không ổn sao?" "Cũng không có gì không ổn, chỉ là tò mò, Hỏa Vân Cung trước đó không có đạo đồng sao?" Hồng Vân lắc đầu nói: "Trước kia cũng có nghĩ tới điểm hóa một hai sinh linh làm đồng tử, bất quá cuối cùng ngẫm lại lại thôi, ta độc tự tu hành cũng quen rồi.

Bất quá Vũ Điệp Nương này, ta thấy nàng rất đáng thương, lại có thể chế hương, đừng nói, ta còn rất thích mấy loại hương mà nàng chế tác.

Đợi nàng hóa hình xong, lại để nàng theo Tiểu Nguyệt Linh học trù nghệ và những tạo gì đó, vậy ta cũng không cần ngàn dặm xa xôi chạy đến chỗ hiền đệ xin rượu uống nữa không phải sao!" Hóa ra là

muốn tìm cho mình một trù nương kiêm tửu nương a!

Ngô Sở cười thầm. ...

Thời gian vội vã, lại qua vài năm.

Vũ Điệp Nương đã từ sâu róm hóa thành một con bướm rực rỡ (Thải Vũ Điệp).

Còn đừng nói, so với bộ dạng sâu róm, dáng vẻ Thải Vũ Điệp lại đáng yêu hơn nhiều.

Nàng có thể giao đàm cùng người, bất quá dùng chính là thần thức.

Rất hiển nhiên, sở hữu một phần Nguyên thần Vũ Điệp Nương, nàng còn nhớ rõ chuyện kiếp trước.

Ngô Sở cũng theo Vũ Điệp Nương học chút phương pháp chế hương, mà hắn cũng dạy Vũ Điệp Nương cách chế tạo các loại dụng cụ hương khí, ví dụ như lư hương, cầu xông hương, túi thơm các loại khí vật, khiến cho việc chơi hương càng thêm tinh xảo.

Tuy rằng Ngô Sở từng chưa từng chơi qua thứ này, theo hắn thấy, chơi thứ này vẫn là rất đốt tiền, không phải người có tiền có thời gian rảnh rỗi, căn bản chơi không nổi.

Trừ phi chính là phụ dung phong nhã một chút, tùy tiện chơi chơi.

Nhưng chưa chơi qua, ít nhiều cũng xem qua một ít video, hiểu biết qua một ít văn hóa hương.

Vũ Điệp Nương cũng không nghĩ tới, hóa ra cái hương này, cư nhiên còn có nhiều cách chơi như vậy, nhất thời làm cho nàng mở rộng tầm mắt.

Phảng phất giúp nàng mở ra một cánh cửa lớn thông hướng thế giới mới.

Trong lư hương đốt lên một muỗng bột hương, đối mặt hồ lớn,

dùng cổ cầm đàn một khúc 《 Cao Sơn Lưu Thủy 》, bên cạnh lại bày một chén thanh trà hương khí lượn lờ, cái ý cảnh này liền tới rồi.

Vũ Điệp Nương bình thường trừ bỏ thích ngửi hương ra, thì thích đậu ở trên vai Hồng Vân, dường như như vậy nàng mới có cảm giác an toàn.

Chỉ có khi Ngô Sở hoặc là Tiểu Hồ Ly đàn cầm, nàng mới có thể vỗ cánh, đậu ở trên bàn đàn, vừa ngửi hương, vừa nhìn chằm chằm cổ cầm trên bàn.

Đối với việc này, Hồng Vân cũng không nói thêm gì, bình thường trừ dạy nàng tu tập phương pháp tu hành Kim Đan Đại Đạo ra, còn dạy nàng một ít phương pháp đối nhân xử thế.

Ngô Sở thấy thế, không khỏi thầm lắc đầu, cảm thấy cứ cái kiểu xử thế tiêu sái bất kham này của Hồng Vân, quá dễ đắc tội người khác mà y đều không biết.

Để Hồng Vân tới dạy Vũ Điệp Nương đối nhân xử thế, kết quả có khả năng sẽ rất hỏng bét.

Ngẫm lại, một Hồng Vân cũng đã rất dễ đắc tội người khác rồi, lại thêm một Vũ Điệp Nương giống Hồng Vân như đúc, đây là muốn mang đến cho người ta niềm vui gấp đôi sao?

Vì thế Ngô Sở giao đãi Tiểu Hồ Ly, để Tiểu Hồ Ly tới dạy Vũ Điệp Nương cách nhìn mặt gửi lời (sát ngôn quan sắc).

Sau đó Vũ Điệp Nương liền tranh cãi với Tiểu Hồ Ly, cảm thấy mấy cái phương pháp nhìn mặt gửi lời kia của Tiểu Hồ Ly đều là tà thuyết mê hoặc người khác, đâu có quang minh chính đại như Hồng Vân tiền bối nhà nàng?

Chuyện gì không thể nói với người khác?

Vì sao phải lén lút đi phỏng đoán tâm tư người khác?

Tức giận đến mức Tiểu Hồ Ly muốn đập chén, la lối với Ngô Sở không muốn quản nữa.

Đối với việc này, Ngô Sở cũng có chút bất đắc dĩ, cảm thấy Vũ Điệp Nương này khả năng trúng độc của Hồng Vân rồi.

Hồng Vân thấy bộ dạng các nàng như vậy, cũng có chút tò mò, hỏi các nàng xảy ra chuyện gì?

Vũ Điệp Nương muốn nói lại thôi, chủ yếu là đáp ứng Ngô Sở, không nói thẳng với Hồng Vân.

Ngô Sở thấy thế, ho nhẹ một tiếng, ngẫm nghĩ, nói: "Lão ca, kỳ thực là ta cảm thấy đạo đối nhân xử thế mà huynh dạy nàng, tịnh không thích hợp với nàng, cho nên để Tiểu Vũ dạy nàng một ít phương pháp nhìn mặt gửi lời, miễn cho trong lúc không biết gì lại đắc tội người khác." Hồng Vân nghe vậy cười nói: "Đắc tội liền đắc tội thôi!

Có gì ghê gớm đâu chứ?

Không hiểu ý ta, không hiểu tình ta, ta còn không nguyện làm bạn với hắn đâu!" "Lão ca, huynh là huynh, nàng là nàng, huynh tu vi thâm hậu, có thể mặc kệ người khác nhìn huynh thế nào, cũng không sợ người khác liệu có âm thầm giở trò xấu với huynh hay không, nhưng nàng có thể sao?" Hồng Vân nghe vậy, không khỏi như có điều suy nghĩ, cuối cùng lại không khỏi có chút nghi hoặc, "Lời nói việc làm bình thường của ta, thật sự sẽ làm cho người ta hận không thể âm thầm giở trò xấu với ta?" Ngô Sở cười nói: "Lão ca sẽ không cho rằng, trên đời này tất cả sinh linh đều có thể giống lão ca lòng dạ rộng rãi, ngực mang phẳng phiu như vậy chứ!

Ta nói cho huynh biết, trên đời này, sinh linh lòng dạ hẹp hòi nhiều lắm!

Xa không nói, cứ nói con Tất Hỏa kia đi!

Chương 229

Lão ca có biết năm đó vì sao nó lại phóng hỏa vào bộ lạc Hậu Thổ tỷ tỷ không?

Chỉ vì có dũng sĩ Vu tộc lườm nó một cái." Đây là phiên bản Hồng Hoang của "Mày nhìn cái gì", chim thật việc thật.

Hơn nữa, tại tương lai xa xôi, huynh còn sẽ bởi vì lòng tốt mà gặp phải tử kiếp đấy!

Hồng Vân lắc đầu bật cười, ngẫm nghĩ, cuối cùng nói: "Cũng được!

Quay về vẫn là để hiền đệ tới dạy nàng một ít đạo đối nhân xử thế đi!

Vũ Điệp Nương, ý ngươi như thế nào?" Vũ Điệp Nương vỗ cánh một cái, "Hết thảy nghe chủ nhân làm chủ!" Hồng Vân xua tay nói: "Đừng gọi ta là chủ nhân nữa, ta đã nhận ngươi làm ký danh đệ tử, ngươi gọi ta lão sư là được!" Cánh của Vũ Điệp Nương đang vỗ khựng lại một chút, dường như có chút không quá tình nguyện đổi giọng.

Thật là thiếu cảm giác an toàn đến cực điểm rồi.

Ngày này, chìm vào trong hồ hơn hai mươi năm, Khoa và Nghệ song song ha ha cười to phi thân từ trong hồ ra, bộ dạng một vẻ khí phách hăng hái.

Từ khí thế trên người bọn hắn mà xem, trận rèn luyện này làm cho tu vi của bọn hắn đều gia tăng không ít, toàn bộ tinh khí thần đều tăng lên một tầng thứ.

Ngô Sở xoa tay hầm hè, cười nói: "Hai vị, hay là chúng ta làm một

trận?" Hai tên Vu đang cười ha ha, nhất thời giống như con vịt bị bóp cổ, nhớ tới thảm kịch mấy năm trước bị Ngô Sở ấn trên mặt đất ma sát.

Nghệ nhìn thoáng qua Khoa, hai người phảng phất như tâm linh tương thông gật gật đầu, sau đó Khoa nói: "Hai đánh một, chúng ta liền chơi!

Nếu không thì thôi." Ngô Sở a a cười làm cái vận động hộ ngực, sau đó hai nắm đấm chạm vào nhau, "Được thôi!" Thật cho rằng hai đánh một, các ngươi liền có thể không cần bị đòn sao?

Các ngươi có tăng lên, chẳng lẽ ta liền không có tăng lên sao?

Vì thế, dưới sự che mặt mặc niệm của mọi người, đôi huynh đệ cùng khổ này, lại một lần nữa bị Ngô Sở ấn trên mặt đất ma sát.

Bắt nạt hai người một trận, buổi tối mọi người ăn một bữa tiệc lửa trại phong phú.

Ngày hôm sau, mọi người thu dọn một chút, khởi hành đi thuyền trở về.

Vài năm sau, mọi người về tới Tử Ngọc Sơn.

Trở lại nơi quen thuộc đã xa cách từ lâu này, mấy người Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly không khỏi hoan hô lên, cảm giác về nhà thật tốt a!

Vũ Điệp Nương Thải Dực đậu trên vai Hồng Vân, tò mò nhìn Tử Ngọc Sơn, hoàn toàn không nghĩ tới Tử Ngọc Sơn hóa ra là bộ dạng này, hoàn toàn không giống đạo trường trong tưởng tượng của nàng.

Động phủ nơi này không phải xây trên ngọn núi hoa kia, mà là xây ở trên gốc linh căn kia, bị bốn tán cây thật lớn che chắn, từ trên mây nhìn xuống, căn bản nhìn không ra.

Theo sự sinh trưởng của Tử Ngọc Thần Mộc mười mấy vạn năm nay, mấy cái tán cây thật lớn kia cũng dần dần liền thành một mảng, đem đại điện nạp vào trong bóng râm của nó.

Bất quá đám Tiểu Hoa Tiên sẽ định kỳ tiến hành cắt tỉa cành lá, để ánh mặt trời có thể xuyên qua cành lá rậm rạp kia chiếu xạ vào, không đến mức làm cho đại điện phía dưới quá mức hôn ám.

Ngoài ra, còn có ngọn Lưu Ly Nhật Quang Đăng kia ở đây, ánh mặt trời cần thiết cho sinh trưởng của những linh thực vật trong hậu hoa viên kia, cũng hoàn toàn không cần lo lắng.

Vũ Điệp Nương không nghĩ tới, khi bay lại gần, cư nhiên nhìn thấy vô số thân ảnh nhỏ bé đang ra ra vào vào trên tán cây, hoặc bận rộn, hoặc hi hí rượt đuổi, tản mát ra tiếng cười vui vẻ.

Trên tán cây này, cư nhiên sinh hoạt một tộc quần kỳ đặc. "A Sở tiền bối, Hồng Vân tiền bối, Nguyệt Linh tỷ, Tiểu Vũ tỷ...

Các người đã về rồi!" Rất nhiều thân ảnh nhỏ nhiệt tình tiến lên hỏi thăm bọn hắn, một chút cũng không tỏ vẻ câu nệ.

Hồng Vân cười nói với Thải Vũ Điệp trên vai: "Ngươi cũng không cần câu nệ, ở nơi này, ngươi cứ coi như nhà mình là được, A Sở hiền đệ rất hiếu khách." Thải Vũ Điệp vỗ cánh một cái, tỏ vẻ đã hiểu.

Cứ như vậy, Vũ Điệp Thải bắt đầu dung nhập vào sinh hoạt ở Tử Ngọc Sơn.

Mỹ thực mỹ tửu, ca vũ giải trí... trực tiếp biến nàng thành một con Hồ Vũ Điệp tiến vào Đại Quan Viên. ...

Lại kinh qua mười mấy năm, Thanh Khâu Ly xuất quan, mang theo một bộ sáo trang Cực phẩm Hậu Thiên Linh Bảo mà nàng luyện chế cho Ngô Sở, tổng cộng năm món, mũ giáp, thân giáp, hộ thối, chiến ngoa, hộ thủ.

Hộ giáp tuy rằng là màu đen xám, nhưng hoa văn thiên nhiên của bản thân tài chất, tương liên với phù văn được phác họa khi luyện chế, trong lúc minh ám đan xen, hình thành đường vân tương tự như sơn xuyên hà lưu, hoa điểu bách thú, nhìn qua lại pha chút thần dị.

Nhìn bộ chiến giáp này, giữa mi vũ của Thanh Khâu Ly, ít nhiều có chút đắc ý, giới thiệu cho Ngô Sở: "Ta gia nhập Ngũ Hành Hóa Trận vào trong bộ chiến giáp này, phối hợp với khả năng thôn phệ mà bản thân dược liệu sở hữu, có thể tự hành thôn phệ luyện hóa một phần công kích thuật pháp, phân giải thành Ngũ hành chi lực, dùng để bổ sung năng lượng cần thiết cho trận pháp trên chiến giáp..." "Trừ cái đó ra, nó còn có công hiệu tăng phúc tu vi, có thể tăng lên lực công kích của ngươi ở mức độ lớn nhất, ước chừng có thể tăng phúc ba thành tả hữu.

Nếu ngươi muốn bạo phát ngắn ngủi, ngược lại có thể nháy mắt phát huy ra sức mạnh gấp hai đến ba lần, nhưng điều đó cần pháp lực bàng đại làm chống đỡ, một khi sử dụng, cổ kế pháp lực của ngươi trong nháy mắt sẽ cạn kiệt..." Loại phương pháp sử dụng này là một loại phương pháp sử dụng cực kỳ cực đoan.

Mà đây, chỉ là hai thuộc tính quan trọng nhất của bộ Linh bảo này, những thuộc tính lớn lớn nhỏ nhỏ còn lại còn có cả một đống, ví dụ như thủy hỏa bất xâm, đao kiếm khó thương, đều chỉ là cấu hình tiêu chuẩn, dù sao đây nguyên bản chính là Linh bảo sáo trang do bì giáp của cự thú Đại La cảnh luyện chế mà thành.

Mặc nó vào, chỉ cần phẩm cấp Linh bảo không vượt qua nó, cho dù là Cực phẩm Linh bảo, đều chiếu dạng chém không động.

Mỗi món trong đó đều có thủy chuẩn Cực phẩm trung giai, cũng không có lãng phí phẩm chất dược liệu nguyên bản là Đại La trung đoạn.

Nếu năm món hợp nhất, có thể phát huy ra uy lực Cực phẩm cao giai.

Bất quá tu vi người sử dụng nếu quá thấp, cái uy lực này cũng chỉ có thể ngắn ngủi phát huy một chút, dù sao phát huy uy lực như vậy, là cần năng lượng bàng đại.

Mà năng lượng bản thân Linh bảo có thể lưu trữ, cũng không có khả năng vô cùng vô tận.

Dù sao bộ Linh bảo này cũng không giống như Nghệ Bảo, sở hữu hải lượng công đức làm chống đỡ.

Ngô Sở đạt được bộ Linh bảo sáo trang này, tự nhiên cũng là vui vẻ vô cùng, dù sao ngay cả Hồng Vân cũng đang tán thán thủ pháp luyện chế của Thanh Khâu Ly cao siêu, tán thán công năng của bộ Linh bảo này lợi hại. "Tỷ, cám ơn!" Ngô Sở cười hắc hắc nhận lấy món lễ vật này, "Nói đi, muốn ta cảm tạ nàng thế nào mới tốt?

Nếu không tỏ vẻ một chút, trong lòng ta thực sự băn khoăn a!" Luyện chế bộ sáo trang này, chính là lãng phí thời gian vài trăm năm của người ta.

Thanh Khâu Ly cười nói: "Ngươi để cho ta học trận pháp cấm chế chi đạo của vị tiền bối kia, đã là cảm tạ tốt nhất rồi, ta cũng không thể lại xa cầu quá nhiều." Lời nói thì nói như vậy, nhưng cuối cùng nàng lại bồi thêm một câu, "Đương nhiên, nếu ngươi muốn đàn cầm hoặc thổi tiêu cho ta nghe, ta tự nhiên cũng không để ý nghe một chút." A!

Nữ nhân này chính là kiểu cách!

Ngô Sở a a cười, búng tay một cái, "An bài!" Rất nhanh, một cái lư hương liền dâng lên khói nhẹ lượn lờ, đại điện nhất thời vì đó mà tĩnh lại, sau đó tiếng đàn chậm rãi phiêu đãng trong đại điện.

Nói là đàn cho nàng, nhưng kỳ thực mọi người đều đang nghe.

Luận cầm nghệ, cầm nghệ tạo nghệ của Ngô Sở kỳ thực còn không bằng đám Tiểu Hoa Tiên kia.

Nhưng Thanh Khâu Ly lại cảm giác trong lòng vui vẻ.

Ở Tử Ngọc Sơn mấy ngày, Thanh Khâu Ly liền cáo từ rời đi, nàng chuẩn bị về Thanh Khâu giao đãi một phen, làm tốt chuẩn bị cho việc ra ngoài tu phục địa mạch.

Dù sao lần này đi, có lẽ chính là mấy vạn năm lâu, việc nhà Thanh Khâu, vẫn là muốn giao đãi rõ ràng mới có thể yên tâm.

Như thế như vậy, thời gian vô thanh vô thức trôi đi, hơn trăm năm lại thoắt cái đi qua.

Chương 230

Ngày này, Ngô Sở đang dạy Tiểu Nguyệt Linh dùng sữa thú để chế tác kem tươi (whipping cream), chuẩn bị chế tác một khoản "băng kỳ lâm" (kem) phiên bản Hồng Hoang, để khoản đãi Hậu Thổ tiểu thư tỷ.

Bởi vì Hậu Thổ tiểu thư tỷ cư nhiên ôm một con "mèo" tới tặng cho hắn, hơn nữa con "mèo" này còn là một con "mèo trắng" biến dị, thoạt nhìn liền đáng yêu đến mức khiến người ta đau lòng.

Còn về phần mẫu thân của "mèo trắng", đã bị các dũng sĩ bộ lạc Hậu Thổ vô tình săn giết.

Thực ra trong tình huống bình thường, bọn hắn sẽ không săn giết mẫu thú đang nuôi nấng ấu tể, đây là vì cam đoan thực vật có thể phát triển bền vững.

Nhưng trong tình huống không biết gì, ngộ sát cũng là khó tránh khỏi.

Mẫu thân của "mèo trắng" là một con "mèo cam" (Quất Miêu), có ba đứa con, nó là cá thể biến dị, bởi vì màu sắc đặc thù này, cho nên nó bị tặng cho Hậu Thổ, hai con kia thì nuôi tại trong bộ lạc.

Kỳ thực cá thể biến dị như vậy, ở thời kỳ này, rất dễ dàng có thể làm cho người ta nghĩ đến vị Chúa tể cường đại chủ thủ phương Tây trong Thượng Cổ Tứ Linh kia.

Hậu Thổ biết Ngô Sở thích nuôi sủng vật, cho nên liền ôm "mèo trắng" qua đây.

Để tìm sữa cho con mèo trắng này uống, đám Tiểu Hoa Tiên chạy khắp núi đồi tìm sữa thú, kết quả sữa thú liền thừa ra.

Ngô Sở ngẫm nghĩ, liền nghĩ tới pho mát, nghĩ tới băng kỳ lâm.

Vì thế liền hỏi thăm Nghệ Bảo, sau đó liền có một màn này.

Khi đồ vật chế tác ra, mọi người kinh hô thứ này có khẩu cảm nhẫn mịn cùng tư vị tuyệt diệu, thì Trấn Nguyên Tử đại tiên bế quan nhiều năm, vào lúc này xuất quan. "Di?

Đây là vật gì?

Xem ra bần đạo lúc này xuất quan, ngược lại là khéo rồi!" Trấn Nguyên Tử cười đi xuống lầu, ánh mắt bị băng kỳ lâm trong tay mọi người hấp dẫn, đồng thời cũng không khỏi bị con bướm lớn bên cạnh Hồng Vân hấp dẫn, "Ai?

Hồ điệp thật xinh đẹp!" Trước mặt Vũ Điệp Nương Thải Dực cũng đặt một hộp băng lạc nhỏ, nàng đậu ở trên đó, yên lặng nhấm nháp.

Còn việc hồ vũ điệp có ăn được đồ lạnh không, có thể nếm thứ này không, hoàn toàn không nằm trong phạm vi lo liệu của đám người Ngô Sở, bởi vì con hồ vũ điệp này nào phải loại bướm thường.

Vũ Điệp Nương ngày nay, trải qua hơn trăm năm tu hành, lại có Tử Ngọc Linh Văn Nại do Ngô Sở tặng tương trợ, trong cơ thể đã tu ra một viên Kim Đan, đôi cánh mở ra cũng dài đến hai ba mét, ở trong đại điện này vẫn khá là bắt mắt.

Mà càng bắt mắt hơn chính là, nàng cứ ngốc ở bên cạnh Hồng Vân, lúc đang nhấm nháp những miếng băng lạc trước mặt kia, còn thỉnh thoảng liếc nhìn Hồng Vân một cái.

Tuy rằng chỉ là một con hồ vũ điệp, nhưng dáng vẻ ỷ lại kia, liếc mắt một cái là có thể nhận ra được.

Trấn Nguyên Tử đang kinh ngạc nhìn con bướm ngũ sắc này, Tiểu Nguyệt Linh liền cầm một hộp kem đưa cho Trấn Nguyên Tử, bên

trên còn cắm một chiếc thìa nhỏ: "Tiền bối mời nếm thử!

Đây là món tráng miệng mới chúng ta vừa làm ra, A Sở ca đặt tên cho nó là băng lạc." Trấn Nguyên Tử nhận lấy băng lạc nếm một miếng, tán thán nói: "Hương vị mịn màng, độ ngọt thích hợp, mát lạnh thấu tim...

Hiền đệ quả nhiên cái gì cũng nghĩ ra được a!" Những người khác cũng đồng dạng kinh thán nhìn Ngô Sở, đặc biệt là Tiểu Nguyệt Linh, quy trình chế tác món này tuy rằng không phức tạp lắm, nhưng nếu không biết thì căn bản không nghĩ ra phải làm như thế nào.

Nhưng cố tình, Ngô Sở lại có thể chỉ ra chính xác các bước thực hiện.

Tiểu Nguyệt Linh biết, đoán chừng lại là cái điện thoại thần kỳ kia dạy.

Ngô Sở cười nói: "Đạo huynh quá khen." Trấn Nguyên Tử lắc đầu, lại nhìn về phía con bướm ngũ sắc kia, rồi nhìn sang Hồng Vân: "Con bướm ngũ sắc này là sủng vật đạo huynh mới thu sao?

Hình như rất ỷ lại đạo huynh thì phải!" Ngô Sở cứ tưởng Hồng Vân sẽ đốp chát lại Trấn Nguyên Tử một câu, ví dụ như: Có đồ ngon cũng không chặn được miệng ngươi hay sao?

Nhưng không ngờ Hồng Vân lại cười ha ha, đắc ý nói: "Thế nào?

Đây là ký danh đệ tử mới thu của ta, Vũ Điệp Nương Thải Dực, vốn là một con Mộng Vũ Điệp, đáng tiếc xảy ra chút ngoài ý muốn, hiện giờ làm lại từ đầu, cải tu Kim Đan đại đạo, am hiểu chế hương...

Hiền đệ có ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trong điện này không?

Hương này chính là học từ nàng." "Thải Dực bái kiến Trấn Nguyên Tử tiền bối!" Vũ Điệp Nương khẽ vỗ cánh, cúi đầu chào Trấn

Nguyên Tử.

Đối với Trấn Nguyên Tử, mấy năm nay Vũ Điệp Nương đã sớm nghe nói không ít từ chỗ tiểu hồ ly.

Cũng vì vậy, Vũ Điệp Nương rất rõ ràng quan hệ giữa sư phụ nàng Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử thân thiết đến mức nào, có thể nói là còn thân hơn cả đại đa số anh em ruột thịt.

Trấn Nguyên Tử nghe vậy, không khỏi lục lọi trong tay áo, sau đó lấy ra một kiện Linh Bảo, tiện tay đưa tới, bay lơ lửng trước mặt Vũ Điệp Nương: "Đã là đệ tử của đạo huynh, vậy kiện Linh Bảo này tặng ngươi làm quà gặp mặt đi!" Thấy đối phương tùy tay liền tặng một kiện thượng phẩm Linh Bảo, điều này khiến Vũ Điệp Nương lại không khỏi thầm lau một giọt nước mắt chua xót cho quá khứ, quả nhiên vẫn là ôm đùi lớn quan trọng hơn!

Vũ Điệp Nương liếc nhìn Hồng Vân, Hồng Vân xua tay nói: "Trấn Nguyên hiền đệ không phải người ngoài, tặng ngươi quà gặp mặt, ngươi cứ nhận lấy là được!" "Vâng, lão sư!

Tạ, tạ ơn tiền bối!" Vũ Điệp Nương cẩn thận từng li từng tí nhận lấy kiện Linh Bảo kia, rối rít cảm tạ Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử xua tay nói: "Không cần khách khí!" Ông vừa nói, vừa từ trong tay áo lấy ra miếng ngọc bội kia, trả lại cho Ngô Sở: "Trận pháp cấm chế trong này, ta đã ghi nhớ hết.

Không thể không nói, trận pháp chi đạo của vị tiền bối kia quả nhiên bác đại tinh thâm, bần đạo lần này nghiên cứu sâu, có thể nói là được lợi rất nhiều, đa tạ!" Nghe được lời này, Vũ Điệp Nương không khỏi liếc nhìn Ngô Sở, cảm thấy có chút khó tin, dường như không ngờ tới Ngô Sở cư nhiên còn quen biết sinh linh cường đại có thể khiến huynh đệ của sư phụ nàng cũng cam tâm tình nguyện gọi là tiền bối.

Vị chủ nhân Tử Ngọc Sơn này, thật đúng là không đơn giản a!

Ngô Sở nhận lấy ngọc bội, mỉm cười đưa cho Hồng Vân, Hồng Vân xua tay nói: "Cái này ngược lại không vội, hiện giờ chúng ta nghỉ ngơi ở Tử Ngọc Sơn này cũng đã lâu, cũng xấp xỉ đến lúc động thân ra ngoài đi dạo rồi, có lẽ đi lần này cũng phải mất mấy vạn năm!" "Sư phụ..." Vũ Điệp Nương vừa nghe đến "mấy vạn năm", lập tức thót tim, bởi vì nàng biết Hồng Vân muốn nàng ở lại Tử Ngọc Sơn chờ bọn họ trở về.

Trấn Nguyên Tử ho nhẹ một tiếng, nói: "Đạo huynh đúng là đã nghỉ ngơi thật lâu, nhưng ta mới vừa xuất quan mà!

Cũng phải để ta nghỉ ngơi một thời gian chứ!

Thanh Khâu đạo hữu sẽ không để ý chứ!" Thanh Khâu Ly mỉm cười nói: "Đương nhiên sẽ không, ta cũng vừa vặn có thể ở đây hưởng thụ thêm một chút mỹ thực do Tiểu Nguyệt Linh làm!

Giống như món băng lạc hôm nay, nếu chúng ta đi rồi thì không được hưởng thụ nữa." Nàng vừa nói vừa múc một thìa nhỏ đưa vào miệng, híp mắt hưởng thụ.

Oa ~ ô, oa ~ ô...

Bên cạnh Ngô Sở, con "mèo trắng nhỏ" ngửi thấy mùi thơm của băng lạc, lúc này đang bám lấy vạt áo hắn.

Sau khi bị Ngô Sở cự tuyệt, liền gào thét với Ngô Sở, lộ ra mấy cái răng sữa trong miệng, hung hăng sữa (nãi hung nãi hung), đang kháng nghị việc Ngô Sở không cho nó ăn băng lạc. "Thứ này hiện tại ngươi chưa ăn được, sẽ đau bụng đấy." Ngô Sở vừa nói vừa vươn tay đẩy cái đầu nhỏ tròn vo của nó sang một bên, kết quả tên nhóc kia chân đứng không vững, liền lăn lông lốc trên mặt đất.

Rất nhanh, tên nhóc kia lại nhanh nhẹn giãy dụa đứng dậy, bắt

đầu đứng vững tứ chi, vươn cổ, hạ eo, hướng hắn gào thét đầy vẻ "hung hăng con nít".

Lúc này Trấn Nguyên Tử mới phát hiện ra vật nhỏ đáng yêu này, chỉ nhìn vài lần liền lắc đầu bật cười, nói: "Đáng tiếc bộ da lông tốt này, có tướng của tổ tiên lại không có căn cước của tổ tiên.

Hiền đệ sao cứ thích nuôi mấy vật hoàn toàn không có căn cước thế?" Trong số những sủng vật Ngô Sở nuôi, cẩu tử A Thu, ốc sên nhỏ (Tiểu Thải Loa), Đại Hồng Ngư, cùng với đám chó con chó cháu của A Thu, tất cả đều là động vật vô cùng bình thường.

Ngô Sở cười nói: "Vật có căn cước, thiên hạ tuy có không ít, nhưng cũng phải để ta gặp được mới được chứ!

Dù sao cũng là nuôi chơi, có căn cước hay không cũng không sao cả.

Có phương pháp tu hành Kim Đan cung cấp cho chúng nó tu hành, tương lai có thành tựu gì thì phải xem tạo hóa của chính chúng nó thôi." Ngô Sở vừa nói, vừa vươn tay vuốt ve lưng của "mèo trắng nhỏ", chất lông mềm mại trơn bóng, cảm giác tay cực kỳ tuyệt vời.

Nhưng "mèo trắng nhỏ" lại không cảm kích, oa ô oa ô há mồm.

Chương 231

Có thể là đột nhiên bị nhiều đôi mắt nhìn chằm chằm như vậy, tên nhóc kêu hai tiếng, dường như cũng cảm thấy có chút áp lực, liền có chút xấu hổ há miệng, làm bộ như không có việc gì bước đi với dáng đi "lục thân bất nhận" về phía góc tường, vừa đi vừa bắt đầu chạy.

Nhưng chưa chạy được hai bước, đã ngã lăn thành hồ lô nhỏ, chọc cho mọi người cười ha ha. "A Sở ca, huynh còn chưa đặt tên cho nó đâu!

Hay là đặt cho nó cái tên thật hay nhé?" "Thật hay à?

Hay là gọi Tiểu Bạch?

Thế nào?" Trấn Nguyên Tử suýt chút nữa phun băng lạc trong miệng ra, nhìn hắn chớp chớp mắt.

Dường như nhớ tới chuyện năm xưa Ngô Sở đặt tên cho cẩu tử A Thu là "Tiểu Hôi", đặt tên cho cá hồng lớn trong hồ là "Tiểu Hồng", lại nhìn "Tiểu Bạch" hiện tại, Tiểu Nguyệt Linh đã cảm thấy tuyệt vọng với trình độ đặt tên của Ngô Sở, liền nhìn về phía Hậu Thổ: "Tỷ tỷ, hay là tỷ đặt cho nó một cái tên đi!" Hậu Thổ cười cười, nói: "Hay là gọi nó là Bạch Quân đi!

Tên gọi ở nhà có thể gọi là Tiểu Bạch." Ngô Sở nghe vậy nhìn về phía Hậu Thổ, vẻ mặt mỉm cười, phảng phất như đang nói: Vẫn là tỷ tỷ hiểu ta!

Tử Ngọc Sơn có thêm một đầu "mèo trắng nhỏ" không biết trời cao đất rộng, dám nhe nanh múa vuốt với tất cả mọi người, hung hăng sữa, niềm vui của mọi người lại nhiều thêm rất nhiều.

Ngô Sở làm một cái gậy trêu mèo, tiểu hồ ly không có việc gì liền

thích cầm cái này trêu chọc nó một chút, nhìn cái dáng vẻ nghiêm túc nhất định phải vồ được mồi của nó, Ngô Sở yên lặng lấy điện thoại ra.

Nghĩ thầm, tương lai ngày nào đó con "mèo trắng nhỏ" này nếu có cơ hội hóa hình, liền lấy cái lịch sử đen tối này cho nó xem, tin rằng đến lúc đó thần tình của nó nhất định rất đặc sắc.

Cuộc sống sơn dã bình tĩnh mà không mất đi niềm vui, luôn khiến người ta cảm thấy thời gian dễ dàng trôi qua.

Mấy năm sau vào một ngày mùa hạ, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, cùng với Thanh Khâu Ly, cáo biệt bọn người Ngô Sở, bước lên hành trình tu phục địa mạch Hồng Hoang.

Ngày hè nóng bức cũng vẫn không ngăn được nỗi tiêu điều khi ly biệt.

Đặc biệt là Vũ Điệp Nương Thải Dực, một con hồ vũ điệp đang rơi lệ ở đó, thật là người nghe thương tâm, người thấy rơi lệ, làm cho Hồng Vân cũng có chút dở khóc dở cười. "Lần này từ biệt, có lẽ chính là mấy vạn năm tuế nguyệt, A Sở bảo trọng!" Lúc chia tay, Thanh Khâu Ly trước mặt Hậu Thổ, ôm lấy Ngô Sở một cái, bất quá ngược lại không dùng ánh mắt khiêu khích Hậu Thổ, dù sao nàng đều sắp rời đi rồi, còn khiêu khích thì có ý nghĩa gì?

Sự không nỡ trong lòng Ngô Sở ngược lại cũng không đậm lắm, dù sao đối với hắn hiện tại mà nói, mấy vạn năm tuy dài, nhưng chỉ cần không chú ý, vẫn là rất nhanh sẽ trôi qua.

Hồng Hoang đại địa, đại đa số sinh linh đều là trường sinh chủng, năm tháng dài đằng đẵng đối với bọn họ mà nói tịnh không đáng tiền, nỗi sầu ly biệt kỳ thật cũng không lớn như vậy.

Điểm này sau khi Ngô Sở thành công tấn cấp hàng ngũ trường sinh

chủng, ít nhiều đã có chút ít cảm nhận. "Ra cửa bên ngoài, người cần bảo trọng hẳn là các vị mới đúng, nếu gặp chuyện, đừng tranh chấp vì khí phách, giữ mạng là trên hết." Ngô Sở cười nói: "Mọi người biết đấy, Hồng Hoang đại địa rất rộng lớn, nếu các vị xảy ra chút chuyện gì, ta muốn tìm được các vị cũng không biết phải mất bao lâu đâu!" Thanh Khâu Ly cười cười, xoay người vẫy tay, mang theo một luồng hương phong nhẹ nhàng đi xa, tóc xanh và váy áo bay múa, mang theo chút ý tiêu sái không nói lên lời.

Ngô Sở đàn một khúc "Tống Biệt", Vũ Điệp Nương vừa khóc vừa nhẹ nhàng nhảy múa tiễn biệt bọn họ.

Tuy rằng đi theo ba vị cường giả Đại La cảnh này ra cửa khẳng định rất an toàn, nhưng Ngô Sở vẫn lựa chọn tiếp tục nằm lỳ ở Tử Ngọc Sơn tu hành.

Dù sao tu vi của hắn kém bọn họ quá nhiều, cho dù có thể đi theo bọn họ kiếm chác chút công đức, nhưng đoán chừng cũng kiếm không được bao nhiêu.

Thay vì lãng phí thời gian vào việc đi đường...

đoán chừng đến lúc bọn họ đi đường, hắn đều có khả năng trở thành gánh nặng, cho nên vẫn là ngoan ngoãn nằm ở trong núi tu hành thì tốt hơn.

Đợi bọn họ rời đi, Ngô Sở liền nhìn về phía Vũ Điệp Nương Thải Dực vẫn còn đang "anh anh anh", đôi cánh thất sắc đóng mở liên tục: "Ngươi cũng đừng khóc nữa, đối với người tu hành chúng ta mà nói, ly biệt không phải chuyện thường tình sao?

Trước kia ngươi bế quan một cái, chẳng phải mấy nghìn mấy vạn năm đã trôi qua rồi?" "Anh anh anh...

Cái đó không giống, nếu như sư phụ không cần ta nữa thì làm sao

bây giờ?" Giống như cái đùi lớn cứ thế rời xa nàng mà đi vậy, thương tâm, khó chịu, muốn khóc!

Ngô Sở nghe vậy, không khỏi trợn trắng mắt, nói: "Hồng Vân lão ca làm người chính trực, là số ít trên đại địa Hồng Hoang này, chuyện đã đáp ứng sao có thể dễ dàng đổi ý?

Ngươi nhìn nhận sư phụ mình như vậy, là có chút bất kính đấy nhé!" "Ta, ta..." "Được rồi, thứ ngươi cần học còn nhiều lắm!" Ngô Sở lại nói: "Với tính cách thẳng thắn bộc trực của sư phụ ngươi, tốt thì có tốt, nhưng có đôi khi cũng dễ đắc tội người khác.

Ngươi đã là đệ tử của Hồng Vân lão ca, vậy thì nên suy nghĩ nhiều hơn cho sư phụ." Vũ Điệp Nương Thải Dực có chút khó hiểu nhìn Ngô Sở, đôi cánh lớn vỗ vỗ, hỏi: "Ta phải suy nghĩ chuyện gì?" Ngô Sở mỉm cười nói: "Suy nghĩ làm sao để không đắc tội người khác, không gây họa cho sư phụ ngươi.

Hoặc là sau khi đắc tội người khác, làm sao xử lý tốt hậu quả.

Còn về phần sư phụ ngươi, huynh ấy là cường giả Đại La cảnh, người có thể đắc tội tự nhiên cũng là cường giả ở cấp độ này, với tu vi của ngươi còn chưa thể san sẻ chuyện như vậy cho huynh ấy, cái này tạm thời không cần suy nghĩ." Vũ Điệp Nương khó hiểu nói: "Sư phụ ta tâm thiện như vậy, sao có thể đắc tội người khác chứ?" "Cái này ngươi có chỗ không biết rồi..." Ngô Sở bắt đầu lấy chính mình ra làm ví dụ, nói hắn năm xưa không tranh với đời, kết quả liền có người muốn dòm ngó thần thức của hắn, cũng đoạt bảo bối của hắn...

Vai phản diện trong ví dụ này, chính là Nhiên Đăng lão đạo đã mất đi nhục thân kia.

Cũng vì vậy, Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, thậm chí bao gồm cả Hậu Thổ, đều gật đầu theo, tỏ vẻ Ngô Sở nói không sai.

Vũ Điệp Nương nghe xong ví dụ này, không khỏi trợn mắt há hốc mồm, ngẩn tò te, hoàn toàn không ngờ tới loại tính cách sái thoát bất kham, thẳng thắn như Hồng Vân, trong miệng Ngô Sở cư nhiên còn ẩn chứa nhiều tai họa ngầm như vậy.

Nghĩ thôi đã thấy thế giới này thật đáng sợ!

Bất quá ngẫm lại cũng xác thực có khả năng, dù sao không phải ai cũng đều là hạng người tâm địa rộng rãi! "Đi thôi, trở về ăn dưa hấu, trời nóng thế này, chỉ có dưa hấu lớn ướp lạnh là không thể phụ lòng a!" Ngô Sở vẫy tay, xoay người đi vào trong trận.

Mọi người nghe vậy không khỏi bật cười, nỗi sầu ly biệt vừa rồi lập tức vơi đi không ít. ...

Cứ như vậy, lại qua một đoạn tuế nguyệt không tính là ngắn, có lẽ vài ngàn năm, có lẽ đã hàng vạn năm, dù sao Ngô Sở cũng không còn đi ghi nhớ thời gian này nữa.

Ngay lúc đám người Ngô Sở tiêu dao ở trong Tử Ngọc Sơn, phía bên kia sông lớn lại hung hăng cuộn trào, sóng lớn vạn trượng, cuồn cuộn ngập trời.

Một đội thủy tộc yêu binh ngự sóng lớn, vác tinh kỳ, cuồn cuộn mà đến.

Người cầm đầu đầu đội mũ miện, thân mặc hoàng bào, đỉnh đầu có hoa cái, phía sau đi theo thủy tộc yêu thú yêu binh chi chít.

Thanh thế to lớn, lập tức khiến Hậu Thổ bộ lạc như gặp đại địch.

Nhị thủ lĩnh Vũ nhảy lên không trung, quét mắt nhìn về phía xa, liền nói với Khoa: "Khoa, ngươi tốc độ nhanh, mau chóng đi Tử Ngọc Sơn tìm Thủ lĩnh, hy vọng đám thủy tộc này không phải mang theo ác ý mà đến." "Rõ!" Khoa đáp lời, thân hình nháy mắt đi xa, trên mặt đất lưu lại một đạo tàn ảnh.

Kỳ thật lúc này, Hậu Thổ đã cảm ứng được tộc nhân đang hô hoán nàng, đều là tộc nhân do huyết mạch nàng sáng tạo ra, lại có tu vi Đại La cảnh, cự ly lại không xa, rất dễ dàng có thể cảm nhận được.

Thế là, sau khi nói với Ngô Sở một tiếng, thân hình nàng liền biến mất khỏi Tử Ngọc Sơn.

Khoa còn chưa chạy được một nửa lộ trình, liền gặp Hậu Thổ, sau đó lại xoay người chạy về.

Khi Hậu Thổ trở lại bộ lạc, con sóng lớn vạn trượng kia vừa vặn dừng lại trước sơn cốc nơi bộ lạc cư trú.

Thanh Ba Tướng Quân tách mọi người đi ra, chắp tay khom người: "Ta là Thanh Ba Đại Tướng, theo Đại Hà Thủy Quân đến đây bái phỏng thủ lĩnh Hậu Thổ bộ lạc, các ngươi tiếp đón khách đến như vậy sao?" Nghe được lời này, đám dũng sĩ bộ lạc đều hơi thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ tuy rằng không sợ chiến đấu, không sợ tử vong, nhưng có thể không chết, tự nhiên là tốt nhất.

Hậu Thổ cũng hơi thở phào nhẹ nhõm, tiến lên thi lễ: "Thủy Quân đích thân tới, không thể tiếp đón từ xa, thất kính!

Ta là thủ lĩnh Hậu Thổ bộ lạc Hậu Thổ, hoan nghênh Thủy Quân tới đây làm khách, chỉ là bộ lạc ngô tộc quá nhỏ, không chứa nổi nhiều thủ hạ của Thủy Quân như vậy, còn mong Thủy Quân lượng thứ!" Lúc này, thanh niên mặc hoàng bào kia đứng dậy, ngự nước đi ra: "Không sao!

Chương 232

Trước đó bản quân vẫn luôn bế quan, chưa thể kịp thời biết chuyện của thuộc hạ, cũng chưa thể kịp thời đến đây bái phỏng...

Không biết vị Hồng Vân đạo hữu kia có còn ở tại Tử Ngọc Sơn?" "..." Nghe được Đại Hà Thủy Quân nói thế, Hậu Thổ cau mày không để lại dấu vết, đối phương làm sao biết Hồng Vân đạo hữu trước đó ở tại Tử Ngọc Sơn?

Tử Ngọc Sơn hiện giờ đã nổi danh như vậy rồi sao?

Vị Thủy Quân kia đạp sóng mà đến, phía sau đi theo mấy tráng hán thiết tháp mặc áo giáp, mặt xanh nanh vàng, trên làn da lõa lộ còn có thể nhìn thấy một ít vảy nhỏ.

Nhìn dáng vẻ bọn họ, liếc mắt liền biết là sinh linh thủy tộc.

Tu vi của Đại Hà Thủy Quân này không yếu, nếu đối phương thật sự suất binh đến công đánh bộ lạc bọn họ, đoán chừng cả bộ lạc khó mà may mắn thoát khỏi.

Đương nhiên, muốn triệt để tiêu diệt cả bộ lạc bọn họ, đối phương ít nhất cũng phải chuẩn bị sẵn tâm lý bị gãy vài cái răng, đây khẳng định là kết quả lưỡng bại câu thương. "Bần đạo Canh Thần, là Ứng Long của Long tộc, tạm lĩnh chức Đại Hà Thủy Quân, thống lĩnh trên dưới Đại Hà thủy tộc, có quan hệ tâm giao với huynh trưởng Chúc Long của ta..." Vẻ mặt thanh niên này cười như không cười, giống như lời nói có ẩn ý, làm cho Hậu Thổ có chút không biết nên đáp lại thế nào mới được coi là chính xác.

Bất quá Ứng Long Canh Thần để một đám thủy tộc thủ hạ ở lại trong sông, chỉ mang theo vài tên thủ hạ tiến vào bộ lạc, ngược lại làm cho Hậu Thổ thở phào nhẹ nhõm, hiểu được tên này hẳn là không

phải đến gây sự.

Vậy trước đó hắn nhắc tới Chúc Long, hoặc hứa chính là nói rõ cho nàng biết, hắn đã biết thân phận khác của nhị ca Chúc Long nàng.

Nghĩ đến cái này, Hậu Thổ lại có chút nghi hoặc: Ứng Long này ở trong Long tộc địa vị cao như vậy sao?

Cư nhiên có thể biết thân phận khác của nhị ca?

Thân phận của Chúc Long ở Long tộc Vương đình tôn quý cỡ nào, Hậu Thổ tự nhiên biết, mà rồng có thể biết thân phận khác của Chúc Long, đoán chừng cũng không có mấy con.

Ứng Long không nhắc lại Chúc Long nữa, chỉ nói: "Không nghĩ tới bộ lạc này của Hậu Thổ đạo hữu cư nhiên ngăn nắp trật tự như thế, vị Bất Xuất Sơn Nhân đạo hữu kia xác thực là một kỳ tài!" Hậu Thổ không khỏi kỳ quái liếc nhìn hắn một cái, đôi mắt hơi híp lại, nói: "Xem ra Canh Thần đạo hữu điều tra sự tình cũng khá rõ ràng nhỉ!" Ứng Long mỉm cười nói: "Trước khi làm việc, tổng phải làm tốt công tác chuẩn bị mới được." Hậu Thổ không muốn cùng hắn vòng vo tam quốc, trực tiếp hỏi: "Không biết đạo hữu lần này tới đây, ngoại trừ bái phỏng Hồng Vân đạo hữu một chút, còn có chuyện gì không?" Ứng Long mỉm cười lắc đầu, nhìn trái nhìn phải, rồi sau đó nói: "Hậu Thổ đạo hữu yên tâm, bản quân chỉ đơn thuần muốn đi một chút, nhìn một chút, coi như là xử lý một chút quan hệ giữa sinh linh sinh sống ở hai bờ con sông lớn này đi!" Hậu Thổ nghe vậy, mi thanh tú khẽ nhíu, thầm nghĩ: Xử lý quan hệ?

Đoán chừng là chuẩn bị bắt đầu một vòng kế hoạch thanh tẩy mới đi! "Vậy không biết, đạo hữu có từng điều tra qua quan hệ giữa Bất Xuất đạo hữu và Thanh Khâu?" Hậu Thổ biết Thanh Khâu có một chi hồ tộc ở Đông Hải Long đình, hy vọng có thể thông qua tầng quan hệ này để báo cho Ứng Long biết, đừng tùy tiện đánh chủ ý lên Tử Ngọc

Sơn.

Ứng Long cười nói: "Việc này cũng không phải bí mật, không phải sao?

Thậm chí bản quân còn biết, tán tu cường đại giao hảo với vị Bất Xuất Sơn Nhân này còn có không ít, Hồng Vân đạo hữu và Trấn Nguyên Tử đạo hữu chính là hai người trong số đó, Hậu Thổ đạo hữu cùng những huynh đệ kia của đạo hữu, cũng là như thế." "Cho nên?" Hậu Thổ lại hỏi.

Ứng Long mỉm cười nói: "Bản quân cũng không có ác ý, chỉ là hy vọng Hậu Thổ đạo hữu có thể thay bản quân dẫn kiến vị kỳ tài này một chút, dù sao người có thể được huynh trưởng Chúc Long của ta khen ngợi, cũng không nhiều!" Hậu Thổ nhíu mày, nói: "Hẳn là Thủy Quân cũng có thể từ trong đạo hiệu của Bất Xuất đạo hữu mà biết được tính cách người này, hắn cũng không có ý định xuất sơn.

Năm xưa sở dĩ hắn nguyện ý xuất mưu hiến kế cho bộ lạc này của ta, là bởi vì nợ ta nhân tình, không thể không trả." Ứng Long gật đầu nói: "Hậu Thổ đạo hữu yên tâm, bản quân còn biết, hắn từng cự tuyệt lời mời của Kỳ Lân Vương đình, bản quân cũng không phải là rồng thích ép buộc người khác." Hai người đi phía trước, âm thanh giao đàm tịnh không truyền ra, người khác cũng chỉ tưởng rằng bọn họ nói chuyện với nhau rất vui vẻ, dù sao nụ cười trên mặt Ứng Long vẫn luôn chưa từng biến mất. ...

Ngô Sở làm sao cũng không nghĩ tới, lần đầu tiên mình nhìn thấy Ứng Long trong truyền thuyết, cư nhiên sẽ là tên này tới cửa bái phỏng hắn, khiến hắn cảm thấy có chút khó tin.

Ứng Long a!

Là con Ứng Long trợ giúp Hoàng Đế và Đại Vũ trong tương lai kia sao?

Hắn từng làm Đại Hà Thủy Quân?!

Ngô Sở không rõ, dù sao trong một thế giới thần thoại khác, hình như cũng không có ghi chép như vậy, chỉ biết lúc Đại Vũ trị thủy, hắn từng đi ra hỗ trợ.

Quỷ mới biết ở thời đại tam tộc đỉnh lập này, Ứng Long có từng làm Hoàng Hà Thủy Quân hay không.

Nhìn người thanh niên đầu đội kim quan, thân mặc hoàng bào, dáng người thon dài, dung mạo anh vũ, khí thế uy nghiêm này, Ngô Sở không thể không thừa nhận, đây xác thực là một con rồng vô cùng có khí độ, cho dù là đang dòm ngó, đều cho người ta một loại cảm giác "ta chính là đang quang minh chính đại nhìn".

Ứng Long chắp tay sau lưng, mỉm cười nói: "Tử Ngọc Sơn này của Bất Xuất đạo hữu, xác thực bất đồng với đại đa số đạo tràng của sinh linh khác.

Sinh động, hoạt bát, cho người ta một loại sức sống khó tả." "Canh Thần đạo hữu quá khen, chẳng qua chỉ là đạo tràng bình thường mà thôi." Ứng Long gật đầu, mang theo mấy vị hộ vệ dưới trướng, theo Ngô Sở và Hậu Thổ bước lên đỉnh Thần Mộc.

Ngẩng đầu nhìn đại điện bị tán cây che khuất nhưng lại có ánh mặt trời xuyên qua cành lá chiếu xuống loang lổ này, Ứng Long đột nhiên nói: "Bản quân còn từng nghe nói, năm xưa rồng của tộc ta là Ngao Nguyên, Ngao Tiêu, từng tới nơi này, không biết có chuyện này hay không?" Ngô Sở sửng sốt một chút, hồi lâu mới nhớ tới hai vị kia là ai, thế là mỉm cười nói: "Ngao Tiêu có tới nơi này hay không, bần đạo không rõ lắm, nơi này năm xưa vẫn là đạo tràng của bạn ta, Tử Ngọc đạo nhân.

Nhưng Ngao Nguyên xác thực là từng tới, lúc ấy Hồng Vân đạo hữu và Trấn Nguyên Tử đạo hữu cũng có mặt." "Đạo hữu có biết, sau

đó Ngao Nguyên đi đâu không?" Ngô Sở gật đầu nói: "Từng có nghe thấy đôi chút, nghe nói hắn đi Bất Chu Sơn, còn gặp mặt vị Thiên Mục đạo hữu kia một lần, nhưng sau đó thì không nghe được bất cứ tin tức gì của hắn nữa." Ứng Long liếc nhìn Ngô Sở, nói: "Hắn vẫn luôn chưa về Long đình." "Có lẽ là bế quan tu hành ở nơi nào đó cũng chưa biết chừng!" Ngô Sở chỉ có thể trả lời như vậy, hắn cũng xác thực không biết Ngao Nguyên chạy đi đâu, xác suất lớn là bị người ta xử lý rồi, dù sao Bất Chu Sơn cũng là địa bàn của Kỳ Lân nhất tộc.

Ngoài ra, Ma Tổ cũng từng đi qua Bất Chu Sơn, còn làm ô nhiễm Thiên Mục đạo nhân.

Nếu Ma Tổ gặp Ngao Nguyên, làm ô nhiễm cả Ngao Nguyên, cũng là có khả năng.

Theo Ngô Sở tiến vào đại điện, song phương an tọa, Hậu Thổ tiếp khách, trong lòng Ngô Sở trái lại không có bao nhiêu lo lắng, thần sắc trên mặt cũng là một bộ dáng nhẹ nhõm.

Ứng Long tuy mạnh, nhưng muốn giết hắn ngay trước mặt Hậu Thổ thì không phải chuyện dễ dàng.

Cho dù đám thủy tộc hộ vệ bên cạnh Ứng Long cũng rất cường đại, nhưng hắn cũng có Nghệ Bảo đang âm thầm bảo hộ, hơn nữa nơi này lại là đạo tràng của hắn.

Có tòa hộ sơn đại trận này, hắn chỉ cần một ý niệm là có thể nháy mắt xuất hiện ở ngoài mấy chục vạn dặm.

Năm xưa sợ hãi phân thân Ma Tổ, nghĩ tới chuyện đi lưu lạc, đó là bởi vì không có viện binh mạnh, chỉ có một mình Nghệ Bảo thì không đủ bảo hiểm.

Tuy rằng Ứng Long cho hắn cảm giác có chút cao thâm khó lường, nhưng Ngô Sở cảm thấy hắn hẳn là không phải tới gây sự, thế là liền

dâng rượu ngon đồ ăn ngon, ca vũ diễn tấu hầu hạ trước.

Thế là, đám Long tộc trời sinh đã yêu thích hưởng thụ này cứ như vậy luân hãm. "Đây chính là mỹ thực chi đạo của Tử Ngọc Sơn sao?

Quả thật kỳ lạ a!" Sau khi học được cách sử dụng đũa, Ứng Long Canh Thần liền bị những món ngon kia hấp dẫn.

Mỹ thực trước mặt hắn, không chỉ sắc hương vị đều đủ, còn có đủ loại điêu khắc bày biện, thể hiện vẻ đẹp tinh tế của món ăn đến mức tận cùng, khiến hắn cũng có chút không biết có nên hạ đũa hay không.

Bất quá biểu tình của hắn còn có thể giữ được, không bị những món ngon tinh tế này làm dao động.

Nhưng mấy tên thủy tộc hộ vệ chưa từng thấy qua sự đời kia thì không có công lực như hắn.

Chỉ là thức ăn trước mặt bọn họ thoạt nhìn ngược lại không tinh tế như vậy, nhưng phân lượng đầy đủ, hương vị cũng đầy đủ, cho nên bọn họ rất nhanh liền động thủ.

Một khi bắt đầu động thủ, bọn họ liền hoàn toàn không dừng lại được, tuy rằng không kinh hô "Mẹ nó ngon quá" các loại, nhưng nhìn bọn họ trừng lớn hai mắt, vẻ mặt không thể tin nổi, rồi sau đó động tác trong tay và trong miệng càng ngày càng nhanh, thức ăn trước mặt cũng đang giảm đi nhanh chóng, liền có thể nhìn ra được, bọn họ hoàn toàn bị những món ngon kia chinh phục.

Tại Đông Hải Long tộc Vương đình, bởi vì Thanh Khâu hồ tộc gia nhập, trong Vương đình ngự yến cũng có loại mỹ thực này, bọn họ cũng từng nghe nói phương pháp chế tác loại mỹ thực đó thừa kế từ Tử Ngọc Sơn này.

Nhưng bọn họ vạn vạn không nghĩ tới, mỹ thực trong Vương đình

ngự yến so với mỹ thực ở Tử Ngọc Sơn này, cư nhiên sẽ chênh lệch to lớn như thế.

Bất quá Ngô Sở tịnh không vì vậy mà đắc ý, sự chú ý của hắn hoàn toàn đặt trên người Ứng Long Canh Thần.

Canh Thần chậm rãi nhấm nháp những món ngon tinh tế này, ăn ăn dừng dừng, ngẫu nhiên gật gật đầu, bình phẩm một hai câu, thể hiện phong độ ưu nhã của hắn đến mức tận cùng.

Nhìn ra được, tên này cũng không xa lạ gì với loại mỹ thực này.

Nghĩ đến Thanh Khâu hồ tộc có một chi đang kiếm sống ở Đông Hải Long đình, Ngô Sở liền không cảm thấy kỳ quái nữa.

Hắn chỉ đang nghĩ, tên này hôm nay tới Tử Ngọc Sơn này có mục đích gì?

Chương 233

Sẽ không phải giống Phong Ngũ kia, cũng là tới mời hắn gia nhập Long tộc đấy chứ!

Tuy rằng Long tộc sau đại chiến tam tộc còn giữ được một hơi chưa đứt, nhưng đã sa sút quá nhiều quá nhiều, đi theo bọn họ lăn lộn, kết cục khẳng định vô cùng thê lương.

Cho nên, Ngô Sở đang nghĩ, quay đầu nếu đối phương hỏi tới vấn đề này, mình nên làm thế nào để uyển chuyển cự tuyệt hắn trong tình huống không làm tổn thương hòa khí của mọi người?

Cũng vì vậy, trong tình huống đối phương chưa chủ động nhắc tới những vấn đề này, Ngô Sở quyết định án binh bất động trước, cứ nhiệt tình khuyên ăn khuyên uống là được.

Tốt nhất là mọi người cái gì cũng đừng nói, ăn xong thì thôi.

Lúc mới bắt đầu, cũng xác thực như Ngô Sở mong muốn, Ứng Long và các hộ vệ của hắn đều đắm chìm trong mỹ thực và ca vũ diễn tấu, Ứng Long còn đặc biệt chú ý một chút đến những nhạc cụ đang diễn tấu kia.

Nhưng theo yến tiệc tiếp cận hồi cuối, cảm giác ăn cũng xấp xỉ rồi, Ứng Long Canh Thần liền bưng chén rượu kính Ngô Sở một ly, cũng nói vài lời cảm tạ, cuối cùng nói: "Những chuyện Bất Xuất đạo hữu làm ở trong bộ lạc của Hậu Thổ đạo hữu, bản quân cũng đã xem qua, không thể không nói, đạo hữu ở phương diện trù tính chung quy hoạch, là một kỳ tài không thể bỏ qua." Ngô Sở bưng chén rượu đáp: "Đạo hữu quá khen." "Cho nên, bản quân muốn hỏi đạo hữu một chút, có nguyện tới Long tộc ta, trợ giúp tộc ta một tay hay không?

Nếu đạo hữu nguyện ý tới, bản quân có thể nhường vị trí Đại Hà

Thủy Quân này cho đạo hữu." Không thể không nói, điều kiện này của Ứng Long thật đúng là bỏ vốn gốc.

Đại Hà Thủy Quân, thống lĩnh thủy tộc đâu chỉ ngàn ngàn vạn?

Phải biết rằng, con sông lớn kia vắt ngang Hồng Hoang đông tây, dài không biết bao nhiêu.

Nói ra thì, Thủy Quân của hai con sông lớn ở Hồng Hoang, địa vị cũng chỉ thấp hơn Tứ Hải Long Quân một bậc mà thôi.

Nếu Ngô Sở có thể ngồi lên vị trí Đại Hà Thủy Quân, gần như có thể nói là một bước trở thành đại nhân vật cử túc khinh trọng của Long đình, địa vị có thể so với Tứ Hải Long Quân.

Nhưng Ngô Sở cũng rõ ràng, ngồi ở vị trí kia, là thật sự trói định với Long tộc.

Hơn nữa, với tu vi của mình, lại lấy cái gì để nhiếp phục đám thủy tộc trong sông lớn kia?

Cho nên hắn rất rõ ràng, cái bánh vẽ lớn này đối với hắn mà nói là có độc, hơn nữa là kịch độc.

Muốn đội vương miện, tất phải chịu được sức nặng của nó, chính hắn đều không có thực lực thừa nhận phần trọng lượng này, lại làm sao có thể đội nổi cái vương miện này?

Huống chi hắn là một người không phải Long tộc, ngồi lên vị trí kia, các thành viên Long tộc khác có thể đáp ứng sao?

Ở cái thế giới Hồng Hoang này, không có thực lực thì đừng có khoe khoang, nếu không dễ dàng "ngỏm".

Nhận thức của Ngô Sở đối với chính mình, có thể nói là vô cùng rõ ràng. "Đa tạ Thủy Quân để mắt!" Ngô Sở buông chén rượu, hướng Ứng Long Canh Thần chắp tay lễ phép, rồi sau đó nghiêm mặt nói:

"Bất quá rất xin lỗi, với tu vi của bần đạo, quả thật không chịu nổi phần hậu ái này của Thủy Quân.

Thử nghĩ, nếu có một ngày, có người muốn đánh chủ ý lên con sông lớn này, vậy chỉ cần âm thầm ra tay với bần đạo, đợi bần đạo chết đi, bên dưới loạn lên, con sông lớn này liền toàn loạn, đây là nhân tố khách quan." Ứng Long Canh Thần mỉm cười gắp một miếng thịt trong suốt như pha lê, chấm gia vị, đưa vào miệng chậm rãi nhấm nuốt.

Theo hắn thấy, vấn đề này căn bản không phải vấn đề.

Hắn có vô số thủ đoạn để giải quyết vấn đề an toàn cá nhân mà Ngô Sở đưa ra.

Ngô Sở lại nói: "Về mặt chủ quan, kỳ thật bần đạo tịnh không phải một người quyết sách hợp cách, thích hành xử theo cảm tính.

Hơn nữa bần đạo bình thường lười biếng quen rồi, không thích quản nhiều chuyện như vậy, chỉ hy vọng có thể vô câu vô thúc tiêu dao ở chốn sơn dã này, còn mong Thủy Quân minh giám." Ứng Long mỉm cười nói: "Nếu bản quân muốn dùng sức mạnh với đạo hữu thì sao?" Lời này của hắn vừa dứt, uy thế trên người Hậu Thổ liền phóng thích ra, mấy tên thủy tộc hộ vệ đang ăn uống thả cửa cũng dừng động tác trong tay lại.

Trong đại điện nhất thời giương cung bạt kiếm, phảng phất một lời không hợp là có thể đánh nhau.

Thần sắc đám tiểu hoa tiên cũng nghiêm túc hẳn lên, tuy rằng tu vi thấp kém, nhưng khi thật sự cần các nàng, các nàng cũng không ngại liều cái mạng nhỏ này vì Ngô Sở.

Lông của "đại bạch miêu" đang nằm bên cạnh Ngô Sở cũng dựng đứng lên... "Mèo trắng nhỏ" năm xưa, hiện giờ cũng đã lớn thành một

con mèo trắng lớn, bởi vì không phải huyết mạch thần thú, cho nên thời kỳ ấu niên của Bạch Quân tịnh không dài dằng dặc như bọn Du Du.

Bất quá trải qua mấy năm nay tu hành, nó cũng đã biết trời cao đất rộng, biết mình không phải đối thủ của những người này, thế là cho dù xù lông, nó cũng không có tùy tiện gầm gừ loạn xạ.

Nhưng khí tức trên người hai người trong cuộc lại không có chút biến hóa nào, vẫn là bộ dáng vân đạm phong khinh kia.

Ngô Sở xua xua tay, ý bảo Hậu Thổ đừng khẩn trương, cuối cùng cười nói: "Thủy Quân nếu muốn dùng sức mạnh với bần đạo, bần đạo tự nhiên cũng không có cách nào phản kháng, thế lực Long tộc to lớn, bần đạo cũng chỉ có thể rời khỏi nơi này, tìm một nơi không ai biết đến, an thân lập mệnh mà thôi.

Bần đạo tu vi nông cạn, tuy không phải đối thủ của Thủy Quân, nhưng muốn rời khỏi nơi này thì vẫn làm được." Ứng Long liếc nhìn Hậu Thổ, mỉm cười cầm khăn ăn lau khóe miệng, đứng dậy nói: "Cho nên, chớ để bản quân nhìn thấy tương lai đạo hữu trở thành khách quý của Kỳ Lân Vương đình, nếu không, ta tuy nhận Chúc Long làm huynh trưởng, nhưng cũng sẽ không khách khí với đạo hữu." "Chắc hẳn Thủy Quân sẽ không nhìn thấy đâu, dù sao bần đạo chỉ nguyện tiêu dao sơn dã!" "Vậy là tốt nhất!

Đa tạ khoản đãi, cáo từ!" Hắn nói xong, đứng dậy rời khỏi đại điện, tùy tay đưa một kiện Linh Bảo đến trước mặt Ngô Sở: "Vật này coi như là quà đáp lễ đạo hữu khoản đãi bản quân, hy vọng có chút tác dụng đối với đạo hữu." Đó là một chiếc vỏ ốc biển màu trắng, bề ngoài trông tinh xảo trong suốt, nhưng dùng thần thức quan sát thì có thể phát hiện, bên trên có vô số cấm chế phù văn.

Đây là một kiện trung phẩm linh bảo, bất quá không phải Tiên

Thiên, mà là Hậu Thiên luyện chế.

Một bữa tiệc đổi lấy một kiện Hậu Thiên trung phẩm linh bảo, lời thì khẳng định là không lỗ, nhưng Ngô Sở cứ cảm giác, chỗ này của mình giống như bị đối phương coi thành tiệm cơm.

Hắn là ông chủ, Tiểu Nguyệt Linh là bếp trưởng, Hậu Thổ là người mời khách, tiểu hồ ly là nhân viên phục vụ, bọn Tiểu Hoa Tiên là...

Mà kiện trung phẩm linh bảo này, chính là tiền cơm.

Ngô Sở đột nhiên có cỗ xúc động muốn hét lên với Ứng Long một tiếng "Hoan nghênh lần sau lại đến".

May mà hắn nhịn được, không có ngứa mồm.

Dù sao Ứng Long là Long tộc, thời kỳ này, tốt nhất hòa Tam tộc đều giữ một khoảng cách nhất định, đừng không dưng rước họa vào thân. "Vị trí Đại Hà Thủy Quân đó!

Ngươi cư nhiên nói cự tuyệt là cự tuyệt." Chờ tiễn bước Ứng Long Canh Thần xong, Hậu Thổ tiểu thư tả liền cười nói hắn, trong ngữ khí có chút hương vị trêu chọc.

Ngô Sở tung tung chiếc vỏ ốc trong tay, cười nói: "Cái ghế kia xác thực rất tốt, từ việc vị này có thể cùng Chúc Long huynh xưng huynh gọi đệ, liền có thể nhìn ra được, hắn ở Long Đình địa vị không thấp.

Một con rồng như vậy, cư nhiên bị phái tới tọa trấn con sông lớn này, có thể thấy được cái ghế này quan trọng thế nào." Ngừng một chút, hắn lại nói: "Hơn nữa, nếu thật có thể ngồi lên vị trí này, không nói trên địa vị mang đến tăng lên, chỉ riêng những tài nguyên tu hành kia, liền căn bản không cần vì đó mà phiền não, người khác cần đi ra ngoài tầm bảo, ta ngồi đấy liền có thể thu được bảo bối." Bị Ngô Sở nói như vậy, Hậu Thổ cũng cảm thấy cái vị trí Đại Hà Thủy Quân này

quả thực rất tốt.

Nhưng đã tốt như vậy, vì sao còn muốn cự tuyệt đây?

Chẳng lẽ chỉ là đơn thuần lo lắng tương lai đại chiến giữa Tam tộc sẽ ảnh hưởng đến hắn?

Tương lai xa xôi như vậy, sự tình lại nói thế nào cho chuẩn đây?

Có lẽ những cái tương lai mà hắn lo âu kia, cũng sẽ không phát sinh thì sao?

Ngô Sở biết kết cục phát triển tiếp theo của Tam tộc, nhưng Hậu Thổ lại không rõ ràng, nàng cảm thấy Ngô Sở khẳng định cũng không dám cam đoan, tương lai kết cục của Tam tộc sẽ tồi tệ như vậy.

Đã như vậy, vậy sao không trước tiên ngồi lên cái vị trí kia, đem chỗ tốt cầm trước, bất kể có phiền phức gì, tương lai lại từ từ giải quyết là được.

Chẳng lẽ cứ vì sợ hãi những tương lai kia, liền chùn bước không tiến rồi sao?

Nàng yên lặng nhìn Ngô Sở, tin tưởng Ngô Sở còn có lời muốn nói.

Quả nhiên, Ngô Sở sau khi suy tư một chút, tiếp tục nói: "Nhưng cái ghế kia có độc, tuy rằng nhìn qua là rất tốt, nhưng sinh linh trong con sông lớn kia, có bao nhiêu kẻ có thể phục ta đây?

Cho dù bọn hắn bị áp lực mà phục ta, nhưng thật đến thời khắc mấu chốt, bọn hắn có thể vì ta mà liều mạng sao?

Chương 234

Hơn nữa sông lớn vắt ngang Hồng Hoang đông tây vô số dặm, nằm ở nội lục Hồng Hoang, sau này Tam tộc thật sự khai chiến, thủy tộc hai sông tất định đứng mũi chịu sào, Thủy quân hai sông..." Ngô Sở lắc đầu, không nói thêm gì nữa, mà là đem vỏ ốc ném cho Tiểu Nguyệt Linh: "Tiểu Nguyệt Linh, cái này cho ngươi đi!

Ngươi nấu cơm vất vả như vậy...

Cũng không biết vỏ ốc này có uy năng gì, chẳng lẽ đây là một chiếc Thần Kỳ Hải Loa?" "Thần Kỳ Hải Loa?" Tiểu hồ ly tiến lên, cầm lấy vỏ ốc trong tay Tiểu Nguyệt Linh, lật qua lật lại xem, còn ghé cái miệng nhỏ lên, thổi thổi: "Có gì thần kỳ?" Trừ bỏ thanh âm có chút đặc biệt ra, nàng cũng không thể phát hiện chỗ nào thần kỳ.

Ngô Sở cười rộ lên: "Tại sao không hỏi một chút Thần Kỳ Hải Loa đi?" Tiểu Nguyệt Linh tựa hồ nghĩ tới điều gì, ngốc nghếch cầm lấy vỏ ốc, ghé miệng nhỏ vào miệng vỏ ốc, nói: "Thần Kỳ Hải Loa, Thần Kỳ Hải Loa, ngươi có chỗ nào thần kỳ nha?" Hỏi xong, còn đem vỏ ốc đặt ở bên tai, lắng nghe.

Vỏ ốc tự nhiên sẽ không trả lời vấn đề của nàng, Ngô Sở đã cười nắc nẻ, Nghệ Bảo ở trong thức hải thì là châm chọc nói: "Đúng là đồ ngốc nghếch!" Nhìn bộ dáng Ngô Sở vui vẻ đến vỗ đùi cười ha hả, mọi người hồi phục tinh thần lại, Tiểu Nguyệt Linh thì khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, dậm chân hừ nhẹ: "A Sở ca đáng ghét!" Nàng cũng biết mình bị lừa, nàng còn tưởng rằng cái vỏ ốc này cũng có thể giống như cái điện thoại kia của Ngô Sở, hỏi một vài vấn đề kỳ kỳ quái quái, cũng có thể cho nàng một đáp án đây!

Cũng bởi vậy, lúc Ngô Sở nói "Tại sao không hỏi một chút", nàng

mới có thể nhớ tới Nghệ Bảo điện thoại của Ngô Sở, sau đó mới có thể ngốc nghếch hỏi lên. "Ta cảm thấy A Sở ngươi vẫn là quá mức cẩn thận rồi!" Hậu Thổ cười cười, lại nói.

Ngô Sở lắc đầu, một bên vuốt ve Đại Miêu, vừa tựa vào người nó: "Cẩn tắc vô áy náy (Tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền), không thể vì một chút chỗ tốt còn chưa nhìn thấy, liền đem bản thân đặt vào trong nguy hiểm có khả năng tồn tại.

Ứng Long kia vì sao dám hứa hẹn cho ta lợi ích lớn như vậy?

Nhất định là muốn từ trên người ta đạt được giá trị hắn muốn!

Vậy tại sao phải như hắn mong muốn chứ?" Hậu Thổ nghĩ nghĩ, cuối cùng lắc đầu nói: "Ta nói không lại ngươi!" Đại Miêu quay đầu lại muốn liếm Ngô Sở, nhưng bị Ngô Sở vô tình đẩy cái đầu to tròn vo của nó ra, cười nói: "Người như ta thích lười biếng, tùy tính mà động, cũng không muốn bị trói buộc ở trên sự tình nào đó, càng không muốn vì tương lai Long tộc mà dốc hết tâm can.

Tuy rằng nhị ca nhà ngươi cũng là một trong những Tổ Long của Long tộc, nhưng ta vẫn phải nói, Tam tộc hiện giờ cường thế bao nhiêu, kết cục tương lai, khả năng sẽ thảm liệt bấy nhiêu!" ...

Tại lúc Ngô Sở và Hậu Thổ tiến hành thảo luận nhiệt liệt về chuyện vị trí Đại Hà Thủy Quân, Hồng Vân cùng Trấn Nguyên Tử, cùng với Thanh Khâu Ly bọn họ, cũng gặp một trận đại chiến.

Nếu lấy Bất Chu Sơn làm trung tâm điểm của đại địa Hồng Hoang mà xem, như vậy địa vực Côn Luân này, liền nằm ở phương hướng tây bắc trung ương đại địa Hồng Hoang.

Đại địa phương Tây nối liền với trung ương đại địa, chỗ nối tiếp khá hẹp dài, mà Vạn Thọ Sơn liền nằm ở đầu dải đất hẹp dài này tiếp cận với đại địa phương Tây.

Mà hướng tây bắc trung ương đại địa Hồng Hoang, đầu nguồn địa mạch trên cơ bản đều tại địa vực Côn Luân.

Bọn họ tu phục địa mạch, tu tu, tự nhiên liền thuận theo địa mạch truy ngược về đầu nguồn, nhưng mà còn chưa tới nơi đầu nguồn này, bọn họ liền thấy được một trận kinh thiên đại chiến.

Một mặt cổ phướn sừng sững thiên địa, đón gió phần phật, từng tia đại đạo trật tự múa may, tan rã vô số thuật pháp công hướng nó, ngạnh kháng một đạo kim sắc đại ấn từ trên trời giáng xuống.

Đó là công đức chí bảo Kỳ Lân Ấn của Kỳ Lân nhất tộc, mà mặt cổ phướn có thể chống lại nó, khẳng định cũng là vật phi phàm, ít nhất cũng là cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo. "Hống..." Kỳ Lân Thủy Tổ nộ hống, vạn núi chấn động, phía sau vô số linh bảo hội tụ thành dòng, oanh hướng mặt cổ phướn đang chống lại Kỳ Lân Ấn kia.

Vô số cường giả phóng xuất ra thuật pháp, công hướng vị trung niên đạo nhân sắc mặt nghiêm túc, thần thái ngoan lệ kia.

Có thanh âm vang vọng thiên địa: "Lưu lại chí bảo, tha cho ngươi một con đường sống, nếu không, giết!" "Giết!" "Giết!" ...

Sát khí hội tụ thành sông, oanh hướng trung niên đạo nhân kia.

Trung niên đạo nhân quát lớn: "Đám người các ngươi phi mao đái giác (lũ có lông đội sừng), khinh ta quá đáng!" Nhưng đối mặt nhiều cường giả như vậy, hắn vẫn rất "tòng tâm" (nhát gan/biết điều) xoay người bỏ chạy, mặt cổ phướn kia hộ lấy chu thân hắn, hóa thành một đạo hồng quang, độn về hướng tây bắc.

Kỳ Lân Thủy Tổ nộ hống một tiếng, một móng đạp xuống, cự đề vạn trượng trong nháy mắt liền đạp nát một ngọn núi cao lớn: "Vô sỉ tiểu bối, giết tử đệ ta, đoạt bảo bối tử đệ ta, còn dám nhục tẩu thú nhất tộc ta, hôm nay định gọi ngươi lên trời không cửa, xuống đất

không đường!" Vị trung niên đạo nhân thần thái nghiêm túc, bị truy sát đến lộ ra vẻ ngoan lệ kia, chính là một trong Bàn Cổ tinh khí sở hóa - Nguyên Thủy đạo nhân.

Tam tộc sau khi thanh tẩy đại địa Hồng Hoang, dần dần trầm lắng xuống, thế là bọn họ liền quyết định đi ra ngoài du lịch một chuyến, huynh đệ ba người cũng không đi cùng một đường, mà là tách ra hành động.

Kết quả ai ngờ hắn đi dạo một hồi, liền gặp được tử đệ Kỳ Lân nhất tộc đang tầm bảo, Nguyên Thủy đạo nhân tự nhận Bàn Cổ chính tông, lại nơi nào sẽ để vào mắt những kẻ phi mao đái giác này?

Vốn dĩ dưới đáy lòng đối với bọn họ đã có chút coi thường, tự nhiên liền cảm thấy bọn họ không xứng với kiện bảo vật kia.

Sau đó trực tiếp liền dùng Bàn Cổ Phiên trấn sát bọn họ, rồi lấy bảo bối.

Kết quả giết lần này không quan trọng, giết nhỏ, cư nhiên dẫn ra già.

Thế là liền có một màn hiện tại này, hắn bị một đường truy sát, chuẩn bị trốn về hang ổ, một khi trở lại hang ổ, hắn liền có thể mượn nhờ Hộ Sơn đại trận và uy lực Bàn Cổ Phiên, lực kháng tôn Kỳ Lân lão tổ này, cùng với những cường giả đi theo Kỳ Lân lão tổ kia.

Nếu huynh đệ ba người bọn họ có thể liên thủ, bằng vào bảo bối trong tay bọn họ, cho dù là cả Kỳ Lân Vương Đình dời qua đây, hắn cảm thấy cũng không cần sợ hãi. "Oanh..." Đang trong lòng phát ngoan, kết quả một cái móng Kỳ Lân to lớn liền đạp xuống, đạp lên Bàn Cổ Phiên, đem đại đạo trật tự trên cổ phướn đạp đến lay động bất định.

Tuy rằng tính thương tổn không lớn, nhưng đối với Nguyên Thủy

đạo nhân mà nói, tính vũ nhục lại là cực mạnh.

Từ khi hóa hình mà ra đến bây giờ, hắn còn chưa từng trải qua loại nhục nhã này. "Oanh..." Kỳ Lân Ấn lại nện xuống, vẫn là Bàn Cổ Phiên đỉnh đi lên, nhưng theo lại một cái móng Kỳ Lân đạp xuống, hắn chỉ có thể đem Tam Bảo Như Ý của hắn vung lên.

Đương một tiếng, cái móng to lớn đem Tam Bảo Như Ý đạp đến đảo ngược trở về, nện ở trên người Nguyên Thủy đạo nhân, đem hắn đập đến khí huyết quay cuồng, một ngụm máu già thiếu chút nữa liền phun ra.

Nhưng cho dù không phun máu già, vẫn là có một tia tơ máu men theo khóe miệng chảy xuôi xuống.

Lấy tu vi hiện tại của Nguyên Thủy đạo nhân, vẫn là địch không lại tôn Kỳ Lân Thủy Tổ này, cho nên bị giết đến có chút thảm. "Vô sỉ tiểu bối, giết tử đệ ta, đoạt chí bảo ta, nhục huynh đệ ta, còn không mau chết đi!" Kỳ Lân Thủy Tổ nộ hống, lại là một chuỗi móng vàng đạp xuống.

Nguyên Thủy đạo nhân rốt cục bị chuỗi móng Kỳ Lân này đạp đến máu tươi cuồng phun, búi tóc tán loạn, hắn luôn luôn chú trọng nghi thái, đã không cách nào chú ý đến bộ dáng chật vật như hiện giờ nữa.

Bất quá có Bàn Cổ Phiên tại, hắn vẫn chống đỡ được, tiếp tục một đường chạy như điên về hướng tây.

Một kẻ chạy một đám đuổi, tràng diện chật vật này, kéo dài mấy tháng lâu.

Cho đến một ngày sau mấy tháng, Nguyên Thủy đạo nhân bị bức vào tuyệt cảnh, cả người đã bị quần ẩu đến không ra hình người, mặt mũi bầm dập, đầu tóc rối bời, đạo bào trên người đều trở nên rách rách rưới rưới, đã không có dư thừa pháp lực đi duy trì hình tượng cá

nhân của hắn nữa.

Đáng tiếc Ngô Sở không thấy được một màn này, nếu không hắn khẳng định sẽ vì thế mà trợn mắt há hốc mồm, sau đó ở trong lòng yên lặng hỏi một câu: Tại trên đại địa Hồng Hoang này, Thái Thượng ba huynh đệ, thật có lúc trải qua chật vật như vậy sao?

Đây chính là thỏa thỏa hắc lịch sử a!

Tiếp đó, hắn khẳng định sẽ yên lặng móc điện thoại ra, đem một màn hi trân này ghi chép lại.

Dù sao, đây hẳn là cực kỳ hiếm thấy, có thể làm cho nhân vật cỡ như Nguyên Thủy đạo nhân ăn quả đắng, đây chính là Thiên Địa Thánh Nhân tương lai a! "Vô sỉ tiểu bối, còn dám khẩu xuất cuồng ngôn chăng?" Kỳ Lân Thủy Tổ đem Nguyên Thủy đạo nhân bức vào góc chết, giống như ác bá chuẩn bị bắt nạt học sinh tiểu học mà bức tiến, "Tiểu bối, lão tổ có thể cho ngươi một cơ hội nhận sai hối lỗi, chỉ cần ngươi giao ra chí bảo ngươi đoạt đi, ta có thể tha ngươi một mạng..." "A!

Đám phi mao đái giác các ngươi, cũng dám bảo ta hối lỗi, các ngươi nhục ta đến mức này, hôm nay cho dù ta chết ở chỗ này, cũng phải kéo theo mấy cái đệm lưng không thể." "Đã như vậy, vậy ngươi liền đi chết đi!" Kỳ Lân lão tổ giơ lên nắm đấm, oanh xuống một chuỗi đề ấn.

Ngay tại lúc này, một đạo Thái Cực Đồ từ đằng xa bay tới, chắn trước mặt chuỗi đề ấn kia, Thái Cực Đồ xoay chuyển càn khôn, tản phát ra đại đạo trật tự.

Mà sau đó lại một đạo thông thiên kiếm ý từ một phương hướng khác bổ thẳng tới, đem những cường giả đi theo sau lưng Kỳ Lân Thủy Tổ bức lui.

Hai đạo thân ảnh một già một trẻ, từ đằng xa đạp đại đạo trật tự mà đến.

Bên kia, ba người đi theo sau lưng đám cường giả Kỳ Lân Vương Đình xem kịch, đang ở nơi đó nhìn địa mạch bị hư hại cảm khái, đặc biệt là Thanh Khâu Ly: "Cái này khi nào mới có thể tu phục xong đây!

Địa mạch này chúng ta còn chưa đem triệt để tu phục, hiện tại lại bị đánh hỏng rồi." Hồng Vân cùng Trấn Nguyên Tử nghe vậy, không khỏi cười khổ.

Chương 235

Thanh Khâu Ly lại nói: "Vu tộc lấy hấp thu địa mạch sát khí để tu hành, địa mạch sát khí phụ cận Tử Ngọc Sơn bị Vu tộc dũng sĩ Hậu Thổ bộ lạc hấp đi rất nhiều, đại địa ngưng thực không ít.

Nếu là số lượng bọn họ đủ nhiều, đảo là có thể đem những địa mạch sát khí này đều rút đi, dùng để ngưng thực địa mạch.

Nhưng mà hiện tại, Vu tộc vẫn là quá mức nhỏ yếu." Trấn Nguyên Tử lắc đầu nói: "Hiện giờ Hồng Hoang Tam tộc cường thịnh, căn bản không có không gian cho Vu tộc phát triển lớn mạnh, muốn Vu tộc lớn mạnh đến mức độ có thể ngưng thực đại địa Hồng Hoang, cũng không biết muốn chờ bao lâu đâu!

Cái này rõ ràng có chút không quá hiện thực." Hồng Vân cười nói: "Chúng ta vẫn là giống như A Sở hiền đệ đã nói, tận nhân sự, thính thiên mệnh, có thể tu bao nhiêu tính bấy nhiêu đi!" "Nói đi cũng phải nói lại, vị đạo nhân kia cũng là rất lợi hại, cư nhiên có thể kháng cự Kỳ Lân Vương Đình nhiều cường giả như vậy truy sát mà không chết." Thanh Khâu Ly nhìn về phía bọn họ, hỏi: "Nhị vị hành tẩu đại địa Hồng Hoang thời gian lâu hơn, có biết hắn là thần thánh phương nào?" Hồng Vân cùng Trấn Nguyên Tử khẽ lắc đầu.

Hồng Vân nói: "Ngô đẳng tuy du lịch đại địa Hồng Hoang này nhiều năm, nhưng cũng chưa từng gặp qua vị đạo nhân kia, nói đến, mặt cổ phướn kia nhưng là kiện chí bảo, người có thể có đẳng cấp bảo bối này, căn cước khẳng định sẽ không kém...

Di?

Lại tới hai vị cường giả sở hữu chí bảo, xem ra Kỳ Lân Vương Đình lần này cũng không nhất định có thể toại nguyện rồi!" Thái Cực

Đồ xoay chuyển càn khôn, rắc xuống từng tia đại đạo trật tự; Bàn Cổ Phiên sừng sững thiên địa, công thủ kiêm bị; Thanh Bình Kiếm xé rách thiên địa, kiếm khí tận trời.

Lão, trung, thiếu, ba đạo thân ảnh sừng sững trong đại đạo trật tự, hồn nhiên nhất thể.

Kỳ Lân lão tổ đỉnh đầu Kỳ Lân Ấn, công đức diễn hóa trật tự thần liên rủ xuống, chống lại ba đại Tiên Thiên Chí Bảo, bất quá thần sắc cũng từ nhẹ nhõm trước đó, chuyển thành ngưng trọng.

Nhưng mà nhìn những Tiên Thiên Chí Bảo này, trong con ngươi những cường giả kia, thần sắc lại dần dần chuyển thành nóng bỏng.

Kỳ thực sự thật cũng không phải như vậy, mà là nàng âm thầm suy diễn một phen, kết quả cái gì cũng không tính ra được, trong lòng thấp thỏm, không dám tùy tiện qua đây.

Xưng bá đại địa Hồng Hoang, há chẳng phải ở trong tầm tay?

Lúc này, lão giả kia nhẹ nhàng phất trần một cái, nhìn về phía hướng bọn Hồng Vân đang đứng, tuy rằng cách nhau mấy vạn dặm, nhưng lão giả vẫn nói: "Không biết đạo hữu phương nào ở đó nhìn lén, sao không quang minh chính đại một chút?" Đám người Kỳ Lân lão tổ nghe vậy, không khỏi lộ ra một tia mỉm cười: "Thanh Khâu đạo hữu, đã đối phương đã nhìn thấu hành tung các ngươi, vậy cũng không cần lại che che lấp lấp nữa, đi ra đi!" Hồng Vân cùng Trấn Nguyên Tử nghe được lời này, nhìn nhau một cái, truyền âm cho Thanh Khâu Ly nói: "Kỳ Lân lão tổ lão gia hỏa này không có ý tốt, Thanh Khâu đạo hữu cũng phải cẩn thận chút." Thanh Khâu Ly khẽ gật đầu, cuối cùng nói: "Đã mọi người đều biết, vậy liền đi ra gặp mặt bọn họ một cái đi!

Nói đi cũng phải nói lại, chúng ta lần này là khuyến hòa, hay là quan chiến?" Tuyển chọn tham chiến này, bọn họ là sẽ không chọn.

Trấn Nguyên Tử truyền âm nói: "Có thể khuyến hòa liền khuyến hòa, không nghe khuyên bảo, vậy liền quan chiến, ngô đẳng bất quá cũng chỉ là tới tu phục địa mạch, cũng không phải là tới tham dự đấu pháp." "Thiện!" "Thanh Khâu (Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử), gặp qua chư vị đạo hữu." Thanh Khâu Ly cùng Hồng Vân, cùng với Trấn Nguyên Tử giá vân mà ra, tại không trung hướng hai bên xa xa thi lễ một cái.

Sau đó Thanh Khâu Ly triều Kỳ Lân lão tổ nói: "Ta Thanh Khâu tuy có tộc hồ tại Kỳ Lân Vương Đình, nhưng ta tịnh vô ý tham dự thế gian phân tranh, ngô đẳng chỉ là không đành lòng thấy đại địa Hồng Hoang này rách nát, đến đây tu phục địa mạch bị hư hại mà thôi, còn mong Kỳ Lân Vương cùng chư vị có thể minh giám." Hồng Vân gật gật đầu, nói thẳng không cố kỵ: "Đánh đánh giết giết giải quyết không được vấn đề, mọi người sao không ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng một chút?

Ba vị đạo hữu này rõ ràng mang trong mình Tiên Thiên Chí Bảo, nếu Kỳ Lân Vương khăng khăng làm theo ý mình, cuối cùng nhất định là lưỡng bại câu thương, này lại hà khổ?" Trấn Nguyên Tử nghe vậy, không khỏi trừng mắt nhìn về phía Hồng Vân, rất muốn tiến lên bịt cái miệng rộng của Hồng Vân lại, khuyến hòa là khuyên như vậy sao?

Nói cái gì lời nói thật to tát a!

Cho dù muốn nói những lời nói thật này, ngươi cũng phải làm cái bước đệm trước, cho bọn hắn một chút chuẩn bị tâm lý a!

Quả nhiên, đám cường giả Kỳ Lân Vương Đình bên này vừa nghe lời này, liền không khỏi cười lạnh.

Lưỡng bại câu thương?

Kia chỉ có đánh qua mới biết được!

Mọi người đều là Đại La, coi thường ai đây?

Tuy rằng ba người này trên người đều có Tiên Thiên Chí Bảo, xác thực khó giết, nhưng bọn hắn bên này còn có nhiều cường giả như vậy cơ mà!

Từ từ mài, còn sợ bọn hắn không thành?

Nguyên Thủy ba huynh đệ thấy đám cường giả Kỳ Lân Vương Đình thần sắc biến ảo, cũng không khỏi nhìn thoáng qua Hồng Vân, trong ánh mắt không có sát ý coi như xong, càng đừng nói cái gì vẻ cảm kích.

Trấn Nguyên Tử lập tức ho nhẹ lên, xả vạt áo Hồng Vân, nói: "Chư vị thả nghe ta một lời, huynh ta nhanh mồm nhanh miệng, còn xin mọi người đừng nên trách cứ..." Hồng Vân nhìn thoáng qua Trấn Nguyên Tử, cảm thấy Trấn Nguyên Tử thật sự là quá mức cẩn thận, chính mình nói cũng không sai a!

Cái này cũng muốn trách cứ?

Có cái gì không tốt tiếp thu đâu?

Thanh Khâu Ly cũng không khỏi nhìn thoáng qua Hồng Vân, nhớ tới những bình luận kia của Ngô Sở đối với hắn: Chí thành chí tín chí thiện, nhanh mồm nhanh miệng, sẽ không có cái gì tâm địa xấu, đáng giá kết giao, nhưng phải chú ý loại nhanh mồm nhanh miệng này của hắn, lơ đãng, dễ dàng đắc tội người khác.

Hiển nhiên, tên này rõ ràng đem hai bên đều đắc tội.

Trấn Nguyên Tử vì hắn lau mông triều hai bên khom người, nói: "Kỳ Lân Vương Đình uy thế như mặt trời ban trưa, Kỳ Lân Vương càng là lãnh đạo có phương pháp, ngô đẳng đều rất là bội phục, đã sớm nghĩ tới muốn đi Kỳ Lân Nhai bái phỏng một chút, chỉ là ngô đẳng còn cần tu phục địa mạch bị hư hại phương thiên địa này, đành

phải một lần lữa lần lữa, chưa từng nghĩ cư nhiên tại đây gặp được Kỳ Lân Vương, thật là vinh hạnh của ta." Thanh Khâu Ly nhìn thoáng qua Trấn Nguyên Tử, đôi mắt không khỏi chớp chớp, cứ cảm giác phương thức Trấn Nguyên Tử nói chuyện này, sao lại giống như đúc lúc Ngô Sở tâng bốc nàng lúc trước vậy?

Trừ bỏ lý do bất đồng ở ngoài, nhưng là cỗ hương vị tâng bốc này lại phi thường nồng nặc.

Tuy có hiềm nghi nịnh nọt, nhưng lời hay ai cũng thích nghe a!

Đám cường giả Kỳ Lân Vương Đình này cũng không ngoại lệ, bọn hắn vốn dĩ liền rất mạnh mà!

Loại lời nói thật này, mọi người đều thích nghe!

Đến nỗi trước đó Hồng Vân nói, kia đều là hồ ngôn loạn ngữ.

Hồng Vân khóe miệng khẽ co giật một chút, cảm thấy Trấn Nguyên Tử hiền đệ cũng học cái xấu rồi.

Cung duy Kỳ Lân Vương Đình một phen xong, Trấn Nguyên Tử lại nói: "Chỉ là mọi người cứ đánh tiếp như vậy, địa mạch phương thiên địa này lại phải chịu tổn hủy nghiêm trọng, bần đạo cũng tin tưởng, nếu thật sự liều chết đánh cược một lần, Kỳ Lân Vương Đình cuối cùng nhất định có thể cười đến cuối cùng..." "A..." Bên kia thiếu niên cầm kiếm cười lạnh, một bộ dạng "lão tử không tin".

Nguyên Thủy đạo nhân khôi phục nghi thái thì là ánh mắt thanh lãnh, có chút khinh thường nhìn Trấn Nguyên Tử đang thao thao bất tuyệt, cảm thấy gia hỏa này rõ ràng là đang hồ ngôn loạn ngữ.

Duy có Thái Thượng bộ dáng người già, bất động thanh sắc nhìn Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử nhìn ba người một chút, tiếp tục nói: "Nhưng ta tin tưởng, chư vị đạo hữu cũng nên nhìn ra được, ba vị đạo huynh này

có thể sở hữu đẳng cấp chí bảo này, nghĩ đến cũng không phải hạng người vô danh gì mới đúng.

Nếu mọi người thật sự lấy cái chết liều mạng, không nói hậu quả nghiêm trọng cỡ nào, làm cho chư vị đạo hữu bị chút thương tích, hẳn là có thể làm được." Đem thương hại giảm đến trình độ thấp như vậy, đám cường giả Kỳ Lân Vương Đình ngược lại có thể bình tĩnh trở lại ngẫm lại hậu quả của việc làm như vậy.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thái Cực Đồ cùng Bàn Cổ Phiên trên đỉnh đầu ba người kia, nhìn lại thanh Thanh Bình Kiếm bộc phát kiếm khí tận trời kia, tất cả đều là Tiên Thiên Chí Bảo hàng ngũ.

Thật sự liều chết, đừng nói đả thương một số người, chính là kéo theo mấy cái đệm lưng, kia đều là có khả năng, dù sao đó cũng là Tiên Thiên Chí Bảo, bọn hắn bên này mới có một kiện chí bảo thôi!

Trấn Nguyên Tử lại nói: "Nếu chỉ là chịu chút thương tích liền có thể bắt lấy ba vị đạo hữu này, bắt lấy những Tiên Thiên Chí Bảo này, kia tự nhiên là đáng giá.

Nhưng chư vị đạo hữu thử nghĩ một chút, chư vị đạo hữu truy sát vị đạo hữu kia lâu như vậy, chuyện này liệu có còn có thể tiếp tục giấu giếm được nữa không?

Phượng tộc cùng Long tộc liệu có phải hay không đã biết được?

Bọn hắn có nguyện ý nhìn thấy chư vị an an tâm tâm đem mấy kiện Tiên Thiên Chí Bảo này tiêu hóa hay không?

Còn mong Kỳ Lân Vương có thể minh giám." Nếu Kỳ Lân Vương Đình lập tức gia tăng nhiều kiện Tiên Thiên Chí Bảo như vậy, Long tộc cùng Phượng tộc khẳng định sẽ nghĩ biện pháp chơi xấu, không cho bọn hắn như nguyện.

Dù sao lúc trước khi Tam tộc ra tay thanh tẩy Vạn tộc, lẫn nhau

chi gian liền đã nảy sinh không ít hiềm khích, Kỳ Lân lão tổ càng là cùng Long Vương trực tiếp chiến một trận.

Lúc này, Kỳ Lân lão tổ cũng dần dần bị Trấn Nguyên Tử thuyết phục.

Kỳ thật chủ yếu vẫn là không cách nào dễ dàng bắt lấy ba người này, ba người này nếu là dễ dàng bắt lấy như vậy, bọn hắn cũng sẽ không truy sát một người trong đó dùng đến vài tháng trời.

Thả ba kiện chí bảo kia vừa nhìn liền không phải chí bảo bình thường, một khi khai chiến, kết quả xác thực rất khó dự đoán.

Thế là hắn cho một vị trung niên nhân mặc hoàng bào bên cạnh một ánh mắt, trung niên nhân kia đứng ra, nói: "Đạo hữu nói tuy có một phen đạo lý, nhưng cho dù ngô đẳng nguyện ý bỏ qua việc này, nhưng tiểu bối kia giết con cháu hậu bối Vương Đình ta, lại nên tính thế nào?" Lúc này, Thái Thượng hạc phát đồng nhan phất một cái phất trần trong tay, tiến lên hai bước, triều đối phương thi lễ một cái, đạo: "Bần đạo sư đệ phạm sai lầm, ngô đẳng nguyện làm bồi thường..." Thái Thượng ba huynh đệ cũng không muốn đánh, cho dù bọn hắn có lòng tin có thể giữ được cái mạng nhỏ, nhưng kết quả khẳng định cũng rất thảm liệt.

Chương 236

Hơn nữa còn rất có thể sẽ bị Long tộc cùng Phượng tộc nhặt được tiện nghi.

Thế là song phương bắt đầu cò kè mặc cả, Trấn Nguyên Tử thì ở giữa sung làm người hòa giải, cuối cùng lấy cái giá một mạng bồi một kiện cực phẩm linh bảo, đem việc này bình ổn xuống.

Kỳ Lân Vương Đình bên kia lại đưa ra điều kiện: "Nếu vị vô sỉ tiểu bối này không phục, âm thầm đến đây đối với hậu bối ngô đẳng ngầm hạ độc thủ, lại nên nói như thế nào?" Bị người chỉ vào mũi mắng "vô sỉ tiểu bối", Nguyên Thủy đạo nhân luôn luôn sĩ diện trong lòng giận bao nhiêu, có thể nghĩ mà biết.

Lúc này hắn hận không thể giết sạch đám phi mao đái giác trước mắt này.

Thái Thượng nói: "Ngô đẳng liền hồi núi bế quan, trong vòng mười cái Nguyên Hội sẽ không lại xuống núi." Kỳ Lân lão tổ lắc đầu nói: "Không đủ, các ngươi cần phải hướng Thiên Đạo thề, tuyệt không gia nhập bất luận phương nào trong Long tộc cùng Phượng tộc, nếu không tất sẽ thân tử đạo tiêu." Cuối cùng, một trận vốn dĩ có khả năng sẽ xuất hiện Đại La chi chiến, rốt cục dưới sự nỗ lực của Trấn Nguyên Tử, bình ổn xuống, song phương "vui vẻ cả làng".

Kỳ Lân lão tổ mang theo chúng cường giả thối lui, trước khi đi, còn mời Trấn Nguyên Tử cùng Thanh Khâu Ly có cơ hội nhất định đi tới Kỳ Lân Nhai làm khách.

Đến nỗi Hồng Vân thích "hồ ngôn loạn ngữ", thì bị bọn hắn làm lơ.

Chờ đám cường giả Kỳ Lân Vương Đình lui đi, ba huynh đệ kia

lúc này mới tiến lên chào hỏi lại với bọn Trấn Nguyên Tử.

Đương nhiên, đối với Hồng Vân cái tên thích "hồ ngôn loạn ngữ" này, bọn hắn vẫn không làm sao niềm nở, gia hỏa này, thiếu chút nữa kích hoạt một trận Đại La chi chiến.

Mà đối với Thanh Khâu Ly con hồ ly Thanh Khâu này, Thái Thượng cùng Thông Thiên còn đỡ, trong lòng Nguyên Thủy để ý ngược lại càng lớn hơn, dù sao vị "phi mao chi bối" này, nhưng là có hậu bối tại Kỳ Lân Vương Đình.

Hắn hiện tại đối với đám phi mao đái giác này, rõ ràng càng thêm chán ghét.

Thái Thượng thấy thế, liền không tiện ở lâu, miễn cho Nguyên Thủy áp chế không nổi tính tình, làm cho quan hệ mọi người lộng cương.

Lại thêm Nguyên Thủy bị thương không nhẹ, cũng xác thực cần trở về bế quan một chút.

Thế là Thái Thượng chắp tay nói: "Sư đệ ta bị thương khá nặng, cần hồi núi tĩnh dưỡng, liền không cùng ba vị đạo hữu tán gẫu nhiều, cứ thế từ biệt." Ngừng một chút, lại nói: "Đạo trường ngô đẳng liền tại trên Côn Luân kia, ba vị đạo hữu nếu là rảnh rỗi, có thể tới ngồi một chút, ngô đẳng hoan nghênh chi chí." Trấn Nguyên Tử chắp tay nói: "Nhất định, nhất định..." Tuy rằng không làm sao được Nguyên Thủy cùng Thông Thiên chào đón, nhưng Hồng Vân vẫn nhiệt tình nói: "Ngô đẳng lần này tu phục địa mạch, mục đích cũng là mạch nguyên Côn Luân, tin tưởng sẽ có cơ hội gặp lại." Đến nỗi Thanh Khâu Ly, thì là không chuẩn bị đáp lời, nàng có thể cảm giác được, vị Nguyên Thủy đạo nhân lúc trước bị truy sát đến rất thảm kia, đối với nàng có chút để ý.

Thái Thượng phất một cái phất trần, ha ha cười nói: "Như thế,

bần đạo sẽ quét dọn giường chiếu chờ đợi, tĩnh hậu ba vị đạo hữu đến, cứ thế từ biệt, cáo từ!" "Hậu hội hữu kỳ!" Chờ ba huynh đệ kia vừa đi, Hồng Vân liền đối với Trấn Nguyên Tử oán thầm nói: "Hiền đệ cũng học được bộ bản lĩnh nịnh nọt người khác kia của A Sở hiền đệ rồi, chúng ta liền không thể thực thà một chút sao?" Thanh Khâu Ly nghe vậy, lập tức liền che miệng cười khẽ.

Trấn Nguyên Tử triều hắn trợn trắng mắt, nói: "Ta đảo cảm thấy bộ bản lĩnh nịnh nọt người khác này của A Sở hiền đệ dùng rất tốt, chẳng lẽ trước đó đạo huynh liền không nhìn ra, lúc đạo huynh nói những lời kia, bọn hắn đều là thần sắc như thế nào?

Đạo huynh đây là muốn để bọn hắn lại đấu một trận sao?" "Ta đó là nói thật, cho dù bọn hắn thật sự đấu đá, ba vị đạo hữu kia cũng không dễ dàng bị bắt lấy như vậy, chí bảo trên người bọn hắn, cũng không chỉ có ba kiện kia.

Ta đây là chỉ thẳng sự tình mấu chốt, dùng tốc độ nhanh nhất, để bọn hắn nhận rõ sự thật." "Ta thấy là dùng tốc độ nhanh nhất để bọn hắn lại đánh một trận!" Trấn Nguyên Tử nói: "Đạo huynh chẳng lẽ không hy vọng chúng ta mau chóng kết thúc chuyến đi tu phục địa mạch không có điểm dừng này?

Hay là mỹ thực mỹ tửu chỗ A Sở hiền đệ không thơm rồi?

Đạo huynh chẳng lẽ liền không muốn sớm ngày trở về nhấm nháp một phen?

Đạo huynh còn có vị đệ tử tại Tử Ngọc Sơn đối với đạo huynh mỏi mắt mong chờ đấy!" "..." Hồng Vân cởi xuống hồ lô bên hông, ực một ngụm, gật đầu nói: "Xác thực, những thứ khác có thể không cần để ý, nhưng Bách Hoa Linh Nhưỡng của Tử Ngọc Sơn, lại là không thể phụ lòng a!" Trấn Nguyên Tử cười khổ, hướng về phía Thanh Khâu Ly nói: "Để Thanh Khâu đạo hữu chê cười!" Thanh Khâu Ly xua

xua tay, nói: "Nhị vị không cần khách khí với ta, các ngươi coi A Sở như đệ đệ, kia chính là không đem hắn coi như người ngoài, cũng liền không cần thiết đem ta coi như người ngoài." Hồng Vân cười nói: "Thanh Khâu đạo hữu có phải là có ý với A Sở hiền đệ?" Thanh Khâu Ly nghe vậy, liền che cái miệng nhỏ cười khẽ, sau đó xoay người hạ xuống vân đầu: "Chúng ta vẫn là mau chóng tu phục địa mạch đi!

Sớm ngày tu phục xong, cũng tốt sớm ngày trở về." Trấn Nguyên Tử trừng mắt liếc Hồng Vân một cái, truyền âm nói: "Đạo huynh sao vẫn cứ như vậy, vấn đề hiển nhiên thế này, còn cần hỏi ra?

Đây không phải làm cho mọi người xấu hổ sao?" Hồng Vân bĩu môi, âm thầm đáp lại nói: "Cái này có gì mà xấu hổ đâu?

Có ý chính là có ý, vô ý chính là vô ý.

Người tu hành chúng ta, chuyện gì không thể nói với người khác?" Haizz!

Cái ruột thẳng này, dạy không được!

Trấn Nguyên Tử bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người hạ xuống vân đầu.

Hồng Vân thì là lắc đầu, ực một ngụm rượu, thầm nghĩ: Nữu nữu niết niết, vô thú! ...

Thời gian, tựa như phù vân trên trời, nhìn như chậm chạp trôi nổi, nhưng tốc độ biến ảo, thực tắc làm cho người ta nhìn không kịp.

Từng là một ngày dài như một năm, hiện giờ một năm nhanh như một ngày, đảo mắt chính là thành ngàn hơn vạn năm.

Tại Tử Ngọc Sơn nơi Ngô Sở ở, trong một tòa sơn cốc nào đó, truyền đến thanh âm ầm ầm.

Thiếu niên Khoa oa oa kêu, bị Lão Viên ấn trên mặt đất ma sát.

Ngô Sở cầm điện thoại, tựa vào trên người Bạch Quân, yên lặng ghi chép lại một màn này.

Khoa bên cạnh vừa lột hạt dẻ vừa nhấm nuốt, một bên không ngừng truy vấn Ngô Sở: "A Sở tiền bối thật sự không có dùng thứ này ghi chép lại những chuyện xấu từng phát sinh trên người ta chứ?" Ngô Sở đầu cũng không quay lại hỏi: "Vậy ngươi nói xem, ngươi đều có những chuyện xấu nào đây?" "..." Trầm mặc một chút, Khoa liền nói: "A Sở tiền bối, ngươi làm như vậy, quá không nhân nghĩa rồi!" "Vậy ngươi nói xem, ta làm sao không nhân nghĩa rồi?" "..." Nghĩ không ra điểm Ngô Sở không nhân nghĩa, Khoa cắn răng, nói: "A Sở tiền bối, ta muốn khiêu chiến với ngươi!" "Ngươi xác định không phải tới tặng đồ ăn?" Ngô Sở hắc hắc cười nói: "Không sợ ta lại đem một màn ngươi bị ấn trên mặt đất ma sát này ghi chép lại?" Khoa cắn răng, nghẹn đến mức rất khó chịu, Ngô Sở liền điều ra một cái video, sau đó đem điện thoại ném cho hắn: "Nè, ngươi xem đi, đây là một chuyện ta cảm thấy ngươi xấu hổ nhất rồi, nếu ngươi có thể tiếp thu cái này, những cái khác khẳng định cũng có thể tiếp thu." Trong video, Khoa đang học bơi lội, bị Ngô Sở lừa phỉnh dùng phương thức ếch đạp, hai cánh tay tà tà đặt ở hai bên thân thể bất động, hai chân nhanh chóng đạp nước.

Lúc trước chính hắn luyện thì không có cảm giác gì, nhưng hiện tại từ góc độ một người ngoài cuộc nhìn lại, bệnh xấu hổ đều sắp tái phát, lập tức kêu lên: "A Sở tiền bối, ngươi không thể như vậy!

Có thể xóa bỏ nó sao?

Ta khẩn cầu ngươi đó!" Ngô Sở khẽ thở dài lắc đầu, buông tay: "Xóa bỏ nó rất dễ dàng, nhưng bảo bối này của ta có thể tùy thời từ trong ký ức của ta đem nó khôi phục lại, trừ phi phong ấn ký ức của ta." "A Sở tiền bối, ta khẩn cầu ngươi, ngàn vạn lần đừng để cho người khác nhìn thấy." Ngô Sở gật đầu nói: "Yên tâm, đến nay cũng

chỉ thủ lĩnh các ngươi xem qua, ngay cả Tiểu Nghệ ta đều không cho nàng xem đâu!" Khoa nghe vậy, đặt mông ngồi dưới đất, dùng đầu đập đất: "Nhất thế anh danh của ta a!

Thảo nào thời gian trước thủ lĩnh nhìn ánh mắt của ta cứ như nhìn kẻ ngốc vậy, trời ạ!" Ngô Sở vỗ vỗ bờ vai của hắn, an ủi nói: "Không quan hệ, sẽ từ từ quen thuộc thôi." "A Sở tiền bối, ta muốn liều mạng với ngươi!" "Ngươi xác định?

Ngươi hiện tại ngay cả Lão Viên đều không thể nhẹ nhàng thu thập đâu!" Kể từ sau khi Lão Viên cũng học xong 《Cửu Chuyển Huyền Công》, tu vi đột phi mãnh tiến, vốn dĩ có thể bị Khoa nhẹ nhàng áp chế, hắn lại có thể cùng Khoa đánh ngang tay rồi.

Một cái khác học xong 《Cửu Chuyển Huyền Công》, còn có Đại Miêu Bạch Quân.

Ngô Sở hy vọng Bạch Quân có thể tu ra một chút huyết mạch vị lão tổ tông thủ hộ Tây Cực chi địa nhà bọn hắn kia, vậy thì không còn gì tốt hơn.

Cửu Chuyển Huyền Công mà Lão Viên và Đại Miêu Bạch Quân theo học đều là phiên bản đã qua chỉnh sửa.

Dù sao thì bản gốc Cửu Chuyển Huyền Công là do Hậu Thổ tiểu thư tỷ 'đo ni đóng giày' cho Ngô Sở, thích hợp nhất cho nhân loại như hắn tu hành.

Sở dĩ Lão Viên sau khi học xong tu vi đột phá dũng mãnh, nguyên nhân lớn hơn nằm ở việc bản thân gã mang trong mình huyết mạch thần thú Chu Yếm.

Hiện giờ chẳng qua là huyết mạch này được Cửu Chuyển Huyền Công kích phát và tráng đại, lại có thêm chút ít thần thông mà thôi.

So sánh ra thì huyết mạch trong cơ thể Đại Miêu Bạch Quân lại rất

bình thường.

Tuy vẻ ngoài rất giống vị lão tổ tông kia của bọn chúng, nhưng cũng chỉ là giống vẻ ngoài mà thôi, bản chất kém hơn rất nhiều.

Vì vậy thứ mà Đại Miêu Bạch Quân học chính là pháp môn tu hành Kim Đan Đại Đạo, nay cộng thêm Cửu Chuyển Huyền Công bản chỉnh sửa, tu vi tăng trưởng cũng khá nhanh chóng.

Chẳng qua cái gọi là 'nhanh chóng' này chỉ là so với đám Tiểu Hoa Tiên mà thôi.

Dù sao còn có bảo bối như Tử Ngọc Linh Nại để cải thiện thể chất cho nó.

Sau khi thấy Lão Viên tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công mà tu vi tăng tiến vùn vụt, gần đây Hậu Thổ dưới sự đề nghị của Ngô Sở lại bắt đầu nghiên cứu chỉnh sửa Cửu Chuyển Huyền Công phiên bản dành cho loài cá.

Hồng ngư Đại Hồng trở thành vật thí nghiệm của bọn họ.

Đương nhiên, sau khi sửa đổi thành công, Đại Hồng chắc chắn cũng là kẻ đầu tiên được hưởng lợi.

Sau khi cùng Lão Viên tỷ thí một trận, lại mỹ mãn hưởng thụ một bữa rượu thịt, mọi người liền chuẩn bị rời đi.

Chương 237

Lão Viên có chút ngượng ngùng nhìn Ngô Sở, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Lão sư, ta có thể cùng các người đi đến đạo trường của ngài xem một chút không?" Kể từ khi Ngô Sở dạy gã Cửu Chuyển Huyền Công, Lão Viên liền tự coi mình là đệ tử của Ngô Sở, gọi hắn là 'Lão sư'.

Vốn dĩ gã định gọi Ngô Sở là 'Sư phụ', nhưng Ngô Sở không muốn thu nhận yêu đồ đệ, liền dùng hai chữ 'Lão sư' để qua loa lấy lệ với Lão Viên.

Lúc này, Ngô Sở mới phát hiện Lão Viên tới Tử Ngọc Sơn đã mấy vạn năm, dường như thật sự chưa từng đi qua phía Thần Mộc xem thử, thế là liền gật đầu: "Được chứ!

Sau này nếu ngươi rảnh rỗi buồn chán, cũng có thể qua đó chơi, chỉ cần đừng dọa người khác là được." "Cảm ơn, cảm ơn lão sư!" Lão Viên vui mừng đến mức gãi đầu liên tục, y hệt một con khỉ.

Thế là ba người, một vượn, một hổ chạy băng băng trong rừng núi.

Ba người bọn Ngô Sở thi triển thần thông Súc Địa, Lão Viên đu đưa giữa những tán cây cổ thụ chọc trời, còn Đại Miêu thì chạy cuồng trên mặt đất.

Đáng tiếc, vì vấn đề tu vi, đường đường là chúa sơn lâm nhưng Đại Miêu Bạch Quân lại là kẻ có tốc độ chậm nhất, lưỡi thè ra thở hồng hộc như chó mà cũng chẳng thấy bóng dáng họ đâu.

Kẻ chạy nhanh nhất là Ngô Sở và Khoa.

Ngô Sở cậy vào tu vi cao hơn Khoa một chút, miễn cưỡng chạy

hòa với Khoa.

Nghệ Bảo thì nhanh hơn Lão Viên một chút, tuy tu vi không bằng Lão Viên nhưng thần thông Súc Địa lại chiếm ưu thế rất lớn về mặt tốc độ.

Khi bọn họ đến bên bờ hồ lớn, Ngô Sở liếc nhìn Khoa một cái, nói: "Có dám thi bơi lội một trận không, xem ai bơi đến bờ bên kia trước!" Khoa cười hắc hắc, tự tin nói: "Thi thì thi, hiện giờ ở trong con sông lớn kia, ta chính là lãng lý du long nổi danh trong bộ lạc, kỹ thuật bơi lội của mọi người đều là do ta dạy đấy!" Ngô Sở cười nói: "Chút kỹ thuật bơi lội đó của ngươi vẫn là do ta dạy đấy!

Không được dùng Thủy Độn chi pháp!" "Đương nhiên!" "Bắt đầu!" Hai người vừa dứt lời liền lao thẳng xuống hồ.

Một khắc sau, tựa như hai mũi tên nhọn xuyên qua nước hồ, kéo theo hai vệt sóng trắng bút thẳng trên mặt hồ.

Khi Nghệ đến bờ hồ thì chỉ còn nhìn thấy bóng dáng của Ngô Sở bọn họ.

Nàng đợi ở bờ hồ một lát, Lão Viên mới từ trong rừng cây ven hồ nhảy ra, ầm một tiếng nện xuống bên cạnh Nghệ, tạo thành một cái hố to, miệng thở hổn hển.

Nghệ cười đắc ý, nói: "Lão Viên, hay là chúng ta thi bơi lội một chút?" Lão Viên nhìn nàng một cái, lắc đầu nói: "Không thi!" "Hừ, vịt cạn!" "Hay là chúng ta đánh thêm một trận nữa?" Tuy không hiểu 'vịt cạn' là vật gì, nhưng trực giác mách bảo Lão Viên rằng trong miệng Nghệ chắc chắn chẳng có lời hay ý đẹp gì, thế là liền trực tiếp phản tướng một quân.

Nhớ tới vừa rồi bị Lão Viên ấn xuống đất ma sát mới cách đây không lâu, Nghệ bĩu môi, chỉ về phía bờ bên kia nói: "Bên kia chính là

đạo trường của lão sư ngươi, ta đi trước một bước." Lão Viên gật đầu, môi vượn nhếch lên, trong đôi mắt lộ ra vài phần mong đợi.

Nghệ bơi trong hồ, Lão Viên đằng vân giá vũ đi theo.

Thật lâu sau, Đại Miêu Bạch Quân mới từ trong rừng cây chui ra, thè cái lưỡi dài, vẻ mặt đầy u oán, sau đó nghĩ cũng không nghĩ liền đâm đầu xuống hồ, vừa bơi vừa ngẩng đầu, bước đi theo kiểu mèo bộ, thần tình trông lại có chút kiêu ngạo nhỏ.

Khi Ngô Sở bơi đến bờ bên kia, vừa vặn nhìn thấy Hậu Thổ khoác một chiếc áo bào lụa, đứng trên boong thuyền lầu.

Mái tóc đen dày như thác nước xõa tung, gần như rủ xuống tận dưới mông.

Chân nàng đi một đôi giày cao gót lương hài gần như trong suốt do Ngô Sở thiết kế, khiến cho thân hình vốn đã cao ráo của nàng càng thêm nổi bật xuất chúng.

Những ngón chân ngọc ngà lộ ra bên ngoài, khiến người ta có xúc động muốn nâng niu thưởng thức.

Bên trong chiếc áo bào lụa trắng là một bộ đồ bơi có kiểu dáng khá bảo thủ, nhưng ở thời đại này thì đã là vô cùng cởi mở, áo quây kèm quần short nhỏ, có điều Ngô Sở không nhìn thấy.

Chỉ là nghĩ đến việc nàng mặc chiếc áo ngủ này, bên trong chắc chắn là bộ dạng mát mẻ kia.

Thân hình tỷ lệ vàng bùng nổ ẩn hiện dưới lớp áo ngủ bằng lụa mềm mại càng mang lại cho nàng một sức quyến rũ khó lòng che giấu.

Mấy năm trước, lúc Ngô Sở đề nghị truyền thụ Cửu Chuyển Huyền Công cho Đại Ngư và nhờ Hậu Thổ giúp đỡ sửa đổi công pháp, liền nhân tiện dụ dỗ Hậu Thổ cùng đi bơi.

Sau đó còn thiết kế cho Hậu Thổ và Tiểu Nguyệt Linh hết mẫu đồ bơi thời thượng này đến mẫu khác, có điều bọn họ dường như đều khá xấu hổ, cuối cùng đều chọn mẫu bảo thủ nhất.

Hậu Thổ tiểu thư tỷ hiển nhiên không to gan như Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly...

Đương nhiên rồi, hai nha đầu kia chỉ có hai cái 'bánh bao nhỏ', cũng chẳng có gì để nhìn.

Nhưng thân hình của Hậu Thổ tiểu thư tỷ thì lại khác, ban đầu Ngô Sở chỉ nhìn một cái mà mắt đã trừng thẳng ra rồi.

Vì thế, Hậu Thổ tiểu thư tỷ trực tiếp khoác thêm một chiếc trường bào lên người.

Cũng bởi vậy, Ngô Sở lại thiết kế cho họ một mẫu áo ngủ đơn giản, che giấu hết thân hình của họ đi.

Những thứ tốt đẹp thế này, một mình hắn thưởng thức là đủ rồi.

Hậu Thổ tiểu thư tỷ lúc này, thoạt nhìn qua thật sự có chút cảm giác của nữ tử tri thức thời thượng hiện đại, bất luận là khí chất hay dáng dấp đều là loại vạn người có một.

Đối mặt với một Hậu Thổ như vậy, trong lòng Ngô Sở vô cùng mong chờ nàng có thể dũng cảm giống như những nữ dũng sĩ trong bộ lạc của nàng, xông lên gõ cho hắn một gậy ngất xỉu, sau đó khiêng về sơn động.

Hắn cảm thấy mình rất dễ gõ, chắc chắn gõ một cái là ngất ngay!

Nhìn Ngô Sở đang vuốt nước hồ trên mặt, ngơ ngác nhìn mình, Hậu Thổ tiểu thư tỷ mỉm cười, tặng cho hắn hai chữ: "Ấu trĩ!" Sau đó nàng xoay người thong thả rời đi, lên tầng hai của thuyền lầu.

Trong khoang thuyền tầng hai truyền đến tiếng leng keng, đoán

chừng là Tiểu Nguyệt Linh lại đang thử pha chế rượu, đây là kỹ năng mới mà Ngô Sở dạy cho nàng.

Kỹ năng này cũng khiến vị 'Hồng Hoang đệ nhất tiểu trù nương' này bắt đầu nỗ lực hướng tới mục tiêu 'Hồng Hoang đệ nhất bartender'.

Ngô Sở biết, Hậu Thổ tiểu thư tỷ nói chắc chắn là chuyện hắn thi thố với Khoa.

Có điều, ấu trĩ thì ấu trĩ đi!

Có thể nhìn thấy Hậu Thổ tiểu thư tỷ trong bộ dạng này, ấu trĩ thêm một chút thì có sao?

May mà Hậu Thổ tiểu thư tỷ có khoác áo ngủ, nếu không hắn chắc chắn sẽ quay lại cho Khoa một chưởng, oanh y xuống đáy nước.

Tiểu thư tỷ như vậy không thể để người khác nhìn thấy được.

Tung người nhảy lên thuyền lầu, rũ sạch bọt nước, Ngô Sở quay người nhìn Khoa đang vội vã đuổi tới, cười nói: "Thế nào?

Phục chưa?" Khoa vuốt mặt, nói: "Vừa nãy hình như ta nhìn thấy thủ lĩnh." "Ở chỗ này nhìn thấy thủ lĩnh của các ngươi chẳng phải rất bình thường sao?" "Không phải, cách ăn mặc của thủ lĩnh khác hẳn ngày thường!

Trông là lạ." "Vậy thì đừng có nhìn!

Không hiểu lễ phép, biết cái gì gọi là chớ nhìn điều phi lễ không?" "Không biết!" "..." Đang nói chuyện, Tiểu Hồ Ly bưng ly rượu từ khoang thuyền tầng hai đi ra: "A Sở tiền bối, muốn làm một ly không?

Rượu Cầu Vồng Nguyệt Linh tỷ vừa pha chế đấy!" Cái ly là ly đế cao bằng thủy tinh, vật trong ly phân thành bảy tầng, tỏa ra ánh sáng bảy màu. "Tiểu Vũ, ngon không?

Có thể cho ta một ly không?" Khoa mang theo nước hồ nhảy lên boong tàu, lộ ra cơ thể tráng kiện như tháp sắt, cứng rắn như đá tảng.

Phải nói rằng Vu Tộc Hồng Hoang ai nấy đều là những gã cơ bắp cuồn cuộn.

Cường độ thân thể của Ngô Sở thậm chí còn mạnh hơn Khoa một bậc, nhưng chỉ nhìn bề ngoài thì lại không bùng nổ như Khoa.

Nhớ tới cách ăn mặc lúc nãy của Hậu Thổ tiểu thư tỷ, Ngô Sở liền nói: "Uống xong mau cút xéo!

Chương 238

Đừng ở đây làm chướng mắt ta!" "..." Đối mặt với Ngô Sở đột nhiên trở nên xấu tính, Khoa tỏ vẻ hơi ngơ ngác. *** Lão Viên không ngờ đạo trường của lão sư Ngô Sở lại có bộ dạng này.

Thần Mộc cao chọc trời, cả thung lũng ngát hương, linh căn vô số, bên cạnh còn có một ngọn núi hoa khiến người ta lóa mắt, hương thơm từ bên đó theo gió bay tới làm lòng người sảng khoái.

Bên bờ hồ lớn này còn có từng mảnh ruộng xanh ngát, trồng những loại linh thực vật mà gã không nhận ra, một vài người tí hon đang đi lại xuyên qua những thửa ruộng đó.

Khiến gã kinh ngạc hơn nữa là trên cây gỗ khổng lồ cao vút kia còn có rất nhiều tộc Hoa Tiên nhỏ bé sinh sống.

Bọn họ vô tư lự đuổi bắt nô đùa trên tán cây, tạo thành từng chuỗi tiếng cười vui vẻ.

Một tòa đại điện tinh xảo tọa lạc ngay dưới tán cây đó, ánh sáng xuyên qua cành lá rậm rạp, rải xuống trên đại điện màu tím, tạo nên một cảm giác mộng ảo đẹp đẽ vô cùng.

Lão Viên giống như con khỉ ngốc lần đầu vào vườn lớn, nhìn đông ngó tây, trong mắt đều là sự kinh ngạc.

Giẫm lên sàn nhà bóng loáng như ngọc, nhìn những vân thạch thần bí tỏa sáng dưới chân, Lão Viên co chân lại, đột nhiên có cảm giác tự ti mặc cảm.

Gã sợ bàn chân mình làm bẩn sàn nhà của lão sư.

Gâu...

Cẩu tử A Thu dẫn theo bà xã nữ vương đã thoái vị, cùng với hai

con chó cháu chắt không biết cách bao nhiêu đời, sủa về phía Lão Viên một tiếng.

Hai con chó nhỏ vì quá bé, giống như hai cục bông xù, lúc này đang leo trèo trên người chúng, thỉnh thoảng lăn xuống đất lăn lông lốc như quả bóng.

Nhìn thấy hai con chó lớn nằm sấp ngoài đại điện, thè lưỡi trừng mắt nhìn mình, lại thấy hai cục bông nhỏ xíu đang chơi đùa không kiêng nể gì, rồi quay đầu nhìn Đại Miêu Bạch Quân bên cạnh đang dẫn gã đi tham quan, Lão Viên đột nhiên có cảm giác tìm được tổ chức, tâm tình lập tức thả lỏng không ít.

Đám chó và con mèo lớn này ở đây đều có thể tùy ý như vậy, thì mình đường đường là đệ tử của lão sư, cũng không cần thiết phải câu nệ thế này chứ!

Gã cố gắng để bản thân thả lỏng.

Nhưng nhìn dáng vẻ đi đường của gã vẫn có thể thấy được sự cẩn thận từng li từng tí.

Đại Miêu Bạch Quân bước đi bằng bước chân mèo không tiếng động, há miệng ngáp một cái chán chường, nói: "Nơi này chính là đạo trường của lão sư ngươi, bên kia là các Tiểu Hoa Tiên, bọn họ rất thiện lương rất đáng yêu, còn biết làm đồ ăn ngon uống ngon, những linh thực vật bên hồ đều là do bọn họ giúp đỡ quản lý, bọn họ còn biết ca múa...

Lão sư của ngươi cũng rất thích bọn họ." Đại Miêu Bạch Quân miệng nói tiếng người, liếm môi một cái: "Xem xong chúng ta xuống sớm chút đi!

Ta đã ngửi thấy mùi thơm rồi, Nguyệt Linh tỷ đang nướng thịt cho mọi người ở bến tàu đấy!" Cẩu tử nghe thấy lời Bạch Quân, lồm cồm

bò dậy, hít hít mũi, sủa một tiếng với bà xã, sau đó hai con chó lớn, mỗi con ngoạm một cục bông nhỏ, liền chạy về phía mép thụ đài, rồi nhảy thẳng xuống dưới.

Tuy cẩu tử A Thu đã sớm hóa hình thành người, nhưng nó phát hiện khi nó giữ nguyên bộ dạng chó thì ánh mắt chủ nhân nhìn nó và ánh mắt khi nó biến thành hình người rõ ràng có sự khác biệt rất lớn.

Nó phát hiện chủ nhân rõ ràng thích bộ dạng chó má này của nó hơn.

Thế là con chó lười biếng ham ăn vừa nghĩ, thấy vẫn là làm chó thoải mái hơn!

Dù sao bà xã nó cũng chưa hóa hình, cùng nhau làm chó vậy!

Bà xã nó hiện tại cũng đã trút bỏ vị trí nữ vương của tộc đàn, nhường lại cho con cháu của chúng thống lĩnh Khiếu Nguyệt Thiên Lang tộc.

Đáng tiếc là Khiếu Nguyệt Thiên Lang tộc hiện tại đã ngày càng giống Cẩu tộc, tiếng sói hú cô ngạo từng có cũng dần chuyển sang tiếng chó sủa.

Cái gia tộc "Đỗi Nguyệt" (Chống lại mặt trăng) này hiện tại cũng bắt đầu tu hành Kim Đan Đại Đạo, dù sao tộc đàn của chúng vốn cũng chẳng phải chủng tộc có huyết mạch mạnh mẽ gì.

Nếu không phải cẩu tử A Thu bám vào vị tiền bối cường đại này, kiếm được một quả Tử Ngọc Linh Văn Nại cải thiện thể chất, tăng cường tu vi thì e là hiện tại còn chưa hóa hình nổi!

Trên bến tàu, Khoa và Nghệ đã bày xong giá nướng và nhóm lửa than, Tiểu Nguyệt Linh cũng đã thay một bộ đồ đầu bếp, bắt đầu bận rộn bên cạnh giá nướng.

Mặc dù để hai tên tham ăn làm trợ thủ có chút nguy hiểm, nhưng

nghĩ tới thủ lĩnh của chúng còn đang ở đây cơ mà!

Chúng vẫn chưa có gan thưởng thức mỹ thực trước thủ lĩnh một bước.

Có điều lúc này thủ lĩnh Hậu Thổ tiểu thư tỷ của bọn chúng cũng đã thay bộ trang phục mát mẻ lúc trước ra, dường như không muốn để bọn chúng nhìn thấy dáng vẻ khi mặc đồ bơi của nàng.

Đối với việc này, Ngô Sở âm thầm giơ ngón tay cái cho Hậu Thổ tiểu thư tỷ, thả một cái like.

Ngô Sở mặc quần đùi đi biển dệt bằng tơ Thiên Tàm, cởi trần lộ thân trên tinh tráng, chân đi đôi dép tông làm từ da Song Đầu Cự Đà, trên trán còn gài một chiếc kính râm bán trong suốt mài từ ngọc thạch đen, bộ dạng lười biếng nằm dựa trên ghế dài dưới cây dù che nắng làm từ da Hắc Thu khổng lồ, tay cầm ly rượu Cầu Vồng.

Người không biết còn tưởng hắn đang đi nghỉ mát ở bãi biển nào đó!

Bộ trang phục này tại thế giới Hồng Hoang tuyệt đối là loại khác biệt trong những loại khác biệt.

Nhưng đại chúng Tử Ngọc Sơn đối với việc này đã sớm quen mắt.

Sở thích kỳ trang dị phục của A Sở tiền bối - chủ nhân Tử Ngọc Sơn đâu chỉ có mỗi điểm này.

Hơn nữa có những vị Tổ Vu tiền bối của Vu Tộc tóc tai bù xù ăn mặc quái dị đi trước làm gương, bộ dạng kỳ lạ này của Ngô Sở dường như cũng không cần quá mức ngạc nhiên. "Chàng nói xem, Thanh Khâu tỷ tỷ và Hồng Vân đạo hữu bọn họ lúc này đã đến đâu rồi?" Hậu Thổ tiểu thư tỷ nhấm nháp rượu ngon, tán gẫu cùng Ngô Sở.

Ngô Sở bật cười lắc đầu: "Cái này sao ta đoán được chứ!

Có điều nếu là ta, ta đoán sẽ đi về phía Tây Bắc trước, sau đó lại đi vòng qua phía Bắc Cảnh..." Hậu Thổ khẽ thở dài: "Đại địa Hồng Hoang quá rộng lớn, xác thực cũng đủ bọn họ bận rộn." ...

Ngay khi bọn người Ngô Sở đang hưởng thụ cuộc sống mỹ mãn trong Tử Ngọc Sơn, ba người Thanh Khâu Ly, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân cũng đã tới địa phận Côn Luân.

Địa vực Côn Luân Sơn cũng cực kỳ rộng lớn, bên trong quần phong như rồng cuộn hổ ngồi, kỳ phong như kích tựa kiếm, mây mù lượn lờ quanh sườn núi, phảng phất tọa lạc giữa biển mây, thỉnh thoảng còn có thể thấy mây mù tựa dòng nước chảy xuôi giữa hai ngọn núi, vô cùng thần dị.

Giữa quần sơn nguy nga mây mù lượn lờ này, có ba ngọn núi hiểm kỳ nhất, cao chọc trời, đạo trường của Côn Luân Tam Huynh Đệ phân biệt nằm trên ba ngọn núi lớn này.

Thái Thanh Phong là đạo trường của Thái Thượng lão đạo, Ngọc Thanh Phong là đạo trường của Nguyên Thủy đạo nhân, Thượng Thanh là đạo trường của Thông Thiên đạo nhân.

Ngày hôm nay, ba người bọn Hồng Vân tu phục địa mạch đi tới địa phận Côn Luân, dưới sự mời mọc của Thái Thượng liền tới làm khách tại động phủ trên Thái Thanh Phong này.

Dọc đường có thể thấy hạc kêu trên không, lắng tai nghe có thể nghe thấy thú kêu trong rừng.

Giữa các ngọn núi thường thấy cỏ chi lay động, thụy thải ẩn hiện.

Đến trên Thái Thanh Phong, liền thấy trên biển mây xa xa, Nguyên Thủy đạo nhân và Thông Thiên đạo nhân đạp mây mà đến, xa xa thi lễ.

Tâm trạng của Nguyên Thủy đạo nhân rõ ràng đã chuyển biến tốt

đẹp.

Khi mọi người an tọa, thấy Thái Thượng lão đạo mang linh tuyền ra chiêu đãi bọn họ, Hồng Vân không những trực tiếp lấy ra ấm trà đun nước, mà còn lấy ra một ít lá trà, dùng linh tuyền này để pha trà. "Đây là Trà Chi Đạo!" Hồng Vân vừa pha vừa nói: "Lá trà trải qua sao chế, loại bỏ thanh khí bên trong, lại qua nước sôi trần một cái, vị ngọt và vị đắng của lá trà liền có thể cùng lúc thấm ra..." Một loạt thao tác thành thạo của Hồng Vân khiến Nguyên Thủy đạo nhân và Thông Thiên đạo nhân nhìn đến ngẩn người, chỉ có Thái Thượng giữ vẻ mặt tươi cười bất động thanh sắc, khẽ gật đầu, dường như cảm thấy rất không tệ, nhưng cũng không quá mức kinh ngạc.

Trấn Nguyên Tử và Thanh Khâu Ly có lòng muốn bảo Hồng Vân tém tém lại chút, nhưng hiểu rõ tính cách Hồng Vân, họ cũng biết Hồng Vân không phải cố ý khoe khoang, mà đơn thuần cảm thấy chỉ uống linh tuyền quá nhạt nhẽo vô vị, muốn lấy đồ tốt ra chia sẻ với mọi người mà thôi.

Đến khi mọi người uống trà được một lúc, Hồng Vân lấy ra Bách Hoa Linh Nhưỡng cùng những món ăn nhẹ và bánh ngọt do Tiểu Nguyệt Linh làm cho hắn, bọn họ mới cảm giác được tên này thật sự bắt đầu khoe khoang rồi.

Chương 239

"Linh nhưỡng này là Bách Hoa Linh Nhưỡng, là tập hợp tinh túy trăm hoa, lại thêm linh quả và linh mễ các loại cùng ủ mà thành, nước dùng là Tiên Thiên Nhất Khí Thanh Linh Tuyền..." "Ba vị đạo hữu thực sự quá không biết hưởng thụ cuộc sống rồi, các ngài thật nên đi Tử Ngọc Sơn thăm A Sở hiền đệ của ta, đó mới gọi là người thật sự hiểu thế nào là hưởng thụ cuộc sống." "..." Có lẽ không chịu nổi cái thói khoe khoang của Hồng Vân, Nguyên Thủy đạo nhân không kìm được nói: "Ngô bối tu đạo trung nhân, cớ gì bị những ngoại vật này quấy nhiễu?

Đạo hữu chấp tướng rồi!" Trấn Nguyên Tử và Thanh Khâu Ly nghe xong, tuy cảm thấy có chút đạo lý, nhưng lại cũng cảm thấy có chút không phục.

Không hiểu thì là không hiểu, tại sao phải nói bị những ngoại vật này quấy nhiễu?

Chẳng lẽ bọn họ vì những ngoại vật này mà trễ nải tu hành?

Cũng không có mà!

Kết quả bọn họ còn chưa phản bác, Hồng Vân đã cười ha hả nói: "Nguyên Thủy đạo hữu lời ấy sai rồi!

Đời ta cũng có bờ bến, sự hiểu biết của ta cũng có bờ bến, lấy cái có bờ bến để cầu cái không bờ bến, bao giờ mới là tận cùng?

Thay vì không biết bao giờ mới tới bờ bến, sao không trước tiên lĩnh lược một phen phong cảnh dọc đường?" Nguyên Thủy đạo nhân nghe vậy, đang định mở miệng phản bác lại nghe Hồng Vân nói: "Ngô hữu từng nói với ta một câu, đá ở núi khác có thể dùng để mài ngọc (tha sơn chi thạch, khả dĩ công ngọc).

Nhìn tiểu mục đồng với vẻ ngoài vô hại này hỏi hắn 'Muốn nghe một khúc không' lúc nãy, Ngô Sở luôn cảm thấy đối phương có chút không có ý tốt, giống như khúc dạo đầu của trò chơi khăm, thế là hắn quả quyết lắc đầu cự tuyệt, tránh cho đối phương cơ hội "giả heo ăn thịt hổ". "Kỹ khả thông thần, thông thần tức đạo, đại đạo tiểu đạo đều có thể nhập đạo, há nhân đạo nhỏ mà coi nó là vật vô dụng?

Coi nó là vật quấy nhiễu ta tu hành?

Nhận thức này, há chẳng phải thiển cận sao?" Một tràng phản bác này của Hồng Vân khiến Nguyên Thủy đạo nhân nhíu mày, luôn cảm thấy những điều Hồng Vân nói một trời một vực với đạo mà hắn cầu.

Nhưng hắn ngay cả đạo mình cầu cũng chưa xác định rõ ràng, thật đúng là không biết nên phản bác thế nào cho phải.

Dù sao những điều Hồng Vân nói cũng không phải là không có đạo lý.

Nhưng Thông Thiên đạo nhân lại cảm thấy những lời Hồng Vân nói rất hợp khẩu vị của mình.

Tuy ban đầu có chút không ưa cái thói 'hồ thuyết bát đạo' của tên Hồng Vân này suýt chút nữa gây ra đại chiến giữa bọn họ và Kỳ Lân Vương Đình.

Nhưng hiện tại lại phát hiện, Hồng Vân tuy tâm thẳng miệng nhanh một chút, nhưng tính tình lại khá thẳng thắn.

Người như vậy thì có thể có tâm tư xấu xa gì chứ?

Ngược lại là Thái Thượng, cũng không nói lời nào, lẳng lặng nghe, lẳng lặng nhấm nháp linh nhưỡng, thỉnh thoảng cầm lấy bánh ngọt đồ ăn vặt trên bàn thưởng thức.

Không đợi Hồng Vân và Nguyên Thủy bọn họ biện luận ra cái ngô ra khoai, những đồ ăn này đã bị Thái Thượng nếm qua một lượt.

Thông Thiên thấy thế, hai tay cũng không rảnh rỗi nữa, thậm chí còn truyền âm cho Thái Thượng: "Đại ca chừa cho ta một ít chứ!

Món ăn này nghe chưa từng nghe, thấy chưa từng thấy..." Thông Thiên vừa dùng nguyên thần truyền âm, động tác trên tay lại không hề dừng lại.

Trấn Nguyên Tử khẽ ho một tiếng, nói: "Ba vị đạo hữu chớ trách, huynh trưởng ta tính tình thẳng thắn, nhanh mồm nhanh miệng, lời nói nếu có chỗ không thỏa đáng, còn mong ba vị đạo hữu hải hàm." Thấy Trấn Nguyên Tử lại nói mấy lời khách sáo này, Hồng Vân không khỏi trừng hắn một cái, thầm nghĩ: Ca ca ta nói chẳng lẽ có sai?

Đã là luận đạo, vậy tại sao không thể nói thẳng?

Quả nhiên, Thông Thiên đạo nhân nuốt xuống miếng bánh trong miệng, mỉm cười nói: "Đây là luận đạo, đã là luận đạo, há có lý nào không nói thẳng?

Đạo hữu không cần khách khí như thế, chúng ta cũng không phải hạng người tâm địa hẹp hòi.

Lời bàn này của Hồng Vân đạo hữu, ngược lại khá hợp tâm ý ta, rất hay!" Hồng Vân nghe vậy, ha hả cười nói: "Đã như vậy, nên cạn một chén lớn!" Hai người nâng ly rượu, đinh một tiếng, cụng ly, uống một hơi cạn sạch.

Nguyên Thủy đạo nhân lẳng lặng nhìn Thông Thiên, thầm mắng: Khá lắm lão Tam thối tha, chẳng lẽ ta là kẻ tâm địa hẹp hòi?

Há có lý này!

Vừa uống rượu vừa luận đạo, thỉnh thoảng hưởng thụ một chút mỹ thực.

Thời gian lâu dần, số đồ ăn Hồng Vân mang theo tự nhiên cũng hết.

Sau đó Trấn Nguyên Tử và Thanh Khâu Ly liền động thủ chế biến, so sánh ra thì tay nghề của Thanh Khâu Ly cao minh hơn Trấn Nguyên Tử rất nhiều, nhưng so với tay nghề của Tiểu Nguyệt Linh thì lại kém xa.

Ba huynh đệ vừa ăn liền cảm giác được, đồ ăn trước đó rõ ràng xuất phát từ tay người khác.

Nhưng dù vậy, bọn họ vẫn ăn rất vui vẻ, dù sao trước đây chưa từng nghĩ tới những con mồi này còn có thể nấu nướng như thế.

Cho dù là Côn Luân Tam Huynh Đệ đã sớm quen ăn gió uống sương, lúc này cũng không phụ tấm lòng của Thanh Khâu Ly, không phụ những mỹ thực này.

Tuy Nguyên Thủy đối với Thanh Khâu Ly vẫn có chút để ý, dù sao căn cước của Thanh Khâu Ly cũng là loài khoác lông đội sừng, trong mắt hắn có chút không lên được mặt bàn.

Nhưng mỹ thực trước mặt, Nguyên Thủy cũng không tiện nói mình không thích, nếu không chính là trực tiếp nói với người ta rằng hắn có ý kiến với người ta rồi. "Haizz!

Đáng tiếc huynh đệ chúng ta đã đáp ứng với lão già Kỳ Lân kia, trong vòng mười nguyên hội không rời Côn Luân, nếu không thật sự muốn đi Tử Ngọc Sơn mà Hồng Vân đạo hữu nói để bái phỏng một chuyến." Người nói lời này tự nhiên là thiếu niên đạo nhân tính tình cũng sảng khoái như vậy - Thông Thiên.

Ba huynh đệ này, một già, một trung niên, một thiếu niên, cũng thật là có đặc điểm.

Hồng Vân cười nói: "Mười nguyên hội tuy lâu, nhưng với chúng ta mà nói cũng chỉ là chuyện bế quan mấy lần, rất nhanh sẽ qua thôi.

Nếu Thông Thiên đạo hữu thích những mỹ thực linh nhưỡng này,

lần sau ta ra ngoài du lịch sẽ mang cho ngài một ít.

A Sở hiền đệ của ta cũng là người thích kết bạn, còn có Tiểu Nguyệt Linh kia càng là người có nhiệt tình vô cùng với Trù Đạo, bọn họ sẽ không ngại tặng cho đạo hữu một ít mỹ thực linh nhưỡng đâu." Trấn Nguyên Tử và Thanh Khâu Ly nghe lời này, luôn cảm thấy tên Hồng Vân này lại đang rỗi việc tìm việc làm rồi, không có việc gì ngươi nhiệt tình như vậy làm chi?

Kết quả lại nghe Hồng Vân nói: "Có điều, nếu có cơ hội, đạo hữu vẫn nên đích thân tới Tử Ngọc Sơn một chuyến, mới có thể thực sự lĩnh lược được chỗ tuyệt diệu của Tử Ngọc Sơn." "Không biết Tử Ngọc Sơn nằm ở phương nào?" Trong ba huynh đệ, Thông Thiên đạo nhân tò mò về Tử Ngọc Sơn nhất.

Hồng Vân cười nói: "Rất dễ tìm, thuận theo con sông lớn kia một đường đi về phía Đông, đến hạ du, liền có thể nhìn thấy một bộ lạc Vu Tộc tên là Hậu Thổ, sau đó sẽ tìm được thôi." Đối với việc Hồng Vân bán đứng địa chỉ Tử Ngọc Sơn cho ba vị này, Trấn Nguyên Tử và Thanh Khâu Ly ngược lại đều không cảm thấy có gì to tát.

Qua những ngày chung sống và luận đạo này, bọn họ cũng có thể cảm nhận được ba vị này đều không phải hạng tà ác.

Hơn nữa ba huynh đệ bọn họ bảo bối vô số, đến Tử Ngọc Sơn, chịu ân huệ của Ngô Sở, lấy chút linh bảo làm quà đáp lễ gì đó cũng là chuyện nên làm mà!

Suy nghĩ của bọn họ cũng giống như Nữ Oa chỉ dẫn Hậu Thổ đi Tử Ngọc Sơn lúc trước, chính là muốn thông qua mỹ thực chi đạo của Ngô Sở, 'vặt' chút lông cừu trên người những đại năng này.

Đương nhiên, lúc chọn đối tượng, bọn họ đều sẽ cân nhắc trước một phen, tuyệt đối không thể chiêu mời tai họa cho Tử Ngọc Sơn.

Ở lại chỗ Côn Luân Tam Huynh Đệ mười mấy năm, ba người cáo từ rời đi, sau đó một đường đi về phía Bắc, cũng không tiếp tục đi về hướng Tây Côn Luân.

Địa Thư của Trấn Nguyên Tử hiển thị, vùng đất phía Tây Côn Luân địa mạch tịnh không bị tổn hại.

Nói cách khác, xúc tu của Kỳ Lân nhất tộc lúc này còn chưa vươn tới vùng đất phía Tây Côn Luân Sơn, nếu không Côn Luân Tam Huynh Đệ chắc chắn cũng đã sớm đánh nhau với Kỳ Lân nhất tộc rồi.

Qua trận chiến lần trước, đoán chừng Kỳ Lân nhất tộc muốn tiếp tục mở rộng về phía Tây thì phải cân nhắc một chút, dù sao Côn Luân Tam Huynh Đệ cũng không phải hạng dễ chơi.

Nếu bọn Hồng Vân tiếp tục đi về phía Tây, có lẽ sẽ có khả năng nhìn thấy tòa tiên trì trên Tây Côn Luân, cũng như chủ nhân của tòa tiên trì này - Tây Vương Mẫu. *** Lại không biết bao nhiêu năm trôi qua, mấy con vịt nước có thể hình khá lớn, hình dáng tựa uyên ương, không biết từ đâu di cư tới cái hồ lớn ở Tử Ngọc Sơn...

Chương 240

Ách...

Thật ra mục đích di cư thực sự của đám vịt nước đó không phải Tử Ngọc Sơn, Tử Ngọc Sơn có thủ sơn đại trận bảo vệ, đám vịt nước này sao có thể vào được!

Là khi đám vịt nước này di cư bay qua bầu trời Tử Ngọc Sơn, bị Ngô Sở dùng uy năng của thủ hộ đại trận kéo vào.

Qua mấy chục năm sinh sôi nảy nở, đám vịt nước này cũng đã phát triển thành một tộc đàn không nhỏ trong hồ lớn.

Đám vịt nước đó khối đầu đều rất lớn, con lớn cỡ vài mét, con nhỏ cũng hơn mét.

Cũng vì thế, Ngô Sở lại dạy cho Tiểu Nguyệt Linh một món ăn mới —— Vịt quay.

Lại là một ngày hè, nắng gắt chiếu rọi, hương sen phiêu đãng, trong khóm hoa sen truyền ra một trận tiếng vịt kêu cạp cạp.

Lúc này, giữa hồ lớn Tử Ngọc Sơn, hai nàng 'tiểu mỹ nhân ngư' đang nô đùa trong hồ.

Ngô Sở tựa vào mạn thuyền lầu, trán đeo kính râm, tay cầm ly nước ép dưa hấu ướp lạnh, có chút nhàm chán nhìn hai nàng tiểu mỹ nhân ngư mà trước ngực vẫn chỉ là hai cái 'bánh bao nhỏ' kia.

Nghĩ đến bộ ngực vĩ đại của Hậu Thổ tiểu thư tỷ, đúng là hàng so hàng chỉ muốn vứt đi cho rồi.

Bên cạnh bọn họ, mấy con chó husky (nhị cáp) chạy vòng quanh, Đại Miêu Bạch Quân ngẩng cái đầu tròn vo to lớn, có chút khinh thường liếc xéo đám cẩu thối này. "A Sở ca, xuống chơi đi!" Tiểu

Nguyệt Linh vẫy bàn tay trắng nõn với Ngô Sở, đạp hai cái chân dài non nớt trắng trẻo, những giọt nước trong veo lặng lẽ trượt trên khuôn mặt nhỏ tràn đầy collagen của nàng, bộ dạng nhỏ nhắn quả thật thủy linh vô cùng.

Một bóng đen xuất hiện dưới thân bọn họ, khóe miệng Ngô Sở khẽ nhếch lên. "Thôi!

Các ngươi chơi đi!" Ào ào ào...

Hai nàng tiểu mỹ nhân ngư và đám chó trực tiếp bị hồng ngư Đại Hồng đỉnh bay lên.

Gâu gâu gâu...

Nhất thời người bay chó nhảy.

Đại Ngư sau khi quấy rối xong liền lặn xuống nước, phun ra một cột nước dài về phía mấy con chó đang sủa nó, lại húc bọn chúng bay lên. "Đại Hồng, ngươi không đi tu hành, lại dám chạy ra quấy rối, đáng đánh!" Tiểu Hồ Ly (Tiểu Vũ) chớp đôi mắt tinh anh, cũng không thấy nàng thi triển thủ đoạn gì, liền thấy Đại Ngư xoay vòng tròn dưới đáy nước.

Thân thể to lớn kia xoay vòng, trong nháy mắt tạo ra một xoáy nước khổng lồ giữa hồ, xoáy nước kéo lấy thuyền lầu trôi về phía trung tâm.

Ngô Sở thấy thế, không khỏi kêu lên: "Tiểu Vũ, ngươi muốn lật thuyền hả?" "Mới không đâu, có Du Du ở đây mà!" Tiểu Hồ Ly cười hì hì, chân trần trắng như ngọc đạp hư không, ngự gió mà xuống: "Đại Hồng quá đáng ghét, ta phải giáo huấn nó một chút." Nếu không nhìn thân hình của nàng, chỉ nhìn đôi chân này...

Ân...

Ngô Sở sờ cằm.

Quả nhiên, thuyền lầu rất nhanh đã ổn định lại, mấy cột nước khổng lồ từ bên ngoài xoáy nước vươn tới, giống như cầu vượt nâng đỡ dưới đáy thuyền, nâng thuyền lầu lên không trung.

Bên dưới thuyền lầu, hồng ngư Đại Hồng vẫn đang miệt mài xoay vòng tròn không biết mệt mỏi.

Sau khi tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công phiên bản loài cá, thể cách Đại Ngư lại một lần nữa tráng đại hơn nhiều, hiện giờ đã lớn cỡ hai ba trăm trượng.

Chỉ luận tu vi, nó đã có tu vi tiếp cận Thiên Tiên Cảnh, cũng không biết có phải do lúc trước ăn không ít thịt rồng hay không mà trong cơ thể nó có một tia huyết mạch rồng.

Lại thêm Cửu Chuyển Huyền Công có công hiệu tráng đại huyết mạch, khiến cho con cá vốn dĩ cũng chỉ coi là khá bình thường này, trước khi hóa hình đã có tu vi bực này.

Nhưng tu vi này ở trong tay Tiểu Hồ Ly lại ngay cả một ánh mắt cũng không đỡ nổi.

Cũng may Tiểu Hồ Ly không thi triển 'Huyễn Sát Chi Thuật', nếu không Đại Hồng sẽ không chỉ đơn giản là xoay vòng tròn ở đó đâu.

Lúc này, thần tình Ngô Sở khẽ động, hộ sơn đại trận Tử Ngọc Sơn dâng lên một luồng tử quang, thân ảnh Hậu Thổ tiểu thư tỷ được Ngô Sở đón vào.

Hậu Thổ tiểu thư tỷ lục lọi trong tay áo một hồi, lấy ra một vật, ném về phía ngọn núi lúc trước treo xác Thanh Long.

Ầm...

Núi xanh chấn động, cây cối lại đổ rạp một mảng.

Đó là một con sơn dương khổng lồ màu đen to ngàn trượng, hai

chiếc sừng dê cong vút đen kịt bảo vệ hai bên đỉnh đầu, có điều hai chiếc sừng dê đó đã xuất hiện vết nứt, cũng không biết là bị ai đánh.

Nhìn khí tức này, còn mạnh hơn con Thanh Long lúc trước không ít, đoán chừng ít nhất cũng là Thái Ất Cảnh.

Ngô Sở nháy mắt phải với Đại Ngư đang xoay tròn trong hồ, Phá Huyễn Chi Thuật phát động, Đại Hồng đang xoay vòng tròn rốt cuộc cũng dừng lại.

Tiểu Hồ Ly cũng không rảnh quản Đại Hồng nữa, kinh ngạc nhìn con dê khổng lồ trên đầu núi xa xa.

Tiểu Nguyệt Linh cũng như vậy, đồng thời lại có chút kỳ quái nhìn Hậu Thổ tiểu thư tỷ.

Bởi vì hiện tại Hậu Thổ tiểu thư tỷ thực ra đã rất ít khi đích thân ra ngoài săn thú, hơn nữa còn là săn giết con mồi thể hình lớn thế này.

Hậu Thổ tiểu thư tỷ cũng biết rõ, A Sở ca không thích săn giết những sinh linh có linh trí khá cao và thể hình lớn, trừ khi là thực sự chọc tới hắn. "Đây là vật do Đại Hà Thủy Quân tặng!" Hậu Thổ tiểu thư tỷ nhìn về phía Ngô Sở, nói. "..." Ngô Sở hơi mộng bức: "Thủy quân Đại Hà tặng cho bộ lạc các nàng?" Hậu Thổ lắc đầu, lại gật đầu, nói: "Cũng tặng cho bộ lạc một con, con này là chỉ danh tặng cho ngươi và Tử Ngọc Sơn." "Hắn làm thế là có ý gì?" Ngô Sở lập tức có chút không hiểu ra sao.

Thật lâu sau, hắn mới hỏi: "Đại Hà Thủy Quân này có phải đã bắt đầu thanh lý những sinh linh không nghe lời ở hai bờ sông lớn rồi không?

Sinh linh dạng dê này, không phải đã gia nhập Kỳ Lân Vương Đình rồi chứ!" Hậu Thổ khẽ lắc đầu: "Điểm này thì không rõ, nhưng không phải không có khả năng này.

Dù sao sinh linh hai bờ sông lớn nếu không nghe lệnh Long Tộc, tương lai chưa hẳn sẽ không trở thành kẻ địch của Long Tộc, Đại Hà Thủy Quân nhân cơ hội diệt trừ cũng là có khả năng." "Nhưng hắn lại đem cái xác này tặng cho chúng ta, chậc chậc...

Con rồng già này, đoán chừng không có hảo tâm gì!" Ngô Sở nhíu mày, lắc đầu khẽ thở dài. "Giải thích thế nào?" "Nàng nghĩ xem, hắn tặng cho chúng ta những cái xác này, có người biết hay không?

Bọn họ có phải gióng trống khua chiêng đưa tới hay không?" Hậu Thổ hơi nhíu mày, gật đầu nói: "Bọn họ xác thực học được chút phương pháp diễn tấu của Tử Ngọc Sơn ngươi, làm mấy cái chiêng đồng trống lớn, một đường gõ inh ỏi đi tới, nghe cũng khá vui vẻ.

Tộc nhân trong bộ lạc khi nhìn thấy những con mồi này cũng rất vui..." Ngô Sở cười khổ nói: "Xem ra chỉ có thể hy vọng con dê khổng lồ này tịnh không gia nhập Kỳ Lân Vương Đình, hoặc là tương lai Kỳ Lân Vương Đình đừng hiểu lầm chúng ta mới tốt.

Nếu Kỳ Lân Vương Đình hiểu lầm chúng ta, vậy thì mục đích của con rồng già kia chẳng phải đã đạt được rồi sao?" Nhưng rất nhanh, Ngô Sở lại nhíu mày: "Nhưng hắn rõ ràng biết tỷ tỷ là muội muội của Chúc Long nhị ca mà còn làm như vậy, dường như có chút không nể mặt Chúc Long nhị ca và chúng ta nhỉ!" Đương nhiên, Ngô Sở cũng biết người ta không nể mặt mình cũng là bình thường, dù sao mình yếu như vậy.

Ở giữa Chúc Long, Hậu Thổ và hắn, hắn chỉ là kẻ đi kèm.

Hậu Thổ nghe vậy cũng không khỏi cười khổ: "Chàng có phải nghĩ nhiều rồi không?" "Ta đương nhiên cũng hy vọng là ta nghĩ nhiều, nhưng chỉ sợ ta nghĩ còn chưa đủ nhiều." Tiểu Nguyệt Linh nghe cuộc đối thoại giữa Ngô Sở và Hậu Thổ, không khỏi nhìn về phía con dê đen siêu to khổng lồ kia, nhíu mày hỏi: "Vậy sinh linh này,

chúng ta trả về sao?" Ngô Sở khẽ lắc đầu: "Đều đã đưa tới cửa rồi, trả về cũng không thích hợp, làm vậy lại thành ra chúng ta không nể mặt hắn.

Dù sao cũng không phải do chúng ta giết, cứ coi như không rõ tình huống bên trong là được, biết đâu đúng là ta nghĩ nhiều rồi?" Tuy nói vậy, nhưng Hậu Thổ cảm thấy sự lo lắng của Ngô Sở không phải không có lý, vẫn phải làm tốt tâm lý chuẩn bị cho việc tương lai Kỳ Lân tộc đến trách hỏi mới được.

Chương 241

Chỉ là loại cảm giác có khả năng bị người khác tính kế này khiến nàng có chút không thoải mái.

Vốn còn tưởng tên kia tương đối hiếu khách, không ngờ lại có thể bao tàng họa tâm.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Tỷ cũng không cần nghĩ nhiều quá, có lẽ vị Thủy Quân kia chỉ đơn thuần là không hy vọng chúng ta gia nhập Kỳ Lân nhất tộc, muốn giao hảo với chúng ta thôi!" Hậu Thổ gật gật đầu, nói: "Xem tương lai Kỳ Lân tộc có đến trách hỏi chúng ta hay không đi!

Nếu Kỳ Lân tộc đến, vậy chứng tỏ vị Thủy Quân kia thật sự đang tính kế chúng ta." Ngô Sở khẽ gật đầu, nhưng trong lòng lại nghĩ: Dù biết cũng chẳng có tác dụng gì!

Dù sao cũng đánh không lại tên kia, hy vọng thật sự là mình nghĩ nhiều! "Tiểu Nguyệt Linh, tên kia giao cho muội xử lý đấy!" Ngô Sở nói xong, lười biếng ngồi lại lên ghế nằm dưới dù che nắng, "Tiểu Vũ, lấy hộp 'băng lạc' cho tỷ tỷ các ngươi giải khát!" "Được ạ!" Hai thiếu nữ vừa đáp lời vừa nhẹ nhàng rời đi.

Nhìn các nàng từ dáng vẻ ngốc manh lúc ban đầu, từng bước trưởng thành bộ dáng thiếu nữ như hiện nay, trong lòng Ngô Sở ít nhiều có chút cảm khái, thời gian trôi qua thật nhanh!

Chưa được một lúc, tiểu hồ ly liền từ cái tủ lạnh nhỏ trong khoang thuyền lấy ra hai hộp 'băng lạc', đi tới trên boong thuyền, đưa cho Hậu Thổ tiểu thư tỷ một hộp.

Chính nàng cũng bưng một hộp, chân điểm nhẹ một cái, bay vút về phía ngọn núi nơi con dê khổng lồ kia đang nằm.

Nhìn nàng để trần đôi chân nhỏ, mặc trang phục mát mẻ, lộ ra tấm lưng trắng ngần cùng đôi chân thon dài, Ngô Sở yên lặng kéo kính râm từ trên trán xuống.

Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nhìn...

Hậu Thổ tiểu thư tỷ ngồi bên cạnh đang ăn kem, cười khẽ một tiếng, hỏi: "Đẹp mắt không?" Ngô Sở quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy trên đôi môi phấn nộn ngọc ngà của Hậu Thổ dính một vệt trắng sữa, thế là liền gật đầu, lấy ra chiếc khăn Thất Bảo Lưu Quang, rất tự nhiên vươn tay lau nhẹ trên môi nàng: "Quả thực là rất đẹp mắt, tú sắc khả xan!" Hậu Thổ tiểu thư tỷ bị động tác thân mật này của Ngô Sở làm cho có chút thất thần, không tự chủ được vươn đầu lưỡi liếm nhẹ chỗ vừa được Ngô Sở lau qua.

Đợi đến khi hoàn hồn, mới phát giác vừa xảy ra chuyện gì, trên mặt tiểu thư tỷ lập tức bay lên hai ráng mây hồng, ánh mắt trở nên có chút phiêu hốt.

Khẽ ho một tiếng, nàng đứng dậy nói: "Ta đi xem Tiểu Nguyệt Linh!" Nhìn bộ dạng 'lạc hoang mà chạy' của Hậu Thổ, khóe miệng Ngô Sở khẽ nhếch lên, hút một ngụm nước ép dưa hấu ướp lạnh trong tay, quả thực là 'mát lạnh thấu tim, lòng bay phấp phới'.

Trên ngọn núi nơi đặt con dê khổng lồ, Tiểu Nguyệt Linh đã dẫn theo một đám Tiểu Hoa Tiên, bắt đầu xử lý cái xác này.

Quy tắc cũ, tiết dê giữ lại một phần, một phần thì đưa đến dưới gốc Tử Ngọc Thần Mộc làm phân bón cho những linh căn kia.

Một số nội tạng như ruột và các chất thải thì đưa đến Hoa Sơn chôn lấp, cũng dùng làm phân bón cho biển hoa bên đó.

Một số phần lòng và nội tạng không ăn được thì cắt nhỏ, nuôi dưỡng sinh linh gia súc trong Tử Ngọc Sơn.

Nhất thời, mùi dê nồng nặc liền phiêu tán trong Tử Ngọc Sơn, một số Tiểu Hoa Tiên không thích mùi này suýt chút nữa bị sặc đến nôn ra.

May mắn mọi người đều không phải sinh linh bình thường, nín thở là chuyện rất dễ dàng.

Cả con dê núi khổng lồ to xác hơn cả con Thanh Long lúc trước, dưới sự bận rộn của Tiểu Nguyệt Linh và đám Tiểu Hoa Tiên, bị phân thành vô số khối thịt, thu vào trong một cái túi trữ vật chuyên dùng trữ thịt tươi.

Túi trữ vật này vẫn luôn do Tiểu Nguyệt Linh bảo quản.

Buổi tối, sườn dê nướng, thịt dê xiên, lẩu dê hoành tráng bắt đầu.

Ngô Sở vừa nếm thịt dê, vừa thầm cảm thán, so với thịt dê này, những thứ thịt dê ăn kiếp trước có thể gọi là thịt dê sao?

Nước mắt cảm động không tự chủ được từ khóe miệng chảy xuống.

Cùng lúc đó, trong bộ lạc Hậu Thổ, các dũng sĩ Vu tộc cũng đang nhảy múa hát ca, vây quanh đống lửa nướng sườn dê, ăn uống thỏa thích, trong bộ lạc tràn ngập tiếng cười nói.

Nhưng ở hai bờ con sông lớn này, trong màn đêm nhìn như tường hòa yên tĩnh, lại đang âm thầm bùng nổ từng trận chiến đấu.

Dòng nước cuồn cuộn nhấn chìm vô số đại địa sơn xuyên.

Không ít sinh linh vốn sống những ngày tháng vô lo vô nghĩ nơi sơn dã, bị ép buộc phải chọn phe đứng, kẻ không chọn chỉ có thể đối mặt cái chết.

Tình hình như vậy kéo dài một đoạn tuế nguyệt rất dài.

Đối với sinh linh hai bờ sông lớn mà nói, đây hầu như chính là một trường hạo kiếp.

Sau khi Ngô Sở bọn họ ăn con sơn dương khổng lồ kia, ước chừng qua ngàn năm, Tử Ngọc Sơn lại lần nữa nghênh đón hai vị khách nhân quen thuộc —— Thanh Khâu Thập Thất và Phong Ngũ.

Cũng chính vào ngày hai vị này tiến vào Tử Ngọc Sơn, vô số tẩu thú tạo thành đại quân tẩu thú, hạo hạo đãng đãng tiến về phía bờ sông lớn.

Khói lửa chiến tranh phảng phất tràn ngập trong không khí.

Đại chiến, dường như sắp nổ ra.

Tử Ngọc Sơn. "Nhiều năm chưa gặp, phong thái hai vị đạo hữu vẫn như xưa a!" Ngô Sở cảm khái nhìn Thanh Khâu Thần và vị Phong Kỳ Lân này.

Tuy hiện nay tu vi hắn đã là Kim Tiên cảnh, nhưng hai vị này vẫn cho hắn cảm giác thâm sâu khó lường, đặc biệt là vị Phong Ngũ kia. "Phong thái của Bất Xuất đạo hữu ngược lại càng hơn vãng tích rồi!" Thanh Khâu Thần mỉm cười chắp tay.

Phong Ngũ có chút không kiềm chế được tính tình, nói: "Bất Xuất đạo hữu, chúng ta cũng không cần những hư lễ này, ta nói ngắn gọn, đạo hữu có phải hay không đã gia nhập Long tộc?" Ngô Sở lộ ra thần thái nghi hoặc: "Lời này bắt đầu nói từ đâu?" Thanh Khâu Thần cười khổ nói: "Lưu vực con sông lớn này, sinh linh hai bờ không gia nhập Long tộc đã bị Long tộc tiễn trừ sạch sẽ, nhưng Tử Ngọc Sơn của đạo hữu và Vu tộc bộ lạc kia lại vẫn duy trì nguyên vẹn, khó tránh khỏi cho chúng ta suy nghĩ đạo hữu đã cùng Long tộc chung đường." Nhắc tới cái này, Ngô Sở liền không khỏi khẽ than, lắc đầu nói: "Nói ra hai vị có thể không tin, Long tộc xác thực có mời chào chúng ta, thậm chí để cho người khác cảm thấy chúng ta đã gia nhập bọn hắn, bọn hắn còn đưa tới chỗ chúng ta và Hậu Thổ bộ lạc không ít thi thể sinh linh, chính là muốn để Kỳ Lân Vương Đình hiểu lầm, từ đó ép

chúng ta về phía Long tộc." Ngô Sở lại bất đắc dĩ cười khổ: "Đáng tiếc, ta tuy nhìn thấu suy nghĩ của bọn hắn, lại cũng vô lực thay đổi, chỉ có thể ở đây chờ đợi các ngươi tới cửa vấn trách." Ngô Sở đem những lời Phong Ngũ muốn hỏi tuôn ra hết một lượt, dùng chiêu 'lấy lui làm tiến' này chiếu tướng Phong Ngũ một quân, khiến Phong Ngũ nhất thời không biết nên mở miệng thế nào, chỉ có thể nhìn sang Thanh Khâu Thần, ra hiệu cho y nói. "Bất Xuất đạo hữu nói quá lời rồi!" Thanh Khâu Thần cười khổ một cái, sau đó nói: "Vị Thủy Quân sông lớn kia quả thực giảo hoạt, nghe nói hắn là Ứng Long Canh Thần đại danh đỉnh đỉnh của Long Đình, có thật không?" Ngô Sở gật gật đầu: "Xác thực là thật, tên kia lúc đầu thậm chí không tiếc dùng vị trí Đại Hà Thủy Quân để dụ hoặc ta, đáng tiếc ta biết cái mồi nhử này độc đến mức nào, thế là uyển chuyển từ chối." Lời này không khỏi khiến Phong Ngũ và Thanh Khâu Thần thầm hít khí lạnh.

Bọn họ tự nhiên rõ ràng địa vị của Đại Hà Thủy Quân cao bao nhiêu.

Trong Long tộc, dưới Long Vương, địa vị cao nhất chính là mấy lão rồng già cùng Tứ Hải Long Quân; mà dưới Tứ Hải Long Quân, quyền thế nặng nhất chính là Thủy Quân của hai con sông lớn.

Đối phương cư nhiên nguyện ý lấy vị trí Đại Hà Thủy Quân ra mời chào, có thể thấy được coi trọng Ngô Sở đến mức nào.

Bọn họ vốn cảm thấy mình không đánh giá thấp giá trị của Ngô Sở, tuy tu vi Ngô Sở không cao.

Nhưng hiện tại so với Long tộc, bọn họ dường như vẫn là đánh giá thấp vị trước mắt này.

Chỉ là không biết, Long tộc rốt cuộc nhìn ra giá trị gì trên người vị này.

Phong Ngũ lại nhìn thoáng qua Thanh Khâu Thần, sau đó Thanh

Khâu Thần lại nói: "Không biết đạo hữu hiện tại có ý tưởng gì?

Có nguyện ý xuất sơn trợ chúng ta một tay hay không?" Ngô Sở thất tiếu lắc đầu, nói ra: "Hai vị đạo hữu cũng đừng làm khó ta, con người ta nhàn tản quen rồi, thật không muốn tham dự vào những phân tranh kia." Phong Ngũ nghe vậy, lông mày rậm khẽ nhíu, cảm thấy tên trước mắt này có chút không nể mặt mũi.

Thanh Khâu Thần ở bên cạnh thấy thần sắc hắn như thế, liền đoạt trước nói: "Cũng được!

Vậy Bất Xuất đạo hữu có thể nói với bần đạo một chút, theo đạo hữu thấy, Đại Hà Thủy Quân làm như vậy rốt cuộc có mục đích gì?

Hắn cũng không sợ khơi mào chiến tranh giữa Kỳ Lân tộc và Long tộc sao?" Phong Ngũ liếc nhìn Thanh Khâu Thần, tuy có chút không hiểu vì sao Thanh Khâu Thần lại dễ dàng đáp ứng đối phương như vậy, nhưng nghe được vấn đề này, liền cũng tạm thời đè xuống nghi hoặc trong lòng.

Ngô Sở nhíu mày, trầm ngâm hồi lâu mới nói: "Vấn đề này ta cũng xác thực không phải chưa từng nghĩ tới.

Lúc đầu khi Ứng Long Canh Thần đưa những thi thể sinh linh kia tới chỗ ta, ta đã nghĩ tới hậu quả việc hắn làm như thế.

Mới đầu ta cũng nghĩ không thông, nghĩ thầm liệu có phải Long tộc đã quyết định cùng Kỳ Lân tộc toàn diện khai chiến?

Chương 242

Tranh đoạt danh đầu đệ nhất tộc Hồng Hoang này?" Thanh Khâu Thần nhíu mày, Phong Ngũ tắc nói: "Nghe ý tứ lời này của đạo hữu, đạo hữu dường như chắc chắn tộc ta cùng Long tộc sớm muộn tất có một trận chiến?" Ngô Sở cười một cái, nhìn Phong Ngũ nói: "Kể từ sau khi trận đại chiến Bắc Cảnh kia mở ra, Phong đạo hữu không phải đã nhìn minh bạch rồi sao?

Sao còn cần hỏi ta?" "..." Thấy Phong Ngũ cứng họng, Thanh Khâu Thần liền khẽ than nói: "Lời đạo hữu có lý, bất quá ta nghĩ nếu muốn toàn diện mở ra chiến tranh hai tộc, hẳn là vẫn chưa dễ dàng như vậy, dù sao còn có Phượng tộc đang hổ thị đăm đăm kia mà!

Chúng ta lại không ngốc, há có thể để bọn hắn bình bạch nhặt được tiện nghi." Phong Ngũ gật đầu phụ họa, nhìn chằm chằm Ngô Sở, phảng phất đang nói: Cũng đừng dễ dàng coi chúng ta là kẻ ngu!

Ai ngu còn chưa biết được đâu!

Ngô Sở cũng gật đầu nói: "Cho nên về sau ta liền lật đổ ý nghĩ này.

Mà trừ ý nghĩ này ra, Đại Hà Thủy Quân làm như thế, khẳng định sẽ gây nên sự cảnh giác của Kỳ Lân Vương Đình, vậy vì sao hắn còn muốn làm như vậy?

Đáp án duy nhất, cũng chỉ có thăm dò." Thanh Khâu Thần lấy nắm đấm đập vào lòng bàn tay: "Suy nghĩ của đạo hữu, cũng giống như bần đạo nhìn thấy!" Ngô Sở nghe vậy cười khổ, lắc đầu nói: "Xem ra hai bờ sông lớn này lại sắp trở thành chốn thị phi rồi.

Chắc hẳn Kỳ Lân Vương Đình bên kia đã quyết định chặt đứt cái tay mà Đại Hà Thủy Quân vươn ra rồi nhỉ!" Thanh Khâu Thần cười

nói: "Hồng Hoang đại địa, sông ngòi dày đặc, nếu để Ứng Long Canh Thần thăm dò tiếp như vậy, Long tộc liền có thể thông qua những dòng sông này, biên dệt ra một tấm lưới lớn giống như nhện giăng tơ đối với Kỳ Lân tộc và Phượng tộc.

Nếu thật để hắn bố trí hoàn thành tấm lưới này, vậy Hồng Hoang đại địa há không lập tức thành thiên hạ của Long tộc?

Cho nên chỉ có thể thừa dịp hắn vừa vươn tay ra liền chém đứt!" Ngô Sở bưng chén trà lên nói: "Vậy ta liền chúc hai vị đạo hữu thử dịch công thành!" "Đa tạ!" Hai người uống xong trà liền đứng dậy cáo từ.

Mục đích bọn hắn đến đây thăm dò cũng cơ bản đạt thành.

Đợi sau khi tiễn bọn hắn rời khỏi địa giới Tử Ngọc Sơn, thân hình Ngô Sở lóe lên, liền đi tới sơn cốc nơi Lão Viên đang ở.

Lão Viên đang tu luyện côn pháp trong sơn cốc, sau khi cảm ứng được khí tức của Ngô Sở liền dừng lại, vui mừng hỏi: "Sư tôn, người tới rồi!" Ngô Sở gật gật đầu nói: "Lão Viên, ta muốn ngươi đi một chuyến đến bộ lạc của các nàng, thay ta truyền câu nói cho thủ lĩnh bọn họ." "Truyện cho Hậu Thổ tỷ tỷ sao?" "Ừ!" "Vâng!" ...

Bên kia, Phong Ngũ cũng đang hỏi Thanh Khâu Thần: "Thập Thất huynh vừa rồi vì sao ngăn ta?

Tên Bất Xuất Sơn Nhân kia năm lần bảy lượt cự tuyệt chúng ta, thực sự là chưa để chúng ta vào mắt." Thanh Khâu Thần nghe vậy không khỏi cười khổ, than: "Kết quả chúng ta điều tra cơ bản nhất trí với lời Bất Xuất đạo hữu nói, chứng tỏ Long tộc xác thực đang lôi kéo hắn.

Hơn nữa hắn nói cũng không sai, nếu chúng ta thật sự vì chuyện này mà bức bách hắn, vậy thì đúng là toại nguyện của Long tộc rồi."

"Tên Bất Xuất Sơn Nhân này trừ trí mưu xuất chúng một chút, còn có bản lĩnh gì?

Cư nhiên có thể để Ứng Long lấy vị trí Đại Hà Thủy Quân ra dụ hắn, mà hắn cư nhiên còn có thể nhịn được loại dụ hoặc này." Đối mặt với sự không phục của Phong Ngũ, Thanh Khâu Thần lắc đầu nói: "Phong huynh chớ quên, bản thân Bất Xuất đạo hữu tu vi tuy yếu, nhưng kiện Công Đức Linh Bảo trên người hắn lại không yếu.

Tuy ta nhất thời cũng nghĩ không ra lý do Long tộc làm như thế là gì, nhưng nghĩ đến Bất Xuất đạo hữu hắn là có giá trị mà chúng ta nhất thời chưa thể nhìn ra đi!

Còn về việc vì sao Bất Xuất đạo hữu cự tuyệt, cái này lại dễ hiểu, Bất Xuất đạo hữu có nhận thức vô cùng rõ ràng đối với chính mình, sẽ không làm chuyện vượt ra khỏi năng lực bản thân." Dừng một chút, y lại nói: "Mà từ đó cũng có thể nói rõ, Bất Xuất đạo hữu xác thực vô ý tham dự vào những phân tranh này.

Đã như thế, chúng ta lại cần gì phải làm ác nhân, bức hắn đến bên phía Long tộc chứ?

Thỉnh thoảng tới đây thỉnh giáo một hai, có lẽ sẽ có niềm vui ngoài ý muốn thì sao?" "..." Phong Ngũ lại lần nữa cứng họng, bởi vì hắn phát hiện lời này của Thanh Khâu Thần dường như rất có đạo lý. ...

Ngô Sở phái Lão Viên đi mời Hậu Thổ đến Tử Ngọc Sơn.

Buổi tối, thân ảnh Hậu Thổ liền xuất hiện trong Tử Ngọc Sơn, vừa đến liền nói: "A Sở, đệ để Lão Viên tới tìm ta có chuyện quan trọng gì không?

Nếu không có việc gì, ta phải về bộ lạc tọa trấn mới được.

Có tin tức nói Kỳ Lân Vương Đình phái binh đến lưu vực con sông lớn này, chuẩn bị cùng Long tộc khai chiến tại đây..." Ngô Sở gật đầu

nói: "Đệ chính vì chuyện này mới để Lão Viên đi tìm tỷ.

Đây không phải lời đồn, mà là sự thật, vừa rồi Thanh Khâu Thần và Phong Ngũ lại tới tìm đệ rồi.

Có thể khẳng định, lần này nhất định sẽ đánh một trận, chỉ xem đánh lớn bao nhiêu thôi.

Chỉ là, một khi hai tộc khai chiến tại lưu vực sông lớn, nước sông tất nhiên tràn lan, bộ lạc các tỷ ngay bên sông, đến lúc đó làm sao mới có thể may mắn thoát khỏi?" Hậu Thổ nghe vậy, mỉm cười nói: "Nếu chỉ là ngăn cản nước sông tràn lan thì không thành vấn đề, chỉ cần thi triển thần thông, nâng cao đại địa nơi bộ lạc ở lên là được." Tuy sự lo lắng của Ngô Sở trong mắt nàng không cần thiết lắm, nhưng phần tình cảm này lại khiến tâm trạng nàng không tự chủ được vì đó mà vui vẻ.

Tuy Hậu Thổ nói như vậy, nhưng Ngô Sở vẫn từ trong tay áo lấy ra cái quang cầu, đưa tới, nói: "Cây Ngộ Đạo Tiểu Trà Thụ này là bạn sinh linh căn của đệ, có cấp bậc Thượng phẩm Tiên Thiên, bên trong ẩn chứa một đạo thủ hộ pháp trận.

Tỷ mang về trồng ở hậu viện, có thể để nó dùng trận pháp thủ hộ bộ lạc." Hậu Thổ lẳng lặng nhìn hắn, cũng không đưa tay nhận linh căn kia.

Ngô Sở vươn tay kéo lấy tay nàng, đặt quang cầu vào tay nàng, nói: "Tuy nói Tiên Thiên Linh Căn cấp bậc Thượng phẩm, uy lực thủ hộ đại trận của nó kỳ thực cũng không kháng nổi công kích của cường giả Đại La cảnh.

Nhưng nó lại có thể ngăn được hồng thủy, để tỷ rảnh tay làm chuyện khác." Tuy Hậu Thổ không phải chủ nhân linh căn này, nhưng chỉ cần thương lượng với linh căn một chút, vẫn có thể mượn dùng một bộ phận uy năng của thủ hộ đại trận.

Hậu Thổ lẳng lặng nhìn linh căn trong quang cầu, lại nhìn Ngô Sở.

Ngô Sở không có buông tay, yên lặng nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, vừa cảm nhận sự trơn mềm cùng nhiệt độ truyền đến từ tay nàng, vừa tiếp tục nói: "Lần này giữa Long tộc và Kỳ Lân tộc tuy chỉ là một lần thăm dò, nhưng chiến đấu một khi đã nổ ra, ai cũng không biết kết quả sẽ phát sinh cái gì.

Hơn nữa ai cũng không dám khẳng định, chiến tranh thăm dò có thể hay không trực tiếp thăng cấp thành đại chiến toàn diện thực sự.

Tuy khả năng này rất thấp, nhưng chúng ta phải chuẩn bị trước.

Một khi toàn diện khai chiến, vậy tiểu bộ lạc nằm ngay bên sông của tỷ làm sao có thể tồn tại trong đại chiến?" Hậu Thổ khẽ gật đầu, minh bạch Ngô Sở lo lắng cái gì.

Nàng chỉ là không nghĩ được chi tiết như thế mà thôi. "Đang lúc thời kỳ đặc biệt, đệ cũng không giữ tỷ lại, đệ tiễn tỷ ra ngoài nhé!" Ngô Sở nói xong, dắt tay Hậu Thổ tiểu thư tỷ, mượn nhờ uy năng Hộ Sơn Đại Trận, một đạo tử sắc quang mang bao bọc lấy bọn họ, lóe lên một cái liền đi tới biên giới trận pháp. "Tỷ, nhất định phải bảo trọng!

Tử Ngọc Sơn bên này tỷ không cần lo lắng, có thủ hộ đại trận bảo vệ chúng ta rồi!

Hơn nữa trong nhà còn thờ phụng một đạo phân thân của vị tiền bối kia.

Nếu bọn hắn thật muốn thừa dịp hỗn loạn ra tay với đệ, đệ cũng sẽ không cam kết là không sử dụng phân thân của tiền bối trước đâu!" Hậu Thổ tiểu thư tỷ gật gật đầu, nói: "Đệ cũng bảo trọng!" Nàng nói xong, cúi đầu nhìn thoáng qua bàn tay Ngô Sở còn đang nắm lấy tay nàng.

Ngô Sở giả vờ không nhìn thấy, thuận thế dang hai cánh tay, ôm

nàng một cái, vừa nói: "Nhất định phải bảo trọng, chỉ cần không lan đến bộ lạc, mặc kệ bọn hắn đánh sống đánh chết, đừng có nhúng tay!

Đệ lo lắng con rồng già Ứng Long Canh Thần kia rất có thể sẽ cố ý để Thủy tộc dưới trướng dẫn đối phương đến bên bộ lạc các tỷ, thừa cơ sinh sự, kéo các tỷ xuống nước." Hậu Thổ tiểu thư tỷ trở tay vỗ vỗ lưng Ngô Sở, mỉm cười nói: "Đã biết!" Hai người vẫy tay y y tạm biệt, mãi cho đến khi không nhìn thấy thân ảnh Hậu Thổ tiểu thư tỷ, Ngô Sở mới chắp tay sau lưng, ngâm nga câu hát, bộ dáng tâm tình vui vẻ từ từ bay vào thủ hộ đại trận. ...

Chiến tranh thăm dò giữa hai tộc bùng nổ sau vài ngày.

Tuy địa vực Tử Ngọc Sơn rất rộng lớn, đông tây nam bắc vắt ngang mấy chục vạn dặm, nhưng tiếng rồng gầm thú rống cuồn cuộn trên bầu trời vẫn truyền vào trong tai bọn họ.

Ngô Sở và mấy tiểu gia hỏa như Tiểu Nguyệt Linh ngồi trong lương đình.

Trong lương đình phảng phất treo một bức màn nước.

Trước màn nước, Tất Phương Điểu Tất Hỏa thu nhỏ thân mình, cùng nai con Du Du, còn có mèo lớn Bạch Quân bọn chúng ngoan ngoãn nằm rạp trên mặt đất xem.

Trong màn nước đang trình diễn một vở kịch 'nước dâng ngập Kim Sơn'.

Địa điểm chính là tại Hậu Thổ bộ lạc.

Đúng như Ngô Sở suy đoán, sau khi khai chiến, nước sông vạn dặm bắt đầu tràn lan, khắp nơi dâng lên sóng to vạn trượng, nhấn chìm hai bờ.

Chương 243

Cự thú hoành không, thi triển thần thông oanh hướng dòng sông lớn.

Trong sông cũng có vô số sinh linh Thủy tộc thi triển thần thông, dâng lên sóng lớn đón đỡ thuật pháp, thậm chí là oanh hướng những cự thú kia.

Có một số cự thú dường như khinh thường thi triển thần thông, trực tiếp lao vào trong sông lớn, chém giết cùng những sinh linh Thủy tộc trong sông.

Trong nháy mắt, dòng nước đục ngầu liền nổi lên màu đỏ tươi, vô số xác cá từ trong sông nổi lên.

Như thế này thì nơi đâu còn có đất bình yên?

Thế là đại thủy liền lan tràn về phía hai bờ.

Hậu Thổ bộ lạc thân ở bờ sông lớn, tuy tọa lạc trên vách núi cao mấy ngàn trượng, nhưng vẫn không tránh khỏi bị sóng lớn vạn trượng kia thôn tính.

Trong màn nước, Hậu Thổ tiểu thư tỷ thi triển thuật Pháp Tướng Thiên Địa, thân hình nháy mắt cất cao vạn trượng, khiến những tiểu gia hỏa trước màn nước kinh thán không thôi.

Mà càng làm cho bọn chúng trợn mắt há hốc mồm chính là, Hậu Thổ tiểu thư tỷ thi triển thần thông, trực tiếp nhổ mảnh đất bộ lạc đang ở lên cao, giống như một cây cột chống trời đỉnh lấy bộ lạc, phi tốc bay lên cao không, tránh khỏi bị dòng nước lũ cuốn trôi.

Trong bộ lạc, một đạo thủ hộ đại trận màu xanh lục theo đó khuếch tán ra, bảo vệ lấy bộ lạc đang lắc lư trên trung tâm cột chống

trời, cũng ngăn cản dòng nước lớn đang trùng kích. "Oa!

Không ngờ Hậu Thổ tỷ tỷ lợi hại như vậy a!" Một số Tiểu Hoa Tiên lần đầu nhìn thấy Hậu Thổ tiểu thư tỷ thi triển thần thông, từng người kinh thán há to miệng nhỏ, vẻ mặt bất khả tư nghị. "A Sở ca, nước lũ tràn lan ra, có thể ngập đến chỗ chúng ta không ạ?" Tiểu Nguyệt Linh có chút lo lắng hỏi.

Trong màn nước, núi cao hẻm lớn hai bên bờ đã bị nhấn chìm, những ngọn núi cao chọc trời lúc trước giờ nhìn như hòn đảo cô độc giữa biển.

Vô số sinh linh chạy trốn, bay trên trời còn đỡ một chút, những kẻ chạy trên mặt đất lúc này đâu thể cản nổi dòng nước lũ kia?

Từng màn đập vào mắt phảng phất như cảnh tượng tận thế.

Đây mới chỉ là cuộc chiến thăm dò giữa Long tộc và Kỳ Lân tộc, nếu tương lai ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân triển khai chiến tranh toàn diện thì sẽ là cảnh tượng thế nào?

Lại ngẫm lại Vu Yêu chi chiến trong tương lai, Thiên Trụ gãy, Thiên Hà trút nước xuống Hồng Hoang...

Xa hơn nữa là Thánh Nhân đại chiến, Hồng Hoang vỡ nát...

Ngô Sở cũng không dám tưởng tượng đến lúc đó Tử Ngọc Sơn sẽ biến thành bộ dáng gì. "Yên tâm đi!

Tử Ngọc Sơn chúng ta có thủ hộ đại trận bảo vệ mà!" Ngô Sở nói.

Lúc này trong màn nước, Hậu Thổ tiểu thư tỷ thu nhỏ thân hình, xuất hiện phía trên thủ hộ đại trận của bộ lạc, chắp tay sau lưng, lăng không mà đứng.

Y phục cùng mái tóc đen như thác nước tùy gió bay múa, đó là dải lụa Thiên Tàm Ti Ngô Sở tặng cho nàng lúc trước.

Lúc này trong màn nước, một bóng người bị đánh văng ra từ sông lớn, bay ngược về hướng Hậu Thổ bộ lạc.

Một bóng người khác từ trong nước lao ra, đuổi sát không buông, trong miệng phát ra tiếng gào thét, quang mang thuật pháp trong tay không chút lưu tình đánh ra.

Theo sát quang mang thuật pháp là ánh sáng của một kiện linh bảo. "Keng..." Hai kiện linh bảo va chạm giữa không trung, nhưng một kiện khác lại bị dẫn dắt bay về phía Hậu Thổ bộ lạc, mắt thấy sắp đập vào cây cột chống trời đang đỡ bộ lạc kia.

Thấy cảnh này, Ngô Sở không khỏi thầm than: Ứng Long lão tặc, quả nhiên không an hảo tâm! "Lệ..." Cánh lớn che trời, đây là loài chim lớn chạy trốn nhanh nhất.

Cạc cạc...

Chíp chíp...

Sau khi những con chim khổng lồ này lướt qua quần sơn mênh mông, mới là phượng thiên cái địa, mật mật ma ma các loài chim nhỏ, giống như từng đám mây đen tràn ngập trên bầu trời. "Ầm ầm ầm..." Đại địa phía dưới chấn động, vô số tẩu thú cuồng bôn trong rừng núi, một số cây cối bị bẻ gãy, nghiêng ngả trong màn vạn thú bôn đằng này.

Tuy nhiên, hung hãn ập đến phía sau bọn chúng là dòng nước lũ cuồn cuộn còn cao hơn vô số lần so với những cây cổ thụ chọc trời kia.

Tuyệt đại đa số tẩu thú đang chạy trốn liền bị dòng nước lũ cuồn cuộn này cuốn vào, tuyệt vọng tê hống, cuối cùng lặng yên không một tiếng động biến mất trong dòng nước lũ.

Cho dù là một số loài chim bay không đủ nhanh, không đủ cao,

cũng đồng dạng chạy không thoát vận mệnh bị dòng nước lũ này nuốt chửng.

Tuy Ngô Sở sớm đã diễn tập trong lòng rằng đấu pháp giữa cường giả hai tộc sẽ tạo thành phá hoại cường đại đối với hoàn cảnh lưu vực hai con sông.

Nhưng hắn vạn vạn không ngờ tới, ảnh hưởng do đại chiến mang lại cư nhiên lớn như thế, lực phá hoại vượt xa tưởng tượng của hắn.

Khi nhìn qua màn nước thấy từng màn thê thảm này, những tiểu gia hỏa sinh hoạt cùng Ngô Sở trong Tử Ngọc Sơn đột nhiên có loại cảm giác vô cùng may mắn.

So với những sinh linh nhỏ yếu bất lực, không thể làm gì trước dòng nước lũ kia, bọn chúng may mắn sinh hoạt trong Tử Ngọc Sơn này, không cần đối mặt với những hung hiểm căn bản khó mà chống lại đó.

Đặc biệt là những kẻ sống bên cạnh Ngô Sở, đã có thể dùng từ 'vô ưu vô lự' để hình dung. "A Sở ca, chúng ta... chúng ta có thể cứu bọn họ không?" Tuy bình thường làm thịt gia súc cũng không có gánh nặng tâm lý gì, nhưng lúc này trong lòng Tiểu Nguyệt Linh lại sinh ra một cỗ không đành lòng đối với những sinh linh này.

Ngô Sở khẽ lắc đầu: "Cách Tử Ngọc Sơn chúng ta quá xa, ta cũng cứu không được, quá dễ bị trận đại chiến này lan đến..." Tuy hắn cũng không đành lòng thấy nhiều sinh linh vô tội chết thảm như vậy, nhưng hắn cũng biết mình có mấy cân mấy lượng, sẽ không vì những sinh linh không liên quan đến mình mà đi mạo hiểm.

Đang nói, trong màn nước liền xuất hiện hai thân ảnh to lớn.

Hai thân ảnh to lớn này, một đầu là sinh vật hình sói bay lơ lửng giữa không trung.

So với cẩu tử A Thu, sinh vật hình sói này uy mãnh hơn nhiều, thể hình cũng cỡ mấy trăm trượng, đoán chừng tu vi thế nào cũng có Kim Tiên cảnh.

Một đầu thì cuộn mình trong nước, đó là một con Đà Long màu xanh đen.

Con Đà Long trong nước kia giá ngự dòng nước lũ, hung hăng quất về phía con sói trên không trung, nhưng thân hình lang thú trên không lại rất khéo léo né tránh.

Tử Ngọc Sơn, trong lương đình trên đỉnh Thần Mộc, mọi người mắt không chớp nhìn hai con cự thú chém giết đấu pháp trong màn nước.

Cẩu tử A Thu nhìn vị tiền bối đồng loại trong màn nước, yên lặng cúi đầu xuống.

So sánh ra, bọn chúng hoàn toàn không có uy phong của vị tiền bối sói kia. "A Thu, ngươi có thấy hổ thẹn không?" Tiểu hồ ly vươn tay vò đầu chó của A Thu, cười hì hì nói.

Ngô Sở nghe vậy liền cười khẽ lắc đầu: "Nó mà có tâm tu sỉ ấy thì hiện tại cũng sẽ không béo thành dạng bóng tròn này!

Chương 244

A Y, ngươi cũng không đốc thúc nó một chút sao?

Béo thành thế này mà ngươi cũng nhịn được?" A Y là bạn lữ A Thu tìm được, lúc đầu đỗi lại Nữ Vương của Nguyệt Thiên Lang tộc, lông tóc thuần bạc, duy chỉ có mũi và mắt là màu đen, bộ dáng tuấn tú hơn A Thu không biết bao nhiêu lần.

A Y có chút ghét bỏ liếc nhìn A Thu bên cạnh, miệng nói tiếng người: "Lời ta nói chàng không nghe!

Chủ nhân có thể giúp A Y giáo dục chàng một chút không?" Ngô Sở gật gật đầu, từ trong tay áo lấy ra một cây roi đen sì, ném cho A Y: "Cây roi này ngươi cầm đi dùng, ngày mai ngươi có thể cầm cái này đi đốc thúc nó giảm béo, nó mà không nghe lời, ngươi cứ lấy cái này quất nó!" "Cảm...

Cảm ơn chủ nhân!" A Y rất vui vẻ, cung cung kính kính vươn miệng ngậm lấy.

A Thu run lên cái thân thể phì nộn, mặt chó đầy u oán cúi đầu xuống.

Không phải cây roi kia mạnh bao nhiêu, đó dù sao cũng là sản phẩm kém chất lượng thô ráp Ngô Sở luyện chế lúc luyện tay nghề, Hạ phẩm Linh Bảo phẩm chất thấp nhất, nguyên liệu cũng rất bình thường.

Nhưng cây roi này đại biểu cho thân phận chủ nhân ban tặng, A Thu làm sao dám phản kháng chứ!

Mọi người thấy thế không khỏi phì cười.

Hình ảnh trong màn nước lại chuyển đến một màn khác.

Sinh linh Thủy tộc trong sông lớn tạo thành một phương trận nhìn không được quy tắc lắm, sau đó hình thành một con thủy long.

Rất rõ ràng đây là lợi dụng trận pháp tập kết sức mạnh của tiểu yêu lại, có chút giống Vạn Nha Đại Trận của Khô Lâu Sơn.

Mà rơi vào trong trận là một con trâu có thể khống thủy (Ngưu Thú).

Ngưu Thú tu vi tuy không thấp, nhưng dưới sự vây quét của những sinh linh Thủy tộc này, hiển nhiên đã bị tạm thời áp chế.

Thời gian cứ như vậy từ từ trôi qua, một ngày, hai ngày...

Mãi cho đến ngày thứ ba mới thấy một số chim chóc khổng lồ lướt qua bầu trời địa vực Tử Ngọc Sơn.

Ngô Sở mở ra Hộ Sơn Đại Trận, tiếp nhận những sinh linh chạy nạn này vào trong núi.

Cự cầm vốn đang kinh khủng, khi thấy mình bị một đạo tử quang bao bọc di chuyển đến trong một ngọn núi thì càng thêm kinh khủng.

Nhưng khi phát hiện không có ai ra tay với mình thì lại đều thở phào nhẹ nhõm.

Khi những con chim khổng lồ này dừng lại, sự mệt mỏi do chạy trối chết liên tục hai ba ngày lập tức ùa lên, thế là bọn chúng quyết định nghỉ ngơi trước một chút rồi lại tiếp tục chạy trốn.

Nhưng bọn chúng phát hiện, trong khoảng thời gian bọn chúng nghỉ ngơi, ngày càng nhiều phi cầm bị từng đạo tử quang chuyển di đến trong núi này nghỉ ngơi.

Theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều phi cầm tẩu thú bị tử quang trên bầu trời chuyển di đến trong vạn núi này.

Nhất thời, địa vực Tử Ngọc Sơn náo nhiệt không ít.

Đến ngày thứ chín, một dòng nước lũ đập về phía đại trận của Tử Ngọc Sơn.

Khi cảm giác được tình huống này, mày Ngô Sở nhíu chặt.

Hắn cảm thấy sự tình dường như lại có chút nằm ngoài dự liệu của hắn.

Vốn dĩ dưới sự thôi diễn của hắn và Nghệ Bảo, dòng nước lũ hung hãn từ sông lớn không có khả năng đạt tới Tử Ngọc Sơn của hắn, trừ phi là có người thôi động.

Nhưng Ứng Long Canh Thần cho dù muốn kéo hắn xuống nước, cũng không nên dùng phương pháp vụng về như vậy mới đúng!

Dù sao phương thức quá mức vụng về, không chỉ tổn hại uy danh Long tộc, cũng sẽ khiến Ngô Sở nảy sinh phản cảm, từ đó thiên hướng về Kỳ Lân tộc, Ứng Long không thể nào vô trí như vậy được!

Ngô Sở tiếp tục thi triển Cách Viên Động Kiến chi thuật, nhìn xem, tiểu hồ ly liền kêu lên: "A Sở tiền bối, hai con cự thú kia hình như càng đánh càng tiếp cận địa giới Tử Ngọc Sơn chúng ta rồi!" Nghe tiểu hồ ly nói như vậy, đôi lông mày Ngô Sở không khỏi nhíu lại.

Trong màn nước, hai con cự thú, một đầu là Kỳ Lân Thần Thú, nhìn bộ dáng và thể hình hẳn là còn rất trẻ.

Một đầu khác là một con Độc Giác Giao (Giao Long một sừng) thể hình hơn ngàn trượng.

Ngô Sở đoán chừng tu vi con Độc Giác Hắc Giao này có khả năng còn mạnh hơn một bậc so với con Thanh Long lúc trước, cũng chính là nói còn cường đại hơn Kim Tiên cảnh của Ngô Sở.

Ngô Sở cảm thấy, việc này mặc kệ có phải do con rồng già Ứng Long ra đề khó cho mình hay không, đều nên úp cái nồi này lên đầu

Ứng Long. "Nghệ Bảo, giúp ta thôi toán một chút, bọn hắn đây là muốn làm gì?" Ở nơi xa xôi không biết bao nhiêu vạn dặm tại Bắc Cảnh, Trấn Nguyên Tử đang xem xét Địa Thư, không khỏi "di" lên một tiếng, sau đó kiếm mi khẽ nhíu: "Bộ lạc nơi Hậu Thổ đạo hữu đang ở, địa mạch dường như xuất hiện biến động, địa mạch ở lưu vực Đại Hà cũng giống như xuất hiện chút ít tổn hại..." Thanh Khâu Ly nghe vậy, cũng không khỏi nhíu mày tú, hỏi: "Vậy Tử Ngọc Sơn thì sao?" Trấn Nguyên Tử lắc đầu nói: "Tử Ngọc Sơn ngược lại là không có biến hóa gì." Hồng Vân nghe vậy, bấm tay tính toán, hồi lâu sau nói: "Hình như là Long tộc và Kỳ Lân tộc khai chiến tại lưu vực Đại Hà, cường giả tham chiến không nhiều, hẳn là sẽ không có vấn đề gì lớn." ...

Ở một bên khác, dưới sự tính toán và suy đoán của Nghệ Bảo, sự tình có chút phiền toái ngoài dự liệu của Ngô Sở.

Hai con cự thú này đấu pháp tư sát ngay gần Tử Ngọc Sơn, hắn dù muốn ngăn cản cũng không có thực lực đó.

Cho dù có chút giao tình với Long tộc và Kỳ Lân tộc, nhưng con Độc Giác Hắc Giao (Giao Long đen một sừng) kia nếu không nhận cái giao tình này, không nể mặt Ngô Sở hắn mà cứ khăng khăng làm theo ý mình thì sao?

Con Kỳ Lân kia tuổi còn trẻ, tu vi rõ ràng yếu hơn Độc Giác Giao một chút, nhưng nhìn vào cái tính tự đại đã quen của Kỳ Lân nhất tộc, cũng chưa chắc đã lĩnh tình của hắn.

Nhưng nếu không ngăn cản, con Kỳ Lân này nếu bị Độc Giác Giao giết chết ở đây, vậy hắn - cái vị Tử Ngọc Sơn chi chủ này - chẳng phải là trơ mắt nhìn Kỳ Lân thân chết mà không cứu sao.

Đến lúc đó dù Kỳ Lân tộc ngoài miệng không nói gì, trong lòng khẳng định sẽ có khúc mắc với hắn.

Dù sao trong mắt Kỳ Lân tộc, Ngô Sở hắn là có năng lực cứu con Kỳ Lân này.

Nhưng một khi cứu con Kỳ Lân này, vậy lại đắc tội với Long tộc, đến lúc đó Ứng Long - lão rồng già kia liệu có nhân cơ hội này đưa ra điều kiện quá đáng gì hay không, thật khó mà nói.

Vốn dĩ là chuyện chẳng liên quan gì đến Ngô Sở hắn, hiện tại lại khiến hắn vì thế mà tiến thoái lưỡng nan, ngay cả cái lựa chọn "nhắm mắt làm ngơ" cũng không thể chọn. "Cái thủ pháp chọn thế nào cũng sai này, có chút giống Ứng Long lão gia hỏa kia a!" Ngô Sở thầm giao lưu với Nghệ Bảo.

Nghệ Bảo bất đắc dĩ nói: "Cho dù biết là thủ bút của lão rồng già kia, nhưng chủ nhân lại có thể làm gì chứ?

Chủ nhân hiện tại lại đánh không lại lão rồng già đó.

Hơn nữa chúng ta cũng không có chứng cứ, biết đâu là do con Độc Giác Giao kia tự mình khăng khăng làm bậy thì sao?

Tên kia nhìn qua là biết rất bá đạo." Ngô Sở lẳng lặng nhìn qua màn nước, con Độc Giác Giao với đôi mắt hung quang tứ phía kia, ánh mắt đó phảng phất như có thể xuyên qua màn nước, nhìn chằm chằm vào Ngô Sở vậy.

Nghệ Bảo "nhìn" con Độc Giác Giao kia, nói: "Nói đi cũng phải nói lại, con Độc Giác Giao này sao lại không hóa rồng nhỉ?

Tu vi mạnh như vậy, lẽ ra phải có thể hóa rồng rồi chứ!" "Cái này ai mà biết!

Có lẽ huyết mạch Chân Long trong cơ thể hắn cũng không đậm đặc đến thế!" "Chủ nhân, hay là người cũng xử lý giống như Hậu Thổ tỷ tỷ, tóm cả hai tên đánh một trận rồi ném ra ngoài.

Tuy rằng người có khả năng đánh không lại bọn chúng, nhưng em

có thể giúp người nha!" Trước đó Long tộc có khả năng là muốn kéo Hậu Thổ bộ lạc xuống nước, cho nên đại chiến vừa bùng nổ, liền có sinh linh Thủy tộc và Tẩu Thú nhất tộc vừa đánh vừa di chuyển về phía Hậu Thổ bộ lạc, thậm chí còn có Linh bảo oanh kích lên trận pháp bảo hộ của Hậu Thổ bộ lạc.

Kết quả hai đầu sinh linh này bị Hậu Thổ thi triển ra thuật Pháp Tướng Thiên Địa, mỗi tay tóm cổ một con ném ra ngoài, hóa thành như sao băng, không biết bay xa bao nhiêu vạn dặm.

Ngô Sở thầm lườm Nghệ Bảo một cái, mình nếu có bản lĩnh như Hậu Thổ tiểu thư tỷ, còn cần ngồi ở đây xoắn xuýt sao?

Chương 245

Sớm đã sút hai tên này mỗi tên một cước bay đi rồi.

Ong...

Đang suy tính, đại trận Tử Ngọc Sơn chấn động lên.

Đương nhiên, chút chấn động này còn chưa đủ để làm đại trận bị tổn hại.

Bất quá lúc này, tại ngoại vi Tử Ngọc Sơn, dưới sự bao phủ của trận pháp, có thể nhìn thấy dòng nước lũ đục ngầu đang vỗ vào đại trận bảo hộ, hình thành một cảnh quan vô cùng độc đáo.

Trong trận pháp, non xanh nước biếc, cổ mộc tham thiên.

Ngoài trận pháp, một mảnh mênh mông biển nước, núi xanh cây cổ thụ đã bị hồng lưu nhấn chìm.

Dòng nước lũ bị trận pháp chặn lại, xuyên qua vách trận trong suốt, có thể nhìn thấy trong dòng nước lũ, vô số cây gỗ lớn đang chìm nổi, cá lớn cá bé cũng có không ít, có con thậm chí đang va vào vách trận.

Tại nơi giao giới trận pháp này ngoài ngàn dặm, hai con cự thú đang gào thét tê hống, đấu pháp tư sát.

Bọn chúng rõ ràng cũng cảm giác được dị trạng ngoài ngàn dặm, nhưng lại không nghĩ nhiều.

Trong mắt bọn chúng, nơi này cho dù là đạo trường của vị đại năng nào đó, thì lúc này vị đại năng kia khẳng định cũng sẽ không ra ngoài lo chuyện bao đồng, dù sao bọn chúng cũng là Long tộc và Kỳ Lân tộc.

Nhưng thiên thiên, bọn chúng đã tính sai, một bóng người xuất hiện, từ xa đã quát: "Hai gã tiểu bối, không biết nơi này là nơi tu hành của bần đạo sao?

Cút xa một chút!" Hống...

Hống...

Hai con cự thú phân biệt quay đầu, hướng về phía Ngô Sở gào lên một tiếng.

Trong tiếng gầm này, dòng nước lũ chấn động kịch liệt.

Con Độc Giác Hắc Giao trừng mắt nhìn Ngô Sở, hừ lạnh nói: "Tử Ngọc Sơn chi chủ, ngươi chớ có lo chuyện bao đồng, nếu không hậu quả tự phụ!" Tuy rằng cách xa hơn ngàn dặm, nhưng cỗ uy thế kia phảng phất như có thể dễ dàng truyền tới vậy.

Cường đại, bá đạo, hung tàn...

Nếu như không phải có Nghệ Bảo âm thầm bảo hộ, chỉ bằng cảm giác khiến da đầu tê dại này, Ngô Sở thật sự sẽ chọn lựa xoay người bỏ đi, coi như không nhìn thấy gì.

Nhưng mà hiện tại, hắn lại không thể coi như không có chuyện gì, dù sao chỉ là một con Hắc Giao cảnh giới Thái Ất cỏn con mà thôi, thế mà dám ở địa bàn của hắn nhe răng với hắn, hắn không cần mặt mũi sao? "Khẩu khí ngược lại là không nhỏ, có bản lĩnh ngươi qua đây, xem bần đạo treo ngươi lên đánh như thế nào!" Hắc Giao nghe vậy, lập tức khinh thường hừ lạnh: "Treo lên đánh?

Bằng vào ngươi cũng xứng?

Hôm nay không rảnh dài dòng với ngươi, trước tiên thu thập con Tiểu Kỳ Lân này, ngày khác sẽ lại hướng ngươi thỉnh giáo." Cách làm không nể mặt mũi như vậy của Hắc Giao, khiến Ngô Sở lập tức có chút hoài nghi, tên này rốt cuộc lấy đâu ra sự tự tin đó?

Thậm chí hoài nghi việc mình trước đó trực tiếp úp cái nồi này lên đầu Ứng Long, liệu có phải là có chút không phúc hậu hay không?

Tên Hắc Giao này rõ ràng là không biết làm Rồng a!

Tiểu Kỳ Lân toàn thân màu xanh nhìn thoáng qua hướng Ngô Sở đang đứng, phảng phất như đang nói: Thế này mà cũng nhịn được?

Tử Ngọc Sơn chi chủ, xem ra cũng là hữu danh vô thực mà thôi!

Ha ha...

Ngô Sở có chút do dự, dáng vẻ trù trừ không tiến, càng làm cho Hắc Giao cười ha hả.

Tuy nhiên, điều khiến bọn chúng không ngờ tới chính là, Ngô Sở không chỉ nhịn xuống, mà còn xoay người xám xịt trốn vào trong đại trận bảo hộ, thậm chí còn thu đại trận bảo hộ lùi về mấy vạn dặm. "Các ngươi đánh sống đánh chết, đều không liên quan đến bần đạo, bất quá nếu lại tiến lên phía trước, thì chớ trách bần đạo không nói lời khó nghe trước...

Chớ bảo là ta không báo trước (Vật vị ngôn chi bất dự dã)!" Dáng vẻ "ngoài mạnh trong yếu" này của Ngô Sở, lập tức liền khiến hai đầu cự thú nảy sinh lòng khinh thường, Hắc Giao lại càng cười ha hả, điên cuồng xuất trảo tê cắn đối với Tiểu Kỳ Lân.

Một Kỳ Lân một Giao Long, đấu đến gọi là hôn thiên hắc địa, sóng lớn cuồn cuộn, đâu thèm để lời nói của tên Tử Ngọc Sơn chi chủ phế vật này ở trong lòng.

Thế là bọn chúng đánh tới đánh lui, liền lần nữa di chuyển về phía Tử Ngọc Sơn.

Những dòng nước lũ kia tự nhiên cũng sớm đã tràn theo qua.

Nhưng mà, ngay tại lúc bọn chúng cho rằng Ngô Sở - vị Tử Ngọc

Sơn chi chủ phế vật chỉ biết nói lời hung ác này - sẽ lại lần nữa nhượng bộ bọn chúng ba phần, thì một đạo tử quang lóe lên, bọn chúng trực tiếp bị một tòa đại trận bao phủ vào trong.

Ngô Sở thân mặc bộ chiến giáp màu đen xám, tay cầm Bính Hỏa Vũ Phiến (Quạt lông Bính Hỏa), hướng về phía hai đầu cự thú liền huy ra một đạo hỏa diễm.

Mà ở phía sau đạo hỏa diễm này, Ngô Sở móc ra một cái hộp, mở ra về phía Hắc Giao, một nắm đấm khổng lồ trực tiếp từ trong hộp bay ra, oanh kích về phía Hắc Giao.

Phía sau nắm đấm kim sắc này, một cây trâm thần bằng gỗ màu tím (Tử Ngọc Thần Mộc Trâm) bắn về phía con Kỳ Lân kia.

Đồng thời, hai sợi dây xích thần bằng công đức kim sắc (Công Đức Thần Liên) từ trên người Ngô Sở bay ra, bám sát phía sau biển lửa kia, quấn về phía hai đầu cự thú.

Hai đầu cự thú lập tức liền bị đánh cho ngây người.

Hai con cự thú bị hộ sơn đại trận vừa bao phủ, lập tức liền dưới sự trói buộc của trận pháp mà mất đi năng lực hành động.

Tuy rằng chỉ là một thoáng rất ngắn ngủi, nhưng đã đủ rồi.

Chờ bọn chúng thi triển đại pháp lực, tránh thoát trói buộc mà trận pháp gia trì lên người, xoay người đối phó biển lửa kia, thì một nắm đấm khổng lồ đã oanh tới.

Hắc Giao chỉ kịp tế lên một kiện Linh bảo phòng ngự hình tháp, kết quả liền thấy quyền mang đánh bay Linh bảo, đập ngược trở lại trên người Hắc Giao, quyền mang thế đi không giảm, theo sát mà tới.

Binh, binh...

Rắc, rắc...

Linh bảo cùng quyền mang đập lên người Hắc Giao, tiếng xương cốt trong cơ thể Hắc Giao đứt gãy truyền đến rất rõ ràng.

Chỉ một quyền, con Hắc Giao kia trong nháy mắt đã bị oanh từ không trung xuống, nện vào trong dòng nước lũ phía dưới, sau đó bị Công Đức Thần Liên kim sắc quấn chặt thân thể, không thể động đậy.

Trên thực tế, hắn lúc này động một cái đều cảm thấy đau.

Hắn phát hiện, mình cư nhiên là bị một quyền mang mang theo khí tức Đại La cảnh đánh trúng, không phải nói Tử Ngọc Sơn chi chủ này bản thân tu vi kỳ thật cũng không cường đại sao?

Hắn làm sao lại có tu vi Đại La cảnh?

Ở một bên khác, tình huống của Tiểu Kỳ Lân sẽ hơi tốt hơn một chút, nhưng cũng đồng dạng bị Thần Mộc Trâm một trâm bắn trúng đầu, bất quá bắn vào cũng không sâu, chỉ là âm thanh của Ngô Sở khiến hắn không dám tùy tiện nhúc nhích: "Không muốn não bị trực tiếp bắn xuyên thì tốt nhất đừng có loạn động!" Ngay từ đầu bị hộ sơn đại trận hạn chế năng lực hành động, chưa đợi hắn sử xuất Linh bảo, kết quả lại bị cây trâm gỗ kia định trụ thân thể, khiến hắn ngay cả tế xuất Linh bảo ngăn cản một chút, hoặc là tránh né một chút cũng không làm được, đã bị trâm gỗ bắn rách đầu.

Nếu như chỉ là phá vỡ vài cái vảy, Tiểu Kỳ Lân ngược lại cũng không lo lắng lắm, nhưng trên cây trâm gỗ kia hiển nhiên còn có uy năng ẩn mà chưa phát, một khi hắn có động tác gì, rất có khả năng đầu sẽ bị bắn xuyên.

Thế là, hắn chỉ có thể yên lặng đứng ở đó, không dám động đậy.

Chương 246

Sau đó một khắc sau, hắn cũng bị sợi dây xích công đức kia quấn chặt thân thể, lần này thì càng thêm không thể động đậy.

Sợi dây xích công đức này rắn chắc hơn bọn chúng tưởng tượng vô số lần, dường như ngay cả giãy dụa một cái cũng không làm được, chỉ có thể yên lặng chờ đợi sự thẩm phán của Ngô Sở đối với bọn chúng.

Đợi hai tên này bị Công Đức Thần Liên của Nghệ Bảo trói gô lại, lại bị tử quang của hộ sơn đại trận truyền tống đến trên một ngọn núi, Ngô Sở xách theo Thiêu Hỏa Côn (que cời lửa) xuất hiện.

Trong tay hắn còn có một cái tháp đen, chính là kiện Linh bảo phòng ngự hình tháp mà Hắc Giao vừa mới tế xuất, một kiện Thượng phẩm Hậu Thiên Linh Bảo.

Đều nói Long tộc rất giàu có, nhưng nhìn con Hắc Giao này, cũng chẳng giàu đến đâu nha!

Đường đường là tu vi Thái Ất cảnh, dùng vẫn là Linh bảo giai biệt Hậu Thiên.

Ngô Sở ném tháp đen xuống bên cạnh Hắc Giao, Thiêu Hỏa Côn yên lặng gõ gõ vào lòng bàn tay.

Thiêu Hỏa Côn là cái que hắn dùng để khoan gỗ lấy lửa lúc ban đầu, bên trên lượn lờ khí tức công đức nồng đậm, đây là kết quả sau khi được Ngô Sở dùng công đức ôn dưỡng thành Trung phẩm Công Đức Linh Bảo.

Vốn dĩ Ngô Sở cũng chỉ nghĩ là đem cây Thiêu Hỏa Côn này ôn dưỡng thành Hạ phẩm cao đoạn Công Đức Linh Bảo là đủ rồi.

Nào ngờ, còn chưa tấn thăng cao đoạn, cây Thiêu Hỏa Côn này đã tăng thêm một cái công năng hỏa diễm thiêu đốt.

Ngô Sở thấy vậy, nghĩ thầm sau khi nó tấn thăng trung phẩm, biết đâu còn sẽ xuất hiện công năng mới, thế là cắn răng một cái, liền đem nó tấn thăng thành trung phẩm.

Kết quả sau khi Thiêu Hỏa Côn tấn thăng trung phẩm, cũng chưa xuất hiện công năng mới, chỉ là cái công năng hỏa diễm thiêu đốt này được tiến hóa thêm một bước.

Khi hỏa diễm thiêu đốt, ngọn lửa trên côn trực tiếp nội liễm lại.

Sau đó cái công năng thiêu đốt này, cư nhiên có thể bỏ qua phòng ngự, đem nhiệt lực xuyên qua phòng ngự, trực tiếp tác dụng vào bên trong cơ thể.

Ngô Sở làm thế nào cũng không ngờ tới, khu khu một cây que cời lửa, sau khi tấn thăng Trung phẩm Công Đức Linh Bảo cư nhiên lại có công hiệu thần kỳ như vậy.

Tuy rằng chỉ là Trung phẩm Công Đức Linh Bảo, nhưng trong mắt hai con cự thú này, kiện Công Đức Linh Bảo này đã là một kiện Linh bảo vô cùng khó được rồi, trên người bọn chúng ngay cả nửa kiện Công Đức Linh Bảo đê phẩm cũng không có đâu!

Ngô Sở biến Thiêu Hỏa Côn dài ra, gõ gõ lên cái đầu lớn của con Hắc Giao kia, cười nói: "Sao hả?

Ngươi thật sự tưởng bần đạo sẽ sợ hai tên tiểu bối các ngươi?" Dang dang dang...

Công Đức Linh Bảo Thiêu Hỏa Côn gõ lên đầu Giao Long, truyền đến tiếng kim loại va chạm.

Nhìn qua dường như không thể đánh đau hắn, nhưng mà cảm giác thiêu đốt kia lại đã truyền vào bên trong.

Tuy rằng vảy của Hắc Giao rất dày, nhưng dưới sự thiêu đốt của cỗ cảm giác nóng rực này, y nguyên khiến hắn cảm giác đau đớn khó nhịn, không tự chủ được mà muốn vặn vẹo cái đầu.

Nhưng dưới sự trói buộc của Công Đức Thần Liên, lại ngay cả chuyển động đầu một cái cũng không thể. "Trước đó bần đạo nói với các ngươi thế nào nhỉ?

Chớ bảo là ta không báo trước!" Ngô Sở vừa nói vừa gõ đầu Giao Long, "Coi lời bần đạo như gió thoảng bên tai rồi hả!

Thật sự tưởng bần đạo không có tì khí?" Hắc Giao cắn răng, rất muốn nói một câu: Dựa vào hộ sơn đại trận thì tính là bản lĩnh gì?

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn là không nói ra khỏi miệng, bởi vì hắn nghĩ tới nắm đấm mang theo khí tức Đại La kia, cũng không biết có phải đối phương sở hữu tu vi Đại La cảnh hay không.

Hơn nữa, thật sự muốn trách, cũng chỉ có thể trách chính hắn ngu xuẩn, rõ biết đối phương nơi này có hộ sơn đại trận thủ hộ, đối phương còn thu hộ sơn đại trận về.

Thế mà bọn chúng cư nhiên còn ngốc nghếch chạy tới khiêu khích!

Cái này có thể trách ai?

Đối phương trước đó rõ ràng là "tiên kỳ nhược" (tỏ ra yếu thế trước), lại mượn cơ hội thu hộ sơn đại trận về, đợi đến khi bọn chúng tiến vào phạm vi bao phủ của hộ sơn đại trận, mới tiện mượn nhờ uy năng của hộ sơn đại trận mà ra tay với bọn chúng a!

Nói đi thì nói lại, đối phương còn mới chỉ mượn dùng uy năng của hộ sơn đại trận để hạn chế năng lực hành động của bọn chúng một chút, còn chưa mượn dùng các uy năng khác của hộ sơn đại trận đâu! "Sao thế?

Trước đó không phải còn rất ngang ngược sao?

Bây giờ biến thành câm điếc rồi?" Ngô Sở đứng trên đầu hắn, Thiêu Hỏa Côn trong tay không ngừng chọc vào đầu hắn, tính sát thương không cao, nhưng tính vũ nhục lại cực mạnh.

Nhưng Hắc Giao lúc này cũng không ngang ngược nữa, đạo lý "hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt", hắn vô cùng hiểu rõ, lúc này cãi cọ miệng lưỡi một chút tác dụng cũng không có.

Gõ đầu con Hắc Giao này một hồi, Ngô Sở lại đi tới trước mặt con Tiểu Kỳ Lân kia.

Nói hắn nhỏ, kỳ thật hắn cũng không nhỏ, thể hình cũng hơn mấy trăm trượng, tu vi càng là cao hơn tu vi của Ngô Sở rất nhiều.

Nhưng so với những con Đại Kỳ Lân của Kỳ Lân tộc thì đúng là nhỏ rồi.

Dù sao Kỳ Lân tộc cũng giống như Long tộc, đều là chủng tộc vô cùng cường đại.

Đối với Kỳ Lân tộc mà nói, con Kỳ Lân này có lẽ chỉ là một con Kỳ Lân thiếu niên. "Tiền bối, hiểu lầm, hiểu lầm...

Đều là con Hắc Giao kia bức ép Kỳ Lân quá đáng, cho nên vãn bối mới có thể bị hắn kéo về phía bên này, Ngũ thúc từng nói với vãn bối về tiền bối, nói tiền bối và Kỳ Lân nhất tộc ta quan hệ không tệ, vãn bối lại làm sao sẽ cố ý chạy tới khiêu khích..." Hắn vừa nói vừa liếc nhìn con Hắc Giao ở cách đó không xa.

Kết quả Ngô Sở liền gõ một gậy lên đầu hắn, sau đó rút cây Tử Ngọc Thần Mộc Trâm đang cắm trên trán hắn ra, tùy tay cài lên búi tóc của mình, vừa cười lạnh nói: "Tuổi tuy nhỏ, nhưng cái tâm nhãn này ngược lại là không nhỏ.

Đều thành tù nhân rồi mà còn không quên châm ngòi ly gián một chút quan hệ giữa bần đạo và Long tộc, xem ra Kỳ Lân nhất tộc các

ngươi hậu kế hữu Kỳ Lân a!" "Tiền, tiền bối nói đùa!" Thiếu niên Kỳ Lân màu xanh nhe cái miệng rộng cười làm lành. "Nói đùa?

Không, bần đạo nói là sự thật, tiểu tử ngươi quỷ tinh quỷ tinh, tương lai Kỳ Lân tộc tất có một chỗ của ngươi.

Đúng rồi, ngươi tên là gì?" "Văn bối, văn bối tên Phong Ngân." "Phong Ngân, Phong Ngũ là Ngũ thúc của ngươi, vậy cha ngươi là Phong Kỷ à?" "A?" "Ngươi không có cha sao?" "Cha ta là trưởng của Phong Kỳ Lân..." "Nga!

Hóa ra là Phong Đại a!" "..." Thiếu niên Kỳ Lân yếu ớt nói: "Cha ta tên là 'Phong'." "Ồ?

Là như vậy sao?" Ngô Sở lẳng lặng gật đầu, hắn thật đúng là không rõ tên của những cường giả Kỳ Lân vương tộc kia, dù sao hắn cũng ngại hỏi Phong Ngũ bọn họ.

Hiện tại bắt được con thiếu niên Kỳ Lân này, Ngô Sở ngược lại cảm thấy có thể hỏi một chút, "Vương của tộc các ngươi, có phải tên là 'Hỏa' không?" Thiếu niên Kỳ Lân chớp chớp mắt to, muốn lắc đầu, nhưng lại lắc không nổi, "Vương của tộc ta tên là Vương a!

Địa, Phong, Thủy, Hỏa, là tên của thủ lĩnh bốn chi Kỳ Lân..." "Cho nên theo thứ tự mà xếp, phụ thân ngươi gọi là Phong Đại, kỳ thật cũng là không sai nhỉ!" "..." Phong Ngân không muốn nói chuyện, chỉ muốn cho Ngô Sở một cú đá Kỳ Lân.

Nhưng hiện thực lại khiến hắn không thể không mở miệng, "Tiền bối, người sẽ giết chúng ta sao?" "Giết các ngươi?" Ngô Sở sờ sờ cằm, làm ra một bộ dáng tựa như đang suy tư.

Hắc Giao bên cạnh trừng mắt nhìn con Tiểu Kỳ Lân này, phảng phất như đang nói: Tiểu tử, mau ngậm cái miệng thối của ngươi lại, không có việc gì nhắc nhở hắn làm gì? "Nói ra thì, đến vùng đất Hồng

Hoang này lâu như vậy, bần đạo thật đúng là chưa từng nếm qua thịt rồng và thịt kỳ lân đâu!

Hay là, các ngươi cống hiến một chút để bần đạo nếm thử?" "..." "Các ngươi ai có thể nói cho bần đạo biết, vì sao lại coi lời nói trước đó của bần đạo như gió thoảng bên tai?" Dùng việc nếm thử thịt bọn chúng để hù dọa một chút, Ngô Sở rốt cục thu liễm nụ cười, cầm Thiêu Hỏa Côn, chắp tay sau lưng, vẻ mặt nghiêm túc nhìn bọn chúng, hỏi.

Chương 247

"Tiền bối, đều là hắn, là hắn dẫn vãn bối đi về hướng bên này." Phong Ngân nghe vậy, lập tức kêu lên, bán đứng kẻ địch mà chẳng có chút gánh nặng tâm lý nào.

Hắc Giao lập tức phản kích: "Đánh rắm!

Rõ ràng là ngươi lui về phía bên này." Phong Ngân hừ lạnh nói: "Xin tiền bối minh giám, tu vi của hắn mạnh hơn vãn bối một chút, khi vãn bối vừa đánh vừa lui, ngay từ đầu phương hướng lui cũng không phải là Tử Ngọc Sơn của tiền bối." Ngô Sở nhìn bọn chúng một cái, cười hắc hắc nói: "Các ngươi chẳng lẽ không biết, Tử Ngọc Sơn của bần đạo có hộ sơn đại trận sao?

Ở trong hộ sơn đại trận này, các ngươi cảm thấy sẽ là đối thủ của bần đạo?

Hay là các ngươi cảm thấy, bần đạo không dám làm gì Long tử Kỳ Lân tôn các ngươi?" Ngô Sở nói xong, liền lẩm bẩm một mình: "Cũng đúng, bần đạo làm sao dám cùng lúc đắc tội cả Long tộc và Kỳ Lân tộc các ngươi chứ?

Các ngươi đây là có chỗ dựa nên không sợ a!

Đúng không!" Hắn vừa nói, vừa quét mắt nhìn lên người hai con cự thú, nhìn đến mức trong lòng hai đầu cự thú có cảm giác rợn rợn, luôn cảm thấy vị tiền bối này có chút không đúng lắm. "Nếu như đem các ngươi treo lên đánh một trận, Long tộc và Kỳ Lân tộc, liệu có vì thế mà trở mặt với bần đạo không nhỉ?

Bần đạo cũng khá tò mò đấy!

Các ngươi nói xem?" Lời Ngô Sở vừa dứt, chưa đợi hai đầu cự

thú này cầu xin, thân thể to lớn liền trực tiếp bị Công Đức Thần Liên kéo lên, treo ngược giữa không trung. "Tiền bối, vãn bối sai rồi, vãn bối sai rồi..." Phong Ngân ngược lại là rất thức thời, lập tức liền mở miệng nhận sai, tốc độ nhận sai cực nhanh.

Thấy thái độ nhận sai của hắn coi như không tệ, Ngô Sở nhìn về phía con Hắc Giao kia.

Hắc Giao nghểnh cổ cắn răng, rõ ràng cứng cỏi hơn thiếu niên Kỳ Lân Phong Ngân không ít.

Ngô Sở cười bay người đến đuôi Hắc Giao, sau đó đuôi của hắn liền bị kéo cong về phía lưng, lộ ra phần bụng đuôi cũng màu đen.

Ngô Sở cũng không biết đâu là mông hắn, cứ lấy phần bụng đuôi này làm mông hắn vậy. "Ngươi còn rất cứng cỏi!

Bần đạo chính là thích rồng trẻ tuổi cứng cỏi như ngươi." Ngô Sở vừa nói, vừa dùng Thiêu Hỏa Côn quất lên đó, quất đến vang tiếng chan chát, cảm giác đau đớn do thiêu đốt trong nháy mắt liền truyền vào trong cơ thể Hắc Giao, cũng theo thần kinh của hắn, du tẩu trong thân thể hắn, kích thích đại não hắn. "Ngươi..." "Đừng nói chuyện!

Rồng trẻ tuổi phải có cốt khí của rồng trẻ tuổi, ngay từ đầu không cầu xin tha thứ, bây giờ cũng không thể cầu xin tha thứ, nếu không chẳng phải là làm mất mặt rồng của Long tộc sao?" "..." Hắc Giao cắn răng, rất muốn chửi má nó.

Phong Ngân ở bên cạnh thì hơi nhếch miệng, thầm khen mình thông minh. "Canh Thần (Ứng Long) lão rồng kia ngược lại cũng thông minh, cư nhiên biết phái một tên mãng phu như ngươi tới chấp hành nhiệm vụ như vậy." Ngô Sở vừa quất mông Giao Long, vừa nói: "Ngươi tưởng ngươi làm ra một bộ tư thái mãng phu, bần đạo liền đoán không ra đây là kỹ lưỡng của Canh Thần lão rồng sao?" Tiểu Kỳ Lân bên cạnh không khỏi dựng lỗ tai lên, phảng phất như phát hiện ra

bí mật lớn gì đó.

Canh Thần lão rồng, đó là Đại Hà Thủy Quân Ứng Long a! "Đáng tiếc hắn có thể không đoán được, bần đạo sẽ dùng phương thức như vậy để phá cái cục này của hắn đi!

Đương nhiên, cũng có khả năng hắn sớm đã nghĩ đến, nhưng cảm thấy bần đạo nhất định không thèm so đo với tiểu bối các ngươi, như vậy các ngươi ngược lại càng sẽ không có nguy hiểm gì." Ngô Sở vừa nói vừa lắc đầu, "Đáng tiếc, hắn tính toán được rất nhiều, lại duy độc không tính được ngươi cư nhiên lại kém cỏi như vậy, không có cách nào trong thời gian ngắn xử lý con Tiểu Kỳ Lân Phong Ngân này." Hắc Giao nghe mà có chút ngơ ngác, thầm nghĩ: Thủy Quân tiền bối chẳng lẽ thật sự có ý nghĩ này?

Nhưng vì sao Thủy Quân tiền bối lại nói với ta, dụ tên này ra khỏi Tử Ngọc Sơn rồi hãy tìm cơ hội bắt lấy?

Haizz!

Đều tại ta quá mức chủ quan, tưởng rằng tên này nhát gan không có bản lĩnh...

Xem ra Thủy Quân tiền bối cũng nhìn lầm rồi, tên này đâu phải là nhát gan không có bản lĩnh, rõ ràng chính là rất cường đại nhưng còn muốn giả làm một tên đê tiện vô sỉ rất kém cỏi, dẫn dụ chúng ta mắc lừa a!

Ngô Sở cười ha hả nói: "Sao thế?

Bị bần đạo đoán trúng, không còn gì để nói rồi?

Nga!

Ngươi bây giờ có thể nói chuyện." Nhưng Hắc Giao cứng cỏi kia lại vẫn không nói gì, chỉ là đuôi rồng không ngừng co giật.

Nơi bị Ngô Sở liên tục quất roi kia, đã có mùi khét.

Phong Ngân dùng khóe mắt liếc nhìn một màn này, chỉ cảm thấy cái mông của con Hắc Giao này bị quất thảm quá rồi, lập tức có loại cảm giác đồng bệnh tương liên. "Không nói lời nào cũng không sao, ngươi cứ nghĩ trước đi, lát nữa lại đến quất ngươi tiếp." Ngô Sở nói xong, chuyển hướng sang Phong Ngân, "Tiểu Kỳ Lân, bây giờ đến phiên ngươi." Hắn vừa nói vừa đáp xuống trên mông Tiểu Kỳ Lân, dùng Thiêu Hỏa Côn chọc chọc lên đó, "Ngươi cũng có thể giống như hắn giữ im lặng, dù sao quất thì khẳng định là phải quất ngươi một trận rồi." "Tiền bối, tiền bối...

Người muốn biết chuyện gì, ta nhất định biết gì nói nấy, người hỏi đi, người hỏi thử xem." Phong Ngân lập tức kêu lên, hắn cũng không muốn bị quất mông, quá mất mặt Kỳ Lân rồi.

Bốp...

Thiêu Hỏa Côn của Ngô Sở vẫn rơi xuống trên mông Phong Ngân, cỗ cảm giác thiêu đốt kia, khiến cơ mông hắn không tự chủ được mà khẽ run rẩy.

Lúc này, hắn có chút muốn khóc. "Tiền bối, ta đều nói biết gì nói nấy rồi, vì sao còn muốn đánh ta, ô..." Ngô Sở cười ha hả một tiếng, nói: "Nếu như hắn là chủ mưu, ngươi chính là tòng phạm.

Nếu như trước đó ngươi thật sự có để bần đạo vào mắt, cũng đem lời bần đạo nói nghe lọt tai, hoàn toàn có thể xoay người rời khỏi nơi này, nhưng mà ngươi không có, không phải sao?" "Tiền bối, ta biết sai rồi!

Biết sai rồi!

Đừng đánh ta nữa." Đánh những nơi khác cũng Thôi đi, cư nhiên đánh chỗ đó, thật sự quá mức xấu hổ, đây là đang vũ nhục nhân cách

Kỳ Lân của hắn, là đang chà đạp tôn nghiêm thân là Kỳ Lân của hắn.

Đương nhiên, hắn cũng không cảm thấy cầu xin tha thứ là chuyện gì có nhục tôn nghiêm, cường giả vi tôn mà! "Vậy ngươi nói xem, ngươi vì sao lại phối hợp với hắn?

Ngươi rõ ràng biết hắn đang khiêu khích bần đạo." "Ta, ta chỉ cảm thấy hắn đắc tội tiền bối như vậy, tiền bối nhất định sẽ cho hắn đẹp mặt, ta nghĩ là, có thể mượn tay tiền bối, đem cái tên đáng ghét này trừ bỏ hay không." "Ừm, cũng coi như có chút đạo lý, tiếp tục nói." "Không, không có nữa!" "Thật không có nữa?" Ngô Sở lại quất một gậy xuống, "Không thành thật!" "Đừng, đừng đánh nữa, tiền bối, ta nói, ta đều nói." Phong Ngân suýt chút nữa đều muốn ô ô khóc thành tiếng, lớn thế này rồi, còn chưa từng bị xấu hổ như hôm nay bao giờ, "Ngũ thúc hy vọng tiền bối có thể gia nhập Kỳ Lân Vương Đình của ta, nhưng tiền bối vẫn luôn không đáp ứng, ta liền nghĩ, nếu lần này tiền bối động thủ chém con cá chạch đen này, vậy chẳng phải sẽ bị trói cùng một chỗ với Kỳ Lân Vương Đình ta rồi sao!" "Xem, bần đạo đã nói ngươi tâm nhãn không nhỏ mà!

Tiểu Kỳ Lân, ngươi có tiền đồ a!" Bốp bốp bốp...

A a a...

Tiếng Ngô Sở quất mông Kỳ Lân, cùng với tiếng kêu la của Phong Ngân, lập tức truyền vang trong gió, khiến Hắc Giao ở bên cạnh trong lòng thầm sướng: Con Kỳ Lân chết tiệt, ngươi cũng có ngày hôm nay!

Quất mông hai con cự thú này một hồi, tuy rằng cuối cùng vẫn không thể từ trong miệng Hắc Giao biết được một số chuyện mình muốn biết, nhưng Ngô Sở vẫn thả bọn chúng từ trên không xuống, đồng thời còn thu hồi Công Đức Thần Liên đang trói buộc trên người bọn chúng.

Dù sao duy trì Công Đức Thần Liên như vậy cũng cần tiêu hao

công đức, tuy rằng lượng tiêu hao không nhiều, nhưng ít nhiều vẫn sẽ khiến Nghệ Bảo cảm thấy đau lòng.

Ngô Sở cảm thấy, nên hạ một cái phong ấn trong cơ thể bọn chúng, miễn cho hai tên này chó cùng rứt giậu, phá hoại lung tung đất đai sông núi, hoa cỏ cây cối của Tử Ngọc Sơn này.

Nhưng Nghệ Bảo lại cảm thấy, hai tên này lúc này khẳng định không dám làm càn nữa, càng huống hồ còn là ở trong Tử Ngọc Sơn này, dùng hộ sơn đại trận là có thể áp chế bọn chúng rồi.

Thế là, Ngô Sở vẻ mặt mỉm cười thả bọn chúng xuống, còn rất hòa thuận nhắc nhở bọn chúng: "Các ngươi bây giờ có thể phản kháng rồi, nếu như các ngươi có lòng tin có thể từ trong tay bần đạo trốn khỏi Tử Ngọc Sơn này." Tiểu Kỳ Lân rơi xuống mặt đất, liền hóa thành một thiếu niên tóc xanh, một mái tóc dài màu "tha thứ" (màu xanh lục sáng) cực kỳ bắt mắt, lại thêm dung mạo tuấn tú kia, quả thực có chút khí chất "tiểu thụ".

Lúc này hắn lặng lẽ xoa mông, cảm thấy vị tiền bối nhìn qua có vẻ hòa thuận trước mắt này, trong lòng khẳng định đang ủ mưu xấu, muốn dụ bọn họ đứng lên phản kháng, sau đó lại treo bọn họ lên đánh một trận, thật sự là một lão già âm hiểm đê tiện a!

Chương 248

Thập Thất tiền bối không phải nói cái lão già này sở trường là trí mưu sao?

Không phải nói tu vi của hắn kỳ thật không cao sao?

Đều là lừa gạt Kỳ Lân a!

So với Tiểu Kỳ Lân Phong Ngân, Hắc Giao hiển nhiên thảm hơn nhiều, tuy rằng lúc hắn hóa thành hình người là một gã to con đen thui cơ bắp như tháp sắt, nhưng xương cốt toàn thân trong cơ thể hắn cơ bản đều gãy rồi, lúc này vẫn còn chưa hoàn toàn khôi phục đâu!

Đâu còn khí lực đứng lên phản kháng? "Đã như vậy, vậy giao Linh bảo trên người các ngươi ra đây, tạm thời cứ do bần đạo thay các ngươi bảo quản đi!

Chờ người lớn nhà các ngươi tới đón các ngươi về nhà, sẽ trả lại cho các ngươi." Ngô Sở nhìn hai người đang trợn mắt há hốc mồm nhìn mình, "Sao thế?

Có ý kiến gì à?

Bần đạo chưa phong ấn tu vi các ngươi, đã là rất nể mặt các ngươi rồi, đừng có rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt a!" Bọn chúng tự nhiên không rõ, Ngô Sở không có phong ấn tu vi bọn chúng, đó là bởi vì tu vi của hắn thấp hơn bọn chúng, phong ấn thuật hắn thi triển, căn bản phong ấn không được bọn chúng.

Để Nghệ Bảo phong ấn bọn chúng thì vẫn cần tiêu hao công đức, chuyện này trong mắt Nghệ Bảo là chuyện được không bù nổi mất, dùng lời nói hù dọa bọn chúng là được rồi.

Tiểu Kỳ Lân Phong Ngân nhìn thoáng qua tên to con đen thui đang

nằm rên rỉ trên mặt đất, yên lặng giao Linh bảo trên người ra, vừa nói: "Nghĩ đến với thân phận của tiền bối, cũng không thèm để ý đến đồ vật của tiểu bối chúng ta mới đúng!

Liền giao cho tiền bối bảo quản vậy!

Còn xin tiền bối bớt giận." Ngô Sở giơ Thiêu Hỏa Côn lên, Tiểu Kỳ Lân không khỏi rụt đầu lại.

Nhưng Ngô Sở chỉ dùng Thiêu Hỏa Côn chỉ chỉ hắn, cười nói: "Câu này từ trong miệng tiểu gia hỏa nhà ngươi nói ra, tuy rằng không có gì đáng trách, nhưng đánh giá của bần đạo đối với ngươi phải hạ thấp một chút rồi, tiểu thông minh thì có, nhưng vẫn là có chút hẹp hòi, không đủ đại khí.

Biết rõ bần đạo chướng mắt mấy thứ này của các ngươi, vì sao còn muốn nói ra?

Lấy lời này chặn họng bần đạo sao?

Ha..." Phong Ngân bị Ngô Sở nói toạc suy nghĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ lên, có chút xấu hổ, yên lặng giao bảy kiện Linh bảo trên người ra.

Ngoài áo giáp và vũ khí ra, còn có hai kiện Linh bảo tính phụ trợ, kiện mạnh nhất cũng chỉ là cấp bậc Thượng phẩm Tiên Thiên, nhưng kiện kém nhất cũng có Trung phẩm cao đoạn.

Nhìn những Linh bảo mà Phong Ngân lấy ra, Ngô Sở lắc đầu nói: "Xem ra lão phụ thân nhà ngươi đối với ngươi cũng bình thường a!

Cư nhiên ngay cả một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ra hồn cũng không có." "..." Phong Ngân rất muốn đốp lại một câu: Ngươi tưởng Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo là cỏ dại tùy chỗ có thể thấy sao?

Nhưng nhìn thoáng qua Thiêu Hỏa Côn trong tay Ngô Sở, hắn chỉ

có thể yếu ớt nói: "Chúng ta tự nhiên không thể đánh đồng với tiền bối, cha ta có bảy con trai năm con gái, huynh đệ tỷ muội mười hai Kỳ Lân, ta xếp thứ chín, có thể có một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đã là rất không tệ rồi." Ngô Sở gật gật đầu, nói: "Hai tộc các ngươi, ngược lại là rất biết đẻ, thảo nào lại trở thành hai trong ba chủng tộc chúa tể của vùng đất Hồng Hoang này a!

Ngược lại là bần đạo kiến thức hạn hẹp rồi!" Thu hồi bảy kiện Linh bảo này, cũng chưa xóa đi ấn ký thần thức bên trên, dù sao hắn chỉ là tạm thời bảo quản, cũng không phải thật sự cướp bóc.

Nếu thật sự cướp bóc vật trên người hai gã "tiểu bối" này, chuyện đó nói ra, cũng có chút mất mặt!

Dù sao Tử Ngọc Sơn hắn, người vãn lai cũng đa phần là Đại La, tu vi của hắn tuy yếu một chút, nhưng trong tình huống quen biết đều là Đại La này, thân phận và địa vị của hắn, đều không cho phép hắn làm ra loại chuyện ti liệt như cướp kẹo que của bạn nhỏ. "Được rồi, tên to con đen thui, bây giờ đến phiên ngươi, nói đi thì nói lại, còn không nguyện ý nói cho bần đạo biết ngươi tên là gì sao?

Vậy sau này bần đạo cứ gọi ngươi là tên to con đen thui nhé." Vốn dĩ đang nhắm mắt chữa thương, tên to con đen thui mở mắt nhìn Ngô Sở một cái, cắn răng, cũng giao Linh bảo trên người ra, "Ô Trảm, ta tên là Ô Trảm!" "Ô Trảm?

Bần đạo còn tưởng ngươi họ Ngao chứ!

Xem ra Long tộc đối với ngươi cũng bình thường a!

Trong cơ thể ngươi hẳn là cũng chảy xuôi một tia huyết mạch Chân Long đi!

Một cái họ Ngao cũng không nguyện ý cho ngươi, xem ra lão phụ thân nhà ngươi đối với ngươi cũng chẳng ra sao cả!" Ngô Sở vừa nói

vừa lắc đầu.

Rất hoài nghi Ô Trảm này là con riêng của Long tộc, dù sao Long tộc lăng nhăng cũng là có tiếng.

Ô Trảm nghe được lời này, răng hàm cắn ken két, hừ lạnh nói: "Cha ta là Đại Mãng nhất tộc trong biển, mẹ ta là Long tộc, ta là con của Hải Mãng nhất tộc, không phải Long tộc..." "Hóa ra là như vậy, xem ra là bần đạo hiểu lầm ngươi rồi.

Nhưng ngươi cũng không cần thiết tức giận như vậy chứ!

Tức quá hại thân, trên người ngươi còn có thương tích đâu!

Cũng đừng có tức chết ở chỗ bần đạo, đến lúc đó bần đạo cũng không dễ ăn nói với Canh Thần lão rồng a!" Ngô Sở vừa nói vừa thu hồi năm kiện Linh bảo của Ô Trảm, so sánh ra, tuy rằng Ô Trảm chỉ có năm kiện Linh bảo, nhưng chất lượng lại một chút cũng không kém hơn Phong Ngân.

Có điều vẫn là không có Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Quả nhiên, thứ như Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cũng không phải là cỏ dại. "Được rồi, các ngươi cứ ở lại chỗ này, đừng chạy lung tung, an tâm chờ người nhà các ngươi tới đón các ngươi về nhà!" Ngô Sở chắp tay sau lưng, chuẩn bị rời đi.

Tiểu Kỳ Lân Phong Ngân kêu lên: "Tiền bối, đưa ta đi thăm quan đạo trường của tiền bối chút đi!

Nếu không ta sợ nhịn không được ở chỗ này giết chết con cá chạch đen này..." "Kỳ Lân ngu xuẩn, có bản lĩnh ngươi cứ thử xem!" Ô Trảm khẽ hừ, đầy miệng không phục.

Ngô Sở nghiêng đầu nhìn Tiểu Kỳ Lân Phong Ngân một cái, khóe miệng nhếch lên một đường cong mà hắn cho là vô cùng đẹp mắt, "Tiểu tử, ngươi đang uy hiếp bần đạo sao?" Nhưng đường cong đẹp

mắt này rơi vào trong mắt Tiểu Kỳ Lân, lại có loại cảm giác âm u lạnh lẽo.

Thế là hắn lập tức khom người hành lễ, kêu lên: "Tiền bối hiểu lầm, hiểu lầm rồi, ta chỉ là nói ra sự thật, tịnh không có nửa điểm ý tứ khủng bố a!

Còn xin tiền bối minh giám." Ô Trảm đảo mắt một vòng, cũng nói: "Xin tiền bối cũng mang theo ta!" Ngô Sở nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Cũng được!

Liền để cho các ngươi mở mang tầm mắt." "A Sở ca, bọn họ là ai?" Thấy Ngô Sở mượn nhờ uy năng trận pháp, trong nháy mắt trở lại Thần Mộc Chi Điên, cùng xuất hiện với hắn còn có một tiểu Kỳ Lân tóc dài màu bạc tên Phong Ngân, cùng với tên Ô Trảm đang nằm trên mặt đất, yên lặng khôi phục thương thế, đám người Tiểu Nguyệt Linh liền vây lại hỏi.

Ngô Sở nhìn Phong Ngân và Ô Trảm một chút, nói: "Bọn họ chính là con Kỳ Lân và con Hắc Giao đã đấu pháp tư sát ở phụ cận Tử Ngọc Sơn chúng ta lúc trước..." "A!

A Sở ca, sao huynh lại mang bọn họ về đây?" Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu hồ ly đều giật mình, bởi vì các nàng đều có thể cảm giác được, khí tức trên người hai kẻ này cũng không bị phong ấn, cường đại đến mức làm cho các nàng kinh tâm táng đởm.

Đem kẻ địch mang về sào huyệt, còn không gia tăng hạn chế, chẳng lẽ không sợ bọn họ nổi điên sao?

Bất quá Ngô Sở lại là một bộ vân đạm phong khinh, nói ra: "Không cần sợ hãi, ta còn đang rất hi vọng bọn họ có thể phản kháng một chút đây này!

Đáng tiếc...

Thôi được rồi, Tiểu Vũ, lấy chậu băng lạc lại đây cho ta nếm thử.

Tiểu Nguyệt Linh, ta đói bụng rồi, làm chút gì ngon ngon mang lên đây..." Tiểu Nguyệt Linh nhìn thoáng qua Phong Ngân và Ô Trảm, hỏi: "A Sở ca, còn bọn họ thì sao?" "Không cần chuẩn bị cho bọn họ, bọn họ thế nhưng là tù binh của ta, cho bọn họ tự do cũng đã là rất tốt rồi, còn muốn được cung phụng ăn ngon uống sướng sao?

Vậy cũng quá nể mặt bọn họ rồi!

Dù sao bọn họ bình thường ăn gió uống sương cũng quen rồi, cũng đói không chết, không cần quản bọn họ." "..." Phong Ngân và Ô Trảm hai mặt nhìn nhau, nhưng rất nhanh lại hừ một tiếng, riêng phần mình quay đầu đi.

Tiểu hồ ly và Tiểu Nguyệt Linh cũng hai mặt nhìn nhau, nhưng cũng rất nhanh liền riêng phần mình đi làm việc.

Ngô Sở nhìn thoáng qua Phong Ngân và Ô Trảm, nói ra: "Các ngươi có thể tùy tiện nhìn, nhưng đừng có tùy tiện sờ mó lung tung, có thể tùy tiện hỏi, nhưng đừng có tùy tiện khi dễ sinh linh ở nơi này của bần đạo...

Chương 249

Xin hãy trân quý thân phận tự do hiện tại của các ngươi, đừng ép bần đạo đến cả tự do của các ngươi cũng hạn chế nốt." "Tiền bối yên tâm, ta hiểu được!" Tiểu Kỳ Lân rất thức thời, trong lòng hiểu rõ, vị tiền bối này mặc dù sẽ không giết bọn hắn, nhưng khẳng định không ngại đánh bọn hắn thêm một trận nữa.

Trước đó bị treo lên đánh cũng đã rất xấu hổ rồi, nếu là hiện tại lại bị treo lên đánh, nhiều sinh linh vây xem như thế này, vậy sau này còn mặt mũi nào mà ra ngoài lăn lộn?

Ô Trảm không nói gì, chỉ là đem mặt quay sang một bên, muốn hừ, nhưng lại không dám.

Một lát sau, Ngô Sở liền ngồi trong lương đình, hưởng thụ lấy băng lạc, một bên thi triển Cách Viên Động Kiến chi thuật, quan sát chiến huống ở lưu vực sông lớn, cùng với tình huống chung quanh Tử Ngọc Sơn.

Phong Ngân và Ô Trảm cũng không tự chủ được đi vào lương đình, quan sát màn nước, đi theo tìm hiểu chiến huống bên ngoài.

Ô Trảm mặc dù thân mang trọng thương, nhưng tu vi vẫn còn, để cho mình bay lên căn bản không phải việc gì khó.

Đám động vật nhỏ và tiểu hoa tiên vốn đang ở trong lương đình nhìn thấy bọn hắn, nhao nhao tránh xa, coi bọn hắn như ôn thần, bất quá bọn hắn cũng không thèm để ý.

Không bao lâu, mùi sữa thơm của băng lạc liền tràn ngập trong lương đình, ánh mắt hai người dần dần rơi vào bát băng lạc trong tay Ngô Sở, rất hiếu kỳ đây là vật gì?

Vì sao hương vị lại kỳ đặc như thế?

Vì sao ở trong mùi thơm này, còn có hương vị của sữa thú?

Cảm nhận được ánh mắt của hai người, khóe miệng Ngô Sở hơi giương lên.

Đây còn vẻn vẹn chỉ là bắt đầu mà thôi, mấy tên chưa thấy qua sự đời.

Khi Tiểu Nguyệt Linh đem từng món từng món mỹ thực tinh xảo bưng lên, lúc Ngô Sở cùng đám Tiểu hồ ly bắt đầu hưởng thụ mỹ thực, Phong Ngân và Ô Trảm trực tiếp nhìn ngây người.

Đồ ăn còn có thể chế tác tinh mỹ như vậy sao?

Coi như mỹ thực trong Vương đình, cũng không có tinh trí như thế này đâu nhỉ!

Phong Ngân và Ô Trảm đều vinh hạnh kiến thức qua mỹ thực của Vương đình, nhưng so với những mỹ thực trước mắt này, bất luận là hình thức hay là hương vị, tựa hồ đều muốn kém hơn rất nhiều.

So với thời đại ăn lông ở lỗ mà bọn hắn từng trải qua, càng là khác biệt một trời một vực. "Tiểu Nguyệt Linh nấu ăn vất vả rồi, đến, mọi người kính Tiểu Nguyệt Linh một ly!" Mọi người bưng chén rượu lên, bao quát cả những tiểu hoa tiên may mắn được lên bàn.

Ngay cả đám sủng vật nhỏ không có tư cách lên bàn, cũng có đùi gà lớn để ăn thêm.

Mọi người đều đang ăn ăn uống uống, chỉ có hai tên gia hỏa kia đứng đó giương mắt nhìn, bầu không khí đối với bọn hắn mà nói, ít nhiều có chút xấu hổ, thậm chí là có chút dày vò.

Sau khi ăn xong bữa tối, bọn người Ngô Sở lại chuyển dời đến trong đại điện.

Trong đại điện, đốt lên hương trầm, Tiểu hồ ly hiến cho mọi người một đoạn ca múa mới mà nàng vừa nghiên cứu ra gần đây, rồi sau đó ban nhạc bắt đầu diễn tấu, một đám tiểu hoa tiên đều ra trận.

Tràng diện này, là thứ Phong Ngân và Ô Trảm chưa bao giờ kiến thức qua.

So sánh ra, những ca múa trong Vương đình kia, căn bản cũng không tính là cái gì.

Vương đình Tam tộc đều có ca múa, dù sao bọn hắn đều có Thanh Khâu Hồ tộc gia minh.

Nhưng ca múa diễn tấu ở Tử Ngọc Sơn này, đặc biệt là sự phối hợp của các loại nhạc cụ kia, trước mắt cũng chỉ có Ngọc Kinh Sơn của Hồng Quân lão tổ, cùng với Thái Dương Cung của Đế Tuấn - Thái Nhất là có.

Hai tên "tiểu gia hỏa" chưa từng thấy qua sự đời, trực tiếp liền nhìn đến choáng váng.

Liên tiếp mấy ngày, bọn hắn xem như kiến thức được cuộc sống "xa hoa" ở Tử Ngọc Sơn, vốn cho rằng người nhà rất nhanh sẽ tới đón bọn hắn, nhưng hiển nhiên bọn hắn suy nghĩ nhiều rồi, đại chiến bên ngoài vẫn đang tiếp tục, mỗi ngày đều có cường giả hai tộc vẫn lạc, Kim Tiên cảnh, Thái Ất cảnh đều có.

Đói bụng vài ngày sau, thương thế của Ô Trảm cũng dần dần khôi phục, dù sao tu vi vẫn còn, chỉ là chữa trị gân cốt thụ tổn trong cơ thể mà thôi, đối với hắn mà nói cũng không tính là gì.

Nhưng hắn vẫn không dám làm càn, mỗi lần nghĩ đến quyền mang mang theo khí tức Đại La cảnh kia, hắn liền sợ hãi thán phục.

Nhìn thấy Ngô Sở suốt ngày cười tủm tỉm, một bộ dáng vẻ hòa thuận, nhưng khí tức trên thân lại chỉ có Kim Tiên cảnh tả hữu, Ô

Trảm cảm giác vuốt rồng ngứa ngáy, nhưng cuối cùng vẫn là nhịn xuống.

Chỉ là nhịn không được ở trong lòng thầm mắng: Lão tặc âm hiểm ti bỉ vô sỉ, cư nhiên còn đang giả làm kẻ yếu, là muốn dẫn dụ bọn ta ra tay, để lại thừa cơ đánh bọn ta một trận sao?

Hắn không khỏi nhìn về phía Tiểu Kỳ Lân, kết quả phát hiện, Tiểu Kỳ Lân thế mà lại đi theo thị nữ tên Tiểu Nguyệt Linh kia, chạy vào trong bếp.

Trong phòng bếp, Tiểu Nguyệt Linh bị Phong Ngân đi theo phía sau giật nảy mình, mở rương dụng cụ bếp núc ra, bảy mươi hai món trù cụ lập tức lơ lửng trong phòng bếp, chỉ vào Phong Ngân. "Tiên tử chớ kinh, tiên tử chớ kinh, ta không có ác ý, ta không có ác ý..." Thấy bộ dáng cảnh giác kia của Tiểu Nguyệt Linh, lại nhìn xem bảy mươi hai món trù cụ này, món nào cũng đều có uy năng Trung phẩm Linh bảo, Phong Ngân cũng có chút mắt tròn mắt dẹt, thầm mắng Ngô Sở hào vô nhân tính, ngay cả một thị nữ cũng có nhiều Linh bảo như vậy, khó trách sẽ chướng mắt Linh bảo của bọn hắn.

Phong Ngân thu hồi ánh mắt, khẽ ho một cái, khom người vái chào nói: "Ta chỉ là có mấy vấn đề muốn hỏi tiên tử một chút, tiền bối nói bọn ta ở chỗ này, có thể tùy tiện hỏi." Tiểu Nguyệt Linh nhẹ nhàng thở ra, thu hồi Linh bảo trù cụ, nói: "Ngươi hỏi đi!

Hỏi xong tranh thủ thời gian rời khỏi phòng bếp, chớ ở chỗ này vướng víu ta." "Vâng vâng, xin hỏi tiên tử, những mỹ thực kia, là chế tác ra như thế nào vậy?" "Ngươi muốn học trù nghệ này?" Tiểu Nguyệt Linh kỳ quái nhìn hắn một chút. "Nếu không khó học, ta ngược lại là muốn học xem sao." "Nói khó cũng không khó, nhưng nói không khó... thì phải xem ngươi có thiên phú này hay không.

Bất quá việc này không phải một sớm một chiều, ngươi ở chỗ này

có lẽ cũng không ở được bao lâu đâu!" "Vậy, vậy phải làm thế nào, ta mới có thể nhấm nháp được mỹ thực nơi này?" "..." Mỹ thực linh nhưỡng, hoa quả mứt hoa quả, các loại điểm tâm ăn vặt, tỷ như băng lạc, kẹo hồ lô... những thứ nghe rợn cả người, thấy những điều chưa hề thấy này, mỗi một loại đều đang dụ dỗ bọn hắn.

Liên tiếp hơn nửa tháng, Phong Ngân rốt cục vẫn là không nhịn được. "Tiền bối, ta nguyện dùng Linh bảo để đổi lấy những thức ăn kia!" Có lẽ là cảm thấy qua cái thôn này, sẽ không còn cái tiệm này nữa, cho nên Phong Ngân quyết định, nghe theo đề nghị của Tiểu Nguyệt Linh, dùng Linh bảo để đổi lấy mỹ thực.

Hành vi phá của như thế, làm cho Ô Trảm đang ngồi ở một góc không xa vẽ vòng tròn nguyền rủa Ngô Sở - cái tên lão tặc âm hiểm này, không khỏi dựng lỗ tai lên, yên lặng nhìn về phía những thức ăn trước mặt Ngô Sở.

Nói thực ra, hắn cũng rất muốn nhấm nháp, nhưng lại không có ý tứ mở miệng.

Mà lời này, cũng làm cho Ngô Sở đang hưởng thụ dưa hấu ướp lạnh, không khỏi nhấc mi mắt lên nhìn hắn một cái, rồi sau đó xùy cười nói: "Thật xin lỗi!

Mấy cái Linh bảo kia của ngươi, bần đạo chướng mắt!" Kỳ thật Tiểu Nguyệt Linh cũng không có trực tiếp nói với hắn dùng Linh bảo để đổi, Tiểu Nguyệt Linh chỉ là nhắc một câu, nói bọn họ phải bỏ ra chút gì đó, có thể khiến A Sở ca hài lòng là được.

Phong Ngân cảm thấy, thứ trân quý nhất trên người hắn, chính là mấy kiện Linh bảo kia rồi.

Thế nhưng hắn đều đã nhịn đau bỏ những thứ yêu thích, đối phương thế mà nói thẳng chướng mắt, cái này...

Ô Trảm đang dựng thẳng lỗ tai yên lặng chú ý nghe vậy, xém chút nữa cười ra tiếng.

Ngô Sở cũng không phải già mồm, hắn xác thực chướng mắt những Linh bảo kia.

Một là trong những Linh bảo kia cũng không có Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tác dụng đối với hắn kỳ thật cũng không lớn bao nhiêu.

Hắn hiện tại Linh bảo trên người cũng không ít, Hậu Thiên Linh Bảo, Công Đức Linh Bảo, Trung phẩm có một đống nhỏ, Thượng phẩm cũng có mấy kiện, Cực phẩm cũng có, Chí Bảo đều có một kiện...

Mặc dù gia sản không so được với những đại năng kia, nhưng so với hai tên tiểu bối này, kia vẫn là dư xài.

Hai là, thân là "Đại tiền bối", nếu là dùng thủ đoạn này để lừa gạt Linh bảo trong tay "bạn nhỏ", việc này truyền đi, mặt mũi treo ở đâu?

Chương 250

Chẳng lẽ hắn Ngô Sở là người chưa thấy qua sự đời sao?

Hết cách rồi, Phong Ngân chỉ đành bày ra tư thái vãn bối, nói ra: "Tiền bối, ta muốn nhấm nháp những thức ăn kia, ta phải làm thế nào, tiền bối mới nguyện ý để ta được như nguyện?" Ô Trảm vốn còn đang cười thầm Phong Ngân đụng phải cái đinh, không khỏi lại lần nữa dựng lỗ tai lên.

Ngô Sở nhìn Phong Ngân, nói ra: "Tại chỗ này của bần đạo, chỉ có người lao động, mới có tư cách hưởng thụ mỹ thực.

Thấy được chưa?

Những tiểu hoa tiên kia đều đang lao động..." "Tiền bối, các nàng có mấy người chỉ là đang vui đùa!" Phong Ngân có chút ngay thẳng nói.

Ngô Sở giống như nhìn kẻ ngu si mà nhìn lấy hắn: "Mỗi ngày sau khi làm việc xong, không được để các nàng nghỉ ngơi một chút sao?

Ngươi thay Vương đình các ngươi làm việc, chẳng lẽ liền không có lúc nghỉ ngơi?" "Ách...

Tiền bối xin bớt giận, ngài tiếp tục!" Ngô Sở chỉ một ngón tay xuống nông điền phía dưới: "Đi trong ruộng giúp những tiểu hoa tiên kia một tay, các nàng bảo ngươi làm cái gì, ngươi liền làm cái đó, trừ cỏ, bắt trùng...

Không biết thì đi theo các nàng mà học." "Ai ai, ta đi ngay đây!" Phong Ngân nói xong, hấp tấp chạy về phía biên giới thụ đài, nhảy xuống.

Ô Trảm thấy thế, tuy cũng muốn đi, nhưng khi tiếp xúc đến ánh

mắt của Ngô Sở, lại khẽ hừ một tiếng, quay đầu đi, yên lặng dùng ngón tay vẽ vòng tròn trên mặt đất.

Một tên đại kinh (cá kình) thể cách tráng kiện ngang tàng, thế mà lại làm ra loại động tác này, việc này khiến Ngô Sở rất muốn cười, nhưng cuối cùng vẫn là nhịn được, tiền bối phải có phong phạm của tiền bối mà!

Trong nông điền, đám tiểu hoa tiên đang làm cỏ giữa các luống mạ, thân thể các nàng đều không cao bằng một nửa cây lúa, ẩn tại trong ruộng, hầu như không nhìn thấy thân ảnh của các nàng. "Các tiểu tiên tử, ta theo yêu cầu của tiền bối, tới giúp các ngươi một tay, phải làm như thế nào?" Một vị tiểu hoa tiên từ giữa bụi lúa bay lên, nhìn thoáng qua Phong Ngân, lại nhìn Thần Mộc Chi Điên phương hướng, cuối cùng nói: "Rất đơn giản, chỉ cần đem những cỏ dại kia nhổ tận gốc là được." Phong Ngân nhìn thoáng qua các nàng, một số tiểu hoa tiên đang dùng tay nhổ tận gốc cỏ dại, thế là hắn liền hỏi: "Vì sao không dùng pháp lực?

Dùng pháp lực càng đơn giản nhanh chóng hơn chứ!" Tiểu hoa tiên kia gật đầu nói: "Xác thực là như thế, nhưng nếu là pháp lực khống chế không tốt, lại dễ dàng tác động đến mạ non bên cạnh, một khi ảnh hưởng, vậy chẳng phải là trồng vô ích rồi sao, chúng ta có nhiều người như vậy, lại có thời gian, cỏ dại cũng không có nhiều như vậy, vì sao muốn tham đồ cái thuận tiện này chứ!" "Ách..." Phong Ngân mặc dù cảm thấy pháp lực của mình khống chế rất tốt, sẽ không tác động đến mạ non, nhưng lại cảm thấy đối phương nói rất có lý.

Hơn nữa nếu là ảnh hưởng đến mạ non, tiền bối tức giận, không cho hắn cái ăn, vậy không phải là uổng phí khí lực rồi sao?

Thế là, Phong Ngân lắc mình một cái, đem thân thể thu nhỏ lại, học dáng vẻ của những tiểu hoa tiên kia, xuyên qua lại trong nông

điền này, nhổ cỏ bắt trùng...

Đường đường là Kỳ Lân, thế mà...

Vì một miếng ăn, con Tiểu Kỳ Lân này đã hoàn toàn không cần mặt mũi nữa.

Nhưng mà, đến buổi tối, khi ăn được thức ăn tinh mỹ do Tiểu Nguyệt Linh chế tác, Phong Ngân đột nhiên cảm thấy, mặt mũi cái gì, có trọng yếu như vậy sao?

Thật thơm!

Coi như là những mỹ thực tinh mỹ do mấy đại trù Hồ tộc trong Vương đình chế tác ra, cũng không bằng một phần vạn mỹ thực do Tiểu Nguyệt Linh tiên tử làm ra a!

Phong Ngân mỹ tư tư nghĩ đến, đột nhiên nhìn thấy Ô Trảm đang nhìn mình, thế là liền bưng lên mỹ thực trước người, yên lặng đi đến trước người Ô Trảm: "Ai nha nha!

Thật thơm a!" Ô Trảm cắn răng một cái, khẽ hừ một tiếng, nói: "Đường đường là Kỳ Lân vương tộc, thế mà bò rạp trên mặt đất...

A!

Cũng đúng, Kỳ Lân vốn dĩ chính là tẩu thú bò trên mặt đất mà!" "Hâm mộ đi!

Ta biết ngươi đang hâm mộ, ha ha...

Đây chính là thức ăn tinh mỹ ngay cả Vương đình cũng không làm ra được.

Ngươi nhìn miếng thịt này xem, óng ánh sáng long lanh, mềm mà không nát, cắn một cái, hương vị nổ tung trong miệng, tựa như, tựa như tu vi lại đột phá tấn thăng sướng như vậy.

Còn có canh chua ướp lạnh này, trời nóng như thế này, uống một

ngụm chính là thấu tim mát lạnh.

Ai nha!

Nước miếng đều nhịn không được muốn chảy ra, sao lại có thể uống ngon như vậy chứ!" Phong Ngân tiện tiện hiển bãi trước mặt Ô Trảm, tức giận đến mức Ô Trảm nghiến răng nghiến lợi. "A Sở ca, bọn họ sẽ không đánh nhau chứ!" Tiểu Nguyệt Linh truyền âm nói.

Ngô Sở hơi lắc đầu: "Không sao, đánh không nổi đâu, không có cái gan đó.

Chỉ cần bọn họ buông xuống mặt mũi tôn nghiêm, liền không cần lo lắng bọn họ sẽ đột nhiên phát điên, tựa như ngao ưng..." Nói đến cái này, Ngô Sở không khỏi ngừng lại, bởi vì thế giới này, nhưng còn chưa có thuyết pháp "ngao ưng" (luyện ưng) này, muốn thuần ưng, cũng rất đơn giản, bắt tới đánh một trận là thành thật ngay. "Ngao ưng?" Quả nhiên, bất luận là Tiểu Nguyệt Linh hay là Tiểu hồ ly, đều rất nghi hoặc.

Ngô Sở cười cười, truyền âm nói: "Ý tứ chính là để cho bọn họ bị đói, bọn họ liền ngoan ngay." Hai tiểu gia hỏa như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu, nhìn xem Tiểu Kỳ Lân Phong Ngân, cũng không phải là như thế sao!

Chịu không được dụ dỗ của mỹ thực, ngay cả việc nhổ cỏ trừ trùng cũng nguyện ý đi làm.

Tiểu hồ ly hỏi: "Tu vi của bọn họ, đều có Thái Ất cảnh rồi nhỉ!" Ngô Sở khẽ vuốt cằm, cuối cùng lại an ủi: "An tâm đi!

Tại trong Tử Ngọc Sơn này, ta có vô số loại phương pháp tuỳ tiện bắt lấy bọn họ, trước đó đều có thể bắt lấy bọn họ, hiện tại bọn họ ngay cả Linh bảo cũng mất đi, còn có thể lăn lộn ra cái sóng gió gì?" Tiểu Nguyệt Linh khẽ thở dài: "Cũng không biết trận đại chiến này

khi nào mới có thể kết thúc, người nhà của bọn họ khi nào mới có thể tới đón bọn họ." "Ai biết được!" Liên tục mấy ngày, Phong Ngân đều rất tiện chạy đi trêu chọc Ô Trảm.

Ô Trảm thực sự nhịn không được, liền cùng Phong Ngân đánh một trận, hai người đều rất khắc chế không có sử dụng pháp lực, mà là bằng nhục thân ngươi một quyền ta một cước.

Sau đó hai cái đều đánh cho đối phương một cái mặt mũi bầm dập, luận thể chất, hai cái đều đạt được gen ưu lương của chủng tộc riêng mình, hầu như có thể nói lực lượng ngang nhau...

Ách, Phong Ngân dù sao cũng là Kỳ Lân thuần chủng, gen của hắn kỳ thật muốn mạnh hơn chút.

Nhưng luận thể cách, Phong Ngân hiển nhiên là muốn ăn thiệt thòi.

Cho nên trận chiến này, Phong Ngân ăn chút thiệt thòi nhỏ, Ô Trảm tạm thời chiếm thượng phong.

Bất quá Phong Ngân vốn là có chút tiện tiện, Ngô Sở cũng vui khi nhìn thấy hắn ăn chút thiệt thòi, không có việc gì đi trêu chọc người ta, sau đó bị người ta đánh cho, đây không phải là đáng đời sao!

Ngô Sở cũng sẽ không làm chủ cho hắn, thay hắn xuất đầu cái gì.

Ô Trảm cũng nhịn không được chạy tới tìm Ngô Sở, nói ra: "Ta cũng có thể làm việc." Ngô Sở gật gật đầu: "Có thể, củi lửa trong phòng bếp sắp đốt hết rồi, ngươi có thể đi rừng núi bên kia, vác mấy cây gỗ khô trở về bổ ra..." Ngô Sở chỉ chỉ ngọn núi lúc trước treo Thanh Long, cự mộc trên ngọn núi kia sau khi bị mấy lần tồi tàn, dưới chân núi liền chồng chất không ít gỗ khô, vừa vặn dùng để làm củi đốt.

Vừa nói, Ngô Sở còn vừa ném một cây rìu rất phổ thông cho hắn: "Bổ củi biết không?" Ô Trảm cầm cái rìu ngẩn người ở đó, hiển

nhiên, hắn chưa bao giờ bổ củi. "Tiểu Nguyệt Linh, ngươi phái một tiểu hoa tiên đi theo hắn, chỉ điểm hắn một phen, đường đường là đích tử của Hải Mãng nhất tộc, thế mà ngay cả bổ củi cũng sẽ không, đơn giản là làm mất mặt loài mãng xà!" "..." Ô Trảm hận không thể cho mình một bàn tay, đường đường là đích tử của Hải Mãng nhất tộc, thế mà gánh không được dụ dỗ của mỹ thực, chạy đi cho người ta bổ củi, đơn giản là mất mặt!

Bất quá nghĩ đến các loại thức ăn thơm ngào ngạt kia, lại tưởng tượng đến bộ mặt đáng ghét tiện cách của con Kỳ Lân kia, hắn cắn răng một cái, bóp cán búa, lựa chọn nhẫn nhịn.

Cứ như vậy, Kỳ Lân làm cỏ, Hắc Giao bổ củi, một màn hiếm thấy này, bị Ngô Sở yên lặng dùng điện thoại ghi lại.

Ngô Sở thật tâm chúc phúc, bọn họ có thể có một cái tương lai quang minh xán lạn! ...

Thời gian vội vàng, nhoáng một cái đã mấy năm.

Thời gian này kỳ thật đã vượt ra khỏi dự tưởng của Ngô Sở rất nhiều, xem ra đã không giống như là lẫn nhau thăm dò, mà là một trận đại chiến cục bộ rồi.

Chương 251

Nhưng mà, chỉ dùng thời gian Hồng Hoang mà nói, mấy năm thời gian cũng thực không tính là lâu, so với thời gian mấy vạn năm Tam tộc thanh tẩy Vạn tộc lúc trước, càng như một cái búng tay.

Nhưng ngắn ngủi mấy năm này, đối với Hậu Thổ bộ lạc sinh hoạt bên cạnh sông lớn mà nói, lại là vô cùng dài dằng dặc.

Đối với bọn hắn - những người có nhu cầu nhất định về thức ăn, đoạn thời gian này có thể nói là khó khăn nhất.

Bởi vì trong lúc hai tộc hỗn chiến, bọn hắn còn phải nghĩ biện pháp lấp đầy bao tử.

Trước đó còn có một ít lương thực dự trữ, nhà có dư lương tâm không hoảng hốt.

Nhưng theo thời gian từng ngày về sau dời đổi, Vũ và Khoa liền mang theo Nghệ cùng mấy tộc nhân xuất hiện tại Tử Ngọc Sơn này.

Nhiều năm như vậy, ngoại trừ Khoa và Nghệ, những dũng sĩ Vu tộc khác đến Tử Ngọc Sơn cũng không phải rất nhiều, đây là Hậu Thổ bàn giao, không cho bọn hắn tới quấy rầy Ngô Sở tu hành.

Đến mức Khoa và Nghệ, Ngô Sở đều coi bọn họ là bằng hữu, Hậu Thổ cũng không hạn chế.

Ngô Sở khởi động trận pháp, đón bọn hắn đến trên Thần Mộc Chi Điên, hỏi: "Bên bộ lạc hình như cũng không xảy ra chuyện gì a!

Các ngươi sao lại chạy tới đây rồi?" Dù sao đại chiến bên ngoài vẫn đang tiếp tục, mặc dù nước lũ đã thối lui không ít, chí ít biên duyên Tử Ngọc Sơn của Ngô Sở đã không nhìn thấy những nước lũ kia.

Nhưng tại sơn xuyên đại địa mấy vạn dặm hai bờ sông lớn, y nguyên vẫn là một mảnh trạch quốc.

Thỉnh thoảng còn có cự thú đại chiến trên trạch quốc này.

Đối mặt tình huống này, Hậu Thổ tiểu thư tả cần tọa trấn bộ lạc, cho nên chỉ có thể phái bọn hắn đến đây.

Sau khi biết được nhu cầu của bọn hắn, Ngô Sở liền hỏi Tiểu Nguyệt Linh: "Thịt con cự dương Thái Ất cảnh lúc trước còn thừa không?" Tiểu Nguyệt Linh gật đầu: "Còn có hơn nửa con đâu!" "Trước đưa cho bọn họ đi!" Khoa nghe vậy liền nói: "A Sở tiền bối, trong Tử Ngọc Sơn của huynh có không ít con mồi, chúng ta tiến đến săn giết một ít mang về là được rồi, không cần dùng đến huyết nhục cao cấp như thế." Ngô Sở lắc đầu nói: "Lấy sức ăn của tộc nhân bộ lạc các ngươi mà nói, thức ăn phổ thông cho các ngươi cũng không chống đỡ được bao lâu, thật muốn để các ngươi buông ra săn giết, cũng không biết muốn săn giết bao nhiêu sinh linh mới đủ đâu!

Dù sao con cự dương kia chúng ta cũng ăn thật lâu, còn lại liền cho các ngươi đi!" Vũ triều Ngô Sở thi lễ một cái, nói: "Đa tạ A Sở huynh đệ nghĩa trợ!" Nghệ bĩu môi nói: "Kỳ thật trên chiến trường có rất nhiều thi thể cự thú có thể nhặt, thế nhưng là Thủ lĩnh tỷ tỷ không cho phép chúng ta tiến vào chiến trường.

A Sở thúc, hay là người cùng Thủ...

Ai da!

Làm gì đánh con?" Nghệ rất không phục quay đầu trừng mắt nhìn phụ thân Vũ của hắn.

Vũ thản nhiên thu hồi nắm đấm của mình, cú đấm yêu thương này, suýt chút nữa làm cho Ngô Sở cười ra tiếng, Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu hồ ly đã bụm miệng quay đầu đi tủng tủng bả vai nhỏ, những

tiểu hoa tiên trên cây cũng cười khanh khách ẩn vào trong tán cây.

Phong Ngân và Ô Trảm cũng chậm rãi thở ra một hơi, chỉ là trừng mắt nhìn Nghệ.

Ngô Sở khẽ ho một cái, mỉm cười nói: "Thủ lĩnh các ngươi không cho các ngươi tiến vào chiến trường, chính là không hi vọng Long tộc và Kỳ Lân tộc hiểu lầm.

Hơn nữa các ngươi nhặt thi thể người ta trở về ăn, việc này để người ta tình hà dĩ kham?

Đến lúc đó không phải liều mạng với các ngươi mới là lạ!" Những Vu tộc dũng sĩ khác nghe vậy, nhao nhao gật đầu, ra hiệu đã hiểu.

Ngừng lại, Ngô Sở nhìn về phía Tiểu Nguyệt Linh: "Tiểu Nguyệt Linh, đem Ngũ Sắc Đạo Mễ trong kho, trừ phần giữ lại đầy đủ cho các tiểu hoa tiên dùng ra, còn lại toàn bộ giao cho bọn hắn mang về." Lúc này, Nghệ xoa đầu hỏi: "A Sở thúc, còn có dưa hấu lớn hay không?

Con đã rất lâu không được ăn thứ đó, trong bộ lạc trồng đều không đủ cho mọi người ăn." Bình...

Kết quả Nghệ lại tiếp nhận một cú "giáo dục yêu thương" của Vũ, ôm đầu ngồi xổm trên mặt đất, kêu lên: "Con đã nói rồi, không muốn cùng ông ấy một chỗ đi ra ngoài, các người cứ không chịu..." Chúng Vu tộc dũng sĩ ha ha cười ngây ngô, Khoa khoanh hai tay trước ngực, cười hắc hắc nói: "Cùng Vũ ca một chỗ đi ra ngoài, an toàn a!

Lúc này cũng không phải tầm thường có thể so sánh." Ngô Sở nhịn không được cười ha ha, quay đầu kêu một con tiểu hoa tiên: "Phỉ Nhi, con đi nhà kho ôm mấy quả dưa hấu lớn ra ướp lạnh một chút." Sau đó chuyển hướng đám người: "Mọi người đều vào bên trong ngồi, đã

tới, thì ăn cơm trước rồi hãy về, thuận tiện nói cho ta nghe một chút tình huống bộ lạc." Đám người ngồi xuống, Ngô Sở liền hỏi: "Thủ lĩnh các ngươi vẫn khỏe chứ!

Bộ lạc có bị tổn thất không?" Vũ lắc đầu nói: "Có Linh căn kia của A Sở huynh đệ tương trợ, bộ lạc cũng không có tổn thất, chỉ là Thủ lĩnh nhất định phải tọa trấn bộ lạc, tạm thời không cách nào rời đi, nếu không cũng không cần bọn ta đến đây." Khoa uống một hớp rượu, nói ra: "Chính là mọi người ngốc tại trong bộ lạc không cách nào đi ra ngoài, thực sự là rảnh đến nhàm chán.

Ngay cả mọi người tỷ thí cũng không thả ra được tay chân, sợ không cẩn thận đánh vỡ đại địa, cũng sợ sơ ý một chút đánh vào thủ hộ đại trận của bộ lạc, tiêu hao năng lượng của thủ hộ đại trận." Ngô Sở nghe vậy, sửng sốt một chút, rồi sau đó cười nói: "Chẳng lẽ các ngươi quên trò chơi 'đấu hung thú' rồi sao?

Nếu là không thích đấu hung thú, ta chỗ này còn có con xúc xắc ma chược đây này!" "..." Đoán chừng ai cũng không nghĩ tới, loại giải trí như "đấu hung thú" và "ma chược" này, sẽ ở trong tình huống này, tại Hậu Thổ bộ lạc tiên phong thịnh hành bắt đầu.

Có thể tưởng tượng một chút tình cảnh Bain (nhân vật trong phim, ở đây chỉ người khổng lồ/cơ bắp) đánh ma chược...

Bất quá các dũng sĩ Hậu Thổ bộ lạc mỗi cái đều cao to lực lưỡng, chế tác ma chược cũng có thể làm lớn một chút.

Nhưng lúc Ngô Sở dạy bọn họ đánh ma chược, bộ ma chược kia còn không thô bằng ngón tay của bọn hắn, cảm giác liền có chút khôi hài, đám người Tiểu Nguyệt Linh và những tiểu hoa tiên kia liền nhịn không được cười. "Thế nào?

Chơi vui không!" Chơi mấy giờ, Ngô Sở liền hướng về phía những dũng sĩ kia hỏi.

Vũ nhẹ gật đầu, cuối cùng lại nhíu mày nói: "Vui thì có vui, nhưng chỉ sợ quay đầu mọi người chơi bời lêu lổng, làm trễ nải tu hành!" Nghe nói như thế, cái đầu nhỏ của Tiểu Nguyệt Linh liền giống gà con mổ thóc gật gật.

Nhớ năm đó, nàng cũng bởi vì chơi những thứ này, bị Nghệ Bảo lừa gạt đi không ít công đức đâu!

Ngô Sở cười nói: "Làm trễ nải tu hành liền sẽ vẫn mệnh, nghĩ đến mọi người sẽ nắm bắt tốt cái chừng mực này.

Nếu như nắm bắt không tốt, chết chẳng phải là đáng đời sao?

Mạng là của mình, chính mình cũng không chịu trách nhiệm với chính mình, còn muốn ai tới phụ trách cho bọn họ?" "..." Lời này nghe có chút máu lạnh, nhưng ngẫm lại, cũng xác thực là cái lý này.

Nếu như ngay cả chút dụ dỗ ấy đều khắc chế không được, vậy còn có cái gì tiền đồ?

Ăn một bữa, lại chơi một chuyến, đám dũng sĩ Vu tộc liền mang theo vật tư Ngô Sở tặng, cùng với thức ăn và điểm tâm Tiểu Nguyệt Linh chuyên môn chế tác cho Hậu Thổ trở về.

Chờ bọn hắn rời đi, Phong Ngân và Ô Trảm liền không hẹn mà cùng khẽ hừ: "Đáng giận!

Cư nhiên dám đem thi thể tộc ta làm thức ăn, cái tiểu bộ lạc Vu tộc này, đơn giản to gan..." Hai tên gia hỏa nói xong, nhìn lẫn nhau một cái, sau đó lại khẽ hừ lấy quay đầu đi.

Ngô Sở hướng bọn hắn nhấc mi mắt, bĩu môi nói: "Cái này có gì mà ngạc nhiên?

Các ngươi nếu là bị giết chết, hóa xuất nguyên hình, bị bần đạo nhặt được, bần đạo cũng ăn như thường.

Một tòa núi thịt lớn như vậy đặt ở nơi đó, chúng ta không ăn, chẳng lẽ không có dã thú khác ăn ư?

Ai ăn mà không phải là ăn?

Không ăn không phải lãng phí sao?" "..." Hai tên gia hỏa hai mắt trợn tròn, nhìn xem Ngô Sở.

Ngô Sở cười hắc hắc nói: "Ngươi cho rằng thịt chúng ta ăn trước đó, là của ai?

Đó cũng là thịt của một sinh linh Thái Ất cảnh, bị Canh Thần lão long giết, tặng cho bần đạo.

Đừng làm ra vẻ giống như các ngươi chưa từng ăn qua sinh linh khác vậy.

Bần đạo cũng không tin, những thịt dùng trong phòng bếp Vương đình các ngươi, không phải đến từ huyết nhục của sinh linh cường đại khác." "..." Hai tên gia hỏa bị Ngô Sở nói như vậy, cũng không khỏi quay đầu đi.

Bọn hắn thực sự nói không nên lời những câu như "chúng ta có thể ăn chay", dù sao thời điểm còn trẻ cũng đã ăn qua sinh linh khác, về sau hiểu được Thực Hà Phục Khí rồi, ngẫu nhiên cũng sẽ ăn chút huyết nhục đánh nha tế.

Hiện tại ăn được mỹ thực ngon như vậy, bọn hắn thì càng thêm không có khả năng từ bỏ.

Chương 252

Lúc này, Tiểu Nguyệt Linh nói ra: "A Sở ca, lần này chúng ta có thể đem thịt những cự dương kia tặng cho bộ lạc của Hậu Thổ tỷ tỷ, vậy lần sau làm sao bây giờ đây?" Ngô Sở cười nói: "Lần sau cứ để bọn hắn đi tìm chút con mồi săn giết là được.

Bất quá vẫn là hi vọng trận chiến tranh này có thể sớm một chút kết thúc đi!

Miễn cho hai tên gia hỏa này ở chỗ này lãng phí lương thực!" Phong Ngân và Ô Trảm nghe vậy, hai mắt liền lần nữa trừng về phía Ngô Sở. "Tiền bối, bọn ta có làm việc." Phong Ngân nói ra.

Ô Trảm đi theo gật đầu, cảm thấy mình ở chỗ này cũng không phải là ăn chùa.

Ngô Sở liếc bọn hắn một cái, khinh thường nói: "Liền chút việc các ngươi làm kia, nơi này của chúng ta ai không thể làm?

Nếu không phải thấy các ngươi đáng thương, chưa từng nếm qua những mỹ thực kia, các ngươi cho rằng bần đạo nguyện ý để các ngươi đoạt đi việc của những tiểu hoa tiên kia sao?" Lời này làm cho bọn hắn ít nhiều có chút thương tâm, rõ ràng đều vứt bỏ tự tôn, đi làm những việc bọn hắn nguyên bản cũng không làm qua, hiện tại cư nhiên còn muốn bị bỉ thị, đơn giản...

Nhưng làm cho bọn hắn cảm thấy càng chọc tâm chính là, một số tiểu hoa tiên cư nhiên ở đó gật đầu.

Rõ ràng cảm thấy mình bỏ ra rất nhiều, nhưng kết quả lại phát hiện, những nỗ lực này, trong mắt người khác cư nhiên không đáng một đồng...

Chung quy vẫn là gửi gắm sai người!

Ngô Sở cũng sẽ không đi quản hai tên gia hỏa này trong lòng sẽ có hoạt động tâm lý gì, nhíu nhíu mày, nói ra: "Xét thấy hiện tại thức ăn thiếu thốn, chính các ngươi ngẫm lại cho kỹ, còn có thể làm chút việc hiếm lạ gì khác, nếu không các ngươi vẫn là đừng ăn cơm nữa, dù sao các ngươi cũng chỉ cần Thực Hà Phục Khí là có thể duy trì sinh kế." "Tiền bối, ngươi không thể như vậy a!" Phong Ngân gấp gáp, kêu lên.

Ngô Sở lắc đầu, nói: "Hiện tại trên Tử Ngọc Sơn này cũng không có nhiều việc như vậy để cho các ngươi làm, lại thêm hiện tại thức ăn thiếu thốn..." "Tiền bối, thức ăn không thiếu, bọn ta có thể đi săn giết a!" Ô Trảm cũng nói.

Phong Ngân nghe vậy, gật đầu, ra hiệu "yêm cũng thế".

Ô Trảm lại nói: "Đúng rồi, ta còn biết luyện chế Linh bảo..." "Ngươi còn biết luyện chế Linh bảo?" Ngô Sở có chút hoài nghi nhìn hắn một cái: "Ngươi tu chính là Thủy pháp mà!

Làm sao luyện chế Linh bảo?

Chẳng lẽ ngươi còn biết Thủy đoán chi pháp trong truyền thuyết?" Ô Trảm cổ quái nhìn thoáng qua Ngô Sở, nói ra: "Tu vi đến cấp độ này của bọn ta, liền không cần câu nệ tại Thủy pháp hoặc Hỏa pháp nữa.

Ta tuy là sinh vật trong nước, nhưng Hỏa pháp cũng đồng dạng có thể thi triển!" Hắn vừa nói, vừa dâng lên một đạo hỏa diễm trong lòng bàn tay.

Ngô Sở khẽ vuốt cằm, nói: "Ngược lại là bần đạo nghĩ sai rồi!

Như thế, rất tốt!" Lúc này Ngô Sở mới nhớ tới, Kim Tiên chi cảnh là có thể chơi chuyển Ngũ hành chi lực rồi, mặc dù không nhất định có thể lĩnh ngộ bản nguyên của Đại Đạo Ngũ Hành.

Bởi vì Thiên Tiên chi cảnh, chính là luyện hóa Ngũ Khí Hóa

Nguyên, quá trình này chính là đang lĩnh ngộ bản nguyên của năm loại lực lượng.

Chỗ này tương đối dễ dàng lầm lẫn, bản nguyên của năm loại Ngũ hành chi lực, cũng không tương đương với bản nguyên của Đại Đạo Ngũ Hành, Đại Đạo Ngũ Hành là sinh hóa chi đạo của lực lượng Ngũ hành.

Nếu như Ngũ hành chi lực là cá thể đơn độc, vậy Đại Đạo Ngũ Hành chính là đem năm cái cá thể hữu cơ tổ hợp thành một chỉnh thể.

Sau khi tiến hành diễn hóa giữa các cá thể, lực lượng bản nguyên so với bản nguyên của bản thân cá thể, khác biệt vẫn là rất lớn.

Ngô Sở nói xong, từ trong túi trữ vật móc ra một ít dược liệu, những dược liệu này đều là một ít gân cốt da của sinh linh Thái Ất cảnh.

Lúc trước mười hai Tổ Vu tặng cự thú, rất nhiều gân cốt da đều còn chưa có lợi dụng, còn có của con cự dương lần trước. "Những dược liệu này, liền làm phiền hai vị giúp bần đạo xử lý một chút!

Quay đầu luyện chế một ít cờ trận và phôi thô Linh bảo cho bần đạo là được." Phong Ngân cùng Ô Trảm nghe vậy, khóe miệng yên lặng co giật, thầm nghĩ: Tên lão tặc âm hiểm lão gian cự hoạt này, sẽ không phải đã sớm chờ ở chỗ này, chỉ chờ chính bọn hắn mở miệng đấy chứ! "Đương nhiên, hai vị cũng có thể cự tuyệt, bần đạo từ trước đến nay không thích ép buộc người khác." Đối mặt lời này của Ngô Sở, Phong Ngân và Ô Trảm trong lòng đều đang "ha ha", thầm mắng: Không thích ép buộc người khác?

Vậy hôm đó là ai dùng cái que cời lửa kia quất bọn ta một trận, còn ép bọn ta nói ra mục đích chuyến đi này?

Cái tên lão tặc âm hiểm này xấu tính cực kỳ, tin hắn là xong đời!

Trong lòng là nghĩ như vậy, nhưng hành động của bọn hắn, lại là nói cho Ngô Sở biết, Tử Ngọc Sơn lại có thêm hai vị lao công giá rẻ cảnh giới Thái Ất.

Thời gian nhoáng cái đã trôi qua vài năm, đại chiến bên ngoài rốt cuộc cũng kết thúc.

Trong Tử Ngọc Sơn, có hai vị "lao động giá rẻ" kia giúp đỡ xử lý dược liệu, Ngô Sở tự nhiên được hưởng thanh nhàn.

Tuy rằng bước cuối cùng là đánh nhập trận pháp cấm chế vào trong các thô phôi vẫn phải do Ngô Sở tự mình làm, nhưng chuyện này cũng không còn cách nào khác.

Không phải hắn không muốn để hai gã kia tiếp tục giúp đỡ hoàn thành bước này, mà là không tin tưởng thực lực của bọn hắn trong đạo trận pháp cấm chế.

Tuy tu vi của bọn hắn xác thực cao hơn hắn, nhưng tạo nghệ trên phương diện trận pháp cấm chế khẳng định không thể mạnh hơn hắn, dù sao hắn cũng đã nghiên cứu đạo trận pháp cấm chế của Lão Tổ nhiều năm.

Cũng vì vậy, hai gã này cũng không cảm thấy Ngô Sở đang bắt nạt bọn hắn.

Nếu thật sự muốn bắt nạt, hắn đã trực tiếp bắt bọn hắn luyện chế Linh bảo rồi.

Dù sao luyện chế Linh bảo và xử lý dược liệu vẫn có sự khác biệt về bản chất.

Xử lý dược liệu chỉ là phiền toái một chút, tiêu hao pháp lực và tinh lực tự nhiên không thể mệt nhọc như việc luyện chế Linh bảo chân chính hay đánh nhập trận pháp cấm chế vào thô phôi.

Hơn nữa việc này cũng không có hàm lượng kỹ thuật gì, chỉ cần

có chút tu vi đều có thể xử lý tốt.

Cùng lắm là tu vi của bọn hắn cao hơn, xử lý đẹp mắt và tinh tế hơn chút mà thôi.

Nhưng bọn hắn tin tưởng, tu vi của Ngô Sở - cái tên lão tặc âm hiểm này - tuyệt đối sẽ không yếu hơn bọn hắn, chẳng qua lão tặc này vẫn luôn giả bộ thành Kim Tiên cảnh để tỏ ra yếu thế mà thôi.

Dù sao, bị một kẻ mạnh hơn mình đánh tơi bời, so với việc bị một kẻ yếu hơn mình đánh, vẫn khiến bọn hắn dễ dàng chấp nhận hơn nhiều.

Cho nên bọn hắn vẫn luôn không tin tu vi của Ngô Sở chỉ có chút xíu như bọn hắn cảm nhận được.

Lão tặc này khẳng định là muốn lấy đó dụ bọn hắn mắc câu, để nhân cơ hội này đánh bọn hắn thêm một trận nữa!

Xét từ điểm này, bọn hắn cảm thấy Ngô Sở, tên lão tặc âm hiểm này, thực ra cũng không tính là lợi dụng bọn hắn.

Nếu thật sự muốn lợi dụng, thì phải là bức bách bọn hắn luyện chế Linh bảo mới đúng.

Cho nên sau mỗi ngày "công tác", có thể hưởng thụ những món mỹ thực kia, còn có các loại bánh ngọt điểm tâm, chút cảm xúc bài xích trong lòng hai người đã sớm không cánh mà bay.

Phải nói rằng, hiệu quả của việc "tự mình công lược" thường thường đều nằm ngoài dự đoán.

Thậm chí khi đại chiến bên ngoài kết thúc, người nhà của bọn hắn đến đón bọn hắn trở về, bọn hắn đều có chút ngơ ngác...

Thời gian trôi qua nhanh như vậy sao?

Hình như còn chưa được bao lâu mà!

Cuộc chiến thăm dò giữa hai tộc kéo dài chưa đến mười năm liền kết thúc, hai bên cũng không nói lên được ai thua ai thắng, nhưng nếu nói về tổn thất lớn nhỏ, thì Long tộc tổn thất lớn hơn.

Dù sao chiến trường cũng nằm trên đại hà, sự phá hoại mà hai bên gây ra cho con sông lớn này cũng như hai bên bờ sông là khó có thể đong đếm.

Chương 253

Nhưng nếu nói Kỳ Lân tộc lời, thì cũng không hẳn, hai bên đánh đến phía sau, gần như không có ai lời ai lỗ, có thể nói đều là lỗ vốn.

Kỳ Lân tộc phái tới là Thanh Khâu Thần, vị Thanh Khâu hồ này.

Long tộc phái tới cũng là một vị Thanh Khâu hồ có tướng mạo vài phần tương tự Thanh Khâu Thần.

Phong Ngũ và Ứng Long đều chưa xuất hiện.

Kỳ thực Ngô Sở cũng không ngờ tới người đến sẽ là bọn họ, càng không nghĩ tới bọn họ sẽ đến nhanh như vậy, hơn nữa còn là cùng nhau đến.

Có lẽ Ứng Long và Phong Ngũ đều lo lắng nếu để người khác đến, hai bên sẽ lại đánh nhau chăng! "Bất Xuất đạo hữu, lại gặp nhau rồi!" Thanh Khâu Thần mỉm cười chắp tay. "Bần đạo Thanh Khâu Tri, chịu sự ủy thác của Long tộc mà đến." Một con Thanh Khâu hồ khác cũng hướng về phía Ngô Sở thi lễ, "Ngô bài danh thứ hai mươi sáu, Bất Xuất đạo hữu có thể gọi ngô là Nhị Thập Lục là được!" Ngô Sở mang theo Nguyệt Linh và tiểu hồ ly ra đón, mỉm cười đáp lễ: "Sao nhị vị lại rảnh rỗi đến Tử Ngọc Sơn của ta vậy?

Đại chiến hai tộc vừa kết thúc, sự tình cần xử lý chắc hẳn không ít chứ!" Thanh Khâu Thần mỉm cười nói: "Việc hậu sự đã có người xử lý, ngô chịu sự ủy thác của thủ lĩnh, đến đón tiểu Phong Cửu về vương đình, còn xin đạo hữu nể mặt bần đạo." Dừng một chút, hắn lại từ trong tay áo lấy ra một cái túi trữ vật: "Bần đạo nơi này có phần tạ lễ, là Phong Ngũ huynh nhờ bần đạo chuyển giao cho đạo hữu.

Những năm này, thừa mong đạo hữu chiếu cố tiểu Phong Cửu rồi." Thanh Khâu Tri cũng gật đầu nói: "Bần đạo lai ý cũng giống

Thập Thất huynh.

Ô Trảm là con của Hải Mãng nhất tộc, thân hãm Tử Ngọc Sơn, bần đạo chịu người nhờ vả, đến đây đón hắn trở về, còn xin đạo hữu nể mặt Long tộc.

Đây là một chút tạ lễ của Hải Mãng nhất tộc, xin đạo hữu cười nạp." Thanh Khâu Tri nói xong, từ trong tay áo lấy ra một cái túi trữ vật nhỏ nhắn, hai tay dâng lên.

Ngô Sở ha ha cười một tiếng, đưa tay nhận lấy hai cái túi trữ vật nhỏ trong tay hai người, nói: "Đã như vậy, ta cũng không khách khí với nhị vị nữa.

Hai gã kia ở Tử Ngọc Sơn của ta được ăn ngon uống sướng, nếu không đón về, đoán chừng đều sắp ăn thành heo rồi." Dứt lời, ba người nhìn nhau, ha ha cười to.

Đối phương rất biết điều dâng lên một phần tạ lễ, Ngô Sở cũng ngại không lôi chuyện năm xưa Phong Ngân và Ô Trảm vô cớ đấu pháp trước cửa nhà hắn khiến nước ngập Tử Ngọc Sơn ra nói nữa.

Nhưng khi thần thức Ngô Sở lặng lẽ xâm nhập vào trong hai cái túi trữ vật kiểm tra, hắn suýt chút nữa không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Nhưng ý cười này rất nhanh liền bị hàn ý thay thế.

Nguyên lai, trong túi trữ vật do Long tộc tặng kia, đặt thi thể hai đầu cự thú cảnh giới Thái Ất, rõ ràng là đến từ minh hữu của Kỳ Lân vương đình: một đầu là con tê giác lớn thông thể đen nhánh, thân hình to béo; một đầu là sinh linh hình báo trong loài mèo.

Mà trong túi trữ vật do Kỳ Lân tộc tặng, cũng có thi thể ba đầu cự thú cảnh giới Thái Ất, rõ ràng cũng là đến từ sinh linh trong nước: một con là cá lớn mặt mũi dữ tợn, mang theo đuôi cá rõ ràng; một đầu là

con rùa lớn (ngao); một đầu là con cua lớn (giải).

Hai tộc này rõ ràng đều nghĩ đến cùng một chỗ, đây là nguyên nhân khiến Ngô Sở suýt chút nữa bật cười.

Còn về phần hàn ý, là do hắn nghĩ, đây có phải là cái bẫy mà hai tộc thiết lập cho hắn hay không?

Biết Tử Ngọc Sơn bọn họ thích chế tác mỹ thực, thích uống rượu ăn thịt, sau đó bọn họ liền tặng thịt cho hắn, cái này nhìn qua cũng coi như "lấy lòng".

Thế nhưng, cái này nếu bị đối phương biết được, bọn họ lại sẽ nghĩ như thế nào?

Ngô Sở nghĩ nghĩ, không khỏi ha ha cười to, ôm lấy vai hai huynh đệ Thanh Khâu Thần và Thanh Khâu Tri, nói: "Xem ra mọi người đều rõ ràng sở thích của Tử Ngọc Sơn chúng ta a!

Lễ vật đưa tới cư nhiên đều tương tự như vậy, ha ha..." Lời này của Ngô Sở khiến hai huynh đệ không khỏi ngẩn ra, sau đó nhìn nhau cười một tiếng. "Đi đi, chúng ta đi uống rượu.

Nhị Thập Lục huynh lần đầu đến Tử Ngọc Sơn, chắc chưa từng lĩnh lược qua văn hóa ẩm thực và văn hóa giải trí của chúng ta đi!

Hôm nay liền để Nhị Thập Lục huynh hảo hảo cảm thụ một phen, mọi người không say không về!" Đón hai người vào Thần Mộc Chi Điên, bày lên trà nước, đồng thời gọi Phong Ngân và Ô Trảm tới: "Hai vị này chắc hẳn các ngươi cũng không lạ lẫm, bọn họ là tới đón các ngươi về nhà." Ngô Sở vừa nói, vừa đem những Linh bảo năm đó tịch thu từ chỗ bọn họ trả lại cho bọn họ: "Những Linh bảo này, hiện tại giao trả lại cho các ngươi.

Hôm nay chính là ngày cuối cùng các ngươi ở tại Tử Ngọc Sơn, ăn xong bữa cơm này, nên về đâu thì về đó đi!" Ngô Sở nói xong, liền

phân phó Tiểu Nguyệt Linh đi chuẩn bị tiệc. "Tiền bối, sau này ngô còn có thể tới bái phỏng ngài sao?" Phong Ngân trước khi đi còn có chút không nỡ hỏi Ngô Sở, hiển nhiên có chút không muốn đi.

Ngô Sở biết, đây không phải là Phong Ngân mắc phải "Hội chứng Stockholm" gì đó, mà là tiểu Kỳ Lân này không nỡ rời xa những mỹ thực và giải trí của Tử Ngọc Sơn.

Tuy rằng cần lao động mới có thể đổi lấy mỹ thực, nhưng Phong Ngân hiển nhiên cảm thấy rất đáng giá.

Trở lại Kỳ Lân vương đình, hắn chỉ là tiểu Phong Cửu trong một chi Phong Kỳ Lân, đường huynh đệ đường tỷ muội vô số, bên trên còn có không ít thúc bá, hắn làm gì có tư cách ngày ngày hưởng thụ những mỹ thực kia ở vương đình?

Hơn nữa mỹ thực vương đình cũng không sánh bằng Tử Ngọc Sơn.

Càng huống chi rất nhiều mỹ thực đều là vương đình không có, ví dụ như "băng lạc" (kem/sorbet), dưa hấu, v.v.

Thấy Ngô Sở một bộ dở khóc dở cười nhìn hắn, Phong Ngân lại nói: "Tiền bối, hay là ngô bái ngài làm sư phụ đi!

Ngô không về nữa, cứ ở lại Tử Ngọc Sơn tu hành, ngài thấy thế nào?" "Ta thấy không thế nào cả!" Ngô Sở trừng mắt nhìn hắn một cái, một chút phong phạm tiền bối cao nhân cũng không có, "Đừng tưởng rằng ta không biết vì sao ngươi muốn lưu lại, tranh thủ thời gian cút xéo đi!

Tử Ngọc Sơn hiện nay đã rất nghèo rồi, nuôi không nổi cái miệng dư thừa." Ô Trảm hướng về phía Phong Ngân a a cười khẽ một tiếng, sau đó thi lễ với Ngô Sở, nói: "Những ngày qua, thừa mông tiền bối chiếu cố, ngày sau ngô nhất định sẽ lại đăng môn thỉnh giáo!" Thanh

Khâu Tri không nghĩ tới Ô Trảm trước khi đi còn sẽ buông lời hung ác như thế, lập tức có chút xấu hổ nhìn Ngô Sở, thi lễ nói: "Còn xin Bất Xuất đạo hữu lượng thứ, hắn cái này..." Ngô Sở xua xua tay, mỉm cười nói: "Không sao!

Đợi hắn lần sau lại đến khiêu khích, vậy thì cũng không phải là đánh mông đơn giản như vậy nữa đâu, hi vọng hắn tự giải quyết cho tốt." Nghe được ba chữ "đánh mông", thân thể Ô Trảm không khỏi cứng đờ, khóe miệng nhịn không được co rút, trong lòng thầm mắng: Tên lão tặc âm hiểm đáng chết này, đã nói là không đem việc này truyền ra ngoài mà.

Ngô thật xuẩn!

Thật sự!

Ngô không nên tin tưởng nhân phẩm của tên lão tặc âm hiểm này.

Bên kia, nghe được ba chữ "đánh mông", Phong Ngân xoay người rời đi, cũng không tiếp tục dây dưa đòi bái sư gì nữa, bởi vì khả năng này quá thấp. "Bất Xuất đạo hữu, cáo từ!" "Nhị vị đạo hữu cứ tự nhiên!" ...

Bốn người bọn họ chân trước vừa đi, Tiểu Thư Tả (Hậu Thổ) chân sau liền tới. "Tỷ tỷ sao bây giờ mới đến?

Sự tình trong bộ lạc rất nhiều sao?" Ngô Sở đón Hậu Thổ vào, kết quả Hậu Thổ không trả lời vấn đề của hắn mà trực tiếp hướng Tiểu Nguyệt Linh nói: "Tiểu Nguyệt Linh, mau đi nấu cơm cho tỷ tỷ, tỷ tỷ đều đói lả rồi!" "..." Ngô Sở ngạc nhiên chớp mắt, Tiểu Nguyệt Linh thì che miệng nhỏ, nhảy nhót đi nấu cơm.

Thấy Tiểu Nguyệt Linh đi nấu cơm, Hậu Thổ mới thở ra một hơi, ném trả cây Ngộ Đạo Trà thụ nhỏ cho Ngô Sở: "Đại chiến kết thúc, ta liền phân phó đệ tử trong tộc ra ngoài đi săn, nhưng ngươi cũng biết,

phụ cận đâu còn liệp vật gì có thể săn, chỉ có thể đi tới những nơi xa hơn." Ngô Sở một bên đưa linh nhưỡng cho nàng, một bên nghe Hậu Thổ phát lao tao (than phiền).

Cảm giác này khiến hắn thấy rất mới lạ, dù sao Tiểu Thư Tả trong tình huống này cũng không thường gặp.

Bình thường mọi người nhìn thấy đa phần đều là một Hậu Thổ điềm tĩnh tri tính, than phiền thứ này dường như không hợp với nàng lắm.

Nhưng là hiện tại, Ngô Sở phát hiện nàng cũng là có tì khí, có bất mãn, cũng sẽ giống như người bình thường mà than phiền. "Hơn nữa thời tiết này, mùa đông sắp đến, liệp vật cũng khá khó tìm, còn phải tích trữ thêm chút thức ăn qua mùa đông.

Đợi đến khi mọi người đều ăn no bụng, ta mới có rảnh qua đây...

Tiểu Vũ (Tiểu hồ ly), có băng lạc không?

Đã lâu không có nếm qua mùi vị kia rồi!

Chương 254

Lấy cho ta một ít!" Ngô Sở cười chỉ chỉ thời tiết bên ngoài: "Ngươi cũng biết mùa đông sắp đến rồi, nơi nào còn có thể tìm được sữa thú a!

Thứ này..." "Hi hi, tỷ tỷ, ta chỗ này còn có một ít." Tiểu hồ ly nói xong, từ trong túi trữ vật móc ra một hộp băng lạc đang tỏa ra hàn khí.

Ngô Sở chỉ vào nàng: "Tốt cho con hồ ly nhỏ nhà ngươi, cư nhiên còn giấu riêng..." Hậu Thổ lại hướng về phía tiểu hồ ly giơ ngón tay cái: "Tiểu Vũ, làm được đẹp!" Tiểu hồ ly có Tiểu Thư Tả chống lưng cũng không sợ Ngô Sở trách cứ, thậm chí hướng Ngô Sở lè lưỡi nhỏ: "Lêu lêu lêu..." Bộ dáng kiều tiếu đáng yêu kia hoàn toàn không có sự mị hoặc của hồ ly tinh.

Có lẽ là biết mị hoặc một đạo này không so được với lão tổ tông nhà nàng đi!

Ngô Sở tùy tiện ném cây Ngộ Đạo Trà thụ nhỏ xuống sơn cốc phía dưới, để nó tiếp tục trở lại bên linh tuyền cắm rễ, một bên nói với Hậu Thổ: "Về phương diện thức ăn, ngươi không cần đau đầu nữa, vừa rồi Long tộc và Kỳ Lân tộc mới tặng ta mấy đầu cự thú..." Hậu Thổ có chút mộng, ngẩn người một lát mới nói: "Bọn họ đều lấy thi thể sinh linh địch đối làm lễ vật đem tặng?

Cái này...

Chẳng lẽ bọn họ là muốn làm đối phương ghê tởm hay sao?" "Ai biết bọn họ rốt cuộc nghĩ như thế nào!

Dù sao lúc trước khi ta ngay trước mặt bọn họ nói toạc ra, thần sắc bọn họ vẫn là có chút đặc sắc đấy." Hậu Thổ cười cười, hỏi: "Tặng mấy đầu?" "Cộng lại có năm đầu lận!

Lát nữa để ngươi mang ba đầu trở về." Hậu Thổ lắc đầu nói: "Không cần nhiều như vậy, một đầu là đủ rồi, để bọn họ chống đỡ qua mùa đông này là tốt, sang năm khai xuân liền để bọn họ ra ngoài đi săn.

Những năm này, cái thứ 'Đấu Hung Thú' (bài) và 'Ma Tướng' (Mạt chược) mà ngươi truyền cho bọn hắn đã khiến không ít Vu đều nảy sinh tâm lý lười biếng." Ngô Sở nghe vậy, ho nhẹ một tiếng, ít nhiều có chút xấu hổ.

Ngẫm lại mấy thứ này tuy rằng giết thời gian buồn chán rất tốt, nhưng cũng xác thực dễ dàng chơi bời trác táng.

Bất quá, hắn vẫn giảo biện nói: "Kỳ thực nhìn từ mặt khác thì chỉ cần có thể nhịn được không đi chơi mấy thứ này, đây cũng là một loại tu hành trên phương diện ý chí mà!" Hậu Thổ nghe vậy, tức giận trắng mắt nhìn hắn một cái: "Vậy có phải nói là ta còn muốn cảm ơn ngươi không hả!" "Nói cảm ơn thì khách sáo rồi, ngươi chính là tỷ của ta, hai ta ai với...

Ưm!" Ngô Sở đang nói, một muỗng băng lạc liền nháy mắt bay vào trong miệng hắn, đem những lời phía sau của hắn chặn lại toàn bộ.

Một màn này làm tiểu hồ ly ở bên cạnh che miệng nhỏ xoay người sang chỗ khác, vai nhỏ run run, phi tốc chuồn ra khỏi đại điện.

Hậu Thổ khẽ hừ nói: "Trước tiên ngậm cái miệng của ngươi lại, hiện tại không muốn nghe ngươi nói những ngụy biện này, ta đang đau đầu vì phòng ngừa bọn hắn chơi bời trác táng đây!" Ngô Sở yên lặng ngậm miệng, cảm thụ hương vị muỗng băng lạc kia, sau đó lại nhìn cái muỗng nhỏ trong tay Hậu Thổ, thầm nghĩ: Cái này có tính là gián tiếp tiếp hôn không nhỉ?

Nghĩ như vậy, băng lạc trong miệng lập tức trở nên thơm ngọt

ngon miệng hơn bình thường gấp bội.

Đáng tiếc, băng lạc tan quá nhanh, đảo mắt liền biến mất trong miệng hắn. "Tỷ, hay là... cho ta thêm một muỗng nữa, ta cũng đã lâu không được ăn thứ này rồi!

Trước đó không nghĩ tới con hồ ly nhỏ kia cư nhiên sẽ giấu riêng với ta..." "Không cho!" Hậu Thổ bắt đầu hộ thực, hoàn toàn không nghĩ tới một tầng dụng tâm hiểm ác khác của Ngô Sở. "Một muỗng, một muỗng là tốt rồi..." "A Sở tiền bối, ta chỗ này còn có một hộp, cho ngài này!" Tiểu hồ ly ở cửa ra vào rất tri kỷ ném vào một hộp băng lạc.

Ngô Sở rất muốn tát bay nàng.

Đồ nhiều chuyện! "Muốn giải quyết vấn đề chơi bời trác táng này, xác thực không dễ dàng, nhưng là..." Hậu Thổ ở Tử Ngọc Sơn ngây người mấy ngày, ăn uống thỏa thuê, Ngô Sở cũng nhân thời gian này suy nghĩ một chút nên giải quyết vấn đề những dũng sĩ Vu tộc dần dần sa đọa như thế nào.

Ách!

Nói bọn hắn sa đọa dường như có chút nghiêm trọng, còn chưa tới mức độ này.

Dù sao cũng chỉ là một loại phương thức giải trí mà thôi, như vậy cũng gọi là sa đọa, thì ở thời đại Ngô Sở từng sống, chẳng phải người người đều đang sa đọa sao?

Thiên địa bên ngoài đã bay lên tuyết đầu mùa, tuy rằng không lớn lắm, nhưng bầu trời một mảnh xám xịt âm trầm, có thể nhìn ra được trận tuyết này sẽ càng rơi càng lớn.

Hai người tản bộ trên không trung Tử Ngọc Sơn, mặc cho tuyết đầu mùa bay lả tả trên người.

Hậu Thổ cầm con cá đen lớn mà Ngô Sở tặng, chuẩn bị trở về bộ lạc.

Có thể nhìn ra được, Hậu Thổ chỉ là rất đơn thuần qua đây ăn một bữa mỹ thực do Tiểu Nguyệt Linh dụng tâm chế tác cho nàng, để giải cơn thèm thuồng vì nhiều năm chưa nếm qua mỹ thực mà thôi.

Cũng không phải thật sự đến thỉnh giáo Ngô Sở phương án giải quyết những vấn đề kia, càng không phải đến mượn lương thực của Ngô Sở.

Dù sao lần trước đã mượn một lần, đều còn chưa có trả đâu! "Ngươi nghĩ ra biện pháp rồi?" Đôi mắt Hậu Thổ sáng lên, như vớ được thu hoạch ngoài ý muốn, mặt lộ vẻ kinh hỉ, "Trước đó ta cưỡng chế trừng phạt bọn hắn, để bọn hắn làm những việc mệt nhất bẩn nhất trong tộc, bọn hắn đều có thể cam chịu như thường." Ngô Sở mỉm cười nói: "Việc này không tổn hại đến lợi ích căn bản của bọn hắn, bọn hắn tự nhiên cảm thấy không đau không ngứa, dù sao trừng phạt nhiều, cũng giống như trên người nhiều con rận vậy." "Rận" thứ này, lúc mới đầu Hậu Thổ cũng không biết, nhưng từ sau khi kiến thức qua thứ đó trên người một con dã thú nào đó, Hậu Thổ liền suýt chút nữa ghê tởm chết. "Mau nói biện pháp, đừng nói với ta những thứ ghê tởm đó." "Tục ngữ nói, chặn không bằng khơi..." "Tục ngữ lại là thần thánh phương nào?" "..." Thấy thần sắc vô ngôn của Ngô Sở, Hậu Thổ mới hồi phục tinh thần lại, nói: "Chớ có thừa nước đục thả câu với ta nữa, mau nói đi!

Không nói ta đi đấy." Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, nói: "Suy nghĩ của ta là, cưỡng ép ngăn chặn là vô dụng, trừ phi ngươi dùng thủ đoạn bạo liệt hơn, nhưng việc này còn chưa đến mức đó.

Nhưng chỉ là trừng phạt nhỏ thì mọi người lại cảm thấy không sao cả.

Cho nên có thể dùng phương thức giải trí khác để thay thế loại giải trí này." "Phương thức giải trí khác?

Ngươi còn tới nữa?" Hậu Thổ rất hoài nghi, tên Ngô Sở này có phải là do sinh linh địch đối của Vu tộc bọn họ phái tới đối phó bọn họ hay không.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Tỷ tỷ yên tâm, lần này tuyệt đối là phương thức giải trí phù hợp với sự tu hành của các dũng sĩ bộ lạc.

Bình thường các dũng sĩ bộ lạc ra ngoài đi săn đều sẽ có sự so sánh chứ?

Vậy chúng ta cứ mỗi năm định kỳ tổ chức một lần 'Giải đấu đi săn', đặt ra chút phần thưởng cho giải đấu..." Hậu Thổ nghe vậy, đôi mắt liền không khỏi sáng lên, gật gật đầu: "Còn nữa không?" "Còn có các loại giải đấu tỷ thí, ví dụ như thi chạy, chính là tiến hành thi đấu về ứng dụng thần thông độn thuật, lấy đó đốc thúc mọi người tiến hành tu hành thần thông độn thuật..." "Vậy trong tộc trừ ta và Vũ, đoán chừng không có Vu nào là đối thủ của Khoa." "Vậy thì để Khoa làm trọng tài cho cuộc thi đấu này, đừng để hắn làm tuyển thủ, cho các tuyển thủ khác một cơ hội.

Hoặc là mấy Vu một đội, mọi người chơi chạy tiếp sức..." Ngô Sở kết hợp các giải đấu đối kháng và đại hội thể thao hiện đại, "ma cải" ra một phiên bản Đại hội tỷ thí bộ lạc và Giải đấu đi săn bộ lạc của Hồng Hoang, dùng phương thức này để chuyển dời lực chú ý của những dũng sĩ bộ lạc sắp sa đọa kia khỏi "Đấu Hung Thú" và "Ma Tướng".

Hậu Thổ gật đầu, sau đó lại nói: "Thế nhưng bộ lạc nhiều Vu như vậy, không có khả năng mọi người đều sẽ chuyên chú vào việc này đi!

Luôn có một số vẫn sẽ tiếp tục chơi Ma Tướng." Ngô Sở nhún tay, cười nói: "Ngươi cũng không thể yêu cầu mọi người triệt để

buông tha những giải trí này chứ!

Đây chính là một loại phương thức để giải tỏa mệt mỏi và bài giải phiền não, chỉ cần chú ý một chút, đừng trầm mê vào nó, thì lại có quan hệ gì?" Khi Hậu Thổ đang nhíu mày, nghĩ cách phản bác hắn, Ngô Sở lại nói: "Kỳ thực ngươi cũng không thể yêu cầu các Vu trong bộ lạc ai nấy đều là dũng sĩ, ai nấy đều rất cường đại, cái này là không thực tế.

Chúng ta mỗi người đều có thiên phú riêng, giống như những Vu trong bộ lạc các ngươi vậy: có người am hiểu Súc Địa thần thông; có người am hiểu Hám Địa thần thông; có người sở hữu thiên phú tinh chuẩn, am hiểu tiễn thuật; có người thân thể có thiên phú, lực đại vô cùng; mà có người lại am hiểu xây nhà; có người am hiểu trồng trọt...

Ngươi chỉ cần tập trung bồi dưỡng những Vu am hiểu tu hành là được rồi.

Những người am hiểu thiên phú khác, hoàn toàn có thể không cần hạn chế bọn hắn." Nghe Ngô Sở nói như vậy, Hậu Thổ đột nhiên có loại cảm giác rộng mở trong sáng, mây tan thấy trăng, không khỏi gật gật đầu, cuối cùng nghiêm mặt nói: "A Sở, đa tạ!" Ngô Sở cười nói: "Với ta còn khách sáo như vậy làm gì!

Hơn nữa, những sự tình này cũng là do ta mà ra, ta nghĩ biện pháp thay ngươi giải quyết một chút cũng là việc nên làm." "Vậy ta về trước đây, ngươi trở về tu hành đi!" Nàng nói, đưa tay phủi đi bông tuyết trên vai Ngô Sở, động tác khẽ khàng, giống như một người đại tỷ tỷ ôn nhu.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Muốn cùng tỷ tỷ đi dạo thêm trong tuyết một chút a!

Có người nói, trong tuyết cứ đi như thế này, đi mãi là có thể cùng nhau đi đến 'bạch đầu' rồi." "..." Đáng tiếc, Hậu Thổ hoàn toàn không

cách nào lý giải ý cảnh của câu nói này.

Dù sao đây chính là thế giới Hồng Hoang, "bạch đầu" (bạc đầu/già đi cùng nhau) là cái quái gì?

Thấy Hậu Thổ một bộ dáng nghi hoặc, Ngô Sở không khỏi dở khóc dở cười, không tiếp tục gượng gạo tán tỉnh nữa.

Cũng không thể yêu cầu Hậu Thổ có thể hiểu ngay một số câu nói của hắn được.

Chương 255

Đi ra khỏi Tử Ngọc Sơn, tản bộ giữa thiên địa thương mang này mang lại cho người ta một loại cảm giác trời đất bao la, cô ảnh độc hành.

Đặc biệt là so với dĩ vãng, hiện nay trong núi non thương mang này, phi cầm tẩu thú chí ít đã giảm đi bảy tám phần, có vẻ hơi rách nát tiêu điều.

Bất quá những dấu vết bị đại thủy bao phủ ở bên này đã rất khó nhìn thấy, dù sao cũng đã trôi qua mấy năm.

Nhưng trong phạm vi vạn dặm hai bên bờ đại hà lại đã biến thành đầm lầy, có lẽ cần vài năm, vài chục năm mới có thể khôi phục lại cảnh tượng sơn lâm xanh tốt um tùm từng có.

Đi ra khỏi Tử Ngọc Sơn vạn dặm, Hậu Thổ liền lần nữa khuyên Ngô Sở trở về.

Ngô Sở nhìn thoáng qua bầu trời càng thêm âm trầm, gật gật đầu, dang rộng hai tay.

Hậu Thổ thấy thế, không khỏi trắng mắt nhìn hắn một cái, nhưng vẫn tiến lên cho hắn một cái ôm.

Cảm thụ được khí tức ấm áp và ngọt ngào truyền đến từ trên người nàng, Ngô Sở có chút trầm túy.

Đáng tiếc không bao lâu, Hậu Thổ liền đẩy hắn ra, nói: "Ta đi đây, ngươi về đi!" Dứt lời xoay người, thần thông triển hiện, lóe lên một cái rồi biến mất, đi đến là dứt khoát.

Ngô Sở cười cười, nhìn qua bầu trời đã không còn thấy thân ảnh nàng, xoay người chậm rãi tản bộ về hướng Tử Ngọc Sơn.

Tuyết dần dần lớn hơn, dần dần đắp lên mặt đất thương mang một lớp chăn bông màu trắng, giống như đang dỗ dành thiên địa vạn vật tiến vào giấc ngủ say.

Động tác của Hậu Thổ rất nhanh, ngay hôm trở về liền tuyên bố trong bộ lạc kế hoạch về "Giải đấu thần thông" và "Giải đấu đi săn" mà Ngô Sở nói với nàng, lấy đó hô hào toàn thôn tộc nhân có thể nỗ lực tu hành, đừng lãng phí thời gian tốt đẹp vào những sự tình vô nghĩa kia.

Về phần phần thưởng, càng là do nàng tự tay luyện chế Cực phẩm Vu khí.

Nàng hi vọng những dũng sĩ có chút tâm cầu tiến trong bộ lạc đừng tiếp tục trầm mê trong những trò giải trí vô liêu kia nữa, làm chút chuyện có ý nghĩa hơn.

Thế nhưng, đúng như nàng suy đoán trước đó, có một số Vu vẫn trầm mê trong những trò giải trí này không cách nào tự kiềm chế.

Những người khác thì cũng thôi, làm nàng không nhịn được nhất chính là, ngay cả Nghệ - cái tên nhóc "mày rậm mắt to" này, cư nhiên cũng đắm chìm trên bàn Ma Tướng, ngay cả đại cung cũng không đeo nữa.

Thế là nàng oai oai miệng với Vũ, sau đó Nghệ lại được nếm mùi "thiết quyền của tình cha".

Khi Vũ nói với hắn về Giải đấu đi săn và Giải đấu thần thông, Nghệ rất mạnh miệng nói: "Luận tiễn thuật, bộ lạc chúng ta, bỏ ta thì còn ai?

Luận thần thông...

Ta cũng chỉ là tu vi không sánh bằng a đa các người mà thôi, luận độ thông thạo, ta kém ai chứ?" Sau đó Khoa liền từ bên ngoài đi vào:

"Nghệ, có muốn đi Tử Ngọc Sơn dạo chơi không?

Chúng ta đã rất lâu không có cùng Lão Viên thiết tha rồi!

Ngươi bây giờ... dám đi không?" Vũ hừ lạnh nói: "Cũng đừng đi làm mất mặt Vu nữa!" "Đi đi, sao có thể không dám đi chứ!" Nghệ chỉ muốn tìm một cơ hội bỏ nhà trốn đi, miễn cho ở nhà bị lão cha hắn bắt nạt.

Nhưng Vũ lại quát: "Không chuẩn đi!

Ở nhà tu hành cho ta!" Nghệ nhíu mày, cuối cùng lại cũng lão cha hắn, ra hiệu bằng mắt cho Khoa.

Khoa bất động thanh sắc gật đầu, nói: "Nghệ, ngươi ra ngoài trước đi, ta nói với a đa ngươi một câu." Nghệ như được đại xá, vội vàng gật đầu, xoay người trốn khỏi cửa nhà.

Sau lưng truyền đến thanh âm của Vũ: "Khoa, ngươi chớ có cầu tình cho nó, ta sẽ không thả nó ra ngoài chơi bời đâu, một Vu thật tốt, toàn bị cái Ma Tướng kia hủy hoại rồi." "Không đến mức, không đến mức..." Khoa cười làm lành.

Nhưng trong tối, hai người lại đang truyền âm, Khoa nói: "Để Nghệ đi Tử Ngọc Sơn là ý của thủ lĩnh.

Thủ lĩnh cảm thấy thiên phú của Nghệ cao, trong những người đồng trang lứa ở bộ lạc rất khó tìm được đối thủ tương đương với hắn.

Lão Viên thiết tha với chúng ta nhiều năm, ít nhiều có thể kích thích được một chút ý chí chiến đấu của hắn.

Ngoài ra, thủ lĩnh cũng cảm thấy A Sở tiền bối hắn là có biện pháp điều giáo hắn." Vũ gật đầu nói: "Mang cho ta một câu tới Lão Viên: Đánh hắn, đánh cho gần chết!

Thằng ranh con này tự đánh giá mình rất cao, đã có chút vô pháp vô thiên, không biết trời cao đất rộng rồi." Khoa cười khẽ nói: "Ta hiểu được!

Vũ ca cứ yên tâm đi!" Khi Khoa rời khỏi nhà Vũ, đi ra khỏi bộ lạc, Nghệ lén lén lút lút từ chỗ ngoặt chạy ra: "Khoa thúc, đi đi, mau đi thôi, miễn cho lại bị a đa ta bắt về." Khoa ha ha cười một tiếng, kết quả trực tiếp bị Nghệ bịt miệng: "Khoa thúc ngươi nhỏ giọng chút!" Khoa thấy thế, ho nhẹ gật đầu, hai người lén lén lút lút ra khỏi bộ lạc, thi triển Súc Địa thần thông, hướng về phía Tử Ngọc Sơn tật chạy mà đi.

Chạy được một quãng, Khoa liền nói: "Nghệ, Súc Địa thần thông của ngươi thụt lùi rồi a!" "Sao có thể, ngươi khẳng định nhìn lầm rồi, chúng ta lại lần nữa!" Sau một lần nữa, Khoa a a cười khẽ, cười đến mức Nghệ lại tìm một cái cớ: "Trên phương diện Súc Địa thần thông, thiên phú của Khoa thúc ngươi vốn dĩ đã cao hơn ta, cái này có gì hay mà đắc ý!" "Nghệ, chúng ta vẫn là đừng đi Tử Ngọc Sơn nữa." Khoa đột nhiên nói. "Vì sao nha?" Nghệ vừa mới đạt được tự do không khỏi nhíu mày hỏi.

Khoa lắc đầu: "Cứ với cái tâm thái này của ngươi hiện tại, đi cũng chỉ khiến A Sở tiền bối thất vọng về ngươi mà thôi.

Đừng nói đuổi kịp Lão Viên có A Sở tiền bối dạy bảo, ngươi hiện tại ngay cả ta cũng đã đuổi không kịp rồi.

Những năm này ngươi đều đang làm cái gì?

Lão Viên ở Tử Ngọc Sơn tâm không tạp niệm, lại có A Sở tiền bối dạy bảo, tu vi khẳng định tăng trưởng nhanh hơn ngươi." Nghệ không phục nói: "Không so qua sao có thể biết?" Thấy Nghệ chưa từ bỏ ý định, Khoa cười cười, hai người tiếp tục hướng về phía Tử Ngọc Sơn mà đi. ...

Thiên địa lúc này đã bị một mảnh trắng xóa thay thế.

Ngô Sở mang theo Tiểu Nguyệt Linh cùng tiểu hồ ly, sau trận tuyết đầu mùa, đi ra ngoài dạo chơi mùa đông.

Cẩu tử A Thu đã không cần phải làm công việc thể lực như kéo xe trượt tuyết giống năm xưa nữa, bởi vì đã có đám con cháu của nó thay thế nó.

Có thể thấy được, "mắn đẻ" cũng không phải là không có chỗ tốt.

Bảy con chó lớn có bộ dạng rất giống Husky kéo xe trượt tuyết, phần đáy xe thiết kế giống ván trượt, dễ dàng trượt đi trên băng tuyết.

Không gian bên trong thùng xe không chỉ có thể dung nạp mười mấy người, ở giữa còn có bàn, bồ đoàn các loại, bên cạnh có một cái lò than.

Tiểu hồ ly đang đun nước chuẩn bị pha trà, Ngô Sở thì cùng Tiểu Nguyệt Linh chơi cờ ca-rô.

Mấy tiểu Hoa Tiên ghé vào trên bàn, tay nhỏ chống cằm, yên lặng quan chiến.

Bên ngoài xe tuyết, Du Du chạy ở tuốt đằng trước, thân hình mạnh mẽ, đạp tuyết vô ngân.

Cách sau lưng nó không xa, đại bạch miêu Bạch Quân theo sát phía sau, giống như đang đuổi theo nó mà chạy.

Trên bầu trời, Tất Hỏa nhẹ quạt cánh lửa, lặng yên không một tiếng động lượn lờ giữa không trung, đôi mắt nhìn quét tứ phương.

Cảm giác được Hộ sơn đại trận có dị động truyền đến, Ngô Sở liền đón Khoa và Nghệ vào.

Nhìn thấy đám người Ngô Sở ăn mặc trang phục đi du ngoạn, hai người đều có chút không nói gì.

Rõ ràng có thể mượn nhờ uy năng của Hộ sơn đại trận để bọn hắn nháy mắt xuất hiện tại bất kỳ chỗ nào trong Tử Ngọc Sơn, nhưng lại cứ muốn ngồi cái xe trượt tuyết kỳ kỳ quái quái này ra cửa, cái này là có bao nhiêu rảnh rỗi vô vị a? "A Sở tiền bối, mọi người đây là...

Chương 256

đi ra ngoài chơi?" Ngô Sở gật đầu nói: "Đúng a!

Dù sao cũng là ngày đông, mọi người nhàn rỗi cũng buồn chán, liền đi ra ngoài du ngoạn thôi!

Các ngươi thì sao?

Không ở trong bộ lạc tu hành, chạy đến chỗ ta làm gì?

Thủ lĩnh các ngươi không nói với các ngươi về sự kiện 'Giải đấu thần thông' và 'Giải đấu đi săn' sao?" Khoa cười nói: "Nói rồi, liền biết cái này hẳn là đề nghị của A Sở tiền bối.

Bất quá đây không phải là đã rất lâu không đến thăm A Sở tiền bối và mọi người rồi sao!

Cho nên qua đây xem một chút." "Hư ngụy, muốn lừa ăn lừa uống mới là thật đi!" Ngô Sở vừa nói, vừa nhìn thoáng qua Nghệ.

Nghệ gãi đầu cười hắc hắc: "Đã lâu chưa nếm tay nghề của Nguyệt Linh tỷ, rất là nhớ nhung!" Tiểu Nguyệt Linh hắc hắc cười một tiếng, mặt lộ vẻ đắc ý.

Ngô Sở liếc mắt nhìn Nghệ, nói: "Muốn ăn thì tự mình đi săn thú, Tử Ngọc Sơn chúng ta cũng không mời ăn cơm chùa." "A Sở thúc, đừng mà!

Tử Ngọc Sơn các người bây giờ không phải không thiếu thức ăn sao?" Việc Hậu Thổ từ bên Tử Ngọc Sơn mang cự thú trở về, bọn hắn đều biết.

Khoa nghe vậy, giơ chân liền cho Nghệ một cước, đem Nghệ một cước đá văng khỏi xe trượt tuyết: "Bảo ngươi đi thì ngươi đi đi, đâu ra nhiều nói nhảm như vậy?" Vừa nói xong vừa ra hiệu bằng mắt cho

hắn, phảng phất đang nói: Ngươi ngốc a!

Cùng A Sở tiền bối so đo, ngươi còn muốn ăn đồ ngon nữa không?

Khóe miệng Nghệ giật giật, đỡ đại cung, trong lòng mắng chửi lẩm bẩm chạy vọt đi.

Chờ Nghệ vừa đi, Khoa liền nói: "Lần này qua đây, chủ yếu là vì Nghệ.

Nghệ ở trong bộ lạc trầm mê Ma Tướng..." Nghe được lời này, Ngô Sở liền có chút sững sờ, trong lòng tưởng tượng ra hình ảnh Đại Nghệ đeo đại cung sờ bài Ma Tướng, vỗ mạnh xuống bàn: "Ù rồi!

Trả tiền, trả tiền, mau trả tiền..." Nghĩ đến hình ảnh này, Ngô Sở vội vàng lắc đầu, cảm thấy mình có khả năng đã làm một chuyện lớn đủ để thay đổi lịch sử thần thoại.

Tương lai Đại Nghệ không giương cung bắn mặt trời, đổi thành vứt cung đi đánh Ma Tướng rồi, cái này thật đúng là...

Tạo nghiệp a!

Khi Nghệ mang theo con mồi trở về, bên trong toa xe trượt tuyết đang truyền đến tiếng lạch cạch va chạm của quân bài.

Nghe thấy âm thanh này, đôi mắt Nghệ liền không khỏi sáng lên.

Mẹ nó chứ, chính là Ngô Sở cùng hai bé loli, và cả Khoa nữa.

Thấy Nghệ trở về, mọi người nhìn hắn một cái, lại tiếp tục cúi đầu chơi, làm ra bộ dáng như hắn không tồn tại.

Nghệ cũng không để ý, ngồi xuống ở một bên, quan sát bọn họ đánh bài.

Nhìn một lát, hắn phát hiện phỉnh cược trước mặt tiểu hồ ly càng ngày càng nhiều, mà phỉnh trước mặt Khoa lại càng ngày càng ít, Tiểu Nguyệt Linh và Ngô Sở thì có vào có ra.

Càng xem, Nghệ càng cảm thấy kỹ thuật của Khoa quá kém, hoàn toàn không cùng đẳng cấp, hận không thể tự mình ngồi vào, thay Khoa chơi vài ván, đến lúc đó nhất định có thể đại sát tứ phương. "Chú Khoa, không thể đánh con Nhất Sách (con gà) a!

Ai nha..." "Ù rồi!

Hi hi..." Tiểu hồ ly đẩy bài ra, cười híp mắt nói. "Kêu cái gì mà kêu, giỏi thì ngươi vào mà đánh!" Khoa bĩu môi nói.

Nghe được lời này, Nghệ không nói hai lời, việc nhân đức không nhường ai mà chen Khoa sang một bên, việc này quả thực gãi đúng chỗ ngứa của hắn!

Kết quả liền nghe Ngô Sở cười híp mắt nói: "Người thua, chính là phải học theo A Thu bọn chúng sủa tiếng chó đấy, ngươi dám chơi không?

Phỉnh cược của Khoa cũng không còn nhiều đâu." Nghệ nhìn số phỉnh chỉ còn lại một nửa trước mắt, a a cười cười, nói: "Không sao!

Ta chính là 'đệ nhất bài kỹ' của bộ lạc, coi như để các ngươi chiếm chút tiện nghi vậy, tới tới tới..." Nghệ với sự tự tin bạo rạp, bộ dáng vô cùng bành trướng nói.

Ngô Sở lắc đầu, nói với tiểu hồ ly: "Tiểu Vũ, đem số phỉnh Khoa thua cho ngươi trả lại hết cho hắn, miễn cho hắn thua rồi lại không phục, sau đó lại giở thói ăn vạ với chúng ta." "Ăn vạ?

Làm sao có thể, ta không phải loại Vu đó!" Thế nhưng, mấy vòng đánh xuống, Nghệ vốn dĩ tự tin bạo rạp, không khỏi bắt đầu vò đầu bứt tai, luôn cảm thấy có phải tiểu hồ ly gian lận hay không?

Vì sao tay bài lại đỏ như vậy?

Một giờ sau, phỉnh của Nghệ liền thua sạch, sau đó ngạnh cổ, ngay tại chỗ học theo tiếng kêu của đám A Thu.

Màn này bị Ngô Sở dùng điện thoại len lén quay lại.

Nghệ không phục thua, kêu gào muốn làm lại ván nữa, hắn muốn báo thù.

Lại qua một giờ, Nghệ lần nữa 'Gâu gâu gâu' sủa lên.

Buổi trưa, Tiểu Nguyệt Linh vốn định đi nấu cơm cho mọi người, nhưng Nghệ không cho, cứ như con bạc thua đỏ mắt vậy.

Sau đó vẫn là Khoa thay thế Tiểu Nguyệt Linh, mọi người tiếp tục.

Kết quả Khoa không thua, người thua y nguyên vẫn là Nghệ.

Từ ban ngày đến đêm đen, lại từ đêm đen đến ban ngày, liên tiếp mấy ngày, mấy người luân phiên xoa mạt chược, khiến tâm thái Nghệ vỡ nát. "Chuyện này sao có thể?

Chuyện này không có khả năng!

Vì sao chú Khoa đều không thua, người thua chỉ có ta?" Ngô Sở cười cười, nói với tiểu hồ ly: "Tiểu Vũ, dạy cho hắn một bài học đi!" Tiểu Vũ hi hi cười nói: "Một bộ mạt chược chỉ có bấy nhiêu quân, lúc chúng ta xáo bài, ta đã cơ bản nhớ kỹ những quân bài cần nhớ...

Mà căn cứ vào bài ngươi đánh ra, ta trên cơ bản đã có thể đoán được trong tay ngươi đang cầm bài gì.

Không cần giống như ngươi nói phải động dụng thần thức để gian lận, chỉ cần dựa vào trí nhớ, là đủ thắng ngươi rồi." Nghệ nghe vậy, đôi mắt không khỏi sáng lên, nói: "Dựa vào ký ức là có thể thắng bài rồi?

Trong này liệu có quy luật gì, Tiểu Vũ tỷ, dạy ta với!" Ngô Sở thấy thế có chút cạn lời, vốn dĩ là muốn dùng phương thức này khiến Nghệ thua đến sợ thì thôi, sau đó nói cho hắn biết chơi cái thứ này

nhiều vô ích, cứ cái đầu óc kia của hắn thì căn bản chơi không lại tiểu hồ ly đâu!

Tùy tiện liền bị xoay như chong chóng trong lòng bàn tay rồi.

Kết quả tên này cư nhiên...

Tiểu hồ ly nhìn thoáng qua Ngô Sở, Ngô Sở khẽ ho một tiếng, nói: "Nhiều ngày như vậy vẫn luôn thua, ngươi cũng không từ trong đó ngộ ra đạo lý gì sao?

Còn muốn tiếp tục chơi?

Vẫn luôn thua, ngươi không cảm thấy nhàm chán?

Chương 257

Vẫn luôn học đám A Thu sủa, ngươi không cảm thấy mất mặt sao?" Nghệ gật đầu nói: "Nhàm chán a!

Mất mặt a!

Nhưng chỉ cần ta có thể thắng lại, chẳng phải sẽ không mất mặt, không nhàm chán nữa sao!

Ta cũng không tin ta thắng không nổi các ngươi..." Ngô Sở và tiểu hồ ly đều không khỏi a a cười khẽ, "Người trẻ tuổi, dũng khí đáng khen!

Vậy lần này chúng ta chơi lớn một chút, ai nếu là thua, cả đời không được phép chơi cái này nữa, dám không?" "Vậy không được, không chơi mạt chược, Vu sinh này còn có gì vui thú đáng nói!" "Không chơi nữa, Tiểu Phỉ Nhi, ngươi vào thay ta chơi đi!

Cái này thực sự quá nhàm chán, còn không bằng dạy Tiểu Nguyệt Linh làm chút bánh bao còn hơn!" Ngô Sở không chơi, Nghệ lập tức cảm thấy mất đi không ít niềm vui, dù sao nếu không thể thắng được Ngô Sở, thì thắng những người khác lại có gì vui sướng đáng nói?

Thấy Nghệ lộ vẻ mặt buồn bã mất mát, tiểu hồ ly liền cười nói: "Ngươi vĩnh viễn chơi không lại A Sở tiền bối đâu, đừng hỏi vì sao, hỏi chính là ngươi không đủ thông minh!

Ngươi phải hiểu được, ngay cả cách chơi của thứ này đều là A Sở tiền bối nghĩ ra, ngươi làm sao chơi với huynh ấy?" Nếu như Ngô Sở không dùng Nghệ Bảo hỗ trợ, tiểu hồ ly mới có lòng tin thắng hắn, nhưng một khi Nghệ Bảo âm thầm giúp đỡ Ngô Sở, vậy thì thôi bỏ đi.

Luận năng lực vận toán thôi diễn, Nghệ Bảo bỏ xa nàng mấy ngọn

núi cũng không chỉ.

Nhìn Ngô Sở bước ra khỏi toa xe tuyết, nghe tiểu hồ ly nói như vậy, Nghệ như có điều suy nghĩ. "A Sở ca, bánh bao còn chưa hấp xong đâu!

Huynh không chơi nữa à?" Trong trời đất ngập tràn băng tuyết, Tiểu Nguyệt Linh đang đứng dưới một gốc đại thụ hấp bánh bao, bên cạnh đặt một cái đài băng, bên trên bày biện không ít dụng cụ nhà bếp.

Bốn phía một mảnh trắng xóa, ngay cả rừng cây trước mặt bọn họ cũng như thế.

Bánh bao màn thầu thứ này, sau khi lúa mì xuất hiện không bao lâu, Ngô Sở liền dạy Tiểu Nguyệt Linh cách chế biến.

Trừ những thứ này, còn có quẩy, bánh rán, mì kéo sợi vân vân.

Thậm chí Ngô Sở còn dùng hạt Ngư Đậu để xay đậu tương...

Đến đây, sữa đậu nành quẩy nóng, bánh bao màn thầu cùng một loạt đồ ăn sáng an lạc, liền xuất hiện tại Tử Ngọc Sơn.

Lúc này, một đạo thân ảnh màu trắng đang di chuyển nhanh chóng trong khu rừng trắng xóa kia, nếu không chú ý nhìn, còn thật nhìn không rõ.

Vút...

Không bao lâu, một bóng người liền xuất hiện trước mặt Ngô Sở, hai chân cắm vào trong nền tuyết. "Lão sư, ta tới rồi!" Người tới là vượn trắng Lão Viên, là do Ngô Sở triệu hoán tới chuyên môn thu thập Nghệ.

Nghệ hiện tại có chút giống như thiếu niên bước vào thời kỳ phản nghịch, phải tìm một người đến hảo hảo dạy dỗ hắn một trận, người khác dạy dỗ hắn, hắn đều có thể tìm được cớ an ủi chính mình.

Trước kia duy chỉ có mỗi lần thua Lão Viên, hắn mới có thể không phục.

Cho nên, chỉ có thể gọi Lão Viên tới, dạy Nghệ một chút làm sao làm một Vu tộc.

Ngô Sở gật gật đầu, đưa tay vỗ vỗ bờ vai của nó, tên này nếu như không thu nhỏ thân thể, Ngô Sở còn thật vỗ không tới vai nó.

Bất quá hiện tại nó thu nhỏ thân thể, còn giống như viên hầu ngồi xổm trên mặt đất, vỗ vai nó liền không có vấn đề gì. "Đã lâu không gặp, tu hành vẫn tốt chứ!" Lão Viên gật gật đầu, nhịn không được nghiêng đầu nhìn thoáng qua mùi thơm truyền đến từ trong xửng hấp, sau đó nịnh nọt nhe răng cười với Nguyệt Linh, lộ ra cả hàm răng già.

Nguyệt Linh thấy thế, không khỏi bật cười. "Đi, chúng ta đi qua bên kia khởi động làm nóng người trước, yên tâm, ta không dùng huyễn thuật!" Thế là không bao lâu, giữa trời đất băng tuyết này, cuồng phong cuốn lên phi tuyết.

Lần này, Khoa và Nghệ ở lại Tử Ngọc Sơn có chút lâu.

Bình thường bọn họ tới Tử Ngọc Sơn, trên cơ bản ở vài ngày liền trở về, dù sao hai nơi cách nhau rất gần.

Nhưng là lần này, bọn họ ở lại đây cả một mùa đông.

Tính tình không chịu thua của Nghệ ngược lại là không thay đổi, bất luận là trong việc so tài với Lão Viên, hay là so kỹ năng trên bàn mạt chược, luôn gào thét không phục tái chiến.

Cuối cùng ngay cả tiểu hồ ly ngày nào cũng thắng hắn đều không nguyện ý cùng hắn chơi mạt chược nữa, ngày nào cũng chơi cái này, có vô vị hay không a?

Phải biết, một ngày ở thế giới Hồng Hoang này, chính là một năm thời gian Địa Cầu, một cái mùa đông trôi qua, đổi thành thời gian Địa

Cầu thì chính là gần trăm năm rồi.

Ai đánh mạt chược gần trăm năm mà còn không phiền chứ?

Ừm, chỉ có Nghệ tên này là không phiền.

Thế nhưng nếu để cho hắn thắng, tiểu hồ ly lại không nguyện ý, đặc biệt là không muốn nhìn cái bộ mặt đắc ý của hắn.

Cho nên dứt khoát vẫn là không chơi với hắn nữa, trực tiếp đi bế quan.

Đối với việc này, Ngô Sở chỉ có thể nói: Không có cách nào điều giáo, hết thuốc chữa!

Ước chừng cứ tiếp tục dạy dỗ thế này, Nghệ sẽ chân chính trở thành 'Đệ nhất bài kỹ' của Hậu Thổ bộ lạc mất.

Bất quá có Lão Viên ngày ngày ấn hắn xuống ma sát, tu vi của tên này tăng trưởng ngược lại cũng không chậm.

Tình huống này vẫn luôn kéo dài đến mùa xuân năm sau, Khoa và Nghệ chuẩn bị trở về bộ lạc.

Nhưng đúng vào lúc này, Hậu Thổ tiểu thư tả lại tới.

Ngô Sở nhìn thấy nàng tới, trong nháy mắt liền đem nàng truyền tống đến đỉnh Thần Mộc.

Hậu Thổ tiểu thư tả vừa xuất hiện, liền nhìn thấy Nghệ đang xoa mạt chược trong lương đình, người bồi hắn chơi cái này, cư nhiên là những tiểu hoa tiên kia.

Thế là Hậu Thổ tiểu thư tả liền trừng mắt nhìn về phía Ngô Sở, cũng truyền âm nói: "Ta bảo nó đến chỗ ngươi, là muốn nó thoát khỏi cái sở thích không lành mạnh này, để ngươi hảo hảo dạy dỗ nó.

Dạy dỗ như đã hứa đâu?

Ngươi dạy dỗ nó như thế này đấy à?" Ngô Sở cảm thấy mình rất vô tội, liền nói: "Tỷ, tỷ nghe ta nói!" "Không nghe!" Hậu Thổ tiểu thư tả có chút tức giận, "Mùa đông này, ta vẫn luôn ở trong bộ lạc đốc thúc mọi người tu hành, chỉnh đốn phong kỷ, nghiêm khắc đả kích luồng gió lệch lạc tà khí kia.

Vốn cho rằng chỗ ngươi mới là nơi ta không cần lo lắng nhất, nhưng ta vạn vạn không nghĩ tới..." "Tỷ, ta sai rồi!" "Ngươi không sai, là ta sai!" "..." Nghe câu nói mang cảm giác quen thuộc mạc danh này, Ngô Sở luôn cảm thấy có chút là lạ.

Bất quá tức giận thì tức giận, nhưng mỹ thực nên hưởng thụ, tiểu thư tả vẫn là không quên hưởng thụ.

Chỉ có điều Ngô Sở thì có chút xấu hổ, tuy rằng tiểu thư tả cũng không ngay trước mặt mọi người kể lể hắn, mà là mắng Nghệ và Khoa, nhưng Ngô Sở luôn cảm thấy nàng đang chỉ gà mắng chó. "Là ta nói không đủ rõ ràng, hay là ngươi ngu?

Ngươi cũng không biết ngăn cản nó một chút?

Nó tuổi còn nhỏ, ngươi cũng tuổi nhỏ sao?

Chương 258

Nó đều gọi ngươi là 'thúc' rồi, hiểu không?" Khoa rụt cổ, gật đầu vâng dạ.

Nghệ cũng đồng dạng rụt cổ, cảm thấy rất xin lỗi Khoa, rõ ràng là hắn phạm sai lầm, nhưng thủ lĩnh tỷ tỷ lại chỉ tóm lấy Khoa mắng một trận.

Đang nghĩ như vậy, tiểu thư tả liền chuyển hướng sang hắn, "Còn có ngươi, Nghệ, ngươi quá làm cho ta thất vọng.

Ta vốn cho rằng ngươi sẽ là hy vọng của thế hệ trẻ bộ lạc chúng ta, là nhân tuyển thủ lĩnh tốt nhất của bộ lạc trong tương lai, nhưng hiện tại...

Lần đại hội săn bắn và thi đấu thần thông này, ngươi nếu không thể cầm được hạng nhất, về sau cũng đừng tới Tử Ngọc Sơn nữa, tới cũng vô dụng!" "..." Ngô Sở có chút không nói gì, chỉ cảm thấy tiểu thư tả như đang chỉ thẳng vào mũi hắn mà mắng.

Nhưng tiểu hồ ly đã đi bế quan, Tiểu Nguyệt Linh đang bận rộn trong phòng bếp, những tiểu hoa tiên kia đối mặt với Hậu Thổ tiểu thư tả đang tức giận cũng không dám nhẹ nhàng lay động khí tràng của nàng.

Dù sao người tiểu thư tả mắng cũng là Nghệ và Khoa.

Đáng tiếc, bọn họ cũng không biết những lời Hậu Thổ tiểu thư tả truyền âm với Ngô Sở trước đó, nếu không sẽ có thể hiểu được Ngô Sở khi nghe những lời kia thì có bao nhiêu xấu hổ. "Thủ lĩnh tỷ tỷ, ta cũng không có bỏ bê tu hành..." "Câm miệng!" Tiểu thư tả quát lớn, "Ngươi còn dám giảo biện?

Không bỏ bê tu hành, vậy lúc ta tới, nhìn thấy chính là cái gì?

Chẳng lẽ là bởi vì vận khí ngươi kém, vừa vặn chơi một lần liền bị ta nhìn thấy?

Ngươi có dám cam đoan với ta, ngươi chỉ hôm nay chơi một lần?" "..." Nghệ yên lặng ngậm miệng lại, mắt to len lén liếc về phía Ngô Sở, hướng hắn cầu cứu.

Ngô Sở quay đầu nhìn chỗ khác, ám chỉ: Đừng nhìn ta, ta cũng hết cách!

Ngươi tự cầu phúc đi!

Bị Hậu Thổ mắng một trận, Khoa và Nghệ ngay cả bữa trưa cũng không được hưởng thụ, liền trực tiếp bị tiểu thư tả đuổi về bộ lạc, dùng lời của nàng mà nói, 'Các ngươi còn mặt mũi ăn cơm'?

Ngô Sở yên lặng thầm nghĩ: Làm cho nàng tức giận, đến hít thở cũng là sai, còn muốn ăn cơm?

Các ngươi cũng không tránh khỏi nghĩ quá hay rồi đi!

Sau khi đám Khoa và Nghệ rời đi, Ngô Sở và Hậu Thổ hai người ngồi trong lương đình, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, không khí có chút trầm tĩnh, khiến các tiểu hoa tiên bên cạnh ít nhiều cảm thấy có chút lạ, có chút không thích ứng, sau đó từng con liền yên lặng bay đi.

Ngô Sở khẽ ho một tiếng, dời đến bên cạnh tiểu thư tả, rót cho nàng chén rượu, một bên âm thầm truyền âm cho nàng: "Tỷ, tỷ cũng đừng nóng nảy bốc hỏa..." "Đừng nói chuyện, ta đang giận!" Ngô Sở yên lặng từ trong túi trữ vật lấy ra một đĩa bánh bao áp chảo nóng hôi hổi, đẩy lên trước mặt nàng, ra hiệu nàng hóa bi phẫn thành thực dục.

Tiểu thư tả trừng mắt liếc hắn một cái, yên lặng cầm lên một cái bánh bao, miệng nhỏ ăn.

Ngô Sở lại rót thêm linh nhưỡng cho nàng, yên lặng hầu hạ ở một bên.

Hậu Thổ tiểu thư tả trừng hắn một cái, sau đó yên lặng bưng chén rượu lên uống một ngụm.

Thấy thế, khóe môi Ngô Sở khẽ nhếch, cảm thấy tiểu thư tả lúc sinh khí cũng rất thú vị.

Trước kia rất ít nhìn thấy tiểu thư tả có lúc tức giận, khiến Ngô Sở cảm thấy tiểu thư tả đối với hắn quá mức khách khí, làm cho giữa bọn họ tựa hồ luôn cách một tầng ngăn cách vô hình. "Tỷ..." "Hừ!" Tiểu thư tả liếc xéo hắn một cái, khẽ hừ. "Đã lâu không gặp, nhớ tỷ quá!" Tiểu thư tả trắng mắt liếc hắn một cái, không nói gì.

Ngô Sở chống đầu, nghiêng đầu nhìn nàng, thấy tóc nàng rũ xuống, liền muốn đưa tay vén ra sau tai giúp nàng.

Động tác này làm cho tiểu thư tả hơi nghiêng đầu một chút, cũng làm cho động tác trên tay Ngô Sở không khỏi dừng lại, có chút xấu hổ cười cười.

Tiểu thư tả đem tóc đen vén ra sau tai, cúi đầu đối phó với đĩa bánh bao áp chảo.

Nhưng vành tai kiều nộn kia, cùng với khuôn mặt mịn màng như có thể thổi qua liền rách kia lại nổi lên một ráng hồng nhàn nhạt, làm cho Ngô Sở nhìn đến có chút xuất thần.

Nàng đây là, xấu hổ?

Hay là thẹn thùng?

Ngô Sở không khỏi nghĩ ở trong lòng, sau đó ánh mắt liền càng trở nên ôn nhu.

Thế là, bầu không khí vốn dĩ trầm tĩnh, trở nên có chút khác biệt.

Mãi đến khi Hoa Phỉ Nhi bưng mỹ thực Tiểu Nguyệt Linh làm riêng cho Hậu Thổ tiểu thư tả bay vào lương đình, cỗ không khí này mới có sở biến hóa. "Tỷ, đại hội săn bắn của bộ lạc các tỷ khi nào cử hành vậy?

Đến lúc đó ta mang đám Tiểu Nguyệt Linh qua đó xem thi đấu, tỷ thấy thế nào?" "Tiểu Nguyệt Linh thì cũng được, còn ngươi, ta thấy không ra làm sao!" Tiểu thư tả khẩu thị tâm phi nói.

Trên thực tế, nàng lần này tới đây, trừ việc đến hưởng thụ mỹ thực Tiểu Nguyệt Linh chế biến ra, vốn dĩ cũng có ý định mời Ngô Sở qua đó xem thi đấu. "Tỷ, tỷ phân biệt đối xử như vậy, ta sẽ đau lòng đấy!" Tiểu thư tả khẽ hừ một tiếng, khóe môi mỉm cười đối phó với miếng bít tết trước mắt.

Cuối cùng, dưới sự công lược của mỹ thực và điểm tâm ngọt, cộng thêm sự nỗ lực không ngừng nghỉ... hoặc có thể nói là tử bi lại kiểm cầu xin của Ngô Sở, Hậu Thổ tiểu thư tả miễn cưỡng đáp ứng hắn, để hắn mang theo Tiểu Nguyệt Linh và các tiểu hoa tiên cùng đi bộ lạc của nàng xem thi đấu.

Thi đấu sẽ cử hành sau vài ngày nữa, trước tiên là đại hội thi đấu thần thông, sau đó mới là đại hội săn bắn.

Bất quá địa điểm thi săn bắn cần tỉ mỉ chọn lựa, Vũ ở mùa đông này cũng đã dẫn theo một số dũng sĩ không tham dự đại hội săn bắn trong bộ lạc đi chọn lựa rồi.

Bọn họ không chỉ cần dọn dẹp sạch sẽ những con mồi có uy hiếp trong sân bãi trước, mà còn cần khoanh vùng một phạm vi đại khái, bãi săn nằm giữa Tử Ngọc Sơn và Vạn Nha Sơn.

Phạm vi này đã đủ cho các dũng sĩ của bộ lạc Hậu Thổ thỏa sức tung hoành.

Ngày này, Ngô Sở mang theo Tiểu Nguyệt Linh, cùng với đám tiểu hoa tiên và đám sủng vật lớn nhỏ, cùng nhau rời khỏi Tử Ngọc Sơn, đằng vân giá vũ bay về hướng bộ lạc Hậu Thổ.

Kết quả lúc sắp đến bộ lạc Hậu Thổ, Tất Hỏa nhìn thôn lạc quen thuộc phía dưới, không khỏi sửng sốt một chút, đôi mắt xoay chuyển, hóa thành một con chim nhỏ bay trở về, nói với Ngô Sở: "Chủ nhân, ta chỉ đưa mọi người đến đây thôi, không có chuyện gì khác, ta về núi trước đây." Mọi người nghe vậy đều không khỏi ngẩn ra, ngơ ngác nhìn nó.

Rất nhanh, Tiểu Nguyệt Linh liền che miệng cười khẽ, Ngô Sở cũng không khỏi bật cười, "Sao thế?

Còn chưa quên chuyện năm đó bị bọn họ đè ra đánh một trận à?

Không sao đâu, chỉ cần ngươi có thể nhịn được không phóng hỏa lung tung, bọn họ sẽ không đánh ngươi đâu, dù sao ngươi bây giờ cũng sinh sống ở Tử Ngọc Sơn, coi như là một thành viên của Tử Ngọc Sơn chúng ta rồi, chút mặt mũi này bọn họ vẫn sẽ cho." Tất Hỏa nâng cánh lên che đầu mình, lắc đầu nói: "Thôi bỏ đi, ta sợ nhìn thấy những người đó, những cảnh vật đó, lại nhịn không được muốn phóng cho bọn hắn một mồi lửa, để tránh chuyện này phát sinh, ta vẫn là về núi trước đi!" "Được thôi!

Tùy ngươi!" Ngô Sở cảm thấy, đây là một con hỏa điểu lòng dạ hẹp hòi, nếu là không thù dai, cũng sẽ không đến cửa bộ lạc nhà người ta rồi mà còn không vào ngồi một chút.

Đương nhiên, năm đó bị người ta đánh thê thảm như vậy, cánh đều bị đánh gãy, nếu có thể tuỳ tiện quên đi, vậy con hỏa điểu này cũng quá vô tâm vô phế rồi.

Nhưng ghi nhớ chuyện này, và lòng dạ hẹp hòi thù dai, lại là hai chuyện khác nhau.

Nhìn Tất Hỏa đi xa, Ngô Sở lắc đầu, hi vọng tương lai nó sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn gì đi!

Nếu không hắn làm chủ nhân, khẳng định không cách nào giương mắt nhìn.

Chương 259

Ngay tại lúc này, một đám thanh niên yêu thích tạo hình đầu xù tóc dài từ trong bộ lạc đón ra. "A Sở huynh đệ, Tiểu Nguyệt Linh, các vị, chúng ta lại gặp nhau rồi!" Đám thanh niên này mang theo tiếng cười to hào sảng, tiến lên chính là cho Ngô Sở một cái ôm thật mạnh, vỗ lưng Ngô Sở kêu bang bang, chấn động đến mức Ngô Sở ho khan liên tục.

Đặc biệt là Cộng Công, Ngô Sở luôn cảm thấy tên này có ý đồ xấu với hắn, ra tay cực kỳ mạnh.

Nếu không phải tu hành 《 Cửu Chuyển Huyền Công 》, ước chừng không đủ cho đám gia hỏa này gia tàn phá.

Khi Ngô Sở chờ mong nhìn về phía em gái Huyền Minh với cách ăn mặc trang điểm như thiếu nữ bất lương, nghĩ xem nàng có thể cũng cho mình một cái ôm hay không, thì vị tiểu muội muội này lại chỉ thi một cái lễ rất bình thường với hắn, "A Sở huynh đệ, đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ?" "Các vị huynh trưởng cũng tới rồi!

Rất tốt rất tốt, vẫn khỏe vẫn khỏe..." Ngô Sở một bên khẽ ho, một bên nói, còn đặc biệt nhìn thoáng qua Chúc Long Chúc Cửu Âm.

Trước đó Ứng Long của Long tộc cũng không nể mặt mũi hắn và Hậu Thổ lắm đâu!

Lão huynh ngươi biết không?

Đối với việc bọn họ có thể xuất hiện nhanh như vậy ở bộ lạc Hậu Thổ, Ngô Sở cũng không kỳ quái, dù sao Hậu Thổ đã từng nói với hắn về sự thần kỳ của Bàn Cổ Thần Điện. "Đây dù sao cũng là đại hội thi đấu thần thông và đại hội săn bắn đầu tiên do tộc ta tổ chức, những chuyện này, bọn ta tự nhiên muốn tới!" Thanh niên truyền lửa (Chúc

Dung) cười hắc hắc nói: "Nếu hiệu quả tổ chức không tệ, bọn ta cũng muốn đưa vào trong bộ lạc của mình, kích thích con em trong tộc một chút, để bọn hắn hảo hảo tu hành, lần sau có cơ hội, tất cả bộ lạc liên hợp làm cái đại tỷ đấu toàn tộc..." Ngô Sở nghe vậy không khỏi sửng sốt, chẳng lẽ Bàn Cổ Thần Điện trừ việc có thể giúp những Tổ Vu này tự do truyền tống ra, còn có thể giúp những con em Vu tộc kia?

Vậy cái này cũng quá BUG rồi đi!

Hoàn toàn không cho người khác đường sống a!

May mắn, lúc này Cộng Công nói: "Tất cả bộ lạc tiến hành đại tỷ đấu toàn tộc, cái này vẫn là thôi đi!

Bộ lạc cùng bộ lạc cách nhau khoảng cách xa như vậy, có lẽ vạn năm cũng không nhất định có thể tổ chức một lần.

Hơn nữa Hồng Hoang hiện tại, chính là thiên hạ của ba tộc kia, bộ lạc chúng ta còn nhỏ yếu, vẫn là chớ nên tùy tiện ra ngoài đi lại thì tốt hơn." Chúng Tổ Vu nghe vậy đều không khỏi nhao nhao gật đầu, sau đó lại nhìn về phía Chúc Long Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm có chút không nói gì, "Mọi người không cần nhìn ta như vậy, sự cường đại của Tam tộc cũng không phải chuyện một sớm một chiều, từ thời đại Thượng Cổ Hung Thú liền đã bắt đầu phát triển rồi." Huyền Minh muội tử mang theo một tia ý cười mạc danh, hỏi: "A Sở huynh đệ, nghe nói cái mạt chược kia và đấu hung thú đều là do ngươi làm ra, ngươi là muốn hại Vu tộc ta sao?" Nghe được lời này, Ngô Sở liền phát hiện đám gia hỏa này cư nhiên đối với hắn xoa tay mài đao, vây quanh hắn, chỉ thiếu nước trên miệng mang theo tiếng cười 'Hắc hắc hắc' nữa thôi.

Sao thế?

Đây là muốn đánh ta một trận? "Ai!

Hiểu lầm a các huynh đệ..." Ngô Sở lập tức liền kêu oan, chỉ thiếu nước đau khổ chảy nước mũi, "Vốn dĩ những thứ này đều chỉ là một chút giải trí nhỏ bình thường ở Tử Ngọc Sơn của ta, lúc trước Vũ tìm đến ta, nói mọi người ở trong bộ lạc nhàm chán, cả ngày rảnh rỗi không có việc gì làm, đây không phải là muốn cho mọi người có cái giải khuây, tiêu hao một chút thời gian vô vị kia sao!

Đâu có ngờ những huynh đệ trong bộ lạc vậy mà lại không chịu nổi dụ hoặc như thế chứ!

Kết quả Hậu Thổ tỷ tỷ còn vì vậy mà trách ta, giận ta...

Ai!

Ta oan uổng quá!" Ngô Sở giả bộ lau một phen nước mắt chua xót, nghẹn ngào không nói nên lời.

Thanh niên truyền lửa một tay khoác lên vai Ngô Sở, cười hắc hắc nói: "A Sở huynh đệ, ngươi nhất định có bí quyết mạt chược kia đi!

Đi, dạy bọn ta bí quyết trong đó một chút, bọn ta đường đường là lão tổ tông Vu tộc, cư nhiên còn không bằng một tên nhóc con, nói ra cũng thực sự quá mất mặt rồi!" Ngô Sở nghe vậy, không khỏi ngẩn ra, "Các ngươi, sẽ không phải cũng mê mạt chược rồi chứ!" "Mê?

Cái đó thì không thể, chúng ta chỉ là hiếu kỳ, tùy tiện chơi chút, bất quá trong bộ lạc của Hậu Thổ muội tử này, có một tên nhóc rất lợi hại, đúng, cái tên nhóc gọi là Nghệ kia." Thanh niên truyền lửa một bên khoác vai Ngô Sở, một bên nghịch lửa, đại có ý nếu Ngô Sở không nói ra bí quyết mạt chược, liền để hắn cảm thụ một chút cái gì gọi là nhiệt tình như lửa. "..." Ngô Sở có chút cạn lời, ở trong Tử Ngọc Sơn chơi mạt chược vẫn luôn ở trạng thái bị bắt nạt như Nghệ, chẳng lẽ trở lại trong bộ lạc liền bắt đầu đại sát tứ phương rồi?

Ngay cả những Tổ Vu này...

Ai?

Bọn họ sẽ không thật sự mê món này rồi chứ!

Ngô Sở có chút chột dạ gãi gãi góc trán, nhìn trái phải quét một vòng, phát hiện ngay cả muội tử Huyền Minh kiều diễm ướt át đều đang hi vọng nhìn hắn, khóe miệng hắn không khỏi co giật một chút.

Trời ơi!

Tạo nghiệp mà!

Đêm hôm đó, các dũng sĩ của bộ lạc ở bên ngoài vây quanh đống lửa, vừa hát vừa nhảy.

Tiểu Nguyệt Linh chỉ huy các phu nhân Vu tộc chế biến các loại mỹ thực cho mọi người, dạy các nàng cách sử dụng các loại nông sản, ví dụ như lúa mì, gạo... chế biến thành các loại thức ăn khác nhau.

Các tiểu hoa tiên đàn tấu các loại khúc nhạc vui vẻ, điều tiết bầu không khí, có chút giống DJ khống trường ở đời sau, giai điệu thế nào phối với vũ đạo thế ấy, trừ việc không có MC hét vào mic thôi.

Ngay cả mấy con thú cưng nhỏ kia đều tìm được bạn thú cưng của mình trong bộ lạc, nằm sấp ở trong góc nhìn hình ảnh vừa hát vừa nhảy này, chỉ trỏ, bình phẩm từ đầu đến chân.

Cùng lúc đó, Thập Nhị Tổ Vu trừ Hậu Thổ tiểu thư tả ra, mười một người khác kéo Ngô Sở trốn ở hậu viện nhà Hậu Thổ tiểu thư tả, đánh mạt chược.

Chủ yếu là để Ngô Sở dạy bọn họ bí quyết đánh mạt chược, làm sao nhớ bài, tính bài.

Ngô Sở tự nhiên là biết gì nói nấy, nói gì nói hết.

Bất quá, bất cứ chuyện gì cũng đều cần chút thiên phú, cho dù

những Tổ Vu này đều có tu vi Đại La cảnh, phương diện trí nhớ khẳng định không có bất cứ vấn đề gì.

Thế nhưng, có người tâm tư linh hoạt, luôn có thể thi triển một chút bản lĩnh trên bàn bài, để đối phương nhớ nhầm bài hoặc tính sai bài, từ đó đạt được thắng lợi.

Cho nên, đừng thấy bọn họ đều là Đại La, trong tình huống không dùng thủ đoạn, cũng không phải ai cũng có thể tuỳ tiện đẩy một môn kỹ nghệ lên đến đỉnh cấp trong nháy mắt.

Ngô Sở bởi vì có Nghệ Bảo - cái tôn 'máy gian lận' này ở đây, cho nên bất kể những Tổ Vu này thi triển thủ đoạn gì, hắn đều có thể dễ dàng thắng bọn họ.

Là 'nhà sáng lập' đã 'nghiên cứu ra' hạng mục giải trí này, Ngô Sở tự nhiên không nguyện ý tỏ ra yếu kém trước mặt những Tổ Vu này, cho dù mọi người cũng không lấy thứ gì ra làm tiền đặt cược.

Trận 'đại chiến' này kéo dài mãi đến sáng sớm hôm sau, đại hội thi đấu thần thông sắp bắt đầu, Hậu Thổ tiểu thư tả sa sầm mặt mày trở về, bọn họ mới vội vàng kết thúc, cũng đem 'tàn cuộc' giao cho Ngô Sở thu dọn.

Không đợi Ngô Sở đưa ra kháng nghị, bọn họ liền chạy trốn không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Đối với việc này, Ngô Sở một bên thầm mắng đám Tổ Vu này không trượng nghĩa, một bên lần nữa đối mặt với ánh mắt lạnh lẽo kia của Hậu Thổ tiểu thư tả. "Tỷ, ta nói ta là bị ép buộc, tỷ tin không?" "Ừ!" Hậu Thổ tiểu thư tả cư nhiên gật đầu.

Đang lúc Ngô Sở vì thế mà ngạc nhiên, Hậu Thổ tiểu thư tả lại nói: "Ngươi nói, thứ này vì sao lại có ma lực bực này?

Vì sao ngay cả mấy người bọn họ đều có thể vì nó mà nhập mê?"

"..." Ngô Sở không khỏi chớp chớp mắt, thầm nghĩ: Bọn họ thật sự nhập mê rồi sao?

Hắn trầm ngâm một chút, lắc đầu nói: "Thứ này thực ra cũng không có ma lực lớn như tỷ tỷ tưởng tượng.

Thứ thực sự có ma lực, là khát vọng thắng lợi dưới đáy lòng chúng ta.

Chương 260

Nếu như không phải vì trong lòng tràn ngập khát vọng đối với thắng lợi, Nghệ lúc ở Tử Ngọc Sơn cũng sẽ không dưới tình huống lũ bại lũ chiến mà vẫn cứ lũ chiến lũ bại.

Vốn dĩ ta là muốn để hắn không ngừng nếm mùi thất bại, ép hắn sinh lòng chán ghét với việc này, để triệt để giải quyết tật xấu trầm mê vào nó của hắn, kết quả tỷ cũng thấy đấy." Đúng vậy, Hậu Thổ thấy được, không chỉ không thể chữa khỏi tật xấu này của Nghệ, còn điều giáo hắn thành 'Đệ nhất cao thủ mạt chược' của bộ lạc Hậu Thổ, đã có thể nói là đánh khắp bộ lạc không địch thủ rồi.

Thấy thần sắc không nói nên lời kia của Hậu Thổ, Ngô Sở không khỏi cười rộ lên, "Nghệ là một tên Vu có lòng hiếu thắng cực mạnh, tuy rằng có đôi khi không biết xấu hổ, nhưng so ra, ở phương diện hiếu thắng này, ta thực ra không bằng hắn.

Các huynh trưởng kia cũng như thế, bọn họ mê cũng không phải là thứ mạt chược này, mà là bọn họ không muốn thua, càng thêm không muốn thua một tên tiểu bối." Hậu Thổ như có điều suy nghĩ, Ngô Sở đứng dậy, tiến lên vỗ vỗ vai nàng, nói: "Vu sinh dài đằng đẵng, tu hành cũng không phải chủ đề duy nhất, lúc rảnh rỗi, giải trí tiêu khiển thích hợp cũng là cần thiết.

Sự lo lắng của tỷ tỷ tuy nói tịnh không thừa, nhưng thật ra không cần thiết phải như thế." "..." Hậu Thổ nhìn hắn một cái, tiếp tục trầm tư.

Hiển nhiên, nàng không phải một nữ tử không nói đạo lý.

Tương phản, nàng rất biết suy nghĩ, cũng rất hiểu chuyện.

Ngô Sở yên lặng thở phào nhẹ nhõm, xoay người ra cửa, ở đáy

lòng làm một cái dấu tay chữ 'V' chiến thắng.

Khi Ngô Sở chắp tay sau lưng, đi ra khỏi cửa nhà Hậu Thổ tiểu thư tả, từ chỗ ngoặt ngoài cửa thò ra một cái đầu, một bóng người trong nháy mắt đi tới bên cạnh hắn, khoác vai hắn, cũng giơ cho hắn một ngón tay cái, "A Sở huynh đệ trượng nghĩa a!

Hậu Thổ muội muội không làm gì ngươi chứ?" Ngô Sở trợn trắng mắt liếc thanh niên truyền lửa một cái, "Đám gia hỏa không trượng nghĩa các ngươi, để ta ở lại một mình đối mặt với nàng đang tức giận, các ngươi còn có lương tâm hay không?

Tối hôm qua là ai cưỡng ép kéo ta chơi mạt chược hả?

Chính là ngươi kéo hăng hái nhất, không sai chứ!" "Khụ khụ...

A Sở huynh đệ hiểu lầm bọn ta rồi, đây đều là chủ ý Huyền Minh muội muội bày cho bọn ta, nói là muốn cho A Sở huynh đệ cùng Hậu Thổ muội muội một cơ hội ở chung, như vậy mới có thể xúc tiến tình cảm của các ngươi.

Tình cảm thứ này, ta là không hiểu lắm, nhưng ta xem trọng A Sở huynh đệ, tên Cộng Công huynh đệ kia của ta muốn cơ hội này, bọn ta còn không cho đâu!" Tuy rằng biết rõ thanh niên truyền lửa này đang nói lời quỷ quái, nhưng Ngô Sở ngược lại có chút xấu hổ.

Đám gia hỏa này đã nhìn ra ta thích Hậu Thổ tiểu thư tả rồi?

Không đúng, nghe ý tứ lời này, chẳng lẽ Cộng Công cũng thích Hậu Thổ tiểu thư tả?

Thảo nào tên kia trước đó ra tay với ta nặng như thế, thì ra là thế!

Giỏi cho tên to con đen hôi mày rậm mắt to ngươi, cư nhiên còn có dã tâm lang sói như thế, dám dòm ngó Hậu Thổ tiểu thư tả nhà ta!

Ẩn giấu cũng sâu gớm!

Đương nhiên, Ngô Sở cũng không biết, Cộng Công tịnh không ẩn giấu sự yêu thích của mình đối với Hậu Thổ, chỉ là cái tên to con đen hôi này không chỉ thích Hậu Thổ, mà cũng đồng dạng thích Huyền Minh, còn không che giấu.

Chỉ bất quá Ngô Sở biết Cộng Công cùng Hậu Thổ, cũng như Huyền Minh, trong lịch sử thần thoại đều không có gút mắc tình cảm gì, cho nên trong tiềm thức vẫn chưa coi hắn thành tình địch. "Mấy vị huynh trưởng khác đâu?" Ngô Sở chuyển chủ đề, miễn cho tên thanh niên truyền lửa này càng nói càng ly phổ, quay đầu để Hậu Thổ tiểu thư tả nghe được, khiến đôi bên xấu hổ. "Ở sân thi đấu bên ngoài bộ lạc kìa!

Hôm nay thi đấu thần thông bắt đầu rồi, bọn ta còn đang thương lượng xem có phải nên cho bọn họ một chút phần thưởng hay không." Quả nhiên, khi bọn họ đi vào sân thi đấu, mấy vị Tổ Vu đang thương lượng chuyện này.

Chúc Long nghĩ nghĩ, lấy ra một kiện Vu khí hình cái búa, "Kiện thượng phẩm Vu khí này là ta phỏng chế theo Khai Thiên Phủ luyện thành, liền lấy cái này làm phần thưởng cho kẻ có sức mạnh thần dũng đi!" Đế Giang nghĩ nghĩ, lấy ra một cái trống mặt, cũng là một kiện thượng phẩm Vu khí.

Mấy vị Tổ Vu phía sau cũng đồng dạng móc ra từng kiện Vu khí ít nhất cũng là cấp bậc thượng phẩm, làm phần thưởng cho các dũng sĩ kia.

Thậm chí Cú Mang móc ra, cư nhiên là một kiện cực phẩm Vu khí, một cây gậy gỗ đào (Đào Mộc Trượng).

Nhìn thấy cây trượng gỗ đào cực phẩm Vu khí này, mấy vị Tổ Vu khác đều không khỏi kinh ngạc nhìn Cú Mang một cái.

Cú Mang khẽ ho một tiếng, làm ra một bộ dáng không thèm để ý,

nói: "Ra cửa quá vội vàng, không có mang theo bảo bối trong bảo khố trên người, chỉ có thể dùng cái này để thay thế một chút." Ngô Sở nhìn thoáng qua cây gậy gỗ đào kia, thầm nghĩ: Cái này sẽ không phải chính là cây gậy gỗ đào mà tương lai Khoa Phụ sử dụng chứ!

Nhưng mà Khoa đã từ bỏ việc cùng người ta so thí thần thông súc địa rồi a!

Vị Cú Mang lão huynh này quả nhiên là thích làm màu a!

Cư nhiên lấy một kiện cực phẩm Vu khí ra để làm màu.

Ngồi bên cạnh Tổ Vu Cú Mang là Tổ Vu Chúc Dung và Cường Lương, bọn họ đưa tay vỗ vỗ vai hắn, sau đó khẽ thở dài, giống như đang an ủi hắn vậy, khiến Ngô Sở có chút chẳng hiểu ra sao.

Chẳng lẽ là do bị hắn làm màu chấn động đến mức tự thẹn không bằng sao?

Cú Mang bình thường sẽ biến thành bộ dáng một mục đồng, cưỡi trâu, thổi sáo.

Bất quá ở trong bộ lạc Vu tộc này, hắn ngược lại không làm thế, đoán chừng là lo lắng hình tượng quang huy của mình bị tổn hại trước mặt đám tiểu bối Vu tộc này đi!

Điều Ngô Sở không biết là, đừng nhìn các vị Tổ Vu này ra vẻ rất giàu có, phần thưởng lấy ra đều là Vu khí phẩm chất cao như vậy, cảm giác giống như Vu khí rất không đáng tiền.

Nhưng kỳ thực, hoàn toàn là bởi vì bọn họ thân là Tổ Vu, Vu khí phẩm chất quá thấp thực sự là có chút không lấy ra được!

Trên người Cú Mang có khả năng là không có Vu khí thượng phẩm thích hợp, cho nên đành phải nín đau, móc ra một kiện Vu khí cực phẩm làm vật thay thế.

Tức giận chính là đám Tổ Vu này, Vu khí cực phẩm cũng là vật khá khó tìm.

Cú Mang có thể lấy ra một kiện để làm phần thưởng, bất quá có phải đang làm màu hay không, đều là đáng giá khiến người ta khâm phục, ít nhất Ngô Sở cũng cảm thấy mình không có phần phách lực này của hắn.

Vì mặt mũi, vì làm màu mà lấy ra một kiện Cực phẩm Linh bảo, có ngốc hay không hả?

Nhưng Mộc Chi Tổ Vu Cú Mang cứ làm như thế đấy.

Chỉ có thể nói: Quả nhiên không hổ là Tổ Vu!

Chính là hào phóng như vậy!

Đợi các vị Tổ Vu này đều đem phần thưởng lấy ra xong, bọn họ liền nhao nhao nhìn về phía Ngô Sở, phảng phất như đang hỏi: A Sở huynh đệ, ngươi hai tay trống trơn là có ý gì?

Cũng không lấy chút đồ vật ra biểu thị một chút sao?

Lấy chút mỹ thực linh nhưỡng ra cũng tốt mà!

Thế là, dưới sự kỳ vọng của chúng Tổ Vu, Ngô Sở móc ra một cây đại cung, nói: "Các ngươi biết đấy, ta cũng không am hiểu luyện chế Vu khí mà các ngươi sử dụng, cho nên cây đại cung này kỳ thực có một phần rất lớn là do Hậu Thổ tỷ tỷ hoàn thành." Cái này ngược lại là không thể chỉ trích, dù sao Linh bảo mà nhóm Ngô Sở sử dụng và Vu khí mà các dũng sĩ Vu tộc sử dụng, về bản chất là có sự khác biệt.

Về mặt chất liệu có khả năng chênh lệch không lớn, nhưng nguyên động lực để thôi động chúng thì khác nhau, thôi động Linh bảo dùng pháp lực, thôi động Vu khí dùng chính là khí huyết chi lực của bản thân.

Cũng vì vậy, cấm chế sử dụng trên Vu khí và cấm chế trên Linh bảo là bất đồng.

Đối với Ngô Sở mà nói, hắn cũng có thể sử dụng Vu khí, bởi vì sau khi hắn tu luyện 《 Cửu Chuyển Huyền Công 》, một thân khí huyết chi lực hùng hậu kia cũng đủ để dùng rồi. "Vốn dĩ ta muốn đem cây đại cung này trực tiếp tặng cho Nghệ, nhưng bởi vì biểu hiện gần đây của hắn khiến Hậu Thổ tỷ tỷ có chút không quá hài lòng, cho nên ta quyết định, đem nó làm thành phần thưởng cho đại hội đi săn lần này.

Nếu như hắn không có bản lĩnh lấy được hạng nhất, vậy cũng không thể trách ta." Đây cũng là một kiện Vu khí thượng phẩm, Ngô Sở cũng không rõ ràng Nghệ khi nào có thể đạt được cây Thần khí Xạ Nhật Cung trong truyền thuyết kia, cho nên đã vì hắn chuẩn bị một cây, bất quá kỳ thực có thể nói là do Hậu Thổ luyện chế, hắn chẳng qua chỉ cung cấp chút dược liệu thô phôi mà thôi.

Cái này là đã luyện chế xong từ rất lâu trước đó, Ngô Sở vốn định tìm cơ hội tặng cho Nghệ, chưa từng nghĩ tới lấy ra làm phần thưởng đại hội, cái này chẳng qua là gặp dịp thì chơi thôi.

Chương 261

Tin tưởng Hậu Thổ biết được, khẳng định cũng chỉ sẽ vỗ tay bảo hay.

Khi bọn họ lấy ra những kiện Vu khí hoặc thượng phẩm, hoặc cực phẩm này làm phần thưởng, cũng tuyên bố ngay tại chỗ trước mặt những dũng sĩ bộ lạc đang xoa tay hầm hè kia, mọi người lập tức liền sôi trào.

Đặc biệt là khi nhìn thấy một hạng phần thưởng trong đó cư nhiên là một kiện Vu khí cực phẩm, Khoa trực tiếp liền kêu lên: "Không được, ta cũng muốn tham gia!

Nếu không thì quá bất công với ta." Vu khí cực phẩm a!

Lực kích thích đối với đám dũng sĩ này có thể nghĩ mà biết.

Nếu là có kiện Cực phẩm Linh bảo đặt trước mặt Ngô Sở, Ngô Sở cũng phải vì đó mà động tâm.

Nói đến, Cực phẩm Linh bảo trên người hắn, trừ bỏ Nghệ Bảo là Công đức Chí bảo này ra, cũng chỉ có bộ chiến giáp màu đen xám mà Thanh Khâu Ly luyện chế cho hắn.

A, đúng rồi, còn có cái hắc quan bị hắn đặt tại Bạch Cốt Động ở Vạn Nha Sơn kia nữa.

Có thể thấy được lực hấp dẫn của Vu khí cực phẩm đối với mọi người mạnh bao nhiêu.

Khi Hậu Thổ tiểu thư tỷ xuất hiện, nghe được cái này, cũng không khỏi nhìn Cú Mang một cái, sau đó tại chỗ cự tuyệt nói: "Tam huynh, cái này thực sự quá quý trọng..." Đồ vật đều đã lấy ra để làm màu rồi, lại thu về cũng không thỏa đáng, thế là Cú Mang liền xua tay, một bộ

dáng vân đạm phong khinh nói ra: "Bất quá chỉ là một kiện khí vật mà thôi, nếu có thể để nó tìm được người chủ nhân chân chính phát huy uy lực, bất luận là đối với nó, hay là đối với Vu tộc chúng ta mà nói, đều là một chuyện tốt, muội muội cũng không cần nói thêm nữa." Chậc!

Lại bị hắn làm màu thành công rồi!

Ngô Sở không thể không thừa nhận, Cú Mang lúc này đã nhận được sự yêu thích của toàn bộ Vu ở bộ lạc Hậu Thổ, nhao nhao vỗ tay bảo hay cho hắn, cũng đưa lên tiếng hô chỉnh tề làm tán lễ.

Hậu Thổ tiểu thư tỷ ngồi xuống ở vị trí bên cạnh Ngô Sở, thấy nàng nhíu mày, Ngô Sở liền truyền âm cho nàng nói: "Lần sau tìm cơ hội tặng một cái đáp lễ là được, hiện tại cũng không nghi để người ta thu về, sẽ đả kích đến tính tích cực của mọi người." Hậu Thổ nghe vậy gật đầu, chỉ có thể như thế thôi.

Cuối cùng, Khoa đạt được cơ hội một lần nữa gia nhập tranh tài, dù sao lúc này nếu là ngăn cản hắn tham gia, ít nhiều có chút không thể nào nói nổi, mọi người cũng cảm thấy thắng không anh hùng.

Không thể không nói, những Vu này, tâm tư vẫn là đủ thuần phác.

Ngay tại lúc Ngô Sở cùng chúng Tổ Vu ở bộ lạc Hậu Thổ, vừa nhấm nháp mỹ thực, vừa xem xét những dũng sĩ Vu tộc này tiến hành các hạng mục tỷ đấu thần thông đại hội, thì tại Bắc Cảnh xa xôi không biết bao nhiêu vạn dặm, nhóm Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử lại gặp một tôn cường địch.

Tôn cường địch này khiến bọn họ chịu đủ khổ đầu, ba người liên thủ đều không phải là đối thủ của hắn.

Khởi nhân của sự tình, nói đến tựa như vụ án "một cái bánh bao gây ra huyết án" khiến người ta dở khóc dở cười.

Nguyên nhân là Hồng Vân ham ăn thuận tay giết một con tiểu Vân Tước (chim sẻ mây), để Thanh Khâu Ly nướng cánh gà cho hắn.

Kết quả cánh gà vừa nướng xong, liền bị một lão đạo cướp mất.

Lão đạo nói con Vân Tước kia là hắn nuôi, nể tình Thanh Khâu Ly nướng thơm như vậy, sẽ không truy cứu tội lỗi bọn họ giết sủng vật của hắn, nhưng con Vân Tước đã nướng xong này phải trả lại cho chủ nhân là hắn.

Cái lý luận cường đạo rõ ràng như thế, sao có thể nhịn?

Ngay cả đại thiện nhân xưa nay dễ nói chuyện như Hồng Vân cũng cảm thấy lão đầu này quá kém cỏi.

Ngươi nếu là nói chuyện tử tế, mọi người cùng nhau nhấm nháp cũng không có gì, nhưng vừa lên đã vu oan bọn họ là tặc tử trộm chim, hơn nữa còn cướp đoạt thức ăn của bọn họ một cách lẽ thẳng khí hùng như thế, cái này có thể nhịn sao?

Huống chi, ba vị đường đường là cường giả Đại La cảnh, bị người ta "cướp bóc" như thế, cái này nếu là truyền đi, có mất mặt không?

Thế là, Thanh Khâu Ly là người đầu tiên nhịn không được, xuất thủ.

Hồng Vân thấy thế, vốn định can ngăn, kết quả phát hiện Thanh Khâu Ly cư nhiên không phải đối thủ của vị lão đạo lông mày dài (Trường Mi lão đạo) này, một tay Huyễn Chi Đạo kia của nàng đối với đối phương hình như không có hiệu quả gì.

Dần dần, Trấn Nguyên Tử cũng cầm Linh bảo Địa Thư gia nhập hàng ngũ đấu pháp.

Cuối cùng ngay cả Hồng Vân cũng xuất thủ.

Nhưng cố tình là, ba đại cường giả Đại La cảnh bọn họ liên thủ, cư nhiên cũng không thể bắt được đối phương.

Trường Mi lão đạo kia khẽ phất ống tay áo, liền thấy ống tay áo rộng lớn kia trong nháy mắt bao la thiên địa, phảng phất muốn đem thiên địa càn khôn đều chứa vào trong đó, dọa đến mức Thanh Khâu Ly thân hình liên tiếp chớp động bạo lui. "Không biết là phương nào thần thánh, vì sao trêu đùa chúng ta như thế?" Thanh Khâu Ly hỏi, ba người chia ra ba phương hướng, vây Trường Mi lão đạo ở trung tâm.

Lão đạo một tay cầm chim nướng, một tay vung vẩy tay áo, nhìn một chút Thanh Khâu Ly, lại nhìn về phía Hồng Vân, cuối cùng ánh mắt đặt ở bầu rượu bên hông Hồng Vân, cười ha ha nói: "Bần đạo bất quá chỉ là một kẻ tìm đạo bình thường không có gì lạ trên đại địa Hồng Hoang, cũng không có uy danh gì, danh hiệu gì đó cũng sớm quên rồi.

Tiểu gia hỏa, rượu này cũng không tệ, cho lão uống hai ngụm..." Tay áo lão đạo kia vung ra, đem không gian đều vung đến vặn vẹo.

Hồng Vân bản năng hộ lấy hồ lô bên hông, dù sao cái này chính là "cái mạng thứ hai" của hắn, ai đoạt cái này với hắn, hắn liền liều mạng với kẻ đó, tặng cho đối phương uống thì có thể, nhưng không thể cướp.

Nhưng ngay lúc hắn đưa tay, hắn đột nhiên mạnh mẽ thu tay về, chỉ thấy tại chỗ bên hông hắn, không gian lập tức vặn vẹo, một bàn tay khô gầy như vuốt từ trong không gian vặn vẹo kia vươn ra, nhẹ nhõm liền hái đi bầu rượu treo bên hông hắn.

Hồng Vân trong lòng kinh hãi, nhìn về phía Trường Mi lão đạo kia, vừa vặn nhìn thấy lão đạo đang cầm bầu rượu vốn dĩ treo bên hông hắn, ngửa đầu đổ rượu vào miệng.

Trấn Nguyên Tử trong tay Địa Thư mở ra, mượn nhờ ngàn vạn

địa mạch chi lực, địa mạch chi lực màu vàng như một đạo hồng lưu oanh hướng về phía Trường Mi lão đạo này.

Trường Mi lão đạo kia chỉ nhẹ nhàng phất tay áo, liền thấy không gian phía trước dòng lũ kia đột nhiên một trận vặn vẹo, đạo hồng lưu do ngàn vạn địa mạch chi lực hình thành kia liền như Cự Long chui vào một cái động không đáy, trong nháy mắt liền biến mất không thấy.

Sau một khắc, không gian sau lưng Trấn Nguyên Tử đột nhiên một trận vặn vẹo, đạo hồng lưu vừa mới biến mất kia trực tiếp từ sau lưng hắn oanh ra, đánh về phía hậu tâm hắn.

Cũng may Linh bảo Địa Thư của Trấn Nguyên Tử có thể tuỳ tiện khống chế cỗ hồng lưu này, nếu không hắn có khả năng chính mình đánh mình thê thảm rồi.

Thế là, ba người đều dừng lại động tác trong tay, nhìn nhau một chút, âm thầm cảnh giác.

Bầu không khí nhất thời có chút trầm tĩnh, thẳng đến khi Trường Mi lão đạo uống một ngụm rượu thật dài, cũng đánh một cái ợ rượu, hỏi: "Ba vị tiểu bối còn đánh nữa hay không?

Không đánh lão đạo liền đi đây!" Cái này còn đánh cái rắm!

Cả ba người đều có tiếng lòng này.

Thông qua giao thủ vừa rồi, bọn họ rất rõ ràng, ba người liên thủ cũng không phải đối thủ của Trường Mi lão đạo nhìn qua có chút không bắt mắt này.

Một tay Tụ Lý Càn Khôn chi thuật kia, ngay cả loại Đại La như bọn họ cũng có thể chứa, Linh bảo của bọn họ lại không làm gì được hắn.

Một đạo không gian na di chi thuật kia, ngay cả thuật pháp của bọn họ cũng có thể tuỳ tiện chuyển dịch đến trên người chính bọn họ,

cái này còn đánh cái rắm a? "Tiền bối thuật pháp thông thần, chúng ta duy có hai chữ 'Thán phục'!" Thanh Khâu Ly thi lễ một cái hướng về phía Trường Mi lão đạo, nói: "Bất quá tiền bối nếu là ưa thích mỹ thực ta chế tác này, chỗ ta còn có rất nhiều loại đây!

Không biết vãn bối có thể hay không hữu hạnh mời tiền bối nhấm nháp một hai?" "Hắc!

Ngươi cái tiểu nữ oa nhi này ngược lại là biết nói chuyện, lão đạo du lịch Hồng Hoang nhiều năm, hoàn toàn chính xác chưa từng thấy qua loại đồ ăn này, nhắm rượu ngược lại là vừa vặn..." Trường Mi lão đạo có cảm giác mi phi sắc vũ, nhưng khi hắn nhìn thấy hai người Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, mặt già lại nghiêm lại, thổi râu trừng mắt lên, nói: "Nhị vị cũng không có đại khí như tiểu nữ oa nhi này, bất quá chỉ là chuyện một con chim nhỏ một bầu rượu mà thôi, cũng đáng để các ngươi cùng lão đạo thổi râu trừng mắt?

Mấu chốt là, các ngươi cũng không có râu để thổi nha!" Lão đạo này nói, còn thổi thổi râu và lông mày của mình.

Trấn Nguyên Tử cảm thấy rất im lặng, nói đi cũng phải nói lại, người thổi râu trừng mắt là ai a!

Lão đạo nhà ngươi còn không biết xấu hổ nói người khác?

Nhưng lời này hắn cũng không dám nói, người ở dưới mái hiên, hắn cũng không thể không cúi đầu, hoàn toàn không phải đối thủ của người ta nha!

Chương 262

Vẫn là không nên tuỳ tiện tìm đánh, thành thật một chút là tốt nhất.

Có thể tưởng tượng, lão đạo này tuyệt đối là lão quái vật tồn tại từ thời đại Hung Thú, tu vi cao hơn bọn họ quá nhiều, cũng có thể đối phương đã vượt ra khỏi Đại La cảnh cũng nên.

Nếu không bọn họ lại làm sao có thể bị liên tiếp khắc chế, hoàn toàn chiếm không được nửa điểm tiện nghi?

Bọn họ thế nhưng là Đại La a!

Đại La bị liên tiếp khắc chế như thế, tôn Kỳ Lân Lão Tổ của Kỳ Lân vương đình kia cũng không có bản sự bực này đi!

Theo Trấn Nguyên Tử, Kỳ Lân Lão Tổ tuy mạnh, nhưng trên sự lĩnh ngộ đối với Đạo, đoán chừng so ra kém lão đạo này, lão đạo này đối phó bọn họ thế nhưng là ngay cả nửa kiện Linh bảo đều không có động dụng.

Hồng Vân thì là tức giận hừ hừ nói: "Tiền bối như thế, cũng quá không nói lý rồi, tiền bối nếu là nói chuyện tử tế, vãn bối tặng tiền bối chút rượu uống thì thế nào?

Nhưng hành vi bực này của tiền bối, khác gì cưỡng đoạt hào đoạt?

Còn không biết xấu hổ lại trách chúng ta thổi râu trừng mắt?" Trấn Nguyên Tử và Thanh Khâu Ly nghe được lời này của Hồng Vân, hận không thể đi lên trực tiếp đem miệng hắn phong kín lại, ca, lão ca, chúng ta có thể hay không khiêm tốn một chút?

Đánh không lại hắn nha!

Trường Mi lão đạo rất vô lại nói: "Lão đạo cứ cướp trắng đấy, ngươi làm gì được nào?" Hồng Vân bị Trường Mi lão đạo này làm

nghẹn họng, nhất thời không nói gì, tức giận hừ hừ xoay người rời đi, một bên từ trong túi trữ vật Hoàn Càn Khôn móc ra một vò rượu ngon thượng hạng uống.

Rượu kia thế nhưng là trân tàng Ngô Sở tặng cho hắn —— Bách Hoa Linh Nại Nhưỡng.

Hoàn toàn chính là một bộ dáng "Ta bắt nạt ngươi không làm gì được, nhưng ta cứ tức chết ngươi".

Kết quả hắn còn chưa kịp uống một ngụm, vò rượu này lại bị Trường Mi lão đạo kia cướp đi, đồng thời lão đạo còn đem bầu rượu nhét về cho hắn. "Ai nha nha!

Ngươi cái tiểu gia hỏa này, có rượu ngon thì nói sớm đi!

Còn cùng lão đạo khách khí như vậy, thôi thôi, nể tình rượu ngon này, lão đạo liền không so đo với ngươi!" "..." Hồng Vân nắm lấy bầu rượu đột nhiên trở lại trong tay, muốn chửi má nó, nhưng miệng đã bị Trấn Nguyên Tử che lại, Trấn Nguyên Tử còn vừa khom người với Trường Mi lão đạo, vừa cười nói: "Còn xin tiền bối đừng nên trách móc, vị huynh trưởng này của vãn bối tính tình thẳng, nói chuyện xưa nay không quá êm tai, vãn bối liền bảo hắn ngoan ngoãn ngậm miệng đây..." Lão đạo xua tay, nói: "Không sao không sao, tính tình lão đạo cũng thẳng, các ngươi cũng chớ có trách móc.

Ngột na tiểu oa nhi, ngươi còn có tay nghề gì, có dám hướng lão đạo triển lộ một hai?" Thanh Khâu Ly có chút dở khóc dở cười, nàng đường đường là Thanh Khâu lão tổ tông, cư nhiên bị người ta xem như một "tiểu oa nhi", cũng không biết lão đạo này là thần thánh phương nào, sao lại cường đại như thế?

Chẳng lẽ là... vị tiền bối kia?

Thanh Khâu Ly nghĩ tới vị tiền bối đã từng xuất hiện tại Tử Ngọc

Sơn, bất quá ngẫm lại lại cảm thấy không quá khả thi.

Mặc dù Ngô Sở chưa từng miêu tả qua hình tượng của vị tiền bối kia với nàng, nhưng nàng cảm thấy vị tiền bối trước mắt này, cùng vị tiền bối mà Ngô Sở nói tới, hẳn không phải là cùng một người.

Tiền bối này cho nàng một loại cảm giác ngả ngớn phóng túng, hoàn toàn không có nửa điểm tự giác và phong phạm thân là tiền bối, hoàn toàn tùy tâm sở dục, suất tính mà làm.

Bất quá cũng may vị tiền bối này cũng không bạo lệ như Ma Tổ, nếu không thì phiền toái rồi.

Thanh Khâu Ly yên lặng triển lộ trù nghệ nửa vời kia của nàng cho lão đạo này, mặc dù chỉ là nửa vời, nhưng y nguyên vẫn khiến Trường Mi lão đạo kia ăn đến khen không dứt miệng.

Cuối cùng nói: "Hưởng thụ mỹ thực giai nhưỡng của các ngươi một phen, lão đạo cũng không thể chiếm tiện nghi của đám tiểu oa nhi các ngươi, lão đạo nơi này có đạo thuật Tụ Lý Càn Khôn, các ngươi có nguyện học?" Ba người Thanh Khâu Ly không nghĩ tới, lão đạo này sau khi trêu chọc bọn họ một trận, cư nhiên lại thể hiện ra phong phạm tiền bối, dạy bảo bọn họ thuật pháp thần thông.

Thuật Càn Khôn Nhập Tụ này, thế nhưng là pháp thuật tương đương thực dụng a!

Ngay cả chút tức giận trong lòng Hồng Vân hiện tại cũng đều tiêu tan, chỉ cảm thấy lão đạo này nhìn qua cũng rất đáng yêu mà!

Mặc dù tính tình có chút ác liệt, nhưng hà bất yểm du (ngọc có vết cũng không che được vẻ đẹp) mà!

Thế là, sau khi học được thần thông Càn Khôn Nhập Tụ này của lão đạo, Thanh Khâu Ly lại làm một món thức ăn nhắm rượu cho lão đạo, vừa nói với lão đạo: "Kỳ thực muốn nói đến trù nghệ, vẫn thuộc

về Tử Ngọc Sơn là chính tông nhất, Tử Ngọc Sơn có vị tiểu trù nương, tay nghề mạnh hơn vãn bối ngàn vạn lần, chút tay nghề này của vãn bối, ở trước mặt người đó cũng chỉ có thể tính là lược hiểu một chút da lông, nói là 'Thiên hạ mỹ thực xuất Tử Ngọc' cũng không hề quá đáng." Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử nghe vậy, liền không khỏi nhìn Thanh Khâu Ly một chút, có lòng muốn khuyên nàng tém tém lại chút, đừng đem lão đầu này dẫn tới Tử Ngọc Sơn, gây phiền toái cho A Sở hiền đệ.

Nhưng ngẫm lại lại ngoan ngoãn ngậm miệng lại, miễn cho lại đắc tội Trường Mi lão đạo tính tình có chút ác liệt này.

Trường Mi lão đạo nghe vậy, đôi lông mày liền không khỏi nhướng một cái, "A" một tiếng, có chút không quá tin tưởng nói ra: "Thiên hạ mỹ thực xuất Tử Ngọc, tiểu nữ oa cũng chớ có lừa gạt lão đạo, tại đại địa Hồng Hoang này, nơi lão đạo đi qua cũng không ít, nhưng danh tiếng Tử Ngọc Sơn này lại chưa từng nghe thấy." "Tiền bối đã từng đi qua Thanh Khâu của ta?" Thanh Khâu Ly mím môi cười khẽ.

Sau đó Trường Mi lão đạo cười ha ha, ngay lúc Thanh Khâu Ly coi là Trường Mi lão đạo hẳn là bị nàng nói đến á khẩu không trả lời được, lão đạo lại nói: "Nói đến, lúc ngươi còn chưa hóa hình, lão đạo là từng đi qua Thanh Khâu, năm đó nhìn thấy ngươi lúc chưa hóa hình, quả thực là có chút khiến lão đạo thổn thức cảm khái đâu!

A a, ha ha..." Không biết là nghĩ tới chuyện sướng khoái gì, lão đạo cười cười liền có chút vui vẻ không kềm chế được.

Mặc dù lão đạo này không có nói thổn thức cái gì, cảm khái cái gì, nhưng lại ít nhiều khiến Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử có chút hoài nghi căn cước lai lịch của vị Thanh Khâu Hồ Tổ là Thanh Khâu Ly này.

Nói đến, vị Hồ Tổ này cũng cổ xưa hơn bọn họ một chút, thời kỳ cuối của thời đại Hung Thú liền đã hóa hình mà ra, đến nay đều không biết bao nhiêu vạn năm.

Nghe nói rất nhiều hung thú hoặc thần thú của thời đại Hung Thú, đều là tàn linh của một số Hỗn Độn Sinh Linh trọng sinh mà thành, cũng có thể tiền kiếp của Hồ Tổ này, chính là một tôn Hỗn Độn Sinh Linh nào đó cũng chưa biết chừng.

Như vậy, vị lão đạo này thì sao?

Là tàn linh Hỗn Độn Sinh Linh trọng sinh mà thành, hay là, hắn chính là Hỗn Độn Sinh Linh?

Năm đó lúc ở Tử Ngọc Sơn, bọn họ và Ngô Sở, cùng với Nữ Oa bọn họ từng hàn huyên qua sự tình phương diện này.

Mà khi hỏi tới bản tôn của đạo phân thân được cung phụng tại Tử Ngọc Sơn kia, Ngô Sở có chút kiêng kỵ như sâu kín lắc đầu, nói thẳng không thể nói, có thể thấy được tôn tiền bối kia, cũng có khả năng là Hỗn Độn Sinh Linh.

Từ đó cũng có thể suy ra, thời đại này vẫn có Hỗn Độn Sinh Linh may mắn còn sống sót.

Ăn mỹ thực Thanh Khâu Ly nướng cho hắn, uống linh nhưỡng do Hồng Vân cung cấp, Trường Mi lão đạo tâm mãn ý túc vươn vai một cái, cuối cùng hỏi: "Tử Ngọc Sơn kia nằm ở nơi nào?" "Ngay tại cách vách Thanh Khâu của vãn bối..." ...

Bên kia, đại hội tỷ đấu thần thông của bộ lạc Hậu Thổ đã kết thúc, Khoa thành công đạt được cây Vu khí cực phẩm Đào Mộc Trượng kia, mấy kiện Vu khí thượng phẩm khác cũng đều có chủ.

Đại hội đi săn cũng đã hừng hực khí thế tiến hành đến thời khắc cuối cùng.

Ngày hôm nay, bởi vì đại hội đi săn sắp kết thúc, Ngô Sở và mấy vị Tổ Vu đều tới hiện trường xem cuộc chiến, nhìn xem những dũng sĩ kia đều săn được con mồi gì trở về.

Bọn họ ngồi trên mây, nhìn xem các dũng sĩ Vu tộc ở sơn lâm phía dưới...

Đột nhiên, Ngô Sở thần tình khẽ động, nhíu mày khẽ cau lại, nói: "Các vị huynh trưởng, xem ra có khách không mời mà đến ghé thăm, ta phải qua xem một chút." Hậu Thổ nhìn hắn một cái, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?

Có người ghé thăm Tử Ngọc Sơn?" Các vị Tổ Vu khác cũng đồng dạng nhìn về phía Ngô Sở.

Ngô Sở lắc đầu, nói: "Không phải Tử Ngọc Sơn, là Vạn Nha Sơn, có người phá trận pháp ta bố trí tại đó, xem ra hẳn không phải hạng người tầm thường gì." Hạng người tầm thường cũng sẽ không tuỳ tiện chạy đến loại địa phương tử khí di mạn như Vạn Nha Sơn kia. "Ta cùng đi với chàng!" Hậu Thổ nói.

Ngô Sở gật đầu, liền thấy những Tổ Vu kia nói ra: "Đã là Vạn Nha Sơn, vậy cũng không tính là xa, hay là mọi người cùng đi!" Hậu Thổ cũng gật đầu nói: "Đại ca có pháp không gian na di, có đại ca ở đây, mới có thể đuổi tới với tốc độ nhanh nhất." Thế là, Ngô Sở mang theo thành viên "Vu tộc thập nhị thiên đoàn" này, chạy tới Vạn Nha Sơn.

Tại trên Vạn Nha Sơn đang lượn lờ vô biên tử khí kia, lúc này đón một vị đạo nhân trang phục kỳ lạ.

Đạo nhân kia tóc dài một bên trắng một bên đen, đạo bào trên người cũng là một nửa trắng, một nửa đen, từ đó tách ra, hắc bạch phân minh, ngay cả đôi mắt đều là một bên trắng, một bên đen.

Bộ dáng kỳ lạ như thế, tại đại địa Hồng Hoang này...

Chương 263

Sau khi kiến thức qua hình tượng tóc đầu xù dài của mười hai Tổ Vu, thì nhìn thấy trang phục bực này, kỳ thực cũng không cần quá kỳ quái.

Phải biết, trên đại địa Hồng Hoang này, giống loài có bộ dáng cổ quái kỳ lạ cũng không thiếu.

Đạo nhân này sau khi đi tới nơi này, những hắc nha (quạ đen) do tử khí ngưng tụ mà thành kia rất không thức thời kết thành Vạn Nha Đại Trận, muốn hù dọa vị đạo nhân này.

Nhưng đạo nhân kia chỉ cười khẽ đưa tay điểm một cái, điểm tại hắc uế của cự nha, sau đó cự nha trong nháy mắt liền tan, vô số hắc nha từ không trung rơi xuống, tán thành từng đoàn hắc khí.

Không bao lâu, hắn liền tìm được tòa Bạch Cốt Động trong núi kia, đi vào, trận pháp Ngô Sở bố trí tại cửa hang bị hắn đưa tay điểm một cái, liền trực tiếp điểm phá.

Cũng chính là lúc này, Ngô Sở có chút hứa cảm ứng.

Đạo nhân kia tìm tòi trong động một phen, liền phá vỡ những trận pháp Ngô Sở từng bố hạ ở chỗ này, nhìn thấy cái hắc quan và khối "cửu khiếu ngoan thạch" (đá ngoan cố chín lỗ) ở trung gian trận pháp. "Đây là vật gì?" Lão đạo nhìn cái hắc quan kia, lầm bầm lầu bầu, "Cư nhiên là một kiện Cực phẩm Linh bảo tự chủ thôn phệ tử khí, ngược lại là có chút ý tứ..." Hắn nói, đưa tay chộp tới cái hắc quan kia.

Ngay tại lúc này, một đạo thân ảnh từ trong hắc quan nổi lên, khom người thi lễ với lão đạo: "Vãn bối Bất Xuất Sơn Nhân, gặp qua tiền bối..." "A a, bất quá chỉ là một đạo tiểu phân thân..." Lời còn chưa dứt, hắc quan kia khẽ động, liền hóa thành một đạo ô quang, xông ra

khởi động. "Chạy đi đâu?!" Lão đạo hừ lạnh một tiếng, thò tay chộp một cái, liền nhiếp nã về phía đạo ô quang kia.

Ngoài Vạn Nha Sơn, Ngô Sở và mười hai vị Tổ Vu đột nhiên xuất hiện, đây là Tổ Vu Đế Giang thi triển pháp không gian na di, đem bọn họ na di nhanh chóng tới đây, nếu không khẳng định không đuổi kịp.

Phải biết, năm đó lúc Ngô Sở còn là tu vi Thiên Tiên cảnh, từ Tử Ngọc Sơn đi vào Vạn Nha Sơn này đều trải qua hơn nửa năm, mặc dù ở giữa đi đi dừng dừng.

Nhưng cho dù là lấy tu vi Kim Tiên cảnh hiện tại của hắn, ở giữa không ngừng, thi triển độn pháp nhanh nhất chạy tới đây, không có mấy ngày thời gian khẳng định là không thể nào.

Có thể thấy được tốc độ của pháp không gian na di.

Ngay lúc bọn họ xuất hiện, Ngô Sở vừa vặn cảm ứng được vị lão đạo kia muốn cầm cái hắc quan kia đi, thế là hắn liền khởi động uy năng của hắc quan.

Khi lão đạo kia một trảo nhiếp hướng hắc quan, nắp quan tài của hắc quan đột nhiên mở ra, vô biên tử khí từ trong hắc quan lao thẳng ra, như thủy triều vọt tới đạo trảo ảnh kia.

Nhưng trảo ảnh kia trực tiếp đánh tan triều tịch tử khí, y nguyên nhiếp nã về phía hắc quan.

Bất quá cũng bởi vì tử khí hơi ngăn cản tốc độ của trảo ảnh một chút, hai sợi công đức thần liên từ thể nội Ngô Sở vươn ra, trong nháy mắt xông về phía Bạch Cốt Động, như thiểm điện bắn về phía đạo trảo ảnh kia.

Đang...

Trước khi trảo ảnh chộp được hắc quan, công đức thần liên khó khăn lắm mới cản lại.

Trong Bạch Cốt Động, lão đạo phất tay áo rộng một cái, liền đem triều tịch tử khí đang ập vào mặt kia phất đến đảo ngược trở về, đôi lông mày khẽ nhíu, nhìn về phía ngoài động.

Ngô Sở đưa tay chộp một cái, liền đem hắc quan hóa thành ô quang trảo trong tay, đồng thời đem công đức thần liên cũng thu về, rút về thể nội.

Mười hai Tổ Vu, trừ Hậu Thổ ra, những người còn lại đều yên lặng nhìn Ngô Sở một cái.

Một mực đến nay, ấn tượng Ngô Sở cho bọn họ đều là cảm giác tu vi rất thấp kém, cũng chưa từng thấy qua hắn xuất thủ.

Kết quả lần này vừa ra tay, cư nhiên còn có chút năng nại, có thể cướp lại đồ vật của mình từ trong tay một vị đại năng, hai sợi công đức thần liên kia, rất là bất phàm a!

Hậu Thổ là từng thấy qua Ngô Sở xuất thủ, cho nên ngược lại là không cảm thấy kỳ quái.

Lúc này, một vị đạo nhân thân thể một bên trắng một bên đen, trên đầu đỉnh lấy một cái cối xay đen trắng đang yên lặng xoay tròn, từ trong Bạch Cốt Động đi ra.

Nhìn trang phục kỳ lạ của đạo nhân trước mắt này, Ngô Sở quả thực có chút nhìn không ra đây rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Bất quá khi nhìn thấy cái cối xay hai màu đen trắng kia, Ngô Sở liền minh bạch vì sao năm đó lúc chính mình chế tạo cối xay đá, không có đạt được công đức ban thưởng.

Nguyên lai thứ này trời sinh liền tồn tại a!

Đó là một tôn Cực phẩm Linh bảo, hơn nữa còn là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Thế là Ngô Sở tiến lên một bước, khom người hành lễ triều đối phương, "Vãn bối Bất Xuất Sơn Nhân, gặp qua tiền bối, không biết tiền bối là thần thánh phương nào?

Đến vì chuyện gì?" Đạo nhân đen trắng kia trong lòng có chút xấu hổ, đồng thời cũng có chút tức giận, bởi vì thất thủ trước mặt một tiểu bối là một chuyện khiến hắn cảm thấy cực kỳ khó coi.

Đạo nhân đen trắng hai tay chắp sau lưng, nói: "Bản tọa Âm Dương, du lịch tại đây, thấy nơi này tử khí trùng tiêu, lượn lờ miên man vạn dặm xa, bèn tới xem xét một phen.

Chưa từng nghĩ đạo hữu cư nhiên hung tàn hắc tâm như thế, tàn hại vô số sinh linh chỉ vì luyện chế một tôn tà khí..." Ngô Sở còn đang suy nghĩ, Âm Dương đạo nhân này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Kết quả nghe, nghe liền cảm thấy lời này có chút không đúng, gia hỏa này, là đang mở mắt nói lời bịa đặt sao?

Quả nhiên, lại nghe Âm Dương đạo nhân này tiếp tục nói bậy: "Bản tọa không đành lòng thấy sinh linh tử hồn không cách nào tiêu tán, khó được an ninh, bèn muốn hủy đi tôn tà khí này, để an ủi linh oán.

Tiểu bối, nếu ngươi thức thời, liền đem tà khí này giao ra, để bản tọa đem hủy đi..." Mười hai Tổ Vu nghe vậy, cũng là không khỏi hai mặt nhìn nhau, tựa hồ không có nghĩ tới, nguyên lai trên thế giới này, thật có người hậu nhan vô sỉ như thế a!

Lai lịch hắc quan, không có người nào rõ ràng hơn bọn họ.

Mà tòa Vạn Nha Sơn này, bọn họ trước đó cũng nghe Hậu Thổ nhắc qua, biết lai lịch của dãy núi bạch cốt này.

Nhưng ở trong miệng đạo nhân này, nơi này cư nhiên biến thành

địa phương Ngô Sở dùng để luyện chế tà khí hắc quan, cư nhiên còn coi Ngô Sở sở hữu hải lượng công đức thành hạng người tà ác.

Hắn làm sao có mặt mũi nói ra loại lời này?

Bọn họ đột nhiên cảm thấy, so với Âm Dương đạo nhân này, bọn họ tựa như đóa hoa trắng nhỏ thuần khiết. "Tiền bối, ngài là nghiêm túc sao?" Ngô Sở có chút bất đắc dĩ, không phải chỉ là một cỗ quan tài sao?

Cái này cũng có người cướp?

Âm Dương đạo nhân, sẽ không phải là vị Âm Dương Lão Tổ trong truyền thuyết kia chứ?!

Ngô Sở đột nhiên có chút lo lắng, bởi vì nếu như đối phương thật là vị Âm Dương Lão Tổ liên thủ cùng Hồng Quân Lão Tổ diệt La Hầu kia, vậy nhưng là lão quái vật ghê gớm a!

Chỉ là, vị Âm Dương Lão Tổ trong truyền thuyết kia, tướng mạo trang phục kỳ lạ như vậy sao?

Cư nhiên ngay cả con mắt đều là một bên trắng một bên đen, nhìn qua là lạ.

Nghe nói Âm Dương Lão Tổ còn có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ...

Chậc, lão quái vật sở hữu chí bảo đẳng cấp này, cư nhiên lại coi trọng một cỗ quan tài, khẩu vị vị này cũng không tránh khỏi quá tốt rồi đi! "Ngươi cảm thấy bản tọa đang nói đùa?" Âm Dương đạo nhân này mặt lộ vẻ trào phúng, một bộ dáng hoàn toàn không đem Ngô Sở và mười hai vị Tổ Vu để vào mắt.

Không thể không nói, thật sự rất cứng!

Thế là, Ngô Sở ở trong lòng yên lặng nói với Nghệ Bảo: "Nghệ

Bảo, xem ra hôm nay ngươi phải tiêu hao nhiều chút công đức rồi, lão quái vật này, có chút không dễ hốt du (lừa phỉnh) đâu!" Nghệ Bảo cũng là yên lặng tắc lưỡi, "Ngươi cũng cảm thấy gia hỏa này là vị Âm Dương Lão Tổ sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ kia?

Tiên Thiên Chí Bảo đấy!

Chương 264

Cũng không biết ta có thể ứng phó hay không." "Ngươi cũng là Công Đức Chí Bảo, đừng sợ a!

Có tổn hại uy danh chí bảo của ngươi." "Đó là Thái Cực Đồ trong truyền thuyết đấy, ngươi cũng đừng kỳ vọng quá cao vào ta." "..." Ngô Sở trầm mặc một chút, "Nói đi cũng phải nói lại, gia hỏa này thật sẽ là vị Âm Dương Lão Tổ kia?

Hoàn toàn không thể nhìn thấy khí chất và phong độ nên có thân là một đại tiền bối trên người hắn a!" "Ngươi cho rằng ai cũng có thể tùy hòa giống như Hồng Quân Lão Tổ sao?" "Thực sự không được thì tặng cỗ quan tài này cho hắn cũng không sao, dù sao gia hỏa này tương lai cũng phải chết (ngỏm), ngay cả Thái Cực Đồ đều bị Hồng Quân Lão Tổ cầm đi, tặng cho Thái Thượng rồi." "Nhưng nếu như lão đầu này đạt được cỗ quan tài này, tương lai không chết thành thì sao?" "Không thể nào đâu!

Trong tình huống sở hữu chí bảo như Thái Cực Đồ hắn đều chết rồi, thêm cỗ quan tài cấp bậc cực phẩm thì làm được gì?

Để nhặt xác cho hắn?" ...

Ngay tại lúc Ngô Sở trong lòng giao lưu phi tốc với Nghệ Bảo, Âm Dương lão đạo kia lại nói: "Tiểu bối, nghĩ kỹ chưa?

Ngươi là tự mình giao ra vật này, hay là bản tọa tự mình tới lấy?" "Ngột na lão đầu, thật sự không biết xấu hổ!" Bình thường thích luyện thiết đầu công như Cộng Công huynh đệ, tính tình nóng nảy trực tiếp bị Âm Dương đạo nhân này châm lửa, giận dữ hét: "Lai lịch hắc quan kia, chúng ta rõ ràng hơn ngươi gấp trăm lần, lai lịch của dãy núi bạch cốt này, chúng ta cũng biết được rất rõ, ngươi cư nhiên...

Hãy ăn một quyền của ta!" Ngô Sở không nghĩ tới, người đầu tiên động thủ, cư nhiên là Cộng Công, gia hỏa này thế nhưng là tình địch của hắn a!

Ngô Sở không khỏi nhìn đại hắc cá (tên to con đen thui) này một cái, không nghĩ tới tính tình đại hắc cá này còn nóng nảy hơn "truyền lửa huynh đệ" Chúc Dung, chẳng trách tương lai gia hỏa này sẽ tức giận đến mức đi húc Bất Chu Sơn. "A, ánh sáng đom đóm, cũng dám tranh huy cùng trăng sáng, cút!" Âm Dương đạo nhân nhẹ nhàng phất tay áo, nhị khí âm dương xoay tròn mà ra, trong nháy mắt liền đánh tan quyền mang Cộng Công oanh ra, nhị khí âm dương xoay tròn mà tới, trong nháy mắt bao phủ đám người.

Chúng Tổ Vu thấy thế, thần tình không khỏi chuyển sang ngưng trọng trong nháy mắt, nhao nhao thi triển thủ đoạn, đánh về phía đạo nhị khí âm dương kia, đánh tan nó.

Lúc này, Chúc Long đi ra, khom người chắp tay hướng về phía Âm Dương đạo nhân, "Còn xin tiền bối chớ có trêu đùa những vãn bối chúng ta nữa, bọn họ không hiểu chuyện, không biết uy danh tiền bối, vãn bối lại là rõ ràng, còn xin tiền bối thu hồi thần thông, vãn bối cảm kích khôn cùng." Âm Dương đạo nhân nhìn một chút Chúc Long, đột nhiên cười nói: "Ngươi tiểu bối này, ngược lại là thú vị, chưa từng nghĩ con rồng nhỏ năm đó, bây giờ cư nhiên đã đến cấp độ bực này.

Thôi được, quay đầu có rảnh, sẽ lại đi Long Đình quấy rầy, hôm nay liền..." "Di?

Nơi này sao sinh náo nhiệt như thế?

Là đặc biệt tới nghênh đón lão đạo sao?

Các ngươi làm sao biết được lão đạo tới đây?

Ai nha nha!

Hà tất khách khí như thế..." Lúc này, không gian một trận vặn vẹo, sau đó, một lão đạo khô gầy từ trong không gian vặn vẹo kia đi ra, nhìn trái ngó phải, khiến tất cả mọi người nhìn đến trợn mắt hốc mồm.

Đặc biệt là Đế Giang, người đồng thời tu Không Gian Đại Đạo như hắn, vừa rồi cư nhiên không có cảm ứng được không gian vặn vẹo, nghe được thanh âm rồi mới chú ý tới.

Nghiêm túc mà nói, đến thế giới Hồng Hoang này mấy vạn năm, hắn gần như chưa từng đi ra khỏi địa giới Tử Ngọc Sơn, ngoại trừ lần trước xuất hiện diện kiến Bạch Diệp Vương.

Hôm nay là ngày gì?

Vì sao liên tiếp đụng phải lão quái vật? "Di?

Âm Dương lão nhi?" Lão đạo khô gầy lôi thôi lếch thếch liếc mắt nhìn một vòng, khi nhìn thấy Âm Dương đạo nhân thì không khỏi cười nhạo nói: "Vì sao lão đạo vừa ra đã thấy ngươi ở đây bắt nạt tiểu bối?

Cái thói xấu này của ngươi bao giờ mới sửa được?

Một chút phong phạm tiền bối cũng không có, còn cần thể diện hay không?" Nếu lời này bị ba người Hồng Vân nghe được, đoán chừng sẽ có chút dở khóc dở cười, chỉ bằng cái lão đầu nhà ông cũng mặt mũi nào nói người khác?

Quạ đen không biết mình đen sao? "Trường Mi lão nhi, ngươi tới đây làm gì?" Sắc mặt Âm Dương Lão Tổ có chút khó coi, giống như làm chuyện xấu bị người quen bắt quả tang tại trận vậy.

Nếu chậm thêm một bước, hắn đã đi rồi. "Dương Mi!

Nhìn lông mày của lão đạo này, Dương ~ Mi ~" Lão đạo lôi thôi chỉ vào đôi lông mày dài rủ xuống hai bên má của mình, chỉ thấy đôi

lông mày dài kia không khỏi vểnh lên.

Nhìn thấy hình ảnh này, rất khó không khiến người ta bật cười.

Ngô Sở cảm thấy mình nhịn cười rất vất vả, Huyền Minh và Hậu Thổ thì trực tiếp cười phá lên.

Hậu Thổ còn đỡ hơn chút, dù sao tính tình luôn điềm tĩnh, vẫn rất có hàm dưỡng, cười khá rụt rè.

Huyền Minh thì không được rồi, trực tiếp cười đến hoa chi loạn chiến, sau đó lại liên tục nói 'xin lỗi', nhưng vẫn không nhịn được.

Giống như Nghệ Bảo trong cơ thể Ngô Sở vậy, cười đến lăn lộn, còn một bên bình luận: "Ai nha nha!

Vị lão tổ này thú vị hơn Hồng Quân lão tổ nhiều." Thần sắc của mấy vị Tổ Vu khác cũng ít nhiều có chút cổ quái, muốn cười lại không dám cười.

Bọn họ cũng không có gan lớn như Huyền Minh, dù sao bọn họ là nam tính.

Chủ yếu là chiêu thức vừa rồi lão đạo này đăng tràng đã dọa mọi người sợ hết hồn, hơn nữa còn dám châm chọc Âm Dương Lão Tổ như vậy, hiển nhiên cũng không phải sinh linh tầm thường gì.

Lại là một tôn đại tiền bối, đánh không lại a!

Khi Ngô Sở nghe được hai chữ 'Dương Mi', liền biết cái vị lão đạo khô gầy lôi thôi lếch thếch này là phương nào thần thánh rồi.

Chỉ là điều này cùng hình tượng hắn tưởng tượng hoàn toàn không phù hợp a!

Bất luận là Âm Dương Lão Tổ kia, hay là vị Dương Mi Lão Tổ hiện tại... còn có những Tổ Vu trước mắt này, từng người một đều cá tính như vậy.

Lão đạo chắp tay sau lưng, cười híp mắt xoay đầu nhìn quanh, quét mắt nhìn đám người Ngô Sở một vòng, vừa nói: "Lão đạo chỉ là thuần túy đi ngang qua nơi này, bất quá vừa rồi cảm ứng được không gian bên này xuất hiện một tia dị động, thế là liền qua đây nhìn một chút, không ngờ vừa ra đã thấy ngươi đang bắt nạt tiểu bối!" Lão nói xong, lại nhìn về phía Âm Dương Lão Tổ: "Ngươi còn cần mặt mũi không?" Cái gọi là không gian dị động, hẳn là do trước đó Đế Giang thi triển Không Gian Na Di Chi Thuật, mà vị lão tổ này tu lại là Không Gian Đại Đạo, cho nên mới bị cảm ứng được, cũng là chuyện bình thường.

Như vậy, cũng không cần kỳ quái vì sao vị lão tổ này lại đột nhiên xuất hiện ở đây. "Tới tới tới, Trường Mi lão nhi, hôm nay bản tọa liền cùng ngươi làm một trận!" Âm Dương Lão Tổ nói xong, liền muốn tế lên cái cối xay đen trắng trên đỉnh đầu hắn.

Lão đạo khô gầy liếc xéo Âm Dương Lão Tổ một cái: "Đừng có lấy cái Âm Dương Đại Ma Bàn kia ra hù dọa lão đạo, hôm nay lão đạo không rảnh cùng ngươi ở đây làm loạn.

Mấy vị tiểu oa oa, có biết Tử Ngọc Sơn ở nơi nào không a?" Lão đạo khô gầy nói, cười híp mắt nhìn đám người Ngô Sở.

Chúng Tổ Vu thấy thế, cưỡng ép nhịn xuống không nhìn Ngô Sở, miễn cho Ngô Sở bị bại lộ.

Bất quá Ngô Sở vẫn tự chủ tiến lên một bước, không để bọn họ khó xử, sau đó khom người chắp tay, hỏi: "Không biết tiền bối tìm Tử Ngọc Sơn kia có việc gì?" "Việc thì cũng không có việc gì, chính là nghe Thanh Khâu tiểu oa oa nói cái gì mà 'Thiên hạ mỹ thực xuất Tử Ngọc', lão đạo liền muốn qua đây nhìn xem, xem tiểu oa oa kia có lừa gạt lão đạo hay không.

Nếu dám lừa gạt lão đạo, quay đầu nhất định phải tóm lấy nàng

đánh đòn một trận mới được." Nghe vậy, thần tình trên mặt chúng Tổ Vu và Ngô Sở đều có chút đặc sắc.

Thịnh danh mỹ thực của Tử Ngọc Sơn đã truyền ra xa như vậy rồi sao?

Ngay cả đẳng cấp lão quái vật này cũng có thể hấp dẫn tới?

Ngô Sở nghĩ là, vị Thanh Khâu tiểu oa oa kia lại là ai?

Chương 265

Vì sao lại dẫn lão quái vật này về phía Tử Ngọc Sơn của hắn?

Chẳng lẽ là vì bảo mệnh? "Không biết vị Thanh Khâu tiểu oa oa mà tiền bối nói tới, tên gọi là gì?" "Ngô!

Hình như gọi là, Thanh Khâu Ly!" Phụt — Hậu Thổ tiểu thư tả và Huyền Minh muội chỉ lại không nhịn được cười phá lên.

Trong mắt bọn họ, Thanh Khâu Ly đã xem như là lão quái vật rồi, dù sao nàng cũng là sinh linh đã hóa hình từ thời kỳ cuối của Hung Thú thời đại, là lão tổ tông của Thanh Khâu Hồ tộc.

Nhưng hiện tại, vị lão đạo này lại nói quay đầu muốn tìm nàng đánh đòn...

Đương nhiên, tiền đề là Thanh Khâu Ly đã nói dối lão đạo này.

Tưởng tượng một chút hình ảnh kia, bọn họ liền có chút nhịn không được.

Ngô Sở thì thử nhe răng, nhớ tới thân tư mạn diệu kia của Thanh Khâu Ly, thầm nghĩ: Sao có thể để nàng chịu nỗi khuất nhục bực này.

Lão đầu này, thật đúng là có chút già mà không đứng đắn a! "Không dám lừa gạt tiền bối, vãn bối chính là chủ nhân Tử Ngọc Sơn - Bất Xuất Sơn Nhân, Tử Ngọc Sơn kia cách nơi này cũng không tính là xa...

Bất quá hôm nay vừa khéo có dũng sĩ bộ lạc đang đi săn ở đây, tiền bối nếu là muốn hưởng thụ mỹ thực, ngược lại là gặp đúng lúc rồi." "A?

Vậy sao?

Thế thì thật vừa khéo a!" Trường Mi lão đạo vuốt vuốt lông mày dài, liếc xéo Âm Dương Lão Tổ một cái, thần khí nói: "Âm Dương lão nhi, không có chuyện của ngươi nữa, chỗ nào mát mẻ thì đi chỗ đó đi!

Chớ ở đây làm vướng mắt lão đạo." Âm Dương Lão Tổ tặng cho lão một câu 'A a', nhìn về phía Ngô Sở, vẻ mặt uy hiếp: "Ngột na tiểu bối, ngươi mời Trường Mi lão nhi này, không mời bản tọa, là coi thường bản tọa sao?" Nếu là đánh lại được Âm Dương Lão Tổ này, Ngô Sở trực tiếp đã sao đồ chơi lên rồi.

Lão đầu này cũng chẳng phải thứ tốt lành gì, rõ ràng vừa rồi còn muốn bắt nạt bọn họ, nếu không phải Chúc Long nhìn không vừa mắt, tự bạo thân phận, đoán chừng đã đánh nhau rồi.

Rất hiển nhiên, Âm Dương Lão Tổ này cũng không muốn đắc tội Long tộc.

Nhưng hiện tại, hắn cư nhiên còn có mặt mũi nói lời này, người có chút tự giác thì sớm đã rút lui chuồn đi rồi!

Hiển nhiên, đây là một lão quái vật không có tự mình hiểu lấy mình. "Ha, Âm Dương lão nhi, lão đạo nói ngươi không biết xấu hổ mà!

Ngươi còn không thừa nhận.

Bắt nạt một tiểu bối tính là bản lĩnh gì, có bản lĩnh ngươi nhắm vào lão đạo mà tới." "Tới thì tới, Trường Mi lão nhi, bản tọa nhịn ngươi rất lâu rồi." Âm Dương Lão Tổ nói xong, lại móc ra tôn Âm Dương Đại Ma Bàn kia của hắn. "Hai vị tiền bối đều bớt giận.

Mỹ thực loại đồ vật này mà!

Kỳ thật vẫn là cần nhiều người ăn cùng mới thơm.

Nếu Âm Dương tiền bối đối với cái này cũng có hứng thú, vậy thì cùng nhau tới đi!" Đều là những lão quái vật đắc tội không nổi, đã có

cơ hội giao hảo, thì không cần thiết phải triệt để đắc tội.

Thế giới của người trưởng thành, đâu có nhiều đánh đánh giết giết như vậy.

Hơn nữa Âm Dương Lão Tổ này đã thích lấy việc bắt nạt tiểu bối làm vui như vậy, khẳng định cũng không phải hạng người tâm hung rộng lớn, nếu thật sự đắc tội hắn thảm, lão gia hỏa này sau này không có việc gì cứ tới Tử Ngọc Sơn của hắn đi dạo một chút, ai mà chịu cho nổi a?

Cứ như vậy, mọi người quay trở về Hậu Thổ bộ lạc.

Còn về tôn hắc quan kia, Ngô Sở cũng không chuẩn bị trả lại, để ở chỗ này mấy vạn năm lâu rồi, tử khí mà hắc quan cắn nuốt hấp thu, có thể nói là mãnh liệt mênh mông như uông dương đại hải, đã đủ dùng rồi, dù sao phẩm chất cũng không có khả năng dễ dàng được tăng lên, tất nhiên đều là cực phẩm rồi.

Hơn nữa, nếu lại đụng phải lão quái vật không biết xấu hổ như Âm Dương Lão Tổ, rõ ràng biết là vật có chủ còn cướp...

Cũng không có khả năng mỗi lần xảy ra chuyện, đều có thể vừa khéo gặp được mười hai Tổ Vu thiên đoàn ở đây đi!

Trên đường trở về, Ngô Sở hỏi thăm Dương Mi Lão Tổ về tình hình của bọn Thanh Khâu Ly, lão tổ ngược lại cũng không cố làm ra vẻ, không có chút giá tử nào mà cùng bọn họ tán gẫu.

Âm Dương Lão Tổ thấy không ai để ý tới mình, đành phải hướng về phía Huyền Minh muội chỉ - người có tính tình thoạt nhìn rất hướng ngoại, trước đó cười Dương Mi Lão Tổ vui vẻ nhất - hỏi thăm về mỹ thực Tử Ngọc Sơn.

Đồ vật có thể làm cho Dương Mi Lão Tổ đích thân chạy tới một chuyến, khẳng định không tầm thường, cho nên Âm Dương Lão Tổ

cũng rất hiếu kỳ, Tử Ngọc Sơn rốt cuộc có mỹ thực gì có thể làm cho Dương Mi Lão Tổ đều động tâm?

Nhắc tới cái này, Huyền Minh liền không khỏi mày phi sắc vũ thuật lại cùng Âm Dương Lão Tổ: "Hảo giáo tiền bối biết được, mỹ thực Tử Ngọc Sơn cũng không phải chỉ riêng một loại thực vật nào, mà là chỉ tất cả, chủng loại phồn đa, kiểu dáng đa dạng, cho dù là một loại nguyên liệu nấu ăn, cũng có vài loại cách làm khác nhau.

Nhắc tới cái này, nước miếng vãn bối liền có chút nhịn không được rồi, tiền bối đợi lát nữa thử một lần liền biết." Dương Mi Lão Tổ ở bên cạnh nghe xong, không khỏi vuốt vuốt lông mày dài, lão chính là đã nếm qua những mỹ thực do Thanh Khâu Ly chế tác kia, so sánh ra thì thực vật trải qua phanh chế, lại thêm vào những gia vị kia xong, mùi vị quả nhiên bất đồng.

Phải biết, lão trước kia chưa từng ăn qua loại thịt nào, dù sao cũng không hiểu nướng chế, tối đa chính là nhấm nháp một chút linh quả, hoặc ở trong núi tìm chút linh nhưỡng do sinh linh ủ.

Đương nhiên, linh nhưỡng do những sinh linh kia ủ cũng đồng dạng không có mùi vị bằng những linh nhưỡng mà Hồng Vân cho lão uống.

Nghĩ tới đây, sán trùng trong bụng lão liền lại bị câu lên.

Tu vi tới cấp độ này của bọn họ, không ăn không uống không ngủ đã không phải là vấn đề, tọa quan tu hành hiệu quả cũng đã không lớn, ngày bình thường nếu không tìm chút chuyện thú vị, giết thời gian vô liêu, cuộc sống này thật là khó qua.

Không thấy Âm Dương Lão Tổ kia đều vô liêu đến mức lấy việc bắt nạt tiểu bối làm vui rồi sao?

Kỳ thật Dương Mi Lão Tổ cũng thích trêu chọc vãn bối làm vui,

nếu không trước đó cũng sẽ không giở trò vô lại với đám Thanh Khâu Ly, trêu đến bọn hắn xoay quanh.

Chỉ bất quá Âm Dương Lão Tổ ở chỗ này, mà lão lại mồm mép cứ thích tổn Âm Dương Lão Tổ, cho nên mới không tiện làm như thế.

Mà đụng phải ba người Thanh Khâu Ly, coi như là mở ra một cánh cửa thế giới mới cho vị lão tổ này, để lão biết, hóa ra trên thế giới này còn có nhiều đồ vật chưa từng nếm thử đang chờ lão đi tìm tòi như vậy, thật sự là uổng phí những năm tháng đã qua rồi.

Bởi vì là ngày cuối cùng của đại hội đi săn, cho nên đa số dũng sĩ bộ lạc đều ở nơi trú đóng ngoài phạm vi đại hội đi săn chờ người tham gia thi đấu trở về.

Tiểu Nguyệt Linh và những người khác cũng ở chỗ này, chỉ huy phụ nữ Vu tộc làm các loại đồ ăn, thuận tiện cho các dũng sĩ đi săn trở về ăn một bữa no nê, dù sao ở bên ngoài màn trời chiếu đất cũng khá nhiều ngày rồi.

Tiểu Nguyệt Linh ở trong đám phụ nữ trẻ em Vu tộc kia, liền như chúng tinh củng nguyệt.

Những vu nữ kia thích Tiểu Nguyệt Linh dạy các nàng chế tác mỹ thực, mà những đứa trẻ kia thì thích các loại đồ ăn vặt Tiểu Nguyệt Linh cho bọn chúng, ví như cá tô nhỏ chua cay, bánh hoa quế, kẹo hồ lô, hạt dẻ rang đường, Băng Lạc, cùng với các loại hoa quả mứt, vân vân.

Trên người nàng phảng phất như mang theo túi bách bảo vậy, các loại đồ ăn vặt điểm tâm ngọt, phảng phất cái gì cần có đều có, hơn nữa bất luận là hương vị hay là hình thức, đều là nhất đẳng.

Lại thêm bộ dáng của Tiểu Nguyệt Linh vẫn là một tiểu loli, giống như vương của đám trẻ con vậy, rất được đám trẻ con của Hậu Thổ

bộ lạc yêu thích. "A Sở ca, mọi người đã về rồi!

Đại hội đi săn kết thúc rồi sao?" Tiểu nha đầu mắt sắc, khóe mắt liếc thấy đám người Ngô Sở ngự phong mà đến, liền chen ra khỏi đám người, nhảy cẫng lên vẫy tay về phía bọn họ, ánh mắt đảo qua trên người Âm Dương Lão Tổ.

Hết cách rồi, cái tạo hình 'hấp dẫn' kia của Âm Dương Lão Tổ, muốn không bị người ta chú ý cũng có chút khó.

Đi trong đám người, tỷ lệ quay đầu nhìn lại khẳng định là trăm phần trăm.

Chương 266

Nhìn thấy một tiểu nha đầu khả ái như vậy đang nhảy nhót vẫy tay ở kia, Dương Mi Lão Tổ hai mắt sáng lên, thân hình nhoáng một cái liền xuất hiện trước người Tiểu Nguyệt Linh, híp mắt già, nhướng lông mày dài, cười hắc hắc với Tiểu Nguyệt Linh nói: "Ngươi định nhiên chính là Tiểu Nguyệt Linh rồi a!

Thanh Khâu tiểu oa oa nói trù nghệ của ngươi mạnh hơn nàng ngàn trăm lần, có thể để lão đạo kiến thức một hai hay không?

A đúng rồi, nàng còn nói, chỗ ngươi còn có một loại điểm tâm ngọt tên gọi Băng Lạc, ăn vào có thể khiến người ta nuốt cả lưỡi..." Tiểu Nguyệt Linh bị lão đạo khô gầy đột nhiên xuất hiện trước mặt dọa cho nhảy dựng, hai tay hộ trước ngực, co người lui lại một bước.

Đặc biệt là tiếng cười hắc hắc vừa rồi của lão đạo này, cùng với đôi lông mày dài vểnh lên kia, cho nàng một loại cảm giác phi thường ổi tỏa. "Tiểu oa oa chớ sợ, lão đạo chính là người thiện lương, ngươi hãy nhìn hắn, hắn mới là đại ác nhân." Lão đạo khô gầy chỉ vào Âm Dương Lão Tổ, "Ngươi nhìn trang phục quái dị kia của hắn, vừa nhìn đã không giống người tốt, ngày thường thích nhất lấy việc bắt nạt tiểu oa oa làm vui..." "Trường Mi lão nhi, ngươi đánh rắm!" "Nhìn, hắn gấp rồi, hắn gấp rồi..." Tiểu Nguyệt Linh miễn cưỡng cười cười, thầm nghĩ: Hai lão đầu này đều không giống người tốt!

Nàng cầu trợ nhìn về phía Ngô Sở.

Ngô Sở mỉm cười an ủi nói: "Nguyệt Linh đừng sợ, hai vị lão tiền bối này đều là người chân tính tình, hơn nữa đều mộ danh trù nghệ của muội mà đến, muội cứ cho hai vị tiền bối triển lộ một chút trù nghệ, đem những món sở trường nhất ra hiển thị một lần." Tiểu

Nguyệt Linh gật gật đầu, từ trong túi trữ vật lấy ra hai hộp Băng Lạc còn tồn kho, đưa cho Dương Mi Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ: "Hai vị tiền bối, đây chính là Băng Lạc." Huyền Minh lóe lên một cái, đi tới bên cạnh nàng, ôm bờ vai nhỏ của nàng, cười híp mắt dùng ngón tay chọc chọc cái trán nhỏ, nói: "Tiểu Nguyệt Linh, muội thật không thành thật nha!

Trước đó còn lừa tỷ tỷ nói không còn Băng Lạc nữa.

Muội khẳng định còn giấu một ít đúng hay không?

Tỷ tỷ biết, muội khẳng định sẽ lén giữ lại một ít cho A Sở ca của muội mà..." "Thật sự một chút cũng không còn!" Tiểu Nguyệt Linh lắc lắc cái đầu nhỏ, "Hai hộp này vốn là để lại cho A Sở ca, trừ khi tỷ tỷ có thể tìm được sữa thú..." "Chờ chút, ta đi một lát sẽ trở lại!" Huyền Minh lóe lên một cái, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Vì miếng ăn, muội chỉ này cũng là đủ liều, cư nhiên đích thân chạy đi tìm sữa thú.

Bên kia, hai người Dương Mi Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ đã bị mùi sữa thơm và cảm giác mát lạnh thấu tim của Băng Lạc chinh phục.

Sữa thú bọn họ tự nhiên biết, nhưng trong Băng Lạc này lại không có mùi gây của sữa, chỉ có sự thơm ngọt, cỗ mùi gây kia đã bị loại bỏ.

Lão đạo khô gầy nhấm nháp Băng Lạc, đi tới bên cạnh Tiểu Nguyệt Linh, hỏi: "Tiểu Nguyệt Linh, nghe nói Tử Ngọc Sơn các ngươi đồ ăn đa dạng, ngươi có tính qua bao nhiêu loại không?" Âm Dương lão đạo ở một bên ăn Băng Lạc, nghe vậy cũng dựng lỗ tai lên.

Nói ra thì lão đầu cũng cảm thấy rất xấu hổ, trước đó còn đang bắt nạt bọn họ, hiện tại lại bởi vì Dương Mi lão đạo mà mặt dày chạy tới ăn chực uống chực.

Nhất thế anh danh của lão tổ, sắp hủy hoại chỉ trong chốc lát a!

Nhưng ăn Băng Lạc này, hắn lại không khỏi muốn nếm thử nhiều hơn mỹ thực Tử Ngọc Sơn.

Lúc này, không ít đứa bé ánh mắt rơi vào trên Băng Lạc trong tay hai vị lão tổ, bọn chúng yên lặng vây quanh lại, nhìn Băng Lạc trong tay hai lão đạo mà yên lặng liếm môi.

Dương Mi lão đạo thấy thế, trực tiếp đem Băng Lạc ném cả hộp vào trong miệng, sau đó hướng về phía những đứa bé kia buông lỏng hai tay: "Nhìn, không còn, ăn hết rồi!" "..." Mấy bạn nhỏ Vu tộc thành thật thấy thế, không khỏi hai mắt trợn tròn: "Lão gia gia, ông, ông ngay cả cái hộp cũng ăn luôn rồi à?

Ông quá không biết ăn Băng Lạc rồi, vì sao không liếm nắp chứ?" "..." Trường Mi lão đạo nghe vậy, vẻ mặt mạc danh: Liếm nắp?

Thứ gì?

Nghe được lời của những bạn nhỏ thành thật kia, Ngô Sở yên lặng quay đầu đi, dù sao cũng là hắn lừa gạt những bạn nhỏ này làm chuyện ấu trĩ như liếm nắp hộp.

Hậu Thổ cùng một đám Tổ Vu thì cười híp mắt nhìn Ngô Sở, bởi vì bọn họ biết Ngô Sở trước đây rảnh rỗi cực kỳ nhàm chán, dùng việc liếm nắp hộp này để trêu chọc những tên nhóc kia.

Hơn nữa còn lấy danh dự chủ nhân Tử Ngọc Sơn vỗ ngực cam đoan, cách ăn chính tông là phải như vậy, hù cho những bạn nhỏ kia sửng sốt một chút, hoàn toàn tin là thật.

Những bạn nhỏ thành thật kia đâu biết xã hội hiểm ác?

Lại đâu biết lời này căn bản không hề đem danh dự chủ nhân Tử Ngọc Sơn coi là chuyện to tát gì đâu!

Ngô Sở ho nhẹ một cái, đi lên phía trước nói: "Được rồi được rồi, mọi người đừng vây quanh bên người hai vị tiền bối nữa, đều tự đi chơi đi!

Một lát nữa phụ thân và các ca ca của các ngươi sẽ mang theo con mồi trở lại, nghĩ xem buổi tối các ngươi muốn ăn cái gì đi!

Đi tìm nương thân các ngươi đi!" Nghe được lời này của Ngô Sở, hai mắt đám bạn nhỏ kia sáng lên, lập tức giải tán. "Bất Xuất tiểu đạo hữu có biết thế nào là liếm nắp?" Trường Mi lão đạo cười hỏi, vừa nói lại vừa từ trong tay áo móc ra Băng Lạc vừa biến mất, hóa ra lão cũng chưa thật sự một ngụm nuốt mất nó.

Cho nên nói, lão đạo này cũng là một lão già xấu tính.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Đó là chuyện ấu trĩ mà bọn trẻ con mới làm, những đứa trẻ này thích đồ ngọt, nhưng lại không có đủ số lượng cung cấp cho bọn chúng, cho nên trong tình huống có vẻ đặc biệt quý hiếm, bọn chúng liền không định bỏ qua một tơ một hào..." Lúc này, Âm Dương Lão Tổ thấy trên vách hộp dính chút Băng Lạc, nghe Ngô Sở thuật lại, liền không tự chủ được thè lưỡi liếm một cái. "Ấu trĩ!" Trường Mi lão đạo quay đầu nhìn thoáng qua Âm Dương Lão Tổ, cười nhạo nói.

Âm Dương Lão Tổ sửng sốt một chút, hừ lạnh nói: "Trường Mi lão nhi, muốn làm một trận sao?" "Ha ha, thẹn quá hóa giận, thẹn quá hóa giận rồi...

Ấu trĩ!" "Ngươi..." Âm Dương Lão Tổ trừng mắt nhìn Trường Mi lão nhi, Âm Dương nhị khí lưu chuyển ngoài cơ thể, tựa hồ thật sự muốn ở chỗ này cùng Trường Mi lão đạo làm một trận vậy.

Nhìn thấy bộ dáng đắc ý kia của Trường Mi lão đạo, Ngô Sở không khỏi cảm thấy, lão đầu này nói người khác ấu trĩ, kỳ thật chính lão cũng giống như lão ngoan đồng vậy, cũng rất ấu trĩ.

Bất quá loại lời này hắn cũng không dám nói, chỉ có thể rời xa hai lão đầu này, đừng để đấu khí giữa bọn họ ngộ thương đến.

Tiểu Nguyệt Linh nhìn bọn họ một cái, nói: "Ta đi điều chế cho hai vị lão gia gia một món 'Bát Trân Quả Ẩm' nhé!

Bảo đảm hai vị lão gia gia trước kia đều chưa từng nếm qua." Cái gọi là Bát Trân Quả Ẩm, kỳ thật chính là thịt quả của tám loại trái cây, cộng thêm nước mật ong và nhiều loại linh nhưỡng điều chế mà thành.

Có chút giống cái món 'Hỉ Đa Đa' mà Ngô Sở từng ăn qua, nhưng lại có thêm một chút hương vị linh nhưỡng.

Đáng tiếc lúc trước Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử không tiếp tục đi về phía Nam, nếu không bọn họ hẳn là có thể ở bờ biển xa hơn về phía Nam tìm được cây dừa.

Nếu tìm được, vậy thì hiện tại bọn họ có thể nếm được nước dừa cơm dừa rồi.

Tuy nhiên nơi này là vùng cực Bắc của Hồng Hoang đại địa, khí hậu cũng không thích hợp cho cây dừa sinh trưởng, nhưng Hồng Hoang dù sao cũng là vùng đất thần thoại, nhân tạo sáng tạo ra một hoàn cảnh khí hậu thích hợp cho cây dừa sinh trưởng vẫn là không thành vấn đề, chẳng qua là làm thêm chút ánh nắng nhân tạo mà thôi.

Món 'Bát Trân Quả Ẩm' này, thật đúng là không phải Ngô Sở nghĩ ra, mặc dù hắn đã từng không ít lần uống qua 'Hỉ Đa Đa' kia, nhưng hắn đối với cái đó kỳ thật cũng không phải phi thường thích.

Không phải là nhiều loại thịt quả trộn cùng một chỗ, lại thêm chút nước đường sao!

Chẳng có gì lạ.

Nhưng Tiểu Nguyệt Linh từ sau khi học được kỹ năng pha rượu,

lại gia nhập thêm một ít linh nhưỡng vào trong nước trái cây, khiến cho loại đồ uống trái cây này có thêm một loại hương vị linh nhưỡng, ăn vào thật đúng là có phong vị riêng, rất được các tiểu hoa tiên ở Tử Ngọc Sơn yêu thích.

Tại Hậu Thổ bộ lạc này, cũng đồng dạng được các bạn nhỏ nhiệt tình yêu thương.

Các bậc phụ huynh bộ lạc cũng không cự tuyệt chuyện con cái uống linh nhưỡng, với thể chất của bọn họ mà nói, chút linh nhưỡng này căn bản không để vào mắt.

Đương nhiên, đa số linh nhưỡng cũng là rượu độ thấp, cũng không phải rượu chưng cất độ cao.

Không bao lâu, khi hai vị lão tổ ăn được Bát Trân Quả Ẩm do Tiểu Nguyệt Linh chuyên môn điều chế cho bọn họ, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc đặc sắc.

Trường Mi lão đạo tặc lưỡi một cái, vuốt lông mày dài nói: "Cư nhiên còn có hương vị của nhiều loại linh nhưỡng, hơn nữa còn không hề che lấp đi sự thơm ngọt của thịt quả..." Âm Dương Lão Tổ cũng khẽ gật đầu, thâm biểu tán đồng, sau đó lại ở trong lòng yên lặng khẽ than, có loại cảm giác chính mình hình như bị thời đại vứt bỏ.

Trong những năm tháng dài dằng dặc hắn từng trải qua, hắn đâu từng nghĩ tới, thức ăn thế gian cư nhiên còn có cách ăn bực này.

Lúc này Âm Dương Lão Tổ, cũng đồng dạng có loại cảm giác của Trường Mi Lão Tổ trước đó, cảm thấy năm tháng dài dằng dặc chính mình trải qua, đều sống lên thân chó hết rồi.

Ngộ đạo tu hành, ra cửa tầm bảo, ngộ đạo tu hành, ra cửa tầm bảo...

Chương 267

Những lão cổ đổng đã tồn tại từ trong năm tháng cổ xưa như bọn họ, năm tháng đã qua dường như đều là như vậy, chu nhi phục thủy, cũng nhàm chán thấu đỉnh, đường trường sinh đằng đẵng, trống rỗng tịch mịch lạnh lẽo.

Cũng chính vì vậy, bọn họ mới có thể nghĩ trăm phương ngàn kế tìm niềm vui cho mình.

Bình thường bắt nạt tiểu bối một chút, cướp đoạt bảo bối của tiểu bối một chút, đây cũng là một trong những niềm vui thú.

Bất quá tính tình của Âm Dương Lão Tổ rõ ràng ác liệt hơn Trường Mi lão đạo.

Trường Mi lão đạo ít nhiều còn ôm tâm tư 'trêu ngươi chơi'.

Âm Dương Lão Tổ thì là 'ta cứ cướp của ngươi đấy, có bản lĩnh ngươi tới cắn ta a', hắn thậm chí thích nhìn người khác lộ ra loại biểu tình xoắn xuýt hận hắn đến nghiến răng nghiến lợi nhưng lại không giết được hắn.

Cho nên, chuyện trước đó chuẩn bị cướp đi cỗ hắc quan kia của Ngô Sở, là hắn thật sự định cướp.

Nếu không phải lúc ấy Cộng Công xuất thủ, Chúc Long hết cách chỉ có thể đứng ra, mà hắn lại không muốn trở mặt với Long tộc đang có khí thế cực thịnh, đoán chừng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Sau này Trường Mi lão đạo xuất hiện, làm hắn lại càng ngại tái xuất thủ.

Đương nhiên, hắn cũng rất khánh hạnh, khánh hạnh chính mình mặt dày mày dạn đi theo, nếu không liền bỏ lỡ hưởng thụ mỹ diệu

bực này rồi.

A!

Sau này nếu không hưởng thụ được sự mỹ diệu này, thì phải làm sao bây giờ?

Âm Dương Lão Tổ đột nhiên nghĩ đến cái này, sau đó hắn nhìn về phía Tiểu Nguyệt Linh, cân nhắc có nên cướp tiểu oa oa này về hay không, để ngày ngày làm đồ ngon cho mình?

Nhưng liếc mắt nhìn Trường Mi lão đạo, ý nghĩ 'cướp' liền bị hắn phủ quyết, hắn nếu dám cướp, Trường Mi lão đạo khẳng định sẽ không chịu để yên cho hắn.

Hay là... "Tiểu oa oa, ngươi có sư phụ không?" Âm Dương Lão Tổ vẻ mặt 'từ tường' nhìn Tiểu Nguyệt Linh, hỏi.

Trường Mi lão đạo ở một bên hồi thần lại, đôi lông mày dài nhướng lên, trực tiếp cướp hỏi: "Tiểu oa oa, ngươi có nguyện bái lão đạo làm thầy hay không?

Dưới trướng lão đạo, đến nay còn chưa có môn nhân đâu!" "..." "Trường Mi lão nhi, ngươi câm miệng!

Là bản tọa hỏi trước." Âm Dương Lão Tổ tức điên lên rồi, đồng thời cũng đang thầm mắng chính mình, sao lại quên mất Trường Mi lão nhi cái lão già không biết xấu hổ này chứ!

Chính mình nên lén lút hỏi nàng mới đúng.

Ngô Sở và những Tổ Vu kia thì có chút ngây người, tựa hồ không ngờ tới vận khí của tiểu gia hỏa Nguyệt Linh này cư nhiên lại tốt như vậy, có thể được hai vị lão tiền bối này ưu ái.

Oa oa cái quái quái!

Ngô Sở từ từ hồi thần lại, có chút không dám khẳng định, đây có

phải là thật hay không?

Âm Dương Lão Tổ, Dương Mi Lão Tổ...

Đây chính là nhân vật cấp Tổ a!

Là cổ lão đại năng có thể ngồi ngang hàng với Hồng Quân Lão Tổ, là Hỗn Độn sinh linh a!

Bái bọn họ làm thầy, tương lai liền có thể cùng Tam Thanh đồng bối, bối phận cao lắm rồi đó!

Hơn nữa có sư phụ như vậy, tương lai còn lo lắng vấn đề linh bảo sao?

Tuy rằng hai lão gia hỏa này cướp đồ đệ như thế, khả năng tâm tư không được thuần khiết lắm, nhưng cho dù chỉ là một ký danh đệ tử, cũng không kém đi đâu được đi!

Ách!

Âm Dương Lão Tổ không được, tên này chết sớm, không phải chỗ dựa tốt.

Khi tâm tư Ngô Sở chuyển thật nhanh, Tiểu Nguyệt Linh cũng từ trong thất thần lấy lại tinh thần, sau đó nhìn về phía Ngô Sở, tựa hồ có chút luống cuống, muốn để Ngô Sở lấy chủ ý cho nàng.

Ngô Sở cũng không tiện thay Tiểu Nguyệt Linh quyết định, nếu Tiểu Nguyệt Linh không thích thì sao?

Tuy rằng có thể bái bọn họ làm thầy xác thực là một lựa chọn không tồi, nhưng từ một góc độ khác mà xem, tiểu trù nương mình tân tân khổ khổ bồi dưỡng ra, không phải bị người ta cướp đi rồi sao?

Hai cái lão già không biết xấu hổ này...

Ngô Sở ở trong lòng yên lặng mắng một câu, nhưng vẫn đối với Tiểu Nguyệt Linh nói: "Có thể bái nhập môn hạ hai vị tiền bối, đó là

phúc phận của muội, cũng là may mắn của muội, lựa chọn thế nào, toàn ở chính muội.

Ta nghĩ cho dù muội cự tuyệt, các tiền bối cũng sẽ không để ý đâu." "Không, lão đạo rất để ý!" "Bản tọa cũng rất để ý!" Hai lão quái vật không biết xấu hổ, nhao nhao gây áp lực cho Tiểu Nguyệt Linh.

Điều này làm cho Tiểu Nguyệt Linh càng thêm khó xử, những lão tiền bối này, nàng nào dám đắc tội a?

Ngô Sở đi đến bên người Tiểu Nguyệt Linh, vươn tay xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng, cười nói: "Đừng lo lắng, hai vị tiền bối nói đùa với muội đó!" "Không, lão đạo rất nghiêm túc!" "Bản tọa cũng rất nghiêm túc!" "Hừ!" Hai lão đầu nhìn nhau một cái, lại hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi chỗ khác.

Ngô Sở ho nhẹ một cái, nói: "Hai vị tiền bối khả năng không hiểu lắm về trù chi đạo, trù chi đạo tuy là tiểu đạo, nhưng chế tác mỹ thực cần phải có một tâm trạng vui vẻ, mới có thể chế tác thực vật càng thêm hoàn mỹ, ăn vào mới có thể cảm thấy càng thêm ngon miệng.

Một khi tâm tình không tốt, rõ ràng là món điểm tâm ngọt, có lẽ kết quả nhận được lại là món điểm tâm mang theo vị chua chát.

Hai vị tiền bối cũng đừng tăng thêm áp lực cho Tiểu Nguyệt Linh nữa, nếu hai vị còn muốn nếm được mỹ thực ngon miệng." "Tiểu bối, ngươi đang uy hiếp lão đạo?" "Chính là, ngươi đang uy hiếp bản tọa?" Hai lão già không biết xấu hổ này, rõ ràng là đang uy hiếp ta được không!

Ngô Sở có chút im lặng, cảm thấy có chút đánh giá thấp tiết tháo của bọn họ, có lẽ hai lão già không biết xấu hổ này căn bản cũng không có thứ gọi là tiết tháo.

Thế là Ngô Sở dở khóc dở cười nói: "Văn bối sao dám uy hiếp hai

vị tiền bối a!

Vãn bối chẳng qua là nói thật mà thôi.

Hơn nữa hai vị đều muốn thu Tiểu Nguyệt Linh làm đồ đệ, cũng không thể để Tiểu Nguyệt Linh đồng thời bái hai vị làm thầy được đi!

Như thế đối với hai vị tiền bối cũng không tính là tôn trọng a!" Âm Dương Lão Tổ nghe vậy, gật đầu nói: "Lời ấy có lý!" Nói xong, hắn liền nhìn về phía Trường Mi lão đạo, "Trường Mi lão nhi, hay là, chúng ta làm một trận?" "Làm một trận thì làm một trận, lão đạo còn sợ Âm Dương lão nhi ngươi không thành?" Trường Mi lão đạo không cam lòng yếu thế, xác thực cũng không cần thiết phải yếu thế.

Nhưng lúc này, Tiểu Nguyệt Linh lại lấy can đảm kêu lên: "Hai vị lão tiền bối đừng như vậy, đừng vì ta mà cãi nhau, ta, ta không bái sư nữa." Không bái sư nữa?

Vậy sao được?

Chim sắp nướng chín sao có thể để ngươi bay mất?

Hai lão gia hỏa sốt ruột, Trường Mi lão đạo nói: "Tiểu oa oa chớ sợ, Âm Dương lão nhi này cũng không phải đối thủ của lão đạo, lão đạo hai ba cái liền có thể đuổi hắn đi." Âm Dương Lão Tổ thì nói: "Tiểu Nguyệt Linh chớ lo, Trường Mi lão nhi này chỉ được cái khẩu khí lớn, xem bản tọa nhẹ nhàng thoải mái bắt hắn lại..." Nói Dương Mi Lão Tổ khẩu khí lớn, bản thân khẩu khí của Âm Dương Lão Tổ này cũng không nhỏ a!

Ngô Sở có chút dở khóc dở cười, cảm giác hết thảy trước mắt có chút không quá chân thực.

Tiểu Nguyệt Linh vội vàng khoát tay ngăn cản nói: "Còn xin hai vị tiền bối chớ vì vãn bối mà cãi nhau, đánh đánh giết giết thì càng không tốt.

Có thể được hai vị tiền bối coi trọng, vãn bối cảm thấy rất vinh hạnh, nhưng vãn bối cũng biết tư chất của mình, loại đồ vật tư chất căn cốt này, cũng không phải một người sư phụ tốt liền có thể dễ dàng thay đổi.

Hơn nữa vãn bối ở Tử Ngọc Sơn sống rất vui vẻ, mọi người đối với vãn bối cũng rất tốt, vãn bối cũng không muốn rời đi, còn xin hai vị tiền bối lượng thứ!" Tiểu Nguyệt Linh nói xong, hướng bọn họ khom người chào, nói: "Vãn bối vẫn là đi làm chút mỹ thực cho hai vị tiền bối nhấm nháp đi!

Chương 268

Hai vị tiền bối ngàn vạn lần đừng vì ta mà cãi nhau nữa!" Tiểu Nguyệt Linh nhanh chóng thoát thân, đột nhiên cảm thấy hai vị lão tiền bối này nhiệt tình với nàng như vậy, khả năng mục đích không thuần, chính là muốn dụ dỗ nàng trở về làm đồ ngon cho bọn họ.

Đã như vậy, thì vì sao phải rời khỏi Tử Ngọc Sơn chứ?

Bọn họ lại không có trù đạo lợi hại như A Sở ca, cho dù có, chính mình cũng sẽ không rời đi A Sở ca, rời đi Tử Ngọc Sơn, rời đi mọi người.

Còn về chuyện tu hành, có chỗ nào không hiểu, hoàn toàn có thể thỉnh giáo A Sở ca, còn có Hậu Thổ tỷ tỷ và Thanh Khâu tỷ tỷ bọn họ nha!

Tiểu Nguyệt Linh yên lặng kiên định quyết định của mình trong lòng, đem dụ hoặc mà hai vị lão tiền bối mang đến cho nàng vứt ra khỏi đầu, thầm nghĩ: Trù chi đạo của A Sở ca, ta đều còn chưa học hết đâu!

Nhìn Tiểu Nguyệt Linh xoay người rời đi, Âm Dương Lão Tổ hừ lạnh nói: "Trường Mi lão nhi, nếu không phải ngươi từ trung gian phá đám, Tiểu Nguyệt Linh đã là đồ nhi của bản tọa, đền đồ nhi cho bản tọa!" "Láo xược!

Âm Dương lão quái ngươi chỉ là hỏi tiểu oa oa có sư phụ hay không, cũng chưa để nàng bái ngươi làm thầy, lão đạo lại là trực tiếp bảo nàng bái ta làm thầy.

Nếu không phải lão quái ngươi cố ý ở giữa đảo loạn, tiểu oa oa đã là đệ tử lão đạo, ngươi mới cần đền đệ tử cho lão đạo." Hai lão quái vật không biết đã sống bao nhiêu năm tháng, hướng về phía đối

phương thổi râu trừng mắt, khí tràng biến hóa bên người làm cho mọi người nhao nhao tránh xa bọn họ.

Cũng may, lúc này đã có tuyển thủ tham dự đại hội đi săn mang theo con mồi lục tục trở về, chuyển dời sự chú ý của mọi người qua.

Dù sao hai lão đạo kia chỉ là ở đó thổi râu trừng mắt, cũng không có thật sự đánh nhau.

Hậu Thổ yên lặng truyền âm giao lưu cùng Ngô Sở: "Tiểu Nguyệt Linh cự tuyệt bái bọn họ làm thầy, chàng không cảm thấy rất đáng tiếc sao?

Hay là chàng đi khuyên nhủ con bé?" Hậu Thổ tiểu thư tả cũng cảm thấy đây là một chuyện vô cùng đáng tiếc, thì càng đừng nói đến những Tổ Vu khác.

Mặc dù bọn họ tâm cao khí ngạo, thường thường tự xưng Bàn Cổ chính tông, thế nhưng đối mặt lão quái vật cấp bậc bực này, bọn họ cũng phải ngoan ngoãn thu hồi tâm cao ngạo.

Dù sao hai cái lão tiền bối này, rất có khả năng là lão quái vật cùng thời đại với Phụ Thần bọn họ.

Cho dù không phải lão quái vật cùng thời đại với Phụ Thần, đoán chừng kiếp trước của bọn họ cũng có thể là vậy.

Ngô Sở gật nhẹ đầu, nói: "Để ta đi hỏi xem suy nghĩ của muội ấy." Nói đoạn, Ngô Sở tìm thấy Tiểu Nguyệt Linh đang bận rộn trên thớt, truyền âm nói: "Hai vị lão tiền bối kia muốn thu muội làm đồ đệ, sao muội lại từ chối?

Muội nên biết, đây là một cơ hội vô cùng tốt.

Có lẽ ban đầu họ chỉ muốn hưởng thụ món ngon muội làm, nhưng đã thu muội làm đệ tử, những thứ nên dạy, nên cho, họ chắc chắn sẽ không thiếu đâu." "A Sở ca muốn đuổi muội đi sao?" Tiểu Nguyệt

Linh mím môi cười hỏi.

Ngô Sở đưa tay cạo nhẹ sống mũi nàng, cười nói: "Biết rõ còn cố hỏi!

Muội đáng yêu như vậy, lại còn đảm đang thế này, ta có ngốc mới muốn đuổi muội đi!

Có điều muội không thấy tiếc sao?

Muội hẳn là tưởng tượng được, từ chối bọn họ đồng nghĩa với việc mất đi thứ gì." Tiểu Nguyệt Linh cười hì hì, động tác trên tay không dừng, nghĩ nghĩ rồi nói: "Tiếc thì có hơi tiếc, nhưng cứ nghĩ đến sau này phải rời khỏi Tử Ngọc Sơn, rời khỏi mọi người, rời khỏi A Sở ca, muội liền cảm thấy rất khó chịu.

Hơn nữa hai vị lão tiền bối kia tính tình lại kỳ quái như vậy, ai biết sau này họ có đối tốt với muội không!

Thay vì từ bỏ tất cả để đánh cược một cái vị lai chưa biết, chi bằng tiếp tục cuộc sống như hiện tại.

Muội rất thích cuộc sống của chúng ta bây giờ!" Ngô Sở ha ha cười một tiếng, đưa tay xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng, nói: "A Sở ca bình thường quả nhiên không uổng công thương muội!" Ngừng một chút, Ngô Sở tiếp tục nói: "Đã quyết định rồi, tương lai cũng đừng hối hận, dù sao chuyện này một khi đã qua, thì chưa chắc đã có cơ hội để hối hận nữa đâu." Tiểu Nguyệt Linh mím môi nói: "Muội mới sẽ không hối hận, hai vị lão tiền bối kia không chỉ bộ dáng quái dị, đến tính tình cũng quái lạ, thật ra cũng khiến người ta khá sợ hãi đấy!" Ngô Sở nghe vậy, không khỏi bật cười.

Cho nên nói, ấn tượng đầu tiên thật sự rất quan trọng.

Hồng Quân Lão Tổ cũng là lão quái vật cấp bậc Lão Tổ, nhưng ban đầu đâu có mang lại cho mọi người cảm giác quái dị đó, càng sẽ

không khiến người ta cảm thấy ngài ấy đáng sợ.

Cùng lắm chỉ là cảm thấy trên người ngài ấy mang theo sự uy nghiêm không lời, khiến người ta không dám tùy tiện thân cận mà thôi, nhưng đó là kính sợ.

Kính sợ không đồng nghĩa với sợ hãi!

Còn hai vị Lão Tổ này, một người thì thân thể, mặt, tóc, thậm chí cả mắt, đều là một bên trắng một bên đen, bộ dáng trang phục quái dị vô cùng, tuyệt đối là đại lão 'cosplay' hàng đầu Hồng Hoang.

Người còn lại thì hoàn toàn lôi thôi lếch thếch, tuy không thể nói là bẩn thỉu, nhưng cũng tuyệt đối không tính là gọn gàng sạch sẽ.

Bộ dáng càng là khô gầy, một đôi lông mày dài không có việc gì cứ thích nhướng lên, vừa nhìn đã cho người ta một loại cảm giác già mà không đứng đắn.

Tiểu Nguyệt Linh sợ hãi hai vị này cũng là điều rất bình thường. ...

Cuộc thi săn bắn lớn chính thức kết thúc, các thợ săn mang theo đủ loại con mồi trở về, có con to như một ngọn núi nhỏ, có con dài đến mấy trăm mét, có hổ có báo, có gấu có sói...

Có điều không có rắn, không chỉ bởi vì thủ lĩnh Hậu Thổ của bọn họ khi thi triển thuật Pháp Tướng Thiên Địa lộ ra cái đuôi rắn kia, mà còn vì Tiểu Nguyệt Linh không nấu thịt rắn.

Tuy rằng trong mắt Ngô Sở, canh rắn cũng là một món sơn hào cực phẩm, nhưng sau khi biết bản thể của Tiểu Nguyệt Linh là một con rắn, Ngô Sở liền chưa từng bắt loại nguyên liệu này nữa.

Đương nhiên, quanh Tử Ngọc Sơn cũng rất ít có nguyên liệu dòng rắn.

Nghệ cũng đã trở lại, hắn vác về một con Kiếm Xỉ Hổ (hổ răng

kiếm) khổng lồ, răng dài hàng chục mét, hốc mắt cắm đầy tên, thân dài đến bốn năm trăm mét, ước chừng có tu vi Thiên Tiên cảnh.

Tuy rằng Ngô Sở cũng không đề xướng săn giết sinh linh cấp bậc này làm thức ăn, nhưng các dũng sĩ bộ lạc này hiển nhiên không cảm thấy việc đó có gì to tát.

Từ Tổ Vu đến các Tiểu Vu bên dưới, hoàn toàn không cảm thấy việc này có gì không đúng.

Dường như trong mắt bọn họ, chỉ cần không phải là Vu tộc, thì các sinh linh còn lại đều có thể làm thức ăn.

Ngô Sở có thể trói buộc sinh linh Tử Ngọc Sơn đừng tùy tiện đi săn giết sinh linh có linh trí cực cao như vậy.

Nhưng hắn không thể yêu cầu các dũng sĩ của bộ lạc Hậu Thổ cũng làm thế.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Nghệ đoạt được hạng nhất trong cuộc đi săn lần này, không chỉ vì con mồi của hắn là Thiên Tiên cảnh, mà còn vì hắn không làm rách tấm da hổ khổng lồ này.

Con Kiếm Xỉ Cự Hổ này bị thương toàn bộ ở đôi mắt.

Có thể tưởng tượng ra tiễn thuật của Nghệ đáng sợ đến mức nào.

Thành công đoạt được cây đại cung Thượng phẩm Vu khí kia làm phần thưởng, Nghệ rất khó không vì thế mà ý khí phong phát, đắc ý hẳn lên. "A Sở thúc, ta nói lấy hạng nhất rất nhẹ nhàng mà!" Cái đuôi nhỏ của Nghệ đã sắp vểnh lên tận trời rồi, chạy đến trước mặt Ngô Sở khoe khoang, "Nếu không phải con mồi cấp bậc cao nhất trong bãi săn này chỉ có thế, thúc có tin ta còn có thể săn giết con mồi cỡ lớn hơn không?" "Có bản lĩnh thì đánh thắng Lão Viên trước đã rồi hãy nói." Ngô Sở bĩu môi, "Cầm Vu khí đi bắt nạt sinh linh tay không tấc sắt, đây tính là bản lĩnh gì?" "..." Nghệ vừa mới vểnh cái đuôi nhỏ lên,

trong nháy mắt liền câm nín.

Bên kia, Trường Mi lão đạo và Âm Dương Lão Tổ im lặng ăn miếng thịt nướng linh tửu mà Tiểu Nguyệt Linh chuyên môn làm cho bọn họ, vừa ăn vừa thầm than trong lòng: Không ngờ thịt linh thú còn có thể chế biến như vậy...

Đệ tử tốt như thế lại bị cái lão già đáng chết này phá đám, thật đáng ghét!

Một khắc trước còn đang yên tĩnh thưởng thức món ngon, khắc sau hai vị Lão Tổ lại trừng mắt nhìn nhau, ai cũng không nhường ai, xung quanh lập tức nổi gió, lá rụng tơi bời.

Nghệ đang tự kỷ rất nhanh đã phát hiện ra sự bất thường này, nhìn về phía bọn họ. "Oa!

Lão đầu thật kỳ quái, sao lại một nửa trắng một nửa..." Bình...

Chương 269

Lời của Nghệ còn chưa nói hết, liền phảng phất như có ngọn núi lớn đè lên người, trong nháy mắt đã bị một cỗ lực lượng vô hình ép xuống đất, đập ra một cái hố to hình người.

Mọi người bị thanh âm này thu hút nhìn sang, người biết chuyện đều chọn làm ngơ, chỉ có người không biết chuyện mới chạy qua xem trò vui. "Ha ha...

Nghệ, ngươi thật lợi hại nha!

Ngã cũng có thể ngã ra một cái hố to thế này!" Nghệ phun một tiếng, từ trong hố bò ra, sờ sờ thân thể, cư nhiên không bị thương.

Có điều hắn đã không dám mồm mép nữa, hắn biết, chắc chắn là cái lão già quái dị nửa đen nửa trắng kia đang trả thù hắn, không ngờ tu vi lão đầu này lại mạnh như vậy!

Nghệ vừa thầm nói thầm trong lòng, vừa liếc mắt xem thường đồng bạn chạy tới xem náo nhiệt: "Nếu ngươi muốn thì ngươi cũng có thể đấy.

Không sợ nói cho các ngươi biết, ta từng trong tình huống cực độ tức giận, đập ra cái hố còn to gấp mấy lần cái này cơ!" Đang nói, hắn lại ngã "bình" một cái xuống đất...

Quả nhiên, cái hố đập ra còn to hơn cái hố trước đó gấp mấy lần không chỉ, cũng sâu hơn gấp mấy lần.

Lúc này, Nghệ nằm sấp dưới đáy hố, không dám nói chuyện nữa, nằm im tự kỷ.

Ngô Sở im lặng nhìn Âm Dương Lão Tổ một cái, cảm thấy tâm địa lão đầu này quả nhiên nhỏ nhen đến đáng sợ.

Để không cho hai lão đầu tính tình cổ quái này đi tai họa bộ lạc của bọn họ, Nhị thủ lĩnh Vũ cư nhiên vượt qua Đại thủ lĩnh Hậu Thổ, đưa ra một quyết định "chết đạo hữu chứ không chết bần đạo", đề nghị để Ngô Sở chọn ít con mồi, đưa hai vị Lão Tổ về Tử Ngọc Sơn của bọn họ trước.

Chưa đợi Ngô Sở từ chối, hai vị Lão Tổ liền đồng thanh gật đầu nói: "Thiện!" Nếu là người khác, Ngô Sở tự nhiên không ngại đưa bọn họ đến Tử Ngọc Sơn thăm thú, thuận tiện khoe khoang cuộc sống tươi đẹp của mình trên mảnh đất Hồng Hoang này.

Nhưng đối với hai lão quái vật lòng dạ hẹp hòi này, nội tâm Ngô Sở là từ chối.

Chỉ là ngoài mặt, hắn tự nhiên không tiện nói ra lời từ chối.

Hai lão già không biết xấu hổ này, ngay cả chuyện trắng trợn ức hiếp uy hiếp hậu bối còn làm được không chút gánh nặng tâm lý, thì còn chuyện gì bọn họ làm không được?

Một khi hắn để lộ ra nửa điểm tâm tư từ chối, khó bảo toàn sẽ không trở thành Nghệ thứ hai.

Cái tấm gương "máu chảy đầm đìa" kia đang bày ra ngay trước mắt hắn đây này!

Còn về mười một vị Tổ Vu kia, tuy rằng trong thâm tâm bọn họ cũng rất muốn đi Tử Ngọc Sơn hưởng thụ món ngon.

Nhưng nghĩ đến sự nhỏ mọn của hai lão già này, lỡ như họ tưởng rằng bọn họ đi tranh giành đồ ăn với họ thì làm sao bây giờ?

Dù sao sức ăn của bọn họ...

May mà Hậu Thổ tiểu thư tỷ còn tính là khá trượng nghĩa, nói với Ngô Sở: "Sau khi sắp xếp ổn thỏa chuyện bên bộ lạc, ta sẽ lại đi tìm chàng!" Coi như cho Ngô Sở một lời an ủi.

Thế là, Ngô Sở "vẻ mặt hoan hỉ" dẫn theo hai lão già quái dị, mang theo Tiểu Nguyệt Linh và các Tiểu Hoa Tiên, còn có đám sủng vật nhỏ, bay về hướng Tử Ngọc Sơn.

Lúc Ngô Sở về Tử Ngọc Sơn, Chúc Long cũng cáo biệt Hậu Thổ và các Tổ Vu khác, hóa thành một đạo cầu vồng đỏ rực, lao nhanh về phía thượng nguồn sông lớn.

Bọn Ngô Sở bay được gần nửa canh giờ, Trường Mi lão đạo đại khái là thực sự có chút chịu không nổi tốc độ chậm rì rì của bọn họ, thế là ống tay áo rộng phất một cái, đón gió mà lớn lên, ném tất cả bọn Ngô Sở vào trong, sau đó bước ra một bước.

Bước tiếp theo, thân ảnh của lão đã xuất hiện ở biên giới Tử Ngọc Sơn.

Âm Dương lão đạo thấy vậy, thân hình nhoáng lên, hóa thành hai luồng khí Âm Dương, phá không mà đi.

Khi Trường Mi lão đạo hiện ra thân hình ở biên giới đại trận Tử Ngọc Sơn, tùy ý vung tay lên, thả bọn Ngô Sở từ trong tay áo ra, thì Âm Dương Lão Tổ cũng đồng dạng xuất hiện bên cạnh bọn họ.

Tốc độ độn hành nhanh đến mức quả thực có chút nghe rợn cả người.

Có thể thấy, vị Âm Dương Lão Tổ này trước đó lúc bắt nạt bọn họ trên Vạn Nha Sơn, thực ra tịnh chưa triển lộ ra bản lĩnh chân chính.

Cũng khó trách lúc ấy lão chỉ nhẹ nhàng phất tay áo một cái, là có thể đánh tan quyền mang của Cộng Công - vị Tổ Vu Đại La cảnh này.

Chỉ có thể nói, không hổ là lão quái vật cấp bậc Lão Tổ!

Đám Tiểu Hoa Tiên kia vẻ mặt thất sắc còn chưa tiêu tan, liền đã nhìn thấy hộ sơn đại trận Tử Ngọc Sơn ngay trước mắt.

Điều này khiến các nàng không khỏi đưa mắt nhìn nhau, đối với bản lĩnh của vị lão tiền bối này lại có một cảm nhận hoàn toàn mới.

Ngô Sở thì lại bình tĩnh, bởi vì hắn biết, đây là thuật Tụ Lý Càn Khôn của Dương Mi Lão Tổ.

Chính là không biết, đám Hồng Vân lần này gặp phải vị Lão Tổ này, Trấn Nguyên Tử có học được thuật pháp này từ chỗ lão không.

Nghe nói thuật Tụ Lý Càn Khôn của Trấn Nguyên Tử chính là học từ vị Lão Tổ này!

Tiểu Nguyệt Linh cũng lộ vẻ kỳ lạ, có chút ngoài ý muốn nhìn lão đạo một cái.

Lão đạo chắp hai tay sau lưng, ngẩng đầu lên, đôi lông mày dài cũng theo đó bay lên, nói: "Thế nào?

Lĩnh giáo sự lợi hại của lão đạo rồi chứ!

Hiện tại bái sư vẫn còn kịp!" Tiểu Nguyệt Linh lè lưỡi, gật đầu nói: "Tiền bối xác thực rất lợi hại, Âm Dương tiền bối cũng rất lợi hại...

Có điều vẫn là thôi đi, ta không muốn rời khỏi nơi ta sinh sống từ nhỏ này!

Cảm ơn ý tốt của tiền bối." Vốn định móc mỉa lão đạo một câu, Âm Dương Lão Tổ nghe thấy Tiểu Nguyệt Linh cũng nhắc tới mình, đồng dạng khen lão một câu, liền thu lại xúc động muốn châm chọc, chắp tay sau lưng ngẩng đầu, bộ dáng "bản tọa không thèm so đo với lão già lông mày dài này".

Ra cửa hơn một tháng, cảm giác về nhà xác thực là rất tốt, nếu như không có hai cái lão già thối tha tính tình cổ quái, lại còn một lòng một dạ muốn đào góc tường nhà hắn này. "Cũng coi như không tệ!" "Có chút ý tứ!" Hai vị Lão Tổ tiến vào hộ sơn đại trận Tử Ngọc Sơn,

được đại trận đưa về đỉnh Thần Mộc, nhìn cảnh vật xung quanh, hai người chắp tay sau lưng, gật gật đầu, đều đưa ra một lời bình luận vô cùng ngắn gọn.

Trên tán cây cao cao, những Tiểu Hoa Tiên ngồi trên cành lá, từng người ngẩng cái đầu nhỏ lên, nhìn hai lão già cổ quái này, mắt lộ vẻ tò mò. "Hai vị tiền bối không cảm thấy vãn bối nơi này hàn toan là tốt rồi, mời vào trong!" Hai vị Lão Tổ phất phất tay áo, ngẩng đầu sóng vai đi vào đại điện, ai cũng không nhường ai đi trước. "Phỉ Nhi, vào kho lấy quả dưa hấu cắt ra, để hai vị tiền bối giải khát." "Vâng ạ, Phỉ Nhi đi ngay đây!" Hai vị Lão Tổ nhìn người tí hon kia bay ra ngoài điện, lại nhìn những người tí hon khác đi ra đi vào, trong tay bưng các loại điểm tâm hoa quả, bày biện trước mặt bọn họ.

Dương Mi Lão Tổ khẽ than nói: "Lão đạo trước đó sao lại không nghĩ tới điểm hóa một ít Thảo Đầu Thần để hầu hạ lão đạo nhỉ!

Chậc, quả nhiên, vẫn là tâm tư của tiểu oa nhi linh hoạt hơn." Vừa nói, đôi mắt lão vừa phát sáng bắt đầu nếm thử những điểm tâm được đưa lên, còn những linh quả linh qua kia thì không nằm trong phạm vi chiếu cố của lão.

Sống qua năm tháng đằng đẵng như vậy, linh quả linh qua gì mà chưa từng nếm qua?

Thứ thực sự có thể làm động lòng lão, chính là những loại bánh ngọt nghe chưa từng nghe, thấy chưa từng thấy này.

Âm Dương Lão Tổ muốn đốp lại một câu "Tự mình ngu thì tự mình ngu", nhưng nghĩ đến trong Âm Dương Đạo Cung của mình cũng không có người nào khác, thế là liền thu lại xúc động muốn châm chọc.

Nhìn trái nhìn phải, nói: "Mấy người tí hon này đều là hoa tươi biến hóa thành sao!

Căn cơ nông cạn như thế, điểm hóa ra thì có ích gì?

Chương 270

Chẳng lẽ chỉ là để sai bảo chúng như vậy?" Một câu nói, làm cho những Tiểu Hoa Tiên kia lập tức ghét bỏ cái lão già quái dị này.

Chúng ta làm những công việc này đều là tự nguyện được không!

Sao có thể nói là sai bảo chứ?

Một chút cũng không hiểu, cứ ở đó nói hươu nói vượn, đúng là lão già quái dị đáng ghét! "Tiền bối lời ấy sai rồi!" Ngô Sở kiên trì nói: "Những Tiểu Hoa Tiên này tuy rằng căn cơ nông cạn một chút, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có cách bù đắp.

Chúng ta đã nghĩ ra một số cách cho các nàng, lợi dụng pháp môn tu hành để bù đắp khiếm khuyết..." Ngừng một chút, Ngô Sở lại nói: "Ở Tử Ngọc Sơn chúng ta, sinh mệnh là bình đẳng, tất cả những gì các nàng làm cho chúng ta cũng đều là tự nguyện.

Đây là các nàng đang cảm tạ chúng ta đã cung cấp tất cả những thứ này cho các nàng, đây là một loại cảm ơn..." Âm Dương Lão Tổ khinh thường nói: "Chẳng qua cũng chỉ là đổi một cách nói dễ nghe hơn mà thôi, bản chất không phải vẫn không có gì khác biệt sao?" "Khác biệt khẳng định là có." Lúc này, Hoa Thi Nhi ở bên cạnh nói: "A Sở tiền bối và Hồng Vân tiền bối bọn họ điểm hóa chúng ta, vốn dĩ chưa từng cầu bất kỳ hồi báo nào, là chúng ta cảm kích A Sở tiền bối đã làm cho chúng ta tất cả những điều này, cho nên mới tự nguyện làm những việc này.

Mà tiền bối nói, chỉ là vì để sai bảo mới điểm hóa ra, cái xuất phát điểm này chính là không giống nhau." "Cũng mồm mép lanh lợi gớm." Âm Dương Lão Tổ dường như có chút cảm giác bị chọc cười.

Cái cười này khiến Ngô Sở không khỏi thầm nghĩ: Không thể nào!

Lão đầu này sẽ không ngay cả những Tiểu Hoa Tiên kiều tiểu khả ái này cũng muốn ra tay trả thù chứ!

Nhưng cũng may, Âm Dương Lão Tổ chỉ cười cười, tịnh chưa ra tay.

Nếu đổi thành loại da dày thịt béo như Nghệ, ước chừng đã bị đánh rồi!

Chuyện nói không lại liền đánh người một trận, lão đầu này chắc chắn làm được.

Lúc này, Hoa Phỉ Nhi đã lăng không nâng mấy đĩa dưa hấu bay vào.

Ngô Sở ra hiệu nói: "Hai vị tiền bối mời nếm thử, cái này gọi là dưa hấu, một loại dưa quả sản sinh từ phương Tây đại địa, tuy không phải xuất thân từ quả của linh căn, nhưng mùi vị coi như không tệ, lúc giữa hè nếm thử là tuyệt nhất, có điều hiện tại thời tiết cũng dần dần bắt đầu nóng bức lên..." Vốn dĩ Trường Mi lão đạo có chút khinh thường dưa hấu này, nhưng cảm giác được trên miếng dưa hấu tỏa ra hàn khí, liền không khỏi cầm một miếng nếm thử.

Nếm một miếng xong, lão liền có chút không dừng được.

Thanh mát giòn tan, thơm ngọt ngon miệng...

Kỳ thật chủ yếu là thanh mát, cách ăn dùng băng trấn dưa quả này, cũng là thứ lão chưa từng nghĩ tới.

Lão không thể không thừa nhận những lời Thanh Khâu Ly từng nói với lão, vị Tử Ngọc Sơn chi chủ này tu vi tuy không ra sao, nhưng xác thực vô cùng biết hưởng thụ cuộc sống.

Điều khiến lão càng khen không dứt miệng, vẫn là những món ngon đủ loại mà các Tiểu Hoa Tiên đưa lên trước mặt bọn họ hết món này đến món khác, hấp, xào, chiên, luộc, rán, hầm... chủng loại đa

dạng, kiểu dáng phức tạp... nhìn đến hoa cả mắt, ăn đến hai mắt bọn họ phát sáng.

Thế nào là mỹ thực?

Đây mới là mỹ thực chân chính!

Trường Mi lão đạo từng nếm qua tay nghề của Thanh Khâu Ly, không thể không thừa nhận, Thanh Khâu Ly nói đúng, trù nghệ của nàng so với Tiểu Nguyệt Linh, thật sự không được, kém quá xa.

Mà điều này cũng càng khiến lão muốn thu Tiểu Nguyệt Linh làm đồ đệ, nếu có một đồ đệ như vậy ở bên cạnh, vậy chẳng phải có thể tùy thời hưởng thụ mỹ thực sao?

Còn chưa đợi lão nghĩ kỹ làm sao dụ dỗ Tiểu Nguyệt Linh, liền nghe thấy tiếng nhạc thanh nhã vang lên, sau đó từng đội từng đội Tiểu Hoa Tiên từ ngoài điện bay vào, mây mù tụ lại giữa đại điện, những Tiểu Hoa Tiên kia liền ở trên mây mù, tung bay những dải lụa dài và tay áo nước.

Tiếng nhạc, vũ đạo, mỹ thực... hội tụ thành một từ —— Hưởng thụ!

Ai nha!

Đã Tiểu Nguyệt Linh không nguyện bái sư, hay là, thu tên tiểu bối này làm đồ đệ?

Trường Mi lão đạo vuốt đôi lông mày dài của mình, tâm tư linh hoạt hẳn lên, thầm nghĩ: Chỉ cần thu tên tiểu gia hỏa này làm đồ đệ, vậy không phải cái gì cũng có rồi sao?

Huống hồ tên tiểu bối này tâm tư linh hoạt như thế, ở phương diện lĩnh ngộ đại đạo chắc chắn cũng sẽ không quá kém...

Trường Mi lão đạo càng nghĩ càng thấy kế hoạch này khả thi, kết

quả còn chưa đợi lão mở miệng, Âm Dương Lão Tổ bên kia đã cười híp mắt nâng ly với Ngô Sở, hỏi: "Không biết tiểu hữu có sư thừa hay chưa?" Sau khi nhìn Trường Mi lão đạo một cái, lại trực tiếp nói: "Ngươi bái ta làm thầy đi!" Ngô Sở đang thưởng thức ca múa của đám Tiểu Hoa Tiên, ngẩn ra hồi lâu mới hồi thần lại, hỏi: "Tiền bối muốn thu ta làm đồ đệ?" Tuy rằng Âm Dương Lão Tổ này rất lợi hại, dù sao cũng là nhân vật cấp Lão Tổ, nhưng nghĩ đến cái thuộc tính "đoản mệnh" của lão, nội tâm Ngô Sở thực ra là không quá nguyện ý.

Càng huống chi, tương lai Hồng Quân Lão Tổ giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, với quan hệ của hắn và Hồng Quân Lão Tổ, cùng với huynh đệ Hạo, kiếm một cái danh ngạch, đó còn không phải là dễ như trở bàn tay?

Cho dù tu vi của mình có kém hơn nữa, đến lúc đó vẫn chưa tu đến Đại La cảnh, nhưng có Nghệ Bảo là Công đức Chí bảo ở đây, tổng có thể xuyên qua Hỗn Độn, đi tới Tử Tiêu Cung kia chứ!

So sánh ra, tương lai vị này "tạch" rồi, mà Hồng Quân lại thành Thánh, chẳng lẽ trở thành đồ đệ của Thánh Nhân không thơm sao?

Tại sao phải tìm loại sư phụ "quỷ đoản mệnh" này?

Nhưng đối mặt với đề nghị này của Âm Dương Lão Tổ, Ngô Sở còn không thể từ chối như Tiểu Nguyệt Linh được.

Tiểu Nguyệt Linh dù sao còn nhỏ, hơn nữa còn là một tiểu trù nương, hai vị Lão Tổ này vốn dĩ là vì ăn mà đến, đối với Tiểu Nguyệt Linh tự nhiên sẽ có sự khoan dung khác thường.

Hắn chắc chắn không có đãi ngộ như Tiểu Nguyệt Linh, cho nên thật đúng là không tiện từ chối.

Cũng may, bên kia Trường Mi lão đạo đã nhìn không được nữa, hướng về phía Âm Dương Lão Tổ hừ lạnh nói: "Lão già vô sỉ, cứ như

ngươi cũng xứng làm sư phụ nó?

Tiểu bối, bái ngô..." "Ha ha..." Ngay tại lúc này, bức tượng phân thân gỗ của Hồng Quân Lão Tổ mà Ngô Sở thờ trên bàn thờ, vẫn luôn không có động tĩnh gì, đột nhiên phát ra một tràng tiếng cười sảng khoái.

Sau đó liền thấy một đạo thân ảnh từ trên bàn thờ đứng dậy, một bước bước xuống bàn, vừa đi vừa chắp tay với hai người: "Hai vị lão hữu, vẫn khỏe chứ?

Không ngờ hai vị lão hữu cư nhiên lại tụ họp ở chỗ tiểu đồ, đây quả thật là duyên phận nha!

Ha ha ha..." Lão Tổ vuốt râu dài, ra hiệu với Ngô Sở một cái, thần thái kia phảng phất như đang nói: Còn không mau tới bái kiến vi sư?

Lúc này, Ngô Sở thật ra là có chút mông lung.

Nhưng sau khi nhận được ám chỉ của Lão Tổ, lại theo bản năng khom người hành lễ: "Đồ nhi Ngô Sở, bái kiến sư tôn, sư tôn sao lại có rảnh thần du đến chỗ đồ nhi thế này?" Đợi lời này thốt ra, Ngô Sở mới ý thức được mình vừa nói cái gì.

Thôi xong!

Mình vừa nói cái gì?

Lão Tổ vừa nói cái gì?

Lúc trước Ngô Sở cũng không phải chưa từng nghĩ tới chuyện bái Hồng Quân Lão Tổ làm thầy, dù sao vị Thánh Nhân tương lai này đều đưa tới trước mặt mình rồi, không thử ôm đùi một cái thì thật không nói nổi.

Nhưng lúc đó Hồng Quân Lão Tổ lấy lý do thời cơ chưa đến, từ chối hắn, đồng thời tặng hắn một miếng ngọc bội bên trong có ghi

chép các loại kiến thức trận pháp cấm chế.

Sau đó trước khi đi, còn để lại một đạo mộc ngẫu phân thân ở đây.

Trước kia hắn luôn lo lắng phân thân của Lão Tổ có khi nào rảnh rỗi nhàm chán nhìn trộm hắn hay không.

Chương 271

Sau này phát hiện, mình nghĩ nhiều rồi, mỗi lần bái Lão Tổ, Lão Tổ đều không có phản ứng gì.

Mãi cho đến lần đó Hồng Vân bái đạo phân thân này của Lão Tổ, Lão Tổ mới có chút phản ứng.

Không ngờ lần này, Lão Tổ cư nhiên tự mình hiện thân, đây là vì sao?

Chẳng lẽ là vì hai vị Lão Tổ này tranh nhau thu hắn làm đồ đệ, Hồng Quân Lão Tổ cảm thấy thu hắn làm đồ đệ cũng khá thơm, cho nên mới chạy tới định ra cái danh phận này?

Cú bái này, cùng với tiếng "Sư tôn" này, là không cách nào đổi ý được, đặc biệt còn là làm ngay trước mặt hai vị Lão Tổ khác.

Trừ khi tương lai Hồng Quân Lão Tổ không ưa hắn, lại trục xuất hắn khỏi sư môn.

Có điều ngẫm lại, tương lai Hồng Quân Lão Tổ thu nhiều đồ đệ như vậy, dường như cũng chưa từng trục xuất ai khỏi sư môn cả!

Nghĩ như vậy, Ngô Sở liền an tâm hơn nhiều.

Hơn nữa, thời kỳ này, Lão Tổ trừ Hạo và Dao - hai vị đệ tử này... hai vị này hẳn là còn chưa phải đệ tử chính thức của Lão Tổ, bọn họ hẳn chỉ là đạo đồng, tự nhận là đệ tử, cái này kỳ thật cũng không có gì.

Lão Tổ điểm hóa bọn họ, lại truyền thụ bản lĩnh cho bọn họ, trên danh nghĩa cũng xác thực tính là sư tôn của bọn họ.

Nhưng nếu tính theo ý nghĩa chân chính, vậy mình có tính là đại đệ tử Ngọc Kinh Sơn không?

Tương lai Tam Thanh có phải đều phải gọi mình một tiếng "Sư huynh"?

Nghĩ đến đây, Ngô Sở liền không khỏi thầm sướng không thôi.

Bên kia, Trường Mi lão đạo và Âm Dương Lão Tổ khi nhìn thấy Hồng Quân Lão Tổ, sắc mặt đều có chút không được tốt, lão già này muốn làm gì đây?

Chạy tới cướp đồ đệ?

Trước đó bọn họ tuy rằng nhìn thấy đạo mộc ngẫu phân thân kia, nhưng áp căn không nghĩ tới sẽ là lão già này.

Âm Dương Lão Tổ khó chịu nói: "Hồng Quân lão nhi, ngươi đây là ý gì?" Trường Mi lão đạo cũng gật đầu nói: "Ngươi muốn tranh đồ đệ với lão đạo?" Hồng Quân cười ha ha ngồi vào vị trí Ngô Sở vừa ngồi, Ngô Sở ngoan ngoãn nhường chỗ, hô hào Hoa Phỉ Nhi đổi đồ ăn trên bàn đi, bày lại một bàn mới cho Lão Tổ.

Lão Tổ cười hỏi: "Hai vị lão hữu cớ gì kinh ngạc như thế?

Phân thân của ngô tọa trấn ở đây, không phải đã đủ để nói rõ tất cả vấn đề rồi sao?" "Lão già vô sỉ, khinh thường ngô không dám diệt đạo phân thân của ngươi hay sao?" Âm Dương Lão Tổ quát hỏi.

Bọn họ lại không mù, sao có thể không nhìn ra mờ ám trong này.

Vừa rồi thần thái ngơ ngác kia của Ngô Sở, rõ ràng chính là đang nói cho bọn họ biết, Hồng Quân lão đạo này xuất hiện kịp thời như vậy, trong đó hiển nhiên có ẩn tình khác.

Nếu Ngô Sở thật sự có sư thừa, vậy chính hắn đã có thể nói rõ, tiến tới từ chối, cần gì Hồng Quân đích thân xuất hiện?

Hồng Quân đích thân xuất hiện, hiển nhiên chính là để cướp đồ đệ.

Hoắc, trước kia không thu người ta làm đồ đệ, bây giờ thấy bọn họ đều muốn thu làm đồ đệ, liền chạy tới cướp, đây là ý gì?

Muốn đánh một trận, làm một ván sao?

Âm Dương Lão Tổ và Dương Mi lão đạo hai người đối mặt với Hồng Quân, đó là một chút cũng không sợ.

Thật sự muốn luận xuất thân, bọn họ cũng không kém hơn Hồng Quân Lão Tổ bao nhiêu!

Luận về cổ lão, bọn họ thậm chí còn cổ lão hơn cả Hồng Quân Lão Tổ.

Lúc trước khi bọn họ đã là Hỗn Độn Thần Ma, Hồng Quân lão nhi này vẫn còn là một luồng khí đấy! (Về căn cước xuất xứ của Hồng Quân Lão Tổ, thuyết pháp không đồng nhất, thậm chí có thuyết nói là con khúc thiện biến thành, cái này...

ở đây lấy thuyết pháp "Nhất khí hóa Hồng Quân").

Cho nên đối mặt với Hồng Quân Lão Tổ, bọn họ đều rất đủ tự tin, không phải là mọi người làm một ván sao!

Hoàn toàn không sợ.

Thấy không khí căng thẳng có chút giương cung bạt kiếm này, Ngô Sở không khỏi cười khổ một cái, khom người ôm quyền nói: "Vãn bối đa tạ hai vị tiền bối hậu ái, nhưng vãn bối xác thực đã có sư thừa, chỉ có thể hổ thẹn với hậu ái của hai vị tiền bối rồi.

Các người một vị là sư tôn vãn bối, hai vị lại là tiền bối của vãn bối, nhân lúc rượu ngon món tốt, ca vũ nhã nhạc trước mắt, mọi người sao không ngồi xuống..." "Tiểu bối ngươi câm miệng trước đi, chỗ này không có chuyện của ngươi!" Trường Mi lão đạo phất tay áo, nói với Hồng Quân Lão Tổ: "Hồng Quân lão nhi, đến đến đến, chúng ta qua một ván trước..." Hồng Quân Lão Tổ cười ha ha nói: "Sau này

sẽ có cơ hội, hôm nay coi như xong đi, bần đạo khu khu chỉ là một đạo phân thân, cũng xác thực không bằng chân thân hai vị lão hữu ở đây.

Còn về chuyện hai vị lão hữu muốn thu đồ nhi này của bần đạo làm đồ đệ, hai vị không phải đã nghe đồ nhi ngô nói rồi sao.

Nếu hai vị có hứng thú dạy dỗ liệt đồ này của bần đạo một chút, bần đạo đảo cũng không quá để ý." Âm Dương và Dương Mi hai vị Lão Tổ mặt lộ vẻ châm chọc, chỉ thiếu nước nhổ một bãi ngay trước mặt: Phi!

Cái lão già không biết xấu hổ, còn muốn chiếm tiện nghi của chúng ta, không có cửa đâu!

Ngô Sở vẻ mặt cười khổ, đương nhiên, đây không phải giả vờ, mà là thật sự có chút cảm giác dở khóc dở cười.

Vốn dĩ không ai ngó ngàng, đột nhiên lại giống như thành bánh bao thơm, nhìn thế nào cũng thấy có chút kỳ quái.

Khó hiểu nhất vẫn là Hồng Quân Lão Tổ đột nhiên nhảy ra cướp đồ đệ.

Vị Lão Tổ này có phải âm thầm suy tính được điều gì không?

Ngô Sở không khỏi nghĩ như vậy, nếu thật sự suy tính được điều gì, vậy thì bản thân hắn trong những tương lai mà lão suy tính được kia, sắm vai nhân vật gì?

Đến thế giới Hồng Hoang này, từ vấn đề sinh tồn ban đầu, rồi đến vấn đề tu hành, hiện tại từng cái đều đã giải quyết, sinh tồn không phải vấn đề, tu hành cũng không phải vấn đề.

Vậy tương lai mình ở thế giới này, sẽ sắm vai một nhân vật như thế nào?

Trước giờ, hắn chưa từng cân nhắc qua chuyện này, dù sao hắn mới chỉ là một Kim Tiên nho nhỏ mà thôi.

Ở Hồng Hoang thời đại này, khu khu Kim Tiên lại tính là cái gì?

Cho nên Ngô Sở đối với việc vì sao Hồng Quân Lão Tổ đột nhiên chạy ra thu hắn làm đồ đệ, ít nhiều là có chút kỳ quái.

Tổng không thể thật sự là vì Âm Dương Lão Tổ và Dương Mi Lão Tổ muốn thu hắn làm đồ đệ, Hồng Quân Lão Tổ cảm thấy là lão đến trước, cho nên vội vội vàng vàng nhảy ra tranh thu hắn trước chứ!

Đối mặt với tình huống này, Âm Dương Lão Tổ và Dương Mi Lão Tổ đều có chút khó chịu, nhưng lại không có cách nào, cũng không thể ép buộc Ngô Sở trở thành đồ đệ của bọn họ được!

Bọn họ chỉ có thể thầm mắng Hồng Quân lão nhi không biết xấu hổ, sau đó hỏi một câu: "Tại sao?" "Thời cơ đã đến mà thôi!" Đây là câu trả lời Hồng Quân Lão Tổ dành cho bọn họ.

Nhưng câu trả lời này, vẫn khiến Ngô Sở có chút không hiểu ra sao.

Lúc trước Hồng Quân Lão Tổ nói với hắn "thời cơ chưa đến", Ngô Sở vẫn luôn tưởng rằng lão muốn đợi đến lúc giảng đạo ở Tử Tiêu Cung.

Vì sao hiện tại liền "thời cơ đã đến" rồi?

Chương 272

Có Hồng Quân Lão Tổ "phá đám", chuyện hai vị Lão Tổ muốn thu Ngô Sở làm đồ đệ liền theo đó không giải quyết được gì.

Sau đó ba vị Lão Tổ liền hưởng thụ mỹ thực rượu ngon, ca vũ diễn tấu.

Đương nhiên, giữa ba vị Lão Tổ thỉnh thoảng môi thương lưỡi kiếm, lẫn nhau tổn hại vài câu là không tránh khỏi, đặc biệt là Âm Dương Lão Tổ và Trường Mi lão đạo hai người này trong lòng đang khó chịu đây!

Thỉnh thoảng, bọn họ cũng sẽ nói một số lời huyền chi hựu huyền khiến người ta nghe không hiểu.

Khi bọn họ nói đến những lời huyền chi hựu huyền này, cả Tử Ngọc Sơn đều xuất hiện dị tượng kỳ đặc, tử khí hoành không, đất phun sen vàng, trời hoa rơi loạn, tần tần phát ra tiếng đại đạo, khiến bọn Ngô Sở bất tri bất giác liền tiến vào trạng thái tu hành cảm ngộ.

Những Tiểu Hoa Tiên trên tán cây, những thần hoa trong sơn cốc dưới Thần Mộc, Tiên Thiên Linh Căn, thậm chí ngay cả cá lớn, rùa khổng lồ trong hồ..., lúc này đều trong tiếng đại đạo này, lâm vào trạng thái lĩnh ngộ.

Ca vũ diễn tấu của đám Tiểu Hoa Tiên cũng dừng lại, từng người ngồi ở đó "ngẩn người".

Tiểu Nguyệt Linh đang nấu ăn trong bếp cũng tiến vào một loại trạng thái đốn ngộ nào đó, có điều nàng tịnh chưa dừng động tác trên tay, mà là tiếp tục xào rau, nhưng trạng thái rõ ràng bất đồng, món ăn từ trong tay nàng làm ra cũng rõ ràng có vẻ ngoài khác biệt với ngày thường.

Món ăn lấp lánh phát sáng, giống như được thi triển hiệu ứng đặc biệt nào đó, hương vị của nguyên liệu được chiết xuất ra ở mức độ lớn nhất, vừa nhìn đã khiến người ta thèm chảy nước miếng.

Ba vị Lão Tổ sau khi ăn được những món ăn này, đều không khỏi nhìn về phía nhà bếp, bọn họ đều từ trong món ăn này nếm ra được một số thứ kỳ lạ.

Sau đó Trường Mi lão đạo vuốt lông mày dài, Âm Dương Lão Tổ hai mắt sáng lên, hai vị Lão Tổ gần như đồng thanh nói: "Lão đạo (Bản tọa) nhất định phải thu nó làm đồ đệ, ai cũng không được giành với lão đạo (bản tọa)!" Sau đó hai người lại nhìn nhau, khẽ hừ lên: "Muốn làm một ván không?" "Tới thì tới!" Hồng Quân Lão Tổ a a cười khẽ: "Hai vị lão hữu chẳng lẽ chưa từng nhìn thấy những dụng cụ nấu bếp mà Tiểu Nguyệt Linh sử dụng sao?

Đó chính là bần đạo luyện chế cho nó a!" "Hồng Quân lão nhi, đến đến đến, lão đạo nhất định phải làm một ván với ngươi trước!" Âm Dương Lão Tổ cũng đang nghiến răng nghiến lợi, một bộ dạng "ta cũng giống vậy".

Hồng Quân Lão Tổ vuốt râu cười dài: "Hai vị lão hữu, nhưng chớ có vào lúc này quấy nhiễu cơ duyên của đám tiểu bối này nha!

Chúng ta vẫn là ăn ăn uống uống, vui vẻ hòa thuận đi!" "Hừ!

Nể mặt Tiểu Nguyệt Linh, tạm không so đo với lão già nhà ngươi." Nhưng ngoài miệng nói không so đo, song trên thực tế, hai lão già này lại ở đó đấu khẩu với Hồng Quân Lão Tổ, lại bắt đầu một vòng luận đạo mới.

Theo tiếng đại đạo vang lên lần nữa, phảng phất cả Thiên Địa Đại Đạo đều đang cổ vũ cho bọn họ, trật tự pháp tắc Đại Đạo cũng vì thế mà trở nên hoạt bát hẳn lên.

Những sinh linh đang ngộ đạo trong đó rất dễ dàng liền có thể cảm giác được tin tức tần tần truyền đến từ trong Thiên Địa Đại Đạo, từng lớp cảm ngộ dâng lên trong lòng, khiến bọn họ sướng du trong niềm vui thú ngộ đạo không thể tự kiềm chế, thậm chí có lúc trên mặt đều sẽ bất giác lộ ra nụ cười.

Hậu Thổ sau khi an bài xong xuôi việc nhà trong bộ lạc, tiễn biệt mấy vị huynh trưởng và muội muội Huyền Minh, liền đi thẳng tới Tử Ngọc Sơn, trong lòng ít nhiều có chút lo lắng cho đám người Ngô Sở.

Dù sao hai vị lão tổ kia tính tình ít nhiều đều có chút cổ quái, hơn nữa đối với loại chuyện khi dễ tiểu bối không biết xấu hổ này, bọn họ làm ra tựa hồ một chút gánh nặng tâm lý cũng không có.

Hậu Thổ có chút lo lắng Ngô Sở sẽ bị bọn họ bắt nạt...

Đương nhiên, nàng cũng chỉ có thể thay Ngô Sở lo lắng một chút mà thôi, cho dù Ngô Sở thật sự bị bắt nạt, nàng cũng không có cách nào.

Hai vị lão tổ kia cũng không phải nhân vật mà nàng có thể đắc tội nổi.

Kết quả còn chưa đợi nàng đi đến Tử Ngọc Sơn, liền phát hiện phương thiên địa nơi Tử Ngọc Sơn xuất hiện những thiên địa dị tượng kia, trật tự Đại Đạo pháp tắc phảng phất đều đang vì đó mà hoan hô nhảy nhót.

Nàng không khỏi thả chậm bước chân, quan thưởng những thiên địa dị tượng ấy.

Khi nàng đi vào Tử Ngọc Sơn, được hộ sơn đại trận tiếp vào, liền phát hiện cả tòa Tử Ngọc Sơn phảng phất đều đang chìm vào giấc ngủ trong những dị tượng này.

Ngay cả một số chim chóc ngày thường kêu vui vẻ nhất, lúc này

cũng giống như mất đi tiếng nói.

Khi nàng đi đến Thần Mộc chi điên (đỉnh cây Thần Mộc), nhìn thấy đám Tiểu Hoa Tiên bình thường hoạt bát trên tán cây cũng tiến vào trạng thái ngộ đạo, trong lòng liền có vài phần suy đoán.

Mà khi nàng đi tới đại điện, nhìn thấy Ngô Sở êm đẹp ngồi ở đó, đồng dạng chìm vào trạng thái ngộ đạo, tâm thần liền càng thêm buông lỏng.

Nàng hướng ba vị lão tổ hành lễ, liền ngồi xuống bên cạnh Ngô Sở, yên lặng nhìn ba vị lão tổ ở đó môi thương lưỡi kiếm, răn dạy lẫn nhau thuật lại Đạo của chính mình.

Lúc này, tâm thần đã buông lỏng, nàng cũng bắt đầu tiến vào cảm ngộ của chính mình.

Vu Tộc tu hành tuy rằng tu khí huyết, nhưng đó là Tiểu Vu bình thường.

Đối với những Tổ Vu như bọn họ mà nói, kỳ thực tu cũng là Đại Đạo pháp tắc.

Ví dụ như Hậu Thổ trời sinh đã cụ bị Đại Địa pháp tắc, tuy rằng trời sinh đã biết, nhưng cũng cần không ngừng cảm ngộ mới có thể lĩnh ngộ ra thần thông mới.

Cho nên nói, tu hành một đường, kỳ thực trăm sông đổ về một biển. ...

Ngô Sở cũng không biết mình tu hành bao lâu, chỉ biết mình đối với Ngũ Hành Đại Đạo lĩnh ngộ đã tăng trưởng một đoạn dài, tu vi cũng theo đó tăng trưởng không ít.

Nếu như đem Kim Tiên cảnh chia thành ba giai đoạn 'sơ, trung, hậu', vậy thì hắn cảm thấy mình hẳn là đã bước vào Kim Tiên trung kỳ rồi.

Hắn vươn vai một cái, phát hiện mình cư nhiên lại đang ở trong phòng của mình.

Ngô Sở còn nhớ rõ, lúc mình bắt đầu tiến vào trạng thái ngộ đạo là đang ở đại điện bên dưới, chẳng lẽ là đám Tiểu Nguyệt Linh đưa mình về phòng?

Ba vị lão tổ kia...

ách, khí tức của bọn họ đã không còn, xem ra là đã rời khỏi Tử Ngọc Sơn.

Không tệ, hai cái lão ma phiền tinh kia cuối cùng cũng đi rồi.

Ngô Sở không sợ giao thiệp với những đạo hữu Đại La cảnh tính tình sảng khoái, chỉ sợ giao thiệp với mấy lão quái vật tu vi cường đại lại còn không nói đạo lý này.

Mấy lão quái vật này quá 'không theo lẽ thường ra bài', hơn nữa còn không biết xấu hổ.

Ngô Sở vươn vai, đi ra khỏi phòng.

Nghe được tiếng mở cửa, không ít Tiểu Hoa Tiên trên không trung đều nhìn về phía hắn.

Đám người tí hon Hoa Phỉ Nhi cũng đón tới: "A Sở tiền bối, người xuất quan rồi!" Ngô Sở mỉm cười gật đầu: "Ta bế quan bao lâu rồi?

Ba vị lão tiền bối kia đâu?" Tiểu Nguyệt Linh từ trong lương đình thò cái đầu nhỏ ra, vẫy tay với hắn: "A Sở ca, mau tới nếm thử món mới muội làm, bảo đảm huynh trước đây chưa từng ăn qua." "Ba vị lão tiền bối đã sớm rời đi rồi!

A Sở tiền bối lần này bế quan hơi lâu nha!" Tiểu Phỉ Nhi đi tới bên cạnh Ngô Sở, nói với hắn: "Đã qua hơn hai vạn năm rồi đó!" "..." Thế mà đã qua hơn hai vạn năm rồi?

Ngô Sở thân hình lóe lên, xuất hiện trong lương đình.

Sau đó liền thấy trong lương đình có một nữ tử thanh xuân xinh đẹp đang ngồi, dáng dấp có bảy tám phần tương tự với con hồ ly nhỏ, nhưng dáng người kia thì tốt hơn hồ ly nhỏ nhiều lắm.

Nữ tử thanh xuân xinh đẹp chớp chớp đôi mắt đẹp với Ngô Sở, lộ ra hàm răng trắng cười khẽ, trong mi mục như họa mang theo vài phần ý tứ nghịch ngợm, làm cho Ngô Sở có chút nghi hoặc nhìn nhìn Tiểu Nguyệt Linh.

Dáng dấp của Tiểu Nguyệt Linh cũng lớn hơn một chút, nhưng vẫn là một bộ dáng thiếu nữ 'màn hình phẳng'. "Phốc xích...

A Sở tiền bối, không nhận ra em sao?

Chương 273

Hi hi..." Tiểu Nguyệt Linh cũng che miệng cười khúc khích, đôi mắt sáng đều biến thành vầng trăng khuyết. "Tiểu Vũ?!" Ngô Sở trên dưới quét mắt nhìn con hồ ly nhỏ một cái, còn không phải là nó sao!

Cả người so với bộ dáng thiếu nữ màn hình phẳng trước kia, khởi mã lớn hơn hai vòng, không chỉ chiều cao tăng lên, ngay cả khuôn mặt cũng V-line hơn trước không ít, bớt đi vài phần phúng phính trẻ con.

Cảm giác 'hồ mị tử' càng nặng hơn. "Em tấn cấp Kim Tiên cảnh rồi?" Ngô Sở trước là kinh ngạc, sau đó cũng rất cao hứng thay cho nàng.

Đồng thời lại có chút lo lắng nhìn về phía Tiểu Nguyệt Linh, lúc đầu tu vi hai người gần nhau, nhưng hiện tại hồ ly nhỏ đã đi trước nàng một bước tiến vào Kim Tiên, Tiểu Nguyệt Linh sẽ không có áp lực gì chứ!

Hồ ly nhỏ cười hì hì đứng dậy, xoay một vòng trước mặt Ngô Sở, y phục cùng tóc xanh bay lên, váy xoay tròn như một chiếc dù lụa màu tím, hương thơm theo đó phiêu dương. "A Sở tiền bối cũng không ngờ tới phải không!

Đây chính là bộ dáng trưởng thành của em, thế nào?" Ngô Sở trên dưới quét mắt nhìn nàng một cái, gật đầu nói: "Không tệ, có phong thái của tổ tiên!" Quả thật, nhìn kỹ thì thật sự có thể từ trên người tiểu hồ ly Thanh Khâu Vũ nhìn thấy một tia bóng dáng của Thanh Khâu Ly, mặc dù hai người tịnh không có quan hệ huyết thống.

Lúc này, Tiểu Nguyệt Linh từ túi trữ vật bưng ra một bàn đồ ăn hương khí nức mũi, vẻ ngoài phảng phất giống như được thêm hiệu ứng dầu quang lấp lánh, sáng long lanh.

Nhìn mỹ thực bị Tiểu Nguyệt Linh phát huy đến cực hạn này, Ngô Sở không khỏi tán thán nói: "Không ngờ tới trù nghệ của Tiểu Nguyệt Linh muội đã đến cảnh giới này, đây quả thực chính là nghệ thuật." Tiểu Nguyệt Linh đưa đũa cho Ngô Sở, cười nói: "A Sở ca, mau nếm thử!" Ngô Sở không khách khí ngồi xuống, cầm lấy đũa bắt đầu thưởng thức.

Nếm một miếng, đôi mắt Ngô Sở liền không khỏi sáng lên, sau đó lại bay nhanh nếm thử hết mấy món khác một lần.

Hồi lâu, Ngô Sở mới cảm thán nói: "Tiểu Nguyệt Linh, muội đã có thể xuất sư rồi, trù nghệ này của muội hiện giờ đã đạt tới loại cảnh giới trong truyền thuyết kia rồi.

Dùng cách nói huyền học một chút để hình dung thì chính là, món ăn của muội đã có linh hồn thuộc về chúng." "Không chỉ ăn ngon, còn có một ít công hiệu đặc thù nữa nha!" Tiểu hồ ly bổ sung nói.

Ngô Sở nghe vậy, liền lại bắt đầu thưởng thức.

Chưa đợi hắn quét sạch cả bàn đồ ăn, hắn liền có thể cảm giác được, trạng thái thân thể hắn tựa hồ nhận được một chút tăng ích (buff).

Nghĩ đến, đây chính là chỗ đặc thù của những món ăn này rồi.

Tuy rằng tăng ích không lớn, đối với bọn hắn mà nói, chút tăng ích này phỏng chừng lúc đấu pháp hiệu quả cũng sẽ không quá lớn.

Nhưng quan trọng là, nàng đã đem mỹ vị của nguyên liệu nấu ăn tinh luyện đến cực hạn.

Điều này làm cho Ngô Sở nghĩ tới thực bổ, nghĩ tới Buff thức ăn trong trò chơi.

Nguyên lai tại thế giới Hồng Hoang này, trù nghệ lĩnh ngộ đến cảnh giới nhất định, thật sự có thể thực hiện loại hiệu quả thần kỳ

này a!

Ngô Sở không khỏi nhìn về phía Tiểu Nguyệt Linh, cảm thán nói: "Tiểu Nguyệt Linh, muội đã có thể xưng là 'Thực Chi Thần' trong thiên địa Hồng Hoang này rồi.

Ta không ngờ tới, muội cư nhiên thật sự có thể đem Trù chi nhất đạo lĩnh ngộ đến cảnh giới bực này...

Muội làm sao lĩnh ngộ được vậy?" Khi nghe được Tiểu Nguyệt Linh nói nàng lĩnh ngộ được những thứ này chính là lúc ba vị lão tổ luận đạo, thiên địa dị tượng dũng hiện, đại đạo chi âm tần phát, Ngô Sở liền không khỏi âm thầm cảm khái: Hai cái lão già không biết xấu hổ kia, rốt cuộc cũng không có ăn chực ở chỗ này!

Chỉ riêng việc trù nghệ của Tiểu Nguyệt Linh tăng lên tới trình độ này, cũng đủ để Tiểu Nguyệt Linh làm cho ba vị lão tổ kia ngàn vạn năm mỹ thực rồi.

Loại cảm ngộ nhảy vọt này cũng không phải lúc nào cũng có.

Nếu nói trước kia những mỹ thực Tiểu Nguyệt Linh làm còn ở giai đoạn 'phàm thực', vậy thì hiện tại đã có thể xưng là 'tiên thực'.

Dù sao cũng là có sự bay vọt về chất.

Thêm nữa, Ngô Sở ngộ đạo, cảnh giới tăng lên một đoạn dài, cũng là vì cuộc luận đạo giữa ba vị lão tổ mang lại.

Còn có việc hồ ly nhỏ có thể thuận lợi tấn cấp Kim Tiên cảnh, cư nhiên cũng có liên quan tới việc này...

Nghĩ tới những thứ này, Ngô Sở đều có chút ngại mắng hai vị lão tổ kia không biết xấu hổ nữa.

Cái này, chính là cái gọi là vô tâm trồng liễu liễu xanh um đi! "Đúng rồi, Hậu Thổ tỷ tỷ vẫn luôn hộ pháp cho chúng ta, tại lúc muội

tỉnh lại từ trạng thái ngộ đạo, tỷ ấy đưa cho muội hai khối ngọc, nói là hai vị lão tiền bối kia lưu lại." Tiểu Nguyệt Linh lại từ túi trữ vật móc ra hai khối ngọc, thoạt nhìn thường thường không có gì lạ, ném trên mặt đất phỏng chừng cũng không ai nguyện ý nhặt.

Dù sao tại đại địa Hồng Hoang này, ngọc thứ này kỳ thực chính là cục đá xinh đẹp chút thôi, tịnh không đáng giá, trừ phi là Linh Ngọc bên trong ẩn chứa linh khí.

Nhưng mà, trong hai khối ngọc thạch thường thường không có gì lạ này lại ẩn chứa phương thức tu tập hai đạo thần thông thuật pháp cường đại.

Một đạo là Tụ Lý Càn Khôn chi thuật do lão đạo trường mi lưu lại, một đạo là Nhật Nguyệt Thần Luân chi thuật do Âm Dương Lão Tổ lưu lại.

Kỳ thực Ngô Sở càng muốn đạt được một hạng thần thông khác của Âm Dương Lão Tổ —— Điên Đảo Âm Dương.

Chính là không biết lấy tu vi Kim Tiên cảnh hiện tại của hắn, có thể thi triển ra thần thông này hay không.

Nhìn phương thức tu hành hai đạo thần thông thuật pháp được ghi lại trong hai khối ngọc này, Ngô Sở âm thầm cảm khái: Cuối cùng hai vị lão tổ kia cũng không có không biết xấu hổ đến cùng!

Tuy rằng không biết Nhật Nguyệt Thần Luân này là thuật pháp gì, nhưng Ngô Sở cảm thấy, nếu nó có thể bị Âm Dương Lão Tổ lấy ra so bì với Tụ Lý Càn Khôn chi thuật, hẳn là cũng sẽ không quá kém mới phải.

Suy nghĩ một chút, Ngô Sở thu hồi hai khối ngọc kia, hỏi: "Hậu Thổ tỷ tỷ khi nào về bộ lạc?

Có nói khi nào sẽ qua đây không?" "Tỷ tỷ phỏng chừng cũng đang

tu hành đi!

Đã có mấy năm không gặp tỷ tỷ rồi." Ngô Sở nghe vậy gật đầu.

Lấy trù nghệ như bây giờ của Tiểu Nguyệt Linh, Hậu Thổ tiểu thư tỷ ham ăn như vậy, nếu là không có việc gì thì không có khả năng không qua đây ăn chực.

Vì thế hắn đứng dậy, chuẩn bị đi đại điện bái lạy mộc ngẫu phân thân của Lão Tổ một cái.

Hắn cũng không biết thân phận đồ đệ Hồng Quân này của mình có tính hay không, phải hỏi Lão Tổ một chút mới được.

Nếu như tính, Lão Tổ cũng không tiện không cho chút chỗ tốt chứ!

Kết quả mới đứng dậy, liền thấy một vị thải y tiên tử từ phía dưới Thần Mộc bay vút tới. "Đây là, Vũ Điệp Nương Thải Dực?" Ngô Sở không khỏi sửng sốt, hỏi Tiểu Nguyệt Linh bên cạnh.

Tiểu Nguyệt Linh gật gật đầu, nhìn thoáng qua trước ngực hồ ly nhỏ bên cạnh, lại cúi đầu nhìn nhìn bộ ngực không có gì phập phồng của mình, yên lặng thở dài khẽ.

Vũ Điệp Nương Thải Dực đã hóa hình thành công, khôi phục bộ dáng lúc ở trạng thái hư ảnh mà bọn hắn từng nhìn thấy, về phương diện dáng người khí chất thì tự nhiên là miễn bàn.

Nhìn thấy Ngô Sở xuất quan, Vũ Điệp Nương Thải Dực cũng không khỏi sửng sốt, sau đó hướng Ngô Sở khom người hành lễ: "Thải Dực bái kiến tiền bối!" Ngô Sở duỗi tay hư nâng: "Không cần đa lễ, không ngờ tới ngươi đã thành công hóa hình, thật đúng là đáng mừng nha!

Nghĩ đến tương lai Hồng Vân lão ca trở về nhìn thấy ngươi, cũng nhất định sẽ kinh hỉ đi!" Nghĩ đến cái dáng vẻ ỷ lại của Vũ Điệp Nương này đối với Hồng Vân, đến lúc đó bên người Hồng Vân đi

theo một vị thành thục mỹ nhân thích dính lấy hắn như vậy, a a...

Không biết đến lúc đó Trấn Nguyên Tử lão ca có thể ghen hay không đây?!

Vũ Điệp Nương Thải Dực mím môi cười cười, nói: "Cái này còn phải cảm tạ tu hành pháp của tiền bối, nếu không có Kim Đan tu hành pháp này, Thải Dực cũng vô pháp trong thời gian ngắn như vậy hóa hình." Lấy căn cước bình phàm hiện giờ của nàng, nếu là không có Kim Đan tu hành pháp có thể coi nhẹ căn cơ, nàng muốn hóa hình cũng không biết phải chờ tới khi nào nữa!

Chương 274

Nghĩ đến vị Vũ Điệp Nương từng có tu vi mạnh hơn Ngô Sở cả một đại cảnh giới, hiện tại lại phải tu hành lại từ đầu, còn phải quay lại gọi Ngô Sở là 'tiền bối', chuyện này nếu là không có một trái tim lớn, phỏng chừng đã sớm chịu không nổi rồi!

Ngô Sở xua xua tay, đi về phía đại điện, vừa đi vừa nói: "Không cần khách khí, không cần khách khí...

Các ngươi cứ làm việc, ta đi bái lạy Lão Tổ một chút." Hai vị lão tổ kia đều để lại một đạo thần thông thuật pháp làm 'tiền cơm', Hồng Quân Lão Tổ đều thu mình làm đồ đệ rồi, nếu là không có một chút biểu thị gì, cũng không nói được đi!

Mang theo tâm tình chờ mong, Ngô Sở đi tới trước mặt tôn mộc ngẫu phân thân kia, cung kính hướng phân thân mộc ngẫu của Lão Tổ vái chào: "Sư tôn tại thượng, thỉnh thụ đồ nhi nhất bái!" Đợi một hồi, kết quả mộc ngẫu phân thân cư nhiên không có phản ứng.

Ngô Sở thấy thế, không khỏi ngước mắt nhìn nhìn tôn mộc ngẫu kia, yên lặng trong lòng phỉ nhổ một tiếng: Tra nam!

Nếu không phải lúc ấy Hồng Quân Lão Tổ đi ra cướp đồ đệ, Ngô Sở phỏng chừng mình khả năng sẽ nhịn không được bái Dương Mi Lão Tổ làm thầy.

Dù sao so với vị 'quỷ đoản mệnh' Âm Dương Lão Tổ kia, Dương Mi Lão Tổ hiển nhiên mạnh hơn rất nhiều, ít nhất vị này còn sống, tuy rằng không còn hiện thế.

Nhưng nếu ngài đều chạy ra cướp đồ đệ rồi, hiện tại lại chẳng quan tâm, là có ý gì a?

Ngay tại lúc Ngô Sở âm thầm phúc phỉ không thôi, tôn mộc ngẫu kia đột nhiên mở đôi mắt ra, chớp chớp mắt với Ngô Sở, sau đó một đạo thanh âm liền vang lên trong đầu Ngô Sở. "Đứng lên đi!

Trong lòng ngươi hay không có rất nhiều nghi hoặc?" Ngô Sở thẳng người dậy, gật gật đầu, rất muốn hỏi Lão Tổ một câu, chính mình có phải hay không đã tính là để tử của ngài rồi?

Nhưng lời nói ra khỏi miệng lại biến thành: "Đồ nhi xác thực có chút khó hiểu, lúc trước đồ nhi muốn bái sư phụ làm thầy, sư phụ lại nói thời cơ chưa đến, vậy lần này..." Tính hay không tính gì đó vẫn là đừng hỏi, trực tiếp coi như là tính luôn đi.

Đều ở trước mặt hai vị lão tổ kia nói rồi, chẳng lẽ Lão Tổ còn có thể đổi ý hay sao?

Lão Tổ khẽ thở dài: "Nói đến thì thời cơ vẫn chưa đến, chỉ là vi sư chưa từng tính đến hai cái lão gia hỏa kia sẽ đột nhiên chạy ra quấy rối.

Tuy rằng tu vi vi sư cũng coi như thâm hậu, nhưng còn chưa chân chính thành đạo, tự giác còn không có tư cách rộng thu môn đồ.

Hơn nữa, lấy tu hành như hiện giờ của ngươi, kỳ thực còn không cần vi sư chỉ điểm, vi sư liền nghĩ trước cứ để đó đã rồi nói sau." Ngô Sở lúc này mới chợt hiểu, nhưng vẫn có chút khó hiểu, tiếp tục hỏi: "Kỳ thực điều đồ nhi không rõ chính là, tư chất đồ nhi bình thường, tự biết không tính là ưu tú, không biết sư phụ nhìn trúng ưu điểm phương diện nào của đồ nhi, mà không tiếc cùng hai vị tiền bối kia..." Nói đến cái này, Lão Tổ liền a a cười khẽ, nói: "Đồ nhi cũng không cần quá phận tự khiêm như vậy, khởi điểm của ngươi tuy thấp, nhưng lại trời sinh sở hữu pháp tướng Đại Đạo hình thái cuối cùng, tương lai chỉ cần án bộ tu hành, thành tựu định nhiên sẽ không thấp.

Hai cái lão già kia dục thu ngươi làm đồ đệ, mục đích tự nhiên

không thuần, bọn họ có lẽ tịnh không biết hiểu điểm này, nhưng lại thiếu chút nữa chó ngáp phải ruồi.

Ngươi và ta vốn đã có duyên sư đồ, lại há có thể để cái lão già kia phá hỏng cục diện?" "..." Cùng Hồng Quân Lão Tổ tán gẫu một trận, Ngô Sở xác định hai việc.

Một việc là chính thức chứng thực quan hệ sư đồ giữa hắn và Lão Tổ, tuy rằng không có nghi thức bái sư chính thức...

Thời đại này, bái sư phỏng chừng cũng không có nhiều chú trọng như đời sau!

Nhưng giao lưu giữa hai người lại là một bộ dáng 'sư từ đồ hiếu', song phương rõ ràng đều thừa nhận thân phận sư đồ của nhau.

Một việc khác chính là nguyên nhân vì sao Lão Tổ nhảy ra cướp đồ đệ.

Tuy rằng những gì Lão Tổ nói không nhất định là toàn bộ sự thật, nhưng ít nhất Ngô Sở cũng làm rõ được một phần.

Điều này cũng làm cho Ngô Sở hiểu được, tư chất mà hắn vẫn luôn cảm thấy có chút không lên được mặt bàn kia, trong mắt đám sinh linh Hồng Hoang này chính là Thiên Sinh Đạo Thể.

Tuy rằng bất đồng với sinh linh Hồng Hoang, nhưng lại có ưu thế của chính mình.

Mặc kệ chính hắn tin hay không tin, phản chính đám sinh linh Hồng Hoang này đều tin là được.

Mãi cho đến khi kết thúc giao lưu, Lão Tổ cũng chưa truyền thụ cho hắn tu hành pháp gì, dù sao Ngô Sở hiện giờ đã là Kim Tiên tu vi.

Từ cảnh giới này bắt đầu, sự mạnh yếu của tu hành pháp đã không còn là trọng điểm tu hành, trọng điểm là sự lĩnh ngộ đối với

Đại Đạo, cùng với sự vận dụng đối với pháp tắc Đại Đạo.

Bất quá trước khi Lão Tổ đi, vẫn nói với Ngô Sở rằng ngài vừa rồi đã phái sư đệ Tiểu Hạo của hắn đi tới Tử Ngọc Sơn, đưa cho hắn một kiện Linh Bảo, đề thăng một chút năng lực đấu pháp của hắn, coi như là chút quà lễ sư phụ cho đệ tử đi!

Chỉ mới một kiện Linh Bảo thôi sao?

Mãi cho đến khi mộc ngẫu phân thân của Lão Tổ nhắm mắt lại, Ngô Sở mới ở trong lòng lầm bầm.

Nghĩ đến tương lai sau khi Tử Tiêu Cung giảng đạo, Phân Bảo Nham phân bảo, Lão Tổ tặng cho mấy đệ tử Tam Thanh và Nữ Oa Linh Bảo, kia chính là đếm cũng đếm không hết a!

Chính mình thân là 'thủ đồ' của Lão Tổ, cư nhiên chỉ được một kiện Linh Bảo, đánh giá kém!

Nhưng chuyển niệm tưởng tượng, Lão Tổ lúc này còn chưa thành Thánh, thậm chí còn chưa cùng La Hầu phân thắng bại, cũng xác thực không có khả năng đem Linh Bảo quá tốt tặng cho hắn.

Bất quá nghĩ lại, hẳn là ít nhất cũng là một kiện cực phẩm đi!

Ngô Sở ôm loại tâm tư ước mong này, hắc hắc cười ngây ngô.

Lại nghĩ tới thân phận 'Ngọc Kinh Sơn thủ đồ' này của mình, tương lai Tam Thanh, Nữ Oa cùng với Ngọc Đế Vương Mẫu đều phải gọi mình một tiếng 'Sư huynh', hắn lại càng vui vẻ! "Đời người lên voi xuống chó quá nhanh, thực sự là quá kích thích rồi!" Ngô Sở chắp tay sau lưng, lắc lư cái đầu, hừ điệu hát dân gian, bước ra những bước chân 'lục thân bất nhận' (ngạo nghễ không coi ai ra gì). "Tiền đồ!" Nghệ Bảo tựa hồ bắt được suy nghĩ của Ngô Sở, không khỏi phun tào một câu.

Ngô Sở ở trong lòng a a cười nói: "Không có cách nào!

Đây chính là tế ngộ của nhân sinh a!

Ai có thể nghĩ đến, giống như ta loại khách xuyên việt lúc đầu chỉ nghĩ ở chỗ này ăn no chờ chết, cư nhiên có một ngày sẽ sở hữu thân phận siêu nhiên bực này chứ?

Ngươi cũng tưởng tượng không đến đi!" "Xác thực là không ngờ tới!

Nhưng là ngươi có nghĩ tới chưa, thân là Ngọc Kinh Sơn thủ đồ, tương lai tất nhiên sẽ tham dự vào những đại sự kia, đến lúc đó ngươi lại nên đối mặt như thế nào?" Ngẫm lại, Ngô Sở duy có thở dài khẽ: "Binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn thôi!

Những việc này cách hiện tại còn quá xa xôi, nghĩ nhiều cũng vô ích." Khi Ngô Sở bước những bước chân 'lục thân bất nhận', tiêu sái đi ra khỏi đại điện, Tiểu Nguyệt Linh liền dẫn theo bốn vị thiếu nữ đi tới, chào hắn. "A Sở ca, huynh đoán được các nàng đều là ai không?" Tiểu Nguyệt Linh cười hì hì hỏi, một bộ dáng nhỏ nhắn giảo hoạt, đáng tiếc đại bộ phận thời gian nàng đều là ngốc nghếch.

Nếu không Nghệ Bảo cũng sẽ không nói nàng 'xuẩn manh xuẩn manh' (ngốc manh), trừ bỏ bán manh thì không có tác dụng gì.

Đương nhiên, đó là thành kiến của Nghệ Bảo, Tiểu Nguyệt Linh tuy rằng ở phương diện khác có chút ngốc, nhưng thiên phú trù nghệ kia chính là nhất lưu. "Bạch Quân (Thải Nương, Đại Hồng, A Y), bái kiến chủ nhân." Bạch Quân có bộ dáng là một bạch y công tử tiêu sái bất quần, ngay cả cách ăn mặc cũng thiên hướng nam tính, nghe tên liền biết là con mèo trắng lớn lúc trước biến thành.

Nhưng lúc trước con mèo trắng lớn kia rõ ràng là mèo cái mà.

Muốn nói Ngô Sở không phân rõ được đực cái, cũng chỉ có Điền Loa cô nương và cá đỏ lớn thôi.

Cho nên lúc Ngô Sở nhìn về phía Bạch Quân, mày hơi hơi nhíu nhẹ một chút.

Không có việc gì chỉnh soái như vậy làm chi?

Tỏ vẻ ngươi tài giỏi à!

Ngô Sở có loại xúc động muốn cẩn thận phân biệt một chút giới tính của nó.

Chương 275

Ngô Sở ngoài miệng nói thế, liền nghe trong thức hải, Nghệ Bảo cà khịa: "Oa!

Sau đó Ngô Sở nhìn về phía vị ở giữa, thân thể thoạt nhìn cũng thấp bé giống như Tiểu Nguyệt Linh.

Thải y muội tử này phỏng chừng có khả năng là phát dục có vấn đề.

Thải y muội tử thoạt nhìn nhu nhu nhược nhược, nhưng bộ dáng lại kiều tiểu khả nhân (nhỏ nhắn xinh xắn), chỉ lớn hơn Tiểu Nguyệt Linh một chút, chỉ có thể nói là vị thiếu nữ ngây ngô đáng yêu.

Lúc này nàng đang nhát gan cúi đầu, thấp thỏm mà nhéo góc áo, có chút tay chân luống cuống đứng ở đó, thở mạnh cũng không dám.

Ngô Sở biết, vị muội tử nhu nhược cũng mặc thải y giống Vũ Điệp Nương Thải Dực này, chính là con ốc sên màu (thải loa) được bọn họ nuôi ở hậu viện, không ngờ hiện tại cũng hóa hình rồi.

Điền Loa cô nương nhu nhu nhược nhược, tựa hồ có chút lệch khỏi tưởng tượng ban đầu của hắn.

Ngô Sở vốn dĩ đang nhíu mày, lúc nhìn về phía tiểu cô nương điền loa này liền nhẹ nhàng giãn ra.

Nghĩ đến lúc trước tiểu cô nương này nhu nhu nhược nhược nói đừng giết nàng, nàng sẽ ngoan ngoãn, Ngô Sở liền cảm thấy rất có lỗi với người ta. "Nàng hiện tại có phải là tiểu bang thủ của muội không?" Ngô Sở cười hỏi Tiểu Nguyệt Linh.

Tiểu Nguyệt Linh ân ân hai tiếng, khen ngợi nói: "Tiểu Thải Nương rất giỏi giang, nhậm lao nhậm oán, cần cù lắm!

Nàng cũng đang theo muội học trù nghệ đó!

Hiện tại đã có chút 'tiểu lợi hại' rồi." Ha!

Quả nhiên bị Tiểu Nguyệt Linh mang theo hướng Điền Loa cô nương phát triển rồi.

Ngô Sở không khỏi bật cười, sau đó miễn lệ tiểu cô nương hai câu.

Đại Hồng là một muội tử cơ bắp, dáng người cao gầy, khí chất cuồng dã, đầy đầu tóc đỏ, mặc một thân kình trang màu đỏ hở rốn, lộ ra cơ bụng số 11 (mã giáp tuyến) rõ ràng, hơn nữa đôi chân dài miên man kia càng làm nổi bật sự gợi cảm của nàng.

Đáng tiếc muội tử gợi cảm cuồng dã này lại có một đôi 'mắt cá chết' (tử ngư nhãn) thoạt nhìn có chút lãnh mạc vô tình.

Bất quá ngay tại lúc Ngô Sở cho rằng đây là tì vết lớn nhất trên người nàng, lại phát hiện lúc nàng cười lên, cỗ lãnh mạc này lại biến thành cảm giác lười biếng.

Trong cuồng dã mang theo chút lười biếng, làm cho khí chất của nàng nháy mắt trở nên có chút độc đáo.

Ngô Sở không ngờ tới, con cá đỏ xinh đẹp lúc trước, sau lại dần dần biến thành con cá đỏ lớn có đầu Bàn Long, sau khi hóa hình cư nhiên là muội tử gợi cảm cuồng dã như thế.

Nhìn cách ăn mặc này của nàng, Ngô Sở cảm thấy nên cho nàng chỉnh một thanh đại bảo kiếm.

Tưởng tượng một chút, lúc chiến đấu, muội tử này trừng đôi mắt cá chết, xách theo đại bảo kiếm, một cái dã man trùng kích cộng thêm đột kích, lại đến một cái đại lực xoay tròn...

Trong đầu Ngô Sở đột nhiên liền nghĩ tới câu lời thoại kia: Đối

mặt tật phong đi!

Đến nỗi vị cuối cùng A Y, chính là bạn lữ của con chó lười A Thu rồi.

Nhìn dung nhan khiến Ngô Sở 'một lời khó nói hết' của A Y, Ngô Sở không khỏi nhớ tới cái thẩm mỹ mà chó lười A Thu từng nói.

Quả nhiên, thẩm mỹ của chó và nhân loại là bất đồng.

Bốn người bọn họ, Bạch Quân cùng Đại Hồng có tu luyện bản ma cải 《 Cửu Chuyển Huyền Công 》, phương diện chiến đấu lực khẳng định phải mạnh hơn Thải Nương cùng A Y nhiều.

Mà Bạch Quân cùng A Y có tu luyện Kim Đan Đại Đạo, cũng bởi vậy thời gian hóa hình bọn họ cần được rút ngắn lại rất nhiều.

Đại Hồng cùng Thải Nương đều là tu hành pháp tự mang của sinh linh Hồng Hoang.

Phao khai tu hành pháp không nói, chỉ tính trên tư chất, Đại Hồng và Thải Nương phải mạnh hơn Bạch Quân và A Y không ít.

Dù sao cũng là sinh linh Hồng Hoang trời sinh đã tự mang tu hành pháp.

Lúc trước khi Ngô Sở đi tới thế giới này, trong mắt Ngô Sở, Đại Hồng và Thải Nương chính là yêu quái trong hồ lớn ở Tử Ngọc Sơn này. "Ân, đều không tệ, tiếp tục nỗ lực!" Ngô Sở gật gật đầu.

Có lòng muốn ban cho bọn hắn một ít Linh Bảo, nhưng lại phát hiện Linh Bảo trên người mình giống như cũng không có bao nhiêu, càng đừng nói là thích hợp cho bọn hắn dùng.

Điều này làm cho Ngô Sở ít nhiều cảm thấy có điểm mất mặt, xem ra quay đầu lại nghiên cứu hai đạo thuật pháp thần thông kia đồng thời cũng phải luyện chế một ít Linh Bảo cho bọn hắn rồi.

Tuy rằng lấy tu vi hiện tại của hắn, Linh Bảo luyện chế ra tối đa cũng chỉ là đê phẩm cao giai Linh Bảo, ngay cả trung phẩm cũng luyện chế không ra.

Nhưng, có còn hơn không đi!

Cuối cùng, Ngô Sở nhìn về phía Bạch Quân, hỏi: "Ngươi là nam hay nữ?" Vấn đề trắng ra như vậy làm cho đám người Tiểu Nguyệt Linh đều không khỏi che miệng cười trộm.

Trên má Bạch Quân bay lên hai đoàn ráng hồng, yên lặng liếc Ngô Sở một cái, cuối cùng nằm sấp xuống đất, trực tiếp biến thành một con mèo trắng lớn, cái đầu to tròn vo cọ cọ trên đùi Ngô Sở.

Tuy rằng không có trả lời vấn đề của Ngô Sở, nhưng Ngô Sở chính mình có thể nhìn ra được. "Đã là một con cọp cái, không có việc gì ăn mặc giống nam nhân làm chi?" Ngô Sở không khỏi phun tào một câu, duỗi tay sờ sờ trên cái đầu to của nó: "Ngươi sẽ không phải thích giống cái đó chứ!" "..." Bạch Quân sửng sốt, có chút tức giận nâng lên cái móng vuốt lớn, bay nhanh vỗ mấy cái lên đùi Ngô Sở, giống như lúc còn nhỏ, hung mãnh hung mãnh.

Bất quá rất rõ ràng, hàng này hiện tại đang làm nũng.

Ngô Sở cười cười, hỏi: "Tất Hỏa và Du Du đâu?

Sao không thấy bọn nó?" Nghe vậy, Tiểu Nguyệt Linh thở dài một câu, nói: "Hai tên kia như nước với lửa, Tất Hỏa không có việc gì còn hay thích tìm Du Du gây sự, lúc này đang tìm chỗ đánh nhau đó!" "Bọn nó đi đánh nhau, các ngươi cũng không khuyên can chút?" Ngô Sở nhíu nhíu mày.

So sánh ra, thiếu nữ Dao lại phi thường có tố chất âm nhạc, các loại nhạc cụ đều rất nhanh thành thạo, càng làm nổi bật thiếu niên Hạo thành kẻ chẳng làm nên trò trống gì.

Ngô Sở gật gật đầu, nói với Tiểu Nguyệt Linh: "Trù nghệ của muội hiện giờ đã tăng lên tới cảnh giới này, vậy thì dành nhiều chút thời gian cho tu hành đi!

Nếu lần trước muội mượn cơ hội lĩnh ngộ không phải trù nghệ, mà là tu vi bản thân, phỏng chừng cũng tấn thăng Kim Tiên rồi." Tiểu Nguyệt Linh nghe vậy cười cười, đảo cũng không cảm thấy tiếc nuối, nói: "Tuy rằng A Sở ca vẫn luôn nói Trù đạo nãi là tiểu đạo, nhưng muội cảm thấy, nếu thật sự có thể đem đạo này ngộ đến nơi sâu xa, cũng chưa chắc không thể là một con đường tu hành!

Về phần Kim Tiên, tổng sẽ có cơ hội." Tiểu Nguyệt Linh hiện tại ngược lại dưỡng ra được một cỗ tự tin khác biệt.

Thảo nào hiện giờ hồ ly nhỏ đều đã tấn thăng Kim Tiên, nàng còn có thể bình tĩnh đối mặt, đảo là không tệ!

Ngô Sở duỗi tay xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng, cười nói: "Tâm cảnh này của muội hiện giờ đảo là rất phù hợp tu hành chi đạo tự nhiên, không tệ!

Tiếp tục bảo trì!" "Ân, cảm ơn A Sở ca!" "Cảm ơn ta làm gì!" Ngô Sở cười cười, đi về phía lương đình.

Trong lương đình, hồ ly nhỏ đang pha trà: "A Sở tiền bối, uống trà!" "Muội hiện giờ cũng tấn thăng Kim Tiên rồi, lại ở nơi này của chúng ta sinh hoạt nhiều năm như vậy, sau này đừng gọi 'tiền bối' nữa, có vẻ xa lạ, gọi tên ta, hoặc là giống Tiểu Nguyệt Linh gọi 'A Sở ca' cũng được." Ngô Sở nói xong, móc ra khối ngọc bội sư phụ cho kia, đưa qua, "Nơi này có ghi lại tri thức về trận pháp cấm chế, muội có thể học xem." Hồ ly nhỏ biết rõ lai lịch khối ngọc bội kia, cũng biết lão tổ nhà mình lúc trước cũng từng học qua trận pháp cấm chế trong này, đều lĩnh ngộ mấy trăm năm thời gian đó! "Cảm ơn A Sở tiền...

A Sở ca, hi hi!" Hồ ly nhỏ hì hì cười, cuối cùng hỏi: "A Sở ca,

muốn xem em múa Thiên Hồ Vũ không?

Trước đây huynh luôn nói phải đợi em trưởng thành múa điệu này mới đẹp, hiện tại em lớn rồi nè!" Ngô Sở nghe vậy, nghĩ tới điệu diễm vũ mà lão tổ Thanh Khâu Ly nhà nàng múa lúc trước, vì thế ho nhẹ một cái, xua tay nói: "Cái này, sẽ có cơ hội, hôm nay liền không xem!" Hắn vừa nói vừa nhìn về phía Bạch Quân đã đi theo tới, A Y đã khôi phục thành bộ dáng chó, cùng với Đại Hồng và Thải Nương, lại nói: "Các ngươi đi xuống mặt hồ phía dưới, tận lực bày ra một chút thần thông thuật pháp các ngươi biết, ta xem có thể dạy các ngươi chút thần thông gì không." "Đa tạ chủ nhân!" Hai người một chó một mèo lớn, vèo vèo vèo...

Chương 276

liền biến mất trước mặt hắn.

Ngô Sở đi tới bên lan can lương đình, chắp tay sau lưng, yên lặng nhìn mặt hồ phía dưới.

Trên mặt hồ, Bạch Quân và Đại Hồng trực tiếp giao thủ, từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói, đây cũng là một trận 'Long Tranh Hổ Đấu', tuy rằng Đại Hồng không phải rồng, chỉ là một con Long Ngư.

Đại Hồng chủ yếu là ngự thủy thần thông, ngự thủy thần thông của Bạch Quân không tốt lắm, nhưng ở phương diện Ngự Phong chi thuật lại pha có tạo nghệ.

Phong tòng hổ, phỏng chừng chính là chỉ cái này đi!

Nhìn hai đứa này, Ngô Sở phát hiện chính mình giống như cũng không có gì có thể dạy.

Bọn nó đều có tu hành 《 Cửu Chuyển Huyền Công 》, một ít thần thông sẽ theo huyết mạch tráng đại mà tự hiện ra.

Đảo là A Y cùng Thải Nương hai đứa này có chút nằm ngoài dự đoán của Ngô Sở.

A Y còn đỡ, dù sao nó từng làm qua Lang Vương, cũng từng có một đoạn năm tháng giết chóc hung tàn huyết tinh, thế nào cũng không có khả năng là đóa hoa trắng nhỏ.

Nhưng cái Thải Nương thoạt nhìn nhu nhu nhược nhược kia, không chỉ ngự thủy thần thông lợi hại, còn có một thủ âm huyễn chi thuật, một tiếng khẽ quát liền làm cho tay chân A Y khựng lại.

Thêm nữa trong tay là một thanh 'dịch cốt đao' (dao róc xương) dụng cụ nhà bếp, vừa nhanh vừa chuẩn, A Y nháy mắt đã bị bức đến

luống cuống tay chân, trực tiếp hóa ra bản thể để chiến đấu.

Sau khi hóa ra bản thể, A Y lúc này mới ổn định được cục diện. "Không ngờ tới Tiểu Thải Nương này còn có một thủ âm huyễn chi thuật.

Tiểu Vũ, sau này muội dạy nàng một chút Âm Luật chi đạo, có lẽ đối với nàng sẽ có trợ giúp không tưởng được." Ngô Sở đang nói, liền thấy Tiểu Thải Nương móc ra một chiếc vỏ ốc màu (thải loa), thổi lên. "Ách!

Nàng hiểu Âm Luật chi đạo a!" Tiểu hồ ly cười nói: "Ở bên bờ ao hậu viện nghe diễn tấu nhiều năm như vậy, sau khi hóa hình lại đi theo đám Phỉ Nhi học một đoạn thời gian, không biết mới là lạ!

Nàng đã sớm không cần em dạy rồi." Theo tiếng tù và vang lên, tứ chi cự lang đột nhiên có chút không nghe lời mà khựng lại, sau đó liền bị mấy sợi dây mây nước từ trong hồ vươn ra trói gô lại rắn chắc. "Tại trên mặt hồ này chiến đấu, đối với Tiểu Bạch và A Y bọn họ xác thực có chút bất lợi, Đại Hồng và Thải Nương đều là sinh linh trong nước, tại trong hồ chiến đấu, có thể nói là chiếm hết địa lợi." Tiểu hồ ly gật đầu nói: "Đừng nhìn Tiểu Thải Nương bề ngoài nhu nhu nhược nhược, nhưng nàng mới là kẻ có căn cước xuất chúng nhất trong đám bọn họ.

Vừa mới hóa hình, cái vỏ ốc kia của nàng liền hóa thành một kiện Linh Bảo, tuy rằng chỉ là đê phẩm Linh Bảo, nhưng đã rất lợi hại rồi." Sau khi trận chiến đơn giản kết thúc, hai thiếu nữ cùng một chó một mèo lớn mang vẻ mặt tràn đầy hy vọng đứng trước mặt Ngô Sở, chờ đợi hắn dạy cho họ những thần thông thuật pháp mới.

Mặc dù Ngô Sở cảm thấy căn bản không cần thiết phải dạy họ thần thông mới nào cả, nhưng lời đã nói ra rồi, nếu không dạy một chút gì đó thì khó tránh khỏi thất lạc phong phạm của chủ nhân.

Thế là hắn ngẫm nghĩ một chút, liền từ trong những thuật pháp thần thông mà mình biết chọn ra vài cái, dạy cho bọn họ.

Dạy cho Đại Hồng là Thủy Độn chi pháp; dạy cho Tiểu Bạch là Kim Độn chi pháp; dạy A Y là Mộc Độn chi pháp; còn dạy Tiểu Thải Nương thì là Huyễn Sát chi thuật và Phá Huyễn chi thuật.

Huyễn Sát chi thuật là huyễn thuật, không phải âm huyễn chi thuật, có thể thông qua ánh mắt để hoàn thành thuật pháp này trong nháy mắt, tiểu hồ ly và Tiểu Nguyệt Linh đều đã học được.

Tuy nhiên Tiểu Thải Nương ở trên huyễn thuật chi đạo cũng có tạo nghệ nhất định, Ngô Sở liền đem môn huyễn thuật có chút tàn nhẫn, tốc độ thi triển cực nhanh, phương thức thi triển cực kỳ bí ẩn này dạy cho nàng, đồng thời cũng dạy nàng cách phá trừ huyễn thuật.

Sau đó, Ngô Sở nghỉ ngơi một đoạn thời gian ngắn, liền bắt đầu bế quan luyện khí, dự định luyện chế một nhóm đê phẩm linh bảo, có thể dùng để tặng cho người bên cạnh.

Đồng thời cũng coi như là tích lũy thêm kinh nghiệm cho Luyện Khí chi đạo của chính mình. .....

Trong núi không ngày tháng, lạnh hết chẳng biết năm.

Thời gian trong tu hành luôn trôi qua dễ dàng, hoảng hốt cái đã là mấy trăm năm trôi qua.

Ngô Sở rốt cuộc cũng đem mấy kiện đê phẩm linh bảo mình luyện chế tặng cho bọn Tiểu Bạch.

Hậu Thổ Tiểu Thư Tả trong mấy trăm năm qua cũng chỉ ghé qua một chuyến, tìm Tiểu Nguyệt Linh ăn chực một bữa cơm rồi lại trở về tiếp tục bế quan, cũng không biết nàng đang lĩnh ngộ thứ gì, khiến Ngô Sở tìm không thấy cơ hội để cùng nàng bồi dưỡng tình cảm một chút.

Ngược lại là tiểu hồ ly không có việc gì cứ tìm cơ hội dụ hoặc hắn, nói muốn múa Thiên Hồ Vũ cho hắn xem.

Ngô Sở thấy nàng thành tâm thành ý tương mời như thế, liền miễn vì kỳ nan đáp ứng.

Hôm nay, trên ngọn Vạn Hoa Sơn kia, tại nơi Hồ Tổ Thanh Khâu Ly từng múa Thiên Hồ Vũ, Tiểu Nguyệt Linh mang theo ban nhạc diễn tấu cùng, dưới những cánh hoa bay múa đầy trời, múa cho Ngô Sở xem một khúc Thiên Hồ Vũ.

Đương nhiên, người xem múa không chỉ có Ngô Sở, còn có Tiểu Nguyệt Linh.

Những người khác, bao gồm cả đám thú cưng kia, đều không có cơ hội quan khán.

Ngay cả đám tiểu hoa tiên diễn tấu nhạc kia cũng đều dùng khăn lụa bịt kín hai mắt.

Thực ra Ngô Sở không kiến nghị Tiểu Nguyệt Linh xem, dù sao Thiên Hồ Vũ này cũng là điệu múa huyễn thuật mạnh nhất của Thanh Khâu, sơ sẩy một cái là sẽ trúng chiêu ngay.

Nhưng Tiểu Nguyệt Linh cũng rất muốn kiến thức một chút, còn nói nếu nàng trúng huyễn thuật thì sẽ dùng Phá Huyễn Linh để phá giải, cái Phá Huyễn Linh kia là Hậu Thiên trung phẩm linh bảo mà Thanh Khâu Thần tướng tặng lúc trước.

Kết quả, khi tiếng nhạc vang lên, tiểu hồ ly bày ra tư thế khởi thủ, đôi mắt Tiểu Nguyệt Linh đã trực tiếp trừng lớn.

Khi tiểu hồ ly duỗi tay, thân mình xoay tròn, hô hấp của Tiểu Nguyệt Linh đã trở nên dồn dập, hai mắt tan rã, gắt gao túm lấy tay Ngô Sở, đâu còn thời gian đi triệu hoán Phá Huyễn Linh trong cơ thể nàng nữa. "Này, muội ngược lại là đem Phá Huyễn Linh triệu ra sử

dụng trước một chút đi chứ!" Ngô Sở bật cười, tiểu gia hỏa này bởi vì có Phá Huyễn Linh, nên liền không chịu đi học cái thần thông phá huyễn kia, kết quả hiện tại ngay cả thời gian triệu hoán Phá Huyễn Linh cũng không có.

Thế là Ngô Sở ban qua cái đầu nhỏ của Tiểu Nguyệt Linh, đối diện với đôi mắt nàng, đang định thi triển Phá Huyễn chi thuật, kết quả Tiểu Nguyệt Linh thuận thế chui tọt vào trong lòng hắn, thân mình không tự chủ được mà uốn éo, hai chân hóa thành một cái đuôi rắn trắng, trực tiếp quấn chặt lấy người hắn. "Tiểu Vũ, muội dừng lại trước đã, Tiểu Nguyệt Linh trúng chiêu của muội rồi." Kết quả tiểu hồ ly chỉ là khóe môi mang cười, múa càng hăng say hơn, một bộ dáng như muốn xem Tiểu Nguyệt Linh xấu mặt, hoặc là nói, nàng cũng muốn xem Ngô Sở xấu mặt.

Không thể không nói, tiểu hồ ly này nay vừa lớn lên, múa lên điệu Thiên Hồ Vũ mị hoặc mười phần này, quả thật là diễm quang tứ xạ, mị lực mười phần, mỗi cử chỉ đều tràn ngập dụ hoặc.

Đương nhiên, so với tổ tiên Thanh Khâu Ly của nàng thì ít nhiều vẫn còn kém hơn một chút.

Ngô Sở từng kiến thức Thiên Hồ Vũ của Thanh Khâu Ly, tuy rằng lúc đó Thanh Khâu Ly không đem huyễn thuật kết hợp với điệu múa này, không có lực sát thương gì mấy.

Nhưng so sánh ra, tiểu hồ ly vẫn còn kém không ít.

Huống chi, mắt phải của Ngô Sở có một thần thông phá trừ huyễn thuật, tiểu hồ ly dù sử hết chiêu số, Ngô Sở chỉ cần chớp chớp mắt liền có thể dễ dàng phá giải.

Đương nhiên, hắn cũng không trúng huyễn thuật của tiểu hồ ly, tuy Thiên Hồ Vũ rất lợi hại, nhưng Ngô Sở vẫn còn có thể chịu đựng được, vốn dĩ hắn cũng muốn xem thử chính mình có thể chịu đựng

đến trình độ nào.

Nhưng mà hiện tại... "Ta nói Tiểu Vũ, muội không phải là dùng thủ đoạn gì, ngăn cản Phá Huyễn Linh trong cơ thể muội ấy rung động rồi chứ!

Tổ phụ muội không phải đã nói, một khi trúng huyễn thuật, Phá Huyễn Linh này sẽ tự mình rung động, từ đó giải trừ huyễn thuật sao?" Ngô Sở vừa hỏi vừa thi triển phá huyễn thần thông đối với Tiểu Nguyệt Linh.

Kết quả khi Tiểu Nguyệt Linh từ trong huyễn thuật tỉnh táo lại, phát hiện Ngô Sở đang nâng khuôn mặt nhỏ của nàng, bốn mắt nhìn nhau, mà đuôi của nàng thì đang quấn quanh eo Ngô Sở, gần như cả người đều nằm trong lòng Ngô Sở rồi.

Nhìn thấy một màn này, Tiểu Nguyệt Linh không khỏi kêu lên một tiếng xấu hổ, lại lần nữa chui vào lòng Ngô Sở, đem khuôn mặt nhỏ đỏ bừng vùi vào, còn dùng nắm tay nhỏ đấm hắn: "A Sở ca, huynh xấu lắm!" "..." Ngô Sở vẻ mặt mộng bức: Ta là ai?

Chương 277

Ta đang làm gì?

Chính mình phá trừ huyễn thuật nàng trúng phải, nàng cư nhiên nói ta xấu?

Nàng trúng huyễn thuật xong, rốt cuộc đã trải qua cái gì?

Tiểu hồ ly thấy thế, tức giận dừng lại bước nhảy, dậm chân: "Các ngươi, các ngươi sao có thể như vậy, ta, ta không múa nữa!

Hừ!" Cái Tiểu Nguyệt Linh này, thật là tức chết hồ ly rồi!

Tiểu hồ ly tức giận phất tay áo bỏ đi, làm Ngô Sở ngớ ra một lúc.

Thế là dùng ngón tay chọc chọc cái đầu nhỏ của Tiểu Nguyệt Linh: "Còn không mau dậy?

Muội vừa rồi rốt cuộc đã trải qua cái gì thế?

Muội xem muội kìa, đều lộ cả đuôi ra rồi." "Ai nha!

A Sở ca đáng ghét!" Tiểu Nguyệt Linh vội vàng thu hồi cái đuôi rắn nhỏ của mình, từ trên người Ngô Sở nhảy xuống, vén lại tóc mai bên tai, cúi đầu đuổi theo hướng tiểu hồ ly.

Ngô Sở khẽ ho một tiếng, nhìn thoáng qua đám tiểu hoa tiên đã cởi khăn lụa che mắt đang che miệng cười trộm, khẽ ho một tiếng, lẩm bẩm nói: "Cái chuyện này, thật là!" Sau đó hướng về phía đám tiểu hoa tiên phất phất tay: "Tan đi thôi!

Đều tan đi thôi!" Đám tiểu hoa tiên kia che miệng nhỏ, cười khanh khách bay về phía Thần Mộc Chi Điên.

Nghệ Bảo trong lòng hắn a a cười khẽ, phàn nàn nói: "Trong lòng đang sướng âm ỉ chứ gì!" Ngô Sở khẽ ho một tiếng, trong lòng đáp

lại: "Ta nói ngươi này, vừa rồi Tiểu Nguyệt Linh rõ ràng trúng huyễn thuật, sao ngươi cũng không bảo hộ nàng một chút?

Hiện tại còn trách lên đầu ta." "Thế nào?

Thân mình của con tiểu xà cơ này có mềm không?" Nghệ Bảo rất bát quái hỏi. "Đừng nói bậy, ta căn bản không có đi cảm nhận kỹ, ta không phải loại người đó." "Ngươi có phải loại người đó hay không, ta còn không rõ à?" "Ta sớm đã cải tà quy chính rồi, không thấy ta đều làm cẩu độc thân lâu như vậy rồi sao?

Ta đã không phải là ta của ngày xưa, ngươi cũng đừng dùng ánh mắt ngày xưa nhìn ta nữa, được không?" "..." "Tiểu Vũ, muội vừa rồi vì sao phải tức giận nha?

Không phải đang múa rất tốt sao?" Tiểu Nguyệt Linh đuổi kịp tiểu hồ ly bên hồ, khó hiểu nhìn nàng, lôi kéo tay áo nàng.

Tiểu hồ ly hất tay nàng ra: "Ta thật ngốc, thật sự, ngốc chết rồi!" "Không có nha!

Tiểu Vũ rất thông minh nha!

Thông minh hơn ta nhiều." Tiểu Nguyệt Linh cười híp mắt nói, hoàn toàn không hiểu điểm tức giận của tiểu hồ ly ở đâu.

Càng thêm không hiểu, vì sao tiểu hồ ly đột nhiên nói chính mình ngốc, tiểu hồ ly không ngốc a!

Tiểu hồ ly tức giận đá đá cỏ dại bên chân, tựa hồ như có thù với nó vậy, tức tối nói: "Đúng!

Ta không phải ngốc, là xuẩn, xuẩn chết rồi!" "..." Tiểu Nguyệt Linh chớp chớp đôi mắt tinh anh, hoàn toàn không hiểu nổi nữa.

Một lát nói mình ngốc, một lát nói mình xuẩn, vậy là xuẩn hay là ngốc nha?

Tiểu Nguyệt Linh gãi gãi đầu nhỏ, hồ nghi nhìn tiểu hồ ly, rất hoài nghi có phải tiểu hồ ly cũng giống như nàng, cũng trúng huyễn thuật của Thiên Hồ Vũ rồi không?

Bất quá nhớ tới cái huyễn thuật kia, khuôn mặt nhỏ của Tiểu Nguyệt Linh lại có chút đỏ bừng lên.

Nhìn con tiểu xà cơ ngốc manh này, tiểu hồ ly chỉ có thể tự mình sinh hờn dỗi, cái tên xuẩn manh này, làm sao có thể nghĩ ra được vì sao nàng lại tức giận chứ! "Được rồi, ta không sao rồi, muội về trước đi!

A Sở ca phỏng chừng cũng về rồi." "A!

Vậy được, ta về trước đây, muội cũng sớm trở về nhé." Tiểu Nguyệt Linh xoay người nhảy nhót đi về, nhảy vài bước, lại che mặt nhỏ, biến thành chạy bước nhỏ, trong lòng thầm hô: Ai nha!

Nghĩ lại những cái đó đều có chút đỏ mặt nè!

Thấy Tiểu Nguyệt Linh bộ dáng này, tiểu hồ ly lại tức giận đá đá đám cỏ dại trên mặt đất.

Đinh đinh đinh đinh đinh.....

Từ xa truyền đến một tiếng kim thiết giao minh.

Tiểu hồ ly ngẩng đầu nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy giữa hồ, hình ảnh Đại Hồng và Tiểu Bạch đang giao thủ.

Thân mình Đại Hồng giống như con quay, xoay tròn bay nhanh, đại bảo kiếm trong tay theo thân thể hắn xoay tròn mà điên cuồng vung vẩy, hình thành một đạo lốc xoáy màu trắng bên ngoài cơ thể, áp chế Tiểu Bạch mà chém.

Đối mặt với Đại Hồng xoay tròn điên cuồng như thế, Tiểu Bạch nhất thời cũng khó cản mũi nhọn, một cái thối lui không kịp, đôi

cương trảo trong tay liền bị chém cả trăm cái.

Thân mình Tiểu Bạch bị đánh bay ngược đi, liền giống như mũi tên rời cung, trên mặt hồ kéo ra một vệt sóng trắng dài ngoằng.

Lúc này Đại Hồng còn thật có chút cái loại lãng kình 'đối mặt tật phong đi', thân hình như điện, như hình với bóng đuổi theo, một cú 'tha kiếm trảm', lực phách hoa sơn.

Tiểu Bạch đã học khôn, thân hình như điện, nhảy trái nhảy phải, chơi trò xà bì tẩu vị (di chuyển lắt léo).

Đại bảo kiếm chém trên mặt hồ, bị kiếm khí chém ra một mặt cắt ngang dài cả trăm trượng.

Nhất thời, tiểu hồ ly có chút xem đến nhập thần.

Tuy rằng tu vi Đại Hồng và Tiểu Bạch còn chưa tới Thiên Tiên cảnh, tối đa cũng chính là tiêu chuẩn Địa Tiên cảnh trung hậu kỳ, nhưng bởi vì tu vi bọn họ ngang nhau, lại đều tu luyện 《 Cửu Chuyển Huyền Công 》 đã qua ma cải, có thể nói thế quân lực địch, cho nên đánh lên mới náo nhiệt như vậy.

Ngay cả việc Ngô Sở lặng lẽ xuất hiện bên cạnh nàng, nàng đều không phản ứng kịp.

Nhìn Đại Hồng và Tiểu Bạch trong hồ, Ngô Sở cũng đang nghĩ, chính mình lúc trước khi ở Địa Tiên cảnh, cũng không có sức chiến đấu như bọn họ đi!

So sánh ra, con cẩu tử A Thu thật là phế mà!

Hồi lâu, tiểu hồ ly mới phản ứng lại, bên cạnh mình nhiều thêm một người, cũng may nơi này là Tử Ngọc Sơn...

Bất quá cũng chính vì nơi này là Tử Ngọc Sơn, cho nên tiểu hồ ly mới có thể thả lỏng như vậy, ngay cả bên cạnh khi nào nhiều thêm

một người cũng không biết. "A Sở ca, xin, xin lỗi a!" "Sao thế?

Không giận nữa à?" Ngô Sở nghiêng đầu cười hỏi.

Tiểu hồ ly mím môi, xong rồi lại chu chu lên, đáng yêu, gợi cảm, vũ mị... các loại khí chất trộn lẫn, Ngô Sở yên lặng nói một câu: Quả nhiên không hổ là hồ ly tinh!

Tuy thiếu chút phong vận thành thục của Thanh Khâu Ly, nhưng lại đã có tư bản mị hoặc thiên hạ.

Đương nhiên, đây là chỉ thiên hạ của Nhân tộc trong tương lai.

Chương 278

Ở Hồng Hoang thời đại này, cho dù tổ tiên nàng là Thanh Khâu Ly, cũng không dám nói chính mình có năng nại mị hoặc thiên hạ.

Dù sao sinh linh thời kỳ này, cũng không nhất định sẽ có loại quan điểm thẩm mỹ như Nhân tộc.

Ví dụ như cẩu tử A Thu, nó liền cảm thấy dung mạo lão bà A Y của nó là thiên hạ vô địch.

Nhưng ở trong mắt Ngô Sở, dung mạo của A Thu... kia thật đúng là một lời khó nói hết! "Nói đi!

Muội có chỗ nào xin lỗi ta rồi?" "..." Tiểu hồ ly chớp chớp mắt, thầm nói: Ta chỉ khách sáo một chút thôi mà!

Huynh đừng tưởng thật!

Nhưng lời đến bên miệng, lại biến thành: "Muội không nên tức giận sái tính tình, rõ ràng một điệu múa còn chưa múa xong...

Hơn nữa, Tiểu Nguyệt Linh biến thành như vậy, cũng xác thực là muội giở trò xấu, dùng bí thuật của Hồ tộc chúng muội, làm cho Phá Huyễn Linh không cách nào phát huy tác dụng vốn có." Ngô Sở nghe vậy, không khỏi thầm nghĩ: Thanh Khâu Thần lúc ấy dứt khoát như vậy, quả nhiên không phải là không phòng một tay.

Bất quá ngẫm lại cũng có thể lý giải, nếu không có thủ đoạn hạn chế Phá Huyễn Linh, vậy Hồ tộc chẳng phải là đem chuôi kiếm đưa vào tay người khác?

Điều này cùng tự chặt một tay có gì khác biệt?

Ngô Sở vươn tay điểm điểm trán nàng: "Muội nha muội, không được tái phạm, biết không?" "Vâng vâng!" Tiểu hồ ly xoa xoa trán, vội

vàng gật đầu đáp ứng, sau đó lại nói: "A Sở ca, muội có thể hỏi huynh một vấn đề không?" "Hỏi trang trọng như vậy, ta cảm thấy ta nên nói 'không thể'." "..." Thấy thần thái mộng bức của tiểu hồ ly, Ngô Sở không khỏi cười ha hả.

Tiểu hồ ly không khỏi dậm chân, dùng ngữ khí làm nũng gọi một tiếng 'A Sở ca'.

Ngô Sở xoay người sang chỗ khác, đạp mây mà lên.

Tiểu hồ ly kêu lên: "A Sở ca, huynh đều còn chưa nghe muội muốn hỏi cái gì nè!" Ngô Sở giơ tay xua xua: "Đừng hỏi, hỏi chính là không biết!" Nghe được câu trả lời như vậy, tiểu hồ ly chỉ có thể giậm chân.

Ngay tại lúc này, ngoài hộ sơn đại trận của Tử Ngọc Sơn, xuất hiện một thân ảnh, hướng về phía Tử Ngọc Sơn chắp tay thi lễ, cao giọng nói: "A Sở sư huynh, Tiểu Hạo cầu kiến!" Ngô Sở vừa bước lên Thần Mộc Chi Điên, từ Thần Mộc 'nghe' được thanh âm này, không khỏi sửng sốt một chút, sau đó mặt lộ vẻ vui mừng, trên người tử quang lóe lên, biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, ngoài Tử Ngọc Sơn, thân hình Ngô Sở hiện ra, tiến lên một phen liền ôm lấy bả vai thiếu niên Hạo, cười nói: "Tiểu Hạo a!

Hà tất khách sáo như vậy?

Sư phụ đã đem tin tức đệ muốn qua đây nói cho ta rồi, chỉ là không nghĩ tới đệ sẽ đến nhanh như vậy." Thiếu niên Hạo gãi gãi đầu, mỉm cười nói: "Trên núi chỉ có mỗi Dao sư muội hầu hạ sư phụ, sư đệ có chút không quá yên tâm, nghĩ rằng sớm chút hoàn thành việc sư phụ giao phó, liền sớm chút về núi hầu hạ sư phụ, miễn cho Dao sư muội tay chân vụng về, chọc sư phụ tức giận." Có hạnh nhìn thấy Thiên Đế tương lai có hành vi 'gãi đầu' ngây ngô như thế, Ngô Sở

không khỏi có chút buồn cười, sau đó vỗ vỗ vai hắn, cười nói: "Đệ có hiếu tâm này là tốt, bất quá ta cảm thấy đệ vẫn là coi thường tấm lòng của sư phụ chúng ta rồi, Dao sư muội đáng yêu như vậy, sư phụ lại sao nỡ giận nàng chứ?

Đã tới chỗ sư huynh đây rồi, nếu không ở đây chơi thêm một đoạn thời gian, sư huynh chính là sẽ tức giận đấy.

Đúng rồi, quên nói cho đệ biết, trù nghệ của Tiểu Nguyệt Linh hiện giờ lại đại tiến triển, đệ có hứng thú nghiên cứu một hai không?" Thiếu niên Hạo nghe vậy, đôi mắt liền sáng lên: "Có a!

Lần trước sư phụ trở về, lại khen tay nghề của Tiểu Nguyệt Linh rồi, nói là 'kỹ đã thông thần, gần như đạo vậy'!

Ta muốn kiến thức một chút." Ngô Sở cũng không nghĩ tới, Lão Tổ đối với trù nghệ của Tiểu Nguyệt Linh đánh giá cao như vậy.

Bất quá có thể đem nguyên liệu nấu ăn chế tác ra công hiệu đặc thù, nói nàng 'đã thông thần', nói nàng 'gần như đạo', dường như cũng không có gì không thể.

Đem thiếu niên Hạo dẫn vào Thần Mộc Chi Điên của Tử Ngọc Sơn, nhìn hết thảy chung quanh, thiếu niên Hạo so với lần trước tới thì cởi mở hơn nhiều, còn cùng không ít người quen biết chào hỏi.

Sau khi tiến vào đại điện, thiếu niên Hạo liền bị Ngô Sở kéo, bái lạy trước mộc ngẫu phân thân của Lão Tổ, cũng coi như là thông báo cho Lão Tổ biết, tiểu Hạo Thiên đã an toàn đến Tử Ngọc Sơn.

Đáng tiếc Lão Tổ dường như lười đáp lại sư huynh đệ bọn họ.

Sư huynh đệ hai người không khỏi nhìn nhau một cái, phảng phất đều từ trong mắt đối phương nhìn ra cảm giác 'cùng chung cảnh ngộ'. "Tiểu Hạo, ngươi sao lại tới đây?" Chờ bọn họ bái xong Lão Tổ, Tiểu Nguyệt Linh mới có chút kỳ quái hỏi thiếu niên Hạo.

Thiếu niên Hạo nhìn thoáng qua Ngô Sở, nói: "Sư huynh chưa nói với mọi người sao?

Ta đây là tới đưa lễ vật sư phụ tặng cho sư huynh.

Đúng rồi, nghe sư phụ nói, trù nghệ của Tiểu Nguyệt Linh ngươi đại có tiến triển, ta muốn ăn túy hà túy giải (tôm say cua say) ngươi làm, có hay không?" "Ngươi còn rất biết chọn thời gian, biết lúc này là thời cơ tốt để ăn cua." Tiểu Nguyệt Linh cười cười, nói: "Bao no, ngươi nói chuyện với A Sở ca trước đi, ta đi bắt cua." Thiếu niên Hạo cười hắc hắc một cái, từ trong tay áo móc ra hai kiện linh bảo, xoay người giao cho Ngô Sở, nói: "Sư huynh, đây là linh bảo sư phụ bảo ta tặng cho huynh." Nhìn một mặt cờ nhỏ màu vàng thiếu niên Hạo đưa qua, cùng với một thanh trường kiếm bộ dáng cổ xưa, nhịp tim Ngô Sở liền không khỏi gia tốc hai nhịp: "Chúng tên gọi là gì?" Thiếu niên Hạo cười một cái, chỉ vào cờ nhỏ màu vàng nói: "Cờ này tên gọi Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, vừa thi triển, liền là hoa sen vàng vạn đóa, không vật gì có thể phá, chư tà lui tránh, vạn pháp bất xâm, là một kiện Tiên Thiên phòng ngự tính linh bảo đỉnh cấp." Quả nhiên là nó!

Nghe nói Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ này nãi là lá sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành.

Ngô Sở chỉ biết, thứ này về sau ở trong tay Nguyên Thủy.

Thời Phong Thần, cho đệ tử Lão Khương mượn, thứ này chính là ngay cả Phiên Thiên Ấn đều có thể đỡ được, phòng ngự có thể nói là nhất lưu.

Dừng một chút, thiếu niên Hạo tiếp tục nói: "Còn thanh kiếm này, thì là sư phụ chuyên môn vì A Sở sư huynh luyện chế Ngũ Hành Nguyên Linh Càn Khôn Kiếm.

Nãi là lấy Tiên Thiên Thần Thai Thiết làm vật liệu chính, lại phụ

lấy Tiên Thiên Ngũ Hành Nguyên Linh cùng dược liệu, cũng hướng Càn Khôn Lão Tổ mượn Càn Khôn Đỉnh, qua vạn năm mới luyện chế mà thành, trên sống kiếm tự thành nhật nguyệt tinh thần, thiên địa sơn xuyên cùng các văn lý tự nhiên, có khả năng chém phá càn khôn, tuy là Hậu Thiên luyện chế mà thành, nhưng có Càn Khôn Đỉnh tương trợ, kiếm này lại là từ phản Tiên Thiên, trở thành vật cực phẩm Tiên Thiên." Điều này làm cho Ngô Sở nghĩ tới một cái diệu dụng khác trong truyền thuyết của Càn Khôn Đỉnh, Hậu Thiên phản Tiên Thiên.

Bất quá nghe nói công năng này dùng nhiều sẽ tiêu hao khí vận.

Có thể thấy được vị sư phụ Hồng Quân này, đãi hắn cũng coi như không tệ.

Hơn nữa nghe thiếu niên Hạo giới thiệu như vậy, liền cảm thấy bộ dáng phi thường ngưu bức, Ngô Sở không khỏi hắc hắc cười ngây ngô hai tiếng, nâng hai kiện bảo bối, xoay người liền hướng mộc ngẫu phân thân của Lão Tổ bái lạy: "Đệ tử Ngô Sở, đa tạ sư phụ ban bảo!" Tuy rằng Lão Tổ vẫn như cũ không có phản ứng gì, nhưng Ngô Sở cũng không để ý, dù sao bảo bối đều tới tay rồi, còn muốn trách sao!

Thiếu niên Hạo có chút hâm mộ nói: "A Sở sư huynh chính là đệ tử chính thức đầu tiên sư phụ thu nhận, có hai kiện cực phẩm linh bảo này bồi thân, cho dù tu vi thấp chút, tính an toàn cũng tăng lên không ít, về sau hành tẩu hồng hoang đại địa, còn thỉnh sư huynh chiếu cố sư đệ nhiều hơn a!" Ngô Sở vươn tay ôm bả vai thiếu niên Hạo, cười nói: "Sư huynh đệ chúng ta ai với ai, nói lời này liền khách sáo rồi.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, sư đệ tới chỗ sư huynh đây hai lần, sư huynh đều không có thứ gì tốt có thể tặng đệ, cũng là hổ thẹn." "Sư huynh chớ nên nói như vậy, sư đệ sư muội lần trước tới đây, có

thể học trù nghệ, còn học ca vũ diễn tấu, càng học Kim Đan Đại Đạo kia, sao có thể nói là không có đồ tốt đâu!" Thiếu niên Hạo tự tin cười nói: "Về phần linh bảo, không phải sư đệ nói mạnh miệng, sư đệ tuy không phải đệ tử nhập môn chính thức sư phụ thu nhận, nhưng hầu hạ bên cạnh sư phụ nhiều năm như vậy, sư phụ cũng ngẫu nhiên có ban thưởng.

Nếu không phải sư huynh có hai kiện cực phẩm linh bảo sư phụ tặng này, nói không chừng linh bảo trên người sư đệ cũng chưa chắc sẽ kém hơn sư huynh bao nhiêu đâu!" Ngô Sở nghe vậy, ngạc nhiên bật cười, không thể không thừa nhận, Hạo Thiên nói đúng.

Thân ở bên cạnh cường giả như Lão Tổ, tùy tiện nhổ cái lông chân xuống, đều phải thô hơn Ngô Sở nhiều...

Cũng chính vì như thế, Ngô Sở mới nghĩ muốn ôm cái đùi lớn này mà!

Hiện tại rốt cuộc ôm được rồi, hai kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo nhập trướng, thu hoạch này... ngẫm lại đều làm hắn cảm thấy mỹ mãn.

Chờ Tiểu Nguyệt Linh chế tác mỹ thực xong, Ngô Sở liền cùng hắn ăn ăn uống uống, tiểu hồ ly chạy về tiếp khách, thỉnh thoảng bóc cho Ngô Sở một con tôm.

Bất quá lúc này thiếu niên Hạo cũng không có chú ý tới điểm này, bởi vì hắn đã bị trù nghệ hiện tại của Tiểu Nguyệt Linh chinh phục rồi, cùng là đầu bếp, thiếu niên Hạo rất rõ ràng, đem nguyên liệu nấu ăn chế tác đến trình độ này, cần trù nghệ lợi hại cỡ nào!

Hắn là hoàn toàn không cách nào so sánh được.

Lúc này, trong lòng hắn chỉ có một ý tưởng: Khó trách sau khi sư phụ trở về, sẽ khen Tiểu Nguyệt Linh như vậy, đây quả thực, quả

thực...

Thiếu niên Hạo nhất thời cũng không biết nên hình dung như thế nào, đành phải đem câu nói sư phụ khen Tiểu Nguyệt Linh kia ra dùng một chút.

Chờ sau khi thiếu niên Hạo mỹ mỹ ăn một hồi, Ngô Sở mới bắt đầu khuyên rượu, sau đó thỉnh thoảng nói vài chuyện thú vị, tỷ như các dũng sĩ Hậu Thổ bộ lạc chơi mạt chược chơi đến nghiện, Hậu Thổ Tiểu Thư Tả rất tức giận, vì việc này, không thể không tổ chức thần thông tỷ đấu đại hội.

Lại tỷ như lúc trước Âm Dương Lão Tổ và Trường Mi Lão Đạo hai cái lão già không biết xấu hổ này, tranh nhau muốn thu Tiểu Nguyệt Linh và hắn làm đồ đệ.

Chương 279

Lại tỷ như Long tộc và Kỳ Lân tộc trước đó ở lưu vực sông lớn lại đánh nhau một trận.

Thiếu niên Hạo nghe xong, hai mắt phóng quang, nói: "Sư huynh thật là tự do, có thể tùy ý ra vào Tử Ngọc Sơn, đi trải qua nhiều sự tình như vậy.

Sư đệ ngốc ở Ngọc Kinh Sơn, trừ bỏ ngẫu nhiên cùng Dao sư muội và đám tiểu hoa tiên kia chơi đùa một chút, thì cũng không còn chuyện gì khác nữa." Dưới sự kể lể của thiếu niên Hạo, Ngô Sở biết được, thiếu niên Hạo hiện tại vẫn đang ở giai đoạn đầu bếp kiêm tạp dịch bưng trà rót nước cho Lão Tổ.

Ngẫm lại, tiểu đầu bếp kiêm đồng tử trông cửa kiêm tạp dịch đệ tử của Ngọc Kinh Sơn hiện nay, tương lai cư nhiên trở thành Thiên Đế tam giới cộng tôn, có phải rất dốc lòng hay không?

Ngô Sở vỗ vai hắn, khẽ thở dài: "Đệ đừng có thân trong phúc mà không biết phúc, so với đệ, ta đảo ninh nguyện đổi với đệ đấy!

Đệ ở bên cạnh sư phụ, vấn đề an toàn căn bản không cần lo lắng, có thể vô ưu vô lự.

Ta ở Tử Ngọc Sơn này, tùy thời đều phải đối mặt uy hiếp có khả năng là ta không cách nào ứng đối...

Lúc trước khi lần đầu tiên đụng độ sư phụ, ta đang chịu sự uy hiếp của tôn lão ma đầu phương Tây kia, đều đã chuẩn bị mang theo mọi người cùng nhau đi lưu lạc rồi!" Ngô Sở lại cùng thiếu niên Hạo nói về chuyện tôn lão ma đầu trên đại địa phương Tây kia.

Nghe những hung hiểm mà Ngô Sở đã trải qua, thiếu niên Hạo liền

không khỏi cảm thấy, chính mình hình như thật sự có chút cảm giác thân trong phúc mà không biết phúc.

Quả nhiên, sư huynh cũng rất khó a!

Thiếu niên Hạo ở Tử Ngọc Sơn mười mấy năm, chủ yếu vẫn là ở lại cùng Tiểu Nguyệt Linh tiến hành thâm tạo về trù nghệ, cũng như học tập trồng trọt những 'nông tác vật mới' kia.

Tử Ngọc Sơn sau khi thiếu niên Hạo rời đi lần trước, lại nhiều thêm một ít nông tác vật mới mà hắn không biết, chỉ có học được cách gieo trồng, hắn mới có thể đem những thứ này di thực đến Ngọc Kinh Sơn.

Ngô Sở cũng không biết, chính mình biến vị này thành một đầu bếp, tương lai Lão Tổ nếu để hắn đi làm Thiên Đế, hắn còn có thể làm được không?

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, hiện giờ chính mình thành đại đệ tử của Lão Tổ, nếu tương lai Lão Tổ gọi chính mình đi làm Thiên Đế...

Ngô Sở không khỏi sờ sờ cằm, nếu thật sự xảy ra chuyện này, chính mình có nên đáp ứng không?

Thiên Đế a!

Đó chính là tam giới cộng chủ đấy!

Tuy rằng mấy vị Thánh Nhân thành thánh sau này không đem Thiên Đế này để vào mắt lắm, nhưng tôn kính ngoài mặt nên có thì vẫn phải cho.

Nhưng nghĩ đến những áp lực và việc vặt vãnh mà Thiên Giới cộng chủ này phải đối mặt, Ngô Sở lại cảm thấy cái chức Thiên Đế này cũng không có gì hay ho, không tự do không nói, còn phải chịu khí.

Nếu đến lúc đó chính mình không thể thành thánh, mà các sư đệ sư muội Thánh Nhân của mình lại không cho đại sư huynh này mặt mũi, vậy chính mình chẳng phải là rất mất mặt?

Ngô Sở yên lặng lắc đầu, sau đó lại ngạc nhiên bật cười, chính mình đang nghĩ gì thế?

Có thể an toàn sống đến thời kỳ đó mới là trọng điểm, đừng có một cái không cẩn thận, nửa đường đi đời nhà ma, cuối cùng ngay cả người nhặt xác cho mình cũng không có.

Thiên Đế gì đó, vẫn là để tiểu sư đệ Hạo Thiên đi chơi đi!

Chính mình làm một cái 'Đại sư huynh của Thiên Đế' không cần quản sự, tự do tự tại, địa vị siêu nhiên, bình thường không có việc gì còn có thể tìm mấy sư đệ sư muội Thánh Nhân kia uống chút trà, tán gẫu, chẳng lẽ không thơm sao?

Sung sướng mường tượng về tương lai tốt đẹp, Ngô Sở tức khắc cảm thấy những ngày tháng về sau đều tràn ngập hy vọng. ..... "Sư huynh, ta về đây, huynh cũng đừng tiễn nữa, trở về đi!" Một ngày mười mấy năm sau, thiếu niên Hạo mang theo lễ vật mà Ngô Sở và Tiểu Nguyệt Linh tặng cho Lão Tổ và Dao sư muội bọn họ, bước lên đường về.

Lễ vật cũng không phải vật quý trọng gì, trừ bỏ mấy quả Tử Ngọc Linh Văn Nại ra, đa số đều là đồ ăn.

Tử Ngọc Sơn của hắn cũng chỉ có cái này là có thể lấy ra được.

Còn quà tặng cho Dao sư muội, thì là một ít nhạc cụ do hắn thân thủ chế tác.

Ngô Sở gật gật đầu, khoanh chân ngồi xuống, nói: "Vậy để vi huynh gảy cho sư đệ một khúc đi!

Chúc sư đệ một đường bình an!" Nghe cầm khúc Ngô Sở gảy cho

hắn, trong lòng thiếu niên Hạo không khỏi có chút cảm thương, rảo bước chậm rãi trên mây, lại dừng chân hồi lâu, cuối cùng mới hóa thành một đạo độn quang đi xa.

Sau khi thiếu niên Hạo rời khỏi Tử Ngọc Sơn, Ngô Sở liền lại bắt đầu bế quan, luyện hóa Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và Ngũ Hành Nguyên Linh Càn Khôn Kiếm, hai kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo này.

Cộng thêm hai kiện này, cực phẩm linh bảo trong tay Ngô Sở liền có bốn kiện rồi, ba kiện Tiên Thiên, một kiện Hậu Thiên, ngoài ra còn có Nghệ Bảo là công đức chí bảo này.

Tính ra như vậy, Ngô Sở phát hiện, chính mình kỳ thực cũng không tính là rất nghèo mà!

Nhất thời, tín tâm của hắn bỗng nhiên liền gia tăng.

Thời gian, cứ như vậy trôi qua trong 'bận rộn mà lại nhàn nhã'.

Cũng không biết qua bao lâu, Ngô Sở đã thành công đem hai kiện cực phẩm linh bảo luyện hóa, tu vi lại tăng thêm chút ít, chiến lực càng là tiêu thăng một đoạn dài.

Ngày này, khi Ngô Sở xuất quan nghỉ ngơi, Hậu Thổ đi vào Tử Ngọc Sơn, cũng tặng cho Ngô Sở mấy cây linh thực vật, cùng với mang về cho Tiểu Nguyệt Linh một ít nguyên liệu nấu ăn.

Nhìn mấy cây linh thực vật kia, Ngô Sở liền minh bạch nàng đi đâu, bởi vì hắn cư nhiên ở trong những linh thực vật kia, nhìn thấy một cây thực vật quen thuộc mà lại xa lạ —— Cây dừa.

Nói quen thuộc, là bởi vì bộ dáng của nó; nói xa lạ, cũng là bởi vì bộ dáng của nó.

Cây dừa này cao tới mấy trăm mét, toàn thân thẳng tắp, chỉ có trên đỉnh có chùm lá xanh, treo một vòng quả thực màu xanh, lại còn là

một cây linh căn, tuy rằng chỉ là đê phẩm, nhưng Ngô Sở vẫn như cũ vì thế mà vui mừng.

Mấy cây khác tuy rằng là cây ăn quả, nhưng lại không phải Tiên Thiên linh căn. "Nàng đi phương Nam rồi?" Ngô Sở hỏi: "Hay là, Chúc Dung huynh gửi tới?" Hậu Thổ mỉm cười nói: "Ta đi phương Nam rồi, bộ lạc của Tứ ca Chúc Dung xảy ra chút chuyện, suýt nữa đánh nhau cùng Phượng tộc ở Bất Tử Hỏa Sơn, sau đó mọi người lựa chọn lui bước, bộ lạc Chúc Dung dời về hướng Tây Nam.

Ta thuận đường liền đi phương Nam nhìn biển..." Đôi mắt Ngô Sở sáng lên, cười nói: "Cho nên cái này là phát hiện ở bờ biển Nam Hải?

Những nguyên liệu nấu ăn kia, đều là hải sản?

Đã lâu không nếm thử hải sản rồi đấy!" Ngô Sở đem cây dừa linh căn kia trồng ở ven hồ, chuẩn bị quay đầu lại bố trí cho nó mấy tòa trận pháp, dù sao nơi này là Thiên Bắc của Hồng Hoang, mùa hè còn đỡ, khí hậu mùa đông khẳng định không phải cây linh căn này có thể thích ứng.

Cho dù có thể thích ứng, quả dừa mọc ra phỏng chừng cũng không giống nhau.

Dù sao, đạo lý 'quất sinh Hoài Nam tắc vi quất, sinh vu Hoài Bắc tắc vi chỉ' (Cam mọc Hoài Nam thì là cam, mọc ở Hoài Bắc thì là chỉ - ý nói môi trường thay đổi tính chất sự vật), Ngô Sở vẫn là biết đến.

Cây dừa này tới vùng phía Bắc sông lớn, nếu không làm cho nó cái hoàn cảnh sinh trưởng khí hậu tương tự, vậy còn có thể là cây dừa sao?

Có thể mọc ra quả hay không đều là vấn đề.

Ngô Sở vẫn luôn cho rằng nàng phía trước đang bế quan tu hành, cho nên cũng không có đi tìm nàng, không nghĩ tới, nàng cư nhiên đi

phương Nam dạo qua một vòng. "Nàng chờ một chút, ta đi phòng bếp xem hải sản nàng mang về." Thấy Ngô Sở như thế, Hậu Thổ cười cười, tùy ý hắn.

Đi vào phòng bếp, Ngô Sở liền thấy Tiểu Nguyệt Linh cười híp mắt chỉ điểm Tiểu Thải Nương, đang xử lý những hải sản này.

Phòng bếp cũng trải qua một phen cải tạo, bên ngoài thoạt nhìn cũng không lớn, nhưng không gian bên trong lại to lớn vượt quá tưởng tượng, đặc biệt là nơi dùng để giết mổ.

Chương 280

Lúc này Tiểu Thải Nương liền dưới sự chỉ điểm của Tiểu Nguyệt Linh, bắt đầu xử lý một con cá quái dị.

Về phần muối trên người hải sản, hiện tại đã không cần giống như lúc trước phải chiết xuất nữa, dù sao lấy tu vi hiện tại của bọn họ, tìm kiếm muối mỏ trong lòng đất tịnh không thành vấn đề.

Các loại tôm cua cá, tướng mạo cổ quái lại hung mãnh, cơ bản đều là loại hình Ngô Sở nhận không ra.

Trừ cái đó ra, còn có rất nhiều loại sò, hến, hàu, trai... vân vân.

Ngô Sở thậm chí nhìn thấy một con ốc vòi voi cực lớn... "A Sở ca, huynh tới đúng lúc, những thứ này, huynh biết là vật gì không?

Muội nên nấu nướng chúng nó như thế nào đây?" Tiểu Nguyệt Linh chỉ vào đám động vật vỏ cứng kia hỏi.

Bởi vì sinh vật thời kỳ Hồng Hoang, có sự bất đồng rất lớn với sinh vật đời sau, Ngô Sở cũng chỉ có thể bằng không tưởng tượng thôi diễn, sau đó đem tên hải sản trong ký ức tròng lên người chúng nó. "Cái này hẳn là gọi là sò, nấu canh hoặc là hấp đều được, thêm chút gừng hành rượu gia vị khử mùi tanh...

Cái thứ này tốt, thứ này hẳn là hàu, có thể chiết xuất dầu hào...

Muội có thể thử một chút, nếu có thể chiết xuất ra dầu hào, muội liền đem nó ghi lại.

Lần sau nếu ai mà đi bờ biển nữa, chúng ta liền bảo người đó mang ít về..." Ở trong phòng bếp 'chỉ điểm giang sơn' một phen xong, Ngô Sở mới trở lại lương đình, hỏi thăm Hậu Thổ: "Chúc Dung lão huynh sao lại suýt chút nữa đánh nhau với Phượng tộc?

Bọn họ không sao chứ?" Hậu Thổ lắc đầu nói: "Tứ ca tu cũng là Hỏa chúc thần thông, Phượng tộc giống như Kỳ Lân tộc lúc trước vậy, cũng muốn để Tứ ca gia nhập bọn họ, chàng biết tính tình Tứ ca rồi đấy." Ngô Sở khẽ gật đầu, tính tình của thanh niên truyền lửa xác thực có chút nóng nảy. "Ta cảm giác, Phượng tộc bước tiếp theo, khả năng muốn khuếch trương về phía Bắc rồi." "..." Phượng tộc ở phương Nam; chủ lực Long tộc ở tứ hải, đại bản doanh tại Đông Hải; Vương đình Kỳ Lân đặt tại núi Bất Chu, vùng đất trung ương của đại địa Hồng Hoang, có thể từ đó tỏa ra bốn phương tám hướng.

Chiếu theo vị trí địa lý này mà nói, vị trí của Vương đình Kỳ Lân tốt hơn Phượng tộc và Long tộc không ít.

Hơn nữa Kỳ Lân nhất tộc tuy là loài tẩu thú, nhưng không ít tẩu thú xuống nước cũng có thể chiến đấu, đồng thời cũng có thể chiến đấu trên không trung.

Có thể nói, trong ba tộc, khuyết điểm của Phượng tộc là rõ ràng nhất.

Bởi vì tuyệt đại đa số loài cầm, đều không thích xuống nước chiến đấu.

Long tộc nằm ở vị trí trung gian trong ba tộc, bọn hắn phân bố tứ hải, đồng thời nội lực cũng có vô số thủy hệ sông lớn, hình thành một tấm lưới lớn trên đại địa Hồng Hoang.

Nhưng đại bản doanh Long Đình của bọn hắn ở Đông Hải, có đôi khi cũng sẽ phản ứng không kịp.

Hơn nữa bọn hắn ở trong núi rừng cũng không linh hoạt bằng Tẩu thú nhất tộc.

Tuyệt đại đa số sinh linh Thủy tộc thậm chí không thích rời khỏi nước.

Khi chiến đấu, thậm chí là dâng nước ngập bốn phương, hình thành trạch quốc sau đó mới động thủ.

Trận chiến với tộc Kỳ Lân tại lưu vực sông lớn kia đã chứng minh rõ điểm này.

Phượng tộc đã chuẩn bị mở rộng về phía Bắc, điều đó nói lên rằng vùng đất phương Nam Hồng Hoang đã gần như đều là địa bàn của Phượng tộc.

Trước tiên là toàn diện thanh tẩy, sau đó từ từ củng cố, hiện tại củng cố đã gần xong, cũng là lúc hướng ra ngoài mở rộng.

Phượng tộc như thế, thì Long tộc cùng tộc Kỳ Lân ước chừng cũng không sai biệt lắm.

Khi ba tộc mở rộng đến mức không thể mở rộng thêm được nữa, mâu thuẫn tất nhiên sẽ đến.

Ngô Sở lắc đầu: "Đến thì đến thôi!

Lần trước Phượng tộc không đến chỗ chúng ta, lần này đến kết quả cũng sẽ như vậy, dù sao mặt mũi của Hồ tộc Thanh Khâu, bọn hắn ít nhiều cũng phải cho một chút." Ngừng một lát, Ngô Sở lại nói: "Hay là, ở bộ lạc của tỷ, bố trí chút trận pháp ẩn tế đi!

Tuy rằng không nhất định có thể che giấu được hoàn toàn, nhưng ít nhất đừng quá bắt mắt như vậy." Một bộ lạc nhân số lên tới hàng ngàn, tại đại địa Hồng Hoang này, muốn ẩn tàng thì nếu không làm chút bố trí, vẫn là rất khó che giấu.

Đừng nhìn đại địa rộng lớn, nhưng tu sĩ là có thể lợi dụng thần thức để tra xét. "Hay là quay đầu để Trấn Nguyên Tử lão ca chịu mệt một chút, cũng bố trí ở bên ngoài bộ lạc các ngươi một tòa Địa Thế Sơn Xuyên Đại Trận, đem bộ lạc các ngươi che giấu đi." Hậu Thổ nhíu nhíu mày, cuối cùng lắc đầu nói: "Che giấu như vậy đúng là có

thể ẩn tàng, nhưng ra vào cũng quá bất tiện, hơn nữa ta lo lắng sẽ làm cho bọn hắn nảy sinh tâm lý ỷ lại, từ đó lười biếng." "Vậy thì bố trí chút trận pháp, thật sự xảy ra chuyện gì, cũng có thể dùng trận pháp che giấu trước một chút.

Hiện tại ba tộc thế lớn, năng tránh thì tránh đi!" Hậu Thổ ngẫm nghĩ, rốt cục gật đầu.

Hai người bàn bạc chuyện chính một hồi, Ngô Sở nhìn nhìn mặt trời chói chang ngoài lương đình, nói: "Tỷ, tỷ xem hiện tại thời tiết nóng như thế này, hay là chúng ta xuống hồ bơi lội đi!

Chờ chúng ta bơi một lát xong, đoán chừng mỹ thực của Tiểu Nguyệt Linh cũng chế biến gần xong rồi." Tiểu hồ ly ở một bên yên lặng rót rượu cho bọn hắn gật đầu nói: "Được nha được nha!" Ngô Sở rất muốn hỏi một câu: Ngươi có phải hay không muốn chiếm tiện nghi của ta?

Nhưng ngẫm lại, tiểu hồ ly đang 'đánh trợ công' (hỗ trợ) cho mình, hỏi nàng như vậy chẳng phải là không biết tốt xấu sao!

Hậu Thổ liếc hắn một cái, vươn vai một cái, đứng dậy nói: "Thời tiết oi bức, đi ngâm một chút cũng tốt.

Tiểu Vũ, chỗ ngươi có kem lạnh (băng lạc) không?

Lấy cho tỷ tỷ một ít." "Ta có, ta có..." Ngô Sở từ trong túi trữ vật móc ra một hộp kem, vẻ mặt nịnh nọt đưa tới, sau đó đứng dậy nói: "Ta đi lái thuyền." Một lát sau, trên boong tàu lâu thuyền liền xuất hiện một đám oanh oanh yến yến.

Hậu Thổ tiểu thư tỷ mặc trang phục mát mẻ đi đầu, tiểu hồ ly đi phía sau, mặc tương đối gợi cảm, tuy rằng không phải bikini ba mảnh, nhưng cũng đã không sai biệt lắm.

Hơn nữa dáng người nàng hiện giờ khá hơn trước kia nhiều, ánh

mắt Ngô Sở cũng không tiện dừng lại trên người nàng quá lâu, miễn cho người ta cảm thấy hắn bất lịch sự.

Nhưng tiểu hồ ly lại chủ động chạy đến trước mặt Ngô Sở xoay một vòng, còn hỏi Ngô Sở: "A Sở ca, huynh xem muội có đẹp không?" Ngô Sở lại không thể trái lương tâm nói không đẹp, chỉ có thể gật gật đầu, sau đó bổ sung một câu: "Có điều không thể so với Hậu Thổ tỷ tỷ của ngươi." Vừa nói, hắn vừa đưa ánh mắt đặt lên người Hậu Thổ, tuy rằng trên người Hậu Thổ còn khoác một chiếc áo choàng tắm bằng lụa, nhưng thân đoạn được phác họa ra kia...

Tiểu hồ ly nhìn nhìn thân hình bốc lửa của Hậu Thổ bị áo choàng tắm bao phủ, chỉ có thể chu cái miệng nhỏ dậm dậm chân, khẽ hừ một tiếng, đâm đầu nhảy vào trong hồ nước.

Ở phía sau các nàng, Đại Hồng mặc bộ đồ bơi màu hỏa hồng cùng kiểu dáng với tiểu hồ ly, đem những đường nét cơ bắp trên người nàng thể hiện đến tinh tế.

Tương đối mà nói, Đại Hồng có chút giống như phiên bản thu nhỏ của nữ tử Vu tộc.

Đương nhiên, Hậu Thổ tỷ tỷ tuy cũng là nữ tử Vu tộc, nhưng trên người nhìn qua lại tựa hồ không có cơ bắp gì.

Tuy rằng khi nàng chiến đấu thì bá đạo lại bạo lực, nhưng bình thường nhìn qua lại điềm tĩnh giống như một người đại tỷ tỷ nhà bên, vô cùng có tính lừa gạt.

Lại phía sau nữa là Tiểu Bạch, cái này thì càng có tính lừa gạt hơn.

Khuôn mặt trung tính, đường nét cơ bắp nhu hòa, nếu không phải trước ngực quấn một dải vải trắng, phía dưới dải vải rõ ràng còn có hai cái bánh bao nhỏ, thì Ngô Sở đều rất hoài nghi nàng có phải là nam hay không.

Bất quá tỷ lệ dáng người của nàng ngược lại không tệ, đường nét cơ bắp trên người cũng không khoa trương như Đại Hồng.

Khi nhìn thấy ánh mắt 'quái dị' kia của Ngô Sở, Tiểu Bạch ngẫm nghĩ, trực tiếp ghé người xuống, biến thành một con mèo trắng lớn, hướng về phía Ngô Sở hung hăng gầm nhẹ một tiếng, xoay người nhảy vào trong hồ. "..." Ngô Sở có chút cạn lời: "Ta cũng không nói gì a!

Hướng ta gầm cái gì?" Hậu Thổ cười đi lên phía trước, vươn tay nhéo eo hắn một cái, nói: "Vừa nãy khi đệ nhìn về phía ngực nó, cái ánh mắt ghét bỏ kia, muốn lừa ai?" Ngô Sở thuận thế nắm lấy bàn tay trắng nõn đang nhéo eo mình của Hậu Thổ, khẽ ho một cái, giảo biện nói: "Nói tới, cái này cũng không thể trách ta nha!

Chương 281

Tỷ xem gương mặt kia của Tiểu Bạch, nhìn qua có phải rất giống nam nhân hay không?

Tỷ nói một nam nhân mặc thành cái dạng này, ánh mắt của ta có thể không quái lạ sao?" Hậu Thổ liếc hắn một cái, nhẹ nhàng tránh thoát bàn tay to của hắn, thân hình tung lên, liền nhảy vào trong hồ, chiếc áo choàng tắm bằng lụa kia từ không trung bay xuống, được Ngô Sở tiếp lấy.

Đem áo choàng tắm ném lên ghế nằm, Ngô Sở nhìn phương hướng Hậu Thổ, tung người nhảy một cái, cũng lao vào trong hồ nước, cũng lặn về phía nàng.

Ngô Sở lặn trong nước, ngửa người, yên lặng thưởng thức Hậu Thổ đang bơi lội trong làn nước phía trên mình, lại nhìn tiểu hồ ly xuất hiện bên cạnh nàng...

Chậc, con hồ ly nhỏ này không có việc gì chạy tới bên này làm cái gì?

Đây không phải là phá đám sao! ...

Cùng lúc đó, ở ngoài mấy triệu dặm, Thanh Khâu Ly và Hồng Vân, cùng với Trấn Nguyên Tử ba người bọn họ, đang vẻ mặt mệt mỏi bay về hướng núi Tử Ngọc.

Tuy rằng trên người bọn họ nhìn không ra dáng vẻ phong trần mệt mỏi gì, nhưng sự mệt mỏi toát ra trong ánh mắt lại không lừa được người.

Mấy vạn năm hành trình tu phục địa mạch, đối với ai mà nói, đều là một loại giày vò.

Dù sao ngày qua ngày lặp lại cùng một việc, đổi lại là ai cũng sẽ cảm thấy chịu không nổi.

Ngô Sở bơi tới bên cạnh Hậu Thổ, đuổi tiểu hồ ly sang một bên, cự ly gần thưởng thức thân đoạn hoàn mỹ này của Hậu Thổ tiểu thư tỷ, vừa nói: "Chờ ngày nào đó ta bước vào Thái Ất cảnh, chúng ta cùng đi bờ biển du lịch một chuyến thế nào?

Chỉ có ta và tỷ hai người." Hậu Thổ liếc hắn một cái, cười nói: "Muốn đi cũng là mang theo Tiểu Nguyệt Linh đi." "Tỷ, trù nghệ của Tiểu Nguyệt Linh còn là do ta dạy đấy!" "Đệ không phải nói nàng đã sớm trò giỏi hơn thầy rồi sao?" "Vậy được, liền mang theo Tiểu Nguyệt Linh!" "A Sở ca, không mang theo muội sao?" Tiểu hồ ly lại bơi qua.

Nhìn tiểu hồ ly lại chạy lên phá đám, Ngô Sở thầm nghĩ: Kiên quyết không thể mang!

Vì thế Ngô Sở khẽ than: "Đây không phải là không có cách nào sao!

Tỷ tỷ muốn bảo vệ ta cùng Tiểu Nguyệt Linh thì đã rất khó khăn rồi, thật sự đụng phải cường giả gì, lúc chạy trốn còn có thể một tay xách một người chúng ta, nếu như lại nhiều thêm một người là ngươi, có chút khó giải quyết nha!" Tiểu hồ ly mím môi, sở sở đáng thương ôm lấy cánh tay Hậu Thổ tiểu thư tỷ, đầy mặt đầy mắt đều là diễn: "Tỷ tỷ, A Sở ca huynh ấy ghét bỏ muội!

Anh anh anh..." Hậu Thổ khanh khách cười nói: "Quay đầu tỷ tỷ mang muội cùng Tiểu Nguyệt Linh cùng đi, không mang theo hắn!" Tiểu hồ ly rất muốn gật đầu phụ họa, nhưng ngẫm lại, lại có chút khó xử nói: "Nếu là không mang theo huynh ấy, vậy huynh ấy một mình ngốc tại núi Tử Ngọc này, chẳng phải là cũng rất đáng thương?" Nghe được lời này, Ngô Sở thư thái không ít, coi như con hồ ly nhỏ này có

chút lương tâm!

Hậu Thổ cười híp mắt nhìn nhìn Ngô Sở, cười nói: "Hắn làm sao sẽ là một mình đây!

Không phải còn có Đại Hồng, Tiểu Bạch, còn có đám tiểu hoa tiên bồi hắn sao!" "Vậy cũng không được, có thể không có Tiểu Vũ, nhưng không thể không có Tiểu Nguyệt Linh!" Ngô Sở hướng ngực tiểu hồ ly đâm một dao, "Không có Tiểu Nguyệt Linh, vậy thật đúng là ăn không biết vị rồi." Tiểu hồ ly nghe vậy, lập tức liền u oán, "Tỷ tỷ, huynh ấy thật đáng ghét, muội muốn tạt nước huynh ấy!" "Vậy chúng ta cùng nhau!" ...

Khi Ngô Sở cùng Hậu Thổ bọn họ đang nô đùa trong hồ, Vũ Điệp Nương Thải Dực đứng tại bên cạnh thụ đài, hướng bọn họ gọi: "A Sở tiền bối, Hậu Thổ tiền bối, mở tiệc rồi!" Vũ Điệp Nương Thải Dực tuy rằng cũng muốn giống bọn họ nô đùa trong hồ, nhưng khi có Ngô Sở ở đó, nàng lại không tiện giống như bọn tiểu hồ ly mặc như vậy, luôn cảm thấy có chút xấu hổ.

Cho nên khi có Ngô Sở, nàng bình thường đều sẽ không tham dự.

Trở lại đỉnh Thần Mộc, Tiểu Nguyệt Linh liền bưng cua sông hấp và các loại hải sản lên đại điện, trước mặt mỗi người đều đặt một chén nước chấm nhỏ đã pha chế xong.

Khi mọi người đang ăn uống thỏa thích, hộ sơn đại trận của núi Tử Ngọc truyền đến một trận dị động.

Ngô Sở sửng sốt, ngẩng đầu lên, sau đó cười ha ha.

Hậu Thổ ngồi ở bên cạnh hắn kỳ quái nhìn hắn một cái: "Làm sao vậy?" Ngô Sở cười nói: "Bọn họ đã về rồi.

Tiểu Nguyệt Linh, chuẩn bị thêm một ít mỹ thực, Hồng Vân lão ca và Thanh Khâu tỷ tỷ bọn họ đã về." Hậu Thổ nghe vậy, cười nói: "Về

cũng thật đúng lúc nhỉ!" Sau một khắc, một trận tử quang hiện lên, ba người liền xuất hiện ở ngoài đại điện.

Ngô Sở và Hậu Thổ bọn họ đứng dậy đón ra.

Ngô Sở ôm hai người một cái, cười nói: "Nhị vị lão ca, Thanh Khâu tỷ tỷ, một đường vất vả rồi.

Các người về thật đúng lúc, mau vào đi, mọi người đang phẩm thường mỹ thực mới đây!

Đây chính là hải sản Hậu Thổ tỷ tỷ mang từ Nam Hải về..." Thanh Khâu Ly cười nói: "Sao vậy, không nguyện ý ôm tỷ tỷ một cái?" Nàng đều nói như vậy rồi, Ngô Sở có thể làm sao đây?

Chỉ có thể trước mặt Hậu Thổ, kiên trì ôm Thanh Khâu Ly một cái, dù sao lần trước khi Thanh Khâu Ly bọn họ rời đi, cũng không phải chưa từng ôm qua.

Cũng may, Thanh Khâu Ly ôm hắn một cái xong liền tách ra, tràng diện cũng không tính là xấu hổ.

Hồng Vân cười ha ha nói: "Xem ra ngô đẳng về thật đúng lúc a!

Cũng không uổng công bần đạo ba người một đường bôn ba lao lực này." Lúc này, Vũ Điệp Nương Thải Dực tiến lên hành lễ với Hồng Vân: "Đồ nhi bái kiến sư phụ!" Thải Dực đôi mắt ươn ướt, nhưng trên mặt lại mang theo nụ cười vui sướng.

Hồng Vân thấy thế, có chút không nói gì, chỉ có thể cười khổ: "Đều đã về rồi, còn khóc cái gì!" "Đệ tử cao hứng!" Trấn Nguyên Tử cười ha ha đi vào đại điện, vừa nói: "Hãy để thầy trò bọn họ tình thâm một lát đi, chúng ta ăn trước, cũng không cần chờ hắn." Hồng Vân hướng bóng lưng Trấn Nguyên Tử trợn trắng mắt, nói với Thải Dực bên cạnh: "Có chuyện gì sau này hãy nói, chúng ta ăn cơm trước." Ba người đi tới đại điện, sau khi ngồi xuống, các tiểu hoa tiên liền dâng

rượu lên cho bọn họ.

Chờ Tiểu Nguyệt Linh bưng mỹ thực lên, bọn họ cũng không khách khí, liền bắt đầu vung má ăn uống.

Mới ăn một miếng, bọn họ liền cảm giác đồ ăn trước mắt có chút bất đồng với dĩ vãng.

Nhưng bọn họ cũng không hỏi nhiều, khẳng định là trù nghệ của Tiểu Nguyệt Linh lại tăng lên rồi.

Vũ Điệp Nương ngồi ở bên cạnh Hồng Vân, tỉ mỉ bóc cua sông cho Hồng Vân, nhìn đến mức Trấn Nguyên Tử lắc đầu liên tục, cảm thán rằng quay đầu chính mình cũng phải tìm hai đạo đồng hầu hạ mình mới được.

Hồng Vân bị Vũ Điệp Nương nhiệt tình làm cho có chút dở khóc dở cười, nói: "Đừng chỉ hầu hạ vi sư ăn uống, bản thân ngươi cũng ăn chút đi..." Vũ Điệp Nương lắc đầu nói: "Đệ tử ở núi Tử Ngọc này, ăn ngon uống sướng mấy vạn năm, sư phụ ở bên ngoài ăn gió nằm sương, đệ tử hầu hạ sư phụ một chút, cũng là nên làm." "Được được, tùy ngươi, tùy ngươi..." Hồng Vân có chút dở khóc dở cười, vốn tưởng rằng mấy vạn năm không gặp, nàng đối với mình hẳn là sẽ trở nên xa lạ chút mới đúng, nhưng không ngờ đồ đệ này còn dính hắn hơn lúc trước.

Ngô Sở thấy thế, ra hiệu cho tiểu hồ ly một chút, tiểu hồ ly cũng rất thông minh, trực tiếp đứng dậy chạy đến bên cạnh Lão Tổ (Thanh Khâu Ly) hầu hạ.

Trấn Nguyên Tử nhìn thấy hai màn này, khóe miệng không khỏi co rút, trong lòng lần nữa quyết định, lần này trở về nhất định phải tìm một đệ tử tới hầu hạ mình, không thể lại bạc đãi bản thân nữa.

Ngay cả Hồng Vân cái lão già mồm miệng thẳng tuột này đều có

đệ tử hầu hạ, chính mình lại không tìm một đệ tử, chẳng phải là muốn bị hắn chê cười?

Rượu quá ba tuần, đồ ăn quá ngũ vị, Ngô Sở liền hỏi bọn họ: "Nhị vị lão ca và tỷ tỷ đây là đã đem tất cả địa mạch bị tổn hại trên đại địa Hồng Hoang tu phục một lần rồi?" Trấn Nguyên Tử khoát tay nói: "Còn kém địa mạch của lưu vực sông lớn này nữa!

Lúc trước bên này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nếu không phải biết địa mạch núi Tử Ngọc cũng không có vấn đề, Thanh Khâu đạo hữu đều đã nhịn không được muốn trở về rồi đấy!" Ngô Sở và Hậu Thổ đều không khỏi nhìn thoáng qua Thanh Khâu Ly, bất quá biểu tình của Thanh Khâu Ly lại không có biến hóa gì, phảng phất như nói không phải là nàng vậy, cầm thịt cua mà tiểu hồ ly đã bóc xong, chậm rãi ăn, động tác ưu nhã mà lại không mất mị lực.

Ngô Sở cười nói: "Cũng không có đại sự gì, chính là Long tộc và Kỳ Lân tộc đánh một trận ở lưu vực sông lớn này, đánh mấy năm mới dừng tay." Hồng Vân nghe vậy cười nói: "Nhắc tới Kỳ Lân vương tộc này, lần này ngô đẳng đi ra ngoài, đúng là đã tận mắt kiến thức Kỳ Lân Ấn và Kỳ Lân Đề của vị Kỳ Lân Lão Tổ kia a!" Trấn Nguyên Tử nghe vậy liền không khỏi trợn trắng mắt, nói: "Đạo huynh còn cười được, nếu không phải lúc ấy bần đạo thấy thời cơ nhanh, ngươi không phải đắc tội tất cả đạo hữu không thể." Ngô Sở tò mò nói: "Đã xảy ra chuyện gì?" Nghe xong Trấn Nguyên Tử kể lại, Ngô Sở không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Cũng không phải kinh ngạc việc Hồng Vân sẽ nói ra những lời 'cương trực' như vậy, loại người ruột để ngoài da như Hồng Vân, nói ra lời nói thẳng thừng gì cũng không kỳ quái.

Chân chính làm cho Ngô Sở kinh ngạc, là việc Nguyên Thủy đạo nhân bị Kỳ Lân Lão Tổ và một đám cường giả Đại La Cảnh truy sát.

Đó chính là Lão nhị trong Tam Thanh, Thánh Nhân tương lai a!

Chẳng lẽ Nguyên Thủy lão đạo sau này cực độ chán ghét hạng người 'lông lá sừng sẹo, sinh từ trứng ẩm thấp', nguyên nhân chính là khi còn trẻ từng bị Kỳ Lân Lão Tổ truy sát qua?

Nói đi cũng phải nói lại, Kỳ Lân nhất tộc sau đại chiến ba tộc, cả chủng tộc gần như diệt tuyệt hầu như không còn, sẽ không phải chính là do Nguyên Thủy lão đạo âm thầm làm chứ?!

Sau đại chiến ba tộc, Long tộc không cần phải nói, tuy rằng phong quang không còn, nhưng ít ra cũng vẫn có thể thống ngự tứ hải.

Phượng tộc dù thảm thế nào, cũng lưu lại Kim Sí Đại Bàng cùng Khổng Tước.

Nhưng Kỳ Lân nhất tộc, đó thật là cái gì cũng không còn, thỉnh thoảng xuất hiện một đầu Kỳ Lân thần thú mang theo chút huyết mạch Kỳ Lân, đều bị coi như tường thụy (điềm lành) mà cung phụng, hiếm hoi đến đáng thương.

Chương 282

Hơn nữa, thời kỳ Phong Thần, Côn Luân Ngọc Hư có vách đá Kỳ Lân (Kỳ Lân Nhai), mà hiện giờ Vương đình Kỳ Lân lại xây dựng trên vách đá Kỳ Lân ở núi Bất Chu...

Chẳng lẽ tương lai vách đá Kỳ Lân ở núi Bất Chu, bị Nguyên Thủy đạo nhân đem cả cái về Côn Luân rồi?!

Di?

Không đúng a!

Thời kỳ này, Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên đã ở trong tay Thái Thượng và Nguyên Thủy rồi?

Chẳng lẽ đây là Linh Bảo bạn sinh của bọn hắn?

Thế nhưng, không phải nói Linh Bảo bạn sinh của bọn hắn là "Hồng liên bạch ngẫu thanh hà diệp" (Hoa sen đỏ, ngó sen trắng, lá sen xanh) sao?

Câu nói 'Hồng hoa bạch ngẫu thanh hà diệp, tam giáo nguyên bản thị nhất gia', chính là từ nơi này truyền ra.

Hồng liên là Ngọc Như Ý của Nguyên Thủy, Bạch ngẫu là Phất Trần của Thái Thượng, Thanh hà diệp chính là Thanh Bình Kiếm của Thông Thiên.

Mà Thanh Bình Kiếm lại là chí bảo thành đạo của Thông Thiên, có thể thấy Phất Trần và Ngọc Như Ý cùng cấp bậc với nó, hiển nhiên phẩm chất cũng sẽ không kém đi đâu.

Nhưng bọn hắn cư nhiên còn có Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên, cái này...

Bất quá lấy căn cước xuất thân do tinh khí Bàn Cổ biến thành của bọn hắn, có loại cấp bậc Chí Bảo bạn sinh này, tựa hồ cũng nói được.

Chỉ là một người hai kiện Chí Bảo, cái này có chút quá phận.

Ách, không đúng!

Hỗn Độn Chung cũng không ở trong tay Thông Thiên.

Trước kia Ngô Sở vẫn luôn cho rằng Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên là sau khi giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, Lão Tổ tại Phân Bảo Nham đem hai kiện Chí Bảo này chia cho bọn hắn.

Thậm chí lúc trước khi đụng tới Âm Dương Lão Tổ ở Vạn Nha Sơn, Ngô Sở còn tưởng rằng Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ kia, đang ở trên người Âm Dương Lão Tổ cơ!

Vốn dĩ hắn còn đang suy nghĩ, hiện giờ mình trở thành đại đệ tử của Hồng Quân Lão Tổ, tương lai trên Phân Bảo Nham phân bảo, chính mình thế nào cũng có thể lấy được một kiện Chí Bảo chứ!

Nhưng hiện tại... có chút suy nghĩ nhiều rồi!

Bất quá, Thái Cực Đồ ở trong tay Thái Thượng, Bàn Cổ Phiên ở trong tay Nguyên Thủy, nhưng Hỗn Độn Chung lại cố tình ở trên tay Thái Nhất...

Đáng thương Thông Thiên, chẳng lẽ hắn từ nhỏ đã bị hai vị lão ca kia khi dễ đến lớn?

Khó trách tương lai lão đại lão nhị sẽ liên thủ lại khi dễ lão tam, cái này đều là bị khi dễ thành thói quen đi!

Nghe được bọn hắn nói sau lại còn lên Côn Luân, cùng Côn Luân tam huynh đệ luận đạo, cũng đem văn hóa ẩm thực và văn hóa giải trí của núi Tử Ngọc giới thiệu cho bọn hắn, Ngô Sở cũng là một trận không nói gì.

Cứ cái tính tình của ba huynh đệ kia, đoán chừng cũng chỉ có Lão tam sẽ có hứng thú với việc này, còn Lão đại và Lão nhị kia, một người đạo vô vi, một người giảng quy củ, đoán chừng sẽ không thích những thứ này. "Các ngươi chẳng lẽ không có đi Tây Côn Luân xem một chút?" Ngô Sở hỏi một câu. "Địa mạch Tây Côn Luân lại chưa bị hao tổn, đi đó làm chi?" Trấn Nguyên Tử khó hiểu hỏi.

Ngô Sở cười nói: "Nghe đồn trên Tây Côn Luân có một vị đạo hữu tu vi cường đại, vị đạo hữu kia còn có một cây Linh Căn bạn sinh tên là Bàn Đào Thụ, trái cây do cây Bàn Đào đó kết ra, so với Nhân Sâm Quả của Trấn Nguyên Tử lão ca, cũng là kẻ tám lạng người nửa cân!

Ta còn nghĩ, nếu các ngươi có thể mang về một quả, đến lúc đó ta dùng hạt quả kia bồi dục một chút, xem có thể bồi dục ra cây Bàn Đào đê phẩm hay không đây!" "Cư nhiên còn có loại cực phẩm linh quả này?" Hồng Vân cảm thán nói: "Chậc, đáng tiếc!

Sớm biết ngô đẳng liền thuận đường đi Tây Côn Luân xem một chút." Đương nhiên, bồi dục Bàn Đào đê phẩm, cái này Ngô Sở kỳ thật cũng chỉ là suy đoán.

Dù sao tương lai Thiên Đình xuất hiện Bàn Đào, không thể nào là cướp của Tây Vương Mẫu chứ!

Hơn nữa Bàn Đào của Thiên Đình còn phân tam phẩm, loại phẩm cấp cao nhất đều có một ngàn hai trăm cây, rất hiển nhiên là chiết cành ra.

Tiên Thiên Linh Căn cực phẩm chân chính, đều là duy nhất.

Có khả năng nhất chính là, Vương Mẫu nương nương của Thiên Đình, mượn Tây Vương Mẫu của Tây Côn Luân một ít cành Bàn Đào, tiến hành một phen bồi dục sau đó chiết cành ra.

Trên thực tế, bởi vì cái Bàn Đào này, Ngô Sở vẫn luôn coi Tây

Vương Mẫu của Tây Côn Luân và Vương Mẫu nương nương của Thiên Đình là cùng một vị thần.

Nhưng nơi này là thế giới Hồng Hoang, từ tình huống trước mắt đến xem, Tây Vương Mẫu của Tây Côn Luân và Vương Mẫu nương nương của Thiên Đình trong tương lai, hiển nhiên không phải cùng một vị thần.

Tây Vương Mẫu là Tây Vương Mẫu, mà Vương Mẫu nương nương tương lai, thì là thiếu nữ Dao kiều man khả ái lúc trước, cũng là sư muội Dao hiện giờ của hắn. "A Sở từ đâu nghe nói vị đạo hữu Tây Côn Luân kia có cực phẩm linh quả như thế?" Thanh Khâu Ly tò mò hỏi một câu, thế là mọi người liền tò mò nhìn về phía Ngô Sở.

Ngô Sở khẽ ho một cái, đạo: "Là một vị lão tiền bối nói..." "Sẽ không phải là sư phụ đệ đi!" Hậu Thổ cười hỏi.

Ngô Sở lần nữa khẽ ho, quay đầu nhìn thoáng qua tôn mộc ngẫu phân thân kia, lắc lắc đầu.

Cũng không dám dưới mí mắt Lão Tổ, đem cái nồi này chụp lên đầu Lão Tổ. "Sư phụ?

Ngươi bái sư rồi?" Thanh Khâu Ly ngạc nhiên nói, sau đó cũng không khỏi nhìn về phía tôn mộc ngẫu phân thân được cung phụng cách đó không xa, bĩu môi, "Là vị tiền bối kia?" Ngô Sở gật đầu nói: "Việc này nói ra thì rất dài..." Vì thế, hắn đem chuyện Âm Dương Lão Tổ và Trường Mi lão đạo xuất hiện, bao gồm chuyện bọn hắn muốn thu hắn làm đồ đệ, Hồng Quân Lão Tổ đi ra đoạt đồ đệ, đều kể với mọi người một chút.

Đương nhiên, chuyện đoạt đồ đệ nói có chút uyển chuyển, không thể làm bại hoại thanh danh của Lão Tổ không phải. "Ta cùng Lão Tổ vốn là có duyên sư đồ, chỉ kém danh phận chưa định, thế là bởi vì chuyện này, Lão Tổ liền sớm thu ta làm đồ đệ." Ngô Sở mỉm cười nói.

Ngẫm lại, tương lai Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, trên danh nghĩa cũng là đệ tử của Lão Tổ, quay đầu nhìn thấy mình, có phải hay không muốn gọi mình một tiếng 'Đại sư huynh'?

Hắc, ngẫm lại hắn đều cảm thấy rất 'đã', rất chờ mong nha! "Đúng rồi, nói cho ta biết chuyện này, chính là Trường Mi lão đạo." Ngô Sở cười đem cái nồi này chụp lên đầu Trường Mi lão đạo, "Nói đến Trường Mi lão đạo và Âm Dương đạo nhân này, nguyên bản bọn hắn đều là tranh nhau muốn thu Tiểu Nguyệt Linh làm đồ đệ, đáng tiếc Tiểu Nguyệt Linh không nỡ bỏ mọi người chúng ta, không muốn đi cùng bọn hắn, cho nên liền cự tuyệt..." Mọi người nghe vậy, đều không khỏi nhìn về phía cái tiểu nha đầu khả ái kia, có thể cự tuyệt dụ hoặc như vậy, tiểu nha đầu này cũng không đơn giản a!

Tiểu Nguyệt Linh bị mọi người nhìn đến có chút ngượng ngùng, khoát tay nói: "Hai vị lão tiền bối kỳ thật chính là cảm thấy ta làm đồ ăn ngon, muốn để ta làm đồ ăn ngon cho bọn hắn thôi!

Ta cảm thấy đi theo A Sở ca, mới có thể làm cho trù nghệ của ta tiến bộ hơn, còn không cần rời xa mọi người..." Thanh Khâu Ly bật cười lắc đầu, nói: "A Sở ca của ngươi cũng thật không uổng công thương ngươi!

Cư nhiên dễ dàng như vậy liền buông tha một cơ duyên lớn như thế, tương lai cũng không nhất định sẽ có lại." "Chỉ cần mọi người có thể bình bình an an, vui vui vẻ vẻ ở cùng một chỗ là tốt rồi!" Lời này làm cho mọi người không khỏi cảm thấy: Đây đúng là một tiểu nha đầu khiến người ta yêu thương!

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử bọn họ lại ở núi Tử Ngọc ngốc mấy chục năm, sau khi khôi phục sự mệt mỏi do mấy vạn năm tu phục địa mạch tạo thành, rốt cục lần nữa khởi hành.

Bọn họ chuẩn bị dọc theo lưu vực sông lớn một đường hướng

Tây, tu phục địa mạch bị tổn hại.

Lần này bọn họ mang đi Vũ Điệp Nương Thải Dực, nhưng là Thanh Khâu Ly thì không tính toán tham dự nữa, nàng định về Thanh Khâu bế quan một thời gian, tiêu hóa đi phần công đức khen thưởng nhận được từ lần tu phục địa mạch này.

Cứ như vậy, hơn ngàn năm thời gian lại vội vàng trôi qua.

Chương 283

Thanh Khâu Ly sau khi xuất quan, chạy đến núi Tử Ngọc để hưởng thụ mỹ thực, kết quả bị Ngô Sở kéo đến bộ lạc Hậu Thổ, chuẩn bị trợ giúp Hậu Thổ bố trí phòng ngự trận pháp trong bộ lạc. "Tỷ tỷ giúp ngươi chuyện này, ngươi nên cảm tạ ta như thế nào?" Trên đường đi tới bộ lạc Hậu Thổ, Thanh Khâu Ly cười híp mắt hỏi Ngô Sở.

Ngô Sở nghe vậy sửng sốt, cuối cùng khẽ ho một cái, nói: "Tỷ tỷ nói như vậy, chẳng phải là rất khách sáo?

Tỷ tỷ bình thường không phải gọi Hậu Thổ tỷ tỷ là muội muội sao?

Như vậy, tỷ tỷ giúp một chút muội muội, không phải là nên làm sao?" "Lời tuy nói thế, nhưng nếu không phải ngươi gọi ta, ta cũng không tính toán giúp nàng đâu!" Thanh Khâu Ly cười tủm tỉm nói, thần thái nhìn không ra có nửa điểm miễn cưỡng, giống như nàng đối với cái tình tỷ muội này thật sự rất không quan tâm vậy.

Ngô Sở thấy thế, liền không khỏi thầm oán thầm: Tình tỷ muội này, có chút 'nhựa' (giả tạo) a! "Vậy tỷ tỷ muốn ta cảm tạ ngươi như thế nào?" "Loại chuyện này, ta tự mình nói ra, vậy thì quá không thành ý, phải là chính ngươi nghĩ mới được." "..." Ngươi không nói, ta làm sao mà biết?

Ngô Sở lần nữa thầm oán thầm, sau đó phát hiện, cái tình tiết này sao lại quen thuộc như vậy chứ? "Vậy, ta dạy tỷ tỷ một đạo thuật pháp thần thông nhé?" "Không cần!" "Thần thông Âm Dương lão đạo truyền cho chúng ta —— Nhật Nguyệt Thần Luân!" Ngô Sở nói xong, vươn hai tay, một tay vẽ vòng tròn làm mặt trời, một tay vẽ cung làm

mặt trăng, sau đó hai tay hợp lại, một tôn mặt trời và một vầng trăng xoay quanh bên người hắn, "Tiến khả công, lui khả thủ, có thể nói là thượng đẳng thần thông công phòng nhất thể." "Nhìn qua không tệ, nhưng ta vẫn là không cần!" "Vậy, ta đàn cho tỷ tỷ một khúc?" "Không muốn nghe!" "Vậy, ta làm cho tỷ tỷ một bữa cơm?" "Trù nghệ của ngươi đã không bằng Tiểu Nguyệt Linh rồi!" "..." Liên tiếp đề ra mấy cái ý tưởng, đều bị Thanh Khâu Ly nghĩa chính từ nghiêm cự tuyệt, điều này làm cho Ngô Sở rất muốn nói một câu: Thích giúp hay không thì tùy, gia không hầu hạ nữa!

Nhưng lời này nếu nói ra miệng, thì vị này thật sự có khả năng trực tiếp xoay người 'bỏ chạy'.

Vì thế hắn chỉ có thể bất đắc dĩ dang tay: "Ta thật sự nghĩ không ra có thể giúp ngươi làm chút gì, hay là tỷ tỷ ngươi vẫn là trực tiếp nói cho ta biết, muốn ta cảm tạ ngươi như thế nào đi!" "Ngươi không phải giúp Hậu Thổ muội muội thiết kế không ít trang phục và giày sao, ta cũng muốn!" "..." Ngô Sở nghĩ tới chính là, mình giúp Hậu Thổ tiểu thư tỷ thiết kế quần áo và giày, đó không phải là đồ bơi cộng thêm áo choàng tắm, còn có giày cao gót sao? "Được!

Không thành vấn đề!

Bao ngươi hài lòng, không hài lòng có thể đổi!" "Lần trước ngươi nhân lúc ta đang bế quan luyện chế Linh Bảo cho ngươi, còn cùng Hậu Thổ muội muội đi thuyền ra ngoài chơi mấy năm, ta cũng muốn đi chơi..." "Có thể!

Không thành vấn đề!" "Vậy, nếu chỉ có hai người chúng ta thì sao!" "..." Ngô Sở sửng sốt, nói: "Không mang theo Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Vũ sao?

Người đông náo nhiệt chút." "Nhưng ta chỉ muốn yên tĩnh nằm trên ghế nằm, tắm ánh mặt trời, tùy sóng trục lưu..." "Nghe thì rất tốt

đẹp, nhưng thời gian lâu, cũng sẽ rất nhàm chán.

Hơn nữa lần trước chúng ta đi ra ngoài, còn có Hồng Vân lão ca cùng đi, trên phương diện an toàn hoàn toàn không có vấn đề.

Hiện giờ Hồng Hoang hung hiểm như vậy, nếu chỉ có hai chúng ta..." "Không có thành ý!" "..." Hai người cứ như vậy một loại 'tán gẫu', đi tới bộ lạc Hậu Thổ, bắt đầu bố trí các loại phòng ngự trận pháp cho bộ lạc Hậu Thổ.

Bởi vì Vu tộc sử dụng sức mạnh không phải linh lực, cho nên Thanh Khâu Ly còn cần cùng Hậu Thổ cùng nhau ma cải (chỉnh sửa ma thuật) những trận pháp kia.

Hạng mục công trình này, vẫn luôn kéo dài hơn ngàn năm lâu.

Khi phòng ngự trận pháp thích hợp cho Vu tộc sử dụng hoàn thành, Hậu Thổ phi thường cảm kích tặng cho Thanh Khâu Ly một khối Cửu Thiên Tức Nhưỡng, nhưng bị Thanh Khâu Ly cắn răng cự tuyệt.

Sự trân quý của Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Thanh Khâu Ly rất rõ ràng, nàng kỳ thật cũng muốn, nhưng nghĩ đến mình đã đáp ứng Ngô Sở, lại từ chỗ Ngô Sở chiếm được lời hứa, nếu còn thu lễ vật Hậu Thổ tặng, vậy làm sao còn không biết xấu hổ tiếp tục để Ngô Sở thực hiện lời hứa đây?

Hậu Thổ cũng không biết những thứ này, cho nên chấp ý muốn tặng, không tặng thì cái nhân tình này nợ cũng có chút lớn, dù sao cái này chính là sự tình quan hệ đến vấn đề an toàn của bộ lạc bọn họ.

Thấy Hậu Thổ thái độ kiên quyết, Thanh Khâu Ly đành phải nói: "Muội muội không cần như thế, tỷ tỷ đây cũng là chịu sự nhờ vả của A Sở, hơn nữa A Sở đã vì ta chuẩn bị tốt tạ lễ, muội muội cũng không cần khách khí như vậy nữa, nếu không tỷ tỷ chẳng phải thành hạng

người ti liệt bán ân tình cho cả hai bên sao!" Nghe được lời này, Hậu Thổ liền không khỏi nhìn về phía Ngô Sở, có chút cảm động, không chỉ là Ngô Sở lo lắng vì an toàn bộ lạc của nàng, còn vì Ngô Sở yên lặng làm hết thảy những thứ này cho nàng.

Hậu Thổ tiểu thư tỷ muốn đem Cửu Thiên Tức Nhưỡng tặng cho Ngô Sở, Ngô Sở mỉm cười nói: "Tỷ tỷ không cần khách khí với ta, với tu vi hiện tại của ta, cũng không có cách nào đem thứ này luyện thành Linh Bảo, trong núi Tử Ngọc của ta, còn có một khối lúc trước tỷ tặng đấy!

Chờ ngày nào đó tu vi của ta đến cấp bậc như các tỷ, lại đến đòi tỷ sau nhé!" Ngừng một chút, hắn lại nói: "Hơn nữa lần này đáp ứng mấy cái tạ lễ với Thanh Khâu tỷ tỷ, cũng chỉ là thiết kế cho Thanh Khâu tỷ tỷ một ít trang phục linh tinh, thuận tiện đi ra ngoài du lịch một chuyến, tỷ tỷ muốn cùng đi không?

Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Vũ bọn họ cũng sẽ cùng đi." Thanh Khâu Ly có chút bất mãn liếc Ngô Sở một cái, nhưng cuối cùng vẫn nói: "Muội muội cũng biết A Sở người này không thích xuất sơn vui chơi, ngay cả đạo hiệu đều là 'Bất Xuất Sơn Nhân', nếu muội không cùng đi, hắn cũng không nguyện ý đi theo chúng ta quá xa..." Thanh Khâu Ly vẫn rất nể mặt Ngô Sở, không nói Ngô Sở nhát gan sợ phiền phức, khi bên người chỉ có một Đại La thì không dám chạy theo nàng quá xa.

Ngô Sở trước đó liền lấy lý do mình nhát gan, cự tuyệt du lịch cùng một mình Thanh Khâu Ly.

Đối mặt với nam nhân nhát gan như vậy, Thanh Khâu Ly cũng có chút cạn lời.

Nhưng nghĩ đến ưu điểm ở các phương diện khác của nam nhân này, nàng lại không khỏi bắt đầu tìm lý do cho hắn, cảm thấy hắn nhát

gan, càng nhiều là xuất phát từ cẩn thận chặt chẽ.

Nhát gan là khuyết điểm, nhưng cẩn thận chặt chẽ chính là ưu điểm. "Được a!" Hậu Thổ tiểu thư tỷ rất dứt khoát đáp ứng xuống.

Kết quả không đợi bọn hắn du lịch thành hành, một vị lão tiền bối liền quang cố núi Tử Ngọc.

Vị tiền bối kia tự hào 'Càn Khôn', làm cho Ngô Sở nghĩ tới vị Càn Khôn Lão Tổ kia.

Vị Càn Khôn Lão Tổ này không giống Trường Mi lão đạo lôi thôi lếch thếch như vậy, cũng không giống Âm Dương Lão Tổ trang phục kỳ dị như thế, càng không giống sư phụ Hồng Quân Lão Tổ của hắn đạo cốt tiên phong như kia.

Cả người nhìn qua tựa hồ thường thường không có gì lạ, bởi vì ở trên người hắn, nhìn không ra có bất luận dấu vết đạo vận lưu chuyển nào, phảng phất cả người cùng cả phiến thiên địa dung hợp tại một chỗ.

Hắn chính là Càn Khôn, Càn Khôn chính là hắn.

Ngô Sở có chút kỳ quái vị Lão Tổ này làm sao sẽ đến núi Tử Ngọc của hắn, kết quả còn chưa đợi hắn hỏi ra, vị Càn Khôn Lão Tổ kia liền mỉm cười giải thích.

Chuyện kể rằng vạn năm trước, Hồng Quân Lão Tổ đã mượn Càn Khôn Đỉnh từ Càn Khôn Lão Tổ để luyện chế thanh cực phẩm linh bảo Ngũ Hành Nguyên Linh Càn Khôn Kiếm cho vị khai sơn đại đệ tử Ngô Sở này.

Càn Khôn Lão Tổ đã đến Ngọc Kinh Sơn của Hồng Quân, thưởng thức văn hóa ẩm thực và văn hóa giải trí tại đó, đồng thời cũng biết đến Tử Ngọc Sơn qua lời kể của Hồng Quân.

Sau đó, vị Càn Khôn Lão Tổ này sau khi giải quyết xong xuôi công

việc trong tay, liền đích thân chạy tới Tử Ngọc Sơn, chuẩn bị lĩnh giáo một chút món ngon có thể lọt vào mắt xanh của Hồng Quân.

Nguyên nhân chỉ đơn giản như vậy, Càn Khôn Lão Tổ có thể nói là thực khách được Hồng Quân giới thiệu tới.

Nghĩ tới người giới thiệu này, cũng đủ hiểu danh tiếng của Tiểu Nguyệt Linh hiện nay lớn đến mức nào.

Tuy nhiên, nghe Càn Khôn Lão Tổ giải thích, Ngô Sở càng cảm thấy Tử Ngọc Sơn của mình có chút giống "nhà hàng lớn" phiên bản Hồng Hoang rồi.

Hoặc gọi là "Bếp tư Hồng Hoang" thì càng thiết thực hơn.

Bất đắc dĩ, mọi người chỉ đành tạm dừng dự định xuất du, tiếp đãi vị Lão Tổ này.

Mặc dù vị lão đạo này mang lại cảm giác bình thường không có gì lạ cho mọi người, nhưng Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly đều không phải người không có nhãn lực, sẽ không nhìn không ra chỗ kỳ dị trong sự bình thường của ông ta.

Có thể hòa mình vào thiên địa, không để lộ ra nửa luồng đạo vận, điều này đủ để khiến người ta kinh thán về sự lĩnh ngộ sâu sắc đối với Đại Đạo pháp tắc của người này.

Sau khi hai bên giới thiệu, Càn Khôn Lão Tổ nhìn Thanh Khâu Ly với thần tình ít nhiều có chút cổ quái, giống hệt như lúc Trường Mi lão đạo nhìn Thanh Khâu Ly vậy.

Điều này khiến Thanh Khâu Ly có chút kỳ quái: "Tiền bối quen biết vãn bối sao?" Càn Khôn Lão Tổ nghe vậy cười cười, nói: "Tuy là lần đầu gặp mặt, nhưng lại có cảm giác quen thuộc, làm bần đạo nhớ tới một vị đạo hữu từ rất lâu về trước." Lời này không khỏi khiến ánh mắt mọi người đổ dồn lên người Thanh Khâu Ly.

Ngô Sở cảm thấy, tiền kiếp của Thanh Khâu Ly có lẽ cũng là một tôn Hỗn Độn Ma Thần, Càn Khôn Lão Tổ thân là Hỗn Độn Thần Ma cảm thấy nàng quen thuộc cũng không có gì lạ.

Đối mặt với thêm một vị cấp bậc Lão Tổ mộ danh mà đến, Tiểu Nguyệt Linh tự nhiên cũng không dám có chút thất lễ, tung ra hết vốn liếng, chế biến cho Càn Khôn Lão Tổ hàng trăm món ngon.

Sau đó lão đạo này liền ăn vạ không chịu đi, ôm cùng một ý đồ với đám người Trường Mi lão đạo và Âm Dương lão tổ, vươn cành ô liu với Tiểu Nguyệt Linh, muốn dụ dỗ Tiểu Nguyệt Linh đi.

Có kinh nghiệm từ chối hai vị Lão Tổ trước đó, Tiểu Nguyệt Linh khi từ chối vị Càn Khôn Lão Tổ này lại không hề do dự.

Bất quá lần này, Ngô Sở ngược lại khuyên Tiểu Nguyệt Linh một chút, hy vọng nàng có thể thận trọng cân nhắc.

Chương 284

Dù sao nếu bái Càn Khôn Lão Tổ làm sư phụ, tương lai nếu Càn Khôn Lão Tổ thật sự giống như xu thế của thế giới Hồng Hoang, không cẩn thận "tạch" trong Đạo Ma chi tranh, vậy tương lai sư phụ Hồng Quân của hắn phỏng chừng cũng không tiện mặt dày chiếm Càn Khôn Đỉnh làm của riêng nữa nhỉ!

Kết quả Tiểu Nguyệt Linh còn tưởng rằng Ngô Sở không thích nàng nữa, đang đuổi nàng đi đây!

Lệ mắt lưng tròng nhìn hắn, khóc đến là thương tâm.

Càn Khôn Lão Tổ thấy thế cũng có chút xấu hổ, dù sao ông ta xác thực là muốn dụ dỗ Tiểu Nguyệt Linh đi, làm sao có thể để đệ tử của mình ở lại đây hầu hạ đệ tử của Hồng Quân chứ!

Chuyện này mà truyền ra ngoài, mặt mũi già nua của Càn Khôn Lão Tổ ông biết để đâu?

Thế là, chuyện này chỉ đành không giải quyết được gì.

Ngô Sở cũng không thể nói cho Tiểu Nguyệt Linh biết Càn Khôn Lão Tổ tương lai có khả năng sẽ chết, ngươi tới chỗ ông ấy ở, tương lai là có thể kế thừa di sản của ông ấy rồi.

Thật mà nói như vậy, Tiểu Nguyệt Linh không coi hắn là kẻ điên mới lạ.

Mắt thấy thu đồ đệ không thành, Càn Khôn Lão Tổ cũng không dây dưa, sau khi hưởng thụ một khoảng thời gian tại Tử Ngọc Sơn, liền để lại một đạo thần thông thuật pháp tên là "Càn Khôn Na Di Thuật", sau đó liền cáo từ rời đi trong tiếc nuối.

Càn Khôn Na Di Thuật là một loại độn thuật tương tự như không

gian na di, trong đó cũng liên quan đến việc vận dụng một số quy tắc không gian, lại bao hàm Càn Khôn chi đạo, không chỉ có thể di chuyển bản thân mình mà còn có thể di chuyển ngoại vật, là một thuật pháp vô cùng thiết thực.

Nhìn bóng lưng Càn Khôn Lão Tổ rời đi, Ngô Sở xoa đầu Tiểu Nguyệt Linh khẽ than: "Có lẽ tương lai ngươi mới hiểu được, sự từ chối lần này của ngươi rốt cuộc đã đánh mất bao nhiêu thứ." Nghe hắn nói thế, mọi người đều có chút kỳ quái nhìn hắn, chẳng lẽ hắn biết bí mật gì của vị Càn Khôn Lão Tổ kia?

Nếu không sao lại nói như vậy? "A Sở biết rõ căn cước của vị Càn Khôn đạo nhân này?" Thanh Khâu Ly tò mò hỏi.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Biết không nhiều, chỉ biết vị lão tiền bối này cũng là sinh linh cổ xưa giống như sư phụ ta và các vị kia, luận căn cước thâm hậu thì không có bao nhiêu người có thể so sánh." Ngừng một chút, hắn lại cười nói: "Nhắc tới cái này, ta ngược lại cảm thấy, Thanh Khâu tỷ tỷ kiếp trước của nàng có lẽ cũng là một vị Hỗn Độn sinh linh cổ xưa đấy!

Nghe nói Bàn Cổ đại thần vào lúc khai thiên tích địa đã chém giết ba ngàn thần ma, hiến tế cho thiên địa..." Nói đến đây, Ngô Sở không khỏi có chút thất thần.

Chẳng lẽ một tầng nguyên nhân khác của cuộc chiến Vu Yêu là vì cái này?

Bàn Cổ chém giết ma thần, hiến tế thiên địa, bản nguyên của những ma thần đó sau khi trọng sinh dần dần hình thành nên Yêu tộc sau này, những Yêu tộc đó biết Vu tộc là hậu duệ Bàn Cổ liền muốn báo thù?

Rất nhanh, Ngô Sở lại yên lặng lắc đầu, nghĩ nhiều, nghĩ nhiều rồi...

Mặt trời đều là do mắt Bàn Cổ hóa thành, hai con Kim Ô do mắt Bàn Cổ thai nghén ra ngược lại muốn giết những hậu duệ Bàn Cổ kia, điều này cũng nói không thông a!

Huống chi Tam Thanh cũng tính là hậu duệ Bàn Cổ, bọn họ chính là tinh khí của Bàn Cổ hóa thành.

Nếu Yêu tộc muốn báo thù, vậy tại sao không tìm Tam Thanh?

Hơn nữa nếu thật sự muốn báo thù, hiện tại Vu tộc yếu nhỏ như vậy, đối với sinh linh do Hỗn Độn sinh linh trọng sinh mà đến như Thanh Khâu Ly mà nói, chẳng phải là thời cơ báo thù tốt nhất sao?

Lúc này, Hậu Thổ trừng đôi mắt đẹp về phía Ngô Sở, nói: "Nói hươu nói vượn!" "..." Ngô Sở chớp chớp mắt, cười hỏi: "Tỷ không phải không rõ ràng Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa như thế nào sao!

Làm sao biết ta đang nói hươu nói vượn?" Hậu Thổ lườm hắn một cái, nói: "Ngươi đây là đang bôi nhọ Phụ Thần của chúng ta!" "Đây sao lại là bôi nhọ chứ!

Ta cũng rất kính trọng Bàn Cổ đại thần mà!

Nếu không phải ngài ấy khai thiên tích địa, đâu có mảnh đại địa chúng ta sinh sống ngày nay?" "Từ 'hiến tế' này, cũng không phải là lời hay ý đẹp gì." "Ách, được rồi!

Chúng ta nói về vị Càn Khôn lão đạo kia đi." Ngô Sở cũng không dám tranh luận với Hậu Thổ về loại chuyện này, cũng không cần thiết, "Sư phụ ta từng mượn vị lão đạo kia một kiện Tiên Thiên Chí Bảo để giúp ta luyện chế linh bảo, kiện chí bảo kia tên là Càn Khôn Đỉnh, có năng lực chuyển linh bảo từ Hậu Thiên sang Tiên Thiên.

Nghĩ thử xem, Tiểu Nguyệt Linh nếu bái ông ấy làm sư, vậy còn thiếu linh bảo sao?" Mọi người nghe vậy, không khỏi hai mắt tỏa

sáng, đều cảm thấy tiếc thay cho Tiểu Nguyệt Linh.

Ngược lại chính bản thân Tiểu Nguyệt Linh cảm thấy không sao cả, cảm thấy chỉ cần không rời khỏi Tử Ngọc Sơn, không rời khỏi mọi người là tốt rồi.

Dù sao nàng cũng cảm thấy tiềm lực của mình có hạn, cho dù có nhiều linh bảo hơn nữa thì thế nào?

Hơn nữa ở trong Tử Ngọc Sơn này lại không cần tranh đấu với người khác, có nhiều linh bảo hay không quan trọng sao?

Thấy thần thái Tiểu Nguyệt Linh tịnh không có vẻ gì là tiếc nuối, Ngô Sở cũng chỉ đành cười cười, lại một lần nữa đưa tay xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng: "Chỉ cần tương lai ngươi không hối hận là được!" "Ta mới sẽ không hối hận!" Tiểu Nguyệt Linh lộ ra nụ cười kiều diễm đáng yêu. *** Thu cao khí sảng, ánh dương rực rỡ.

Trên mặt sông trong veo xanh biếc rộng hàng chục trượng, một chiếc lâu thuyền đang trôi nổi.

Lâu thuyền dập dềnh theo sóng xanh, phiêu phiêu dao dao, xuôi dòng trôi xuống hạ du.

Con sông này nối liền với hồ lớn của Tử Ngọc Sơn, một đường chảy về hướng Đông Nam, cuối cùng sẽ đổ vào con sông lớn bên cạnh Tử Ngọc Sơn, hội nhập vào Đông Hải.

Lúc này, bọn họ đã rời khỏi lưu vực Tử Ngọc Sơn, đang tiếp tục xuôi dòng về hướng Đông Nam.

Tốc độ lâu thuyền tuy không nhanh nhưng lại rất bình ổn, do một con bạch lộc điều khiển.

Trên bầu trời, một con chim lửa màu xanh lam vươn cổ kêu dài, bay lượn ngang trời.

Dưới đáy nước phía trước lâu thuyền, một con cá rồng màu đỏ có đầu rồng lướt qua, tuy rằng cá rồng chỉ lớn vài trượng, nhưng trong dòng sông trong veo thấy đáy này lại vô cùng bắt mắt.

Lần này, bọn họ chuẩn bị cưỡi sóng đạp gió hướng về Đông Hải, sau đó men theo đường bờ biển đi về phía Nam, tránh việc thâm nhập vào Đông Hải dẫn tới những phiền toái không cần thiết.

Về phần thời gian, tạm thời không định, chơi đến khi nào không muốn chơi nữa thì về.

Tất nhiên, đây là trạng thái lý tưởng khi giữa đường không xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Nếu không xảy ra bất kỳ sự cố nào, Ngô Sở ngược lại muốn men theo bờ biển, chuyển hướng sang ngọn núi Vũ Di Sơn ven biển phía Nam kia xem một chút.

Có lẽ không cẩn thận lại bị hắn tìm được đồng "Lạc Bảo Kim Tiền" phải đến thời kỳ Phong Thần mới xuất hiện thì sao!

Bất quá ở thời kỳ này, bảo bối kia xác suất lớn là vẫn chưa được thai nghén ra.

Giống như Yêu Tộc Thiên Đình trong tương lai vậy.

Nếu hiện tại Thiên Đình kia đã được thai nghén ra thì tin rằng Kỳ Lân Vương Đình sẽ không xây dựng trên Kỳ Lân Nhai, mà là xây dựng trên Thiên Đình ở đỉnh Bất Chu rồi.

Nhưng cho dù hiện tại không có thai nghén ra, Ngô Sở cũng không ngại đánh dấu một cái ở chỗ đó trước, sau này nếu có cơ hội lại đi lấy.

Đương nhiên, chuyện này hắn một chút cũng không vội.

Dưới ánh mặt trời trên boong tàu lâu thuyền, ba bóng người mặc

đồ mát mẻ đang nằm, ba người đeo kính râm kiểu dáng khác nhau, hút trà sữa trân châu trái cây thêm đá.

Phía sau ba chiếc ghế nằm, một con mèo trắng lớn đang nằm sấp, đôi vuốt lớn cũng ôm một ly trà sữa, thỉnh thoảng lại thích ý hút một ngụm, híp đôi mắt to lộ ra vẻ hưởng thụ.

Mấy Tiểu Hoa Tiên từ trong khoang thuyền bưng đĩa trái cây bay ra, đặt lên bàn trà ở giữa ba người, trên đĩa trái cây còn bốc lên từng đợt hàn khí, hiển nhiên là đã được ướp lạnh.

Trà sữa là Ngô Sở dạy Tiểu Nguyệt Linh nấu, trân châu cũng là Ngô Sở dạy nàng làm, tuy rằng không có bột khoai mì nhưng có bột củ sen thay thế cũng có thể làm ra khẩu cảm gần giống.

Ba người đang nằm chính là Ngô Sở cùng Thanh Khâu Ly, và cả Hậu Thổ.

Chương 285

Ngô Sở mặc quần đùi đi biển, chân xỏ dép tông, ở trần lộ ra thân trên tinh tráng, bộ dáng nhàn nhã cười nói: "Ta đã bảo phải mang theo đám Tiểu Nguyệt Linh mà!

Nếu không có bọn họ, chúng ta sao có thể nằm hưởng thụ trà sữa và tắm nắng như hiện tại?" Thanh Khâu Ly nằm bên cạnh bĩu môi nói: "Tắm nắng cái gì, chàng cũng đâu có thu cái dù che nắng này lại.

Hơn nữa chúng ta cũng có thể không ăn không uống a!" "Không ăn không uống, vậy sống còn có niềm vui gì?

Về phần tắm nắng..." Ngô Sở lắc đầu, liếc nhìn làn da mọng nước trắng hồng như muốn vỡ ra của nàng, bịa một cái lý do ngay cả chính hắn cũng không tin: "Đây không phải là sợ làn da thủy nộn của các nàng bị cháy nắng sao!" Da dẻ cảnh giới Đại La mà bị cháy nắng, chuyện này với việc Thánh Nhân bị trúng độc nấm thì có gì khác biệt đâu?

Ngay cả Hậu Thổ tiểu thư tả vốn đôn hậu cũng không nhịn được mà khúc khích cười rộ lên.

Đủ thấy lý do Ngô Sở bịa ra xàm xí cỡ nào.

Hai nữ đồng dạng mặc đồ bơi mát mẻ.

Thanh Khâu Ly mặc kiểu dáng gần giống bộ Tiểu Hồ Ly mặc lúc trước, bày ra hoàn toàn thân đoạn gợi cảm thướt tha của nàng.

So sánh với đó, Hậu Thổ tiểu thư tả bên ngoài còn khoác thêm một chiếc áo choàng tắm thì tương đối bảo thủ hơn nhiều.

Bất quá đối chiếu dáng người hai người, Ngô Sở phát hiện vẫn là dáng người của Hậu Thổ tiểu thư tả càng bùng nổ hơn một chút.

Tuy rằng Thanh Khâu Ly cũng không kém, nhưng ít nhiều vẫn nhỏ hơn một chút.

Ngô Sở cũng không dám nhìn nhiều, tránh cho càng nhìn càng muốn nhìn.

Dường như nhận ra tâm thái muốn nhìn lại không dám nhìn của Ngô Sở, trong lòng Thanh Khâu Ly thoải mái hơn nhiều.

Tuy rằng không giống Tiểu Hồ Ly trắng trợn bày ra trước mặt Ngô Sở như vậy, nhưng nàng cũng sẽ thỉnh thoảng dùng thân thể trêu chọc Ngô Sở một chút, đồng thời lấy đó làm niềm vui.

Điều này làm cho Ngô Sở không khỏi thầm oán thầm, quả nhiên không hổ là con hồ ly tinh già, thủ đoạn trêu chọc này đúng là thuận tay nhặt ra, hơn nữa hồn nhiên thiên thành, không có nửa phần làm bộ.

Mỗi khi đến lúc này, Ngô Sở đều sẽ yên lặng chém chết từng tia tà niệm nảy sinh trong đáy lòng, để bản thân không đến mức làm trò hề trước mặt các nàng.

Tuy rằng không cách nào "ỷ hồng ôi thúy", nhưng những ngày tháng mỗi ngày đều có thể rửa mắt này vẫn trôi qua rất sảng khoái.

Sau khi chém đi những tà niệm kia, quả nhiên liền trở nên tự nhiên hơn nhiều. ...

Cứ như vậy, bọn họ một đường tiến về hướng Đông Nam, không bao lâu liền tiến vào con sông lớn rộng vạn dặm kia.

Những ngày trôi nổi trên sông lớn, mỗi ngày đều sẽ có chút chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Bởi vì cá lớn sinh sống trong sông lớn thực sự quá nhiều, Đại Hồng biến thành cá đỏ ở trong sông lớn này luôn sẽ gặp phải một số đồng loại đến khiêu khích.

Cho dù hắn quay lại trên boong tàu, cũng sẽ có không ít cá lớn phát động công kích đối với lâu thuyền.

Đương nhiên, bọn họ đối với việc này lại một chút cũng không lo lắng, còn để Đại Hồng và Tiểu Bạch, cùng với Tất Hỏa và Du Du bọn họ luân phiên đi thu thập những sinh linh dưới nước dám khiêu khích bọn họ.

Nếu bọn họ thu thập không được thì để Tiểu Hồ Ly xuất mã, đây cũng là tăng thêm một chút kinh nghiệm đấu pháp cho Tiểu Hồ Ly.

Dù sao ở cái nơi yên tĩnh tường hòa như Tử Ngọc Sơn, cơ hội đấu pháp cũng không nhiều.

Lấy tu vi Kim Tiên cảnh của Tiểu Hồ Ly, nếu thật sự buông tay chân đấu pháp thì vẫn rất dễ tạo thành phá hoại đối với hoàn cảnh xung quanh, hơn nữa Ngô Sở cũng không muốn đánh với nàng.

Thuật pháp Tiểu Hồ Ly biết đa phần lấy huyễn thuật làm phụ, mà huyễn thuật đối với Ngô Sở cơ bản không có tác dụng gì, bởi vì mắt phải của hắn ẩn chứa một đạo phá huyễn thần thông.

Nếu gặp phải loại sinh linh dưới nước không nói đạo lý, Tiểu Nguyệt Linh liền sẽ thi triển "Huyễn Sát Chi Thuật" dùng để tra tấn nguyên thần đối phương.

Tiểu Nguyệt Linh đối phó không được thì do Thanh Khâu Ly "xuất nhãn".

Sinh linh dưới nước có thể khiến Thanh Khâu Ly "xuất nhãn" tự nhiên sẽ không nhiều, tuy rằng Thanh Khâu Ly không giết chúng, nhưng sự tra tấn phải chịu đựng lại sẽ không ít, kết quả tự nhiên rất thảm.

Hai ba tháng sau, thời tiết dần lạnh, tuyết lớn bay đầy trời, con sông lớn rộng vạn dặm cư nhiên dần dần bị đóng băng, hơn nữa theo

tuyết lớn liên tục nhiều ngày, tầng băng dần dày lên.

Lâu thuyền không cách nào chạy trong nước, bèn do mấy con chó lớn kéo, giống như xe trượt tuyết trượt đi trên mặt băng, cũng có một phen cảm thụ khác biệt.

Cứ như vậy, cũng không biết qua bao nhiêu cái xuân hạ thu đông.

Một ngày nọ, một tiếng chim hót vang vọng thu hút sự chú ý của bọn họ, bầu trời phía xa như bị lửa thiêu đốt.

Lại một tiếng long ngâm truyền đến khiến vạn thú vì đó mà chập phục.

Phượng minh long ngâm, long phượng tranh đấu?

Mọi người nhìn nhau, nhìn về phía bầu trời xa xa.

Lâu thuyền xuôi dòng mà xuống, từ xa liền thấy một cột vòi rồng từ mặt sông rộng lớn phóng lên tận trời, cuốn về phía ngọn lửa đầy trời đang hắt xuống kia.

Trong nước và lửa, hai cái bóng đang lấp lóe giao thoa.

Trên mặt sông rộng lớn, theo khí lãng do kịch chiến sinh ra cuộn trào về bốn phía, kích khởi sóng dữ trăm trượng ngàn trượng, từng đợt từng đợt cuồn cuộn hung hãn ập tới.

Lâu thuyền theo đó phập phồng chìm nổi, giống như một chiếc lá nhỏ giữa biển giận, trước mặt con sóng lớn kia trông thật nhỏ bé.

Bất quá có bạch lộc Du Du thao túng lâu thuyền, lâu thuyền tịnh không bị sóng dữ lật úp.

Chỉ là sóng dữ vỗ vào bờ sông lớn, trong nháy mắt liền nhấn chìm rừng núi bên bờ.

Lúc này mọi người đều ngẩng đầu nhìn bầu trời phương xa, khoảng cách tối thiểu cũng cách xa hàng trăm dặm, nhưng đối với bọn

họ mà nói vẫn có thể nhìn rõ ràng.

Chỉ bất quá khi hai bóng người kia va chạm vào nhau thì khó nói rồi.

Xích long phù du trên không, hơn nửa thân tư ẩn trong vân vụ, như ẩn như hiện.

Liệt phượng tung cánh, lửa giận hừng hực nhuộm đỏ cả bầu trời.

Khi một rồng một phượng chưa động thì xác thực là có thể nhìn rõ.

Nhưng khi chúng động đậy, tốc độ nhanh như tia chớp kia lại khiến cho người dưới cấp bậc Kim Tiên chỉ có thể nhìn thấy từng tia chớp lấp lóe lướt qua.

Tuy nhiên loại tràng diện đấu pháp này Ngô Sở cũng không phải chưa từng thấy, lúc trước Kỳ Lân tộc đại chiến với Long tộc tại lưu vực sông lớn, Ngô Sở liền từ trong màn nước thấy qua loại hình ảnh này.

Chỉ bất quá hiện tại biến thành Long tộc và Phượng tộc.

Khoảng cách hàng trăm dặm trước mặt Xích Long và Hỏa Phượng kia cơ hồ chuyển mắt trong chớp mắt là tới.

Mọi người vốn đang xem kịch trên lâu thuyền chỉ cảm thấy xích mang lóe lên giữa không trung, trên mặt sông rộng lớn lập tức dấy lên sóng lớn ngàn trăm trượng cuộn ngược lên trời, sau đó liền thấy mưa hoa đầy trời phiêu tán rơi xuống, hai bóng người từ không trung phía trên lâu thuyền lướt qua như điện.

Đang...

Chương 286

Trong nháy mắt lướt qua lâu thuyền, sừng rồng màu đỏ và mỏ đỏ va chạm vào nhau, phát ra tiếng kim thiết giao minh.

Hai bóng người cuộn ngược trở ra, khí lãng ép xuống phía dưới, thổi quần áo Ngô Sở bọn họ bay phần phật.

Lúc này trên người Ngô Sở bọn họ đã mặc xong quần áo.

Lúc này cũng để bọn họ nhìn rõ ràng bóng dáng của con xích long kia, sau đó mọi người liền nhìn về phía Đại Hồng, bởi vì con xích long kia bộ dạng và bản thể Đại Hồng thực sự quá giống nhau.

Đều là đầu rồng thân cá, có điều thân thể phải to lớn hơn Đại Hồng vô số lần, trên đầu cũng có thêm đôi sừng rồng.

Trên đầu Đại Hồng tịnh không có sừng rồng.

Có lẽ là Đại Hồng ăn thịt rồng không đủ nhiều, chưa thể thúc đẩy sinh ra sừng rồng chăng!

Bất quá theo việc hắn không ngừng tu hành "Cửu Chuyển Huyền Công", có lẽ có một ngày mọc ra sừng rồng cũng không phải chuyện gì kỳ quái.

Khi mưa lửa từ không trung phiêu tán về phía lâu thuyền, hai tay Ngô Sở hợp lại, sau đó liền thấy Nhật Nguyệt Thần Luân hai màu đen trắng chậm rãi xoay tròn trên bề mặt lâu thuyền, âm dương nhị khí nạp vào trong đạo Nhật Nguyệt Thần Luân kia, ngăn cản những mưa lửa kia ở ngoài Thần Luân.

Bành bành bành...

Mưa lửa tan thành diễm quang, lập tức một thuyền diễm hỏa, mà trong đám diễm hỏa kia, Nhật Nguyệt Thần Luân hai màu đen trắng

lại cực kỳ bắt mắt, chỉ là Nhật Nguyệt Thần Luân này lại đang rung lắc.

Ngay lúc Ngô Sở sắp kiên trì không nổi, Thanh Khâu Ly nhẹ nhàng đặt tay lên vai hắn, một cỗ tiềm lực bàng đại thấu qua nàng rót vào trong Nhật Nguyệt Thần Luân.

Ông...

Nhật Nguyệt Thần Luân lập tức trướng lớn, những mưa lửa kia nhao nhao bị Nhật Nguyệt Thần Luân bắn ra.

Xích sắc long ngư cùng hỏa phượng lúc này lấy lâu thuyền làm trung tâm, một trái một phải lơ lửng giữa không trung.

Xích long thân dài hàng trăm trượng phù du trên không, vân vụ lượn lờ ngoài cơ thể khiến thân thể hắn trông như ẩn như hiện.

Thải phượng sải cánh hàng trăm trượng, toàn thân bốc lên diễm hỏa, chậm rãi vỗ cánh, mỏ sắt màu đỏ cong như trăng lưỡi liềm, mắt vàng như hai mặt trời nhỏ.

Chúng đều nhìn lâu thuyền nơi Ngô Sở bọn họ đang ở, dường như không ngờ sẽ gặp phải sinh linh có tu vi tương đương với chúng ở đây, còn nhìn thấy phương tiện giao thông kỳ đặc như vậy.

Diễm quang tản đi, Ngô Sở vẫn duy trì Nhật Nguyệt Thần Luân, trong lòng thầm lẩm bẩm: "Xem ra con cá rồng và con phượng hoàng này tu vi hẳn là đều ở Thái Ất cảnh, chỉ là không biết sao chúng lại đánh nhau, hơn nữa còn đánh ngay trên con sông lớn này, con phượng hoàng kia không sợ bị làm thịt sao?" Lúc này, Kim Long nhìn về phía Hỏa Phượng: "Tiểu cẩm trĩ (gà lôi nhỏ), còn đánh không?" "Ngươi mới là tiểu cẩm trĩ, cả nhà ngươi đều là tiểu cẩm trĩ!

Cá thối, nơi này cách Tử Ngọc Sơn hẳn là không xa, hôm nay bản cô nương liền tha cho ngươi một lần, ngày sau tái chiến!" Nghe được

ba chữ "Tử Ngọc Sơn", mọi người trên lâu thuyền không khỏi ngẩn người. "Ha ha...

Tha cho ta một lần?

Ngươi chớ có quên, huynh đệ ta có ba người, ngươi đơn độc một con gà lôi nhỏ, sao dám thở ra giọng lớn như thế?

Không sợ bị bọn ta làm thịt sao?" Lúc này, phía xa lại lướt tới hai bóng người, nhanh như tia chớp.

Hỏa Phượng kia cảm giác được ánh mắt dị dạng của mọi người trên lâu thuyền, liền cúi đầu quát mắng: "Nhìn cái gì mà nhìn?

Chưa thấy qua Viêm Hoàng xinh đẹp như thế bao giờ sao?

Ngươi..." Bành...

Chỉ thấy con Hỏa Phượng kia hai mắt trợn trừng, trong nháy mắt thất thần liền từ không trung rơi xuống, nện vào trong nước sông phía dưới, kích khởi sóng lớn ngàn trượng.

Ngô Sở nhìn về phía Hồ Tổ bên cạnh, khóe miệng Hồ Tổ hơi nhếch lên, truyền âm nói: "Đầu phượng hoàng nhỏ này quá không thức thời vụ rồi, ta chẳng qua là cho nó một chút giáo huấn nhỏ mà thôi." Rất nhanh, "ào" một tiếng, Hỏa Phượng kia liền từ trong sông giương cánh bay ra, trên người lửa giận hừng hực bùng cháy, nộ ý trong đôi mắt căn bản không cần phải giải đọc. "Ha ha ha..." Bên kia, Xích Long Ngư hướng về phía Hỏa Phượng cười ha hả, "Tiểu cẩm trĩ biến thành 'lạc thang trĩ' (gà lôi ướt sũng) rồi!

Thực sự quá buồn cười, ha ha ha..." Hai thanh niên bên cạnh thấy thế cũng không khỏi bật cười. "Cá thối, quay đầu lại sẽ tính sổ với ngươi!" Hỏa Phượng giận mắng một tiếng, xoay người nhìn lâu thuyền, giận dữ quát: "Đám người vô tri các ngươi, lại dám khinh nhờn Phượng tộc ta, hôm nay liền để các ngươi nếm thử mùi vị liệt

hỏa thiêu thân..." Chỉ thấy Hỏa Phượng kia hai cánh vỗ mạnh, cuồng phong chợt nổi lên, hỏa diễm trên người trong nháy mắt hóa thành mưa lửa đầy trời, phiêu tán rơi xuống về phía lâu thuyền. "Ngoan, đừng quậy!" Thanh Khâu Ly nhẹ nhàng điểm một ngón tay, liền thấy mưa lửa đầy trời kia lập tức tắt ngấm, cuồng phong đập vào mặt, cuồng lãng giận dữ cuộn lên thảy đều bình ổn lại.

Ba rồng một phượng thấy thế, thần sắc đều không khỏi ngưng trọng hẳn lên, bởi vì một ngón tay hời hợt này của Thanh Khâu Ly đối với bọn hắn mà nói thực sự quá chấn hám.

Lúc này, bên phía Long tộc, một thanh niên mặc áo giáp màu xanh đi ra, hướng về phía lâu thuyền cung thân thi lễ: "Văn bối Ngao Càn, là trưởng tử của Đông Hải Long Quân, hai vị huynh trưởng bên cạnh văn bối đây là Đại Thái Tử Tù Ngưu và Cửu Thái Tử Ly Vẫn của Vương Đình Long tộc ta.

Vừa rồi chúng ta phóng túng trước mặt tiền bối, mong tiền bối chớ trách.

Dám hỏi tiền bối, có phải là Thanh Khâu Chi Chủ?" Nghe thanh niên Ngao Càn nói vậy, Ngô Sở liền không khỏi có chút thất thần.

Đại danh Tù Ngưu và Ly Vẫn thì hắn biết, rồng sinh chín con mỗi con một khác mà!

Nhưng Ngao Càn, cái tên này Ngô Sở lại cảm thấy có chút lạ lẫm.

Bất quá Đông Hải Long Quân và Long Vương tịnh không phải cùng một con rồng, chuyện này Ngô Sở là biết.

Chẳng lẽ Ngao Càn là tiên long của Đông Hải Long Vương Ngao Quảng trong tương lai?

Mà lời Ngao Càn nói cũng làm cho Tù Ngưu và Ly Vẫn phản ứng lại, bao gồm cả con phượng hoàng kia.

Phượng hoàng kia thu cánh xoay một cái, lập tức liền biến thành một thiếu nữ áo đỏ chân trần trông có vẻ đáng yêu, chỗ mắt cá chân còn dùng dây đỏ buộc một cái chuông, nhưng chuông lại không có tiếng. "Văn bối Phượng Tịch (Tù Ngưu, Ly Vẫn), bái kiến Thanh Khâu tiền bối!" Vốn tính tình rất là quai trương, Phượng Tịch lúc này cũng thu liễm nanh vuốt, ngoan ngoãn khéo léo hành lễ với Thanh Khâu Ly.

Bọn hắn đều nhìn thấy một tia bóng dáng của Thanh Khâu Hồ tộc trên người Thanh Khâu Ly, trong Vương Đình bọn hắn có không ít tiền bối Thanh Khâu Hồ tộc đều lớn lên có vài phần tương tự với vị Hồ Tổ này, nhìn kỹ một chút là có thể nhận ra.

Cũng vì vậy, Ngao Càn trước đó mới dám hỏi như thế.

Ba người đồng thanh vấn hậu xong, nhìn nhau một cái, Tiểu Phượng Hoàng lại hướng Tù Ngưu bọn họ hừ nhẹ một tiếng.

Nhìn tình hình này, Ngô Sở có chút khó hiểu, Tiểu Phượng Hoàng này không biết sâu cạn vậy sao?

Rõ ràng biết đối phương có ba người, sẽ không sợ bị bắt lại nướng ăn? "Đều miễn lễ đi!" Thanh Khâu Ly nhẹ nhàng phất phất tay liền nâng bọn họ dậy.

Nhìn ba vị "tiểu bối" của Long tộc, mày Ngô Sở hơi hơi cau lại, trong lòng ít nhiều có chút nghi hoặc.

Đều nói rồng sinh chín con, tu vi của người con thứ chín này thoạt nhìn tựa hồ còn chưa tới Đại La cảnh.

Vậy Tù Ngưu đâu?

Đã đến Đại La cảnh chưa?

Cái tên Ngao Càn kia lại là tu vi gì?

Chương 287

Vị Phượng Tịch này khu khu Thái Ất cảnh, dựa vào cái gì dám kiêu ngạo như vậy?

Ngô Sở cũng không rõ ràng chín huynh đệ Tù Ngưu này sau Long Phượng đại kiếp là chết hay là sống?

Tại sao Tứ Hải Long Vương không phải do huynh đệ bọn hắn tới làm?

Còn có một điểm tương đối kỳ quái chính là vì sao Long Vương sinh chín đứa con này, từng đứa một đều kỳ kỳ quái quái, không giống long tử long tôn do các Long tộc khác sinh ra nhỉ? "Bốn vị tiên hạ xuống đây nói chuyện đi!" Thanh Khâu Ly vẫy vẫy tay về phía bọn họ, nói.

Thế là bốn người chậm rãi phiêu thân đáp xuống boong tàu lâu thuyền.

Phượng Tịch và Ly Vẫn liền tò mò nhìn ngó xung quanh, chỉ có Ngao Càn và Tù Ngưu tương đối chú trọng vấn đề lễ nghi, không có nhìn loạn khắp nơi. "Ba vị các ngươi có phải đi đến chỗ Ứng Long Canh Thần đạo hữu không?

Sao lại đánh nhau với Phượng Tịch tiểu đạo hữu thế này?

Phượng tộc và Long tộc không phải trước giờ vẫn bình an vô sự sao?" Thanh Khâu Ly giống như một người hòa giải hỏi thăm nguyên do bọn hắn tương đấu.

Long tộc và Phượng tộc vào lúc này xác thực vẫn tính là bình an vô sự, dù sao Phượng Hoàng thống ngự chính là phi cầm, phi cầm trước giờ rất ít xuống nước, sẽ không tùy ý xâm chiếm lãnh địa của

bọn họ, tuy rằng cũng không thiếu một số mãnh cầm sẽ bắt sinh linh dưới nước làm thức ăn.

Ngô Sở phân phó Tiểu Hồ Ly một tiếng: "Đi bưng mấy ly đồ uống ra đây." Tiểu Hồ Ly có chút bộ dáng không tình nguyện, cảm thấy không nên khách khí với đám gia hỏa này như vậy, vừa rồi đám gia hỏa này đối với bọn họ cũng đâu có khách khí chút nào.

Tuy rằng Ngô Sở cũng có thể nhìn ra được, đám gia hỏa này vừa rồi xác thực không có để bọn họ vào mắt, nhưng dù sao bọn hắn cũng là xuất thân Long tộc và Phượng tộc không phải sao.

Hiện nay xuất thân từ ba tộc này, kẻ nào mà không phải kiểu "Bố tao là XX" kiêu ngạo đó?

Chỉ có một số kẻ lớn tuổi, từng chịu sự đòn roi của xã hội mới có thể khiêm tốn xuống.

Tù Ngưu và Ngao Càn thì rất ổn trọng khiêm tốn, đặc biệt là Ngao Càn.

Nhưng cho dù ổn trọng khiêm tốn như Ngao Càn, vừa rồi khi tiến hành tự giới thiệu, chẳng phải cũng trực tiếp nói hắn là trưởng tử của Đông Hải Long Quân, nói Tù Ngưu và Ly Vẫn là hai vị thái tử của Đông Hải Long Tộc sao?

Nếu Ngao Càn mang lại cho Ngô Sở cảm giác là ổn trọng, vậy thì Tù Ngưu mang lại cho hắn cảm giác là một phong cách khác, khá có chút cảm giác không kiêu ngạo không tự ti, vân đạm phong khinh.

Ngao Càn vốn định trả lời câu hỏi của Thanh Khâu Ly, nhưng Tù Ngưu lại mỉm cười nói: "Nếu ta đoán không sai, vị đạo hữu này hẳn chính là Tử Ngọc Sơn chi chủ, Bất Xuất Sơn Nhân rồi nhỉ!" Ngô Sở có chút tò mò nhìn hắn, cười hỏi: "Ngươi làm sao đoán được?" Bên kia, Phượng Tịch đang nhìn ngó xung quanh nghe vậy, bỗng nhiên

quay đầu nhìn về phía Ngô Sở, trong đôi phượng mâu màu vàng mang theo vẻ tò mò.

Tù Ngưu hướng Ngô Sở mỉm cười chắp tay: "Tử Ô Trảm của Hải Mãng nhất tộc, từ sau lần trước từ Tử Ngọc Sơn trở về liền không ngừng nhắc tới việc nhà Tử Ngọc Sơn với chúng ta.

Hiện nay cái tên Tử Ngọc Sơn tại Đông Hải Long Đình có thể nói là như sấm bên tai rồi.

Ta cũng là nghe hắn nói ban nhạc diễn tấu của Tử Ngọc Sơn còn mạnh hơn những nhạc sư của Long Đình không biết bao nhiêu lần, lúc này mới mộ danh mà đến." Ngô Sở lúc này mới nhớ tới, Tù Ngưu này chẳng phải là vị không thích tranh đấu mà thích âm luật sao?

Rồng sinh chín con, bộ dạng khác nhau, sở thích cũng khác nhau, lão đại Tù Ngưu thích âm luật, mà vị lão cửu Ly Vẫn kia thì thích nuốt vạn vật, phỏng chừng cũng là một tên tham ăn!

Bất quá Ô Trảm cư nhiên không có nói xấu hắn, phỏng chừng cũng là sợ chuyện chính mình bị đánh đòn ở Tử Ngọc Sơn truyền ra ngoài đi!

Dù sao đó cũng không phải chuyện vẻ vang gì.

Ngô Sở chắp tay khom người hành lễ: "Bần đạo chính là Tử Ngọc Sơn chi chủ Bất Xuất Sơn Nhân." Ngừng một chút, Ngô Sở lại nhìn về phía Phượng Tịch, "Bạn Ngưu đạo hữu vì âm luật mà đến, không biết vị Phượng Tịch đạo hữu này lại nhân gì mà đến?

Bần đạo trước đó có nghe đạo hữu nhắc tới Tử Ngọc Sơn." Phượng Tịch nhìn nhìn Ngô Sở, tò mò nói: "Ngươi thật là tên Bất Xuất Sơn Nhân kia?

Ta ở trong tộc từng nghe đạo hữu của Thanh Khâu tộc nhắc tới Tử Ngọc Sơn, nói tay nghề của các nàng đều học từ Tử Ngọc Sơn.

Ta lần này theo tộc nhân đi về phía Bắc liền đi trước một bước, chuẩn bị đi bái phỏng Tử Ngọc Sơn của đạo hữu một chút.

Ai ngờ trên đường lại gặp con cá thối này..." Phượng Tịch nói, trừng mắt nhìn Ly Vẫn.

Ly Vẫn thấy thế, không khỏi cười hắc hắc: "Tiểu cẩm trĩ, ngươi muốn lần nữa biến thành 'gà lôi ướt sũng' sao?" Thanh Khâu Ly đưa tay day day mi tâm.

Tù Ngưu nhìn ở trong mắt, liền cung thân nói: "Còn xin tiền bối chớ trách, cửu đệ này của ta sinh tính hiếu động, chỗ nào thất lễ còn xin tiền bối lượng thứ!

Phượng Tịch tiểu đạo hữu cũng chớ kích động cửu đệ ta nữa, để tránh mọi người thương tổn hòa khí." Từ trong lời nói này của Tù Ngưu có thể nghe ra được, hiện nay Long tộc và Phượng tộc còn chưa có mâu thuẫn gì, lão ma đầu phương Tây kia còn chưa ra tay quấy nhiễu quan hệ giữa hai tộc.

Ngô Sở thấy thế không khỏi bật cười, hỏi: "Các ngươi không phải chỉ vì nhìn đối phương không thuận mắt liền đánh nhau đấy chứ!" Chẳng lẽ là bản "ngươi nhìn cái gì" của Hồng Hoang?

Phượng Tịch hừ nhẹ nói: "Tự nhiên không phải, nếu không phải con cá thối này cướp linh bảo của ta, ta làm sao lại đánh nhau với hắn, ta lại không phải đứa trẻ ranh không hiểu chuyện." "Thiên địa linh bảo, người có duyên sẽ được.

Huống chi nơi linh bảo ở cũng là bên bờ sông lớn này, cũng không phải đất phương Nam các ngươi..." Nghe bọn hắn nói vậy, Ngô Sở chỉ cảm thấy có chút hổ thẹn, uổng cho mình còn là một người xuyên việt!

Sao lại không gặp được linh bảo xuất thế chứ?

Nếu nói trước kia ru rú trong Tử Ngọc Sơn không gặp được thì không có gì để nói, nhưng mình đây không phải đã đi ra rồi sao.

Vận khí này cư nhiên còn không bằng đám thổ dân này! "Không biết là linh bảo gì?

Có thể để bần đạo mở mang tầm mắt không?" Ly Vẫn ngược lại rất hào phóng, tùy tiện ném một vật có hình dạng giống trăng lưỡi liềm về phía Ngô Sở: "Một kiện linh bảo rất bình thường, tuy là Tiên Thiên nhưng lại chỉ là trung phẩm.

Hơn nữa đây là một kiện linh bảo thuộc tính Thủy, để con gà lôi nhỏ kia dùng lại là lãng phí." "Nhưng là ta phát hiện trước." Phượng Tịch hừ nhẹ!

Quả nhiên, vật Tiên Thiên trung phẩm trong mắt đám "con ông cháu cha" cường đại này căn bản chính là thứ không nhập lưu.

Nhớ năm đó Phục Hy luyện chế cho hắn mấy kiện trung phẩm linh bảo, Ngô Sở đều vì thế mà vui vẻ thật lâu!

Đó lại còn là vật Hậu Thiên nữa chứ!

Tiểu Nguyệt Linh bưng đồ uống ra cùng với Tiểu Hồ Ly, khi nhìn thấy linh bảo như vầng trăng khuyết này không khỏi lộ ra vẻ kinh thán: "Linh bảo thật đẹp!" Chiếc linh bảo có hình dáng tựa như vầng trăng khuyết này quả thực rất đẹp, toàn thân trắng bạc, cong như trăng non, bên trên phủ đầy những phù văn huyền ảo.

Bên ngoài lưỡi đao tỏa ra ánh sáng lấp lánh như dòng nước chảy, mặt lõm vào cũng không bằng phẳng mà mang theo những móc câu răng cưa, ở giữa còn có tay cầm để nắm.

Điều này khiến Ngô Sở nhớ đến một bộ phim từng xem, trong đó có một pháp khí nhìn khá giống cái này, nhưng không đẹp bằng cái trước mắt.

Hơn nữa, chiếc linh bảo này thấu lộ ra khí tức thiên về âm hàn, nguyệt hoa khí tức bên trên rất nồng đậm, phỏng chừng là do hấp thu một lượng lớn nguyệt hoa mà thành.

Thấy Tiểu Nguyệt Linh lộ vẻ kinh thán, rõ ràng là rất thích, Ngô Sở liền nhìn về phía Cửu thái tử Ly Vẫn, hỏi: "Chiếc linh bảo này có thể đổi cho bần đạo không?

Bần đạo nguyện dùng linh bảo hoặc vật ngang giá để trao đổi với đạo hữu..." Ngô Sở đang định tìm trong túi trữ vật xem có món linh bảo nào lấy ra được không, thì Thanh Khâu Ly đã móc ra một kiện Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đưa tới.

Thanh Khâu Ly biết trong tay Ngô Sở thực ra không có bao nhiêu Tiên Thiên Linh Bảo, có thì cũng là cấp bậc Cực phẩm, những thứ đó quá quý trọng.

Còn về Hậu Thiên Linh Bảo, trên người Ngô Sở tuy có, nhưng đa phần đều là đồ Hậu Thiên, hơn nữa rất nhiều thứ bất tiện lấy ra trước mặt Long Phượng.

Rốt cuộc, những thứ như Long Lân Bảo Giáp, Phược Thú Tác, Long Cốt Tiên Thương, Phượng Vũ Phiến...

đều được luyện chế từ vật liệu trên người Long Phượng, lấy ra chẳng khác nào tự tìm phiền phức.

Chương 288

Ly Vẫn mỉm cười nói: "Đổi thì không cần đâu, ngô có thể tặng nó cho đạo hữu.

Bất quá ngô nghe nói Tử Ngọc Sơn có vị Nguyệt Linh đại sư trù nghệ phi thường lợi hại, ngô muốn nếm thử, cái này coi như là chút thù lao cho yêu cầu vô lễ này của ngô đi!

Quy củ này ngô hiểu." Tù Ngưu cũng lấy ra một kiện linh bảo, nói: "Ngô cũng muốn kiến thức một chút về Âm Luật chi đạo của ban nhạc Tử Ngọc Sơn, còn thỉnh đạo hữu vụ tất thành toàn." Ngao Càn và Phượng Tịch thấy vậy, cũng móc linh bảo trong tay áo ra đưa tới.

Bọn họ cũng là đến để hưởng thụ mỹ thực Tử Ngọc Sơn, đối với những quy củ này, bọn họ đều hiểu.

Rốt cuộc muốn có đoạt được, nhất định phải có trả giá mới được, đây là quy củ Hồng Hoang, miễn cho nợ ân tình, tương lai phải trả nhân tình rất phiền toái.

Ngô Sở cười xua tay, chối từ: "Các vị muốn kiến thức một chút về văn hóa ẩm thực và văn hóa giải trí của Tử Ngọc Sơn, đây là vinh hạnh của bần đạo, nói những thứ này thì khách sáo quá.

Còn về chiếc linh bảo này, cũng là vì đạo đồng Nguyệt Linh nhà bần đạo rất thích, nếu không ta cũng không thể nhận.

Có một món này là đủ rồi, các vị vẫn là thu linh bảo về đi!" Ngô Sở miệng nói vậy, nhưng lại trực tiếp đưa Nguyệt Nhận kia cho Tiểu Nguyệt Linh: "Nhìn ra là em thích nó rồi, cầm lấy đi!

Nếu cảm thấy ngại, vậy thì lấy ra chút bản lĩnh, dùng những món ngon sở trường nhất của em để báo đáp bọn họ đi!" Tiểu Nguyệt Linh

vui vẻ nhận lấy, sau đó thi lễ với mấy người: "Nguyệt Linh tạ ơn chư vị đạo hữu, ta đi làm món ngon cho chư vị đạo hữu ngay đây.

Đúng rồi, đây là trà sữa ta pha chế cho mọi người, còn có Thải Hồng Tửu... mọi người có thể nếm thử trước một chút." "Nàng chính là Nguyệt Linh đại sư mà Ô Trảm nhắc tới a!" Ly Vẫn cười nói: "Như thế thì tốt quá rồi." Hắn vừa nói vừa nhận lấy một ly rượu nhìn như cầu vồng, "Không biết đây là loại linh tửu nào pha chế thành?" Còn về chiếc ly thủy tinh được điêu khắc tinh xảo kia, ngược lại không bị bọn họ để trong lòng.

Bọn họ chỉ cảm thấy dùng ly thủy tinh trong suốt này đựng rượu bảy màu, quả thực rất đẹp.

Ngô Sở chiêu đãi mọi người ngồi xếp bằng trên boong tàu, vừa giải thích: "Đây là Thải Hồng Tửu được pha chế từ mấy loại quả và nước ép trái cây có màu sắc khác nhau, cắm ống hút vào, mỗi lần hút một tầng đều có thể cảm nhận được mùi vị khác nhau, có chua có ngọt..." Ngô Sở cầm ống hút, làm mẫu cho bọn họ cách thưởng thức loại rượu pha chế này.

Không bao lâu, các loại mỹ thực liền được các Tiểu Hoa Tiên bưng từ trong khoang thuyền ra, mấy cái bàn án xuất hiện trước mặt mọi người, từng món ngon được bày lên.

Đối mặt với những món ăn đẹp như tác phẩm nghệ thuật này, Tam Long Nhất Phượng đều có chút không biết nên hạ miệng thế nào, làm cho bọn họ giống như đám nhà quê chưa từng va chạm xã hội vậy.

Không còn nghi ngờ gì nữa, thứ mỹ thực có thể chinh phục những cường giả đỉnh tiêm kia, rất dễ dàng đã bắt giữ được cái dạ dày của Tam Long Nhất Phượng này.

Ngay cả vương đình nơi bọn họ ở cũng không có mỹ thực cấp bậc

này, Mỹ Thực chi đạo của Tử Ngọc Sơn quả nhiên danh bất hư truyền.

Tam Long Nhất Phượng ôm sự kinh thán này, yên lặng ăn vạ trên thuyền.

Cứ như vậy, mọi người ngồi lâu thuyền xuôi dòng mà xuống.

Khi gặp cá lớn trong nước quấy nhiễu, đám Ngao Càn phóng Long uy ra, những sinh linh dưới nước kia không phải ngoi lên hành lễ thì cũng là quay đầu chạy xa.

Thưởng thức mỹ thực rượu ngon, hâm mộ ca vũ diễn tấu, thỉnh thoảng thỉnh giáo Thanh Khâu Ly một số vấn đề tu hành, Tam Long Nhất Phượng đều có chút cảm giác vui đến quên cả đường về.

Trong lúc tán gẫu, Ngô Sở cũng từ chỗ Phượng Tịch biết được, hóa ra nàng không phải con gái của Nguyên Phượng và Thủy Hoàng, mà là cháu gái, phụ thân nàng là Hỏa Phượng.

Rồng sinh chín con, Phượng cũng sinh chín con, Hỏa Phượng chính là một trong số đó.

Tính ra như vậy, Tù Ngưu và Ly Vẫn bọn họ ngược lại còn cao hơn Phượng Tịch một vai vế, nhưng tu vi của Ly Vẫn cư nhiên chỉ ngang ngửa Phượng Tịch...

Xem ra Ly Vẫn tuổi cũng không lớn a!

Bất luận là Ngao Càn, hay Ly Vẫn, hoặc là Phượng Tịch, điểm chú ý của bọn họ đều chỉ có ăn ăn uống uống, về phương diện ca vũ ngược lại có chút không quan tâm lắm.

Tù Ngưu thì hoàn toàn ngược lại, hắn không mặn mà lắm với chuyện ăn uống, lại cực kỳ si mê Âm Luật chi đạo, thậm chí còn học chế đàn với Ngô Sở.

Mấy năm sau, lâu thuyền đến gần cửa biển, Phượng Tịch cáo từ rời đi.

Lúc chia tay, cô nàng Phượng Hoàng có tính cách hơi bát lạt (đanh đá) này đưa cho Ngô Sở một chiếc lông phượng cực kỳ hoa lệ, nói là tương lai nếu bọn họ đi Nam Phương Bất Tử Hỏa Sơn, cầm chiếc lông phượng này đi chính là quý khách của Phượng tộc, không ai dám động vào bọn họ.

Sau khi Phượng Tịch rời đi không lâu, đám người Ngô Sở liền từ sông lớn tiến vào Đông Hải.

Ngày hôm đó, Tù Ngưu cuối cùng cũng chế tác ra được một cây đàn nhị hồ mà hắn hài lòng, còn khắc lên đầu đàn hình dáng của chính mình.

Điều này làm Ngô Sở không khỏi cười thầm, người ta đều nói thợ làm đàn thời xưa khi chế đàn sẽ khắc hình Tù Ngưu lên đầu đàn, không phải là bắt nguồn từ đây chứ!

Sau khi Tù Ngưu chế tác xong cây nhị hồ ưng ý, bọn họ cũng cáo từ.

Trước khi chia tay, Ngô Sở còn tặng một ít hương trầm cho Tù Ngưu, nói: "Bần đạo từng nghe ngươi nhắc tới, nói ngươi có người huynh đệ tên là Toan Nghê, thích ngửi khói hương, những nén hương này thỉnh đạo hữu mang về, chuyển giao cho vị huynh đệ kia của ngươi đi!" Hành động này của Ngô Sở khiến Tù Ngưu có chút cảm động, không ngờ lúc trước hắn nghe Ngô Sở đàn, thấy Ngô Sở đốt hương nên buột miệng nói ra, Ngô Sở cư nhiên còn nhớ rõ.

Chính cử chỉ nhỏ này khiến Tù Ngưu và Ngao Càn, cùng với Ly Vẫn, đều cảm thấy Ngô Sở là một đạo hữu rất đáng kết giao.

Thế là Tù Ngưu cũng móc ra một mảnh vảy, đưa cho Ngô Sở, nói

đây là vảy của hắn, bên trên có khí tức của hắn, tương lai nếu đi Long Đình, có thể cầm theo cái này.

Ngô Sở nhận lấy long lân, cáo biệt ba vị Long tộc 'Cường Nhị Đại'.

Sau đó lâu thuyền men theo đường bờ biển, chuyển hướng về phương Nam.

Hậu Thổ mỉm cười nói: "Chàng không phải nói không muốn tham dự vào giữa Tam tộc sao, sao bây giờ lại kết giao với Long Phượng Kỳ Lân như vậy?" Ngô Sở nghe vậy không khỏi bật cười, thầm nghĩ: Nếu có thể, tôi cũng không muốn giao tình quá sâu với Vu tộc các người đâu!

Nhưng bây giờ mọi người chẳng phải cũng đã hòa thuận vui vẻ rồi sao!

Lắc đầu, hắn mới nói: "Bọn họ đều chỉ là đời thứ hai, thứ ba, kết giao với bọn họ sẽ không có ảnh hưởng gì lớn.

Với năng lực của bọn họ, cho dù đến tương lai, cũng không lay chuyển được đại thế cuồn cuộn ập tới kia, ta lại càng không cần phải nói." Bích hải lam thiên, bát ngát vô tận.

Trời cao mây rộng, biển trời một màu.

Xa xa, hải âu lướt qua chân trời, tiếng kêu u u.

Gần đó, một dải cát trắng như dải lụa bạc đang bao quanh một hòn đảo cổ mộc xanh rì.

Chim bay đậu trên cây, nhàn nhã hót vang, thú chạy trong rừng, lười biếng dạo bước.

Tất Hỏa từ xa nhìn thấy, liền vươn cổ kêu dài một tiếng, lao vào trong rừng trên đảo.

Ngoài bãi cát, nước biển trong veo.

Dưới sâu, san hô bảy màu trải khắp đáy biển, các loài cá với đủ loại hình thái bơi lội tung tăng.

Mặt biển phản chiếu bầu trời, lâu thuyền phảng phất như trôi nổi giữa biển trời, tiểu hồ ly và các Tiểu Hoa Tiên bò lên mạn thuyền, kinh thán nhìn ngắm cảnh đẹp dưới đáy biển. "Hóa ra trong biển cả cũng có nơi đẹp thế này a!" Tiểu hồ ly không khỏi thốt lên: "Lúc trước nhìn thấy A Sở ca kích hoạt huyễn thuật trong viên Giao Châu kia, nhìn thấy những huyễn cảnh đó, còn tưởng chỉ là hải cảnh do huyễn hóa ra thôi chứ!" Viên Giao Châu kia hiện giờ đang nằm trong tay Hậu Thổ.

Hậu Thổ tiểu thư tỷ lúc này cũng nhìn cảnh đẹp dưới đáy biển, mỉm cười nói: "Lúc trước ta đi Nam Hải, lần đầu tiên nhìn thấy hải cảnh tương tự cũng bị chấn hám đấy!

Muốn xuống dưới xem không?

Nhìn ở cự ly gần sẽ có trải nghiệm khác biệt đó!" "Ân ân!" Tiểu hồ ly gật đầu, thân hình nhoáng lên, nghê thường trên người liền hóa thành đồ bơi (lãng trang), sau đó tung người nhảy một cái, đâm đầu xuống nước biển, như một nàng tiên cá bơi về phía sâu.

Sau lưng nàng là Đại Hồng đã rục rịch từ sớm.

Chương 289

Tuy rằng bộ dạng Đại Hồng hiện giờ hơi giống Ly Vẫn, nhưng lúc trước đối mặt với Ly Vẫn, nó không dám triển lộ bản thể của mình ra.

Rốt cuộc tia huyết mạch Long tộc trong cơ thể nó là do ăn thịt rồng mà có.

Tuy ba con rồng kia cũng cảm giác được tia huyết mạch Long tộc trong người Đại Hồng, nhưng bọn họ cũng không hỏi nhiều.

Rốt cuộc Long tộc đi đâu cũng lưu chủng, đây là sự thật không thể chối cãi.

Trong Tứ Hải, đầy rẫy những sinh linh thủy tộc sở hữu một tia huyết mạch rồng.

Đám Tiểu Hoa Tiên nhìn về phía Ngô Sở, dường như cũng muốn xuống đáy biển ngó nghiêng.

Thanh Khâu Ly mặc một bộ đồ mát mẻ, vỗ vai Ngô Sở cười nói: "Yên tâm đi!

Ta sẽ trông chừng bọn nó, hơn nữa, chàng không định xuống bơi một chuyến sao?" Ngô Sở nhìn bãi cát xa xa, mỉm cười nói: "Không vội, chúng ta có thể ở đây nghỉ ngơi một thời gian, ta đi dựng dù che nắng trên bãi cát đằng kia trước..." "Vậy ta đi trước đây!" Nàng nói xong, nháy mắt với Ngô Sở một cái, sau đó ngã người ra sau nhảy xuống, thân thể như một nàng tiên cá lặn vào trong biển.

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, nhìn về phía Hậu Thổ tiểu thư tỷ bên cạnh.

Hậu Thổ lại liếc mắt sang chỗ khác, ra vẻ 'ta cái gì cũng không

thấy'.

Còn đám Tiểu Hoa Tiên thì cười khúc khích, cùng nhau bay về phía biển xanh.

Du Du giá ngự lâu thuyền chạy về phía hòn đảo nhỏ, rồi dừng lại trên bãi cát bạc. "A Sở ca, anh muốn hưởng thụ đồ nướng ở đây sao?" Tiểu Nguyệt Linh đi ra, nhìn bãi cát bạc này, hỏi.

Ngô Sở cười hỏi: "Thế nào?

Cát bạc này đẹp chứ!" "Ân, rất đẹp, hình như bên trên còn có Nguyệt Hoa Tinh Thần chi lực, không phải cát thường đâu!" Tiểu Nguyệt Linh gật đầu nói, sau đó hai mắt sáng lên: "A Sở ca, hay là chúng ta dọn hết bãi cát bạc này về Tử Ngọc Sơn đi!

Vừa khéo có thể đắp ra một bãi cát như vậy bên hồ, anh thấy thế nào?" "Chủ ý không tệ, bất quá không cần dọn hết về, chỉ cần mang một phần cát về là được.

Thật ra không cần số cát này, chúng ta cũng có thể tạo ra một bãi cát bạc, rốt cuộc Nguyệt Hoa Tinh Thần chi lực vẫn rất dễ ngưng tụ." "Nhưng cái đó cần rất nhiều thời gian đấy!" Hậu Thổ nhảy từ trên thuyền xuống, đi chân trần giẫm lên bãi cát bạc mịn màng, nói: "Tinh thần chi lực tẩy luyện, Nguyệt hoa chi lực tẩm bổ, trải qua năm tháng dài lâu mới có được thứ Tinh Thần Sa mịn màng bực này." Ngô Sở cũng nhảy xuống thuyền, đi theo bên cạnh Hậu Thổ tiểu thư tỷ, nhìn bàn chân nhỏ nhắn trắng nõn như ngọc của nàng giẫm lên cát trắng, thuộc tính 'túc khống' (cuồng chân) bị hắn giấu kín dần dần thức tỉnh.

Thật đẹp!

Lệ...

Lúc này, một tiếng chim kêu lảnh lót cắt ngang dòng suy tư của Ngô Sở.

Quay đầu nhìn lại, vừa khéo thấy Tất Hỏa từ trong rừng núi xông ra, trên thân thể xanh lam bốc lên ngọn lửa đỏ rực hừng hực, bộ dạng rất phẫn nộ nhưng lại không làm gì được đối phương.

Phía sau nó, một con dị thú đầu rồng, râu dê, thân sư tử, trên đầu có một sừng, toàn thân tuyết trắng đang chậm rãi từ trên ngọn cây đạp mây bước xuống, yên lặng đứng trên ngọn cây, trừng mắt nhìn Tất Hỏa. "Tại sao ngươi đốt động phủ của ngô?" Ngô Sở nghe vậy không khỏi lấy tay day trán, con chim Tất Phương này phóng hỏa thành thói quen rồi à! "Phi!

Ta chẳng qua nhổ bãi nước bọt mà thôi, sao biết chỗ đó là động phủ của ngươi?" Tất Hỏa giương cánh lửa giữa trời, phì một tiếng, lại phun ra một ngụm lửa, "Trách chỉ trách động phủ của ngươi thực sự quá mức sơ sài, ta còn tưởng là cái nhà xí nhỏ ai để lại chứ!" "Ngươi...

Nhục ngô thái thậm!" Dị thú nghiến răng.

Bất quá nó cũng không ra tay nữa mà nhìn về phía đám người Ngô Sở trên bãi cát, "Không biết các vị tiền bối là thần thánh phương nào?

Lại đến đây làm gì?" Ngô Sở nhìn con dị thú trông có vẻ quái dị nhưng từ dung mạo hình thái lại có thể đoán ra một hai phần lai lịch này, hỏi: "Bần đạo Bất Xuất Sơn Nhân, không biết ngươi là thú gì?" "Ngô nãi Bạch Trạch, nơi này là chỗ bình thường ngô tu hành." Quả nhiên là hắn!

Đầu rồng, râu dê, thân sư tử, đỉnh đầu một sừng, thông thể tuyết trắng...

Không phải Bạch Trạch thì là ai!

Trong thế giới Hồng Hoang, Bạch Trạch chính là một trong Mười đại Yêu Thánh của Thiên Đình Yêu Tộc trong tương lai, hơn nữa còn

sắm vai trò kiểu quân sư, nổi tiếng về trí tuệ, trời sinh đã biết xu cát tị hung.

Rất hiển nhiên, con dị thú này hẳn là có thể cảm giác được nhóm Ngô Sở đối với hắn cũng không có ác ý gì, nếu không hiện tại hắn đã sớm quay đầu bỏ chạy rồi.

Đây là thần thông trời sinh của hắn, sẽ không vì tu vi yếu mà không cảm nhận được hung hiểm.

Bất quá nơi sinh ra của Bạch Trạch, Ngô Sở thực sự không rõ lắm.

Trước kia đọc tiểu thuyết Hồng Hoang, có người nói hắn là thần thú Côn Luân, cũng có người nói hắn không phải thần thú trong "Sơn Hải Kinh" mà xuất hiện sớm nhất trong sách "Bão Phác Tử".

Ngoài ra, trong "Vân Cấp Thất Ký · Hiên Viên Bản Kỷ" cũng ghi chép, Hoàng Đế xuất tuần, đến Đông Hải, lên núi Hoàn, gặp Bạch Trạch...

Sau đó Bạch Trạch liền kể chuyện tinh quái trong thiên hạ cho Hoàng Đế, Hoàng Đế sai người sửa sang thành sách, đây chính là lai lịch của "Bạch Trạch Tinh Quái Đồ".

Nếu con Bạch Trạch đó chính là con Bạch Trạch này, cũng là vị Yêu Thánh Bạch Trạch của Thiên Đình Yêu Tộc tương lai, vậy có thể nói, Bạch Trạch này trong mắt Nhân tộc quả thực là thần thánh chi thú.

Nhưng trong mắt Yêu tộc, đó thực sự là kẻ phản bội to lớn.

Thân là con người, Ngô Sở đối với một đầu 'thánh thú' như vậy tự nhiên sẽ không có ý kiến gì.

Cho dù tương lai hắn có thể bán đứng Yêu tộc, thì có lẽ cũng có nguyên nhân khác!

Thân là một trí giả, hắn không thể nào không biết phản bội chủng tộc có ý nghĩa gì chứ! "Tất Hỏa, ta đã dặn dò ngươi thế nào?" Ngô Sở nhìn về phía Tất Hỏa.

Tất Phương Điểu thấy vậy, đành phải ngoan ngoãn xin lỗi Bạch Trạch.

Tuy rằng đầu thần thú Bạch Trạch này trông rất trẻ, thậm chí có thể nói là 'non', nhưng khí chất trầm ổn mà hắn thể hiện ra lại không phải thứ các thần thú khác có thể so sánh.

Tất Hỏa so với hắn rõ ràng trẻ con hơn nhiều.

Cùng là đống lương chi tài của Thiên Đình Yêu Tộc tương lai, Tất Hỏa dường như kém hơi nhiều!

Phu gia của thần thú Du Du so với hắn...

ạch!

Du Du con hoẵng ngốc kia vẫn là đừng lôi ra so với hắn, đầu óc ngu ngơ, phụ trách bán manh là được rồi.

Ngô Sở mời Bạch Trạch cùng hưởng thụ mỹ thực rượu ngon.

Bạch Trạch chần chờ một chút, liền không từ chối nữa, từ trong rừng chậm rãi bước ra, chân đạp mây mù, càng thêm thần thánh.

Hậu Thổ thấy vậy không khỏi cười truyền âm nói: "A Sở muốn thu phục con dị thú này?!" "Xem tình hình đã, không cưỡng cầu!" Ngô Sở cười cười, sau đó dựng dù che nắng trên bãi cát, đặt mấy cái ghế nằm dưới dù, Tiểu Nguyệt Linh dẫn theo Tiểu Thải Nương dựng giá nướng bên cạnh.

Đại mèo trắng Bạch Quân nhảy từ trên thuyền xuống, đi bước mèo, vừa đi vừa cảnh giác nhìn con dị thú vừa xuất hiện, muốn xem tên này có phải đến tranh sủng với nó hay không.

Phía sau nó còn có một đám cẩu tử.

Chương 290

Đám cẩu tử kia về phương diện tranh sủng thì không bằng đại mèo trắng Bạch Quân, ít nhất bọn nó sẽ không có việc gì lại lấy đầu cọ cọ hắn.

Không bao lâu, Bạch Trạch liền đi tới bên cạnh bọn họ, tò mò nhìn tất cả những thứ này.

Khí cụ kỳ quái, y phục kỳ quái... mọi thứ trông đều khác biệt với những gì hắn từng thấy trước đây.

Điều này là tất nhiên, rốt cuộc tại đại địa Hồng Hoang này, có ai giống như Ngô Sở mặc quần đùi đi biển và áo sơ mi hoa thêu hình núi sông, còn đeo kính râm chứ?

Ngô Sở cười nói: "Ngươi cứ thế tin tưởng chúng ta, không sợ chúng ta bắt ngươi đi sao?" Bạch Trạch nghe vậy, đồng tử co rụt lại, khóe miệng giật giật, miệng nói tiếng người: "Nếu tiền bối có tâm như vậy, thì ngô cho dù muốn trốn cũng trốn không thoát." Hắn vừa nói vừa liếc nhìn Hậu Thổ đang ngồi xuống ghế nằm, trực giác mách bảo hắn, người nữ tử trông rất điềm tĩnh này tu vi có khả năng càng thêm đáng sợ.

Ngô Sở cười nói: "Đùa thôi, chúng ta ra ngoài du lịch, đi ngang qua nơi này, thấy phong cảnh nơi này tú lệ liền muốn tạm nghỉ ở đây mấy ngày.

Chỉ là không ngờ sẽ gặp được dị thú như ngươi ở đây.

Ta thay mặt Tất Hỏa vừa rồi thất lễ nói tiếng xin lỗi với ngươi." Bạch Trạch vội vàng lắc đầu, liên tục nói 'không dám', lại nói: "Con...

Tất Hỏa kia đã xin lỗi ngô rồi, việc này coi như bỏ qua đi!

Tiền bối đừng nhắc lại nữa." Ngô Sở gật đầu nói: "Đã như vậy, ta mời ngươi uống ly nước mát nhé!" Hắn nói xong, quay đầu nhìn về phía Tiểu Nguyệt Linh, "Tiểu Nguyệt Linh, cho vị Bạch Trạch tiểu hữu này một ly nước mát đi." Phân phó xong, Ngô Sở lại hỏi thăm Bạch Trạch: "Ngươi tu hành ở đây bao lâu rồi?

Là vừa sinh ra đã ở đây, hay là sau này mới tới?" Vừa hỏi hắn vừa vuốt ve lưng con mèo trắng đang nằm bò giữa hắn và Hậu Thổ.

Hậu Thổ nằm xuống ghế, đẩy kính râm lên sống mũi, cũng hùa theo vuốt ve lưng mèo Bạch Quân, một bên yên lặng nghe xem Ngô Sở 'hốt du' (dụ dỗ) con dị thú này thế nào.

Bạch Trạch nằm xuống bên kia ghế nằm của Ngô Sở, nhìn ra biển rộng phía trước, nói: "Ngô sinh ra đã ở trên hòn đảo này, cũng không biết trải qua bao nhiêu xuân thu, bất quá từ chỗ một số loài chim bay và sinh linh dưới nước biết được bên ngoài hung hiểm, liền không dám đi xa." "Xác thực, trong tình huống tu vi không đủ, đi ra ngoài quả thật rất nguy hiểm." Ngô Sở mỉm cười phụ họa, sau đó lại hỏi hắn quanh đảo này có chỗ nào chơi vui không.

Những câu hỏi của Ngô Sở cũng không giống như Hậu Thổ tưởng tượng, mà là những câu hỏi thoạt nhìn chẳng có chút dinh dưỡng nào.

Tỷ như hỏi hắn sinh hoạt ở đây lâu như vậy có gặp phải chuyện gì hung hiểm, hay sinh linh kỳ lạ nào không?

Hay là có thứ gì ngon không?

Không có nửa câu đề cập đến chuyện có muốn đi theo hắn ra ngoài chơi hay không.

Nhưng trò chuyện một hồi, lời nói của Bạch Trạch liền nhiều lên, cũng trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Tán gẫu một lúc, Ngô Sở còn thật sự từ miệng Bạch Trạch biết

được một tin tức, nói là từ đây đi về hướng Đông, trong biển sâu có một hòn đảo Sấm Sét (Lôi Đảo), bên trên có một con Lôi Thú sinh sống...

Ngô Sở rất hoài nghi, con Lôi Thú kia có phải là con Ngũ Sắc Quỳ Ngưu mà Thông Thiên lão đạo cưỡi trong tương lai hay không?

Hay là cha mẹ của con Ngũ Sắc Quỳ Ngưu đó?

Nếu hiện tại con Ngũ Sắc Quỳ Ngưu đó đã ra đời, thì đến tương lai lúc Thông Thiên thu nó làm tọa kỵ, tu vi của nó ít nhất cũng là Đại La cảnh đi!

Tọa kỵ Quỳ Ngưu của Thông Thiên hẳn là sau khi hắn chuyển đạo tràng đến Đông Hải này mới thu.

Nếu lúc đó Ngũ Sắc Quỳ Ngưu đã có Đại La cảnh, thì sao cũng không thể nào làm tọa kỵ cho hắn được!

Làm đệ tử còn tạm được.

Rốt cuộc Thông Thiên thu đồ đệ trước giờ chưa từng giảng cứu cái gọi là căn cước (nguồn gốc xuất thân).

Cho nên, con Lôi Thú kia hẳn sẽ không phải là con tọa kỵ Quỳ Ngưu tương lai của Thông Thiên.

Nhưng điều này cũng làm Ngô Sở nảy sinh ý định muốn đi xem thử, ở Đông Hải này, một con Lôi Thú không thể nào không bị Long tộc thu phục mới phải!

Có Hậu Thổ tiểu thư tỷ và Thanh Khâu Hồ Tổ hộ vệ tả hữu, Ngô Sở tự nhiên không sợ.

Một lát sau, Tiểu Nguyệt Linh liền bưng ly trà sữa tới, cũng chẳng quản trà sữa ướp lạnh này có làm đối phương đau bụng hay không, rốt cuộc là thần thú, khẳng định sẽ không có vấn đề gì.

Bạch Trạch dùng hai móng ôm lấy ly trà sữa.

Ly trà sữa được làm bằng ống tre xanh, có thể tái sử dụng, rốt cuộc nếu dùng giấy làm ly giấy thì quá phiền toái, lớp sáp tráng bên trong ly giấy là một chuyện rắc rối, bọn họ hiện tại chỉ có thể chiết xuất sáp ong từ tổ ong.

Bạch Trạch hút trà sữa, đôi mắt ánh lên vẻ kỳ dị, hắn chưa từng được hưởng thụ mùi vị này bao giờ.

Hơn nữa trời nóng thế này, uống một ly đồ uống ướp lạnh, cái cảm giác mát lạnh thấu tim kia trong nháy mắt làm hắn không tự chủ được mà "a" một tiếng, trong lòng chỉ có một chữ —— Sướng!

Ngô Sở thấy vậy cười nói: "Thế nào?

Không tệ chứ!

Bất quá đây chỉ là một loại đồ uống của Tử Ngọc Sơn chúng ta mà thôi, ở Tử Ngọc Sơn bọn ta..." Chém gió về văn hóa ẩm thực của Tử Ngọc Sơn, Ngô Sở tự nhiên là thuận tay nhặt ra, nói không ngừng nghỉ, trực tiếp chém cho Bạch Trạch trừng to hai mắt, vẻ mặt đầy kinh kỳ và mong đợi.

Sau khi chém gió một hồi về văn hóa ẩm thực Tử Ngọc Sơn, Ngô Sở liền đứng dậy nói: "Ngươi cứ ở đây uống đi, chúng ta xuống biển chơi một chuyến, buổi tối mời ngươi ăn đại tiệc hải sản nướng." Nói với Bạch Trạch một tiếng, Ngô Sở cởi áo sơ mi hoa trên người ra, đá đôi dép lê đi, nhìn về phía Hậu Thổ, vươn tay ra: "Tỷ, cùng đi nào!" Hậu Thổ nhìn hắn một cái, đặt bàn tay trắng nõn lên tay hắn, để hắn kéo nàng dậy.

Sau khi kéo Hậu Thổ tiểu thư tỷ từ trên ghế nằm dậy, Ngô Sở cứ thế nắm lấy bàn tay mềm mại ẩm ướt của nàng, giẫm lên cát trắng mịn, chậm rãi đi về phía biển cả.

Dưới trời xanh biển biếc, hai bóng hình tay trong tay dạo bước trên cát bạc, một màn hài hòa này đủ để ngược chết vô số cẩu độc thân.

Trên mặt biển cách đó không xa, Thanh Khâu Ly nổi lên mặt nước, hất mái tóc dài, lau bọt nước trên mặt, nhìn Ngô Sở và Hậu Thổ đang nắm tay nhau, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại.

Bất quá thần tình hờn dỗi trên mặt Thanh Khâu Ly chỉ thoáng qua rồi biến mất, rất nhanh liền vẫy tay với đám người Ngô Sở: "A Sở, Hậu Thổ muội muội, mau lại đây, dưới này đẹp lắm, mọi người đoán xem ta phát hiện cái gì ở dưới này?" "Không phải là một con cá lớn chứ?" Ngô Sở cười nói.

Hậu Thổ mỉm cười: "Ta đoán chắc là một cây san hô đẹp." "Một dải Tinh Thần Sa rộng lớn được tinh huy và nước biển tẩy luyện, phảng phất như vô cùng vô tận..." Thanh Khâu Ly vừa nói vừa giơ tay vung lên, ném một con trai biển đường kính ít nhất hơn hai mét từ trong nước ra, bay về phía bãi cát, "Tiểu Nguyệt Linh, đón lấy, tối nay chúng ta ăn nó!" "Được rồi!" Con trai biển lớn vẽ ra một đường vòng cung, rơi xuống bãi cát, bị Tiểu Nguyệt Linh đón được.

Tiểu Nguyệt Linh nói với Tiểu Thải Nương: "Thải Nương, em đi xử lý cái này một chút.

Đúng rồi, xem bên trong có trân châu không, nếu có thì lấy ra trước." Lần trước trong số hải sản Hậu Thổ mang về cũng có không ít trân châu.

Những viên trân châu đó đối với bọn họ mà nói tuy không có tác dụng gì, nhưng để ngắm cũng không tệ.

Vốn dĩ lúc đó Ngô Sở còn định nói trân châu có thể làm thuốc, còn có thể mài thành bột trân châu dùng để làm trắng da các kiểu.

Nhưng nghĩ lại, với tu vi của bọn họ thì căn bản sẽ không sinh bệnh, làm trắng lại càng không cần thiết.

Trừ khi cố tình chạy đi phơi nắng cho đen... hoặc có lẽ vì tu hành pháp môn nào đó mà khiến cơ thể đen đi, chứ tu sĩ muốn mình trắng bao nhiêu thì có thể trắng bấy nhiêu, đặc biệt là các nữ tu.

Cho nên, trân châu đối với bọn họ chỉ còn lại tác dụng thưởng thức.

Trừ phi sau này Ngô Sở bắt đầu nghiên cứu luyện đan, hoặc giả còn có thể dùng tới.

Nhưng hiện tại, Ngô Sở vẫn chưa có ý định nghiên cứu về phương diện này.

Thời gian của hắn ngoài ăn uống vui chơi ra đều dùng vào việc tu hành "Cửu Chuyển Huyền Công" và lĩnh ngộ Ngũ Hành Đại Đạo pháp tắc rồi.

Chương 291

Ngô Sở đâm đầu xuống nước, bơi về phía Thanh Khâu Ly: "Đi, đi xem bãi Tinh Thần Sa vô tận kia nào.

Tiểu Nguyệt Linh chuẩn bị dọn bãi cát kia về Tử Ngọc Sơn, nàng có muốn mang ít Tinh Thần Sa về trải một bãi cát bạc bên cạnh Thanh Khâu đại trạch của nàng không?" Thanh Khâu Ly nghe vậy, hai mắt sáng lên, cười nói: "Ý tưởng không tồi." Thế là, dưới sự dẫn đường của Thanh Khâu Ly, Ngô Sở và Hậu Thổ bơi về phía biển sâu.

Cảnh sắc dưới đáy biển quả thực khác biệt với trên mặt biển, ánh nắng xuyên qua mặt nước, khúc xạ xuống đáy biển, lại qua sự phản xạ của những rạn san hô ngũ quang thập sắc kia, khiến cho cảnh sắc toàn bộ đáy biển trông rực rỡ lạ thường.

Rong biển đung đưa theo dòng hải lưu, đàn cá màu sắc diễm lệ xuyên qua rạn san hô...

đều tăng thêm từng nét sinh động cho bức tranh rực rỡ này.

Ở phía dưới rạn san hô này, có thể thấy cát biển trắng bạc khắp nơi, những hạt cát trắng này chính là cái gọi là Tinh Thần Sa.

Trước đó nhìn trên mặt nước, lực chú ý hoàn toàn bị bụi san hô hấp dẫn, hiện tại mới phát hiện dưới đáy rạn san hô còn có chỗ kỳ diệu khác.

Trong bụi san hô bát ngát vô tận đó, tiểu hồ ly và các Tiểu Hoa Tiên giống như Lưu mỗ mỗ (nhân vật trong Hồng Lâu Mộng) bước vào Đại Quan Viên, kinh thán há hốc mồm nhỏ, sờ chỗ này, ngó chỗ kia.

Các Tiểu Hoa Tiên cậy thân hình nhỏ nhắn, tùy ý xuyên qua khe hở

trong bụi san hô, thậm chí còn có người đụng phải một số 'thợ săn' đang ẩn nấp, bị nuốt chửng một ngụm, nhưng rất nhanh đối phương lại há mồm nhả các nàng ra, sau đó quay người vẫy đuôi bỏ chạy.

Các Tiểu Hoa Tiên cũng không để ý, tịnh không thương hại những con cá lớn ăn thịt này.

Đại Hồng thì càng dứt khoát, xách đại kiếm chém lên những cây san hô này, sau đó há mồm nuốt chửng những nhánh san hô bị nó chém xuống vào bụng.

Ngô Sở từ xa nhìn thấy, liền truyền âm hỏi nó: "Ngươi đang làm cái gì thế?" Đại Hồng nhìn Ngô Sở một cái, nói: "Ta muốn mang chúng về Tử Ngọc Sơn, bố trí trong động phủ dưới hồ của ta..." Ngô Sở có chút cạn lời, cười nói: "Mấy thứ san hô này không nuôi sống được trong nước ngọt đâu." "..." Đại Hồng có chút khó hiểu, hỏi: "Vì sao chứ?

Chẳng lẽ bố trí trận pháp cũng vô dụng?" Ngô Sở lắc đầu cười khẽ: "Thứ này không phải thực vật, mà là một loại động vật, chúng do vô số con trùng nhỏ ngưng tụ mà thành, các ngươi dùng nguyên thần dò xét là biết ngay.

Những con trùng nhỏ đó có yêu cầu rất cao đối với thành phần nước biển cũng như độ mặn, trong nước ngọt không có nguyên tố cần thiết cho sự sinh tồn của chúng, không nuôi sống được đâu, đợi sau khi chúng chết đi thì sẽ toàn bộ biến thành màu trắng." "Màu trắng?

Thế cũng không sao!" Đại Hồng lại bắt đầu công cuộc phá hoại của mình, "Cho dù chúng biến thành đá, nhưng bộ dạng này trông chẳng phải cũng rất đẹp sao?" "Được rồi!

Ngươi vui là được!" Không thèm để ý đến Đại Hồng nữa, Ngô Sở đi theo Thanh Khâu Ly, phía sau là Hậu Thổ, cũng xuyên qua rạn san hô này.

Trong bụi san hô này, vô số hạt cát trắng mịn theo sự chuyển động của đàn cá bị dòng nước cuốn trôi tứ xứ, dường như mỗi một hạt đều mang theo ánh sao yếu ớt, khiến cho đáy biển này trông sáng ngời dị thường.

Rạn san hô này có thể đẹp như vậy, đám Tinh Thần Sa này tuyệt đối là một trong những nguyên nhân.

Ngô Sở nhíu mày, truyền âm cho hai nàng: "Đám Tinh Thần Sa này vì sao có thể dẫn tới tinh huy tẩy luyện chúng?

Chẳng lẽ có trường vực thiên nhiên gì đó có thể hấp thu tinh huy?" Thanh Khâu Ly nghiêng đầu cười nhẹ với Ngô Sở, truyền âm nói: "Chàng cảm nhận kỹ xem, cảm nhận những hạt cát mịn kia, xem có gì khác biệt." Ngô Sở khuếch tán thần thức ra, tỉ mỉ cảm nhận những hạt cát mịn này.

Không bao lâu, hắn liền phát hiện trong những hạt cát mịn này cư nhiên có khí tức của Thủy Chi Nguyên Linh.

Ngũ Hành Nguyên Linh là cái linh của Ngũ hành nguyên khí, Thủy Chi Nguyên Linh chính là Tiên Thiên chi linh thuộc hành Thủy trong Ngũ hành.

Giống như suối Tiên Thiên Nhất Khí Thanh Linh Tuyền trong Tử Ngọc Sơn của bọn họ vậy, bên trong ẩn chứa một luồng Tiên Thiên Nhất Khí, luồng Tiên Thiên Nhất Khí đó lại diễn hóa ra một đạo Thủy Nguyên Chi Linh.

Bất quá Thủy Nguyên Chi Linh ở đây có chỗ khác biệt với luồng Thủy Nguyên Chi Linh ở Tử Ngọc Sơn.

Thủy Nguyên Chi Linh ở Tử Ngọc Sơn có hiệu quả thanh tâm minh mục (sáng mắt, tĩnh tâm), hiệu quả càng tốt hơn đối với linh thực vật.

Còn đạo Thủy Nguyên Chi Linh ở đây lại có hiệu quả ngưng tụ Nguyệt hoa tinh huy tốc độ cao. "Nói cách khác, chỉ cần bắt đạo Thủy Nguyên Chi Linh ở đây về, là có thể tạo ra một biển Tinh Thần Sa tương tự ở Tử Ngọc Sơn chúng ta?" Thanh Khâu Ly khẽ gật đầu: "Trên lý thuyết là có thể, nhưng việc này cần một khoảng thời gian rất dài mới được!

Muốn tẩy luyện sa thạch bình thường thành Tinh Thần Sa cũng không đơn giản như vậy." Ngô Sở gật đầu, bắt đầu tìm kiếm tung tích của luồng Thủy Nguyên Chi Linh kia.

Và theo sự dò xét của Ngô Sở, hắn phát hiện trong đám Tinh Thần Sa này, một số hạt cát có kích thước khá lớn, bên trên đã xuất hiện một số phù văn huyền bí, những phù văn này đều có công năng ngưng tụ tinh huy và nguyệt hoa mạnh hơn.

Nói cách khác, những hạt Tinh Thần Sa này đã có công hiệu tự chủ hấp thu tinh huy.

Đối với việc này, Ngô Sở rất tỉ mỉ chọn lựa những hạt Tinh Thần Sa đó ra, kích thước của chúng phổ biến lớn hơn gấp mấy lần so với các hạt Tinh Thần Sa khác, từng hạt long lanh trong suốt, lấp lánh phát sáng.

Không bao lâu, bên cạnh hắn liền có một chuỗi cát mịn long lanh trong suốt bay múa.

Thanh Khâu Ly cũng đang thu thập những hạt Tinh Thần Sa có kích thước lớn hơn một chút, nói là có thể dùng những hạt cát này để luyện chế Linh bảo.

Thấy Thanh Khâu Ly và Ngô Sở đều đang chọn lựa Tinh Thần Sa, Hậu Thổ nhìn qua một chút rồi cũng gia nhập vào hàng ngũ của bọn họ.

Vốn nói là đến để chơi, kết quả lại thành ra...

Bất quá so ra thì nàng còn có cả một bộ lạc cần phải phụ trách, dường như nàng càng cần phải nỗ lực thu gom những vật liệu luyện bảo này mới đúng a!

Chỉ có tiểu hồ ly và đám Tiểu Hoa Tiên là chơi đùa rất vui vẻ, vô ưu vô lo, vô tâm vô phế, dường như hoàn toàn không biết là ai đang thay các nàng gánh vác trách nhiệm mà tiến bước.

Công phu không phụ lòng người, dưới sự tìm kiếm tỉ mỉ của Ngô Sở, đạo Thủy Chi Nguyên Linh đã thành tinh kia tuy trốn rất khéo léo, dung thân vào trong nước biển, nhưng vẫn bị Ngô Sở tóm được.

Dưới sự trợ giúp của Nghệ Bảo, chẳng tốn chút sức lực nào liền bắt được nó.

Bị tầng tầng lớp lớp phù văn Công đức bao bọc, đạo Thủy Chi Nguyên Linh kia ở trong quả cầu phù văn không ngừng biến đổi hình dạng, lúc thì hóa thành cá bơi, lúc thì hóa thành rắn biển, lúc thì hóa thành giao long, lúc thì lại hóa thành bộ dáng người tí hon... không ngừng giãy giụa, mưu toan thoát khốn từ bên trong.

Có điều nó tuy có linh tính, nhưng linh trí lại không cao.

Nếu thật sự linh trí siêu cao, biến thành bộ dáng một đứa bé con để cầu xin hắn, nói không chừng Ngô Sở còn có khả năng không xuống tay được.

Dù sao tình huống đó sẽ khiến hắn có cảm giác như đang mưu tài hại mệnh.

Tuy rằng đến Hồng Hoang vô số năm tháng, nhưng loại chuyện giết người đoạt bảo này, Ngô Sở vẫn là có chút làm không được.

Kẻ duy nhất khiến hắn từng làm như vậy, vẫn là tên Nhiên Đăng xui xẻo vốn định mưu đoạt bảo bối của hắn.

Hắn cảm thấy, đây là ranh giới tối thiểu của việc làm người.

Mà ranh giới thứ này, một khi đột phá, thì sẽ chỉ có sự khác biệt giữa một lần và N lần mà thôi.

Sau khi thu hồi thứ này, Ngô Sở lại bắt đầu thu thập những hạt Tinh Thần Sa kia.

Tuy nói cát mịn trải bên hồ dùng để ngắm cảnh là càng mịn càng tốt, nhưng nếu dùng để luyện Linh bảo, vậy tự nhiên là hạt càng lớn, bên trên có chút ít văn Tinh Thần thì càng tốt. ...

Lúc này, trên bãi cát màu bạc, mấy con chó lớn dưới sự dẫn dắt của lão tổ tông A Y của chúng, đang vui sướng chạy nhảy điên cuồng trên bãi biển.

Một vị lão tổ tông khác của chúng là A Thu lại lười biếng nằm sấp dưới ô che nắng, há miệng thè lưỡi, nghe đại bạch miêu đang 'luận đạo' với Bạch Trạch ở kia.

Đối với con mèo trắng lớn một thân lông trắng vằn đen, hơn nữa trong tên cũng có chữ 'Bạch' giống mình là Bạch Quân này, Bạch Trạch vốn dĩ rất có hảo cảm.

Cũng vì vậy, trong khi Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Thải Nương đang bận rộn nấu ăn, mấy con chó lớn lười biếng nằm đó, bộ dáng ai cũng không thèm để ý tới, thì Bạch Trạch và Bạch Quân lại trò chuyện với nhau.

Chương 292

Ban đầu đều rất tốt, nhưng khi Bạch Trạch hỏi nó, vì sao phải đi theo người khác tu hành, bị người khác coi như sủng vật mà đối đãi?

Tự mình một mình tu hành trong núi không tốt sao?

Sau khi nghe những câu hỏi này, Bạch Quân liền nhìn Bạch Trạch như nhìn kẻ ngốc, sau đó lẽ thẳng khí hùng hỏi lại: "Bị người ta coi như sủng vật đối đãi thì không tốt sao?

Ngươi biết thế nào là được 'bao nuôi' không?" Con chó A Thu ở bên cạnh khẽ gật đầu, cảm thấy bị người ta coi làm sủng vật rất tốt, bao ăn bao ở không nói, còn rất an toàn.

Nếu không thì ban đầu đám sói tộc kia vì sao cũng muốn được bao ăn bao ở? "Thế nào là sủng?

Sủng, chính là thương yêu, thiên vị.

Sủng vật, đó chính là vật được thương yêu, vật được thiên vị.

Có thể trở thành vật được người khác thiên vị, vì sao phải từ chối?" Bạch Quân nhìn Bạch Trạch như nhìn kẻ đần độn, nghĩa chính từ nghiêm giải thích.

Đương nhiên, Bạch Trạch cũng không rõ ràng, lời giải thích như vậy là do Ngô Sở từng nói với đại bạch miêu Bạch Quân.

Dù sao ngay từ đầu, tiểu bạch miêu cũng không phải dễ dàng để hắn vuốt ve như vậy.

Ngay khi Bạch Trạch vì thế mà cảm thấy cạn lời, muốn phản bác lại, thì Bạch Quân lại nói: "Có lẽ ngươi có tư bản đó đi!

Dù sao chúng ta là bất đồng, ta sinh ra yếu ớt, thọ số có hạn, trong

tuổi thọ hữu hạn muốn theo đuổi sự tồn tại vĩnh hằng chí cao kia, thì cần vô số thời gian để tự mình trưởng thành...

Ta cảm thấy chủ nhân nhà ta có câu nói rất đúng, ngài nói trong sinh mệnh của chúng ta, sai lầm lớn nhất chính là sống trong thiên kiến, mà sai lầm còn lớn hơn cả cái sai lầm lớn nhất này, chính là rất nhiều lúc, bản thân chúng ta cũng không thừa nhận loại thiên kiến đó." Cái này...

Đây là trào phúng đi!

Bạch Trạch rất khẳng định đây là trào phúng, cho nên cũng không vặn hỏi lại, chỉ là nhất thời, hắn cũng không biết nên phản bác thế nào.

Bạch Quân nói hắn có thiên kiến, bất luận hắn thừa nhận hay là phủ nhận, trong cuộc giao đàm này, hắn đều đã rơi vào thế hạ phong.

Thấy Bạch Trạch trầm mặc, Bạch Quân lại nói: "Ngươi có biết, chúng ta sống, ý nghĩa lớn nhất là gì?" Không đợi Bạch Trạch trả lời, Bạch Quân lại tự hỏi tự trả lời: "Là tìm tòi những cái chưa biết mà chúng ta không biết, bất luận là những chuyện chưa biết không liên quan đến chúng ta, hay là những đạo lý tu hành có quan hệ mật thiết với chúng ta.

Ngươi phải thừa nhận, chúng ta sống, tuyệt đại đa số thời gian đều là đang tìm tòi con đường phía trước chưa biết trong tu hành, đều là không ngừng nỗ lực tiến lên từ 'nghĩ đến', 'hướng về' cho đến 'làm được'.

Mà trong quá trình này, có người nguyện ý giúp ngươi một tay, không tốt sao?" "..." Bạch Trạch phát hiện, chính mình cư nhiên ngược lại có chút bị đối phương thuyết phục rồi. "Tiểu Bạch, nói hay lắm, nào, đỡ lấy, tỷ tỷ thưởng cho ngươi!" Tiểu Nguyệt Linh vừa nghe, nhìn thấy biểu tình 'ngây ra như phỗng' kia của Bạch Trạch, liền

kiêu hạo ném cho Tiểu Bạch một xiên thịt nướng.

Tiểu Bạch giơ móng vuốt lớn lên chụp một cái, cái vuốt mèo to lớn vốn nhìn như không nắm được nắm đấm, lại khéo léo chộp lấy xiên thịt nướng kia vào trong vuốt, sau đó nheo cặp mắt mèo to, vẻ mặt đầy thỏa mãn hưởng thụ, một bên còn bỉ thị nói: "Ngươi căn bản không biết thế nào là Sủng thực sự!" "..." Bạch Trạch há miệng không nói nên lời.

Con chó ở bên cạnh cũng tung tăng đứng dậy, chạy đến trước mặt Tiểu Nguyệt Linh, há to miệng, thè lưỡi, thần thái vẻ mặt cầu xin đồ ăn, khiến Tiểu Nguyệt Linh cũng ném cho nó một xiên.

Sau đó con chó vừa giơ chân trước đỡ lấy xiên nướng, vừa dùng ba chân đi đường, đồng thời nhìn Bạch Trạch đầy bỉ thị: "Ngươi căn bản không biết thế nào là Yêu thực sự?" Nhìn Bạch Quân và con chó bỉ thị mình một hồi, sau đó liền ở đó hưởng thụ xiên thịt nướng thơm nức mũi, Bạch Trạch không khỏi nuốt nước miếng, trước kia hắn chưa từng ngửi qua loại thịt nào thơm như vậy.

Thấy mọi người không để ý tới mình nữa, Bạch Trạch không khỏi nhớ tới sự nhiệt tình của Ngô Sở đối với hắn trước đó, tổng cảm thấy đại bạch miêu Bạch Quân và con chó bự A Thu này căn bản là không học được cái đức tính hư hoài nhược cốc (khiêm tốn rộng lượng) của chủ nhân bọn họ, một chút cũng không hiểu thế nào là khiêm tốn...

Nhưng ngửi mùi hương truyền đến mũi, hắn lại không tự chủ được mà nhìn về phía Tiểu Nguyệt Linh.

Tiểu Nguyệt Linh nhìn hắn một cái, mỉm cười nói: "Có một điểm có khả năng ngươi nghĩ sai rồi, A Sở ca từng nói, tu hành có bốn thứ là quan trọng nhất: 'Lữ, Pháp, Bảo, Địa'.

Lữ là Đạo lữ, cũng là đồng bạn khi tu hành; Pháp là pháp môn tu hành; Bảo là Linh bảo; Địa là đạo trường chúng ta tu hành.

A Sở ca nói với bọn ta, một mình cắm đầu khổ tu là không được, ngoài khổ tu ra, chúng ta còn cần tìm đồng bạn để tương hỗ ấn chứng những gì tu hành được, như vậy mới có thể biết rõ những thiếu sót và sở trường của chúng ta.

Sự thực là, ngươi cảm thấy bọn họ là sủng vật của chúng ta, nhưng ta lại cảm thấy bọn họ là bạn bè, là Đạo lữ của chúng ta." "..." Khi đám người Ngô Sở từ đáy biển vui chơi trở về, hai người Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Thải Nương đã chế biến ra một bàn lớn mỹ thực cho mọi người, trên núi chạy, dưới biển bơi, chiên xào nướng hấp, cái gì cần có đều có.

Cái bàn là bàn dài mười mấy mét, hai bên đều có thể ngồi người.

Lúc này, trên bàn dài, đồ ăn có thể nói là chất đống như núi.

Con trai biển lớn kia cũng nằm trong số đó, có điều hiện tại đã không còn nhìn ra bộ dáng của nó, nó sớm đã bị xào thành thịt đinh, hoặc chế thành xiên nướng, còn có một phần là hấp cách thủy.

Mùi vị các loại thức ăn trộn lẫn vào nhau, không khỏi khiến người ta thèm ăn nhỏ dãi, ít nhất nhìn một bàn lớn mỹ thực như thế này, Tiểu Bạch và đám chó sớm đã 'nước miếng như sông', thèm nhỏ dãi ba thước rồi.

Mấy con chó lớn do A Y dẫn đầu cũng đã sớm trở về, nằm sấp bên cạnh bàn chờ đợi.

Mãi cho đến khi bọn Ngô Sở trở về, bọn chúng mới thu lại bộ dáng thèm thuồng kia.

Bạch Trạch tuy rằng cũng muốn nếm thử một chút, nhưng lại đang cực lực nhẫn nại, cũng may trước kia hắn chưa từng nếm qua, cũng không rõ ràng những thức ăn nhìn qua sáng long lanh kia có ngon như hắn tưởng tượng hay không, còn chưa đến mức mất hình tượng

như đám chó kia. "Để người đợi lâu rồi." Ngô Sở cười nói với Bạch Trạch: "Không ngờ cảnh sắc dưới đáy biển vùng này lại đẹp như vậy, hơn nữa còn có một mảng lớn Tinh Thần Sa..." Bạch Trạch lắc đầu, nói: "Tiền bối nói quá lời rồi!" Ngừng một chút, hắn lại nói: "Kỳ thật đến buổi tối, cảnh sắc nơi này càng đẹp hơn, bốn phía đen kịt một màu, nhưng nơi đây lại có từng sợi tinh quang nguyệt hoa rủ xuống, quả thực là lộng lẫy dị thường.

Trước kia khi ta còn nhỏ, liền tu hành trong mảnh tinh huy nguyệt hoa này, tốc độ tu hành nhanh lắm..." "Vậy thì phải thưởng thức cho thật tốt!" Ngô Sở cười nói.

Thanh Khâu Ly cười nói: "Có lẽ thưởng thức không thành rồi cũng nên!" Ngô Sở sửng sốt một chút, nhớ tới đạo Thủy Nguyên Chi Linh bị hắn bắt được kia. "Mọi người, có thể rửa tay ăn cơm rồi!" Tiểu Nguyệt Linh hô hoán.

Thế là, từng đạo dòng nước bằng không sinh ra, rửa sạch nước biển trên người bọn họ.

Sau đó, từng đoàn mây hiện ra bốn phía bàn dài, mọi người liền ngồi trên mây, vây quanh chiếc bàn dài chất đầy các loại mỹ thực kia, bắt đầu ăn uống thỏa thích.

Ngô Sở mời mọc Bạch Trạch: "Đừng khách khí, đây chính là đặc sản Tử Ngọc Sơn chúng ta, cho dù là đi tới ba đại Vương đình, ngươi cũng không nhất định có thể hưởng thụ được đâu.

Bởi vì Tử Ngọc Sơn chúng ta có đại trù sư lợi hại nhất toàn Hồng Hoang là Tiểu Nguyệt Linh.

Mọi người nâng ly, kính đại trù của chúng ta một ly!" Mọi người nhao nhao khởi hống, nâng cái ly trước mặt lên.

Tiểu Nguyệt Linh xua bàn tay nhỏ, có chút xấu hổ, nhưng cũng rất

tự hào.

Ngô Sở lại nói: "Cũng kính tiểu trù Tiểu Thải Nương của chúng ta một ly, các ngươi vất vả rồi!" Tiểu Thải Nương càng thêm ngượng ngùng, khuôn mặt nhỏ đã chuyển hồng, yếu ớt xua tay nhỏ: "Không có không có, Nguyệt Linh tỷ tỷ mới vất vả nhất, ta chỉ là đánh trợ thủ mà thôi..." Mọi người thấy nàng như thế cũng không để ý, đều quen rồi.

Những Tiểu Hoa Tiên kia sức ăn nhỏ, sau khi ăn uống một trận liền cầm lấy nhạc cụ, tấu nhạc cho mọi người.

Tiếng nhạc này vừa nổi lên, bầu không khí lập tức liền khác hẳn.

Bạch Trạch vốn đang đắm chìm trong mỹ thực có chút ngẩn ngơ, lúc này có chút ngốc nghếch ngẩng đầu lên, nhìn những Tiểu Hoa Tiên đang ngồi trên mây ưu nhã gảy đàn kia.

Lúc này, hắn đột nhiên có chút hiểu được những lời Bạch Quân và A Thu nói trước đó, làm sủng vật cho bọn họ thì có gì không tốt đâu?

Càng huống chi, Tiểu Nguyệt Linh cũng nói, bọn họ cũng không phải sủng vật, mà là Đạo lữ.

Bữa cơm này, đối với Bạch Trạch hiện giờ vẫn còn rất trẻ tuổi mà nói, có thể bảo là mở rộng tầm mắt, để hắn lĩnh lược được trên thế giới này, cư nhiên còn có sự mỹ diệu bực này.

Đối với hắn kẻ từng ăn lông ở lỗ, hiện tại màn trời chiếu đất mà nói, điều này đã điên đảo nhận thức và tưởng tượng của hắn về thức ăn trước kia.

Chương 293

Điều này lại khiến hắn không khỏi nhớ tới những lời Bạch Quân nói trước đó: Sống, chính là không ngừng tìm tòi những cái chưa biết, không ngừng nỗ lực vì quá trình từ 'nghĩ đến' đến 'làm được' này.

Nhưng nếu chưa kiến thức qua những thứ này, hắn thậm chí ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới, hóa ra thức ăn thông qua nấu nướng xong, mùi vị có thể trở nên tuyệt diệu như vậy.

Vậy thì, trên tu hành, có phải cũng là như thế hay không?

Tuy rằng hắn trời sinh đã hiểu làm thế nào tu hành, tu vi cũng là tăng trưởng từng ngày, nhưng hiện tại hắn đã có chút hoài nghi, chính mình một mình bế quan tu hành ở nơi này, rốt cuộc là đúng hay là sai. ...

Đêm đó, trăng treo ven biển trời, ánh sao lay động trên mặt biển, dải cát bạc quấn quanh hải đảo như dải lụa kia cũng nổi lên từng tầng hào quang, tương chiếu cùng ánh sao.

Hít thở gió biển hơi mặn, đám người Ngô Sở ngồi trên lâu thuyền bên bờ biển, lẳng lặng nhìn một màn này.

Bạch Trạch ở bên cạnh đi tới bên mạn thuyền, một chân gác lên mạn thuyền, vẻ mặt kỳ quái nhìn bãi cát, miệng nói tiếng người: "Kỳ quái, trước kia cũng không phải như vậy nha!

Cho dù là đêm không trăng, chỉ cần có ánh sao, thì tinh huy kia cũng sẽ rủ xuống nơi này..." Ngô Sở cười nói: "Tuy rằng quy mô không lớn, nhưng cũng xác thực có ánh sao rủ xuống mà!" Bạch Trạch lắc đầu nói: "Cũng không phải như thế, quy mô phải lớn hơn thế này nhiều lắm!" Ngô Sở nghĩ nghĩ, lấy ra đạo Thủy Nguyên Chi Linh bị hắn phong ấn kia, lặng lẽ nới lỏng chút ít phù văn phong ấn

bên trên, liền thấy tinh huy và nguyệt hoa trong vũ trụ rủ xuống về phía này.

Bạch Trạch trợn mắt há hốc mồm nhìn đạo Thủy Nguyên Chi Linh trong tay Ngô Sở: "Tiền, tiền bối bắt nó lại rồi?" Lúc này, Tiểu Nguyệt Linh triệu ra vầng Nguyệt Luân kia, lơ lửng bên cạnh mình, lưỡi đao như sương tuyết đối diện với Bạch Trạch, làm Bạch Trạch giật nảy mình, tranh thủ thời gian nói: "Ngô cũng không có ý trách cứ, Nguyệt Linh đạo hữu ngàn vạn lần đừng xúc động..." Nguyệt Linh cũng sửng sốt một chút, nói: "Bạch Trạch đạo hữu đừng hiểu lầm, nó là cảm giác được đạo Thủy Nguyên Chi Linh kia, trong lòng khát vọng, ta mới triệu hoán nó ra, không tin ngươi xem." Tiểu Nguyệt Linh buông lỏng khống chế đối với lưỡi đao Nguyệt Luân, liền thấy Linh bảo Nguyệt Luân bay về phía đạo Thủy Nguyên Chi Linh kia, sau đó lơ lửng trước mặt Ngô Sở, hơi khẽ run.

Trong cảm ứng của Tiểu Nguyệt Linh, Nguyệt Luân tràn ngập khát vọng đối với đạo Thủy Nguyên Chi Linh kia.

Những người khác tuy không cảm nhận được cỗ khát vọng kia của Nguyệt Luân, nhưng cũng biết, Tiểu Nguyệt Linh vừa rồi cũng không phải nhằm vào Bạch Trạch.

Ngô Sở hơi nhíu mày, Thanh Khâu Ly nhìn hắn một cái, nói: "Có lẽ đạo Thủy Nguyên Chi Linh này bị nó hấp thu, có thể nâng cao phẩm chất của nó một chút cũng không chừng." Nghe vậy, Ngô Sở gật đầu, buông lỏng khống chế đối với đạo Thủy Nguyên Chi Linh kia.

Thủy Nguyên Chi Linh sau khi mất đi sự trói buộc của Ngô Sở, liền muốn độn về trong biển, nhưng tốc độ của Nguyệt Luân kia nhanh hơn nó, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Thủy Nguyên Chi Linh, kết quả Thủy Nguyên Chi Linh liền đâm đầu vào trên thân

Nguyệt Luân, bị Nguyệt Luân trói buộc lại.

Nếu trừ đi bộ trù cụ bảy mươi hai món thành bộ kia, kỳ thật Linh bảo trên người Tiểu Nguyệt Linh cũng không nhiều, ban đầu chỉ có một thanh Linh Tố Kiếm, về sau Ngô Sở đưa Phá Huyễn Linh cho nàng, sau đó lại tặng chiếc tù và trắng do Ứng Long Canh Thần tặng cho nàng.

Cho nên Ngô Sở cũng không để ý đạo Thủy Nguyên Chi Linh này bị vầng Nguyệt Luân kia hấp thu, nếu có thể giúp lưỡi đao Nguyệt Luân nâng cao một chút phẩm chất, tự nhiên là tốt nhất rồi.

Thực ra so sánh thì, tuy Ngô Sở chưa từng cho tiểu hồ ly Linh bảo gì, nhưng ban đầu khi Thanh Khâu Thần nhờ Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử giúp đỡ đưa tiểu hồ ly đến Tử Ngọc Sơn, thì cũng không thiếu chuẩn bị Linh bảo cho tiểu hồ ly.

Tuy rằng phẩm chất những Linh bảo kia, kiện mạnh nhất cũng chỉ có cấp bậc Thượng phẩm.

Nhưng xét về số lượng mà nói thì cũng không tính là ít.

Về sau sư phụ của hắn là Hồng Quân Lão Tổ khi luyện chế Linh bảo trù cụ cho Tiểu Nguyệt Linh, Tiểu Nguyệt Linh cũng nhận được một kiện, hơn nữa phẩm chất cũng là cấp bậc Thượng phẩm.

Cho nên, cũng không thể trách Ngô Sở bên trọng bên khinh, dù sao tiểu hồ ly là có hậu đài, mà Tiểu Nguyệt Linh, đó hoàn toàn là thảo căn, hai bên không thể đánh đồng.

Có điều sau khi Tiểu Nguyệt Linh nhận được trọn bộ trù cụ do Hồng Quân Lão Tổ luyện chế cho nàng, nếu đem bộ trù cụ đó tính tách ra, Linh bảo trên người Ngô Sở cũng không nhiều bằng Tiểu Nguyệt Linh.

Dù sao bộ trù cụ kia cũng đã có bảy mươi hai món rồi. "A Sở ca,

cái này..." Tiểu Nguyệt Linh có chút ngại ngùng, dù sao Thủy Nguyên Chi Linh kia cũng là một bảo vật.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Không sao!

Chỉ là một đạo Thủy Nguyên Chi Linh mà thôi.

Trên đại địa Hồng Hoang rộng lớn này, muốn tìm kiếm Thủy Nguyên Chi Linh cũng không phải việc gì khó." Ngô Sở nói xong, nhìn thoáng qua Hậu Thổ tiểu thư tả và Thanh Khâu Ly.

Thế là hai vị tỷ tỷ cũng hùa theo an ủi Nguyệt Linh tiểu muội muội, bảo nàng đừng để loại chuyện nhỏ này ở trong lòng.

So với Thủy Nguyên Chi Linh, A Sở ca nhà ngươi rõ ràng càng để ý ngươi hơn mà!

Câu nói này của Thanh Khâu Ly làm khuôn mặt nhỏ của Tiểu Nguyệt Linh có chút hồng hồng, trong lòng càng là ngọt ngào, đột nhiên nhớ tới ngày đó, nàng dùng đuôi rắn quấn lấy thân thể hắn.

May mà lúc này lưỡi đao Nguyệt Luân bay trở về, làm nàng từ trong suy nghĩ lung tung hồi thần lại.

Ngô Sở nhìn về phía Bạch Trạch, hỏi: "Đạo Thủy Nguyên Chi Linh này, là vật của Bạch Trạch tiểu hữu sao?" Thấy Tiểu Nguyệt Linh thu hồi Nguyệt Luân, Bạch Trạch lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, nghe được lời này của Ngô Sở, liền lắc đầu: "Cũng không thể tính là vật của Ngô, chỉ là..." Haizz!

Thôi, vẫn là thôi đi!

Những người này, chọc không nổi, chọc không nổi...

Cuối cùng, Bạch Trạch chỉ có thể nói: "Chỉ là từ nay về sau, ban đêm nơi này sẽ không còn có loại cảnh đẹp tráng lệ như ban đầu nữa." Nghĩ tới đây, Bạch Trạch ít nhiều có chút sầu não, cảm giác những

sinh linh này đến đây, đối với hắn dường như cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì, quả thực chính là tới phá hoại đạo trường của hắn.

Tuy rằng những tinh huy nguyệt hoa kia đối với hắn hiện giờ trợ giúp đã không lớn, nhưng nhìn cho đã ghiền cũng tốt mà!

Đó chính là ký ức đẹp nhất thời niên thiếu ngây ngô của hắn!

Ngô Sở chân thành nói với hắn một tiếng xin lỗi: "Không ngờ vô tâm chi thất của chúng ta, lại mang đến sự phá hoại như vậy đối với đạo trường của tiểu hữu, thực sự tàm quý." Nghe Ngô Sở nói thế, trong lòng Bạch Trạch cũng dễ chịu hơn chút, thế là nói: "Tiền bối ngàn vạn lần đừng nói như vậy.

Sự hiện diện của các tiền bối, đối với Ngô mà nói, ngược lại làm cho Ngô được lợi ích không nhỏ, làm cho Ngô hiểu được rất nhiều sự vật trước kia chưa từng biết đến..." Nghĩ tới những điều này, chút sầu não trong lòng Bạch Trạch từ từ cũng ít đi.

Nếu hiện tại hỏi hắn, có nguyện ý lấy ra một đạo Ngũ Hành Nguyên Linh để đổi lấy mỹ thực do Tiểu Nguyệt Linh chế tác hay không, phỏng chừng hắn đều nguyện ý lấy ra.

Càng đừng nói đạo Thủy Nguyên Chi Linh kia vốn dĩ cũng không phải đồ của hắn.

Đã không còn cảnh đẹp vạn đạo tinh quang nguyệt hoa rủ xuống để thưởng thức, mọi người liền đốt lên một đống lửa trại trên bãi cát, các Tiểu Hoa Tiên vây quanh đống lửa gảy những khúc nhạc êm dịu.

Khi đêm khuya thanh vắng, Hoa Phỉ Nhi dùng cổ tranh và Hoa Thi Nhi dùng trường tiêu, cùng nhau hợp tác tấu một khúc 《 Tịch Tĩnh Chi Thanh 》, lập tức khiến mọi người yên tĩnh lại.

Mấy con chó lớn vừa rồi còn chạy nhảy điên cuồng trên bãi cát, lúc này cũng yên lặng nằm sấp bên đống lửa, lẳng lặng tiếp nhận sự

tẩy lễ của tiếng nhạc.

Ngô Sở nằm trên nóc lâu thuyền, đầu gối lên hai cánh tay, hai chân bắt chéo, lẳng lặng nhìn tinh không, trong đầu hồi tưởng lại ký ức về một thế giới khác.

Nghệ Bảo lặng lẽ xuất hiện, nằm sấp trên ngực hắn, hai tay chống cằm, đầu lắc lư theo tiếng nhạc, bắp chân co duỗi, mu bàn chân nhẹ nhàng đập vào ngực bụng Ngô Sở.

Nhìn bộ dáng nhỏ bé này của nó, khóe miệng Ngô Sở hơi nhếch lên.

Bên đống lửa, Hậu Thổ tiểu thư tả nhìn về phía nóc lâu thuyền một cái, nàng biết Ngô Sở đang nằm trên đó ngắm sao.

Nàng lại nhìn thoáng qua Thanh Khâu Ly bên cạnh, Thanh Khâu Ly lẳng lặng nhặt một thanh củi, ném vào trong đống lửa, kích khởi một chuỗi tia lửa. "Muội muội vì sao nhìn ta như vậy?" Thanh Khâu Ly truyền âm, âm thầm trêu chọc tán gẫu với Hậu Thổ tiểu thư tả.

Hậu Thổ khẽ lắc đầu, khóe miệng giữ nụ cười, làm cho người ta không nhìn ra suy nghĩ của nàng.

Thế nhưng Thanh Khâu Ly cũng đồng dạng nhìn thoáng qua nóc lâu thuyền, lắc đầu truyền âm nói: "Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, muội muội hà tất tìm hiểu làm gì?" "Tỷ tỷ nói đùa rồi, ta cũng không có tìm hiểu suy nghĩ của hắn." Hậu Thổ cuối cùng vẫn là bị Thanh Khâu Ly chọc thủng, nàng cũng không muốn để người ta hiểu lầm, "Có một số người sinh ra đã biết, đây ở đại địa Hồng Hoang là chuyện vô cùng bình thường.

Giống như vô số sinh linh sinh ra liền biết tu hành như thế nào." "Nhưng hắn vốn dĩ lại không biết tu hành thế nào, muội muội không cảm thấy kỳ quái sao?" Thanh Khâu Ly nheo cặp mắt dài hẹp, cười

đến giống hệt hồ ly. "Không kỳ quái!" Hậu Thổ khẽ lắc đầu.

Thanh Khâu Ly lẳng lặng nhìn Hậu Thổ, hồi lâu mới đột nhiên không tiếng động cười tươi, sau đó tiếp tục âm thầm truyền âm, nói: "Ban đầu ta và Hồng Vân đạo huynh bọn họ bôn tẩu trên đại địa Hồng Hoang, lúc tu phục địa mạch cũng ngẫu nhiên có nghe ngóng các sinh linh khác xem có nghe nói qua 'Bất Xuất Sơn Nhân' hay không, bất quá đáp án nhận được đều là phủ định.

Chương 294

Có lẽ, hắn xác thực là Tiên thiên sinh linh trời sinh đất nuôi ở Tử Ngọc Sơn đi!

Hơn nữa cái hắn đạt được, có khả năng là pháp môn tu hành của Tiên thiên Thực chi đạo và Âm luật chi đạo.

Nhưng hắn hiện tại lại đem hai cái Tiên thiên Đại đạo này chắp tay nhường cho..." Hậu Thổ khẽ lắc đầu: "Hắn vẫn luôn nói Thực chi đạo cùng Âm luật chi đạo đều là tiểu đạo, cũng răn dạy Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Vũ bọn họ không thể trầm mê..." "Nhưng Tiểu Nguyệt Linh đã đi ra một con đường thuộc về nàng, tuy rằng đối với Đại đạo chân chính mà nói, Tiểu Nguyệt Linh có lẽ mới vừa khởi bộ, nhưng đã có thể nhìn ra một chút manh mối." "Chẳng lẽ tỷ tỷ muốn để Tiểu Vũ chuyên chú vào Âm luật chi đạo?" "Là có ý nghĩ này, có điều lại lo lắng sẽ hại Tiểu Vũ." Thanh Khâu Ly nhìn thoáng qua con hồ ly nhỏ thỉnh thoảng liếc mắt về phía nóc lâu thuyền. "Chuyện tu hành, người ngoài chỉ có thể cho lời khuyên, cuối cùng chọn con đường nào, còn phải xem chính mình." Hậu Thổ khẽ lắc đầu, "Tuy rằng ngươi là Lão tổ của Thanh Khâu nhất tộc, nhưng lời khuyên của ngươi cũng không nhất định chính là chính xác, bởi vì ngươi cũng đang trên con đường này, không phải sao?" "Đúng vậy a!

Mọi người đều đang trên đường, cho dù là những lão tiền bối kia, bọn họ cũng không cách nào đưa ra một con đường chuẩn xác được.

Đều nói tu hành không có điểm dừng, nhưng sự thật là, đối với rất nhiều sinh linh mà nói, lời này cũng không chính xác.

Con đường tu hành của rất nhiều sinh linh, kỳ thật là có điểm dừng." "Tỷ tỷ đây là đã đụng phải vách tường rồi sao?" "Về mặt cảnh

giới, nhiều năm chưa từng có tiến thêm rồi!" Thanh Khâu Ly khẽ lắc đầu, "Ngược lại lần này tu phục địa mạch, làm cho ta ngưng tụ ra một cái Công đức Kim Luân nho nhỏ." "Vậy thì phải chúc mừng tỷ tỷ rồi!" "Muội muội thì sao?" "Ta à!" Hậu Thổ cười cười, nói: "Vẫn chưa có loại cảm giác đó của tỷ tỷ." "..." Ngô Sở cũng không rõ cuộc nói chuyện giữa Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly, nếu không hắn khẳng định sẽ vì thế mà trợn mắt há mồm, thuận tiện nói cho Thanh Khâu Ly biết: Ngươi nghĩ nhiều rồi.

Muốn nói Âm luật chi đạo này, cảnh giới mà đại ca Phục Hy của hắn đang ở, cũng sêm sêm cảnh giới của Tiểu Nguyệt Linh trong Trù chi nhất đạo hiện giờ.

Hắn làm gì có pháp môn tu hành Âm luật chi đạo gì đâu chứ!

Cùng lắm là từ trong điện thoại lôi ra một ít ca vũ để trang trí một chút mặt tiền, kiếm cái danh tiếng qua ngày mà thôi.

Đương nhiên, nói đi cũng phải nói lại, ở Hồng Hoang ngốc nhiều năm như vậy, hắn hiện giờ đối với các loại nhạc cụ không nói là tinh thông, nhưng sử dụng thì ít nhất là không có bất cứ vấn đề gì.

Tuy rằng không phải xuất thân chuyên nghiệp về âm nhạc, đối với cơ sở các loại kiến thức nhạc lý có khả năng không vững chắc như vậy, nhưng ở phương diện âm luật này, ít nhất cũng không phải loại ngũ âm không đầy đủ.

Cho dù tư chất có bình thường thế nào, trải qua mấy chục vạn năm hun đúc, nếu còn không thể có chút thu hoạch nào, vậy chẳng phải ngay cả heo cũng không bằng? ...

Ở trên hòn đảo này, bọn họ ngây người một cái chính là hơn mấy tháng.

Từ mùa hè nóng bức, đến trời thu mát mẻ, cùng Hậu Thổ và Thanh

Khâu Ly tắm nắng, dẫn theo Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly chơi lướt sóng, hay là làm tiệc nướng bãi biển, chơi lặn biển gì đó, cuộc sống tạm bợ trôi qua gọi là có tư có vị.

Duy nhất mỹ trung bất túc, có khả năng chính là tu vi của Hậu Thổ tiểu thư tả bọn họ quá cao, ánh nắng mạnh hơn nữa cũng không cách nào làm các nàng bị đen đi, Ngô Sở không tìm thấy cơ hội giúp các nàng bôi kem chống nắng.

Hắn cũng thực sự ngại mở mắt nói những lời bịa đặt đó.

Mọi người chơi chán ở đây xong, liền thu dọn thỏa đáng, tiếp tục lên đường.

Vốn dĩ Ngô Sở còn muốn đi hòn đảo Lôi Đình kia, xem thử tôn Lôi Thú kia rốt cuộc có phải là con Ngũ Sắc Quỳ Ngưu kia hay không.

Nhưng sau lại nghĩ nghĩ, lại cảm thấy vẫn là không nên sinh thêm rắc rối thì tốt hơn.

Tuy rằng có hai tôn tỷ tỷ cảnh giới Đại La làm bảo tiêu, nhưng đã ở ngay cạnh đảo Lôi Đình mà Lôi Thú kia không bị Long tộc thu phục, thì không phải tính tình quá mức bạo liệt, chính là tu vi quá thấp, người ta Long tộc chướng mắt.

Cũng có lẽ đã bị Long tộc thu phục, chẳng qua người ngoài không rõ ràng.

Bất luận là lý do nào, đều đủ để Ngô Sở dập tắt cỗ lòng hiếu kỳ kia.

Cho nên, ngày hôm nay, bọn họ chuẩn bị khởi hành rời khỏi nơi này, tiếp tục đi về phía Nam.

Trước khi đi, Ngô Sở hỏi Bạch Trạch, có muốn cùng nhau ra ngoài kiến thức việc đời hay không?

Bạch Trạch không có do dự gì liền gật đầu, ăn uống gì đó không quan trọng, chủ yếu là muốn tăng trưởng kiến văn, miễn cho bị 'Mèo' nói thành là 'ếch ngồi đáy giếng'.

Bạch Trạch ở trong lòng yên lặng tìm cho chính mình một lý do vô cùng đầy đủ, còn cố ý nhìn thoáng qua đại bạch miêu Bạch Quân, cảm thấy không thể để đối phương coi thường.

Rõ ràng tu vi đều còn chưa cao bằng hắn, cư nhiên dám dùng ánh mắt nhìn xuống nhìn hắn, đáng ghét!

Thế nhưng tình huống thực tế là, sau khi Bạch Trạch lên lâu thuyền, liền thu nhỏ thân mình, cả ngày đi theo sau lưng Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Thải Nương lượn lờ.

Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Thải Nương thấy hắn thu nhỏ thân mình xong cư nhiên lại moe như vậy, liền thỉnh thoảng lấy chút điểm tâm tiến hành đút cho ăn.

Khi Bạch Quân và đám chó nhìn thấy cảnh này, hai mắt liền không khỏi trừng tròn lên.

Đồ không biết xấu hổ!

Có điều Ngô Sở ngược lại không cảm thấy như vậy, hắn chỉ cảm thấy, chỉ số thông minh của Bạch Trạch này xác thực cao hơn nhiều so với những sủng vật khác, cư nhiên còn biết làm theo sở thích của người khác.

So với Bạch Trạch này, đại bạch miêu Bạch Quân và con chó A Thu kia, hiển nhiên không khác gì mấy kẻ ngốc nghếch.

Mà Hậu Thổ tỷ tỷ khi nhìn thấy Bạch Trạch lựa chọn đi theo bọn họ, trong nội tâm đối với Ngô Sở liền không khỏi càng thêm bội phục.

Nàng là biết Ngô Sở có nghĩ tới việc mang Bạch Trạch đi, thế nhưng từ đầu đến cuối, Ngô Sở chưa từng nhắc với Bạch Trạch nửa

câu chuyện đưa hắn rời đi, hoặc là thu hắn làm sủng vật.

Mãi cho đến trước khi đi, mới nhẹ nhàng hỏi một câu, kết quả Bạch Trạch nghĩ cũng không nghĩ liền đáp ứng.

Vốn dĩ Hậu Thổ tiểu thư tả còn muốn kiến thức một chút tràng diện Ngô Sở dụ dỗ Bạch Trạch, kết quả hoàn toàn không có danh tràng diện như vậy, hết thảy phảng phất như nước chảy thành sông. ...

Lâu thuyền một đường đi về phía Nam.

Ngày hôm nay, Ngô Sở lại lấy ra cần câu, ngồi trên mạn thuyền buông cần.

Bạch Trạch với thân thể đại khái chỉ dài tầm ba bốn mươi centimet thấy thế, bưng ly trà sữa, ngồi chồm hổm trên mạn thuyền, hỏi Ngô Sở, làm như vậy có ý nghĩa gì?

Ngô Sở nghiêng đầu nhìn hắn một cái, cười nói: "Muốn nói có ý nghĩa gì, kỳ thật cũng không có ý nghĩa gì quá lớn, nhưng nếu ngươi cảm thấy nhàm chán, lại có thể thử một chút." Đi trên biển lớn, lữ đồ dài đằng đẵng, có đôi khi rất lâu cũng chưa chắc có thể nhìn thấy một hòn đảo, thời gian lâu, xác thực dễ dàng làm cho người ta cảm thấy nhàm chán.

Nếu không phải bọn họ đều có tu vi tại thân, vậy thì không phải là nhàm chán, mà là khủng hoảng rồi.

Có điều Bạch Trạch hiển nhiên chưa từng trải qua những thứ này, còn chưa biết tình huống này.

Tuy rằng hắn đã ở trên thuyền nhiều ngày, nhưng hắn luôn đắm chìm trong hạnh phúc được đút cho ăn, lại đâu thể hiểu được sự nhàm chán khi đi trên biển thời gian dài. "Ngoài ra, nó cũng có thể làm cho người ta tĩnh tâm lại, suy nghĩ một số chuyện." Bạch Trạch cái hiểu

cái không gật đầu, cuối cùng hỏi: "Tiền bối lần này xuất hành du lịch, là vì tìm bảo vật sao?" Ngô Sở lắc đầu: "Tầm bảo chỉ là thứ yếu, chủ yếu chính là đi một chút nhìn một chút, đại địa Hồng Hoang rộng lớn vô biên, rất nhiều sinh linh cùng cực cả đời cũng chưa chắc có thể đi dạo hết.

Chúng ta sinh ra giữa thiên địa này, cùng cứu thiên địa chi lý, nhưng lại chưa thể nhìn trọn vẹn một lần thiên địa này, há chẳng phải trò cười?" "..." Hắn đây là đang trào phúng Ngô của trước kia sao?

Bạch Trạch yên lặng hút trà sữa bưng trong móng vuốt, tự hỏi trong lòng.

Ngô Sở thấy hắn trầm mặc, lại nói: "Ngươi rất thông minh, căn cước cũng bất phàm, có lẽ tương lai thành tựu sẽ không thấp, cứ khốn thủ một chỗ như vậy, thực sự đáng tiếc.

Cho nên..." Cho nên tiền bối mới mời Ngô đi cùng sao?

Bạch Trạch ở trong lòng bổ sung nốt lời Ngô Sở chưa nói hết, sau đó nói tiếng 'Cảm ơn'.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Hiện tại cảm ơn còn quá sớm, đợi tương lai ngươi có sở thu hoạch, lại đến cảm ơn ta cũng còn kịp." Bên kia, nghe được những lời này của Ngô Sở, khóe miệng Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly đều không khỏi hơi nhếch lên.

Các nàng có thể khẳng định, những lời này, Ngô Sở khẳng định là đang dụ dỗ.

Chương 295

Dù sao một người tự đặt cho mình đạo hiệu là 'Bất Xuất Sơn Nhân', lại làm sao sẽ cảm thấy cùng cứu thiên địa chi lý, thì cần phải đi dạo khắp cả thiên địa chứ?

Cho dù là tu vi mạnh như các nàng, trên đại địa Hồng Hoang rộng lớn này, cũng có rất nhiều nơi chưa từng đi qua đâu! 'Tiểu Bạch Trạch' trầm mặc một hồi, lại hỏi: "Tiền bối, trước đó Bạch Quân nói Ngô đối với bọn họ tồn tại thiên kiến, tiền bối cũng cảm thấy như vậy sao?" "Vậy chính ngươi nhìn nhận thế nào?" Ngô Sở mỉm cười hỏi ngược lại.

Bạch Trạch khẽ lắc đầu, nói: "Ngô cảm thấy đây cũng không phải thiên kiến, chỉ là khi đó Ngô cũng không rõ ràng vì sao bọn họ lại lựa chọn cuộc sống như vậy." Ngô Sở mỉm cười nói: "Thiên kiến thứ này, kỳ thật mỗi sinh linh đều có, chúng ta cũng không phải toàn tri toàn năng.

Chúng ta phải thừa nhận, nhận thức của chúng ta, tu vi của chúng ta, hết thảy hết thảy của chúng ta, đều là hữu hạn.

Loại hữu hạn này, hạn chế chúng ta, làm cho cái nhìn của chúng ta đối với vạn sự vạn vật, đều ít nhiều có chút phiến diện.

Mà cả đời này của chúng ta, cũng là đang nỗ lực vì thoát ra khỏi loại thiên kiến như vậy, không ngừng đột phá tự ngã, không ngừng cảm ngộ thiên địa pháp tắc...

Tu hành, chính là biện pháp khiến chúng ta không ngừng lớn mạnh, để chúng ta thoát khỏi thiên kiến." "Ha ha ha...

Lời bàn của đạo hữu, làm cho bần đạo cảm thấy tai mắt đổi mới." Nhất thời, một tiếng cười sảng khoái từ trên mây truyền đến.

Lúc này, một thanh niên mặc áo xanh cưỡi mây hạ xuống, thân hình cao ráo, dáng vẻ thanh tú, trông rất phong lưu phóng khoáng, nếu không phải đang búi kiểu tóc đạo sĩ thì còn tưởng là một thư sinh phong lưu.

Người thanh niên kia từ xa đã chắp tay vái chào: "Bần đạo Thiếu Dương, ra mắt chư vị đạo hữu, còn mong chư vị đạo hữu chớ trách móc hành động nghe lén vô tâm của bần đạo." Ngô Sở nhảy xuống từ mạn thuyền, Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly cũng đứng dậy khỏi ghế nằm, chào lại vị Đông Hoa đạo nhân này: "Bần đạo Bất Xuất Sơn Nhân (Hậu Thổ, Thanh Khâu), ra mắt đạo hữu!" Làm xong lễ, Ngô Sở mới nhìn về phía vị 'Thiếu Dương đạo nhân' này: "Không biết tiên hương của đạo hữu ở nơi nào?

Bần đạo từng nghe nói Đông Hải có Tam Tiên Đảo, đạo hữu có phải là tiên hữu trên Tam Tiên Đảo kia không?" Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly kỳ quái nhìn Ngô Sở một cái, có chút không hiểu những cái gọi là lời đồn này Ngô Sở lại nghe được từ đâu?

Vì sao sống cùng hắn nhiều năm như vậy mà các nàng chưa từng nghe nói qua?

Thiếu Dương đạo nhân chắp tay nói: "Đạo hữu kiến thức uyên bác, bần đạo bội phục, không ngờ cái danh Đông Hải Tam Tiên Đảo cư nhiên đã truyền đến đất Thanh Khâu." Tuy rằng hắn không rõ Ngô Sở và Hậu Thổ rốt cuộc là thần thánh phương nào, nhưng cái tên 'Thanh Khâu' thì đã từng nghe qua.

Đặc biệt là hiện nay trong Đông Hải Long Đình cũng có thân ảnh của Thanh Khâu Hồ tộc.

Ngừng một chút, Thiếu Dương đạo nhân lại nói: "Nơi tu hành của bần đạo ở Thang Cốc, chính là một trong Tam Tiên Đảo, từ đây đi về hướng đông ngàn vạn dặm là có thể đến nơi." Ngô Sở nghe vậy thì

không khỏi ngẩn ra, bởi vì điều này lại có chút khác biệt so với tưởng tượng của hắn.

Dù sao Tam Tiên Đảo mà hắn biết cũng không có cái tên Thang Cốc.

Hơn nữa nơi nổi tiếng nhất ở Thang Cốc chính là cây cực phẩm linh căn Phù Tang thụ kia, cùng với mười con Kim Ô trên cây Phù Tang.

Truyền thuyết kể rằng, vợ của Đế Tuấn là Hi Hòa, cũng chính là mẹ của mười con Kim Ô, sinh ra tại Thang Cốc này, sau này mới có các truyền thuyết như mặt trời mọc ở Phù Tang, Kim Ô xuất Thang Cốc, Hậu Nghệ bắn mặt trời.

Nhưng mà hiện tại, vị Thiếu Dương đạo nhân này cư nhiên cũng ở Thang Cốc, chuyện này...

Ngô Sở đột nhiên nghĩ đến một người, vị Đông Vương Công có danh xưng Phù Tang Đại Đế kia.

Chẳng lẽ người này là vị Phù Tang Đại Đế Đông Vương Công?

Ngô Sở rất muốn hỏi một câu: "Các hạ có phải là Đông Vương Công không?" Nhưng ngẫm lại, hỏi như vậy thật sự có chút đường đột, hơn nữa tạo cảm giác rất kỳ quái.

Ai biết Đông Vương Công hiện tại có phải tên là Đông Vương Công hay không?

Nếu thật sự là vị Phù Tang Đại Đế kia thì dường như có thể giải thích được vì sao Đế Tuấn và Thái Nhất trong tương lai lại muốn giết tên này rồi.

Đạo trường của tên này nằm ngay Thang Cốc, vậy cây Phù Tang kia còn có thể không phải là đồ của hắn sao?

Nếu Đế Tuấn không giết hắn thì làm đâu ra chuyện mặt trời mọc ở Phù Tang sau này?

Không chừng vị nhật mẫu Hi Hòa kia chính là bị Đế Tuấn lừa đi vào lúc đó ấy chứ!

Ngô Sở đột nhiên nổi máu "bát quái". "Thiếu Dương đạo hữu còn có đạo hiệu nào khác không?" Ngô Sở cuối cùng vẫn không nhịn được tò mò, thuận miệng hỏi một câu.

Thiếu Dương đạo nhân kỳ quái nhìn Ngô Sở một cái, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu nói: "Bần đạo ở Thang Cốc quả thực còn có đạo hiệu là 'Mộc Công'." Chắc chắn rồi, tên này đích thị là cái gã xui xẻo Đông Vương Công không chạy đi đâu được! "Có phải là người thuộc hành Mộc phương Đông?" Ngô Sở lại truy vấn một câu. "..." Thiếu Dương đạo nhân ánh mắt cổ quái nhìn Ngô Sở, Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly cũng như thế.

Làm gì có ai hỏi thăm lai lịch đạo hiệu của người khác cặn kẽ như vậy?

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trở nên có chút gượng gạo.

Ngô Sở khẽ ho một tiếng, nói: "Bần đạo chỉ là tò mò, đạo hữu chớ trách.

Bần đạo thấy trên người đạo hữu tràn ngập khí chí cương chí dương, lẽ ra phải thuộc hành Hỏa mới đúng chứ!

Nhưng vì sao lại được người ta gọi là 'Mộc Công' nhỉ!

Thật sự có chút nghĩ mãi không ra nên mới hỏi vậy." Nghe Ngô Sở giải thích như thế, Đông Vương Công thời thanh niên khẽ thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói: "Cũng có thể là do nguyên nhân gốc linh căn kia của bần đạo đi!" Lần này, Ngô Sở đã có thể đoán được gốc linh căn mà hắn nói là cái gì rồi.

Đương nhiên, hắn không tiếp tục ngốc nghếch truy hỏi người ta gốc linh căn kia có phải là cực phẩm linh căn Phù Tang thụ hay không.

Nếu thật sự hỏi như vậy, đoán chừng lát nữa mọi người sẽ phải đánh nhau một trận. "Ra là vậy!" Ngô Sở gật đầu ra chiều đã hiểu, sau đó tùy tay lấy ra một chiếc ghế nằm, đặt bên cạnh bàn trà, chào mời thanh niên Đông Vương Công nhập tọa.

Thanh niên Đông Vương Công nhìn chiếc ghế nằm kia, trong đáy mắt thoáng qua một tia cổ quái.

Tiên thuyền cổ quái, lại còn là một kiện công đức linh bảo, ghế ngồi cổ quái, cách ăn mặc cổ quái... còn có hành vi cổ quái vừa rồi.

Ngô Sở ở trong mắt Đông Vương Công, nhìn kiểu gì cũng thấy quái dị.

Nếu không phải vừa rồi nghe được những lời bàn luận kia của Ngô Sở, hắn thật sự không muốn nhảy ra, cũng không dám tùy tiện nhảy ra, dù sao nơi này còn có hai vị tu vi không hề yếu hơn hắn.

Đặc biệt là vị 'Thanh Khâu' kia, đoán chừng là vị Thanh Khâu chi chủ, đó chính là tồn tại còn cổ xưa hơn hắn, tuy nói Thanh Khâu Hồ tộc không mạnh về đấu pháp, nhưng ai dám coi thường các nàng? "Tiểu Nguyệt Linh, mang chút bánh ngọt lên cho Thiếu Dương đạo hữu nếm thử.

Tiểu Vũ, tới pha trà!" Ngô Sở mời Đông Vương Công ngồi xuống xong liền phân phó cho Tiểu Nguyệt Linh và con hồ ly nhỏ. "Được rồi!" Hai thiếu nữ lên tiếng, bắt đầu bận rộn.

Đông Vương Công kỳ quái nhìn tất cả những thứ này, lại thấy Ngô Sở cứ nhìn mình chằm chằm, liền bật cười nói: "Đạo hữu vì sao lại nhìn bần đạo như vậy?

Chẳng lẽ còn vấn đề gì chưa rõ sao?" Nghe vậy, Ngô Sở ngẩn ra,

cười nói: "Đạo hữu nói đùa, thật sự xấu hổ, bần đạo có đôi khi lòng hiếu kỳ quá nặng..." Lời này Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly cũng không tin lắm, các nàng đều cảm thấy lòng hiếu kỳ của Ngô Sở thật sự quá ít, cho nên mới thà ru rú ở Tử Ngọc Sơn không chịu ra ngoài.

Nhưng phàm là hắn có thêm chút lòng hiếu kỳ thì đoán chừng đã sớm chạy ra ngoài chơi bời lêu lổng rồi.

Có điều, nhìn từ vấn đề có chút thất thố vừa rồi của Ngô Sở, dường như hắn đối với vị Thiếu Dương đạo hữu này quả thực là rất tò mò, cũng không biết những ý tưởng kỳ kỳ quái quái của hắn rốt cuộc là từ đâu mà có?

Chương 296

Nhưng mà có người ngoài ở đây, các nàng cũng không tiện hỏi nhiều, im lặng ngồi ở một bên, giao quyền chủ động cho Ngô Sở, tạo cho người ta một loại cảm giác 'nam chủ ngoại, nữ chủ nội'.

Các nàng tự nhiên không rõ, lòng hiếu kỳ của Ngô Sở hoàn toàn là do những cuốn tiểu thuyết Hồng Hoang từng đọc gợi lên.

Trong những tiểu thuyết Hồng Hoang mà hắn từng đọc, vai diễn của Đông Vương Công đều rất bi thảm.

Tuy danh nghĩa là đứng đầu chúng tiên, nhưng hầu như chẳng có mấy ai nguyện ý để ý tới hắn.

Cuối cùng còn bị Đế Tuấn và Thái Nhất giết chết, tuy rằng sau này chuyển sinh thành Đông Hoa Đế Quân, địa vị thân phận vẫn tôn quý vô cùng, nhưng so với bọn người Thái Thượng thì kém xa lắc.

Vốn dĩ hắn và bọn người Thái Thượng cũng được coi là đạo hữu cùng thế hệ. "Thôi, không nói những vấn đề đó nữa, kẻo đạo hữu lại cảm thấy bần đạo quái gở." Ngô Sở cười ha hả tự trào một chút, thành công chọc cười Đông Vương Công, sau đó lại nói: "Có điều có thể gặp gỡ Thiếu Dương đạo hữu ở nơi này, cũng coi như là duyên phận.

Hiện nay Đông Hải này chính là thiên hạ của Long tộc, đạo hữu ra ngoài cũng không thuận tiện lắm nhỉ!" "Ai nói không phải đâu!" Đông Vương Công khẽ thở dài, nói: "Lúc trước mấy lão rồng của Long tộc cũng từng tìm qua bần đạo, đáng tiếc bần đạo đối với việc này lại không có hứng thú.

Có điều, đúng như lời đạo hữu nói trước đó, bần đạo từ chối như vậy, liệu có phải cũng là một loại định kiến hay không?" "..." Không

phải chứ?!

Không thể nào?!

Ngô Sở nghe Đông Vương Công nói thế thì có chút ngạc nhiên.

Chẳng lẽ vì mấy lời thuận miệng nói bừa trước đó của mình mà tên này muốn tham gia vào Long Phượng đại kiếp?

Tên này nghĩ quẩn đến mức nào vậy?

Ngô Sở mỉm cười nói: "Việc này phải xem đạo hữu nghĩ như thế nào đã.

Có sinh linh gia nhập tam tộc là để cầu sinh tồn; mà có kẻ lại muốn mượn đó để lớn mạnh thế lực bản thân; còn có một số là bị bức bách bất đắc dĩ, không gia nhập thì phải chết; đương nhiên, khẳng định cũng có một bộ phận sinh linh là vì muốn có được thần thông thuật pháp hoặc là linh bảo do tam tộc cung cấp.

Vậy thì, gia nhập Long tộc đối với đạo hữu mà nói, có lợi ích gì không?

Nếu vô ích, vì sao phải làm chứ?" Lời khuyên can của Ngô Sở đã nói rất rõ ràng.

Nếu không phải nghe ra tên này vì mấy lời trước đó của hắn mà nảy sinh một tia ý định gia nhập Long tộc, Ngô Sở cũng lười nói nhiều với hắn như vậy.

Với cái thuộc tính xui xẻo của Đông Vương Công, ai biết hắn có thật sự gia nhập Long tộc hay không?

Mà sau khi gia nhập, liệu hắn có 'ngỏm' luôn trong Long Phượng đại kiếp lần này không?

Đông Vương Công chết hay không chết, đối với Ngô Sở mà nói quan hệ cũng không lớn.

Nhưng nếu là vì vài câu nói vô tâm của mình mà dẫn đến kết quả này, trong lòng Ngô Sở ít nhiều cũng sẽ có cảm giác 'ta không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại vì ta mà chết'.

Đương nhiên, cho dù có chút cảm giác này thì đối với hắn ảnh hưởng cũng không lớn.

Nhưng mà, hiện tại nếu cứu được thì cứ cứu thử một chút xem sao!

Dù sao Đông Vương Công cũng không phải nhân vật nhỏ bé gì.

Cứ coi như thay mặt vị đại sư huynh tương lai của mình cứu vớt sư đệ tương lai một chút đi.

Đông Vương Công nghe vậy mỉm cười nói: "Muốn nói đến lợi ích thì cũng không phải không có.

Có điều đạo hữu nói cũng không sai, chúng ta cả đời tu hành, cùng cứu thiên địa chi lý, nhưng lại chưa thể đi khắp mảnh đất Hồng Hoang này, thật sự xấu hổ.

Bần đạo vẫn nên du lịch Hồng Hoang một phen trước đã!" Ngô Sở thấy thế khẽ thở phào nhẹ nhõm, thanh niên Đông Vương Công thấy vậy không khỏi cười nói: "Đạo hữu dường như không quá nguyện ý nhìn thấy bần đạo gia nhập Long tộc?" "Bần đạo biểu hiện rõ ràng như vậy sao?" Ngô Sở bật cười, nói: "Có điều đạo hữu đoán cũng không sai, bần đạo xác thực không muốn nhìn thấy đạo hữu gia nhập Long tộc, đặc biệt là đạo hữu vì một câu nói vô tâm của bần đạo mà lựa chọn gia nhập." Thanh niên Đông Vương Công nghe vậy không khỏi tò mò hỏi: "Đây là cớ gì?

Long tộc hiện nay chính là một trong tam tộc trên mặt đất Hồng Hoang, tại địa giới Đông Hải này ai dám tranh phong với bọn họ?

Nếu bần đạo gia nhập bọn họ, không nói có thể đạt được lợi ích

gì, chỉ riêng tại Đông Hải này đã có thể không sợ bất cứ cường giả nào khiêu khích, cũng không cần lo lắng có cường giả đánh chủ ý lên Thang Cốc của ta." Ngô Sở mỉm cười lắc đầu nói: "Nói thì nói như vậy không sai, nhưng đạo hữu dù sao cũng không phải sinh linh thủy tộc, Long tộc trời sinh sẽ không thân cận đạo hữu, đây là thứ nhất.

Thứ hai, Long tộc hiện nay khí thế tuy thịnh, nhưng cái gọi là vật cực tất phản, thịnh cực nhi suy, sẽ có một ngày tai họa giáng lâm.

Đến lúc đó nếu đạo hữu xảy ra chuyện gì, trong lòng bần đạo khó an." Đông Vương Công nghe vậy không khỏi bật cười, trong lòng có chút không dám tin lời Ngô Sở.

Dù sao chỉ vì một câu nói, hơn nữa còn là một câu vô tâm, đối phương sẽ vì thế mà trong lòng khó an?

Chuyện này sao có thể?

Trong thiên hạ làm sao lại có người chí thiện như vậy?

Trong mắt Đông Vương Công, loại quái nhân như Ngô Sở không giống loại người thiện lương đó.

Ngoài ra, thế lực Long tộc to lớn, trong tộc cường giả đông đảo, lại giàu có khắp tứ hải, muốn nói thịnh cực nhi suy thì câu này có chút chuyện giật gân rồi.

Hơn nữa, trong Đông Hải Long Đình còn có không ít Thanh Khâu Hồ tộc đấy!

Nếu thật sự như hắn nói, vậy sao hắn không khuyên Thanh Khâu Hồ một chút?

Vị bên cạnh chẳng lẽ không phải bạn tốt của hắn sao?

Nếu Ngô Sở biết Đông Vương Công lúc này đánh giá hắn như thế nào, đoán chừng sẽ cười tức, sau đó âm thầm mắng một câu: Ngươi

đi chết đi!

Ta không cứu nữa, tổ sư nó chứ!

Đông Vương Công cho rằng lời nói của Ngô Sở không đủ chân thành nên không nói chuyện này với Ngô Sở nữa, mà chuyển sang thảo luận vấn đề 'triết học'.

Từ 'định kiến' tán gẫu đến 'chí công'; từ 'hữu hạn' tán gẫu đến 'vô hạn'; từ 'đã biết' tán gẫu đến 'không biết gì cả'... thậm chí tán gẫu đến nguồn gốc và ý nghĩa của sinh mệnh.

Phải nói rằng sinh linh thời kỳ này tuy chưa có khái niệm triết học nhưng đã có tư duy biện chứng triết học, đặc biệt là những tu sĩ cường đại cảnh giới Đại La này.

Không nghi ngờ gì nữa, Đông Vương Công cũng là một cường giả cảnh giới Đại La, có lẽ vừa nhập Đại La không lâu, thậm chí chưa chắc đã đánh lại Hậu Thổ.

Nhưng tư tưởng của hắn đã thăng hoa đến một cảnh giới mà Ngô Sở không thể sánh kịp.

Bởi vì tán gẫu một hồi, Ngô Sở có đôi khi cũng không biết nên tiếp lời thế nào.

Nhưng Đông Vương Công lại càng nói càng vui vẻ, tuy lúc đầu cảm thấy vị Bất Xuất đạo hữu này lời nói không đủ thành thật, trong lòng ít nhiều có chút khúc mắc, nhưng theo sự đào sâu câu chuyện, hắn phát hiện những quan điểm Ngô Sở thỉnh thoảng đưa ra là thứ hắn chưa từng nghĩ tới, chuyện này rất đáng để nói.

Góc độ thanh kỳ, quan điểm mới lạ, đủ để khiến hắn hồi vị thật lâu.

Thế nhưng, hắn cảm thấy có chuyện để nói, nhưng đối với Ngô Sở mà nói lại là thống khổ.

Dù sao đây cũng không phải cuộc thi biện luận, có đôi khi quan điểm Đông Vương Công đưa ra hoàn toàn xuất phát từ góc độ tu hành.

Mà bởi vì bản thân Ngô Sở tu vi không đủ, tự nhiên không thể dễ dàng hiểu rõ những quan điểm này, điều này làm hắn sao có thể không đau đầu.

Chương 297

Cho nên nói đến 'luận đạo', tu vi không đủ thì muốn 'trang bức' cũng chưa chắc đã thành công.

May mà tên này không phát ra đại đạo chi âm, nếu không đoán chừng Ngô Sở nghe cũng không hiểu.

Cũng may có Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly ở bên cạnh, Ngô Sở cũng không đến nỗi xấu mặt, một số vấn đề hắn không đáp được, Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly liền thuận thế tiếp lời.

Sau đó tán gẫu một hồi liền biến thành ba người bọn họ ở đó 'luận đạo', đây là luận đạo chân chính, bởi vì đạo vận trên người bọn họ đã lưu chuyển, thỉnh thoảng còn phát ra một chút đại đạo chi âm, khiến thiên địa xung quanh trở nên tường hòa yên tĩnh trong đạo vận này.

Tuy nói không có thiên hoa loạn trụy, không có 'biển dâng sen vàng', nhưng những sinh linh trong biển vốn định đến khiêu khích, sau khi chạm vào những đạo vận này rất nhanh liền trở nên ngoan ngoãn.

Lâu thuyền trôi về phía nam trong biển, vô số sinh linh dưới nước lặng lẽ đi theo phía sau, lắng nghe đại đạo chi âm thỉnh thoảng phát ra từ trên lâu thuyền, cảm ngộ những đạo vận đang âm thầm lưu chuyển kia.

Những đạo vận này có ích cho việc bọn chúng lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc.

Từ trên không trung nhìn xuống, có thể thấy trên mặt biển, vô số sinh linh dưới nước xếp thành từng đội, từng hàng, trật tự ngay ngắn đi theo.

Trong số chúng, có con to con nhỏ, con to vài dặm như hòn đảo

chữ, con nhỏ vài mét, ở trong biển như một hạt thóc trong kho, chẳng hề bắt mắt.

Trên lâu thuyền, mọi người đều đã buông công việc trong tay xuống, bắt đầu cảm ngộ đại đạo pháp tắc trong đạo vận này.

Sức mạnh đại đạo pháp tắc ẩn chứa trong những đạo vận này là sự lý giải của các cường giả đối với đại đạo pháp tắc, là sự thể hiện của lực lượng đại đạo pháp tắc trên người bọn họ.

Có lẽ thứ toát ra chỉ là một chút sức mạnh pháp tắc cơ sở, nhưng đối với những sinh linh tu vi chỉ có Kim Tiên cảnh, thậm chí chỉ có Thiên Tiên cảnh như bọn Ngô Sở mà nói, đã là đủ rồi.

Lâu thuyền càng trôi về phía nam, sinh linh đến nghe đạo ngộ đạo càng nhiều.

Thậm chí không thiếu một số loài chim bay, chúng đậu trên lưng những con hải thú khổng lồ như hòn đảo nhỏ kia, yên lặng cảm ngộ những tin tức thiên địa pháp tắc truyền ra từ trong đạo vận.

Lấy lâu thuyền làm đầu, hai bên trái phải lâu thuyền cũng như phía sau lâu thuyền, trong vùng biển rộng hàng trăm ngàn dặm, vô số sinh linh dưới nước chen chúc dày đặc.

Những sinh linh dưới nước này tuy chen chúc vào một chỗ nhưng lại không chém giết lẫn nhau, mà rất ăn ý giữ sự kiềm chế, xếp hàng tạo thành một phiến 'huyết nhục đại lục' rộng lớn.

Cảnh tượng hùng vĩ đến mức sinh linh nào nhìn thấy cũng không khỏi trầm trồ kinh ngạc, sau đó yên lặng gia nhập vào đó, trở thành một thành viên trong đó.

Cứ như vậy kéo dài hơn trăm năm, dần dần có sinh linh hình người gia nhập, bọn họ yên lặng đứng trên phiến 'huyết nhục đại địa' kia, không dám tiến lên quấy rầy ba người trên thuyền.

Sau khi đứng một thời gian, bọn họ cũng ngồi xếp bằng xuống, tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Theo thời gian trôi qua, bên ngoài cơ thể Ngô Sở, một vầng mặt trời trắng và một vầng trăng đen từ từ xoay quanh.

Lúc đầu là xoay quanh bốn phía thân thể hắn, lấy thân thể hắn làm trung tâm, cuối cùng từ từ biến thành nhật luân và nguyệt luân xoay quanh nhau chậm rãi ở sau lưng Ngô Sở, âm và dương dường như hình thành một bức 'Thái Cực Đồ'.

Phải nói rằng, sự trình bày của Đông Vương Công về Chân Dương chi đạo lần này, đối với Ngô Sở mà nói có thể gọi là được lợi không nhỏ.

Lúc trước Thái Nhất tặng hắn Thái Dương Chi Hỏa, giúp hắn lĩnh ngộ được Hỏa chi bản nguyên, sau đó lại từ luồng Thái Âm bản nguyên mà Thường Hi tặng lĩnh ngộ được Thái Âm bản nguyên.

Sau này, Âm Dương Lão Tổ tặng bọn họ thần thông Nhật Nguyệt Thần Luân, giúp hắn có nhận thức và phân biệt rõ ràng hơn về Hỏa chi bản nguyên và Dương chi bản nguyên.

Kết hợp Dương chi bản nguyên và Thái Âm bản nguyên, Ngô Sở mới có thể dễ dàng lĩnh ngộ ra thần thông Nhật Nguyệt Thần Luân này.

Mà nay, kết hợp với sự trình bày của Đông Vương Công về Chân Dương chi đạo, sự lĩnh ngộ của Ngô Sở đối với Âm Dương chi đạo lại sâu thêm một tầng thứ, uy lực của môn thần thông Nhật Nguyệt Thần Luân lần nữa được nâng cao. ...

Ngay trong khoảng thời gian bọn Ngô Sở ngộ đạo, Phượng tộc cũng bắt đầu cuộc bắc chinh của bọn họ.

Tuy rằng bọn họ thu phục là Phi Cầm nhất tộc trong thiên hạ,

nhưng đối với Tẩu Thú nhất tộc mà nói, phi cầm tuy là bá chủ bầu trời nhưng cũng cần phải dừng lại nghỉ ngơi chứ?

Như vậy, giữa Tẩu Thú nhất tộc và Phi Cầm nhất tộc vẫn không tránh khỏi nảy sinh các loại mâu thuẫn.

Chút mâu thuẫn này tuy chưa đủ để hai tộc triển khai đại chiến, nhưng ngòi nổ chiến tranh đã lặng lẽ chôn xuống trong hành trình này, chỉ chờ mọc rễ nảy mầm.

Mà Tẩu Thú nhất tộc, hành trình của bọn họ đã chuyển hướng sang đại địa phương Tây.

Có khả năng là lúc trước phá được hang ổ của Ma Tổ La Hầu khiến Kỳ Lân tộc nếm được ngon ngọt, cho nên sức mạnh bọn họ đầu tư vào đại địa phương Tây hiển nhiên nhiều hơn một chút.

Còn bên phía Long tộc, dưới sự suất lĩnh của thủy quân hai con sông lớn, thủy quân Long tộc âm thầm men theo mạng lưới thủy vực dày đặc trên đại địa Hồng Hoang, không ngừng dệt nên tấm lưới lớn này.

Tam tộc đã bắt đầu lại hành trình của bọn họ, trên đại địa Hồng Hoang chiến hỏa bùng lên trở lại.

Lần trước là đại thanh tẩy, lần này là củng cố và phát triển, cộng thêm dọn dẹp kỹ lưỡng.

Dưới tình hình này, một số sinh linh độc lai độc vãng may mắn thoát được một kiếp trong đợt đại thanh tẩy lần trước, lại một lần nữa đón nhận kiếp nạn mới. ...

Thời gian trôi qua vô thanh vô tức, giống như những con sóng ngầm trong biển cả.

Bất tri bất giác lại qua hơn trăm năm, cuộc luận đạo giữa ba người dần dần kết thúc, nhưng chính bọn họ cũng tiến vào trạng thái

ngộ đạo, đạo vận lưu chuyển trên người bọn họ vẫn chưa từng biến mất.

Cứ như vậy lại qua mấy trăm năm lâu, đạo vận lưu chuyển trên người bọn họ mới dần dần thu liễm, bọn họ cũng từ trong trạng thái ngộ đạo tỉnh lại.

Sau khi những đạo vận này biến mất, một số sinh linh liền trực tiếp tỉnh lại, những sinh linh tỉnh lại nhanh chóng này phần lớn đều là tu vi khá nông cạn.

Sau khi tỉnh lại, bọn họ liền gật đầu về phía lâu thuyền để tỏ lòng cảm kích, sau đó lặn vào trong nước, lặng lẽ biến mất giữa biển cả mênh mông.

Đông Vương Công nhìn mọi người đầy thuyền đều đang trong cơn ngộ đạo, mỉm cười chắp tay với Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ, chuẩn bị cáo từ rời đi.

Lần 'luận đạo' này đối với hắn mà nói được lợi cũng không nhỏ, tuy rằng đạo bọn họ tu cũng không giống nhau, sự lý giải về đạo cũng khác biệt, nhưng vẫn gợi mở cho hắn không ít.

Đương nhiên, màn tư duy biện chứng triết học với Ngô Sở cũng đồng dạng làm cho tâm thần hắn sảng khoái.

Có điều Ngô Sở còn đang ngộ đạo, cũng không biết bao giờ mới tỉnh, Đông Vương Công dường như có chút ngại tiếp tục ở đây quấy rầy.

Thanh Khâu Ly cười nói: "Đạo hữu nếu rời đi như vậy, tương lai có lẽ sẽ hối hận đấy!" "Hối hận?" Đông Vương Công ngạc nhiên bật cười, cảm thấy đối phương vị tất có chút giật gân.

Thanh Khâu Ly chỉ chỉ Ngô Sở đang ngồi bất động như tượng đất điêu khắc, mỉm cười nói: "Đạo hữu chỉ biết cách nhìn sự vật của Bất

Xuất đạo hữu khiến người ta mới mẻ, lại không biết sự vật nổi danh nhất của Tử Ngọc Sơn hắn là gì." "Nguyện nghe kỹ càng!" Khi Đông Vương Công ở lại trên thuyền vài năm, chờ đến khi Tiểu Nguyệt Linh tỉnh lại từ trong ngộ đạo, hắn cũng giống như rất nhiều sinh linh đã từng kiến thức qua văn hóa ẩm thực Tử Ngọc Sơn...

Thơm thật!

Sau đó cảm thấy Thanh Khâu Ly nói không sai, nếu rời đi sớm vài năm, có lẽ tương lai nếm được những món ngon này, hắn có thể sẽ hối hận thật.

Tuy nói với bọn họ mà nói đã có thể không ăn không uống, nhưng có thể hưởng thụ sự vật mỹ diệu như thế, vì sao không hưởng thụ một chút chứ?

Tu hành cũng không cần phải một mực khổ tu, không phải sao?

Theo các sinh linh trên thuyền lục tục tỉnh lại từ trong ngộ đạo, Ngô Sở cũng theo đó tỉnh lại, trên lâu thuyền lại dần dần khôi phục thú vị sinh hoạt như xưa. "Lúc trước tuy đã nếm qua trà nước và bánh ngọt, nhưng lại không nghĩ tới, hóa ra món ngon trong thiên hạ còn có nhiều trò như vậy, thực sự là làm cho bần đạo mở rộng tầm mắt..." Đối mặt với lời cung duy của Đông Vương Công, Ngô Sở mỉm cười nói: "Có thể được đạo hữu đánh giá như thế là vinh hạnh của Tiểu Nguyệt Linh." Ở mũi thuyền, nơi bọn họ đang khách sáo, Bạch Trạch thì lại một lần nữa yên lặng cảm thấy may mắn vì lựa chọn trước đó của mình.

Chương 298

Nếu lúc trước không đi du lịch cùng bọn họ thì làm sao có thể gặp được cuộc luận đạo giữa những cường giả này?

Nếu không gặp được những cường giả này luận đạo, nó làm sao có cơ hội tiến vào trạng thái ngộ đạo hiếm có này?

Tu vi làm sao có thể tăng lên nhanh chóng?

Hiện tại, nó cuối cùng cũng hiểu vì sao những tên kia lại cam tâm tình nguyện làm sủng vật, còn lý thẳng khí tráng quay lại trào phúng nó không hiểu thế nào là sủng, thế nào là ái.

Đổi lại là nó, đoán chừng cũng sẽ như vậy thôi!

Bạch Trạch thu nhỏ thân thể thành hình dáng nhỏ nhắn, sống dựa vào việc bán manh, hai tay bưng ly trà sữa Tiểu Nguyệt Linh làm cho nó, híp mắt ngồi xổm trên mạn thuyền, đón gió biển suy tư về cuộc đời thú.

Làm sủng vật tốt biết bao!

Được cung phụng ăn ngon uống sướng, còn có cường giả giảng đạo, tuy rằng không phải chuyên môn giảng cho nó, nhưng ở bên cạnh nghe ké một chút, thu hoạch cũng không nhỏ nha!

Nghe nói Bạch Quân bọn họ còn nhận được linh bảo do Bất Xuất Sơn Nhân tặng...

Không ai biết, Bạch Trạch lúc này đã đang suy tư xem, nếu mình làm sủng vật cho bọn họ thì sẽ nhận được linh bảo như thế nào rồi.

Ngay lúc Ngô Sở và Đông Vương Công đang khách sáo với nhau, mấy sinh linh hình người cũng tỉnh lại từ trong ngộ đạo, cũng bay về phía bọn họ, từ xa đã khom người hành lễ. "Vãn bối Phượng Dương,

đa tạ ân chỉ điểm của các tiền bối!" Nghe thấy danh hiệu 'Phượng Dương' này, khóe miệng Ngô Sở không khỏi co giật một cái, đây không phải là tên địa danh sao?

Có điều xem ra tên này là người Phượng tộc, hơn nữa còn là Phượng tộc hệ đích.

Thời kỳ này còn chưa có thứ gọi là 'họ', nhưng Long Phượng Kỳ Lân tam tộc đều tự phát dùng cùng một chữ làm tiền tố để đặt đạo hiệu, dùng để phân biệt thân phận và xuất thân của bọn họ.

Long tộc là 'Ngao', Phượng tộc là 'Phượng', Kỳ Lân tộc là 'Địa, Phong, Thủy, Hỏa'.

Có thể lấy Phượng làm tiền tố đạo hiệu, hiển nhiên không phải sinh linh Phượng tộc bình thường. "Vãn bối Xích Tu, đa tạ ân chỉ điểm của các tiền bối." Phượng Dương là một thanh niên tóc đỏ đầy đầu, thần thái anh vũ, còn Xích Tu này, so với vẻ mi thanh mục tú của Phượng Dương, vị Xích Tu đạo nhân này hoàn toàn có thể dùng mặt mũi khả ố để hình dung.

Không nói đến cái đầu trọc lóc tròn vo, dưới cằm còn có một vòng râu đỏ, hình thái thoạt nhìn tuy không tính là phì nộn nhưng ít nhiều cũng có chút béo khỏe.

Ngoài hai người này ra, còn có mấy sinh linh khác, có điều những sinh linh này báo đạo hiệu ra, Ngô Sở chẳng thấy quen tai người nào.

Rất hiển nhiên, những sinh linh này trên đại địa Hồng Hoang cũng không tính là danh nhân gì, trong tương lai cũng không thể lưu lại bất cứ bút mực nào đáng để viết trong sử sách thần thoại.

Ngược lại cái tên Xích Tu này làm Ngô Sở nhớ tới 'Xích Tu Long', nhưng hiển nhiên tên này hẳn không phải Long tộc, nếu không lẽ ra phải lấy Ngao làm tiền tố mới đúng.

Thời kỳ này, lấy chữ Ngao làm tiền tố đạo hiệu mới là chuyện đáng để Long tộc kiêu ngạo.

Đông Vương Công quay đầu nhìn về phía bọn họ, cũng chắp tay đáp lễ từ xa, nói: "Bần đạo Thiếu Dương, chư vị đạo hữu khách khí rồi!

Kỳ thực chúng ta cũng không phải cố ý giảng đạo cho chư vị, chư vị có thể có chỗ lĩnh ngộ, đó cũng là do vận đạo của chư vị sai khiến.

Nếu chư vị có hứng thú, bần đạo nguyện chọn thời gian khác lại giao lưu với chư vị một hai." Phải nói rằng hành động này của Đông Vương Công không chỉ khí độ ưu nhã, mà thái độ này cũng thực sự khiến những đạo nhân kia có chút thụ sủng nhược kinh.

Thật ra ngay cả Ngô Sở cũng có chút không dám tin tên này lại hạ mình kết giao như thế.

Vốn dĩ hắn còn tưởng tên này khách khách khí khí với hắn là nể mặt màn tư duy biện chứng triết học kia.

Hiện tại mới phát hiện, tên này dường như đối với ai cũng như vậy a!

Người như vậy có thể nói là người bát diện linh lung rồi, thảo nào tương lai Hồng Quân Lão Tổ lại nhường vị trí đứng đầu nam tiên trong thiên hạ cho hắn, để hắn chưởng quản thiên hạ tiên nhân.

Nhìn chung trong ba ngàn khách tại Tử Tiêu Cung, những người có tên có tuổi hầu như không có ai có khí chất bát diện linh lung thế này.

So sánh ra, Tây Vương Mẫu - vị nữ tiên đứng đầu thiên hạ kia, cảm giác tồn tại yếu hơn hắn rất nhiều.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Hà tất phải chọn thời gian khác, nếu chư vị đạo hữu nguyện ý, có thể qua đây ngồi một chút, mọi người cũng

có thể làm quen một phen, tương hỗ giao lưu." Đông Vương Công dùng mị lực bản thân để ngoại giao, Ngô Sở thì chuẩn bị dùng mỹ thực để ngoại giao.

Kết quả tự nhiên không cần nói cũng biết, mị lực cá nhân của Đông Vương Công sao có thể địch lại ham muốn ăn uống của chúng sinh chứ!

Những đạo nhân này hoàn toàn bị mỹ thực chi đạo của Tiểu Nguyệt Linh chinh phục.

Nói đi cũng phải nói lại, lần này Tiểu Nguyệt Linh không thể nhân cơ hội tấn cấp Kim Tiên, Ngô Sở cũng cảm thấy khá đáng tiếc thay cho nàng.

Có điều lời này Ngô Sở không tiện nhắc tới, tránh làm nàng thương tâm.

Trải qua một phen giao lưu mỹ thực, Phượng Dương đạo nhân không khỏi cảm khái: "Bần đạo ở Phượng tộc vương đình cũng từng vinh hạnh kiến thức qua mỹ thực chi đạo của Thanh Khâu nhất tộc, tuy nhiên so sánh ra thì mỹ thực chi đạo của Thanh Khâu nhất tộc lại có chút không đáng nhắc tới." Tên này còn chưa biết Thanh Khâu Ly chính là Thanh Khâu chi chủ, lúc trước khi mọi người giới thiệu lẫn nhau, Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ đều không nói chuyện, hiển nhiên là không muốn tiếp xúc nhiều với bọn họ.

Đông Vương Công đối với việc này tự nhiên cũng sẽ không nói thêm cái gì, hắn cũng coi như nhìn ra rồi, hai nữ tu này và vị Bất Xuất đạo hữu kia có quan hệ không tầm thường.

Thế nên khi nghe được câu nói này của Phượng Dương đạo nhân, Đông Vương Công liền khẽ ho một tiếng, ngăn cản tên này tiếp tục tìm đường chết.

Nhưng Thanh Khâu Ly đối với việc này lại không có gì bất mãn, dù sao người ta nói cũng là lời nói thật, trên đại địa Hồng Hoang này, về mặt mỹ thực chi đạo thì không ai có thể so được với Tiểu Nguyệt Linh.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Không biết Phượng Dương đạo hữu và Phượng Tịch đạo hữu có quan hệ thế nào?" Phượng Dương đạo nhân nghe vậy, ồ lên một tiếng, nói: "Đạo hữu và Thập Cửu muội có quen biết?" Thập Cửu muội là thứ hạng của Phượng Tịch trong hàng cháu chắt của Phượng tộc. "Có hân hạnh quen biết nàng ở trong sông lớn." Ngô Sở vừa nói vừa lấy cọng lông phượng mà Phượng Tịch tặng cho hắn ra cho Phượng Dương xem.

Khi Phượng Dương nhìn thấy cọng lông phượng kia, thần sắc không khỏi ngẩn ra, cuối cùng cười nói: "Hóa ra là thế, vậy đạo hữu với bần đạo cũng không coi là người ngoài rồi..." Hả?

Thế là không coi là người ngoài rồi? "Cha ta xếp hạng thứ năm trong đám chú bác, được thụ phong ở vùng biển mới Đông Nam, ta ở trong thế hệ này của chúng ta xếp hạng thứ mười hai, lớn hơn Phượng Tịch một chút, hiện tại ở dưới trướng cha ta, giúp đỡ quản lý một phương địa vực." Phượng Dương đạo nhân cư nhiên giới thiệu tỉ mỉ tình huống của mình cho Ngô Sở, sau đó lại hỏi: "Đạo hữu có biết hàm nghĩa mà cọng lông phượng này đại biểu không?" Nghe những lời này, nội tâm Ngô Sở có chút mông lung: "Chẳng lẽ đây không phải vật tượng trưng giống như giấy thông hành sao?" "Quả thực là có một tầng ý nghĩa như vậy." Phượng Dương đạo nhân mỉm cười nói: "Nhưng kỳ thật còn có một tầng ý nghĩa khác, đây là lông đuôi của chúng ta, chỉ khi cầu ái với đối phương mới có thể tặng vật trân quý này ra, xem ra xá muội đây là coi trọng đạo hữu rồi." "Coi, coi trọng bần đạo?

Ý gì?" Không phải Ngô Sở nghe không hiểu tiếng người, mà là

không dám tin con phượng hoàng nhỏ Phượng Tịch kia sẽ có ý tưởng gì với hắn, dù sao lúc trước Phượng Tịch cũng không hề biểu lộ ra nửa điểm.

Chuyện này thật đúng là... phòng không kịp phòng a!

Phượng Dương mỉm cười nói: "Coi trọng chính là coi trọng, còn có thể là ý gì." Kết quả hắn vừa dứt lời, vài luồng nộ ý liền ập về phía hắn, ép cho tim hắn không khỏi đập thình thịch, có cảm giác hít thở không thông.

Đương nhiên, trong vài luồng nộ ý này, thực sự có uy hiếp chỉ có hai luồng trong đó, nhưng hai luồng nộ ý kia quá cường đại, trong nháy mắt đã khiến hắn ngậm miệng lại.

Mấy vị đạo hữu khác thấy thế không khỏi giật nảy mình, thở mạnh cũng không dám.

Đông Vương Công thì như có điều suy tư nhìn thoáng qua Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly.

Khóe miệng Ngô Sở co giật, trong lòng mặc niệm cho Phượng Dương đạo nhân.

Mà lúc này, Phượng Dương đạo nhân đã hiểu vì sao Ngô Sở lại hoàn toàn không biết gì rồi, hiển nhiên nha đầu Phượng Tịch kia căn bản chưa từng tiết lộ với người ta.

Có lẽ nha đầu kia cũng nhìn thấy có hai vị cường giả này ở đây nên mới...

Chương 299

Haizz!

Nha đầu Phượng Tịch hại khổ vi huynh rồi!

Không ngờ Bất Xuất Sơn Nhân này cư nhiên đã có nhiều đạo lữ như vậy.

Hắn cảm thấy những người vừa rồi lộ ra nộ ý với hắn đều là đạo lữ của Ngô Sở.

Một, hai, ba, bốn...

Phượng Dương âm thầm tính toán trong lòng, sau đó đứng dậy ôm quyền nói: "Đột nhiên nhớ ra, nơi cai quản của ta còn có rất nhiều sự vụ đợi ta trở về xử lý, chư vị, đa tạ khoản đãi, bần đạo xin từ biệt tại đây, ngày sau gặp lại..." "..." Phượng Dương đạo nhân vội vã rời đi, Xích Tu cùng mấy vị khác thấy vậy cũng nhân cơ hội đứng dậy cáo từ.

Dù sao bọn họ đều đã hưởng thụ qua mỹ thực rượu ngon của Tử Ngọc Sơn rồi, chẳng cần thiết phải tiếp tục ở lại cảm nhận bầu không khí gượng gạo này nữa.

Tuy trong số bọn họ có người vẫn chưa hiểu nộ ý này từ đâu mà đến, nhưng mọi người chưa thân đến mức đó, không cần ở lại hóng chuyện làm gì.

Đông Vương Công thấy vậy cũng mang theo ý cười, cáo từ Ngô Sở và Thanh Khâu Ly.

Ngô Sở không khỏi cười khổ: "Đạo huynh xem chuyện này làm ầm ĩ... ngày khác hữu duyên gặp lại!" Đông Vương Công cười lớn nói: "Sẽ có ngày gặp lại, có lẽ bần đạo dạo chơi trên đại địa Hồng

Hoang một vòng, lại đến Tử Ngọc Sơn của đạo hữu quấy quả đấy!" "Hoan nghênh hết mình!" Cứ thế, Đông Vương Công cũng cáo từ rời đi.

Tràng diện vốn náo nhiệt lập tức trở nên vắng vẻ lạnh tanh. "A, A Sở ca, xin lỗi nha!" Tiểu Nguyệt Linh lè chiếc lưỡi nhỏ, nhìn mọi người một cái rồi cẩn thận nhận lỗi với Ngô Sở.

Ngô Sở đột nhiên cười tươi, đưa tay xoa đầu nhỏ của nàng: "Có gì đâu mà xin lỗi?

Bọn họ rời đi còn giúp ta tiết kiệm được chút mỹ thực rượu ngon đấy chứ!

Bọn họ giúp chúng ta tiết kiệm một chút, thì chúng ta chẳng phải được ăn nhiều hơn một chút sao?" Thanh Khâu Ly vốn trong lòng cũng có chút lo lắng Ngô Sở sẽ giận dỗi bọn họ, nghe thấy lời này liền không nhịn được phì cười.

Nàng vừa cười, mọi người cũng cười theo, bầu không khí lập tức giãn ra.

Ngô Sở liếc nhìn con hồ ly nhỏ đang cười híp mắt, hừ nhẹ: "Tiểu Ly, nàng còn không biết xấu hổ mà cười?

Vừa nãy nàng cũng có phần đấy nhé!

Sao nào?

Còn không cho phép cô nương Phượng tộc thích ta à?" Tiểu hồ ly nghe vậy, không khỏi trừng mắt, sau đó chạy đến bên cạnh Hậu Thổ, lay cánh tay Hậu Thổ: "Tỷ tỷ, chàng bắt nạt muội!

Những người khác chàng không nói, cứ nhè vào muội mà nói, hừ!" Hậu Thổ lườm Ngô Sở một cái, hừ nhẹ: "Chỉ biết bắt nạt quả hồng mềm.

Sao hả?

Có cô nương Phượng tộc thích, chàng đắc ý lắm phải không?" Tất cả mọi người nghe vậy đều lặng lẽ nhìn về phía Ngô Sở.

Đám Hoa Tiên và thú cưng thì bắt đầu im lặng "ăn dưa" hóng chuyện.

Ngô Sở đưa tay vuốt tóc dài, cười không chút để ý: "Đắc ý thì chắc chắn là có chút đắc ý rồi, dù sao được người ta thích cũng đâu phải chuyện xấu!

Chứng tỏ ta có mị lực mà!" Hậu Thổ nghe vậy liền cười mỉm: "Vậy thì tốt, chúng ta lần này đi phương Nam, có thể thuận đường ghé qua Bất Tử Hỏa Sơn một chuyến, vừa hay tìm Phượng Hoàng tộc định ra chuyện này..." Ngô Sở nghe xong liền ho khan sù sụ: "Tỷ, tỷ nghe ta nói hết đã!

Được người ta thích tuy là một chuyện đáng đắc ý, nhưng điều này không có nghĩa là ta phải chấp nhận đối phương chứ!" "Vì sao lại không chấp nhận?

Phượng Tịch cô nương tuy nhìn qua còn nhỏ, nhưng nói thế nào cũng là cường giả trong lớp trẻ của Phượng tộc!

Vừa xinh đẹp lại còn rất đáng yêu..." "Tỷ, chuyện tình cảm ấy mà, phải xem cảm giác, không phải đối phương xinh đẹp là nhất định có thể, còn phải...

À, chúng ta đều ra ngoài nhiều năm như vậy rồi, hay là chúng ta quay về đi!

Đột nhiên có chút nhớ cuộc sống nhàn nhã ở Tử Ngọc Sơn rồi." Ngô Sở chợt phát hiện, mình nếu cứ nói tiếp, khả năng sẽ rơi vào cái hố mà Hậu Thổ tiểu thư tỷ đào sẵn, thế là quả quyết chuyển chủ đề.

Kết quả Thanh Khâu Ly đột nhiên cười hả hê: "Nghe nói tiểu

phượng hoàng kia chuẩn bị Bắc thượng, A Sở đây là không đợi kịp muốn về tư hội với con chim phượng hoàng nhỏ đó sao?" "..." Ngô Sở có chút cạn lời, liếc mắt xem thường Thanh Khâu Ly.

Tiểu hồ ly thì cười khanh khách, phảng phất như đang nói: Cho chàng bắt nạt ta! "Tiểu Nguyệt Linh, cho ta bát kem ly, ta phải hạ hỏa!" "Chậc chậc, thế này là thẹn quá hóa giận rồi sao?" Thanh Khâu Ly chậc chậc lắc đầu, sau đó nhìn về phía Hậu Thổ tiểu thư tỷ, nói: "Mới thế này đã mất kiên nhẫn rồi, sau này thì làm thế nào?

Muội muội cần phải suy nghĩ cho kỹ đấy nhé!" Hậu Thổ nhìn Thanh Khâu Ly, mỉm cười, gật đầu nói: "Tỷ tỷ nói phải!

Vậy tỷ tỷ tính toán sau khi trở về sẽ lập tức về Thanh Khâu bế quan sao?" "..." Ngô Sở nhanh chóng xoay người đi ra mũi thuyền, trong lòng ít nhiều có chút phức tạp.

Bạch Trạch đang ngồi xổm trên lan can mũi thuyền ôm ly trà sữa trong móng vuốt, chớp chớp đôi mắt, cảnh giác mà lại tò mò nhìn Ngô Sở.

Kỳ thực nó hoàn toàn không hiểu cuộc đối thoại của mấy người này vừa nãy.

Đối với Bạch Trạch còn chưa hiểu thế nào là tình ái, nó chỉ cảm thấy đối thoại giữa bọn họ có chút khó hiểu.

Chẳng lẽ là cô nương Phượng tộc kia cũng muốn làm sủng vật của bọn họ?

Muốn tranh giành sự sủng ái của bọn họ?

Bạch Trạch dùng ánh mắt tự cho là sắc sảo của mình nhìn Ngô Sở.

Ngô Sở lườm nó một cái, nói: "Không cần căng thẳng, không tranh trà sữa với ngươi đâu!" Lúc này, trong thức hải Ngô Sở vang lên thanh

âm của Nghệ Bảo: "Thế nào?

Có nhiều tiểu thư tỷ xinh đẹp ghen tuông vì ngươi như vậy, có phải hay không có chút đắc ý?

Muốn cười không?

Nhịn rất khó chịu đúng không?" Ngô Sở yên lặng thở dài: "Sự tình đều đã vượt ra khỏi phạm vi lý giải của ta rồi, ngươi còn cười được?

Hay là ngươi nghĩ kế giúp ta đi?" "Thế giới đàn ông các ngươi chẳng phải là 'muốn tất' sao?" "Ngươi nói nghe nhẹ nhàng nhỉ, đừng quên, đó là cường giả Đại La cảnh, nếu các nàng thực sự nổi giận, ngươi cảm thấy ta có thể gánh được?" Nghệ Bảo phảng phất đang bĩu môi, có chút khinh thường nói: "Có bao lớn khẩu vị thì bưng bao lớn cái bát.

Loại chuyện này ta làm sao bày mưu tính kế cho ngươi?

Thật muốn nghĩ kế, ta liền nghĩ kế đuổi hết bọn họ đi, ngươi có ta không phải là đủ rồi sao?" "Nói chính sự đi, ngươi đừng quậy!" Nghệ Bảo nghe vậy không khỏi cười khanh khách: "Sự tình không phải rất rõ ràng rồi sao?

Ngươi thích Hậu Thổ tỷ tỷ, Hậu Thổ tỷ tỷ đối với ngươi cũng không phản cảm.

Thanh Khâu lão hồ ly chen ngang một chân, muốn hoành dao đoạt ái, không có việc gì cứ trêu chọc ngươi, tên tra nam nhà ngươi cư nhiên còn không cự tuyệt, rất sướng chứ gì!" "..." "Tiểu Nguyệt Linh không cần nói, cái đồ ngốc nghếch kia thích ngươi, ước chừng vẫn chỉ là sự yêu thích đơn thuần, có lẽ còn chưa tăng lên đến nam nữ tình ái.

Nhưng mà con tiểu hồ ly kia..." "Haizz!

Đây có lẽ chính là liệt căn tính của đàn ông đi!" "Phi!

Tra nam!" "..." Ngô Sở có chút không còn gì để nói, nhưng ngẫm lại lại cảm thấy mình rất oan ức, chuyện gì cũng chưa làm mà!

Chương 300

Hơn nữa mình đây đã độc thân mười mấy hai mươi vạn năm rồi, nếu đổi thành thời gian Địa Cầu, đó chính là mấy chục triệu năm thời gian.

Thời gian dài như vậy đều chưa từng làm chuyện gì quá giới hạn, sao lại thành tra nam rồi?

So với mấy gã tra nam chân chính trên Địa Cầu, mình tính là cái rắm gì chứ!

Thấy Ngô Sở trầm mặc, Nghệ Bảo lại hỏi: "Ta nói đàn ông các ngươi, có phải cứ có tiểu thư tỷ xinh đẹp dụ dỗ các ngươi một chút, là các ngươi liền không nhịn được rồi hay không?" Ngô Sở nghĩ nghĩ, nói: "Hiện tại mà nói, ngược lại có thể dùng Nguyên Thần chi lực trảm diệt những tà niệm kia, cố nhịn thì vẫn có thể nhịn được.

Không thấy ta đều độc thân nhiều năm như vậy sao!" "Thế trước kia?" "Trước kia?

Đối với một con cẩu độc thân mà nói, cho dù tiểu thư tỷ không xinh đẹp lắm dụ dỗ ta, ta cũng không nhất định có thể nhịn được a!

Huống chi còn là tiểu thư tỷ xinh đẹp." "Phi!

Tra nam!" "..." Cơn sóng gió nhỏ lật đổ bình giấm chua này, dưới sự "nội chiến" giữa lão hồ ly tinh Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ tiểu thư tỷ, lặng lẽ qua đi, có thể nói là hữu kinh vô hiểm.

Tuy rằng mọi người còn chưa nói toạc quan hệ giữa nhau, nhưng trong mắt mọi người, quan hệ giữa bọn họ ít nhiều cũng đã có chút sáng tỏ.

Duy nhất thương tâm, khả năng chính là tiểu hồ ly.

Dù sao đối thủ cạnh tranh của nàng, cư nhiên còn có lão tổ tông nhà nàng, chuyện này... chuyện này biết làm sao bây giờ?!

Tiểu Nguyệt Linh vẫn vô tâm vô phế như vậy, hoặc là đúng như Nghệ Bảo nói, Tiểu Nguyệt Linh - cái tiểu gia hỏa ngốc manh này, đối với hắn chỉ dừng lại ở sự yêu thích đơn thuần mà thôi!

Tiểu khả ái đơn thuần này không có tâm tư phức tạp như tiểu hồ ly.

Nhớ lại năm đó, Ngô Sở còn lo lắng mình sống không được đến lúc nàng trưởng thành nữa kìa!

Nhưng hiện tại nàng lớn rồi, mục tiêu để mình lựa chọn lại cũng nhiều hơn.

Nhưng cũng chính vì mục tiêu có thể lựa chọn nhiều, mình cũng có chút luống cuống.

Hậu Thổ tiểu thư tỷ tự nhiên là rất tốt, tính tình điềm tĩnh ôn nhu, tuy rằng lúc đánh nhau cũng bá đạo bạo lực, nhưng đó là lúc đánh người ngoài mà!

Thanh Khâu Ly tự nhiên cũng không thể nói là không tốt, thành thục yêu kiều, khí chất ngự tỷ mười phần, hơn nữa còn rất biết trêu chọc người khác, chỉ có thể nói không hổ là lão tổ tông của hồ ly tinh.

Còn tiểu hồ ly, nàng thì thôi đi, quá non nớt.

Mà loại quan hệ này, cũng làm cho Ngô Sở không biết nên xử lý thế nào cho tốt.

Hoặc có thể nói, trong tiềm thức của hắn, kỳ thực hắn hưởng thụ trạng thái hiện tại hơn.

Thế là coi như chưa có chuyện gì xảy ra, lâu thuyền tiếp tục đi về phía Nam.

Quả nhiên, phiền não là thứ mà chỉ cần không nghĩ đến nó, nó sẽ không làm phiền người ta.

Tháng ngày lại khôi phục bình tĩnh, Ngô Sở vẫn như trước kia, không có việc gì thì trêu chọc hai vị tỷ tỷ, thỉnh thoảng xuống biển bơi một vòng, hoặc là ngồi ở mạn thuyền câu cá.

Còn về chuyện gặp phải bão biển gì đó, bọn họ hoàn toàn không lo lắng, cho dù có một lần bão tố làm sóng biển cuộn lên ngàn trượng, chiếc lâu thuyền nhỏ này của bọn họ vẫn hữu kinh vô hiểm.

Du Du - vị đại pháp sư điều khiển nước này, vững vàng thao túng bánh lái, khống chế lâu thuyền bình ổn di chuyển trong sóng gió.

Kỳ thực nếu Du Du không thể khống chế, còn có Ngô Sở vị thuyền trưởng này cơ mà!

Chiếc lâu thuyền này chính là công đức linh bảo của Ngô Sở, chỉ cần một chút công đức chi lực liền có thể làm cho nó bay lên, dễ dàng thoát khỏi loại bão tố tự nhiên này.

Lần đó, đứng ở mũi thuyền ung dung tự đắc đón gió bão, nhìn tia chớp xé rách màn trời đen kịt, nhìn hải khiếu cuồn cuộn ập đến, Ngô Sở chỉ cảm thấy con thuyền nhỏ của bọn họ giống như con hải âu xé rách màn mưa. "Thế nào?

Có phải cảm giác rất sướng hay không?" Ngô Sở hỏi "thú nhỏ" Bạch Trạch vẫn đang ngồi xổm trên mũi thuyền nhìn tất cả những thứ này.

Lúc này trong đôi mắt Bạch Trạch cũng lộ ra vẻ hưng phấn, nghe vậy nó gật đầu, nói: "Trước kia khi bão tố ập đến, ta đều sẽ quay về động phủ, chưa bao giờ nghĩ tới việc đối mặt trực tiếp với nó.

Đối mặt với loại bão tố tự nhiên này, luôn cảm giác bản thân rất nhỏ bé." Ngô Sở cười ha hả nói: "Chính vì có loại cảm giác nhỏ bé

này, cho nên khi chúng ta đối mặt trực tiếp với nó, và chiến thắng nó, mới có thể có loại cảm giác sảng khoái đầm đìa này." Hắn nói xong, dang rộng hai tay, hô to: "Đến đây đi!

Đến đây đi!

Để bão tố đến mãnh liệt hơn chút nữa đi!" Tuy rằng có chút "trung nhị", nhưng khi cuồng phong cuốn lên tóc dài, cuốn lên áo sơ mi của hắn, mà hắn đi dép tông lại như cái đinh đóng cột đứng vững ở mũi thuyền, không nghi ngờ gì đem lại cho người ta một loại cảm giác đáng tin cậy.

Trên hành lang tầng hai lâu thuyền, Hậu Thổ tiểu thư tỷ và Thanh Khâu Ly với tư thái nhàn nhã tựa vào lan can, bày ra đường cong dụ người của các nàng một cách tinh tế nhất, mặc cho cuồng phong cuốn lên mái tóc đen như suối.

Hai người nhìn nhau một cái, lại yên lặng nhìn về phía Ngô Sở đang lên cơn "trung nhị".

Đám Hoa Tiên và mấy con chó lớn trốn trong khoang thuyền, chó lớn nằm rạp trên mặt đất, gục đầu xuống, các tiểu Hoa Tiên thì chen chúc trước cửa sổ, xuyên qua cửa sổ thủy tinh nhìn ra bên ngoài.

Uỳnh...

Tia chớp xé rách màn trời, nện xuống biển khơi, lại kích khởi sóng lớn ngàn vạn trượng.

Một con cự thú đang gây sóng gió dưới biển bị tia chớp này đánh trúng, lật bụng, từ trong sóng lớn lăn lộn mà ra, nhưng rất nhanh lại bị sóng lớn thôn phệ, biến mất trong biển rộng mênh mông.

Uỳnh...

Lại một đạo thiểm điện đánh thẳng xuống, hướng về phía lâu thuyền chớp động mà đến.

Ngô Sở giơ tay tung một quyền, quyền cương oanh hướng tia chớp, trong nháy mắt liền đánh tan nó.

Dù sao cũng là thiên lôi do thiên địa tự nhiên hình thành, uy lực kỳ thực cũng không lớn đến thế.

Cứ như vậy, bọn họ nhẹ nhàng khoan khoái phá tan luồng bão tố này.

Khi bọn họ đi ra khỏi cơn bão, tất cả mọi người đều xoay người nhìn về phía sau, bên này diễm dương cao chiếu, trời xanh không mây, nhưng sau lưng bọn họ lại mây đen cuồn cuộn, bão tố tàn phá.

Hai thế giới ranh giới rõ ràng này, không khỏi làm cho người ta kinh thán sự thần kỳ của tạo hóa.

Lâu thuyền tiếp tục lặng lẽ hải hành, Đại Hồng buồn chán nhảy xuống biển, vẫy vẫy tay với con mèo trắng lớn Bạch Quân, dường như muốn tìm nó PK một trận!

Đại bạch miêu liếc nhìn Đại Hồng, sau đó nhìn về phía Bạch Trạch, phảng phất như đang nói: Hay là ngươi đi?

Bạch Trạch liếm liếm móng vuốt nhỏ, tung người nhảy một cái, cùng Đại Hồng đấu đá dưới biển rộng.

Tu vi của Bạch Trạch cao hơn Đại Hồng rất nhiều, nhưng nếu không lấy tu vi bắt nạt Đại Hồng, chỉ bàn về kinh nghiệm đấu pháp thì Bạch Trạch ngược lại có chỗ không bằng.

Điều này cũng làm cho trong lòng Bạch Trạch âm thầm bội phục bọn Ngô Sở không thôi, bởi vì nó biết rõ Đại Hồng và Bạch Quân vốn dĩ đều là thú nhỏ rất bình thường, đặc biệt là Bạch Quân kia.

Luận tư chất căn cốt, Bạch Quân là kẻ kém nhất trong số bọn chúng, cũng chẳng hơn đám chó con A Thu là bao.

Chương 301

Nhưng Bạch Trạch không thể không thừa nhận, ở cùng cảnh giới, nó đánh không lại Đại Hồng và Bạch Quân.

Đây chính là tầm quan trọng của kinh nghiệm đấu pháp.

Cho nên hễ có cơ hội, nó cũng không ngại cùng bọn Đại Hồng tỷ thí một chút.

Thậm chí, nó còn tìm cơ hội tỷ thí với Tất Hỏa một lần, sau đó ấn Tất Hỏa xuống biển đánh cho một trận tơi bời, coi như giải được mối hận trong lòng vì khi xưa Tất Hỏa từng đốt động phủ của nó.

Đương nhiên lần đó nó đã thể hiện ra toàn bộ tu vi, thuần túy là lấy tu vi cưỡng ép Tất Hỏa một bậc, nếu không thì chưa chắc đã đánh thắng được.

Luận tu vi, Bạch Trạch cũng đang ở cảnh giới Thiên Tiên, hiển nhiên giống như Du Du và Tất Hỏa, đều còn chưa trưởng thành.

Nhưng tu vi của nó lại cao hơn Tất Hỏa và Du Du một chút, ước chừng tương đương với Tiểu Nguyệt Linh, tùy thời đều có khả năng tấn cấp Kim Tiên cảnh.

Nhưng luận kinh nghiệm đấu pháp, nó ngược lại là kẻ đứng bét trong số bọn chúng, cho nên nó cũng nhân cơ hội này không ngừng tích lũy kinh nghiệm đấu pháp.

Cứ như thế, lâu thuyền lại đi trên biển hai ba trăm năm.

Cuối cùng vào một ngày nọ, nắng đẹp rực rỡ, trời thu mát mẻ, khí hậu có chút dễ chịu, bọn Ngô Sở lại gần bờ biển, men theo cửa biển của một dòng sông, đi ngược dòng lên.

Mọi người đều có chút khó hiểu nhìn Ngô Sở, đặc biệt là Hậu Thổ

và Thanh Khâu Ly.

Thanh Khâu Ly chớp đôi mắt đẹp hẹp dài, khóe môi mang theo một tia trêu tức: "A Sở, chàng không phải thật sự muốn đến Bất Tử Hỏa Sơn một chuyến chứ?" Hậu Thổ tiểu thư tỷ khẽ gật đầu, hiển nhiên cũng đồng ý với quan điểm của Thanh Khâu Ly.

Ngô Sở móc điện thoại ra, mở bản đồ, đưa cho các nàng: "Hai vị tỷ tỷ cảm thấy, nếu chúng ta đi đến Bất Diệt Hỏa Sơn, thì tiến vào nội lục ở chỗ này có thích hợp không?" Cửa biển của dòng sông lớn này nằm ở dải duyên hải Đông Nam Hồng Hoang, mà vị trí của Bất Tử Hỏa Sơn là hướng chính Nam.

Nếu thực sự muốn đến Bất Tử Hỏa Sơn, thì nên men theo đường bờ biển tiếp tục đi về phía Tây, có lẽ còn cần vài trăm năm thời gian mới có thể đến nơi.

Tấm bản đồ trên điện thoại của Ngô Sở từng khiến Hậu Thổ tiểu thư tỷ và Thanh Khâu Ly cực kỳ chấn kinh, đồng thời cũng khá khó hiểu đối với món chí bảo này của Ngô Sở.

Chí bảo nhà người ta, hoặc là công kích cực mạnh, hoặc là phòng ngự cực cao, hay là công phòng nhất thể, tóm lại chính là thứ có thể dùng để đấu pháp.

Nhưng món chí bảo này của Ngô Sở cư nhiên phần nhiều là dùng để phụ trợ.

Có thể xem dự báo thời tiết, có thể xem bản đồ, nghe nhạc, cùng với ghi chép, vân vân.

Còn về đấu pháp, tuy rằng không phải là không được, nhưng phần lớn thời gian là do Nghệ Bảo - vị Linh Bảo Chân Linh này đang chưởng khống, chứ không phải bản thân Ngô Sở vị chủ nhân linh bảo này đang thao túng.

Bọn họ cũng không hiểu Ngô Sở làm thế nào vẽ ra được tấm bản đồ Hồng Hoang này, vì sao độ chính xác có thể cao đến trình độ đó.

Không nói cái khác, chỉ riêng khoảng cách từ Tử Ngọc Sơn đến bộ lạc Hậu Thổ, hoặc từ Tử Ngọc Sơn đến Thanh Khâu, cùng với sơn xuyên địa mạo, quả thực chính xác đến mức bọn họ không dám tin.

Hỏi Ngô Sở, Ngô Sở cũng chỉ có thể buông tay: "Đây là thứ thiên địa ban cho ta, nếu không ta đâu có bản lĩnh bực này!" Lời giải thích rất vô lý, nhưng cũng đủ để giải thích lai lịch thứ này rồi.

Dù sao Hồng Hoang đại địa, không thiếu cái lạ!

Các loại Tiên Thiên Linh Bảo kỳ kỳ quái quái nhiều vô kể!

Chỉ là, vì sao món linh bảo này không phải là Tiên Thiên Linh Bảo, mà lại là Công Đức Chí Bảo chứ?

Đương nhiên những nghi hoặc này bọn họ cũng tìm không thấy đáp án.

Mà dòng sông bọn Ngô Sở tiến vào này, với Bất Tử Hỏa Sơn, tám sào tre cũng đánh không tới nhau.

Theo bọn họ đi ngược dòng nước, trải qua mấy ngày đi thuyền, dòng sông càng ngày càng trong veo, phong cảnh hai bên bờ cũng càng ngày càng tú lệ, tuy rằng chiều rộng dòng sông vẫn vượt quá ngàn trượng.

Nhìn thấy nước sông trong vắt như vậy, sơn lâm thanh u như vậy, mọi người rõ ràng đều có chút hưng phấn, ghé vào mạn thuyền ngắm nhìn phong cảnh bên bờ.

Trong sơn lâm hai bên bờ ngẫu nhiên truyền đến tiếng vượn hót hổ gầm, một con chim lớn màu trắng lướt qua mặt sông rộng lớn, một đầu lao xuống nước, không bao lâu sau liền ngậm một con cá lớn từ trong nước bay vọt lên. "Đó là chim gì a!

Toàn thân màu trắng, thật xinh đẹp!" Tiểu Nguyệt Linh ghé vào mạn thuyền, tò mò hỏi.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Có lẽ là cò trắng (bạch lộ) đi!

Nghe nói loại chim này thích sống tập trung ở vùng sông hồ trôi nổi, có đôi khi có thể nhìn thấy thành từng đàn..." Ngô Sở vừa nói vừa cởi áo sơ mi trên người, đá văng dép tông và quần đi biển, từ trên thuyền nhảy xuống một cái.

Đáy sông trong veo, có thể nhìn thấy rất nhiều loại cá hình thái khác nhau.

Loài cá ở thế giới Hồng Hoang đa phần đều trông rất quái dị, Ngô Sở đối với việc này đã sớm thấy nhiều không trách. "Tỷ, nhiệt độ nước vừa vặn, có muốn xuống bơi một vòng không?" Ngô Sở vẫy tay với Hậu Thổ tiểu thư tỷ và Thanh Khâu Ly.

Thanh Khâu Ly cười khanh khách, đứng dậy đi về phía mạn thuyền.

Hậu Thổ tiểu thư tỷ thấy thế cũng yên lặng tháo kính râm trên sống mũi xuống.

Ngô Sở thấy vậy quay đầu đi, một đầu lao xuống nước, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Nói đến thì, có Thanh Khâu Ly kích thích, Hậu Thổ tiểu thư tỷ so với trước kia chủ động hơn nhiều.

Tuy rằng vẫn rất bị động, nhưng ít nhất sẽ không dễ dàng cự tuyệt lời mời của Ngô Sở.

Trong tình huống bình thường, nếu nàng cự tuyệt, Thanh Khâu Ly sẽ thuận thế thế chỗ.

Điều này làm cho Hậu Thổ tiểu thư tỷ ít nhiều có chút khó chịu:

Rõ ràng là ta trước!

Lâu thuyền đi ngược dòng trên mặt sông, bọn Ngô Sở thì lặn dưới đáy sông, nhìn ánh nắng khúc xạ xuống đáy nước, chiếu lên làn da trắng nõn như tuyết của hai nàng tiên cá, nổi lên hào quang nhàn nhạt, Ngô Sở chuyển động thân thể, ánh mắt lướt qua trên người các nàng, có loại cảm giác nhìn mãi không chán.

Bơi lội dưới nước một trận, ba người chui lên mặt nước.

Trên lâu thuyền, Tiểu Nguyệt Linh đã chỉ huy Tiểu Thải Nương dựng lên giá nướng BBQ trên boong thuyền.

Nước biếc núi xanh, phong cảnh tú lệ, lắng nghe thanh âm của thiên nhiên, mọi người dưới ánh mặt trời rực rỡ, vui vẻ hưởng thụ mỹ thực.

Tâm tình như vậy vẫn duy trì rất lâu.

Mấy chục năm sau, lâu thuyền tiến vào một dòng suối nhỏ hơn, nhưng phong cảnh hai bên bờ suối càng thêm tú lệ, Tiểu Nguyệt Linh thậm chí cảm thán nói: "Không ngờ phương thiên địa này cư nhiên còn có nơi non xanh nước biếc bực này, so với Tử Ngọc Sơn nhà chúng ta còn hơn chứ không kém a!" Ngô Sở yên lặng móc điện thoại ra, vị trí hiển thị trên điện thoại đã tiến vào phạm trù Vũ Di Sơn.

Chiếu theo lai lịch địa danh Hồng Hoang, nơi này đã có tên, vậy ước chừng đã có sinh linh cư trú tại đây, hơn nữa còn là sinh linh tu vi không yếu.

Bọn họ đi suốt một đường này, tuy rằng gặp phải sinh linh cũng không ít, nhưng cường đại thì lại chẳng có mấy kẻ.

Rất rõ ràng, nơi này tuy thuộc về địa bàn Phượng tộc, nhưng bởi vì cường giả không nhiều, cho nên gần như cũng không nhìn thấy thân ảnh Phượng tộc.

Có lẽ là vì nơi này đã thuộc về vùng biên thùy Hồng Hoang đi!

Ngô Sở mỉm cười nói: "Muốn thưởng thức những cảnh đẹp này, ta quay lại là được." Tiểu Nguyệt Linh lắc đầu nói: "Không giống nhau, xem trên điện thoại không có loại cảm giác người lạc vào cảnh giới kỳ lạ này, may mà chuyến này đi cùng A Sở ca." Ngô Sở cười ha hả nói: "Cảm tạ ta đi!" Tiểu Nguyệt Linh gật gật cái đầu nhỏ, bởi vì nàng biết rõ, ngay từ đầu Thanh Khâu Ly đề nghị Ngô Sở không mang theo bọn họ, thậm chí muốn cùng Ngô Sở cùng nhau trải qua thế giới hai người.

Chương 302

Ngô Sở cũng không dám cùng nàng trải qua thế giới hai người này, hắn sợ mình ở trước mặt con hồ ly tinh già này sẽ không kìm chế được.

Đây không phải Ngô Sở không tự tin với chính mình, mà là mị lực của đối phương quá lớn.

Trong đó từ đây cũng có thể nhìn ra, trong tiềm thức của Ngô Sở vẫn xếp Hậu Thổ tiểu thư tỷ ở vị trí số một, nếu không hắn sẽ không cự tuyệt đề nghị của Thanh Khâu Ly.

Lại qua một đoạn thời gian, bọn Ngô Sở rốt cuộc đi tới vị trí Vũ Di Sơn.

Chỉ có điều, tình huống nơi này cũng giống như Tử Ngọc Sơn, một cái địa danh bao quát khu vực cực kỳ rộng lớn, nhất thời rất khó tìm được vị trí linh bảo.

Hơn nữa kiện linh bảo trong truyền thuyết kia khả năng còn đang thai nghén, điều này càng khó tìm.

Thêm vào đó, non nước nơi này và Vũ Di Sơn mà Ngô Sở nhìn thấy ở đời sau căn bản là hai loại diện mạo khác nhau, núi phải cao hơn mười mấy lần không chỉ.

Núi xanh nơi này tùy tiện một ngọn đều có ngàn vạn trượng, mấy ngọn cao nhất kia ít nhất cũng có hai ba vạn trượng.

Vốn dĩ hắn cho rằng chỉ có thể thử vận may một chút, nhưng suy nghĩ như vậy rất nhanh đã bị hiện thực đánh vỡ.

Bởi vì bọn Ngô Sở vừa tiến vào khu vực này, liền cảm giác được khí tức của một tòa Tiên Thiên Thủ Hộ Đại Trận chợt lóe lên rồi biến

mất.

Rất hiển nhiên, có Thiên Địa Linh Căn cảm giác được bọn họ, tự mình ẩn tàng đi.

Trước mặt cường giả như Thanh Khâu Ly, linh căn tự ẩn có lẽ sẽ có chút hiệu quả, nhưng ẩn quá muộn thì hoàn toàn vô hiệu.

Một khi bị bọn họ cảm giác được một tia khí tức, là có thể dễ dàng men theo tia khí tức này tìm được phương hướng linh căn.

Huống chi, cho dù không tìm thấy, cũng có thể dùng phương pháp ngốc nghếch nhất, một đường phá hoại là được.

Nhưng phương thức này dùng ở nơi tựa như chốn thần tiên này, quả thực chính là tạo nghiệp. "Tìm được nó rồi!" Gần như không tốn chút sức lực nào, Thanh Khâu Ly liền cảm ứng được nơi Thiên Địa Linh Căn kia ẩn náu, sau đó một tay tóm lấy bả vai Ngô Sở, một cái chớp mắt liền biến mất trên lâu thuyền.

Vốn dĩ Hậu Thổ tiểu thư tỷ cũng muốn đi theo, nhưng nhìn thấy trên thuyền này người lợi hại nhất chính là con hồ ly nhỏ Kim Tiên này, thế là bước chân vừa nhấc lên lại từ từ hạ xuống.

Tại một ngọn núi cách đó vài ngàn dặm, một đạo bình chướng vô hình bao phủ bên trên, khiến cho ngọn núi này nhìn từ bên ngoài có vẻ cực kỳ bình thường.

Nhưng theo Thanh Khâu Ly búng tay một cái, một đạo huyền quang bay về phía ngọn núi kia, bên ngoài ngọn núi này lập tức dập dờn một mảng gợn sóng màu đỏ.

Trên gợn sóng, phù văn màu đỏ chớp động bất định, bên cạnh cũng xuất hiện phản ứng dây chuyền, từng mảng từng mảng phù văn nổi lên, sau đó lại ẩn vào trong không trung.

Ngọn núi này liền nằm dưới sự bao phủ của mảng phù văn màu

đỏ này. "Ẩn tàng cũng khá tốt, đáng tiếc..." Oa...

Phía xa, một tiếng chim kêu như tiếng quạ kêu từ không trung xa xa truyền đến.

Trong nháy mắt, bọn họ liền bị một mảng bóng râm bao phủ vào trong.

Hai người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một con chim khổng lồ đang dang rộng sải cánh che khuất bầu trời, che đi ánh mặt trời, ném xuống một mảng bóng râm lớn giữa chốn núi xanh khe sâu này. "Ồn ào!" Thanh Khâu Ly khẽ quát một tiếng, trừng mắt nhìn lên không trung, con chim khổng lồ kia vừa hay dùng đôi mắt đen hung tàn của nó trừng bọn họ, kết quả vừa tiếp xúc với ánh mắt của Thanh Khâu Ly, thân thể trong nháy mắt liền cứng đờ giữa không trung, phảng phất như gặp phải lãnh địa cấm bay, trực tiếp từ không trung rơi xuống.

Ngô Sở thấy thế, khóe miệng giật giật, đầu cự cầm tản ra khí tức Thái Ất cảnh hung tàn này, trước mặt cường giả Đại La cảnh, quả thực là không chịu nổi một kích a! "Tỷ, hơi trừng phạt một chút là được rồi, chúng ta lại không phải qua đây cướp đồ." "Vì sao không thể cướp?" "..." Quy tắc sinh tồn của sinh linh Hồng Hoang, Ngô Sở hiển nhiên còn chưa thích ứng.

Ngô Sở lắc đầu, khẽ thở dài: "Cây linh căn này tuy là vật tiên thiên, nhưng hiển nhiên phẩm chất cũng không cao đến thế, bất quá chỉ là vật thượng phẩm mà thôi." Khí tức mà cây linh căn này truyền ra xác thực chỉ là thượng phẩm.

Nhưng đối với tuyệt đại đa số sinh linh Hồng Hoang mà nói, Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Căn đã là bảo bối ghê gớm lắm rồi.

Năm đó nếu không phải Ngô Sở dùng hải lượng công đức trợ giúp Tử Ngọc Linh Nại, cây Tử Ngọc Linh Nại kia cũng không có khả

năng từ trung phẩm một đường tăng vọt đến cực phẩm.

Thanh Khâu Ly nghe vậy không khỏi bật cười: "Khẩu khí của chàng cũng thật không nhỏ nha!

Cư nhiên đều dám không để một cây thượng phẩm linh căn vào mắt rồi.

Phải biết rằng, ở nơi Thanh Khâu của ta cũng chỉ có một cây thượng phẩm linh căn thôi đấy!

Chàng nếu không cần, có thể nhường cho ta a!" Bịch...

Con chim lớn nện vào trên bình chướng phù văn màu đỏ kia.

Đó là một con cự cầm màu trắng cực lớn, sở hữu một cái mỏ sắt nhọn dài màu đỏ, sải cánh phải đến hơn ngàn trượng, lúc này lại vô lực rũ xuống, thỉnh thoảng còn co giật một cái.

Rất rõ ràng, đây là trúng phải "Huyễn Sát chi thuật" của Thanh Khâu Ly, cả con chim đã bị tra tấn không nhẹ trong ảo thuật, đã phản xạ đến trên thân thể rồi.

Sau một khắc, hồng quang lóe lên, bao bọc lấy đầu cự cầm này, tiếp đó thân thể cự cầm liền biến mất trên mảng bình chướng phù văn màu đỏ kia.

Rất hiển nhiên, linh căn nơi này đã bị đầu cự cầm này luyện hóa.

Nhìn bộ dáng đầu cự cầm này, rất có khả năng chính là một đầu Bạch Lộ đại yêu (Cò trắng), Bạch Lộ đại yêu Thái Ất cảnh, có lẽ đã bị Phượng tộc thu phục cũng không chừng.

Ngô Sở không muốn lúc này đắc tội Phượng tộc, cũng không hy vọng một cây linh căn sau khi bị phá vỡ tiên thiên đại trận thì phẩm chất hạ thấp, thế là ngăn cản Thanh Khâu Ly cưỡng ép phá trận.

Hắn chắp tay về phía ngọn núi kia, nói: "Linh căn tiền bối, tin

tưởng người cũng có thể cảm giác được, lấy tu vi của chúng ta, muốn phá đi tòa Tiên Thiên Thủ Hộ Đại Trận này của người, hoàn toàn có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Chúng ta tịnh không có ác ý, cho nên còn xin tiền bối rút đi tòa Tiên Thiên Đại Trận này đi!

Tránh để mọi người xé rách mặt, tổn thương hòa khí, mà người cũng bị hủy hoại ở nơi này." Ngô Sở đây là "cáo mượn oai hùm", vừa đấm vừa xoa, uy hiếp khủng bố cùng lên, cây linh căn kia tựa hồ thật sự tin lời Ngô Sở, ngoan ngoãn rút đi thủ hộ đại trận.

Kỳ thực Tiên Thiên Linh Căn đều là có linh, có thể cảm giác được uy hiếp của đối phương.

Rất rõ ràng là cái búng tay vừa rồi của Thanh Khâu Ly đã làm cho nó nhận thức rõ ràng đối phương mạnh cỡ nào, lấy năng lực của nó đã không cách nào thủ hộ nơi này nữa rồi.

Khi thủ hộ đại trận rút đi, cả ngọn núi rốt cục lộ ra bộ mặt thật của nó, một ngọn núi khổng lồ cao chọc trời, mây mù quấn quanh sườn núi.

Một cây linh thực vật khổng lồ sinh trưởng ở giữa sườn núi, trong mây mù như ẩn như hiện.

Rễ của nó như rồng cuộn cắm vào khe nứt vách đá giữa sườn núi, gắt gao bám chặt trên đó.

Độ cao mấy trăm trượng, từng phiến lá cây màu xanh đậm còn to hơn cái chậu rửa mặt, theo gió lốc lẫm liệt thổi qua mà không ngừng phấp phới chớp động, phù văn màu đỏ lấp lóe trong cành lá, khiến cho cả cái cây như khoác một tầng áo bào màu đỏ.

Đại Hồng Bào?!

Nhìn thấy cây đại thụ tham thiên bộ dáng như vậy, trong lòng Ngô

Sở trực tiếp hiện ra ba chữ này.

Nhìn kỹ cành lá trên cây cổ thụ kia, từ hình dạng và hoa văn mà xem, xác thực vô cùng giống lá trà, không khác biệt lắm so với hai cây trà ở Tử Ngọc Sơn của hắn.

Duy nhất khác biệt chính là những phù văn hiện ra trên thân chúng.

Chương 303

Cây tử chu (cây con) được tách ra từ thân Sơn Trà Thần Hoa rồi bồi dục kia chỉ có thể tính là Hậu Thiên Linh Căn, trên thân còn chưa xuất hiện phù văn gì.

Mà phù văn trên cây Tiểu Ngộ Đạo Trà Thụ thì là phù văn màu vàng.

Con Bạch Lộ yêu kia đang nằm sấp trên đỉnh núi, vẫn đang lặng lẽ co giật.

Ngô Sở nhìn con Bạch Lộ yêu kia, yên lặng lắc đầu, rồi nói với Thanh Khâu Ly: "Tỷ, thả tên kia ra đi!

Ước chừng hắn cũng đã ý thức được sai lầm rồi." Đã nơi này đã có sinh linh chiếm cứ, vậy nói lên rằng kiện linh bảo kia khẳng định còn chưa thai nghén mà ra, nếu không với sự lợi hại của Lạc Bảo Kim Tiền, đã sớm danh truyền Hồng Hoang rồi.

Từ việc tương lai kiện linh bảo kia bị hai vị tán tiên Tiêu Thăng, Tào Bảo đạt được mà xem, con Bạch Lộ yêu này tương lai đoán chừng cũng phải "tạch", nếu không lấy tu vi trước mắt của hắn mà xem, "cẩu" đến thời Phong Thần thì đó tuyệt đối là cấp bậc đại năng, lại làm sao sẽ bị hai gã tán tiên chiếm mất động phủ.

Cho nên cũng không cần thiết phải kiểm tra xem nơi này có kiện linh bảo kia hay không nữa.

Thanh Khâu Ly hừ nhẹ một tiếng, giải trừ ảo thuật thi triển trên người Bạch Lộ yêu, con Bạch Lộ yêu kia trực tiếp liền biến thành một nữ tử tóc trắng váy trắng, có chút sợ hãi nằm sấp trên mặt đất, run lẩy bẩy: "Vãn bối Bạch Lộ, bái kiến tiền bối, đa tạ tiền bối không giết!" Nhìn xem, đây chính là thế giới Hồng Hoang, kẻ yếu chính là

không có tôn nghiêm như vậy.

Rõ ràng là bọn Ngô Sở xâm nhập địa bàn của nàng, rõ ràng là nàng bị thu thập một trận, kết quả còn phải cảm tạ người khác ơn không giết.

Nghĩ lại, Ngô Sở đều cảm thấy mình và Thanh Khâu Ly có chút giống đại ma đầu phản diện.

Ngô Sở nhìn nữ tử tóc trắng này, hỏi: "Ngươi có phải đã gia nhập Phượng tộc?" Bạch Lộ cẩn thận từng li từng tí gật gật đầu, nhưng hoàn toàn không vì thế mà cảm thấy có gì đáng để khoe khoang, thậm chí không dám lấy cái này ra uy hiếp, chỉ sợ bọn họ căn bản không chịu uy hiếp.

Quả nhiên là bị dạy dỗ thê thảm rồi!

Ngô Sở yên lặng than thầm.

Ngô Sở đoán rằng, năm xưa lúc mình gặp phải lão đạo Nhiên Đăng, nếu không dùng nhiều đạo lý khoa học để dạy Nhiên Đăng cách làm đàn ông, e rằng kết cục cũng sẽ giống như con yêu bạch lộ này.

Dĩ nhiên, đó còn là kết quả tốt nhất, khả năng rất lớn là mình đã bị lão đạo Nhiên Đăng trực tiếp tiêu diệt, sau đó bảo bối điện thoại bị cướp đi mất.

Thế giới này rất tàn khốc, nên Ngô Sở cảm thấy nên có thêm một chút ấm áp, dù sao con yêu bạch lộ này cũng không thể làm hại đến bọn họ.

Thanh Khâu Ly chỉ cần một ánh mắt là có thể khiến nó một lần nữa cảm nhận được nỗi đau đớn đến từ linh hồn như trước đó.

Thuật Huyễn Sát, nguyên lý đến từ sự diễn giải của Ngô Sở về 'Nguyệt Độc', sau đó được Thanh Khâu Ly hoàn thiện, cuối cùng hình thành một loại huyễn thuật tương tự.

Huyễn Sát chính là chịu đựng đủ loại cực hình về mặt tinh thần trong huyễn thuật, từ đó nghiền nát nguyên thần của đối phương, là một đạo huyễn thuật vô cùng tàn khốc.

Tuy chỉ trải qua một khoảng thời gian ngắn, nhưng yêu bạch lộ rõ ràng đã bị dọa đến run lẩy bẩy, đối với câu hỏi của Ngô Sở và mọi người, gần như là có hỏi tất đáp.

Yêu bạch lộ tự xưng là Bạch Lộ đạo nhân, đã sinh sống ở vùng núi Vũ Di này vô số năm.

Cây trà Đại Hồng Bào thượng phẩm linh căn kia tuy không phải là bạn sinh linh căn của nó, nhưng quả thực đã được nó luyện hóa nhiều năm, xem như là một trong những bảo bối của nó.

Vào thời điểm Phượng tộc chiêu cáo thiên hạ, thống lĩnh tộc phi cầm, Bạch Lộ đạo nhân đã gia nhập Phượng tộc, được coi là một thành viên kỳ cựu.

Dù sao xét trên toàn cõi Hồng Hoang, nơi này cách Bất Tử Hỏa Sơn cũng không tính là quá xa.

Nếu nó không hưởng ứng hiệu triệu, đối phương rất dễ dàng có thể kéo đến đây.

Tuy luôn sống một cuộc sống thần tiên nhàn vân dã hạc, nhưng Bạch Lộ đạo nhân cũng không phải là tiểu yêu không có trí tuệ, rất hiểu nên lựa chọn thế nào.

Giống như hiện tại, nó rất rõ ràng sự chênh lệch giữa mình và Thanh Khâu Ly, thế nên liền ngoan ngoãn lựa chọn phối hợp, nằm rạp trên mặt đất, cung kính trả lời.

Nhìn con yêu bạch lộ cung kính, ngoan ngoãn này, Ngô Sở khẽ lắc đầu, e rằng con yêu bạch lộ này tương lai cũng không qua nổi đại kiếp Long Phượng.

Nhưng dù vậy, Ngô Sở vẫn không định ra tay cướp cây Đại Hồng Bào kia, chỉ đề nghị để cây Đại Hồng Bào tách ra một cây con cho hắn, cũng không coi là đến đây vô ích.

Yêu bạch lộ chỉ sững sờ một chút rồi gật đầu đồng ý ngay.

Ngô Sở lại nói: "Ngươi cũng không cần nghi hoặc, chúng ta và Phượng tộc ít nhiều cũng có chút giao tình.

Vị tỷ tỷ này đến từ Thanh Khâu, bần đạo đến từ Tử Ngọc Sơn." Hắn vừa nói vừa lấy ra chiếc lông đuôi phượng hoàng mà Phượng Tịch đưa cho, "Đây là lông phượng do một người bạn Phượng tộc tặng, nên ngươi không cần phải nghi ngờ." Sau đó Ngô Sở lại lấy ra một quả Tử Ngọc Linh Văn Nại, đưa qua, "Chúng ta cũng không chiếm tiện nghi của ngươi, quả Tử Ngọc Linh Văn Nại này có thể tăng cho ngươi ba vạn sáu ngàn năm tu vi..." Bạch Lộ đạo nhân thấy vậy, khẽ thở phào nhẹ nhõm, rồi vội vàng xua tay, "Tiền bối không cần khách khí như vậy, cứ coi như đó là vật vãn bối hiếu kính tiền bối đi ạ." Nó vừa nói vừa bảo linh căn Đại Hồng Bào tự gãy một cành cây đưa cho Ngô Sở.

Linh căn Đại Hồng Bào cũng không do dự, trực tiếp tự gãy cành, tặng cho Ngô Sở một đoạn cành nhánh to mấy mét.

Ngô Sở sau khi nhận được cành gãy của Đại Hồng Bào, liền nhét quả Tử Ngọc Linh Văn Nại vào tay nó, "Nếu ngươi đã gọi chúng ta là tiền bối, chúng ta sao có thể chiếm tiện nghi của ngươi được, cầm lấy đi!" Sau khi cưỡng ép nhét một quả Tử Ngọc Linh Văn Nại cho Bạch Lộ đạo nhân, Ngô Sở mới nói với Thanh Khâu Ly: "Chúng ta đi thôi!" Thanh Khâu Ly liếc nhìn Ngô Sở, đưa tay nắm lấy tay hắn.

Thân thể Ngô Sở rõ ràng cứng đờ, không dám nhìn Thanh Khâu Ly, cũng không dám nhìn tay mình.

Nhưng Thanh Khâu Ly cứ im lặng nhìn hắn như vậy, cũng không

đi.

Im lặng một lúc, dưới ánh mắt nhìn thẳng của Thanh Khâu Ly, Ngô Sở đành lặng lẽ nắm tay lại.

Thanh Khâu Ly lúc này mới hài lòng kéo hắn bay lên không trung. "Đa tạ tiền bối, vãn bối cung tiễn tiền bối!" Bạch Lộ đạo nhân lại nằm rạp trên đỉnh núi, cung kính bái biệt họ.

Trên không trung, Thanh Khâu Ly không thi triển độn thuật bay đi ngay, mà cùng Ngô Sở dạo bước trên mây, còn cười tủm tỉm nhìn chằm chằm Ngô Sở.

Điều này khiến Ngô Sở có chút cạn lời, nếu đã như vậy thì cần gì phải nắm tay chứ!

Hắn còn tưởng Thanh Khâu Ly muốn nhanh chóng quay về nên mới kéo hắn. "Ngươi quá mềm lòng rồi!" Trong lúc Ngô Sở đang thầm chửi thầm, Thanh Khâu Ly nói: "Một cây thượng phẩm linh căn cứ thế mà từ bỏ, ngươi không thấy đáng tiếc sao?" Ngô Sở hoàn hồn, im lặng một lúc rồi lắc đầu nói: "Nhìn thấy bộ dạng cẩn thận, khúm núm của vị Bạch Lộ đạo nhân kia, ta cứ như thấy được Tiểu Thải Nương năm xưa, cũng phảng phất như thấy được chính mình ngày trước, nhỏ bé, yếu ớt, bất lực...

Chỉ là, vận may của ta tốt hơn bọn họ, ta đã gặp được rất nhiều người lương thiện, đã gặp được các ngươi." Thanh Khâu Ly nghe vậy, bàn tay đang nắm tay Ngô Sở lại siết chặt hơn, phảng phất như đang đau lòng thay hắn.

Ngô Sở lại nói: "Kỷ sở bất dục, vật thi vu nhân.

Ta nghĩ chúng ta nên giữ vững giới tuyến này.

Thế giới này, sinh linh mạnh hơn chúng ta có rất nhiều, khó đảm bảo có một ngày, chúng ta cũng sẽ có lúc như vậy." Nghe những lời

này, Thanh Khâu Ly khẽ nhíu mày, "Ngươi có phải nghĩ nhiều quá rồi không?" Mặc dù tu vi của Ngô Sở không ra sao, chỉ là Kim Tiên mà thôi, nhưng cực phẩm linh bảo trên người hắn đã không ít, hơn nữa còn có một sư phụ lợi hại như vậy.

Thanh Khâu Ly cảm thấy, Ngô Sở căn bản là đang suy nghĩ vẩn vơ.

Ngô Sở mỉm cười, lắc đầu nói: "Đến thế giới này, người khác đã cho ta nhiều thiện ý như vậy, ta tự nhiên cũng không ngại cho người khác thêm một chút thiện ý.

Dưới tiền đề không uy hiếp đến tính mạng của mình, thì có gì mà không làm chứ?" Thanh Khâu Ly có chút im lặng, vấn đề này, là điều nàng trước nay chưa từng nghĩ tới.

Đúng lúc này, Ngô Sở định rút tay mình về, kết quả lại bị nàng nắm chặt. "Sao?

Nắm tay ta khiến ngươi khó chịu đến thế sao?" Vẻ mặt của Thanh Khâu Ly thoáng chốc trở nên đau khổ, lộ ra bộ dạng đáng thương.

Đối mặt với Thanh Khâu Ly mang thần thái này, Ngô Sở cảm thấy mình đột nhiên biến thành kẻ xấu. "Không có, đừng nói bậy." Ngô Sở chỉ có thể phủ nhận, "Ta chỉ là, chưa chuẩn bị tâm lý xong." "Cái này còn cần chuẩn bị tâm lý gì nữa?" Thanh Khâu Ly khẽ hừ: "Lúc ngươi nắm tay Hậu Thổ muội muội, đâu có như vậy." Ngô Sở nghe vậy, không khỏi bật cười ngượng ngùng.

Chương 304

"Ngươi sợ lát nữa bị Hậu Thổ muội muội nhìn thấy, Hậu Thổ muội muội sẽ tức giận?" Thấy bộ dạng 'cười khổ' của Ngô Sở, Thanh Khâu Ly lại hỏi. "Tả, có phải tỷ thích ta không?" Ngô Sở dừng bước, thu lại nụ cười, quay người nhìn nàng, thần thái có chút nghiêm túc.

Thanh Khâu Ly thấy hắn như vậy, không khỏi chớp chớp mắt, cười hỏi: "Ngươi đoán xem!" Ai yêu thì đoán!

Không chiều cái thói xấu này của ngươi!

Ngô Sở thầm chửi thầm một câu, xoay người bỏ đi, nhưng Thanh Khâu Ly chỉ nhẹ nhàng kéo một cái, đã lôi hắn trở lại, tay vẫn còn bị nàng nắm!

Căn bản không đi được.

Thuận theo lực kéo giằng co, Ngô Sở vừa bị kéo trở lại, một thân thể thơm mềm đã lao vào lòng hắn.

Ngọc ấm hương nồng, hương thơm quyến rũ, Ngô Sở sững sờ.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh truyền vào tai Ngô Sở, đánh thức hắn khỏi cơn ngẩn ngơ, sau đó im lặng đỡ người đẹp trong lòng dậy, "Tả, tỷ dùng lực mạnh quá!" "Ha ha ha..." Thanh Khâu Ly đắc ý cười vang, "Hậu Thổ muội muội tức giận rồi kìa!" Ngô Sở nghe vậy, có chút bất đắc dĩ, tiếng hừ lạnh vừa rồi tuyệt đối là do Hậu Thổ tiểu thư tả phát ra từ cách đó mấy ngàn dặm.

Rõ ràng, Hậu Thổ tiểu thư tả đã phát hiện ra bọn họ. "Tả, tỷ cố ý phải không?" Ngô Sở vừa nói vừa định rút tay về, nhưng Thanh Khâu Ly vẫn không cho.

Nhìn bộ dạng này của nàng, có vẻ như muốn tiếp tục gây chiến.

Không thể sống hòa bình được sao? "Ta không có, đừng nói bậy, là tự ngươi đâm vào, chỗ này của người ta còn bị ngươi đụng đau đây này!" Thanh Khâu Ly vừa nói vừa đưa tay xoa xoa cặp phong loan nhấp nhô của mình.

Ai!

Phi lễ vật thị, phi lễ vật thị...

Ngô Sở vội vàng quay mặt đi, không dám nhìn thẳng vào hai ngọn núi hùng vĩ kia.

Mãi cho đến khi hai người sắp đến gần vị trí của lâu thuyền, Thanh Khâu Ly mới buông tay hắn ra, đôi mắt hồ ly dài hẹp không hề che giấu ý cười giảo hoạt.

Khi đáp xuống boong thuyền, ánh mắt này của nàng vẫn chưa thu lại, thậm chí có chút khiêu khích Hậu Thổ tiểu thư tả.

Ngô Sở xoa trán, nói: "Chúng ta về thôi!

Ra ngoài cũng lâu rồi." Đến thế giới Hồng Hoang e cũng đã gần hai mươi vạn năm rồi!

Đây là lần đầu tiên Ngô Sở rời khỏi Tử Ngọc Sơn lâu như vậy.

Ban đầu còn nói đến đây tìm thử, xem có thể tìm được kiện linh bảo kia không, cho dù linh bảo vẫn còn đang trong quá trình thai nghén, để lại ký hiệu, bố trí vài trận pháp ở đây cũng tốt.

Không ngờ nơi này lại là nơi có chủ.

Bộ dạng giả ngu rõ ràng là đang chuyển chủ đề của Ngô Sở khiến Hậu Thổ tiểu thư tả có chút không hài lòng, nàng lặng lẽ đến bên cạnh hắn, bàn tay ngọc nhẹ nhàng đặt lên eo Ngô Sở, mỉm cười nghiêng đầu nhìn hắn, ngầm truyền âm hỏi: "Cú va chạm vừa rồi, thoải mái không?" Cảm nhận cơn đau truyền đến từ chỗ eo bị véo, Ngô Sở vừa

đau vừa vui sướng.

Đau là đau thật, hóa ra tiểu thư tả đã không thầy mà tự thông thạo kỹ năng này.

Vui là vì hắn cảm thấy tiểu thư tả làm vậy, ít nhiều có cảm giác tuyên bố chủ quyền.

Không phải tuyên bố với bên ngoài, mà là tuyên bố với hắn.

Thế là hắn lặng lẽ giơ tay, đặt lên bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của tiểu thư tả, cảm nhận sự tinh tế và ấm áp từ bàn tay ngọc, mặt nở nụ cười, chậm rãi lắc đầu.

Phía bên kia, Thanh Khâu Ly đang ngả người trên ghế nằm, khẽ nheo mắt, kéo kính râm xuống, nói với tiểu hồ ly: "Tiểu Vũ, pha cho ta một tách trà!" Sau đó lại hỏi: "A Sở, nếu đã về, vậy chúng ta đi đường bộ hay đường biển?" Dù đang đeo kính râm, nhưng Hậu Thổ tiểu thư tả dường như có thể cảm nhận được, ánh mắt của Thanh Khâu Ly thực ra đang đặt trên bàn tay đang nắm chặt của họ.

Tiểu thư tả chỉ mỉm cười, không rút tay về, cũng không có ý khiêu khích Thanh Khâu Ly, phảng phất như chỉ đang âm thầm tuyên bố chủ quyền của mình.

Ngô Sở một bên nắm tay tiểu thư tả, một bên lấy điện thoại ra xem bản đồ.

Xem một lúc, hắn mới nói: "Đi đường bộ đi!

Đi đường biển phải vòng một vòng lớn.

Đường bộ thì cứ đi thẳng về phía bắc là có thể đến thẳng Tử Ngọc Sơn của chúng ta." Thế là, lâu thuyền đổi hướng, trước tiên đi dọc theo con sông về phía tây bắc.

Buổi tối, Ngô Sở nằm trên boong thuyền ngắm nhìn bầu trời sao

trong vắt, Hậu Thổ tiểu thư tả đã về khoang thuyền nghỉ ngơi, Thanh Khâu Ly nằm trên lan can thuyền bên cạnh, khoe ra vóc dáng quyến rũ của mình, ngầm truyền âm với Ngô Sở: "Ta đã giúp ngươi một việc lớn như vậy, ngươi định cảm tạ ta thế nào?" "..." Ngô Sở có chút mông lung, khó hiểu hỏi lại: "Việc gì?" "Oa!

Đồ vô lương tâm nhà ngươi, quả nhiên định không nhận nợ!" Nàng vừa truyền âm, vừa quay đầu lại tặng cho Ngô Sở một ánh mắt oán hận và đáng thương. "..." Thấy Ngô Sở vẫn còn ngơ ngác không hiểu, Thanh Khâu Ly liền khẽ hừ: "Ta giúp ngươi kích thích nàng ấy, để quan hệ của các ngươi tiến thêm một bước, đã dám nắm tay trước mặt ta rồi, ngươi còn không thừa nhận đây là công lao của ta sao?

Ngươi, thật vô lương tâm!" Ngô Sở nghe vậy, không khỏi chép miệng, phải thừa nhận rằng, nói như vậy thì công lao của nàng quả thật không nhỏ, thế là hắn hỏi: "Tỷ muốn ta tạ ơn thế nào?" "Tạm thời vẫn chưa nghĩ ra, đợi về đến Tử Ngọc Sơn, ta sẽ nói cho ngươi biết!" Nàng nói, lại giảo hoạt chớp mắt với hắn, sau đó ưỡn tấm lưng hồ ly, yểu điệu thướt tha đi về phía khoang thuyền. "Được thôi!" Ngô Sở có chút bất đắc dĩ. ...

Trải qua hai, ba trăm năm, Ngô Sở và mọi người từ phía đông nam của đại địa Hồng Hoang, một mạch tiến về phía tây bắc, hướng về Tử Ngọc Sơn.

Mãi cho đến khi gặp một con sông lớn màu xanh biếc, nhìn thấy con sông này, không ít người trên thuyền đều cảm thấy, chắc là sắp đến Tử Ngọc Sơn rồi.

Chỉ có những người đã xem bản đồ mới biết, đây chẳng qua chỉ là gặp phải một con sông lớn khác trên đại địa Hồng Hoang mà thôi.

So với con sông lớn bên cạnh Tử Ngọc Sơn của họ, mặt sông của con sông này thực ra còn rộng hơn một chút, nhưng sóng nước lại

tương đối hiền hòa hơn.

Chỉ là điều khiến Ngô Sở và mọi người không thể ngờ tới là, bọn họ vừa ngồi lâu thuyền vượt qua con sông lớn này, liền đụng phải một đàn mãnh cầm sải cánh che kín cả bầu trời.

Con mãnh cầm dẫn đầu toàn thân bốc lên ngọn lửa đỏ rực, nhìn từ xa giống như một mặt trời nhỏ.

Xuyên qua ngọn lửa, có thể thấy đó là một con phượng hoàng.

Đối mặt với một con hỏa phượng hoàng toàn thân lửa cháy ngùn ngụt, khí tức cường đại vô cùng, dẫn theo một đàn mãnh cầm vây chặt lấy họ, Ngô Sở và mọi người ít nhiều có chút kinh ngạc.

Với thân phận của Thanh Khâu Ly, Phượng tộc không có lý do gì lại trở mặt với nàng.

Thế là Thanh Khâu Ly bay lên trời, xa xa cúi đầu hành lễ, nói: "Bần đạo Thanh Khâu, không biết là vị đạo hữu nào của Phượng tộc đang ở đây?

Dám hỏi chặn đường chúng tôi, có việc gì chăng?" Hỏa phượng toàn thân xoay một vòng, hóa thành một thanh niên tóc đỏ áo đỏ, trên áo đỏ còn thêu hình trăm con chim màu vàng, trông vô cùng hoa lệ.

Từ dáng vẻ của thanh niên, lờ mờ có thể thấy được một chút bóng dáng của Phượng Tịch.

Hắn tiến lên cúi đầu hành lễ với Thanh Khâu Ly, nói: "Ra là Thanh Khâu đạo hữu, bần đạo là Hỏa Phượng Phượng Ly của Phượng tộc, Thanh Khâu đạo hữu có thể gọi ta là Phượng Tam." Cùng với việc vị Hỏa Phượng Phượng Ly này hiện ra hình người, những con mãnh cầm sải cánh che trời phía sau hắn cũng lần lượt hóa thành hình người, đi theo sau lưng hắn. "Không biết Phượng Tam đạo hữu chặn đường chúng tôi, có phải có việc gì quan trọng không?" Hỏa Phượng

nhìn Thanh Khâu Ly, lại nhìn chiếc lâu thuyền phía sau, hỏi: "Dám hỏi tiểu đạo hữu Bất Xuất Sơn Nhân của Tử Ngọc Sơn, có ở trên thuyền không?

Chương 305

Xin mời ra gặp mặt!" Trên lâu thuyền, Ngô Sở khẽ nhíu mày, hắn đoán, con hỏa phượng hoàng này hẳn là cha của tiểu phượng hoàng Phượng Tịch.

Phượng Tịch từng nói, cha nàng ở Phượng tộc xếp thứ ba, tuy không nhắc đến tên thật của Phượng Tam, nhưng như vậy đã đủ rồi.

Lại nghĩ đến chuyện Phượng Dương đạo nhân nhắc tới năm xưa, trong lòng Ngô Sở có chút lo lắng, vị đại năng Phượng tộc này, không phải là đến ép hôn mình đấy chứ!

Không phải đâu!

Nếu thật sự như vậy, thì cũng quá cẩu huyết rồi! "Bần đạo Bất Xuất Sơn Nhân, ra mắt Phượng tiền bối!" Ngô Sở chỉ có thể ngoan ngoãn đứng ra, để tránh bị người ta coi thường.

Dù sao thì đầu duỗi ra hay rụt vào cũng chỉ một dao, che che giấu giấu ngược lại mất đi khí độ. "Dám hỏi tiền bối, tìm vãn bối có việc gì quan trọng?" Phượng Tam nghe vậy, không khỏi khẽ hừ: "Có việc gì quan trọng?

Nhữ còn dám hỏi?

Chẳng lẽ nhữ không biết ý ta tìm nhữ?

Nếu thật sự như vậy, thì cũng quá ngu ngốc rồi, không xứng với Tịch nhi!" Ngô Sở thuận theo lời hắn, rất cung kính gật đầu nói: "Tiền bối nói rất phải!

Vãn bối ngu độn, quả thực không xứng với Phượng Tịch đạo hữu thông minh lanh lợi.

Vãn bối trước đây cũng không biết phong tục của Phượng tộc,

càng không biết lông đuôi phượng lại đại biểu cho ý nghĩa như vậy, xin tiền bối thay vãn bối trả lại vật này cho Phượng Tịch đạo hữu, vãn bối không xứng!" Ngô Sở vừa nói vừa lấy ra chiếc lông phượng, nhẹ nhàng đẩy về phía Hỏa Phượng Phượng Ly.

Cảnh này khiến Phượng Ly, cũng như những mãnh cầm theo sau Phượng Ly, đều lộ vẻ kinh ngạc, tên này, gan cũng lớn thật!

Nếu bọn họ biết chơi mạt chược, chắc chắn sẽ nói: Tên này, không chơi bài theo lẽ thường a!

Phượng Ly khẽ hừ một tiếng, chiếc lông phượng lại bay ngược về, trở lại tay Ngô Sở. "Tiểu bối cuồng vọng, dám sai khiến cả bần đạo, nhữ không biết chữ 'chết' viết thế nào phải không!" Việc Ngô Sở 'mượn cớ thoái lui' khiến Phượng Ly ngược lại cảm thấy rất khó xử, thậm chí cảm thấy Ngô Sở đây là đang chê con gái mình, chứ không phải cảm thấy không xứng.

Bởi vì người thật sự không xứng, ngược lại sẽ cố gắng tranh luận, thể hiện thực lực, để họ biết rằng hắn không phải là người không xứng với Phượng Tịch.

Ngô Sở làm như vậy, rõ ràng là không hề để Phượng Tịch trong lòng, điều này đối với một người cha phượng hoàng như hắn mà nói, ngược lại có chút không thể chấp nhận được.

Thanh Khâu Ly khẽ nhíu mày, nhẹ nhàng than thở: "Đạo hữu làm vậy, có chút không nói lý rồi!

Đạo hữu cảm thấy đệ đệ của ta không xứng với tiểu đạo hữu Phượng Tịch, đệ đệ của ta cũng tự nhận không bằng, đạo hữu còn muốn thế nào?

Thuận theo ý đạo hữu không được, chẳng lẽ phải trái ý đạo hữu sao?" "..." Phượng Ly nhất thời có chút nghẹn lời, những mãnh cầm

sau lưng hắn cũng có chút mơ hồ.

Vốn dĩ bọn họ đến để dẫn mặt Ngô Sở, ngay từ khi Phượng Dương đạo nhân đem chuyện này nói cho vị tam bá này, Phượng Ly đã muốn làm như vậy.

Nhưng vì hắn phải phụ trách việc mở rộng lãnh thổ về phía bắc của Phượng tộc, mà Ngô Sở lại ở tận vùng biển đông nam xa xôi, nên hắn định đợi sau khi họ từ đông nam trở về sẽ đến Tử Ngọc Sơn tìm.

Không ngờ Ngô Sở và mọi người lại đi đường bộ trở về, điều này càng tiện lợi hơn.

Thế là sau khi tiểu yêu tuần tra hàng ngày của Phượng tộc phát hiện tung tích của họ, mới có cảnh tượng hiện tại.

Rõ ràng, Ngô Sở đối với con gái hắn, có lẽ thật sự không có ý gì về phương diện đó.

Điều này khiến Phượng Ly có chút khó xử, vốn định đến dẫn mặt đối phương, tiện thể khảo sát người có khả năng trở thành con rể này, kết quả lại thành ra thế này.

Nhưng Phượng Ly cũng không phải là phượng hoàng không biết biến thông, liền phá lên cười ha hả, "Cũng coi như có chút can đảm!

Cũng không uổng công con gái ta có mắt nhìn." Hắn vừa nói vừa bay về phía Ngô Sở, sau lưng hắn, một nữ tử áo xanh và một thanh niên áo đen cũng theo lên, nữ tử áo xanh kia, dáng vẻ trước đó trông có chút giống thanh loan, cũng không biết có phải là Phượng nữ Thanh Loan không. "Sao?

Chư vị đạo hữu không mời bần đạo lên thuyền ngồi một chút sao?" Thái độ trước sau bất nhất, biến đổi khôn lường của Hỏa Phượng Phượng Ly khiến Ngô Sở cũng có chút không đoán được ý đồ của gã này.

Nhưng người ta đã để đại quân ở bờ, tự mình lên thuyền, rõ ràng là không có ý định đánh nhau.

Nếu thật sự muốn đánh, còn phải chịu hậu quả Thanh Khâu nhất tộc phản bội, tin rằng chỉ cần Phượng Ly có chút đầu óc, sẽ không công khai làm như vậy. "Tiền bối nói đùa rồi, vãn bối vô cùng hoan nghênh!" Ngô Sở hành lễ với ba người Phượng Ly, sau đó nhìn về phía thanh niên áo xanh và thanh niên áo đen, "Không biết hai vị đạo hữu xưng hô thế nào?" "Phượng Thanh (Đại Phong)!" Khi nghe đến cái tên 'Phượng Thanh', Ngô Sở ít nhiều có chút cạn lời, vì hắn trực tiếp nghe thành 'Phẫn Thanh'.

Phượng Thanh, hẳn là Phượng tử Thanh Loan rồi.

Còn thanh niên áo đen Đại Phong này, hẳn cũng là một trong các Phượng tử.

Chậc chậc, Phượng tộc vậy mà lại phái hai tử một nữ cùng một hướng mở rộng về phía bắc, e là muốn phát triển từ nam đến bắc, rồi từ đông sang tây đây mà!

Ngô Sở mời họ ngồi xuống boong thuyền, hắn, Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ tiểu thư tả ngồi cùng, sau đó lại gọi tiểu hồ ly mang rượu ngon lên cho họ.

Thanh Loan liếc nhìn xung quanh, mỉm cười nói: "Nghe tiểu Phượng Dương nói, mỹ thực ở Tử Ngọc Sơn của Bất Xuất tiểu hữu còn ngon hơn mỹ thực ở vương đình của chúng ta, tiểu hữu không mời chúng ta nếm thử sao?" Vốn dĩ trông là một mỹ nhân Phượng tộc rất lạnh lùng, nhưng nụ cười này, khí chất liền trở nên khác hẳn, sự chuyển đổi khí chất này, có thể so sánh với vị Hồ tổ Thanh Khâu Ly này. "Yên tâm, tuy không dám chắc là đủ no, nhưng tuyệt đối sẽ khiến đạo hữu cảm thấy chuyến đi này không uổng!" Ngô Sở nói xong, liền dặn Tiểu Nguyệt Linh đi làm đồ ăn cho mọi người.

Thanh niên áo đen im lặng thưởng thức rượu ngon mà tiểu hồ ly rót, dáng vẻ ngầu lòi, có một chiếc mũi khoằm, cả người cho cảm giác có chút âm lãnh.

Phải nói rằng, ba vị phượng tử phượng nữ này, tính tình quả thật rất khác biệt.

Hỏa Phượng thưởng thức một ngụm rượu ngon xong, liền nhíu mày nói: "Rượu này tuy thơm nồng ngon miệng, nhưng lại thiếu đi sự mạnh mẽ, chỉ thích hợp cho nữ tử uống, tiểu hữu ở đây có rượu mạnh không?" Ngô Sở nghe vậy, liền lấy ra một vò rượu xương thú được ngâm từ xương thú.

Dĩ nhiên, đây không phải là rượu ngâm từ xương rồng, dù sao trên con sông lớn này là địa bàn của Long tộc, Ngô Sở cũng không tiện lấy rượu xương rồng ra khiêu khích Long tộc.

Đây là một vò rượu xương đà long ngâm từ con đà long hai đầu năm xưa.

Hỏa Phượng thưởng thức một ngụm xong mới hà một hơi, nói: "Cái này mới đủ đô!" Nói xong, hắn lại nhìn về phía Thanh Khâu Ly, "Thanh Khâu đạo hữu vừa rồi nói Bất Xuất tiểu hữu là lệnh đệ?" Thanh Khâu Ly mỉm cười gật đầu, "Là đệ đệ bần đạo nhận, đệ đệ của ta quả thực không biết lông đuôi phượng còn có ý nghĩa như vậy, xin Phượng Tam đạo hữu đừng gây khó dễ cho đệ đệ ta." Thanh Khâu Ly tuy nói dối, nhưng với quan hệ của nàng và Ngô Sở, nói Ngô Sở là đệ đệ của nàng cũng quả thực không quá đáng.

Hỏa Phượng xua xua tay, nói: "Vừa rồi bần đạo chẳng qua chỉ thử lòng can đảm của nó thôi.

Về phần Tịch nhi, bần đạo tuy là cha nó, nhưng chuyện này cũng phải do nó tự quyết, ta sẽ không quản." Thanh Khâu Ly đoán, không phải hắn không muốn quản, mà là sợ Ngô Sở lại cho hắn một cú

'mượn cớ thoái lui', khiến hắn không biết phải làm sao.

Nếu ép Ngô Sở cưới con gái mình, thì lại có chút mất thân phận, làm như con gái mình không gả đi được vậy, điều này quá mất mặt Phượng tộc.

Ngô Sở cũng biết, chuyện này tốt nhất nên nói rõ ràng với Phượng Tịch.

Sớm biết lông đuôi phượng còn có ý nghĩa như vậy, năm xưa hắn nói gì cũng sẽ không nhận!

Mặc dù tiểu Phượng Tịch rất đáng yêu, nhưng nàng còn chưa trưởng thành bằng tiểu hồ ly nữa!

Huống chi là so với Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ tiểu thư tả.

Tuy nói chuyện tình cảm không thể dùng ngoại hình để đo lường, nhưng điều kiện cứng đã không bằng rồi, tại sao còn phải làm lựa chọn này chứ?

Chương 306

Ngô Sở lại không ngốc, sao lại không biết chọn thế nào?

Không lâu sau, tiểu hồ ly liền mang lên cho mọi người một đĩa cá cơm chiên giòn lớn.

Nhìn món cá cơm chiên giòn vàng óng ánh, ngửi mùi thơm của nó, ba vị đại lão Phượng tộc đều không khỏi khịt khịt mũi, cơn thèm ăn trỗi dậy.

Nhìn từ vẻ ngoài, những món mỹ thực trong vương đình của họ đã không thể so sánh được.

Đều nói mỹ thực của Thanh Khâu hồ tộc học từ Tử Ngọc Sơn, bây giờ xem ra, quả thực không phải những con hồ ly đó nể mặt Tử Ngọc Sơn, mà là thật sự không bằng người ta.

Một món cá cơm rang tỏi ớt, rất nhanh đã bị ba người này tiêu diệt sạch, đây còn là do họ không muốn làm mất mặt Phượng tộc, đã kìm nén tốc độ ăn của mình.

Ngô Sở và Hậu Thổ tiểu thư tả ba người thì nâng ly rượu, mỉm cười nhìn.

Tất cả sinh linh chưa từng tiếp xúc với mỹ thực Tử Ngọc Sơn, lần đầu tiên nếm thử đều có bộ dạng như họ, họ đã quen với việc này, không còn thấy lạ nữa.

Nhưng bộ dạng này của Ngô Sở lại khiến ba vị đại lão Phượng tộc có chút xấu hổ.

Dĩ nhiên, Đại Phong vẫn giữ vẻ ngầu lòi, ăn xong cá cơm liền im lặng nâng ly uống rượu, cũng không nói gì, giữ vững sự lạnh lùng đến cùng.

Phượng Ly nhắm mắt, dường như đang hồi vị hương vị vừa rồi.

Chỉ có Thanh Loan Phượng Thanh ưu nhã dùng khăn tay nhẹ nhàng lau khóe môi, mỉm cười nói: "Để ba vị đạo hữu chê cười rồi, mỹ thực Tử Ngọc Sơn quả thực danh bất hư truyền.

Trước đây ta còn tưởng là các đạo hữu Thanh Khâu tự khiêm tốn, là để giữ chút mặt mũi cho Tử Ngọc Sơn." Ngô Sở mỉm cười nói: "Phượng Thanh đạo hữu không cần khách khí, nói ra thì, những sinh linh chưa từng nếm thử mỹ thực Tử Ngọc Sơn, đa phần đều như vậy, trong đó cũng không thiếu một số lão tiền bối còn cổ xưa hơn cả Phượng tổ, ví như Âm Dương lão tiền bối, Trường Mi lão tiền bối..." Ban đầu Hỏa Phượng Phượng Ly nghe Ngô Sở nhắc đến cha mẹ mình, còn có chút tức giận, cảm thấy Ngô Sở có chút bất lịch sự, đồng thời cũng có chút không phục.

Dù sao ở Hồng Hoang này, có bao nhiêu sinh linh còn cổ xưa hơn cha mẹ họ chứ!

Nhưng khi nghe đến danh xưng của Âm Dương Lão Tổ và Dương Mi Lão Tổ, hắn liền im lặng nuốt lại những lời định nói.

Hai vị đó, quả thực cổ xưa hơn cha mẹ họ rất nhiều.

Thực tế, họ cũng rõ ràng, trên đại địa Hồng Hoang này, những tồn tại còn cổ xưa hơn cha mẹ họ quả thực không ít.

Có một số lão quái vật, ngay cả cha mẹ họ cũng không muốn đắc tội.

Họ cũng không ngờ, Tử Ngọc Sơn lại từng chiêu đãi những lão quái vật đó.

Năm xưa khi tam tộc tiến hành thanh tẩy toàn diện chúng sinh linh Hồng Hoang, Phượng tộc của họ không động đến Tử Ngọc Sơn, là vì nể mặt Thanh Khâu nhất tộc.

Nhưng bây giờ xem ra, không chỉ là nể mặt Thanh Khâu nhất tộc, mà còn phải nể mặt những lão quái vật kia nữa!

Nếu tương lai họ lại muốn ăn mỹ thực, chạy đến Tử Ngọc Sơn xem, kết quả phát hiện Tử Ngọc Sơn lại bị Phượng tộc của họ tiêu diệt, vậy chẳng phải...

Phượng Ly không khỏi mở mắt, liếc nhìn Ngô Sở.

Trước đây hắn còn có chút không hiểu, tại sao Tịch nhi lại để mắt đến gã trai bình thường, không có gì nổi bật này, bây giờ xem ra, mắt nhìn của Tịch nhi vẫn không tệ mà!

Ngô Sở đâu biết rằng, mình chẳng qua chỉ mượn danh của hai vị lão tổ làm oai, để tránh ba vị phượng tử phượng nữ này sau khi thưởng thức mỹ thực xong lại muốn bắt cóc Tiểu Nguyệt Linh.

Ai ngờ vị lão trượng nhân Phượng Ly này lại nảy sinh cảm giác càng nhìn càng thuận mắt với hắn.

Trong tình huống thông thường, cha vợ nhìn con rể, đều là càng nhìn càng khó chịu.

Nhưng cũng may là Ngô Sở không biết điều này, nếu không e rằng hắn sẽ lập tức chạy đến phương bắc tìm Phượng Tịch, giải quyết vấn đề đau đầu này.

Món thứ hai là cá đốm chua ngọt, cá đốm được vớt từ con sông lớn, kích thước không lớn, nhưng khi họ đi qua con sông này, đã vớt lên nếm thử.

Trong con sông lớn này, loại cá sông có vằn đen này được xem là một loại cá khá ngon.

Sau khi món thứ hai được mang lên, tốc độ của họ lại chậm đi rất nhiều, trừ Đại Phong vẫn im lặng ăn nhanh, Thanh Loan và Hỏa Phượng đều giữ kẽ hơn rất nhiều.

Cùng với từng món ăn ngon được mang lên, từng chiếc đĩa trống được dọn đi, thái độ của ba vị phượng đối với họ cũng dần dần tốt lên, những lời khách sáo giả tạo cũng bớt đi rất nhiều.

Ngô Sở cũng từ họ biết được phương hướng phát triển hiện tại của Kỳ Lân tộc.

Nhắc đến Kỳ Lân tộc, Thanh Loan liền kể cho họ nghe về đại địa phương tây, cũng như vị lão ma đầu năm xưa đã giao chiến với Kỳ Lân thủy tổ trên đại địa phương tây.

Sau đó Thanh Loan hỏi Ngô Sở, "Nghe nói Kỳ Lân tộc năm xưa ra tay với lão ma đó, là vì một minh hữu tên là Thiên Mục đạo nhân.

Theo điều tra của chúng ta, vị Thiên Mục đạo nhân đó dường như cũng từng giao thiệp với đạo hữu, không biết có chuyện này không?" Ngô Sở gật đầu, nói: "Chuyện này thì không giả, nhưng ta và vị Thiên Mục đạo nhân đó thực ra cũng không thân lắm, năm xưa quen nhau là vì con thần thú nhỏ kia." Ngô Sở chỉ vào con hươu trắng nhỏ trên lâu thuyền, sau đó đơn giản kể lại chuyện chúng yêu ở Thiên Mục Sơn truy bắt con non Phù Gia cho họ nghe.

Cuối cùng lại nói: "Năm xưa suýt chút nữa đã đánh nhau với Thiên Mục đạo nhân, nhưng sau đó chúng ta dùng phương thức luận đạo để giải quyết, Thiên Mục đạo nhân cuối cùng đã từ bỏ con non Phù Gia.

Ban đầu ta còn tưởng sau này vẫn có cơ hội gặp lại, luận đạo cùng ông ấy nữa chứ!

Ai ngờ một lần chia tay... haiz!" Những gì Ngô Sở nói về cơ bản đều là sự thật, chỉ giấu đi chuyện tặng Thanh Long Thủ cho Thiên Mục đạo nhân, cũng như chuyện lừa gạt Long tộc Ngao Nguyên.

Cho nên họ cũng không cảm thấy Ngô Sở có dấu hiệu nói dối.

Thanh Loan lại hỏi: "Truyền văn giết đồ đệ của lão ma đó, thiên

địa sẽ ban xuống công đức, lần này họ phát triển về phía đại địa phương tây, mục đích e cũng là vì điều này, đạo hữu có biết chuyện này không?" Ngô Sở lắc đầu nói: "Chuyện họ phát triển về hướng đó thì ta không biết, nhưng chuyện chém giết ma đầu có công đức, thì cũng có nghe qua!" Dừng một chút, hắn lại không khỏi bật cười, "Cũng không biết lão ma đầu đó rốt cuộc đã làm chuyện gì trời oán người giận, đến cả thiên địa cũng không dung thứ, nghĩ lại cũng thật bi ai." Hỏa Phượng cười khẩy, nói: "Chẳng qua là chuyện phá hoại trật tự thiên địa thôi!

Giống như năm xưa hung thú hoành hành đại địa Hồng Hoang, đánh cho trời long đất lở, cuối cùng còn cần bốn vị đại đế kia đến trấn thủ tứ cực.

Thời kỳ đó, chém giết hung thú cũng có công đức để hưởng." Ngô Sở nghe xong, trong lòng thầm than.

Kỳ Lân tộc, đây rõ ràng là đang tự tìm đường chết a!

Bây giờ cứ vặt lông con cừu là lão ma đầu này không ngừng, tương lai lão ma đầu sao có thể tha cho Kỳ Lân vương tộc?

Hơn nữa họ còn đắc tội với Nguyên Thủy, một kẻ lòng dạ hẹp hòi, chậc chậc chậc...

Chẳng trách Kỳ Lân tộc lại tuyệt diệt, hậu thế gần như không tìm được kỳ lân thuần huyết nào.

Đây chính là kết cục của việc đắc tội quá nhiều đại lão a!

Ngẩng đầu nhìn Phượng tộc, tộc này thực ra cũng chẳng khác gì, cuối cùng cũng chỉ còn lại Khổng Tước và Đại Bàng, phượng hoàng thuần chủng thì nửa con cũng khó thấy.

Thảm, thảm, thảm...

Nếu họ đã biết hậu quả của việc phá hoại trật tự thiên địa Hồng

Hoang, vậy tương lai sao họ còn dám liều mạng tử chiến với Long tộc và Kỳ Lân tộc như vậy?

Chẳng lẽ họ không sợ sẽ trở nên giống như thời đại hung thú sao?

Ai!

Thật không hiểu nổi!

Chương 307

Sống không tốt sao?

Tại sao cứ phải đánh đánh giết giết chứ!

Rượu qua ba tuần, món ăn đã qua năm vị...

Thật ra cái bụng của đám người trong khoang thuyền cũng không biết đã xếp chồng bao nhiêu lớp rồi, ba vị Phượng tộc lúc này mới có cảm giác tận hứng.

Thái độ đối với Ngô Sở tự nhiên cũng từ sự không hợp nhau lúc trước, dần dần chuyển biến thành sự khâm phục và lôi kéo hiện tại, đặc biệt là Phượng Ly. "Lấy tài trí của tiểu hữu, lại dùng vào việc ăn uống chơi đùa, thật sự là quá lãng phí." Sau khi biết được Ngô Sở phát minh ra ẩm thực chi đạo và giải trí chi đạo này, Hỏa Phượng Phượng Ly thậm chí có chút cảm giác đau lòng nhức óc, thầm nghĩ đây hoàn toàn chính là lãng phí thiên phú a!

Ngô Sở phát hiện, tính tình của vị Phượng Ly này quả thật là biến ảo bất định, khiến người ta có chút sờ không thấu.

Rõ ràng lúc bắt đầu còn giống như một lão phụ thân uy nghiêm, nhưng hiện tại lại suýt chút nữa xưng huynh gọi đệ với hắn.

Nếu hai người ngồi gần thêm chút nữa, phỏng chừng đã bắt đầu khoác vai bá cổ rồi. "Tiểu hữu nếu như nguyện ý, có thể tới chỗ ta, chỗ ta có vô số cơ hội, có thể cung cấp cho tiểu hữu phát huy thông minh tài trí của ngươi a!" Phượng Ly chuẩn bị trước tiên đem tên này câu dẫn qua rồi hãy nói.

Nhân tài như vậy, làm con rể hắn, vẫn là miễn cưỡng có thể chấp nhận.

Hơn nữa, nếu có thể đem hắn câu dẫn qua, vậy thì vị Thanh Khâu Hồ Tổ kia...

Tam tộc không phải chưa từng nghĩ tới việc lôi kéo Thanh Khâu Hồ Tổ vào trận doanh của bọn họ, nhưng kết quả Hồ Tổ lại bất vi sở động, thậm chí chém đứt liên hệ với ba chi nhánh Thanh Khâu Hồ kia.

Hiện tại xem ra, vị Tử Ngọc Sơn chi chủ này cũng có chút không đơn giản đâu!

Rõ ràng tu vi thoạt nhìn rất yếu, lại có thể kết giao với cường giả như Thanh Khâu Hồ Tổ nhận làm đệ đệ, ngoài ra còn có một vị Vu tộc cường giả ngồi đó, quan hệ nghĩ đến cũng không bình thường.

Hậu Thổ tiểu thư tỷ cùng ba người Phượng Ly tuy không thân lắm, nhưng năm đó khi Phượng tộc và Chúc Dung bộ lạc xảy ra xung đột, bọn họ ở trong Chúc Dung bộ lạc đã từng gặp qua Hậu Thổ tiểu thư tỷ.

Cho nên, "nhân tài" bực này tự nhiên đáng giá để bọn họ ra sức lôi kéo.

Bất quá Ngô Sở rất rõ ràng thực lực của mình, biết định vị của bản thân, thế là rất uyển chuyển cự tuyệt lời mời của Phượng Ly, mỉm cười nói: "Phượng tiền bối quá khen, ta cũng chỉ có chút thông minh vặt mà thôi, e là phải phụ lòng hậu ái của tiền bối rồi.

Hơn nữa, ta chí tại tiêu dao sơn dã, sợ nhìn thấy thế gian phân tranh đổ máu, thực sự nan kham đại nhậm." Ngô Sở nói xong, trực tiếp chuyển chủ đề, mỉm cười hỏi: "Không biết ba vị hôm nay ăn uống có tận hứng không?

Đây đã là những món ngon nhất mà chúng ta ở Tử Ngọc Sơn có thể lấy ra rồi." Thụ hạn bởi nguyên liệu nấu ăn, đây cũng là việc không còn cách nào.

Phượng Ly và Thanh Loan đều gật đầu khen ngợi, duy chỉ có người mặc hắc sắc huyền y, vẫn luôn tỏ vẻ lạnh lùng là Đại Phong đột nhiên nói: "Nếu chất lượng của nguyên liệu nấu ăn có thể cao hơn chút, vậy thì càng hoàn mỹ." Câu nói thật lòng này khiến tràng diện tựa hồ có chút xấu hổ.

Hắn nói xong, nhìn về phía Ngô Sở, nâng chén, bộ dáng như muốn nói "Ta kính ngươi", sau đó uống một hơi cạn sạch, tiếp đó lại nói: "Lần sau nếu có cơ hội, ta mang chút nguyên liệu nấu ăn đỉnh cấp tới Tử Ngọc Sơn của đạo hữu ngồi một chút, không biết đạo hữu có hoan nghênh không?" Ngô Sở không ngờ tới, cư nhiên là tên lạnh lùng này dẫn đầu đề xuất muốn tới Tử Ngọc Sơn làm khách.

Tên này trong những câu chuyện thần thoại cũng không phải là loại chim tốt lành gì, tính tình bạo ngược âm chí, nơi đi qua gió lớn (đại phong) quét sạch, trong "Sơn Hải Kinh", tên này cuối cùng bị Nghệ giết chết.

Bất quá hiện tại tên này là con của Phượng Hoàng (Phượng Tử), Phượng tộc trong Long Phượng đại kiếp hầu như diệt tuyệt, tương lai cho dù lại xuất hiện con chim xấu xa tương tự, phỏng chừng cũng không phải là con trước mắt này.

Ngô Sở ha ha cười nói: "Tự nhiên hoan nghênh, ta luôn luôn dĩ hòa vi quý với chúng sinh linh, chỉ cần không mang ác ý mà đến, người tới đều là khách, ta tất quét dọn giường chiếu để tiếp đãi." Đại Phong tiếp tục lạnh lùng gật đầu, giống như bị liệt cơ mặt, tựa hồ đang nói: Ta nhớ kỹ rồi!

Thanh Loan tương đối thức thời, khi Ngô Sở hỏi vấn đề "Đồ ăn hôm nay có hài lòng không", nàng liền biết nên đề xuất cáo từ rồi.

Về phần chuyện của cháu gái Phượng Tịch, việc này đã không cách nào bàn tiếp.

Bất quá lần này cũng không phải không có thu hoạch, ít nhất đã thăm dò ra Tử Ngọc Sơn là một sự tồn tại đặc biệt, tương lai lôi kéo công lược thế nào, trở về sẽ thương lượng lại sau.

Khi tiễn ba vị cường giả Phượng tộc đi xong, Ngô Sở yên lặng thở phào nhẹ nhõm.

Thật sự muốn đánh nhau, bọn họ quả thực có chút đánh không lại.

Phượng chi Cửu Tử (chín con của Phượng Hoàng), trước mắt xem ra tựa hồ muốn trâu bò hơn Long chi Cửu Tử một chút a!

Phải biết rằng, ba vị này đều là cường giả Đại La cảnh.

Mà Ly Vẫn trong Long chi Cửu Tử, cư nhiên chỉ có Thái Ất cảnh, đơn giản là làm mất mặt rồng!

Ở phía sau ba vị này, cũng chính là bên bờ Đại Hà kia, còn có một đám cao thủ nữa!

Trong số bọn họ, tuy rằng đại bộ phận là Thái Ất cảnh, nhưng cũng có khí tức của Đại La cảnh.

Bọn họ cũng chưa đem khí tức thu liễm che giấu đi, cho nên Nghệ Bảo rất dễ dàng có thể bắt được khí tức của bọn họ, cũng phân tích ra được.

Nếu đám người Phượng Ly thật sự muốn động thủ, vậy Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ tiểu thư tỷ cũng chỉ có thể mang theo hắn điên cuồng chạy trốn.

Ngẫm lại, Vu tộc hiện tại tuy có Mười Hai Tổ Vu, nhưng so với Tam tộc như mặt trời ban trưa, thật đúng là không có gì có thể so sánh, chênh lệch quá lớn.

Cũng khó trách thời điểm Tam tộc uy áp Hồng Hoang, đại bộ phận đại năng nổi danh hậu thế đều chỉ có thể yên lặng quy rút lại, nhường

sân khấu trước cho Tam tộc cường thế này.

Sau khi những cường giả Phượng tộc này lui đi, đám người Ngô Sở tiếp tục khởi hành.

Nguyên bản trên mặt mọi người đang dương dật niềm hạnh phúc khi về nhà, lúc này đều thu liễm lại.

Đặc biệt là Hậu Thổ tiểu thư tỷ và Thanh Khâu Ly, lần này Phượng Ly cho bọn họ hạ mã uy, làm cho bọn họ ý thức được, chuyện của Phượng Tịch có khả năng không dễ dàng giải quyết như bọn họ tưởng tượng.

Trên mặt Ngô Sở cũng không có nụ cười, hắn còn đang kỳ quái, rốt cuộc điểm nào trên người mình hấp dẫn con chim Phượng Hoàng nhỏ kia?

Chuyện này thấy thế nào cũng có chút mạc danh kỳ diệu a!

Lúc trước khi ở chung với tiểu Phượng Tịch, cũng không có tán tỉnh nàng nha!

Có Hậu Thổ tiểu thư tỷ và Thanh Khâu Ly nhìn chằm chằm kia kìa!

Hắn lại không ngốc, làm sao lại tùy tiện tán gái?

Đã không tán tỉnh, chính mình lại không phải loại đại soái ca đẹp trai tuyệt trần, không có đạo lý dễ dàng khiến một cô nương không bước đi nổi như vậy a!

Chẳng lẽ là bởi vì cơ bụng tám múi của ta?

Phi!

Thật là một con Phượng Hoàng nhỏ nông cạn!

Ngô Sở tùy tiện tìm một lý do, sau đó yên lặng oán thầm một câu.

Sau đó hắn liền cảm giác được mấy ánh mắt đang nhìn chằm chằm hắn: Hậu Thổ tiểu thư tỷ, Thanh Khâu Ly, tiểu hồ ly, thậm chí là tiểu Nguyệt Linh... "Mọi người nhìn ta làm gì?

Ta vẫn luôn quy quy củ củ mà!" Ngô Sở cảm thấy mình còn oan hơn cả cẩu tử A Thu, rõ ràng đều không có tán gái, ngay cả câu thả thính sến súa kiểu "dịch của nỗi nhớ" cũng chưa từng "trộm" dùng, kết quả lại mạc danh kỳ diệu rước lấy việc này.

Chương 308

Thanh Khâu Ly sờ cằm, cao thấp quét mắt nhìn Ngô Sở, lắc đầu nói: "Thật sự không hiểu nổi, con chim Phượng Hoàng nhỏ kia nhìn trúng điểm nào của ngươi?

Ngươi cả người từ trên xuống dưới, nơi nào có chỗ đáng để tiểu Phượng Hoàng kia thích chứ?

Chẳng lẽ thích ngươi hôi chân?" Lời này vừa nói ra, mọi người liền không khỏi che miệng cười khẽ.

Ngô Sở không khỏi cạn lời, kêu oan nói: "Tỷ, không mang theo kiểu vu khống người như vậy, ta nói thế nào cũng là đường đường Kim Tiên, sao có thể sẽ bị hôi chân?" "Người ta là tiên nữ còn hôi chân kia kìa!" Thanh Khâu Ly cười nói.

Thế là Ngô Sở nhìn về phía tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly trực tiếp trừng đôi mắt lên: "Nhìn ta làm chi?

Chân ta lại không hôi, không tin ngươi ngửi thử xem..." Đối mặt với bàn chân ngọc ngà mà tiểu hồ ly nâng lên, khóe miệng Ngô Sở nhẹ nhàng co rút: "Đi ra chỗ khác!" Bầu không khí nguyên bản có chút áp lực, bị một màn này quấy nhiễu, tức khắc thả lỏng không ít.

Mọi người đương nhiên biết Thanh Khâu Ly và Ngô Sở là đang nói đùa.

Ngay cả tiểu hồ ly cũng có thể là đang vui đùa, nếu không ngay trước mặt Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ tiểu thư tỷ, đem bàn chân trần ngọc nhuận trắng nõn thấu hồng kia duỗi đến trước mặt Ngô Sở, trực bạch tán tỉnh như thế, gan cũng quá lớn.

Ngô Sở miệng nói "đi ra chỗ khác", nhưng tay lại thuận thế sờ

soạng một cái lên mu bàn chân thơm tho, ôn nhuyễn, trơn bóng kia.

Ngay trước mặt mọi người, gan cũng quá lớn!

XHậu Thổ tiểu thư tỷ liếc hắn một cái, nói: "Hiện tại nói những cái khác đều đã không có ý nghĩa, việc này ngươi chuẩn bị giải quyết thế nào?

Nói đến, con Phượng Hoàng nhỏ Phượng Tịch kia kỳ thực cũng rất không tồi, hơn nữa Phượng tộc lại cường đại như vậy, hay là ngươi cứ thuận thế theo nàng, như vậy ngươi cũng coi như là 'con rể cưỡi rồng nhanh' (thừa long khoái tế - ở đây chơi chữ thành 'thừa phượng khoái tế') của Phượng tộc rồi đi!" "..." Ngô Sở nhìn thoáng qua Hậu Thổ tiểu thư tỷ, muốn hỏi một câu: Tỷ, nói như vậy, có thấy trái lương tâm không?

Bất quá ngay trước mặt nhiều người như vậy, Ngô Sở tự nhiên sẽ không hỏi thế, nếu Hậu Thổ tiểu thư tỷ thật sự phán một câu "Không trái lương tâm", vậy mình chẳng phải tự chuốc lấy nhục?

Thanh Khâu Ly cũng gật đầu nói: "Nếu ngươi nguyện ý, việc này ta đi nói chuyện với bọn họ, nói thế nào Thanh Khâu Hồ tộc ta ở trước mặt Phượng tộc ít nhiều vẫn còn chút mặt mũi." "Hai vị tỷ tỷ, tha cho ta đi!" Ngô Sở trực tiếp giơ tay đầu hàng, "Lần sau nếu lại gặp con Phượng Hoàng nhỏ kia, ta sẽ nói rõ với nàng." Hậu Thổ tiểu thư tỷ mỉm cười nói: "Ngươi nói hay không nói, liên quan gì đến chúng ta!" "Chính là, liên quan gì đến chúng ta!" Thanh Khâu Ly cũng bổ sung một câu.

Tiểu Nguyệt Linh nghe vậy, nhìn Ngô Sở, lại nhìn về phía các nàng, gãi gãi cái đầu nhỏ, có chút nghĩ không ra, các nàng đây là ý gì? "Tiểu Nguyệt Linh, nhìn tỷ tỷ như vậy là có ý gì?" Thanh Khâu Ly đi lên phía trước, hai tay nhéo lấy khuôn mặt nhỏ nhắn còn mang theo chút phúng phính trẻ con của tiểu Nguyệt Linh, kéo kéo về hai bên,

"Muội muốn đem A Sở ca của muội nhường cho con Phượng Hoàng nhỏ kia sao?" "Không, không có!" Tiểu Nguyệt Linh lắc đầu nhỏ, nói: "Cho nàng còn không bằng cho Tiểu Vũ đâu!" Tiểu hồ ly nghe vậy, cười hì hì ôm lấy bả vai tiểu Nguyệt Linh, một tay khác xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng: "Vẫn là tiểu Nguyệt Linh đối với ta tốt nhất!" Thanh Khâu Ly nghe vậy, a a cười, thuận tay thưởng cho tiểu hồ ly một cái "cốc đầu".

Tiểu hồ ly ôm đầu, ủy khuất chu cái miệng nhỏ lên, cảm thấy lão tổ nhà mình càng ngày càng không có uy nghiêm của lão tổ.

Ai!

Thật đúng là khó làm mà!

Bên kia, tiểu Bạch Trạch đang ngồi xổm trên mũi thuyền phụ trách bán manh, lúc này trong lòng đã trải qua mấy lần dậy sóng.

Nó không ngờ tới, chính mình chẳng qua chỉ tùy tiện ôm một cái đùi, cư nhiên lại lợi hại như vậy, ngay cả lời mời của Phượng tộc đều có thể nhẹ nhàng bâng quơ từ chối như thế.

Phải biết rằng, với tu vi hiện tại của nó, Tam tộc ngay cả nhìn thẳng nó cũng đều chê phiền phức đâu!

Trong lúc cười đùa, lâu thuyền rời khỏi Đại Hà, bay lên không trung, lướt đi trên những đám mây, giống như đi thuyền trong biển trắng, dấy lên từng đợt sóng bạc. .....

Lại qua vài trăm năm, đám người Ngô Sở rốt cuộc về tới Tử Ngọc Sơn.

Không ngờ bọn họ vừa về tới đỉnh Thần Mộc Tử Ngọc Sơn, liền thấy một đám tiểu hoa tiên cùng hai vị tiểu đạo đồng bộ dáng tầm bảy tám tuổi đi ra nghênh đón bọn họ. "Vãn bối Thanh Phong (Minh Nguyệt), bái kiến các vị tiền bối!" Hai vị tiểu đạo đồng áo xanh ra

dáng ra hình chắp tay thi lễ với đám người Ngô Sở.

Hai tiểu đạo đồng này làm cho Ngô Sở nghĩ tới hai vị đạo đồng mà Trấn Nguyên Tử tương lai thu nhận: Thanh Phong, Minh Nguyệt.

Thế là hắn thuận miệng hỏi: "Hai vị có phải là đệ tử do Trấn Nguyên Tử lão ca thu nhận?" "Di?

Tiền bối sao lại biết?" Thanh Phong tiểu đạo đồng kinh ngạc nói.

Sau đó Minh Nguyệt tiểu đạo đồng ở một bên liền trực tiếp trào phúng, "Đồ ngốc Thanh Phong, tu vi tiền bối cao như vậy, tùy tiện bấm tay tính toán là tính ra rồi a!

Cái này còn cần hỏi?" Ngô Sở nghe vậy, đưa tay búng một cái lên trán tiểu Minh Nguyệt, cười nói: "Vậy ta vừa rồi hỏi các ngươi như thế, chẳng phải cũng là đồ ngốc?" Tiểu Minh Nguyệt ôm cái đầu nhỏ phát lăng, tiểu Thanh Phong ở một bên liền hắc hắc nở nụ cười, cười mắng một câu: "Minh Nguyệt ngốc nghếch!" Ngô Sở cười nói: "Trấn Nguyên Tử lão ca điểm hóa các ngươi khi nào?

Vì sao phái các ngươi tới đây?

Huynh ấy không lo lắng hai người các ngươi xảy ra chuyện gì trên đường sao?" Tiểu Thanh Phong nói: "Hồi lời tiền bối, sư tôn vào hơn trăm năm trước đã điểm hóa vãn bối cùng tên ngốc Minh Nguyệt..." "Đồ ngốc Thanh Phong, không được gọi ta là tên ngốc..." "Vậy ngươi cũng không được gọi ta là đồ ngốc!" Hai tiểu gia hỏa hoàn toàn không biết cái gì gọi là "quy củ", đang lúc trưởng bối hỏi chuyện lại trực tiếp cãi nhau ầm ĩ, khiến cho đám người Ngô Sở và Thanh Khâu Ly có chút dở khóc dở cười.

Bất quá tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly ngược lại cảm thấy hai tiểu gia hỏa này rất đáng yêu.

Tiểu Bạch Trạch yên lặng nhìn, ánh mắt rất nhanh liền bị những

tiểu hoa tiên kia hấp dẫn.

Ngô Sở cùng mọi người trở lại đại điện, hai người kia cũng đi theo vào.

Tiểu hồ ly duỗi cái lưng mỏi: "Rốt cuộc đã trở về!" "Tiểu Vũ, pha cho mọi người ly trà tới." Ngô Sở trước tiên bái lạy mộc ngẫu phân thân của Lão Tổ, thuận tiện thông báo Lão Tổ mình đã đi chơi về, đáng tiếc Lão Tổ không để ý tới hắn.

Lắc đầu, Ngô Sở ngồi xuống bồ đoàn ở giữa, cười hỏi: "Bản thể của các ngươi là vật gì?" Hai tiểu đạo đồng nghe vậy, lúc này mới dừng ầm ĩ, một lần nữa quỳ lạy trước mặt Ngô Sở, sau đó Thanh Phong tiểu đạo đồng nói: "Ta là một luồng gió mát (thanh phong) điểm hóa, tên ngốc...

Minh Nguyệt là một luồng ánh trăng (nguyệt quang) điểm hóa, cho nên chúng ta có thể hóa thành gió mát cùng ánh trăng.

Sư tôn cũng cảm thấy sẽ không có nguy hiểm gì, liền để cho chúng ta tới chỗ tiền bối học nghệ trước." "Vậy các ngươi tới đây muốn học cái gì?

Lệnh sư có giao phó không?" "Ân ân, có nói!" Tiểu Minh Nguyệt gật cái đầu nhỏ, "Sư phụ nói, chúng ta có thể đi theo tiền bối tu hành Kim Đan Đại Đạo, cũng có thể hướng Nguyệt Linh sư tỷ tu hành Trù chi đạo (nấu nướng), còn có thể hướng Thanh Khâu Vũ sư tỷ học tập Trà chi đạo..." So sánh ra, tiểu Minh Nguyệt muốn hoạt bát hơn một chút, tiểu Thanh Phong thì tương đối ổn trọng hơn một chút.

Đương nhiên, nếu so với người trưởng thành, sự ổn trọng của tiểu Thanh Phong cũng rất có hạn.

Nghe tiểu Minh Nguyệt nói như vậy, Ngô Sở liền không khỏi bật cười, thầm nghĩ: Phỏng chừng Trấn Nguyên Tử lão ca là bị Hồng Vân

lão ca làm phiền đây mà!

Hồng Vân lão ca có một đệ tử như Vũ Điệp nương, phỏng chừng rất khó không khoe khoang trước mặt Trấn Nguyên Tử lão ca. "Lệnh sư có từng nói qua khi nào tới đón các ngươi về không?" Ngô Sở lại hỏi.

Tiểu Thanh Phong lắc đầu nói: "Sư phụ bọn họ muốn tu phục địa mạch, bảo chúng ta tu hành có thành tựu rồi liền thuận theo con sông lớn kia một đường đi về phía tây là được.

Nếu trên đường gặp phải vấn đề gì, cứ báo danh sư phụ, nếu còn không được, cứ báo danh Tử Ngọc Sơn...

Sư phụ nói, ở trên con sông lớn kia, cái tên Tử Ngọc Sơn vẫn có chút tác dụng." Ngô Sở ngẫm lại, khẽ gật đầu.

Tuy rằng nói như vậy có chút hiềm nghi khoác lác, nhưng nghĩ tới Đại Hà Thủy Quân Ứng Long Canh Thần đều đã tới Tử Ngọc Sơn làm khách, còn tặng quà, nói Tử Ngọc Sơn có chút danh tiếng trên con sông lớn này, tựa hồ cũng không tính là quá phận. "Như thế cũng được, hai vị cứ ở lại đây trước đi!

Quay đầu ta bảo tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Vũ dạy các ngươi trù nghệ chi đạo và trà nghệ chi đạo, thuận tiện cũng dạy các ngươi Kim Đan tu hành pháp." Hai tiểu đạo đồng bị Trấn Nguyên Tử tùy ý điểm hóa ra, căn cốt hiển nhiên rất bình thường, không tu Kim Đan tu hành pháp, thành tựu tương lai khẳng định rất có hạn.

Ngày hôm sau, Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ lần lượt cáo từ.

Ngô Sở đem đoạn cành Đại Hồng Bào mang về từ Vũ Di Sơn trồng bên cạnh linh tuyền, dùng linh tuyền tiến hành bồi dục nó.

Chương 309

So với cây trà được bồi dưỡng ra từ tàn chi của Sơn Trà Thần Hoa, phẩm chất của đoạn cành Đại Hồng Bào này hiển nhiên muốn tốt hơn nhiều.

Cũng không phải nói phẩm chất của Sơn Trà Thần Hoa không bằng Đại Hồng Bào, hai bên kỳ thực tương đương.

Chẳng qua Sơn Trà Thần Hoa nguyên bản chỉ là hoa dùng để thưởng ngoạn, cây trà dùng để uống là thông qua không ngừng bồi dục mà đạt được, không biết đã là tử chu (cây con) đời thứ mấy rồi.

Mà đoạn cành Đại Hồng Bào dù sao cũng là trực tiếp chặt xuống từ mẫu thụ Đại Hồng Bào, coi như là tử chu đời thứ hai, về mặt phẩm chất tự nhiên muốn tốt hơn cây sơn trà kia nhiều.

Vừa bồi dục trà mới, vừa dạy bảo hai tiểu đạo đồng Thanh Phong Minh Nguyệt.

Hai tiểu đạo đồng này, ngoại trừ tu hành Kim Đan tu hành pháp, tiểu Thanh Phong lựa chọn trà nghệ chi đạo, không có việc gì còn đi theo các tiểu hoa tiên học cách đàn hát.

Mà tiểu Minh Nguyệt lại nói, trong đạo hiệu của hắn và Nguyệt Linh sư tỷ đều có một chữ "Nguyệt", là một loại duyên phận, thế là liền chọn Trù chi đạo.

Sắp xếp xong xuôi những việc này, nhìn Bạch Trạch đang vẻ mặt mờ mịt, không biết mình nên làm gì, Ngô Sở liền tìm cơ hội nói chuyện với nó.

Một người một thú ngồi bên đài ngắm cảnh trên cây, nhìn mây trôi nơi chân trời, Ngô Sở hỏi: "Theo chúng ta một đường lâu như vậy,

ngươi có ý tưởng gì không?" Tiểu Bạch Trạch lắc đầu, nói: "Một đường này, ta học được rất nhiều, cũng kiến thức được rất nhiều, nhưng đối với con đường sắp tới phải đi lại có chút mờ mịt." Ngô Sở cười nói: "Ngươi thông minh hơn bọn họ, suy nghĩ tự nhiên cũng nhiều hơn một chút.

Kỳ thực ngươi không cần nghĩ nhiều như vậy, trước mắt việc ngươi nên làm vẫn là tăng lên tu vi.

Ngươi có thể coi Tử Ngọc Sơn này là nhà của ngươi, cũng có thể coi nó là nơi tạm trú, muốn ở hay muốn đi đều tùy ý ngươi, chúng ta sẽ không ép buộc ngươi, giống như Tiểu Bạch và Đại Hồng bọn họ vậy." Tiểu Bạch Trạch nghe vậy, gật đầu.

Tuy nói nó kỳ thực đã làm tốt giác ngộ làm sủng vật cho người ta, nhưng trên thực tế, bọn họ một đường đi tới này, Ngô Sở bình thường ngoại trừ thích vuốt ve bộ lông mềm mại của Tiểu Bạch ra, ngay cả đám chó lớn cũng lười vuốt, càng đừng nói là nó.

Không có việc gì thích vuốt ve nó một chút, cũng chỉ có tiểu Nguyệt Linh và tiểu Thải Nương.

Mà vì có thể đổi lấy càng nhiều điểm tâm ngọt ngào, nội tâm Bạch Trạch cũng không kháng cự việc này.

Ngô Sở lại nói: "Đương nhiên, nếu ngươi ở bên ngoài gây họa, mà họa này lại là do ngươi chủ động gây ra, vậy đừng báo danh Tử Ngọc Sơn của ta, ta cũng sẽ không giúp ngươi xuất đầu.

Tông chỉ của Tử Ngọc Sơn chúng ta chính là dĩ hòa vi quý với chúng sinh linh, kẻ làm ác, Tử Ngọc Sơn ta không dung." Tiểu Bạch Trạch nghe, lại gật đầu, đối với việc này cũng không có ý kiến gì.

Nó cảm thấy kẻ sẽ gây họa phỏng chừng chính là Tất Hỏa, Du Du và tính tình của nó đều rất ôn hòa.

Thấy thế, Ngô Sở cười nói: "Nếu ngươi muốn tìm người so tài đấu pháp, có thể bảo Tiểu Bạch dẫn ngươi đi tìm Lão Viên, Lão Viên là ký danh đệ tử của ta, tu vi trước mắt hẳn là ở trên ngươi..." .....

Sau khi sắp xếp xong những việc này, Ngô Sở liền bắt đầu bế quan tu hành.

Trong thời gian một hai ngàn năm đi du lịch, Ngô Sở sớm đã lĩnh ngộ đạo Càn Khôn Na Di thần thông kia.

Dù sao cơ sở pháp tắc nguyên lý của Càn Khôn chi đạo, vào lúc hắn lĩnh ngộ Tụ Lý Càn Khôn thần thông đã có nền tảng nhất định.

Giữa hai đạo thần thông này có thể nói có rất nhiều chỗ đều là tương thông.

Ngô Sở bế quan tu hành, lĩnh ngộ vẫn là Ngũ Hành Đại Đạo.

Chỉ có đem đại đạo này lĩnh ngộ đến cảnh giới viên mãn, hắn mới có tư cách xưng Thái Ất. .....

Theo việc mọi người mỗi người bận rộn sự tình của riêng mình, Tử Ngọc Sơn lại khôi phục cảnh tượng nhàn nhã dĩ vãng.

Mà thời gian cũng lặng lẽ trôi qua trong những ngày tháng nhàn nhã này.

Nghệ và Khoa không có việc gì cũng sẽ chạy qua chơi một chuyến, từ sau khi kỹ thuật mạt chược trở thành đệ nhất nhân Hậu Thổ bộ lạc, Nghệ đang ở trong cảnh giới "Độc cô cầu bại", tu vi tăng lên kỳ thực cũng không chậm.

Đương nhiên, ở tại Tử Ngọc Sơn này, chuyện độc cô cầu bại cũng không thể tiếp tục nữa.

Theo việc Ngô Sở ở trong Kim Tiên cảnh nhiều năm, tu vi của Khoa cũng dần dần đuổi theo, tuy rằng cảnh giới là đuổi kịp, nhưng

đấu pháp thì vẫn như cũ bị Ngô Sở áp chế.

Đây còn là tình huống Ngô Sở không vận dụng linh bảo.

Tuy rằng Khoa cũng có cực phẩm vu khí gậy gỗ đào, nhưng linh bảo của Ngô Sở nhiều hơn.

Thoáng một cái, mấy trăm năm thời gian vội vã trôi qua, tiểu Thanh Phong và tiểu Minh Nguyệt tuy rằng bản thân tu vi còn chẳng ra sao, nhưng trù nghệ các loại đã học được ra dáng ra hình.

Thế là bọn họ liền hướng Ngô Sở đề xuất cáo từ.

Sau khi tiễn hai tên "tiểu đần độn" và "tiểu ngốc nghếch" này đi, Ngô Sở nguyên bản cho rằng tiểu Phượng Hoàng Phượng Tịch sau khi biết được tin tức hắn trở về hẳn là sẽ "giết" tới cửa.

Kết quả hắn đợi vạn năm, thậm chí là mấy vạn năm, ngay cả tu vi đều đã chạm tới ngưỡng cửa Thái Ất cảnh.

Tuy rằng không có đặc biệt tu hành "Cửu Chuyển Huyền Công", nhưng cũng thành công vượt qua đệ lục chuyển, tiến vào đệ thất chuyển, nhưng vẫn không nhìn thấy thân ảnh của tiểu Phượng Hoàng đã tới.

Điều này làm cho Ngô Sở cảm thấy, đầu Phượng Hoàng nhỏ kia tặng cho hắn cọng lông đuôi Phượng Hoàng, có lẽ căn bản cũng không có ý tứ gì khác, chỉ là đám Phượng Hoàng bên Phượng tộc nghĩ nhiều mà thôi.

Ngày này, tiểu Nguyệt Linh sau khi bế quan mấy ngàn năm, thành công tấn cấp Kim Tiên cảnh.

Khi nàng thành công tấn cấp, ôm lấy Ngô Sở, vui đến phát khóc.

Ngô Sở cũng thay nàng cao hứng, chỉ là sau khi nàng tấn cấp Kim Tiên cảnh, tiểu nha đầu manh manh đát đã từng kia cũng một đi không

trở lại, ngay cả "sân bay" cũng biến mất không thấy.

Cũng bởi vậy, thời gian ôm lâu, Ngô Sở liền ít nhiều có chút xấu hổ. "Được rồi được rồi, tấn cấp Kim Tiên, đây chính là đại hỷ sự, đừng khóc nữa.

Hôm nay cứ để tiểu Thải Nương làm bếp trưởng, mọi người hảo hảo chúc mừng một chút." Ngô Sở yên lặng đỡ tiểu Nguyệt Linh dậy...

Ân, hiện tại đã không nhỏ.

Tiểu hồ ly liếc mắt nhìn xuống phía dưới người hắn, sau đó thối một ngụm, học giọng điệu của Nghệ Bảo, phỉ nhổ một tiếng: "Tra nam!" Ngô Sở trợn trắng mắt, động niệm chém đứt những tà niệm kia, thầm nghĩ mình đây không biết đã độc thân bao nhiêu vạn năm, rốt cuộc phải cõng cái nồi đen này đến bao giờ?

Hậu Thổ tiểu thư tỷ và hồ ly đại tỷ tỷ gần đây đều không tới Tử Ngọc Sơn nữa, sầu muộn!

Tiểu Nguyệt Linh nhìn thoáng qua tiểu hồ ly, sau đó nương theo ánh mắt của tiểu hồ ly liếc về phía dưới thân Ngô Sở, rồi ôm khuôn mặt nhỏ nhắn, ngượng ngùng quay đầu đi.

Ngô Sở cố làm ra vẻ trấn định, sau đó mâu quang chợt lóe, nhìn thoáng qua bên ngoài Tử Ngọc Sơn, thần tình không khỏi ngẩn ra, khẽ than: "Rốt cuộc vẫn tới rồi sao!" Dứt lời, người cũng biến mất tại chỗ, chỉ để lại tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly hai mặt nhìn nhau. "Là con Phượng Hoàng nhỏ kia sao?" Tiểu hồ ly hỏi một câu.

Tiểu Nguyệt Linh lắc đầu: "Ta cũng không biết!

Có cần thông báo Hậu Thổ tỷ tỷ và Lão Tổ nhà ngươi không?" Tiểu hồ ly gật đầu nói: "Thông báo Hậu Thổ tỷ tỷ đi!

Tiểu Phượng Hoàng kia còn rất lợi hại." Rất rõ ràng, tiểu hồ ly

cảm thấy với tu vi Kim Tiên cảnh của các nàng, không áp được phong đầu của con Phượng Hoàng nhỏ Thái Ất cảnh kia, vẫn là tìm một tỷ tỷ lợi hại qua tọa trấn thì tốt hơn.

Ngoài đại trận Tử Ngọc Sơn, Ngô Sở mỉm cười nhìn lên bầu trời, bóng người màu đỏ để chân trần đạp mây mà đến, vẫn là bộ dáng thiếu nữ khả ái kia.

Nhưng Nghệ Bảo ở trong cơ thể Ngô Sở lúc này lại âm thầm nhắc nhở Ngô Sở: "Cẩn thận, con Phượng Hoàng nhỏ này giống như có chút vấn đề." Phốc...

Chương 310

Ngô Sở đang cảm thấy kỳ quái đây!

Kết quả con Phượng Hoàng nhỏ nhìn như thong dong này, cư nhiên trực tiếp phun một ngụm máu đen.

Oa kháo!

Ăn vạ (Bính từ)?!

Nhìn tiểu Phượng Hoàng phun máu, cắm đầu từ không trung rơi xuống, Ngô Sở có chút hoài nghi, con Phượng Hoàng nhỏ này có phải tới Tử Ngọc Sơn của hắn ăn vạ hay không?

Đây đều còn chưa đụng tới hắn, nàng cư nhiên liền tự mình ngã xuống!

Ý niệm này lóe lên, thân ảnh Ngô Sở đã đi tới bên cạnh nàng, một phen ôm lấy nàng, bế ngang lên.

Cùng lúc đó, mấy sợi dây xích công đức thần liên từ trong cơ thể hắn vươn ra, đem tiểu Phượng Hoàng quấn chặt chẽ, phảng phất như trói gô nàng lại vậy.

Ngô Sở ôm tiểu Phượng Hoàng, trên người hào quang màu tím chợt lóe, uy năng hộ sơn đại trận khởi động, mang theo hai người trong nháy mắt liền trở về đỉnh Thần Mộc.

Tiểu hồ ly và tiểu Nguyệt Linh đang thương lượng truyền lại tin tức cho Hậu Thổ tiểu thư tỷ, liền thấy Ngô Sở ôm tiểu Phượng Hoàng bị hắn trói gô rắn chắc trở về, thiểm thân đi tới trên lầu.

Hai người thấy thế, lần nữa hai mặt nhìn nhau.

A Sở ca trói tiểu Phượng Hoàng?

Hắn muốn làm gì?

Có cần ngăn cản không?

Tiểu Nguyệt Linh còn đang suy nghĩ vấn đề này, tiểu hồ ly đã đi theo mà lên, vọt vào phòng ngủ của Ngô Sở, kiều thét: "A Sở ca, huynh dục đối với nàng làm gì?

Nàng chính là Phượng tộc chi hoàng, cẩn thận rước lấy họa sự cho Tử Ngọc Sơn.

Huynh nếu thật sự nhịn không được, vậy, vậy cứ hướng ta tới là được!" Tiểu hồ ly bộ dáng bất chấp tất cả lấy thân nuôi hổ này, làm cho Ngô Sở có chút dở khóc dở cười. "Được rồi, đừng nháo, tiểu Phượng Hoàng này xảy ra chút vấn đề, cũng không biết nàng lúc này chạy đến Tử Ngọc Sơn chúng ta làm gì.

Bất quá mặc kệ như thế nào, ta phải cứu nàng trước, nếu nàng thật sự chết ở Tử Ngọc Sơn chúng ta, vậy thì đúng là rước họa cho chúng ta rồi." Lời vừa mới dứt, bên ngoài đại trận Tử Ngọc Sơn lại xuất hiện một đạo thân ảnh.

Đó là một nam tử diện mạo tuyệt mỹ nhưng lộ ra vẻ tà dị, ấn đường còn có một đạo ký hiệu xích viêm (lửa đỏ).

Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua ngọn núi lớn mênh mông phía dưới, sau đó duỗi tay nắm quyền, một quyền oanh xuống.

Liền thấy một cái nắm đấm đen kịt như mực, bỗng nhiên hóa thành ngàn vạn trượng, ầm ầm nện xuống.

Bình...

Phía trên bầu trời Tử Ngọc Sơn, phù văn màu tím biến đổi nhanh chóng, rậm rạp chằng chịt liên thành một mảnh, ngăn trở nắm đấm thạc đại này.

Nhất thời, kình khí bay tứ tung, xé rách tàn vân trên không trung.

Mà cự quyền ngàn vạn trượng kia cũng trong nháy mắt hóa thành một mảnh hắc sắc, che khuất bầu trời, trong nháy mắt liền khiến một mảnh thiên vũ từ ban ngày biến thành đêm tối.

Bầu trời nguyên bản trôi nổi tàn vân, tức khắc bị màu đen thay thế.

Tầng hai đại điện trên đỉnh Thần Mộc, Ngô Sở thần sắc ngưng trọng ngẩng đầu nhìn lại.

Thân ảnh Nghệ Bảo xuất hiện trên vai Ngô Sở, một chuỗi phù văn công đức từ hai tay nó vươn ra, liên kết với những công đức thần văn đang trói buộc tiểu Phượng Hoàng kia. "Nơi này giao cho ta đi!

Ngươi đi ra bên ngoài đỡ một lúc trước, tin tưởng Hậu Thổ tỷ tỷ rất nhanh sẽ chạy tới." Nghệ Bảo mở miệng nói, "Tưởng tất lấy uy năng của hộ sơn đại trận, cùng với linh bảo trên người ngươi, giữ được cái mạng nhỏ khẳng định không thành vấn đề." Ngô Sở gật đầu, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ, chỉ để lại tiểu hồ ly chớp đôi mắt to nhìn Nghệ Bảo, hỏi: "Có phải có địch nhân đánh tới cửa rồi không?" Nghệ Bảo nhìn thoáng qua tiểu hồ ly, lắc đầu nói: "Đừng hỏi những thứ này, ngươi đi ra bên ngoài chờ đi!" Tiểu hồ ly nhíu nhíu mày, tổng cảm thấy ánh mắt Nghệ Bảo nhìn nàng có chút không thích hợp, nhưng nhất thời cũng nghĩ không rõ ràng sự không thích hợp này đến từ đâu.

Nhìn tiểu Phượng Hoàng kia bị công đức thần liên trói lại, từng tia hắc khí tuôn ra ngoài, mày nàng nhíu càng sâu, tổng cảm thấy luồng hắc khí này có chút quen thuộc.

Bên ngoài đại trận Tử Ngọc Sơn, Ngô Sở nhìn người thanh niên tướng mạo yêu dị này, mày hơi nhíu lại, cảm thấy tên này đẹp trai đến mức có chút quá phận, có chút cảm giác nam sinh nữ tướng. "Không biết đạo hữu là thần thánh phương nào, còn xin báo tên, Tử Ngọc Sơn

ta trước đây có từng đắc tội qua chỗ nào với đạo hữu chăng?" Ngô Sở vừa hỏi vừa làm tốt chuẩn bị đối phương đột nhiên làm khó dễ. "Nơi này chính là Tử Ngọc Sơn sao?" Người thanh niên kia rõ ràng có chút ngoài ý muốn, sau đó nở nụ cười, nụ cười cũng làm cho Ngô Sở cảm thấy cảm giác tà mị quỷ dị. "Ta là thần thánh phương nào tịnh không quan trọng, quan trọng là, giết ngươi, ta có thể đạt được không ít chỗ tốt." Thanh niên kia nói xong, hai tay hợp lại, lại mở ra, tức khắc liền có vô số hắc khí từ trong cơ thể hắn phun trào mà ra, nối thành một mảnh với mây đen trên không trung, hóa thành nộ triều cuồn cuộn, tịch quyển về phía Ngô Sở cùng hộ sơn đại trận Tử Ngọc Sơn sau lưng hắn.

Ngô Sở vừa thấy khí tức này, lập tức biết ngay đối phương đến từ Tây Phương Ma Giáo.

Trong lòng hừ lạnh, một cây cờ nhỏ màu vàng (Hạnh Hoàng Kỳ) dài một thước bảy tấc trong nháy mắt xuất hiện trong tay hắn.

Cờ nhỏ vừa vẫy, tức khắc liền có vạn đóa sen vàng hiện lên trên không trung, bảo hộ vùng trời này, mặc cho hắc triều kia trùng kích như thế nào cũng vô pháp lay động sen vàng mảy may.

Thanh niên kia thấy thế, trong miệng mắng một câu, xoay người liền thi triển độn quang bỏ đi.

Ngô Sở thấy vậy, quát: "Ma nghiệt chạy đi đâu!

Xem kiếm!" Theo tiếng gầm lên giận dữ này của Ngô Sở, đạo độn quang kia trong nháy mắt gia tốc, nhưng sau lưng hắn lại đâu có thanh kiếm nào, chẳng qua là Ngô Sở thuận miệng hô một câu dọa đối phương mà thôi.

Thấy dọa đối phương bỏ chạy, Ngô Sở nhìn nhìn lá cờ trong tay, cười cười: "Xem ra đối phương cũng là người cẩn thận, chính là không biết là vị thủ hạ nào của Ma Tổ." Trong không ít tác phẩm lưu

phái Hồng Hoang mà Ngô Sở từng xem qua, giới thiệu đối với thủ hạ của Ma Tổ La Hầu đều không nhiều lắm, có thậm chí trực tiếp viết thành là một ít hung thú.

Bất quá nghe nói Minh Hà Lão Tổ sau khi Ma Tổ bị xử lý, đã thu dung không ít thần ma chạy trốn từ Ma Giáo qua làm thủ hạ.

Cho nên trong số những thủ hạ cường đại kia của Minh Hà Lão Tổ, hẳn là có không ít thần ma đến từ Ma Giáo.

Tên có tướng mạo kỳ lạ như vậy, cũng không biết là đã chết trong Đạo Ma chi chiến, hay là ma thần chạy trốn tới bên kia chỗ Minh Hà Lão Tổ.

Ngay cả tên cũng không dám lưu, có thể thấy được đối phương cẩn thận cỡ nào.

Ngay tại lúc Ngô Sở chuẩn bị xoay người trở về, thân ảnh Hậu Thổ tiểu thư tỷ xuất hiện ở bên cạnh hắn, cao thấp nhìn hắn một cái: "Ngươi không sao chứ!" Ngô Sở lắc đầu, lại lắc lắc Hạnh Hoàng Kỳ trong tay, mỉm cười nói: "Không có việc gì, có nó ở đây mà!

Chính là đối phương quá mức cẩn thận, một kích không trúng liền tự bỏ chạy xa." Hậu Thổ tiểu thư tỷ gật đầu một cái, nói: "Ta đi đuổi theo hắn!" "Đừng!" Ngô Sở một phen giữ chặt tiểu thư tỷ, muốn kéo nàng trở về.

Tuy rằng kết quả là thân thể hắn bị mang theo nhào về phía trước, cuối cùng ngã vào trong lòng tiểu thư tỷ, nhưng tổng coi như là gọi được tiểu thư tỷ lại.

Tiểu thư tỷ duỗi tay đỡ lấy hắn, hắn cứ như vậy thuận thế ôm lấy tiểu thư tỷ, nói: "Đối phương rất cẩn thận, hơn nữa ta lo lắng hắn có đồng bọn khác tiềm phục ở bên cạnh." "Từ khí tức vừa rồi đến xem, đối phương tối đa cũng chỉ là cấp độ Thái Ất chi đỉnh..." Tiểu thư tỷ

nói xong, không khỏi trừng mắt nhìn hắn một cái, muốn đẩy hắn ra xa chút, nhưng Ngô Sở lại giở thói vô lại với nàng, ôm chặt lấy nàng: "Tỷ, gần đây sao đều không tới thăm ta?" Tiểu thư tỷ bĩu môi, nói: "Ngươi cũng không tới thăm ta nha!" "..." Ngô Sở bị nghẹn họng, sau đó gật đầu nói: "Là lỗi của ta, về sau bảo đảm vừa có thời gian liền đi thăm tỷ." Đối mặt với Ngô Sở đang giở thói vô lại với nàng, tiểu thư tỷ hiển nhiên không có quá nhiều kinh nghiệm ứng đối, chỉ có thể như vậy để cho hắn chiếm tiện nghi, chuyển sang chuyện khác hỏi: "Tên ma đầu kia lại tới tìm ngươi gây phiền toái sao?" Hơi thở vừa rồi, tiểu thư tả vẫn còn rất quen thuộc, dù sao cũng đã từng giao đấu với phân thân của Ma Tổ, sao có thể xa lạ với ma khí được.

Vì vậy nàng mới có câu hỏi này, dù sao thì lòng dạ của ma đầu muốn hại Ngô Sở chắc chắn chưa từ bỏ.

Ngô Sở lắc đầu nói: "Chắc là trùng hợp thôi, gã vừa rồi rõ ràng không biết nơi đây là Tử Ngọc Sơn, lúc nghe nói đây là Tử Ngọc Sơn thì có vẻ hơi phấn khích, nói là giết được ta sẽ nhận được không ít phần thưởng.

E là lão ma đầu kia treo thưởng ta trong Ma giáo rồi!" Vừa nói, Ngô Sở vừa buông nàng ra, nhưng chỉ là buông vòng tay, tay vẫn nắm chặt.

Theo ánh tím lóe lên, hai người nhanh chóng xuất hiện trên đỉnh Thần Mộc.

Chương 311

"Cũng không biết gã đó lấy đâu ra tự tin, ngay cả phân thân của lão ma đầu cũng không giết được ta, y dựa vào cái gì chứ?" "Cho nên ngươi mới suy đoán, gã đó có thể có đồng bọn khác?" Hậu Thổ tiểu thư tả và Ngô Sở ngày càng ăn ý.

Ngô Sở khẽ gật đầu, rồi nói: "Hơn nữa khu vực này bây giờ đã là địa bàn của Phượng tộc rồi.

Trên địa bàn Phượng tộc mà y còn dám truy sát Phượng Tịch… À, tiểu phượng hoàng Phượng Tịch chạy đến tìm ta rồi, nhưng nàng bị nhiễm ma khí, Nghệ Bảo đang cứu nàng." Ngô Sở vừa nói vừa dẫn tiểu thư tả lên lầu.

Bên ngoài phòng ngủ của hắn, Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly đang thì thầm to nhỏ, thấy Ngô Sở nắm tay tiểu thư tả đi lên, cả hai dường như đều thở phào nhẹ nhõm, rõ ràng là có lòng tin vào tiểu thư tả hơn. "Tả tả, tỷ đến rồi, chúng ta còn đang định thông báo cho tỷ đó!" Hậu Thổ tiểu thư tả gật đầu, nói: "Lúc trước cảm nhận được ma khí ngút trời ở phía Tử Ngọc Sơn này, ta liền thi triển thần thông Súc Địa đến xem thử." "Tả tả, tỷ đến đúng lúc lắm, A Sở ca bắt con phượng hoàng nhỏ kia về phòng rồi." Lời của Tiểu Nguyệt Linh khiến Ngô Sở đưa tay cốc cho nàng một cái, "Cái gì gọi là ta bắt con phượng hoàng nhỏ kia về phòng, Tiểu Vũ không nói cho muội biết đã xảy ra chuyện gì sao?" Nhìn tiểu xà cơ đã lớn trước mắt, Ngô Sở cảm thấy, tiểu xà cơ lúc nhỏ vẫn đáng yêu hơn.

Tại sao phải lớn lên chứ!

Không lớn chẳng phải tốt hơn sao!

Hậu Thổ tiểu thư tả thấy vậy cũng che miệng khúc khích cười.

Ngô Sở bèn đẩy cửa đi vào, để khỏi phải đối mặt với ánh mắt kỳ quái của ba người phụ nữ này.

Trong phòng ngủ, Nghệ Bảo đang từ từ rút từng chút ma khí trong cơ thể tiểu phượng hoàng ra, tiêu hao công đức chi lực của nó.

Hồi lâu, đôi mắt của tiểu phượng hoàng từ từ mở ra, nhìn xung quanh, chớp chớp mắt, rồi bật ngồi dậy, cảm nhận cơ thể một chút, ngạc nhiên nói: "Ủa?

Trong cơ thể ta…" Nàng nhìn về phía Ngô Sở và Hậu Thổ, "Là A Sở đạo hữu đã cứu ta sao?" Ngô Sở mỉm cười, hỏi: "Nàng có còn nhớ chuyện xảy ra trước đó không?" Tiểu phượng hoàng đứng dậy xuống giường, vừa đi vừa nói: "Nhớ chứ!

Trước đó ta dẫn thuộc hạ từ biên giới phía bắc trở về nam, trên đường gặp một vị đạo hữu trông rất xinh đẹp hỏi đường bọn ta.

Kết quả gã đó hỏi được nửa chừng thì đột nhiên nổi điên, ra tay hạ sát bọn ta.

Ta nhất thời không đề phòng nên bị thương một chút, các thuộc hạ của ta đã tranh thủ thời gian cho ta, giữ chân gã đó lại…" Nghe đến đây, Ngô Sở đoán rằng, những thuộc hạ kia của nàng, có lẽ đều toi mạng cả rồi.

Thế là hắn bèn hỏi: "Vậy nàng nên đi tìm phụ thân của mình chứ!

Sao lại chạy đến Tử Ngọc Sơn của ta?

Nếu chúng ta không ở Tử Ngọc Sơn, không cứu được nàng, thì nàng phải làm sao?" Tiểu phượng hoàng lắc đầu nói: "Ban đầu ta cũng không lo lắng lắm, chỉ là chạy trốn một hồi, liền cảm thấy có thứ gì đó đang xâm nhập vào cơ thể, thậm chí là nguyên thần của ta.

Ta nghĩ, đó có thể là ma khí mà phụ thân ta từng nói.

Muốn tiêu trừ ma khí này, ngoài việc dùng Ly Hỏa của Phượng tộc ta, còn có thể dùng công đức chi lực.

Ly Hỏa của ta cũng không thể chống lại ma khí đó, tu vi của ma đầu kia rõ ràng cao hơn ta rất nhiều.

Mà người có công đức chi lực trong Phượng tộc ta đều ở vương đình phía nam.

Lửa của phụ thân ta có lẽ cũng được, nhưng không đáng tin cậy bằng công đức chi lực…" E rằng Phượng Ly nghe được câu này chắc sẽ chửi thề, lão tử còn không đáng tin bằng người khác sao?

Thấy khóe miệng Ngô Sở giật giật, Phượng Tịch cười hì hì: "Ta chọn đúng rồi!

Phải không?" Ngô Sở lắc đầu nói: "Nàng là may mắn đó, vừa hay ta ở Tử Ngọc Sơn, vừa hay ta không bế quan tu hành, nếu không chỉ cần chậm một chút, gã kia đã đuổi kịp nàng rồi." Tiểu Phượng Tịch nghe vậy, đôi mắt phượng sáng lên, ra vẻ hung hăng dễ thương, nghiến răng nói: "Gã đó vậy mà vẫn còn truy sát ta?

Hừ!

Phượng tộc ta chưa đi về phía tây tìm bọn chúng gây sự, bọn chúng lại dám đến đây gây chuyện với Phượng tộc ta trước, lẽ nào lại như vậy!" Ngô Sở mỉm cười nói: "Nhưng nàng cũng đừng lo, y đã chạy rồi, gã đó cẩn thận lắm, e là đang chuẩn bị thực hiện quỷ kế gì đó!

Ví dụ như biến nàng thành một con ma hoàng, rồi ngấm ngầm phá hoại trong Phượng tộc, gây mâu thuẫn giữa Phượng tộc và hai tộc còn lại chẳng hạn." Tiểu Phượng Tịch có chút không hiểu, nhíu mày, "Ma đầu kia tại sao phải ngấm ngầm gây chiến giữa tam tộc?

Chẳng lẽ y không sợ sự việc bại lộ, tam tộc hợp lực tiêu diệt

sao?" Ngô Sở lắc đầu nói: "Những ma đầu đó ẩn náu rất sâu, nếu dễ dàng tìm thấy tung tích của chúng như vậy, e rằng Kỳ Lân tộc đã sớm ra tay rồi.

Hồng Hoang đại địa rộng lớn như vậy, ai nói chúng nhất định sẽ ở lại phía tây?

Lần này chẳng phải chúng đã ra tay với nàng ở biên giới phía bắc đó sao!" Lần trước ma đầu kia bị Thủy tổ Kỳ Lân phá tan sào huyệt, cuối cùng mang theo núi Tu Di bỏ trốn, đã qua mười mấy hai mươi vạn năm, cũng sắp được hai nguyên hội rồi!

Nhưng đến nay Kỳ Lân tộc vẫn không thể tìm ra tung tích của lão ma đầu đó, có thể thấy muốn tìm ra tung tích của ma đầu không phải là chuyện dễ dàng. "Được rồi, nàng cũng đừng quá tức giận, may mà nàng bây giờ không sao, lát nữa báo chuyện này cho phụ thân nàng, họ sẽ quyết định." Ngô Sở nói: "Nàng đến đúng lúc lắm, ban đầu chúng ta còn định tổ chức ăn mừng cho Tiểu Nguyệt Linh, chúc mừng muội ấy tấn cấp Kim Tiên thành công!

Ăn xong rồi hẵng về!" Nghe Ngô Sở nói bọn họ chuẩn bị mở tiệc, tiểu phượng hoàng liền gật gật cái đầu nhỏ, "Cũng phải!

Chuyện này cũng không vội, vậy ta ăn xong rồi về." Một âm mưu có thể đến từ lão ma đầu đã bị tiêu tan trong vô hình, còn thuận tay cứu được con phượng hoàng nhỏ này, không cho nàng cơ hội ăn vạ Tử Ngọc Sơn, Ngô Sở tự nhiên cũng vui vẻ.

Người duy nhất không vui, có lẽ chỉ có Nghệ Bảo.

Bởi vì công đức mà nó nhận được sau khi tiêu trừ ma khí cũng chỉ vừa đủ bù lại phần công đức đã tiêu hao trước đó, tương đương với việc làm không công một trận, tức chết đi được!

Nhưng Ngô Sở cảm thấy, không thể tính toán như vậy được, dù

sao cứu được tiểu phượng hoàng, đối với Tử Ngọc Sơn mà nói, rõ ràng là một việc có lợi.

Một là có thể đả kích lão ma đầu kia, hai là cũng coi như để Phượng tộc nợ Tử Ngọc Sơn hắn một ân tình.

Giống như việc Trung Quốc xây dựng cơ sở hạ tầng ở hậu thế, rõ ràng xây dựng đường sắt cao tốc là kinh doanh thua lỗ, nhưng vẫn làm, việc kinh doanh đường sắt cao tốc tuy thua lỗ, nhưng lại có thể kiếm lại từ những nơi khác.

Cho nên nói, nhìn sự việc không thể chỉ chăm chăm vào một điểm, mà nên nhìn vào toàn cục.

Nếu là bọn họ có thể đạt được những Tiên Thiên Chí Bảo này, vậy Kỳ Lân nhất tộc há không phải có thể lấn át trên hai tộc còn lại?

Sau khi có ý thức tự chủ, tiểu tinh linh điện thoại cũng không thể nào hoàn toàn lý trí được nữa.

Có được có mất vậy!

Hoàng sinh tại thế, duy mỹ thực dữ ca vũ bất khả cô phụ a!

Tiểu phượng hoàng sau khi thoát nạn, lĩnh ngộ về hoàng sinh lại càng thấu triệt hơn.

Điều duy nhất không hoàn hảo, có lẽ là do đổi thành Tiểu Thải Nương làm đầu bếp chính, nên món ăn này so với món Tiểu Nguyệt Linh làm ra, tự nhiên chênh lệch không nhỏ.

Đương nhiên, nếu chưa từng nếm qua món ăn do Tiểu Nguyệt Linh làm, thì món ăn của Tiểu Thải Nương thực ra vẫn rất ngon, ít nhất cũng được bảy tám phần công lực của Tiểu Nguyệt Linh lúc chưa thông thần.

Nhưng đây là tiệc mừng Tiểu Nguyệt Linh tấn cấp Kim Tiên,

không thể nào lại kêu Tiểu Nguyệt Linh đi nấu cơm cho mọi người được!

Không có ai bắt nạt tiểu đầu bếp như vậy.

Cho nên, kém một chút thì kém một chút vậy!

Tạm chấp nhận là được.

Bầu trời đầy sao lấp lánh, soi bóng trên mặt hồ, trên đỉnh Thần Mộc, những tiểu hoa tiên ở trước những căn nhà gỗ nhỏ mà họ ở, treo lên từng chiếc đèn thủy tinh đủ màu sắc.

Ánh sáng trong những chiếc đèn thủy tinh không phải là ánh lửa, mà là những viên tinh thạch tỏa ra ánh sáng đủ màu.

Những viên tinh thạch này thực ra đều là ngũ hành linh thạch, không có vấn đề gì về bức xạ.

Chương 312

Ánh đèn và ánh sao giao hòa, khiến cả đỉnh Thần Mộc trở nên hân hoan.

Không khí náo nhiệt kéo dài đến tận sáng, những tiểu hoa tiên lại thu những chiếc đèn lồng đủ màu về nhà gỗ, Ngô Sở cảm thấy tiểu phượng hoàng cũng nên rời đi rồi.

Kết quả hắn vừa nhắc đến chuyện này, tiểu phượng hoàng liền lắc đầu, "Ta vẫn nên truyền tin cho phụ thân, để ngài phái thuộc hạ đến đón ta!

Lỡ như ma đầu kia mai phục ta bên ngoài thì sao?" A, cái này… thật có lý!

Ngô Sở nhất thời không biết phản bác thế nào, dù sao khả năng này là có tồn tại.

Nếu bên này vừa cứu được nàng, quay đi nàng lại gặp chuyện, chẳng phải thành trò cười sao?

Nhưng tiểu hồ ly lại nói: "Nếu đã vậy, chúng ta chi bằng lấy Phượng Tịch đạo hữu làm mồi nhử, giăng bẫy ngược lại, dụ ma đầu kia ra?" Hậu Thổ tiểu thư tả nhìn tiểu hồ ly một cái, hỏi: "Làm sao để giăng bẫy ngược lại?" "Tả tả và A Sở ca thi triển thuật pháp, ẩn thân trong tay áo của Phượng Tịch đạo hữu, hoặc là A Sở ca thi triển thuật pháp, giả trang thành Phượng Tịch đạo hữu, rồi thi triển thuật Tụ Lý Càn Khôn, mang theo tả tả, A Sở ca có những cực phẩm linh bảo bên người, an toàn không thành vấn đề…" "Không được!" Ngô Sở lắc đầu, "Vấn đề an toàn của ta có thể không cần lo, nhưng vấn đề an toàn của Phượng Tịch đạo hữu và tả tả thì không phải là vấn đề sao?" Hậu Thổ và Phượng Tịch nhìn nhau, ngược lại gật đầu nói: "Có thể

thử!" Nghệ Bảo cũng ở trong lòng Ngô Sở cổ vũ, kêu lên: "Làm đi!

Tại sao không làm?

Có ta ở đây, ngươi sợ cái gì?

An toàn của Hậu Thổ tả tả còn cần ngươi lo sao?

Con phượng hoàng nhỏ kia có thể thoát khỏi sự truy sát của đối phương, trên người chắc chắn cũng có bảo bối phòng thân, phú quý hiểm trung cầu…" Lúc này Nghệ Bảo đã hoàn toàn chìm đắm trong công đức rồi. "Ta từ chối!" Ngô Sở không nghe lời xúi giục của Nghệ Bảo, "Ta không cần phú quý, ta cũng không muốn mạo hiểm!

Nếu đây là quỷ kế của lão ma đầu kia…" "Vậy mang theo mộc ngẫu phân thân của lão tổ đi!

Ngươi sợ cái gì?" "Không cần, đó là dùng để bảo mệnh, không phải dùng để mạo hiểm." "…" Ngô Sở dầu muối không ăn, ai khuyên cũng trực tiếp từ chối.

Thế là, cứ như vậy, tiểu Phượng Tịch đến bên ngoài Thần Mộc, tùy tiện bắt một con chim bay rất bình thường, rồi đánh một đạo huyền quang vào thân con chim này, sau đó thả nó bay đi.

Con chim bay rất bình thường đó, dưới sự gia trì của đạo huyền quang mà tiểu Phượng Tịch đánh ra, bay nhanh như điện, trong nháy mắt đã biến mất ở chân trời. "Đây là thuật gì?" Ngô Sở không khỏi có chút tò mò hỏi. "Đây là thuật truyền tin cự ly ngắn của tộc ta, dùng pháp lực gia trì vào thân chim thường, khiến nó tạm thời có thần thông bay nhanh, nhưng thuật này cũng có nhược điểm, sau khi thi triển thuật này, con chim này sống không được bao lâu." Cái gọi là chim thường, thực ra cũng không bình thường, dù sao cũng có tu vi Tiên Thiên.

Chỉ là thân thể tu vi Tiên Thiên này, quả thực không thể chịu đựng

quá nhiều pháp lực của cảnh giới Thái Ất. "Có thể ngoại truyền không?" "A Sở đạo hữu muốn học sao?" Tiểu Phượng Tịch nghiêng đầu nhỏ, mỉm cười hỏi hắn. "Nếu có thể ngoại truyền, vậy ta tự nhiên bằng lòng học." "Vậy ta dạy ngươi nhé!" "Tốt!" Ngô Sở vừa nói, vừa nhìn xung quanh, thấy tiểu hồ ly và Tiểu Nguyệt Linh, cùng với Hậu Thổ tiểu thư tả họ đều không đi theo ra, liền lén lút lấy chiếc lông đuôi phượng kia ra, đưa trả lại, "Nào, chiếc lông đuôi này trả lại cho nàng…" Vốn dĩ đang cười hì hì, Phượng Tịch sau khi thấy hành động này của Ngô Sở, mày ngài liền khẽ nhíu lại, hỏi: "A Sở đạo hữu có ý gì?

Là không muốn làm bạn với ta sao?" Ngô Sở lắc đầu khẽ thở dài, "Không phải ta không muốn, thực sự là, trước đây ta không biết tặng lông đuôi, ở Phượng tộc các nàng còn có ý cầu ái!

Nàng có lẽ còn chưa biết, mấy vạn năm trước, phụ thân và thúc thúc nàng họ đã đến tìm ta rồi." Chuyện này, tiểu Phượng Tịch sau này tự nhiên có nghe nói qua, thế là nàng mím môi, khuôn mặt nhỏ có chút ửng hồng, giải thích: "Ta cũng không có ý đó, A Sở đạo hữu thực ra có thể không cần để ý đến suy nghĩ của phụ thân ta họ." Không có ý đó sao?

Ngô Sở nhìn nàng một cái, còn muốn nói 'nàng mà thích ta cái gì, ta đổi còn không được sao', nhưng bây giờ, bảo hắn nói gì đây?

Hắn chỉ có thể nói: "Haizz!

Lời đồn đáng sợ a!" "Đạo hữu cũng nói lời đồn đáng sợ, nếu ta thu hồi nó, vậy ta còn mặt mũi nào mà đứng trước mặt các đồng đạo trong Phượng tộc?

Họ chắc chắn sẽ nghĩ rằng đạo hữu coi thường ta…" Ta thực sự không coi trọng nàng mà!

Mặc dù nàng rất đáng yêu.

Nhưng lời này, Ngô Sở không tiện nói ra, quá tổn thương người khác, tuy nàng là một con phượng hoàng, nhưng con phượng hoàng nhỏ này còn sĩ diện hơn người thường!

Ban đầu vì một chút sĩ diện, nàng đã dám đấu với Ly Vẫn, hơn nữa còn là trong tình huống biết rõ đối phương có Tù Ngưu và Ngao Càn ở đó.

Thấy vậy, Ngô Sở không tiện cố chấp trả lại chiếc lông đuôi phượng này nữa, chỉ nói: "Vậy phiền Phượng Tịch đạo hữu nói rõ với lệnh tôn, để họ không lại đến tìm ta gây phiền phức." Phượng Tịch thấy hắn thu lại lông đuôi phượng, liền cười hì hì nói: "Sẽ không đâu, họ mà đến Tử Ngọc Sơn này, chắc chắn cũng là đến để thưởng thức mỹ thực, chứ không phải tìm đạo hữu gây phiền phức." "…" Ngô Sở há miệng, đột nhiên cảm thấy, lời nàng nói, hình như rất có lý.

Lần trước gặp Phượng Ly và Phượng Thanh, cùng với Đại Phong, cuối cùng họ cũng không đánh nhau, đều bị tài nấu nướng của Tiểu Nguyệt Linh chinh phục.

Quả nhiên, sự thật chứng minh, ở thế giới Hồng Hoang này, có một nghề độc môn, quan trọng biết bao!

Lông đuôi phượng không trả lại được như ý, khi Ngô Sở trở về đại điện, liền bị ba cái lườm, lần lượt đến từ Hậu Thổ tiểu thư tả, tiểu hồ ly và Tiểu Nguyệt Linh.

Không biết từ lúc nào, Tiểu Nguyệt Linh cũng đã không còn đứng về phía hắn, mà chạy đi ôm đùi Hậu Thổ tiểu thư tả rồi, haizz!

Ngô Sở có chút buồn bã, giang tay ra, dường như đang nói: không thể trách ta được!

Chẳng lẽ các nàng vừa rồi không nghe thấy cuộc nói chuyện của chúng ta sao?

Ta cũng rất khó xử mà!

Phản ứng của Phượng tộc bên kia cũng rất nhanh, người đến là Thanh Loan, một vị tỷ tỷ trông có vẻ lạnh lùng, nhưng thực ra rất hòa đồng, xinh đẹp.

Cùng đến với nàng, còn có vài sinh linh mạnh mẽ khác.

Nhưng lần này, họ không lộ ra bản thể, Ngô Sở cũng không rõ bản thể của họ rốt cuộc là loại mãnh cầm nào.

Lần trước hắn cũng không dám nhìn kỹ dung mạo và sự khác biệt về bản thể của những sinh linh mạnh mẽ này, để tránh xảy ra sự kiện 'mày nhìn cái gì' phiên bản Hồng Hoang.

Chỉ là điều Ngô Sở không ngờ tới là, vị tỷ tỷ xinh đẹp của Phượng tộc này lại còn mang theo một thi thể cự thú cảnh giới Thái Ất, một con phi hùng thân dài mấy nghìn trượng, có cánh.

Nếu là Đại Phong mang theo thi thể cự thú đến, Ngô Sở sẽ không ngạc nhiên chút nào, nhưng người biến thành Thanh Loan… Ngô Sở ít nhiều cũng có chút bất ngờ!

Nhìn con phi hùng có cánh này, Ngô Sở cảm thấy rất tiếc, loại sinh vật thần kỳ này, thậm chí còn hiếm thấy như phượng và kỳ lân ở hậu kỳ Hồng Hoang.

Con quái vật có thân hình béo mập như gấu, đôi cánh to như chim lớn này, nếu mà thu nhỏ thân hình để làm nũng như Tiểu Bạch Trạch… Ừm, cái này chỉ có thể là tưởng tượng thôi. "Đại Phong đạo hữu sao không cùng đến?" Ngô Sở dẫn Phượng Thanh vào đỉnh Thần Mộc, thuận miệng hỏi, dù sao so ra, Đại Phong mới là người nên đến nhất.

Phượng Thanh một bên xoa đầu nhỏ của Phượng Tịch, một bên mỉm cười đáp: "Tam huynh và Cửu đệ sau khi nhận được tin Tịch Nhi

gặp phải truy sát, liền dẫn đội lên phía bắc tiếp ứng rồi, có lẽ là lỡ mất Tịch Nhi!

Ta khi nhận được tin Tịch Nhi xuất hiện ở Tử Ngọc Sơn, còn có chút kỳ lạ, nó không quay về tìm chúng ta, lại chạy đến đây tìm Bất Xuất đạo hữu…" Phượng Thanh nói xong, liếc mắt nhìn Ngô Sở, dường như đang nói: ngươi còn dám nói giữa hai người không có quan hệ gì?

Vậy đây là cái gì? "…" Đối với điều này, Ngô Sở có một bụng lời muốn phàn nàn, không biết nên nói ra sao.

Khẽ ho một tiếng, Ngô Sở mới nói: "Đây chính là chỗ thông minh của Phượng Tịch, nàng biết trên người ta có công đức linh bảo, công đức chi lực có thể tiêu trừ ma khí." Nghe đến hai chữ 'ma khí', Phượng Thanh thu lại vẻ mặt cười đùa, nhìn tiểu Phượng Tịch đang bám lấy mình bên cạnh, "Ma đầu thật to gan!

Tịch Nhi, nói kỹ cho cô cô nghe." Phượng Thanh rõ ràng đã nổi giận với Ma giáo phương Tây, bọn họ còn chưa ra tay với Ma giáo phương Tây như Kỳ Lân tộc!

Những ma đầu kia lại dám chạy đến khiêu khích Phượng tộc bọn họ.

Ngô Sở cũng không biết, sau khi lịch sử thần thoại bị chính mình xáo trộn lung tung, Ma Tổ La Hầu có còn thể ngấm ngầm gây ra đại loạn tam tộc như trong thế giới Hồng Hoang nguyên bản không, hay là bị tam tộc liên thủ đánh bại.

Chương 313

Nếu là vế sau, vậy tương lai còn có Đạo Ma chi tranh không?

Nghĩ vậy, Ngô Sở liền thầm cảm thán trong lòng, sau đó dặn dò Nguyệt Linh đi xử lý thi thể phi hùng kia, không biết cánh phi hùng nướng, có giống như cánh gà nướng không. "Phượng Thanh đạo hữu, biệt lai vô dạng!" Trước đại điện, Hậu Thổ tiểu thư tả dẫn theo Nguyệt Linh bọn họ, cúi mình hành lễ.

Thanh Loan đáp lại một lễ, "Lại gặp mặt rồi, Hậu Thổ đạo hữu vẫn khỏe chứ!

Đa tạ các vị đạo hữu đã chiếu cố Tịch Nhi, bần đạo cảm kích vô cùng!" "Đạo hữu không cần khách khí, mời vào trong!" Khí độ mà Hậu Thổ tiểu thư tả thể hiện ra, giống như nữ chủ nhân nơi đây, ung dung không vội vã, khí chất đoan trang.

Phượng Thanh bước vào đại điện, quét mắt một vòng trong điện, rất nhanh liền phát hiện ra chiếc bàn thờ trong đại điện, cùng với bức tượng gỗ trên bàn thờ.

Trước bức tượng gỗ đó, còn có một lư hương, bên cạnh còn có một ngọn đèn.

Nhìn thấy ngọn đèn này, ánh mắt của Phượng Thanh không khỏi ngưng lại, bởi vì nàng phát hiện, đó lại là một kiện cực phẩm linh bảo, tuy không có khí tức của tiên thiên linh bảo, nhưng ngọn lửa ở tâm đèn, theo cảm giác của nàng, đây xác thực là một kiện cực phẩm linh bảo sơ cấp.

Một kiện cực phẩm linh bảo như vậy, cứ thế đường hoàng đặt ở đây.

Lại nhìn xung quanh, ngay cả tòa đại điện này, cũng là một kiện công đức linh bảo… Thực tế, Ngô Sở khi tính toán những cực phẩm linh bảo mà mình sở hữu, đều không tính cả ngọn Lưu Ly Nhật Quang Đăng kia vào.

Bởi vì trong mắt hắn, ngọn Nhật Quang Đăng này cũng chỉ có lọn Thái Dương Chân Hỏa kia là quý giá, phối hợp với thần thông Ngự Hỏa, mới có thể phát huy tác dụng của nó.

Hơn nữa giữa hậu thiên linh bảo và tiên thiên linh bảo, có một sự khác biệt rất lớn, đó là hậu thiên linh bảo, có thể phát huy ra bao nhiêu uy lực, hoàn toàn phụ thuộc vào tu vi của người sử dụng.

Cho nên rất nhiều lúc, ngọn Lưu Ly Nhật Quang Đăng này, đều bị Ngô Sở dùng làm máy điều tiết ánh sáng cho những kỳ hoa dị thảo ở hậu hoa viên, cũng như làm lửa bếp cho Tiểu Nguyệt Linh chế biến mỹ thực.

Bởi vì một số nguyên liệu có phẩm chất cao, với tu vi của Tiểu Nguyệt Linh, dùng lửa bếp thông thường để chế biến sẽ rất tốn thời gian, tốc độ rất chậm.

Cho nên, ngọn Lưu Ly Nhật Quang Đăng này tuy có thể coi là kiện cực phẩm linh bảo thứ sáu của Ngô Sở, nhưng Ngô Sở thường không mang theo bên mình, thường hay bỏ quên nó.

Nhưng trong mắt Thanh Loan, đó chính là biểu hiện của sự hào phóng.

Đường đường cực phẩm linh bảo, chỉ có thể dùng để chiếu sáng, nơi ở, lại là một kiện công đức linh bảo, nền móng của nơi ở, lại là một gốc cực phẩm linh căn… Tuy không thể so với vương đình Phượng tộc của họ, nhưng đó là vương đình được tạo ra bằng sức của cả tộc họ.

Hơn nữa, ngọn lửa ở tâm đèn kia, khiến Thanh Loan khá là động lòng.

Đó là ngọn lửa rất giống với Ly Hỏa của Phượng tộc họ, nhưng về bản chất lại hoàn toàn khác biệt, ngọn lửa đó, hẳn là đến từ mặt trời trên trời.

Thanh Loan ánh mắt u u nhìn chằm chằm vào đóa Thái Dương Chân Hỏa kia, nói: "Bất Xuất đạo hữu, bần đạo có một yêu cầu bất quá, mong đạo hữu thành toàn?" Ngô Sở thấy ánh mắt của Thanh Loan nhìn chằm chằm vào lọn Thái Dương Chân Hỏa kia, liền biết đối phương muốn để ý đến ngọn Lưu Ly Nhật Quang Đăng này, thế là liền lắc đầu cười nói: "Lửa này là ta dùng để điều tiết quá trình quang hợp của những linh thực vật trong hậu viện, đồng thời cũng là lửa bếp cho Tiểu Nguyệt Linh chế biến mỹ thực, Phượng Thanh đạo hữu chẳng lẽ muốn nuốt chửng nó sao!" Nói như vậy, tương đương với việc từ chối một cách khéo léo.

Phượng Thanh lắc đầu nói: "Bần đạo không phải muốn nuốt chửng nó, chỉ là muốn lĩnh ngộ một chút sự huyền diệu của Thái Dương Chân Hỏa, xem có thể đẩy Thanh Minh Chi Hỏa mà bần đạo luyện được lên một tầng nữa không.

Mong đạo hữu thành toàn, sau này bần đạo tất có hậu tạ!" "Nếu chỉ là lĩnh ngộ một chút, vậy cũng không cần hậu tạ gì cả, đạo hữu cứ tự nhiên là được." Ngô Sở thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng không lo lắng sau khi Thanh Loan này lĩnh ngộ được sự huyền bí của Thái Dương Chân Hỏa, có ảnh hưởng xấu gì đến Thái Nhất và Đế Tuấn không.

Dù sao hai vị đó và Phượng tộc cũng không có giao thiệp gì nhiều.

Bây giờ hai vị đó có lẽ vẫn đang tu hành trong Thái Dương hành cung, long phượng đại kiếp, cũng không liên quan gì đến họ.

Đợi long phượng đại kiếp kết thúc, con Thanh Loan này có còn sống được không, cũng là một vấn đề. "Đạo hữu hào phóng như vậy, bần đạo tự nhiên cũng không thể chiếm tiện nghi của đạo hữu." Thanh Loan mỉm cười, rồi nói: "Nhưng chuyện này không vội, bần đạo nghe chuyện của Tịch Nhi trước!" Những gì tiểu Phượng Tịch gặp phải, Ngô Sở bọn họ trước đó đã nghe qua một lần.

Cho nên lần này, khi tiểu Phượng Tịch kể lại với Thanh Loan, họ đều im lặng ngồi bên cạnh làm bạn, mà không lên tiếng ngắt lời.

Các tiểu hoa tiên mang đến dưa quả, mật ngọt và linh nhưỡng, lặng lẽ đặt trước mặt mọi người, Thanh Loan vừa nhấm nháp vừa nghe, mày ngài lúc thì khẽ nhíu, lúc thì giãn ra.

Nhưng có thể cảm nhận được, Thanh Loan đã đang kìm nén cơn giận trong lòng.

Con gái của Phượng tộc, một trong tam tộc Hồng Hoang, lại bị ma nghiệt nhỏ bé bắt nạt, hơn nữa đối phương còn có thể có ý đồ xấu với Phượng tộc họ, sao có thể nhịn được?

Thế là, Thanh Loan thi triển một phép, một ngọn lửa màu xanh từ tay nàng bay ra, ngọn lửa hóa thành một con chim nhỏ màu xanh, bay ra ngoài điện.

Sau đó nàng nói với Ngô Sở: "Phiền đạo hữu mở hộ sơn đại trận, để bần đạo thông báo cho tam huynh và cửu đệ đến đây một chuyến, tiện thể thương lượng chuyện này." Ngô Sở rất muốn nói, các người thương lượng chuyện, có thể về rồi hẵng thương lượng!

Nhưng nghĩ đến việc trước khi Thanh Loan được ăn món ngon do Tiểu Nguyệt Linh làm, hoặc trước khi lĩnh ngộ được lọn Thái Dương Chân Hỏa kia, e là sẽ không dễ dàng quay về, đành phải thầm oán thán một chút.

Nhưng phương pháp truyền tin này của Thanh Loan, đối với Ngô Sở mà nói, lại là một diệu pháp khác.

Mấy ngày trước, pháp thuật truyền tin của Phượng tộc mà Phượng Tịch thi triển, trông có vẻ khá giống với pháp thuật này, chỉ là không biết bản chất bên trong có giống nhau không.

Sau khi Ngô Sở thả con chim lửa màu xanh kia ra khỏi hộ sơn đại trận của Tử Ngọc Sơn, liền thấy con chim xanh kia hóa thành một vệt hồng quang, tức thì bay xa.

Hắn khẽ ho một tiếng, nói: "Phượng Thanh đạo hữu xin hãy bớt giận, hãy nghe ta nói một lời." Phượng Thanh cũng là một người phụ nữ bình tĩnh, gật đầu, nhìn Ngô Sở.

Ngô Sở nghiêm túc nói: "Hiện nay sức mạnh chủ yếu của vương đình Kỳ Lân đang ở phía tây, ma đầu kia phái thuộc hạ đến khiêu khích Phượng tộc, có phải là có ý định dẫn Phượng tộc vào phía tây, từ đó khiến Phượng tộc và Kỳ Lân tộc xảy ra xung đột không?

Nếu Phượng tộc hành động hấp tấp, e rằng sẽ trúng kế của y." Bị Ngô Sở nhắc nhở như vậy, Thanh Loan mới thực sự bình tĩnh lại, suy tư gật đầu, quả thực không phải không có khả năng này.

Thanh Loan liếc nhìn Ngô Sở, cảm thấy có lẽ trước đây họ đã có chút đánh giá thấp hắn, mưu trí của hắn, có lẽ không thua kém gì Hồ tộc Thanh Khâu. "Đa tạ đạo hữu nhắc nhở, chúng ta sẽ xem xét kỹ lưỡng." "Như vậy, thì tốt nhất!

Ta cũng không hy vọng thấy Phượng tộc vì chuyện này mà bị ma đầu kia dắt mũi." Ngô Sở gật đầu, cuối cùng lại nói: "Ngoài ra, đạo hữu tốt nhất nên quay về tộc, tập trung rà soát lại các đệ tử trong tộc…" "Ý đạo hữu là, trong Phượng tộc có khả năng có đệ tử khác bị ma đầu lợi dụng?" Ngô Sở gật đầu nói: "Thủ đoạn của ma đầu, không chỗ nào không lọt, vẫn nên cẩn thận thì hơn." Thanh Loan suy tư gật

đầu. … Vào ngày thứ ba sau khi Thanh Loan và hai thuộc hạ của nàng ăn uống ở Tử Ngọc Sơn, Phượng Ly và Đại Phong dẫn theo vài cường giả thuộc hạ, vội vã chạy đến Tử Ngọc Sơn.

Nhìn thấy con gái tung tăng nhảy nhót xuất hiện trước mặt mình, Phượng Ly tuy không đến mức khoa trương nước mắt lưng tròng, nhưng đôi mắt già lại có chút mông lung, ngay cả ánh mắt nhìn Ngô Sở, cũng mang theo chút 'từ tường chi ý' khiến Ngô Sở cảm thấy có chút sợ hãi.

Ngô Sở dẫn các cường giả Phượng tộc vào trận, quay về đỉnh Thần Mộc, Hậu Thổ lại một lần nữa dẫn theo Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly bọn họ, chào hỏi Phượng Ly và các cường giả Phượng tộc khác.

Sau đó mọi người vào đại điện, ngồi xuống, yến tiệc lại bắt đầu.

Quả nhiên, những người này chính là đến để ăn uống.

Ngoài việc Thanh Loan nhắc đến chuyện Phượng Tịch gặp nạn, cũng như những điểm cần chú ý mà Ngô Sở đã đề cập, họ căn bản không nói thêm bất cứ chuyện gì đặc biệt khác.

Càng đừng nói đến việc thảo luận kế hoạch đối phó ma đầu sắp tới.

Cứ như vậy, mọi người ăn uống, tán gẫu vài chuyện thú vị, rồi không còn gì khác.

Mấy ngày sau, Phượng Ly và Đại Phong ăn uống rất hài lòng, dẫn theo thuộc hạ rời đi, để lại Phượng Tịch và Thanh Loan, cùng với hai thuộc hạ cường giả của Thanh Loan.

Nhưng Phượng Ly trước khi đi, để cảm tạ 'ân cứu mạng con gái' của Ngô Sở, cũng như sự khoản đãi mấy ngày nay, đã tặng một kiện cực phẩm hậu thiên linh bảo cho Ngô Sở.

Đó là một viên châu màu đỏ thẫm, bên trong chứa một lọn tiên thiên Ly Hỏa chi tinh, nhưng lại là do hậu thiên luyện chế thành, nên là hậu thiên linh bảo.

Phẩm chất của nó, cũng tương đương với ngọn Lưu Ly Nhật Quang Đăng của Ngô Sở.

Nhưng trong Lưu Ly Nhật Quang Đăng chứa Thái Dương Chân Hỏa, còn trong viên Ly Hỏa Châu này chứa Ly Hỏa chi tinh, là vật thủy hỏa bất xâm, nếu có thể phát huy toàn bộ uy lực của nó, cho dù tiến vào trong Thái Dương Chân Hỏa, cũng có thể không hề hấn gì.

Chương 314

Nếu có thể luyện nó vào cây quạt Phượng Vũ của hắn, e là cây quạt Phượng Vũ kia có thể trực tiếp thăng cấp lên hàng cực phẩm!

Chỉ là không biết chất liệu của cây quạt Phượng Vũ kia, có thể chịu được phẩm chất của viên Ly Hỏa Châu này không.

Khuyết điểm duy nhất, có lẽ là nó là hậu thiên linh bảo, cho dù Ngô Sở muốn dẫn động Ly Hỏa chi tinh bên trong, cũng sẽ bị tu vi của bản thân hạn chế.

May mà Ngô Sở có thuật Ngự Hỏa do Đế Tuấn tặng, còn lĩnh ngộ qua bản nguyên của Hỏa, nghĩ rằng luyện hóa nó, cũng không phải chuyện gì khó khăn.

Thậm chí có thể giống như Thanh Loan, thông qua việc lĩnh ngộ lọn Ly Hỏa chi tinh này, có thể tăng thêm sự lĩnh ngộ của hắn đối với bản chất của ngọn lửa, đối với việc lĩnh ngộ ngũ hành đại đạo của hắn, cũng có trợ giúp.

Nếu nói Thanh Loan ở lại, là muốn lĩnh ngộ sự huyền bí của lọn Thái Dương Chân Hỏa kia, vậy Ngô Sở có chút không hiểu, Phượng Tịch ở lại là định làm gì.

Cho nên, sau khi phụ thân nàng Phượng Ly đi, sau khi Thanh Loan cũng ôm ngọn Lưu Ly Nhật Quang Đăng, vào phòng khách tiến vào trạng thái lĩnh ngộ, Ngô Sở liền lén hỏi Phượng Tịch, "Nàng sao không cùng lệnh tôn về?

Nàng xảy ra chuyện như vậy, chắc mẫu thân nàng cũng sẽ lo lắng!" Phượng Tịch giống như một con cáo nhỏ ăn được nho, cười hắc hắc một tiếng, nói: "Phụ thân ta nói rồi, ngài sẽ nói rõ với mẫu thân ta.

Ngoài ra, ngài cũng cảm thấy ta ở Tử Ngọc Sơn này dưỡng thương tốt hơn là về hậu phương, đồ ăn ở Tử Ngọc Sơn này không hề thua kém vương đình tộc ta.

Nếu về vương đình, không nói đi lại cần rất nhiều thời gian, chỉ với thân phận của ta trong tộc, yến tiệc vương đình cũng không phải muốn ăn là được.

Đâu có tốt như ở đây?" "…" Đây là coi nơi này của ta thành nhà ăn dài hạn rồi sao!

Nhưng vừa mới nhận một kiện cực phẩm linh bảo của lão phụ thân người ta, Ngô Sở thật sự không nói ra được lời từ chối nào.

Không thể trách hắn quá lương thiện, chỉ có thể trách đối phương trả giá quá cao. "Ngoài ra, ta cũng hy vọng có cơ hội lĩnh ngộ một chút lọn Thái Dương Chân Hỏa kia." Phượng Tịch chớp chớp đôi mắt phượng với Ngô Sở, hỏi: "Đạo hữu cần điều kiện gì, cứ việc đưa ra là được." Đối mặt với tiểu phượng hoàng hào phóng như vậy, Ngô Sở khẽ ho một tiếng, nói: "Nói điều kiện thì khách sáo quá, phụ thân nàng mới vừa tặng ta một viên cực phẩm linh bảo Ly Hỏa Châu mà!" Dừng một chút, hắn lại nói: "Đương nhiên rồi, nếu đạo hữu bằng lòng dạy ta một vài thần thông Ngự Hỏa, ta cũng không ngại học một chút." Tiểu phượng hoàng nghe vậy, không khỏi cười khanh khách, tiếc là phẳng quá, không nổi sóng được.

Trong khoảng thời gian Thanh Loan và Phượng Tịch ở lại Tử Ngọc Sơn, Ngô Sở đã học được không ít thần thông thuộc tính Hỏa từ Phượng Tịch, ví dụ như thuật Lưu Tinh Hỏa Vũ mà Phượng Tịch từng thi triển khi chiến đấu với Ly Vẫn trong đại hà, còn có thuật Xích Diễm Hỏa Hải, vân vân.

Thực ra đó đều là những thần thông ngự hỏa thông thường, nhưng Ngô Sở có thể dùng chúng để đối chứng, nâng cao lẫn nhau với thuật

ngự hỏa mà Đế Tuấn đưa cho.

Sau đó, hắn lại kết hợp với đặc tính của hỏa diễm, ngưng tụ nó ở mức độ cao, từ đó tìm ra thuật Bạo Liệt Hỏa Diễm, thực chất là một pháp thuật tương tự như Liệt Diễm Đạn.

Mấy chục năm sau, Thanh Loan xuất quan, để cảm tạ Ngô Sở, nàng bèn tặng cho hắn một đoạn cành cây màu đỏ thẫm.

Cành cây đó toàn thân trong suốt như ngọc, tựa như được điêu khắc từ tinh thạch màu đỏ.

Cành cây bị nàng dùng pháp lực phong ấn lại, trông như một tác phẩm nghệ thuật trong suốt được đặt lơ lửng trong một quả cầu pha lê. "Đây là một đoạn cành khô của Hỏa Đồng Mộc, tộc bảo của tộc ta, có thể dùng để luyện chế linh bảo." Nghe nói tộc bảo Hỏa Đồng Mộc của Phượng tộc mọc trong Bất Tử Hỏa Sơn, cây này cao vạn trượng, tán cây che trời lấp đất, toàn thân đỏ thẫm như lửa cháy.

Rễ cây to khỏe đâm sâu vào Bất Tử Hỏa Sơn, hấp thụ dinh dưỡng từ dung nham.

Hơn nữa, bên trong thân cây còn có một thế giới riêng, Phượng tộc đã xây dựng vương đình trên đó để tộc nhân sinh sống.

Ngô Sở nhận lấy đoạn cành Hỏa Đồng Mộc bị pháp lực phong ấn, nguyên thần xuyên qua phong ấn cảm ứng một chút rồi nói: "Người ta đều nói phượng hoàng đậu trên cây ngô đồng, quả không phải lời hư.

Bên trong này dường như vẫn còn một luồng sinh cơ chưa dứt, liệu có thể tiến hành vun trồng, từ đó có được một cây con Hỏa Đồng Mộc không?" Thanh Loan nghe vậy, nở một nụ cười kỳ quái, gật gật đầu, có chút trêu chọc hỏi: "Đạo hữu đã biết tộc ta không đậu trên cây nào khác ngoài ngô đồng, lại còn muốn vun trồng một cây Hỏa Đồng Mộc, chẳng lẽ là định dùng nó để hấp dẫn phượng hoàng đậu lên đó

sao?" Nói rồi, nàng còn cười nhìn tiểu phượng hoàng Phượng Tịch, khẽ nhướng mày.

Những người khác nghe vậy, đều đổ dồn ánh mắt về phía Ngô Sở.

Phải biết rằng, những năm nay, Hậu Thổ tiểu thư tả đều ở tại Tử Ngọc Sơn của hắn.

Dù sao thì Thanh Loan và hai thuộc hạ của nàng, tu vi đều không yếu, bản thân Thanh Loan đã có tu vi Đại La cảnh, hai thuộc hạ của nàng cũng là tồn tại đỉnh cao Thái Ất.

Cộng thêm Phượng Tịch cũng là Thái Ất cảnh, nếu Hậu Thổ tiểu thư tả không ở đây trấn giữ, ai biết được Tử Ngọc Sơn có đổi chủ hay không?

Ánh mắt tựa cười như không của Hậu Thổ tiểu thư tả khiến Ngô Sở cảm thấy rất áp lực.

Thế là, đối mặt với ánh mắt của mọi người, hắn ho nhẹ một tiếng, nói với Thanh Loan: "Phượng Thanh đạo hữu nói đùa rồi, dù sao đây cũng là cành khô chặt từ bảo thụ Hỏa Đồng Mộc của Phượng tộc, nếu ta có thể dùng nó để vun trồng ra một cây con, chắc hẳn giá trị sẽ còn lớn hơn nữa nhỉ!" "Đương nhiên, còn có thể hấp dẫn phượng hoàng đậu lên đó nữa!" Thanh Loan cười khúc khích.

Chậc!

Vòng vo mãi không thoát được à!

Ngô Sở có chút cạn lời, nhưng Thanh Loan lại không cho hắn cơ hội biện minh, dẫn theo hai thuộc hạ bay lên: "Chư vị cáo từ, bần đạo đi đây." Đợi Ngô Sở dùng uy năng của hộ sơn đại trận tiễn Thanh Loan và thuộc hạ của nàng đi, Hậu Thổ tiểu thư tả cũng đứng dậy cáo từ, trước khi đi còn cười khúc khích: "Phượng hoàng đậu trên đó nha!" "..." Ngô Sở đích thân tiễn Hậu Thổ ra khỏi Tử Ngọc Sơn, rồi

đưa tay nắm lấy bàn tay mềm mại của tiểu thư tả: "Sao lại đi nhanh vậy, dù sao bộ lạc của nàng cũng không xa đây, sau này cứ ở lại chỗ ta là được rồi!

Có chuyện gì, Vũ và Khoa bọn họ chắc chắn sẽ xử lý tốt thôi." "Ta mà không đi, chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến việc chàng vun trồng Hỏa Đồng Mộc, ảnh hưởng đến chuyện phượng hoàng đậu trên cây của chàng sao!

Ta đây là đang cho chàng cơ hội đó!

Nắm chắc nhé!" Hậu Thổ tiểu thư tả cười tủm tỉm nói với hắn những lời này, thấy vẻ mặt vô tội và cạn lời của Ngô Sở, khóe môi nàng bất giác càng cong lên.

Nhìn nụ cười gian hiện lên trên khóe môi Hậu Thổ tiểu thư tả, Ngô Sở có chút thất thần, đầu óc bất giác muốn nhoài người tới.

Nhưng chưa kịp đến gần, Hậu Thổ tiểu thư tả đã biến mất không thấy đâu, chỉ còn lại một làn hương thơm cùng dư âm chậm rãi tan trong gió: "Ta, ta về trước đây!" Giọng nói dường như còn mang theo một tia run rẩy, cũng không biết có phải bị gió thổi loạn hay không.

Nhìn bóng hình biến mất nơi xa, Ngô Sở không hề thấy chán nản, ngược lại còn cười ngây ngô.

Hắn cảm thấy tiểu thư tả vừa rồi chắc chắn là ngượng ngùng, nếu tức giận thì đã tát hắn một cái rồi, chứ không phải 'bỏ của chạy lấy người' như bây giờ.

Hay là, lần sau mang ít đồ đến bộ lạc thăm nàng?

Trong lòng tính toán kế hoạch thoát ế của mình, Ngô Sở vừa ngân nga một điệu nhạc, vừa từ từ quay về Thần Mộc Chi Điên, sau đó bay đến hoa cốc bên cạnh Thần Mộc.

Trong hoa cốc, số lượng tiên hoa đã giảm đi rất nhiều, chỉ còn một

khoảng nhỏ gần bến tàu là có tiên hoa.

Hiện tại, tộc Tiểu Hoa Tiên đa số đều đã hóa hình từ tòa hoa sơn phía sau.

Trong hoa cốc này, chỉ còn một phần rất nhỏ, vì diện tích của hoa cốc đã gần như bị các linh căn khác chiếm hết.

Hoa cốc ngày xưa, nay đã bị một mảng rừng rậm bao phủ.

Bên cạnh vũng Tiên Thiên Nhất Khí Thanh Linh Tuyền, tiểu Ngộ Đạo Trà Thụ chiếm vị trí tốt nhất, Thập Nhị Thần Hoa đứng thứ hai.

Vốn dĩ cây con Đại Hồng Bào đứng thứ ba, nhưng sau khi nó trưởng thành thành một cây linh căn trung phẩm, Thập Nhị Thần Hoa liền liên thủ đẩy nó đi.

Ban đầu, bọn chúng chắc chắn phải nể mặt Ngô Sở một chút.

Dù sao ở địa phận Tử Ngọc Sơn này, nếu không nể mặt chủ nhân Tử Ngọc Sơn, thì còn muốn tiếp tục sống ở đây nữa không?

Thập Nhị Thần Hoa đã sớm quen với cuộc sống ở đây, quen với sự chăm sóc của các tiểu hoa tiên, nếu đến nơi khác... e là chủ nhân nơi này thà chặt chúng làm củi đốt chứ không để chúng đi nơi khác.

Cây con Đại Hồng Bào kia tuy chỉ có phẩm chất trung phẩm sơ đoạn, nhưng cũng là một linh căn rất có cốt khí, sau khi bị đẩy ra khỏi bờ linh tuyền, nó liền tự mình di chuyển đến một vách đá cheo leo sâu trong sơn cốc.

Nơi này tuy dinh dưỡng không đủ, nhưng ánh nắng lại rất dồi dào.

Chương 315

Nhưng bây giờ, Ngô Sở lại phải để Thập Nhị Thần Hoa di chuyển vị trí.

Đặc biệt là khi hắn giải khai phong ấn của cành khô bảo thụ Hỏa Đồng Mộc, luồng ly hỏa chi khí tỏa ra từ cành khô khiến tiểu Ngộ Đạo Trà Thụ bên cạnh cũng khẽ run rẩy cành lá.

Thập Nhị Thần Hoa càng la hét thi triển thuật độn thổ, nhường ra vị trí.

Khi cành khô kia hiện ra bộ dạng thật, đường kính của nó lại có đến hai ba mươi mét, cao hơn hai trăm mét, toàn thân như đang bốc cháy, chỉ là 'thân cành' có chút cong queo.

Nhưng trong lúc tỏa ra lực lượng hỏa diễm, vẫn còn một luồng sinh cơ như có như không.

Ngô Sở trồng nó bên bờ Thanh Linh Tuyền, sau đó lẳng lặng truyền một tia công đức chi lực trong cơ thể mình vào, định dùng nó để kích thích luồng sinh cơ kia.

Hồi trước khi vun trồng tiểu Ngộ Đạo Trà Thụ, hắn cũng đã làm như vậy.

Nhưng khác với tiểu Ngộ Đạo Trà Thụ, trên cành khô Hỏa Đồng Mộc này, đa số các nơi đã khô chết.

Việc hắn cần làm bây giờ là phải làm cho luồng sinh cơ này lớn mạnh lên trước.

Theo dòng công đức chi lực trong cơ thể từ từ chảy vào đoạn cành khô Hỏa Đồng Mộc, trong lòng Ngô Sở cũng không khỏi có chút cảm khái, cảm thấy mình nên nghĩ cách kiếm thêm chút công đức mới

được.

Ban đầu, sau khi biết được phương pháp ngưng tụ Công Đức Kim Luân từ Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, Ngô Sở không ngưng tụ Công Đức Kim Luân, mà dùng công đức để chữa trị cho Thần Mộc.

Lựa chọn này, đối với hắn mà nói, xem như là đi đúng hướng, sau khi cứu được Thần Mộc, mới có được đại trận hộ sơn của Tử Ngọc Sơn như ngày nay, mới có Tử Ngọc Linh Văn Nại để thưởng thức.

Sau đó tuy lại kiếm được chút công đức, nhưng khi vun trồng tiểu Ngộ Đạo Trà Thụ, hắn lại dồn vào đó, khiến hắn không thể không tạm dừng việc ngưng tụ Công Đức Kim Luân.

Về sau, khi sáng tạo Kim Đan Đại Đạo, hắn thu hoạch được một mớ công đức, nhưng khi nâng cấp cây côn thiêu hỏa kia, lại tốn không ít.

Tuy hiện tại công đức chi lực trong cơ thể hắn thực ra vẫn còn không ít, nhưng việc ngưng tụ Công Đức Kim Luân vẫn chỉ mới làm được một nửa, kết quả bây giờ...

So sánh ra, ngược lại Hồ Tổ Thanh Khâu Ly lại dứt khoát hơn, theo Hồng Vân bọn họ đi khắp nửa Hồng Hoang, mấy vạn năm sau trở về, đã có ngay một cái Công Đức Kim Luân.

Ngô Sở cảm thấy mình nên lo trước tính sau một phen, để tránh lúc cần mới cuống lên.

Chỉ là, bây giờ nên dùng cái gì để xén lông cừu của Thiên Đạo lão gia đây?

Những phương thức thông thường đều đã dùng qua rồi!

Thấy Ngô Sở ngồi trong sơn cốc vun trồng Hỏa Đồng Mộc, tiểu phượng hoàng cũng bắt đầu tiếp quản công việc của Thanh Loan lúc trước, ôm Lưu Ly Nhật Quang Đăng, bắt đầu lĩnh ngộ Thái Dương

Chân Hỏa.

Bên cạnh đài cây trên Thần Mộc Chi Điên, Tiểu Nguyệt Linh nhìn tiểu hồ ly bên cạnh, nói: "Chúng ta cũng đi tu hành đi!

Chúng ta hình như còn chưa nỗ lực bằng con tiểu phượng hoàng kia nữa!" … Cứ như vậy, thời gian thoáng cái đã qua mấy trăm năm.

Trên một khúc thân cây của đoạn cành khô Hỏa Đồng Mộc gần mặt đất, một cái bọc lớn nổi lên từ hơn một trăm năm trước, cuối cùng cũng vỡ ra, mọc ra một mầm non màu đỏ.

Sau khi mầm non này mọc ra, tất cả ly hỏa chi khí trên cành khô đều hội tụ về phía nó.

Sau khi mất đi ly hỏa chi khí, những cành khô kia đều hóa thành tro bụi.

Trần về trần, đất về đất.

Bên bờ linh tuyền, đoạn cành khô vốn có đường kính hai ba mươi mét, nay chỉ còn lại một khối cực nhỏ, rễ con chi chít mọc ra từ khối Hỏa Đồng Mộc nhỏ đó, đâm sâu vào lòng đất.

Mà mầm non kia, thì mọc trên chính khối Hỏa Đồng Mộc nhỏ đó.

Nhìn thấy tình hình này, Ngô Sở chậm rãi thở phào một hơi.

Cuối cùng cũng không phụ công sức và công đức chi lực mà hắn đã bỏ ra.

Phải biết rằng, vì cây con Hỏa Đồng Mộc mới sinh này, Ngô Sở cảm thấy lượng công đức hắn bỏ ra, e là đủ để một kiện trung phẩm công đức linh bảo tấn cấp lên thượng phẩm.

Lượng công đức chi lực dự trữ trong cơ thể lại xuống đến mức báo động đỏ khiến hắn cảm thấy không an toàn.

Lúc này, Ngô Sở lấy ra viên Ly Hỏa Châu kia, đặt bên cạnh mầm

non, phát hiện sau khi cảm nhận được khí tức của Ly Hỏa Châu, mầm non liền vươn ra hai rễ con, quấn lấy nó.

Ngô Sở thấy vậy, đứng dậy, bay lên không, trở về Thần Mộc Chi Điên, đồng thời thầm hỏi Nghệ Bảo trong lòng: "Cái đó thật sự được à?" "Được hay không thử là biết ngay thôi?" Nghệ Bảo cạn lời đáp: "Trong mấy truyện Hồng Hoang mà người từng xem, không phải có tác giả viết như vậy sao!

Hơn nữa, dù không được, người cũng không mất mát gì!

Chẳng phải chỉ là để các dũng sĩ của bộ lạc Hậu Thổ tế bái phụ thần của họ thôi sao!

Tin rằng họ sẽ rất vui lòng." Ngô Sở lẳng lặng lắc đầu: "E là không được!

Nếu tế bái mà có công đức, vậy ta ngày nào cũng thắp hương bái tổ tiên, chẳng phải đã sớm nhận được công đức từ việc này rồi sao?" Hắn dừng lại một chút, rồi lại nói: "Huống hồ, năm xưa Tam tộc khi lập tộc cũng đã tế bái Thiên Đạo, nên muốn từ lễ tế bái này mà nhận được công đức, e là không được." "Vẫn là câu nói đó, được hay không, thử mới biết." Nghệ Bảo cổ vũ: "Đây là cách kiếm công đức ít phiền phức nhất rồi, người cũng không mất mát gì." "Nói thì đúng là như vậy, nhưng không phải nên chuẩn bị thêm vài thứ sao, cái này không được, chúng ta lại thử cái khác..." "Chủ nhân, người đây là hoàn toàn không làm người nữa rồi à!" "Nói chuyện cho đàng hoàng!" Ngô Sở ho nhẹ: "Thế giới này dù sao cũng không phải là thế giới mà chúng ta từng sống..." "Chủ nhân không cần giải thích với tôi những điều này, dù sao tôi cũng không phải người." "Vậy ngươi giúp ta nghĩ xem, còn có phương thức nào có thể nhanh chóng và an toàn nhận được một ít công đức dự trữ, chắc ngươi cũng muốn chia một chén canh từ trong đó nhỉ!" "Hay là, phát triển khoa học thì sao?" Nghệ Bảo

cổ vũ: "Người nghĩ xem, phát minh chữ viết đều có công đức, vậy nếu phát triển 'toán lý hóa' thì sao?" "..." "Người xem, tôi có thể trích xuất những kiến thức cơ bản đó từ trong ký ức của chủ nhân, người chỉ cần chép chúng ra là được, có phải rất đơn giản không?" Ngô Sở khẽ thở dài: "Nói thì nghe đơn giản thật, nhưng ta chỉ lo, việc này có lẽ đã bị Thiên Đạo lão gia tính vào đầu ngươi rồi.

Nếu không ngươi nghĩ sao mình có thể từ một đoạn chương trình cụ thể hóa thành một linh bảo chân linh?" "Thử một chút cũng không lỗ vốn!" "Được rồi!

Đợi ta đi bộ lạc Hậu Thổ một chuyến, về sẽ bắt đầu làm." Trở lại Thần Mộc Chi Điên, Ngô Sở phát hiện, Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly đều đã đi bế quan.

Tiểu phượng hoàng vẫn đang bế quan lĩnh ngộ đạo Thái Dương Chân Hỏa kia.

Từ đây có thể thấy được, sự khác biệt giữa Đại La cảnh và Thái Ất cảnh khi lĩnh ngộ Thái Dương Chân Hỏa lớn đến mức nào.

Thấy vậy, Ngô Sở liền để Tiểu Thải Nương xuống bếp, chuẩn bị một ít mỹ thực và điểm tâm.

Đến bộ lạc Hậu Thổ thăm tiểu thư tả, không chuẩn bị chút mỹ thực qua đó để 'cho ăn' một phen, thì sao mà được.

Nếu không phải Tiểu Nguyệt Linh đang bế quan tu hành, Ngô Sở còn cảm thấy trình độ nấu nướng của Tiểu Thải Nương có chút không đủ, không thể hiện được nỗi nhớ nhung của hắn đối với tiểu thư tả.

Không mang theo những con thú cưng nhỏ, cũng không mang theo các tiểu hoa tiên, càng không mang theo Tiểu Thải Nương, Ngô Sở cứ thế một mình dạo bước trên mây, hướng về bộ lạc Hậu Thổ.

Kết quả vừa ra khỏi Tử Ngọc Sơn không bao lâu, một làn hương thơm liền hiện ra bên cạnh hắn. "Tả, sao tỷ lại đến đây?" Người đến không phải Hậu Thổ tiểu thư tả, mà là Hồ Tổ Thanh Khâu Ly.

Chỉ thấy sau gáy Thanh Khâu Ly có một vòng sáng màu vàng, nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện bên trong vòng sáng đó, những phù văn màu vàng chi chít kết nối với nhau thành mảng.

Đây chính là, Công Đức Kim Luân!

Lúc này, trên dung mạo thanh lệ tuyệt luân của Hồ Tổ mang theo một chút cảm giác bảo tướng trang nghiêm.

Nhưng rất nhanh, chút bảo tướng trang nghiêm này liền biến mất không dấu vết, vì vị ngự tỷ này đã che miệng cười khúc khích, trong lúc cành hoa run rẩy, tóc mai và dải lụa bay múa.

Trang nghiêm mà lại mang theo một tia phóng đãng, khí chất này, thật hết nói nổi. "Tả, chúc mừng tỷ, tỷ đã thành công rồi!" "Ngươi đây là chuẩn bị đi thăm Hậu Thổ muội muội sao?" Thanh Khâu Ly thu lại vòng sáng sau gáy, cả người bớt đi vẻ trang nghiêm, khôi phục lại vẻ yêu dã quyến rũ ngày xưa, chỉ là trong giọng nói rõ ràng mang theo một tia chua chát, "Ngươi chưa bao giờ chủ động đến Thanh Khâu thăm ta!" Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, nói: "Ta có chuyện cần bàn với Hậu Thổ tả tả.

Tả tả nếu có hứng thú, cũng có thể cùng đi xem." Sao biết được khi chúng ta hưởng thụ những loại hình cuộc sống này, sẽ không từ đó mà suy ra được những việc chúng ta từng nghĩ không thông?" Thanh Khâu Ly vừa nói vừa khoác tay Ngô Sở, "Đi thôi!" "..." "Tế bái Phụ Thần?" Khi Hậu Thổ tiểu thư tả nghe được đề nghị của Ngô Sở, nàng ngẩn ra, dừng lại động tác đang thưởng thức mỹ thực.

Chương 316

Thanh Khâu Ly ngồi bên cạnh, thì lẳng lặng vểnh tai lên.

Nói ra thì, Vu Tộc bọn họ tuy vẫn luôn xem Bàn Cổ đại thần là Phụ Thần, nhưng lại chưa bao giờ có hoạt động tế tự nào đối với ngài.

Không phải họ không muốn, mà là vì họ căn bản chưa từng nghĩ đến chuyện này.

Trong thời kỳ Hồng Hoang hiện tại, căn bản không có hoạt động tế tự nào cả.

Cho dù là Tam tộc khi lập tộc có tế cáo Thiên Đạo, nhưng đó cũng chỉ có một lần, sau đó cũng không hề tế bái Thiên Đạo hàng năm, càng đừng nói là tế tự các vị đại thần khác.

Vì thế, khi Ngô Sở đề xuất chuyện này, Hậu Thổ sau khi ngẩn ra một lúc, liền cảm thấy Ngô Sở nói có lý, thế là gật đầu đồng ý.

Thanh Khâu Ly có chút kỳ quái, uống một ngụm Địa Linh Nhưỡng rồi hỏi: "A Sở, sao ngươi lại đột nhiên nghĩ đến việc để bộ lạc của Hậu Thổ muội muội tiến hành tế tự Bàn Cổ đại thần?" Hậu Thổ tiểu thư tả nghe vậy, cũng không khỏi tò mò nhìn về phía Ngô Sở.

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, nói: "Ta nghĩ thế này, Hậu Thổ tả tả không phải vẫn luôn xem Bàn Cổ đại thần như Phụ Thần, cũng dạy dỗ tộc Vu như vậy sao?

Chuyện này, chỉ dựa vào lời nói suông, luôn có chút không đủ trang trọng.

Thế là ta liền nghĩ, có cách nào có thể làm cho địa vị của Bàn Cổ đại thần trong lòng mọi người trở nên thần thánh hơn không?" Thanh

Khâu Ly nhướng mày: "Thế là ngươi liền nghĩ đến hoạt động tế tự này?" Ngô Sở gật đầu: "Điều ta nghĩ đến đầu tiên, thực ra là việc Tam tộc thành lập tế cáo trời đất, sau đó ta mới nghĩ, nếu chúng ta đổi trời đất thành Bàn Cổ đại thần thì sao?" Hậu Thổ tiểu thư tả gật đầu, càng nghĩ càng thấy cách này không tồi.

Thế là, Ngô Sở liền lấy ra cả một bộ quy trình về tế tự mà Nghệ Bảo đã chuẩn bị cho hắn, từ tế cụ đến tế phẩm, từ tế lễ đến tế văn...

Nhìn thấy Ngô Sở lấy ra những thứ này, Hậu Thổ tiểu thư tả có chút ngây người, sau đó lại không khỏi có chút cảm động nhìn Ngô Sở, ánh mắt long lanh như nước, một mảnh dịu dàng.

Chút chua chát khi thấy Thanh Khâu Ly khoác tay hắn đến đây lúc trước, đã sớm bay đi đâu mất.

Mà Thanh Khâu Ly vốn định lấy Công Đức Kim Luân của mình ra khoe một chút, sau khi nhìn thấy bộ dạng này của Hậu Thổ tiểu thư tả, liền mất hứng.

Cũng để tránh lát nữa lấy Công Đức Kim Luân ra lại thành mất mặt họ Hồ.

Ngô Sở không quan tâm đến những chuyện này, để Hậu Thổ tiểu thư tả gọi thợ nặn đất và thợ mộc trong tộc đến, đưa cho họ bản vẽ các loại tế cụ dùng trong tế tự.

Trước tiên, phải làm một tòa tế đàn. "Tả tả muốn tổ chức lễ tế tự này vào ngày nào?" Trong lúc trao đổi với các thợ trong Vu Tộc, Ngô Sở nghiêng đầu hỏi Hậu Thổ tiểu thư tả.

Hậu Thổ ngẩn ra, chau mày suy tư một lúc rồi nói: "Cứ để vào cuối thu đầu đông, sau khi thu hoạch xong đi!

Vừa hay tế lễ kết thúc, đại hội tỷ thí thần thông và săn bắn mùa xuân tiếp nối luôn." Ngô Sở cười nói: "Hay là sau này có thể đổi săn

bắn mùa xuân thành săn bắn mùa đông, như vậy cũng có thể tăng thêm độ khó săn bắn cho các tuyển thủ." Còn về nguy hiểm do thời tiết mang lại, điều này gần như không làm khó được các dũng sĩ Vu Tộc.

Những Vu nhân này đều có bản lĩnh đầy mình, cho dù là phụ nữ và trẻ em trong tộc cũng có một vài thần thông bên thân, huống hồ còn là các dũng sĩ tham gia đại hội săn bắn.

Vũ tham gia hội nghị lắc đầu cười nói: "Đổi thành săn bắn mùa đông cũng được thôi, chỉ là mùa đông con mồi giảm bớt, có cảm giác hơi lãng phí sức lực." Ngô Sở nhìn hắn một cái, mỉm cười nói: "Vậy cũng tốt hơn là để các dũng sĩ đó ở trong tộc không có việc gì làm, cả ngày rảnh rỗi lại đánh nhau so tài với hung thú chứ!" Nói đến đây, dường như đã chọc đúng vào nỗi đau của Vũ, thế là hắn liền gật đầu lia lịa.

Tuy Nghệ đến nay cũng không bỏ bê tu hành, nhưng vị đệ nhất cung thủ kiêm đệ nhất tay ném ma-jong của bộ lạc Hậu Thổ này, vẫn khiến Vũ, một người làm cha, cảm thấy mất mặt.

Hậu Thổ gật đầu nói: "Nếu vậy, ngày đó cứ quyết định như thế.

Bây giờ vẫn là mùa hè, cách cuối thu còn một khoảng thời gian, đủ để mọi người chuẩn bị tốt mọi thứ cho hoạt động tế tự này." Thế là, trong khoảng thời gian tiếp theo, Ngô Sở liền ở lại bộ lạc Hậu Thổ, sống trong đình viện của Hậu Thổ tiểu thư tả.

Đi trong bộ lạc Hậu Thổ, tuy có không ít Vu nữ cường tráng trông như King Kong Barbie liếc mắt đưa tình với hắn, nhưng vì bên cạnh không phải là Hậu Thổ tiểu thư tả thì cũng là Hồ Tổ Thanh Khâu Ly, nên các Vu nữ tả tả kia căn bản không có cơ hội đánh gậy sau gáy hắn.

Đương nhiên, Ngô Sở càng hy vọng là Hậu Thổ tiểu thư tả sẽ đánh gậy sau gáy hắn, sau đó vác hắn về viện làm những chuyện

không thể miêu tả, nhưng tiếc là Hậu Thổ tiểu thư tả dường như rất e thẹn.

Mà khi Nghệ và Khoa đi săn trở về, Ngô Sở lại càng không có khả năng bị đánh gậy sau gáy.

Hai tên này, không có việc gì liền bám lấy hắn, dường như không moi hết những món điểm tâm giấu trên người hắn thì sẽ không bỏ cuộc.

Nếu không phải sau khi trở về viện của Hậu Thổ tiểu thư tả, hai người này bị tiểu thư tả không nể nang gì đá bay ra ngoài, Ngô Sở cũng khó có được một lúc yên tĩnh.

Cuối hạ kết thúc, mùa thu dần đến, bộ lạc Hậu Thổ chào đón mười một vị Tổ Vu khác.

Nguyên nhân mười một vị này cùng đến cũng rất đơn giản, chuyện lớn như tế tự Phụ Thần của họ, sao họ có thể không có mặt?

Họ cùng đến tế bái, đồng thời cũng xem như là quan sát một chút, để về sau họ cũng có thể tiến hành tế tự trong bộ lạc của mình.

Cuối cùng, thời gian đã đến cuối thu.

Cả bộ lạc vì hoạt động tế tự này mà đã sớm trở nên náo nhiệt.

Bên ngoài bộ lạc Hậu Thổ, một tòa tế đàn cao chín trăm chín mươi chín trượng, toàn bộ được xây bằng đá đen, ở giữa đỉnh tế đàn, có một bức tượng.

Bức tượng này cao chín trăm chín mươi chín trượng, cự nhân chân đạp liên hoa, tay cầm rìu lớn, đầu đội trời chân đạp đất, khuôn mặt mơ hồ, chính là tượng thần Bàn Cổ mà Ngô Sở đã bảo họ điêu khắc.

Mười hai vị Tổ Vu mặc trường bào các màu, tay cầm nhang lớn, dẫn đầu các Vu nhân cầm các loại tế phẩm, chậm rãi bước lên tế đàn

cao lớn này.

Sau khi lên đến đỉnh tế đàn, mười hai Tổ Vu thắp nhang lớn, bái lạy bức tượng khổng lồ, sau đó cắm nhang vào lư hương khổng lồ trước tượng, các Vu nhân khác thì đặt tế phẩm lên bàn cúng trước tượng.

Sau đó, do Vũ tiến hành tuyên đọc tế văn, thể thức của tế văn có chút giống 《Cửu Ca》 của Khuất Nguyên.

Đương nhiên, Ngô Sở không có văn hóa đến vậy, tất cả đều do Nghệ Bảo chắp vá, chuẩn bị cho hắn, ví dụ như 'Thao cự phủ hề đạp thần liên, phá hỗn độn hề xanh thiên địa' (Tay cầm rìu lớn đạp sen thần, phá hỗn độn chống trời đất) gì đó.

Trước tiên là ca ngợi công lao của Bàn Cổ đại thần, sau đó mới tiến hành tưởng nhớ.

Khi tế văn được tuyên đọc xong, đột nhiên có một đạo công đức kim quang phá không mà đến.

Nhìn thấy cảnh này, Ngô Sở thực ra có chút bất ngờ, tuy công đức kim quang này chỉ có một phần giáng xuống người hắn, nhưng ít nhiều cũng mang lại cho hắn một niềm vui bất ngờ.

Vốn dĩ hắn cho rằng sẽ không có công đức gì, dù sao Tam tộc cũng đã từng làm chuyện tế tự rồi.

Nhưng bây giờ...

điều này khiến Ngô Sở ít nhiều có chút nghi hoặc.

Lẽ nào là vì lần tế tự này có quy trình cụ thể?

Nhìn thấy cảnh công đức từ trời giáng xuống, đừng nói Thanh Khâu Ly, ngay cả mười hai Tổ Vu cũng có chút ngẩn ngơ.

Đối với Vu Tộc bọn họ mà nói, trong trường hợp thông thường,

họ chẳng mấy để ý đến thứ gọi là công đức.

Luôn tự cho mình là Bàn Cổ chính tông, họ gần như coi thường tất cả, cho rằng chỉ có sức mạnh mới là tất cả, công đức gì đó, có cũng được không có cũng chẳng sao.

Nhưng tế bái Phụ Thần của họ, có thể được Thiên Đạo công nhận, giáng xuống công đức, đây thực sự là một việc vô cùng đáng để họ tự hào.

Điều này ngược lại còn khiến họ sướng hơn cả việc nhận được công đức.

Thế là, sau khi hoạt động tế tự kết thúc, mười hai Tổ Vu liền vây lấy Ngô Sở.

Nhìn vòng tròn những người đàn ông cơ bắp cuồn cuộn vây quanh mình, Ngô Sở liền có cảm giác mình vô cùng nhỏ bé, yếu đuối và bất lực.

Chương 317

May mà đám cơ bắp này không phải muốn bắt nạt hắn, mà là muốn cảm ơn hắn. "A Sở huynh đệ, ngươi nói xem, chúng ta phải tạ ơn ngươi thế nào?" Người nói chuyện là thanh niên truyền lửa tính tình thẳng thắn Chúc Dung, bọn họ đã sớm biết từ chỗ Hậu Thổ rằng người khởi xướng chuyện này là Ngô Sở nghĩ ra cho Hậu Thổ.

Ngô Sở nhận được phần thưởng công đức, lúc này trong lòng đang sướng rơn!

Tuy phần công đức giáng xuống người hắn, đa phần đều bị Nghệ Bảo lấy đi.

Dù sao thì toàn bộ quy trình đều do Nghệ Bảo làm ra, ngay cả bài tế văn kia cũng là Nghệ Bảo chắp vá nên, Ngô Sở thực sự không giúp được gì nhiều.

Nhưng với tư cách là một 'trung gian thương', Ngô Sở ít nhiều cũng kiếm được chút 'chênh lệch giá'.

Tuy không nhiều lắm, nhưng ít nhất cũng có thể tạo ra ba bốn thần liên trên một kiện công đức linh bảo hạ phẩm.

Còn công đức mà Nghệ Bảo nhận được, e là có thể tạo ra ba bốn thần liên trên một kiện công đức linh bảo thượng phẩm.

Dựa trên nguyên tắc 'của Nghệ Bảo cũng là của mình', nên Ngô Sở tâm trạng rất vui vẻ xua tay với bọn họ: "Các vị nói với ta những lời này là khách sáo rồi, những gì Bàn Cổ đại thần đã làm cho sinh linh Hồng Hoang, hoàn toàn xứng đáng để ta làm những việc này cho ngài." Nhưng các Tổ Vu tự cho mình là hậu duệ của Bàn Cổ lại hoàn toàn không nghĩ như vậy.

Đế Giang vỗ vai Ngô Sở, gật đầu nói: "Món nợ ân tình này, chúng ta ghi nhớ." Mấy vị Tổ Vu khác nhìn hắn một cái, dường như cảm thấy vị đại ca này của họ, hôm nay có chút keo kiệt, một câu 'ghi nhớ' là đủ rồi sao?

Nhưng Ngô Sở lại không cảm thấy có gì, dù sao những vị Tổ Vu này cũng không phải là loại người keo kiệt, hắn nói 'ghi nhớ', thì chắc chắn là đã ghi nhớ.

Có lẽ là vì trên người hắn nhất thời cũng không có lễ vật tạ ơn thích hợp để tặng!

Dù sao họ cũng không phải là không ghi nhớ phần ân tình này, có câu nói đó cũng đủ rồi.

Thực tế, cho dù không có gì cả, hắn cũng nguyện ý làm như vậy, mục đích của hắn chỉ là xén một chút công đức mà thôi, bây giờ mục đích này đã đạt được.

Tuy công đức này ít nhiều vẫn khiến hắn cảm thấy có chút bất ngờ.

Đương nhiên, điều Ngô Sở không ngờ tới là, còn có những chuyện bất ngờ hơn đang chờ hắn!

Hậu Thổ quay lại tế đàn, dặn dò các Vu nhân trông coi nơi này, đừng để trẻ con trong bộ lạc đến đây quậy phá, đồng thời chỉ huy một số Vu nữ dọn dẹp nơi này.

Còn mấy vị Tổ Vu khác thì chạy sang một bên, mấy người vây lại thì thầm to nhỏ, thỉnh thoảng liếc nhìn Ngô Sở một cái, khóe miệng lộ ra những nụ cười khiến Ngô Sở cảm thấy kỳ quái.

Lúc này, Thanh Khâu Ly mới đến bên cạnh Ngô Sở, ngầm truyền âm nói: "Ngươi có phải biết làm chuyện này sẽ có công đức từ trời giáng xuống không?" Ngô Sở nghe vậy, ngẩn ra một lúc, sau đó hơi

lắc đầu, rồi lại gật đầu: "Thực ra không phải ta cảm thấy sẽ có công đức từ trời giáng xuống, mà là Nghệ Bảo sau khi suy diễn đã đưa ra kết quả, nhưng cũng chỉ có một xác suất nhất định, không phải tuyệt đối, chỉ là thử một chút thôi." "Vậy sao ngươi không nói sớm với ta, hại ta mất toi cơ hội này." Thanh Khâu Ly vừa nói vừa liếc mắt nhìn hắn, sau đó thê lương nói: "Quả nhiên, ta là người ngoài!" "Tả, lúc tỷ nói câu này, nên mang thêm chút oán khí, ánh mắt lại long lanh hơn một chút, như vậy ta chắc chắn sẽ tin tỷ." Ngô Sở chớp mắt với nàng, khẽ cười khúc khích. "Ngươi cái đồ tiểu vô lương tâm, tỷ tỷ vì ngươi..." "Ừm, cảm ơn tỷ tỷ đã yêu thương ta!" Bị Ngô Sở bắt thóp, Thanh Khâu Ly chỉ còn biết liếc mắt nhìn hắn. … Đêm đó, các Vu nhân trong bộ lạc Hậu Thổ lại vây quanh đống lửa ca hát nhảy múa, mọi người vì chuyện ban ngày tế tự Bàn Cổ Phụ Thần, trời giáng công đức, mà khiến tâm trạng phấn khích không thôi.

Lúc này, một số người lớn không đi khiêu vũ, vừa ăn thịt uống rượu, vừa kể cho trẻ con trong tộc nghe những truyền thuyết bất hủ về Bàn Cổ Phụ Thần khai thiên lập địa.

Sau đó nói với những đứa trẻ đó, trong cơ thể chúng đang chảy dòng máu của Phụ Thần, là hậu duệ của Phụ Thần, chúng nên cảm thấy kiêu ngạo và tự hào về điều đó.

Quả nhiên, những đứa trẻ đó bị từng câu chuyện truyền thuyết kể cho đến nhiệt huyết sôi trào, đứa nào đứa nấy kiêu ngạo ưỡn cái đầu nhỏ, cứ như thể những việc lớn lao đó là do chúng làm vậy.

Đêm dần khuya, lửa trại dần tàn, mọi người ai về nhà nấy chuẩn bị nghỉ ngơi.

Ngô Sở cũng cùng mười hai Tổ Vu và Thanh Khâu Ly trở về đình viện của Hậu Thổ tiểu thư tả.

Kết quả trên đường về, cũng không biết từ đâu bay ra một con bọ

xít to bằng lòng bàn tay, bị Cộng Công dẫm một cái, dịch lỏng hôi thối liền bắn ra tứ phía.

Các Tổ Vu dường như không ngờ sẽ xảy ra chuyện này, nhất thời cũng không phản ứng kịp, bị dịch lỏng hôi thối dính vào người, liền nhao nhao chửi rủa.

Hậu Thổ tiểu thư tả đứng gần Cộng Công nhất, tình hình nghiêm trọng nhất, tuy chỉ là vạt váy dính phải thứ dịch hôi đó, và sau khi ngửi thấy mùi hôi đã nín thở, nhưng nghĩ đến mùi hôi đó, vẫn có chút buồn nôn, thế là vội vàng dùng pháp lực tẩy sạch thứ dịch hôi trên người.

Nhưng sau khi tẩy sạch mấy lần, dường như vẫn còn cảm nhận được mùi hôi đó, thế là nàng đành phải chạy về, dùng thùng tắm đã dùng để tắm vào buổi sáng trước khi tế tự, tắm lại một lần nữa.

Ngô Sở và Huyền Minh, cùng với Thanh Khâu Ly mấy người thì may mắn hơn, đi ở phía sau, may mắn thoát nạn.

Nhưng cũng 'chỉ trích bằng lời' Cộng Công một phen.

Sau khi về nhà, Tổ Vu Huyền Minh tiểu thư tả tìm Thanh Khâu Ly nói chuyện riêng, hai người trông có vẻ trò chuyện rất vui vẻ, không ngừng truyền ra tiếng cười khúc khích.

Sau đó không lâu, sân viện của Thanh Khâu Ly liền hiện lên một tòa trận pháp, che đi tiếng cười duyên của họ.

Cùng lúc đó, thanh niên truyền lửa và Đế Giang chạy đến cảm ơn Ngô Sở đã giúp đỡ Vu Tộc bọn họ.

Điều này khiến Ngô Sở cảm thấy, họ thực sự quá khách sáo. "Hai vị huynh trưởng không cần như vậy, đây cũng không phải chuyện gì to tát." Thanh niên truyền lửa Chúc Dung trợn tròn hai mắt: "Sao có thể nói không phải chuyện lớn!

Đối với Vu Tộc chúng ta mà nói, không có chuyện gì quan trọng hơn việc này.

Uổng cho chúng ta còn tự phụ là hậu duệ Phụ Thần, kết quả lại chưa từng nghĩ đến việc tế tự Phụ Thần, càng chưa nghĩ đến việc dùng nó để dạy dỗ tộc Vu..." Thanh niên truyền lửa càng nói càng cảm thấy mình chẳng ra gì, sau đó hỏi Ngô Sở muốn tạ lễ gì, chỉ cần hắn có thể kiếm được, nhất định sẽ kiếm về.

Sự nhiệt tình này khiến Ngô Sở có chút dở khóc dở cười.

Nhưng ngay khi hắn định tiếp tục từ chối sự nhiệt tình của họ, đột nhiên đầu óc truyền đến một trận chóng mặt, sau đó toàn thân không thể cử động, thậm chí nguyên thần cũng cảm thấy một trận mệt mỏi.

Ngay lúc này, không gian trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một khe nứt, trong nháy mắt đã nuốt chửng cả người Ngô Sở vào trong, y phục trên người hắn cũng bị thuận tay lột xuống.

Ở đầu bên kia của khe nứt không gian, Hậu Thổ tiểu thư tả đang ngâm mình trong thùng tắm, sau đó Ngô Sở 'bõm' một tiếng, liền rơi vào vòng tay rộng lớn của tiểu thư tả.

Đồng thời, bốn môi chạm nhau, nước bắn tung tóe.

Nụ hôn đầu của Ngô Sở ở thế giới này, cứ thế mất đi trong lúc hắn không hề hay biết.

Một giọng nói từ trong khe nứt truyền đến: "Hậu Thổ muội muội không cần cảm tạ, vi huynh thấy muội có ý với tiểu tử này, nhưng mãi không thấy muội đánh ngất nó vác về, bọn ta nhìn mà sốt ruột thay, nay đã đánh ngất nó rồi đưa đến chỗ muội, muội muội cứ vui vẻ nhận lấy là được..." "..." Đối mặt với tình huống này, Hậu Thổ tiểu thư tả hoàn toàn ngây người, mặt đỏ bừng, nắm đấm siết chặt kêu răng rắc.

Khí thế cuồn cuộn dâng lên, làm sao nàng có thể chịu đựng được?

Thế là... "Rầm!" Bồn tắm vỡ tan tành.

Rào rào...

Nước bắn tung tóe, trong nháy mắt, cả căn phòng đều gặp họa, và cả tòa đình viện cũng rung lên.

Các Tổ Vu khác nghe thấy động tĩnh này, ai nấy đều che miệng cười trộm.

Còn bên ngoài, một số dũng sĩ Vu tộc đang tuần tra trong bộ lạc vội vã chạy tới.

Mặc dù động tĩnh phát ra từ đình viện của thủ lĩnh, nơi có mười ba vị cường giả cấp Tổ Vu đang ở, họ qua đó cũng chẳng có tác dụng gì, nhưng sự quan tâm cần thiết vẫn phải có.

Kết quả là họ vừa đến đình viện thì đã bị Tổ Vu Cường Lương chặn lại.

Chương 318

"Ồ!

Tối nay là tiểu tử Nghệ nhà ngươi dẫn đội tuần tra à?" Nhìn người thanh niên đeo cây cung lớn này, Cường Lương cười gian nói: "Không sao không sao, về cả đi!" Nghệ thấy vậy, vẫy tay với mấy vị Vu dũng khác, bảo họ đi tuần tra trước, còn mình thì ghé sát vào Cường Lương, nhỏ giọng hỏi: "Thúc, đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?" Cường Lương lắc đầu lia lịa: "Không thể nói, không thể nói..." Thấy thế, Nghệ từ trong tay áo lấy ra một vò Địa Linh Nhưỡng đưa qua: "Thúc, thúc cứ yên tâm!

Con tuyệt đối không truyền ra ngoài, trong bộ lạc này, miệng con là kín nhất!" Cường Lương khẽ cười, sau đó liếc nhìn lại, khoác vai Nghệ: "Lời này ra khỏi miệng ta, vào tai ngươi, tuyệt đối đừng để người khác biết, đặc biệt là thủ lĩnh của các ngươi." Nghệ nghe vậy, gật đầu lia lịa: "Vâng vâng..." "Hê hê, động tĩnh vừa rồi, thực ra là do thủ lĩnh của các ngươi đánh ngất A Sở huynh đệ gây ra đó.

Ai!

A Sở huynh đệ đáng thương, gậy đó đánh thật là mạnh!" "A?

Thủ lĩnh tả tả sao lại phải đánh A Sở thúc ạ?" Nghệ không hiểu: "A Sở thúc rất thích thủ lĩnh tả tả mà, không thể nào chọc giận thủ lĩnh tả tả đến mức đó được!" Cường Lương nghe vậy, liếc mắt nhìn hắn một cái, rồi đá bay hắn đi: "Ngu xuẩn!

A!" Bị đá bay, Nghệ ngã sõng soài trên đất, xoa xoa mông rồi lồm cồm đứng dậy, nhíu mày, nhất thời vẫn chưa phản ứng kịp.

Két...

Bên cạnh, một cánh cửa viện mở ra, một cái đầu thò ra.

Phía bên kia, một cánh cửa viện khác cũng mở ra, lại một cái đầu nữa thò ra từ khe cửa. "Ồ!

Là Nghệ à!

Vừa rồi sao vậy?

Hình như bên thủ lĩnh có chút động tĩnh." Nghệ xua tay nói: "Cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là thủ lĩnh tả tả đánh ngất A Sở thúc thôi, mọi người không có việc gì thì về nghỉ ngơi đi!

Con đi tuần tra đây!" Mặc dù vừa mới hứa với Cường Lương là không nói ra ngoài, còn bảo miệng mình kín nhất, nhưng Nghệ lại không cảm thấy đây là chuyện gì to tát, dù sao chuyện làm A Sở thúc mất mặt cũng không có nhiều.

Chuyện xấu hổ bị người ta đánh ngất thế này, nếu không tuyên truyền ra ngoài một chút, há chẳng phải quá có lỗi với A Sở thúc đã bắt nạt mình từ nhỏ đến lớn sao?

Nghệ vừa ngân nga một khúc nhạc, vừa chạy ra ngoài bộ lạc để hội quân với đội tuần tra.

Khác với thiếu niên ngây thơ như Nghệ, hai người kia đều là người từng trải, vừa nghe ai bị ai đánh ngất, họ liền lập tức lộ ra nụ cười tâm đắc 'hê hê hê'.

Hai người nhìn nhau, trong tiếng 'hê hê', họ đóng cửa phòng lại.

Không lâu sau, từ hai tòa đình viện này liền truyền ra những âm thanh mời gọi lúc có lúc không. ...

Trong đình viện của Hậu Thổ, sau khi khí thế đó được giải phóng ra, Hậu Thổ lại lập tức khôi phục bình tĩnh, bởi vì Ngô Sở vừa rồi suýt chút nữa đã bị luồng khí thế này của nàng hất bay ra ngoài.

May mà nàng nhanh tay lẹ mắt, lại ôm Ngô Sở từ trên không trung vào lòng.

Cả hai đều trần như nhộng, hoàn toàn có thể nói là da thịt kề nhau.

Đáng tiếc, lúc này Ngô Sở lại mất đi tri giác, cũng không biết Chúc Dung và Đế Giang đã giở trò gì trên người hắn, mà lại có thể đánh ngất cả một Kim Tiên như hắn.

Đối mặt với một Ngô Sở mất tri giác và còn đang trần như nhộng, Hậu Thổ tiểu thư tả hai má ửng hồng, nhưng lại không thể không lo cho hắn, đành phải bế ngang hắn lên, đi vào phòng bên.

Đương nhiên, Hậu Thổ tiểu thư tả cũng không thật sự làm chuyện gì với Ngô Sở như những người khác nghĩ, nàng đâu phải là những Vu nữ muốn sinh sôi nòi giống trong bộ lạc.

Sau khi đắp cho Ngô Sở một chiếc chăn, rồi lại cẩn thận kiểm tra thân thể hắn, không phát hiện có vết thương nặng nào, tiểu thư tả lúc này mới bắt đầu mặc quần áo.

Mặc đồ chỉnh tề xong, nàng đẩy cửa đi ra, ánh mắt đằng đằng sát khí chuẩn bị đi tìm mấy vị huynh trưởng đã làm việc tốt không để lại tên để nói chuyện phải trái.

Kết quả phát hiện, mấy vị huynh trưởng đó ai nấy đều đã chuồn đi từ sớm, phòng bên của Thanh Khâu Ly cũng bị trận pháp bao phủ.

Thấy những kẻ gây chuyện đều đã chạy hết, Hậu Thổ tiểu thư tả đành phải hậm hực quay về phòng.

Vừa về đến phòng, hai má Hậu Thổ lại ửng lên hai vầng mây đỏ, khiến cho gương mặt mịn màng tưởng chừng có thể búng ra sữa của nàng trông hồng rực, vô cùng quyến rũ.

Ngô Sở vẫn nằm trên giường không động tĩnh, nhưng hơi thở lại cực kỳ ổn định.

Hậu Thổ thấy vậy, ngồi xuống bên giường, ngón trỏ khẽ lướt qua đôi môi, nụ hôn đầu của nàng cũng đã mất đi vừa rồi, bây giờ nhớ lại...

Nàng đột nhiên lắc đầu, trực tiếp bế ngang cả người lẫn chăn của Ngô Sở lên, đưa hắn về phòng của mình.

Đưa Ngô Sở về phòng xong, Hậu Thổ tiểu thư tả liền lén lút như kẻ trộm, nhẹ nhàng đóng cửa phòng Ngô Sở, rồi trong nháy mắt biến về phòng mình.

Lúc này, tiểu thư tả vốn luôn tỏ ra trấn tĩnh, mới thở ra một hơi dài, dùng tay nhỏ quạt gió, dường như làm vậy có thể giảm bớt nhiệt độ trên mặt.

Khoảng hai canh giờ sau, mí mắt Ngô Sở khẽ động, tỉnh lại từ cơn choáng váng.

Hắn khẽ cử động cổ, cảm thấy không đau như tưởng tượng, Ngô Sở mới thở phào nhẹ nhõm, rồi trách Nghệ Bảo trong lòng: "Sao ngươi không ngăn lại?" Nghệ Bảo cười hì hì, đưa điện thoại đến tay Ngô Sở: "Ngươi tự xem đi!" Nghệ Bảo đã tái hiện lại những chuyện vừa xảy ra thành một đoạn video ngắn.

Trình độ của lão đạo này trên Không Gian Chi Đạo, còn mạnh hơn hắn rất nhiều a!

Sau đó Đế Giang đưa tay vạch một đường, xé rách không gian trước mặt họ, rồi xách hắn lên ném vào khe nứt không gian, tiện tay lột sạch quần áo trên người hắn.

Tốc độ lột quần áo đó nhanh đến mức không thể nhìn rõ động tác.

Rồi màn hình chuyển cảnh, đập vào mắt là Hậu Thổ tiểu thư tả đang ngồi tắm trong bồn, bộ ngực rộng lớn...

Ngô Sở nhìn đến ngây người, trời ạ, đây thật sự là do mình làm

sao?

Nụ hôn đầu của ta ở thế giới này!

Cứ thế mà mất đi ư?

Một chút cảm giác cũng không có!

Hắn có chút không dám tin nhìn về phía Nghệ Bảo.

Nghệ Bảo cười gian nói: "Nếu lúc trước ta nhảy ra ngăn cản, chưa nói có ngăn được hay không, nếu ngăn được, ngươi còn có diễm phúc như vậy sao?" Rầm...

Cảnh tượng tiếp theo khiến hô hấp của Ngô Sở có chút dồn dập.

Xong rồi xong rồi, không thể xem nữa!

Ôm chiếc chăn tơ tằm còn vương lại mùi hương cơ thể của Hậu Thổ tiểu thư tả, xem đoạn video ngắn, trong đêm không mấy yên tĩnh này, Ngô Sở hoàn toàn mất ngủ.

Hắn thầm oán thanh niên Truyền Hỏa và những người khác không đáng tin cậy, đánh ngất hắn đi thì có tác dụng gì?

Tiểu thư tả nếu mà chủ động thì còn cần họ đánh ngất hắn sao?

Các người mà đánh ngất tiểu thư tả rồi đưa qua đây, chuyện này chẳng phải đã thành rồi ư!

Chương 319

Nhìn thấy khoảnh khắc tiểu thư tả phóng ra khí thế, mình liền bị hất bay ra ngoài, Ngô Sở liền cảm thấy, trước đây mình không quá mức kích động tiểu thư tả quả nhiên là đúng.

Mấy vị cường giả này, tay chân chẳng có nặng nhẹ gì cả, không cẩn thận, cái mạng nhỏ của mình có thể đã mất trong tay họ lúc nào không hay.

Hậu Thổ tiểu thư tả đây chẳng phải là một ví dụ 'ướt át' sao.

Xem ra vẫn phải nâng cao tu vi của mình lên mới được!

Nếu không sau này họ mà nổi giận, chuyện 'ướt át' chẳng phải sẽ thành 'máu me' sao?

Hít hà mùi hương của tiểu thư tả trên chiếc chăn tơ tằm, Ngô Sở lặng lẽ thưởng thức cảnh tiểu thư tả sau khi hất bay hắn ra, lại lập tức lao tới ôm hắn vào lòng.

Ánh mắt đó, tư thế đó...

Chậc chậc...

Ngày thứ hai, chuyện Ngô Sở bị Hậu Thổ tiểu thư tả đánh ngất rồi khiêng đi đã truyền khắp cả bộ lạc.

Khi Ngô Sở đi trong bộ lạc, tất cả các Vu tộc nhân nhìn thấy hắn đều mang vẻ mặt 'hê hê hê', khiến Ngô Sở bối rối một hồi, sau đó là cạn lời.

Đặc biệt là vẻ mặt mờ ám của những nam Vu nhân kia, khiến Ngô Sở lập tức hiểu được ý tứ họ muốn biểu đạt, lại liên tưởng đến chuyện xảy ra tối qua...

Mình thật sự chưa làm gì cả mà!

Ngô Sở rất ấm ức, muốn giải thích, nhưng nghĩ lại, vẫn là thôi đi, nói không rõ.

Chỉ là, chuyện này sao đột nhiên lại truyền ra ngoài vậy?

Rốt cuộc là cái miệng rộng nào đã nói?

Phải cảm ơn người đó một chút mới được!

Dù sao hắn cũng thật sự thích Hậu Thổ tiểu thư tả, có lời đồn như vậy, đối với hắn chẳng phải càng có lợi hơn sao!

Chỉ là danh tiếng của tiểu thư tả...

Nhưng thực ra, chuyện này cũng không có gì to tát, dù sao trong bộ lạc rất nhiều Vu nữ đều làm như vậy, sau khi để ý ai, liền trực tiếp đánh ngất người đó rồi khiêng đi.

Chỉ hy vọng tiểu thư tả khi nghe những lời đồn này, đừng tức giận là được. "A Sở tiền bối..." Ngô Sở chắp tay sau lưng, đi ra khỏi bộ lạc không bao lâu thì thấy Khoa đang lau những giọt nước trên mặt, vẫy tay chào hắn từ xa, sau lưng y là vách đá cheo leo gần con sông lớn.

Ngô Sở thân hình khẽ động, trong nháy mắt vượt qua mấy ngàn mét, xuất hiện bên cạnh Khoa.

Trên vách đá cheo leo đó, còn có không ít nam Vu của bộ lạc đang đứng, sau khi thấy Ngô Sở xuất hiện liền rối rít chào hỏi hắn, trên mặt ai cũng mang nụ cười 'hê hê hê'.

Mặc dù là tiết cuối thu, vạn vật tiêu điều, nhiệt độ đã tương đối thấp, nhưng những Vu nhân này ai nấy đều cởi trần khoe cơ bắp cường tráng đen sạm, một chút cũng không cảm thấy lạnh. "Các ngươi đang làm gì vậy?" Ngô Sở cười hỏi.

Khoa cười gian một tiếng, nói: "Bọn họ đang luyện tập ngự thủy thần thông đó mà!

Chẳng phải bộ lạc sắp bắt đầu đại hội so tài thần thông rồi sao!" Nói rồi, y lại hạ thấp giọng hỏi: "A Sở tiền bối, ngài và thủ lĩnh..." Khụ khụ...

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, nói: "Các ngươi nghe ai nói vậy?" "Mọi người đều nói vậy mà!" Mấy nam Vu lại một trận cười hê hê hê.

Sau đó một người trong số đó bán đứng Nghệ: "Là Nghệ nói, tối qua chúng ta đi tuần tra, cảm thấy đình viện của thủ lĩnh có chấn động nên qua xem thử..." Vu tộc dũng sĩ đó cười gian nói: "Thằng nhóc ngốc Nghệ đó lúc đầu còn không hiểu ý tứ của việc thủ lĩnh đánh ngất A Sở tiền bối, cho đến khi... hê hê hê..." Nghe tiếng cười gian tà của gã này, những người khác cũng cười theo.

Rất rõ ràng, những gã này đều từng bị đánh ngất rồi khiêng đi, đối với chuyện này sớm đã không còn thấy lạ.

Ngô Sở cười gian một tiếng, nhìn về phía Khoa: "Khoa, ngươi đã bị ai đánh ngất bao giờ chưa?" Khoa cười lạnh: "Cả bộ lạc này, trừ thủ lĩnh ra, ai có thể đánh ngất được ta?" Nhìn bộ dạng tự hào của y, Ngô Sở cảm thấy, gã này hết thuốc chữa rồi, thủ lĩnh của các ngươi đến ta còn không thèm đánh, lại chạy đi đánh ngươi sao, ngươi đang mơ mộng hão huyền à!

Quả nhiên, các Vu tộc dũng sĩ khác cũng đang dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Khoa, cảm thấy Khoa căn bản không hiểu được tư vị trong đó, không phải là Vu tộc dũng sĩ chân chính.

Bạch Quân thấy thần thái này của Ngô Sở, không khỏi có chút thấp thỏm, có chút không rõ rốt cuộc mình làm sai chỗ nào, lại có thể làm cho chủ nhân sinh lòng không vui?

Dù sao chỉ cần y chủ động, thì đánh ngất y thật quá dễ dàng.

Khi Ngô Sở đi dạo một vòng bên ngoài, quay về đình viện của Hậu Thổ thì thấy Thanh Khâu Ly đang đứng giữa sân, nhìn hắn với nụ cười như không cười, nói: "Tả tả có phải nên nói một tiếng chúc mừng với ngươi không nhỉ?

Cuối cùng cũng được như ý nguyện rồi, phải không!" Ngô Sở liếc nàng một cái, hỏi: "Hậu Thổ tả tả đâu?" "Ai biết được, có lẽ trốn đi không dám gặp người rồi!" Thanh Khâu Ly nói, ánh mắt quét từ trên xuống dưới Ngô Sở, "Cảm giác thế nào?

Có phải là tinh thần sảng khoái không?" "..." Ngô Sở cạn lời một hồi, sau đó ho nhẹ nói: "Tả, nói chuyện cho đàng hoàng, đừng có âm dương quái khí như vậy, ngươi tu luyện đâu phải Âm Dương đại đạo." "A a, ta còn đang nói tối qua Huyền Minh muội muội sao lại nhiệt tình như vậy, hóa ra là để giữ chân ta, cho hảo tỷ tỷ của nàng ta thành chuyện tốt à!

Thực ra bọn họ xem thường ta rồi, cho dù họ không giữ chân ta, ta cũng sẽ không phá hoại chuyện tốt của Hậu Thổ muội muội và ngươi đâu!" "Tả, chúng ta..." "Chúng ta không hề xảy ra chuyện gì cả." Lúc này, giọng của Hậu Thổ tiểu thư tả từ sau lưng Ngô Sở truyền đến.

Mặt tiểu thư tả một mảnh âm trầm, nàng cũng không ngờ chuyện này chỉ trong một đêm đã truyền khắp cả bộ lạc, rõ ràng là do mấy vị huynh trưởng của nàng làm chuyện tốt.

Sáng nay vừa ra khỏi cửa đã bị một trận 'chúc mừng', khiến nàng rất khó xử.

Sau đó...

Với tư cách là công cụ nhân bị các Tổ Vu lợi dụng mà không tự biết, Nghệ lúc này đang bị Vũ treo lên đánh ở nhà!

Vũ cũng rất tức giận, không phải tức giận vì lời Nghệ truyền đi, mà là tức giận vì Nghệ lại dễ dàng trở thành công cụ của người khác mà không hay biết, thật quá ngu ngốc! "Thực ra..." Ngô Sở muốn nói, thực ra giữa họ tuy không làm chuyện gì quá đáng, nhưng ít nhất cũng có da thịt kề nhau, hơn nữa còn hôn rồi, cũng không thể hoàn toàn nói là không làm gì cả!

Nhưng Thanh Khâu Ly đã cười rộ lên, chớp mắt nói: "Hậu Thổ muội muội thực ra cũng không cần ngại ngùng, ngươi xem, A Sở cũng đâu có trách ngươi đánh ngất hắn!

Cách thức sinh sôi nòi giống kỳ lạ này của Vu tộc các ngươi, tả tả ta cũng có thể hiểu được." Hậu Thổ nghe vậy, suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Cũng phải!

Nếu mọi người đã cho là như vậy, vậy thì cứ thế đi!" Vừa nói, nàng vừa tiến lên, khoác lấy cánh tay Ngô Sở, sau đó lại nói với Thanh Khâu Ly: "Tả tả sẽ chúc mừng chúng ta, đúng không!" Thanh Khâu Ly thấy vậy, không khỏi á khẩu, dường như không ngờ Hậu Thổ muội muội lại có dũng khí trực tiếp thừa nhận chuyện này.

Ngô Sở phát hiện, mình lại trở thành công cụ để họ tranh giành thắng thua.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tối qua Huyền Minh không dẫn Thanh Khâu Ly đi, có phải là muốn để Thanh Khâu Ly cũng phát huy tác dụng công cụ nhân của mình, dùng để khích tướng Hậu Thổ không?

Ngô Sở có chút tò mò. "Xì!

Có gì đáng tranh giành đâu!" Hình ảnh của Nghệ Bảo lúc này xuất hiện trên vai Ngô Sở, thay Ngô Sở nói một câu thật lòng: "Các ngươi một người thứ hai tư sáu, một người thứ ba năm bảy, chuyện chẳng phải đã giải quyết hết rồi sao!" "Thứ hai tư sáu, thứ ba năm bảy gì?"

Hai vị tả tả đồng loạt nhìn về phía hắn, sau đó Ngô Sở đưa tay ấn Nghệ Bảo từ trên vai mình về lại trong cơ thể, ho nhẹ nói: "Hai vị tả tả đừng nghe nó nói bậy!" "Ta lại muốn nghe nó nói bậy!" Thanh Khâu Ly nói.

Hậu Thổ tiểu thư tả cũng gật đầu: "Nghe thử cũng không sao!" Mặc dù Hậu Thổ tiểu thư tả khi tranh giành hơn thua với Thanh Khâu Ly đã coi Ngô Sở như công cụ để tranh thắng, thừa nhận mối quan hệ giữa họ trước mặt Thanh Khâu Ly.

Nhưng Ngô Sở có thể nhìn ra, tiểu thư tả khi đối mặt với những lời chúc phúc của các tộc nhân trong bộ lạc, thực ra vẫn có chút ngượng ngùng khó xử.

Chương 320

Nhưng nàng lại không thể ép buộc mọi người không được bàn luận, cũng không được chúc mừng nàng.

Vì vậy mấy ngày tiếp theo, Ngô Sở gặp nàng, luôn cảm thấy nàng có chút không tự nhiên.

Mà điều khiến hắn cảm thấy bất lực hơn là, Thanh Khâu Ly thỉnh thoảng còn nói mấy câu âm dương quái khí.

Thế là, Ngô Sở đành phải đề nghị cáo từ với tiểu thư tả.

Vừa để tránh cho tiểu thư tả âm thầm xấu hổ, cũng vừa để tránh cho Thanh Khâu Ly ở đây thỉnh thoảng lại châm chọc họ.

Hậu Thổ suy nghĩ một chút rồi gật đầu, không từ chối đề nghị của Ngô Sở.

Đối mặt với chuyện ngoài ý muốn này, nàng cũng thực sự cần chút thời gian để tiêu hóa.

Mặc dù nàng đã cứng đầu mặc nhận trước mặt tộc nhân việc mình đánh ngất Ngô Sở rồi khiêng về phòng mà không giải thích, nhưng sự xấu hổ này thực sự khó tránh.

Hơn nữa, nếu thời gian dài, lỡ như nàng không thể mang thai như các Vu nữ khác trong bộ lạc, vậy mọi người có nghĩ rằng họ có vấn đề gì không?

Nhưng không mang thai lại là chuyện vô cùng bình thường, bởi vì mọi chuyện vốn không hề giống như mọi người tưởng tượng.

Vì vậy, nàng cần phải bình tĩnh lại, suy nghĩ xem tương lai nên xử lý chuyện này như thế nào.

Thế là, vào lúc bộ lạc Hậu Thổ sắp tiến hành đại hội so tài thần thông, Ngô Sở và Thanh Khâu Ly lại chọn rời đi, lý do là có điều lĩnh ngộ, cần về núi bế quan một thời gian.

Khoa và Nghệ bọn họ cũng không nghi ngờ, dù sao mọi người đều là sinh linh trên con đường tu hành, thỉnh thoảng có điều ngộ ra, tự nhiên cần tĩnh tâm để cảm ngộ một phen.

Họ cũng không có kinh nghiệm như những nam Vu khác, căn bản không rõ tư vị trong đó, nên cũng không nghĩ rằng có điều gì không ổn.

Ngô Sở và Thanh Khâu Ly rời khỏi bộ lạc Hậu Thổ, suốt đường đi im lặng, đi được nửa đường, Thanh Khâu Ly đột nhiên nói với Ngô Sở: "Thực ra ta rất tò mò, chuyện tối qua rốt cuộc đã xảy ra như thế nào?

Hậu Thổ muội muội không phải là người sẽ làm loại chuyện đó, điểm này ta rất rõ, nếu không nàng đã có vô số cơ hội, không cần phải đợi đến tối qua." Ngô Sở có chút cạn lời mà trợn mắt nhìn nàng: "Nếu tả tả đã biết rõ Hậu Thổ tả tả sẽ không làm chuyện này, sao còn luôn dùng lời nói châm chọc chúng ta, lương tâm của ngươi không đau sao?" "Không đau nha!

Ta rất vui vẻ nha!" Thanh Khâu Ly làm ra vẻ mặt đáng ăn đòn, đắc ý với Ngô Sở.

Nhìn cặp mông đầy đặn cong vút của nàng, Ngô Sở rất muốn đánh mạnh lên đó một phát.

Nhưng cuối cùng, hắn cũng chỉ siết chặt nắm đấm, không dám manh động, sợ đối phương nổi giận, chỉ bằng khí thế đã hất bay mình ra ngoài, vậy thì thật quá mất mặt!

Hít một hơi, Ngô Sở bất đắc dĩ kể lại: "Đều là do Chúc Dung lão

ca và Đế Giang đại ca ra tay, họ tìm ta nói lời cảm ơn, kết quả nhân lúc ta không chú ý, một gậy đánh ngất ta, sau đó Đế Giang đại ca thi triển không gian thần thông, trực tiếp ném ta vào bồn tắm của Hậu Thổ tả tả...

Chuyện sau đó, ta cũng không rõ nữa." "Xem ra tối qua Huyền Minh muội muội tìm ta nói chuyện, là muốn giữ chân ta." Thanh Khâu Ly như có điều suy nghĩ: "E rằng con sâu bọ trong món ăn của Cộng Công là do bọn họ thiết kế, nếu không đường đường là một đại Tổ Vu, sao lại có thể dễ dàng dẫm phải một con sâu nhỏ như vậy?" Ngô Sở nghe vậy, không khỏi cười khổ: "Ai có thể ngờ, đám người đó bề ngoài trông ngốc nghếch, kết quả lại tính kế chúng ta như vậy!" Thanh Khâu Ly liếc hắn một cái, cười như không cười nói: "Xem ra ngươi không hài lòng lắm với những gì xảy ra tối qua nhỉ!

Là đang trách bọn họ không đánh ngất Hậu Thổ muội muội rồi đưa đến phòng ngươi sao?

Như vậy, ngươi có thể muốn làm gì thì làm rồi, phải không!" "Không có chuyện đó, tả ngươi đừng nói bừa, ta đâu phải loại người đó!" "A... giả tạo!" Thanh Khâu Ly cười khẩy, chắp tay sau lưng, tự mình độn quang về Tử Ngọc Sơn. "..." Ngô Sở nhíu mày, lặng lẽ đi theo sau.

Tử Ngọc Sơn, đỉnh Thần Mộc.

Mọi người căn bản không biết chuyện xảy ra ở bộ lạc Hậu Thổ, chỉ có chút tò mò nhìn Thanh Khâu Ly và Ngô Sở, sao Hậu Thổ tiểu thư tả không cùng đến?

Đêm, trăng sao lấp lánh trên mặt hồ lớn, Thanh Khâu Ly nhảy lên thuyền lầu, thi triển pháp lực đẩy thuyền ra giữa hồ, ngả người trên ghế dựa ngắm sao.

Ngô Sở lặng lẽ đến bên cạnh nàng, Thanh Khâu Ly liền cười hỏi:

"A Sở muốn xem điệu Thiên Hồ Vũ dưới trăng của ta không?" Ngô Sở suy nghĩ một lát rồi gật đầu: "Được thôi!" Không có âm nhạc, không có nhịp phách, chỉ có ánh sao và ánh trăng chiếu rọi, một bóng hình uyển chuyển, chân ngọc để trần, múa lượn dưới bầu trời sao lấp lánh.

Cảnh tượng này, đẹp đến nao lòng, Ngô Sở nhanh chóng chìm đắm trong đó.

Múa xong một điệu, Thanh Khâu Ly liền đề nghị cáo từ, Ngô Sở cũng không tiếp tục níu kéo.

Tâm ý của hai người, thông qua điệu múa này đã biểu đạt rất rõ ràng.

Những ngày sau đó, dường như tiếp tục nhàn nhã như trước.

Nhưng tất cả mọi người đều có thể nhìn ra, tâm trạng của Ngô Sở rõ ràng có chút nóng nảy.

Không có việc gì thì tìm Lão Viên so tài, tìm Bạch Trạch so tài, tóm lại là tìm cơ hội đánh bọn họ một trận.

Tiểu hồ ly và Tiểu Nguyệt Linh đã bế quan, Hậu Thổ tả tả và Hồ tổ tả tả cũng không ở đây, Hoa Phỉ Nhi đành phải dẫn theo mấy vị tỷ muội, chạy đến hỏi Ngô Sở, có phải đã xảy ra chuyện gì không?

Ngô Sở bị họ hỏi, mới phát hiện tâm trạng gần đây của mình quả thực có chút quá nóng nảy.

Nhưng dù có đánh chết, hắn cũng sẽ không thừa nhận mình đang xả giận. "Nóng nảy sao?

Không có đâu!

Ta đây không phải đang tích lũy kinh nghiệm đấu pháp sao!" Nghe lời này, Bạch Trạch vẫn giữ bộ dạng của một tiểu manh vật, có chút

tủi thân ôm ly trà sữa, lặng lẽ đứng thẳng người, đi đến bên lan can, vừa đi vừa thầm mắng: Tích lũy kinh nghiệm đấu pháp mà lại tích lũy trên người ta và Lão Viên, cầu xin ngươi làm người đi!

Rõ ràng, Bạch Trạch có thể hành hạ Tất Hỏa và Du Du khá thảm, có thể đánh qua lại với Lão Viên, nhưng ở chỗ Ngô Sở, hoàn toàn chỉ có nước bị hành.

Đối mặt với Ngô Sở có chút nóng nảy, Tiểu Thải Nương cũng có chút sợ hãi.

Nhìn về phía đại điện một cái, liền đến bên Tiểu Bạch Trạch, sau đó đưa cho nó một miếng bánh đậu cá.

Tiểu Bạch Trạch gặm bánh đậu cá, một đầu dụi vào lòng nàng cọ cọ làm nũng.

Ai có thể tưởng tượng, vị yêu tộc đại thánh tương lai đường đường, lúc nhỏ vì một miếng ăn, lại có thể làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy!

Đáng khinh!

Yêu nghiệt, buông tiểu cô nương đó ra, để ta!

Táp táp táp...

Du Du đạp sóng nước, nhanh chóng chạy tới, một cước húc bay Tiểu Bạch Trạch đi!

Trước đây khi Du Du làm nũng, đều nhảy loạn như con hoẵng ngốc, nhưng sau khi Bạch Trạch đến, thấy Bạch Trạch cọ mặt làm nũng không biết xấu hổ như vậy, nó cũng đành phải thay đổi sách lược của mình.

Tiểu Thải Nương khúc khích cười, nhưng cười hai tiếng xong lại che miệng nhỏ của mình, liếc nhìn về phía đại điện, vẻ mặt sợ bị Ngô

Sở nhìn thấy.

Trong đại điện, Ngô Sở sau khi bị Hoa Phỉ Nhi và Hoa Thi Nhi bọn họ hỏi thăm, ý thức được sự thay đổi gần đây của mình, cũng bắt đầu âm thầm tự kiểm điểm.

Nhưng trước đó, Ngô Sở chuẩn bị gặp mặt Hậu Thổ tiểu thư tả trước.

Sau đó hắn vừa chờ đợi, vừa sao chép kiến thức các môn học như 'toán lý hóa'.

Chương 321

Kết quả môn toán sao chép ra, lại có chút phần thưởng công đức, nhưng kiến thức vật lý và hóa học lại không có phần thưởng công đức gì, điều này khiến Ngô Sở có chút khó hiểu.

Ngô Sở hỏi Nghệ Bảo, Nghệ Bảo lại thật sự cho hắn một câu trả lời: "Ta dường như có thể mơ hồ cảm nhận được, hình như ý chí Thiên Đạo cảm thấy kiến thức vật lý và hóa học sẽ gây ra sự phá hoại nhất định đối với đại địa Hồng Hoang, giống như địa cầu từng trải qua..." Nghĩ đến địa cầu đó, Ngô Sở cũng không khỏi cạn lời, nhưng rất nhanh, hai mắt hắn lại trợn tròn: "Ngươi có thể cảm ứng được ý chí Thiên Đạo?" Nghệ Bảo cũng nhíu mày, nói: "Ngươi có thể hiểu ý chí Thiên Đạo là một siêu cấp trí năng chủ, còn ta là một đoạn chương trình muốn truy cập vào máy chủ, muốn truy cập vào máy chủ thì cần có quyền hạn nhất định, chỉ khi đối phương muốn cho ta truy cập, ta mới có tư cách." Dừng một chút, nó lại nói: "Ngươi xem điện thoại của chúng ta, bản đồ Hồng Hoang, dự báo thời tiết của Tử Ngọc Sơn, đây đều là phúc lợi mà ý chí Thiên Đạo cho chúng ta." "Lợi hại rồi Nghệ Bảo!" Ngô Sở ôm lấy Nghệ Bảo, trực tiếp tung nó lên cao.

Nghệ Bảo kiêu ngạo hất hất cái đầu nhỏ.

Cứ như vậy, Ngô Sở ở Tử Ngọc Sơn đợi Hậu Thổ tiểu thư tả suốt một mùa đông, kết quả cũng không thấy tiểu thư tả đến Tử Ngọc Sơn tìm hắn, hắn cũng đành không chờ đợi nữa.

Nghĩ lại cũng phải, đây là thế giới Hồng Hoang, yêu đương gì đó đều là thứ yếu, mấu chốt vẫn là phải nâng cao tu vi của bản thân.

Mỗi một sinh linh sinh ra ở thế giới này đều có việc của riêng mình phải làm, có đạo của riêng mình phải tìm, làm gì có thời gian

suốt ngày tình tình ái ái?

Ngô Sở tự giễu cười một tiếng.

Có được nhận thức như vậy, tâm trạng mong đợi trong lòng Ngô Sở cũng dần dần bình ổn lại, sau đó đến bên linh tuyền, ngồi dưới gốc cây Tiểu Ngộ Đạo Trà, luyện hóa viên Ly Hỏa Châu đó, đồng thời lĩnh ngộ sức mạnh bản nguyên của tia tinh túy Ly Hỏa trong viên Ly Hỏa Châu.

Sức mạnh bản nguyên của hỏa diễm nhìn qua có vẻ tương tự, nhưng mỗi một loại hỏa diễm khác nhau, cấu tạo sức mạnh bản nguyên của nó đôi khi lại hoàn toàn khác biệt.

Tuy nhiên, Ngô Sở ở dưới gốc cây Tiểu Ngộ Đạo Trà bế quan luyện hóa Ly Hỏa Châu chưa được bao lâu, Hậu Thổ tiểu thư tả đã chuẩn bị xong tâm lý, chạy đến tìm hắn.

Khi thấy Ngô Sở đang luyện hóa viên Ly Hỏa Châu đó, nàng lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nói là đã chuẩn bị tâm lý rất nhiều, nhưng khi có thể không cần phải đối mặt ngay lập tức, vẫn khiến tâm trạng nàng bình tĩnh lại.

Mối quan hệ giữa hai người thực ra đã đến một điểm giới hạn, đặc biệt là sau chuyện lần trước, cả bộ lạc Vu tộc đều đã công nhận chuyện đó.

Mặc dù lúc đó hai người không xảy ra chuyện gì, nhưng thực ra cũng coi như đã đẩy Hậu Thổ tiến về phía trước một bước, khiến nàng không thể không đối diện với tầng quan hệ đó giữa hai người.

Mặc dù lúc đó nàng hận không thể tìm mấy vị huynh trưởng nói chuyện phải trái, nhưng sau khi nghĩ lại, việc họ làm tuy hỗn xược, nhưng cũng thực sự đã đẩy mối quan hệ của họ tiến thêm một bước.

Ở Tử Ngọc Sơn một thời gian, Hậu Thổ tiểu thư tả lại trở về bộ

lạc, chỉ là thỉnh thoảng sẽ qua xem một chút, tiện thể ăn một bữa thịnh soạn do Tiểu Thải Nương làm.

Cứ như vậy, lại mấy trăm năm vội vã trôi qua.

Tiểu phượng hoàng Phượng Tịch sau khi lĩnh ngộ xong Thái Dương Chân Hỏa thì xuất quan, thấy Ngô Sở đang bế quan, nàng cũng không làm phiền, chỉ ở lại Tử Ngọc Sơn một thời gian.

Mãi cho đến khi Hậu Thổ lại đến lần nữa, nàng mới đề nghị cáo từ với Hậu Thổ.

Mấy ngày sau, Thanh Loan dẫn theo thuộc hạ đến đón Phượng Tịch, thấy Hậu Thổ ở đây, Thanh Loan nhìn Phượng Tịch, âm thầm lắc đầu.

Nhưng khi nàng phát hiện Ngô Sở thật sự đã nuôi dưỡng đoạn cành khô Hỏa Đồng Mộc đó ra mầm non, cũng không khỏi kinh ngạc, gã này rốt cuộc đã làm thế nào?

Cáo từ Hậu Thổ xong, Thanh Loan dẫn Phượng Tịch rời khỏi Tử Ngọc Sơn, trên đường trở về, Thanh Loan liền hỏi nàng: "Tịch nhi, con có phải thật sự đã để ý vị Bất Xuất đạo hữu đó rồi không?" Phượng Tịch nghe vậy, không khỏi ngẩn ra, sau đó hai má ửng lên hai vầng mây đỏ, cái đầu nhỏ lắc như trống bỏi.

Thanh Loan thấy vậy liền cười hỏi: "Vậy sao ban đầu con lại tặng lông đuôi cho người ta?

Đừng nói con không biết thứ đó đại diện cho một tầng ý nghĩa khác.

Tất cả các tử đệ Phượng tộc sau khi sinh ra, bài học đầu tiên được tiếp nhận chính là ý nghĩa mà những chiếc lông vũ này trên người chúng ta đại diện." "Cô cô..." "A a, ngại rồi, còn dám nói dối ta, chút tâm tư nhỏ đó của con, giấu được ai chứ?" Thanh Loan đưa tay điểm

vào trán Phượng Tịch, "Vừa ra tay đã tặng lông đuôi của mình cho người ta, tất cả tâm tư đều ở trên đó rồi, nha đầu ngốc!" "Người ta chỉ là, chỉ là cảm thấy, Bất Xuất đạo hữu rất thú vị thôi mà!

Tiểu Nguyệt Linh lắc đầu nói: "Tiểu Vũ nói, bọn nó dù sao cũng sẽ không đánh chết đối phương, để bọn nó tỷ thí một chút, tăng cường kinh nghiệm đấu pháp cũng tốt." Nghệ Bảo cũng không phải không hiểu đạo lý này, nó chỉ là cố chấp nghĩ quẩn thôi.

Mặc dù thiên phú của hắn ở những phương diện đó rất bình thường, nhưng kỹ năng chém gió diễn kịch, trải qua nhiều năm tinh nghiên, tự nhiên sớm đã lô hỏa thuần thanh.

Trong mắt Ngô Sở, Phượng Tịch và Ly Vẫn, những cường giả thế hệ thứ hai này, thực ra đều là những kẻ nhà quê chưa từng thấy sự đời, bị hắn chém gió vài câu đã coi hắn như thiên nhân.

Luận về tu vi, hắn có thể không giỏi lắm, nhưng luận về diễn kỹ, luận về chém gió rót súp gà, hắn nhận thứ hai thì e rằng ở Hồng Hoang này cũng không có mấy người dám nhận thứ nhất.

Dù sao cũng có Nghệ Bảo âm thầm làm công cụ gian lận cho hắn!

Chỉ là những kỹ năng này của Ngô Sở, mọi người đều không biết mà thôi.

Rất nhiều lúc, Ngô Sở tùy tiện rót cho họ chút súp gà tâm hồn, cũng có thể khiến họ có điều cảm ngộ.

Đây cũng là điều khiến Ngô Sở cảm thấy bất lực nhất.

Ngô Sở vốn không hề nghĩ tới, ban đầu hắn theo thói quen chém gió vài câu trước mặt những cường giả thế hệ thứ hai đó, rót chút súp gà, đã lừa được con phượng hoàng nhỏ của Phượng tộc này.

Mặc dù trước mặt Ngô Sở, tiểu phượng hoàng không thừa nhận chút tâm tư nhỏ đó của mình.

Chủ yếu là do Ngô Sở lấy chiếc lông vũ đó ra muốn trả lại cho nàng, nên nàng mới không dám thừa nhận.

Bị từ chối thẳng mặt, đó là chuyện rất mất mặt phượng hoàng! ...

Sau khi Phượng Tịch rời khỏi Tử Ngọc Sơn, Tử Ngọc Sơn trở lại sự bình tĩnh thực sự.

Trong mắt nhiều sinh linh ở Tử Ngọc Sơn, Phượng Tịch tuy trông ngọt ngào đáng yêu, tính tình thẳng thắn, không có nhiều tâm cơ, nhưng dù sao cũng là người ngoài, hơn nữa còn là người của Phượng tộc.

Ấn tượng mà Hồng Hoang tam tộc để lại cho sinh linh Tử Ngọc Sơn thực ra không tốt lắm.

Mọi người sau khi thả lỏng, cuộc sống liền trở nên thanh nhàn dễ chịu hơn.

Cứ như vậy, thoáng cái đã qua hơn vạn năm.

Thanh Khâu Ly từ Thanh Khâu đến thăm hắn, thấy Ngô Sở đang bế quan liền gật đầu, hỏi Hoa Phỉ Nhi: "Hắn bế quan bao lâu rồi?" "Ân, cũng hơn vạn năm rồi ạ!" Nghe vậy, Thanh Khâu Ly tính toán thời gian, trong lòng có chút kiêu ngạo mà hừ nhẹ một tiếng, lại hỏi một cách không để lại dấu vết: "Hậu Thổ muội muội sao không ở đây?" Hoa Phỉ Nhi mỉm cười nói: "Hậu Thổ tả tả thỉnh thoảng sẽ qua xem, nhưng thường cũng không ở lại mấy ngày đã về rồi." Hoa Thi Nhi cười nói: "Hậu Thổ tả tả thường là qua ăn cơm thôi.

Mặc dù tài nấu nướng của Tiểu Thải Nương không bằng Nguyệt Linh tả tả, nhưng so với những Vu tộc ở bộ lạc Hậu Thổ thì mạnh hơn nhiều." "Tiểu Vũ và Tiểu Nguyệt Linh vẫn chưa xuất quan sao?" "Vẫn chưa ạ!" "Vậy à!

Tiểu Thải Nương đâu?

Ta muốn ăn chút gì ngon ngon." "Nàng ấy dẫn theo một số tiểu hoa tiên vào núi hái rau dại rồi, bây giờ đang là cuối hạ đầu thu, một số loại nấm trong núi đã bắt đầu mọc..." "Vậy ta đợi nàng ấy!

Đúng rồi, Phỉ Nhi, giúp ta lấy một quả dưa hấu, ta muốn uống nước ép dưa hấu ướp lạnh." Thanh Khâu Ly rất tự nhiên mà sai khiến những tiểu hoa tiên này.

Mà những tiểu hoa tiên này cũng không coi nàng là người ngoài, bay lượn đi lấy cho nàng.

Năm tháng đằng đẵng, như nước chảy lững lờ trôi.

Hồng Hoang không tính năm tháng, khái niệm thời gian ở thế giới này quá mơ hồ, ngày cứ thế trôi qua, rất nhiều sinh linh tự nhiên mà lờ đi khái niệm này.

Đặc biệt là những sinh linh có tu vi càng cao thì càng không để ý đến nó.

Dù sao thì sinh linh tu vi cao, tùy tiện bế quan một lần cũng đã là vạn năm, mấy vạn năm.

Sau khi Ngô Sở luyện hóa viên Ly Hỏa Châu kia, hắn không hề xuất quan mà tiếp tục bế quan lĩnh ngộ sức mạnh bản nguyên của Ly Hỏa.

Tuy đều là lửa, nhưng bản nguyên cấu thành của mỗi loại hỏa diễm vẫn có sự khác biệt.

Chương 322

Cùng với sự lĩnh ngộ của hắn về bản nguyên Ly Hỏa, hắn đã có sự lý giải sâu sắc hơn về bản nguyên của Hỏa, từ đó lại lĩnh ngộ sâu thêm một tầng về Ngũ Hành Đại Đạo.

Vì vậy, hắn hoàn toàn đắm chìm trong việc khám phá trật tự thần liên của pháp tắc đại đạo.

Mãi cho đến khi hắn lĩnh ngộ quy tắc vận hành của Ngũ Hành Đại Đạo đến mức viên mãn, và chạm tới kết cấu bản nguyên của đại đạo vận hành, thậm chí còn kết hợp với các loại sức mạnh bản nguyên khác, tiếp tục lĩnh ngộ ở tầng sâu hơn trong kết cấu bản nguyên của đại đạo vận hành này.

Quá trình này rất dài, dài đến mức có thể dùng "vạn" làm đơn vị năm.

Thực tế, khi hắn lĩnh ngộ quy tắc vận hành của Ngũ Hành Đại Đạo đến cảnh giới viên mãn, hắn đã được xem là bước vào hàng ngũ Thái Ất cảnh.

Kim Tiên cảnh lĩnh ngộ pháp tắc đại đạo, hiểu rõ toàn diện quy tắc vận hành của pháp tắc đại đạo, sau khi hiểu rõ toàn diện và viên mãn, đó chính là Thái Ất cảnh.

Còn về việc có thể phát huy hết thực lực vốn có của Thái Ất cảnh hay không, thì phải xem năng lực của mỗi sinh linh.

Giống như khi chơi game vậy, các kỹ năng của mỗi nhân vật game đều đã hiểu rõ, nhưng có thể phối hợp hoàn hảo các kỹ năng đó và phát huy uy lực vốn có hay không, thì phải xem trình độ thao tác của mỗi người chơi.

Vì vậy, nhiều lúc, cao thấp của cảnh giới và mạnh yếu của chiến lực không có mối quan hệ tuyệt đối.

Mà Thái Ất cảnh, chính là bắt đầu tiến thêm một bước lĩnh ngộ sâu hơn về bản nguyên đại đạo.

Nếu nói Kim Tiên là biết cách sử dụng thiên địa pháp tắc, thì Thái Ất là hiểu được nguyên lý cấu thành bên trong của thiên địa pháp tắc, và mô phỏng trật tự thần liên trong cơ thể, xây dựng nên hình thái ban đầu của pháp tắc đại đạo, cuối cùng để trật tự pháp tắc đại đạo hoàn toàn thành hình, đó chính là cảnh giới Đại La.

Điều khiến Ngô Sở không ngờ tới là, trong quá trình lĩnh ngộ này, Nghệ Bảo lại nghĩ ra một phương pháp khiến hắn cảm thấy không thể tin nổi để giúp hắn.

Bởi vì bản nguyên của mỗi loại sức mạnh, cuối cùng đều được thể hiện bằng trật tự thần liên do pháp tắc thần văn tạo thành.

Thế là Nghệ Bảo liền dùng mã lệnh mà nó sở trường để thể hiện những pháp tắc thần văn mà Ngô Sở lĩnh ngộ được, sau đó dùng năng lực suy diễn tính toán của mình để giúp Ngô Sở tiến hành suy diễn tính toán bản nguyên pháp tắc đại đạo.

Ngô Sở căn cứ vào kết quả suy diễn của Nghệ Bảo, tiến hành suy luận ngược, đối chiếu lẫn nhau.

Giống như lúc đầu 《Cửu Chuyển Huyền Công》 diễn hóa ra Bất Diệt Linh Quang, sau đó hắn dùng Bất Diệt Linh Quang này để suy luận ngược, cuối cùng kết hợp sức mạnh bản nguyên Ngũ Hành, diễn hóa lại Bất Diệt Linh Quang.

Ngô Sở vạn lần không ngờ, năng lực suy diễn tính toán của Nghệ Bảo lại có thể vận dụng vào việc này, quả thực giống như gian lận vậy.

Ngô Sở có thể thành công tấn cấp Thái Ất cảnh, không thể thiếu sự giúp đỡ này của Nghệ Bảo.

Sau khi tấn cấp Thái Ất cảnh, Ngô Sở không chọn xuất quan, mà chọn tiếp tục lĩnh ngộ sâu hơn kết cấu bản nguyên của Ngũ Hành Đại Đạo, cũng là vì nguyên nhân này.

Hắn cũng hy vọng mình có thể nhanh chóng tấn cấp Đại La cảnh, dù sao ở thế giới Hồng Hoang này, Đại La cảnh cũng có tính nguy hiểm nhất định, một Thái Ất nhỏ nhoi thì có là gì! "Đều đã thành công tấn cấp Thái Ất cảnh rồi, sao còn chưa xuất quan?" Sau khi Ngô Sở tấn cấp Thái Ất cảnh, sự thay đổi trong khí tức đã thu hút sự chú ý của Hậu Thổ tiểu thư tả và Hồ tổ Thanh Khâu Ly, những người rảnh rỗi là lại chạy qua chỗ hắn, cùng với tiểu hồ ly và Tiểu Nguyệt Linh đã sớm xuất quan.

Người nói câu này chính là Hồ tổ Thanh Khâu Ly. "Có lẽ đắm chìm trong pháp tắc đại đạo kia khiến hắn khá là khoan khoái đi!" Hậu Thổ tiểu thư tả giải thích giúp Ngô Sở một câu, vẫn điềm tĩnh tự nhiên như vậy. "A Sở ca lần này bế quan, cũng đã sáu bảy vạn năm rồi nhỉ!" Tiểu Nguyệt Linh tò mò nhìn về phía Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ tiểu thư tả, lần này nàng và tiểu hồ ly đều bế quan ba bốn vạn năm rồi! "Chắc cũng gần vậy!" Hậu Thổ gật đầu. "Bế quan lâu như vậy, nguyên thần của hắn không thấy mệt mỏi sao?" Tiểu hồ ly không hiểu hỏi.

Tuy nhiên, dưới sự trợ giúp của Nghệ Bảo, Ngô Sở rong chơi trong kết cấu bản nguyên pháp tắc đại đạo lại như cá gặp nước, như hổ thêm cánh, vui sướng khôn xiết.

Hắn thậm chí còn lấy đan điền làm nền tảng, lấy kim đan trong đan điền làm cốt lõi, mô phỏng kết cấu bản nguyên Ngũ Hành trong đó, xây dựng một pháp tắc Ngũ Hành Đại Đạo trong đan điền.

Mãi cho đến một ngày, khi hắn thực sự thành công xây dựng được một phần hư ảnh hình thái ban đầu của Ngũ Hành Đại Đạo trong đan điền, liền không khỏi nghĩ, tương lai có thể xây dựng một loại pháp tắc đại đạo trong mỗi khiếu huyệt có kim đan không?

Thậm chí là xem bản thân như vũ trụ, hoàn thành việc xây dựng ba nghìn pháp tắc đại đạo?

Nếu thực sự có thể hoàn thành ý tưởng vĩ đại như vậy, thì… Suy nghĩ này khiến Ngô Sở có chút phấn khích.

Vừa phấn khích, tư duy liền trở nên có chút linh hoạt, sau đó thần thức của hắn liền bắt được một tia dao động pháp tắc nhỏ bé, rồi tỉnh lại từ trạng thái đắm chìm. "Nghệ Bảo, ngươi vừa rồi có cảm nhận được dao động của pháp tắc đại đạo không?" Nghệ Bảo "ừm" một tiếng, đáp: "Chắc là lại có cường giả nào đó đang đại chiến ở đâu rồi!" Đáng tiếc, Ngô Sở vẫn chưa có thực lực để đi theo dao động của pháp tắc đại đạo để 'xem trận'. "Ủa?

A Sở ca tỉnh rồi!" Lúc này, bóng dáng của Tiểu Nguyệt Linh bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Ngô Sở, ánh mắt lộ vẻ kỳ lạ nhìn hắn, "Hình như vẫn chưa tấn cấp Đại La cảnh!" Ngô Sở chớp chớp mắt, bật cười, "Đại La cảnh, ngươi nghĩ gì vậy?" Tuy hắn cũng hy vọng mình có thể nhanh chóng tấn cấp cảnh giới đó, nhưng làm người vẫn nên thực tế một chút thì hơn.

Hắn nói rồi, đứng thẳng dậy, vươn vai một cái, xương cốt toàn thân kêu răng rắc, "Đây là đã qua bao nhiêu năm rồi?

Cảm giác số lượng tiểu hoa tiên lại tăng lên rồi!" Ngô Sở nói rồi, nhìn về phía Thần Mộc Chi Điên. "A Sở ca lần này bế quan, thời gian có hơi dài đó!" Tiểu hồ ly cũng xuất hiện trước mặt Ngô Sở, "Đã sắp được một nguyên hội rồi đó!" "Vậy mà đã một nguyên hội rồi sao?!" Ngô Sở trực tiếp trợn tròn mắt, tuy lần bế quan này có hơi lâu, nhưng

cảm giác của hắn hình như cũng không lâu đến vậy!

Sao đột nhiên lại sắp qua một nguyên hội rồi?

Hơn mười vạn năm, nếu đổi thành thời gian ở Địa Cầu thì… Thời gian ở Hồng Hoang, thật không đáng tiền!

Ngô Sở thầm oán trong lòng, cảm thấy nếu mình dùng thời gian dài như vậy để theo đuổi hai vị tỷ tỷ kia, có lẽ bây giờ con cũng đã biết đi rồi! "Hậu Thổ tỷ tỷ và lão tổ tông nhà các ngươi đâu?

Bọn họ bình thường có qua đây không?" Ngô Sở cảm ứng một chút, không phát hiện hai vị tỷ tỷ này, có chút thất vọng. "Thanh Khâu tỷ tỷ về Thanh Khâu cũng mấy ngàn năm rồi!

Bọn họ bình thường thỉnh thoảng cũng sẽ qua Tử Ngọc Sơn chúng ta ngồi chơi, nhưng A Sở ca đều đang bế quan tu hành, bọn họ thường cũng chỉ ở lại một thời gian rồi lại về." Tiểu Nguyệt Linh nói vậy. "Hậu Thổ tỷ tỷ vừa về tham gia hoạt động tế tự Bàn Cổ Đại Thần của bộ lạc, đại hội tỷ thí thần thông và săn thú mùa đông cũng bắt đầu rồi, đợi mùa đông này kết thúc, chắc chị ấy sẽ qua!" Tiểu hồ ly nói: "Lão Viên và Bạch Trạch, còn có Đại Hồng và Du Du bọn họ đều qua bên đó xem trận rồi." Ngô Sở gật đầu, nhảy về Thần Mộc Chi Điên, vừa đi vừa nói: "Tiểu Nguyệt Linh, làm cho ta chút đồ ăn đi!

Lâu lắm rồi không được nếm thử tay nghề của ngươi!" "Vâng ạ!" Tiểu Nguyệt Linh vui vẻ, nhảy chân sáo chạy vào bếp.

Tuy bây giờ đã không còn là cô đầu bếp nhỏ dễ thương ngày xưa nữa, nhưng động tác nhảy chân sáo này xuất hiện trên người nàng vẫn không có gì không hợp.

Điểm khác biệt duy nhất là, ngày xưa vì quá phẳng nên không thấy sóng gió gì, nhưng bây giờ đã có thể thấy được một chút gợn sóng lăn tăn rồi.

Phi lễ vật thị!

Phi lễ vật thị!

Ngô Sở lặng lẽ thu ánh mắt lại, vừa hay thấy tiểu hồ ly đang cười như không cười nhìn hắn, thấy ánh mắt hắn nhìn qua, tiểu hồ ly còn ưỡn ngực.

Thấy vậy, Ngô Sở không khỏi bật cười, "Ngươi nha đầu này, vẫn như cũ." Tiểu hồ ly hất mái tóc dài, lắc một cái, ưỡn ngực nói: "Sao lại như cũ chứ?

Chẳng lẽ A Sở ca không thấy ta lại lớn hơn rồi sao?

Lão tổ còn nói ta lớn hơn trước kia nhiều lắm đó!" Dáng vẻ đó hoàn toàn là 'không tin thì ngươi nhìn kỹ đi'.

Chương 323

Bốp… Ngô Sở lấy tay che mặt, cho rằng nha đầu này đã bị lão tổ của nó dạy hư, đang lao nhanh trên con đường của một lão tài xế đầu óc đen tối.

Nhưng không thể không nói, quy mô của nàng quả thực lớn hơn Tiểu Nguyệt Linh rất nhiều.

Thấy Ngô Sở như vậy, tiểu hồ ly chu môi hừ nhẹ một tiếng, phảng phất như đang trách Ngô Sở không hiểu phong tình.

Lúc này, một đám tiểu hoa tiên từ trên tán cây bay xuống, dưới sự dẫn dắt của Hoa Phỉ Nhi và Hoa Thi Nhi, các nàng cúi người hành lễ chào Ngô Sở. "Chúc mừng A Sở tiền bối tấn cấp Thái Ất cảnh!" Dưới sự dẫn dắt của Hoa Phỉ Nhi, các tiểu hoa tiên đồng thanh chúc mừng Ngô Sở.

Ngô Sở đưa tay ra hư đỡ, một luồng sức mạnh vô hình lan ra, nâng các tiểu hoa tiên này dậy, "Mọi người không cần khách khí, đều đứng lên đi!" Hắn nói rồi, liếc nhìn xung quanh, nhìn về phía mấy người Hoa Phỉ Nhi, "Xem ra những năm nay tộc các ngươi phát triển không tệ, số lượng đã gần năm nghìn rồi!" "Nhờ phúc của A Sở tiền bối, chúng ta mới có một nơi yên tĩnh để sinh sống như vậy." Thử nghĩ xem, có thể sống trên một gốc cực phẩm tiên thiên linh căn, ngoài Phượng tộc, ở thế giới Hồng Hoang này còn có tộc nào có được vinh hạnh và đãi ngộ như vậy?

Trở lại đại điện, tiểu hồ ly vừa pha trà, vừa trò chuyện với Ngô Sở về một số thay đổi của Tử Ngọc Sơn trong những năm qua.

Thay đổi lớn nhất, có lẽ phải kể đến Lão Viên và Bạch Trạch.

Lão Viên vì tu luyện 《Cửu Chuyển Huyền Công》 mà Ngô Sở

truyền thụ cho, đã thành công kích phát và làm lớn mạnh huyết mạch của lão tổ tông Chu Yếm trong tộc bọn họ, tu vi tăng vọt, mấy vạn năm trước đã thành công tấn cấp Kim Tiên.

Vốn dĩ sau khi Khoa tấn cấp Đại Vu, Lão Viên đã bị hắn đè ra đánh một thời gian dài.

Nay Lão Viên cũng đã thành công tấn cấp, Khoa muốn dễ dàng đè hắn ra đánh thì không còn dễ dàng như vậy nữa.

Người thứ hai tấn cấp Kim Tiên là Bạch Trạch, thành công tấn cấp mấy trăm năm trước.

Tiểu hồ ly cảm khái nói: "Căn cước của tiểu Bạch Trạch hình như rất phi phàm!" Ngô Sở mỉm cười, không cảm thấy bất ngờ về điều này, dù sao tương lai vị này tu vi cũng rất mạnh, là một trong thập đại yêu soái của Yêu tộc Thiên đình, địa vị rất cao.

Thêm vào trí tuệ của hắn, tuy tu vi không bằng Côn Bằng lão tổ, nhưng về thân phận và độ tin cậy của Đế Tuấn đối với hắn, lại còn cao hơn cả Côn Bằng lão tổ.

Trước khi xuất hiện 《Bạch Trạch Tinh Quái Đồ》, Bạch Trạch trong Yêu tộc có thể nói là một tồn tại rất siêu nhiên. "Tất Hỏa và Du Du chắc cũng sắp tấn cấp rồi!

Căn cước của Du Du còn sâu dày hơn Tất Hỏa một chút, tu vi đã sau mà tới trước, vượt qua Tất Hỏa rồi." Ngô Sở mỉm cười nói: "Đừng xem thường Du Du, dù sao nó cũng là thần thú!" So sánh mà nói, Bạch Trạch, Du Du, và Tất Hỏa, căn cước của bọn họ không hề thua kém tiểu hồ ly, Tiểu Nguyệt Linh lại càng không thể so sánh với bọn họ.

Nếu tiểu hồ ly không có lão tổ tông của mình giúp đỡ nâng cao tiềm lực, e rằng cũng không thể so sánh với bọn họ.

Tuy tiểu hồ ly là Thanh Khâu hồ, nhưng đã là đời thứ ba rồi.

Mà nếu xem Thanh Khâu Ly là Thanh Khâu thủy tổ đời thứ nhất, Thanh Khâu Thần bọn họ là đời thứ hai, thì tiểu hồ ly chỉ có thể tính là đời thứ tư.

Tuy tiểu hồ ly và Tiểu Nguyệt Linh hiện tại đang đi trước bọn họ, nhưng càng về sau, e rằng khoảng cách của bọn họ sẽ ngày càng nhỏ lại, cuối cùng bị bọn họ đuổi kịp cũng rất bình thường.

So với Thiên Tiên tấn cấp Kim Tiên, những thứ mà Kim Tiên tấn cấp Thái Ất cần lĩnh ngộ lại nhiều hơn rất nhiều.

Dù sao pháp tắc đại đạo, biến hóa vô cùng mà!

Mà sinh linh có căn cước sâu dày, khi lĩnh ngộ pháp tắc đại đạo rõ ràng có ưu thế hơn.

Còn Ngô Sở, hắn biết rõ tình hình của mình, có lẽ trong mắt người khác, căn cước của hắn sâu dày hơn, nhưng thực tế, quá trình này, hắn đã gian lận.

Mà người giúp hắn gian lận, chính là tiểu tinh linh điện thoại Nghệ Bảo này. "Xem ra thực lực của Tử Ngọc Sơn chúng ta cũng ngày càng mạnh rồi!" Ngô Sở không khỏi mỉm cười, "Cộng thêm ngươi và Tiểu Nguyệt Linh, chúng ta đã có bốn vị Kim Tiên rồi!" Nhớ lại năm xưa, sau khi Tử Ngọc đạo nhân qua đời, Tử Ngọc Sơn chỉ còn lại tiểu Thiên Tiên là Tiểu Nguyệt Linh, còn hắn lúc đó là một người bình thường vừa mới xuyên không đến!

Không ngờ mấy nguyên hội trôi qua, bọn họ đã có một Thái Ất, bốn Kim Tiên. "Chỉ cần có A Sở ca ở đây, Tử Ngọc Sơn chúng ta sẽ ngày càng cường đại." Từ câu nói này có thể nghe ra, tiểu hồ ly đã hoàn toàn xem mình là một phần của Tử Ngọc Sơn rồi.

Nàng vừa nói vừa đưa một tách trà xanh pha bằng lá trà Đại Hồng

Bào đến trước mặt Ngô Sở.

Ngửi thấy hương thơm thanh khiết và linh khí tỏa ra từ nước trà, Ngô Sở nheo mắt hưởng thụ, so với trà sơn bồi dưỡng ngày trước, hương vị của Đại Hồng Bào này rõ ràng thuần hậu hơn.

Ngửi hương trà một lúc, Ngô Sở mới nói: "Đúng rồi Tiểu Vũ, ngươi đến thung lũng, hái hết những lá trà trên cây Tiểu Ngộ Đạo Trà Thụ mà pháp tắc thần văn đã ngưng tụ viên mãn xuống, đến lúc các ngươi bế quan có thể dùng đến." Tiểu Ngộ Đạo Trà Thụ khác với những linh căn khác, trên lá của nó sẽ ngưng tụ một số pháp tắc thần văn đại đạo, những pháp tắc thần văn này giúp sinh linh lĩnh ngộ pháp tắc đại đạo.

Nhưng pháp tắc thần văn trên lá trà cần một nguyên hội mới có thể ngưng tụ viên mãn, thời gian cần thiết còn dài hơn cả Tử Ngọc Linh Văn Nại.

Hiện tại trên Tiểu Ngộ Đạo Trà Thụ, đã có hơn trăm phiến lá trà ngưng tụ ra pháp tắc thần văn đại đạo viên mãn rồi.

Thực ra những lá trà trên Tiểu Ngộ Đạo Trà Thụ mà pháp tắc thần văn đã ngưng tụ viên mãn, tiểu hồ ly bọn họ đã sớm phát hiện.

Chỉ là Ngô Sở vẫn luôn tu hành dưới gốc cây đó, bọn họ cũng không tiện đến làm phiền, càng đừng nói là chạy đi hái những lá ngộ đạo trà kia.

Bây giờ có sự cho phép của Ngô Sở, tiểu hồ ly liền vui vẻ đáp một tiếng, cầm hộp ngọc, lon ton chạy đi hái những lá ngộ đạo trà khiến bọn họ thèm thuồng đã lâu.

Nhìn tiểu hồ ly nhảy xuống đài cây, Ngô Sở nhìn về phía Hoa Phỉ Nhi và bọn họ ở bên cạnh, "Tu vi của các ngươi cũng đã đến Thiên Tiên nhiều năm, lát nữa sẽ chia cho các ngươi một phiến ngộ đạo trà

thử hiệu quả!" "Đa tạ A Sở tiền bối ban thưởng!" Đang nói, giọng của tiểu hồ ly liền xuất hiện trong thức hải của Ngô Sở, "A Sở ca, huynh xuống đây xem cây Hỏa Đồng Mộc này đi." "Sao vậy?" Ngô Sở đứng dậy, đi đến bên cạnh đài cây.

Trong thung lũng, cây Hỏa Đồng Mộc kia, trải qua một nguyên hội sinh trưởng, đã thành công lớn thành một cây thượng phẩm Hỏa Ngô Đồng, cao đến ba bốn trăm trượng, đã hoàn toàn bao phủ Thập Nhị Thần Hoa bọn họ trong bóng râm của nó, trên cành lá còn có một cái tổ chim.

Trước đó Ngô Sở đang bế quan, khí Ly Hỏa trên người nó còn có chút thu liễm, không dám dễ dàng làm phiền đến Ngô Sở.

Nhưng sau khi Ngô Sở xuất quan, nó liền có chút không kiêng nể nữa.

Hiện tại đang tranh giành với Tiểu Ngộ Đạo Trà Thụ và Thập Nhị Thần Hoa!

Tuy Tiểu Ngộ Đạo Trà Thụ đã áp chế khí tức của nó xuống, nhưng vẫn khiến cả thung lũng tràn ngập khí tức nóng rực, có vẻ không hợp với thung lũng này. "A Sở ca, tên này có chút bá đạo!

Hơn nữa thung lũng này cũng không phải là nơi tốt nhất để nó trưởng thành, hay là huynh tìm cho nó một nơi khác đi!" Tiểu hồ ly đề nghị.

Ngô Sở gật gật đầu, giơ tay phóng ra một đạo huyền quang, thi triển phong ấn thuật, trong nháy mắt liền phong ấn cây Hỏa Ngô Đồng này lại.

Hỏa Ngô Đồng trực tiếp thu nhỏ lại vô số lần, bị Ngô Sở nhổ lên khỏi mặt đất, cầm trong tay, để lại một cái hố lớn trong thung lũng.

Chưa đợi Ngô Sở thi triển thuật pháp lấp nó lại, Thập Nhị Thần

Hoa đã động thủ, vừa lấp nó lại, vừa di chuyển cây của mình qua đó.

Ngô Sở thấy vậy, không khỏi bật cười, "Vội vàng làm gì!

Có ai tranh với các ngươi đâu!" Thập Nhị Thần Hoa không dám cãi lại Ngô Sở, chỉ có thể rũ xuống một ít cánh hoa để tỏ vẻ kháng nghị.

Đáng tiếc, dáng vẻ cánh hoa bay lượn này, chỉ khiến Ngô Sở cảm thấy càng thêm mỹ hảo.

Mùa đông sắp đến, nơi đây lại ấm áp như xuân, hương hoa bay lượn, há chẳng phải đẹp sao? "Cái tổ chim này, có phải do Tất Hỏa làm không?" Tiểu hồ ly gật đầu cười nói: "Là nó làm, sau khi Hỏa Ngô Đồng lớn đến trăm mét, nó liền bắt đầu xây tổ trên đó, đến nay cũng đã mấy vạn năm rồi!" Ngô Sở nghe vậy, không khỏi cười mắng: "Tên tốt thật, còn nói bồi dưỡng Hỏa Đồng Mộc, để cho phượng hoàng đến ở!

Không ngờ tên đó lại nhanh chân đến trước!" "A Sở ca, huynh chuẩn bị dời nó đến đâu?" Ngô Sở cầm quả cầu pháp thuật phong ấn Hỏa Ngô Đồng, mỉm cười nói: "Thứ này thích lửa, phải tìm cho nó một hỏa mạch mới được, thung lũng này quả thực đã không còn thích hợp với nó nữa." Không lâu sau, Ngô Sở liền di chuyển cây Hỏa Ngô Đồng này đến một thung lũng cách Thần Mộc hơn ba trăm dặm, bên dưới thung lũng này có một hỏa mạch chảy qua, nhưng hỏa mạch cách mặt đất hơi sâu, cần Hỏa Ngô Đồng tự mình đâm rễ xuống. "Lệ…" Một tiếng chim kêu từ xa vọng lại, một bóng dáng màu đỏ rực, từ xa đến gần.

Chương 324

"Như vậy cũng tốt, ta cũng vừa hay có thể đi thăm Hậu Thổ muội muội." Chỉ là không ngờ, người động đến tổ của nó lại là chủ nhân của nó. "Chủ nhân, đây…" Tất Hỏa có chút không hiểu, tại sao lại dời tổ của nó đến một nơi xa như vậy.

Tuy ba năm trăm dặm đối với nó thực sự không xa, nhưng so với những tiểu hoa tiên sống trên Thần Mộc Chi Điên, thì lại xa hơn nhiều. "Bên dưới nơi này có một hỏa mạch, thích hợp cho nó sinh trưởng, sau này ngươi ở bên này đi!" Tất Hỏa nghe vậy, cũng chỉ có thể gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Buổi tối, vừa thưởng thức mỹ thực do Tiểu Nguyệt Linh làm, vừa thưởng thức ca múa do tiểu hồ ly và Hoa Phỉ Nhi bọn họ biểu diễn, cuộc sống không thể thoải mái hơn.

Đợi ca múa biểu diễn kết thúc, Ngô Sở liền triệu tập một số sinh linh sống ở đây vào đại điện, chia sẻ ngộ đạo trà diệp với mọi người.

Nhưng ngộ đạo trà diệp chỉ có hơn trăm phiến, nên số người được chia cũng không nhiều.

A Thu, A Y, Bạch Quân, Tiểu Thải Nương, Tất Hỏa… và những tiểu hoa tiên kia, đều nhận được một phiến ngộ đạo trà diệp.

Còn Đại Hồng, Lão Viên, Du Du, Bạch Trạch bọn họ, vì đang ở Hậu Thổ bộ lạc xem trận, nên không có trong danh sách.

Sau khi chia ngộ đạo trà diệp, Ngô Sở liền để những sinh linh này bắt đầu bế quan tu hành.

Trong chốc lát, Tử Ngọc Sơn vừa mới náo nhiệt trở lại, lại bắt đầu yên tĩnh.

Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, bao gồm cả Tiểu Thải Nương, đều bị Ngô Sở gọi đi bế quan.

Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Thải Nương nhường nhau, đều muốn ở lại nấu cơm cho Ngô Sở, nhưng vẫn bị Ngô Sở gọi đi bế quan.

Đều đã Thái Ất cảnh rồi, không ăn không uống cũng không chết được, không có gì to tát. …… Ngày thứ hai, Ngô Sở liền đến Hậu Thổ bộ lạc, chạy đi gặp Hậu Thổ tiểu thư tả.

Khi Ngô Sở đến Hậu Thổ bộ lạc, vừa hay thấy các dũng sĩ của Hậu Thổ bộ lạc đang tỷ thí thần thông ngự thủy.

Tuy tộc bọn họ tự nhận là Đại Địa Vu tộc, nhưng một số Vu đối với thần thông ngự thủy thực ra cũng không xa lạ.

Chỉ là so với hai tộc Cộng Công và Huyền Minh, có chút không bằng mà thôi. "A Sở thúc, ngài đến rồi!" Nghệ đang xem trận, ánh mắt rất tinh, từ xa đã thấy bóng dáng của Ngô Sở. "Cung nghênh nhị thủ lĩnh!" Sau khi Ngô Sở đến đài quan chiến trên vách đá gần bờ sông lớn, mọi người càng thêm cúi chào Ngô Sở, khiến Ngô Sở ngơ ngác.

Nhị thủ lĩnh?!

Đó không phải là Vũ sao?

Ngô Sở nhìn về phía Vũ trong đám Vu, Vũ cũng hành lễ với Ngô Sở, cười ha ha nói: "A Sở huynh đệ đừng trách, huynh chính là nhị thủ lĩnh của bộ lạc chúng ta." Ngô Sở cười đáp lại, "Nhị thủ lĩnh của bộ lạc, không phải luôn là ngươi sao?" "Không không, từ bây giờ, ta nhiều nhất chỉ có thể tính là tam thủ lĩnh thôi." Vũ cười ha ha nói.

Ngô Sở không hiểu nhìn về phía Hậu Thổ tiểu thư tả đang ngồi bên cạnh không đứng dậy, tiểu thư tả quay mặt đi, vẻ mặt 'không liên quan đến ta'.

Vẫn là Khoa hiểu chuyện hơn, đi đến bên cạnh Ngô Sở, giải thích

cho Ngô Sở: "Đây là quyết định nhất trí của các tộc lão trong tộc.

Nam Vu của đại thủ lĩnh, chính là nhị thủ lĩnh của bộ lạc chúng ta." "…" Ngô Sở nghe vậy, một hồi im lặng, thảo nào tiểu thư tả lại có vẻ mặt đó.

Rất rõ ràng, nàng không thể từ chối ý tốt của mọi người, lại không thể giải thích mối quan hệ giữa nàng và Ngô Sở, đang có miệng mà không thể biện bạch!

Ngô Sở ho khan một tiếng, cũng không giải thích, nhị thủ lĩnh thì nhị thủ lĩnh thôi!

Dù sao mối quan hệ với Vu tộc đã sớm không thể phân rõ, cũng không thiếu một tầng quan hệ này.

Đến bên cạnh tiểu thư tả, Ngô Sở bỉ ổi truyền âm cho nàng, "Tả, có nhớ ta không?" Tiểu thư tả lườm hắn một cái, không thèm để ý.

Lão Viên và Bạch Trạch, cùng với Đại Hồng và Du Du bọn họ cũng qua chào Ngô Sở.

Ngô Sở gật đầu với bọn họ, khích lệ vài câu, rồi thuận tay đuổi bọn họ đi.

Sau đó lại mặt dày mày dạn âm thầm truyền âm trêu chọc Hậu Thổ tiểu thư tả.

Tiểu thư tả đối với Ngô Sở như vậy, cũng hết cách, ngoài Ngô Sở, ai dám mặt dày mày dạn trêu chọc nàng?

Chắc chắn sẽ bị nàng một cước đá bay ra ngoài. "Sao không tiếp tục bế quan nữa?" Bị Ngô Sở làm phiền không chịu nổi, tiểu thư tả đành phải hỏi lại một câu.

Ngô Sở chớp chớp mắt, hỏi lại: "Tả đây là trách ta bế quan quá lâu, không đến thăm ngươi sao?" "Không, ta chỉ cảm thấy ngươi có

thể tiếp tục bế quan, tốt nhất là đến Đại La cảnh rồi hẵng xuất quan." Ngô Sở ho khan một tiếng, nói: "Trước đó hình như đại đạo có chút dao động, nên ta bị chấn tỉnh, cũng không biết là thần thánh phương nào đang đại chiến ở đâu." Tiểu thư tả im lặng một lúc, nói: "Chắc là ở Tây phương đại địa." Dừng một chút, nàng lại nói: "Có khả năng là Kỳ Lân tộc và những ma nghiệt kia đại chiến, cũng có khả năng là Phượng tộc và những ma nghiệt kia đại chiến…" "Phượng tộc cuối cùng cũng đã phát triển về phía Tây sao?" Ngô Sở khẽ thở dài, "Tả không cảm thấy, đây cũng có khả năng là đại chiến giữa Phượng tộc và Kỳ Lân tộc sao!" "Nếu bọn họ ngu ngốc như vậy, thì chúng ta còn có thể nói gì nữa?" Ngô Sở nghĩ lại, cũng cảm thấy có lý, dù sao lúc đầu mình cũng đã nói rõ ràng với Phượng Tam Thanh Loan bọn họ, đây có khả năng là âm mưu của ma đầu gây ra chiến tranh ba tộc.

Nếu bọn họ vẫn cứ đâm đầu vào đó, thì có thể trách ai?

Hồng Hoang trời đất rộng lớn như vậy, nếu còn không đủ cho ba tộc bọn họ sinh sống, thì cũng chỉ có thể nói, số mệnh của bọn họ nên như vậy.

Nghĩ đến tương lai của ba tộc trong thần thoại Hồng Hoang, trong lòng Ngô Sở không khỏi khẽ thở dài, không phải đau lòng cho số phận của ba tộc, mà là hắn lại nghĩ đến tương lai của vị tiểu thư tả trước mắt này, cái thần sinh cô tịch trấn thủ Lục Đạo Luân Hồi, không thấy ánh mặt trời.

Thực sự không được, đến lúc đó mình sẽ dọn đến U Minh ở!

Ngô Sở thầm an ủi mình trong lòng.

Nếu ở chán quá, còn có thể quay lại Hồng Hoang du lịch một chuyến, thăm hỏi những sư đệ sư muội thánh nhân kia, đến lúc đó lại dùng điện thoại mang những gì mình thấy về, để nàng cũng cùng thưởng thức.

Nghĩ như vậy, những tâm tư u uất kia quả nhiên liền tan biến. "Đang nghĩ gì vậy?" Thấy Ngô Sở chìm vào suy tư, tiểu thư tả tò mò hỏi. "Đang nghĩ về ngươi!" "…" Tiểu thư tả lườm hắn một cái.

Ngô Sở hắc hắc cười nhẹ, cùng nàng xem tỷ thí thần thông ngự thủy.

Đối với bọn họ, loại tỷ thí này rõ ràng có chút nhàm chán, cũng khó cho nàng có thể ngồi đây im lặng xem.

Ngô Sở xem một lúc, đã cảm thấy không có gì đáng xem nữa.

Đêm xuống, những Vu kia lại vây quanh đống lửa ca hát nhảy múa, phảng phất như đây đã trở thành tiết mục giải trí duy nhất trong cuộc sống hàng ngày của họ.

Đương nhiên, tiết mục duy nhất là không thể, vì một số Vu đã dọn bàn mạt chược ra quảng trường của bữa tiệc lửa, công khai chơi mạt chược.

Còn có những người khác, thì tụ tập ba năm người, chơi 'đấu hung thú'.

Thấy vậy, Hậu Thổ chỉ có thể dùng đôi mắt xinh đẹp, hung hăng trừng Ngô Sở, vì tất cả những tội lỗi này, thủ phạm chính là hắn!

Ngô Sở ho khan, đưa tay nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, mỉm cười nói: "Đây chỉ là một số hình thức giải trí thôi, bọn họ không dễ dàng chết già, năm tháng đằng đẵng, đời Vu dài dằng dặc, không phải tất cả các Vu đều thích hợp tu hành, họ cũng cần một chút tiêu khiển và thư giãn, phải không?" Ngô Sở nói rồi, thậm chí còn có chút đắc ý nói: "Hơn nữa nói thật, đấu hung thú chỉ là cách chơi rất bình thường, ta ở đây còn có mấy chục cách chơi nữa!" "Ngươi rất đắc ý phải không?" Tiểu thư tả trừng hắn một cái, tay kia đã đưa đến eo hắn. "Khụ khụ, hay là lát nữa ta dạy ngươi chơi?" "Không chơi!" Màn 'đùa

giỡn' kéo qua kéo lại giữa hai người, bị đám Vu nhìn thấy.

Chương 325

Một số Vu lớn tuổi nhìn những hành động nhỏ của bọn họ, đều không khỏi lộ ra nụ cười của dì.

Nói ra, những Vu lớn tuổi kia, còn nhỏ hơn tiểu thư tả!

Chỉ là những chuyện họ đã trải qua trong đời Vu, tiểu thư tả chưa từng trải qua, nên đôi khi, họ thậm chí còn có ảo giác xem tiểu thư tả như hậu bối.

Đêm, dần dần sâu.

Ngô Sở dẫn theo Đại Hồng và Lão Viên bọn họ, đi theo Hậu Thổ tiểu thư tả về nhà nàng, trước đó Đại Hồng bọn họ cũng ở nhà Hậu Thổ.

Về đến nhà, Đại Hồng bọn họ rất tự giác chạy đi tu hành, để lại thời gian và không gian cho Ngô Sở và Hậu Thổ tiểu thư tả.

Hậu Thổ tiểu thư tả chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi, Ngô Sở cũng đi theo. "Ngươi không về nghỉ ngơi, theo ta làm gì?" Tiểu thư tả đến gần viện của mình, lại trừng Ngô Sở một cái.

Ngô Sở ho khan một tiếng, nói: "Bế quan quá lâu, có rất nhiều chuyện muốn nói với ngươi, chúng ta tối nay thắp nến nói chuyện thâu đêm đi!

Dù sao trong mắt mọi người, ta cũng là nhị thủ lĩnh của bộ lạc ngươi rồi." Tiểu thư tả trừng hắn một cái, vẻ mặt không tình nguyện để hắn vào.

Quả nhiên, thân phận 'nhị thủ lĩnh' này vẫn có chút tác dụng.

Tuân thủ sách lược từng bước một, Ngô Sở đánh chắc tiến chắc, chuẩn bị biến việc vào khuê phòng của nàng thành chuyện thường

tình, từ từ phá vỡ phòng tuyến tâm lý của nàng!

Những hành động táo bạo mãnh liệt như lần trước, khi không có ngoại lực trợ giúp, rõ ràng là không thể tùy tiện làm, dễ bị tiểu thư tả một cước đá bay ra ngoài.

Đêm nay, Ngô Sở ngoài việc trò chuyện phiếm với tiểu thư tả, quả thực cũng không làm gì quá đáng với nàng, nhiều nhất cũng chỉ là nắm tay, ôm ấp mà thôi.

Đương nhiên, nội dung trò chuyện thì có chút đủ loại, những lời tỏ tình sến súa tự nhiên cũng không thể thiếu.

Mỗi khi nói những lời tỏ tình sến súa này, đều bị tiểu thư tả lườm.

Nhưng Ngô Sở có thể cảm nhận được, nàng thực ra không phản cảm.

Rất rõ ràng, tiểu thư tả thực ra không để ý Ngô Sở làm những hành động khinh bạc này với nàng.

Ngày hôm sau, tiếp tục đi cùng tiểu thư tả xem tỷ thí thần thông.

Tối về nhà lại tiếp tục nói chuyện thâu đêm, thỉnh thoảng ngồi trên mái nhà, ngắm sao ngắm trăng.

Ngày tháng cứ thế lặp lại, mối quan hệ giữa họ cũng dần dần sâu sắc hơn.

Ngô Sở thỉnh thoảng sẽ lén hôn má nàng, sau đó nàng sẽ quay mặt nhìn xung quanh, khi phát hiện không có ai, mới lườm Ngô Sở một cái, rồi thưởng cho hắn một cái véo.

Đến khi tỷ thí thần thông kết thúc, Ngô Sở đã công khai nắm tay tiểu thư tả đi lại trong bộ lạc.

Cho nên nói, giới hạn cái thứ này, đều là từng bước bị phá vỡ, giống như câu nói mà rất nhiều đàn ông đều nói 'ta chỉ cọ cọ thôi,

không vào đâu'.

Quả nhiên, vẫn phải cảm ơn các lão ca kia đã thần trợ công, nếu mọi người không ngầm thừa nhận hắn là nam Vu của tiểu thư tả, thì bọn họ rõ ràng không thể như bây giờ.

Lần sau gặp bọn họ, nhất định phải âm thầm cảm ơn họ một phen.

Ngô Sở nghĩ vậy, sau đó khi một số dũng sĩ tham gia đại hội săn thú mùa đông, bắt đầu dạy các Vu trong bộ lạc, học một số kiến thức toán học sơ cấp.

Khi những đứa trẻ trong bộ lạc Hậu Thổ bắt đầu học kiến thức toán học do Ngô Sở dạy, thực chất chỉ là một vài phép cộng trừ nhân chia sơ sài, Thiên Đạo lại ban cho hắn một ít công đức.

Hậu Thổ tiểu thư tả thấy tình hình này, cũng học kiến thức toán học từ Ngô Sở.

Dù sao thì học thức có thể được Thiên Đạo công nhận chắc chắn không phải là thứ tầm thường.

Kết quả là sau khi học xong, nàng liền triệu tập mười một vị huynh đệ tỷ muội đến.

Giống như lúc đầu nàng truyền bá những thứ Ngô Sở dạy, bao gồm văn hóa ẩm thực và văn hóa kiến trúc đến các bộ lạc Vu tộc, cuối cùng nàng và Ngô Sở đều nhận được một ít phần thưởng công đức.

Nàng cũng hy vọng có thể thông qua cách này để giúp Ngô Sở nhận được nhiều công đức hơn. "Ủa?

A Sở huynh đệ, tu vi của ngươi lại sâu sắc hơn không ít rồi!" Gần một nguyên hội không gặp, gặp lại lần nữa, mọi người đều rất vui mừng.

Chàng trai truyền lửa Chúc Dung còn nhướng mày với Ngô Sở, bỉ

ổi truyền âm nói: "Thế nào?

Món quà tạ lễ mà ca ca tặng lúc trước, có hài lòng không?" May mà câu này là truyền âm, nếu để Hậu Thổ nghe thấy, e là sẽ đánh nhau với hắn một trận.

Dám lấy nàng làm quà tạ lễ, đâu có cái lý đó!

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, chắp tay với chàng trai truyền lửa để tỏ lòng cảm tạ.

Hắn rất muốn nói một câu: Nếu lúc đó ngươi tặng Hậu Thổ tả tả làm quà, ta sẽ còn cảm tạ các ngươi hơn nữa!

Thật đấy, cảm tạ cả Vu tộc các ngươi!

Nhưng những lời này không tiện nói ra, dù sao với tu vi của họ, có thể vô tình đánh ngất hắn, nhưng không có nghĩa là họ cũng có thể đánh ngất Hậu Thổ.

Dù có thể, e là họ cũng sẽ không làm vậy, quá tổn thương tình huynh muội.

Nhưng đánh ngất Ngô Sở rồi tặng cho Hậu Thổ thì lại không tồn tại chuyện làm tổn thương tình huynh muội.

Mặc dù mọi người không nghe được cuộc truyền âm giữa Ngô Sở và chàng trai truyền lửa, nhưng nhìn nụ cười bỉ ổi đê tiện trên mặt chàng trai truyền lửa, đa số đều có thể đoán ra được.

Chỉ là đã lâu như vậy rồi mà họ vẫn chưa có con nối dõi, dường như có chút không ổn!

Nhưng sau khi liếc nhìn Hậu Thổ tiểu thư tả với vẻ mặt âm trầm, từng người bọn họ lại dời ánh mắt đi nơi khác, Cộng Công và Cường Lương mấy người thậm chí còn huýt sáo.

Một đám thanh niên cơ bắp với mái tóc bờm xờm, có người cởi

trần, huýt sáo đi trên đường, vừa nhìn đã cho người ta cảm giác là thanh niên bất lương.

So với họ, Ngô Sở và Hậu Thổ trông nghiêm túc hơn nhiều.

Huyền Minh và Chúc Long tuy ăn mặc không quá khác người, nhưng kiểu tóc và màu tóc của họ cũng có chút phi chủ lưu. "Hậu Thổ muội muội nói A Sở huynh đệ lại phát minh ra một loại tri thức khác, hơn nữa còn rất có lợi cho sự phát triển của Vu tộc chúng ta, không biết là tri thức gì?" Có lẽ để chuyển dời sự chú ý của Hậu Thổ tiểu thư tả, Chúc Long liền hỏi Ngô Sở.

Ngô Sở ho nhẹ, liếc nhìn Hậu Thổ, hóa ra Hậu Thổ vẫn chưa nói với họ về môn toán học này, đây là đang giữ thể diện cho hắn, để lại cơ hội ra vẻ cho hắn đây mà!

Có được người vợ như vậy, còn cầu gì hơn?

Thế là trước mặt các Tổ Vu, Ngô Sở nắm lấy tay Hậu Thổ tiểu thư tả, phát một đợt "cẩu lương" trước mặt họ.

Tiểu thư tả còn có chút ngượng ngùng, muốn giãy ra, nhưng Ngô Sở không cho.

Chương 326

Đương nhiên, tiểu thư tả cũng chỉ làm bộ vậy thôi, chứ với tu vi Đại La cảnh của nàng, sao có thể không gạt tay Ngô Sở ra được?

Các Tổ Vu thấy vậy, ít nhiều đều lộ ra nụ cười của dì, vui mừng khi thấy họ thành đôi.

Chỉ có Cộng Công âm thầm lắc đầu, thầm than đáng tiếc.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Chúng ta đến thẳng học đường trong bộ lạc đi!

Ta sẽ giải thích cặn kẽ cho mọi người về đạo vận dụng của con số ở đó…" Học đường trong bộ lạc đã tồn tại từ lâu, dù sao thì trẻ con trong bộ lạc ngày thường cũng cần học những chữ tượng hình mà Ngô Sở và Nghệ Bảo đã 'nghiên cứu' ra.

Cách dạy học tốt nhất, tự nhiên là xây dựng học đường trong bộ lạc.

Đây cũng là phương pháp truyền bá tri thức mà Ngô Sở đã dạy cho Hậu Thổ lúc trước.

Trong lớp học đã có không ít trẻ em ngồi sẵn.

Mặc dù Vu tộc không nổi tiếng về trí tuệ, thậm chí đa số đều là những kẻ ngốc nghếch, nhưng vẫn có một số trường hợp cá biệt có trí tuệ cao hơn.

Ví như Nghệ, vẻ ngoài của gã này trông chắc chắn là một tên ngốc, nhưng ai mà coi gã là kẻ ngốc thì kẻ đó mới có thể là đồ ngốc.

Hơn nữa Ngô Sở cũng chỉ dạy một số phép cộng trừ nhân chia sơ sài, thậm chí còn chưa dạy đến phần nhân chia, hiện tại chỉ mới có phép cộng trừ đơn giản.

Ngô Sở cầm một viên phấn, viết lên bảng đen vài con số, từ một đến mười. "Mười ký tự này, lần lượt đại diện cho từ một đến mười…" Tiếp đó, hắn lại vẽ thêm vài ký tự trên bảng đen, "Đây là dấu cộng, đây là dấu trừ, đây là dấu nhân…" "Vậy thì, chúng có ý nghĩa gì?" Ngô Sở tự hỏi tự trả lời, lại viết một dãy số khác lên bảng đen.

Cộng các con số này lại, trừ đi, vân vân.

Sau một hồi tính toán, trong các Tổ Vu, ngoài Hậu Thổ ra, những người khác vẫn mang vẻ mặt không hiểu, Cộng Công không nhịn được nói: "A Sở huynh đệ, ngươi cứ nói thẳng cho chúng ta biết nó có tác dụng gì là được, không cần nói nhiều như vậy." Hắn cảm thấy nói nhiều như vậy đều vô ích.

Đừng trách các Tổ Vu không có văn hóa, phải trách là họ trước giờ chưa bao giờ cần phải đau đầu vì những vấn đề về con số này!

Họ không có tiền tệ, không có giao dịch, tự nhiên cũng không có khái niệm về con số.

Về phần số lượng, chiều dài, rất nhiều lúc, họ chỉ có một khái niệm rất mơ hồ, chứ không có cách nói chính xác.

Ngô Sở thấy vậy, mỉm cười nói: "Cũng được!

Bây giờ, chúng ta thêm một đơn vị đo lường vào sau những con số này… Ví dụ như chiều dài, nếu lúc trước khi chúng ta xây nhà, có một đơn vị về chiều dài, và sau đó tất cả vật liệu đều có một giá trị thống nhất…" Nhưng khi Ngô Sở thêm một đơn vị đo lường vào sau các con số này, rồi lại căn cứ vào tình hình thực tế để giải thích cho họ một lượt, cảm giác mang lại cho họ vô cùng trực quan.

Lại ví dụ như trọng lượng, diện tích, vân vân.

Lúc đầu khi họ xây nhà, nếu Ngô Sở đưa ra đơn vị chiều dài và

dạy họ toán học, họ đã không cần dùng dây thừng hay gậy gỗ để làm tiêu chuẩn đo lường nữa.

Sau khi dần dần phát hiện ra sự kỳ diệu trong đó, các Tổ Vu cũng lần lượt lộ vẻ tán thưởng với Ngô Sở.

Dường như họ rất muốn mở cái đầu của Ngô Sở ra xem, xem cái đầu này rốt cuộc mọc ra thế nào, sao lại thông minh như vậy, nghĩ ra được thứ này?

Ngô Sở tiếp tục nói: "Ta thậm chí có một ý tưởng, hiện tại mọi người đều là lấy vật đổi vật, đôi khi giá trị giữa các vật phẩm thực ra không tương đương, chúng ta cũng rất khó đo lường chính xác giá trị của chúng.

Cùng với sự phát triển của bộ lạc, tương lai chúng ta có thể gán cho mỗi vật phẩm một con số tiêu chuẩn để thể hiện giá trị của chúng không?

Như vậy khi chúng ta trao đổi, có phải sẽ chính xác hơn không?

Ta đặt tên cho nó là 'giao dịch'." Ngô Sở tung ra hình thái ban đầu của giao dịch và tiền tệ, sau đó, cả học đường liền bị một luồng kim quang bao phủ, Thiên Đạo vì thế lại hạ xuống một khoản công đức không nhỏ cho Ngô Sở.

Ngô Sở ngẩn ra, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Còn Thập Nhị Tổ Vu thì ánh mắt ngây dại, hắn là con ruột của Thiên Đạo sao?!

Lần này Thiên Đạo hạ xuống công đức, không chỉ bù đắp lại phần công đức mà Ngô Sở đã tiêu hao để bồi dưỡng Hỏa Đồng Mộc trước đó, mà thậm chí còn dư ra không ít.

Chủ yếu là khái niệm 'giao dịch' này không phải do Nghệ Bảo nhắc nhở hắn, mà là do chính Ngô Sở nói một hồi, rồi thuận miệng

nói ra.

Cho nên công đức nhận được từ khái niệm giao dịch này không cần phải chia cho Nghệ Bảo.

Nhìn biển công đức vàng óng lấp lánh trong thức hải, Ngô Sở thầm nghĩ, hay là sau này cũng làm một cái vầng sáng công đức để chơi?

Hoặc là làm một đám mây lành công đức thử xem?

Mặc dù Ngô Sở không có phương pháp ngưng tụ mây lành công đức, nhưng hắn tin rằng, sư phụ Hồng Quân lão tổ của hắn chắc chắn có, chỉ cần giao tiếp với phân thân mộc ngẫu một chút là được. … Các Tổ Vu ở lại bộ lạc Hậu Thổ cho đến khi mùa đông kết thúc mới trở về.

Ngô Sở giải thích cho các Tổ Vu này một lượt về chương trình toán học tiểu học, còn tặng họ một cuốn sách giáo khoa toán học do hắn chép lại, có chỗ nào không hiểu thì về tự mình nghiền ngẫm.

Đối mặt với sự tán thưởng của các Tổ Vu dành cho Ngô Sở, trên mặt Hậu Thổ tiểu thư tả tràn ngập vẻ tự hào, thậm chí còn có chút kiêu ngạo, phảng phất như đang nói: Đây chính là nam vu ta chọn!

Đêm trước khi các Tổ Vu lên đường, mọi người lại tụ tập ăn một bữa thịnh soạn.

Sau ba tuần rượu, năm vị thức ăn, Đế Giang liền nói với Hậu Thổ tiểu thư tả trước mặt mọi người: "Hậu Thổ muội muội đã đến với A Sở huynh đệ, vậy thì mau chóng có một đứa con đi!

Với tài trí thông minh của A Sở huynh đệ, con cháu của các ngươi chắc chắn sẽ thông tuệ vô cùng, đến lúc đó có thể dẫn dắt bộ lạc của Hậu Thổ muội muội phát triển lớn mạnh, mà các ngươi cũng có nhiều thời gian hơn để tu hành…" Đối mặt với tình huống này, Ngô Sở luôn

có cảm giác quen thuộc đến khó tả.

Nghĩ mãi, trong đầu Ngô Sở đột nhiên lóe lên một tia sáng, thầm chửi: Đây chẳng phải là 'giục cưới giục đẻ' sao?

Chả trách thần thái của Đế Giang lão ca trông hiền từ như vậy, hóa ra là đang đóng vai trưởng bối giục cưới giục đẻ à!

Thật là làm khó cho hắn rồi!

Thử nghĩ xem, để một gã cơ bắp cuồn cuộn làm chuyện này, trông thế nào cũng rất không hài hòa!

Sau khi Đế Giang nói vậy, mấy vị Tổ Vu khác cũng lần lượt gật đầu.

Thực ra nói một cách nghiêm túc, các Vu trong bộ lạc Vu tộc, đều có thể xem là hậu duệ của các Tổ Vu này.

Bởi vì những Vu này đều là sinh linh do họ tạo ra thông qua huyết mạch của bản thân.

Mà giữa Vu và Vu cũng có thể sinh sôi ra hậu duệ.

Về việc giữa Ngô Sở và Hậu Thổ có thể sinh ra hậu duệ hay không, vấn đề này họ cũng không phải chưa từng nghĩ tới.

Nhưng sau khi Huyền Minh lén lút hỏi thăm Hậu Thổ, biết được mối quan hệ giữa Ngô Sở và Hậu Thổ thực ra vẫn còn rất trong sáng, vấn đề này liền bị họ ném sang một bên.

Có thể sinh ra hậu duệ hay không, thử một lần chẳng phải sẽ biết sao?

Hậu Thổ tiểu thư tả hiển nhiên cũng không ngờ đại ca Đế Giang của họ lại nói với nàng chuyện này trước mặt các huynh đệ tỷ muội, lập tức có chút xấu hổ.

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, nâng ly cười nói: "Đa tạ đại ca quan

tâm, ta và Hậu Thổ tả tả sẽ cố gắng, cố gắng lần sau mọi người gặp lại, sẽ cho mọi người thấy cháu ngoại nhỏ." Đối mặt với những ông anh vợ liên tục trợ công cho mình, Ngô Sở còn có thể nói gì nữa?

Chương 327

Không có gì để báo đáp, chỉ có thể cạn ly này thôi!

Uống đến đêm khuya, các ông anh vợ này liền cáo từ rời đi.

Đến không một tiếng động, đi cũng vô cùng lặng lẽ.

Sau khi tiễn các ông anh vợ đi, Ngô Sở nắm tay tiểu thư tả, nói: "Chúng ta tiếp tục thâu đêm tâm sự nào!" Đương nhiên, nội dung cuộc tâm sự lần này, là sự tiếp nối của vấn đề trước đó.

Ngô Sở ôm eo thon của tiểu thư tả, tựa vào cửa sổ, ngắm trăng sao trong sân, thì thầm bên tai nàng, "Ta thấy đại ca nói rất có lý, hay là chúng ta thử xem?" Lúc này tiểu thư tả đã hoàn hồn sau cơn xấu hổ ban nãy, nhưng vẫn tựa vào lòng Ngô Sở không đứng dậy, đối với hành động thân mật này, nàng cũng đã dần quen.

Ngô Sở cảm thấy, trải qua một thời gian hắn tuần tự nhi tiến, cộng thêm sự công nhận của mọi người đối với họ, việc hắn và tiểu thư tả đến với nhau, chắc chắn là chuyện nước chảy thành sông.

Kết quả tiểu thư tả lại lắc đầu, nói: "Cách nói của đại ca không đúng, huynh ấy đã bỏ qua tu vi của ngươi, với tu vi hiện tại của ngươi, cho dù chúng ta có con, huyết mạch trên người con cháu tương lai, cũng sẽ lấy huyết mạch của ta làm chủ…" "…" Ngô Sở có chút không nói nên lời, hoặc là nói có chút dở khóc dở cười.

Điều hắn muốn là để mối quan hệ giữa hai người tiến thêm một bước, hoặc là nói, cưới tiểu thư tả về làm vợ, để thực hiện tâm nguyện nhiều năm của mình.

Không ngờ tiểu thư tả lại xuất phát từ tình hình thực tế, thật sự suy nghĩ về vấn đề này.

Điều này khiến Ngô Sở có chút lúng túng.

Mà điều lúng túng hơn là, tiểu thư tả lại nói: "Cho nên, trước khi tu vi của ngươi đạt đến Đại La cảnh, ta hy vọng ngươi có thể kiềm chế dục vọng của mình, đây cũng là một loại thử thách và rèn luyện ý chí lực của ngươi, ngươi có hiểu ý ta không?" Quả nhiên, đối mặt với dục vọng của Ngô Sở, nàng cũng không phải là không có cảm giác.

Ngô Sở ôm nàng, im lặng gật đầu, sau đó nói: "Nhưng trước đó, có một việc, ta phải làm trước đã…" "Chuyện gì?" Tiểu thư tả có chút tò mò nghiêng đầu nhìn hắn.

Sau đó liền thấy Ngô Sở cúi đầu hôn lên đôi môi hồng nhuận thơm ngọt của nàng, cảm giác mềm mại thơm ngọt khiến Ngô Sở dần dần lạc lối trong đó, say đắm không thôi.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi, mang theo chút hơi lạnh, hoa mai trong sân dần dần nở rộ.

Vầng trăng ngọc trên bầu trời đêm dường như cũng e thẹn trốn vào trong mây, đổ xuống một mảng bóng râm. … Khi mùa đông này kết thúc, tiểu thư tả liền chuẩn bị tìm một cái cớ, đuổi Ngô Sở, người đang định ở lỳ không đi, về Tử Ngọc Sơn, bảo hắn trở về tu hành.

Ý tứ rất rõ ràng, muốn sớm ngày ở bên nàng, vậy thì phải càng nỗ lực hơn nữa.

Ngô Sở vốn định dùng cớ 'có đại năng đang chiến đấu, có dao động Đại Đạo truyền đến, không thể để hắn tĩnh tâm cảm ngộ' để ở lại.

Kết quả tiểu thư tả lại nói: "Đây chính là cơ hội để thử thách định lực của ngươi, chẳng lẽ có cường giả chiến đấu gây ra dao động Đại Đạo, mọi người liền không cần tu hành nữa sao?

Cường giả chân chính có thể bỏ qua ảnh hưởng và quấy nhiễu của

những dao động này, tiếp tục cảm ngộ pháp tắc Thiên Địa Đại Đạo." Lúc này tiểu thư tả đã nhập vai một người vợ hiền, vừa sắp xếp cuộc đời tu hành của Ngô Sở, vừa cổ vũ hắn, "Ta tin ngươi cũng có thể làm được!" Cuối cùng còn tặng một nụ hôn, để tỏ ý khen ngợi.

Cứ như vậy, Ngô Sở bị tiểu thư tả vài ba câu cộng thêm một nụ hôn, liền đầy tự tin dẫn theo Đại Hồng và Lão Viên, lên đường trở về Tử Ngọc Sơn tu hành.

Đáng tiếc, lý tưởng thì đầy đặn, nhưng hiện thực lại rất xương xẩu.

Mặc cho Ngô Sở thử thế nào, kết quả đều là không thể nhập định.

Với tu vi Thái Ất cảnh hiện tại, hắn đã bắt đầu tìm tòi cấu trúc bản nguyên của pháp tắc Đại Đạo.

Kết quả của dao động Đại Đạo chính là khiến hắn không thể dễ dàng tĩnh tâm đi cảm ngộ.

Bất đắc dĩ, hắn đành phải tạm thời từ bỏ ý định tiếp tục tu hành, chạy đến trước mặt tôn mộc ngẫu phân thân, thỉnh giáo lão tổ phương pháp tu hành trong tình huống này.

Đối mặt với câu hỏi của Ngô Sở, lão tổ cũng không thể cho hắn một câu trả lời hiệu quả, chỉ nói cần không ngừng thử, từ từ quen với dao động đó là được.

Sau đó Ngô Sở lại hỏi về phương pháp ngưng tụ mây lành công đức, thao tác vầng sáng trên đầu sau này có cơ hội sẽ thử, so ra thì, mây lành công đức vẫn đẹp hơn.

Lão tổ nghe yêu cầu của đệ tử, liền thông qua mộc ngẫu phân thân, truyền cho Ngô Sở một pháp môn ngưng tụ mây lành công đức.

Sau đó nói với Ngô Sở, nếu ra ngoài du ngoạn, đừng đi về phía Tây.

Nghe lão tổ dặn dò như vậy, Ngô Sở liền hỏi lão tổ, "Sư phụ, bên phía Tây đại địa là ai đang đấu pháp vậy?

Là Kỳ Lân tộc và lão ma đầu kia sao?" Lão tổ nói: "Không phải, là cường giả của hai chủng tộc Kỳ Lân tộc và Phượng tộc đang so kè với nhau, nhưng vẫn chưa đến mức độ sinh tử chi chiến." Nghe những lời này, Ngô Sở không khỏi thầm thở dài trong lòng.

Có những chuyện, rõ ràng đã nói cho họ biết kết quả rồi, nhưng vẫn không thể thay đổi được suy nghĩ cố hữu của họ.

Có lẽ họ đều có lòng tin có thể áp chế được ma đầu kia!

Với uy thế của tam tộc hiện nay, có suy nghĩ khinh địch này, cũng là chuyện bình thường. … Ngay khi Ngô Sở đang ở trong Tử Ngọc Sơn âm thầm ngưng tụ mây lành công đức, thì ở Ngũ Trang Quán trên Vạn Thọ Sơn, nơi giao nhau giữa Tây phương đại địa và Trung ương đại địa, Trấn Nguyên Tử đang gói ghém hành lý. "Sư phụ, chúng ta chuẩn bị đi đâu vậy ạ?" tiểu Thanh Phong hỏi. "Đến Hỏa Vân Cung của Hồng Vân sư bá các con.

Vùng đất này quá loạn rồi, vi sư dù có sửa chữa địa mạch mỗi ngày cũng không xuể!

Đến đó thanh tĩnh một thời gian rồi tính sau." Trấn Nguyên Tử chỉ cảm thấy có chút xui xẻo, những ngày yên tĩnh còn chưa qua được một nguyên hội, đã bị tam tộc kia phá vỡ, hơn nữa còn ngay tại Tây phương đại địa bên cạnh Vạn Thọ Sơn của họ. "Sư phụ, Hỏa Vân Cung của sư bá ở đâu ạ?" tiểu Minh Nguyệt tò mò hỏi. "Mây nổi vạn đóa, mây sâu chẳng biết nơi nào!" "…" Thanh Phong ngốc nghếch và Minh Nguyệt khờ khạo nghe xong đầu óc toàn dấu chấm hỏi.

Mãi đến khi đi cùng Trấn Nguyên Tử mới biết, hóa ra Hỏa Vân Cung là một ngọn núi thanh tú trôi nổi giữa hư không, xung quanh được vạn đóa mây hồng bao bọc.

Trên hòn đảo lơ lửng, hạc trắng xuyên mây, hươu già nằm trong rừng, một khung cảnh yên tĩnh tường hòa.

Giữa những cây cổ thụ dây leo già cỗi, tọa lạc một khu điện vũ, đình đài nối liền, thủy tạ tiếp giáp, chạm trổ rồng phượng, mái cong đấu củng… Giữa khu điện vũ này, kỳ hoa dị thảo mọc um tùm, hương thơm ngào ngạt, bướm ong bận rộn. "Hiền đệ sao có rảnh đến nơi nhàn du của ta?" Hồng Vân lão tổ nằm nghiêng trên một đóa mây hồng, một tay chống đầu, một tay cầm bầu rượu, dáng vẻ tiêu sái phóng khoáng, đến đón tiếp Trấn Nguyên Tử.

Cử chỉ phóng khoáng đó cũng không khiến hai tiểu đạo đồng cảm thấy kỳ lạ. "Thanh Phong (Minh Nguyệt), ra mắt sư bá!" Hai tiểu đạo đồng ngoan ngoãn hành lễ.

Hồng Vân xua tay, "Sư tỷ của các con đang hái hoa ở hậu viện kìa!

Đi đi!" Hai tiểu gia hỏa ngự gió bay đi, còn Trấn Nguyên Tử thì bước đến đóa mây hồng nơi Hồng Vân đang ở, giật lấy bầu rượu trong tay hắn rồi uống.

Uống một ngụm, Trấn Nguyên Tử liền nói: "Rượu này không giống Bách Hoa Linh Nhưỡng của Tử Ngọc Sơn!" Hồng Vân ha ha cười nói: "Vị thế nào?" "Mùi vị thì không khác biệt lắm, nhưng không phải do Thanh Linh Tuyền ủ, kém hơn một chút." "Không biết hàng, rượu của ta là dùng Nguyệt Hoa Tinh Lộ ủ thành, không kém chút nào so với Tiên Thiên Nhất Khí Thanh Linh Tuyền của A Sở hiền đệ đâu nhé!" Hồng Vân có chút đắc ý nói. "Ta thấy đây đều là công lao của Thải Dực thì có!" "Đó cũng là đệ tử của ta!" Trấn Nguyên Tử cười cười, rồi khẽ thở dài: "Những thay đổi trên Tây phương đại địa, ngươi cũng cảm ứng được rồi chứ!

Xem ra Phượng tộc và Kỳ Lân tộc sắp có một trận chiến rồi." Hồng Vân lắc đầu, nói: "Họ đánh thì mặc họ, liên quan gì đến chúng

ta?

Ngươi tuy là chủ nhân Địa Thư, nhưng việc khơi thông địa mạch Hồng Hoang đại địa, cũng không hoàn toàn là trách nhiệm của ngươi, hà tất phải vì thế mà buồn rầu không vui?

Vẫn là A Sở hiền đệ nói đúng!

Chương 328

Trộm được nửa ngày nhàn rỗi, nào quản xuân hạ với thu đông!" "A Sở hiền đệ đâu có nói như vậy!" Hồng Vân không để ý nói: "Ý tứ đến là được, tính toán nhiều như vậy làm gì?

Cứ ngốc nghếch như ngươi, làm sao tìm được đạo tiêu dao?

Cứ đợi phong vân tụ hội, ta tự quan đạo thiên hạ!" Trấn Nguyên Tử như có điều suy tư, sau đó nở nụ cười khổ.

Bàn về tiêu dao, hắn sao bì được với vị Hồng Vân đạo huynh này, thân là chủ nhân Địa Thư, lòng có vướng bận, thật sự khó tránh.

Giống như một số người mắc chứng ám ảnh cưỡng chế, nhìn thấy những chấm đỏ nhỏ trong điện thoại, luôn nghĩ đến việc bấm vào để xóa đi.

Trấn Nguyên Tử cũng vậy, một khi nơi nào đó địa mạch bị tổn thương, Địa Thư nhắc nhở hắn, hắn rất khó làm được việc làm như không thấy. … Cùng lúc đó, tại địa giới Bất Chu Sơn, trên núi Tê Phượng, Nữ Oa và Phục Hy cũng vì dao động Đại Đạo mà tỉnh lại sau khi tu hành.

Phục Hy dưới một gốc cây cổ thụ gảy đàn thổi sáo, ung dung tự tại, khiến trăm loài chim say đắm.

Nữ Oa ở bên cạnh dùng đất nặn đồ chơi, miệng lẩm bẩm nói: "Huynh nói xem tam tộc có phải ngốc không?

A Sở đã nói rõ như vậy rồi, kết quả vẫn là như thế…" Phục Hy đặt cây sáo dài trong tay xuống, cười nói: "A Sở cũng đã nói, có những lúc, thường chỉ là tranh chấp vì sĩ diện.

Khi chúng ta bị sĩ diện chi phối, trí tuệ sẽ biến mất." "Cũng không

biết họ còn phải đánh bao lâu nữa.

Đại huynh, hay là chúng ta đến chỗ A Sở đệ đệ ngồi chơi đi!

Lâu rồi không gặp, cũng không biết tu hành của đệ ấy bây giờ thế nào rồi?

Có chút nhớ mỹ thực do Tiểu Nguyệt Linh làm và rượu ngon của Tử Ngọc Sơn rồi!" Đối mặt với một cô em gái bị mỹ thực mỹ tửu mê hoặc, trong lòng Phục Hy dù có một trăm cái không muốn, cũng không dám dễ dàng đi ngược lại ý nàng, nếu không ai biết được cô em gái tùy hứng này có tự mình lên đường, lén lút chạy đến Tử Ngọc Sơn hay không! "Được thôi!" Phục Hy đành phải mặt mày vui vẻ gật đầu nói, sau đó thầm nghĩ trong lòng, lần này đến Tử Ngọc Sơn, nhất định phải tìm cơ hội đánh gã kia một trận, đệ đệ không phải là dùng để đánh sao?

Ừm, muội muội là dùng để che chở!

Nhìn thấy dung nhan tuyệt thế xinh đẹp đáng yêu của Nữ Oa, Phục Hy lại lặng lẽ bổ sung một câu trong lòng.

Cho nên nói, sự khác biệt giữa đệ đệ và muội muội, vẫn là rất lớn. … Trên sao Thái Âm xa xôi, Đế Tuấn và Thái Nhất đang làm khách ở chỗ Thường Hi.

Hai người thưởng thức rượu quế hoa do Thường Hi ủ, vẻ mặt say sưa.

Nhưng so với Đế Tuấn ăn nói khéo léo, Thái Nhất ở trước mặt Thường Hi lại có vẻ hơi ngốc nghếch.

Chủ yếu là Thái Nhất hiểu rõ tâm tư của Đế Tuấn, không muốn dính vào.

Nhưng đối với Thường Hi, vị chủ nhân của sao Thái Âm này, Thái Nhất thực ra cũng giống như Đế Tuấn, không tự chủ được mà bị khí

chất của nàng hấp dẫn.

Có lẽ đây chính là nguyên nhân Thái Âm và Thái Dương hấp dẫn lẫn nhau!

Nhìn Đế Tuấn ở đó nói nói cười cười với Thường Hi, Thái Nhất im lặng uống rượu, rất muốn tìm một người để giãi bày nỗi phiền muộn trong lòng.

Nhưng sau khi nghĩ một vòng trong lòng, hắn mới phát hiện, hình như hắn không có bạn bè gì cả.

Những năm nay, họ không phải tu hành trong Thái Dương hành cung, thì cũng là đến chỗ chủ nhân Thái Âm này uống rượu, căn bản không có giao du gì với các sinh linh khác.

Im lặng nghĩ một vòng, Thái Nhất đột nhiên nghĩ đến tiểu gia hỏa có tu vi không cao kia. "Tại sao không ngưng tụ công đức kim luân, mà lại ngưng tụ mây lành công đức vô dụng này?" Khi Ngô Sở đang ở Tử Ngọc Sơn ngưng tụ mây lành công đức, Hồ Tổ Thanh Khâu Ly ở Thanh Khâu mấy nghìn năm, không thấy Ngô Sở đến tìm, nàng lại tự mình tìm đến cửa.

Khi nhìn thấy Ngô Sở ngưng tụ mây lành công đức, Thanh Khâu Ly rất không hiểu.

Ngô Sở cười nói: "Mây lành công đức này sao lại là vật vô dụng?

Đầu tiên, nó có thể chống đỡ chúng ta bay lượn; thứ hai, nó cũng có năng lực phòng ngự nhất định, tuy hiệu quả phòng ngự có chút không bằng công đức kim luân, nhưng tin rằng chỉ cần mọi người nhìn thấy mây lành công đức này của ta, e là sẽ không muốn đấu với ta nữa; hơn nữa, mây lành công đức này còn có thể phân giải để lợi dụng, hoặc ngưng tụ lại thành công đức kim luân.

So với vầng sáng trên đầu, không bằng chân đạp mây lành!" "Có

phải ngươi thấy vầng sáng trên đầu rất khó coi không?" "…" Đối mặt với Hồ Tổ đã phát hiện ra điểm mấu chốt, Ngô Sở dứt khoát phủ nhận, "Sao có thể?" Nhưng Hồ Tổ vẫn không mấy tin lời hắn, bởi vì Ngô Sở phủ nhận quá nhanh, hoàn toàn là không hề suy nghĩ đã phủ nhận.

Tuy nhiên, Hồ Tổ không tiếp tục dây dưa vào chuyện này, mà chuyển sang vẻ mặt thê lương oán trách, nói: "Có phải nếu ta không đến tìm ngươi, ngươi sẽ vĩnh viễn không đến tìm ta?" Nghe những lời này, Ngô Sở liếc nhìn xung quanh, ngoài lương đình, những tiểu hoa tiên kia đang che miệng nhỏ, nhún vai, nín cười, bay lên ngọn cây.

Những tiểu hoa tiên này không phải là Hoa Phỉ Nhi bọn họ, họ đều đang bế quan.

Tu vi của họ còn tương đối thấp, chỉ mới Thiên Tiên cảnh, còn chưa cảm ứng được những dao động Đại Đạo bị kích động kia, sẽ không bị ảnh hưởng đến việc nhập định.

Đối mặt với lời buộc tội của Thanh Khâu Ly, Ngô Sở có chút cứng họng, sau đó Hồ Tổ tả tả liền tiếp tục dùng vẻ mặt oán trách đó, im lặng nhìn hắn, nhìn đến nỗi Ngô Sở da đầu tê dại. "Tỷ, kỹ năng diễn xuất của tỷ tiến bộ thật là thần tốc!" Ngô Sở sờ cằm, gật đầu tán thưởng, "Nói ra, tỷ ở phương diện này quả thật là thiên phú đầy mình!

Đã sửa hết những khuyết điểm ta từng nêu ra rồi!

Thần thái này của tỷ, khiến ta cảm giác tội lỗi ngập tràn!" "Nếu đã như vậy, vậy ngươi không chuẩn bị an ủi người ta một chút sao?" "…" Ngay khi Ngô Sở đang nghĩ làm sao để an ủi nàng một chút, trận pháp của hộ sơn đại trận truyền đến một tia dao động, khí tức của Hậu Thổ tiểu thư tả xuất hiện trong Tử Ngọc Sơn.

Hồ Tổ tả tả vốn đang mang vẻ mặt oán trách, trong nháy mắt liền khôi phục lại dáng vẻ cao lãnh ban đầu, tốc độ lật mặt này, khiến Ngô

Sở kinh ngạc tán thưởng. "Ủa?

Thanh Khâu tả tả cũng ở đây à!" Hậu Thổ tiểu thư tả được Ngô Sở dùng uy năng trận pháp đón lên đỉnh Thần Mộc này, chào hỏi Thanh Khâu Ly một tiếng.

Sau đó lại nhìn đám mây vàng hoàn toàn do công đức chi lực ngưng tụ thành đang trôi nổi trên ngọn cây, hỏi: "Sao ngươi lại đổi sang ngưng tụ thứ này rồi?" Trước đó nàng đã bảo Ngô Sở về bế quan tu hành.

Ngô Sở bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Vẫn luôn không thể nhập định, hỏi sư phụ ta, sư phụ cũng nói tình huống này chỉ có thể không ngừng thích ứng, từ từ bỏ qua loại ảnh hưởng đó.

Ta nghĩ, dù sao nhất thời cũng không nhập định được, nên cứ ngưng tụ một đóa mây lành công đức trước đã." Tiểu thư tả cũng không khỏi tò mò hỏi: "Vậy tại sao không ngưng tụ công đức kim luân?" Thật vậy, tiên thần ngưng tụ công đức kim luân quả thực nhiều hơn tiên thần ngưng tụ mây lành công đức, công đức kim luân cũng quả thực có nhiều công dụng kỳ diệu hơn mây lành công đức. "A Sở thấy vầng sáng trên đầu rất khó coi, không đẹp bằng chân đạp mây lành!" Thanh Khâu Ly trở tay liền mách lẻo một câu, nháy mắt cùng tiểu thư tả đạt thành một chiến tuyến thống nhất. "…" Ngô Sở đang im lặng nhìn Thanh Khâu Ly, tiểu thư tả đã bắt đầu quở trách hắn, "Đẹp thì có ích gì?

Có thực dụng hay không mới là đạo lý cứng!

Ngươi đây là đang lãng phí công đức biết không?" Nhìn tiểu thư tả quở trách Ngô Sở như vậy, Thanh Khâu Ly ngẩn ra, luôn cảm thấy mối quan hệ giữa Ngô Sở và tiểu thư tả đã tiến vào một tầng lớp mà nàng không tưởng tượng được.

Dù là với mối quan hệ hiện tại của nàng và Ngô Sở, nàng cũng

không tiện quở trách Ngô Sở như tiểu thư tả, bởi vì nàng cảm thấy mình vẫn chưa có tư cách đó. "Tả, tỷ đừng nghe Thanh Khâu tả nói bậy, đẹp hay không đẹp gì chứ, ta hoàn toàn không quan tâm.

Ta chỉ cảm thấy, mây lành công đức cần ít công đức hơn, với công đức chi lực ta đang có, vẫn chưa thể ngưng tụ ra một công đức kim luân hoàn chỉnh." Giải thích một lượt mới khiến tiểu thư tả ngừng ý định tiếp tục quở trách hắn.

Sau đó Ngô Sở gọi các tiểu hoa tiên mang hoa quả mứt và linh nhưỡng đến.

Tiểu thư tả liếc nhìn, lườm Ngô Sở một cái, "Hóa ra Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Thải Nương đều đi bế quan rồi à!

Chương 329

Sớm biết vậy ta đã không đến đây." Thanh Khâu Ly cũng gật đầu theo, "Sớm biết vậy ta cũng không đến rồi!" Nói cứ như thể họ đến đây là vì đồ ăn vậy.

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, xắn tay áo lên, nói: "Bọn họ đang bế quan, chẳng phải vẫn còn có ta sao!

Chờ đấy, xem ta biểu diễn cho các ngươi xem tài nấu nướng của trù tổ vang danh một thời!" "Chỉ ngươi?" Tiểu thư tả liếc hắn từ trên xuống dưới, nhìn sang Thanh Khâu Ly, "Tả tả có tin hắn có năng lực này không?" "Ta không tin!

Muội muội có tin không?" "Ta cũng không tin!" "…" Ngô Sở bĩu môi, đứng dậy nói: "Trù chi đạo đều bắt nguồn từ ta, các ngươi lại dám xem thường ta như vậy, cứ chờ đó cho ta…" Nói rồi, hắn xắn tay áo, đi về phía nhà bếp.

Hai người phụ nữ nhìn nhau, cười rộ lên, sau đó nói chuyện thì thầm trong lương đình.

Ngô Sở thì thở phào nhẹ nhõm, ngân nga một điệu hát nhỏ, chiên trứng trong nhà bếp, chẳng phải chỉ là xào hai món ăn nhỏ sao!

Nói cứ như thể ai không biết làm vậy.

Kết quả, sự thật chứng minh, vả mặt đến nhanh như một cơn lốc.

Khi Ngô Sở mang mấy món ăn nhỏ mình xào đến lương đình, hai người phụ nữ nếm thử, lập tức 'phì phì phì' ra, sau đó nhìn Ngô Sở, "Ngươi có chắc là ngươi không cố ý không?" "Có khó ăn đến vậy sao?" Ngô Sở tự mình gắp một miếng, sau đó ngậm nước mắt, im lặng nuốt xuống.

Nói thật, thực ra không quá khó ăn, nhưng điều này còn phải xem so với ai.

Đừng nói là so với Tiểu Nguyệt Linh, chỉ cần so với Tiểu Thải Nương, khoảng cách cũng là mười vạn tám nghìn dặm.

Nghĩ xem, mấy chục vạn năm nay, hắn chỉ biết động miệng, chưa từng động tay, tài nấu nướng sao có thể tiến bộ được chứ! "Thôi bỏ đi, ráng chịu vậy!" Ngô Sở chỉ có thể nói như vậy, sau đó nhìn những tiểu hoa tiên trên ngọn cây, nghĩ thầm: Có nên kéo mấy đứa trong số chúng ra bồi dưỡng một chút không?

Tương lai nếu Tiểu Thải Nương và Tiểu Nguyệt Linh cùng lúc bế quan, cũng không sợ thiếu đầu bếp chứ?

Trong một khoảng thời gian dài sau đó, dù Ngô Sở tiếp tục ngưng tụ mây lành công đức, họ cũng không rời khỏi Tử Ngọc Sơn.

Sự thật chứng minh, họ không phải đến để ăn.

Thỉnh thoảng, họ cũng sẽ cùng nhau đến bộ lạc Hậu Thổ.

Cứ như vậy, cho đến một ngày mấy trăm năm sau, Tử Ngọc Sơn đón tiếp hai người quen cũ đã lâu không gặp, đại ca Phục Hy và tỷ tỷ Nữ Oa mà Ngô Sở đã nhận.

Kết quả khiến Ngô Sở vạn lần không ngờ tới là, câu đầu tiên của Nữ Oa lại là có chút thất vọng nói: "Aiya!

Hóa ra Tiểu Nguyệt Linh đang bế quan à!" Ngô Sở nghe vậy không khỏi bật cười, đường đường là Thánh Nhân thiên địa tương lai, lúc trẻ lại có thể vì một miếng ăn mà ra nông nỗi này, thật là… Nhưng Phục Hy lại như được ăn kem giữa ngày hè oi ả, toàn thân sảng khoái, bèn quay lại an ủi: "A Sở vẫn rất giỏi, tu vi lại tăng trưởng không ít, đã là Thái Ất cảnh rồi đấy!" "Tả tả, đại ca, lâu rồi không gặp!" "Đúng là lâu rồi không gặp!" Nữ Oa quay đầu nhìn xung quanh, "Nơi này của

ngươi thay đổi không nhỏ đâu!

Linh căn cũng nhiều thêm không ít, khí tức Kim Tiên cũng có thêm bốn đạo, số lượng tiểu hoa tiên cũng đông hơn nhiều… Di?

Sao ngay cả Hỏa Đồng Mộc của Phượng tộc cũng có?" Vẻ mặt kinh ngạc của Nữ Oa khiến Ngô Sở khó mà liên tưởng nàng với vị Thánh Nhân thiên địa trong tưởng tượng của mình, quả thực như hai người khác nhau.

Nhưng qua những lời nàng nói, có thể thấy tu vi của nàng mạnh đến mức nào, nhẹ nhàng đã bao quát toàn bộ tình hình của Tử Ngọc Sơn trong cảm ứng của mình. "Chỉ là trùng hợp thôi!" Ngô Sở mỉm cười nói: "Là Thanh Loan Phượng Thanh của Phượng tộc tặng ta một cành Hỏa Đồng Mộc khô, ta dùng công đức chi lực để bồi dưỡng nó." Phục Hy cười hỏi: "Trước đây không phải ngươi nói không muốn dính dáng đến ba tộc đó sao?

Sao bây giờ lại qua lại với họ rồi?" Ngô Sở nghe vậy chỉ có thể thở dài: "Nói thì nói vậy, nhưng đôi khi… nhân sinh tại thế, thân bất do kỷ a!" Ngô Sở mời hai người lên đỉnh Thần Mộc, gọi tiểu hoa tiên mang đến hoa quả linh nhưỡng, thậm chí còn lấy ra mấy hộp kem cuối cùng mà mình cất giữ.

Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Thải Nương đều đang bế quan, không có ai làm món kem này, bình thường Ngô Sở ăn rất tiết kiệm, dù sao cũng chẳng ai biết khi nào họ sẽ xuất quan.

Tuy nhiên, nước trái cây ướp lạnh thì các tiểu hoa tiên vẫn làm được, món đó rất đơn giản. "Đây là vật gì?

Nhìn ngươi quý như báu vật, không nỡ cho tả tả nếm thử sao!" Thấy bộ dạng quý hóa của Ngô Sở khi đặt hai hộp kem trước mặt Phục Hy và Nữ Oa, Nữ Oa liền trêu ghẹo. "Đúng là báu vật mà!" Ngô Sở cười nói: "Người biết làm món này chỉ có Tiểu Nguyệt Linh và

Tiểu Thải Nương…" "Tiểu Thải Nương cũng hóa hình rồi sao?" Nữ Oa chớp mắt hỏi.

Đúng vậy, lúc họ rời đi, Tiểu Thải Nương vẫn còn là một con ốc màu. "Ừm, đã hóa hình thành công, còn học trù nghệ với Tiểu Nguyệt Linh.

Nói ra thì, con bé khá có thiên phú về phương diện này, nhưng vẫn không bằng Tiểu Nguyệt Linh." Sau khi nếm thử một miếng kem, đôi mắt Nữ Oa liền sáng lên, "Món này làm thế nào vậy?

Khá ngon miệng, có một mùi sữa thơm mà không tanh…" Phục Hy nếm thử một miếng, nhíu mày, có chút nói không thật lòng: "Cũng bình thường thôi!" Sau đó, hộp kem trong tay y đã nằm trong tay Nữ Oa, "Đại huynh không thích thì đưa hết cho ta đi!

Ta thấy rất ngon." Phục Hy một tay cầm chiếc thìa nhỏ, một tay đưa ra hư không, trên môi còn dính một vệt kem trắng, cả người có chút ngây ngốc, khiến Ngô Sở suýt nữa cười ra tiếng heo kêu.

Cho ngươi giả vờ này, cho ngươi giả vờ này… Dường như nhận ra ý cười nén trong lòng Ngô Sở, Phục Hy liền vươn tay lấy hộp kem trước mặt Ngô Sở, mặt không đỏ tim không đập nói: "Có lẽ ta chưa nếm ra được cái ngon của món này, A Sở ngày nào cũng ăn, vậy cái này nhường cho vi huynh nếm thử lại xem sao!" Mặt mũi đâu?

Mặt mũi đâu… Ngô Sở chớp mắt, nhìn tên cuồng em gái này.

Nữ Oa thấy vậy cũng không để ý, ngược lại còn thấy đại huynh như vậy rất tốt, nếu cứ mãi giữ bộ dạng thật thà chất phác thì quá dễ bị người ta bắt nạt.

Còn A Sở, hắn là đệ đệ mà!

Bắt nạt đệ đệ một chút thì có sao?

Thấy khóe môi Nữ Oa nhếch lên một nụ cười, Ngô Sở đầu tiên là

sững sờ, sau đó ấm ức nói: "Tả, đại ca bắt nạt tiểu đệ như vậy, tỷ cũng không giúp ta!

Ai!

Hết thương rồi…" Thấy Nữ Oa như vậy, Phục Hy tâm trạng vô cùng vui vẻ, tức thì nói ra lòng mình: "Đệ đệ không phải là để bắt nạt sao!

Có đệ đệ mà không bắt nạt, cần để làm gì?" Nữ Oa nghe vậy, trực tiếp cười như ngỗng kêu, "Đại huynh nói rất đúng!" Nhìn bộ dạng 'phu xướng phụ tùy' của hai huynh muội này, Ngô Sở đột nhiên rất nhớ tiểu thư tả và hồ tổ tả tả, nhưng hai vị tả tả này chạy đến bộ lạc rồi không quay lại nữa.

Nhưng xem tình hình này, trong thần thoại, họ từ huynh đệ biến thành vợ chồng cũng không phải không có lý.

Phục Hy là một tên cuồng bảo vệ em gái, trong lòng có Nữ Oa, điều này không cần phải nói nhiều, bây giờ xem ra, trong lòng Nữ Oa cũng có y!

Trong lúc hai huynh muội đang ăn kem, Ngô Sở tiện tay bắt một con chim bay, dùng pháp thuật truyền tin của Phượng tộc mà Phượng Tịch đã dạy, gọi tiểu thư tả và hồ tổ tả tả quay về.

Trong lòng thầm nghĩ: Ba đấu hai, còn không đấu lại các ngươi, ta không tin!

Tối đến, hai vị tả tả đã trở về Tử Ngọc Sơn.

Đáng tiếc, Hậu Thổ tiểu thư tả không phải là người thích cà khịa người khác.

Mọi người ngồi trong lương đình tán gẫu, Ngô Sở pha trà Đại Hồng Bào cho mọi người, cùng Nữ Oa và Phục Hy trò chuyện về cuộc sống những năm qua, về những thay đổi của Tử Ngọc Sơn.

Kể về chuyện không lâu sau khi họ rời đi, Nhiên Đăng lão đạo đến gây sự, kết quả bị mười hai Tổ Vu vây đánh.

Nữ Oa nghe đến đây lại cười như ngỗng kêu.

Chắc là tưởng tượng ra cảnh tượng buồn cười đó rồi!

Mặc dù họ chưa gặp mười một vị Tổ Vu còn lại, nhưng nhìn Hậu Thổ là biết, tu vi của mười một vị Tổ Vu kia chắc chắn cũng không thấp đi đâu được.

Chương 330

Mười hai vị Đại La, vây đánh một vị Thái Ất cảnh, cảnh tượng đó, quá tàn bạo! "Đáng tiếc, cuối cùng vẫn để hắn trốn thoát." Ngô Sở bất đắc dĩ cười khổ, "Chúng ta đều bỏ qua việc trong tay gã đó còn có một kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo vô cùng đặc biệt, một ngọn Linh Cữu Cung Đăng, ngọn lửa bên trong có khả năng thông thẳng đến U Minh, hắn đã nhờ đó mà độn nguyên thần đi mất.

Tương lai đại ca và tả tả nếu gặp phải gã này, đừng để hắn lừa." Dù sao Ngô Sở bây giờ cũng là đệ đệ mà họ công nhận, kẻ thù của hắn nếu biết quan hệ giữa họ, có thể sẽ ngấm ngầm giở trò với Nữ Oa và Phục Hy hay không, điều này rất khó nói. "Ta nói vậy không phải là xem thường đại ca và tả tả, mà là lo đối phương hữu tâm tính vô tâm, như vậy dễ bị thiệt thòi." Ngô Sở nói xong, nhìn Phục Hy, "Tin rằng đại ca cũng không muốn Nữ Oa tả tả bị người ta tính kế đâu nhỉ!" Phục Hy vốn đang có vẻ không để tâm lắm, nghe Ngô Sở nhắc đến Nữ Oa muội muội, sắc mặt tức thì thay đổi, "Tương lai nếu gặp, thuận tay chém hắn là được!" Sau đó, họ lại trò chuyện về việc Long tộc và Kỳ Lân tộc đánh nhau ở lưu vực Đại Hà, và làm thế nào mà mình lại có quan hệ với hai tộc này.

Tất nhiên, cũng không thể thiếu chuyện về vị sư phụ mà Ngô Sở bái sư, hắn còn mong chờ cảnh tượng tương lai hai vị ca ca tả tả này gọi mình một tiếng 'đại sư huynh' nữa chứ!

Nghĩ đến lúc đó trong tương lai, hắn đã thấy rất phấn khích.

Nữ Oa thì hứng thú nhìn Hậu Thổ tiểu thư tả và Thanh Khâu Ly, cảm thấy quan hệ giữa họ và Ngô Sở chắc chắn không bình thường.

Nhưng Ngô Sở sẽ không kể cho họ nghe những chuyện đã xảy ra

giữa mình và Hậu Thổ tiểu thư tả, cũng như với Thanh Khâu Ly.

Không nghe thì không biết, nghe xong giật cả mình.

Mặc dù tu vi của Ngô Sở không cao, hiện tại cũng chỉ mới Thái Ất cảnh, nhưng họ tin rằng, với căn cốt thiên sinh đạo thể của Ngô Sở, tương lai tấn cấp Đại La cũng là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Nhưng đây không phải là điều khiến Nữ Oa và Phục Hy kinh ngạc, điều khiến họ kinh ngạc là khả năng quảng kết thiện duyên và 'giao du rộng rãi' của Ngô Sở.

Không chỉ quen biết nhiều cường giả Đại La cảnh như vậy, còn quen biết những vị lão tiền bối kia, thậm chí còn bái một trong những vị lão tiền bối đó làm sư phụ, quả thực khiến họ có chút không dám tin.

Cho nên nói, hoàn cảnh rất dễ thay đổi tính cách của một người.

Trong thế giới Hồng Hoang có thể mất mạng bất cứ lúc nào này, đã ép hắn phải ôm lấy đủ loại đùi lớn có thể ôm, tìm mọi cách kết giao với các cường giả khắp nơi.

Chắc không ai tin được, một người có tính cách như hắn, lại là một tên phúc hắc cung Thiên Yết ngoài lạnh trong nóng! … Vào ngày thứ hai sau khi Nữ Oa và Phục Hy đến Tử Ngọc Sơn, Ngô Sở liền đem ba đạo thần thông có được từ Trường Mi lão đạo, Âm Dương lão tổ và Càn Khôn lão tổ dạy cho đại ca và tả tả.

Dù sao ba vị lão tiền bối đó cũng không nói là không thể dạy thần thông cho người khác.

Sau đó lại đưa khối ngọc bội mà lão tổ tặng cho Phục Hy, để Phục Hy nghiên cứu trận pháp cấm chế chi đạo mà lão tổ nghiên cứu ra.

Vì chuyện này, Ngô Sở còn chạy đến trước mặt mộc ngẫu phân thân bái lạy, đặc biệt hỏi ý kiến sư phụ nhà mình, xem sư phụ có ý

kiến gì không.

Câu trả lời nhận được cũng chỉ có một chữ, "Được!" Phục Hy còn chưa biết nguyên nhân Ngô Sở làm vậy, còn đang nghĩ, quả nhiên họ không nhận nhầm người đệ đệ này, đều nghĩ cho huynh muội họ!

Kết quả trăm năm sau, đợi y đem những kiến thức về trận pháp cấm chế kia dung hội quán thông, Ngô Sở mới chạy đến nói với y: "Đại ca, tiểu đệ có một thỉnh cầu quá đáng!" Ngô Sở vừa nói vừa lấy ra một đống dược liệu luyện bảo đã được tiểu Kỳ Lân Phong Ngân và hắc giao Ô Trảm xử lý xong, nhờ Phục Hy giúp hắn luyện chế linh bảo. "Ngươi chờ ta ở đây đấy à!

Hại ta còn nói nhận ngươi làm tiểu đệ không uổng công!" Phục Hy chỉ vào hắn, bộ dạng 'tức run người'.

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, nói: "Đại ca đừng trách, tiểu đệ cũng là bất đắc dĩ!

Dù sao Tử Ngọc Sơn của tiểu đệ, bây giờ cũng có một số sinh linh Kim Tiên cảnh, nhưng họ đều không có linh bảo tốt…" Có thể nói, đại đa số sinh linh đều không có bạn sinh linh bảo.

Chỉ có một số ít sinh linh có căn cốt xuất chúng mới có được khí vận như vậy.

Căn cốt mạnh như Hồng Vân cũng không có bạn sinh linh bảo gì, có thể thấy bạn sinh linh bảo quý giá đến mức nào.

Ở phía không xa, Nữ Oa liếc nhìn Ngô Sở và Phục Hy, khóe môi khẽ nhếch, Hậu Thổ thì ho nhẹ một tiếng, quay mặt đi chỗ khác, chỉ có Thanh Khâu Ly mặt không biểu cảm, nhưng trong lòng lại vô cùng vui sướng.

Bởi vì Ngô Sở biết khả năng luyện bảo của nàng, chuyện này Ngô Sở hoàn toàn có thể giao cho nàng làm, nhưng lại cố tình đi làm phiền

Phục Hy, rõ ràng là sợ nàng vất vả mà!

Phục Hy cũng nghĩ như vậy, bởi vì lúc Phục Hy nghiên cứu những trận pháp cấm chế đó, cũng đã từng thảo luận với Thanh Khâu Ly, rõ ràng cảm nhận được, khả năng luyện bảo của Thanh Khâu Ly không hề thua kém y.

Nếu Thanh Khâu Ly cũng có thể luyện bảo, vậy tại sao lại để y làm?

Khi Phục Hy âm thầm lặng lẽ hỏi Ngô Sở như vậy, và nói: "Ngươi sợ nàng vất vả đúng không?

Nhưng ngươi không nghĩ đến, đại ca cũng sẽ vất vả sao?" Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, truyền âm nói: "Đại ca hiểu lầm rồi!

Thanh Khâu tả tả tuy khả năng luyện bảo không tầm thường, nhưng so với đại ca, chắc chắn vẫn còn có chút chênh lệch.

Ban đầu khả năng luyện bảo của nàng không bằng đại ca, sau này là nhờ nghiên cứu trận pháp cấm chế chi đạo mà sư phụ ta để lại, khả năng luyện bảo mới tăng lên.

Bây giờ đại ca cũng đã nghiên cứu cái này, tin rằng khả năng luyện bảo lại vượt trên nàng ấy rồi, ta tìm người luyện bảo, đương nhiên phải tìm người giỏi nhất, đó là thứ nhất!" "Vậy thứ hai thì sao?" Phục Hy được Ngô Sở tâng bốc một phen, tâm trạng thoải mái hơn nhiều. "Thứ hai, tự nhiên là quan hệ xa gần thân sơ a!" Ngô Sở khẽ thở dài: "Ngươi là đại ca của ta, ta tìm ngươi giúp đỡ, là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Còn nàng, dù sao cũng chỉ là bạn bè, hơn nữa còn là Thanh Khâu chi chủ, có rất nhiều tộc nhân!

Sao ta có thể nhờ nàng giúp ta luyện bảo?

Quan hệ giữa ta và nàng chưa thân thiết đến mức đó, vẫn là không

nên nợ nhân tình quá lớn thì hơn." Nghĩ lại, đúng là có lý.

Phục Hy khẽ gật đầu, nhưng lại cảm thấy như vậy quá hời cho Ngô Sở, gã này toàn nghĩ chuyện tốt, không được, phải đánh hắn một trận!

Phục Hy không quên mục đích ban đầu, liếc nhìn Ngô Sở, nói: "A Sở những năm này, tu vi tăng tiến khá nhanh nhỉ!

Nhưng tu vi tăng quá nhanh, cảnh giới dễ không ổn định.

Như vầy đi, vi huynh làm người tốt đến cùng, thuận tiện giúp ngươi củng cố tu vi…" Nói xong, Phục Hy vung tay áo, trực tiếp dùng thực lực tuyệt đối, ném Ngô Sở đang muốn từ chối ý tốt này vào trong tay áo, sau đó lóe mình rời khỏi đỉnh Thần Mộc, và nói với ba người phụ nữ ở không xa: "Ta đi tìm một nơi giúp A Sở củng cố tu vi, các ngươi cứ tự nhiên!" Phục Hy tìm được một thung lũng hoang, trong thung lũng có nhiều đá vụn, ít cỏ dại, càng không có cây cổ thụ thành rừng, y quăng Ngô Sở ra khỏi tay áo, bắt đầu thi triển các loại thuật pháp, oanh tạc về phía Ngô Sở.

Trong chốc lát, trong thung lũng hoang gió lớn nổi lên, phong đao vũ tiễn đột kích tới, thổi Ngô Sở đứng không vững, trong lòng thầm mắng Phục Hy không có võ đức, kết quả một tia sét liền đánh xuống.

Bên kia, trên đỉnh Thần Mộc, ba người phụ nữ thần sắc ung dung, Nữ Oa giơ tay khẽ quẹt trước mặt, một màn nước liền xuất hiện trước mặt họ.

Hình ảnh trong màn nước, chính là cảnh Ngô Sở bị thiên lôi đánh thành đầu nổ tung.

Nhìn thấy cảnh này, Nữ Oa trực tiếp 'phụt' một tiếng cười như ngỗng kêu.

Hậu Thổ tiểu thư tả cũng không khỏi mím môi cười thầm, Thanh

Khâu Ly nhíu mày, trong lòng khẽ thở dài, thầm nghĩ: A Sở đáng thương, ngay cả Hậu Thổ muội muội cũng không thương ngươi nữa rồi!

Tả tả thương ngươi cũng vô dụng thôi!

Ngươi cứ ráng chịu đi!

Sau đó lặng lẽ lấy ra một nắm hạt thông từ cây thông vỏ trắng, chia cho Nữ Oa và Hậu Thổ.

Ba người phụ nữ vừa uống đồ uống lạnh, vừa cắn hạt thông, vừa chỉ trỏ vào màn hình.

Lúc này Ngô Sở, thì bắt đầu thi triển các loại thuật pháp để chống đỡ, Nhật Nguyệt Thần Luân xoay tròn bên cạnh, nhưng xoay tròn lại không hề trơn tru, giống như bị kẹt vậy.

Mặc dù thuật pháp mà Phục Hy thi triển ra, uy lực đều được y khống chế ở Thái Ất cảnh, nhưng Ngô Sở dù sao cũng không phải là Thái Ất cảnh đỉnh phong, hơn nữa bản thân hắn cũng không thể phát huy hết thực lực mà cảnh giới hiện tại của mình nên có.

Chương 331

Phục Hy nói cảnh giới hắn không ổn định, tuy không hoàn toàn đúng, nhưng Ngô Sở không phát huy được toàn bộ thực lực của mình, điều này lại là sự thật.

Cho nên lúc này Ngô Sở hoàn toàn bị áp chế ở thế hạ phong, nếu không phải nhờ độ mạnh của nhục thân thông qua tu hành 《Cửu Chuyển Huyền Công》, thành công tiến vào chuyển thứ bảy, độ mạnh ngang với trung phẩm linh bảo, e rằng trong nhất thời, thật sự có chút không chống đỡ nổi trận oanh tạc điên cuồng này.

Nhưng nếu nhìn bề ngoài, Ngô Sở lúc này phải nói là chật vật bao nhiêu thì có bấy nhiêu chật vật.

Lúc này, trên đỉnh Thần Mộc, trước màn nước kia, đã tụ tập không ít tiểu hoa tiên, chúng trừng đôi mắt tò mò, kinh ngạc nhìn Ngô Sở bị đánh.

Dưới bàn còn có mấy con 'husky', hai mắt trợn tròn, mang một vẻ mặt nghiêm túc.

Để không phá hủy toàn bộ Tử Ngọc Sơn của Ngô Sở, Phục Hy một bên vung vẩy thuật pháp huyền quang về phía Ngô Sở, đồng thời còn rất chu đáo bố trí mấy tòa trận pháp xung quanh.

Với sự trợ giúp của mấy tòa trận pháp này, sự phá hoại do họ đấu pháp gây ra sẽ không vượt ra ngoài phạm vi của thung lũng này, cho dù mặt đất sụp đổ, cũng sẽ không làm tổn thương địa mạch bên dưới.

Phong đao vũ tiễn, sóng lớn cuồng tập, hỏa vũ đầy trời, thiên sập địa hãm, càn khôn điên đảo… đủ loại thuật pháp, theo một cái chỉ tay nhẹ nhàng của Phục Hy, liền cuốn về phía Ngô Sở.

Ngô Sở thi triển Càn Khôn Na Di thuật, vừa độn đào vừa chống đỡ, kết quả đợi hắn dùng Càn Khôn Na Di thuật càng ngày càng thuần thục, liền phát hiện càn khôn đột nhiên đảo ngược, vốn đang chạy về bên trái, lại biến thành độn về bên phải, sau đó đâm đầu vào một ngọn núi băng hiện ra từ hư không.

Bình… Núi băng bị đâm vỡ, nhưng Ngô Sở cũng cảm thấy có chút mặt mũi bầm dập.

Ngô Sở biết, đây là Phục Hy đang chỉ cho hắn cách phá giải Càn Khôn Na Di thuật.

Nhưng thuật Càn Khôn Đảo Chuyển này, hắn chưa học qua, sau này có thể học hỏi từ Phục Hy, cũng không biết thuật này của Phục Hy học từ đâu, có chút bóng dáng của Càn Khôn chi đạo.

Mặc dù Ngô Sở luôn bị áp chế oanh tạc điên cuồng, chật vật không chịu nổi, nhưng theo thời gian đấu pháp không ngừng kéo dài, một ngày hai ngày, một tháng hai tháng… Ngô Sở cũng dần dần phát hiện, trong tình huống cực đoan này, sự vận dụng các loại thuật pháp, cũng như sự khống chế đối với tu vi của bản thân, có một bước tiến nhảy vọt.

Cho đến ba tháng sau, Ngô Sở bị oanh tạc đầy mình vết thương, chật vật không chịu nổi nằm dưới đáy hố sâu đã biến thành một cái hố sâu, thở hổn hển, hai mắt vô vọng nhìn Phục Hy đang đứng bên mép hố lớn nhìn hắn.

Phục Hy cúi người chắp tay sau lưng, buông tay nhìn xuống Ngô Sở, "Thế nào?

Thu hoạch không nhỏ chứ!

Không cần cảm tạ quá, ai bảo ta là đại ca của ngươi chứ!

Được rồi, ngươi nghỉ ngơi ở đây một chút, đại ca đi giúp ngươi

luyện chế linh bảo, haiz!

Ta thật đúng là số lao lực mà!" Đáng ghét a!

Ngô Sở nghiến răng: Sẽ có một ngày, sẽ có một ngày ta bắt ngươi phải gọi ta là đại sư huynh!

Sau khi nghiến răng nghiến lợi một phen, Ngô Sở lại tự an ủi mình: May mà mấy con sủng vật đều đi bế quan tu hành rồi, nếu không để chúng nghe thấy động tĩnh này, chẳng phải sẽ chạy tới vây xem thỏa thích sao?

Mặc dù hiệu quả không tồi, nhưng quá trình này… Đợi Lão Viên và Bạch Trạch bọn họ xuất quan, có thể dùng phương thức này giúp họ củng cố tu vi!

Lúc này, hắn đã sớm đem câu nói 'kỷ sở bất dục, vật thi vu nhân' mà ban đầu nói với Thanh Khâu Ly vứt lên chín tầng mây rồi.

Kinh nghiệm tốt, đương nhiên phải chia sẻ với đệ tử và sủng vật chứ!

Của ngon vật lạ, phải chia sẻ với mọi người mà!

Lại không biết, những lúc chật vật này của hắn, đã sớm bị Nữ Oa dùng thuật Cách Viên Động Kiến, trình chiếu cho toàn thể các tiểu hoa tiên, và mấy con husky xem rồi.

Nhưng vì cảnh tượng đấu pháp quá tàn bạo, nên các tiểu hoa tiên không giống như ba người Nữ Oa, cảm thấy thú vị, ngược lại còn cảm thấy, những người này, quá mạnh mẽ.

Sự yếu đuối của các tiểu hoa tiên, trong thế giới Hồng Hoang này, không cần nói cũng biết.

Nữ Oa bọn họ chỉ thấy sự chật vật của Ngô Sở, nhưng các tiểu hoa tiên lại thấy được tu vi mạnh mẽ mà Ngô Sở thể hiện ra trong sự

chật vật đó.

Đó là tầng thứ mà họ không thể với tới, cho dù là các lão tiền bối trong tộc của họ là Hoa Phỉ Nhi và Hoa Mật Nhi, cũng không có tu vi như vậy.

Các tiểu hoa tiên rất rõ 'vị trí' của mình, không vì thấy được mặt chật vật của Ngô Sở mà đi cười nhạo vị chủ nhân Tử Ngọc Sơn này, ngược lại còn có chút thương xót hắn. "A Sở tiền bối thật đáng thương!

Bị đánh thảm quá!" "Những vết thương đó, chắc đau lắm nhỉ!" "Phục Hy tiền bối thật nhẫn tâm!" "Nữ Oa tiền bối và Hậu Thổ tiền bối bọn họ cũng thật nhẫn tâm, còn cười nhạo A Sở tiền bối…" Những lời như vậy, lặng lẽ truyền đi giữa các tiểu hoa tiên.

Sau khi Phục Hy rời khỏi thung lũng, trở lại đỉnh Thần Mộc, Hậu Thổ liền đứng dậy, độn về phía thung lũng đó, Nữ Oa và Thanh Khâu Ly cũng đi theo. "Hậu Thổ muội muội và Thanh Khâu tả tả không phải là đau lòng chứ!" Nữ Oa cười hỏi. "Đau lòng?

Ta tại sao phải đau lòng cho hắn?

Nữ Oa muội muội nói đùa rồi." Thanh Khâu Ly ha ha cười nhẹ, quay mặt đi chỗ khác.

Hậu Thổ liếc nhìn hồ tổ tả tả đang nói dối, mỉm cười nói: "A Sở lúc trước dạy dỗ Lão Viên bọn họ, cũng thường nói 'ngọc bất trác bất thành khí, bảo tài vị kinh hỏa luyện, chẩm năng thành linh bảo', cho nên những đạo lý này chúng ta đều hiểu.

Hơn nữa Phục Hy đại ca cũng không hề xuống tay nặng, A Sở nhiều nhất cũng chỉ chịu chút đau đớn da thịt mà thôi, không sao cả." Thanh Khâu Ly nghe vậy, cũng cố gắng gật đầu theo.

Bộ dạng bịt tai trộm chuông này, khiến khóe môi Nữ Oa lại không

khỏi khẽ nhếch lên.

Thực tế, họ đều rất rõ Phục Hy đã khống chế tu vi, Ngô Sở cũng chỉ là bề ngoài trông có vẻ chật vật một chút mà thôi, nếu không họ làm sao có thể cười được.

Bề ngoài xem ra, Phục Hy đúng là đã đánh Ngô Sở một trận, nhưng thực tế lại thông qua trận đòn này, đã giúp tu vi của Ngô Sở được củng cố vững chắc.

So với nguy hiểm thật sự, chút đau thương nhỏ này, có đáng là gì?

Khi ba người phụ nữ đến bên mép hố lớn có đường kính ít nhất cũng mười mấy dặm, Ngô Sở vẫn còn nằm dưới đáy hố sâu mấy trăm mét không muốn nhúc nhích. "A Sở không dậy nổi nữa sao?

Có cần để Hậu Thổ muội muội và Thanh Khâu tả tả xuống bế ngươi lên không?" Nữ Oa chống nạnh, cúi người buông tay, cười hỏi.

Thanh Khâu Ly ha ha một tiếng, "Nữ Oa muội muội nói đùa rồi, ta sao có thể đi bế hắn!" Lúc này, xung quanh đáy hố đã có nước ngầm rỉ ra, dần dần tích tụ thành một vũng nhỏ, tin rằng không lâu nữa, nơi đây sẽ trở thành một hồ lớn trong núi. "Ta đang hồi tưởng lại tâm đắc đấu pháp trong ba tháng qua đây!

Ba vị tả tả cứ tự nhiên, để ta nằm đây một lát…" Ngô Sở trôi nổi trên vũng nước đục, mặt không đỏ tim không đập nói.

Lúc này, hắn thực sự chỉ muốn ngủ một giấc ngon, mặc kệ dưới thân có phải là nước hay không, dù sao cũng không chết đuối được hắn.

Khó có thể tưởng tượng, những lão quái vật đấu pháp mấy chục mấy trăm năm, thậm chí là mấy nghìn năm, làm sao mà có thể long tinh hổ mãnh như vậy?

Đối với tinh thần của họ, đó hoàn toàn là một loại dày vò.

Nhưng dưới sự dày vò này, thu hoạch quả thực không nhỏ.

Đây còn chỉ là 'trận đấu giao hữu' mà Phục Hy khống chế sức mạnh của mình, nếu là trận chiến sinh tử thật sự giữa các sinh linh khác… Cho nên cách làm chạy khắp nơi thách đấu, và tìm kiếm cơ hội đột phá không ngừng trong chiến đấu, quả thực là có hiệu quả.

Chương 332

Đương nhiên, làm như vậy cũng dễ đá phải tấm sắt, tự chôn mình vào trong đó.

Ngô Sở nghĩ đi nghĩ lại, liền bất giác ngủ thiếp đi, còn ngáy lên.

Ba người phụ nữ thấy vậy, không khỏi nhìn nhau, Nữ Oa bật cười, Hậu Thổ ngẩn ra, Thanh Khâu Ly che mặt, nhưng rất nhanh đã biến thành che miệng, cười có chút khoa trương.

Nữ Oa thấy biểu cảm của họ, tiếng cười dần mất kiểm soát, lại biến thành tiếng ngỗng kêu.

Hậu Thổ khẽ điểm chân, thân hình nhoáng một cái đã đến bên cạnh Ngô Sở, vươn tay ôm ngang eo hắn bế lên.

Trong giấc mơ dường như cảm giác có người ôm mình, Ngô Sở không nghĩ ngợi, hai tay vươn ra ôm lấy đối phương, đầu không tự chủ được mà dụi vào nơi mềm mại hơn.

Nếu không phải đã có những hành động thân mật hơn với Ngô Sở, e rằng bị Ngô Sở dụi loạn một hồi như vậy, Hậu Thổ có thể đã tiện tay ném hắn trở lại rồi.

Ngủ liền mấy ngày, Ngô Sở dậy thì cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Chỉ là khi hắn đẩy cửa phòng đi ra, liền gặp một tiểu hoa tiên vẻ mặt đau lòng bay tới trước mặt hỏi hắn: "A Sở tiền bối, còn đau không?

Đỡ hơn chưa?" Sự quan tâm đột ngột này khiến Ngô Sở không khỏi ngơ ngác, chớp chớp mắt, nghi hoặc hỏi một câu: "Gì cơ?" Lại có một tiểu hoa tiên nói: "Phục Hy tiền bối thật là nhẫn tâm, ra tay

nặng như vậy…" What?

Sao họ lại biết?

Ngô Sở không khỏi nhìn về phía lương đình, phát hiện Nữ Oa bọn họ không ở đó, bèn hỏi tiểu hoa tiên bên cạnh: "Nữ Oa tả tả bọn họ đâu rồi?" "Nữ Oa tiền bối cùng Hậu Thổ tiền bối bọn họ đã đến bộ lạc của Hậu Thổ tiền bối rồi." Ngô Sở gật đầu, lại hỏi: "Các ngươi biết ta bị thương rất nặng sao?" Trong video, thanh niên Truyền Hỏa trước tiên dùng một cây gậy nhỏ gõ vào sau gáy hắn, cây gậy đó có chút không đơn giản, tự có hiệu ứng choáng váng, trong nháy mắt đã khiến hắn ngất đi.

Ngô Sở nghe vậy, âm thầm cạn lời: Một đời anh minh của ta!

Ngô Sở cảm thấy hình tượng anh minh thần võ của mình trong lòng những tiểu hoa tiên này có lẽ đã sụp đổ.

Nhưng ai ngờ, nghe đi nghe lại, Ngô Sở liền phát hiện, những tiểu hoa tiên này dường như không hề cảm thấy bộ dạng chật vật đó của hắn buồn cười, ngược lại đều đang đau lòng cho hắn, thậm chí là sùng bái hắn!

Thấy vậy, chút tâm trạng tồi tệ của Ngô Sở tức thì bay biến, ha ha cười nói: "Mọi người quá khen quá khen rồi, thực ra những vết thương đó cũng chỉ là bề ngoài trông có vẻ nặng, thực ra không có gì cả, xem này, đều khỏi cả rồi!

Mọi người yên tâm nhé!" Ngô Sở lộ ra cánh tay của mình cho các tiểu hoa tiên xem.

Một đám tiểu hoa tiên thấy vậy, đều thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Sở không ngờ, hóa ra những tiểu hoa tiên này còn có một mặt đáng yêu như vậy, đã sống cùng họ lâu như thế, cứ như là ngày đầu tiên mới quen biết họ vậy.

Thế là, Ngô Sở quyết định, phải tìm hiểu thật kỹ những tiểu nhân nhi đáng yêu này.

Đến lương đình, dần dần trò chuyện với họ, đầu tiên là giải thích nguyên nhân mình bị đánh thảm, dù sao cũng không thể để họ hiểu lầm Phục Hy và Nữ Oa.

Mặc dù biết rõ Phục Hy là 'công báo tư thù, trút giận riêng', nhưng Ngô Sở dù sao cũng còn phải nhờ người ta giúp luyện bảo, cái cối xay này còn chưa kéo xong!

Không thể qua cầu rút ván vào lúc này được! "Dùng phương thức này củng cố tu vi, quen thuộc thần thông, xem ra rất tàn nhẫn, nhưng thực tế đây lại là phương thức nhanh nhất." Ngô Sở mỉm cười nói: "Các ngươi không giỏi đấu pháp, ở Tử Ngọc Sơn này, ta cũng không cần các ngươi ra mặt đấu pháp với người khác.

Nếu thật sự có ngày đó, vậy chứng tỏ Tử Ngọc Sơn chúng ta đã đại họa lâm đầu rồi.

Thuật nghiệp hữu chuyên công, các ngươi cứ phụ trách những việc mình giỏi là được, chuyện đấu pháp, cứ giao cho chúng ta." "Nhưng, nhưng nếu thật sự có ngày đó, thì, thì phải làm sao ạ?" Nhưng Ngô Sở rất nhanh đã nghĩ đến, hậu thế không phải có bộ lạc Khoa Phụ sao, có lẽ tương lai y khai khiếu rồi, chủ động để Vu nữ đánh ngất mình thì sao?

Ngô Sở thấy vậy cười nói: "Mọi người đừng như vậy, nhớ kỹ, các ngươi là tiểu hoa tiên, mọi người đồng căn đồng nguyên, phải đoàn kết yêu thương.

Hơn nữa nó có suy nghĩ này rất tốt, cái này gọi là cư an tư nguy.

Nếu thật sự có một ngày như vậy, các ngươi đầu hàng đối phương là được rồi, nếu đối phương không chấp nhận sự đầu hàng

của các ngươi, vậy thì các ngươi chỉ có thể cùng ta chết thôi, không biết các ngươi có bằng lòng không?" "Bằng lòng ạ!" "Ta cũng bằng lòng…" Một đám tiểu hoa tiên đều bày tỏ ý nguyện của mình, khiến Ngô Sở ha ha cười lớn. "A Sở tiền bối, chúng ta nếu không tu hành, thật sự sẽ chết sao?" Lại có một tiểu hoa tiên hỏi một câu, khiến không khí tức thì trầm xuống.

Ngô Sở suy nghĩ một chút, nói: "Ở đại địa Hồng Hoang này, tuy tất cả sinh linh đều có tuổi thọ dài dằng dặc, nhưng thời gian lâu rồi, cũng sẽ có kẻ già chết.

Không chỉ nói chuyện hài hước dễ nghe, cầm kỳ thư họa, nấu ăn ca múa, mọi thứ đều tinh thông...

Chúng một năm một lần khô héo, tuy năm sau chúng lại có thể mọc ra, nhưng những cây mọc ra lần nữa, có còn là chính chúng ban đầu không?

Ta không dám chắc, cũng không dám chắc nếu các ngươi không tu hành thì có thật sự sẽ già chết không, nhưng tin rằng chỉ cần các ngươi nâng cao tu vi lên, sẽ không cần lo lắng vấn đề này…" Thực ra trong mắt Ngô Sở, cái gọi là 'mọi thứ đều tinh thông' trong mắt Phượng Tịch, theo hắn thấy lại rất bình thường.

Ngô Sở ngồi trong lương đình, thao thao bất tuyệt, giải đáp các loại vấn đề cho những tiểu hoa tiên như những đứa trẻ tò mò, thỉnh thoảng chém gió một chút, không khí rõ ràng rất sôi nổi.

Sau đó, chủ đề dần dần chuyển sang phương diện tu hành, Ngô Sở trong lúc giải đáp những vấn đề tu hành cho họ, cũng không quên nấu cho họ một ít súp gà tâm hồn.

Ví như '99% nỗ lực và 1% thiên phú', an ủi những tiểu hoa tiên này, lại ví như 'thiên phú tuy quan trọng, nhưng không phải là tuyệt đối, không có phế vật bẩm sinh, chỉ có thiên tài đặt sai chỗ' vân vân.

Các tiểu hoa tiên đơn thuần, bị những bát súp gà tâm hồn này rót vào đến mức lòng trào dâng, trong mắt tràn đầy sự sùng bái và ủng hộ đối với hắn.

Nhìn những tiểu hoa tiên đơn thuần này, Ngô Sở khẽ thở dài: Vẫn còn quá trẻ a! "Được rồi, mọi người đi làm việc đi!" Ba ngày sau, Ngô Sở giải tán buổi 'tập hợp' lần này, sau đó rất nhiều tiểu hoa tiên liền chọn bế quan, chạy đi nỗ lực rồi.

Đuổi những tiểu hoa tiên này đi, Ngô Sở liền lang thang trên đỉnh Thần Mộc này.

Lần này tuy bị Phục Hy đánh có hơi thảm, nhưng thu hoạch cũng rất lớn, khiến hắn dung hội quán thông toàn bộ những thuật pháp đó, bây giờ ngược lại có chút rảnh rỗi.

Thêm vào đó Hậu Thổ tiểu thư tả và Nữ Oa bọn họ đều không có ở đây, Ngô Sở cũng không tiện kéo những tiểu hoa tiên kia tiếp tục chém gió.

Trong mắt họ, hắn đã rất ngầu rồi, chém gió cũng không có ý nghĩa gì.

Tiếp tục chém nữa, hắn e là sẽ xuất hiện sùng bái cá nhân gì đó, cái này có chút bóp méo nhân tính, không tốt không tốt.

Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly bọn họ cũng đang bế quan tu hành, ngay cả Tiểu Bạch cũng đi bế quan rồi, muốn vuốt một cái cũng không có mà vuốt, chỉ có thể sờ sờ mấy cái đầu chó đi theo bên cạnh.

Tổ tông của chúng là A Thu và A Y, cũng đang bế quan.

Đi dạo một vòng xong, Ngô Sở cảm thấy, nên xây thêm mấy tòa viện lạc mới được.

Ít nhất phải làm cho Hậu Thổ tiểu thư tả và hồ tổ tả tả một căn, tránh cho họ lúc đến đây, cứ phải ở phòng khách.

Mặc dù những phòng khách đó bây giờ đã thuộc về họ.

Đôi khi khách đến đây đông, một người một phòng khách cũng có chút không đủ.

Ngô Sở vừa nghĩ, vừa bảo Nghệ Bảo làm cho hắn một bản quy hoạch tổng thể, dùng gỗ Tử Ngọc Thần Mộc còn thừa, ở hai bên hoa viên phía sau, xây thêm mấy tiểu viện độc lập.

Sau khi đi dạo một vòng trên đỉnh Thần Mộc, Ngô Sở liền đến Hoa Sơn bên cạnh, ngâm mình trong suối nước nóng trên đỉnh Hoa Sơn, vừa lấy ra một vò linh nhưỡng, đặt vào trong suối nước nóng để hâm nóng.

Hơn một tháng sau, khi Nữ Oa và Hậu Thổ bọn họ từ bộ lạc Hậu Thổ trở về, trên đỉnh Thần Mộc của Tử Ngọc Sơn, đã mọc lên sáu tiểu viện tương đối độc lập.

Nói là tương đối độc lập, là bởi vì viện lạc với viện lạc tuy không có tường rào ngăn cách, nhưng lại có luống hoa xen kẽ, còn có một số cây nhỏ kỳ hình quái trạng kiểu bonsai, cũng như một số hòn non bộ đủ màu sắc trông rất đẹp mắt.

Chương 333

Các tiểu hoa tiên dưới sự chỉ điểm của Ngô Sở, trên tán cây Thần Mộc, cắt tỉa cành lá, để ánh sáng có thể xuyên qua tán lá rậm rạp, điểm xuyết giữa các viện lạc. "A Sở, đây là những thứ ngươi xây trong mấy ngày nay à?" Nữ Oa tò mò bay lên không trung, nhìn sáu tòa viện lạc vây quanh hậu hoa viên.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Thế nào?

Thích không?" "Sao thế?

Ngươi còn chuẩn bị một tòa cho ta à?" Nữ Oa cười hỏi. "Đương nhiên, chị là chị của ta mà, sao có thể không chừa một tòa cho chị và đại ca chứ!" "Ta muốn tòa bên tay phải kia, từ sân của tòa đó đi ra một chút là có thể nhìn thấy sơn cốc bên dưới, đứng trên hành lang lầu hai còn có thể tựa lan can trông ra Hoa Sơn đằng xa…" Nữ Oa cũng không khách sáo với Ngô Sở, tiện tay chỉ vào tòa nhà bên phải.

Hậu Thổ tiểu thư tả và Thanh Khâu Ly lại không nói gì, cũng không nhìn Ngô Sở.

Mặc dù họ đều biết, Ngô Sở sẽ không thể không chừa cho họ một tòa, nhưng họ vẫn muốn giữ giá một chút. "Sao ngươi đột nhiên lại nghĩ đến việc xây thêm mấy viện lạc này?" Thanh Khâu Ly hỏi.

Ngô Sở khoanh tay, cười hỏi: "Thế nào?

Trông có đẹp không?" Thanh Khâu Ly nhìn cảnh quan xung quanh, gật gật đầu, lại nói: "Trông thì cũng đẹp đấy, nhưng nhiều tòa như vậy, ngươi định cho ai ở?" "Đương nhiên là cho các nàng ở rồi!

Chuyện này còn phải hỏi sao?" Ngô Sở ra vẻ đương nhiên nói: "Hậu Thổ tả tả và nàng mỗi người một tòa, Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu

Vũ mỗi người một tòa, Phục Hy đại ca và Nữ Oa tả tả một tòa, chẳng phải là lập tức chỉ còn lại một tòa thôi sao!" "Vậy tòa cuối cùng còn lại, ngươi định cho ai ở?" Hậu Thổ tiểu thư tả liếc hắn một cái, hỏi. "Ta tự ở cũng được!

Nhường cho Tiểu Thải Nương và Tiểu Bạch bọn họ cũng được!" "Tại sao các nàng đều là một người một tòa, còn ta lại là hai người một tòa?" Nữ Oa tả tả không phục nói: "Không được, ta cũng muốn một người một tòa!" "Tả, chị ở Tê Phượng Sơn bên kia, cũng là ở động phủ một mình một tòa với đại ca sao?" "Cái đó thì không phải!" "Thế chẳng phải xong rồi sao!

Chị đã quen ở cùng đại ca rồi, nếu không có đại ca ở bên hầu hạ, chị có quen được không?" "…" Thấy Nữ Oa không nói nên lời, Hậu Thổ tiểu thư tả và Thanh Khâu Ly đều không nhịn được che miệng cười khẽ.

Tình yêu thương bảo bọc của Phục Hy dành cho Nữ Oa, chỉ cần không phải kẻ ngốc đều có thể nhìn ra. "Các nàng có ý gì, chẳng lẽ không có y, ta không sống nổi sao?" Đối mặt với nụ cười che miệng của hai vị tỷ tỷ, Nữ Oa hiển nhiên bị kích động, lập tức bùng nổ. "Không, ta cảm thấy nếu đại ca không có chị, huynh ấy có lẽ sẽ sống không nổi!" "…" Nữ Oa luôn cảm thấy lời này của Ngô Sở nghe có gì đó không đúng lắm.

Nhưng còn chưa đợi nàng nghĩ ra nguyên cớ, hộ sơn đại trận của Tử Ngọc Sơn liền truyền đến một trận dao động, một giọng nói vang lên trên bầu trời Tử Ngọc Sơn, "Bần đạo Thiếu Dương, không biết chủ nhân Tử Ngọc, Bất Xuất đạo hữu có ở đây không?

Đã xa cách mấy chục vạn năm, đạo hữu còn nhớ bần đạo chứ?" "Người này là ai?" Nữ Oa nhìn về phía Ngô Sở, hỏi. "Một vị đạo hữu gặp ở Đông Hải, các nàng cứ chờ, ta đi đón người vào." Ngô Sở nói

xong, mượn uy năng của trận pháp, tức thì xuất hiện trước mặt Đông Vương Công.

Đông Vương Công vẫn giữ dáng vẻ thanh niên như trước, giống một thư sinh áo xanh. "Thiếu Dương đạo hữu, biệt lai vô dạng!" Ngô Sở chân đạp công đức tường vân, chắp tay hành lễ với đối phương, sau đó cất tiếng cười ha hả sảng khoái.

Đông Vương Công thấy Ngô Sở chân đạp công đức tường vân mà ra, không khỏi ngẩn người, nhưng sau khi nghe thấy tiếng cười sảng khoái như vậy, liền đáp lễ, sau đó cũng cười ha hả, nói: "Bất Xuất đạo hữu phong thái hơn xưa nhiều!

Xem ra vận khí của bần đạo cũng không tệ, trước đó bần đạo còn lo đạo hữu đang bế quan, sẽ đến đây một chuyến công cốc!" Đông Vương Công vừa nhìn Ngô Sở, liền biết tu vi của Ngô Sở lại vượt qua một đại cảnh giới, hơn nữa còn vô cùng xa xỉ dùng công đức chi lực ngưng tụ ra một đóa tường vân.

Người ta đều đội công đức tường vân trên đầu, tên này lại dùng chân đạp lên...

Quả nhiên, sinh linh có được lối nói chuyện và tư tưởng như vậy, còn có thể được hai vị cường giả Đại La cảnh khác giới cùng lúc để mắt tới, thật sự không phải sinh linh tầm thường có thể so sánh!

Ngô Sở mời đối phương vào Tử Ngọc Sơn, vừa cười vừa nói: "Nếu Thiếu Dương đạo hữu lần này đến đây là để thỏa mãn khẩu vị, vậy có lẽ thật sự phải đi một chuyến công cốc rồi.

Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Thải Nương hiện giờ đều đang bế quan, Tử Ngọc Sơn rộng lớn này của bần đạo lại không tìm ra được vị đầu bếp thứ ba có tài nghệ tương đương với họ, thật đáng hổ thẹn!" Đông Vương Công ngẩn ra, rồi cười ha hả nói: "Không sao không sao, có thể cùng Bất Xuất đạo hữu ngồi hàn huyên một phen, liền có thể

mượn rượu ngàn vạn chén, còn hơn mỹ thực trăm ngàn lần!" Lời nịnh nọt này khiến Ngô Sở toàn thân khoan khoái.

Cho nên mới nói, tầm quan trọng của việc biết ăn nói chính là ở đây.

Đương nhiên, đối phương căn bản không cần phải nịnh nọt hắn.

Chỉ có thể nói, người này tính tình khéo léo, cực kỳ giỏi đạo đối nhân xử thế, nói chuyện với người này khiến người ta như tắm gió xuân.

Bàn về sức hút, sức hút của Hồng Vân là bẩm sinh, nếu Hồng Vân không có cái miệng thẳng như ruột ngựa kia, chắc chắn sẽ giỏi giao tiếp hơn vị này.

Mà vị trước mắt này, tuy không có sức hút bẩm sinh đó, nhưng những lời này nói ra vô cùng tự nhiên, còn khiến người ta cảm thấy thoải mái hơn cả sức hút bẩm sinh của Hồng Vân.

Cái miệng nhanh của Hồng Vân, đôi khi có thể làm người ta nghẹn chết, mặc dù y không cố ý.

Ngô Sở cũng tự nhận mình 'giao du rộng rãi', khắp nơi kết thiện duyên, nhưng bàn về khả năng ăn nói này, đặc biệt là lúc tâng bốc người khác, vẫn không bằng vị này, hắn còn cần đến kỹ năng diễn xuất hỗ trợ, nếu không sẽ cảm thấy vô cùng gượng gạo. "Đạo hữu quá khen quá khen rồi, đi thôi, bần đạo dẫn đạo hữu đi làm quen một vị đạo hữu mới." Tiến vào hộ sơn đại trận của Tử Ngọc Sơn, Ngô Sở liền dẫn Đông Vương Công đến Thần Mộc Chi Điên, nhìn thấy cây thần mộc Tử Ngọc Linh Nại kia, Đông Vương Công liền âm thầm thở dài.

Nhưng ông ta không phải ghen tị, dù sao chính ông ta cũng có một cây Phù Tang Thần Thụ, mà phẩm chất còn cao hơn cây Tử Ngọc

Thần Mộc này rất nhiều.

Ông ta chỉ cảm thấy vận khí của đối phương thực sự quá mạnh, lại có thêm một vị cường giả Đại La cảnh khác giới xuất hiện bên cạnh Ngô Sở, xem ra người này có đại khí vận bên mình!

Sau đó lại nhìn tòa đại điện công đức linh bảo trên Thần Mộc Chi Điên, rồi nghĩ đến công đức tường vân mà tên này ngưng tụ bằng công đức chi lực lúc trước... chẳng trách lại có khí vận như vậy!

Đang suy nghĩ, Hậu Thổ tiểu thư tả và Thanh Khâu Ly liền cùng Nữ Oa ra đón. "Tả, vị này là Thiếu Dương đạo hữu, đến từ Phù Tang ở Đông Hải…" Đợi Đông Vương Công và Hậu Thổ bọn họ hành lễ với nhau xong, Ngô Sở liền giới thiệu sơ qua lai lịch của Đông Vương Công cho Nữ Oa, sau đó lại giới thiệu Nữ Oa cho Đông Vương Công, "Nữ Oa tả tả là kết bái tỷ tỷ của bần đạo, chúng ta còn có một vị đại ca, đạo hiệu là Phục Hy.

Phục Hy đại ca đang luyện chế linh bảo cho bần đạo, không tiện ra gặp mặt, mong đạo hữu thông cảm!" "Không sao không sao!

Là bần đạo đến đường đột, nào có lý trách cứ?" Đông Vương Công vừa nói vừa hành lễ với Nữ Oa, "Bần đạo Thiếu Dương, ra mắt Nữ Oa đạo hữu!" "Thiếu Dương đạo hữu không cần khách sáo, mời vào trong ngồi!" Nữ Oa mỉm cười nói.

Vừa rồi, nàng đã hỏi thăm được một số thông tin về Thiếu Dương đạo nhân từ Hậu Thổ tiểu thư tả và Thanh Khâu Ly, biết được lai lịch và tính tình của vị này. "Nói ra thật xấu hổ, vốn dĩ bần đạo muốn đến vùng đất phía Tây kia để mở mang kiến thức, nhưng thấy tộc Kỳ Lân và tộc Phượng Hoàng xảy ra xung đột ở đó, liền quay về thẳng." Rượu qua ba tuần, Đông Vương Công liền kể cho Ngô Sở và mọi người nghe về chuyến du lịch lần này của mình.

Có thể nói, mấy chục vạn năm nay, ông ta từ đông sang bắc, rồi từ

bắc sang tây, gần như đã đi khắp nửa Hồng Hoang đại địa.

Cuối cùng lại từ vùng đất phía Tây đi một mạch về phía đông, đi ngang qua trụ trời Bất Chu Sơn, rồi mới đến Tử Ngọc Sơn của hắn, có thể nói là đã du ngoạn khắp thiên hạ. "Đạo hữu có từng đến Côn Luân Sơn chưa?" Ngô Sở hỏi.

Đông Vương Công mỉm cười nói: "Địa giới Côn Luân bần đạo cũng đã từng đi qua, bần đạo cũng từng hỏi thăm một số đạo hữu tu hành tại địa giới Côn Luân Sơn.

Chỉ là không biết vì sao, ba vị đạo hữu ở Đông Côn Luân lại đóng cửa từ chối khách, bần đạo không được gặp mặt…" Ngô Sở nghe vậy thầm cười: A… ba anh em nhà Côn Luân bây giờ đang thực hiện lời hứa với tộc Kỳ Lân, ba nguyên hội không xuống núi! "Vậy còn Tây Côn Luân thì sao?" Ngô Sở lại hỏi.

Đông Vương Công cười nhẹ, "Xem ra Bất Xuất đạo hữu tuy tự xưng là Bất Xuất Sơn Nhân, nhưng những đạo hữu cường đại trong thiên hạ, Bất Xuất đạo hữu lại biết rất rõ nhỉ!" Nếm một ngụm linh nhưỡng, dừng lại một chút, Đông Vương Công lại nói: "Trên Tây Côn Luân, bần đạo quả thực đã gặp một vị đạo hữu cường đại, còn được nếm thử một loại linh quả…" Đông Vương Công kể lại việc mình đã gặp Tây Vương Mẫu ở Tây Côn Luân như thế nào, rồi cùng Tây Vương Mẫu luận đạo bên bờ Thiên Trì trên đỉnh Tây Côn Luân, nếm thử đặc sản Bàn Đào của Tây Côn Luân.

Ngô Sở nghe xong, liền lấy ra cuốn 《Sơn Hải Kiến Văn Lục》 mà mình biên soạn, đưa cho Đông Vương Công, vừa giải thích: "Đây là những ghi chép kiến văn mà bần đạo đã chỉnh lý và biên soạn dựa trên những gì các đạo hữu thấy và nghe được khi du lịch Hồng Hoang, không biết bần đạo có thể đưa những điều Thiếu Dương đạo hữu đã thấy và nghe trên đường đi vào trong này, để làm phong phú thêm cho

cuốn sách này không?" Đông Vương Công nghe vậy, cười ha hả nói: "Có gì mà không được!

Chương 334

Là vinh hạnh của ta!" Ông ta vừa nói vừa lật xem cuốn 《Sơn Hải Kiến Văn Lục》 mà Ngô Sở biên soạn và chỉnh lý, kết quả phát hiện hoàn toàn không hiểu, vì đó là loại văn tự tượng hình mà ông ta chưa từng thấy.

Vì vậy, Ngô Sở đã giải thích những văn tự tượng hình thường dùng cho Đông Vương Công.

May mà Đông Vương Công cũng là cường giả Đại La cảnh, ghi nhớ những văn tự đó dễ như trở bàn tay.

Sau đó xem càng lúc càng mê, còn đối chiếu với những gì mình đã thấy và nghe.

Ở phía sau những kiến văn này, Ngô Sở còn bổ sung một câu, 'câu chuyện này có nguồn gốc từ Thanh Khâu đạo hữu', hoặc là 'kiến văn này có được từ Hồng Vân đạo hữu', thậm chí còn có 'kiến văn này có được từ một vị cường giả Long tộc không muốn tiết lộ danh tính', vân vân.

Trong những kiến văn mà Đông Vương Công lật xem, ông ta đã thấy được vài đạo hiệu của những cường giả mà mình từng nghe qua, trong đó cũng có một số mà ông ta chưa từng nghe nói.

Nhưng theo ông ta thấy, những danh hiệu có thể được Ngô Sở ghi lại ở đây, hẳn đều không phải là sinh linh tầm thường, ví dụ như trong đó có 'Tổ Vu Chúc Dung đạo hữu', 'Tổ Vu Đế Giang đạo hữu', 'Tổ Vu Huyền Minh đạo hữu', vân vân.

Đông Vương Công âm thầm tính toán, Tổ Vu có danh hiệu khác nhau đã có mười một vị, trong đó một vị chính là Hậu Thổ đạo hữu.

Có thể thấy, Vu tộc còn có mười cường giả có tu vi ngang bằng Hậu Thổ.

Tiếc là lần này du ngoạn thiên hạ, lại không gặp được bộ lạc Vu tộc, cũng không biết đạo trường của những cường giả này ở đâu.

Tổ Vu Chúc Long không xuất hiện trong ghi chép, thực ra chính là 'cường giả Long tộc không muốn tiết lộ danh tính', Ngô Sở không tiện tiết lộ thân phận Tổ Vu của ông ta.

Vì vậy, trong mắt Đông Vương Công, Tổ Vu chỉ có mười một vị.

Sau khi giúp Ngô Sở bổ sung 《Sơn Hải Kiến Văn Lục》, Đông Vương Công lại cùng Nữ Oa và Hậu Thổ, cũng như Thanh Khâu Ly, một lần nữa luận đạo.

Ban đầu ở Tây Côn Luân, luận đạo cùng Tây Vương Mẫu đã khiến Đông Vương Công thu hoạch rất nhiều, đồng thời cũng khiến ông ta hiểu ra, lý do ông ta có thể nhận được nhiều cảm hứng như vậy từ Tây Vương Mẫu, hoàn toàn là vì một người sinh ra từ luồng dương khí tiên thiên đầu tiên, một người sinh ra từ luồng âm khí tiên thiên đầu tiên.

Một âm một dương, vừa hay bổ sung cho nhau.

Có một khoảnh khắc, ông ta thậm chí còn nảy ra ý định kết thành đạo lữ với Tây Vương Mẫu.

Nhưng ý nghĩ này rất nhanh đã bị ông ta đè nén xuống, dù sao họ mới gặp nhau lần đầu, chuyện này sau này có nhiều cơ hội, có thể từ từ suy nghĩ cho rõ.

Tuy nhiên, khi luận đạo cùng Nữ Oa, cảm giác bổ sung cho nhau này lại khiến Đông Vương Công cảm thấy càng mãnh liệt hơn, điều này khiến ông ta có chút kỳ lạ, tại sao lại như vậy?

Mãi cho đến khi luận đạo mấy chục năm, đạo vận lưu chuyển ở

Tử Ngọc Sơn, vô số sinh linh trong dòng chảy của đạo này bất giác rơi vào trạng thái ngộ đạo.

Ngô Sở cũng nhân cơ hội ngộ đạo, vì phát hiện trong những đạo vận này, gần như không cảm nhận được dao động đại đạo trước kia, rất dễ dàng tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Mà Phục Hy sau khi luyện chế xong một kiện linh bảo, cũng gia nhập vào luận đạo.

Sau đó Đông Vương Công dần dần hiểu ra cảm giác khiến ông ta cảm thấy hoàn mỹ hơn là gì.

Mặc dù ông ta sinh ra từ dương khí tiên thiên, tự cho rằng căn cước xuất chúng, nhưng so với Phục Hy và Nữ Oa, lại rõ ràng có chỗ không bằng, hai người này hiển nhiên mạnh hơn ông ta.

Tồn tại có thể mạnh hơn luồng dương khí tiên thiên đầu tiên là gì?

Đông Vương Công rất dễ dàng nghĩ đến Hỗn Độn.

Không biết chạy đi đâu chơi, Tất Hỏa cuối cùng cũng vội vã quay trở lại, vì nó cảm ứng được có người động đến tổ của nó.

Ông ta nghi ngờ Phục Hy và Nữ Oa chính là âm dương nhị khí được thai nghén trong Hỗn Độn, cảm giác này sau khi Phục Hy gia nhập luận đạo lại càng rõ ràng hơn.

Chỉ là, nhìn thấy dáng vẻ 'mày đưa mắt lại' giữa Phục Hy và Nữ Oa, Đông Vương Công đột nhiên nhớ đến Tây Vương Mẫu, một sợi dây trong lòng lặng lẽ bị gảy động.

Cùng với việc Phục Hy gia nhập hàng ngũ luận đạo, đạo của họ va chạm vào nhau càng thêm mãnh liệt, liên tục phát ra đại đạo chi âm, trong chốc lát, thiên địa dị tượng hiện ra ở Tử Ngọc Sơn.

Trật tự đại đạo va chạm, âm dương nhị khí diễn hóa, trong lúc

đạo vận lưu chuyển, trong thiên địa này mơ hồ hiện ra một cảnh tượng hỗn độn chưa tỏ, âm dương chưa phân.

Điều này đối với Ngô Sở có sự giúp đỡ khác thường, khiến hắn trong dòng đạo vận này bắt được một tia linh cảm ngũ hành chuyển hóa âm dương.

Trong bản nguyên của ngũ hành đại đạo vốn đã ẩn chứa sự biến hóa này.

Cuộc luận đạo của họ, cộng thêm cảm ngộ sau khi luận đạo, trước sau kéo dài đến cả ngàn năm.

Trong dòng chảy đạo vận này, Ngô Sở cũng ngộ đạo ngàn năm.

Cảm giác này rất huyền diệu, phảng phất như một giấc mộng ngàn năm.

Khi Ngô Sở tỉnh lại từ trạng thái huyền diệu này, đạo vận lưu chuyển, dị tượng hiện ra giữa thiên địa cũng đã tan biến, nhiều sinh linh chìm đắm trong ngộ đạo cũng dần dần tỉnh lại.

Trong số đó, bao gồm cả Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, những người đã sớm bế quan.

Thấy Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Thải Nương xuất quan, Đông Vương Công liền cười ha hả, "Vốn dĩ bần đạo còn muốn nói, sau lần ngộ đạo này, phải trở về bế quan cho tốt, điều hối tiếc duy nhất là lần này đến Tử Ngọc Sơn lại không được nếm thử mỹ thực của Nguyệt Linh tiểu đạo hữu, không ngờ Nguyệt Linh tiểu đạo hữu đã xuất quan rồi, xem ra là ý trời thương xót!" Mọi người nghe vậy cũng không khỏi cười ha hả.

Tiểu Nguyệt Linh cũng không ngờ, lần này nàng bế quan, Nữ Oa tả tả và Phục Hy tiền bối lại đến Tử Ngọc Sơn, còn có vị Thiếu Dương tiền bối rất biết ăn nói này.

Theo Tiểu Nguyệt Linh thấy, lời nói của Đông Vương Công chính là lời tán dương lớn nhất đối với trù đạo của nàng.

Cùng với tiểu hồ ly, hành lễ với mọi người, Tiểu Nguyệt Linh liền dẫn Tiểu Thải Nương vào bếp bận rộn, mọi người đối với việc này cũng khá mong đợi.

Dù sao họ đã rất lâu không được nếm thử tay nghề của Tiểu Nguyệt Linh.

Đối với những người có khẩu vị đã bị nuông chiều, những ngày không có Tiểu Nguyệt Linh quả thực là một sự dày vò.

Tiểu hồ ly thì tiếp nhận công việc pha trà của Ngô Sở, thi triển trà nghệ của mình cho mọi người.

Ngay lúc mọi người đang thưởng thức trà nghệ của tiểu hồ ly, chờ đợi mỹ thực của Tiểu Nguyệt Linh, hộ sơn đại trận của Tử Ngọc Sơn lại truyền đến một trận dao động.

Ngô Sở nhướng mày, mọi người nhìn về phía hắn. "Lại có đạo hữu đến thăm à?

Không thể trùng hợp như vậy chứ!" Thanh Khâu Ly hỏi một câu.

Ngô Sở cười nói: "Quả thực rất trùng hợp, nhưng ba vị này, mọi người chắc hẳn đều chưa quen biết!

Chờ một lát, ta đi đón họ vào, giới thiệu cho mọi người làm quen." Yêu tộc đại đế tương lai a!

Phục Hy đều phải làm việc dưới trướng người ta!

Ngô Sở mặt mang nụ cười, chân đạp công đức tường vân, mở đại trận bảo vệ Tử Ngọc Sơn, nghênh đón, hành lễ nói: "Ba vị đạo hữu, vô số năm tháng không gặp, biệt lai vô dạng?" Thái Nhất thấy Ngô Sở xuất hiện với bộ dạng trọc phú như vậy, liền cười ha hả, nói: "Bần

đạo còn tưởng đạo hữu đã quên chúng ta rồi chứ!" Ngô Sở cũng không khỏi cười ha hả: "Phong thái tuyệt thế của ba vị đạo hữu, há có thể dễ dàng khiến người ta quên được, Thái Nhất huynh dường như không đủ tự tin vào phong thái của mình nhỉ!" Thái Nhất nghe vậy, lại cười sảng khoái, nhưng trong mắt lại thoáng qua một tia ảm đạm.

Đế Tuấn và Thường Hi tiến lên hành lễ với Ngô Sở, cùng nhau hàn huyên.

Ngô Sở nhìn cử chỉ của họ, cảm thấy quan hệ của hai người này đã vượt qua phạm trù bạn bè bình thường, giữa họ có chút mờ ám.

Lại nhìn Thái Nhất bên cạnh, cảm thấy tên này rõ ràng là một cái bóng đèn lớn.

Chương 335

Chậc chậc, ngày ngày bị anh trai cho ăn cơm chó, không dễ chịu chút nào đâu nhỉ! "Ba vị đạo hữu đến thật đúng lúc, Tiểu Nguyệt Linh hôm nay mới xuất quan, hiện đang xuống bếp, nếu đến sớm mấy ngày, ba vị còn không được nếm thử tài nghệ của nàng ấy đâu!" Thái Nhất cười nói: "Chúng ta đến không phải là trùng hợp đâu, thực ra chúng ta đã đến từ lâu rồi, chỉ là Tử Ngọc Sơn của đạo hữu đạo vận lưu chuyển, rõ ràng là có đạo hữu đang ngộ đạo ở đây, chúng ta cũng không tiện mạnh mẽ quấy rầy, nên đã đợi bên ngoài một thời gian…" Ngô Sở nghe vậy, liếc nhìn Thái Nhất, lại hành lễ một lần nữa, nói: "Thật đáng hổ thẹn, không thể biết được sự có mặt của ba vị đạo hữu ngay từ đầu…" Thái Nhất lập tức cười nói: "Không sao không sao, đạo hữu chỉ cần lát nữa ôm thêm hai vò rượu ngon an ủi bần đạo là được, bần đạo xưa nay rộng lượng, không tính toán với đạo hữu đâu." Ngô Sở ngẩn ra, rồi không khỏi lại cười ha hả.

Rất rõ ràng, tên này thực ra đang nói đùa với hắn, thế là tiến lên khoác vai y, hào sảng nói: "Dễ nói dễ nói, rượu đủ, cơm no, còn có thể giới thiệu mấy vị đạo hữu cho mọi người làm quen…" Phong thái hào sảng như thảo khấu của Ngô Sở rất hợp với Thái Nhất, đặc biệt là động tác khoác vai này khiến Thái Nhất cảm thấy, y cũng không phải không có bạn bè.

Thế là không lâu sau, mấy vị đại nhân vật tương lai của Hồng Hoang liền tụ tập một chỗ.

Nhìn những vị đại năng tương lai này, Ngô Sở nghĩ lại cũng thấy khá thú vị.

Trong số họ, hai vị là Yêu tộc đại đế tương lai, một vị là đế hậu,

một vị chết thảm dưới tay yêu hoàng, một vị gia nhập phe họ, trở thành thuộc hạ, một vị thành thánh, còn một vị là tử đối đầu của họ, vị cuối cùng thì danh tiếng không rõ.

À, còn một vị yêu soái tương lai đang nằm im không nói tiếng nào, và một con hỏa điểu có thể là yêu soái, nhưng cũng có thể chỉ là một phương yêu tướng.

Chỉ là có cuộc gặp gỡ hôm nay, chuyện tương lai liệu có tiếp diễn như vậy không?

Ngô Sở không rõ.

Vì có một số chuyện, không phải con bướm nhỏ như hắn muốn vỗ cánh là có thể dễ dàng thay đổi được.

Giống như lần này tộc Kỳ Lân và tộc Phượng Hoàng xảy ra xung đột ở phương Tây vậy.

Hắn rõ ràng đã nói với họ nhiều như thế, nhắc nhở họ đừng dễ dàng trúng kế của ma đầu.

Nhưng kết quả thì sao?

Những kẻ ngạo mạn đó vẫn đối đầu gay gắt.

Cho nên, những người này sẽ bị hắn ảnh hưởng bao nhiêu, thật khó mà dự đoán.

Nhưng đó đều là chuyện của lượng kiếp sau, bây giờ nghĩ nhiều cũng vô ích.

Thưởng thức mỹ tửu giai hào, mọi người lại một phen tán thưởng tài nghệ của Tiểu Nguyệt Linh.

Đặc biệt là Nữ Oa và Phục Hy, cũng như anh em Thái Nhất, những người chưa từng nếm thử tài nghệ đã được thăng hoa của Tiểu Nguyệt Linh.

Nữ Oa than thở: "Chẳng trách Hậu Thổ muội muội cứ nhắc mãi mỹ thực của Tiểu Nguyệt Linh, không ngờ tài nghệ của Tiểu Nguyệt Linh đã trưởng thành đến mức này, kỹ dĩ thông thần hĩ!" Đối với Nữ Oa, người sớm tối ở cùng với Phục Hy có cầm nghệ đã thông thần, rất rõ trạng thái sau khi kỹ nghệ thông thần là như thế nào.

Cũng chẳng trách Thanh Khâu Ly rất coi thường mỹ thực của Vu tộc.

Rõ ràng là khẩu vị đã bị Tiểu Nguyệt Linh nuôi cho kén chọn, ăn những thứ khác đều cảm thấy nhạt như nước ốc.

Mỹ thực mỹ tửu, ca múa đàn hát, trò chuyện trên trời dưới đất… Tử Ngọc Sơn yên tĩnh cả ngàn năm lại khôi phục sự náo nhiệt như xưa.

Đại miêu Bạch Quân lẳng lặng nằm sau lưng Ngô Sở, lúc nào cũng để Ngô Sở có chỗ tựa.

Bạch Trạch lẳng lặng ăn món ăn trước mặt, cũng lẳng lặng quan sát những cường giả kia, nhiều cường giả như vậy cùng ngồi một chỗ, lại một lần nữa làm mới nhận thức của nó về Ngô Sở.

Mấy tiểu gia hỏa khác thì không có tâm tư như Bạch Trạch, ăn thì ăn, uống thì uống.

Trong lúc ăn uống trò chuyện, một vòng luận đạo mới lại bất tri bất giác bắt đầu.

Đế Tuấn và Thái Nhất tu Thái Dương chi đạo, còn Thường Hi tu Thái Âm chi đạo.

Đạo mà họ tu luyện gần như cùng nguồn gốc với Âm Dương chi đạo, điều này cũng khiến họ khi luận đạo va chạm ra những tia lửa càng mãnh liệt hơn, đạo âm liên tục chấn động trên bầu trời.

Sau đó, những kẻ tu vi thấp kém như Ngô Sở bọn hắn lại mượn

dòng đạo vận tự nhiên lưu chuyển này để tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Từ điểm này mà xem, những sinh linh sống ở Tử Ngọc Sơn thật hạnh phúc.

Cứ như vậy, thời gian thoáng chốc lại qua mấy trăm năm.

Khi mọi người một lần nữa tỉnh lại từ ngộ đạo, Đông Vương Công cuối cùng cũng cáo từ mọi người.

Đế Tuấn và Thường Hi cũng đề nghị cáo từ, kết quả Thái Nhất lại nói muốn tiếp tục ở lại Tử Ngọc Sơn một thời gian, bảo Đế Tuấn và Thường Hi đi trước.

Điều này khiến Đế Tuấn có chút nhíu mày, dù sao hai anh em họ từ nhỏ đến lớn đều như hình với bóng, ngay cả khi y đi Thái Âm Tinh tán gái cũng mang theo đệ đệ!

Tiếc là Đế Tuấn không hiểu, lúc y đi tán gái lại mang theo Thái Nhất, khiến trong lòng Thái Nhất khó chịu đến mức nào, quả thực là nhét cơm chó vào miệng y!

Huống chi, nhìn người con gái mình cũng thích ngày càng thân mật với anh trai mình, tình cảnh này tàn nhẫn biết bao.

Cho nên, y cần tìm một nơi để chữa lành vết thương lòng.

Mà Tử Ngọc Sơn của Ngô Sở chính là nơi tốt nhất!

Ngô Sở không hề hay biết chuyện này, cũng có chút kỳ lạ, nhưng không từ chối việc Thái Nhất ở lại.

Dù sao tính tình hào sảng của Thái Nhất, Ngô Sở vẫn rất thích.

Mặc dù Đế Tuấn cũng hào khí không kém, nhưng trong sự hào khí của y lại mang theo bá đạo, đó không phải là điều Ngô Sở thích.

Nhưng hắn tự nhiên sẽ không biểu hiện ra ngoài.

Đế Tuấn thấy vậy, lại ở lại Tử Ngọc Sơn mấy ngày.

Thường Hi thì thỉnh giáo Tiểu Nguyệt Linh bọn họ cách làm bánh ngọt và ủ linh nhưỡng, còn Đế Tuấn thì riêng tư hỏi Thái Nhất, tại sao lại muốn ở lại Tử Ngọc Sơn?

Có phải đã để ý vị đạo hữu nào trong số Nữ Oa bọn họ rồi không?

Sau đó lại thẳng thắn nói với Thái Nhất, dù có để ý ai trong số họ cũng là không thể, vì Nữ Oa đạo hữu đã có Phục Hy đạo hữu!

Còn trong mắt Hậu Thổ đạo hữu và Thanh Khâu đạo hữu cũng chỉ có Bất Xuất đạo hữu, y ở lại đây thì có ích gì?

Đế Tuấn nhìn thấu mọi chuyện, lại không nhìn ra người Thái Nhất thích thực ra là Thường Hi...

Nhưng cũng không thể trách Đế Tuấn không nhìn ra, vì Thái Nhất che giấu mọi thứ quá tốt.

Lúc bình thường ở chung, Thái Nhất về cơ bản sẽ không nhìn Thường Hi thêm một lần nào.

Ngay cả người ngoài cuộc như Ngô Sở cũng không phát hiện ra, huống chi là người trong cuộc như Đế Tuấn.

Thái Nhất nghe Đế Tuấn nói vậy, vẻ mặt đều ngạc nhiên.

Sau khi ngạc nhiên, y mới truyền âm cho Đế Tuấn: "Đại ca nói gì vậy?

Hậu Thổ đạo hữu và Nữ Oa đạo hữu, bao gồm cả Thanh Khâu đạo hữu, họ tuy tốt, nhưng chưa thể khiến đệ rung động.

Đệ ở lại Tử Ngọc Sơn, chỉ là muốn ở đây hưởng thụ một thời gian mỹ tửu giai hào mà thôi, không có ý nghĩ gì khác.

Chương 336

Hơn nữa, không có đệ ở bên cạnh ngứa mắt, đại ca chẳng phải cũng có thể nhân khoảng thời gian này, dành nhiều thời gian hơn cho Thường Hi đạo hữu đi dạo khắp nơi, há chẳng phải tốt đẹp sao?" "Ngươi thật sự nghĩ vậy sao?" Đế Tuấn có chút nghi ngờ nhìn Thái Nhất.

Thái Nhất liếc y một cái, phàn nàn: "Còn có thể là gì nữa?

Chẳng lẽ đại ca nghĩ đệ để ý con bạch xà nhỏ Tiểu Nguyệt Linh kia sao!" Đế Tuấn cười nói: "Nếu ngươi thật sự có bản lĩnh lừa được con bạch xà nhỏ Tiểu Nguyệt Linh này về Thái Dương hành cung của chúng ta, vậy coi như ngươi có bản lĩnh." Thái Nhất cũng cười nói: "Thôi đi!

Bất Xuất đạo hữu sẽ liều mạng với đệ đấy." "Không sợ, ngươi có Hỗn Độn Chung hộ thân, dù đối đầu với mấy vị đạo hữu kia, ngươi cũng có thể đứng ở thế bất bại." Đế Tuấn cười nói.

Thái Nhất lắc đầu cười nhẹ, nói: "Đại ca há biết trên người Nữ Oa đạo hữu và Phục Hy đạo hữu không có tiên thiên chí bảo hộ thân sao?

Ngay cả Bất Xuất đạo hữu có tu vi yếu nhất cũng không thể xem thường!

Thôi, không đùa với đại ca nữa, đại ca và Thường Hi đạo hữu cứ tự nhiên." Cứ như vậy, Đế Tuấn mang theo Thường Hi hưởng thụ thế giới hai người của họ, đi ngắm hoa thưởng nguyệt.

Còn Thái Nhất thì ở lại Tử Ngọc Sơn, cả ngày cùng Ngô Sở uống rượu tán gẫu, thậm chí còn nhận lời mời của Phục Hy, làm công cụ nhân một lần, luyện chế một kiện linh bảo cho Bạch Trạch.

Đối với việc này, Ngô Sở cũng không biết nên nói gì, tại sao đúng lúc Phục Hy luyện chế linh bảo cho Bạch Trạch, Thái Nhất lại chạy đến làm công cụ nhân?

Linh bảo mà hai người luyện chế cho Bạch Trạch là một cây cốt phiên phỏng theo Tiên Thiên Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ của Ngô Sở.

Dùng một đoạn xương sống của Song Đầu Đà Long làm cán, da Đà Long làm mặt phướn, phẩm chất cũng thuộc hàng cực phẩm, chỉ là cực phẩm cấp thấp mà thôi, kiêm cả công hiệu phòng ngự và tấn công.

Lại vì da Song Đầu Đà Long có khả năng thôn phệ, nên cây bạch cốt phiên này tuy không thể nói là vạn pháp bất xâm về mặt phòng ngự, nhưng có thể thôn phệ một phần uy năng thuật pháp của đối phương.

Bạch Trạch hiển nhiên không ngờ rằng, một sinh linh có chút giống như khách trọ ở đây như nó, lại cũng có thể nhận được ban thưởng của Ngô Sở, hơn nữa còn là một kiện cực phẩm linh bảo.

Tuy chỉ là cực phẩm cấp thấp, nhưng đó cũng là một kiện cực phẩm!

Tuy là hậu thiên cực phẩm, bị tu vi của bản thân nó hạn chế, không thể dễ dàng phát huy ra uy năng vốn có của linh bảo, nhưng đối với nó mà nói, đã là một niềm vui bất ngờ to lớn.

Ôm cây bạch cốt phiên kia, Bạch Trạch không khỏi thầm nghĩ: Quả nhiên vẫn là ở Tử Ngọc Sơn làm sủng vật thì tốt hơn!

Chẳng trách Tiểu Bạch và A Thu bọn nó lại trung thành tuyệt đối như vậy.

Mình mà cứ hai lòng ba ý như thế này, dường như có chút không

phải với người ta!

Tiếc là, tiếng lòng này của nó không có ai nghe được, mọi người chỉ thấy tên này một bộ dáng mắt rưng rưng, hoàn toàn cảm động đến phát khóc.

Ngô Sở xoa đầu nó, cười nói: "Nỗ lực tu hành đi!

Nếu không ngươi không phát huy được uy năng của kiện linh bảo này đâu.

Phải biết rằng, kiện linh bảo này là do đại ca ta Phục Hy và Thái Nhất đạo hữu hai người hợp lực luyện chế, linh bảo của Lão Viên cũng chỉ có cấp thượng phẩm thôi đấy!" Đương nhiên, thượng phẩm đó là thượng phẩm cao cấp, cũng chỉ thấp hơn cực phẩm sơ cấp một bậc mà thôi.

Tiếc là, ngay cả Lão Viên cảnh giới Kim Tiên, cũng vẫn không thể phát huy hết toàn bộ uy năng của cây Hỗn Nguyên Tấn Thiết Côn linh bảo cấp hậu thiên thượng phẩm cao cấp kia.

Sự khác biệt giữa tiên thiên linh bảo và hậu thiên linh bảo, thực sự quá rõ ràng.

Bạch Trạch ôm bạch cốt phiên, gật đầu lia lịa, sau đó vui vẻ bước những bước chân ngắn, tung tăng chạy đi bế quan, luyện hóa linh bảo.

Ngô Sở nhìn Thái Nhất bên cạnh, mỉm cười nói: "Đa tạ Thái Nhất huynh rồi!" Thái Nhất xua tay, cười nói: "Chuyện nhỏ thôi, không đáng nhắc đến, nhưng ta lại có một chuyện muốn thỉnh giáo đạo hữu, đạo hữu có bằng lòng cùng ta đến Hoa Sơn đi dạo một chút không?" Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, nói: "Thái Nhất huynh vừa xuất quan, còn chưa biết chị ta bọn họ đang ngâm suối nước nóng trên Hoa Sơn đâu!

Chúng ta đi dạo trong tuyết đi!" Lại một mùa đông nữa, tuyết trắng ngập trời, khắp nơi băng treo, bạc trắng bao phủ.

Ngô Sở trong bộ áo choàng lụa tơ tằm màu trắng, cùng Thái Nhất trong bộ trường bào màu đỏ thẫm, đi dạo trong thế giới trắng xóa này, nhìn từ xa, rất dễ bỏ qua Ngô Sở. "Không biết Thái Nhất huynh có vấn đề gì muốn hỏi ta?" Ngô Sở chắp tay sau lưng, hai tay giấu trong tay áo, mặc cho gió lạnh thổi tung mái tóc và vạt áo.

Hắn cũng khá tò mò về vấn đề của Thái Nhất, dù sao vị này cũng là yêu hoàng tương lai.

Thái Nhất ho nhẹ một tiếng, bất giác nhìn trái nhìn phải, nói: "Trước khi nói, ta có thể hỏi một chút, đạo hữu và Hậu Thổ đạo hữu cùng Thanh Khâu đạo hữu có quan hệ gì không?" Nghe Thái Nhất hỏi vậy, Ngô Sở không khỏi ngẩn ra, sau đó nghi hoặc nói: "Thái Nhất huynh chẳng lẽ để ý một trong hai vị tỷ tỷ của ta?" "Không có chuyện đó!" Thái Nhất vội vàng phủ nhận: "Đại ca ta nói, trong mắt Hậu Thổ đạo hữu và Thanh Khâu đạo hữu đều là đạo hữu, ta sao có thể cướp đi người thương của người khác?" Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, thở phào nhẹ nhõm, gật đầu nói: "Đúng như đại ca ngươi nói, ta và hai vị tỷ tỷ đó, quan hệ quả thực không bình thường.

Ta cũng thực sự thích họ, họ cũng thích ta, chỉ là vì vấn đề tu vi của ta, cho nên…" Thái Nhất khẽ gật đầu, nói: "Xem ra, đạo hữu đối với tình cảm nam nữ hẳn là rất hiểu rõ.

Chuyện là thế này, ta có một người bạn, y và đại ca của y hình như cùng lúc thích một người con gái…" Nghe vậy, Ngô Sở có chút cạn lời, thầm nghĩ: Ngươi nói thẳng là ngươi không phải được rồi sao?

Mà Nghệ Bảo trong cơ thể Ngô Sở thì 'hống hống hống' cười điên cuồng không ngớt, "Tin nóng, tin nóng đây!

Không ngờ gã đàn ông hào sảng này lại thật sự thích chị dâu của mình!" "…" Ở thế giới Hồng Hoang này, người có thể được Thái

Nhất xem là bạn bè vốn đã không nhiều, lại thêm người bạn đó còn có anh em, vậy thì càng ít lại càng ít.

Chẳng lẽ bạn của hắn là ba anh em Côn Luân kia sao!

Dù có là vậy, nhưng ba anh em Côn Luân cũng không thể nào xảy ra vấn đề tình cảm, phát sinh chuyện cẩu huyết cùng thích một cô gái được!

Thêm nữa, Ngô Sở trước đây khi đọc một số tiểu thuyết Hồng Hoang, đã từng thấy có người viết tình tiết Thái Nhất thích Nữ thần Mặt Trăng, hoặc là thích Nữ thần Mặt Trời.

Cho nên, Ngô Sở không cần nghĩ nhiều cũng biết, người bạn trong miệng Thái Nhất, chắc chắn là chính hắn không sai, đây rõ ràng là đang 'bịa chuyện không thành có' mà!

Chỉ là Ngô Sở không ngờ tới, Đông Hoàng Thái Nhất thật sự từng thích Nữ thần Mặt Trăng à!

Đối mặt với lời này của Nghệ Bảo, Ngô Sở có chút cạn lời: "Đừng nói vậy, Thường Hi người ta bây giờ còn chưa kết thành đạo lữ với Đế Tuấn đâu!

Nghe nói họ là cặp vợ chồng đầu tiên của trời đất này, là thiên hôn do trời ban...

Hửm?

Hay là chúng ta cướp luôn cái này đi?!" Dù Ngô Sở cũng không rõ, cặp vợ chồng đầu tiên của trời đất này, Thiên Đạo có ban thưởng công đức hay không, nhưng thử một lần cũng không mất miếng thịt nào, lỡ như thật sự có công đức để lấy thì sao?

Càng nghĩ, Ngô Sở càng cảm thấy khả thi!

Cặp vợ chồng đầu tiên có thể là người khác, tại sao lại không thể

là bọn họ chứ?

Ngay lúc Ngô Sở đang suy nghĩ lung tung, Nghệ Bảo lại nói: "Không phải nói Thiên Hôn là chỉ Đế Tuấn và Mẹ của Mặt Trời Hi Hòa sao?" Ngô Sở thầm đáp lại: "Ai mà biết được, có lẽ Thường Hi nhanh chân hơn thì sao?

Dù sao hai vị này đều là vợ của hắn, ai biết ai lớn ai nhỏ đâu!" "Nói đi cũng phải nói lại, Nữ Oa tỷ tỷ và Phục Hy đại ca, không phải cũng là Thiên Hôn sao?" Nghệ Bảo lại chuyển chủ đề sang Nữ Oa và Phục Hy.

Lúc này, Thái Nhất đã cơ bản biểu đạt xong ý của mình.

Tuy Thái Nhất dùng chiêu 'bịa chuyện không thành có', nhưng vẫn biểu đạt rõ ràng ý của hắn, bọn họ vì con đường tu hành mà sản sinh khí cơ hấp dẫn...

Dùng cách hiểu của Ngô Sở mà nói, chính là Thái Dương chi khí và Thái Âm chi khí hấp dẫn lẫn nhau, khiến cho Thái Nhất cũng nảy sinh hảo cảm với Thường Hi, dần dần biến thành thích.

Nhưng vì Đế Tuấn là đại ca của hắn, hơn nữa còn biểu hiện rõ ràng và trực tiếp hơn hắn, nên hắn không tiện tranh giành với đại ca, liền bắt đầu nhượng bộ.

Sau đó là một bước lùi, bước bước lùi, lùi đến bây giờ, Thường Hi đã dần dần đi cùng đại ca hắn, hoàn toàn xem hắn như không khí.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bình thường xem cách họ ở bên nhau, Thái Nhất dường như cũng xem Thường Hi như không khí mà!

Người ta là một cô gái, ngươi không đi lấy lòng, không đi nịnh nọt, còn xem người ta như không khí, người ta mà thích ngươi được mới là chuyện lạ đó!

Chương 337

Nếu ngươi đẹp trai đến mức không có bạn bè thì lại là chuyện khác, nhưng luận về độ đẹp trai, đại ca Đế Tuấn của ngươi cũng không thua ngươi chút nào!

Luận về bá khí, đại ca ngươi còn hơn ngươi mấy con phố, ngươi chỉ có hào sảng thì có ích gì!

Con gái không phải đều thích mấy kiểu tổng tài bá đạo sao!

Ngô Sở âm thầm lắc đầu, trong lòng chửi thầm.

Theo tình hình này xem ra, Thường Hi hẳn là quen biết Đế Tuấn sớm hơn Hi Hòa.

Nếu xét theo thứ tự trước sau, Thường Hi nên là vợ lớn của Đế Tuấn. "Bất Xuất huynh đệ, ngươi có đang nghe không?" Thái Nhất nói xong phiền não của mình, nhìn về phía Ngô Sở đang im lặng, hỏi.

Ngô Sở gật đầu: "Đang nghe đây!

Chỉ là vấn đề này, ta cũng không tiện trả lời, ta chỉ nói bừa vài câu về quan điểm của ta thôi!

Cách làm của ngươi..." "Là bạn của ta!" "Ồ!

Cách làm của người bạn đó của ngươi, không thể nói là sai, nhưng cũng không thể nói là đúng." "Tại sao?" "Sao ngươi có thể chắc chắn, cô gái đó không thích ngươi chứ?" "Không phải, là bạn của ta!" "Ồ phải rồi!

Là bạn của ngươi, làm sao bạn của ngươi có thể chắc chắn cô gái đó sẽ không thích hắn chứ?" Ngô Sở khẽ lắc đầu, tiếp tục nói: "Thật ra ngay từ đầu, hắn nên nói rõ ràng tâm ý của mình cho huynh đệ của hắn và cô gái đó biết, sau đó để cô gái đó tự mình lựa chọn người mà

nàng thích trong lòng.

Cách làm tự mình rút lui của ngươi..." "Là bạn của ta, Bất Xuất huynh đệ." Thái Nhất lại trịnh trọng nhắc nhở. "Khụ!

Hơi ngượng miệng, nhất thời chưa sửa lại được, xin lỗi!" "Vậy bây giờ phải làm sao đây?

Ta nói là bạn của ta đó." Ngô Sở lắc đầu: "Bây giờ hết cách rồi, trừ phi bạn của ngươi không cần huynh đệ của hắn nữa, nếu không sẽ dễ dàng biến thành vì một người con gái mà huynh đệ trở mặt thành thù." Nói rồi, Ngô Sở vỗ vỗ vai hắn: "Tình huynh đệ này, thật ra ta có thể hiểu được, có khổ có lệ tự mình nếm trải, thời gian lâu rồi, chút đau đó cũng sẽ dần phai nhạt." Thái Nhất khẽ thở dài, sau đó lại nhắc nhở một câu: "Là bạn của ta!" Ngô Sở mỉm cười gật đầu: "Ý của ta là, sau này ngươi cũng có thể an ủi người bạn bất hạnh đó của ngươi như vậy, tiện thể nói với hắn, lần sau đừng dễ dàng nhượng bộ nữa.

Nói là tình huynh đệ, nhưng nếu cô gái đó vốn dĩ đã thích bạn của ngươi thì sao?

Hoặc là tình yêu của huynh đệ người bạn đó dành cho cô gái kia, không sâu đậm bằng bạn của ngươi thì sao?

Gặp phải tình huống cùng lúc thích một cô gái như thế này, nhất định phải dũng cảm nói ra, không nói ra thì ai biết ngươi thích hay là không thích chứ?" Nói rồi, Ngô Sở cũng không khỏi thở dài, chắp tay sau lưng, nhìn về phương xa, trong ánh mắt phảng phất như đang hồi tưởng lại một quá khứ xa xôi nào đó. "Có một số việc, có một số người, một khi đã bỏ lỡ, thì thật sự là bỏ lỡ cả đời.

Sau này hối hận, đêm về một mình lặng lẽ liếm láp những vết thương đó, thì có ích gì?" Thái Nhất nghe vậy, cắn răng, sau đó lại khẽ thở dài.

Ngô Sở quay sang nhìn hắn, hắn lại nói một câu: "Ta chỉ là thay bạn ta cảm thán thôi!" Ngô Sở cười cười, lấy bầu rượu ra, ra hiệu với hắn, nói: "Vì người bạn bất hạnh đó của ngươi, cạn một ly?!" Thái Nhất cười, nụ cười có chút cay đắng, sau đó cầm bầu rượu, cụng vào bầu rượu của Ngô Sở. *Coong...* Hai bóng người giữa trời tuyết trắng xóa, ngửa đầu uống cạn, phảng phất như muốn biến những tiếc nuối đã qua thành rượu, một hơi uống cạn. "Bất Xuất huynh đệ, cảm ơn ngươi!

Ta là thay bạn ta nói đó." "Tên ta là Ngô Sở, Bất Xuất Sơn Nhân là đạo hiệu ta tự đặt, Thái Nhất huynh có thể gọi ta là A Sở, các tỷ tỷ của ta đều gọi ta như vậy." "A Sở huynh đệ, từ những lời ngươi vừa nói có thể nghe ra, dường như trước Hậu Thổ đạo hữu và Thanh Khâu đạo hữu, ngươi hình như còn có những tiếc nuối khác?" Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, có chút chột dạ nhìn trái nhìn phải, lắc đầu nói: "Không có đâu, ngươi đừng nói bậy, nếu bị họ nghe thấy, ta giải thích không rõ đâu!" Thấy vậy, Thái Nhất không khỏi cười ha hả: "Sao thế?

Họ còn đánh ngươi một trận nữa à?" "Đánh thì chưa đến nỗi, chỉ là... ta rất khó giải thích với người chưa có đạo lữ như ngươi, đợi ngày nào đó ngươi có đạo lữ thật sự rồi, sẽ hiểu ý của ta." "..." Một đám tiểu hoa tiên liên tiếp gật đầu, kể lại chuyện Nữ Oa thi triển thuật Cách Viên Động Kiến, chiếu cảnh tượng chiến đấu của họ cho mọi người xem.

Thái Nhất trực tiếp không muốn nói chuyện với hắn nữa.

Sau lần trị liệu tình cảm đó, mức độ hảo hữu của Thái Nhất đối với Ngô Sở rõ ràng đã tăng lên một bậc, thậm chí có cảm giác xem Ngô Sở như tri kỷ.

Rảnh rỗi là lại cùng Ngô Sở uống rượu tán gẫu, chém gió trên trời dưới đất, còn bảo Ngô Sở đem những kiến văn của hắn viết vào cuốn

«Sơn Hải Kiến Văn Lục».

Khi Ngô Sở đang bận 'sáng tác', hắn liền chạy đi tìm Tiểu Thải Nương và các tiểu hoa tiên, thỉnh giáo cách ủ rượu sao cho thơm hơn, thuần hơn, ngon hơn.

Về phần Tiểu Nguyệt Linh, đã cùng tiểu hồ ly được Nữ Oa bọn họ gọi đi, đến đại trạch Thanh Khâu du ngoạn rồi.

Thái Nhất đáng thương, vốn còn muốn tiếp tục ăn ké mỹ vị giai hào do Tiểu Nguyệt Linh làm, bây giờ chỉ có thể dùng món ngon do Tiểu Thải Nương làm để đỡ thèm.

May mà hắn thích rượu hơn, nếu không có lẽ thật sự chịu không nổi. "Thái Nhất huynh, Thái Dương Hành Cung của các ngươi trông như thế nào?" Ngô Sở rất tò mò, một lần lúc đang chém gió với Thái Nhất, không nhịn được hỏi.

Thái Nhất nghe vậy, ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang trên bầu trời, trong con ngươi của hắn, loé lên một mảng phù văn màu vàng, ánh dương quang chói mắt kia, cũng không gây tổn hại gì cho đôi mắt của hắn. "A Sở huynh đệ cảm thấy nó như thế nào?" Hắn cười hỏi.

Một tiểu hoa tiên yếu ớt hỏi, sau đó các tiểu hoa tiên khác lần lượt trừng mắt về phía nó.

Xung quanh toàn là lửa, bên trong chắc là không có lục địa, tự nhiên cũng sẽ không một cọng cỏ nào mọc nổi..." "Sao ngươi biết trên mặt trời không có lục địa?" "Chẳng lẽ còn có lục địa?" "Không có!

Chỉ là, sao ngươi biết được?

Ngươi đã đi qua rồi à?" "Với tu vi của ta, sao dám đi chứ?!" Ngô Sở bật cười: "Đoán thôi!

Dù sao trên đó toàn là lửa, e là có lục địa cũng bị đốt hết rồi." Ngô Sở thuận miệng bịa một lời nói dối, dù sao mặt trời mà hắn biết đều là

quả cầu khí, chứ không phải thể rắn, làm sao có lục địa được!

Nhưng thế giới Hồng Hoang muôn màu muôn vẻ, nếu nói trên mặt trời có lục địa, Ngô Sở cũng sẽ tin, dù sao mặt trời ở đây là do con mắt của Bàn Cổ Đại Thần hoá thành.

Thái Nhất cười nói: "Chúng ta sinh ra từ mặt trời, bên trong đó, tự thành động thiên, Thái Dương Hành Cung chính là ở trong động thiên đó.

Trong mặt trời đúng là không có lục địa gì, toàn bộ đều là lửa, nhưng trong động thiên đó, tuy vẫn là thế giới hình thành từ lửa, nhưng nơi đó cũng có thể do chúng ta khống chế, chúng ta muốn nó có lục địa, liền có lục địa, muốn nó có hoa cỏ, liền có thể có hoa cỏ.

Đại ca thậm chí còn giống như ngươi bồi dưỡng tiểu hoa tiên ở Tử Ngọc Sơn này, tạo ra một số tiểu tinh linh lửa để hầu hạ sinh hoạt của chúng ta..." Ngô Sở nghe vậy, không khỏi cười lên, tưởng tượng cảnh Đế Tuấn bảo những tinh linh lửa kia hát múa cho hắn xem.

Cuối cùng, hắn lại có chút tò mò, hỏi: "Không biết Thái Nhất huynh có biết, làm thế nào để biến phúc địa này thành động thiên không?" Theo như Ngô Sở được biết, phúc địa chỉ là nơi tiên thiên linh khí đậm đặc hơn, nó vẫn ở trên đại địa Hồng Hoang.

Mà động thiên thì có khác biệt, nó tự thành một giới, tuy vẫn dựa vào đại địa Hồng Hoang mà tồn tại, nhưng có thể xem là một tiểu thế giới khác.

Pháp tắc bên trong càng khác với pháp tắc của đại địa Hồng Hoang, thậm chí có thể hoàn toàn do chủ động thiên nắm giữ.

Trên lý thuyết, trong động thiên, chủ động thiên chính là vị thần duy nhất.

Tại sao lại nói là trên lý thuyết?

Bởi vì trong tình huống thông thường, sau khi tu vi đạt đến mức có thể phá hoại động thiên, trừ phi là tồn tại cùng cấp bậc, nếu không động thiên vẫn có thể bị phá hủy.

Điểm này có phần tương tự với hộ sơn đại trận trong phúc địa, dưới sự bao phủ của hộ sơn đại trận, sơn chủ khống chế đại trận chính là thần trong phúc địa.

So sánh ra, Tử Ngọc Sơn tuy là phúc địa, nhưng lại không thể so với Thái Dương Hành Cung.

Ngô Sở cảm thấy, phúc địa hẳn là có thể tấn thăng thành động thiên, nếu Thái Nhất không biết làm thế nào để tấn thăng, sau này có thể đi hỏi sư phụ của hắn.

Chương 338

Chắc là Ngọc Kinh Sơn kia, hẳn đã tự thành một giới rồi!

Dù sao trong truyền thuyết, Ngọc Kinh Sơn không ở Hồng Hoang.

Ngoài ra, còn có 'Huyền Đô' kia, theo như Ngô Sở được biết, hiện tại Huyền Đô vẫn là trung tâm của Huyền Châu, cho dù bây giờ Huyền Châu bị đánh chìm, nhưng Huyền Đô vẫn chưa chìm.

Nhưng sau này Huyền Đô Tử Phủ lại biến thành đạo trường của Thái Thượng, mà đạo trường của Thái Thượng rõ ràng ở Thủ Dương Sơn, tại sao đạo trường của Thái Thượng lại gọi là 'Huyền Đô Tử Phủ'?

Nếu Huyền Đô lại xuất hiện bảo bối gì, khiến nơi đó tấn thăng thành một động thiên, sau đó bị Thái Thượng chiếm được, thì mọi chuyện đều có thể giải thích được.

Đương nhiên, đây hoàn toàn là suy đoán lung tung của Ngô Sở.

Có lẽ Thái Thượng thích cái tên 'Huyền Đô', nên đặt tên đạo trường của mình là 'Huyền Đô' thì sao?

Thái Nhất khẽ lắc đầu nói: "Làm thế nào để biến phúc địa thành động thiên, cái này ta thật sự chưa từng nghiên cứu qua.

Tòa Thái Dương Hành Cung của chúng ta, là do trời đất tự nhiên thai nghén mà thành, khi chúng ta ra đời đã ở trong động thiên đó..." Quả nhiên, muốn biến Tử Ngọc Sơn nhà mình thành một giới, hỏi Thái Nhất quả nhiên không được.

E là Ngọc Kinh Sơn của Lão Tổ, cũng là động thiên do trời đất tự nhiên sinh thành.

Ngô Sở thầm nghĩ.

Kết quả Thái Nhất lại nói thêm một câu: "Nhưng mà muốn để phúc địa biến thành động thiên, ít nhất phải có một kiện chí bảo tự mang pháp tắc Càn Khôn làm chỗ dựa mới được!" Chí bảo tự mang pháp tắc Càn Khôn?

Tìm ở đâu ra chứ!

Thôi vậy, thật sự không được, vậy thì đợi sau này sáu vị sư đệ sư muội kia đều thành thánh rồi, bảo mấy vị sư đệ sư muội thánh nhân này giúp mình nghĩ cách!

Nghĩ đến tương lai mình có thể sai khiến các sư đệ sư muội thánh nhân này, Ngô Sở liền có một cảm giác sảng khoái khó tả, hắn đã hoàn toàn bỏ qua thân phận 'thánh nhân' rồi.

Thiên địa thánh nhân, là ngươi muốn sai khiến là có thể tùy tiện sai khiến sao? ...

Cứ như vậy, Thái Nhất lại ở Tử Ngọc Sơn này thêm mấy trăm năm.

Khi hắn cáo biệt Ngô Sở bọn họ rời đi, tuy không thể dụ dỗ được con rắn trắng nhỏ Tiểu Nguyệt Linh đi, nhưng lại có hai tiểu hoa tiên bị hắn dụ đi mất.

Hai tiểu hoa tiên này tuổi đều không lớn, ngây thơ lãng mạn, đều là những tiểu hoa si ngây ngô bị khí phách hào sảng của Thái Nhất chinh phục.

Một người biết ủ rượu, một người biết nấu ăn...

Để không tái diễn sự kiện xấu hổ khi Tiểu Thải Nương và Tiểu Nguyệt Linh cùng bế quan thì không có ai làm mỹ thực nữa, rất nhiều tiểu hoa tiên đã xung phong, học tập cách chế biến mỹ thực cùng Tiểu Nguyệt Linh bọn họ.

Ngô Sở làm sao ngờ được, gã hán tử hào sảng mày rậm mắt to

Thái Nhất này, ở Tử Ngọc Sơn của hắn mấy trăm năm, lại có thể làm ra chuyện dụ dỗ người như vậy?

Thật là khiến người ta phòng không kịp!

Lúc chia tay, thấy Ngô Sở mặt mày đen thui, Thái Nhất liền cười ha hả: "A Sở huynh đệ đừng như vậy, bọn họ là tự nguyện đi theo ta.

Ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ đối xử với họ như em gái của mình, nhất định không để họ chịu nửa điểm uất ức." "Có câu này của ngươi, ta mới có thể yên tâm!

Bọn họ cũng giống như người nhà của ta, hơn nữa họ là thảo mộc chi tinh, đến Thái Dương Hành Cung của các ngươi, cũng không biết có thể thích ứng được không..." "Yên tâm đi!

Trong Thái Dương Hành Cung của chúng ta, còn trồng những loại thảo mộc khác mà!

Nếu không chúng ta lấy gì để ủ rượu chứ!

Huống hồ, còn có ta ở đây nữa!" Thái Nhất vỗ ngực, bảo đảm. "Không ngờ gã mày rậm mắt to này lại... phòng không kịp, thật sự là phòng không kịp mà!

Xem ra sau này phải tuyệt giao với hai huynh đệ này thôi!" Sau khi Thái Nhất đi, Ngô Sở trở lại Thần Mộc Chi Điên, liền không khỏi chửi ầm lên, bộ dạng tức giận, khiến cho Hậu Thổ tiểu thư tả và Nữ Oa bọn họ không khỏi bật cười. "Chân mọc trên người người ta, ngươi phòng thế nào được!" Thanh Khâu Ly liếc xéo hắn.

Các tiểu hoa tiên khác thấy vậy, cũng có chút xấu hổ, Hoa Phỉ Nhi nhỏ giọng nói: "A Sở tiền bối yên tâm, sau này ta nhất định sẽ quản giáo nghiêm ngặt bọn họ, nhất định sẽ không để xảy ra chuyện như vậy nữa." Ách...

Ngô Sở ngẩng mắt nhìn Hoa Phỉ Nhi và Hoa Mật Nhi, phát hiện

trên mặt họ đều mang vẻ xấu hổ, dường như cảm thấy hai tiểu hoa tiên kia đã làm chuyện khiến họ mất mặt.

Thấy vậy, Ngô Sở liền không khỏi ho nhẹ một tiếng, nói: "Được rồi, các ngươi đừng coi là thật, ta chỉ đùa một chút thôi, không có ý trách các ngươi.

Nói ra thì, thật ra ta cũng không phản đối các ngươi rời khỏi Tử Ngọc Sơn, ra thế giới bên ngoài xem một chút.

Thế giới này rất lớn, có những điều đặc sắc mà Tử Ngọc Sơn chúng ta không có, ta chỉ hơi lo lắng cho an nguy của các ngươi thôi." Nghe Ngô Sở nói vậy, các tiểu hoa tiên đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại có chút cảm động, cảm giác sự ấm áp toát ra từ trên người Ngô Sở, khiến họ có cảm giác như ở nhà. "Tương lai dù các ngươi muốn đi theo người khác, ta cũng sẽ không phản đối.

Dù sao, mỗi người chúng ta đều có quyền lựa chọn cuộc sống mà mình muốn, đều có quyền theo đuổi ước mơ của mình..." Không biết từ lúc nào, Ngô Sở lại bắt đầu truyền bá triết lý nhân sinh của mình cho mọi người. "Ví dụ như ta, con người ta ấy mà!

Thích ru rú ở nhà, không thích ra ngoài dạo phố..." Ngô Sở bắt đầu thao thao bất tuyệt, Thanh Khâu Ly ghé tai Nữ Oa thì thầm: "Thật ra ta thấy hắn chỉ là nhát gan, không dám ra ngoài mạo hiểm thôi." Nữ Oa và Hậu Thổ tiểu thư tả nghe vậy, khóe môi liền khẽ nhếch lên.

Ngô Sở tiếp tục nói với các tiểu hoa tiên và đám sủng vật: "Ta thích ăn ăn uống uống, thế là liền nghiên cứu ra Trù chi đạo; ta thích nghe người ta hát, xem người ta múa, thế là liền có Ca vũ diễn tấu chi đạo...

Mỗi người chúng ta, hay nói đúng hơn là mỗi sinh linh, đều có thể sống cuộc sống mà mình muốn, đó là quyền lợi của chúng ta.

Nhưng mà..." Suy nghĩ một lát, Ngô Sở nói: "Các ngươi phải nhớ kỹ từng câu nói tiếp theo của ta, đây cũng coi như là quy củ ta lập ra cho Tử Ngọc Sơn chúng ta." Một đám tiểu hoa tiên và tiểu sủng vật đều lộ ra vẻ mặt trịnh trọng, Hậu Thổ tiểu thư tả mấy người cũng rất tò mò, Ngô Sở sẽ lập ra quy củ gì cho mọi người.

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ta có thể cho các ngươi quyền tự do lựa chọn cuộc sống mà mình muốn, nhưng một khi các ngươi đã đưa ra lựa chọn, thì phải gánh vác hậu quả tương ứng với lựa chọn của mình.

Ví dụ như các ngươi muốn đi theo người khác, rời khỏi Tử Ngọc Sơn, không vấn đề gì, ta cũng sẵn lòng chúc phúc cho các ngươi, nhưng tương lai xảy ra chuyện gì, thì không còn liên quan gì đến Tử Ngọc Sơn chúng ta nữa..." Mọi người nghe vậy, khẽ gật đầu, cảm thấy điều này không có vấn đề gì, là điều nên làm.

Ngô Sở lại nói: "Còn nếu không phải đi theo người khác, chỉ là muốn rời khỏi Tử Ngọc Sơn, ra ngoài du lịch rèn luyện gì đó, ta cũng không có ý kiến.

Nhưng, thân là sinh linh từ Tử Ngọc Sơn chúng ta đi ra, nhất định phải làm được không ỷ mạnh hiếp yếu, không bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh...

Ngươi muốn gây sự, vậy thì đừng mang danh hiệu Tử Ngọc Sơn của ta, xảy ra chuyện, Tử Ngọc Sơn ta cũng sẽ không quản..." Hắn vừa nói vừa liếc nhìn Tất Phương điểu Tất Hỏa thích phóng hỏa.

Các tiểu thú khác thật ra đều rất lương thiện, chỉ có con chim lửa thích phóng hỏa này, Ngô Sở có chút không yên tâm, tên này là một kẻ gây chuyện.

Tất Hỏa thấy vậy, âm thầm giơ cánh lên, hỏi: "Nhưng nếu người khác bắt nạt chúng ta trước thì sao?

Chúng ta cũng không thể đánh trả à?" Ngô Sở lườm cái tên hay cãi lại mình này, nói: "Đương nhiên có thể đánh trả, ta chỉ nói chúng ta không thể ỷ mạnh hiếp yếu, chứ không có nghĩa là chúng ta cần phải một mực thỏa hiệp, thấy chuyện bất bình hô một tiếng, lúc cần ra tay thì cứ ra tay..." Trong một khoảng thời gian tiếp theo, Ngô Sở trong lúc trò chuyện với mọi người, không ngừng hoàn thiện cái gọi là quy củ của Tử Ngọc Sơn, cũng như trả lời các vấn đề khác nhau mà mọi người đưa ra.

Quy nạp tổng kết lại chính là: Tự do bình đẳng, công bằng công chính, đoàn kết yêu thương, giúp đỡ tin tưởng, lương thiện giữ kỷ luật.

Chương 339

Lấy yêu mến Tử Ngọc Sơn làm vinh, lấy gây hại Tử Ngọc Sơn làm nhục; lấy phát triển tộc quần làm vinh, lấy phản bội tộc quần làm nhục; lấy tôn kính sư trưởng làm vinh, lấy khi sư vong tổ làm nhục; lấy nỗ lực tu hành làm vinh, lấy lười biếng tu hành làm nhục; lấy chăm chỉ lao động làm vinh, lấy ham chơi lười làm làm nhục; lấy đoàn kết giúp đỡ làm vinh, lấy hại người lợi mình làm nhục; lấy thành thật giữ chữ tín làm vinh, lấy thấy lợi quên nghĩa làm nhục; lấy tuân thủ quy củ làm vinh; lấy tùy ý làm bậy làm nhục.

Gọi tắt là 'Hòa Hài Nhị Thập Tự' của Tử Ngọc Sơn và 'Bát Vinh Bát Sỉ' của Tử Ngọc Sơn.

Sau khi Ngô Sở quy nạp tổng kết ra những điều này, chúng sinh linh Tử Ngọc Sơn đều học thuộc làu làu.

Ngô Sở thấy vậy, trực tiếp tìm một tảng đá lớn màu tím cao hơn mười trượng, chẻ làm hai, và khắc 'Hòa Hài Nhị Thập Tự' cùng 'Bát Vinh Bát Sỉ' lên mặt cắt ngang.

Khi tất cả những việc này được hoàn thành, một đạo công đức kim quang từ trên trời giáng xuống, phần lớn đi vào trong cơ thể Ngô Sở, một phần nhỏ rơi trên tảng đá lớn màu tím, khiến cho tấm bia đá màu tím này trong nháy mắt từ một tảng đá bình thường, biến thành một khối linh bảo hạ phẩm có công đức.

Thấy trên tấm bia đá này xuất hiện tám đạo công đức kim văn, Ngô Sở dứt khoát truyền công đức trong cơ thể mình vào tấm bia đá này, trong nháy mắt đã tăng công đức kim văn lên mười ba đạo, khiến nó từ một kiện hạ phẩm công đức linh bảo, biến thành một kiện trung phẩm công đức linh bảo.

Tảng đá lớn màu tím vốn trông rất thô ráp, bây giờ nhìn lại, chất liệu phảng phất như đã được thay thế, trông có một cảm giác óng ánh như ngọc.

Hơn nữa, khi tấm bia đá này tấn thăng trung phẩm công đức linh bảo, còn sinh ra một công hiệu khiến Ngô Sở không ngờ tới, đó là 'Hậu Trọng'.

Vốn dĩ một tảng đá lớn như vậy, tuy nặng, nhưng một tiểu hoa tiên bất kỳ, thật ra đều có thể dễ dàng nhấc nó lên.

Dù sao họ đã tu Kim Đan Đại Đạo, một khi hóa hình, liền là Kim Đan khách, thực lực ở Hồng Hoang tuy không nổi bật, nhưng nhấc một tảng đá lớn hơn mười trượng, cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng bây giờ, những quy củ này, mỗi một điều đều có một trọng lượng nhất định, nếu một người tư tâm quá nặng, không thể tuân thủ những quy củ đó, thì sẽ rất khó để dễ dàng nhấc nó lên.

Có thể nói, nặng không phải là bia đá, mà là những quy củ được khắc trên đó.

Đây chính là bia quy củ của Tử Ngọc Sơn, gọi tắt là 'Tử Ngọc Quy Bi'.

Có lẽ là do Ngô Sở đã lập quy củ cho mọi người, hơn nữa còn khắc chữ thành bia, cho nên Thiên Đạo lão gia mới ban cho hắn một chút phần thưởng!

Hoặc có lẽ, đây là 'Quy Bi' đầu tiên trên đại địa Hồng Hoang, cho nên...

Đương nhiên, cũng có khả năng là Ngô Sở lại chém gió, Thiên Đạo lão gia cảm thấy lần này hắn chém rất tốt, nên ban cho hắn một chút phần thưởng.

Tóm lại, mọi người đối với chuyện này đã không còn thấy lạ nữa.

Điều thực sự khiến mọi người tò mò, ngược lại là trọng lượng của khối 'Quy Bi' này.

Ngay cả chính Ngô Sở, tuy có thể nhấc tấm bia đá này lên, nhưng hắn vẫn cảm giác được trọng lượng trên bia đá đã tăng lên rất nhiều.

Rất rõ ràng, những quy củ trên đây, có một số cũng là chính hắn không làm được, ví dụ như chăm chỉ lao động, ham chơi lười làm, hay là thành thật giữ chữ tín... những điều này Ngô Sở tự hỏi ít nhiều có chút khó khăn cho hắn, hắn thật sự không phải là một người quá chăm chỉ.

Về phần thành thật giữ chữ tín, đối với người thường xuyên diễn kịch như hắn, rõ ràng là đang làm khó hắn.

Hắn ham mỹ thực, ham ca vũ, ham mỹ sắc, ham hoa phục, ham chém gió, ham chơi lười làm... khuyết điểm của hắn thật ra có rất nhiều, chỉ là một số ưu điểm của hắn, đã che lấp đi những khuyết điểm này, khiến người ta cảm thấy hắn bác học đa tài, lương thiện đáng tin cậy.

Nhưng với tu vi Thái Ất cảnh của hắn, chút trọng lượng này, hắn vẫn chịu đựng được, trong mắt người khác, hắn nhấc tấm Quy Bi nặng trịch này lên, dễ như trở bàn tay.

Mà trừ Hậu Thổ tiểu thư tả bọn họ những cường giả Đại La cảnh này, lúc nhấc bia đá có âm thầm dùng sức hay không, Ngô Sở không nhìn ra được, còn những người khác, ngay cả Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly loại Kim Tiên cảnh, Ngô Sở cũng ít nhiều có thể nhìn ra được một chút.

Khi họ nhấc bia đá lên, bia đá rõ ràng hiện ra trọng lượng khác nhau.

Thật ra càng đơn thuần, càng không có tư tâm, tòa bia đá này càng

nhẹ.

Rất rõ ràng, Tiểu Nguyệt Linh đơn thuần hơn tiểu hồ ly rất nhiều.

Mà đơn thuần hơn Tiểu Nguyệt Linh, chính là các tiểu hoa tiên.

Trong số họ, tuyệt đại đa số đều có thể dễ dàng nhấc tấm Quy Bi đó lên, và lấy đó làm vinh, chứng minh họ rất tuân thủ quy củ, không có tư tâm.

Một số người có tư tâm, tự nhiên không tiện lên khoe khoang, kẻo bị phát hiện.

Ngô Sở cũng sẽ không ép buộc mỗi người đều phải thử, dù sao có một số quy củ, chính hắn cũng không thể hoàn toàn làm được, thì làm sao có thể ép buộc người khác làm được!

Thảm nhất có lẽ là Tất Hỏa và cẩu tử A Thu, hai tên này còn rất không tự biết mình mà chạy đi thử, kết quả cả hai đều không thể nhấc bia đá lên được.

Một tên thích phóng hỏa, một tên còn ham chơi lười làm hơn cả Ngô Sở, nhấc không nổi cũng là chuyện bình thường.

Kết quả bị người ta cười cho thối mũi.

Hậu Thổ tiểu thư tả cảm thấy những quy củ này rất tốt, bàn bạc với Ngô Sở một chút, liền sửa đổi những quy củ này, sau đó sao chép y chang vào bộ lạc của mình.

Thật ra chính là sửa điều 'yêu mến Tử Ngọc Sơn' thành 'yêu mến bộ lạc'.

Đáng tiếc Hậu Thổ tiểu thư tả tuy cũng lập một tòa Quy Bi trong bộ lạc, nhưng lại không thể như Ngô Sở được công đức gia trì, không thể dùng Quy Bi để kiểm tra tư tâm của tộc vu trong bộ lạc. ...

Cứ như vậy, lại lặng lẽ trôi qua hơn trăm năm, Phục Hy cuối cùng

cũng có chút dỗi không làm nữa.

Nhưng từ lúc hắn bắt đầu luyện chế linh bảo đến nay, trung phẩm linh bảo mười hai kiện, thượng phẩm linh bảo chín kiện, cực phẩm linh bảo một kiện, tổng cộng luyện chế hai mươi hai kiện, đã xem như giúp Ngô Sở một việc lớn ngất trời, tuy đều là hậu thiên, nhưng Ngô Sở cũng không thể yêu cầu nhiều hơn.

Thấy Phục Hy một bộ dáng oán khí đầy mình, Ngô Sở trực tiếp tiến hành một phen tâng bốc ba trăm sáu mươi độ không góc chết, sau đó khoác vai hắn, nói nhỏ: "Đại ca, nhân lúc Nữ Oa tỷ tỷ bọn họ không có ở đây, ta kể cho ngươi nghe một câu chuyện!" "Họ đi đâu rồi?" Phục Hy quay đầu nhìn quanh, quả thật không thấy Nữ Oa, sau đó liếc hắn một cái, lại nói: "Chuyện gì, không thể nói trước mặt họ sao?" "Họ lái lâu thuyền đi du ngoạn rồi." Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, truyền âm nói: "Đây là câu chuyện thuộc về đàn ông chúng ta!" "Vậy ngươi nói thử xem!

Nếu nói không hay, vậy ta sẽ lại một lần nữa chỉ điểm tu vi của ngươi, xem xem mấy năm nay ngươi có tiến bộ gì không." Ngươi muốn đánh ta một trận xả giận thì cứ nói thẳng!

Ngô Sở thầm liếc mắt, có chút bất đắc dĩ nhìn tên 'cuồng ma bảo vệ em gái bắt nạt em trai' này. "Khụ!

Trước khi kể câu chuyện này, ta phải hỏi ngươi một chút, tình cảm của ngươi đối với Nữ Oa tỷ tỷ, có vượt qua tình huynh muội không?" Kết quả lời còn chưa dứt, gáy của hắn đã bị Phục Hy tóm lấy, giống như bị số phận tóm lấy gáy, khiến hắn không dám động đậy: "Ca, có gì từ từ nói!" Phục Hy hừ lạnh: "Xem ra ta phải thử xem tu vi của ngươi tăng trưởng thế nào rồi!" "Ca, ngươi nghe ta nói, là thế này, ta có một người bạn, hắn có một người huynh đệ, họ cùng lúc thích một cô gái, kết quả bạn của ta không dám tỏ tình với cô gái

đó..." "Tỏ tình là gì?" "Chính là nói rõ lòng mình thích cô ấy!" "Kết quả bị huynh đệ của bạn ngươi nhanh chân đến trước?" Phục Hy trừng mắt nhìn Ngô Sở, giống như mãnh thú nhìn thức ăn, bàn tay dần dần dùng sức, nói: "Bạn của ngươi có phải là chính ngươi không?

Sao?

Ngươi thích Nữ Oa muội muội rồi à?" "Không có đâu, không phải, ca, ngươi hiểu lầm ta rồi..." "Hiểu lầm?

Ta thấy ta không hiểu lầm!" Phục Hy nói rồi, xách Ngô Sở lên, một cái lóe thân lại đến một hoang cốc khác. "Ca, ca, chúng ta có gì từ từ nói, đừng động tay động chân a!

Ai da..." Ngô Sở che một bên mắt của mình: "Ca, tu vi của ngươi còn chơi xấu, không có võ đức!" *Bình bình ba...* Ngô Sở bị động phòng ngự, các loại thủ đoạn đều dùng hết, ngoại trừ sử dụng linh bảo.

Nhưng vẫn không thể chống lại được đòn tấn công như vũ bão của Phục Hy, lần này Phục Hy không thi triển thuật pháp, toàn bộ đều dùng nắm đấm, trực tiếp đánh cho Ngô Sở bầm dập mặt mày.

Rất rõ ràng, tên này đang phát tiết tư phẫn.

Sau khi lại đánh cho Ngô Sở một trận thê thảm, Phục Hy mới cảm thấy sảng khoái tinh thần, đem hết uất khí làm công cụ luyện bảo mấy năm nay ra trút giận.

Chương 340

Lại một cái hố lớn đường kính hơn hai mươi dặm xuất hiện trong dãy núi này, ngoài hoang cốc này biến thành hố lớn, những nơi khác đều không bị phá hủy chút nào.

Ngô Sở nằm dưới đáy hố, tuyệt vọng nhìn những đám mây trôi trên bầu trời, phảng phất như bị mấy vạn con Du Du giày xéo qua người.

Phục Hy vươn vai, tinh thần sảng khoái ngồi bên cạnh hắn, cười tủm tỉm hỏi: "Bạn của ngươi là ai?

Ta có quen không?

Sao thảm thế?

Thật đáng thương quá!" Ánh mắt đờ đẫn của Ngô Sở khẽ động, sau đó có chút máy móc quay đầu, im lặng nhìn tên 'khi đệ cuồng ma' này, không muốn nói chuyện với hắn. "Xem ra cần điện giật để kích thích một chút mới tỉnh táo được." Phục Hy tự nói, trên bầu trời lại xuất hiện một đám mây đen.

Ngô Sở lập tức một cái lý ngư đả đĩnh, ngồi dậy: "Ca, ta đã tỉnh táo rồi!" Hắn vừa nói, vừa phẩy tay áo, xua tan đám mây đen trên trời, sau đó vẻ mặt uất ức nói: "Ca, ngươi thật sự hiểu lầm ta rồi, ta đối với Nữ Oa tỷ tỷ thuần túy chỉ là sự ủng hộ của em trai đối với chị gái, ta tôn kính tỷ ấy, yêu quý tỷ ấy, kể cho ngươi nghe câu chuyện đó, cũng chỉ là vì kinh nghiệm của người bạn kia, khiến ta có cảm xúc mà thôi." "Nữ Oa muội muội hoàn mỹ như vậy, ngươi lại không động lòng?" Ngô Sở liếc xéo hắn, không phục nói: "Nữ Oa tỷ tỷ rất hoàn mỹ, nhưng Hậu Thổ tỷ tỷ và Thanh Khâu tỷ tỷ của ta, lại kém ở chỗ nào chứ?" "Để ta đoán xem bạn của ngươi là ai..." "Ca, ngươi đừng

đoán!

Ta đã hứa giữ bí mật cho hắn, không thể nói.

Ta chỉ muốn nói với ngươi, nếu thật sự thích, vậy thì hãy dũng cảm nói ra, âm thầm bảo vệ tuy cũng là một loại tình yêu, nhưng nếu nàng ấy cảm thấy đó chỉ là sự yêu thương của anh trai đối với em gái thì sao?

Giống như cô gái mà bạn ta thích vậy, cảm thấy bạn ta không hề thích nàng ấy thì sao?

Có lẽ lúc đầu hắn nói ra, kết cục có thể đã khác rồi!" Ngô Sở khẽ thở dài, sau đó lại nằm xuống đất, hai mắt thất thần nhìn mây trôi.

Phục Hy cười nói: "Yên tâm đi!

Ta sẽ không để chuyện như vậy xảy ra đâu.

Đi, dậy đi uống rượu với ta, đã lâu lắm rồi không được nếm mỹ thực của Tiểu Nguyệt Linh!" "Ca, ta rất đau lòng, cần an ủi, không có một kiện cực phẩm linh bảo là không dậy nổi!" Phục Hy nghe vậy cười nói: "Ta thấy ngươi còn chưa tỉnh, cần điện giật một chút!" Thấy trên bầu trời lại xuất hiện mây đen, Ngô Sở im lặng ngồi dậy, đưa tay xoa xoa mặt mình, làm tan đi những vết sưng trên mặt, sau đó đứng dậy vặn vẹo eo, ho nhẹ một tiếng, nói: "Cái bệnh không dậy nổi của ta, lại khỏi rồi!

Thật thần kỳ ha!" Phục Hy liếc mắt, đột nhiên nói: "Bạn của ngươi, là Thái Nhất đúng không!" "Không phải, đừng nói bậy, ta không nói gì cả." "Ha ha..." Trở lại đỉnh Thần Mộc, sau khi uống một trận rượu, Phục Hy lại kéo Ngô Sở cùng ra ngoài tìm Nữ Oa và những người khác.

Sau đó, mọi người đi ngược dòng Đại Hà, tiếp tục du ngoạn.

Có bốn vị Đại La tọa trấn, vấn đề an toàn Ngô Sở căn bản không

cần phải lo lắng.

Chỉ là mặt sông Đại Hà quá rộng, lầu thuyền đi giữa Đại Hà, giống như thuyền trôi trên biển, đi thuyền lâu ngày sẽ có chút nhàm chán.

Thế là họ đành chuyển hướng vào một dòng sông nhỏ đổ vào Đại Hà.

Đáng tiếc, có Phục Hy ở đây, Hậu Thổ tiểu thư tả và những người khác đều không chịu xuống nước chơi đùa cùng Ngô Sở.

Cứ như vậy, họ lại chơi thêm mấy chục năm nữa mới quay về Tử Ngọc Sơn.

Và cũng chính lúc này, dao động Đại Đạo lại truyền đến lần nữa, mấy vị cường giả Đại La cảnh lần lượt ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, sau đó ngồi xếp bằng, nguyên thần tiến vào trong pháp tắc Đại Đạo.

Tiểu hồ ly nhìn Hậu Thổ tiểu thư tả đang yên lặng ngồi một bên, hỏi: "Tả tả, xảy ra chuyện gì vậy?" Vừa hỏi vừa nhìn về phía Ngô Sở.

Ngô Sở nhún vai, xòe tay nói: "Tuy cảm giác dao động Đại Đạo rõ ràng hơn, nhưng ta không có bản lĩnh như họ, có thể men theo luồng dao động này để đi 'xem trận' đâu." Hậu Thổ tiểu thư tả cầm ly rượu, nhẹ nhàng lắc lư, lắc đầu nói: "Chắc là giữa tam tộc lại bắt đầu đại chiến rồi!

Hơn nữa, trận chiến lần này rõ ràng kịch liệt hơn trước đây." Quả nhiên, không bao lâu sau, Thanh Khâu Ly là người đầu tiên thoát khỏi trạng thái xem trận, nói: "Phượng Chủ và Kỳ Lân Thủy Tổ đang đại chiến ở đại địa phương Tây, cũng không biết vì sao, chậc chậc…" Nghe vậy, Ngô Sở cũng không khỏi cười khổ.

Tam tộc kiêu ngạo tự đại a!

Cũng không biết ma đầu kia đã dùng kế gì mà cũng trúng chiêu

được?

Hay là hai tộc đánh qua đánh lại, thật sự đánh ra lửa giận rồi?

Thanh Khâu Ly lại nói: "Không nói với các ngươi nữa, ta cũng phải tiếp tục đi 'xem trận' đây." Nàng nói xong, trực tiếp độn về tiểu viện của mình, bắt đầu 'bế quan xem trận'.

Phục Hy và Nữ Oa lúc này cũng tỉnh lại từ 'trạng thái xem trận', nói với họ một câu rồi cùng nhau trở về viện của mình, làm chuyện giống như Thanh Khâu Ly.

Ngô Sở nhíu mày, thầm nghĩ: Chuyện này có cần nói với sư phụ không?

Nhưng nghĩ lại, chuyện mà ngay cả Nữ Oa họ cũng biết, lão tổ sao có thể không biết được?

Phải làm thế nào, đâu cần hắn phải lo!

Xoa cằm suy nghĩ một lúc, Ngô Sở bèn nói: "Ta cũng đi bế quan đây, trước đó ta không phải là không thể tĩnh tâm lĩnh ngộ pháp tắc Đại Đạo trong dao động Đại Đạo sao!

Bây giờ chính là lúc khảo nghiệm định lực của ta, nếu ta có thể dễ dàng nhập định trong dao động Đại Đạo lớn như vậy, thì sau này sẽ không cần lo bị người khác ảnh hưởng nữa." Hậu Thổ tiểu thư tả gật đầu, "Được, ngươi đi đi!" Trận đại chiến giữa hai cường giả mạnh nhất của hai tộc kéo dài suốt mấy năm, đại địa phương Tây lại một lần nữa bị đảo lộn, vô số núi sông vỡ nát, địa mạch tổn thương vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng cuối cùng không ai làm gì được ai, thế là họ lại rất ăn ý mà dừng tay.

Tuy nhiên, trận chiến giữa những người mạnh nhất tuy đã dừng lại sau vài năm, nhưng cuộc chiến tranh sau đó giữa hai tộc đã chuyển

thành toàn diện khai chiến.

Không chỉ ở đại địa phương Tây, những nơi khác, hai tộc cũng không hề nhượng bộ nhau.

Ngay cả xung quanh Tử Ngọc Sơn cũng thỉnh thoảng bùng nổ đại chiến.

Điều này cũng khiến Hậu Thổ tiểu thư tả không thể không trở về bộ lạc tọa trấn, khởi động Vu trận, để bộ lạc không bị ảnh hưởng bởi cuộc đại chiến giữa hai tộc.

Mà Nữ Oa và những người khác sau khi 'xem trận' lúc này hiển nhiên đã có thu hoạch, vẫn đang trong trạng thái nhập định ngộ đạo, chưa tỉnh lại.

Một ngày nọ, Ngô Sở vừa mới thích ứng với những dao động Đại Đạo không lâu, đang trong lúc nhập định, đại trận hộ sơn của Tử Ngọc Sơn liền truyền đến từng trận dao động.

Hiện nay đại cục của Tử Ngọc Sơn này do tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly hai vị chủ trì, Lão Viên và Bạch Trạch thì phụ trợ họ.

Cảm nhận được dao động từ đại trận hộ sơn, tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly bàn bạc với Thần Mộc một chút, liền mượn uy năng của trận pháp, lén lút chạy ra ngoài xem. "Đó không phải là Phong Ngân sao?" Hai người đồng thanh nói, sau đó nhìn nhau, "Tiểu Vũ, bây giờ làm sao đây?" Tiểu Nguyệt Linh hiển nhiên không có chủ ý bằng tiểu hồ ly, hỏi.

Tiểu hồ ly nhíu đôi mày thanh tú, nói: "Tuy tên Phong Ngân kia có hơi ngốc, nhưng cũng coi như đã sống ở Tử Ngọc Sơn chúng ta một thời gian, con phượng hoàng nhỏ kia thì càng không cần phải nói, hay là trước tiên ngăn cản họ đã!

Dù có thật sự muốn đánh, cũng đừng đánh ở địa giới Tử Ngọc

Sơn của chúng ta chứ!" Tiểu Nguyệt Linh gật đầu lia lịa, cảm thấy tiểu hồ ly nói rất có lý, thế là liền nhảy ra ngoài, kêu lên: "Hai người các ngươi đừng đánh nữa!

Có chuyện gì, tại sao không thể ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng?

A Sở ca đã nói, đánh đánh giết giết không giải quyết được vấn đề gì đâu." "Hả?

Tiểu Nguyệt Linh (Nguyệt Linh đại sư)!" Tiểu kỳ lân và tiểu phượng hoàng kêu lên một tiếng, sau đó lại hừ nhẹ một tiếng, trừng mắt nhìn nhau, nhưng cuối cùng cũng dừng tay, thu lại linh bảo, "A Sở đạo hữu (A Sở tiền bối) đâu?" "A Sở ca đang bế quan, hai người các ngươi sao lại đánh nhau ở địa giới Tử Ngọc Sơn chúng ta?" Tiểu Nguyệt Linh xoa trán, vẻ mặt rất mệt mỏi.

Tiểu phượng hoàng cười nói: "Bây giờ Phượng tộc và Kỳ Lân tộc chúng ta đã toàn diện khai chiến, gặp phải mấy tên ngốc Kỳ Lân tộc này, đương nhiên là phải giết!" "Ta cũng vậy, gặp phải đám gà lôi Phượng tộc này, nên giết thì cứ giết!" "Hừ!" Hai người lại trừng mắt hừ giận, rồi quay đầu đi. "Vậy các ngươi đi nơi khác đánh có được không?

A Sở ca đang bế quan, như vậy sẽ ảnh hưởng đến huynh ấy." Tiểu Nguyệt Linh rất thẳng thắn nói.

Thế là một phượng một kỳ lân bị nàng làm cho nghẹn họng.

Chương 341

Đây là khuyên can sao?!

Tiểu Nguyệt Linh hiển nhiên không nhận ra lời nói của mình có chút khó nghe, thấy hai người trố mắt nhìn mình, nàng lại hỏi: "Sao các ngươi lại xuất hiện ở Tử Ngọc Sơn chúng ta?" "Phụ thân ta bảo ta đến!" Hai người đồng thanh nói, rồi lại trừng mắt nhìn nhau.

Tiểu Nguyệt Linh hiển nhiên không hiểu, tại sao phụ thân của họ lại bảo họ đến Tử Ngọc Sơn vào lúc này?

Chẳng lẽ muốn kéo Tử Ngọc Sơn của họ vào cuộc đại chiến này?

Nghĩ vậy, đôi mày thanh tú của tiểu Nguyệt Linh nhíu lại, hỏi: "Các ngươi đến đây, có mang theo lời gì không?

Phụ thân các ngươi chắc chắn đều đã dặn dò rồi chứ!" "Vào trong trước đã!" Lúc này, bóng dáng Ngô Sở xuất hiện bên cạnh tiểu Nguyệt Linh. "A Sở đạo hữu (A Sở tiền bối)!" Tiểu kỳ lân và tiểu phượng hoàng lần lượt hành lễ với Ngô Sở, Ngô Sở cũng đáp lễ.

Tiểu Nguyệt Linh vui mừng nói: "A Sở ca, huynh xuất quan rồi!" Ngô Sở đưa tay xoa đầu nàng, cười nói: "Vốn dĩ nhập định trong dao động Đại Đạo cũng không sâu, đại trận hộ sơn này vừa dao động là ta cảm ứng được.

Không ngờ lại là hai vị.

Vào trong ngồi đi!

Tiện thể cũng nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra." Phong Ngân và Phượng Tịch nhìn nhau, lại hừ nhẹ một tiếng, quay đầu đi, rồi đi theo Ngô Sở vào Tử Ngọc Sơn.

Ba người đến đại điện ngồi xuống, tiểu hồ ly pha trà cho họ, còn

tiểu Nguyệt Linh thì vào bếp làm chút đồ ăn ngon, định dùng mỹ thực để hòa giải mối quan hệ của họ.

Ngô Sở nhìn hai 'tiểu bối' này, hỏi: "Ta rất tò mò, lúc đầu ta không phải đã nói với các ngươi, ma giáo ở đại địa phương Tây kia, mục đích chính là khơi mào chiến tranh giữa các ngươi sao?

Tại sao các ngươi biết rõ như vậy mà vẫn đánh nhau?" Hai người cùng lúc mở miệng, nhưng khi phát hiện đối phương cũng muốn nói thì lại hừ nhẹ một tiếng, đồng thời ngậm miệng, một bộ dáng đối chọi gay gắt.

Ngô Sở chỉ vào Phong Ngân, "Nào, ngươi nói trước đi!" "Dựa vào đâu mà hắn nói trước?" Tiểu phượng hoàng không phục nói. "Vậy ngươi nói trước đi!" Ngô Sở trợn mắt trắng với tiểu phượng hoàng, "Chuyện này có gì đáng tranh cãi?

Các ngươi tranh giành ở bên ngoài, ta không quản được, nhưng đây là Tử Ngọc Sơn, nể mặt một chút được không?" Phong Ngân nghe vậy, không khỏi ho nhẹ một tiếng, bất giác đưa tay sờ mông, dường như lại nhớ đến những chuyện cũ không thể quay đầu khi bị đánh tàn nhẫn lúc trước.

Tiểu phượng hoàng bĩu môi, nhận lấy tách trà thơm từ tiểu hồ ly, nhấp một ngụm, bình ổn lại cảm xúc, nói: "Ban đầu, thực ra chúng ta đều rất kiềm chế.

Lần này Phượng tộc chúng ta đến đại địa phương Tây, chủ yếu cũng là muốn diệt trừ triệt để đám ma nghiệt kia." Ngô Sở khẽ gật đầu, rất hiểu suy nghĩ của họ, dù sao ma đầu của ma giáo dám động đến dòng chính của Phượng tộc, điều này đã chạm đến giới hạn của Phượng tộc rồi.

Phượng Tịch tiếp tục nói: "Lúc đầu, hai bên chúng ta thậm chí còn mang thái độ hợp tác với nhau để triển khai tìm kiếm.

Nhưng theo thời gian, khi hai bên tìm được càng nhiều linh bảo trong quá trình tìm kiếm ma tích, mâu thuẫn ngầm cũng dần dần nhiều lên.

Kết quả có một lần, một cường giả Kỳ Lân tộc âm thầm dòm ngó một kiện cực phẩm linh bảo, đã ra tay hạ sát cường giả Phượng tộc chúng ta…" "Vu khống, đây tuyệt đối là vu khống…" Phong Ngân kêu lên.

Phượng Tịch hừ lạnh: "Ngươi có từng đến đại địa phương Tây chưa?

Ngươi có biết tình hình bên đó thế nào không?

Ngươi không biết gì cả, ngậm miệng lại cho ta được không?" "…" 'Lực chiến đấu' trên miệng của Phong Ngân này hoàn toàn không địch lại được con phượng hoàng nhỏ này a!

Ngô Sở thầm cười, ra hiệu cho Phong Ngân bình tĩnh lại, tiếp tục nghe. "Bên Kỳ Lân tộc, cũng giống như tên ngốc này, chết cũng không thừa nhận, phụ thân ta tức không chịu nổi, liền đánh nhau với họ." Ngô Sở đoán chừng, Phượng Ly ra tay hẳn là lần hắn tỉnh lại từ trong tu hành.

Phong Ngân hừ nhẹ: "Ngươi là Phượng tộc, ngươi đương nhiên nói như vậy!" Ngô Sở liếc nhìn hai người, lại hỏi: "Vậy lần này tại sao lão tổ của hai tộc các ngươi lại ra tay?

Ma đầu kia còn chưa tìm được, hai tộc các ngươi đã đánh nhau trước rồi." Phượng Tịch nghiến răng nói: "Cũng là do đám ngốc kia vô sỉ, lại dám đánh lén, khiến phụ thân ta và cửu thúc của ta bị trọng thương, tổ phụ ta tức không chịu nổi, liền ra tay." Ngô Sở nhíu mày, "Có thể dùng phương thức đánh lén, khiến hai vị cường giả Đại La cảnh bị trọng thương, người ra tay là cường giả nào của Kỳ Lân tộc vậy?" Ngô Sở nhìn về phía Phong Ngân, Phong Ngân có chút vô tội

chớp mắt, "Đó căn bản không phải là cường giả Kỳ Lân tộc chúng ta, nhưng Phượng tộc không tin!" Ngô Sở nhìn về phía Phượng Tịch, "Với tu vi của tổ phụ ngươi, chắc sẽ không không rõ chứ!" Phượng Tịch trừng mắt nhìn Phong Ngân nói: "Chính vì tổ phụ ta biết đó là cường giả Kỳ Lân tộc, nên mới đánh nhau với Kỳ Lân Thủy Tổ.

A Sở đạo hữu căn bản không biết đám ngốc Kỳ Lân tộc kia vô sỉ đến mức nào, họ lại còn nói phụ thân ta và cửu thúc ta giả vờ bị thương…" "…" Ngô Sở cũng có chút không biết nói gì.

Với tu vi của Phượng Chủ và Kỳ Lân Thủy Tổ, lẽ nào họ không thể tính toán ra kết quả?

Trừ phi thiên cơ của phương thiên địa kia đã bị xáo trộn, nhưng một khi thiên cơ bị che lấp, chẳng lẽ còn không đủ để nói rõ có người muốn hai tộc họ đánh đến chết sao?

Nếu thật sự là bên Kỳ Lân tộc âm thầm ra tay, vậy Kỳ Lân tộc đúng là rất vô sỉ, cũng rất vô tri.

Đám hồ ly Thanh Khâu kia, có thể vô tri như vậy sao?

Ngô Sở liếc nhìn tiểu hồ ly, cảm thấy tổ phụ của nàng là Thanh Khâu Thần, không phải là hồ ly vô tri.

Thế là hắn ra hiệu cho Phong Ngân, "Nào, nói xem cách nhìn của ngươi!" Phong Ngân nhíu mày, nói: "Cơ bản cũng gần giống như nàng kể, nhưng bên chúng ta không hề làm những chuyện vô sỉ đó.

Tuy ta không đến đại địa phương Tây, nhưng ngũ thúc của ta đã đi!

Ngũ thúc của ta cũng bị trọng thương, lúc trở về dưỡng thương đã nói với ta, đám gà lôi Phượng tộc kia dùng thủ đoạn vô sỉ giả vờ bị thương để dụ họ đến thăm, kết quả lại đột nhiên ra tay với họ…" Nghe vậy, Ngô Sở càng thêm cạn lời.

Lẽ nào những chuyện này đều do lão ma đầu La Hầu kia sắp đặt?

Nếu đúng vậy, thủ đoạn của La Hầu quả thực quá mạnh mẽ!

Nếu ma đầu này mạnh như vậy, sao lại bị ngã ngựa ở chỗ hắn?

Ngô Sở hồi tưởng lại, nghĩ đến hai lần mình giao thủ với phân thân của La Hầu, dường như đều xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.

Một lần là Hậu Thổ tiểu thư tả đột nhiên xuất hiện, một lần là lão tổ sư phụ đột nhiên xuất hiện, cho nên… cho nên nói, vận khí tốt, mới là thật sự tốt a!

Dù sao đến Tử Ngọc Sơn của hắn chỉ là một đạo phân thân của La Hầu, còn ma tổ ở đại địa phương Tây kia mới là chân thân của người ta.

Nếu không phải do ma đầu kia âm thầm khuấy động, thì chính là tiểu chiến dẫn đến đại chiến, đại chiến dẫn đến đại chiến kịch liệt hơn, hai bên không ai phục ai, mới biến thành bộ dạng bây giờ.

Còn nếu là do ma đầu kia âm thầm dùng kế, vậy thì phải đánh giá lại thủ đoạn của lão ma đầu này rồi!

Quả thực là không thể tưởng tượng, nghe mà rợn người! "Vậy hai người các ngươi sao lại chạy đến Tử Ngọc Sơn của ta?" Ngô Sở nhìn họ, rồi lại nói với tiểu phượng hoàng: "Phụ thân ngươi đều đã bị trọng thương rồi, ngươi còn có thời gian đến chỗ ta?" Tiểu phượng hoàng bĩu môi, có chút bất đắc dĩ nói: "Phụ thân ta nói, lần này Phượng tộc và Kỳ Lân tộc có khả năng sẽ toàn diện khai chiến, đám ngốc kia có khả năng sẽ đến đây hỏi kế ngươi, ông ấy bảo ta qua đây trông chừng họ, bảo ngươi đừng giúp đám ngốc đó." Ngô Sở nhìn về phía Phong Ngân, Phong Ngân gật đầu nói: "Ngũ thúc và phụ thân ta cũng bảo ta qua đây với ý này.

Lần này Phượng tộc ở đại địa phương Tây có nhắc đến A Sở tiền

bối, cho nên họ cũng lo lắng A Sở tiền bối sẽ bày mưu tính kế cho họ." Ngô Sở nghe vậy, thầm kinh ngạc, mình đã nổi tiếng đến vậy rồi sao?

Ngay cả hai tộc này cũng phải kiêng dè tài trí của mình?

Kết quả ngay lúc Ngô Sở đang thầm đắc ý, Nghệ Bảo nói trong thức hải của hắn: "Đừng có đắc ý ngốc nghếch nữa, ta đoán họ lo lắng sư phụ của ngươi sẽ can thiệp." "…" Được rồi!

Ngô Sở lặng lẽ dẹp đi tâm tư đắc ý đó, nhìn về phía tiểu kỳ lân và tiểu phượng hoàng, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Thực ra điều các ngươi nên lo lắng không phải là ta sẽ giúp ai, mà là sau khi hai tộc các ngươi toàn diện khai chiến, Long tộc sẽ đứng ở vị trí nào?

Thậm chí là, sau chiến tranh nếu các ngươi lưỡng bại câu thương, có bị Long tộc đánh bại từng người một không…" Ngô Sở khẽ lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ: Cuộc đại loạn chiến giữa tam tộc, không lẽ sẽ bắt đầu từ đây sao?

Vài năm, mười mấy năm, mấy chục năm, trăm năm, mấy trăm năm… Đại chiến giữa Kỳ Lân tộc và Phượng tộc, từ điểm lan ra diện, toàn diện bùng nổ, và mức độ kịch liệt của cuộc đại chiến cũng ngày càng mãnh liệt, đại địa sụp đổ, núi sông vỡ nát.

Sinh linh hai tộc có thể nói là thương vong thảm trọng, thậm chí sự kiện cường giả Đại La cảnh vẫn lạc cũng thỉnh thoảng xảy ra.

Chương 342

Ngay cả bên ngoài Tử Ngọc Sơn này, cũng thường xuyên thấy thi thể sinh linh hai tộc từ trên không rơi xuống.

Chỉ vì có Phượng Tịch và Phong Ngân ở đây, Ngô Sở cũng không tiện chạy ra ngoài nhặt xác trước mặt họ, chỉ có thể trơ mắt nhìn những thi thể đó bị những mãnh thú, mãnh cầm khác tha đi.

Ngay cả tiểu Nguyệt Linh đôi khi cũng lẩm bẩm với Ngô Sở: Tiếc quá, toàn là nguyên liệu nấu ăn hảo hạng!

Lúc này, Ngô Sở sẽ xoa đầu nàng, an ủi: Đừng như vậy, khách đến là khách, chúng ta ít nhiều cũng phải nể mặt tiểu phượng hoàng và tiểu kỳ lân một chút.

Ngô Sở cũng không biết cuộc chiến giữa hai tộc khi nào sẽ kết thúc?

Càng không rõ, Long tộc lần này sẽ đóng vai trò gì?

Đến lúc đó có nhân cơ hội chiếm hời không?

Hắn chỉ ở lại Tử Ngọc Sơn, ngồi xem thiên hạ phong ba bão táp.

Phục Hy, Nữ Oa và Thanh Khâu Ly, họ vẫn chưa xuất quan, làm giống như họ còn có Hỏa Hồng Cung ẩn mình trong tầng mây sâu.

Lời nói 'phong vân tụ hội, quan đạo thiên hạ' mà Hồng Vân nói với Trấn Nguyên Tử lúc trước, chính là chỉ tình huống hiện tại.

Những cường giả Đại La cảnh đó, thần du thái hư, trong pháp tắc Đại Đạo cảm ngộ những dao động Đại Đạo do các cường giả dẫn động, từ đó lĩnh ngộ quá trình diễn hóa của các loại Đại Đạo.

Đáng tiếc, Ngô Sở vẫn chưa có thực lực này, nếu không, lúc này

hắn cũng sẽ không ngồi đây, nhàm chán cắn hạt dưa như một kẻ nhàn rỗi.

Hạt dưa là hạt dưa hấu, kích cỡ tự nhiên không nhỏ, hạt nhỏ nhất cũng to bằng ngón tay cái, phần thịt bên trong cũng không nhỏ, sau khi được tiểu Nguyệt Linh rang lên, bóc ra cũng dễ dàng.

Phong Ngân cũng đến chỗ tiểu hoa tiên Hoa Phỉ Nhi xin ít hạt dưa, đến bên bệ cây, ngồi xổm cạnh Ngô Sở, cùng nhau lẳng lặng cắn hạt dưa.

Lần này đến Tử Ngọc Sơn, đãi ngộ của Phong Ngân rõ ràng tốt hơn lần trước nhiều.

Lần trước là bị Ngô Sở bắt vào, không chỉ bị đánh một trận vào mông, sau này vì miếng ăn, hắn thậm chí còn bị buộc phải đi lao động, giống như bị ép kinh doanh vậy.

Còn lần này, hoàn toàn là đến để hưởng thụ.

Chỉ là nhìn bên ngoài đại chiến, họ lại ở đây hưởng phúc, Phong Ngân luôn cảm thấy có chút áy náy với già trẻ lớn bé trong tộc.

Thấy Ngô Sở ngây người nhìn ra ngoài trời, Phong Ngân im lặng hồi lâu, cuối cùng không nhịn được hỏi hắn: "A Sở tiền bối, ngài có phải muốn làm gì đó không?" Ngô Sở vừa thấy một thi thể mãnh cầm từ ngoài trời rơi xuống, chớp chớp mắt, lặng lẽ lau đi giọt lệ bi thương nơi khóe miệng, lắc đầu nói: "Đừng nói bậy, ta không có." Đúng lúc này, một con hắc long từ trên trời rơi xuống, đập vào đại trận của Tử Ngọc Sơn, dấy lên một mảng phù văn màu tím, thân rồng đen khổng lồ như con lươn ngoằn ngoèo trên không, muốn giãy giụa đứng dậy.

Trong móng vuốt rồng khổng lồ của nó, còn đang nắm một con tiểu long màu vàng kim cũng đang giãy giụa, so với thân thể dài mười

mấy dặm của nó, trông như con lươn vàng nhỏ.

Ngô Sở thấy vậy, không khỏi ha ha cười lớn đứng dậy, nói: "Trên trời lại còn có thể rơi thịt rồng, mà còn rơi một lúc hai cục, đây thật là… duyên phận a!" Ánh tím lóe lên, từng sợi xích thần màu tím từ trong đại trận vươn ra, trong nháy mắt đã trói chặt con hắc long và con tiểu kim long kia, sau đó bị đại trận Tử Ngọc Sơn truyền tống vào trong.

Ở Tử Ngọc Sơn này, Ngô Sở có thể mượn uy lực của đại trận hộ sơn, nghiền ép tất cả sinh linh dưới cảnh giới Đại La.

Cho nên con hắc long này, căn bản không thể thoát khỏi sự trói buộc đó.

Tuy con hắc long này cũng có tu vi Thái Ất cảnh, nhưng Ngô Sở bây giờ cũng đã vào Thái Ất cảnh, hơn nữa cảnh giới này cũng đã đi được hơn nửa chặng đường, tu vi thực ra cũng không thể nói là thấp.

Còn về con tiểu kim long kia, lúc này sớm đã bị Ngô Sở bỏ qua, tu vi thấp kém, rõ ràng là một con rồng nhỏ còn trong giai đoạn ấu sinh, chỉ có giá trị làm sủng vật.

Tuy không biết tại sao lại có Long tộc xuất hiện ở đây, nhưng xem ra, chắc là Long tộc cũng bị kéo vào cuộc đại chiến lần này rồi, đây quả thật là tam tộc đại chiến a!

Ngô Sở lặng lẽ cảm thán! "A Sở tiền bối, nó còn chưa chết!" Phong Ngân ở bên cạnh nhắc nhở.

Nói nhảm!

Không thì ta trói nó làm gì?

Ngô Sở thầm phỉ nhổ trong lòng, liếc hắn một cái, "Ngươi muốn nói gì?" Phong Ngân mấp máy môi, ho nhẹ nói: "Ý của ta là, nếu A Sở tiền bối cần, có thể để ta đi giúp nó giải quyết triệt để nỗi đau của nó,

nó bị thương khá nặng!" Những thứ khác ta không tiện nêu ví dụ cho các ngươi, cứ lấy những cây cỏ dại kia ra nói đi!

Bên kia, con hắc long bị trói đã giãy giụa kêu lên, "Tiền bối, A Sở tiền bối, là ta đây!

Là ta đây!

Hải Mãng tộc Ô Trảm đây!" "…" Ngô Sở ngẩn ra, nhìn Phong Ngân, dường như đang hỏi: Thật sự là nó sao?

Phong Ngân cũng ngây ra, lắc đầu nói: "Khí tức và thân thể đều khác rồi, hơn nữa Ô Trảm không phải là một con hắc giao sao?

Lẽ nào nó hóa rồng rồi?

Tu vi thì mạnh lên rất nhiều.

Còn con tiểu kim long kia, lẽ nào là con trai nó?" "Có chút thường thức đi được không, hắc long sao có thể sinh ra kim long?" Tuy có chút không dám tin, nhưng nếu đã là 'giao cũ quen biết', cũng không tiện giả vờ không biết, để Phong Ngân đi giải quyết nỗi đau của nó.

Ngô Sở thả con hắc long ra, hắc long xoay một vòng trên không, hóa thành dáng vẻ tráng hán cơ bắp uy vũ của Ô Trảm, thân thể loạng choạng một chút, dường như sắp rơi từ trên không xuống.

Con tiểu kim long kia cũng biến thành một đứa nhóc ba bốn tuổi, trên trán còn có hai cái sừng rồng non mới nhú, trong suốt, nói ra cũng có chút đáng yêu.

Không lẽ thật sự là con trai của tên Ô Trảm này!

Ngô Sở giơ tay phất một cái, đỡ lấy Ô Trảm và tiểu long, kéo họ lên bệ gỗ bên cạnh Thần Mộc, hỏi: "Sao ngươi lại chạy đến chỗ ta?

Mà hình như bị thương không nhẹ, ai đánh ngươi?

Bên Long tộc các ngươi, không lẽ cũng tham chiến rồi chứ?

Thằng nhóc này là ai?

Con trai ngươi?

Không lẽ là ngươi tư thông với long nữ, bị truy sát đó chứ!" Một loạt câu hỏi khiến Ô Trảm có chút mơ màng, không biết trả lời câu nào trước.

Đứa nhóc kia cũng có chút rụt rè nép vào bên cạnh Ô Trảm, đôi mắt to ngơ ngác mang theo vẻ tò mò, nhìn mọi thứ xa lạ xung quanh.

Trên tán cây, không ít tiểu hoa tiên đều chui ra từ những cành lá rậm rạp, tò mò nhìn đứa nhóc có hai cái sừng rồng non trên đầu.

Mãi đến khi nhìn thấy Phong Ngân, Ô Trảm mới thở phào một hơi, nói: "Kỳ Lân tộc quả nhiên có kỳ lân đến đây, vậy bên Phượng tộc chắc cũng có phượng hoàng đến đây!" Tiểu phượng hoàng Phượng Tịch đang học tiểu Nguyệt Linh làm đồ ăn ngon nghe thấy động tĩnh bên ngoài, thò đầu ra khỏi bếp, tò mò nhìn Ô Trảm và con tiểu long kia.

Ô Trảm cũng nhìn về phía nàng, sau đó lộ vẻ đã hiểu. "Mục đích ngươi đến đây, không lẽ cũng là để Tử Ngọc Sơn ta đứng ngoài cuộc!" Ngô Sở cảm thấy có chút buồn cười, nhưng nghĩ lại lời của Nghệ Bảo, lại thấy rất bình thường.

Những con rồng khác có thể không biết chuyện Ngô Sở bái một vị lão tiền bối làm sư phụ, nhưng Chúc Long sao có thể không biết!

Tuy Chúc Long chắc chắn cảm thấy Ngô Sở nể mặt mình, sẽ không dễ dàng giúp Kỳ Lân tộc và Phượng tộc tính kế Long tộc họ, nhưng Long tộc cũng không thể vì vậy mà không có chút biểu hiện nào chứ!

Thái độ cần làm vẫn phải làm, để không bị hai tộc kia nhìn ra manh mối gì.

Chương 343

Quả nhiên, Ô Trảm gật đầu, sau đó ngồi xếp bằng xuống, vừa nói: "Người làm ta trọng thương là một con cự ưng, chắc đã nửa chân bước vào cảnh giới Đại La rồi!

Tuy ta đi dọc theo con sông lớn kia, nhưng để bảo vệ nó, ta vẫn bị nó đánh bị thương." Ô Trảm nói, nhìn con tiểu kim long có chút ngốc nghếch bên cạnh.

Ngô Sở nghe vậy, lông mày khẽ nhíu lại, rất nghi ngờ con cự ưng kia rốt cuộc có phải là cường giả Phượng tộc thực sự không.

Tuy nói Phượng tộc thống lĩnh thiên hạ phi cầm nhất tộc, nhưng Phượng tộc hiện tại đang đánh nhau đến sống chết với Kỳ Lân tộc, sao lại có thể vô tri đến mức đi chọc giận Long tộc?

Lẽ nào họ không sợ Long tộc và Kỳ Lân tộc hợp lực đánh bại Phượng tộc trước?

Thế là Ngô Sở lại nhắc lại chuyện cũ, hỏi: "Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đánh nhau đến sống chết, Long tộc các ngươi cũng tham gia vào rồi?" Ô Trảm gật đầu, nói: "Tuy ban đầu muốn đứng ngoài cuộc, nhưng thế sự khó lường, trên con sông lớn ở phương Nam, Long tộc bị Phượng tộc trọng thương, thủy quân của con sông lớn đó bị Phượng tộc vây công, lại bị đánh lén, suýt nữa mất mạng…" "…" Ngô Sở hoàn toàn mộng mị, tại sao Phượng tộc lại làm như vậy?

Nhiều chuyện, không ở vị trí đó, người ngoài nhìn vào, quả thực vô lý.

Giống như bây giờ Phượng tộc kéo cả Long tộc vào chiến trường, biết rõ ma đầu phương Tây kia tu luyện Sát Lục Đạo, họ đánh càng thảm, giết càng hung, lão ma đầu kia càng vui sướng.

Nhưng tam tộc Hồng Hoang vẫn làm như vậy, cứ như mất trí tập thể.

Theo Ngô Sở thấy, Phượng tộc quả thực ngu không ai bằng.

Nhưng nghĩ lại Phượng Ly và Thanh Loan họ cũng không giống hạng ngu xuẩn, tin rằng Phượng Chủ chắc chắn cũng không phải là đồ ngốc.

Nghệ Bảo lặng lẽ phân tích một hồi, nói trong thức hải của Ngô Sở: "Chắc là Phượng tộc cũng không muốn thấy Long tộc chiếm hời sau khi hai tộc họ lưỡng bại câu thương!

Thay vì để kết quả như vậy xảy ra, chi bằng kéo cả Long tộc vào." "Nhưng Phượng tộc không sợ Kỳ Lân tộc và Long tộc kết minh sao?" Ngô Sở thầm nói.

Nghệ Bảo lại nói: "Giống như ngươi nói lúc đầu, mâu thuẫn giữa Phượng tộc và Long tộc, nhỏ hơn nhiều so với mâu thuẫn giữa Long tộc và Kỳ Lân tộc.

Kết minh với Kỳ Lân tộc, lợi ích mà Long tộc nhận được hiển nhiên không lớn như tưởng tượng, phải không?

Nếu mọi thứ đều xuất phát từ lợi ích, ngược lại Phượng tộc làm chuyện này là đáng tin cậy nhất." "Ai!

Thôi, không quan tâm họ nữa, dù sao cũng không liên quan gì đến chúng ta!" Ngô Sở lặng lẽ nói: "Cho dù ma đầu kia cuối cùng đắc thế, tu vi tăng vọt, quay lại tìm chúng ta gây phiền phức, ta ở đây còn có phân thân của sư phụ lưu lại tọa trấn mà!" Chuyện lớn như vậy, Ngô Sở cũng rõ, mình không thể tham gia được.

Nhưng trong lòng ít nhiều vẫn có chút cảm giác thất bại, ban đầu hắn tưởng rằng, mình đã nhắc nhở tam tộc rõ ràng như vậy, tam tộc ít nhiều cũng sẽ chú ý một chút, áp chế được ma đầu kia.

Ma đầu kia bị áp chế càng ác, hắn ở đây càng an toàn.

Nhưng ai ngờ, tam tộc lại kiêu ngạo tự đại như vậy, như thể mất trí tập thể!

Ngô Sở liếc nhìn Ô Trảm, lại nhìn về phía con tiểu kim long, hỏi: "Đứa trẻ này là ai?

Sao ngươi đến đây còn mang theo nó?

Không lẽ thật sự là con riêng của ngươi với long nữ nào đó chứ!" Ô Trảm mặt đen kịt… tuy mặt hắn vốn đã rất đen, "Nó chính là con trai của thủy quân con sông lớn kia, tiền bối cứ gọi nó là Hoàng Long là được…" Hoàng Long?!

Không lẽ chính là vị Hoàng Long Chân Nhân nghèo rớt mồng tơi thời kỳ Phong Thần đó sao!

Nói nghĩa khí nhất, ăn đòn đau nhất.

Tuy là một trong Thập Nhị Kim Tiên, nhưng linh bảo lại chẳng có mấy món, bất kỳ một 'tam đại' nào có linh bảo tốt cũng có thể xử lý ông ta.

Ai!

Chắc là vị Thập Nhị Kim Tiên mất mặt nhất rồi.

Ngô Sở nhìn nhân vật rõ ràng không giống tính cách hướng ngoại trong truyền thuyết này… có lẽ là vì nó vẫn còn là một con rồng con!

Trong lòng lặng lẽ nghĩ.

Nhưng nghĩ lại, Ngô Sở lại cảm thấy có chút không thể nào là vị Hoàng Long Chân Nhân kia.

Dù sao bây giờ cách thời kỳ Phong Thần, còn cách một hai lượng kiếp nữa!

Hoàng Long có ngu đến đâu, cũng không thể ngu đến mức thời gian dài như vậy mà không thể bước vào cảnh giới Đại La chứ!

Tuy nói thời kỳ này, cường giả Đại La nhiều như chó, nhưng nghĩ đến vô số sinh linh sống trên đại địa Hồng Hoang rộng lớn như vậy, trong cơ số khổng lồ đó, xuất hiện nhiều cường giả như vậy thực ra cũng không là gì, nhưng cảnh giới Đại La cũng không phải muốn vào là vào được.

Nhưng Hoàng Long Chân Nhân dù sao cũng là Long tộc, Long tộc cũng có pháp tu hành của riêng mình, lẽ nào ông ta lấy thân rồng, tu hành pháp tu hành của Long tộc, lại không thể đạt đến cảnh giới Đại La?

Trừ phi… lẽ nào là vì chuyện lần này, khiến cho Hoàng Long này xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, không được Long tộc dốc sức bồi dưỡng?

Cho nên mới khiến ông ta trở nên rất yếu?

Ngô Sở có chút không hiểu, rất khó để hắn coi con tiểu hoàng long trước mắt này là vị Tứ Vô Kim Tiên Hoàng Long Chân Nhân không pháp bảo, không đồ đệ, không đạo hạnh, không chiến tích trong tương lai.

Ô Trảm dừng lại một chút, đổi thành truyền âm, tiếp tục nói: "Mang nó đến đây, thực ra là ý của Chúc Long tiền bối.

Chúc Long tiền bối nói, vị thủy quân kia đã trọng thương, vị trí thủy quân chắc chắn phải đổi rồng, mẫu thân của nó cũng bất hạnh qua đời trong trận đại chiến đó, chính là để bảo vệ nó, lúc đó nó bị chấn ngất đi, còn chưa biết chuyện… Chúc Long tiền bối để vị thủy quân đó có thể an tâm, cũng coi như là bồi thường cho vị thủy quân đó!

Cho nên mới sắp xếp con trai của ông ấy đến chỗ tiền bối, và hy vọng tiền bối có thể thu nhận nó làm đồ đệ, che chở nó đến khi trưởng thành!" Hắn nói, từ trong lòng lấy ra một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, đưa lên, "Viên Nguyên Linh Bảo Châu này Chúc Long tiền bối bảo ta giao cho tiền bối, coi như là lễ bái sư của nó." Phong Ngân bên cạnh thấy Ô Trảm truyền âm với Ngô Sở, cũng không dám nghe lén, chỉ thấy Ô Trảm đột nhiên lấy ra một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, không khỏi trừng to hai mắt.

Thầm nghĩ: Tên này, không lẽ định dùng cực phẩm tiên thiên linh bảo để mời A Sở tiền bối bày mưu tính kế cho Long tộc họ sao!

Tên khốn, đúng là con lươn bùn hiểm độc a!

Ngô Sở lặng lẽ nhìn kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo Nguyên Linh Bảo Châu, nguyên thần hơi dò xét, liền có thể cảm nhận được các thuộc tính địa, phong, thủy, hỏa ẩn chứa bên trong bảo châu, thậm chí còn có một luồng khí tức pháp tắc Càn Khôn Đại Đạo, có thể nói là bên trong có càn khôn khác.

Nhìn viên bảo châu này, nội tâm Ngô Sở có chút rối rắm, đây rõ ràng là một viên linh bảo ẩn chứa pháp tắc Càn Khôn, và vì đạo pháp tắc Càn Khôn này, bên trong tự thành một giới.

Giới này tuy chỉ có một tia phôi thai của thiên địa, nhưng chỉ cần luyện hóa nó, theo Đại Đạo mà hắn tu luyện ngày càng hoàn thiện, tương lai viên châu này có lẽ còn có thể tiếp tục trưởng thành.

Nếu muốn thăng cấp Tử Ngọc Sơn thành động thiên, có lẽ viên châu này còn có thể giúp ích rất nhiều.

Ban đầu Thái Nhất từng nói với hắn, muốn biến phúc địa thành động thiên, phải có một kiện chí bảo tự mang pháp tắc Càn Khôn mới được.

Tuy viên châu này chưa phải chí bảo, nhưng ít nhất cũng là cực phẩm linh bảo mà, đúng không?

Nhưng nếu nhận Hoàng Long làm đồ đệ, chẳng phải là sẽ dính líu đến Long tộc sao?

Một bên là cám dỗ, một bên là thuốc độc, chuyện này...

Ngô Sở lắc đầu, nói: "Việc này không vội, các ngươi đã đến đây thì cứ ở lại dưỡng thương trước đi!

Chuyện giữa ba tộc các ngươi, ta bây giờ càng ngày càng không hiểu rõ rồi." Thấy Ngô Sở không nhận kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo kia, Phong Ngân cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó thuận theo lời của Ngô Sở, khẽ thở dài.

Ngô Sở thấy vậy, liền nói: "Tiểu tử nhà ngươi ranh ma như quỷ, ta không tin ngươi chưa từng hỏi ngũ thúc và phụ thân ngươi những vấn đề tương tự, nói thử xem nào!

Họ đã nói thế nào?" Phong Ngân ngẩn ra, lắc đầu nói: "Tuy có hỏi, nhưng ta dù sao cũng còn trẻ, có một số chuyện họ không muốn nói rõ với ta, ta biết làm sao được!" "..." … Cứ như vậy, Ô Trảm và tiểu Hoàng Long cũng ở lại Tử Ngọc Sơn.

Chương 344

Dần dần, số tiểu hoa tiên bên cạnh Ngô Sở càng ngày càng đông, các tiểu hoa tiên trên tán cây đều liên tiếp bay xuống, tụ tập bên cạnh lương đình gần hồ lớn.

Ngày qua ngày, sau khi đã quen thuộc, tính cách nhiệt tình hướng ngoại của tiểu Hoàng Long cũng dần bộc lộ ra, thường xuyên chạy đi giúp các tiểu hoa tiên làm việc.

Điều này càng khiến Ngô Sở thêm nghi ngờ, tiểu hoàng long này có phải chính là Hoàng Long Chân Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên tương lai không?

Xuất thân từ Long tộc, lại cũng tên là Hoàng Long, tính cách cũng như vậy, rất khó để Ngô Sở không coi nó như là giai đoạn ấu thơ của vị Hoàng Long Chân Nhân tương lai.

Tuy nói nếu Hoàng Long Chân Nhân sinh ra vào lúc này thì có vẻ hơi sớm.

Nhưng cũng không ai rõ vị Hoàng Long Chân Nhân đó rốt cuộc sinh ra vào thời kỳ nào.

Ngô Sở lại càng không rõ, chỉ có thể âm thầm suy đoán, lúc Nguyên Thủy nhận đồ đệ, có lẽ Hoàng Long Chân Nhân đã rời khỏi Long tộc, thậm chí quan hệ với Long tộc đã không còn lớn nữa.

Nếu không, lúc Na Tra, đệ tử đời thứ ba của Ngọc Hư Cung, giết chết tam thái tử Ngao Bính của Đông Hải Long Vương, sao ông ta lại không đứng ra nói giúp Long tộc một câu?

Hoàng Long Chân Nhân là một kẻ nghèo rớt mồng tơi, không được Nguyên Thủy lão đạo coi trọng cho lắm...

Nếu được Nguyên Thủy lão đạo coi trọng thì đã không phải là một kẻ nghèo rớt mồng tơi rồi.

Với tính cách của Nguyên Thủy lão đạo không ưa đám lông lá vảy sừng, việc ông ta có thể nhận Hoàng Long Chân Nhân, e rằng bên trong có ẩn tình khác.

Giống như bây giờ vậy, rõ ràng Long tộc hoàn toàn có thể tự mình che chở cho nó, chỉ cần họ muốn, nhưng Chúc Long vẫn đưa nó đến đây, thậm chí không tiếc dùng trọng bảo để dụ dỗ.

Thao tác của Chúc Long, Ngô Sở có phần không hiểu nổi, với quan hệ của hắn và Vu tộc, Chúc Long không cần thiết phải dùng cách này để trói buộc hắn và Long tộc lại với nhau chứ!

Nếu hắn không cẩn thận rơi vào cái bẫy này, chẳng lẽ Hậu Thổ có thể trơ mắt nhìn mà không quản sao?

Đến lúc đó Vu tộc cũng bị liên lụy vào, Chúc Long không nghĩ tới sao?

Nếu đã nghĩ tới, tại sao vẫn làm vậy?

Ngô Sở nằm trong suối nước nóng, hai mắt vô thần nhìn lên bầu trời, nơi chân trời xa xôi, mây bay cuồn cuộn theo sóng khí, ánh sáng của thuật pháp thỉnh thoảng lại bừng lên. "Vướng bận nhiều thế làm gì?" Bóng dáng Nghệ Bảo xuất hiện trên vai hắn, đôi chân trần đạp lên dòng suối ấm áp, nói: "Ta đã suy diễn một phen, cảm thấy Chúc Long làm vậy có mấy khả năng, ngươi có muốn nghe không?" "Nói thử xem!" "Đầu tiên, Chúc Long có thể chỉ đơn thuần muốn an ủi vị Thủy quân bị trọng thương kia, dù sao mất đi vị trí Thủy quân, lại mất đi thê tử, ông ta chắc chắn không phục." "Sau đó thì sao?" "Thứ hai, cũng có khả năng Chúc Long đang tìm cách bảo vệ tiểu hoàng long này, tránh cho nó bị những con rồng khác dụ dỗ, hoặc là để những con rồng khác mất đi cơ hội dùng tiểu hoàng long để uy hiếp vị Thủy quân kia.

Nếu là vậy thì nội bộ Long tộc không đoàn kết cho lắm." "Ngươi xem phim cung đấu nhiều quá rồi phải không!

Trước đây ta cũng có xem phim cung đấu mấy đâu!" "Ta đây là dựa vào kinh nghiệm đấu đá nơi công sở để phân tích, không phải ngươi đã xem không ít phim về công sở sao!" Nghệ Bảo cười hắc hắc nói: "Đấu đá nơi công sở không kém gì cung đấu đâu." "Còn có khả năng nào khác không?" "Ừm, còn một khả năng nữa, có lẽ vị Thủy quân kia bị thương nghiêm trọng, có thể không sống được nữa, nhưng lại sợ tiểu Hoàng Long bị kẻ thù năm xưa của mình bắt nạt, nên mới nhờ Chúc Long chăm sóc, rồi Chúc Long dứt khoát ném nó đến đây luôn." "Đây chẳng phải vẫn là phim cung đấu sao!" "Vậy thì còn một khả năng nữa, có lẽ Chúc Long cảm thấy tư chất của tiểu hoàng long này bình thường, mà Tử Ngọc Sơn chúng ta lại có phương pháp tu hành giải quyết vấn đề này..." Ngô Sở khẽ lắc đầu, "Ta không tin Long tộc không có cách giải quyết vấn đề này." "Vậy thì, còn một khả năng nữa, có lẽ Chúc Long chính là muốn ngươi giúp Long tộc bồi dưỡng một hậu duệ ưu tú, mà một con ấu long tư tưởng còn rất đơn thuần thì dễ bị chúng ta ảnh hưởng nhất, hơn nữa khí vận của Hoàng Long cũng không tệ..." "Nếu thật sự là vị Hoàng Long Chân Nhân tương lai, vậy mà cũng gọi là khí vận không tệ sao?" Ngô Sở suýt nữa thì bật cười.

Nghệ Bảo lại có cách nhìn khác, lắc đầu nói: "Tuy vị Hoàng Long Chân Nhân đó đúng là một kẻ nghèo rớt mồng tơi, cũng không ít lần bị người khác đánh cho bầm dập, nhưng đừng quên, ông ta vẫn là một trong Thập Nhị Kim Tiên của Ngọc Hư Cung, hơn nữa còn là thân Long tộc tu hành dưới trướng Nguyên Thủy, người không thích đám lông lá vảy sừng nhất.

Đừng quên đó là môn đồ của Thánh Nhân, thân phận địa vị có thể tầm thường sao?" Ngô Sở nghĩ lại, cũng thấy có chút đạo lý.

Tuy gã đó là kẻ kém cỏi nhất trong Thập Nhị Kim Tiên, nhưng cũng là Thập Nhị Kim Tiên mà!

Nhíu mày, Ngô Sở đột nhiên nói: "Nghệ Bảo, ngươi nói xem nếu tiểu hoàng long này thật sự là vị Hoàng Long Chân Nhân đó, vậy thì tương lai Hoàng Long Chân Nhân rời khỏi Long tộc, thậm chí đoạn tuyệt quan hệ với Long tộc, có phải là liên quan đến chuyện phụ thân nó bị tấn công lần này không?" Nghệ Bảo lắc cái đầu nhỏ, "Chuyện này khó nói lắm, chúng ta lại không biết nội tình bên trong." Suy nghĩ một lát, Ngô Sở gật đầu, rồi lại nói: "Nếu ta nhận nó làm đồ đệ, tương lai có khả năng nào khiến nó giống như Hoàng Long Chân Nhân tương lai, thoát ly Long tộc không?" "Nếu tiểu hoàng long này thật sự là vị Hoàng Long Chân Nhân tương lai thì cũng có chút khả năng.

Nhưng chuyện cũng không dễ nói, vị Hoàng Long Chân Nhân ban đầu trước khi trở thành đệ tử của Nguyên Thủy lão đạo chắc chắn đã chịu không ít khổ cực, nếu không sao có thể nói đoạn tuyệt quan hệ với Long tộc là đoạn tuyệt ngay, thậm chí có khả năng bị bắt nạt cũng không có con rồng nào quan tâm, nên mới nản lòng thoái chí..." Nghệ Bảo quay đầu liếc nhìn Ngô Sở, nói: "Ta thấy thế này!

Chúng ta cứ lấy viên Nguyên Linh Bảo Châu kia về tay trước đã rồi hãy nói, đó là một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo tự mang pháp tắc đại đạo Càn Khôn đấy." Nghệ Bảo nói năng hùng hồn, "Hơn nữa, nếu ngươi lo nó sẽ gây phiền phức cho Tử Ngọc Sơn chúng ta, có thể học theo Bồ Đề Tổ Sư mà!" Ngô Sở nghe vậy, chớp chớp mắt, rồi cười nhìn Nghệ Bảo, đưa ngón tay ra, ấn lên cái đầu nhỏ của cô bé rồi xoa một trận, "Được lắm, nha đầu nhà ngươi vẫn xấu xa như vậy nhỉ!" Nghệ Bảo ngẩng cao đầu nhỏ, vẻ mặt đầy kiêu ngạo, hoàn toàn coi câu nói của Ngô Sở là lời khen, khiến Ngô Sở không khỏi bật cười.

Thế là, sau khi Ô Trảm xuất quan, tiểu Hoàng Long đã trở thành đệ

tử ký danh của Ngô Sở.

Sở dĩ là đệ tử ký danh mà không phải đệ tử chính thức, lý do của Ngô Sở là, trước khi tiểu Hoàng Long xuất sư, nó phải đoạn tuyệt quan hệ với Long tộc, còn sau khi xuất sư, một khi tiểu Hoàng Long muốn quay về Long tộc, thì phải đoạn tuyệt quan hệ với Tử Ngọc Sơn, hai bên chỉ có thể chọn một.

Điều kiện này khiến Ô Trảm chau mày, rất muốn hỏi Ngô Sở một câu: Tiền bối, có phải ngài xem thường Long tộc chúng ta không?

Ngược lại, Phong Ngân và Phượng Tịch khi nghe đề nghị này của Ngô Sở thì lại khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Sở nói: "Chuyện ba tộc các ngươi, ta không muốn tham gia, nên ngươi hiểu ý ta chứ!

Không hiểu cũng không sao, chuyện này ngươi không quyết định được, quay về để Chúc Long tiền bối làm chủ là được, trong thời gian này, ta sẽ dạy nó một số thường thức tu hành trước." Ô Trảm gật đầu, lấy ra kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo Nguyên Linh Bảo Châu, "Viên bảo châu này cứ để ở chỗ tiền bối trước đi!

Dù sao đi nữa, tiểu Hoàng Long cũng sẽ sống ở Tử Ngọc Sơn của tiền bối một thời gian dài, ta mang theo nó cũng không tiện lắm." Lần này, Ngô Sở không từ chối nữa.

Hắn đoán, Chúc Long hẳn sẽ đồng ý, với thế lực của Long tộc, sẽ không vì thiếu một con rồng như tiểu Hoàng Long mà không được, có thêm một con tiểu Hoàng Long chắc chắn cũng không ảnh hưởng gì.

Cho dù Chúc Long không đồng ý, Ngô Sở cũng có thể nhân thời gian này lĩnh ngộ những sức mạnh pháp tắc bên trong viên bảo châu này, đặc biệt là đạo pháp tắc đại đạo Càn Khôn kia.

Sau khi giao Nguyên Linh Bảo Châu cho Ngô Sở, Ô Trảm liền cáo

từ rời đi, chuẩn bị quay về Đông Hải Long Đình, báo cáo lại chuyện này cho Chúc Long.

Đại chiến bên ngoài vẫn đang tiếp diễn, nước sông Đại Hà cũng không ngừng tràn lên hai bờ núi rừng.

Nhưng lần này lại không có nước sông tràn về phía Tử Ngọc Sơn của hắn.

Lần trước là Ô Trảm cố ý làm vậy nên mới có chuyện nước ngập Tử Ngọc Sơn.

Chỉ là bộ lạc Hậu Thổ ở ven sông Đại Hà lại không thể không một lần nữa nâng cao nơi ở của bộ lạc, sau đó khởi động trận pháp, ẩn giấu bộ lạc đi.

Về vấn đề lương thực của bộ lạc, cũng dễ giải quyết, dù sao sau khi đại loạn đấu của ba tộc mở màn, khắp nơi đều có thể thấy xác của cự thú mãnh cầm, cẩn thận ra ngoài nhặt một ít về là được.

Sau khi giải quyết được nỗi lo về lương thực của bộ lạc, lại cảm nhận được gần đó không có cường giả cảnh giới Đại La nào đang đấu pháp, Hậu Thổ tiểu thư tả liền chạy đến Tử Ngọc Sơn, chuẩn bị để tiểu Nguyệt Linh chiêu đãi mình một bữa thật thịnh soạn, đã gần nghìn năm không được thưởng thức tài nghệ của tiểu Nguyệt Linh rồi!

Kết quả là tiểu thư tả vừa đến, liền thấy Ngô Sở đang chỉ đạo một tiểu oa nhi đầu mọc sừng non đáng yêu viết chữ bằng bút lông, chữ đương nhiên là loại văn tự tượng hình kia.

Tiểu oa nhi đầu mọc sừng non đáng yêu ngồi ngay ngắn trước bàn, tay cầm bút lông, dáng vẻ run run trông có chút đáng thương, nhưng nhìn bộ dạng nghiến răng nghiến lợi không chịu thua của nó, tiểu thư tả lại cảm thấy đứa trẻ này cũng rất có nghị lực.

Chỉ là, nó là ai?

Sao trông có chút giống Long tộc? "Tả, ngươi đến rồi!" Tiểu thư tả bây giờ ra vào Tử Ngọc Sơn đều không cần Ngô Sở đi đón nữa, Thần Mộc khống chế đại trận hộ sơn, mỗi lần thấy tiểu thư tả đều trực tiếp đón cô vào.

Nghe thấy giọng của Ngô Sở, tiểu oa nhi đầu mọc sừng non ngẩng đầu lên, tò mò nhìn vị đại tỷ tỷ xinh đẹp đang bước vào lương đình. "Đứa trẻ này là Long tộc?

Từ đâu đến vậy?" Tiểu thư tả hỏi hắn. "Nó tên là tiểu Hoàng Long." Ngô Sở nói, rồi chuyển sang truyền âm, tiếp tục: "Là nhị ca Chúc Long của nhà ngươi phái Ô Trảm đưa tới, nói là con của Thủy quân con sông lớn phía nam..." Ngô Sở kể lại lai lịch của tiểu Hoàng Long cho Hậu Thổ, tiểu thư tả khẽ nhíu mày, cảm thấy nhị ca đang gây phiền phức cho Tử Ngọc Sơn, biết rõ Ngô Sở không muốn dính líu quá nhiều đến ba tộc, lại còn đưa một con tiểu long đến đây để hắn nhận làm đệ tử...

Ngô Sở nói với tiểu Hoàng Long: "Đây là Hậu Thổ tả tả, sư mẫu tương lai của con." Tiểu Hoàng Long đứng dậy, bước ra khỏi bàn, rồi làm một bộ dạng rất ra dáng quỳ xuống đất, hành một đại lễ quỳ lạy với Hậu Thổ tiểu thư tả, giọng trong trẻo nói: "Hoàng Long, bái kiến sư mẫu!" Hậu Thổ tiểu thư tả thấy vậy, không khỏi liếc Ngô Sở một cái, tay khẽ phất một cái, "Đứng dậy đi!

Không cần hành đại lễ như vậy." Vừa nói, cô lại lục lọi trong tay áo.

Người ta đã gọi 'sư mẫu' rồi, cũng phải có chút biểu thị chứ nhỉ?

Ngô Sở thấy vậy, lẳng lặng đưa tay nắm lấy tay cô, một chiếc vòng tay thượng phẩm linh bảo lặng lẽ được nhét vào tay cô, đó là một kiện linh bảo phòng ngự — Thú Nhãn Thủ Xuyến, một trong

những món linh bảo mà Thanh Khâu Ly đã luyện chế cho Ngô Sở năm xưa, bên trong còn có một tòa Vạn Tượng Huyễn Trận.

Chương 345

Ngô Sở bây giờ không thiếu linh bảo, cực phẩm linh bảo cũng có mấy món, những món thượng phẩm linh bảo này rất ít khi dùng đến, đặc biệt là chiếc vòng Thú Nhãn Thủ Xuyến này.

Chỉ là đây đều là hậu thiên linh bảo, cho dù đưa cho tiểu Hoàng Long, nó cũng không thể luyện hóa được, càng đừng nói là sử dụng.

Nhưng với thân phận của Hậu Thổ tiểu thư tả, nếu tặng những thứ quá thấp cấp, chẳng phải là mất mặt sao?

Cho nên Ngô Sở đã sớm chuẩn bị sẵn cho cô rồi.

Lúc tiểu Hoàng Long bái sư, tuy chỉ là một đệ tử ký danh, nhưng Ngô Sở vẫn chọn một kiện thượng phẩm linh bảo trong số những linh bảo mà Phục Hy luyện chế để cho nó, đó là một cây cốt thương.

Nếu không phải tiểu Hoàng Long là Long tộc, nếu không phải Chúc Long tặng cho hắn một viên cực phẩm tiên thiên bảo châu, Ngô Sở đã định dùng bộ long lân bảo giáp hoặc là long cốt tiên thương kia để cho qua chuyện.

Dù sao những món trung phẩm linh bảo đó đối với Ngô Sở hiện tại, về cơ bản không còn dùng được nữa.

Tiểu thư tả lại lặng lẽ liếc hắn một cái, nhưng cũng không từ chối ý tốt của hắn, trực tiếp lấy chiếc vòng tay đó làm quà tặng cho tiểu Hoàng Long.

Tiểu Hoàng Long nhìn Ngô Sở, dường như muốn Ngô Sở làm chủ cho mình.

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, nói: "Là sư mẫu ban cho, con cứ nhận lấy là được.

Chỉ là đây là một kiện hậu thiên linh bảo thượng phẩm cao đoạn, con tạm thời chưa luyện hóa được, cất cẩn thận, đừng làm mất.

Được rồi, đi luyện chữ đi!

Luyện chữ tức là luyện tâm, đừng lười biếng!" "Vâng!

Sư phụ!" … Tiễn tiểu manh long này đi, Ngô Sở liền cùng tiểu thư tả bước ra khỏi lương đình.

Các tiểu hoa tiên chào hỏi Hậu Thổ tiểu thư tả, Phong Ngân và Phượng Tịch từ trong bếp bưng điểm tâm đi ra, miệng còn phồng lên nhai nhai, rõ ràng là đang ăn gì đó. "Sao chúng nó lại đến đây?" Tiểu thư tả truyền âm cho Ngô Sở.

Ngô Sở âm thầm giải thích cho tiểu thư tả một phen.

Phượng Tịch nhai nhai hai má, không nói được, đành truyền âm nói: "Tả tả, đây là bánh hoa đào do tiểu Nguyệt Linh làm, vị rất ngon đó!

Tả nếm thử trước đi, nó đang chuẩn bị làm những món ngon hơn cho tả tả rồi!

Nhất định sẽ khiến tả tả ăn thật vui vẻ." "Vẫn là tiểu Nguyệt Linh hiểu ta!" Tiểu thư tả cười nhận lấy đĩa trong tay Phượng Tịch, nhón một miếng bánh hoa đào, khẽ cắn một miếng, gật đầu nói: "Vị rất ngon, có hương thơm của hoa đào, còn có một luồng ý vị thanh mát, có phải đã thêm loại gia vị tên là lá bạc hà lần trước có được không?" Lá bạc hà, chính là lần trước Ngô Sở và Phục Hy đi tìm Nữ Oa, sau đó phát hiện ra trong lúc đi du ngoạn mấy chục năm.

Thứ này có thể nói là diệu dụng vô cùng.

Dưới sự chỉ điểm của Ngô Sở, tiểu Nguyệt Linh như phát hiện ra một vùng đất mới, không ngừng thử thêm nó vào các loại mỹ thực.

Nhưng tốt nhất vẫn là thêm vào bánh ngọt và đồ lạnh.

Ví dụ như món băng lạc kia.

Ba tộc đánh nhau trời long đất lở trên đại địa Hồng Hoang, rất nhiều sinh linh chọn cách đóng cửa tự tại tiêu dao, ví dụ như Ngô Sở và đám người của hắn, lại ví như Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử.

Nhưng so ra, Trấn Nguyên Tử đang làm khách ở Hỏa Vân Cung, tâm tình lại không thể tiêu sái như Hồng Vân được, thỉnh thoảng lại cảm khái một câu 'địa mạch ở nơi XX lại bị hủy rồi', 'lần này không biết phải tu sửa bao lâu', 'haizz! ta thật là quá khó khăn rồi'...

Nói đến câu này, Trấn Nguyên Tử lại nghĩ đến Ngô Sở, bởi vì câu này là câu Ngô Sở thường nói, bất tri bất giác, ông ta cũng học theo.

Nếu không phải bên ngoài đang loạn lạc, Trấn Nguyên Tử đã muốn đến Tử Ngọc Sơn ngồi một chút, ở đây tuy Vũ Điệp Nương cũng có thể cung cấp cho họ mỹ vị giai hào linh nhưỡng, nhưng so với Tử Ngọc Sơn, vẫn có sự chênh lệch.

Hơn nữa nói những chuyện này với Hồng Vân, Hồng Vân cũng không an ủi ông ta một câu.

Ông ta lại nhớ đến một câu khác mà Ngô Sở đã nói: Haizz!

Hết yêu rồi!

Than thở một hồi, Trấn Nguyên Tử lại một lần nữa tiến vào trạng thái 'quan đạo'. … Còn Thái Nhất và Đế Tuấn, cùng với Thường Hi, những người vốn đang lang thang ở Hồng Hoang, lúc này cũng đã lần lượt quay về Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh của họ.

Đối mặt với hai tiểu hoa tiên mà Thái Nhất mang về, Đế Tuấn lắc đầu thở dài, âm thầm truyền âm cho Thái Nhất: "Đệ à!

Đệ nên tìm cách lừa thêm... không phải, mang thêm nhiều tiểu hoa

tiên về mới đúng chứ!

Ví dụ như những người giỏi ca múa diễn tấu gì đó..." Thái Nhất ho nhẹ một tiếng, thở dài nói: "Đại ca, huynh như vậy là có chút tham lam rồi, có thể mang hai người họ về, ta đã dùng hết mọi cách rồi.

Huynh không biết đâu, lúc đó mặt A Sở huynh đệ đen như thế nào, suýt nữa thì trở mặt với ta rồi, ta có dễ dàng gì đâu!" "..." Đế Tuấn nghe vậy, cũng có chút hổ thẹn.

Nghĩ lại năm xưa, nếu không phải hắn nghĩ đến việc cùng Thường Hi đi hưởng thụ thế giới hai người của họ, bỏ lại Thái Nhất ở Tử Ngọc Sơn...

Ừm, đó là do chính Thái Nhất yêu cầu ở lại Tử Ngọc Sơn, không liên quan đến hắn!

Đế Tuấn nghĩ, nếu lúc đó hắn và Thường Hi cũng ở lại, có phải là có thể lừa thêm vài tiểu hoa tiên từ Tử Ngọc Sơn về không?

So với ca múa diễn tấu của Tử Ngọc Sơn, những màn trình diễn của các tiểu tinh linh hỏa diễm của hắn, dùng lời của Ngô Sở mà nói thì là: đơn giản là không có linh hồn!

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho hai tiểu hoa tiên, để họ dẫn dắt các tiểu tinh linh hỏa diễm kia học cách ủ rượu và chế biến mỹ thực, hai huynh đệ họ cũng tiến vào trạng thái 'quan đạo'. … Tử Ngọc Sơn, trên đỉnh Thần Mộc, tiểu hồ ly đang dạy tiểu Hoàng Long học toán.

Cả Tử Ngọc Sơn, người học trình độ toán tiểu học của Ngô Sở tốt nhất và nhanh nhất, chính là tiểu hồ ly.

Vì vậy tiểu hồ ly liền trở thành giáo viên toán của Tử Ngọc Sơn.

Đối tượng dạy học của nó là những tiểu hoa tiên mới sinh.

Bây giờ, lại có thêm tiểu hoàng long này. "Vũ lão sư, tại sao chúng

ta phải học những con số này?

Có tác dụng gì không ạ?" Tiểu Hoàng Long khó hiểu nhìn những ký hiệu toán học, có chút không hiểu.

Tiểu Bạch Trạch đang ngồi trên bệ cây bên cạnh, bưng một ly trà sữa, nheo mắt hưởng thụ, hút một ngụm trà sữa, hà một hơi, thay tiểu hồ ly trả lời: "Sư phụ ngươi cho ngươi một vạn hạt bỏng đậu nành, ta mượn ngươi ba nghìn sáu trăm năm mươi lăm hạt, mỗi ngày ba hạt làm lãi, vậy ngươi nói xem, một tháng sau, ta phải trả ngươi bao nhiêu hạt bỏng đậu nành?" Bỏng đậu nành, thực ra chính là bắp rang bơ làm từ đậu.

Đây là thứ Ngô Sở dạy tiểu Nguyệt Linh làm ra, tiểu Nguyệt Linh còn làm ra bắp rang ngũ sắc và sa kỳ mã ngũ sắc. "..." Tiểu Hoàng Long đầu đầy dấu hỏi, chớp chớp đôi mắt to, mím môi, lặng lẽ cúi đầu xuống, lén nhét một hạt bỏng đậu nành vào miệng, bắt đầu vật lộn với những ký hiệu toán học khiến nó có chút hoa mắt — tuyệt đối không thể để con tiểu thú này tham ô bỏng đậu nành của mình!

Buổi sáng học toán mấy canh giờ, tiếp theo là học 'ngữ văn' mấy canh giờ, giáo trình duy nhất chính là cuốn «Sơn Hải Kiến Văn Lục» do Ngô Sở biên soạn.

Chương 346

Buổi chiều thì học trà nghệ, người dạy vẫn là tiểu hồ ly.

Lúc học 'ngữ văn' với tiểu hồ ly, tiểu Hoàng Long lại không hỏi nhiều, bởi vì cuốn «Sơn Hải Kiến Văn Lục» đó toàn bộ đều được viết bằng văn tự tượng hình, những câu chuyện bên trong dường như đã mở ra một cánh cửa thế giới mới cho tiểu Hoàng Long.

Vì vậy, không cần tiểu hồ ly thúc giục, tiểu Hoàng Long liền chủ động bắt đầu học.

Chỉ là lúc học trà nghệ, tiểu Hoàng Long lại không nhịn được hỏi: "Vũ lão sư, trà đắng như vậy, con lại không thích uống, tại sao còn phải học trà nghệ này?" Tiểu Nguyệt Linh đang bóc hạt dẻ rang đường ở bên cạnh thay tiểu hồ ly trả lời: "Vậy sau này nếu có lão tiền bối đến Tử Ngọc Sơn chúng ta làm khách, mà Vũ lão sư của con và mọi người lại đang bế quan, vậy con phải làm sao?

Để sư phụ con tự tay pha trà cho mọi người sao?" "..." Tiểu Hoàng Long há miệng, lại một lần nữa lặng lẽ cúi đầu, bởi vì lúc tiểu hồ ly dạy nó học 'ngữ văn', đã nói với nó một câu, 'có việc, đệ tử phục vụ'.

Tiểu Hoàng Long còn nhỏ, chưa từng giúp ai làm việc gì, trong cuộc đời rồng mà nó đã trải qua, đều là những sinh linh khác hầu hạ nó.

Nhưng bây giờ đã là đệ tử của người khác, thì phải làm tốt việc của đệ tử.

Sau khi học xong trà nghệ, là học âm luật.

Cái này thì không bắt buộc, có thể không cần học những nhạc cụ đó, nhưng lại cần phải biết đó là những nhạc cụ gì, còn phải biết cách

thưởng thức những bản nhạc, ca múa đó, tránh cho tương lai giống như một con rồng chưa từng thấy sự đời.

Cứ như vậy, qua hai ba nghìn năm, Ô Trảm mang theo lời hồi đáp của Chúc Long, từ Đông Hải Long Đình lại một lần nữa đến Tử Ngọc Sơn.

Lần này Ô Trảm vận khí không tệ, trên đường không gặp phải phiền phức gì.

Quả nhiên, giống như Ngô Sở đã đoán, câu trả lời của Chúc Long cũng là 'có thể', nhưng ông ta cũng có một yêu cầu, đó là, tiểu Hoàng Long từ nay không được tu luyện pháp môn tu hành của Long tộc nữa.

Một con rồng không được tu luyện pháp môn tu hành của Long tộc, đối với tiểu Hoàng Long mà nói, có chút cảm giác bị bắt nạt.

Nhưng nghĩ đến «Cửu Chuyển Huyền Công» mà mình đang tu luyện, Ngô Sở cảm thấy, không tu luyện pháp môn tu hành của Long tộc, dường như cũng không có gì to tát.

Hơn nữa tư chất của tiểu hoàng long này, có thể nói là bình thường không có gì nổi bật, với tư chất này mà tu luyện pháp môn tu hành của Long tộc...

Ngô Sở đột nhiên nghĩ đến, nếu tiểu hoàng long này thật sự là vị Hoàng Long Chân Nhân tương lai, vậy thì việc nó chuyển sang đầu quân cho Nguyên Thủy, liền có thể giải thích được.

Pháp môn tu hành của Long tộc không thể giúp nó tiến thêm một bước, vậy chuyển sang đầu quân cho Nguyên Thủy, chuyển sang tu luyện Ngọc Thanh tiên pháp của Nguyên Thủy, để cầu đột phá, chẳng phải là rất bình thường sao?

Nhưng cuối cùng, Ngô Sở vẫn giao lựa chọn này vào tay tiểu Hoàng Long.

Tiểu Hoàng Long sau khi nghe thấy lời này, cũng có chút không biết phải làm sao, nhìn về phía Ô Trảm.

Ô Trảm khẽ thở dài: "Long tộc không tu luyện pháp môn tu hành của Long tộc, quả thực có chút nói không thông, ta từ giao hóa rồng, sau khi tu luyện pháp môn tu hành của Long tộc, tu vi tăng lên rất rõ rệt." Dừng một chút, ông ta liếc nhìn Ngô Sở, rồi lại nói với tiểu Hoàng Long: "Nhưng Chúc Long tiền bối đã đưa ngươi đến chỗ A Sở tiền bối tu hành, vậy chắc chắn cũng là vì tốt cho ngươi, nếu không chúng ta sao phải bỏ gần cầu xa, đưa ngươi đến chỗ A Sở tiền bối làm gì?" Lời của Ô Trảm khiến tiểu Hoàng Long lặng lẽ gật đầu, dù sao tiểu Hoàng Long bề ngoài trông vẫn là một con ấu long, nhưng nói thế nào cũng là một con rồng đã mấy nghìn tuổi rồi.

Đối với chu kỳ trưởng thành của những thần thú này, Ngô Sở đã sớm quen rồi.

Bạch Trạch đã là cảnh giới Kim Tiên, nhưng vẫn chưa đến giai đoạn trưởng thành thực sự.

Du Du ở Tử Ngọc Sơn này đã hơn ba nguyên hội, nhưng cũng tương tự chưa thực sự trưởng thành, tu vi thì lại càng ngày càng cao, đã mơ hồ có cảm giác của Kim Tiên rồi.

Tất Hỏa tuy kém hơn một chút, nhưng cũng sắp bước vào Kim Tiên rồi.

Ban đầu Ngô Sở còn cảm thấy chu kỳ trưởng thành một nguyên hội của tiểu hồ ly có chút dài, nhưng so với những thần thú này, vẫn được coi là nhanh rồi.

Trong lúc tiểu Hoàng Long đang trầm tư, Ô Trảm truyền âm cho Ngô Sở: "Bây giờ ta có chút hiểu được suy nghĩ của Chúc Long tiền bối rồi, phụ thân của nó tuy là một trong số ít cường giả của Long tộc, nhưng mẫu thân của nó lại rất bình thường, cho nên về mặt tiên

thiên, tư chất của nó thực ra có chút thiếu sót.

Pháp môn tu hành của Long tộc nó cũng không phải là không thể tu hành, nhưng lại không thể đạt đến cảnh giới mạnh nhất.

Tin rằng phụ thân nó đồng ý nghe theo sự sắp xếp của Chúc Long tiền bối, cũng là đã nhìn thấy điểm này!" Ngô Sở nghe vậy, thầm nghĩ: Chẳng lẽ thật sự bị Nghệ Bảo đoán trúng rồi?

Bởi vì tư chất của tiểu Hoàng Long trong Long tộc thuộc dạng bình thường không có gì nổi bật, cho nên cần phải tìm con đường khác, đi một lối đi riêng?

Nhưng nghĩ đến lúc đó Nghệ Bảo đã đưa ra cho hắn nhiều khả năng như vậy, đoán trúng một loại, dường như cũng không phải chuyện gì lạ.

Thế là, cứ như vậy, tiểu Hoàng Long cuối cùng đã chọn trở thành đệ tử chính thức của Ngô Sở.

Tuy những năm qua, tiểu Hoàng Long chỉ là đệ tử ký danh của Ngô Sở, nhưng Ngô Sở thực ra vẫn coi nó như đệ tử chính thức để dạy dỗ, không hề để mặc nó tự sinh tự diệt.

Giống như lão Viên, vị đệ tử ký danh kia, Ngô Sở chưa bao giờ quản đến nửa điểm.

Đối với tiểu sư đệ ký danh như tiểu Hoàng Long, lão Viên vô cùng ngưỡng mộ.

Nhưng nhiều năm như vậy, Ngô Sở cũng chưa hề dạy tiểu Hoàng Long pháp môn tu hành thực sự, mà là âm thầm dùng «Sơn Hải Kiến Văn Lục» để mở rộng tầm mắt của nó, dùng những đạo lý làm người mà hắn biết để tạo dựng tam quan cho nó, dùng thuật số và tạp học để từ từ thay đổi tư duy của nó.

Bây giờ, có thể bắt đầu dạy nó pháp môn tu hành Kim Đan Đại

Đạo rồi.

Còn viên cực phẩm tiên thiên linh bảo Nguyên Linh Bảo Châu kia, cũng chính thức trở thành vật của Ngô Sở, hắn lại có thêm một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo này khác với những tiên thiên linh bảo khác của Ngô Sở, kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo này vì nguyên nhân của sức mạnh pháp tắc đại đạo Càn Khôn, bên trong hình thành một không gian độc lập, trong không gian còn tràn ngập tiên thiên nguyên linh chi khí của các loại thuộc tính.

Nếu có thể đem những tiên thiên nguyên linh chi khí này tiến thêm một bước diễn hóa thành thực thể, diễn hóa ra núi sông cây cỏ, vậy thì đó chính là một tiểu thế giới độc lập, gọi nó là động thiên cũng không quá lời.

Đương nhiên, muốn thăng cấp viên tiên thiên bảo châu này đến mức độ đó, với tu vi hiện tại của Ngô Sở, về cơ bản là không có khả năng.

Nhưng dù sao đi nữa, đây thực sự là một hy vọng.

Tương lai có lẽ có thể dựa vào viên châu này làm cơ sở, thăng cấp phúc địa Tử Ngọc Sơn này thành động thiên.

Cũng chính vì vậy, Ngô Sở mới nhận tiểu hoàng long này làm đệ tử.

Sau khi chính thức nhận tiểu Hoàng Long làm đệ tử, Ngô Sở liền nhờ Hậu Thổ tiểu thư tả giúp đỡ, thay đổi một chút «Cửu Chuyển Huyền Công» mà hắn tu luyện, biến nó thành công pháp thích hợp cho Long tộc tu hành.

Ngô Sở thì nhân cơ hội luyện hóa viên tiên thiên bảo châu này.

Mấy chục năm sau, «Cửu Chuyển Huyền Công» do Hậu Thổ tiểu

thư tả đích thân cải biên cho tiểu Hoàng Long chính thức hoàn thành, Ngô Sở đem chuyển thứ nhất của pháp môn này dạy cho tiểu Hoàng Long.

Hơn hai trăm năm sau, tiểu Hoàng Long đã có dáng vẻ của một đứa trẻ bốn năm tuổi, «Cửu Chuyển Huyền Công» cũng đã thành công hoàn thành chuyển thứ nhất, rất nhiều thần thông của Long tộc tự nhiên xuất hiện.

Mà trong cơ thể tiểu Hoàng Long cũng xuất hiện một viên kim đan, nó tự gọi nó là long châu, bởi vì Long tộc đều sẽ ngưng tụ ra một viên châu trong cơ thể, đó chính là long châu.

Tiểu Hoàng Long cảm thấy kim đan tu luyện ra từ pháp môn tu hành kim đan này và long châu tu luyện ra từ phương thức tu hành của Long tộc họ, thực ra rất tương tự.

Nhưng trên thực tế, hai loại pháp môn tu hành này có sự khác biệt về bản chất.

Pháp môn tu hành của Long tộc yêu cầu về tư chất rất lớn, còn pháp môn tu hành kim đan lại không coi trọng tư chất tu hành, trước cảnh giới Thiên Tiên, chỉ xem vào mức độ nỗ lực của mỗi người.

Dù sao ở thế giới tràn ngập tiên thiên chi khí này, tư chất có kém đến đâu, cũng không thể kém đến mức nào được chứ?

Sở dĩ có sự phân chia ưu liệt, chủ yếu là do một số sinh linh quá thiên tài.

Ví dụ như vương của ba tộc hiện nay, và con cháu của họ, lại ví như Phục Hy, Nữ Oa, ba huynh đệ Côn Luân họ, nói họ là thiên tuyển chi tử, cũng không hề quá lời.

Nếu so với những thiên tuyển chi tử này, vậy thì có mạnh đến đâu cũng là đồ bỏ.

Chương 347

"Con đường tu hành dài đằng đẵng, khi tư chất bản thân có hạn, hà tất phải tranh giành nhất thời?

Nhân sinh chính là một cuộc hành trình truy tìm dài lâu, tốc độ nhanh chậm nhất thời không quyết định được độ dài của con đường truy tìm của chúng sinh." Đây là câu nói mà Ngô Sở thường nói khi dạy dỗ tiểu Hoàng Long.

Ý là muốn tiểu Hoàng Long khi tu hành, không nên nóng vội.

Sau khi huyền công của tiểu Hoàng Long tu thành chuyển thứ nhất, tiến vào chuyển thứ hai, Đại Hồng, với tư cách là giáo viên môn chiến đấu, chính thức lên sàn.

Phương pháp dạy của Đại Hồng lão sư rất đơn giản, chỉ có một chữ — đánh!

Đây là kinh nghiệm giảng dạy mà Ngô Sở tổng kết được sau khi bị Phục Hy đánh cho hai trận.

Nếu không phải Ngô Sở cần phải luyện hóa viên Nguyên Linh Bảo Châu kia, công việc nhẹ nhàng bắt nạt bạn nhỏ này, sao có thể đến lượt Đại Hồng làm.

Đương nhiên, tâm tư này, Ngô Sở tự nhiên sẽ không biểu hiện ra ngoài, dù sao tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly họ đều ngại bắt nạt bạn nhỏ, sợ đánh tiểu Hoàng Long quá thảm.

Dù sao tiểu Hoàng Long lúc còn nhỏ trông đáng yêu như vậy, làm rồng lại nhiệt tình, còn vui vẻ giúp đỡ người khác, ngoài việc thích ăn đậu nành rang hoặc chiên giòn ra, cũng không có tật xấu gì.

Cũng vì vậy, tiểu Hoàng Long có một biệt danh nhỏ là 'Đậu Đậu

Long'.

Với tư cách là sư phụ của Đậu Đậu Long, Ngô Sở cũng không tiện nói với họ rằng, bắt nạt bạn nhỏ mới là chuyện thú vị nhất trên đời này.

Thế là đành tạm thời giao công việc thú vị này ra ngoài.

Thời gian, cứ thế trôi đi, chớp mắt đã lại là mấy nghìn năm.

Bên ngoài, cuộc đại hỗn chiến giữa ba tộc vẫn đang tiếp diễn, còn Tử Ngọc Sơn của họ, vẫn bình tĩnh như thường.

Phục Hy và Nữ Oa, cùng với Thanh Khâu Ly vẫn đang bế quan 'quan chiến', Hậu Thổ tiểu thư tả thỉnh thoảng sẽ qua chơi, thỉnh thoảng chỉ điểm một chút về việc tu hành huyền công của Đậu Đậu Long.

Trải qua những năm nỗ lực, Ngô Sở cuối cùng cũng đã luyện hóa được viên Nguyên Linh Bảo Châu, phát hiện ra viên bảo châu này lại có chức năng có thể hút sinh linh vào trong đó.

Một khi sinh linh bị hút vào, các loại nguyên linh chi khí bên trong bảo châu liền có thể căn cứ vào ý muốn của chủ nhân bảo châu, hóa thành các loại thuật pháp, tiến hành công kích.

Chức năng này, có chút cảm giác giống như Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Đương nhiên, Sơn Hà Xã Tắc Đồ thực sự trông như thế nào, Ngô Sở cũng chưa từng thấy qua.

Nghe nói bảo đồ này đang ở trong tay Nữ Oa, nhưng Ngô Sở cũng không rõ bảo đồ này bây giờ đã được thai nghén ra chưa?

Nếu chưa, chẳng phải là khiến người ta cảm thấy kỳ quái sao?

Đương nhiên, Nữ Oa và Phục Hy vẫn chưa xuất quan, Ngô Sở muốn hỏi cũng không có chỗ nào để hỏi.

Nhưng khi hắn cầm viên Nguyên Linh Bảo Châu này trong tay, hoàn toàn có thể cảm nhận được, bảo bối dùng để bảo mệnh của mình, lại có thêm một món.

Ừm, sướng rơn!

Sau khi luyện hóa hoàn toàn viên Nguyên Linh Bảo Châu đó, Ngô Sở cuối cùng cũng có thời gian để bắt nạt bạn nhỏ...

Ách, không đúng!

Là cuối cùng cũng có thời gian để dạy dỗ đệ tử nhà mình.

Chuyện giáo dục đệ tử, sao có thể nói là bắt nạt bạn nhỏ được chứ!

Ngô Sở tự nhiên sẽ không nghĩ vậy, tiểu hoàng long cũng không nghĩ vậy, nó cảm thấy sư phụ đang giúp nó tăng thêm kinh nghiệm đấu pháp.

Lão sư Đại Hồng đã từng nói với nó, lúc sư phụ dạy dỗ bọn họ, câu nói nhiều nhất chính là, 'Luyện tập đổ nhiều mồ hôi, chiến đấu bớt đổ máu'.

Đây là lời nói từ kinh nghiệm nha!

Ái chà!

Tiểu hoàng long ôm lấy mũi, vứt mộc đao xuống, ngồi xổm xuống, cơn đau từ mũi truyền đến khiến nó lập tức lệ nhòa mắt, cảm giác chua xót đó khiến nó không cầm được nước mắt.

Nhìn tiểu hoàng long có hai chiếc sừng rồng nhỏ màu vàng trên đầu, nước mắt lăn dài như hạt đậu, Ngô Sở cảm thấy mọi người gọi nó là 'Đậu Đậu Long' cũng không sai.

Quả nhiên, chỉ có tên đặt sai, chứ không có biệt danh gọi nhầm.

Thấy con Đậu Đậu Long này dùng đôi mắt to trong veo và vô tội

nhìn mình một cách khó hiểu, Ngô Sở nhẹ nhàng múa một đường kiếm hoa, nói: "Có phải con cảm thấy sư phụ không giảng võ đức, rõ ràng tu vi mạnh hơn con, lại còn dùng chiêu thức vô sỉ hạ lưu như đánh lén không?" "Không, không dám!

Đồ nhi chỉ là có chút không hiểu." Tiểu hoàng long lau nước mắt, xoa xoa mũi, may mà không chảy máu mũi. "Vi sư có từng nói với con câu 'lòng hại người không thể có, lòng phòng người không thể không' chưa?

Trước đó vi sư đã nói, khi chiến đấu với vi sư, phải xem vi sư như một sinh linh xa lạ.

Đã là sinh linh xa lạ, con nghĩ họ sẽ không đánh lén con sao?" Ngô Sở từ trên cao nhìn xuống nó, "Đứng dậy, khóc lóc sụt sùi, ra thể thống gì nữa?

Đã là rồng mấy nghìn tuổi rồi, đừng coi mình là trẻ con nữa." Tiểu hoàng long mím đôi môi nhỏ, lau nước mắt, nhặt mộc đao lên, đứng dậy.

Đây là khóa huấn luyện chiến đấu mà Ngô Sở sắp xếp cho tiểu hoàng long, chiến đấu được chia thành chiến đấu thuật pháp và cận chiến, cũng như kết hợp cận chiến và thuật pháp, nhưng mục này hiện tại vẫn chưa được sắp xếp. "Mũi là nơi tương đối yếu ớt trên cơ thể, một khi bị đánh trúng, vừa rồi con cũng cảm nhận được cơn đau buốt đó rồi phải không!

Đây gọi là tấn công điểm yếu." Ngô Sở nghiêm túc giải thích cho tiểu hoàng long, "《Cửu Chuyển Huyền Công》 chuyển thứ hai của con còn chưa luyện thành, bộ công pháp này có thể tăng cường độ nhục thân của con, luyện đến tầng thứ cao, hoàn toàn có thể bỏ qua những đòn tấn công điểm yếu đó.

Nhưng trước đó, con có thể tự xem xét trên người mình, những

điểm yếu nào sẽ bị lợi dụng, sau này ra ngoài đấu pháp với người khác, có lẽ có thể dùng những điểm yếu này để tấn công đối thủ..." "Vâng!

Đệ tử hiểu rồi!" Ya...

Tiểu hoàng long cầm mộc đao, với vẻ mặt anh dũng không sợ hãi, xông về phía Ngô Sở. "Bốp!" Ái chà!

Tiểu hoàng long co mông lại, nhe răng, đưa tay ra xoa xoa.

Ở phía không xa, trên tán cây, các tiểu hoa tiên đều che miệng cười khúc khích, điều này khiến tiểu hoàng long cảm thấy có chút xấu hổ, lặng lẽ bỏ tay đang xoa mông xuống.

Dù sao bình thường nó cũng chơi rất thân với các tiểu hoa tiên này, nhưng bây giờ lại bị đánh vào mông ngay trước mặt họ, tuy là do sư phụ đánh, nhưng cũng có chút ngượng ngùng.

Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly cũng chớp chớp đôi mắt to, nhìn Ngô Sở đang nghiêm túc, có chút nghi ngờ rằng Ngô Sở đang bắt nạt bạn nhỏ, nhưng lại không có đủ bằng chứng.

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, lại nghiêm túc nói: "Đây gọi là nhiễu loạn cảm xúc, tấn công vào vị trí xấu hổ của đối thủ, sẽ khiến cảm xúc của người đó dao động, hoặc là ngượng ngùng xấu hổ, hoặc là tức giận phẫn nộ...

Một khi cảm xúc của đối thủ không ổn định, đạo tâm sẽ có kẽ hở..." ...

Sau khi thỏa mãn chút ác thú vui làm thầy trên người đệ tử nhỏ của mình, Ngô Sở liền để tiểu hoàng long tự mình luyện tập những 'mười tám món binh khí' đó.

Chương 348

Những món gọi là mười tám binh khí đó đều làm bằng gỗ, chủ yếu là để tiểu hoàng long có thể quen thuộc với các loại vũ khí.

Thực ra những vũ khí này chính Ngô Sở cũng chưa chắc đã hiểu, chỉ là vẽ mèo theo hổ, tùy tiện chế tạo ra mà thôi.

Nhưng rõ ràng là những vũ khí này đều tồn tại trong thế giới Hồng Hoang, nếu không tồn tại, có lẽ Thiên Đạo lão gia đã lại thưởng công đức cho hắn rồi.

Đồng thời Ngô Sở cũng muốn thông qua cách này, để tiểu hoàng long tự mình chọn một hai loại vũ khí yêu thích, sau này nhờ Phục Hy đại ca hoặc Thanh Khâu tỷ tỷ giúp nó chế tạo một món là được.

Còn việc tìm cho nó Tiên Thiên linh bảo, thì đừng mơ.

Tiên Thiên linh bảo đâu có dễ tìm như vậy?

Có bản lĩnh thì tự mình đi tìm đi!

Ngô Sở sảng khoái tinh thần trở về lương đình, nhận lấy chén trà thơm từ tiểu hồ ly, thổi thổi lớp bọt trên trà, nhấp một ngụm, thưởng thức vị ngọt của trà, sau đó nói: "Những vũ khí đó, thật ra các muội cũng có thể đi làm quen một chút, dù sao rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi." Tiểu Nguyệt Linh bưng một đĩa điểm tâm vào, "Đây là bánh hoa nhài do Tiểu Mạt Lỵ dùng gạo ngũ sắc đạo và tương hoa nhài làm ra, còn thêm chút bạc hà, mọi người nếm thử đi." Tiểu Mạt Lỵ là tiểu đầu bếp có thiên phú nhất trong tộc hoa tiên, kể từ lần trước Ngô Sở chuẩn bị chọn ra một vài tiểu hoa tiên làm tiểu đầu bếp, Tiểu Mạt Lỵ đã tham gia vào.

Mà hiện nay, Tiểu Nguyệt Linh đã lùi về tuyến hai, trở thành bếp

trưởng, bình thường đã không dễ dàng ra tay nữa, trừ phi Ngô Sở và mấy người họ muốn thưởng thức món gì ngon, còn không thì đều do Tiểu Thải Nương và Tiểu Mạt Lỵ ra tay chế biến.

Nhưng vì hiện giờ Phong Ngân và Phượng Tịch cũng ở đây, hai người họ cũng đã học nấu ăn, nên bây giờ nhà bếp cơ bản đã trở thành chiến trường của họ, thường xuyên dùng tài nấu nướng để so tài cao thấp.

Ngô Sở lấy một miếng bánh hoa nhài bỏ vào miệng, lặng lẽ thưởng thức, sự mềm mại ngọt ngào của gạo ngũ sắc đạo, hương vị của tương hoa nhài, và sự thanh mát của bạc hà...

Năm tháng vẫn lặng lẽ trôi đi.

Không biết tự bao giờ, lại vạn năm nữa đã qua.

Cuộc đại chiến không hồi kết bên ngoài vẫn tiếp diễn, trong mắt chúng sinh linh ở Tử Ngọc Sơn, tình hình này dường như đã dần trở thành một điều bình thường.

Cho đến một ngày, Thanh Khâu Ly và Nữ Oa ba người đang 'bế quan quan chiến' đột nhiên mở mắt, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó lại biến thành sự bừng tỉnh. "Hử?" Cảm nhận được họ tỉnh lại, Ngô Sở lộ vẻ nghi hoặc.

Chẳng mấy chốc, hắn cảm thấy hai mắt Thanh Khâu Ly lại nhắm lại, còn khí tức của Phục Hy và Nữ Oa cũng theo đó lắng xuống, điều này khiến hắn càng thêm nghi hoặc.

Thế là Ngô Sở cũng nhắm mắt lại, tâm thần chìm vào trong sự dao động của Đại Đạo pháp tắc.

Rất nhanh, hắn đã cảm nhận được sự bất thường, vì sự dao động của Đại Đạo mãnh liệt hơn trước đây rất nhiều.

Tuy hắn không biết lần dao động Đại Đạo này là do ai gây ra,

nhưng có một điều chắc chắn là, hai bên đại chiến, có khả năng là vua của ba tộc.

Chẳng lẽ nói, các vương giả của ba tộc cũng đã không đợi được nữa, bắt đầu hỗn chiến rồi sao?

Ngô Sở lặng lẽ thu hồi tâm thần, cúi đầu trầm tư.

Cho đến mấy trăm năm sau, Ngô Sở mới hiểu rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, và sau đó lại có một nhận thức hoàn toàn mới về tam tộc Hồng Hoang hiện nay.

Mấy trăm năm sau, khi Thanh Khâu Ly và Nữ Oa xuất quan, Ngô Sở mới biết chuyện gì đã xảy ra.

Hóa ra sự dao động Đại Đạo bất thường cuối cùng khiến họ tỉnh lại, sau đó lại tiến vào trong dao động Đại Đạo tiếp tục quan chiến, quả thực là do các vương giả của ba tộc gây ra.

Nhưng các vương giả ba tộc không phải đấu đá lẫn nhau, mà là đại chiến với Ma Tổ La Hầu.

Theo lời Phục Hy, có lẽ cuộc đại chiến ba tộc lần này đều là một cái bẫy, ba tộc liên thủ bày bố, để dụ lão ma đầu vẫn luôn ẩn nấp trong bóng tối ra ngoài.

Tuy nói trong Hỗn Độn không phân âm dương, nhưng thế sự không có gì tuyệt đối, nếu không trong Hỗn Độn sẽ không thai nghén ra nhiều Thần Ma như vậy.

Mà họ chỉ cần men theo khí tức của Sát Lục Đại Đạo để tìm kiếm, chắc chắn sẽ tìm được chút manh mối!

Nghe suy luận này của Phục Hy, Ngô Sở cảm thấy khả năng này rất cao.

Nếu không phải vì nguyên nhân này, ba tộc rõ ràng biết có La Hầu,

một kẻ phá đám đang rình rập bên cạnh, sao họ còn ngu ngốc tàn sát lẫn nhau?

Mà nếu là muốn nhân cơ hội này tìm ra La Hầu để diệt trừ, thì hoàn toàn có thể giải thích được vì sao họ lại làm chuyện ngu ngốc như vậy.

Hơn nữa, để làm cho cái bẫy này đủ chân thật, tổn thất của ba tộc không thể nói là nhỏ, tổn thất của cả Hồng Hoang đại địa cũng không thể nói là không lớn.

Dù biết sẽ tổn thất nặng nề mà vẫn làm, đây là khí phách gì vậy?

Nhưng rất nhanh, Ngô Sở lại cảm thấy, sự tình có thể không đơn thuần như vậy.

Rốt cuộc tranh chấp giữa ba tộc chắc chắn cũng không phải là giả.

Có lẽ ba tộc họ chỉ muốn một công đôi việc, bất kể cuối cùng có câu được lão ma đầu kia ra hay không, ba tộc họ cứ tranh bá một phen trước đã. "Không ngờ lại là như vậy!" Tiểu Nguyệt Linh khẽ than, rồi nhìn về phía Phục Hy và những người khác, "Kết quả quan chiến của tiền bối và các tỷ tỷ thế nào rồi ạ?

Ma đầu đó có bị chém giết không?" Một đòn chí mạng, giết người tru tâm...

Dựa trên khí tức ma đầu mà Ngô Sở và Hậu Thổ miêu tả, họ có thể khẳng định, kẻ giao chiến với ba vị thủy tổ chính là ma đầu đó không sai.

Một tồn tại có thể giao chiến với ba vị thủy tổ suốt mấy trăm năm, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Ngô Sở cũng cảm thấy có chút khó tin, La Hầu đã mạnh đến vậy rồi sao?

Lần trước có thể thoát khỏi tay Kỳ Lân lão tổ, vậy lần này thì sao?

Ngô Sở lặng lẽ suy nghĩ một lát, khẽ than: "E là vẫn bị hắn ta trốn thoát rồi!" Tuy không biết La Hầu làm thế nào để thoát khỏi tay ba vị thủy tổ, nhưng nếu suy đoán từ thần thoại sử Hồng Hoang, La Hầu sau khi tranh đấu một phen với Hồng Quân lão tổ và những người khác, dường như đã thân hóa Ma giới, sau đó mới có câu 'đạo cao một thước, ma cao một trượng'.

Nếu chuyện này thật sự xảy ra, Thiên Đạo chắc chắn sẽ có phản ứng, lúc đó toàn bộ sinh linh Hồng Hoang đều sẽ biết rõ chuyện này.

Giống như lúc ba tộc được thành lập, toàn bộ sinh linh Hồng Hoang đều biết rõ.

Phục Hy ba người họ tò mò nhìn Ngô Sở, Nữ Oa hỏi: "Sao lại nói vậy?" "Chỉ là một cảm giác, ta cũng không nói được lý do gì." Ngô Sở lắc đầu, không tiện nói ra chuyện La Hầu vì không cam tâm bị diệt mà lấy thân hóa Ma giới.

Dù sao đó cũng là chuyện tương lai mới xảy ra, Ma Tổ La Hầu hiện tại có bản lĩnh đó hay không, vẫn còn là một ẩn số.

Biết đâu lão ma đầu đó thật sự bị diệt, thần thoại sử Hồng Hoang bị ba tộc viết lại thì sao?

Nghe được những suy đoán giữa Ngô Sở và Phục Hy, Phong Ngân và Phượng Tịch, cũng như Ô Trảm, đều ngơ ngác nhìn nhau.

Dường như không ngờ rằng, đại chiến ba tộc lần này lại ẩn chứa một sát cục như vậy.

Ô Trảm nhìn về phía Đậu Đậu Long tiểu hoàng long, sau đó truyền âm hỏi Ngô Sở: "Chẳng lẽ đại chiến giữa ba tộc đều là giả?

Vậy cha mẹ của tiểu hoàng long..." "Cái đó e là thật!" Ngô Sở khẽ than: "Nhưng e là kẻ ra tay, có thể không phải là Phượng tộc thật sự,

mà rất có khả năng là ma nghiệt giả dạng Phượng tộc." Tất nhiên, đây cũng chỉ là một khả năng, Ngô Sở dùng để an ủi Ô Trảm, để tránh nó lại gây sự với Phượng Tịch.

Ở Tử Ngọc Sơn nhiều năm như vậy, nếu không có Ngô Sở trấn giữ ở đây, e là con hắc long này và con tiểu phượng hoàng kia thật sự có thể đánh nhau.

Tính tình của Phượng Tịch không phải là người chịu thiệt, tiểu kỳ lân Phong Ngân cũng thường xuyên bị nó bắt nạt đến nỗi khổ không nói nên lời.

Chương 349

Tất nhiên, cũng có khả năng là để lấy được lòng tin của lão ma đầu kia, chuyện này chính là Phượng tộc làm, chỉ là khi Phượng tộc làm chuyện này, sự tình không cẩn thận mất kiểm soát, mẹ của tiểu hoàng long cũng vì thế mà chết.

Tai nạn kiểu này vẫn rất có khả năng.

Vì vậy, theo Ngô Sở, cho dù sát cục nhắm vào La Hầu trong đại chiến ba tộc lần này không thể thành công, có lẽ ba tộc cũng sẽ tiếp tục làm suy yếu lẫn nhau.

Trò chuyện một hồi, Ngô Sở liền gọi tiểu hoàng long lại, bảo nó bái kiến các vị tiền bối Phục Hy, Nữ Oa và Thanh Khâu Ly.

Tiểu hoàng long vừa ngoan ngoãn vừa có chút tò mò, hành đại lễ với ba vị tiền bối.

Ba người cũng có chút tò mò, nhưng vẫn lấy ra vài món đồ nhỏ đưa cho nó.

Tiểu hoàng long nhìn Ngô Sở, Ngô Sở ho nhẹ nói: "Trưởng bối ban cho, không dám từ chối!

Con cứ nhận đi, còn không mau cảm ơn các vị tiền bối?" Tiểu hoàng long ngoan ngoãn nhận lấy những món quà nhỏ, nói lời cảm ơn, rồi ngoan ngoãn lui sang một bên.

Thanh Khâu Ly nhìn con tiểu hoàng long này, khó hiểu hỏi: "A Sở, sao ngươi lại nghĩ đến việc thu đệ tử vậy?

Không phải ngươi nói... không phải là nên nghĩ cách nâng cao bản thân mình hơn sao?" Điều Thanh Khâu Ly muốn hỏi là, không phải ngươi nói không muốn dính dáng đến ba tộc sao?

Bây giờ sao lại thu một con rồng làm đệ tử, đây chẳng phải là tự nuốt lời sao?

Phục Hy và Nữ Oa cũng tò mò nhìn Ngô Sở.

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, cười nói: "Tiểu hoàng long cũng rất tốt, nhiệt tình lễ phép, nghị lực cũng không tồi, tuy tư chất trong long tộc không tính là xuất chúng, nhưng tu Kim Đan Đạo, tư chất ngược lại chỉ là thứ yếu, chủ yếu vẫn phải xem ngộ tính của nó, cũng như tạo hóa tương lai của nó." Nhưng âm thầm lại truyền âm: "Chuyện này nói ra dài dòng, Long tộc lại dùng một kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo mang theo Càn Khôn Đại Đạo pháp tắc để dụ dỗ ta, thậm chí còn nguyện ý để con tiểu hoàng long này đoạn tuyệt quan hệ với Long tộc, ta nhất thời không chống lại được sự cám dỗ này, ai!" "..." Nếu họ biết từ 'Versailles', có lẽ sẽ dùng ba từ này để đáp trả hắn.

Phục Hy còn nói: "Thu một đệ tử là có một kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, còn có cơ hội như vậy nữa không?

Tin không ta có thể thu Long tộc thành một đám nghèo rớt mồng tơi?" Thanh Khâu Ly và Nữ Oa cũng gật đầu lia lịa, cảm thấy lời của Phục Hy không có gì sai. "Ha ha...

Nào, uống rượu uống rượu!" ...

Sau trận đại chiến này, ba tộc tiếp theo liền dần dần ngừng hỗn chiến.

Từ điểm này có thể thấy, có lẽ ba tộc đều cho rằng ma đầu đã bị giải quyết rồi!

Nhưng theo Ngô Sở, lão ma đầu La Hầu này, có lẽ lại thi triển kế kim thiền thoát xác gì đó, lừa gạt cả ba vị thủy tổ của ba tộc.

Trải qua lần này, có lẽ La Hầu sẽ ẩn nấp sâu hơn, càng khó đối phó hơn.

Khi ba tộc buông bỏ tranh chấp lẫn nhau, đại địa chào đón hòa bình đã lâu, thì Hồng Hoang đại địa rộng lớn vô biên đã sớm bị tàn phá đến tan hoang, không ra hình thù gì.

Ngô Sở sờ cằm, suy nghĩ một lát, nói: "Ta cảm thấy, nếu đã mặt trời đã thai nghén ra hai huynh đệ các ngươi, vậy thì Thái Dương Hành Cung của các ngươi hẳn là ở sâu trong mặt trời!

Rất nhiều sinh linh thậm chí còn không chú ý đến, khi họ bắt đầu tu sửa địa mạch, Thiên Đạo đã không còn ban cho họ công đức để khen thưởng nữa.

Họ không biết rằng, họ đã lặng lẽ gánh trên lưng đầy tội nghiệt.

Đây là sự trừng phạt của Thiên Đạo đối với họ! ...

Khi bộ lạc Hậu Thổ phát hiện bên ngoài dần dần yên tĩnh lại, Hậu Thổ tiểu thư tỷ liền bảo mọi người bình tĩnh, sau đó tự mình ra ngoài một chuyến, chuẩn bị tìm hiểu rõ ngọn ngành rồi nói sau.

Nàng đến Tử Ngọc Sơn, phát hiện Nữ Oa và những người khác đã xuất quan.

Tiểu hoàng long khi thấy Hậu Thổ tiểu thư tỷ đến, đã từ xa nhiệt tình vẫy tay chào hỏi, còn ngoan ngoãn gọi một tiếng 'sư mẫu'.

Tiếng 'sư mẫu' này, khiến Thanh Khâu Ly lặng lẽ nhìn Ngô Sở, dường như đang nói: Gọi Hậu Thổ muội muội là 'sư mẫu', đến lượt ta thì lại thành 'tiền bối', là ý gì đây?

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, không giải thích với Thanh Khâu Ly, coi như không thấy ánh mắt đó của nàng, mà nhìn về phía Hậu Thổ tiểu thư tỷ, "Tỷ, tỷ đến rồi!" Hậu Thổ tiểu thư tỷ gật đầu, nhìn về phía Nữ Oa và những người khác, hỏi: "Tỷ tỷ, mọi người xuất quan rồi!

Chiến tranh giữa ba tộc, có phải đã dừng lại rồi không?" Nữ Oa và những người khác gật đầu, Ngô Sở nhân tiện kể lại suy đoán của họ

cho Hậu Thổ nghe.

Tiểu thư tỷ nghe xong, nói: "Nếu đã như vậy, vậy ta về bộ lạc một chuyến trước, để mọi người yên tâm, gặp lại sau!" Tiểu thư tỷ nói đến là đến, nói đi là đi, khiến người ta không có chút phòng bị nào.

Thanh Khâu Ly cũng đứng dậy nói: "Ta cũng đã lâu không về Thanh Khâu, phải về xem sao, hai vị đạo hữu, sau này có duyên sẽ gặp lại, cáo từ!" Nói xong, Thanh Khâu Ly cũng bay ra khỏi Tử Ngọc Sơn, khiến khóe miệng Ngô Sở không khỏi giật giật.

Nữ Oa nhướng mày nhìn Ngô Sở, cười nói: "A Sở không đi tiễn sao?" Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, rất muốn nói: Tiễn cái gì mà tiễn?

Không chiều cái thói xấu đó của nàng!

Nhưng nghĩ lại, hắn vẫn đứng dậy nói: "Ta đi rồi về ngay!" Tiểu hoàng long đang luyện chữ bằng bút lông trong lương đình không xa, lén liếc nhìn về phía đại điện, sau đó lén lút hỏi Bạch Trạch đang ngồi bên cạnh, móng vuốt nhỏ cầm một cốc trà sữa, ngẩn ngơ nhìn mây trôi trên trời, "Bạch Trạch sư huynh, đây là tình huống gì vậy?

Tại sao Thanh Khâu tiền bối lúc nãy đi, trông có vẻ rất tức giận?" Bạch Trạch liếc xéo nó một cái, đưa móng vuốt nhỏ ra, cố gắng duỗi thẳng ba ngón trong móng vuốt, nhưng trông vẫn như một cục bông nhỏ.

Tiểu hoàng long mím môi, vẻ mặt đau khổ, từ trong tay áo lấy ra một vốc đậu phộng rang cay có thêm đường và một ít muối tiêu. "Một vốc, không thể nhiều hơn được nữa!" Tiểu hoàng long đau khổ nói: "Sư phụ bây giờ không cho ta ăn nhiều cái này nữa, nói là không tốt cho sức khỏe." "Tay ngươi nhỏ, ba vốc, không thể ít hơn được nữa!" Bạch Trạch nói: "Còn nữa, sư phụ ngươi lừa ngươi đấy, tuy ngươi còn nhỏ, nhưng thứ này không có hại cho sức khỏe, chỉ là những hạt đậu kia bị ngươi ăn như vậy, mọi người ăn được sẽ ít đi, Tiểu

Nguyệt Linh lại cưng ngươi, để lại phần lớn đậu rang cay cho ngươi, quá thiên vị rồi, hết yêu thương rồi!" "Nguyệt Linh tỷ tỷ không phải đã đặc biệt pha trà sữa cho ngươi sao?

Ngươi nói vậy, lát nữa ta đi mách Nguyệt Linh tỷ tỷ." Tiểu hoàng long rất ranh mãnh cười gian.

Bạch Trạch nghe vậy, liếc xéo nó một cái, ngẩng đầu lên, hừ hừ nói: "Tin không lần sau khóa học chiến đấu của ngươi, ta bảo Đại Hồng giao cho ta dạy thay?" Tiểu hoàng long sững sờ một lúc, sau đó rất khổ não đặt bút lông trong tay xuống, vung vẩy tay, "Nhưng mà, ta chỉ thích vị này thôi!

Tuy hạt dẻ rang đường, kẹo hồ lô, hạt thông rang, hồng sấy gì đó cũng có vẻ rất ngon, nhưng vẫn không ngon bằng hạt đậu này." "Cho nên mọi người gọi ngươi là Đậu Đậu Long cũng không sai mà!" "Ngươi còn gọi ta như vậy nữa, ta sẽ giảm giá, cùng lắm thì ta không hỏi nữa." "Được được, ba vốc, không thể ít hơn được nữa!" "..." Thực sự không kìm được lòng tò mò, tiểu hoàng long đành ngoan ngoãn chia phần đồ ăn vặt của mình cho Bạch Trạch.

Bạch Trạch ho nhẹ một tiếng, vung móng vuốt, thu những hạt đậu rang kia lại, sau đó nhìn trái nhìn phải, truyền âm cho tiểu hoàng long: "Lần sau nếu Thanh Khâu tiền bối lại đến Tử Ngọc Sơn, ngươi cũng gọi nàng là 'sư mẫu', nàng chắc chắn sẽ vui!" "..." Tiểu hoàng long có chút ngơ ngác, dường như chưa hiểu được mối quan hệ trong đó, nhưng rất nhanh, nó đã tỉnh táo lại.

Tuy bề ngoài trông vẫn là một con rồng nhỏ, nhưng dù sao cũng là một con rồng một hai vạn tuổi rồi, mối quan hệ này vẫn có thể hiểu được.

Thế là nó trừng mắt, cũng truyền âm: "Nói cách khác, Thanh Khâu tiền bối cũng thích sư phụ của ta?" "Có gì lạ đâu, ở Tử Ngọc Sơn này,

người thích sư phụ của ngươi nhiều lắm.

Ví dụ như Tiểu Nguyệt Linh nha!

Lão sư võ thuật của ngươi đó!

Còn có Tiểu Bạch, Đại Hồng..." Tiểu hoàng long nghe vậy, lại lần nữa trợn to hai mắt: "Chẳng lẽ họ cũng muốn làm sư mẫu của ta?" Bạch Trạch lại bất giác nhìn xung quanh, cười gian nói: "Tiểu Bạch và Đại Hồng có lẽ không dám nghĩ vậy, nhưng Tiểu Nguyệt Linh và lão sư võ thuật của ngươi, đặc biệt là lão sư võ thuật của ngươi, chắc chắn là nghĩ vậy.

Ngươi không tin, lần sau lén gọi lão sư võ thuật của ngươi một tiếng 'sư mẫu', xem phản ứng của cô ấy thế nào!" Tiểu hoàng long bị Bạch Trạch xúi giục có chút động lòng, nhưng nhìn bộ dạng cười gian của Bạch Trạch, nó lại cảm thấy Bạch Trạch có thể không có ý tốt, thế là quả quyết lắc đầu, "Không nghe ngươi lừa đâu!" "Một túi đậu rang cay!" Bạch Trạch giơ lên một ngón tay, tuy vẫn rất khó nhìn ra móng vuốt nhỏ đầy lông đó có giơ ngón tay lên không.

Tiểu hoàng long nghe vậy, có chút động lòng, nhưng nghĩ lại, vẫn lắc đầu. "Hai túi, không thể nhiều hơn được nữa, một tháng ta mới có một túi đậu rang thôi." "Vậy được!

Chốt đơn!" ...

Chương 350

Trong lúc tiểu hoàng long và Bạch Trạch lén lút giao dịch, tay của Ngô Sở và Thanh Khâu Ly cũng đã nắm lấy nhau, "Làm gì mà đi vội vậy, ba tộc đánh nhau sống chết cũng không động đến một cọng lông của Thanh Khâu ngươi, ở đây bế quan lâu như vậy cũng không lo lắng..." Thanh Khâu Ly thấy Ngô Sở biết rõ còn cố hỏi, tức giận đưa tay véo vào eo hắn một cái, cũng không biết có phải học từ Hậu Thổ tiểu thư tỷ không.

Rồi lại chua ngoa cười khẩy: "A, sư mẫu nhỉ!

Gọi thân thiết thật đấy!" Biết ngay là như vậy mà!

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, sau đó cười nói: "Vậy chúng ta về lại bây giờ, cũng để con Đậu Đậu Long kia đổi giọng, gọi nàng một tiếng 'sư mẫu', nàng có hài lòng không?" "Ha!

Nói cứ như ta hiếm lạ lắm vậy!" "Nàng không hiếm lạ ta hiếm lạ a!" Ngô Sở kéo nàng, muốn kéo nàng trở lại, kết quả bị nàng nhẹ nhàng kéo một cái, chính mình liền lao tới, thế là thuận thế ôm lấy vòng eo thon của nàng, áp vào lưng nàng.

Bị Ngô Sở áp vào và ôm như vậy, thân thể Thanh Khâu Ly cũng có chút cứng lại.

Thanh Khâu Ly vẫn đi rồi, dù sao cũng đã rời đi trước mặt chúng sinh linh Tử Ngọc Sơn, bây giờ bị Ngô Sở khuyên một câu liền lập tức quay lại, chẳng phải là rất mất mặt sao?

Nàng dù sao cũng là chủ của Thanh Khâu, chút thể diện này vẫn phải giữ.

Tuy vừa rồi bị Ngô Sở ôm như vậy, cả thân tâm đều có chút mềm

nhũn, suýt chút nữa đã để Ngô Sở làm gì thì làm, đồng thời cũng khiến nàng hiểu ra, Ngô Sở và Hậu Thổ muội muội riêng tư đã làm gì...

Dù sao kỹ thuật hôn điêu luyện của Ngô Sở, nếu không phải luyện tập với Hậu Thổ muội muội mà có, thì học từ đâu ra chứ?

Không thầy tự thông cũng không thể điêu luyện như vậy được!

Ngô Sở khẽ gật đầu, "Làm bạn với rồng, đứa trẻ này có thể dạy dỗ a!" Nhìn Thanh Khâu Ly thở hổn hển, hương khí phả ra, mặt đỏ bừng...

Ngô Sở cảm thấy, vị lão hồ ly tinh đã không biết bao nhiêu vạn tuổi này, chắc chắn là vì xấu hổ mà bỏ chạy.

Lặng lẽ hồi tưởng lại sự mềm mại ngọt ngào vừa rồi, Ngô Sở đắc ý mãn nguyện ngân nga một khúc hát nhỏ. "Tra nam!" Trên vai, bóng dáng Nghệ Bảo hiện ra, đung đưa đôi chân trần nhỏ, không chừa chút mặt mũi nào cho vị chủ nhân Ngô Sở này, không chút lưu tình phê phán.

Dù sao cũng không có người ngoài, Ngô Sở cũng không để tâm, chỉ nói: "Đừng nói vậy, ta lại không tuyển phi, càng không dùng rượu, phong sát, dụ dỗ, thuốc mê X các loại thủ đoạn để ép buộc hay dụ dỗ người ta, người ta cũng không phải vị thành niên, mọi người đều là tình nguyện..." "Ta đang nhắc nhở ngươi, mau chóng nâng cao tu vi lên đi." Nghệ Bảo liếc xéo hắn một cái, có chút hận sắt không thành thép, "Ngươi xem ngươi kìa, người ta đẩy nhẹ một cái, ngươi đã bay xa mấy dặm, lỡ sau này hai người làm chuyện đó, nàng ấy mà kích động, hai chân kẹp lại..." "Rắc..." Nghệ Bảo vừa nói vừa làm động tác bẻ gãy eo.

Ngô Sở mặt đầy mồ hôi, than thở: "Bảo à!

Ngươi vẫn đen tối như vậy!" Nghệ Bảo quyết định không nhận

cái nồi này, đổ thừa: "Không phải là ta bị ngươi ảnh hưởng sao!

Ngươi nói xem nếu trước đây ngươi không xem những thứ trẻ em không nên xem, ta có thể biết những thứ đó sao?

Hơn nữa ngươi phải thừa nhận, những gì ta vừa nói, có phải là có khả năng thành sự thật không?" "..." Ngô Sở lặng lẽ lắc đầu, nghĩ kỹ lại, trong lòng sắp có bóng ma tâm lý rồi.

Nghệ Bảo lại nói: "Ta thậm chí còn nghi ngờ, Hậu Thổ tiểu thư tỷ nhất quyết bắt ngươi phải nâng cao tu vi đến cảnh giới Đại La, mới chịu sinh con với ngươi, rất có thể là có nguyên nhân này.

Nhưng Hậu Thổ tiểu thư tỷ da mặt mỏng, không tiện nói ra sự thật, ngươi lại còn chưa lĩnh hội được." "..." Ngô Sở lặng lẽ quay đầu, nhìn tiểu tinh linh điện thoại bề ngoài gợi cảm pha chút ngây thơ, nhưng thực chất hoàn toàn là một vu yêu nữ vương này. "Nghệ Bảo, ngươi nói xem cái não của ngươi..." "Đừng hỏi ta cái này, hỏi chính là bị ngươi ảnh hưởng." "..." Một lớn một nhỏ, hai người đấu khẩu, trở về Tử Ngọc Sơn.

Kết quả vừa về đến Tử Ngọc Sơn, Phong Ngân và Phượng Tịch, cũng như Ô Trảm, đều lần lượt đến từ biệt hắn.

Nếu đại chiến đã kết thúc, vậy họ cũng nên trở về xem sao rồi.

Đối với điều này, Ngô Sở tự nhiên sẽ không giữ lại nhiều, mấy tên này ở Tử Ngọc Sơn đều thuộc loại ăn chùa, đi tự nhiên là tốt hơn ở lại a!

Chỉ là trước khi đi, ba người đều nhắc đến 'Toán học' với Ngô Sở. "A Sở tiền bối, ta muốn truyền bá Toán học đến vương đình của chúng ta, có được không ạ?" Người đầu tiên đề xuất làm như vậy, là Ô Trảm có vẻ ngoài ngốc nghếch.

Nhưng con rồng Ô Trảm này tự nhiên không phải là kẻ ngốc thật

sự, nếu thật sự là kẻ ngốc, nó sao có thể dễ dàng từ một con hải mãng tu thành rồng?

Lại sao có thể được Chúc Long phái đến làm việc.

Phong Ngân và Phượng Tịch nghe vậy, liền nhìn nhau, dường như đều từ ánh mắt đối phương nhìn ra suy nghĩ của nhau.

Nhìn vẻ mặt của hai người họ, Ngô Sở cười nói: "Hai ngươi cũng có suy nghĩ này?" Hai người gật đầu, Phong Ngân nói: "Vốn dĩ chuyện này, ta còn định riêng tư nói với tiền bối!

Không ngờ con cá chạch đen này và con trĩ gấm nhỏ đều nghĩ đến rồi, nếu đã như vậy, ta cũng không giấu giếm nữa.

Quả thực, Toán học diệu dụng vô cùng, đối với sự phát triển của tộc chúng ta có sự trợ giúp to lớn, mong tiền bối có thể thành toàn!" Dừng một chút, Phong Ngân lại nói: "Vãn bối trên người không có vật gì có giá trị tương đương với học thuật này, đợi ta trở về vương đình, nhất định sẽ để trưởng bối trong tộc đưa cho tiền bối một vật phẩm có giá trị tương đương để người hài lòng." Phượng Tịch và Ô Trảm cũng có suy nghĩ này, điều này khiến Ngô Sở cảm thấy có chút buồn cười, thế là lắc đầu nói: "Tri thức là vô giá, giống như pháp môn chúng ta tu luyện, sao có thể dễ dàng dùng linh bảo các loại để đo lường?

Các ngươi nguyện vì ta truyền bá Toán học, vậy cứ truyền bá đi, ta cũng không cần các ngươi đòi hỏi gì báo đáp, chỉ cần đối với chúng sinh có thêm chút thiện ý là đủ rồi." Bộ dạng từ bi bác ái của Ngô Sở, khiến Phong Ngân và những người khác đều có chút nghi ngờ, không biết mình có nghe nhầm, hay là nhìn nhầm không? "Các ngươi có vẻ mặt gì vậy?" Ngô Sở nhíu mày, cây que cời lửa liền từ trong tay áo trượt ra, bây giờ cây que cời lửa này đã trở thành roi giáo huấn của hắn khi dạy tiểu hoàng long.

Thấy vẻ mặt của họ dường như đều có chút bay bổng, Ngô Sở quyết định giúp họ hồi tưởng lại những chuyện xưa khắc cốt ghi tâm, thuận tiện nói cho họ biết, hắn vẫn còn cầm được đao. "Không phải, tiền bối..." Phong Ngân lập tức hoàn hồn, ho nhẹ nói: "Vãn bối quả thực đáng chết!

Lại quên mất tiền bối vốn dĩ cao phong lượng tiết, vãn bối lại dùng vật hữu giá để làm vấy bẩn bảo vật vô giá này, thực sự xấu hổ, mong tiền bối lượng thứ!" Ô Trảm trừng mắt nhìn Phong Ngân, nhưng nghĩ lại Phong Ngân, một kẻ nịnh hót vốn dĩ không có chút tiết tháo nào, có thể nói ra những lời này, dường như cũng là chuyện bình thường.

Chỉ là những lời nịnh bợ này, nó thực sự có chút khó mở miệng.

Phượng Tịch cũng vậy, da mặt mỏng hơn Phong Ngân rất nhiều, bảo nó bắt nạt người khác, nó chắc chắn rất giỏi, nhưng bảo nó nịnh bợ người khác, thực sự có chút làm khó nó. "Được rồi, cút hết đi!

Không có việc gì đừng đến đây quấy rầy cuộc sống của chúng ta." Ngô Sở vung vẩy cây roi que cời lửa, một bộ dạng đuổi người.

Phong Ngân và Ô Trảm đối với điều này cũng không có cảm giác gì lớn, chào tạm biệt mọi người, liền trực tiếp rời đi.

Nhưng Phượng Tịch lại cảm thấy có chút đau lòng, có chút tủi thân, nhưng lại không tiện nói ra nỗi tủi thân này, đành mang theo một tâm trạng u uất rời khỏi Tử Ngọc Sơn.

Đợi họ đi hết, Phục Hy và Nữ Oa cũng đến từ biệt hắn. "Đại ca, tỷ, hai người cũng phải về rồi sao?" Bộ dạng không nỡ của Ngô Sở, khiến Phục Hy không khỏi xoa tay, "A Sở không nỡ như vậy, là muốn để đại ca giúp ngươi kiểm tra tiến cảnh những năm nay sao?" Nữ Oa nghe vậy, che miệng cười khúc khích, hoàn toàn không có chút đồng tình nào.

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, cảm thán nói: "Xem ra ta làm đệ đệ, cũng chỉ có thể chúc đại ca và tỷ tỷ, chuyến đi này thuận buồm xuôi gió rồi." Nữ Oa đưa tay vỗ vỗ vai hắn, nói: "Chắc hẳn Hồng Hoang đại địa, trong một thời gian dài sắp tới, đều sẽ duy trì trạng thái hòa bình, ngươi nếu muốn đi du ngoạn, có thể đến Bất Chu Sơn!

Chắc hẳn Kỳ Lân vương đình cũng rất hy vọng ngươi đến." "Nhất định, nhất định..." Ngô Sở cũng không ngờ, mọi người lại chọn rời đi trong cùng một ngày.

Tử Ngọc Sơn hôm qua còn náo nhiệt là thế, kết quả hôm nay...

Không có Nữ Oa là đại tỷ dẫn đầu mọi người gây sự, chỉ số náo nhiệt đột nhiên giảm xuống.

Nhưng sự vắng vẻ này cũng không kéo dài bao lâu, chập tối, Hậu Thổ tiểu thư tả lại đến Tử Ngọc Sơn, cùng đến còn có Nghệ và Khoa đã lâu không gặp.

Từ xa, Nghệ đã cười ha hả nói: "Nguyệt Linh tả, Tiểu Thải Nương, nhớ chết ta rồi!" Rất rõ ràng, đây là một tên ham ăn, ai cũng nghe ra được.

Trong lương đình, Tiểu Hoàng Long đang học đàn cùng tiểu hồ ly, lặng lẽ thu tay lại, ra vẻ không để ý, hỏi: "Vũ sư mẫu, người đó là ai vậy ạ?" Tiểu hồ ly ngồi bên cạnh nghe thấy câu hỏi này, thuận miệng đáp: "Đó là sư mẫu của ngươi..." Nói đến chữ 'sư mẫu', tiểu hồ ly mới hoàn hồn, cười tít mắt hỏi Tiểu Hoàng Long: "Tiểu Đậu Đậu, ngươi vừa gọi ta là gì?" "Vũ lão sư..." "Ngươi không ngoan nha!" Đôi mắt hồ ly của tiểu hồ ly khẽ nheo lại.

Tiểu Hoàng Long ho nhẹ: "Vậy Vũ sư mẫu cũng đừng gọi con là 'Tiểu Đậu Đậu' nữa!" Sau khi xác nhận lại mình không nghe nhầm, tiểu hồ ly "hừm" một tiếng, nói: "Cũng phải, Tiểu Đậu Đậu bây giờ đã không còn là dáng vẻ ba bốn tuổi lúc mới đến Tử Ngọc Sơn nữa

rồi, gọi ngươi là Tiểu Đậu Đậu đúng là có chút không đúng, vậy sau này gọi ngươi là 'Đại Đậu Đậu' nhé!" Ô Trảm đi bế quan chữa thương, còn tiểu Hoàng Long thì do các tiểu hoa tiên trông nom.

Chương 351

Nếu không phải vì tiếng gọi êm tai này của ngươi, tối nay ngươi đừng hòng ăn cơm, luyện đàn cho ta cả đêm..." Nói rồi, tiểu hồ ly đứng dậy, đi ra ngoài đón, vì Hậu Thổ tiểu thư tả đã dẫn Nghệ và Khoa đến đỉnh Thần Mộc.

Thấy tiểu hồ ly ra đón, Nghệ và Khoa đều chào hỏi nàng.

Trong lương đình, Tiểu Hoàng Long to bằng đứa trẻ sáu bảy tuổi nhìn sang Bạch Trạch đang giả vờ làm manh thú ở bên cạnh, lặng lẽ đi tới, chìa tay ra, nói nhỏ: "Sư huynh, hai gói Đậu Hoa Bạo Cay!" Bạch Trạch liếc nó một cái, vẻ mặt kỳ quái: "Đậu Hoa Bạo gì?" Tiểu Hoàng Long nhíu mày: "Sư huynh, huynh đã hứa với đệ rồi, không lẽ quên rồi chứ!" "Ta đã hứa với ngươi cái gì?" "Sư huynh, sư phụ nói, sinh linh vô tín thì không đứng vững được, huynh muốn giở trò sao?" Bạch Trạch đưa móng vuốt nhỏ gãi gãi đầu, hỏi: "Lúc đó ta đã nói với ngươi thế nào?" "Huynh bảo đệ lén gọi Vũ lão sư là sư mẫu, đệ gọi rồi mà!" Bạch Trạch gật đầu: "Đúng vậy!

Nàng cũng đáp rồi mà!

Ta không lừa ngươi đúng không!Tuy tung tích La Hầu khó tìm, nhưng nếu đã hắn tu luyện Sát Lục Đạo, vậy giữa ba tộc xảy ra hỗn chiến, La Hầu có thể nhịn được mà không nhân cơ hội tu hành Sát Lục Chi Đạo của mình sao?

Ngươi nghĩ kỹ xem, có phải lý lẽ này không?" "..." Tiểu Hoàng Long nhíu mày: "Chúng ta cược, không phải là đệ có dám gọi hay không sao?" Bạch Trạch lại liếc nó một cái, nói: "Ta bị ngốc mới cược cái đó với ngươi, gọi vị Vũ tỷ tỷ này một tiếng 'sư mẫu', ai mà không dám chứ!

Chúng ta rõ ràng cược là nàng có đáp lại hay không.

Bây giờ ta thắng rồi, ta không đòi Đậu Hoa Bạo của ngươi, vậy mà ngươi còn mặt dày đòi của ta?" "..." Cảm giác lại một lần nữa bị lừa gạt, Tiểu Hoàng Long không khỏi bĩu môi, cảm thấy mình oan ức vô cùng, ai cũng lừa nó, thật quá bắt nạt rồng!

Sư phụ nói quả không sai, thế giới này, đâu đâu cũng là hiểm ác.

Bên kia, Hậu Thổ tiểu thư tả không thấy Nữ Oa bọn họ, liền hỏi: "Nữ Oa tỷ tỷ bọn họ đâu rồi?

Đi rồi sao?" Ngô Sở gật đầu: "Đều đi cả rồi, Thanh Khâu tỷ tỷ về Thanh Khâu rồi, tiểu kỳ lân tiểu phượng hoàng bọn họ cũng về rồi, tỷ tỷ và đại ca cũng về Bất Chu Sơn rồi." Nói đến đây, Ngô Sở cũng không khỏi cảm thấy có chút buồn bã.

Người đến người đi, như mây nổi, tựa bèo trôi, hợp tan bất định.

Ngay lúc Ngô Sở đang lặng lẽ cảm khái, Nghệ không khỏi nhìn về phía lương đình hỏi: "Tiểu gia hỏa kia không phải là Du Du chứ!

Sao trên đầu cũng có hai cái sừng hươu nhỏ?" Khoa lắc đầu: "Khí tức trên người nó rõ ràng không phải của Du Du, hơn nữa sừng của Du Du màu trắng, còn của tiểu gia hỏa này lại màu vàng, chắc là Long tộc!" Bọn họ nói rồi nhìn về phía Ngô Sở, sau đó lại nhìn về phía tiểu hồ ly.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Đó là đệ tử mới thu của ta..." Kết quả lời Ngô Sở còn chưa nói xong, Nghệ đã nói: "A Sở thúc, thúc cũng quá thiên vị rồi!

Trước đây bảo thúc nhận con làm đồ đệ, thúc không chịu, bây giờ con rồng nhỏ này lại... nó có lợi hại bằng con không?

Con bây giờ đã tấn cấp Thiên Vu hậu kỳ rồi!" Thiên Vu hậu kỳ, về cơ bản đã tương đương với Kim Tiên cảnh.

Ý của hắn là, nếu ban đầu Ngô Sở nhận hắn làm đồ đệ, thì bây giờ đã có một đệ tử Kim Tiên cảnh rồi.

Nghệ tự nhận, tư chất của mình mạnh hơn tiểu gia hỏa kia nhiều!

Thực tế, sự tự tin của Nghệ đúng là không phải nói suông.

Xét trên toàn bộ lịch sử thần thoại Hồng Hoang, tu vi của Nghệ quả thực mạnh hơn Hoàng Long Chân Nhân rất nhiều, ít nhất Nghệ có chiến tích giương cung bắn mặt trời, còn Hoàng Long Chân Nhân...

Tứ Vô Kim Tiên, không nhắc cũng được!

Mất mặt rồng!

Ngô Sở đưa tay vỗ vào sau gáy Nghệ, cười mắng: "Ai mà không biết mục đích ngươi muốn bái ta làm sư?

Ngươi đừng nói là ngươi không biết sự khác biệt giữa chúng ta, ngươi là Vu, tu luyện là nhục thân, là huyết mạch thần thông, còn ta tu luyện lại là Thiên Địa Đại Đạo." Nghệ sờ đầu, vẻ mặt không quan tâm, nói: "Viện cớ, đều là viện cớ, thủ lĩnh tỷ tỷ nói rồi, huyết mạch thần thông tu đến cuối cùng, cũng là truy tìm Đại Đạo, mọi con đường đều về một đích, con đây chẳng qua là nhắm thẳng mục tiêu đến điểm cuối cùng mà thôi." Kết quả lại không ai để ý đến tiếng la hét của Nghệ, tiểu hồ ly khoác tay tiểu thư tả, đi vào đại điện, Ngô Sở và Khoa thì trò chuyện về tu vi hiện tại của Khoa.

So với Nghệ, tuy Khoa hiện tại vẫn ở Thiên Vu cảnh hậu kỳ, nhưng chiến đấu lực vẫn mạnh hơn Nghệ rất nhiều, tin rằng không lâu nữa sẽ có thể tấn cấp Đại Vu.

Đại Vu, trong Vu tộc hiện nay, cao nhất cũng chỉ là Thái Ất cảnh mà thôi.

Các Tổ Vu hiện nay, đều vẫn là cường giả Đại La cảnh!

Khoa từng có tu vi tương đương với Ngô Sở, bây giờ đã bị Ngô Sở bỏ lại một khoảng cách, nhưng cũng không bị bỏ lại quá xa, vẫn đang đuổi theo sát nút phía sau.

Lúc này, Nghệ cao lớn vạm vỡ, khỏe như một tòa tháp sắt, lưng đeo đại cung, mái tóc dài bù xù tung bay, đi vào lương đình.

Tiểu Hoàng Long đang lặng lẽ cảm khái thế giới sao mà hiểm ác trong lương đình, lập tức bị một bóng đen bao phủ, nó ngơ ngác ngẩng đầu nhìn, suýt nữa bị dọa giật mình. "Tiểu tử, ngươi tên gì?" Nghệ khoanh tay, từ trên cao nhìn xuống nó.

Hoàng Long lặng lẽ hít một hơi, cố gắng trấn tĩnh, ra dáng hành lễ, "Tiểu đạo Hoàng Long, ra mắt vị tiền bối này, không biết ta nên xưng hô với tiền bối như thế nào?" "Tiểu tử, ngươi nhớ kỹ, ta tên là Nghệ, ban đầu suýt nữa đã thành sư huynh của ngươi rồi, sau này nếu ngươi không thể chiến thắng ta, vậy thì chứng tỏ sư phụ ngươi đã nhìn nhầm ngươi.

Vì vậy, cố gắng lên!

Cố gắng chiến thắng ta đi!" Nghệ cúi người ấn lên đầu nhỏ của Tiểu Hoàng Long, hét lên rất trẻ trâu. "..." Tiểu Hoàng Long ngơ ngác nhìn người này, có chút bối rối. "Nghệ ở bộ lạc có phải là buồn chán đến phát điên không?" Mặc dù đang ở trong đại điện, nhưng mọi người vẫn nghe thấy lời nói trẻ trâu của Nghệ, thế là Ngô Sở liền hỏi Khoa ở bên cạnh.

Cũng chỉ có người buồn chán đến phát điên mới làm như vậy!

Khoa liếc nhìn Hậu Thổ tiểu thư tả, cười nói: "Tử Ngọc Sơn này của A Sở tiền bối, trong tộc không biết có bao nhiêu dũng sĩ muốn đến đâu!

Nếu không phải thủ lĩnh căn dặn, Tử Ngọc Sơn yên tĩnh như vậy

làm sao có thể chỉ có ta và Nghệ hai người đến?

Vũ ca cũng muốn đến nữa đó!" Vũ chính là cha của Nghệ, ngay cả ông cũng bị hạn chế không được đến, những người khác làm sao dám đến?

Ngô Sở không khỏi cảm kích nhìn Hậu Thổ tiểu thư tả, nếu những dũng sĩ trong bộ lạc cứ dăm ba bữa lại qua đây đánh chén một trận, thì ngày tháng này còn sống thế nào nữa?

Tiểu thư tả chớp chớp mắt với hắn, coi như đã chấp nhận sự cảm kích của Ngô Sở, hành động nhỏ đáng yêu này xuất hiện trên người một tiểu thư tả luôn điềm tĩnh, khiến Ngô Sở suýt nữa bật cười.

Mà hắn cũng nghe ra từ lời của Khoa, ban đầu hắn đã nhìn ra 'dã tâm của lang sói' của Nghệ, quả quyết từ chối tên này đến Tử Ngọc Sơn ăn chực, Nghệ vẫn luôn ghi trong lòng.

Khi không có sự so sánh, tính sát thương tự nhiên không cao.

Nhưng một khi có sự so sánh, liền khiến hắn cảm thấy tính sỉ nhục cực mạnh!

Nghĩ hắn đường đường là tay mạt chược số một kiêm cung thủ số một của bộ lạc Hậu Thổ, chỗ nào không bằng con rồng con kia chứ?

Bây giờ lại bị con rồng con này thực hiện ước mơ!

Nghĩ thôi cũng thấy tức, có phải không?

Mọi người đều nghe ra được ý tứ sâu xa trong lời nói của Khoa, sau đó không khỏi bật cười, tiếp đó liền lặng lẽ mặc niệm cho con rồng Đậu Đậu kia.

Bị Nghệ, một gã Vu tộc thô lỗ nhưng lại có chút xảo quyệt này để mắt tới, những ngày tháng sau này, e rằng sẽ không dễ chịu lắm.

Ngô Sở cũng không chạy đi nói gì với Nghệ, nếu Tiểu Hoàng Long

thật sự là vị Tứ Vô Kim Tiên Hoàng Long Chân Nhân trong truyền thuyết, vậy thì chút đả kích này đối với nó mà nói, chẳng là gì cả.

Tên đó vào thời Phong Thần, mỗi lần đánh nhau với người khác đều bị đả kích, nhưng mỗi lần mọi người có lời triệu tập hẹn đánh nhau, nó vẫn là người đầu tiên đến hiện trường, hết lòng ủng hộ đồng môn, có thể thấy là một người nhiệt tình sôi nổi, tính cách kiên nghị, đạo tâm kiên định phi thường.

Hành động này của Nghệ, đối với nó mà nói, chính là một loại mài giũa.

Chương 352

Nếu Tiểu Hoàng Long không phải là thời kỳ sơ sinh của vị Hoàng Long Chân Nhân kia, vậy thì dùng Nghệ để mài giũa tâm tính của nó, cũng là một lựa chọn không tồi, có áp lực, mới có động lực!

Nếu không cẩn thận mài hỏng Tiểu Hoàng Long, vậy thì chứng tỏ, đạo mà Tiểu Hoàng Long có thể gánh vác, cũng chỉ đến thế.

Nếu đã như vậy, thì mài hỏng thì mài hỏng thôi! .....

Trong lương đình, Tiểu Hoàng Long dần dần hoàn hồn, tâm tư dần bình tĩnh lại, khôi phục vẻ trấn định, nhìn Nghệ, hỏi: "Vậy ngươi lợi hại nhất là cái gì?" "Mạt... không phải, là cung tiễn!" Nghệ vỗ vỗ cây cung lớn sau lưng, vừa rồi hắn suýt nữa đã buột miệng nói ra 'mạt chược'.

Tuy nói là tay mạt chược số một của bộ lạc Vu tộc, rất đáng để hắn kiêu ngạo, nhưng thủ lĩnh tỷ tỷ vẫn còn ở đây, vẫn nên khiêm tốn một chút thì hơn, để khỏi quay về lại bị phê bình.

Đối với cung tiễn, Tiểu Hoàng Long tự nhiên không xa lạ, trong mười tám loại vũ khí mà Ngô Sở bắt nó làm quen, có cả cung tiễn.

Thế là nó tò mò mở to mắt, hỏi Nghệ: "Vậy ngươi có thể bắn rơi con chim lớn trên trời kia không?" Nghệ đưa tay vỗ vào đầu nhỏ của nó: "Ngươi cái con rồng con này, muốn hại ta sao?

Đó là Tất Hỏa, sủng vật của sư phụ ngươi, tính cách xấu xa, thích phóng hỏa..." "Ách!

Con không nhìn rõ, nó bay cao quá..." Tiểu Hoàng Long có chút lúng túng, sau đó lặng lẽ liếc nhìn Bạch Trạch ở bên cạnh, Bạch Trạch hít một ngụm trà sữa, lặng lẽ đưa ra một móng vuốt nhỏ lông

xù, ý tứ đó, Tiểu Hoàng Long hiểu: muốn Tất Hỏa không biết chuyện này, một gói Đậu Hoa Bạo!

Không mặc cả!

Tiểu Hoàng Long không lộ vẻ gì gật đầu, một rồng một thú, rất ăn ý. "Vậy ngươi có thể một mũi tên bắn sập đỉnh núi kia không?" "Đơn giản cực kỳ!" "Vậy, ngươi có thể một mũi tên từ đây bắn tới bộ lạc của các ngươi không?" "..." Nghệ không khỏi ngẩn ra, kết quả không đợi Nghệ trả lời, Tiểu Hoàng Long lại hỏi: "Vậy ngươi có thể một mũi tên bắn rơi mặt trời không?" Bốp...

Đầu nhỏ của Tiểu Hoàng Long lại bị Nghệ vỗ một cái, "Đùa ta đấy à!

Bắn mặt trời?

Sao ngươi không nói một mũi tên bắn rơi cả Long Đình Chi Chủ của các ngươi đi!" Tiểu Hoàng Long xoa xoa đầu nhỏ, khó chịu nói: "Sao cứ đánh đầu ta thế?" "Đây là đánh ngươi sao?

Đây gọi là yêu thương!

Ngươi có hiểu không?" Nghệ lại đưa tay vỗ vào sau gáy Tiểu Hoàng Long một cái, thầm nghĩ: Sướng thật!

Cuối cùng cũng báo được thù rồi, ban đầu A Sở thúc và Khoa thúc đâu có thiếu lần mượn danh nghĩa yêu thương mà đánh mình như thế này đâu!

A...

Tiểu Hoàng Long nghiến răng, xoa đầu, thầm nghĩ: Đợi ta sau này lớn lên, nhất định sẽ đánh trả.

Nếu đánh không lại, thì sẽ yêu thương đệ tử của ngươi như vậy!

Hừ hừ!

Trong lòng đang nghĩ ngợi chuyện này, kết quả ngẩng đầu lên, liền phát hiện tên Nghệ này đã quay người, hớn hở chạy về phía đại điện. "Bạch Trạch sư huynh, huynh có biết tên này lợi hại đến mức nào không?" Tiểu Hoàng Long hỏi Bạch Trạch ở bên cạnh, Bạch Trạch ung dung tự tại nằm dựa vào ghế dài bên lương đình, trong lòng còn ôm ly trà sữa, hai mắt lim dim, nói: "Tên này lợi hại không thua gì Lão Viên rồi, còn lợi hại hơn ta một chút, ngươi nói có lợi hại không?" Xì...

Tiểu Hoàng Long hít một hơi khí lạnh.

Bạch Trạch lại tiếp tục nói: "Người kia tên là Khoa, cũng là dũng sĩ trong bộ lạc của sư mẫu ngươi, tu vi theo sát sau sư phụ ngươi, bây giờ đã mạnh hơn Lão Viên rất nhiều rồi, nghe Lão Viên nói, ban đầu lúc nó quen biết Khoa, Khoa còn bị nó đánh cho thê thảm lắm..." Tiểu Hoàng Long có chút không hiểu, không nhịn được tò mò hỏi: "Nếu bọn họ lợi hại như vậy, tại sao sư phụ không nhận tên Nghệ kia làm đồ đệ?" Bạch Trạch nằm ngửa tứ chi, vẫy vẫy cái đuôi nhỏ, nói: "Tuy lúc đó ta chưa đến Tử Ngọc Sơn này, nhưng chuyện này, ta thật sự có nghe Lão Viên nói qua.

Nghe nói ban đầu Nghệ vẫn còn là một thiếu niên, đã muốn bái sư phụ ngươi làm sư, nhưng bị sư phụ ngươi từ chối, nói mục đích bái sư của hắn không trong sáng, chỉ nhắm vào mỹ thực của Nguyệt Linh tả mà thôi." Nghe Bạch Trạch nói vậy, Tiểu Hoàng Long không khỏi bật cười: "Quả nhiên, vẫn là Nguyệt Linh tỷ tỷ lợi hại nhất!" Tiểu Nguyệt Linh bưng một đĩa bánh ngọt từ phòng bếp đi ra, vừa hay nghe thấy câu nói này theo gió bay tới, không khỏi mỉm cười, từ trong tay áo lấy ra một gói Đậu Hoa Bạo, ném về phía Tiểu Hoàng Long, phảng phất như đang nói: Tiểu gia hỏa nói không sai, đáng thưởng!

Tiểu Hoàng Long ngẩn ra, sau đó toe toét miệng cười, đang định đưa tay ra đón, kết quả trước mắt bóng trắng lóe lên, Bạch Trạch đã

nhanh tay bắt được gói Đậu Hoa Bạo, chuyển tay nói: "Hai tiếng!" Tiểu Hoàng Long há miệng, buồn bã cúi đầu xuống, "Hai tiếng thì hai tiếng!" Lúc này, tiểu hoa tiên Hoa Phỉ Nhi xuất hiện ở cửa đại điện, truyền âm cho Tiểu Hoàng Long: "Tiểu Đậu Đậu, sư phụ ngươi gọi ngươi qua đây, bái kiến hai vị tiền bối trong bộ lạc của sư mẫu ngươi." "Ồ!

Tới ngay!" Khoa và Nghệ ở lại Tử Ngọc Sơn mấy ngày, so tài với Lão Viên một trận, khiến Lão Viên lại có một chút cảm giác cấp bách, vì nó đã mơ hồ bị Nghệ vượt qua.

Kết quả Nghệ còn chưa đắc ý được mấy ngày, đã bị tiểu thư tả đuổi về bộ lạc.

Điều này tự nhiên hợp ý Ngô Sở, vì khi có bọn họ ở đây, tiểu thư tả lúc nắm tay hắn luôn có chút không tự tại, rất sợ bị bọn họ nhìn thấy.

Tiểu thư tả không muốn phương diện thiếu nữ của mình bị Nghệ và Khoa nhìn thấy, từ đó làm suy yếu uy tín của nàng trong tộc, hoặc trở thành đề tài bàn tán của họ.

Đương nhiên, đây là suy nghĩ của riêng tiểu thư tả.

Thực tế, với thân phận và tu vi của tiểu thư tả, dù thế nào đi nữa, trong bộ lạc của nàng, nàng chính là thủ lĩnh chí cao vô thượng.

Sau khi Khoa và Nghệ rời đi, Tử Ngọc Sơn lại khôi phục sự yên tĩnh và hòa bình như trước, các tiểu hoa tiên quản lý mọi thứ ở Tử Ngọc Sơn đâu ra đấy, không cần Ngô Sở phải bận tâm nữa.

Lúc rảnh rỗi thì cùng tiểu thư tả tâm tình nói chuyện yêu đương, thưởng thức mỹ thực, nếm rượu ngon, uống trà thanh, nghe ca múa, thuận tiện chỉ dạy đệ tử, cuộc sống trôi qua thật mỹ mãn.

Cùng lúc đó, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử mỗi người dẫn theo

đệ tử, lại một lần nữa bước lên hành trình tu sửa địa mạch, tiến về phía Tây phương đại địa, nơi địa mạch bị tổn thương nghiêm trọng nhất.

Nơi đa tai đa nạn này, vì sự tồn tại của lão ma La Hầu, đã ba lần bốn lượt bị trọng thương, so với những nơi khác trong Hồng Hoang, linh khí ở đây có thể nói là thất thoát nghiêm trọng.

Tam tộc đại chiến tạm dừng, rất nhiều tán tu trước đây ẩn mình, lúc này cũng như đã thở phào một hơi, lần lượt bắt đầu ra ngoài hoạt động. .....

Hôm nay, Ngô Sở đang nắm tay tiểu thư tả, tản bộ trong một sơn cốc, trong cốc trải một lớp lá cây màu đỏ dày, lá cây khổng lồ, đỏ pha vàng.

Cách bọn họ không xa, chính là cây ngô đồng lửa khổng lồ chống trời, trên ngọn cây ngô đồng lửa, còn có một cái tổ chim khổng lồ, chính là tổ cũ của Tất Hỏa.

Lúc này đang là mùa thu, lá ngô đồng đỏ pha vàng, từ ngọn cây theo gió bay lượn, phảng phất như trải một lớp thảm đỏ pha vàng trong cốc.

Nữ Oa mỉm cười lắc đầu, "Chúng ta chỉ có thể từ sự biến hóa của dao động Đại Đạo mà suy diễn thân phận và tình hình chiến đấu của họ, còn kết cục thế nào, chúng ta lại không thể thấy được." Tiểu thư tả hỏi hắn, không có việc gì không đi tu hành, chạy đến đây làm gì?

Ngô Sở mỉm cười nói: "Cảnh sắc ở đây chẳng lẽ không đẹp sao?

Tuy Hoa Sơn cũng rất đẹp, nhưng ở đây yên tĩnh hơn, không có ai đến làm phiền chúng ta!" Đôi mắt đẹp của tiểu thư tả lặng lẽ nhìn hắn, phảng phất như đang hỏi: Không có ai làm phiền, ngươi muốn làm gì?

Ngô Sở lặng lẽ nhìn lại nàng: Lấy trời làm chăn, lấy đất làm chiếu, sau đó...

Hai người phảng phất dùng ánh mắt giao lưu, liền có thể hiểu được đối phương, sau đó đầu hai người càng lúc càng gần, cho đến khi bốn môi chạm nhau...

Ong...

Hộ sơn đại trận của Tử Ngọc Sơn truyền đến một trận dao động, khiến Ngô Sở vô cùng bực mình.

Tuy nói không chắc có thể cùng tiểu thư tả làm chút chuyện xấu hổ, nhưng lúc đang mặn nồng thế này bị cắt ngang, sao có thể không khiến người ta tức giận?

Nhưng cơn tức đó vừa mới nổi lên, liền bị Ngô Sở đè xuống.

Thấy bộ dạng có lửa mà không thể phát của Ngô Sở, tiểu thư tả che miệng cười khẽ, sau đó nhẹ nhàng đẩy hắn một cái: "Quý khách đến thăm, ngươi còn ngẩn ra đó làm gì?" Khóe miệng Ngô Sở khẽ giật giật, kéo nàng bay lên, đồng thời âm thầm truyền âm cho nàng: "Cũng không biết ba lão đầu quái dị này sao lại tụ tập lại với nhau!" "Biết đâu bọn họ vốn là bạn tốt, lần này kết bạn đồng hành..." Kết quả lời của tiểu thư tả còn chưa nói xong, liền đột ngột dừng lại, sau đó bật cười.

Chương 353

Một số sinh linh trong lòng áy náy, chủ động đảm nhận việc tu sửa địa mạch, còn một số sinh linh lại vẫn giữ thái độ 'việc không liên quan đến mình, treo cao không quan tâm'. "Ha!

Lão đạo đã biết ngươi, lão già Âm Dương này, chắc chắn sẽ lén lút đến đây, may mà lão đạo bấm tay tính một quẻ, liền biết lão già nhà ngươi định đánh rắm gì!" Trường Mi Lão Đạo vung tay áo rộng, năm ngón tay làm bộ bấm quẻ, cười lạnh ha hả: "Định nhân lúc lão đạo không có ở đây, lén lút chạy đến lấy lòng tiểu Nguyệt Linh, lão già Âm Dương, ngươi đã tính sai rồi!" Âm Dương Lão Tổ nửa đen nửa trắng khinh thường cười khẩy một tiếng, nhìn sang Càn Khôn Lão Tổ như không tồn tại giữa trời đất bên cạnh: "Lão Đỉnh, ngươi cũng biết nơi này?" Trường Mi Lão Đạo nhìn về phía Càn Khôn Lão Tổ: "Lão già Càn Khôn, ngươi đến đây làm gì?" Càn Khôn Lão Tổ vuốt râu cười: "Rảnh rỗi không có việc gì, đến thăm mấy vị tiểu hữu." Dừng một chút, ông lại nói: "Nói mới nhớ, Hồng Quân lão đạo còn từng mượn Càn Khôn Đỉnh của bần đạo để luyện chế linh bảo cho vị đệ tử này của lão ấy!

Lần trước đến đây thưởng thức mỹ thực chi đạo của Nguyệt Linh tiểu hữu, đến nay vẫn khiến bần đạo hồi vị vô cùng, hai vị chẳng lẽ không phải vì vậy mà đến?" Trường Mi Lão Đạo và Âm Dương Lão Tổ thấy vậy, lại không khỏi cười nhẹ ha hả. "Không biết ba vị tiền bối đến, vãn bối có lỗi không đón từ xa, thất lễ thất lễ!" "Hậu Thổ ra mắt ba vị tiền bối!" Ngô Sở và Hậu Thổ bay ra khỏi hộ sơn đại trận, hành lễ với ba vị lão đầu quái dị, sau đó lại mời họ vào Tử Ngọc Sơn, dặn tiểu Nguyệt Linh đi làm món ngon cho họ, lại bảo tiểu hồ ly pha trà cho họ, để các tiểu hoa tiên bưng lên một ít điểm tâm trước.

Kết quả tiểu Nguyệt Linh vừa quay người, liền bị ba lão đầu quái dị gọi lại, ba lão đầu nhìn nhau một cái, lần lượt từ trong tay áo lấy ra từng viên pháp châu.

Trong những viên pháp châu trong suốt đó, phong ấn một số thi thể cự thú, rồng, phượng, kỳ lân, hùng bi, đại mãng...

đủ cả.

Nếu bị cường giả tam tộc nhìn thấy cảnh này, e rằng sẽ tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Tất cả sinh linh trên Tử Ngọc Sơn thấy vậy, cũng không khỏi có chút trợn mắt há mồm, đặc biệt là Tiểu Hoàng Long, một thành viên của Long tộc.

May mà bọn họ không mở phong ấn ra, nếu không mà ném mười mấy thi thể cường giả tam tộc này ra xung quanh Thần Mộc, cảnh tượng đó, e rằng sẽ dọa sợ không ít tiểu hoa tiên.

Ba lão đầu quái dị thấy vậy, không khỏi lại cười ha hả.

Trường Mi Lão Đạo nói: "Tiểu hữu không cần lo lắng, những nguyên liệu này chẳng qua là bần đạo nhặt được trên đường đến mà thôi, không hề cố ý đi săn giết chúng." Vừa nói vừa đưa những viên pháp châu phong ấn này cho tiểu Nguyệt Linh, để tiểu Nguyệt Linh đi xử lý.

Tiểu Nguyệt Linh đối với việc này tự nhiên không khách sáo, thậm chí đã rất có kinh nghiệm.

Còn về việc ăn thịt rồng có kích thích đến Tiểu Hoàng Long không... dường như không ai quan tâm.

Âm Dương Lão Tổ thì cười lạnh hắc hắc: "Cho dù chuyên môn săn giết thì sao?

Kẻ khác sợ tam tộc chúng nó, bần đạo chưa từng sợ nửa phần!" Càn Khôn Lão Tổ thì mỉm cười, không tỏ thái độ.

Nghe những lời âm dương quái khí của Âm Dương Lão Tổ, Trường Mi Lão Đạo chỉ cảm thấy mình như ăn phải một con ruồi, khó chịu vô cùng, mũi cũng sắp tức đến vẹo, cứ như là ông ta sợ tam tộc vậy.

Ngô Sở cười ha hả, cắt ngang Trường Mi Lão Đạo đang muốn nổi giận, mời ba người vào đại điện, sau đó gọi Tiểu Hoàng Long qua, để nó bái kiến ba vị lão tiền bối này.

Coi như giúp Tiểu Hoàng Long mở rộng tầm mắt, thuận tiện rèn luyện lá gan, để sau này gặp một số lão quái vật sẽ không bị dọa đến không dám động đậy.

Đến lúc đó mất mặt rồng không quan trọng, quan trọng là mất mặt của hắn, Ngô Sở. "..." Đối mặt với tiểu đồ đệ này của Ngô Sở, ba vị lão quái vật đều không khỏi có chút trầm mặc, thậm chí rất muốn hỏi một câu: Tiểu tử, ngươi có tài đức gì mà dạy được người khác?

Nhưng nhìn dáng vẻ của Tiểu Hoàng Long tuy còn nhỏ, nhưng hành vi cử chỉ đã có chút giống tiểu đại nhân, có chừng có mực, lại khiến họ không thể không thừa nhận sự thật này.

Đợi Tiểu Hoàng Long hành lễ xong, trở lại bên cạnh Ngô Sở đứng vững, Trường Mi Lão Đạo mới vuốt hàng lông mày dài hỏi: "Tiểu hữu thu đồ đệ sớm như vậy, không sợ làm lỡ tiền đồ của người ta sao?" Câu chất vấn này, ít nhiều mang theo ý trách cứ.

Nhưng Ngô Sở lại chẳng hề để tâm, dù sao để tâm cũng vô ích, đánh lại không đánh lại.

Hắn chỉ mỉm cười, phong khinh vân đạm nói: "Sư phụ dẫn vào cửa, tu hành tại cá nhân.

Mỗi sinh linh đều có đạo của riêng mình, ta có thể làm, cũng chỉ là gieo một hạt giống đạo vào người nó, còn tương lai có thu hoạch gì, thì phải xem tạo hóa của chính nó.

Nếu tu hành đều cần sư phụ một đường dìu dắt, vậy thì đệ tử này, cần để làm gì?" Lời này, Ngô Sở ít nhiều có chút ra vẻ.

Nhưng nghe vào tai ba người, lại như chuông sớm trống chiều, chấn động tâm can, khiến họ phát hiện ra một hiểu lầm mà họ đã mắc phải từ lâu.

Tư tưởng của họ thực ra cũng giống như tư tưởng của Hồng Quân Lão Tổ, đều cảm thấy tu hành của mình vẫn chưa đạt đến cực cảnh, trên cảnh giới mà họ đang ở, chắc chắn còn có cảnh giới khác.

Dù sao thì tên cầm búa khai thiên năm đó, tu vi mạnh hơn họ rất nhiều.

Tuy nhiên, trong Hồng Hoang đại địa này, rất nhiều sinh linh có căn cước xuất chúng, sinh ra đã có pháp môn tu hành của riêng mình, căn bản không cần người khác dạy bảo.

Phần cần dạy bảo, ngay cả chính họ cũng chưa lĩnh ngộ hết!

Còn những sinh linh có căn cước bình thường, căn cơ nông cạn, họ lại không coi trọng.

Theo ánh mắt của họ mà nói, con rồng nhỏ Hoàng Long này, chắc chắn không lọt vào pháp nhãn của họ, nhưng Ngô Sở lại thu nó. ...

Tuy nhiên, điều khiến Ngô Sở vạn lần không ngờ tới là, mình chỉ hơi ra vẻ một chút, nói một câu mà theo hắn thấy không có hàm lượng kỹ thuật gì, nhiều nhất chỉ là biểu đạt quan niệm giáo dục của mình, đồng thời đổ đi cái nồi đệ tử sau này dạy ra có thể quá kém cỏi mà thôi.

Kết quả ba lão quái vật này, nhân lúc tiểu Nguyệt Linh bọn họ còn

đang xử lý những nguyên liệu đỉnh cấp kia, chạy ra ngoài, tiện tay điểm hóa ra ba sinh mệnh.

Càn Khôn Lão Tổ giơ tay nhẹ nhàng điểm vào không trung, ngưng tụ ra một thân ảnh nhỏ bán trong suốt; Âm Dương Lão Tổ đến bên suối nước nóng trên đỉnh Hoa Sơn, ngón tay điểm vào xoáy nước, liền thấy một sinh linh bán trong suốt từ trong xoáy nước đứng dậy; Trường Mi Lão Đạo còn tùy tiện hơn, ngay bên bờ hồ phía dưới tìm một cây cỏ lau, điểm hóa nó thành một nữ đồng áo xanh...

Ba lão đạo quái dị phảng phất như đang ganh đua, sinh mệnh điểm hóa ra, một cái so một cái bình thường hơn, một cái so một cái không đáng tin cậy hơn.

Nếu nói Càn Khôn Lão Tổ dùng một luồng Càn Khôn chi khí điểm hóa ra một sinh mệnh, còn có thể nói được, Âm Dương Lão Tổ tìm một luồng suối nước nóng ẩn chứa chút ít âm dương nhị khí để điểm hóa sinh mệnh, cũng tạm chấp nhận được, vậy thì Trường Mi Lão Đạo, có chút giống như đùa giỡn.

Nữ đồng áo xanh A Mang, nữ đồng quái dị trang phục nửa đen nửa trắng A Ôn, còn có một nữ đồng áo xám bình thường A Vô, chính là ba sinh mệnh do ba lão quái vật điểm hóa ra.

Từ tên của họ có thể thấy được, ba lão quái vật này không chỉ tùy tiện trong việc điểm hóa sinh mệnh, ngay cả đặt tên cho họ cũng cực kỳ qua loa cho xong chuyện.

Tuy rằng trong thời kỳ này của thế giới Hồng Hoang, tất cả sinh mệnh đều là tiên thiên sinh linh, ngay cả cây cỏ lau bình thường kia, đặt ở hậu thế cũng là tiên thiên linh thực vật.

Nhưng, tiên thiên linh vật và tiên thiên linh vật, cũng có sự khác biệt.

Nếu nói Tiểu Hoàng Long khó lọt vào pháp nhãn của họ, nhưng cũng coi như căn cước không tệ, vậy thì căn cơ của cây cỏ lau này, nông cạn đến mức giống như những đóa hoa dại kia.

Ngô Sở cảm thấy, ba lão quái vật này, ít nhiều có chút ganh đua đến cực đoan.

Trước đây không nói đến việc thu đồ đệ, ngay cả những sinh linh có căn cước cực kỳ xuất chúng, họ cũng không mấy nguyện ý thu.

Nhưng bây giờ, họ lại chạy đi điểm hóa những sinh linh có căn cơ cực kỳ nông cạn.

Điều này khiến Ngô Sở ít nhiều có chút khó hiểu suy nghĩ của họ, nhưng khi hắn thấy ba người sai ba nữ đồng kia đi học nấu ăn với tiểu Nguyệt Linh, trong nháy mắt liền hiểu ra.

Truyền đạo vẫn là thứ yếu, mục đích thực sự, là muốn học tài nấu nướng của tiểu Nguyệt Linh!

Ngay lúc Ngô Sở chợt hiểu ra, Trường Mi Lão Đạo mỉm cười với hắn: "Tiểu hữu không ngại truyền Kim Đan Đại Đạo của ngươi cho tiểu đạo đồng của bần đạo chứ!" Hai lão quái vật còn lại cũng vuốt râu gật đầu, ý tứ rất rõ ràng, họ cũng hy vọng tiểu đạo đồng của họ theo học Kim Đan Đại Đạo.

Đây là pháp môn tu hành tốt nhất hiện nay để bù đắp cho căn cơ nông cạn của sinh linh, tuy rằng họ cũng không phải không nghiên cứu ra được, nhưng có pháp môn sẵn, cũng không cần thiết phải tốn tâm thần đó.

Còn về việc tu hành sau khi thành tựu Thiên Tiên, thì cần họ chỉ dẫn, đến lúc đó, mới là lúc họ thực sự phân thắng bại.

Chương 354

Ba lão quái vật nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra 'chiến ý'.

Ngô Sở cũng có thể cảm nhận được sự so kè vô hình giữa ba lão gia hỏa buồn chán đến đỉnh điểm này, thế là mỉm cười nói: "Vãn bối tự nhiên không ngại, nếu tương lai có thể truyền pháp này khắp Hồng Hoang, vậy cũng coi như tạo phúc cho sinh linh Hồng Hoang, đây là vinh hạnh của vãn bối!" Hắn cũng muốn xem, ba lão đầu này, trong phương diện dạy dỗ đồ đệ, ai lợi hại hơn.

Người biết nói chuyện, vận khí thường không quá tệ.

Quả nhiên, sau khi Ngô Sở nói ra những lời đó, Trường Mi Lão Đạo liền nói: "Bần đạo cũng không phải người thích chiếm tiện nghi của người khác, bần đạo ở đây có một đạo thần thông, liền tặng cho tiểu hữu coi như bồi thường!" Ông nói rồi, giơ tay về phía Ngô Sở điểm một cái, một đạo huyền quang bay về phía Ngô Sở, trước khi Ngô Sở kịp phản ứng, huyền quang nhảy một cái, trong nháy mắt liền chui vào trán hắn.

Không Gian Túng Dược Thuật?

Ngô Sở chớp chớp mắt, sau đó chắp tay cảm tạ Trường Mi Lão Đạo.

Trường Mi Lão Đạo này là người tu hành Không Gian Đại Đạo, loại thần thông thuật pháp không gian này, đối với ông mà nói, quả thực là tiện tay nhặt được, lại khiến người ta khó lòng phòng bị.

Nếu vừa rồi đạo thuật pháp huyền quang kia không phải là truyền thụ thần thông, mà là thuật pháp công kích, vậy thì hắn trong nháy mắt sẽ bị đối phương chém chết tại chỗ.

Mà thuật pháp đối phương truyền cho hắn, chính là Không Gian Túng Dược Thuật vừa rồi.

Không Gian Túng Dược Thuật này, cùng với Càn Khôn Na Di Thuật, còn có sự kỳ diệu tương tự.

Nếu đổi thuật pháp thành chính bản thân mình, chẳng phải chính là không gian túng dược sao?

Nhưng cụ thể có khác biệt gì, còn cần Ngô Sở cẩn thận suy ngẫm, bây giờ hiển nhiên không phải lúc nghĩ đến chuyện này.

Trường Mi Lão Đạo cười ha hả, phất phất tay áo: "Tiểu hữu không cần khách khí, lão đạo không phải loại lão già keo kiệt lấy việc cướp bảo bối của người khác làm vui..." Âm Dương Lão Tổ nghe vậy, lập tức trừng mắt giận dữ với ông: "Lão già lông mày, ngươi nói ai?" Trường Mi Lão Đạo nâng chén rượu, cười ha hả: "Ai đáp thì nói người đó!" Nghĩ đến đây, Thanh Khâu Ly lại thấy tức, lại véo Ngô Sở một cái, rồi đẩy mạnh Ngô Sở ra xa mấy dặm, chính mình quay người nhanh chóng lẩn đi.

Có thể khiến lão đầu quái dị lấy việc cướp đồ của người khác làm vui này, cam tâm tình nguyện lấy đồ của mình ra tặng người, cũng chỉ có Trường Mi Lão Đạo mới làm được.

Ngô Sở trong lòng thầm giơ ngón tay cái cho Trường Mi Lão Đạo, thầm nghĩ: Quay về có nên ưu ái cho tiểu A Mang một chút không, dù sao thì vị sư phụ nhà nó, thực sự quá đáng yêu!

Thuật pháp thần thông mà Âm Dương Lão Tổ tặng, không phải là thần thông Âm Dương Đại Đạo khác, mà là phiên bản nâng cấp của Nhật Nguyệt Thần Luân.

Từ đó có thể thấy được, lão quái Âm Dương này quả thực có chút keo kiệt, ông ta lại chia một môn thần thông thành hai phần trên dưới,

trả hai lần nhân tình.

Còn Càn Khôn Lão Tổ, tặng không phải là thuật pháp thần thông, mà là một kiện linh bảo, một bàn cờ có vân gỗ màu vàng sậm, trên đó ẩn chứa pháp tắc Càn Khôn Đại Đạo, cho Ngô Sở cảm giác có chút kỳ quái, tại sao lại phải đính kèm pháp tắc Càn Khôn Đại Đạo lên trên?

Ngay lúc Ngô Sở đang thấy kỳ quái, Càn Khôn Lão Tổ cười nói: "Bàn cờ này là do bần đạo sau khi thấy được cờ đen trắng của lệnh sư, đã suy ngẫm ra một cách chơi, bên trong ẩn chứa pháp tắc Càn Khôn Đại Đạo, nếu là người không hiểu rõ pháp tắc Càn Khôn Đại Đạo, thì không chơi được." Ông nói rồi, lại lấy ra hai hộp cờ, hỏi Ngô Sở: "Tiểu hữu có muốn thử không?" Ngô Sở đáp một tiếng, nhận lấy quân cờ, rồi bắt đầu chơi cờ đen trắng với Càn Khôn Lão Tổ.

Âm Dương Lão Tổ và Trường Mi Lão Đạo cũng dời bồ đoàn lại gần, đứng một bên quan chiến.

Hậu Thổ tiểu thư tả ngồi ở phía sau bên trái Ngô Sở, còn Tiểu Hoàng Long thì đứng ở phía sau bên phải.

Nói ra thì, loại cờ đen trắng này cũng là từ Tử Ngọc Sơn của bọn họ truyền ra ngoài.

Đáng tiếc là, những gã thô kệch ở bộ lạc Hậu Thổ lại chẳng có hứng thú gì với kiểu chơi tao nhã này, hoàn toàn không hấp dẫn bằng mạt chược với 'ăn, phỗng, giang, ù'.

Một già một trẻ, hai người ngươi tới ta đi, chơi được một lúc, Ngô Sở liền kinh ngạc phát hiện ra điểm thú vị của bàn cờ này.

Bàn cờ là một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, có lẽ là do Càn Khôn Lão Tổ đã dùng chí bảo Càn Khôn Đỉnh để tiến hành hậu thiên phản tiên thiên, bên trong ẩn chứa mấy tầng Càn Khôn đại đạo pháp tắc, tầng này chồng lên tầng kia, mỗi khi chồng thêm một tầng, các

đường kẻ trên bàn cờ lại có thêm một loại biến hóa.

Nhìn bề ngoài, hai ô trống kề nhau có lẽ lại không hề kề nhau.

Mà hai ô trống trông có vẻ chẳng liên quan gì, có lẽ dưới tác dụng của tầng pháp tắc Càn Khôn thứ hai, lại trở thành kề nhau, rồi đến tầng thứ ba, có lẽ lại cách xa nhau.

Theo sự hiểu biết của Ngô Sở về pháp tắc Càn Khôn, hắn có thể suy diễn đến tầng thứ ba, nhưng hắn tin rằng bàn cờ này chắc chắn không chỉ có ba tầng pháp tắc Càn Khôn.

Bàn cờ vốn rất đơn giản, dưới sự chồng chất của từng tầng pháp tắc Càn Khôn, bỗng chốc trở nên rắc rối phức tạp.

Âm Dương Lão Tổ xem một lúc liền lắc đầu khinh bỉ: "Chẳng qua chỉ là kiểu chơi chồng chất của Càn Khôn chi đạo, có gì vui thú mà nói?

Chỉ có thể bắt nạt kẻ không hiểu pháp tắc Càn Khôn mà thôi!" Trường Mi Lão Đạo cũng vuốt râu dài, gật đầu nói: "Tuy lão già Âm Dương bình thường toàn nói nhảm, nhưng lời vừa rồi cũng có lý, cái này có gì vui đâu chứ?" Đối mặt với sự liên thủ chế giễu mỉa mai của Âm Dương Lão Tổ và Trường Mi Lão Đạo, Càn Khôn Lão Tổ hoàn toàn không để ý, cười hắc hắc, nhìn về phía Ngô Sở, "Tiểu hữu thấy thế nào?" Ngô Sở khẽ thở dài: "Sự tinh diệu trong thiết kế của tiền bối quả thực đặc sắc vô cùng.

Bàn cờ vốn đơn giản, suy diễn không mấy khó khăn, nhưng khi thêm vào nhiều tầng pháp tắc Càn Khôn như vậy, trong đó đột nhiên có cảm giác biến hóa vô cùng, độ khó suy diễn tăng lên mấy lần." Dừng một chút, Ngô Sở lại tiếp tục: "Nhưng lời của Âm Dương tiền bối vừa rồi cũng có phần có lý.

Hai bên có trình độ lĩnh ngộ Càn Khôn chi đạo khác nhau, những

biến hóa có thể nhìn thấy tự nhiên cũng khác nhau, nếu chỉ dùng Càn Khôn chi đạo để áp chế người khác thì quả thực có hơi bắt nạt người ta." Tiểu Hoàng Long nghe vậy, há miệng, một vẻ bị lừa gạt chịu thiệt, khiến tiểu hồ ly cười khanh khách, vươn ngón tay điểm điểm lên cặp sừng rồng nhỏ trên đầu nó: "Tiểu gia hỏa, tiến bộ rồi, dám cả gan nói điều kiện với lão sư!" Càn Khôn Lão Tổ nghe vậy, phá lên cười ha hả: "Vẫn là tiểu hữu hiểu bần đạo a!

Nhưng kỳ nghệ của tiểu hữu, không giống như lệnh sư nói là bình thường đâu!" Ngô Sở nghe vậy, ho khan một tiếng, nói: "Cách nhiều năm như vậy, có chút tiến bộ, cũng là chuyện thường tình mà!

Tiền bối quá khen rồi, quá khen rồi…" Hắn không thể nói rằng, năm đó lúc chơi cờ với lão tổ sư phụ, mình không nỡ dùng Nghệ Bảo để gian lận, nên chẳng bao lâu đã hoàn toàn không phải là đối thủ của lão tổ sư phụ.

Nếu đã ta không lừa ngươi, vậy tại sao còn phải cho ngươi Đậu Hoa Bạo?

Hai người đặt chân lên trên, chậm rãi bước đi.

Bảo Ngô Sở đi tính toán suy diễn những biến hóa phức tạp như vậy, phản ứng chắc chắn không nhanh đến thế.

Tuy bàn cờ này là một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng về tác dụng mà nói, ngoài việc dùng để ra vẻ, cũng chỉ còn lại công dụng nghiên cứu pháp tắc Càn Khôn trên đó.

Nhưng trong mắt chính Càn Khôn Lão Tổ, đây lại là tác phẩm đắc ý của ông.

Từ câu nói của ông 'đừng thấy bàn cờ trong tay lệnh sư là một kiện công đức linh bảo, nhưng về cách chơi mà nói, vẫn là bàn cờ Càn Khôn này của bần đạo thú vị hơn, biến hóa nhiều hơn', là có thể thấy

được ông đắc ý với tác phẩm này của mình đến mức nào.

Nếu không, Càn Khôn Lão Tổ sao lại phải tiến hành hậu thiên phản tiên thiên cho bàn cờ này?

Dù có Càn Khôn Đỉnh trợ giúp, nhưng việc luyện chế vật hậu thiên thành tiên thiên, chắc chắn cũng cần cái giá không nhỏ.

Phải công nhận, những lão quái vật này, chính là hào phóng như vậy.

Giống như năm xưa lão tổ sư phụ của hắn, đem hạ phẩm công đức linh bảo bàn cờ, không chớp mắt đã dùng công đức đập lên thành thượng phẩm công đức linh bảo vậy.

Thế là Ngô Sở cũng chỉ có thể hùa theo lời ông ta, thuận thế tâng bốc một phen.

Kết quả Âm Dương Lão Tổ lại ở một bên âm dương quái khí nói một câu: "Vô vị đến cực điểm!" Trường Mi Lão Đạo cũng gật đầu: "Phải lắm, phải lắm!" Sự xuất hiện của Càn Khôn Lão Tổ, khiến cho đôi oan gia Trường Mi Lão Đạo và Âm Dương Lão Tổ, vậy mà lại kết thành một chiến tuyến thống nhất, cùng nhau nhắm vào Càn Khôn Lão Tổ.

Đối mặt với sự liên thủ đối đầu của hai vị lão tổ này, Càn Khôn Lão Tổ lại tỏ ra một bộ dạng khúc cao hòa quả, lắc đầu cười khẩy: "Bọn kiến thức nông cạn, bần đạo không thèm cùng phe!" "Kẻ tự cho mình là đúng, bần đạo cũng không thèm cùng phe!" "Vậy chẳng phải là quá tốt rồi sao!" "Hừ!" Nhìn ba lão quái vật có tuổi đời cổ xưa đến khó mà tính toán này, lại giống như đứa trẻ ba tuổi đối đầu nhau, không ai nhường ai, Hậu Thổ tiểu thư tả cảm thấy rất thú vị, nhưng lại không tiện cười ra tiếng, đành phải đứng dậy cáo lỗi, nói: "Ba vị tiền bối xin ngồi một lát, vãn bối đi giúp Tiểu Nguyệt Linh bọn họ xử lý những nguyên liệu nấu ăn kia…" Ngô Sở mấp máy môi, muốn gọi

tiểu thư tả lại, hắn cảm thấy tiểu thư tả thật không nghĩa khí, vậy mà lại để hắn một mình đối mặt với ba lão đầu quái dị này, à không đúng, còn có một con tiểu hồ ly.

Nhưng lúc này, tiểu hồ ly hoàn toàn không có cảm giác tồn tại, lẳng lặng ở một bên châm trà cho mọi người, thỉnh thoảng liếc mắt với các tiểu hoa tiên bên cạnh.

Tiểu Hoàng Long lẳng lặng đứng sau lưng Ngô Sở, cẩn thận nhìn ba lão đầu quái dị còn ấu trĩ hơn cả lúc nó còn nhỏ, muốn cười lại không tiện cười, thật khó chịu.

Ngô Sở dường như cảm nhận được động tác thỉnh thoảng co rụt bả vai của Tiểu Hoàng Long, liền nói với nó: "Ngươi đi chơi đi!

Hôm nay cho ngươi nghỉ một ngày, nhưng đừng chạy lung tung." "Vâng, sư phụ!" Tiểu Hoàng Long vui vẻ đáp một tiếng, rồi lại nói: "Con đến chỗ Viên sư huynh một chuyến, trước đó đã hứa với Bạch Trạch sư huynh sẽ đi cùng huynh ấy." "Cũng được!" Ngô Sở gật đầu, nói: "Lúc về, tiện thể gọi nó qua đây." "Vâng, sư phụ!" Tiểu Hoàng Long lại đáp một tiếng, sau đó lại cúi người hành lễ với ba lão đầu quái dị, "Vãn bối cáo lui!

Thất lễ rồi!" Trường Mi Lão Đạo nhìn Tiểu Hoàng Long cúi người lui ra khỏi đại điện, cười nói: "Tiểu hữu dạy dỗ tiểu gia hỏa này cũng tốt đấy chứ, rất hiểu lễ nghĩa!

Hôm nào cũng dạy cho tiểu đạo đồng của lão đạo với." Ngô Sở liếc nhìn tiểu hồ ly, mỉm cười nói: "Được thôi!

Nhưng việc dạy dỗ lễ nghi, Tiểu Vũ là giỏi nhất, lễ nghi đối nhân xử thế của Tiểu Hoàng Long đều là do nó dạy." Âm Dương Lão Tổ nhìn tiểu hồ ly đang ngồi ngay ngắn, cười nói: "Không ngờ tiểu hồ ly nhà ngươi cũng biết nhiều thứ đấy, hôm nào cũng dạy cho tiểu đạo đồng của bần đạo một chút, chắc chắn không thiếu chỗ tốt cho ngươi

đâu." Tuy lời này của Âm Dương Lão Tổ có hơi vô lễ, nhưng ai bảo ông ta là lão tiền bối chứ!

Chương 355

Tiểu hồ ly cũng đành chắp tay hành lễ: "Đa tạ tiền bối, vãn bối nhất định sẽ dốc hết sức mình để dạy dỗ bọn họ." Ở một nơi khác, Tiểu Hoàng Long và Bạch Trạch rời khỏi Thần Mộc Chi Điên, bay về phía sơn cốc nơi Lão Viên ở, vừa bay vừa ngầm truyền âm với Bạch Trạch: "Bạch Trạch sư huynh, huynh có biết ba vị lão tiền bối kia không?

Bọn họ là thần thánh phương nào vậy?" "Ngươi hỏi cái này, đúng là hỏi đúng thú rồi!" Bạch Trạch ngồi trên đầu nó, đưa móng vuốt nhỏ lông xù ra, hươ hươ trước mắt nó, "Một gói đậu hoa cay." "..." Tuy trước đây Bạch Trạch chưa từng gặp ba lão đầu quái dị này, nhưng ở Tử Ngọc Sơn, mưa dầm thấm lâu, tự nhiên cũng đã nghe nói qua.

Sau khi Tiểu Hoàng Long không tình nguyện bỏ ra một gói đậu hoa cay, Bạch Trạch liền thao thao bất tuyệt kể lại, từ việc Âm Dương Lão Tổ định cướp linh bảo cực phẩm của sư phụ nó, đến việc Trường Mi Lão Đạo ra mặt phá đám, rồi hai người tranh nhau nhận Tiểu Nguyệt Linh làm đồ đệ… cuối cùng hai người lại muốn nhận sư phụ nó Ngô Sở làm đồ đệ, sau đó sư tổ của nó đã đứng ra… Qua một hồi miêu tả sinh động, những chuyện vốn rất đơn giản, qua lời kể của Bạch Trạch lại trở nên hào hùng, kịch tính, sóng này chưa yên sóng khác đã nổi.

Phải công nhận, sau khi bị Ngô Sở hun đúc, trình độ kể chuyện của Bạch Trạch tăng vọt, lừa phỉnh Tiểu Hoàng Long chưa trải sự đời, đúng là lừa một phát trúng một phát. "Thì ra là vậy, không ngờ vị lão đầu nửa đen nửa trắng kia, tính tình cũng quái như người ông ta vậy!

Vậy mà lại định cướp linh bảo cực phẩm của sư phụ, thật là xấu xa!" Nghe xong những lời này của Bạch Trạch, ấn tượng của Tiểu Hoàng Long về các lão đầu quái dị kia đã có nhiều thay đổi, rồi lại hỏi: "Vậy còn vị Càn Khôn lão tiền bối kia thì sao?" "Vị lão tiền bối này thì khá hơn một chút, nghe nói sư tổ của ngươi từng mượn ông ấy một kiện chí bảo để luyện chế linh bảo cho sư phụ ngươi.

Sau khi nghe sư tổ ngươi kể về mỹ thực chi đạo của Tiểu Nguyệt Linh, mới tìm đến đây.

Nói ra thì, những người đến Tử Ngọc Sơn chúng ta, đa số đều là vì mỹ thực của Tiểu Nguyệt Linh mà đến đấy!" Bạch Trạch nói xong, không khỏi thầm cảm thán.

Người khác là vậy, chính mình nào có khác gì?!

Vừa nghĩ, vừa lôi từ trong lông ra một ly trà sữa hút một ngụm, rồi lại nhét vào, thầm nghĩ: Ngày nào cũng có trà sữa uống, còn có đủ loại đồ ăn vặt thơm ngon, bao ăn bao ở không nói, còn được tặng linh bảo… Cuộc sống của sủng vật thế này, thật là thoải mái a!

Tiểu Hoàng Long cũng thuận tay lôi từ trong tay áo ra mấy viên đậu hoa cay bỏ vào miệng, nhai rôm rốp, thật thơm!

Trong lúc hai tiểu gia hỏa này chạy đi tìm Lão Viên, Ngô Sở lại lấy ra viên nguyên linh bảo châu cực phẩm tiên thiên linh bảo kia, thỉnh giáo ba vị lão đầu quái dị đang đối đầu nhau. "Ba vị tiền bối, ta có một vấn đề muốn hỏi một chút, nếu ta muốn biến Tử Ngọc Sơn này từ phúc địa thành động thiên, thì phải làm thế nào?

Ta có một kiện Càn Khôn linh bảo…" Thấy Ngô Sở lấy ra một viên bảo châu cực phẩm tiên thiên, Âm Dương Lão Tổ liền cười khẩy: "Chỉ là một kiện cực phẩm linh bảo mà thôi, sao có thể biến phúc địa thành động thiên được?" Đối mặt với sự trào phúng của Âm Dương Lão Tổ, Ngô Sở rất muốn đáp trả một câu: Ta hỏi là phải làm

thế nào, chứ không phải để ngươi đến đây trào phúng!

Vẫn là Trường Mi Lão Đạo phúc hậu hơn, nói: "Đầu tiên, ngươi phải nâng tu vi của mình lên Đại La cảnh; thứ hai, ngươi phải tìm cách nâng cấp kiện cực phẩm linh bảo này thành chí bảo…" Càn Khôn Lão Tổ cũng bổ sung một câu: "Ngoài ra, ngươi còn phải ngộ thấu Càn Khôn đại đạo." Ông ta nói xong, cười hắc hắc: "Thế nào?

Hay là tiểu hữu chuyển sang môn hạ của bần đạo, theo bần đạo tu luyện Càn Khôn đại đạo này thế nào?" Ngô Sở nghe vậy, không khỏi ngẩn ra, kết quả liền nghe Âm Dương Lão Tổ khinh thường nói: "Nói cứ như bần đạo không hiểu Càn Khôn đại đạo vậy…" Trường Mi Lão Đạo cũng gật đầu: "Phải lắm, phải lắm, Càn Khôn đại đạo thôi mà, lão đạo cũng biết sơ sơ!

Tiểu hữu nếu muốn đổi thầy, không bằng đến môn hạ của lão đạo." "Dám bàn về Càn Khôn trước mặt bần đạo, không phải bần đạo khoác lác, hai vị còn kém xa!" Câu nói và thần thái này của Càn Khôn Lão Tổ, khiến trong đầu Ngô Sở hiện lên hình ảnh oai hùng tự phụ của vị Đoạn Thủy Lưu đại sư huynh.

Đáng tiếc, hình tượng của lão đầu này lại hơi bình thường.

Thấy ba lão đầu quái dị này lại giống như trẻ con cãi nhau, Ngô Sở chỉ biết cười khổ đối mặt: Ta chỉ muốn hỏi vấn đề này thôi, chứ đâu có muốn đổi sư môn đâu!

Thế là Ngô Sở chỉ biết lẳng lặng cất bảo châu đi, nâng chén trà lên uống một ngụm để bình tĩnh lại, khiến tiểu hồ ly bên cạnh nhìn mà không khỏi xót xa, cảm thấy: A Sở ca thật là quá khó khăn!

Tiểu hồ ly xót xa cho Ngô Sở, chỉ có thể lẳng lặng rót thêm trà cho hắn.

Nhưng mà, tuy ba lão đầu quái dị này nhìn nhau không thuận mắt,

nhưng ít nhiều cũng đã cho Ngô Sở một vài gợi ý, giúp hắn có phương hướng để tương lai luyện hóa Tử Ngọc Sơn thành động thiên.

Có được sự an ủi tâm lý này, Ngô Sở liền lẳng lặng xem ba lão trẻ con này đấu võ mồm.

Đương nhiên, hắn không nghĩ trong lòng: Đừng có lải nhải nữa, không phục thì đánh đi!

Dù sao đây cũng là Tử Ngọc Sơn, là đạo trường của hắn, nếu ba lão đầu quái dị này thật sự đánh nhau ở Tử Ngọc Sơn, thì nơi này chẳng mấy chốc sẽ bị bọn họ phá nát.

Nếu không phải đã từng thấy tính tình quái gở của Âm Dương Lão Tổ và Trường Mi Lão Đạo từ trước, e rằng người lần đầu gặp ba lão đầu này, rất khó có thể liên hệ họ với ba vị lão tổ trong truyền thuyết.

Đúng là hủy hoại hình tượng mà!

Tình hình gay gắt này, kéo dài cho đến khi các tiểu hoa tiên bưng mỹ thực do Tiểu Nguyệt Linh chế biến lên, hương thơm lan tỏa, tức thì xua tan mùi thuốc súng giữa bọn họ.

Cho nên nói, văn hóa bàn ăn, không phải là không có nguồn gốc.

Món ăn được làm từ thịt đầu cánh phượng, dù sao cánh phượng cũng rất lớn, nếu bưng cả con lên thì cũng không tiện bày biện, chỉ có thể nướng chín trước, rồi thái thịt ra từng lát mỏng.

Còn về xác rồng, cái này tạm thời không nên động đến, Tiểu Nguyệt Linh vẫn rất lương thiện, sẽ cân nhắc đến khả năng chấp nhận của Tiểu Hoàng Long, tránh để tiểu gia hỏa này phải đau lòng.

Suy bụng ta ra bụng người, Tiểu Nguyệt Linh cảm thấy mình không thể chấp nhận ăn thịt rắn thịt trăn, e rằng Tiểu Hoàng Long cũng không thể chấp nhận ăn thịt rồng.

Nhưng bảo nó vứt bỏ những nguyên liệu thượng hạng kia, Tiểu Nguyệt Linh lại không nỡ!

Từng ăn thịt rồng, nó tự nhiên biết thịt rồng ngon đến mức nào.

Nhìn những lát thịt trong suốt óng ánh tỏa ra vị cay thơm, phát ra hiệu ứng đặc biệt lấp lánh ánh vàng, trong chốc lát, ba vị lão đầu quái dị cảm thấy thèm ăn vô cùng.

Đến trình độ của họ, có thể vì một miếng ăn mà 'ngàn dặm xa xôi' chạy đến đây để thưởng thức mỹ thực, đủ thấy mỹ thực do Tiểu Nguyệt Linh chế biến hấp dẫn đến mức nào.

Bữa ăn này, kéo dài suốt mấy chục năm trôi qua.

Họ thậm chí còn chỉ định muốn ăn mỹ thực chế biến từ nguyên liệu của ba đại chủng tộc Long, Phượng, Kỳ Lân.

Khi thấy Tiểu Nguyệt Linh vung dao làm thịt rồng, Tiểu Hoàng Long lập tức tự kỷ.

Ngô Sở thấy vậy, đến bên cạnh tiểu gia hỏa đang trốn trong phòng tự kỷ, đưa tay xoa đầu nó, rồi xách nó ra ngoài, đối mặt với cảnh tượng đẫm máu kia.

Tất cả mọi người thấy Ngô Sở làm vậy đều có chút bất ngờ, dù sao làm như vậy thật sự có hơi tàn nhẫn, ngoại trừ ba lão quái vật kia. "Sư phụ…" Tiểu Hoàng Long mắt rưng rưng nhìn Ngô Sở, cảm thấy rất tủi thân.

Ngô Sở ấn đầu nó, xoay đầu nó lại: "Nhìn cho kỹ, ghi nhớ cảnh này, đây chính là thế giới Hồng Hoang mà ngươi chưa từng thấy, nó rất đẫm máu, rất tàn khốc.

Thế giới bên ngoài, không giống như Tử Ngọc Sơn của chúng ta yên bình tĩnh lặng như vậy đâu." "Ha ha…" Ba lão đầu quái dị cười quái gở một cách vô cảm.

Nhìn Tiểu Hoàng Long vừa xem cảnh này, vừa lẳng lặng lau nước mắt, bĩu môi, dáng vẻ tủi thân, Ngô Sở lại nói: "Vi sư bảo ngươi ghi nhớ cảnh này, không phải muốn ngươi sinh lòng phẫn hận, mà là muốn nói cho ngươi biết, bất luận là rồng, là phượng, hay là kỳ lân, ở thế giới Hồng Hoang này, đều có khả năng trở thành thức ăn của kẻ khác.

Trước đây ngươi ăn thịt phượng và thịt kỳ lân, chẳng phải cũng ăn rất vui vẻ sao?" "…" Tiểu Hoàng Long lẳng lặng lau nước mắt, trong lòng có chút hoang mang, cẩn thận hỏi: "Sư phụ muốn nói với đệ tử, phải nỗ lực tu hành, nếu không tương lai cũng sẽ như vậy sao?" Ngô Sở gật đầu, rồi lại lắc đầu, nói: "Bọn chúng thực ra đã rất mạnh rồi, có lẽ cả đời ngươi cũng chưa chắc mạnh bằng bọn chúng, cho nên, chỉ có nỗ lực là không đủ." Dù sao con rồng mà Tiểu Nguyệt Linh giết, cũng là một con rồng ở cảnh giới Thái Ất đỉnh phong, thậm chí đã mơ hồ có chút khí tức của Đại La cảnh.

Một con rồng mạnh mẽ như vậy của Long tộc, nói chết là chết, có thể thấy, lần này tuy ba tộc bày mưu hãm hại La Hầu, nhưng sự tranh đấu tàn sát lẫn nhau cũng không phải là giả. "Vậy, còn cần gì nữa ạ?" Bị ảnh hưởng bởi lời nói này của Ngô Sở, tâm thái của Tiểu Hoàng Long đã từ 'đồng tộc bị ăn thịt, ta buồn quá', chuyển thành 'ta phải làm sao để mình không trở nên như vậy'.

Ngô Sở đưa ngón tay gõ nhẹ vào đầu nó, mỉm cười nói: "Còn cần một chút trí tuệ.

Vấn đề này, cứ coi như là bài tập vi sư giao cho ngươi đi!

Ngươi có thể từ từ suy nghĩ, không cần cho vi sư câu trả lời của ngươi, vì ở những độ tuổi khác nhau, những trải nghiệm khác nhau, sẽ khiến câu trả lời của ngươi dần dần thay đổi, ngươi chỉ cần dụng tâm suy nghĩ về vấn đề này là được." Dừng một chút, hắn lại nói:

"Với tu vi hiện tại của ngươi, thực ra vấn đề này căn bản không cần suy nghĩ, cứ nâng cao tu vi lên trước đã rồi nói!" Tiểu Hoàng Long gật đầu, rồi lại lẳng lặng cúi đầu, dường như có chút không nỡ nhìn xác đồng tộc bị Tiểu Nguyệt Linh phân giải thành từng mảnh, cuối cùng chế biến thành mỹ thực.

Ngô Sở đưa tay ấn đầu nó, nói: "Có lẽ để ngươi xem cảnh này, sẽ khiến vi sư trông rất tàn nhẫn.

Nhưng giống như những con trĩ cẩm mà ngươi thường ăn, trong mắt nhiều sinh linh mạnh mẽ, long phượng kỳ lân và những con trĩ cẩm kia, thực ra cũng không khác biệt là mấy.

Ngươi có thể khóc, có thể đau lòng vì nó, nhưng ngươi phải học cách đối mặt với nó, chứ không phải trốn tránh, hiểu không?" Đặt mình vào vị trí của người khác, Ngô Sở thực ra có thể hiểu được suy nghĩ trong lòng Tiểu Hoàng Long, nếu có người giết người nấu thịt ăn trước mặt hắn, e rằng hắn cũng không chịu nổi.

Nhưng đây là Hồng Hoang, trong mắt các sinh linh khác, dù là người, cũng là thức ăn.

Chương 356

Mình có thể không ăn, nhưng không thể yêu cầu người khác cũng giống mình.

Giống như Tiểu Hoàng Long có thể không ăn thịt rồng, nhưng nó không thể yêu cầu người khác cũng giống nó.

Trước đây ăn thịt phượng thịt kỳ lân thì rất vui vẻ, bây giờ ăn thịt rồng lại không được?

Có lẽ điều này đối với nó có chút không tôn trọng, nhưng nó lại có tư cách gì yêu cầu người khác tôn trọng nó chứ?

Nếu hôm nay ở đây là Tổ Long, thì kết quả lại sẽ khác.

Thực ra ngay cả Hậu Thổ tiểu thư tả, rõ ràng nhị ca Chúc Long của nàng cũng là Long tộc, nhưng nàng đối với việc ăn thịt rồng, cũng không có tâm lý phản kháng đặc biệt nào.

Từ đây có thể thấy, trong mắt tiểu thư tả, những con rồng khác và nhị ca Chúc Long của nàng, rõ ràng là khác nhau.

Giống như các Tổ Vu khác coi rồng là tọa kỵ của mình vậy.

Bọn họ cũng không vì Chúc Long là nhị ca của mình, mà không coi rồng là tọa kỵ.

Trong nhà bếp, Tiểu Nguyệt Linh đang làm thịt rồng, thấy Tiểu Hoàng Long lau nước mắt, cố gắng ngẩng đầu nhìn cảnh tượng đẫm máu này, cũng có chút không nỡ.

Nhưng nó cũng hiểu, ở thế giới này, nếu không có cường giả che chở, nếu còn muốn bước ra ngoài xem thế giới bên ngoài, thì những cảnh đẫm máu tàn khốc này, cuối cùng đều phải đối mặt.

Nhân cơ hội giáo dục tiểu đệ tử nhà mình một phen xong, Ngô Sở quay lại đại điện, tiếp tục ăn uống với ba vị lão đầu quái dị.

Trường Mi Lão Đạo nâng chén rượu, lẳng lặng xoay tròn, mỉm cười nói: "Bây giờ xem ra, tiểu hữu đúng là có chút ra dáng sư phụ rồi đấy." "Tiền bối quá khen, chỉ là nhân cơ hội nói cho nó biết một vài đạo lý cần thiết mà thôi." Sau màn chen ngang nhỏ này, mọi người tiếp tục ăn uống.

Chớp mắt, lại mấy chục năm trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, mọi người cũng không chỉ ăn uống.

Ngô Sở thỉnh thoảng cũng đưa ra một vài vấn đề tu hành để thỉnh giáo ba vị lão đầu quái dị.

Ba vị lão đầu kia, thỉnh thoảng cũng sẽ chỉ điểm cho Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly bọn họ.

Đặc biệt là Tiểu Nguyệt Linh, ba lão đầu này rảnh rỗi là lại thích lân la với nó, rõ ràng là tâm tư lừa nó đi vẫn chưa chết.

May mà Tiểu Nguyệt Linh đạo tâm kiên định, không bị ba lão đầu này dụ dỗ.

Đồng thời, tiểu hồ ly và Tiểu Nguyệt Linh còn đảm nhận công việc giáo dục ba vị nữ đạo đồng kia.

Tiểu hồ ly dạy bọn họ một số lễ nghi và cầm kỳ thư họa, còn Tiểu Nguyệt Linh thì dạy họ nấu ăn, còn việc dạy dỗ tu hành của họ, thì do Hoa Phỉ Nhi đảm nhận.

Một ngày nọ, ba lão đầu quái dị dường như cảm thấy đã ăn uống gần đủ, liền nghiêm túc luận đạo ở Tử Ngọc Sơn của Ngô Sở, chứ không phải đấu võ mồm như thường lệ.

Trong chốc lát, âm thanh đại đạo vang vọng, các loại đạo vận bao

trùm toàn bộ Tử Ngọc Sơn, trật tự đại đạo hóa thành thần liên hiện ra, hư không nở ra từng đóa đạo hoa… Trong khoảnh khắc, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, dị tượng liên tục xuất hiện.

Ngô Sở bọn họ cũng nhân luồng đạo vận này, tiến hành ngộ đạo.

Cùng với vô số sinh linh đắm chìm trong các loại đạo vận, tiến vào trạng thái ngộ đạo, cả Tử Ngọc Sơn dường như chìm vào giấc ngủ.

Chỉ có Hậu Thổ tiểu thư tả vẫn rất tỉnh táo, sau khi ba lão đầu quái dị luận đạo xong, mang theo nữ đạo đồng của mình cáo từ rời đi, tiểu thư tả đã tiễn họ ra khỏi Tử Ngọc Sơn. "Vãn bối cung tiễn tiền bối, hoan nghênh các tiền bối lần sau lại đến Tử Ngọc làm khách." Tuy trong số các lão tiền bối này, có người tính tình hơi xấu, nhưng mỗi lần họ đến Tử Ngọc Sơn, ít nhiều đều sẽ nhân cơ hội luận đạo, để mang lại chút lợi ích cho mọi người.

So với những linh bảo thần thông hay bảo tài, cơ hội ngộ đạo này thực ra còn quý giá hơn.

Ba lão đầu quái dị cười ha hả, cũng không trả lời, mang theo tiểu đạo đồng của mình, quay người rời đi, tức thì biến mất trên bầu trời Tử Ngọc Sơn.

Nhìn bóng lưng họ biến mất, tiểu thư tả khẽ thở phào nhẹ nhõm, quay người trở về Thần Mộc Chi Điên trên Tử Ngọc Sơn, đưa những người đang chìm trong trạng thái ngộ đạo về phòng của họ.

Làm xong những việc này, tiểu thư tả liền quay người rời đi, trở về bộ lạc, chỉ thỉnh thoảng qua xem một chút, để tránh họ gặp phải chuyện gì bất trắc trong lúc ngộ đạo.

Mãi cho đến một ngày của mấy trăm năm sau, hai tiếng phượng hót, một tiếng lảnh lót, một tiếng non nớt, vang lên trên bầu trời Tử Ngọc Sơn.

Hai con phượng hoàng, một lớn một nhỏ, một đỏ một vàng.

Con lớn xoay người một vòng, hóa thành một thiếu nữ chân trần, chân đeo chuông vàng, thần thái toát lên vẻ lanh lợi hoạt bát.

Con nhỏ xoay người một vòng, hóa thành một bé gái mặc váy vàng, chân đi dép lụa, thần thái thiếu niên trầm ổn, đứng thẳng đoan trang có lễ nghi.

Nhưng kết quả là họ đứng rất lâu, mà không có ai ra đón. "Tịch tỷ tỷ, hình như không có ai ra đón chúng ta!" bé gái bình tĩnh nói, nhưng sâu trong đáy mắt lại lóe lên một tia cười.

Tuy chỉ là một câu nói rất bình thường, nhưng Phượng Tịch lại cảm thấy mặt mình hơi mất mặt.

Dù sao nó cũng từng khoác lác trước mặt bé gái này, rằng mình ở Tử Ngọc Sơn được người ta chào đón đến mức nào, nhưng hiện thực lại vả vào mặt nó chan chát, thật tức chết mà!

Thế là nó giơ tay lên định đánh vào hộ sơn đại trận một cái, nhưng vừa giơ tay, lại dừng lại, nói: "Có lẽ họ đang bế quan tu hành!

Dù sao ở Tử Ngọc Sơn này, người có thể khống chế tòa hộ sơn đại trận này cũng không có mấy người.

Đi, chúng ta đến nơi khác xem sao." Thế là, một lớn một nhỏ hai con phượng hoàng lại vỗ cánh bay lên, bay về phía bộ lạc Hậu Thổ. "Tịch tỷ tỷ, chúng ta đi đến bộ lạc Hậu Thổ đó sao?" tiểu kim phượng hoàng nhỏ hỏi. "Chỉ có ngươi thông minh!" Phượng Tịch lườm nó một cái.

Tiểu kim phượng nhỏ lại nói: "Ta nghe trong tộc nói, thủ lĩnh của bộ lạc Hậu Thổ này, và thủ lĩnh của bộ lạc Chúc Dung, đã từng suýt đánh nhau với Phượng tộc chúng ta." Phượng Tịch nói: "Đó là chuyện của rất lâu rất lâu về trước rồi, Hậu Thổ tỷ tỷ thực ra rất dịu dàng,

không giống như bọn Vu tộc ở bộ lạc Chúc Dung hung hãn đâu!" Hôm sau, một lớn một nhỏ hai con phượng hoàng liền xuất hiện trên bầu trời bộ lạc Hậu Thổ.

Tiếng phượng hót vang vọng trên bầu trời bộ lạc, kết quả là không ít dũng sĩ của bộ lạc Hậu Thổ thấy con hỏa phượng toàn thân bốc lửa này, liền định giương cung bắn tên về phía nó.

May mà Nghệ hét lên: "Mọi người dừng tay, Phượng Tịch đạo hữu, là ngươi phải không!" Giọng của Hậu Thổ cũng từ trong bộ lạc truyền ra: "Phượng Tịch tiểu hữu đến đây, có việc gì sao?" Phượng Tịch ở trên không trung xoay người một vòng, hóa thành hình dạng thiếu nữ, dẫn theo tiểu kim phượng cũng hóa thành hình dạng bé gái, cúi người hành lễ về phía bộ lạc Hậu Thổ.

Lễ này, tự nhiên là dành cho Hậu Thổ tiểu thư tả: "Hậu Thổ tỷ tỷ, ta muốn đến Tử Ngọc Sơn, nhưng hình như…" Bóng dáng của Hậu Thổ từ trong bộ lạc đi ra, nói: "Ta đưa ngươi qua đó!" "Cảm ơn tỷ tỷ!" Phượng Tịch cười hì hì với Hậu Thổ, rồi chỉ vào bé gái bên cạnh nói: "Đây là con gái út của đại bá ta, Phượng Nghi." Bé gái Phượng Nghi ra dáng cúi người hành lễ với Hậu Thổ tiểu thư tả, giọng nói non nớt toát lên vẻ bình ổn được cố gắng kìm nén: "Phượng Nghi, ra mắt tiền bối!" Hậu Thổ tiểu thư tả ánh mắt lóe lên, đưa tay hư đỡ, nói: "Không cần khách sáo!" Tiểu thư tả nói xong, nhìn về phía Phượng Tịch, như có như không hỏi: "Lần này sao lại quay lại nhanh như vậy?

Còn mang theo một tiểu muội muội nữa." Phượng Tịch dường như có chút ngượng ngùng, lè lưỡi, có chút tủi thân truyền âm nói: "Là đưa nó đến bái sư.

Tỷ tỷ, lần này ta không phải cố ý làm khó A Sở đạo hữu đâu, thực sự là nhiệm vụ do trưởng bối trong tộc ép buộc, ta không thể không

đồng ý." Quả nhiên là vậy!

Hậu Thổ mỉm cười, nói: "Các ngươi đến không đúng lúc rồi!

A Sở hiện đang bế quan, không ai biết lần bế quan này của hắn cần bao lâu.

Nếu giống như lần trước, bế quan một lần là mấy chục vạn năm, chẳng phải là làm lỡ việc tu hành của muội muội ngươi sao?" Phượng Tịch lắc đầu: "Cái này thì không sợ, chỉ sợ làm khó A Sở đạo hữu thôi!" Hậu Thổ khẽ gật đầu, nhưng trong lòng lại khẽ lắc đầu.

Nàng đoán, bây giờ Ngô Sở ngược lại có thể sẽ không cảm thấy khó xử nữa, dù sao cũng đã nhận một đệ tử Long tộc rồi, nhận thêm một Phượng tộc… có lẽ bên Kỳ Lân tộc cũng sẽ gửi một tiểu kỳ lân qua đây!

Ba tộc này, thật là thú vị, bọn họ nghĩ gì vậy nhỉ?

Chương 357

Lẽ nào là lo lắng sau khi A Sở có một đệ tử Long tộc, sẽ hoàn toàn nghiêng về phía Long tộc sao? … "Thì ra Phượng Tịch thật sự là một con hỏa phượng hoàng a!" Trong bộ lạc Hậu Thổ, nhìn thủ lĩnh của họ dẫn hai con phượng hoàng lớn nhỏ rời đi, một đám dũng sĩ liền bắt đầu tán gẫu.

Năm xưa Phượng Tịch cũng từng cùng Nữ Oa bọn họ đến bộ lạc chơi, đối với cô bé hoạt bát đáng yêu này, mọi người không hề xa lạ. "Thật đẹp, muốn nuôi một con ở nhà quá!" "Ngươi đang nghĩ ăn cái gì vậy!

Phượng tộc dễ chọc lắm sao?" "Đúng là rất đẹp, năm đó con Tất Hỏa kia không đẹp bằng bọn họ." Nghệ cười nói: "Đây không phải là lời thừa sao!

Nếu Tất Hỏa đẹp bằng bọn họ, năm đó cũng không đến nỗi bị đánh gãy cả hai cánh.

Tên đó đến bây giờ vẫn còn ghi hận đấy!" "Không phải chứ!

Tên đó nhỏ mọn vậy sao?" "A Sở thúc nói, cái này gọi là tiểu đỗ kê tràng (bụng dạ hẹp hòi như ruột gà), đúng là nói về nó rồi." "Không phải là tiểu đỗ điểu tràng (bụng dạ hẹp hòi như ruột chim) sao?" "Tất Hỏa dù sao cũng lớn hơn gà mà!" "…" … Ở một nơi khác, Hậu Thổ tiểu thư tả dẫn hai con tiểu phượng hoàng đến Tử Ngọc Sơn.

Quả nhiên, mọi thứ đều giống như Phượng Tịch nghĩ, cả Tử Ngọc Sơn, phần lớn sinh linh đều đang bế quan.

Một số sinh linh đã xuất quan, cũng đều không thể mở được hộ sơn đại trận.

Ngay cả đệ tử của Ngô Sở, con Tiểu Hoàng Long kia, cũng không có quyền hạn này.

Chẳng trách trước đây họ đến Tử Ngọc Sơn lại bị ăn bế môn canh (bị từ chối ngoài cửa).

Thấy tiểu thư tả dẫn Phượng Tịch và một bé gái xa lạ quay lại, Tiểu Hoàng Long cung kính chào tiểu thư tả, rồi tò mò nhìn bé gái xinh xắn như ngọc kia.

Bé gái thần thái bình tĩnh, sự tò mò sâu trong ánh mắt được che giấu rất kỹ, ít nhất là Tiểu Hoàng Long không nhìn ra, chỉ cảm thấy bé gái này dường như có chút lợi hại. "Sư mẫu, Tịch tỷ tỷ, vị muội muội này là?" Kết quả không đợi tiểu thư tả và Phượng Tịch trả lời, bé gái đã tự mình mở miệng: "Ta tên Phượng Nghi, cháu của Phượng Tổ, ngươi hẳn là đệ tử của A Sở tiền bối, Tiểu Hoàng Long phải không!

Có thể dẫn ta đi xem xung quanh đây không?" Nó nói xong, nhìn về phía Hậu Thổ tiểu thư tả.

Bề ngoài là hỏi Tiểu Hoàng Long, thực chất là hỏi tiểu thư tả.

Đối mặt với cô bé Phượng tộc có chút ra vẻ người lớn, thậm chí có chút cứng nhắc này, tiểu thư tả cảm thấy rất thú vị, liền nói: "Cứ xem thoải mái!

Tiểu Đậu Đậu, khách đến là khách, ngươi cũng coi như là tiểu chủ nhân của Tử Ngọc Sơn này, không được thất lễ." "Vâng!

Sư mẫu!" Tiểu Hoàng Long đáp lời hành lễ, rồi nhìn về phía bé gái Phượng Nghi, làm một động tác mời sang một bên, nói: "Phượng Nghi muội muội xin mời theo ta!" Đợi hai tiểu gia hỏa rời đi, tiểu thư tả và Phượng Tịch liền đi về phía đại điện, vừa đi vừa nói: "Các ngươi cứ ở đây trước, A Sở lúc nào sẽ xuất quan, ta cũng không biết.

Đi hay ở, các ngươi tự mình suy xét.

Quy củ của Tử Ngọc Sơn, ngươi có thể dạy cho nó trước." Phượng Tịch khẽ gật đầu, tiểu thư tả thì phân phó những tiểu hoa tiên đã tỉnh lại sau khi bế quan, đi chuẩn bị chút thức ăn.

Ở một nơi khác, Tiểu Hoàng Long dẫn tiểu Phượng Nghi dạo một vòng trên Thần Mộc Chi Điên, liền dẫn nó cưỡi mây đạp gió xuống khỏi thần mộc, chỉ vào sơn cốc bên cạnh, giới thiệu với Phượng Nghi. "Sơn cốc này tên là Hoa Tiên Cốc, trong cốc có một mắt linh tuyền, bên trong ngoài mười hai thần hoa ra, còn có không ít linh căn khác… Thấy ngọn hoa sơn bên kia không?

Những linh thực vật đó đều là từ mười hai thần hoa mẫu thể nhân giống ra, một năm bốn mùa, ngọn hoa sơn đó lúc nào cũng tỏa ra hương hoa, hôm nào ta lại dẫn ngươi qua đó xem…" "Những tiểu hoa tiên của ta là hóa hình từ những bông hoa này sao?" "Vâng, đúng vậy!" Tiểu Hoàng Long gật gật đầu, sau đó lấy ra một gói hoa đậu rang cay nhai rôm rốp, rồi lại như vừa nhớ ra có chút thất lễ, liền đưa qua: "Đây là hoa đậu rang cay, ngươi ăn không?

Đây là linh thực ngon nhất trên Tử Ngọc Sơn của chúng ta đấy." Đương nhiên, đây chỉ là lời nói của một mình Tiểu Hoàng Long, dù sao thì củ cải rau xanh, mỗi người mỗi ý!

Nếu ngươi hỏi Bạch Trạch, Bạch Trạch chắc chắn sẽ nói trà sữa ngon hơn.

Nếu hỏi Du Du, Du Du nhất định sẽ bảo, đó phải là kem que!

Nếu hỏi A Thu, A Thu chắc chắn sẽ dán mắt vào mấy món thịt.

Phượng Nghi liếc nhìn Tiểu Hoàng Long, ngón tay ngọc nhỏ nhắn vươn ra, nhón một hạt lên xem, sau đó nhẹ nhàng cho vào miệng, từ từ nhai, dáng vẻ cực kỳ thục nữ.

Cảm giác cay nồng kích thích vị giác non nớt của nàng, cảm giác

quả thực rất tuyệt, khiến nàng bất giác gật gật cái đầu nhỏ. "Thế nào?

Ngon chứ!" Tiểu Hoàng Long cười lên, nhưng nghĩ nghĩ, vẫn đưa cả gói hoa đậu qua, "Khách đến là khách, ta mời ngươi!" Thấy Phượng Nghi không có chút vẻ vui mừng nào, vẻ mặt bình tĩnh nhận lấy gói hoa đậu, nói một tiếng cảm ơn, Tiểu Hoàng Long mới như vô tình hỏi: "Phượng Nghi muội muội lần này đến Tử Ngọc Sơn chơi cùng Tịch tỷ tỷ sao?" Nghe vậy, Phượng Nghi khựng lại, rồi lắc đầu, nói: "Nếu A Sở tiền bối chịu nhận ta làm đồ đệ, có lẽ tương lai chúng ta sẽ trở thành sư huynh muội cũng không chừng." "..." Đôi mắt Tiểu Hoàng Long trợn lên, ý nghĩ đầu tiên chính là: Không hay rồi, có người đến tranh sư phụ với mình!

Nhưng rất nhanh, nó liền phản ứng lại, chuyện này hình như nó không thể làm chủ được.

Hơn nữa, nếu nói tranh sư phụ, nó cũng xem như đã tranh sư phụ của Lão Viên rồi.

Tuy Lão Viên chỉ là đệ tử ký danh của sư phụ, nhưng nó cũng phải gọi đối phương một tiếng sư huynh mà! "Làm người phải rộng lượng, không sợ thử thách, làm rồng cũng vậy!" Đây là lời sư phụ đã nói với nó, "người" ở đây chỉ chúng sinh, rồng tự nhiên là long tộc, long phượng đều là một trong chúng sinh, dùng từ "người" để hình dung chúng cũng được.

Ta đang sợ cái gì?

Sợ sau này nó vượt qua ta sao?

Tiểu Hoàng Long lẳng lặng nhìn con phượng hoàng nhỏ này, lắc lắc đầu, nói: "Tuy bình thường sư phụ dạy bảo ta rất nghiêm khắc, nhưng thật ra ngài là một người rất dễ gần.

Tin rằng sư phụ nhất định sẽ nhận ngươi làm đồ đệ, ngươi lợi hại

như vậy mà!" "Lợi hại?" "Đúng vậy!

Ngươi khống chế cảm xúc của mình tốt như thế, sư phụ từng nói, cái này gọi là hỷ nộ không lộ ra mặt, tốt xấu không hiện ra ngoài, người rất lợi hại mới làm được đó!" Tiểu phượng hoàng vốn đang bình tĩnh, sau khi nghe những lời này, đáy mắt lóe lên một tia đắc ý, nhưng rất nhanh đã bị nàng che giấu đi.

Nếu Ngô Sở thấy cảnh này, chắc chắn sẽ bật cười: Quá gượng ép rồi!

Quả nhiên vẫn là một con bé ranh, dấu vết quá rõ, quá giả tạo! ...

Cứ như vậy, Phượng Tịch và Phượng Nghi ở lại Tử Ngọc Sơn.

Giáo trình dạy học của Tiểu Hoàng Long tạm thời do Hậu Thổ tiểu thư tả, người đang là 'sư mẫu', tạm thời đảm nhiệm.

Phượng Nghi thì theo Phượng Tịch học phương pháp tu hành của Phượng tộc.

Cứ thế, lại mấy năm nữa trôi qua, rồi hệt như Hậu Thổ tiểu thư tả lúc đầu đã nghĩ, bên Kỳ Lân tộc thật sự có kỳ lân đến.

Mà điều còn đáng chú trọng hơn Phượng tộc là, bên Kỳ Lân tộc, người đi cùng tiểu kỳ lân Phong Ngân, ngoài một con tiểu kỳ lân còn nhỏ, còn có hai con hồ ly Thanh Khâu, dáng vẻ của hai vị này trông có vài phần tương tự với tiểu hồ ly.

Tiểu thư tả vừa nhìn đã cảm thấy, đôi vợ chồng hồ ly này, rất có thể chính là phụ mẫu của tiểu hồ ly Thanh Khâu Vũ.

Tiểu Vũ sớm đã nói với tiểu thư tả, rằng phụ mẫu của nàng đã theo tổ phụ đi gia nhập Kỳ Lân tộc, đến nay vẫn chưa từng gặp mặt.

Bây giờ Kỳ Lân tộc phái hai vị này qua đây, rõ ràng là đã biết phụ mẫu của tiểu hồ ly Thanh Khâu Vũ đang ở trong tộc của họ, hiện tại

là đến để đánh bài tình cảm.

Phượng Tịch khi thấy đôi vợ chồng hồ ly Thanh Khâu và tiểu kỳ lân Phong Ngân cùng đến, cũng cảm thấy đối phương suy tính chu đáo hơn họ, thật đúng là không từ thủ đoạn nào.

Nể mặt Tiểu Vũ, A Sở đạo hữu còn có thể không nhận đối phương làm đồ đệ sao?

Chương 358

Có điều con tiểu kỳ lân kia là một thổ kỳ lân, dáng vẻ ngốc nghếch, so với tiểu Phượng Nghi của họ thì đúng là một cục đất, điều này khiến Phượng Tịch hơi yên tâm một chút.

Còn Tiểu Hoàng Long thì thầm nghĩ: Lại một kẻ nữa đến tranh sư phụ với ta!

Sau khi thấy con tiểu kỳ lân này, Hậu Thổ tiểu thư tả khẽ nhíu mày, không phải vì đối phương ngốc nghếch, trông không thông minh lắm.

Thực ra con tiểu kỳ lân này tuy ngốc nghếch, nhưng trông cũng khá vui mắt.

Điều khiến Hậu Thổ tiểu thư tả nhíu mày là vì đối phương cố tình chọn một con thổ kỳ lân đến.

Tiểu thư tả liếc nhìn Phong Ngân, tuy không nói gì, nhưng Phong Ngân luôn cảm thấy vị đại tỷ tỷ luôn điềm tĩnh này chắc đã nhìn ra ý đồ của họ rồi.

Quả nhiên, vị đại tỷ tỷ trông có vẻ hiền hòa này không dễ lừa gạt như vậy.

Tuy các dũng sĩ Vu tộc về cơ bản đều là những kẻ lỗ mãng không dùng não, nhưng vị này thì khác. "Hậu Thổ tỷ tỷ, bọn họ là..." Phong Ngân định giới thiệu hai con hồ ly Thanh Khâu, nhưng con hồ ly đực đã tự giới thiệu: "Bần đạo Thanh Khâu Tín, đây là đạo lữ của bần đạo Thanh Khâu Ngọc, lần này đến Tử Ngọc Sơn là do Kỳ Lân chi tổ nhờ vả, đưa tiểu kỳ lân Địa Khôn này đến đây bái sư học nghệ." Thấy hai con hồ ly Thanh Khâu không nhắc đến tiểu hồ ly Thanh Khâu Vũ, không khỏi khiến Hậu Thổ tiểu thư tả nhìn họ bằng con mắt khác.

Nếu không, sau này Tiểu Vũ chắc sẽ khó xử.

Có điều bản thân tiểu thư tả cũng không sao, dù sao Ngô Sở vẫn chưa xuất quan, chuyện này cũng không cần nàng đau đầu, nàng vẫn dùng lời lẽ cũ: "A Sở vẫn chưa xuất quan..." Đối với điều này, Thanh Khâu Tín mỉm cười nói: "Chuyện đó không sao, chỉ không biết bần đạo đợi ở đây có thích hợp không?

Nếu có bất tiện, chúng ta sẽ đợi ở bên ngoài." Thanh Khâu Tín đã hạ mình đến thế, tiểu thư tả sao nỡ bắt nạt người ta?

Nói đi cũng phải nói lại, không thể trách Thanh Khâu Tín không tự tin, mà là đối với Tử Ngọc Sơn này, Thanh Khâu Tín thực sự không cứng rắn nổi.

Từ những gì Phong Ngân miêu tả về Bất Xuất Sơn Nhân, chủ nhân của Tử Ngọc Sơn, người này và lão tổ tông của tộc Thanh Khâu họ có mối quan hệ cực kỳ thân thiết, thậm chí đã vượt qua phạm trù bạn bè bình thường.

Biết đâu một ngày nào đó, chủ nhân Tử Ngọc Sơn này lại trở thành người một nhà với Thanh Khâu thì sao?

Với tình hình đó, Thanh Khâu Tín dựa vào đâu mà dám lên mặt?

Dựa vào con gái Thanh Khâu Vũ của mình cũng đang sống ở Tử Ngọc Sơn này ư?

Tỉnh lại đi!

Sau này nếu lão tổ tông không vui, thì... "Cũng không có gì bất tiện." Tiểu thư tả lắc đầu nói: "Chỉ là có không ít sinh linh đang bế quan, nên mong các vị đừng quá ồn ào là được." Thực ra ồn ào cũng không sao, dù sao những viện lạc đó đều có trận pháp cách ly, bên ngoài dù có náo loạn long trời lở đất cũng chưa chắc ảnh hưởng đến họ.

Nhưng nàng dặn dò như vậy, mọi người đều hiểu ý nàng...

Bất kể họ và Phượng tộc có khúc mắc gì, sau này hãy nói, bây giờ đừng gây chuyện!

Khi Ngô Sở tỉnh lại từ trạng thái ngộ đạo, đã là chuyện của mấy vạn năm sau.

Nhưng lần này hắn ngộ đạo, ngộ được không phải là Ngũ Hành đại đạo, mà là Càn Khôn đại đạo.

Vốn đã có hiểu biết về Càn Khôn đại đạo, lần này, dưới sự giúp đỡ của Nghệ Bảo, hắn đã trực tiếp chạm đến cấu trúc bản nguyên đại đạo của Càn Khôn đại đạo.

Đồng thời cũng khiến hắn hiểu ra sự khác biệt bản chất giữa Càn Khôn đại đạo và Không Gian đại đạo.

Càn Khôn đại đạo là hai mặt đối lập, có thể là trời đất, cũng có thể là âm dương, thậm chí là những mặt đối lập khác, có cảm giác bao la vạn tượng.

Nếu chỉ đơn thuần coi Càn Khôn là trời đất thì có phần hạn hẹp.

Còn không gian, là điểm đối điểm, mặt đối mặt, lập thể đối lập thể, thậm chí là tứ duy, ngũ duy...

Có điều đối với pháp tắc không gian trên tam duy, Ngô Sở vẫn chưa hiểu rõ lắm.

Dù sao thì cảm ngộ của hắn về Không Gian đại đạo vẫn chưa sâu sắc.

Ngô Sở nhìn xung quanh, là một căn phòng, từ cách bài trí của căn phòng, hẳn là viện lạc đối diện với đại điện trong sáu viện lạc ở hậu viện, cũng là nơi hắn dành cho mình.

Chắc là sau khi hắn tiến vào trạng thái ngộ đạo, đã bị ai đó khiêng

vào phòng. "Nghệ Bảo, ta bế quan bao lâu rồi?" Hắn vừa nói vừa lấy ra bàn cờ Càn Khôn, bắt đầu thử nghiệm, rất nhanh, hắn liền phát hiện trong bàn cờ này lại bố trí đến chín mươi chín tầng pháp tắc Càn Khôn.

Với sự lĩnh ngộ của hắn về pháp tắc Càn Khôn hiện nay, đã hoàn toàn có thể dễ dàng nhìn thấu phương thức vận chuyển của những pháp tắc này, nên rất dễ dàng thấy được vô số biến hóa trên bàn cờ này.

Chỉ là, nếu vận dụng hết chín mươi chín tầng pháp tắc Càn Khôn, thì những biến hóa trong đó nhiều vô kể...

Chẳng trách Âm Dương lão tổ lại cảm thấy 'nhàm chán đến cực điểm', quả thực có hơi nhàm chán.

Ngô Sở lập tức từ bỏ hành vi mạo hiểm giết chết tế bào não này, thu lại bàn cờ. "Ta cũng không biết nữa!

Vừa mới ngủ một giấc ngon lành, thật thoải mái!" "..." Có chút cạn lời với Nghệ Bảo, Ngô Sở đứng dậy đi ra khỏi phòng, đóng trận pháp trong viện lại, một bóng người liền xuất hiện trước mặt hắn: "Ồ?

A Sở tỉnh rồi à!" "Tả, ngươi đến rồi!" Nhìn tư thái giả vờ trấn định ung dung của Thanh Khâu Ly, Ngô Sở cười lên, rồi tiến lên ôm nàng một cái, "Lâu rồi không gặp, rất là nhớ nhung!" Chỉ thấy bên ngoài hộ sơn đại trận của Tử Ngọc Sơn, ba lão đầu quái dị đã bắt đầu thổi râu trừng mắt với nhau, một vẻ ai cũng không ưa ai. "Hừm!" Một tiếng ho nhẹ truyền đến từ lương đình phía trước, đó là giọng của Hậu Thổ tiểu thư tả.

Thanh Khâu Ly thấy vậy, khẽ cười duyên, nhẹ nhàng đẩy Ngô Sở ra, lần này không dùng sức mạnh như lần trước, một phát đẩy Ngô Sở ra xa như vậy. "Ya..." Đinh đinh đương đương...

Phía trước, dưới thần mộc, vang lên một tiếng kêu non nớt, sau đó là tiếng binh khí va chạm.

Ngô Sở nhẹ nhàng bước một bước về phía trước, thân hình như xuyên qua từng lớp không gian, nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh thần mộc, chắp tay sau lưng, nhìn xuống mặt hồ.

Trên mặt hồ, một thằng nhóc choai choai khoảng mười tuổi, đang cầm trường thương, đối đầu với Đại Hồng đang cầm một thanh đại bảo kiếm.

Một người thương ra như rồng, một người kiếm chém núi non, hai người ngươi tới ta đi, khuấy động từng đợt sóng trên mặt hồ, nhưng những con sóng đó dâng đến bờ lại ngoan ngoãn rút về.

Bên bờ, một con bạch lộc đang đứng, hai chiếc gạc bạc khổng lồ của nó đang tỏa ra ánh hào quang nhàn nhạt, những con sóng dưới ánh hào quang này ngoan ngoãn như mèo con.

Bóng dáng của tiểu hồ ly xuất hiện bên cạnh Ngô Sở, như đang khoe công, hỏi: "A Sở ca, thế nào?

Tiểu Đậu Đậu đã có thể đánh ngang tay với Đại Hồng rồi đấy!" Ngô Sở lắc đầu cười nhẹ: "Ngươi quá đề cao nó rồi, Đại Hồng rõ ràng là dư sức, tuy đều là Thiên Tiên cảnh, nhưng tu vi của Đại Hồng đã đạt đến cực hạn Thiên Tiên, chỉ thiếu một cơ hội là có thể đột phá, thăng cấp Kim Tiên.

Nói đi cũng phải nói lại, các ngươi phải cố gắng nhiều hơn nữa đấy!" Tiểu hồ ly hiện nay vẫn còn ở Kim Tiên cảnh, dù sao muốn đột phá Thái Ất cảnh, cần phải lĩnh ngộ quá nhiều thứ, mỗi một đạo pháp tắc chứa đựng lượng thông tin có thể nói là vô cùng vô tận.

Thậm chí có những sinh linh cả đời cũng không thể lĩnh ngộ thấu đáo những thông tin pháp tắc này.

Ngô Sở nếu không có Nghệ Bảo giúp hắn gian lận, hắn cũng không thể dùng mấy vạn năm ngắn ngủi mà lĩnh ngộ pháp tắc Càn Khôn đại đạo đến mức đó.

Nói cách khác, cho dù Ngô Sở tu là Càn Khôn đại đạo, lúc này cũng có thể dựa vào sự lĩnh ngộ đối với pháp tắc đại đạo này mà thăng cấp Thái Ất cảnh.

Chương 359

Có thể thấy công cụ gian lận Nghệ Bảo này thần kỳ đến mức nào.

Ngoài công năng gian lận này, một công năng gian lận thần kỳ khác của Nghệ Bảo là có thể tái hiện lại những cuộc luận đạo giữa các cường giả dưới dạng video.

Có lẽ những thứ được tái hiện lại đã thay đổi, nhưng đối với một tu sĩ có tu vi chưa đến Đại La cảnh như Ngô Sở, vẫn có thể từ đó mà có được những lĩnh ngộ khác nhau.

Kết quả là tiểu hồ ly lại mỉm cười lắc đầu: "Tu vi đến cảnh giới của chúng ta rồi, đã không phải là nỗ lực và vội vàng là có hiệu quả, vẫn nên thuận theo tự nhiên thôi!" "A Sở ca, ngươi muốn ăn gì không?" Tiểu Nguyệt Linh ở bên lương đình vẫy tay với hắn, hỏi.

Trong lương đình, còn có Hậu Thổ tiểu thư tả và Hồ tổ tả tả với vẻ mặt 'cười lẳng lơ', cùng với Phượng Tịch và Phong Ngân. "Được chứ!

Cho một miếng sườn heo ngâm rượu nho đi!" Long, Phượng, Kỳ Lân đều có người ở đây, Ngô Sở cũng không tiện ăn thịt phượng và thịt kỳ lân trước mặt Phượng Tịch và Phong Ngân, dù sao họ cũng không phải là đệ tử của mình.

Ngô Sở vừa nói vừa đi về phía lương đình, Phượng Tịch và Phong Ngân thấy hắn đến, liền đứng dậy chào hỏi, Ngô Sở xua tay, hỏi: "Hai đứa nhóc bên hồ kia là do các ngươi mang đến phải không!

Không có việc gì sao cứ chạy đến chỗ ta làm gì?

Các ngươi không cần tu hành à?" Ngô Sở tự nhiên không biết, họ đã đến đây từ mấy vạn năm trước, bây giờ mấy vạn năm đã qua, hai

đứa nhóc đáng yêu ngày nào giờ cũng đã lớn lên không ít, cỡ đứa trẻ bảy, tám tuổi.

Tuy bề ngoài trông vẫn đáng yêu, nhưng so với những đứa trẻ hai, ba tuổi, chỉ số đáng yêu tự nhiên đã giảm đi không ít.

Phượng Tịch và Phong Ngân cũng không ngờ, họ ở Tử Ngọc Sơn đợi một lần, lại đợi đến mấy vạn năm, điều này khiến họ vừa yêu vừa hận.

Yêu là vì mỹ thực ở Tử Ngọc Sơn quả thực rất hấp dẫn, ăn mãi không ngán.

Hận là vì tu hành không thể tiến bộ thần tốc như ở trong tộc, đặc biệt là Phượng Tịch, một con hỏa phượng hoàng, Tử Ngọc Sơn hoàn toàn không thích hợp cho họ tu hành như Bất Tử Hỏa Sơn.

Tuy Tử Ngọc Sơn cũng có một gốc linh căn Hỏa Đồng Mộc, nhưng không thể để nàng chạy đi tranh giành nơi tu hành với Tất Hỏa được!

Nàng đường đường là dòng chính của Phượng tộc, thế thì mất giá quá.

Phượng Tịch khẽ ho một tiếng, liếc nhìn Phong Ngân, muốn nói lại thôi, con tiểu phượng hoàng bình thường hành sự hăng hái, hoạt bát đáng yêu, lúc này lại có chút câu nệ.

Phong Ngân thấy vậy, không khỏi tủi thân nói: "A Sở tiền bối, ngài cuối cùng cũng xuất quan rồi!

Ngài có biết không?

Chúng ta đã đợi ngài ở đây mấy vạn năm rồi, ngài xem ta này, đợi đến gầy đi rồi!" Phong Ngân vừa nói vừa khoe bắp tay kỳ lân của mình, sau đó bị Ngô Sở liếc cho một cái không thương tiếc, những người khác thấy vậy thì bật cười.

Tiểu hồ ly cười nói: "Bọn họ đều đến để bái sư đấy!" Ngô Sở nhìn Phong Ngân và Phượng Tịch, hai người gật đầu, đồng thời còn lấy ra lễ bái sư đã chuẩn bị từ lâu mà họ mang từ trong tộc đến.

Hậu Thổ tiểu thư tả cũng gật đầu nói: "Bọn họ đã đợi ở đây từ mấy trăm năm sau khi ngươi bế quan.

Phụ mẫu của Tiểu Vũ còn cùng Phong Ngân đến, nhưng bây giờ họ đã đi rồi." Ngô Sở liếc nhìn tiểu hồ ly, tiểu hồ ly gật đầu, cười hì hì: "Sau khi ta xuất quan, thấy ta sống rất tốt, họ đều yên tâm trở về rồi." Thanh Khâu Ly lúc này cũng nói: "Cần làm gì thì cứ làm nấy, ngươi không cần phải để ý đến cảm nhận của họ.

Trước khi đến đây, họ đã nói với Kỳ Lân chi tổ, không đảm bảo chuyện sẽ thành công.

Chắc là nếu ngươi từ chối, Phong Ngân tiểu hữu cũng sẽ không nói nhiều đâu." Nàng vừa nói, vừa liếc nhìn Phong Ngân, tuy không có lời uy hiếp, nhưng Phong Ngân lại cảm thấy có ý uy hiếp, thế là vội vàng gật đầu, dù sao thì kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt mà!

Ngô Sở cười một tiếng, nói: "Tuy ta và phụ mẫu của Tiểu Vũ vẫn chưa gặp mặt, nhưng dù sao Tiểu Vũ cũng đã sống ở chỗ ta nhiều năm như vậy, chút mặt mũi này vẫn phải cho.

Huống hồ đã có Tiểu Hoàng Long rồi, thêm một con kỳ lân hay một con phượng hoàng nữa thì có sao đâu!" Vừa nói vừa ngửa cổ uống cạn, một vẻ tâm tình vô cùng thoải mái, phảng phất như mối thù một mũi tên trước đây cuối cùng cũng được báo, tức đến mức lão già Âm Dương giơ tay liền bắn một đạo huyền quang về phía Ngô Sở, trong nháy mắt chui vào não hải Ngô Sở.

Các ngươi thì sao?" "Điểm này trước khi chúng ta đến, mọi người đã rõ ràng rồi." Phượng Tịch nói rồi, lại đưa túi trữ vật đựng lễ bái sư qua, "Xin A Sở đạo hữu nhận lễ vật này, trong đó có một món cực

phẩm linh bảo, cùng một số bảo tài dùng để luyện bảo.

Coi như là lễ bái sư của tiểu Phượng Nghi, và cũng là một chút lễ tạ cho 'kiến thức thuật toán' đã hứa với đạo hữu lúc trước..." Lúc này, hai đứa trẻ từ phía dưới bay lên đỉnh thần mộc, Phượng Tịch vẫy tay với tiểu Phượng Nghi: "Tiểu muội, qua đây bái kiến sư phụ của ngươi!" Đối với hành động thuận nước đẩy thuyền của Phượng Tịch, Ngô Sở cũng không để ý, dù sao trước đó đã đồng ý với họ rồi, bây giờ tự nhiên cũng không cần phải phản bác.

Thực ra khi nhận Tiểu Hoàng Long làm đệ tử, Ngô Sở đã lờ mờ đoán được cục diện hôm nay.

Chỉ cần Phượng tộc và Kỳ Lân tộc không ngốc, họ không thể nào thực sự làm ngơ trước việc hắn nhận đệ tử Long tộc.

Không phải Ngô Sở tài giỏi đến mức nào, mà là sau lưng Ngô Sở có một vị sư phụ rất tài giỏi, bên cạnh còn có một nhóm đạo hữu rất tài giỏi.

Những đạo hữu đó, có lẽ tam tộc họ đều có thể xem thường, nhưng vị sư phụ sau lưng Ngô Sở thì không thể để họ dễ dàng coi nhẹ được.

Lần này tam tộc họ liên thủ dụ ma đầu kia ra, sau đó là một trận đại chiến...

đủ để nói rõ vị lão tiền bối năm xưa đánh ngang tay với ma đầu kia tài giỏi đến mức nào.

Đó tuyệt đối là sự tồn tại có thể sánh ngang với chí cường giả của tộc họ, thậm chí còn hơn chứ không kém.

Hơn nữa, những lão quái vật như vậy, Ngô Sở quen biết không chỉ một.

Tử Ngọc Sơn trông có vẻ bình thường, nhưng lại sở hữu sức

mạnh khiến cả tam tộc họ không dám dễ dàng xem thường.

Mà sức mạnh này, họ lại không thể dễ dàng đắc tội.

Nếu đã không thể dùng sức mạnh, vậy tự nhiên chỉ có thể dùng mưu trí.

Dù mình không giành được, cũng không thể dễ dàng để đối thủ giành được.

Thế là, mới có cục diện hiện tại.

Ngô Sở lần lượt nhận lấy túi trữ vật từ tay Phượng Tịch và Phong Ngân, đặt chúng lên bàn đá trong lương đình, sau đó khoanh chân ngồi xuống đất, ngồi giữa Hậu Thổ tiểu thư tả và Thanh Khâu Ly, nhận hai đứa trẻ quỳ lạy: "Phượng Nghi (Địa Khôn), bái kiến sư phụ!" Cùng lúc đó, Tiểu Hoàng Long cũng từ dưới thần mộc bay vọt lên, vừa hay thấy cảnh hai đứa trẻ này bái sư.

Ngô Sở đưa tay đỡ chúng dậy, và nói: "Đã vào cửa ta, từ nay về sau không còn bất kỳ liên quan gì đến tộc quần sau lưng các ngươi nữa, có hiểu không?" "Đệ tử hiểu!" Chuyện này, trước khi đến, chúng đã rất rõ ràng rồi.

Đừng nhìn bề ngoài chúng đều là trẻ con, nhưng thực ra, trước khi đến Tử Ngọc Sơn, chúng đã ở trong tộc trải qua mấy nghìn mấy vạn năm tháng rồi.

Tuy thỉnh thoảng cũng sẽ nhớ đến phụ mẫu trong tộc, nhưng là sinh linh tu hành, chúng từ nhỏ đã hiểu, phải điều chỉnh tâm trạng này như thế nào.

Dù sao thì phụ mẫu của chúng bình thường tùy tiện lĩnh ngộ cái gì đó cũng là mấy trăm mấy nghìn năm không gặp.

Từ tiểu hồ ly, đến Tiểu Hoàng Long, rồi đến hai đứa trẻ này, chúng đều là từ nhỏ đã rời xa phụ mẫu.

Ngoài việc tiểu hồ ly lúc đầu thỉnh thoảng khóc sụt sịt, Tiểu Hoàng Long lúc đầu rất dễ dàng thích ứng với cuộc sống tu hành không có phụ mẫu bên cạnh này.

Ngô Sở từ trên người mò ra hai món thượng phẩm linh bảo.

Không còn cách nào khác, ai bảo hắn làm sư phụ nghèo quá đi!

Linh bảo trên người hắn hễ là tiên thiên thì đều là cực phẩm, hắn không nỡ đem cực phẩm tiên thiên linh bảo ra tặng.

Dù có tặng, cũng phải đợi sau này chúng xuất sư rồi mới nói.

Nghĩ mà xem, ngay cả tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly trên người cũng không có cực phẩm tiên thiên linh bảo, Ngô Sở sao có thể đem cực phẩm tiên thiên linh bảo tặng cho mấy tiểu đồ đệ này được!

Hai món thượng phẩm linh bảo đó, một món là cốt mâu mà Thanh Khâu Ly lúc đầu luyện chế cho hắn, dùng răng nanh của Cự Nha Thú luyện chế, bây giờ vẫn còn một chiếc răng nanh để đó chưa dùng!

Chương 360

Cây cốt mâu này có năng lực phá núi động đất, rất hợp cho Địa Khôn dùng, Ngô Sở liền tặng nó cho cậu bé.

Nhưng vì là linh bảo hậu thiên luyện thành, nên với tu vi hiện tại của tiểu kỳ lân Địa Khôn, cũng không thể phát huy được toàn bộ uy lực của nó, ngay cả luyện hóa cũng khó khăn.

Món còn lại tặng cho tiểu kim phượng Phượng Nghi, là chiếc quạt Phượng Vũ, lúc đầu Phục Hy luyện chế cho Ngô Sở, bên trong còn chứa một viên hỏa linh châu mang theo bản nguyên hỏa.

Vốn dĩ Ngô Sở không muốn lấy món linh bảo này ra, dù sao đối phương là Phượng tộc, nhưng hắn nhìn đi nhìn lại, trên người mình cũng chỉ có món linh bảo này thích hợp cho nữ tử sử dụng, mà còn có thể lấy ra được.

Có điều Phượng Tịch và Phượng Nghi đối với điều này cũng không thấy kỳ lạ, dù sao thì các cường giả Phượng tộc đã chết hiện nay cũng không ít, đối phương có cơ hội lấy được lông phượng cũng không thiếu.

Thậm chí họ còn biết, trước đây có ba vị lão tiền bối đến đây, còn mang theo nhục thân của cường giả tam tộc đến, để họ chế biến thành món ngon!

Tiểu Hoàng Long đã bị ép phải tận mắt chứng kiến nhục thân của cường giả Long tộc bị chế biến thành món ăn, bây giờ chỉ là nhìn thấy lông vũ của đồng tộc mà thôi, không đáng là gì.

Nhưng thầm oán giận ba vị lão tiền bối kia thì chắc chắn là có.

Nhưng cũng chỉ giới hạn ở việc tức giận mà thôi, đối với loại lão

tiền bối đó, họ có thể làm gì được?

Ngay cả lão tổ tông của tộc họ, đối mặt với những lão quái vật đó cũng phải nể mặt ba phần.

Hai đứa trẻ sau khi cảm ơn Ngô Sở, lại quỳ lạy Hậu Thổ tiểu thư tả và Thanh Khâu Ly: "Đệ tử Phượng Nghi (Địa Khôn), bái kiến hai vị sư mẫu!" Hậu Thổ tiểu thư tả nghe vậy, ngẩn ra, nhìn về phía Thanh Khâu Ly.

Đối mặt với ánh mắt của tiểu thư tả, Thanh Khâu Ly khẽ ho một tiếng, nhìn về phía Ngô Sở.

Sau đó tiểu thư tả cũng liếc về phía Ngô Sở.

Ngô Sở: "..." Mấy đứa nhóc nói bậy, liên quan gì đến Ngô Sở ta?

Ngô Sở thầm nghĩ, nhưng nghĩ lại lại thấy, lời này không thể nói, nói ra sẽ rất thảm.

Dù sao nếu không phải hắn đa tình, sức đề kháng không đủ, lúc đầu sao lại dễ dàng để Hồ tổ tả tả xen vào tình cảm của họ được?

Nói đi cũng phải nói lại, cũng chỉ có thể trách vị trí của tiểu thư tả trong lòng Ngô Sở cực kỳ đặc biệt.

Vị Hậu Thổ nương nương có lòng đại từ bi trong thần thoại sử này, luôn khiến Ngô Sở vô cùng kính trọng, ngay từ đầu đã cảm thấy mình không xứng với người ta.

Cho nên khi ở bên nhau, Ngô Sở luôn đè nén tình cảm của mình đối với nàng.

Tình huống này, mãi cho đến khi Hậu Thổ dời bộ lạc của nàng đến bên cạnh Tử Ngọc Sơn, qua lại với hắn trở nên thường xuyên, quan hệ cũng trở nên mật thiết hơn, mới có chút cải thiện.

Nhưng khi đối mặt với Hồ tổ tả tả, hắn lại hoàn toàn không có

cảm giác này, ngược lại thứ cần phải đè nén lại chính là sự quyến rũ mà vị hồ tổ mê hoặc này mang đến cho hắn.

Hai loại cảm giác cực đoan hoàn toàn trái ngược này khiến hắn có cảm giác từ bỏ bên nào cũng thấy đáng tiếc.

Mà hắn lại ở trong một thế giới mạnh được yếu thua như Hồng Hoang, khiến yêu cầu về mặt đạo đức của bản thân hắn có phần hạ thấp, thế là mới thành ra cục diện hiện tại.

Nói trắng ra, thực ra chỉ là chút tâm tư nhỏ nhen trong lòng đàn ông đang tác quái mà thôi.

Tuy nhiều lúc, chút tâm tư nhỏ nhen đó có thể dễ dàng dùng thần thức chém diệt, đây cũng là nguyên nhân người tu hành có thể dễ dàng kiềm chế tình cảm, cảm xúc của mình.

Nếu không như vậy, hắn sao có thể chịu đựng được cuộc sống độc thân mấy chục vạn năm này?

Ngô Sở khẽ ho một tiếng, đưa tay nắm lấy bàn tay mềm mại của Hậu Thổ tiểu thư tả, lẳng lặng đưa hai quả cầu ánh sáng vào tay nàng một cách không tiếng động, đây là thứ hắn chuẩn bị cho tiểu thư tả.

Dù sao Hậu Thổ tiểu thư tả là Tổ Vu, không giỏi luyện chế linh bảo, nàng giỏi luyện chế vu khí, nên trên người không có linh bảo gì.

Dải lụa Thất Bảo Lưu Quang tặng cho Ngô Sở lúc đầu cũng là trao đổi với Huyền Minh.

Trước mặt mọi người, tiểu thư tả không làm Ngô Sở khó xử, về mặt này, tiểu thư tả vẫn rất hiểu chuyện.

Dù sao nếu Ngô Sở mất mặt, mặt nàng cũng sẽ không có ánh sáng.

Ai cũng biết, bất kể là ở Tử Ngọc Sơn này hay ở bộ lạc của nàng, Ngô Sở và nàng đã được xem là một thể, có thể nói là một người vinh

thì cả hai cùng vinh, một người nhục thì cả hai cùng nhục.

Mà đối với sự lấy lòng của Ngô Sở, tiểu thư tả cũng không từ chối, chỉ lẳng lặng liếc nhìn bàn tay còn lại của Ngô Sở.

Rõ ràng, Ngô Sở không chuẩn bị linh bảo gì cho Thanh Khâu Ly.

Cho nên chỉ từ điểm này mà xét, nàng cảm thấy vẫn là nàng thắng.

Thế là khóe môi nàng hơi nhếch lên, đưa tay hư đỡ, để hai đứa trẻ đứng dậy, tiếp đó đem hai món linh bảo Ngô Sở đưa cho nàng lần lượt tặng cho Phượng Nghi và Địa Khôn.

Tặng cho Phượng Nghi là một sợi dây trói thú, là do Phục Hy lúc đầu giúp Ngô Sở luyện chế, dùng gân của con thanh long lúc đó.

Tặng cho Địa Khôn là một bộ giáp bảo vảy rồng, cũng là do Phục Hy lúc đầu giúp Ngô Sở luyện chế.

Những thứ này đều quá sơ cấp, Ngô Sở đã không còn coi trọng nữa.

Lúc đầu không tiện lấy ra trước mặt Long tộc, nhưng bây giờ, đã có thể không cần quá để ý nữa.

Ngay cả Tiểu Hoàng Long thấy vậy cũng không có phản ứng gì lớn.

Dù sao lúc đầu nó đã tận mắt chứng kiến Nguyệt Linh vung thái đao đồ long, tận mắt thấy mọi người ăn thịt rồng.

Bảo tài trên người những con rồng trong tộc đó, hiện nay vẫn còn cất trong bảo khố!

Phong Ngân thấy Ngô Sở và họ lấy ra những bảo vật luyện từ vật phẩm trên người Long tộc và Phượng tộc, thầm nghĩ: Ngay cả hai tộc này cũng trúng tên rồi, vậy Kỳ Lân tộc chúng ta chắc cũng không thể may mắn thoát khỏi!

Ngay khi Phong Ngân nghĩ vậy, Thanh Khâu Ly cũng lấy ra hai món linh bảo, dù sao con người ta cũng đã gọi nàng là sư mẫu rồi mà!

Sao có thể không có chút biểu hiện gì được!

Nhìn thấy hai món linh bảo Thanh Khâu Ly lấy ra, Phong Ngân thầm than: Quả nhiên là vậy!

Còn việc Ngô Sở không chuẩn bị linh bảo cho mình, Thanh Khâu Ly cũng không thấy có gì, dù sao linh bảo thứ này, nàng bây giờ có thể tự mình luyện chế, chỉ cần có dược liệu là được rồi.

Hai món linh bảo này, chính là do nàng dùng dược liệu lấy được từ trên người kỳ lân những năm gần đây luyện chế.

Thấy cảnh này, Tiểu Hoàng Long cảm thấy mình rất ngốc, ngay cả hai tiểu sư đệ tiểu sư muội cũng không bằng, trước đây sao lại không biết đến bái kiến vị sư mẫu này chứ!

Vừa nghĩ, nó còn vừa liếc nhìn tiểu hồ ly mà nó vẫn gọi là sư mẫu trong lúc riêng tư.

Nhưng nghĩ đến việc rất nhiều bản lĩnh của mình đều do vị 'tiểu sư mẫu' này dạy, Tiểu Hoàng Long cũng cảm thấy mình không thể yêu cầu quá nhiều, muốn cái này lại muốn cái kia, thì có chút quá đáng.

Cảm thấy mình lúc đầu đã sai lầm, Tiểu Hoàng Long dứt khoát tiến lên, quỳ lạy trước mặt Ngô Sở và tiểu thư tả: "Đệ tử Hoàng Long, bái kiến sư phụ, bái kiến hai vị sư mẫu!

Chúc sư phụ và hai vị sư mẫu cát tường như ý, tiên phúc vĩnh hưởng, thọ cùng trời đất..." Để hành động của mình không tỏ ra đột ngột, Tiểu Hoàng Long còn rất thông minh hỏi: "Sư phụ, hai sư đệ sư muội của con, ai lớn ai nhỏ ạ?" Quả nhiên, nó vừa hỏi như vậy, sự chú ý của mọi người liền chuyển hướng, chỉ có Thanh Khâu Ly cười

duyên truyền âm cho nó, nói: "Tiểu Đậu Đậu, trên người sư mẫu tạm thời không có linh bảo thích hợp cho con, để sau này sư mẫu tìm sư phụ con xin ít bảo tài, luyện cho con một bộ áo giáp!" Tiểu Hoàng Long thầm toe toét cười, truyền âm đáp: "Đa tạ sư mẫu!" Ngô Sở nhìn Địa Khôn và Phượng Nghi, hỏi: "Hai đứa nó ai lớn tuổi hơn?" Phượng Tịch và Phong Ngân nghe vậy, không khỏi nhìn nhau, vì Hồng Hoang không tính năm tháng, nên mọi người đối với tuổi tác căn bản không có khái niệm chính xác gì, họ cũng không biết hai đứa trẻ này rốt cuộc ai lớn tuổi hơn.

Hay là tiểu kim phượng Phượng Nghi nghiêm túc nói: "Tiểu Khôn ngốc nghếch, không hợp làm sư huynh, hay là để ta làm sư tỷ của nó đi!" Nàng vừa nói, vừa cúi người chào Tiểu Hoàng Long bên cạnh, động tác tự nhiên mà đẹp mắt, cảm giác vô cùng có khí chất: "Sư muội ra mắt sư huynh!" Ngô Sở nhìn nữ đệ tử này, đột nhiên phát hiện, cô bé này dường như có chút quá bình tĩnh, mà trong sự bình tĩnh đó lại mang theo chút mạnh mẽ.

Chương 361

Ngay cả những động tác này của nàng, trông cũng cho người ta cảm giác như một người lớn nhỏ tuổi, tuy có chút giả tạo, nhưng sự giả tạo này lại không khiến người ta cảm thấy ghét.

Dù sao trẻ con bắt chước động tác của người lớn, trông thế nào cũng có chút đáng yêu mà!

Ngô Sở mặt mỉm cười, lẳng lặng quan sát, từ cách đứng, quỳ lạy, cho đến lời nói cử chỉ khác, dường như đều có một tiêu chuẩn nhất định.

Điều này khiến Ngô Sở nhớ đến một từ – tư thái phượng nghi!

Thật đúng là một con phượng hoàng nhỏ thú vị! "Nếu đã như vậy, sau này Phượng Nghi sẽ là nhị sư tỷ, Địa Khôn sẽ là tam sư đệ.

Tiểu Hoàng Long, dẫn chúng đến chỗ bia đá Tử Ngọc, nói cho chúng biết ý nghĩa của những lời trên đó." Kết quả Phượng Nghi lại nói: "Sư phụ, những quy củ trên bia đá đó, chúng con đã có thể đọc ngược làu làu, ý nghĩa của những quy định đó cũng đã..." "Bảo các ngươi đi, thì cứ đi!" Ngô Sở mày kiếm nhíu lại, trực tiếp cắt ngang lời của Phượng Nghi, khiến con tiểu kim phượng này không khỏi há miệng, sau đó cúi người đáp vâng.

Đợi Tiểu Hoàng Long dẫn hai đứa trẻ nhảy xuống đỉnh thần mộc, Phượng Tịch mới cười khổ nói: "A Sở đạo hữu thông cảm, đứa trẻ Phượng Nghi này nó..." Ngô Sở xua tay, mỉm cười nói: "Phượng Tịch đạo hữu không cần giải thích cho nó, nếu ta đã nhận chúng làm đồ đệ, sẽ nghĩ cách dạy dỗ chúng cho tốt." "Đa tạ!" "Đại sư huynh, chúng ta đều đã thuộc lòng những tấm bia kia, cũng đã hiểu ý nghĩa của chúng, vì sao sư phụ còn bắt chúng ta đến xem những văn bia đó?" Phượng

Nghi mặt mày bình tĩnh hỏi Tiểu Hoàng Long, nhưng sự nghi hoặc trong mắt lại không hề che giấu.

Bên cạnh, tiểu sư đệ Địa Khôn gãi gãi cái đầu nhỏ, nghiêng đầu nhìn đại sư huynh, rồi lại nhìn nhị sư tỷ, hai tai cũng lặng lẽ vểnh lên.

Tiểu Hoàng Long 'ừ hử' một tiếng, hắng giọng, chắp tay sau lưng, ra vẻ đại sư huynh nên có, nói: "Sư phụ thường nói với ta, ôn cố nhi tri tân, khả dĩ vi sư hĩ!

Ý là, chỉ cần chúng ta có thể thường xuyên ôn tập lại những kiến thức đã học, thì có thể thu được kiến thức mới, như vậy là có thể tự làm thầy của chính mình rồi." Tiểu kim phượng Phượng Nghi nghe vậy, ra chiều suy tư, còn tiểu kỳ lân Địa Khôn nghe xong thì chỉ lặng lẽ gãi đầu, rồi lại bất giác cắn móng tay.

Tiểu Hoàng Long căn bản không biết rằng, sư phụ Ngô Sở của nó làm vậy, hoàn toàn chỉ là muốn thiết lập uy tín của một người thầy, để chúng không dễ dàng chống đối lại những lời mà sư phụ nói ra. … Trên Thần Mộc Chi Điên, Phượng Tịch và Phong Ngân đang chuẩn bị cáo từ thì thấy Đại Hồng tiến lên cung kính hành lễ với Ngô Sở, "Chủ nhân, những sinh linh năm xưa tu hành trong hồ cùng ta, nay đã hóa hình thành công, bọn họ muốn đến bái kiến chủ nhân." Nhắc đến những sinh linh đó, quả thực là chuyện đã rất lâu rồi.

Nhớ lại hồi hắn mới đến, còn lo lắng những yêu vật trong hồ này có xông lên ăn thịt mình không!

May mà lúc đó có Tiểu Nguyệt Linh ở bên, khiến hắn yên tâm không ít.

Sau này Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, cũng như Phục Hy, Nữ Oa bọn họ đến, luận đạo trên Thần Mộc Chi Điên này, đạo vận và đạo âm sinh ra vang vọng khắp Tử Ngọc Sơn, không ít sinh linh trong Tử Ngọc Sơn liền chạy đến nghe đạo, thậm chí bao gồm cả những con

'thụy thú' Đương Khang bị họ xem như mỹ vị.

Trong hồ này, năm xưa cũng có mấy con 'yêu quái'.

Trong đó Đại Hồng và Tiểu Thải Nương may mắn hơn một chút, một kẻ được Ngô Sở không ngừng cho ăn, ăn cả thịt rồng, nên được dị biến.

Một kẻ thì bị Ngô Sở bọn họ nhặt về, nuôi trong ao ở hậu hoa viên, lại còn thường xuyên bị Tiểu Nguyệt Linh dọa ăn thịt, khiến Tiểu Thải Nương tu hành vô cùng nỗ lực.

Còn những sinh linh khác trong hồ lớn, bao gồm cả con cự quy, con cá sấu lớn, và một con cá lớn khác cùng loài, thì lại có cốt khí hơn, thà tự mình chậm rãi tu hành.

Nhưng nay đã hóa hình, thì dù có cốt khí đến đâu cũng phải đến bái kiến chủ nhân của nơi này.

Còn tại sao cùng sống ở Tử Ngọc Sơn mà Ngô Sở lại trở thành chủ nhân nơi đây, thì chỉ có thể trách tu vi của bọn họ không đủ.

Nếu tu vi của họ đủ mạnh, thì chủ nhân Tử Ngọc này tự nhiên sẽ là họ.

Ngô Sở gật gật đầu, nói: "Gặp một chút cũng tốt!" Thế là, Ngô Sở liền gặp được ba sinh linh tu hành trong hồ.

Một là lão già râu bạc lưng hơi gù, đi đứng có vẻ hơi chậm chạp, dáng vẻ này, Ngô Sở vừa nhìn đã biết là con lão quy kia.

Có lẽ vì lão quy đã sống quá lâu rồi chăng!

Cho nên lão mới tạo cho mình một hình tượng như vậy.

Nhưng trên thực tế, dù lão có tồn tại lâu đến đâu cũng không thể lâu bằng Thanh Khâu Ly.

Hai người còn lại thì trẻ hơn, nhưng gu thẩm mỹ của hai gã này

thậm chí còn thấp hơn cả con chó A Thu, bọn họ đều giữ lại không ít thú hình.

Trong đó một kẻ trông cực kỳ giống Bôn Ba Nhi Bá, có một cái đầu người tựa đầu cá, lại còn màu xanh đen, một đôi mắt cá chết, có chút ngốc nghếch.

Nhưng không đợi Âm Dương Lão Tổ đắc ý, Ngô Sở lại nói tiếp: "Nhưng điểm này cũng dễ giải quyết, giống như Càn Khôn tiền bối và văn bối đang đấu cờ, văn bối lĩnh ngộ Càn Khôn chi đạo ở trình độ nào, tiền bối cứ dùng biến hóa ở trình độ đó để đối phó là được." Nhìn thấy hình tượng này của họ, Ngô Sở suýt nữa bật cười, nhưng những người khác dường như đã quen không thấy lạ, có lẽ đã sớm được chiêm ngưỡng dung nhan này của bọn họ rồi! "Tiểu đạo Quy Nguyên (Ngạc Mãnh, Thanh Ba), ra mắt Tử Ngọc Chi Chủ." Ba yêu cung kính quỳ lạy Ngô Sở, hành đại lễ với hắn.

Ngô Sở đưa tay khẽ phất, nâng họ dậy, dù sao ở Hồng Hoang này cũng không thịnh hành lễ quỳ lạy như vậy, những người hành đại lễ này cơ bản đều là sư đồ. "Ba vị không cần hành đại lễ!

Các ngươi có thể hóa hình thành công cũng là chuyện vui, chỉ là không biết, ba vị hôm nay đến gặp bần đạo là có chuyện gì?" Ba yêu này thực ra đều đã có tu vi Thiên Tiên cảnh, xem như là tích lũy đã lâu mới bộc phát.

Không giống như Đại Hồng và Tiểu Thải Nương năm xưa, tuy bây giờ sớm đã là tu vi Thiên Tiên, nhưng lúc họ hóa hình mới chỉ là Địa Tiên cảnh mà thôi.

Ở Tử Ngọc Sơn nghe đạo ngộ đạo nhiều lần như vậy, đến Thiên Tiên cảnh mới hóa hình, có thể thấy căn cốt tư chất cũng chỉ đến thế.

Nhưng ở Hồng Hoang này, những sinh linh như vậy mới thực sự là số đông.

Tuy thế giới Hồng Hoang có vô số cường giả, nhưng số đông thực sự vẫn là những sinh linh 'bình thường' này.

Lão quy Quy Nguyên cúi người nói: "Tiểu đạo tu hành trong hồ này, tuy đã hóa hình, nhưng nơi đây cũng là nơi sinh dưỡng tiểu đạo, mong Tử Ngọc Chi Chủ có thể cho phép tiểu đạo tiếp tục tu hành ở đây, tiểu đạo nguyện ở dưới trướng Tử Ngọc Chi Chủ, góp một phần sức mọn để bảo vệ Tử Ngọc Sơn." "Ta, ta cũng vậy!" "Yêm cũng thế!" Người đầu cá và người đầu sấu gật đầu theo, bày tỏ ý nguyện của mình.

Ngô Sở khẽ gật đầu, nói: "Các ngươi nói cũng không sai, các ngươi vốn sống ở Tử Ngọc Sơn này, thân là sinh linh của Tử Ngọc Sơn, nơi đây tự nhiên cũng là nhà của các ngươi.

Nếu các ngươi nguyện ý góp sức xây dựng Tử Ngọc Sơn, ta tự nhiên cũng không thể từ chối." Ba yêu nghe vậy, khẽ thở phào nhẹ nhõm, vì câu nói này cho thấy, vị chủ nhân Tử Ngọc Sơn Ngô Sở này không hề có ý định đuổi bọn họ ra khỏi Tử Ngọc Sơn.

Ngô Sở lại nói: "Nhưng trong Tử Ngọc Sơn này, hồ nước cũng không ít, ba vị các ngươi tự chọn một cái rồi dọn qua đó đi!" Đối với điểm này, họ cũng không từ chối, gật đầu đồng ý.

Ngô Sở tiếp tục nói: "Còn nữa, vị Thanh Ba huynh đệ này, trong con sông lớn bên cạnh Tử Ngọc Sơn của chúng ta, có một vị thủy trung tướng quân cũng tên là Thanh Ba, tên của ngươi giống y hệt y!

Để tránh người khác hiểu lầm, hay là, ngươi đổi tên thành Bôn Ba Nhi Bá, ngươi thấy thế nào?" "Ta, ta thấy được!" Người đầu cá ngẩn ra, sau đó gật gật cái đầu cá của mình. "Ngươi còn có huynh đệ không?" Ngô Sở lại hỏi một câu, "Nếu có, huynh đệ của ngươi có thể gọi là Bá Ba Nhi Bôn." "…" Mọi người đều nhìn Ngô Sở với vẻ mặt kỳ quái.

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, hỏi: "Sao thế?

Tên này không hay à?

Rất oai phong mà!" "Ta, ta không có huynh đệ!" Người đầu cá dường như cảm thấy hơi xấu hổ, cuối cùng nhìn sang Đại Hồng bên cạnh, nói: "Nếu Đại Hồng đồng ý, y có thể làm huynh đệ của ta!" "Cút!

Ta không quen ngươi!" Không ngờ Đại Hồng lại không nể mặt như vậy, trực tiếp trở mặt với y.

Ngô Sở liếc nhìn Đại Hồng, cũng ho nhẹ một tiếng, thực sự rất khó để ghép hình tượng của Bá Ba Nhi Bôn với Đại Hồng cuồng dã có cơ bụng gợi cảm kia.

Suy nghĩ một chút, Ngô Sở liền lấy ra ba kiện linh bảo từ trong tay áo, đều là trung phẩm Hậu Thiên Linh Bảo do Phục Hy luyện chế cho hắn, dùng để tặng họ làm quà là tốt nhất.

Vốn dĩ những thứ này là dùng để tặng cho người bên cạnh làm quà, dù sao bây giờ hắn cũng là một 'đại tiền bối' có vai vế, nếu không chuẩn bị chút quà cáp thì thật mất mặt.

Nếu hắn tự mình luyện chế, với tu vi của hắn, luyện chế ra trung phẩm linh bảo có chút miễn cưỡng, lại còn rất lãng phí dược liệu luyện bảo.

Nhưng hạ phẩm Hậu Thiên Linh Bảo thì hắn lại không nỡ tặng, có chút làm mất thân phận 'đại tiền bối' của hắn.

Chương 362

Lão quy nhận được một cây gậy chống, vừa hay gã này lưng gù, có thể sử dụng, lão quy Quy Nguyên thấy cây gậy này cũng vô cùng vui mừng.

Người đầu sấu Ngạc Mãnh nhận được một thanh viên nguyệt loan đao.

Bôn Ba Nhi Bá nhận được một cây tam tiêm thương, có thể dùng làm đinh ba.

Ba yêu cầm linh bảo, cảm tạ không ngớt, thề sẽ nỗ lực tu hành, góp sức bảo vệ Tử Ngọc Sơn, sau đó lui xuống chuẩn bị dọn nhà.

Đợi bọn họ lòng đầy kích động lui xuống, Phượng Tịch và Phong Ngân liền đồng loạt cáo từ Ngô Sở, thời gian họ ở lại Tử Ngọc Sơn này đã không ngắn.

Vốn dĩ họ chỉ định đưa Phượng Nghi bọn họ đến rồi quay về, ai ngờ Ngô Sở vừa bế quan đã là mấy vạn năm, kết quả họ đành phải ở đây chờ đợi.

Bạn bè đến rồi đi, chỉ có mây bay vẫn lững lờ trôi.

Nhưng đối với sự ra đi của hai vị này, Ngô Sở lại không có chút cảm xúc buồn bã nào.

Chỉ là sự ra đi của họ, khiến cho con tiểu kỳ lân Địa Khôn khóc sướt mướt, trực tiếp biến thành một con tiểu kỳ lân màu vàng đất toàn thân phủ giáp, đầu rồng thân bò.

Giọt lệ lớn như hạt đậu lăn dài, tiếng khóc nức nở khiến người nghe thương tâm, kẻ thấy nhỏ lệ.

Ngược lại, Phượng Nghi vẫn bình tĩnh… thực ra, nó chỉ đang cố

nén.

Nước mắt đảo quanh trong hốc mắt sớm đã bán đứng nó sạch sẽ.

Khi Ngô Sở xoa cái đầu nhỏ của nó, nói: "Muốn khóc thì cứ khóc thỏa thích đi!

Các con vẫn còn ở độ tuổi có thể tùy ý vui cười, tùy ý khóc lóc, vì sao phải kìm nén cảm xúc của mình chứ!" Oa… Tiểu kim phượng vốn luôn kiểm soát cảm xúc rất tốt cuối cùng cũng không nhịn được nữa, ôm lấy đùi Ngô Sở, cũng khóc sướt mướt như Địa Khôn.

Tiểu kỳ lân Địa Khôn thấy vậy, đưa ra đôi móng nhỏ, một tay ôm lấy chân kia của Ngô Sở, cái đầu lớn cọ cọ vào chân hắn, cặp sừng kỳ lân non nớt cứ húc tới húc lui vào chân Ngô Sở, nước mắt nước mũi đều chùi lên trường sam của hắn.

Thấy nó như vậy, Ngô Sở suýt nữa đã một cước đá bay con tiểu kỳ lân này ra ngoài.

Đợi chúng khóc một hồi, Ngô Sở mới nói: "Được rồi, nín đi, Tiểu Đậu Đậu, con dẫn chúng đi chơi một lúc, về sớm một chút, tối còn phải sắp xếp bài tập cho chúng nữa!" "Vâng, sư phụ!" … Đợi Tiểu Hoàng Long dẫn hai đứa nhóc này đi, Ngô Sở mới thở phào một hơi, quay lại Thần Mộc Chi Điên, cùng Hậu Thổ tiểu thư tả bọn họ ăn sườn tiên.

Tiểu thư tả hỏi hắn, "Ngươi định dạy chúng thế nào?

Tư chất của tiểu Phượng Nghi và tiểu Địa Khôn rõ ràng tốt hơn Tiểu Hoàng Long, là tiếp tục tu hành pháp môn của tộc chúng, hay là để chúng chuyển sang tu Kim Đan Đại Đạo, cộng thêm 《Cửu Chuyển Huyền Công》?" Thanh Khâu Ly xoay xoay chén trà nói: "Theo lý mà nói, để chúng tiếp tục tu hành pháp môn của tộc mình là thích hợp nhất.

Tư chất của Tiểu Đậu Đậu bình thường, mới cần tu hành Kim Đan Đại Đạo để bù đắp khuyết điểm về tư chất của nó." Ngô Sở gật đầu nói: "Hai vị tả tả nói đều có lý, nhưng Thanh Khâu tả tả quên mất 《Cửu Chuyển Huyền Công》 rồi, bộ công pháp này là pháp môn luyện thể, có thể làm lớn mạnh huyết mạch của chúng, từ đó kích phát ra những thần thông tiềm ẩn trong huyết mạch.

Huyết mạch của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc rất mạnh mẽ, cho chúng tu hành 《Cửu Chuyển Huyền Công》 chính là như hổ thêm cánh.

Cho nên có hay không có pháp môn tu hành của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, khác biệt cũng không lớn lắm." Hậu Thổ tiểu thư tả vừa gật đầu, vừa lấy ra hai miếng ngọc giản từ trong tay áo, nói: "《Cửu Chuyển Huyền Công》 thích hợp cho chúng tu hành, những năm qua, ta đã sửa đổi xong rồi.

Vừa rồi lúc đấu cờ với Càn Khôn Lão Tổ, Nghệ Bảo đã tham gia toàn bộ quá trình, tính toán những biến hóa đó trong đầu cho hắn.

Kim Đan Đại Đạo kèm theo 《Cửu Chuyển Huyền Công》 cũng đủ để chúng xưng hùng trong cùng cảnh giới.

Tương lai thành tựu ra sao, còn phải xem tạo hóa của chính chúng." Ngô Sở nhận lấy ngọc giản, cười nói: "Vẫn là tả tả hiểu ta!" Nếu không phải bên cạnh còn có người khác, lúc này hắn đã sớm ôm tiểu thư tả qua hôn một trận rồi.

Có được người vợ như thế này, còn cầu gì hơn nữa!

Kết quả Thanh Khâu Ly thấy vậy, không khỏi khẽ than, có chút cảm giác tự thương hại, "So với Hậu Thổ muội muội, ta thật xấu hổ quá!

Ai!" "…" Ngô Sở dứt khoát giả ngốc, lặng lẽ chuyển chủ đề, hỏi:

"Tính cách của hai đứa nhỏ đó thế nào?

Sao ta cứ cảm thấy tiểu Phượng Nghi có chút… có chút cảm giác rất kỳ lạ." Nghe vậy, Hậu Thổ liền cười rộ lên, nói: "Con tiểu kỳ lân kia còn đỡ, ngốc nghếch, trông có vẻ hơi ngơ ngác, không có việc gì thì thích biến về bản thể, chạy nhảy hoang dã trong rừng.

So với nó, con tiểu kim phượng kia thú vị hơn nhiều!" Ngô Sở tò mò hỏi: "Sao lại nói vậy?" Thanh Khâu Ly khẽ cười nói: "Nha đầu đó thường ngày đều ra vẻ nghiêm túc, giống như một người lớn thu nhỏ, cử chỉ tao nhã, lễ nghi chu toàn, hành sự quy củ, không vội không chậm, dáng vẻ đĩnh đạc, không kiêu không nóng nảy… Tuy những thứ này đều là nó giả vờ, nhưng bất luận là Tiểu Đậu Đậu hay tiểu A Khôn, đều không học được khí chất thong dong không vội vã này của nó." Hậu Thổ tiểu thư tả cười nói: "Nghe Phượng Tịch nói, phụ thân của nó là Kim Phượng cũng như vậy, nha đầu này hoàn toàn học theo phụ thân nó.

Lúc nó mới đến Tử Ngọc Sơn còn đáng yêu hơn nữa!" Ngô Sở nghe vậy, lắc đầu cười nói: "Hữu phượng lai nghi, phi ngô bất tê.

Khí độ và sự kiêu ngạo của Phượng tộc, đó là thứ đã khắc sâu trong xương tủy." Dừng một chút, hắn lại nói: "Phi ngô bất tê… xem ra phải để tiểu Phượng Nghi dọn đến cây Hỏa Đồng Mộc kia tu hành mới được.

Chậc, thật là trùng hợp!" Nếu không phải vì mình nhận Tiểu Hoàng Long làm đồ đệ trước, Phượng tộc mới nghĩ đến việc gửi Phượng Nghi qua; nếu không phải năm xưa Thanh Loan lấy ra cây Hỏa Đồng Mộc bảo thụ khô héo tặng hắn làm dược liệu luyện bảo, mà hắn vì muốn bồi dưỡng ra một gốc linh căn Hỏa Đồng Mộc, đã dùng công đức để nó bén rễ nảy mầm; Ngô Sở thật sự sẽ nghi ngờ, chuyện này có phải là do Phượng tộc bày kế hay không.

Nhưng rõ ràng, ngoài việc thu đồ đệ có chút cảm giác nửa ép buộc, những chuyện khác đều là hắn tự nguyện lựa chọn.

Cho nên, chỉ có thể nói là, trùng hợp! "Sao thế?" Hai vị tả tả đều có chút không hiểu.

Ngô Sở dùng thần thức truyền âm, kể cho họ nghe suy đoán của mình.

Thanh Khâu Ly lắc đầu nói: "Đây hẳn không phải là tính toán của họ đâu!

So với cây Hỏa Đồng Mộc bảo thụ của Phượng tộc, cấp bậc của cây Hỏa Đồng Mộc này của ngươi còn kém xa.

Dù có tính toán, cũng sẽ không tính toán cái này, mà là tính toán làm sao để ngươi không bị hai tộc kia lôi kéo hoàn toàn." Nhân lúc ba tiểu đồ đệ không có ở đây, Ngô Sở vừa ăn uống, vừa thưởng thức ca múa mà mấy vạn năm qua chưa được xem, trong lòng vô cùng sung sướng.

Đến tối, ba đứa nhóc đó vẫn chưa về, Ngô Sở dùng hộ sơn đại trận kiểm tra một lượt, phát hiện ba đứa đang nướng thịt trong một sơn cốc!

Một con Đương Khang đáng thương nằm bên cạnh chúng, không hề động đậy.

Ngô Sở thấy vậy, lặng lẽ lắc đầu, thu lại tâm thần, trong lòng nghĩ, lát nữa phải xử lý chúng một trận ra sao, để chúng biết, không nghe lời sư phụ, thiệt thòi ngay trước mắt!

Trong sơn cốc, tiểu kỳ lân ngẩng cái đầu nhỏ hỏi Tiểu Hoàng Long, "Sư huynh, sao không về để Tiểu Mạt Lỵ bọn họ giúp chúng ta làm thịt nướng?

Chúng ta tự nướng…" Tiểu kim phượng cũng nghĩ vậy, về là có

người chuyên làm mỹ thực cho họ, sao phải tự mình động tay?

Tiểu Hoàng Long đưa tay gõ nhẹ vào đầu tiểu kỳ lân, lắc đầu nói: "Cái này các ngươi không hiểu rồi!

Sư phụ thường nói, tự mình động thủ, phong y túc thực.

Mọi việc không thể chỉ dựa vào người khác, chúng ta nên học cách tự chăm sóc bản thân.

Sau này chúng ta ra ngoài du lịch, ai sẽ làm cho chúng ta?

Hôm nay sư huynh sẽ trổ tài cho các ngươi xem, ta đã học Tiểu Nguyệt Linh tỷ tỷ rất lâu rồi đấy!

Đây gọi là âm thầm nỗ lực, lặng lẽ vượt lên, sau đó làm kinh ngạc tất cả mọi người!" Kết quả thịt vừa nướng xong, tiểu kỳ lân nếm thử một miếng liền trực tiếp phun ra.

Tiểu kim phượng tuy không phun ra thành tiếng, nhưng cũng dùng tay áo che miệng nhỏ, rồi lặng lẽ quay đi, nhổ miếng thịt nướng trong miệng ra, cuối cùng nói: "Sư huynh, em nghe nói, sư phụ hình như cũng từng nói câu 'thuật nghiệp hữu chuyên công' thì phải!" "Không thể nào!

Bề ngoài nướng vàng óng, thơm nức mũi, lại rắc thêm bột tiêu muối, rõ ràng trông rất ngon miệng mà!

Ta nếm thử…" Tiểu Hoàng Long không tin, tự mình lặng lẽ nếm một miếng, sau đó khóe miệng co giật, cố gắng nuốt miếng thịt nướng xuống, "Chẳng qua là chưa nướng chín thôi, không đến nỗi khó ăn như vậy.

Lần sau chú ý một chút là được, thế này đã là khá thành công rồi." "Sư huynh, vậy chỗ này cho huynh hết!" Tiểu kỳ lân rất hào phóng đưa trả lại thịt nướng cho Tiểu Hoàng Long.

Chương 363

"…" Tiểu Hoàng Long chớp chớp mắt, ngẩng đầu nhìn trời, nói: "Muộn rồi, chúng ta về thôi!

Sư phụ trước đó đã dặn chúng ta về sớm." Tiểu Hoàng Long vừa nói, vừa lặng lẽ ném chỗ thịt nướng vào đống lửa, sau đó thi triển một tiểu thuật pháp, lật lên một lớp bùn, chôn vùi đống lửa, tiếp đó thu lại chỗ thịt Đương Khang còn lại, dẫn theo hai sư đệ sư muội, đằng vân giá vũ bay về phía Thần Mộc.

Tuy đã trải qua một hoạt động dã ngoại thất bại, nhưng hai đứa nhỏ vốn đang có chút đau buồn, lúc này tâm trạng cũng dần dần bình ổn lại.

Nhưng điều khiến chúng vạn lần không ngờ tới là, khi chúng trở về Thần Mộc Chi Điên, chờ đợi chúng lại là sư phụ với gương mặt đen như nhọ nồi. "Trước đó ta đã nói với con thế nào?" Ngô Sở trừng mắt hỏi Tiểu Hoàng Long.

Tiểu Hoàng Long mở miệng, cuối cùng lí nhí nói: "Sư phụ dung bẩm, đệ tử thấy sư đệ sư muội buồn bã, liền tìm cách dỗ chúng vui, kết quả nhất thời quên mất thời gian." "Nhất thời quên mất thời gian?

Ta thấy là coi lời của vi sư như gió thoảng bên tai thì có!" Ngô Sở tiếp tục trừng mắt, quét nhìn cả ba đứa, "Ba đứa các con, đi chép cho vi sư một trăm lần 《Sơn Hải Kiến Văn Lục》, chưa chép xong thì đừng hòng nghĩ đến chuyện ăn ngon!" "Sư phụ, như vậy không công bằng!" Tiểu kim phượng nghe vậy liền lên tiếng vì nghĩa. "Không công bằng, vậy con chép hai trăm lần!" "…" Tiểu Hoàng Long thấy tiểu kim phượng ngây người, mở miệng định nói, kết quả lại không nói gì.

Nhưng Ngô Sở lại nói: "Sao?

Không phục?

Vậy con cũng thêm một trăm lần!" "…" Ba đứa nhỏ không hiểu sư phụ mình đang giở trò gì, nhất thời ngẩn tò te.

Tiểu kỳ lân lén nhìn sư huynh và sư tỷ, rụt cái đầu nhỏ lại, coi mình như một con đà điểu, kết quả Ngô Sở thấy nó như vậy, cũng nói: "Nếu sư huynh sư tỷ đều hai trăm lần, vậy con là tiểu sư đệ, cũng thêm một trăm lần đi!

Vi sư phải đối xử công bằng mới đúng!" "…" Tiểu kỳ lân chớp chớp đôi mắt to vô tội, trông vô cùng đáng thương.

Cho nên, thay vì nói là Ngô Sở đấu cờ với Càn Khôn Lão Tổ, chi bằng nói là Càn Khôn Lão Tổ đang đấu cờ với Nghệ Bảo thì đúng hơn.

Tuy số chữ của 《Sơn Hải Kiến Văn Lục》 không nhiều lắm, Ngô Sở đã cố gắng viết rất tinh giản, nhưng mấy vạn chữ vẫn là có.

Nói cách khác, ba đứa chúng, phải chép mấy trăm vạn chữ mới được nghỉ ngơi.

Nhưng ở thế giới Hồng Hoang này, một buổi tối chính là nửa năm ở địa cầu, cho nên vẫn không có vấn đề gì, mấu chốt là khá tốn giấy.

Nhưng điều này cũng không làm khó được Ngô Sở, tiện tay chỉ một cái, trực tiếp dùng lá cây biến ra từng chồng giấy, đây là thần thông — Chỉ Hóa.

Mực cũng được giải quyết như vậy, tuy những thứ biến hóa ra bằng thuật pháp không duy trì được lâu, nhưng duy trì một buổi tối thì vẫn không có vấn đề gì.

Trong lúc ba đứa nhỏ đáng thương mang theo sự khó hiểu và tủi

thân, lặng lẽ chép sách, Ngô Sở thì ở bên đại điện, mở hai túi trữ vật mà Phượng tộc và Kỳ Lân tộc tặng hắn.

Trong hai túi trữ vật đều có một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cùng một số bảo tài dùng để luyện bảo, thậm chí Ngô Sở còn thấy bên trong có thi thể thú vật bị phong ấn thành quả cầu ánh sáng.

Thi thể thú vật do Phượng tộc tặng, tự nhiên là của Long tộc và Kỳ Lân tộc, tuy không nhất định là rồng và kỳ lân, nhưng tuyệt đối là sinh linh dưới nước và sinh linh trên cạn, không có phi cầm.

Còn của Kỳ Lân tộc tặng, thì là của Long tộc và Phượng tộc… Thấy tình hình này, Ngô Sở có phần cạn lời, nhưng như vậy cũng tốt, sau này nếu có linh bảo luyện chế từ bảo tài trên người sinh linh của ba tộc Long Phượng Kỳ Lân, cũng không cần lo lắng ba tộc đó sẽ đến tìm hắn gây phiền phức, dù sao dược liệu cũng là do chính họ tặng mà!

Còn về cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tuy rất quý giá, nhưng đối với tam tộc Hồng Hoang mà nói, lấy ra một kiện để tặng người, thật sự không phải là chuyện gì to tát.

Nhưng hai kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này vừa nhận được, đã lại bị Ngô Sở chuyển tay tặng đi.

Vì hai kiện linh bảo này, càng thích hợp cho nữ tử sử dụng.

Hai kiện linh bảo, một kiện là một dải lụa màu tím, được Ngô Sở tặng cho Thanh Khâu Ly, trên đó còn có giới thiệu về kiện linh bảo này, dải lụa này tên là 'Phong Vân Tử Hà Lăng', do trời đất dùng sức mạnh của phong vân tự nhiên ngưng tụ thành, tự mang theo pháp tắc phong vân.

Một kiện là một cây ngân châm, tên là 'Phi Lôi Thần Châm', được Ngô Sở tặng cho Hậu Thổ tiểu thư tả.

Ngân châm là do một khối thần thiết được sấm sét gột rửa tự nhiên hình thành, có khả năng hóa thân thành thần lôi tia chớp để tấn công, bên trong ẩn chứa pháp tắc lôi.

Cũng không biết hai tộc này lúc tặng quà cho hắn có tính toán gì không, cảm thấy tặng quà cho hắn, chi bằng tặng quà cho hai người phụ nữ mà hắn thích.

Rõ ràng, Ngô Sở là một đại nam nhân, hiển nhiên không thích hợp dùng thứ này, cho nên không chút do dự, hắn liền tặng cho hai người phụ nữ trước mắt.

Thanh Khâu Ly không từ chối, yên tâm nhận lấy, dù sao thứ này Ngô Sở cũng không dùng được.

Nhưng Hậu Thổ tiểu thư tả lại trực tiếp từ chối món quà này của hắn, nói: "Thứ này đối với ta không thích hợp lắm, dù sao cũng là vật tiên thiên, nếu luyện thành Vu khí, e rằng sẽ mất đi diệu dụng vốn có của nó…" Ngô Sở mỉm cười nói: "Sự khác biệt lớn nhất giữa Tiên Thiên Linh Bảo và Hậu Thiên Linh Bảo, chính là Tiên Thiên Linh Bảo có thể tự chủ tấn công, có thể tự chủ tích trữ linh lực.

Tả tả nếu không nỡ luyện nó thành Vu khí, cũng có thể mang theo bên người, lúc cần thiết, luôn có thể có ích mà?" Thanh Khâu Ly cũng nói: "Muội muội cảm thấy A Sở dùng một kiện linh bảo như vậy, có hợp không?" "…" Trong đầu Ngô Sở, lặng lẽ hiện ra hình ảnh Đông Phương tỷ tỷ phiên bản Thanh Hà tỷ tỷ.

Nhật xuất đông phương, duy ngã bất bại!

Nếu Đông Phương tỷ tỷ thật sự trông giống Thanh Hà tỷ tỷ, vậy thì… Tiểu thư tả nghĩ nghĩ, cũng cảm thấy có chút không hài hòa, liền lặng lẽ thu lại ngân châm.

Dù sao cũng là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có tiên thiên bất

diệt linh quang, luyện thành Vu khí, thực ra cũng có thể.

Còn nói uy năng sẽ biến mất, đó cũng chỉ là nói vậy thôi.

Uy năng đến từ pháp tắc ẩn chứa bên trong nó, chỉ cần pháp tắc bên trong không biến mất, không tổn hại, uy năng của linh bảo sao có thể biến mất được chứ!

Tiểu thư tả chỉ là muốn Ngô Sở có thêm một kiện cực phẩm linh bảo mà thôi.

Sáng hôm sau, ba đứa nhỏ chép xong mấy trăm vạn chữ, ngoan ngoãn đứng trước mặt Ngô Sở, tiếp nhận sự kiểm tra cuối cùng của sư phụ đối với thành quả lao động của chúng sau một đêm phấn đấu, xem có chép bừa bãi hay cố ý bỏ sót, hay làm qua loa cho xong và những hành vi xấu khác không.

May mà, kết quả kiểm tra khiến Ngô Sở, người làm sư phụ này, khá hài lòng.

Sau đó Ngô Sở tiện tay khẽ vung, những tờ giấy bỏ đi lại biến thành từng chiếc lá, lá cây theo cơn gió nhẹ từ tay áo bay ra, lơ lửng bay ra khỏi lương đình, bay về phía hồ lớn.

Ngô Sở ngồi xuống trong lương đình, vừa nhận lấy chén trà xanh mà tiểu hồ ly đưa lên, vừa nói: "Chép cả một đêm, cũng đã suy nghĩ cả một đêm, hiểu mình sai ở đâu chưa?" Tiểu Hoàng Long với tư cách là đại sư huynh, là người đầu tiên đứng ra, lí nhí nói: "Con không nên không nghe lời sư phụ, nên sớm đưa sư đệ sư muội về." Ngô Sở khẽ gật đầu, lại nói: "Vậy tại sao hai đứa nó cũng bị phạt?" Tiểu Phượng Nghi mở to mắt, tiểu kỳ lân thì vểnh tai lên, vì đây chính là điều chúng không hiểu.

Nếu không phải sư huynh vì dẫn chúng đi chơi, vì dỗ chúng vui mà bị phạt, thì sự tủi thân trong lòng chúng sẽ còn lớn hơn.

Các tiểu hoa tiên đang cắt tỉa hoa cỏ ở không xa thấy vậy, liên tiếp che mắt lại, nhưng một vài tiểu hoa tiên nghịch ngợm lại thò đầu ra từ cành lá trên ngọn cây, tò mò nhìn hai người họ, một vẻ chuẩn bị hóng chuyện.

Nếu có may mắn được thấy phong cảnh xinh đẹp này, sẽ hiểu tại sao Ngô Sở lại to gan lớn mật muốn có cả hai!

Hai người lặng lẽ nhìn Ngô Sở dạy dỗ đồ đệ, Tiểu Nguyệt Linh bay đến, trong tay bưng hai ly đồ uống nóng, "Trời chuyển lạnh rồi, tả tả đến thử trà sữa trái cây ta mới pha…" "Tiểu Nguyệt Linh, ngươi có biết tại sao tiểu kim phượng và tiểu kỳ lân cũng bị phạt không?" Thanh Khâu Ly khẽ vung dải Phong Vân Tử Hà Lăng quấn trên tay, cười hỏi. "Vì chúng là sư huynh đệ, sư huynh muội mà!" Tiểu Nguyệt Linh cười nói: "A Sở ca trước đây từng nói với ta, đã sống ở Tử Ngọc Sơn này, thì mọi người là một thể, một người vinh thì tất cả cùng vinh, một người nhục thì tất cả cùng nhục.

Cho nên phải đồng khí liên chi, đoàn kết yêu thương…" Đang nói, bên kia Ngô Sở đã bắt đầu nói với chúng, "Bởi vì các con là sư huynh đệ, sư huynh muội.

Nếu sư huynh vì hai sư đệ sư muội các con mà bị phạt, thì các con cùng chịu phạt với sư huynh là điều nên làm." Lời giải thích này khiến tiểu kim phượng và tiểu kỳ lân trong lòng dễ chịu hơn một chút.

Kết quả lại nghe sư phụ hỏi: "Vậy các con có biết, tại sao vi sư lại phạt thêm các con không?" Ba đứa nhỏ cùng gật đầu, "Vì chúng con là sư huynh đệ, sư huynh muội!" Ngô Sở nhấp một ngụm trà, gật gật đầu, "Không sai!

Vì các con là sư huynh đệ, sư huynh muội.

Sư muội bị phạt thêm, sư huynh sư đệ không biết cầu tình cho muội, vậy cũng phải phạt thêm." Tiểu kim phượng suy nghĩ một chút,

không hiểu hỏi: "Vậy lúc đầu, con cũng đã cầu tình cho sư huynh rồi mà!

Tại sao sư phụ vẫn phạt chúng con?" Ngô Sở đặt chén trà xuống, cười hỏi: "Vì sư huynh của các con không nghe lời vi sư, mà các con cũng không khuyên can.

Chương 364

Các con nói xem, vi sư phạt các con, có sai không?" "…" Ba đứa nhỏ lặng lẽ cúi đầu, cảm thấy hoàn toàn nói không lại sư phụ, nói thế nào cũng là sư phụ có lý.

Thôi, không nói nữa, dù sao cũng là sai!

Thấy chúng như cà tím bị sương đánh, Ngô Sở đưa tay chỉ một cái, hai đạo huyền quang lần lượt bay về phía tiểu kim phượng và tiểu kỳ lân, "Đây là pháp môn tu hành Kim Đan mà vi sư truyền cho các con, cũng như 《Cửu Chuyển Huyền Công》 thích hợp cho các con tu hành, sau này hai đứa các con sẽ chuyển sang tu pháp môn này.

Pháp môn tu hành của tộc các con, thì đừng tiếp tục tu luyện nữa." Tiểu kim phượng nghe vậy, ngẩng đầu lên, không hiểu hỏi: "Sư phụ, tại sao ạ?

Pháp môn tu hành của Phượng tộc chúng con, không phải càng thích hợp cho con tu hành hơn sao?" Ngô Sở khẽ gật đầu, nói: "Quả thực như vậy!

Nhưng con đừng quên, con bây giờ là đệ tử của Ngô Sở ta, là người tu đạo của Tử Ngọc Sơn này, con với Phượng tộc đã không còn quan hệ gì nữa, ít nhất là trước khi con xuất sư là như vậy.

Còn sau khi con xuất sư, đi hay ở, đều tùy ý con.

Nhưng nếu con chọn quay về Phượng tộc, thì cũng không còn quan hệ gì với Tử Ngọc Sơn ta, với Ngô Sở ta nữa, hiểu chưa?" Điểm này, tiểu kim phượng tự nhiên sớm đã hiểu, chỉ là nó không ngờ, sau khi bái Ngô Sở làm sư phụ, ngay cả pháp môn tu hành của tộc mình cũng phải từ bỏ.

Dừng một chút, Ngô Sở lại nói: "Đừng coi thường hai bộ pháp môn tu hành này, chưa chắc đã kém hơn pháp môn tu hành của bản thân các con đâu, vi sư hiện tại cũng tu loại pháp môn này." Hai đứa nhỏ lặng lẽ gật đầu, chúng không dám coi thường vị sư tôn trước mắt này. "Tiểu Đậu Đậu, với tư cách là đại sư huynh của chúng, việc tu hành thường ngày của hai đứa, con để ý nhiều hơn một chút.

Hai đứa nếu có vấn đề gì không hiểu, cũng có thể đi hỏi nó, nếu nó không thể giải đáp cho các con, có thể hỏi người khác, cũng có thể hỏi ta…" "À, đúng rồi!" Ngô Sở nói xong, nhìn về phía tiểu kim phượng, "Con nếu cảm thấy ở bên này không thoải mái, có thể đến cây Hỏa Đồng Mộc kia tự xây một cái ổ." "…" Khóe miệng tiểu kim phượng khẽ giật giật, cảm thấy vị sư phụ này của mình thật quá không nghiêm túc, cái gì gọi là xây một cái ổ?

Là khi dễ Phượng tộc ta không biết xây nhà sao?

Không phục nghĩ nghĩ, nó mới nói: "Đa tạ sư phụ!" "Tất Hỏa, Tất Hỏa, chết đâu rồi?" Ngô Sở có chút giống một ông anh nóng tính, hét về phía Hỏa Đồng Mộc, dọa ba đứa nhỏ không khỏi rụt cổ lại.

Không lâu sau, Tất Hỏa liền bay tới, hóa thành một con chim nhỏ, có chút bất an liếc nhìn Ngô Sở, "Chủ nhân, ta đến rồi." "Ngươi đi giúp tiểu Phượng Nghi xây một cái ổ, sau này tiểu Phượng Nghi cũng ở trên cây Hỏa Đồng Mộc đó." "…" Tất Hỏa ngẩn ra, sau đó gật đầu đồng ý.

Cứ như vậy, Ngô Sở đã sắp xếp cho ba đứa nhỏ một cách rõ ràng.

Tiếp đó, gần như sao chép lại những khóa học năm xưa dùng để dạy dỗ Tiểu Hoàng Long, sắp xếp cho hai tiểu đệ tử Phượng Nghi và Địa Khôn.

Sáng ngữ văn, toán học, chiều cầm kỳ thư họa, thỉnh thoảng thêm một tiết đấu pháp, tối là thời gian chúng tu hành thổ nạp.

Nếu có hứng thú với các lớp học thêm ngoại khóa, Tử Ngọc Sơn còn mở các lớp đầu bếp, pha chế, làm bánh ngọt… giáo viên của những lớp học thêm này là Tiểu Nguyệt Linh.

Ba đệ tử, tiểu kỳ lân có chút ngốc, không có hứng thú gì với các lớp học thêm ngoại khóa, điều nó thích nhất là biến về bản thể kỳ lân, chạy nhảy hoang dã trong rừng.

Bình thường trông ngơ ngác, nhưng đối với súc địa thần thông mà Hậu Thổ tiểu thư tả dạy nó, lại học rất nhanh.

Hơn nữa một khi quay về rừng, liền trở nên hoạt bát, giống như một con hoẵng ngốc.

Tiểu kim phượng thì có chút nghiêm túc, nhưng lại có chút si mê với việc pha chế mỹ tửu giai nhưỡng.

Tính cách của Tiểu Hoàng Long thì nằm giữa hai loại này, không ngốc cũng không nghiêm túc, khá hứng thú với lớp mỹ thực, đặc biệt là sau khi bị đả kích bởi lần dã ngoại thất bại lần trước.

Tiếc là, tuy có cả Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, nhưng ba đệ tử này của hắn lại không có đứa nào lanh lợi, ngay cả nịnh bợ sư phụ cũng không biết, tệ thật!

Ngày tháng cứ thế trôi qua trong sự bình yên của việc dạy dỗ đệ tử, tuy thỉnh thoảng cũng có những chuyện gà bay chó sủa xảy ra, nhưng đó đều là những việc không đáng kể.

Ví như Tiểu Kỳ Lân chạy vào trong núi, chọc phải tổ ong vò vẽ, bị đàn ong vò vẽ lớn đuổi chạy khắp núi.

Cuối cùng, cái đầu vốn đã vô cùng lồi lõm lại càng thêm nổi bật.

Thậm chí ong chúa của người ta còn chạy đến tận Thần Mộc Chi Điên để mách tội.

Ngô Sở cũng không ngờ, con ong chúa này tuy chưa hóa hình, nhưng tu vi lại đã đến cảnh giới Địa Tiên, rõ ràng cũng giống như ba người Quy Nguyên, chuẩn bị tích lũy thật dày để bùng nổ.

Cũng khó trách Tiểu Kỳ Lân sẽ bị đàn ong vò vẽ kia đuổi chạy khắp núi, dù sao tu vi hiện tại của Tiểu Kỳ Lân cũng chỉ mới cảnh giới Địa Tiên mà thôi.

Hơn nữa Ngô Sở còn không cho phép chúng tự ý sát hại sinh linh trên núi Tử Ngọc trong tình huống tính mạng không bị đe dọa.

Tuy đệ tử bị ong đốt sưng vù cả đầu, nhưng dù sao cũng là do nó chọc vào tổ của người ta trước, Ngô Sở cũng không tiện ỷ mạnh hiếp yếu, liền tiện tay đưa một món linh bảo cấp thấp do mình luyện chế, xem như là lễ bồi thường cho việc đệ tử chọc phá tổ của người ta.

Việc này khiến con ong chúa kia cảm động đến mức nằm rạp trên đất dập đầu liên tục.

Sau đó Tiểu Kỳ Lân lại bị phạt chép một trăm lần 《Sơn Hải Kiến Văn Lục》.

Ngày hôm ấy, trận tuyết lớn kéo dài mấy ngày liên tục cuối cùng cũng tạnh, thời tiết trong xanh, vạn dặm không mây, gió lạnh từ từ thổi qua đất trời, mang đến ý lạnh căm căm.

Ngô Sở dẫn mọi người ra ngoài du ngoạn mùa đông, bầy chó lớn kéo xe trượt tuyết chạy như điên trên cánh đồng tuyết trắng mênh mông vô tận, tổ tiên của bầy chó là A Thu và A Y ngồi ở phía trước xe trượt tuyết để điều khiển tốc độ và phương hướng.

Mấy nữ tử có dung mạo tuyệt thế đang chơi mạt chược trong toa xe ấm áp, uống nước nóng, ăn điểm tâm, một đám tiểu hoa tiên vây quanh hầu hạ họ.

Còn Ngô Sở thì dẫn theo ba tiểu đồ đệ, chân đạp ván trượt tuyết,

trượt theo phía sau.

Đại bạch miêu Bạch Quân duy trì hình thể ở kích cỡ của một con mãnh hổ bình thường, lặng lẽ đi theo bên cạnh bọn họ.

Du Du vẫn như một con hươu ngốc, nhảy tưng tưng, thỉnh thoảng lại cắm đầu mình vào trong tuyết, rồi lại bật lên khỏi mặt tuyết.

Trông có vẻ rất nhàm chán và ngớ ngẩn.

Nhưng Tiểu Kỳ Lân lại cảm thấy rất vui, hai mắt gần như nhìn không chớp.

Tiểu kim phượng thì cảm thấy việc trượt tuyết này rất vô vị, khó hiểu nhìn Tiểu hoàng long, Tiểu hoàng long nhìn sư phụ đang vui vẻ hò hét trượt tuyết phía trước, nói: "Ngươi nên tĩnh tâm lại để cảm nhận vẻ đẹp của tự nhiên.

Tuy trượt tuyết đối với chúng ta mà nói, quả thực có chút nhàm chán, nhưng ngươi xem Du Du kìa, nó làm như vậy không nhàm chán sao?

Tiểu Khôn, ngươi thấy Du Du làm vậy có vui không?" Tiểu Kỳ Lân không nghĩ ngợi mà gật đầu nói: "Vui chứ!

Tự mình lao vào tuyết, để tuyết bao bọc lấy mình, vừa lạnh vừa kích thích, đặc biệt là rơi từ trên cao xuống, sau đó tạo ra một cái hố lớn trên nền tuyết...

Nếu không vui, tại sao Du Du lại chơi vui vẻ như vậy?" "Vô vị!" Tiểu kim phượng hoàn toàn không thể cảm nhận được niềm vui trong đó.

Tiểu hoàng long tiện tay điểm một cái vào vai Tiểu kim phượng, sau đó phong ấn pháp lực trong cơ thể nó lại.

Trải qua những năm tu hành này, Tiểu hoàng long cũng đã có tu vi

Thiên Tiên.

Dù sao cũng là Long tộc, tư chất có bình thường đến đâu, nhưng sau bao nhiêu năm tu hành 《Cửu Chuyển Huyền Công》 cũng sẽ trở nên không còn bình thường.

Cho nên việc phong ấn Tiểu kim phượng chỉ có tu vi Địa Tiên cũng không có gì khó khăn. "Nếu một ngày kia, ngươi mất đi tu vi, vậy thì, ngươi sẽ làm thế nào để sinh tồn giữa trời đất này?" Tiểu hoàng long cười nói: "Sư phụ đang đưa chúng ta đi trải nghiệm cuộc sống bình thường đó!" Sau khi trượt qua vùng đất bằng, Ngô Sở dẫn họ rời khỏi hướng đi của xe trượt tuyết, sau đó xách họ bay vút lên một ngọn núi cao mấy vạn mét ở gần đó. "Đến đây, để vi sư cho các ngươi lĩnh hội sức hấp dẫn của trượt tuyết tốc độ cao!" Đại bạch miêu Bạch Quân và Du Du, thậm chí cả Bạch Trạch, đều xuất hiện trên đỉnh núi này, hứng chịu gió lạnh buốt giá, nếu không dùng pháp lực chống đỡ, nước mắt cũng muốn bị thổi ra ngoài. "Mọi người không được vận dụng pháp lực, cũng không được trực tiếp biến lớn thân thể, xem ai xuống núi nhanh nhất.

Người nhanh nhất sẽ được thưởng một túi cay cay lớn do Tiểu Nguyệt Linh tự tay làm..." Tiểu Kỳ Lân giơ tay lên, "Sư phụ, con có thể không dùng ván trượt tuyết được không?

Chương 365

Con cũng muốn giống như Du Du và đại bạch tỷ tỷ..." Đây là một tiểu kỳ lân không thích làm người.

Ngô Sở cũng không từ chối, Tiểu kim phượng cũng giơ tay nói: "Sư phụ, vậy con có thể dùng bản thể của mình không..." "Không được, ngươi có cánh!" Bạch Trạch nói: "Cay cay là của ta, ai cũng đừng giành với ta, ngươi đừng hòng ăn gian!" Tiểu hoàng long cười khẩy: "Vậy thì chưa chắc!

Thi rồi mới biết!" "Ba, hai, một...

Bắt đầu!" Thế là, dưới tiếng hô của Ngô Sở, cuộc thi bắt đầu.

Kết quả cuộc thi vừa mới bắt đầu, Tiểu hoàng long liền ấm ức la lên: "Sư phụ, người ăn gian, người chạy trước rồi!

Không được, phải làm lại..." Ngô Sở khom người, dẫn đầu đoàn đua, ha ha cười nói: "Các tiểu tử, hôm nay vi sư sẽ dạy cho các ngươi một bài học, cái gì gọi là 'thế gian hiểm ác'!" Gào...

Đang ha ha cười lớn, kết quả không để ý, bị đại bạch miêu từ phía sau nhảy lên, bổ nhào vào lưng y, một người một hổ liền lăn tròn trên núi tuyết.

Tiểu hoàng long khom người, đắc ý cười ha hả, hò reo lướt nhanh qua bên cạnh Ngô Sở, vừa đi vừa nói: "Bạch Quân tỷ tỷ, cảm ơn nhé!" Tiểu kim phượng theo sát phía sau, Du Du ung dung đi dạo, không nhanh không chậm, nhảy tưng tưng trên núi tuyết như một con hươu ngốc, thỉnh thoảng lại vùi mình vào tuyết.

Tiểu Kỳ Lân cũng giống nó, thỉnh thoảng nhảy lên, chui vào trong tuyết, cái gì mà cay cay, chúng hoàn toàn không quan tâm.

Bạch Trạch thì co người lại, cuộn mình thành một quả cầu, từ đỉnh núi lăn xuống, theo vòng quay của nó, tuyết xung quanh bị cuốn vào người, cuộn thành một quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn, tốc độ tự nhiên cũng càng lúc càng nhanh, thậm chí rất nhanh đã vượt qua Tiểu kim phượng.

Bên kia, Ngô Sở ôm lấy cái đầu đầy lông của đại bạch miêu, xoa xoa, Bạch Quân dùng cái đầu to đầy lông của mình dụi vào lòng Ngô Sở. "Nếu đã ăn gian rồi, tại sao lại bảo ta ngầm bổ nhào vào ngươi?" Đại bạch miêu có chút không hiểu, nhìn Ngô Sở hỏi, sau đó dùng đầu húc y, thỉnh thoảng lè cái lưỡi to ra, liếm liếm tay y, "Ngươi đây không phải là cố ý nhường chúng sao?" Ngô Sở mỉm cười nói: "Nếu không làm vậy, chẳng phải là nói cho chúng biết, muốn thắng thì cứ gian lận là được sao?

Đây không phải là tấm gương tốt." Bạch Quân càng thêm khó hiểu, "Nếu đã như vậy, chẳng phải nên ngăn chặn hành vi gian lận ngay từ đầu sao?

Đây chẳng phải là nói cho chúng biết..." "Chính là muốn nói cho chúng biết, thế gian này, không phải lúc nào cũng tồn tại sự công bằng, có lúc chính là sẽ xuất hiện chuyện gian lận như vậy, chúng phải học cách đối mặt." Bạch Quân có chút nghi ngờ, "Như vậy, có tác dụng không?" "Có tác dụng hay không, ta cũng không rõ, cứ từng bước một thôi!" Ngô Sở cười nói: "Huống hồ, nếu ta gian lận, cuối cùng lại thua, chẳng phải là rất mất mặt sao!" Bạch Quân nhếch miệng cười, lộ ra một hàm răng nanh.

Một người một hổ từ trên đất bò dậy, Bạch Quân rũ rũ thân mình, giũ sạch vụn tuyết, sau đó gầm lên một tiếng, sải bốn chân, lao như bay xuống núi tuyết, nơi móng vuốt đi qua, cuộn lên một trận gió tuyết.

Vân tòng long, phong tòng hổ, cổ nhân nói quả không sai.

Ngô Sở lắc đầu, từ từ trượt xuống núi, tận hưởng niềm vui trượt tuyết.

Cuối cùng, cuộc thi kết thúc với chiến thắng của Bạch Trạch, còn về hai con hươu ngốc Tiểu Kỳ Lân và Du Du, đợi Ngô Sở xuống đến chân núi, chúng vẫn còn đang nhảy tưng tưng trên núi!

Thế là, Ngô Sở đưa túi cay cay lớn cho Bạch Trạch.

Cũng chính lúc này, hai bóng người giáng lâm trên bầu trời núi Tử Ngọc.

Cảm nhận được tin tức từ đại trận hộ sơn truyền đến, Ngô Sở ngẩn ra, rồi cười lên, bay vút lên trời nghênh đón, tiến lên ôm chầm lấy thiếu niên, "Hạo sư đệ, Dao sư muội, sao hai người lại có rảnh rỗi ghé qua đây?

Hoan nghênh hoan nghênh, chúng ta đang du ngoạn mùa đông, cùng chơi đi!" "Ba đứa các con qua đây, ra mắt hai vị sư thúc của các con..." Đưa Hạo và Dao về núi Tử Ngọc, đến xe trượt tuyết, để họ ra mắt Hậu Thổ tiểu thư tỷ và những người khác xong, Ngô Sở liền gọi ba tiểu gia hỏa qua đây, bái kiến hai vị này.

Về việc sư phụ của chúng có một vị sư phụ, ba đứa chúng tự nhiên không thể không biết, vì sau khi chúng bái sư, Ngô Sở đã dẫn chúng đến trước pho tượng gỗ kia, để chúng bái kiến sư tổ.

Cho nên đối với hai vị sư thúc này, chúng tự nhiên đã có nghe qua.

Nhìn thấy ba tiểu gia hỏa này, Hạo không khỏi ngạc nhiên nói: "Sư huynh, huynh đã thu đồ đệ rồi sao?" "Sư phụ không nói với hai người à?" Ngô Sở chớp chớp mắt.

Hạo và Dao lặng lẽ lắc đầu. "Đệ tử Hoàng Long (Phượng Nghi, Địa Khôn), bái kiến nhị vị sư thúc!" Ba tiểu gia hỏa ngoan ngoãn quỳ

xuống bái lạy trước mặt họ.

Hạo và Dao nhìn nhau, từ trong tay áo lấy ra mấy món linh bảo, lần lượt ban cho chúng, "Đều đứng dậy đi!

Chăm chỉ tu hành theo sư phụ các con, tương lai tiền đồ chắc chắn không thể hạn lượng." Hạo khích lệ chúng một câu, Dao thì cười nói: "Ta đã nói tại sao lúc chúng ta ra ngoài, sư phụ lại tiện tay đưa cho chúng ta mấy món linh bảo!

Hóa ra là chuẩn bị cho ba vị tiểu sư điệt!" Linh bảo đều là thượng phẩm linh bảo, hơn nữa đều là tiên thiên, so với sư phụ là y, quà của hai vị sư thúc tặng quả là tốt hơn nhiều.

Tiểu hoàng long liếc nhìn Ngô Sở, sau đó đi đầu nhận lấy linh bảo, "Đa tạ nhị vị sư thúc!" Tiểu Phượng Nghi và Tiểu Kỳ Lân thấy vậy, cũng nhận lấy linh bảo, rồi nói lời cảm tạ.

Sau khi đuổi chúng xuống xe tự đi chơi, thiếu nữ Dao liền bị Thanh Khâu Ly và những người khác kéo qua chơi mạt chược, còn Ngô Sở thì trò chuyện với Hạo, tiểu hồ ly ở bên cạnh pha trà. "Sư phụ chưa bế quan, sao hai người lại có thời gian qua đây?" Hạo cười nói: "Sư phụ nói nhân lúc tam tộc đang tự giữ gìn sự bình tĩnh, vừa hay có thể bế quan một thời gian, cho nên chúng ta mới nghĩ đến chỗ sư huynh ngồi chơi.

Nhưng mà, đã nhiều năm như vậy, tu vi của sư huynh cũng đã bước vào cảnh giới Thái Ất, sao không đến Ngọc Kinh Sơn thăm sư phụ?" Ngô Sở nghe vậy, ho khan một tiếng, không thể nào nói với hắn 'ta không muốn đi xa' được!

Thế là y thở dài một hơi, đổi một cách nói khác, nói: "Sư đệ, nếu sư huynh nói cho đến tận bây giờ, sư huynh vẫn chưa biết Ngọc Kinh Sơn tọa lạc ở phương nào, ngươi có tin không?" "..." Hạo ngẩn ra, rất muốn hỏi một câu: Chẳng lẽ sư phụ không nói với huynh sao?

Nhưng rõ ràng, câu hỏi này có chút ngốc, hỏi cũng như không, nếu sư phụ đã nói với sư huynh, thì sư huynh còn nói những lời này sao?

Ngô Sở khẽ thở dài: "Ta nghi ngờ, có phải sư phụ lão nhân gia người không hy vọng ta qua đó quấy rầy sự thanh tu của người, mỗi lần nghĩ đến điều này, ta lại cảm thấy rất đau lòng!" "..." Trong phút chốc, Hạo cũng không biết nên đáp lại thế nào.

Nếu sư phụ không nói cho sư huynh biết Ngọc Kinh Sơn ở đâu, vậy hắn có thể nói không?

Sư phụ không nói cho sư huynh điều này, chẳng lẽ có thâm ý gì khác?

Vậy thâm ý này là muốn ta nói ra, hay là muốn ta tiếp tục giữ bí mật đây? "Sư huynh, ta..." Hạo ngập ngừng, có vẻ hơi khó xử, nhất thời cũng không quyết định được.

Ngô Sở vỗ vỗ vai hắn, "Không sao!

Ngươi cũng không cần khó xử, chuyện này sau này ta sẽ hỏi lại sư phụ.

Có lẽ là vì sư phụ lão nhân gia người cảm thấy, đệ tử chính thức như ta vẫn chưa bước vào cảnh giới Đại La, có chút làm người mất mặt, thôi thì mắt không thấy tâm không phiền!" "Sư huynh nghĩ nhiều rồi, sư phụ chắc chắn sẽ không nghĩ như vậy đâu." Ngô Sở gật đầu, nói: "Đương nhiên, đây là ta tự nghĩ, dù sao ta cũng là đệ tử chính thức mà sư phụ lão nhân gia người thu nhận, vẫn có chút không giống với ngươi và Dao sư muội.

Cho nên ta cảm thấy, chưa vào cảnh giới Đại La mà đã ra ngoài khoe khoang, chính là làm sư phụ mất mặt.

Thậm chí khi giao du với một số đạo hữu, ta cũng không dám dễ dàng nhắc đến đạo hiệu của sư phụ." Nghe Ngô Sở nói như vậy, Hạo

lại không khỏi ngẩn ra, thầm nghĩ: Sư phụ mỗi lần mình ra ngoài đều dặn dò không được nhắc đến vị trí của Ngọc Kinh Sơn, càng không được nói cho các sinh linh khác biết đạo hiệu của lão nhân gia, chẳng lẽ chính là không muốn mình làm người mất mặt?

Ai!

Xem ra không phải sư huynh nghĩ nhiều, mà là ta còn nghĩ chưa đủ nhiều!

Lần đầu gặp sư huynh, mới chỉ là cảnh giới Thiên Tiên; sau đó gặp lại, đã là Kim Tiên; nay gặp lại, sư huynh đã đạt đến Thái Ất.

Không biết lần sau gặp lại, sư huynh có phải đã nhanh hơn ta một bước vào Đại La hay không, tốc độ tu hành như vậy, tương lai vượt qua chúng ta, chắc cũng là chuyện tất nhiên!

Với tiến cảnh tu hành như sư huynh mà còn lo lắng sẽ làm sư phụ lão nhân gia mất mặt, vậy ta và Dao, những đệ tử không được coi là chính thức nhập môn này...

Hạo càng nghĩ càng cảm thấy mình kém cỏi, càng nghĩ càng cảm thấy tự ti mặc cảm.

Cả người suýt chút nữa là tự kỷ! "Sư đệ, nghĩ gì vậy?" Ngô Sở vỗ vỗ cánh tay hắn, cười nói: "Những chuyện này nói nhiều vô ích, ngươi vẫn là kể cho ta nghe về những ngày ngươi và Dao ở Ngọc Kinh Sơn, cùng sống với sư phụ đi!" Nhắc đến những chuyện vui trong cuộc sống, Hạo dần dần thoát khỏi trạng thái tự kỷ đó, nụ cười trên mặt cũng nhiều hơn.

Nói một hồi, Hạo nói: "Nói đến đây, Ngọc Kinh Sơn bây giờ náo nhiệt hơn ngày xưa nhiều.

Chương 366

Chuyện này còn phải cảm ơn bộ kim đan tu hành pháp của sư huynh, khiến Ngọc Kinh Sơn có thêm không ít thảo đầu thần.

Ngày trước sư phụ vừa bế quan, chỉ còn lại ta và Dao hai người, ngày ngày đối mặt, lâu dần cũng có chút không có gì để nói.

Nhưng bây giờ thì khác rồi...

Sư phụ nói, bộ tu hành pháp này hoàn toàn có thể tạo phúc cho toàn bộ Hồng Hoang.

Nhưng vạn sự có lợi ắt có hại, truyền pháp vẫn cần phải cẩn thận." Ngô Sở khẽ gật đầu, "Chuyện này sư phụ cũng đã nói với ta, thực ra, ngoài núi Tử Ngọc của ta, và Ngọc Kinh Sơn của các ngươi, những người khác biết cũng không nhiều, mấy vị đạo hữu biết bộ tu hành pháp này cũng sẽ không dễ dàng truyền ra ngoài." Thực ra cũng chỉ có Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, cùng với Phục Hy Nữ Oa biết, ngay cả Thái Nhất và Đế Tuấn cũng không rõ.

Đương nhiên, bây giờ có lẽ nên biết rồi, dù sao lần trước Thái Nhất đã mang đi hai tiểu hoa tiên, có lẽ hai tiểu hoa tiên đó sẽ truyền bộ tiên pháp này ra ngoài cũng không chừng.

Dù sao Ngô Sở cũng không dặn dò chúng, không cho phép chúng truyền tiên pháp này ra ngoài.

Nhưng với sự hào phóng của Thái Nhất, tin rằng dù biết được phương pháp tu hành này, cũng sẽ không dễ dàng chiếm tiện nghi của Ngô Sở y, nếu dùng pháp này, sau này chắc chắn sẽ tặng y một ít lễ tạ. "Ha ha, ù rồi!" Ngay lúc Ngô Sở và Hạo đang trò chuyện về những chuyện thú vị ở Ngọc Kinh Sơn, bên kia Dao đang chơi mạt chược với Thanh Khâu Ly và những người khác, ha ha cười nói: "Hóa ra còn có

thứ thú vị như vậy.

Đại sư huynh, sau này tặng muội một bộ mạt chược được không?

Muội mang về Ngọc Kinh Sơn, lúc không có việc gì có thể chơi một chút." Ngô Sở cười nói: "Chỉ là một bộ mạt chược thôi, có gì mà không được!

Hạo sư đệ có muốn chơi thử không?

Rất đơn giản, học là biết ngay!" Ngô Sở vừa nói vừa tưởng tượng, tương lai Hạo Thiên và Dao Trì trở thành Ngọc Đế và Vương Mẫu, mang mạt chược lên thiên đình, lúc không có việc gì thì cùng các tiên thần chơi vài ván.

Ăn, phỗng, chiếu, ù rồi...

Nghĩ đến cảnh tượng đó, Ngô Sở lại cảm thấy vui vẻ một cách khó hiểu!

Cuối cùng, Hạo cũng bị dụ dỗ ngồi vào bàn mạt chược.

Hắn và Dao, cùng với Ngô Sở và Thanh Khâu Ly, vừa đủ một bàn.

Hậu Thổ tiểu thư tỷ và Tiểu Nguyệt Linh ngồi bên cạnh Ngô Sở xem, tiểu hồ ly ngồi bên cạnh Hạo dạy hắn cách chơi, Dao ngồi ở cửa dưới của Ngô Sở, Đại Hồng đứng sau lưng nàng.

Các tiểu hoa tiên thì bay lơ lửng trên không, vây quanh họ, thỉnh thoảng mang đến một ít điểm tâm, hầu hạ vô cùng chu đáo.

Ngô Sở vừa chơi mạt chược với họ, vừa hỏi về những gì họ đã thấy và nghe trên đường đi, sau đó từ lộ trình của họ mà xác định vị trí của Ngọc Kinh Sơn.

Thực ra, trên bản đồ của y, quả thực có vị trí của Ngọc Kinh Sơn, nhưng vị lão tổ sư phụ kia của y cũng quả thực không nói cho y biết vị trí của Ngọc Kinh Sơn.

Lúc Ngô Sở hỏi, ông chỉ nói thời cơ chưa đến.

Do đó, Ngô Sở cảm thấy, có lẽ là lão tổ sư phụ đã nhìn ra tính trạch nam của y, cho nên cảm thấy tu vi của y chưa đủ, chắc chắn sẽ không dễ dàng xuất sơn.

Trên bản đồ, vị trí của Ngọc Kinh Sơn, quả thực là ở Côn Luôn.

Chỉ có điều bản đồ là mặt phẳng, chứ không phải lập thể, mà Ngọc Kinh Sơn lại là một động thiên độc lập tồn tại dựa vào Hồng Hoang, cho nên dù biết nó ở địa giới Côn Luôn, cũng rất khó tìm được lối vào thực sự.

Trò chuyện một lúc, Ngô Sở liền hỏi một câu, "Sư đệ có biết ba vị đạo hữu ở núi Côn Luân không?" Sau đó Hạo đáp lại một câu, "Núi Côn Luân không chỉ có ba vị đạo hữu, sư huynh chỉ ai?" Dao cười nói: "Đại sư huynh nói, chắc là ba huynh đệ ở Tam Thanh Sơn!

Thái Thanh Sơn Thái Thượng lão đạo, Ngọc Thanh Sơn Nguyên Thủy đạo nhân, Thượng Thanh Sơn Thông Thiên tiểu đạo." "Thông Thiên tiểu đạo?" Ngô Sở không khỏi bật cười, nếu Thông Thiên nghe thấy có người gọi ông là 'tiểu đạo', có lẽ sẽ phát điên ngay lập tức: Kiếm của ta đâu!

Dao cười nói: "Sư huynh có biết ba vị đạo hữu đó trông như thế nào không?" Ngô Sở cười nói: "Cũng có nghe qua, Thanh Khâu tỷ tỷ trước đây đã gặp họ, về cũng có nhắc với ta.

Sư muội cũng biết sao?

Sư đệ sư muội đã gặp họ rồi?" Dao mỉm cười lắc đầu, "Thực ra chúng ta cũng chưa từng thật sự gặp qua, chỉ là nghe đồn thôi.

Nghe nói ba huynh đệ đó, lão đại là một lão đạo tóc trắng, lão nhị là một trung niên đạo nhân, còn lão tam lại là một thiếu niên đạo nhân, cho nên gọi ông ta là 'tiểu đạo' cũng không có gì quá đáng." Nàng vừa

nói vừa nhìn về phía Thanh Khâu Ly, "Ly tỷ tỷ, có phải như vậy không?" Thanh Khâu Ly mỉm cười gật đầu, "Đúng là như vậy, hơn nữa ba huynh đệ đó, tính cách mỗi người đều rất khác nhau, lão đại vẻ mặt hiền lành, nhưng lại trầm mặc ít lời, không thích tranh cãi; lão nhị trông có vẻ tuân thủ quy củ, trông có chút cổ hủ, thậm chí là cố chấp, còn thích câu nệ tiểu tiết, nhưng thực ra lại là người nóng tính, thường xuyên không vừa mắt lão tam; vì lão tam tính tình phóng khoáng, thường bị lão nhị nói là lười biếng, vô quy vô củ." "Sư huynh sao đột nhiên lại nhắc đến ba người đó?" Hạo hỏi.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Nghe các ngươi kể về những gì đã thấy trên đường đi, ta luôn cảm thấy, các ngươi hẳn là từ khu vực Côn Luôn bên đó đến, cho nên mới có câu hỏi này." Đây là nói cho họ biết, mình đã biết vị trí của Ngọc Kinh Sơn, là do mình tự suy đoán từ cuộc trò chuyện của họ, chứ không phải đã biết từ sớm. "..." Hạo ngẩn ra, không khỏi cười khổ, "Sư huynh, đây là do huynh đoán ra đó nhé, ta không nói gì cả.

Sư phụ mà trách tội, huynh phải gánh cùng ta đó." Ngô Sở ha ha cười một tiếng, nói: "Yên tâm đi!

Ta cũng không phải người ngoài, sư phụ sớm muộn gì cũng sẽ nói với ta chuyện này.

Hơn nữa, với chút tu vi hiện tại của ta, ta cũng sẽ không ra ngoài lang thang bậy bạ." Vừa nói, y vừa đánh ra một quân Cửu Đồng. "Lộc cộc, ù rồi, cảm ơn đại sư huynh!" Dao ngồi ở cửa dưới của Ngô Sở, cười tươi đẩy bài xuống.

Tiểu Nguyệt Linh ngồi bên cạnh Ngô Sở nhíu mày, "A Sở ca sao lại đánh Cửu Đồng chứ?

Bài đã bốc được bảy tám vòng rồi, đánh quân lớn này nguy hiểm quá!" Thanh Khâu Ly liếc nhìn Ngô Sở, nói: "Còn không bằng nhường

cho Tiểu Nguyệt Linh chơi!

Màn nhường bài này cũng quá lộ liễu rồi, ngay cả Tiểu Nguyệt Linh cũng nhìn ra." Dao hi hi cười nói: "Các ngươi không được như vậy, ta thắng bằng bản lĩnh, tại sao lại nói đại sư huynh nhường bài, không công bằng!" "Chính thế, ta thua bằng bản lĩnh, sao có thể nói là nhường bài?" Ngô Sở đắc ý nói với Thanh Khâu Ly: "Nàng mà thấy vô vị thì có thể nhường cho Tiểu Nguyệt Linh chơi." Tiểu Nguyệt Linh vội vàng xua tay, "Thôi thôi, ta xem các ngươi chơi là được rồi." Đối với những việc cần tính toán này, Tiểu Nguyệt Linh không giỏi, hay nói đúng hơn, nàng thực ra chỉ là lười động não.

Nếu không, với tu vi của họ, nhớ từng quân bài trên bàn, sau đó dựa vào những quân bài đã đánh ra để suy đoán bài trong tay người khác, cũng như bài trong nọc, quả thực là chuyện dễ như trở bàn tay.

Đương nhiên, dùng thần thức để nhìn bài, loại phương pháp gian lận này hiển nhiên là không được.

Tại sao mạt chược lại có thể thịnh hành trong Vu tộc?

Vì đại đa số Vu tộc đều không thích động não, rất nhiều lúc hoàn toàn dựa vào vận may.

Điều này có sự khác biệt rất lớn với các Vu trong các bộ lạc thời thượng cổ của An Lạc, vì các Vu trong các bộ lạc đó đều là những người trí tuệ.

Nhưng Ngô Sở cảm thấy, đây không phải là chỉ số thông minh của các Vu đó cao bao nhiêu, mà là những người nguyên thủy trong các bộ lạc đó, kiến thức bị hạn chế, cho nên mới tỏ ra ngu ngốc.

Mà ở Hồng Hoang đại địa, Vu tộc thời đại này so với các sinh linh khác trong Hồng Hoang, về phương diện động não, rõ ràng là các sinh linh khác giỏi hơn. ...

Cứ như vậy, Hạo và Dao ở lại núi Tử Ngọc, thỉnh thoảng cùng Ngô Sở trao đổi tâm đắc tu hành.

Tuy là sư đệ, nhưng tu vi của hắn vẫn mạnh hơn Ngô Sở rất nhiều.

Ngô Sở nhiều nhất cũng chỉ được coi là sơ bộ tiến vào cảnh giới Thái Ất, còn Hạo đã đắm chìm trong cảnh giới Thái Ất nhiều năm, cho hắn thêm chút thời gian nữa là có thể bước vào cảnh giới Đại La.

Đừng thấy người ta chỉ là tiểu đạo đồng của lão tổ, nhưng tu vi lại không hề thấp chút nào.

Ngoài tu hành ra, Hạo cũng học Tiểu Nguyệt Linh các món ăn mới, về mặt trù nghệ, Tiểu Nguyệt Linh đã vượt xa họ, học hỏi Tiểu Nguyệt Linh, Hạo không cảm thấy lúng túng chút nào.

Chỉ là không biết tương lai sau khi hắn trở thành Thiên Đế, nhớ lại những năm tháng học nấu ăn bây giờ, trong lòng sẽ có cảm nghĩ gì?

Hậu Thổ tiểu thư tỷ và Thanh Khâu Ly, cũng sẽ dẫn Dao đi dạo khắp nơi, đến bộ lạc Hậu Thổ, đến Thanh Khâu...

Chương 367

Dù sao cũng là sư muội của Ngô Sở, họ đều coi nàng như người nhà. ...

Những ngày tháng nhàn rỗi như vậy, thoáng cái đã là mấy chục năm.

Ngày hôm đó, có một đội tiểu yêu đến núi Tử Ngọc, người dẫn đầu là vị tiểu yêu có đôi chân hạc thon dài, bên cạnh còn có một ngưu đầu nhân trông ngốc nghếch.

Đã mấy nguyên hội không gặp, tu vi của hai gã này cũng không thể bước vào cảnh giới Kim Tiên, có thể thấy đạo của chúng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Thấy hai 'người quen cũ' này, Ngô Sở có chút nghi hoặc, nhưng vẫn để Bạch Trạch đi cùng Tiểu hoàng long, vị đại đệ tử của núi Tử Ngọc này, ra ngoài gặp mặt đám tiểu yêu. "Tiểu đạo Hoàng Long, là đại đệ tử dưới trướng Bất Xuất Sơn Nhân, chủ nhân của Tử Ngọc, không biết các vị đến từ đâu?

Có việc gì?" Tiểu hoàng long trông như một đứa trẻ mười một mười hai tuổi, nho nhã lễ phép.

Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng vì trên đầu có cặp sừng rồng nhỏ, nên không có tiểu yêu nào dám vì tuổi tác mà xem thường nó.

Dù sao, ở Hồng Hoang đại địa này, danh tiếng của tam tộc thực sự quá vang dội.

Tiểu hoàng long thân là Long tộc, dù tuổi không lớn, cũng vẫn đủ để trấn áp những kẻ tiểu nhân.

Hạc Thối đạo nhân cúi người đáp lễ, "Tiểu đạo Hạc Cửu, phụng

mệnh Ngô vương, đến bái kiến chủ nhân Tử Ngọc.

Ngô vương mấy năm trước đã tấn cấp thành công lên cảnh giới Thái Ất, để chúc mừng việc này, Ngô vương quyết định sáu năm sau, tại núi Đan Chương mở tiệc mời các tân bằng hảo hữu, mong chủ nhân Tử Ngọc đến lúc đó nhất định phải nể mặt, Ngô vương nhất định sẽ vô cùng cảm kích!

Đến lúc đó tất sẽ có hậu lễ tạ ơn!" Ngô Sở trên Thần Mộc Chi Điên, nghe những lời này của Hạc Thối đạo nhân, không khỏi nhíu mày, sau đó tử quang lóe lên, liền nhiếp Hạc Thối đạo nhân và ngưu đầu đạo nhân lên Thần Mộc Chi Điên.

Hắn nói rồi, nhìn về phía Phượng Tịch và Phong Ngân: "Có điều, tình hình của Tiểu Hoàng Long, các ngươi chắc cũng rõ, nó đã vào môn hạ ta thì không còn liên quan gì đến Long tộc nữa, tương lai nếu trở về Long tộc, thì cũng không còn quan hệ gì với Tử Ngọc Sơn của ta." "Không cần khách khí!" Ngô Sở cười cười, nhìn về phía ngưu đầu nhân bên cạnh, cười hỏi: "Không ngờ chúng ta lại gặp nhau rồi, lão Ngưu, vợ của ngươi còn ở đó không?" Lão Ngưu nghe vậy mặt đen lại, thở dài: "Lâu quá không gặp, tình cảm nhạt phai, chia tay rồi!" Hạc Cửu bên cạnh bổ sung một câu: "Theo con bò khác chạy rồi!" Khóe miệng Ngô Sở giật giật, cố nén cười, sau đó đưa tay vỗ vỗ vào bờ vai rộng của vị ngưu đầu nhân này, để tỏ ý an ủi.

Rồi chuyển sang hỏi: "Nói cho ta nghe, vương của các ngươi còn mời ai nữa?" Hạc Cửu chắp tay nói: "Một số sinh linh mạnh mẽ xung quanh đều được mời, ngoài tiền bối ra, còn có chủ nhân Thanh Khâu, chủ nhân Mãng Sơn, chủ nhân Bạch Thủy, chủ nhân Chu Sơn, chủ nhân Lục Hồ..." Thanh Khâu thì không cần phải nói.

Mãng Sơn, nằm ở Thiên Mục Sơn, cũng chính là phía bắc của núi Đan Chương hiện nay, sơn chủ là một con cự mãng, từng có tu vi

cảnh giới Kim Tiên, bây giờ có lẽ cũng đã là cảnh giới Thái Ất, Thanh Khâu Ly từng du lịch qua đó, có duyên gặp mặt con cự mãng đó.

Nhưng Thanh Khâu Ly sớm đã là cảnh giới Đại La, cũng không ỷ mạnh hiếp yếu.

Bạch Thủy là tên của một con sông, Bạch Thủy chảy từ bắc xuống nam, qua phía đông núi Tử Ngọc, nước từ hồ lớn núi Tử Ngọc chảy ra sẽ hợp vào sông Bạch Thủy này, cuối cùng hợp vào sông lớn.

Nơi ở của chủ nhân Bạch Thủy, ở hướng tây bắc núi Tử Ngọc.

Về phần bản thể của chủ nhân Bạch Thủy là loại sinh linh dưới nước nào, Ngô Sở không biết, Thanh Khâu Ly cũng không rõ, dù sao sông Bạch Thủy nói dài không dài, nhưng nói ngắn cũng không ngắn.

Mà Thanh Khâu Ly là sinh linh trên cạn, tự nhiên sẽ không đặc biệt đi bái phỏng đối phương.

Chủ nhân Chu Sơn, có lẽ là một con yêu tinh nhện, đây có thể là một sinh linh cảnh giới Kim Tiên mới tấn cấp, trước đây không có tên, bây giờ trên bản đồ đã có tên rồi.

Chủ nhân Lục Hồ, nằm ở phía tây bắc núi Đan Chương, hướng tây nam Mãng Sơn, có lẽ cũng là một sinh linh cảnh giới Kim Tiên mới tấn cấp, hoặc là có sinh linh khác vào làm chủ.

Ở phía tây núi Tử Ngọc, gần như xa gấp hai ba lần từ núi Tử Ngọc đến Thanh Khâu, còn có một ngọn núi, tên là Bảo Quân Sơn, bên trong có sinh linh gì, Ngô Sở cũng không biết, Thanh Khâu Ly cũng chưa từng đến đó bái phỏng.

Vì khoảng cách quá xa, Ngô Sở cũng lười đi bái phỏng.

Nhưng trên bản đồ Hồng Hoang này, những ngọn núi có tư cách có tên, tu vi của sơn chủ ít nhất cũng là cảnh giới Kim Tiên.

Bao nhiêu năm qua, tên của ngọn núi này vẫn không thay đổi, có thể thấy tu vi của vị sơn chủ Bảo Quân Sơn kia, chắc chắn không chỉ là cảnh giới Kim Tiên, nếu không đã sớm bị xử lý rồi.

Trên điện thoại của Ngô Sở, tấm bản đồ Hồng Hoang đó, sau mấy lần thanh tẩy của tam tộc Hồng Hoang, rất nhiều tên núi không phải là biến mất, thì cũng là đổi tên.

Điều này cho thấy những sinh linh vốn sống trong các sông núi hồ đó, về cơ bản không phải bị đuổi đi, thì cũng là bị chém giết, và khả năng lớn là bị chém giết.

Kẻ còn lại thì trông gần giống thần cá sấu Sobek, chỉ là da của y đen kịt, tứ chi ngắn nhỏ nhưng thô tráng, trong cái miệng lớn đầy nanh nhọn, răng vẩu ra ngoài, ánh mắt vốn nên hung ác, ở đây lại trông có vẻ vô cùng ngoan ngoãn.

Tuy hắn cũng đã đầu quân cho Kỳ Lân nhất tộc, có khả năng từ tộc Kỳ Lân nhận được một số lợi ích, khiến tu vi của hắn có cơ hội tiến bộ nhanh chóng.

Nhưng hắn có thể sống sót qua mấy lần đại chiến đến bây giờ, có thể thấy cũng có khí vận nhất định.

Dù sao ngươi cũng để chúng rời khỏi bộ tộc, nếu lại để chúng tu hành pháp môn của bộ tộc chúng, ít nhiều cũng có chút không hợp lý.

Có lẽ đột nhiên có cảm ngộ, liền bế quan đi, mọi người đều là sinh linh đang tu hành, chắc hắn có thể hiểu được." Dừng một chút, y lại nói: "Đương nhiên, nếu không thể hiểu, cũng không sao!" Hạc Cửu há miệng, thầm nghĩ: Câu này vẫn là đừng truyền đạt lại, rất rõ ràng, vị chủ nhân Tử Ngọc này, hoàn toàn không coi Ngô vương ra gì!

Nhưng cũng phải, đối phương lại thu nhận một con rồng làm đồ đệ, có Long tộc làm chỗ dựa, tự nhiên có đủ tự tin.

Ngay lúc Hạc Cửu vừa nghĩ như vậy, vừa gật đầu đồng ý, thì hai tiểu gia hỏa và một tiểu kỳ lân cưỡi mây đạp gió bay tới, con tiểu kỳ lân kia còn có vẻ rất hoạt bát, nhảy tưng tưng trên tầng mây.

Một trong hai tiểu gia hỏa, chính là con rồng nhỏ Hoàng Long đã ra ngoài nghênh đón chúng lúc trước, cô bé còn lại, rõ ràng có khí tức của phượng điểu. "Sư phụ!" Ba tiểu gia hỏa cung kính chào hỏi Ngô Sở, ngay cả con tiểu kỳ lân kia trước mặt vị chủ nhân Tử Ngọc này, cũng biến thành một đứa trẻ ngoan ngoãn.

Lão Ngưu vẫn còn chưa phản ứng lại, nhưng Hạc Cửu đã kinh ngạc đến chết lặng.

Rồng, phượng, kỳ lân, không ngờ đều là đệ tử của y, vị chủ nhân Tử Ngọc này, rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Y không đầu quân cho Long tộc, mà là cả ba tộc đều đang lôi kéo y?

Ba tộc cần phải lôi kéo y như vậy sao?

Chẳng lẽ y thực ra là một tồn tại cổ xưa nào đó?

Khó trách y dám không quan tâm đến suy nghĩ của Ngô vương như vậy, cho dù là Ngô vương, thấy con tiểu kỳ lân này, cũng phải cúi người chào hỏi!

Ai!

Khoảng cách, đây chính là khoảng cách!

Hạc Cửu càng nghĩ càng kinh hãi, càng nghĩ càng không dám thở mạnh, may mà đối phương thần thái hòa nhã, tính tình ôn hòa, không gây khó dễ cho những sinh linh yếu ớt như chúng, nếu không có lẽ đối phương chỉ cần thổi một hơi, chúng đã không biết bay đi đâu rồi!

Thế là, Hạc Cửu dẫn lão Ngưu, vội vàng cáo từ Ngô Sở, xoay

người rời đi.

Ngô Sở dùng đại trận hộ sơn của núi Tử Ngọc, dịch chuyển chúng đến rìa đại trận, cho đến khi tử quang trên người chúng tiêu tan, Hạc Cửu mới thở phào một hơi, cưỡi yêu phong, vội vàng rời đi. "Cửu ca, tại sao lại đi vội như vậy?" Các tiểu yêu khác không hiểu, hỏi: "Chủ nhân Tử Ngọc đó có đồng ý lời mời của vương chúng ta không?" Lão Ngưu ồm ồm nói: "Đừng nhắc nữa..." Bốp!

Hạc Cửu trực tiếp vỗ một cái vào sừng bò của lão Ngưu, "Lão Ngưu, không nói chuyện, không ai bảo ngươi câm đâu.

Được rồi, các ngươi cũng đừng hỏi nhiều nữa, chủ nhân Tử Ngọc đó coi như đã đồng ý rồi đi!

Nhưng dù sao mọi người cũng là sinh linh đang tu hành, nếu có cảm ngộ, chọn bế quan tu hành, tin rằng Ngô vương cũng có thể hiểu được." "..." ...

Bên kia, thiếu niên Hạo bưng một đĩa bánh ga-tô màu xanh, từ phòng bếp đi ra, vừa đi vừa nhai, "Sư huynh, huynh có muốn ăn chút không?

Chương 368

Bánh ga-tô vị trà xanh do ta tự tay làm, tuy không có tay nghề như Tiểu Nguyệt Linh, nhưng hương vị cũng không tệ đâu!" Ngô Sở tiện tay nhón một miếng nếm thử, gật gật đầu, cười nói: "Tay nghề nấu nướng này của sư đệ mạnh hơn sư huynh nhiều rồi, ai!

Quá nhiều năm không động tay, tuy trù nghệ này có nguồn gốc từ ta, nhưng bây giờ đã sớm bị mọi người vượt qua rồi!" Hạo cười nói: "Điều này có sao đâu, chỉ cần sư huynh có thể nâng cao tu vi, những bản lĩnh khác có khối thời gian để nâng cao.

Huống hồ Tiểu Nguyệt Linh còn ở bên cạnh sư huynh mà!" Dừng một chút, hắn mới hỏi: "Những sinh linh đó đến từ đâu?

Vương của chúng là ai?

Cứ như vậy, ba đứa nhỏ đáng thương bị đuổi đến lương đình, mượn ánh sao trăng, cầm bút chép lại cuốn 《Sơn Hải Kiến Văn Lục》 kia.

Ngô Sở nghe vậy, không khỏi ha ha cười lớn.

Cười một trận, Ngô Sở mới vỗ vai thiếu niên Hạo, nói: "Không phải sinh linh nào cũng may mắn như sư đệ sư muội, từ nhỏ đã có cao nhân chỉ điểm.

Rất nhiều sinh linh, cả đời cũng chưa chắc đã vào được cảnh giới Kim Tiên, càng đừng nói đến cảnh giới Thái Ất." Thiếu niên Hạo cười nói: "Sư huynh đừng khen ta như vậy, so với ta và Dao sư muội, sư huynh chẳng phải càng may mắn hơn sao?

Sư huynh là đệ tử chính thức đầu tiên mà sư phụ thu nhận đó!" Nhắc đến chuyện này, nếu Hạo và Dao nói trong lòng không hâm mộ

thì chắc chắn là nói dối.

Dường như cảm thấy lời này có hơi giống oán trách, Hạo lại nói: "Hơn nữa, lúc trước khi sư huynh bước vào cảnh giới Thái Ất, dường như cũng không giống hắn ta như vậy!" Ngô Sở lắc đầu, cười nói: "Bạch Nguyệt vương kia có thể trong mấy nguyên hội đã bước vào cảnh giới Thái Ất, khí vận và căn cơ của hắn đã không tệ rồi.

Nếu đã như vậy, sao lại không thể để người ta vui vẻ một chút, mở tiệc chiêu đãi tân khách, để các sinh linh khác cũng biết đến bản lĩnh của hắn chứ!" "Còn về ta..." Ngô Sở cười khổ, "Nếu xung quanh Hạo sư đệ cũng toàn là các đạo hữu cảnh giới Đại La, thì sẽ không cảm thấy cảnh giới Thái Ất đáng để khoe khoang nữa." Thiếu niên Hạo nghe vậy, cũng không khỏi lắc đầu bật cười.

Cũng đúng thật, nghĩ lại những đạo hữu mà Ngô Sở giao du, tu vi kém thật sự chẳng có mấy ai.

Thật ra cũng không thể trách Ngô Sở không kết giao với những sinh linh tu vi thấp khác.

Mà là vì bản tính hắn không phải người thích ra ngoài du ngoạn, quỹ đạo hoạt động thường ngày về cơ bản chưa từng vượt ra khỏi Thanh Khâu.

Chỉ có hai lần ra ngoài du lịch, đều là có Đại La cảnh đi cùng.

Trong tình huống có Đại La cảnh đi cùng, sinh linh bình thường cũng không tiện đến kết giao, dù sao sinh linh Hồng Hoang thời kỳ này ai nấy đều rất giữ thể diện.

Không giống Ngô Sở, lúc trước ôm đùi Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, cũng như Phục Hy và Nữ Oa, đúng là không có chút gánh nặng tâm lý nào.

Cũng vì thế, những đạo hữu hắn có thể gặp được, về cơ bản đều

là những vị Đại La ra ngoài du lịch rồi chạy đến Tử Ngọc Sơn của hắn.

Sinh linh cảnh giới Kim Tiên và Thái Ất ra ngoài đi dạo, đặc biệt là đi dạo đường dài, thật sự không có nhiều.

Người duy nhất gặp được là Nhiên Đăng lão đạo, lại còn gây thù chuốc oán với hắn.

Thật ra ban đầu Ngô Sở cũng mang suy nghĩ đối xử tốt với người khác, nhưng ai bảo Nhiên Đăng lão đạo không tử tế chứ!

Chỉ cần Nhiên Đăng có thể phúc hậu hơn một chút, thì đã không xảy ra xung đột với Ngô Sở.

Ngô Sở lúc đó, yếu đuối, bất lực và đáng thương biết bao?

Chỉ cần Nhiên Đăng lão đạo tỏ ra một chút thiện ý, Ngô Sở chắc chắn sẽ tôn y làm đại ca.

À đúng rồi, còn có một gã xui xẻo hơn là Thiên Mục đạo nhân, nhưng gã này là hàng xóm, hơn nữa ban đầu cũng có ý đồ xấu, chỉ là bị hắn dùng lời nói dọa cho sợ mà thôi. "Nghe lời nói lúc trước của sư huynh, dường như huynh không muốn đi lắm, tại sao vậy?" Thiếu niên Hạo lại hỏi: "Có phải cảm thấy như vậy là quá nể mặt hắn không?" Ngô Sở nghe vậy, không khỏi bật cười, nói: "Đúng là có ý đó, nhưng cũng là vì sư phụ chúng ta quá mạnh mẽ, ta sợ kết giao với bất kỳ sinh linh nào cũng sẽ ít nhiều làm mất mặt người." "Nhưng đó không phải là nguyên nhân chính." Ngô Sở nói, lông mày hơi nhíu lại, "Chủ yếu là vì, lúc trước huynh đệ của Bạch Nguyệt vương kia là Gia Kiện bị ma hóa, sau đó bị chúng ta chém giết, gã này có âm thầm ghi hận trong lòng hay không còn là thứ yếu, ta lo lắng gã này thăng cấp Thái Ất nhanh như vậy, liệu có ma nghiệt nào âm thầm hỗ trợ không?

Nếu thật sự như vậy, đây chính là bữa tiệc không tốt lành rồi!"

Nghe Ngô Sở nói vậy, Nghệ Bảo trong cơ thể hắn lập tức tỉnh táo lại, âm thầm nói với hắn: "Vậy thì đi đi!

Đi đi chứ...

Sợ gì, có ta đây mà!

Hơn nữa vừa rồi đối phương không phải nói sẽ mời con hồ ly già kia sao?

Có ta, cộng thêm nàng ta, ngươi còn có mấy món cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo phòng thân, nếu vẫn chưa cảm thấy an toàn, ngươi mang cả con rối phân thân của sư phụ ngươi theo nữa..." "..." Trận thế xa hoa như vậy, Ngô Sở nhất thời không biết nói gì để đối đáp. "Nhưng nếu không phải ma nghiệt gây chuyện thì sao?

Chẳng phải là quá nể mặt hắn rồi sao?

Hơn nữa đối phương còn là minh hữu của tộc Kỳ Lân, ta việc gì phải cho hắn mặt mũi lớn như vậy?

Long tộc và Phượng tộc sẽ nghĩ về ta thế nào?

Nói ta liếc mắt đưa tình với tộc Kỳ Lân à?" "..." Lần này đến lượt Nghệ Bảo không nói nên lời, cuối cùng đành phải nói: "Đây không phải là phòng trường hợp có ma nghiệt xuất hiện sao!

Chúng ta đi kiếm một mớ công đức cũng tốt mà!

Hơn nữa ngươi không phải nói tên ma đầu kia chắc chắn không dễ chết như vậy sao?

Nếu có ma nghiệt xuất hiện ở đây, chẳng phải có thể nhắc nhở tam tộc, nói cho họ biết, bố cục trước đây của họ đã thất bại rồi sao?" Bị Nghệ Bảo nói như vậy, Ngô Sở ngược lại cảm thấy, khả năng ma nghiệt gây chuyện lần này gần như bằng không.

Dù sao, chỉ cần lão ma đầu La Hầu kia không ngốc, thì không thể

nào nhanh như vậy đã nhảy ra nói cho tam tộc biết bố cục trước đây của họ đã thất bại.

Nếu hắn là La Hầu, lúc này chắc chắn sẽ thuận thế ẩn mình dưỡng thương, đồng thời âm thầm bố cục, triệt để kích động nội đấu trong tam tộc.

Nếu ma nghiệt lại xuất hiện lần nữa, tam tộc sẽ không thể nào hoàn toàn yên tâm nội đấu.

Ngô Sở lắc đầu, nói với Nghệ Bảo suy đoán của mình, sau đó nói: "Có thời gian đó, ta thà đến bộ lạc nói thêm vài lời ngon ngọt với tiểu thư tả còn hơn!" Nghệ Bảo không khỏi theo thói quen phản bác: "Nói lời ngon ngọt thì có gì thú vị?

Dù sao thì bây-giờ-ngươi-cũng-có-làm-gì-được-nàng-đâu." "Sư huynh cũng cảm thấy vẫn còn ma nghiệt chưa bị trừ khử sao?" Thiếu niên Hạo tò mò nói: "Suy đoán này của sư huynh lại khá giống với suy đoán của sư phụ.

Nhưng sư phụ cảm thấy, ma nghiệt có thể đã bị quét sạch, nhưng lão ma đầu kia, e là sẽ không dễ dàng bị chém giết như vậy." Nghe thiếu niên Hạo nói thế, Ngô Sở liền tò mò hỏi: "Sư phụ nói thế nào?" "Sư phụ cũng không nói gì nhiều, chỉ nói là, trước khi nhìn thấy ngọn Tu Di Sơn kia, mọi thứ đều chưa có định số, ma đầu kia rất có thể đã sử dụng Thiên Tàm Hóa Kiển chi pháp, mê hoặc được tam tộc.

Cho nên mấy nguyên hội tiếp theo, đại địa Hồng Hoang chắc sẽ rất yên bình." Ngô Sở nghe vậy, liền cười nói: "Cho nên sư phụ chọn bế quan tu hành, còn hai người thì chọn ra ngoài du ngoạn thiên hạ?" Thiếu niên Hạo cười nói: "Cũng không thể coi là du ngoạn thiên hạ được!

Chỉ là đến chỗ sư huynh học hỏi thêm chút ít, tiện thể gần gũi với sư huynh... hắc hắc!" Ngô Sở đưa tay vỗ vỗ vai hắn, cười nói: "Nếu

cuối cùng ngươi không thêm tiếng cười hắc hắc kia vào thì ta đã tin rồi!

Ngươi là đến để thưởng thức mỹ thực của Tiểu Nguyệt Linh chứ gì!" Thiếu niên Hạo ho nhẹ một tiếng, gãi đầu, "Chủ yếu là sư muội chưa được nếm thử, cho nên...

Sư huynh biết đấy, đôi khi sư muội bướng bỉnh lên, sư đệ cũng không thể chiều theo ý nàng được." "Hy vọng lúc Dao sư muội ở đây, ngươi vẫn có thể nói ra được lời này." "Sư huynh, đừng mà!" Thiếu niên Hạo lập tức nhận thua, "Thôi được rồi, ta thừa nhận!

Là ta nói với sư muội rằng tay nghề nấu nướng của Tiểu Nguyệt Linh đã có bước tiến vượt bậc, sư muội không nhịn được.

Đương nhiên, chính ta cũng có chút nhớ nhung mỹ thực đó, tiện thể cũng muốn xem xem mình có cơ hội nâng cao tay nghề nấu nướng không..." Ngô Sở nghe vậy, ha ha cười nói: "Ta đùa thôi, xem ngươi sợ chưa kìa, sợ sư muội thế làm gì!

Đàn ông sao có thể sợ phụ nữ chứ?" "Sư huynh, lời này huynh có dám nói trước mặt Hậu Thổ tỷ tỷ và Thanh Khâu tỷ tỷ không?" "..." "Ha ha..." Hai huynh đệ bắt đầu làm tổn thương nhau.

Đàn ông, hà tất phải làm khó đàn ông!

Cuối cùng, bữa tiệc ở Đan Trương Sơn này, Ngô Sở vẫn đi.

Chương 369

Sau khi Thanh Khâu Ly và những người khác từ bộ lạc Hậu Thổ trở về, nàng liền nói với hắn: "Đi chứ!

Tại sao lại không đi?

Nghe nói bên Đan Trương Sơn có một loại chim nước tên là giao, rất ngon, chúng ta mang theo Tiểu Nguyệt Linh, cùng nhau đi nếm thử đi!

Về còn có thể mang một ít về nuôi, cũng không biết loại chim nước giao đó có giống chim nước ở chỗ chúng ta không." Trên hành lang lầu hai của đại điện, Hậu Thổ tiểu thư tả và Hồ tổ tả tả tựa vào lan can, hai khuỷu tay chống lên lan can gỗ, ưỡn vòng eo thon, để lộ cặp đào tròn trịa đầy đặn ẩn dưới lớp nghê thường vũ y một cách trọn vẹn.

Ngược lại, tiểu thư tả, một người thực sự mê ăn, lại không có biểu hiện gì, cuối cùng đã ở lại.

Dù sao Bạch Nguyệt vương cũng không mời nàng, nàng sao có thể tự hạ thấp thân phận đi theo chứ?

Ngược lại, thiếu niên Hạo và thiếu nữ Dao không có sự lo ngại như tiểu thư tả, mặt dày bắt Ngô Sở nhất định phải dẫn họ đi mở mang tầm mắt.

Dù sao thì náo nhiệt như thế này, họ đều chưa từng tham gia.

Thế là, Ngô Sở và Thanh Khâu Ly liền mang theo Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, cùng với ba tiểu đệ tử chuẩn bị mang ra ngoài cho biết thế sự, Hạo và Dao ham vui, cộng thêm một Lão Viên để làm việc vặt, một nhóm tám người một vượn, cưỡi mây đạp gió, bay về phía

Đan Trương Sơn.

Đan Trương Sơn, vừa là Thiên Mục Sơn ngày xưa, cũng không phải Thiên Mục Sơn.

Địa giới Thiên Mục Sơn ngày xưa bao gồm cả một dãy núi trong đó có Đan Trương Sơn.

Giống như địa giới Tử Ngọc Sơn nơi Ngô Sở và họ đang ở, Tử Ngọc Sơn được đặt tên theo linh căn Tử Ngọc Linh Nại, những nơi được bao phủ bởi đại trận tiên thiên hộ sơn của Tử Ngọc Linh Nại đều có thể được gọi là Tử Ngọc Sơn.

Nhưng địa giới Tử Ngọc Sơn rộng hàng chục vạn dặm, núi non trùng điệp, vô số đỉnh núi, ví dụ như ngọn núi được Ngô Sở đặt tên là Hoa Sơn, hay ngọn Quải Long Phong từng treo xác Thanh Long, đều là một trong vô số đỉnh núi của Tử Ngọc Sơn.

Đan Trương Sơn cũng là một trong vô số đỉnh núi thuộc địa giới Thiên Mục Sơn ngày xưa, chỉ là bọn họ từng bị Thiên Mục đạo nhân thống trị, nên không có danh tiếng.

Mãi cho đến khi Thiên Mục đạo nhân chết, Gia Kiện và Bạch Nguyệt xuất thân từ Đan Trương Sơn trở thành chủ nhân mới của Thiên Mục Sơn, địa giới Thiên Mục Sơn mới được đổi tên thành địa giới Đan Trương Sơn.

Khoảng cách giữa Đan Trương Sơn và Tử Ngọc Sơn còn xa hơn khoảng một nửa so với khoảng cách từ Tử Ngọc Sơn đến Thanh Khâu, Ngô Sở và họ đi thong dong, mất bốn năm năm.

Khi họ đến địa giới Đan Trương Sơn, Hạc Cửu đạo nhân chân hạc và Lão Ngưu đầu trâu đang canh giữ trên một ngọn núi thấp ở rìa ngoài cùng của địa giới Đan Trương Sơn đều thở phào nhẹ nhõm.

Nói đi cũng phải nói lại, thực ra họ mới từ Tử Ngọc Sơn trở về

không lâu, dù sao tu vi của họ có hạn, có thể an toàn trở về Đan Trương Sơn từ Tử Ngọc Sơn đã là được đồng đạo nể mặt rồi.

Giữa Tử Ngọc Sơn và Đan Trương Sơn có một số tán tu không đầu quân cho cường giả nào, đơn độc chiến đấu, tu vi của những tán tu này không mạnh lắm, không thích tụ tập, lại không có tư cách được cường giả để mắt đến, bình thường hành sự cũng khá kín đáo, nên tự nhiên sẽ không dễ dàng gây sự, nếu bị Đan Trương Sơn vây công thì chết lúc nào không hay.

Thực ra lần này Ngô Sở dẫn ba tiểu đệ tử ra ngoài đi dạo, ít nhiều cũng có ý muốn cho những tán tu ẩn náu xung quanh thấy được thực lực của Tử Ngọc Sơn.

Không nói đến thực lực cứng, chỉ riêng thực lực mềm này thôi cũng đủ kinh người rồi!

Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc đều có đệ tử của Tử Ngọc Sơn!

Hỏi các ngươi, có sợ không?

Thấy nhóm người Ngô Sở đến, Hạc Cửu liền dẫn Lão Ngưu cưỡi mây tiến lên, cúi người chắp tay, "Tiểu nhân Hạc Cửu (Lão Ngưu), ra mắt Tử Ngọc chi chủ..." Ngô Sở cười nói: "Các ngươi chỉ biết ta là Tử Ngọc chi chủ, lại không biết đặt vị Thanh Khâu chi chủ này ở đâu?" Hắn vừa nói, vừa chỉ vào Thanh Khâu Ly bên cạnh.

Hạc Cửu và Lão Ngưu nghe vậy, trợn mắt há mồm, hai chân mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống trước Thanh Khâu Ly, run rẩy nói: "Tiểu nhân có mắt không thấy chân tiên, tiền bối thứ tội, thứ tội..." Uy danh của Thanh Khâu chi chủ quá lớn, cho dù là vương của họ gặp mặt cũng phải cung kính gọi một tiếng 'tiền bối', huống chi là những sinh linh yếu ớt như họ.

Trước đó, những đồng đạo được phái đến Thanh Khâu mời vị

Thanh Khâu chi chủ này mang tin tức về là Thanh Khâu chi chủ đã ra ngoài du ngoạn, không có ở trong núi.

Vì vậy họ đều nghĩ rằng vị lão tiền bối này chắc sẽ không đến.

Nhưng ai ngờ, nàng lại đi cùng Tử Ngọc chi chủ.

Thanh Khâu Ly không có thói quen ra vẻ trước mặt những tiểu bối không đáng kể này, tùy tay phất tay áo, liền đỡ họ dậy, "Đứng lên đi!

Không biết không có tội!" Trước mặt người ngoài, Thanh Khâu Ly lại trở lại dáng vẻ cao ngạo lạnh lùng, hoàn toàn là một nữ thần cao cao tại thượng, không dám dễ dàng khinh nhờn.

Sự chuyển đổi khí chất tùy ý này không khỏi khiến người ta thầm tán thưởng.

Hạc Cửu và Lão Ngưu lại cúi người cảm tạ, sau đó vẫy tay về phía dưới, tức thì, mấy luồng yêu phong cuộn lên, nâng một đội nghi trượng từ trong rừng núi phía dưới bay lên.

Trong đội nghi trượng, có đủ loại hình thái sinh linh, có kẻ có hai tai mèo, có kẻ có một cái đuôi sóc, có kẻ lại có một đôi cánh bảy màu...

Nhìn từ ngoại hình của họ, nếu bỏ qua những đặc điểm dị dạng này, thực ra nhan sắc đều khá ổn.

Thậm chí có một số người vì những đặc điểm dị thường này mà lại có thêm một vẻ quyến rũ khác lạ.

Đương nhiên, Ngô Sở không phải loại người thích nhìn lung tung, phi lễ vật thị luôn là quy tắc mà hắn tuân theo.

Còn Nghệ Bảo có sở thích đặc biệt gì không, liên quan gì đến Ngô Sở hắn chứ?

Rõ ràng, những sinh linh này được chọn ra, đối phương hiển nhiên

đã cân nhắc đến một số thói quen thẩm mỹ của Ngô Sở và họ.

Mà người có thể làm được điều này, e là chỉ có Hạc Cửu đạo nhân chân hạc này thôi.

Những sinh linh hình thái khác nhau này, gõ la đánh trống, một bộ dáng nhiệt liệt hoan nghênh, khiến Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly họ đều không khỏi bật cười.

Ba tiểu gia hỏa tiểu hoàng long cũng toe toét miệng cười.

Hạo và Dao nhìn nhau, cũng đang cười lắc đầu. "Cũng không biết bọn họ học cái trò này từ thủy quân Đại Hà ở đâu, thật là..." Tiểu Nguyệt Linh có chút bất lực phàn nàn.

Tiểu hồ ly nhìn Ngô Sở, nói: "A Sở ca, bảo họ dừng cái này lại được không?

Nghe quen nhạc của Tử Ngọc Sơn chúng ta rồi, cái này quả thực là tạp âm." Ngô Sở không nói gì, nhưng Hạc Cửu nghe thấy lời này, lập tức vẫy tay cho đội nghi trượng dừng lại, sau đó cẩn thận hỏi: "Tiền bối, là họ đánh không đủ hay sao?

Đây đã là những người xuất sắc nhất của địa giới Đan Trương Sơn chúng ta rồi..." Ngô Sở đưa tay vỗ vai Hạc Cửu, cười nói: "Có lòng rồi, vậy mà có thể nghĩ ra cách này để chào đón chúng ta.

Nhưng không cần đâu, thứ này, Long tộc đều là học từ Tử Ngọc Sơn chúng ta.

Đối với chúng ta mà nói... vẫn là thôi đi!

Giải tán cả đi!" Hạc Cửu có chút lúng túng, nói: "Chuyện này, tiểu nhân thật sự không rõ.

Cái này, thực ra cũng là do Hắc nhị thủ lĩnh dạy chúng ta làm vậy." Ngô Sở nghi hoặc chớp mắt, "Hắc nhị thủ lĩnh lại là ai?" Vậy

mà lại hiểu rõ thẩm mỹ của họ như vậy, có chút kỳ lạ! "Hắc nhị thủ lĩnh chính là vị Hắc Bái đã dẫn thuộc hạ đến Tử Ngọc Sơn lúc trước." Nghe đến 'nhị thủ lĩnh' này, mọi người đều không khỏi nhìn về phía Ngô Sở, bởi vì họ đều biết, Ngô Sở ở bộ lạc Hậu Thổ cũng có danh xưng 'nhị thủ lĩnh'.

Bây giờ Hắc 'nhị thủ lĩnh' này, lại là thần thánh phương nào?

Nhưng Ngô Sở nghe đến con 'Hắc Bái' kia, lập tức nghĩ đến tên trung niên đạo nhân mặt chuột mày gian, rõ ràng trông như đầu heo mặt chuột, lại còn nói hắn là tướng mạo anh tuấn trong tộc sói.

Xem ra trí thông minh của con Hắc Bái kia quả thực không thấp!

Chương 370

Vậy mà có thể từ duyên gặp mặt một lần lúc trước mà nghĩ ra được quan điểm thẩm mỹ của Tử Ngọc chi chủ hắn, còn sắp xếp cả màn này, tâm tư thông suốt như vậy, khó trách có thể làm nhị thủ lĩnh.

Gã kia lúc trước có thể sống sung túc dưới trướng Gia Kiền, được phái đi thực hiện nhiệm vụ quan trọng như vậy, bây giờ lại có thể trở thành phó thủ của Bạch Nguyệt vương...

Xem ra lúc trước đã có chút xem thường con chuột yêu này rồi!

Hạc Cửu cúi người chắp tay, nói: "Các vị tiền bối, tiểu nhân đi trước một bước, đến thông báo cho Ngô vương đến nghênh tiếp các vị tiền bối, xin hãy thứ tội!" Thanh Khâu Ly hơi ngẩng đầu, nhìn về phía xa, lắc đầu nói: "Không cần đâu, vương của các ngươi đã biết chúng ta đến, đang trên đường tới rồi." Ngô Sở thấy vậy, liền nói: "Hạc tiểu hữu, hay là nhân lúc này, giới thiệu sơ qua cho chúng ta về tình hình địa giới Đan Trương Sơn của các ngươi đi!" Hạc Cửu nghe vậy, gật đầu, bắt đầu kể cho họ nghe về tình hình chung của Đan Trương Sơn.

Địa giới Đan Trương Sơn khác với Tử Ngọc Sơn và Thanh Khâu Đại Dã Trạch, đại trận hộ sơn ở đây khá sơ cấp, Thiên Mục đạo nhân lúc trước chỉ có một cây trung phẩm linh căn.

Sau này Bạch Nguyệt vương kế vị Thiên Mục đạo nhân, trở thành chủ nhân của Thiên Mục Sơn, lại theo tộc Kỳ Lân đi đánh trận, tình cờ có được một cây thượng phẩm linh căn...

Cứ như vậy, Đan Trương Sơn của họ mới coi như có đại trận hộ sơn của riêng mình.

Nhưng phạm vi mà đại trận hộ sơn này có thể bảo vệ cũng không lớn, chỉ khoảng chín vạn dặm vuông, hoàn toàn không thể bao phủ hết

địa giới Đan Trương Sơn của họ.

Đại trận hộ sơn cấp bậc này, Ngô Sở cũng có thể dễ dàng phá vỡ, huống chi là cường giả Đại La cảnh như Thanh Khâu Ly.

Mà tổng diện tích lãnh địa của mười tám lộ thủ lĩnh Đan Trương Sơn cộng lại đã vượt xa Tử Ngọc Sơn, thậm chí gấp mấy lần Tử Ngọc Sơn.

Thậm chí còn lớn hơn cả khoảng cách từ Tử Ngọc Sơn đến bộ lạc Hậu Thổ rất nhiều.

Cũng vì thế, trong tình huống không có trận pháp hộ sơn hỗ trợ, mặc dù Ngô Sở và họ đã được coi là đến vùng rìa của Đan Trương Sơn, nhưng vẫn phải bay một lúc nữa mới đến nơi.

Những điều Hạc Cửu nói với họ thực ra cũng không phải là bí mật gì, chuyện này, tùy tiện bắt một con tiểu yêu hỏi một chút là rõ.

E rằng với người chuyên chạy việc vặt như Hạc Cửu, bí mật biết được cũng có hạn.

Mọi người nghe Hạc Cửu giải thích, bay được mấy vạn dặm.

Đột nhiên, một bóng người cuộn lên một luồng hắc phong, dẫn theo một đám tiểu yêu, từ một ngọn núi đen trơ trọi phía dưới bay vọt lên.

Ngọn núi đó trơ trọi, trông có vẻ hơi hiểm trở, mấy ngọn núi xung quanh ngọn núi đó đều như vậy, có thể nói là đá lởm chởm, đỉnh núi kỳ lạ nhô lên.

Cùng với sự xuất hiện của con đại yêu này, tức thì cát bay đá chạy, hắc phong gào thét, cảnh tượng trông khá hoành tráng, trên không mây đen cuồn cuộn, một cảnh tượng mây đen che kín thành, so với bầu không khí tiên khí phiêu phiêu, tiên phong đạo cốt của Ngô Sở và họ, có vẻ hơi lạc lõng.

Lão Viên mặc hắc giáp, tay cầm tấn thiết côn, tiến lên hừ lạnh một tiếng, muốn ngăn chặn những luồng hắc phong đó.

Đương nhiên, động tác này thực ra chỉ là làm màu cho đối phương xem.

Dù sao gã kia cũng không cuộn hắc phong về phía Ngô Sở và họ.

Hạc Cửu vội vàng giới thiệu cho họ: "Vị này là A Phúc thủ lĩnh, là một trong mười tám vị thủ lĩnh của Đan Trương Sơn, ngọn Thiên Phúc Sơn kia chính là đạo trường của A Phúc thủ lĩnh..." A Phúc thủ lĩnh ra mắt hoành tráng, sau khi cảm nhận được khí tức Kim Tiên tỏa ra từ Lão Viên, liền thu lại vẻ ngạo khí, trở nên nghiêm túc. "A Phúc thủ lĩnh..." Hạc Cửu gọi một tiếng, muốn giới thiệu Ngô Sở và họ cho đối phương.

Kết quả vị thanh niên mặc áo đen, môi đen mắt đen, nhưng sắc mặt lại cực kỳ tái nhợt, khí tức có chút âm lãnh kia lại vẫy tay, "Ta biết các ngươi đang làm gì!" Hắn nói, nhìn về phía Ngô Sở, nói: "Chắc hẳn đạo hữu chính là Tử Ngọc Sơn chi chủ Bất Xuất Sơn Nhân đến chúc mừng Ngô vương rồi!

Bần đạo Phúc đạo nhân, nghe nói Bất Xuất Sơn Nhân cũng có tu vi Kim Tiên, không biết Bất Xuất đạo hữu có dám cùng ta một trận không?" Mọi người nghe vậy, không khỏi có chút kinh ngạc, đây là tin tức từ bao nhiêu năm trước rồi?

Hạc Cửu và Lão Ngưu bên cạnh, suýt nữa thì trợn lòi cả mắt ra.

Ngô Sở cụ thể mạnh đến đâu, họ không rõ lắm, nhưng tuyệt đối không chỉ là Kim Tiên!

Nếu chỉ là một Kim Tiên, vậy thì, Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc, dựa vào cái gì mà gửi đệ tử trong tộc đến tay hắn làm đệ tử của hắn?

Lão Viên nhếch mép, vẽ ra một nụ cười lạnh của binh vương, tấn

thiết côn trong tay rung lên, hừ lạnh nói: "Ngươi mà cũng muốn giao thủ với sư phụ ta?

Thắng ta trước rồi hãy nói!" "Chờ đã, chờ đã..." Hạc Cửu kêu lên, chạy đến trước mặt Phúc đạo nhân, mặt mày đau khổ, thấp giọng truyền âm nói: "A Phúc thủ lĩnh, ngươi đang làm gì vậy?

Ngươi có biết..." "Ngươi lui sang một bên trước đi!" Phúc đạo nhân tùy tay phất một cái, liền hất Hạc Cửu sang một bên.

Bộ dạng hoàn toàn không nghe khuyên này khiến mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Thiếu niên Hạo càng bật cười nói: "Gã này, làm sao mà sống được đến bây giờ vậy?" Ngô Sở lắc đầu, "Chắc là vừa thăng lên Kim Tiên, khiến tâm khí hắn trở nên cao ngạo rồi!

Lão Viên, ra tay nhẹ chút, chúng ta đến làm khách, không phải đến kết oán." Mặc dù là đối phương khiêu khích trước, giết hắn cũng không quá đáng, nhưng Ngô Sở cũng không phải loại người hiếu sát.

Hơn nữa khó khăn lắm mới có một tên ngốc chạy ra chọc cho họ vui vẻ một chút, cứ thế để người ta nhận cơm hộp, chẳng phải là rất không nể mặt sao? "Vâng!

Sư phụ!" Lão Viên đáp lời, vọt người lên, vung gậy sắt, đập về phía Phúc đạo nhân.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Lão Viên vung gậy sắt đến lúc đập xuống, chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Phúc đạo nhân chỉ kịp giơ tay vung ra một đạo huyền quang, liền thấy huyền quang đó lập tức bị gậy sắt đánh tan, sau đó gậy sắt liền đập trúng lòng bàn tay của đối phương.

Bốp!

Rắc...

Phúc đạo nhân sắc mặt đại biến, kêu thảm một tiếng, ôm tay, lập tức bay lùi lại.

Tiểu Hoàng Long che trán, lắc đầu thở dài, sau đó nói với tiểu Kim Phượng và tiểu Kỳ Lân: "Hai người các ngươi, sau này nếu ra ngoài du lịch, không được giống như hắn, nhất định phải đợi người ta nói xong, nghe xem người ta muốn nói gì trước, nếu không gây ra trò cười là chuyện nhỏ, nếu không cẩn thận mất mạng..." "Sư huynh thấy ta ngốc à?" Tiểu Kim Phượng bình tĩnh nhìn tiểu Hoàng Long.

Tiểu Hoàng Long nhìn tiểu Kim Phượng, ho nhẹ một tiếng, nói: "Ngươi, ta đương nhiên yên tâm!" Tiểu Kỳ Lân thì gật đầu nói: "Sư huynh yên tâm, ta thông minh lắm!" Tiểu Hoàng Long lặng lẽ bĩu môi, thầm nghĩ: Người không thể yên tâm nhất chính là ngươi rồi, ngươi cả ngày như một con ngốc chạy lung tung, nhìn thế nào cũng không giống người thông minh lắm! "Ngươi..." Phúc đạo nhân vừa mở miệng, liền thấy cây gậy sắt đen kịt kia lại đập thẳng vào đầu hắn.

Lần này hắn đã khôn ra, không trực tiếp dùng tay đỡ, mà né người đi.

Hắn cảm thấy với tu vi và tốc độ của mình, đánh không lại thì né chắc chắn không có vấn đề gì!

Tuy nhiên, hắn vẫn đánh giá thấp Lão Viên, và đánh giá quá cao tốc độ của chính mình.

Ngay khoảnh khắc hắn né người đi, cây gậy sắt kia vẫn rơi xuống lưng hắn.

Bốp...

Phụt...

Gậy sắt như mang theo thế ngàn quân, ầm ầm đập vào lưng Phúc

đạo nhân, giống như một ngọn núi khổng lồ ầm ầm đập vào người hắn, không chỉ khiến hắn choáng váng, mà ngũ tạng lục phủ trong cơ thể cũng như bị trọng kích, một ngụm máu tươi không nhịn được, trực tiếp phun ra. "Bớt giận, tiền bối bớt giận..." Hạc Cửu chỉ có thể cứng đầu kêu lên, ai bảo Lão Ngưu rụt cổ lại chứ!

Lão Viên không hề động lòng, nhìn về phía Phúc đạo nhân, mặc dù cú đập vừa rồi đã đủ cho gã này dưỡng thương một thời gian, nhưng một khi gã này vẫn không biết điều, tiếp tục ăn nói hỗn láo, thì không thể trách Lão Viên không giảng võ đức.

Lúc này, Ngô Sở nói: "Lão Viên, trở về đi!

Chương 371

Chắc hẳn vị Phúc đạo hữu này cũng đã hiểu tu vi của mình ở tầng thứ nào rồi." Lão Viên nghe vậy, hừ nhẹ một tiếng với Phúc đạo nhân, quay người đi về.

Phúc đạo nhân ôm ngực, một hơi suýt nữa thì không thở nổi.

Vừa rồi họ chỉ là thăm dò một chút, hắn còn chưa ra tay thật sự đâu!

Dù sao đường đường là cảnh giới Kim Tiên, lại dễ dàng bị đối thủ cùng cảnh giới áp chế như vậy, hắn sao có thể nhịn được.

Ban đầu hắn còn nghĩ, mình còn chưa thi triển thuật pháp nào cả!

Đợi hắn thở một hơi, sau đó sẽ nghiêm túc chiến một trận với đối phương.

Mặc dù tu vi của lão vượn này mạnh hơn hắn một chút, nhưng hắn tin, cho dù đối phương có mạnh đến đâu, thì cũng là cảnh giới Kim Tiên, chênh lệch không nên lớn như vậy!

Hắn hoàn toàn không biết, Lão Viên dùng cận chiến để giải quyết hắn, chính là muốn tốc chiến tốc thắng, làm sao có thể cho hắn thời gian thi triển thuật pháp, phát huy sở trường chứ!

Đây chính là ưu thế của việc tu luyện 《Cửu Chuyển Huyền Công》.

Nhưng cách làm của Lão Viên đánh hắn hai cái rồi lui, lại khiến hắn không thể nhẫn nhịn được!

Mà điều khiến hắn không chịu nổi nhất, chính là Hạc Cửu cứ liên tục xin lỗi đối phương.

Không phải chỉ là đề xuất giao đấu một chút thôi sao!

Có gì to tát đâu?

Bây giờ người bị thương là bản thủ lĩnh ta đây!

Ngươi lại đi xin lỗi đối phương, ngươi có mù không?

Nhưng chưa đợi hắn lên tiếng khiêu khích lần nữa, hắn liền sững sờ. "Để Thanh Khâu tiền bối chê cười rồi, A Phúc thủ lĩnh tính tình nóng nảy, nhưng không có ác ý, xin Thanh Khâu tiền bối và Bất Xuất tiền bối đừng chấp nhặt với hắn..." Tại hiện trường những tiểu yêu kia, cũng chỉ có Hạc Cửu dám mở miệng nói chuyện.

Những người khác, bao gồm cả những tiểu yêu mà Phúc đạo nhân mang đến, toàn bộ đều im như ve sầu mùa đông, không dám nói bậy.

Mà Phúc đạo nhân, cũng dần dần phản ứng lại.

Hả?

Thanh Khâu tiền bối?

Chẳng lẽ...

Ánh mắt Phúc đạo nhân lướt qua mặt thiếu nữ Dao và Thanh Khâu Ly, cuối cùng dừng lại trên mặt Thanh Khâu Ly, còn Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly thì bị hắn trực tiếp bỏ qua.

Bởi vì trong bốn người phụ nữ này, chỉ có vị này là cao ngạo nhất, có khí chất nhất, cũng có khí thế nhất.

Phúc đạo nhân mấp máy môi, "Thanh, Thanh Khâu chi chủ?" Trời ơi!

Tổ tông của tôi ơi, ngài cuối cùng cũng hiểu ra rồi sao?

Tâm trạng của Hạc Cửu lúc này chính là như vậy.

Nhưng lời này, hắn không dám nói, sợ bị đối phương đánh cho

một trận.

Hắn chỉ có thể oan ức giới thiệu Ngô Sở và Thanh Khâu Ly cho Phúc đạo nhân, dù sao xảy ra chuyện này, người tiếp đãi như hắn chắc chắn phải chịu trách nhiệm.

Mặc dù nguyên nhân sự việc hoàn toàn là do A Phúc thủ lĩnh quá ngốc, nhưng lý do này hắn lại không thể nói ra.

Nếu sau này cả hai bên đều muốn truy cứu trách nhiệm, hắn coi như xong đời.

Giới thiệu xong Ngô Sở và họ, Hạc Cửu liền có chút oán giận nhìn về phía Phúc đạo nhân, phảng phất như đang nói: Phúc thủ lĩnh à!

Đây không phải là ta không nói với ngài, là ngài trước đó không cho ta nói mà!

Phúc đạo nhân hai chân mềm nhũn, loạng choạng một cái, lại một ngụm máu tươi phun ra, trực tiếp từ trên đám mây ngã xuống, một bộ dạng bất tỉnh nhân sự.

Thấy bóng dáng quen thuộc trước mắt, Hạc Thối đạo nhân và ngưu đầu đạo nhân đều không khỏi ngẩn ra, sau đó liên tiếp cúi người bái lạy, "Tiểu nhân ra mắt chủ nhân Tử Ngọc!" Ngô Sở cười cười, nói: "Chúng ta đi thôi!" Thanh Khâu Ly cũng cười cười, tỏ ra khá hài lòng vì danh tiếng của mình có thể mang lại sự uy hiếp như vậy, sẽ không chấp nhặt với tên ngốc kia. "Thực sự vô cùng xin lỗi, vậy mà lại xảy ra chuyện như vậy..." Hạo và Dao họ cũng đang cười thầm, tin rằng chỉ cần đầu óc bình thường một chút, sẽ không xảy ra hiểu lầm như vậy, quả thực khiến người ta có chút dở khóc dở cười. "Ai!

Gã đáng thương, vậy mà lại bị dọa chết rồi!" Tiểu Kỳ Lân vẻ mặt tiếc nuối nhìn Phúc đạo nhân đang bị một đám tiểu yêu vây quanh, nhìn vẻ mặt lo lắng và bất lực của đám tiểu yêu, nó còn tưởng Phúc

đạo nhân bị dọa chết rồi!

Tiểu Hoàng Long nhìn tiểu Kỳ Lân, lại một lần nữa cảm thấy trí thông minh của tiểu sư đệ này đáng lo ngại.

Nhưng Phúc đạo nhân đang nằm trên mặt đất nghe thấy lời này, không nhịn được, lại phun ra một ngụm máu tươi, thầm mắng: Ta là bị trọng thương hôn mê, không phải bị dọa chết!

Ngươi mù à?

Ngô Sở chỉ cười cười, hỏi Hạc Cửu, "Vị Phúc thủ lĩnh kia, bản thể là sinh linh gì?

Dáng vẻ sao lại kỳ quái như vậy?

Một bộ dạng mất ngủ trường kỳ..." "..." Hạc Cửu có chút không hiểu 'mất ngủ trường kỳ' là gì.

Dù sao, đối với những sinh linh như họ, mặc dù tu vi không cao lắm, nhưng cũng hoàn toàn có thể không cần ngủ.

Đã không cần ngủ, thì lấy đâu ra mất ngủ chứ? "Bản thể của A Phúc thủ lĩnh là một con dơi khổng lồ cánh máu, có thể thông qua hút máu để tăng cường tu vi.

Ban đầu hắn còn chưa phải là thủ lĩnh, thủ lĩnh cũ của A Phúc thủ lĩnh, theo vương của chúng ta đi tham chiến, kết quả thủ lĩnh của A Phúc thủ lĩnh không trở về, sau đó A Phúc thủ lĩnh liền trở thành thủ lĩnh mới, gần đây tu vi được nâng cao, cho nên mới..." Dơi?

Gã kia không phải là con dơi đầu tiên của Hồng Hoang chứ!

Nếu thật sự như vậy, bây giờ đã có tu vi Kim Tiên cảnh, đến lúc sư phụ người giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, nếu hắn không chết, có phải cũng đã đến cảnh giới Đại La rồi không?

Dù sao bây giờ còn lâu mới đến lúc sư phụ người giảng pháp!

Con muỗi đầu tiên của Hồng Hoang, tu hành âm thầm trong biển máu không biết bao nhiêu năm, cuối cùng cũng có thể danh chấn Hồng Hoang, gã này nếu thật sự là con dơi đầu tiên của Hồng Hoang, vậy thì...

Nghĩ đến trên người con dơi mang theo nhiều bệnh độc như vậy, Ngô Sở luôn có một sự thôi thúc muốn tiêu diệt hắn cho xong.

Như vậy, có được coi là tạo phúc cho chúng sinh Hồng Hoang không?

Đợi nhóm người Ngô Sở đi xa, Phúc đạo nhân đang nằm trên đất, bị một đám tiểu yêu vây quanh khóc lóc om sòm, từ từ mở một mắt, "Khóc cái gì mà khóc, ta còn chưa chết!" Chỉ là khoảnh khắc vừa rồi, hắn cũng không nghĩ ra được cách nào để đối mặt cho phải, bởi vì hắn phát hiện, lúc trước hắn chân mềm nhũn, suýt nữa thì quỳ xuống trước mặt mọi người.

Chương 372

Để không mất mặt trước công chúng, hắn chỉ có thể giả vờ bị thương, phun máu, một đầu từ trên không trung ngã xuống.

Nhưng ai ngờ, lại bị một đứa nhóc phá hỏng.

Ta là bị trọng thương hôn mê, không phải bị dọa ngất!

Phúc đạo nhân âm thầm ngửa mặt lên trời thở dài, một bộ dạng 'sống còn gì vui'.

Dưới sự hộ tống của Hạc Cửu và Lão Ngưu, cùng với đội tiểu yêu nghi trượng, nhóm người Ngô Sở đã bay đi mấy trăm vạn dặm.

Sau đó, họ thấy Bạch Dạ Vương dẫn theo một đám yêu quái lớn nhỏ ra nghênh đón, từ xa đã chắp tay hành lễ với họ.

Sáu người dẫn đầu đồng thanh nói: "Bần đạo Bạch Dạ (Xích Liên, Bạch Thủy, Lục La, Châu Châu, Bảo Quân), ra mắt Thanh Khâu chi chủ, ra mắt Tử Ngọc chi chủ..." Ngô Sở biết rõ, thực ra họ đến là vì Thanh Khâu Ly, vị chủ nhân Thanh Khâu này.

Có lẽ họ có chút tò mò về hắn, vị chủ nhân Tử Ngọc Sơn có đệ tử là con cháu của ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân, nhưng chỉ dựa vào điểm này, có lẽ vẫn chưa đủ để họ phải liên kết đến nghênh đón hắn.

Dù sao thì tu vi của Ngô Sở, Bạch Dạ Vương hẳn là biết rõ, tuy hai người chưa từng giao đấu, nhưng ít nhất cũng đã từng gặp mặt.

Cho nên, với tu vi ít nhất cũng là Kim Tiên cảnh của họ, cho dù Ngô Sở có đệ tử là con cháu ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân, họ cũng sẽ vì lòng kiêu hãnh mà ngồi yên không động.

Nhưng có lẽ Bạch Dạ Vương cũng không dám chắc, Ngô Sở có thật sự yếu như vậy không.

Tuy nhiên, lần này gặp lại, Bạch Dạ Vương cảm thấy đối phương lúc trước rõ ràng đã che giấu tu vi thật sự, nếu không thì bây giờ sao có thể có khí tức Thái Ất cảnh được.

Bạch Dạ Vương hoàn toàn không tin, trong những năm tháng dài đằng đẵng mà gã từ Kim Tiên cảnh tăng lên Thái Ất cảnh, đối phương có thể từ Thiên Tiên cảnh trực tiếp thăng lên Thái Ất cảnh.

Đương nhiên, tâm tư này của gã không ai biết, gã cũng không hề để lộ ra, chỉ mỉm cười như đã hiểu rõ, rồi nói: "Năm tháng dài đằng đẵng không gặp, hai vị đạo hữu phong thái hơn xưa nhiều!" Khen họ một câu xong, gã lại chắp tay cúi người, nói: "Đa tạ hai vị đạo hữu đã nể mặt đến Đan Trương Sơn của bần đạo dự tiệc, bần đạo vô cùng cảm kích." Nói lời cảm tạ xong, gã liền làm người trung gian, giới thiệu mọi người với nhau.

Xích Liên là một thanh niên có mái tóc dài màu đỏ tím, tướng mạo có phần yêu dị, mang một cảm giác âm nhu không giống nam nhân, nói hắn là một tiểu thịt tươi cũng hoàn toàn không có vấn đề gì.

Ngô Sở biết, vị này chắc chắn là con mãng xà lớn ở Mãnh Sơn, tu vi cũng khá mạnh mẽ, mơ hồ toát ra khí tức Thái Ất cảnh.

Dù sao cũng là lão quái từng gặp mặt Thanh Khâu Ly. "Xích Liên ra mắt tiền bối, năm tháng dài đằng đẵng không gặp, phong thái tiền bối hơn xưa nhiều!

Thật hổ thẹn, năm tháng dài trôi qua, vãn bối cũng mới miễn cưỡng bước vào Thái Ất chi cảnh." Xích Liên nhìn về phía Thanh Khâu Ly, thần thái đó, phải nói là khiêm tốn đến mức nào thì có đến mức đó.

Đương nhiên, trong sự khiêm tốn ấy, nói không có một chút ngưỡng mộ cũng là nói dối.

Những người khác đều có thể nhìn ra, huống chi là Ngô Sở.

Tất cả những người đàn ông đang trong cơn yêu, khi đối mặt với kẻ có ý đồ với nửa kia của mình, khứu giác nhạy bén đó tuyệt đối là ở mức tối đa.

Nhưng Ngô Sở lại không thấy có gì to tát, dù sao gã này còn không bằng một con chó liếm gót, ít nhất chó liếm gót còn nói rõ tâm tư của mình ra.

Còn hắn, chỉ dám âm thầm thích trong bóng tối, thậm chí chút tình cảm này cũng phải cẩn thận che giấu.

Đương nhiên, có lẽ hắn nghĩ mình che giấu rất tốt, nhưng chỉ cần mắt không mù, về cơ bản đều có thể nhìn ra.

Chắc gã này cảm thấy tu vi mình thấp, không xứng với Thanh Khâu Ly chăng!

Sự tự ti này, Ngô Sở trước đây cũng từng có, rất hiểu tâm trạng của đối phương.

Đương nhiên, hiểu thì hiểu, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ ủng hộ đối phương.

Đối với việc này, Thanh Khâu Ly chỉ khẽ chau mày, rồi gật đầu nhẹ, cũng không nói gì thêm với vị xà tinh này.

Ngoài Bạch Dạ Vương và vị Xích Liên đạo nhân này, nam tu còn lại chính là vị Bảo Quân đạo nhân.

Bạch Dạ Vương không giới thiệu bản thể của y là gì, về cơ bản, khi mọi người giới thiệu người khác, đều không thể nói ra căn cước của người ta.

Rất nhiều sinh linh rất kỵ việc căn cước của mình bị người khác biết.

Nhưng xuất xứ thì về cơ bản đều sẽ nói.

Vị trung niên mặc đạo bào trắng, mặt như quan ngọc, khí chất nho nhã này chính là chủ nhân Bảo Quân Sơn, Bảo Quân đạo nhân, nằm ở phía tây Tử Ngọc Sơn, một người hàng xóm mà Ngô Sở vẫn luôn chê quá xa nên chưa đến thăm hỏi, khí tức trên người cũng là Thái Ất cảnh.

Cho nên nói, những sinh linh có thể sống sót sau cuộc thanh tẩy của tam tộc lúc đầu, và sau đó là đại chiến tam tộc, không có ai là đơn giản cả.

Bạch Thủy, Lục La và Châu Châu, cả ba vị đều là nữ tu sĩ.

Bạch Thủy là chủ nhân Bạch Thủy, tuy không biết bản thể là vật gì, nhưng từ lớp vảy bảy màu mỏng mịn trên trán là có thể nhìn ra, đây rất có thể là một con cá.

Nàng có tu vi Kim Tiên đỉnh phong, không biết có đầu quân cho Long tộc không.

Nhưng Bạch Thủy gần Đại Hà như vậy, nếu không đầu quân, e rằng cũng không chống lại được việc bị đối phương thanh tẩy!

Trừ phi nàng đầu quân cho Kỳ Lân tộc.

Sinh linh dưới nước đầu quân cho Kỳ Lân tộc cũng là chuyện bình thường, vì trong vương tộc Kỳ Lân, cũng có một nhánh Thủy Kỳ Lân chưởng quản thủy vực.

Lục La, chủ nhân Lục Hồ, mặc váy lụa màu xanh biếc, có một mái tóc dài màu xanh nõn chuối, và một cặp đồng tử màu lục hiếm thấy, mang lại một cảm giác mỹ lệ khác thường.

Nàng hẳn là một gốc thực vật thành tinh, tu vi còn mạnh hơn cả chủ nhân Bạch Thủy, có khí tức Thái Ất cảnh.

Châu Châu còn lại thì có cảm giác hơi xù xì, đôi môi và hốc mắt cho Ngô Sở cảm giác có vài phần tương tự với Phúc đạo nhân đã gặp trước đó.

Chỉ là của Phúc đạo nhân là màu đen, còn vị này là màu tím.

Đây là một con yêu tinh nhện, có vẻ quyến rũ và yêu diễm giống như Xuân Thập Tam Nương.

Nhưng tu vi cũng chỉ ở cấp Kim Tiên đỉnh phong mà thôi.

Trước mặt những sinh linh này, Ngô Sở vẫn rất tự tin, cho dù trong số họ có ẩn giấu hóa thân của ma nghiệt, hắn cũng không hề sợ hãi.

Ngô Sở cũng giới thiệu sơ qua về Hạo và Dao, nói rằng họ là đạo hữu từ phương xa của mình, gần đây đang làm khách ở Tử Ngọc Sơn, nên cùng đến góp vui.

Họ cũng cảm nhận được khí tức Thái Ất cảnh từ Hạo và Dao, tự nhiên không dám coi thường hai người này, lại một phen tâng bốc lẫn nhau.

Sau đó, Ngô Sở lại giới thiệu bốn vị đệ tử của mình.

Khi họ thấy Lão Viên, con vượn trắng có tu vi Kim Tiên này lại là đệ tử ký danh của đối phương, ai nấy đều không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Phải biết rằng, tu vi Kim Tiên, ở khu vực lân cận này, không hề thấp.

Chủ nhân Bạch Thủy và chủ nhân Chu Sơn cũng chỉ có tu vi Kim Tiên mà thôi.

Mặc dù Kim Tiên của họ mạnh hơn Kim Tiên của Lão Viên không ít.

Chương 373

Chủ nhân Tử Ngọc này, có đức hạnh và tài năng gì mà có thể làm sư tôn của đối phương?

Vô hình trung, Ngô Sở lại ra vẻ một phen!

Sau khi mọi người giới thiệu lẫn nhau, Ngô Sở ra hiệu cho Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, hai người liền lấy ra quà mừng đã chuẩn bị từ sớm, tặng cho Bạch Dạ Vương.

Quà tặng tự nhiên cũng không phải thứ gì quá quý giá, Thanh Khâu Ly tặng một món thượng phẩm linh bảo do chính nàng luyện chế, còn Ngô Sở thì dứt khoát lấy ra một quả Tử Ngọc Linh Văn Nại.

Thứ này vạn năm có thể thu hoạch một lần...

Đúng vậy, ở đây dùng từ 'liền', vì ở thời đại Hồng Hoang này, vạn năm thực sự không phải là dài. "Đa tạ hai vị đạo hữu hậu tặng, bần đạo xin nhận!" "Không ngờ chủ nhân Tử Ngọc lại có cao đồ như vậy, thật khiến người ta ghen tị!" Mọi người cùng nhau bay đến Đan Trương Sơn, chủ nhân Bảo Quân Sơn đến bên cạnh Ngô Sở, bắt chuyện thân mật.

Lời này không sai, mọi người đều không nghĩ ngợi mà gật đầu phụ họa.

Một sinh linh Thái Ất cảnh, lại có một đệ tử Kim Tiên cảnh, tương lai vị đệ tử này vượt qua sư phụ cũng không phải là không thể, đúng không?

Mà điều khiến họ càng cảm thấy không thể tin nổi là, địa vị giữa Ngô Sở và Thanh Khâu Ly dường như là bình đẳng.

Rõ ràng chỉ có tu vi Thái Ất cảnh, khi đối mặt với chủ nhân Thanh

Khâu Đại La cảnh, lại có thể tùy ý như vậy, mối quan hệ này có chút đáng sợ nha! "Lúc trước bần đạo và Tử Ngọc đạo nhân cũng từng gặp mấy lần, nhưng không ngờ, khi bần đạo bế quan ra, chỉ nghe tin Tử Ngọc đạo nhân đã qua đời..." Bảo Quân đạo nhân vừa nói vừa liếc nhìn tiểu hoàng long sau lưng hắn, điều này khiến Ngô Sở có chút không hiểu, cũng không biết gã này thật sự muốn kết thân với hắn, hay là đang chế giễu hắn?

Dù sao chủ nhân Tử Ngọc chết dưới tay Long tộc, mà hắn bây giờ lại nhận con cháu Long tộc làm đệ tử...

Ngô Sở lắc đầu khẽ thở dài, nói: "Lúc trước khi Tử Ngọc đạo hữu đạo tiêu, từng nhờ bần đạo thay y giữ Tử Ngọc Sơn ba nguyên hội, nay kỳ hạn đã qua từ lâu, nhưng không thấy y trở về, nghĩ lại lúc trước y cũng chỉ là an ủi bần đạo một chút mà thôi.

Đạo sinh trở ngại mà dài, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra những tai nạn không ai mong muốn, thật khiến người ta thổn thức." Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly đều không khỏi liếc nhìn Ngô Sở, bởi vì, nếu họ nhớ không lầm, A Sở ca của họ lúc trước nói là hộ vệ Tử Ngọc Sơn cho Tử Ngọc đạo nhân một lượng kiếp.

Mặc dù một lượng kiếp dài bao lâu, họ cũng không rõ.

Chỉ biết lúc trước khi hung thú tàn phá Hồng Hoang, có người gọi đó là hung thú lượng kiếp, khoảng thời gian đó dài đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Lần này đến lượt Bảo Quân đạo nhân có chút ngẩn ngơ, y mơ hồ cảm thấy trong lời nói của Ngô Sở có một tia uy hiếp, nhưng cũng không biết có phải thật không.

Lúc này, Thanh Khâu Ly dường như chê bay như vậy quá chậm chạp và nhàm chán, liền phất tay áo, dùng pháp lực bao bọc mọi người lại, bao gồm cả những tiểu yêu đi cùng Bạch Dạ Vương.

Sau đó Thanh Khâu Ly thi triển thuật Tụ Lý Càn Khôn, trong nháy mắt thu tất cả mọi người vào trong tay áo, rồi lại thi triển thuật Càn Khôn Na Di.

Chỉ trong chớp mắt, mọi người đã xuyên qua mấy trăm vạn dặm, đến không trung trên Đan Trương Sơn.

Mấy vị đạo nhân thấy vậy, vừa kinh ngạc nhìn nhau, vừa không khỏi tán dương thuật pháp thông thiên triệt địa này của Thanh Khâu Ly.

Ngô Sở thì thầm bĩu môi, nếu không phải mọi người đều không đánh lại nàng, thì với hành động vừa rồi đem tất cả mọi người nhét vào tay áo, chắc chắn sẽ bị đánh cho một trận. "Sư huynh, đây là thuật Tụ Lý Càn Khôn của Dương Mi lão tổ và thuật Càn Khôn Na Di của Càn Khôn lão tổ sao?" Hạo mang theo nghi hoặc, nhìn về phía Ngô Sở, truyền âm hỏi.

Ngô Sở khẽ gật đầu, hỏi: "Sao thế?

Các ngươi không biết thần thông này à?" Thiếu niên Hạo khẽ lắc đầu, "Sư phụ chưa từng dạy chúng ta những thần thông này, nhưng có thấy sư phụ thi triển qua.

Nhưng đây dù sao cũng là thần thông của người khác, ta cũng không dám mong cầu..." Ngô Sở không lộ vẻ gì, mỉm cười truyền âm: "Không sao, quay về sư huynh dạy các ngươi.

Ngoài hai thuật này, còn có thuật Âm Dương Thần Luân của Âm Dương lão tổ nữa!" Hạo có chút lo lắng nói: "Những vị lão tiền bối đó, sẽ không có ý kiến gì chứ?" "Nếu chuyện này cũng để ý, vậy ngươi quá coi thường những lão tiền bối đó rồi!" "..." Hai sư huynh đệ lặng lẽ nói chuyện, theo Bạch Dạ Vương hạ xuống mây, đến một ngọn núi đá trơ trụi, trên đỉnh núi có một động phủ.

Trên cửa động phủ, dùng chữ viết Hồng Hoang viết ba chữ lớn – Dạ Vương Động.

Tại sao không phải là 'sào' mà là 'động', Ngô Sở cũng không biết.

Ai biết được con chim Bạch Dạ Vương này lại ở trong động mà không phải tổ chim chứ!

Nhưng động phủ trông lại vô cùng hùng vĩ, cửa động rộng rãi cao lớn, ước chừng cánh cửa đá này đã cao mấy chục trượng, mọi người đứng trước nó, trông vô cùng nhỏ bé.

Bạch Diệp Vương có thể trong mấy nguyên hội này đã bước vào cảnh giới Thái Ất, cho thấy căn cơ và nội tình của hắn đều không tồi.

Có lẽ những tiểu yêu này không quan trọng, nên Bạch Dạ Vương không giới thiệu với mọi người.

Đi vào động phủ, có thể thấy phía trên đường hầm được khảm vô số minh châu, chiếu sáng con đường hầm không được ngay ngắn này một cách dị thường.

Đi được mười mấy trượng, không gian bên trong đột nhiên thay đổi, trở nên rộng rãi hơn, đường kính trong động ước chừng có mười mấy dặm, vòm động cao ít nhất cũng trăm trượng.

Trên vòm động, vô số nhũ đá rũ xuống, hơn trăm viên minh châu như những vì sao phân bố lộn xộn trên đá.

Nhìn kỹ sẽ thấy, đó thực ra là một tòa tinh đấu trận pháp.

Đương nhiên, tòa tinh đấu trận pháp này không phức tạp, số lượng tinh thần cũng chỉ có một trăm lẻ tám viên, phù hợp với số Thiên Cang Địa Sát.

So với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mà Thiên Đế Đế Tuấn tương lai suy diễn ra, trận này còn không đáng gọi là tiểu vu, kém quá

xa.

Mặc dù Ngô Sở chưa từng thấy qua Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nhưng nghĩ cũng biết, trận cơ của tòa tinh đấu đại trận đó có đến hàng vạn cái, lại phụ trợ bằng sức mạnh của ức vạn thần ma, nghĩ thôi cũng biết, tòa đại trận đó đồ sộ, phức tạp đến mức nào, đâu phải tòa tiểu trận này có thể so sánh được.

Cũng không biết tòa trận pháp này là do Bạch Dạ Vương tự mình lĩnh ngộ, hay là học từ nơi khác.

Trong động phủ này, còn trồng một số linh thực vật, mặc dù những cây linh thực vật này không cao lớn, nhưng sự hấp thụ linh khí và tỏa ra hương thơm của chúng lại thêm một chút ấm áp cho động phủ, làm phai nhạt đi không ít khí tức túc sát vốn có trong động.

Tuy nhiên, trong đám linh thực vật đó, có một mảng nhỏ thực vật nấm màu tím như pha lê đã thu hút sự chú ý của Ngô Sở.

Thực tế, đó không phải là nấm, mà là một loại hoa.

Không chỉ Ngô Sở phát hiện ra chúng, mà cả những người bên cạnh hắn cũng phát hiện ra.

Tiểu Nguyệt Linh thậm chí còn âm thầm truyền âm hỏi Ngô Sở, "A Sở ca, huynh có thấy đám nấm màu trắng pha tím, trông trong suốt như pha lê trong bụi hoa không?

Trông có vẻ ngon lắm đó!

Hay là lát nữa chúng ta nói với Bạch Dạ Vương kia..." "..." Ngô Sở nhìn kỹ, âm thầm đáp lại: "Đó không phải là nấm, hẳn là một loại hoa, nhưng loại hoa này có chút quá kỳ lạ..." Lúc này, Nghệ Bảo trong cơ thể hắn nói: "Những bông hoa trông giống pha lê đó, hẳn là Thủy Tinh Lan trong truyền thuyết, còn được gọi là U Linh Hoa, mặc dù trông không hoàn toàn giống." Nghệ Bảo vừa nói, vừa đưa cho hắn

một tấm ảnh trong đầu, thực ra tấm ảnh này là tìm từ trong ký ức của Ngô Sở.

Quả nhiên, sau khi xem ảnh, Ngô Sở liền cảm thấy, đó hẳn là U Linh Hoa.

Nghệ Bảo lại nói: "Loại hoa này cho ta cảm giác không tốt lắm, hình như có chút ma khí sót lại, chắc chắn từng bị ma khí xâm thực." Ngô Sở ngẩn ra, thầm hỏi: "Ý của ngươi là, ở đây quả nhiên có ma nghiệt?" "Khó nói, có lẽ là do lão ma đầu để lại khi xâm thực Gia Càn lúc trước!" Thế là, Ngô Sở âm thầm truyền âm cho Thanh Khâu Ly, "Tả, cẩn thận một chút, Đan Trương Sơn này có lẽ thật sự có vấn đề!

Mặc dù Bạch Dạ Vương này không bị ma khí xâm thực, nhưng trong động của gã lại có khí tức ma khí sót lại, có lẽ là do ma khí xâm thực Gia Càn lúc trước để lại." "Sao mà biết được?" Thanh Khâu Ly không lộ vẻ gì, âm thầm truyền âm. "Nghệ Bảo nói cho ta, nói là trong những bông hoa đó có ma khí sót lại.

Mặc dù không cảm nhận được khí tức ma khí trên người Bạch Dạ Vương, nhưng trên Đan Trương Sơn này, có lẽ có sinh linh bị ma khí ô nhiễm.

Cũng có thể luôn có phân thân của ma đầu ẩn nấp ở đây." Thanh Khâu Ly khẽ gật đầu, âm thầm đề cao cảnh giác.

Chương 374

Trong động phủ, bố trí hàng trăm chỗ ngồi.

Vị trí trung tâm có một bệ đá cao rộng, trên bệ đá cũng đặt mấy cái bàn án.

Vô số tiểu yêu gợi cảm mặc đồ mát mẻ, trên người vẫn còn giữ lại một chút đặc trưng của thú loại, đang ra ra vào vào trong động phủ, bận rộn bày biện hoa quả linh nhưỡng.

Dưới lời mời của Bạch Dạ Vương, mọi người lần lượt đến bệ đá ngồi xuống.

Có lẽ không ngờ Ngô Sở sẽ dẫn theo Hạo và Dao đến, nên bàn án chuẩn bị có chút không đủ, Bạch Dạ Vương lại tạm thời lệnh cho tiểu yêu thêm mấy vị trí.

Dù sao bên Ngô Sở, ngoài ba tiểu đệ tử ra, những người còn lại tu vi kém nhất cũng là Kim Tiên cảnh, hoàn toàn có tư cách ngồi ngang hàng với họ.

Không thể để một Kim Tiên đường đường, lại đứng một bên nhìn được!

Nếu thật sự làm vậy, Bạch Dạ Vương e rằng ngay cả ngủ tối cũng không yên.

Về phần ba tiểu đệ tử kia, mặc dù tu vi rất bình thường, nhưng thân phận lại khác, hơn nữa trong đó còn có một tiểu kỳ lân, đó là con cháu vương tộc mà họ theo đuổi.

Sau khi họ ngồi xuống, các tiểu yêu bên dưới cũng lần lượt ngồi theo.

Những tiểu yêu đó, ngoài mười tám thủ lĩnh của Đan Trương Sơn,

còn có rất nhiều đến từ nơi khác, chỉ là chưa gia nhập Đan Trương Sơn.

Nhưng khi biết Bạch Dạ Vương thăng cấp Thái Ất cảnh, chuẩn bị mở tiệc lớn ở Đan Trương Sơn, họ cũng đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt mà đến góp vui.

Chuyện tặng quà chúc mừng này, nhiều khi đi người ta cũng chưa chắc biết, nhưng ai mà không đi, người ta về cơ bản trong lòng đều rõ.

Những sinh linh chưa gia nhập Đan Trương Sơn như họ, cũng sợ bị Đan Trương Sơn tính sổ sau này.

Bàn án mới đặt xong, Tiểu Hoàng Long và những người khác cũng ngồi xuống, nhìn những món hoa quả mật ngọt mà các yêu tinh dâng lên, Tiểu Hoàng Long và Tiểu Kỳ Lân đều thầm bĩu môi, vẻ mặt khá khinh thường, chỉ có Tiểu Phượng Nghi không động thanh sắc, cầm một quả lên nếm thử.

Điều này cũng không trách họ được, dù sao, ở Tử Ngọc Sơn, những thứ này chỉ có thể coi là đồ ăn vặt bình thường của họ, thậm chí coi là đồ ăn vặt cũng sẽ được Tiểu Nguyệt Linh và những người khác trang trí một cách độc đáo, ví dụ như bọc một lớp đường tương.

Còn bây giờ, ngoài một ít hoa quả, không còn gì khác, điều này khiến họ có chút không thể chấp nhận được.

Đây mà cũng gọi là yến tiệc?

Ngô Sở thì để Nghệ Bảo âm thầm cảm ứng khí tức xung quanh, xem trong số những người đang ngồi, có ai bị ma khí ô nhiễm mà không tự biết không.

Thực ra không cần Ngô Sở dặn, Nghệ Bảo đã bắt đầu âm thầm chú ý rồi.

Chuyện đả kích tội ác ma nghiệt, sự tích cực của Nghệ Bảo còn cao hơn Ngô Sở nhiều.

Bảo tỷ xã hội của chúng ta, đó là sứ giả của chính nghĩa, khắc tinh của ma nghiệt!

Bên kia, Bạch Dạ Vương nhìn một vòng bên dưới, phát hiện trong số mười tám thủ lĩnh dưới trướng, lại có người chưa đến, thế là sắc mặt lập tức tối sầm lại.

Nhưng ngại có khách ở đây, gã cũng không tiện nổi giận trước mặt mọi người, đành phải truyền âm cho tiểu yêu ngoài động, bảo chúng đến Phúc Sơn tìm vị A Phúc thủ lĩnh kia.

Ngô Sở khẽ gật đầu, nói: "Chuyện này ta biết rồi, về việc có đi hay không, còn phải xem tình hình, các ngươi cứ về nói với Bạch Diệp Vương như vậy!

Hắn vốn nghĩ rằng với tốc độ của mình, không nói là vượt qua nhóm khách mời của Ngô Sở, nhưng đi theo sau họ từ xa chắc chắn không thành vấn đề.

Kết quả là càng bay càng nhanh, càng bay càng xa, hắn mới dần phát hiện, hình như mình lại đánh giá cao bản thân quá rồi, đối phương lúc này đã sớm không biết bay đi đâu mất.

Hắn đâu có ngờ Thanh Khâu Ly chê bay chậm, trực tiếp thi triển thuật Càn Khôn Na Di chứ!

Kết quả là khi vị A Phúc thủ lĩnh này đến được Dạ Vương Động, trong động phủ, rượu đã qua không biết bao nhiêu tuần, đã có sinh linh bắt đầu tặng quà chúc mừng Bạch Dạ Vương.

Thấy vậy, A Phúc thủ lĩnh mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thầm kêu khổ không ngớt, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra?

Sao yến tiệc lại bắt đầu sớm vậy?

Thăng cấp lên cảnh giới Thái Ất mà đã ra vẻ 'ai cũng biết đến', có phải là hơi quá rồi không?

Kết quả là bên cạnh có đồng đạo nhỏ giọng hỏi hắn, "A Phúc, sao ngươi bây giờ mới đến?

Sắc mặt của Vương vừa rồi không được tốt lắm đâu..." A Phúc khóe miệng co giật, sắc mặt càng thêm tái nhợt, khẽ thở dài: "Ta nói trước đó ta chạy đi khiêu chiến vị chủ nhân Tử Ngọc kia, ngươi có tin không?" Kết quả là vị đồng đạo kia trực tiếp bật cười, nếu không phải hoàn cảnh không thích hợp, hắn đã phải phá lên cười ha hả rồi.

Khiêu chiến chủ nhân Tử Ngọc?

Chẳng phải là điên rồi sao!

Thấy bộ dạng của đối phương, A Phúc liền biết suy nghĩ của đối phương rồi, liền hỏi: "Các ngươi đều chuẩn bị quà gì cho Vương rồi?" Họ đang âm thầm nói chuyện phiếm ở đây, Ngô Sở và Thanh Khâu Ly cũng đang lặng lẽ trò chuyện. "Không ngờ chỉ là đột phá tu vi một chút thôi, mà lại có thể nhận quà như thế này.

Tả, hay là lát nữa chúng ta cũng tổ chức một bữa tiệc, mời đông đảo khách mời, ngồi chờ nhận quà?" Mặc dù biết rõ Ngô Sở đang nói đùa, nhưng Thanh Khâu Ly vẫn không nhịn được mà lén liếc xéo hắn một cái, âm thầm truyền âm: "Ngươi muốn đắc tội với tất cả mọi người thì cứ thử đi." Tuy nhiên, nàng không biết rằng, hành động nhỏ này của nàng đã bị Xích Liên, người vẫn luôn âm thầm chú ý đến nàng, nhìn thấy.

Xích Liên chỉ cảm thấy tim như bị dao đâm một nhát, đau!

Biểu cảm tinh vi đó, phảng phất như đang nói: A!

Nữ thần mà ta thầm thương trộm nhớ đang liếc mắt đưa tình với một kẻ khác, ta phải làm sao đây?

Cùng với việc số người tặng quà tăng lên, đủ loại quà tặng xuất hiện, Ngô Sở liền cảm thấy, việc Bạch Dạ Vương muốn tổ chức yến tiệc này, hoàn toàn có thể hiểu được.

Thử nghĩ xem, tổ chức một bữa tiệc như thế này, nhiều người tặng quà như vậy, tuy những món quà này trông rất bình thường, nhưng chỉ cần có một món đồ tốt, chẳng phải là đã lời rồi sao?

Mà thứ gã bỏ ra, chỉ là một ít hoa quả và rượu đơn giản mà thôi, lời chắc!

Hạ phẩm linh bảo không hiếm thấy, trung phẩm linh bảo cũng thỉnh thoảng có thể thấy, thậm chí còn là cấp tiên thiên.

Đương nhiên, những người có thể tặng trung phẩm tiên thiên linh bảo, đều là cấp Kim Tiên hoặc Thái Ất.

Quà tặng của Xích Liên, Bạch Thủy và những người khác chính là những thứ như vậy.

Còn như Ngô Sở, tặng linh quả linh thực vật thì càng nhiều hơn.

Đương nhiên, những linh quả mà những sinh linh đó tặng, không có loại nào có thể sánh được với Tử Ngọc Linh Nại.

Cuối cùng, đến lượt thuộc hạ của Bạch Dạ Vương bắt đầu tặng quà.

Trong số những thủ lĩnh này, còn có một người từng gặp Ngô Sở, đó là gã hổ hán tên Ô Hàm.

Nhiều năm trôi qua, gã này vẫn còn sống, tu vi cũng đã có Kim Tiên chi cảnh, quả thực cũng coi như có vận may nhất định.

Chỉ là điều khiến Ngô Sở không ngờ là, vị hổ hán Ô Hàm này lại là người cuối cùng xuất hiện để tặng quà, và món quà của hắn cũng đặc biệt nhất.

Bởi vì hắn tặng, là một nữ tử, cũng không biết nữ tử này là yêu quái gì, dung mạo đó là vô cùng xuất chúng, thân hình uyển chuyển, trước lồi sau vểnh không nói, ngũ quan cũng cực kỳ lập thể, hốc mắt khá sâu, đôi mắt trông vừa đen vừa to, thậm chí còn mang chút phong tình dị vực.

Chương 375

Điều này khiến Ngô Sở nhớ đến Bàn Địch, người có phong tình dị vực nhất trong tam mỹ Tây Vực, nhưng nếu nói về độ tinh xảo, thì nữ yêu trước mắt này còn tinh xảo hơn, đẹp đến mức không thể tả nổi.

Nhưng Ngô Sở lại rất bình tĩnh, dù sao bốn nữ tử ngồi bên cạnh hắn, không ai thua kém nàng, hai con hồ ly tinh lớn nhỏ càng hơn chứ không kém.

Nhưng những sinh linh khác không dám nhìn thẳng vào Thanh Khâu Ly và mấy người họ, nhưng không phải là không dám nhìn nữ tử này, một số tiểu yêu tu vi thấp, ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc.

Thấy tình hình này, Bạch Thủy và mấy nữ tu sĩ khác đều khẽ chau mày.

Bạch Dạ Vương vốn đang rất vui vẻ, khi thấy sắc mặt của họ, cũng thu lại vẻ vui mừng trên mặt, nhíu mày nói: "Ô Hàm, nữ tử này từ đâu đến?" Ngô Sở cũng nhìn Ô Hàm, mày khẽ nhíu lại, hắn luôn cảm thấy người phụ nữ xinh đẹp này có gì đó không ổn, nhưng lại không nói ra được cái không ổn đó rốt cuộc ở đâu. "Đây là em gái ta, Ô Mị!" Nữ tử này thật sự là em gái của gã hổ hán đó?

Chỉ vì câu nói này mà đám ham ăn này khá là động lòng, ngay cả tiểu đầu bếp Tiểu Nguyệt Linh cũng nóng lòng muốn thử.

Gã thô lỗ đó, sao có thể có một người em gái tinh xảo như vậy chứ?!

Nhưng, khi vị Ô Mị kia nằm rạp xuống đất, hóa thành hổ đen, ngẩng cổ gầm lên, mọi người liền không thể không tin đây chính là một con hổ cái.

Ngô Sở nhìn về phía Thanh Khâu Ly, âm thầm truyền âm: "Tả, có giả không?" Thanh Khâu Ly không động thanh sắc đáp lại: "Khó nói!

Ta cũng không tiện dùng thần thức trực tiếp đi dò xét lai lịch của người ta.

Nhưng chỉ dựa vào luồng khí tức kia mà nàng tỏa ra, quả thực có chút tương tự với vị hổ hán kia.

Sao?

Ngươi nghi ngờ nữ tử này có vấn đề?" Ngô Sở khẽ gật đầu không thể nhận ra, sau đó âm thầm hỏi Nghệ Bảo, câu trả lời của Nghệ Bảo cũng tương tự như Thanh Khâu Ly.

Hơn nữa so với Thanh Khâu Ly, Nghệ Bảo càng có thể chấp nhận một người đàn ông vì thăng tiến mà làm ra hành động tặng em gái.

Loại tra nam này, nó đã thấy nhiều rồi.

Mặc dù đều là thấy trong một số tác phẩm điện ảnh.

Chỉ là nhìn thần sắc của những yêu quái xung quanh, ngoài Bạch Thủy và Lục La, mấy Kim Tiên hoặc Thái Ất này, những yêu quái khác dường như đều không thấy có gì kỳ lạ, tựa như đã quen với việc này, điều này khiến Ngô Sở có chút khó hiểu.

Lẽ nào sinh linh Hồng Hoang thuần phác, bây giờ đã quen với chuyện này rồi sao?

Mọi người không phải nên khinh bỉ hành vi dâng em gái của hổ hán Ô Hàm sao? "A Sở cảm thấy có gì đó không ổn sao?

Nghệ Bảo nói thế nào?" "Tả, ngươi không cảm thấy Ô Hàm này đem em gái làm quà tặng người khác, rất quá đáng sao?" Thanh Khâu Ly ngẩn ra, âm thầm đáp lại: "Điều này có gì kỳ lạ?

Kẻ yếu dâng lên lòng trung thành của mình cho kẻ mạnh, thậm chí

là tất cả những gì mình có, ở mảnh đất Hồng Hoang này, không phải rất bình thường sao?

Lấy Thanh Khâu của ta mà nói, ngươi nghĩ vì sao ta phải để tộc hồ gia nhập tam tộc?

Nếu không đồng ý, ngươi nghĩ Thanh Khâu chúng ta có thể tự mình sống yên ổn sao?" "..." Nghe những lời này của Thanh Khâu Ly, Ngô Sở liền hiểu ra, nguyên nhân lúc trước Thanh Khâu Ly muốn ôm đùi lão tổ sư phụ.

Thậm chí có thể nói, lúc trước Thanh Khâu Ly kết giao với hắn, cũng không phải không có ý định gián tiếp ôm đùi sư phụ của hắn từ chỗ hắn.

Chỉ là ý định ôm đùi này, dần dần biến vị, biến thành như bây giờ.

Và từ lời nói của Thanh Khâu Ly có thể nghe ra, ở mảnh đất Hồng Hoang này, hành động dâng em gái của hổ hán Ô Hàm, hoàn toàn là chuyện bình thường nhất.

Bạch Thủy và Lục La cùng các nữ tu khác cảm thấy khinh bỉ, ít nhiều có chút ý nghĩa đồng loại tương tàn.

Từ sắc mặt của Bạch Dạ Vương, Ngô Sở có thể thấy được, gã này thực ra cũng khá động lòng, chỉ là trước mặt mọi người, gã có chút không tiện mà thôi.

Cho nên, ai nói sinh linh trong tu hành nhất định không có sắc tâm?

Chỉ là phải xem đối phương đẹp đến mức nào mà thôi.

Nếu ném Ô Mị này đến Trái Đất, tin rằng chỉ cần là một người đàn ông bình thường, chín mươi chín phần trăm đều sẽ động lòng, một phần trăm còn lại sẽ không tiếc vì nàng mà điên cuồng. "Khụ!" Bạch Dạ Vương khẽ ho một tiếng, nói với Ô Hàm: "Nể tình ngươi đã theo bản vương nhiều năm, lần này coi như xong, không có lần sau!"

Ô Hàm thở phào nhẹ nhõm, gượng gạo gật đầu.

Nhưng Ô Mị kia lại mở miệng nói: "Vương của ta sao lại nói vậy?

Lẽ nào Ô Mị ngưỡng mộ uy danh của Vương, muốn hầu hạ bên cạnh Vương, cũng có sai sao?

Ô Mị cảm thấy Vương là đại anh hùng đỉnh thiên lập địa, nên mới nghĩ ra cách này, muốn làm cho Vương vui vẻ một chút, không ngờ..." Nói đến đây, Ô Mị liền bắt đầu thút thít, không ai có thể liên tưởng một 'nữ tử yếu đuối' như vậy với con hổ cái trước đó.

Nghe những lời này của nàng, thậm chí rất nhiều tiểu yêu đều cảm thấy Bạch Dạ Vương thật quá đáng.

Bạch Dạ Vương dường như cũng không ngờ, sự việc lại thành ra như vậy, mặt già không khỏi đỏ lên.

Đám tiểu yêu kia thấy vậy, liên tiếp kêu lên đuổi theo Phúc đạo nhân. "Nếu Vương không thích Ô Mị, vậy Ô Mị cũng không còn cầu xin gì khác, chỉ muốn dâng lên một điệu múa cho Vương, sau đó tự trục xuất khỏi Đan Trương Sơn là được, hu hu hu..." Các yêu quái nhìn nhau, lặng lẽ nhìn về phía Bạch Dạ Vương.

Ngô Sở thấy cảnh này, liền nhìn về phía Thanh Khâu Ly, thầm hỏi: "Tả, con hổ cái này có phải đang thi triển mị thuật với mọi người không?" Thanh Khâu Ly khẽ lắc đầu, "Đó là bẩm sinh, nếu là thi triển thuật pháp, chắc chắn sẽ có đạo vận dao động, trong nháy mắt có thể cảm nhận được." Nàng vừa nói vừa liếc nhìn Ngô Sở, ánh mắt lưu chuyển, mị ý thiên thành, khiến lòng Ngô Sở không khỏi nóng lên, "Tả, ngươi đừng như vậy!" Thanh Khâu Ly âm thầm cười khúc khích, "Đây là người ta bẩm sinh mà!

Không có cách nào cả!" "..." Không có cách nào là giả, vì nàng rất dễ dàng có thể thu lại vẻ quyến rũ đó, thậm chí vừa rồi khi nàng

phóng ra vẻ quyến rũ với hắn, những người khác đều không phát hiện ra.

Ngô Sở đoán rằng, Hồ tổ tả tả làm vậy, là muốn nói với hắn, đừng có nhìn lung tung những cô em gái lẳng lơ khác, nếu muốn nhìn, nhìn nàng là được rồi!

Bạch Dạ Vương lại ho nhẹ, sau đó nghiêm mặt nói: "Ô Mị sao lại nói vậy, Đan Trương Sơn lớn như vậy, lẽ nào lại không có cho ngươi một miếng ăn sao?

Vừa rồi là bản vương hiểu lầm thiện ý của hai huynh muội, nếu ngươi giỏi múa, vậy hôm nay nhân cơ hội này, hãy múa một khúc cho mọi người xem đi!" Hắn nói xong, còn liếc nhìn Thanh Khâu Ly.

Thực tế, có Thanh Khâu Ly ở đây, Bạch Dạ Vương đối với điệu múa của Ô Mị không ôm quá nhiều hy vọng, thậm chí có cảm giác xấu hổ 'múa rìu qua mắt thợ'.

Hồ ly Thanh Khâu giỏi múa, ở mảnh đất Hồng Hoang này, cũng là nổi danh.

Một khúc Thiên Hồ Vũ, từng khiến không biết bao nhiêu sinh linh say đắm.

Mặc dù Bạch Dạ Vương chưa từng tận mắt chứng kiến, nhưng ít nhiều cũng đã nghe nói.

Vì trên Đan Trương Sơn này, có không ít tiểu yêu từng được chứng kiến.

Tất cả những tiểu yêu từng chứng kiến, sau đó đều không nói được đó là cảm giác gì, chỉ biết điệu múa đó, đẹp đến mức khiến họ say mê, nếu có thể, họ hoàn toàn không muốn tỉnh lại.

Ô Mị ngừng tiếng thút thít, đứng dậy uyển chuyển đi về phía bệ đá.

Dáng đi, tiếng chuông đeo leng keng, bộ diêu khẽ lay, dải lụa bay phấp phới, hương thơm lan tỏa.

Thiết kế của y phục cũng rất tinh tế, chia làm hai mảnh trên dưới, vừa vặn để lộ ra vòng eo thon gọn, eo hông uốn lượn, dễ dàng câu đi hồn phách của không ít tiểu yêu.

Chương 376

Ngô Sở lặng lẽ nhìn yêu tinh mang phong tình dị vực này, bên tai truyền đến tiếng chế giễu của tiểu hồ ly, "Đồ không biết xấu hổ!" Ngô Sở nghiêng đầu nhìn nàng một cái, rồi lại liếc nhìn mọi người một lượt, phát hiện mọi người đều không có phản ứng gì, mới biết, tiểu hồ ly đây là chuyên nói cho hắn nghe. "Tâm hồn yêu cái đẹp, ai cũng có.

Người ta chỉ là phô bày vẻ đẹp của mình ra cho mọi người thưởng thức, ngươi còn mắng người ta như vậy, quá không nể mặt rồi." Ngô Sở âm thầm truyền âm cho nàng, khuyên nàng làm hồ ly phải lương thiện.

Kết quả tiểu hồ ly đáp lại một câu: "A Sở ca lẽ nào không nghe ra em nói ai sao?" "Nghe ra rồi!

Cho nên ta mới bảo ngươi đừng nói người ta như vậy mà!" "..." Tiểu hồ ly tức nghẹn.

Ngô Sở nói rồi liếc nhìn đám tiểu hoàng long, thấy ba tiểu gia hỏa cũng đang ngây người nhìn cô nàng hổ kia, liền truyền âm cho chúng: "Ba đứa bây, quay mặt đi!" Trẻ con mà xem vũ điệu quyến rũ gì chứ!

Bạch Yêu Vương này cũng thật là, rõ ràng biết ở đây còn có trẻ con mà lại không bảo thuộc hạ của mình thu liễm một chút, không có chút tâm công đức nào cả.

Đối mặt với vẻ mặt nghiêm túc của Ngô Sở, đám tiểu hoàng long ngoan ngoãn làm theo, để khỏi bị gã sư phụ vô lương này lấy đủ loại lý do ra đánh cho một trận.

Nghĩ đến cảm giác bỏng rát khi que cời lửa rơi xuống mông, cả ba tiểu gia hỏa không khỏi rùng mình.

Thấy ba tiểu gia hỏa hành động như vậy, không ít yêu quái đều che miệng cười khẽ, một số khác lại khó hiểu nhìn Ngô Sở, không hiểu vì sao hắn lại đối xử với đệ tử nhà mình như vậy.

Theo bọn họ thấy, chẳng phải chỉ là xem một mỹ nhân nhảy múa thôi sao, có gì mà không được xem?

Nhưng đối mặt với ba tiểu gia hỏa đến từ tam tộc này, tất cả sinh linh đều không dám dễ dàng trêu chọc chúng.

Trước đó khi Bạch Yêu Vương giới thiệu nhóm Ngô Sở với chúng yêu, bọn họ đã thực sự bị dọa cho một phen, đối với vị chủ nhân Tử Ngọc Sơn này, càng thêm bội phục sát đất.

Lúc này, tiếng nhạc vang lên, giai điệu khá vui tươi.

Tấu nhạc là đám yêu tinh đã nghênh đón nhóm Ngô Sở trước đó, không ngờ bọn họ cũng biết diễn tấu.

Ô Muội theo điệu nhạc vui tươi này mà uốn éo vòng eo thon nhỏ của mình, nhảy một lúc, nàng ta liền giơ cao hai tay, với tần suất cực nhanh, lắc hông.

Ngô Sở và tiểu hồ ly, bao gồm cả Tiểu Nguyệt Linh, khi nhìn thấy động tác này đều không khỏi kinh ngạc đến ngây người.

Thanh Khâu Ly cũng híp đôi mắt hồ ly lại, nhìn về phía Ngô Sở.

Tiểu hồ ly càng khẽ hừ với Ngô Sở: "A Sở ca giao du thật là rộng rãi nhỉ!" Ngô Sở có chút cạn lời, mày nhíu chặt, cảm thấy có lẽ chỉ là trùng hợp.

Dù sao thì vũ điệu như múa bụng này cũng đâu phải độc quyền của Tử Ngọc Sơn nhà hắn.

Biết đâu đây là do người ta tự mình vô tình nghiên cứu ra thì sao!

Mà đám yêu quái dưới đài lại nhao nhao hò hét cổ vũ.

Cùng với sự chuyển động của Ô Muội, những vật trang sức trên người va vào nhau, phát ra tiếng leng keng, dần dần hội tụ thành một khúc nhạc du dương, khiến đám yêu quái xung quanh cũng trở nên điên cuồng.

Đúng lúc này… "Là huyễn thuật, cẩn thận!" Thanh Khâu Ly đột nhiên hét lên, âm thanh vang vọng trong thức hải của Ngô Sở.

Nhưng đúng lúc đó, hai bóng người đột nhiên hành động.

Một bóng người từ bên ngoài động phủ lao vào với thế sét đánh, nhắm thẳng vào Thanh Khâu Ly.

Bóng người còn lại thì ra tay ngay tại chỗ, mục tiêu chính là ba tiểu gia hỏa đã quay mặt đi.

Bóng người ra tay tại chỗ chính là Ô Muội kia. "Biết rồi, có Nghệ Bảo ở đây!" Giữa tiếng hét của Thanh Khâu Ly, Ngô Sở vừa đáp lại, vừa nháy mắt phải với Hạo và Dao, thuật phá huyễn được kích hoạt, lập tức khiến hai người thoát khỏi huyễn thuật.

Hai người hoàn hồn, lập tức bảo vệ bên cạnh tiểu hồ ly và Tiểu Nguyệt Linh.

Ngô Sở không đi cứu ba tiểu gia hỏa kia, vì Thanh Khâu Ly đã ra tay, nàng chắn trước mặt ba đứa nhỏ, bàn tay ngọc khẽ vung, Nhật Nguyệt Thần Luân hiện ra.

Tay áo còn lại khẽ phất, lập tức thu ba đứa nhỏ vào trong tay áo.

Mọi chuyện diễn ra chỉ trong nháy mắt.

May mà bọn họ đã sớm có cảnh giác. "Ở trước mặt bản tọa mà thi triển huyễn thuật, thật nực cười như múa rìu qua mắt thợ!" Thanh Khâu Ly châm chọc Ô Muội một câu, kết quả phát hiện, đối phương dùng tay không đập lên Nhật Nguyệt Thần Luân, lại có thể đánh ra vài vết nứt.

Đòn tấn công của cường giả cảnh giới Đại La tự thân mang theo hiệu ứng khuấy động trật tự Đại Đạo, kình khí do sự dao động của trật tự Đại Đạo này lan ra tứ phía, lập tức quét bay những yêu quái đang ngồi trên đài cao bị huyễn thuật mê hoặc, cả tòa động phủ cũng rung chuyển theo.

Giờ phút này, bọn họ mới tỉnh lại từ huyễn thuật, từng người kinh hãi thi triển độn thuật, chạy trốn khỏi Yêu Vương động này, sợ chỉ chậm một chút là có họa sát thân.

Thậm chí bao gồm cả chủ nhân của Yêu Vương động này, Bạch Yêu Vương.

Những tiểu yêu dưới đài cao càng như vậy, chúng yêu bị kình khí kia quét qua, không phải phun máu bay ra ngoài thì cũng lập tức nổ tung, ra đi cực kỳ an tường.

Lúc này, vị A Phúc thủ lĩnh kia cũng đang trên đường vội vã đến Đan Trương Sơn.

Thấy vậy, Thanh Khâu Ly lại châm chọc: "Hóa ra trước đó đều là giả vờ, đường đường là cường giả Đại La, lại có thể vì việc này mà quỳ xuống trước kẻ yếu, ngươi đúng là mặt dày thật." Ô Muội không trả lời, chỉ hừ lạnh, công kích trong tay không ngừng, chỉ là khi ra tay lần nữa, ánh sáng từ đòn tấn công đã tràn ngập khí tức ma đạo.

Hoàn toàn là tư thế 'ta không giả vờ nữa, ta lật bài ngửa, ta chính là ma'.

Mà ở phía bên kia, Nghệ Bảo trong cơ thể Ngô Sở thì vươn ra mấy sợi thần liên công đức, lao về phía bóng đen đang bắn tới Thanh Khâu Ly.

Bóng đen và kim quang va chạm, kim quang lại bị đánh bật ngược trở lại trong nháy mắt.

Sóng khí do dao động của trật tự Đại Đạo tạo ra lại một lần nữa quét ra, trong phút chốc, đất rung núi chuyển, cả tòa động phủ dưới sự càn quét của sóng khí này, rơi xuống vô số đá vụn.

Nghệ Bảo hét lên: "Là gã kia, trong tay hắn cũng có chí bảo!" Nghe thấy lời này, Ngô Sở hít một hơi khí lạnh.

Phải biết rằng, trên mảnh đất Hồng Hoang này, độ hiếm có của tiên thiên chí bảo, cũng giống như phượng hoàng và kỳ lân sau đại kiếp Long Phượng vậy.

Ngô Sở biết cũng chỉ có mấy món đó thôi.

Mà người này... là hắn!

Ngô Sở phát hiện ra, gã này chính là ma đầu có tướng mạo yêu dị đã truy sát Phượng Tịch lúc trước, cuối cùng bị cờ Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng trong tay hắn dọa cho chạy mất dép.

Lúc này, trong tay hắn cầm một cây hắc thương, nụ cười yêu dị mà bình thản: "Lần trước trong tay không có chí bảo, không phá được kiện cực phẩm linh bảo kia của ngươi, nhưng bây giờ..." Hắn không để ý đến những yêu quái lớn nhỏ đang tháo chạy, mà chỉ khẽ nâng cây hắc thương trong tay, chỉ thẳng vào Ngô Sở, khóe miệng mang theo một tia chế nhạo: "Đến đây!" Ngay khi tên ma đầu có tướng mạo yêu dị kia mở miệng nói chuyện, Ngô Sở đã lôi hết gia tài của mình ra, mặc hắc long giáp, cờ Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng ném cho thiếu niên Hạo, tay cầm Ngũ Hành Chân Linh Càn Khôn Kiếm, linh cữu hắc quan đập về phía Ô Muội.

Trong chốc lát, tử khí ngút trời, như thủy triều đen, cuốn về phía Ô Muội. "Sư huynh..." Thiếu niên Hạo nhận lấy cờ Hạnh Hoàng, gọi một tiếng.

Ở phía bên kia, Ô Muội kia lại không sợ tử khí, lại dùng tay không

vung quyền, một quyền đã đánh bay hắc quan ra ngoài, được Thanh Khâu Ly đỡ lấy, nhưng dải lụa trong tay Thanh Khâu Ly cũng như tia chớp màu tím, bắn về phía Ô Muội.

Chương 377

Ngô Sở sắc mặt nghiêm túc, đầu cũng không ngoảnh lại nói: "Hạo, Dao, hai đứa bảo vệ Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Vũ, tự mình cẩn thận một chút, cây hắc thương trong tay gã kia là một món chí bảo." Nghe thấy lời này, sắc mặt Hạo và Dao cũng trở nên ngưng trọng.

Tuy rằng trên người họ có cực phẩm linh bảo, nhưng chí bảo... bọn họ cũng muốn có lắm chứ!

Ngô Sở thở ra một hơi, nhìn về phía thanh niên có tướng mạo yêu dị, hỏi: "Lần trước hỏi ngươi là thần thánh phương nào, ngươi không dám nói, bây giờ nói được rồi chứ!

Cây thương trên tay ngươi, hẳn là chí bảo bạn thân Thí Thần Thương của giáo chủ các ngươi nhỉ!

Giáo chủ các ngươi chết rồi sao?" Nghe những câu hỏi này của Ngô Sở, sắc mặt thanh niên yêu dị lập tức lạnh xuống: "Lại dám bất kính với giáo chủ, xem ra chỉ có thể đưa ngươi về biển máu thôi!" "Xem ra tên ma đầu đó quả nhiên chưa chết!" Ngô Sở chế giễu, "Một kẻ đến tên cũng không dám tiết lộ, cũng dám nói ra những lời không biết xấu hổ như vậy, ngươi muốn làm ta cười chết ở đây sao?" Thanh niên yêu dị khẽ hừ một tiếng, nâng thương hóa thành một luồng ô quang, liền lao về phía Ngô Sở, vừa nói: "Nhớ kỹ, kẻ chém giết ngươi, là đại hộ pháp Ma giáo, Ba Tuần!" Ngô Sở nghe vậy, suýt nữa buột miệng một tiếng 'vãi cả chưởng'.

Ma Vương Ba Tuần!

Vậy Ô Muội kia...

Xem ra Ô Muội này, rất có thể chính là Thiên Phi Ô Ma của Ma Vương Ba Tuần.

Chẳng trách nàng ta có thể biến mình thành một con hổ, mà người khác lại không thể dễ dàng nhìn thấu.

Rõ ràng, Ô Ma này cũng giống như Ba Tuần, cũng là một cường giả cảnh giới Đại La.

Còn Ô Muội, muội muội nhà ngươi ấy!

Ngô Sở vừa chửi thầm vừa cầm kiếm đứng thẳng, mắt trừng trừng nhìn cây Thí Thần Thương trong tay thanh niên yêu dị hóa thành một con hắc long, cuốn theo trật tự Đại Đạo, lao về phía mình.

Hai cường giả cảnh giới Đại La, một người trong tay còn cầm một cây chí bảo, còn bên mình tuy có không ít cực phẩm linh bảo, cũng có một món chí bảo, nhưng cường giả chỉ có một người.

Chẳng trách đối phương lại có vẻ có chỗ dựa nên không sợ hãi như vậy.

Suy nghĩ của Ngô Sở xoay chuyển cực nhanh, nghĩ xem có nên dùng phân thân của Lão Tổ sư phụ hay không.

Nghe nói cây thương này, ngay cả Thánh nhân cũng có thể giết, có thể thấy hung uy của nó mạnh đến mức nào.

Nhưng Thí Thần Thương có thể giết Thánh nhân, chắc chắn là lúc ở trong tay ma đầu La Hầu, hơn nữa cũng không phải là thời kỳ này.

Dù sao thì thời kỳ này, ngay cả Thánh nhân còn chưa có!

Mà món chí bảo này ở trong tay Ba Tuần, chắc chắn không thể phát huy ra thực lực như vậy được.

Ầm...

Kim quang và hắc long va chạm, trật tự Đại Đạo bị khuấy động, sóng khí cuộn trào ra bốn phía, cả tòa động phủ trong nháy mắt bị sóng khí mang theo dao động Đại Đạo này cuốn sập xuống.

Cờ Hạnh Hoàng rung động, từng đóa kim liên xoay tròn, chặn lại sóng khí do dao động Đại Đạo mang đến, đồng thời bắn bay những tảng đá vụn kia, sau đó cuốn lấy tiểu hồ ly và Tiểu Nguyệt Linh, cùng với Hạo và Dao, Lão Viên, lao ra khỏi động phủ giữa đống đá vụn, đến khu vực an toàn bên ngoài.

Trận chiến giữa các cường giả cảnh giới Đại La, sức phá hoại của nó, có thể thấy được phần nào.

Chỉ một đòn, động phủ của Bạch Yêu Vương này, cứ như vậy sụp đổ.

Nhưng lúc này Đan Trương Sơn đã không còn sinh linh nào sống sót, tất cả sinh linh sống sót đã sớm bỏ chạy khi trận chiến bắt đầu, bao gồm cả Bạch Yêu Vương.

Lúc này Bạch Yêu Vương và mấy người Bạch Thủy Chi Chủ, đã chạy xa hơn trăm vạn dặm, quay đầu nhìn về phía Đan Trương Sơn, mọi người vẫn còn vẻ sợ hãi. "Ô Muội kia rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Còn có người đàn ông đột nhiên xuất hiện kia nữa..." Xích Liên mặt đầy lo lắng, nhưng rất nhanh lại tự an ủi mình, "Với tu vi của Thanh Khâu tiền bối, cho dù đánh không lại đối phương, chạy trốn chắc là không có vấn đề gì chứ!" Nàng ta vừa nói, vừa nhìn về phía Bạch Yêu Vương.

Những người khác cũng như vậy, dường như Bạch Yêu Vương có thể cho họ một lời giải thích.

Bạch Yêu Vương rất vô tội, "Bản vương cũng muốn biết là chuyện gì đây!

Ai ngờ nữ tử kia lại mạnh mẽ như vậy, hơn nữa còn ẩn náu ở Đan Trương Sơn của bản vương..." Bạch Thủy Chi Chủ nói: "Có

phải mục tiêu ban đầu của nữ tử kia là Bạch Yêu Vương ngươi, chỉ là sau khi nhìn thấy đệ tử tam tộc, đột nhiên thay đổi mục tiêu không?" Lục La lắc đầu nói: "Sao có thể?

Nữ tử kia là tồn tại có thể giao thủ với Thanh Khâu tiền bối, rõ ràng là cảnh giới Đại La, đối phó với Bạch Yêu đạo hữu, cần gì phải phiền phức như vậy?" Tuy lời này dễ làm người ta xấu hổ, nhưng tuyệt đối là lời nói thật.

Bạch Yêu Vương cũng không thể không thừa nhận, đúng là lý lẽ này.

Lúc này, Bảo Quân đạo nhân nói: "Vấn đề bây giờ là, hai người đó, vì sao lại muốn đối phó với đệ tử tam tộc?

Hay là bọn họ vốn đã có thù với Bất Xuất đạo hữu?

Sau khi biết Bạch Yêu đạo hữu mời Bất Xuất đạo hữu, liền bày ra sát cục này, nhằm tiếp cận Bất Xuất đạo hữu.

Các vị nghĩ xem, nếu hôm nay Thanh Khâu đạo hữu không có ở đây, Bất Xuất đạo hữu có thể may mắn thoát nạn không?" Xích Liên lắc đầu, "E là không được, tu vi của gã kia tương đương với chúng ta, làm sao có thể địch lại cường giả Đại La?

Chỉ khổ cho Thanh Khâu tiền bối, phải một mình đối mặt với hai người..." Tri Chu Tinh Châu Châu nhìn mọi người, hỏi: "Bây giờ phải làm sao?" Mọi người nghe vậy, lại nhìn về phía Bạch Yêu Vương.

Bạch Yêu Vương trong lòng khổ sở!

Sau trận này, Đan Trương Sơn của hắn, còn có thể tồn tại không?

Vừa rồi chạy quá nhanh, yêu quái lớn nhỏ ở Đan Trương Sơn càng chạy toán loạn, hắn là yêu vương đương nhiên chạy nhanh nhất, cảnh tượng xấu hổ này, rõ ràng đã bị mọi người nhìn thấy.

Cứ như vậy, sau này làm sao còn lãnh đạo được đội ngũ ngày xưa?

Đạo trường bị hủy, uy nghiêm của mình trước mặt thuộc hạ mất hết, bữa tiệc này... ai có thể thảm hơn ta!

Bạch Yêu Vương trầm mặc, trong lòng lặng lẽ rơi lệ.

Nếu mọi thứ có thể làm lại từ đầu, mình nhất định sẽ không cao ngạo như vậy nữa!

Nhất định! ...

Ầm ầm ầm...

Tận sâu trong bầu trời xa xôi, phảng phất có tiếng sấm rền rĩ vọng tới.

Trật tự Đại Đạo bị khuấy động, chấn động do dao động mang lại khiến lòng người run rẩy.

Nhìn Thanh Khâu Ly và Ô Ma đấu pháp, tiện tay một đòn là có thể khuấy động dao động Đại Đạo, giơ tay lên là có thể dễ dàng đánh nát một ngọn núi, linh bảo và linh bảo va chạm, núi sông đại địa chạm vào là vỡ, đụng vào là sụp, phảng phất như bã đậu.

Lại nhìn xem trận giao thủ giữa Ba Tuần và Nghệ Bảo, sức phá hoại gây ra còn kinh khủng hơn cả Thanh Khâu Ly và Ô Ma.

Thấy những cảnh này, Ngô Sở liền cảm thấy, lúc trước khi Thập Nhị Tổ Vu đánh Nhiên Đăng, bọn họ căn bản không hề dùng toàn lực.

Chương 378

Nếu không, Tử Ngọc Sơn của hắn, e là vài chiêu đã bị họ san bằng rồi.

Cho dù có hộ sơn đại trận bảo vệ, e cũng vậy thôi. "Nghệ Bảo, sao rồi?

Có cần ta dùng đạo phân thân này của lão tổ không?" Thấy Nghệ Bảo vì công đức hao tổn mà chửi bới om sòm, Ngô Sở chỉ cảm thấy vừa bực vừa buồn cười.

Cũng không biết công đức chí bảo của nhà người khác tiêu hao có phải là công đức không, công đức chí bảo này của mình, quả thực chính là kẻ ăn công đức!

May mà bản thân Nghệ Bảo giống như một con chuột hamster biết tích trữ lương thực, nếu không thì cho dù có công đức chí bảo mạnh hơn nữa đưa cho hắn, cũng không dùng được! "Không cần!

Ta không tin ta không bằng được món ma đạo chí bảo này." Nghệ Bảo đã nổi nóng, rõ ràng có chút mất trí.

Nhưng Ngô Sở cũng hiểu, mình giữ lại phân thân của lão tổ chính là một lớp bảo hiểm, tên ma đầu kia còn chưa hiện thân đâu!

Cũng không biết lần này có phân thân của lão ma đầu đến không. "Bảo à!

Dẫn hắn lên tận sâu trong bầu trời mà đánh đi!

Cứ đánh như thế này nữa, Trấn Nguyên Tử lão ca chắc phải khóc mất, sức phá hoại của món ma đạo chí bảo này, mẹ nó quá mạnh rồi." Chỉ trong chốc lát, dưới sự giao thủ của họ, lấy ngọn núi Đan Trương Sơn đổ nát này làm trung tâm, núi sông đại địa trong vòng mấy vạn

dặm đã trở nên tan hoang.

Rất khó tưởng tượng, lúc đầu khi tam tộc chi tổ giao thủ với lão ma đầu kia, sức phá hoại gây ra cho đại địa phương tây rốt cuộc lớn đến mức nào.

Thanh Khâu Ly và Ô Ma kia đã hóa thành hai luồng lưu quang, va chạm trên bầu trời.

Mỗi một lần va chạm, trật tự Đại Đạo đều sẽ rung chuyển theo, trong vòng mấy vạn dặm, trật tự Đại Đạo hóa thành từng sợi thần liên phù văn, không ngừng ẩn hiện lấp lóe.

Dưới sự va chạm của đại đạo pháp tắc này, những thần liên trật tự này khuấy động thiên địa vạn vật, sau đó thiên địa vạn vật dưới dao động của những thần liên trật tự này, lần lượt tan rã.

Có thể nói, ở trung tâm giao chiến của hai bên, gần như không có sinh vật nào có thể sống sót, trừ phi tu vi cùng cấp bậc với họ, nếu không chỉ có một con đường chết.

Đây là lần đầu tiên Ngô Sở thực sự cảm nhận được, sức phá hoại mà các cường giả cảnh giới Đại La toàn lực ra tay gây ra cho phương thiên địa này lớn đến mức nào.

Nhân lúc mọi người đang liên tiếp dâng lễ chúc mừng, A Phúc lặng lẽ lén lút đến chỗ ngồi của mình.

Ma Vương Ba Tuần thấy vậy, tưởng Ngô Sở định chạy, liền hừ lạnh nói: "Chạy đâu!" Hắn biết, thứ mà Ngô Sở có thể dựa vào cũng chỉ là món công đức chí bảo kia thôi.

Trong tình huống hắn đang cầm Thí Thần Thương, Ngô Sở không thể nào là đối thủ của hắn. "Xem thương!" Thí Thần Thương mang theo hung uy ngút trời, như một tia chớp, cuốn theo đại đạo chi lực, lao về phía luồng lưu quang mà Ngô Sở hóa thành.

Ngô Sở chỉ cảm thấy, gần như cả mảnh trời đất này đều đang đè lên mình.

Nhưng có Nghệ Bảo ở đây, áp lực này rất nhanh lại biến mất.

Tuy nhiên, đúng lúc Ngô Sở dùng Nghệ Bảo để cầm chân Ma Vương Ba Tuần, thì ở phía bên kia, Thanh Khâu Ly và Ô Ma đã phân thắng bại.

Bọn họ đầu tiên là không ngừng va chạm, đại đạo chi lực và đại đạo chi lực, linh bảo và linh bảo, sau khi không ngừng va chạm, Thanh Khâu Ly nhân cơ hội thi triển thuật Huyễn Sát.

Tuy thuật Huyễn Sát không thể khống chế Ô Ma có tu vi cùng là Đại La, nhưng làm cho Ô Ma trong lúc bất cẩn thất thần trong khoảnh khắc, thì lại không thành vấn đề.

Dùng mắt thi triển thuật Huyễn Sát, tốc độ thi triển nhanh, độ ẩn giấu cao, bất ngờ không kịp đề phòng, Ô Ma lập tức trúng chiêu.

Sau đó Thanh Khâu Ly nhân lúc nàng ta thất thần, bắn ra Phong Vân Tử Hà Lăng trong tay, lập tức trói chặt Ô Ma, cùng lúc đó, hắc quan được tung ra.

Keng… Nắp quan tài đậy lại, Ô Ma liền bị khống chế trong hắc quan đó.

Từng sợi thần liên trật tự do đại đạo pháp tắc hóa thành, vươn vào trong hắc quan, trói chặt Ô Ma, đó là đạo Huyễn Mộng của Thanh Khâu Ly.

Bị thần liên đại đạo của đạo Huyễn Mộng trói buộc, Ô Ma cứ như vậy chìm vào giấc ngủ.

Ba Tuần đang truy sát Ngô Sở thấy vậy, liền bỏ mặc Ngô Sở, phóng Thí Thần Thương về phía Thanh Khâu Ly.

Thí Thần Thương hóa thành một tia chớp đen, cuốn theo đại đạo chi lực, lập tức xé rách không gian.

Ngô Sở không nghĩ ngợi gì, trực tiếp ném phân thân lão tổ về phía Thanh Khâu Ly.

Cảm giác được nguy cơ ập đến, Thanh Khâu Ly dùng thuật Càn Khôn Na Di, né sang một bên.

Nhưng Ngô Sở và nàng đều tính sai, Thí Thần Thương kia không hề dừng lại, mà đâm thẳng về phía linh cữu hắc quan kia.

Chỉ trong chốc lát, Thí Thần Thương đã đâm thủng ván quan tài, đâm thủng dải lụa màu tím kia, đồng thời cũng đâm thủng thần liên đại đạo Huyễn Mộng của Thanh Khâu Ly.

Hai kiện cực phẩm linh bảo trước mặt món ma đạo chí bảo này, căn bản không có chút sức chống cự nào.

Cộng thêm thần liên đại đạo Huyễn Mộng bị phá, liền không còn sức để tiếp tục khống chế Ô Ma, khiến Ô Ma thoát ra khỏi sự khống chế của dải lụa tím, hắc quan và đạo Huyễn Mộng.

Tâm thần vừa động, hắc quan và dải lụa tím bị thương hóa thành hai luồng lưu quang, lần lượt bay về phía chủ nhân của chúng là Ngô Sở và Thanh Khâu Ly.

Tiên thiên linh bảo bị tổn hại, tuy sẽ tự động phục hồi, nhưng việc này cần thời gian rất dài.

Cùng lúc đó, phân thân của lão tổ cũng xuất hiện giữa hư không, thân hình rung động, lập tức hóa thành khổng lồ vạn trượng, đồng thời vươn ra một bàn tay lớn, chộp về phía Ba Tuần và Ô Ma.

Tử khí ngập trời, chấn động ba vạn dặm, từng sợi thần liên màu tím do trật tự đại đạo hóa thành, bị bàn tay lớn của lão tổ kéo theo, giống như một tấm thiên la địa võng, bao phủ về phía Ba Tuần và Ô

Ma.

Đối mặt với bàn tay lớn màu tím này, Ngô Sở lập tức có cảm giác không thể nào thoát được.

Nhưng Ma Vương Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma dù sao cũng là cường giả cảnh giới Đại La, với tu vi của họ, cũng có thể khuấy động thần liên trật tự đại đạo để chống cự.

Hơn nữa, cây Thí Thần Thương kia sau khi cảm nhận được khí tức của lão tổ, cũng quả quyết bay về phía Ba Tuần và Ô Ma, thân thương rung lên giữa hư không, một khắc sau đã xuất hiện trên mu bàn tay của bàn tay lớn màu tím kia của lão tổ, trực tiếp xuyên thủng bàn tay đó.

Tấm lưới màu tím do những thần liên trật tự kia hóa thành, lập tức bị đâm thủng một lỗ.

Đối mặt với tình huống này, lão tổ đưa tay ra hiệu, một luồng kim quang phá không bay tới, Ngũ Hành Chân Linh Càn Khôn Kiếm trong tay Ngô Sở cũng hóa thành một luồng lưu quang, bay về phía lão tổ.

Cờ Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng và Ngũ Hành Chân Linh Càn Khôn Kiếm đều xuất hiện trong tay lão tổ.

Tuy hai món linh bảo này đã được Ngô Sở luyện hóa, nhưng chỉ cần Ngô Sở đồng ý, những người khác có thể tùy tiện mượn dùng.

Rất rõ ràng, Ngô Sở sẽ không không đồng ý.

Trong tay có hai kiện cực phẩm linh bảo, lão tổ nhẹ nhàng phất cờ Hạnh Hoàng, giữa hư không liền xuất hiện từng đóa kim liên, Càn Khôn Kiếm vung lên, một luồng kiếm quang rực rỡ mang theo trật tự đại đạo, chém ngang về phía Ba Tuần và Ô Ma, gần như muốn chém đôi cả bầu trời.

Gần như không một sinh linh nào có mặt ở đây bằng lòng tin.

Chương 379

Ba Tuần tay cầm ma đạo chí bảo, có chút có chỗ dựa nên không sợ.

Đối mặt với sự khiêu khích của ma đầu, vẻ mặt của lão tổ không hề có chút dao động, tay cầm cờ Hạnh Hoàng nhẹ nhàng phất một cái, liền thấy vạn đóa kim liên hóa thành từng tấm khiên hoa sen, chắn trước Thí Thần Thương.

Thấy vậy, Ngô Sở âm thầm nói với Nghệ Bảo: "Phân thân của sư phụ tuy mạnh, thậm chí có thể áp chế cường giả Đại La bình thường, nhưng đối mặt với Ba Tuần tay cầm ma đạo chí bảo Thí Thần Thương, vẫn có chút không đủ.

Vốn dĩ đạo phân thân này là dùng để đối phó với phân thân của ma đầu, căn bản không nghĩ tới ma đạo chí bảo sẽ xuất hiện ở đây, ngươi phải qua giúp một tay mới được." Vốn dĩ thấy phân thân lão tổ xuất hiện, tưởng đối phương sẽ bị dọa chạy, Nghệ Bảo trong lòng đã vô cùng hối hận về số công đức đã tiêu hao hôm nay.

Bây giờ nghe Ngô Sở nói như vậy, hắn lại phảng phất nhìn thấy hy vọng, không nói hai lời, từng sợi thần liên công đức liền từ trong cơ thể Ngô Sở vươn ra, bắn về phía Ba Tuần.

Hắn đi đối phó với ma đạo chí bảo Thí Thần Thương, lão tổ liền có thể rảnh tay thu thập Ô Ma, thậm chí là nhân cơ hội chém giết Ma Vương Ba Tuần ngay tại đây.

Thanh Khâu Ly thấy vậy, cũng một lần nữa vung tay ngọc, khuấy động đại đạo chi lực, một đạo thuật pháp liền lao về phía Ô Ma, Ô Ma hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng đối mặt.

Cứ như vậy, hai bên lại một lần nữa chiến đấu với nhau.

Nhưng so với trước đó, có sự gia nhập của lão tổ, Ba Tuần đã không thể làm được như lúc đối mặt với Ngô Sở ung dung như trước, mà trở nên hiểm nguy trùng trùng.

Vù...

Thí Thần Thương lại một lần nữa bị Nghệ Bảo chặn lại, lão tổ nhân cơ hội chém một kiếm về phía Ba Tuần.

Rất rõ ràng, lão tổ cũng không có ý định đơn đấu với đối phương.

Dưới tử khí tung hoành, không gian xung quanh Ba Tuần gần như bị thần liên màu tím phong tỏa, đại đạo chi lực bố trí trước người hắn, lập tức bị kiếm quang xé rách, Ba Tuần chỉ có thể cố gắng di chuyển thân mình.

Kết quả vì lần này né không kịp, một cánh tay của hắn đã bị chém đứt.

Lập tức, máu ma văng tung tóe khắp trời.

Thần liên đại đạo màu tím cũng nhân cơ hội xâm nhập vào cơ thể hắn.

Lúc này, Thí Thần Thương bay ngược trở về, lập tức quay lại bên cạnh Ba Tuần, đâm thủng những thần liên màu tím muốn xâm nhập vào cơ thể hắn, sau đó thân thương lại một lần nữa rung lên, hung uy tái hiện.

Nghệ Bảo đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón đợt tấn công tiếp theo của Thí Thần Thương, nhưng ai ngờ, Thí Thần Thương lại mang theo Ba Tuần, lập tức đến bên cạnh Ô Ma.

Ô Ma quay người lại, một tay ôm lấy Ba Tuần, đồng thời cũng nắm lấy cán của Thí Thần Thương.

Một khắc sau, Thí Thần Thương liền rạch ra một vết nứt trên

không trung, mang theo hai người, hóa thành một luồng ô quang, lao vào trong vết nứt.

Cùng lúc đó, một luồng kiếm mang màu tím cũng lao vào trong vết nứt, nhưng lại không thể ngăn cản Thí Thần Thương rời đi, chỉ thấy từ trong vết nứt không gian rơi ra một cái đùi lớn đầy lông, cũng không biết là chân của sinh vật nào, thậm chí không biết là của Ba Tuần, hay là của Ô Ma.

Rất nhanh, vết nứt kia liền biến mất trong hư không, mọi thứ lại trở lại bình tĩnh.

Nếu không phải có cái đùi đen đầy lông đang trôi nổi trong hư không kia, cùng với cánh tay cũng đã biến thành một cái móng vuốt lớn đầy lông, thì mọi chuyện trước đó phảng phất như chưa từng xảy ra.

Phân thân lão tổ thu liễm uy năng, lại hóa thành một con rối gỗ, nhưng trên con rối gỗ đã xuất hiện mấy vết nứt, e là lần sau dùng nữa, có lẽ sẽ hỏng mất.

Mà từ hai cái móng vuốt lớn đầy lông này xem ra, kẻ bị phân thân lão tổ chém đứt một chân một tay, hẳn là Ma Vương Ba Tuần kia.

Cũng không biết bản thể của Ma Vương Ba Tuần kia là sinh linh gì, nhưng có thể khiến Ma Tổ La Hầu cho hắn mượn Thí Thần Thương sử dụng, có thể thấy địa vị của tên ma đầu này trong Ma giáo cao đến mức nào.

Hình như sau khi Ma Tổ La Hầu bị tiêu diệt, thân hóa Ma giới, thuộc hạ của hắn liền có không ít thần ma chạy trốn đến biển máu, trở thành thuộc hạ của Minh Hà lão tổ.

Nay xem ra, Ma Vương Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma này, chính là những ma đầu cầm đầu từ Ma giáo chạy qua.

Cũng chẳng trách địa vị của họ ở U Minh Huyết Hải lại cao như vậy, đây là mang vốn gia nhập, cùng nhau khởi nghiệp a!

Ngô Sở vừa âm thầm oán thầm, vừa thu lại phân thân con rối gỗ và hai món linh bảo.

Thanh Khâu Ly đến bên cạnh Ngô Sở, nhìn hai cái móng vuốt lớn đầy lông đang trôi nổi trên không, không ngừng bốc ra khói đen, hỏi: "Thứ này xử lý thế nào?" "Nghệ Bảo, đừng khóc nữa, ra làm việc đi!" Lần này nếu nói về tổn thất, tổn thất của bọn họ đều rất lớn.

Tòa hắc quan của Ngô Sở không thể chứa được đối thủ, ngược lại còn bị ma đạo chí bảo Thí Thần Thương đâm cho một lỗ lớn, không vỡ tan tành đã là may mắn lắm rồi.

E là Thí Thần Thương kia muốn cứu Ô Ma, cho nên không dám dùng toàn lực!

Dải lụa của Thanh Khâu Ly cũng bị đâm một lỗ, cũng cần phải sửa chữa.

Còn Nghệ Bảo thì khỏi phải nói, ma đầu không diệt được, công đức lại hao tốn vô số. "Hu hu hu... công đức có được từ việc tế bái Bàn Cổ đại thần và giúp ngươi biên soạn giáo tài, đều đổ sông đổ biển hết rồi, kết quả chỉ thu được hai cái móng vuốt lớn này..." Ngô Sở có chút cạn lời, cuối cùng nói: "Được rồi, ngươi cũng đừng hu hu nữa, tôn phân thân mà sư phụ để lại cho ta cũng nứt mấy đường rồi kìa!

Còn có tòa hắc quan kia, về sau còn phải đặt lại Vạn Nha Sơn một thời gian để phục hồi, dải lụa của Thanh Khâu tỷ tỷ ngươi..." Thanh Khâu Ly nghe vậy, cũng không khỏi cười khổ thở dài: "Tuy đã có chuẩn bị trước, nhưng ai có thể ngờ được, đối phương lại lấy ra một món ma đạo chí bảo chứ!" Nghệ Bảo tức giận từ trong cơ thể Ngô Sở bay ra, nhảy lên cái móng vuốt lớn đầy lông kia dậm chân, dường như muốn trút giận lên thứ này.

Ngô Sở thấy vậy liền nói: "Nghệ Bảo, nghe thấy không?

Ngay cả chuyện này ngươi cũng không tính ra được, là do ngươi thất trách, tức giận cũng vô dụng..." Nghệ Bảo tức giận hừ hừ nói: "Là chí bảo đấy!

Làm gì có chuyện dễ dàng tính ra như vậy?

Nếu thật sự dễ dàng bị tính ra, thì ngươi ở trước mặt những đại lão kia, đã sớm không còn bí mật gì rồi." "..." Ngô Sở nghĩ lại, dường như cũng cảm thấy có chút lý.

Nếu không có Nghệ Bảo, tôn công đức chí bảo này bảo vệ, e là mình đã sớm bị người ta tính toán cho lật ngửa rồi.

Nhưng mà... "Thí Thần Thương là sát phạt chí bảo mà!

Cũng có chức năng này sao?" "Nó tự nhiên không có chức năng này như ta, nhưng cấp bậc của nó ở đó!" Ô Mị quỳ xuống, phô bày đường cong cơ thể đến mức trọn vẹn, khiến một số tiểu yêu nhìn thấy không khỏi âm thầm nuốt nước bọt.

Xem có thể bổ sung lại một chút công đức không, đồng thời cũng để hai cái móng vuốt lớn này không trôi nổi lung tung trong hư không, cuối cùng lại bị bọn họ tìm được ký chủ mới.

Lúc này, Hạo và Dao, dẫn theo Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly bay tới.

Bọn họ cũng cảm nhận được trận chiến đã kết thúc, đặc biệt là khi phân thân lão tổ xuất hiện trước đó, tử khí ngập trời ba vạn dặm, nhìn thấy cảnh tượng đó, bọn họ liền yên tâm.

Trong mắt họ, sư phụ của họ, Hồng Quân lão tổ, chính là vô địch.

Cũng vì thế, cực phẩm tiên thiên linh bảo Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng mà Ngô Sở để lại cho cậu để bảo vệ họ tự mình bay đi,

cậu cũng không hề lo lắng.

Bây giờ thấy tử khí tiêu tan, ma khí tan biến, liền lên xem thử.

Bọn họ căn bản không biết, cho dù có lão tổ ra tay, cũng suýt nữa lật thuyền.

Nghệ Bảo cảm nhận được họ đến gần, liền quay lại trong cơ thể Ngô Sở.

Tuy tiểu hồ ly và Tiểu Nguyệt Linh đều biết rõ sự tồn tại của hắn, nhưng Hạo và Dao lại không biết.

Chương 380

Rõ ràng, Nghệ Bảo cũng không muốn để Hạo và họ biết sự tồn tại của mình. "Sư huynh, đây là..." Hạo và Dao kỳ quái nhìn hai cái móng vuốt đen lớn bị thần liên công đức trói lại, không ngừng thu nhỏ, dường như có chút không dám tin, đối phương chẳng lẽ chỉ bị giữ lại hai cái móng vuốt này thôi sao?

Sư phụ ngài ấy đã ra tay rồi mà! "Về rồi nói sau, trận này, coi như là lỗ nặng rồi!" Thanh Khâu Ly có chút xấu hổ, vì lúc đầu nàng cũng suy đoán giống Ngô Sở, cảm thấy tên ma đầu kia chắc chắn sẽ không phái phân thân tới, cho nên mới xúi giục Ngô Sở đến.

Ai ngờ...

Thực ra suy đoán của họ cũng không sai, lão ma đầu kia quả thực không phái phân thân của mình đến, nhưng hắn lại cho mượn Thí Thần Thương, một món ma đạo chí bảo như vậy.

Một vị Đại La, tay cầm tiên thiên chí bảo, về cơ bản là có thể vô địch trong cảnh giới Đại La rồi.

Trừ phi thực lực vượt qua cảnh giới Đại La, hoặc là cũng có chí bảo tương đương để chống lại.

Nếu Ngô Sở cũng có tu vi Đại La, thì hoàn toàn có thể đối kháng với Ba Tuần, nhưng khổ nỗi tu vi của hắn chỉ có cảnh giới Thái Ất, đối mặt với công kích của Ba Tuần, cũng cần Nghệ Bảo để chống đỡ.

Nói cách khác, Nghệ Bảo phải đối mặt với chí bảo cùng cấp, còn phải đối mặt với một vị Đại La tấn công Ngô Sở, có thể tưởng tượng được, tổn hao của hắn lớn đến mức nào.

Mà những kẻ không chết cũng liều mạng thi triển độn thuật, nhanh

chóng bỏ trốn.

Sở dĩ khóc lóc ở đó, chỉ là vì tổn thất lớn mà thu hoạch nhỏ, chuyến đi này có chút lỗ thôi.

Đối với một 'nô lệ của cải' như Nghệ Bảo, thích tích trữ công đức như chuột hamster, loại tổn thất này tự nhiên khiến hắn vô cùng khó chịu, thậm chí là khó có thể chấp nhận.

Có cảm giác 'cày cuốc bao năm, một sớm đổ sông đổ biển'.

Hơn nữa điều khiến hắn cảm thấy tức giận nhất là, hắn không thể phản bác Ngô Sở, vì lúc đầu hắn cũng là một trong những người cực lực xúi giục Ngô Sở đến Đan Trương Sơn dự tiệc.

Sớm biết như vậy, cần gì lúc đầu!

Nghệ Bảo tồn tại trong thức hải của Ngô Sở, cuộn tròn thân mình, lặng lẽ vẽ vòng tròn.

Nhưng thần liên công đức đang trói hai cái móng vuốt lớn kia, cũng đang không ngừng phong ấn chúng.

Tức giận thì tức giận, nhưng chính sự vẫn phải làm.

Không lâu sau, hai cái móng vuốt lớn liền bị hắn phong ấn thành hai quả cầu vàng nhỏ, được Ngô Sở thu vào trong tay áo, chuẩn bị mang về từ từ tiêu diệt ma khí bên trong.

Khi nhóm Ngô Sở từ hư không trở về, nhìn thấy Đan Trương Sơn tan hoang... thực ra đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Đan Trương Sơn nữa, núi sông hóa thành vực sâu, núi cao bị san thành bình địa, có thể nhìn ra được mới là có quỷ!

Thanh Khâu Ly thấy vậy, liền khẽ thở dài: "Thôi vậy, ta ở lại đây, tu sửa lại địa mạch nơi này một phen!

Dù sao đây cũng là do chúng ta gây ra." Ngô Sở gật gật đầu, nói:

"Chúng ta ở lại cùng ngươi đi!

Mọi người góp sức, sửa chữa cũng sẽ nhanh hơn." Dưới sự giải thích của Thanh Khâu Ly, Ngô Sở và mọi người cuối cùng cũng hiểu được cách sửa chữa địa mạch.

Địa mạch có thể xem là con đường lưu thông linh khí dưới lòng đất, cũng có thể hiểu là kinh mạch của cơ thể người, nó không phải là thực thể, mắt thường không nhìn thấy được, nhưng nguyên thần lại có thể cảm ứng được.

Một nơi nào đó địa mạch bị phá hủy, linh khí lưu chuyển không thông suốt, thời gian lâu dần, linh khí ở nơi đó sẽ trở nên mỏng manh cằn cỗi, không thích hợp cho sinh linh tu hành, thậm chí là cư ngụ.

Nếu xem đại địa Hồng Hoang là thân thể của Bàn Cổ Đại Thần, thì những địa mạch này có thể được coi là kinh mạch trong cơ thể của ngài.

Còn những động thiên phúc địa kia, thì có thể xem là khiếu huyệt.

Dù sao thì linh khí trữ trong khiếu huyệt chắc chắn sẽ nhiều hơn.

Giống như Ngô Sở, pháp lực trong cơ thể hắn đều được trữ trong các khiếu huyệt lớn nhỏ, thậm chí hắn còn ngưng tụ những pháp lực này thành từng viên kim đan.

Nếu xem những viên kim đan này là các vì sao, thì bên trong cơ thể hắn chính là một bản đồ tinh tú.

Ngô Sở hóa thành một luồng lưu quang, lẩn đi về phía sâu trong bầu trời.

Sau khi cảm nhận được trận đấu pháp đã kết thúc, họ cũng có chút lo lắng, lo rằng Ngô Sở và Thanh Khâu Ly đấu không lại hai tên ma nghiệt kia, dù sao đối phương cũng sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo.

Lúc họ bỏ chạy, chính tai họ đã nghe Ngô Sở nói như vậy.

Thế nhưng khi họ cẩn thận quay lại xem xét, lại phát hiện Ngô Sở và mọi người đang sửa chữa địa mạch, trận chiến dường như đã kết thúc với phần thắng thuộc về họ.

Chuyện này... làm sao có thể?

Họ nghĩ mãi không ra, không phải vì kiến thức này quá tầm với họ, mà là họ không dám tin Ngô Sở và Thanh Khâu Ly lại sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo.

Thứ có thể đối phó với Tiên Thiên Chí Bảo, cũng chỉ có Tiên Thiên Chí Bảo mà thôi.

Trừ phi trong số họ có người tu vi vượt qua cảnh giới Đại La, nhưng điều này lại càng không thể.

Mà bảo vật như Tiên Thiên Chí Bảo, ngay cả ở tam đại vương đình cũng không có mấy món.

Nếu sau trận chiến họ vẫn bình an vô sự, điều đó cho thấy họ thực sự có cách đối phó với hai tên ma nghiệt nắm giữ Tiên Thiên Chí Bảo kia.

Có lẽ, tử khí trước đó...

Từ những tử khí kia, họ không thể liên tưởng đến vị lão tiền bối năm xưa, dù sao thì đạo tử khí trước đó tuy trải khắp trời đất, nhưng so với biển tử khí năm xưa thì còn kém quá xa.

Họ lặng lẽ nhìn Ngô Sở và Thanh Khâu Ly, cuối cùng đều cảm thấy, người thực sự có biện pháp đối phó, có lẽ vẫn là vị chủ nhân Tử Ngọc Sơn, Bất Xuất Sơn Nhân.

Dù sao đi nữa, nếu vị chủ nhân Tử Ngọc Sơn này không có chút bản lĩnh nào, tam tộc sao lại để con cháu nhà mình gia nhập môn hạ

của y?

Thậm chí ngay cả chủ nhân Thanh Khâu cũng ngầm xem y như người đứng đầu.

Hơn nữa, lúc họ bỏ chạy, người đối mặt với tên ma nghiệt cầm Tiên Thiên Chí Bảo chính là vị này.

Nếu y không có cách đối phó, sao dám trực diện với cường giả như vậy?

Nếu đổi lại là họ, tuy tự nhận tu vi tương đương với Ngô Sở, nhưng họ căn bản còn chẳng có dũng khí đối mặt với cường giả Đại La cảnh, huống chi là một cường giả Đại La cảnh cầm trong tay Tiên Thiên Chí Bảo.

Nghĩ như vậy, họ càng thêm cung kính đối với vị chủ nhân Tử Ngọc Sơn này, thậm chí còn có cảm giác hơi cẩn trọng, sợ vô ý chọc giận đối phương.

Tuy nhiên, Ba Tuần kia tay cầm Thí Thần Thương, lại không hề sợ hãi, thương đâm kiếm khí, lập tức đánh tan nát luồng kiếm quang kia, sau đó hóa thành một luồng ô quang, lao về phía lão tổ.

Nghệ Bảo vừa nói, vừa dùng thần liên công đức phong ấn hai cái móng vuốt lớn kia lại, chuẩn bị mang về luyện hóa đi.

Dưới sự sắc bén của Tiên Thiên Chí Bảo, dưới sức mạnh đại đạo của cường giả Đại La cảnh, ngay cả linh căn cũng khó giữ được mạng, huống hồ là những linh thực vật không phẩm cấp khác.

Chương 381

Thế nhưng, chuyện này có thể trách ai được chứ?

Nhưng nghe hắn nói chỉ tiêu hao công đức có được từ việc tế bái Bàn Cổ và biên soạn giáo tài, vậy cho thấy công đức dự trữ của hắn, thực ra vẫn còn không ít.

Yến tiệc là do chính y bày ra, người cũng là y mời đến, dẫn sói vào nhà cũng là hổ yêu dưới trướng của y, mà giờ đây đối phương lại là một sự tồn tại mà y hoàn toàn không thể đắc tội.

Trong lúc Ngô Sở và Thanh Khâu Ly đang nỗ lực sửa chữa địa mạch nơi đây, chủ nhân cũ của nơi này là Bạch Diệp Vương và mấy vị hàng xóm của y cuối cùng cũng cẩn thận quay trở lại.

Nếu vì chuyện này mà khiến mấy vị tiểu đạo hữu xảy ra chuyện, đó chính là lỗi của bần đạo, dù có chết trăm lần cũng khó chuộc tội!" Nói rồi, y không cười nổi nữa, trực tiếp che mặt nức nở.

Thật quá khó khăn!

Thử nghĩ xem, nếu ba đứa nhóc kia xảy ra chuyện trên Đan Trương Sơn của y, y còn mạng để sống không?

Cho dù Kỳ Lân tộc không tiện công khai tìm y tính sổ, Long tộc và Phượng tộc há lại ngồi yên sao?

Thấy họ quay lại, Ngô Sở giao công việc sửa chữa địa mạch cho Thanh Khâu Ly và mọi người, đứng dậy chắp tay nói: "Bạch Diệp đạo hữu, thật sự xin lỗi, không ngờ lại xảy ra chuyện thế này, vô ý biến đạo trường của đạo hữu thành một vùng đất trắng..." Mà cái khổ này lại không thể nói ra.

Nhưng vẫn chưa hết, y còn không thể giả chết, người ta nói xin

lỗi với y, có lẽ chỉ là khách sáo một chút thôi, y không thể coi là thật được.

Thậm chí còn phải vì chuyện này mà xin tội với đối phương: "Chuyện này, đều do bần đạo không thể sát phạt trước, để chư vị đạo hữu và ba vị tiểu hữu gặp nguy hiểm, thật hổ thẹn!

Bần đạo sẽ bẩm báo chuyện này lên vương đình, không biết đạo hữu có gì phân phó không?" Ngay cả từ 'phân phó' cũng nói ra, có thể thấy thái độ của y đã hạ thấp đến mức nào.

Xảy ra chuyện thế này, đạo trường bị san bằng thành bình địa đã là chuyện nhỏ, ma nghiệt chưa trừ hết, còn đang gây sóng gió, đó mới là chuyện lớn.

Thân là thành viên liên minh của vương đình Kỳ Lân, y tự nhiên có nghĩa vụ báo cáo chuyện này.

Có điều đợi vương đình Kỳ Lân nhận được tin tức, e rằng đã là chuyện rất lâu sau này.

Ngô Sở khẽ thở dài, an ủi: "Chuyện này cũng không thể trách đạo hữu, hai vị đó đều là những ma đầu có tiếng của Ma giáo, một vị tên là Ba Tuần, có danh xưng Ma Vương, là đại hộ pháp của Ma giáo.

Vị còn lại tên là Ô Ma... chính là hổ yêu giả làm muội muội của Ô Hàm, hình như là đạo lữ của Ma Vương Ba Tuần thì phải!

Với thân phận Đại La tôn quý, lại hạ mình khuất phục, ngay cả tôn nghiêm cũng không cần, sao có thể là đạo hữu muốn phòng là phòng được?

Đạo hữu thua không oan chút nào!" Bạch Diệp Vương nhìn vùng đất trắng hoang tàn trước mắt, ngọn Đan Trương Sơn khi xưa đã sớm không còn tung tích, huống chi là các loại linh thực vật mà y đã trồng trong đạo trường.

Ai mà ngờ được, đường đường là Đại La tôn quý, lại có thể quỳ lạy bọn họ, thậm chí không tiếc biến mình thành một con hổ yêu, dùng sắc để dụ người chứ? "Ngoài ra, hổ yêu Ô Hàm dưới trướng đạo hữu, tuy nó có lẽ là bị ép buộc, nhưng vẫn phải kiểm tra xem nguyên thần của nó có bị ma khí xâm thực không..." Nhìn vùng đất trắng không thấy một chút dấu vết bảo vật nào, động phủ của Diệp Vương khi xưa cũng không biết đã đi đâu, Bạch Diệp Vương chỉ có thể âm thầm khóc trong lòng.

Có lẽ hai tên ma nghiệt đó không muốn bất kỳ thông tin nào của chúng bị tiết lộ từ miệng Ô Hàm!" "Gã hổ yêu Ô Hàm đó, vậy là đã 'lĩnh cơm hộp' rồi sao?" Ngô Sở lại nghĩ đến Hạc Cửu và Lão Ngưu, không biết lần này hai tên đó có may mắn thoát được kiếp nạn này không.

Lần này Đan Trương Sơn, vì trận chiến này mà chết đi không ít sinh linh!

Thanh Khâu Ly dẫn Hạo, Dao và những người khác sửa chữa địa mạch, Ngô Sở ngồi một bên, ra vẻ xóa sổ hai cái móng vuốt lông lá kia, nhưng thực chất đều là do Nghệ Bảo làm.

Mặc dù hai cái móng vuốt này đến từ một sinh vật Đại La cảnh vô danh, nhưng Ngô Sở và mọi người cũng không có ham muốn nếm thử, Tiểu Nguyệt Linh càng không có ý định động tay.

Dù sao đó cũng là thân thể bị ma khí xâm nhiễm quanh năm, ai biết ăn vào có di chứng gì không!

Nghĩ đi nghĩ lại, Bạch Diệp Vương chỉ có thể nuốt đắng vào lòng, tươi cười chào đón, cung kính chắp tay đáp lại: "Chư vị đạo hữu không sao là quan trọng nhất." Bạch Diệp Vương càng nghĩ càng thấy lòng mình khổ sở!

Đồng thời, ở lại đây còn có thể làm thân với vị chủ nhân Tử Ngọc

Sơn kia, đúng không!

Kết quả là, họ phát hiện mình đã nghĩ nhiều rồi, Ngô Sở căn bản không có thời gian để ý đến họ.

Mà người có thời gian thì lại chẳng thèm để ý đến họ mấy.

Tiểu Nguyệt Linh nhân cơ hội này đi tìm các loại nguyên liệu chưa từng thấy quanh Đan Trương Sơn, hoặc các loại linh quả chưa từng gặp, để làm chút đồ ăn ngon cho Ngô Sở và mọi người.

Tiểu hồ ly thì đang dạy bài vở cho ba người bạn nhỏ, du lịch thì du lịch, bài vở không thể bỏ bê được.

Giống hệt như mấy chú lính cứu hỏa dũng cảm cứu ra những chiếc cặp sách mà các bạn nhỏ vô tình để quên trong đám cháy, khiến các bạn nhỏ rưng rưng nước mắt cảm tạ tổ tông tám đời của mấy chú ấy.

Người duy nhất rảnh rỗi chỉ có đệ tử ký danh của Ngô Sở, Lão Viên.

Nhưng trong mắt họ, bối phận của Lão Viên nhỏ hơn họ một bậc, khiến họ có chút không nỡ hạ mình đi kết giao.

May mà Tiểu Nguyệt Linh cũng không phải cô nương keo kiệt, lúc làm ra mỹ thực cũng sẽ mời họ nếm thử.

Sau đó, mấy đại yêu đó cứ thế mà sa ngã dưới tạp dề của Tiểu Nguyệt Linh.

Bạch Diệp Vương nghĩ lại, cũng không thể không thừa nhận, đây là sự thật.

Cứ như vậy, một năm trôi qua rất nhanh, chỉ thấy núi cao mọc lên từ mặt đất, vực sâu khôi phục thành thung lũng, đất trắng cỏ dại mọc lại, cây lớn di dời thành rừng...

Tuy chưa khôi phục được cảnh tượng thịnh vượng năm xưa, nhưng so với vùng đất trắng trước đó, cũng đã có sự thay đổi trời long đất lở.

Những sinh linh Đan Trương Sơn bỏ trốn năm xưa, nay cũng đã quay về phần lớn.

Bạch Diệp Vương lắc đầu nói: "Không cần đâu, lúc bần đạo và mấy người rời khỏi động phủ, bần đạo đã thấy Ô Hàm nổ tung rồi." Vị Phúc Đạo Nhân dám nhảy ra khiêu chiến Ngô Sở lúc trước, cũng đã lĩnh cơm hộp giống như hổ hán Ô Hàm.

Không còn cách nào khác, gã này vốn đã bị Lão Viên đánh cho nội thương, trong dư âm của trận chiến giữa các cường giả Đại La cảnh, không bị thương còn chưa chắc đã thoát được, huống chi là đã bị thương.

Đây chính là không làm thì không chết, nếu Phúc Đạo Nhân không khiêu khích Ngô Sở trước đó, thì sẽ không bị Lão Viên đánh bị thương, nếu hắn không bị thương, có lẽ với tốc độ của hắn, có thể may mắn thoát khỏi dư âm đó...

Nhưng đáng tiếc, trên đời này chưa bao giờ có chữ 'nếu'.

Ngô Sở vốn còn tưởng, gã này có lẽ là con dơi đầu tiên thành tinh ở đại địa Hồng Hoang, sẽ có đại khí vận bên mình chứ!

Ai ngờ lại ra nông nỗi này!

Theo sự trở về của những yêu quái lớn nhỏ chưa lĩnh cơm hộp, Đan Trương Sơn lại dần dần khôi phục sự náo nhiệt ngày xưa.

Bạch Thủy Chi Chủ và Bảo Quân Đạo Nhân, cùng với Lục Hồ Chi Chủ và Xích Liên Đạo Nhân, sau khi thấy tình hình này, liền chọn ở lại giúp Bạch Diệp Vương xây dựng lại động phủ.

Cùng lúc đó, Nghệ Bảo cũng đã xóa sổ hoàn toàn hai cái móng vuốt

lông lá kia, đổi lại được một chút công đức.

Nhưng so với tổn thất công đức lần này của nó, chút thu hoạch này thì...

Thế là Ngô Sở lại lặng lẽ hỏi nó: "Chẳng phải nói công đức là bản nguyên của những công đức linh bảo các ngươi sao?

Sao ngươi thi triển thần thông, lại phải dùng đến sức mạnh bản nguyên?

Ta dùng những công đức linh bảo khác, cũng đâu cần dùng đến lực công đức!" Nghệ Bảo có chút vô tội nhìn hắn: "Chắc là vì ta hơi đặc biệt thì phải!" Ngô Sở chớp chớp mắt, hỏi nó: "Ngươi nói xem, có khả năng nào là ngươi vẫn chưa tìm được cách mở khóa bản thân một cách chính xác không?

Chương 382

Hồi đó ngươi không phải đã nuốt đạo Bất Diệt Linh Quang của Thiên Mục Đạo Nhân sao?

Lẽ nào luyện hóa đạo Bất Diệt Linh Quang đó rồi vẫn không có tác dụng?" Nghệ Bảo chớp chớp mắt, lí nhí nói: "Sau khi luyện hóa đoàn Bất Diệt Linh Quang đó, tác dụng hình như cũng có một chút, nhưng hiệu quả có lẽ còn không bằng thượng phẩm linh bảo, nên ta không dùng nữa." "..." Trong thức hải, tiểu nhân nguyên thần của Ngô Sở đang dùng ngón tay không thương tiếc chọc vào đầu nhỏ của Nghệ Bảo: "Ta nói ngươi có ngốc không vậy?

Ngươi còn là tiểu tinh linh thông minh đó không?" Nghệ Bảo ôm đầu, vô tội nhìn hắn, bộ dạng như sắp khóc, nhưng bị Ngô Sở nhìn thấu, tài diễn xuất của tiểu gia hỏa này là thượng thừa. "Đừng có diễn với ta nữa, ta không tin ngươi không phát hiện ra tác dụng của đoàn Bất Diệt Linh Quang đó đối với ngươi." Ngô Sở ra vẻ hận sắt không thành thép: "Không có Bất Diệt Linh Quang, ngươi vẫn là hậu thiên chí bảo, theo lý mà nói, ngươi cũng giống như các công đức linh bảo khác, không thể tự mình thi triển thần thông.

Chỉ vì có linh trí, ngươi mới có thể dùng sức mạnh bản nguyên để thi triển thần thông.

Nhưng sau khi luyện hóa đoàn Bất Diệt Linh Quang đó, lẽ nào ngươi vẫn chưa phát hiện ra sự khác biệt trong đó?" Sự khác biệt lớn nhất giữa tiên thiên linh bảo và hậu thiên linh bảo chính là Bất Diệt Linh Quang, trong Bất Diệt Linh Quang ẩn chứa đại đạo pháp tắc, đại đạo bất diệt, pháp tắc không tan, linh quang mới có thể bất diệt.

Nhưng Bất Diệt Linh Quang này lại có thể bị các sinh linh khác

nuốt chửng luyện hóa.

Cũng chính vì vậy, nên mới nói Kim Tiên tuy có Bất Diệt Linh Quang, trên lý thuyết có thể trường sinh bất tử, nhưng vẫn có thể bị người khác giết chết.

Bất Diệt Linh Quang trong linh bảo, tự nhiên cũng có thể bị người khác luyện hóa.

Cũng chính vì tiên thiên linh bảo tự mang sức mạnh đại đạo pháp tắc, nên chúng mới có thể tự mình thi triển thần thông sẵn có, đây là điều hậu thiên linh bảo không thể làm được.

Nghệ Bảo vốn cũng không có năng lực này, nhưng ai bảo Nghệ Bảo, tiểu tinh linh điện thoại này, dưới sự gia trì của công đức lại thành tinh chứ! "Đáng ghét!

Còn chọc người ta nữa!" Giả đáng thương không có tác dụng, Nghệ Bảo lại chuyển sang làm nũng. "Ta không phải đang muốn chọc cho cái đầu nhỏ của ngươi một lỗ, để nước bên trong chảy ra hết sao!" Nghệ Bảo nghe vậy, cũng không giả đáng thương, không làm nũng nữa, trợn mắt trắng với hắn: "Đầu óc ngươi mới vào nước ấy!

Nếu không phải chủ nhân ngươi quá yếu, ta có cần phải như vậy không?

Lòng tốt bị xem như lòng lang dạ sói.

Nếu ta dùng hết công đức đó để nâng cấp đoàn Bất Diệt Linh Quang kia, bây giờ ta...

đoàn Bất Diệt Linh Quang đó, ít nhất cũng đạt cấp bậc cực phẩm linh bảo rồi!" "..." Nghĩ lại những chuyện đã xảy ra trước đó, tiểu nhân nguyên thần của Ngô Sở khẽ thở dài, ngồi xếp bằng xuống, nói: "Thôi được!

Là ta trách lầm ngươi rồi." Nghệ Bảo ngẩng đầu nhìn hắn, nói:

"Nhưng cho dù là cấp bậc cực phẩm linh bảo, thì có tác dụng gì chứ?

Bây giờ ngươi đã đụng phải kẻ địch cầm chí bảo rồi!

Nếu ta không tiếp tục duy trì sức chiến đấu hiện tại, ta không muốn phải đổi một chủ nhân xa lạ khác đâu." "Nếu đã đều là vì ta, sao không nói cho ta biết?

Giữa ngươi và ta, ai với ai chứ!" Ngô Sở đưa tay xoa đầu nhỏ của nó, cười nói: "Yên tâm, ai dám đến cướp ngươi, ta nhất định sẽ liều mạng với hắn!

Đầu có thể rơi, máu có thể chảy, điện thoại không thể mất!" Cuối cùng tìm ra được mấu chốt của Nghệ Bảo, Ngô Sở thở phào nhẹ nhõm, cảm kích sự hy sinh thầm lặng của Nghệ Bảo cho mình, Ngô Sở liền lặng lẽ truyền công đức trong cơ thể vào điện thoại.

Điện thoại là chí bảo của hắn, tự nhiên có thể dễ dàng hấp thu lực công đức mà hắn truyền qua.

Thực tế, Nghệ Bảo ngay cả lực công đức của người khác cũng có thể tiếp nhận, người khác chỉ cần chơi game trên điện thoại, rồi nạp tiền vào chương trình game là được.

Hồi đó Tiểu Nguyệt Linh chính là bị Nghệ Bảo lừa mất chút công đức như vậy.

Kết quả khi nhận được công đức Ngô Sở truyền qua, Nghệ Bảo lại cười hì hì trong thức hải của hắn một câu: "Chủ nhân, người không lo đây là Nghệ Bảo lừa người sao?" Ngô Sở lặng lẽ trợn mắt: "Có phải cứ trêu chọc một chút là ngươi rất vui không?" "Hi hi..." ...

Cứ như vậy, mấy năm sau, Thanh Khâu Ly và Hạo cuối cùng cũng đã sửa chữa xong địa mạch của Đan Trương Sơn, công đức trong cơ thể Ngô Sở cũng tiêu tan quá nửa.

Để Nghệ Bảo sớm ngày thoát khỏi cái danh 'hộ tiêu hao công đức

lớn', Ngô Sở cũng chỉ có thể tự mình thắt lưng buộc bụng mà sống.

Số công đức mà Nghệ Bảo tự tích trữ được, phải giữ lại để phòng khi cần thiết.

Dù sao thì nỗi lo của Nghệ Bảo cũng không phải không có lý.

Nếu Ma Vương Ba Tuần vì bị chặt mất hai cái móng vuốt mà lòng sinh bất bình, lại xách Thí Thần Thương quay lại giết, thì vẫn phải để Nghệ Bảo ra tay, nếu không thì ngọn Tử Ngọc Sơn của hắn không ai có thể cản được ma đạo chí bảo Thí Thần Thương.

Chỉ là, muốn một đoàn Bất Diệt Linh Quang cấp bậc trung thượng phẩm tấn thăng lên hàng đỉnh cấp, lực công đức cần thiết quả thực là một con số khổng lồ.

Nghĩ lại lúc hắn nâng cấp Thần Mộc Tử Ngọc Linh Nại là biết.

Mặc dù hắn cũng tích trữ được không ít công đức, nhưng rõ ràng là không đủ.

Cũng chẳng trách Nghệ Bảo lại chọn tiếp tục tích trữ công đức, thay vì dùng để làm lớn mạnh đoàn Bất Diệt Linh Quang kia.

Chuyện này, thật sự không thể trách Nghệ Bảo được.

Sau khi sửa chữa xong địa mạch của Đan Trương Sơn, Hạo và Dao đều nhận được một chút công đức thưởng, nhưng Thanh Khâu Ly thì lại không nhận được gì.

Về việc này, Thanh Khâu Ly cũng không có gì để nói, dù sao sự phá hoại ở đây, một phần cũng là do nàng gây ra, mặc dù nàng là bị buộc phải phòng ngự.

Vẻ mặt suốt ngày than ngắn thở dài của Bạch Diệp Vương trông cũng thật đáng thương.

Không có so sánh thì không có đau thương, bữa tiệc trước đây của

Bạch Diệp Vương, đó mà gọi là yến tiệc sao?

Mười tám vị thủ lĩnh dưới trướng Bạch Diệp Vương, nay chỉ còn lại bảy người.

Ra tay quản, đó là nể mặt.

Không quản, đó mới là chuyện bình thường.

Sự phá hoại gây ra trong thời kỳ tam tộc đại chiến, có bao nhiêu sinh linh đi quản lý chứ?

Ngô Sở cũng nhìn thấy bóng dáng của Hạc Cửu và Lão Ngưu, thầm nghĩ, hai tên này cũng xem như là mạng lớn, lại may mắn sống sót.

Hơn nữa y đã thảm như vậy rồi, Ngô Sở và mọi người cũng không nỡ đòi đồ của y nữa.

Bạch Thủy Chi Chủ và mấy người kia cho đến cuối cùng, cũng không thể trở thành bạn tốt với Ngô Sở, chủ yếu là Ngô Sở phát hiện mấy gã này hoàn toàn bị mỹ thực của Tiểu Nguyệt Linh chinh phục.

Nếu trở thành bạn tốt với họ, sau này chẳng phải họ sẽ ngày nào cũng chạy đến Tử Ngọc Sơn của hắn sao?

Với chút tu vi đó của họ, ngoài việc đến ăn chực uống chực ra, còn có thể làm gì?

Đặc biệt là trong số đó còn có con mãng xà Xích Liên thầm yêu Thanh Khâu Ly, nên Ngô Sở dứt khoát kính nhi viễn chi, không kết giao với họ.

Thực ra nguyên nhân chính vẫn là ở đây, nếu không Ngô Sở cũng không ngại giả vờ ra oai một chút.

Hắn cũng lo lắng, con mãng xà Xích Liên này thấy theo đuổi không thành, tương lai quen thân rồi, dần dần biến thành khuê mật của

Thanh Khâu Ly, vậy thì thật sự chỉ có thể chọn cách đánh chết nó thôi.

Để không cho sự kiện đẫm máu này diễn ra, Ngô Sở cũng đành phải lạnh lùng đến cùng.

Quả nhiên, đối mặt với Ngô Sở mặt lạnh như tiền, không ai đi tự tìm mất mặt.

Chương 383

Lúc trở về, Tiểu Nguyệt Linh lại mang theo không ít nguyên liệu tươi mới.

Đây đều là quà tạ lễ của một số tiểu yêu trên Đan Trương Sơn tặng cho nàng, không ít tiểu yêu đã có may mắn được nếm thử mỹ thực do vị 'trù thần' Tiểu Nguyệt Linh làm ra.

Để cảm tạ Tiểu Nguyệt Linh, họ đã đi khắp núi tìm kiếm đặc sản.

Loài thủy điểu tên là 'giao' mà Thanh Khâu Ly đã nói lúc họ đến đây, cũng nằm trong số đó.

Còn có một loại quái thú trông giống lợn, nhưng đầu lại giống khỉ...

Tiểu Nguyệt Linh sau khi nhìn Lão Viên một cái, đã quả quyết từ bỏ loại sinh linh này.

Mặc dù loại quái thú tên là Túc Tí này không phải là vượn khỉ, mà giống đương khang hơn, nhưng dù sao cái đầu trông cũng có chút quan hệ họ hàng với Lão Viên.

Tiểu Nguyệt Linh cũng không nỡ lấy cái này ra để kích thích Lão Viên.

Mặc dù Lão Viên thực ra có lẽ cũng không để ý.

Dù sao ở thế giới này, chuyện đồng loại ăn thịt đồng loại cũng không hiếm, huống chi chỉ là cái đầu trông giống mà thôi.

Chỉ là, so với việc 'trở về với đầy ắp chiến lợi phẩm' của Tiểu Nguyệt Linh, Ngô Sở và mọi người lại có chút thảm.

Trên đường trở về, Ngô Sở và mọi người rẽ hướng đến Vạn Nha

Sơn, một lần nữa đặt cỗ quan tài đen bị hư hại vào trong động xương trắng kia, sau đó bố trí trận pháp.

Mấy chục vạn năm không đến động xương trắng này, trong động lại một lần nữa tràn ngập tử khí nồng nặc, nhưng lại không hề ảnh hưởng đến khối cửu khiếu ngoan thạch ở trung tâm động.

Có điều để khối ngoan thạch này hóa hình, e rằng còn rất lâu!

Mặc dù khối nguyệt thạch mà Ngô Sở đặt trên khối ngoan thạch này, đã bị nó hấp thu gần hết.

Sau khi Ngô Sở bố trí xong trận pháp, đưa tay vỗ vỗ vào khối ngoan thạch: "Cố lên!" Mà thân là chủ nhân nơi này, Bạch Diệp Vương, đối với những việc làm của Thanh Khâu Ly và mọi người, tự nhiên là vô cùng cảm kích.

Mà tử khí nồng nặc trong động, dưới sự dẫn dắt của trận pháp, hội tụ về phía cỗ quan tài đen, bắt đầu tự động sửa chữa cái lỗ thủng bên hông quan tài.

Khi Ngô Sở ra khỏi động xương trắng, Thanh Khâu Ly liền nói với hắn: "Ta phải về Thanh Khâu bế quan một thời gian, để tránh những tên ma nghiệt đó bắt nạt Thanh Khâu không có hồ, chạy đến gây sự." Ngô Sở nghe vậy, gật đầu, sau đó truyền âm: "Vậy nàng cẩn thận một chút, nếu những tên ma nghiệt đó không đến Thanh Khâu thì thôi.

Một khi chúng thực sự đến, nếu phát hiện đối phương cầm Tiên Thiên Chí Bảo, nàng tuyệt đối đừng cố sức, hãy đến thẳng Tử Ngọc Sơn tìm ta." Thanh Khâu Ly khẽ gật đầu, tự tin cười một tiếng: "Ta còn chưa ngốc đến thế!" Nói xong, nàng liền từ biệt mọi người, sau đó thân ảnh theo gió tan biến.

Tiểu hồ ly có chút lo lắng, hỏi: "A Sở ca, lão tổ người..." Ngô Sở

lắc đầu nói: "Yên tâm đi!

Mục tiêu của những tên ma nghiệt đó, trước giờ vẫn luôn là ta." Hắn nói xong, lại nhìn ba đứa nhóc: "Cho nên từ bây giờ, các ngươi cứ ngoan ngoãn ở Tử Ngọc Sơn học bản lĩnh, không có việc gì thì đừng tùy tiện ra ngoài." Ba đứa nhóc ngoan ngoãn gật đầu vâng dạ, dù sao những tên ma nghiệt đó hoàn toàn không nể tình chúng là trẻ con, nói ra tay là ra tay.

Có điều lúc đó vì chúng quay lưng về phía Ô Ma, hơn nữa còn có Thanh Khâu Ly ra tay cản lại uy thế từ cường giả Đại La cảnh, nên chúng cũng không có cảm giác gì quá lớn.

Nhưng nếu chúng chết đi, sẽ xảy ra chuyện gì, chúng hoàn toàn có thể tưởng tượng được.

Lúc này, thiếu niên Hạo truyền âm cho Ngô Sở: "Sư huynh, nếu tiết lộ tin tức về Ma Đạo Chí Bảo cho Long Phượng lưỡng tộc, có lẽ tên ma nghiệt đó sẽ tự lo không xuể!" Ngô Sở nghe vậy, không khỏi liếc nhìn cậu.

Ngô Sở không ngờ, vị Thiên Đế tương lai này, bây giờ đã bắt đầu biết cách mượn sức đánh sức.

Thuật quyền mưu này, có lẽ là vô sư tự thông.

Cũng khó trách tương lai lão tổ sẽ để cậu ngồi lên vị trí Thiên Đế, kẹt giữa tam giáo, xoay xở giữa lục thánh, không có chút thủ đoạn thì thật sự không được.

Ngô Sở lắc lắc đầu, truyền âm nói: "Chuyện này, thật sự không tiện nói thẳng với Long Phượng lưỡng tộc, dù sao đây cũng là chuyện riêng của Tử Ngọc Sơn chúng ta.

Hồi đó khi họ bái sư, đã nói rõ, từ lúc đó trở đi, họ không còn bất kỳ quan hệ nào với tam tộc nữa." Hạo nhíu mày, dường như vẫn đang

nghĩ cách giúp Ngô Sở.

Ngô Sở cũng không ngăn cản, chỉ nói: "Tên ma nghiệt đó trực tiếp ra tay với ba đứa nhóc này, có lẽ cũng là muốn dẫn họa sang đông, để tam tộc đến đối phó với ta!

Nếu vấn đề này cũng đi tìm họ, chẳng phải là làm mất mặt sư phụ sao?" Dù sao Bạch Diệp Vương cũng không giống Thiên Đạo lão gia không nể nang tình cảm.

Ngô Sở lặng lẽ lắc đầu: "Không thể nào, món Ma Đạo Chí Bảo đó là bạn sinh chí bảo của lão ma đầu kia, thấy tình thế không ổn sẽ tự mình trốn thoát, Kỳ Lân lão tổ muốn ngăn cản, không dễ dàng như vậy.

Huống chi, nếu tên ma nghiệt đó có ý định ẩn nấp, không dễ bị tìm ra đâu." Hạo lại hỏi: "Sư huynh cảm thấy, tên ma nghiệt đó có thể sẽ không từ bỏ ý định, lại quay lại ẩn nấp gần Tử Ngọc Sơn này, giống như lần này, đột nhiên ra tay trong bóng tối không?" Ngô Sở mỉm cười nói: "Khả năng này là có, nhưng chắc chắn không phải bây giờ, hắn có Ma Đạo Chí Bảo, ta cũng có Công Đức Chí Bảo, muốn giết ta không dễ dàng như vậy.

Huống chi, lần này hắn bị phân thân của sư phụ chặt mất hai cái móng vuốt, chắc chắn sẽ dưỡng thương trước rồi mới tính.

Nếu chưa dưỡng thương xong mà dám đến, vậy thì cứ để hắn đến." Mặc dù lần này không có Thanh Khâu Hồ Tổ, nhưng có Hậu Thổ tiểu thư tả mà!

Quan trọng hơn là, Hậu Thổ tiểu thư tả còn có thể thông qua 'Bàn Cổ Thần Điện' để gọi người!

Đến lúc đó mười hai vị Tổ Vu cùng đến, do hắn cản Ma Đạo Chí Bảo của đối phương, mười hai Tổ Vu đồng thời ra tay, cho dù phải lo

cho Tử Ngọc Sơn, không dám dùng toàn lực, cũng đủ để Ma Vương Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma nếm mùi đau khổ.

Còn về việc Ngô Sở sở hữu Công Đức Chí Bảo, mặc dù Hạo và Dao không nhìn thấy, Ngô Sở cũng không nói thẳng với họ, nhưng chỉ cần không ngốc, đoán cũng có thể đoán ra.

Vì vậy, Ngô Sở cũng không che giấu với họ nữa, trực tiếp nói ra.

Hạo và Dao cũng không thể ngốc đến mức đi mưu đoạt Công Đức Chí Bảo của hắn.

Hơn nữa, thứ như Công Đức Chí Bảo, cũng không phải ai muốn đoạt là có thể đoạt được. ...

Mấy tháng sau, mọi người trở về Tử Ngọc Sơn.

Tiểu Nguyệt Linh liền chạy thẳng vào nhà bếp xử lý nguyên liệu, tiện thể làm chút đồ ăn ngon cho Ngô Sở và mọi người.

Còn một số nguyên liệu tươi sống thì giao cho các tiểu hoa tiên mang đi nuôi dưỡng.

Nguyên liệu của Tử Ngọc Sơn, phần lớn đều đến từ cách này.

Chỉ cần xây mấy cái ổ ở nơi thả nuôi những sinh linh đó, những kẻ săn mồi khi nhìn thấy những cái ổ này, về cơ bản sẽ biết có nên động vào hay không.

Không nên động mà lại động bừa, vậy rất có thể không lâu sau, chúng sẽ lên bàn ăn.

Tiểu Nguyệt Linh và mọi người sẽ không tùy tiện săn giết những sinh linh trí tuệ đã khai mở linh trí, nhưng không có nghĩa là họ thật sự không sát sinh.

Bề ngoài trông yếu đuối, vô hại, nhưng Tiểu Thải Nương một khi cầm dao thái, còn dứt khoát và gọn gàng hơn Tiểu Nguyệt Linh mấy

phần.

Ngoài ra, còn có những 'chú chó lớn' kia, thỉnh thoảng sẽ đi tuần núi.

Cho nên những nguyên liệu được thả nuôi trong khu rừng quanh Thần Mộc, về cơ bản không cần lo lắng bị những kẻ ăn thịt khác tha đi.

Mấy con vịt nước 'giao' đến từ Đan Trương Sơn, được thả vào hồ lớn không lâu, liền chơi đùa cùng với đàn vịt nước vốn có trong hồ lớn của Tử Ngọc Sơn.

Mặc dù chủng loại khác nhau, nhưng hai loại này có lẽ thuộc cùng một họ.

Về ngoại hình, vẫn là vịt nước nguyên bản của Tử Ngọc Sơn đẹp hơn, dù sao cũng là loài vịt nước được Ngô Sở đặt tên là vịt uyên ương, không đẹp sao được.

Chương 384

Nhưng về hương vị, vẫn là loại 'giao' kia ngon hơn.

Trong đại điện, Hậu Thổ tiểu thư tả hỏi Ngô Sở và mọi người, sao lại đi lâu như vậy?

Có phải yến tiệc ở Đan Trương Sơn quá ngon, nên vui quên đường về không?

Nghe lời trêu chọc của tiểu thư tả, mọi người không khỏi lộ ra vẻ mặt cười khổ.

Ngô Sở lặng lẽ lấy ra phân thân của lão tổ, cung kính đặt lại lên bàn thờ, sau đó lạy con rối gỗ một lạy.

Hạo và Dao cũng đứng bên cạnh hắn, cùng nhau lạy.

Phía sau họ, ba đứa nhóc cũng cung kính lạy theo.

Tiểu hồ ly thì chạy đến bên cạnh tiểu thư tả, ôm cánh tay nàng làm nũng, má sắp dụi vào bộ ngực của tiểu thư tả rồi. "Tả tả, chúng ta suýt nữa không thể về gặp tỷ được, thật quá nguy hiểm!" Tiểu thư tả khẽ đẩy má của tiểu hồ ly ra một chút, tò mò hỏi: "Phóng đại vậy sao, đã xảy ra chuyện gì?" Nàng liếc nhìn mọi người, cuối cùng nhìn sang tiểu kim phượng: "Phượng Nghi, con nói đi!" Tiểu Phượng Nghi trước giờ luôn có vẻ mặt nghiêm túc, khi trần thuật sự thật cũng không bao giờ phóng đại, nhưng thái độ nói chuyện tao nhã, không nhanh không chậm, muốn biết sự thật, hỏi nó là không sai; đương nhiên, nếu muốn nghe chuyện phóng đại, có thể tìm tiểu hồ ly; nếu muốn nghe những lời hay ý đẹp, có thể tìm Ngô Sở.

Nhưng bây giờ, nàng hiển nhiên hứng thú với sự thật hơn.

Tiểu Phượng Nghi đi đến bên cạnh tiểu thư tả, không hề phóng

đại mà kể lại toàn bộ câu chuyện từ đầu đến cuối: "Sự tình là như vậy, sư phụ muốn luyện hóa hai cái ma khu, Thanh Khâu sư mẫu thì cùng Hạo sư thúc và Dao sư thúc sửa chữa địa mạch, nên chúng con bây giờ mới về." Tiểu thư tả có chút lo lắng nhìn Ngô Sở, Ngô Sở mỉm cười nói: "Ta không sao, nhưng nguy hiểm thì là thật, chúng ta đã bỏ sót cây Ma Đạo Chí Bảo của tên ma đầu kia." Tiểu thư tả khẽ gật đầu, dù sao Ngô Sở cũng sở hữu Công Đức Chí Bảo, cho dù đối đầu với Tiên Thiên Chí Bảo, tự vệ vẫn thừa sức.

Hơn nữa hắn còn mang theo con rối gỗ phân thân của sư phụ!

Ngô Sở nói xong, lấy điện thoại ra, đưa cho tiểu thư tả, nói: "Đây là hình dạng của hai tên ma nghiệt đó, sau này gặp phải chúng, phải cẩn thận một chút, đừng bị chúng lừa." "Có video giao chiến không?" Tiểu thư tả nhận lấy điện thoại, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt trên màn hình, vừa hỏi.

Đối với một tiểu thư tả không ít lần xem video trên điện thoại, việc này đã quen tay quen chân.

Hạo và Dao là lần đầu tiên nhìn thấy, không khỏi tò mò nhìn chằm chằm vào khối sắt vuông màu đen có vân vàng công đức trong tay tiểu thư tả: "Sư huynh, đây chính là món Công Đức Chí Bảo của huynh sao?" Ba đứa nhóc cũng kinh ngạc nhìn chiếc điện thoại trong tay tiểu thư tả.

Ngô Sở gật đầu nói: "Cái này gọi là điện thoại, có một số chức năng kỳ diệu, cũng có thể coi là bạn sinh linh bảo của ta, nhưng vì một số trùng hợp, nó đã biến thành Công Đức Chí Bảo." Lúc này, tiểu thư tả đã mở video lên.

Trong video, chính là cảnh Ngô Sở và Ma Ba Tuần giao chiến.

Chính xác mà nói, là Nghệ Bảo và Ba Tuần giao phong.

Hạo và Dao, cùng với ba đứa nhóc, xem đến ngây người.

Như mọi người đều biết, thứ gọi là điện thoại ở thời đại Hồng Hoang chắc chắn là một món thần khí.

Hơn nữa, với kinh nghiệm lần trước, Ngô Sở cũng không cần lo lắng không giải thích được về thứ này.

Giống như khi Tiểu thư tả và Thanh Khâu Hồ Tổ lần đầu nhìn thấy điện thoại, đối với thứ mà ngay cả chính Ngô Sở cũng không thể giải thích, họ sẽ tự động quy nó vào sự khéo léo thần kỳ của đất trời.

Thiên địa thai nghén ra đủ loại bảo bối kỳ lạ, trên mảnh đất Hồng Hoang này, đó là chuyện thường tình.

Nếu trời đất có thể thai nghén ra kỳ bảo được ngưng tụ từ các loại đại đạo pháp tắc, vậy thì thai nghén ra một bảo bối thần kỳ có thể lưu giữ âm thanh và hình ảnh thì có gì lạ đâu?

Hoàn toàn không lạ!

Vì vậy, họ sẽ chỉ kinh ngạc trước sự thần kỳ của vật này, chứ không cảm thấy kỳ quái về việc nó được tạo ra như thế nào.

Dù có thấy kỳ quái, đó cũng là chuyện mà Ngô Sở cần phải tìm hiểu.

Dù sao thì, tu hành đến cảnh giới của họ, cần phải lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc, Ngô Sở đã sở hữu kỳ bảo như vậy, nếu nghiên cứu một chút, tự nhiên sẽ có không ít lợi ích cho tu vi của hắn.

Những người khác vì muốn tránh hiềm nghi, thường cũng sẽ không tìm hiểu quá sâu, thậm chí sẽ không hỏi kỹ Ngô Sở rằng bảo bối này còn có uy năng mạnh mẽ nào khác.

Đợi Tiểu thư tả xem xong video, trả điện thoại lại cho Ngô Sở, Hạo liền chạy đến bên cạnh Ngô Sở, cười hì hì hỏi: "Sư huynh, có thể

cho ta xem cái điện thoại này không?" Ngô Sở cười đưa điện thoại cho Dao, rồi nói với Tiểu Hồ Ly: "Tiểu Vũ, dạy Dao tỷ tỷ của con cách dùng cái này đi." Dao ngẩn ra, vui mừng nhận lấy điện thoại, nói một tiếng 'cảm ơn đại sư huynh', rồi lè lưỡi với Hạo, vẻ mặt đắc thắng, một cơn gió thơm lướt đến bên cạnh Tiểu Hồ Ly.

Ba tiểu gia hỏa lẳng lặng chạy đến bên cạnh Tiểu Hồ Ly, ghé cái đầu nhỏ vào, tiếp tục tò mò nhìn Tiểu Hồ Ly dạy Dao cách dùng điện thoại.

Hạo thì có chút ngơ ngác nhìn Ngô Sở, chớp chớp đôi mắt to, dường như đang nói: Sư huynh, là ta!

Là ta hỏi huynh trước mà!

Không phải Dao sư muội a!

Ngô Sở lườm hắn một cái, khoác vai hắn, thầm truyền âm nói: "Ngốc!

Ta để Dao sư muội học cách dùng trước, sau này ngươi có thể hỏi muội ấy mà!" "Không phải, sư huynh, ta cũng có thể hỏi Tiểu Vũ bọn họ mà!" "..." Này, ngươi ghét bỏ nương tử tương lai của mình như vậy là có ý gì?

Lúc này, Tiểu thư tả hỏi Ngô Sở: "A Sở, huynh định tiếp theo sẽ làm gì?" Ngô Sở im lặng vỗ vỗ vai Hạo, rồi nhìn về phía Tiểu thư tả: "Làm gì là sao?" "Chuyện này cứ thế cho qua sao?

Lẽ nào huynh không muốn nhân khoảng thời gian lão ma đầu kia ẩn náu, nghĩ cách tìm ra những ma nghiệt đó để diệt trừ?" Ngô Sở nghe vậy, không khỏi ngẩn ra, rồi đi đến bên cạnh nàng, đưa tay vỗ nhẹ mu bàn tay nàng, trước mặt mọi người nắm lấy, "Tả, chúng ta ra ngoài dạo một chút đi!" Tiểu thư tả lặng lẽ liếc nhìn mọi người, phát hiện sự chú ý của mọi người đều đang dồn vào chiếc điện thoại, liền

thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó kéo Ngô Sở, biến mất trong nháy mắt.

Hạo nhìn họ rời đi, rất muốn nói: Không phải còn có ta sao?

Chẳng ai quan tâm đến ta cả!

Hắn há miệng, nhìn xung quanh, cuối cùng cũng đành chạy đến chỗ Dao bọn họ hóng chuyện.

Khi Ngô Sở và Tiểu thư tả xuất hiện trở lại, họ đã ở trên ngọn núi hoa cách đó không xa.

Nắm tay Tiểu thư tả, đi dạo giữa biển hoa thơm ngát, giẫm lên những cánh hoa và cỏ xanh mềm mại, hít thở hương hoa lan tỏa khắp núi, Ngô Sở cười nói: "Khiến một người dịu dàng như tỷ tỷ cũng phải tức giận, lũ ma nghiệt đó đúng là đáng chết!" Nghe lời 'trêu chọc' của Ngô Sở, Tiểu thư tả không khỏi lườm hắn một cái.

Ngô Sở lại nói: "Nhưng chuyện này cũng chỉ có thể cho qua thôi.

Tỷ biết đấy, chúng ta không thể mượn sức của tam tộc.

Ban đầu khi ba tiểu gia hỏa kia bái sư, ta đã để chúng thoát ly tam tộc, bây giờ lại chạy đi mượn sức của họ, chẳng phải sẽ thành trò cười sao?" Tiểu thư tả khẽ nhíu mày, gật đầu.

Ngô Sở tiếp tục nói: "Hơn nữa, nếu lũ ma nghiệt đó một lòng muốn ẩn náu, chúng ta cũng không tìm được, huống chi lần này còn có một món Ma Đạo Chí Bảo trong tay.

Nghệ Bảo tuy là một món Công Đức Chí Bảo, nhưng mỗi lần thi triển đều cần tiêu hao một lượng công đức nhất định, không thể tùy tiện lãng phí." Ma vương Ba Tuần có Ma Đạo Chí Bảo Thí Thần Thương trong tay, chuyện này rất khó suy tính, dù có thể suy tính ra được, cũng không dễ dàng diệt được hắn, trừ khi tìm thêm vài vị trợ thủ.

Nhưng một cường giả Đại La, trong tay còn có một món chí bảo, nếu muốn chạy trốn, mấy vị Đại La liên thủ cũng chưa chắc giữ lại được.

Vì vậy, ra tay đối phó với một kẻ khó nhằn như vậy, có chút không đáng.

Tiểu thư tả nghe vậy, mày liễu tiếp tục nhíu lại, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, dù sao tình hình của Nghệ Bảo, nàng cũng rõ. "Tình hình tiêu hao công đức của Nghệ Bảo vẫn không có cách nào giải quyết sao?" Nhắc đến chuyện này, Ngô Sở liền khẽ thở dài, nói: "Cách thì có, nhưng cần một lượng công đức khổng lồ, nha đầu đó một lòng tích cóp công đức, nhưng lại lo ta gặp nguy hiểm, nên không dùng công đức để nâng cấp bản thân, cứ tích trữ để phòng khi cần kíp." Tiểu thư tả nghe xong, chớp chớp đôi mắt to, cười nói: "Nó làm vậy chẳng phải cũng vì huynh sao!" "Đúng vậy, đúng vậy!" Nghệ Bảo từ trong thức hải của Ngô Sở chui ra, ngồi lên vai Tiểu thư tả, ôm lấy chiếc cổ thon dài của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ lên đó, "Vẫn là tỷ tỷ hiểu ta nhất, hắn chẳng hiểu gì cả, lòng tốt của ta đều bị hắn coi như lòng lang dạ sói..." Tiểu thư tả dùng ngón tay chọc chọc Nghệ Bảo: "Đồ ranh con!" Ngô Sở một tay xách Nghệ Bảo lên, ấn nó trở lại thức hải của mình, đồng thời cảnh cáo một câu: "Đừng có suốt ngày ra ngoài phá đám thế giới hai người của ta với Tiểu thư tả!

Nếu không ta thật sự sẽ đem ngươi đi tế đấy." "Xì!

Đồ keo kiệt!" Nói thì nói vậy, nhưng nó cũng không ra gây chuyện nữa.

Ngô Sở tiếp tục nắm lấy tay Tiểu thư tả, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay nàng: "Tỷ tỷ cũng không cần phải tức giận với đám ma nghiệt đó, tuy rằng chuyện này quả thật khiến ta và Thanh Khâu tỷ tỷ

tổn thất khá nặng, nhưng so với việc đối phương mất đi hai cái móng vuốt, chúng ta vẫn còn tốt chán." Tiểu thư tả nhìn hắn một cái, hỏi: "Lần này Thanh Khâu tỷ tỷ không về cùng huynh, không phải là huynh mắng nàng ấy đấy chứ!" Ngô Sở ngẩn ra, bật cười nói: "Ta mắng nàng ấy làm gì?" Tiểu thư tả nói: "Lần này đi núi Đan Trương, ban đầu không phải huynh không định đi sao!

Chương 385

Sau đó là nàng ấy xúi giục huynh đi, huynh mới đi đúng không?" Ngô Sở lắc đầu cười nói: "Cũng không thể nói hoàn toàn là do nàng ấy xúi giục.

Tiểu Nguyệt Linh nghe có nguyên liệu nấu ăn mới thì cũng hơi động lòng, Hạo và Dao cũng muốn đi xem cho biết.

Thêm vào đó, ta cũng cảm thấy ma đầu kia không thể nào xuất hiện, cho nên..." Tiểu thư tả chớp mắt, hỏi: "Vậy sao nàng ấy không về cùng huynh?" Ngô Sở rất muốn nói: Nàng ấy không về, chẳng phải sẽ không có ai làm phiền chúng ta sao!

Nhưng câu nói đùa này, hắn không dám nói, dù sao kẻ đa tình là hắn.

Vì vậy đành phải thành thật nói: "Nàng ấy lo ma nghiệt sẽ đến Thanh Khâu gây chuyện, nên về xem sao, thuận tiện bế quan một thời gian, tu sửa lại dải lụa linh bảo." Lúc này, trên đỉnh Thần Mộc.

Dao giống như một đứa trẻ có được đồ chơi mới, sau khi được Tiểu Hồ Ly chỉ dẫn một hồi, liền hứng thú cầm điện thoại bấm loạn xạ, đủ loại trò chơi nhỏ thần kỳ khiến họ không khỏi kinh ngạc tán thưởng, còn có hệ thống nghe nhạc theo yêu cầu, hệ thống dự báo thời tiết...

Còn phần mềm bản đồ, đã bị Ngô Sở giấu đi rồi.

Tránh để Hạo bọn họ nhìn thấy, sau này lại nói hắn, người làm đại sư huynh này, mở mắt nói láo, rõ ràng trong điện thoại có bản đồ hoàn chỉnh của cả Hồng Hoang đại địa, mà lại nói với họ không biết núi Ngọc Kinh ở đâu.

Cho đến khi Dao bấm vào một tập tin được mã hóa. "Ủa?

Tiểu Vũ, đây là cái gì vậy?

Sao lại hiện ra cái này?

Có phải bị ta bấm hỏng rồi không?" Dao có chút chột dạ đưa điện thoại đến trước mặt Tiểu Hồ Ly.

Hạo cũng lo lắng nhìn ở bên cạnh, ba tiểu gia hỏa thì nhìn nhau.

Tiểu Hồ Ly liếc nhìn điện thoại, lắc đầu cười nói: "Yên tâm đi!

Đó là tập tin mã hóa do A Sở ca thiết lập, bên trong chứa một số thứ, cần có mật khẩu mới xem được..." Thứ này mà có thể bấm hỏng được, mới là chuyện lạ đó!

Tiểu Hồ Ly thầm cười trong lòng: Đây chính là một món Công Đức Chí Bảo a!

Nếu dễ dàng bị bấm hỏng như vậy, thì Công Đức Chí Bảo này chẳng phải quá mất mặt sao? "Mật khẩu?" Mấy người đều lộ vẻ mặt kỳ lạ hoàn toàn không hiểu.

Tiểu Hồ Ly gật đầu nói: "Chính là những con số mà bình thường ta dạy cho Tiểu Hoàng Long bọn họ, tiến hành tổ hợp ngẫu nhiên, cụ thể là một chuỗi số như thế nào thì ta cũng không rõ nữa!" Đừng nói là nó, ngay cả Tiểu thư tả và Hồ Tổ tỷ tỷ cũng không biết mật khẩu này.

Nhưng Tiểu Hồ Ly lại biết bên trong cất giữ thứ gì, dùng lời của Ngô Sở mà nói, đó đều là một số 'tư liệu đen' của mọi người, ví dụ như video Khoa 'đứng tấn bơi lội'; hình Nghệ bị bẻ chân sau lưng, cũng như bị Khoa và Lão Viên bọn họ đè xuống đất đủ kiểu chà đạp; thậm chí là dáng vẻ ngoan ngoãn của Hạo khi bị Tiểu Nguyệt Linh gầm thét giận dữ lúc mới học nấu ăn...

Còn có cả Phong Ngân và Ô Trảm lúc đầu bị Ngô Sở dùng que cời lửa đánh mông nữa.

Đương nhiên, những hình ảnh ba tiểu gia hỏa này bị phạt đánh mông cũng có.

Cho nên dù biết mật khẩu, nó cũng không thể mở ra trước mặt Hạo.

Điều Tiểu Hồ Ly không biết là, ngoài những thứ này ra, thậm chí còn có một số của những cường giả Đại La cảnh, ví dụ như Thái Nhất tư vấn hắn vấn đề tình cảm; ví dụ như Phục Hy ban đầu học theo hắn làm cú 'nhảy của niềm tin', kết quả đâm đầu vào đất... vân vân.

Ngoài ra, nó cũng không biết bên trong có tư liệu đen của mình hay không, dù sao nó cẩn thận nhớ lại từ khi đến Tử Ngọc Sơn này, hình như cũng chưa làm chuyện gì đặc biệt mất mặt.

Ngô Sở cũng không cho nó xem những video đó, chỉ lấy ra một số video để chia sẻ, nhưng còn rất nhiều video đã được mã hóa, bọn họ đều không mở được. "Vậy ai biết mật khẩu này?" Dao tò mò hỏi: "Hậu Thổ tỷ tỷ có biết không?" Tiểu Hồ Ly lắc đầu: "Ta cũng không rõ nữa!

Nhưng chắc là tỷ ấy biết!

A Sở ca có nhiều chuyện không muốn nói với chúng ta, nhưng lại sẵn lòng chia sẻ với Hậu Thổ tỷ tỷ bọn họ." Nhắc đến chuyện này, Tiểu Hồ Ly liền có chút buồn bực, dựa vào cái gì chứ!

Trước kia nó và Tiểu Nguyệt Linh còn nhỏ, nhưng bây giờ không phải đã lớn rồi sao!

Nó cúi đầu nhìn xuống, nơi đó đã là núi non trùng điệp, sóng cả cuộn trào.

Nhưng nghĩ đến thân thể ngọc ngà ẩn dưới lớp nghê thường của Hậu Thổ tiểu thư tả, nó lại có chút nản lòng.

Tu vi không bằng, dáng người không bằng, ngay cả khí chất này...

Buồn rầu!

Tiểu hồ ly đang tuổi xuân thì thầm nâng gò má thơm, ánh mắt hướng về phía xa xăm, dường như có thể nhìn thấy hai bóng người đang dạo bước trong biển hoa trên ngọn núi đối diện. ...

Chạng vạng, Tiểu thư tả và Ngô Sở họ dạo bước trở về, Tiểu Nguyệt Linh đã bưng ra những món ngon đã bận rộn cả nửa ngày, mọi người liền mở tiệc.

Các tiểu hoa tiên tấu lên những giai điệu nhẹ nhàng, làm cho không khí bữa ăn trở nên vô cùng hoàn mỹ.

Rượu qua ba tuần, thức ăn qua năm vị, Tiểu Hồ Ly đứng dậy múa một điệu cho mọi người xem, nhận được sự tán thưởng nhiệt liệt của mọi người.

Dao thấy vậy, cũng đứng dậy múa một đoạn cho mọi người.

Ngô Sở ngẩng đầu lên, yên lặng thưởng thức cảnh tượng này.

Vương Mẫu Nương Nương tương lai đang múa cho mọi người xem!

Nghĩ đến thôi cũng khiến Ngô Sở cảm thấy tự hào, còn có chút kích động!

Lát nữa phải để Nghệ Bảo quay lại cảnh này, không biết sau này khi Dao sư muội trở thành Vương Mẫu Nương Nương, nhìn lại cảnh này, liệu có cảm thấy đó là một phen mất mặt không?

Một điệu múa kết thúc, Dao chạy đến bên cạnh Tiểu thư tả, tìm cơ hội nhắc đến những tập tin mã hóa trong điện thoại của Ngô Sở,

thuận tiện hỏi Tiểu thư tả có biết mật khẩu không.

Tiểu thư tả lắc đầu, lặng lẽ liếc nhìn Ngô Sở.

Tuy nàng không biết mật khẩu, nhưng nàng rất rõ bên trong tập tin đó cất giấu thứ gì, bởi vì những video đó, nàng cơ bản đều đã xem qua.

Đương nhiên, nàng cũng có hỏi Ngô Sở, có lưu video mất mặt của nàng không?

Ngô Sở tự nhiên là lắc đầu phủ nhận, sau đó cất giấu những video cấp cấm kỵ đó còn kỹ hơn, tuyệt đối không thể để nàng nhìn thấy, nếu không chắc chắn sẽ thảm.

Ví dụ như cảnh hắn bị đánh ngất, ném vào bồn tắm của Tiểu thư tả...

Nhưng để tạo ra một số màn tung hỏa mù, Ngô Sở cũng làm một hai video về cảnh Tiểu thư tả thỉnh thoảng có những hành động giống như làm nũng, đặt vào trong đó.

Còn có cảnh lần đầu tiên nàng mặc đồ bơi đầy ngượng ngùng nữa.

Đối với Tiểu thư tả, những thứ đó có lẽ sẽ khiến nàng cảm thấy ngượng ngùng, nhưng tuyệt đối không được tính là tư liệu đen.

Chương 386

Nghe Dao ở đó nói bóng nói gió, Ngô Sở cười nói: "Dao sư muội muốn biết, cứ trực tiếp hỏi đại sư huynh là được rồi!

Thực ra cũng không phải bí mật gì, chẳng qua là ghi lại một số chuyện thú vị trong cuộc sống hàng ngày của chúng ta thôi." Hắn vừa nói, vừa cầm lấy điện thoại, mở một tập tin mã hóa, rồi bấm vào đoạn Hạo lúc đầu bị Tiểu Nguyệt Linh gầm thét, cái bộ dạng co rụt cổ bị huấn luyện như con chim cút.

Trong điện thoại, vang lên tiếng gào thét của Tiểu Nguyệt Linh, lập tức khiến Tiểu Nguyệt Linh nghe mà có chút đỏ mặt tía tai, dù sao bình thường Tiểu Nguyệt Linh vẫn rất dịu dàng.

Hạo nghe thấy âm thanh này, hai mắt liền trợn tròn, nhìn về phía Ngô Sở, vẻ mặt đầy oán trách: "Sư huynh..." Dao nhìn dáng vẻ bị huấn luyện của Hạo trong video, không khỏi che miệng cười khúc khích.

Ba tiểu gia hỏa lẳng lặng đứng dậy, muốn chạy qua xem, nhưng bị Hạo một tay ấn tại chỗ, tiếp đó lại đáng thương nhìn Ngô Sở: "Sư huynh..." "Được rồi, được rồi, không xem nữa, còn có của Nghệ và Khoa bọn họ nữa mà!" "..." Hạo chạy đến bên cạnh Ngô Sở, ra vẻ lấy lòng hỏi: "Sư huynh, có thể xóa cái này đi không?

Chuyện đó, chúng ta biết là được rồi, không thể để người ngoài biết được!" Ngô Sở cười nói: "Ta rảnh rỗi làm gì mà cho người ngoài xem mấy thứ này?

Đây là do điện thoại của ta tự động ghi lại, tạm thời ta vẫn chưa tìm ra cách xóa, đợi sau này ta tìm được cách, sẽ giúp ngươi xóa đi!" Vừa nói, Ngô Sở vừa vỗ vai hắn, "Yên tâm, sẽ không để người khác

biết đâu." Lúc này, Dao lại mở một video khác, trong video truyền ra tiếng kêu thảm thiết 'a nha a nha' của Tiểu Hoàng Long, còn có tiếng 'bốp bốp' của que cời lửa rơi xuống mông nó.

Tiểu Hoàng Long nghe thấy tiếng này, hai mắt không khỏi trợn tròn.

Dao thì che miệng, cười đến nghiêng ngả.

Hạo và Dao ở lại Tử Ngọc Sơn này, thoáng chốc đã là mấy vạn năm, cho đến khi cảm thấy cũng gần đến lúc phải quay về Ngọc Kinh Sơn, kẻo sư phụ xuất quan mà họ vẫn còn ở bên ngoài rong chơi.

Trong mấy vạn năm này, Ngô Sở thỉnh thoảng cũng sẽ bế quan một chút.

Ngày hôm đó, họ cáo biệt Ngô Sở và Hậu Thổ, lên đường trở về.

Sau mấy vạn năm chung sống, Ngô Sở có thể cảm nhận được, Hạo và Dao thật sự xem hắn như người thân, tôn kính nhưng không mất đi sự thân thiết.

Thậm chí có lúc còn đơn thuần đến đáng yêu, rất khó để Ngô Sở có thể đặt hình ảnh của họ trùng khớp với hai vị đế hậu tương lai.

Lúc họ trở về, Ngô Sở cũng không tặng vật gì quý giá, mà tặng một ít hạt giống nông sản, cũng như để Tiểu Nguyệt Linh chuẩn bị một ít đồ ăn cho lão tổ sư phụ.

Hạo tuy đã theo Tiểu Nguyệt Linh học hỏi sâu về nấu nướng, nhưng về phương diện trù nghệ, hắn rõ ràng không thể đạt đến trình độ cao như Tiểu Nguyệt Linh.

Ngoài hạt giống nông sản ra, còn có một số linh quả, như Tử Ngọc Linh Nại, hạt thông của Bạch Bì Tùng, hồng sấy của Quỷ Diện Thị... cùng với lá trà Đại Hồng Bào. "Tỷ tỷ, Nguyệt Linh, Tiểu Vũ, muội thật không nỡ xa mọi người!" Bên rìa đại trận hộ sơn của Tử

Ngọc Sơn, Dao ôm ba người, có chút không nỡ nói.

Mấy vạn năm chung sống, Dao sớm đã coi họ như chị em.

Tiểu thư tả vỗ nhẹ lưng nàng, an ủi: "A Sở từng nói, đời người chính là như vậy, có niềm vui, cũng có nỗi buồn.

Vui vẻ sum họp, ly biệt đau khổ.

Nhưng không có nỗi khổ ly biệt, sao có được niềm vui khi tương phùng?

Tin rằng con đường tu hành còn dài, sẽ có ngày gặp lại." "Vâng!" Hạo tiến lên ôm Ngô Sở một cái, có chút cảm xúc nói: "Sư huynh, bảo trọng!" Ngô Sở vỗ vai hắn, nói: "Ta không ở bên cạnh sư phụ, việc chăm sóc sư phụ giao cho ngươi và Dao, sau khi về núi, thay ta hỏi thăm sư phụ." Hạo mỉm cười nói: "Sư huynh đừng nói vậy, chăm sóc sư phụ ăn uống sinh hoạt, vốn là việc của ta và Dao nên làm.

Ngược lại là sư huynh, không có sư phụ bên cạnh, những nguy hiểm đó đều cần sư huynh tự mình đối phó, sư huynh không cần phải phân tâm lo lắng, cẩn thận đối phó với đám ma nghiệt là được rồi." Ngô Sở cười cười, nói: "Yên tâm đi!

Ta cũng có chí bảo hộ thân." Dừng một chút, Ngô Sở lại nói: "Đợi ngày ta thành tựu cảnh giới Đại La, nhất định sẽ đích thân đến Ngọc Kinh Sơn, thỉnh an sư phụ!

Cũng sẽ đến thăm các ngươi!" Hạo cười nói: "Vậy sư đệ sẽ ở Ngọc Kinh Sơn, cung kính chờ sư huynh đại giá!" Ngô Sở nghe vậy bật cười, nói: "Đừng!

Muốn đột phá cảnh giới Đại La, đâu phải chuyện dễ dàng.

Các ngươi nếu có rảnh, có thể đến Tử Ngọc Sơn tìm ta." "Tỷ tỷ, chúng muội đi đây, thay muội nói với Ly tỷ tỷ một tiếng xin lỗi, muội không đợi được tỷ ấy rồi." Ngô Sở đi tới, nói: "Sư muội yên tâm!

Nàng ấy sẽ không để ý đâu.

Nàng ấy đang bế quan, không thể đến tiễn các muội, các muội cũng đừng để ý mới phải." Dao cười hì hì, nói: "Sư huynh, huynh phải cố gắng lên nhé!

Tu vi của hai vị tỷ tỷ đều cao hơn huynh nhiều như vậy, lạc lạc..." Ngô Sở không ngờ, họ sắp đi rồi mà còn không quên châm chọc hắn một phen, vừa khổ sở cười, vừa đưa tay điểm nhẹ lên trán nàng, "Nghịch ngợm!" "Hi hi...

Đại sư huynh tạm biệt, tỷ tỷ tạm biệt, mọi người, tạm biệt!" Hai bóng người dần xa, Ngô Sở lấy ra Tử Nguyệt Cầm, lặng lẽ gảy đàn tiễn biệt.

Bạn bè đến rồi đi, hắn đã quen rồi.

Tâm trạng của ba tiểu gia hỏa cũng không vui, tuy rằng chuyện ly biệt đối với chúng đã không còn xa lạ, nhưng Ngô Sở vẫn cho chúng nghỉ phép.

Sau đó mọi người cùng nhau ra ngoài trời nướng thịt, dùng hoạt động dã ngoại này để xua tan nỗi sầu ly biệt trong lòng.

Thực ra đối với những người tu hành như họ, nỗi sầu này rất dễ dàng có thể chém đứt.

Nhưng trong những năm tháng dài đằng đẵng này, nỗi sầu như vậy thực ra cũng không nhiều, thay vì trực tiếp chém đứt nó, chi bằng lặng lẽ thể nghiệm cảm nhận một phen.

Thời gian lâu dần, loại cảm xúc này tự nhiên cũng sẽ dần phai nhạt.

Cuộc sống vẫn phải tiếp tục, không vì ý chí của ai mà thay đổi.

Khi mọi thứ lại trở về bình lặng, Ngô Sở lại bắt đầu bế quan.

Lần bế quan này, lại là mấy vạn năm trôi qua.

Dưới sự giúp đỡ của Nghệ Bảo, trong đan điền của hắn, cấu trúc Ngũ Hành Đại Đạo đã hoàn thành được hơn nửa.

Nếu chia cảnh giới Thái Ất thành ba giai đoạn 'tiền, trung, hậu', thì tu vi của hắn hiện tại hắn là đang ở giai đoạn trung hậu kỳ của cảnh giới Thái Ất.

Tốc độ ngộ đạo này, là do Nghệ Bảo mang lại.

Nếu theo tốc độ của chính hắn, ước chừng phải mất thêm mấy lần, thậm chí có thể là mười mấy lần thời gian.

Đương nhiên, cũng có khả năng xảy ra tình huống xấu nhất, đó là không ngộ ra được.

Không ngộ ra được, đó chính là tuyên án tử hình trên con đường tu đạo.

Trên Hồng Hoang đại địa, vô số sinh linh, đều đang ở trong cái vòng luẩn quẩn 'không ngộ ra được' này.

Ngay cả những người mạnh như lão tổ, cũng đang ở trong cái vòng 'không ngộ ra được', chỉ là cái vòng của họ, cao cấp hơn rất nhiều so với các sinh linh khác.

Ngô Sở rất may mắn, may mắn vì khả năng tính toán và suy diễn của Nghệ Bảo có thể phục vụ cho hắn.

Cho đến hiện tại, hắn vẫn chưa gặp phải tình huống không ngộ ra được.

Chỉ là sự tăng trưởng của nguyên thần lực không theo kịp tốc độ ngộ đạo của hắn, nên cần phải nghỉ ngơi một chút.

Chuyện này mà truyền ra ngoài, e là phải bị ăn đòn!

Cho ngươi khoe khoang này!

Chương 387

"Cuối cùng cũng chịu xuất quan rồi sao?" Vừa xuất quan, liền gặp Hồ Tổ tỷ tỷ đang cười tươi nhìn hắn. "Tả, tỷ đến rồi!

Lâu rồi không gặp, thật là nhớ nhung." Ngô Sở rất tự nhiên tiến lên, ôm giai nhân vào lòng, ôn hương nhuyễn ngọc trong vòng tay, tư vị trong đó, thực sự không thể nói cho người ngoài biết.

Mặc dù gây ra chuyện này có lỗi của Thanh Khâu Ly, nhưng nếu Thanh Khâu Ly mặc kệ đống phế tích này, Bạch Diệp Vương cũng chẳng có cách nào.

Cách đó không xa, Tiểu Hồ Ly vừa vui mừng đứng dậy, liền lại bĩu môi ngồi xuống.

Ba tiểu gia hỏa đang so tài trên mặt hồ, quay đầu liếc nhìn đỉnh Thần Mộc, rồi lại 'nha nha nha' đấu với nhau, tiểu Kỳ Lân và tiểu Phượng Hoàng liên thủ, đối chiến với tiểu Hoàng Long.

Bạch Quân đang nằm trên bệ cây vừa xem ba đứa nhỏ đánh nhau vừa dưỡng thần, vội vàng đứng bật dậy, nhưng thoáng chốc lại nằm xuống.

Bạch Trạch vẫn luôn duy trì trạng thái tiểu manh thú, khóe miệng khẽ nhếch, hớp một ngụm trà sữa, rồi lắc đầu nguầy nguậy, miệng ngân nga một giai điệu không tên, vẫy vẫy cái đuôi nhỏ. "A Sở ca..." Tiếng của Tiểu Nguyệt Linh vừa truyền vào tai Ngô Sở, một khắc sau, bóng dáng Ngô Sở đã bị Hồ Tổ tỷ tỷ mang đi, biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện trở lại, đã đến một thung lũng, bốn bề núi xanh bao bọc, núi cao rừng rậm, trong cốc cỏ xanh biếc, hương hoa thoang thoảng, lại là một mùa xuân nữa. "Tả, đây là làm gì vậy?" Ngô Sở nhìn quanh, tò mò nhìn Thanh Khâu Ly. "Huynh nói xem?" Nàng vừa

nói, ngón tay ngọc thon dài khẽ điểm vào ngực Ngô Sở, trực tiếp đẩy ngã hắn xuống đất, sau đó thân hình khẽ lướt, liền nằm đè lên người hắn, ánh mắt long lanh, hơi thở như lan nói: "Ở đây không có ai làm phiền chúng ta!

Thế nào?

Đây là một nơi tốt mà ta tìm được ở Tử Ngọc Sơn của huynh, bốn bề núi xanh bao quanh, chúng ta có thể..." Ngô Sở hai mắt sáng lên, đầy mong đợi nhìn nàng.

Thấy bộ dạng mong đợi của Ngô Sở, Hồ Tổ tỷ tỷ cười khúc khích, đưa ngón tay ngọc trắng nõn, điểm nhẹ lên trán hắn, nói: "Nghĩ gì thế?

Huynh muốn Hậu Thổ muội muội và ta đánh một trận sao?

Ta không muốn chọc vào muội ấy đâu." Vòng tay khẽ duỗi ra, Ngô Sở nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo thon mềm không xương của nàng, cười hỏi: "Vậy tỷ tỷ làm thế này, là vì sao?

Đây không phải là dụ người phạm tội sao?" "Bốn bề không người, chính là lúc để nói những lời thầm kín!" Hồ Tổ tỷ tỷ thân mình khẽ xoay, liền thoát ra khỏi vòng tay hắn, ngả người nằm xuống bên cạnh, gối lên cánh tay hắn, "Nhìn mây bay mây trôi nơi chân trời, ngửi mùi cỏ xanh, nghe tiếng côn trùng chim hót..." Kết quả lời còn chưa nói xong, Ngô Sở đã xoay người đè lên người nàng, khóe miệng mang theo một nụ cười gian xảo, "Nhưng bây giờ ta chỉ muốn nhìn tỷ, chỉ muốn ngửi hương thơm trên người tỷ, nghe tiếng thở và nhịp tim của tỷ..." Hồ Tổ tỷ tỷ nheo lại đôi mắt hồ ly dài hẹp, khóe miệng cong lên hai đường cong xinh đẹp, hỏi: "Những lời này, có phải huynh cũng đã nói với Hậu Thổ muội muội rồi không?" Ngô Sở nhìn nàng, chớp chớp mắt, rồi lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, nói: "Đúng vậy!

Tỷ đã nhắc nhở ta, lần sau ở cùng Hậu Thổ tỷ tỷ, ta hoàn toàn có

thể dùng lại lời này!

Tả, cảm ơn nhé!" "..." "Hít!

Đau, đau..." "Còn dùng nữa không?" "Không dùng, không dùng nữa..." "Hừ!" Hồ Tổ tỷ tỷ tức giận quay đầu đi.

Nhìn bộ dạng phồng má giận dỗi của nàng, Ngô Sở bật cười, hôn lên gò má mịn màng như có thể thổi bay của nàng một cái, nói: "Trêu tỷ thôi, thật sự nghĩ ta ngốc vậy sao!" Tuy rằng bình thường họ chung sống hòa thuận, nhưng Ngô Sở cũng đang tránh để xảy ra tình huống khó xử này, cùng một lời nói, sẽ không dễ dàng nói với cả hai, tránh xảy ra tu la tràng.

Vừa rồi nói vậy, chính là cố ý trêu nàng. "Huynh thông minh lắm sao?" "Ách!

Kém hơn tỷ một chút!" Ngô Sở vừa nói vừa nằm xuống bên cạnh nàng, đưa tay ra cho nàng gối đầu, "Tỷ đến khi nào vậy?" "Đến được mấy năm rồi." Hồ Tổ tỷ tỷ cũng dẹp đi cơn giận dỗi, nằm trong lòng Ngô Sở, nói.

Ngô Sở nghiêng người nhìn nàng, hỏi: "Dải lụa đó, đã sửa xong rồi chứ!" "Đã nhiều năm trôi qua rồi, chắc chắn đã sửa xong!" "Không dùng công đức lực chứ!" "Huynh tưởng công đức của ta có thể nhiều như của huynh sao?" Hồ Tổ tỷ tỷ lườm hắn một cái, nghĩ đến Nghệ Bảo, cái máy ngốn công đức đó, nếu đổi lại là nàng, e là nàng phải rầu bạc cả tóc. "Vậy thì tốt rồi!" "Chỉ là không ngờ lần trước bế quan lại lâu như vậy, ngay cả lúc Hạo và Dao bọn họ trở về, ta cũng không đến tiễn họ, họ sẽ không để ý chứ!" "Chị dâu như mẹ, họ nào dám để ý đến tỷ chứ!" Hồ Tổ tỷ tỷ nghe vậy, lật người nằm úp trên ngực hắn, hai nắm tay nhỏ chống cằm, chớp chớp đôi mắt to, cười tươi hỏi: "Gì mà như mẹ?

Nói lại lần nữa xem!" "Chị dâu như mẹ!" "Lạc lạc...

Biết nói chuyện đấy, xem thưởng này!" Hồ Tổ tỷ tỷ phong tình vạn chủng cúi đầu, hôn lên môi Ngô Sở một cái.

So với Hậu Thổ tiểu thư tả điểm tĩnh, Hồ Tổ tỷ tỷ rõ ràng là loại người biết cách tạo không khí hơn, họ có thể khiến đàn ông ngứa ngáy trong lòng, muốn dừng mà không được.

Còn về xưng hô 'tẩu tử', lúc Hạo và Dao đến, nàng đã lén hỏi Ngô Sở, nên nàng tự nhiên sẽ không không hiểu.

Thế là, hai người liền ở trong thung lũng vô danh này, tình tứ với nhau.

Cho đến khi hoàng hôn buông xuống, hai người mới tay trong tay trở về đỉnh Thần Mộc.

Vừa về đến nơi, Tiểu Nguyệt Linh đã chuẩn bị sẵn một bàn mỹ thực cho hắn.

Thứ chạy trên núi, thứ bơi dưới nước... thậm chí còn có một ít thịt rồng, phượng, kỳ lân mà Tiểu Nguyệt Linh lén giữ lại từ trước.

Nhưng sau khi được Tiểu Nguyệt Linh chế biến thành mỹ thực, nếu không tự mình nếm thử, ba tiểu gia hỏa Tiểu Hoàng Long bọn họ hoàn toàn không nhận ra được.

Ngoài ra, còn có các loại điểm tâm, như băng lạc, bánh ngũ sắc... có thể nói là đủ các loại món chính và điểm tâm, vô cùng xa hoa.

Vừa thưởng thức mỹ thực, Ngô Sở vừa hỏi: "Hôm nay sao không có sườn Đang Khang?" Nghe câu này, Tiểu Hồ Ly bọn họ liền che miệng cười khúc khích. "Sao vậy?" Ngô Sở tò mò hỏi, rồi nhìn sang Hồ Tổ tỷ tỷ.

Tiểu Nguyệt Linh khẽ ho một tiếng, nói: "Hai vị Đang Khang Vương của tộc Đang Khang, hơn hai vạn năm trước đã hóa hình thành công, rồi chạy đến đây, ấm ức thương lượng với chúng ta, xem có thể

đừng ăn con cháu của họ nữa không, ta thấy họ đáng thương quá, cho nên..." Tiểu Hồ Ly cười khúc khích nói: "Nguyệt Linh bị sự chân thành của họ làm cho có chút ngại ngùng, A Sở ca không thấy được vẻ mặt của Nguyệt Linh lúc đó đâu..." Ngô Sở khẽ ho một tiếng, lườm Tiểu Hồ Ly, rồi nhìn ba tiểu đồ đệ, nói đầy ẩn ý: "Có gì đáng cười?

Tiểu Nguyệt Linh cảm thấy ngại ngùng, chứng tỏ nó có lương tri, biết xấu hổ, phân biệt được thiện ác.

Chúng ta tu hành tu cái gì?

Tiếc là Bạch Diệp Vương dù có cảm kích đến đâu, y cũng không lấy ra được món quà nào ra hồn để đáp tạ.

Một kẻ không phân biệt thiện ác, không biết xấu hổ, đạo hạnh có cao thì đã sao?

Nếu chỉ biết giết chóc, chỉ biết tùy ý làm càn, thì có khác gì lũ ma nghiệt kia?" Ngô Sở liếc nhìn mọi người, tiếp tục nói: "Hai mươi bốn chữ hòa hợp và Tám Vinh Tám Nhục của Tử Ngọc Sơn chúng ta, các ngươi đều quên rồi sao!

Lát nữa mỗi người chép một nghìn lần..." Tiểu Hồ Ly mấy người nghe vậy, đều không khỏi trợn tròn mắt.

Họ lại không phải ba tiểu gia hỏa kia, thậm chí có người đã là Kim Tiên, tại sao còn bị phạt chép sách?

Thế là, họ nhao nhao phản đối.

Ba tiểu gia hỏa đưa mắt nhìn mọi người, ngầm hiểu ý cúi đầu xuống, đôi vai nhỏ khẽ run rẩy, rõ ràng là đang nín cười rất khổ sở.

Cái dáng vẻ đó, dường như đang nói: Ha!

Các ngươi cũng có ngày hôm nay!

Trước đây ngày nào cũng cười nhạo chúng ta, sướng lắm nhỉ!

Bây giờ...

Chương 388

a a, ha ha...

Ngô Sở liếc nhìn ba tiểu đồ đệ, tìm hiểu tu vi của chúng.

Ba tiểu gia hỏa bây giờ vẫn chưa thành niên, có lẽ là do huyết mạch tam tộc, tốc độ trưởng thành của chúng dường như còn chậm hơn cả Phu Gia bọn họ.

Phu Gia và Tất Hỏa đều đã thành công đột phá cảnh giới Kim Tiên, thực lực của Tử Ngọc Sơn lại tăng thêm không ít.

Tiểu Hoàng Long đã có dáng vẻ của một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, tu vi cũng đã dừng lại ở đỉnh phong Thiên Tiên khá lâu, chỉ còn thiếu một chút lĩnh ngộ về Bất Diệt Linh Quang là có thể bước vào cảnh giới Kim Tiên.

Nếu không vội, hoàn toàn có thể từ từ chờ đến khi thành niên, vững vàng tiến vào cảnh giới Kim Tiên.

Tam tộc sở dĩ mạnh mẽ, một phần nguyên nhân cũng là ở đây, chỉ cần khi còn trẻ không chết yểu, dù không cố gắng, cũng có thể khi thành niên, vững vàng tiến vào hàng ngũ Kim Tiên.

Dáng vẻ của tiểu Phượng Nghi và tiểu Kỳ Lân cũng khoảng mười một mười hai tuổi, tu vi cũng không tệ, cảnh giới và Tiểu Hoàng Long cơ bản tương đương, chỉ là pháp lực trong cơ thể có phần không bằng, thời gian tu hành ngắn hơn Tiểu Hoàng Long không ít, nên Tiểu Hoàng Long hiện tại vẫn có thể một chọi hai đối phó với sự liên thủ của chúng.

Ngô Sở tiện tay vẫy một cái, từ ngoài đại điện bay vào một chuỗi lá cây, bị ngón tay Ngô Sở khẽ điểm, những chiếc lá đó liền hóa thành

giấy, rơi xuống trước mặt Tiểu Hồ Ly và Bạch Trạch.

Bạch Trạch khó hiểu ngẩng đầu: "Ta, ta chỉ là một con sủng vật thôi mà!" Ngày hôm sau, Hồ Tổ Tỷ Tỷ còn muốn mời Ngô Sở cùng nhau tận hưởng thế giới hai người, nhưng Hậu Thổ Tiểu Thư Tỷ lại đến, phá vỡ kế hoạch của nàng.

Sau đó, thế giới hai người biến thành thế giới N người.

Trong một ngày hè nóng nực, trời cao đất rộng, vạn dặm không mây, còn có gì hưởng thụ hơn việc nằm trên thuyền tắm nắng, ăn kem que, uống đồ lạnh, thuận tiện ngắm nhìn những mỹ nhân thân hình bốc lửa lại còn ăn mặc mát mẻ kia chứ?

Ngô Sở mặc một chiếc áo sơ mi hoa hòe, quần đi biển, đeo kính râm, phanh áo ngực, lười biếng nằm trên ghế tựa, bên cạnh còn có một đám tiểu hoa tiên hầu hạ.

Bên cạnh hắn, là Hồ Tổ Tỷ Tỷ cũng đang lười biếng y như vậy, cùng với Hậu Thổ Tiểu Thư Tỷ tay cầm ly chân cao, dáng vẻ điềm tĩnh.

Hai vị tỷ tỷ ăn mặc quá mát mẻ, khiến Ngô Sở không thể không áp dụng phương thức thỉnh thoảng phải chém bỏ những ý niệm trong lòng.

Đây, chính là cuộc sống giản dị và không màu mè mà Ngô Sở trải qua ở Tử Ngọc Sơn.

Ba tiểu gia hỏa đã bị Ngô Sở đuổi đi bế quan tu hành rồi.

Đã sắp đạt đến cảnh giới Kim Tiên, vậy thì nỗ lực một chút, xem có thể tu luyện ra bất diệt linh quang trước thời hạn không.

Mặc dù chúng có thể giống như cá muối, nằm im cũng có thể tiến vào Kim Tiên, nhưng cá muối ở Tử Ngọc Sơn đã có không ít, không cần thêm mấy con nữa.

Bạch Trạch thì đi tìm Lão Viên chơi rồi.

Thân là sủng vật, tối qua nó cũng bị phạt chép sách, điều này khiến nó có chút hoài nghi về cuộc đời sủng vật của mình, cần tìm người giải khuây.

Tất Hỏa cũng không biết đã đi đâu mất, chỉ có Du Du còn rất ngoan ngoãn ở trên thuyền giúp họ điều khiển lầu thuyền, mặc dù thực ra cũng không cần đến nó, nhưng nó nghe lời ngoan ngoãn là được.

Khi lầu thuyền đến giữa hồ, nó cũng nhảy xuống hồ, lặn xuống đáy, một con hươu âm thầm nghiên cứu kỳ cảnh dưới đáy hồ.

A Thu và A Y dẫn theo đám cháu chó mới, cũng đang chơi trò bơi chó dưới nước, đồng thời dạy chúng làm thế nào để lấy lòng chủ nhân, chỉ biết gâu gâu gâu là không đủ, còn phải vẫy đuôi nữa.

Còn cha mẹ của chúng, đám chó con chó cháu, lúc này đang đi tuần tra Tử Ngọc Sơn!

Trong hồ, Tiểu Hồ Ly và Tiểu Nguyệt Linh đang bơi lội, Đại Hồng đang ở dưới nước trêu chọc Đại Bạch Miêu Bạch Quân, tức đến nỗi Bạch Quân ở dưới nước giơ cả móng vuốt thô kệch của mình lên.

Ngô Sở lặng lẽ nghe Tiểu Thư Tỷ kể về những thay đổi của bộ lạc họ trong những năm qua.

Hậu Thổ bộ lạc, từ hơn nghìn tử dân lúc mới đến đây, đã phát triển đến quy mô gần vạn đệ tử như ngày nay.

Các tộc vu trong bộ lạc cũng có sự phân công rõ ràng, người trồng trọt, người hái lượm, người săn bắn… Hiện nay, đội ngũ chiến đấu tham gia săn bắn của Hậu Thổ bộ lạc có hơn một nghìn người.

Trong hơn một nghìn người này, cấp bậc tu vi thấp nhất cũng đều

là cảnh giới Thiên Vu, tức là ít nhất cũng là tu vi cấp Thiên Tiên.

Thấp hơn cấp bậc này thì cũng không có cách nào gia nhập.

Từ đó cũng có thể thấy, Vu tộc tuy được cho là hiếu chiến, nhưng thực tế, người thực sự hiếu chiến cũng chỉ là một bộ phận mà thôi, đại đa số thực ra vẫn thích cuộc sống an nhàn.

Mà từ tốc độ phát triển của bộ lạc này, có thể thấy tốc độ sinh sản của Vu tộc rốt cuộc chậm đến mức nào.

Mấy chục vạn năm đã qua, mà chỉ tăng thêm được từng đó số lượng.

So với Nhân tộc tương lai, tốc độ sinh sản này, đúng là tụt quần.

Nhưng có một điểm khá tốt là, trong thời đại chưa bị hậu thiên trọc khí làm ô nhiễm này, chỉ cần không xảy ra tai nạn gì, tuổi thọ của Vu tộc gần như là vô hạn.

Nhưng nói đến tốc độ sinh sản, tốc độ sinh sản của Thanh Khâu Hồ tộc, dường như còn chậm hơn cả Vu tộc.

Việc sinh sản của họ quá tùy duyên, có lẽ là kết quả do trường sinh mang lại!

Thực tế, ngay cả tam tộc... trừ Long tộc ra, dù sao thì những hậu duệ tạp huyết linh tinh của Long tộc cũng không phải là ít.

Còn Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, tốc độ sinh sản của họ cũng không nhanh lắm.

Thứ thực sự làm cho tam tộc lớn mạnh, thực ra là do sinh linh của các chủng tộc khác gia nhập vào họ.

Lặng lẽ nghe một lúc, liền nghe thấy Tiểu Hồ Ly ở trong hồ vẫy tay gọi họ, "A Sở ca, xuống chơi đi!" Đối mặt với lời kêu gọi tha thiết của Tiểu Hồ Ly, Ngô Sở đứng dậy tháo kính râm, vứt dép, cởi áo sơ

mi hoa, mặc quần đi biển rồi nhảy từ trên thuyền xuống.

Tũm… Ngô Sở cắm đầu xuống nước, bơi về phía Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly.

Hai bé loli ngày xưa, dáng vẻ dễ thương ấy đã một đi không trở lại, thay vào đó là dáng vẻ xinh đẹp như bây giờ, cũng đủ để khiến người ta phạm tội.

Tiểu Thư Tỷ liếc nhìn Thanh Khâu Ly, lặng lẽ uống một ngụm rượu cầu vồng, truyền âm nói: "Nghe nói hôm qua A Sở xuất quan xong, tỷ tỷ đã cùng hắn ra ngoài chơi cả ngày?" "Không phải một ngày, chỉ có nửa ngày thôi!" Thanh Khâu Ly lặng lẽ đáp lại một câu, sau đó quay đầu mỉm cười với nàng, "Muội muội đang lo lắng điều gì sao?" Hậu Thổ Tiểu Thư Tỷ chớp mắt, "Tỷ tỷ nghĩ ta cần lo lắng điều gì sao?" "Ha ha…" Thanh Khâu Ly cười có chút phóng khoáng, đôi sóng ngực theo đó mà cuộn trào dữ dội, phảng phất như cuộn lên ngàn lớp tuyết, "Thôi được!

Không trêu muội muội nữa, A Sở rất nghe lời muội muội đó!

Chứ không để tỷ tỷ ăn thịt hắn đâu, giờ muội muội đã hài lòng chưa?" Tiểu Thư Tỷ chớp chớp mắt, đặt ly rượu xuống, nói: "Tỷ tỷ không đi bơi một chút sao?" Vừa nói, nàng vừa cởi chiếc áo choàng tắm trên người, để lộ thân hình bốc lửa ẩn giấu bên trong, sau đó uyển chuyển đi đến mạn thuyền, tung người lao xuống hồ.

Thanh Khâu Ly cúi đầu nhìn mình, bĩu môi.

Mặc dù thân hình của Tiểu Thư Tỷ có chút bốc lửa, nhưng Thanh Khâu Ly cũng không quá ghen tị, dù sao nàng cũng rất tự tin vào thân hình của mình.

Cả hai đều có tỷ lệ hoàn hảo, chỉ là điểm nhấn khác nhau mà thôi.

Tu vi đến tầng thứ của họ, việc khiến ngoại hình của mình trở nên

hoàn mỹ không tì vết, hoàn toàn không phải là chuyện khó.

Ngô Sở đang đùa giỡn với Tiểu Hồ Ly, thấy Tiểu Thư Tỷ xuống nước, liền lặn bơi về phía nàng, định trêu nàng một chút, tóm lấy chân nàng, kéo nàng xuống nước.

Kết quả trực tiếp bị Tiểu Thư Tỷ một cước đạp xuống đáy hồ, suýt nữa thì mất mạng.

Sau khi đạp ra cú đó, Tiểu Thư Tỷ liền hối hận, đây hoàn toàn là phản xạ có điều kiện.

Chương 389

Mọi người nghe thấy tiếng động, liền nhìn về phía Tiểu Thư Tỷ, rồi chết trân tại chỗ.

Tiểu Thư Tỷ cũng sững sờ một chút, vội vàng lặn xuống hồ, bơi về phía Ngô Sở.

Ngô Sở nằm dưới đáy hồ trong cái hố do nàng tạo ra với vẻ mặt không còn gì luyến tiếc, nhìn dòng nước xung quanh bị bùn đất làm cho vẩn đục, nghe thấy lời của Tiểu Thư Tỷ truyền vào thức hải, "Ngươi không sao chứ?!" "A Sở?" Thấy Ngô Sở không phản ứng, Tiểu Thư Tỷ lại gọi một tiếng, đến bên cạnh hắn.

Ngô Sở hai mắt vô hồn nhìn lên mặt hồ, thầm nghĩ: Bạn gái ta quá bạo lực, ta phải làm sao đây?

"A Sở?" Ngô Sở ánh mắt đờ đẫn liếc nàng một cái, truyền âm nói: "Không được rồi, không có một nụ hôn ngọt ngào, ta không dậy nổi!" Tiểu Thư Tỷ xua đi dòng nước vẩn đục xung quanh, giận dỗi nhìn hắn, dòng nước khiến mái tóc nàng phiêu tán ra, trong hồ nước này, trông có chút bùng nổ.

Thấy Ngô Sở ăn vạ, Tiểu Thư Tỷ vừa tức vừa buồn cười nhìn hắn, "Mau dậy đi!" "Cơ thể như rã rời ra rồi, không dám động, ngươi kéo ta một cái!" Tiểu Thư Tỷ liếc hắn một cái, đưa tay ra, kết quả Ngô Sở nhân cơ hội dùng sức… rồi tự mình rút ra khỏi lớp bùn!

Thấy tình huống này, Ngô Sở có chút không nói nên lời: Sao lại không giống như ta nghĩ nhỉ!

Những ngày tháng giản dị không màu mè như vậy, vội vã thoáng qua đã là mấy trăm năm.

Mặc dù đôi khi cũng khiến Ngô Sở âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải nhanh chóng bước vào cảnh giới Đại La, để khỏi bị bạn gái quá bạo lực, mình không cẩn thận lại bị đánh bay ra ngoài.

Nhưng cuộc sống an nhàn, luôn mài mòn đi quyết tâm mà hắn đã hạ, sau đó tâm an lý đắc tiếp tục sống những ngày tháng giản dị không màu mè này.

So với lúc đầu sống một ngày dài bằng một năm, thời gian bây giờ trôi qua rõ ràng có chút nhanh.

Lại một mùa xuân nữa, Ngô Sở chuẩn bị dẫn mọi người đi dã ngoại, sau đó chuyển hướng đến Hậu Thổ bộ lạc, để tế bái Bàn Cổ đại thần.

Đồng thời, đại hội tỷ thí thần thông trăm năm một lần của các dũng sĩ Vu tộc cũng sắp bắt đầu.

Hiện nay, đại hội tỷ thí thần thông của Hậu Thổ bộ lạc đã biến thành trăm năm một lần.

Nghe nói là có tộc vu phản ánh với Tiểu Thư Tỷ, mỗi năm tỷ thí một lần, cảm thấy sự thay đổi của mọi người không lớn lắm.

Thế là Tiểu Thư Tỷ suy nghĩ một chút, liền đổi thành mười năm một lần, sau đó dứt khoát đổi thành trăm năm một lần.

Còn hoạt động tế bái Bàn Cổ đại thần, thì năm nào cũng có.

Kết quả họ còn chưa xuất phát, Ngô Sở đã cảm nhận được hai luồng khí tức quen thuộc đang đến.

"Hồng Vân lão ca, Trấn Nguyên lão ca, ha ha… hai vị lão ca vẫn khỏe chứ!" Cảm ứng được khí tức của họ, Ngô Sở liền cùng Thanh Khâu Ly ra khỏi trận pháp, đi lên nghênh đón.

Thấy Ngô Sở xuất hiện cùng tiếng cười hào sảng, Trấn Nguyên

Tử ha ha cười nói: "Xem ra vận khí của chúng ta cũng không tệ, A Sở hiền đệ vẫn chưa bế quan tu hành." Thanh Khâu Ly cũng hành lễ với họ, "Chào hai vị đạo hữu!" Trấn Nguyên Tử dáng vẻ sảng khoái, khiến Ngô Sở ít nhiều có chút bất ngờ, nhưng điều khiến hắn bất ngờ hơn, lại là Hồng Vân với vẻ mặt không còn gì luyến tiếc.

"Thái Dực đạo hữu, tiểu Thanh Phong, tiểu Minh Nguyệt, lại gặp nhau rồi!" Ngô Sở chào hỏi họ, rồi cười nhìn Hồng Vân, "Lão ca sao thế?" Hồng Vân xua tay, yếu ớt nói: "Đừng nói nữa, lão ca ta bây giờ chỉ muốn tìm một nơi để nằm xuống, hưởng thụ mỹ tửu món ngon, xua đi sự mệt mỏi này.

Mười mấy vạn năm đó!

Ngươi có biết lão ca ta đã sống mười mấy vạn năm này như thế nào không?" Ngô Sở kỳ quái liếc nhìn Trấn Nguyên Tử, thầm nghĩ: Lão ca ngươi đã làm gì hắn vậy?

Bắt gặp ánh mắt kỳ quái của Ngô Sở, Trấn Nguyên Tử ho nhẹ một tiếng, nói: "Chẳng phải chỉ là cùng nhau tu bổ địa mạch thôi sao, Hồng Vân đạo huynh đây hoàn toàn là buồn chán sinh sự." Ngô Sở nghe vậy, không khỏi bật cười, thầm nghĩ: Mười mấy vạn năm làm cùng một việc, không buồn chán mới là lạ!

Nhưng diễn xuất của Hồng Vân, có chút khoa trương rồi!

Nghĩ đến những ngày tháng đối phương đã trải qua, rồi nghĩ đến cuộc sống an nhàn của mình, Ngô Sở liền cảm thấy tinh thần sảng khoái, tiến lên nắm lấy cánh tay Hồng Vân, cười nói: "Đi, đến chỗ lão đệ đây, mỹ tửu món ngon tuyệt đối đủ, vừa hay Tiểu Nguyệt Linh cũng chưa bế quan…" Quả nhiên, nghe thấy lời này của Ngô Sở, Hồng Vân lập tức phấn chấn hẳn lên, nắm ngược lại cánh tay Ngô Sở, ha ha cười nói: "Đi đi đi, ta đã không thể chờ đợi để được nếm thử mỹ thực do Tiểu Nguyệt Linh làm rồi, bao nhiêu vạn năm rồi

chưa được nếm qua?" Ngô Sở chớp chớp mắt, liền thấy Hồng Vân quay đầu lại nói với đệ tử của mình: "Vũ Điệp Nương đừng giận nhé, vi sư không phải nói con nấu ăn không ngon, chỉ là chúng ta mười mấy vạn năm nay đều phiêu bạt bên ngoài, điều kiện có hạn, không thể so với Tử Ngọc Sơn này được!" Vũ Điệp Nương mím môi cười nhẹ, vẻ mặt hoàn toàn không để tâm nói: "Không sao đâu ạ!" Ngô Sở có chút bất ngờ liếc nhìn Hồng Vân, cảm thấy Hồng Vân đã có chút thay đổi, vậy mà lại biết nghĩ cho người khác rồi.

Nói với đệ tử xong, Hồng Vân lại kêu khổ với Ngô Sở, "Hiền đệ không biết trận đại chiến tam tộc đã gây ra sự phá hoại nghiêm trọng đến mức nào đối với Tây phương đại địa đâu!

Mười mấy vạn năm nay, chúng ta chỉ ở khu vực Tây phương đại địa đó, những nơi khác còn chưa đi tới!" "Những nơi khác chắc sẽ tốt hơn chứ!" Ngô Sở nói, nhìn về phía Trấn Nguyên Tử, "Nghe nói có một số sinh linh cũng đang âm thầm tu bổ những địa mạch bị tổn hại đó!

Lão ca chắc biết chứ!" Dù sao trên người Trấn Nguyên Tử có Địa Thư, mở ra xem là rõ ngay.

Trấn Nguyên Tử gật đầu, nói: "Có, nhưng họ không có Địa Thư tương trợ, tốc độ tu bổ không nhanh, thậm chí có những nơi bị tổn hại quá nghiêm trọng, họ còn không tu bổ." Ngô Sở nghe vậy bật cười, "Có lẽ họ đang nghĩ đến việc làm từ dễ đến khó thôi!" Trấn Nguyên Tử cười khổ nói: "Ta cũng hy vọng là như vậy!" Nói rồi, y nhìn Hồng Vân, lại nói: "Thực ra cũng không trách đạo huynh cảm thấy những ngày tháng đó rất vô vị, mặc dù có thể nhận được công đức, nhưng làm cùng một việc trong thời gian dài…" Ngô Sở ha ha cười một tiếng, dùng tử quang bao bọc mọi người, đưa họ trở lại đỉnh Thần Mộc.

Trên đỉnh Thần Mộc, mọi người thấy người đến là Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử hai vị tiền bối, đều lần lượt tiến lên chào hỏi.

Tiểu Hồ Ly và mấy người kia còn kéo Vũ Điệp Nương nói chuyện riêng.

Tiểu Thanh Phong và tiểu Minh Nguyệt nhìn nhau… sao không có ai để ý đến chúng ta vậy?!

Hai tiểu gia hỏa không có mặt mũi, trực tiếp bị lơ đi.

Tiếc là tiểu Hoàng Long và ba tiểu gia hỏa kia đang bế quan, nếu không thì đã có người để ý đến chúng rồi.

Lúc này, một con tiểu manh thú nhảy lên vai tiểu Thanh Phong, giơ móng vuốt vỗ vỗ vào đầu cậu, chào hỏi, "Thanh Phong ngốc, Minh Nguyệt khờ, còn nhớ ta không?" Hai tiểu gia hỏa bị người ta lãng quên, sau khi thấy có người chào hỏi mình, đều lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, ngay cả việc đối phương có chút bất kính cũng không quan tâm.

"Ây da!

Đây không phải là tiểu Bạch Trạch sao?

Sao ngươi vẫn nhỏ xíu thế này?" Tiểu Thanh Phong đưa tay nhấc manh thú Bạch Trạch xuống, hai tay giơ nó lên nói.

"…" Manh thú Bạch Trạch trợn mắt trắng với chúng, vẻ mặt như 'các ngươi biết cái quái gì'.

Hồng Vân liếc nhìn tiểu manh thú, cười nói: "Con tiểu thú này, cũng thú vị đấy!" Ngô Sở nghe vậy, liền cười nói: "Căn cơ rất xuất chúng, nhưng luôn có cảm giác sắp bị chúng ta nuôi thành phế vật rồi.

Cũng không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu đối với nó nữa." Rõ ràng là một đầu thần thú trí tuệ siêu quần, tương lai là một trong những yêu soái của Yêu tộc thiên đình, thậm chí có thể nói là

đứng đầu trong các yêu soái.

Nhưng bây giờ, nó lại trở thành một con manh thú, sống bằng nghề bán manh… sự thay đổi này, Ngô Sở cũng có chút không nỡ lòng.

Hồng Vân vỗ vỗ vai hắn, cười nói: "Ngươi không phải đã nói, phàm việc gì có lợi thì ắt có hại sao!

Chắc hẳn, với tu vi như nó, sẽ không nghĩ không thông đạo lý này đâu." Hồng Vân nói xong, nhìn về phía Tiểu Nguyệt Linh, "Tiểu Nguyệt Linh, có thể phiền con một chút không?" Tiểu Nguyệt Linh nghe vậy quay lại, đáng yêu lè lưỡi, sau đó cung kính hành lễ với Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, "Tiền bối muốn ăn gì ạ?

Con đi làm cho hai người." "Ha ha… Tiểu Nguyệt Linh vẫn hiểu chuyện như vậy!" Hồng Vân nói, trực tiếp từ trong tay áo lấy ra mấy quả cầu ánh sáng, bên trong phong ấn một số sinh linh đã chết, trong đó thậm chí còn có một con thần long màu lam.

"Thân thể con rồng này ta đã phong ấn rất lâu rồi, tiểu Vũ Điệp Nương muốn thử tay nghề, ta còn không muốn để nó làm hỏng…" Nghe thấy lời này của Hồng Vân, Ngô Sở không khỏi che trán, trước đó thấy Hồng Vân vậy mà lại biết nghĩ cho đệ tử của mình, hắn còn tưởng Hồng Vân có đệ tử xong, tính tình cuối cùng cũng có chút thay đổi, không ngờ vẫn là dáng vẻ cũ.

Thật là, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời!

Ngô Sở liếc nhìn Vũ Điệp Nương Thái Dực, phát hiện Vũ Điệp Nương dường như không có phản ứng gì, chắc là lời này, nàng có lẽ đã không phải lần đầu nghe thấy.

Quả nhiên, có sư phụ như vậy, thật sự phải luôn chuẩn bị sẵn sàng để tiếp nhận đả kích.

Vì sự xuất hiện của họ, Ngô Sở cũng đành phải hủy bỏ kế hoạch đi dã ngoại, yến tiệc tinh xảo được bày ra, âm nhạc du dương tấu lên, các tiểu hoa tiên bưng lên hoa quả mứt kẹo.

Đương nhiên, không thể thiếu việc bưng lên cho Hồng Vân mấy vò Bách Hoa Linh Nhưỡng chính hiệu.

Vũ Điệp Nương và Thanh Phong Minh Nguyệt, bình thường đều hầu hạ sư phụ, cũng ngồi vào bàn tiệc, để các tiểu hoa tiên hầu hạ lại họ.

Vũ Điệp Nương còn đỡ hơn, dù sao cũng từng được hưởng thụ ở đây rồi.

Nhưng Thanh Phong Minh Nguyệt thì có chút không quen, mặc dù họ cũng từng sống ở đây mấy trăm năm, nhưng đãi ngộ như vậy thì chưa từng có.

Chương 390

Hai tiểu gia hỏa thỉnh thoảng lại nhúc nhích cái mông nhỏ, liếc nhìn sư phụ của mình.

Nhưng Trấn Nguyên Tử chẳng thèm để ý đến hai tiểu đạo đồng của mình, mà bắt đầu trò chuyện với Ngô Sở và Thanh Khâu Ly, kể về những trải nghiệm của nhau trong suốt những năm tháng qua.

Bên cạnh, Hồng Vân vừa nghe, vừa nằm nghiêng trên chiếc giường mây được ngưng tụ từ những đám mây màu đỏ, thảnh thơi uống Bách Hoa Linh Nhưỡng, để các tiểu hoa tiên bóp vai đấm lưng cho mình.

Cảm nhận những động tác thành thạo của các tiểu hoa tiên này, Hồng Vân luôn cảm thấy Ngô Sở có chút quá đáng, vậy mà lại sai khiến những tiểu gia hỏa lương thiện này như vậy.

Nhưng không thể không nói, đấm bóp rất thoải mái!

Ngô Sở kể lại những chuyện thú vị sau khi họ rời đi, ví dụ như họ đi du lịch Đông Hải, gặp được manh thú Bạch Trạch, gặp được Thiếu Dương đạo nhân.

Lại ví dụ như Thái Nhất và Đế Tuấn huynh đệ lại đến Tử Ngọc Sơn, gã lông mày rậm mắt to Thái Nhất còn dụ dỗ mất hai tiểu hoa tiên của Tử Ngọc Sơn.

Đương nhiên, vấn đề tình cảm của Thái Nhất, Ngô Sở không nói ra.

Chút đạo đức nghề nghiệp này, vẫn phải có, nếu không sau này ai còn kể chuyện cho hắn nghe nữa!

Ngoài ra, còn có chuyện hắn thu nhận đệ tử của tam tộc làm đồ

đệ.

Hồng Vân thỉnh thoảng đáp lại một câu, nhưng rất ít khi nói về chuyện của họ, vì họ dường như không có gì để nói, không phải ở Vạn Thọ Sơn bế quan, thì là ở Hỏa Hồng Cung bế quan, hoặc là đi đến Tây phương đại địa tu bổ địa mạch, trong thời gian đó cũng không gặp phải chuyện gì thú vị.

Cho dù trong thời gian đó gặp một số sinh linh cũng đang tu bổ địa mạch, cũng không có ai đến bắt chuyện với họ.

Thời gian, cứ trôi qua trong lúc họ nhàn rỗi trò chuyện.

Trong lúc đó, Tiểu Nguyệt Linh đã chuẩn bị xong mỹ thực, do Tiểu Mạt Lỵ dẫn theo một đám tiểu hoa tiên, bưng thức ăn lên.

Hồng Vân vốn đang nửa sống nửa chết, lập tức phấn chấn hẳn lên.

Trấn Nguyên Tử nâng ly rượu, cười nói: "Ly này xin kính hiền đệ!

Ngoan thạch không có phản ứng gì, tiếp tục lặng lẽ nuốt vào nhả ra huyền âm chi khí.

Trấn Nguyên Tử cảm nhận sự thay đổi khí tức trên người Ngô Sở, không khỏi có chút cảm khái.

Nhớ lại lúc mới gặp Ngô Sở, hắn còn chẳng biết gì, thậm chí còn chưa có pháp môn tu hành.

Không ngờ thoáng chốc đã qua nhiều năm như vậy, tu vi của hắn cũng đã sâu như thế này.

"Lão ca quá khen rồi!" Ngô Sở nâng ly rượu, ha ha cười rồi uống cạn.

Hồng Vân cũng nâng hồ lô rượu, nói vài lời chúc mừng.

Tiếp đó, mọi người tiếp tục ăn, Ngô Sở vừa ăn vừa tiếp tục kể

chuyện.

Khi kể đến việc mình gặp phải ma nghiệt cầm ma đạo chí bảo đến giết mình, Hồng Vân không khỏi liếc nhìn Ngô Sở, sau đó lắc đầu nhíu mày, nói: "Nói cũng lạ, chúng ta ở Tây phương đại địa lâu như vậy, theo lý mà nói, hẳn là sẽ gặp phải một số ma nghiệt mới đúng, nhưng mà…" "Nửa cái cũng không thấy?" Ngô Sở không khỏi tò mò, "Xem ra lão ma đầu đó ẩn náu rất kỹ!

Cũng không biết chúng ẩn náu bằng cách nào, ngay cả lão tổ của tam tộc cũng bị lừa qua mặt." Hồng Vân hất cằm về phía bàn thờ có phân thân của lão tổ, hỏi: "Lệnh sư tôn cũng không biết sao?" Ngô Sở khẽ lắc đầu, "Cái này không biết, nhưng chắc là cũng không rõ lắm!" Trấn Nguyên Tử nhíu mày, nói: "Nếu là những người ở cảnh giới Đại La như chúng ta, muốn ẩn náu, phương pháp không ngoài mấy loại: dùng thuật biến hóa để mê hoặc người khác; dùng pháp môn nín thở để che giấu khí tức; hoặc trốn vào trong động thiên không ai biết; hoặc dùng linh bảo tạo ra một càn khôn khác; hoặc ẩn mình vào hư không hỗn độn… Với tu vi của lão ma đầu đó có thể đồng thời chống lại liên thủ của ba tộc chủ, khả năng cuối cùng là cao nhất, nhưng những ma nghiệt khác…" Hồng Vân cũng gật đầu nói: "Ở ngoài hư không hỗn độn đó, ngay cả bốn vị lão tiền bối trấn thủ tứ cực đại địa, cũng không dễ dàng đặt chân vào, nguy hiểm chỉ là thứ yếu, chủ yếu là dễ bị mất phương hướng.

Trong hư không hỗn độn, đại đạo pháp tắc hỗn loạn, phương vị khó xác định, một khi lão ma đầu đó trốn trong hỗn độn, tin rằng ba tộc chủ cũng không dễ dàng truy đuổi vào." Ngô Sở nghe vậy, không khỏi sững sờ, rồi truyền âm với họ, "Hai vị lão ca có nghĩ đến khả năng này không, có lẽ lúc đầu ba tộc chủ cũng biết mình không làm gì được lão ma đầu đó, chỉ là đuổi hắn đi.

Nhưng vì sĩ diện, liền nói đã giải quyết xong lão ma đầu, sau đó

tam tộc tiếp tục duy trì vẻ ngoài hòa bình, chỉ chờ lão ma đầu đó xuất hiện trở lại.

Nếu không, một khi đã giải quyết xong lão ma đầu đó, với những mâu thuẫn vốn có của tam tộc, họ tiếp tục tranh đấu, cũng là chuyện bình thường, đúng không!" Mấy người nghe được lời truyền âm của Ngô Sở, đều không khỏi nhìn nhau.

Vì khả năng này, thực sự là có tồn tại.

Sững sờ một lúc, Thanh Khâu Ly lắc đầu, "Cho dù sự thật là như vậy, chúng ta cũng không làm được gì cả!

Ba tộc chủ còn không muốn vào hỗn độn, chúng ta có thể làm gì?" Hồng Vân cũng gật đầu nói: "Thanh Khâu đạo hữu nói có lý.

Cho dù vào hỗn độn, may mắn tìm được lão ma đầu đó, chúng ta cũng không phải là đối thủ của hắn.

Cơn tức này, hiền đệ vẫn nên nhịn đi!

Trừ phi lệnh sư tôn chịu ra tay, vào hỗn độn tìm lão ma đầu đó, nhưng đó cũng không khác gì mò kim đáy bể." Ngô Sở cười nói: "Hai vị lão ca yên tâm, nếu ta không nhịn được, bây giờ cũng không ngồi ở đây rồi.

Chỉ là lão ma đầu đó trốn thoát, ma nghiệt kia chắc là đang ẩn thân ở một động thiên nào đó…" Ngô Sở nghĩ đến Tu Di Sơn của lão ma đầu, tin rằng Tu Di Sơn chắc chắn là một động thiên không thể nghi ngờ.

Bất kể là từ cái tên 'Tu Di' của nó, hay là từ việc tương lai ngọn núi nổi tiếng này sẽ là đại bản doanh của Tây phương giáo, ngọn núi này, tất nhiên là một động thiên.

Nhưng dù biết được điều này, Ngô Sở cũng không có cách nào.

Dù sao cũng là chuyện mà ngay cả ba tộc chủ cũng không có cách, hắn Ngô Sở thì có thể làm gì?

Thế là, hắn đành phải chuyển chủ đề, tò mò hỏi: "Hai vị lão ca đã từng tiến vào hỗn độn ngoài hư không chưa?" Trấn Nguyên Tử lắc đầu, nhưng Hồng Vân lại cười gật đầu nói: "Lúc mới bước vào cảnh giới Đại La, ta nhàn rỗi quá không có việc gì làm, từng vào đó một lần, lúc đó suýt nữa thì lạc trong đó, may mà ta có để lại một luồng nguyên thần ở Hỏa Vân Cung, dẫn đường cho ta ra ngoài." Mọi người nghe vậy không khỏi bật cười, không ngờ Hồng Vân này còn là một tay chơi liều mạng.

"Nói như vậy, Hồng Vân lão ca đã gặp qua một vị lão tiền bối trấn thủ tứ cực rồi sao?" Bốn vị lão tiền bối trấn thủ tứ cực, là những tồn tại vô cùng cổ xưa, từ thời kỳ cổ đại hung thú hoành hành, đã hoạt động trên mảnh đất này, thống lĩnh thần thú tứ phương.

Sau này nghe nói là để ổn định Hồng Hoang đại địa bị họ đánh cho lung lay sắp sụp, để Hồng Hoang không bị hư không hỗn độn xâm thực, mà lựa chọn từ bỏ tự do, trấn thủ tứ cực.

Cho nên công tích của bốn vị lão tiền bối này đối với Hồng Hoang, có thể nói là không ai sánh bằng.

Hồng Vân đã từng chạy vào hỗn độn chơi bời, hoàn toàn có khả năng đã gặp qua họ.

Quả nhiên, Hồng Vân gật đầu, nói: "Đã gặp vị tiền bối ở cực Nam, nhưng không thấy được bản thể, chỉ là thần thức giao lưu vài câu." Chỉ nghe tiếng, không thấy hình sao!

Ngô Sở và mọi người nghe vậy, không khỏi có chút thất vọng, đặc biệt là những người chưa từng gặp qua bốn vị lão tiền bối đó, chỉ nghe qua một số truyền thuyết về họ.

Nhưng điều khiến Ngô Sở có chút kỳ quái là – Hỏa Vân Cung, không phải ở phương Đông sao?

Lần đầu tiên hắn xem bản đồ, đã xem qua rất nhiều danh thắng trên Hồng Hoang đại địa, trong đó có Hỏa Vân Cung.

Dù sao thì Hỏa Vân Cung của Hồng Vân, sau khi ông vẫn lạc, đã trở thành Hỏa Vân Động để Nhân tộc tam hoàng trấn áp khí vận Nhân tộc lúc nghỉ ngơi dưỡng sức.

Lúc đó hắn xem bản đồ, vị trí của Hỏa Vân Cung là ở phương Đông đại địa, cũng chính là Đông Thổ trong miệng người đời thời Phong Thần.

Và điều này, cũng có thể liên hệ với Hỏa Vân Động thời Phong Thần.

Nhưng vừa rồi Hồng Vân rõ ràng nói lúc ông đến hỗn độn chơi bời, gặp được là vị Chu Tước tiền bối ở cực Nam, cái này… Ngô Sở lặng lẽ lấy điện thoại ra, ngón tay cái thành thạo lướt vài cái, sau đó lông mày không khỏi nhướng lên: Đệch!

Cái Hỏa Vân Cung này còn di chuyển được?

Trên bản đồ, vị trí hiện tại của Hỏa Vân Cung, vậy mà lại ở Bắc cảnh.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Hồng Vân, với vẻ mặt tò mò hỏi: "Hồng Vân lão ca, vị trí Hỏa Vân Cung của ngài, có phải là ở cực Nam không?" Trấn Nguyên Tử nghe vậy, liền ha ha cười lớn, nhưng y lại không nói gì, không giống như cái miệng rộng của Hồng Vân, căn bản không quan tâm người khác có muốn nói ra hay không.

Giống như kiểu tổng tài bá đạo, 'Ta không cần ngươi cảm thấy, ta cần ta cảm thấy'.

Chương 391

Hồng Vân cũng ha ha cười lớn, nói: "Ta chưa từng nói với ngươi sao?" Ngô Sở lắc đầu, những người khác cũng tò mò nhìn về phía ông.

Mãi đến khi câu đủ sự tò mò của mọi người, Hồng Vân mới nói: "Hồng Vân Cung của ta, ở nơi mây sâu không biết, phiêu du theo gió, phiêu bạt bất định.

Lúc mới bước vào Đại La, Hỏa Vân Cung vừa hay trôi đến gần cực Nam, thế là tĩnh quá hóa động…" Ngô Sở nghe vậy, lúc này mới bừng tỉnh, thảo nào.

Chỉ là, vì sao trong tương lai, sau khi Hồng Vân chết, Hỏa Vân Động lại mất đi khả năng trôi nổi, từ trên không rơi xuống, thì không thể biết được.

Có lẽ là để trấn áp khí vận, cần phải ổn định!

Ngô Sở mỉm cười nói: "Nếu đã như vậy, vậy Hồng Vân lão ca hoàn toàn có thể dời Hỏa Vân Cung đến gần Tử Ngọc Sơn của ta, chúng ta cũng có thể làm hàng xóm với nhau mà!" Mặc dù gã Hồng Vân này nói chuyện không dễ nghe lắm, nhưng ít nhất không có lòng dạ xấu, người như vậy, vẫn rất dễ sống chung.

Chỉ cần không để ông ta giữ bí mật là được.

Hồng Vân xua tay, "Ta tự tại quen rồi, ở một nơi không ở được lâu.

Nếu cứ ở một nơi, chẳng phải lãng phí sự kỳ diệu phiêu du bất định của Hỏa Vân Cung của ta sao?" Ờ!

Lý do này, Ngô Sở không thể phản bác.

Nếu là hắn, có một động thiên phúc địa có thể di động như vậy,

hắn cũng sẽ không chọn ở một chỗ không di chuyển.

Mục tiêu thêm một vị Đại La cảnh bảo kê cho Tử Ngọc Sơn không thành, Ngô Sở cũng đành thôi, không tiếp tục dụ dỗ Hồng Vân nữa.

Với tính cách của Hồng Vân, cho dù tạm thời dụ dỗ được, đợi đến ngày nào đó ông ta tâm huyết dâng trào, làm một chuyến du lịch nói đi là đi, hoàn toàn có khả năng.

Còn về tính cách dễ đắc tội người của gã này, Ngô Sở cũng không quá để tâm.

Thực tế, gã này trong thần thoại sử Hồng Hoang nguyên bản, sở dĩ bị Côn Bằng lão tổ tập kích đến chết, Ngô Sở cảm thấy, chủ yếu là vì liên quan đến hồng mông tử khí, vật thành thánh như vậy, không ai muốn gánh nhân quả này, cho nên mọi người đều lựa chọn làm như không thấy.

Đương nhiên, cũng có khả năng là những người thành thánh đó, đang bế quan củng cố tu vi, không kịp cứu viện.

Và khả năng này, chắc là tương đối cao.

Dù sao cũng là thiên địa thánh nhân, còn sợ chút nhân quả đó sao?

Côn Bằng lão tổ tu vi dù cao đến đâu, có được họ để vào mắt không?

Nếu hai vị Tây phương giáo ra tay cứu Hồng Vân, thì Hồng Vân nhất định sẽ ghi nhớ ơn của họ, với tính cách lão người tốt của Hồng Vân, tương lai chắc chắn sẽ trả lại ân tình này.

Toàn bộ sự việc, nói ra, Hồng Vân thực ra cũng khá oan.

Người ta tốt bụng nhường chỗ cho hai gã Tây phương kia, kết quả hai gã đó lòng tham không đáy, lại nhắm vào Côn Bằng lão tổ.

Côn Bằng lão tổ không dám đi tìm hai vị Tây phương kia báo thù, cuối cùng lại trút giận lên quả hồng mềm dễ bắt nạt Hồng Vân này, hoàn toàn là bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, bắt nạt người hiền sợ kẻ ác.

Gặp phải chuyện như vậy, Hồng Vân còn có thể làm gì?

Chỉ có thể tự than xui xẻo thôi!

Cả đời làm việc thiện, cuối cùng lại vì hành thiện mà nhận lấy kết cục bi thảm như vậy, có thể nói người hành thiện đáng đời không?

Công đạo ở đâu?

Thiên lý ở đâu?

Từ điểm này mà xem, Côn Bằng lão tổ quả thực rất vô sỉ, rất hèn hạ.

Nghĩ đến những điều này, Ngô Sở không khỏi khẽ than trong lòng.

Nhìn gã trước mắt có tính cách phóng khoáng không gò bó, hành sự tùy hứng đơn thuần này, chắc là hắn ta căn bản chưa từng nghĩ, 'nhân tính' lại xấu xa đến thế!

Thấy Ngô Sở trầm mặc, Hồng Vân còn tưởng là mình từ chối, làm Ngô Sở buồn!

Thế là liền cười nói: "Hiền đệ có Thanh Khâu đạo hữu và Hậu Thổ đạo hữu bầu bạn, lão ca không muốn cứ ở đây làm chướng mắt hai người…" Trấn Nguyên Tử nghe vậy, không khỏi ha ha cười lớn.

Thanh Khâu Ly sững sờ, có chút bất đắc dĩ cười khổ, nếu không phải sớm đã lĩnh giáo uy lực cái miệng rộng của Hồng Vân, chắc Thanh Khâu Ly cũng sẽ vì vậy mà tức giận!

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, chuyển chủ đề, để tránh cho Hồ Tổ Tỷ Tỷ xấu hổ, quay về không tiện nổi giận với hai lão ca này, lại trút giận lên đầu hắn.

Thế là hắn hỏi: “Đúng rồi, hai vị lão ca lĩnh ngộ càn khôn chi đạo đến đâu rồi?

Gần đây ta đang nghĩ, làm thế nào để dung luyện hai kiện linh bảo này của ta thành một thể, để tăng phẩm chất của linh bảo…” Hắn vừa nói vừa lấy ra hai kiện tiên thiên linh bảo cấp cực phẩm.

Chính là viên nguyên linh bảo châu mà Chúc Long cho hắn, và tọa càn khôn kỳ bàn mà Càn Khôn lão tổ tặng, lấy hai thứ này ra để hai vị nghiên cứu một chút, để tránh hai vị lão ca này buồn chán, lại bắt đầu trêu chọc hắn.

Hắn thì không sao, chủ yếu là phải giữ thể diện cho Hồ Tổ Tỷ Tỷ.

“Nhiều năm không gặp, không ngờ trên người hiền đệ lại có thêm bảo bối như vậy…” Hồng Vân tò mò nghiên cứu tọa kỳ bàn, nhíu mày nói: “Cái càn khôn kỳ bàn này, rõ ràng là vật luyện chế hậu thiên, sao lại có thể hậu thiên phản tiên thiên chứ?

Lạ thật, lạ thật!” Ngô Sở cười nói: "Đây là vật do Càn Khôn lão tiền bối tặng, vị tiền bối đó có chí bảo Càn Khôn Đỉnh, chuyện này ta cũng đã từng nói với hai vị lão ca rồi mà!" Ban đầu khi Ngô Sở bái sư lão tổ, lão tổ đã phái tiểu đạo đồng Hạo đến tặng bảo vật, thanh Cực phẩm linh bảo Ngũ Hành Chân Linh Càn Khôn Kiếm đó chính là vật từ hậu thiên phản tiên thiên.

Chuyện này, Hồng Vân có biết. "Ra là vậy, thời gian lâu quá, đúng là có hơi quên mất." Hồng Vân khẽ gật đầu, nhìn về phía viên Tiên Thiên Nguyên Linh Bảo Châu trong tay Trấn Nguyên Tử, "Hiền đệ vì sao lại muốn dung luyện hai kiện cực phẩm linh bảo này lại với nhau?

Lỡ không cẩn thận luyện hỏng thì chẳng phải rất đáng tiếc sao?" "Ta đang muốn thăng cấp phúc địa Tử Ngọc Sơn này thành động thiên mà!" Ngô Sở mỉm cười nói: "Đương nhiên, ta cũng không thể làm ngay bây giờ, ít nhất phải đợi tu vi của ta đạt tới cảnh giới Đại La,

hơn nữa phải nắm giữ triệt để Càn Khôn đại đạo mới được." "Thăng cấp động thiên?!" Hồng Vân khẽ gật đầu, nhìn sang Trấn Nguyên Tử, nói: "Vạn Thọ Sơn của hiền đệ không phải cũng chuẩn bị dùng Địa Thư để thăng cấp động thiên sao?" Ngô Sở tò mò nhìn Trấn Nguyên Tử, đột nhiên nhớ ra, trong Tây Du Ký, chẳng phải đạo trường của Trấn Nguyên Tử được gọi là 'phúc địa Vạn Thọ Sơn, động thiên Ngũ Trang Quán' hay sao?

Giống như của Hầu tử là 'phúc địa Hoa Quả Sơn, động thiên Thủy Liêm Động', vừa là phúc địa, cũng là động thiên.

E rằng, Trấn Nguyên Tử chính là dùng Địa Thư để biến phúc địa thành động thiên.

Vậy thì Tử Ngọc Sơn này của mình, tương lai có thể gọi là 'phúc địa Tử Ngọc Sơn, động thiên Thần Mộc Đỉnh' không nhỉ?

Ặc!

Cái tên 'Thần Mộc Đỉnh' này, sao cảm giác nghe gượng miệng thế nhỉ?

Thôi, tạm thời không quan tâm nữa! "Trấn Nguyên lão ca biết cách thăng cấp phúc địa thành động thiên sao?" Ngô Sở hiếu kỳ hỏi.

Trấn Nguyên Tử lắc đầu nói: "Chỉ là muốn thử một chút, còn chưa thực hiện!

Ta cũng không biết lấy Địa Thư làm nền tảng có khả thi hay không, thậm chí không biết nếu dùng Địa Thư để biến phúc địa thành động thiên, thì sau này Địa Thư còn có thể sử dụng như bây giờ hay không..." Ngô Sở nghe vậy, khẽ gật đầu, sau cùng nói: "Vậy lão ca vẫn là đừng nên dễ dàng thử thì hơn, ta đã hỏi lão tiền bối Càn Khôn và lão tiền bối Dương Mi, họ đều nói muốn biến phúc địa thành động thiên thì phải tìm vài chí bảo có sẵn pháp tắc càn khôn mới được..."

Hồng Vân nghe vậy liền lắc đầu, "Giữa trời đất này, đâu ra nhiều chí bảo như vậy?

Kể cả ngươi có dung luyện hai kiện cực phẩm linh bảo này thành một thể, cũng chưa chắc có thể thăng cấp chúng thành chí bảo." Ngô Sở nghe vậy cũng thấy có lý, dù sao trong Hồng Hoang, tiên thiên chí bảo thực sự không gây tranh cãi cũng chỉ có bộ ba do Khai Thiên Phủ hóa thành.

Các chí bảo khác ít nhiều đều có chút tranh cãi.

Chương 392

Ví như Càn Khôn Đỉnh, có người cho rằng nó chỉ là một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, chẳng qua là đứng ở hàng đầu trong số các cực phẩm linh bảo mà thôi.

Nhưng từ lời của Hạo sư đệ lúc trước, hắn có thể nghe ra rằng, linh bảo có thể khiến linh bảo hậu thiên phản tiên thiên này đích thực là một kiện chí bảo, ngay cả sư phụ hắn cũng công nhận.

Còn có Thanh Bình Kiếm của 'Thông Thiên tiểu đạo', thanh Thanh Bình Kiếm đó là chí bảo mà y dùng để thành đạo, kết quả lại dường như bị Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề lão hói đánh gãy.

Đương nhiên, cũng có người cho rằng đó căn bản không thể là chí bảo thành đạo Thanh Bình Kiếm của 'Thông Thiên tiểu đạo', cho rằng Thanh Bình Kiếm không thể nào yếu như bã đậu như vậy.

Nhưng theo lời Thanh Khâu Ly và Hồng Vân nói khi họ trở về Tử Ngọc Sơn lúc trước, thanh kiếm mà 'Thông Thiên tiểu đạo' dùng lúc đó, quả thực rất có khả năng là một kiện chí bảo.

Cho nên, ranh giới giữa thập đại tiên thiên linh bảo và chí bảo có phần mơ hồ.

Nói chúng là 'chí bảo không xác định' cũng được.

Mà Địa Thư của Trấn Nguyên Tử cũng nằm giữa hai loại này.

Từ việc Trấn Nguyên Tử bây giờ muốn dùng nó để thăng cấp động thiên là có thể thấy được, ông rất có lòng tin vào Địa Thư, một bảo vật nằm giữa cực phẩm linh bảo và tiên thiên chí bảo.

Giống như Ngô Sở rất có lòng tin vào Nghệ Bảo, thậm chí cũng luôn cho rằng Nghệ Bảo là một kiện công đức chí bảo, nhưng biết đâu

Nghệ Bảo cũng chưa đạt đến hàng ngũ chí bảo thực sự!

Dù sao thì kiện ma đạo chí bảo Thí Thần Thương kia cũng có người cho rằng nó không được tính là chí bảo.

Nhưng nghĩ lại Nghệ Bảo đặc thù như vậy, nếu Thiên Đạo lão gia không cho nó một cái danh hiệu công đức chí bảo thì cũng quá keo kiệt rồi.

Dù sao thì trong điện thoại có nhiều thứ như vậy, sự trợ giúp cho vận hành của Thiên Đạo lớn đến mức nào, dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra.

Nếu Nghệ Bảo là một kiện công đức chí bảo, vậy thì Thí Thần Thương có thể đối chọi với nó, chắc chắn cũng là một kiện chí bảo không thể nghi ngờ.

Thế là, về vấn đề này, mấy người vừa ăn uống, vừa thảo luận về Càn Khôn chi đạo.

Với sự lĩnh ngộ của Ngô Sở về Càn Khôn chi đạo, hắn vẫn có thể cùng họ bàn luận một phen.

Mà một khi luận đạo, đạo vận liền tự nhiên lưu chuyển.

Ba tiểu bằng hữu đang bế quan, bị đạo vận lưu chuyển này tác động, liền trực tiếp tỉnh lại từ trong trạng thái ngộ đạo.

Chúng cũng không biết mình đã bế quan bao lâu, liền chạy thẳng ra ngoài, chuẩn bị tìm chút gì ăn rồi tính tiếp.

Từ nhỏ đã được bồi dưỡng thành một tiểu ăn hàng, chúng tự nhiên không có hứng thú với việc ăn gió uống sương.

Nếu đã có đồ ngon, tại sao phải bạc đãi bản thân?

Chúng vừa xuất hiện, Thanh Phong ngốc nghếch và Minh Nguyệt khờ khạo liền có bạn.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân nhận lễ bái kiến của ba tiểu bằng hữu, sau đó tặng cho ba đứa một vài món quà nhỏ.

Tu sửa địa mạch nhiều năm như vậy, đi qua vô số nơi, một vài linh bảo phẩm chất thấp vẫn có thể lấy ra được.

Đợi ba tiểu bằng hữu chạy đi tán gẫu với Thanh Phong và Minh Nguyệt, Trấn Nguyên Tử truyền âm cười hỏi Ngô Sở: "Ngươi không phải vẫn luôn không muốn dính líu đến tam tộc sao?" Hồng Vân thì cười nói: "Dính líu thì dính líu thôi!

Nếu tam tộc đã nguyện ý đưa con cháu trong tộc đến chỗ hiền đệ, vậy chắc chắn sẽ ghi nhớ phần tình cảm này, ngược lại là chuyện tốt." Ba tiểu bằng hữu quả nhiên đã tán gẫu hợp rơ với Thanh Phong và Minh Nguyệt. "Hai người chính là Thanh Phong ngốc nghếch và Minh Nguyệt khờ khạo à!

Trông còn nhỏ hơn cả ta nữa!" Tiểu Kỳ Lân Địa Khôn đưa tay đo đo trên đầu hai tiểu đạo đồng, cười nói.

Ngươi mới ngốc nghếch (Ngươi mới khờ khạo)!

Hai tiểu đạo đồng liếc xéo tiểu Kỳ Lân, chỉ là có sư phụ ở đây, chúng cũng không tiện chấp nhặt với người bạn nhỏ này.

May thay, Tiểu Hoàng Long trực tiếp gõ vào đầu tiểu Kỳ Lân một cái, nói: "Bạch Trạch sư huynh có thể gọi họ như vậy, nhưng chúng ta thì không.

Hơn nữa, người đến là khách, phải biết lễ phép, đừng nói ngươi quên rồi, quên thì đi chép một vạn lần..." Tiểu Kỳ Lân sờ đầu cười ngây ngô, "Sư huynh, ta đùa với họ thôi mà." Tiểu Hoàng Long chắp tay xin lỗi Thanh Phong và Minh Nguyệt, "Thật xin lỗi, tiểu sư đệ của ta vốn thẳng tính, có chỗ nào thất lễ, ta thay nó xin lỗi hai vị!" Tiểu Thanh Phong xua xua tay, nói: "Hoàng Long sư đệ không cần khách

sáo, nhưng các ngươi đừng thấy chúng ta nhỏ con nhé, tuổi của chúng ta chắc phải lớn hơn các ngươi đấy.

Hồi đó khi chúng ta đến đây học nghệ với Nguyệt Linh tỷ tỷ và Tiểu Vũ tỷ tỷ, nơi này còn chưa có các ngươi đâu!" Tiểu Minh Nguyệt truyền âm cho tiểu Kỳ Lân: "Tiểu Kỳ Lân ngốc nghếch, ngươi mà còn dám gọi ta là Minh Nguyệt khờ khạo nữa, ta sẽ mách sư phụ ngươi chuyện ngươi tè bậy dưới tấm bia đó..." "Ngươi, sao ngươi lại biết chuyện này?

Đúng rồi, nhất định là Bạch Trạch sư huynh, uổng công ta tin tưởng huynh ấy như vậy, còn cho huynh ấy mười gói bạo đậu hoa..." Tiểu Minh Nguyệt cười ranh mãnh: "Ta đã đưa hết đồ ăn vặt mà Nguyệt Linh tỷ tỷ cho ta cho huynh ấy rồi." "..." Thời gian cứ thế trôi qua trong bầu không khí ăn uống, luận đạo.

Vốn dĩ Ngô Sở và bọn họ định ra ngoài dạo chơi, sau đó đến Hậu Thổ bộ lạc tham gia hoạt động tế tự Bàn Cổ đại thần, nhưng bây giờ đành phải từ bỏ.

Sau khi hoạt động tế tự kết thúc, Hậu Thổ tiểu thư tả cũng đến Tử Ngọc Sơn.

Trước đó nàng đã nhận được tin nhắn Ngô Sở dùng thuật truyền tin của Phượng tộc gửi cho, rằng hai vị lão ca Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đã đến, nên Ngô Sở không thể đến bộ lạc được.

Về việc này, tiểu thư tả rất thông cảm.

Bởi vì hai vị lão ca này có địa vị rất đặc biệt trong lòng Ngô Sở, có thể nói là vừa là thầy vừa là bạn, Ngô Sở kính trọng họ đến mức nào, tự nhiên không cần phải nói.

Yêu ai yêu cả đường đi lối về, tiểu thư tả đối với hai vị 'lão ca' này tự nhiên cũng rất kính trọng.

Nếu bảo Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đến Hậu Thổ bộ lạc xem các dũng sĩ Vu tộc thi đấu thần thông, tiểu thư tả cũng không mở lời được.

Dù sao, để cường giả cảnh giới Đại La xem các Địa Vu, Thiên Vu thi đấu, cũng chẳng khác nào để cao thủ xem gà con mổ nhau, sẽ chán chết mất.

Nhưng Ngô Sở lại nghĩ, nếu trong cuộc thi đấu thần thông đó mà gặp được một hai tên tấu hài, thì sẽ không còn nhàm chán nữa.

Hơn nữa, Vu tộc cũng có khá nhiều kẻ tấu hài.

Nhưng Hậu Thổ tiểu thư tả hoàn toàn không nghĩ đến chuyện đó.

Đương nhiên, dù có nghĩ đến, nàng cũng không muốn làm vậy.

Để người ngoài xem dũng sĩ trong tộc thi đấu thần thông mà phải dựa vào hành vi tấu hài của họ để tăng thêm sức hấp dẫn, nói ra tiểu thư tả cũng thấy mất mặt.

Sau khi tiểu thư tả gia nhập, mọi người lại tiếp tục giao lưu một thời gian.

Tuy đây cũng được coi là một cách luận đạo, nhưng không có đại đạo chi âm truyền ra, cũng không có dị tượng xuất hiện, chỉ là trao đổi qua lại một cách bình thường.

Cũng vì vậy, ba tiểu gia hỏa không bị đuổi đi bế quan lần nữa.

Ngô Sở nghĩ, nếu hai vị lão ca đã đến, còn mang theo hai người bạn chơi cho chúng, vậy thì cứ để chúng chơi một thời gian đi!

Thế là, thời gian dần trôi đến mùa hạ, thời tiết trở nên nóng nực.

Hôm đó, Ngô Sở đang cùng Trấn Nguyên Tử đánh cờ bằng bàn cờ Càn Khôn trong lương đình, kỳ lực mà Ngô Sở thể hiện ra khiến Trấn Nguyên Tử cũng phải kinh ngạc. "Kỳ lực của hiền đệ mạnh hơn

Hồng Vân đạo huynh mấy ngọn núi đấy!" Trấn Nguyên Tử vừa vuốt cằm, vừa cầm quân đen đặt xuống, sau đó liếc nhìn Hồng Vân đang đứng bên cạnh lương đình, sờ cằm nhìn trời, rõ ràng là cố ý nói cho Hồng Vân nghe.

Đương nhiên, Trấn Nguyên Tử không biết rằng, Ngô Sở đang dùng Nghệ Bảo gian lận.

Chương 393

Nếu thật sự để hắn dùng trình độ thực của mình đấu với Trấn Nguyên Tử, chắc chắn không được.

Ngô Sở cười ha hả đặt quân cờ xuống, vừa nói: "Lão ca quá khen rồi!" rồi cũng liếc nhìn Hồng Vân đang giả vờ suy tư, "Hồng Vân lão ca đang nghĩ gì vậy?" Hồng Vân quay đầu lại, lấy bầu rượu bên hông ra, ngửa cổ uống một ngụm, hỏi: "A Sở hiền đệ, ngươi đã thu đồ đệ rồi, sao không nghĩ đến việc để râu?

Ta đang nghĩ, ta đã thu Vũ Điệp Nương làm đồ đệ rồi, có nên để chút râu không, nếu không cứ cảm thấy không giống sư phụ, Trấn Nguyên hiền đệ cũng nghĩ vậy phải không!

Ngươi xem, ông ấy lại bắt đầu vuốt cằm rồi kìa." Ngô Sở nghe vậy, bất giác nhìn sang Trấn Nguyên Tử, Trấn Nguyên Tử im lặng bỏ tay xuống, hành động nhỏ này suýt nữa làm Ngô Sở bật cười.

Nhìn hai vị Hồng Vân lão tổ và Trấn Nguyên Tử đại tiên phiên bản trẻ tuổi này, Ngô Sở bất giác thầm nghĩ: Chẳng lẽ nguyên nhân sau này họ chuyển sang phiên bản già là vì đã thu đồ đệ, không có râu trông không giống sư phụ?

Cho nên mới... "Tại sao có râu mới giống sư phụ chứ?" Ngô Sở hỏi lại một câu, "Học thức uyên bác của người làm thầy, chẳng lẽ lại phụ thuộc vào việc râu nhiều hay ít, dài hay ngắn sao?" Trấn Nguyên Tử nghe vậy ngẩn ra, sau đó ngửa đầu cười ha hả, cảm thấy lời này của Ngô Sở chọc ngoáy Hồng Vân rất hả dạ, ai bảo gã này vừa rồi còn chọc ông chứ!

Hồng Vân ho nhẹ một tiếng, nói: "Các ngươi nghĩ xem!

Những vị lão tiền bối đó khi cười có phải đều như vậy không,

ngửa đầu vuốt râu, ha ha ha, có phải rất có phong thái không?" Hồng Vân vừa nói vừa vuốt vuốt vào không khí hai cái dưới cằm không một cọng râu, thành công chọc cười Ngô Sở.

Khó mà tưởng tượng được, Hồng Vân lão tổ trong thần thoại lại là một Hồng Vân như thế này.

Ngô Sở suy nghĩ một lát, rồi nói: "Chuyện này tùy sở thích cá nhân thôi!" Thời đại này lại không có câu nói 'miệng còn hôi sữa, làm việc không xong', càng không có câu 'thân thể tóc da, nhận từ cha mẹ, không dám hủy hoại, là khởi đầu của chữ hiếu'.

Cho nên, để mình trông trẻ hơn một chút thì có sao đâu?

Trông trẻ hơn một chút còn có thể giả heo ăn thịt hổ nữa! "Tuy nhiên, mọi việc đều có lợi có hại.

Không để râu, khiến mình trông trẻ hơn, có thể sẽ bị người khác coi thường, tăng thêm những phiền phức không cần thiết.

Nhưng đồng thời khi để người khác coi thường mình, thực ra đối với bản thân chúng ta cũng là một sự bảo vệ có lợi." Trấn Nguyên Tử như có điều suy nghĩ, còn Hồng Vân thì ngẩn ra, không hiểu hỏi: "Lời này giải thích thế nào?" Ngô Sở mỉm cười nói: "Ví dụ như nếu có ai muốn đối phó ngươi, đối phương nếu dám lấy ngoại hình để đánh giá, cho rằng ngươi trông trẻ tuổi mà coi thường, có phải sẽ chuẩn bị không đủ không?

Như vậy chẳng phải càng có lợi cho ngươi hơn sao?" Hồng Vân cười nói: "Làm sao có sinh linh nào ngốc đến mức nhìn tu vi mạnh yếu của một người mà chỉ dựa vào ngoại hình để phỏng đoán?

Chẳng lẽ không cảm ứng khí tức của đối phương trước sao?" "Vậy nếu chúng ta thu liễm khí tức trước, hoặc chỉ tỏa ra một chút khí tức tu vi thấp để mê hoặc đối phương thì sao?" Ngô Sở lại nói: "Bất

kể dùng cách gì, dùng công pháp hay dùng linh bảo, tóm lại là như vậy." Sau đó hai mắt Hồng Vân liền trợn tròn, "Còn, còn có thể âm hiểm như vậy sao?" Cho nên nói dưới vẻ ngoài tiêu sái phóng khoáng của Hồng Vân, thực ra lại đầy sự ngây thơ, căn bản không hiểu sự hiểm ác của thế gian, không hiểu sự hiểm độc của 'lòng người', chưa từng bị xã hội vùi dập.

Trấn Nguyên Tử thì không giống ông.

Thế là, Ngô Sở cười nói: "Đây có gì là âm hiểm?

Không biết lão ca có từng thấy một loài sinh linh có thể thay đổi màu sắc của bản thân theo sự thay đổi của môi trường xung quanh không?" "Ặc!

Còn có loài sinh linh như vậy sao?" "Sao lại không có!

Ta gọi loài sinh linh đó là 'bọ đổi màu'." Tắc kè hoa ở thế giới này không thể gọi thẳng ra như vậy được, dù sao bây giờ Long tộc cũng là một phương bá chủ, vẫn là không nên tùy tiện đắc tội thì hơn.

Đương nhiên, ở thế giới này, Ngô Sở cũng chưa từng thấy tắc kè hoa thật.

Nhưng điều này không cản trở hắn lấy ra làm ví dụ. "Loài sinh linh này để bảo vệ bản thân, sẽ mô phỏng màu sắc của môi trường bên ngoài, khiến da của mình trông như hòa làm một với môi trường, chẳng lẽ đây cũng gọi là âm hiểm sao?" "..." Ngô Sở lại nói: "Nếu dùng đạo này để hại người, đó mới gọi là âm hiểm.

Cái gọi là 'lòng hại người không thể có, lòng phòng người không thể không', để bảo vệ bản thân tốt hơn, ngụy trang một chút, thì có sao đâu?

Suy nghĩ này của lão ca, phải thay đổi đi.

Nếu không, sau này nếu gặp phải người cố ý diễn kịch với ngươi,

chẳng phải ngươi sẽ rất dễ bị lừa sao?" "..." Hồng Vân bị Ngô Sở nói cho đến ngây người, ngay cả Trấn Nguyên Tử cũng như có điều suy nghĩ. "Đây chính là điều ngươi từng nói với ta, đời là một vở kịch, tất cả đều nhờ vào diễn xuất?" Hồi lâu sau, Hồng Vân mới mang theo chút cười khổ, hỏi Ngô Sở: "Chúng ta sinh ra trên đời, chẳng lẽ không thể đơn giản một chút, có gì nói đó, muốn cười thì cười, muốn khóc thì khóc sao?" Ngô Sở gật đầu nói: "Đương nhiên là được chứ!

Dù sao mỗi sinh linh chúng ta đều có sở thích và cách sống khác nhau, có người thích kích thích; có người thích an nhàn; có người tính tình thẳng thắn bộc trực; nhưng có người lại thích vòng vo tam quốc...

Lão ca tính tình tiêu sái phóng khoáng, sống theo ý mình, lại vô cùng thiện lương chân thành, không nỡ nhìn người khác chịu khổ chịu nạn, có lúc thà mình chịu thiệt một chút, cũng muốn giúp đối phương một tay..." Chưa đợi Ngô Sở nói xong, Trấn Nguyên Tử vỗ đùi, gật đầu nói: "Những lời hiền đệ nói quả thực quá đúng!

Ngươi không biết đó thôi, những công đức mà chúng ta có được từ việc tu sửa địa mạch trong những năm qua, Hồng Vân đạo huynh về cơ bản đều dùng để cứu trợ những sinh linh sắp hóa hình nhưng lại suýt chút nữa không hóa hình được.

Hạo khẽ gật đầu, sau đó lại nói: "Bạch Diệp Vương truyền tin cho vương đình Kỳ Lân, nếu Kỳ Lân lão tổ ra tay, tìm được tên ma nghiệt đó, thậm chí cướp được chí bảo kia..." Trấn Nguyên Tử cười khổ lắc đầu, hiển nhiên là không biết nên nói Hồng Vân thế nào.

Nhưng thực ra cũng chính vì Hồng Vân là người như vậy, nên họ mới có thể trở thành bạn bè tri kỷ.

Ngô Sở thầm nghĩ: Ban đầu ta cũng đặt cược Hồng Vân chính là người như vậy, nên mới dám nói ra sự thật với các ngươi, và thỉnh giáo các ngươi về phương pháp tu hành!

Nghe Trấn Nguyên Tử nói vậy, Hồng Vân uống một ngụm rượu, cười nói: "Chẳng qua chỉ là chút công đức lực thôi mà, dù bây giờ dùng hết, sau này vẫn có thể từ từ tích lũy lại.

Nhưng người ta đang ở thời điểm quan trọng, nếu không giúp một tay, cái mạng nhỏ đó có thể sẽ không giữ được." Đây chính là tấm lòng và khí lượng của đại thiện nhân số một Hồng Hoang, chút công đức, không đáng kể!

Trấn Nguyên Tử học theo dáng vẻ nhún vai xòe tay thường ngày của Ngô Sở, nhún vai một cái, dường như đang nói: Xem đi, ông ấy chính là khiến người ta bất lực như vậy đấy!

Ngô Sở đoán, suy nghĩ hiện tại của Trấn Nguyên Tử đối với Hồng Vân chính là vừa yêu vừa hận!

Giống như một cô bạn gái bướng bỉnh, đánh không được, mắng không được, nói thì không nghe, nghe rồi lại không sửa, có lòng muốn mặc kệ cô ấy đi!

Nhưng lại không làm được, thật... phiền não!

Nghĩ đi nghĩ lại, Ngô Sở suýt nữa thì bật cười.

Ho nhẹ một tiếng, ho ra nụ cười đó, Ngô Sở vừa đặt quân cờ vừa nói: "Thực ra cũng chính vì tính cách này của Hồng Vân lão ca, ban đầu ta mới dám nói tình hình thực tế của mình cho các ngươi biết." Hắn nói xong, nhìn về phía Hồng Vân, tiếp tục nói: "Nhưng mà Hồng Vân lão ca, ta thấy, không thích diễn, không thích giả vờ, thích sống thật với bản thân, cũng không sao cả.

Nhưng chúng ta phải biết nhìn, xem đối phương có đang giả vờ với chúng ta, có đang diễn với chúng ta hay không?

Tránh cho chúng ta bỏ ra tấm chân tình, lại bị người khác coi như kẻ ngốc, điều này thì không thể nhịn được!" Giống như tương lai, hai

lão hói Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, rõ ràng là lừa gạt Hồng Vân như lừa một kẻ ngốc!

Kết quả bị lừa rồi, người ta còn chẳng nhớ đến nửa điểm tốt của ông, thật là...

E rằng kẻ đi lừa gạt còn đang thầm đắc ý vì bản lĩnh của mình cao siêu!

Trấn Nguyên Tử đặt quân cờ xuống cười nói: "Lời này của hiền đệ rất hợp ý ta!

Hay!

Rất hay!" Nói xong, còn cố ý liếc Hồng Vân một cái, dường như đang nói: Xem đi!

A Sở hiền đệ cũng cho là như vậy, ngươi còn có gì để nói?

Hồng Vân sờ cằm, như có điều suy nghĩ.

Đối mặt với một Hồng Vân như vậy, trong lòng Ngô Sở cũng âm thầm thở dài, ban đầu mình nói chuyện diễn xuất với ông, chính là muốn nói với ông, đừng để bị người khác diễn.

Chương 394

Nhưng bây giờ xem ra, gã này hoàn toàn là một bộ dạng không quan tâm!

Vậy tương lai khi tranh chỗ ngồi trong Tử Tiêu Cung, tính cách tiêu sái khoáng đạt này của ông nổi lên, cảm thấy chỗ ngồi đó cũng không quan trọng, có phải lại nhường ra ngoài không?

Xem ra, cứ theo tình hình này phát triển, tương lai khi lão tổ sư phụ giảng pháp ở Tử Tiêu Cung, đại sư huynh như mình, kiếm một chỗ ngồi chắc là không có vấn đề gì.

Dù tốc độ không đủ nhanh, cũng có thể nhờ tiểu Hạo và tiểu Dao giúp chiếm chỗ trước mà!

Là sư đệ sư muội, giúp sư huynh chiếm một chỗ, thì có sao đâu?

Là đại sư huynh, dùng chút đặc quyền nhỏ, không mất mặt!

Nếu lúc đó hai vị phương Tây kia ngay cả một chỗ ngồi cũng không có, vậy thì, lão tổ sư phụ sẽ phân chia bảy đạo Hồng Mông Tử Khí đó như thế nào?

Nghĩ xem, bằng danh hiệu đại sư huynh Tử Tiêu Cung này của mình, chắc là có thể kiếm được một đạo!

Vậy thì, lúc đó mình có nên tiếp nhận đạo Hồng Mông Tử Khí đó không?

Mức độ quý giá của Hồng Mông Tử Khí không cần phải nói, đó là cơ sở để thành thánh.

Nhìn khắp thế giới Hồng Hoang, người không có Hồng Mông Tử Khí mà có thể thành đạo gần như không có.

Có người nói Dương Mi lão tổ dùng không gian đại đạo để thành tựu Hỗn Nguyên đạo quả, điều này thực ra cần phải kiểm chứng, không có bằng chứng rõ ràng nào có thể chứng minh điểm này.

Chỉ có Hậu Thổ nương nương dùng luân hồi pháp tắc thực sự thành đạo, vô địch trong địa phủ, nhưng nàng cũng vì thế mà giam cầm chính mình, chỉ có thể xem là thành công một nửa.

Nếu mình không có Hồng Mông Tử Khí, dựa vào cái gì mà nhất định có thể thành đạo?

Chẳng lẽ dựa vào tiểu tinh linh điện thoại Nghệ Bảo sao?

Nhưng nếu tiếp nhận Hồng Mông Tử Khí, vậy tương lai dù có thể thành tựu thánh nhân, e rằng cũng không thể thoát khỏi mảnh đất Hồng Hoang này!

Lúc đó, nếu có thể trong dòng sông thời gian mênh mông, tìm được điểm nút thời gian của Trái Đất mà mình từng sống, vậy thì, còn có thể quay về được không?

Theo lý mà nói, thành tựu thánh nhân và quay về quá khứ, lựa chọn này thực ra rất dễ, không có gì phải băn khoăn.

Nhưng vấn đề là, dù có thành thánh hay không, hắn cũng đã được trường sinh, nếu đã được trường sinh, vậy thành thánh hay không, có gì quan trọng?

Là đại sư huynh của sáu đại thánh nhân, nếu hắn không tiếp nhận Hồng Mông Tử Khí, rất có thể sẽ là bảy đại thánh nhân, là đại sư huynh của bảy đại thánh nhân, phía sau còn có một tiểu sư đệ là Thiên đình chi chủ.

Ồ, còn có một bà vợ cả là luân hồi chi chủ...

Thử hỏi, với cái hậu đài này, cái bối cảnh này, còn ai dám tìm hắn gây phiền phức?

Cho nên, mượn Hồng Mông Tử Khí để thành tựu thánh nhân, có cần thiết không?

Đang YY thì!

Trấn Nguyên Tử cầm quân cờ gõ nhẹ lên bàn cờ, cười nói: "Nước cờ này khó đi đến vậy sao?

Hiền đệ cần phải suy nghĩ lâu như thế?" Ngươi làm gián đoạn YY của ta rồi biết không?

Ngô Sở tùy tay đặt quân cờ xuống, lắc đầu nói: "Không có, đang nghĩ chuyện khác thôi!" Hắn vừa nói vừa liếc nhìn Hồng Vân vẫn đang trầm tư, ra hiệu cho Trấn Nguyên Tử, truyền âm nói: "Hồng Vân lão ca, ông ấy, vẫn đang suy nghĩ sao?" Trấn Nguyên Tử gật đầu, ngầm đáp lại: "Hiền đệ, ngươi nói chúng ta nói ông ấy như vậy, có phải là hơi quá ích kỷ không?" "Lão ca sao lại nói vậy?" Ngô Sở vừa nói vừa đặt quân cờ.

Trấn Nguyên Tử cũng tùy tay đặt quân cờ, vừa nói: "Vốn dĩ chúng ta kết giao với ông ấy, chính là vì ông ấy chí thành chí thiện, lòng dạ khoáng đạt, khí lượng rộng lớn...

Nhưng bây giờ, chúng ta lại yêu cầu ông ấy ích kỷ với người khác, chuyện này..." Ngô Sở suy nghĩ một lát, đột nhiên cười lên, nói: "Điều này làm ta nhớ đến một câu nói, chúng ta cuối cùng rồi cũng sẽ sống thành loại người mà chúng ta từng ghét!" Trấn Nguyên Tử ngẩn ra, lắc đầu nói: "Câu này, câu này có hơi quá tuyệt đối rồi!" Ngô Sở cười cười, không tranh luận với Trấn Nguyên Tử về chủ đề này, mà nói: "Có lúc, ích kỷ một chút là có trách nhiệm với chính chúng ta, thậm chí là với bạn bè.

Cho nên lão ca cũng không cần phải băn khoăn về điều này.

Nhưng chúng ta cuối cùng cũng không phải là Hồng Vân lão ca,

lựa chọn thế nào, vẫn phải xem bản thân ông ấy.

Nhưng bất kể ông ấy lựa chọn thế nào, ông ấy vẫn là ông ấy, không phải sao?" Ngô Sở và Trấn Nguyên Tử cũng không biết nói Hồng Vân như vậy có tác dụng hay không.

Dù sao giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

Một người vốn đã quen khoáng đạt tiêu sái, bảo ông ấy lập tức ích kỷ tư lợi, hiển nhiên không dễ dàng như vậy.

Nói cũng buồn cười, bình thường khuyên người, đều là khuyên người ta phải độ lượng, phải khoáng đạt...

Ai ngờ đến chỗ Hồng Vân, lại là khuyên ông ấy phải ích kỷ, phải tư lợi.

Hồng Vân tự nhiên cũng sẽ không vỗ ngực đảm bảo với họ sau này sẽ như thế nào.

Ông vẫn giữ dáng vẻ tiêu sái phóng khoáng đó, nhưng không còn băn khoăn chuyện có nên để râu hay không nữa.

Giống như lời Ngô Sở nói, có phải là một sư phụ tốt hay không, có liên quan gì đến râu ria dài ngắn đâu?

Có thể dạy dỗ tốt đệ tử hay không mới là mấu chốt.

Thế là, vào hôm đó, Hồng Vân đề nghị mọi người đi du ngoạn, ngồi thuyền đến đạo trường tu hành trước kia của đệ tử ông là Vũ Điệp Nương ở Thiên U Cốc, chuẩn bị đưa đệ tử về thăm chốn cũ.

Đề nghị này nhận được sự ủng hộ của không ít người, ví dụ như tiểu hồ ly và tiểu Nguyệt Linh.

Trấn Nguyên Tử và Hậu Thổ tiểu thư tả không tỏ ý kiến, Thanh Khâu Ly thì lại muốn đến đó xem thử.

Cứ như vậy, mọi người ngồi trên lâu thuyền, rời khỏi hồ lớn Tử

Ngọc Sơn, thuận theo dòng chảy của con sông ở cửa thoát nước của hồ lớn mà đi.

Ngô Sở mượn sức mạnh của trận pháp, trong nháy mắt đã đưa lâu thuyền rời khỏi Tử Ngọc Sơn.

Tất Hỏa sải cánh bay lượn trên không trung; Du Du điều khiển lâu thuyền; Ngô Sở và Trấn Nguyên Tử, cùng với Hồng Vân, thì ngồi ở mũi thuyền vừa câu cá vừa tán gẫu; Bạch Trạch ôm một ly trà sữa, ngồi xổm bên cạnh họ xem náo nhiệt, nhưng khi phát hiện ba sợi dây câu trên cần câu căn bản không có lưỡi câu, nó mới biết, không có náo nhiệt gì, chỉ xem được sự cô đơn.

Hậu Thổ tiểu thư tả và Thanh Khâu Ly ngồi dưới ô che nắng, tán gẫu với Vũ Điệp Nương, tiểu hồ ly ở bên cạnh pha trà, đưa điểm tâm.

Tiểu Nguyệt Linh thì dẫn theo tiểu Thải Nương và tiểu Mạt Lỵ bận rộn trong nhà bếp.

Bề ngoài lâu thuyền trông không lớn, nhưng sau khi được Thanh Khâu Ly gia công một phen, dung tích đã được mở rộng không ít, một khi khởi động trận pháp, lập tức trở nên rộng rãi.

Ba tiểu đệ tử và Thanh Phong, Minh Nguyệt vịn vào mạn thuyền, tò mò nhìn những con cá bơi lội dưới làn nước trong vắt, vừa tán gẫu, chủ yếu là Thanh Phong và Minh Nguyệt đang chém gió với ba đứa nhỏ.

Dù sao thì những nơi mà ba tiểu đệ tử từng đi qua, làm sao nhiều bằng Thanh Phong và Minh Nguyệt được.

Sau một ngày hành trình, lâu thuyền đi vào đoạn sông Bạch Thủy.

Kết quả không bao lâu sau, liền thấy con sông Bạch Thủy rộng gần nghìn trượng cuộn lên một con sóng đỏ, từ thượng nguồn lao xuống dữ dội, trong con sóng đỏ đó còn có một bóng trắng.

Bóng trắng đó là một con cá chép trắng, nếu bị những người yêu cá cảnh nhìn thấy, dù là giá trên trời, họ cũng nguyện ý vì nó mà khuynh gia bại sản.

Phía sau con sóng đỏ, một luồng yêu phong màu đen cuốn tới, từ trong đó truyền ra một giọng nói khuyên nhủ tha thiết, "Đạo hữu hà tất phải tự lừa mình lừa cá như vậy?

Chương 395

Đạo hữu đối với bần đạo cũng có tình cảm mà!

Nếu không sao lại cùng bần đạo đi ngắm hoa thưởng nguyệt thưởng dòng sông này chứ?

Tấm lòng của bần đạo đối với đạo hữu cũng có trời đất chứng giám, nếu đạo hữu có thể trở thành đạo lữ của bần đạo..." Giọng nói đó như sấm sét, vang vọng khắp nơi, khiến con cá chép trắng dưới sông tức giận đến mức quẫy đuôi.

Nếu có thể, nó thực sự muốn một đuôi quật chết chủ nhân của giọng nói này.

Đúng lúc này, một chiếc lâu thuyền xuất hiện trước con sóng đỏ khổng lồ.

Du Du đứng trên hành lang tầng hai của lâu thuyền, cúi đầu buông tay, vẻ mặt nghiêm túc, trên cặp sừng hươu tỏa ra ánh sáng trắng, chuẩn bị dùng sừng chặn con sóng hung dữ này.

Nhưng chưa đợi nó chặn con sóng đỏ, con sóng liền tự động ngưng tụ trên không trung, sau đó một con cá chép trắng khổng lồ từ trong sóng đỏ bay vọt ra.

Cá chép trắng lượn một vòng trên không, liền hóa thành một nữ tử áo trắng, trên trán phủ một lớp vảy trắng li ti, chính là chủ nhân của Bạch Thủy này, Bạch Thủy đạo nhân.

Chỉ có điều, lúc này Bạch Thủy đạo nhân, trên mặt khó giấu vẻ hoảng loạn.

Nhưng khi nhìn thấy Ngô Sở và Thanh Khâu Ly trên lâu thuyền, vẻ hoảng loạn trên mặt nàng đã bớt đi không ít, nàng chắp tay hành lễ

giữa không trung, nói: "Bạch Thủy ra mắt các vị tiền bối, ra mắt Bất Xuất đạo hữu!

Xin Thanh Khâu tiền bối cứu ta!" Khi nhìn thấy vị chủ nhân Bạch Thủy này, Ngô Sở có chút ngơ ngác.

Dù sao trên sông Bạch Thủy này, đó là địa bàn của nàng, vậy mà còn cần người cứu?

Ai gan to như vậy, dám gây sự với nàng ở đây?

Không sợ Kỳ Lân tộc trả thù sao?

Chủ nhân Bạch Thủy không đầu quân cho Long tộc, mà gia nhập Kỳ Lân tộc, điều này thực ra khá nguy hiểm, dù sao sông Bạch Thủy nối liền với Đại Hà, mà Đại Hà lại là sân nhà của Long tộc.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân đều nhìn về phía Ngô Sở, dường như đang hỏi: Đây lại là ai nữa?

Ngô Sở mỉm cười nói: "Vị này chính là chủ nhân Bạch Thủy, con sông này chính là sông Bạch Thủy, còn vì sao gọi con sông này là Bạch Thủy, cái này chỉ có thể hỏi Bạch Thủy đạo hữu thôi." Bạch Thủy nhìn Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, hoàn toàn không nhìn ra tu vi của đối phương, lại cảm nhận khí tức trên lâu thuyền, trời ạ, vậy mà có mấy vị Kim Tiên.

Hơn nữa còn chưa thấy vị đệ tử Kim Tiên Lão Viên của Ngô Sở.

Lại nhìn thấy hai nữ nhân ngồi ngang hàng với Thanh Khâu Ly, một vị Đại La, chủ nhân Bạch Thủy liền cảm thấy Hậu Thổ tiểu thư tả và Vũ Điệp Nương có tu vi cũng ở đỉnh phong Kim Tiên, có lẽ cũng là Đại La.

Vũ Điệp Nương là mang theo ký ức trọng tu, cho nên sau khi bước vào Thiên Tiên cảnh, tốc độ lĩnh ngộ lại đại đạo pháp tắc tự nhiên nhanh hơn các sinh linh khác rất nhiều.

Tuy vẫn chưa khôi phục tu vi Thái Ất cảnh trước kia, nhưng đã ở đỉnh phong Kim Tiên.

Chỉ cần cho nàng một chút thời gian, tu luyện lại đến Thái Ất cảnh không phải là chuyện khó.

Vốn dĩ Bạch Thủy cho rằng, tu vi Kim Tiên đỉnh phong của mình cũng được coi là một phương tiểu bá chủ rồi, nhưng ai ngờ ở đây, trên chiếc lâu thuyền nhỏ bé này, lại...

Lập tức, chủ nhân Bạch Thủy liền có chút sợ hãi.

Nếu vị chủ nhân Tử Ngọc Bất Xuất đạo nhân này và bọn họ, cũng giống như vị đạo nhân đang truy đuổi sau lưng nàng, có ý đồ xấu với nàng thì...

Tuy rằng ban đầu nói chuyện với tiểu Nguyệt Linh cũng rất vui vẻ, nhưng đã mấy chục vạn năm không gặp, ai biết người ta có còn nhớ chút tình cảm đó không?

Nếu có thể, nàng rất muốn nói 'xin lỗi, làm phiền rồi, cáo từ', nhưng nghĩ đến vị kia sau lưng, nàng đành phải nhịn, hy vọng những người này có thể giúp nàng một tay.

Cố gắng bình ổn tâm trạng của mình, nàng mới nhân cơ hội nói: "Dưới đáy sông này có một loại thủy thảo kỳ lạ, có thể hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, mỗi khi đêm trăng, tinh hoa nhật nguyệt rọi xuống, khiến cả con sông trông giống như một dải lụa trắng, thế là có tên Bạch Thủy.

Tiểu đạo tu hành trong sông này đã lâu, liền tự xưng là Bạch Thủy đạo nhân." Nhưng trong lòng nàng lại đang gào thét: Bây giờ không phải lúc nói chuyện này a!

Các vị, có thể giúp ta không?

Có thể cho ta một câu trả lời chắc chắn không?

Nàng vừa nói vừa đáng thương nhìn Ngô Sở và Hồng Vân.

Nhưng Ngô Sở lại hoàn toàn không để ý, dù sao trước mặt nhiều vị Đại La như vậy, kẻ đến có trâu bò đến mấy cũng phải tự lượng sức mình chứ!

Đúng lúc này, luồng yêu phong đó cuốn tới, dấy lên một con sóng đỏ, nhưng không xông về phía Ngô Sở và bọn họ, mà cũng lơ lửng trên không trung.

Trong yêu phong, một bóng đen bước ra, dung mạo trông có chút âm trầm, trong ánh mắt mang theo vẻ sắc bén.

Gã đạo nhân áo đen liếc nhìn lâu thuyền, sau khi không cảm nhận được khí tức cảnh giới Đại La, vẻ sắc bén trong mắt liền trở nên có chút thâm sâu khó lường.

Ánh mắt có phần tùy tiện quét về phía Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ tiểu thư tả.

Nhìn thấy cảnh này, hai mắt của chủ nhân Bạch Thủy liền sáng lên.

Nhìn thấy vẻ mặt trong ánh mắt của đạo nhân áo đen kia, Hồng Vân bèn âm thầm truyền âm cho Ngô Sở: "Hiền đệ, đây chính là hậu quả của cái gọi là pháp môn thu liễm khí tức mà đệ đề nghị đấy.

Nếu chúng ta vừa rồi đều thể hiện ra khí tức Đại La, tên nhóc này còn dám ngang ngược như vậy sao?" "..." Trấn Nguyên Tử khẽ nhíu mày, có chút buồn cười.

Dùng lời của A Sở mà nói thì Hồng Vân lại lên cơn cà khịa rồi.

Ngô Sở thì ho nhẹ một tiếng, truyền âm đáp: "Không thể nói như vậy được, phàm việc gì cũng có hai mặt mà, phải không?

Nhìn từ mặt tích cực, lời của lão ca đúng là có lý.

Nhưng nếu chúng ta nhìn từ mặt tiêu cực, chẳng phải là có thể thấy rõ bộ mặt của tên này sao?" Trấn Nguyên Tử chắp tay sau lưng, khẽ gật đầu: "Phải lắm!

Phải lắm!" Ngô Sở tiếp tục nói: "Lão ca nghĩ mà xem, tên này rõ ràng chẳng phải thứ tốt đẹp gì.

Nếu mấy vị lão ca không thu liễm khí tức của mình, hắn có để lộ ra bộ mặt như thế không?

Rõ ràng là không thể!

Nếu hắn không để lộ bộ mặt như vậy, thì chúng ta làm sao biết được phẩm tính của hắn thế nào?

Lại làm sao biết được lời của Bạch Thủy chi chủ là thật hay giả?" Trấn Nguyên Tử lại gật đầu: "Phải lắm!

Phải lắm!

Lời của hiền đệ rất có lý!" "..." Hồng Vân liếc nhìn Trấn Nguyên Tử, dường như đang nói: Ngươi chỉ biết hai câu này thôi à?

Trấn Nguyên Tử tiếp tục gật đầu.

Ở một bên khác, vẻ mặt của Thanh Khâu Ly, Hậu Thổ tiểu thư tả, cùng với Vũ Điệp Nương, tiểu hồ ly và những người khác đều lộ ra vẻ không vui, cảm thấy ánh mắt của kẻ này quả thực vô lễ đến cực điểm.

"Kẻ nào ở đây?

Dám vô lễ như vậy!" Tiểu hồ ly tức giận quát lên.

Chương 396

Có nhiều tiền bối ở đây chống lưng, lá gan của nàng ta lớn như gan báo, có chút mùi vị cáo mượn oai hùm.

Đối mặt với tiếng quát của tiểu hồ ly, khóe miệng của đạo nhân áo đen kia khẽ nhếch lên, tạo thành một đường cong, có chút khí chất của chiến thần trở về.

Hắn cũng không tức giận, ngược lại còn tỏ ra rất lịch sự, chắp tay hành lễ với mấy người Thanh Khâu Ly: "Chư vị đạo hữu hữu lễ, bần đạo là Ô Địch đạo nhân, thiếu chủ Thiên Lang tộc dưới trướng Kỳ Lân Vương Đình.

Không biết các vị đạo hữu xưng hô thế nào?

Tiên sơn ở đâu?

Có đạo lữ chưa?" Thì ra cũng là người gia nhập Kỳ Lân Vương Đình, hơn nữa còn là thiếu chủ một tộc, chẳng trách dám bắt nạt một người cũng gia nhập Kỳ Lân Vương Đình như vậy.

So sánh ra, cũng là người gia nhập, Bạch Thủy chi chủ lại hoàn toàn không có chỗ dựa.

Ngô Sở lẳng lặng lắc đầu, thầm nghĩ: Ở Hồng Hoang đại địa này, một kẻ tu vi Thái Ất cảnh cỏn con mà dám kiêu ngạo hống hách như vậy, đúng là kẻ không biết thì không sợ!

Hay là, giết quách cho rồi?

Ngay khi Ngô Sở đang nghĩ vậy, tiểu hồ ly nhìn về phía Ngô Sở, dậm chân nũng nịu: "A Sở ca, có người bắt nạt chúng ta, huynh không quản sao?" Hầu như tất cả mọi người nghe vậy đều nhìn về phía Ngô Sở.

Ngay cả Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ tiểu thư tả cũng dùng ánh mắt mong chờ nhìn hắn, dường như đều muốn Ngô Sở ra tay, nếu không thì cần một đạo lữ như vậy để làm gì?

Bạch Thủy chi chủ thì nhìn đến ngây người, dường như không ngờ sự việc lại phát triển theo hướng này.

Trái tim của vị thiếu chủ Thiên Lang tộc này lớn đến mức nào chứ?

Vừa mới cầu ái với nàng, bây giờ lại chuyển mục tiêu, chuyện này...

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, nhìn về phía Ô Địch đạo nhân, nói: "Nể tình ngươi là người của Kỳ Lân Vương Đình, cút đi!

Còn vô lễ như vậy nữa, ta sẽ khoét mắt ngươi!" Nếu Ngô Sở không nói câu 'nể tình ngươi là người của Kỳ Lân Vương Đình', có lẽ Ô Địch đạo nhân này còn có chút kiêng dè.

Chính vì câu nói này mà chút kiêng dè cuối cùng trong lòng hắn cũng tan biến.

Quả nhiên, không có sinh linh nào dám dễ dàng đắc tội với Kỳ Lân Vương Đình!

Ô Địch đạo nhân ha ha cười nhẹ, nhìn Ngô Sở, nói: "Đây đều là đạo lữ của ngươi?

Rất tốt!

Vậy chúng ta hãy theo quy củ của tộc Tẩu Thú, đạo hữu, rút kiếm đi!

Ai thắng, những đạo lữ của ngươi sẽ thuộc về người đó!" Bạch Thủy chi chủ lúc này đã không biết nên nói gì, ánh mắt nhìn về phía mấy nữ tử Thanh Khâu Ly, phát hiện bọn họ lại đang run lẩy bẩy...

Không thể nào!

Thân là đại tiền bối Đại La cảnh mà còn chơi trò này sao?

"A Sở ca, huynh không được thua đâu!

Nếu huynh thua, muội sẽ hận huynh cả đời." Tiểu hồ ly diễn hơi sâu, ôm cánh tay Hậu Thổ tiểu thư tả, khóc lóc thảm thiết, tuyến lệ cứ như vòi nước, vặn một cái là chảy ra.

Ban đầu kỹ năng diễn xuất của tiểu thư tả không tốt như vậy, dù sao chuyện này nàng thực sự chẳng có chút hứng thú nào.

Bây giờ bị tiểu hồ ly cướp mất đất diễn, mọi người đều lơ nàng đi.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân thì hứng thú nhìn Ngô Sở.

Nếu Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ đều không ngại diễn một chút, vậy họ tự nhiên cũng không ngại xem thử tu vi Thái Ất cảnh của Ngô Sở rốt cuộc có thể phát huy được bao nhiêu.

Đối mặt với tình huống này, Ngô Sở còn có thể làm gì?

Hồ tổ tả tả và Hậu Thổ tiểu thư tả đều không ngại phối hợp với tiểu hồ ly, rõ ràng cũng muốn hắn ra tay dạy dỗ vị thiếu chủ Thiên Lang tộc không biết trời cao đất rộng này.

E rằng dù Ngô Sở có giết đối phương, các nàng cũng chẳng hề bận tâm.

Mặc dù giết đối phương có thể sẽ gặp không ít phiền phức.

Ngô Sở nắm chặt nắm đấm, ha ha cười nhẹ: "Thiếu chủ Thiên Lang tộc phải không!

Nếu ngươi đã giỏi như vậy, ta thật sự muốn xem thử, cha già nhà ngươi có giỏi như vậy không." Nói xong, Ngô Sở thân hình khẽ động, tức thì xuất hiện trước mặt Ô Địch đạo nhân, một quyền liền đấm

thẳng vào đầu đối phương, động tác nhanh như chớp giật.

Quyền phong gào thét, pháp tắc vang dội, thứ được tung ra không phải là nắm đấm, mà là một đạo đại đạo pháp tắc.

Không gian xung quanh dường như đều bị đại đạo pháp tắc này làm cho vặn vẹo, cả bầu trời cũng vì thế mà rung chuyển.

Ô Địch kia tuy có chuẩn bị, nhưng vẫn bị cách đánh này của Ngô Sở dọa cho giật nảy mình.

Nhưng sói vốn là động vật cận chiến, đối mặt với cách đánh này của Ngô Sở, hắn rất nhanh đã thích ứng, không ngừng vung vuốt chống đỡ, từng đạo ảnh sói lao về phía Ngô Sở.

Nhưng dưới quyền mang của Ngô Sở, những ảnh sói này lần lượt vỡ tan, mắt thấy nắm đấm của Ngô Sở sắp đánh trúng người Ô Địch đạo nhân, kết quả trên người hắn lại xuất hiện một bộ áo giáp.

Ngô Sở thấy vậy, vẫn tung một quyền qua.

Binh...

Một quyền trúng ngực, Ô Địch đạo nhân bay ngược ra sau, rơi xuống một ngọn núi bên dưới, trong nháy mắt đã đập nát đỉnh núi đó.

Chưa đợi Ô Địch đạo nhân từ trong đống đổ nát bò dậy, thân ảnh của Ngô Sở lóe lên, đã vượt qua mấy chục dặm, tức thì xuất hiện trước mặt hắn.

"Đây là Càn Khôn Tung Dược Thuật của sư phụ các ngươi." Manh thú Bạch Trạch ôm ly trà sữa, làm bình luận viên chiến đấu cho ba tiểu đệ tử, những người khác tự nhiên cũng đang nghe, "Vốn dĩ thần thông này nên là dùng Càn Khôn pháp tắc để đưa thuật pháp đến trước mặt đối thủ trong nháy mắt.

Nhưng sư phụ các ngươi đã kết hợp thần thông này với Càn Khôn

Na Di Thuật, coi mình như thuật pháp, tức thì di chuyển đến trước mặt đối thủ!

Đây chính là lối đánh cận chiến, không cho đối thủ thời gian thở dốc...” Bạch Thủy chi chủ nghe xong, không khỏi có chút hoài nghi, cùng là Thái Ất cảnh, Bạch Dã vương có phải là đối thủ của vị Tử Ngọc chi chủ này không?

Đến bây giờ, vị Bất Xuất đạo nhân này còn chưa dùng đến linh bảo nữa!

Thanh Phong Minh Nguyệt đang đứng nghe bên cạnh gật gật đầu, lộ ra vẻ ngưỡng mộ.

Bạch Trạch liếc nhìn hai người họ, nói: “Nhưng điều này cần nhục thân đủ mạnh mới được, hai tên nhóc các ngươi, vẫn là nên tỉnh lại đi!” “...” Ngay khi Ngô Sở xuất hiện trên ngọn núi mà Ô Địch đạo nhân đang ở, một đạo trảo nhận từ trong đống đổ nát bay ra, trong chớp mắt, chém về phía cổ Ngô Sở.

Keng...

Ngô Sở mắt cũng không chớp, cứ thế dùng cổ đón lấy đạo trảo nhận này, rồi đưa tay nắm lấy nó, lưỡi đao rung lên, va chạm trong tay hắn tóe ra một chuỗi tia lửa.

Ở xa, manh thú Bạch Trạch tiếp tục giải thích, “Tay không đỡ lấy lưỡi bén của thượng phẩm linh bảo mà không hề hấn gì, đây chính là cường độ nhục thân của sư phụ các ngươi, cũng là sự kỳ diệu của việc luyện «Cửu Chuyển Huyền Công» đến tầng cao.

Tiếc là tên ngốc Thanh Phong và tên đần Minh Nguyệt, các ngươi là do thanh phong minh nguyệt điểm hóa mà thành, bộ công pháp này đối với các ngươi không có tác dụng lớn.” Ba tiểu bằng hữu lúc này đã hai mắt sáng rực, ngay cả tiểu Phượng Nghi vốn luôn điềm tĩnh

như một bà cụ non cũng vậy.

Chương 397

Sư phụ lấy thân thử bảo, nói cho họ biết sự mạnh mẽ của «Cửu Chuyển Huyền Công», điều này mang lại cho họ sự tự tin và kiêu hãnh trào dâng từ tận đáy lòng.

Tiểu Thanh Phong mím môi, hỏi: "Bạch Trạch sư huynh, vậy huynh có tu luyện không?" Bạch Trạch lắc đầu: "Ta tu không phải «Cửu Chuyển Huyền Công», mà là pháp môn luyện thể do Hậu Thổ tả tả đặc biệt tạo ra cho ta. «Cửu Chuyển Huyền Công» chủ yếu dùng để tinh luyện và lớn mạnh huyết mạch trong cơ thể, mà ta là do trời đất sinh ra, huyết mạch trong cơ thể đã không cần phải tinh luyện nữa..." Manh thú Bạch Trạch lại khoe mẽ một phen.

Mà ở bên kia, Ngô Sở đã nắm ngược lại đạo nhận quang kia, vung tay chém ngược về phía đống đổ nát.

Lối đánh bạo lực như vậy, trực tiếp dọa cho Ô Địch đạo nhân vừa xông ra khỏi đống đổ nát lại bị một đạo nhận quang chém ngược vào trong phải ngây người.

Lại có người trực tiếp dùng cổ đỡ linh bảo của hắn, tuy đó chỉ là một kiện linh bảo trung phẩm, nhưng linh bảo này lại đi kèm pháp tắc sắc bén, thậm chí còn sắc bén hơn một số thượng phẩm linh bảo, nhưng kết quả...

Tên này thật sự là Thái Ất cảnh sao?

Ô Địch đạo nhân bị đập ngược vào trong đống đổ nát nghiến răng nghiến lợi, mang theo vẻ khó hiểu, cách đối phó của Ngô Sở hoàn toàn vượt ngoài phạm vi nhận thức của hắn.

Hắn theo bản năng thi triển độn thuật, lợi dụng sức mạnh pháp tắc, hóa thành một làn gió nhẹ, nhưng độn thuật vừa thi triển, một

quyền ấn mang theo sức mạnh pháp tắc lại đấm thẳng xuống hắn.

Quyền mang mang theo sức mạnh ngũ hành pháp tắc, đánh hắn từ một làn gió trở về nguyên hình.

Ô Địch đạo nhân lại bị đấm vào trong thân núi, nghiến răng nghiến lợi lấy ra một mũi tên nhỏ toàn thân đen kịt, ném về phía Ngô Sở bên ngoài núi.

Đối mặt với tia hắc mang đang lóe lên, Ngô Sở theo bản năng cảm thấy nguy hiểm, một lá cờ nhỏ xuất hiện trong tay hắn, khẽ phất một cái, vạn đóa kim liên đồng loạt nở rộ.

Đinh...

Hắc mang vừa chạm vào kim liên, nhưng căn bản không thể phá phòng.

Ngô Sở ha ha cười lạnh, trong tay xuất hiện một cái hộp đen.

Cái hộp đen đó bị hắn ném ra, tức thì biến thành một cỗ quan tài đen tỏa ra tử khí, nắp quan tài khẽ động, liền thu mũi tên đen vào trong.

Ngô Sở mắng: "Vừa hay lấy ngươi làm một cây đinh đóng quan tài!" Hắn đoán rằng, trên mũi tên đen kia hắn là có tẩm độc, hơn nữa còn không phải độc bình thường, rất có thể là pháp tắc chi độc.

Cái gọi là pháp tắc chi độc, chính là sức mạnh pháp tắc của độc chi đạo.

Ngô Sở cũng không biết là vị cao nhân nào đã tu luyện đại đạo này, nhưng cảm giác nguy hiểm mà mũi tên đen mang lại cho hắn, khiến hắn cảm thấy suy đoán của mình hắn là tám chín phần mười đúng.

Ô Địch đạo nhân thấy vậy, cũng có chút ngây người, hắn không ngờ, đối phương lại dùng linh bảo thu mất linh bảo của hắn, mũi tên

đen kia là một kiện cực phẩm linh bảo đấy!

Tuy là vật hậu thiên luyện chế, nhưng cũng là vật bảo mệnh mà cha hắn phải tìm rất nhiều cửa mới giúp hắn có được.

Nhưng bây giờ lại...

"Đạo hữu xin dừng tay, dừng tay!

Hiểu lầm, tất cả đều là hiểu lầm..." Ô Địch đạo nhân quyết định nhận thua, linh bảo của đối phương có thể thu đi linh bảo của hắn, rõ ràng phẩm cấp cao hơn linh bảo của hắn, thậm chí có thể là cấp bậc tiên thiên.

Hơn nữa trước đó mũi tên đen dễ dàng bị vạn đóa kim liên chặn lại, rất rõ ràng, linh bảo đó cũng là cấp bậc cực phẩm, thậm chí rất có thể cũng là một kiện linh bảo tiên thiên.

Tên này, lại có nhiều cực phẩm linh bảo như vậy, hơn nữa tu vi lại còn kỳ quái đến thế.

Hắn cảm thấy lần này phải nhận thua, nếu không thật sự có thể bị đối phương đánh chết.

Tuy nhiên, lời cầu xin của hắn không khiến Ngô Sở dừng tay.

"Hiểu lầm?

Ta thấy chưa chắc!" Ngô Sở vừa nói vừa mặc Hắc Long Giáp, tay phải cầm Ngũ Hành Chân Linh Càn Khôn Kiếm, tay trái cầm Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Hắn lo tên này đang diễn kịch, nhằm mục đích làm hắn tê liệt.

Ai biết tên này còn giấu giếm chiêu trò hạ lưu âm hiểm xảo trá nào nữa!

Hắn cảm thấy, hành vi trước đó của mình, hẳn là đã đủ để mang lại cho Hồng Vân một bài học nhất định rồi!

Giao thủ quang minh lỗi lạc, lại đổi lấy âm chiêu như vậy, chẳng phải đã chứng minh 'lòng phòng người không thể không có' sao?

Khi cảm nhận được khí tức tỏa ra từ những linh bảo trên người Ngô Sở, Ô Địch đạo nhân tức thì cảm thấy có chút rùng mình, bởi vì những khí tức đó, đều là khí tức cấp bậc cực phẩm.

Tên này, lại mặc nguyên một bộ trang bị cực phẩm...

Hắn rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Con ngươi của Ô Địch không khỏi đảo tròn, nếu có thể đoạt được những thứ này...

"Vốn định dùng ngươi để kiểm tra tiến triển tu vi của ta trong những năm qua, không ngờ ngươi lại dám dùng độc khí như vậy, ngươi tưởng chỉ mình ngươi có linh bảo sao?" Ngô Sở mặc một thân trang bị cực phẩm, lại ném ra một kiện linh bảo.

Đó là một bàn cờ, bàn cờ xuất hiện dưới chân bọn họ, đón gió trải ra, tức thì bao phủ cả mấy ngọn núi xung quanh.

Ô Địch theo bản năng muốn chạy trốn, nhưng độn thuật vừa thi triển, đã bị một đạo kiếm quang ép phải nhảy lùi về sau, kết quả vừa lùi lại, cảnh tượng xung quanh liền thay đổi.

Dưới chân hắn là vô số đường kẻ dọc ngang, tạo thành từng ô vuông.

Hắn nhảy lên, xông ra khỏi khu vực ô vuông này, kết quả phát hiện lại tiến vào một tầng ô vuông khác.

Một tầng nối tiếp một tầng, dường như không có điểm cuối.

Toang rồi!

Đây là suy nghĩ đầu tiên của Ô Địch đạo nhân, đối phương rõ ràng đã dùng linh bảo nhốt hắn vào một không gian đặc biệt, hắn là không

gian bên trong của kiện linh bảo này.

Trong mắt những người khác, lúc này Ô Địch đạo nhân giống như một thằng hề nhảy nhót, đang nhảy lên nhảy xuống, xông trái đột phải, mặt đầy vẻ lo lắng trong bàn cờ kia.

Manh thú Bạch Trạch tiếp tục giải thích cho mấy tiểu đệ tử, "Đó là Càn Khôn Kỳ Bàn, linh bảo của sư phụ các ngươi, do Càn Khôn lão tiền bối tặng, bên trong ẩn chứa không biết bao nhiêu tầng Càn Khôn đại đạo pháp tắc, khi dùng để chiến đấu, sẽ tự tạo thành một không gian, có thể vây khốn kẻ địch..." Lúc này, Bạch Thủy chi chủ nhìn Ngô Sở đã có chút chết lặng, thầm nghĩ: Quả không hổ là tồn tại dám đối đầu với cường giả Đại La cảnh!

"Sư phụ các ngươi vào rồi, bộ giáp người đang mặc là Hắc Long Giáp do sư mẫu Thanh Khâu tả tả của các ngươi luyện chế, cũng là cực phẩm linh bảo, còn thanh kiếm và lá cờ trong tay người, đều là bảo bối do sư tổ các ngươi tặng..." Trong Càn Khôn Kỳ Bàn, Ngô Sở cầm kiếm và cờ, trực tiếp lao lên, tức thì đè Ô Địch đạo nhân xuống đất mà ma sát.

Ô Địch đạo nhân trong nháy mắt đã mặt mũi bầm dập, kêu la thảm thiết.

Ngô Sở mặc một thân trang bị cực phẩm, sau khi đánh cho Ô Địch đạo nhân một trận tơi bời, lại ấn đầu hắn xuống, nháy mắt trái với hắn, tặng miễn phí cho hắn một thuật Huyễn Sát.

Lúc này, Ô Địch đạo nhân chỉ còn lại co giật và la hét thảm thiết.

Khi mọi thứ trở lại yên tĩnh, Ô Địch đạo nhân đã nằm thoi thóp trên mặt đất, nôn ra máu tươi, bộ dạng thở ra thì nhiều, hít vào thì ít.

Cảm giác cho người ta chính là – hắn sắp chết rồi sao!

Đối với một sinh linh có tu vi Thái Ất cảnh mà nói, chút thương

tổn này vẫn chưa đủ để lấy mạng.

Chương 398

Chỉ cần bất diệt linh quang trong cơ thể không tắt, họ sẽ không chết.

Nhưng những cảnh bị người ta đè xuống ma sát lại khiến Ô Địch đạo nhân hận không thể chết đi cho rồi.

Đặc biệt là khi bị nhốt trong lao tù tinh thần, bị đóng đinh trên giá hình không ngừng xuyên qua...

Mỗi lần cây đinh dài xuyên qua cơ thể, hắn đều cảm giác như nguyên thần của mình bị đóng một cây đinh, khiến hắn không thể động đậy, đồng thời nguyên thần cũng đến bờ vực sụp đổ.

Lúc đầu hắn còn có thể mở miệng chửi rủa đối phương, nhưng rất nhanh, hắn chỉ còn lại tiếng la hét, bởi vì chỉ có la hét ra mới có thể giảm bớt nỗi đau đớn từ linh hồn.

Cuối cùng Ngô Sở ấn đầu đối phương, tung ra thuật Huyễn Sát, những người biết được chuyện này cũng chỉ có những người đã tu luyện thuật Huyễn Sát.

Như năm tiểu bằng hữu kia, bọn họ sẽ không biết được.

Manh thú Bạch Trạch cũng không rõ, cho nên nó không giải thích.

Nhưng trước đó Ngô Sở đè đối phương xuống đất ma sát, đã đủ để khiến năm tiểu bằng hữu xem đến kích động không thôi.

Tiểu hồ ly cười tươi như hoa, tỏ vẻ rất hài lòng với kết quả này.

Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ tiểu thư tả thì không tỏ thái độ gì.

Về phần Ngô Sở làm như vậy có đắc tội với Kỳ Lân Vương tộc hay không, các nàng không hề lo lắng.

Dù sao thân phận đặc biệt của Ngô Sở là một chuyện, ở đây còn có Thanh Khâu Ly ngồi đây!

Thanh Khâu nhất tộc chia làm ba nhánh, có một nhánh đang nhậm chức ở Kỳ Lân Vương Đình!

Sỉ nhục Thanh Khâu Ly, chính là sỉ nhục Thanh Khâu Hồ tộc của họ, Thiên Lang tộc thì sao chứ?

Tại Kỳ Lân Vương Đình, Thiên Lang tộc tuy mạnh, nhưng đó cũng chỉ là chủng tộc chiến đấu, còn Thanh Khâu Hồ tộc là chủng tộc trí tuệ của vương đình.

Tại Kỳ Lân Vương Đình, chủng tộc chiến đấu có rất nhiều, nhưng chủng tộc trí tuệ thì lại ít ỏi.

Hơn nữa, Thanh Khâu Hồ tộc bất luận nam nữ đều có dung mạo khí chất xuất chúng, cho nên ở Kỳ Lân Vương Đình rất được các chủng tộc khác yêu thích.

Luận về địa vị ở Kỳ Lân Vương Đình, Thanh Khâu Hồ hoàn toàn ở trên Thiên Lang tộc.

Ô Địch đạo nhân dám vô lễ với họ, đã định trước kết cục của hắn.

Vì vậy, trong số những người có mặt, người duy nhất lo lắng là Bạch Thủy chi chủ.

Lúc này, Bạch Thủy chi chủ vẫn đang che miệng, vẻ mặt ngơ ngác, dường như trong đầu nàng đang xoay quanh ba chữ – Làm sao đây?

Làm sao đây...

Vốn dĩ chỉ muốn nhờ họ giúp một tay, thoát khỏi tên kia là được, nhưng bây giờ lại kéo họ vào chuyện này.

Tên kia bị thương nặng như vậy, nếu lão tổ Thiên Lang tộc trách

tội xuống, chẳng phải là hại họ rồi sao?

Bạch Thủy chi chủ tuy muốn mượn Ngô Sở và những người khác để thoát khỏi sự quấy rối của đối phương, nhưng lại không ngờ sự việc lại mất kiểm soát đến mức này, thật sự là...

Nàng có chút luống cuống tay chân đứng đó, vừa có niềm vui thoát khỏi khốn cảnh, vừa có sự áy náy vì đã kéo họ vào vòng xoáy này.

Một là trong lòng ít nhiều có chút áy náy, dù sao chuyện này cũng do nàng mà ra.

Hai là lo lắng đối phương để không cho chuyện này lộ ra ngoài, tiện tay diệt khẩu luôn cả nàng.

Cho nên, thân là một kẻ yếu đuối đáng thương lại bất lực, lúc này nàng hoàn toàn không dám nói gì.

"Hiền đệ định xử lý lão này thế nào?" Khi Ngô Sở xách Ô Địch đạo nhân nửa sống nửa chết nhưng vẫn bị hắn phong ấn tu vi bay về lầu thuyền, ném lên boong thuyền, Trấn Nguyên Tử liền hỏi một câu.

Kết quả Hồng Vân lại nói: "Súc sinh như vậy, giết thẳng là được!" Hồng Vân vốn hiền lành, nhưng cũng không thiếu mặt ăn miếng trả miếng.

Ngô Sở còn chưa trả lời, Trấn Nguyên Tử đã lắc đầu, nói: "Không ổn không ổn, giết thẳng tuy sung sướng, nhưng dù sao cũng là người của Kỳ Lân tộc.

Tuy hiền đệ thân phận đặc biệt, Thiên Lang tộc ngại mặt mũi Kỳ Lân tộc không dám làm gì hiền đệ, nhưng chắc chắn sẽ ghi hận trong lòng.

Đến lúc đó tuy ngoài mặt không dám nói nhiều, nhưng nếu ngấm ngầm giở trò với hiền đệ..." Kết quả Hồng Vân lại nói: "Súc sinh như vậy không giết, chẳng lẽ còn giữ lại để nó tai họa cho sinh linh khác?

Trước đó đuổi theo vị tiểu hữu kia không tha, kết quả nhìn thấy Thanh Khâu đạo hữu và Hậu Thổ đạo hữu liền trực tiếp chuyển mục tiêu, rõ ràng đã háo sắc thành tính, không có quy củ.

Súc sinh như vậy nếu không giết, sao có thể nguôi giận?

Ta không tin Kỳ Lân tộc sẽ vì một súc sinh thành sự không đủ, háo sắc thành tính mà trở mặt với hiền đệ." Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, cười nói: "Lão ca bớt giận, vì một súc sinh như vậy mà tức giận, không đáng đâu!" Dừng một chút, hắn mới tiếp tục nói: "Lời của hai vị lão ca đều có lý.

Nếu đã đều có lý, vậy sao không nghe thử ý kiến của các nàng?" Ngô Sở nói xong, nhìn về phía Thanh Khâu Ly, "Hai vị tả tả thấy thế nào?" Thanh Khâu Ly đang định mở miệng, thể hiện trí tuệ của mình, kết quả Hậu Thổ tiểu thư tả bên cạnh nói một câu: "Huynh quyết định là được!" Hay lắm!

Thanh Khâu Ly nhìn Hậu Thổ tiểu thư tả, dường như không ngờ rằng, Hậu Thổ muội muội vốn luôn dịu dàng điềm tĩnh, lại cũng có tâm cơ như vậy.

Ngươi xem, chỉ một câu nói thôi đã khiến tên kia cười vui vẻ biết bao.

Trong lòng muốn nói một câu 'ta và muội muội có cùng suy nghĩ', nhưng Hồ tổ tả tả lại có chút không cam lòng, cảm giác như bị dắt mũi đi vậy.

Sau khi bình tĩnh lại, Thanh Khâu Ly nhìn Ô Địch đạo nhân trên đất, đột nhiên như phát hiện ra điều gì đó, cười nói: "Vẫn là nên giữ lại mạng chó của hắn đi!

Giết súc sinh này chỉ là chuyện búng tay, nhưng chúng ta hà tất phải vì thế mà làm bẩn tay mình?

Để Kỳ Lân tộc dẫn lão tổ Thiên Lang tộc đến lĩnh hắn về, chắc chắn Thiên Lang tộc cũng sẽ cho chúng ta một lời giải thích, tiện thể cho hắn một hình phạt xứng đáng!" Ngô Sở khẽ gật đầu, nhìn về phía Hồng Vân: "Ý lão ca thế nào?" Hồng Vân xua tay: "Nếu Thanh Khâu đạo hữu đã nói vậy, thì cứ làm vậy đi!" Thế là Ngô Sở nhìn về phía Bạch Thủy chi chủ: "Bạch Thủy đạo hữu, có thể giúp ta một việc được không?" Bạch Thủy chi chủ hoàn hồn lại, nói: "Đa tạ Bất Xuất đạo hữu ra tay cứu giúp, Bạch Thủy cảm kích vô cùng.

Nếu có việc gì Bạch Thủy có thể làm được, xin Bất Xuất đạo hữu cứ việc phân phó." Ngô Sở khẽ gật đầu, nói: "Lão này ta sẽ mang đi trước, ngươi truyền tin cho cấp trên của ngươi, bảo hắn chuyển tin cho tộc trưởng Thiên Lang tộc, nếu còn muốn thiếu chủ của họ, thì bảo hắn mang một kiện cực phẩm linh bảo đến trao đổi, nếu không ta sẽ giết hắn hầm canh uống." Dừng một chút, Ngô Sở lại nói: "Đúng rồi, ngươi nói với họ, lão này dám trước mặt Tử Ngọc sơn chi chủ, sỉ nhục đạo lữ của người, bao gồm cả Thanh Khâu chi chủ...

Nếu Thiên Lang tộc không cho chúng ta một lời giải thích, vậy thì cứ chờ nhặt xác hắn đi!" Bạch Thủy chi chủ run lẩy bẩy, đặc biệt là khi nghe đến 'giết hắn hầm canh uống', nàng từng nghe Tiểu Nguyệt Linh nói, canh đầu cá đậu hũ cũng rất ngon.

Ôi mẹ ơi!

Mấy vị đạo hữu này thật là hung tàn!

Đời sói thăng trầm quá nhanh, thật là kích thích.

Trong một căn phòng chứa đồ nhỏ ở góc lầu thuyền, Ô Địch đạo nhân tỉnh lại từ thuật Huyễn Sát, hắn thở hổn hển, mồ hôi lạnh túa ra, ướt đẫm toàn thân.

Cảm nhận tu vi bị phong ấn trong cơ thể, cùng với tay chân bị trói lại, rồi lại nhìn con tiểu thú đang cầm một cây que khều lửa, không

ngừng chọc vào người hắn...

Lúc này, hắn lại một lần nữa có ý nghĩ muốn chết: Khinh sói quá đáng!

"Yo!

Tỉnh rồi à?" Tiểu thú cầm que khều lửa, gõ gõ lên người hắn, chỗ bị gõ mang lại cho hắn một cảm giác bỏng rát thấu tận tâm can, đau đến mức hắn run rẩy.

Chương 399

Tiểu thú nói tiếng người: "Tự giới thiệu một chút, ta tên Bạch Trạch, là hộ sơn thần thú của Tử Ngọc Sơn (tự phong).

Vị này là hảo huynh đệ của ta, Địa Khôn.

A Khôn, lại đây, biến thân cho hắn xem." "Tử Ngọc Sơn, nơi này, hình như có chút quen thuộc..." Ô Địch đạo nhân lẩm bẩm.

Kết quả là tiểu quỷ mặc đạo bào nhỏ màu vàng kia trực tiếp nằm rạp xuống biến thân, biến thành một con kỳ lân nhỏ màu vàng đất, há miệng gầm lên một tiếng với hắn.

Gào...

Nhìn thấy cảnh này, Ô Địch đạo nhân hoàn toàn ngây người.

Kỳ lân?

Sao ở đây lại có kỳ lân?

Hử?

Không đúng, Tử Ngọc Sơn...

Chẳng lẽ là Tử Ngọc Sơn kia?

"Sư, sư phụ của ngươi có phải là Bất Xuất Sơn Nhân của Tử Ngọc Sơn không?" Địa Khôn nhanh nhẹn bước đi, đi một vòng quanh Ô Địch đạo nhân, nói: "Bạch Trạch sư huynh, con sói này ngốc quá!

Hắn lại không biết mình bị ai đánh nữa!

Sư phụ nói A Thu ngốc nghếch, ta thấy hắn còn ngốc hơn A Thu nữa!" "..." Lời nói thật như đùa của Địa Khôn khiến Ô Địch mặt mày xấu hổ.

Ai!

Lớn lối quá rồi!

Cứ tưởng nơi nhỏ bé này sẽ không có ai mà mình không thể chọc vào.

Ai!

Đều tại mấy nữ tử kia xinh đẹp quá...

Ặc?

Toang rồi!

"Dám hỏi, dám hỏi trong số những nữ tử đó, có Thanh Khâu chi chủ không?" Ô Địch đạo nhân miệng thì hỏi vậy, nhưng trong lòng lại đang gào thét: Tuyệt đối đừng có, tuyệt đối đừng...

Chưa kịp gào thét xong, tiểu thú đã cười nói: "Lần này cuối cùng cũng thông minh hơn một chút!" Nghe thấy lời này, Ô Địch đạo nhân mặt xám như tro.

Theo hắn thấy, Thanh Khâu Hồ tộc nổi tiếng là thù dai, nói họ là tộc nhỏ mọn cũng không quá.

Những con hồ ly Thanh Khâu giảo hoạt kia, sao có thể tha cho hắn?!

Càng nghĩ, Ô Địch đạo nhân càng cảm thấy cuộc sống vô vị.

Chẳng phải chỉ là để ý một con cá xinh đẹp, cầu ái với nàng thôi sao?

Sao lại thành ra thế này?

Ô Địch đạo nhân âm thầm tự kiểm điểm, kết quả cảm thấy ngực có chút đau rát.

Cúi đầu nhìn, thì ra là con tiểu thú kia đang dùng cây que khều lửa

chọc hắn: “Tên háo sắc, đừng giả chết.

Nào, nói xem mạng già của ngươi đáng giá bao nhiêu linh bảo!” “Ngươi, ngươi có ý gì?” Tiểu thú cười hắc hắc: “Tử Ngọc chi chủ Bất Xuất Sơn Nhân đã ủy quyền cho bản hộ sơn thần thú, và huynh đệ của ta Địa Khôn, toàn quyền xử lý việc con sói háo sắc ngươi quấy rối sỉ nhục mấy vị đạo lữ của người.” Ô Địch đạo nhân ngẩn người, hỏi: “Bất, Bất Xuất Sơn Nhân rốt cuộc có mấy vị đạo lữ?

Thanh Khâu chi chủ kia, cũng là đạo lữ của người?

Ngươi đừng có lừa bần đạo!” Kết quả tiểu kỳ lân nói một câu: “Ta còn gọi người là sư mẫu, ngươi nói có phải đạo lữ không?” “Bất Xuất Sơn Nhân rốt cuộc có mấy vị đạo lữ, điều đó không quan trọng, quan trọng là, cái mạng già này của ngươi, ngươi chuẩn bị chuộc thế nào?” Tiểu thú vung vẩy que khều lửa, nói: “Nào, nói xem vị thiếu chủ như ngươi ở Thiên Lang tộc các ngươi rốt cuộc đáng giá mấy kiện linh bảo!

Nói đi nói lại, Thiên Lang tộc các ngươi có lấy ra được cực phẩm linh bảo để chuộc ngươi không?

Nếu không lấy ra được, vậy thì giết quách hầm canh uống cho rồi!” Tiểu kỳ lân bên cạnh gật đầu phụ họa, nói: “Tuy sư phụ nói cún con là bạn tốt của chúng ta, không thể ăn bừa, nhưng ngươi không phải bạn tốt của chúng ta...” Ô Địch đạo nhân nghe vậy, mặt lộ vẻ khổ sở, đáng thương nhìn Địa Khôn: “Tuy bần đạo không biết cún là vật gì, nhưng mà thiếu chủ, bần đạo là Thiên Lang tộc, là sói, là thuộc hạ của Kỳ Lân Vương tộc!

Coi như Thiên Lang nhất tộc chúng ta không có công lao, cũng có khổ lao chứ!

Thiếu chủ người, người không thể đối xử với bần đạo như vậy!” Tiểu kỳ lân lắc lắc đầu, manh thú Bạch Trạch đã dùng một cây gậy gõ

lên trán hắn.

"Đừng có nhận bừa thân thích, A Khôn từ khi bái nhập Tử Ngọc Sơn tu hành, đã thoát ly khỏi Kỳ Lân Vương tộc, càng không có quan hệ gì với ngươi cả." Bạch Trạch vừa nói, vừa tiếp tục dùng que khều lửa đánh Ô Địch đạo nhân, từ đầu đến chân, cuối cùng lật người hắn lại, bắt đầu đánh vào mông hắn, "Không nói cũng không sao, ta có thể tiếp tục gõ chơi, như vậy mọi người cũng sẽ không nói ta lòng dạ độc ác." Bị một con tiểu thú sỉ nhục như vậy, Ô Địch đạo nhân lại một lần nữa có ý nghĩ muốn chết. ... ...

Trong lúc manh thú Bạch Trạch cùng tiểu kỳ lân đang sỉ nhục và tống tiền Ô Địch đạo nhân trong phòng chứa đồ, Ngô Sở lại lấy mũi tên đen ra cho Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử xem.

"Độc tố bên trong này, quả thực đến từ sức mạnh đại đạo pháp tắc." Trấn Nguyên Tử khẽ thở dài, nói: "Linh bảo thế gian này thật kỳ lạ, cũng không biết vật này là do ai luyện chế." Hồng Vân suy đoán: "Chắc là do vật kịch độc trên đời hóa hình, sau đó lĩnh ngộ luôn kịch độc chi đạo.

Nói đi nói lại, thế gian này có bao nhiêu vật kịch độc, hai vị hiền đệ có biết không?" Ngô Sở mỉm cười: "Những vật kịch độc thông thường, không ngoài rắn, bọ cạp, nhện, rết, cóc, nhưng độc chi đạo, cũng đâu phải chỉ có chúng mới có thể tu luyện!" Trấn Nguyên Tử khẽ gật đầu, lại nói: "Nói thì nói vậy, nhưng sinh linh bình thường, sao dám dễ dàng tiếp cận độc vật?

Huống chi là dựa vào đó để tu hành." Hồng Vân cười nói: "Chúng ta không rõ, chắc là vị lang đạo nhân kia nên biết!

Hỏi hắn là được rồi.

Trái lại hiền đệ, định xử lý vật này thế nào?" "Vật độc như vậy, không thể trả lại được." Ngô Sở cười nói: "Nếu không, ai biết được

thứ này ngày nào đó có lại vèo một tiếng, bắn về phía chúng ta.

Chúng ta thì không sợ vật này, nhưng Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Vũ thì chưa chắc đã dễ dàng đỡ được." Hai người nghe vậy, khẽ gật đầu, không cảm thấy hành vi chiếm làm của riêng của Ngô Sở có gì không đúng.

Ở bên kia, manh thú Bạch Trạch nhận được truyền âm của Ngô Sở, liền hỏi lang đạo nhân: "Không nói Thiên Lang tộc các ngươi có bao nhiêu bảo bối cũng được, nói xem mũi tên đen đó là ai luyện chế đi!" Nói đến đây, trên mặt lang đạo nhân Ô Địch liền lóe lên một tia đau lòng, nói: "Đây là Thực Tâm Tiễn, do Thiên Hương phu nhân dùng mộc tâm của vạn vạn năm độc mộc luyện thành, chỉ cần dính một chút vào da, độc tố sẽ theo máu đi thẳng vào tim phổi, một khi cứu chữa không kịp, chính là thân tử đạo tiêu.

Thiên Hương phu nhân dùng khối độc mộc mộc tâm đó luyện chế được mười tám mũi, Thiên Lang tộc chúng ta đã dùng trọng bảo đổi lấy một mũi, cho bần đạo để bảo mệnh..." Bí mật của nhà mình thì không muốn nói, nhưng bán đứng bí mật của sinh linh khác, lang đạo nhân này lại không chút do dự, dứt khoát hơn trước rất nhiều.

Bạch Trạch lại hỏi: "Cha già nhà ngươi tu vi thế nào?

Tu đạo gì?" Cái miệng của Lang đạo nhân Ô Địch rất cứng, tuy bị Bạch Trạch và Địa Khôn sỉ nhục đủ đường, nhưng hắn nhất quyết không nói nửa lời về bí mật của Thiên Lang tộc bọn họ.

Chỉ là một chút sỉ nhục và đau đớn thể xác mà thôi, sau khi trải qua nỗi đau nguyên thần từ Huyễn Sát thuật, những nỗi đau thể xác này đối với hắn đã không còn tác dụng lớn.

Nhưng Bạch Trạch và Địa Khôn lại chơi rất vui vẻ, sau đó còn kéo thêm bốn tiểu gia hỏa khác cùng tham gia.

Lang đạo nhân Ô Địch cảm thấy, trong mấy ngày ngắn ngủi này, sự sỉ nhục và đau khổ mà hắn phải chịu đựng còn nhiều hơn tất cả những gì hắn đã trải qua trong nửa đời sói trước đó cộng lại.

Ban đầu, hắn thực sự đã nghĩ, nếu có thể, hắn thà tự bạo tại chỗ, nổ chết lũ rùa con khốn kiếp này cho rồi (cách chửi người này, hắn học được từ Bạch Trạch).

Chương 400

Các tiểu hoa tiên, liên tiếp che mắt lại, nhưng lại lén lút hé ra một kẽ ngón tay để âm thầm quan sát, chớp chớp đôi mắt to, đầy vẻ tò mò.

Phản ứng này khiến Bạch Trạch và mấy tiểu gia hỏa rất nản lòng.

Mấy tiểu gia hỏa có chút không hiểu, bèn chạy đi tìm Ngô Sở.

Ngô Sở sớm đã biết rõ chuyện này, chỉ là hắn cũng không ngờ rằng, Lang đạo nhân này sau khi bị hành hạ từ trong ra ngoài một phen, lại có thể tìm thấy khoái cảm từ trong đó, hoàn toàn không sợ sự sỉ nhục và ngược đãi thể xác của bọn Bạch Trạch.

Các ngươi không lẽ cho rằng chỉ là tu đạo hạnh thôi sao!

Đây là một loại bệnh, phải chữa!" Đừng nói là mấy người bạn nhỏ bị hắn lừa đến ngẩn cả người, ngay cả những đại tiên như Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử nghe xong cũng không khỏi cảm thấy mới lạ.

Hồ Tổ tả tả và Hậu Thổ tiểu thư tả cũng tò mò nhìn hắn, càng đừng nói đến Tiểu Hồ Ly và Tiểu Nguyệt Linh, bọn họ cũng tò mò về căn bệnh này.

Đặc biệt là Tiểu Nguyệt Linh, ban đầu khi Ngô Sở không hiểu tu hành, nàng đã luôn cảm thấy Ngô Sở mắc một loại 'bệnh thông thường', chính vì căn bệnh kỳ lạ này mới khiến Ngô Sở trở nên bình thường.

Đương nhiên, sau này Ngô Sở bắt đầu tu hành, căn bệnh này, Tiểu Nguyệt Linh cũng không bao giờ nhắc lại nữa.

Khi đó nàng còn nghe nói có 'bệnh đãng trí tuổi già' gì đó.

Thời gian trôi qua, gặp lại nhau, hiền đệ tu vi tiến triển nhanh chóng, còn chưa chúc mừng hiền đệ tấn thăng cảnh giới Thái Ất...

Ngô Sở khẽ ho một tiếng, chắp tay sau lưng, nhìn ra mặt sông, nói: "Ngược lại, nếu ai đó cảm thấy khoái cảm khi ngược đãi người khác, trong lòng thỉnh thoảng lại nghĩ đến việc ngược đãi ai đó, đó cũng là một loại bệnh, bệnh này gọi là 'khuynh hướng ngược đãi', người bệnh này thường cũng được gọi là cuồng ngược đãi..." Thế là, ánh mắt của năm người bạn nhỏ đồng loạt nhìn về phía tiểu manh thú Bạch Trạch.

Bạch Trạch chớp chớp đôi mắt to, nhìn đông ngó tây, cuối cùng đứng thẳng người lên, kêu lên: "Các ngươi nhìn ta làm gì?

Ta không có bệnh, ta cũng không phải là cuồng ngược đãi..." Ngô Sở nhìn nó mỉm cười nói: "Ngươi cũng không cần sợ hãi, mỗi sinh linh chúng ta, ít nhiều đều có căn bệnh này, chỉ là nặng nhẹ khác nhau thôi.

Đương nhiên, nếu ngược đãi thành nghiện, hoặc là bị ngược đãi thành nghiện, vậy thì chắc chắn là bệnh rồi, phải chữa!" "A?

Vậy cái này chữa thế nào ạ?" Tiểu Phượng Nghi tò mò hỏi. "Cái này thì cần một chút phụ đạo về mặt tâm lý." Nghe Ngô Sở nói vậy, mấy người bạn nhỏ lại nhìn về phía Bạch Trạch.

Bạch Trạch nhảy lùi một bước, hai vuốt khoanh trước ngực, người ngả về sau, một bộ dạng sẵn sàng bỏ chạy bất cứ lúc nào, "Các ngươi nhìn ta làm gì?

Ta không có bệnh!

Không cần chữa!" Mọi người thấy bộ dạng của nó, đều không nhịn được mà cười phá lên.

Sau chuyện này, mấy người bạn nhỏ không còn hăng hái chạy theo manh thú tiểu Bạch Trạch đi tìm Lang đạo nhân Ô Địch gây sự như trước nữa.

Bọn họ cũng lo mình sẽ biến thành cuồng ngược đãi. ...

Hôm nay, lâu thuyền rời khỏi lưu vực sông Bạch Thủy, tiến vào địa giới Đại Hà.

Lang đạo nhân Ô Địch bị giam giữ một thời gian, cuối cùng cũng được thả ra.

Nhưng tu vi của hắn vẫn đang bị phong ấn.

Trong tình trạng tu vi bị phong ấn, ngay cả một tiểu hoa tiên cũng có thể dễ dàng chế ngự hắn.

Nhưng với tiền đề không thể xóa bỏ bất diệt linh quang của hắn, thì không thể giết chết đối phương.

Nói cách khác, nếu không dùng đến linh bảo, thì dù một Kim Tiên đứng đó cho Thiên Tiên mặc sức chém giết, Thiên Tiên cũng không giết được Kim Tiên.

Bởi vì Thiên Tiên căn bản không thể xóa bỏ bất diệt linh quang trong cơ thể Kim Tiên.

Nhưng Kim Tiên lại có thể giết được Thái Ất Kim Tiên, vì Kim Tiên biết cách luyện hóa hấp thu bất diệt linh quang.

Trên chiếc lâu thuyền này, đừng nói Kim Tiên, ngay cả Đại La cũng có mấy vị.

Khi Lang đạo nhân Ô Địch nghe thấy thanh niên tóc đỏ và đạo nhân áo xanh kia, đạo hiệu là Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, cả người hắn đều ngây dại.

Hai vị Đại La đạo nhân này, tuy hắn chưa từng gặp, nhưng lại nghe phụ thân hắn nhắc tới.

Năm xưa Kỳ Lân lão tổ dẫn chúng truy sát lão nhị Nguyên Thủy đạo nhân trong ba huynh đệ Côn Luân, đánh cho y chạy trối chết, phụ thân hắn cũng có mặt trong đó.

Sau này đã gặp Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, cũng đã gặp được Hồ Tổ Thanh Khâu phong hoa tuyệt đại.

Mỗi khi nhắc đến vị Hồ Tổ Thanh Khâu này, trong mắt phụ thân hắn đều có ánh sáng.

Ta nói ông ấy, ông ấy lại dùng chuyện ban đầu cũng giúp ta như vậy để chặn họng ta, ta...

Nhưng theo thời gian trôi đi, sau khi dần dần chấp nhận sự sỉ nhục và đau khổ này, hắn ngược lại dần thích nghi, thậm chí không bị đánh một trận còn cảm thấy không thoải mái!

Lang đạo nhân Ô Địch cảm thấy, chính vì như vậy, hắn mới hiểu lầm, mới không nghĩ đến phương diện đó, mới thảm bại dưới tay Bất Xuất Sơn Nhân, mới biến thành bộ dạng như bây giờ.

Cái thảm của đời sói, ai có thể sánh bằng!

Trên chiếc lâu thuyền này, gần như không có ai muốn để ý đến hắn.

Ngoài boong thuyền, hắn cũng không thể đến bất kỳ nơi nào khác, nơi ở chính là gian phòng chứa đồ lặt vặt kia.

Bây giờ, hắn cũng không dám nhìn lung tung nữa, càng không dám đi lại lung tung.

Hắn không biết bọn họ định đi đâu, chỉ biết bọn họ mang theo hắn, là để chờ hồi âm từ phía Kỳ Lân Vương Đình, chờ phụ thân hắn đến đón hắn về.

Mỗi khi nghĩ đến ánh mắt giận dữ của lão phụ thân, nghĩ đến tương lai của mình, Lang đạo nhân Ô Địch liền cảm thấy đời sói của mình một mảnh u ám.

Hắn bỗng nhớ lại thời niên thiếu, dưới ánh hoàng hôn mỹ lệ, trên

thảo nguyên bao la phi nước đại, lúc đó bọn họ mới tự do tự tại biết bao.

Lúc này, một mùi hương quyến rũ theo gió chui vào mũi hắn, kéo hắn từ trong hồi ức trở về thực tại.

Quay đầu nhìn lại, vừa hay thấy mấy tiểu hoa tiên bưng mâm thức ăn, bay ra từ một khoang thuyền trên tầng hai, mùi hương kia chính là từ những chiếc mâm đó tỏa ra.

Không lâu sau, trên một chiếc bàn vuông giữa boong thuyền đã chất đầy thức ăn, những món ăn đó thậm chí còn phát sáng, hình dáng tinh xảo đến mức không giống món ăn.

Loại món ăn này đừng nói là Thiên Lang tộc bọn họ, ngay cả ở Kỳ Lân Vương Đình, hắn cũng chưa từng được thấy.

Hắn bất giác nuốt nước bọt, nhưng khi thấy một tiểu manh thú đang nhìn động tác của hắn mà cười, hắn liền quay đầu nhìn ra mặt sông ngoài thuyền.

Trong lòng thầm nghĩ: Sói tu đạo như chúng ta, sao có thể bị chút mỹ thực dụ dỗ chứ?

Nực cười!

Tuy nhiên, những ngày tháng tràn ngập các loại dụ dỗ này, chỉ mới là bắt đầu.

Chương 401

Sau khi lâu thuyền đi trên Đại Hà một thời gian, chuyển vào một dòng sông tương đối hiền hòa và trong trẻo, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử thỉnh thoảng cũng sẽ cùng Ngô Sở luận đạo.

Luận chính là Ngũ Hành Đại Đạo mà Ngô Sở tu hành.

Đối với đại đạo này, có thể nói tất cả các Đại La về cơ bản đều sẽ đi lĩnh ngộ một chút, có lẽ không nhất định tinh thông đạo này, nhưng tuyệt đối không xa lạ.

Lang đạo nhân Ô Địch tuy chủ tu không phải Ngũ Hành Đại Đạo, nhưng lại là Mộc Hành Phong Chi Đạo dưới Ngũ Hành Đại Đạo, là một nhánh trong các nhánh của Ngũ Hành Đại Đạo.

Đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của mấy người bạn nhỏ, Ngô Sở cười nói: "Cái này gọi là khuynh hướng bị ngược đãi, cũng gọi là cuồng bị ngược đãi, là một loại ham muốn biến thái tìm kiếm khoái cảm trong việc cảm nhận nỗi đau về thể xác và nguyên thần." Sự dụ dỗ của mỹ thực giai nhưỡng, sự dụ dỗ của mỹ sắc, bây giờ ngay cả sự dụ dỗ của đại đạo cũng có.

Mặc dù sự dụ dỗ của mỹ sắc bây giờ hắn đã không dám nghĩ tới, nhưng sự dụ dỗ của mỹ thực giai nhưỡng và đại đạo lại không lúc nào không gãi vào lòng hắn. ... "A!

Thơm quá!" Hôm nay, Ngô Sở và mọi người mở tiệc nướng ngoài trời trên boong thuyền, manh thú Bạch Trạch cầm một xiên thịt nướng trong vuốt nhỏ, xuất hiện trên lan can thuyền không xa Lang đạo nhân Ô Địch, vừa gặm vừa tấm tắc một cách đáng ghét.

Bây giờ lại xuất hiện một căn bệnh tên là 'khuynh hướng bị ngược đãi', lòng hiếu kỳ lập tức nổi lên.

Tiểu Thải Nương loay hoay với những xiên nướng trên giá, phết nước sốt lên xiên thịt, tiếng xèo xèo kèm theo mùi thơm, không ngừng bay vào tai và mũi của Lang đạo nhân Ô Địch.

Nói ra thì, sức chịu đựng của tên này, còn mạnh hơn tiểu kỳ lân Phong Ngân năm xưa rất nhiều, trải qua bao nhiêu ngày dụ dỗ, hắn lại có thể cứng rắn nhịn được.

Lúc này, Lang đạo nhân Ô Địch lặng lẽ quay người, trở về phòng chứa đồ nhỏ của mình.

Tu vi bị phong ấn, không thể vận dụng nguyên thần, không thể tu hành đã đành, thậm chí còn không thể đóng lục thức của mình, chỉ có thể lặng lẽ chịu đựng sự kích thích của các loại dụ dỗ.

Nghe tiếng cười nói vui vẻ bên ngoài, ngửi mùi thơm bay vào từ khe cửa khoang, lại nghĩ đến cái bụng đói meo của mình, nghĩ đến sự 'cô đơn lẻ loi' của mình, Lang đạo nhân Ô Địch nằm trong phòng chứa đồ, hai mắt vô thần nhìn trần nhà, thầm thở dài than ngắn.

Bạch Trạch nhìn gian phòng chứa đồ nơi Lang đạo nhân Ô Địch đang ở, không hiểu bèn chạy đến chỗ Ngô Sở hỏi: "Vì sao Lang đạo nhân kia không bị mỹ thực dụ dỗ nhỉ?

Đã lâu như vậy rồi, hắn lại vẫn có thể nhịn được.

Nghe nói năm xưa Phong Kỳ Lân Phong Ngân không nhịn được bao lâu." Ngô Sở nghe vậy liền không khỏi bật cười, nói: "Cái này có gì lạ đâu?

Mỗi sinh linh đều có sở thích riêng, có kẻ thích mỹ thực, khó lòng chống lại mỹ thực; có kẻ lại không có sức đề kháng với mỹ sắc; có kẻ một lòng theo đuổi đại đạo..." Dừng một chút, Ngô Sở tiếp tục nói: "Hơn nữa, ngươi cũng đã thấy chúng ta câu cá rồi, ngươi có bao giờ thấy không thả mồi mà cá lại cắn câu chưa?

Muốn dùng mỹ thực để dụ dỗ, không cho người ta nếm chút ngon ngọt, người ta làm sao biết được những thứ đó thật sự thơm ngon như vậy chứ?" Bạch Trạch giơ vuốt nhỏ vỗ vào đầu mình, thầm mắng: Ta thật ngốc!

Đạo lý đơn giản như vậy, ta lại không nghĩ ra!

Sau đó, nó liền tìm một cái đĩa, đặt lên mấy xiên thịt nướng thơm lừng, lại đặt thêm một ly Bách Hoa Linh Nhưỡng, chạy vào phòng chứa đồ tìm Lang đạo nhân Ô Địch.

Lang đạo nhân Ô Địch thấy con tiện thú bề ngoài manh manh đáng yêu, thực chất bên trong là một trái tim đen tối này lại đến tìm mình, trong lòng liền thầm cảnh giác, hỏi: "Ngươi muốn làm gì?" Manh thú Bạch Trạch xua xua vuốt, nói: "Đừng có thù địch với ta như vậy, nói ra thì, chúng ta cũng chẳng có thâm thù đại hận gì, nếu không phải do tên nhà ngươi không có mắt nhìn." Lang đạo nhân Ô Địch 'ha ha' cười lạnh, không hề cho con thú nhỏ này sắc mặt tốt.

Bạch Trạch đặt mâm xuống, nói: "Là thế này, chúng ta không phải định dùng ngươi để đổi lấy vài món linh bảo từ Thiên Lang tộc sao!

Chủ nhân Tử Ngọc Bất Xuất Sơn Nhân đã nói, tuy ngươi là con tin... không biết con tin là gì đúng không?

Không sao, ý là thứ dùng để đổi đồ vật.

Nhưng hắn làm sao có thể ngờ được, trong chuyến đi cầu ái này của mình, trong số mấy vị giai nhân tình cờ gặp được, lại có vị Hồ Tổ Thanh Khâu có thể khiến phụ thân hắn hai mắt sáng rực chứ? "..." Lúc này, Lang đạo nhân Ô Địch lại một lần nữa có ý định muốn chết.

Nhưng đã nhịn bao nhiêu ngày rồi, ý nghĩ này rất nhanh liền bị hắn xua ra khỏi đầu.

Không sao cả, thời điểm khó khăn nhất cũng đã qua rồi, không

phải sao?

Hắn thầm cổ vũ chính mình, sau đó một tay chộp lấy xiên thịt nướng, lặng lẽ ăn.

Hắn cũng không lo đối phương bỏ độc, vì hoàn toàn không cần thiết.

Lang đạo nhân quyết định không ngược đãi bản thân nữa, dù sao mặt mũi trong ngoài đã mất hết rồi, còn gì để mà cố chấp nữa chứ?

Cứ hưởng thụ trước đã rồi nói sau!

Thơm quá!

Lang đạo nhân thầm than trong lòng, cảm thấy ngay cả ở Kỳ Lân Vương Đình, những món mỹ thực do các đầu bếp đến từ Hồ tộc Thanh Khâu làm ra cũng không thể so sánh được.

Hắn không biết là do tài nấu nướng của đối phương thực sự cao siêu, hay là do mình đã đói quá lâu rồi.

Tóm lại, mấy xiên thịt nướng, rất nhanh liền biến mất trước mặt hắn.

Bạch Trạch dùng vuốt nhấc đĩa lên, cười nói: "Đây mới chỉ là xiên nướng do Tiểu Mạt Lỵ làm thôi, ta nói cho ngươi biết, tài nấu nướng của Tiểu Mạt Lỵ ở Tử Ngọc Sơn chúng ta chỉ có thể xếp thứ ba.

Trên nàng còn có Tiểu Thải Nương, trên Tiểu Thải Nương, còn có Nguyệt Linh tỷ tỷ, đó mới là thần bếp thực sự." Lang đạo nhân ra vẻ không thể phủ nhận, Bạch Trạch tiếp tục nói: "Hôm đó ngươi có thấy món ăn phát sáng không?

Đó chính là do Nguyệt Linh tỷ tỷ làm, đợi hôm nào có cơ hội, ta lấy cho ngươi một ít nếm thử, đảm bảo ngươi nếm xong, hận không thể nuốt luôn cả lưỡi." Cứ như vậy, Lang đạo nhân Ô Địch từng

bước rơi vào cái hố mà manh thú Bạch Trạch đã đào sẵn cho hắn.

Đầu tiên là dùng mỹ thực dụ dỗ, sau đó cũng không trực tiếp cắt đứt nguồn cung cấp mỹ thực của hắn, mà nhân cơ hội từ từ bắt chuyện với Lang đạo nhân, vấn đề nói chuyện cũng không còn trực tiếp liên quan đến Thiên Lang tộc nữa, mà bắt đầu từ các khía cạnh khác, trước tiên hỏi về thành phần chủng tộc của Kỳ Lân Vương Đình.

Tại Kỳ Lân Vương Đình, thành phần chủng tộc có thể nói là muôn màu muôn vẻ, trong đó ngoài Kỳ Lân vương tộc, dưới trướng còn có tám đại chiến đấu chủng tộc: Cùng Kỳ (hổ), Tranh Nanh (báo), Phi Hùng, Chu Yếm (vượn), Thiên Lang, Cự Nha (voi), Ngão Thiết (trâu), Thôn Thiên (rắn).

Ngoài ra, còn có vô số các chủng tộc lớn nhỏ khác.

Mà Thiên Lang tộc của bọn họ, trong vô số các chủng tộc lớn nhỏ này, có thể đứng trong hàng ngũ tám đại chủng tộc, có thể thấy thực lực mạnh mẽ.

Còn Thiên Hương phu nhân luyện độc kia, thì xuất thân từ Thôn Thiên nhất tộc.

Mặc dù trước đó bọn họ đã có suy đoán, nhưng đều không trực quan bằng bây giờ.

Sau khi Ngô Sở nhận được thông tin do Bạch Trạch truyền lại, liền biết rằng, với sự hùng mạnh của Thiên Lang tộc, một hai kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo chắc chắn là có thể lấy ra được.

Chỉ là không biết, bọn họ có chịu vì Ô Địch này mà lấy ra hay không thôi.

Tuy Ô Địch nói hắn là thiếu chủ Thiên Lang tộc, nhưng ai biết hắn có đang khoác lác hay không?

Mấy năm sau đó, Lang đạo nhân Ô Địch hoàn toàn thích nghi với cuộc sống tù giam này, dần dần trở thành 'bạn tốt' không gì không nói với manh thú Bạch Trạch.

Bạch Trạch chỉ dùng một câu nói, đã nhận được thiện cảm cực lớn từ Lang đạo nhân này.

Khi Lang đạo nhân kể về cuộc đời sói của mình, nói hắn theo bộ tộc chinh chiến khắp nơi, cuối cùng thành tựu cảnh giới Thái Ất, ra ngoài du lịch, trên đường để lại vô số mồ hôi tình yêu, quen biết mấy vị đạo lữ tâm đầu ý hợp, cuối cùng ở sông Bạch Thủy gặp phải Bạch Thủy Chi Chủ kia.

Vốn hắn tưởng có thể dễ dàng hạ gục Bạch Thủy Chi Chủ, ai ngờ đối phương lại thà chết không theo, thật là...

Chương 402

kết quả không ngờ lại biến thành bộ dạng như bây giờ.

Bạch Trạch nghe xong, vỗ vỗ vai hắn, "Cũng không thể nói ngươi ngốc, chỉ có thể nói vận khí của ngươi quá tệ!

Mà điều khoa trương hơn là, những vị giai nhân lớn nhỏ ở cùng Hồ Tổ Thanh Khâu, cũng gần như không hề thua kém vị Hồ Tổ kia bao nhiêu!

Chính câu cảm thán đơn giản như vậy, Lang đạo nhân Ô Địch liền như gặp được tri âm, suýt chút nữa đã ôm Bạch Trạch khóc rống lên.

Bạch Trạch an ủi hắn một hồi, sau đó dưới sự cố ý tâng bốc của Bạch Trạch, Lang đạo nhân Ô Địch liền kể cho Bạch Trạch không ít bí mật về Kỳ Lân vương tộc.

Ví dụ như trong tám đại chiến đấu chủng tộc, Ngão Thiết và Cùng Kỳ không ưa nhau, Thôn Thiên và Cự Nha cũng không ưa nhau, Thiên Lang tộc bọn họ và Tranh Nanh cũng không ưa nhau.

Hắn còn nói cho Bạch Trạch biết, Tranh Nanh thực ra là hai loại thú, Tranh có sừng trên đầu, còn Nanh thì không, có sừng là Tranh đực, không sừng là Nanh cái.

Thiên Lang tộc bọn họ sống trên vùng thảo nguyên ở phía bắc Bất Chu Sơn, tuy ở vùng đất đó có rất nhiều chủng tộc sinh sống, nhưng mạnh nhất chính là Thiên Lang tộc bọn họ, ngay cả Sư tộc được mệnh danh là vua thảo nguyên, xét về thực lực tổng thể, cũng không phải là đối thủ của họ.

Mà thảo nguyên Sư tộc, cũng là chủng tộc mạnh nhất ngoài tám đại chủng tộc dưới trướng Kỳ Lân tộc, cùng với Thiên Lang tộc bọn

họ phân chia cai trị vùng thảo nguyên rộng lớn vô tận đó.

Sau khi Bạch Trạch nhận được những 'kiến thức' này từ Lang đạo nhân, liền đi khoe khoang trước mặt năm người bạn nhỏ, sau đó cả thuyền đều biết.

Đối với điều này, Lang đạo nhân Ô Địch cũng không để ý, dù sao cũng không phải là bí mật gì lớn. ...

Mấy năm sau, lâu thuyền chở mọi người đến Thiên U Cốc năm xưa.

Thiên U Cốc tuy đã không còn hình dáng của một thung lũng, nhưng hồ lớn kia vẫn còn tồn tại.

Mà những sức mạnh pháp tắc còn sót lại trên Thăng Long Bản của hồ lớn, dưới sự ăn mòn của năm tháng dài đằng đẵng, sớm đã biến mất không còn tăm tích.

Trong hồ, đã xuất hiện những con cá hồ to lớn.

Rừng cây Vũ Điệp Hương Mộc xung quanh hồ, lại một lần nữa mọc thành rừng, có thể thấy vùng đất này thực sự thích hợp cho sự sinh trưởng của Vũ Điệp Hương Mộc.

Ngô Sở tuy đã vun trồng một khu rừng Vũ Điệp Hương Mộc ở Tử Ngọc Sơn, nhưng sự phát triển của những cây Vũ Điệp Hương Mộc đó lại không tốt bằng ở đây.

Khi Ngô Sở và mọi người đến đây, trong rừng Vũ Điệp Hương Mộc, một đàn Hồ Vũ Điệp sặc sỡ bay lên, chúng hoảng hốt bay lượn, muốn đến gần nhưng lại không dám, bộ dạng dè dặt đó, trực tiếp khiến Vũ Điệp nương Thải Dực bật khóc.

Chỉ thấy nàng rơi lệ, hóa ra bản thể của mình, một con Thái Vũ Điệp khổng lồ với đôi cánh sải rộng ngàn trượng, như một đám mây màu, che khuất một phương trời.

Những con Hồ Vũ Điệp trong rừng Vũ Điệp Hương Mộc thấy một con Thái Vũ Điệp như vậy xuất hiện, sau một hồi tĩnh lặng, liền đồng loạt bay lên, bay về phía Vũ Điệp nương.

Vũ Điệp nương dang rộng đôi cánh màu khổng lồ của mình, che chở những con Hồ Vũ Điệp lớn nhỏ này dưới cánh, như một người mẹ hiền, khiến mấy nữ tử đa cảm, như Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly, còn có các tiểu hoa tiên, đều bật khóc.

Lang đạo nhân Ô Địch thấy cảnh này, không khỏi cảm thán, "Nguyên lai bản thể của nàng là một con Thái Vũ Điệp à!

Chẳng trách có thể xinh đẹp như vậy..." Lời còn chưa nói xong, cả người hắn liền bị một luồng sức mạnh vô hình đè xuống, trực tiếp úp mặt xuống đất, ngã sấp mặt, mặt đất còn bị hắn đập ra một cái hố hình người.

Hồng Vân ra vẻ vân đạm phong khinh, phất phất tay áo, không mang đi một áng mây.

Manh thú Bạch Trạch đến bên cạnh Lang đạo nhân, dùng vuốt lôi hắn ra khỏi cái hố hình người đó, truyền âm nói: "Vị Vũ Điệp nương tỷ tỷ kia là đệ tử của Hồng Vân tiền bối, nếu ngươi muốn giữ cái mạng già này, sau này tốt nhất nên bớt nói những lời như vậy, ai mà không biết ngươi là một con sói háo sắc chứ!

Mắt sói của ngươi lại còn dám nhìn lung tung!" Lang đạo nhân Ô Địch ra vẻ không còn gì luyến tiếc nhìn bầu trời xanh thẳm, nghe tiểu thú Bạch Trạch lải nhải bên tai, rất muốn đáp lại một câu 'sao ngươi không nói sớm'.

Nhưng nghĩ lại, hình như trước đó hắn cũng không có hỏi!

Lang đạo nhân chỉ có thể thầm than mình xui xẻo.

Sau khi ôm những con Hồ Vũ Điệp một lúc, Vũ Điệp nương trở

lại hình người, nhìn về phía Hồng Vân, hỏi: "Sư phụ, con có thể truyền Kim Đan tu hành pháp cho chúng nó không?" Hồng Vân nghe vậy, nhìn về phía Ngô Sở, Ngô Sở mỉm cười gật đầu, thế là ông liền gật đầu nói: "Cứ theo ý con mà làm là được." "Đa tạ sư phụ!" Đối với Kim Đan tu hành pháp này, Ngô Sở tự nhiên không có ý định giữ làm của riêng.

Tuy Hạo từng nói với hắn 'truyền pháp cần cẩn thận', nhưng cũng phải xem tình hình.

Ví dụ như bây giờ, Hồng Vân rõ ràng không muốn từ chối yêu cầu của đệ tử nhà mình là Vũ Điệp nương, Ngô Sở làm sao có thể làm kẻ ác chứ!

Hơn nữa, những con Hồ Vũ Điệp này, hoàn toàn ở dưới đáy của chuỗi thức ăn, ngày thường ngoài việc hái chút mật hoa ra, còn có thể làm chuyện ác gì chứ?

Đương nhiên, nói là nói vậy, nhưng khi Vũ Điệp nương truyền pháp cho những con Hồ Vũ Điệp này, Ngô Sở vẫn nhắc nhở nàng một câu, bảo nàng răn dạy những con Hồ Vũ Điệp này, nếu tương lai tu hành có thành tựu, chớ có làm ác thế gian, gây hại cho Hồng Hoang đại địa.

Ngô Sở nói những lời như vậy, Vũ Điệp nương cũng không ngạc nhiên, dù sao thì 'Hai mươi tư chữ hài hòa' và 'Tám vinh tám nhục' của Tử Ngọc Sơn, nàng cũng thuộc lòng.

Chỉ là Hỏa Vân Cung của bọn họ không có sinh linh nào khác, nếu không nàng cũng muốn bảo sư phụ Hồng Vân mang cái đó về, để tiện quản lý.

Nghĩ vậy, nàng không khỏi nảy ra một ý tưởng, sau đó chạy đi tìm Hồng Vân.

Hồng Vân sau khi nghe ý tưởng của nàng, không khỏi bật cười, rồi nói: "Được thôi!

Chỉ cần con vui là được, như vậy, Hỏa Vân Cung của chúng ta, cũng có thể náo nhiệt hơn một chút." Nghe Hồng Vân nói vậy, Ngô Sở không khỏi tò mò Vũ Điệp nương đã nói gì với ông?

Đương nhiên, người còn tò mò hơn hắn là Trấn Nguyên Tử đã hỏi rồi.

Hồng Vân cười nói: "Vũ Điệp nương muốn di dời những cây Vũ Điệp Hương Mộc đó đến Hỏa Vân Cung, tiện thể đưa cả những con Hồ Vũ Điệp kia qua, như vậy nàng sẽ không cần lo lắng cho sự an nguy của chúng nữa." Trấn Nguyên Tử nghe vậy, không khỏi bật cười, "Hồ Vũ Điệp trên đời nhiều vô kể, nàng có thể giúp hết được sao?" Nghe câu này, Ngô Sở không khỏi thầm nghĩ: Chẳng lẽ thủy tổ của loài bướm Hồng Hoang, chính là Vũ Điệp nương này?

Nghĩ lại, cũng rất có khả năng, vốn bản thể của nàng là Thiên U Huyễn Vũ Điệp, chỉ là bị đánh chết, còn lại một luồng nguyên thần phụ vào trứng tu luyện lại.

Sau khi mất đi huyết mạch Thiên U Huyễn Vũ Điệp, một số huyết mạch thần thông không thể thi triển, nhưng sự lĩnh ngộ về tu hành vẫn còn.

Nếu để nàng tu hành 《Cửu Chuyển Huyền Công》, không biết có thể tu luyện lại huyết mạch năm xưa của mình không?

Ngô Sở thầm nói ý tưởng này với Hồng Vân.

Hồng Vân liền trầm tư.

Buổi tối, mọi người đốt một đống lửa trại bên hồ, Tiểu Nguyệt Linh từ trong hồ vớt lên mấy con cá béo, làm cho mọi người một bữa tiệc toàn cá.

Tiếc là Lang đạo nhân chỉ ăn được một miếng thịt cá nhỏ, sau đó liền mắt trông mong nhìn Bạch Trạch.

Bao nhiêu năm qua, Lang đạo nhân mới lần đầu được nếm mỹ thực do Tiểu Nguyệt Linh làm.

Tuy Tiểu Nguyệt Linh thỉnh thoảng sẽ làm cho Ngô Sở và mọi người mấy món mỹ thực, nhưng thân là tù nhân như Lang đạo nhân Ô Địch lại chưa từng được nếm, nhiều nhất cũng chỉ được nếm món do Tiểu Thải Nương làm.

Lần này khó khăn lắm mới có cơ hội nếm thử, kết quả chỉ có một miếng nhỏ.

Quả thực, món ăn phát sáng kia, khiến hắn suýt chút nữa đã nuốt luôn cả lưỡi của mình.

Nghe những cường giả cảnh giới Đại La này trình bày lý luận về Ngũ Hành Đại Đạo, đối với hắn cũng có không ít gợi mở.

Nhìn mọi người ở đó ăn uống no say, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn, cảm giác này... trước đây chưa từng nếm qua, không rõ là mùi vị gì.

Chương 403

Nhưng bây giờ, nó còn đau khổ hơn cả việc bị tiểu manh thú Bạch Trạch dùng que cời lửa hành hạ, như trăm vuốt cào tim.

Bạch Trạch thấy vậy, lén lút đi qua, sau đó từ đĩa của mình gắp một miếng thịt cá cho hắn, rồi truyền âm nói: "Ngươi đừng nhìn ta như vậy, ta cũng không có cách nào, xin cho ngươi một miếng thịt cá nếm thử, cũng là ta đã vứt cái mặt già này đi xin đấy." "Huynh đệ, ta hiểu, ta hiểu... nhưng cái này thật sự quá ngon!

Ta lớn từng này, tuy có may mắn được nếm qua một lần mỹ thực của Kỳ Lân Vương Đình, nhưng những món mỹ thực đó so với món hôm nay, quả thực là khác nhau một trời một vực như bùn đất với mây màu trên trời vậy!" "Không phải chứ!

Ngươi thân là thiếu chủ Thiên Lang tộc, mà chỉ ăn được một lần yến tiệc của vương đình thôi sao?" Bạch Trạch ra vẻ 'ngươi đừng có lừa ta', rõ ràng là không tin. "Hết cách!

Ở đó cũng phải xem tu vi, với tu vi như ta bây giờ, còn không dám thường xuyên chạy đến vương đình, làm sao có thể kiếm được bao nhiêu đồ ngon chứ!" Ô Địch lắc đầu cảm khái, "Năm xưa khi chúng ta còn ăn lông ở lỗ trên đại thảo nguyên, làm sao có thể nghĩ rằng, thịt lại có thể chế biến thành món ăn ngon miệng như vậy..." Bạch Trạch cười khổ, cuối cùng khẽ thở dài: "Ở Tử Ngọc Sơn chúng ta, muốn ăn được mỹ thực như thế này, thì không cần xem tu vi, nhưng lại cần phải bỏ ra công sức lao động.

Trừ phi như loại hộ sơn thần thú như ta, hoặc là như bọn tiểu kỳ lân trở thành đệ tử của Bất Xuất Sơn Nhân." "Lao động?

Lao động gì?" "Nhiều lắm, ví dụ như trồng trọt này!

Chẻ củi này!

Mấy người bạn nhỏ đang ở bên bếp nướng, Tiểu Phượng Nghi dùng Ngự Hỏa thuật thổi bùng ngọn lửa, đẩy nhanh quá trình cháy của than củi, Tiểu Thanh Phong thì vung tay áo, cuộn lên làn gió nhẹ giúp cháy.

Bạch Trạch vừa nói vừa liếc hắn một cái, "Còn có thể làm người luyện tập cho bọn tiểu kỳ lân..." "Làm người luyện tập, ta có thể!" "Chỉ có thể né, không được đánh trả!" "Không vấn đề!" "Cảnh giới thực lực bị áp chế xuống ngang với bọn họ." "Cái này cũng không có vấn đề!" "Khuynh hướng bị ngược đãi của ngươi càng ngày càng nghiêm trọng rồi phải không!" Bạch Trạch nghi ngờ nói. "Không thể nào, không có chuyện đó, ngươi đừng có nói bậy!" Cho nên nếu đã ngươi là con tin, thì không thể để ngươi gầy đến không ra hình sói, kẻo sau này phụ thân ngươi thấy bộ dạng gầy gò của ngươi, trong lòng chê bai, đổi không được linh bảo tốt..." Sau đó Vũ Điệp nương cũng mang đến cho mọi người một điệu 'Nguyệt Hạ Vũ Điệp Phiên Phiên'.

Một người yêu kiều, một người linh động, đều đẹp đến cực hạn.

Lang đạo nhân lần này không dám nói lung tung nữa, chỉ có hai mắt sói đảo lia lịa, thầm cảm khái Bất Xuất Sơn Nhân này thật biết hưởng thụ, chẳng trách lại muốn bất xuất sơn.

Có nhiều mỹ nhân bầu bạn như vậy, đổi lại là hắn hắn cũng không ra khỏi núi. ...

Ngày hôm sau, người huynh đệ tốt của Ô Địch, Bạch Trạch, tìm cho hắn một việc vặt, bảo hắn làm người luyện tập cho tiểu hoàng long, ngay trên mặt hồ lớn này, tiểu hoàng long đè Lang đạo nhân ra đánh.

Khi bị đè trên mặt hồ mà đánh, Lang đạo nhân Ô Địch không dám

tin đây là sự thật.

Tuy tu vi của hắn bị phong ấn ở cảnh giới Thiên Tiên đỉnh phong, nhưng hắn tự tin rằng việc vận dụng thuật pháp thần thông của bản thân sẽ không thua bất kỳ ai.

Tuy Bạch Trạch nói với hắn, không được đánh trả làm người khác bị thương, nhưng trước khi luyện tập, tiểu hoàng long trực tiếp nói với hắn, có thể tùy ý ra tay, làm bị thương cũng không trách hắn.

Đối mặt với tình huống này, Lang đạo nhân Ô Địch tự nhiên không khách khí.

Năm xưa bị Bất Xuất Sơn Nhân đè ra đánh một trận, không có cơ hội báo thù, bây giờ có thể đánh đệ tử của hắn một trận, cũng coi như xả được một hơi tức giận đúng không?

Tuy nhiên, sự thật lại tát cho hắn một cái tát trời giáng.

Cùng cảnh giới, hắn lại không địch lại được đại đệ tử của Tử Ngọc Sơn này.

Mặc dù mọi người đều không dùng đến linh bảo... hắn bây giờ cũng không có linh bảo để dùng, những linh bảo trên người, sớm đã bị tịch thu sau khi hắn bị bắt.

Nhưng mà, dù bản thể của đối phương là một con rồng, nhưng điều này cũng quá khoa trương rồi!

Ô Địch phát hiện, thuật pháp thần thông của hắn, lại không thể phá được phòng ngự của đối phương, đối phương giống như Ngô Sở hôm đó dùng thân thể cứng rắn đỡ lấy vuốt linh bảo của hắn vậy, dùng thân thể cứng rắn đỡ lấy thần thông thuật pháp của hắn, sau đó áp sát lại gần, nhắm vào mặt hắn mà tung ra một trận mưa đòn.

Bị đánh đến hoài nghi nhân sinh, Lang đạo nhân Ô Địch nằm trên mặt hồ, không còn gì luyến tiếc, cảm thấy đời sói của mình, một

mảnh u ám!

Cùng cảnh giới, mình lại đánh không lại con rồng nhóc này, mối thù này, còn báo thế nào đây?

Chẳng lẽ tương lai chỉ có thể tìm đồ tôn của nó sao?

Lang đạo nhân cảm thấy con sói đến từ phương bắc này như hắn, vẫn còn chút sĩ diện. "Đến ta rồi, đến ta rồi..." Tiểu Phượng Nghi còn chưa ra tay, tiểu kỳ lân đã giơ tay nhảy cẫng lên la hét.

Sau đó tu vi của Lang đạo nhân lại một lần nữa bị phong ấn đi một chút, người ra tay phong ấn tu vi của Lang đạo nhân là Hồng Vân, hình như ông rất thích nhìn Lang đạo nhân bị đánh.

Kết quả, tay nhỏ của Tiểu Phượng Nghi ấn lên đầu tiểu kỳ lân, trừng mắt nhìn nó một cái, "Không biết tôn trọng sư tỷ sao?

Có muốn lát nữa để sư phụ phạt ngươi chép bài một nghìn lần không..." "Sư tỷ mời!

Sư tỷ ngài mời trước!" Tin rằng ngươi nằm mơ cũng không ngờ tới, trên đường tình cờ gặp mấy nữ tử xinh đẹp, lại là những thực thể mà mình không thể chọc vào được đúng không!

Sau đó, Tiểu Phượng Nghi phóng một ngọn lửa, đốt cho Lang đạo nhân la oai oái.

Lang đạo nhân tu Mộc Chi Đạo phân nhánh Phong Chi Đạo, đại đạo này có thể khiến tốc độ của hắn trở nên cực nhanh, nếu hắn không đối đầu trực diện, Tiểu Phượng Nghi thực ra không thể đốt trúng hắn.

Nhưng Tiểu Phượng Nghi một câu 'Đối mặt với vãn bối như ta, ngươi sao còn có mặt mũi mà chạy', liền trực tiếp định trụ Lang đạo nhân tại chỗ.

Nhưng chỉ có bấy nhiêu, rõ ràng không thể làm thỏa mãn cơn thèm.

Bởi vì đó không phải là ngọn lửa bình thường, mà là Ly Hỏa Chi Tinh.

Lang đạo nhân toàn thân cháy đen nằm trên mặt hồ, hai mắt vô thần nhìn lên trời.

Sau đó một vầng sáng hạ xuống, khiến vết thương của hắn nhanh chóng hồi phục.

Người tốt bụng làm như vậy, tự nhiên là đại thiện nhân Hồng Vân, "Tên sói con, đừng lười biếng, còn có một tiểu Địa Khôn đang chờ kìa!" "Đúng đúng, còn có ta, còn có ta..." tiểu kỳ lân nhảy tưng tưng, lao về phía mặt hồ, "Ta đến đây!

Ngươi chuẩn bị xong chưa?" Sau đó, Lang đạo nhân lại một lần nữa bị đánh, hắn phát hiện phòng ngự của tiểu kỳ lân, lại còn cao hơn cả phòng ngự của tiểu hoàng long.

Lừa đảo, đều là lừa đảo!

Người của Tử Ngọc Sơn đều là những kẻ lừa đảo lớn!

Trừ huynh đệ Bạch Trạch ra!

Lang đạo nhân đã không còn muốn công việc mới này nữa, cho đến khi một phần Linh Nhưỡng Tiên Ngư Bài được Bạch Trạch đưa đến trước mặt hắn.

Thơm thật đấy!

Ăn miếng sườn cá tiên linh nhưỡng, Lang Đạo Nhân có chút mất mặt mà cảm thán. "Huynh đệ, thế nào?

Ngon chứ!" Manh thú Bạch Trạch cười nói: "Đây là ta phải năn nỉ Nguyệt Linh tỷ tỷ rất lâu, tỷ ấy mới làm cho ngươi đó." "Lừa sói!

Chương 404

Miếng sườn cá này tuy ngon miệng, nhưng lại chẳng hề phát sáng…" Bạch Trạch liếc xéo hắn một cái, bĩu môi nói: "Cái này ngươi không biết rồi!

Mỹ thực mà Nguyệt Linh tỷ tỷ làm ra thường ngày, cũng không phải lần nào cũng có thể khiến thức ăn phát sáng…" "…" Lang Đạo Nhân không rõ tình hình, chỉ đành chấp nhận lời giải thích của Bạch Trạch.

Sau khi thưởng thức mỹ vị của sườn cá một lúc, Lang Đạo Nhân lại hỏi: "Bạch Trạch huynh đệ, còn có việc gì nhẹ nhàng hơn không?

Cái nghề bồi luyện này…" Bạch Trạch khẽ thở dài, nói: "Ta đã nói rồi mà!

Làm bồi luyện không hề nhẹ nhàng, ngươi lại không tin.

Huynh đệ yên tâm, nếu ngươi không muốn làm nữa, vậy ta xem có công việc mới nào phù hợp với ngươi không nhé!

Nhưng gần đây chúng ta đều ở bên ngoài, e rằng cũng rất khó tìm được việc phù hợp.

Hay là ngươi cứ tạm nhẫn nhịn, đừng nghĩ đến mấy món mỹ thực đó nữa…" "Vậy, vậy thôi bỏ đi!

Ngày mai ta sẽ nghĩ cách đối phó với ba tiểu gia hỏa kia." … Bạch Trạch bên này đang lừa phỉnh Lang Đạo Nhân Ô Địch, còn bên kia, Hồng Vân và Ngô Sở đang truyền âm trao đổi với nhau.

Trấn Nguyên Tử cười nói: "Tiểu thú kia được ngươi dạy dỗ, thật là giảo hoạt." Mặc dù tu vi của Ngô Sở không cao lắm, nhưng ấn tượng mà hắn để lại cho Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử luôn là một trí

giả không thua kém gì Hồ tộc.

Cho nên Bạch Trạch giảo hoạt như vậy, trong mắt họ, chắc chắn là công lao của Ngô Sở.

Hồng Vân lắc đầu khẽ thở dài, "Giảo hoạt một chút cũng không sao, chỉ sợ tương lai làm ác.

Sinh linh thông tuệ mà làm ác, còn đáng sợ hơn kẻ ngốc làm ác gấp ngàn vạn lần." Ngô Sở cười nói: "Hồng Vân lão ca, nỗi lo này của huynh hoàn toàn không có cơ sở mà!" Hơn nữa, các người tưởng sự thông minh của tên Bạch Trạch đó là do ta dạy sao?

Đó là thiên bẩm của người ta có được không!

Tên đó trong thần thoại Hồng Hoang, tương lai chính là trí giả của Yêu tộc đấy! "Hơn nữa, rất nhiều chuyện, rất nhiều người, dùng thiện ác đơn giản để phân biệt, rõ ràng là có chút phiến diện.

Ví dụ như ta đi!

Trong mắt hai vị lão ca, ta là thiện hay là ác đây?" Trấn Nguyên Tử như có điều suy tư, không nói gì.

Hồng Vân nhíu mày, nói: "Chẳng lẽ hiền đệ từng làm ác sao?" Ngô Sở cười nói: "Theo ta thấy, đó chẳng qua chỉ là để bảo mệnh mà thôi.

Nhưng trong mắt người khác, những hành vi đó của ta, lại đích thực là đang làm ác.

Ví dụ như lúc đầu ta dẫn dụ Ngao Nguyên đến Kỳ Lân vương đình, định mượn sức mạnh của Kỳ Lân vương đình để giải quyết nguy cơ này.

Tuy con thanh long đó không phải do ta giết, nhưng ta lại che giấu chuyện này." Cũng vì thế, sau này mới có chuyện Ngao Nguyên đến Bất Chu Sơn tra rõ chân tướng.

Ngô Sở vẫn chưa biết, Ngao Nguyên đã bị Ma Tổ bắt đi rồi, chỉ biết Thiên Mục đạo nhân bị ma khí của Ma Tổ xâm nhiễm nguyên thần, cuối cùng chết tại Tử Ngọc Sơn của hắn.

Ban đầu cũng chính vì chuyện này, Hồng Vân còn từng giận Ngô Sở, trực tiếp hỏi Ngô Sở có phải đang lợi dụng họ không, xuất hiện một chút khủng hoảng tín nhiệm.

Hồng Vân như có điều suy tư, Ngô Sở tiếp tục nói: "Lại ví dụ như, lúc đầu ta đem chuyện săn giết ma đầu sẽ được trời ban công đức nói cho Kỳ Lân tộc, muốn mượn tay họ diệt ma, kết quả lại khiến cho đại địa phương Tây chìm trong chiến hỏa, địa mạch tổn hại nghiêm trọng, sinh linh chết thảm trọng, đây lại là thiện hay ác?" "Đây đương nhiên là thiện…" Lời của Hồng Vân còn chưa nói xong, Ngô Sở đã giành lời hỏi ngược lại, "Nhưng những sinh linh vì chuyện này mà chết đi, liệu họ có nghĩ như vậy không?

Nếu không có ta lo chuyện bao đồng, họ vẫn có thể sống rất tốt, đại địa phương Tây cũng không cần phải chịu khổ nạn như thế…" "…" Hồng Vân nhất thời không khỏi nghẹn lời.

Ngô Sở lại nói: "Cho nên ta mới nói, bất kỳ người nào hay việc gì, đều có tính hai mặt, có lẽ điều chúng ta cho là thiện, trong mắt một số sinh linh, lại là ác lớn.

Ví dụ như Hồng Vân lão ca thường xuyên giúp đỡ một số sinh linh sắp hóa hình thất bại, đây là việc thiện phải không!

Nhưng trong mắt kẻ thù của những sinh linh đó, đây sao có thể là thiện?

Đối với họ mà nói, đây chính là ác!" "…" Hai mắt Hồng Vân đã trợn lên, "Hóa ra ta làm việc thiện mà lại làm sai sao?" Trấn Nguyên Tử thấy bộ dạng này của Hồng Vân, không khỏi phá lên cười ha hả, tâm tình khoan khoái, cảm thấy cũng chỉ có Ngô Sở có tài ăn nói, mới

có thể trị được tên hành sự tùy hứng này.

Ngô Sở cũng cười nói: "Lão ca đừng giận, ta chỉ ví dụ thôi!

Hoặc là lấy máu của cự thú đi tưới hoa tưới cây các loại tương tự...

đúng rồi, còn có xử lý các loại dược liệu luyện bảo."Lúc này, các tiểu hoa tiên lấy nhạc khí ra, đẩy không khí lên đến cao trào, Tiểu Hồ Ly tự mình xung phong, dâng lên cho mọi người một điệu 'Nguyệt Hạ Hồ Tiên Vũ'.

Hồng Vân lại nói: "Trước khi ta hành sự, đều sẽ thôi toán đối phương một chút, chỉ những sinh linh không làm quá nhiều việc ác, ta mới ra tay tương trợ." "Thôi toán đơn giản, sao có thể biết rõ được như vậy?" Trấn Nguyên Tử khẽ lắc đầu, cuối cùng than thở: "Cho nên chúng ta hành sự, chỉ xem có thể qua được cửa ải trong lòng hay không, nếu ngay cả cửa ải trong lòng cũng không qua được, không làm cũng thôi!" "Hay!" Ngô Sở vỗ tay cười nói: "Ta cũng nghĩ như vậy, cho nên ta mới lập ra những quy củ đó ở Tử Ngọc Sơn, dùng để ràng buộc tâm tính của mọi người.

Bên ngoài dùng quy củ ràng buộc, tăng cường quản lý, bên trong dùng đạo đức giáo hóa, tu thân dưỡng tính…" Hồng Vân cũng gật đầu, bởi vì hắn cũng hành sự như vậy.

Người khác nghĩ sao, hắn không quan tâm, hắn chỉ cần trong lòng mình cảm thấy được là được.

Trấn Nguyên Tử gật đầu nói: "Dùng quy củ ràng buộc, tăng cường quản lý, cái này dễ hiểu.

Còn đạo đức giáo hóa, tu thân dưỡng tính, phải làm thế nào?

Dạy họ không được thế này không được thế kia sao?" Ngô Sở lắc đầu nói: "Nếu là như vậy, thì vẫn là dùng quy củ để ràng buộc.

Giáo hóa chân chính, là nói cho họ biết thế nào là đức hạnh, thế nào là nhân nghĩa, thế nào là đối nhân xử thế… Vạn thiên sinh linh sở dĩ hóa thành hình người như chúng ta, không nên chỉ vì đây là pháp tướng cuối cùng do thiên đạo diễn hóa, mà còn vì con người, hiểu lễ nghi, rõ nhân nghĩa, biết tiến lui…" Lúc này, Thanh Khâu Ly xen vào một câu, "Mục đích cuối cùng của tu hành, không phải là siêu thoát, không phải là tiêu dao sao?

Chỉ cần trong quá trình này, không làm việc ác thương thiên hại lý là được rồi chứ!" Ngô Sở cười nói: "Vậy ngươi phải nói cho họ biết trước, thế nào là thương thiên hại lý, không phải sao?" "…" Một câu nói, trực tiếp hạ gục Hồ tổ tả tả!

Sau đó Ngô Sở lại nói: "Phải dạy họ các loại đạo lý, còn phải dạy họ cẩn phòng tiểu nhân… Làm sư phụ, đâu có đơn giản như vậy." Hồng Vân cười khổ, lắc đầu nói: "So với hiền đệ, sao ta lại cảm thấy, cái chức sư phụ này của ta, thật sự là một chút cũng không xứng chức!" Ngô Sở lắc đầu nói: "Không giống nhau, Vũ Điệp nương là tu hành mang theo ký ức, đã từng tu hành không biết bao nhiêu năm, đạo đối nhân xử thế, không cần lão ca dạy nhiều." Nói ra thì, luận về đối nhân xử thế, đệ tử của huynh còn mạnh hơn cả sư phụ là huynh đấy!

Hồng Vân bình thường tiêu dao quen rồi, nhanh mồm nhanh miệng, thẳng thắn, đạo đối nhân xử thế này thật sự chưa chắc đã bằng được Vũ Điệp nương Thải Dực.

Cũng chính vì vậy, Ngô Sở lúc đầu mới ngầm nhắc nhở Vũ Điệp nương, bảo nàng học thêm cách đối nhân xử thế, để lúc cần thiết, còn dọn dẹp hậu quả cho sư phụ Hồng Vân của nàng.

Nhưng bây giờ xem ra, ý nghĩ này rõ ràng có chút không khả thi, Hồng Vân vẫn cứ làm theo ý mình như vậy, Vũ Điệp nương thân là đệ tử của hắn, tự nhiên răm rắp nghe lệnh.

Cho nên bảo Vũ Điệp nương dọn dẹp hậu quả cho hắn, rõ ràng là có chút không thực tế.

Mấy năm sau, mọi người khởi hành rời khỏi Thiên U Cốc, trở về Tử Ngọc Sơn.

Trên đường đi, vô số Hồ Vũ Điệp vây quanh lầu thuyền, bay lượn theo sau, khung cảnh đẹp đẽ đó, khiến người ta phảng phất như đang ở trong tranh.

Sau khi trở về Tử Ngọc Sơn, những Hồ Vũ Điệp này liền được sắp xếp sống trong khu rừng Vũ Điệp Hương Mộc của Tử Ngọc Sơn.

Đợi đến khi Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử tương lai ra ngoài tu phục địa mạch Hồng Hoang, mới mang chúng theo.

Không khó để suy đoán, đại địa Hồng Hoang tương lai, sau khi có thêm tộc Tiểu Hoa Tiên, chắc chắn sẽ xuất hiện một tộc Vũ Điệp Tiên.

Trở về Tử Ngọc Sơn, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử cũng không lập tức rời đi, mà tiếp tục nán lại Tử Ngọc Sơn, một bộ dạng vui quên đường về.

Nhưng Ngô Sở biết, họ có lẽ là đợi đến khi người bên Kỳ Lân vương đình đến, đợi chuyện của Lang Đạo Nhân Ô Địch được giải quyết, mới chọn rời đi.

Chỉ là khi những Hồ Vũ Điệp đó ở lại Tử Ngọc Sơn, liền nhắm trúng ngọn núi hoa bên cạnh Tử Ngọc Thần Mộc, không có việc gì liền kéo bè kết đội chạy đến núi hoa múa lượn.

Điều này khiến cho bầy ong vốn xem ngọn núi hoa đó là của riêng mình không đồng ý, chúng bình thường đi lấy mật hoa, cung cấp mật ong cho các tiểu hoa tiên ở Tử Ngọc Sơn, mọi người đôi bên cùng có lợi.

Chương 405

Bây giờ đột nhiên xuất hiện một đám lớn đến cướp đoạt, sao có thể nhịn được?

Hơn nữa quá đáng hơn là, những con Hồ Vũ Điệp này ngoài việc giúp hoa thụ phấn ra, còn có tác dụng gì khác không?

Công việc này chúng cũng biết làm mà!

Ngay lúc hai bên sắp đánh nhau, các tiểu hoa tiên ra tay ngăn cản, sau đó Vũ Điệp nương dẫn đám Hồ Vũ Điệp kia về, cuối cùng còn chạy đến xin lỗi Ngô Sở.

Dù sao thì những Hồ Vũ Điệp đó chỉ là khách ngụ, làm như vậy, cũng quá không xem mình là người ngoài rồi.

Điều này khiến Vũ Điệp nương có chút xấu hổ.

Ngô Sở không để ý mà xua tay, cười nói: "Núi hoa lớn như vậy, đám Hồ Vũ Điệp con ăn chút mật hoa, cũng không có gì to tát.

Năm nay cứ khoanh một khu đất cho chúng, rồi bảo các tiểu hoa tiên trồng thêm nhiều hoa trong rừng Vũ Điệp Hương Mộc, sang năm vấn đề này chẳng phải sẽ được giải quyết sao!" Những tiểu hoa tiên đó sớm đã biết thuật ghép cành, cho nên đối với việc sang năm bồi dưỡng ra một mảnh núi hoa, tự nhiên không cảm thấy có gì khó khăn.

Thậm chí trên một cây, ghép mấy chục loại hoa mộc khác cũng không khó.

Thậm chí còn có thể ghép hoa mộc ngay trong rừng Vũ Điệp Hương Mộc. … "Huynh đệ, ta đã giành cho ngươi một công việc mới vô cùng nhẹ nhàng, ngươi có làm không?" Sau khi biết các tiểu hoa tiên muốn chặt cây trồng hoa ở bìa rừng Vũ Điệp Hương Mộc, Bạch

Trạch liền nghĩ đến Lang Đạo Nhân.

Chặt cây mệt ư?

Không sao, chúng ta có công cụ lang miễn phí. "Công việc mới gì?" Lang Đạo Nhân có chút nghi hoặc nhìn Bạch Trạch, một bộ dạng thờ ơ.

Hắn đối với công việc bồi luyện hiện tại, đã dần dần quen rồi.

Nói ra thì, thực lực của đám bạn nhỏ kia đang tiến bộ, hắn làm bồi luyện, cũng đồng dạng đang tiến bộ.

Mỗi khi cảm thấy mình bị đánh, rất không cam tâm, Lang Đạo Nhân sẽ dùng điều này để tự an ủi mình, sau đó ngày thứ hai lại tràn đầy năng lượng.

Bây giờ, đám bạn nhỏ kia đã không thể đè hắn ra đánh như lúc đầu nữa. "Chính là chặt cây, rất đơn giản." Bạch Trạch nói: "Các hoa tiên tử muốn trồng một khu rừng hoa ở một ngọn núi khác, cho nên cần phải chặt hết cây cối trên ngọn núi đó." "Vậy không phải là chuyện rất đơn giản sao?

Còn cần ta làm à?" Bạch Trạch một bộ dạng hận rèn sắt không thành thép, "Chính vì đơn giản, ta mới giành về cho ngươi đó!

Có làm không?

Không làm ta giao cho người khác làm." "Đó không phải là việc một ngày là có thể làm xong sao?" "Vậy ngươi nói có phải rất đơn giản không?" "…" Thế là, cứ như vậy, Lang Đạo Nhân Ô Địch ngoài việc làm bồi luyện, lại kiêm thêm công việc chặt cây.

Chỉ là công việc này, có chút không giống với tưởng tượng của hắn.

Ban đầu hắn nghĩ là, móng vuốt qua đâu, cây cối ở đó đều đổ rạp,

làm xong thu công ăn cơm!

Nhưng thực tế là, hắn không thể dùng móng vuốt, vì mặt cắt do móng vuốt tạo ra không đủ phẳng, cho nên chỉ có thể dùng lưỡi đao sắc bén, trong nháy mắt cắt đứt những cây đại thụ đó.

Sau khi cắt xong, còn phải thi pháp phong ấn lại miệng vết cắt của những cây đại thụ đó, để tránh cây bị mất nước.

Gỗ chặt xuống, cũng không thể vứt bừa bãi, phải tập trung lại, bởi vì số gỗ này còn phải đem đi đốt than.

Rất rõ ràng, công việc này, không hề đơn giản và thô bạo như hắn tưởng tượng và như Bạch Trạch nói, cũng hoàn toàn không phải là việc một ngày có thể làm xong.

Khi hắn chạy đi tìm Bạch Trạch, nói Bạch Trạch lừa hắn, Bạch Trạch cũng rất bất đắc dĩ, "Ta cũng không ngờ, hóa ra các tiểu hoa tiên chặt cây lại như vậy.

Nếu đã phiền phức thế, hay là, chúng ta thôi không làm nữa, dù sao cũng chỉ là thiếu miếng ăn, nhịn một chút là được." "…" Lang Đạo Nhân há miệng, cuối cùng nghiêm túc lắc đầu nói: "Tử Ngọc Chi Chủ có một câu nói rất đúng, làm việc sao có thể bỏ dở giữa chừng?

Mất mặt sói!" … Thời gian trôi qua, thoáng chốc đã là mấy trăm năm.

Hôm đó, bên Kỳ Lân vương đình cuối cùng cũng cử người đến.

Nhưng người đến không phải là tộc trưởng của Thiên Lang tộc, mà là em trai của tộc trưởng, tam thúc của Lang Đạo Nhân Ô Địch.

Đi cùng hắn, còn có Thanh Khâu Thần mặt mày khó chịu, và Phong Kỳ Lân Phong Ngân mặt mày có chút xấu hổ, đang gãi đầu cười ngây ngô. "Bất Xuất đạo hữu, lão tổ có ở đây không?" Vừa gặp mặt, Thanh Khâu Thần liền hỏi Ngô Sở, sau đó nói: "Bất Xuất đạo

hữu không cần nể mặt bần đạo, cứ làm theo lẽ phải, bần đạo lần này đến đây, chủ yếu là đến thỉnh tội với lão tổ.

Chúng thần không ở bên cạnh lão tổ, không ngờ lại để lão tổ chịu sự sỉ nhục như vậy, thật sự là lỗi của chúng thần…" Ô Tam đứng bên cạnh nghe những lời này, có chút xấu hổ, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Trên thực tế, Thanh Khâu Thần cùng đến, thật sự không phải do họ yêu cầu, bởi vì trong Kỳ Lân vương đình, đã có Phong Ngân rất quen thuộc với Tử Ngọc Sơn, có hắn ở đây, cũng đã đủ rồi.

Nhưng chuyện này liên quan đến Thanh Khâu Hồ, Thanh Khâu Thần sao có thể ngồi yên được?

Mặc dù Thanh Khâu Ly sớm đã nói với họ, họ đã đi phò tá tam tộc, vậy thì không còn quan hệ gì với Thanh Khâu nữa, để tránh tương lai liên lụy đến Thanh Khâu.

Nhưng Thanh Khâu Thần là một thành viên của Thanh Khâu Hồ, sao có thể trơ mắt nhìn lão tổ bị sỉ nhục mà không động lòng?

Họ không trực tiếp đi gây sự với Thiên Lang tộc, đã là đủ nhẫn nhịn rồi, sao có thể cho Thiên Lang tộc sắc mặt tốt được.

Phong Ngân bị kẹp giữa hai người này, sự xấu hổ đó, là điều khó tránh khỏi.

Ngô Sở khẽ gật đầu, nói: "Vào trong rồi nói!" Vào Tử Ngọc Sơn, bắp chân của Ô Tam liền có chút run rẩy, Bạch Thủy Chi Chủ quả nhiên không nói dối, trong Tử Ngọc Sơn nhỏ bé này, quả nhiên có bốn vị Đại La tọa trấn.

Nếu đối phương không nể mặt, trực tiếp ra tay hội đồng hắn, hôm nay hắn thật sự chưa chắc đã có thể bước ra khỏi Tử Ngọc Sơn này.

Nghĩ đến Ô Địch lại dám nói những lời đó trước mặt bốn vị Đại

La này, Ô Tam liền cảm thấy Ô Địch bị đánh, thật không oan chút nào.

Mặc dù những lời đó không phải là lời lẽ bẩn thỉu gì, nhưng đối với Đại La mà nói, đã đủ lý do để họ phản tay một chưởng đánh chết rồi. "Thần, bái kiến lão tổ!" Tiểu kỳ lân nhận thua ngay tắp lự, vừa nói vừa nở một nụ cười ngây ngô với Tiểu Phượng Nghi. "Thần không dám!" Thân thể Thanh Khâu Thần cúi thấp hơn nữa, nói: "Thần nghe nói lão tổ bị sỉ nhục, đặc biệt đến thỉnh tội, có muốn khai chiến với Thiên Lang tộc hay không, chỉ cần một lời của lão tổ." "Không đến mức, không đến mức…" Tiểu Kỳ Lân Phong Ngân, người đã chào hỏi mọi người xong liền không nói gì, nghe thấy lời này lập tức kêu lên, "Đây chỉ là một chuyện lỗ mãng do một hậu bối lỗ mãng gây ra, xin Thanh Khâu tỷ tỷ và Hậu Thổ tỷ tỷ cho Ô Địch một cơ hội sửa đổi…" Mặc dù Phong Ngân là văn bối, ở đây ngay cả tư cách nói chuyện cũng không có, nhưng hắn đã là thuyết khách do Kỳ Lân vương đình cử đến, thân phận này liền không giống nữa.

Lúc này, Ô Hồng cũng lấy ra lễ vật mà Thiên Lang tộc của họ đã chuẩn bị, nói: "Là trưởng bối của Ô Địch, chúng ta không dạy dỗ tốt nó, là lỗi của chúng ta.

Nhưng xét thấy nó còn nhỏ, mong chư vị đạo hữu có thể cho nó một cơ hội sửa đổi, đây là một ít lễ mọn tộc ta chuẩn bị cho chư vị đạo hữu, không thành kính ý, mong chư vị nhận cho." Thiên Lang tộc và Thanh Khâu Hồ tộc, khai chiến là không thể khai chiến được, Kỳ Lân vương đình không thể chịu được tổn thất như vậy, điểm này Ô Hồng nhìn rất rõ.

Chỉ là ở Tử Ngọc Sơn này, hắn cũng không thể cứng rắn được, một khi cứng rắn, hôm nay có thể sẽ không ra khỏi được Tử Ngọc Sơn này.

Trong lòng Ô Hồng sáng như gương, hiểu rằng đối phương chỉ

cần một cái thang để bước xuống, nếu không lúc đầu đã sớm xử lý Ô Địch rồi, chứ không phải thông báo cho họ đến nhận sói.

Bây giờ, cái thang này hắn đã đưa, chỉ xem đối phương có chịu trực tiếp bước xuống hay không.

Ngô Sở liếc nhìn lễ vật mà đối phương tặng, ngoài một số dược liệu luyện bảo ra, trong đó còn có hai kiện cực phẩm linh bảo, một kiện tiên thiên, một kiện hậu thiên.

Kiện tiên thiên kia, là một cây cương tiên màu vàng, có chút giống kim giản, trên đó ẩn chứa từng tia khí tức đại địa, vừa nhìn đã biết là tiên thiên linh bảo thuộc tính Thổ.

Chương 406

Một kiện hậu thiên khác, là một cây gậy đen dài chừng hai thước, bề ngoài trông bình thường, nhưng lại tỏa ra khí tức của cực phẩm linh bảo. "Bạch Trạch, đi gọi Ô Địch qua đây!" Lời của Ngô Sở, khiến mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, đặc biệt là Phong Ngân.

Là một thuyết khách, gánh nặng trên vai hắn, khiến hắn có chút cảm giác không kham nổi.

Mặc dù Ô Hồng đã nói với hắn, chuyến đi này chắc sẽ không quá khó.

Nhưng Phong Ngân hiểu rõ, Bất Xuất Sơn Nhân Ngô Sở này dễ nói chuyện, không có nghĩa là họ mềm yếu dễ bắt nạt, một khi đàm phán đổ vỡ, hậu quả khó lường.

Bây giờ, hắn cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi rồi. … "Huynh đệ, huynh đệ… Đi thôi, ngươi có thể về nhà rồi!" Bạch Trạch chạy đến trước mặt Ô Địch đang ngẩn người trên cây, gọi hắn.

Ô Địch ngẩn ra, thân hình khẽ động, hóa thành một làn gió nhẹ, từ trên cây xuống, "Phụ thân ta đến rồi sao?" Trong lời nói lộ ra sự vui mừng, cũng có sự lo lắng.

Bạch Trạch lắc đầu, "Không phải phụ thân ngươi, là tam thúc của ngươi!" Ô Địch sững sờ, vẻ mặt thê lương, "Sao, sao lại là ông ấy!" "Sao vậy?

Chẳng lẽ ngươi và tam thúc của ngươi có mâu thuẫn sao?" "Mâu thuẫn thì không có, nhưng trong tộc chúng ta, người ghét nhất chính là tác phong trước kia của ta." Ô Địch khổ sở nói: "Trước kia ở trong tộc đã không ít lần bị giáo huấn rồi, bây giờ…" Bây giờ đừng nói về bị giáo huấn nữa, chỉ cần ra khỏi Tử Ngọc Sơn này, là có thể bị tam thúc

của hắn tóm lại đánh cho một trận bất cứ lúc nào.

Điều này khiến hắn có cảm giác vừa ra khỏi hang hùm, lại vào miệng cọp. "Bây giờ ngươi không phải đã sửa đổi rồi sao!

Lấy ra bộ mặt mới của ngươi, để ông ấy xem sự thay đổi của ngươi trong những năm qua, tin rằng ông ấy cũng sẽ vui mừng cho ngươi.

Được rồi, đừng lề mề nữa, đi thôi!" Một sói một thú bay về phía Thần Mộc Chi Điên, Bạch Trạch khẽ thở dài: "Lần này chia tay, không biết khi nào mới gặp lại, huynh đệ sau này ra ngoài, ánh mắt nhất định phải sáng lên, đừng lại không cẩn thận đắc tội với người nào.

Không phải ai cũng giống như Tử Ngọc Chi Chủ không dễ dàng giết sinh mạng đâu." Hắn tuy không dễ dàng giết sinh mạng, nhưng thủ đoạn hành hạ sói của hắn thì không ít!

Lang Đạo Nhân thầm nghĩ trong lòng, theo Bạch Trạch đến Thần Mộc Chi Điên, run rẩy bước vào đại điện, liếc nhìn Ô Hồng, sau đó cúi đầu hành lễ, "Ô Địch ra mắt tam thúc, ra mắt Phong Ngân thiếu chủ, ra mắt chư vị tiền bối…" Ô Hồng trừng mắt nhìn Ô Địch, sau đó lại một phen cáo tội.

Ngô Sở giải khai phong ấn trong cơ thể Ô Địch, sau đó lại trả lại những linh bảo đã thu được trên người hắn cho hắn, đương nhiên, mũi tên đen kia bị hắn tịch thu rồi.

Ô Địch liếc nhìn Ngô Sở, rất muốn hỏi một câu, mũi tên đặc ruột kia ngươi không trả lại sao?

Nhưng nghĩ lại, hắn vẫn nhịn được, vẫn là không nên gây thêm chuyện thì hơn.

Cứ như vậy, Ô Địch bị Ô Hồng dẫn đi, Phong Ngân và Thanh

Khâu Thần ở lại.

Ngô Sở tiễn họ ra khỏi Tử Ngọc Sơn, trước khi chia tay, nói với Ô Địch: "Hy vọng chuyện lần này, có thể cho ngươi một bài học sâu sắc, sau này sửa đổi, cũng không uổng phí khổ tâm ta giữ lại mạng cho ngươi.

Núi xanh không đổi, nước biếc chảy dài, hẹn ngày gặp lại!" … Chú cháu Ô Hồng cáo từ Ngô Sở, thi triển độn quang, hóa thành cầu vồng bay về phía tây.

Nhưng không bao lâu, từ xa đã truyền đến tiếng kêu thảm thiết liên hồi của Ô Địch, "Tam thúc, đừng đánh mặt, đừng đánh nữa… Con biết lỗi rồi, thật sự biết lỗi rồi…" Kèm theo đó, còn có tiếng gầm giận dữ của Ô Hồng, "Đồ phá gia chi tử, ngươi tưởng ngươi là ai hả?

Tùy tiện ai cũng dám buông lời trêu ghẹo, ngươi có biết chữ 'chết' viết thế nào không?

Đó là Thanh Khâu Chi Chủ, ngay cả cha ngươi cũng không dám nói lời bậy bạ trước mặt người, ngươi…" "Ba kiện cực phẩm, ba kiện cực phẩm đó!

Cái mạng nhỏ của ngươi, đáng giá những thứ đó sao?" "Thúc, có khả năng là bốn kiện!

Mũi tên đặc ruột của con…" Mặc dù nói như vậy có chút ngốc, nhưng Ô Địch cũng lo lắng lát nữa bị phát hiện, lại bị đánh cho một trận tàn nhẫn, vẫn là nói thẳng ra đi!

Có bị đánh thì chịu chung một lần! "Đã tính vào rồi!" "…" … Bên kia, Ngô Sở trở lại Thần Mộc Chi Điên, Thanh Khâu Thần đã từ dưới đất đứng dậy, đứng hầu bên cạnh Thanh Khâu Ly, khi thấy Ngô Sở đi vào, liền nở một nụ cười đầy ẩn ý với Ngô Sở, phảng phất như đang nói: Thế nào?

Trước đó bần đạo phối hợp không tồi chứ!

Ngô Sở thấy vậy, không khỏi bật cười, sau đó nhìn về phía Phong Ngân, hất cằm về phía chiếc hộp trên đất, "Hai kiện linh bảo đó là vật gì, ngươi chắc là biết rõ chứ!" Phong Ngân cười gật đầu, nói: "Cây gậy đen này, thực ra là một cây gậy biến hình, là do một vị lão tiền bối trong tộc ta luyện ra để đùa với thú, gậy chỉ một cái, có thể tùy ý biến đối phương thành bất kỳ hình dạng nào, bên trong ẩn chứa bảy mươi hai loại biến hóa, động thực vật đều có…" "Nói vậy là, kiện linh bảo này, thực ra là do Kỳ Lân tộc các ngươi cung cấp?" Phong Ngân bất đắc dĩ khẽ thở dài, nói: "Thiên Lang lão tổ Ô Vũ, ở trước mặt lão tổ tộc ta khóc lóc sướt mướt, bảo lão tổ nhất định phải giúp, còn nói một kiện cực phẩm linh bảo không đủ bảo hiểm, nhưng họ lại không có cách nào lấy ra nhiều linh bảo hơn, thực ra là căn bản không nỡ lấy ra.

Mặc dù lão tổ hiểu rõ tâm tư của hắn, nhưng thấy hắn khóc đáng thương, cũng không nỡ không giúp gì…" Cho nên nói, đứa trẻ biết khóc mới có sữa uống! "Kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo kia là của Thiên Lang tộc, ban đầu Thiên Lang tộc Ô Vũ nói nó tên là Hãm Địa Kim Giản, nhưng lão tổ cảm thấy không đủ uy phong, liền đổi thành Hãm Địa Kim Quang Địa Long Giản." Phong Ngân có chút xấu hổ liếc nhìn tiểu hoàng long, cảm thấy có thể có chút mạo phạm đến rồng.

Khóe miệng tiểu hoàng long giật giật, mặc dù cảm thấy có chút bị mạo phạm, nhưng không nói gì.

Lúc người lớn nói chuyện, trẻ con không được xen vào, đây là sư phụ dạy.

Thanh Khâu Thần thì khẽ ho một tiếng, bổ sung: "Địa long, thực ra là một loại côn trùng khổng lồ, đào đất không tiếng động, đi lại không dấu vết, tuy là côn trùng, nhưng bản lĩnh đào đất lại thực sự lợi hại.

Kỳ Lân vương cảm thấy loại côn trùng đó rất giống rồng, thế là

đặt tên cho nó là ‘Địa long’." Địa long, chẳng phải là giun đất sao?

Ngô Sở thầm nghĩ, chẳng lẽ cách gọi ‘địa long’ này, từ đây mà có?

Hơn nữa còn là do Kỳ Lân lão tổ đặt tên?

Điều này cũng quá bắt nạt rồng rồi!

Nhưng nghĩ lại, Long tộc gọi Kỳ Lân không phải cũng gọi là sỏa bào tử (con hoẵng ngốc) sao, anh cả không cười anh hai.

Lang Đạo Nhân Ô Địch một câu nói, liền tổn thất ba kiện cực phẩm linh bảo, e rằng tên này về nhà sẽ bị cha hắn lột da mất!

Nhưng nghĩ lại, họ không lột da tên này, đã là nể mặt Kỳ Lân vương đình rồi, tên đó có bị lột da hay không, liên quan gì đến hắn!

Thế là, Ngô Sở đem cây gậy đen và kim giản kia, lần lượt đưa cho Hồ tổ tả tả và Hậu Thổ tiểu thư tả, và nói: "Hai kiện linh bảo này, hai người cứ giữ đi!

Ban đầu Thiên Lang tộc cũng là lấy cái này để bồi tội với hai người.

Nếu cây gậy biến hình này là một kiện tiên thiên linh bảo, thì có thể cho Tiểu Nguyệt Linh hoặc Tiểu Vũ, nhưng với tu vi hiện tại của chúng, hoàn toàn không phát huy được uy năng của kiện linh bảo này.

Còn Hãm Địa Kim Giản, cái này vừa khéo hợp với Hậu Thổ tả tả…" Nhưng cả hai người họ đều từ chối, Hồ tổ tả tả rất ghét bỏ nói: "Cây gậy đó đen thui, không thích, ngươi tự giữ đi!

Nói ra thì, thứ này cũng không có tác dụng gì, trong chúng ta ai mà không biết thuật chỉ hóa?

Tùy tiện chỉ một cái là có thể biến sự vật tùy ý, tại sao còn phải cầm một cây gậy đen ra chỉ lung tung?" Rất có lý, mọi người căn bản không thể phản bác, cảm thấy thứ này chính là gân gà.

Nhưng thứ này nếu đặt ở thế giới mà Ngô Sở từng sống, chắc chắn là một cây gậy phép thuật, nhưng ở Hồng Hoang này, ai lại rảnh rỗi như vậy… Emm… hình như thứ này chính là do một vị tiền bối của Kỳ Lân tộc luyện chế.

Ngô Sở rất nghi ngờ, vị tiền bối rảnh rỗi của Kỳ Lân tộc đó, có phải chính là Kỳ Lân lão tổ không?

Ngươi nói luyện chế một món bảo bối như vậy, có tác dụng gì chứ? "Phong Ngân, ngươi nói thật đi, kiện linh bảo này có phải là một bán thành phẩm không?

Nếu đây là một kiện tiên thiên linh bảo, thì còn có chút tác dụng, nhưng một kiện hậu thiên linh bảo…" Sự khác biệt giữa hậu thiên linh bảo và tiên thiên linh bảo chính là ở bất diệt linh quang.

Muốn biến một kiện hậu thiên linh bảo thành tiên thiên linh bảo, có ba phương thức, một là mượn sự thần dị của Càn Khôn Đỉnh của Càn Khôn lão tổ, hậu thiên phản tiên thiên; một là kết hợp một đạo nguyên thần với nó, lấy linh bảo làm thân thể, tiếp tục tu hành, cuối cùng tu ra bất diệt linh quang; cuối cùng là trực tiếp luyện hóa bất diệt linh quang của sinh linh cảnh giới Kim Tiên vào trong linh bảo.

Chương 407

Phương thức cuối cùng, bá đạo nhất, cũng tàn bạo nhất.

Loại thứ hai thường rất ít người sử dụng, bởi vì khả năng này gần như không có, chỉ tồn tại trên lý thuyết.

Đương nhiên, đây là lý luận luyện bảo do Hồng Quân lão tổ suy diễn ra.

Hồng Quân lão tổ khi luyện bảo cho vị đệ tử này của mình, chính là dùng phương thức mượn Càn Khôn Đỉnh của Càn Khôn lão tổ.

Nếu vị tiền bối của Kỳ Lân tộc kia chuẩn bị luyện bảo vật này thành vật tiên thiên, thì còn nói được.

Hơn nữa Kỳ Lân tộc diệt đi nhiều sinh linh như vậy, chắc chắn không thiếu bất diệt linh quang.

Phong Ngân có chút ấm ức há miệng, cũng không biết nên nói gì.

Đây không phải là bắt nạt Kỳ Lân sao?

Có vấn đề, ngươi lúc trước nói với Ô Hồng kia đi!

Bây giờ người ta đi cả rồi, ngươi gắt với ta thì có tác dụng gì?

Nhưng những lời này, Phong Ngân không dám nói, sợ bị đánh!

Hậu Thổ tiểu thư tả cũng im lặng nhìn hắn, nói: "Linh bảo cho ta dùng, ta còn phải luyện thành Vu khí, quá lãng phí, ta thà lấy những dược liệu đó về tự mình luyện chế Vu khí còn hơn!" Hậu Thổ tiểu thư tả giúp Phong Ngân giải vây, không để hắn tiếp tục xấu hổ.

Đúng lúc này, Hồng Vân hắng giọng một tiếng, đưa tay tóm lấy kim giản kia.

Cây kim giản khẽ chấn động, lập tức đánh tan pháp lực của Hồng

Vân, sau đó hóa thành một đạo hồng quang, bắn nhanh ra ngoài đại điện.

Kết quả còn chưa bay ra khỏi đại điện, đã bị một bàn tay trắng nõn nắm chặt thân giản.

Thân giản vốn nên cứng như sắt, lại mềm nhũn ra, sau đó như một con rắn quấn lấy cánh tay sen kia, lao tới cắn chủ nhân của cánh tay.

Nhưng theo một tiếng hừ nhẹ, thân giản lập tức kêu thảm một tiếng, sau đó duỗi thẳng, rồi lại mềm nhũn ra.

Giây tiếp theo, một trận sóng văn màu vàng đất lấy thân thể nó làm trung tâm, muốn khuếch tán ra ngoài, nhưng bàn tay trắng nõn kia chỉ bóp một cái, liền bóp nát sóng văn.

Sau đó lửa mượn thế gió, gió tiếp thêm sức mạnh cho lửa, một ngọn lửa liền đốt cho Lang đạo nhân la hét thảm thiết.

Bàn tay trông như ngọc trắng nõn của nàng bóp một cái, lập tức khiến kim giản từ bỏ giãy giụa, có thể thấy bàn tay ngọc trông trắng nõn kia bạo lực đến mức nào.

Trước mặt Đại Địa Tổ Vu mà thi triển đại địa thần thông, đây không phải là múa rìu qua mắt thợ sao! "Ha ha, thật thú vị, ta vẫn là lần đầu tiên thấy, lại có đạo hữu cảnh giới Đại La, cam nguyện hóa thành một kiện linh bảo để người khác sai khiến." Hồng Vân ha ha cười nhẹ, đối với việc trước đó bị nó thoát được, cũng không tức giận.

Dù sao trước đó hắn không biết tình hình, pháp lực thi triển ra cũng không mạnh, bị đối phương dễ dàng thoát được, thật sự quá bình thường.

Hơn nữa, luận về cận chiến, Hồng Vân cũng không dám chắc mình có thể thắng được Hậu Thổ.

Năng lực cận chiến của Vu tộc, thật sự quá tàn bạo.

Phong Kỳ Lân Phong Ngân và Thanh Khâu Thần thấy vậy, cũng nhìn nhau ngơ ngác, mắt trợn tròn miệng há hốc. "Đây, sao lại thế này?

Thiên Lang lão tổ sao dám lừa ta như vậy?!" Phong Ngân nghiến răng, cảm thấy Thiên Lang lão tổ Ô Vũ thật sự là bắt nạt Kỳ Lân quá đáng, chẳng lẽ hắn còn muốn khiêu khích Kỳ Lân vương tộc sao?

Thanh Khâu Thần lắc đầu, nói: "Bình tĩnh chớ nóng, cho Thiên Lang lão tổ mười lá gan, hắn cũng không dám làm như vậy, chúng ta trước tiên tìm hiểu rõ tình hình rồi nói." Ngô Sở cũng một đầu đầy sương mù nhìn thứ đang run rẩy như con rắn trong tay Hậu Thổ tiểu thư tả, "Kim giản này là vật sống sao?" Sinh linh hóa thành linh bảo, nổi tiếng nhất, có lẽ phải kể đến cây Kim Giao Tiễn trong tay Tam Tiêu nương nương, và cây Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Dương Nhị Lang.

Nhưng so với Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, uy lực của Kim Giao Tiễn rõ ràng mạnh hơn rất nhiều.

Ngô Sở tò mò nói: "Sinh linh đó không phải chính là một con địa long chứ!

Có thể hóa thân thành một kiện cực phẩm linh bảo, con địa long này tu vi mạnh đến mức nào!" "Đạo hữu tha mạng, đạo hữu tha mạng…" Hãm Địa Kim Quang Địa Long Giản lại mở miệng nói chuyện, "Bần đạo không có ác ý, bần đạo chỉ là muốn rời khỏi nơi này mà thôi, không có ác ý a!" "Rời khỏi?

Ngươi bị chúng ta đưa đến đây, bây giờ lại muốn rời khỏi, là xem chúng ta đều là đồ ngốc sao?" Phong Ngân rất tức giận, trực tiếp quát lớn, "Ta là Phong Ngân của Kỳ Lân tộc, ngươi nên biết ta là ai, không biết cũng không sao, trước tiên nói rõ mọi chuyện, sau đó ngoan ngoãn

chấp nhận sự sắp xếp của vị Tử Ngọc Chi Chủ này đối với ngươi.

Nếu muốn phản kháng, ngươi biết hậu quả rồi đấy." Sau đó, mọi người liền nghe được một câu chuyện tình yêu vùng vẫy cầu sinh, khiến người nghe thương tâm, kẻ nghe rơi lệ, nhưng lại cảm thấy có chút cổ vũ lòng người một cách khó tả.

Đại ý của câu chuyện là thế này: Có một con Địa Long, vốn sống vô lo vô nghĩ, hạnh phúc và vui vẻ trên một thảo nguyên xanh bao la.

Một ngày nọ, nó gặp một con sói trắng.

Chẳng hiểu sao, nó lại cảm thấy con sói trắng đó rất xinh đẹp… Cũng không biết tại sao hai chủng tộc khác nhau này lại có cùng thẩm mỹ, chỉ có thể nói rằng sự thần diệu của tạo hóa quả thực khiến người ta khó mà lường được.

Tóm lại, con Địa Long này chẳng hiểu sao lại muốn bầu bạn bên cạnh con sói trắng kia, thế là nó ngày ngày lén lút quan sát con sói.

Có một lần, không biết vì chuyện gì mà con sói trắng rất đau lòng, một mình một sói khóc lóc trong góc khuất.

Nó không nhịn được bèn ra ngoài an ủi.

Kết quả chính vì lần không nhịn được này, nó đã bị Thiên Lang tộc phát hiện.

Lần đó, nó đã trốn thoát.

Lần thứ hai, con sói trắng lại trốn trong góc khóc lóc.

Nó lại không nhịn được chui từ dưới đất lên gặp con sói trắng.

Kết quả, một tiếng sói tru vang lên, nó bị cả bầy sói bao vây.

Lúc này nó mới hiểu ra, lần đầu con sói trắng đau lòng là thật, nhưng lần thứ hai đau lòng lại là giả, là cố ý dụ nó xuất hiện, sau đó bầy sói tụ tập, muốn tiêu diệt nó.

Cuối cùng, nó bị bắt.

Nhưng nó không cam tâm chết như vậy, thế là nó đề nghị hóa thành một kiện linh bảo để con sói trắng kia sử dụng.

Nó cảm thấy, chỉ cần có thể ở bên cạnh con sói trắng đó, mọi thứ đều có thể chấp nhận.

Câu chuyện tình yêu cẩu huyết như vậy nghe mà Ngô Sở da đầu tê dại.

E rằng con sói trắng kia sau khi biết được tâm ý của nó, chắc chắn cũng sẽ da đầu tê dại thôi!

Chuyện tình giữa Địa Long và sói, lại còn là đơn phương, cái này… Ngô Sở liếc nhìn mọi người, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử không có phản ứng gì quá lớn, nhưng các cô gái, đặc biệt là Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, cùng các tiểu hoa tiên, lúc này đã lệ mắt lưng tròng, nghẹn ngào không nói nên lời.

Rõ ràng, họ đều bị câu chuyện tình yêu vượt qua chủng tộc này làm cho cảm động.

Ngô Sở không khỏi thầm nghĩ: Chẳng lẽ mình không đủ đa cảm?

Hay là mình quá máu lạnh?

Chương 408

Câu chuyện tình yêu bi thảm như vậy mà mình lại không khóc!

Sai rồi, làm lại!

Đương nhiên, bi thảm hơn còn ở phía sau.

Sau này, Địa Long phát hiện, con sói trắng kia thực ra là đạo lữ của Thiên Lang lão tổ, người ta đã sinh không biết bao nhiêu lứa sói con rồi.

Nhưng con Địa Long này vẫn không rời không bỏ, nó cho rằng đây là sự trung trinh với tình yêu.

Nhưng ai ngờ, nó lại bị Thiên Lang lão tổ gửi đến nơi này.

Nó cho rằng đây là âm mưu của Thiên Lang lão tổ, là Thiên Lang lão tổ ghen tị, đố kỵ, căm hận nó… Cho nên nó phải quay về, trở lại bên cạnh con sói trắng mà nó yêu, tiếp tục bảo vệ tình yêu của mình.

Trải nghiệm tình cảm bi thảm thê lương, khiến người nghe thương tâm, kẻ nghe rơi lệ.

Mà tinh thần không rời không bỏ này, lại khiến người ta không khỏi kính phục, quả là một sự bảo vệ đầy khích lệ lòng người!

Hồng Vân lẳng lặng bấm ngón tay tính toán một hồi, sau đó truyền âm cho Ngô Sở và mọi người: "Tên này về phương hướng chung thì không nói dối, chỉ là một vài chi tiết thì không dễ dàng tính ra được.

Nói đi cũng phải nói lại, trải nghiệm của nó cũng đáng đồng tình… Ai!" Thấy Hồng Vân thở dài một tiếng, Ngô Sở liền biết, thuộc tính đại thiện nhân của lão ca này lại bắt đầu phát tác rồi.

Nếu để ông ấy xử lý, e là sẽ trực tiếp để con Địa Long đó đi mất!

Thấy những người khác đều nhìn mình, chờ đợi quyết định của mình, Ngô Sở không khỏi nhìn về phía con Địa Long màu vàng kim kia, khẽ cười ha hả, trong lòng thầm mắng một câu: Kẻ liếm cẩu không có kết cục tốt đẹp!

Trước mặt nhiều phụ nữ như vậy, Ngô Sở cũng không tiện nói câu này ra, nếu không họ chắc chắn sẽ hỏi hắn, 'liếm cẩu là gì?'.

Đến lúc đó hắn biết trả lời thế nào?

Nếu thật sự nói cho họ biết, lỡ sau này họ cũng muốn hắn làm liếm cẩu cho họ thì phải làm sao?

Ngô Sở vỗ vỗ tay, ra vẻ lau đi giọt nước mắt vốn không tồn tại, "Thật là một câu chuyện tình yêu vĩ đại cảm động lòng người, nó đã vượt qua cả chủng tộc, vượt qua cả thời gian… Tiếc là si tình lại luôn bị vô tình làm khổ, người ta đã vứt bỏ ngươi rồi, ngươi còn ở đây mơ mộng hão huyền!" "Ngươi, ngươi nói bậy…" Địa Long màu vàng kim gào thét, há to miệng, để lộ hàm răng nanh già nua.

Kết quả bị Hậu Thổ tiểu thư tả duỗi ngón tay búng một cái, một tiếng "đang", Địa Long màu vàng kim liền đầu tóe lửa, mắt nổ đom đóm, lắc lư đầu óc. "Đồ ngốc, còn tưởng mình là tình thánh thật à!" Ngô Sở vô tình chọc thủng ảo tưởng của nó, "Ta hỏi ngươi, nếu con sói trắng kia thật sự có ngươi trong lòng, tại sao lại để đạo lữ của nó đưa ngươi đến chỗ ta?

Đừng nói với ta là ngươi không biết chuyện này.

Cũng đừng nói với ta, Thiên Lang tộc ngoài ngươi ra thì không còn cực phẩm Tiên Thiên linh bảo nào khác." Địa Long màu vàng kim nghẹn lời, Ngô Sở tiếp tục nói: "Nếu Thiên Lang lão tổ nói với ngươi, ngươi có thể ở chỗ chúng ta giả vờ qua loa, chờ thời cơ rồi trốn, vậy thì chắc chắn là đang lừa ngươi.

Nếu ngươi trốn đi, chúng ta sẽ lại tìm Thiên Lang tộc đòi một lời giải thích, ông ta không thể không biết điều này.

Cho nên ông ta rất rõ ràng, ngươi đến đây rồi thì không có cơ hội quay về nữa." Tuy nhiên, Ngô Sở phát hiện, hắn càng vạch trần vết sẹo của Địa Long, các cô gái lại càng đồng tình với nó, càng cảm thấy nó đáng thương.

Thế là hắn quyết định đổi cách nói, "Vì tình yêu, ngươi có thể chọn biến thành một kiện linh bảo bầu bạn bên cạnh con sói mà ngươi yêu, điều này xem ra quả thực rất vĩ đại.

Nhưng ngươi biết rõ người ta đã có đạo lữ mà vẫn làm vậy, rốt cuộc có ý đồ gì?" Quả nhiên, lời này vừa nói ra, những người phụ nữ vốn đang đồng tình với con Địa Long này lập tức có chút kinh ngạc.

Đúng vậy!

Không đợi họ suy nghĩ kỹ, Ngô Sở tiếp tục nói những lời như dao đâm vào tim, "Lúc đầu ngươi vì bảo mệnh mà chọn làm vậy, điều này có thể hiểu được.

Nhưng bây giờ, người ta đã đuổi ngươi đi rồi, ngươi còn mặt dày mày dạn muốn quay về, ngươi muốn làm gì?

Định nhân cơ hội chia rẽ đôi đạo lữ kia sao?" "Ta, ta không có, ta chỉ là…" Không đợi Địa Long nói hết lời, Ngô Sở tiếp tục: "Thiên Lang lão tổ chọn đưa ngươi đến chỗ chúng ta, chia cách ngươi và đạo lữ của ông ta, xem ra tàn nhẫn, nhưng sao ta lại thấy chẳng có vấn đề gì cả?

Tin rằng đổi lại là bất kỳ sinh linh nào, cũng sẽ không để một kẻ luôn tơ tưởng đến đạo lữ của mình ở bên cạnh đạo lữ của mình đâu nhỉ!" Sắc mặt của các cô gái lúc này đã dần dần thay đổi, từ đồng tình thương hại trước đó, biến thành nghi hoặc hoài nghi hiện tại.

Hồng Vân càng nhíu mày, Trấn Nguyên Tử nhìn Ngô Sở, lẳng lặng vuốt cằm, cảm thấy nếu mình học được cách nói này của Ngô Sở, thì việc khuyên bảo Hồng Vân đạo huynh… Ông ta vừa nghĩ, vừa nhìn về phía Hồng Vân.

Phong Ngân và Thanh Khâu Thần đã trợn mắt há mồm.

Phong Ngân là vì hoàn toàn không ngờ tên này lại có mối quan hệ như vậy với đạo lữ của Thiên Lang lão tổ.

Chẳng trách Thiên Lang lão tổ lại muốn tống khứ tên này đi!

Ngày ngày có một tên cặn bã tơ tưởng đến đạo lữ của mình ở bên cạnh, ai mà chịu nổi?

Dù tên cặn bã này đã biến thành linh bảo.

Còn Thanh Khâu Thần thì giống như Trấn Nguyên Tử, bị tài ăn nói quỷ quái của Ngô Sở làm cho kinh ngạc.

Ngô Sở tiếp tục nói: "Ngươi luôn miệng nói tình yêu của ngươi dành cho con sói trắng kia kiên trinh đến mức nào, một bộ dạng đến chết cũng không đổi.

Chẳng lẽ ngươi không biết có một loại tình yêu gọi là 'buông tay' sao?

Ngươi nếu bình an, ta sẽ không làm phiền!

Đây mới là việc ngươi nên làm bây giờ!

Ngươi nghĩ ngươi quay về rồi, Thiên Lang lão tổ sẽ vui sao?

Thiên Lang lão tổ nếu không vui, ngươi nghĩ đạo lữ của ông ta, con sói trắng kia, sẽ vui sao?

Ta thấy ngươi đây không gọi là yêu, mà là đeo bám dai dẳng, là đang phá hoại cuộc sống hạnh phúc, hòa thuận, ổn định của người ta, hiểu chưa?" Một con liếm cẩu hèn mọn không thể hèn mọn hơn, bị

Ngô Sở nói một hồi, trực tiếp biến thành một tên cặn bã phẩm hạnh ti tiện, phá hoại gia đình hòa thuận của người khác.

Sự chuyển biến thân phận này đến quá nhanh, nhanh đến mức Địa Long hoàn toàn không thể thích ứng.

Các cô gái trước đó còn nhỏ cho nó một giọt nước mắt cay đắng, lúc này cũng không còn nhìn nó với ánh mắt đồng tình nữa, mà là căm hận nhìn nó, cảm thấy đã lãng phí tình cảm của mình.

Hồng Vân cũng không ngờ, hóa ra sự việc nhìn từ góc độ này, kẻ vốn đáng thương hại đồng tình, trong nháy mắt lại trở nên có chút thập ác bất xá.

Điều này khiến ông ta một lần nữa cảm nhận được cái gọi là 'tính hai mặt của sự việc'.

Trấn Nguyên Tử thì lại một lần nữa cảm thấy, cái miệng của Ngô Sở này thật lợi hại, dường như người chết cũng có thể bị hắn nói thành sống, trong nháy mắt đã xoay chuyển tình thế, khiến mọi người không còn đồng tình với tên kia nữa.

Địa Long màu vàng kim bị Ngô Sở chọc thủng ảo tưởng, dường như cả cuộc đời rồng đã mất đi ý nghĩa, trở nên xám xịt, không một chút màu sắc.

Thân thể vốn thỉnh thoảng còn giãy giụa một chút, trực tiếp trở nên mềm oặt, ngay cả cử động cũng cảm thấy lãng phí.

Ngô Sở thấy vậy, không khỏi khẽ thở dài, tiếp tục nói: "Đời người nếu không có tình yêu, quả thực sẽ mất đi không ít màu sắc, nhưng nếu chỉ có tình yêu, thì cũng đã định sẵn là bi kịch.

Rất nhiều sinh linh cả đời không có tình yêu, nhưng họ chẳng phải vẫn tiêu dao tự tại đó sao?" Ngô Sở nói rồi, liếc nhìn Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân ở bên cạnh, hai người phảng phất có cảm giác bị xúc

phạm, chớp đôi mắt to vô tội, dường như đang hỏi: Hiền đệ nhìn ta làm gì?

Ngô Sở tiếp tục nói: "Vì yêu mà sinh, vì yêu mà chết, vì yêu mà si cuồng cả đời.

Xem ra vĩ đại, thực ra là ích kỷ, hại người cũng khổ mình.

Chương 409

Thế gian này, ngoài tình yêu, còn có hữu tình; ngoài đạo lữ, còn có bằng hữu, còn có bao nhiêu điều tốt đẹp chờ chúng ta đi tìm kiếm, còn có Đại Đạo xem ra xa vời nhưng thực ra lại ở ngay dưới chân chờ chúng ta đi khám phá…" Mọi người yên lặng nghe Ngô Sở giảng đạo lý chém gió, lại còn cảm thấy hắn nói rất đúng, ngay cả con Địa Long màu vàng kim mềm oặt, không chút tinh thần kia cũng ngẩng mắt nhìn hắn một cái.

Đúng lúc, Ngô Sở cũng nhìn về phía nó, nói: "Ta có thể cho ngươi tự do, nhưng ngươi ít nhất phải ở đây bảo vệ cho ta mười nguyên hội.

Nếu ngươi thật sự yêu nó, vậy thì nên vì nó làm tốt việc cuối cùng này.

Đến lúc đó đi hay ở, đều tùy ý ngươi.

Nếu ngươi bây giờ muốn đi, ta cũng không làm khó ngươi, ta sẽ tìm Thiên Lang tộc đòi một lời giải thích, ngươi chọn đi!" Lúc này, mọi người đều nhìn con Địa Long màu vàng kim, chờ nó đưa ra lựa chọn.

Tình thế, đã hoàn toàn đảo ngược.

Cuối cùng, Địa Long màu vàng kim chọn ở lại, vì người mình từng yêu mà canh giữ vị trí cuối cùng.

Thấy sự việc được giải quyết viên mãn, Ngô Sở liền bảo Tiểu Nguyệt Linh mở tiệc.

Sau tiệc, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đứng dậy cáo từ, chuẩn bị tiếp tục đi tu phục địa mạch.

Nhìn một đàn bướm ngũ sắc lớn nhỏ bay lượn quanh người họ, đuổi theo bóng dáng họ đi xa, Ngô Sở không khỏi nhớ đến bài hát kia: Thân ái, người hãy bay từ từ… Hắn lẳng lặng lấy ra Tử Nguyệt Cầm, ngồi xếp bằng trên mây, gảy đàn tiễn biệt.

Lần chia tay này, mọi người lại không biết năm nào tháng nào mới có thể gặp lại.

Con đường tu hành dài đằng đẵng, mỗi người đều có sự đặc sắc của riêng mình, có con đường của riêng mình, cũng chỉ có thể chúc nhau một tiếng — bảo trọng!

Núi xanh không đổi, nước biếc chảy dài, hẹn ngày gặp lại!

Chưa về đến Tử Ngọc Sơn, Phong Ngân và Thanh Khâu Thần cũng cáo từ hắn.

Phong Ngân đến làm thuyết khách, Thanh Khâu Thần trực tiếp đến hỗ trợ, tuy Thiên Lang tộc và Thanh Khâu Hồ không thể đánh nhau, nhưng thái độ của nàng phải thể hiện ra.

Hành động này của Thanh Khâu Thần cũng khiến Ngô Sở hiểu ra, muốn để Thanh Khâu Ly hoàn toàn không quản đám Thanh Khâu Hồ kia, e là không dễ dàng như vậy.

Nhưng may là trong tam tộc đều có một nhánh Thanh Khâu Hồ, đến lúc đó nàng dù có muốn quản, e là cũng không quản xuể.

Sau đó, dưới sự bảo vệ của Hồ Tổ tả tả và tiểu thư tả, Ngô Sở bắt đầu tiến vào trạng thái bế quan, luyện hóa hai kiện cực phẩm linh bảo kia, chủ yếu là luyện hóa Hãm Địa Kim Quang Địa Long Giản.

Mặc dù đối phương là một sinh linh thật sự, nhưng sau khi hóa thành linh bảo, trong cơ thể đã bị đánh vào một số cấm chế linh bảo, có thể bị luyện hóa.

Dù rằng một khi luyện hóa nó, nó sẽ hoàn toàn mất đi tự do, đến

lúc đó nó có đi được hay không, còn phải xem tâm trạng của Ngô Sở.

Nhưng Ngô Sở lại không thể để một nhân tố bất ổn định mà mình không thể khống chế này ở trong Tử Ngọc Sơn mà không quản.

Dù cho bản thân hắn có trọng bảo hộ thân, con Kim Quang Địa Long này chưa chắc đã làm gì được hắn, nhưng Tử Ngọc Sơn này không chỉ có một mình hắn, còn có rất nhiều sinh linh yếu ớt!

Hắn không muốn Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, cùng các đệ tử của mình và các tiểu hoa tiên bị uy hiếp.

Cho nên luyện hóa nó là điều bắt buộc.

Sau khi luyện hóa, Ngô Sở liền thả nó ra ngoài, thuận tiện nói với nó, nó có thể tồn tại ở Tử Ngọc Sơn dưới hình thái sinh linh, chỉ cần không tùy tiện giết chóc là được.

Đây được xem là sự tin tưởng lớn nhất của hắn đối với con Kim Quang Địa Long này.

Nhưng con Kim Quang Địa Long này bây giờ dường như đã mất đi mục tiêu sống, hoàn toàn là một bộ dạng sống không còn gì luyến tiếc.

Ngô Sở thả nó ra, nó cũng chỉ chui vào lòng đất, nằm trong một mạch đất, lẳng lặng làm một con 'hàm trùng', hoàn toàn không muốn động đậy.

Tiếp đó, Ngô Sở tiếp tục luyện hóa Gậy Biến Hình, tuy cây gậy biến hình đó là một thứ vô dụng, nhưng đã là một kiện cực phẩm linh bảo, chất liệu của nó chắc chắn đạt chuẩn.

Ngô Sở cũng không chuẩn bị lãng phí, đợi sau này tu vi tăng lên, có thể thêm vào linh bảo này các pháp tắc cấm chế khác, để nó có thêm một số công năng đáng tin cậy hơn.

Năm tháng trôi qua, thời gian như nước chảy.

Bóng dáng của Ngô Sở phảng phất biến mất khỏi Tử Ngọc Sơn.

Nhiều trăm năm sau, ba người bạn nhỏ bị tiểu hồ ly thúc giục đi bế quan, lĩnh ngộ một chút bất diệt linh quang mà sớm muộn gì chúng cũng có thể sinh ra.

Nghìn năm sau, Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly cũng chọn đi bế quan.

Sau đó là đám sủng vật cả ngày không có việc gì làm như Bạch Trạch.

Thấy Tử Ngọc Sơn ngày càng thanh vắng, Ngô Sở lại không có dấu hiệu xuất quan, Thanh Khâu Ly cũng rời khỏi Tử Ngọc Sơn, chọn trở về Thanh Khâu bế quan.

Cả Tử Ngọc Sơn dường như đều chìm vào tĩnh lặng.

Chỉ có những tiểu hoa tiên không bế quan, nhẹ giọng thì thầm, mọi động tác đều phảng phất mang theo một cảm giác cẩn thận từng li từng tí.

Nhiều vạn năm sau, một tiếng rồng ngâm vang vọng khắp bầu trời Tử Ngọc Sơn, sau đó một bóng người xuất hiện trước mặt nó, đưa tay gõ lên đầu con thần long màu vàng.

Thần long màu vàng rụt đầu rồng lại, dùng móng vuốt gãi gãi, "Sư mẫu…" "Mọi người đều đang bế quan, tấn cấp thành công tuy đáng mừng, nhưng vẫn phải thu liễm một chút." Con thần long màu vàng này chính là đại đệ tử Tiểu Hoàng Long của Tử Ngọc Sơn, nhưng Tiểu Hoàng Long nay đã tấn cấp thành công Kim Tiên cảnh, sau khi khôi phục hình người đã là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, không còn là thiếu niên ngày nào nữa.

Cặp sừng rồng màu vàng trên trán cũng được nó thu lại, tuy Long

tộc đều có thói quen để lộ sừng rồng, nhưng Tiểu Hoàng Long chịu ảnh hưởng sâu sắc của giáo dục khiêm tốn, đã biết cách che giấu tài năng, biết cách giả heo ăn thịt hổ.

Không lâu sau, những tiểu hoa tiên bế quan cũng lần lượt tỉnh lại, cẩu tử A Thu và mèo trắng lớn Bạch Quân, cùng Đại Hồng và những người khác, cũng lần lượt tỉnh lại.

Thời gian vội vã, lại mấy vạn năm trôi qua.

Hai tiếng thú gầm từ cây dâu trong thung lũng hoa truyền ra.

Hai con thần thú kỳ lân màu xanh nhỏ nhắn đang nhảy múa trên đó, mây mù quấn thân, ánh sáng lành lan tỏa.

Sâu dưới lòng đất, một con Địa Long màu vàng kim bị tiếng gầm này đánh thức khỏi giấc ngủ say, lẳng lặng lật người, rồi lại nhắm mắt.

Trên đỉnh Thần Mộc, rất nhiều tiểu hoa tiên bay ra, lẳng lặng nhìn xuống thung lũng hoa.

Bạch Quân và Đại Hồng cũng xuất hiện bên cạnh Thần Mộc.

Khi nhìn thấy hai con tiểu kỳ lân chỉ dài khoảng một thước trên cây dâu, đều không khỏi lộ ra vẻ kỳ lạ.

Một bóng người màu vàng kim xuất hiện trước mặt chúng, dọa chúng giật nảy mình.

Bóng người này chính là Hoàng Long, "Thiên tằm cửu biến, đến biến thứ bảy, mỗi một biến đều có thể hóa long hóa phượng hóa kỳ lân, đây hẳn là biến thứ bảy rồi!

Không ngờ tu vi lại không tiếng động mà đã đến Kim Tiên cảnh, quả không hổ là dị chủng thiên tằm." Thấy người đến là Hoàng Long, hai con tiểu kỳ lân do thiên tằm hóa thành liền thở phào nhẹ nhõm, mở

miệng nói tiếng người: "Tiểu đạo ra mắt Hoàng Long đạo hữu." "Hai vị không có đạo hiệu sao?" Hoàng Long hỏi. "…" Hai con tiểu kỳ lân màu xanh gần như giống hệt nhau nghẹn lời, một con có vóc dáng lớn hơn một chút nói: "Lúc đầu chủ nhân gọi chúng ta là Tàm Nhất Tàm Nhị…" Nghe thấy hai đạo hiệu này, Hoàng Long suýt nữa thì bật cười, nhưng nó cũng biết đây là bất kính với sư phụ, liền cố gắng nhịn xuống. "Vậy hai vị đạo hữu hãy nhẫn nại thêm chút nữa, sư phụ ta vẫn chưa xuất quan, hai vị sư mẫu cũng không ở trong núi, Nguyệt Linh tỷ tỷ và Tiểu Vũ tỷ tỷ cũng đang bế quan… Đợi sư phụ ta xuất quan, ta sẽ nói với người, xin cho hai vị đạo hữu một đạo hiệu thật kêu." "Ân ân, đa tạ Hoàng Long đạo hữu!" Tiếp đó, một đám tiểu hoa tiên bay xuống, chúc mừng hai con lão thiên tằm này.

Bên cạnh, thập nhị hoa thần và các linh căn khác cũng đồng loạt chúc mừng chúng.

Chương 410

Thời gian trôi nhanh, lại mấy vạn năm chớp mắt qua đi.

Lần này, là tiếng phượng hoàng gáy vang vọng Tử Ngọc Sơn, sau đó đại sư huynh Hoàng Long đến nghênh tiếp sư muội xuất quan.

Tiếc là nó không dám gõ đầu Phượng Nghi như cách Hậu Thổ gõ đầu nó.

Bởi vì Phượng Nghi đã hoàn toàn hóa thành một thiếu nữ mười tám mười chín tuổi, vẻ mặt nghiêm túc và chăm chú đó khiến Hoàng Long có chút lo lắng sẽ bị sư muội nói là không đứng đắn. "Chúc mừng sư muội tấn cấp thành công Kim Tiên cảnh!" "Sư huynh cũng thành công rồi, đồng hỷ!" Phượng Nghi đưa tay ra, cúi người hành lễ, dáng vẻ nghiêm túc đến mức khiến Hoàng Long âm thầm nhếch mép.

Một vạn năm sau, một tiếng cười ha hả từ đỉnh Thần Mộc xông thẳng lên trời.

Sau đó một con kỳ lân màu vàng đạp không mà lên, mây mù vờn quanh thân, uy phong lẫm liệt đứng giữa không trung, quan sát bốn phương, khí thế xá ngã kỳ thùy (ngoài ta còn ai) thể hiện rõ trên lời nói và nét mặt.

Kết quả là một nắm đấm liền rơi xuống đầu nó, "Thu liễm lại cho ta!

Ngươi không biết sư phụ họ vẫn đang bế quan sao?" Kỳ lân hóa thân thành thiếu niên tuấn lãng, ôm đầu lẳng lặng xoa xoa, ngốc nghếch nói: "Ta làm sao biết sư phụ còn chưa xuất quan chứ!

Sư huynh ngươi đây là nhân cơ hội gây sự, ta muốn quyết đấu với ngươi!" "Ồ, vừa vào Kim Tiên cảnh đã muốn ăn đòn sao?

Sư huynh thành toàn cho ngươi là được!" Theo những tiểu gia hỏa này lần lượt xuất quan, Tử Ngọc Sơn lại khôi phục được một chút náo nhiệt.

Cứ như vậy, lại qua hơn vạn năm, Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, cùng Bạch Trạch và Du Du, ba con thần thú đó, cũng đều lần lượt xuất quan.

Sau đó họ phát hiện, lần bế quan lâu như vậy, ngoài ba đệ tử tấn cấp Kim Tiên ra, những người khác dường như ngoài tu vi tăng thêm một chút, cũng không có ai thật sự tấn cấp.

Ngay cả Bạch Trạch, Du Du, Tất Hỏa ba con thần thú, cũng không thể trong lần bế quan này tấn cấp Thái Ất cảnh, vẫn còn thiếu một bước cuối cùng.

Một ngày nọ, tiểu hồ ly ở đó thở ngắn than dài, Tiểu Nguyệt Linh hỏi nàng tại sao lại như vậy?

Tiểu hồ ly lặng lẽ truyền âm, "Ngay cả Tiểu Hoàng Long chúng nó cũng đã Kim Tiên cảnh rồi, chúng ta lại vẫn không thể bước vào Thái Ất cảnh, nếu chúng ta bị chúng nó đuổi kịp, chẳng phải là rất mất mặt sao?" Vậy sau này còn mặt mũi nào làm sư mẫu của chúng nó nữa chứ!

Đương nhiên, câu này nàng không nói ra, kẻo bị Tiểu Nguyệt Linh cười nhạo.

Tiểu Nguyệt Linh nghe vậy liền cười nói: "Có gì mà mất mặt chứ, Tiểu Hoàng Long chúng nó là Long Phượng Kỳ Lân, bản thân đã là ba chủng tộc mạnh nhất Hồng Hoang, tư chất vốn đã tốt hơn chúng ta.

Hơn nữa so ra thì, ngươi còn là Thanh Khâu Hồ, mạnh hơn ta nhiều rồi." Tâm thái của Tiểu Nguyệt Linh bình ổn hơn tiểu hồ ly rất nhiều, dù sao thì tư chất của bản thân nàng cũng không xuất chúng, có

thể tấn cấp thành công Kim Tiên cảnh đã là giấc mơ cả đời của nàng rồi.

Bây giờ giấc mơ này đã thực hiện được, tương lai có thể đạt đến cảnh giới nào, nàng thực ra cũng không quá để ý.

Điều nàng để ý là, làm sao để có thể dung hợp Trù Đạo vào tu hành của mình. "Ngươi đúng là đồ không có chí tiến thủ!" Tiểu hồ ly có chút hận sắt không thành thép liếc Tiểu Nguyệt Linh một cái, "Chỉ là Kim Tiên, ở Hồng Hoang đại địa này, nếu không có A Sở ca, ngươi sống thế nào?

Ngươi không thể có chút chí tiến thủ sao?" "Tại sao lại không có A Sở ca chứ?

A Sở ca không ra ngoài, ta cũng ở trong Tử Ngọc Sơn này không ra ngoài, ta lại không chạy lung tung, có gì phải lo lắng chứ?" "…" Tiểu hồ ly có chút không biết nên khuyên nhủ tiểu đồ vật không có chí tiến thủ này thế nào, đành phải liếc xéo nàng, nàng cũng không tiện nói: Ngươi không muốn làm sư mẫu của chúng nó à?

Nàng cảm thấy, cho dù nàng có nói như vậy, e là Tiểu Nguyệt Linh cũng sẽ đáp lại một câu, tại sao muốn làm sư mẫu của chúng nó thì phải mạnh hơn chúng nó chứ?

Thấy tâm trạng của tiểu hồ ly sau khi nói chuyện với mình ngược lại càng tệ hơn, Tiểu Nguyệt Linh có chút ngượng ngùng lè lưỡi, nói: "A Sở ca đã nói, thuật nghiệp hữu chuyên công, thiên phú của mỗi sinh linh đều khác nhau, thành tựu ở mỗi nơi cũng sẽ khác nhau, chúng ta hà tất phải lấy sở đoản của mình đi so với sở trường của người ta chứ?" "Không được, ta phải nỗ lực, ta phải tiếp tục đi bế quan!" Tiểu hồ ly bị Tiểu Nguyệt Linh làm cho tâm trạng có chút bùng nổ, tức giận đứng dậy. "Không ăn chút ngân nhĩ hầm lê tuyết sao?

Đang hầm trong nồi đó!" "Không ăn nữa, không có khẩu vị!" …

Chớp mắt, lại mấy vạn năm trôi qua.

Thanh Khâu Ly lại một lần nữa đến Tử Ngọc Sơn, thấy Ngô Sở vẫn đang bế quan, lần này nàng không chọn quay về Thanh Khâu nữa, mà ở lại Tử Ngọc Sơn.

Nàng cảm thấy lần này Ngô Sở bế quan thời gian quả thực có chút lâu.

Đã hơn một nguyên hội trôi qua mà vẫn chưa xuất quan, nàng cảm thấy Ngô Sở hẳn là đang đột phá Đại La chi cảnh, có lẽ một ngày nào đó, Ngô Sở liền thành công tấn cấp Đại La.

Quả nhiên, vào một ngày sau khi nàng lại đợi thêm mấy vạn năm, nàng đang cùng Tiểu Nguyệt Linh ở trong lương đình uống trà do tiểu hồ ly pha, tán gẫu với họ, thì một luồng đạo vận lặng lẽ lưu chuyển trên đỉnh Thần Mộc.

Không lâu sau, luồng đạo vận đó lấy Tử Ngọc Thần Mộc làm trung tâm, như sóng gợn lan ra bốn phương tám hướng.

Ban đầu chỉ rộng vài dặm, sau đó theo thời gian trôi qua, diện tích này không ngừng mở rộng, cuối cùng bao phủ mấy vạn dặm.

Ngũ hành chi khí lấy nơi đây làm trung tâm, điên cuồng hội tụ lại.

Tính toán thời gian, trước trước sau sau đã mười tám vạn năm.

Sự thay đổi của Tử Ngọc Sơn, do có hộ sơn đại trận, nên không bị người ngoài nhìn thấy, nhưng Hậu Thổ tiểu thư tả ở Hậu Thổ bộ lạc lại có thể cảm nhận được chút dị thường này.

Thế là nàng bước ra khỏi sân, dặn dò một tiếng, một bước bước ra, biến mất trong bộ lạc.

Khi nàng xuất hiện lần nữa, đã ở trên bầu trời Tử Ngọc Sơn.

Từ trên không trung nhìn xuống, thực ra cũng không thấy được

thứ gì, nhưng nàng lại có thể cảm nhận rõ ràng, ngũ hành tinh khí xung quanh đang hội tụ về phía Tử Ngọc Sơn.

Các sinh linh khác cũng có thể cảm nhận được sự lưu chuyển của luồng tinh khí này, trong núi rừng đang có không ít sinh linh ngơ ngác nhìn về phía Tử Ngọc Sơn.

Chỉ là chúng không biết đã xảy ra chuyện gì mà thôi.

Còn trong Tử Ngọc Sơn, sự thay đổi này còn lớn hơn.

Lấy Tử Ngọc Thần Mộc làm trung tâm, ngũ hành chi khí lưu chuyển theo một quy tắc nào đó, dấy lên từng tầng đạo vận, như nước chảy lan ra bốn phương tám hướng, rộng đến mấy vạn dặm.

Vô số sinh linh sống trong Tử Ngọc Sơn thấy vậy, lập tức kinh hỷ chìm đắm trong luồng đạo vận này, trực tiếp tiến vào trạng thái ngộ đạo. "Hai vị tả tả, lúc các người tấn cấp Đại La, là như thế nào vậy?" Thấy tình hình này, Tiểu Nguyệt Linh liền hỏi Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ tiểu thư tả.

Thanh Khâu Ly liếc nhìn Hậu Thổ, lắc đầu nói: "Cũng không có cảm giác gì đặc biệt, giống như nước chảy thành sông vậy, bế quan một chút, sau đó liền tấn cấp.

Nhưng lần bế quan đó, cũng tốn của ta rất nhiều thời gian, còn lâu hơn thời gian A Sở ca của ngươi đang dùng bây giờ." "Đại La chi cảnh a!

Tả tả thật lợi hại!" Tiểu Nguyệt Linh khẽ than.

Thanh Khâu Ly lẳng lặng uống một ngụm trà, cuối cùng vẫn cảm khái nói: "Người thật sự lợi hại, là Hậu Thổ tả tả và Nữ Oa tả tả của ngươi mới đúng, họ vừa hóa hình đã là Đại La chi cảnh rồi!

Ngay cả Hồng Vân tiền bối và Trấn Nguyên tiền bối so với họ cũng kém hơn một chút." Hậu Thổ tiểu thư tả nghe vậy, khiêm tốn

một chút, mỉm cười nói: "Thanh Khâu tả tả của ngươi cũng không kém đâu!

Vừa hóa hình cũng đã là Thái Ất đỉnh phong, rất dễ dàng có thể bước vào Đại La." Đối mặt với những vị tả tả như vậy, Tiểu Nguyệt Linh chỉ có thể tán thán.

Loại tiên thiên thần thai thánh trong truyền thuyết vừa hóa hình đã là Đại La, Tiểu Nguyệt Linh lúc còn nhỏ từng nghe Tử Ngọc đạo nhân nhắc đến.

Lúc đó nàng nào có thể ngờ được, có một ngày mình có thể quen biết những tồn tại như vậy, còn có thể gọi họ là 'tả tả'!

Càng không ngờ tới là, có một ngày mỹ thực mình làm ra có thể khiến họ khen không ngớt lời.

Chương 411

Có lúc nghĩ lại, nàng đều cảm thấy có chút không thể tin được.

Lại nghĩ đến người đã mang lại tất cả những điều này cho mình là Ngô Sở, nàng liền cảm thấy, A Sở ca của nàng dường như càng không thể tin được hơn.

Lúc đầu gặp Ngô Sở, tu vi của Ngô Sở thấp đến mức không thể tin được, nhưng bây giờ, nàng vẫn đang loanh quanh ở Kim Tiên cảnh, Ngô Sở đã bắt đầu đột phá Đại La cảnh rồi.

Tốc độ tu hành này, quả thực khiến nàng nhìn theo không kịp.

Hậu Thổ tiểu thư tả đưa tay xoa đầu Tiểu Nguyệt Linh, nói: "Được rồi, Tiểu Vũ đã chạy đi bế quan ngộ đạo rồi, ngươi cũng đừng ở đây nhìn nữa, đi ngộ đạo đi!

Nhân cơ hội này, có lẽ thu hoạch của các ngươi đều sẽ không nhỏ đâu!" Tiểu Nguyệt Linh gật gật đầu, cũng đi bế quan ngộ đạo.

Thực tế, lúc này ở Tử Ngọc Sơn, lấy nơi đây làm trung tâm, trong vòng mấy vạn dặm, sinh linh chưa tiến vào trạng thái ngộ đạo, cũng chỉ có ba người họ.

Tâm thái tu hành của Tiểu Nguyệt Linh, ít nhiều có chút hương vị cá mặn.

Hoàn toàn là cảm giác không vội không vàng, không quan tâm.

Sau khi Tiểu Nguyệt Linh cũng đi ngộ đạo, Tử Ngọc Sơn rộng lớn, trong sự lưu chuyển chậm rãi của luồng đạo vận đó, ngay cả tiếng côn trùng kêu chim hót cũng biến mất, chỉ còn lại Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ.

Đúng là có cảm giác 'một người đắc đạo, gà chó thăng thiên'.

"Chuyện tấn cấp Đại La như thế này, ta vẫn là lần đầu tiên thấy!" Tiểu thư tả vừa nói vừa lấy ra hai chiếc ly cao cổ, rót hai ly bách hoa linh nhưỡng, một ly đẩy đến trước mặt Thanh Khâu Ly, sau đó nâng ly, "Chúc mừng A Sở tấn cấp thành công, cạn ly!" Thanh Khâu Ly bưng ly rượu, liếc nàng một cái, nói: "Ta sẽ không nhường ngươi đâu!" Tiểu thư tả ngẩn ra, sau đó bật cười, "Ta cũng không mong ngươi sẽ nhường ta!" Sau đó, trên đỉnh Thần Mộc nơi đạo vận lưu chuyển, ngũ hành tinh khí giao thoa này, hai vị giai nhân tuyệt thế, ngươi một ly, ta một ly, cứ thế mà ganh đua.

Hương rượu lan tỏa, say cả gió mát, mê cả trăng non.

Cứ như vậy, thời gian thoáng chốc lại qua mấy vạn năm.

Mấy vạn năm sau, luồng đạo vận này dần dần thu liễm, xung quanh Thần Mộc dần dần khôi phục tiếng côn trùng kêu chim hót, không ít tiểu hoa tiên đầu tiên tỉnh lại từ trạng thái ngộ đạo, sau đó phát hiện, tu vi của họ trực tiếp tăng lên một đoạn dài.

Rất nhiều tiểu hoa tiên vốn chưa kết đan, phát hiện họ đều đã kết đan thành công.

Dần dần, Hoa Phỉ Nhi, Hoa Thi Nhi, cẩu tử A Thu và Đại Hồng, cùng Bạch Quân và Tiểu Thải Nương, cũng đều lần lượt tỉnh lại.

Sau đó họ kinh hỷ phát hiện, lần ngộ đạo này, lại khiến họ ngộ ra một tia bất diệt linh quang.

Tuy tia bất diệt linh quang này bây giờ vẫn chưa đủ mạnh, nhưng điều này đã đủ để nói lên rằng, họ bước vào hàng ngũ Kim Tiên, chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Mục tiêu mà rất nhiều sinh linh cả đời không có hy vọng, cứ như vậy bị họ đạt được, cảm xúc kinh hỷ này tràn ngập lồng ngực họ, khiến họ có một thôi thúc muốn ngẩng cổ gào dài.

Hơn vạn năm nữa trôi qua, Tiểu Nguyệt Linh và ba tiểu đệ tử xuất quan.

Nhưng họ vẫn còn ở Kim Tiên cảnh, có điều Tiểu Nguyệt Linh đã có tu vi Kim Tiên đỉnh phong, còn ba tiểu đệ tử cũng đã có trình độ Kim Tiên trung kỳ. "Hai vị tả tả, A Sở ca sao còn chưa xuất quan vậy?

Đạo vận đều đã biến mất rồi, huynh ấy sẽ không đột phá Đại La cảnh thất bại chứ!" Tiểu Nguyệt Linh có chút lo lắng.

Ba tiểu đệ tử vốn cũng đang kỳ quái, nghe Tiểu Nguyệt Linh nói vậy, cũng nghi hoặc nhìn sư mẫu của mình.

Thanh Khâu Ly mỉm cười an ủi, "Yên tâm đi!

Huynh ấy hẳn là đang củng cố tu vi!

Chúng ta cứ từ từ chờ là được, tin ta đi, huynh ấy nhất định sẽ thành công!" Thanh Khâu Ly tự nhiên hy vọng Ngô Sở có thể thành công, vì để tranh giành 'một ba năm', nàng đã cùng Hậu Thổ uống rượu mấy trăm năm, tuy cuối cùng 'kém một ly rượu', không địch lại được cái tửu lượng của Hậu Thổ, bất đắc dĩ, đành phải chọn 'hai tư sáu'.

Lại qua hơn vạn năm, tiểu hồ ly, cùng Bạch Trạch và Du Du, Tất Hỏa ba con thần thú lần lượt xuất quan.

Bạch Trạch sớm nhất, Du Du thứ hai, tiểu hồ ly cuối cùng mới xuất quan.

Nhưng họ đều đã tấn cấp thành công Thái Ất cảnh.

Không thể không nói, tư chất của đám thần thú như Bạch Trạch, thật sự không kém tam tộc Hồng Hoang bao nhiêu, so với những Long Phượng Kỳ Lân thế hệ thứ hai thứ ba kia, thậm chí còn hơn chứ không kém.

Ba con thần thú đã thật sự bước vào thời kỳ thanh niên, một khi chúng bước vào thời kỳ tráng niên, Đại La chi cảnh là điều chắc chắn.

Về phương diện này, tiểu hồ ly lần này tuy cũng bước vào Thái Ất chi cảnh, nhưng hậu kình rõ ràng không mạnh bằng ba con thần thú.

Nhưng dưới sự nỗ lực của nàng, nàng vẫn đi trước Tiểu Nguyệt Linh một bước, tiến vào Thái Ất cảnh.

Và người cũng bước vào Thái Ất cảnh, còn có Lão Viên không tu hành ở bên Thần Mộc này.

Lão Viên đã trầm tĩnh ở Kim Tiên chi cảnh rất lâu, lần này nhân cơ hội Ngô Sở đột phá Đại La chi cảnh, một lần đột phá, bước vào Thái Ất.

Có thể nói, ảnh hưởng do lần Ngô Sở đột phá Đại La chi cảnh này tạo ra, quả thực khó mà đo lường.

Mọi người vốn tưởng rằng, Ngô Sở sẽ rất nhanh xuất quan.

Nhưng không ngờ, lần chờ đợi này, lại gần một nguyên hội nữa.

Ngô Sở đang trong trạng thái ngộ đạo, tự nhiên không cảm nhận được sự trôi đi của thời gian.

Dưới sự trợ giúp của Nghệ Bảo, hắn đã dùng mấy vạn năm để hoàn thành việc lĩnh ngộ cấu trúc bản nguyên của Ngũ Hành Đại Đạo, sau đó lại lấy đan điền làm nền, kim đan làm vật liệu, bắt đầu tái cấu trúc thần liên trật tự phù văn của Ngũ Hành Đại Đạo trong đan điền.

Cứ thế mò mẫm thử nghiệm, trải qua hơn mười vạn năm, khi những thần liên trật tự được hình thành từ phù văn pháp tắc Đại Đạo này cấu tạo nên một pháp tắc Ngũ Hành Đại Đạo hoàn chỉnh trong đan điền của hắn, luồng đạo vận ảnh hưởng sâu sắc đến sinh linh trên núi Tử Ngọc liền xuất hiện.

Cũng chính lúc này, một âm thanh tựa như tiếng nói của Đại Đạo vang lên từ sâu trong nguyên thần của Ngô Sở, hắn cảm giác như mình đã hóa thân thành thiên địa, dung hợp làm một với Ngũ Hành Đại Đạo trong trời đất, nguyên thần theo Ngũ Hành Đại Đạo mà ngao du khắp nơi.

Chẳng biết từ lúc nào, hắn dường như tiến vào một vùng hư vô, một dòng sông rộng lớn vô biên, trải dài vô tận, vắt ngang giữa hư vô, lấp lánh thần quang rực rỡ.

Trên dòng sông thần rực rỡ vô biên ấy, một bóng người chậm rãi quay lại, nhìn về phía Ngô Sở, trên mặt nở nụ cười, dường như đang nói: Ngươi cuối cùng cũng đến rồi!

Nhìn bóng người giống hệt mình trong gương, hắn cũng cười đáp lại: "Đã để ngươi đợi lâu!" Sau đó, bóng người kia và hắn dung hợp làm một.

Năm tháng!

Tức là vận mệnh!

Sau khi dung hợp với bóng người trên dòng sông dài ấy, hắn cúi đầu nhìn dòng sông thần rộng lớn vô biên rực rỡ này, đột nhiên có một cảm giác giác ngộ.

Vận mệnh của chúng sinh, biến đổi theo dòng chảy của thời gian, nhưng lại không thể siêu thoát khỏi thời gian, cứ mãi vướng víu không dứt với năm tháng.

Vì thế, sông dài của năm tháng cũng chính là sông dài vận mệnh của chúng sinh.

Đại La, người thấu ngộ bản nguyên Đại Đạo, có thể hóa thân thành Đại Đạo, ngao du trong Đại Đạo, siêu thoát vận mệnh, không bị năm tháng ăn mòn, vĩnh hằng trong dòng sông dài của năm tháng.

Trong dòng sông thần, những điểm sáng rực rỡ chính là ấn ký sinh mệnh của tất cả sinh linh sống trong mảnh thiên địa này.

Những ấn ký sinh mệnh ấy trôi nổi trong dòng sông dài, hoặc không liên quan gì đến nhau, hoặc kết nối với nhau.

Chương 412

Tùy tiện vớt lên một điểm là có thể suy tính được quá khứ và tương lai của họ.

Có được những giác ngộ này, Ngô Sở liền bắt đầu tìm kiếm ấn ký sinh mệnh của những sinh linh có liên quan đến mình trong dòng sông dài của vận mệnh và năm tháng này.

Trừ những người bạn và người thương cũng là Đại La, Ngô Sở rất dễ dàng tìm thấy những sinh linh có liên quan đến mình thông qua cách cảm ứng khí cơ.

Hắn đi dọc theo dòng sông dài của năm tháng, không ngừng tìm kiếm, nhưng dù tìm thế nào cũng không thấy bóng dáng thế giới mà hắn từng sống… Nó dường như không tồn tại trong quá khứ hay tương lai của mảnh đất Hồng Hoang này.

Nếu có tồn tại, thì dựa vào phương thức cảm ứng khí cơ, chắc chắn có thể tìm thấy.

Ngay lúc hắn không cam lòng định tìm kiếm lại một lần nữa, dòng sông thần rực rỡ đột nhiên biến mất trước mắt hắn.

Và hắn, cũng tỉnh lại từ trạng thái ngộ đạo.

Hắn không cam lòng muốn một lần nữa tiến vào sông dài của năm tháng để tìm kiếm, nhưng lại không tài nào tìm thấy bóng dáng của dòng sông ấy nữa.

Lúc này, hắn mới nhớ lại những lời Hồng Vân từng nói với mình, với tu vi vừa mới bước vào Đại La, việc khóa chặt dòng sông của năm tháng đã rất khó, chứ đừng nói là xuyên qua quá khứ, hiện tại và tương lai.

Rất rõ ràng, việc hắn có thể nhìn thấy dòng sông dài của năm tháng trước đó chỉ là phúc lợi do khí cơ dẫn động mang lại khi vừa bước vào cảnh giới Đại La.

Vì vậy, hắn chỉ có thể tạm thời từ bỏ ý định cấp bách này, chuẩn bị sau này có cơ hội sẽ lại vào dòng sông dài của năm tháng xem thử.

Tiếp đó, hắn lại dùng hơn vạn năm thời gian, ngưng tụ lại thần liên phù văn trật tự Đại Đạo này thành một viên kim đan được cấu thành từ phù văn bản nguyên của Ngũ Hành Đại Đạo.

Khi hắn tỉnh lại từ trạng thái ngộ đạo, mở cửa phòng ra, pháp tắc Đại Đạo trong cơ thể tự động kết nối với thiên địa, bầu trời lập tức giáng xuống từng dải mây lành, hoa trời rơi lả tả, dị tượng liên tiếp xuất hiện, đạo âm vang lên như tiên nhạc… dường như cả trời đất đều đang chúc mừng cho hắn!

Cảm giác thần diệu ấy khiến Ngô Sở không khỏi giang rộng hai tay, như thể đang ôm trọn cả đất trời, dung hợp làm một với thiên địa.

Ba người đệ tử lần lượt tiến lên hành lễ: "Đệ tử Hoàng Long (Phượng Nghi, Địa Khôn), cung nghênh sư phụ xuất quan, cung hạ sư phụ thành công bước vào cảnh giới Đại La…" Những người khác cũng lần lượt tiến lên chúc mừng, Bạch Trạch, Du Du, A Thu… thậm chí cả con địa long vẫn luôn nằm ườn dưới lòng đất Tử Ngọc Sơn cũng chui ra.

Hồ tổ tả tả và Hậu Thổ tiểu thư tả dắt theo Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu hồ ly, Đại Hồng, Bạch Quân, cùng đám tiểu hoa tiên như Hoa Phỉ Nhi nghênh đón, hành lễ chúc mừng hắn.

Ngô Sở thu liễm khí tức trên người lại, cười ha hả nói: "Đa tạ, đa tạ.

Từ hôm nay, Tử Ngọc Sơn mở tiệc ba ngày, mọi người cùng nhau

náo nhiệt một phen." Thanh Khâu Ly cười hỏi: "A Sở không định thông báo cho những người bạn tốt và hàng xóm, nhân cơ hội này thu một mớ quà sao?" Rõ ràng, nàng vẫn còn nhớ chuyện Ngô Sở trêu chọc Bạch Dã vương lúc trước.

Ngô Sở cười nói: "Thôi đi!

Ta không muốn bị bọn tiểu nhân nào đó trà trộn vào Tử Ngọc Sơn, đến lúc đó lại mang đến phiền phức và tổn thất không đáng có cho chúng ta." Nếu có ma nghiệt trà trộn vào, tuy có Nghệ Bảo ở đây, có thể dễ dàng phát hiện ra đối phương, nhưng một khi giao thủ trên Tử Ngọc Sơn này, sự phá hoại là khó tránh khỏi.

Phá hoại còn là chuyện nhỏ, nếu như đám tiểu hoa tiên, hoặc những linh căn kia chết đi vì đại chiến, tổn thất đó mới thực sự lớn.

Bài học của Bạch Dã vương ở Đan Trương Sơn vẫn còn sờ sờ trước mắt!

Đến đại điện, Ngô Sở đem chuyện mình xuất quan và tấn cấp Đại La thành công nói với phân thân mộc ngẫu của sư phụ.

Phân thân mộc ngẫu cho hắn một chữ 'Thiện', sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

Trở lại chỗ ngồi bên cạnh, Tiểu hồ ly pha trà cho Ngô Sở, Tiểu Nguyệt Linh dẫn Tiểu Thải Nương và Tiểu Mạt Lỵ vào bếp chuẩn bị nguyên liệu.

Tiểu Hoàng Long dẫn theo hai con tiểu kỳ lân màu xanh phiên bản thu nhỏ tiến lên: "Sư phụ, hai vị đạo hữu này là do Thiên Tàm hóa thành…" Ngô Sở liếc nhìn chúng, cười nói: "Thì ra là Tàm Nhất và Tàm Nhị à!" Không ngờ hai con lão thiên tàm ngày đó, vậy mà cũng đã bước vào cảnh giới Kim Tiên.

Thần thức lướt qua cây dâu dưới sơn cốc, Ngô Sở phát hiện,

những con thiên tàm sống trên cây dâu, đã có không ít con đang ở đỉnh phong của cảnh giới Thiên Tiên.

Có lẽ qua một hai lần biến đổi nữa, sẽ lại có thiên tàm bước vào cảnh giới Kim Tiên.

Mọi người nghe vậy không khỏi bật cười, làm hai con tiểu kỳ lân có chút ngượng ngùng, cũng có chút tủi thân, không thể bắt nạt thiên tàm như vậy được!

Khóe miệng Hoàng Long giật giật, ho khan nói: "Xin sư phụ hãy ban cho chúng một đạo hiệu mới đi ạ!

Tàm Nhất, Tàm Nhị, có hơi không phù hợp với tu vi hiện tại của chúng rồi." Ngô Sở nghe vậy, liền gật đầu nghe theo.

Ban đầu lúc tùy ý đặt tên cho chúng, quả thực có chút qua loa cho xong chuyện, dù sao cũng chỉ là hai con tằm thôi mà.

Nhưng bây giờ, người ta đã âm thầm tu đến cảnh giới Kim Tiên, ít nhất cũng đã tiến vào biến thứ bảy trong Cửu Biến Thiên Tàm, dùng cái tên qua loa như vậy nữa quả thực có hơi bắt nạt tằm.

Truyền ra ngoài, cũng tỏ ra hắn, chủ nhân của Tử Ngọc Sơn này, không có trình độ văn hóa, phải không?

Thế là hắn hỏi: "Các ngươi có từng nghĩ sẽ đặt cho mình đạo hiệu gì chưa?

Nói ta nghe xem!" Hai con tiểu kỳ lân nghe vậy, điên cuồng gật đầu: "Có ạ, có ạ!

Ta tên Bất Tử, nó tên Bất Diệt… Hay là ta tên Vô Tướng?

Nó tên Vô Thường?

Còn Cửu Biến…" Ngô Sở lặng lẽ nhìn con tiểu kỳ lân đang nói chuyện với giọng ngày càng nhỏ, thầm nghĩ: Mặt bọn chúng sao lại

dày thế nhỉ?

Ngay cả đạo hiệu 'Bất Tử Bất Diệt' mà cũng dám đặt?

Không sợ bị người ta thấy ngứa mắt đánh chết sao?

Vô Thường, ta đây còn Hắc Bạch Vô Thường đây này!

Suy nghĩ một lúc, Ngô Sở nói: "Đạo hiệu như Bất Tử Bất Diệt quá dễ gây thù chuốc oán, không cẩn thận sẽ khiến một số sinh linh mạnh mẽ không vui, nếu những sinh linh mạnh mẽ đó cứ nhất quyết muốn thử xem các ngươi có thật sự bất tử bất diệt không, thì các ngươi làm sao bây giờ?" Hai con tiểu kỳ lân nghe vậy, mặt mày ngơ ngác, trên đời này còn có loại sinh linh như vậy sao?

Ngô Sở liếc nhìn chúng, nói tiếp: "Tuy Thiên Tàm tộc các ngươi có thuyết Cửu Biến Bất Tử, nhưng làm tằm vẫn nên khiêm tốn một chút thì tốt hơn, tốt nhất là để người ta không thể từ đạo hiệu mà biết được gốc gác của các ngươi, tránh bị nhìn thấu và nhắm vào." "Thế này đi, thân tằm của các ngươi trắng bạc như tuyết, vậy ngươi tên là Thiên Băng, nó tên là Thiên Tuyết, thế nào?

Chữ Tàm bỏ bộ Trùng là chữ Thiên, sau này tằm kén của các ngươi sẽ lấy chữ 'Thiên' làm tiền tố…" Tuy không bá khí hào hùng bằng Bất Tử Bất Diệt, nhưng nghĩ lại lời Ngô Sở nói, nếu vì một cái đạo hiệu mà chọc phải sinh linh mạnh mẽ thì quả thực không đáng.

Thế là hai con tiểu kỳ lân do Thiên Tàm hóa thành liền ngoan ngoãn chấp nhận đạo hiệu mới.

So với Tàm Nhất Tàm Nhị lúc đầu, Thiên Băng Thiên Tuyết này quả thực mạnh hơn mấy con phố.

Sau đoạn nhạc dạo nhỏ này, Lão Viên, với tư cách là đệ tử ký danh của Ngô Sở, cũng từ nơi tu hành của mình chạy tới, đến chúc mừng lão sư xuất quan.

Giống như Lão Viên, còn có không ít sinh linh khác, ví dụ như Tất Hỏa đang lượn lờ trên không trung Tử Ngọc Sơn, lão quy Quy Nguyên đang tu đạo trong ba hồ nước khác của Tử Ngọc Sơn, Bôn Ba Nhi Bá và Ngạc Mãnh, còn có hai con Đương Khang vương là Trư Đại Quang và Trư Tiểu Vinh, chúng là một đôi đạo lữ.

Ngoài ra còn có mấy gương mặt lạ hoắc chưa từng gặp, trong đó có một cô nàng ong yêu mông cong chân dài, quả thực có chút bắt mắt, vóc dáng không thua kém Đại Hồng là bao.

Sau một hồi giới thiệu của Tiểu hồ ly, Ngô Sở mới biết, thì ra những gương mặt lạ lẫm này đều nhờ duyên cớ của hắn mới hóa hình thành công, nên muốn đến cảm tạ hắn, tiện thể cũng hy vọng Ngô Sở, chủ nhân của Tử Ngọc Sơn này, có thể thu nhận chúng làm đệ tử.

Cô nàng ong yêu mông cong chân dài kia chính là vị Phong Hậu đã từng dẫn bầy ong của mình truy sát tiểu kỳ lân Địa Khôn lúc trước.

Tiếc là, tuy bây giờ nàng đã hóa hình thành công, nhưng đã bị tiểu kỳ lân bỏ lại một khoảng cách rất xa, cảnh giới giữa hai người đã có sự chênh lệch khá lớn.

Có lẽ vì khá thân quen với đám tiểu hoa tiên nên việc hóa hình của nàng được xem là triệt để nhất trong số những gương mặt mới này, trên người không có đặc trưng rõ ràng của thú loại.

Cũng vì vậy, Ngô Sở liếc mắt một cái cũng không nhìn ra bản thể của nàng là gì.

Chương 413

Dù sao trước mặt mấy vị tiểu thư tả, Ngô Sở cũng không tiện dùng nguyên thần bao phủ trực tiếp lên người vị Phong Hậu kia, tra xét gốc gác của nàng từ đầu đến chân.

Phong Hậu tự đặt đạo hiệu là 'Phong Mang', giống như vóc dáng của nàng, có phần sắc bén, bộc lộ tài năng.

Bề ngoài, nàng trông lạnh lùng như Đại Hồng, chỉ thiếu đi đôi mắt cá chết, nên cảm giác Ngô Sở thấy nàng dễ gần hơn Đại Hồng một chút.

Tất nhiên, Ngô Sở cũng sẽ không tùy tiện đi trêu chọc một con ong mật, hắn không phải loại đàn ông trăng hoa ong bướm.

Ngoài nàng ra, còn có sáu người nữa, một người là thanh niên gầy gò tóc trắng phơ, mũi khoằm, hắn tự đặt cho mình một đạo hiệu, tên là 'Phi Dương'.

Theo lời hắn nói, hắn chính là con diều hâu đầu bạc từng bay đến đây nghe đạo, sau đó lại bay đi.

Một vị tên là 'Ti Nhi', da trắng một cách bất thường, cho Ngô Sở cảm giác giống như Chu Sơn chi chủ Châu Châu, đôi môi có chút thâm đen, ngoài hai chân và hai tay ra, sau lưng còn vác bốn cái vuốt câu.

Ban đầu, bốn cái vuốt câu đó còn thu lại như một bộ áo giáp trang trí ở ngực và bụng, nhưng khi nàng kích động, bốn cái vuốt câu liền giương nanh múa vuốt.

Kết quả nhìn kỹ lại, rõ ràng đó là bốn cái chân nhện, trông quái dị và đáng sợ, thậm chí có chút ghê tởm.

Khi ánh mắt Ngô Sở nhìn vào những cái vuốt câu đang giương ra

vì kích động của nàng, nàng lại có chút ngại ngùng thu chúng lại, tiếp tục trông như một bộ áo giáp trang trí màu đen, bao bọc lấy thân trên của nàng.

Nàng nói nàng đã sống ở bên cạnh Thần Mộc này từ rất rất lâu rồi… Điều này khiến Ngô Sở nhớ lại con nhện to bằng cái chậu rửa chân mà hắn gặp khi mới đến thế giới này.

Con nhện đó sau khi Tiểu Nguyệt Linh xuất hiện thì không thấy nữa, Ngô Sở còn tưởng là Tiểu Nguyệt Linh đã dọn dẹp thứ độc vật đó đi rồi!

Không ngờ bây giờ lại gặp lại nó ở đây, thật đúng là duyên phận.

Ngoài ra còn có một thanh niên thấp lùn mập mạp, miệng rộng ngoác, hắn nói mình có một cái miệng lớn, nên tự xưng là Đại Chủy đạo nhân, muốn Ngô Sở đặt cho hắn một đạo hiệu khác.

Hắn nói cũng từng sống ở bên cạnh Thần Mộc này, còn từng gặp Ngô Sở và con sói con.

Sau đó vì Tiểu Nguyệt Linh xuất hiện, hắn cũng bỏ đi, vừa nói, hắn vừa kêu 'oạp' một tiếng, lè ra cái lưỡi thật dài.

Điều này khiến Ngô Sở nhớ lại lúc mình gặp được con sói con A Thu, con cóc lớn đang nằm trong bụi cây, rình bắt những con muỗi trên xác hươu.

Lại là một 'hàng xóm cũ'.

Đối với chuyện này, Ngô Sở nói: "Đại Chủy đạo nhân rất hợp với ngươi, không cần đổi đâu." Ba người còn lại đều là những sinh linh được Ngô Sở cứu khi đại hà lưu vực bị lụt, sau đó ở lại địa giới Tử Ngọc Sơn sinh sống.

Chúng có thể nổi bật trong số đó, có thể thấy ít nhiều đều có chút vận may.

Nhưng việc hóa hình của chúng cũng có chút giống Ngạc Mãnh và Bôn Ba Nhi Bá, trên người ít nhiều còn giữ lại một chút đặc trưng của thú loại.

Trong đó có hai người là do loài chim hóa hình, trên đỉnh đầu thậm chí còn có mấy cọng lông vũ bảy màu, trông có chút lòe loẹt.

Một vị thuộc loài mèo, có lẽ bản thể là linh miêu gì đó!

Một cái đuôi đen tuyền xù lông được nàng quấn quanh eo, ai không biết còn tưởng đó là thắt lưng của nàng!

Đối với những gương mặt mới này, Ngô Sở nói vài lời khích lệ, rồi bảo họ ngồi sang một bên, lát nữa ăn tiệc lớn, tuyệt nhiên không nhắc đến chuyện nhận đồ đệ.

Dù sao đối với chuyện nhận đồ đệ, Ngô Sở không mấy hứng thú, ban đầu nhận Lão Viên làm đệ tử ký danh, chủ yếu là vì hắn đã dạy Lão Viên 《Cửu Chuyển Huyền Công》, Lão Viên xem hắn là thầy.

Hơn nữa, Lão Viên có huyết mạch của thần thú Chu Yếm, lại tu hành 《Cửu Chuyển Huyền Công》, huyết mạch sau khi được tinh luyện, tu vi hiện nay đã khác xưa một trời một vực.

Còn việc nhận Hoàng Long và những người khác làm đệ tử thì lại càng khác, dù sao nhận họ, hắn đã nhận được ba kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo từ tam tộc.

Làm người phải công bằng, không thể bên trọng bên khinh được!

Chỉ là giải thích tính hai mặt của vấn đề, chứ không phải nói lão ca làm việc thiện là sai.

Trước khi bữa tiệc bắt đầu, Ngô Sở sau một hồi tìm hiểu, mới biết thực lực tổng thể của Tử Ngọc Sơn lại tăng lên một bậc.

Trước đây cảnh giới Thái Ất chỉ có mình hắn, nhưng bây giờ, sinh

linh cảnh giới Thái Ất đã có năm người: Tiểu hồ ly, Lão Viên, Bạch Trạch, Du Du, Tất Hỏa.

Cảnh giới Kim Tiên thì càng không cần phải nói, ba người đệ tử đều là cảnh giới Kim Tiên, Tiểu Nguyệt Linh cũng đã đến đỉnh phong Kim Tiên.

Tiểu Thải Nương, Đại Hồng, Bạch Quân và Cẩu Tử, còn có Hoa Phỉ Nhi và Hoa Thi Nhi, những tiểu hoa tiên từng ăn Tử Ngọc Linh Văn Nại, trong cơ thể thậm chí đã sinh ra một luồng bất diệt linh quang.

Chúng chỉ cần không ngừng bồi đắp luồng bất diệt linh quang này là có thể thẳng tiến vào cảnh giới Kim Tiên.

Ngô Sở không thể nào ngờ được, mình chỉ tấn cấp lên cảnh giới Đại La thôi mà lại có thể tạo ra ảnh hưởng lớn như vậy, toàn bộ sinh linh trên Tử Ngọc Sơn đều được hưởng lợi nhờ hắn.

Nghĩ lại, từ lúc xuyên không đến giờ, cũng chỉ mới mười mấy nguyên hội mà thôi.

Nếu đổi thành thời gian Trái Đất, đó tuyệt đối là một khoảng thời gian khủng khiếp, nhưng ở Hồng Hoang, một thế giới thường không tính năm tháng, mười mấy nguyên hội thực ra cũng không quá dài.

Ví dụ như Tam Thanh, hay Phục Hy Nữ Oa, những người này từ lúc khai thiên đến nay, không biết đã được thai nghén bao nhiêu nguyên hội mới hóa hình xuất thế.

Tuy lúc hóa hình đã có tu vi Đại La, nhưng nếu tính cả thời gian thai nghén là thời gian tu hành của họ, thì nhìn lại thời gian tăng tu vi của Ngô Sở, sẽ thấy tốc độ tu hành của hắn khủng khiếp đến mức nào.

Tất nhiên, hắn có thể dùng mười mấy nguyên hội để bước vào

Đại La, tự nhiên không thể thiếu sự trợ giúp của Nghệ Bảo, cái công cụ gian lận này.

Nếu chỉ dựa vào năng lực cá nhân của hắn… Ngô Sở âm thầm tính toán, nếu không có sự trợ giúp của Nghệ Bảo, tốc độ hắn bước vào cảnh giới Đại La ít nhất phải chậm đi mấy chục đến cả trăm lần.

Nói cách khác, nếu để hắn tự mình tu hành, cho dù có may mắn bước vào Đại La, cũng phải tốn mấy trăm đến cả nghìn nguyên hội.

Đổi thành thời gian Trái Đất, đó thực sự là một khoảng thời gian khủng khiếp.

Và lời kể của Tiểu hồ ly cũng khiến Ngô Sở phát hiện ra một vấn đề, đó là thời gian hắn ở trong sông dài của năm tháng, dường như rất dài.

Theo lời Tiểu hồ ly, khi hắn tấn cấp Đại La, đạo vận lưu chuyển khắp Tử Ngọc Sơn, mang lại lợi ích to lớn cho vô số sinh linh.

Nhưng mấy vạn năm sau, những đạo vận đó biến mất, hắn lại bế quan gần một nguyên hội.

Ngô Sở đoán rằng, lúc đạo vận biến mất, hẳn là lúc hắn đã hoàn tất việc cấu trúc bản nguyên Ngũ Hành Đại Đạo và tiến vào sông dài của năm tháng và vận mệnh.

Tuy nhiên, hắn cảm thấy mình chỉ ở trong dòng sông dài đó một lát thôi, dù sao ở đó cũng không cảm nhận được thời gian trôi đi.

Nhưng không ngờ, bên ngoài đã trôi qua gần một nguyên hội.

Nếu cứ tiếp tục tìm kiếm thêm một lát nữa ở trong đó… Yến tiệc kéo dài ba ngày, những sinh linh chưa từng nếm qua tay nghề của Tiểu Nguyệt Linh, trực tiếp bị những món ngon do Tiểu Nguyệt Linh làm ra chinh phục.

Nhưng cho dù chúng có thích đến mấy, Ngô Sở vẫn nhẫn tâm đuổi những kẻ mặt đầy luyến tiếc đi.

Muốn tiếp tục ăn chực uống chực, còn muốn bái sư, đúng là muốn ăn chùa!

Nhưng lúc đuổi chúng đi, Ngô Sở có nói với chúng, một nghìn năm sau, hắn sẽ giảng đạo ở đây, nếu chúng muốn đến nghe, có thể đến.

Nghe được lời này của Ngô Sở, chúng mới quyến luyến rời đi.

Chương 414

Có người giảng đạo cho, kẻ ngốc mới không muốn đến.

Yến tiệc kết thúc, Ngô Sở nắm tay hai vị tả tả, đi dạo trên núi hoa.

Hành vi một tay dắt hai người một cách công khai như vậy, trông lại hài hòa đến lạ.

Hai vị tả tả rất ăn ý giữ chừng mực, không khiến Ngô Sở khó xử.

Có lẽ cũng vì thời đại này chưa có tư tưởng nữ quyền gì cả!

Hơn nữa trong tam tộc Hồng Hoang, cũng chỉ có Phượng tộc mới giữ quan hệ một đạo lữ với nhau.

Các tộc khác dù là Kỳ Lân tộc hay Long tộc, đều có mấy đạo lữ là chuyện bình thường.

Thanh Khâu Hồ tộc thì giữ thói quen một đạo lữ, nhưng ở bộ lạc Hậu Thổ, căn bản không có khái niệm đạo lữ.

Trước đây, khi họ chưa di cư đến đây, lúc nữ vu để ý nam vu nào, không chỉ trực tiếp đánh ngất đối phương vác về, mà sau khi xong việc, hai người cũng không có ý định sống chung với nhau, vẫn ai sống cuộc sống của người nấy.

Có con rồi thì mọi người cùng nhau nuôi dưỡng, dù sao bộ lạc cũng chỉ có bấy nhiêu.

Lần sau khi cảm thấy cần sinh con, lại đánh ngất nam vu vác về… Cũng vì vậy, ở bộ lạc Vu tộc, chuyện cùng cha khác mẹ hoặc cùng mẹ khác cha xảy ra như cơm bữa.

Nhưng sau khi bộ lạc Hậu Thổ di cư đến gần Tử Ngọc Sơn, tình hình này sau khi được Ngô Sở góp ý, đã dần dần giảm bớt.

Sau khi xong việc, hai người có thể dọn về sống chung, chỉ cần nam phương đồng ý, hai người có thể cùng nhau xây dựng một gia đình mới.

Thậm chí nếu có nam vu để ý nữ vu nào, còn có thể chạy đến thương lượng với đối phương và cha mẹ của đối phương, sau đó hai vu trẻ có thể dọn về sống chung, mà không cần phải lúc có nhu cầu thì đánh ngất đối phương vác về.

Dù sao, nếu không quy phạm cách thức này, mối quan hệ thực sự rất loạn.

Mà có những quy củ này rồi, những loạn tượng đó liền dần dần ít đi.

Hiện tại những người bị đánh ngất vác về, về cơ bản đều là những chàng trai trẻ chưa có bạn đời.

Đi một lúc, ba người liền đi đến bên tảng đá lớn nơi Thanh Khâu Ly từng múa điệu Thiên Hồ Vũ cho Ngô Sở xem.

Nhìn tảng đá đó, trong đầu Ngô Sở và Thanh Khâu Ly đều hiện lên những hình ảnh lúc xưa, khóe miệng hai người không khỏi cong lên.

Năm tháng tuy dài, nhưng có những thứ lắng đọng lại, càng hồi tưởng càng thấy thú vị.

Sau đó, Ngô Sở nắm tay họ, lấy hết dũng khí, nói: "Nhị vị tả tả, ta muốn cưới các nàng làm vợ, chúng ta kết thành phu thê nhé!" Lời này nếu đặt ở thế giới hắn từng sống, chắc chắn sẽ bị ăn đòn. "Phu thê?

Là đạo lữ chứ!" Hậu Thổ tiểu thư tả liếc hắn một cái, nói: "Chúng ta chẳng phải đã sớm là đạo lữ rồi sao?" Trong mắt tiểu thư tả, ôm cũng đã ôm, hôn cũng đã hôn, còn chưa tính là đạo lữ sao?

Ngô Sở mỉm cười nói: "Không giống đâu, đạo lữ tuy bao gồm phu thê, nhưng cũng không hoàn toàn chỉ là phu thê.

Hai nam tu sĩ cùng nhau tu hành, cũng có thể nói họ là đạo lữ, nhưng họ lại không thể kết thành phu thê, ví dụ như Hồng Vân lão ca và Trấn Nguyên lão ca họ…" Thanh Khâu Ly lườm hắn một cái, nói: "Có phải là chưa làm chuyện đó với chúng ta, trong mắt ngươi, chúng ta vẫn chưa phải là phu thê không?" Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, liền nghe tiểu thư tả hỏi: "Vậy phải kết thế nào?" Ngô Sở nói: "Đã là kết thành phu thê, thì cần có một nghi thức chính thức, tế cáo trời đất, báo cho thân bằng, từ nay về sau, chúng ta chính thức kết thành phu thê.

Sống chết có nhau, đã hẹn ước với nàng.

Nắm tay nàng, cùng nàng đi đến vĩnh hằng…" Nghe những lời tình tứ này của Ngô Sở, hai nàng nhìn nhau một cái, rồi lặng lẽ quay mặt đi, chỉ có bàn tay mềm mại đang nắm lấy bàn tay lớn của Ngô Sở là siết chặt hơn. "Có phải giống như nghi thức tế tự Bàn Cổ đại thần của Hậu Thổ muội muội không?" Hồi lâu sau, Thanh Khâu Ly mới hỏi.

Hậu Thổ cũng nói: "Vậy có cần gọi các huynh trưởng của ta đến chứng kiến không?" Ngờ đâu Ngô Sở lại gật đầu một cách thận trọng: "Cần chứ!

Không chỉ cần họ chứng kiến, mà còn cần nhận được sự chúc phúc của họ, mọi người cùng nhau náo nhiệt…" Hôn lễ đầu tiên của Hồng Hoang đó!

Chắc sẽ có công đức nhỉ!

Ngô Sở cảm thấy, hắn hoàn toàn có thể bỏ túi cái danh hiệu 'đầu tiên' này.

Nghệ Bảo còn thiếu rất nhiều công đức!

Phải tìm cách giúp nó bù đắp, nếu không cái hố sâu này mà nuốt công đức thì thực sự quá đáng sợ. "Nhị vị tả tả đã đồng ý rồi, phải

không!" Ngô Sở lại hỏi.

Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ nhìn nhau một cái, rồi đồng thanh hỏi: "Chúng ta có cần chuẩn bị gì không?" Ngô Sở suy nghĩ một lúc rồi nói: "Chuẩn bị một bộ tân nương phục màu đỏ cho thật vui vẻ đi!

Thanh Khâu tả tả có thể đón các hồ ly trong tộc đến, Hậu Thổ tả tả cũng có thể đón các vu trong bộ lạc đến, mọi người cùng nhau náo nhiệt ở Tử Ngọc Sơn này…" … Khi họ trở về đỉnh Thần Mộc, Ngô Sở liền đem chuyện mình chuẩn bị tổ chức một lễ kết hôn với hai vị tả tả nói với Tiểu hồ ly và Tiểu Nguyệt Linh.

Tiểu hồ ly và Tiểu Nguyệt Linh nghe xong, đều có chút không hiểu.

Dù sao ở thế giới Hồng Hoang này, vẫn chưa có khái niệm kết hôn.

Cho dù hai người kết thành đạo lữ, cũng không chính thức như vậy, đều là nói ở bên nhau là ở bên nhau thôi.

Giống như bộ lạc Vu tộc mà họ biết, những vu đó tìm nửa kia, về cơ bản đều là đánh ngất vác về là xong, đâu cần phiền phức như vậy?

Nhưng khi Ngô Sở giải thích ý nghĩa của lễ kết hôn cho Tiểu hồ ly và Tiểu Nguyệt Linh nghe, cái miệng nhỏ của Tiểu hồ ly không khỏi bĩu lên.

Dáng vẻ đó, dường như đang nói: Tức quá đi!

Rõ ràng là ta đến trước mà!

Tiểu Nguyệt Linh thì không có cảm giác gì lớn lắm, chỉ hỏi: "Vậy có cần thông báo cho Nữ Oa tả tả và Hồng Vân tiền bối không ạ?" "Xa quá, thôi bỏ đi!" "Vậy những người hàng xóm của chúng ta thì sao ạ?" "Cũng không mời, cũng không thân thiết lắm." "Vậy, vậy chúng ta cần chuẩn bị bao nhiêu bàn tiệc ạ?" "Càng nhiều càng tốt

chứ!" … Vài năm sau, Thanh Khâu Ly đưa các hồ ly lớn nhỏ ở Thanh Khâu đến Tử Ngọc Sơn, cả Tử Ngọc Sơn lập tức trở nên náo nhiệt.

Một số tiểu hồ ly còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, nghịch ngợm phá phách, làm Tử Ngọc Sơn gà bay chó sủa, khiến cả tộc của A Thu cứ sủa gâu gâu không ngớt.

Cuối cùng vẫn là Thanh Khâu Vũ, con tiểu hồ ly này không nhìn nổi nữa, ra mặt trấn áp đám nhóc nghịch ngợm đó.

Nhớ lại lúc xưa nó đến Tử Ngọc Sơn này, lúc nào cũng run rẩy cẩn thận, đám nhóc này, dựa vào đâu mà dám gan to như vậy?

Tiểu hồ ly gần đây tâm trạng không tốt, liền lấy đám tiểu tiểu hồ ly này ra trút giận.

Cuối cùng vẫn là Ngô Sở ra mặt, bảo vệ đám tiểu tiểu hồ ly bị đánh cho bầm mông, và bảo Thanh Khâu Ly đi an ủi con tiểu hồ ly đang có vẻ hơi cáu kỉnh kia.

Ngô Sở tự nhiên không ngốc đến mức hỏi nó gần đây làm sao, dù sao cái nỗi đau 'người mình yêu sắp kết hôn, chú rể không phải là mình', hắn cũng từng trải qua.

Tiếc là, lúc Tiểu hồ ly còn chưa thành niên, Ngô Sở đã gặp được Hồ tổ Thanh Khâu Ly đầy mị lực… Đàn ông mà!

Không tránh khỏi là động vật thị giác, Ngô Sở cũng không ngoại lệ.

Hơn nữa lúc đó trong lòng hắn đối với Hậu Thổ tiểu thư tả mang lòng kính trọng, không dám tùy tiện YY, nhưng đối với vị Hồ tổ diễm lệ áp đảo vô số sinh linh Hồng Hoang này, lại không có áp lực tâm lý đó.

Thêm vào đó ở mảnh đất Hồng Hoang này, không có pháp luật ràng buộc, đạo đức về cơ bản cũng là một loại tự mình theo đuổi, chỉ

cần hơi thả lỏng yêu cầu với bản thân một chút là dễ dàng buông thả.

Chương 415

Dù sao cũng đã xuyên đến thế giới Hồng Hoang này rồi, chẳng lẽ còn không thể thả lỏng bản thân một chút sao?

Nếu không gặp Hậu Thổ tiểu thư tả, cũng không gặp Thanh Khâu Ly, có lẽ hắn thật sự sẽ từ từ đợi đến khi Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu hồ ly thành niên, sau đó cưới cả hai về.

Nhưng bây giờ… Thanh Khâu Ly tự nhiên cũng rõ những tâm tư nhỏ của Tiểu hồ ly.

Thực tế, trên Tử Ngọc Sơn này, mọi người đều lòng dạ biết rõ.

Chuyện Tiểu Hoàng Long lén gọi nó một tiếng 'Vũ sư mẫu' cũng đủ làm nó vui vẻ hồi lâu, sao có thể giấu được Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ.

Vì vậy, khi hai người đến núi hoa cách đó không xa, nắm lấy tay Thanh Khâu Vũ, Thanh Khâu Ly liền an ủi nó: "Đừng vội, đường phải đi từng bước, cơm phải ăn từng miếng.

Ngươi đã vào cảnh giới Thái Ất, có rất nhiều thời gian." "Lão tổ…" Tiểu hồ ly có chút không hiểu nhìn Thanh Khâu Ly.

Thanh Khâu Ly liếc nhìn nó, khẽ thở dài: "Cũng tại ta!

Lúc đó quá vội vàng, nói ra cũng quả thực có lỗi với ngươi.

Chỉ là, lúc đó ngươi còn nhỏ…" … Khi Tiểu hồ ly cùng Thanh Khâu Ly đi dạo một vòng trở về, chút tâm trạng cáu kỉnh của nó đã hoàn toàn được xoa dịu.

Ngô Sở thấy vậy, liền lén hỏi Hồ tổ tả tả, rốt cuộc đã nói gì với Tiểu hồ ly?

Sao lông hồ ly trên người nó lại được vuốt thuận nhanh thế nhỉ?

Thanh Khâu Ly liếc mắt nhìn hắn, cười duyên dáng truyền âm nói: "Ta nói với nó, sau này có cơ hội cũng sẽ để nó và ngươi làm một lễ cưới, thế là nó ngoan ngoãn ngay!" "…" Lời này như một mũi tên sắc bén, xuyên thẳng vào trái tim đa tình của Ngô Sở.

Lớn từng này rồi, còn chưa từng thấy người phụ nữ nào thẳng thắn như vậy, không phải là giả chứ!

Nhưng loại lời này, hắn không dám hỏi, cũng không dám nhắc, sợ vị Hồ tổ tả tả này chỉ đang đào một cái hố cho hắn, để hắn tự mình ngốc nghếch nhảy xuống.

Mặc dù ở thế giới Hồng Hoang này, chuyện gì cũng có thể xảy ra, nhưng chuyện tốt đẹp như vậy, trong lòng nghĩ nghĩ là được rồi, tuyệt đối đừng coi là thật. … Việc chuẩn bị cho hôn lễ cũng không quá phiền phức, toàn bộ quy trình hôn lễ là do Nghệ Bảo và Ngô Sở bàn bạc, sau đó lại cùng hai vị tả tả thương lượng quyết định.

Một số thứ không hợp thời đều bị cắt bỏ, ví dụ như tam môi lục sính, dạm ngõ đính hôn, đón dâu náo động phòng vân vân.

Ngô Sở thực ra không định mời quá nhiều khách, thậm chí cả thủy quân ở đại hà bên cạnh cũng không định mời.

Lão tặc Ứng Long đó gian xảo lắm, Ngô Sở không muốn giao du với hắn.

Nhưng Hậu Thổ tiểu thư tả và Thanh Khâu Ly đều cảm thấy, Phục Hy và Nữ Oa, cùng Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, vẫn nên mời một tiếng. "Tuy khoảng cách có hơi xa, có lẽ Phục Hy đại ca và Nữ Oa tả tả đang bế quan, nhưng ngươi đã đến cảnh giới Đại La rồi, có thể thông qua hóa thân Đại Đạo, du thần trong pháp tắc Đại Đạo từ xa mà!

Như vậy thông báo sẽ tiện hơn nhiều phải không?" Thanh Khâu Ly cũng gật đầu cười nói: "Như vậy, chúng ta chẳng phải cũng có thể nhân cơ hội này thu quà sao!

Đây không phải là chuyện ngươi vẫn luôn muốn làm mà chưa làm được sao?

Còn việc họ có muốn đến hay không… tin rằng nếu họ có thời gian, chắc chắn sẽ đến." Ngô Sở tự nhiên không tiện nói mình không muốn đợi thêm mấy trăm năm nữa, dù sao thời gian dài đằng đẵng mấy nguyên hội cũng đã đợi rồi, còn kém gì mấy trăm năm ngắn ngủi này?

Thế là đành phải nghe theo, gật đầu nói: "Nhị vị tả tả nói phải!" Thế là, ba người liền lập danh sách bạn bè thân thích, trong số bạn tốt của Ngô Sở có Phục Hy và Nữ Oa, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, ờm, còn có Thái Nhất, Đế Tuấn và Thường Hi miễn cưỡng cũng tính đi!

Còn có Hạo sư đệ, Dao sư muội.

À, còn có Thiếu Dương đạo nhân… Có nên mời ba vị lão tiền bối Dương Mi không nhỉ?

Thôi bỏ đi, họ đều chưa từng nói đạo trường của họ ở đâu, nếu tìm đến, đến lúc người ta hỏi, chẳng phải sẽ rất khó xử sao?

Nếu nói là sư phụ nói cho, với cái tính của Âm Dương lão đạo, thật sự có khả năng chạy đi hỏi lão tổ sư phụ, tại sao lại nói vị trí đạo trường của lão ra.

Thôi bỏ đi, thôi bỏ đi, Âm Dương lão đạo tính tình cổ quái xấu xa, tốt nhất đừng mời, gạch đi gạch đi… Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, cái này cũng đừng mời, nếu mời Phượng tộc, ai biết lão già Phượng Ly đó có ép hắn cưới luôn nha đầu Phượng Tịch không!

Tuy không nhất định sẽ ép buộc, nhưng khung cảnh có lẽ sẽ bị làm cho rất khó xử, cũng gạch đi.

Còn nữa, mời nhiều người như vậy, nếu không mời mấy người hàng xóm, đến lúc đó chẳng phải sẽ bị người ta nói hắn quá thanh cao, xem thường hàng xóm của mình sao?

Tuy Ngô Sở quả thực không coi trọng mấy người hàng xóm của mình lắm, nhưng chuyện này cũng không tiện nói thẳng ra phải không!

Thôi bỏ đi, thôi bỏ đi, vẫn là mời một tiếng vậy! … Vừa chuẩn bị hôn lễ, vừa chờ đợi khách đến.

Hai ba trăm năm sau, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đến trước, còn mang theo Vũ Điệp nương và Thanh Phong Minh Nguyệt.

Sau đó Hồng Vân liền không hiểu hỏi Ngô Sở: "Kết đạo lữ với nhau thôi mà, hướng trời thề một tiếng là được rồi?

Còn phải làm cái gì mà hôn lễ?

Hôn lễ là gì?" Trấn Nguyên Tử cũng cười nói: "Các ngươi chẳng phải đã sớm là đạo lữ rồi sao?" Đối mặt với sự phàn nàn của Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, Ngô Sở không hề để ý, chỉ cười nói: "Hai vị lão ca cứ chờ xem, đến lúc đó sẽ biết là chuyện gì thôi!" Tuy nhiên, trong lòng Ngô Sở lại thầm nghĩ: Nếu không phải muốn giành cái danh hiệu 'hôn lễ đầu tiên của Hồng Hoang', xem xem có công đức để nhận không, ngươi nghĩ ta muốn phiền phức như vậy sao?

Không lâu sau khi Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đến, Phục Hy Nữ Oa cũng đến.

Câu hỏi cũng tương tự, Nữ Oa thậm chí còn nói với Ngô Sở: "Động tác chậm chạp thế, ta còn tưởng các ngươi có con rồi chứ!" "…" Ngô Sở lặng lẽ nhìn Nữ Oa, rồi lại nhìn Phục Hy. "Nhìn cái gì

mà nhìn?" Nữ Oa nhấc chân đá vào bắp chân của Ngô Sở: "Ngươi có ánh mắt gì thế?" Phục Hy thì quay đầu sang một bên, huýt sáo.

Đại tỷ đầu vẫn là đại tỷ đầu, đại ca cũng vẫn là đại ca.

Bốn năm trăm năm sau, Đế Tuấn và Thái Nhất, cùng với Thường Hi, cũng đã đến.

Sau đó là Thiếu Dương đạo nhân, Hạo sư đệ, Dao sư muội.

Hai sư đệ muội mang đến lời chúc phúc của sư phụ dành cho họ, cũng nói với Ngô Sở rằng, sư phụ sẽ không tự mình đến, đến lúc đó để phân thân của người thay thế là được.

Tiếp đó là người của Tam tộc, và một vài sinh linh mà Ngô Sở không quen biết.

Mặc dù Ngô Sở không mời Tam tộc, nhưng chuyện này vẫn dần dần truyền đến tai họ, Tam tộc cũng lần lượt phái người đến góp vui.

Long tộc đến là lão tặc Ứng Long, Kỳ Lân tộc đến là Phong Ngũ và Phong Ngân, đi cùng với họ còn có Thần Thanh Khâu và mấy con hồ ly Thanh Khâu khác.

Phía Phượng tộc thì là Phượng Tịch và Thanh Loan, may mà Phượng Ly không đến.

Những sinh linh mà Ngô Sở không quen biết kia, cơ bản đều là nghe danh mà đến, muốn đến chiêm ngưỡng phong thái của mỹ thực Tử Ngọc Sơn, cũng thuận tiện xem thử cái gì gọi là 'hôn lễ'.

Ngoài ra, còn có một đám hồ ly Thanh Khâu từ Thanh Khâu tới, các Tộc Vu của bộ lạc Hậu Thổ, và những vị Tổ Vu được Hậu Thổ mời đến xem lễ.

“A Sở huynh đệ, chẳng phải chỉ là kết thành đạo lữ thôi sao?

Tại sao phải làm phiền phức như vậy?” Người hỏi câu này là

Chúc Dung huynh đệ tính tình thẳng thắn, suy nghĩ của họ cũng không khác Trấn Nguyên Tử và những người khác là bao.

Chương 416

Các Tổ Vu khác cũng gật đầu, rõ ràng họ cảm thấy Ngô Sở làm việc quá lề mề.

Mộc Chi Tổ Vu Cú Mang đứng bên cạnh gật đầu nói: "Đúng vậy!

Lúc đầu Hậu Thổ muội muội không phải đã đập ngất ngươi khiêng về rồi sao?

Bây giờ lại bày ra trò này, hai người không phải là…" Ánh mắt của Hậu Thổ tiểu thư tả liếc qua, khiến Cú Mang ngoan ngoãn nuốt lại những lời định nói.

Dù sao thì người lúc đầu đập ngất Ngô Sở khiêng đi cũng không phải là bản thân Hậu Thổ tiểu thư tả.

Chúc Dung và Đế Giang thấy vậy chỉ có thể cười hề hề ngớ ngẩn cho qua chuyện.

Mọi người đến đại điện, cùng các cường giả Đại La trong điện chào hỏi lẫn nhau.

Nhìn những vị đại lão tương lai có mặt ở đây, Ngô Sở cũng không biết nên nói gì cho phải.

Tương lai Thánh Nhân, tương lai Yêu tộc Đại Đế, tương lai tử địch của Yêu tộc Đại Đế là Thập Nhị Tổ Vu, tương lai Địa Tiên Chi Tổ, tương lai Nam Tiên Chi Thủ, tương lai Thiên Đế Thiên Hậu, còn có tương lai Thiên Hoàng… Ai dám tưởng tượng, những người này, có một ngày sẽ tụ họp một nơi, trò chuyện trên trời dưới đất, nâng chén cùng uống, thậm chí là ca hát nhảy múa?

Ai có thể tưởng tượng, những người này, trong tương lai, có một ngày sẽ chém giết đến trời long đất lở?

Khi ấy thiên trụ gãy, địa duy đứt, trời nghiêng về tây bắc, nước ngập phía đông nam?

Ngoại trừ Ngô Sở và Nghệ Bảo, tin rằng không ai biết được điều này, cho dù họ có tìm kiếm tương lai của mình trong dòng sông năm tháng, e rằng cũng chẳng thấy được gì. … "Tân nhân lên điện!" Một ngày mấy năm sau, thời tiết trong xanh, vạn dặm không mây.

Theo tiếng hô vang của Hồng Vân, Ngô Sở trong bộ tân lang phục màu đỏ thẫm, dắt tay hai vị tân nương cũng mặc trang phục màu đỏ thẫm là Hậu Thổ tiểu thư tả và Hồ Tổ tả tả, xuất hiện trước mặt mọi người.

Tân nhân phục được dệt từ tiên vân màu đỏ, dùng kim ti kéo thành kim hà, trên tân lang phục thêu nhật nguyệt tinh thần, trên tân nương phục thêu sơn xuyên đại địa, lần lượt tượng trưng cho trời và đất.

Đuôi áo khoác ngoài của tân nương phục kéo dài trên mặt đất, một hàng tiểu hoa tiên vẫy những bàn tay nhỏ bé, điều khiển những cánh hoa mang theo hương thơm, từ từ bay lượn rơi xuống trong không trung.

Một hàng tiểu hoa tiên khác thì tấu lên những giai điệu vui mừng.

Một tấm thảm đỏ được trải trước đại điện, thẳng đến chỗ ngồi cao trong điện.

Một đầu tấm thảm đỏ đặt một án hương tế trời đất, trên án hương có lư hương đang đốt nhang, trước lư hương còn có các loại vật phẩm tế lễ.

Đầu kia của tấm thảm, phân thân của lão tổ sư phụ đang ngồi trên ghế cao.

Sau khi Ngô Sở thông báo cho lão tổ sư phụ nhà mình rằng nghi thức hôn lễ sắp bắt đầu, Hồng Quân liền để phân thân hoạt động trở

lại.

Hồng Vân bị Ngô Sở kéo đến làm chủ hôn, để giành được vị trí chủ hôn này, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, bao gồm cả Phục Hy và Thái Nhất, đều tranh giành nhau.

Hạo đứng bên cạnh nhìn, không dám hó hé, mặc dù hắn cũng muốn làm.

Nữ Oa và Dao dắt theo Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly cùng đám sinh linh trên Tử Ngọc Sơn, cùng với Thập Nhị Tổ Vu, Đế Tuấn, Thường Hi, Thiếu Dương đạo nhân, tò mò nhìn xem.

Trước mặt những người này, Khoa và Nghệ chỉ có thể đứng sau lưng họ.

Ba tiểu đồ đệ mang theo mấy con sủng vật nhỏ, co rúm ở một góc, cũng không dám làm càn.

Các sinh linh khác thì càng không cần phải nói.

Đây là lần đầu tiên họ thấy một nghi thức kết lữ chính thức như vậy… Mặc dù Ngô Sở nói là kết hôn, nhưng trong mắt họ, đây chính là kết lữ.

Vì vậy ai nấy tự nhiên đều vô cùng tò mò.

"Tân nhân chuẩn bị, nhất bái thiên địa!" Ba người xoay người, đến quỳ xuống trước án hương ngoài đại điện.

Chắp tay, Ngô Sở trang trọng mà nghiêm túc nói: "Hôm nay ngày lành tháng tốt, sinh linh Hồng Hoang Ngô Sở, cùng Thanh Khâu Ly, Hậu Thổ, tại đây tế cáo trời đất…" Sau đó Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ cũng lên tiếng, ba người đồng thanh nói: "Chúng ta nguyện kết thành phu thê, đồng tâm đồng lòng, sinh tử không rời, vĩnh không phản bội… Mong trời đất chứng giám." Ba người dứt lời, quỳ lạy về phía án hương, sau đó đứng dậy.

Kết quả lại không có công đức giáng lâm như Ngô Sở tưởng tượng, khiến hắn trong lòng không khỏi thắc mắc.

Sau đó liền nghe thấy Hồng Vân hô: "Nhị bái cao đường!" Thế là Ngô Sở đành phải thu liễm tâm thần, trước hết cứ thành thân xong đã rồi tính.

Ba người xoay người, đến giữa đại điện, quỳ lạy phân thân của lão tổ sư phụ.

Phân thân lão tổ vuốt râu, nói mấy lời khích lệ.

"Phu thê đối bái!" "Tống nhập động phòng!" … Cuối cùng, toàn bộ quá trình kết hôn đơn giản đến không thể đơn giản hơn đã kết thúc.

Kết quả vẫn là không có công đức giáng lâm, điều này khiến Ngô Sở ít nhiều có cảm giác chưa được trọn vẹn.

Tuy nhiên, khi Ngô Sở dắt tay hai nàng, đi ra cửa sau đại điện, tiến về phía tiểu viện phía sau, cuối cùng, một đạo kim quang công đức giáng xuống, bao phủ thân ảnh ba người.

Đối mặt với tình huống này, ngoại trừ Ngô Sở, tất cả những người khác đều không khỏi mắt trợn tròn miệng há hốc, bao gồm cả Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ đang được kim quang công đức bao bọc.

Đối với điều này, Ngô Sở trong lòng vui như hoa nở.

Quả nhiên, họ chính là cặp phu thê chính thức đầu tiên trên mảnh đất Hồng Hoang này, vì vậy Thiên Đạo mới ban cho họ công đức như vậy.

"Ha ha ha…" Ngô Sở cười lớn nói: "Chúng ta quả nhiên là thiên tác chi hợp, ngay cả trời đất cũng đang chúc phúc cho chúng ta!" "Hắn quả nhiên là con cưng của ông trời mà!" Cộng Công có chút chua lè nói, nhìn muội muội Hậu Thổ yêu dấu gả cho người khác, còn được trời đất chúc phúc, lòng này thật sự chua đến không thể tả.

Thái Nhất ở không xa nghe thấy lời này, liền cười nói: "Điều này có gì kỳ lạ?

Vô số sinh linh trong Hồng Hoang, chẳng phải đều do trời sinh đất dưỡng sao?" Mọi người gật đầu, nói như vậy, dường như cũng không sai!

Bên cạnh, Đế Tuấn và Thường Hi lặng lẽ nhìn, sau đó liếc nhìn nhau, Đế Tuấn lặng lẽ vươn tay nắm lấy bàn tay mềm mại của Thường Hi, Thường Hi cẩn thận liếc nhìn mọi người xung quanh, phát hiện mọi người không chú ý đến hành động nhỏ của họ, mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Họ không hề biết, danh hiệu 'cuộc hôn nhân đầu tiên' này, vốn dĩ phải là của họ.

Huyền Minh muội tử cười nói: "Cũng không có gì lạ, lần trước chúng ta tế tự Phụ Thần, không phải cũng có công đức giáng lâm sao!" Đế Giang nghe vậy, gật đầu nói: "Chẳng trách A Sở huynh đệ trước đây hay nói, cuộc sống đôi khi cần một chút cảm giác nghi thức, không thể quá tùy tiện.

Hay là, sau này những tiểu tử trong tộc chúng ta ở bên nhau, cũng làm một nghi thức như thế này?" Cường Lương cười nói: "Đừng nói nữa, cũng khá vui đấy!

Về ta cũng làm một lần với Phượng muội!" Phượng muội trong miệng Cường Lương, chính là vị Đại Vu được mệnh danh là Vu mạnh nhất dưới Tổ Vu - Cửu Phượng, bởi vì trong cơ thể nàng cũng có tinh huyết Bàn Cổ, chỉ là không mạnh bằng Cường Lương.

Cũng vì thế, trong số các Đại Vu, thực lực của Cửu Phượng mới có thể vững vàng đứng đầu.

"Đến lúc đó nhất định phải gọi chúng ta đến xem lễ đấy nhé!"

“Nói đi cũng phải nói lại, ngươi với Cửu Phượng không phải đã sớm kết thành đạo lữ rồi sao?” “A Sở huynh đệ nói đây không phải kết lữ, đây gọi là kết hôn.” “Kết lữ lúc hoàng hôn, vừa hay tống nhập động phòng…” Cú Mang cười hắc hắc, “Vẫn là A Sở huynh đệ biết chơi a!” Các Tổ Vu liếc nhìn Cú Mang, lần lượt kéo ra một khoảng cách với hắn.

Dù sao thì ánh mắt của những tiểu hoa tiên bên cạnh nhìn Cú Mang, rõ ràng viết hai chữ 'biến thái', lúc này, vẫn nên giữ một chút khoảng cách thì hơn.

Mà những cường giả Đại La cảnh kia, cũng nổi hứng trêu đùa, lặng lẽ kéo ra một khoảng cách với hắn.

Cú Mang liếc nhìn mọi người, rất muốn mắng một câu 'giả đứng đắn', nhưng nhìn những tiểu hoa tiên đáng yêu vô cùng đang nhíu mày nhìn mình, hắn đành phải nhịn lại.

Bên kia, sau khi nhận được món công đức khổng lồ đó, Ngô Sở liền đưa Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ về tiểu viện mà mình đang ở.

Chương 417

Món công đức này hoàn toàn không thua kém công đức nhận được lúc tế lễ Bàn Cổ.

Nhưng Ngô Sở thuận tay liền đưa công đức cho Nghệ Bảo, làm lớn mạnh luồng linh quang bất diệt của nó.

Tiếp đó, ba người lại uống rượu giao bôi.

Cái phúc của người nước Tề, một chồng hai vợ này, cũng chỉ có thể lừa những vị đại thần viễn cổ đơn thuần không hiểu cái gì gọi là một vợ một chồng này thôi.

"Như vậy, nghi thức kết hôn có phải là kết thúc rồi không?" Ba người uống xong rượu giao bôi, Hậu Thổ tiểu thư tả liền hỏi Ngô Sở.

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, nói: "Đây không phải vẫn còn bước cuối cùng là động phòng sao!" Hậu Thổ tiểu thư tả nghe vậy, gật gật đầu, rồi nhìn về phía Thanh Khâu Ly.

Thanh Khâu Ly lắc đầu nói: "Hôm nay không được, tính từ ngày mai!" Theo Thanh Khâu Ly, hôm nay dù sao cũng là ngày đại hôn của họ, cho dù có tính 'một ba năm, hai tư sáu', cũng không thể bắt đầu từ hôm nay được.

Đương nhiên, Ngô Sở hoàn toàn không hiểu ý của họ, đang ngơ ngác nhìn hai vị đại tiểu lão bà của mình!

Đương nhiên, hắn cũng không dám phân lớn nhỏ, kẻo hai người này lại tranh giành, họ đều là Đại La, nếu thật sự đánh nhau, Tử Ngọc Sơn này trong phút chốc có thể bị họ phá nát.

"…" Ngay khi Ngô Sở định hỏi họ, Hậu Thổ nhìn hắn, hỏi: "Không cần ra ngoài cảm ơn mọi người sao?" "Cũng có thể cùng ra

ngoài mời mọi người một ly để đáp lễ." Ngô Sở gật đầu nói, dù sao những người này đều mang theo lễ vật đến!

Cứ như vậy, Ngô Sở lại dắt họ, cùng ra ngoài cảm ơn các vị khách đến tham dự hôn lễ, và nhận được một đống lời chúc phúc kỳ quái.

Lúc này không có những câu nói như 'sớm sinh quý tử, trăm năm hòa hợp', ngược lại những lời khích lệ 'cố gắng tu hành' thì thường xuyên có.

Giống như những lời phân thân của Hồng Quân lão tổ nói lúc trước cũng thuộc loại này.

Nhưng sau khi hôn lễ của Ngô Sở kết thúc, công đức giáng xuống, phân thân của lão tổ lại trở về thành con rối gỗ, tự bay về trên bàn cung.

Ngô Sở thật muốn cho những lời chúc phúc kỳ quái của các đạo hữu và Tổ Vu này một đánh giá tiêu cực, trước đó mình đã nói 'vĩnh kết đồng tâm' rồi, mà họ lại không biết học hỏi vận dụng.

Vì đại hôn lần này, mặc dù Ngô Sở và mọi người đã chuẩn bị không ít nguyên liệu, ngũ sắc đạo mễ trong kho cũng chất thành núi, nhưng vẫn không đủ cho mọi người ăn.

Các sinh linh khác thì còn đỡ, chỉ riêng mấy vạn thùng cơm của bộ lạc Hậu Thổ, khi cùng nhau ra sức, lại còn có Thập Nhị Tổ Vu dẫn đầu, sức phá hoại này… Ngô Sở rất nghi ngờ, Vu tộc cuối cùng đánh nhau với Yêu tộc, có phải là vì Vu tộc ăn quá khỏe, thực phẩm bình thường căn bản không thể thỏa mãn họ, cho nên mới… Thế là nửa tháng sau, Hậu Thổ tiểu thư tả liền đuổi những thùng cơm trong bộ lạc đã ăn mỹ thực do Tiểu Nguyệt Linh và mọi người làm, sau đó mặt dày mày dạn không muốn đi về.

Cho dù trữ lượng lương thực của Tử Ngọc Sơn đủ nhiều, cho dù Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Thải Nương những tiểu đầu bếp này cũng rất vui lòng nấu ăn cho mọi người, nhưng còn có nhiều đạo hữu đang xem trò cười nữa!

Mặt mũi của Vu tộc đều bị đám thùng cơm này làm mất hết!

Sau khi đuổi những thùng cơm này về, quả nhiên, cả Tử Ngọc Sơn đều trở nên yên tĩnh.

Những tiểu yêu vốn tu hành ở Tử Ngọc Sơn cũng lần lượt rời đi, ngay cả con Kim Quang Địa Long làm cá mặn hơn ba nguyên hội, lần này cũng không nhịn được chạy ra góp vui, cũng có chút ngại ngùng quay về sâu dưới lòng đất tiếp tục làm cá mặn.

Nó phát hiện, cuộc sống ở Tử Ngọc Sơn này thật sự rất nhàn nhã, hoàn toàn không giống như lúc nó ở Thiên Lang tộc, cả ngày bị Lang Linh lôi ra ngoài đánh nhau với người khác.

Sau đó, mười một vị Tổ Vu còn lại cũng lần lượt rời đi.

Bạch Thủy Chi Chủ, Bạch Dã Vương những vị hàng xóm này cũng theo đó cáo từ.

Mặc dù họ cũng muốn tiếp tục ở lại ăn chực uống chực, nhưng tu vi quá thấp, thật sự không có gan tiếp tục lượn lờ trước mặt những vị đại lão này.

Trải qua chuyện lần này, họ mới nhận ra, mối quan hệ của chủ nhân Tử Ngọc này rốt cuộc rộng đến mức nào, qua lại nói cười, toàn là Đại La a!

Chỉ có Hồng Vân Trấn Nguyên Tử, Phục Hy Nữ Oa, Đế Tuấn Thái Nhất Thường Hi, Thiếu Dương đạo nhân, Hạo và Dao, cùng với những người của Tam tộc, còn ở lại Tử Ngọc Sơn.

Người của Tam tộc ở lại, bắt đầu dò hỏi lôi kéo Hồng Vân Trấn

Nguyên Tử và những người khác, điều này khiến Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử có chút khó xử, thế là liền đề xuất cáo từ với Ngô Sở.

Mà điều này, cũng khiến Ngô Sở trong lòng đối với người của Tam tộc, ít nhiều có chút không vui.

Nhưng chuyện này lại không tiện nói thẳng, hắn cũng chỉ đành tạm biệt Hồng Vân và những người khác.

Phục Hy Nữ Oa cũng theo đó cáo từ, trước khi đi, Nữ Oa vỗ vai Ngô Sở, "Đệ đệ phải cố gắng lên nhé, hy vọng lần sau gặp lại, ta có thể bế cháu nhỏ!" Ngô Sở dở khóc dở cười, chỉ có thể cảm ơn lời chúc phúc của tỷ tỷ.

Sau đó Đế Tuấn và Thái Nhất, cùng với Thiếu Dương đạo nhân, lần lượt cáo từ.

Người của Tam tộc thấy vậy, cũng chỉ đành xám xịt rời đi, cũng chưa đến mức tức giận.

Sự náo nhiệt của cả Tử Ngọc Sơn lập tức giảm xuống.

Hạo và Dao cũng muốn đi, Ngô Sở nói: "Không đợi một chút sao?

Lát nữa ta cùng các ngươi đến Ngọc Kinh Sơn bái kiến sư phụ!" Hạo nói: "Không cần đâu ạ, chúng con ở trên núi đợi sư huynh đến là được.

Lần này sư phụ không bế quan, chúng con phải nhanh chóng về phụng dưỡng người." Mặc dù sư phụ không bế quan cũng không đến tham dự hôn lễ của đồ đệ, nhưng lại để Hạo và Dao mang đến lễ vật của người, Ngô Sở cũng không tiện nói gì.

Có lẽ lão tổ sư phụ không thích những nơi náo nhiệt này!

Phải tôn trọng lựa chọn của người chứ!

Đợi tất cả bạn bè thân thích rời đi, Ngô Sở liền dắt theo đại tiểu

lão bà, chạy vào kho, kiểm kê lễ vật nhận được trong đại hôn lần này.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo tổng cộng nhận được ba món, lần lượt do Tam tộc tặng, không thể không nói, Tam tộc ra tay cũng rất hào phóng, trực tiếp là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Long tộc tặng một tòa bảo tháp, tên là Thất Thủy Trấn Hồn Tháp, do bảy loại thủy nguyên tinh phách ngưng tụ thành, có thể trấn áp nguyên thần, rất thích hợp cho thủy tộc trời sinh thân cận với nước sử dụng.

Phượng tộc tặng một thanh trường kiếm, tên là Ly Hỏa Phần Thiên Kiếm, do ly hỏa chi tinh rèn luyện thần thiết hỏa tinh ngưng tụ thành, bên trong ẩn chứa hỏa chi đại đạo pháp tắc.

Kỳ Lân tộc tặng một cái ấn, do một khối Cửu Thiên Tức Nhưỡng hỗn hợp với tinh ngọc ngưng tụ thành, có đại địa pháp tắc, là vật công phòng nhất thể.

Từ những Tiên Thiên Linh Bảo mà họ tặng, e rằng mục tiêu của họ không phải là Ngô Sở, mà là ba vị đệ tử của Ngô Sở, bàn tính nhỏ gảy tanh tách.

Đương nhiên, Ngô Sở cũng có thể lựa chọn không tặng cho ba vị đệ tử, dù sao những linh bảo này, chính hắn cũng có thể dùng.

Nhưng làm như vậy, ăn tương lại có chút khó coi.

Dù sao, ba vị đệ tử của hắn, hiện tại đều không có Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Sư phụ hắn Hồng Quân lão tổ tặng không phải là linh bảo, mà là một đoạn cành gãy linh căn mang theo hỗn độn chi khí, theo lời Hạo và Dao, cành gãy hỗn độn linh căn này tên là cành gãy Kiến Mộc.

Từ khi Ngô Sở đến thế giới này, chưa từng nghe ai nói ở đâu có cây cổ thụ có thể thông thẳng lên trời, vì thiên đình còn chưa xuất

hiện.

Vạn vạn không ngờ, sư phụ hắn lại tặng cho hắn cành gãy Kiến Mộc.

Chẳng lẽ nói, Kiến Mộc từng xuất hiện trên mảnh đất Hồng Hoang này?

Cuối cùng bị đánh nát?

Không hiểu rõ, Ngô Sở chuẩn bị lần này đến Ngọc Kinh Sơn sẽ hỏi sư phụ một chút.

Ngoài ra, Nữ Oa Phục Hy bọn họ tặng là ba món Hậu Thiên Cực Phẩm Linh Bảo do chính họ luyện chế, ba bộ y phục, tặng cho Ngô Sở và Hậu Thổ ba người họ.

Chương 418

Ngoài linh bảo, còn có linh căn, dược liệu luyện bảo, đủ loại.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân tặng là hai cây Thượng phẩm linh căn.

Thiếu Dương đạo nhân tặng một khối thủy nguyên tinh phách, bị Ngô Sở tặng cho Tiểu Nguyệt Linh, dùng để nuôi dưỡng món Thượng phẩm linh bảo Nguyệt Luân Tuyết Nhận của nàng.

Nguyệt Luân Tuyết Nhận vốn chỉ có cấp bậc Trung phẩm, sau khi được thủy chi nguyên linh nuôi dưỡng, phẩm chất đã tăng lên một bậc, lần này cũng không biết có thể tăng lên bao nhiêu.

Cái Trấn Hồn Chung, Thượng phẩm cao giai Hậu Thiên Linh Bảo do Thái Nhất phỏng theo Hỗn Độn Chung luyện chế, bị Thanh Khâu Ly lấy đi, chuẩn bị luyện chế lại một lần, tặng cho tiểu hồ ly.

Đối với điều này, Ngô Sở tự nhiên không có ý kiến gì, dù sao Thượng phẩm linh bảo cũng có không ít.

Kiểm kê hồi lâu, thấy trời bên ngoài dần tối, Ngô Sở liền nói: "Thôi thôi, không đếm nữa!" Hắn nói rồi, bàn tay to vươn ra, ôm lấy eo thon của họ, thân hình khẽ động, liền quay về phòng, "Hai vị nương tử, chúng ta tiếp tục hoàn thành động phòng chưa hoàn thành hơn một tháng trước đi!" Không còn cách nào khác, đám người kia ai nấy đều không cần ngủ, chỉ nghĩ đến ăn uống, Ngô Sở và mọi người cũng đành phải tiếp đãi, không thể bỏ mặc họ mà tự mình đi động phòng.

Mặc dù Ngô Sở rất muốn làm như vậy, nhưng Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ tiểu thư tả rõ ràng đều là người giữ thể diện, sợ bị mọi người chê cười.

Cũng vì thế, đêm động phòng đáng lẽ phải có, lại trì hoãn mãi chưa đến.

Sau đó, Hậu Thổ tiểu thư tả lại lặng lẽ nhìn Thanh Khâu Ly.

Thanh Khâu Ly thản nhiên cười đứng dậy, "Được được, nhường ngươi trước, ai bảo ta là tỷ tỷ chứ!" "Ta thắng!" "Được, tửu quỷ!" "Ta thắng!" "…" Thanh Khâu Ly bại lui, thân hình tan biến trong phòng.

Ngô Sở không hiểu nhìn về phía Hậu Thổ, "Hai người còn thi đấu nữa à?" Chiến đấu lực của tiểu thư tả, mạnh đến vậy sao?

Hồ Tổ quả nhiên không phải là đối thủ của nàng a!

"Thi tửu lượng với nàng ấy!" Khóe miệng Hậu Thổ tiểu thư tả hơi nhếch lên, giống như vừa làm được một việc vô cùng lớn lao, "Mấy trăm năm mới phân ra thắng bại." "…" Ngô Sở trong lòng lặng lẽ oán thầm: Ta nói lúc xuất quan, tại sao mỹ tửu trong hầm rượu của Tử Ngọc Sơn lại còn lại ít đến đáng thương như vậy, hóa ra là do hai bà vợ phá của các ngươi làm ra a!

Nhưng hai bà vợ phá của này đều là do mình chọn, chỉ đành ngậm ngùi chấp nhận.

"Nương tử, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi ngủ thôi!" Ngô Sở ôm eo thon của tiểu thư tả, đẩy nàng ngã xuống tấm chăn tơ tằm mềm mại.

Mặc dù tiểu thư tả có chút phản kháng, nhưng chút lực đạo này đã không đủ để đẩy Ngô Sở hiện tại bay ra ngoài nữa.

Tuy nói chỉ là sơ nhập Đại La chi cảnh, nhưng cũng đã khác xưa.

Tiểu thư tả liếc hắn một cái, hơi thở thơm như lan nói: "Khởi động trận pháp trong viện đi!" Ngô Sở vung tay, trận pháp trong viện tức khắc khởi động, những âm thanh ồn ào bên ngoài liền không thể

vào được, đương nhiên, âm thanh bên trong viện cũng không thể ra ngoài.

Thế là… Y phục nhẹ nhàng cởi bỏ, tóc mây bay lượn.

Mắt sao long lanh.

Một đêm mưa gió vô tình, sáng sớm thức dậy, soi gương trang điểm, nghĩ đi nghĩ lại, chân mày lại nhíu, lời tiên đoán 'hắn mà kích động, rắc một tiếng' của Nghệ Bảo, suýt nữa đã thành sự thật.

Nghĩ đến trong phòng khác còn có một vị ngọc nhân đang đợi, cái này… xem ra phải tu luyện «Cửu Chuyển Huyền Công» đến tầng cao hơn mới được!

"Phu quân không dậy sao?" Thân hình tiểu thư tả xuất hiện bên cạnh hắn, nằm trên ngực hắn, tay ngọc chống má, mắt sao khẽ chớp, có lẽ là nghĩ đến khoảnh khắc tuyệt diệu đó, khóe môi cong lên một nụ cười.

Ánh mắt lưu chuyển, trong sự dịu dàng điểm tĩnh phảng phất thêm một chút quyến rũ mê người.

Dáng vẻ này của tiểu thư tả, Ngô Sở vẫn là lần đầu tiên thấy.

Khóe miệng Ngô Sở khẽ giật giật, thầm nghĩ: Nghĩ cái gì thế?

Khó khăn lắm mới được hưởng phúc của người nước Tề, sao có thể lùi bước?

Cùng lắm thì quay về tu luyện «Cửu Chuyển Huyền Công» đến viên mãn là được!

"Dậy rồi dậy rồi!" Đứng dậy vặn vẹo hông hổ, liền cảm thấy long tinh hổ mãnh, tiện tay vung lên, bộ y phục mà đại ca đại tỷ tặng cho họ đã mặc trên người, dắt tay ngọc, hai người nắm tay nhau đi ra khỏi viện.

Trên ngọn cây, vô số tiểu hoa tiên lặng lẽ nhìn qua kẽ lá, tò mò nhìn về phía họ.

Đáng tiếc, chúng không thể nhìn ra hai người có gì không ổn, chỉ cảm thấy trên mặt Hậu Thổ dường như càng thêm rạng rỡ, sau đó thì không có sau đó nữa.

Xa xa, Thanh Khâu Ly ngồi trong lương đình bên hồ liền nhìn về phía họ, ánh mắt lướt qua mặt Hậu Thổ, phảng phất thoáng qua một tia kinh ngạc.

Đi qua đại điện, Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly cũng nhìn về phía hắn.

Tiểu Hoàng Long ba người họ đứng dậy, chào hỏi Ngô Sở và Hậu Thổ.

Ngô Sở dắt tay Hậu Thổ đi vào lương đình, ra hiệu cho họ ngồi xuống, và nói: "Các con đều đã lớn, đã đến lúc đến các ngọn núi khác mở động phủ của riêng mình rồi." Trước đây, Phượng Nghi đã sớm tự xây phòng trên cây hỏa đồng ở Hỏa Đồng Cốc, tiểu Hoàng Long và tiểu kỳ lân Địa Khôn thì ở trên lầu hai của đại điện.

Bây giờ chúng đều đã lớn, cần có một không gian riêng tư của mình.

Đương nhiên, bản thân Ngô Sở cũng không thích có nam nhân khác ở đây trong thời gian dài, cho dù họ là đệ tử của mình, cũng vậy.

Hoàng Long và Địa Khôn cũng đều biết đây là chuyện sớm muộn, cũng không hề băn khoăn.

Thấy hai người đáp vâng, Ngô Sở liền hỏi: "Đã có lựa chọn chưa?" Hoàng Long gật đầu nói: "Đi về phía tây ba năm ngàn dặm, có một hồ nước, hồ nước đó tuy chỉ rộng hai ba mươi dặm, nhưng lại sâu ngàn trượng, dưới đáy hồ còn có một con thủy mạch, đệ tử rất

thích, xin sư tôn ban cho đệ tử để xây động phủ." "Được!" Địa Khôn cũng nói: "Sư phụ, đi về phía bắc vạn dặm, có một vách núi cao, trông giống như Kỳ Lân Nhai của tộc con, chỉ là nhỏ hơn rất nhiều, đệ tử cũng rất thích…" "Cũng được!" Thấy hai vị đệ tử đều đã chọn được nơi đến, Ngô Sở nhìn về phía mấy con sủng vật.

Bạch Trạch đang ôm một ly trà sữa trái cây, vẫn giữ trạng thái manh thú đó, nhân cơ hội này lừa ăn lừa uống, thấy Ngô Sở nhìn về phía mình, liền chớp chớp đôi mắt to vô tội, phảng phất đang nói: Ta chỉ là một con sủng vật thôi a!

Ngươi nhìn ta làm gì?

Mở động phủ có gì hay?

Không thể ăn chực uống chực, nhìn cuộc sống của lão Viên vất vả thế nào là biết ngay!

Bạch Trạch kiên quyết giả ngốc đến cùng.

Du Du cũng như vậy, từ khi biết được 'manh hỗn đại pháp' của Bạch Trạch, nó cũng học thói xấu, bình thường giữ kích thước của một con hươu trắng nhỏ, khi thấy Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Thải Nương những đầu bếp có thể cho nó ăn, liền hóa thành hình dạng tiểu lộc con ngày xưa.

Cả ngày như một con ngốc bào tử, một bộ dạng người vật vô hại.

Nhưng nếu thật sự coi nó là vật vô hại, thì đã sai lầm lớn, những trận mưa lớn xuất hiện ở Tử Ngọc Sơn hàng năm, sáu bảy phần đều là do tên này gây ra.

Cũng may là bây giờ tu vi của nó đã khá cao, có thể khống chế lượng mưa, nếu không… nếu không đã sớm bị Ngô Sở một cước đá bay đi rồi, chỗ nào mát mẻ thì đến đó mà ở!

Ánh mắt lướt qua mặt chúng, Ngô Sở lắc lắc đầu, lấy ra miếng

ngọc bội mà lão tổ sư phụ tặng hắn lúc trước, ghi lại đạo về trận pháp và cấm chế, đưa cho Hoàng Long, "Trong miếng ngọc này ghi lại các loại đạo về trận pháp và cấm chế, con hãy cầm lấy lĩnh ngộ một phen, trăm năm sau đưa cho Phượng Nghi, lại trăm năm sau đưa cho tiểu Khôn… Có chỗ nào không hiểu, có thể hỏi Ly sư mẫu của các con." "Vâng!

Đa tạ sư phụ, đa tạ sư mẫu!" Hoàng Long cung kính nhận lấy.

Lai lịch của miếng ngọc bội này, Hoàng Long và mọi người cũng rõ, đó là những lĩnh ngộ của sư tổ họ về đạo trận pháp và cấm chế, tuyệt đối là bảo bối.

Ngô Sở lại lấy ra ba món Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà Tam tộc tặng, nói: "Các con vẫn chưa có Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bên người, ba món Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này vốn là lễ vật mà tộc các con lần này tặng cho vi sư, xem ra cũng rất thích hợp cho các con dùng, cầm lấy đi!" Ba đệ tử ngẩn ra, dưới sự gật đầu ra hiệu của hai vị sư mẫu, liền nhận lấy.

"Đa tạ sư phụ!

Đa tạ sư mẫu!" Ngô Sở vung vung tay, nói: "Đi đi!" Đợi họ rời đi, Ngô Sở liền nói với Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly: "Một thời gian nữa, đợi ta giảng đạo cho mọi người xong, ta chuẩn bị đi một chuyến đến Ngọc Kinh Sơn, hai vị nương tử đến lúc đó cũng cùng ta đi bái kiến sư phụ người một chuyến đi!" Trước đây tu vi chưa đến Đại La, Ngô Sở cũng không dám đi lang thang khắp nơi, cũng có cớ để không đến Ngọc Kinh Sơn thăm lão tổ sư phụ.

Chương 419

Nhưng bây giờ tu vi đã gần đến Đại La, lại không đi thăm sư phụ một chuyến, thì có chút không nói được.

Nếu đến lúc đó sư phụ có ý kiến với đệ tử này, vị trí đại sư huynh của hắn có ngồi vững được không, cũng là một vấn đề.

Thuận tiện, đến lúc đó còn có thể đi một chuyến đến Tây Côn Luân, xem có thể tìm vị Tây Vương Mẫu kia xin một cành Bàn Đào, mang về bồi dưỡng đời thứ hai, thứ ba.

Tiểu Nguyệt Linh chớp chớp đôi mắt to, "A Sở ca không mang chúng ta đi cùng sao?" Tiểu hồ ly cũng làm bộ dạng tủi thân nhìn hắn, phảng phất như Ngô Sở vừa làm chuyện gì xấu xa tày trời với nó vậy.

Bạch Trạch và Du Du hai con manh thú này, cũng lặng lẽ nhìn Ngô Sở, phảng phất đang nói: Đi chơi mà!

Không mang mọi người đi cùng, lương tâm của ngươi không đau sao?

"Đi hết, đi hết…" Ngô Sở nghĩ nghĩ, cảm thấy mọi người cùng đi, thuận tiện mang theo ba đệ tử, biết đâu còn có thể để chúng ở chỗ lão tổ sư phụ kiếm được một hai món linh bảo!

Nếu Hồng Quân lão tổ lúc này có thể tính ra được suy nghĩ này trong lòng Ngô Sở, e rằng sẽ trực tiếp bế quan đi, loại đệ tử một lòng nghĩ đến việc vặt lông cừu của sư phụ này, ai muốn thì cứ lấy!

Thanh Khâu Ly liếc nhìn Hậu Thổ, nói: "Hậu Thổ muội muội nếu rời đi, đến lúc đó nếu trong bộ lạc xảy ra chuyện gì, thì phải làm sao?" Đối với điều này, Ngô Sở ngược lại không quá lo lắng, bởi vì… Hậu Thổ đã đưa ra lý do của mình, "Đa tạ tỷ tỷ lo lắng, nếu trong bộ lạc có

chuyện, Khoa sẽ đến đây, thông qua phân thân mộc ngẫu của tiền bối liên hệ với ta, đến lúc đó ta liền có thể nhanh chóng quay về." Cái gọi là nhanh chóng quay về mà Hậu Thổ nói, là dựa vào điện thần Bàn Cổ để truyền tống.

Mặc dù Hậu Thổ không nói ra điều này, nhưng Thanh Khâu Ly cũng lờ mờ đoán được Vu tộc có pháp thuật truyền tống, có thể để các Tổ Vu này truyền tống giữa các bộ lạc Vu tộc lớn.

Nếu không mười một vị Tổ Vu khác cũng không thể mỗi lần đều cùng nhau xuất hiện.

Sau khi có suy nghĩ này, Thanh Khâu Ly cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đến lúc đó có thể nói với những hồ tử hồ tôn ở lại Thanh Khâu một tiếng, nếu có chuyện gấp, có thể đến Tử Ngọc Sơn tìm kiếm sự giúp đỡ.

Mặc dù nàng không có cách nào nhanh chóng quay về, nhưng đến lúc đó có thể nhờ Hậu Thổ muội muội giúp một tay mà.

Nhưng trong Tam tộc đều có một chi hồ ly Thanh Khâu, Thanh Khâu hiện nay, e rằng cũng sẽ không có chuyện gì quan trọng.

Sau đó, Ngô Sở lại cùng Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ trò chuyện về vận mệnh và dòng sông năm tháng.

Qua việc đối chiếu lẫn nhau, có thể đưa ra một kết luận, Đại La chi cảnh, siêu thoát khỏi dòng sông vận mệnh, muốn thông qua dòng sông vận mệnh để tính toán quá khứ tương lai của đối phương, về cơ bản là không thể.

Từ điểm này mà xem, hẳn cũng có thể coi là 'gia thân quy nhất'.

Còn việc thông qua tính toán vận mệnh của những sinh linh liên quan đến sinh linh Đại La, từ đó suy diễn ra tương lai của một vị Đại La nào đó, về cơ bản cũng không thể.

Bởi vì tất cả những sinh linh liên quan đến Đại La, tương lai của nó, biến số đều rất lớn.

Tương lai của một số sinh linh, có thể nhìn thấy rõ ràng trong dòng sông vận mệnh, nhưng như những sinh linh sống ở Tử Ngọc Sơn này, tương lai của chúng đã tràn ngập sự không chắc chắn.

Lại ví như Tam tộc Hồng Hoang hiện nay, tính toán tương lai của họ trong dòng sông năm tháng đó, tương lai nhìn thấy được, thật sự phức tạp đến mức khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Nếu không phải biết trước thần thoại sử Hồng Hoang, Ngô Sở cũng rất khó từ trong tương lai phức tạp như tơ vò đó mà suy tính ra hướng đi thật sự của tam tộc.

Tương lai, vốn tràn ngập những điều không chắc chắn, cũng tràn ngập vô hạn khả năng.

Có lẽ tại Hồng Hoang này, vì sự xuất hiện của hắn, tương lai vốn đã định sẵn kia, lại sẽ phát sinh những biến hóa không xác định nào đó!

E rằng ngay cả vị lão tổ sư phụ kia của Ngô Sở, cũng rất khó nói cho rõ ràng!

Nói chuyện một hồi, Thanh Khâu Ly liền kể lại chuyện nàng từng muốn thông qua ấn ký sinh mệnh của Ngô Sở trong dòng sông vận mệnh để suy tính tương lai của hắn, nhưng lại chẳng tính ra được gì.

Ban đầu nàng còn không hiểu tại sao, sau này mới biết, là do Nghệ Bảo, món công đức chí bảo này đã che đậy tất cả mọi thứ của Ngô Sở.

Sau đó, nàng thông qua việc suy tính tương lai của Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, rồi từ vô số tương lai tràn ngập bất định của Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly để suy diễn tương lai của Ngô Sở.

Mặc dù không thể xác định cụ thể tương lai của Ngô Sở sẽ ra sao, nhưng có một điểm có thể khẳng định là, trong vô vàn khả năng tương lai của hắn, cơ bản đều sẽ không quá tệ.

Nghe những lời này, Hậu Thổ bất giác liếc nhìn Thanh Khâu Ly, nhưng Ngô Sở lại chẳng thấy có gì bất ngờ, dù sao thì Thanh Khâu Ly đã sớm nói với hắn về mục đích của nàng trước đây.

Chỉ là trong quá trình tiếp xúc, tình cảm cũng dần dần nảy sinh.

Cho nên bất kể mục đích ban đầu của nàng là gì, hiện tại đã gả cho hắn, đây là sự thật.

Hơn nữa, Ngô Sở ban đầu để ý đến nàng, chẳng phải cũng vì bị mị lực của nàng hấp dẫn, thèm muốn thân thể người ta hay sao?

Chuyện này chẳng có gì phải che che giấu giấu.

Còn về việc dính líu quá sâu với Thanh Khâu nhất tộc… còn có thể sâu hơn việc dính líu với Vu tộc sao?

Ngô Sở hiện tại vẫn chưa biết, tương lai mình nên xử lý chuyện giữa hai tộc Vu-Yêu, cũng như những đại sự sẽ xảy ra trên người Hậu Thổ như thế nào đây!

Lắc lắc đầu, vứt bỏ những chuyện không đâu này, Ngô Sở nói: "Có lẽ, đây chính là một nguyên nhân khác khiến nhiều sinh linh không muốn thu đồ đệ!" Có người không muốn thu đồ đệ, là vì cảm thấy bản lĩnh của mình chưa tới nơi tới chốn, ví như Hồng Quân và Dương Mi, những bậc lão tiền bối này mới là người thật sự khiêm tốn.

Nếu là sinh linh khác đạt tới tầng thứ của họ, chắc chắn sẽ không cảm thấy mình không có tư cách thu đồ đệ.

Còn rất nhiều cường giả không muốn thu đồ đệ, là vì sợ nhân quả dính líu quá nhiều, sẽ bị người khác suy tính ra đủ loại tương lai của họ, từ đó bị nhắm vào.

Trong lúc tán gẫu, một ngày trôi qua rất nhanh.

Đêm, thanh lương như nước, trăng lưỡi liềm treo cao, sao giăng đầy trời, ánh sao và ánh trăng lặng lẽ rải xuống núi sông đại địa, thêm vài phần ấm áp cho mảnh đất Hồng Hoang tĩnh mịch lạnh lẽo này.

Các tiểu hoa tiên treo đủ loại đèn lồng màu sắc trên tán cây, trang điểm cho Tử Ngọc Thần Mộc thành một cây đèn ngũ sắc sặc sỡ, khiến cho đỉnh Thần Mộc trông không quá lạnh lẽo.

Gió đêm nhè nhẹ, hương hoa theo gió bay đi bốn phương, có tiểu hoa tiên thì thầm trong cành lá, có côn trùng nỉ non trong gió đêm, chim nước trốn dưới lá sen líu lo… Trong sân của Ngô Sở, cũng có từng trận nỉ non vang vọng.

Chỉ thấy, trên đỉnh non cao hồng hoa nở, dưới dòng suối mát ngọc tuyền dâng.

Ngọc tuyền dâng, đào hoa rụng, gió xuân về phá ngọc môn.

Sen cong run, ngọc chỉ cào, liễu rủ mình lay liễu cành.

Nếu so với u lan ngày hôm qua, thì hôm nay tựa như hải đường, nếu hỏi người hái hoa, chỉ đáp mỗi người một vẻ.

Khi ngọc hồ nỉ non khóc lóc, để lộ chín cái đuôi cáo màu tím đồ sộ, người ngự hồ mới biết, vì sao vị Nhân Hoàng tương lai kia lại mê luyến Đát Kỷ đến không thể thoát ra.

Cái tư vị trong đó, thật không đủ để nói cho người ngoài nghe.

Mưa đêm dần thưa, gió mạnh tạm lắng, mồ hôi thơm đầm đìa, nằm nghiêng trên giường, mắt đẹp như tơ, hơi thở như lan, sen cong khẽ động, cười hỏi: “Ta so với muội muội thì thế nào?” Nam tử bên cạnh bật cười, nhớ đến câu ‘Ta với Từ công ở phía bắc thành ai đẹp hơn?’, bèn nhìn về phía chín cái đuôi đồ sộ còn chưa thu lại, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve, “Hồ tím khoan thai, chín đuôi đồ sộ, vào cửa nhà

ta, ta cũng hanh thông.

Tả tả đẹp, muội muội cũng đẹp, xuân lan thu cúc, mỗi người một vẻ, ta không thể phân được!" "Nói cho có lệ!" "Đây là lời thật lòng!" Nói rồi, hắn lại cúi người tới trước, "Không tin nàng xem!" Ngọc long lại lộ phong mang, thề cùng yêu tinh lại so cao thấp.

"Phu quân đừng quậy!" Ngọc hồ khẽ nắm ngọc long, nói: "Lúc trước hành sự, cảm nhận được âm dương nhị khí lưu chuyển, hay là, chúng ta thử đạo âm dương kia xem sao." Nghĩ đến 'vạn vật phụ âm nhi bão dương, xung khí dĩ vi hòa', hai mắt Ngô Sở sáng lên, rồi bế nàng lên, cười nói: "Chẳng lẽ đây chính là hoan hỉ chi đạo?" Ngọc hồ không hiểu, "Hoan hỉ chi đạo là gì?" "Đây chẳng phải là hoan hỉ sao?" Thế là, gió xuân lại một lần nữa vào ngọc hồ.

Về đạo âm dương, hai người đều có tìm hiểu, thần thông Âm Dương Thần Luân, cũng như bản nâng cấp của Âm Dương Thần Luân là Âm Dương Đại Ma Bàn, đều đã thuộc lòng, tiện tay là có thể thi triển.

Nay hai người nhân lúc hoan hỉ này, phụ âm bão dương, lại luyện âm dương, dường như cảm thấy hiệu quả gấp bội, thế là đều chìm đắm trong đó, không thể thoát ra.

Sáng sớm hôm sau, Hậu Thổ dậy sớm, ngồi trong lương đình nghe đàn uống trà, ánh mắt thỉnh thoảng lướt qua hậu viện, trong lòng thầm mắng.

Chương 420

Kết quả đợi mãi đợi mãi, vẫn không thấy hai người ra, liền không khỏi nhớ lại những lời thầm thì khuê phòng mà Ngô Sở nói với nàng đêm trước, bèn thầm mắng yêu tinh làm lỡ việc.

Nào ngờ, họ 'ngủ' một giấc này, lại ngủ suốt mấy trăm năm, ngay cả thời gian Ngô Sở nói sẽ giảng đạo cho chúng sinh linh Tử Ngọc Sơn, cũng đã qua từ lâu.

Đã nói là 'một ba năm' đâu rồi?

Lừa đảo!

Đại lừa đảo!

Hậu Thổ tả tả rất tức giận, bèn quay về bộ lạc.

Mấy trăm năm sau, Ngô Sở mới cùng Thanh Khâu Ly từ trong phòng đi ra, trên khuôn mặt phấn nộn của Thanh Khâu Ly vẫn còn mang theo vệt ửng hồng chưa tan, trong ánh mắt ý xuân chưa hết, cả người thần quang rạng rỡ.

Nếu là người có kinh nghiệm, liếc mắt là có thể nhìn ra họ vừa trải qua chuyện gì.

Tiếc là, người có kinh nghiệm, lại không có ở Tử Ngọc Sơn này.

Ở Tử Ngọc Sơn này, đều là những người không có kinh nghiệm đó.

Trong mấy trăm năm này, hai người nghiên cứu đạo âm dương hoan hỉ, mọi tư thế đều thay đổi một lượt, sau đó tạo ra bản Hồng Hoang của 'Động Huyền Tử tam thập lục thức'.

Cái tư vị trong đó, thật không đủ để nói cho người ngoài nghe!

“Hậu Thổ tả tả của các ngươi đâu?” Không thấy Hậu Thổ, Ngô Sở bất giác hỏi tiểu hồ ly đang pha trà cho họ.

“Hậu Thổ tả tả thấy huynh và lão tổ bế quan, nên đã về bộ lạc rồi, cũng không nói khi nào quay lại!” Tiểu hồ ly nói: “Ngoài ra, chúng sinh linh Tử Ngọc Sơn vẫn luôn ở lại bên một hồ nước ngoài đại trận Sơn Xuyên Địa Thế, đợi A Sở ca giảng đạo cho họ đó!” Thanh Khâu Ly liếc nhìn Ngô Sở, thầm truyền âm nói: “Chắc là giận ta rồi, ban đầu đã nói xong là nàng ‘một ba năm’, ta ‘hai tư sáu’, kết quả chúng ta lại…” “Không sao, nàng không phải người nhỏ mọn, lát nữa ta đi mời nàng về là được.” Thanh Khâu Ly khẽ gật đầu, nói: “Huynh lại định một thời gian giảng đạo đi!

Lát nữa ta về Thanh Khâu một chuyến, đợi huynh giảng đạo cho chúng sinh linh Tử Ngọc Sơn, ta sẽ quay lại.

Huynh đi tìm Hậu Thổ muội muội trước đi!” Ngô Sở khẽ gật đầu.

Sau đó, sau khi Thanh Khâu Ly rời khỏi Tử Ngọc Sơn, Ngô Sở liền xách theo hộp thức ăn đựng mỹ thực mà Tiểu Nguyệt Linh đã chuẩn bị cho Hậu Thổ tiểu thư tả, đi đến bộ lạc Hậu Thổ.

Còn về thời gian giảng đạo, cứ dời lại sau là được.

Ra khỏi Tử Ngọc Sơn, một thuật Càn Khôn Na Di, trong nháy mắt, đã đến trên không trung bộ lạc Hậu Thổ, rồi chân đạp công đức tường vân hạ xuống.

Ánh tà dương chiếu lên công đức tường vân, khiến nó kim quang lấp lánh.

“Nhị thủ lĩnh, ngài đến rồi!” Thấy Ngô Sở chắp tay sau lưng, thong thả đạp mây hạ xuống, các dũng sĩ Vu tộc canh gác trước cổng bộ lạc liền lần lượt hành lễ chào hỏi Ngô Sở.

Ngô Sở mỉm cười giơ tay, chào hỏi, “Mọi người vất vả rồi!”

“Không vất vả, không vất vả…” “Thủ lĩnh của các ngươi có ở đây không?” “Có, ở nhà ạ!” “Được, các ngươi tiếp tục đi, ta đi tìm thủ lĩnh của các ngươi.” “Nhị thủ lĩnh đi thong thả!” Mấy tộc Vu đưa mắt nhìn Ngô Sở đi vào bộ lạc, trong nháy mắt biến mất trước mặt họ, liền bắt đầu tán gẫu về khoảng thời gian tươi đẹp họ ăn uống ở Tử Ngọc Sơn lúc trước.

“Không biết đại hôn lần sau của A Sở tiền bối là khi nào nhỉ!

Thật hy vọng sớm một chút, như vậy chúng ta cũng có thể lại đến Tử Ngọc Sơn ăn một bữa no nê!” “Nhà ngươi không phải có một muội muội sao!

Hỏi A Sở tiền bối xem có cần không…” “Cút!

Ngươi không phải còn có một tỷ tỷ sao?” “Ai!

Đừng nói nữa, tối qua, nàng ấy đã đánh ngất A Thanh vác về nhà rồi.” “……” …… “Nương tử có ở nhà không?” Trong sân của Hậu Thổ, tiểu thư tả đang tưới hoa trong hậu hoa viên, thấy Ngô Sở ra vẻ lãng tử, nói năng bông đùa, tiểu thư tả liền lườm hắn một cái.

Ngô Sở cười hắc hắc lấy hộp thức ăn ra, bày những món mỹ thực mà Tiểu Nguyệt Linh tỉ mỉ chế biến lên bàn đá trong lương đình ở hậu viện, “Nương tử, mau đến thử món bít tết bò tuyết ngọc Đan Chương mà Tiểu Nguyệt Linh đã tỉ mỉ làm cho nàng, được tuyển chọn từ bò hoang dã ở núi Đan Chương…” Đang nói, một quả cầu nhỏ đen trắng tròn vo liền lăn đến chân hắn, một đôi vuốt trực tiếp bám lấy bắp chân hắn, kêu lên ‘ô oa ô oa’.

Ngô Sở suýt nữa thì nhấc chân đá bay nó đi, nhưng khi nhìn rõ bộ dạng của đối phương, liền không khỏi trợn mắt há mồm nhìn quả cầu dưới chân.

Sau đó, lại một quả cầu đen trắng khác lăn đến chân bên kia của

hắn, thao tác y hệt.

"Cái, cái vật nhỏ tròn vo này, ở đâu ra vậy?" Hậu Thổ tiểu thư tả liếc nhìn hai quả cầu nhỏ, liền nói: "Đây là lần trước chúng ta đại hôn, Ngũ ca Nhục Thu tặng cho ta.

Đừng thấy vật nhỏ này bề ngoài ngốc nghếch, nhưng lúc hung dữ lên, ngay cả hổ báo cũng phải lùi ba bước, lúc nổi điên lên, ngay cả kim loại cũng có thể cắn đứt." Đây, đây chẳng phải là tọa sủng Thực Thiết Thú của Xi Vưu đại thần tương lai sao?

Có lẽ những người khác có tư cách nói lão ca như vậy, nhưng ta và Trấn Nguyên lão ca đều không có tư cách này." Đương nhiên, đây chỉ là lời nói đùa của mọi người.

Dù sao thì đời sau thứ này sớm đã không cần lo lắng về chuyện ăn uống, dã tính cũng đã bị thuần phục dưới sự nuôi dưỡng nhân tạo, ngoài việc bán manh ra, cũng không cần làm gì nữa.

Ngũ ca của Hậu Thổ, Kim chi Tổ Vu Nhục Thu, vị trí bộ lạc ở phía tây, nhưng 'phía tây' ở đây, không phải chỉ vùng đất phía tây.

Mà là chỉ phía tây của mảnh đất trung ương này.

Đi xa hơn về phía tây, chính là nơi giao nhau giữa vùng đất phía tây và vùng đất trung ương.

Mà ở nơi giao nhau chật hẹp đó, có một ngọn núi Vạn Thọ.

Hậu Thổ đi tới, ngón tay nhẹ nhàng lướt trên miếng bít tết vài cái, sau đó nhấc hai miếng ném cho hai quả cầu nhỏ đang ôm bắp chân Ngô Sở kêu ô oa ô oa.

Hai quả cầu nhỏ cảm nhận được thức ăn đang réo gọi, liền lập tức buông Ngô Sở ra, nhanh như thỏ chạy đến hai miếng thịt bò còn đang lượn trên không trung… Tốc độ đó, rõ ràng không tương xứng với thân hình của chúng.

Hậu Thổ đưa ngón tay thon dài vào miệng mút mút, mút sạch nước sốt trên đó, "Chàng và Thanh Khâu tả tả xuất quan khi nào?" "Hôm nay vừa mới xuất quan." Ngô Sở đưa đũa cho Hậu Thổ, rồi lại rót cho nàng một ly linh nhưỡng, sau đó mới cầm đũa lên cùng nàng dùng bữa, "Đêm đó đột nhiên có cảm ngộ, thế là cùng nàng ấy tu luyện đạo âm dương.

Mặc dù chỉ bế quan mấy trăm năm, nhưng thu hoạch lại khá phong phú, 《Cửu Chuyển Huyền Công》 cũng nhờ đó mà tu đến đệ cửu chuyển." Đương nhiên, bản 《Cửu Chuyển Huyền Công》 này là do Hậu Thổ dựa trên pháp môn luyện thể của Vu tộc, kết hợp với tính đặc thù của cơ thể Ngô Sở mà sáng tạo ra, vẫn có sự khác biệt với huyền công luyện thể của Vu tộc.

Nhưng huyền công tiến vào cửu chuyển, độ mạnh của cơ thể, cũng đã gần bằng cấp bậc Tổ Vu.

Hậu Thổ nghe vậy, không khỏi nghi hoặc, đôi đũa tre trong tay dừng lại, liếc hắn một cái, "Đạo âm dương này, còn có thể thúc đẩy luyện thể?" Thần thái đó, phảng phất như đang nói với Ngô Sở: Ngươi đừng lừa ta không hiểu luyện thể!

Không có ai hiểu luyện thể hơn Vu tộc chúng ta!

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, nói: "Cái đạo âm dương này, và đại đạo âm dương chân chính, vẫn có sự khác biệt.

Tối nay thử với nương tử, nương tử sẽ biết là chuyện gì!" Hậu Thổ đặt đũa xuống, nói: "Tại sao phải đợi đến tối, bây giờ cũng có thể…" "Đừng, chúng ta vẫn nên ăn cơm trước đi!

Nếu không đồ ăn để đây sẽ nguội mất." "Có thể cất đi trước, thử xong rồi ăn!" "Nếu nương tử đã gấp gáp như vậy, vậy thì theo lời nương tử." Thế là, Ngô Sở lại cất từng món mỹ thực vừa lấy ra vào lại hộp thức ăn, tiếp đó thu hộp thức ăn lại, bế Hậu Thổ lên, một cái

lóe thân liền tiến vào khuê phòng của nàng.

Hậu Thổ không hiểu, hỏi hắn: "Chàng làm gì vậy?" "Cùng nương tử đồng tu đạo âm dương!

Vạn vật phụ âm nhi bão dương, xung khí dĩ vi hòa… Pháp tướng thiên địa, quy âm củ dương…" "……" Hậu Thổ hoàn toàn không hiểu ý nghĩa những lời lẩm bẩm trong miệng Ngô Sở, cho đến khi hai đôi môi chạm nhau, xiêm y nửa cởi, tay chạm vào nơi mềm mại, nàng mới hoàn hồn lại.

Chuyện đã đến nước này, trách móc còn có ý nghĩa gì?

Chi bằng sai lại càng sai, nghênh khó mà lên.

Thế là, cứ như vậy, chiến không ngừng.

Khi trận chiến hàm chứa, Ngô Sở tay nắm tay chỉ dạy, mượn âm dương nhị khí bổ trợ cho thân thể, rèn tinh luyện cốt, tái tạo huyết mạch, nhờ đó nâng cao hiệu quả luyện thể của huyền công.

Hậu Thổ thấy đủ loại tư thế chiến đấu đáng xấu hổ này, thầm mắng yêu tinh to gan, một lúc sau lại thất thần, kiều ngâm hòa hợp, tay sen nhẹ nhàng duỗi ra, chân ngọc khẽ câu, ôm chặt lấy thân.

Chương 421

…… Để nghiên cứu pháp môn luyện thể âm dương tương bổ này, hai người ở trong phòng suốt gần trăm năm.

"Phu quân ở đây mấy chục năm không về, không sợ Thanh Khâu tả tả tức giận sao?" "Chúng ta tu hành ở đây, nàng ấy giận cái gì?" Ngô Sở cười nói: "Huống hồ, lần trước nàng ấy cũng cảm thấy có lỗi với nương tử, nên đã về Thanh Khâu rồi, đợi ta giảng đạo cho chúng sinh linh Tử Ngọc Sơn, nàng ấy mới quay lại.

Chúng ta cũng có thể nhân cơ hội này, luyện thể nhiều hơn." Hậu Thổ nghe vậy, lườm hắn một cái, "Không đứng đắn!" "Chúng ta vốn là mượn cái này để luyện thể mà!

Hơn nữa lại không có người ngoài, đứng đắn cho ai xem?" Ngô Sở vừa nói vừa nắm lấy một bàn chân ngọc trắng nõn, vào tay ấm áp mịn màng.

Ngọc nhân khẽ đá chân ngọc, hỏi hắn: "Ta và tả tả, ai đẹp hơn?" Ngô Sở nghe vậy, không khỏi sững sờ, rồi phá lên cười ha hả.

Dịu dàng trí tuệ như nàng, cũng sẽ nảy sinh lòng so bì này, chẳng phải là tiên tử đã sa vào trần gian sao?

Ngọc nhân mắt sáng khẽ liếc, hơi nheo lại, lại hỏi: "Buồn cười lắm sao?" "Không, chỉ là hai người đều hỏi cùng một câu hỏi, vi phu cũng khó xử lắm!" Ngô Sở đưa tay ôm eo, ôm nàng vào lòng, khẽ vuốt mái tóc xanh và lưng ngọc, khẽ thở dài: "So với sự hoàn mỹ không tì vết của hai người, vi phu còn kém xa lắm, có thể cưới được hai vị làm vợ, thực là phúc tu từ kiếp trước." "Phu quân nhớ lại thân thế kiếp trước rồi sao?" Trên mảnh đất Hồng Hoang này, tuy không có luân hồi, nhưng thuyết chuyển thế không hề xa lạ.

Dù sao thì thời kỳ thiên địa sơ khai, từng có vô số ma thần bị chém, sau đó những tàn linh ma thần đó tụ lại thành sinh mệnh mới, mới có hung thú sau này tàn phá Hồng Hoang.

Một số sinh linh mạnh mẽ, rất có thể là những bậc đại năng từng bị chém rồi trọng sinh.

“Không có, chỉ là một ví dụ thôi!” Ngô Sở cười nói. "Bần đạo Ô Hồng, ra mắt chư vị đạo hữu, tộc điệt lúc đầu ăn nói vô lễ, bần đạo xin trước tiên ở đây nói lời xin lỗi với các vị, mong chư vị đạo hữu giơ cao đánh khẽ..." Thanh Khâu Thần quỳ phục trước mặt Thanh Khâu Ly, Thanh Khâu Ly mí mắt hơi nhấc lên, hờ hững liếc hắn một cái, tú mi chau lại, lạnh lùng nói: "Ngươi đến để nói giúp cho bọn họ sao?" Tuy có Hậu Thổ vị này luyện thể đại sư chỉ điểm, nhưng vẫn tiến cảnh chậm chạp.

Nhưng sau lần thử nghiệm này, Hậu Thổ cũng không thể không thừa nhận, thứ mà Ngô Sở và Thanh Khâu Ly nghiên cứu ra, quả thực có hiệu quả.

Trăm năm sau, hai người kết thúc tu hành, trở về Tử Ngọc Sơn.

Hậu Thổ còn mang theo hai tên tròn vo kia, trăm năm trôi qua, hai cục bông nhỏ vẫn giữ nguyên hình dáng nhỏ nhắn, dường như không lớn lên được.

Nghệ và Khoa hai Vu tộc mặt dày mày dạn đi theo họ, nói là đến Tử Ngọc Sơn tìm Lão Viên và Tiểu Hoàng Long để trao đổi chiến kỹ.

Nhưng ai cũng biết, Khoa và Nghệ căn bản là đến để ăn chực uống chực.

Thế là, sau khi trở về Tử Ngọc Sơn, Ngô Sở liền lấy lý do không phá hoại núi non tú lệ của Tử Ngọc Sơn, trực tiếp ném Nghệ và Khoa, cũng như Lão Viên, Bạch Trạch, Du Du, Tất Hỏa, và ba đệ tử Hoàng

Long, Phượng Nghi vào trong Càn Khôn Kỳ Bàn.

Mọi người lấy Càn Khôn Kỳ Bàn làm chiến trường, tiến hành đấu pháp trao đổi.

Bên trong Càn Khôn Kỳ Bàn chứa đựng càn khôn, lại là một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, bằng mấy tên cảnh giới Thái Ất như họ, muốn phá hỏng cấm chế bên trong, vẫn là không thể làm được.

Thực ra Nguyên Linh Bảo Châu cũng được, nhưng không gian bên trong Nguyên Linh Bảo Châu không có thực thể, đều là nguyên khí, nếu để họ đấu pháp bên trong, nguyên khí dễ bị xáo trộn.

Lập tức, Nghệ và Khoa liền xìu xuống.

Nghệ còn kêu lên: "A Sở thúc, cháu là Vu tộc mà!

Không ăn no, sao có sức lực?" Hoàng Long rất khinh bỉ liếc Nghệ một cái, "Nghệ ca, huynh thực ra là muốn đến Tử Ngọc Sơn chúng ta ăn chực uống chực đúng không!" Tiểu Địa Khôn nhỏ nhất gật đầu nói: "Ta thấy không phải là muốn, căn bản chính là vậy!" "Tiểu Hoàng Long, Tiểu Địa Khôn, hai ngươi nói những lời này, lương tâm không đau sao?

Giữa bạn bè qua lại thăm hỏi, chiêu đãi nhau một chút, sao lại gọi là ăn chực uống chực?" Khoa thấy Nghệ thế đơn lực cô, liền gật đầu phụ họa: "Lời của Nghệ rất có lý!

Chúng ta đều là hàng xóm cũ không biết bao nhiêu vạn năm rồi, bây giờ thủ lĩnh của chúng ta đã gả cho sư phụ các ngươi, mọi người chính là một nhà, Tiểu Hoàng Long ngươi nói những lời này là quá đáng rồi đó ngao!" Nghệ gật đầu nói: "Rất quá đáng!" Lão Viên chống côn xuống đất, nhe răng quay đầu, "Bớt nói nhảm đi, đánh một trận trước, các ngươi ai trước?" Hai con gấu trúc lớn nhỏ mà Hậu Thổ mang đến, bị Ngô Sở ném vào rừng trúc đối diện hồ.

Mặc dù chúng rất đáng yêu, nhưng trong thế giới Hồng Hoang này, thần thú đẹp hơn chúng, đáng yêu hơn chúng, có rất nhiều.

Không nói đâu xa, Bạch Trạch và Du Du còn đáng yêu hơn chúng.

Nhưng so sánh ra, sự đáng yêu của chúng hoàn toàn là đáng yêu tự nhiên, và sự đáng yêu cố tình bán manh của Bạch Trạch và Du Du vẫn có sự khác biệt.

Nhưng hai vật nhỏ đó ngay cả kim loại cũng có thể gặm đứt, Ngô Sở không muốn đặt chúng trong hậu hoa viên trên đỉnh Thần Mộc, để phá hoại những kỳ hoa dị thảo đó.

Trong lúc Nghệ và Khoa, cùng Lão Viên họ đang đấu pháp trong Càn Khôn Kỳ Bàn, Ngô Sở cũng đang chuẩn bị nội dung mà mình sẽ giảng trong tương lai.

Mấy năm sau, Ngô Sở chuẩn bị khai giảng.

Thực tế, mấy trăm năm trước, không ít sinh linh đã xuất hiện ở ngoài ba vạn dặm đỉnh Thần Mộc của Tử Ngọc Sơn.

Bởi vì trong vòng ba vạn dặm, bị đại trận Sơn Xuyên Địa Thế bao phủ, sinh linh không hiểu trận pháp một khi tiến vào, sẽ dễ bị lạc trong đó.

Nhiều sinh linh đi lạc vào, vẫn là Hoàng Long và Phượng Nghi, ba đệ tử của chủ nhân Tử Ngọc này đưa họ ra, sau đó sắp xếp cho họ ở bên một hồ lớn.

Do trận đại chiến giữa Tử Ngọc đạo nhân và con thanh long lúc trước, trong phạm vi mấy chục vạn dặm của Tử Ngọc Sơn này, đã tạo thành vô số hồ lớn nhỏ.

Trấn Nguyên Tử lúc trước giúp Ngô Sở sửa chữa địa mạch phương này, cũng không đi phá hoại môi trường xung quanh những hồ này.

Do đó, môi trường núi non sông nước nơi này, vẫn rất ưu mỹ.

Bây giờ, nơi giảng đạo của Ngô Sở, được sắp xếp trên hồ lớn đó.

Hôm đó, Ngô Sở xuất hiện trên mặt hồ lớn, chỉ thấy hắn khẽ điểm ngón tay, mặt hồ phẳng lặng lập tức trào ra vô số lá sen xanh, lá sen như những chiếc bồ đoàn, từng vòng từng vòng trải ra trên mặt hồ.

Ở trung tâm hồ, một cành sen xanh cao mấy trăm trượng, trên một đóa hoa sen khổng lồ, Ngô Sở thi triển thuật Pháp Tướng Thiên Địa, nâng thân hình cao hơn trăm trượng, rồi lại thi triển pháp ba đầu sáu tay, ngồi xếp bằng trên đó.

Khiến cho các sinh linh đến nghe pháp, và ngồi xung quanh cành sen xanh này, bất kể là ngồi ở mặt nào, cũng không đến nỗi chỉ nhìn thấy lưng của hắn.

Chỉ bằng một chiêu này, cũng đủ để khiến vô số sinh linh đến nghe giảng phải bái phục.

Không còn cách nào khác, những sinh linh này đều sống ở vùng đất Tử Ngọc Sơn, tu vi cao đã sớm sống bên cạnh Ngô Sở, tu vi của những sinh linh này quả thực có hơi thấp.

Cho nên, điều này giống như tiểu thái điểu giang hồ nghe lão tiền bối võ lâm kể chuyện giang hồ vậy, lão tiền bối tùy tiện thi triển chút bản lĩnh, cũng có thể khiến những tiểu thái điểu này kinh ngạc như thấy thiên nhân, tưởng rằng mình đã nhìn thấy cả giang hồ.

Hoàng Long tam đệ tử, cũng như Bạch Trạch họ, bao gồm Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, thậm chí là những tiểu hoa tiên kia, lúc này cũng đều đến đây nghe Ngô Sở giảng pháp.

Thậm chí chính Hậu Thổ tiểu thư tả, cũng đang đứng lặng lẽ bên hồ, nàng cũng rất tò mò, Ngô Sở sẽ giảng đạo của hắn, pháp của hắn cho những sinh linh này như thế nào.

Trước đó nàng đã hỏi riêng Ngô Sở, nhưng Ngô Sở không nói cho nàng biết.

Bên cạnh nàng, đứng là Thanh Khâu Ly vừa từ Thanh Khâu trở về không bao lâu, một bộ xiêm y nền tím viền vàng, hai tay quấn lụa Phong Vân Tử Hà.

So với trang phục giản dị của Hậu Thổ tiểu thư tả, trang phục của Thanh Khâu Ly yêu kiều hơn nhiều.

Đang…… Một tiếng chuông bất ngờ vang lên, thu nhiếp tâm thần của tất cả sinh linh trở lại.

Tiểu hồ ly thu lại chiếc Trấn Hồn Chung được Hồ Tổ tả tả luyện chế lại một phen, trực tiếp từ thượng phẩm cao giai hậu thiên linh bảo, thăng cấp thành cực phẩm hậu thiên sơ trung giai, lặng lẽ ngồi xuống.

Có thể thấy, về phương diện luyện bảo, Thái Nhất hiện nay vẫn không bằng Hồ Tổ tả tả.

Nhìn xuống đám sinh linh đủ loại hình dáng ngồi thành từng vòng dày đặc bên dưới, Ngô Sở ngồi ngay ngắn trên đài sen, trong lòng lại có chút căng thẳng, sợ mình không cẩn thận nói sai, mất mặt trước mặt nhiều sinh linh tu vi thấp kém như vậy.

Nhưng rất nhanh, cảm xúc này đã bị hắn dễ dàng chém diệt.

Ánh mắt lướt qua một vòng, không có sinh linh nào dám nhìn thẳng vào hắn.

Chương 422

Thế là, hắn nghiêm trang mở miệng nói: "Ta là chủ nhân Tử Ngọc, Bất Xuất Sơn Nhân, giảng đạo ở đây trăm năm, phàm là sinh linh Tử Ngọc ta, đều có thể đến nghe bất cứ lúc nào." "Đạo khả đạo, phi thường đạo.

Danh khả danh, phi thường danh.

Vô, danh thiên địa chi thủy dã…" Đây là bản thảo bài giảng mà Nghệ Bảo chuẩn bị cho hắn, vì lúc trước đọc 《Đạo Đức Kinh》, thực sự không hiểu, nên hắn chỉ đọc mấy chữ đầu rồi thôi.

Cũng vì vậy, Nghệ Bảo tìm kiếm trong ký ức của Ngô Sở, cũng chỉ tìm được mấy đoạn.

Để ra đòn phủ đầu, tạo dựng hình tượng cao nhân, đoạn mở đầu này, tự nhiên phải thu hút ngay ánh mắt của chúng sinh linh, nâng tầm của mình lên.

Thế là, mới có cảnh đạo văn đoạn mở đầu của 《Đạo Đức Kinh》 này.

Đương nhiên, tu vi đến tầng thứ hiện tại của hắn, lại đi lý giải những lời này, độ khó tự nhiên cũng không lớn như lúc trước.

Nói thật, hắn khá hối hận lúc trước đã không đọc hết cuốn sách vĩ đại này.

"…Cố, nhân pháp địa, địa pháp thiên, thiên pháp đạo, đạo pháp tự nhiên." Sau khi nói một tràng những lời khiến chúng sinh linh cảm thấy huyền diệu, tuy nghe không hiểu, nhưng nghe có vẻ rất lợi hại, Ngô Sở liền chuyển chủ đề, nói về 'tinh khí thần' tam hoa.

Bởi vì đại bộ phận sinh linh đến đây đều chưa hóa hình, những

người đã hóa hình chỉ là một bộ phận rất nhỏ.

Cho nên, Ngô Sở không ngại bắt đầu giảng từ 'tinh khí thần' tam hoa.

Giảng xong 'tam hoa' của cảnh giới Địa Tiên, lại giảng 'ngũ khí' của cảnh giới Thiên Tiên.

Thậm chí còn dùng thuật pháp để diễn hóa ngũ hành cho họ xem, điều này đối với những sinh linh vừa bước vào cảnh giới Thiên Tiên mà nói, không có gì quan trọng hơn thế này.

Ngô Sở giảng giải tỉ mỉ như vậy, đối với họ mà nói, chính là ân huệ to lớn.

Mấy chục năm sau, Ngô Sở kết thúc giảng giải tu hành, bắt đầu chuyển sang thuyết tu tâm.

"Chúng ta tu hành, phân ra đạo và thuật, đạo là tổng cương, thuật là phụ trợ.

Mà đạo, lại có sự khác biệt giữa tính và mệnh.

Tính là tâm cảnh, mệnh là tu vi, hai thứ hợp nhất, chính là đạo hạnh… Tu vi mạnh, không có nghĩa là đạo hạnh sâu, còn cần tâm cảnh phối hợp.

Vậy làm sao để tu tâm?" Trong lúc chúng sinh linh đang mơ hồ, Ngô Sở kết hợp hai mươi bốn chữ hài hòa và tám vinh tám nhục của Tử Ngọc Sơn, bắt đầu truyền bá cho họ quan niệm thiện ác, quan niệm nhân sinh của mình.

Trăm năm giảng đạo, đối với Hồng Hoang mà nói, thời gian có vẻ không dài.

Nhưng đối với Ngô Sở, người lần đầu tiên chính thức giảng cho nhiều sinh linh như vậy, đã đủ dài rồi.

Giảng đến cuối cùng, chính hắn cũng cảm thấy không còn gì để giảng, dù sao thì những thứ cao thâm hơn, giảng rồi họ cũng không hiểu, giống như đàn gảy tai trâu, không có ý nghĩa gì.

Nhưng khoảng thời gian 'ngắn ngủi trăm năm' này, đối với những sinh linh này mà nói, không khác gì trực tiếp mở ra cho họ một con đường tu hành thông tới đại đạo.

"Được rồi, lần giảng đạo này, đến đây là kết thúc!" Ngô Sở nói xong, thân hình từ từ tan biến, cành sen xanh khổng lồ bên dưới hóa thành nước hồ, rơi trở lại hồ, xung quanh vang lên tiếng 'cung tiễn lão sư'.

Sau đó, những lá sen xanh kia lần lượt hóa thành nước hồ, hòa vào hồ lớn.

Những sinh linh đó cũng lần lượt xoay người đạp sóng ra đi, họ cần tìm một nơi để bế quan.

Sau khi Ngô Sở rời đi, mọi người cũng trở về đỉnh Thần Mộc.

Sau đó, mọi người bắt đầu chuẩn bị cho việc đến núi Ngọc Kinh.

Ngay lúc mọi người đang vui vẻ chuẩn bị cho việc này, con Kim Quang Địa Long đã nằm ì ở sâu dưới lòng đất Tử Ngọc Sơn hơn ba nguyên hội, mãi đến khi Ngô Sở và Hậu Thổ họ đại hôn mới ra ngoài ăn chực uống chực, lại một lần nữa truyền âm cho Ngô Sở, nói rằng nó cũng muốn ra ngoài xem xem.

Chủ nhân của bàn tay trắng nõn, tự nhiên là Hậu Thổ tiểu thư tả vừa ra tay đã thể hiện mỹ học bạo lực đến trọn vẹn.

Dù sao thì họ đều đi cả, Tử Ngọc Sơn này chỉ còn lại con địa long này là mạnh nhất.

Mặc dù Ngô Sở đã luyện hóa nó, nhưng ai biết nó có nhân lúc mọi người không có nhà, làm cho Tử Ngọc Sơn trở nên ô yên chướng khí

hay không!

Mấy năm sau, mọi người xuất phát từ Tử Ngọc Sơn, ngồi thuyền lầu đi ngược dòng sông lớn.

Người đồng hành, ngoài Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly, Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, cùng mấy chục tiểu hoa tiên, còn có ba đệ tử của Ngô Sở, cũng như Bạch Trạch, Du Du, Tất Hỏa những sủng vật này.

Ngoài ra, Lão Viên lần này cũng đi cùng họ.

Mộc ngẫu phân thân của lão tổ, lần này Ngô Sở không mang theo, cũng coi như để lại một lớp bảo hiểm cuối cùng cho Tử Ngọc Sơn hiện đang trống trải.

Mặc dù hiện nay chắc không có tên nào không có mắt, chạy đến Tử Ngọc Sơn này gây phiền phức, dù sao thì nhìn khắp cả đại địa Hồng Hoang, sinh linh có thể thu đệ tử của tam tộc làm đệ tử, cũng chỉ có một nhà này, không có chi nhánh nào khác.

Nhưng ai biết được có ma đầu nào nổi điên hay không!

Đi ngược dòng sông lớn, một đường gió yên biển lặng.

Hơn trăm năm sau, một đội sinh linh trong nước chặn họ lại, nói là thủy quân có lời mời.

Ngô Sở còn tưởng là lão tặc Ứng Long mời, không ngờ lại là một con rồng khác.

Thủy phủ của sông lớn nằm ở khoảng giữa đoạn sông lớn chảy ngang qua trung châu, được xây dựng dựa vào vách đá dưới nước, bề ngoài không nhìn ra gì, nhưng bên trong diện tích rất rộng.

Khi Ngô Sở họ theo đội sinh linh trong nước này đến đây, một bóng người dẫn theo thuộc hạ, đang đợi trước thủy phủ.

Người đứng đầu, thân người đầu rồng, râu quai nón, dung mạo uy

nghiêm, áo giáp màu tím đen, khoác áo choàng màu tím, eo treo bảo kiếm Thôn Thú, ánh mắt chuyển động, sát khí tứ phía.

So với sự xảo quyệt của lão tặc Ứng Long, con rồng này rõ ràng trọng sát phạt hơn.

Nhìn kỹ, Thôn Thú trên bảo kiếm Thôn Thú, rõ ràng chính là đầu rồng này.

Điều này khiến Ngô Sở có chút không hiểu, một con rồng như vậy, lại được phái đến thay thế tên xảo quyệt Ứng Long lão tặc trong 'thời đại hòa bình' này, Long tộc muốn làm gì?

Không sợ tên này ở lưu vực sông lớn, gây xung đột với Kỳ Lân tộc sao?

Hay là, Long tộc muốn để tên này đến gây sự?

"Bản quân Nhai Tí, sớm đã nghe nói về những điều kỳ diệu của Tử Ngọc Sơn, vốn định đến Tử Ngọc Sơn bái phỏng một chuyến, tiếc là vừa mới tiếp nhận chức vụ của Canh Thần tộc thúc, không có thời gian, không ngờ Bất Xuất đạo hữu lại tự mình đưa tới cửa." Lời này nghe, sao lại có cảm giác tự chui đầu vào lưới thế này?

Ngô Sở mỉm cười chắp tay, "Bần đạo cùng mọi người đi du ngoạn, không ngờ lại có thể gặp được đạo hữu ở đây, không biết Tù Ngưu đạo hữu và Ngao Càn đạo hữu, cũng như Ly Vẫn đạo hữu họ có khỏe không?" Mặc dù là Nhai Tí trong 'nhai tí tất báo' (thù dai), nhưng Ngô Sở không sợ đối phương, dù sao thì bên cạnh hắn còn có hai vị nương tử cảnh giới Đại La!

Ba cảnh giới Đại La, thu thập một vị long tử như hắn, chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?

Chỉ là không có sự cần thiết đó mà thôi.

"Họ đều rất khỏe!" Nhai Tí ra hiệu cho Ngô Sở họ, sau đó ngồi

xuống ghế chính, Ngô Sở họ cũng theo đó ngồi xuống.

Sau đó, một đội giao nhân bưng khay, nối đuôi nhau đi ra.

Chương 423

Mở khay ra, kết quả phát hiện trên khay toàn là đồ ăn tươi sống.

Mọi người nhìn thấy một miếng thịt tươi như vậy, đều không khỏi nhìn nhau.

Nhai Tí cầm dao thái miếng thịt tươi đó ra, và mời mọi người, "Mọi người không cần khách khí, đây là thịt bò hoang tươi mà bản quân hôm nay săn được!" Mọi người không khỏi nhìn về phía Ngô Sở, Ngô Sở đối với điều này cũng có chút không nói nên lời, nhưng cũng không quá tức giận, thấy tên đó ăn ngon lành như vậy, có lẽ người ta thích ăn sống thì sao?

Thói quen ăn uống của cá nhân, Ngô Sở có thể hiểu được, cũng tôn trọng đối phương.

Nhưng mà… "Đa tạ thủy quân khoản đãi, nhưng loại đồ ăn tươi sống này, chúng tôi đều không quen lắm, không biết thủy quân có từng nghe nói về mỹ thực Tử Ngọc Sơn của chúng tôi không?" "Nghe thì tự nhiên là đã nghe qua." Nhai Tí cầm một miếng da thú trên bàn, lau vết máu trên khóe miệng, nhếch miệng cười nói: "Nhưng mà, theo bản quân thấy, cách ăn đó, một chút cũng không mạnh mẽ, thực sự mạnh mẽ, nên giống như bản quân thế này…" Nhai Tí nói rồi, trực tiếp cầm miếng thịt trong khay, xé cắn nhai ngấu nghiến.

Khóe miệng Ngô Sở giật giật, đây gọi là mạnh mẽ?

Đây là dã man thì có!

Ngô Sở rất muốn nói cho hắn biết, con người sở dĩ khác với súc sinh, là ở chỗ con người biết làm thế nào để mình trông không quá dã man hung tàn.

Nhưng nghĩ lại, vẫn là không nên kích thích vị Nhai Tí hay thù dai này.

Ngô Sở khẽ lắc đầu, nói: "Một sinh linh có mạnh mẽ hay không, không nằm ở chỗ hắn dám đối mặt với máu tanh đến đâu.

Mà nằm ở chỗ lồng ngực của hắn rộng lớn đến đâu, khí độ của hắn hùng vĩ đến đâu." Lời của hắn, Nhai Tí không đồng tình, nhưng Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ họ lại tán thành.

Khi Nhai Tí vì thế mà nhíu mày, Ngô Sở lại nói: "Thói quen cá nhân của thủy quân, bần đạo không bình luận, bần đạo tôn trọng lựa chọn cá nhân của thủy quân.

Nhưng xin thứ cho bần đạo và mọi người không thể giống như thủy quân.

Nếu thủy quân có hứng thú, có thể thử mỹ thực chi đạo của Tử Ngọc Sơn chúng tôi." Hắn vừa nói, vừa từ trong túi Càn Khôn lấy ra từng hộp mỹ thực do Tiểu Nguyệt Linh chế biến, vừa chia cho Hậu Thổ họ, vừa chia một ít cho Nhai Tí.

Tiếc là Nhai Tí không nhận, mà chỉ nhìn chằm chằm vào hắn, "Đạo hữu đây là không nể mặt bản quân?

Bản quân mang thức ăn ngon nhất ra chia sẻ với đạo hữu…" Mọi người thấy tên này bá đạo như vậy, liền không khỏi nhíu mày.

Ngô Sở thì mỉm cười nói: "Mật ngọt của ngươi, lại là thuốc độc của ta, chỉ vậy mà thôi." Mặc dù Nhai Tí không biết thuốc độc là gì, nhưng tự nhiên có thể hiểu được ý của Ngô Sở.

Nhai Tí nhìn Ngô Sở rất lâu, không khí dần dần trở nên có chút căng thẳng.

Điều này khiến Ngô Sở có chút không hiểu, rốt cuộc là Nhai Tí này đầu óc toàn cơ bắp, hay là Long tộc đang thử dò giới hạn của hắn?

Hồi lâu, Nhai Tí mới nhìn về phía Hoàng Long, nói: "Họ không dám ăn, bản quân có thể hiểu được, còn ngươi?

Tiểu Hoàng Long, ngươi là Long tộc chúng ta, lẽ nào cũng không dám ăn?" Hoàng Long không ngờ, Nhai Tí sẽ hỏi riêng mình, kết quả bị hỏi như vậy, không khỏi có chút ngẩn người.

Ở Tử Ngọc Sơn lâu như vậy, đâu có ăn qua thứ gì máu me như thế này?

Nhưng không đợi hắn cầu cứu Ngô Sở, Ngô Sở đã nói: "Rất xin lỗi, bần đạo tuy dạy dỗ nó mấy chục vạn năm, nhưng chưa từng dạy nó cách ăn sống." Dừng một chút, Ngô Sở đứng dậy, chắp tay với Nhai Tí nói: "Xem ra mỹ thực trong thủy quân phủ này, bần đạo và mọi người không có phúc hưởng thụ, xin cáo từ, hậu hội hữu kỳ!" Nhìn mọi người không ngoảnh đầu lại rời đi, ngay cả những hộp thức ăn đó cũng không mang đi, Nhai Tí cũng không ngăn cản, lặng lẽ nhìn họ rời đi.

Một lão giả tóc bạc trắng còng lưng, chống gậy, đi đến bên cạnh Nhai Tí, truyền âm nói: "Thủy quân thử dò họ như vậy, e rằng sẽ phản tác dụng!" Nhai Tí liếc ông ta một cái, tiện tay vẫy một cái, hút những hộp thức ăn mà Ngô Sở để lại đến trước mặt mình, sau đó mở hộp thức ăn, thưởng thức mỹ thực bên trong.

Thử mấy miếng, Nhai Tí liền tấm tắc khen ngợi, "Đều nói thiên hạ mỹ thực xuất từ Tử Ngọc, lời này quả không lừa ta!" Lại ăn thêm mấy miếng, hắn mới tiếp tục nói: "Ta tuy thích dũng mãnh hiếu chiến, nhưng lại không phải không có não.

Lần này hắn không nể mặt ta, lần sau nếu chúng ta có xung đột với Kỳ Lân tộc, cũng có thể không cần nể mặt hắn.

Một Tử Ngọc Sơn nho nhỏ mà thôi, giãy giụa cầu sinh trong kẽ hở của tam tộc, lại còn dám phô trương như vậy…" "Tên kia, chẳng lẽ

điên rồi sao?" Không chỉ Ngô Sở không hiểu, mà Thanh Khâu Ly cũng vậy.

Nàng là Hồ Tổ Thanh Khâu!

Ngay cả Long Vương gặp nàng cũng phải khách sáo một chút, Nhai Tí kia chẳng qua chỉ là con của Long Vương, lại dám không nể mặt như vậy, ai cho hắn lá gan đó?

Thấy nàng như vậy, Ngô Sở không khỏi cười nói: "Sao thế?

Nương tử còn định đánh hắn một trận à?" "Thất lễ như vậy, đánh hắn thì có sao?

Ta không sợ phải đi nói lý với Long Vương đâu." Ngô Sở vỗ nhẹ vai thơm của nàng, nói: "Chuyện này không nói rõ được đâu.

Có khi thật sự nói tới chỗ Long Vương, ngược lại chúng ta lại thành người vô lý đấy!" Hậu Thổ khẽ gật đầu, nói: "Phu quân nói đúng!

Đánh tên kia một trận thì đơn giản, chúng ta ba đánh một, dễ dàng trấn áp hắn.

Nhưng trấn áp xong thì sao?

Nếu tên đó ở Long đình vốn đã thích ăn huyết thực như vậy, huyết thực chính là mỹ thực của hắn, hắn lấy mỹ thực ra đãi chúng ta, ngược lại bị chúng ta đánh một trận, chúng ta nói lý thế nào?" Ngô Sở cười nói: "Chính là vậy đó!" Kết quả là tiểu hồ ly ở phía sau xen mồm vào: "Ta thấy hắn cố ý đấy, ta thấy lúc hắn lấy huyết thực ra, nhìn thấy sắc mặt chúng ta, khóe miệng hắn đã cười." "Cười thì đã sao?

Biết đâu hắn cười chúng ta không có gan thì sao!" Ngô Sở khẽ lắc đầu, "Chuyện mang sở thích cá nhân mãnh liệt thế này rất khó nói rõ.

Huống hồ hắn thậm chí còn cho rằng, dám ăn huyết thực mới là

chân long thực thụ!" Thật ra đây cũng là điều Ngô Sở không hiểu, từ câu 'Nhai Tí tất báo', chỉ có thể suy đoán con rồng Nhai Tí này là một kẻ hẹp hòi, thích thù dai.

Nhưng hẹp hòi không có nghĩa là một tên ngốc toàn cơ bắp trong đầu, chẳng lẽ hắn không biết làm vậy dễ khiến người khác phản cảm sao?

Dễ đắc tội với người khác?

Nếu đây là hành vi cá nhân của hắn, vậy chỉ có thể nói, Nhai Tí là một kẻ dã man có tính tình cổ quái, hung tàn và khát máu, rất có thể còn là một kẻ hẹp hòi thù dai.

Nhưng nếu đây là Long tộc đang thử dò xét y, để Nhai Tí nói cho y biết, Long tộc sẽ không vì mối quan hệ đặc biệt giữa y và Kỳ Lân tộc cũng như Phượng tộc mà phải nhường nhịn, nịnh bợ y.

Vậy thì tính chất sự việc đã hoàn toàn khác.

Vế trước chỉ là hành vi cá nhân của Nhai Tí, vế sau chắc chắn đến từ sự chỉ thị của tầng lớp trên trong Long tộc.

Nếu mọi chuyện chỉ là hành vi cá nhân của Nhai Tí, sự việc lại trở nên đơn giản.

Còn nếu là sự chỉ thị của tầng lớp trên trong Long tộc, vậy chứng tỏ Long Vương ít nhiều có chút bất mãn với y. "Đó là dã man!" Trong lúc suy nghĩ của Ngô Sở bay xa, Tiểu Nguyệt Linh nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Chỉ có những sinh linh dã man không biết lễ nghi mới thích ăn huyết thực..." Mấy con sủng vật nghe vậy, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, dường như đều đọc được trong mắt đối phương câu 'ngươi trước đây chắc chắn đã ăn huyết thực rồi nhỉ'.

Sau đó, mấy con sủng vật lại nhìn về phía Tiểu Nguyệt Linh.

Tiểu Nguyệt Linh thấy vậy, ho nhẹ một tiếng, "Tuy trước đây ta

cũng từng dã man, nhưng đó đều là chuyện quá khứ rồi mà!

Từ khi tu tập trù nghệ cùng A Sở ca, ta chưa bao giờ ăn lại những món huyết thực máu me đó nữa, quá lãng phí nguyên liệu." Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly nghe vậy không khỏi bật cười, cảm thấy nha đầu này thật đáng yêu.

Ngô Sở thì đưa tay xoa đầu cô bé, nói: "Thật ra, cũng không thể nói như vậy, trong ẩm thực, có một loại mỹ thực chính là ăn sống trực tiếp." "Món gì vậy?" Lòng hiếu kỳ của mọi người bị Ngô Sở khơi dậy.

Chẳng phải vừa mới nói ăn huyết thực là hành vi dã man sao?

Ngô Sở lắc đầu nói: "Món này chỉ có thể là sinh vật sống ở đại dương, còn sinh vật sống ở đất liền hoặc sông ngòi thì thường không nên ăn sống." Nhưng nghĩ lại, Ngô Sở lại cảm thấy, với tu vi của họ, dù trong thực phẩm ở đất liền và sông ngòi có ký sinh trùng thì chắc chắn cũng không thể gây hại gì cho họ.

Hơn nữa, với tu vi của Tiểu Nguyệt Linh, trong thức ăn có ký sinh trùng hay không, chỉ cần dùng thần thức quét qua là có thể dễ dàng phát hiện, lúc chế biến là có thể loại bỏ mầm họa này rồi. "Món đó gọi là gỏi cá, chính là sau khi giết cá, cho chảy hết máu, rồi loại bỏ từng chiếc xương, thái thịt cá thành từng lát mỏng như cánh ve, sau đó chấm với chút nước tương là được.

Chương 424

Vì vậy, khi chế biến gỏi cá, việc lựa chọn cá là vô cùng quan trọng." "Vậy tại sao cá ở đất liền và sông ngòi lại không được?" Tiểu Nguyệt Linh hỏi.

Tiểu Thải Nương, cũng là một đầu bếp nhỏ, cũng lặng lẽ dỏng tai lên nghe.

Mấy tiểu hoa tiên đầu bếp do Tiểu Mạt Lỵ dẫn đầu thì bay thẳng đến trước mặt Ngô Sở để nghe. "Nước ở đất liền và sông ngòi là nước ngọt, trong nước ngọt dễ sinh ra các loại trùng nhỏ, chúng ký sinh trong cơ thể các loài cá, không cẩn thận sẽ bị chúng ta ăn phải.

Nếu chúng ta không chú ý, chúng sẽ tiếp tục lớn lên trong cơ thể chúng ta.

Còn nước biển thì khác..." Mọi người nghe vậy không khỏi rùng mình, tưởng tượng cảnh những con trùng nhỏ đó ký sinh và lớn dần trong cơ thể mình, nghĩ thôi đã thấy buồn nôn.

Con thuyền lầu ung dung di chuyển, tiếp tục đi ngược dòng sông lớn.

Mọi người vừa mới bị thủy quân sông lớn làm cho ghê tởm, giờ lại hứng khởi bàn luận về cách ăn huyết thực.

Tiểu Nguyệt Linh có chút không hiểu, liền đưa tay xuống sông, tiện tay bắt lên một con cá béo dài chừng một mét, sau đó dùng thần thức quét kỹ lên thân con cá đang không ngừng giãy giụa.

Quả nhiên, không lâu sau, chỉ thấy ngón tay nàng khẽ cong lại, liền móc ra từ trong thân cá một sinh vật dạng sợi màu trắng, nhỏ như sợi tóc, dài khoảng nửa thước.

Nhìn thấy thứ này, không ít người cảm thấy da đầu tê dại.

Tiểu hồ ly nhe răng, "Chẳng lẽ trước đây chúng ta ăn cá cũng có thứ này sao?" Ngô Sở cũng không ngờ, Hồng Hoang thời kỳ này, trong nước cũng tồn tại ký sinh trùng.

Hồi đó mình mới đến thế giới này, cẩn thận không ra bờ hồ uống nước quả là không sai.

Cũng may trong vũng Tiên Thiên Nhất Khí Thanh Linh Tuyền kia không có ký sinh trùng.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Thật ra loại ký sinh trùng này cũng không đáng sợ như các ngươi tưởng tượng, cho vào nước sôi luộc một lúc là nó chết thôi.

Đáng sợ là khi ăn sống nó, trứng của nó sẽ vào cơ thể chúng ta, nếu chúng ta không diệt, những quả trứng đó sẽ nhờ năng lượng trong cơ thể chúng ta mà nở ra, lại có khí tức tương tự chúng ta, khiến chúng ta không kịp thời phát giác..." Mọi người bị y nói như vậy, lập tức mất hứng thú với món gỏi cá.

Thấy vậy, Ngô Sở lại nói: "Thật ra, các ngươi nghĩ lại xem lúc còn nhỏ, có cầu kỳ chuyện ăn uống đến vậy không?

Chẳng phải cũng là ăn lông ở lỗ sao?

Lúc đó chắc chắn cũng không cẩn thận ăn phải trứng trùng, chỉ là các ngươi không phát hiện ra thôi." Tất Hỏa nhìn Bạch Trạch và Lão Viên, nói: "Không được, ta phải đi kiểm tra một chút." Tên này thích bắt cá trong hồ ăn, trước đây chắc làm chuyện này không ít.

Bạch Trạch thì nói: "Đừng nhìn ta, ta từ nhỏ sống ở biển, ăn toàn hải sản.

Lão sư vừa mới nói rồi còn gì!

Trong hải sản không có loại ký sinh trùng này đâu!" Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, nói: "Lời của ta cũng không nhất định chính xác.

Dù sao đây là đại địa Hồng Hoang không thiếu những chuyện lạ, xuất hiện chuyện ngoài sức tưởng tượng của ta cũng rất bình thường." "..." Bạch Trạch vèo một tiếng cũng biến mất.

Lão Viên nhìn mọi người, gãi gãi đầu, cũng đi vào một góc ngồi xuống.

Thuyền lầu dần đi xa, ngược dòng một mạch, Ngô Sở nhìn về hướng phủ thủy quân sông lớn, cảm khái nói: "E rằng lưu vực sông lớn này không yên bình được bao lâu nữa." Hậu Thổ đang dựa vào ghế nằm dưới ô che nắng nghe vậy, vẻ mặt có chút đăm chiêu.

Còn Thanh Khâu Ly nằm bên cạnh Hậu Thổ, dùng ống hút hút món thạch rau câu sữa trái cây mà Tiểu Nguyệt Linh vừa nghiên cứu ra, nói: "Ý phu quân là, thủy quân kia sẽ cố tình gây sự?" Dừng một chút, nàng lại nói: "Tam tộc hiện đang trong thời kỳ chung sống hòa bình, hắn không sợ vì hành vi quá khích của mình mà khiến chiến hỏa tam tộc bùng phát trở lại sao?" Hậu Thổ ở bên cạnh nói: "Tỷ tỷ có chú ý không?

Những món huyết thực mà tên kia mời chúng ta, phẩm chất ít nhất cũng là cấp bậc Kim Tiên.

Còn nhớ không?

Lúc đó hắn nói đó là thịt của một con man ngưu, man ngưu là sinh vật trên cạn, rất có thể là một trong những kẻ gia nhập dưới trướng Kỳ Lân tộc.

Hắn lại tùy tiện chém giết như vậy..." Cho nên, ở đại địa Hồng Hoang này, thật sự là kẻ yếu làm mồi cho kẻ mạnh.

Đây không phải là ví von, mà là sự thật đẫm máu.

Thực tế, Ngô Sở và họ đã ăn không ít sinh linh cảnh giới Kim Tiên, Thái Ất, thậm chí sinh linh cảnh giới Đại La cũng đã ăn qua.

Chỉ có điều những thứ họ ăn đều là nguyên liệu do người khác mang đến Tử Ngọc Sơn.

Đối với Ngô Sở và họ, việc không tự tay chém giết những sinh linh đó đã là giới hạn cuối cùng rồi.

Nhưng người khác đã chém giết, đưa đến tận miệng y, y tự nhiên không thể không ăn.

Y lại không phải người ăn chay, không kiểu cách đến thế.

Đáng tiếc, sau phen bàn luận của Ngô Sở, món mỹ thực gỏi cá đã không còn nằm trong phạm vi cân nhắc của mọi người nữa.

Mặc dù sau khi kiểm tra cơ thể, họ đều không phát hiện vấn đề gì, nhưng sau khi nhìn thấy con ký sinh trùng màu trắng nhỏ như sợi tóc kia, họ không còn hứng thú nữa.

Thậm chí cả món canh cá, mọi người uống vào cũng không thấy thơm ngon như trước nữa.

Cứ như vậy, một đường đi về phía tây, lại qua hơn trăm năm.

Xa xa, đã thấy một ngọn núi lớn cao chọc trời, mây mù quấn quanh sườn núi vách đá, không biết cao bao nhiêu.

Trên vách núi lưng chừng, tiếng chim ưng kêu vang vọng mây xanh.

Hậu Thổ chỉ vào ngọn núi lớn đó, nói: "Ngọn núi này tên Thái Hoa, bộ lạc của đại ca ở dưới chân núi đó, đã đến đây rồi, chúng ta qua đó ở lại vài ngày đi!" Vừa nói xong, một tiếng cười ha hả sảng khoái đã từ trên mây truyền xuống.

Sau đó liền thấy một thân hình vạm vỡ như tảng đá, từ trên xuống

dưới, làm động tác rơi tự do, lao thẳng về phía thuyền lầu.

Mọi người nghe tiếng cười này, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên, kết quả đều bị thân hình khổng lồ này dọa cho giật nảy mình.

Hậu Thổ nhấc đôi chân dài trông thì thon thả nhưng thực chất lại tràn đầy sức mạnh bộc phá, đá nghiêng lên trên, một luồng sáng từ chân bắn ra, lao thẳng về phía thân ảnh kia.

Binh...

Thân ảnh bị cú đá trúng, cơ thể đang rơi nhanh lập tức khựng lại, thân hình khổng lồ cũng như quả bóng xì hơi, thu nhỏ lại không biết bao nhiêu lần.

Khi thân ảnh đó đáp xuống thuyền lầu, đã không còn uy thế như trước nữa.

Tuy nhiên, bình...

Thân hình vạm vỡ như tháp sắt kia vẫn làm thân thuyền chao đảo một chút.

Nếu không phải thuyền lầu này là một món công đức linh bảo, e rằng cú này đã làm con thuyền vỡ tan tành rồi.

Mọi người tò mò nhìn chàng thanh niên cao lớn vạm vỡ, toàn thân như tháp sắt, dáng vẻ thô kệch này.

Vóc dáng này gần như được đúc ra từ một khuôn với Tổ Vu Đế Giang.

Ngô Sở đứng trước mặt hắn, cũng giống như đứng trước mặt Đế Giang, trông như một học sinh tiểu học.

Chương 425

Chàng thanh niên cười ha hả nói: "Thiếu Hồng ra mắt thủ lĩnh Hậu Thổ, đa tạ thủ lĩnh đã chân hạ lưu tình." Sau khi cung kính với Hậu Thổ, chàng thanh niên liền hành lễ với Ngô Sở và Thanh Khâu Ly, rồi tự giới thiệu: "Ta tên Thiếu Hồng, là nhị thủ lĩnh của bộ lạc Đế Giang, đại thủ lĩnh nói phải đi tìm một loại nguyên liệu thượng đẳng để khoản đãi các vị... các vị theo ta đến bộ lạc trước đi!" Ngô Sở không hề ngạc nhiên, vì trong điện thoại của y, trên bản đồ Hồng Hoang hiển thị bộ lạc Đế Giang quả thực ở gần đây.

Nhưng y cũng không rõ, trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, bộ lạc của Đế Giang có phải ở bên cạnh núi Thái Hoa hay không.

Dù sao núi Thái Hoa chính là Hoa Sơn của hậu thế!

Nhưng đây là thế giới Hồng Hoang, không có quan hệ lớn với Địa Cầu.

Bởi vì đường kính của ngọn núi Thái Hoa cao chọc trời này đã lớn đến mức có thể so với nửa đường kính Địa Cầu rồi.

Cho nên, ở thế giới Hồng Hoang này, Địa Cầu cũng chỉ miễn cưỡng làm đơn vị đo lường, có lúc thậm chí còn bị chê nhỏ khi dùng làm đơn vị đo.

Nhị thủ lĩnh Thiếu Hồng của bộ lạc Đế Giang này có tu vi tương đương Khoa, tương lai hiển nhiên cũng sẽ là một Đại Vu.

Nhưng so với những Đại Vu nổi tiếng trong thần thoại Hồng Hoang, vị này dường như không có danh tiếng gì, e là vì chưa làm được chuyện gì lớn lao!

Như Khoa Phụ đuổi mặt trời, Hậu Nghệ bắn mặt trời, Hình Thiên

múa can thích... những Đại Vu đã để lại dấu ấn đậm nét trong thần thoại Hồng Hoang mới được người đời biết đến.

Đương nhiên, cũng có khả năng trong đại chiến Vu Yêu, đã sớm không cẩn thận mà toi mạng rồi.

Mọi người xuống thuyền lên bờ, cưỡi mây đạp gió, theo dũng sĩ Vu tộc Thiếu Hồng 'trèo đèo lội suối'.

Nửa ngày sau, một bộ lạc Vu tộc có hình thức kiến trúc tương tự bộ lạc Hậu Thổ, nhưng quy mô kiến trúc lại lớn hơn rất nhiều, chỉ có số lượng Vu tộc bên trong lại ít hơn một chút so với bộ lạc Hậu Thổ, đã xuất hiện trước mắt mọi người.

Bộ lạc nằm trong một thung lũng dưới chân núi Thái Hoa, nhưng thung lũng này vô cùng rộng lớn, thậm chí còn rộng hơn thung lũng của bộ lạc Hậu Thổ vài lần.

Xét về tiềm năng phát triển, nơi này lại lớn hơn nhiều so với bên bộ lạc Hậu Thổ.

Nhưng, với tốc độ sinh sôi của Vu tộc, dù cho họ thêm mấy trăm mấy nghìn nguyên hội nữa, thung lũng này cũng đủ dùng.

Trong thung lũng là những cánh đồng ruộng bạt ngàn, trồng đủ loại nông sản, gần như toàn bộ đều được truyền từ Tử Ngọc Sơn qua.

Bên ngoài bộ lạc được bao bọc bởi một vòng tường gỗ khổng lồ, tường dày đến hàng trăm mét, cao gần nghìn mét.

Nếu không nhìn từ trên cao xuống, đứng trước bức tường gỗ này, thật sự cảm thấy mình có chút nhỏ bé!

Bộ lạc Hậu Thổ tuy cũng có một vòng tường bao quanh bên ngoài, nhưng rõ ràng không cao lớn như vậy.

May mà bức tường cách trung tâm thật sự của bộ lạc một khoảng

không ngắn, nếu không bức tường cao như vậy thật dễ khiến người ta có cảm giác bị chèn ép.

Nhưng nếu đã chúng đều là sinh linh hóa hình ở địa giới Tử Ngọc Sơn, Ngô Sở tự nhiên cũng không ngại cho chúng chút lợi lộc, để chúng ăn một bữa tiệc lớn trước, cùng nhau vui vẻ.

Rõ ràng họ không hề xa lạ với Hậu Thổ, vị tổ vu của bộ lạc Hậu Thổ.

Một đám trẻ con tíu tít đi theo sau người lớn, khi người lớn hành lễ với Hậu Thổ, chúng cũng hành lễ theo.

Tuy nhiên, khi những Vu nhân đó nhìn thấy Ngô Sở, ai nấy đều không khỏi trợn tròn mắt.

Ngô Sở có chút kỳ lạ nhìn họ, sau đó khó hiểu nhìn về phía Hậu Thổ, Hậu Thổ mím môi cười nhẹ.

Tiếp đó liền nghe những Vu nhân này lần lượt hành lễ với y, "Chúng ta, ra mắt Nhị thủ lĩnh!" Ngô Sở nhìn về phía Thiếu Hồng, "Nhị thủ lĩnh của bộ lạc các ngươi không phải là ngươi sao?" Thiếu Hồng cười hắc hắc, cũng cúi người hành lễ với Ngô Sở, "Thiếu Hồng ra mắt Nhị thủ lĩnh!" "Đều đứng dậy, đều đứng dậy, không cần đa lễ!" Ngô Sở vừa nói vừa nhìn về phía Hậu Thổ, hỏi nàng: "Tình hình gì đây?" Hậu Thổ mỉm cười nói: "Dáng vẻ của chàng đã sớm được truyền đến các bộ lạc khác rồi, xét đến những cống hiến của chàng đối với Vu tộc, lại là phu quân của ta, cho nên mọi người đã nhất trí quyết định, để chàng đảm nhiệm chức vị nhị thủ lĩnh của tất cả các bộ lạc.

Khi chàng ở đây, nhị thủ lĩnh của bộ lạc vĩnh viễn là chàng..." Ngô Sở sửng sốt chết lặng: Đây thật sự là 'dưới một người, trên vạn người' rồi sao?!

Đáng tiếc a!

Đáng tiếc trong cơ thể mình không có tinh huyết Bàn Cổ, nếu không, chẳng phải có thể thông qua thần điện Bàn Cổ, đi đến các bộ lạc Vu tộc lớn tác oai tác quái sao?

Tuy rằng cái chức 'Nhị thủ lĩnh' này trước mặt Hậu Thổ tiểu thư tả và Hồ Tổ tả tả cũng chẳng có gì đáng khoe khoang, nhưng được người khác tôn kính, chung quy không phải là chuyện xấu.

Còn về việc dính líu quá sâu với Vu tộc, chuyện này Ngô Sở đã không nghĩ tới nữa, đã thành thân với Hậu Thổ tiểu thư tả rồi, còn nghĩ gì nữa?

Cứ thuận theo tự nhiên là được rồi!

Dù có chuyện gì xảy ra, đó cũng là chuyện của vô số nguyên hội sau này.

Trong những tháng năm dài đằng đẵng này, ai biết được tình hình tương lai sẽ phát triển theo hướng nào chứ?

Bây giờ ngay cả chính Ngô Sở cũng không dám chắc chắn nữa.

Dù sao dưới sự vỗ cánh của con bướm nhỏ là y đây, độ khó gây chuyện của Ma Tổ lão nhân gia đã từ hình thức đơn giản ban đầu, trực tiếp biến thành độ khó địa ngục.

Nếu thế mà lão ma đầu kia vẫn thành công được, vậy cũng không thể trách y được, phải không!

Chập tối, một con cự thú với đôi cánh rũ rượi bay về phía bộ lạc Đế Giang.

Con cự thú có thân hình tròn vo, tứ chi mập mạp, khuôn mặt dường như mọc ngay trên thân thể, vì hoàn toàn không thấy cổ nó ở đâu.

Không phải vì nó quá béo, mà là... thôi được rồi!

Quả thực rất béo, trông có chút giống hung thú thượng cổ Hỗn Độn.

Các Vu nhân thấy vậy không khỏi hoan hô, ngay cả những đứa trẻ cũng vậy...

Đám nhóc Vu tộc này đã trở thành cái đuôi của Tiểu Nguyệt Linh và họ rồi.

Là những kẻ ham ăn, Vu tộc hoàn toàn không thể chống lại sức hấp dẫn của những món linh thực đó.

Tiểu Nguyệt Linh, với tư cách là bếp trưởng của Tử Ngọc Sơn, luôn mang theo đủ loại linh thực nhỏ, nhiều không đếm xuể. "Ha ha ha...

A Sở huynh đệ, Hậu Thổ muội muội, Thanh Khâu đạo hữu, Tiểu Nguyệt Linh... lại gặp nhau rồi!" Xa xa đã nghe thấy tiếng cười sảng khoái hào phóng của Đế Giang.

Bịch...

Con cự thú bị ném xuống bãi cỏ bên ngoài bộ lạc, thân hình khổng lồ dài mấy chục dặm gần như chiếm trọn khoảng đất trống trước bộ lạc.

Đôi mắt Tiểu Nguyệt Linh sáng rực, tiến lên hỏi: "Đây là cự thú gì vậy?" Đế Giang vỗ tay cười, nói: "Thú này là hậu duệ của hung thú thượng cổ Hỗn Độn, trong cơ thể có một phần huyết mạch Hỗn Độn.

Tên này hung tàn giảo hoạt, ta sớm đã muốn ăn thịt nó rồi.

Chương 426

Vừa hay, lần này các ngươi đến, ta sẽ lấy tên này khoản đãi các ngươi!

Béo thế này, chắc chắn rất ngon!" Ngô Sở thấy vậy, không khỏi thầm than: Tương lai Vu tộc không được Yêu tộc ưa, không phải là không có lý do!

Động một chút là giết người ta ăn thịt, lâu dần ai chịu nổi?

Chỉ là trong thế giới kẻ yếu làm mồi cho kẻ mạnh này, Ngô Sở cũng không tiện nói nhiều.

Thỉnh thoảng nhắc một câu là được rồi, người ta không nghe, cũng không thể ép buộc người ta được!

Nói đi cũng phải nói lại, việc những nông sản của Tử Ngọc Sơn được truyền đến các bộ lạc Vu tộc, thực ra đã gián tiếp làm giảm số lượng sinh linh mà Vu tộc săn giết rồi.

Từ điểm này mà xem, Ngô Sở thực ra đã có thể coi là công đức vô lượng rồi.

Đối mặt với loại hậu duệ thượng cổ chưa từng thấy này, Tiểu Nguyệt Linh dẫn theo Tiểu Thải Nương và một đội tiểu hoa tiên, với sự giúp đỡ của các phu nhân Vu tộc, bắt đầu xử lý con cự thú.

Bên cạnh cự thú, từng đống lửa trại được đốt lên, các dũng sĩ Vu tộc động tác thành thạo lôi ra giàn nướng, nhóm than hồng, đặt giàn, lấy gia vị ra chuẩn bị sẵn sàng.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Ngô Sở không khỏi bật cười.

Cảm giác phong cách của Vu tộc có chút bị y làm cho lệch hướng rồi.

Thiếu Hồng ôm theo linh nhưỡng quả tử tiến lên, nói với Ngô Sở: "Nhị thủ lĩnh, những cống hiến mà ngài đã làm cho Vu tộc chúng ta, chúng ta đều ghi nhớ trong lòng, ta là Vu nhân không giỏi ăn nói, tất cả đều ở trong vò rượu này, ta kính ngài, cạn!" Ngô Sở nhìn vò rượu lớn ít nhất cũng mấy chục lít trong tay, chớp chớp mắt, sau đó liền thấy Thiếu Hồng ôm vò rượu ừng ực...

Khoan đã, cạn là cạn vò?

Nhìn về phía sau Thiếu Hồng, một đội dũng sĩ Vu tộc mỗi người ôm một vò, xếp hàng chờ đợi, Ngô Sở không khỏi cạn lời, "Các ngươi không phải đều muốn cạn vò với ta đấy chứ!

Khoan, ta còn muốn ăn thịt nữa!

Nếu cạn nhiều vò như vậy, ta còn ăn nổi thế nào nữa?" "..." Các dũng sĩ Vu tộc ôm vò rượu, nhìn đông ngó tây.

Lúc này, Đế Giang ôm vò rượu đứng dậy, vung tay, hô hào: "Mọi người nói xem, vò rượu này Nhị thủ lĩnh có nên uống không?" "Uống, uống, uống..." Cả bộ lạc, gần như ai nấy đều hò hét, ngay cả những đứa trẻ còn để lộ mông ra ngoài cũng nhảy cẫng lên hùa theo náo nhiệt.

Một số nữ tử Vu tộc hào phóng cũng hò hét theo.

Chỉ có một số người e thẹn thì thầm to nhỏ với nhau.

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, nói: "Tấm lòng của mọi người ta xin nhận, nhưng uống nhiều rượu như vậy một lúc, chẳng phải là lãng phí sao!

Hơn nữa ta còn muốn ăn nhiều thịt hơn nữa!

Vò này, coi như là tấm lòng của mọi người, lát nữa mọi người cứ làm việc của mình nhé." Ực ực ực...

Ngô Sở cũng nâng vò uống cạn. "Hay!" Đế Giang vỗ tay khen hay.

Đợi Ngô Sở uống xong một vò, hắn lại đưa một vò khác lên, "Rượu Thiếu Hồng kính đệ đệ đã uống rồi, rượu của ca ca ta kính đệ nếu không uống, vậy là không nể mặt ca ca rồi, nhớ lại chuyện của đệ và Hậu Thổ muội muội, còn là ca ca giúp đệ..." "Thôi được, đại ca, tình này ta ghi nhớ!" Ngô Sở vừa nói vừa liếc mắt nhìn Hậu Thổ tiểu thư tả, quả nhiên, tiểu thư tả lúc này đang nheo mắt đẹp nhìn y!

Cũng không biết là đang giận y hay giận đại ca của nàng.

Ực ực ực...

Một vòng cụng rượu mới lại bắt đầu.

Không lâu sau, mùi thịt nướng bắt đầu lan tỏa trong màn đêm của bộ lạc.

Những Vu nhân nhiệt tình hào phóng bắt đầu vây quanh lửa trại ca hát nhảy múa, Hoa Thi Nhi và các tiểu hoa tiên lấy nhạc cụ ra, rất hợp cảnh mà tấu lên những giai điệu vui tươi.

Cuộc sống bộ lạc nguyên thủy thế này, thật giản dị và chân chất.

Trăng lên đến đỉnh đầu, tiệc lửa trại vẫn tiếp tục, nhưng một số nam nữ Vu tộc đã mượn men say, vác người cần vác đi mất rồi.

Cách đó không xa, mấy thiếu nữ Vu tộc nhìn về hướng Ngô Sở, thấp giọng trò chuyện, nói những câu như 'có thể đánh ngất vị nhị thủ lĩnh kia rồi vác về không'.

Tình cảm ái mộ không chút che giấu này khiến Ngô Sở ít nhiều có chút thụ sủng nhược kinh, đặc biệt là khi cả Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ đều mỉm cười nhìn y.

A!

Cái sức hấp dẫn chết tiệt không biết giấu vào đâu của ta!

Ngô Sở thầm cảm khái, ánh mắt vô tình lướt qua những thiếu nữ Vu tộc kia, kết quả phát hiện ai nấy đều như King Kong Barbie, dọa Ngô Sở giật mình một cái. "Hai vị nương tử đừng nhìn phu quân như vậy, con người của phu quân, hai nàng còn không rõ sao!" Ngô Sở ra vẻ chính nhân quân tử, "Tình yêu của phu quân đối với hai nàng, trời đất có thể chứng giám!" Thanh Khâu Ly khẽ cười duyên, đôi mắt đẹp chớp nhẹ, ghé vào tai y khẽ nói, "Vậy nếu là Tiểu Nguyệt Linh hoặc là Tiểu Vũ đánh ngất chàng rồi vác về thì sao?" "Không thể nào, tu vi của họ còn chưa làm được điều đó." Ngô Sở lắc đầu nói. "Giả như thì sao?" "Giả như cái gì?" "Giả như có thể đánh ngất chàng thì sao?" "Cái này, đã bị đánh ngất rồi, ta có thể làm gì được chứ?" "Chậc!

Muội muội, chúng ta đi thôi!

Tối nay đừng cho chàng ta về phòng!" Hậu Thổ muội muội gật đầu nói: "Được!" Mặc dù hai vị tỷ tỷ nói không cho y về phòng, nhưng đó đều là lời nói giận dỗi.

Ngô Sở thậm chí còn nhân cơ hội này mà ôm trái ôm phải, ai bảo Đế Giang đại ca tốt bụng đã giúp y một việc tốt, sắp xếp cho ba người họ một gian phòng riêng chứ!

Hậu Thổ tiểu thư tả vẫn là người hiểu đại thể, không muốn bị 'người ngoài' chê cười, cuối cùng vẫn để y vào.

Sau đó, lại là một đêm mưa gió vô tình.

Tuy không phải ở Tử Ngọc Sơn, nhưng Ngô Sở ném ra mấy lá trận kỳ, một pháp trận phòng ngự cách âm liền lập tức bao phủ lấy gian phòng.

Sau đó, y lại lấy cớ có chút lĩnh ngộ về phương pháp luyện thể phụ trợ bằng âm dương chi đạo, muốn cùng tiểu thư tả tu luyện một đoạn, kết quả bị tiểu thư tả đang e thẹn nghiêm khắc từ chối.

Đời sau vô số người cho rằng, Xi Vưu bại trong tay Hoàng Đế, kẻ chủ mưu chính là cái vật nhỏ tròn vo này, dù sao thì thứ này ngoài việc tỏ vẻ đáng yêu ra, còn làm được gì nữa?

Kết quả là con hồ ly già này chẳng hề ngại ngùng, thấy nàng từ chối liền tự mình xung phong, quyết định lấy thân thử pháp.

Chẳng mấy chốc, hương lan thơm ngát, chín đuôi lượn lờ, kim phong ngọc lộ tương phùng, ngọc nhân khe khẽ thì thầm...

Nàng xấu hổ muốn chạy trốn, lại bị hai người liên thủ phản chế.

Nhất thời, chính nghĩa không nơi nương tựa, chỉ có thể chìm đắm dưới ma trảo.

Ma trảo liên tục gảy đàn, châu lớn châu nhỏ rơi xuống mâm ngọc.

Giữa xiêm y bay múa, tóc xanh phiêu dương, móc câu ngược, sóng dữ vỗ bờ, cuộn lên ngàn đống tuyết.

Đêm nằm nghe gió mưa, cùng nhau cắt bấc nến bên cửa sổ tây.

Sáng sớm hôm sau, mặt trời đã lên cao.

Chương 427

Ngô Sở nhìn trái ngó phải, trong lòng ngọc nhân tóc xanh phiêu tán, như hải đường xuân ngủ.

Đang đắc ý, liền cảm thấy hai bên hông truyền đến một trận đau nhói thấu tim.

Tiểu thư tả nheo mắt khẽ giận, tựa như đang trừng phạt hành vi lỗ mãng vô lễ đêm qua của y.

Điều này có thể hiểu được, nhưng còn bên kia thì sao?

Y quay đầu nhìn về phía Hồ Tổ tả tả, thấy Hồ Tổ tả tả chớp mắt đẹp với y, phảng phất như đang nói: Ta phải đồng bộ với muội muội đây!

Ngươi ráng chịu đi nhé!

Ngô Sở cạn lời nhìn trời, chỉ có thể dùng hồi ức về sự tốt đẹp đêm qua để chống lại cơn đau lúc này. "Hỏi thế gian tình là gì, mà khiến người ta sống chết hẹn thề.

Trời nam đất bắc đôi khách bay, đôi cánh già nua mấy độ hàn thử.

Vui vầy sum họp, ly biệt đau khổ, trong đó lại càng có những kẻ si tình..." Tiếng ngâm nga thê thiết như vậy, thật khiến người nghe đau lòng, người thấy rơi lệ, cơn đau ở eo lập tức tan biến.

Đôi mắt tiểu thư tả long lanh, lặng lẽ nhìn y.

Ngô Sở đang định nhân cơ hội này, nói vài lời ngon tiếng ngọt dỗ dành hai bà xã cho họ vui, kết quả pháp trận bên ngoài phòng lại rung chuyển. "A Sở huynh đệ, dậy chưa?" Khi pháp trận được gỡ bỏ, bên ngoài liền truyền đến tiếng của Đế Giang. "Dậy rồi, đại ca có việc gì vậy?" Ngô Sở vừa nói vừa mở cửa phòng, đi ra ngoài.

Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ đã ăn mặc chỉnh tề, đi theo ra, hành lễ với Đế Giang. "Trong tộc có Vu nhân muốn thỉnh giáo A Sở huynh đệ một số việc nông sự, đệ đi giải đáp cho họ một chút." Huyền công bước vào cửu chuyển sau đó, tiến cảnh hiển nhiên chậm lại.

Ngô Sở rất muốn nói, ta đã mấy chục vạn năm không trồng trọt rồi, đi hỏi mấy tiểu hoa tiên kia thì còn được.

Nhưng Ngô Sở cũng không tiện nói ra lời này, dù sao với tư cách là chủ nhân Tử Ngọc Sơn, những thứ này lại được truyền ra từ Tử Ngọc Sơn, ngươi nói ngươi không biết?

Cứng rắn mà đi, Ngô Sở cũng phải xem qua rồi mới nói được.

Ruộng nương của bộ lạc Đế Giang được đặt bên ngoài bộ lạc, vì diện tích thung lũng quá lớn, nên không có cách nào dùng tường gỗ bao bọc lại.

Cũng vì vậy, bình thường đều có đội ngũ tuần tra, để tránh hoa màu bị dã thú phá hoại.

Thời tiết tháng sáu, sự mát mẻ của buổi sáng sớm đã dần bị cái nóng oi ả thay thế.

Ngô Sở miệng ngậm chiếc bánh trứng điểm tâm do Tiểu Nguyệt Linh làm cho, một tay còn cầm ly trà sữa trái cây lạnh, nhìn cánh đồng lúa ngũ sắc xanh mướt này, nghe tiếng côn trùng các loại vang lên từ ruộng đồng, có cảm giác như đang đi trên con đường nhỏ ở làng quê.

Thân cây lúa ngũ sắc rất cao, hiện giờ còn chưa đến kỳ trưởng thành mà đã cao đến ngang ngực Ngô Sở, lúc chín, cao nhất có thể hơn một người.

Đương nhiên, hạt gạo cũng rất to.

Bên cạnh cánh đồng lúa ngũ sắc này, còn có một cái ao khá rộng, bên trong nuôi hoa sen và cá.

Trên mười mấy luống đất dài bên bờ ao, trồng đậu ván.

Xa hơn một chút là một cánh đồng lúa mì.

Xa hơn nữa là một rừng mía, phía sau rừng mía, mặt đất đã có độ dốc nhất định, trên sườn đồi nhỏ đó, trồng một vườn cây ăn quả.

Lúc này, đã có bóng dáng của nam nữ Vu tộc đang lao động trên mảnh đất rộng lớn này.

Trên sườn đồi xa hơn, có một đội tuần tra đang đứng quan sát.

Ngô Sở, Hậu Thổ và Đế Giang đi ở phía trước, mấy tiểu hoa tiên bay lơ lửng phía sau họ trên cánh đồng, nhìn ngó xung quanh, tìm kiếm các vấn đề.

Mấy tiểu hoa tiên này tuy là đầu bếp nhỏ trong đội ngũ đầu bếp, nhưng trước đây họ cũng là những tiểu hoa tiên cần cù lao động trên đồng ruộng, đối với việc nông nghiệp, họ còn hiểu rõ hơn Ngô Sở.

Thanh Khâu Ly, tiểu hồ ly và Tiểu Nguyệt Linh không đi theo, đối với chuyện này, họ không giỏi, cũng không hứng thú.

Đế Giang chỉ vào ruộng lúa nói: "Hàng năm vào mùa này, trong ruộng sẽ xuất hiện không ít sâu hại, thường làm giảm thu hoạch, chúng ta dẫn dắt tộc nhân tìm mọi cách diệt sâu, nhưng hiệu quả không lớn lắm.

Lần nào cũng phải ta tự mình ra tay, thật sự phiền phức." Vu tộc không tu luyện nguyên thần, nên việc sử dụng thần thức phổ biến không tốt lắm, không thể như các sinh linh khác, dùng nguyên thần để dễ dàng diệt sâu cho những nông sản này.

Điều này cũng giống như bảo một gã lỗ mãng vung búa thì dễ, nhưng bảo họ xỏ kim luồn chỉ thì có chút làm khó người ta.

Bảo Trương Phi đi thêu thùa, chẳng phải làm ông ta tức chết sao!

Nhưng với tư cách là tổ vu, Đế Giang vận dụng nguyên thần vẫn có thể được.

Nhưng để một tổ vu đường đường đi diệt sâu ngoài đồng, chuyện này nếu truyền ra ngoài, thật mất mặt Vu tộc!

E rằng các bộ lạc khác cũng có phiền não này, trừ bộ lạc Hậu Thổ.

Thế là Hậu Thổ liền nói: "Đại ca sao không nói sớm, muốn diệt sâu thực ra cũng không khó, nuôi một ít cá trong ruộng là được rồi, A Sở nói đây gọi là cá ruộng lúa." Đế Giang lắc đầu nói: "Cũng không hoàn toàn là do sâu hại gây ra, nếu chỉ là sâu hại, ta còn có cách giải quyết, rất nhiều lúc, chúng ta đều không tìm ra nguyên nhân.

Cũng may Vu tộc chúng ta không hoàn toàn dựa vào lúa ngũ sắc này để sống, nếu không thật sự có chút khó khăn!" Đang nói, mọi người liền đến một mảnh ruộng, mảnh ruộng lúa này đã xuất hiện không ít cây lúa ngũ sắc bị bệnh, mấy tiểu hoa tiên vừa nhìn đã hiểu ra chuyện gì.

Ngô Sở cũng hiểu, vì chuyện lúa phát bệnh trong thời gian sinh trưởng, chính là y nói cho các tiểu hoa tiên biết!

Còn về cách chữa trị, thực ra cũng rất đơn giản.

Tuy không có thuốc trừ sâu, nhưng có linh lực!

Thế giới này, thứ không thiếu nhất chính là linh lực, hơn nữa còn có thể truyền mộc linh chi khí từ bên ngoài vào những cây lúa này, tăng cường sức đề kháng của thực vật.

Đương nhiên, người làm được như vậy cũng chỉ có những tiểu hoa tiên có thể dễ dàng khống chế mộc linh chi khí mà thôi.

Nói ra, mấy tiểu hoa tiên này trồng trọt, quả thực là cao thủ.

Nhưng bảo Vu tộc làm như vậy, e rằng chỉ có Mộc Chi Tổ Vu Cú

Mang mới có thể làm được.

Dưới sự nỗ lực của Ngô Sở và mấy tiểu hoa tiên, những cây lúa ngũ sắc bị bệnh đã được họ chữa khỏi một cách dễ dàng.

Mặc dù phương pháp chữa trị này không thể phổ biến trong Vu tộc, nhưng ít nhất cũng đã cho họ biết được nguyên nhân.

Tiếp đó, Ngô Sở hóa thân thành 'Thần Nông', đi lại giữa ruộng đồng, nói với các Vu nhân về cách phòng trừ sâu bệnh, tiện thể còn bảo họ cách ủ phân bón phân.

Ở Tử Ngọc Sơn, về cơ bản không có chuyện ủ phân.

Dù sao thì, để những tiểu hoa tiên đáng yêu, xinh đẹp kia tiếp xúc với những thứ hôi thối như vậy, quả thực là một sự xúc phạm đối với họ, chính Ngô Sở cũng không nỡ lòng.

Chương 428

Vì vậy, về mảng này, các tiểu hoa tiên cũng không hiểu rõ lắm.

Thực tế, từ sau khi bước vào cảnh giới Thiên Tiên, Ngô Sở chưa bao giờ dùng đến nhà vệ sinh ở dưới gốc Thần Mộc Chi Điên nữa.

Cái bồn cầu công đức kia hoàn toàn trở thành đồ trưng bày.

Thân là tiên nhân, việc phân giải những thứ ăn vào bụng đến mức không còn chút cặn bã nào cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Ngay cả những tiểu hoa tiên cảnh giới Địa Tiên cũng có thể dễ dàng làm được điều này.

Vì vậy ở Tử Ngọc Sơn, về cơ bản rất khó nhìn thấy thứ gì ô uế.

Dù có, đó cũng là do giết mổ các sinh linh khác mang đến.

Nhưng ở trong bộ lạc Vu tộc này, những thứ ô uế như vậy lại tương đối thường thấy.

Ngô Sở trông như một lão nông, xắn tay áo, cuộn ống quần, đi chân trần, ngậm một cọng cỏ, ngồi xổm trên bờ ruộng, chỉ điểm cho các Vu nhân đang lao tác trên đồng.

Cái dáng vẻ chỉ điểm giang sơn, miệng lưỡi lanh lẹ kia, đâu còn bộ dạng 'mấy chục vạn năm không trồng trọt, ta cũng không biết trồng trọt' lúc trước.

Rõ ràng là tư thái 'không ai hiểu trồng trọt hơn ta' thì có!

Ngay cả mấy tiểu hoa tiên khá am hiểu trồng trọt cũng không khỏi có chút nghi hoặc.

Đến lúc trở về, Tiểu Mạt Lỵ không nhịn được hỏi hắn: "A Sở tiền bối, loại uế vật thải ra từ trong cơ thể sinh linh kia, thật sự có thể tăng

độ phì nhiêu cho đất sao?" Ngô Sở nghe vậy, xua tay cười nói: "Bây giờ ngươi là đầu bếp trưởng thứ ba của Tử Ngọc Sơn chúng ta, không cần thiết phải tìm hiểu những thứ này.

Hơn nữa Tử Ngọc Sơn chúng ta có các ngươi Hoa tiên nhất tộc giúp trồng trọt những nông sản đó, cũng không cần dùng đến chút độ phì nhiêu kia." Hậu Thổ lại nói: "Nói như vậy, trong bộ lạc chúng ta, những vật bài tiết đó đều dùng nước xả trôi ra sông lớn, chẳng phải rất lãng phí sao?" Đừng nói bộ lạc Hậu Thổ, các bộ lạc Vu tộc khác từ lâu đã dùng bồn cầu rồi.

Dù sao nguyên lý chế tạo bồn cầu cũng không phức tạp lắm, rất dễ dàng chế tạo ra được.

Sau khi bộ lạc Hậu Thổ phổ cập bồn cầu, các bộ lạc Vu tộc khác tự nhiên cũng bắt chước theo.

Ngô Sở khẽ gật đầu, nói: "Nói ra quả thật có chút lãng phí.

Nhưng các ngươi thân là Đại Địa Vu tộc, độ phì nhiêu của đất đai mạnh yếu ra sao, các ngươi có thể dễ dàng khống chế, cũng căn bản không cần dùng những uế vật đó để tăng cường độ phì nhiêu.

Vu nhân của các bộ lạc khác không có bản lĩnh như các ngươi." Đêm đến, lại là ca múa hát hò, uống rượu ăn thịt.

Con Hỗn Độn di chủng kia, thịt quả thật tươi ngon béo ngậy, đặc biệt là sau khi dùng lửa nướng, nướng ra một phần mỡ bên trong, cảm giác ăn vào càng tuyệt vời hơn.

Nhưng nếu băm thịt thành thịt vụn, dùng để làm cà tím sốt thịt băm, hoặc thêm chút hành và măng khô, gói thành sủi cảo, hoặc bánh bao nhân thịt, hương vị lại càng ngon hơn.

Thậm chí Tiểu Nguyệt Linh còn làm thành bánh bao súp, làm bỏng miệng mấy tiểu gia hỏa hấp tấp, khiến đám người Đế Giang cười ha

hả, không có chút lòng đồng tình nào.

Ngược lại Thiếu Hồng, một gã đàn ông bề ngoài thô kệch, đôi khi lại thể hiện ra một mặt ôn nhu, tinh tế và đầy yêu thương, an ủi những người bạn nhỏ này.

Rượu đến lúc ngà ngà say, lại có thiếu nữ Vu tộc lén lút đánh ngất Vu nam rồi vác đi.

Ngô Sở cũng dắt tay hai vị nương tử, quay về đi ngủ.

Chính là, tay trong tay dắt vào màn a, e thẹn mỉm cười thổi tắt đèn.

Tiếng sáo phượng vang lên, ánh ngọc hồ lung linh, lại là một đêm cá rồng nhảy múa!

Ở bộ lạc Đế Giang, Ngô Sở và mọi người đã ở lại suốt hơn một tháng, hắn thậm chí còn có chút vui đến quên cả đường về.

Dù sao ở đây, hắn có thể mỗi đêm cùng hai vị nương tử dùng pháp âm dương tương hỗ, nghiên cứu thuật luyện thể, mà không cần lo bị người khác làm phiền.

Nếu đi thuyền rời đi, với tính cách hay xấu hổ của tiểu thư tả, nàng chắc chắn sẽ không chịu dưới ánh mắt của mọi người mà cùng hồ tổ tả tả vào phòng của hắn.

Cho dù Ngô Sở chạy đi tìm nàng, e rằng cũng sẽ bị nàng đuổi ra ngoài.

Nhưng dù có lưu luyến thế nào, họ cũng phải lên đường rời đi, dù sao từ Thái Hoa Sơn đến Côn Luân Sơn vẫn còn một đoạn đường rất xa phải đi!

Tạm biệt chúng Vu nhân của bộ lạc Đế Giang, Ngô Sở và mọi người cưỡi mây đạp gió đi về phía bắc, nửa ngày sau, đến bên trên sông lớn, rồi lại tiếp tục ngồi thuyền, đi thẳng về hướng tây bắc.

Quả nhiên, đêm hôm đó, khi hồ tổ tả tả đi tìm tiểu thư tả, và hắn cũng đi theo vào, liền bị tiểu thư tả thái độ kiên quyết đuổi ra ngoài.

Đối với việc này, Ngô Sở cũng chỉ có thể làm ra vẻ như không có chuyện gì, nằm trên ghế tựa ở boong thuyền, ngơ ngác nhìn trời sao.

Tiểu hồ ly bưng một tách trà xanh nóng hổi, đưa tới, ngồi xuống chiếc ghế tựa bên cạnh hắn, truyền âm cười hỏi: "A Sở ca bị đuổi ra ngoài rồi sao?" Ngô Sở nhận lấy trà thơm, liếc nhìn nàng một cái, nói: "Nhìn thấu nhưng không nói toạc ra mới là đạo làm bạn, ngươi cứ như vậy hoài, rất dễ không có bạn bè đâu, hiểu chưa?" Nói rồi, hắn khẽ thổi trà thơm, nhấp một ngụm, lẳng lặng thưởng thức vị chát trong trà mang theo chút ngọt ngào.

Tiểu hồ ly cười hì hì: "A Sở ca không phải cũng từng nói, nếu là bạn bè mà không thể trêu chọc vài câu, vậy thì có bạn bè để làm gì chứ?" "Ngươi biến thành kẻ thích cà khịa từ khi nào vậy?" "Lúc vui, hoặc lúc không vui." "Vậy bây giờ là vui hay không vui đây?" "Vui nha!" "Hết chuyện để nói rồi!" "Ha ha ha…" … Những ngày tháng cứ thế trôi qua trong sự mộc mạc không hoa mỹ.

Thỉnh thoảng, họ sẽ xuống sông bơi lội, nước sông lớn sau khi được trị lý đã khôi phục lại vẻ trong xanh, dưới ánh sóng lấp lánh, thỉnh thoảng có thể thấy những con quái thú khổng lồ lặn ngụp trong nước.

Nếu những con quái thú đó không biết sống chết, chạy đến khiêu khích, chúng sẽ trở thành bữa ăn trên bàn của họ.

Cứ như vậy, hơn trăm năm nữa lại vội vã trôi qua.

Hôm nay, lầu thuyền đến địa giới Côn Luân, Ngô Sở và mọi người cho thuyền rẽ vào một nhánh sông nhỏ chỉ rộng hơn trăm trượng.

Trong thế giới Hồng Hoang này, khởi nguồn của con sông lớn này

là ở đại địa phía Tây.

Nó bắt đầu từ ngọn núi cao ở phía tây của đại địa phía Tây, chảy xuyên qua toàn bộ đại địa phía Tây, rồi uốn lượn về phía đông, đi qua gần Vạn Thọ Sơn.

Sau khi vào trung châu đại địa, nó chảy qua phía nam của địa giới Côn Luân.

Muốn vào địa giới Côn Luân, phải chuyển sang nhánh sông này.

Nhánh sông này bắt nguồn từ Tây Côn Luân, chảy uốn lượn từ tây sang đông, rồi từ Đông Côn Luân chảy ra, hợp vào sông lớn.

So với các con sông lớn khác, mặt sông này không rộng lắm, nhưng lại rất sâu, hai bên vách đá dựng đứng, nước biếc dập dờn, khó thấy đáy.

Trong rừng núi trên vách đá, thỉnh thoảng có tiếng hổ gầm vượn hú truyền đến.

Thỉnh thoảng cũng có thể nghe thấy tiếng chim ưng và hạc kêu.

Vừa vào con sông Côn Luân này không lâu, mọi người liền nghe thấy một tiếng cười sảng khoái từ trên bờ sông truyền đến, "Sư huynh, tẩu tẩu, các vị, cuối cùng các ngươi cũng đến rồi, Hạo đã chờ lâu!" Một bóng người cưỡi gió bay xuống, chính là thiếu niên Hạo mặt đẹp như ngọc.

Mọi người chào hỏi xong, Ngô Sở liền cười hỏi: "Sao ngươi lại đợi ở đây?" Thiếu niên Hạo cười ha hả: "Hạo biết sư huynh chắc chắn sẽ không đến một mình, mà nếu dẫn theo mọi người đến, chắc chắn sẽ chọn đi thuyền.

Mà nếu đi thuyền, nhất định sẽ vào con sông này, vậy Hạo đợi ở đây chắc chắn sẽ không bỏ lỡ sư huynh và mọi người." "Thông minh!" Ngô Sở cười vỗ vỗ vai hắn, khen ngợi. "Sư huynh, chúng ta

tăng tốc lên đi!

Đi thuyền lề mề quá, ta sợ sư phụ đợi sốt ruột." Thiếu niên Hạo nhắc nhở Ngô Sở, đã đến đây rồi thì đừng lề mề nữa.

Ngô Sở nghe vậy, khẽ gật đầu, rồi nhìn Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly, ba người bay lên, Ngô Sở vung ống tay áo rộng, thi triển thuật Tụ Trung Càn Khôn, đem cả lầu thuyền, bao gồm cả mọi người trên thuyền, đều thu vào trong tay áo.

Chương 429

Sau đó hỏi thiếu niên Hạo phương hướng, ba người mỗi người thi triển thần thông, biến mất tại chỗ.

Ngô Sở và Thanh Khâu Ly, cùng với Hạo thi triển đều là thuật Càn Khôn Na Di, còn Hậu Thổ thi triển là thuật Súc Địa Thành Thốn.

Khi Ngô Sở và Thanh Khâu Ly xuất hiện trên một đỉnh núi tuyết, ngay sau đó, bóng dáng của Hậu Thổ cũng đã xuất hiện bên cạnh họ, tốc độ không hề chậm hơn họ chút nào.

Người xuất hiện muộn nhất, ngược lại là thiếu niên Hạo.

Hiện tại thiếu niên Hạo, tu vi vẫn ở đỉnh phong Thái Ất, chưa vào Đại La.

Ngô Sở, người sư huynh này, lại vượt lên từ phía sau, Hạo ngược lại cảm thấy đây là chuyện đương nhiên.

Dù sao hắn và Dao, bây giờ vẫn chưa phải là đệ tử chính thức của lão tổ, chỉ là hai đồng tử hầu hạ bên cạnh lão tổ mà thôi, còn Ngô Sở lại là đệ tử nhập thất duy nhất mà lão tổ thu nhận.

Nếu tu hành của Ngô Sở còn không bằng họ, chẳng phải là nói lão tổ không có mắt nhìn sao? "Sư huynh độn pháp thật lợi hại!" Hạo tán thưởng một câu, lại cảm khái nói: "So với sư huynh, ta kém xa quá, không biết khi nào mới bước vào Đại La, cũng không biết đời này có hy vọng không!" Cho nên nói, không phải tất cả những người sau này làm nên đại sự, lúc trẻ đều tự tin ngút trời.

Có những người, trước khi thành công, thường là thiếu tự tin.

Tin rằng ngay cả chính họ trước khi thành công, cũng không dám tin mình sẽ thành công.

Giống như thiếu niên Hạo bây giờ, thân phận, địa vị và tu vi của hắn, đã định trước hắn không thể nào nghĩ đến, trong tương lai xa xôi, hắn sẽ trở thành Tam Giới Cộng Tôn chí cao vô thượng.

Tầm cao đó, đâu phải là một đồng tử nhỏ bé bây giờ dám tưởng tượng?

Ngô Sở cười vỗ vỗ vai hắn, an ủi: "Đừng nản lòng!

Cho dù ngươi không tin vào thực lực của mình, chẳng lẽ còn không tin vào mắt nhìn của sư phụ sao?

Lão nhân gia người thu ngươi và Dao ở bên cạnh, đã nói rõ các ngươi có tiềm lực phi thường.

Con đường tu hành còn dài, đời người còn rất dài, không cần vội, từng bước từng bước, cứ từ từ đi là được!" "Đa tạ sư huynh dạy bảo, Hạo ghi nhớ rồi!" Thiếu niên Hạo hành lễ với Ngô Sở, sau đó chỉ về phía chân trời xa xôi nói: "Sư huynh có thấy ba ngọn núi tuyết ở chân trời không?

Đó chính là Tam Thanh Phong, ba vị đạo hữu Côn Luân mà sư huynh từng hỏi đang tu hành ở đó…" Ngô Sở cũng không biết, từ đây đến Tam Thanh Phong rốt cuộc xa bao nhiêu, nhưng tin rằng với tu vi Kim Tiên cảnh, e rằng không thể nhìn thấy được.

Giống như cột trời Bất Chu Sơn đứng sừng sững ở trung tâm đại địa vậy.

Tương truyền Bất Chu Sơn đứng sừng sững ở trung tâm đại địa, bất luận nhìn từ hướng nào, cũng có thể thấy được cột trời chống trời đó.

Nhưng đó chỉ là cách nói trên lý thuyết, để nói lên sự cao lớn của Bất Chu Sơn.

Thực tế, cho dù tu vi đã đến cảnh giới của Ngô Sở hiện tại, khi

nhìn từ hướng Tử Ngọc Sơn về phía Bất Chu Sơn, cũng chỉ có thể mơ hồ thấy một chút bóng dáng, căn bản không thể nhìn rõ.

Người có tu vi chưa đến Đại La, thậm chí ngay cả bóng dáng cũng không thể thấy được.

Ngô Sở hỏi: "Sư đệ có từng giao thiệp với họ chưa?" Thiếu niên Hạo lắc đầu: "Hạo tu vi thấp kém, sư phụ lại không cho chúng ta ở bên ngoài nhắc đến danh húy của lão nhân gia người, ta không dám dễ dàng đi kết giao với những sinh linh như vậy, kẻo bị người ta xem thường." Khóe miệng Ngô Sở khẽ nhếch lên, nói: "Tương lai sẽ có cơ hội." Hạo gật gật đầu, bay lên, chỉ vào một thung lũng dưới đỉnh núi tuyết, nói: "Nơi đó chính là lối vào Ngọc Kinh Sơn, bề ngoài không nhìn ra được gì, chỉ khi đến đó, mới có thể cảm nhận được cửa vào.

Sư huynh, hai vị tẩu tẩu, mời theo ta!" Theo bước chân của Hạo, ba người đi về phía một vách đá, liền thấy vách đá đó gợn sóng như mặt nước, sau đó bốn bóng người liền chìm vào trong đó.

Trong nháy mắt, cảnh tượng trước mắt biến đổi.

Trước đó còn là tuyết trắng mênh mông, trời băng đất tuyết, trong nháy mắt đã là xuân ấm hoa nở.

Chỉ thấy núi xanh trùng điệp vút tận trời xanh, mây mù lượn lờ quanh sườn núi.

Lại thấy kỳ hoa dị thảo đón gió mỉm cười, hương hoa ngào ngạt bay xa vạn dặm.

Trên núi xanh, cây cổ thụ chọc trời, dây leo già quấn quýt, hươu nai lặng lẽ xuyên rừng đến.

Lại thấy hạc kêu trên không, xuyên qua biển mây, cúi đầu nhìn xuống, rồi lại dang cánh bay đi.

Giữa những dãy núi mênh mông này, mấy tòa lầu gác được khảm

vào trong đó, trên đỉnh núi nhìn xuống thế gian, bầu bạn cùng biển mây.

Xung quanh kỳ hoa dị thảo đâu đâu cũng có, ánh sáng rực rỡ muôn màu.

Có tiểu hoa tiên bay lượn trong đó, tiếng cười trong trẻo.

Một bóng dáng nhỏ bé ăn mặc như đạo đồng bảy tám tuổi, từ phía trước bay tới, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì e thẹn, lại mang theo chút tinh nghịch, "Dao, ra mắt sư huynh, ra mắt hai vị tẩu tẩu!" Nhìn thấy bộ dạng này của Dao, ba người Ngô Sở đều ngây ngẩn.

Dao thấy vậy, không khỏi che miệng nhỏ, cười khúc khích, dường như vì đã dọa được mọi người mà có một cảm giác thành tựu.

Khi Ngô Sở quay đầu nhìn về phía Hạo, thiếu niên Hạo cũng đã khôi phục lại bộ dạng đồng tử Hạo bảy tám tuổi, đang mang một vẻ mặt lúng túng, ngón tay gãi gãi trán.

Thấy Ngô Sở nhìn về phía mình, Hạo cười ngượng một tiếng, nói: "Sư huynh thông cảm!

Hạo khi đi lại bên ngoài, để che mắt người khác, cũng để không bị xem thường, nên mới…" Ngô Sở nghe vậy, không khỏi cười ha hả, sau đó lắc đầu: "Không sao, không sao…" Một bên lại đang âm thầm quyết định, lát nữa nhất định phải để Nghệ Bảo tái hiện lại cảnh này, đồng tử Hạo và đồng tử Dao a!

Tương lai đợi họ lên làm Thiên Đế Thiên Hậu, ha ha… "Đại sư huynh, hai vị tẩu tẩu, sư phụ đã đợi trong điện, mời theo ta!" Dao mím môi cười cười, nói.

Ngô Sở khẽ ho một tiếng, nói: "Không vội, không vội… Đợi sư huynh thả tiểu Hoàng Long bọn họ ra, để họ cùng đến bái kiến sư phụ lão nhân gia người." Khi Ngô Sở thả Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly

bọn họ ra, nhìn thấy bộ dạng hiện tại của Hạo và Dao, tất cả mọi người cũng giống như Ngô Sở bọn họ lúc trước. "Dao tỷ tỷ, thật sự là tỷ sao?

Sao tỷ lại biến thành trẻ con vậy?" Tiểu Nguyệt Linh vẻ mặt khó hiểu hỏi.

Những người khác, bao gồm cả mấy con sủng vật, cũng đều trợn tròn mắt, vẻ mặt ngơ ngác.

Hạo chắp tay với mọi người, nói: "Đây vốn là bộ dạng ban đầu của chúng ta, chuyện này lát nữa sẽ nói với mọi người, bây giờ xin hãy để ta và Dao dẫn đại sư huynh đi bái kiến sư phụ, được không?" Chuyện này còn có thể nói không được sao?

Trên mặt Tiểu Nguyệt Linh và mọi người thoáng qua một tia lúng túng, liên tục gật đầu, nhưng vẻ tò mò lại không giảm mà còn tăng lên.

Không lâu sau, Ngô Sở lại một lần nữa nhìn thấy chân thân của lão tổ. "Đệ tử Ngô Sở, cùng thê tử (Hậu Thổ, Thanh Khâu Ly), đệ tử (Hoàng Long, Phượng Nghi, Địa Khôn), bái kiến sư phụ (sư tổ)!" Trên đại điện lầu gác đầu tiên của Ngọc Kinh Sơn, Ngô Sở dẫn Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly, cùng ba vị đệ tử, cùng nhau bái kiến lão đạo tóc râu bạc trắng đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn.

Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly bọn họ, thì đợi ở ngoài điện. "Đều đứng lên đi!" Lão đạo vẻ mặt hiền hòa, khẽ phất tay áo, liền nâng tất cả bọn họ dậy.

Ngô Sở lại nói: "Trước đây đệ tử tu vi thấp kém, ngại gặp mặt sư phụ, chưa thể đích thân đến Ngọc Kinh Sơn thỉnh an sư phụ, hầu hạ sư phụ, xin sư phụ thứ tội." Lão tổ liếc hắn một cái, nói: "Ngươi bây giờ cũng là người có đồ đệ, chắc hẳn cũng hiểu được suy nghĩ của người làm thầy, ngươi không đến làm phiền vi sư đã là tốt lắm rồi,

chuyện hầu hạ vi sư, có tiểu Hạo và tiểu Dao, cũng không cần ngươi đến, ngươi cứ nỗ lực tu hành là được." Vừa nói, lão tổ vừa tiện tay lấy ra ba món thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tặng cho tiểu Hoàng Long và ba tiểu đồ tôn.

Xem ra, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bên cạnh lão tổ e rằng cũng không nhiều.

Nhưng Ngô Sở vạn lần không ngờ, lão tổ sư phụ lại có thể nói thẳng ra những lời này cho mọi người nghe.

Mặc dù hắn cũng không mấy ưa ba vị đệ tử không biết nịnh nọt sư phụ này của mình, nhưng hắn và ba đệ tử không biết nịnh nọt này lại khác nhau.

Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly nghe xong, cũng không khỏi có chút buồn cười.

Chương 430

Họ cũng không ngờ, vị lão tổ trông có vẻ hiền hòa, thực ra lại khá uy nghiêm này, lại có thể không nể mặt đệ tử Ngô Sở như vậy, trực tiếp bảo hắn đừng đến làm phiền.

Tiểu Hoàng Long và ba người họ một bên bái tạ sư tổ, một bên vui vẻ nhận lấy bảo vật sư tổ ban tặng, sau đó lén lút nhìn về phía sư phụ mình, thầm nghĩ: Chẳng lẽ sư phụ thật ra cũng giống như sư tổ, không hy vọng đám đệ tử họ đến làm phiền? "Sư phụ dạy bảo rất đúng, đệ tử nhất định sẽ nỗ lực tu hành gấp bội." Ngô Sở ghi nhớ lời dạy 'bị đánh phải đứng thẳng', sau đó lại nói: "Nhưng thỉnh an sư phụ vẫn là cần thiết, sau này đệ tử sẽ thường xuyên đến Ngọc Kinh Sơn bái kiến sư phụ." Nhỡ đâu lão tổ sư phụ là người tính tình kiêu ngạo, miệng nói không cần, trong lòng lại muốn thì sao!

Để đảm bảo thân phận đại sư huynh Ngọc Kinh Sơn của mình không bị lung lay, Ngô Sở tuân thủ nguyên tắc cơ bản của một đệ tử, không có việc gì thì tỏ chút ân cần, cố gắng lấy lòng sư phụ.

Lão tổ vuốt râu dài cười cười, cũng không biết là vui mừng hay không tin, chỉ vẫy tay với Tiểu Nguyệt Linh ở ngoài điện, "Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Vũ cũng đến rồi, đều vào đi!" Thế là, Tiểu Nguyệt Linh bọn họ dẫn theo một đám tiểu hoa tiên và ba con sủng vật, cũng vào điện bái kiến vị lão tiền bối thần bí này.

Đợi họ hành lễ xong, lão tổ phất tay áo nâng họ dậy, mới nói với Ngô Sở: "Nghe Càn Khôn lão đạo nói ngươi bây giờ kỳ nghệ đại tiến, hay là cùng vi sư đánh một ván cờ tay thế nào?" Nghe thấy lời này, Ngô Sở có chút nghi ngờ, sư phụ có phải là chê hắn nhiều lời không, lại muốn cùng hắn đánh cờ tay, chúng ta cứ thế này nói chuyện phiếm

không tốt sao?

Thực ra cho dù nó muốn tiếp tục nằm ì, Ngô Sở cũng sẽ cưỡng ép mang nó theo.

Tóm lại, ván cờ này khiến Ngô Sở khá bối rối.

Tuy nói Đại La cảnh, mức độ tư duy linh hoạt có thể so với siêu máy tính, nhưng người ngồi đối diện, lại còn siêu hơn cả siêu máy tính a!

Ngô Sở không thể thành công lấy lòng lão tổ, nhưng Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly lại dễ như trở bàn tay làm được.

Tiểu Nguyệt Linh dùng mỹ thực, tiểu hồ ly dùng trà đạo.

Khi Ngô Sở cùng lão tổ sư phụ đánh cờ, Tiểu Nguyệt Linh cung cấp cho họ những món điểm tâm tinh xảo, tiểu hồ ly thì ngồi một bên pha trà.

So sánh ra, Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ hai người họ ở trước mặt lão tổ, đều không được thoải mái tự nhiên như Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, ít nhiều có chút câu nệ.

Cảm giác câu nệ này, khiến mọi người đều có cảm giác cẩn thận từng li từng tí.

Khi lão tổ nhìn thấy kỳ nghệ của Ngô Sở tiến bộ, lại nhíu mày.

Hồi lâu, Hồng Quân lão tổ cầm quân trắng đặt cờ, khi quân cờ gõ lên bàn cờ, Ngô Sở phảng phất cảm giác mình nghe thấy không phải là tiếng đặt cờ, mà là một tiếng đạo âm.

Nghe thấy tiếng đạo âm này, Ngô Sở tức thì bừng tỉnh, cầm quân trắng đặt cờ. *Cạch*… Âm thanh thanh thúy, nhưng lại cảm thấy có chút xa xăm, phảng phất như sóng nước gợn trong lòng, gợn lên từng vòng từng vòng.

Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ ở bên cạnh nghe thấy, sắc mặt không khỏi khẽ động, cả người cũng từ sự cẩn thận lúc trước, bắt đầu từ từ thả lỏng, sau đó nhíu mày suy tư.

Chỉ có Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly vẻ mặt khó hiểu nhìn họ. *Cạch, cạch, cạch*… Trong tai họ, đây chẳng qua chỉ là tiếng quân cờ rơi xuống rất bình thường.

Nhưng nghe trong tai Ngô Sở bọn họ, lại vô cùng khác biệt.

Dưới sự chỉ điểm của lão tổ, Ngô Sở mượn ván cờ để hỏi sư phụ, mà lão tổ thì nhân cơ hội giải đáp cho Ngô Sở, những tiếng đạo âm thanh thúy kia, chỉ có những người là Đại La như Ngô Sở bọn họ, mới có thể hiểu đó là âm thanh của đại đạo pháp tắc đang rung động, mà không chỉ đơn thuần là tiếng đặt cờ.

Đánh cờ, đối với họ không chỉ là đánh cờ, mà là đang luận đạo.

Theo Thiếu Hồng tiến vào bộ lạc, những Vu nhân ở lại canh gác liên tiếp ra chào hỏi Hậu Thổ.

Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly bọn họ đối với Ngọc Kinh Sơn đã quen thuộc vô cùng rồi, nhưng Ngô Sở và Hậu Thổ bọn họ lại vẫn chưa bước ra khỏi đại điện này nửa bước. "Rất tốt!" Mấy năm sau, lão tổ vuốt râu cười.

Ngô Sở chắp tay cúi đầu, "Đa tạ sư phụ đã giải đáp cho đệ tử, để đệ tử đối với Càn Khôn đại đạo và Âm Dương đại đạo, cho đến Không Gian đại đạo, đều lại có nhận thức sâu sắc hơn." "Đứng lên đi!

Sư giả, truyền đạo thụ nghiệp giải hoặc, vốn nên như thế, hà tất phải cảm tạ." Dừng một chút, ông lại nói: "Các ngươi đi cùng tiểu Hạo tiểu Dao bọn họ tụ tập đi!

Vi sư liền không tham gia vào chuyện của đám trẻ các ngươi nữa.

Hai người chúng nó bị vi sư trói buộc ở Ngọc Kinh Sơn này, ngày

thường ít khi ra ngoài, lại không dám đến làm phiền vi sư, e rằng cũng rất nhàm chán!" Ngô Sở khẽ cười, thẳng thắn nói: "Sư phụ trước đó mở miệng liền bảo đệ tử đừng đến làm phiền người, ai nghe xong cũng không dám làm càn a!" Hồng Quân lão tổ lắc đầu: "Đó không phải là lời nói suông, vi sư không thích những hư lễ đó, càng không thích náo nhiệt, ngươi nếu không có chuyện gì về tu hành, thì tốt nhất đừng đến làm phiền vi sư." "…" Thấy lão tổ sư phụ không ưa mình như vậy, Ngô Sở cũng có chút bất đắc dĩ.

Để tránh sau này sư phụ bế quan, mình phải chờ mãi, Ngô Sở liền hỏi ra mục đích khác của chuyến đi này, "Sư phụ, con muốn hỏi một chút về chuyện của Kiến Mộc." "Đó cũng là một gốc Hỗn Độn Linh Căn, nhưng thân chính đã sớm bị đánh vỡ, giống như Hỗn Độn Ngộ Đạo Trà Thụ vậy.

Ngươi nếu có thể bồi dưỡng thì bồi dưỡng, không muốn bồi dưỡng thì cứ để đó." Ngô Sở khẽ gật đầu, cuối cùng hỏi: "Sư phụ, Kiến Mộc này có công năng gì?

Có thể ra quả không?

Quả đó có công hiệu gì ạ?" "Những điều này vi sư cũng không rõ lắm, ngươi thử thì biết!" "Vậy, sư phụ có biết, Kiến Mộc đó có phải là do Bàn Cổ đại thần khi khai thiên đã đánh vỡ không?" "Những điều này vi sư cũng không rõ lắm, chắc là vậy!" Hồng Quân cười cười, xua xua tay, đuổi Ngô Sở bọn họ ra ngoài.

Đối với chuyện Bàn Cổ đại thần khai thiên, Hồng Quân dường như không muốn nhắc nhiều.

Cũng không biết là ông vốn biết rất ít, hay là trong đó có ẩn tình khác không muốn nói.

Không thể từ sư phụ nhận được đáp án mong muốn, Ngô Sở cũng đành thôi.

Muốn moi thông tin từ miệng những lão tổ này, hậu quả có thể sẽ rất thê thảm, Ngô Sở không dám dùng lời nói lắt léo với sư phụ nhà mình, kẻo bị đánh cho u đầu.

Hôm Ngô Sở và lão tổ kết thúc ván cờ, lão tổ liền trực tiếp đi bế quan.

Buổi tối, Tiểu Nguyệt Linh làm bếp trưởng, Hạo ở một bên phụ giúp nàng, Dao chỉ huy các tiểu hoa tiên của Ngọc Kinh Sơn, mang đến cho Ngô Sở bọn họ một buổi hòa tấu tao nhã thanh tịnh.

Chủ yếu là giai điệu họ tấu, đều tương đối chậm rãi, hầu như không có phần cao trào.

Ngô Sở đoán, điều này rất có thể là do tính tình lão tổ không thích náo nhiệt, nghe hòa tấu cũng chỉ là để điều tiết, thỉnh thoảng làm vậy.

Cho nên mới khiến phong cách âm nhạc dần dần biến thành như vậy.

Thêm vào đó đây là Ngọc Kinh Sơn, mọi người cũng không dám làm càn.

Cũng vì thế, bữa tiệc được tổ chức ở Ngọc Kinh Sơn này, trông hoàn toàn không náo nhiệt như ở Tử Ngọc Sơn.

Tiệc kết thúc qua loa, Hạo liền dùng một cái khay bưng một đĩa hoa quả kỳ lạ đi ra.

Khi Ngô Sở nhìn thấy hai chữ trên quả đó, không khỏi sững sờ.

Hai văn tự đó là do thần văn thiên nhiên đan kết mà thành, văn tự cũng là Hồng Hoang thần văn.

Điều khiến Ngô Sở kinh ngạc, không phải là bề mặt quả này có thần văn thiên nhiên, dù sao bề mặt của Tử Ngọc Linh Văn Nại, cũng có thần văn thiên nhiên đan kết thành hai chữ 'Tử Ngọc'.

Điều thật sự khiến Ngô Sở kinh ngạc, là bản thân hai chữ đó —— Hoàng Trung.

Có loại thần văn thiên nhiên này, hơn nữa thần văn còn là hai chữ 'Hoàng Trung', hình dáng lại giống như trái tim, loại quả này, ngoài Hoàng Trung Lý trong truyền thuyết, thì còn là gì nữa?

Nhưng vấn đề là, Hoàng Trung Lý trong truyền thuyết, không phải là của Nguyên Thủy lão đạo sao?

À, cũng có người nói là của Tây Vương Mẫu.

Tóm lại rất ít người nói là của Hồng Quân lão tổ.

Chương 431

Chẳng lẽ nói, Hoàng Trung Lý này là sau này lão tổ ban cho Nguyên Thủy lão đạo?

Ngô Sở giả vờ không biết, hỏi đồng tử Hạo, "Đây là vật gì?" Đồng tử Dao cười nói: "Đây là Hoàng Trung Lý, là Hỗn Độn Linh Căn mà sư phụ tìm được trong Hỗn Độn một nguyên hội trước, vật này vạn năm mới ra hoa một lần, vạn năm mới kết quả một lần, vạn năm mới chín, ba vạn năm mới có chín quả, vô cùng hiếm có.

Lần trước đại sư huynh đại hôn, sư phụ đã từng nghĩ có nên tặng cái này làm quà mừng không, sau đó lại nghĩ, lại đổi cái khác." Nói đến đây, Ngô Sở không khỏi nghĩ đến món quà mừng lần trước sư phụ tặng là cành khô Kiến Mộc.

Bồi dưỡng cành khô Kiến Mộc, chắc chắn cần không ít công đức.

Hoặc là phải đi tìm một ít hỗn độn chi khí, để kích phát sinh mệnh lực ẩn giấu trong cành khô.

Nói ra, so với việc tìm kiếm hỗn độn chi khí, chắc chắn là đi kiếm công đức phiền phức hơn.

Ngô Sở trước kia, vì tu vi thấp kém, nên không thể tiếp cận Hỗn Độn, nhưng bây giờ hắn lại không có vấn đề gì.

Nhưng dùng hỗn độn chi khí để bồi dưỡng Kiến Mộc, sau khi bồi dưỡng ra, lại đi đâu kiếm hỗn độn chi khí để nó tiếp tục sinh trưởng?

Chẳng lẽ trồng nó vào trong Hỗn Độn?

Điều này chắc chắn không thực tế lắm, trong Hỗn Độn, không chỉ dễ mất phương hướng, mà thứ này cũng rất dễ bị người khác lấy đi.

Ngoài ra, thứ này ở trong Hỗn Độn nhiều năm như vậy đều không

trưởng thành thành cây mới, điều đó cho thấy nó bị thương khá nghiêm trọng.

Trong tình huống này, dùng công đức để chữa trị cho nó, tự nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng Ngô Sở bây giờ không dám tùy tiện phung phí công đức, thậm chí hắn còn từng nghĩ, có nên phân giải lại đóa công đức tường vân của mình, ném cho Nghệ Bảo vá thân thể không.

Chỉ cần vá thân thể của Nghệ Bảo lại, nó mới có thể thoát khỏi danh hiệu kẻ nuốt công đức, trở thành một tôn công đức chí bảo thực sự, chứ không phải như bây giờ có khuyết điểm lớn. "Vậy thứ này có công hiệu gì?" Tiểu Nguyệt Linh không khỏi hỏi.

Dao tiếp tục khoe khoang, nói: "Vật này ngửi một cái, liền có thể kéo dài tuổi thọ ngàn năm, nếu may mắn ăn được một quả, liền có thể bằng một nguyên hội khổ tu." Nghe Dao nói vậy, những người không biết đều không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ngay cả Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly, cũng không khỏi liếc nhìn Ngô Sở, Tử Ngọc Linh Văn Nại của Tử Ngọc Sơn, một quả cũng chỉ bằng ba vạn sáu ngàn năm khổ tu mà thôi.

Chỉ có thể nói, vật này quả không hổ là Hỗn Độn Linh Căn!

Hạo mỉm cười nói: "Đáng tiếc vật này sinh trưởng chậm chạp, từ ngày sư phụ có được, đến nay cũng chỉ thu được hơn hai mươi quả, một số bị sư phụ tặng cho một số lão hữu, ta và Dao cũng chỉ may mắn ăn được một quả.

Mấy quả này là sư phụ dặn, sư huynh và hai vị tẩu tẩu mỗi người một quả, những vị còn lại, thì chia nhau mà ăn đi!" Ngô Sở nhận lấy quả mà Hạo đưa qua, cầm trong tay quan sát kỹ.

Quả to bằng lòng bàn tay, nói là hình trái tim, không bằng nói là

hình trái mận.

Bởi vì trái tim trông quá nhỏ, người bình thường sẽ không quan sát kỹ hình dạng của nó.

Nhưng nói là trái mận, mọi người liền có khái niệm ngay.

Nhưng quả này lại dài hơn quả mận thông thường một chút.

Nếu nhìn chằm chằm vào nó, tâm thần rất dễ bị hai chữ thần văn 'Hoàng Trung' trên đó hấp dẫn.

Sau khi chia ba quả cho Ngô Sở, Hậu Thổ, và Thanh Khâu Ly, sáu quả còn lại, Hạo giao cho Tiểu Nguyệt Linh, để Tiểu Nguyệt Linh phân chia.

Dù sao bên cạnh còn có một con hồ ly già đang 'mắt hổ nhìn chằm chằm' kia mà!

Bạch Trạch và Du Du mắt trông mong nhìn Tiểu Nguyệt Linh, chớp chớp đôi mắt to ra vẻ đáng yêu, hy vọng Tiểu Nguyệt Linh không quên chúng.

Ngay cả Tất Hỏa bình thường kiêu ngạo, ai cũng không thèm để ý, lúc này cũng hóa thành chim lửa nhỏ, thỉnh thoảng vỗ vỗ đôi cánh nhỏ, để thể hiện sự tồn tại của mình.

Lão Viên ngồi một bên gãi tai gãi má, rất muốn thể hiện sự tồn tại, nhưng lại sợ bị trách mắng, dù sao hắn chỉ là một danh ký đệ tử mà thôi.

Nếu tính cả những tiểu hoa tiên kia vào, số người đã vượt quá năm mươi.

Tiểu Nguyệt Linh là một cô bé lương thiện, nàng không quên những tiểu hoa tiên kia.

Thế là, một quả, trực tiếp bị nàng chia thành mười một miếng,

nhát dao hạ xuống, dao ra không thấy bóng, chỉ trong nháy mắt, những quả đó liền như hoa sen, nở rộ trong đĩa quả.

Lúc này, Ngô Sở nói với Tiểu Nguyệt Linh: "Tiểu Nguyệt Linh, lại đây, A Sở ca đổi với em!" Lời này vừa nói ra, trừ Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly, những người còn lại đều không khỏi nhìn sang.

Tiểu Nguyệt Linh cũng kinh ngạc, chớp chớp đôi mắt to, ngơ ngác nhìn Ngô Sở, đôi môi hồng khẽ mở, một bộ dáng không biết nên nói gì.

Ngô Sở cười đưa quả lơ lửng đến tay nàng, sau đó lấy miếng thịt quả nhỏ trong tay nàng về, "Em vì Tử Ngọc Sơn chúng ta trả giá nhiều như vậy, A Sở ca thương em một chút thì sao?

Được rồi, cầm lấy, xem có thể nhân cơ hội này, đột phá cảnh giới Thái Ất không!" Mọi người nghe vậy, lúc này mới hoàn hồn lại.

Như vậy, cũng nói được.

Dù sao tiểu hồ ly đã là Thái Ất cảnh rồi, Tiểu Nguyệt Linh vẫn còn ở Kim Tiên đỉnh phong, mà xem bộ dạng nàng, một chút cũng không vội, người khác đều lo thay cho nàng. "A Sở ca, em, em không sao đâu." Đôi mắt Tiểu Nguyệt Linh có chút ẩm ướt, nhưng trên mặt lại nở nụ cười, cảm giác mình đang được một loại tình cảm không rõ tên bao bọc, khiến nàng cảm thấy ấm áp. "Cầm lấy đi!

Hậu Thổ tỷ tỷ và Ly tỷ tỷ của em đều đã đồng ý rồi." Ngô Sở cười nói.

Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly mỉm cười, sau đó Thanh Khâu Ly cũng đổi quả trong tay mình với tiểu hồ ly, dù sao cũng là tiểu bối cùng tộc, nàng không chăm sóc, ai chăm sóc?

Sau khi Ngô Sở và Thanh Khâu Ly đều tặng quả đi, Hậu Thổ lại lấy quả của mình ra chia sẻ cùng Ngô Sở và Thanh Khâu Ly, ngay cả

Hạo và Dao cũng được một miếng.

Mọi người đều có phần...

À, người không có phần chỉ có các tiểu hoa tiên ở Ngọc Kinh Sơn.

Chỉ là để tránh khó xử, Tiểu Nguyệt Linh đã lấy mỹ thực mình giấu ra chia cho các tiểu hoa tiên ở Ngọc Kinh Sơn.

Còn việc Ngô Sở tặng cả quả Hoàng Trung Lý cho Tiểu Nguyệt Linh, trong lòng mọi người ngoài ngưỡng mộ ra thì cũng không thực sự ghen tị.

Dù sao thì Tiểu Nguyệt Linh ở Tử Ngọc Sơn rất được lòng người.

Dưới sự cổ vũ của Ngô Sở, Tiểu Nguyệt Linh đã ăn quả Hoàng Trung Lý, sau đó liền tiến vào trạng thái ngộ đạo nhờ sức mạnh ẩn chứa trong đó.

Những người khác sau khi ăn Hoàng Trung Lý, ít nhiều cũng có chút cảm ngộ.

Để tránh bị quấy rầy, Hạo phất tay áo, đưa bọn họ trở về phòng ở. … Mấy năm sau, Ngô Sở tỉnh lại từ trạng thái ngộ đạo.

Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ tiểu thư tỷ bên cạnh đã không còn ở đó.

Hắn đứng dậy đẩy cửa sổ ra, có thể thấy mây mù lượn lờ phiêu đãng bên ngoài, trong biển mây xa xa, có bóng hạc lướt qua, xuyên hành giữa những ngọn núi xanh.

Chương 432

Đầu mũi phảng phất hương hoa thanh khiết, có tiểu hoa tiên nghe thấy tiếng mở cửa sổ, tò mò nhìn về phía này, khi thấy bóng dáng Ngô Sở, đều không khỏi cúi người hành lễ.

Là đệ tử của Hồng Quân lão tổ, thân phận địa vị của Ngô Sở ở Ngọc Kinh Sơn này thậm chí còn cao hơn cả Hạo và Dao, nhưng vì không thân quen với họ, lễ nghi cần có vẫn phải giữ.

Ngô Sở đẩy cửa bước ra, cảm nhận khí tức thanh lương như nước bên ngoài, trong lòng bất giác nảy ra một suy nghĩ vô căn cứ: Cũng may là tu vi của mọi người đều không yếu, nếu là người bình thường, sống lâu ở nơi mây mù phiêu diêu này, tiên thì đúng là rất tiên, nhưng dễ bị bệnh phong thấp.

Lúc này, một bóng người nhỏ bé từ xa bay tới, từ xa đã cúi người hành lễ với hắn, "Sư huynh ngộ đạo xong rồi ư?

Có thu hoạch gì không?" Nhìn tiểu đạo đồng Hạo sư đệ, Ngô Sở cười nói: "Cũng có chút thu hoạch!" Ngừng một chút, hắn lại hỏi: "Có thấy hai vị tẩu tẩu của đệ đâu không?" Hạo cười nói: "Dao sư muội dẫn các chị ấy đến Ngọc Tuyền Phong rồi, ở đó có một suối nước nóng, dưới chân núi còn trồng đầy hoa tiên, sư huynh có muốn qua đó xem thử không?" Ngô Sở gật đầu, nói: "Việc này không vội, đệ cứ dẫn ta đi dạo một vòng Ngọc Kinh Sơn này trước đã!

Thân là đại sư huynh Ngọc Kinh Sơn, không tìm hiểu một chút về Ngọc Kinh Sơn thì cũng không hợp lý." Hạo gật đầu nói: "Được thôi, sư huynh muốn biết gì, cứ việc hỏi sư đệ.

Sư đệ sẽ dẫn sư huynh đi xem toàn cảnh Ngọc Kinh Sơn trước, sư huynh hãy theo ta!" Thế là, Ngô Sở chân đạp công đức tường vân,

cùng Hạo cưỡi mây đạp gió bay lên.

Ngọc Kinh Sơn là một thế giới động thiên độc lập với đại địa Hồng Hoang.

Khi hai người bay lên không trung, càng bay càng cao, xuyên qua mây mù, đứng trên biển mây rồi nhìn xuống, liền có thể phát hiện ra sự huyền diệu của Ngọc Kinh Sơn.

Hóa ra Ngọc Kinh Sơn là một ngọn núi lơ lửng siêu khổng lồ, chỉ là diện tích của ngọn núi này quá rộng lớn, rộng đến mức Ngô Sở hoàn toàn không nhận ra điều này.

Dù sao ở đây, Ngô Sở cũng không tiện phóng thần thức ra quét loạn xạ.

Cũng vì vậy, lúc này hắn mới phát hiện ra bí mật của Ngọc Kinh Sơn.

Nhưng nghĩ lại, thực ra cũng không cần quá ngạc nhiên.

Vì đại địa Hồng Hoang, nghe nói cũng là một vùng đất rộng lớn lơ lửng trong hư không, chỉ là vùng đất này quá mênh mông, mênh mông đến mức mọi người đã bỏ qua điểm này, căn bản không ai đi sâu tìm hiểu.

Nói về Ngọc Kinh Sơn này, nếu nói về độ rộng, Trái Đất đặt trước mặt nó cũng chỉ có thể làm đơn vị đo lường.

Mà xung quanh ngọn núi lơ lửng này, cũng có vô số những ngọn núi lơ lửng lớn nhỏ khác.

Phía trên và dưới những ngọn núi này, đều là mây mù bao phủ.

Nếu từ biển mây bên dưới nhìn lên, nói nó là 'thiên thượng bạch ngọc kinh' thì không có gì sai cả.

Nhìn vẻ mặt trợn mắt há mồm của Ngô Sở, Hạo đắc ý cười cười,

"Sư huynh có phải cảm thấy rất bất ngờ không?

Ha ha..." Ngô Sở gật đầu cười nói: "Quả thật rất bất ngờ, đúng là thiên thượng bạch ngọc kinh.

Vậy Ngọc Tuyền Phong là ở trên Ngọc Kinh Sơn này, hay là trên những ngọn núi lơ lửng kia?" "Là ở trên một trong những ngọn núi lơ lửng đó, ở ngay đằng kia." Hạo chỉ vào một ngọn núi lơ lửng xa tít tận chân trời được mây mù bao quanh, giải thích với Ngô Sở, "Ngọc Kinh Sơn là đạo trường của sư phụ, sư phụ lại không thích náo nhiệt, cho nên ta và Dao bình thường đều làm việc ở những ngọn núi lơ lửng đó.

Ví dụ như nuôi một số linh thú có thể ăn được, hay là trồng những loại rau quả kia...

Dù sao đối với chúng ta mà nói, cũng không xa lắm." Khoảng cách này, đối với một Thái Ất Kim Tiên mà nói, quả thực không xa, nhiều nhất cũng chỉ xa hơn từ Tử Ngọc Sơn đến bộ lạc Hậu Thổ khoảng hai ba lần mà thôi. "Vậy cây Hỗn Độn Linh Căn Hoàng Trung Lý mà sư phụ mang về từ Hỗn Độn, có phải mọc trên Ngọc Kinh Sơn này không?" Ngô Sở lại hỏi.

Hạo lắc đầu nói: "Cây Hoàng Trung Lý đó hấp thu hỗn độn linh khí, cho nên sư phụ trồng nó trên một trong những ngọn núi lơ lửng..." "Dẫn ta đi xem cây Hoàng Trung Lý đó đi!" Ngô Sở nói: "Ta muốn xem Hỗn Độn Linh Căn đó rốt cuộc trông như thế nào." Thế là, Ngô Sở theo Hạo, bay về phía đông.

Sau khi bay ra khỏi ngọn núi lơ lửng siêu khổng lồ Ngọc Kinh Sơn, ngọn núi lơ lửng đầu tiên ở phía chính đông chính là nơi Hoàng Trung Lý tọa lạc.

Giữa hai hòn đảo lơ lửng, khoảng cách cũng chỉ bằng một hai lần đường kính Trái Đất.

Rất rõ ràng, những hòn đảo lơ lửng này đều đứng yên bất động, nếu chúng có thể chuyển động, năng lượng sinh ra từ chuyển động đó cũng đủ để khuấy động một trận lại một trận bão tố mạnh mẽ xung quanh.

Cho nên nói, thế giới của tiên thần rất khó dùng vật lý học để định nghĩa.

Khi hai người đến trước ngọn núi lơ lửng nơi Hoàng Trung Lý tọa lạc, Ngô Sở thoáng chốc cảm nhận được sự bất thường trên ngọn núi này, toàn bộ ngọn núi lơ lửng có đường kính hơn vạn dặm, bên ngoài được bao bọc bởi từng lớp phù văn cấm chế, ẩn hiện trong mây mù.

Hạo lấy ra một tấm ngọc bài, chiếu vào phù văn cấm chế, liền thấy cấm chế mở ra một cánh cửa, một luồng khí tức mênh mông cuồn cuộn ập đến.

Hạo kéo tay Ngô Sở, lập tức độn vào trong, đồng thời truyền âm, "Sư huynh, mau vào trong, ta sắp đóng cửa lại rồi." Sau khi vào trong, Ngô Sở ngẩng đầu nhìn, ánh mắt mang theo một tia không thể tin nổi.

Chỉ thấy trên ngọn núi lơ lửng khổng lồ này, trơ trụi một mảnh, luồng khí tức mênh mông cuồn cuộn mang theo vẻ cổ xưa tang thương, vang vọng khắp nơi, xung kích tất cả mọi thứ, lúc này cũng đang xung kích thân thể của họ, mang lại cho họ một cảm giác bị xé rách.

Hạo giải thích: "Luồng khí tức này là do hỗn độn linh khí mang lại, Hoàng Trung Lý bình thường hấp thu hỗn độn linh khí, xung quanh nó có thể thấy hỗn độn linh khí lượn lờ, nhưng lại âm dương bất phân, ngũ hành chưa hóa...

Đây chỉ là một chút hỗn độn khí tức, không phải hỗn độn linh khí thực sự.

Nếu là hỗn độn linh khí thực sự, sư phụ nói, với cảnh giới Thái Ất của ta, cũng không chống đỡ được bao lâu." Ngô Sở khẽ ngẩng đầu, nhìn thẳng vào gốc linh căn lơ lửng giữa lòng đất.

Dưới sự xâm thực của hỗn độn linh khí, ngọn núi lơ lửng này trơ trụi một mảnh, không có bất kỳ linh thực vật nào, thậm chí một cọng cỏ dại cũng không có, càng không có bất kỳ linh thú nào.

Sinh vật duy nhất chính là gốc Hỗn Độn Linh Căn Hoàng Trung Lý cắm rễ trong hư không.

Cây cao nghìn trượng, dáng như thương long, tán cây xanh biếc, trên đỉnh sinh chín đóa hoa, hình tựa sen trắng, trên cánh hoa có kim văn, khắc họa hai chữ 'Hoàng Trung'.

Rễ của nó như rồng cuộn, cắm vào hư không, không thấy rễ con.

Tiểu đồng Hạo tiện tay nhặt một tảng đá lớn từ mặt đất trơ trụi, vung tay ném về phía gốc linh căn, tảng đá hóa thành sao băng, lao về phía gốc cây.

Nhưng trước khi va vào gốc linh căn, nó đã hóa thành một đám bột đá.

Tiểu đồng Hạo giải thích: "Xung quanh gốc linh căn có hỗn độn linh khí lượn lờ, hỗn độn linh khí này có tính phá hoại cực mạnh đối với những vật không thuộc Hỗn Độn, cho dù là thần thức tiến vào cũng phải cẩn thận." Ngô Sở khẽ gật đầu, thử đưa thần thức lan ra.

Quả nhiên, nguyên thần còn chưa tiếp cận gốc Hỗn Độn Linh Căn, đã cảm thấy một luồng cảm giác bị xé rách truyền đến.

Khi hắn cứng rắn, để nguyên thần tiến vào, tiếp xúc với gốc Hỗn Độn Linh Căn đó, quả thực không thể cảm nhận được bất kỳ âm dương nhị khí hay ngũ hành tinh khí nào.

Ngô Sở thu nguyên thần về, nghĩ đến cành Kiến Mộc tàn mà sư

phụ tặng vẫn mang theo bên mình, rất muốn lấy ra đặt ở đây thử một lần.

Nhưng nghĩ đến việc sư phụ đã có cành Kiến Mộc tàn mà lại không đặt ở đây, có lẽ chút hỗn độn linh khí ở đây cũng không thể thỏa mãn yêu cầu để Kiến Mộc tái sinh.

Như vậy, mọi thứ ở đây hẳn là do Hoàng Trung Lý tự mình cắm rễ vào hư không, và lấy hỗn độn linh khí từ trong Hỗn Độn, chứ không phải do lão tổ sư phụ của mình bố trí.

Nếu không sư phụ hoàn toàn có thể bố trí một nơi tương tự để bồi dưỡng Kiến Mộc mà!

Dù sao đi nữa, Kiến Mộc này cũng là một trong những Hỗn Độn Linh Căn, đúng không?

Dù chưa từng nghe nói quả của Kiến Mộc có công hiệu gì, nhưng Kiến Mộc đã có thể trở thành một trong những hỗn độn linh bảo, có thể câu thông trời và đất, điều này đủ để nói lên sự phi phàm của nó.

Lão tổ sư phụ không thể không biết rõ điểm này, nhưng vẫn tặng nó cho mình, vị đại đệ tử Ngọc Kinh Sơn này, dụng ý là gì?

Không biết tự lúc nào, Ngô Sở cũng giống như Hạo lúc trước, bắt đầu tự mình suy diễn. "Hạo sư đệ, nếu nơi này có hỗn độn linh khí, vậy tại sao sư phụ lúc trước không đặt cành Kiến Mộc tàn đó ở đây bồi dưỡng, mà lại tặng cho ta?" Ngô Sở nghĩ không thông, bèn phát huy truyền thống tốt đẹp 'không hiểu thì hỏi'.

Hạo cũng gãi gãi đầu, lắc đầu nói: "Ta cũng không biết nữa!

Chương 433

Chuyện này, ta cũng không dám hỏi sư phụ!

Lỡ như sư phụ nghĩ ta đang ghen tị với sư huynh, thì phiền phức lắm." Ngô Sở cười ha ha, vỗ lên đầu cậu bé, nói: "Thành thật mà nói, đệ thật sự chưa từng ghen tị với sư huynh sao?" Hạo lắc đầu nói: "Ngưỡng mộ thì chắc chắn có, nhưng không ghen tị.

Sư phụ điểm hóa ra ta và Dao, ban cho chúng ta sinh mệnh, và tất cả những gì chúng ta có ngày hôm nay, chúng ta cảm kích còn không kịp, làm sao có thể đi nghi ngờ quyết định của sư phụ chứ?

Sư phụ thông hiểu quá khứ tương lai, đã nhận sư huynh làm đồ đệ, chắc chắn là đã nhìn ra được điểm bất phàm của sư huynh..." Ngừng một chút, Hạo ngẩng đầu nhìn nghiêng Ngô Sở, lại nói: "Quả nhiên, tốc độ tu vi của sư huynh tăng nhanh hơn ta và Dao rất nhiều.

Lúc chúng ta mới gặp nhau, tu vi của ta và Dao đều mạnh hơn sư huynh không ít!

Nhưng bây giờ, sư huynh đã bước vào Đại La, tu vi của ta và Dao vẫn còn ở cảnh giới Thái Ất, tăng trưởng vô cùng có hạn..." Ngô Sở nghe vậy, vỗ vỗ vai cậu bé, "Đừng vội, tương lai của các đệ, thực ra cũng có vô hạn khả năng." Hạo gật gật đầu, rồi cười nói: "Tuy thỉnh thoảng cũng sẽ hơi nản lòng một chút, nhưng nghĩ đến nhiều sinh linh còn kém hơn chúng ta, trong lòng lại thấy khá hơn nhiều.

Tuy so với trên thì không bằng, nhưng so với dưới vẫn có thừa.

Sư huynh sẽ không cười ta không có chí tiến thủ chứ!" Ngô Sở thầm nghĩ: Ta làm sao dám cười tương lai Thiên Đế không có chí tiến thủ chứ?

Nếu đệ mà còn bị gọi là không có chí tiến thủ, thì đại địa Hồng Hoang này, còn bao nhiêu sinh linh có mặt mũi để sống?

Cũng không biết có phải vì tu vi của cậu ta tăng trưởng chậm, cho nên mới cần phải trải qua nhiều kiếp như vậy, để tăng thêm đạo hạnh, bù đắp sự thiếu hụt về tu vi không?

Ngô Sở lắc đầu nói: "Sao lại thế được!

Mỗi sinh linh chúng ta sinh ra trên đời, đều có sở trường và sở đoản của riêng mình, có những sinh linh trời sinh đã mạnh, vừa ra đời đã kinh thiên động địa, mà có những sinh linh lại yếu ớt như hoa cỏ, lặng lẽ vô danh, cần từng bước một tích lũy.

Cho nên chúng ta không cần phải so sánh với người khác, chỉ cần xem bản thân có còn tiến bộ hay không.

Chỉ cần bản thân không thụt lùi, hoặc giậm chân tại chỗ, thì không có vấn đề gì." Hạo gật gật đầu, ánh mắt long lanh, lặng lẽ nhìn Ngô Sở, cảm thấy có một người sư huynh biết an ủi người khác, thật tốt!

Sư phụ chưa bao giờ nói với họ những lời như vậy. "Sư đệ ở đây đợi ta một lát, ta đi làm một thí nghiệm!" Ngô Sở nói xong, liền đi về phía Hỗn Độn Linh Căn Hoàng Trung Lý, y phục trên người cũng theo đó biến mất, chỉ mặc một chiếc quần đùi, mặc cho hỗn độn chi khí xé rách thân thể hắn.

Thân là cảnh giới Đại La, Ngô Sở đã có đủ vốn liếng để ngao du trong Hỗn Độn, cho dù thời gian chống đỡ vẫn có hạn, nhưng ngao du một khoảng thời gian chắc chắn không có vấn đề gì.

Nhưng điều Ngô Sở muốn thử không phải là dùng tu vi để chống lại hỗn độn chi khí, mà là muốn xem chỉ bằng cường độ nhục thân của mình, có thể chống lại sự xâm thực của hỗn độn khí không?

Dù sao cũng là cường độ nhục thân Cửu Chuyển Huyền Công đệ

cửu chuyển, đã có thể so sánh với cực phẩm sơ đoạn linh bảo.

Theo hắn càng ngày càng đến gần Hoàng Trung Lý, lực xé rách của hỗn độn khí trên người hắn cũng rõ ràng tăng cường, nhưng vẫn không đủ để phá phòng ngự của hắn.

Thậm chí hắn còn dùng tay không leo lên gốc linh căn, đi dạo một vòng trên cây, tổn thương mà hỗn độn chi khí gây ra trên người hắn cũng là không đáng kể.

Khi Ngô Sở nhíu mày đi về, Hạo liền nói: "Sư huynh muốn thử nghiệm tổn thương của hỗn độn chi khí đối với nhục thân của huynh sao?

Vậy thì phải đi vào Hỗn Độn một chuyến mới được.

Nơi này tuy có hỗn độn chi khí, nhưng nghe sư phụ nói, những hỗn độn chi khí đó chỉ là do Hoàng Trung Lý lúc hấp thu chúng mà tràn ra, quá yếu ớt.

Nếu không ta cũng không dám đứng ở đây lâu." Ngô Sở gật đầu nói: "Quả thật nên tìm thời gian đi vào Hỗn Độn một chuyến, nhưng cũng không vội, dù sao cũng có nhiều thời gian, có thể nâng cao tu vi thêm một chút trước đã." Sau khi ra khỏi ngọn núi lơ lửng nơi Hoàng Trung Lý tọa lạc, Ngô Sở vừa theo Hạo đi đến mục tiêu tiếp theo, vừa ngẩng đầu nhìn trời, hỏi: "Nhật nguyệt thay đổi, sao dời vật đổi ở Ngọc Kinh Sơn này, có phải là do sư phụ dùng đại đạo pháp tắc ngưng tụ thành không?" Hạo lắc đầu, nói: "Thực ra ta cũng không rõ lắm!

Nhưng nghĩ lại chắc là vậy!

Khi ta và Dao xuất hiện ở Ngọc Kinh Sơn này, nơi đây đã có nhật nguyệt tinh thần rồi." "Hai người chưa bao giờ bay lên xem thử sao?" Ngô Sở lại hỏi.

Hạo chớp chớp đôi mắt to, dường như đang nói: Sư huynh nghĩ ta sẽ rảnh rỗi đến thế sao?

Ngô Sở cúi đầu nhìn cậu bé, dường như đang đáp lại lời cậu: Ngay cả sư phụ cũng nói hai người bình thường rất rảnh rỗi, đệ thấy sao?

Có lẽ bị ánh mắt chân thành của Ngô Sở lay động, Hạo có chút xấu hổ nói: "Thật sự chưa đi tìm hiểu sâu!

Nếu sư huynh có hứng thú, có thể đi xem thử." "..." Cứ như vậy, Ngô Sở cùng Hạo dạo quanh không ít ngọn núi lơ lửng ở Ngọc Kinh Sơn, có nơi chuyên dùng để nuôi dưỡng sinh linh trong nước; có nơi chuyên nuôi linh thú linh cầm; có nơi chuyên trồng các loại linh thực vật; còn có nơi dùng để trồng các loại nông sản...

Mãi cho đến khi cảm thấy hai bà vợ của mình đang lưu luyến không muốn về ở núi Ngọc Tuyền, Ngô Sở mới bảo Hạo dẫn hắn đến đó xem thử, xem có thật sự đẹp đến vậy không.

Ngọn núi lơ lửng nơi núi Ngọc Tuyền tọa lạc, chính là nơi dùng để trồng nông sản.

Đồng thời, nơi đây cũng là nơi sinh ra của các tiểu hoa tiên, việc trồng trọt cũng được đặt ở đây, tiện cho các tiểu hoa tiên quản lý.

Hơn nữa, núi Ngọc Tuyền này cũng là ngọn núi lơ lửng lớn nhất ngoài Ngọc Kinh Sơn.

Trên ngọn núi lơ lửng này, có mấy ngọn núi giống như Hoa Sơn ở Tử Ngọc Sơn.

Biển hoa mênh mông vô tận, hương thơm bay xa vạn dặm, bướm lượn ong bay.

Gió nhẹ thổi qua, cành hoa theo gió lay động, cánh hoa khẽ bay, khiến người ta như lạc vào trong tranh.

Ở lưng chừng ngọn núi hoa đó, có mấy tòa lầu các kiểu dáng tinh xảo, xung quanh được bao bọc bởi những cây hoa cao lớn, ẩn hiện giữa những bụi hoa.

Từ xa, Hạo đã chỉ vào mấy tòa lầu các trong bụi hoa nói: "Nơi đó chính là suối nước nóng của núi Ngọc Tuyền, ta và Dao sư muội phỏng theo suối nước nóng ở Tử Ngọc Sơn của sư huynh mà xây, bên ngoài có trận pháp bao phủ.

Bình thường Dao sư muội hễ rảnh là lại thích chạy đến đây." Tiếp đó lại chỉ vào một mảnh ruộng lúa vàng óng ánh xen lẫn ngũ sắc ở xa, "Bên đó trồng Ngũ Sắc Đạo, mỗi năm đều có thể ủ ra không ít Bách Hoa Linh Nhưỡng, nhưng nước dùng không phải là Tiên Thiên Nhất Khí Thanh Linh Tuyền của sư huynh, mà là Tinh Lộ Tuyền mà sư phụ giúp chúng ta lấy về." 'Tinh Lộ Tuyền' đó, khiến Ngô Sở nghĩ đến Tinh Quang Thần Thủy trong Tam Quang Thần Thủy.

Nhưng nghĩ lại lại cảm thấy không có khả năng, dù sao Tinh Quang Thần Thủy là thần thủy có thể ăn mòn chân linh thức niệm.

Chỉ có ba loại thần thủy hợp nhất, mới có thể giải bách độc, cải tử hoàn sinh, mọc lại xương trắng. "Tinh Lộ Tuyền ở trên đỉnh ngọn núi hoa chính giữa, suối đầy tràn ra, chảy xuống dưới, đổ vào suối nước nóng bên dưới, có thể làm cho da dẻ trở nên mịn màng hơn..." Ngô Sở đưa ngón tay chọc chọc vào má Hạo, cười nói: "Đệ một đại nam nhân, cần da dẻ mịn màng như vậy làm gì?" Hạo gãi gãi mặt, nói: "Đó là Dao sư muội nói, muội ấy thích nhất nơi này." Khi hai người hạ xuống bên ngoài sân của lầu các, quả nhiên thấy toàn bộ sân đều được trận pháp bao bọc, bên ngoài không nghe thấy âm thanh bên trong, cũng không nhìn thấy cảnh tượng bên trong. "A Sở tiền bối khỏe, Hạo tiền bối khỏe!" Đế Giang gãi đầu, "Nhiều vấn đề, chúng ta đều đang mày mò tìm hiểu, nhưng nếu đã đệ đã đến rồi, vậy trực tiếp hỏi đệ là được rồi." Ngô Sở gật đầu vẫy tay với họ, Hạo thì nói với

họ: "Các ngươi đi nói với Dao sư muội một tiếng, nói là chúng ta đến đây tắm suối nước nóng!" "Xin hai vị tiền bối chờ một lát!" Tiểu hoa tiên bay vào trong trận, không lâu sau, trận pháp mở ra một cánh cửa, Dao từ bên trong đi ra, "Đại sư huynh, sư huynh, sao hai người lại đến đây?" Ngô Sở cười nói: "Sao thế?

Nơi này nam tu không được vào à?" Hạo cũng cười nói: "Sư huynh nói muốn gặp hai vị tẩu tẩu, ta liền dẫn huynh ấy qua đây, vừa hay ta cũng muốn tắm suối nước nóng..." Dao tiến lên kéo tay Hạo, trực tiếp lôi cậu đi, đồng thời quay đầu nói với Ngô Sở: "Đại sư huynh, hai vị tẩu tẩu ở bên trong, chúng ta không làm phiền hai người nữa nhé!" Hạo còn muốn phản đối, nhưng bị Dao lườm một cái, liền ngoan ngoãn nghe theo.

Ngô Sở như có điều suy nghĩ, theo một đội tiểu hoa tiên ăn mặc mát mẻ đi vào lầu các, xuyên qua lầu các, bước vào nội viện phía sau, liền thấy một hồ nước nóng đang bốc hơi nghi ngút.

Hồ nước nóng dài rộng vài chục mét, xung quanh có hòn non bộ bao bọc, phía trên còn vắt ngang các cành hoa đủ màu sắc, những bông hoa trên cành lay động trong gió nhẹ, khiến cánh hoa rơi xuống hồ.

Lúc này, trong hồ nước nóng đầy cánh hoa đủ màu, mấy tiểu hoa tiên đang vui vẻ bơi lội, thấy Ngô Sở đi vào, liền vẫy vẫy tay nhỏ với hắn. "A Sở tiền bối xuất quan rồi!

Mau đến tắm suối nước nóng đi!" Người nói là đầu bếp số ba của Tử Ngọc Sơn, tiểu Mạt Lỵ.

Bên bờ suối đối diện, hai nàng mỹ nhân ngư đang tựa lưng vào thành hồ, đôi mắt đẹp nhìn hắn, khóe môi cong lên nụ cười, "Phu quân cuối cùng cũng chịu đến thăm chúng ta rồi sao?" Người nói lời tinh nghịch này, tự nhiên là Thanh Khâu Ly, việc Ngô Sở xuất quan cũng không phải là bí mật gì, có không ít tiểu hoa tiên đã nhìn thấy.

Mà gần đây, Ngô Sở lại theo Hạo đi dạo khắp Ngọc Kinh Sơn, chuyện này tự nhiên cũng truyền đến tai các nàng.

Ngô Sở cởi bỏ y phục trên người, chỉ còn lại một chiếc quần đùi, đi vào suối nước nóng, đến bên cạnh Hậu Thổ tiểu thư tỷ ngồi xuống, nói: "Nói cứ như nàng không thể đến thăm ta vậy, nàng không biết ta là đại sư huynh của Ngọc Kinh Sơn này sao?

Thân là đại sư huynh, nếu ta không tìm hiểu một chút về Ngọc Kinh Sơn, nói ra chẳng phải mất mặt sao?" "Ghê gớm quá nhỉ!

Chương 434

Đại sư huynh!" Thanh Khâu Ly mở chế độ châm chọc, vị này cũng là một âm dương đại sư rồi. "Sao?

Có ý kiến à?" Ngô Sở cũng không chịu thua, cuối cùng còn nói với tiểu Mạt Lỵ: "Tiểu Mạt Lỵ, đến giúp ta đấm lưng được không?" Hắn vừa nói vừa nằm sấp bên bờ suối, chờ tiểu Mạt Lỵ đến giúp hắn thư giãn gân cốt.

Kết quả Thanh Khâu Ly xua xua tay với tiểu Mạt Lỵ, cười khẽ nói: "Phiền tiểu Mạt Lỵ làm gì!

Không phải chỉ là đấm lưng thôi sao, ta cũng biết mà!" Giây tiếp theo, bóng dáng nàng đã xuất hiện trên lưng Ngô Sở.

Ngọc túc khẽ điểm, Ngô Sở chỉ cảm thấy trên lưng như có một ngọn núi lớn đè xuống, suýt chút nữa không thở nổi. "Khụ khụ..." Ngô Sở ho khan, "Nàng đây là đang mưu sát thân phu đấy à!" Cùng sư phụ đánh cờ, Ngô Sở cũng không biết là nên lấy ra bản lĩnh thật sự, hay là gian lận. "Thấy chưa!

Nàng nương tử này, nhẹ chân một chút, dọa cả tiểu Mạt Lỵ bọn họ rồi kìa." "Được rồi!

Người ta nhẹ tay một chút là được chứ gì!" Rồi sau đó...

đùng đùng đùng...

Theo tiếng 'đấm nhẹ' của ngọc túc Thanh Khâu Ly, mặt đất dường như cũng rung chuyển.

Cứ như vậy qua lại, một ván cờ, từ nhanh đến chậm, đã đấu cờ suốt mấy năm.

Chúng ta ra ngoài chơi đây!" Rồi dẫn theo một đám tiểu hoa tiên,

vội vàng rời đi, để tránh bị vạ lây.

Ra khỏi lầu các, mấy tiểu hoa tiên liền âm thầm truyền âm trao đổi, "A Sở tiền bối đáng thương quá!

Thanh Khâu tỷ tỷ ra tay mạnh thật, cả mặt đất cũng rung chuyển!" "Thanh Khâu tỷ tỷ đang giận A Sở tiền bối sao?" "Không biết nữa!

Nhưng A Sở tiền bối nói cũng không sai mà!

Anh ấy không đến thăm hai vị tỷ tỷ, chẳng lẽ hai vị tỷ tỷ không thể đến thăm anh ấy sao?

Tại sao cứ phải đợi anh ấy đến?" "A Sở tiền bối quả nhiên đáng thương!" "..." Tiểu Mạt Ly chớp chớp đôi mắt to, thầm nghĩ: Thật sự là như vậy sao?

Bên trong lầu các, trận pháp đã được bao phủ trở lại, mọi thứ bên trong, bên ngoài đã không còn nghe thấy nữa, chỉ có thể thấy trận pháp bao trùm đang rung chuyển. "A Sở tiền bối không phải là đang đánh nhau với Thanh Khâu tỷ tỷ ở bên trong chứ!" Các tiểu hoa tiên nhìn trận pháp, lặng lẽ ngẩn người.

Trên những cây hoa, không ít tiểu hoa tiên của Ngọc Kinh Sơn cũng tò mò nhìn trận pháp đang rung chuyển.

May mà, trận pháp này chỉ rung chuyển một lúc rồi lại yên tĩnh.

Các tiểu hoa tiên đó không biết rằng, A Sở tiền bối mà họ cho là rất đáng thương, lúc này đang tả hữu khai cung, hưởng thụ tề nhân chi phúc!

Người đấm lưng cho hắn là Thanh Khâu Hồ giỏi về huyễn thuật đại đạo, chứ không phải là Hậu Thổ tiểu thư tỷ, một Tổ Vu có sức mạnh nhục thân vượt trội.

Với chút sức lực còn kiềm chế của Thanh Khâu Ly, làm sao có thể

làm tổn thương được Ngô Sở, người đã luyện "Cửu Chuyển Huyền Công" đến đệ cửu chuyển?

Thế là...

Sóng hồ dập dềnh nước biếc tràn, hoa rơi hoa bay hoa đầy trời, nói không hết bao nhiêu phong vũ.

Những ngày sau đó, họ cùng Hạo và Dao tiếp tục dạo chơi trên những ngọn núi lơ lửng xung quanh Ngọc Kinh Sơn, chờ đợi Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly xuất quan.

Ba đệ tử và Bạch Trạch, cùng với Du Du bọn họ, cũng đã xuất quan, sau đó theo sau Ngô Sở, cùng nhau thưởng thức phong quang vô hạn của Ngọc Kinh Sơn.

Mấy chục năm sau, ba tiểu đệ tử và Lão Viên bị Ngô Sở ném vào ngọn núi lơ lửng nơi có Hỗn Độn Linh Căn Hoàng Trung Lý, để họ dùng hỗn độn chi lực yếu ớt đó luyện thể.

Những hỗn độn chi lực yếu ớt đó không thể gây tổn thương gì cho Ngô Sở, nhưng đối với ba tiểu đệ tử mà nói, lại mang theo một mức độ nguy hiểm nhất định.

Nhưng có Lão Viên trông chừng, Ngô Sở cũng không quá lo lắng, huống chi trên người họ đều mang theo cực phẩm tiên thiên linh bảo, thực sự không được thì còn có thể dùng để chống đỡ một hai.

Lão Viên tuy chỉ mới bước vào cảnh giới Thái Ất, nhưng tu hành "Cửu Chuyển Huyền Công" nhiều năm, có thể nói là da dày thịt béo, chút hỗn độn khí tức tràn ra đó, vẫn rất khó lấy mạng lão.

Ném họ đến đó tu hành, ngoài việc luyện thể, cũng coi như là cho họ mở mang tầm mắt, để họ lĩnh hội cái gì gọi là Hỗn Độn.

Thấy họ dần dần thích ứng, Ngô Sở liền bàn bạc với Hạo và Dao, hắn cảm thấy vị đại sư huynh Ngọc Kinh Sơn này, trên Ngọc Kinh

Sơn, cũng nên có một nơi ở chuyên thuộc về mình, hoặc là một đạo trường mới phải, nếu không chẳng phải là danh bất phó thực sao?

Hạo và Dao nghe xong, đều hết sức đồng tình.

Hậu Thổ tiểu thư tỷ còn có chút lo lắng, cảm thấy có nên hỏi lão tổ sư phụ một tiếng không.

Hạo lắc đầu nói: "Tẩu tẩu không cần lo lắng, chuyện này, sư phụ không quản đâu.

Bình thường ta và Dao tùy tiện xử lý những ngọn núi lơ lửng xung quanh, sư phụ cũng chưa bao giờ hỏi đến.

Huống chi sư huynh xây một đạo trường ở Ngọc Kinh Sơn này là hợp tình hợp lý, sư phụ làm sao có thể từ chối chứ?" Ngô Sở cũng gật đầu nói: "Hạo sư đệ nói có lý!

Thân là khai sơn đại đệ tử dưới trướng lão tổ Ngọc Kinh Sơn, xây một đạo trường trên Ngọc Kinh Sơn này thì có sao chứ?

Hơn nữa, nếu đại sư huynh ta ở Ngọc Kinh Sơn này mà không có một đạo trường, truyền ra ngoài chẳng phải mất mặt sao?" Thế là, Ngô Sở liền tùy ý tìm một ngọn núi lửng gần nơi có Hoàng Trung Lý để làm đạo trường, và bắt đầu xây dựng cơ sở hạ tầng trên đó.

Ngay cả Hàm Địa Kim Quang Địa Long Giản, vẫn luôn đi theo Ngô Sở và bị hắn cất trong túi trữ vật, cũng bị Ngô Sở lôi ra, cho nó khôi phục trạng thái sinh linh, bắt đầu làm việc.

Kim Quang Địa Long vẫn luôn nằm chết trong túi càn khôn, khi bị Ngô Sở lôi ra còn tưởng là sắp đánh nhau!

Kết quả lại bị Ngô Sở dùng làm công cụ trùng, kêu đi đào móng...

Nó rất muốn hét lên một tiếng: Ta tuy là địa long, nhưng ta bây giờ là một kiện linh bảo mà!

Tuy nhiên, những lời phản kháng này của nó, khi thấy đôi manh thú Bạch Trạch và Du Du cũng bị phân công đi khiêng gỗ, đành phải nuốt ngược trở lại.

Dưới sự nỗ lực của mọi người, gần như chưa đến ba ngàn năm, một khu vườn lâm viên kiểu Trung Hoa chiếm diện tích mấy trăm mẫu, đẹp đẽ lộng lẫy, đã xuất hiện trước mắt mọi người.

Sau đó, Ngô Sở lại tiếp tục để Kim Quang Địa Long đào một cái hồ lớn có đường kính hơn ngàn dặm xung quanh khu vườn, biến nơi đây thành một hòn đảo nhỏ giữa hồ.

Lại để Hậu Thổ tiểu thư tỷ thi triển đại địa thần thông, nâng toàn bộ khu vườn lên cao.

Như vậy, có thể từ trên cao nhìn xuống mặt hồ, thưởng thức hồ quang sơn sắc.

Sau khi khu vườn được xây dựng xong, Ngô Sở và mọi người liền dọn vào, sau đó tiếp tục cải tạo nội thất.

Cái gọi là cải tạo nội thất này, chính là thêm vào một số trận pháp cấm chế.

Đối với Ngô Sở mà nói, đây cũng là một quá trình tu hành trận pháp cấm chế.

Chương 435

Hơn trăm năm sau, mọi thứ đã ổn thỏa, Ngô Sở mới lặng lẽ đón tiểu hồ ly và Tiểu Nguyệt Linh vẫn còn đang ngộ đạo đến đây.

Hơn vạn năm sau, tiểu hồ ly xuất quan, tu vi tăng lên một đoạn, vui đến mức mày hoa mắt cười.

Lại hơn vạn năm sau, Tiểu Nguyệt Linh mới xuất quan, nhờ công hiệu của Hoàng Trung Lý, Tiểu Nguyệt Linh cũng thành công đẩy tu vi của mình lên đến cảnh giới Thái Ất.

Trong một số tác phẩm tiểu thuyết Hồng Hoang mà Ngô Sở từng đọc, công hiệu của Hoàng Trung Lý mạnh đến mức vô lý, một quả là có thể khiến người ta bước vào cảnh giới Đại La.

Nhưng ở đây, công hiệu của Hoàng Trung Lý rõ ràng không khoa trương đến vậy.

Hơn nữa ở đây là ba vạn năm mới chín, trong những tiểu thuyết kia là ba nguyên hội mới chín.

Cũng vì vậy, một quả Hoàng Trung Lý đã đẩy tu vi của Tiểu Nguyệt Linh lên cảnh giới Thái Ất, Ngô Sở thực sự không quá bất ngờ.

Nhưng đối với Tiểu Nguyệt Linh mà nói, có được tu vi như vậy, là điều mà trước đây nàng nghĩ cũng không dám nghĩ.

Ban đầu nàng chỉ nghĩ, chỉ cần mình có thể thành công tấn cấp Kim Tiên, đạt đến cảnh giới bất lão bất tử trên lý thuyết, là đã mãn nguyện lắm rồi.

Ai ngờ, từ khi ôm được cái đùi lớn của Ngô Sở, không chỉ hoàn thành giấc mơ và theo đuổi cả đời trước đây của mình, mà bây giờ

còn đẩy tu vi lên đến tầng thứ hiện tại!

Thế là kích động, nha đầu liền có chút quên mình, trước mặt Hậu Thổ tỷ tỷ và Hồ Tổ tỷ tỷ, cùng với tiểu hồ ly bọn họ, trực tiếp nhảy vào lòng Ngô Sở, ôm lấy cổ hắn, như một con gấu trúc xanh, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ vào hõm cổ hắn.

Ngô Sở dang rộng hai tay, vẻ mặt vô tội nhìn hai vị nương tử đang cười mỉm nhìn mình, chớp chớp mắt, dường như đang nói: Hai người xem, không phải ta chủ động, ta là vô tội!

Thấy Tiểu Nguyệt Linh kích động một hồi vẫn còn bám trên người Ngô Sở, tiểu hồ ly không khỏi ho khan một tiếng, "Cũng được rồi đó!

Có ngại không?

Mọi người đều đang nhìn kìa!" Tiểu Nguyệt Linh thực ra sớm đã cảm nhận được ánh mắt của mọi người, chỉ là lúc trước kích động quá nên đã bỏ qua, tình hình bây giờ khiến nàng có chút không biết phải làm sao.

Kết quả vừa bám một lúc, liền nghe thấy lời chọc ghẹo của tiểu hồ ly, thế là nàng đành phải che mặt bỏ chạy, lấy cớ đi nấu cơm, trong nháy mắt biến mất.

Tiểu Nguyệt Linh xuất quan, Hạo và Dao đều chạy đến chúc mừng nàng.

Rượu qua ba tuần, thức ăn qua năm vị, Ngô Sở nói với Hạo và Dao về việc chuẩn bị đi bái phỏng ba huynh đệ Côn Luân. "Sư đệ sư muội có hứng thú cùng vi huynh ra ngoài du ngoạn một chuyến không?" Dao nghe vậy, liền nhìn về phía Hạo, có thể thấy bình thường Dao tuy có chủ kiến nhỏ, nhưng về phương hướng lớn, vẫn là do Hạo quyết định.

Hạo suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Đi những nơi khác thì được, nhưng đến chỗ ba vị đạo hữu Tam Thanh thì thôi đi!

Nếu quen thân với họ rồi, không cẩn thận bị họ thấy ta và Dao sư muội cũng xuất hiện ở núi Côn Lôn, sau này không dễ giải thích." Tuy biết rõ ba vị đó sớm muộn cũng là đệ tử của lão tổ, nhưng Ngô Sở nghĩ lại, đó đều là chuyện của không biết bao nhiêu năm sau.

Tương lai nói không chừng mình còn phải dựa vào Hạo để giành cho một chỗ ngồi!

Tốt nhất là không nên tùy tiện xúi giục Hạo đi kết giao với người khác.

Thế là hắn gật đầu, nói: "Suy nghĩ của sư đệ, quả thật không phải không có lý." Ngừng một chút, Ngô Sở tiếp tục nói: "Chúng ta đến Ngọc Kinh Sơn này, cũng đã hai ba vạn năm, sư phụ vẫn chưa biết khi nào mới xuất quan, chúng ta cũng đến lúc phải cáo từ rồi." Dao có chút không nỡ nhìn họ, "Đại sư huynh định về Tử Ngọc Sơn sao?" Ngô Sở lắc đầu nói: "Tạm thời chưa, chuẩn bị đi bái phỏng mấy vị đạo hữu đó, sau đó rẽ qua núi Vạn Thọ xem Trấn Nguyên lão ca, cuối cùng mới thuận theo dòng sông lớn về phía đông." Trong ánh mắt lưu luyến của đồng tử Hạo và đồng tử Dao, Ngô Sở và mọi người lại ở trên Ngọc Kinh Sơn này thêm mấy năm, cả ngày không có việc gì làm liền đi dạo lung tung giữa các ngọn núi lơ lửng.

Tiểu hồ ly và Tiểu Nguyệt Linh thì bận tối mắt tối mũi, vì bọn họ phải mở lớp bồi dưỡng cho các tiểu hoa tiên trên Ngọc Kinh Sơn, tăng cường năng lực nghiệp vụ cho chúng.

Đây cũng là yêu cầu mà Dao đưa ra cho bọn họ.

Sau khi nhiệm vụ lớp bồi dưỡng kết thúc, Ngô Sở và mọi người chính thức cáo biệt Hạo và Dao, dẫn theo cả nhóm rời khỏi động thiên Ngọc Kinh Sơn.

Hạo và Dao tiễn họ ra khỏi cửa động thiên, vẫy tay từ biệt trong nước mắt.

Nhìn bộ dạng của họ, Ngô Sở cũng cảm thấy sống mũi hơi cay cay, bèn cố ý cười nói: "Sư đệ sư muội đây chẳng phải là giống như lời sư phụ nói, sợ chúng ta đi rồi ở lại Ngọc Kinh Sơn buồn chán, nên mới không nỡ trong lòng, khóc lóc thảm thiết thế này sao!" Dao đang ôm Tiểu Nguyệt Linh từ biệt, đột nhiên bật cười, lau nước mắt, hờn dỗi nói: "Đại sư huynh đáng ghét, người ta đã buồn như vậy rồi, huynh còn chọc người ta cười." Hạo cũng cười khổ thu lại vẻ ủy mị, "Để sư huynh chê cười rồi!" Ngô Sở vỗ vỗ vai hắn, nói: "Sư phụ đang bế quan, ta lại không có ở đây, ngươi chính là 'đại sư huynh tạm thời' của Ngọc Kinh Sơn này, phải chăm sóc tốt cho mọi người, hiểu chưa?" "Sư huynh yên tâm đi!

Ta sẽ làm được." "Ừm, về đi!

Sau này sẽ có ngày gặp lại!" "Vâng!" Trong ánh mắt tiễn đưa của Hạo và Dao, Ngô Sở và mọi người cưỡi mây đạp gió, đón cơn gió lạnh buốt mang theo tuyết bay, lướt về phía ba ngọn núi tuyết ở xa xa.

Mãi đến khi Ngô Sở và mọi người tiếp cận ba ngọn núi tuyết đó, Hạo và Dao mới quay người biến mất trước vách núi, trở về Ngọc Kinh Sơn. … "Không biết Tam Thanh đạo hữu có ở trong núi không?

Bần đạo Thanh Khâu Ly đến thăm!" Từ xa nhìn thấy ba ngọn núi tuyết, Ngô Sở và mọi người liền dừng lại giữa không trung, Thanh Khâu Ly tiến lên chắp tay thăm hỏi, thanh âm như sấm, vang vọng đi xa.

Không lâu sau, ba ngọn núi tuyết trước mắt biến mất, thay vào đó là ba ngọn núi lớn màu xanh cao chọc trời.

Núi xanh cao vút, mây mù lượn lờ, thú gầm trong rừng, chim hót trên không.

Trong rừng núi, ánh sáng lành từng dải, trên vách đá, thần quang lan tỏa.

Một con hạc trắng phá mây bay tới, chở theo ba bóng người.

Thì ra, ba ngọn núi tuyết trước đó chỉ là pháp thuật che mắt.

Bây giờ trận pháp đã được gỡ bỏ, ngọn núi xanh thật sự bên trong liền hiện ra trước mắt mọi người.

Ba đạo nhân già, trung niên, trẻ tuổi cùng nhau bay ra trên lưng hạc. "Thái Thượng (Nguyên Thủy, Thông Thiên), ra mắt Thanh Khâu đạo hữu, ra mắt các vị đạo hữu!" "Bất Xuất Sơn Nhân (Hậu Thổ, Thanh Khâu Ly), ra mắt ba vị đạo hữu!" Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly cũng theo sau Ngô Sở và mọi người, hành lễ với họ.

Sau khi hai bên hành lễ xong, Thái Thượng liền mời mọi người vào trong.

Mọi người nhảy lên lưng hạc, Thông Thiên xuất hiện bên cạnh Ngô Sở, đánh giá Ngô Sở một lượt từ trên xuống dưới rồi nói: "Bần đạo từng nghe Thanh Khâu đạo hữu nói, chủ nhân Tử Ngọc Sơn, Bất Xuất Sơn Nhân, giỏi nhất về mỹ thực chi đạo, hôm nay may mắn được gặp, không biết có thể cho bần đạo mở mang tầm mắt một phen không?" Nguyên Thủy nghe vậy, liền liếc mắt trừng Thông Thiên một cái, sau đó chắp tay với Ngô Sở nói: "Xá đệ lỗ mãng, nếu có lời nào thất lễ, mong đạo hữu đừng trách!" Hậu Thổ có chút kỳ quái nhìn vị Nguyên Thủy đạo nhân lễ nghi chu toàn này, sau đó quay lại nhìn Phượng Nghi đang theo sau bọn họ, luôn cảm thấy hai người có phần giống nhau.

Ngô Sở cũng phát hiện ra hành động nhỏ của Hậu Thổ, trong lòng thầm cười: Tuy trông có vẻ giống nhau, nhưng thực ra lại có sự khác biệt về bản chất.

Phượng Nghi coi trọng lễ nghi, còn Nguyên Thủy coi trọng quy củ.

Nhưng cả hai đều là hạng người nghiêm túc, ít nói cười, bề ngoài trông quả thực có phần tương tự.

Phượng Nghi ở Tử Ngọc Sơn nhiều năm như vậy, Ngô Sở cũng không có ý định thay đổi tính cách của nàng, một là không cần thiết, hai là cũng có thể dùng điều này để răn đe một số kẻ tính tình ngang bướng, ví dụ như tiểu kỳ lân Địa Khôn ham chơi.

Thấy Nguyên Thủy cứ có cơ hội là lại giáo huấn lão tam, Ngô Sở liền mỉm cười đáp lễ, nói: "Đạo hữu quá lời rồi, không sao cả.

Đối với người thẳng thắn mau miệng, bần đạo ngược lại rất vui mừng." "Cho nên đạo hữu mới và Hồng Vân đạo hữu trở thành bạn tốt sao?" Thông Thiên cười nói: "Bần đạo tuy mau miệng, nhưng cũng biết có lời nên nói, có lời không nên nói, Hồng Vân đạo hữu thì không như vậy." Ngô Sở nghe vậy, không khỏi cười ha hả: "Nhưng đạo hữu chẳng lẽ không cảm thấy, với một người bạn như Hồng Vân đạo hữu, chúng ta hoàn toàn không cần lo lắng huynh ấy sẽ nói xấu sau lưng chúng ta sao?" Thông Thiên cười nói: "Cũng đúng!

Có lời xấu nào, huynh ấy đã nói thẳng trước mặt rồi." Mọi người nghe vậy không khỏi bật cười.

Trong nháy mắt, mọi người đã cưỡi hạc đến một trong ba ngọn núi xanh.

Thông Thiên chỉ vào ngọn núi lớn đó nói: "Ngọn núi này là đạo trường của bần đạo, tên là Thượng Thanh Phong, đại ca và nhị ca ta đều thích thanh tĩnh, chỉ có bần đạo thích náo nhiệt, cho nên mọi người cứ ở tại Thượng Thanh Phong của bần đạo đi!

Chư vị, mời!" Mọi người xuống khỏi lưng hạc, đến một bệ đá

được đẽo từ một tảng đá khổng lồ.

Phía trước bệ đá là biển mây cuồn cuộn, phía sau là một đạo quan nhỏ bình thường không có gì lạ, trước đạo quan còn treo một tấm biển 'Thượng Thanh Quan'.

Chương 436

'Thượng Thanh Quan' hiện giờ vẫn chưa phải là Bích Du Cung, đạo trường của Thánh Nhân trong tương lai, quy mô tự nhiên không thể so sánh với đạo trường Thánh Nhân sau này. "Chỗ ở đơn sơ, để các vị đạo hữu chê cười rồi." Nói thì nói vậy, nhưng Thông Thiên lại không có chút vẻ ngượng ngùng nào.

Ngô Sở cũng hùa theo: "Núi không tại cao, có tiên thì nổi danh.

Rêu xanh lên thềm, cỏ biếc vào rèm.

Đàm tiếu có Đại La, qua lại không bạch đinh.

Có thể gảy đàn mộc, đọc kinh thư.

Không tiếng tơ trúc nhiễu tai, không thế tục phiền lòng.

Không khỏi nói: Đơn sơ chỗ nào?" Cái màn nịnh hót này quả thật là thanh tao thoát tục, không một chút mị tục nào, ngược lại còn khiến người ta cảm thấy hắn không phải đang nịnh hót, không phải cố ý tâng bốc, mà là thật sự như vậy.

Ngay cả Bạch Trạch và những người vốn cho rằng Ngô Sở hoàn toàn đang nịnh đối phương, cũng phảng phất cảm thấy lời Ngô Sở nói, dường như cũng không có gì sai.

Quay đầu nhìn bốn phía, chẳng phải là 'rêu xanh lên thềm, cỏ biếc vào mắt' sao?

Hơn nữa với tu vi sâu không thấy đáy của đối phương, nói họ 'đàm tiếu có Đại La, qua lại không bạch đinh' cũng không có gì sai cả!

Mặc dù Ngô Sở không giải thích cho họ 'bạch đinh' là gì, nhưng trong mắt họ, 'bạch đinh' ở đây chắc chắn chỉ những kẻ tu vi thấp kém mà thôi!

Tsk tsk, học được rồi, học được rồi, đây chính là nghệ thuật nói chuyện a!

Rõ ràng không có gì đáng khen, thế mà trong nháy mắt, đã bị hắn khen ra cả một đóa hoa.

Bạch Trạch hai mắt sáng lên, nhìn Ngô Sở đầy ngưỡng mộ.

Thông Thiên càng vui hơn, cười ha hả nói: "Đạo hữu nói hay lắm, rất hợp ý ta!" Ngay cả Thái Thượng và Nguyên Thủy nghe xong cũng không khỏi nhìn Ngô Sở một cái, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Dường như đều đang nghĩ: Gã này nói chuyện dễ nghe như vậy, chọc cho lão tam ngốc nghếch kia vui đến thế, không phải là có mục đích gì không thể nói ra chứ!

Chỉ có Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ hiểu rằng, đây chẳng qua chỉ là thao tác bình thường của Ngô Sở mà thôi.

Hắn nếu thấy tốt, dù đối phương có tệ đến đâu, hắn cũng có thể khen ra một đóa hoa.

Hắn nếu thấy không tốt, đối phương dù có tốt đến đâu, hắn cũng có thể mắng đối phương không ngóc đầu lên được.

Giống như bình thường hắn bày đủ trò để dỗ họ vui, hoặc khiến họ phiền lòng vậy.

Bước vào Thượng Thanh Quan trông có vẻ bình thường, mới biết bên trong thực ra không hề tầm thường, khắp nơi là chi lan, ánh sáng lành lan tỏa, cả sân thơm ngát.

Hơn nữa không gian bên trong cũng không chật hẹp như nhìn từ bên ngoài, dưới sự gia trì của trận pháp, thực ra rất rộng rãi, ven tường sân còn trồng không ít cây ăn quả linh căn thượng phẩm.

Những linh căn này cây nào cây nấy đều rất cao lớn, có thể thấy

sân này rộng đến mức nào.

Ngô Sở nghĩ, lát nữa có thể nói với 'Thông Thiên tiểu đạo', bảo hắn chặt vài cành cây cho mình, mang về làm phong phú thêm chủng loại hoa quả ở Tử Ngọc Sơn.

Vào trong điện đạo quan, Thông Thiên tiện tay chỉ một cái, liền thấy mấy bàn án và bồ đoàn do mây mù ngưng tụ thành xuất hiện trước mặt mọi người, "Chư vị đạo hữu, mời ngồi!" Ngô Sở và mọi người chắp tay đáp lễ, sau đó phân chủ khách ngồi xuống, Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly thì ngồi sau lưng họ.

Thông Thiên tiểu đạo phất tay một cái, liền thấy mấy đồng tử do mây mù hóa thành, bưng hoa quả và rượu nước tiến lên, đặt lên các bàn án.

Sau khi khách sáo uống vài chén rượu, Nguyên Thủy lão đạo liền hỏi: "Không biết chư vị đạo hữu lần này đến Côn Luân, có phải có việc gì quan trọng không?" Ngô Sở mỉm cười xua tay, nói: "Thực ra cũng không có việc gì quan trọng, bần đạo cùng hai vị phu nhân và các đệ tử, du ngoạn khắp đại địa Hồng Hoang, đi ngang qua quý bảo địa, nên đến bái phỏng một phen, nếu có chỗ nào quấy rầy ba vị, mong ba vị đạo hữu đừng trách!" "Phu nhân?" Thông Thiên tiểu đạo dường như có chút không hiểu từ này.

Nhưng cũng khó trách, tuy trong tộc Kỳ Lân đã xuất hiện từ này, ví dụ như vị 'Thiên Hương phu nhân' kia, nhưng ba vị này đã hứa với tộc Kỳ Lân mười nguyên hội không xuống núi, hiển nhiên không hiểu rõ lắm một số chuyện bên ngoài.

Nhưng Ngô Sở đoán, vị Thiên Hương phu nhân trong tộc Kỳ Lân, có lẽ vẫn có sự khác biệt với 'phu nhân' mà hắn nói.

Dù sao thì hôn lễ của hắn và Hậu Thổ, mới là hôn lễ đầu tiên ở Hồng Hoang. "Bần đạo và Hậu Thổ, cũng như Thanh Khâu Ly, đã kết

thành phu thê, họ chính là hai vị phu nhân của bần đạo, ba vị này là đệ tử bần đạo thu nhận, vị này là người đứng đầu trù đạo của Tử Ngọc Sơn chúng ta, Nguyệt Linh, vị này thì là người đứng đầu trà đạo của Tử Ngọc Sơn, Thanh Khâu Vũ…" Ngô Sở giải thích cho họ một chút, thuận tiện giới thiệu mấy tiểu gia hỏa.

Khi giới thiệu ba đệ tử Hoàng Long, Nguyên Thủy lão đạo không khỏi nhìn Hoàng Long đứng đầu, sau đó như có điều suy nghĩ mà vuốt cằm.

Ngô Sở thấy hành động nhỏ của ông ta, không khỏi thầm cười, vị này vốn là một trong những đệ tử tương lai của ông ta a!

Tuy trong số các đệ tử của Nguyên Thủy, Hoàng Long thực ra khá kém cỏi, nhưng có thể trở thành đệ tử của ông ta, bản thân đã không phải là chuyện dễ dàng.

Có lẽ trong dòng sông thời gian dài đằng đẵng đó, Nguyên Thủy cũng từng thấy được một góc tương lai này chăng. "Phu thê?" Thông Thiên tiểu đạo vẫn không hiểu và tò mò.

Điều này khiến Ngô Sở ít nhiều cảm thấy buồn cười, ai có thể ngờ được, có một ngày, mình lại đi giải thích cho Tam Thanh trong truyền thuyết thế nào là 'phu thê', thế nào là 'phu nhân' chứ!

Tuy cảm thấy hoang đường, nhưng cũng có thể hiểu được.

Dù sao thì 'Tam Thanh' hiện giờ, vẫn chưa phải là ba vị Thiên Địa Thánh Nhân trong tương lai.

Hiện giờ họ chỉ là những người tu hành danh tiếng chưa nổi bật mà thôi.

Dưới ánh hào quang mạnh mẽ của tam tộc Hồng Hoang, hoàn toàn không có chỗ cho họ trổ tài.

Thực tế, những nhân vật phong vân trong tương lai, hiện giờ đều

đang ẩn mình.

Sau khi giải thích một hồi, ba người mới bừng tỉnh. "Thì ra là vậy!" Thông Thiên khẽ than: "Tiếc là chúng ta trước đó không thể xuống núi, nếu không lúc ba vị đạo hữu đại hôn, chúng ta nhất định sẽ đến tham dự một phen.

Hôn lễ đầu tiên của Hồng Hoang, tiếc là chúng ta không được chứng kiến." Khi Thông Thiên nhắc đến chuyện này, sắc mặt của Nguyên Thủy rõ ràng có chút tối sầm, đoán là nhớ lại những chuyện không hay ho lúc bị Kỳ Lân lão tổ truy sát.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Sẽ có cơ hội thôi!" Kết quả lời này vừa ra, ánh mắt của mọi người liền đồng loạt nhìn về phía hắn, tiểu hồ ly càng có chút ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Thông Thiên càng hỏi: "Bất Xuất đạo hữu còn muốn kết hôn với ai nữa sao?

Đến lúc đó nhất định phải mời bần đạo đến dự lễ a!" "Không phải… Ta nói không phải là ta a!" Ngô Sở vừa nói, vừa quay đầu nhìn Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly bên cạnh, ngây người nói: "Hai người không phải nghĩ là ta đang nói về mình chứ!

Không có chuyện đó đâu…" "Phu quân không cần giải thích, chúng ta đâu có trách phu quân!" Thanh Khâu Ly nói xong, liếc nhìn tiểu hồ ly đang cúi đầu không nói gì, lúc trước tiểu hồ ly rõ ràng còn rất ngượng ngùng, nhưng bây giờ, đã có chút đau lòng rồi.

Tiếc là Ngô Sở không nhìn tiểu hồ ly, hắn có chút cạn lời: Ta nói là Đế Tuấn mà cha nội!

Ngô Sở rất muốn nói như vậy, nhưng nghĩ lại, cuối cùng vẫn ngậm miệng lại.

Đế Tuấn dù sao cũng là cảnh giới Đại La, hắn làm sao có thể dễ

dàng suy tính được tương lai của đối phương chứ?

Thấy không khí có chút kỳ quái, Thông Thiên liền cười ha hả: "Nếu người đứng đầu trù đạo và trà đạo của Tử Ngọc Sơn các ngươi đều ở đây, vậy thì hãy để bần đạo lĩnh giáo một phen đi!" Ngô Sở thầm giơ ngón tay cái cho Thông Thiên, cảm thấy gã này đáng yêu hơn Thái Thượng và Nguyên Thủy nhiều.

Thái Thượng từ đầu đến cuối đều giữ một nụ cười hòa ái, không nói nhiều, còn Nguyên Thủy thì mặt mày nghiêm túc, khiến người ta hoàn toàn không có cách nào dễ dàng nói đùa với ông ta.

Chương 437

Chỉ có lão tam Thông Thiên tiểu đạo này, cả ngày bị lão đại và lão nhị hợp sức bắt nạt, tính tình lại khá hướng ngoại, tuy mau miệng nhưng ít nhất cũng có thể làm không khí sôi nổi lên. "Có gì mà không được!" Ngô Sở cười nói: "Nấu cơm cần chút thời gian, Tiểu Nguyệt Linh, Tiểu Thải Nương, trước tiên lấy chút điểm tâm ra cho ba vị đạo hữu nếm thử…" Sắp xếp cho Tiểu Nguyệt Linh bọn họ ra ngoài nấu cơm, tuy trong 'Thượng Thanh Quan' của Thông Thiên không có nơi nào như nhà bếp, nhưng bản thân Tiểu Nguyệt Linh chính là một nhà bếp di động.

Sau đó lại sắp xếp cho tiểu hồ ly pha trà cho mọi người.

Trong lúc tiểu hồ ly pha trà, Ngô Sở bắt đầu trò chuyện với ba người, ban đầu tự nhiên là nói những chuyện không đâu, ví dụ như những điều họ thấy nghe được trên đường đi.

Kết quả Thông Thiên tiểu đạo lại chuyển chủ đề sang các tiểu hoa tiên, thế là Ngô Sở liền nói với họ về pháp tu hành Kim Đan Đại Đạo, vừa nói vừa nhìn về phía Thái Thượng.

Dù sao thì Kim Đan chi đạo này, chính là con đường tu hành được truyền ra từ Nhân giáo do Thái Thượng tương lai sáng lập.

Mình đây cũng coi như là đạo văn đồ của người ta rồi.

Cũng không biết Thái Thượng có cảm giác được khí vận của mình vô hình trung bị người ta chia sẻ hay không.

Ngô Sở cũng không giấu giếm, đối mặt với ba vị này, hoàn toàn không cần thiết.

Mà hành động hào phóng không chút giả tạo này của Ngô Sở cũng

khiến ba huynh đệ Côn Luân tăng thêm thiện cảm với hắn, đặc biệt là Thông Thiên tiểu đạo.

Trước đó một bài 《Lậu Thất Minh》 được sửa đổi, đã khiến Thông Thiên tăng thiện cảm với hắn rồi, bây giờ lại hào phóng nói ra phương pháp tu hành do mình nghiên cứu ra, lập tức khiến họ cảm thấy, người này quang minh lỗi lạc, đường đường chính chính, có thể kết giao.

Nói chuyện một hồi, Ngô Sở liền đưa ra ý tưởng luyện đan của mình, đồng thời không để lại dấu vết nhìn về phía Thái Thượng, dù sao vị này tương lai cũng là một đại năng luyện đan.

Chỉ là không biết, bây giờ ông ta đã bắt đầu nghiên cứu phương pháp luyện đan này chưa?

Phương pháp luyện đan, sau khi Ngô Sở bước vào cảnh giới Đại La, liền bắt đầu suy ngẫm.

Nhưng thứ này hiện tại dường như cũng không có kinh nghiệm của tiền nhân để tham khảo, càng không có đan phương để hắn trực tiếp luyện chế, chỉ có thể tự mình suy ngẫm, sau đó từ từ thực nghiệm.

Đây tự nhiên là một quá trình dài đằng đẵng và khô khan.

Ngô Sở cũng không biết luyện đan chi đạo này bây giờ đã xuất hiện hay chưa, dù sao đến hiện tại, hắn vẫn chưa từng thấy qua thứ gọi là đan dược.

Hiển nhiên, Ngô Sở đang thăm dò Thái Thượng, dù sao vị Thái Thượng lão đạo này, tương lai về tạo nghệ luyện đan, tuyệt đối là tồn tại đạt đến đỉnh cao.

Sinh tử nhân, nhục bạch cốt, một viên Cửu Chuyển Kim Đan có thể thành tiên, chính là tác phẩm tiêu biểu của ông ta.

Tiếc là, khi Ngô Sở nhắc đến chuyện này, phản ứng của Thái Thượng lại không lớn, chỉ lộ ra vẻ tò mò hứng thú.

Sau khi nghe Ngô Sở nói ra nguyên lý luyện đan, còn vuốt râu trắng khen ngợi ý tưởng kỳ diệu của Ngô Sở.

Dùng nguyên lý của Kim Đan Đại Đạo, chiết xuất dược lực của các loại linh dược, sau đó nhào nặn lại với nhau, ngưng tụ thành đan, đó chính là đan dược.

Đương nhiên, đây chỉ là nguyên lý luyện đan rất đơn giản, muốn luyện ra đan dược không ăn chết người, lại còn có thể tăng tu vi, còn cần phải tiến hành thực nghiệm không ngừng.

Điều này khiến Ngô Sở có chút thất vọng, đồng thời đột nhiên lại có chút mừng thầm.

Thất vọng là, không có cách nào nhận được sự giúp đỡ hữu hiệu nào từ Thái Thượng.

Mà mừng thầm là, nếu thế giới này còn chưa có đan dược, vậy có phải luyện chế ra lò đan dược đầu tiên, thiên đạo sẽ có công đức ban thưởng không?

Đan dược, sư phụ hắn Hồng Quân lão tổ cũng chưa từng nói với hắn, nên hắn đoán sư phụ nhà mình chắc cũng chưa nghiên cứu ra thứ này.

Nghĩ như vậy, hắn liền có chút nóng lòng muốn thử, thậm chí có chút hối hận vì đã nhắc đến chuyện này với ba huynh đệ Côn Luân.

Nhưng bây giờ đã nói rồi, hắn cũng không tiện biểu hiện ra sự hối hận của mình.

Hơn nữa nói đi cũng phải nói lại, nếu Hồng Hoang hiện tại còn chưa có đan dược, vậy thì mảng đan dược này, tương lai hắn là do Thái Thượng tạo ra.

Nếu thật sự như vậy, vậy mình lại đang đạo văn đồ của người ta rồi.

Cho nên dù người ta có giành lại cái danh 'đệ nhất' này, hắn cũng không thể trách người ta được.

Lúc này, Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly im lặng nhìn Ngô Sở, rồi thỉnh thoảng lại nhìn nhau, hai người phảng phất như đang dùng ánh mắt giao lưu.

Thực tế, khi Ngô Sở đề xuất phương pháp luyện đan này, người kinh ngạc nhất thực ra là Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly, vì ý tưởng này, Ngô Sở chưa từng nói với họ.

Hơn nữa, pháp tu hành Kim Đan, còn là do hai người họ dựa trên phương pháp tu hành mà Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử nghiên cứu ra, chuyên dành cho các tiểu hoa tiên tu hành, tiếp tục hoàn thiện.

Đương nhiên, công lao của Thanh Khâu Ly lớn hơn một chút, bước cuối cùng là do nàng hoàn thiện.

Cũng vì vậy, Thanh Khâu Ly cảm thấy, cái phỏng đoán về phương pháp luyện đan này, chẳng phải nên nói với họ trước sao?

Họ mới là người có quyền phát ngôn nhất chứ!

Họ không hề biết, trong suy nghĩ của Ngô Sở, hắn đây là đang cướp đi thứ vốn thuộc về người ta.

Pháp tu hành Kim Đan, luyện đan chi đạo, còn có đồ đệ của Nguyên Thủy đạo nhân là Hoàng Long... thậm chí là thân phận đại đệ tử của Hồng Quân lão tổ của Thái Thượng.

Ba huynh đệ Côn Luân đáng thương, thực ra đã bị hắn 'cướp' đi không ít thứ.

Nghĩ như vậy, Ngô Sở tự nhiên cũng không để ý việc Thái

Thượng giành lại danh hiệu 'đệ nhất' của luyện đan chi đạo.

Thậm chí, hắn cảm thấy Thái Thượng có lẽ còn khinh thường làm như vậy.

Thiên Địa Thánh Nhân tương lai, tổ sư của Nhân giáo, chẳng lẽ không cần mặt mũi sao?

Còn về việc Ngô Sở có cảm thấy áy náy với ba huynh đệ này không... hắn đã không còn nghĩ như lúc mới xuyên không nữa.

Dù sao, đây cũng coi như là vận may của hắn.

Nếu không có những vận may này, hắn làm sao có thể gặp được Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, rồi lại làm sao dưới sự giúp đỡ của họ, nghiên cứu ra pháp tu hành Kim Đan Đại Đạo?

Nếu không có những vận may này, hắn lại làm sao có thể gặp được lão tổ?

Lại làm sao có thể được lão tổ thu làm khai sơn đại đệ tử?

Đã may mắn trở thành một kẻ xuyên không, vậy thì, đây là những gì hắn xứng đáng được nhận.

Những gì biết được, học được trước khi xuyên không, đều là vốn liếng để hắn đứng vững trong thế giới này.

Đây chính là vận may của hắn.

Nếu Thái Thượng còn chưa bắt đầu nghiên cứu luyện đan chi đạo, Ngô Sở cũng không tiện tiếp tục nói với họ về phương diện này, thế là đành phải tiếp tục chuyển chủ đề.

Chương 438

Lúc này, món ăn đầu tiên mà Tiểu Nguyệt Linh chuẩn bị cho họ đã được các tiểu hoa tiên bưng lên, đó là một món khai vị rất đơn giản —— ngó sen cay.

Món này thơm cay giòn sần sật, dùng để nhắm rượu thì tuyệt vời.

Khi từng món mỹ thực phát sáng được các tiểu hoa tiên bưng lên, ba huynh đệ Côn Luân cũng không thể không thừa nhận, những gì Thanh Khâu Ly và Hồng Vân nói lúc trước quả thực không sai.

Khi ba huynh đệ Côn Luân nếm thử mỹ thực, chủ đề mọi người nói chuyện, tự nhiên chuyển sang mỹ thực chi đạo.

Thông Thiên tiểu đạo rất tò mò, "Đạo hữu làm thế nào mà nghĩ ra mỹ thực chi đạo này vậy?

Theo như bần đạo biết, sinh linh Hồng Hoang đa phần ăn lông ở lỗ, chỉ để no bụng..." "Đây chính là trí tuệ của sinh linh, có lúc chỉ tình cờ khơi mào, sau đó liền như nước sông lớn, cuồn cuộn không ngừng tuôn chảy." Ngô Sở mỉm cười nói: "Giống như lúc đầu ta nhóm đống lửa bên cạnh một đống thịt sống, sau đó liền mở ra cái đầu này..." Lúc mới đến thế giới này, hắn chính là dùng lửa trại để nướng thịt, cho nên cũng không tính là nói dối, chỉ có thể nói là nửa thật nửa giả thôi!

Thực ra dù có nói dối, với kỹ năng diễn xuất hiện tại của hắn, cũng có thể khiến họ không nhìn ra.

Lời giải thích này, Ngô Sở đã nói với rất nhiều người tò mò rồi, bây giờ nói lại, chẳng qua là quen tay hay việc.

Lời nói dối nói N lần, liền thành sự thật. "Giống như chúng ta lĩnh ngộ bản nguyên cấu trúc của Đại Đạo pháp tắc vậy, lĩnh ngộ được

phần đầu, sau đó liền có thể thuận theo cái đầu đó, giống như rút tơ bóc kén..." Ăn ăn uống uống, chém gió trên trời dưới đất, đánh cờ, luận đạo.

Về phần đánh cờ, do lúc trước Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử mang cách chơi cờ đen trắng này đến Côn Luân, khiến cho kỳ nghệ của ba huynh đệ này không hề thấp.

Mãi đến khi Ngô Sở lấy ra bàn cờ Càn Khôn, mới đánh cho Thái Thượng một vố bất ngờ.

Mà mãi đến khi Ngô Sở dùng Nghệ Bảo để gian lận, mới gỡ lại được một ván.

Cuối cùng Ngô Sở dùng phương thức mà lão tổ sư phụ chỉ điểm, dùng cách đánh cờ để đưa ra nghi vấn về Đại Đạo, gõ ra đạo âm, mới xem như khiến ba huynh đệ này chấn động.

Sau đó, luận đạo cứ thế mà diễn ra.

Cùng với việc tu vi của Ngô Sở bước vào cảnh giới Đại La, bây giờ khi mọi người luận đạo, hắn cuối cùng cũng có thể chen vào nói được rồi.

Không đến mức như lúc trước vịt nghe sấm.

Tu vi của ba huynh đệ Côn Luân này, quả thực sâu không lường được, Đại Đạo pháp tắc mà họ lĩnh ngộ, đã không biết có bao nhiêu rồi.

Không thể không nói, những vị tiên thiên thần thánh vừa sinh ra đã là cảnh giới Đại La này, quả thực không phải là sinh linh tu luyện lên sau này như hắn có thể so sánh.

Ngoài Ngũ hành đại đạo, Không gian đại đạo, Càn khôn đại đạo, Âm dương đại đạo, và Tử vong đại đạo, hắn có thể chen vào nói vài câu, còn khi luận về các đại đạo khác, hắn lại chỉ có thể tiếp tục trở

thành một người nghe.

Tuy nhiên, đạo vận mà họ luận đạo sinh ra, lại khiến cho các đệ tử tu vi thấp hơn và các tiểu hoa tiên đều được lợi không nhỏ.

Để chăm sóc cho các đệ tử, tiểu hoa tiên và những sủng vật đã tiến vào trạng thái ngộ đạo trong đạo vận, Ngô Sở và mọi người ở lại Tam Thanh Phong này mấy nghìn năm.

Bình thường không có việc gì, Ngô Sở liền thích tìm Thông Thiên tiểu đạo chém gió, thỉnh thoảng còn đàn cho hắn một khúc, khiến Thông Thiên bị âm luật chi đạo hấp dẫn, học theo Ngô Sở âm luật chi đạo.

Thỉnh thoảng cũng sẽ tìm Nguyên Thủy đạo nhân nói chuyện về 'không có quy củ thì không thành vuông tròn', còn lôi ra 'Hai mươi bốn chữ hài hòa' và 'Tám vinh tám nhục' mà mình đặt ra ở Tử Ngọc Sơn để khoe khoang.

Đương nhiên, hắn không cho rằng đó là khoe khoang, chẳng qua là 'lấy ví dụ' mà thôi.

Khi nói về những chuyện này, hứng thú của Nguyên Thủy đạo nhân rõ ràng lớn hơn nhiều so với việc nói về âm luật.

Nguyên Thủy đạo nhân cảm thấy Tam Thanh Phong của họ chính là không có quy củ, cho nên lão tam Thông Thiên mới tự tung tự tác như vậy, hoàn toàn không để lời của nhị ca hắn vào tai.

Ngô Sở cũng không biết, mình chạy đi nói với Nguyên Thủy đạo nhân những chuyện này, có hại lão tam Thông Thiên vì không chịu nổi sự quản thúc của Nguyên Thủy, mà trở mặt với Nguyên Thủy sớm hơn không.

Thỉnh thoảng, Ngô Sở cũng sẽ chạy đến Thái Thanh Phong, cùng Thái Thượng lão đạo phẩm trà, thuận tiện múa Thái Cực Quyền trước

mặt ông ta, từ âm dương chi đạo, nói đến thái cực lưỡng nghi.

Còn Hậu Thổ tiểu thư tả và Thanh Khâu Ly, thì im lặng nghiên cứu các loại linh dược.

Trên Tam Thanh Phong này, các loại linh dược không thể nhiều hơn được nữa.

Họ lặng lẽ hóa thân thành nữ Thần Nông, bắt đầu làm việc nếm thử trăm loại cỏ.

Còn có thể nếm ra được cái gì không, Ngô Sở cũng không rõ, cứ để họ mặc sức làm.

Thậm chí Nghệ Bảo, gã cực kỳ khao khát công đức, cũng lặng lẽ ẩn mình trên người hai nàng, giúp họ ghi chép các loại dữ liệu, thậm chí là tính toán suy diễn đơn giản.

Để Nghệ Bảo làm việc tính toán suy diễn này, tự nhiên cần có dữ liệu hỗ trợ, mà trong tình huống không có dụng cụ đo lường, dữ liệu họ nhận được chắc chắn không chính xác.

Cho nên Nghệ Bảo cũng chỉ có thể làm những suy diễn đơn giản, đợi có được dữ liệu sơ bộ, sau này sẽ từ từ tiến hành thực nghiệm.

Bây giờ vẫn còn ở địa bàn của người khác, không nên làm bừa.

Hôm nay, ánh nắng chan hòa, vạn dặm không mây, ngọn núi tuyết hùng vĩ lấp lánh dưới ánh mặt trời, chiếu sáng cả bốn phía, gió lạnh buốt thổi vào người cũng không còn lạnh lẽo như vậy nữa.

Ngô Sở trên mây chắp tay hành lễ với ba huynh đệ Côn Luân đang tiễn họ rời đi, "Ba vị đạo huynh xin dừng bước, tiễn quân ngàn dặm, cuối cùng cũng phải chia ly, ngày sau có duyên, sẽ gặp lại!" Ba người đáp lễ, sau đó Thông Thiên tiểu đạo lại thốt ra một câu chết tiệt, "A Sở huynh đệ, lần sau nếu ngươi lại tổ chức hôn lễ, nhất định phải thông báo cho bần đạo đến dự lễ a!" "..." Quan tâm đến đại ca nhị ca

ngươi đi!

Ngô Sở thầm mắng trong lòng, mặt lại mang theo nụ cười, vẫy vẫy tay với họ, sau đó liền dẫn mọi người, cưỡi mây đạp gió bay về phía tây.

Nhưng điều khiến Ngô Sở có chút bất ngờ là, lần này Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ tiểu thư tả đều không vì chuyện này mà giận dỗi với hắn, không dùng nhục kiếm lén lút véo hắn.

Khi hắn dùng khóe mắt liếc nhìn họ, phát hiện sắc mặt họ dường như không có nhiều thay đổi, điều này khiến Ngô Sở nhất thời có chút không hiểu.

Cho nên nói, đàn ông có lúc, chính là tiện cốt như vậy.

Giận dỗi với hắn đi!

Hắn lại chê người ta phiền.

Không giận dỗi với hắn đi!

Hắn lại nghi ngờ có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không, ngay cả chuyện này cũng không có phản ứng?

Cứ thế cưỡi mây đạp gió, hơn một năm sau, mọi người cuối cùng cũng đến được Tây Côn Luân.

Có thể tưởng tượng, dãy núi Côn Luân này rộng lớn đến mức nào, chỉ một dãy núi thôi, bay từ đầu đông đến đầu tây, mà lại khiến họ bay mất hơn một năm.

Tuy bay lướt như vậy không phải là toàn bộ tốc độ của họ, nhưng một ngày bay cả nghìn vạn chu vi Trái Đất, cũng là chuyện thường tình.

Kết quả là hai người phụ nữ này vẫn không có biểu hiện gì, điều này khiến Ngô Sở rất nghi ngờ, có phải họ đã ghi lại những chuyện

này vào sổ nhỏ, để sau này tính sổ tổng với hắn không?

Hôm nay, gió âm gào thét, tuyết bay đầy trời, Ngô Sở và mọi người lơ lửng giữa những ngọn núi tuyết trùng điệp vô tận, khi tuyết bay về phía họ, liền tự động rẽ sang hai bên.

Cúi đầu nhìn xuống, ngoài những dãy núi liên miên, không còn gì khác.

Trong trời đất tuyết bay này, ngoài núi tuyết sông băng, ngay cả một bóng dáng sinh linh khác cũng không có, nói là nơi hoang vu cằn cỗi chim không thèm ị, cũng không hề quá đáng.

Nhưng chính tại nơi như vậy, Ngô Sở trên mây cúi người hành lễ, "Bần đạo là Bất Xuất Sơn Nhân của Tử Ngọc Sơn, cùng thê tử đệ tử du ngoạn đại địa Hồng Hoang, đi ngang qua quý bảo địa.

Chương 439

Được đạo hữu Thiếu Dương đạo nhân cho biết, đặc biệt đến bái hội Hoa Diệu đạo hữu, có chỗ quấy rầy, xin hãy lượng thứ!" Lần trước Thiếu Dương đạo nhân nói Tây Vương Mẫu tự xưng là 'Hoa Diệu đạo nhân', Ngô Sở mới xưng hô với Tây Vương Mẫu như vậy.

Dù sao thì Tây Vương Mẫu hiện giờ, vẫn chưa phải là nữ tiên chi thủ trong tương lai.

Lời vừa dứt không bao lâu, phía dưới liền xuất hiện hai bóng người, một đạo nhân áo xanh, một người mặc nghê thường vũ y màu trắng viền vàng.

Đạo nhân áo xanh hào sảng cười ha hả, chắp tay làm lễ, nói: "Bất Xuất đạo hữu, Thanh Khâu đạo hữu, Hậu Thổ đạo hữu, chư vị, lại gặp mặt rồi!" "Thì ra là Thiếu Dương đạo hữu!" Ngô Sở cũng không khỏi cười rộ lên, "Không ngờ đạo hữu cũng đang làm khách ở chỗ Hoa Diệu đạo hữu, thật là trùng hợp!" Thiếu Dương đạo nhân lại nói: "Giới thiệu với chư vị một chút, vị này chính là chủ nhân Tây Côn Luân, Hoa Diệu đạo nhân, hiện giờ cũng là đạo lữ của bần đạo." "Thì ra đạo hữu chính là Hoa Diệu đạo hữu, thất kính thất kính!" Ngô Sở nhìn về phía nữ tu có dung mạo tuyệt mỹ kia, không giống như trong 《Sơn Hải Kinh》 nói là mặt người thân hổ, đầu bù tóc rối, ngược lại là một mỹ nhân hàng đầu, so với Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly cũng không hề thua kém.

Nhưng điều này cũng bình thường, dù sao đều là sinh linh cảnh giới Đại La, có thể khiến mình muốn đẹp bao nhiêu thì đẹp bấy nhiêu, chỉ xem thẩm mỹ của mỗi sinh linh có bình thường không thôi.

Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly, cũng như Tiểu Nguyệt Linh, cũng

hành lễ với hai người.

Đông Vương Công đáp lễ với mọi người, cười nói: "Bần đạo sau khi dự đại hôn của đạo hữu liền trực tiếp đến đây, hiện giờ đang cùng Hoa Diệu thương lượng, lúc nào cũng tổ chức một hôn lễ đây!" "..." Ngô Sở chớp chớp đôi mắt to, có chút không hiểu.

Khoan đã, khoan đã...

Đông Vương Công ngươi và Tây Vương Mẫu người ta, chỉ là nữ tiên chi thủ trên danh nghĩa, không phải là phu thê thật sự a!

Bây giờ là chuyện gì thế này?

Đối mặt với ánh mắt không hiểu và kinh ngạc của Ngô Sở và mọi người, Đông Vương Công cười ha hả: "Bần đạo đây cũng là được Bất Xuất đạo hữu truyền cảm hứng a!

Vốn dĩ bần đạo đã cảm thấy hợp duyên với Hoa Diệu, Hoa Diệu cũng có ý đó.

Lần này bần đạo nhắc với nàng về đại hôn của đạo hữu ở Tử Ngọc Sơn..." Ngô Sở nghe vậy, có chút không nói nên lời.

Thì ra là do con bướm nhỏ mình đây vỗ nhẹ đôi cánh mà ra.

Thực tế, lần trước Đông Vương Công ở Tử Ngọc Sơn, nhìn thấy cảnh Nữ Oa và Phục Hy đưa mắt trao tình, trong lòng đã có chút xao động rồi.

Lại trải qua đại hôn của Ngô Sở và Hậu Thổ, cũng như Thanh Khâu Ly, khiến cho trái tim của vị lão nam thần này lại một lần nữa rung động, có cảm giác như ngôi nhà cũ bốc cháy.

Thế là, gã này liền trực tiếp đến Tây Côn Luân, cầu ái với Tây Vương Mẫu.

Hai người vốn đã hấp dẫn lẫn nhau, chính như củi khô gặp lửa

mạnh, một mồi là cháy, đôi bên cùng hợp ý.

Diễn biến của lịch sử thần thoại Hồng Hoang càng ngày càng có chút thoát ly quỹ đạo ban đầu.

Tam tộc đã sớm biết được âm mưu của lão ma đầu La Hầu, hiện giờ La Hầu bị tam tộc liên thủ truy sát không biết trốn ở xó xỉnh nào vẽ vòng tròn nguyền rủa nữa!

Mười hai Tổ Vu cùng hai vị Yêu Đế tương lai ngồi lại với nhau bàn chuyện thiên địa, uống rượu nhảy múa.

Đông Vương Công, người vốn sẽ bị hai vị Yêu Đế tương lai xử lý trong lịch sử thần thoại Hồng Hoang, cũng từng cùng họ bàn chuyện thiên địa, ngồi luận đạo.

Mà hai vị vốn chỉ trên danh nghĩa đứng đầu nam nữ tiên, bây giờ lại trở thành đạo lữ thật sự, còn định tổ chức hôn lễ… Đối với chuyện này, Ngô Sở ngoài việc 'ha ha' cười chúc phúc ra thì còn nói được gì nữa?

Nhưng những người khác lại không có suy nghĩ 'phức tạp' như Ngô Sở, như Hậu Thổ tiểu thư tỷ và Thanh Khâu Ly, họ rất chân thành gửi lời chúc phúc.

Tây Vương Mẫu Mẫu rất khách khí mời mọi người vào đạo trường của bà là Tây Côn Luân Tiên Trì.

Vừa vào trong hộ sơn đại trận, cảnh tượng bên trong liền thay đổi.

Bên ngoài là băng thiên tuyết địa, tuyết trắng xóa, bên trong lại ấm áp như xuân, một hồ tiên trong vắt phẳng lặng không gợn sóng, tọa lạc giữa vòng tay của núi non.

Từ trên không trung nhìn xuống, nó như một tấm gương được khảm vào giữa các ngọn núi, phản chiếu cảnh tuyết bay trên không, nhưng tuyết lại không hề rơi xuống mặt hồ.

Đây chính là tác dụng của hộ sơn đại trận, có thể để tuyết bay vào, cũng có thể ngăn tuyết ở bên ngoài, có thể để tuyết tích tụ trên trận pháp, cũng có thể khiến nó biến mất.

Hồ tiên trong vắt thấy đáy, theo gió nhẹ gợn lên từng đợt sóng xanh, dập dềnh gợn nước.

Bên bờ hồ, cỏ xanh biếc, tiên hoa đầy đất, cỏ lành đón gió, tỏa ra vạn đạo ánh sáng, cành tiên leo vách đá, treo ngàn dải lụa màu.

Một gốc cổ thụ khổng lồ đứng sừng sững bên bờ hồ tiên, nở rộ những đóa hoa màu hồng phấn, tỏa ra hương hoa nồng nàn, hương bay vạn dặm, thấm vào lòng người.

Ngô Sở đoán, gốc cây đó hẳn là thần vật của Tây Côn Luân này, bạn sinh linh căn của Tây Vương Mẫu Mẫu - cây Bàn Đào.

Chỉ là không ngờ, cây Bàn Đào này lại cứ thế mọc bên bờ hồ.

Nhưng nghĩ lại cũng bình thường, Tử Ngọc Thần Mộc ở Tử Ngọc Sơn của hắn, chẳng phải cũng vậy sao?

Bọn họ còn đang sống trên gốc thần mộc đó nữa là!

Nếu nhìn kỹ, còn có thể thấy gốc cây khổng lồ này trông như cắm rễ vào lòng đất, nhưng thực ra rễ của nó lại đâm sâu vào hư không, ở phần gốc có những luồng khí hỗn độn đang lan tỏa, nhưng luồng khí hỗn độn này lại bị trận pháp trói buộc.

So với cách sinh trưởng thô kệch và hoang dã của Hoàng Trung Lý, cây Bàn Đào này rõ ràng ôn hòa hơn nhiều.

Mọi người lập tức bị mỹ cảnh nơi đây thu hút, so với Tử Ngọc Sơn, vẻ đẹp của Tây Côn Luân Tiên Trì rõ ràng càng thêm tiên khí phiêu diêu.

Nhưng Ngô Sở cũng không quá ngưỡng mộ, dù sao thì hồi Tử

Ngọc Sơn chỉ có hắn và Tiểu Nguyệt Linh, trông cũng rất tiên khí!

Sau này chỉ vì người đông lên, tăng thêm không ít hơi thở khói lửa nhân gian, nên mới có vẻ không tiên như vậy mà thôi.

So ra, Ngô Sở lại thích hơi thở khói lửa nhân gian hơn.

Cảnh tiên như trước mắt này, thỉnh thoảng thưởng thức một phen là đủ rồi.

Tây Vương Mẫu Mẫu cũng xây dựng lầu các điện vũ trên một vách núi bên Dao Trì, hình thức có vài phần tương tự với kiến trúc mà Ngô Sở và bọn họ thấy ở Tử Ngọc Sơn.

Thấy Ngô Sở nhìn những lầu các điện vũ được khảm vào vách đá, nửa ẩn mình giữa những cây cổ thụ, Đông Vương Công liền cười nói: "Bất Xuất đạo hữu thấy thế nào?

Đây là bần đạo phỏng theo kiểu dáng đại điện Tử Ngọc Sơn của đạo hữu mà tạo ra, có vừa mắt đạo hữu không?" Ngô Sở cười nói: "Thanh xuất ư lam nhi thắng ư lam hĩ!" "Ha ha… Đạo hữu quá khen, quá khen…" Mọi người vào điện, Tây Vương Mẫu Mẫu gọi thị nữ đến, bảo họ dâng lên rượu linh và hoa quả để chiêu đãi.

Những thị nữ này rõ ràng là những thảo đầu thần được bà điểm hóa mà thành.

Nhìn đám thị nữ, Đông Vương Công liền nói: "Đạo hữu đến thật đúng lúc, bần đạo có một thỉnh cầu quá đáng, muốn nhờ đạo hữu truyền thụ Kim Đan tu hành pháp cho bọn họ, không biết có được không?" Ngô Sở nghe vậy, cười nói: "Chuyện nhỏ thôi, có gì mà không được!" Hắn nói rồi tiện tay chỉ một cái, mấy đạo huyền quang liền bay về phía các thị nữ, trong huyền quang ẩn chứa Kim Đan tu hành pháp, có thể giúp họ tu đến Thiên Tiên.

Còn việc tu hành sau Thiên Tiên, thì phải xem nỗ lực và thiên phú

của mỗi người.

Thực ra, Ngô Sở cũng có vài thỉnh cầu quá đáng, ví dụ như xin một ít cành bàn đào, hoặc hạt bàn đào gì đó.

Nhưng bây giờ, rõ ràng thời cơ không đúng.

Nếu bây giờ mà đề xuất, thì có chút giống như cậy ơn báo đáp, đẩy Đông Vương Công vào thế khó xử.

Ngô Sở trước nay luôn lấy lòng tốt đối đãi với người, tự nhiên sẽ không làm chuyện như vậy.

Ngô Sở đồng ý và hành động nhanh gọn như vậy, cũng xem như giúp Đông Vương Công nở mày nở mặt trước Tây Vương Mẫu Mẫu, khiến Đông Vương Công lập tức cảm thấy vô cùng tự hào.

Nhìn bộ dạng này của Đông Vương Công, Ngô Sở biết, với tính cách bát diện linh lung của y, sau này chắc chắn sẽ không để hắn chịu thiệt.

Chương 440

"Ủa?" Tiểu Nguyệt Linh đang nhấm nháp rượu không khỏi kêu lên một tiếng.

Những người khác đang cầm chén rượu cũng sáng mắt lên, như thể phát hiện ra thứ gì đó ghê gớm lắm. "Không chỉ có vị ngọt của mật đào, mà hương vị còn nồng đậm, quan trọng hơn là…" Thanh Khâu Ly tiếp lời Tiểu Nguyệt Linh, mỉm cười nói: "Quan trọng hơn, là linh quang pháp tắc ẩn chứa trong đó, rất hữu ích cho việc tu hành của các ngươi." Tiểu Nguyệt Linh và bọn họ gật gật đầu, còn đám sủng vật như Bạch Trạch thì mắt sáng rực, chạy đến bên cạnh Tiểu Nguyệt Linh và bọn họ làm nũng.

Bởi vì lúc nãy chúng bị đám thị nữ xem như sủng vật, không chuẩn bị rượu cho chúng.

Đông Vương Công thấy vậy, liền cười ha hả nói: "Đây chính là Bàn Đào Linh Nhưỡng thượng phẩm nhất của Tây Côn Luân này, so với Bách Hoa Tử Ngọc Linh Văn Nhưỡng của Tử Ngọc các ngươi, có thể sánh bằng không?" Ngô Sở nâng chén rượu nếm thử, rồi gật đầu nói: "Hơn chứ không kém!

Chắc hẳn bần đạo và mọi người là được thơm lây ánh sáng của Thiếu Dương đạo hữu rồi." "Ha ha… Đạo hữu khách sáo, đạo hữu khách sáo!" Đông Vương Công cười ha hả.

Tuy miệng nói vậy, nhưng vẻ mặt lại rõ ràng là 'đúng là như thế'.

Nghĩ cũng phải, nếu có người đến Tử Ngọc Sơn của họ, Ngô Sở cũng không thể vừa gặp mặt đã lấy Bách Hoa Tử Ngọc Linh Văn Nhưỡng ra chiêu đãi đối phương, có Bách Hoa Linh Nhưỡng đã là tốt lắm rồi.

Cùng lý đó, lần đầu gặp Tây Vương Mẫu Mẫu, người ta cũng không thể vừa đến đã lấy mỹ tửu đỉnh cấp cất giữ ra chiêu đãi họ, mọi người cũng đâu có thân thiết, đúng không!

Ngô Sở cười nói: "Nếu đã có tiên nhưỡng này, vậy ta phải nhân cơ hội uống thêm vài chén mới được!" Tây Vương Mẫu Mẫu cười nói: "Tuy không chắc đủ cho đạo hữu uống thỏa thích, nhưng thêm cho các vị đạo hữu vài vò thì vẫn có.

Thiếu Dương từng nhiều lần nhắc đến các vị với bần đạo, trước đó còn cùng bần đạo bàn bạc, nhân lúc tam tộc yên tĩnh, ra ngoài du lịch một phen, tiện thể ghé thăm các đạo hữu thân quen.

Tử Ngọc Sơn của đạo hữu cũng nằm trong kế hoạch của chúng ta đấy!" Nói rồi, bà lại vẫy tay với mấy thị nữ, nói: "Đi thêm chén cho mấy tiểu thần thú kia, đừng để chậm trễ khách nhân." Mấy tiểu thần thú nghe vậy, rối rít lên tiếng cảm ơn Tây Vương Mẫu Mẫu.

Chúng đi suốt chặng đường này, bị người ta xem nhẹ, dường như đây là lần đầu tiên, bất kể là đến Đế Giang bộ lạc, hay đến Ngọc Kinh Sơn, hay chỗ của ba huynh đệ Côn Luân.

Nhưng cũng không thể trách, dù sao thì mấy tiểu thảo đầu thần thị nữ lúc nãy, làm sao nhìn ra được sâu cạn của mấy tiểu thần thú này?

Coi chúng như sủng vật thật sự, cũng là bình thường.

Ngô Sở cười nói: "May mà chúng ta đến đây bái phỏng một phen, nếu không mà chúng ta đến Vạn Thọ Sơn, e là hai vị đạo hữu phải đi toi một chuyến đến Tử Ngọc Sơn rồi." Đông Vương Công lại nói: "Chuyện khác thì không sao, chỉ là Nguyệt Linh tiểu đạo hữu cùng đạo hữu rời khỏi Tử Ngọc Sơn, đúng là có thể khiến bần đạo cảm thấy tiếc nuối vì đi toi một chuyến." Mọi người nghe vậy bật cười, Tiểu Nguyệt Linh được khen có chút ngượng ngùng, nhưng mặt lại hớn hở, đôi mắt to linh động đảo một vòng, rồi nhìn về phía Ngô Sở.

Phải công nhận, tài năng khen người vòng vo của Đông Vương Công này, còn điêu luyện hơn cả Ngô Sở.

Cũng khó trách Tây Vương Mẫu Mẫu lại bị gã này cưa đổ.

Hai người vốn đã hấp dẫn lẫn nhau, lại thêm cái miệng lợi hại của gã này… Đông Vương Công lại nhìn về phía Tiểu Nguyệt Linh, nói: "Có rượu ngon mà không có mỹ thực do Nguyệt Linh tiểu hữu chế biến, há chẳng phải đáng tiếc sao?

Nguyệt Linh tiểu hữu, có thể phiền ngươi ra tay, làm vài món mỹ thực cho mọi người nhắm rượu không?

Đạo lữ của bần đạo là Hoa Diệu vẫn chưa được nếm thử mỹ thực của ngươi đâu!" Tiểu Nguyệt Linh đứng dậy hành lễ, nói: "Tiền bối nói quá lời, Nguyệt Linh đi làm vài món nhắm cho mọi người ngay đây, xin mọi người chờ một lát!" Khi Tiểu Nguyệt Linh dẫn theo Tiểu Thải Nương và Tiểu Mạt Lỵ, những tiểu đầu bếp này ra ngoài bận rộn, Đông Vương Công bắt đầu quan tâm đến mục đích chuyến đi của Ngô Sở, hỏi bọn họ sao lại chạy đến Tây Côn Luân này?

Trên đường có gặp phải phiền phức gì không.

Ngô Sở giấu đi đoạn đến Côn Luân Ngọc Kinh Sơn bái kiến sư phụ, mỉm cười nói: "Vốn dĩ sau khi bái kiến gia sư, liền định đến Vạn Thọ Sơn bái phỏng Trấn Nguyên lão ca, thấy núi Côn Luân thần tú, liền vào chiêm ngưỡng một phen, kết quả gặp được Thái Thượng và hai vị đạo hữu…" Chuyện này khiến Đông Vương Công nhớ lại một vài chuyện không vui ngày trước, năm xưa y chạy đến bái hội ba huynh đệ Côn Luân, nhưng ba người đó lại không thèm để ý đến y, thật không nể mặt.

Nhưng đối với một người có tính cách bát diện linh lung, Đông Vương Công tự nhiên sẽ không thể hiện chuyện này ra mặt, nhiều nhất là để trong lòng.

Ngô Sở liếc nhìn Đông Vương Công, tiếp tục nói: "Ở chỗ họ quấy rầy một thời gian, nghĩ đến Hoa Diệu đạo nhân mà đạo hữu từng nhắc đến với ta, thế là liền đến bái hội một phen, không ngờ lại gặp được đạo hữu ở đây, đúng là nhân sinh nơi nào mà không tương phùng a!" "Ha ha… Đây chính là 'hữu duyên thiên lý lai tương hội' mà đạo hữu nói đó nhỉ!" Ngô Sở nghe vậy, cũng chỉ có thể 'ha ha' theo, cảm giác như mình tự đào hố chôn mình, quỷ mới có duyên ngàn dặm gặp ngươi ấy chứ!

Cười một trận, Đông Vương Công lại hỏi: "Tiếp theo đạo hữu định đến Vạn Thọ Sơn bái phỏng Trấn Nguyên Tử đạo hữu sao?

Hay là chúng ta kết bạn đồng hành đi?

Bần đạo cũng muốn đến chỗ Trấn Nguyên Tử đạo hữu một chuyến, tương lai nếu cùng Hoa Diệu tổ chức hôn lễ…" Thấy Đông Vương Công lại nhắc đến chuyện này, Ngô Sở không khỏi nhíu mày, rồi hỏi: "Không biết đạo hữu định tổ chức hôn lễ này ở đâu?" Đông Vương Công nghe vậy, không khỏi sững người.

Ngô Sở lại nói: "Tin rằng đạo hữu trước đây cũng đã thấy, năm xưa ở Tử Ngọc Sơn, tam tộc nhân cơ hội lôi kéo mọi người, đạo hữu lúc đó cũng nằm trong số những người bị lôi kéo đúng không!" Đông Vương Công là người thông minh, tự nhiên nghe ra được ý tứ ẩn sau lời nói của Ngô Sở.

Ngay cả người có chỗ dựa lớn như y, tam tộc còn dám phớt lờ như vậy để đi lôi kéo khách mời, ngươi sau lưng còn chưa có chỗ dựa đâu!

Tam tộc sẽ để ý đến ngươi sao?

Đến lúc đó, những khách mời vì nể mặt ngươi mà đến dự lễ, nếu không thể từ chối tam tộc, thì phải làm sao?

Người ta vốn đang yên lành ở nhà, lại bị ngươi lôi ra tham gia hôn lễ, rồi sau đó… lúc đến thì vẫn ổn, kết quả, không về được nữa! "Phù Tang Thang Cốc, ở Đông Hải đấy!" Tổng bộ của Long tộc, tìm hiểu một chút xem, ai mà dám tùy tiện đến đó lượn lờ?

Đông Vương Công vốn đang rất vui vẻ, không khỏi cười khổ, có chút lúng túng nhìn Tây Vương Mẫu Mẫu.

Nhưng Tây Vương Mẫu Mẫu cũng là một người phụ nữ thông minh, không giống những người phụ nữ ngu ngốc ở hậu thế, đã muốn kết hôn thì nhất định phải thế này thế kia… Tây Vương Mẫu Mẫu đưa tay vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Đông Vương Công, mỉm cười nói: "Lời của Bất Xuất đạo hữu quả thực không phải không có lý.

Trước đây khi ngươi đến chỗ ta, chẳng phải cũng nói, vì không muốn bị tam tộc quấy rầy cuộc sống tiêu dao hiện tại, nên mới vội vàng rời khỏi Tử Ngọc Sơn sao!" Tiểu Nguyệt Linh hứng khởi lấy ra dao gọt hoa quả, sau đó đếm số người.

Nhìn hai vị đứng đầu nam nữ tiên tương lai trước mặt, Ngô Sở đột nhiên có cảm giác bị rắc cẩu lương một cách khó hiểu, thế là hắn đưa tay nắm lấy bàn tay mềm mại của hai bà vợ bên cạnh.

Rắc cẩu lương à!

Ta có thể chống đỡ đến khi ngươi no thì thôi!

Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly thấy vậy, không khỏi liếc Ngô Sở một cái.

Ba người đệ tử và mấy con sủng vật nhỏ thấy thế đã không còn lạ lẫm gì, dù sao đi suốt chặng đường này, cẩu lương gì đó, sớm đã miễn dịch rồi.

Bọn họ nhân cơ hội này uống thêm một chén Bàn Đào Linh Nhưỡng.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đạo trường của Đông Vương Công ở Phù Tang Thang Cốc Đông Hải, còn đạo trường của Tây Vương Mẫu Mẫu lại ở Tây Côn Luân, một đông một tây, cách nhau xa xôi… đây đúng là kiểu yêu xa siêu cấp nhân đôi a!

Có đáng tin không đây?

Nghĩ đến trong thần thoại truyền thuyết, Tây Vương Mẫu Mẫu và Chu Thiên Tử hẹn hò… Emm… sao ta lại có cảm giác trên đầu Đông Vương Công xanh mơn mởn thế này!

Cho nên kiếp sau của Đông Vương Công tên là 'Mộc Công'?

Ngô Sở âm thầm lắc đầu, vứt những ý nghĩ vớ vẩn này ra khỏi đầu, nói: "Nếu đặt địa điểm hôn lễ của hai vị ở đây, e rằng sau này sự an ninh và hòa bình của Tây Côn Luân này, có thể sẽ bị phá vỡ." Hắn vừa nói vừa nhìn về phía Tây Vương Mẫu Mẫu.

Quả nhiên, khi nghe thấy lời này, lông mày của Tây Vương Mẫu Mẫu khẽ nhíu lại.

Thế là Ngô Sở lại tiếp tục nói: "Hai người nếu có tình thật, cần gì phải để ý đến chút nghi thức đó?

Hai vị nếu không chê, chúng ta có thể làm chứng cho hai vị, hai vị có thể ở đây tế cáo trời đất, kết làm phu thê, vĩnh kết đồng tâm…" Đối mặt với đề nghị này của Ngô Sở, Đông Vương Công tuy có chút động lòng, nhưng lại cảm thấy không đủ hoành tráng, so với hôn lễ năm xưa của Ngô Sở, thì kém xa quá rồi.

Nghĩ lại năm xưa Ngô Sở và Hậu Thổ đại hôn, có bao nhiêu cường giả Đại La đến?

Ngay cả tam tộc cũng chạy đến dự lễ, tuy tam tộc cũng chẳng có ý tốt gì, nhưng ít nhất cũng xem như nể mặt Ngô Sở.

Bây giờ đến lượt bọn họ, khoảng cách này, có phải là quá lớn

không?

Nhưng Tây Vương Mẫu Mẫu lại cảm thấy như vậy cũng rất tốt, không cần phải mạo hiểm, cũng không cần rời khỏi Côn Luân, ra ngoài bôn ba.

Chương 441

Nếu làm theo suy nghĩ ban đầu của họ, tương lai nếu thật sự xảy ra những chuyện mà Ngô Sở nói, chẳng phải sẽ rất tệ sao?

Những nhân quả đó, đến lúc đó đều cần họ gánh chịu.

Thế là bà nhìn về phía Đông Vương Công, mỉm cười nói: "Ta cảm thấy đề nghị này của Bất Xuất đạo hữu cũng rất tốt, tránh gây phiền phức không cần thiết cho những người bạn tốt của ngươi.

Hơn nữa ta quanh năm ở Tây Côn Luân này, cũng không thích ra ngoài, bạn bè vốn đã không nhiều…" Cũng chính vì tính cách này của Tây Vương Mẫu Mẫu, nên bà thực ra không có nhiều bạn bè.

Nói cho cùng, Tây Vương Mẫu Mẫu thực ra là một nữ trạch thần. "Bất Xuất đạo hữu giao du rộng rãi, còn có một vị tiền bối cường đại làm thầy, bần đạo quả thực không bằng được!

Lời đạo hữu nói rất đúng, bần đạo quả thực không nên để các đạo hữu gặp phiền phức, đây không phải là đạo của bằng hữu!" Đông Vương Công vừa cảm khái, vừa nhận thua.

Nhưng lúc nhận thua, y không chỉ khen Ngô Sở, mà còn phô trương phẩm chất cao khiết của mình, để cho Tây Vương Mẫu Mẫu biết, không phải ta thật sự thua, mà là ta không có chỗ dựa mạnh mẽ như Bất Xuất đạo hữu, cũng không tiện để mọi người vì chúng ta mà mạo hiểm!

Thấy Tây Vương Mẫu Mẫu sau khi nghe lời này, nắm lấy tay y, vừa an ủi y, vừa nói mình không để ý những hư lễ đó, Ngô Sở không khỏi muốn vỗ tay cho Đông Vương Công.

Khó trách gã này tương lai có thể lôi kéo được một đám người,

thành lập Tiên Đình, đối đầu với Đế Tuấn và Thái Nhất.

Tuy cuối cùng bị Đế Tuấn và Thái Nhất xử lý, nhưng danh hiệu Phù Tang Đại Đế của người ta, trong thần thoại Hồng Hoang này, cũng từng rực rỡ chứ!

Sau khi tiểu hoa tiên dâng lên mỹ thực do Tiểu Nguyệt Linh chế biến, Tây Vương Mẫu Mẫu lập tức bị những món ngon mà bà chưa từng nếm thử này chinh phục.

Lúc này bà mới hiểu, tại sao Đông Vương Công thường ngày hay nhắc đến mỹ thực của Tử Ngọc Sơn.

Chắc là vì phụ nữ khi yêu, trí thông minh đều có chút đáng lo!

Tây Vương Mẫu Mẫu thậm chí còn không ngại hạ mình, thỉnh giáo Tiểu Nguyệt Linh về mỹ thực chi đạo.

Có thể thấy, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu Mẫu quả thực đang trong giai đoạn yêu đương nồng cháy, bởi vì trong giai đoạn này, nam hay nữ, dù là nam thần hay nữ thần, đều sẽ mất đi lý trí.

Nếu có thể giữ được lý trí, thì đã không phải là yêu đương nồng cháy rồi.

Hơn nữa, máu nóng không lên đầu, sao gọi là 'nhiệt luyến' được chứ?

Có Đông Vương Công làm chất bôi trơn, Ngô Sở và bọn họ ở Tây Côn Luân cảm thấy thoải mái tự tại hơn nhiều so với lúc ở Tam Thanh Phong.

Lúc ở Tam Thanh Phong, tuy thỉnh thoảng có Thông Thiên tiểu đạo khuấy động không khí, nhưng Nguyên Thủy lại cứ giữ bộ mặt nghiêm túc, luôn dễ phá hỏng bầu không khí.

Nhưng ở Tây Côn Luân này, có đôi thần nhân đang yêu đương

nồng cháy này, thỉnh thoảng xảy ra vài chuyện ngớ ngẩn, lại có hiệu quả khuấy động không khí tốt hơn Thông Thiên tiểu đạo nhiều.

Ví dụ như Tây Vương Mẫu Mẫu xuống bếp nấu cho Đông Vương Công, kết quả vì không kiểm soát được lửa, làm ra một đống đen thui.

Vốn dĩ Tây Vương Mẫu Mẫu định lặng lẽ hủy thi diệt tích, kết quả bị Đông Vương Công nhìn thấy, Đông Vương Công để tỏ ra mình không chê, dũng cảm lấy thân thử món.

Sau đó suýt nữa thì nôn ra tại chỗ.

Nhưng Đông Vương Công trước nay bát diện linh lung, hiển nhiên sẽ không làm chuyện như vậy.

Nhưng y lại không tiện thi pháp bao bọc đống đồ ăn đó trước mặt Tây Vương Mẫu Mẫu, đành phải cứng rắn nhai một lúc, rồi nuốt xuống.

Cuối cùng còn phải cười động viên Tây Vương Mẫu Mẫu vài câu. "Tuy hình thức có hơi khó coi, nhưng hương vị vẫn được." Y vừa nói, vừa bưng đĩa thức ăn đen thui, hoàn toàn không nhìn ra là món gì, nói: "Nàng cũng đừng vội, chuyện nấu ăn này, không thể vội vàng được, làm nhiều lần, thành thạo rồi sẽ không xảy ra chuyện này nữa, ta đi nếm thử kỹ một chút, lát nữa sẽ cho nàng vài gợi ý." Đến khi Đông Vương Công lóe người một cái, chạy đến một góc không người để nôn, lại phát hiện Ngô Sở đang chắp tay trong tay áo, cười tủm tỉm đứng ở không xa nhìn y. "Bất Xuất đạo hữu sao lại ở đây?" Đông Vương Công khẽ ho vài tiếng, hỏi.

Ngô Sở mỉm cười lắc đầu, ném cho y một vò rượu, rồi ngồi xuống đất, nhìn hồ nước như gương tiên khí lượn lờ ở không xa, "Yên tâm, ta không thấy gì cả!" Đông Vương Công nhận lấy vò rượu, dùng rượu súc miệng xong, mới uống một ngụm ngon lành, kết quả nghe thấy lời này của Ngô Sở, suýt nữa thì phun rượu trong miệng ra

ngoài.

Ho nhẹ một tiếng, y mới nói: "Để Bất Xuất đạo hữu chê cười rồi." Ngô Sở nghiêng đầu nhìn y một cái, cười nói: "Dỗ vợ mình thôi mà!

Không có gì phải xấu hổ!" Nghe vậy, Đông Vương Công sững sờ, sau đó không khỏi cười ha hả.

Dù sao thì gã trước mắt này, là có hai người vợ, lúc vui vẻ hạnh phúc thì nhân đôi, nhưng lúc đau khổ uất ức, chẳng phải cũng nhân đôi sao?

Ngô Sở lại tiếp tục nói: "Đợi tương lai nghĩ lại chuyện hôm nay, có lẽ đạo hữu sẽ cảm thấy mình bây giờ rất ngốc rất ngây thơ, nhưng ta dám chắc, lúc đó ngươi, khi nghĩ lại những chuyện này, chắc chắn sẽ mỉm cười.

Chuyện này, ta có kinh nghiệm." Ngô Sở dùng giọng điệu của người từng trải, cười nói.

Đông Vương Công tò mò nói: "Ồ?

Bất Xuất đạo hữu cũng từng xảy ra chuyện như vậy sao?" Ngô Sở lắc đầu nói: "Cái đó thì không.

Dù sao ở Tử Ngọc Sơn chúng ta, hai vị thê tử của ta đều không xuống bếp, có Tiểu Nguyệt Linh mà!

Tiểu Nguyệt Linh bế quan, còn có Tiểu Thải Nương, Tiểu Thải Nương mà cũng bế quan, thì còn có đám tiểu hoa tiên Tiểu Mạt Lỵ bọn họ nữa!" "…" Đông Vương Công có chút cạn lời nhìn Ngô Sở, cảm thấy gã này có hơi đáng đánh.

Thấy vẻ mặt đó của Đông Vương Công, Ngô Sở không khỏi cười ha hả, màn khoe mẽ vừa rồi cuối cùng cũng thành công, lúc có thể khiến Đông Vương Công nghẹn lời, cũng không nhiều.

Thấy nụ cười vô lương tâm của Ngô Sở, Đông Vương Công ngoài cười khổ ra thì còn biết làm sao?

Chẳng lẽ lại đánh đối phương một trận thật!

Hai bà vợ của người ta không phải dễ chọc đâu.

Cười một trận, Ngô Sở mới hài lòng lấy ra một bình rượu linh, cụng với vò rượu trong tay Đông Vương Công, uống một ngụm, hỏi: "Thiếu Dương đạo hữu đã chọn được ngày lành chưa?" Đông Vương Công nhìn hắn một cái, hỏi: "Bất Xuất đạo hữu muốn đi rồi sao?" Ngô Sở nhìn về phía hồ nước như gương phía trước, nhìn mấy con tiểu thú đang chạy nhảy bên hồ, cùng với đám tiểu hoa tiên bay lượn trong bụi hoa, và ba người đệ tử đang ngồi xếp bằng dưới gốc cây Bàn Đào ngộ đạo tu hành, lắc đầu nói: "Cũng không phải muốn rời đi, chỉ là cảm thấy không nên ở đây quấy rầy thế giới hai người của hai vị quá lâu, chuyện này, ta hiểu." Đông Vương Công ngồi xuống bên cạnh hắn, cụng vò rượu với hắn, uống một ngụm, cười nói: "Ngươi cứ luôn dùng giọng điệu của người từng trải là sao thế?

Chế giễu bần đạo à?" Ngô Sở lắc đầu cười nhẹ, rồi truyền âm nói: "Nói ra thì, chúng ta lúc làm 'chuyện đó', đã nghiên cứu ra một bộ pháp môn tu hành âm dương tương hỗ, không biết đạo hữu và Hoa Diệu đạo hữu có nghiên cứu về phương diện này không?

Nếu có, chúng ta có thể thảo luận một chút…" Dù sao, nói cho cùng, âm dương chi đạo này, vẫn là Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu Mẫu am hiểu hơn, họ là do âm dương nhị khí hóa thành, lĩnh ngộ đối với đạo này là thiên bẩm.

Quả nhiên, khi Đông Vương Công nghe thấy lời này của Ngô Sở, mặt già không khỏi đỏ lên, nói: "Đạo hữu này, này…" Dù sao thì chủ đề này, quả thực có hơi quá riêng tư.

Ngô Sở cười nói: "Ba người cùng đi, ắt có thầy ta.

Về âm dương chi đạo, Thiếu Dương đạo hữu và Hoa Diệu đạo hữu, đều có thể làm thầy ta!

Ta thỉnh giáo đạo hữu, thực là chuyện thường tình." "Ba người cùng đi, ắt có thầy ta." Đông Vương Công âm thầm nhẩm lại câu này, sau đó đứng dậy hành lễ với Ngô Sở, nói: "Sự khoáng đạt của đạo hữu, bần đạo không bằng được!" Ngô Sở thân hình thoáng động, tránh được cái lễ này của y, nói: "Đạo hữu đừng khách sáo với ta như vậy, nếu không có một số vấn đề, ta sẽ không tiện hỏi đâu." "Bất Xuất đạo hữu mà còn có lúc không tiện sao?" "Ha ha…" Sau khi ở Tây Côn Luân hơn mười năm, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu Mẫu dưới sự chứng kiến của Ngô Sở và Hậu Thổ, đã tế cáo trời đất, chính thức kết làm phu thê.

Không có khách mời?

Ngô Sở và bọn họ chính là khách mời; không có người chủ hôn?

Ngô Sở chính là người chủ hôn của họ; không đủ náo nhiệt?

Ngô Sở và mọi người liền giúp họ khuấy động náo nhiệt.

Tiểu Nguyệt Linh chủ trì bếp núc, dâng lên cho họ những món ăn ngon nhất.

Chương 442

Tiểu hồ ly dâng vũ, đám tiểu hoa tiên hòa tấu.

Ngô Sở và Hậu Thổ còn tặng một kiện cực phẩm linh bảo làm quà cưới, là một kiện hậu thiên cực phẩm do Thanh Khâu Ly cung cấp.

Quý giá hơn nhiều so với Thủy Nguyên Tinh Phách mà Đông Vương Công tặng họ năm xưa.

Toàn bộ Dao Trì Tiên Phủ, đèn lồng kết hoa, nhất thời náo nhiệt phi thường.

Nhưng hôn lễ của họ lại không có công đức giáng lâm, điều này khiến Đông Vương Công có chút lo lắng, âm thầm hỏi Ngô Sở, "Không có công đức giáng lâm, có phải trời đất không công nhận chúng ta không?" Ngô Sở nghe vậy, không khỏi bật cười, truyền âm nói: "Đạo huynh nói gì vậy?

Ta và Hậu Thổ sở dĩ có thể được công đức ban thưởng, là vì hôn lễ của chúng ta, là hôn lễ đầu tiên ở Hồng Hoang đại địa này a!

Trước chúng ta, đạo huynh có từng nghe nói đến chuyện hôn lễ chưa?" Đông Vương Công nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm, truyền âm nói: "Không phải là tốt rồi, ta còn lo lắng sự kết hợp của chúng ta, không được trời đất công nhận nữa chứ!" "Đạo huynh nghĩ nhiều rồi, ai với ai kết hợp, trời đất chẳng quan tâm đâu." Ngô Sở tiếp tục truyền âm nói: "Ta đoán, chúng ta sở dĩ có công đức, hẳn là vì hôn lễ của chúng ta, đã bổ sung vào chỗ thiếu sót của quy tắc trời đất ở phương diện này, xem như có ích cho quy tắc trời đất, nên trời đất mới dùng công đức để ban thưởng cho chúng ta, cảm tạ sự cống hiến của chúng ta thôi!" Đông Vương Công nghe vậy, khẽ gật đầu, sau đó nắm tay Tây Vương Mẫu Mẫu, dưới sự hộ tống của mấy thị nữ thảo đầu

thần, bước vào tân phòng mà họ đã chuẩn bị sẵn.

May mà Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu Mẫu hiện giờ, đều vẫn là bộ dạng của người trẻ tuổi.

Thân là Thiếu Dương đạo nhân, Đông Vương Công tương lai, trông như một thư sinh tuấn tú, còn Hoa Diệu đạo nhân, Tây Vương Mẫu Mẫu tương lai, lại là một thiếu nữ tuổi đôi mươi.

Nếu đổi thành Đông Vương Công trong tưởng tượng của hắn sau này, để râu, ăn mặc như một lão đạo, thì thật là… Kiều nương mười tám, lão ông tám mươi, tóc bạc phơ đối mặt hồng trang.

Lão phu trỗi dậy máu thiếu niên, một cành lê hoa đè hải đường.

Khụ khụ, nói người ta như vậy, quả thật có chút khoa trương.

Dù sao đi nữa, Đông Vương Công tương lai, cũng từng bá khí, Phù Tang Đại Đế cơ mà!

Sao có thể là lão đạo tóc bạc phơ được!

Nói Thái Thượng còn tạm được.

Còn bây giờ, tâm thái của mọi người đều còn rất trẻ, Tây Vương Mẫu Mẫu cũng chưa phải là Tây Vương Mẫu Mẫu tương lai, vẫn là một Hoa Diệu đạo nhân mang dáng vẻ tiểu nữ nhi.

Đúng là, bạch lộ sớm, hàn lộ muộn, thu phân gieo mạ đúng thời.

Ngô Sở âm thầm nắm tay Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly, cảm khái: Thật tốt, mọi người vẫn còn trẻ!

Nếu đến thời đại Vu Yêu, e là mọi người cũng không còn mặt mũi để giả non nữa!

Đợi đôi 'tân nhân' này được đưa vào động phòng, toàn bộ quy trình hôn lễ chính thức kết thúc.

Không lâu sau, hai người lại ra uống rượu cùng Ngô Sở và bọn họ, uống một lúc, liền nói đến những lĩnh ngộ trong tu hành, dần dần, liền biến thành buổi luận đạo của mọi người.

Khi âm dương nhị khí từ trên người Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu Mẫu lưu chuyển, sau đó lại dùng một phương thức huyền ảo nào đó giao thoa với nhau, một luồng đạo vận liền lập tức khuếch tán ra ngoài.

Tất nhiên, lúc này âm dương nhị khí giao thoa, không phải là phương thức âm dương tương hỗ mà Ngô Sở hỏi Đông Vương Công lúc đầu, dù sao phương thức đó không tiện nói với người ngoài.

Phương thức hiện tại này, thực ra chính là phương thức cùng tồn tại của âm dương nhị khí trong trời đất.

Tuy nhiên, hai loại khí tức này trong lúc cùng tồn tại với nhau, lại ảnh hưởng lẫn nhau.

Khi luồng đạo vận này lưu chuyển ra, mọi người đang ăn uống vui vẻ, lại dần dần tiến vào trạng thái ngộ đạo trong luồng đạo vận này.

Đây chính là chỗ tốt khi tu hành bên cạnh cường giả, cũng là một trong những nguyên nhân mà nhiều sinh linh muốn bái cường giả làm thầy.

Tu hành pháp của người khác vẫn là thứ yếu, dù sao ở thế giới Hồng Hoang này, nhiều sinh linh sinh ra đã biết tu hành, sinh ra đã có pháp môn tu hành phù hợp với họ.

Nhưng khi cường giả luận đạo, sự xiển thuật về đạo hình thành nên sự cộng hưởng của đạo, lại không phải là thứ mà sinh linh bình thường có thể gặp được.

Đối với nhiều sinh linh bình thường, cơ hội này, là cơ duyên khó gặp.

Nhưng ở bên cạnh Ngô Sở, chuyện này lại thường xuyên gặp phải.

Luận đạo mấy trăm năm, về âm dương chi đạo, mọi người đều có lĩnh ngộ riêng, Ngô Sở liền dẫn theo Hậu Thổ tiểu thư tỷ và Thanh Khâu Ly, đi bế quan một thời gian ngắn.

Đông Vương Công thấy vậy, ra vẻ tâm lĩnh thần hội, cũng dẫn Tây Vương Mẫu Mẫu đi bế quan.

Cứ như vậy, hơn hai vạn năm thời gian lại trôi qua trong nháy mắt.

Khi Ngô Sở tỉnh lại từ trong ngộ đạo, Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly sớm đã không còn ở bên cạnh.

Ngô Sở đứng dậy, vươn vai một cái, rời khỏi nơi ở, đến đại điện bên ngoài, liền nghe thấy Đông Vương Công cười ha hả nói: "Bất Xuất đạo hữu đúng là biết chọn thời gian!" Thì ra Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu Mẫu cũng đã sớm xuất quan. "Phu quân (A Sở ca) xuất quan rồi!" Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly, cùng với Tiểu Nguyệt Linh bọn họ cũng ở đó.

Ngô Sở nghi hoặc cười nhẹ, "Sao thế?

Có chuyện gì tốt mà ta vừa hay gặp được à?" Tây Vương Mẫu Mẫu mỉm cười nói: "Bàn Đào của ta vừa hay chín, chúng ta đang bàn bạc xem làm thế nào để chia cho mọi người ăn đợt Bàn Đào chín lần này!

Bàn Đào của ta, vạn năm ra hoa, vạn năm kết quả, vạn năm mới chín, ba vạn năm mới được mười tám quả, một quả có thể tăng bảy vạn hai ngàn năm công lực…" Nghe thấy lời này của Tây Vương Mẫu Mẫu, Ngô Sở liền nghĩ đến Hoàng Trung Lý đã ăn ở Ngọc Kinh Sơn.

Cũng là ba vạn năm mới chín, nhưng hiệu quả của Hoàng Trung

Lý rõ ràng mạnh hơn Bàn Đào này.

Nhưng nếu so về số lượng, Hoàng Trung Lý ba vạn năm mới được chín quả, Bàn Đào lại có mười tám quả.

Đương nhiên, Tử Ngọc Linh Văn Nại trước mặt chúng, càng không thể so sánh, tuy Tử Ngọc Linh Văn Nại vạn năm chín một lần, cũng có bốn mươi chín quả.

Nhưng Tử Ngọc Thần Mộc bình thường còn sinh ra linh nại thông thường, chỉ là trên đó không có linh văn mà thôi, công hiệu cũng rất bình thường, nhưng dùng để ủ rượu, lại vô cùng tốt.

Còn cây Nhân Sâm Quả, cùng là Hỗn Độn Linh Căn, trước Hoàng Trung Lý và Bàn Đào, dường như lại kém sắc hơn nhiều.

Và từ số lượng và thời gian này xem ra, cây Bàn Đào này hiển nhiên là Bàn Đào mẫu thụ, chứ không phải là những cây Bàn Đào được nhân giống từ vườn Bàn Đào của Thiên Đình tương lai.

Nghĩ đến đây, Ngô Sở chắp tay hành lễ, nói: "Nói đến chuyện này, ta có một thỉnh cầu quá đáng, không biết Hoa Diệu đạo hữu có thể cho ta một nhánh Bàn Đào không?

Ta nguyện dùng cực phẩm linh bảo hoặc vật khác để trao đổi với đạo hữu." Đây quả thực là một thỉnh cầu quá đáng, cây Bàn Đào không phải là linh căn khác, đây là Hỗn Độn Linh Căn, chặt một nhánh xuống, ít nhiều sẽ làm tổn thương đến bản thân cây đào.

Cho nên câu trả lời của Hoa Diệu đạo nhân, không dứt khoát như Thông Thiên năm xưa.

Dù sao thì một số cây ăn quả ở chỗ Thông Thiên, chỉ là một vài thượng phẩm linh căn mà thôi. "Đạo hữu muốn nhánh Bàn Đào làm gì?" "Ta muốn thử xem, có thể bồi dục ra cây Bàn Đào con không." "…" Lời của Ngô Sở, khiến Tây Vương Mẫu Mẫu có chút ngẩn

người.

Suy nghĩ của Ngô Sở có hơi giống với câu 'cho người con cá, không bằng dạy người cách câu cá', khiến Tây Vương Mẫu có chút lúng túng, dù sao chuyện thế này nàng cũng là lần đầu gặp phải.

Từ chối ư!

Nàng lại không nỡ mở lời.

Nhưng không từ chối ư!

Chương 443

Nàng lại có chút không nỡ làm tổn thương linh căn bầu bạn của mình.

Sự im lặng của nàng khiến Ngô Sở hiểu rằng, lời thỉnh cầu đường đột này của mình quả thực đã làm khó người ta rồi.

Nhưng Ngô Sở cũng có thể hiểu được sự khó xử của nàng, dù sao, nếu có ai muốn xin hắn một cành Tử Ngọc Linh Nại, hắn cũng sẽ do dự như vậy.

Suy bụng ta ra bụng người, liền không khó hiểu được suy nghĩ này của mình quá đáng đến mức nào.

Dù sao Tây Vương Mẫu cũng không phải sư đệ sư muội của hắn, lúc trước khi hắn rời khỏi Ngọc Kinh Sơn, từ cây Hoàng Trung Lý chém xuống một cành cho Hạo và Dao, đó là mày cũng không nhíu một cái.

Đương nhiên, nếu tương lai sư phụ trách phạt, bọn họ chắc chắn cũng sẽ nói thật, Ngô Sở không cần bọn họ gánh tội thay mình.

Thế là Ngô Sở mỉm cười nói: "Hoa Diệu đạo hữu cũng không cần khó xử, cho dù…" "Khó xử thì cũng không đến mức!" Ngô Sở còn chưa nói xong, Tây Vương Mẫu đã cười một cách ngượng ngùng, cắt ngang lời hắn, rồi nói tiếp: "Nhưng đưa cành Hỗn Độn Linh Căn cho đạo hữu bồi dưỡng, cũng chưa chắc đã thành công, cho dù là lấy hạt bàn đào đi bồi dưỡng cũng không chắc thành công.

Việc này, bần đạo đã thử mấy lần rồi." Ngô Sở tò mò hỏi: "Dùng hỗn độn linh khí bồi dưỡng cũng không được sao?" Tây Vương Mẫu lắc đầu: "Cái này thì bần đạo chưa từng thử, dù sao hỗn độn linh khí phải vào Hỗn Độn để thu thập.

Trong Hỗn Độn hung hiểm khó lường, bần đạo cũng không dám dễ dàng thử nghiệm." Ngô Sở khẽ gật đầu, nói: "Bần đạo có vài ý tưởng, muốn thử xem có thành công hay không." Dừng một chút, hắn lại nói: "Thực ra việc bồi dưỡng cành Hỗn Độn Linh Căn thành cây con, trước đây bần đạo đã từng thử qua, dùng sức mạnh công đức là có thể thành công." Cây Tiểu Ngộ Đạo Trà Thụ từ cành Hỗn Độn tàn phế kia chính là được Ngô Sở bồi dưỡng ra như vậy.

Nghe Ngô Sở nói vậy, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu đều kinh ngạc.

Đông Vương Công ngỡ ngàng nói: "Đạo hữu lại dùng sức mạnh công đức để bồi dưỡng linh căn?

Đạo hữu quả không hổ là đệ tử của đại tiền bối a!

Lãng phí như vậy, sư phụ nhà ngươi có biết không?" Câu này có chút giống như đang cà khịa, nhưng Ngô Sở cảm thấy, Đông Vương Công chắc hẳn chính là đang cà khịa. "Đây chính là gia sư dạy ta." Ngô Sở cười nói. "…" Lập tức, Đông Vương Công không còn sức để cà khịa nữa.

Ngô Sở cười nói: "Muốn có sức mạnh công đức thực ra cũng không khó, chỉ cần kiên nhẫn một chút đi tu sửa những địa mạch bị tổn thương của Hồng Hoang đại địa, trời đất sẽ tự giáng công đức xuống." Đông Vương Công gật đầu: "Cái này bần đạo cũng rõ, chỉ là quá tốn thời gian." Ngô Sở cười nói: "Chúng ta đâu có thiếu thời gian!" Tây Vương Mẫu cũng gật đầu: "Thực ra còn có một cách khác cũng có thể nhận được công đức, đó là sở hữu một gốc Hỗn Độn Linh Căn, Hỗn Độn Linh Căn sẽ hấp thu hỗn độn linh khí để trưởng thành, khi Hỗn Độn Linh Căn trưởng thành lại sẽ phun ra nuốt vào thiên địa linh khí, bù đắp cho trời đất, thỉnh thoảng, trời đất sẽ giáng xuống vài luồng công đức cho Hỗn Độn Linh Căn và chủ nhân của nó, chỉ là số

lượng không nhiều…" Nếu số lượng nhiều, Tây Vương Mẫu cũng sẽ không cảm thấy việc sử dụng sức mạnh công đức như vậy là lãng phí.

Công đức mà nàng tích lũy được trong bao nhiêu năm từ khi hóa hình đến nay, còn chưa đủ để nàng ngưng tụ một cái công đức kim luân!

Mà linh căn tầm thường đối với nàng mà nói, căn bản không có tác dụng gì.

Điều này làm Ngô Sở nghĩ đến cách dùng hỗn độn linh khí để giúp Hồng Hoang đại địa trưởng thành.

Hỗn độn linh khí mênh mông cuồn cuộn bên ngoài Hồng Hoang đại địa, tuy sẽ xâm thực Hồng Hoang đại địa, nhưng sự trưởng thành của Hồng Hoang đại địa lại không thể tách rời hỗn độn linh khí đó.

Thực tế, khi trời đất mới mở, đại địa cũng không rộng lớn như bây giờ.

Hồng Hoang đại địa sở dĩ rộng lớn như ngày nay, không thể tách rời khỏi sự bảo vệ của Bàn Cổ Đại Thần năm xưa.

Sau khi ý chí của Bàn Cổ Đại Thần dần tiêu tan, mới có sự trỗi dậy của thời đại hung thú.

Các hung thú đánh nhau qua lại, khiến Hồng Hoang tan hoang, lung lay sắp đổ, cuối cùng Tứ Linh Đại Đế trấn giữ bốn cực, chống lại sự va chạm của hỗn độn chi khí đối với Hồng Hoang đại địa.

Khi bốn vị đại đế trấn giữ bốn cực, có lẽ cũng sẽ dẫn dắt hỗn độn linh khí để làm lớn mạnh Hồng Hoang đại địa.

Vì vậy, trong những năm tháng dài đằng đẵng vô tận đó, bốn vị đại đế kia rốt cuộc đã tích lũy được bao nhiêu công đức? "Nếu Hoa Diệu đạo hữu bằng lòng, bần đạo có thể dùng linh bảo để trao đổi…"

Cây bàn đào con được bồi dưỡng từ hạt bàn đào chắc chắn không thể so sánh với cây con được bồi dưỡng từ cành cây chặt xuống từ cây mẹ, dù sao bồi dưỡng từ cành thì tốc độ sinh trưởng rõ ràng sẽ nhanh hơn.

Giống như lúc hắn bồi dưỡng cây Đại Hồng Bào con vậy.

Nhưng cây con được bồi dưỡng ra, phẩm chất vẫn sẽ giảm xuống.

Có lẽ cho dù cành bàn đào này dùng hỗn độn linh khí để bồi dưỡng, bồi dưỡng ra cho dù vẫn là Hỗn Độn Linh Căn, kết quả chắc chắn vẫn không bằng cây mẹ kia.

Nhưng cho dù không bằng cây mẹ, hiệu quả chắc chắn phải mạnh hơn Tử Ngọc Linh Nại chứ!

Nếu Tây Vương Mẫu không ngại cho hắn cành bàn đào, vậy Ngô Sở tự nhiên cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ cơ hội như vậy.

Tây Vương Mẫu lắc đầu nói: "Bất Xuất đạo hữu đừng nói chuyện trao đổi nữa, bần đạo tặng đạo hữu một cành bàn đào là được.

Nói ra thì, bần đạo những năm nay, thỉnh giáo trù đạo từ Nguyệt Linh tiểu hữu, lại thỉnh giáo trà đạo từ Thanh Khâu Vũ tiểu hữu, còn trồng không ít nông sản, đây đều là công lao của Nguyệt Linh tiểu hữu bọn họ, bần đạo cũng không có thứ gì khác để tạ ơn, liền dùng bàn đào và cành bàn đào này làm quà tạ lễ vậy!" "Hoa Diệu đạo hữu chớ nói như vậy…" Ngô Sở còn muốn khách sáo một chút, Đông Vương Công đã nói: "Mọi người đừng khách sáo qua lại nữa, Bất Xuất đạo hữu không phải là hạng người không có khí lượng, Hoa Diệu cũng không phải là người không nỡ cho đồ tốt.

Nếu Bất Xuất đạo hữu bằng lòng thử, vậy cứ để hắn thử một chút đi!

Nếu có thể bồi dưỡng thành công cây bàn đào con, cũng là một chuyện may mắn.

Lần sau chúng ta đến Tử Ngọc Sơn làm khách, sẽ không cần chúng ta tự mang bàn đào nữa rồi!" Mọi người nghe vậy, không khỏi bật cười, đều cảm thấy Đông Vương Công này quả thực là người khoáng đạt.

Nhưng Ngô Sở cũng rõ, lời thỉnh cầu đường đột này của mình, đối phương thực ra không dễ từ chối.

Quan hệ bạn bè là một phương diện, phương diện khác cũng là bọn họ quả thực đã nợ không ít nhân tình, pháp tu hành Kim Đan của Ngô Sở, trù đạo của Tiểu Nguyệt Linh, trà đạo của tiểu hồ ly, còn có những hạt giống nông sản mà Tiểu Nguyệt Linh bọn họ mang đến… Bất kể là cái nào, đều là một phần nhân tình.

Bây giờ Ngô Sở lại đề nghị muốn một cành bàn đào, lời thỉnh cầu này, làm sao có thể từ chối?

Một khi từ chối, có thể ngay cả bạn bè cũng không làm được nữa.

Hơn nữa, đây cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ là một cành cây mà thôi, chỉ cần không phải đào rễ cây bàn đào, sẽ không làm tổn thương đến gốc rễ.

Sau khi Đông Vương Công quyết định, liền để các thị nữ của Tây Vương Mẫu bưng bàn đào lên, tiếp tục nói về việc chia bàn đào.

Bàn đào tổng cộng chỉ có mười tám quả, định sẵn một số người chỉ có thể nhận được một phần, mà không thể ăn cả quả.

Vậy thì, ai mới có thể ăn được cả một quả đây?

Theo tính toán của Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, Ngô Sở, Hậu Thổ, Thanh Khâu Ly, Tiểu Nguyệt Linh, tiểu hồ ly, Hoàng Long bọn họ tám người, đã chiếm hết tám quả.

Cộng thêm chính họ, mười tám quả bàn đào chỉ còn lại tám quả.

Tám quả bàn đào, chia cho Bạch Trạch và các sủng vật khác, cùng với các tiểu hoa tiên mấy chục người, mỗi người nhận được chưa đến một phần năm.

Đông Vương Công thấy vậy, liền nói: "Thứ này chúng ta trước đây cũng đã ăn không ít, hai quả này cứ lấy ra chia cho mọi người đi!

Mọi người khó được đến đây một lần, cũng phải nếm thử hương vị chứ." Thấy Đông Vương Công nói vậy, Ngô Sở liền cười chắp tay nói: "Đạo hữu rộng lượng, ta thay mặt mọi người cảm tạ hai vị đạo hữu." Đông Vương Công xua tay: "Đạo hữu không cần khách sáo, nên làm mà." Ngô Sở lại nói: "Tu vi đến tầng thứ như chúng ta, thứ này tuy quý báu, nhưng cho chúng ta cũng chỉ là nếm thử hương vị, hiệu quả tuy có, nhưng cũng không lớn lắm, ba quả của ta và Hậu Thổ bọn họ, cứ lấy ra mọi người cùng nhau chia đi!" Phần của Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, cùng với ba vị đệ tử của mình, Ngô Sở tự nhiên sẽ không động đến, nhưng của Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly… Ngô Sở vừa nói vừa nhìn về phía họ, họ cũng rất nể mặt gật đầu hưởng ứng.

Tiểu Nguyệt Linh thấy vậy, liền nói: "A Sở ca, tu vi của ta vừa mới vào Thái Ất không lâu…" Không đợi Tiểu Nguyệt Linh nói xong, Ngô Sở đã nói: "Khó có được cơ hội này, ngươi phải nắm bắt cho tốt, ngươi mới Thái Ất cảnh, bảo bối này đối với ngươi tác dụng không hề nhỏ." Bàn đào trên cây mẹ bàn đào này, không phải là những quả bàn đào trên thiên đình tương lai, tương lai thiên đình hàng năm tổ chức hội bàn đào, cảm giác bàn đào đều sắp tràn lan rồi.

Mặc dù lúc đó một năm trên trời, bằng ba trăm sáu mươi lăm năm dưới đất.

Thế là, cứ như vậy, Ngô Sở bọn họ lại ở Tây Côn Luân này mấy vạn năm.

Chủ yếu là chờ đợi ba vị đệ tử cùng Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly bọn họ xuất quan.

Năm người họ ăn cả một quả bàn đào, nhờ vào công hiệu của bàn đào, tiến hành ngộ đạo, nâng cao tu vi.

Chương 444

Đương nhiên, việc tu hành của Ngô Sở bọn họ cũng không hề bê trễ.

Không có việc gì thì thỉnh giáo Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu về âm dương chi đạo, sau đó trở về cùng Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly, tu hành dưới sự hỗ trợ tương trợ của âm dương.

Cộng thêm sự phụ trợ của Nghệ Bảo, lĩnh ngộ của Ngô Sở về âm dương chi đạo, cũng đã đạt đến tầng thứ của càn khôn chi đạo, chỉ còn thiếu việc cấu trúc nên đại đạo pháp tắc trật tự thần liên trong cơ thể.

Trong quá trình tu hành tương trợ này, chuyển thứ chín của «Cửu Chuyển Huyền Công» của Ngô Sở, cũng đang gian nan tiếp tục tiến về phía trước.

Huyền công đến tầng thứ chín như hiện tại của hắn, mỗi một chút tiến bộ, uy năng thể hiện ra đều là kinh người.

Điều này khiến hắn có một cảm giác muốn xông thẳng vào Hỗn Độn, để hỗn độn chi khí thử nghiệm độ cứng của nhục thân mình.

Tuy nhiên, nói ra có lẽ có người không dám tin, vị Hậu Thổ tiểu thư tả trông rất điềm tĩnh kia, độ cứng của nhục thân nàng còn mạnh hơn cả Ngô Sở.

Có thể tưởng tượng, 'đối thủ' có nhục thân mạnh đến đáng sợ như bọn họ, khi tu hành tương trợ lẫn nhau, sự tác động đối với Hồ Tổ Thanh Khâu Ly sẽ lớn đến mức nào.

Khụ khụ… Nói về chuyện chính, nhờ vào công hiệu của bàn đào, ba vị đệ tử lần này bế quan, tu vi trực tiếp đạt đến Kim Tiên đỉnh

phong, chỉ còn một bước nữa là có thể tiến cấp Thái Ất cảnh, có thể nói là thu hoạch phong phú.

So sánh kỹ một chút, sẽ phát hiện, chuyến đi Tây Côn Luân này, thu hoạch của ba vị đệ tử đã tương đương với việc ở trên Ngọc Kinh Sơn bấy nhiêu năm.

Tốc độ thăng cấp này khiến Bạch Trạch và mấy con sủng vật khác ngưỡng mộ không thôi, có lẽ trạm tiếp theo đến Vạn Thọ Sơn, lại ăn một quả nhân sâm quả, bọn họ sẽ có thể bước vào Thái Ất chi cảnh.

Mặc dù không thể so sánh với ba vị đệ tử kia, nhưng Bạch Trạch vẫn cảm thấy, lúc đầu cùng Ngô Sở bọn họ rời khỏi Đông Hải, chạy đến Tử Ngọc Sơn làm sủng vật bước này, quả thật là đi đúng rồi.

Nếu không, tu vi của nó làm sao có thể thăng cấp nhanh như vậy!

Còn có thể mỗi ngày thưởng thức những món ăn ngon khác nhau, đi ra ngoài cùng, còn có thể ké được các loại linh quả thần kỳ… Mặc dù không được thưởng thức cả quả linh quả, nhưng dù sao đi nữa, Hoàng Trung Lý và Bàn Đào trong truyền thuyết, nó đều có may mắn được nếm thử hương vị của chúng phải không?

Nghĩ đến những điều này, bước chân của Bạch Trạch khi đi đường, dường như cũng tự mang theo nhạc nền, mỗi bước đi lắc lư, mang lại cho người ta cảm giác phiêu nhiên không coi ai ra gì.

Còn về Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, tu vi của họ, đã được công hiệu của Hoàng Trung Lý và Bàn Đào đẩy đến mức độ cao hơn cả Bạch Trạch và Tất Hỏa, cũng như Du Du bọn họ.

Nếu nói Bạch Trạch bọn họ là Thái Ất trung đoạn, thì Tiểu Nguyệt Linh bọn họ đã đến hậu kỳ giai đoạn rồi.

Điều này khiến Tiểu Nguyệt Linh, người sau khi bước vào Kim Tiên cảnh đã trở nên có chút lười biếng, không còn quá chấp nhất với

việc theo đuổi tu vi, trong lòng vui sướng vô cùng, trên mặt luôn tràn ngập nụ cười không thể che giấu, động một chút là xuống bếp làm vài món ngon cho mọi người.

Dường như niềm vui này, chỉ có thể thông qua cách này để chia sẻ với mọi người.

Ngày hôm đó, gió nhẹ nắng đẹp, những ngọn núi tuyết bên ngoài lấp lánh ánh sáng rực rỡ.

Bầu trời xanh biếc, phản chiếu trên mặt hồ như gương, khiến lòng người sảng khoái.

Rõ ràng, đây là một ngày tốt để lên đường.

Ngô Sở bọn họ cuối cùng cũng cáo từ Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu.

Bọn họ ở Tây Côn Luân này quả thực đã ở rất lâu, lời giữ lại của Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu bị khéo léo từ chối, liền không còn ép buộc nữa.

Tây Vương Mẫu cũng tuân thủ lời hứa, thi triển pháp lực, từ trên cây mẹ Hỗn Độn Linh Căn bàn đào, chém xuống một cành cây có đường kính hơn mười mét, tặng cho Ngô Sở.

Ngô Sở mang theo cành bàn đào mà Tây Vương Mẫu tặng và mọi người, dưới sự giúp đỡ của hộ sơn đại trận Tây Côn Luân, đến vùng ven Tây Côn Luân.

Sau đó trong lời chúc phúc của Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, cưỡi mây đạp gió bay về phía tây nam.

Nhìn những ngọn núi tuyết hùng vĩ mênh mông vô tận, Ngô Sở dẫn mọi người bay lên trời.

Cuối cùng, bọn họ đến trên biển mây, Ngô Sở thả ra tiên chu lâu

thuyền, sau đó để Du Du điều khiển, đi thuyền trên biển mây.

Dưới sự điều khiển của Du Du, tiên chu lâu thuyền cuộn lên từng đợt sóng trắng trên biển mây, trôi về phía tây nam.

Ngô Sở và Hậu Thổ, cùng với Thanh Khâu Ly, thì nằm dựa trên ghế tựa trên boong tàu, nhận sự chăm sóc tỉ mỉ của các tiểu hoa tiên.

Đối với việc hầu hạ Ngô Sở bọn họ, các tiểu hoa tiên này có thể nói là tâm cam tình nguyện.

Dù sao chuyến đi này theo Ngô Sở bọn họ ra ngoài, thu hoạch của họ cũng không nhỏ, Hoa Phỉ Nhi và Hoa Thi Nhi, cùng với Hoa Mật Nhi mấy người, đã bước vào Kim Tiên.

Lúc trước khi họ ở Tử Ngọc Sơn, nhờ vào cơ duyên Ngô Sở bước vào Đại La, đã tu ra một luồng bất diệt linh quang trong cơ thể.

Mà chuyến đi này, sau khi họ nhận được không ít lợi ích, đã tu luyện đoàn bất diệt linh quang đó đến mức đủ để họ bước vào hàng ngũ Kim Tiên.

Cũng vì thế, mặc dù họ vẫn giữ dáng vẻ nhỏ bé, nhưng tu vi của họ đã đủ để vô số sinh linh tầm thường phải nhìn bằng con mắt khác.

Mỗi khi nghĩ đến những điều này, lòng biết ơn trong lòng họ liền không lời nào diễn tả được, dưới sự kích động của tình cảm này, các tiểu hoa tiên sao có thể không một lòng một dạ với Ngô Sở?

Đừng nói là hầu hạ Ngô Sở bọn họ, cho dù bảo họ đi chết vì Ngô Sở, có lẽ họ cũng sẽ không chớp mắt một cái, vèo vèo xông lên.

Mấy năm sau, lâu thuyền lại hạ xuống trên con sông lớn kia.

Giữa sóng biếc vạn khoảnh, một chiếc tiên chu nhỏ ngược dòng sông lớn, như mũi tên rời cung, vạch một đường sóng trắng trên mặt nước.

Một con chim khổng lồ toàn thân bốc lửa giang cánh bay ngang trời, ngẩng cổ kêu dài, nhìn xuống bốn phương.

Một con cá lớn từ dưới sóng biếc lao ra, há cái miệng khổng lồ như chậu máu, để lộ hàm răng sắc nhọn, lao về phía tiên chu, tiên chu trước cái miệng khổng lồ đó, dường như còn chưa đủ cho nó một miếng.

Tuy nhiên, đúng lúc này, một cây gậy sắt đen kịt từ trên tiên chu lao ra, trực tiếp đâm vào trong miệng khổng lồ như chậu máu của con cá lớn đó.

Nhìn từ xa, giống như một con cá nướng bị xiên nướng xuyên qua thân thể.

Lão Viên một tay cầm gậy, nhấc bổng một vật khổng lồ như vậy, nhe răng nhếch môi, đôi mắt lóe lên ánh sáng kiệt ngạo, đón nhận một tràng reo hò cổ vũ từ phía sau.

Bạch Trạch dẫn theo tiểu kỳ lân Địa Khôn vỗ vỗ móng, luôn miệng kêu '666'.

Ngô Sở liếc mắt nhìn con cá lớn có chút giống cá trê, sở dĩ nói nó giống cá trê, chỉ vì hình thái có chút giống, nhưng bên ngoài thân con cá lớn này rõ ràng có vảy cá đen kịt, tu vi thực ra cũng không thấp, có tu vi gần Thiên Tiên cảnh.

Ờ… tu vi này, trong các loài cá thông thường, đã có thể coi là một phương tiểu bá chủ rồi.

Tiếc là, mắt nhìn không tốt lắm, trong chiếc thuyền này, sinh linh có tu vi thấp nhất cũng có Thiên Tiên cảnh, bốn con chưa hóa hình kia, ngược lại đều có tu vi Thái Ất cảnh.

Đối mặt với một thuyền sinh linh như vậy, nó lại dám lao thẳng lên.

Ngoài việc thêm món ăn cho họ, còn có thể làm gì?

Thế là, Ngô Sở gọi: "Du Du, tìm một nơi dừng lại đi!

Chúng ta nghỉ ngơi một đêm trên bờ, ngày mai lại tiếp tục lên đường, buổi tối để Tiểu Nguyệt Linh thêm món ăn cho mọi người." Nghe câu này, mọi người đồng thanh reo hò.

Dù sao Tiểu Nguyệt Linh bây giờ cũng chỉ thỉnh thoảng mới xuống bếp, bình thường chỉ làm chút đồ ngọt cho mọi người đỡ thèm, cơ hội để mọi người ăn thỏa thích không nhiều.

Theo đề nghị của Ngô Sở, Du Du tìm một khúc sông nước chảy hiền hòa để dừng lại.

Chương 445

Ngô Sở nhìn khu rừng bên bờ, gật đầu nói: "Phong cảnh ở đây cũng không tệ, chỉ là dễ dọa đến các sinh linh khác thôi!" Anh nói xong, nhìn xuống sâu dưới lòng sông.

Trong hang động dưới nước, một bóng người đang trốn trong đó run lẩy bẩy.

Run một hồi, thấy Ngô Sở bọn họ không có ác ý, nó mới lén lút bò ra, men theo sông lớn xuôi dòng, chạy mất dép.

So với con cá lớn bị dùng để thêm món ăn lúc trước, con đà long thú giống cá sấu Dương Tử này rõ ràng nhát gan hơn, hoặc nói là có mắt nhìn hơn.

Những người khác thấy tình huống này, cũng không ngăn cản.

Dù sao giáo dục mà họ nhận được, khiến họ không dễ dàng cậy mạnh hiếp yếu, càng không dễ dàng chém giết những sinh linh không có địch ý với họ.

Ngô Sở thấy vậy, vươn vai, hỏi: "Có ai muốn xuống sông bơi một lát không?" Hắn vừa nói, vừa nhìn về phía Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ.

Hai người đều lắc đầu, "Ngươi tự đi đi!" Lúc này, tiểu hồ ly giơ tay: "Ta ta ta…" Những người khác thấy vậy, đều nhảy khỏi thuyền, rõ ràng đối với việc bơi lội, không mấy nhiệt tình.

Tiểu kỳ lân trực tiếp hóa thân thành kỳ lân thần thú, thu nhỏ thân mình, nhảy một cái vào khu rừng bên cạnh, ngẩng đầu gầm lên.

Khi thấy chim bay thú chạy bị tiếng gầm của nó dọa cho kinh hãi chạy tán loạn, nó liền nhe miệng cười khành khạch, sau đó nhảy tưng

tưng chạy vào rừng, giống như một con hoẵng ngốc.

Đối mặt với trò đùa ác ý này của sư đệ ngốc, Hoàng Long và Phượng Nghi đều âm thầm lắc đầu.

Ngô Sở cũng âm thầm lắc đầu, không hiểu nổi, Kỳ Lân tộc sao lại chọn một tên ngốc như vậy làm đệ tử cho mình, chẳng lẽ không có con nào thông minh hơn sao?

Cũng không phải a!

Phong Ngân không tồi mà!

Rất biết nịnh hót phải không?

Ngô Sở vừa lắc đầu, vừa cởi bỏ quần áo trên người, mặc một chiếc quần đùi, lao đầu xuống nước.

Phía sau hắn, tiểu hồ ly thay bộ đồ bơi có phần kín đáo, cũng theo sau lao đầu xuống nước.

Dù sao có đệ tử của Ngô Sở ở đó, cô sẽ không mặc bộ đồ bơi gợi cảm chuyên dùng để dụ dỗ Ngô Sở năm xưa trước mặt mọi người.

Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ hai người thì tay trong tay đi dạo trên bãi cỏ ven sông, bóng dáng Nghệ Bảo xuất hiện trên vai Hậu Thổ, hóa ra họ đang bàn về dược lý của các loại thảo dược.

Nghệ Bảo đề nghị: "Ta thấy, sau khi trở về Tử Ngọc Sơn, phải lập một căn cứ thí nghiệm, lấy một số động vật nhỏ để thí nghiệm, thân thể các ngươi đều quá mạnh, một số linh dược dù có chút độc tính, đối với các ngươi cũng không có tác dụng gì…" Hậu Thổ nhíu mày, hỏi: "Nếu những con vật nhỏ dùng để thí nghiệm đó chết thì sao?" "Chết thì chết thôi!

Có gì to tát đâu?" Nghệ Bảo nói một cách đương nhiên.

Thanh Khâu Ly không có biểu hiện gì, cô thực ra nghiêng về phía ý

kiến của Nghệ Bảo.

Hậu Thổ khẽ thở dài: "Bảo ta trực tiếp chém giết chúng, ta còn có thể làm được, nhưng lấy chúng ra làm thí nghiệm, sau đó thu thập dữ liệu thí nghiệm, đó có khác gì tra tấn chúng không?" Rõ ràng, Hậu Thổ có chút không nỡ lòng.

Mặc dù cô chưa từng làm thí nghiệm gì, nhưng từ lời kể của Nghệ Bảo, không khó để đoán ra những thí nghiệm đó sẽ là cảnh tượng gì.

Nghệ Bảo nhìn cô một cái, gật đầu nói: "Không sao, đến lúc đó những việc này giao cho Ly tỷ tỷ là được, Ly tỷ tỷ nếu không nỡ, thì giao cho chủ nhân của ta là được." Ba người nói chuyện, nhìn về phía Ngô Sở trong sông.

Lúc này, Ngô Sở đã cùng tiểu hồ ly lặn xuống sâu dưới sông, hai người như hai con cá, đuổi bắt nhau dưới đáy nước, bơi càng lúc càng xa.

Lúc này, bộ đồ bơi kín đáo trên người tiểu hồ ly đã biến thành bộ bikini gợi cảm, tiên phong năm xưa, chỉ có thể che được vài bộ phận quan trọng.

Ngô Sở nghiêng đầu nhìn đôi chân dài trắng nõn, cùng với dáng người trước sau lồi lõm của cô, truyền âm khen ngợi: "Vóc dáng của Tiểu Vũ thật là càng ngày càng tuyệt vời!

Nhớ năm xưa ngươi mới đến Tử Ngọc Sơn, vẫn là một tiểu loli dễ thương, không ngờ chớp mắt đã lớn thế này!" Tiểu hồ ly nheo mắt hồ ly, khóe môi khẽ nhếch, truyền âm nói: "A Sở ca có thích không?" Cô vừa nói, vừa xoay một vòng trong nước, giống như một nàng tiên cá, để Ngô Sở có thể nhìn rõ 360 độ thân hình hoàn mỹ lồi lõm của cô.

Ngô Sở gật đầu, nói: "Thích thì thích, nhưng so với lão tổ nhà

ngươi, vẫn còn kém không ít, so với Hậu Thổ tỷ tỷ của ngươi thì càng không có cửa…" Thấy Ngô Sở vừa chê bai, vừa lắc đầu, tức đến nỗi tiểu hồ ly xông lên, ôm lấy cánh tay hắn, cúi đầu cắn một cái.

Trên những cây hoa bên ngoài lầu các, các tiểu hoa tiên thấy Ngô Sở và Hạo đến, liên tiếp chào hỏi.

Hắn vừa nói vừa đưa tay vuốt đầu cô mấy cái, an ủi cảm xúc của cô. "Không được, ta giận rồi, ta muốn ngươi cõng ta bơi về!" Tiểu hồ ly leo lên lưng Ngô Sở, hai tay duỗi ra, hai chân quặp lại, cả người liền dán chặt vào lưng hắn.

Mái tóc dài đến hông phiêu tán ra, trong nước theo dòng nước lên xuống phiêu tán, giống hệt như một nữ quỷ leo lên người.

Khung cảnh vốn nên rất diễm lệ, đột nhiên có chút quỷ dị.

Mấy chục năm sau, lâu thuyền men theo sông lớn, tiến vào vùng ven Vạn Thọ Sơn.

Mọi người bỏ thuyền lên bờ, Ngô Sở thu lại lâu thuyền, dẫn mọi người cưỡi mây đạp gió, bay về phía những ngọn núi xanh biếc mênh mông ở bờ nam sông lớn.

Dãy núi kéo dài không dứt, hùng vĩ bao la, cổ thụ chọc trời, dây leo già quấn quýt, thỉnh thoảng nghe tiếng thú gầm trong rừng, không dứt bên tai, lại thấy chim bay lượn trên không, tự do bay cao.

Sau khi bay được hơn trăm vạn dặm, họ dừng lại, sau đó Ngô Sở cao giọng nói xuống phía dưới: "Trấn Nguyên lão ca, A Sở đến thăm ngươi đây, ngươi có ở nhà không?" Ngô Sở vừa nói, vừa bắn một đạo huyền quang xuống dưới.

Quả nhiên, một lớp rào cản ngăn huyền quang lại, và hiện ra từng lớp phù văn màu xanh lá.

Khoảnh khắc tiếp theo, những lớp phù văn màu xanh lá đó tiêu tan,

một bóng người dẫn theo hai bóng người nhỏ xuất hiện ở đó, và chắp tay với Ngô Sở bọn họ: "A Sở huynh đệ, hai vị đệ muội, Tiểu Nguyệt Linh… Sao các ngươi lại đến đây?

Mau vào trong, chúng ta vào trong nói chuyện." Ngô Sở bọn họ tiến lên, đáp lễ, "Bất ngờ không!" "Kính chào Trấn Nguyên tiền bối!" Hoàng Long và mấy đứa nhỏ cũng tiến lên hành lễ với Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử đưa tay hư đỡ, đợi họ đứng dậy, ông mới cười với Ngô Sở: "Bất ngờ thì bất ngờ thật, chỉ là ngươi vốn không ra khỏi núi, đột nhiên đến thăm, thật sự làm ta có chút không quen!" Ông vừa nói vừa nắm lấy cánh tay Ngô Sở, "Đi, vào trong nói chuyện!" Theo ánh sáng của hộ sơn đại trận lóe lên, khi xuất hiện trở lại, bóng dáng của họ đã xuất hiện trước một đạo quán có điện vũ liên miên, đình đài nối tiếp.

Đạo quán trông chiếm diện tích không nhỏ, so với ba đạo quán của ba huynh đệ Côn Luân, từ bên ngoài nhìn vào, khí phái hơn nhiều.

Giữa điện vũ và vũ điện, có sân vườn nối liền, giữa đình đài và đình đài, có hành lang nối tiếp.

Bậc thềm trước sân lát đá xanh, cột ngọc chống đỡ điện đường vũ điện.

Kỳ hoa dị thảo đua nhau khoe sắc, tường quang thụy thái lan tỏa mờ ảo.

Trước quán đề 'Ngũ Trang Quán', không thấy đôi câu đối tương lai kia.

Trong Tây Du Ký, đôi câu đối 'Trường sinh bất lão thần tiên phủ, dữ thiên đồng thọ đạo nhân gia' treo trước cửa Ngũ Trang Quán, bây giờ vẫn chưa được viết lên.

Với thân phận địa vị hiện tại của Trấn Nguyên Tử, viết lên đôi câu đối đó, chỉ tổ làm trò cười cho thiên hạ.

Dù sao ở Hồng Hoang đại địa hiện tại, tuyệt đại đa số sinh linh, đều có thể làm được trường sinh bất lão, cùng trời đất sống lâu, điều này không có gì đáng khoe khoang.

Trấn Nguyên Đại Tiên thời kỳ 'Tây Du' tương lai, danh tiếng quả thực rất vang dội, dù sao cũng là Địa Tiên chi tổ, tất cả tiên nhân không đến thiên đình nhậm chức, đều phải thừa nhận thân phận này của ông.

Nhưng hiện tại ở Hồng Hoang đại địa, người giỏi hơn ông, không nói là một nắm một bó lớn lời lẽ tổn thương này, nhưng tình hình thực tế, cũng gần như vậy.

Phục Hy Nữ Oa, Hồng Vân, Thập Nhị Tổ Vu, Đế Tuấn Thái Nhất, Tam Thanh… Đây còn chưa tính những lão tiền bối như Dương Mi và Càn Khôn, cũng như những cường giả trong tam tộc nữa!

Nếu thật sự tính vào, Trấn Nguyên Tử có thể xếp hạng thứ mấy?

Chương 446

Bước vào trong quán, bên trái là tùng xanh, bên phải là bách, đều là linh căn thượng phẩm, chỉ là bị trận pháp che khuất, trông không cao lớn lắm.

Đi qua sân trước, lại vào trong, là một quảng trường lát ngọc thạch, xung quanh quảng trường trồng một vòng linh thực vật.

Đi qua quảng trường, là một đại điện hùng vĩ, trong đại điện thờ không phải là thần tượng, mà là bài vị hai chữ 'Thiên Địa'.

Cột ngọc tường trắng ngói lưu ly, xà điêu cột vẽ cửa sổ sa tuyết.

Trong điện có đèn lưu ly sáng mãi, lư hương thường đốt hương vũ điệp mộc.

Mùi đàn hương thoang thoảng thấm vào tim gan, khói xanh lượn lờ múa trong không gian.

Bước vào trong điện, Trấn Nguyên Tử tiện tay chỉ một cái, liền hiện ra mấy chục cái bồ đoàn lớn nhỏ, sau đó mời mọi người ngồi xuống, lại bảo Thanh Phong Minh Nguyệt mang rượu trà lên, và nói: "Ngũ Trang Quán của ta đây, không thể so với Tử Ngọc Sơn của hiền đệ, trà thô rượu nhạt, mọi người đừng để ý." Ngô Sở bật cười, "Lão ca nói vậy là khách sáo rồi.

Hơn nữa rượu nhân sâm quả của lão ca, ta đã từng nếm qua, sao có thể nói là rượu nhạt được!" Trấn Nguyên Tử ha ha cười một tiếng, sau đó lại hỏi: "Hiền đệ và các đệ muội, đây là mang theo đệ tử chuyên trình đến thăm lão ca ta sao?" "Chuyên trình thì cũng không hẳn là chuyên trình, nhưng nói là tiện đường, chắc chắn cũng là lừa lão ca." Ngô Sở cười nói: "Thực ra ta mang bọn chúng đến bái kiến sư phụ ta.

Sau đó lại đến Côn Luân, cùng ba huynh đệ Côn Luân luận đạo một phen, ở chỗ họ mấy nghìn năm, lại chạy đến Tây Côn Luân, ở đó gặp được Thiếu Dương đạo hữu…" Trấn Nguyên Tử cười nói: "Thiếu Dương đạo hữu kia lại chạy đến Tây Côn Luân tìm vị kia rồi sao?" Ngô Sở nghe vậy, nói với Thanh Phong Minh Nguyệt: "Thanh Phong Minh Nguyệt, ngươi dẫn Hoàng Long bọn họ đi dạo quanh Ngũ Trang Quán này đi!" Nói xong, lại nhìn về phía các đệ tử của mình, "Các ngươi theo Thanh Phong Minh Nguyệt bọn họ đi chơi đi!

Ở chỗ Trấn Nguyên tiền bối của các ngươi, cũng không cần quá câu nệ." Thế là, ba tiểu đồ đệ và các tiểu hoa tiên liền rời khỏi đại điện.

Tiểu Nguyệt Linh cũng mượn cớ đi làm mấy món ngon cho Trấn Nguyên tiền bối, rồi rời đi.

Ba con sủng vật, chỉ có Bạch Trạch bưng trà ngồi ở đó, thấy Ngô Sở nhìn về phía nó, nó liền lắc đầu: "Đi đường xa quá, ta mỏi chân, muốn nghỉ một chút!" "…" Cái lý do vụng về này, ai dạy ngươi vậy?

Ngô Sở có chút cạn lời, nhưng cũng không đuổi tên này đi.

Trấn Nguyên Tử thấy vậy, không khỏi cười hỏi: "Hiền đệ cớ gì lại đuổi bọn chúng đi?

Chẳng lẽ có lời gì còn không thể nói với bọn chúng sao?" Ngô Sở khẽ ho một tiếng, cười nói: "Dù sao Thiếu Dương đạo hữu và Hoa Diệu đạo hữu cũng là tiền bối của bọn chúng.

Có một số lời nói đùa, giữa chúng ta có thể nói, nhưng trước mặt vãn bối, vẫn phải giữ quy củ.

Nếu không làm cho bọn chúng không có trên dưới, tương lai đối với bọn chúng không có lợi." "Sao?

Hiền đệ đây là muốn nói xấu Thiếu Dương đạo nhân và Hoa Diệu

đạo nhân kia sao?" Thấy Trấn Nguyên Tử hỏi vậy, Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly không khỏi bật cười.

Sau đó hai người nhìn nhau, cũng đứng dậy, Hậu Thổ nói: "Các ngươi trò chuyện, chúng ta cũng ra ngoài dạo quanh Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quán này, Trấn Nguyên đại ca không phiền chứ!" "Đương nhiên, hai vị đệ muội cứ tự nhiên!" Thế là, trong điện lập tức chỉ còn lại Ngô Sở và Trấn Nguyên Tử, cùng với tiểu hồ ly đang pha trà, và Bạch Trạch bưng chén trà, vểnh tai nhỏ, một bộ dạng chuẩn bị hóng chuyện. "Thực ra cũng không phải là nói xấu gì, chỉ là Thiếu Dương đạo nhân và Hoa Diệu đạo nhân kia hiện đã kết hôn rồi." Ngô Sở cười nói: "Vốn dĩ họ còn muốn tổ chức linh đình một phen, định mời lão ca đến đạo trường của ông ấy, Đông Hải Phù Tang Thang Cốc quan lễ đấy!" "Phù Tang Thang Cốc, đó có hơi xa rồi." Trấn Nguyên Tử bật cười, "Hơn nữa nơi đó còn là Đông Hải, đó là địa bàn của Long tộc…" Ngô Sở gật đầu: "Cho nên ta khuyên họ tổ chức đơn giản là được, để tránh sau này làm khó mọi người.

Thế là dưới sự chứng kiến của chúng ta, mấy vạn năm trước, họ đã kết thành phu thê rồi." Trấn Nguyên Tử cười nói: "Lúc trước khi hiền đệ đại hôn, chúng ta lúc đó nhắc đến vị Hoa Diệu đạo hữu ở Tây Côn Luân, Thiếu Dương đạo hữu còn nói không chắc sẽ đến chỗ nàng, sau đó liền không đi cùng chúng ta, kết quả thì sao!

Ha ha… Đây chính là cái mà hiền đệ nói là nhà cũ bốc cháy rồi phải không!" Ngô Sở nghe vậy, không khỏi bật cười, tiểu hồ ly cũng che miệng cười duyên.

Bạch Trạch thì dùng móng nhỏ che miệng mình.

Ngô Sở liếc nhìn tiểu gia hỏa thích hóng hớt này, rõ ràng là thông tuệ thụy thú Bạch Trạch mà!

Sao lại hành xử giống con Đế Thính thú thích nghe lén kia vậy

nhỉ?

Nhưng mà con Đế Thính thú kia, e là bây giờ vẫn chưa ra đời đâu!

Sau này gặp được tên đó, có nên trực tiếp xử lý hắn luôn không, để tránh tâm tư của mình bị đối phương nghe thấy, dù sao mình cũng là một kẻ xuyên không!

Xem ra phải bảo Nghệ Bảo cẩn thận đề phòng tên này trong tương lai. "Xem ra chuyến du ngoạn lần này của các ngươi, thu hoạch đều không nhỏ nhỉ!" Trấn Nguyên Tử nhìn tiểu hồ ly bên cạnh, nói: "Tu vi của Tiểu Vũ và Tiểu Nguyệt Linh cũng đã tăng lên rất nhiều, còn các tiểu hoa tiên kia thì tiến bộ càng rõ rệt hơn." Nói rồi, ông không khỏi cười khẽ lắc đầu, "Ban đầu ai có thể tưởng tượng được, những tiểu hoa tiên không có chút căn cơ nào, có một ngày lại có thể thành tựu Kim Tiên chứ!

Có lẽ đợi đến khi Thập Nhị Thần Hoa kia xuất thế, trong số các tiểu hoa tiên đó, đã có người tu vi còn cao hơn cả bọn chúng rồi." Ngô Sở cười nói: "Lần trước ta bước vào cảnh giới Đại La, trong cơ thể đám tiểu hoa tiên không phải đã xuất hiện một luồng bất diệt linh quang sao!

Lúc đó Thập Nhị Thần Hoa kia suýt nữa phát điên, bây giờ bọn chúng tu hành cũng không cần người khác nhắc nhở nữa, tự giác lắm rồi!" Trấn Nguyên Tử nghe vậy, không khỏi phá lên cười ha hả.

Sau một hồi cười, ông mới nói: "Nhưng nếu nói đến khó tin, vẫn phải là hiền đệ ngươi!

Ban đầu lúc chúng ta gặp nhau, ngươi còn chưa biết tu hành thế nào, thế mà bây giờ..." Trấn Nguyên Tử lắc đầu, có lẽ đại đạo pháp tắc mà Ngô Sở lĩnh ngộ hiện tại không nhiều bằng bọn họ, nhưng xét về cảnh giới, đã tương đương với họ rồi.

Nếu thật sự giao đấu, loại bỏ các linh bảo ra, thắng bại thật khó nói, dù sao Ngô Sở ngoài việc lĩnh ngộ pháp tắc sức mạnh, còn tu luyện cả luyện thể chi pháp của Vu tộc.

Chiến lực của Vu tộc cụ thể ra sao, tuy Trấn Nguyên Tử chưa từng chứng kiến, nhưng dù sao cũng quen biết đám người Hậu Thổ, các vị Tổ Vu này, ít nhiều cũng có hiểu biết.

Các vị Tổ Vu này tự nhận là hậu duệ của Bàn Cổ, trời sinh cường hãn, giơ tay nhấc chân là thần thông tùy ý thi triển, sự mạnh mẽ của các Tổ Vu đó, chẳng hề thua kém gì các Đại La như bọn họ.

Từ lúc quen biết nhau đến nay, cũng chỉ mới mười mấy nguyên hội trôi qua, thế mà bây giờ chiến lực của mọi người đã ngang bằng nhau, nghĩ lại, thật khiến ông không khỏi thổn thức. "Chuyện này đều phải cảm tạ hai vị lão ca!" Ngô Sở cười nói: "Ban đầu nếu không phải hai vị lão ca hào phóng tương trợ, làm gì có Ngô Sở ta của ngày hôm nay?" Bạch Trạch ở bên cạnh nghe vậy, hồn hóng hớt lại một lần nữa bùng cháy dữ dội.

Đây chính là quá khứ của Ngô Sở, nhưng những chuyện quá khứ này, lúc ở Tử Ngọc Sơn, lại chưa từng có ai nhắc đến với nó.

Hết cách, người tương đối quen thuộc với Ngô Sở thuở ban đầu, chỉ có Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly.

Tiểu Nguyệt Linh luôn cho rằng Ngô Sở vốn là một tiền bối mạnh mẽ, nên căn bản sẽ không nói những điều không hay về Ngô Sở.

Còn tiểu hồ ly, lúc ban đầu được đưa đến Tử Ngọc Sơn, cũng luôn nghĩ Ngô Sở là một tiền bối mạnh mẽ, tuy sau này biết rằng, Ngô Sở lúc đó thực ra không hề mạnh.

Nhưng dường như không bao lâu sau, tu vi của nàng và Tiểu Vũ đã bị đuổi kịp, ngược lại chính vị tiền bối không mạnh trong mắt nàng

này lại là người bước vào Kim Tiên trước một bước.

Thế là, ấn tượng về việc Ngô Sở, vị tiền bối vốn không mạnh mẽ này, không mạnh, dần dần biến mất trong lòng họ.

Cũng vì thế, chuyện này tự nhiên không còn ai nhắc lại nữa.

Dù sao tu vi của Ngô Sở có thấp đến đâu, ở Tử Ngọc Sơn đó, cũng không ai dám coi thường chàng.

Huống hồ ngày thường chàng nói lý lẽ răm rắp, rất nhiều người đều bất giác đặt chàng vào thân phận của cường giả và tiền bối.

Thử nghĩ xem, một sinh linh bình thường tu vi thấp kém, có thể thuận miệng nói ra những lời khiến cả cường giả Đại La cũng phải suy ngẫm không?

Nếu không phải vì điều này, ban đầu Ngô Sở cũng đã không lừa được Thanh Khâu Thần và Thiên Mục đạo nhân. "Thực ra nói đi cũng phải nói lại, tu vi của bọn họ có thể tăng nhanh như vậy, chủ yếu là vì ăn một số linh quả, cộng thêm lúc luận đạo với mấy vị đạo hữu, khiến bọn họ cũng được hưởng lợi theo." "Linh quả?

Là linh quả gì?

Chẳng lẽ còn tốt hơn cả Nhân Sâm Quả của ta, và Tử Ngọc Linh Văn Nại của ngươi sao?" Trấn Nguyên Tử tỏ vẻ tò mò, hỏi.

Ngô Sở gật đầu nói: "Nói ra thì, đúng là tốt hơn cả hai loại linh quả của chúng ta.

Một loại là Hoàng Trung Lý ta ăn ở chỗ sư phụ, giống như Nhân Sâm Quả của lão ca, cũng là một trong những Hỗn Độn Linh Căn.

Tiếc là Hỗn Độn Linh Quả đó ba vạn năm mới ra chín quả, nếu không ta thật sự muốn lấy mấy quả cho lão ca nếm thử.

Chương 447

Một quả Hoàng Trung Lý đó có thể bằng một nguyên hội khổ tu.

Một loại khác là Bàn Đào của Hoa Diệu đạo nhân kia, cũng là một trong những Hỗn Độn Linh Căn, một quả Bàn Đào có thể bằng bảy vạn hai nghìn năm tu luyện." Nghe Ngô Sở nói vậy, Trấn Nguyên Tử đột nhiên có chút chê bai Nhân Sâm Quả nhà mình, ngươi nói xem, mọi người đều là Hỗn Độn Linh Căn, sao ngươi lại kém người ta nhiều thế chứ?

Ngô Sở cười gian nói: "Ta còn chặt một cành Hoàng Trung Lý về, lại nhờ Hoa Diệu đạo nhân tặng cho một cành Bàn Đào, đợi ta về Tử Ngọc Sơn, sẽ trồng thử chúng, xem có thể trồng ra cây con Hoàng Trung Lý và cây con Bàn Đào không...

Không thể để lão ca nếm được Hỗn Độn Linh Quả chính tông, đành dùng linh quả do cây con sinh ra thay thế vậy." Trấn Nguyên Tử cười nói: "Nghe ý của hiền đệ, là muốn lão ca cũng tặng ngươi một cành Nhân Sâm Quả, để ngươi về trồng thử một phen?" Ngô Sở cười ha hả: "Nếu lão ca bằng lòng, vậy ta tự nhiên sẽ không khách sáo với lão ca." Trấn Nguyên Tử đưa ngón tay chỉ chỉ vào chàng mấy cái, lắc đầu cười nói: "Đợi thêm chút nữa đi, khoảng bốn năm nghìn năm nữa, lứa Nhân Sâm Quả mới sẽ chín, đến lúc đó sẽ cho ngươi!" "Vậy ta xin cảm tạ lão ca trước." Ngô Sở cười gian, chắp tay với ông, rồi lại nói: "Hay là, gọi cả Hồng Vân lão ca đến đây, mọi người cùng nhau uống vài chén!" Trấn Nguyên Tử cười nói: "Chỉ cần huynh ấy không bế quan, thì chuyện này dễ nói." Ông vừa nói vừa bấm ngón tay thi pháp, sau đó chỉ lên trời, một đạo huyền quang chìm vào không trung. "Ta đã gửi Vân Thư cho huynh ấy, rất nhanh huynh ấy sẽ nhận được." Ngô Sở tò mò hỏi ông về pháp thuật 'Vân Thư' này.

Trấn Nguyên Tử cười nói: "Đây là pháp thuật truyền tin Vân Thư do Hồng Vân đạo huynh nghiên cứu ra, dùng pháp lực lay động vân chi đại đạo, viết thành văn thư, Hồng Vân đạo huynh sẽ có thể cảm ứng được rất nhanh." Ngô Sở nghe vậy, không khỏi hỏi: "Vậy nếu chúng ta dùng ngũ hành đại đạo để viết văn thư, lão ca không phải cũng có thể nhận được sao?" Trấn Nguyên Tử cười lắc đầu, "Trên mảnh đất Hồng Hoang này, cường giả lĩnh ngộ ngũ hành đại đạo nhiều không đếm xuể, rất dễ bị người khác chặn lấy..." "Vậy nếu chúng ta mã hóa nội dung trước thì sao?

Ví dụ như dùng ký hiệu số để thay thế, hoặc là sắp xếp lại thứ tự chữ viết từ trước..." Đây chẳng phải là phiên bản Hồng Hoang của điện báo nguyên thủy sao?

Trấn Nguyên Tử không khỏi cười nói: "Hiền đệ đúng là có nhiều ý tưởng kỳ quái thật, lúc chúng ta truyền tin từ xa, không phải còn có thể thần du sao!

Lần trước ngươi báo tin đại hôn cho chúng ta, không phải cũng dùng pháp thuật thần du để truyền tin sao?" Ngô Sở lắc đầu cười nói: "Cái đó khác, thần du quá hao tổn thần thức chi lực.

Hơn nữa, hiện tại không có ai tu hành vân chi đại đạo, nhưng không có nghĩa là tương lai cũng không có, pháp thuật truyền tin Vân Thư của các huynh, không phải cũng có khả năng bị người khác chặn lấy sao?" "Chúng ta đều chỉ truyền những tin tức đơn giản, ví như 'Có rượu, mau tới', là huynh ấy đến liền." "..." Ngô Sở và mọi người ở lại Ngũ Trang Quán mấy năm thì Hồng Vân tới.

Nhưng với tu vi của Hồng Vân hiện giờ, nếu ông dùng Càn Khôn Na Di thuật để đi đường, thì mấy năm thời gian cũng đủ để ông từ đông lục Hồng Hoang chạy đến tây lục Hồng Hoang.

Ban đầu lúc Trường Mi lão đạo từ bắc cảnh Hồng Hoang đến Vạn

Nha Sơn cũng chỉ mất mấy ngày mà thôi.

Có thể thấy, tu vi đạt đến đẳng cấp của Trường Mi lão đạo, địa vực đối với họ đã không còn là trở ngại gì nữa.

Hồng Vân tuy không có tu vi như họ, nhưng trong trường hợp thông hiểu càn khôn đại đạo, dùng Càn Khôn Na Di thuật để đi hết tốc lực, vẫn rất nhanh.

Khi thấy Ngô Sở và mọi người cũng đang làm khách ở Ngũ Trang Quán, ông không khỏi vui mừng nói: "A Sở hiền đệ cũng ở đây sao?

Sao các ngươi lại chạy đến đây?" Ông vừa nói vừa chỉ Trấn Nguyên Tử, cười mắng: "Trấn Nguyên hiền đệ không tử tế chút nào!

Lại không báo cho ta biết trước..." Trấn Nguyên Tử cười ha hả: "Nếu báo trước, thì còn gì là bất ngờ nữa?" Trước mặt người ngoài, Trấn Nguyên Tử trông có vẻ ít nói ít cười, nhưng trước mặt Hồng Vân, thậm chí còn thoải mái hơn cả trước mặt Ngô Sở, vui đùa chửi mắng đều tùy tâm, châm biếm mỉa mai đều tùy ý.

Hồng Vân khinh bỉ Trấn Nguyên Tử một phen, sau đó mới hỏi Ngô Sở, "Hiền đệ không phải trước nay tự cho mình là Bất Xuất Sơn Nhân sao?

Tử Ngọc Sơn cách Vạn Thọ Sơn này, cũng không gần đâu." Vạn Thọ Sơn gần với đại địa phía tây, còn Tử Ngọc Sơn thì ở phía đông của Trung Châu đại địa, khoảng cách giữa hai nơi, nếu dùng 'lý' để tính, thực sự khó mà ước lượng.

Nếu đi theo cách cưỡi mây đạp gió thông thường, đi đi dừng dừng, thong thả lên đường, thì dù có mất mấy trăm năm cũng không phải chuyện lạ.

Đây cũng là lý do vì sao trên mảnh đất Hồng Hoang rộng lớn này, muốn tìm người báo thù, chỉ riêng việc đi đường đã là một chuyện

phiền phức.

Đại địa Hồng Hoang, thực sự quá rộng lớn.

Sân khấu rộng lớn như vậy cho chúng sinh linh nhảy múa, thế mà Hồng Hoang tam tộc còn muốn bá chiếm toàn bộ đại địa Hồng Hoang, lòng dạ này phải tham lam đến mức nào?

Tuy Ngô Sở hiện đã là cảnh giới Đại La, nhưng dù sao chàng cũng mang theo đệ tử và nhiều tiểu hoa tiên như vậy cùng lên đường, chắc chắn là đi một cách thong thả.

Thời gian tiêu tốn trên đường, chắc chắn không ngắn.

Trừ khi chàng dùng thuật Tụ Lý Càn Khôn, nhét hết đám người này vào trong tay áo, sau đó dùng Càn Khôn Na Di thuật để đi đường, như vậy tốc độ mới nhanh được.

Với tu vi hiện tại của Ngô Sở, cho dù dùng Càn Khôn Na Di thuật hết tốc lực, e là từ Tử Ngọc Sơn đến Vạn Thọ Sơn này, cũng phải mất cả chục năm.

Cùng là Đại La, nhưng Ngô Sở và bọn Hồng Vân, vẫn có sự chênh lệch không nhỏ.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, dùng Càn Khôn Na Di thuật này để đi đường, nhanh hơn nhiều so với tốc độ một cú lộn nhào mười vạn tám nghìn dặm của Hầu tử sau này.

Hơn nữa tu vi của Hầu tử lúc đó, nhiều nhất cũng chỉ là cảnh giới Kim Tiên, trên mảnh đất Hồng Hoang hiện tại, hoàn toàn thuộc loại không đáng kể.

Mấy người Hoa Phỉ Nhi và Hoa Thi Nhi, các tiểu hoa tiên nhà chàng, đều đã có tu vi Kim Tiên rồi.

Đương nhiên, về mặt chiến đấu, có lẽ không phải là đối thủ của

Hầu tử. ...

Dùng cùng một lý do giải thích với Hồng Vân một phen, Ngô Sở mới nói: "Lần này ra ngoài dạo chơi quá lâu, e là đã gần một nguyên hội rồi!

Lại không biết Hồng Vân Cung của lão ca rốt cuộc ở đâu, nên đành để lão ca qua đây, mọi người cùng nhau uống một chén." Thực ra nếu mở bản đồ ra, vẫn có thể tìm thấy vị trí của Hồng Vân Cung.

Nhưng chuyện bản đồ, Ngô Sở cũng không tiện nói cho họ biết.

Ngay cả Hạo và Dao, tuy họ biết về điện thoại, nhưng Ngô Sở cũng chưa từng cho họ xem tấm bản đồ Hồng Hoang đó.

Phần mềm này đã sớm bị Ngô Sở ẩn đi rồi.

Nếu nói cho họ biết về thứ này, một số lời nói dối rất dễ bị vạch trần.

Đương nhiên, đó vẫn là chuyện nhỏ, chuyện phiền phức thật sự là, nếu chuyện này không cẩn thận truyền đến tai một số lão quái vật, thì hậu quả tốt xấu thế nào, khó mà lường trước được.

Dù sao rất nhiều lão quái vật ẩn thế, không hề thích sào huyệt của mình bị người khác phát hiện.

Hồng Vân cũng không ngờ, Ngô Sở và mọi người đã ra ngoài lâu như vậy.

Lúc này, Tiểu Mạt Lỵ bưng một chậu đậu nành non lên.

Thứ đậu này chính là đậu nành còn nguyên vỏ, Ngô Sở cũng không ngờ, trong Vạn Thọ Sơn của Trấn Nguyên Tử, lại có thứ này, mà chính Trấn Nguyên Tử lại không biết.

Nếu không phải Ngô Sở và mọi người mỗi khi đến một nơi đều có sở thích thu thập quả dại rau dại, e là cũng không phát hiện ra thứ này,

dù sao nó cũng chẳng phải linh căn gì.

Trong thế giới đầy rẫy linh thực vật này, một số linh thực vật mọc ra quả thường, Trấn Nguyên Tử và mọi người tự nhiên cũng lười để ý.

Ngô Sở đoán, Trấn Nguyên Tử đã sớm quên mất quyển sách tranh về các loại nông sản mà chàng từng cho họ xem rồi.

Nếu không sao có thể không phát hiện ra đậu nành này?

Hơn nữa còn ở ngay dưới mí mắt của ông. "Đây lại là vật gì?" Hồng Vân không khỏi hỏi.

Nghe câu này, Ngô Sở lại nhìn sang Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử cười ha hả, có chút ngượng ngùng, nói: "Cái này gọi là đậu nành, nói ra có chút xấu hổ, thứ này mọc ngay trong Vạn Thọ Sơn của ta, kết quả là ta lại không phát hiện ra..." Hồng Vân cười nói: "Thứ này bình thường như vậy, không để ý cũng là chuyện thường tình, vị thế nào?" Ông vừa nói vừa đưa tay cầm một quả đậu lên tách ra, ném hạt đậu xanh vào miệng nhai mấy cái, lắc đầu nói: "Vị rất bình thường mà!" Ngô Sở cười ha hả: "Vậy lát nữa món tào phớ do Tiểu Nguyệt Linh làm, huynh đừng có uống nhé!" Hồng Vân nghe vậy, lắc đầu, "Vậy thì không được!

Dù là thứ bình thường đến đâu, vào tay Tiểu Nguyệt Linh, cũng có thể được nàng làm ra trò, ta không mắc lừa ngươi đâu!" Trấn Nguyên Tử cũng cười nói: "Đúng vậy, thật khó tưởng tượng, thứ bình thường như vậy, trong tay Tiểu Nguyệt Linh, lại có thể biến hóa ra nhiều kiểu như thế..." Đậu hũ, tào phớ, váng đậu, sữa đậu nành, đậu rang, bắp rang bơ...

Mỗi một món từ tay Tiểu Nguyệt Linh xuất hiện, mọi người mới hiểu, vì sao Tiểu Nguyệt Linh lại có danh hiệu 'Trù Thần', đó thật sự

không phải là điều người bình thường có thể nghĩ ra được.

Đương nhiên, bản thân Tiểu Nguyệt Linh biết rõ, những thứ này, đều là do Ngô Sở chỉ điểm nàng làm.

Chương 448

Đối với danh hiệu 'Trù Thần', nàng luôn từ chối.

Khi Hồng Vân nhìn ba bát tào phớ với ba vị khác nhau trước mặt, rất nhanh đã chọn bát vị ngọt ở giữa, và khinh bỉ nói: "Tào phớ mặn, tào phớ cay, đây là khẩu vị tồi tệ gì vậy?

Các ngươi đừng nói với ta, đây là vị các ngươi thích nhé!" Trấn Nguyên Tử cầm bát tào phớ mặn bên cạnh lên, lắc đầu nói: "Tào phớ ngọt mới là khẩu vị tồi tệ nhất, dùng lời của A Sở mà nói, đó là dị đoan..." "Dị đoan?" Hồng Vân nhìn Ngô Sở, "Hiền đệ chẳng lẽ cũng thích vị mặn?" "Không, ta ăn cả ba loại." Ngô Sở lặng lẽ bưng bát tào phớ cay lên, "Trẻ con mới lựa chọn, người lớn chúng ta trước nay đều lấy hết!" Kết quả câu nói này, khiến cả Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân đều lườm chàng.

Trấn Nguyên Tử còn nói: "Hiền đệ, trước đây ngươi không nói như vậy đâu." Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly ngồi bên cạnh liếc nhìn nhau, lặng lẽ lắc đầu, quả nhiên, đàn ông có lúc ấu trĩ lên, thật đáng sợ!

Ai dám tin, ba vị Đại La, lại vì một vấn đề như vậy, mà ở đó thổi râu trừng mắt chứ!

Trên quảng trường bên ngoài điện Ngũ Trang Quán, mấy tiểu gia hỏa đang thi đấu thần thông.

Khi những thần thông đó rơi xuống những viên ngọc thạch lát trên quảng trường, hoặc đánh vào rìa quảng trường, đều có thể kích hoạt từng lớp phù văn màu xanh lá cây, bảo vệ mọi thứ xung quanh.

Bạch Trạch bưng một ly sữa đậu nành ngọt, vừa hút vừa thỉnh thoảng liếc nhìn Ngô Sở và Hồng Vân trong điện.

Du Du nằm bên cạnh, chăm chú theo dõi Hoàng Long đối chiến với Lão Viên.

Kết quả không lâu sau, nó cảm thấy móng vuốt nhỏ của Bạch Trạch đang chọc vào eo mình.

Du Du quay sang nhìn nó một cái, hỏi: "Làm gì vậy?" Bạch Trạch bĩu môi về phía đại điện, "Ngươi nói xem, có phải họ đang tranh cãi vì vấn đề tào phớ ngọt và tào phớ mặn không?

Uống tào phớ mặn đều là dị đoan mà!" Thấy Ngô Sở và mọi người đang bưng tào phớ uống, Bạch Trạch mới có câu hỏi này.

Thanh Phong và Minh Nguyệt bên cạnh nghe vậy, khinh bỉ nói: "Uống tào phớ ngọt mới là dị đoan!" Tiểu Minh Nguyệt gật đầu phụ họa: "Ngươi nghĩ sư phụ và tiền bối họ sẽ nhàm chán như ngươi sao?

Ngươi, cái tên dị đoan thích tào phớ ngọt!" Bạch Trạch cười ha hả: "Thực ra các ngươi cũng thích tào phớ ngọt phải không!

Chỉ vì sư phụ các ngươi thích vị mặn, nên các ngươi mới nói vị mặn ngon.

Như vậy là không đúng, làm người phải có lập trường của mình, không thể vì ông ấy là sư phụ các ngươi mà các ngươi mất đi nguyên tắc.

Ngươi xem ta này, tuy A Sở tiền bối thích tào phớ mặn, nhưng ta không phải vẫn kiên trì với bản thân sao?" "Xì!

Chúng ta vốn dĩ đã thích tào phớ mặn!" Thanh Phong nhấn mạnh lại.

Bạch Trạch khẽ thở dài lắc đầu, ra vẻ trẻ con không thể dạy dỗ, khiến Thanh Phong và Minh Nguyệt tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không thể chứng minh rằng ý muốn này chính là suy nghĩ thật sự của họ.

Du Du liếc nhìn Bạch Trạch, bĩu cái mõm hươu, "Nhàm chán!" Tiểu Kỳ Lân Địa Khôn đang ngậm cọng cỏ, ngồi xổm vẽ vòng tròn trên đất cũng gật đầu: "Đúng là rất nhàm chán!

Lão Viên rõ ràng là đang nhường chiêu cho sư huynh, thần thông Ba đầu sáu tay còn chưa thi triển, thật quá nhàm chán!" Bạch Trạch cười nói: "Nếu Lão Viên dùng toàn lực, Tiểu Hoàng Long hai ba chiêu đã bị đánh ngã rồi, vậy thì trận đấu này còn có ý nghĩa gì?

Đây là đang cho các ngươi cơ hội, để các ngươi dung hội quán thông những gì đã học, để tu vi của các ngươi có thể vận dụng một cách thành thạo nhất, chứ không phải đơn thuần là so thắng thua..." "Lý lẽ này ta hiểu, ta chỉ cảm thấy, áp lực mà Lão Viên tạo ra còn chưa đủ, ngươi xem sư huynh ta kìa, ứng phó rất thong dong, áp lực này rõ ràng không đủ." Đang nói, thế công của Lão Viên đột nhiên trở nên dồn dập, bóng côn bay lượn như rồng, thế lớn lực trầm.

Trường thương trong tay Hoàng Long thì đột nhiên biến thành trường kiếm, kiếm pháp linh hoạt, không còn đối đầu cứng rắn với Lão Viên nữa, chủ yếu dùng chiêu khều, dẫn, lại bổ trợ thêm thần thông, vừa vặn chống đỡ được.

Khi Lão Viên thi triển thuật Ba đầu sáu tay, Hoàng Long cũng thi triển theo, chỉ là cùng một thuật pháp, khi hai người thi triển, rõ ràng Lão Viên thuần thục hơn.

Tiểu Hoàng Long rất nhanh đã bị ép đến mức có chút luống cuống tay chân. "Thế này mới có chút đáng xem chứ!" Tiểu Kỳ Lân nheo miệng cười, ngồi phịch xuống đất.

Phượng Nghi ở không xa thấy bộ dạng ngồi không ra ngồi của Tiểu Kỳ Lân, phượng mâu không khỏi liếc về phía nó.

Bắt gặp ánh mắt của Phượng Nghi, Tiểu Kỳ Lân lập tức đổi thành tư thế ngồi xếp bằng, ngay cả lưng cũng thẳng lên không ít, cọng cỏ

trong miệng cũng bị nó nhổ ra. ...

Bên kia, trong đại điện, sau một hồi tranh cãi ấu trĩ, cuối cùng Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử lại một lần nữa lĩnh giáo sự giảo hoạt của Ngô Sở.

Sau đó, Hồng Vân nhắc đến một chuyện khiến mọi người đều cảm thấy có chút buồn cười. "Gần đây, ta luôn cảm thấy ánh mắt Vũ Điệp Nương nhìn ta có chút không đúng!" Hồng Vân cảm thấy khá phiền não, "Ta nghĩ, có lẽ nàng ấy đã thích ta rồi!" Trấn Nguyên Tử trực tiếp khinh bỉ: "Vũ Điệp Nương không phải trước nay vẫn rất thích huynh sao?" "Cái đó khác!" Hồng Vân lắc đầu, "Sự yêu thích trước đây, đó là sự kính yêu của đệ tử đối với sư tôn.

Nhưng từ sau lần trở về từ chỗ A Sở hiền đệ, chính là sau khi thấy A Sở hiền đệ và hai vị đệ muội kết hôn, ánh mắt nàng ấy nhìn ta, luôn khiến ta cảm thấy là lạ." Ngô Sở nghe vậy, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó phá lên cười ha hả.

Chàng cảm thấy, hình thái của thần thoại Hồng Hoang này, thật sự càng ngày càng khác rồi, đầu tiên là Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, bây giờ là Hồng Vân và Vũ Điệp Nương.

Xem ra hôn lễ của mình và Hậu Thổ, ảnh hưởng gây ra cũng khá lớn.

Hồng Vân lão tổ của tương lai a!

Các tiểu hoa tiên đang bơi lội trong hồ thấy vậy, liên tiếp bơi sang một bên, tránh xa bọn họ.

Nhưng bất luận là Vũ Điệp Nương, hay là vấn đề tình cảm hiện tại này, dường như đều không thoát khỏi liên quan đến Ngô Sở chàng.

Ban đầu nếu không phải họ chạy đến Thiên U Cốc kia chơi, cũng sẽ không gặp được Vũ Điệp Nương chỉ còn lại một luồng nguyên

thần.

Dù sao trong lịch sử thần thoại Hồng Hoang, hoàn toàn không thấy vị này, có lẽ Vũ Điệp Nương Thải Dực trong tương lai, còn chưa nổi danh đã bị người ta xử lý rồi!

Mà nếu không gặp được Vũ Điệp Nương, Hồng Vân cũng sẽ không có cơ hội thu nàng làm đồ đệ, không thu nàng làm đồ đệ, Vũ Điệp Nương cũng sẽ không có cơ hội tiếp xúc sâu hơn với Hồng Vân.

Mà nếu không phải vì đã rất thân thiết với bọn họ, e là Vũ Điệp Nương cũng sẽ không có những ý niệm tình yêu nam nữ đó.

Dù sao một lòng tu hành, không suy nghĩ đến vấn đề tình cảm, chắc chắn cũng sẽ không lún sâu vào trong đó.

Cho dù có lún vào, cũng có thể chém đứt những ý niệm này.

Tuyệt đại đa số sinh linh ở Hồng Hoang, đều không có suy nghĩ về tình yêu, chính là vì cho dù có ý niệm này, cũng có thể dễ dàng chém đứt nó, mà không ảnh hưởng đến tu hành.

Mà nếu Vũ Điệp Nương bằng lòng chém đứt những ý niệm này, cũng sẽ không xuất hiện vấn đề hiện tại.

Các tiểu hoa tiên bị dọa đến mức liên tiếp bay lên khỏi mặt nước, tiểu Mạt Lỵ nói: "A Sở tiền bối, hai vị tỷ tỷ, hai người cứ tắm đi!

Giống như Ngô Sở thích Hậu Thổ tiểu thư tả và mọi người, ai cũng không muốn dễ dàng từ bỏ phần tình cảm này, không muốn làm một sinh linh không có tình cảm, chỉ biết tu hành.

Hơn nữa bây giờ lão ma đầu La Hầu còn chưa sáng tạo Ma giới, càng không có cái gì gọi là tâm ma, cường giả trong tam tộc, sinh sôi hậu đại cũng không phải là ít.

Ảnh hưởng của tình yêu nam nữ đối với tu hành, thực ra cũng

không lớn đến vậy, mọi người đều có cách khống chế loại cảm xúc này.

Mà nếu không tự mình chém đứt những sợi tình kia, với tính cách của Hồng Vân, Vũ Điệp Nương sớm tối ở bên cạnh ông, quả thực rất khó không bị ông thu hút.

Bất luận là Hồng Vân lão tổ trong lịch sử thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, hay là Hồng Vân hiện tại, đều là người có sức hút cá nhân, cho dù ngày thường ông có hơi lắm mồm, nói thẳng nói thật, nhưng sinh linh thích ông, vẫn không phải là ít.

Ngô Sở cũng không biết, trong lịch sử thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, Hồng Vân có gặp phải vấn đề tình cảm này không, nhưng bây giờ bị ảnh hưởng bởi họ, Vũ Điệp Nương cũng muốn giống như họ, nghĩ đến việc mối quan hệ với Hồng Vân tiến thêm một bước, điều này hoàn toàn có thể hiểu được.

Bắt chước làm theo, chuyện này không phải rất bình thường sao?

Cười một hồi, Ngô Sở ra vẻ xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn, hỏi: "Có phải giống như Tiểu Vũ bình thường nhìn ta không?" Hồng Vân nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Đúng, chính là loại ánh mắt đó, gần đây thậm chí còn ngẩn người nhìn ta, làm cho trong lòng ta cứ thấy là lạ." Ngô Sở nghe vậy, lại một lần nữa phá lên cười ha hả.

Chương 449

Cho đến khi Hồng Vân trừng mắt nhìn chàng, Ngô Sở mới cười gian, thu lại vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Thanh Khâu Ly nói: "Xem ra, Vũ Điệp Nương hẳn là đã yêu Hồng Vân đạo hữu rồi!" Hồng Vân liếc nhìn Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ, thấy sắc mặt hai người họ đều rất bình thản, liền không khỏi tò mò, "Chẳng lẽ hai người không để ý chuyện Tiểu Vũ nàng..." Không đợi Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ tiểu thư tả tiếp tục chủ đề này, Ngô Sở trực tiếp chuyển chuyện sang người Hồng Vân, nói: "Cái này gọi là luyến sư tình kết, là chuyện rất bình thường.

Đông Vương Công nghe vậy khẽ thở dài, nắm ngược lại tay Tây Vương Mẫu, nói: "Nhưng… ta chỉ cảm thấy, như vậy sẽ tủi thân cho Hoa Diệu ngươi!" "Nhưng, ta là sư phụ của nàng ấy!

Chuyện này, há chẳng phải trái với thường lý sao!" "Thường lý?

Thường lý gì?" Trong thế giới Hồng Hoang ngay cả lễ pháp cũng chưa có này, thường lý lại từ đâu mà ra?

Nếu ở thế giới hậu thế có lễ pháp thành thục kia, có lẽ chuyện như vậy đúng là trái với thường lý, không dễ được thế tục chấp nhận, nhưng vẫn chưa đến mức kinh thế hãi tục.

Không phải chỉ là tình thầy trò thôi sao!

Có gì mà phải ngạc nhiên chứ?

Mà ở thế giới Hồng Hoang này, ai lại đi quản chuyện này?

Ngươi, Hồng Vân, chỉ cần không cho nổ tung Hồng Hoang, không đi khiêu khích tam tộc, ai quản ngươi hôm nay cưới nữ yêu tinh nào, ngày mai lại đánh nhau với yêu tinh nào?

Ngươi thích làm gì thì làm thôi! "..." Hồng Vân có chút nghẹn lời, chỉ là theo bản năng cảm thấy, làm vậy có chút không ổn.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến ông cảm thấy trong lòng là lạ, cũng vì thế, sau khi nhận được lời triệu tập của Trấn Nguyên Tử, ông đã không ngừng vó ngựa mà chạy tới.

Cũng may trong đại điện này, cũng chỉ có mấy vị Đại La là Ngô Sở và họ, ngay cả tiểu hồ ly cũng không có ở đây, nếu không chuyện hóng hớt này, chắc chắn sẽ khiến những người khác kinh ngạc đến rớt cả cằm.

Trấn Nguyên Tử nhìn Hồng Vân, lại nhìn Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ bên cạnh, cuối cùng nhìn sang Ngô Sở, hỏi: "Nếu chuyện này xảy ra trên người ngươi, ví dụ như, tương lai Tiểu Phượng Nghi mà thích ngươi, ngươi sẽ làm thế nào?" "Không thể nào!" Ngô Sở lắc đầu cười nói: "Với con người của Tiểu Phượng Nghi, sẽ không thích loại người như ta, bình thường không thích câu nệ lễ nghi.

Nói ra thì, nếu ta không phải là sư phụ của nó, e là nó còn muốn dạy bảo ta nữa đấy!

Có lúc thấy ta ngồi không ra ngồi, ta có thể cảm nhận được, nó mấy lần thực ra đều muốn mở miệng chỉnh đốn, nhưng cuối cùng vẫn cố gắng nhịn xuống." Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ nghe câu này, nghĩ đến cách hành xử thường ngày của Tiểu Phượng Nghi, không khỏi lắc đầu bật cười, đặc biệt là khi nghĩ đến những cảnh Hoàng Long và Địa Khôn thỉnh thoảng bị nó dạy bảo. "Ta đang nói là nếu như, giả như..." Thấy Hồng Vân cũng đang nhìn mình, Ngô Sở liền thu lại vẻ đùa giỡn, ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt nói: "Nếu là ta, vậy thì phải xem ta có thích lại nó không đã.

Đương nhiên, sự yêu thích này phải là sự yêu thích về mặt giới tính, chứ không phải là kiểu yêu quý của sư phụ đối với đệ tử." Hồng

Vân như có điều suy nghĩ, Ngô Sở lại nói: "Thực ra chuyện cũng không phiền phức như vậy..." Đây là thế giới Hồng Hoang, chắc chắn không có ai cảm thấy làm vậy là sai, dù sao cũng không có tiền lệ để mà noi theo.

Nếu tìm câu trả lời trong các quần thể sinh vật trong tự nhiên, thì lại càng chẳng có gì to tát.

Bởi vì trong các quần thể sinh vật trong tự nhiên, càng không có lễ pháp gì để nói, chuyện hỗn loạn cũng không phải là ít.

Vì sao một số sinh vật sau khi con trai mình lớn lên, lại đuổi nó ra khỏi tộc đàn?

Giảm bớt hỗn loạn, chính là một trong những nguyên nhân. "Chuyện này, chủ yếu vẫn phải xem suy nghĩ của chính huynh, cá nhân ta không đề nghị huynh vì nể mặt Vũ Điệp Nương, không muốn thấy Vũ Điệp Nương đau lòng mà chịu ấm ức cầu toàn, điều này cũng không phù hợp với tính cách phóng khoáng của huynh, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện, đến cuối cùng, trở mặt thành thù cũng có khả năng." Trấn Nguyên Tử gật đầu nói: "Hiền đệ nói có lý!" Theo Trấn Nguyên Tử, với tính cách lương thiện của Hồng Vân, vì để không làm Vũ Điệp Nương đau lòng, ông thật sự có khả năng làm vậy.

Nhưng với thiên tính vốn không muốn bị ràng buộc của Hồng Vân, nếu thật sự vì thế mà ấm ức bản thân, thì thời gian lâu dài, thật sự có khả năng xảy ra chuyện. "Đương nhiên, nếu trong lòng lão ca cũng thích Vũ Điệp Nương, mà là loại yêu thích đối với người khác giới, vậy ta chắc chắn cũng sẽ không đề nghị huynh kìm nén tình cảm của mình.

Mối quan hệ sư đồ, có thể thiết lập, không phải cũng có thể giải trừ sao?

Có gì to tát đâu?" Trấn Nguyên Tử nghe vậy, há miệng, chỉ cảm

thấy, lời này có chút tùy tiện.

Nhưng nghĩ kỹ lại, dường như lại cảm thấy không có gì sai.

Hồng Vân nhíu mày, lắc đầu khẽ thở dài, "Nói thì đơn giản, nhưng thực ra ta cũng không rõ suy nghĩ của mình là gì, luôn cảm thấy trong lòng có một cảm giác là lạ." Nghe Hồng Vân nói vậy, Trấn Nguyên Tử không khỏi trố mắt nghẹn họng, Hồng Vân như thế này, ông vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Ông không hiểu, chuyện này, rất khó để chứng thực sao?

Ông không khỏi nhìn sang Ngô Sở, dù sao vấn đề tình cảm giữa nam và nữ, ông cũng không hiểu.

Ngô Sở cười gian nói: "Hỏi ta là đúng rồi, ta có kinh nghiệm mà!" Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly thấy chàng như vậy, liền không khỏi ngầm véo chàng.

Nếu không phải có hai vị lão ca ở bên cạnh, e là họ đã trực tiếp ra tay với Ngô Sở rồi. "Thế này, huynh cứ ở lại chỗ Trấn Nguyên lão ca, đừng vội dùng nguyên thần để chém đứt những ý niệm nảy sinh trong lòng, sau đó huynh xem xem, trong những ý niệm đó, có phải có ý nghĩ muốn về Hỏa Hồng Cung, hay là nghĩ đến Vũ Điệp Nương không... xem những ý niệm này có mãnh liệt không, cho đến khi huynh không nhịn được muốn chém đứt những ý niệm đó thì thôi, đến lúc đó ta sẽ giúp huynh phân tích một chút." Ngô Sở ra vẻ người từng trải, nói: "Không sợ hai vị lão ca chê cười, ban đầu ta xác nhận chút tâm tư của mình đối với hai vị đệ muội, chính là dùng cách này.

Ta không giống hai vị lão ca, một lòng chỉ muốn tu hành, chỉ muốn theo đuổi đến cực hạn của Đạo.

Ta cảm thấy cực hạn của Đạo không dễ theo đuổi như vậy, chi bằng sống ở hiện tại, hưởng thụ những điều tốt đẹp của hiện tại.

May mắn là, hai vị đệ muội này cũng có ý với ta, đây là trạng thái lý tưởng nhất rồi." Chàng vừa nói, vừa dùng ánh mắt chứa chan tình cảm nhìn Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly, hai nàng cũng từ ý định muốn ra tay véo chàng, biến thành tình ý triền miên.

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử thấy vậy, đều có cảm giác bị ép ăn 'cẩu lương', không khỏi ho nhẹ, ý bảo họ kiềm chế một chút, họ vẫn còn ở đây!

Ngô Sở có chút đáng ăn đòn mà cười gian một tiếng, cuối cùng liếc nhìn Trấn Nguyên Tử.

Trong lòng nghĩ: Nếu tương lai Hồng Vân thật sự đến với Vũ Điệp Nương, vậy cặp đôi bạn tốt Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân này, sau này còn có thể 'hình với bóng' như trong truyền thuyết không?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử hiện tại cũng đâu có hình với bóng!

Ngay lúc Trấn Nguyên Tử cảm nhận được sự kỳ quái trong ánh mắt của Ngô Sở, định hỏi chàng đang nghĩ gì, thì các tiểu hoa tiên lại bưng món mới lên.

Và ngay lúc họ chuẩn bị nếm thử món đậu hũ non kho tộ này, tâm thần không khỏi rung động, sau đó từ trong dao động của đại đạo, cảm nhận được dao động nguyên thần của Thái Nhất. "A Sở huynh đệ, đại ca ta sắp kết hôn với Thường Hi rồi, ngươi có rảnh đến không?

Nếu không rảnh đến, thì cho chúng ta mượn Tiểu Nguyệt Linh một chút." "..." Nếu nói sự kết hợp của Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, hay chuyện Vũ Điệp Nương đem lòng yêu mến Hồng Vân, đều là những chuyện ngoài dự kiến, thì hôn sự của Đế Tuấn và Thường Hi lại nằm trong dự liệu của Ngô Sở.

Chỉ có điều, Ngô Sở cũng không ngờ rằng hôn sự giữa Đế Tuấn và Nguyệt Thần lại đến nhanh như vậy.

Chắc cũng bị ảnh hưởng bởi hôn lễ của hắn và Hậu Thổ thôi!

Nếu không có Ngô Sở hắn, thì hôn lễ giữa Đế Tuấn và Nhật Thần Nguyệt Thần mới là Thiên Hôn đầu tiên thực sự của Hồng Hoang, được Thiên Đạo chúc phúc.

Nhưng hiện tại, Thiên Hôn đầu tiên được Thiên Đạo chúc phúc của Hồng Hoang đã thuộc về Ngô Sở, Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly.

Khi Ngô Sở hoàn hồn lại, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đều nhìn về phía hắn, trong mắt mang theo một tia kinh ngạc. "Bọn họ cũng sắp kết hôn rồi à!" Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly có chút kỳ quái nhìn Ngô Sở, từ ánh mắt hiếu kỳ của họ có thể thấy được, nguyên thần mà Thái Nhất du xuất ra không tìm họ.

Thế là Ngô Sở giải thích với họ: "Thái Nhất vừa mới truyền tin tới, nói là đại ca của y, Đế Tuấn, sắp kết hôn với Thường Hi đạo hữu, hỏi chúng ta có rảnh không, nếu không rảnh thì cho họ mượn Tiểu Nguyệt Linh một chút.

Nghĩ cũng hay thật, lại dám nhắm vào Tiểu Nguyệt Linh nhà chúng ta." Hồng Vân cười nói: "Tiểu Nguyệt Linh giỏi giang như vậy, nếu không phải con bé không muốn rời khỏi Tử Ngọc Sơn, không muốn rời khỏi các ngươi, thì người muốn nhắm vào nó chắc chắn không ít đâu." Ngô Sở không khỏi đắc ý cười cười, rồi hỏi: "Hai vị lão ca có đi không?" Trấn Nguyên Tử suy nghĩ một lát rồi nói: "Đi chứ!

Chương 450

Dù sao cũng không có việc gì khác, mà ta cũng muốn đến Thái Dương Hành Cung của bọn họ tham quan một chút.

Đợi hôn lễ của họ kết thúc trở về, quả nhân sâm cũng sắp chín rồi, vừa hay chúng ta cũng tổ chức một hội quả nhân sâm…" "Không biết hai vị lão ca chuẩn bị tặng quà mừng gì?" Ngô Sở lại hỏi.

Hồng Vân nghe vậy không khỏi nhíu mày, nói ra thì, ông mới là người nghèo nhất, xưa nay vốn quen hào phóng, có thứ gì tốt cũng tiện tay tặng đi mất.

Ví dụ như Minh Phách Linh Tuyền và con cá khô tặng cho Tiểu Nguyệt Linh lúc trước.

Từ khi có đồ đệ là Vũ Điệp Nương, những linh bảo ông tìm được cũng cơ bản đều vào tay Vũ Điệp Nương.

Chủ yếu là vẫn chưa gặp được cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nào ưng ý. "Ta cũng chẳng có gì để tặng, tùy tiện tìm một gốc linh căn là được rồi!" Lúc Ngô Sở kết hôn, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử cũng tặng linh căn, nhưng họ cũng không phải là tùy tiện lấy một gốc linh căn cho qua chuyện.

Mà là tìm hai gốc linh căn loại linh quả, một gốc nhãn, một gốc vải, hơn nữa đều là linh căn thượng phẩm, không dễ tìm chút nào.

Ngô Sở lấy ra cây gậy biến hình, đưa cho Hồng Vân, sau khi giải thích công năng của nó liền nói: "Tuy đây là một kiện cực phẩm Hậu Thiên Linh Bảo chẳng có tác dụng gì, nhưng cũng là linh bảo cấp cực phẩm, huynh cứ lấy đi làm quà mừng trước đi!" Hồng Vân trố mắt kinh ngạc, rồi lắc đầu quầy quậy, "Ta không mất mặt như vậy được!" Trấn Nguyên Tử bật cười nói: "Rốt cuộc là vị tiền bối Kỳ Lân tộc nào

luyện chế ra thứ này vậy, sao lại có sở thích quái ác thế?

Rõ ràng là rảnh rỗi đến phát rồ mới làm ra chuyện này!" Ngô Sở lắc đầu nói: "Ai mà biết được!

Chắc là ngay cả vị trưởng giả Kỳ Lân tộc luyện chế ra linh bảo này cũng không dám thừa nhận đâu!

Lão ca huynh thì sao?

Chuẩn bị tặng gì?" Trấn Nguyên Tử suy nghĩ một lát rồi nói: "Tặng hai vò rượu quả nhân sâm thì thế nào?" Hồng Vân lắc đầu: "Thế thì keo kiệt quá rồi!" Trấn Nguyên Tử cười nói: "Ta còn không ngại, huynh ngại cái gì?" "Không mất mặt như vậy được!" Hồng Vân lắc đầu.

Ngô Sở cười nói: "Vậy thì chỉ có thể luyện chế vài món linh bảo thôi!

Ta có một ít dược liệu ở đây, hai vị lão ca cứ tùy ý sử dụng!" Ngô Sở lấy ra một đống dược liệu từ trong túi trữ vật Càn Khôn, đặt trước mặt họ.

Những dược liệu luyện bảo này bên ngoài đều có phong ấn, trông như những quả cầu ánh sáng.

Cũng vì vậy mà trông không chiếm nhiều diện tích.

Nếu giải khai những phong ấn này, đống dược liệu này hoàn toàn có thể dùng từ "chất cao như núi" để hình dung.

Thanh Khâu Ly hỏi: "Hôn lễ của họ cử hành vào lúc nào?" "Khoảng hơn hai nghìn năm sau!" Ngô Sở khẽ xoay cánh tay, để tránh phòng ngự sánh ngang cực phẩm linh bảo của mình làm gãy hàm răng trắng bạc của cô, "Ha ha, đùa ngươi thôi, ngươi lại tưởng thật!" Nhưng ta đoán, bọn họ cũng không có nhiều bạn bè lắm đâu." Trong thần thoại Hồng Hoang nguyên gốc, hôn lễ của Đế Tuấn và Nhật

Thần Nguyệt Thần sở dĩ có thể gây chấn động Hồng Hoang, chủ yếu là vì lúc đó họ đã thành lập Yêu Tộc Thiên Đình, là Yêu Đế.

Yêu Đế đại hôn, bên dưới tự nhiên có vô số yêu loại đến chúc mừng.

Thêm vào đó, hôn lễ này lại được Thiên Đạo chúc phúc.

Vì vậy mới có thể gây chấn động như thế.

Nhưng hiện tại, Đế Tuấn và Thái Nhất, bao gồm cả Thường Hi, ở trên đại địa Hồng Hoang này về cơ bản vẫn là những kẻ vô danh, bạn bè họ kết giao được trên đại địa Hồng Hoang này chắc chắn cũng không nhiều.

Nếu không, lúc trước Thái Nhất cũng sẽ không đến tìm hắn để tư vấn vấn đề tình cảm.

Hồng Vân cười nói: "Sao ngươi biết bọn họ không có nhiều bạn bè?

Những đạo hữu đến Tử Ngọc Sơn của ngươi quan lễ lúc trước chẳng phải cũng là bạn của họ sao?" Ngô Sở nghĩ lại, dường như cũng thấy có lý.

Giống như một số người ở hậu thế khi kết hôn, ngay cả người chỉ có duyên gặp một lần cũng dám gửi thiệp mời!

Tuy Đế Tuấn và Thái Nhất không đến mức mặt dày như vậy, nhưng ai biết được họ có vì muốn góp vui mà làm thế không?

Thế là, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, bao gồm cả Thanh Khâu Ly, đều bắt đầu bế quan luyện bảo.

Không ngờ cái tên cả đời phóng khoáng yêu tự do, tính tình phóng khoáng tùy tính này, lại có một ngày cũng sẽ rơi vào vòng xoáy tình cảm này, ai mà tin được chứ?

Mặc dù luyện chế Hậu Thiên Linh Bảo dễ thất bại, nhưng tỷ lệ thành công vẫn không nhỏ.

Chỉ là, linh bảo được luyện chế Hậu Thiên có thể đạt đến hàng ngũ đỉnh cao thực sự cũng không nhiều.

Nổi tiếng nhất, có lẽ là Phiên Thiên Ấn và Tru Tiên Tứ Kiếm sau này, cùng với Đồ Vu Kiếm mà Yêu Tộc dùng máu Nhân Tộc luyện chế ra.

Mà những thứ này, thậm chí có thể được coi là chí bảo trong Hậu Thiên.

Sau khi ba người họ bế quan luyện bảo được mấy ngày, vào một buổi tối, tiểu thư tả Hậu Thổ đang nằm nghỉ trong lòng Ngô Sở đột nhiên biến mất, dọa Ngô Sở giật nảy mình.

Nhưng nghĩ đến việc tiểu thư tả có thần thông dịch chuyển tức thời đến Bàn Cổ thần điện, Ngô Sở liền định thần lại, thầm nghĩ: Chắc là các Tổ Vu kia có việc tìm nàng!

Quả nhiên, mấy canh giờ sau, tiểu thư tả Hậu Thổ lại xuất hiện.

Thấy Ngô Sở đang dựa vào đầu giường ngẩn người, tiểu thư tả chớp chớp mắt, "Làm huynh tỉnh giấc sao?" "Không phải làm tỉnh, mà là dọa ta giật cả mình!" Ngô Sở cười cười, dang rộng hai tay.

Tiểu thư tả nhẹ nhàng lên giường, khẽ tựa vào lòng hắn, cười nói: "Huynh lại không phải không biết ta có thể đến Phụ thần thần điện trong nháy mắt.

Đại ca họ cũng đã nhận được tin nhắn của Thái Nhất…" "…" Ngô Sở nghe vậy, đầu óc liền có cảm giác như bị đứng máy.

Yêu Hoàng tương lai mời các Tổ Vu tham gia hôn lễ của đại ca mình, ngươi tin được không?

Lúc trước ở Tử Ngọc Sơn, Yêu Đế tương lai và các Tổ Vu tụ họp một nhà, vui vẻ cười nói, cụng ly cạn chén, đã đủ để lật đổ trí tưởng tượng của Ngô Sở rồi.

Bây giờ thì hay rồi, Thái Nhất lại còn mời các Tổ Vu này đến tham gia hôn lễ của đại ca y, Đế Tuấn.

Nghĩ mà xem, nếu tương lai Vu Yêu hai tộc vẫn đi đến bước đối đầu, thì những chuyện hiện tại này, có phải hơi giống một trò đùa không?

Ngô Sở nhẹ nhàng xoa lưng tiểu thư tả, hỏi: "Đại ca họ nói thế nào?" Hậu Thổ cười nói: "Chỉ là tham gia hôn lễ của Đế Tuấn và Thường Hi thôi mà, lại không phải đi làm chuyện gì nguy hiểm, họ đều rất sẵn lòng đi góp vui!" Ngô Sở lặng lẽ thở dài, thầm nghĩ: Hướng đi của lịch sử thần thoại Hồng Hoang bây giờ, ta ngày càng không hiểu nổi rồi!

Rốt cuộc mình đã làm gì với lịch sử thần thoại Hồng Hoang này vậy?

Thời gian trôi đi như nước chảy, không vì ai mà dừng lại, không vì ai mà thay đổi.

Hơn một trăm năm sau, tổ ba người luyện bảo của Hồng Vân xuất quan, mỗi người cầm một món Hậu Thiên Linh Bảo cực phẩm cấp trung-thấp, đỉnh, lư, bình, trưng bày cho mọi người xem.

Có thể thấy, trình độ luyện bảo của họ về cơ bản là tương đương.

Dù sao họ đều từng lĩnh ngộ qua đạo trận pháp cấm chế của Lão Tổ, trình độ chênh lệch tự nhiên sẽ không quá lớn.

Mà phẩm chất cực phẩm cao cấp lại rất khó đạt được, ngay cả bộ 'Hắc Long Giáp' mà Thanh Khâu Ly luyện chế cho Ngô Sở lúc trước, chính là bộ làm từ da song đầu đà long, cũng là cả bộ hợp lại mới đạt

đến hàng ngũ phẩm chất cao, nếu lấy ra riêng lẻ cũng chỉ ở mức trung cấp.

Ngũ Hành Chân Nguyên Càn Khôn Kiếm mà Lão Tổ giúp hắn luyện chế, tuy dùng Càn Khôn Đỉnh để tiến hành hậu thiên phản tiên thiên, nhưng phẩm chất cũng chỉ có cực phẩm cao cấp, không đạt đến cảnh giới đỉnh phong viên mãn.

Nếu thật sự đạt đến cảnh giới đỉnh phong viên mãn, thì tiến thêm một bước nữa, chính là hàng ngũ chí bảo rồi.

Còn về việc Ngô Sở và Hậu Thổ mang theo nhiều người như vậy mà chỉ tặng một món cực phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, có phải hơi keo kiệt không?

Ngô Sở thì nghĩ thế này, ta đã mang mọi người đến góp vui cho các ngươi rồi, hơn nữa Tiểu Nguyệt Linh và các tiểu hoa tiên cũng đi cùng, ngươi còn quan tâm lễ vật nặng nhẹ sao?

Chương 451

Chưa nghe câu "lễ nhẹ tình nghĩa nặng" à?

Sau đó, Ngô Sở và Hậu Thổ, Thanh Khâu Ly, dẫn theo Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Vũ, cùng với bốn đệ tử và các tiểu hoa tiên, tiểu sủng vật, Trấn Nguyên Tử dẫn theo Thanh Phong Minh Nguyệt, cộng thêm Hồng Vân một thân một mình, đằng vân giá vũ bay về phía mặt trời. "Sư phụ, Thái Dương Hành Cung của Đế Tuấn tiền bối và Thái Nhất tiền bối ở trên mặt trời đó sao?" Người hỏi câu này là đại đệ tử của Ngô Sở, Hoàng Long.

Đối với câu hỏi này, Ngô Sở có chút nghi hoặc, vì vấn đề này, Hoàng Long đáng lẽ phải biết từ lâu rồi mới đúng.

Đối diện với vẻ mặt nghi hoặc của Ngô Sở, Hoàng Long lại nói: "Con chỉ tò mò, ban ngày mặt trời mọc từ phía đông, chiều tối lặn ở phía tây, một ngày mặt trời phải chạy một quãng đường xa đến thế nào?

Thái Dương Hành Cung ở trong mặt trời đó, bọn họ không cảm thấy chóng mặt sao?" Câu hỏi này khiến Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân đều không khỏi bật cười, Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ cũng mím môi cười tủm tỉm, dường như cảm thấy câu hỏi này có chút quá ngây thơ.

Hồng Vân còn cười ha hả nói: "Bọn họ là Đại La mà!

Còn sợ chóng mặt sao?" Nghe Hồng Vân nói vậy, Ngô Sở cũng không khỏi cười ha hả.

Sau đó, hắn dứt khoát lấy ra một chiếc lâu thuyền, để mọi người ngồi lên.

Hồng Vân thấy vậy, đưa tay chỉ lên trời, một con đường mây do những đám mây đỏ tạo thành liền xuất hiện trước mặt mọi người, tráng lệ đến mức khiến người ta phải say đắm.

Lâu thuyền dưới sự điều khiển của Ngô Sở, men theo con đường mây này mà ngược dòng đi lên.

Dưới tác dụng của Càn Khôn Đại Đạo, bề ngoài trông có vẻ như lâu thuyền nghiêng thân, men theo đường mây bay vút lên, nhưng bên trong lâu thuyền, sàn thuyền lại bằng phẳng, mọi người đứng trên đó, không cần thi pháp cũng không cần lo sẽ bị trượt về phía sau.

Ngô Sở nhìn Hoàng Long, mỉm cười hỏi: "Con thấy chóng mặt không?" "…" Hoàng Long gãi đầu, có chút ngại ngùng cười cười.

Những người khác thấy vậy, càng cười ha hả.

Ngô Sở vỗ vai cậu, quay đầu nhìn quanh, mang theo chút tinh nghịch, cười hỏi: "Mọi người cười lớn tiếng như vậy, thế có biết vì sao chúng ta không cảm thấy chao đảo không?" Hắn nói rồi nhìn về phía Hồng Vân, "Lão ca đừng nói là vì chúng ta là Đại La nên mới không sợ chao đảo nhé.

Cho dù không sử dụng bất kỳ pháp lực nào, chúng ta cũng không cảm nhận được chút chao đảo nào cả!" Bị Ngô Sở nói như vậy, mọi người không khỏi thu lại nụ cười, Hoàng Long vốn đang có chút ngại ngùng, lúc này cũng tò mò nhìn Ngô Sở.

Hồng Vân sờ sờ cằm, xua đi vẻ ngại ngùng, rồi hỏi: "Vậy là vì sao?" "Ta gọi đây là sự đứng yên tương đối của vật thể…" Chuyện này liên quan đến kiến thức vật lý sơ trung, Ngô Sở dùng những lời lẽ rất dễ hiểu để giải thích cho họ, cười nói: "Bây giờ đã hiểu, chuyện này thực ra không liên quan gì đến tu vi của chúng ta rồi phải không!

So với toàn bộ Thái Dương Tinh, Thái Dương Hành Cung là đứng

yên, bất luận Thái Dương Tinh vận hành nhanh đến đâu, Thái Dương Hành Cung ở trong Thái Dương Tinh đều đứng yên không động đậy." Mọi người nghe vậy không khỏi bừng tỉnh.

Ngô Sở lại nói: "Nếu không có vật khác làm vật tham chiếu, thì sinh linh trong Thái Dương Hành Cung sẽ không cảm nhận được sự di chuyển của Thái Dương Tinh.

Giống như chúng ta bây giờ, nếu không nhìn những đám mây bên ngoài, mọi người có cảm nhận được thuyền đang trôi về phía trước không?" Mọi người nghe vậy liền nhìn ra những đám mây ngoài thuyền, quả thực đúng như lời Ngô Sở nói.

Ngô Sở lắc đầu, nói: "Thực ra những chuyện này, trong cuộc sống của chúng ta, có thể phát hiện ở khắp nơi.

Ví dụ như khi Lão Viên vung gậy sắt, uy lực khi đứng tại chỗ vung ra, có phải không bằng uy lực khi lao lên rồi mới vung gậy không?

Có biết vì sao không?" Lão Viên gãi cái đầu đầy lông, khiến Ngô Sở cảm thấy, trên đầu nó dường như thiếu chút gì đó trang trí, tròn vo, có chút khó coi. "Tốc độ?" Lão Viên có chút không chắc chắn nhìn Ngô Sở.

Ngô Sở gật đầu nói: "Không sai, chính là tốc độ, cùng một khối lượng… Ví dụ như cùng là cây gậy của Lão Viên, có phải tốc độ vung càng nhanh, lực tấn công càng mạnh không?

Cho nên, chắc chắn là không nỡ chém đứt luồng tơ tình này rồi!

Ngô Sở lại tiến hành một phen giảng giải dễ hiểu, khiến mọi người không khỏi trố mắt kinh ngạc.

Đạo lý nói ra rồi, thực ra rất dễ hiểu, nhưng bình thường, họ lại chưa bao giờ nghĩ đến, rốt cuộc là vì sao?

Để mọi người tiêu hóa một lúc, Ngô Sở mới nhìn Hoàng Long, cười nói: "Ta vốn còn tưởng con sẽ hỏi, tại sao đại địa Hồng Hoang rộng lớn vô biên như vậy, mà mặt trời lại có thể trong một ngày, mọc từ phương đông, rồi lại lặn ở phương tây?" Câu hỏi này của Ngô Sở, một lần nữa khiến mọi người không khỏi ngẩn ra.

Vì câu hỏi này, họ cũng chưa từng nghĩ đến.

Nghĩ cũng phải, đại địa Hồng Hoang, từ phương đông đến phương tây, cho dù là những cường giả Đại La cảnh như Hồng Vân, dù dùng thần thông như Càn Khôn Na Di để đi đường, chạy một chuyến cũng phải mất hai ba năm, thậm chí là lâu hơn.

Cho dù là tu vi như Ngô Sở, dùng Càn Khôn Na Di để đi đường, cũng là tồn tại siêu quang tốc, vì đây đã là nhảy không gian rồi, chứ không phải tốc độ di chuyển đường thẳng.

Nếu nói về tốc độ di chuyển đường thẳng, cho dù là Đại La, cũng rất khó vượt qua tốc độ ánh sáng.

Cái gọi là Hóa Hồng Thuật, nhiều nhất cũng chỉ bằng tốc độ ánh sáng mà thôi, cũng không vượt qua tốc độ ánh sáng.

Nhưng Không Gian Tung Dược Thuật hay Càn Khôn Na Di Thuật, những thứ này đều có thể bỏ qua không gian địa vực, từ một điểm nhảy đến một điểm khác, nên mới có thể vượt qua tốc độ ánh sáng.

Vậy thì, nếu đã như vậy, Thái Dương Tinh làm thế nào để làm được điều đó?

Câu hỏi này, đừng nói là đám nhóc kia, ngay cả Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, bao gồm cả Hậu Thổ, người thường hay suy nghĩ những vấn đề vớ vẩn, cũng chưa từng cân nhắc đến.

Thế là, mọi người lại không hẹn mà cùng nhìn về phía Ngô Sở, hy vọng Ngô Sở có thể giải đáp cho họ.

Sự thay đổi ngày đêm, sao dời vật đổi của thế giới Hồng Hoang hoàn toàn khác với sự thay đổi ngày đêm của Địa Cầu.

Trước đây Ngô Sở cũng từng nghĩ, đại địa Hồng Hoang rộng lớn như vậy, đối với sinh linh dưới Đại La cảnh mà nói, gần như có thể nói là vô biên vô tế.

Trong tình huống đại lục hình phẳng này không thể tự quay, nhật nguyệt tinh thần thay phiên nhau quanh nó, lại làm thế nào để hoàn thành?

Trong tưởng tượng của Ngô Sở, ý niệm mặt trời quay quanh đại địa Hồng Hoang cũng không phải là chưa từng có, nhưng suy nghĩ này rất nhanh đã bị hắn vứt bỏ.

Dù sao, đại địa Hồng Hoang quá khổng lồ, nếu mặt trời quay quanh nó, tốc độ di chuyển của mặt trời phải nhanh đến mức nào?

Siêu quang tốc cũng không thể đạt được.

Câu hỏi này, sau lần Thái Nhất hỏi hắn về vấn đề tình cảm, Ngô Sở đã lén hỏi Thái Nhất, kết quả suýt nữa bị Thái Nhất chế giễu là thiếu kiến thức.

Bây giờ xem ra, không phải hắn không có kiến thức, mà là mọi người thực ra đều giống nhau.

Những người khác lại chưa từng ở Thái Dương Hành Cung, làm sao biết được Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh của thế giới Hồng Hoang này vận hành quanh đại địa Hồng Hoang như thế nào?

Nhưng vấn đề này, đối với Thái Nhất, người thường xuyên cư ngụ trong mặt trời, hiển nhiên là có chút quá đơn giản, thậm chí trong mắt y còn có chút ngây thơ. "Thực ra Thái Dương Tinh bình thường không hề dễ dàng di động." Ngô Sở nói ra một sự thật mà lúc Thái Nhất nói cho hắn, hắn cũng không thể nào tin được.

Ở thế giới Hồng Hoang này, nhật nguyệt tinh thần, vậy mà đều không mấy khi động đậy, ai dám tin?

Mọi người nghe Ngô Sở nói vậy cũng đều trố mắt kinh ngạc. "Sao có thể chứ?" Bạch Trạch hỏi ra tiếng lòng của mọi người.

Đúng vậy!

Sao có thể chứ?

Mặt trời mọc, mặt trời lặn, trăng lên, trăng khuất, sao lấp lánh, chẳng phải mọi người thường xuyên thấy những chuyện này sao?

Chương 452

"Thứ chuyển động là Đại Đạo pháp tắc do nhật nguyệt tinh thần diễn hóa ra!" Ngô Sở chỉ vào bầu trời xanh biếc chỉ có mây trôi lững lờ, "Sau khi Bàn Cổ Đại Thần khai thiên lập địa, hai mắt hóa thành mặt trời mặt trăng, tóc hóa thành tinh thần, trong đó có ba trăm sáu mươi lăm ngôi Thái Cổ chủ tinh, cùng với Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh, cộng thêm các ngôi sao lớn nhỏ khác, hình thành một tòa Nhật Nguyệt Tinh Thần Đại Trận tự nhiên.

Cho nên những gì chúng ta thấy về sự thay đổi ngày đêm, thực ra là do pháp tắc tinh thần mà tòa tinh thần đại trận này tự diễn hóa ra." Cách nói này hoàn toàn lật đổ trí tưởng tượng của mọi người.

Ngay cả Hồng Vân, người sống trong Hỏa Vân Cung lơ lửng trên không trung cả ngày, cũng không phát hiện ra điểm này, huống chi là những người khác.

Thấy mọi người vẫn có chút không dám tin, Ngô Sở cười nói: "Bất kể lúc trước Thái Nhất đạo hữu nói là thật hay giả, chúng ta cứ bay lên đó thực nghiệm một phen, chẳng phải sẽ rõ sao?" Tuy vẫn có chút không dám tin, nhưng họ cũng không thể phản bác.

Cứ như vậy bay đi, cho đến khi lâu thuyền bay vào sâu trong không trung được mấy năm, họ cuối cùng cũng thấy được ảo ảnh do pháp tắc nhật nguyệt tinh thần hình thành.

Khi lâu thuyền nhẹ nhàng xuyên qua lớp ảo ảnh pháp tắc tinh thần đó, trời đất vốn dĩ phải là đêm đen, nhưng xuất hiện trước mắt mọi người lại là ánh nắng chan hòa.

Trong tinh không xa xôi, mặt trời và mặt trăng, một trái một phải song song trên không.

Phía sau chúng là vô số vì sao trên trời.

Thấy tình huống này, họ liền không thể không tin vào cách nói đó.

Lúc này, cứ bay thẳng về phía Thái Dương Tinh là không sai được.

Nếu để những nhà thiên văn học trên Địa Cầu đến thế giới này, thấy cảnh tượng này ở sâu trong vũ trụ, chắc sẽ phát điên, thiên thể không tự quay, cũng không quay quanh quỹ đạo, sao có thể?

Nhưng ở thế giới Hồng Hoang này, mọi điều không thể đều có thể hóa thành có thể.

Bây giờ dù có gặp chuyện kỳ lạ đến đâu, Ngô Sở cũng có thể thản nhiên chấp nhận.

Lão ca ưu tú như vậy, tính tình cực kỳ chân thành lương thiện, lại hiền hòa, tùy tính phóng khoáng có cá tính, Vũ Điệp Nương ở bên cạnh lão ca nhiều năm như vậy, bị lão ca thu hút, không phải là chuyện rất bình thường sao?" Nếu là một người du hành vũ trụ, trong hư không không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác này, chắc sẽ rất dễ bị cảm giác cô tịch này bao trùm.

Nhưng bây giờ, Ngô Sở và mọi người lại ổn, không có việc gì có thể chơi cờ, xoa mạt chược, hoặc chơi bài, còn có thể thưởng thức mỹ thực, xem ca múa.

Nếu thực sự cảm thấy nhàm chán, còn có thể đi bế quan.

Cứ như vậy, bay được mấy trăm năm, Ngô Sở và mọi người cuối cùng cũng đến trước quả cầu lửa khổng lồ vô cùng tận, tên là Thái Dương Tinh.

Nhiệt độ do ngọn lửa hừng hực đó tỏa ra, ngay cả hư không cũng bị nung đến vặn vẹo.

Mặc dù còn cách quả cầu lửa siêu lớn đó một khoảng rất xa, nhưng những người dưới Đại La cảnh đều đã được Ngô Sở dùng pháp lực bao bọc lại.

Để cho họ mở mang tầm mắt, Ngô Sở và mọi người không dùng thuật Tụ Lý Càn Khôn để thu họ lại, mà để họ kinh ngạc nhìn tất cả trước mắt.

Lúc này, ba bóng người từ trong ngọn lửa bước ra, ngọn lửa trước mặt họ, ngoan ngoãn dịu dàng như thú cưng, tự hóa thành một đóa hoa sen lửa, nâng họ bay lên.

Ngô Sở nói: "Cũng đủ để mọi người từ khắp nơi trong Hồng Hoang vội vã đến Thái Dương Hành Cung.

Ha ha…" Người cười như vậy, tự nhiên là vị đệ đệ Thái Nhất.

Hai vị còn lại không cần nói, chính là ca ca Đế Tuấn và Thái Âm nữ thần Thường Hi.

Sau khi chào hỏi lẫn nhau, Đế Tuấn liền cười nói: "Vô cùng cảm tạ mọi người đã đến tham dự hôn lễ của bần đạo và Thường Hi, đây không phải nơi nói chuyện, mời chư vị vào trong!" Mọi người theo ba người bước vào Thái Dương Tinh, ánh lửa lóe lên, khoảnh khắc tiếp theo, mọi người trực tiếp đến trước một quần thể cung điện nguy nga tọa lạc giữa biển lửa.

Thái Nhất đứng bên cạnh Ngô Sở giới thiệu: "Đây chính là Thái Dương Thần Điện của chúng ta, A Sở huynh đệ thấy thế nào, so với đại điện trên Tử Ngọc Sơn của huynh thì sao?" Ngô Sở lắc đầu bật cười nói: "Đom đóm sao dám tranh sáng cùng trăng rằm!

Không thể so, không thể so… Thần Mộc Chi Điên trên Tử Ngọc Sơn của ta, quy mô còn không bằng một phần trăm của các ngươi." Đế Tuấn cười nói: "A Sở huynh đệ nói đùa rồi, sự tinh xảo của Tử

Ngọc Thần Điện của huynh, chúng ta đều đã được chứng kiến, Thái Dương Thần Điện này của chúng ta, nguy nga thì có thừa, nhưng tinh xảo lại không đủ." Đây thực ra là cách nói rất giữ thể diện cho Ngô Sở.

Dù sao người ta kiêng nể nhau thì mới sống được với nhau!

Lúc này, Đế Tuấn rõ ràng giỏi cân bằng tình thế hơn Thái Nhất, sẽ khách khí giữ thể diện cho người khác.

Nhưng Ngô Sở lại thích cái cảm giác có chút giống bạn bè châm chọc nhau của Thái Nhất hơn, nếu có đồ tốt mà không khoe khoang trước mặt bạn bè một phen, thì sao gọi là bạn tốt được chứ?

Mọi người theo chân bước vào tòa Thái Dương Thần Điện màu vàng đỏ này, nhiệt độ cao bên ngoài tức thì biến mất, pháp lực bao bọc trên người đám nhóc kia cũng theo đó mà tan đi.

Những đứa nhóc này, ra vẻ chưa từng thấy đời, nhìn đông ngó tây.

Lúc này, hai giọng nói mang theo kinh hỉ từ bên trong truyền ra, "Nguyệt Linh tỷ tỷ, Phỉ Nhi tỷ tỷ, Thi Nhi tỷ tỷ, Mật Nhi tỷ tỷ… A Sở tiền bối…" Ngô Sở bật cười, "Hô!

Ta bị xếp xuống vị trí thứ mấy rồi đây?" Chủ nhân của hai giọng nói đó, chính là hai tiểu hoa tiên lúc trước bị sức hút cá nhân của Thái Nhất chinh phục, tình nguyện theo y rời khỏi Tử Ngọc Sơn.

Cũng chính vì chuyện này, mới khiến Ngô Sở lập ra một số quy củ, rồi sau đó mới sinh ra "Tử Ngọc Sơn nhị thập tự" và "Bát vinh bát sỉ".

Thấy hai vị này sống ở Thái Dương Thần Điện cũng rất tốt, tu vi cũng đã đến Thiên Tiên đỉnh phong, Ngô Sở cũng yên lòng.

Ít nhất Thái Nhất hẳn là đã giữ lời hứa, không bạc đãi họ. "Thế nào?

Yên tâm rồi chứ!

Ta không phải loại người không giữ lời hứa đâu." Thái Nhất vừa khoác vai Ngô Sở, vừa vỗ ngực nói.

Ngô Sở cười nói: "Vậy ta phải tự mình hỏi họ mới được, nếu họ ở chỗ ngươi không vui vẻ, ta vẫn phải đưa họ về Tử Ngọc Sơn." "Ngươi cứ tùy tiện hỏi!" Bên này họ đang tán gẫu, bên kia một đám tiểu hoa tiên đa cảm đã vừa khóc vừa cười ôm nhau, rồi ríu rít trò chuyện.

Thực ra không cần Ngô Sở tự mình hỏi, Hoa Phỉ Nhi và các nàng sẽ thay hắn hỏi thăm hai tiểu hoa tiên này, hỏi họ những ngày tháng ở Thái Dương Thần Điện thế nào.

Lúc này, một đội tiểu tinh linh có vóc dáng cực kỳ tương tự các tiểu hoa tiên, bưng khay bạc, lần lượt đi ra.

Trên khay bạc xoay tròn các loại dưa quả, mật ngọt, linh nhưỡng.

Hương quả và hương rượu đã lan tỏa khắp đại điện.

Thái Nhất và Đế Tuấn mời mọi người ngồi, ngay cả Bạch Trạch và Du Du, những sủng vật này cũng có chỗ ngồi, xem như đã cho Ngô Sở và mọi người đủ thể diện.

Nhưng Tất Hỏa, con chim lửa này, sau khi đến Thái Dương Tinh, liền có cảm giác lơ đãng, cũng không biết có phải là muốn ra biển lửa bên ngoài ngâm mình một lát không.

Nói ra thì, trong lịch sử thần thoại Hồng Hoang nguyên gốc, Yêu Tộc Thiên Đình tương lai, Bạch Trạch và Tất Hỏa đều là tướng soái dưới trướng Đế Tuấn và Thái Nhất.

Thấy tình hình này, Ngô Sở cười hỏi: "Chẳng lẽ chúng ta là tốp khách đầu tiên đến?" Đế Tuấn nghe vậy, ít nhiều cảm thấy có chút ngại ngùng, luôn cảm thấy mình giao du chưa đủ rộng, bạn bè chưa

đủ nhiều, không giống như lúc Ngô Sở đại hôn, khách khứa đầy nhà.

Thái Nhất thì cười nói: "Vẫn là A Sở huynh đệ và Hồng Vân đạo hữu, cùng Trấn Nguyên đạo hữu các ngươi nể mặt!

Còn mang cả Tiểu Nguyệt Linh đến, hắc hắc… Đúng là huynh đệ!" Ngô Sở cười nói: "Tiểu Nguyệt Linh đến thì đến rồi, các ngươi đã chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn chưa?" Thái Nhất mỉm cười nói: "Đương nhiên là chuẩn bị rồi, đảm bảo các ngươi đều chưa từng thấy qua." Lời này khoác lác đến mức Hồng Vân không nhịn được cười, nói: "Vậy ta thật sự phải mở mang tầm mắt một phen rồi, không biết là nguyên liệu quý hiếm đến mức nào, mà ngay cả chúng ta cũng chưa từng thấy?" Thái Nhất tiện tay lấy ra một quả cầu ánh sáng từ trong tay áo, đưa đến trước mặt Hồng Vân, "Để Hồng Vân đạo hữu biết, đây là tinh không cự thú mà chúng ta săn được ở sâu trong tinh không…" Tinh không cự thú?!

Mọi người đều không khỏi tò mò nhìn về phía quả cầu ánh sáng đó.

Trên đại địa Hồng Hoang này, rất nhiều cự thú, mọi người cũng không xa lạ, ví dụ như Long Vương, Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng, Thủy Hoàng… những thủy tổ tam tộc này khi hóa ra bản thể, quả thực còn khổng lồ hơn cả nhiều ngọn núi.

Nhưng đó đều là sinh linh sống trên đại địa Hồng Hoang.

Mà như Đế Tuấn và Thái Nhất, một khi hóa ra bản thể, cũng là thần cầm trong lửa có cánh che trời lấp đất, nói họ là cự cầm trong lửa, cũng không có gì sai.

Chương 453

Mặc dù con tinh không cự thú này bị phong ấn trong một quả cầu ánh sáng nhỏ, nhưng vẫn có thể nhìn rõ chân dung của nó.

Thân thể con tinh không cự thú này có chút giống rắn, nhưng bề mặt da không có vảy, thậm chí có thể nói là cực kỳ trơn láng, đầu giống đầu rồng, nhưng lại không có sừng rồng, khóe miệng cũng không có râu rồng, ngược lại trên đỉnh đầu có một chiếc xúc giác.

Trông có cảm giác hơi giống sinh vật dưới nước.

Lúc này con cự thú, vẻ mặt chết không nhắm mắt, méo miệng, lưỡi dài thõng xuống, để lộ ra vài chiếc răng nanh sắc nhọn trong miệng. "Trong tinh không đó, cũng có sinh linh sinh sống sao?" Bạch Trạch phát huy phẩm chất tốt đẹp chăm học hỏi của mình, hỏi: "Vậy bình thường chúng ăn gì?

Chẳng lẽ chỉ hấp thu linh khí?

Thể hình của nó lớn đến đâu?

Ăn có ngon không?" Trên lý thuyết, những thần thú như chúng, khi tu vi mạnh đến cực hạn, thể hình cũng có thể trở nên cực kỳ khổng lồ, tuy không nhất định so được với thủy tổ tam tộc.

Nhưng hiện tại, chúng rõ ràng vẫn còn hơi kém.

Thái Nhất mỉm cười nói: "Đại địa Hồng Hoang, không gì là không có, ở sâu trong tinh không kia có một số sinh linh tồn tại, thì có gì kỳ lạ?

Cực phẩm linh bảo cấp Tiên Thiên dù sao cũng không dễ tìm, cho dù có, mọi người cũng không nỡ dễ dàng lấy ra tặng người khác, nên chỉ có thể luyện một số cực phẩm Hậu Thiên để cho đủ số.

Đây thực ra chính là năng lượng sinh ra khi chúng ta ban cho một vật thể một gia tốc…" Thái Nhất và Đế Tuấn, cùng Thường Hi ba người nghe vậy, đều không khỏi gật đầu.

Lâu thuyền lặng lẽ bay trong hư không, trong vũ trụ rộng lớn vô biên này, chiếc lâu thuyền nhỏ bé trông có vẻ quá nhỏ nhoi, quá cô tịch.

Ngô Sở không khỏi tò mò nói: "Nếu trong những tinh thần này đều có tiên thiên thần thai linh, hơn nữa trong tinh không còn sống một số tinh không cự thú, vậy Hồng Hoang tam tộc, sao lại không nhắm đến tinh không này?

Chẳng lẽ là vì họ vẫn chưa ý thức được lực lượng này?" "…" Mọi người nghe vậy không khỏi ngẩn ra.

Từ xa đã truyền đến một tiếng cười ha hả sảng khoái hào sảng, "A Sở huynh đệ, Hồng Vân đạo hữu, Trấn Nguyên đạo hữu, mọi người, lâu rồi không gặp!

Hơn nữa một khi kéo những Tinh Quân này vào chiến loạn, đến lúc đó cả tinh không sẽ loạn thành một đoàn, tinh không loạn, nhật nguyệt tinh thần liền không thể vận hành bình thường, ảnh hưởng gây ra cho đại địa Hồng Hoang chắc chắn sẽ không nhỏ, chắc họ cũng không muốn gánh chịu hậu quả như vậy!" Nghe Đế Tuấn nói vậy, Ngô Sở không khỏi âm thầm bật cười.

Không ngờ Đế Tuấn hiện tại, lại có thể nói ra một phen như vậy.

Phải biết, tương lai khi Vu Yêu đại chiến, chính là tên này lợi dụng Hà Đồ Lạc Thư, thôi diễn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, kéo toàn bộ những tinh thần này vào Vu Yêu đại chiến, cuối cùng mới dẫn đến vô số Tinh Quân vẫn lạc, mới cần phải lúc Phong Thần, phong quân cho những tinh thần này!

Nếu không, với những tinh thần vốn đã tồn tại tiên thiên thần thai linh này, lúc Phong Thần, tại sao lại phải phong lại Tinh Quân?

Hiển nhiên là những tiên thiên thần thai linh này đều đã toi mạng, tinh thần không có thần quản lý, nên mới cần sắc phong lại Tinh Quân mà!

Từ điểm này mà xem, vậy thì trong Vu Yêu đại chiến… cũng có khả năng những Tinh Quân vốn là tiên thiên thần thai linh này, chính là do Đế Tuấn và Thái Nhất xử lý.

Dù sao Đế Tuấn và Thái Nhất muốn chưởng khống sức mạnh Chu Thiên Tinh Đấu, thì chắc chắn phải thu phục những tiên thiên Tinh Quân này, ai biết được những tiên thiên Tinh Quân này, có phục Thái Dương Tinh Quân của họ không? "Không biết hai vị có mời những Tinh Quân kia đến làm khách không?" Ngô Sở hỏi: "Ta đối với tinh hải này vẫn rất tò mò, muốn trò chuyện với họ, thỏa mãn lòng hiếu kỳ." Thái Nhất cười nói: "Mời thì mời rồi, chỉ là không biết họ có chịu đến hay không." Vóc dáng của con Tinh Không Cự Thú kia còn to lớn hơn nhiều so với những gì Ngô Sở tưởng tượng.

Khi Thái Nhất ở trong nhà bếp giải trừ phong ấn, thả con cự thú kia ra, thân hình khổng lồ dài đến mấy chục vạn trượng của nó khiến mọi người đều phải trố mắt kinh ngạc.

Năm xưa, con Đại La cảnh Song Đầu Cự Đà Thú có thân hình gần trăm dặm, đứng trước con Tinh Không Cự Thú này, chẳng khác nào một đứa trẻ con đứng trước người lớn.

Cũng may nhà bếp trong Thái Dương Thần Điện này đã được Đế Tuấn và Thái Nhất cải tạo từ trước, không gian bên trong đủ lớn để chứa một con cự thú như vậy, nếu không e rằng cả tòa thần điện cũng bị nó làm cho nứt vỡ.

Phải công nhận rằng, một con cự thú với vóc dáng thế này, quả

thực là thứ mà Ngô Sở và mọi người chưa từng thấy bao giờ, chứ đừng nói là ăn.

Hồng Vân nhìn thấy cũng tấm tắc khen lạ, nói: "Với vóc dáng này, tu vi của con cự thú này rốt cuộc là cảnh giới gì nhỉ!

Khí tức Đại La cảnh lại không hề rõ ràng..." Ngay cả trong Thái Dương Tinh này còn có thể thai nghén ra chúng ta cơ mà!" Nếu đạo hữu thường xuyên đi lại trong tinh không này sẽ hiểu, thực ra cự thú trong tinh không thường to lớn hơn cự thú trên đại địa Hồng Hoang.

Ta từng thấy một con Tinh Không Cự Thú to như một ngôi sao, khí tức của nó khổng lồ đến mức khiến người ta run rẩy..." Mọi người đều là cường giả Đại La cảnh, tu vi của Thái Nhất cũng không yếu hơn họ, một con cự thú mà ngay cả Thái Nhất cũng phải run rẩy thì rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Thậm chí Ngô Sở còn biết, linh bảo bạn sinh của Thái Nhất là Hỗn Độn Chung, đó chính là một trong ba chí bảo của đại địa Hồng Hoang.

Bề ngoài, tu vi của Thái Nhất tương đương với Hồng Vân và những người khác, nhưng nếu thực sự dùng đến chí bảo, Thái Nhất đánh cho Hồng Vân một trận ra bã vẫn là chuyện rất dễ dàng.

Thậm chí ngay cả Trấn Nguyên Tử có Địa Thư bạn thân, có lẽ cũng có thể dễ dàng đập cho Hồng Vân đáng thương một trận, ai bảo Hồng Vân thực ra là một kẻ nghèo rớt mồng tơi, chẳng có linh bảo gì tốt chứ! "Tinh Không Cự Thú lớn như một ngôi sao ư?" Tiểu Nguyệt Linh và những người có tu vi thấp khác cùng các tiểu hoa tiên, khi nghe Thái Nhất nói vậy, hai mắt liền tròn xoe, cảm thấy vô cùng khó tin.

Bọn họ vừa mới được quan sát Thái Dương Tinh ở cự ly gần, cho dù các ngôi sao khác không to lớn như Thái Dương Tinh, thì đó cũng là

những vật thể khổng lồ không thể tưởng tượng nổi.

Một con cự thú lớn đến mức đó, rốt cuộc mạnh mẽ đến nhường nào?

Còn các tiểu hoa tiên thì thầm cảm thán, thế giới này thật kỳ diệu, vừa có những tinh linh nhỏ bé như bọn họ, lại vừa có những sinh vật khổng lồ như sao trời...

Ngô Sở nói: "E rằng loại cự thú đó cũng không thường thấy trong tinh không này đâu nhỉ!" Thái Nhất gật đầu nói: "Đúng vậy, chúng ta đi lại trong tinh không bao nhiêu năm cũng chỉ mới thấy một lần, cuối cùng còn thấy nó bơi vào trong Hỗn Độn." Hoàng Long tò mò hỏi: "Thái Nhất tiền bối, nơi sâu thẳm của tinh không cũng nối liền với Hỗn Độn sao?" Thái Nhất cười nói: "Sao thế?

Sư phụ các ngươi chưa nói cho các ngươi biết à?" "Nói thì có nói rồi, nhưng sư phụ cũng không nói nhiều." Hoàng Long nói rồi liếc nhìn Ngô Sở.

Ngô Sở cười nói: "Về phương diện này, thực ra ta cũng không rõ lắm, chuyện này bình thường cũng không nghĩ tới, ta cũng chưa từng nghĩ đến việc hỏi sư phụ ta.

Vậy phiền Thái Nhất huynh phổ cập kiến thức thường thức này cho mấy đứa nhỏ này đi!

Chúng ta cũng tiện thể nghe luôn." Ngô Sở gật đầu nói: "Nói đến đây, ta muốn hỏi một chút, không biết ba vị đạo hữu có biết, trong những tinh thần ở sâu trong tinh không kia, có phải cũng thai nghén ra một số tiên thiên thần thai linh không?" Anh ta vừa nói vừa cầm một cái đĩa nhỏ, đặt vào trong một cái chậu, nói: "Nếu cái đĩa nhỏ này là đại địa Hồng Hoang, vậy thì xung quanh cái đĩa chính là Tứ Hải, phía trên cái đĩa là vùng tinh không này, còn mép của cái chậu này chính là Thiên Địa Bích Lũy bảo vệ Hồng Hoang, những Thiên Địa Bích Lũy

này do bốn vị Đại Đế hùng mạnh trấn giữ." Những điều này, mọi người đều hiểu, kể cả các tiểu hoa tiên kia.

Dù sao thì truyền thuyết về bốn vị Tứ Cực Đại Đế, bọn họ cũng đã nghe qua không chỉ một lần.

Thái Nhất lại hỏi: "Truyền thuyết Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa, các ngươi đều nghe qua rồi chứ!" Mọi người gật đầu, tiểu kỳ lân Địa Khôn còn nói: "Hậu Thổ sư mẫu của chúng ta và bộ lạc Vu tộc của người đều là hậu duệ của Bàn Cổ Đại Thần đấy!" Mọi người nghe vậy không khỏi bật cười.

Chuyện này, Thái Nhất và những người khác tự nhiên cũng biết rõ, tuy Hậu Thổ sẽ không dễ dàng tự khoe khoang như vậy, nhưng không ngăn được Chúc Dung và các vị Tổ Vu tóc xù khác khoác lác a!

Thái Nhất cười nói: "Khi Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa, bốn phía đều là Hỗn Độn, sau khi đại địa Hồng Hoang được khai mở, trên, dưới, trước, sau, trái, phải, toàn bộ đều bị Hỗn Độn bao bọc, cũng có nghĩa là, phía trên vùng tinh không này, cũng chính là nơi sâu thẳm của tinh không, tự nhiên cũng tiếp xúc với Hỗn Độn..." "Tứ cực có bốn vị Đại Đế trấn giữ, vậy tinh không này do ai trấn giữ?" Ngô Sở đột nhiên nghĩ đến chuyện hai mươi tám tinh tú hình thành Tứ Tượng Thủ Hộ Linh, Tứ Tượng Thủ Hộ Linh chính là bốn vị Đại Đế kia, e rằng hai mươi tám tinh tú này chính là thuộc hạ của họ.

Cũng có nghĩa là, vùng tinh không này, thực ra cũng do họ trấn giữ.

Thái Nhất mỉm cười nói: "Bốn phía trời đất tự hình thành Thiên Địa Bích Lũy, chống lại bão Hỗn Độn, cũng như những Hỗn Độn Cự Thú có thể xuất hiện, nơi sâu thẳm của tinh không này, tự nhiên cũng có Thiên Địa Bích Lũy, trong lúc Tứ Cực Đại Đế trấn giữ, chu thiên tinh thần cũng đồng thời trấn giữ..." Đế Tuấn cũng nói: "Nếu quan sát

kỹ, sẽ phát hiện ra, chu thiên tinh thần này, thực ra chính là một tòa Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận khổng lồ.

Có lẽ năm xưa khi Bàn Cổ Đại Thần khai mở trời đất, đã dùng tóc của mình hóa thành các vì sao, bố trí tòa đại trận này, để chống lại bão Hỗn Độn giáng xuống!" Nghe Đế Tuấn nhắc đến chuyện này, Ngô Sở không khỏi nghi hoặc, chẳng lẽ bây giờ Đế Tuấn đã bắt đầu dùng Hà Đồ Lạc Thư của mình để nghiên cứu tòa Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận này rồi sao?

Chắc là chưa đâu!

Nếu không trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, lúc đầu của đại chiến Vu Yêu, sao anh ta không dùng?

Hay là do tinh không quá rộng lớn, nghiên cứu vô cùng phiền phức?

Ngô Sở thầm lắc đầu, e rằng lúc này Đế Tuấn chỉ biết đến tòa đại trận tinh thần tự nhiên này, chứ chưa nghĩ đến việc nghiên cứu và sao chép nó để chống địch.

Bạch Trạch đứng bên cạnh tò mò hỏi: "Những con Tinh Không Cự Thú này từ đâu đến vậy?

Chương 454

Số lượng của chúng trong tinh không này có nhiều không?" Thái Nhất lắc đầu nói: "Số lượng thì không nhiều, còn về nguồn gốc, e là đến từ Hỗn Độn!

Chúng ta đoán rằng, loại cự thú này chính là Hỗn Độn Cự Thú, Hỗn Độn Cự Thú đến vùng tinh không này để sinh sản, sau đó thú con sẽ lớn lên ở đây.

Chúng lang thang trong tinh không, lấy mảnh vỡ sao trời làm thức ăn, đợi đến khi lớn lên, lại bơi về Hỗn Độn..." Ánh mắt Ngô Sở rơi vào sinh vật siêu khổng lồ này, cảm nhận khí tức tỏa ra từ thân thể nó, trong khí tức ấy mang theo bức xạ năng lượng mãnh liệt, sinh linh bình thường đứng gần nó, e rằng đã sớm sợ hãi bỏ chạy mất dép rồi.

Sinh vật trong tinh không và sinh vật trên đại địa Hồng Hoang, xét về khí tức thì dường như không có nhiều khác biệt, nhưng xét về bức xạ năng lượng tỏa ra từ cơ thể chúng, sự khác biệt thực ra vẫn có một chút.

Dù sao thì sinh vật trên đại địa Hồng Hoang, nguồn năng lượng là tiên thiên linh khí.

Trấn Nguyên Tử nói: "Vậy Tinh Không Cự Thú này chẳng phải là tai họa của vùng tinh không này sao?" Một con cự thú lấy sao trời làm thức ăn, ở trong tinh không, không phải là sâu hại thì là gì?

Đế Tuấn gật đầu nói: "Đáng tiếc tu vi của chúng ta vẫn còn thiếu sót, không dám tùy tiện ra tay với loại cự thú to như sao trời kia, nếu không năm xưa nhất định phải giữ con cự thú đó lại." Hồng Vân lắc đầu nói: "Chuyện này cũng bình thường, một con cự thú có thể tự do ra vào Hỗn Độn, tu vi của nó chắc chắn mạnh hơn chúng ta rất nhiều,

sao có thể dễ dàng chém giết được." Ngô Sở đoán rằng, loại Tinh Không Cự Thú này có lẽ chỉ thỉnh thoảng xuất hiện, dù sao thì vùng tinh không này gánh vác trọng trách bảo vệ bức tường ngăn cách giữa Hỗn Độn và tinh không, nếu để loại cự thú này hoành hành, Hỗn Độn đã sớm đột phá bức tường kia rồi.

Hơn nữa, trên các chủ tinh thần còn có tiên thiên thần thai linh, Tinh Không Cự Thú chắc chắn cũng sẽ không dễ dàng sinh sản trên những cổ tinh thần này.

Nếu không, e rằng nó trước chân vừa đi, sau chân con non vừa sinh ra đã bị làm thịt rồi.

Nhưng từ đây có thể biết được, trong Hỗn Độn kia, không chỉ có bão Hỗn Độn, mà còn có một số sinh linh, chứ không phải thật sự là một mảng hỗn độn.

Có lẽ những Hỗn Độn Cự Thú này, giống như Hỗn Độn Thần Ma năm xưa, là do đại đạo pháp tắc hiển hóa, hoặc do đại đạo pháp tắc thai nghén mà ra.

Những Hỗn Độn Thần Ma như vậy, chắc chắn là những tồn tại vô cùng mạnh mẽ.

Nghĩ đến Bàn Cổ Đại Thần năm xưa chém giết ba ngàn thần ma là có thể hiểu được.

Tuy những Hỗn Độn Thần Ma đó bị chém giết, nhưng không thể nói thực lực của chúng yếu kém.

Thực tế, những Hỗn Độn Ma Thần có tư cách bị Bàn Cổ Đại Thần chém giết, đều là những kẻ hung uy hiển hách.

Nếu thực sự quá yếu, trong dư chấn của trận chiến đó, đã hóa thành tro bụi rồi.

Vì vậy, sau này nếu có đến Hỗn Độn, ngoài việc phải chú ý bão

Hỗn Độn, còn phải chú ý đến loại Hỗn Độn Cự Thú tự do ra vào trong Hỗn Độn này. ...

Buổi tối...

Đừng hỏi tại sao ở trong Thái Dương mà vẫn biết là buổi tối?

Hỏi tức là, Ngô Sở có điện thoại.

Đêm đó, Tiểu Nguyệt Linh đã dùng thịt của con cự thú này để làm một bữa tối thịnh soạn cho mọi người, lửa dùng tự nhiên là Thái Dương Chi Hỏa, nếu không tốc độ nấu nướng không thể nhanh như vậy.

Có Tiểu Nguyệt Linh, vị đầu bếp có thể biến mục nát thành thần kỳ, thịt của Tinh Không Cự Thú cũng được chế biến vô cùng ngon miệng.

Còn về năng lượng mang theo bức xạ trong thịt thú, đối với những người có tu vi mạnh mẽ như họ, rất dễ dàng hóa giải.

Còn những người không thể hóa giải, thì có thể làm như Ngô Sở ăn thịt rồng năm xưa, trước tiên nhờ người khác rút năng lượng trong thịt ra, sau đó mới ăn.

Các tiểu hoa tiên chính là nhờ Thanh Khâu Ly giúp đỡ như vậy.

Rượu uống là Nguyệt Quế Linh Nhưỡng do Thường Hi tự ủ, công hiệu sánh ngang với Nhân Sâm Quả Nhưỡng của Trấn Nguyên Tử, Bách Hoa Linh Văn Nhưỡng của Ngô Sở, và Bàn Đào Linh Nhưỡng của Tây Vương Mẫu.

Dù sao thì Nguyệt Quế Thụ cũng là một trong những tiên thiên linh căn đỉnh cấp.

Có lẽ cũng giống như Nhân Sâm Quả Thụ và Bàn Đào Mẫu Thụ, là Hỗn Độn linh căn!

Ca múa biểu diễn là các tiểu tinh linh lửa của Thái Dương Thần Điện.

Trải qua bao năm tự học, các tiểu tinh linh lửa này, về trình độ ca múa âm luật, cũng không thua kém các tiểu hoa tiên trên Tử Ngọc Sơn của Ngô Sở là bao.

Tối đa chỉ là sự biến hóa trong âm luật có phần kém hơn.

Mà điều này, không phải là do sức sáng tạo của các tiểu tinh linh lửa không bằng, mà là do Tử Ngọc Sơn có Ngô Sở, vị 'tinh thông ca múa hiện đại' chủ nhân của Tử Ngọc Sơn.

Sau khi tận hưởng trước một thời gian trong Thái Dương Thần Điện này, Ngô Sở liền nói với mọi người một tiếng, chuẩn bị đi dạo một vòng trong Thái Dương.

Tuy mọi người có chút tò mò, trong Thái Dương ngoài lửa ra còn có gì đẹp để xem?

Ngay cả Thái Nhất và Đế Tuấn cũng cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng mọi người cũng không nói nhiều, chỉ có Phượng Nghi và Tất Hỏa, hy vọng Ngô Sở có thể dẫn họ theo, họ cũng muốn vào trong Thái Dương xem thử.

Hai người có thể nói đều là tinh linh trong lửa, muốn thử sức với Thái Dương Chi Diễm, cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng Ngô Sở cảm thấy, họ chỉ cần đứng ở cửa Thái Dương Thần Điện cảm nhận Thái Dương Chi Hỏa là đủ rồi, với tu vi của họ, còn chưa đủ để đi lại trong Thái Dương.

Thế là, bỏ lại Phượng Nghi và Tất Hỏa, Ngô Sở một mình bước vào trong biển lửa.

Trong Thái Dương ngoài lửa ra vẫn là lửa, nhiệt độ cao nóng

bỏng, đủ để làm tan chảy hầu hết mọi vật trong vũ trụ.

Cũng chỉ có ở thế giới thần thoại này, những sinh linh Đại La như họ mới có thể tồn tại trong Thái Dương.

Dưới Đại La, dựa vào tu vi bản thân, hoàn toàn không thể chống cự.

Ngô Sở đi trong Thái Dương, đi mãi đi mãi, thân hình liền biến mất.

Đối với người đã nắm giữ Ngũ Hành Đại Đạo như anh, lĩnh ngộ về lửa đã đạt đến cực hạn mà một sinh linh Đại La cảnh có thể đạt được, hóa thân thành lửa, chỉ là thao tác cơ bản.

Lúc này, anh đã hóa thành một ngọn lửa, hòa làm một thể với Thái Dương Chi Hỏa.

Khi xuất hiện trở lại, trên người Ngô Sở chỉ còn lại một chiếc quần đùi hình ngọn lửa, anh để trần cơ thể cho ngọn lửa tùy ý rèn luyện, mặc cho các loại bức xạ kích thích thân thể huyết nhục của mình.

Tuy cường độ cơ thể anh đã đạt đến một mức độ đáng sợ, nhưng dưới sự rèn luyện của Thái Dương Chi Hỏa, vẫn có thể cảm nhận được nỗi đau thấu tim không ngừng truyền đến, kích thích thần kinh của anh, khiến anh bất giác nghiến chặt răng.

Huyền công trong cơ thể vận chuyển, hỏa linh chi lực trong Thái Dương Chi Hỏa được nhanh chóng rút ra, truyền vào cơ thể anh, vừa cung cấp cho huyền công vận chuyển, vừa rèn luyện thân thể anh. ...

Cứ như vậy, thời gian thoáng chốc đã trôi qua một ngàn năm trăm năm.

Ngô Sở bị Nghệ Bảo gọi tỉnh, cảm thấy Cửu Chuyển Huyền Công đệ cửu chuyển lại có tiến bộ không nhỏ.

Sau đó, anh từ trong ngọn lửa sâu thẳm của Thái Dương bước ra, trở về Thái Dương Thần Điện.

Lúc này, trong Thái Dương Thần Điện đã có không ít bạn bè thân quen của Ngô Sở, tổ hợp tóc xù Thập Nhị Tổ Vu thì không cần phải nói, Ngô Sở đã sớm biết từ chỗ Hậu Thổ.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu cũng đã đến, nhìn thấy họ, Ngô Sở liền nghĩ, sau này Đế Tuấn và Thái Nhất sẽ dùng lý do gì để ra tay độc ác với Đông Vương Công?

Chương 455

Ngoài ra, ngay cả Phục Hy và Nữ Oa, hai vị đại ca đại tỷ của Ngô Sở cũng đã đến.

Ngoài những người quen biết, còn có một số người không quen, trong đó đứng đầu là một mỹ phụ trung niên, bên cạnh có mấy thanh niên mặt mày thanh tú, ăn mặc sang trọng.

Qua lời giới thiệu của Thái Nhất, mới biết đây chính là các Tinh Quân trong vùng tinh không này.

Vị mỹ phụ trung niên đứng đầu chính là cường giả sơ khai của vùng tinh không này, Đấu Mỗ Nguyên Quân.

Còn những thanh niên tài tuấn ăn mặc sang trọng bên cạnh bà chính là Bắc Đẩu Thất Tinh Quân, cùng với Tử Vi Đại Đế và Câu Trần Đại Đế lừng lẫy...

À, lúc này bọn họ còn chưa dám xưng là 'Đại Đế', chỉ là tiểu tiểu Tinh Quân.

Đây đều là thế hệ Tinh Quân đầu tiên, tiên thiên thần thai linh do trời đất tự nhiên thai nghén mà ra.

E rằng trước thời kỳ Phong Thần, họ đã không còn tồn tại, Đấu Mỗ Nguyên Quân và Tử Vi Đại Đế được phong sau này, có lẽ là thế hệ Tinh Quân thứ hai.

Thời Phong Thần, Kim Linh Thánh Mẫu của Tiệt Giáo được phong là Khảm Cung Đấu Mỗ, là thủ lĩnh của các vì sao, có người nói bà có thể chính là thân chuyển thế của Đấu Mỗ Nguyên Quân.

Vậy thì, Bá Ấp Khảo có thể trở thành Tử Vi Đại Đế, có phải cũng là thân chuyển thế của vị Tử Vi Tinh Quân trước mắt này không?

Vốn dĩ là Tử Vi Tinh Quân, mới có tư cách ngồi lại vị trí đó!

Các tiên thiên Tinh Quân đến không ít, có hơn hai ba mươi người, ai nấy đều lấy Đấu Mỗ Nguyên Quân làm đầu, nhưng tu vi của họ thì ít nhiều có chút không được như ý.

Về thực lực, mạnh nhất là Đấu Mỗ Nguyên Quân, cũng có cảnh giới Đại La, thứ hai là Tử Vi Tinh Quân, ở giữa Thái Ất đỉnh phong và Đại La, tiếp theo là Câu Trần Tinh Quân...

Hơn hai mươi vị Tinh Quân còn lại, đều chỉ ở cảnh giới từ Thái Ất hậu kỳ đến đỉnh phong.

Có thể thấy, các Tinh Quân này tuy quý là chủ nhân của các vì sao, nhưng khi họ ra đời, tu vi cũng không tính là mạnh, hoàn toàn không thể sánh ngang với Đế Tuấn và Thái Nhất.

Cũng không biết trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, khi Lão Tổ giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, Đấu Mỗ Nguyên Quân và Tử Vi Tinh Quân có đến nghe đạo không?

Lúc đó, tu vi của họ chắc cũng không thấp rồi.

Trong ba ngàn khách ở Tử Tiêu Cung, ai biết được có sự tồn tại của họ không!

Theo lý mà nói, Đế Tuấn, Thái Nhất, và cả Thường Hi, ba người họ cũng có thể coi là tiên thiên Tinh Quân, nhưng lại không lấy Đấu Mỗ Nguyên Quân làm đầu.

Lúc này, các Tinh Quân này đều lấy Đấu Mỗ Nguyên Quân làm thủ lĩnh, cùng với phe của Ngô Sở hình thành hai phe rõ rệt.

Tuy mọi người đều đang ăn uống, trò chuyện, nhưng các Tinh Quân này lại rõ ràng không thích giao lưu với người khác cho lắm.

Ngay cả khi Bạch Trạch mặt dày, lặng lẽ chạy qua bắt chuyện, tán

tỉnh các nữ Tinh Quân trong đó, thuận tiện hóng hớt, phản ứng của họ cũng rất lạnh nhạt.

Chỉ có Đấu Mỗ Nguyên Quân là trò chuyện khá hợp với Thường Hi và Thanh Khâu Ly.

Liếc nhìn họ, Ngô Sở lặng lẽ hỏi Thái Nhất: "Các Tinh Quân kia đều là tiên thiên sinh linh, tại sao lại coi Đấu Mỗ Nguyên Quân kia là mẹ?

Theo lý mà nói, ngươi và đại ca ngươi cũng được tính là Tinh Quân mà!" Nghe Ngô Sở nói vậy, đôi mắt to của Thái Nhất liền im lặng lườm Ngô Sở, chỉ muốn tóm lấy Ngô Sở mà đập cho một trận, đây là có ý gì?

Sắp xếp mẹ cho chúng ta à?

Nhưng thấy ánh mắt ngây thơ và tò mò của Ngô Sở, Thái Nhất nhịn xuống, truyền âm nói: "Bắc Đẩu Thất Tinh, Tử Vi Tinh Quân, Câu Trần Tinh Quân... những người này đều sinh ra sau Đấu Mỗ, xem như được Đấu Mỗ dạy dỗ mà ra!

Vì vậy họ coi bà ấy là mẹ." Dừng một chút, anh ta lại nói: "Ta và đại ca tuy ra đời không sớm bằng Đấu Mỗ, nhưng tu vi lại không hề yếu hơn bà ta, bà ta sao có thể mặt dày coi chúng ta là con được?

Đừng có mơ!" Nghe giọng điệu vênh váo của Thái Nhất, Ngô Sở suýt nữa thì bật cười.

Nhưng từ giọng điệu của anh ta có thể nghe ra, Thái Nhất dường như không ưa vị Đấu Mỗ Nguyên Quân này lắm.

Thế là anh cười hỏi: "Sao thế?

Nghe giọng điệu của ngươi, hình như có thù oán với bà ta?" Thái Nhất thầm đáp lại: "Nói là oán cũng không đến mức, nếu không đại ca ta cũng sẽ không mời họ đến dự hôn lễ.

Nhưng họ rõ ràng lấy Đấu Mỗ làm đầu, quan hệ với chúng ta, thực ra cũng chỉ vậy thôi!

Nói là tốt thì không hẳn, nhưng cũng không thể nói là xấu." Dừng một chút, anh ta lại nói: "Vị Đấu Mỗ Nguyên Quân này, thực ra đối với ta và đại ca, ít nhiều có chút kiêng dè, có lẽ là sợ tu vi của chúng ta mạnh hơn bà ta!" Ngô Sở khẽ gật đầu, nói: "Bà ta lãnh đạo các vì sao, mà ngươi và đại ca ngươi rõ ràng không phục sự lãnh đạo của bà ta, bà ta mà không kiêng dè các ngươi mới là chuyện lạ!" Thái Nhất gật đầu: "Ngươi nói cũng đúng!" Trong lúc Ngô Sở và Thái Nhất 'liếc mắt đưa tình', Nữ Oa đến ngồi bên cạnh Ngô Sở, cầm ly rượu cụng với Ngô Sở một cái, rồi truyền âm nói: "A Sở, sao đệ lại liếc mắt đưa tình với tên Thái Nhất kia thế?

Hai người không lẽ... ha ha ha..." Ngô Sở nghe vậy, trợn to mắt nhìn nàng, dường như không thể tin nổi những lời hủ nữ như vậy lại được nói ra từ miệng của vị đại tỷ Nữ Oa này.

Đấng Thủy Tổ Thần của Nhân tộc, vậy mà cũng có lúc hủ nữ như thế này sao?

Thấy bộ dạng của Ngô Sở, Nữ Oa trực tiếp cười như ngỗng kêu.

May mà lúc này mọi người đều đang ăn uống, hoặc trò chuyện với nhau, thỉnh thoảng lại có tiếng cười hào sảng vang lên, đặc biệt là tổ hợp tóc xù không bao giờ để ý đến ánh mắt người khác kia.

Bên đó Đế Giang đang cụng rượu với Hồng Vân!

Thái Nhất nói: "Trong những thái cổ tinh thần đó, tự nhiên cũng giống như chúng ta, thai nghén ra một số tiên thiên thần thai linh mạnh mẽ, ví dụ như vị Đấu Mỗ Nguyên Quân trên Bắc Đẩu Thất Tinh, cùng con trai của bà là Bắc Đẩu Thất Tinh Quân, Tử Vi đạo hữu, Câu Trần đạo hữu..." Vì vậy, tiếng cười như ngỗng kêu của Nữ Oa cũng không quá gây chú ý.

Người chú ý đến họ, cũng chỉ có Phục Hy và Hậu Thổ thôi. "Tỷ, khả năng liên tưởng của tỷ đúng là mạnh thật!" Ngô Sở liếc Nữ Oa một cái, rồi nhìn Phục Hy đang nhìn chằm chằm mình, truyền âm với Nữ Oa: "Tỷ, thấy chúng ta đại hôn, bây giờ lại thấy Đế Tuấn đạo hữu và Thường Hi đạo hữu sắp thành hôn, tỷ và đại ca thì sao?

Chuẩn bị khi nào?" Ngô Sở trực tiếp chĩa mũi dùi sang Nữ Oa, bộ dạng cười tủm tỉm, giống hệt như lúc Nữ Oa cười trêu anh trước đó, trông có vẻ hơi đáng đòn.

Quả nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, Nữ Oa liền đưa tay véo đùi Ngô Sở, dường như cảm thấy làm vậy sẽ kín đáo hơn một chút.

Nhưng thực ra, không ít người đã nhìn thấy.

Đặc biệt là hộ muội cuồng ma Phục mỗ Hy vẫn luôn chú ý đến Ngô Sở và em gái.

Khóe miệng Ngô Sở khẽ giật giật, anh đưa tay gắp một miếng thịt, im lặng nhai, sau đó nuốt xuống trong nước mắt, rồi nói: "Tỷ, cũng gần được rồi đó!

Đau lắm!" "Biết đau rồi hả?

Đây là hình phạt của tỷ tỷ dành cho đệ, gan to quá nhỉ!

Dám trêu chọc tỷ tỷ." Nữ Oa hừ hừ, bộ dạng kiêu ngạo, nhưng cuối cùng lại nói: "Bất Chu Sơn không giống như Tử Ngọc Sơn của đệ, cũng không giống Thái Dương Thần Điện này, tam tộc sẽ không quá chú ý đâu." Ngô Sở nghĩ cũng phải, Bất Chu Sơn là địa bàn của tộc Kỳ Lân, Nữ Oa và Phục Hy tu hành ở Bất Chu Sơn, bình thường đều là khiêm tốn, khiêm tốn và lại khiêm tốn, chưa bao giờ gây sự chú ý của tộc Kỳ Lân.

Năm xưa bộ lạc của Hậu Thổ chỉ hơi cao điệu một chút, kết quả là bị tộc Kỳ Lân bức ép, mới có chuyến thiên di ngàn năm, từ Bất Chu

Sơn chạy đến gần Tử Ngọc Sơn.

Nhưng rất nhanh, anh liền cười rộ lên, truyền âm nói: "Tỷ tỷ quả nhiên cũng có ý định kết hôn với đại ca sao?

Vậy đại ca có biết không?

Chương 456

He he...

Tỷ xem ánh mắt của đại ca kìa, có phải là muốn lôi ta ra ngoài đánh một trận không?

Ta của bây giờ, không phải là ta của ngày xưa nữa đâu!" "Sao thế?

Có tự tin đánh thắng được huynh ấy rồi à?" Nữ Oa cười tủm tỉm hỏi.

Nhìn vẻ mặt này của nàng, Ngô Sở liền biết là có chuyện chẳng lành.

Quả nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, Phục Hy cũng xuất hiện bên cạnh anh, "Nghe tỷ tỷ của ngươi nói, bây giờ ngươi đã tự tin đến mức có thể đè ta xuống đất mà ma sát rồi à?" Nhìn vẻ mặt cười híp mắt xem náo nhiệt không chê chuyện lớn của Nữ Oa, Ngô Sở liền biết, nghệ thuật truyền lời của Nữ Oa đã đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh. "Đại ca, huynh thấy ta có phải là loại người dễ tự mãn không?" Ngô Sở chớp chớp đôi mắt to vô tội nhìn Phục Hy, truyền âm nói: "Thực ra vừa rồi ta chỉ hỏi tỷ tỷ khi nào kết hôn với huynh, kết quả là tỷ ấy gọi huynh qua, huynh thấy đây là có ý gì?" Phục Hy vốn đang xoa tay nắn đấm, chuẩn bị đánh Ngô Sở một trận, sau khi nghe những lời này của Ngô Sở, ánh mắt liền có chút lảng tránh, "Thật, thật sao?" ...

Ngay lúc mọi người đang trò chuyện, nâng cốc đổi chén, vui vẻ chuẩn bị tham dự hôn lễ của Đế Tuấn và Thường Hi, ở nơi sâu thẳm của tinh không, một con Hỗn Độn Cự Thú xuyên qua Thiên Địa Bích Lũy, lặng lẽ đến nơi Thái Nhất năm xưa đã trấn sát con Tinh Không Cự Thú kia.

Sau đó, con cự thú ngẩng đầu gầm lên, các vì sao xung quanh chấn động, một làn sóng âm vô hình quét ra bốn phía, nơi nó đi qua, một số thiên thể nhỏ bé lập tức vỡ tan.

Hỗn Độn Cự Thú đột kích, vô số vì sao xung quanh chấn động.

Tuy bên trong Thái Dương Thần Điện không gian không nhỏ, nhưng nơi để mọi người dạo chơi cũng chỉ có vài chỗ.

Một là hậu hoa viên nơi họ trồng linh thực vật, một là diễn võ trường dùng để biểu diễn thần thông, còn lại là những hành lang nối liền các đình đài lầu các này.

Đi trên hành lang giữa diễn võ trường và hậu hoa viên, Ngô Sở nhìn những cây linh thực vật nhỏ được trồng ở không xa, nghe Phục Hy lặng lẽ kể lể nỗi khó xử của mình.

Trong diễn võ trường, là Bạch Trạch và Tất Hỏa đang đấu pháp với các Tinh Quân.

Nói ra, tu vi của Bạch Trạch và Tất Hỏa, so với các Tinh Quân kia, thực ra vẫn còn kém không ít.

Các Tinh Quân kia, kém nhất cũng có tu vi Thái Ất cảnh hậu kỳ.

Nhưng mọi người không đánh nhau đến sống chết, chỉ là giao lưu một chút, cũng không sao.

Ngô Sở xem một lúc rồi cùng Phục Hy quay người rời đi, chủ yếu là vì chủ đề mà Phục Hy đang nói khiến Ngô Sở không tiện tiếp tục ở lại diễn võ trường.

Anh sợ mình lát nữa sẽ không nhịn được mà cười phá lên.

Nỗi khó xử của Phục Hy, chính là không biết làm thế nào để mở lời cầu hôn với Nữ Oa.

Bị ảnh hưởng bởi đại hôn của Ngô Sở và đại hôn của Đế Tuấn,

rồi lại biết chuyện Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu kết hôn, Phục Hy ít nhiều có chút ngồi không yên.

Cộng thêm hôm yến tiệc đó, Ngô Sở lại nói với anh về chuyện này.

Thế là Phục Hy sau khi suy nghĩ hồi lâu, mới chuẩn bị bàn bạc với Ngô Sở.

Dù sao chuyện này, anh cũng không tiện đi hỏi người khác, một mặt là quan hệ không thân thiết đến mức đó, mặt khác về kinh nghiệm, chắc chắn Ngô Sở cũng nhiều hơn một chút, dù sao Ngô Sở và Hậu Thổ, là hôn lễ đầu tiên ở Hồng Hoang được trời đất chúc phúc.

Hơn nữa, Ngô Sở còn là đệ đệ mà anh nhận, tuy lúc nhận đệ có cảm giác bị Nữ Oa ép buộc, nhưng đã nhận rồi thì là vậy.

Ngô Sở cũng phải thừa nhận, đại hôn của mình với Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly, đã mang lại ảnh hưởng cho đại địa Hồng Hoang này, vượt xa dự đoán của anh.

Ban đầu anh chỉ nghĩ, Đế Tuấn sau khi thấy chuyện đại hôn của họ, sẽ không nhịn được mà đến với Thường Hi, sau đó hai người kết hôn.

Vạn vạn không ngờ, người bị ảnh hưởng, không chỉ có Đế Tuấn và các bộ lạc Vu tộc, mà còn có Đông Vương Công vị Thiếu Dương đạo nhân này, và đệ tử ký danh của Hồng Vân là Vũ Điệp Nương.

Bây giờ ngay cả Phục Hy cũng vì chuyện này mà rục rịch, ai dám tin chứ?

Khi con hồ điệp nhỏ Vũ Điệp vỗ đôi cánh nhỏ, nào có nghĩ rằng cơn gió nhỏ đó, sau này sẽ gây ra một cơn bão mạnh mẽ đến thế! "Đại ca chỉ là nghĩ nhiều quá thôi, chuyện kết hôn này không thể nghĩ quá

nhiều, nếu không chắc chắn càng nghĩ càng sợ hãi, càng nghĩ càng không dám bước ra bước đó." Ngô Sở nén cười, với vẻ mặt nghiêm túc, truyền âm cho Phục Hy, "Nỗi khó xử của đại ca thực ra ta cũng hiểu, dù sao đại ca và tỷ tỷ đã xưng hô huynh muội với nhau vô số năm tháng, đột nhiên muốn thay đổi mối quan hệ huynh muội này, quả thực cũng có chút khó xử." Phục Hy truyền âm đồng tình, "Đúng vậy đó!

A Sở ngươi nói xem, ta mà đề cập, nếu nàng ấy không đồng ý, vậy sau này đại ca còn làm sao tiếp tục sống chung với nàng ấy đây?" Ngô Sở tiếp tục giữ vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Đại ca chỉ là nghĩ nhiều thôi, hôm đó ta không phải đã nói với đại ca rồi sao!

Thực ra tỷ tỷ chỉ là lo lắng tổ chức hôn lễ ở Bất Chu Sơn sẽ thu hút sự chú ý của tộc Kỳ Lân.

Tin rằng tỷ tỷ cũng nguyện ý gả cho đại ca." Tuy trong lịch sử thần thoại Hồng Hoang, Phục Hy và Nữ Oa còn chưa thành thân, Nữ Oa đã là thánh nhân trời đất, thậm chí cho đến khi Phục Hy chết trong đại chiến Vu Yêu, cuối cùng vào thời Tam Hoàng Ngũ Đế mới trọng sinh, thành tựu vị Thiên Hoàng, hai người cũng không kết hôn.

Nhưng trong thần thoại chính thống, Nữ Oa và Phục Hy chính là trước là huynh muội, sau là vợ chồng.

Ra ngoài đường, tùy tiện tìm một người, hỏi họ 'cặp vợ chồng đầu tiên của nhân loại là ai' thì tin rằng chín phần mười sẽ nói là Phục Hy và Nữ Oa.

Bây giờ bị ảnh hưởng bởi Ngô Sở và mọi người, Phục Hy có suy nghĩ như vậy, thực sự là bình thường.

Còn về việc huynh muội có thể kết hôn hay không, điều này ở đại địa Hồng Hoang, thật sự không có nhiều hạn chế.

Hơn nữa nếu thực sự xét về huyết mạch của hai người, thực ra cũng có sự khác biệt.

Nếu không năm xưa sẽ không chỉ có Nữ Oa cảm thấy, trong cơ thể Ngô Sở có một tia huyết mạch gần gũi với mình.

Nếu huyết mạch của họ giống nhau, vậy Phục Hy chắc chắn cũng sẽ có cảm giác như vậy.

Nhưng rõ ràng, lúc đó Phục Hy không hề có cảm giác đó.

Thấy Phục Hy vẫn còn vẻ mặt khó xử, Ngô Sở liền tiếp tục cố nén cười, hốt du Phục Hy, bảo Phục Hy dùng một số thủ đoạn lãng mạn của đàn ông theo đuổi phụ nữ, không ngừng tạo ra những bất ngờ cho Nữ Oa, nói những lời tỏ tình sến súa.

Có một số thủ đoạn lãng mạn, theo Phục Hy thấy, đều là vô cùng ấu trĩ và ngượng ngùng.

Đương nhiên, nếu điều này có thể khiến Nữ Oa vui, thì dù có ấu trĩ và ngượng ngùng đến đâu, Phục Hy cũng nguyện ý làm.

Ví dụ như năm xưa khi Ngô Sở làm thuốc tín ngưỡng, Phục Hy đã cảm thấy Ngô Sở như vậy rất ấu trĩ, nhưng khi Nữ Oa cũng làm như vậy, anh không nói hai lời liền làm theo.

Cuối cùng vẫn là Đế Tuấn nói: "Trong những tinh thần này, tuy đều thai nghén ra một số tiên thiên thần thai linh, nhưng có một số vẫn còn đang trong quá trình thai nghén, thực sự xuất thế cũng không nhiều. ...

Thời gian, cứ trôi qua trong những cuộc trò chuyện phiếm, hoặc giao lưu kinh nghiệm tu hành và tâm đắc, cho đến khi Đế Tuấn và Thường Hi tổ chức hôn lễ trong Thái Dương Thần Điện này.

Hồng Vân một lần nữa trở thành chủ hôn cho hôn lễ này.

Thực ra ban đầu Đế Tuấn muốn mời Ngô Sở làm chủ hôn.

Nhưng Ngô Sở lại muốn đề nghị để Đông Vương Công làm, anh muốn xem, nếu Đông Vương Công trở thành chủ hôn của Đế Tuấn và Thường Hi, vậy sau này...

Chỉ là ý nghĩ này vừa đề xuất đã bị Đế Tuấn bác bỏ, Đế Tuấn cảm thấy, quan hệ của anh và Thiếu Dương đạo nhân Đông Vương Công, còn chưa đến mức đó.

Sau đó Ngô Sở đành phải đề nghị để Hồng Vân làm, dù sao Hồng Vân năm xưa đã làm chủ hôn cho anh một lần rồi, có kinh nghiệm chứ?

Chương 457

Đế Tuấn nghĩ cũng đúng, thế là liền giao công việc này cho Hồng Vân.

Hồng Vân đối với việc này cũng không từ chối, thậm chí còn có chút hăng hái.

Thế là, liền có cảnh tượng hiện tại...

Trong tiếng hô 'tân nhân thượng điện' của Hồng Vân, Đế Tuấn trong bộ đại hồng bào, và Thường Hi cũng trong bộ đại hồng trường bào, tay cầm dải lụa đỏ, bước vào đại điện.

Trên đại hồng trường bào của hai người, lần lượt thêu một vầng thái dương vàng và một vầng trăng vàng.

Bên cạnh vầng thái dương vàng, còn có một con Tam Túc Kim Ô, còn bên cạnh vầng trăng, cũng có một cây Nguyệt Quế, bên cạnh cây Nguyệt Quế đó, còn có một con thỏ.

Ngô Sở rất nghi ngờ, bản thể của Thái Âm Chi Chủ Thường Hi, có thể chính là thỏ ngọc.

Nếu không, tại sao con gái của Thái Dương Chi Chủ và Thái Âm Chi Chủ lại là mười hai con thỏ ngọc?

Nhưng vì hoa văn thêu trên đó có chút lòe loẹt, về cơ bản cũng không có mấy ai chú ý đến con chim trên đó, tại sao lại có ba chân?

Ngược lại, Hậu Thổ vốn rất điềm tĩnh trước mặt người ngoài lại phát hiện ra, lặng lẽ truyền âm cho Ngô Sở.

Ngô Sở khẽ lắc đầu với nàng, thầm truyền âm: "Để sau nói riêng!" "Nhất bái thiên!" Lạy đầu tiên, lạy Hồng Hoang Thiên Đạo. "Nhị bái địa!" Lạy thứ hai, lạy Thái Dương và Thái Âm. "Phu thê đối bái!"

"Tống nhập động phòng!" Trong tiếng hô cao của Hồng Vân, Đế Tuấn và Thường Hi tay trong tay, cùng với một đám tiểu tinh linh lửa, bước vào nội điện.

Thái Nhất nhìn bóng lưng họ cười ngây ngô, cũng không biết lúc này tâm trạng anh ta thế nào.

Một lúc lâu sau, Đế Tuấn và Thường Hi lại xuất hiện trước mặt mọi người, bắt đầu mời rượu.

Kết quả hai người vòng rượu này còn chưa mời xong, Đấu Mỗ Nguyên Quân bỗng nhiên từ chỗ ngồi đứng dậy, vẻ mặt ngưng trọng nhìn về phía Thái Nhất và Đế Tuấn.

Thái Nhất nghi hoặc, hỏi: "Không biết Đấu Mỗ nhìn ta như vậy là có ý gì?" Trông vẻ mặt của Thái Nhất, Ngô Sở luôn cảm thấy lời thoại ngầm của y giống như 'Bà lão nhà ngươi không phải là coi trọng ta rồi chứ!

Tiếc là ta không có hứng thú với ngươi a!' Nếu có thể, Ngô Sở rất muốn nói với Thái Nhất một câu: Tuổi trẻ nào biết phú bà sang, chỉ coi thiếu nữ là vàng ngọc.

Về già mới hay cơm mềm thơm, lỡ đem thanh xuân đi cày cấy.

Tuy nhiên, một câu nói của Đấu Mỗ Nguyên Quân lập tức khiến cho bữa tiệc rượu vui vẻ này mất hết hương vị.

Thái Nhất ha ha cười lớn, nói: "Thực ra tu vi của con Tinh Không Cự Thú này cũng chỉ vừa mới bước vào Đại La cảnh thôi, chỉ là không có mắt nhìn, chạy đến khiêu khích ta..." Lời này không hề có ý trách cứ.

Dù sao, Tinh Không Cự Thú trong mắt những tinh chủ như họ hoàn toàn là sự tồn tại mà người người đều phải diệt trừ.

Thái Nhất và Đế Tuấn ban đầu chém giết con Tinh Không Cự Thú

kia, hoàn toàn là chuyện nên làm với thân phận của Chu Thiên Tinh Thần.

Nếu không, để nó trưởng thành, không biết sẽ có bao nhiêu tinh thần bị nó hủy diệt.

Đấu Mỗ Nguyên Quân nhìn Thái Nhất và Đế Tuấn như vậy, thực ra là muốn họ ra tay, dù sao chỉ bằng bà ta và đám con cái của bà, e là không xử lý được con cự thú kia.

Bởi vì con cự thú đó rất có thể là Hỗn Độn Cự Thú, là hóa thân của Đại Đạo pháp tắc.

Loại cự thú này, bằng thực lực của đám tinh chủ như họ, không thể đối phó nổi.

Thái Nhất ha ha cười lớn, nói: "Thực ra cũng không có gì lạ, trong tình huống bình thường, sinh linh sống trên đại địa Hồng Hoang, nếu không cần thiết, rất ít khi để ý đến chuyện trong tinh không." Đế Tuấn có chút nghi hoặc, dù sao sự tồn tại cấp bậc đó, cũng không phải họ có thể dễ dàng đối phó.

Thái Nhất đứng dậy, nói: "Nếu chuyện này là do chúng ta gây ra, vậy bần đạo tự nhiên không thể chối từ, bất kể có đánh thắng hay không, cũng phải đánh qua mới biết được." Thái Nhất nói xong, liền trực tiếp triệu hồi Hỗn Độn Chung, muốn phá không mà đi, nhưng bị Đế Tuấn giữ chặt cánh tay, "Thái Nhất, đừng nóng vội!" Thái Nhất nhìn Đế Tuấn, Đế Tuấn cười nói: "Dù có đi, cũng không phải một mình ngươi!" Thái Nhất cười đáp: "Hôm nay là ngày đại hôn của huynh và đại tẩu, chuyện chém chém giết giết này cứ giao cho ta đi!

Không thể để một con súc sinh phá hỏng ngày lành của đại ca đại tẩu." Ngô Sở đứng dậy nói: "Hay là dẫn ta đi mở mang tầm mắt một chút đi!" Có Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ và cái quan tài đen hộ thân, Ngô Sở cảm thấy, giữ được cái mạng nhỏ của mình trước con cự thú

kia, chắc hẳn không có vấn đề gì.

Huống chi, còn có Hỗn Độn Chung của Thái Nhất ở đó!

Cho nên, đi theo mở mang tầm mắt cũng tốt.

Hơn nữa bây giờ được thấy Hỗn Độn Cự Thú, sau này chạy vào trong Hỗn Độn, nếu không cẩn thận thật sự đụng phải loại cự thú này, trong lòng cũng có sự chuẩn bị.

Mọi người tưởng Ngô Sở nói lời khách sáo, dù sao mở mang tầm mắt, về cơ bản là đồng nghĩa với việc cùng nhau ra tay.

Lại không biết, Ngô Sở thật sự chỉ muốn đi mở mang tầm mắt mà thôi.

Thái Nhất ha ha cười nói: "A Sở huynh đệ đủ nghĩa khí!" Hồng Vân thấy vậy, cũng ha ha cười nói: "Chuyện náo nhiệt như vậy, sao có thể thiếu bần đạo!" Trấn Nguyên Tử liếc nhìn Hồng Vân, cũng đành nói: "Tính thêm bần đạo một người!" Lúc này, Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly, cùng với Phục Hy Nữ Oa cũng lặng lẽ đứng bên cạnh Ngô Sở.

Tổ hợp đầu bù tóc rối kia thấy Hậu Thổ đứng bên cạnh Ngô Sở, họ là huynh đệ, tự nhiên không thể tụt lại phía sau, thế là cũng đứng lên, "Cũng tính thêm chúng ta một suất đi!" Đông Vương Công thấy vậy, liếc nhìn Tây Vương Mẫu, cười nói: "Vậy sao có thể thiếu chúng ta?" Đế Tuấn liếc nhìn Thường Hi, cuối cùng cười với Thái Nhất: "Nếu mọi người đều đi, vậy cũng không thể thiếu ta và đại tẩu của ngươi được!" Thế là, đội săn Tinh Không Cự Thú này, trong nháy mắt đã được thành lập.

Đấu Mỗ Nguyên Quân thấy vậy, chắp tay với mọi người, "Lão thân đa tạ chư vị đã hào hiệp tương trợ!" Các tinh quân khác cũng chắp tay với mọi người, "Chúng ta đa tạ chư vị tiền bối đã hào hiệp

tương trợ!" Ngô Sở và Hậu Thổ, cùng với Thanh Khâu Ly, cộng thêm Nữ Oa Phục Hy, mười một Tổ Vu, Đế Tuấn Thái Nhất Thường Hi, Hồng Vân Trấn Nguyên Tử, Đông Vương Công Tây Vương Mẫu, còn có cả Đấu Mỗ Nguyên Quân, tổng cộng hai mươi bốn vị Đại La, trong nháy mắt tạo thành một tiểu đội đi săn siêu cường.

Cảnh tượng này khiến Ngô Sở cũng không khỏi phải liếc nhìn.

Thái Nhất triệu hồi Hỗn Độn Chung, khí tức đó khiến mọi người đều không khỏi thầm kinh hãi.

Tiếc là Thái Nhất không có thời gian đắc ý, chỉ nói: "Để có thể nhanh chóng đến đó, đành phải ủy khuất mọi người tạm thời ở trong chiếc chuông lớn này của ta một lúc, xin mọi người thông cảm!" Khi mọi người bị chiếc chuông lớn bao phủ, một khắc sau, chuông lớn khẽ rung lên, chỉ nghe thấy tiếng 'ong', trong nháy mắt liền biến mất tại Thái Dương Thần Điện.

Những người ở lại trong Thái Dương Thần Điện, không khỏi nhìn nhau, Tử Vi Tinh Quân khẽ than: "Hai mươi bốn vị tiền bối cùng ra tay săn một con Tinh Không Cự Thú, chắc chắn sẽ thành công bắt được, tiếc là cảnh tượng lớn này, chúng ta không thể thấy được." "Có thể thấy hay không cũng không sao, hy vọng chuyến đi này của các tiền bối có thể thuận lợi!" Câu Trần Tinh Quân cười khổ.

Chỉ có Bạch Trạch và Hoàng Long bọn họ đang thầm đắc ý, dù sao, họ có thể xem lại video trên điện thoại a!

Bây giờ không được chứng kiến, nhưng sau này có thể xem video mà!

Lúc này, Tiểu Nguyệt Linh bưng một đĩa thịt hấp bột gạo đi ra, nói: "Chuyện các tiền bối làm, chúng ta đã không thể giúp được, vậy chúng ta cứ an tâm chờ đợi là được.

Hôm nay là ngày đại hôn của tiền bối Đế Tuấn và tiền bối Thường Hi, tuy hai vị tiền bối không ở đây, nhưng chúng ta vẫn có thể ở đây gửi lời chúc phúc cho họ a!

Mọi người vẫn nên ăn cứ ăn, uống cứ uống đi!

Chẳng lẽ là món ta làm không đủ thơm sao?" Tuy nhiều năm như vậy, bình thường nấu nướng về cơ bản đều là Tiểu Thải Nương và Tiểu Mạt Lỵ những tiểu hoa tiên kia, cùng với các tiểu tinh linh trong Thái Dương Thần Điện, Tiểu Nguyệt Linh cũng chỉ thỉnh thoảng xuống bếp, nhưng những lần ra tay hiếm hoi của nàng lại chinh phục được khẩu vị của các tinh quân.

Cũng vì thế, mọi người đối với tài nấu nướng của Nguyệt Linh thần trù này, đều được chứng kiến và hết lời khen ngợi, thường cảm khái rằng, sau này không được ăn nữa, biết phải làm sao?

Hôm nay Đế Tuấn và Thường Hi đại hôn, Tiểu Nguyệt Linh là bếp chính, họ đang nghĩ nhân cơ hội này thưởng thức một phen!

Kết quả lại xảy ra chuyện như vậy, ít nhiều có chút mất hứng.

Mọi người vốn còn hơi ngại ngùng tiếp tục hưởng thụ, sau khi nghe lời nói của Tiểu Nguyệt Linh, lập tức liền tìm được lý do để an ủi bản thân, khiến mình không còn ngượng ngùng nữa, bắt đầu ăn uống thả phanh.

Tuy đại chiến họ không thể tham gia, nhưng có thể chúc phúc cho họ mà! … Trong lúc các tinh quân đang ăn uống thả phanh trong Thái Dương Thần Cung, Thái Nhất đã mượn uy năng của Hỗn Độn Chung, liên tục vượt qua không biết bao nhiêu khoảng cách.

Chương 458

Điều này cũng khiến Ngô Sở nhận ra, chí bảo như Hỗn Độn Chung rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Không gian địa vực đã không thể gây hạn chế cho nó, tốc độ vượt không gian này, quả thực có thể so sánh với những lão yêu quái cổ xưa kia.

Chỉ trong vài ngày, họ đã từ Thái Dương Tinh, đến được khu vực gần rìa tinh không, xuất hiện bên cạnh con cự thú đang phá hoại tinh thần.

Hống… Cự thú một đuôi đập nát tinh thần kia, ánh mắt hung tàn quét về phía họ.

Trong hư không lạnh lẽo cô tịch này, nhìn một con cự thú từ xa, cũng không có cảm giác gì lớn lao.

Nhưng nếu nhìn tinh thần bên cạnh cự thú bị nó một đuôi quật nát, rồi lại nhìn tên này không hề hấn gì giữa vụ nổ tinh thần, thì sự chấn động liền ập đến.

Khi tiểu đội đi săn của họ nhìn thấy cảnh này từ xa, tất cả đều trợn mắt há mồm, ngay cả Đấu Mỗ Nguyên Quân đã từng trải qua cảnh tinh thần vẫn lạc, cũng mang vẻ kinh ngạc. "Hơi mạnh đấy!" Đế Giang nhìn các huynh đệ đầu bù tóc rối bên cạnh, nhếch miệng cười, "Cũng không biết Tiểu Nguyệt Linh có cách nào chế biến loại cự thú này không?" Thái Nhất liếc nhìn Đế Giang, nói: "Đế Giang huynh hào khí, nhưng không thể xem thường loại cự thú này.

Tuy nói chúng ta toàn lực một kích, cũng có thể đánh nát tinh thần như vậy, nhưng…" Chúc Dung cười khà khà: "Có thật sự mạnh như vậy không, thử là biết ngay." Hắn vừa nói vừa liếc nhìn Ngô Sở, "Nơi

này là tinh không, mọi người có thể thỏa sức thi triển sở học cả đời, mà không cần lo lắng sẽ ảnh hưởng đến những thứ khác." Ngô Sở cảm nhận được ánh mắt của Chúc Dung, cảm thấy lời này của Chúc Dung có ý riêng.

Một khắc sau, một hỏa diễm cự nhân cao vạn trượng liền xuất hiện trước mặt mọi người.

Chỉ là tôn hỏa diễm cự nhân vạn trượng này tuy thân hình to lớn, nhưng trước con Tinh Không Cự Thú to như tinh thần kia, vẫn nhỏ bé như con kiến trước con voi. "Lên!" Giọng của Chúc Dung từ trong hỏa diễm cự nhân truyền ra, sau đó liền thấy tôn hỏa diễm cự nhân này không chút do dự lao về phía Tinh Không Cự Thú.

Nhưng có người còn nhanh hơn hắn, Đế Giang trực tiếp hóa ra pháp tướng, hình dạng chim, toàn thân đỏ rực, sáu chân bốn cánh, bốn cánh vừa động, liền xuất hiện trước mặt hỏa diễm cự nhân, sáu chân đá ra sáu đạo quang mang, đi đầu tấn công con Tinh Không Cự Thú này.

Keng… Cùng lúc đó, Thái Nhất cũng không tụt lại, Hỗn Độn Chung trong nháy mắt vượt qua ngàn vạn dặm, xuất hiện trên đỉnh đầu Tinh Không Cự Thú, phát ra một đạo sóng âm.

Từ xa, mọi người chỉ thấy một chiếc chuông vàng khổng lồ tương đương với cự thú, đột nhiên lơ lửng trên đỉnh đầu nó, dấy lên một đạo sóng âm, trật tự thần liên của Đại Đạo rủ xuống, bao phủ lên người cự thú, khiến nó trong nháy mắt sững sờ.

Ngay khi mọi người còn đang kinh ngạc vì sự sững sờ của cự thú, thầm cảm thán linh bảo này của Thái Nhất rốt cuộc là chí bảo gì, thì con cự thú bị công kích của Đế Giang làm chấn động, hồi phục tinh thần, sau đó trực tiếp phát điên, làm ra tư thế ngẩng cổ gầm rống, rồi một đầu húc về phía chuông lớn.

Keng… Chỉ thấy chuông vàng bay ngược ra, không gian dường như gợn lên một vòng sóng, sau đó vỡ tan, sự vật xung quanh trong nháy mắt biến mất, những mảnh vỡ tinh thần đang trôi nổi vỡ vụn, trong nháy mắt hóa thành bụi bặm, rồi bị cuốn sạch, cả một vùng hư không lập tức trở nên trong trẻo và sâu thẳm hơn.

Mọi người có thể thấy rõ, công kích của Đế Giang đánh lên người cự thú, chỉ làm nó rách chút da, hoàn toàn không thể tổn thương đến gân cốt.

Đế Tuấn tay nâng một viên châu, nói: "Mọi người đừng đứng nhìn nữa, ra tay đi!

Con Tinh Không Cự Thú này, so với con chúng ta ăn thịt trước đây, mạnh hơn nhiều lắm." Hắn vừa nói, vừa ném viên châu kia ra, cũng không biết viên châu này bay qua như thế nào, mọi người chỉ thấy viên châu lóe lên, liền xuất hiện bên cạnh cự thú, sau đó một phát đập trúng đầu nó.

Viên châu trông không mấy nổi bật, vậy mà trong nháy mắt lại đập cho đầu con cự thú nghiêng đi, thân hình chấn động.

Cùng lúc đó, chiếc chuông vàng bị húc bay ra ngoài, lại bay trở về, bao phủ trên đỉnh đầu nó, vừa xoay tròn vừa phát ra tiếng vang trời.

Lúc này, hỏa diễm cự nhân cũng đã đến bên cạnh cự thú, tay nâng mâu hạ, một cây hỏa diễm cự mâu ném về phía cái miệng lớn đang mở của cự thú.

Nhưng con cự thú chỉ ngậm miệng lại, liền cắn nát cây hỏa diễm cự mâu kia.

Cái đuôi lớn của nó càng mang theo sức mạnh sấm sét gió lốc, trong nháy mắt quật tới.

Hỏa diễm cự nhân thân hình khẽ động, né được cái đuôi lớn, đuôi

lớn tuy quật hụt, nhưng lại quật cho một mảng hư không xuất hiện một hố đen, nhưng hố đen rất nhanh lại biến mất.

Cùng lúc đó, Thái Nhất đưa tay chỉ, chỉ thấy trong hư không rơi xuống từng đạo thiên hỏa, thiên hỏa trong nháy mắt hóa thành một biển lửa, lan tràn trên người cự thú.

Lúc này, Đế Tuấn nắm tay Thường Hi, biến mất trước mặt mọi người, đồng thời, giọng nói của hắn cũng vang lên bên tai mọi người, "Mọi người tản ra, tự mình ra tay đi!" Ngô Sở rất kỳ lạ, viên châu mà Đế Tuấn ném ra rốt cuộc là linh bảo gì?

Rất rõ ràng, đó không thể là Hà Đồ Lạc Thư.

Trong lòng vừa suy ngẫm, vừa tế ra linh bảo Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, bung ra vạn đóa kim liên, bảo vệ mọi người trong đó.

Nhưng những người khác lại làm như lời Đế Tuấn nói, từng người một tản ra.

Mười vị Tổ Vu còn lại, thân hình khẽ động, liền bay về phía Tinh Không Cự Thú, họ càng giỏi tấn công cự ly gần, càng gần cự thú, càng có lợi cho họ phát huy.

Phục Hy nắm tay Nữ Oa, nói với Ngô Sở một tiếng, "A Sở bảo trọng!" rồi liền thấy trên đầu y đội một cuốn ngọc thư chỉ có hai trang, biến mất bên cạnh họ.

Ngô Sở nhìn cuốn ngọc thư kia, đồ án trên đó khiến hắn có chút trợn mắt há mồm.

Bởi vì đồ án đó khiến Ngô Sở ý thức được, cuốn ngọc thư kia rất có thể chính là Hà Đồ Lạc Thư, trên ngọc thư hình thành từ hai phiến ngọc, một phiến có một bức đồ án kỳ lạ.

Không phải nói Hà Đồ Lạc Thư vốn là vật của Đế Tuấn, sau này

mới trở thành linh bảo của Phục Hy sao?

Sao bây giờ thứ này lại ở trong tay Phục Hy rồi?

Hay là nói, thứ này vốn là của Phục Hy, thậm chí cả Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng có thể là do Phục Hy nghiên cứu ra, chỉ là cho Đế Tuấn mượn dùng?

Dù sao đạo thôi diễn của Phục Hy, Ngô Sở cũng rõ.

Nếu thật là như vậy, cũng có thể giải thích được, vì sao Phục Hy lại chết trong trận chiến Vu Yêu, bởi vì nghiên cứu ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, kết hạ nhân quả thực sự quá lớn!

Cùng lúc đó, Trấn Nguyên Tử đã tế ra Địa Thư, bao phủ Hồng Vân vào trong, cũng mang theo Hồng Vân, tách khỏi bọn họ Ngô Sở.

Uy năng của Địa Thư, trong tinh không này, hiển nhiên không bằng ở trên đại địa Hồng Hoang, Địa Thư vốn giỏi phòng thủ, lúc này cũng chỉ có thể tiếp tục dùng để phòng thủ.

Ở xa, cự thú cảm nhận được thiên hỏa lan tràn, trên người đột nhiên rung lên, nổi lên một tầng hào quang nhàn nhạt, trong nháy mắt đẩy những ngọn thiên hỏa kia ra khỏi bề mặt cơ thể.

Hồng Vân trong sự bảo vệ của Địa Thư, đưa tay chỉ lên trời, liền thấy ở hư không xa xôi, phía trên cự thú, thò ra một sợi dây khổng lồ hình thành từ mây đỏ, từng vòng từng vòng quấn lấy cự thú, muốn dùng nó để hạn chế hành động của đối phương.

Nhưng cự thú chỉ cần lăn một vòng tử vong trong biển lửa, liền cuốn nát những sợi dây mây đỏ quấn trên người nó.

Có lẽ là tức điên lên, cự thú mở to miệng, từ trong cái miệng lớn đó, đột nhiên bắn ra một đạo quang ba, phun về phía hỏa diễm cự nhân bên cạnh.

Trong nháy mắt, nửa người của hỏa diễm cự thú liền bị quang ba đánh thành mảnh vụn, sau đó quang ba tiếp tục bay xa, trong nháy mắt xé rách trường không, bắn về phía Ngô Sở bọn họ, nơi nó đi qua, tất cả mảnh vỡ tinh thần đều bị bốc hơi thành khí.

Quang ba nhìn thì không lớn, nhưng đường kính ít nhất cũng có mấy ngàn dặm.

Ở xa, Đấu Mỗ Nguyên Quân tay ngọc khẽ vung, từng đạo tinh thần quang thuẫn xuất hiện ở nơi quang ba đi qua, bà lo lắng nếu không tiêu hao hết đạo quang ba này, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến những tinh thần phía sau họ.

Những tinh thần kia không thể chống lại đạo quang ba này.

Nhưng tinh thần quang thuẫn bà thi triển ra, trước mặt quang ba, lại như giấy hồ không chịu nổi một kích, trong nháy mắt bị phá vỡ, sự chênh lệch giữa hai bên thực sự quá rõ ràng.

Có thể khẳng định, con cự thú này, tuyệt đối là một con Hỗn Độn Cự Thú.

Ông!

Một bàn tay lớn bằng ánh trăng, nhẹ nhàng từ trên không vỗ xuống, vỗ về phía đạo quang ba.

Chương 459

Lại một bàn tay lớn màu tím xuất hiện trước đạo quang ba, và đẩy ngược lại.

Cùng lúc đó, còn có một quyền mang màu vàng, từ trong hư không chui ra, đánh về phía quang ba.

Thường Hi, Thanh Khâu Ly, Hậu Thổ, lần lượt ra tay.

Trật tự thần liên của Đại Đạo ẩn hiện trên không, rồi lại từng sợi vỡ nát.

Họ không lao lên, mà đứng ở xa thi triển thần thông, thông qua pháp tắc Đại Đạo có mặt ở khắp nơi trong hư không, truyền tống thần thông đi từ xa.

Cách thức thi triển thần thông này, và thuật không gian tung dược, có sự tương đồng kỳ diệu, nhưng không gian tung dược thuật chỉ cần lĩnh ngộ một số pháp tắc càn khôn là có thể thi triển.

Còn cách thức này, lại phải là Đại La mới có thể sử dụng.

Cảnh giới Thái Ất tuy đã là vận dụng pháp tắc Đại Đạo, nhưng vẫn chưa thể mượn pháp tắc Đại Đạo để tiến hành thi triển thần thông thuật pháp từ xa.

Lúc này, đạo quang ba cuối cùng cũng bị tiêu hao đi phần lớn uy lực, Ngô Sở phất nhẹ Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ trong tay, từng đóa kim liên nở rộ trong hư không, khi đạo quang ba xung kích tới, từng đóa kim liên bị quang ba đánh tan, nhưng lại ngưng tụ thành ở phía sau.

Ngô Sở cũng hiểu được nỗi lo của Đấu Mỗ Nguyên Quân, nên không né tránh, mà cố gắng tiêu hao hết đạo quang ba này, để tránh

những tinh thần phía sau bị ảnh hưởng.

Nhưng theo sau đó, lại là vô số quang ba bắn ra tứ phía.

Hóa ra đám Tổ Vu lúc này đã đến bên cạnh con cự thú, và triển khai màn vây đánh tàn bạo với nó.

Thần thông như mưa, băng phong ngàn dặm, tuyết bay đầy trời, điện chớp sấm rền, chiếu sáng hư không.

Hỏa quang đang nhanh chóng lan rộng, cuồng phong tới trợ giúp thế lửa… Nhất thời, trật tự thần liên bay múa, pháp tắc Đại Đạo ẩn hiện.

Con cự thú kia vì thân hình quá đồ sộ, bị nắm được nhược điểm, bị đám Tổ Vu vây đánh.

Tuy nhiên, đây chỉ là bề ngoài, những thần thông đó rơi xuống người cự thú, đều bị lớp hào quang bên ngoài cơ thể nó chặn lại, hoàn toàn không thể làm nó bị thương chút nào.

Tuy nhiên, khi Thái Nhất tế ra Hỗn Độn Chung, Đế Tuấn cũng dùng viên châu không rõ tên kia để phối hợp, lớp phòng ngự trên bề mặt cự thú trong nháy mắt xuất hiện lỗ hổng.

Sau đó bị đám Tổ Vu chớp lấy thời cơ, liền là một trận oanh tạc điên cuồng, tuy nó vận dụng sức mạnh pháp tắc Đại Đạo, hình thành từng đạo pháp tắc thần liên, quấn về phía các Tổ Vu, nhưng dưới sự can thiệp của Hỗn Độn Chung, lại dễ dàng bị các Tổ Vu né được.

Sau đó lại là một trận quyền đấm chân đá, đá đến mức Tinh Không Cự Thú tức điên lên, liền bắt đầu phun quang ba loạn xạ về bốn phía.

Mà hành động phun quang ba không phân biệt mục tiêu trong cơn tức giận của nó, cũng khiến Phục Hy và Trấn Nguyên Tử xung quanh, cùng với Ngô Sở bọn họ, mỗi người đều luống cuống tay chân bắt đầu dùng thuật pháp thần thông để tiêu diệt những quang ba đó.

Nếu thật sự để những quang ba này bay loạn trong hư không, rất có khả năng sẽ có tinh thần bị ảnh hưởng.

Ngô Sở nhìn sang bên cạnh, lại nhìn ra xa, cho đến bây giờ, hắn vẫn đang trong trạng thái đứng một bên quan sát, nhiều nhất cũng chỉ là phất phất Hạnh Hoàng Kỳ.

Đối mặt với nhiều đạo quang ba bắn ra tứ tán, Ngô Sở cũng có chút ngớ người, chỉ có thể làm hết sức mình nghe theo mệnh trời.

Hắn vừa phất Hạnh Hoàng Kỳ, vừa mặc lên bộ Hắc Long Giáp, đồng thời lấy ra Ngũ Hành Chân Linh Càn Khôn Kiếm, triệu hồi Hãm Địa Kim Quang Địa Long Giản.

Con Kim Quang Địa Long thấy quang ba lao về phía mình thì trực tiếp ngớ người.

Tuy ở bên cạnh Ngô Sở không cần thường xuyên đánh nhau, nhưng nó sao cũng không ngờ, lần đầu tiên bị gọi ra đánh, lại là đối phó với đối thủ mạnh như vậy.

Trong quang ba mang theo pháp tắc Hỗn Độn, làm sao chống đỡ đây?

Nhưng Ngô Sở lúc này lại không có thời gian quan tâm đến tên này, chỉ thấy hắn một chân đá mạnh, liền đá cái quan tài đen dưới chân về phía Thanh Khâu Ly đang ở xa chống đỡ một đạo quang ba khác.

Về phần Hậu Thổ tiểu thư tả, đối với người sở hữu Cửu Thiên Tức Nhưỡng như nàng, Ngô Sở cũng không quá lo lắng, huống chi cường độ nhục thân của tiểu thư tả, còn mạnh hơn hắn rất nhiều.

Sau đó tay trái kiếm, tay phải giản, chém ra từng đạo ngũ hành kiếm quang, vung ra từng đạo kim quang giản ảnh, Ngũ Hành đại đạo dẫn động, từng đạo kiếm quang và giản ảnh dường như đều mang

theo khí thế khai thiên lập địa, chém về phía đạo quang ba.

Tiếc là, kiếm khí giản ảnh chém về phía quang ba, trong nháy mắt liền bị quang ba đánh tan.

Nhưng Ngô Sở cũng không quá lo lắng, chỉ thấy hắn tiện tay tế ra Càn Khôn Kỳ Bàn, ném đạo quang ba đã bị suy yếu đi không ít vào trong bàn cờ, lợi dụng pháp tắc càn khôn trong bàn cờ, chuyển hướng tiến tới của quang ba, liền ném đạo quang ba này ngược trở lại cự thú.

Sau đó, Ngô Sở nhìn về phía Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ.

Quả nhiên, Hậu Thổ như hắn tưởng tượng, phóng ra pháp tướng, sau khi làm suy yếu đạo quang ba đến một mức độ nhất định, liền tế ra một chiếc đỉnh tròn luyện thành từ Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Nhìn thấy tôn đỉnh tròn này, Ngô Sở không khỏi chớp chớp mắt, vì hắn phát hiện, đây dường như là chiếc đỉnh hầm canh mà Hậu Thổ dùng trong bộ lạc.

Mà bên Thanh Khâu Ly, thì lộ ra chín cái đuôi hồ ly, mỗi đuôi cầm một món linh bảo, vung về phía quang ba những đạo huyền quang, bộ dạng 'Đa Bảo Hồ' đó, khiến Ngô Sở trong lòng cũng âm thầm thở phào một hơi.

Bà xã nhà mình, còn biết giữ của hơn Hồng Vân nhiều.

Ngô Sở thầm cười, nhìn về phía Phục Hy và Nữ Oa.

Trên đỉnh đầu họ, hai trang ngọc thư tỏa ra một đạo quang mang, bao phủ họ vào trong.

Phục Hy trong lòng ôm một cây cổ cầm, gảy nhẹ, mấy đạo sóng âm truyền ra, hình thành một tổ sóng xanh trong hư không, đâm về phía đạo quang ba đang bay về phía họ.

Nữ Oa thì tay ngọc khẽ vung, một quả cầu nhỏ màu đỏ, trên đó

buộc rất nhiều chuông nhỏ bị nàng ném ra, quả cầu đỏ lóe lên trên không, theo sát sóng xanh, đánh về phía quang ba.

Từ xa, Ngô Sở liền thoáng thấy bóng đỏ kia, ánh mắt khẽ lóe, trong lòng thầm nghĩ: Chẳng lẽ quả cầu đỏ đó chính là Hồng Tú Cầu của Nữ Oa?

Nhưng Hồng Tú Cầu không phải nói là chí bảo do lão tổ sư phụ của mình trong tương lai giảng đạo, trên Phân Bảo Nham phân cho nàng sao?

Dưới sự tấn công của sóng xanh và quả cầu đỏ, đạo quang ba trước mặt họ, cuối cùng cũng bị đánh tan phần lớn uy lực, quang ba còn lại lao về phía ngọc thư, bị ngọc thư chặn lại.

Vốn Ngô Sở không biết Phục Hy và Nữ Oa có linh bảo bạn sinh gì, trước đây cũng chưa từng hỏi Nữ Oa và Phục Hy vấn đề này, dù sao vấn đề này ít nhiều có chút kiêng kỵ.

Hôm nay mới biết, những thông tin mình biết, và tình hình thực tế của thế giới này, dường như có chút khác biệt lớn.

Ví dụ như, Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên, lại là chí bảo bạn sinh của Thái Thượng và Nguyên Thủy; linh bảo bạn sinh của Thông Thiên dường như chỉ có một thanh Thanh Bình Kiếm.

Nghe nói Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp cũng là công đức chí bảo bạn sinh của Thái Thượng.

Nhìn như vậy, Thông Thiên lão tam này, thật là… khó trách ngày nào cũng bị bắt nạt.

Lại ví dụ như, bây giờ Hà Đồ Lạc Thư lại không ở trong tay Đế Tuấn, mà là ở trong tay Phục Hy, e là thứ này chính là linh bảo bạn sinh của Phục Hy.

Còn Hồng Tú Cầu… Vậy viên châu trong tay Đế Tuấn, rốt cuộc là

linh bảo gì?

Uy lực trông có vẻ không hề yếu, liên thủ với Hỗn Độn Chung, thỉnh thoảng lại đập cho con cự thú kia lăn lộn gào thét trong hư không, hư không thỉnh thoảng lại vỡ nát, trật tự thần liên hình thành từ pháp tắc Đại Đạo, thường xuyên bị nó giãy đứt.

Ngô Sở thầm lắc đầu, rất nhiều sự vật đều không giống như hắn vốn biết, cũng không biết Sơn Hà Xã Tắc Đồ, lúc này đã xuất hiện hay chưa.

Tuy hai chữ 'xã tắc' có nghĩa là quốc gia, nhưng trên thực tế, 'xã tắc' vốn chỉ Thổ Thần và Cốc Thần, xã là Thổ Thần, tắc là Cốc Thần.

Chương 460

Cho nên Sơn Hà Xã Tắc Đồ, cũng có thể nói là bản đồ sơn hà và các thần linh của Hồng Hoang.

Thần linh của Hồng Hoang hiện nay, đều là do trời đất sinh dưỡng, chứ không phải do sắc phong mà thành.

Cho nên nếu lúc này xuất hiện Sơn Hà Xã Tắc Đồ, thực ra cũng không cần quá kỳ lạ.

Nhưng Nữ Oa không hề tế ra bức đồ này, e là giống như 'Thiên Đình' kia, lúc này món linh bảo này còn chưa được thai nghén ra đời!

Lúc này, Trấn Nguyên Tử hai tay chống lên Địa Thư, từng đạo quang mang màu vàng lấp lánh trong hư không, sau đó từng ngọn núi liền từ hư không mọc lên.

Chỉ là những ngọn núi này, trước mặt đạo quang ba, như là đậu hũ, lần lượt bị đánh nát.

Cuối cùng, quang ba còn sót lại đánh lên quang mang màu vàng của Địa Thư.

Còn Hồng Vân thì vẫn thi triển thuật pháp thần thông, một bên dùng dây mây trói đối phương, một bên dùng pháp tắc Đại Đạo ngưng thành từng nắm đấm khổng lồ, đánh về phía cự thú.

Tiếc là, loại công kích này của hắn, so với những Tổ Vu vây đánh cự ly gần kia, uy lực kém quá nhiều.

Hơn nữa từ đầu đến cuối, hắn đều không hề dùng đến linh bảo.

Người không biết, còn tưởng hắn đang giấu nghề, không vận dụng linh bảo, chỉ có Ngô Sở và Trấn Nguyên Tử những người quen thuộc hắn mới biết, Hồng Vân thật sự nghèo!

Hoàn toàn coi Nguyệt Quế Linh Nhưỡng mà Thường Hi cất giữ quý giá bao năm nay như nước lã mà uống, thật là phung phí của trời.

Hỗn Độn Chung, viên châu không rõ tên, Hà Đồ Lạc Thư, Hồng Tú Cầu, Địa Thư, Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ… mỗi món đều là sự tồn tại lừng lẫy.

Mà khoa trương là, nhiều chí bảo linh bảo như vậy, chỉ để đối phó một con cự thú.

Mà còn khoa trương hơn nữa là, còn có mười một vị Tổ Vu đang vây đánh nó.

Nhưng con Hỗn Độn Cự Thú này lại cứng rắn chịu đựng, tuy dưới sự giúp đỡ của Hỗn Độn Chung và viên châu không rõ tên kia, lúc này đã bị vây đánh đến chảy máu, nhưng khả năng chịu đòn này, cũng đã vượt xa sự tưởng tượng của Ngô Sở bọn họ.

Mười một vị Tổ Vu, ngoại trừ chưa liên thủ thi triển Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, những bản lĩnh khác về cơ bản đã đều sử dụng ra.

E là chỉ có Chúc Long và Đế Giang hai vị Tổ Vu cổ xưa nhất, có thể có chút giữ lại.

Theo Ngô Sở thấy, lúc họ vây đánh Nhiên Đăng ở Tử Ngọc Sơn, xác thực chưa dùng hết toàn lực.

Thay vì nói anh là hộ muội cuồng ma, chi bằng nói hắn là tổ sư gia của những kẻ bợ đít thì đúng hơn.

Đồng thời cảnh tượng xung quanh xuất hiện trật tự thần liên hình thành từ pháp tắc Đại Đạo cũng rất ít. "Có tinh quân dùng Tinh Thần đại đạo liên hệ lão thân, nói là có một con Tinh Không Cự Thú đang hoành hành ở nơi sâu trong tinh không, nghi là mẫu thân của con cự thú bị hai vị chém giết trước đây." Tuy nhiên, sức mạnh cường hãn như vậy, đánh lên người con cự thú này, lại chỉ khiến nó càng thêm

tức giận, mà không thể gây ra bất kỳ thương tổn trí mạng nào cho nó.

Đây chính là khả năng chịu đòn của Hỗn Độn Cự Thú, công kích tuy có chút đơn điệu, nhưng sức phá hoại lại vô cùng lớn, di chuyển tuy là một nhược điểm, nhưng cũng tuyệt đối không thể coi là chậm.

Nhưng theo thời gian trôi qua, mọi người đối với việc tiêu hao con Hỗn Độn Cự Thú này đến chết ở đây, đã trở nên ngày càng có lòng tin.

Mọi người đều có thể cảm nhận được, theo thời gian con cự thú này bị vây đánh càng lâu, quang ba nó phun ra, uy lực đã ngày càng nhỏ, mọi người chống đỡ đã không còn vất vả như lúc đầu nữa.

Ngô Sở cũng không rõ năm xưa những Hỗn Độn Thần Ma mạnh đến đâu, nhưng chỉ từ khả năng chịu đòn mà con Hỗn Độn Cự Thú này thể hiện ra, sự mạnh mẽ của những Hỗn Độn Thần Ma kia, đã có thể thấy được một phần.

Nếu không có chí bảo như Hỗn Độn Chung, e là rất khó phá được phòng ngự của nó.

Ngô Sở ở xa lặng lẽ quan sát, suy ngẫm rất nhiều, trong đầu xoay vần vô số kế hoạch săn giết con thú này, nhưng đều bị hắn loại bỏ từng cái một.

Cuối cùng, hắn lấy ra cây gậy biến hình, ném về phía con cự thú.

Gậy biến hình xẹt qua ngàn vạn dặm, sau đó bị một bàn tay lớn có đủ ngũ hành chi lực từ trong hư không thò ra nắm lấy, và chỉ về phía con cự thú.

Gậy biến hình bắn ra một chùm sáng, chùm sáng bắn trúng người cự thú, trật tự thần liên của pháp tắc biến hình trong nháy mắt bao phủ lên người nó.

Nhưng một khắc sau, con cự thú chỉ khẽ rung mình, liền chấn nát những trật tự thần liên này.

Và cũng chính lúc này, đầu con cự thú, lại bị viên châu không rõ tên của Đế Tuấn đập vào một cái, đầu cự thú bị viên châu đập cho lắc lư.

Trong khoảnh khắc đó, miệng của con cự thú đều biến hình.

Một khắc sau, Hỗn Độn Chung lại rung lên, trật tự thần liên hình thành từ tiếng chuông, lại một lần nữa bao phủ con cự thú này, khiến nó trong chớp mắt thất thần.

Cũng chính trong khoảnh khắc này, cây gậy biến hình nhỏ nhắn lại tấn công lần nữa.

Trong khoảnh khắc này, con Hỗn Độn Cự Thú này lại biến thành một con cừu non.

Nhưng đây cũng chỉ là một khoảnh khắc, một khắc sau, cự thú liền khôi phục lại.

Các Tổ Vu thấy vậy, hai mắt sáng lên, lần lượt đưa tay chỉ về phía con cự thú.

Chỉ Hóa!

Đưa tay chỉ một cái, pháp lực tuôn trào, trong nháy mắt liền có thể dùng pháp tắc biến hình, biến sự vật bị ngón tay chỉ, thành hình dạng tưởng tượng trong lòng.

Đây gần như là thần thông mà tất cả sinh linh cảnh giới Kim Tiên đều biết.

Nhưng được các Tổ Vu này thi triển ra, uy lực lại khá đáng kể.

Kết quả liền thấy con cự thú này vừa khôi phục lại, liền dưới sự can thiệp của Hỗn Độn Chung, lại bị một chỉ hóa thành tiểu thú.

Cũng chính trong khoảnh khắc con cự thú này lại hóa thành tiểu thú, cây cương xoa trong tay Chúc Long hóa thành một đạo quang

mang, xuyên qua thân thể của con cự thú đã biến thành tiểu thú này.

Trong mắt những người khác, khoảnh khắc này có lẽ cực kỳ ngắn ngủi, ngắn đến mức khiến họ hoàn toàn không đủ để làm ra bất kỳ hành động nhắm vào hiệu quả nào.

Nhưng Chúc Long lĩnh ngộ pháp tắc thời gian thì khác, khoảnh khắc này, đủ để hắn thi triển ra một đòn tấn công mạnh mẽ.

Đây, chính là Tổ Long Chúc Long, vừa là Tổ Vu vừa là một trong tam tổ của Long tộc.

Nắm bắt khoảnh khắc then chốt nhất, một đòn tất sát!

Khi con Hỗn Độn Cự Thú thoát khỏi sự bao phủ của Hỗn Độn Chung, thân thể lại một lần nữa khôi phục như cũ, một cái hố máu khổng lồ, đã xuất hiện trên người nó.

Máu dưới áp lực của cơ thể, từ cái hố đó lan ra.

Cộng Công thấy vậy, hai tay giơ lên, một dòng sông máu liền từ trong hố máu đó xông ra, bị hắn khống chế, hung hãn cuồn cuộn trong hư không này. "Nếu thật là Hỗn Độn Cự Thú hoành hành, vậy Tứ vị Đại Đế không hiện thân sao?" Hành động điên cuồng này, trong nháy mắt liền dọa lui các Tổ Vu.

Tuy nhiên một khắc sau, con cự thú này lại cuộn người lại, giống như rắn, dùng chính thân thể của mình bịt cái hố máu bị xuyên thủng kia lại, ngăn máu trên người điên cuồng chảy mất.

Chương 461

Mọi người thấy vậy, lần lượt thi triển thủ đoạn, linh bảo và thuật pháp thần thông, lại một lần nữa như cuồng phong bão táp, điên cuồng ập về phía con cự thú.

Tuy nhiên, trên người cự thú lại nổi lên một đạo quang mang, giống như tinh thần, ở xa nhìn thì rất rực rỡ, nhưng ở gần lại là hư không đen kịt cô tịch đang lấp lánh.

Mà những thuật pháp thần thông đó đụng vào lớp quang mang này, cũng lần lượt tan rã.

Thái Nhất khống chế Hỗn Độn Chung, lại một lần nữa rủ xuống vô số trật tự thần liên của Đại Đạo, muốn ảnh hưởng đến nguyên thần của con cự thú, khiến nó không thể tổ chức phòng ngự hiệu quả.

Nhưng lần này, sóng âm đã không còn tác dụng gì nữa, nguyên thần của đối phương dường như đã hoàn toàn co rút lại, sóng âm của Hỗn Độn Chung, cũng không thể gây ảnh hưởng hiệu quả.

Viên châu của Đế Tuấn, cũng không thể phá vỡ lớp phòng ngự đó, khi đánh lên lớp phòng ngự đó, chỉ khiến thân thể con cự thú rung lên một cái.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều có chút ngớ người, đây cũng quá ăn vạ rồi đi!

Mà Ngô Sở và Hậu Thổ bọn họ nhìn thấy cảnh này, không khỏi liếc nhìn nhau.

Trên thực tế, bất luận là Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, hay là Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, hoặc là Đế Tuấn và Thường Hi, vân vân, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra đáp án.

Hỗn Độn!

Con cự thú này sau khi cuộn người lại, khí tức trên người, thực sự quá giống khí tức trên những linh căn Hỗn Độn kia.

Rất rõ ràng, lớp phù quang trên bề mặt con cự thú, chính là Hỗn Độn khí.

Con cự thú này dùng Hỗn Độn khí bao bọc bản thân, những thuật pháp thần thông đánh lên đó, trong nháy mắt liền bị Hỗn Độn khí tước đi sức mạnh pháp tắc, tất cả trở về Hỗn Độn.

Giống như một khu vực cấm pháp vậy, trong khu vực này, mọi pháp thuật, đều là ảo ảnh mộng mơ, chọc một cái là vỡ, hoàn toàn không có tác dụng gì với nó.

Tuy nhiên, điều khiến Ngô Sở bọn họ đều không hiểu là, trong tình huống này, sao con cự thú lại không phản kích mọi người?

Hơn nữa, nó đã có bản lĩnh như vậy, sao trước đó không thi triển ra?

Ngô Sở nhìn về phía Đế Tuấn, vừa hay thấy Đế Tuấn thu lại viên châu kia, Ngô Sở cũng không nhìn ra viên châu đó là vật gì, nhưng phẩm chất chắc chắn sẽ không thấp.

Lúc này, Đấu Mỗ Nguyên Quân khẽ thở phào một hơi, thấy mọi người không hiểu, liền nói: "Đây là một thủ đoạn tự bảo vệ của Tinh Không Cự Thú, chúng ta gọi nó là — Hóa Tinh." Mọi người nghe xong, vẫn là một đầu đầy dấu chấm hỏi.

Thấy mọi người vẫn không hiểu, Đấu Mỗ Nguyên Quân tiếp tục nói: "Tinh Không Cự Thú khi gặp phải nguy hiểm không thể chống cự, sẽ dùng hình thái này để né tránh nguy hiểm, chúng có thể để cơ thể mình dần dần hóa thành tinh thần, nguyên thần cũng theo đó mà chìm vào giấc ngủ say." Mọi người như có điều suy tư, Đấu Mỗ lại

nói: "Nếu là Tinh Không Cự Thú bình thường, thần thông thuật pháp của mọi người vẫn có thể phá vỡ lớp phòng ngự này.

Nhưng con Cự Thú này rõ ràng là một con Hỗn Độn Cự Thú, lớp phòng ngự bên ngoài của nó là do Hỗn Độn chi khí ngưng tụ thành, mang theo Hỗn Độn pháp tắc, tu vi của chúng ta vốn đã không bằng nó, lại càng không hiểu Hỗn Độn pháp tắc, tự nhiên cũng không cách nào công phá." Hơn nữa, khi nguyên thần của con Hỗn Độn Cự Thú này co rút lại, chìm vào giấc ngủ say, Hỗn Độn cũng không thể dễ dàng ảnh hưởng đến nguyên thần của Cự Thú được bao bọc bởi Hỗn Độn khí.

Nếu có thể thì trước đó đã không vô công mà trở về.

Chúc Dung gãi đầu nói: "Nói như vậy, chẳng phải là không ăn được thịt của nó nữa sao?" Mọi người nghe vậy, suýt nữa thì bật cười.

Vẫn là Đế Giang lúc này nghiêm túc hơn một chút, hỏi: "Con Cự Thú này đã hóa tinh, có phải là tương đương với việc biến thành một ngôi sao, sau này sẽ không chạy được nữa không?" Đế Tuấn lắc đầu nói: "Đợi nó dưỡng thương xong, nó vẫn sẽ tỉnh lại.

Trong quá trình này, nó sẽ thôn phệ bất cứ thứ gì trôi nổi xung quanh mình để dưỡng thương." "Vậy phải làm sao?" Hầu hết mọi người đều nhìn về phía Đấu Mỗ Nguyên Quân, vị mỹ phụ trung niên này.

Không thể không thừa nhận, vị mỹ phụ trung niên mặc trang phục hoa quý, khí chất ung dung này quả thực cực kỳ có sức hút.

Đôi mắt long lanh như sao trời chớp động, khóe môi treo một nụ cười tự tin, mặc dù nội tâm của nàng có lẽ không tự tin như vẻ bề ngoài.

Có lẽ là vì nguy cơ tạm thời đã qua, nên sự tự tin lại quay trở lại rồi! "Tinh Không Cự Thú sau khi hóa tinh, ít nhất cũng cần một Nguyên Hội mới tỉnh lại, chúng ta có thời gian một Nguyên Hội để nghĩ cách giải quyết nó." Ngô Sở hỏi: "Trước đây các đạo hữu giải quyết loại vấn đề này như thế nào?" Đấu Mỗ Nguyên Quân liếc nhìn Thái Nhất, nói: "Trước đây chúng ta chỉ gặp phải một số Tinh Không Cự Thú bình thường, chúng ta có thể đợi sau khi những Tinh Không Cự Thú đó hóa tinh, trực tiếp diệt nguyên thần của chúng ngay trong tiểu tinh thần mà chúng hóa thành.

Như vậy, cho dù cha mẹ của những Tinh Không Cự Thú đó quay lại, tìm thấy thân thể con cái, chúng cũng sẽ không phát điên.

Có một số thậm chí sẽ trực tiếp nuốt chửng hài cốt tinh thần còn sót lại của những con Cự Thú đó..." "..." Mọi người nghe vậy, vẻ mặt đều có chút kỳ quái.

Đây là, mẹ ăn thịt con?

Thái Nhất và Đế Tuấn nghe đến đây, vẻ mặt có hơi lúng túng.

Thái Nhất ho khan, mang theo vẻ áy náy nói: "Những chuyện này, chúng ta biết cũng không nhiều, đâu thể ngờ được mẹ của con Tinh Không Cự Thú kia lại từ trong Hỗn Độn quay về." Hình dáng của con Cự Thú trước đó gần như y hệt với con Cự Thú bị bọn họ ăn thịt, chỉ là kích thước lớn hơn vô số lần mà thôi.

Vì vậy, mọi người hoàn toàn có lý do tin rằng, con Hỗn Độn Cự Thú này chính là cha mẹ của con Tinh Không Cự Thú bị bọn họ ăn thịt trước đó, đây là quay về báo thù cho con của nó.

Nếu không, con Cự Thú này cũng sẽ không tàn phá trong tinh không, hủy hoại các vì sao như vậy.

Mặc dù bình thường chúng ăn tinh thần, nhưng sau khi ăn một

ngôi sao, chúng sẽ tạm thời ẩn nấp, từ từ tiêu hóa hài cốt tinh thần trong cơ thể.

Quá trình tiêu hóa này cũng cần một thời gian rất dài.

Chứ không như lần này, sau khi hủy diệt một ngôi sao lại tiếp tục đi hủy diệt ngôi sao tiếp theo, rõ ràng là một bộ dạng cố ý báo thù.

Phục Hy nói: "Nhưng con Cự Thú hiện tại rõ ràng không phải Tinh Không Cự Thú bình thường, mà là một con Hỗn Độn Cự Thú.

Cho dù nó hóa tinh, nhưng pháp tắc mà nó lĩnh ngộ cũng không phải thứ chúng ta có thể dễ dàng đối phó, các ngươi có cách nào diệt sát nguyên thần của nó không?" Đấu Mỗ Nguyên Quân lắc đầu nói: "Chúng ta thì không có cách, nhưng có thể đợi sau khi con Cự Thú này hoàn toàn hóa tinh, thỉnh Tứ Cực Đại Đế ra tay trấn sát nó, như vậy, mảnh tinh không này lại có thể có thêm một ngôi sao.

Mặc dù số tinh thần bị nó hủy đi không chỉ có một..." Mọi người nghe vậy, trừ Đế Tuấn và bọn họ ra, những người khác đều không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Nếu là như vậy, chẳng phải có thể đi săn giết Hỗn Độn Cự Thú, sau đó có thể liên tục tăng số lượng tinh thần sao?

Thêm một ngôi sao cho mảnh đất Hồng Hoang này, công đức còn có thể ít được sao?

Ngô Sở bất giác liếc nhìn Thái Nhất và Đế Tuấn, thầm nghĩ: Giết con Tinh Không Cự Thú kia, khiến cho con Hỗn Độn Cự Thú này hủy đi nhiều tinh thần như vậy, phải bị tước đi bao nhiêu khí vận chứ!

Cũng không biết trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, chuyện thế này hai vị này có gặp phải không.

Suy nghĩ một hồi, Ngô Sở không khỏi tò mò hỏi: "Dám hỏi Đấu Mỗ đạo hữu, các tinh thần trong tinh không này được sinh ra như thế

nào?

Ngoài con đường này ra." Rất rõ ràng, thế giới Hồng Hoang này khác với vũ trụ mà Ngô Sở quen thuộc.

Trong vũ trụ mà Ngô Sở quen thuộc, các thiên thể không ngừng chuyển động, vì vậy mới có các loại bão vũ trụ xuất hiện.

Mà các thiên thể của thế giới Hồng Hoang này, chúng thường không dễ dàng di chuyển lung tung.

Không động, từ trường sẽ không thay đổi, sẽ không sản sinh động năng, sẽ không hình thành bão.

Đây cũng là nguyên nhân Ngô Sở và bọn họ du hành trong tinh không mấy trăm năm mà không gặp phải bất kỳ cơn bão vũ trụ nào.

Mà các thiên thể trong tinh không không chuyển động, tự nhiên sẽ không sản sinh bất kỳ cơn bão nào, các vật trôi nổi trong hư không cũng sẽ không di chuyển tùy ý, việc hình thành thiên thể tự nhiên cũng không thể bàn tới.

Nhưng ở thế giới Hồng Hoang này, số lượng tinh thần từ xưa đến nay lại đang tăng lên.

Mà trong truyền thuyết thần thoại, Đấu Mỗ Nguyên Quân là thủ lĩnh của các vì sao, lại còn sinh ra không ít Tinh Quân.

Chương 462

Có thể thấy, nàng hẳn là biết cách sinh ra tinh thần.

Quả nhiên, Đấu Mỗ Nguyên Quân nói: "Sinh thành tinh thần là một quá trình lâu dài.

Trong tình huống bình thường, bần đạo sẽ ở nơi có hài cốt tinh thần, hoặc nơi có nhiều bụi vũ trụ, trước tiên bố trí một tòa Tụ Tinh Pháp Trận, tập hợp bụi vũ trụ và hài cốt tinh thần xung quanh, hoặc những vật trôi nổi trong hư không lại, sau đó dùng tinh huy để uẩn dưỡng...

Quá trình này, có lẽ cần mấy trăm đến mấy ngàn Nguyên Hội..." Ngô Sở lại nhìn về phía con Hỗn Độn Cự Thú kia, hỏi: "Quá trình hóa tinh này, chẳng lẽ là không thể đảo ngược sao?

Lỡ như chúng ta vừa đi, tên này lập tức liền hồi phục lại..." Đấu Mỗ Nguyên Quân gật đầu nói: "Trước đây những Tinh Không Cự Thú kia, một khi hóa tinh, liền không thể đảo ngược, không có ngoại lệ.

Nhưng con Hỗn Độn Cự Thú này, chúng ta vẫn là lần đầu tiên thấy Cự Thú cấp bậc này hóa tinh, kết quả thế nào, bần đạo cũng không dám bảo đảm." Ngô Sở xoa cằm, suy nghĩ một chút, nói: "Vậy thì thử xem." "Thử thế nào?" Hồng Vân nói: "Vừa rồi mọi người cũng đã thử rồi, đánh nó nó cũng không có phản ứng gì, dù sao chúng ta cũng không đánh lại nó." Ngô Sở lấy ra cành Hoàng Trung Lý có được từ Bạch Ngọc Kinh.

Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly thấy vậy, trong nháy mắt liền hiểu được ý nghĩ của Ngô Sở.

Phục Hy và Nữ Oa nhìn về phía Ngô Sở, trên mặt lộ ra vẻ hỏi thăm.

Ngô Sở lơ lửng đưa cành Hoàng Trung Lý kia đến bên cạnh con Hỗn Độn Cự Thú, tuy cành Hoàng Trung Lý này có đường kính mười mấy mét, dài đến hơn trăm mét, nhưng ở trước mặt con quái vật khổng lồ này, thậm chí còn không bằng một cọng cỏ đuôi chó dùng để gãi ngứa.

Nhưng mà, khi 'cọng cỏ đuôi chó' không mấy bắt mắt này cắm vào lớp phòng ngự do Hỗn Độn khí hình thành, nó lại bắt đầu hấp thu, thôn phệ Hỗn Độn khí đang lan tỏa ra.

Cành lá vốn cảm thấy có chút héo úa, lập tức liền có cảm giác tràn đầy sức sống.

Thấy mọi người nghi hoặc, Ngô Sở liền giải thích: "Đây là một cành của Hỗn Độn linh căn, ta muốn thử xem, cành này có thể hấp thu Hỗn Độn linh khí không, nếu có thể nhân cơ hội này phá vỡ lớp phòng ngự của con Cự Thú này, vậy thì con Cự Thú này nhất định sẽ cảm thấy nguy hiểm..." Một khi Cự Thú cảm thấy nguy hiểm, nếu là đang giả vờ, khẳng định sẽ không giả vờ nổi nữa.

Mọi người nghe vậy, lúc này mới bừng tỉnh.

Ngô Sở không nói cho mọi người biết lai lịch của cành Hoàng Trung Lý, càng không lấy ra cành Bàn Đào mà Tây Vương Mẫu tặng hắn, để tránh những người khác thấy vậy cũng đi tìm Tây Vương Mẫu xin.

Quả nhiên, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu thấy Ngô Sở không lấy cành Bàn Đào ra, đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng bọn họ sẵn lòng lấy Bàn Đào ra chia sẻ với mọi người, nhưng lại không hy vọng những người khác cũng học theo Ngô Sở, xin bọn họ cành Bàn Đào.

Nếu không bọn họ cho hay là không cho?

Đấu Mỗ Nguyên Quân không khỏi nhìn Ngô Sở thêm vài lần, dường như có chút bất ngờ, sinh linh có tu vi xem ra còn không bằng nàng này, lại có thể lấy ra cành của Hỗn Độn linh căn.

Trong mảnh tinh không này, Hỗn Độn linh căn duy nhất, chính là ở trên Thái Âm Tinh.

Nếu để nàng đi xin Thường Hi một cành, đối phương còn chưa chắc đã cho!

Đáng tiếc, ảnh hưởng của một cành Hoàng Trung Lý đối với con Cự Thú này, thực sự có hạn.

Thấy vậy, Ngô Sở lại lấy ra cành Kiến Mộc tàn không có lá, toàn thân trơ trụi, đưa đến bên cạnh con Cự Thú.

Mọi người thấy vậy, không khỏi lại lần nữa nhìn sang. "Đây lại là vật gì?" Thái Nhất không hiểu hỏi.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Cành này cũng là tàn chi của Hỗn Độn linh căn, sư phụ ta tặng." Nghĩ đến vị sư phụ kia của Ngô Sở, mọi người liền ngoan ngoãn ngậm miệng.

Chỉ là trong lòng ít nhiều có chút hâm mộ, cũng không biết vị sư phụ kia của hắn, rốt cuộc đã cho hắn bao nhiêu thứ tốt.

Tuy nhiên, biểu hiện của cành Kiến Mộc tàn này, rõ ràng có chút khiến Ngô Sở khó xử, thậm chí có thể nói là căn bản không có thay đổi gì.

Nhưng nghĩ lại, thực ra cũng có thể hiểu, nếu cành Kiến Mộc tàn này có thể vừa tiếp xúc với Hỗn Độn linh khí liền tiến hành thôn phệ sinh trưởng, vậy thì có lẽ nó đã sớm mọc thành cây đại thụ chọc trời trong Hỗn Độn rồi, chứ không bị sư phụ hắn là Hồng Quân mang ra khỏi Hỗn Độn.

Thấy vậy, Ngô Sở thân hình lóe lên, đến bên cạnh con Cự Thú

đang hóa tinh, thân mặc Hắc Long giáp, chân đạp Hắc Quan, tay cầm Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ...

Ngô Sở được trang bị tận răng, khi tiếp cận con Hỗn Độn Cự Thú này, vẫn là một bộ dạng cẩn thận từng li từng tí, trong lòng ít nhiều có chút run sợ.

Dường như vẫn có thể cảm nhận được cơ thể của con Cự Thú này đang từ từ phập phồng theo nhịp thở.

Ngô Sở đưa tay đặt lên thân cây Kiến Mộc, công đức chi lực trong cơ thể từ từ rót vào cành cây tàn này, dùng công đức chi lực để đánh thức luồng sinh mệnh lực trong cành Kiến Mộc tàn.

Kết quả là cành Hoàng Trung Lý bên cạnh đều đã bén rễ, mà cành Kiến Mộc tàn này vẫn đang thôn phệ công đức chi lực trong cơ thể hắn.

Thấy tình huống này, Nghệ Bảo không khỏi vẽ vòng tròn trong thức hải của Ngô Sở, "Là của ta, đều là của ta, vốn dĩ đều là của ta..." Rõ ràng, Nghệ Bảo đối với sự thất thoát của công đức chi lực này, còn đau lòng hơn cả Ngô Sở.

Mà bản thân Ngô Sở, khi thấy tình huống này, ít nhiều cũng có chút lúng túng, đã nói là để lại công đức chi lực cho Nghệ Bảo, kết quả...

May mà, mắt thấy công đức chi lực trong cơ thể dần cạn kiệt, những công đức có được từ cuộc hôn nhân đầu tiên ở Hồng Hoang, bảy tám phần đều truyền vào trong cành Kiến Mộc tàn, đoàn sinh mệnh lực bên trong cành Kiến Mộc tàn cuối cùng cũng ngày càng lớn mạnh, rõ ràng càng thêm hoạt bát.

Thấy vậy, Ngô Sở không khỏi thầm nghĩ, có nên phân giải đóa tường vân công đức dùng để ra vẻ của mình không, dù sao thứ đó

cũng chỉ có thể dùng để ra vẻ mà thôi.

Ngay khi Ngô Sở nghĩ như vậy, cành Kiến Mộc tàn không có phản ứng gì cuối cùng cũng có chút phản ứng, phần cuối của cành tàn lặng lẽ nhú ra một điểm trắng.

Điểm trắng đó dần dần vươn dài ra, hướng về phía con Hỗn Độn Cự Thú bên cạnh.

Hỗn Độn khí xung quanh cũng hướng về phía cành Kiến Mộc tàn này hội tụ lại.

So với cành Hoàng Trung Lý đã sớm mọc ra một vòng rễ trắng, cành Kiến Mộc tàn chỉ có một rễ, dường như quả thực có chút không đáng xem.

Tuy nhiên, khi rễ của Kiến Mộc tiếp xúc với lớp phòng ngự do Hỗn Độn khí hình thành trên bề mặt Cự Thú, lại cực kỳ bá đạo bám chặt lên trên đó.

So sánh mà nói, rễ của cành Hoàng Trung Lý, liền có vẻ có chút không đủ cứng cáp.

Hơn nữa có thể thấy được, cái rễ bám trên lớp Hỗn Độn khí kia, còn vô cùng bá đạo không ngừng khoan vào lớp Hỗn Độn khí đó.

Theo cái rễ đó dần dần mập mạp trưởng thành, lại một cái rễ nữa từ phần cuối của cành Kiến Mộc tàn mọc ra, tiếp đó là ba rễ, bốn rễ...

Tốc độ mọc rễ ngày càng nhanh.

Thấy vậy, Ngô Sở âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tập trung sự chú ý lên người con Cự Thú.

Cự Thú đối với điều này dường như không có phản ứng gì, cũng không biết có phải là ảnh hưởng mà cành Kiến Mộc tàn mang lại cho nó quá yếu ớt, nó không có phản ứng gì.

Ngô Sở lặng lẽ đứng bên cạnh cành Kiến Mộc tàn và cành Hoàng Trung Lý, luôn chuẩn bị sẵn sàng, một khi có gì không ổn, liền mang theo chúng nó rút lui.

Còn về cành Bàn Đào Thụ kia, cũng chỉ có thể sau này tìm cơ hội bồi dưỡng.

Lúc này không tiện lấy ra kích thích mọi người, để tránh gây phiền phức cho Tây Vương Mẫu.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu thấy Ngô Sở lúc này vẫn chưa lấy cành Bàn Đào Thụ ra, đưa mắt nhìn nhau, khóe môi hơi nhếch lên, dường như đều đang nói: Bất Xuất đạo hữu quả thực đáng tin!

Mà Nghệ Bảo trước đó còn đang vẽ vòng tròn lẩm bẩm, lúc này đã hoạt bát trở lại, trong thức hải của Ngô Sở đề nghị: "A Sở, A Sở..." "Lớn nhỏ không biết, gọi là chủ nhân!" "Chủ~ nhân~" Nghệ Bảo ngọt ngào gọi một tiếng, sau đó dùng giọng điệu õng ẹo nói: "Chủ nhân, người thật tà ác nha!

Tại sao lại thích cách xưng hô này vậy?" "Nghiêm túc đi!

Chương 463

Ngươi không biết rất nhiều người không thích ngươi õng ẹo như vậy sao?" "Bọn họ đó là ghen tị, vì bọn họ không thể sở hữu ta!" "Được rồi, nói chuyện nghiêm túc, ngươi có chuyện gì?" Nhưng dù Hồng Vân có thể lấy ra món linh bảo nào ra hồn, ở đây, e là cũng sẽ trở nên không đáng chú ý.

Ngô Sở có chút cạn lời, "Ngươi toàn nghĩ ra ý tưởng tồi gì thế, lại bảo ta mang quả bom này bên người, một khi xảy ra vấn đề gì, ngươi sẽ phải đổi chủ nhân đó!" "Yên tâm đi!

Nếu thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ta chống đỡ nó vài cái, giành cho ngươi một chút thời gian chạy trốn, vẫn có thể làm được." "Thật hay giả?" Ngô Sở có chút không dám tin, "Ngươi đừng hại ta, ta bây giờ là người có vợ, không muốn tuổi còn trẻ đã chết như vậy đâu!" "Thử xem?" "Đừng do dự, tới đi!" "Ta sợ thử một lần là đi đời nhà ma!" Dưới sự dụ dỗ của Nghệ Bảo, Ngô Sở cũng khá là động lòng.

Nhưng động lòng thì động lòng, lo lắng trong lòng tự nhiên cũng không thể tránh khỏi.

Sức chiến đấu của Hỗn Độn Cự Thú vượt xa tưởng tượng của Ngô Sở và bọn họ.

Ngô Sở ước tính, con Hỗn Độn Cự Thú này trừ thủ đoạn không nhiều bằng những lão quái vật kia ra, có lẽ cấp độ sinh mệnh so với những lão quái vật như Trường Mi lão đạo và Âm Dương lão quái, hẳn là tương đương.

Nói cách khác, cấp bậc của con Hỗn Độn Cự Thú này, cũng giống như những lão quái vật kia, có lẽ đều đã vượt qua cảnh giới Đại La, ít

nhất cấp độ sinh mệnh là như vậy.

Nếu không cũng không thể đối mặt với sự vây công của hai mươi tư vị Đại La mà vẫn cầm cự lâu như vậy.

Nhưng từ lần giao thủ trước cũng có thể thấy, trí thông minh của những Tinh Không Cự Thú này hẳn là không cao lắm, nếu trí tuệ của những con Cự Thú này cũng giống như những lão quái vật kia, thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, vậy thì lúc này người phải chạy trốn hẳn là bọn họ. "Chủ nhân, người đã là Đại La rồi, sao vẫn sợ chết như trước vậy?" Nghệ Bảo có chút bất lực phàn nàn, "Ta mà người còn không tin sao?

Người thấy ta lúc nào làm hỏng chuyện chưa?" "Không còn cách nào, có càng nhiều, lại càng không muốn mất đi.

Phải biết rằng, ta bây giờ là người có hai người vợ, có thể giống với cẩu độc thân trước đây sao?" "..." Nghệ Bảo đột nhiên có cảm giác không thể phản bác.

Im lặng một lúc, nó mới nói: "Chủ nhân, người nghĩ xem!

Nếu người có thể thu con Cự Thú này vào trong Nguyên Linh Bảo Châu, bên trong Nguyên Linh Bảo Châu chẳng phải sẽ có một hành tinh sao?

Nếu người có thể dung luyện hành tinh này với Nguyên Linh Bảo Châu thành một thể, có phải sẽ khiến cấp bậc của Nguyên Linh Bảo Châu này được nâng lên không?

Tương lai có phải sẽ có khả năng nhân cơ hội này nâng Tử Ngọc Sơn từ phúc địa lên thành động thiên không?

Cho dù không được, chẳng phải người cũng tương đương với việc sở hữu một tiểu thế giới sao?" Ngô Sở xoa cằm suy tư, Nghệ Bảo lại tiếp tục nói: "Tạm không nói đến những thứ này, chỉ riêng

Hỗn Độn khí trong cơ thể con Cự Thú này, có phải đã đủ để ngươi bồi dưỡng ra cây Bàn Đào con và cây Hoàng Trung Lý con không?

Còn có cả cây Kiến Mộc con này nữa!" "Được rồi, đừng nói nữa, ngươi càng nói, ta lại càng động lòng đó!" "Động lòng không bằng hành động đi chủ nhân!" Thế là, Ngô Sở quyết tâm, nói: "Ngươi phải luôn chú ý đó, nhớ phải bảo vệ tốt chủ nhân ta đây!

Nếu không ngươi thật sự phải đổi chủ nhân đó, ai biết chủ nhân tiếp theo của ngươi có còn thích phụ nữ không!" "..." Nghệ Bảo chớp chớp đôi mắt to, sau đó âm thầm rùng mình một cái.

Tuy nhiên rất nhanh, Ngô Sở liền lắc đầu, "Không được!

Ngũ Hành đại đạo của ta, gặp phải Hỗn Độn khí này, rất khó ngưng tụ thành hình, càng đừng nói là phong ấn nó lại." Thì ra, Ngô Sở thử dùng trật tự thần liên do Ngũ Hành đại đạo pháp tắc hình thành, bao phủ lên người con Cự Thú này, muốn kéo con Cự Thú này vào Nguyên Linh Bảo Châu, nhưng căn bản không được. "Tránh ra!

Để ta!" Nghệ Bảo nói rất bá khí, sau đó liền thấy từng sợi công đức thần liên từ trong cơ thể Ngô Sở vươn ra, sau đó quấn về phía con Hỗn Độn Cự Thú đang cuộn tròn thành tinh thần này.

Quả nhiên, Hỗn Độn chi khí không hề đánh tan những sợi công đức thần liên đó.

Cảnh tượng này, khiến cho đám Đại La ở xa không khỏi há hốc mồm, dường như có chút không hiểu Ngô Sở đang làm gì.

Trong số bọn họ, có một số người vẫn là lần đầu tiên thấy Ngô Sở sử dụng công đức chí bảo, nhất thời cũng có chút không hiểu, tại sao trước đó khi mọi người chiến đấu với con Cự Thú, Ngô Sở không sử dụng kiện công đức chí bảo này để giúp mọi người?

Người không hiểu nhất, tự nhiên là vị Đấu Mỗ Nguyên Quân kia.

Rất nhanh, Nghệ Bảo liền dùng công đức thần liên bao bọc toàn bộ con Cự Thú này, đồng thời thu nhỏ nó lại, kéo vào trong Nguyên Linh Bảo Châu.

Mọi người trơ mắt nhìn con Hỗn Độn Cự Thú này bị Ngô Sở thu vào một viên bảo châu, không khỏi trợn mắt há mồm, sau đó nhìn nhau ngơ ngác.

Đấu Mỗ Nguyên Quân không hiểu nói: "Bất Xuất đạo hữu làm vậy, là có ý gì?" Ngô Sở thu lại Nguyên Linh Bảo Châu, độn thân trở về, vừa hay nghe thấy lời này của Đấu Mỗ Nguyên Quân.

Có lẽ Đấu Mỗ Nguyên Quân cũng là cố ý nói cho hắn nghe.

Thế là Ngô Sở liền đáp: "Các vị, ta muốn mang nó đi tìm sư phụ, xem sư phụ có cách nào trảm diệt nguyên thần của nó không, không biết các vị có đề nghị hay ý kiến gì khác không?" Mọi người: Ngươi đã lôi sư phụ ngươi ra rồi, chúng ta còn có thể có ý kiến gì?

Đấu Mỗ Nguyên Quân liếc nhìn mọi người, phát hiện ai cũng không có ý kiến, thế là nàng liền cứng rắn hỏi: "Không biết sư phụ của Bất Xuất đạo hữu là thần thánh phương nào?" Ngô Sở lắc đầu nói: "Đạo hiệu của gia sư, thân là đệ tử, ta không tiện nhắc đến.

Nhưng nếu lão nhân gia ngài trước đó ở đây, có lẽ chúng ta đã không cần phiền phức như vậy rồi!" Ngoài Đấu Mỗ Nguyên Quân và Tây Vương Mẫu, những người khác ở đây đều đã từng gặp phân thân của sư phụ Ngô Sở.

Trong số bọn họ có một số người còn từng gặp những lão quái vật khác.

Ví dụ như Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, cùng với Thanh Khâu Ly, đã từng gặp Trường Mi lão đạo.

Người có thể xưng hữu với Trường Mi lão đạo và bọn họ, tu vi

lại có thể thấp đến đâu?

Huống hồ trong số bọn họ, có mấy người cũng từng được Lão Tổ ban ân huệ, ví dụ như Phục Hy và những người khác đã từng xem qua trận pháp cấm chế chi đạo của Lão Tổ.

Năm xưa Ngô Sở đã từ chối bái nhập môn hạ của Trường Mi lão đạo và Âm Dương lão tổ, mà lựa chọn Hồng Quân lão tổ, có thể thấy tu vi của vị lão tổ này, rất có khả năng còn mạnh hơn hai vị kia.

Ngô Sở nói như vậy, Đấu Mỗ Nguyên Quân cũng không tiện tiếp tục dây dưa vấn đề này, chỉ có chút miễn cưỡng cười cười, nói: "Nếu đã như vậy, vậy bần đạo cũng đỡ phải đi cầu bốn vị Đại Đế kia ra tay tương trợ!" Ngô Sở thấy vậy, liền nói: "Vô cùng xin lỗi!

Có lẽ sẽ khiến mảnh tinh không này thiếu đi một ngôi sao!" Sau đó chắp tay một vòng, coi như là xin lỗi.

Thái Nhất cười nói: "A Sở huynh đệ nói gì vậy, ngươi có thể giải quyết vấn đề tiếp theo, cũng coi như là giải quyết một việc lớn trong lòng mọi người, đừng nói như vậy." Ít nhất lúc đó khi họ di động, hư không không hề vì tốc độ di chuyển cao của họ mà sinh ra bất kỳ sự vặn vẹo nào.

Hơn nữa mọi người đều là bạn bè mà!

Tính toán nhiều như vậy làm gì?

Thật sự để con Cự Thú này hóa thành tinh thần, còn không biết phải đợi bao lâu nữa!

Nữ Oa nói: "A Sở đã chuẩn bị đi tìm sư phụ, vậy thì đừng trì hoãn nữa, chúng ta ra ngoài cũng đã khá lâu rồi, về rồi nói tiếp!" Trong hư không này, không cảm nhận được thời gian trôi qua, càng không có ngày đêm thay đổi, rất nhiều người thậm chí không rõ đã qua bao lâu.

Chỉ có Ngô Sở từ điện thoại mới biết rõ, bọn họ trấn áp con Cự

Thú này, đã dùng mấy năm thời gian.

Thái Nhất lại triệu hồi Hỗn Độn Chung, nói: "Lại lần nữa làm phiền mọi người, ta đưa mọi người về Thái Dương Cung nhé!" Không lâu sau, Hỗn Độn Chung liền xuyên qua hư không vô tận, trở về bên ngoài Thái Dương Tinh.

Thái Nhất lại nói: "A Sở huynh đệ, có cần ta đưa ngươi đến chỗ sư phụ không?" Ngô Sở chắp tay nói: "Vậy phiền Thái Nhất huynh đưa ta về đại địa Hồng Hoang là được." Hắn nói xong, nhìn về phía Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly, nói: "Ta đi gặp sư phụ, hai nàng lát nữa đưa Tiểu Nguyệt Linh và bọn họ theo Trấn Nguyên lão ca đến Vạn Thọ Sơn là được, không cần lo cho ta." Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly khẽ gật đầu, "Chàng tự mình cẩn thận!" Ngô Sở gật đầu, lại lần nữa chắp tay cáo biệt những người khác.

Sau đó cùng Thái Nhất, trở về đại địa Hồng Hoang.

Dưới sự giúp đỡ của Hỗn Độn Chung, Ngô Sở và Thái Nhất rất nhanh liền từ Thái Dương Tinh trở về đại địa Hồng Hoang.

Nơi bọn họ đáp xuống là gần Bất Chu Sơn, ngọn núi tuyết thẳng vào bầu trời, một nửa thân núi lớn vươn ra khỏi biển mây, tiếp tục kéo dài vào hư không vô tận, thực sự quá bắt mắt. "Mỗi lần từ Thái Dương Tinh nhìn xuống, đều có thể thấy ngọn núi lớn này, thật sự là quá tráng lệ!" Nhìn ngọn núi lớn này, Thái Nhất không khỏi cảm khái nói.

Ngô Sở cười nói: "Có phải là nhìn thấy ngọn núi này, liền có một cảm giác thân thiết không?" Thái Nhất nghe vậy, không khỏi ha ha cười lớn nói: "Người hiểu ta, chính là A Sở huynh đệ!" Dừng lại một chút, hắn lại nói: "Nhưng nghĩ lại cũng bình thường, Thái Dương Tinh chính là do mắt của Bàn Cổ đại thần hóa thành, chúng ta được thai nghén trong đó mà ra, cũng coi như là hậu duệ của ngài, sẽ cảm

thấy có một luồng cảm giác thân thiết ở đây, thực ra cũng không phải chuyện gì lạ." Ngô Sở gật đầu, cười cười, thầm nghĩ: Chẳng lẽ là vì vậy, nên tương lai bọn họ mới tìm được Thiên Đình tương lai ở trên này sao!

Chương 464

Nhưng tại sao ta lại không cảm thấy nửa điểm thân thiết nào nhỉ?

Bàn Cổ đại thần à!

Tuy ta là một người xuyên không, nhưng sự ngưỡng mộ của ta đối với lão nhân gia ngài, cũng như nước sông cuồn cuộn, kéo dài không dứt a!

Hai người xa xa chiêm ngưỡng ngọn núi lớn kia một lúc, Ngô Sở liền nói: "Thái Nhất huynh, việc này không nên trì hoãn quá lâu, cáo biệt tại đây, chúng ta hữu duyên tái ngộ!" "Hữu duyên tái ngộ!" Hai người chắp tay cáo biệt.

Sau đó Ngô Sở vẫy tay, cưỡi độn quang, bay đi xa.

Nhưng bây giờ, tuy công kích của họ đánh lên người con cự thú kia, không thể gây ra thương tổn trí mạng gì cho nó, nhưng nhìn trong hư không xung quanh, trật tự thần liên không ngừng tuôn ra, hư không thỉnh thoảng lại xuất hiện hiện tượng vặn vẹo như sóng gợn, là có thể thấy, các Tổ Vu này trong từng cử chỉ, sức mạnh thể hiện ra mạnh mẽ đến đâu.

Mấy năm sau, Ngô Sở lại lần nữa đến Ngọc Kinh Sơn, dọa cho Hạo và Dao một phen, còn tưởng đã xảy ra chuyện gì! "Quả thực đã xảy ra chút chuyện, ta đi tìm sư phụ!" "Sư phụ vẫn đang bế quan!" Hạo cười khổ nói. "Vào đi!" Lúc này, bên tai bọn họ truyền đến giọng nói của Lão Tổ.

Ngô Sở đến đại điện nơi Lão Tổ bế quan, đẩy cửa bước vào.

Hạo và Dao kéo cửa lại, ngoan ngoãn đứng gác bên ngoài.

Lão Tổ tùy tay chỉ một cái trước mặt, một cái bồ đoàn xuất hiện

trước mặt, "Ngồi đi!" Ngô Sở quỳ xuống trên bồ đoàn, cung kính bái lạy, nói: "Sư phụ đã sớm tỉnh lại, tại sao không ra ngoài chỉ dạy Hạo sư đệ và Dao sư muội một chút?" Lão Tổ nhấc mí mắt trĩu xuống, liếc hắn một cái, nói: "Lười nghe chúng nó ồn ào, một mình vẫn thanh tịnh hơn." Dừng lại một chút, lại nói: "Đưa ra đây!" Quả nhiên, Lão Tổ đối với nguyên nhân Ngô Sở đến, lòng như gương sáng.

Ngô Sở ước tính, năm xưa bọn họ nhiều Đại La như vậy đi săn con Hỗn Độn Cự Thú kia, đã không thoát khỏi mắt của một số người có tâm.

Dù sao trận chiến giữa các Đại La, rất dễ dàng có thể dẫn động đại đạo cộng minh.

Huống hồ con Cự Thú kia còn là tồn tại vượt qua Đại La.

Chỉ là, Hạo và Dao đáng thương, sao lại không được Lão Tổ yêu thích như vậy chứ!

Ngô Sở lấy ra viên Nguyên Linh Bảo Châu, cung kính dâng lên.

Lão Tổ nhận lấy bảo châu xem xét, thân hình lóe lên, đến bên cạnh Ngô Sở, đưa tay ấn lên vai hắn, hai người một cái lóe thân, biến mất trong đại điện.

Lần nữa xuất hiện, đã ở bên ngoài ngọn núi lơ lửng của Ngọc Kinh Sơn, Lão Tổ tùy tay vung lên, con Cự Thú bị Nghệ Bảo dùng công đức thần liên bao bọc kia, liền bị ngài từ trong bảo châu lôi ra.

Công đức thần liên bao bọc con Cự Thú cũng co rút vào trong cơ thể Ngô Sở.

Lão Tổ ánh mắt kỳ dị nhìn những sợi công đức thần liên kia, cũng không hỏi nhiều.

Chuyện Ngô Sở có công đức chí bảo, Lão Tổ đã sớm biết rõ.

Chỉ là sự tồn tại của Nghệ Bảo, Ngô Sở không nói.

Nhưng điện thoại tuy Ngô Sở cũng không cho Lão Tổ xem qua, nhưng dù sao Hạo và Dao đều biết, Lão Tổ biết cũng là bình thường.

Chỉ không biết, Lão Tổ có biết sự tồn tại của Nghệ Bảo không.

Con Hỗn Độn Cự Thú kia sau khi mất đi sự trói buộc của công đức thần liên, lại khôi phục kích thước ban đầu, cuộn tròn thân mình như một ngôi sao, lặng lẽ tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Cảm giác áp bức mạnh mẽ, trong nháy mắt bao trùm xung quanh, vô số sinh linh của Ngọc Kinh Sơn, khi cảm nhận được luồng khí tức mạnh mẽ này, lập tức liền run lẩy bẩy.

Hạo và Dao vốn còn không biết Ngô Sở và bọn họ đã sớm rời khỏi đại điện kia, sau khi cảm nhận được luồng cảm giác áp bức mạnh mẽ này, trong nháy mắt độn thân mà đến.

Bọn họ trợn mắt há mồm nhìn con Cự Thú khổng lồ đang nằm phục.

Chỉ là trên người con quái thú tinh thần này, còn mọc ra hai cây Hỗn Độn linh căn con.

Khi Lão Tổ nhìn thấy cây Hoàng Trung Lý con kia, râu ở khóe môi không khỏi run lên.

Mặc dù không nhìn thấy sự thay đổi biểu cảm nhỏ này của Lão Tổ, nhưng khi để sư phụ nhìn thấy cây Hoàng Trung Lý con này, Ngô Sở cũng không khỏi ho khan, nói: "Xin sư phụ trách phạt, đệ tử năm xưa thấy sư phụ đang bế quan, không thể bàn bạc với sư phụ, liền tự ý quyết định, chặt một cành Hoàng Trung Lý xuống, muốn xem có thể bồi dưỡng ra một cây con không...

Hiện giờ xem ra, kế hoạch bồi dưỡng này hẳn là đã thành công, sư phụ người xem, nó mọc rất tốt phải không!" Lão Tổ rất muốn vỗ một

phát lên đầu Ngô Sở, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được: Mình đoạt về, mình đoạt về... "Sư phụ!

Sư huynh!" Hạo và Dao từ xa gọi bọn họ.

Lão Tổ đầu cũng không ngoảnh lại, thậm chí cũng không đáp lại bọn họ.

Chỉ có Ngô Sở xoay người vẫy tay với họ, sau đó hỏi: "Sư phụ, khi người đi trong Hỗn Độn, có từng gặp qua loại Cự Thú này không?" Lão Tổ chắp tay sau lưng, nhẹ nhàng thở ra một hơi, nói: "Ngươi nghĩ những ngọn núi lơ lửng trong động thiên Ngọc Kinh Sơn này đều từ đâu mà ra?" Ngô Sở nghe vậy, hai mắt không khỏi sáng lên, sau đó ngây ngô cười hì hì.

Quả nhiên, Nghệ Bảo cuối cùng cũng làm được một việc tốt!

Lão Tổ giơ tay lên, phất tay áo, lập tức tử khí hội tụ trên không, mênh mông vạn dặm, trong nháy mắt đã bao phủ con Cự Thú to lớn như tinh thần vào trong.

Luồng cảm giác áp bức mãnh liệt kia, trong nháy mắt liền bị tiêu tan vô hình, giữa trời đất, phảng phất tràn ngập một luồng khí tường hòa.

Nói ra, con Cự Thú to lớn như tinh thần này, sau khi cuộn tròn lại, cũng chỉ lớn bằng Địa Cầu mà thôi.

Ở thế giới Hồng Hoang này, với tư cách là một ngôi sao, có kích thước như Địa Cầu, thực ra không tính là lớn, ngọn núi lơ lửng nơi Ngọc Kinh Sơn này tọa lạc, đã lớn bằng mấy cái Địa Cầu rồi.

Nhưng với tư cách là một sinh vật, có thân hình lớn bằng Địa Cầu, điều này có chút đáng sợ.

Tuy nhiên hiện tại, con Cự Thú đáng sợ này, khi đối mặt với thủ đoạn của Lão Tổ, lại ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Ai bảo tên này tự làm tự chịu, tự hóa thành tinh thần chứ!

Tử khí trong nháy mắt phá vỡ lớp phòng ngự trên bề mặt Cự Thú, dễ dàng xâm nhập vào cơ thể nó.

Thân thể của Cự Thú đã bước vào quá trình hóa tinh không thể đảo ngược, nguyên thần cảm nhận được nguy hiểm, muốn từ trong cơ thể độn ra, lại bị từng lớp tử khí bao bọc, như rơi vào vũng lầy.

Ngô Sở cũng không biết trong từng lớp tử khí đó đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe thấy từng trận gào thét khiến linh hồn cũng phải run rẩy, truyền ra từ sâu trong làn tử khí.

Hạo và Dao ở xa khi nghe thấy tiếng gào thét này, cơ thể đều run lẩy bẩy.

Tử khí theo đó cuộn trào lên, dường như cũng đang chịu đựng áp lực mạnh mẽ.

Không biết qua bao lâu, trong tử khí, nguyên thần đó từ gào thét hung mãnh, đến thì thầm thần phục, rồi lại từ từ trở nên im bặt.

Ngô Sở biết sư phụ nhà mình chắc chắn có thể giải quyết vấn đề này, chỉ là không ngờ, sư phụ giải quyết vấn đề này lại có thể mây trôi nước chảy, thản nhiên tự tại đến thế.

Chẳng trách trong động thiên Ngọc Kinh Sơn lại có nhiều khối đại địa lơ lửng như vậy, chắc đã có không ít Hỗn Độn Cự Thú chết trong tay sư phụ rồi!

Chém đi nguyên thần của con cự thú này, tuy tốn của lão tổ sư phụ một chút thời gian, nhưng bề ngoài trông lão tổ quả thực rất bình tĩnh ung dung.

Chương 465

Lão tổ không có biểu cảm gì, chỉ cảm thấy Ngô Sở thỉnh thoảng liếc nhìn mình, bèn hỏi: "Có phải cảm thấy vi sư không chấp nhận sự thần phục của nó, có hơi quá tàn nhẫn không?" Ngô Sở nghe vậy, lập tức lắc đầu như trống bỏi, nói: "Sư phụ cứ yên tâm, đối mặt với loại hung vật tàn bạo này, đệ tử sẽ không dễ dàng mềm lòng đâu.

Tuy lúc nó thần phục trông cũng đáng thương, nhưng đệ tử đã tận mắt thấy nó một đuôi quật nổ một ngôi sao.

Kính người thì người kính lại.

Giết người thì người giết lại.

Đều là tự mình chuốc lấy cả!

Làm việc không có giới hạn, sớm muộn gì cũng phải trả giá." Nghe Ngô Sở nói vậy, trên mặt lão tổ cuối cùng cũng lộ ra chút ý cười. "Kính người thì người kính lại.

Giết người thì người giết lại." Lão tổ vuốt râu dài, khẽ gật đầu, "Hy vọng con có thể tiếp tục giữ vững tâm này!" Dừng một chút, ông tiếp tục nói: "Nguyên thần của con thú này đã bị vi sư trấn sát trong cơ thể nó, nhưng bên trong đều là Hỗn Độn Khí, con muốn luyện hóa nó, e là cũng không luyện hóa được…" "Không sao, tuy tạm thời đệ tử không luyện hóa được, nhưng có thể dùng Hỗn Độn Khí này để bồi dưỡng Kiến Mộc và Hoàng Trung Lý tử chu mà!" Ngô Sở ngây ngô cười hì hì, nói: "Đệ tử vốn định qua một thời gian nữa sẽ đi Hỗn Độn một chuyến.

Bây giờ xem ra, có thể tạm thời dời lại, trước tiên nâng cao tu vi đã." Lão tổ gật đầu, lại nói: "Con muốn thăng cấp Tử Ngọc Sơn từ phúc địa lên động thiên, chuyện này vi sư cũng không phản đối, nhưng

vi sư vẫn hy vọng con không dễ dàng phá hoại Hồng Hoang đại địa, nếu không sẽ rất dễ tổn hại vận đạo.

Tốt nhất là từ trong Hỗn Độn tìm một ít đất hỗn độn hoặc bụi hỗn độn, ngưng tụ lại thành đại địa.

Hoặc là giống như lần này chém giết Hỗn Độn Cự Thú… Nhưng nguy hiểm của cách sau vẫn có hơi lớn.

Lần này các con thành công, cũng xem như là may mắn!" Ngô Sở cung kính gật đầu vâng dạ.

Nghĩ lại, chẳng phải là may mắn sao!

Có bao nhiêu cơ hội có thể quy tụ được những thiên địa chí bảo như Hỗn Độn Chung và Hồng Tú Cầu, cùng với hạt châu không rõ tên, Hà Đồ Lạc Thư, Địa Thư, Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và các loại cực phẩm tiên thiên linh bảo đỉnh tiêm khác lại một chỗ… Cuối cùng còn có thể tập hợp được nhiều cường giả và mười hai Tổ Vu như vậy?

Nếu không có Hỗn Độn Chung quấy nhiễu nguyên thần của con Hỗn Độn Cự Thú này, e là các Tổ Vu kia cũng không có cơ hội dễ dàng phá phòng ngự của nó, vây quanh nó mà đánh hội đồng một cách tàn bạo!

Còn về việc thăng cấp Tử Ngọc Sơn từ phúc địa lên động thiên, e là trong mắt lão tổ, nếu thật sự luyện Tử Ngọc Sơn vào trong Nguyên Linh Bảo Châu này, thì chẳng khác nào cắt một góc từ Hồng Hoang đại địa, đây là biến tướng làm tổn hại Hồng Hoang đại địa, sẽ bị tổn hại khí vận.

Mà giống như bây giờ, biến Hỗn Độn Cự Thú thành tinh thần đại địa, rồi luyện hóa thành một động thiên độc lập thì sẽ không có nỗi lo này.

Nhưng phẩm chất của Nguyên Linh Bảo Châu vẫn hơi thấp, không biết sau này khi con Hỗn Độn Cự Thú này thành công hóa thành tinh thần đại địa, rồi lại luyện nó vào trong Nguyên Linh Bảo Châu, phẩm chất của Nguyên Linh Bảo Châu có được nâng cao theo không?

Nghĩ đến đây, Ngô Sở bất giác nghĩ đến hạt châu không rõ tên trong tay Đế Tuấn, cũng không biết hạt châu đó là vật gì, lại có uy lực lớn đến vậy.

Tuy trên người con Hỗn Độn Cự Thú này vẫn tràn ngập Hỗn Độn Khí, nhưng lúc này, khi Ngô Sở một lần nữa dùng thần liên trật tự hình thành từ đại đạo pháp tắc Ngũ Hành bao bọc lấy nó, đã không còn vô dụng như lúc đầu nữa.

Tuy Hỗn Độn Khí vẫn đang tấn công thần liên trật tự đại đạo Ngũ Hành, nhưng sau khi nguyên thần của cự thú bị tiêu diệt, luồng Hỗn Độn Khí này mất đi sự hỗ trợ của pháp tắc Hỗn Độn hoàn chỉnh, lực xung kích của nó đã không đủ để phá hủy thần liên trật tự đại đạo pháp tắc Ngũ Hành.

Đây cũng là lý do vì sao cảnh giới Đại La có thể đi lại trong Hỗn Độn, nhưng lại không đấu lại Hỗn Độn Cự Thú.

Hỗn Độn Cự Thú sở hữu pháp tắc Hỗn Độn hoàn chỉnh, cảnh giới Đại La tự nhiên khó mà chống lại loại công kích pháp tắc này.

Nhưng chống lại Hỗn Độn Khí không có pháp tắc hỗ trợ thì lại có thể.

Cũng chẳng trách trong tinh không không xuất hiện nhiều bão tinh không, nhưng trong Hỗn Độn lại thường xuyên có bão hỗn độn.

Một con bướm nhỏ vỗ cánh cũng có thể mang đến bão tố cho nơi xa xôi, có những con cự thú như vậy ngày ngày lang thang trong Hỗn Độn, làm sao có thể không có bão được?

Vừa suy nghĩ lung tung, Ngô Sở vừa phong ấn lại con Hỗn Độn Cự Thú, kéo vào trong Linh Nguyên Bảo Châu, sau đó lại lặng lẽ giải khai một chút phong ấn, để Hỗn Độn Khí trong phong ấn có thể thoát ra, khiến Nguyên Linh Bảo Châu dần dần thích ứng với luồng Hỗn Độn Khí này.

Sau đó, lại trồng cây Bàn Đào lên thân con Hỗn Độn Cự Thú kia.

Dù sao, quá trình tinh hóa của con Hỗn Độn Cự Thú này cũng không vì nguyên thần của nó tiêu tán mà kết thúc.

Có thể nói, trong tương lai không xa, trong Nguyên Linh Bảo Châu này sẽ có một tinh thần đại địa do Hỗn Độn Cự Thú tinh hóa mà thành.

Hắn thậm chí còn cảm thấy, sau này mình có thể đưa tất cả thần liên trật tự đại đạo mà mình lĩnh ngộ được vào trong Nguyên Linh Bảo Châu này, để tạo ra một tiểu thế giới hoàn chỉnh.

Có thể sở hữu một tinh cầu lớn bằng Trái Đất làm tiểu thế giới, tuy không thể so sánh với Ngọc Kinh Sơn này, nhưng Ngô Sở cũng đã rất mãn nguyện rồi.

Đất đai Tử Ngọc Sơn rộng lớn như vậy, nhưng nơi thật sự được bọn họ tận dụng cũng không nhiều.

Giống như Ngọc Kinh Sơn này, tuy có rất nhiều ngọn núi lơ lửng, nhưng nơi thật sự được tận dụng cũng không có mấy ngọn. "Được rồi, không có chuyện gì thì về đi!" Lão tổ vẫn dứt khoát như vậy, sau khi Ngô Sở thu con Hỗn Độn Cự Thú lại, liền phất tay áo, không cho Ngô Sở cơ hội nịnh nọt.

Nhìn sư phụ xoay người biến mất, Hạo và Dao lúc này mới tiến lên hỏi Ngô Sở: "Sư huynh, chuyện này là sao vậy?

Vừa rồi là một con cự thú à?" Ngô Sở mỉm cười gật đầu, thuận

tiện kể lại từ đầu đến cuối chuyện bọn họ đi tham gia hôn lễ của Đế Tuấn và Thường Hi, kết quả gặp phải Hỗn Độn Cự Thú tàn phá tinh không, thế là bọn họ liền tổ chức đội đi săn, đi giết con Hỗn Độn Cự Thú đó, thêm mắm dặm muối mà khoe khoang một phen.

Vừa nói, hắn vừa lấy ra cây gậy biến hình, chỉ vào một tảng đá lớn bên cạnh, nói một tiếng 'biến', liền thấy tảng đá đó trực tiếp biến thành một con cừu nhỏ kêu be be.

Ngô Sở khẽ thở dài: "Vốn ta còn tưởng cây gậy biến hình này là đồ bỏ, không ngờ vào thời khắc mấu chốt, lại là nó giúp đỡ được nhiều…" Dao không hiểu, đưa tay chỉ vào một bông hoa nhỏ bên cạnh, nói một tiếng 'biến', liền thấy bông hoa nhỏ đó cũng biến thành một con bướm nhỏ, bay về phía bàn tay nhỏ bé của nàng, "Đại sư huynh, chúng ta có thể dễ dàng làm được việc này, tại sao lại phải dùng cây gậy biến hình đó chứ?" Ngô Sở đưa tay gõ nhẹ vào đầu nhỏ của nàng, lắc đầu khẽ thở dài: "Câu 'đại trượng phu không đứng dưới tường sắp đổ' mà sư huynh từng dạy các ngươi, các ngươi đều quên hết rồi sao!" Hạo vội vàng lắc đầu, "Không có, không có, ta vẫn còn nhớ!

Ta biết, chiêu này của sư huynh gọi là tiến có thể công, lùi có thể thủ, không cần phải đích thân mạo hiểm!" Cảm giác khó chịu và hoảng sợ do mất máu điên cuồng mang lại, khiến cự thú không khỏi ngẩng cổ gầm rống, thân thể điên cuồng vặn vẹo trong hư không, cái đuôi lớn quật trái quật phải, trong nháy mắt lại chấn nát hư không xung quanh.

Ở Ngọc Kinh Sơn dạy dỗ Hạo và Dao mấy trăm năm, Ngô Sở mới nhận được tin nhắn truyền qua đại đạo pháp tắc của Hậu Thổ tiểu thư tả, nói là bọn họ đã trở về Vạn Thọ Sơn.

Lúc trước Thái Nhất không biết lối vào Ngọc Kinh Sơn ở đâu, nên không thể thông báo cho Hạo và Dao đi tham gia hôn lễ của đại ca

hắn, nhưng tiểu thư tả thì biết lối vào Ngọc Kinh Sơn.

Vì vậy nàng mới có thể thuận lợi tìm được Ngô Sở và nhắn tin cho hắn.

Thấy Ngô Sở muốn rời đi, Hạo và Dao cũng nói muốn đi ra ngoài chơi cùng hắn, dù sao sư phụ ông ấy cũng lại đi bế quan rồi… Bọn họ không biết rằng, Hồng Quân Lão Tổ hoàn toàn là vì chê bọn họ nói nhiều, làm phiền sự thanh tĩnh của ông, nên lười để ý đến hai tiểu đạo đồng này mà thôi.

Cũng không biết, nếu để hai đứa nhóc lúc ở Ngọc Kinh Sơn vốn đã ít nói, thậm chí có chút 'già dặn trước tuổi' này biết được sự thật, có đau lòng hay không.

Cũng chẳng trách sư phụ ông ấy chưa bao giờ cho hắn cơ hội nịnh nọt, ai… Nếu sư phụ ông ấy đã không ưa hai tiểu đạo đồng này như vậy, Ngô Sở cũng không ngại dẫn chúng ra ngoài chơi một chuyến, dù sao Vạn Thọ Sơn cũng không xa nơi này.

Đương nhiên, 'không xa' ở đây là so với khoảng cách đến Tử Ngọc Sơn.

Ở Hồng Hoang đại địa này, dù có không xa đến đâu cũng phải xem tình hình.

Có những nơi 'không xa', cũng phải bay mấy năm trời.

Ra khỏi Ngọc Kinh Sơn, hai người liền hóa thành dáng vẻ thiếu niên thiếu nữ.

Rất rõ ràng, vừa rời khỏi Ngọc Kinh Sơn, hai người liền từ 'già dặn trước tuổi' biến thành 'thiếu niên hoạt bát'.

Dao thấy phương hướng bọn họ bay không đúng lắm, liền hỏi: "Đại sư huynh, chúng ta đi đâu vậy?

Không phải về Tử Ngọc Sơn của huynh sao?" "Không, chúng ta đi Vạn Thọ Sơn, cùng đi tham gia hội Nhân Sâm Quả.

He he… sư huynh đối xử tốt với các ngươi chứ!

Chương 466

Có đồ tốt không quên hai đứa đâu." Dao gật đầu lia lịa như gà con mổ thóc, ân ân có tiếng.

Hạo thì nói: "Rượu Nhân Sâm, lúc ở Tử Ngọc Sơn của sư huynh, cũng có may mắn được Trấn Nguyên đạo hữu cho nếm thử, nhưng Nhân Sâm Quả này, thì thật sự chưa từng ăn." Ngô Sở liếc nhìn hắn, cười nói: "Đừng hy vọng quá nhiều vào nó, tuy công hiệu của Nhân Sâm Quả không tồi, cũng được xem là một trong những hỗn độn linh căn, nhưng so với Hoàng Trung Lý mà các ngươi đã ăn, vẫn có sự chênh lệch rõ ràng.

Các ngươi đều đã ăn Hoàng Trung Lý rồi… nên Nhân Sâm Quả này, cứ đi nếm thử mùi vị là được rồi, mùi vị của nó rất tuyệt." Hạo và Dao dù sao cũng không phải là sinh linh bình thường, thân là đồng tử của Lão Tổ, đã được nếm thử rất nhiều thứ tốt.

Thậm chí ngay cả Hoàng Trung Lý, cũng được nếm sớm hơn cả hắn, một đệ tử chính thức.

Có thể thấy sống bên cạnh Lão Tổ, lợi ích lớn đến mức nào.

Ba người đầu tiên là cưỡi mây đạp gió, sau đó Ngô Sở chê tốc độ này hơi chậm, liền kéo tay hai người, thi triển Càn Khôn Na Di thuật.

Khi ba người Ngô Sở đến Vạn Thọ Sơn, thực ra còn mấy trăm năm nữa Nhân Sâm Quả mới chín.

Chỉ là Ngô Sở cũng không ngờ, lần này đến tham dự hội Nhân Sâm Quả lại nhiều hơn mấy người so với hắn tưởng tượng.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu cũng đến, Thái Nhất cũng đến, cũng không biết có phải sau khi Thường Hi trở thành vợ của Đế

Tuấn, Đế Tuấn không còn chơi với Thái Nhất nữa không.

Nữ Oa và Phục Hy cũng ở trong đó, Hồng Vân thì càng không cần phải nói.

Khi Ngô Sở chân đạp tường vân công đức, từ trên mây bước xuống, những người này đều từ trong đại điện ra nghênh đón, khiến Ngô Sở được một phen ra oai.

Họ đều biết, mấy trăm năm trước, trên tinh không, Ngô Sở vì để thúc đẩy cành Kiến Mộc tàn úa mọc ra mà đã tiêu hao không ít công đức. "Sư phụ, Hạo sư thúc, Dao sư thúc…" Ba đệ tử của Ngô Sở cũng theo mọi người ra, đứng trước mặt bọn họ là Hậu Thổ tiểu thư tả điềm tĩnh thản nhiên và Hồ Tổ tả tả phong tư yểu điệu.

Chỉ có Thái Nhất là có điểm chú ý khác biệt. "Yo, tiểu Hạo, tiểu Dao, lâu rồi không gặp!" Thái Nhất nhìn Hạo và Dao cười nói: "Tiếc là lần này đại hôn của đại ca ta không thể thông báo cho hai vị, thật là xin lỗi!" Hạo và Dao hành lễ với mọi người, sau đó Hạo mới nói với Thái Nhất: "Người nên nói xin lỗi phải là chúng ta mới đúng, chúng ta bình thường phải hầu hạ bên cạnh sư phụ, cho dù có nhận được tin tức của Thái Nhất đạo hữu truyền đến, chắc cũng không đi được." Cái khó của Hạo và Dao, Thái Nhất cũng hiểu.

Nhưng Thái Nhất chỉ nghĩ rằng Hạo và Dao đang tu hành bên cạnh sư phụ của Ngô Sở, nên không được tự do như Ngô Sở.

Ngô Sở khi giới thiệu Hạo và Dao với người khác, cũng không nói rõ thân phận đồng tử của họ, chỉ nói là tiểu sư đệ tiểu sư muội tu hành bên cạnh sư phụ.

Cũng vì vậy, những người khác không biết, họ thực ra chỉ là đồng tử bên cạnh Lão Tổ.

Người thật sự biết tình hình này, cũng chỉ có những người thân

cận bên cạnh Ngô Sở.

Ngô Sở trước mặt người ngoài lại giữ thể diện cho họ như vậy, điều này cũng khiến Hạo và Dao càng thêm thân thiết với Ngô Sở. "A Sở, chuyện giải quyết xong chưa?" Nữ Oa và Phục Hy, điều họ quan tâm chính là Ngô Sở.

Ngô Sở cho mọi người một nụ cười an tâm, đồng thời nhìn về phía Hậu Thổ tiểu thư tả và Hồ Tổ tả tả, nói: "An tâm, sư phụ ta chém giết Hỗn Độn Cự Thú, không phải là lần đầu tiên đâu." Nghĩ đến những ngọn núi lơ lửng trong động thiên Ngọc Kinh Sơn, Ngô Sở không khỏi cảm thán.

Lúc này, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng thầm nghĩ trong lòng: Quả nhiên!

Họ đều là bạn tốt của Ngô Sở, sẽ không để Ngô Sở thả con Hỗn Độn Cự Thú đã bị chém nguyên thần kia trở lại tinh không.

Nếu Ngô Sở có thể mời được sư tôn của mình ra tay diệt nguyên thần của con cự thú đó, thì con cự thú này chính là thứ hắn đáng được nhận.

May mà các Tổ Vu lúc này không ở đây, nếu không e là bọn họ sẽ bắt Ngô Sở lấy ra chút huyết nhục của Hỗn Độn Cự Thú, để mọi người cùng nếm thử, thế nào là thịt thú hỗn độn.

Tiếc là, sau khi Hỗn Độn Cự Thú bắt đầu tinh hóa, huyết nhục chém xuống, trong nháy mắt sẽ hóa thành đất đai mang theo Hỗn Độn Khí, hoàn toàn không thể ăn được.

Mọi người vừa trò chuyện vừa quay trở lại đại điện, sau khi biết con Hỗn Độn Cự Thú kia sẽ không còn là mối họa ngầm, mọi người liền không tiếp tục bàn về chủ đề này. … Nhiều Đại La tụ họp, mọi người thỉnh thoảng lại luận đạo, thỉnh thoảng lại có đạo âm vang

vọng trong Ngũ Trang Quán, khiến Vạn Thọ Sơn này dị tượng liên tục xuất hiện.

Uống trà có thể luận đạo, đánh cờ cũng có thể luận đạo, ngay cả chơi nhạc cụ, cũng có thể bị họ thổi ra đạo âm… Dường như đi đứng ngồi nằm, đều có thể mang theo chút vận luật đại đạo.

Cũng vì vậy, những người tu vi thấp hơn một chút, rất dễ dàng tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Điều này suýt nữa làm cho đám đệ tử và sủng vật theo Ngô Sở ra ngoài vui mừng khôn xiết.

Cứ như vậy, mấy trăm năm trôi qua trong nháy mắt.

Hôm nay, hậu viện của Ngũ Trang Quán, vạn đạo hào quang cùng tỏa sáng, ánh sáng rực rỡ lan tỏa, trong khí lành lượn lờ, những quả Nhân Sâm kia, cuối cùng cũng đã chín.

Ngô Sở và mọi người còn theo Trấn Nguyên Tử đi xem qua cây hỗn độn linh căn đó.

Lúc này, Trấn Nguyên Tử sai Thanh Phong Minh Nguyệt cầm kim kích tử đi hái quả.

Hội Nhân Sâm Quả mà mọi người mong đợi đã lâu, cuối cùng cũng được tổ chức.

Số lượng Nhân Sâm Quả tuy nhiều, nhưng người chia sẻ cũng không ít.

Bọn họ, những Đại La, có thể mỗi người một quả, Hạo và Dao, Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly cũng có thể mỗi người một quả, nhưng những người khác thì cần phải chia.

Cũng vì vậy, Trấn Nguyên Tử đã lấy ra cả số Nhân Sâm Quả còn tồn kho của mình.

Cứ thế, mọi người vừa thưởng thức Nhân Sâm Quả, vừa kể lại những trải nghiệm khi thưởng thức quả.

Đương nhiên, thứ họ kể không phải là Nhân Sâm Quả ngon đến mức nào, mà là sự lĩnh ngộ đại đạo mà Nhân Sâm Quả mang lại cho họ… Cũng vì vậy, đạo vận lại một lần nữa lưu chuyển trong Ngũ Trang Quán này.

Một đám tiểu gia hỏa, lại một lần nữa nhân cơ hội này, tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Cứ như vậy, mấy nghìn năm, thoáng chốc đã qua.

Đông Vương Công là người đầu tiên cáo từ Trấn Nguyên Tử, ông ta chuẩn bị dẫn Tây Vương Mẫu đến Phù Tang Thang Cốc của mình xem thử, còn hỏi mọi người có hứng thú đi cùng không.

Chuyện làm kỳ đà cản mũi này, ai mà muốn làm chứ!

Đi theo để ăn 'cẩu lương' à?

Ngay cả Thái Nhất, người đã quen với việc làm kỳ đà cho anh trai và Thường Hi, cũng trực tiếp từ chối.

Người tiếp theo cáo từ là Thái Nhất, Ngô Sở hỏi hắn định đi đâu?

Thái Nhất nói sẽ đi lang thang trong Hồng Hoang đại địa, dù sao hắn cũng chưa muốn về Thái Dương Tinh.

Suy nghĩ trong lòng Thái Nhất, Ngô Sở ít nhiều cũng đoán được vài phần, dù sao cái nỗi đau 'người mình yêu sắp kết hôn, nhưng chú rể không phải là mình', Ngô Sở cũng từng nếm trải. "Đợi ta đi lang thang bên ngoài một vòng, chán rồi, sẽ đến Tử Ngọc Sơn của ngươi xin chút rượu linh uống, tiện thể nếm thử tài nấu nướng của Tiểu Nguyệt Linh, A Sở huynh đệ sẽ không không chào đón chứ!" Ngô Sở cười đấm vào cơ ngực lớn cứng như thép của hắn, nói: "Chỉ cần không phải đến Tử Ngọc Sơn bắt cóc mấy tiểu hoa tiên đó, ta đều

chào đón!" Thấy Ngô Sở nhắc lại chuyện cũ, Thái Nhất cười ha ha, cuối cùng còn có chút đắc ý hất cằm lên, sau đó vẫy tay chào mọi người, hóa thành cầu vồng bay đi.

Người thứ ba rời đi là Hồng Vân, điều này có chút ngoài dự liệu của Ngô Sở. "Hồng Vân lão ca đây là đã nhận rõ lòng mình rồi sao?" Ngô Sở cười nhìn Hồng Vân, nghĩ đến phương pháp mình từng dạy Hồng Vân để nhận rõ lòng mình.

Chương 467

Hồng Vân ho nhẹ một tiếng, nghiêm túc nói: "Không phải!

Không có!

Ngươi đừng nói bừa!" Thấy bộ dạng này của Hồng Vân, ngay cả Trấn Nguyên Tử cũng cười.

Đợi Hồng Vân phất tay áo, chắp tay sau lưng, vừa đi vừa lẩm bẩm đạp mây bay đi, Trấn Nguyên Tử liền cười hắc hắc khẳng định: "Hắn nói dối!

Hắc hắc… đây là lần đầu tiên hắn nói dối trong suốt những năm tháng dài đằng đẵng qua lại với ta.

Hắn thật sự không giỏi việc này chút nào!" Ngô Sở mỉm cười, "Hy vọng phụ nữ có thể dạy hắn học cách nói dối!" Phục Hy, Nữ Oa, cùng Hạo và Dao nghe Ngô Sở nói vậy, đều không khỏi ngạc nhiên.

Lời này có ý gì?

Chẳng lẽ nói dối còn là chuyện tốt?

Chỉ có Trấn Nguyên Tử và Hậu Thổ là hiểu ý của Ngô Sở.

Nhưng rất nhanh, Ngô Sở liền cảm thấy hai bên hông truyền đến một cơn đau, hai chiếc kìm thịt không biết từ lúc nào, đã nhân lúc tay áo rộng che khuất, kẹp chặt lấy phần thịt mềm bên hông hắn.

Vẻ mặt cười tươi như hoa của họ dường như đang hỏi hắn: Lời ngươi vừa nói có ý gì?

Ý ngươi là, là chúng ta dạy ngươi học nói dối?

Ngươi lại nói dối chúng ta điều gì?

Đối mặt với câu hỏi không lời này, Ngô Sở chỉ có thể nghiến răng,

âm thầm chịu đựng, ai bảo hai bà vợ này đều là do mình chọn chứ!

Có thể trách ai được?

Nữ Oa nghiêng đầu nhìn Phục Hy, Phục Hy một bộ chính khí lẫm liệt, ngẩng đầu ưỡn ngực.

Dao nghiêng đầu nhỏ nhìn Hạo, khiến Hạo ngơ ngác không hiểu.

Trấn Nguyên Tử nhìn họ một cái, xoay người phất tay áo bỏ đi.

Lúc này, Hạo cũng nói với Ngô Sở: "Sư huynh, hai vị tẩu tẩu, ta và Dao cũng nên về núi rồi, lần này ra ngoài mấy nghìn năm, nếu không về nữa, có lẽ sư phụ sẽ tức giận đấy!" Nghe vậy, Ngô Sở rất muốn nói cho họ biết một sự thật phũ phàng, nhưng nghĩ lại thôi, không cần thiết phải làm tổn thương tâm hồn 'nhỏ bé' của hai đứa này.

Hắn gật đầu, "Cũng được!

Về núi hầu hạ sư phụ cho tốt!

Tiện thể cũng nâng cao tu vi thêm một chút, có lẽ Hạo rất nhanh sẽ bước vào Đại La rồi nhỉ!" Hạo gật đầu nói: "Lần này thu hoạch không ít, hy vọng lần sau gặp lại sư huynh, ta đã bước vào cảnh giới Đại La rồi!" Cứ như vậy, Hạo và Dao cũng cáo từ rời đi. … Để đợi đám tiểu gia hỏa đang trong trạng thái ngộ đạo, Ngô Sở và mọi người lại ở lại Ngũ Trang Quán thêm một vạn năm nữa.

Hơn một vạn năm sau, Ngô Sở nhận một cành cây Nhân Sâm Quả do Trấn Nguyên Tử tặng, dẫn mọi người cáo từ Trấn Nguyên Tử, khởi hành trở về.

Tuy tu vi của đám tiểu gia hỏa này đều có tiến bộ, nhưng không có đột phá cảnh giới lớn nào, chúng vẫn cần thêm nhiều thời gian để từ từ lắng đọng.

Đi cùng, còn có Phục Hy và Nữ Oa vẫn luôn ở cùng họ tại Ngũ

Trang Quán.

Hơn một vạn năm qua, Ngô Sở cũng không thấy Phục Hy có hành động gì với Nữ Oa, có chút không hiểu rốt cuộc Phục Hy đang nghĩ gì.

Nhìn Ngô Sở và Phục Hy đạp mây bay đi, tiểu Thanh Phong khẽ thở dài, "Cảm giác Ngũ Trang Quán náo nhiệt cả vạn năm, thoáng cái đã trở nên lạnh lẽo rồi!" Tiểu Minh Nguyệt cũng ở bên cạnh gật đầu phụ họa.

Trấn Nguyên Tử chắp tay sau lưng, ngẩng đầu, mặc cho gió nhẹ thổi bay vạt áo và đuôi tóc, mỉm cười nói: "Bậc tu hành chúng ta, phải chịu được sự cô độc và tịch mịch này.

Ban đầu khi vi sư chưa điểm hóa hai con, một mình tu hành trong núi này, cũng không cảm thấy lạnh lẽo gì cả, hai con tu hành còn chưa tới nơi, đi tĩnh tọa trăm năm đi!" "…" … Bay được mấy nghìn dặm, thấy con sông lớn kia, Ngô Sở liền lấy ra lâu thuyền, ném thuyền xuống sông, mọi người ngồi trên lâu thuyền, xuôi dòng trên sông lớn.

Hơn một trăm năm sau, Phục Hy và Nữ Oa cáo từ Ngô Sở và mọi người, lên bờ rời đi.

Ngô Sở định giữ họ lại, nhưng bị Phục Hy trực tiếp từ chối.

Điều này khiến Ngô Sở rất nghi ngờ, có phải Phục Hy sợ hành vi lấy lòng Nữ Oa bị họ nhìn thấy mà bị chế nhạo không?

Cả vạn năm không hành động, chỉ đợi đến khi trở về, lúc không có người ngoài quấy rầy, âm thầm làm một con 'liếm cẩu' mà không ai biết?

Rõ ràng, câu hỏi này, Ngô Sở tạm thời chắc chắn không có được câu trả lời.

Ngay cả Nữ Oa cũng không kiên quyết ở lại, Ngô Sở tự nhiên không thể ép buộc, chỉ có thể chúc phúc hai vị.

Sau khi Phục Hy và Nữ Oa rời đi, Ngô Sở và mọi người vẫn ca hát nhảy múa như thường.

Mãi cho đến một ngày mấy chục năm sau, chân trời xa xa mây đen cuồn cuộn, một bóng rồng và một bóng thú khác lóe lên trong mây đen, khuấy động từng đạo quang mang.

Trong chốc lát, gió lớn gào thét, mưa to như trút, đất trời một màu mờ mịt.

Quang mang không ngừng lóe lên trong mây đen, bay lượn trên bầu trời, thỉnh thoảng xuyên qua mây đen, chiếu rọi ra bóng dáng mơ hồ của hai con cự thú.

Mọi người đối diện với màn mưa, ngẩng đầu, tò mò nhìn cảnh tượng trên bầu trời xa xăm.

Gầm… Tiếng thú gầm không dứt, tiếng rồng ngâm vang vọng.

Ngô Sở khẽ nhíu mày, ra hiệu cho Du Du tăng tốc rời đi.

Long tộc và Kỳ Lân tộc chắc lại bắt đầu đánh nhau rồi, không liên quan gì đến bọn họ.

Từ lúc thấy Nhai Tí chạy đến làm thủy quân cho con sông lớn này, Ngô Sở đã biết, lưu vực sông này cũng không yên bình được bao lâu, Long tộc và Kỳ Lân tộc, sớm muộn gì cũng sẽ đánh nhau.

Bây giờ xem ra, sự yên bình hiếm hoi mấy nguyên hội này, có lẽ lại sắp bắt đầu hỗn loạn.

Sau khi lao ra khỏi màn mưa, Ngô Sở dứt khoát thi pháp thu lâu thuyền vào trong tay áo, cùng Hồ Tổ tả tả thay phiên thi triển Càn Khôn Na Di thuật, nhanh chóng trở về Tử Ngọc Sơn.

Còn Hậu Thổ tiểu thư tả, sau khi biết Ngô Sở muốn nhanh chóng trở về, nàng liền thông qua Bàn Cổ thần điện, trở về bộ lạc trước mọi

người một bước.

Suy nghĩ của Ngô Sở không sai, lưu vực sông lớn tuy không có chiến tranh quy mô lớn, nhưng đấu pháp quy mô nhỏ lại thường xuyên xảy ra, giữa Long tộc và Kỳ Lân tộc, thỉnh thoảng có thương vong.

Đối mặt với tình hình này, Ngô Sở không hề để tâm, cũng không đi tìm hiểu vì sao hai tộc này sau khi yên bình một thời gian dài như vậy, lại bắt đầu gây gổ với nhau.

Dù sao ở Hồng Hoang đại địa này, thỉnh thoảng xảy ra vài sự kiện đổ máu bất ngờ kiểu 'mày nhìn gì, nhìn mày thì sao' cũng không phải là chuyện gì lạ.

Loại sự kiện đổ máu này nhiều lên, sự tức giận tích tụ lại tự nhiên cần phải được giải tỏa.

Vì vậy, muốn giữa họ không xảy ra bất kỳ ma sát nào, chỉ có thể hy vọng họ phân chia rõ ràng địa bàn, và đặt ra quy củ, ai cũng không được vượt giới.

Nhưng rất rõ ràng, Long tộc và Kỳ Lân tộc đều sẽ không cúi đầu trước đối phương trước.

Chương 468

Sự tôn nghiêm của chủng tộc chí tôn, không cho phép họ cúi thấp cái đầu cao quý của mình.

Tuy nhiên, bất kể thế giới bên ngoài biến đổi ra sao, Ngô Sở và mọi người đóng cửa lại, sống cuộc sống nhỏ của riêng mình.

Dùng một câu để khái quát, chính là 'hai tai không nghe chuyện ngoài núi, một lòng chỉ nghiên cứu thần tiên đan'.

Bởi vì hạng mục nghiên cứu này, cũng đã đến lúc được đưa vào lịch trình.

Đám tiểu gia hỏa kia đi chơi lâu như vậy, sau khi trở về, lại bắt đầu bế quan.

Hồ Tổ tả tả cũng tạm biệt Ngô Sở, chuẩn bị về Thanh Khâu ở một thời gian.

Vị Thanh Khâu Hồ Tổ này, thời gian ở lại hang ổ của mình ngày càng ít đi.

Còn về những linh dược và kiến thức dược lý cần thiết cho luyện đan, Ngô Sở sớm đã tìm hiểu tường tận từ Nghệ Bảo, chỉ chờ hắn tiến hành thực nghiệm và chứng thực thêm.

Sau khi tìm hiểu về những thay đổi tổng thể của Tử Ngọc Sơn trong những năm qua từ Bạch Quân, Đại Hồng, và cả cẩu tử A Thu, cùng đám tiểu hoa tiên, Ngô Sở liền bắt đầu bế quan.

Đương nhiên, lần bế quan này, là để luyện khí, chứ không phải tu hành.

Trước khi luyện đan, hắn đầu tiên cần một cái lò luyện đan.

Thứ này chỉ có thể tự mình luyện chế, vì không có kinh nghiệm nào để học hỏi, hắn cũng chỉ có thể phỏng theo Bát Quái Lô mà Thái Thượng sau này dùng để luyện đan, trước tiên làm một bản sao.

Sau này khi luyện đan, chỗ nào cần cải tiến, thì tiếp tục luyện lại là được.

Dược liệu hắn có, luyện khí hắn cũng biết, bước này cũng không làm khó được hắn.

Thứ thật sự có độ khó, là việc luyện đan tiếp theo.

Không có đan phương, không có kinh nghiệm luyện đan của người đi trước để học hỏi, mọi thứ chỉ có thể giống như lúc chơi game khai hoang, phải tự mình mò mẫm các loại công lược.

Mấy nghìn năm thời gian, thoáng chốc đã qua.

Dựa vào tu vi cảnh giới Đại La, cộng với sự lĩnh ngộ về trận pháp cấm chế chi đạo, sau khi thất bại không ít lần, cuối cùng hắn cũng luyện chế ra được một cái lò luyện đan cực phẩm.

Tuy chỉ là hậu thiên linh bảo vừa vặn đạt đến cấp bậc cực phẩm, nhưng đây đã là linh bảo lợi hại nhất mà Ngô Sở luyện chế ra được.

Còn về việc lãng phí bao nhiêu dược liệu trong quá trình đó, cái này… ừm, không quan trọng!

Lò đan luyện thành, Ngô Sở liền bắt đầu thử luyện đan.

Ngọn lửa cần cho lò luyện đan cũng đơn giản, trực tiếp lấy ngọn Lưu Ly Nhật Quang Đăng qua là được, với thuật khống hỏa của hắn, có thể dễ dàng điều chỉnh độ lớn nhỏ của ngọn lửa.

Còn về các loại linh dược cần thiết, Ngô Sở trực tiếp phóng thần thức ra ngoài, tìm kiếm trong núi.

Khi chưa có kinh nghiệm của người đi trước để tham khảo, hắn

chỉ có thể từng bước tiến hành thực nghiệm.

Ví dụ như trước tiên dung hợp dược lực của hai loại linh dược, sau đó thử nghiệm phân tích.

Thân là linh bảo, Kim Quang Địa Long là đối tượng thực nghiệm tốt nhất.

Một là tu vi đủ cao, có thể giúp phân tích dược lực; hai là thân là linh bảo, nó hoàn toàn không sợ bất kỳ độc tố nào, dù sao cũng không độc chết được; ba là Kim Quang Địa Long dù sao cũng là một 'ngoại trùng', sớm muộn gì cũng phải rời khỏi Tử Ngọc Sơn, nếu thật sự xảy ra vấn đề gì, hắn cũng không đau lòng.

Đương nhiên, hai ba loại linh dược không độc trộn vào nhau, thường thì sẽ không dễ dàng xuất hiện độc tố, trừ phi là mấy loại linh dược có dược tính tương khắc dung hợp vào nhau.

Tình huống này, chính Ngô Sở đã thử nghiệm.

Vừa thử nghiệm, vừa phân tích, Nghệ Bảo thì ở bên cạnh giúp hắn ghi chép.

Mà sau khi dược lực của nhiều loại linh dược có độc tố vi lượng trộn vào nhau, Ngô Sở liền triệu hồi Kim Quang Địa Long ra.

Kim Quang Địa Long được triệu hồi ra, còn tưởng là lại phải giúp Ngô Sở đi đánh nhau, trận đánh lần trước giúp Ngô Sở, nó đến giờ vẫn còn hơi sợ!

Kết quả không ngờ, Ngô Sở lại lơ lửng nâng lên một khối chất lỏng có màu xanh biếc, trông có vẻ óng ánh, tỏa ra mùi thuốc kỳ quái, đưa đến trước mặt nó. "…" Kim Quang Địa Long chớp chớp đôi mắt gần như không nhìn thấy của mình, vẻ mặt ngơ ngác. "Kim Quang à!

Đây là thuốc mới ta nghiên cứu ra, có thể tăng vạn năm tu vi, ngươi có muốn thử không?" Ngô Sở cười tươi nói: "Ngươi ở chỗ ta

nhiều năm, ta cũng chưa từng tặng ngươi món quà nào, lần trước còn để ngươi gặp nguy hiểm, thật sự có chút áy náy…" Đối diện với gương mặt hơi ngượng ngùng nhưng lại vô cùng chân thành của Ngô Sở, Kim Quang Địa Long ít nhiều có chút cảm động.

Lớn đến từng này, ngay cả con sói trắng kia cũng chưa từng đối xử tốt với nó như vậy.

Không biết sao, nó đột nhiên có cảm giác muốn khóc.

Thế là nó liền nói: "Đa tạ chủ nhân ban thưởng, nhưng nếu thứ này có thể tăng vạn năm tu vi, chủ nhân hoàn toàn có thể ban cho Hoàng Long bọn họ mấy người, ta thì không cần đâu…" "Không sao, ta ở đây còn nhiều lắm!" Ngô Sở vừa nói vừa chỉ vào đống linh dược bên cạnh. "…" Dưới sự 'dụ dỗ khéo léo' của Ngô Sở, Kim Quang Địa Long cuối cùng cũng chấp nhận 'ý tốt' này của Ngô Sở, nuốt xuống khối chất lỏng sền sệt màu xanh biếc kia.

Có lẽ vì độc tố trong khối dược dịch này không mạnh, hoặc là Kim Quang Địa Long tu vi đủ cao, nên sau khi nuốt xuống khối chất lỏng màu xanh đó, phản ứng không lớn.

Ngô Sở thấy nó phản ứng không lớn, liền hỏi: "Cảm giác thế nào?

Lại đây, nói xem cảm giác cơ thể của ngươi bây giờ, ta tiện thể ghi chép lại…" "…" Đối mặt với vẻ mặt này của Ngô Sở, Kim Quang Địa Long luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra được sự không đúng này đến từ đâu.

Dưới sự thúc giục của Ngô Sở, nó cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, liền nói: "Có chút ngọt, ngọt trong đó có vị chát, hậu vị có chút đắng… Cảm giác cơ thể hơi nóng lên, tuy có thể tăng tu vi, nhưng chắc là không được vạn năm đâu…" Ngô Sở khẽ gật đầu, lại hỏi: "Kích thích đối với cơ thể có lớn không?

Bộ phận nào phản ứng mạnh hơn?

Dược lực khuếch tán trong cơ thể, có phản ứng gì…" "…" Kim Quang Địa Long cuối cùng cũng hiểu được cảm giác không đúng này đến từ đâu, nghĩ nghĩ, rồi nói với Ngô Sở một câu, "Chủ nhân, ngài đang lấy ta ra thử thuốc à?" Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của nó, dường như vẫn còn có chút không dám chắc chắn.

Ngô Sở lắc đầu, nói: "Sao có thể nói là thử thuốc được chứ!

Thuốc này, chính ta cũng đã nếm qua, có thể là vì cơ thể ngươi linh bảo hóa, có chút đặc thù thôi!

Nhưng ngươi lại nhắc nhở ta, với tính đặc thù của cơ thể ngươi, ngươi có bằng lòng thử thuốc cho ta không?" "…" Kim Quang Địa Long rất muốn tự tát mình một cái, nếu nó có tay.

Cứ như vậy, Kim Quang Địa Long chính thức trở thành vật thí nghiệm của Ngô Sở.

Mấy trăm năm sau, khi Ngô Sở chính thức luyện ra lò đan dược đầu tiên có thể dùng để tăng tu vi, được hắn đặt tên là Nguyên Linh Đan, Thiên Đạo cuối cùng cũng ban xuống cho hắn một luồng công đức.

Luồng công đức này chia làm ba, một luồng rơi xuống Thanh Khâu, một luồng rơi xuống bộ lạc Hậu Thổ, một luồng còn lại thì rơi xuống đỉnh Thần Mộc của Tử Ngọc Sơn.

Luồng kim quang công đức rơi xuống Thanh Khâu và bộ lạc Hậu Thổ ước chừng chỉ có một thành rưỡi, bảy thành đều rơi xuống đỉnh Thần Mộc.

Lúc này, phòng luyện đan trên đỉnh Thần Mộc hoàn toàn bị kim quang công đức bao phủ.

Chương 469

Mà luồng kim quang công đức này cũng được chia làm bốn phần, phần lớn nhất bị Nghệ Bảo lấy đi; phần lớn thứ hai rơi xuống người Ngô Sở; phần lớn thứ ba thì bị lò luyện đan trước mắt hấp thu; luồng cuối cùng rơi xuống con Kim Quang Địa Long kia.

Nghệ Bảo độc chiếm bốn thành, Ngô Sở ba thành, lò luyện đan hai thành, Kim Quang Địa Long một thành.

Kim Quang Địa Long hoàn toàn không ngờ rằng, bản thân 'bị ép' trở thành 'long thí dược' mà lại có thể được chia một phần công đức, quả thực như được cho không vậy.

Có được phần thưởng công đức này, Kim Quang Địa Long vốn cảm thấy mình 'bị ép' trở thành 'long thí dược' cuối cùng cũng bắt đầu coi trọng cái nghề 'thí dược' này.

Đặc biệt là khi thấy vẻ mặt bình tĩnh xen lẫn quả quyết của Ngô Sở, Kim Quang Địa Long không khỏi hỏi: "Chủ nhân, có phải ngài đã sớm biết sẽ có công đức ban thưởng không?" Ngô Sở mỉm cười nói: "Chuyện này không có gì to tát, phải biết rằng, việc chúng ta đang làm là khai sáng một con đường luyện đan chưa từng có, đây là việc bổ sung quy tắc trời đất.

Tất cả những việc bổ sung quy tắc trời đất, trời đất đều sẽ ban xuống công đức để khen thưởng." Kim Quang Địa Long gật đầu, vẻ mặt không có gì thay đổi.

Ngô Sở lắc đầu nói: "Xem ra ngươi vẫn chưa nhận ra việc chúng ta làm vĩ đại đến mức nào.

Càng không biết con đường luyện đan có ý nghĩa lớn lao thế nào đối với trời đất này.

Ngươi tưởng mình chỉ là một con địa long dùng để thử thuốc, thử đan thôi sao?

Không, đây là sự nghiệp vĩ đại có thể ghi vào sử sách tu hành của Hồng Hoang, có thể lưu danh vạn cổ!" Không hiểu sao, vẻ mặt của Kim Quang Địa Long trở nên có chút trang nghiêm.

Ngô Sở tiếp tục: "Vạn thế sau này, những người ngươi từng thích hay từng hận nếu không may chết đi, sẽ chẳng còn mấy ai nhớ đến họ nữa.

Nhưng ngươi thì khác, cho dù có ngày ngươi chết đi, tên của ngươi, công tích của ngươi vẫn có thể lưu truyền hậu thế…" Đôi mắt nhỏ đến mức gần như không thấy của Kim Quang Địa Long dần dần mở to, một cảm xúc khó tả nảy sinh trong lòng nó, khiến nó đột nhiên có một sự thôi thúc muốn cống hiến tất cả vì điều này.

Kết quả là Ngô Sở bỗng chuyển chủ đề, nói: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, thử thuốc thử đan đúng là một việc nguy hiểm, nếu ngươi không muốn thì ta…" "Nguyện ý!

Ta nguyện ý!" Kim Quang Địa Long hét lên: "Ta, ta không ngờ, những việc chúng ta làm trước đây lại có ý nghĩa như vậy.

Chủ nhân, ta, vô cùng xin lỗi!

Ban đầu ta còn nghĩ, có phải chủ nhân vì đặc tính cơ thể của ta nên mới lừa ta… Ta thật đáng chết!

Lại dám ác ý suy đoán dụng ý của chủ nhân như vậy." "…" Lần này đến lượt Ngô Sở có chút ngẩn người, uy lực của kim quang công đức lớn đến vậy sao?

Hoàn toàn rót cho tên nhóc vốn có chút tinh ranh này mê muội rồi à!

Lại còn bắt đầu sám hối nữa chứ!

“Chủ nhân nguyện ý cùng ta sáng tạo ra đạo vĩ đại như vậy, đây là vinh hạnh của ta.

Chủ nhân, xin hãy để ta tiếp tục thử thuốc thử đan cho ngài!

Dù không may chết đi, ta cũng muốn chết vì đại sự có ý nghĩa phi thường đối với Hồng Hoang đại địa này.” Kim Quang Địa Long đột nhiên trở nên có chút đa cảm, “Từ khi sinh ra đến giờ, long sinh của ta đều sống trong mơ hồ, không có mục tiêu gì, cho đến khi gặp phải con sói trắng kia… cho đến khi chủ nhân đánh thức ta, để ta hiểu rằng như vậy là sai.

Nhưng long sinh của ta vẫn không tìm được bất kỳ mục tiêu nào, ta chỉ có thể ngày ngày ngủ, chờ đợi được chủ nhân triệu hoán, rồi đi đánh nhau.” Lại còn bắt đầu tự phân tích bản thân nữa, ôi trời đất ơi!

Ngô Sở lần đầu tiên phát hiện ra, thế giới nội tâm của con địa long này lại phong phú đến vậy.

Chẳng trách ban đầu nó lại vượt qua rào cản chủng tộc mà thích một con sói trắng.

Kim Quang Địa Long cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, cả con rồng trở nên thần thái rạng rỡ, nói: “Nhưng bây giờ, ta cảm thấy mình sống không phải hoàn toàn vô nghĩa.

Cho nên chủ nhân, xin đừng thay thế ta, hãy để ta tiếp tục cống hiến chút sức mọn cho con đường luyện đan này nhé!” Ngô Sở lặng lẽ chép chép môi, không khỏi thầm nghĩ: Rốt cuộc là nó bị ta dụ khị hay là bị luồng kim quang công đức kia rót cho mê muội rồi?

Phản ứng khác biệt quá lớn nha!

Nhưng dù thế nào đi nữa, sự tích cực của gã này trong quá trình thử thuốc thử đan sau đó hoàn toàn không thể so sánh với trước kia.

Cứ như vậy, Ngô Sở luyện đan, nó thử đan, Nghệ Bảo ghi chép.

Mấy nghìn năm, mấy vạn năm, một nguyên hội, hai nguyên hội, ba nguyên hội… Ngô Sở hoàn toàn đắm chìm trong niềm vui luyện đan này.

Để giữ được dược lực của đan dược tốt hơn, hắn còn từ trong trận pháp cấm chế của linh bảo lĩnh ngộ ra một số trận pháp cấm chế dùng trên đan dược, hắn gọi đó là — đan cấm.

Cùng với việc không ngừng hoàn thiện đan cấm, hắn thậm chí có thể lợi dụng đan cấm để phân phối hợp lý dược lực của các loại linh dược, khiến chúng dung hợp với nhau một cách chính xác hơn.

Đương nhiên, hắn cũng không phải không ra ngoài thư giãn, giải trí, hoặc là thưởng thức ca múa của tiểu hồ ly, thưởng thức mỹ thực của tiểu Nguyệt Linh.

Bình thường Thanh Khâu Ly hoặc Hậu Thổ đến, hắn cũng sẽ ra ngoài luyện thể cùng họ.

Nhưng tinh lực chủ yếu của hắn vẫn đặt trên con đường luyện đan.

Thỉnh thoảng không cẩn thận luyện ra một ít độc đan, tuy khiến Kim Quang Địa Long đau bụng đến thảm, nhưng vì đặc tính cơ thể linh bảo hóa của Kim Quang Địa Long, nên cũng không có gì nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng dù vậy, Kim Quang Địa Long cũng chưa từng một lời oán thán, thậm chí sau đó còn nở nụ cười vui mừng, phảng phất như nó lại vừa làm được một việc vô cùng vinh quang và vĩ đại.

Mà trong quá trình thử đan thử thuốc này, vì tác dụng của dược lực, tu vi của Kim Quang Địa Long cũng không ngừng tăng lên.

Dù sao thì những đan dược đó đều được luyện chế từ linh dược.

Linh dược ở Tử Ngọc Sơn dùng hết thì đến Thanh Khâu tìm, và

nhờ các tiểu hoa tiên trồng.

Bây giờ trong Tử Ngọc Sơn, dược sơn đã có mấy ngọn, còn nhiều hơn cả hoa sơn.

Nhưng các tiểu hoa tiên tự nhiên cũng là người được hưởng lợi, đan dược Ngô Sở luyện ra về cơ bản đều cho bọn họ dùng, vì tu vi của họ là yếu nhất, có thể dùng được.

Dù sao tu vi đến Thiên Tiên cảnh trở lên, đan dược đối với họ tác dụng không lớn nữa.

Trừ phi là loại đan dược đặc biệt chứa đựng lực lượng pháp tắc.

Đây cũng là phương hướng luyện đan mà Ngô Sở đang nghiên cứu.

Ngày hôm đó, Ngô Sở đang dung luyện lực lượng pháp tắc thuộc tính Hỏa trong ngũ hành đại đạo vào một viên đan dược thuộc tính Hỏa, thì cảm nhận được một giọng nói truyền đến từ bên ngoài đại trận hộ sơn.

Nghe thấy giọng nói này, Ngô Sở không khỏi ngẩn ra, đã lâu như vậy rồi sao?

Bởi vì chủ nhân của giọng nói đó chính là lão tam Thông Thiên tiểu đạo trong ba huynh đệ Côn Luân.

Hồng Hoang không ghi năm tháng, năm tháng đằng đẵng cứ thế trôi qua trong lúc miệt mài nghiên cứu đan đạo.

Mãi cho đến khi nghe thấy giọng nói của Thông Thiên tiểu đạo, cảm nhận được khí tức của ba huynh đệ Côn Luân từ trong đại trận hộ sơn, Ngô Sở mới phát hiện ra, hình như đã qua mấy nguyên hội rồi.

Nhưng Ngô Sở không trực tiếp ra ngoài nghênh đón, mà truyền âm cho tiểu Nguyệt Linh, bảo nàng dẫn người ra nghênh đón một chút, lò

đan dược này của hắn đang ở giai đoạn mấu chốt, tạm thời không thể rời đi.

Thế là, người ra đón ba huynh đệ Côn Luân biến thành tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, cùng với ba vị đệ tử của Ngô Sở.

Hai vị nương tử của Ngô Sở đều không ở Tử Ngọc Sơn, vì Ngô Sở mê mải luyện đan, bình thường lơ là luyện thể, nên hai vị nương tử này dứt khoát về nhà mẹ đẻ ở tạm.

Chương 470

Hồi mới cưới, hai vị tỷ tỷ thỉnh thoảng còn ghen tuông một chút, so bì thời gian chiếm hữu Ngô Sở của nhau.

Nhưng theo năm tháng trôi qua, ý niệm so bì này sớm đã bị mài mòn.

Dù sao thì sự mới mẻ cũng đã qua rồi!

Cuộc sống không thể không quay về trọng tâm — tu hành!

Điều này phảng phất như là số mệnh của tất cả sinh linh trên đại địa Hồng Hoang, rõ ràng biết 'đạo vô chỉ cảnh' (đạo không có điểm dừng), nhưng tất cả sinh linh vẫn không mệt mỏi truy cầu trên con đường này.

Cho nên ở thế giới Hồng Hoang này, cuộc sống của chúng sinh về cơ bản đều là tu hành.

Ba đạo huynh Côn Luân khi gặp tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, mày kiếm của Nguyên Thủy đạo nhân liền khẽ nhíu lại, gương mặt vốn đã nghiêm túc lại càng thêm nghiêm túc.

Thái Thượng vẫn giữ vẻ vân đạm phong khinh, tiên phong đạo cốt, nhìn quanh trái phải.

Thông Thiên tiểu đạo thì nói: "Thì ra là Nguyệt Linh tiểu hữu và Vũ tiểu hữu, Bất Xuất đạo hữu không có ở trong núi sao?

Hay là chúng ta đến không đúng lúc?" "Ba vị tiền bối xin mời theo chúng ta vào núi trước!" Năm người sau khi hành lễ với ba vị tiền bối, tiểu Nguyệt Linh liền mời họ vào núi.

Đồng thời, tiểu hồ ly cũng giải thích cho họ, nói: "A Sở ca đang bế quan nghiên cứu đan đạo, nhưng chắc sẽ sớm xuất quan thôi, Hậu

Thổ tỷ tỷ đang ở bên bộ lạc, sẽ sớm qua đây, lão tổ nhà ta về Thanh Khâu cũng đã nhiều năm rồi…" Tiểu Nguyệt Linh tiện tay thi triển một thuật truyền tin, đem chuyện ba huynh đệ Côn Luân đến thăm Tử Ngọc Sơn, Ngô Sở còn chưa xuất quan, nói đơn giản với Hậu Thổ một chút.

Ba huynh đệ Côn Luân theo họ vào trong Tử Ngọc Sơn, đến đỉnh Thần Mộc.

Những tiểu hoa tiên nhận ra ba vị này, cùng với những sủng vật kia, đều lần lượt hành lễ với ba vị.

Trên tán cây trên đỉnh đầu, vô số sinh mệnh nhỏ bé tò mò đánh giá họ.

Ba huynh đệ cũng tò mò nhìn mọi thứ trên đỉnh Thần Mộc, bề ngoài thì cũng không quá kinh ngạc, cho dù tòa đại điện trước mắt họ là một kiện công đức linh bảo.

Thái Thượng nhìn quanh bốn phía, Thông Thiên thì nhìn về phía các tiểu hoa tiên, cười nói: "Tử Ngọc Sơn của Bất Xuất đạo hữu náo nhiệt hơn Thượng Thanh Phong của bần đạo nhiều." Kết quả Nguyên Thủy lại chen vào một câu, "Náo nhiệt thì náo nhiệt thật, nhưng cũng nặng mùi khói lửa nhân gian.

Bọn ta tu hành cầu đạo, vẫn nên lấy thanh tâm làm đầu." Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly mỉm cười, tính cách của Nguyên Thủy, họ ít nhiều cũng nghe Ngô Sở bình phẩm qua, nên cũng không để ý.

Thông Thiên cả ngày bị Nguyên Thủy nói ra nói vào, đối với việc này sớm đã miễn dịch, ha ha cười nói: "Lời nhị ca nói tuy có lý, nhưng cũng có phần phiến diện." Nguyên Thủy nghe vậy liền biết Thông Thiên sắp nói gì, dù sao những lời này, hồi ở Tam Thanh Phong, Ngô Sở đã nói với họ rồi, hơn nữa rất hợp ý Thông Thiên.

Quả nhiên, Thông Thiên cười nói: “Tu hành cầu đạo và hưởng thụ cuộc sống, không hề xung đột.

Giống như Bất Xuất đạo hữu đã nói, một mình tu hành là tu hành, vừa hưởng thụ cuộc sống vừa tu hành, cũng là tu hành.

Nếu dễ dàng bị ngoại vật chi phối, vậy thì tu hành này…” Nguyên Thủy khẽ hừ nói: “Cho nên ngươi liền điểm hóa một con chuột chũi?” Thông Thiên ha ha cười nói: “Chỉ là tiện tay thôi mà.

Hơn nữa, trước đây không phải đã nói với nhị ca rồi sao!

Đó không phải là một con chuột chũi bình thường, đó là một con chuột tìm báu, trời sinh đã có không gian thần thông, nếu nó có thể sống sót, tương lai có lẽ sẽ không thể lường được đâu!” Thái Thượng khẽ ho một tiếng, nói: “Được rồi, nhị đệ nói ít vài câu, tam đệ chẳng qua chỉ là hành động tùy hứng, chúng ta tu hành, thuận theo tâm ý, cũng không có gì sai.” Thái Thượng trực tiếp kết luận, bước vào đại điện, nhìn quanh bốn phía, mỉm cười nói: “Đạo trường này của Bất Xuất đạo hữu so với đạo trường của chúng ta thì tinh diệu hơn không ít a!” Ông nói xong, ánh mắt dừng lại trên bàn thờ trong đại điện, “Bức tượng kia là…” Ông nhìn về phía tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, tiểu hồ ly giới thiệu: “Đó là sư phụ của A Sở ca.” Tiểu hồ ly nói xong, liền hành lễ với phân thân mộc ngẫu.

Thấy vậy, Thái Thượng ngẩn ra, sau đó cũng cúi người hành lễ với phân thân mộc ngẫu.

Nguyên Thủy và Thông Thiên thấy thế, cũng theo đó hành lễ với phân thân mộc ngẫu.

Sau đó, tiểu hồ ly pha trà Đại Hồng Bào cho ba vị, các tiểu hoa tiên thì dưới sự chỉ huy của tiểu Nguyệt Linh, bưng lên từng đĩa hoa quả mứt kẹo, cùng với rượu trăm hoa.

Tiểu Nguyệt Linh còn đích thân xuống bếp nấu ăn cho ba vị khách.

Trong những năm tháng dài đằng đẵng Ngô Sở bế quan nghiên cứu đan đạo, số lần tiểu Nguyệt Linh xuống bếp rõ ràng đã giảm đi rất nhiều.

Cho dù là Hoàng Long và mấy người họ, bình thường cũng rất khó được thưởng thức mỹ thực do tiểu Nguyệt Linh tự tay làm.

Ba đệ tử Hoàng Long, bọn họ vì vai vế thấp hơn, ngồi bồi tiếp ở đây có cảm giác như ngồi trên đống lửa, may mà có tiểu hồ ly khá giỏi giao tiếp.

Nàng hỏi về những điều ba huynh đệ Côn Luân thấy được trên đường đi, "Nghe nói ma sát giữa Kỳ Lân tộc và Long tộc ngày càng lớn, các tiền bối trên đường đi qua có từng gặp chuyện như vậy không?" Thái Thượng im lặng thưởng thức hoa quả mứt kẹo trước mặt, trên mặt vẫn giữ nụ cười hiền hòa.

Nguyên Thủy thì thưởng thức rượu linh, nhưng khi nghe tiểu hồ ly nhắc đến Kỳ Lân tộc, vẻ mặt vốn đã có chút nghiêm túc dường như có chút tối sầm lại.

May mà Thông Thiên tiểu đạo còn nể mặt, cười nói: "Trên đường đi qua, gặp phải những chuyện đấu pháp như vậy không ít, bần đạo còn tiện tay nhặt được không ít cự thú đấy!" Vừa nói ông vừa lấy ra mấy quả cầu ánh sáng từ trong tay áo, trong những quả cầu ánh sáng này, phong ấn đều là thi thể của một số cự thú, không con nào không phải là các loại kỳ lân.

Khiến cho tiểu kỳ lân Địa Khôn im lặng cúi đầu xuống, không dám giận, cũng không dám nói, nhỏ bé lại bất lực, huhuhu… Thật ra chuyện này, lúc nhỏ bọn họ đã trải qua mấy lần rồi, nhiều tiền bối đến đây thỉnh thoảng sẽ mang theo thi thể của 'long, phượng, kỳ lân' đến.

Đối mặt với những đại tiền bối đó, họ có thể nói gì chứ?

Nói cho cùng, thế giới này chính là tàn khốc và máu tanh như vậy.

Cho dù là chính họ, cũng khó đảm bảo một ngày nào đó sẽ không trở thành một trong số đó.

Tiểu hồ ly không để lại dấu vết mà liếc nhìn Nguyên Thủy, tuy Hoàng Long bọn họ không rõ chuyện năm đó Nguyên Thủy bị Kỳ Lân lão tổ bắt nạt, nhưng nàng thì rõ.

Cho nên nàng hoàn toàn có lý do để tin rằng, những thần thú kỳ lân mà Thông Thiên đạo nhân lấy ra, rất có thể là do Nguyên Thủy lão đạo gặp trên đường rồi tiện tay xử lý.

Thế là nàng nhìn Địa Khôn đang cúi đầu không nói, nói: "Tiểu Khôn, ngươi đi đón Hậu Thổ sư mẫu của ngươi đi!

Tin rằng người cũng sắp đến rồi." Địa Khôn như được đại xá, đứng dậy đáp lời, cúi người lui ra khỏi đại điện.

Thông Thiên thì tiện tay vung lên, liền ném mấy quả cầu ánh sáng đó về phía tiểu Hoàng Long, "Tiểu Hoàng Long, xin hãy giúp bần đạo giao những thứ này cho Nguyệt Linh tiểu hữu xử lý nhé!" Tiểu Hoàng Long cúi người đáp lời, cung kính nhận lấy mấy quả cầu ánh sáng, rời khỏi đại điện.

Nhìn thấy dáng vẻ cúi đầu ủ rũ của Địa Khôn, tiểu Hoàng Long thật ra cũng cảm thấy đồng cảm, nhớ lại cảnh năm xưa bị sư phụ ép xem tiểu Nguyệt Linh làm thịt rồng.

Nhưng chuyện này, hắn căn bản không có cách nào thay đổi.

Cho dù mạnh như Tổ Long, hay Thủy Tổ Kỳ Lân, hay Nguyên Phượng Thủy Hoàng, cũng đều không thể thay đổi được tình cảnh này.

Tuy tam tộc hiện nay có thể nói là đã xưng bá Hồng Hoang, nhưng một số lão tiền bối sẽ không coi tam tộc ra gì, nên ăn vẫn cứ ăn.

Với tu vi của họ, có thể khiến bản thân không bị ăn thịt đã là rất cố gắng rồi.

Nếu không bái nhập vào Tử Ngọc Sơn này, nếu họ vẫn sống trong tộc của mình, tiểu Hoàng Long cảm thấy, mình thật sự không có cách nào đảm bảo sẽ không trở thành bữa ăn trên bàn của sinh linh khác.

Khi tiểu Nguyệt Linh nhận lấy những thần thú kỳ lân mà tiểu Hoàng Long mang đến, và biết được nguồn gốc của chúng từ tiểu Hoàng Long, liền không khỏi bật cười.

Nàng và tiểu hồ ly giống nhau, đều nghĩ đến Nguyên Thủy đã từng bị Kỳ Lân tộc bắt nạt.

"Tiểu Địa Khôn thấy cảnh này chắc là khó chịu lắm!" Tiểu Nguyệt Linh vẫn dịu dàng như vậy, khẽ thở dài.

Tiểu Hoàng Long cười khổ một tiếng, cuối cùng nói: "Khó chịu là chắc chắn rồi, nhưng tin rằng nó có thể vượt qua, dù sao chuyện này, trước đây nó cũng không phải chưa từng thấy." Ngô Sở năm xưa để giáo dục ba đệ tử này, đã không ít lần cho họ tận mắt chứng kiến những cảnh máu tanh như vậy, rồi nói với họ, đây chính là thế giới Hồng Hoang máu tanh tàn khốc, nếu không nỗ lực tu hành, tương lai họ khó đảm bảo một ngày nào đó cũng sẽ có kết cục như vậy.

Thậm chí không chỉ là họ, mà cả chính hắn, một ngày nào đó cũng có thể trở thành bữa ăn trên bàn của người khác.

Khi Ngô Sở nói những lời này, đã nghĩ đến Nhân tộc mà Nữ Oa sẽ tạo ra trong tương lai.

Chương 471

Nhìn lại lịch sử tranh đấu giữa Nhân tộc và Yêu tộc, Nhân tộc trong mắt Yêu tộc chính là thức ăn.

Cho nên khi Ngô Sở nói những lời đó, vẻ mặt nghiêm túc quả quyết, ba tiểu đệ tử hoàn toàn không thể nhìn ra chút nào là đùa giỡn trong vẻ mặt và giọng điệu của hắn.

Tiểu Hoàng Long sau khi rời khỏi đại điện, đã không quay lại nữa, mà mượn uy lực của đại trận hộ sơn, giống như Địa Khôn, ra khỏi trận nghênh đón sư mẫu Hậu Thổ của họ. "Ta là muốn ngươi thử xem, có thể thu con Cự Thú này vào trong Nguyên Linh Bảo Châu của ngươi không, nếu có thể, chẳng phải ngươi có thể mang theo Nguyên Linh Bảo Châu đi tìm sư phụ của ngươi, để sư phụ ngươi ra tay, tiêu diệt nguyên thần của con Cự Thú này sao!" Chỉ là thuật truyền tin của tiểu Nguyệt Linh không thể như Đại La, cho nên khi Hậu Thổ đến được Tử Ngọc Sơn, nửa ngày đã trôi qua.

“Ba vị đạo huynh đến thăm, Hậu Thổ đón tiếp không chu đáo, thất lễ rồi!” Hậu Thổ vừa đến liền thể hiện khí độ của một nữ chủ nhân, cáo lỗi với ba người.

Đương nhiên, đây chẳng qua chỉ là lời khách sáo trên miệng mà thôi, ai mà coi là thật thì đúng là ngốc thật.

Ba huynh đệ Côn Luân tuy ít khi ra ngoài, nhưng chắc chắn không ngốc.

Bốn người khách sáo một hồi, rồi ngồi lại.

Sau đó Thái Thượng liền hỏi thăm Hậu Thổ về chuyện luyện đan của Ngô Sở.

Mọi người nghe vậy, cũng liên tiếp gật đầu.

Dù sao Ngô Sở không rảnh, họ chính là nữ chủ nhân, thân là nữ chủ nhân của Tử Ngọc Sơn, tự nhiên phải có khí độ của nữ chủ nhân.

Dù sao với tu vi của tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, nếu hai vị nữ chủ nhân này không ra mặt, cũng dễ khiến người ta cảm thấy Tử Ngọc Sơn của họ có phần thất lễ. …… Mấy năm sau, Ngô Sở luyện đan xuất quan, trong tay nâng một cái khay, trên đó có mười mấy viên đan dược màu đỏ trong suốt lấp lánh, bề mặt đan dược có những hoa văn huyền ảo.

"Thật xin lỗi, ba vị đạo hữu đến thăm, ta lại không thể thoát thân…" Đối mặt với sự khách sáo của Ngô Sở, ba người đều liên tục nói 'khách sáo'.

Khách sáo một hồi, Ngô Sở liền chỉ vào những viên đan dược màu đỏ nói: "Đây là 'Hỏa Nguyên Đan' ta vừa luyện thành, mọi người hãy phẩm giám một chút, xem có chỗ nào cần cải thiện không." Ngô Sở vung tay, liền thấy mấy viên đan dược bay về phía ba huynh đệ Côn Luân, Hậu Thổ, và Thanh Khâu Ly.

Những viên 'Hỏa Nguyên Đan' còn lại thì bay về phía các tiểu hoa tiên có tu vi ở Thiên Tiên cảnh, còn chưa lĩnh ngộ bản nguyên Hỏa.

Các tiểu hoa tiên nhìn viên Hỏa Nguyên Đan lơ lửng trước mặt, có chút kinh ngạc, không hiểu nhìn Ngô Sở, lại có chút áy náy nhìn về phía tiểu Hoàng Long.

Dù sao so sánh ra, tiểu Hoàng Long bọn họ mới là đệ tử thân truyền của Ngô Sở chứ?

Tiểu Hoàng Long bọn họ cũng tò mò nhìn những viên đan dược đó, dường như rất muốn thử.

Rất nhanh, hắn liền thi triển Càn Khôn Na Di thuật, nhờ sự tiện

lợi của thuật này, điên cuồng vội vã lên đường.

Bản nguyên hệ Hỏa của các ngươi còn chưa lĩnh ngộ, có thể thử xem, xem đan dược này có hiệu quả với các ngươi không, cũng xem xem đan dược này có tác dụng phụ gì không." "Ừm, đứa trẻ này có thể dạy dỗ!" Nhưng, có thể mượn đan dược này để lĩnh ngộ thấu đáo lực lượng bản nguyên hệ Hỏa hay không, thì đây không phải là điều Kim Quang Địa Long có thể thử ra được.

Dù sao, tu vi của Kim Quang Địa Long mạnh hơn Thiên Tiên cảnh quá nhiều.

Cho nên vòng thí nghiệm thứ hai, chỉ có thể tìm trong số các tiểu hoa tiên này.

Nghe Ngô Sở nói vậy, các tiểu hoa tiên vui mừng nhận lấy đan dược, cúi người cảm ơn Ngô Sở.

Những năm gần đây, tiểu hoa tiên nhất tộc của họ chính là người trực tiếp được hưởng lợi từ đan dược.

Vì đan dược mà Ngô Sở nghiên cứu ra, phần lớn đều cho họ dùng.

Ai bảo tu vi của họ thấp chứ!

Hậu Thổ tiểu thư tỷ sau khi nhận được truyền tin của tiểu Nguyệt Linh, liền tức tốc từ bộ lạc bên kia vội vã đến.

Thái Thượng tò mò xoay xoay viên đan dược, sau đó lại ngửi ngửi, nói: "Ngửi chỉ có chút hương dược thoang thoảng, dược lực chắc đều đã nội liễm rồi, hoa văn trên đan dược này, trông không giống phù văn bản nguyên hệ Hỏa, lẽ nào là cấm chế trói buộc dược lực?" Ông nói xong, không khỏi nhìn về phía Ngô Sở, trên khuôn mặt hiền hòa, lóe lên một tia kinh ngạc.

Ngô Sở mỉm cười gật đầu, "Thái Thượng đạo huynh quả nhiên mắt sáng như đuốc, vừa nhìn đã nhận ra tinh túy của viên đan dược

này…" Những người khác đều biết đó là cái gì, nhưng ba huynh đệ Thái Thượng lại là lần đầu tiên nhìn thấy.

Ngô Sở giải thích: "Đó là đan cấm mà ta lĩnh ngộ được từ cấm chế của linh bảo, sau khi cải tiến thì dùng trên đan dược, để trói buộc dược lực, tránh cho đan dược để lâu không dùng, dược lực sẽ theo thời gian mà thất thoát." Nguyên Thủy lão đạo mặt mày nghiêm túc nghe vậy, cũng không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc, có chút không dám tin gã Ngô Sở này lại có thể lĩnh ngộ ra được thứ này.

Đối với sinh linh vừa ra đời đã là Đại La cảnh như ông, trên thế gian này, sinh linh có thể khiến họ thật tâm bội phục không có nhiều.

Nhưng Ngô Sở, một sinh linh có thể từ không thành có, sáng tạo ra đan đạo, tuyệt đối là một trong số đó.

"A Sở huynh đệ, đây có thể xem là mở ra một tiền lệ chưa từng có từ trước đến nay a!" Thông Thiên tiểu đạo kinh ngạc thốt lên, nói một câu thật lòng khiến người ta thoải mái.

Nhân chuyện luyện đan, Ngô Sở và ba huynh đệ Côn Luân bắt đầu trò chuyện.

Nhưng cũng chỉ có Thái Thượng là có lòng hiếu kỳ lớn với đạo này, sẽ trao đổi sâu với Ngô Sở, xem ra ý của ông, có lẽ cũng có ý định về tự mình thử xem.

Ngô Sở đoán, Thái Thượng có lẽ cũng cảm thấy đan đạo đã xuất hiện rồi, vậy thì chắc không tính là cướp đi công lao sáng tạo của mình, cho nên khi thỉnh giáo cũng không có gì e ngại.

Thái Thượng căn bản không biết, trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, công lao sáng tạo ra đan đạo này, rất có thể chính là của ông.

Rất rõ ràng, đây thuộc về trường hợp điển hình bị người xuyên

không hớt tay trên.

Bàn về dược lý, bàn về cấm chế, bàn về đan phương… Bàn tới bàn lui, Ngô Sở liền dẫn ba huynh đệ Thái Thượng đến phòng luyện đan của mình.

Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly cũng đi theo bên cạnh Ngô Sở, im lặng bồi tiếp.

Phía sau họ còn có ba đệ tử tiểu Hoàng Long và tiểu hồ ly.

Phòng luyện đan thực ra ngay bên cạnh tòa đại điện này.

Ban đầu khi Ngô Sở xây dựng tòa đại điện này, đã có quy hoạch về phương diện này.

Chỉ là ban đầu Tử Ngọc Sơn cũng chỉ có hắn và tiểu Nguyệt Linh, còn có con chó A Thu, ba người một sủng vật, cho nên kiến trúc không nhiều, cũng chỉ có một phòng bếp và một phòng tạp vụ.

Sau này dân số Tử Ngọc Sơn dần dần tăng lên, chính là các tiểu hoa tiên, lại trồng các loại nông sản, thế là thêm một nhà kho.

Sau này khi bắt đầu luyện bảo, liền xây cả phòng luyện khí và phòng luyện đan.

Phòng luyện đan của Ngô Sở, bên ngoài trông không lớn, nhưng không gian bên trong lại đủ cho hắn thỏa sức vẫy vùng, từng hàng tủ thuốc, kệ thuốc ngay ngắn, trông rất hùng vĩ.

Ở giữa phòng luyện đan này, đặt một lò luyện đan ba chân hai tai hình hồ lô màu xanh vàng, tỏa ra khí tức của công đức linh bảo, trên đó quấn quanh những thần văn công đức huyền ảo.

Nói nó là một kiện công đức linh bảo, nhưng lại không hoàn toàn là, dù sao nếu tính theo công đức linh bảo, bề mặt của nó cũng chỉ có ba mươi sáu đạo thần văn, thuộc hàng thượng phẩm công đức linh

bảo.

Nhưng bản thân nó lại là hậu thiên linh bảo cấp cực phẩm, ban đầu chỉ là cực phẩm sơ đoạn, nhưng dưới sự gia trì của công đức, đã có phẩm chất cực phẩm trung cao đoạn.

Bên cạnh lò luyện đan này còn có một ngọn đèn, chính là ngọn Lưu Ly Nhật Quang Đăng.

Ngô Sở giới thiệu cho họ về những thứ này, còn biểu diễn cho Thái Thượng xem, hắn luyện đan như thế nào.

Sau khi luyện xong một lò đan dược vô cùng đơn giản, Ngô Sở liền triệu hồi con Kim Quang Địa Long kia ra, ném đan dược cho nó.

Chương 472

Kim Quang Địa Long bật người trên đất, há miệng nuốt chửng viên đan dược trên không, rồi khó hiểu nhìn Ngô Sở.

Ngô Sở giới thiệu cho nó về ba huynh đệ Côn Luân, rồi giới thiệu với mọi người về con Kim Quang Địa Long này, "Con đường luyện đan của ta có thể thành công, công lao của nó không nhỏ, bất kể ta luyện ra thuốc gì, nó đều sẵn lòng nếm thử đầu tiên, và cho biết cảm nhận của mình, trong thời gian đó cũng gặp phải mấy lần nguy hiểm, nhưng cuối cùng đều chuyển nguy thành an." Tuy Ngô Sở không phải là vị 'hắc đại ô' có độc kia, nhưng đây dù sao cũng là hắn tự mình thử nghiệm phối dược luyện đan, cho nên thỉnh thoảng luyện ra mấy viên độc đan cũng là chuyện bình thường.

Nhưng vì đặc tính cơ thể của Kim Quang Địa Long, cộng thêm tu vi Đại La của nó, những viên độc đan kỳ quái đó tuy độc, nhưng đều bị nó vượt qua được.

Ngay cả Đại La cũng cần dùng chữ 'vượt' để hình dung, có thể tưởng tượng được độc đan kỳ quái đó đáng sợ đến mức nào.

Cũng vì thế, Ngô Sở đã giữ lại những viên độc đan kỳ quái đó.

Kim Quang Địa Long khiêm tốn nói: "Không dám nhận lời khen như vậy của chủ nhân, có thể cống hiến chút sức mọn của mình cho sự nghiệp vĩ đại của đan đạo, là vinh hạnh của Kim Quang ta!

Ta cảm thấy kiêu ngạo và tự hào vì có thể cống hiến chút sức lực cho đạo này…" Nghe những lời đầy năng lượng tích cực của Kim Quang Địa Long, mọi người không khỏi liếc mắt nhìn.

Đặc biệt là những người quen thuộc với Ngô Sở, lúc này trong lòng đã nghĩ, Ngô Sở rốt cuộc đã cho gã này uống bao nhiêu mê hồn

thang, mà lại dụ khị nó thành ra bộ dạng này?

Ngô Sở khẽ ho một tiếng, hỏi Thái Thượng có muốn thử một chút không, tất cả mọi thứ trong phòng luyện đan này của hắn, bao gồm cả những linh dược kia, đều có thể tùy tiện dùng.

Thái Thượng có vẻ động lòng, dưới sự khuyến khích của Ngô Sở, bắt đầu lần thử luyện đan đầu tiên của mình.

Sau khi Thái Thượng thành công luyện ra một lò Nguyên Khí Đan đơn giản nhất, Ngô Sở liền rời khỏi phòng luyện đan, những người khác sớm đã đi từ lúc Thái Thượng bắt đầu luyện đan.

Sau khi Thái Thượng đi luyện đan, Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly liền cáo từ với Thông Thiên, nói là bên bộ lạc có chút việc, cần họ đi một chuyến.

Thực ra là có Ngô Sở tiếp đãi Nguyên Thủy bọn họ, họ không cần phải tiếp tục ra mặt nữa.

Trong lương đình trên đỉnh Thần Mộc, Ngô Sở bắt đầu trò chuyện với Nguyên Thủy, còn về Thông Thiên, gã này có đồ ăn đồ uống, còn có ca múa để thưởng thức, sớm đã vui quên lối về.

Nhìn thấy dáng vẻ phóng đãng của Thông Thiên, Nguyên Thủy vốn đang trò chuyện khá tốt với Ngô Sở, không khỏi lắc đầu, có chút trách móc nói: "Bất Xuất đạo hữu thật là, tại sao lại nói với tam đệ bần đạo những thứ tư duy biện chứng gì đó, nó bây giờ càng ngày càng không nghe lời rồi." Nghe Nguyên Thủy nói vậy, Ngô Sở không khỏi bật cười, bèn nâng bình rượu lên, rót cho Nguyên Thủy một ly rượu linh văn trăm hoa, rồi liếc nhìn tiểu hoa tiên Hoa Phỉ Nhi bên cạnh.

Hoa Phỉ Nhi rất tinh ý, liếc nhìn các tiểu hoa tiên một cái, dẫn đầu rời đi.

Ngô Sở tiện tay vung lên, một đạo trận pháp liền bao phủ lương đình, tiếng đàn sáo bên đại điện liền không thể truyền đến làm phiền họ nữa.

Ngô Sở nâng ly rượu lên cụng với Nguyên Thủy một cái, nói: "Đạo huynh à!

Không phải ta nói huynh… Huynh nói Thông Thiên đạo huynh là người lớn hay trẻ con?" Nguyên Thủy nhìn ly rượu, nhíu mày, khó hiểu nhìn Ngô Sở.

Ngô Sở cười nói: "Rất rõ ràng, Thông Thiên đạo huynh đã không còn là trẻ con, huynh ấy có suy nghĩ của riêng mình, có đạo mà mình theo đuổi.

Tính tình các huynh vốn đã khác biệt, huynh thích trang trọng nghiêm túc, huynh ấy lại thích phóng khoáng thoải mái; huynh thích tĩnh, huynh ấy thích động; huynh nói quy tắc, huynh ấy lại thích phá vỡ quy tắc… Rõ ràng là hai loại tính cách trái ngược nhau, nhưng huynh lại cứ bắt huynh ấy phải giống mình, tự mình gò bó, huynh thấy, điều đó có thể không?" Nguyên Thủy im lặng, nếp nhăn giữa hai hàng lông mày rõ ràng nhiều hơn.

Ngô Sở cười nói: "Nếu huynh cảm thấy là do ta, vậy thì, nào, mượn ly rượu này, ta chính thức nói với huynh một lời xin lỗi!

Mặc dù ta không mấy tán thành cách làm của huynh." "Bất Xuất đạo hữu đã nhìn thấu chúng ta như vậy, vậy có cách nào không?" Ngô Sở nghe vậy, không khỏi xua tay, "Đạo huynh quá lời, quá lời, ta không dám nói nhìn thấu được bao nhiêu, chỉ là phân tích tính cách đơn giản mà thôi.

Nếu có chỗ nào sai, mong đạo huynh lượng thứ!

Dù sao tính cách mỗi người thế nào, cũng không phải người khác

có thể dễ dàng nhìn thấu.” Nguyên Thủy khẽ gật đầu, nói: “Vậy đạo hữu cứ theo những gì ngươi thấy được, nói cho bần đạo nghe, xem có cách nào có thể quản được gã đó không.” Ngô Sở không khỏi lại bật cười, hỏi: “Đạo hữu tại sao nhất định phải quản huynh ấy chứ?

Nếu huynh cứ tiếp tục quản thúc như vậy, sớm muộn gì một ngày nào đó, huynh ấy sẽ ngày càng phản cảm với huynh, đó gọi là tâm lý phản nghịch.

Cuối cùng tuy không đến mức huynh đệ cũng không còn, nhưng cứ kéo dài như vậy, nhất định sẽ phát triển thành, huynh nói gì, huynh ấy nhất định phải làm ngược lại.” “……” Đối mặt với lời thỉnh giáo của Nguyên Thủy, Ngô Sở nói cho y nghe về vài biểu hiện của tâm lý nổi loạn.

Từ lúc ban đầu bằng lòng thử sửa đổi, đến dương phụng âm vi, rồi đến im lặng không nói, lặng lẽ đối mặt kháng cự một cách mềm mỏng, cuối cùng sẽ biến thành hoàn toàn đối đầu, cho đến khi triệt để chia rẽ.

Nguyên Thủy nghĩ đến việc Thông Thiên từ trước đến nay ngoài mặt thì đồng ý, nhưng quay lưng đi vẫn làm theo ý mình, rõ ràng đã đến giai đoạn thứ hai rồi!

Hơn nữa có lúc nói y, y đã bắt đầu dùng 'ha ha' cười lạnh để đáp lại.

Điều này dường như còn quá đáng hơn cả im lặng không nói, lặng lẽ đối mặt!

Nguyên Thủy xoa xoa trán, khẽ thở dài: "Thật là đau đầu mà!" Ngô Sở cười nói: "Sao ta lại cảm thấy, ngươi xem y như trẻ con nhiều hơn là xem như đệ đệ!" Nguyên Thủy lắc đầu nói: "Tuy chúng ta ra đời cùng lúc, xem như huynh đệ, nhưng có lúc y hành sự quá phóng túng, quá cực đoan, cũng quá mạo hiểm...

Ta quản y, thực ra cũng là vì tốt cho y, để y sau này không đến mức làm ra chuyện trời oán đất giận, rước lấy đầy mình tội nghiệp." Ngô Sở lắc đầu, nói: "Ta lại thấy đạo huynh có chút lo xa rồi, tin rằng trong lòng Thông Thiên đạo huynh thực ra điều gì cũng hiểu cả.

Ngươi thử đổi một cách nhìn khác về y, có lẽ sẽ có cách nhìn khác.

Theo ta thấy, đạo huynh chú trọng quy củ, tuân theo quy tắc, là một cách sống, còn Thông Thiên đạo huynh phóng khoáng tiêu sái, tùy tâm mà làm, cũng là một cách sống.

Tính cách khác nhau, con đường tìm kiếm, con đường đi, đã định trước là sẽ khác nhau." Nguyên Thủy khẽ thở dài: "Nhưng nếu cứ để y buông thả bản thân như vậy, làm theo ý mình, ta lo không bao lâu nữa, y sẽ bắt đầu tự cam đọa lạc mất." Ngô Sở cười nói: "Đạo huynh nếu lo y đi vào con đường sai trái, có thể âm thầm quan sát mà!

Nếu thật sự phát hiện có chỗ nào không đúng, lại ra mặt ngăn cản, cũng vẫn kịp chẳng phải sao?

Ta cảm thấy cách làm thẳng thừng của ngươi, có lúc thậm chí không chừa cho y chút thể diện nào, đối với việc chấn chỉnh một số hành vi của y, không những không có lợi, ngược lại còn có thể phản tác dụng." Thấy Nguyên Thủy ra vẻ đăm chiêu, Ngô Sở cảm thấy, Nguyên Thủy bây giờ vẫn chưa phải là vị Thiên Địa Thánh Nhân sau này, vẫn còn có thể nghe lọt lời khuyên.

Nếu là Thiên Địa Thánh Nhân của tương lai, một khi họ đã bắt đầu kiên trì với Đạo của mình, kiên định với lý niệm của mình, thì về cơ bản là không thể khuyên được.

Vì sao tương lai Nguyên Thủy và Thông Thiên lại trở mặt thành thù, hai người gay gắt đối đầu?

Chính là vì họ đều đã thành Thánh, đối với lý niệm và Đạo của mình, đều có sự kiên trì riêng, không ai chịu cúi đầu trước ai.

Hơn nữa Đạo mà họ kiên trì lại là hai loại Đạo hoàn toàn trái ngược nhau.

Bây giờ đã có manh nha rồi.

Ngô Sở cũng không biết những lời này của mình, đối với việc hòa hoãn tình cảm huynh đệ của họ rốt cuộc có tác dụng hay không, cứ thử xem sao!

Dù sao cũng không cần tốn tiền, lại còn có thể kéo gần quan hệ giữa đôi bên, cớ sao không làm!

Trong tay gã này có Bàn Cổ Phiên là chí bảo đấy!

Tương lai nếu lão ma đầu kia còn không chịu buông tha, đến cửa tìm chuyện gây sự, vậy thì mượn Thái Cực Đồ của Thái Thượng, mượn Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy, lại mượn Hỗn Độn Chung của Thái Nhất.

Lão tử triệu hoán ra Bàn Cổ Phủ, còn không chém chết ngươi được sao!

Thực sự không được nữa thì gọi nương tử đại nhân triệu tập mười một Tổ Vu còn lại, bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, triệu hồi Bàn Cổ Đại Thần, để Bàn Cổ Đại Thần cầm Khai Thiên Phủ chém chết ngươi.

Nghĩ đến đây, Ngô Sở có chút phấn khích.

Thậm chí còn có chút mong chờ lão ma đầu kia đến cửa nộp mạng! … Đêm, mát lạnh như nước, ánh trăng và sao rủ xuống, đẹp lộng lẫy.

Trên đỉnh Thần Mộc, đèn đuốc sáng trưng, các loại ánh đèn điểm

xuyết tán cây.

Nguyên Thủy lão đạo đã quay về phòng tĩnh tọa, vì Thông Thiên tiểu đạo vẫn đang để các tiểu hoa tiên đàn khúc cho y nghe, vẫn đang ăn ăn uống uống ở đó, Ngô Sở cũng chạy đến 'đồng lưu hợp ô' với Thông Thiên.

Chương 473

Đương nhiên, đây là suy nghĩ của Nguyên Thủy.

Y lại không hạ được mặt mũi để chạy đến cùng hưởng thụ, dù sao y cũng không thích lắm.

Cho nên trong đại điện chỉ còn lại Ngô Sở và Thông Thiên tiểu đạo, cùng với các tiểu hoa tiên.

Tiểu hồ ly thì ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Ngô Sở, rót rượu cho hắn.

Thông Thiên tiểu đạo cũng không để ý bên cạnh có người khác hay không, liền cười ranh mãnh hỏi: "Nhị ca của ta ban ngày có phải đã nói gì với ngươi không?

Còn dùng cả trận pháp cách ly nữa." Ngô Sở cười nói: "Y kể một số chuyện huynh cố ý chọc tức y.

Thực ra ta cũng không hiểu lắm, vì sao đạo huynh cứ thích chọc tức y thế?" Thông Thiên nghe vậy, liền 'khụ' một tiếng, nói: "Ngươi tưởng ta thích làm vậy lắm à!

Chỉ là y cứ ngứa mắt với việc ta làm, cho nên có lúc không nhịn được, liền đáp lại y vài câu." Thông Thiên uống một ly rượu, cười khổ nói: "Ví dụ như thế này đi!

Trên đường đến đây, ta thấy một con Tầm Bảo Thử, cảm thấy nó trông khá lanh lợi, liền tiện tay điểm hóa cho nó.

Kết quả y lại thấy ta không làm việc chính sự, lại chạy đi điểm hóa một con chuột đất.

Đó là chuột đất sao?

Đó rõ ràng là Tầm Bảo Thử, là dị chủng Hồng Hoang rất nhạy cảm với linh bảo có được không!" Chuột đất?

Tầm Bảo Thử?

Đa Bảo Thử?!

Mẹ nó!

Không lẽ là vị Đa Bảo Như Lai tương lai kia chứ! "Con chuột đất đó, à không, con Tầm Bảo Thử đó, trông thế nào vậy?" Ngô Sở không khỏi tò mò hỏi Thông Thiên.

Thông Thiên tiện tay phất một cái, liền thấy một hư ảnh xuất hiện trước mặt mọi người, chỉ thấy hư ảnh đó toàn thân trắng bạc, lông mượt mà, dáng vẻ đứng thẳng bằng hai chân, không có vẻ ghê tởm của chuột, ngược lại còn mang chút đáng yêu của hamster, nhưng dáng vẻ đó trong mắt Ngô Sở... sao lại có chút giống con chuột chũi của Hàm Hàm thế nhỉ?

Thông Thiên giới thiệu: "Đừng thấy tiểu gia hỏa này bề ngoài trông bình thường, thực ra nó có một loại không gian thần thông, bản lĩnh đào hang tuyệt đối hạng nhất, thậm chí một số trận pháp cấm chế đơn giản cũng không giữ được nó.

Tiếc là nhị ca của ta thấy nó quá xấu, không cho ta mang theo." "..." Ngô Sở có chút không biết nói gì, đối với Nguyên Thủy không thích loài lông vũ vảy sừng, một con chuột chũi dù có xinh đẹp thế nào, cũng chỉ là một con chuột chũi.

Người ta ngay cả Long, Phượng, Kỳ Lân còn không ưa, lẽ nào lại ưa một con chuột chũi nhỏ bé sao?

Sao có thể chứ!

Tiểu hồ ly nói: "Con chuột đất này, ừm, Tầm Bảo Thử, cũng không xấu lắm mà!

Bộ lông trắng bạc đó trông rất mượt mà, rất đẹp a!" Tiểu Nguyệt Linh vừa bưng đĩa cá hấp đi vào liền nói một câu: "Chỉ là không biết ăn có ngon không?" Thông Thiên nghe vậy, không khỏi bật cười, sau đó dọn dẹp đĩa trên bàn mình một chút, vừa vặn để Tiểu Nguyệt Linh đặt đĩa cá hấp xuống. "Tiểu Nguyệt Linh, tuy đồ ngươi làm rất ngon, ăn vào khiến ta như ở trên mây vậy, nhưng không phải thứ gì cũng ăn được đâu a!

Đó là Tầm Bảo Thử, nếu nó giúp ngươi tìm được một kiện cực phẩm linh bảo, ngươi đã lời to rồi, vậy mà lại nghĩ đến chuyện ăn nó." "Hi hi, ta nói đùa thôi mà!

Tiền bối đừng để ý." "Yên tâm, bản tiền bối cũng không phải loại người dễ nổi giận, chỉ cần ngươi làm cho ta một món canh nữa là được rồi, ta rất dễ thỏa mãn phải không!" "Tiền bối chờ một lát, xương đùi kỳ lân đang hầm trong nồi đấy ạ!" Ngô Sở khẽ ho một tiếng, nói: "Huynh đệ với nhau, nên thông cảm cho nhau!

Tin rằng y đối với đệ đệ ngươi, hẳn cũng không có ác ý gì đâu." "Điều này ta hiểu, ta chỉ ngứa mắt việc y cứ thích kiếm chuyện thôi!" Từ góc độ này mà xem, thực ra Thông Thiên đã rất nhẫn nhịn rồi, vậy mà nhịn được đến tận thời Phong Thần mới trở mặt với Nguyên Thủy.

Nếu không phải đám đệ tử của y chạy đi tìm chết, y cũng sẽ không tự mình ra tay.

Trước khi muốn hủy diệt Hồng Hoang, tái lập trời đất, chỗ duy nhất khiến người ta chê trách Thông Thiên, có lẽ chính là đám đệ tử mà y thu nhận, tốt xấu lẫn lộn, thiện ác nửa vời!

Vì muốn đạt được số lượng đệ tử mà không coi trọng phẩm chất, tu pháp mà không tu đức, điều này rất dễ tự rước lấy phiền phức.

Nếu y cũng giống như mình ở Tử Ngọc Sơn, lập ra quy củ trong

môn phái, có lẽ kết cục cuối cùng cũng sẽ khác đi không chừng.

Nhưng những chuyện huynh đệ của họ, Ngô Sở cũng không tiện tham gia quá nhiều, chỉ điểm một chút là được rồi.

Nói hay không là chuyện của hắn, nghe hay không, lại liên quan gì đến hắn chứ?

Thời gian thoáng chốc đã trôi qua mấy ngàn năm.

Hôm nay, Ngô Sở cùng Thái Thượng trò chuyện về chuyện công đức linh bảo.

Nói qua nói lại, Ngô Sở liền hỏi Thái Thượng có công đức linh bảo nào không, cho hắn mở mang tầm mắt một chút.

Ngô Sở vốn nghĩ, Thái Thượng nghe thấy lời này, nhất định sẽ lấy ra tòa tháp trong truyền thuyết là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp để cho hắn thưởng thức một phen.

Dù sao quan hệ của mọi người đã đủ thân thiết rồi, Thái Cực Đồ hắn cũng đã xem qua, cũng không kém gì món công đức chí bảo này.

Nhưng mà, không có!

Trong tay Thái Thượng không hề có món Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đó.

Điều này không khỏi khiến Ngô Sở nghi ngờ, lẽ nào tòa bảo tháp này đang ở trong tay sư phụ nhà mình?

Cảm giác có chút hỗn loạn a!

Sự hiểu biết của hắn về thần thoại Hồng Hoang hoàn toàn đến từ những tiểu thuyết thuộc phái Hồng Hoang, một số thông tin có thể trùng khớp, nhưng một số thông tin lại rõ ràng có chênh lệch rất lớn.

Ví dụ như Thái Cực Đồ này, và cả Bàn Cổ Phiên kia.

Không được chiêm ngưỡng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, Ngô Sở cũng đành từ bỏ việc tiếp tục tán gẫu với Thái Thượng về chủ đề công đức linh bảo.

Và cũng chính trong khoảng thời gian này, sương mù chiến tranh lại một lần nữa bao trùm lưu vực Đại Hà.

Long tộc và Kỳ Lân tộc lại chuẩn bị đại chiến một trận ở lưu vực Đại Hà.

Thế là, ba huynh đệ Côn Luân cảm thấy đã đến lúc phải trở về.

Trừ Nguyên Thủy ra, Thái Thượng và Thông Thiên thực ra đều có chút cảm giác vui không muốn về.

Nhưng cuối cùng họ vẫn lựa chọn cáo từ rời đi.

Chuyến đi Tử Ngọc Sơn lần này, ba huynh đệ đều có thu hoạch riêng.

Thái Thượng có chút giống Ngô Sở lúc ban đầu mê đắm đan đạo; Nguyên Thủy bắt đầu không còn công khai quản thúc Thông Thiên, dường như thật sự muốn hòa hoãn mối quan hệ huynh đệ; còn Thông Thiên thì hưởng thụ mỹ tửu giai hào, thậm chí còn điểm hóa một số thảo đầu thần, để chúng đi theo Tiểu Nguyệt Linh học tập trù nghệ, sản xuất rượu, ca múa biểu diễn, dường như muốn đưa những thứ này vào Thượng Thanh Phong của y, thậm chí còn xin Ngô Sở Kim Đan tu hành pháp...

Chương 474

"Lần này Long tộc và Kỳ Lân tộc giao đấu, chắc sẽ kéo dài một thời gian, nếu Bất Xuất đạo hữu không có việc gì, tốt nhất nên ở trong núi tu hành." Lúc sắp đi, Thái Thượng nói với Ngô Sở một cách chân thành.

Nghe lời này, Ngô Sở cũng không biết Thái Thượng lão đạo có phải đã nhìn thấy gì đó trong dòng sông vận mệnh hay không, nhưng vẫn gật đầu, mỉm cười nói: "Thái Thượng đạo huynh yên tâm, đạo hiệu 'Bất Xuất Sơn Nhân' của ta không phải tùy tiện đặt đâu." Ba người cười cười, chắp tay cáo biệt Ngô Sở, chúc nhau bảo trọng.

Sau khi ba huynh đệ Côn Luân rời đi, Ngô Sở tiếp tục bế quan tu hành, ngoài tu hành ra, cũng nghiên cứu đạo luyện đan, dù sao đan dược hiện tại luyện ra cũng chỉ thích hợp với Thiên Tiên cảnh.

Nhưng trước khi bế quan, Ngô Sở chuẩn bị nâng cấp cho Nghệ Bảo.

Vấn đề của cái hộ gia đình chuyên nuốt công đức này sớm muộn gì cũng phải giải quyết.

Tuy không được nhìn thấy tòa Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp kia, không thể xác định khuyết điểm của Nghệ Bảo có phải là do bất diệt linh quang không đủ mạnh hay không, nhưng cũng phải thử mới được.

Thế là, Ngô Sở đem công đức thu được từ việc sáng tạo ra đạo luyện đan, tặng hết cho Nghệ Bảo, dùng để bồi bổ cho đoàn tiên thiên bất diệt linh quang của Nghệ Bảo.

Hắn sợ nếu mình giữ lại trên người, sẽ không nhịn được mà dùng vào việc khác mất.

Tuy nhiên, khoản công đức khổng lồ đó tặng cho Nghệ Bảo, lại vẫn không thể lấp đầy hoàn toàn cái hố kia.

Chỉ khiến Nghệ Bảo dưới tiền đề không sử dụng công đức, có thể phát huy ra uy lực tương đương với cực phẩm linh bảo giai đoạn sơ cấp mà thôi.

Cuối cùng, vẫn là Nghệ Bảo tự mình nghĩ, sau khi mình chính thức tấn thăng thành chí bảo, liệu có biến lớn hơn không?

Sau đó cắn răng, dứt khoát đem toàn bộ gia sản mà nàng tích cóp được trong hơn mười mấy nguyên hội qua, tất cả đều lấp vào đoàn bất diệt linh quang đó.

Khi nàng cuối cùng cũng lấp đầy cái hố đó, khí tức của công đức chí bảo hoàn chỉnh lập tức quét ngang ra xung quanh, trên đỉnh Thần Mộc, kim quang tỏa rạng, trật tự thần liên rủ xuống, uy áp khổng lồ khiến trong lòng mọi người đều có cảm giác ngột ngạt khó tả.

Nhưng rất nhanh, cỗ khí tức này đã được Nghệ Bảo thu lại, sau đó cười khúc khích xoay vòng tròn, nhất thời váy cầu vồng tung bay, xiêm y phấp phới...

Ngô Sở nhìn chiếc điện thoại trong tay, đếm những phù văn huyền ảo màu vàng kia. "Ngươi đây, vẫn còn công đức chưa dùng hết phải không!" Khi Ngô Sở phát hiện trong cơ thể Nghệ Bảo vẫn còn công đức chưa tiêu hao hết, không khỏi cạn lời nhìn nàng, "Ngươi cái 'thủ công đức nô' này, rốt cuộc đã tích góp được bao nhiêu gia sản a?" Đối mặt với câu hỏi của Ngô Sở, Nghệ Bảo cười khúc khích, còn có chút ngượng ngùng.

Nhưng rất nhanh, chút ngượng ngùng đó đã biến thành phẫn nộ, và nàng hét lên a a a, "Tại sao, tại sao ta đã là chí bảo thật sự rồi, mà vẫn ở trạng thái tiểu tinh linh này chứ?" Đúng vậy, Nghệ Bảo vẫn là Nghệ Bảo lúc ban đầu, một tiểu tinh linh có dung mạo tinh xảo.

Thế là nàng cầm lấy chiếc điện thoại trong tay Ngô Sở, giơ tay lên định ném đi trong giận dữ!

Nhưng bị Ngô Sở một tay ôm lấy...

ặc!

Vì Nghệ Bảo quá nhỏ, hắn chỉ cần khép hai tay lại, liền trực tiếp 'nâng niu trong lòng bàn tay'. "Đừng mà!

Ngươi chính là điện thoại, điện thoại chính là ngươi, ngươi muốn ném chính mình đi sao?" Tuy rằng bây giờ chiếc điện thoại này ném cũng chưa chắc đã hỏng, nhưng phải xem người ném điện thoại bây giờ là ai chứ?

Dù sao Nghệ Bảo chính là chân linh của kiện linh bảo này, nếu thật sự không cẩn thận tự mình làm hỏng chính mình, vậy thì phải làm sao?

Nghệ Bảo ngồi trong lòng bàn tay Ngô Sở, lau nước mắt, khóc thút thít.

Ngô Sở khẽ ho một tiếng, nói: "Có gì đáng khóc đâu chứ!

Dáng vẻ nhỏ nhắn này của ngươi, không phải ta vẫn luôn rất thích sao!

Lúc không 'bẩn bựa' thì vừa manh vừa đáng yêu, lúc 'bẩn bựa' thì lại gợi cảm quyến rũ, bách biến tiểu yêu tinh chính là ngươi đó, không phải rất tốt sao!" "Không lớn lên, làm sao làm tiểu lão bà cho ngươi..." "Khụ khụ, chúng ta nghiêm túc một chút đi!" "Đồ lừa đảo!

Ngươi là đồ lừa đảo lớn, còn nói người ta là bảo bối trong lòng bàn tay ngươi..." "Ngươi nói vậy là vu khống ta rồi, ngươi xem, có phải ta đang nâng ngươi trong lòng bàn tay không?

Có phải sợ ngươi ngã không?

Nếu ngươi cảm thấy chưa đủ, ta có thể ngậm ngươi trong miệng..." "Phì!

Ta không muốn, ngươi hôi miệng..." "Hôi miệng?" Ngô Sở trợn mắt há mồm: "Đây là lần Đại La bị bôi nhọ thảm nhất rồi phải không!" "Chính là có!" "..." Có thì có vậy!

Ngươi vui là được!

Mặc dù đã bù đắp được khuyết điểm, trở thành một thể hoàn chỉnh không có khuyết điểm, nhưng tâm trạng của Nghệ Bảo không cao.

Dù Ngô Sở pha trò chọc ghẹo, cũng không thể khiến nàng hứng thú hơn được bao nhiêu.

Ngô Sở cũng hiểu, cái cảm giác 'mang hy vọng quá cao, kết quả chờ đợi lại là thất vọng tràn trề' này, rốt cuộc khó chịu đến mức nào.

Vì thế đối mặt với Nghệ Bảo đang sa sút tinh thần, thậm chí có chút tự kỷ, Ngô Sở rất khoan dung.

Bất kể nàng tùy hứng thế nào, cũng bất kể nàng đưa ra yêu cầu quá đáng đến đâu, chỉ cần là Ngô Sở có thể làm được, đều mỉm cười đồng ý.

Cuối cùng thậm chí còn nói: "Nếu ngươi thật sự muốn làm một người bình thường, tương lai đợi Nữ Oa tỷ tỷ lĩnh ngộ thấu đáo Sáng Sinh chi đạo, ta có thể nhờ tỷ ấy giúp ngươi việc này.

Nhưng mà, ngươi biết hệ thống điện thoại có trật tự thông minh, không có ngươi là trí tuệ nhân tạo, chắc chắn sẽ lại sinh ra một cái khác thay thế vị trí của ngươi, ngươi chắc chắn muốn làm vậy sao?" Nghệ Bảo im lặng.

Ngô Sở lại nói: "So sánh mà nói, tất cả những người khác đều có khả năng rời xa ta, nhưng ngươi là chí bảo của ta, người có khả năng

mãi mãi ở bên cạnh ta nhất, chính là ngươi rồi." Nghệ Bảo là tiểu tinh linh điện thoại của Ngô Sở, tự nhiên cũng biết những tiểu thuyết phái Hồng Hoang mà Ngô Sở đã xem, biết rằng trong đại địa Hồng Hoang tương lai, không hề có Thanh Khâu Hồ Tổ xuất hiện.

Cũng biết thế giới Hồng Hoang tương lai, Hậu Thổ sẽ làm ra hành động vĩ đại nào.

Cho nên, câu nói 'tất cả mọi người đều có khả năng rời xa ta' của Ngô Sở, không phải là vô căn cứ. "Ta hiểu rồi, ta cần yên tĩnh một chút!" Thế là, Ngô Sở thu nàng lại, bắt đầu bế quan kiến tạo Càn Khôn Đại Đạo bản nguyên.

Hai tai không nghe chuyện ngoài núi, một lòng chỉ tìm dấu vết Đại Đạo.

Thời gian, cứ thế trôi đi trong cảnh ngoài núi phân tranh ồn ào, trong núi một mảnh tĩnh lặng.

Cùng với sự ma sát giữa Long tộc và Kỳ Lân tộc ngày càng kịch liệt, quy mô giao tranh cũng ngày càng lớn, ngọn lửa chiến tranh giữa hai tộc lại một lần nữa bùng cháy.

Cứ như vậy, mấy nguyên hội thời gian lại trôi qua.

Cuộc sống của chúng sinh linh trên Tử Ngọc Sơn vẫn như cũ.

Tuy thân là chủ nhân Tử Ngọc Sơn, bóng dáng của Ngô Sở không còn thường thấy, nhưng cũng không phải hoàn toàn không thấy.

Hắn thỉnh thoảng cũng sẽ xuất quan nghỉ ngơi một chút, đồng thời tìm hiểu về thế giới bên ngoài, hoặc là giảng đạo cho chúng sinh linh trên Tử Ngọc Sơn.

Cũng vì thế, mấy nguyên hội trôi qua, không chỉ tu vi của ba vị đệ tử đã vững vàng bước vào Thái Ất chi cảnh, rất nhiều sinh linh sinh ra và lớn lên trên Tử Ngọc Sơn cũng đã hóa hình thành công.

Bạch Quân, Đại Hồng và Tiểu Thải Nương tu hành 《Cửu Chuyển Huyền Công》 cũng lần lượt tiến vào Kim Tiên chi cảnh, trong đám tiểu hoa tiên, số lượng Kim Tiên cảnh còn nhiều hơn.

Thực lực của Tử Ngọc Sơn, trong sự trôi chảy lặng lẽ của năm tháng, không ngừng lớn mạnh.

Chương 475

Chỉ có điều Ngô Sở đã không còn kích động như lúc ban đầu nữa, dù sao cũng là thao tác thường quy mà!

Mấy nguyên hội trôi qua, Ngô Sở đã lĩnh ngộ thấu đáo Càn Khôn Đại Đạo, Âm Dương Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo, và kiến tạo ra từng con đường Đại Đạo trong cơ thể.

Những Đại Đạo này được tạo thành từ trật tự thần liên do Đại Đạo bản nguyên hình thành, kết hợp với những kim đan trong cơ thể, tái tổ hợp thành 'Đại Đạo Kim Đan'.

Bề ngoài trông chỉ là những viên kim đan mang theo những hoa văn huyền ảo, nhưng thực ra những hoa văn huyền ảo đó đều là phù văn trật tự của Đại Đạo bản nguyên.

Nhưng cùng với việc hắn lĩnh ngộ và nghiên cứu mấy loại Đại Đạo bản nguyên này, Ngô Sở luôn cảm thấy những Đại Đạo bản nguyên này dường như còn có những thứ ở tầng sâu hơn.

Giống như con người nghiên cứu phân tử, nguyên tử, neutron, electron vậy, từng lớp từng lớp bóc tách xuống, tưởng rằng đã đến tận cùng, nhưng kết quả vẫn còn có thứ có thể tiếp tục phân chia.

Ngô Sở cảm thấy, Đại La cảnh mà họ đang ở, bản nguyên mà họ lĩnh ngộ được, có lẽ chỉ là thứ mà Đại La cảnh mới có thể lĩnh ngộ được.

Sau khi thực lực tiến thêm một bước, có lẽ cấu trúc bản nguyên lĩnh ngộ được, sẽ lại khác với những gì hắn lĩnh ngộ bây giờ.

Dù sao, nếu những Đại Đạo bản nguyên này thật sự dễ dàng bị họ lĩnh ngộ thấu đáo như vậy, thì Âm Dương Lão Tổ, Càn Khôn Lão Tổ

và Dương Mi Lão Tổ họ, lại dựa vào đâu mà tu vi có thể đạt đến cảnh giới mạnh mẽ như vậy?

Rõ ràng, với tu vi của họ, bắt nạt Đại La bình thường cũng dễ như một người đàn ông cơ bắp trêu đùa một đứa trẻ con.

Lẽ nào chỉ vì họ sống đủ lâu, lĩnh ngộ đủ nhiều Đại Đạo pháp tắc?

Ngô Sở cảm thấy, sự thật có lẽ không đơn giản như vậy.

Đối với những Đại Đạo này, họ rất có thể còn có sự lĩnh ngộ ở tầng sâu hơn, chỉ là bây giờ hắn chưa lĩnh ngộ được mà thôi.

Sau khi lấy trật tự thần liên của Đại Đạo làm cơ sở, tái tổ hợp lại kim đan trong cơ thể thành Đại Đạo Kim Đan, tiếp theo hắn cần lĩnh ngộ chính là Tử Vong Đại Đạo.

Khi Ngô Sở cùng Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly tiến hành một phen luyện thể vui vẻ, nhắc đến Tử Vong Đại Đạo, điều khiến Ngô Sở lặng lẽ thở dài là, Hậu Thổ sớm đã có lĩnh ngộ thấu đáo về Tử Vong Đại Đạo, đã có thể giải thích cho Ngô Sở những khám phá của nàng về cái chết.

Mà luân hồi, chính là sự chuyển đổi thay thế giữa sinh và tử.

Rõ ràng, Hậu Thổ đã bước lên con đường không lối về của việc lĩnh ngộ Luân Hồi chi đạo.

Dường như giống như một loại số mệnh không thể thay đổi, trong cõi u minh chỉ dẫn nàng, đi trên con đường mà trong mắt Ngô Sở, không biết là tốt hay xấu.

Nói nó không tốt ư!

Nhưng Hậu Thổ cũng vì khai mở luân hồi mà thành Thánh theo một cách khác, xưng tôn tại địa phủ luân hồi, có thể so sánh với Thiên

Địa Thánh Nhân.

Nhưng nói nó tốt ư!

Địa phủ luân hồi này lại trói buộc nàng hoàn toàn, khiến nàng không bao giờ có thể rời khỏi vùng đất đó, vĩnh viễn trấn thủ nơi đây.

Đối với người bình thường, địa phủ cũng đủ rộng lớn rồi, không thể rời đi thì thôi!

Dù sao ở trong đó cũng là thần tuyệt đối.

Nhưng đối với cường giả cấp bậc như Hậu Thổ, không thể tùy ý rời khỏi một nơi nào đó, thực ra đây chính là một hình thức giam cầm trá hình.

Nghĩ đến những điều này, trong lòng Ngô Sở luôn có cảm giác nặng trĩu.

Thế là, lại cùng Hậu Thổ triền miên một lần nữa.

Và ngay khi Ngô Sở và Hậu Thổ lại bắt đầu luyện thể, trong Nguyên Linh Bảo Châu, trên con Hỗn Độn Cự Thú đã sớm hóa thành tinh thần kia, truyền đến một tia dị động.

Thì ra, cây bàn đào tử chu mà hắn trồng trên con Hỗn Độn Cự Thú đó năm xưa, bây giờ đã kết quả và chín rồi.

Ngô Sở lấy viên bảo châu đó ra, thần thức thâm nhập vào trong.

Mười mấy nguyên hội trôi qua, đã không còn nhìn rõ hình dạng của con Hỗn Độn Cự Thú đó nữa, bề mặt cự thú đã hóa thành sông núi đại địa, ngay cả đường viền cũng không còn thấy.

Chỉ có điều trên tinh cầu này vẫn còn hỗn độn khí lan tỏa, nên không thấy được thực vật xanh khác, cả tinh cầu chỉ có bốn cây cổ thụ.

Bốn cây cổ thụ này được hắn trồng ở những nơi khác nhau, tạo

thành một hình tứ giác, cách nhau hàng vạn dặm.

Điều duy nhất khiến Ngô Sở cảm thấy có chút tiếc nuối là, bốn cây Hỗn Độn Linh Căn tử chu này dường như vẫn chưa có khả năng phá vỡ không gian bích lũy, trực tiếp hấp thu hỗn độn linh khí từ trong hỗn độn để dùng.

Cũng có nghĩa là, đợi sau khi hỗn độn linh khí trên tinh cầu này bị hấp thu hết, Ngô Sở có thể sẽ phải đi vào trong Hỗn Độn để hấp thu hỗn độn linh khí cung cấp cho chúng.

Nhưng mà, đó là chuyện sau này, bây giờ quan trọng nhất vẫn là ăn bàn đào.

Cây nhân sâm quả tử chu sớm đã kết quả mấy lần rồi, chỉ là công hiệu của tiểu nhân sâm quả kém hơn nhiều so với nhân sâm quả thật, một quả cũng chỉ tăng ba vạn sáu ngàn năm tu vi.

Rõ ràng là quả mọc ra từ Hỗn Độn Linh Căn, vậy mà công hiệu lại tương đương với Tử Ngọc Linh Văn Nại của hắn, chỉ là chu kỳ sinh trưởng rút ngắn đi một chút.

Ngô Sở đang vuốt ve Hậu Thổ tiểu thư tả liền cười hắc hắc: "Có đào ăn rồi!" Thanh Khâu Ly bên cạnh liếc hắn một cái: "Hạ lưu!" "..." Ngô Sở ngẩn ra, rồi nhìn vào nơi bàn tay to lớn của mình đang vuốt ve, phát hiện tiểu thư tả cũng đang lườm hắn.

Ngô Sở có chút cạn lời: "Các nàng nghĩ đi đâu vậy?

Ta nói là đào thật!" Nhìn hai quả đại bàn đào hoàn mỹ của tiểu thư tả và Hồ tổ tả tả, Ngô Sở luôn cảm thấy Hồ tổ tả tả thực ra cũng khá là đen tối.

Nếu nàng không nói, Ngô Sở cũng không liên tưởng đến hai quả đại bàn đào này.

Thôi thì, hắn quyết định ăn đại bàn đào trước, rồi ăn tiểu bàn đào

sau.

Khi gió yên biển lặng, sóng hồng dần dịu, trời đất trở về trong trẻo, Ngô Sở lấy ra hai quả tiểu bàn đào, "Nào, hai vị nương tử ăn một quả bàn đào trước, bổ sung thể lực đi!" Lời nói đùa cợt của Ngô Sở nhận lại hai cái lườm, nhưng rất nhanh, các nàng liền lộ ra vẻ nghi hoặc, "Quả của cây bàn đào tử chu kia kết, đã chín rồi sao?" Ngô Sở ha ha cười một tiếng, kéo tay các nàng, thân hình thoáng một cái, liền tiến vào bên trong viên Nguyên Linh Bảo Châu kia, đến trước mặt cây bàn đào tử chu đó.

So với cây bàn đào mẫu thụ, cây bàn đào tử chu này đã trưởng thành được mười mấy nguyên hội, tuy đã cao mấy trăm mét, nhưng vẫn giống như một cây con.

Thân cây bàn đào tử chu cong queo, uốn lượn như rồng, cành lá tuy um tùm, nhưng chỉ kết được ba mươi sáu quả.

So với mười tám quả của mẫu thụ, số lượng của tử chu đã tăng gấp đôi.

Nhưng kích thước quả lại rõ ràng nhỏ đi không ít, ước chừng chỉ bằng hai phần ba kích thước của những quả mọc trên mẫu thụ.

Tuy cả cây tử chu trông không có khí thế hùng vĩ như bàn đào mẫu thụ, nhưng bề ngoài vẫn lưu quang dật thải, thụy khí lượn lờ, nhân uân chi khí bao quanh.

Dưới sự ân cần của Ngô Sở, ba người nếm thử tiểu bàn đào mới chín này.

Thanh Khâu Ly nếm một miếng, nói: "Mùi vị thì cũng tương tự, không biết cần bao lâu mới chín một lần, mười mấy nguyên hội này rõ ràng là quá lâu." Ngô Sở lắc đầu nói: "Mười mấy nguyên hội này, nó vẫn đang trưởng thành.

Từ lúc nó ra hoa đến kết quả, rồi đến lúc chín, ước chừng cũng chỉ một hai vạn năm thôi!

Không đặc biệt chú ý.

Giống như tiểu nhân sâm quả lúc trước, tuy ban đầu cũng mất nhiều năm để trưởng thành, nhưng hai lần trưởng thành gần đây, chẳng phải cũng đã rút ngắn xuống còn bảy ngàn hai trăm năm rồi sao!" Thanh Khâu Ly có chút khinh thường nói: "Cây nhân sâm quả tử chu đó rõ ràng không đủ mạnh a!

Chương 476

Rõ ràng là Hỗn Độn Linh Căn, lại gần như Tử Ngọc Linh Văn Nại, thực sự uổng danh Hỗn Độn Linh Căn." Ngô Sở khẽ ho một tiếng, nói: "Không thể so sánh như vậy được!

Tiểu nhân sâm quả này, chu kỳ trưởng thành đã rút ngắn được hai ba ngàn năm rồi đấy!

Đây chẳng phải là mạnh hơn Tử Ngọc Linh Văn Nại rồi sao?" Hậu Thổ nhìn ra xa, nói: "Còn cây Hoàng Trung Lý tử chu kia thì sao?" Ngô Sở lắc đầu nói: "Hoàng Trung Lý vẫn đang trong giai đoạn ra hoa, còn lâu mới kết quả!

Chứ đừng nói là chín.

Còn có cây Kiến Mộc tử chu kia, bây giờ cũng đang trong giai đoạn ra hoa, chỉ là những bông hoa màu đen đó, trông thật có chút kỳ quái, cũng không biết quả của nó có công hiệu gì." Ngô Sở vừa nói, vừa dẫn các nàng đến trước mặt cây Hoàng Trung Lý tử chu xem một lúc, sau đó lại chạy đến trước mặt cây Kiến Mộc tử chu thưởng thức.

So với nhân sâm quả tử chu, bàn đào tử chu, và Hoàng Trung Lý tử chu, chiều cao của cây Kiến Mộc tử chu này gần như gấp bốn năm lần chúng.

Nhân sâm quả tử chu thấp nhất, bàn đào tử chu thứ hai, Hoàng Trung Lý tử chu thứ ba.

Mà cây Kiến Mộc tử chu kia lại cao đến mấy ngàn mét, đường kính cũng đã bốn năm trăm mét.

Tử Ngọc Thần Mộc ở trước mặt nó cũng chỉ là đàn em.

Tuy nhiên, dù nó tốc độ sinh trưởng cực nhanh, cũng vẫn không

thể tự chủ đâm rễ vào hư không để hấp thu hỗn độn linh khí, ước chừng là còn chưa có thực lực đó!

Thân cây Kiến Mộc thẳng tắp, lá xanh vỏ tím, nở hoa màu đen, trông ít nhiều có chút quái dị.

Vỏ cây màu tím đầy những nếp gấp, như mặt đất nứt nẻ, lại như phi giáp đái lân, chất như ngọc, cứng như sắt, ngón tay bấu vào kẽ hở giữa vỏ cây, có thể dễ dàng chịu được trọng lượng cơ thể, để người ta tùy ý leo trèo trên đó.

Nghĩ đến chiều cao của Bất Chu Sơn, nghĩ đến chiều cao của Thiên Đình tương lai, lại nghĩ đến truyền thuyết loại thần mộc này nối liền Thiên Đình và đại địa, có thể tưởng tượng được nó có thể lớn đến mức nào.

Nhưng trước khi nó có thể tự chủ hấp thu hỗn độn khí từ trong hư không, Ngô Sở cần phải tìm thêm hỗn độn khí để bồi dưỡng chúng.

Cho nên Hỗn Độn kia, xem ra vẫn phải đi một chuyến.

Còn viên Nguyên Linh Bảo Châu này, dưới ảnh hưởng của hỗn độn chi khí, cộng thêm việc Ngô Sở đem Ngũ Hành Đại Đạo và Âm Dương Đại Đạo mà mình lĩnh ngộ được đánh vào trong đó, phẩm chất của nó ít nhiều cũng đã được nâng cao.

Nguyên khí bên trong, dưới sự điều chỉnh của Ngũ Hành Đại Đạo và Âm Dương Đại Đạo, cũng dần trở nên quy củ, không còn hỗn loạn vô tự như trước kia.

Tương lai cùng với việc Đại Đạo pháp tắc trong bảo châu ngày càng hoàn thiện, viên bảo châu này diễn hóa ra một phương tiểu thế giới đã là chuyện có thể dự kiến.

Nếu có thể hoàn thiện pháp tắc bên trong đến mức tự mình diễn hóa ra sinh mệnh, có lẽ có thể coi là một phương tiểu thiên thế giới

rồi!

Thanh Khâu Ly nhìn cây Kiến Mộc này, hỏi: "Sư phụ có nói Kiến Mộc này có diệu dụng gì không?" Hậu Thổ đang lẳng lặng gặm bàn đào nghe vậy, cũng nhìn về phía Ngô Sở.

Ngô Sở lắc lắc đầu, nói: "Sư phụ để ta tự mình tìm tòi, có lẽ lão nhân gia ngài cũng chưa từng thấy qua Kiến Mộc hoàn chỉnh thật sự!" Hậu Thổ cảm nhận một chút hỗn độn chi khí xung quanh, nói: "Hỗn độn chi khí ở đây rõ ràng đã loãng đi rất nhiều, ba cây Hỗn Độn Linh Căn này đều cần dùng đến hỗn độn linh khí, đến lúc đó, ngươi muốn tiến vào Hỗn Độn sao?

Ta đi cùng ngươi nhé!" Ngô Sở khẽ gật đầu, rồi lại lắc đầu, "Đợi ta lĩnh ngộ Tử Vong Đại Đạo trước, rồi đi xem sao!

Nhưng nàng vẫn đừng đi cùng ta, Hỗn Độn hung hiểm là một chuyện, chủ yếu là bên bộ lạc không thể thiếu nương tử..." Thanh Khâu Ly lo lắng nói: "Hỗn Độn nguy hiểm như vậy, lại không biết thời gian trôi qua thế nào, cũng không biết điện thoại của ngươi ở trong đó còn dùng được không, hơn nữa bây giờ Long tộc và Kỳ Lân tộc lại đánh nhau rồi, nếu ngươi không ở Tử Ngọc Sơn trấn giữ, tương lai Tử Ngọc bị ảnh hưởng thì sao?

Con Nhai Tí kia một chút cũng không nể mặt chúng ta, chứ đừng nói là đám tiểu hoàng long." Ngô Sở mỉm cười lắc đầu, "Đây chỉ có thể coi là ma sát quy mô nhỏ thôi, chưa có cường giả Đại La cảnh ra tay đâu!

Nếu có cường giả Đại La ra trận, mới được coi là đại chiến thật sự.

Còn con Nhai Tí kia, nó bây giờ ước chừng cũng không rảnh để ý đến chuyện khác rồi!" Hắn nói xong, nhìn về phía Hậu Thổ, "Ta lại lo cho bộ lạc của nương tử hơn, bây giờ quy mô bộ lạc cũng đã có hai

ba vạn Vu rồi, nếu thật sự đánh nhau, thời gian lâu dài, nguồn lương thực của mọi người sẽ trở thành một vấn đề lớn, nương tử phải chuẩn bị cho tốt." Hậu Thổ gật gật đầu, nói: "Yên tâm đi!

Chuyện này đã trải qua mấy lần, chúng ta cũng sẽ chuẩn bị tốt các loại lương thực dự trữ.

Thực sự không được thì đến Tử Ngọc Sơn vay lương thực là được!" Dù sao cũng là đồ của phu quân nhà mình, không vay để đó cho mối mọt ăn sao?

Ngô Sở gật đầu nói: "Nương tử nghĩ vậy là đúng rồi!" Còn về vấn đề thời gian trong Hỗn Độn, hệ thống điện thoại bây giờ kết nối với Thiên Đạo Hồng Hoang, tiến vào Hỗn Độn, mấy thứ như dự báo thời tiết chắc chắn là không dùng được.

Nhưng thời gian hắn sẽ không có vấn đề gì lớn, dù sao chương trình tính toán thời gian dùng hệ thống của chính điện thoại, chỉ cần điện thoại có thể bật máy, thời gian hắn vẫn còn.

Nhưng Hồng Hoang không ghi năm tháng, Hỗn Độn lại càng như vậy, cho nên thời gian có thể xem điện thoại, nhưng niên hạn thì chỉ có thể để Nghệ Bảo giúp tính toán.

Mấy nguyên hội trôi qua, Nghệ Bảo đã dần dần thoát ra khỏi tự kỷ, chấp nhận sự sắp đặt của vận mệnh đối với mình, an tâm làm tiểu tinh linh điện thoại.

Đương nhiên, bản tính thỉnh thoảng trêu chọc hắn một chút vẫn không thay đổi.

Thậm chí thỉnh thoảng còn chiếu mấy bộ phim nhỏ kỳ quái cho hắn xem.

Đương nhiên, đối với một người đàn ông có hai người vợ xinh đẹp tuyệt trần, lúc xem những bộ phim nhỏ này, thì thật sự là mang

thái độ học tập để xem.

Học tập kỹ xảo, học tập tư thế...

Con đường của Đạo dài vô tận, học không bao giờ là đủ a!

Ngô Sở hái những quả tiểu bàn đào đó xuống, sau đó tổ chức một tiệc bàn đào nho nhỏ trên đỉnh Thần Mộc, chia tiểu bàn đào cho Tiểu Nguyệt Linh, Tiểu Hoàng Long, và cả Bạch Trạch.

Vì còn ba mươi ba quả tiểu bàn đào, nên đám Tiểu Nguyệt Linh hoàn toàn có thể mỗi người một quả, chỉ đến lượt các tiểu hoa tiên mới cần phải chia nhau.

Nhưng hiển nhiên, vì số lượng có hạn, nên các nàng cũng chỉ có thể nếm thử hương vị.

Tuy nhiên, các tiểu hoa tiên tuy thèm thuồng nhưng cũng không để ý, dù sao thì vị Tử Ngọc chi chủ Ngô Sở này đối xử với tộc tiểu hoa tiên của các nàng đã đủ tốt rồi.

Mấy nguyên hội qua, đan dược luyện ra đều được dùng cho các nàng.

Công hiệu của tiểu bàn đào hiển nhiên không mạnh bằng bàn đào kết từ cây mẹ, quả bàn đào của Tây Vương Mẫu Mẫu có thể tăng bảy vạn hai ngàn năm tu vi, còn công hiệu của tiểu bàn đào này chỉ tăng khoảng bốn vạn hai ngàn năm tu vi, cũng chỉ mạnh hơn Tử Ngọc Linh Nại của hắn một chút.

Trong Tây Du Ký, nói rằng ăn loại bàn đào cấp cao nhất có thể khiến người ta cùng thọ với trời đất, cùng tuổi với nhật nguyệt, đây rõ ràng là nghệ thuật khoa trương.

Dù là bàn đào mọc ra từ cây mẹ thật sự cũng không có công hiệu này.

Sau khi tiệc bàn đào kết thúc, Ngô Sở đặt Nguyên Linh Bảo Châu trong đại điện, giao việc hái tiểu nhân sâm quả và tiểu bàn đào cho Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly.

Còn hắn thì cùng Hậu Thổ lĩnh ngộ đại đạo tử vong.

Mà để lĩnh ngộ đại đạo tử vong, ngoài việc thỉnh giáo Hậu Thổ ra, còn có thể đến núi Vạn Nha, mượn tử vong chi khí ở đó để tiếp tục lĩnh ngộ.

Nhắc đến núi Vạn Nha, trước đây khi ba anh em Côn Luân đến Tử Ngọc Sơn, Thông Thiên đã cùng Ngô Sở đến đây dạo chơi, và tỏ ra vô cùng hứng thú với đại trận Vạn Nha.

Tuy nói uy lực của đại trận Vạn Nha trên núi này rất bình thường, nhưng đó là vì những con quạ đen tử vong tạo thành đại trận này có nền tảng quá kém.

Đại trận Vạn Nha từng khiến hắn không dám dễ dàng đối đầu, giờ đây chỉ cần thổi một hơi là có thể thổi bay nó.

Nhưng nếu đổi thành hơn vạn sinh linh cấp bậc Kim Tiên trở lên, tạo thành một Vạn Tiên Đại Trận như vậy, thì sẽ bộc phát ra uy lực thế nào?

Cho nên Ngô Sở rất nghi ngờ, nguyên lý thành trận của Vạn Tiên Đại Trận của Tiệt giáo sau này, có phải là đến từ đại trận Vạn Nha này không?

Có lẽ trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, khi Thông Thiên du lịch khắp đất Hồng Hoang, đã từng chứng kiến đại trận Vạn Nha của núi Vạn Nha, và lĩnh ngộ nó thành thứ của riêng mình.

Chương 477

Thậm chí vì thế mà phát hiện ra thạch tinh trong động Bạch Cốt kia, mới có chuyện sau này y thu thạch tinh làm đồ đệ.

Nếu không, sao lại có chuyện sư phụ đạo trường ở Bích Du Cung tại Đông Hải, mà đạo trường của đồ đệ lại ở núi Bạch Cốt này?

Có lẽ trước khi Thông Thiên dời đạo trường từ Côn Luân Sơn đến Đông Hải, khai lập Bích Du Cung, thạch tinh đã được y thu nhận vào môn hạ rồi!

Mà bây giờ, đối với khối ngoan thạch đang âm thầm 'tu hành' trong động Bạch Cốt, sau khi Thông Thiên hỏi Ngô Sở, liền không còn hứng thú nữa.

Dù sao Ngô Sở cũng từng giúp khối ngoan thạch này, ai biết tương lai Ngô Sở có thu nó vào môn hạ hay không?

Phải biết rằng, Ngô Sở bây giờ đã có ba đệ tử rồi!

Theo Thông Thiên thấy, Ngô Sở đối với việc thu đồ đệ, không hề kháng cự như các sinh linh khác.

Tiếc là Thông Thiên không biết, Ngô Sở thu đồ đệ, cũng thu lễ bái sư a!

Nếu thu một đồ đệ là có thể có một kiện cực phẩm Tiên thiên linh bảo làm lễ vật... tin rằng Thông Thiên cũng sẽ không ngại để cho tam tộc phá sản.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đại trận Vạn Nha này, Ngô Sở sớm đã biết, là học được từ chỗ Hậu Thổ tiểu thư tả. .....

Sau khi trao đổi một phen về đại đạo tử vong với Hậu Thổ, Ngô Sở lại một lần nữa đến núi Vạn Nha, đến động Bạch Cốt kia.

Khối ngoan thạch trong động vẫn âm thầm thôn thổ thiên địa linh khí, khối nguyệt thạch mà Ngô Sở đặt lên trên ngoan thạch lúc đầu, nguyệt hoa bên trong sớm đã bị ngoan thạch này hấp thu cạn kiệt.

Dường như cảm nhận được sự xuất hiện của Ngô Sở, khối ngoan thạch này thậm chí còn tỏa ra một tia cảm xúc vui vẻ.

Tuy tia cảm xúc này rất mờ ảo, nhưng vẫn bị Ngô Sở bắt được.

Quả nhiên là một thạch tinh a!

Ngô Sở cười cười, đưa tay vỗ vỗ ngoan thạch, "Cố gắng tu hành nhé!

Chờ ngày ngươi hóa hình xuất thế!" Sau đó liền lấy ra chiếc quan tài đen, yên lặng ngồi xếp bằng trên đó, lĩnh ngộ đại đạo tử vong.

Cứ như vậy, thời gian gần một nguyên hội lại lặng lẽ trôi qua.

Khi Ngô Sở cũng biến đại đạo tử vong thành một viên 'đại đạo kim đan' màu đen, phong ấn trong khiếu huyệt của cơ thể mình, thì tại lưu vực sông lớn, lại bắt đầu hỗn chiến.

Một nguyên hội trôi qua, Long tộc và Kỳ Lân tộc đã hỗn chiến mấy lần ở lưu vực sông lớn này, mỗi lần kéo dài mấy trăm đến cả ngàn năm, mà thời gian nghỉ giữa chừng lại khá ngắn ngủi, dài nhất cũng không quá ngàn năm.

Ngàn năm thời gian, nếu đối với những sinh linh hậu thiên có sinh mệnh hữu hạn sau này, đó tự nhiên là năm tháng dài đằng đẵng.

Nhưng đối với đại địa Hồng Hoang nơi mà đa số sinh linh đều là trường sinh chủng, ngàn năm thời gian, chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt.

Lưu vực sông lớn đã có cảm giác bị hai tộc đánh cho tan nát, có mấy lần thậm chí còn có Đại La nhập cuộc, không nói là đánh đến trời

long đất lở, nhưng hai bờ sông núi non sụp đổ, đại địa nứt toác, khắp nơi biến thành một vùng đầm lầy, cũng là sự thật không thể chối cãi.

Vô số sinh linh sống ở lưu vực sông lớn có thể nói là khổ không tả xiết.

Chịu ảnh hưởng đầu tiên chính là những Vu môn như bộ lạc Hậu Thổ, vốn nằm sát con sông lớn.

Bộ lạc Đế Giang còn đỡ hơn, ít nhất bộ lạc của họ cách sông lớn xa hơn nhiều, có thể so sánh với khoảng cách từ Tử Ngọc Sơn đến sông lớn.

Cũng vì vậy, sau khi cân nhắc, Hậu Thổ đã tìm đến Thanh Khâu Ly, và lợi dụng quả Nguyên Linh Bảo Châu mà Ngô Sở để lại ở Tử Ngọc Sơn, trực tiếp nhổ toàn bộ bộ lạc Hậu Thổ, cùng với nền đất sâu mấy chục trượng bên dưới lên, đặt vào trong Nguyên Linh Bảo Châu, thực hiện một cuộc di dời lớn cho bộ lạc.

Sở dĩ lợi dụng Nguyên Linh Bảo Châu này để thực hiện cuộc di dời, Hậu Thổ cũng không muốn bị hai tộc nhắm vào khi họ ra tay.

Dù sao ở lưu vực sông lớn này, cường giả cảnh giới Đại La của hai tộc đã xuất hiện mấy vị rồi.

Cũng vì thế, khi Ngô Sở thong dong từ núi Vạn Nha trở về, định đến bộ lạc Hậu Thổ tìm tiểu thư tả để nghiên cứu sâu hơn về pháp môn luyện thể, thì thứ hắn nhìn thấy lại là một khúc quanh của sông lớn.

Nơi vốn là bộ lạc Hậu Thổ đã bị đánh nát, cả bộ lạc đều biến mất.

Nhìn thấy cảnh này, quả thực đã dọa Ngô Sở giật nảy mình.

Nhưng nghĩ đến Hậu Thổ tả tả không phải là người yểu mệnh, hắn mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó trực tiếp dùng thuật Càn Khôn Na Di, trở về Tử Ngọc Sơn, chuẩn bị hỏi thăm đám Tiểu Nguyệt Linh xem bộ lạc Hậu Thổ đã đi đâu.

Kết quả vừa về đến Tử Ngọc Sơn, liền thấy tiểu thư tả và mọi người đang ngồi trong lương đình uống đồ uống lạnh, trước mặt họ là một màn nước, trong màn nước đang trình chiếu một trận đại chiến.

Hai bên đại chiến là một con hắc long và một con kỳ lân màu lam, mưa như trút nước, mây đen cuồn cuộn che kín bầu trời, giữa sấm chớp vang rền, hai bóng thú hóa thành hai luồng sáng. "Phu quân về rồi!" Thấy Ngô Sở xuất hiện, tiểu thư tả còn cười với hắn.

Thấy tình hình của nàng, Ngô Sở biết ngay bộ lạc chắc chắn không có chuyện gì, nhưng vẫn không nhịn được hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?

Nàng đã dời bộ lạc đi rồi sao?" "Hết cách rồi!

Ai biết lần này chúng sẽ đánh lâu như vậy." Tiểu thư tả bất đắc dĩ lắc đầu, "Lúc đầu chúng ta chọn nơi đó để dừng chân, chỉ nghĩ tìm thức ăn và nguồn nước sẽ tiện hơn, ai ngờ bây giờ lại biến thành như vậy." "Cũng tại ta!" Ngô Sở cười khổ, nói: "Ngay từ lần đầu Long tộc và Kỳ Lân tộc đại chiến ở lưu vực sông lớn này, ta nên nghĩ đến, hai tộc này chắc chắn sẽ còn lấy lưu vực sông lớn làm chiến trường, lẽ ra phải bảo các nàng đổi sang một nơi an toàn hơn từ sớm." Tiểu thư tả lắc đầu nói: "Hiện nay tuyệt đại đa số sinh linh trên đại địa Hồng Hoang đều răm rắp nghe theo ba tộc, ba tộc sẽ đại chiến ở đâu, chúng ta làm sao biết được?

Một khi ba tộc hoàn toàn nổi điên, không kiêng nể gì nữa, mảnh đất này, nơi nào sẽ là nơi an toàn chứ?" "Vậy cũng có vấn đề xác suất lớn nhỏ." Ngô Sở nói: "So với những nơi khác, sự phân bố thế lực của Long tộc trên đại địa Hồng Hoang này chính là các mạng lưới

sông ngòi, mà trong toàn bộ đại địa Hồng Hoang, lưu vực của hai con sông lớn kia chính là trung tâm của mạng lưới này..." Ngô Sở đem trách nhiệm đổ lên vai mình, dù sao mình cũng là đàn ông mà!

Lỡ như sau này đám Vu môn kia đổ trách nhiệm lên người đại thủ lĩnh này của hắn...

Rất rõ ràng, Ngô Sở đã nghĩ nhiều rồi, thân là Tổ Vu, lòng sùng kính của các Vu môn trong bộ lạc đối với nàng, há có thể bị một chút trắc trở là có thể lay động?

Nếu như vậy đã có thể lay động, tương lai họ cũng không xứng tranh giành với Yêu tộc.

So ra, Vu tộc rõ ràng đoàn kết hơn Yêu tộc nhiều.

Tuy rằng các Vu giữa các bộ lạc Vu tộc ít nhiều cũng có chút khác biệt, nhưng họ chung quy vẫn nhận mình là hậu duệ Bàn Cổ, thờ cùng một vị Tổ Thần.

Hậu Thổ cười nói: "Ta có trách huynh đâu!

Hơn nữa, thành viên bộ lạc cũng không có thương vong, huynh không cần tự trách nữa.

Ta đã đặt bộ lạc ở phía bắc Tử Ngọc Sơn, nơi mà đại trận hộ sơn này vừa vặn có thể bao phủ được, đợi sau khi đại chiến của hai tộc lần này kết thúc rồi tính tiếp." Ngô Sở khẽ gật đầu, tuy nói là vùng rìa mà đại trận hộ sơn của Tử Ngọc Sơn có thể bao phủ, nhưng khoảng cách đến khu trung tâm có Tử Ngọc Thần Mộc này cũng xa tới hai ba mươi vạn dặm!

Đương nhiên, khoảng cách này, trên đại địa Hồng Hoang, được xem là gần rồi.

Mà khoảng cách này, đối với đám Nghệ và Khoa mà nói, đến ăn chực thì tiện hơn nhiều.

Ngô Sở vừa trở về không lâu, liền thấy cặp đôi ăn chực này, vai vác một con thú Đương Khang béo tốt khỏe mạnh, mặt dày nói là nhặt được trên đường, vừa hay mang đến cho mọi người thêm món.

Chương 478

Ngươi nói xem, người ta đã mang thức ăn đến cho các ngươi rồi, các ngươi nỡ lòng nào không giữ họ lại ăn một bữa cơm? "Ủa?

A Sở thúc, thúc xuất quan rồi à!" Nghệ vác con thú Đương Khang, mắt chớp chớp, cười toe toét với Ngô Sở, "Trùng hợp quá!" Khoa thì nói: "Nhị thủ lĩnh, bộ lạc chúng ta dời đến địa giới Tử Ngọc Sơn này, ngài còn chưa đến xem đâu!

Có muốn đến bộ lạc chúng ta xem không?" Ngô Sở cười nhìn họ, nói: "Các ngươi dám ở Tử Ngọc Sơn của ta săn giết thú Đương Khang một cách ngang nhiên như vậy, không sợ hai con Đương Khang vương kia chạy đến đây mách tội ta sao?

Tuy con thú Đương Khang này trông béo tốt khỏe mạnh, nhưng chắc vẫn chưa thành niên nhỉ!" Nghệ ho khan nói: "A Sở thúc không biết đó thôi, đây là chúng ta nhặt được trên đường." Vừa nói, hắn vừa có chút chột dạ liếc nhìn Hậu Thổ tiểu thư tả.

Kết quả là Tiểu Mạt Lỵ dẫn theo mấy tiểu hoa tiên ra xử lý con thú Đương Khang này, rất thẳng thắn nói: "Nếu là thú Đương Khang nuôi thả trong núi, không thể béo tốt thế này được, thú Đương Khang béo tốt như vậy ở trong núi chắc chắn cũng không sống lâu được.

Rất rõ ràng, đây là nuôi nhốt." Ngô Sở cười mắng: "Được rồi được rồi, muốn đến đây ăn chực thì nói thẳng đi!

Lại còn tìm cái cớ vụng về như vậy với ta, ngay cả Tiểu Mạt Lỵ cũng không lừa được." Tiểu Mạt Lỵ ngẩn ra, rồi ho nhẹ một tiếng, nghiêm túc chỉ huy mấy tiểu hoa tiên khác, khiêng con thú Đương Khang này vào nhà bếp để xử lý.

Hậu Thổ tiểu thư tả thì nheo mắt, lặng lẽ nhìn Khoa và Nghệ,

khiến họ trong lòng phát hoảng.

Ngày hôm sau, Thanh Khâu Ly cũng từ Thanh Khâu đến Tử Ngọc Sơn, nàng nhận được đại đạo truyền tin của Hậu Thổ rồi mới vội vã đến.

Tiểu Hoàng Long bọn họ đâu rồi?

Cháu còn định tìm họ so tài một chút!" Manh thú Bạch Trạch húp một ngụm trà sữa trong lòng, cười nói: "Suốt ngày lấy lớn hiếp nhỏ, các ngươi không thấy xấu hổ à?

Có bản lĩnh thì đi tìm Lão Viên ấy!" Sau khi tu hành «Cửu Chuyển Huyền Công», tu vi của Lão Viên so với Khoa về cơ bản là thay nhau phát triển.

So với Bạch Quân và Đại Hồng, huyết mạch thần thú Chu Yếm trong cơ thể Lão Viên đậm đặc hơn nhiều, vốn dĩ lúc đầu y đã có thể tự thi triển thuật tam đầu lục tí.

Cũng vì vậy, sau khi tu hành «Cửu Chuyển Huyền Công», huyết mạch thần thú Chu Yếm trong cơ thể ngày càng mạnh mẽ, bây giờ đã ngày càng tiếp cận với thần thú Chu Yếm thật sự.

Nhưng Khoa và Nghệ, tự nhiên cũng không thể xem thường, dù sao cũng là siêu tinh anh của bộ lạc Hậu Thổ.

Tiểu Nguyệt Linh cười nói: "Họ đang bế quan rồi!

Không biết Lão Viên có bế quan không." "Tìm Lão Viên làm gì!

Bạch Trạch không phải ở đây sao?" Ngô Sở trực tiếp lấy ra cờ Càn Khôn, một cước đá Khoa và Nghệ vào bàn cờ, sau đó nhìn về phía Bạch Trạch vốn đang hả hê, "Bọn họ không có ở đây, ngươi thay mặt đi!

Suốt ngày giả làm manh thú, tương lai thành manh thú thật thì làm

sao?" "..." Manh thú Bạch Trạch chớp đôi mắt to vô tội, lặng lẽ nhìn Nghệ và Khoa trước mặt.

Hai kẻ vô lương tâm, lúc này đang xoa tay múa chân với y, cười gian xảo.

Bạch Trạch ra vẻ dễ thương, cười ha ha với hai người: "Khoa, Nghệ, chúng ta..." "Nghệ, ngươi lên trước đi, đừng để tên này mở miệng, lời nói trong miệng tên này, nửa câu cũng không thể tin!" Khoa chống cây gậy gỗ đào, nói với Nghệ.

Kết quả là Nghệ đã bắn một mũi tên ánh sáng về phía Bạch Trạch, vừa nói: "Đối phó với tên này, ta có kinh nghiệm hơn ngươi nhiều, Khoa thúc!" Bạch Trạch nhảy lên né tránh, thân hình như điện, gần như không thấy rõ bóng dáng của y, "Hai vị đại ca có gì từ từ nói, chúng ta là huynh đệ, đừng làm tổn thương hòa khí a!" Nhưng không lâu sau, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên trong bàn cờ Càn Khôn, tiếng kêu thảm thiết đó rõ ràng đến từ manh thú Bạch Trạch.

Hiếm khi Ngô Sở xuất quan, Tiểu Nguyệt Linh chạy xuống bếp trổ tài, tiểu hoa tiên Hoa Phỉ Nhi thì dẫn theo hai tiểu hoa tiên, chạy vào kho bưng ba vò rượu ngon ra, "A Sở tiền bối, đây là rượu nhân sâm quả, rượu linh bàn đào, và rượu hoàng trung lý chúng ta tự ủ..." Ngô Sở nhìn về phía Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ, "Hoàng trung lý cũng đã chín rồi sao?" Thanh Khâu Ly gật đầu, nói: "Chín rồi, tuy công hiệu không thể so với hoàng trung lý thật, nhưng một quả cũng có thể tăng sáu vạn bốn ngàn năm công hiệu, chu kỳ trưởng thành, theo tính toán, ước chừng cần hơn sáu vạn năm." Ngô Sở gật gật đầu, cũng không cảm thấy có gì tiếc nuối, càng không cảm thấy chu kỳ trưởng thành của chúng dài hơn nhân sâm quả nhiều như vậy mà tu vi tăng thêm chỉ cao hơn một chút là kém hơn nhân sâm quả.

Nếu chỉ tính về số năm tu vi tăng thêm, thì đúng là kém không ít,

nhưng về mặt ngộ đạo tu hành, tài khoản rõ ràng không thể tính toán cộng trừ trực tiếp theo năm tháng một cách đơn giản như vậy.

Ví dụ như nhân sâm quả một vạn năm chín một lần, một quả có thể bằng bốn vạn bảy ngàn năm tu vi, còn bàn đào lại cần ba vạn năm mới chín, một quả chỉ bằng bảy vạn hai ngàn năm tu vi.

Hoàng trung lý còn quá đáng hơn, cần một nguyên hội mới chín, một quả cũng chỉ tăng một nguyên hội tu vi.

Nói cách khác, hoàng trung lý chín một lần, bàn đào có thể chín bốn lần, nhân sâm quả thì có thể chín mười hai lần, nếu dùng phép cộng trừ đơn giản thô bạo để tính, thì rõ ràng, nhân sâm quả mạnh hơn cả bàn đào và hoàng trung lý rất nhiều.

Dù sao liên tục dùng mười hai quả nhân sâm quả, tu vi tăng thêm là năm sáu mươi vạn năm, đã là bốn năm nguyên hội tu vi rồi.

Còn một quả hoàng trung lý, tu vi tăng thêm mới có một nguyên hội.

Nhưng trên thực tế, về mặt ngộ đạo tu hành, lại không thể chồng chất đơn giản thô bạo như vậy.

Ví dụ như dùng nhân sâm quả, khi dùng quả đầu tiên, sức mạnh bản nguyên của thủy mộc chi đạo chứa trong nhân sâm quả có thể dễ dàng được người dùng nắm giữ.

Mà khi dùng quả thứ hai, sức mạnh bản nguyên của thủy mộc chi đạo trong nhân sâm quả về cơ bản là tương đồng, nên hiệu quả khi dùng quả thứ hai sẽ bị giảm đi rất nhiều.

Chỉ có nhân sâm quả chín lần thứ hai, sức mạnh pháp tắc chứa trong đó có thể sẽ có chút khác biệt, nhưng cũng có khả năng không khác mấy so với lần trước.

Nói cách khác, việc dùng loại siêu cấp linh quả như nhân sâm quả,

số lần là có hạn.

Nếu không Trấn Nguyên Tử cũng không cần tu hành, ngày ngày ngồi chờ ăn hoa quả, ăn đến Tây Du Ký, y sớm đã vô địch rồi, còn cần ngộ đạo gì nữa?

Hắn Ngô Sở cũng có thể ngồi chờ ăn Tử Ngọc Linh Nại, chẳng cần làm gì cả.

Nhưng hiển nhiên, chuyện tốt như vậy là không thể tồn tại.

Trên thực tế, tu vi đến cảnh giới Đại La, bất luận là nhân sâm quả, hay bàn đào, hay hoàng trung lý, hiệu quả đối với họ gần như có thể nói là không đáng kể.

Chẳng qua chỉ là thỏa mãn cơn thèm ăn mà thôi.

Đây cũng là lý do vì sao nhân sâm quả so với bàn đào trên cây mẹ, và hoàng trung lý, lại kém hơn không ít, Tử Ngọc Linh Văn Nại tự nhiên càng không cần phải nói.

Ngô Sở cười nói: "Trong Hỏa Nguyên Đan này ẩn chứa bản nguyên pháp tắc Hỏa, chính là dùng cho sinh linh Thiên Tiên cảnh phục dụng.

Pháp tắc thủy mộc chứa trong bàn đào rõ ràng mạnh hơn nhân sâm quả.

Nhưng bản nguyên thủy mộc trong nhân sâm quả thiên về bản nguyên của mộc, còn bản nguyên thủy mộc trong bàn đào thì thiên về bản nguyên của thủy.

Bản nguyên thổ mộc của hoàng trung lý thì thiên về bản nguyên của thổ, hơn nữa lượng bản nguyên của thổ chứa trong đó còn nhiều hơn rất nhiều so với bản nguyên của thủy chứa trong bàn đào.

Đây cũng là lý do hiệu quả tăng tu vi của hoàng trung lý tốt hơn

bàn đào.

Tiếc là Ngô Sở không thể đến thung lũng Phù Tang Thang, nếu không đi tìm cây Phù Tang Mộc kia, ước chừng quả dâu tằm nó kết ra sẽ thiên về bản nguyên của hỏa.

Còn về bản nguyên của kim, ước chừng phải tìm hạt bồ đề của cặp sư huynh đệ ở phương Tây kia.

Nhưng cặp sư huynh đệ đó, bây giờ chắc vẫn đang trốn ở xó xỉnh nào đó vẽ vòng tròn nguyền rủa nhỉ!

Hơn nữa, nếu Chuẩn Đề đạo nhân thật sự như trong truyền thuyết thần thoại Hồng Hoang, là do cây bồ đề hóa hình mà thành, thì quả hỗn độn bồ đề tử này, chắc chắn cũng không tìm được rồi. "Đúng rồi, quả của cây con Kiến Mộc kia đã chín chưa?" Ngô Sở hỏi.

Thanh Khâu Ly gật đầu nói: "Chín rồi, quả đều đang thu cất trong kho!

Mật Nhi, ngươi đến kho, lấy một quả Kiến Mộc qua đây..." Hoa Mật Nhi vâng lời đi.

Ngô Sở cười hỏi: "Thứ đó có công hiệu gì?

Chương 479

Chu kỳ trưởng thành là bao lâu?" Tiểu hồ ly cười gian xảo đáp, "A Sở ca lát nữa thử là biết ngay, nhưng chu kỳ trưởng thành còn dài hơn cả hoàng trung lý, cần chín vạn năm, hình dáng quả cũng có chút kỳ lạ." Kỳ lạ thế nào, tiểu hồ ly không nói, Thanh Khâu Ly thì cười tươi, dường như cũng không định nói cho hắn biết, xem bộ dạng của họ, rõ ràng là muốn giữ bí mật trước.

Ngô Sở thấy vậy, cũng không thúc giục, chỉ chờ Hoa Mật Nhi trở về.

Không lâu sau, Hoa Mật Nhi liền bưng một quả kỳ lạ trở về, quả to bằng cái chậu rửa mặt nhỏ, màu vàng đất, bề ngoài trông có chút giống quả dứa, lại có chút giống quả lựu không vỏ, đầy những lỗ chỗ lồi lõm, thoạt nhìn khá xấu xí.

Nhìn thấy bộ dạng này, Ngô Sở nghĩ đến lời miêu tả về vật này trong «Sơn Hải Kinh», 'hình dạng như gai dầu', chỉ là hắn không bao giờ ngờ được, cái gọi là 'gai dầu' ở đây, mẹ nó lại là 'hạt gai dầu'!

Hình dạng như hạt gai dầu! "Cái, quả này có công hiệu gì?" Ngô Sở nhận lấy quả giống hạt gai dầu, đưa tay nhẹ nhàng xoa lên, không có từng hạt rơi ra như quả lựu, rõ ràng là một khối thống nhất.

Chỉ là hình dáng này, thực sự khiến Ngô Sở có chút bất ngờ.

Nói là ghét bỏ thì cũng không hẳn, dù sao trông cũng có cảm giác long lanh trong suốt! "A Sở ca nếm thử là biết." Ngô Sở nhướng mày, đưa đến miệng cắn một miếng, giòn ngọt thanh mát, nước quả bắn ra tứ phía, một mùi thơm nhàn nhạt tựa như hỗn hợp giữa chuối và xoài lan tỏa trong khoang miệng.

Mùi thơm không quá nồng, nhưng lại cho người ta cảm giác sảng

khoái tinh thần.

Lặng lẽ cảm nhận một hồi, Ngô Sở lắc đầu, "Hình như không có gì đặc biệt cả!" Khi ăn những loại quả như nhân sâm quả và hoàng trung lý, ăn một miếng, sức mạnh bản nguyên chứa trong đó lập tức có thể tràn vào cơ thể.

Nhưng quả Kiến Mộc này, rõ ràng không có cảm giác đó. "A Sở ca tiếp tục đi!" Tiểu hồ ly cười khúc khích, ra hiệu cho Ngô Sở tiếp tục, xem bộ dạng hồ ly giảo hoạt của nàng, Ngô Sở liền cảm thấy, chắc không có chuyện gì tốt.

Lúc này, Hậu Thổ cười nói: "Lát nữa huynh mà muốn nếm thử mỹ thực của Tiểu Nguyệt Linh, thì đừng ăn tiếp nữa.

Thứ này thực ra không có công hiệu gì mạnh mẽ, nhưng đúng là có một hiệu quả đặc biệt, nó có thể khiến người ta liên tục cảm thấy no bụng, dù không ăn gì vẫn cảm thấy trong bụng căng đầy, hiệu quả kéo dài thậm chí có thể lên đến vạn năm." "..." Ngô Sở nghe vậy, mắt tròn miệng dẹt.

Tiểu hồ ly thì khúc khích cười, hoàn toàn không nhận ra ánh mắt của Ngô Sở: Lại có thứ tốt như vậy sao?

Đúng vậy, nếu cho sinh linh có tu vi cường đại, thứ này chính là gân gà, không có chút tác dụng nào, vì người ta ăn hay không ăn cũng không sao, uống sương nuốt gió, đó là trang bị tiêu chuẩn của sinh linh cường đại, họ thật sự có thể sống bằng cách hít gió tây bắc.

Nhưng đối với Vu tộc có nhu cầu về thực phẩm, đây quả thực là vật trời ban a!

Một quả có thể chống đỡ vạn năm, vậy... "Quả Kiến Mộc này, một lần chín có thể ra bao nhiêu quả?" Chín vạn năm mới chín một lần, nếu số lượng quá ít, thì cũng vô dụng. "Chín nghìn chín trăm chín

mươi chín quả!" Hậu Thổ nói: "Nghe có vẻ nhiều, nhưng thực ra cũng chỉ tương đương với vạn năm chưa đến một nghìn quả.

Thực tế, vào khoảnh khắc đan thành, Kim Quang Địa Long đã nếm thử rồi, độc thì chắc chắn không có độc, bên trong cũng thật sự ẩn chứa một tia lực lượng bản nguyên hệ Hỏa.

Ngô Sở khẽ gật đầu, cuối cùng cười nói: "Có lẽ bây giờ nó còn nhỏ, đợi tương lai nó tiếp tục lớn lên, biết đâu số lượng quả sẽ tăng lên cũng không chừng!" Dù sao đó cũng là siêu cấp thần mộc có thể mọc cao như núi Bất Chu a!

Có lẽ chính vì quả này có thể khiến người ta vạn năm không cần ăn, nên trong truyền thuyết người xưa leo lên trời mới không bị chết đói giữa đường nhỉ!

Ha... thật là một gốc hỗn độn linh căn kỳ lạ!

Lần xuất quan này, Ngô Sở nghỉ ngơi hơn vạn năm, bình thường không có việc gì thì dẫn hai bà xã và đám Tiểu Nguyệt Linh chèo thuyền dạo hồ, hoặc xuôi theo 'sông Tử Ngọc' của Tử Ngọc Sơn, chèo thuyền du ngoạn.

Vì không có người ngoài, nên mọi người ăn mặc đều rất mát mẻ, Ngô Sở nhìn không chớp mắt, phát hiện thân hình của tiểu hồ ly thật sự ngày càng tuyệt vời.

Không cường tráng như Đại Hồng, không bùng nổ như Hậu Thổ tiểu thư tả, cũng không phải là trái đào mật chín mọng như Hồ Tổ tả tả, mà ở giữa sự trưởng thành và non nớt, lớn nhỏ vừa phải, đường cong cân đối, chỗ cần mập thì mập, chỗ cần gầy thì gầy...

Thỉnh thoảng, Ngô Sở cũng đến bộ lạc Hậu Thổ hiện tại đi dạo, tiện thể giáo dục trẻ con trong bộ lạc, thực hiện nghĩa vụ của nhị thủ lĩnh.

Còn phái các tiểu hoa tiên qua đó, dạy dỗ kỹ lưỡng các Vu môn cách trồng trọt các loại cây nông nghiệp tốt hơn.

Và khai khẩn ra những khu trồng trọt quy mô lớn xung quanh bộ lạc.

Tiếc là đám Vu môn kia không thịt không vui, hơn nữa cần nguồn năng lượng lớn, nên việc săn bắn hàng ngày cũng không thể tránh khỏi, chăn nuôi gia súc cũng không giải quyết được khoảng trống khổng lồ này.

Hơn vạn năm trôi qua, Ngô Sở liền chuẩn bị lên đường đến Hỗn Độn một chuyến.

Bởi vì hỗn độn linh khí trong Nguyên Linh Bảo Châu ngày càng thưa thớt, nhưng bốn gốc hỗn độn linh căn kia vẫn không thể cắm rễ vào hư không để hấp thụ hỗn độn linh khí.

Vì vậy, Ngô Sở cũng chỉ có thể mạo hiểm đến Hỗn Độn một chuyến.

Mà bên ngoài, lúc này vẫn đang đại chiến theo quy luật 'ba ngày một trận nhỏ, năm ngày một trận lớn', muốn chờ họ kết thúc chiến tranh, gần như không thể.

Hơn nữa bây giờ bộ lạc Hậu Thổ cũng ở trong Tử Ngọc Sơn này, Tử Ngọc Sơn có Hậu Thổ trấn giữ, Ngô Sở cũng có thể yên tâm hơn một chút.

Về phần Thanh Khâu Ly, nàng cần trở về Thanh Khâu để trấn giữ.

Bình thường ngoài lúc luyện thể, Ngô Sở cũng không phải là không đề nghị, để Thanh Khâu Ly dời toàn bộ hồ Thanh Khâu đến Tử Ngọc Sơn, như vậy nàng sẽ không cần thỉnh thoảng trở về một chuyến.

Nhưng Thanh Khâu Ly đã từ chối đề nghị này của Ngô Sở, còn

dùng câu 'khoảng cách tạo nên vẻ đẹp' mà Ngô Sở từng nói với nàng để từ chối hắn.

Thực ra nàng không nỡ rời bỏ đầm lầy lớn Thanh Khâu đã kinh doanh bao nhiêu năm.

Hơn nữa, bây giờ tam tộc cũng sẽ không dễ dàng ra tay với Thanh Khâu, điều nàng đề phòng cũng chỉ là một số kẻ không biết điều, đồng thời dạy dỗ thế hệ trẻ của hồ Thanh Khâu.

Trên thực tế, những tiểu hồ ly năm đó, qua mấy chục nguyên hội trưởng thành, cũng sớm đã trưởng thành, lại sinh ra một lứa tiểu tiểu hồ ly.

Những hồ ly Thanh Khâu lớn lên ở Thanh Khâu, có một số không chịu nổi cô đơn, đã chạy đến tam tộc tìm cha mẹ tiền bối của chúng.

Rất rõ ràng, Ngô Sở còn chưa nghiên cứu ra được đan dược có thể cho Kim Tiên cảnh hoặc Thái Ất cảnh phục dụng. "Bảo trọng!

Nếu gặp nguy hiểm, đừng cố tỏ ra mạnh mẽ, nên lui thì lui!" Khi Ngô Sở từ biệt mọi người, Hậu Thổ vừa chỉnh lại cổ áo cho Ngô Sở vừa nói.

Ngô Sở gật đầu nói: "Yên tâm đi!

Ta lại không ngốc, sao lại đi tỏ ra mạnh mẽ chứ!

Ở nhà còn có các nàng đang chờ ta!

Được rồi, đừng lo lắng, ta sẽ sớm trở về." Dừng một chút, hắn lại nói: "Ta cũng không biết lần này đi Hỗn Độn cần bao lâu, trong Hỗn Độn đó, có lẽ điện thoại cũng không ghi lại được thời gian.

Cho nên, dù ta lâu ngày không về, các nàng cũng không cần đến Hỗn Độn tìm ta, có Nghệ Bảo bảo vệ ta rồi!" Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định từ Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly, Ngô Sở mới triệu

hồi Kim Quang Địa Long.

Kim Quang Địa Long nhìn trái nhìn phải, phát hiện mọi người đều đang nhìn mình, liền có chút nghi hoặc nhìn Ngô Sở, dường như đang nói: Không phải gọi ta ra thử đan sao?

Chương 480

Đan dược đâu?

Lẽ nào lần này triệu hoán ta ra là muốn ta giúp đánh nhau?

Kẻ địch đâu?

Ngô Sở đưa tay vỗ vỗ cái đầu ngốc nghếch của nó, nói với nó: "Kim Quang, thời gian ngươi ở chỗ chúng ta, đã vượt quá thời gian mười nguyên hội mà chúng ta đã ước định lúc đầu rồi nhỉ!

Bây giờ luyện đan chi đạo cũng đã cơ bản thành hình, từ hôm nay trở đi, ngươi tự do rồi!" Ngô Sở vừa nói, vừa trực tiếp xóa đi những dấu ấn thần thức mà hắn đã đặt lên người nó.

Hành động này khiến Kim Quang Địa Long không khỏi ngẩn ra.

Sau khi hoàn hồn, nhìn Ngô Sở há miệng định nói, nhưng cuối cùng lại không biết nên nói gì cho phải.

Cuối cùng thốt ra một câu: "Ta, ta đây là bị bỏ rơi rồi sao?" Ngô Sở cười nói: "Sao thế?

Trả lại tự do cho ngươi còn không tốt à?

Ngươi thích bị người khác sai khiến đến vậy sao?

Bây giờ ngươi có thể đi làm bất cứ việc gì ngươi muốn rồi." Kim Quang Địa Long có chút mờ mịt, "Ta, ta cũng không có chuyện gì khác để làm!

Hơn nữa, luyện đan chi đạo, không phải vẫn chưa hoàn toàn kết thúc sao?

Đan dược dùng cho sinh linh cảnh giới Kim Tiên, vẫn chưa nghiên cứu thành công mà!" Chìm đắm trong sự nghiệp vĩ đại là thử đan, nó

dường như có chút không nỡ rời đi.

Ngô Sở ha ha cười nói: "Sao thế?

Không muốn quay về xem tiểu bạch lang của ngươi à?" Nghe đến danh xưng 'tiểu bạch lang', Kim Quang Địa Long có chút lúng túng, tuy không thể nhìn ra sự lúng túng này từ biểu cảm của nó, nhưng đôi mắt nhỏ lấp lánh của nó vẫn khiến người ta phát hiện ra gợn sóng trong lòng nó.

Nhưng hồi lâu sau, nó vẫn lắc đầu nói: "Không muốn nữa, ta cũng nghĩ thông rồi.

Hơn nữa, vốn dĩ nàng ấy đối với ta cũng không có tình cảm gì, lúc đầu chẳng qua là muốn lợi dụng tu vi của ta mà thôi.

Lúc đầu ta vì bảo toàn tính mạng, tự nguyện hóa thành linh bảo, đi theo nàng ấy, cũng coi như báo đáp ân không giết của họ đối với ta.

Bây giờ thời gian đã trôi qua lâu như vậy, tình cảm đó, cũng nhạt rồi..." Nói rồi nói rồi, nó lại có chút mờ mịt, nó phát hiện, mình dường như lại không có mục tiêu, không có ý nghĩa sống.

Tuy nói là tự do rồi, nhưng tiếp theo thì sao?

Cuộc sống tự do, đối với nó mà nói, dường như cũng không có gì khác biệt lớn.

Nó ở Tử Ngọc Sơn này cũng rất tự do, ngoài việc thỉnh thoảng ra ngoài thử đan, thời gian còn lại, nó đều ngủ một giấc dài trong địa mạch của Tử Ngọc Sơn.

Đây chính là cuộc sống giản dị của Kim Quang Địa Long.

Nhưng bây giờ, khôi phục thân tự do, không còn là linh bảo của Ngô Sở nữa, nó đột nhiên cũng dường như không còn quan hệ gì với Tử Ngọc Sơn này.

Đã như vậy, nó còn có thể tiếp tục ở lại Tử Ngọc Sơn này không?

Nó không biết sau khi mình rời đi, có thể làm gì.

Phụ thuộc vào người khác đã lâu, nó đã mất đi tính tự chủ, không biết nên làm thế nào để tự chủ thân tự do của mình.

Thế là, nó có chút lo lắng hỏi Ngô Sở: "Ta, ta bây giờ chỉ muốn tiếp tục sự nghiệp vĩ đại là thử đan này, ta có thể tiếp tục ở lại Tử Ngọc Sơn này không?

Hay là, ngài thu ta làm một đệ tử ký danh cũng được!" Thần thú hộ sơn của Tử Ngọc Sơn, đó là do Bạch Trạch tự phong khi thẩm vấn Lang đạo nhân Ô Địch, trong Tử Ngọc Sơn, không có ai cho rằng Bạch Trạch là thần thú hộ sơn.

Dù sao, không có thần thú hộ sơn nào sống bằng cách bán manh cả, đúng không!

Cho nên Kim Quang Địa Long cũng không nghĩ đến chuyện này.

Ngô Sở nghĩ một lát, nói: "Nếu thật sự không nghĩ ra nên làm gì, vậy thì cứ ở lại Tử Ngọc Sơn này trước, trong khoảng thời gian ta không có ở đây, ngươi hãy hỗ trợ Hậu Thổ tả tả giúp ta bảo vệ an toàn cho Tử Ngọc Sơn này, thế nào?" Kim Quang Địa Long nghe vậy, vội vàng gật đầu, "Được, không vấn đề!" Ngô Sở gật đầu nói: "Ngươi có thể nhân khoảng thời gian này, tiếp tục nghĩ về tương lai của mình, nghĩ xem mình muốn làm gì, và có thể làm gì...

Bất kể thế nào, chúng ta sẽ không cản ngươi đi, tự nhiên cũng sẽ không từ chối ngươi tiếp tục ở lại.

Nhưng nếu lựa chọn ở lại, thì phải tuân thủ những quy tắc của Tử Ngọc Sơn chúng ta, ta nghĩ, ngươi nên hiểu." "Vâng vâng!

Ta hiểu!

Ta sẽ tuân thủ những quy tắc đó." Kim Quang Địa Long rất ngoan ngoãn gật đầu, giống như người chết đuối đột nhiên vớ được một cọng rơm cứu mạng, nắm chặt lấy.

Nó cảm thấy cuộc đời địa long của mình, bỗng chốc trở nên có ý nghĩa.

Ngô Sở tung người rời khỏi Tử Ngọc Sơn, thi triển thuật Càn Khôn Na Di, thẳng tiến về phía biên thuỳ của đại địa Hồng Hoang.

Gió lớn gào thét, núi sông đại địa biến ảo dưới chân.

Dựa vào sự lĩnh ngộ đối với Càn Khôn đại đạo, thuật Na Di của Ngô Sở càng dùng càng thuần thục.

Biểu hiện của Kim Quang Địa Long nằm trong dự liệu của Ngô Sở.

Thực tế, khi Kim Quang Địa Long bị hắn dụ dỗ làm một con 'địa long thí đan', Ngô Sở đã biết, con địa long này đã không thể quay lại quá khứ được nữa.

Giống như câu nói kia: Lúc đến thì còn ổn, kết quả là không về được nữa!

Có điều hắn không phải là không về được thảo nguyên rộng lớn kia, mà là không về được quá khứ ngày xưa.

So với những 'sự nghiệp vĩ đại' mà hắn đang làm bây giờ, quá khứ kia trong mắt hắn, chẳng khác gì trò chơi đồ hàng của trẻ con, vừa ngây thơ vừa buồn cười.

Huống chi, hắn còn là đối tượng bị ruồng bỏ, quay về thì làm được gì?

Với tu vi cũng là cảnh giới Đại La của đối phương, cho dù hắn có quay về, e rằng cũng không tìm được cái cảm giác sung sướng của

việc giàu sang về làng, nói một câu 'ngày xưa ngươi chẳng thèm đoái hoài đến ta, bây giờ ta là người ngươi không thể với tới' trước mặt kẻ đã ruồng bỏ mình.

Hơn nữa, hiện tại hắn vẫn là thân tự do, nếu quay về khoe khoang một phen rồi lại bị người ta bắt đi làm nô dịch thì phải làm sao?

Lý do bây giờ mới giải trừ quan hệ với Kim Quang Địa Long, một là Ngô Sở cần thực hiện lời hẹn ước mười nguyên hội sau sẽ cho hắn tự do.

Thực tế, hiện giờ đã sớm vượt qua phạm vi hẹn ước đó một thời gian dài rồi.

Chỉ là trước đó Ngô Sở vẫn luôn luyện đan, hắn thì thí đan, mà hắn cũng rất nguyện ý tiếp tục cống hiến sức mình cho sự nghiệp luyện đan vĩ đại này.

Mà bây giờ, chuyện luyện đan cơ bản đã đến hồi kết, đan dược cho sinh linh cảnh giới Kim Đan cũng không dễ dàng nghiên cứu thành công, mà bốn gốc Hỗn Độn linh căn kia lại cần Hỗn Độn linh khí để tiếp tục bồi dưỡng, nên hắn chọn đi Hỗn Độn một chuyến.

Khi Ngô Sở ý thức được, tên ngốc Kim Quang Địa Long này đã không thể dễ dàng rời đi, liền quả quyết lựa chọn buông tha hắn.

Vừa giữ vững hình tượng một lời hứa đáng giá ngàn vàng của mình, vừa để lại cho Hậu Thổ một trợ thủ đắc lực.

Chương 481

Dù sao thì Kim Quang Địa Long hiện nay, tu vi đã mạnh hơn xưa không ít.

Các loại đan dược kỳ lạ cổ quái, vừa mang lại 'đau khổ' cho hắn, cũng đồng thời tăng cường tu vi của hắn.

Về phần những 'đau khổ' đó, Kim Quang Địa Long vẫn luôn cho rằng, đó là một cái giá phải trả cho sự nghiệp luyện đan vĩ đại này.

Nếu sự nghiệp luyện đan thí đan này đơn giản như vậy, ai cũng có thể dễ dàng thay thế, thì cũng không thể gọi là 'vĩ đại' được.

Chính vì những 'đau khổ' suýt lấy mạng già của hắn, mới khiến hắn hiểu ra sự vĩ đại thực sự của sự nghiệp này.

Trong quá trình Kim Quang Địa Long thí đan, những suy nghĩ này của hắn, Ngô Sở tự nhiên là hiểu rõ.

Ban đầu khi hắn chịu đựng đau khổ, Ngô Sở xin lỗi hắn, hắn lại dùng lý do này để an ủi ngược lại Ngô Sở.

Cho nên nói, tên ngốc Kim Quang Địa Long này, tâm địa thực ra rất tốt. …… Một đường thi triển thuật Na Di, Ngô Sở vừa đi vừa suy nghĩ.

Dần dần, tâm thần của Ngô Sở bị phong cảnh dưới chân thu hút.

Nhưng những phong cảnh này, trong mắt hắn, cơ bản cũng chỉ lướt qua trong nháy mắt, hắn không dừng lại để thưởng thức, cũng không dừng lại để bái phỏng những 'chủ nhân danh địa' có tư cách lưu danh trên bản đồ, càng không quan tâm đến vài cuộc đấu pháp của sinh linh tình cờ gặp phải.

Cứ như vậy, hắn vượt qua vô số ngọn núi cao chót vót, băng qua

biển cả mênh mông, một đường lấp lóe tiến về phía trước, cuối cùng sau hơn trăm năm, đã cảm nhận được một bức tường vô hình.

Phía trước vùng biển này, tuy trông vẫn là biển xanh trời biếc, nhưng khi bay đến đó, lại có thể cảm nhận được một lớp tường vô hình chắn phía trước.

Khi thần thức của hắn chạm vào bức tường vô hình này, và dựa vào những đại đạo mà mình đã lĩnh ngộ, dung nhập vào trong đó, định dùng cách này xuyên qua bức tường, thì lập tức cảm nhận được một luồng uy áp khổng lồ trong nháy mắt bao trùm xuống.

Nhưng rất nhanh, luồng uy áp vô hình đó lại tức thì rút đi.

Ngô Sở truyền đi một đạo thần thức: "Dám hỏi có phải là Chu Tước tiền bối không?

Vãn bối Bất Xuất Sơn Nhân, muốn đến Hỗn Độn một chuyến…" Đáng tiếc, không có âm thanh nào đáp lại hắn, luồng khí tức kia đã sớm đi xa.

Không nhận được đãi ngộ của nhân vật chính ở chỗ một trong Tứ Cực Đại Đế là Chu Tước, Ngô Sở cũng chỉ đành tiếp tục hóa thân thành đại đạo pháp tắc, xuyên qua bức tường này, đến một vùng đất mênh mông.

Khí tức cuồng bạo ập đến hắn, xé rách y phục và thân thể hắn, Ngô Sở dứt khoát thu y phục trên người lại, trần truồng đón nhận lễ rửa tội của Hỗn Độn.

Âm dương không phân, ngũ hành chưa hóa, không trong vắt như bầu trời, cũng không nhìn thấy bất cứ vật gì, bốn phía là một màu trắng mênh mông, năng lượng các thuộc tính khác nhau cuồn cuộn mãnh liệt, tầm mắt nhìn không quá mười mét, thần thức quét ra cũng chỉ được bốn năm mươi dặm… Đây chính là Hỗn Độn.

Khi Ngô Sở đến một nơi như vậy, lập tức hiểu ra vì sao có người nói, trong Hỗn Độn này, dễ bị lạc phương hướng nhất.

Khoảng cách thần thức có thể vươn ra bị áp chế đến cực hạn, điều này ở đại địa Hồng Hoang là chuyện không dám tưởng tượng.

Dù sao ở đại địa Hồng Hoang, khoảng cách bao phủ của thần thức sinh linh cảnh giới Đại La có thể trong nháy mắt đạt tới hàng trăm vạn dặm.

Nhưng ở đây… Chống đỡ luồng năng lượng cuồng bạo truyền đến từ bốn phương tám hướng, Ngô Sở lấy điện thoại ra xem.

Quả nhiên như hắn dự đoán trước đó, thời gian vẫn đang thay đổi, nhưng phần mềm thời tiết đã không thể cập nhật được nữa.

Rất rõ ràng, ý chí Thiên Đạo của Hồng Hoang không thể vươn tới Hỗn Độn này.

Ngô Sở mở phần mềm đồng hồ, nhấn nút bấm giờ, như vậy có thể tính toán được họ đã ở trong Hỗn Độn này bao lâu.

Thân ảnh của Nghệ Bảo xuất hiện trên vai hắn, nhìn xung quanh, đung đưa đôi chân nhỏ nói: “Đây là Hỗn Độn à!

Ta còn tưởng Hỗn Độn sẽ lộng lẫy như tinh vân chứ!” Ngô Sở cất bước đi vào trong Hỗn Độn, vừa đi vừa hỏi: “Nghệ Bảo, ngươi có thể biến vùng Hỗn Độn mà chúng ta đã đi qua thành một tấm bản đồ không?” Nghệ Bảo gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu, nói: “Vẽ bản đồ tự nhiên là được, nhưng trong Hỗn Độn này, phương hướng không rõ, cũng không có vật tham chiếu để đối chiếu, bản đồ vẽ ra chắc chắn sai sót trăm bề, có bản đồ này còn không bằng không có!” Dừng một chút, cô bé lại nói: “Tương lai ngươi làm sao quay về?” Nghệ đành phải lấy hết dũng khí chuyển chủ đề, "A Sở thúc xuất quan lúc nào vậy?

Ngô Sở vừa nói, vừa lấy Nguyên Linh Bảo Châu ra, sau đó dùng thần thức, dẫn Hỗn Độn linh khí trong Hỗn Độn tới, rót vào trong Nguyên Linh Bảo Châu.

Trong Hỗn Độn hội tụ đủ loại năng lượng, không chỉ có Hỗn Độn linh khí, mà còn rất nhiều năng lượng cuồng bạo không tên khác, một số thậm chí là vật chất có hại.

Về phần Hỗn Độn linh khí, Ngô Sở đã sớm cảm nhận được từ trên người con Hỗn Độn Cự Thú kia.

"Hỗn Độn linh khí ở đây tương đối loãng, chúng ta vào sâu hơn một chút." Ngô Sở vừa nói vừa tiếp tục đi về phía trước, đồng thời cảnh giác xung quanh.

Tuy nói nơi này cách đại địa Hồng Hoang rất gần, sẽ không có nguy hiểm gì, nhưng cũng không thể lơ là.

Một đường đi về phía trước, một đường thu thập Hỗn Độn linh khí.

Ngô Sở chuẩn bị thử một chút, xem mình có thể đi được bao xa trong Hỗn Độn này.

Năng lượng xung quanh cuồng bạo xé rách thân thể hắn, hắn không dùng pháp lực chống cự, mặc cho năng lượng Hỗn Độn xé rách thân thể, dùng cách này để mài giũa độ bền của cơ thể. «Cửu Chuyển Huyền Công» chuyển thứ chín của hắn, vẫn chưa đạt đến cảnh giới viên mãn, dù bình thường thường xuyên cùng hai bà xã luyện thể, cũng không thể luyện chuyển thứ chín này đến cực hạn.

Hắn muốn thử xem, liệu có thể ở trong Hỗn Độn này, bù đắp lại điểm thiếu sót đó không.

Nếu ngay cả năng lượng Hỗn Độn cũng không thể làm hắn tổn hại chút nào, vậy thì hắn cảm thấy, pháp môn luyện thể này hắn là đã đạt

đến cảnh giới đại thành rồi.

Bốn bề tĩnh lặng không tiếng động, thỉnh thoảng có năng lượng cuồng bạo gào thét lướt qua, xé rách thân thể hắn và mọi thứ xung quanh, mới có tiếng ầm ầm, bình thường thì yên tĩnh đến đáng sợ.

Nhưng đối với sinh linh tu hành đã quen với việc ở một mình, sự yên tĩnh này vẫn có thể chấp nhận được.

Nếu không thì làm sao có thể ngồi yên quan sát ngàn vạn năm.

Trong Hỗn Độn không có ngày đêm, tự nhiên không biết năm tháng trôi qua, nhưng tính theo thời gian trên đồng hồ bấm giờ của điện thoại, đã hơn trăm năm trôi qua.

Hỗn Độn linh khí trong Nguyên Linh Bảo Châu cũng đã được lấp đầy gần hết, Ngô Sở chuẩn bị nén những Hỗn Độn linh khí này lại, mang thêm chút Hỗn Độn linh khí về.

Dù sao so với Hỗn Độn linh khí mà con Hỗn Độn Cự Thú kia mang theo, Hỗn Độn linh khí mà hắn hấp thu bây giờ, thực ra cũng chỉ là chín trâu mất một sợi lông, kém xa lắm.

Lúc này, Nghệ Bảo đột nhiên chỉ về phía trước bên cạnh họ, kêu lên: "A Sở, A Sở… mau qua bên đó xem…" "Gọi là chủ nhân, lớn nhỏ không biết!" Ngô Sở duỗi ngón tay, điểm nhẹ lên đầu Nghệ Bảo.

Nghệ Bảo nhảy lên đầu Ngô Sở bám lấy, một tay níu tóc Ngô Sở, một tay chỉ về phía trước, chỉ phương hướng cho Ngô Sở, vừa nói: "Đừng để ý những chi tiết này, ta cảm giác bên đó có đồ tốt đang chờ chúng ta, xin hãy tin vào trực giác của ta." "Cũng không biết trực giác của ngươi từ đâu mà có, được rồi!

Đừng kéo tóc ta!" "Ta có dùng sức đâu!" Dưới sự chỉ dẫn của Nghệ Bảo, Ngô Sở không lâu sau liền gặp được một mảng sương mù ngũ sắc rực rỡ, đầy màu sắc trong Hỗn Độn này.

Thấy vậy, hắn không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, vì trong loại sương mù này, thường sẽ đi kèm với Hỗn Độn trần ai, nơi có Hỗn Độn trần ai, ắt có Hỗn Độn thổ.

Hỗn Độn trần ai là do các loại vật chất Hỗn Độn hỗn hợp mà thành, tuy Hỗn Độn linh khí ẩn chứa bên trong không nhiều bằng quả cầu năng lượng ngưng tụ từ Hỗn Độn linh khí, nhưng sự trợ giúp của những vật chất Hỗn Độn đó đối với sự trưởng thành của Hỗn Độn linh căn lại tốt hơn Hỗn Độn linh khí một chút.

Mà Hỗn Độn thổ, lại là do những Hỗn Độn trần ai này ngưng tụ mà thành.

Tác dụng của loại Hỗn Độn thổ này đối với Hỗn Độn linh căn, thậm chí còn tốt hơn cả Hỗn Độn thổ do Hỗn Độn Cự Thú hóa tinh mà thành.

Ngô Sở vui mừng chạy tới, vung tay thu mảng sương mù này vào trong Nguyên Linh Bảo Châu.

Chương 482

Kết quả thu mãi thu mãi, hắn mới phát hiện thể tích của mảng sương mù này lớn hơn hắn tưởng tượng rất nhiều, và trong làn sương mù đó, còn xen lẫn rất nhiều Hỗn Độn trần ai.

Những Hỗn Độn trần ai này, trong nháy mắt có thể khiến người ta cảm thấy khó thở.

May mà, Ngô Sở không cần hô hấp qua đường hô hấp.

"Biết đâu trong mảng Hỗn Độn trần ai này có Hỗn Độn thổ cũng không chừng!" Nghệ Bảo bám trên đầu Ngô Sở, đung đưa đôi chân nhỏ, "Thế nào?

Cảm giác của ta không sai chứ!" "Không sai không sai, giỏi lắm Bảo của ta!" Ngô Sở gật gật đầu, không khỏi tăng tốc độ thôn phệ Hỗn Độn trần ai.

So với đám sương mù kia, Hỗn Độn trần ai này rõ ràng quan trọng hơn một chút.

Nghệ Bảo ưỡn cái đầu nhỏ, ra vẻ 'lão nương đây chính là lợi hại' kiêu ngạo.

Đáng tiếc sự chú ý của Ngô Sở hoàn toàn chìm đắm trong niềm vui của chính mình.

Thần thức của hắn tiến vào Nguyên Linh Bảo Châu, lợi dụng lực lượng đại đạo pháp tắc trong Nguyên Linh Bảo Châu, tiến hành nén những khí uẩn này.

Cách thức nén chính là xoay tròn ngưng tụ.

Dùng cách này để ngưng tụ khí uẩn và Hỗn Độn trần ai thành khối, từ thể khí nén thành thể rắn, giảm bớt thể tích.

Cứ như vậy, mấy năm thời gian thoáng qua, khi một quả cầu năng lượng Hỗn Độn đường kính vài cây số hình thành trong Nguyên Linh Bảo Châu, Ngô Sở không khỏi lộ ra vẻ cảm khái.

"Không ngờ trữ lượng của mảng Hỗn Độn trần ai này lại lớn đến vậy, xem ra ngày chúng ta trở về có thể sớm hơn rất nhiều rồi." Lấp đầy Hỗn Độn linh khí vào Nguyên Linh Bảo Châu, tốt nhất là có thể ngưng tụ ra một quả cầu Hỗn Độn linh khí có kích thước tương đương với con Hỗn Độn Cự Thú trước đó, đây là một trong những mục đích hắn đến Hỗn Độn.

Mục đích khác, tự nhiên là mượn những năng lượng Hỗn Độn cuồng bạo kia, để nâng cao độ bền của cơ thể.

Tuy nhiên, điều khiến Ngô Sở bất ngờ là, theo việc Hỗn Độn trần ai bên ngoài bị hấp thu, trong mảng khí uẩn khổng lồ này, lại lộ ra một khối Hỗn Độn thổ cực lớn.

Khi thần thức của Ngô Sở cảm nhận được khối Hỗn Độn thổ này, ánh mắt hắn là chấn kinh, sau chấn kinh chính là kinh hỉ.

Hắn đoán, khoảng cách từ bức tường Hỗn Độn đến đây, chắc chưa tới ngàn vạn dặm, trong Hỗn Độn, chút khoảng cách này, quả thực không đáng nhắc tới.

Không ngờ ở khoảng cách gần như vậy, lại có một mảng Hỗn Độn thổ ngưng tụ, đây quả thực là đãi ngộ của nhân vật chính mà!

Ngô Sở nhảy lên khối Hỗn Độn thổ có bề mặt lồi lõm này, ha ha cười lớn rồi xách Nghệ Bảo từ trên đầu mình xuống, hôn tới tấp lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé.

"Nghệ Bảo, ngươi quả nhiên là bảo bối của ta!

Ha ha ha…" Tay nhỏ của Nghệ Bảo chống lên khuôn mặt lớn của Ngô Sở, có chút ghét bỏ nhíu mày, "A Sở, ngươi bao lâu rồi chưa đánh

răng?" "…" Ngô Sở sững người, khinh bỉ nói: "Ngươi đây là sỉ nhục Đại La!

Thân là sinh linh Đại La, toàn thân không chút bụi bẩn, trong sáng như lưu ly, ngươi lại vu khống ta hôi miệng!" Ngô Sở hừ hừ hai tiếng với Nghệ Bảo, đặt cô bé trở lại vai, nói: "Xem ta thu khối Hỗn Độn thổ này vào Nguyên Linh Bảo Châu đây." Vừa nói, Ngô Sở vừa duỗi nguyên thần ra, kết quả phát hiện, khối Hỗn Độn thổ này, bất luận là trên dưới hay trái phải, lại đều vượt xa bốn năm mươi dặm.

"Xem ra, ta vẫn còn đánh giá thấp kích thước của nó!" Ngô Sở vừa nói vừa ấn Nguyên Linh Bảo Châu lên khối Hỗn Độn thổ này, sau đó trật tự thần liên của đại đạo pháp tắc duỗi ra, kéo nó từng chút một vào trong Nguyên Linh Bảo Châu.

Theo việc Hỗn Độn thổ bị Nguyên Linh Bảo Châu thôn phệ ngày càng nhiều, Ngô Sở mới phát hiện, mình đã đánh giá thấp kích thước của khối Hỗn Độn thổ này rất nhiều.

Kích thước dài rộng cao mấy ngàn dặm, đã có thể gọi là một tiểu tinh thể rồi.

Khi cả khối Hỗn Độn thổ bị Ngô Sở kéo vào trong Nguyên Linh Bảo Châu, không gian vốn là nơi của Hỗn Độn thổ, đã bị khí uẩn xung quanh lấp đầy.

Ngô Sở đắc ý cười gian một tiếng, tiếp tục thôn phệ những khí uẩn đó, và ngưng tụ chúng lại thành cầu.

Cứ như vậy, thời gian thoáng qua, lại là mấy ngàn năm trôi qua, trong Nguyên Linh Bảo Châu của hắn, đã xuất hiện mấy chục quả cầu năng lượng thể rắn có đường kính vượt quá ngàn dặm.

Những quả cầu năng lượng này bị hắn dùng đại đạo trật tự thần liên phong ấn lại, vừa giảm bớt thể tích chúng chiếm dụng trong

Nguyên Linh Bảo Châu, vừa phong ấn sự bạo động của những năng lượng Hỗn Độn đó, giảm bớt áp lực mà Nguyên Linh Bảo Châu phải chịu.

Tuy nhiên, họa hề phúc sở ỷ, phúc hề họa sở phục, Ngô Sở vạn lần không ngờ tới, nguy hiểm sau thu hoạch khổng lồ, đang nhanh chóng tiến lại gần hắn.

Ngay khi hắn đang vui vẻ thu hoạch đám sương mù tựa như vô tận này, cùng với những Hỗn Độn trần ai kia, thì một con Hỗn Độn Cự Thú thân hình khổng lồ, mang theo năng lượng Hỗn Độn cuồng bạo mãnh liệt, đang nhanh chóng tiếp cận hắn.

"Vãi nồi!" Khi Ngô Sở bị con Hỗn Độn Cự Thú to lớn như hành tinh kia nuốt chửng, chỉ kịp chửi một câu, sau đó xung quanh là một mảng tối đen.

Trên bề mặt cơ thể hắn, từng vòng từng vòng thần liên màu vàng, bao bọc hắn tầng tầng lớp lớp, đây là công đức thần liên do Nghệ Bảo phóng ra.

Vào thời khắc quan trọng, Nghệ Bảo vẫn tương đối đáng tin cậy.

Nhưng Nghệ Bảo cũng chỉ có thể đảm bảo Ngô Sở không bị dịch vị trong cơ thể cự thú hòa tan, chứ không thể sớm để Ngô Sở tránh được cú vồ của con Hỗn Độn Cự Thú này.

Không còn cách nào khác, thân hình của con Hỗn Độn Cự Thú này thực sự quá khổng lồ, khi nó vồ về phía Ngô Sở, Ngô Sở thậm chí còn chưa kịp phản ứng.

Khoảng cách bốn năm mươi dặm, thậm chí còn không rộng bằng cái miệng há ra của con Hỗn Độn Cự Thú này.

Thực tế, con Hỗn Độn Cự Thú đầu rồng thân rắn bị họ săn giết trước đó, khi há miệng ra, ít nhất cũng rộng mấy trăm dặm.

Mà trong Hỗn Độn này, khoảng cách xa nhất mà thần thức có thể vươn tới, cũng chỉ có bốn năm mươi dặm.

Cũng vì vậy, khi cự thú phát động tấn công, Ngô Sở còn chưa kịp phản ứng, đợi đến khi hắn muốn né tránh, thì hắn đã ở trong bụng cự thú rồi.

Hắn hoàn toàn không hiểu, sao mình lại xui xẻo đến mức gặp phải loại Hỗn Độn Cự Thú cơ bản chỉ xuất hiện ở sâu trong Hỗn Độn, ngay tại nơi không xa đại địa Hồng Hoang này.

Lẽ nào, con Hỗn Độn Cự Thú này vốn định đến đại địa Hồng Hoang?

Ngô Sở nghĩ không thông, chỉ cảm thấy vận may của mình, e rằng cũng chỉ có tác dụng ở đại địa Hồng Hoang, dù sao ý chí Thiên Đạo của Hồng Hoang cũng không vươn tới Hỗn Độn này được.

Mà trong bụng con Hỗn Độn Cự Thú này, hoàn toàn là một mảng tối đen, chỉ có thể cảm nhận vô số cơn bão Hỗn Độn hình thành những luồng khí xoáy đang gào thét xoay tròn xung quanh.

Muốn hóa thân thành đại đạo, mượn đại đạo pháp tắc để lặng lẽ rời khỏi đây, căn bản là không thể.

Cơn bão hình thành từng luồng khí xoáy nhỏ, những luồng khí xoáy này như lưỡi dao, điên cuồng cắt vào Ngô Sở đang được công đức thần liên bao bọc, khiến kim quang trên thần liên sáng tối không ngừng.

Hắn được công đức thần liên bao bọc, trong không gian tối đen này, có thể coi là ánh sáng duy nhất.

"Chủ nhân, xin lỗi!" Thái độ nhận lỗi của Nghệ Bảo vẫn rất tốt, "Ta không ngờ…" "Lúc này không phải là lúc nhận lỗi!

Chuyện này, ta cũng không ngờ tới, ai có thể ngờ được, vận may

của ta ở trong Hỗn Độn này lại không có tác dụng chứ!" Trong cơn bão Hỗn Độn dữ dội này, Ngô Sở giống như một chiếc lá bèo không thể tự chủ, trôi dạt theo dòng, mặc cho cơn bão Hỗn Độn kia cắt tới cắt lui.

"Ngươi có thể tìm ra điểm yếu của con cự thú này không?" "Cái này, ta thử xem!" Thế là, Nghệ Bảo chống chọi với cơn bão dữ dội, duỗi công đức thần liên ra.

Nhưng không bao lâu, cô bé lại thu công đức thần liên về, nói: "Không được, chúng ta phải tìm được thành dạ dày của con cự thú này, như vậy mới không bị ảnh hưởng bởi những cơn bão Hỗn Độn này." Thế là, Ngô Sở nhắm về một hướng, không ngừng bay về phía trước.

Trong Hỗn Độn này, tất cả các thuật pháp cần dùng đến đại đạo pháp tắc, đã sớm không thể thi triển được, vì trong Hỗn Độn, không có những đại đạo pháp tắc này để lợi dụng.

E rằng những Hỗn Độn Thần Ma do đại đạo pháp tắc hiển hóa ra năm xưa, hẳn là được sinh ra từ trong Hỗn Độn, chứ không phải là đại đạo pháp tắc có thể thấy ở khắp nơi trong Hỗn Độn.

Nói thẳng ra, Hỗn Độn không phải do những đại đạo pháp tắc này cấu thành.

Chương 483

Mà đại địa Hồng Hoang, lại được xây dựng trên cơ sở những đại đạo pháp tắc đó.

Nghĩ như vậy, Ngô Sở không khỏi sững người.

Nghệ Bảo hỏi: "Sao vậy?" Ngô Sở nói ra suy đoán của mình, cuối cùng nói: "Ta nghĩ, ta có lẽ đã hiểu vì sao Bàn Cổ đại thần khi khai thiên lập địa, lại phải hiến tế ba ngàn thần ma.

Đây là mượn đại đạo pháp tắc mà ba ngàn thần ma nắm giữ, để xây dựng nên đại địa Hồng Hoang mà ngài ấy đã khai tịch ra!" Nghe Ngô Sở phân tích như vậy, Nghệ Bảo cũng không khỏi gật đầu, cảm thấy có lý, sau đó hỏi: "Chủ nhân, cái này có liên quan gì đến chúng ta bây giờ không?

Nó có thể giúp chúng ta thoát khốn không?" "…" Ngô Sở khe khẽ thở dài: "Nghệ Bảo, ngươi cái gì cũng tốt, chỉ là mọc thêm cái miệng!" "…" Sững sờ một lúc, Nghệ Bảo mới hoàn hồn, khẽ hừ một tiếng: "Chủ nhân đáng ghét!" Dưới sự nỗ lực không ngừng của Ngô Sở, họ rất nhanh đã đến vùng rìa không gian trong bụng Hỗn Độn Cự Thú, trên thành dạ dày… cứ tạm gọi như vậy đi!

Trên thành dạ dày trơn nhẵn đó, một lớp màng bảo vệ hình thành từ Hỗn Độn thần văn, đang lặng lẽ lấp lánh thần quang.

Ngô Sở rút Ngũ Hành Chân Linh Càn Khôn Kiếm ra, vận khởi pháp lực trong cơ thể, một kiếm chém lên thần quang đó, chỉ làm thần quang lõm vào một chút, chứ không thể chém rách nó.

Lớp màng bảo vệ đó co lại một chút, lập tức bắn ra một luồng quang mang cường liệt, quang mang trong nháy mắt hóa thành một cơn bão Hỗn Độn mãnh liệt, đẩy Ngô Sở bật ra, và cuốn về phía hắn.

“Phiền phức rồi đây!” Ngô Sở bị cơn bão đẩy lùi ra xa, mãi đến khi cơn bão tan biến mới dừng lại, sau đó lại bị những cơn lốc nhỏ dường như có linh trí, và có mặt ở khắp nơi bao vây lấy.

E rằng tất cả sinh linh bị con Hỗn Độn Cự Thú này nuốt vào bụng, đều bị những cơn lốc nhỏ đó từ từ mài mòn đi!

Ý định giết ra từ bên trong cự thú, rõ ràng đã tan vỡ.

“Thần thức của ta chỉ có thể vươn ra bốn năm mươi dặm, ở đây, căn bản không thể tìm thấy bất kỳ lối ra nào, cho dù tìm thấy, e rằng cũng không thoát khỏi sự truy sát của con cự thú này.” Nhưng Ngô Sở chỉ nhíu mày, không giống như lúc mới đến Hồng Hoang hoảng loạn thất thố.

“Đợi một chút, ta thử phân tích những Hỗn Độn thần văn kia trước…” Nghệ Bảo tự nhiên cũng rất bình tĩnh, dù sao Nghệ Bảo cũng là một cô bé có tính cách kiên nghị.

Ban đầu khi Ngô Sở mới đến đại địa Hỗn Độn, nghĩ đến chuyện buông xuôi, chính là Nghệ Bảo đã cổ vũ hắn, bảo hắn đừng từ bỏ điều trị.

“Nghệ Bảo, ngươi nói xem, con cự thú này có cần đi đại tiện không?

Hay là chúng ta đi ra từ đường ruột của nó?

Tuy nói ra có hơi mất mặt, nhưng chỉ cần chúng ta không nói ra, chắc chắn sẽ không ai biết phải không.” Ngô Sở đưa ra một đề nghị rất có tính xây dựng.

Dù sao, nếu đi ra từ miệng cự thú, rõ ràng dễ bị phát hiện, nhưng nếu đi ra từ phía sau, thì có khả năng thần không biết quỷ không hay.

Nghệ Bảo có chút cạn lời, nói: “Chủ nhân, ngươi không cảm thấy, đây có lẽ là một cơ hội của chúng ta sao?

Ngươi có thể mượn những cơn bão Hỗn Độn nhỏ này để rèn luyện độ bền cơ thể của ngươi, ta có thể nghiên cứu một chút những Hỗn Độn thần văn này, dù sao chúng ta cũng không thiếu thời gian." Ngô Sở khẽ thở dài: "Chúng ta không thiếu thời gian, nhưng ngươi có nghĩ đến, nếu con cự thú này chạy sâu vào Hỗn Độn, vượt qua khoảng cách mà ta có thể cảm ứng được Tử Ngọc Sơn, vậy tương lai chúng ta làm sao quay về?

Tuy sau khi vào bụng con cự thú này, ta đã không cảm ứng được phương hướng của Tử Ngọc Sơn nữa rồi, nhưng chính vì vậy, chúng ta mới cần phải nhanh chóng ra ngoài a!" Nghệ Bảo nghe vậy, cũng không khỏi sững sờ, sau đó gật đầu nói: "Chủ nhân nói có lý, là ta suy nghĩ không chu toàn, vậy chúng ta bắt đầu tìm lối ra đi!" Cứ như vậy, hai người bắt đầu men theo thành dạ dày này, trên dưới trái phải, một đường tìm kiếm.

Dưới sự nỗ lực không ngừng nghỉ của Ngô Sở và Nghệ Bảo, hai người cuối cùng đã tìm thấy một lối đi khổng lồ trong bụng con cự thú.

Nhưng rất nhanh, sau một hồi phân tích của Nghệ Bảo, lối đi khổng lồ này lại bị hai người từ bỏ.

Vì lối đi này, rất có khả năng là thực đạo.

Cũng có nghĩa là, nếu bò ra từ đây, e rằng sẽ xuất hiện trong miệng cự thú.

Thân hình Hỗn Độn Cự Thú quá khổng lồ, nếu ở đại địa Hồng Hoang, hắn có thể mượn hóa thân thành đại đạo để thoát khỏi sự truy kích của Hỗn Độn Cự Thú.

Nhưng trong Hỗn Độn này, trong tình huống không thể mượn sức mạnh của đại đạo pháp tắc thiên địa, chỉ có thể vận dụng sức mạnh của bản thân, tốc độ của hắn rõ ràng không bằng con cự thú này.

E rằng đối phương chỉ cần quay đầu một cái, là có thể nuốt chửng hắn lại.

"Nghệ Bảo, công đức còn lại của ngươi có thể chống đỡ được bao lâu?" Tuy Nghệ Bảo bây giờ đã sớm bỏ đi cái danh hộ pháp chuyên nuốt công đức, nhưng trong Hỗn Độn này, trong tình huống không có thiên địa linh khí bên ngoài để mượn, Nghệ Bảo vẫn chỉ có thể tiếp tục sử dụng công đức của bản thân để bảo vệ Ngô Sở.

Nghệ Bảo im lặng một lúc, nói: "Có lẽ chống đỡ không được bao lâu đâu!

Những cơn bão Hỗn Độn nhỏ bên trong này có mặt ở khắp nơi, dường như còn chuyên tìm đến chúng ta nữa…" Ngô Sở gật đầu, nói: "Hay là, để ta dùng thân thể chống đỡ thử xem!

Không phải ngươi đã nói sao?

Có lẽ ta vừa hay có thể lợi dụng cơ hội này, nâng độ bền của cơ thể lên đến cực hạn, đến lúc đó vùng đất Hỗn Độn này, liền có thể đi lại tự do rồi." Trong cơn bão Hỗn Độn này, Ngô Sở tuy đã tu huyền công đến cửu chuyển, nhưng vẫn sẽ bị thương.

Đặc biệt là trong bụng con Hỗn Độn Cự Thú này, những luồng khí xoáy hình thành từ cơn bão Hỗn Độn nhỏ, sức phá hoại còn cao hơn cơn bão Hỗn Độn bên ngoài một chút.

Nghệ Bảo nghĩ nghĩ, cũng cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, đợi đến khi công đức chi lực trong cơ thể cô bé dùng hết, Ngô Sở vẫn phải đối mặt với những luồng khí xoáy Hỗn Độn nhỏ này.

Thế là liền gật đầu, từ từ buông lỏng sự bảo vệ đối với Ngô Sở, để Ngô Sở trực diện đối mặt với những luồng khí xoáy nhỏ chi chít, mặc cho những luồng khí xoáy nhỏ đó để lại từng vết cắt trên người hắn.

Những luồng khí xoáy Hỗn Độn nhỏ này là do con Hỗn Độn Cự Thú dùng để phân giải con mồi, mà trong Hỗn Độn này, con mồi cũng đều là những con Hỗn Độn Cự Thú, họ trước đó đã gặp một số hài cốt cự thú ở đây, trên hài cốt đó còn có một chút thần quang của Hỗn Độn thần văn.

Vô số luồng khí xoáy nhỏ bao bọc lấy hài cốt đó, rõ ràng là đang tiêu hóa phân giải hài cốt.

Có thể tưởng tượng được, uy lực của những luồng khí xoáy Hỗn Độn nhỏ này lớn đến mức nào.

Dù thân thể hắn có mạnh mẽ đến đâu, tự nhiên cũng không có cách nào so sánh phòng ngự với Hỗn Độn Cự Thú, vì vậy trong phút chốc đã mình đầy thương tích.

Toàn thân trên dưới, mỗi một tấc da thịt, như bị kim châm vào.

Trong phút chốc, tiên huyết bay tung tóe, huyết nhục văng tứ phía.

Nhưng những tiên huyết và da thịt bay ra đó, rất nhanh lại bị một lực lượng vô hình hút trở lại, bám lại trên người hắn.

Vừa phá hoại, vừa phục hồi, cứ như vậy lặp đi lặp lại, tuần hoàn không dứt, tiêu hao là pháp lực trong cơ thể Ngô Sở.

Nhưng pháp lực trong cơ thể Ngô Sở vô cùng khổng lồ, vẫn còn tiêu hao nổi.

Chỉ là loại giày vò này, cực kỳ thử thách sức chịu đựng của hắn.

Cứ như vậy, Ngô Sở chống chọi với đau đớn và áp lực, cùng Nghệ Bảo lại bắt đầu tìm lối ra.

Sau khi không cần bảo vệ Ngô Sở, sức mạnh mà Nghệ Bảo có thể phát huy ra, tự nhiên nhiều hơn trước, tốc độ tìm kiếm cũng rất nhanh.

Trong những ngày tháng như năm của Ngô Sở, khoảng mười mấy

giờ trôi qua, một lối ra nhỏ hơn khác, cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt họ, hai người không chút do dự chui vào.

Trong lối đi này, tuy cũng có một vài luồng khí xoáy nhỏ, nhưng với số lượng này, đối với Ngô Sở mà nói, đã có thể dùng từ không đáng kể để hình dung rồi.

Mà lúc này, trong cơ thể Ngô Sở, vốn lấp lánh hàng ngàn ngôi sao, bây giờ đã có một nửa nhỏ đang trong trạng thái u ám không ánh sáng.

Cũng có nghĩa là, cho dù với tu vi hiện tại của hắn, trong bụng con Hỗn Độn Cự Thú này, nhiều nhất cũng chỉ có thể ở lại bốn năm mươi giờ mà thôi.

Lượng pháp lực dự trữ của hắn tuy khổng lồ, nhưng không phải là không có giới hạn, dù sao trong Hỗn Độn này, thiên địa linh khí cực kỳ loãng, nguồn pháp lực khó khăn, chỉ có thể luyện hóa Hỗn Độn linh khí.

Mà luyện hóa Hỗn Độn linh khí thành tiên thiên thiên địa linh khí, cái này lại có chút phiền phức.

Chương 484

Nếu ở đại địa Hồng Hoang nơi đâu đâu cũng tràn ngập thiên địa linh khí nồng đậm, pháp lực của sinh linh cảnh giới Đại La về cơ bản rất khó cạn kiệt.

Ở đại địa Hồng Hoang, Đại La khó bị giết chết, là vì đại đạo có mặt ở khắp nơi, có thể mượn sức mạnh của đại đạo pháp tắc, có thể thân hóa thành đại đạo, Đại La bẩm sinh đã đứng ở thế bất bại.

Muốn giết chết Đại La, cần phải có các loại bố cục, hoặc dùng linh bảo cường đại hỗ trợ.

Nhưng trong Hỗn Độn này, đại đạo không hiện, không có sức mạnh của đại đạo pháp tắc để mượn, càng không thể thân hóa thành đại đạo, muốn chạy trốn không dễ dàng như vậy.

Ngay cả sự tồn tại như Hỗn Độn Cự Thú cũng có thể dễ dàng bị đồng loại giết chết, huống chi chỉ là sinh linh cảnh giới Đại La.

Hỗn Độn Cự Thú mạnh hơn cảnh giới Đại La, điều này trước đó khi hai mươi bốn vị Đại La của họ vây săn con Hỗn Độn Cự Thú kia, đã được chứng minh rồi.

Đó còn là dưới sự gia trì phụ trợ của các loại chí bảo như Hỗn Độn Chung.

"Chẳng trách đối với Đại La mà nói, Hỗn Độn này cũng là nơi nguy hiểm." Ngô Sở không khỏi cảm khái một câu, ngồi xuống, hấp thu thiên địa linh khí từ trong Nguyên Linh Bảo Châu ra, dùng để bổ sung pháp lực đã mất của mình.

Trong Nguyên Linh Bảo Châu, bốn gốc Hỗn Độn linh căn khi hấp thu Hỗn Độn khí, cũng đồng thời sẽ phun ra nuốt vào thiên địa linh

khí.

Đây cũng là lý do vì sao ban đầu Tây Vương Mẫu lại nói, ở đại địa Hồng Hoang trồng Hỗn Độn linh căn, Thiên Đạo thường sẽ ban cho bà một chút công đức.

Linh khí mà Hỗn Độn linh căn phun ra, đối với đại địa Hồng Hoang mà nói, cũng là một loại cống hiến.

Cũng vì vậy, trong Nguyên Linh Bảo Châu của Ngô Sở, thực ra cũng tồn trữ lượng lớn tiên thiên thiên địa linh khí.

Trước khi đến Hỗn Độn, những thứ này hắn đã sớm chuẩn bị rồi.

Dù sao trong Hỗn Độn này, nguồn thiên địa linh khí khó khăn, hắn phải chuẩn bị để đối mặt với các loại khó khăn.

Chỉ là hắn cũng không ngờ, họ sẽ gặp phải chuyện này.

Trước đó nghĩ đến, nhiều nhất cũng chỉ là bị Hỗn Độn Cự Thú truy sát, chứ không phải bị đối phương nuốt chửng một hớp.

Cho nên… Nghệ Bảo ngồi trên vai hắn, công đức thần liên duỗi ra, bảo vệ Ngô Sở.

Tuy ở đây, luồng khí xoáy Hỗn Độn nhỏ đã không còn nhiều như trước, nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ có một hai cái đến khiêu khích.

Trên bức tường xung quanh, vẫn đầy rẫy Hỗn Độn thần văn chi chít, thần văn thỉnh thoảng sẽ lóe lên một cái, khiến người ta cảm thấy, chúng giống như những sinh mệnh thể sống.

Không lâu sau, Ngô Sở lại long tinh hổ mãnh đứng dậy, lấy điện thoại ra xem đồng hồ bấm giờ, nói: “Chúng ta vào đây đã hai mươi mấy giờ rồi nhỉ!

Cũng không biết con cự thú này sẽ mang chúng ta đến đâu.

Đi thôi!

Chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây, để tránh sau này bị lạc trong Hỗn Độn, nếu thật sự bị lạc phương hướng trong Hỗn Độn, vậy thì phiền phức rồi." Đại địa Hồng Hoang còn có điểm cuối, nhưng trong Hỗn Độn này, đó thật sự là mênh mông vô tận.

Hai người men theo lối đi này nhanh chóng tiến về phía trước.

Trong lối đi phảng phất một mùi hôi thối khó ngửi, cùng với một ít cặn bã còn sót lại sau khi săn mồi và tiêu hóa.

Ngô Sở vốn cho rằng, loại Hỗn Độn Cự Thú này có cấu tạo cơ thể chắc cũng tương tự sinh linh Hồng Hoang, về cơ bản đã là cấu tạo năng lượng.

Cơ thể cấu tạo bằng năng lượng thì căn bản không cần hệ bài tiết.

Nói một cách đơn giản, tiên tử thật sự có thể không cần đi vệ sinh.

Thức ăn vào trong cơ thể họ, về cơ bản sẽ bị phân giải hoàn toàn.

Dù có một số thứ không phân giải được, họ cũng có thể dùng pháp lực bao bọc lại, rồi lợi dụng thuật lớn nhỏ như ý, dễ dàng đưa nó ra khỏi cơ thể.

Đây cũng là lý do vì sao lúc trước Nghệ Bảo ở trong cơ thể Tiểu Nguyệt Linh mà không thấy được kinh mạch.

Cấu tạo cơ thể của họ so với một con người thuần túy như hắn, khác biệt vẫn là rất lớn.

Nhưng Ngô Sở không ngờ, bên trong cơ thể của con Hỗn Độn Cự Thú này lại vẫn giữ hệ thống tuần hoàn tiêu hóa như vậy, tuy quá trình tiêu hóa không hoàn toàn giống nhau, nhưng kết quả lại chẳng khác là bao.

Ngay lúc Ngô Sở và Nghệ Bảo đang bay trong lối đi tuy không có nhiều cặn bã nhưng cũng dễ khiến người ta buồn nôn này, Nghệ Bảo

đột nhiên hỏi: "Chủ nhân, người thấy vì sao con cự thú này lại đột nhiên xuất hiện và tấn công chúng ta?" Ngô Sở nghe vậy, không khỏi sững người, hỏi lại: "Ngươi thấy sự xuất hiện của con cự thú này rất kỳ quặc sao?

Gặp phải Hỗn Độn Cự Thú trong Hỗn Độn, không phải là rất bình thường sao?" Nghệ Bảo lắc đầu, nói: "Tuy là bình thường, nhưng đó là ở sâu trong Hỗn Độn, chúng ta tuy đã tiến vào Hỗn Độn hàng vạn dặm, nhưng đối với Hỗn Độn mà nói, đây vẫn là khu vực rìa.

Ở khu vực rìa Hỗn Độn, sao lại đột nhiên xuất hiện một con Hỗn Độn Cự Thú?

Hơn nữa con cự thú này vừa xuất hiện, không nói hai lời liền đánh lén chúng ta..." Lời này đã nhắc nhở Ngô Sở.

Dù sao thì Hỗn Độn Cự Thú mà hắn gặp, tổng cộng cũng chỉ có ba con, một con còn là ấu thể bị bọn họ ăn thịt.

Hơn nữa lúc trước trên người con ấu thể kia, rõ ràng không có bao nhiêu Hỗn Độn khí.

Con gặp phải sau đó là vì ấu thể bị giết nên mới tìm tới cửa.

Vậy lần này thì sao?

Ngô Sở bất giác đưa thần thức vào trong Nguyên Linh Bảo Châu.

Trong Nguyên Linh Bảo Châu, thần thức của Ngô Sở vươn vào trong khối Hỗn Độn thổ kia.

Vì thần thức vươn ra trong Hỗn Độn khí có khoảng cách hơi ngắn, Ngô Sở đành phải thi triển pháp thuật trong Nguyên Linh Bảo Châu, cắt khối Hỗn Độn thổ đó thành từng mảnh.

Tuy tu vi của hắn không thể phá vỡ phòng ngự của Hỗn Độn thần văn, nhưng việc cắt Hỗn Độn thổ không có pháp tắc chi lực bảo vệ thì

vẫn không thành vấn đề.

Sau đó không lâu, Ngô Sở liền phát hiện một quả trứng khổng lồ trong khối Hỗn Độn thổ đó.

Quả trứng có đường kính khoảng một nghìn mét, bề mặt trông đen như mực, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy trên vỏ trứng đen như mực, chất liệu như ngọc này, có những đường vân nhỏ màu vàng sẫm.

Những đường vân vàng sẫm này bị lớp bụi Hỗn Độn che phủ nên không rõ ràng, nhưng sau khi thổi lớp bụi trên bề mặt đi, liền có thể thấy được những phù văn huyền ảo do đường vân tạo thành.

Cảm nhận được quả trứng khổng lồ này trong Nguyên Linh Bảo Châu, Nghệ Bảo cũng không khỏi kinh ngạc.

Hồi lâu, nàng mới than thở: "Bây giờ, cuối cùng cũng hiểu vì sao chúng ta bị tấn công rồi." Nàng nói xong, không khỏi nhìn về phía Ngô Sở, "Chủ nhân định trả quả trứng này cho nó sao?" "Trả cho nó?

Tại sao phải trả chứ?

Chúng ta tự mình nuôi một con Hỗn Độn Cự Thú, chẳng phải cũng rất tốt sao?" Ngô Sở cười lớn, "Ngươi thử nghĩ xem, sau này nếu chúng ta cưỡi Hỗn Độn Cự Thú ra ngoài, có phải là oai phong biết bao không?" "Nhưng nếu không trả lại cho nó, vậy chúng ta làm sao thoát khỏi sự truy sát của đối phương?" Nghệ Bảo nhíu mày, "Ở trong Hỗn Độn này, chúng ta không đánh lại nó đâu." "Không nhất thiết phải đánh!" Ngô Sở cười nói: "Trước đó chúng ta không phản ứng kịp, là vì hoàn toàn không ý thức được sẽ có Hỗn Độn Cự Thú xuất hiện ở khu vực rìa Hỗn Độn này.

Bây giờ đã biết rồi, thì việc né tránh sự truy đuổi của nó chắc không phải là vấn đề lớn." Ngô Sở tự tin cười lớn, nói: "Tuy ở trong Hỗn Độn này, chúng ta không thể thân hóa Đại Đạo, mượn pháp tắc

Đại Đạo để ẩn nấp, nhưng thi triển các thuật pháp khác thì không thành vấn đề." Hắn vừa nói, thân hình khẽ động, trực tiếp biến hóa, hóa thành một con ruồi, bay lượn trước mặt Nghệ Bảo, rồi lại khẽ động, con ruồi liền biến mất, một hạt bụi lơ lửng trước mặt Nghệ Bảo, nhẹ nhàng bay lượn, "Thế nào?

Phát hiện ra ta chưa?" Nghệ Bảo há miệng, cuối cùng gật đầu nói: "Cách này xem ra khả thi, chỉ là không biết con Hỗn Độn Cự Thú kia có bản lĩnh gì, có dễ dàng nhìn thấu hành tung của người không." "Được hay không, thử mới biết, tệ nhất thì chẳng qua cũng chỉ là bị nó nuốt lại vào bụng thôi." Ngô Sở cười gằn, cuối cùng lại nói: "Ban đầu ta còn tưởng Hỗn Độn Cự Thú đều sẽ sinh con của chúng trong tinh không, để chúng ăn tinh thần làm thức ăn, không ngờ lại không phải tất cả đều như vậy!

Chương 485

Lẽ nào những con Hỗn Độn Cự Thú này, thực ra có thể ăn Hỗn Độn thổ sao?" "Có lẽ vậy!

Hỗn Độn thổ dù sao cũng bổ dưỡng hơn tinh thần, phải không?" Nghệ Bảo nói xong, chính nàng cũng bật cười, dù sao chuyện 'ăn đất mà sống' ở thế giới khác là một câu nói đùa, nhưng ở đây lại là sự thật.

Sau đó, hai người tăng tốc rời đi.

Nhưng ngay lúc này, một luồng thần thức chi lực khổng lồ trực tiếp quét ngang qua.

Đối mặt với luồng thần thức khổng lồ đang ép tới này, Nghệ Bảo thực sự thể hiện ra năng lực bảo vệ mạnh mẽ của một Công Đức Chí Bảo, Công Đức Thần Liên tầng tầng bao bọc lấy Ngô Sở, trực tiếp chặn đứng luồng thần thức khổng lồ đó ở bên ngoài.

Không hổ là Công Đức Chí Bảo, ngay cả thần thức khổng lồ của Hỗn Độn Cự Thú cũng có thể chống đỡ.

Ngô Sở thở phào nhẹ nhõm, đang âm thầm cảm thán, thì nghe thấy giọng nói của Nghệ Bảo vang lên trong thức hải của hắn, "Chủ nhân, mau nghĩ cách đi, ta có lẽ không chống đỡ được bao lâu đâu." "..." Ngô Sở có chút ngẩn người, hắn có thể có cách gì chứ?

Nhưng lúc này, hắn cũng chỉ có thể ép mình bình tĩnh lại, vừa liều mạng bay về phía trước, vừa suy nghĩ xem có linh bảo nào có thể đối phó với con cự thú này không.

Nhưng rất rõ ràng, đối với hắn mà nói, vấn đề trước mắt này hoàn toàn vượt quá khả năng.

Tuy trên người hắn còn có một mũi Thực Tâm Tiễn được luyện chế từ Độc chi pháp tắc, nhưng thứ này có thể đối phó được con cự thú này không?

Lớp phòng ngự hình thành từ Hỗn Độn thần văn trên vách thịt của con cự thú kia, ngay cả Ngũ Hành Chân Linh Càn Khôn Kiếm của hắn cũng khó mà phá vỡ!

Nghĩ tới nghĩ lui, Ngô Sở cũng chỉ đành dùng pháp lực phong ấn quả trứng khổng lồ trong Nguyên Linh Bảo Châu lại, sau đó giơ quả trứng đó lên trước mặt mình, và để lộ ra một tia khí tức. "Chúng ta có thể nói chuyện, nếu không, cùng lắm thì trứng vỡ người tan!" Ngô Sở dùng thần thức gửi đi một thông điệp như vậy.

Quả nhiên, khi cảm nhận được khí tức của quả trứng kia, thần thức cuồng bạo của con cự thú này cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Sau đó, luồng thần thức chi lực khổng lồ đó ngưng tụ thành một bóng thú nhỏ nhắn trước mặt hắn, lạnh lùng nhìn Ngô Sở, "Thú hai chân, ngươi đang tìm chết!" Ừm, thông tin truyền đến từ thần thức của đối phương, dịch ra chính là ý này.

Ngô Sở tay cầm quả trứng thú màu tím đã bị hắn phong ấn thu nhỏ, nhìn bóng thú do nguyên thần chi lực ngưng tụ thành trước mắt, nói: "Vậy ngươi có thể thử xem, là ngươi giết ta dễ hơn, hay là ta bóp nát trứng của ngươi dễ hơn!" "..." Hư ảnh cự thú rõ ràng sững sờ, sau đó mở miệng gầm lên, tiếng gầm vô thanh, nhưng nguyên thần chi lực lại thật sự xung kích về phía Ngô Sở.

Rõ ràng, nó rất tức giận.

Sau đó Ngô Sở năm ngón tay siết lại, trước mặt nó, trực tiếp dùng sức bóp mạnh. "Dừng tay lại, tên khốn!" Hư ảnh cự thú gào thét, đương nhiên, đây là ý chính mà thần thức truyền tới.

Nói ra thì, dáng vẻ của hư ảnh cự thú này trông cũng khá đẹp.

Ngô Sở vốn cho rằng, dáng vẻ của Hỗn Độn Cự Thú, phần lớn chắc đều giống như con cự thú đầu rồng thân rắn mà hắn gặp trước đó, bề ngoài nhẵn bóng như gương, thân hình thon dài, tiện cho chúng di chuyển qua lại trong Hỗn Độn.

Nhưng con cự thú trước mắt này, trông lại hoàn toàn không phải như vậy, nó có đầu rồng, bờm ngựa, thân như kỳ lân, toàn thân phủ giáp, bốn chi vuốt sắc như câu, bờm từ sống lưng kéo dài đến tận đuôi, cái đuôi dài có thể sánh với thân thể nó, có chút giống cái đuôi dài của dị thú Sô Ngô, vảy đen như mực, nhưng lại có thần văn màu vàng sẫm lấp lánh.

Khi mở miệng gầm thét, để lộ mấy hàng răng cưa lởm chởm, đôi mắt vàng kim như hai ngọn lửa đang cháy, cũng không biết vốn dĩ đã như vậy, hay là bị Ngô Sở chọc giận.

Dáng vẻ này, hung tàn chắc chắn là hung tàn, nhưng trong sự hung tàn đó, vẫn không làm giảm đi vẻ đẹp của nó.

Cũng không biết, khi nó phi nước đại trong Hỗn Độn này, sẽ mang theo cơn bão mạnh mẽ đến mức nào.

Nếu có thể, Ngô Sở thật sự muốn chiếm hữu quả trứng khổng lồ này.

Thử nghĩ xem, sau này cưỡi một con cự thú như vậy ra ngoài, có phải còn ngầu hơn cả Thanh Ngưu của Thái Thượng, Hống của Bồ Tát, và Quỳ Ngưu của Thông Thiên không?

Nhưng vì tính mạng nhỏ bé, hắn cũng chỉ đành đè nén ham muốn chiếm hữu này xuống.

Thấy tên này chịu thua, khí thế của Ngô Sở liền dâng lên, khẽ hừ nói: "Muốn trứng của ngươi không vỡ, tốt nhất đừng nổi nóng với ta,

ngươi tưởng chỉ có ngươi mới có tính khí à?" Ngô Sở năm ngón tay siết lấy quả trứng đen có thần văn vàng sẫm, giơ cao lên, vừa nói: "Trước tiên để ta ra khỏi đây, đợi ta rời khỏi đây, ta tự nhiên sẽ trả trứng lại cho ngươi." Hư ảnh cự thú nhìn chằm chằm Ngô Sở, ánh mắt đó rõ ràng viết: đợi ngươi trả trứng cho ta, ta sẽ ăn thịt con thú hai chân nhà ngươi!

Cũng không biết là con cự thú này ngốc, hay là rất tự tin vào bản lĩnh của mình, ý đồ này lại biểu hiện ra rõ ràng như vậy, thật là...

Ngô Sở không khỏi âm thầm chửi thầm, trí thông minh của mấy con Hỗn Độn Cự Thú này đều là số âm à?

Hay là nói, thực lực của chúng hoàn toàn là do hiến tế trí thông minh mà có được?

Cứ như vậy, cự thú mở miệng lớn, thả Ngô Sở ra khỏi bụng nó.

So với độ khó để nó giết Ngô Sở, nó cũng cảm thấy Ngô Sở bóp nát trứng của nó dễ dàng hơn một chút.

Dù sao nó cũng đã thử giết Ngô Sở, nhưng không thể thành công nhanh chóng.

Nhưng nó cũng tin chắc, chỉ cần giằng co tiếp, người thắng nhất định là nó.

Vì vậy, nó đã chọn tạm thời thỏa hiệp.

Từ điểm này mà xem, con Hỗn Độn Cự Thú này hiển nhiên cũng không phải là không có chút trí tuệ nào.

Quả nhiên, cơn lốc nhỏ trong bụng nó hoàn toàn có thể do nó khống chế, khi Ngô Sở bay qua dạ dày của nó, căn bản không có cơn lốc nhỏ nào xuất hiện bên cạnh hắn.

Khi ra khỏi miệng con cự thú này, Ngô Sở không khỏi lặng lẽ thở

phào nhẹ nhõm.

Nhưng rất nhanh, hắn phát hiện mình vui mừng quá sớm, không phải là con cự thú này lập tức tấn công hắn, mà là, hắn không cảm nhận được phương hướng của Tử Ngọc Sơn nữa rồi.

Cũng không biết con cự thú này đã chạy bao xa trong Hỗn Độn, tóm lại, hắn đã bị lạc trong Hỗn Độn này.

Một nỗi sợ hãi không tên khiến lòng hắn trở nên phiền muộn.

Lúc này, Nghệ Bảo đang ở trong thức hải của hắn, phát hiện hắn có gì đó không ổn, hỏi: "Chủ nhân, sao vậy?" Khi Nghệ Bảo biết được tình hình, liền nói: "Chủ nhân, cẩn thận con cự thú kia, bây giờ không phải là lúc nghĩ đến chuyện này.

Chỉ cần thoát khỏi con cự thú này, chúng ta vẫn còn cơ hội quay về." Ngô Sở thở ra một hơi, đưa tay xoa xoa mặt, ngẩng đầu nhìn con cự thú trước mắt, kết quả vì thân hình nó quá khổng lồ, hoàn toàn không nhìn rõ được.

Dù sao cũng là ở trong Hỗn Độn, tầm nhìn thực sự quá thấp, chỉ có thể thấy một bức tường ngọc đen kịt, chắn trước mặt hắn.

Nhưng rất nhanh, bức tường đen trước mắt lại đột nhiên thu nhỏ lại, sau đó một con dị thú Hỗn Độn cao mấy trượng, xuất hiện trước mặt hắn.

Lại còn có thể thu nhỏ?

Vậy con cự thú đầu rồng thân rắn lúc trước, tại sao không thu nhỏ?

Lẽ nào là vì sau khi thu nhỏ cơ thể, tu vi sẽ bị hạn chế?

Ngô Sở im lặng nhìn con cự thú đã thu nhỏ không biết bao nhiêu lần này, cho đến khi cự thú mất kiên nhẫn hỏi hắn, khi nào mới có thể

trả trứng cho nó, hắn mới hoàn hồn lại.

Ngô Sở khẽ ho một tiếng, nói: "Đừng nóng nảy như vậy mà!

Ngươi phải biết, ta vốn không có ý định làm hại trứng của ngươi, là ngươi vừa xuất hiện đã nuốt ta...

Đúng, ta biết quả trứng này là ngươi để lại đây, nhưng trước đó ta không phát hiện ra mà!" Phát hiện con Hỗn Độn Cự Thú này có thể giao tiếp, Ngô Sở liền bắt đầu tán gẫu với nó.

Chương 486

Tuy con cự thú này vẫn luôn thúc giục hắn trả trứng, nó đã không thể chờ đợi được nữa để ăn thịt hắn rồi.

Nhưng Ngô Sở cũng biết, mình hiển nhiên không thể cứ thế trả trứng lại, nếu không thứ mình phải đối mặt, chắc chắn là những cú vồ cắn như mưa rền gió dữ của con cự thú này.

Hơn nữa, nếu mình muốn quay trở lại Hồng Hoang đại địa, còn phải moi thông tin từ miệng con cự thú này, từ nó biết được phương hướng nó đã chạy tới trước đó là hướng nào.

Sau khi nhanh chóng suy nghĩ những chuyện này trong lòng, Ngô Sở liền lại nói: "Ta thấy cách ngươi nuôi dưỡng hậu đại này, thực sự quá thô thiển, quá vô trách nhiệm, đẻ trứng ở một nơi nào đó, rồi tự mình chạy đi vui vẻ sung sướng, đây chẳng phải là để trứng tự sinh tự diệt sao?

Ngươi có từng nghĩ đến cảm nhận của quả trứng không?

Ngươi không lo lắng trứng của mình gặp phải tình huống như hôm nay sao?" Cự thú rõ ràng có chút nóng nảy, mở miệng gầm gừ, ý cảnh cáo đã vô cùng rõ ràng, chỉ vì ném chuột sợ vỡ bình nên mới luôn cố nhịn. "Được rồi được rồi, đừng thúc, ta sẽ trả trứng cho ngươi, ngươi đợi ta nói xong đã.

Hôm nay cũng là gặp phải người không thích sát sinh như ta, nếu không trứng của ngươi sớm đã không còn rồi." Tuy biết rõ sự kiên nhẫn của đối phương có lẽ đã sắp đến giới hạn, nhưng Ngô Sở vẫn không có ý định trả trứng, vẫn cứ lải nhải ở đó. "Ngươi đừng tức giận trước, người ta ở đây, ngươi mạnh mẽ như vậy, ta còn có thể chạy thoát được ngươi sao?" Ngô Sở thuận miệng tâng bốc nó một

câu, sau đó khoanh chân ngồi lơ lửng, tiếp tục lấy ra một bầu rượu, chuẩn bị uống vài ngụm rượu cho đỡ sợ rồi nói tiếp.

Sau khi uống vài ngụm, sắp xếp lại lời nói, Ngô Sở lại tiếp tục nói: "Chúng ta thực ra cũng không có thù sâu oán lớn gì, ta có được quả trứng này của ngươi, có chút trùng hợp..." Ngô Sở kể lại việc mình làm sao trùng hợp có được quả trứng này, thấy con cự thú không có phản ứng gì với mùi rượu, Ngô Sở lại lấy ra một ít đồ nhắm do Tiểu Nguyệt Linh chuẩn bị cho hắn, vừa nói vừa ăn.

Kết quả con cự thú này đối với mỹ thực, vẫn không hề động lòng.

Thấy mỹ tửu mỹ thực đều không dụ dỗ được nó, Ngô Sở đành phải tiếp tục dụ dỗ, "Thực ra ta có một cách, ngươi xem vật này thế nào?" Ngô Sở lấy ra một quả 'tiểu nhân sâm quả', mấy nghìn năm trôi qua, cây tiểu nhân sâm quả trong Nguyên Linh Bảo Châu lại chín thêm một lứa mới, số lượng có sáu mươi tư quả.

Cự thú có chút khinh thường liếc nhìn tiểu nhân sâm quả, hoàn toàn không coi nó ra gì.

Ngô Sở lại không để ý, dù sao đối phương trưởng thành đến cảnh giới này, lại là kẻ độc hành trong Hỗn Độn, chắc chắn đã thấy qua bảo bối tốt hơn. "Ý của ta là, dùng vật này để nuôi dưỡng hậu đại của ngươi, thế nào?" Nghe Ngô Sở nói vậy, ánh mắt của cự thú cuối cùng cũng có chút thay đổi.

Thấy vậy, Ngô Sở thừa thắng xông lên, nói: "Ngươi xem, ta có một đề nghị, ví dụ như để ta giúp ngươi nuôi dưỡng quả trứng này, dùng thứ này để nuôi nó, giúp nó nhanh chóng trưởng thành, ngươi thấy thế nào?

Nếu ngươi không yên tâm, có thể ở bên cạnh quan sát.

Ngoài thứ này ra, ta còn có bảo bối tốt hơn cả cái này nữa!

Tiếc là còn cần một chút thời gian mới chín được." Ngô Sở nói, tự nhiên là Bàn Đào và Hoàng Trung Lý.

Tiếc là, con cự thú này sau khi suy nghĩ một lát, liền lắc đầu, thúc giục Ngô Sở mau trả trứng cho nó, nếu không nó dù trứng có vỡ cũng phải ăn thịt Ngô Sở.

Đối mặt với con Hỗn Độn Cự Thú dầu muối không ăn này, Ngô Sở lần đầu tiên cảm thấy thần công dụ dỗ của mình đã mất đi uy lực ngày xưa.

Rõ ràng lúc trước dụ dỗ Manh thú Bạch Trạch dễ dàng như vậy mà!

Ngô Sở không cam lòng nói: "Ngươi thân là mẹ của quả trứng này, lẽ nào không hy vọng hậu đại của mình, có thể bình an và nhanh chóng lớn lên hơn những Hỗn Độn Cự Thú khác sao?

Ngươi thân là mẹ của nó, đã không muốn ở bên cạnh chăm sóc nó trưởng thành, vậy tại sao lại không thể để ta nuôi dưỡng nó trưởng thành?" Thấy trong mắt con cự thú lộ ra một tia do dự, Ngô Sở lại nói: "Ta nói thật với ngươi luôn!

Ta không tin ngươi sẽ dễ dàng để ta rời đi, cho nên ta cũng sẽ không dễ dàng trả quả trứng này lại cho ngươi...

Ngươi đừng tức giận trước, tức giận không giải quyết được vấn đề gì đâu." Con cự thú này tức giận gầm lên, bão Hỗn Độn hình thành bên ngoài cơ thể nó, cuốn về tứ phía, mấy cơn lốc quét qua người hắn, trong nháy mắt đã lột đi một lớp da thịt trên người hắn.

Nhưng những miếng thịt đó rất nhanh lại bay ngược về trên người hắn, những vết thương trên người hắn đang hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Sau đó Ngô Sở trực tiếp năm ngón tay siết chặt quả trứng đen, giơ

lên.

Quả nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, cơn bão đó tự nhiên lướt qua bên cạnh hắn, không làm hắn tổn hại chút nào.

Con cự thú này miệng thì la hét những lời hung dữ, nhưng sự thật rất rõ ràng, nó không muốn làm tổn thương quả trứng này, dù sao đó cũng là đứa con chưa ra đời của nó. "Bình tĩnh lại chút nào chưa?" Ngô Sở hỏi một câu.

Nhưng rất rõ ràng, con cự thú này nhất thời quả thực không thể bình tĩnh được.

Tuy nó vẫn luôn kiềm chế, không muốn làm tổn thương quả trứng đen trong tay Ngô Sở, nhưng Hỗn Độn xung quanh đã bị khí tức nó tỏa ra khuấy đảo thành một mớ hỗn loạn.

Tiếng sấm chớp gầm thét trong Hỗn Độn, trên người cự thú cũng hiện ra từng tia hồ quang điện, hồ quang điện sinh ra từ lông đuôi của nó, men theo sống lưng, lan đến đầu nó, cả con thú như thể đang tắm mình trong sấm sét.

Rất rõ ràng, đây hẳn là một con Hỗn Độn Lôi Thú.

Tuy sấm sét không đánh về phía Ngô Sở, nhưng từ những tia hồ quang điện lan ra, Ngô Sở có thể cảm nhận rõ ràng sức phá hoại ẩn chứa trong sấm sét đó lớn đến mức nào.

Nhìn thấy hồ quang điện này, Ngô Sở liền hiểu, vì sao trước đó mới qua mấy chục giờ, hắn đã mất đi cảm ứng ban đầu về phương hướng Tử Ngọc Sơn.

Rõ ràng là tốc độ của con Hỗn Độn Lôi Thú này thực sự quá nhanh, mấy chục giờ đã chạy ra một khoảng cách rất xa, khiến hắn mất phương hướng trong Hỗn Độn này.

Mà bây giờ, vấn đề khó khăn này lại phải hỏi con Lôi Thú trước

mắt.

Ngô Sở cũng hiểu, hắn không thể tỏ ra yếu thế với con Hỗn Độn Lôi Thú này, nếu không đối phương sẽ được đằng chân lân đằng đầu, sát ý rõ ràng trong mắt đó, căn bản không hề che giấu.

Từng vòng Công Đức Thần Liên lại xuất hiện trên người Ngô Sở, tầng tầng bao bọc hắn, bảo vệ rất tốt.

Nhưng Ngô Sở lo con Lôi Thú này có vấn đề về trí thông minh, không nhìn ra dụng ý của hắn, nên liền lên tiếng giải thích, "Xem này, ngươi không phá được phòng ngự của ta." Nhìn thấy Công Đức Thần Liên trên người Ngô Sở, ánh mắt của Hỗn Độn Lôi Thú tỉnh táo hơn không ít.

Thật vậy, nếu có thể dễ dàng phá vỡ lớp phòng ngự này, Ngô Sở cũng không thể ra khỏi bụng nó, sớm đã bị nó giết chết trong bụng rồi. "Cho nên, tại sao chúng ta không ngồi xuống nói chuyện?" Ngô Sở nhún vai, ném cho nó một vò rượu, "Ta có thể mời ngươi uống rượu, loại Bách Hoa Linh Văn Nhưỡng này, ở Hồng Hoang đại địa chúng ta là tiên nhưỡng vô cùng quý giá, ngươi có thể thử xem.

Phải biết, nhân sinh không chỉ có đánh đánh giết giết, cũng có thể là thơ rượu âm luật..." Ngô Sở vừa nói vừa lấy ra Tử Nguyệt Cầm, bắt đầu gảy đàn, quả trứng đen đó lơ lửng bên cạnh hắn, cũng được Công Đức Thần Liên bao bọc.

Hỗn Độn Lôi Thú ngay cả móng vuốt cũng không duỗi ra, liền thấy vò rượu lơ lửng trước mặt nó, nó nhìn quả trứng đen, ánh mắt lóe lên, có cảm giác muốn thử.

Ngô Sở thấy vậy, lại nói: "Ngươi cũng đừng nghĩ nhân lúc ta gảy đàn mà ra tay cướp đoạt, vô dụng thôi, đây là bùa hộ mệnh của ta, trước khi chúng ta chưa nói chuyện xong, ta sẽ không trả nó lại cho ngươi đâu.

Cho nên, sao không tĩnh tâm lại, nghe nhạc cho thật hay?" Một khúc "Thành Nam Hoa Dĩ Khai", như suối trong chảy, tuôn ra từ đầu ngón tay hắn.

Hỗn Độn Lôi Thú vốn đang nóng nảy, lúc này lại yên tĩnh lại, nghiêng đầu, lộ ra vẻ đang lắng nghe, cũng không biết có phải thật sự đang nghe không.

Một khúc đàn xong, Ngô Sở uống một ngụm rượu, hỏi: "Thế nào?

Hay không?" Lôi Thú liếc nhìn Ngô Sở, lại nhìn vò rượu trước mặt, thử dẫn linh nhưỡng trong vò rượu vào miệng, chép chép cái miệng lớn, thưởng thức.

Rất nhanh, một vò cực phẩm linh nhưỡng liền biến mất trong miệng con Lôi Thú, Lôi Thú dường như còn có chút chưa đã, hỏi hắn còn không?

Ngô Sở cười cười, lại ném cho nó mấy vò nữa.

Kết quả cự thú lại bảo Ngô Sở tiếp tục gảy đàn cho nó nghe.

Chương 487

Ngô Sở nghe vậy, cười làm theo, sau đó giai điệu du dương lại vang lên, con cự thú lại nằm xuống, vừa ngửa đầu uống rượu, vừa nghe đàn.

Sau khi gảy mấy khúc, thấy trong mắt nó lộ ra vẻ hơi mất kiên nhẫn, Ngô Sở liền đổi nhạc cụ khác, dùng bài tiêu liên tục thổi mấy khúc.

Đợi đến khi đầu Lôi Thú quay mấy vòng, lại lấy ra kèn tỏa nột, kết quả kèn tỏa nột vừa vang lên, suýt nữa làm con Lôi Thú này giật nảy mình.

Ngô Sở thấy vậy, đành phải cất kèn tỏa nột đi.

Đang nghĩ xem nên dùng nhạc cụ gì để an ủi con Lôi Thú này, thì quả trứng đen trước mặt hắn, lại vang lên tiếng vỏ vỡ lách cách.

Âm thanh này thu hút sự chú ý của Ngô Sở và Hỗn Độn Lôi Thú, con Lôi Thú đó lập tức bật dậy, gầm gừ cảnh cáo Ngô Sở.

Ngô Sở giơ tay lên, nói: "Yên tâm yên tâm, ta sẽ không dễ dàng làm hại nó đâu, bây giờ ta còn quan tâm đến an nguy của nó hơn cả ngươi..." Còn không phải sao!

Tiểu gia hỏa này chính là 'con tin' của hắn, một khi chết, vậy con Lôi Thú trước mắt này giết hắn, sẽ không còn bất kỳ lo ngại nào nữa.

Lách cách lách cách...

Theo tiếng lách cách ngày càng dồn dập, Ngô Sở cũng dần dần gỡ bỏ phong ấn trên nó, nhưng vẫn để Nghệ Bảo tiếp tục dùng Công Đức Thần Liên 'bảo vệ' nó.

Lúc này, con Lôi Thú cũng không có ý định ra tay, hiển nhiên là

đang chờ con của mình chào đời trên thế giới này, sự dịu dàng lóe lên trong ánh mắt đó, và sự hung tàn lóe lên khi nó nhìn Ngô Sở, tạo thành một sự đối lập rõ rệt.

Ngô Sở thân hình khẽ động, xuất hiện bên cạnh vết nứt trên quả trứng, cúi người xuống.

Vừa hay nhìn thấy một cái đầu lớn hồng hào ướt sũng, chui ra từ vết nứt, chớp chớp đôi mắt to trong veo, nhìn Ngô Sở.

Chỉ là, khi con thú nhỏ hồng hào này nhìn thấy Ngô Sở, kêu lên tiếng đầu tiên, lại trực tiếp khiến con Hỗn Độn Lôi Thú bên cạnh rơi vào trạng thái cuồng nộ.

Tuy âm tiết của tiếng kêu đó rất kỳ quái, nhưng từ trong thần thức, Ngô Sở có thể cảm nhận được, âm tiết kỳ quái đó, hẳn là có ý nghĩa 'mẹ'.

Nói cách khác, con thú nhỏ vừa mới sinh này đã nhầm Ngô Sở là mẹ của nó.

Điều này sao có thể không khiến mẹ thú chính hiệu bên cạnh nổi trận lôi đình?

Trong nháy mắt chính là một tiếng gầm thét, Hỗn Độn xung quanh lập tức nổi lên từng trận bão, sấm sét như những mũi tên sắc nhọn xé toạc bầu trời, trong nháy mắt khiến Hỗn Độn xung quanh sáng rực.

Tiếng gầm giận dữ này cũng làm con thú nhỏ giật mình, cái đầu nhỏ lại rụt vào, đồng thời trong vỏ trứng cũng lóe lên ánh sấm.

Không sai rồi, con thú nhỏ này chính là con của con Hỗn Độn Lôi Thú trước mắt.

Ngô Sở quay lại quát con Lôi Thú: "Ngươi gầm cái gì mà gầm?

Làm con sợ rồi ngươi có biết không?

Nếu làm nó sợ đến mức có mệnh hệ gì, tính cho ngươi hay tính cho ta?" Con Lôi Thú bị Ngô Sở quát một tiếng, không khỏi sững sờ, có lẽ là nghĩ đến con, nên thu lại những tia sấm sét lan ra, nhưng sự phẫn nộ trong mắt lại không hề che giấu, trong phẫn nộ còn có chút uất ức.

Dường như đang nói: Con ruột của mình lại nhận một con quái hai chân làm mẹ, tức chết thú rồi!

Lúc này, Ngô Sở lại đang dỗ dành con thú nhỏ, "Con ơi, đừng sợ, ra đây nào!

Nó không làm hại con đâu, con xem đây là gì?" Ngô Sở vừa nói, trực tiếp lấy ra một quả nhân sâm quả, dùng sức bóp mạnh, từng giọt nước quả liền nhỏ vào trong vỏ trứng, rơi trên môi con thú nhỏ, con thú nhỏ thè lưỡi liếm liếm, sau đó đôi mắt lại trở nên linh động, ngẩng cái đầu nhỏ lên, cố gắng vươn lên.

Cứ như vậy, Ngô Sở lại dụ con thú nhỏ đó ra.

Lần này, mẹ thú kiềm chế cảm xúc của mình, không nổi điên, chỉ cẩn thận đưa cái đầu lớn lại gần, muốn nhìn rõ con của mình.

Kết quả cái đầu lớn hung tợn của nó vừa đưa tới, lại làm con thú nhỏ đang cố gắng bò ra khỏi vỏ trứng giật mình, sợ đến mức không dám động đậy, như thể bị kẹt trong vỏ trứng.

Ngô Sở ngẩng đầu, cách lớp bảo vệ do Công Đức Thần Liên hình thành, nói với con mẹ thú: "Có thể dời cái đầu lớn của ngươi ra trước được không?

Ngươi làm nó sợ rồi, biết không?" Mẹ thú nghe vậy, khóe miệng co giật điên cuồng mấy cái, trong mắt lửa giận lóe lên, nhưng cuối cùng vẫn dời cái đầu lớn của mình đi, chờ đợi con của mình chào đời.

Tuy việc lợi dụng con của người ta như vậy, trông có phần hơi

hèn hạ, nhưng Ngô Sở cũng không có cách nào, ai bảo con cự thú này một lòng muốn giết hắn chứ!

Vốn dĩ hắn chỉ muốn lấy một ít Hỗn Độn thổ, chứ không hề nghĩ đến việc cướp con của người ta...

Nếu sớm biết trong khối Hỗn Độn thổ đó còn có một quả trứng khổng lồ như vậy, hắn đã sớm chạy rồi, đâu còn ngốc nghếch ở đó chờ con mẹ thú này quay về?

Sau khi mẹ thú lùi ra, con thú nhỏ dưới sự an ủi của Ngô Sở, lại bắt đầu cố gắng giãy giụa bò ra ngoài.

Mấy giờ sau, con thú nhỏ cuối cùng cũng giãy giụa ra khỏi quả trứng khổng lồ đó.

Dáng vẻ nhỏ bé đó, và con Hỗn Độn mẫu thú kia, gần như giống hệt nhau.

Nói nó 'nhỏ', là vì nó mới vừa sinh ra, nếu xét về thân hình, thì không hề nhỏ chút nào, thân dài mấy trăm mét, vừa sinh ra đã có tu vi cấp bậc Kim Tiên.

Sau khi con thú nhỏ rời khỏi vỏ trứng, quay người há miệng hút một cái vào cái vỏ trứng khổng lồ, liền thu nhỏ toàn bộ vỏ trứng lại và nuốt vào bụng.

Ngô Sở ước tính, cấu tạo trong bụng nó chắc không khác gì mẹ nó, nên thứ này ở trong bụng nó, rất dễ dàng bị nó phân giải thành năng lượng.

Con thú nhỏ thỏa mãn ợ một cái, mở to đôi mắt hiếu kỳ, nhìn ngó xung quanh.

Ngô Sở xuất hiện bên cạnh nó, con mẹ thú cũng cẩn thận tiếp cận.

Kết quả con thú nhỏ khi nhìn thấy cái đầu lớn hung tợn của mẹ

ruột mình, vẫn bị giật mình, thân thủ nhanh nhẹn trốn sau lưng Ngô Sở, dường như như vậy mới có thể tìm được chút cảm giác an toàn.

Nhưng vấn đề là, cơ thể của Ngô Sở so với cơ thể nó, thực sự là... cho nên cảnh tượng này, trông có phần hơi hài hước.

Ngô Sở ra vẻ bất đắc dĩ, ngẩng đầu nhìn Hỗn Độn Lôi Thú, "Ngươi xem, ngươi lại làm nó giật mình rồi." Vừa nói, Ngô Sở còn vừa quay người, đưa tay nhẹ nhàng vuốt đầu con thú nhỏ, "Ngươi không cần sợ nó!

Nó không làm hại ngươi đâu, dù sao nó mới là mẹ ruột của ngươi mà!" Con thú nhỏ ngơ ngác ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn Ngô Sở.

Ngô Sở lại quay sang Lôi Thú, nói: "Ngươi cũng đừng vội, chuyện này vội cũng không được, phải không?

Thân là mẹ của nó, xin hãy thu lại sự tức giận và nóng nảy của ngươi, nếu ngươi còn dọa nó như vậy nữa, nó sẽ ngày càng sợ ngươi, ngày càng không muốn thân thiết với ngươi.

Ngươi yên tâm đi!

Ta không tranh con với ngươi, ngươi phải tin ta!" ...

Thế là, Ngô Sở và Hỗn Độn Lôi Thú, một người một thú ở trong Hỗn Độn này, bắt đầu cùng nhau chăm sóc con thú Hỗn Độn nhỏ vừa mới chào đời.

Họ dường như đã trở thành ba mẹ của con thú nhỏ này, trong vấn đề giáo dục con cái, dần dần nảy sinh những bất đồng vô cùng nghiêm trọng, thường xuyên tranh cãi không ngớt.

Ngô Sở chủ trương phương pháp giáo dục tuần tự, trước tiên dạy nó kiến thức cơ bản, từ từ nâng cao tu vi của nó, sau đó mới dạy nó cách săn mồi trong Hỗn Độn này.

Chương 488

Về phần con mồi của Hỗn Độn Cự Thú, không nhất định là Hỗn Độn Cự Thú khác, thực tế, con mồi của chúng, đa số đều là một ít bụi Hỗn Độn và Hỗn Độn thổ.

Từ miệng con Hỗn Độn Lôi Thú này, Ngô Sở biết được, cả đời của Hỗn Độn Cự Thú đều lang thang trong Hỗn Độn, đi đến đâu ăn đến đó.

Chỉ khi nuôi dưỡng thế hệ sau, chúng mới tìm đến một nơi an toàn, để đẻ trứng.

Hỗn Độn Cự Thú thuộc loài sinh sản hữu tính, nhưng cũng giống như hổ, con đực sau khi giao phối xong, về cơ bản sẽ không quan tâm đến con cái và con của mình nữa, hoàn toàn chỉ là một công cụ.

Còn con cái sau khi đẻ trứng, về cơ bản cũng không quan tâm nữa, chỉ khi cảm thấy ấn ký chúng để lại trên người ấu thể vị thành niên biến mất, chúng mới quay lại xem xét.

Những ấu thể Hỗn Độn này sau khi phá vỏ chui ra, bẩm sinh đã biết cách tìm kiếm thức ăn, cũng biết cách tu hành, cho nên chúng mới dám không quan tâm.

Nếu ấu thể trưởng thành, sống chết ra sao, chúng lại càng không quan tâm.

Theo quan điểm của con mẹ thú này, điều cấp bách nhất bây giờ là dạy con mình cách sinh tồn trong Hỗn Độn này, mà không cần quan tâm nó có vui vẻ hay không.

Trong Hỗn Độn này, tuy xác suất Hỗn Độn Cự Thú gặp nhau rất nhỏ, nhưng cũng không phải là không gặp, cho nên ấu thể cần phải

học cách đối phó với tình huống bất ngờ.

Sau đó Ngô Sở liền phản bác nó một câu, "Nếu đã như vậy, tại sao sau khi các ngươi sinh ra những đứa con này, lại không quan tâm đến sống chết của chúng, tự mình chạy đi vui vẻ?" Lôi Thú nghe vậy, nhất thời có chút cứng họng.

Ngô Sở lại nói: "Ta cũng không phải không dạy nó cách săn mồi, chỉ là, chuyện tàn khốc như vậy, cần đợi nó trưởng thành rồi nói không phải sao?

Phương pháp giáo dục như ngươi, hoàn toàn là bắt nó ở độ tuổi đáng lẽ được hưởng tuổi thơ, phải chịu đựng những áp lực không đáng có, phương pháp giáo dục đốt cháy giai đoạn này, ta kiên quyết phản đối." Thực tế, điều Ngô Sở lo lắng là, nếu con Lôi Thú nhỏ này cũng hung tàn như mẹ nó, thì giữa hai mẹ con này, tính mạng nhỏ bé của mình có còn bảo toàn được không?

Cho nên, hắn phải thuận theo tâm tư của con Lôi Thú nhỏ này, chứ không ép buộc nó. "Đây là con của ta!" Lôi Thú chỉ đành dùng câu này để phản bác Ngô Sở.

Sau đó một câu nói của Ngô Sở đã khiến Lôi Thú bại trận, "Nó có gọi ngươi một tiếng 'mẹ' chưa?" Gào gào gào...

Lôi Thú lại chạy ra xa nổi điên, đây là cách xả giận của nó.

Ầm ầm ầm...

Xa xa, sấm sét lóe lên, lôi quang ngập trời tạo thành một biển sấm.

Tiểu Lôi Thú trốn sau lưng Ngô Sở, mở to mắt, vừa sợ hãi vừa sùng bái nhìn.

Lúc này, Mẫu Lôi Thú giống như 'Hồng Thất' đẹp trai nhất Cái Bang, sau khi bị em họ chọc tức, có giận mà không có chỗ trút, chỉ đành chạy vào sâu trong sơn động để đánh Hàng Long Thập Bát

Chưởng của mình. "Đừng sợ, mẫu thân ngươi chỉ đang giận ta thôi, sẽ không làm hại ngươi đâu." Ngô Sở đưa tay vỗ vỗ vào sừng của tiểu thú, nói.

Vừa nói, hắn vừa lấy điện thoại ra xem thời gian.

Bộ đếm thời gian trên điện thoại sau khi được Nghệ Bảo sửa đổi, giới hạn tối đa có thể đạt tới một Nguyên Hội.

Tính toán thời gian, từ lúc hắn tiến vào Hỗn Độn đến nay, đã qua hơn bảy vạn năm.

Nhưng tốc độ trưởng thành của Hỗn Độn Cự Thú này quả thật chậm đến mức khiến người ta phải giơ ngón tay thối. 'Tiểu gia hỏa' từ lúc sinh ra đến giờ, năm sáu vạn năm trôi qua, gần như không có thay đổi gì lớn.

Cũng may là Hỗn Độn Cự Thú trong Hỗn Độn này tương đối khó gặp, nếu không với tốc độ trưởng thành chậm chạp như vậy, có lẽ đã sớm bị các Hỗn Độn Cự Thú khác ăn thịt rồi!

Tuy nhiên, sau mấy vạn năm chung sống, mối quan hệ giữa Ngô Sở và con Mẫu Lôi Thú kia tuy vẫn không mấy hòa hợp, nhưng mâu thuẫn giữa hai bên cũng đã chuyển từ 'mối hận đoạt con' lúc ban đầu sang những bất đồng trong việc nuôi dạy con cái.

Mẫu Lôi Thú sớm đã không còn nghĩ đến việc ăn thịt Ngô Sở, mà chỉ nghĩ làm sao để tên khốn Ngô Sở này cút đi cho nhanh, rồi trả lại con cho nó.

Nhưng vấn đề hiện tại là, con của nó chỉ nhận Ngô Sở là 'mẹ', chứ không nhận người mẹ ruột này.

Mỗi lần nghĩ đến đây, nó đều vô cùng tức giận, rồi lại giống như bây giờ.

Thế nhưng vấn đề phiền phức nhất bây giờ, thực ra không phải là

bất đồng trong việc giáo dục Tiểu Lôi Thú, mà là Ngô Sở đã bị lạc trong Hỗn Độn, mà con Mẫu Lôi Thú kia cũng chẳng có khái niệm gì về phương hướng.

Vì vậy, bọn họ thật sự đã bị lạc trong Hỗn Độn.

Đây là tình huống mà Ngô Sở vốn không hề nghĩ tới.

Tuy rằng lúc đầu khi tiến vào Hỗn Độn, hắn có nghĩ đến khả năng mình sẽ bị lạc, nhưng Ngô Sở lại cho rằng mình sẽ cẩn thận, không dễ dàng đi sâu vào Hỗn Độn.

Nhưng bây giờ lại gặp phải chuyện ngoài ý muốn như vậy.

Cũng may đối với Ngô Sở hiện tại, thời gian là thứ không đáng tiền nhất, cho nên dù trong lòng có chút sốt ruột, nhưng vẫn chưa đến mức lo lắng.

Điều hắn đang nghĩ bây giờ lại là làm thế nào để Mẫu Lôi Thú này từ bỏ con của nó, dù sao đợi đến khi Tiểu Lôi Thú này trưởng thành, Mẫu Lôi Thú chắc chắn sẽ rời đi.

Theo lời của Mẫu Lôi Thú, Hỗn Độn Cự Thú vốn không có khái niệm sống bầy đàn, mà thức ăn trong Hỗn Độn cũng không đủ để những con cự thú như chúng sống quần cư.

Thức ăn của chúng là đất Hỗn Độn, bụi Hỗn Độn, linh khí Hỗn Độn...

đương nhiên cũng bao gồm các loại Hỗn Độn Cự Thú khác.

Cho nên, nếu mẫu tử chúng sớm muộn gì cũng phải chia lìa, vậy tại sao không thể để Ngô mỗ ta thu con Tiểu Lôi Thú này làm tọa kỵ chứ?

Theo Ngô Sở thấy, con Mẫu Lôi Thú này có thể nói là hóa thân của Lôi Chi Đại Đạo, giống như Dương Mi Lão Tổ là hóa thân của Không

Gian Đại Đạo vậy.

Nói nó là Hỗn Độn Lôi Thần cũng không có gì sai.

Vào thời Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa, nó cũng thuộc loại Hỗn Độn Ma Thần có thể dùng để hiến tế.

Cũng vì vậy, trong những năm chung sống với hai mẹ con nó, Ngô Sở cũng không hề nhàn rỗi, vừa âm thầm lĩnh ngộ Lôi Chi Đại Đạo, vừa để Nghệ Bảo tiến hành thôi diễn.

Đồng thời còn mượn khí Hỗn Độn, cũng như bão Hỗn Độn do Mẫu Lôi Thú gây ra để tu hành «Cửu Chuyển Huyền Công».

Bão Hỗn Độn thông thường không gây tổn hại lớn cho Tiểu Lôi Thú, nhưng bão Hỗn Độn do Mẫu Lôi Thú gây ra lại có thể làm nó bị thương.

Có một lần vì không cẩn thận làm Tiểu Lôi Thú bị thương, Mẫu Lôi Thú bị Ngô Sở đang nổi trận lôi đình mắng cho một trận, sau đó mỗi lần trút giận, Mẫu Lôi Thú đều đi ra xa hơn một chút.

Đương nhiên, lúc Tiểu Lôi Thú chơi đùa, cũng sẽ tạo ra một ít bão Hỗn Độn, nhưng những cơn bão này gây tổn hại cho Ngô Sở nhỏ hơn nhiều.

Cùng với việc thân thể hắn ngày càng mạnh, những cơn bão nhỏ thông thường đã khó có thể làm rách da thịt hắn.

Trừ phi là những cơn bão lớn do Mẫu Lôi Thú tạo ra.

Cũng chính vì những lý do này, Ngô Sở cũng không quá vội vàng trở về Hồng Hoang.

Hơn nữa, hắn thật ra cũng đang nỗ lực vì điều đó.

Chương 489

Trong mấy vạn năm qua, hắn mang theo Tiểu Lôi Thú đi khắp nơi chơi đùa, cũng có ý thức lấy nơi nó sinh ra làm trung tâm, tìm kiếm ra bốn phương tám hướng.

Ví dụ như trước tiên tìm về một hướng, đi một đoạn rồi quay lại, sau đó lại tìm về hướng khác.

Dùng cách này để không ngừng mở rộng phạm vi tìm kiếm.

Phiền phức duy nhất, có lẽ là trong Hỗn Độn khó tìm được vật tham chiếu hữu dụng, không cách nào để Nghệ Bảo vẽ bản đồ cho hắn!

Bởi vì trong Hỗn Độn, vật tham chiếu sẽ di chuyển theo bão Hỗn Độn.

Hơn nữa những vật tham chiếu này thường là bụi Hỗn Độn, vừa gặp phải những thứ này, liền bị hai mẹ con Lôi Thú nuốt chửng.

Trong Hỗn Độn này, bụi Hỗn Độn là phổ biến nhất, mà chúng lại chuyên sống bằng cách ăn những thứ này, sao có thể để lại mà không ăn?

Đối với điều này, Ngô Sở cũng không thể nói gì, dù sao bây giờ không ăn, không bao lâu sau những hạt bụi Hỗn Độn này lại trôi đi nơi khác.

Đừng nói là bụi Hỗn Độn, ngay cả một ít đất Hỗn Độn cũng sẽ trôi đi.

Ngô Sở đoán, chỉ có những vùng đất nặng như Hồng Hoang đại địa, bão Hỗn Độn mới không thể thổi bay được.

Những thứ khác, dù to lớn như Hỗn Độn Cự Thú, chỉ cần chúng

không chống cự lại những cơn bão Hỗn Độn đó, cũng sẽ bị thổi đi.

Mẫu Lôi Thú trút giận một hồi, cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại. "Hết giận rồi à?" Ngô Sở cười nhìn nó, ném qua một quả tiểu bàn đào.

Mẫu Lôi Thú há miệng ngoạm lấy, lúc này, nó không hiện ra thân hình khổng lồ, mà chỉ cao chừng mấy trượng.

Nếm xong quả tiểu bàn đào, Mẫu Lôi Thú có chút ngạo kiều hừ hừ hai tiếng, ra vẻ muốn Ngô Sở cho thêm mấy quả nữa.

Ngô Sở có chút cạn lời, nói: "Đây là lương thực của con ngươi đấy, ngươi đã lớn từng này rồi, còn tranh ăn với con mình, không thấy xấu hổ à!" Mẫu Lôi Thú nghe vậy, lại nhe răng về phía hắn.

Tiểu Lôi Thú bên cạnh thì dùng cái đầu to cọ cọ vào Ngô Sở, ra vẻ lấy lòng, cũng muốn ăn bàn đào, nhưng lại có chút rụt rè liếc nhìn Mẫu Lôi Thú, trông có vẻ sợ hãi.

Ngô Sở lại lấy ra một quả bàn đào, ném cho Tiểu Lôi Thú, vừa nói: "Thứ này chu kỳ sinh trưởng khá chậm, số lượng cũng không nhiều, ngươi ăn từ từ thôi." Kết quả Tiểu Lôi Thú vừa há miệng, đã phát hiện quả tiểu bàn đào còn không đủ cho nó dính răng.

Một người một thú, trong những cuộc tranh cãi và xung đột không ngừng, cùng nhau nuôi nấng con Tiểu Lôi Thú này.

Mấy lần, Mẫu Lôi Thú này thật sự không chịu nổi cách giáo dục lải nhải của Ngô Sở, nhân lúc hắn đang tu hành không để ý, liền bất chấp sự phản đối của Tiểu Lôi Thú, ngoạm nó chạy sâu vào Hỗn Độn, may mà đều bị Ngô Sở chặn lại.

Lần cuối cùng, Tiểu Lôi Thú bị thương một chút trong lúc phản kháng, Ngô Sở chặn nó lại rồi nói: "Chúng ta nói chuyện đi!" Lúc đầu bị Ngô Sở chặn lại, Mẫu Lôi Thú còn có chút xấu hổ, giống như đứa trẻ làm việc xấu bị bắt quả tang.

Nhưng khi nghe Ngô Sở nói 'nói chuyện', nó lại lập tức nhe răng với hắn. "Còn chưa nói mà, sao ngươi biết nói không lại ta?" Ngô Sở đọc được suy nghĩ này từ vẻ mặt của nó, không khỏi bật cười nói: "Ngoan, đừng như trẻ con nữa." Con Mẫu Lôi Thú này tuy không biết đã sống bao nhiêu năm, nhưng bản tính của nó thực ra không khác trẻ con là mấy, hoàn toàn thẳng thắn, không có nhiều mưu mô.

Trong hơn một Nguyên Hội chung sống với Ngô Sở, nó đã lĩnh giáo sự lợi hại của cái miệng hắn, mỗi lần 'nói chuyện', cuối cùng đều nói không lại Ngô Sở.

Muốn ăn thịt Ngô Sở ư!

Con của nó là Tiểu Lôi Thú lại không đồng ý.

Đương nhiên, chung sống với Ngô Sở lâu rồi, chính nó cũng đã dần dần dập tắt ý định ăn thịt hắn.

Tuy con Mẫu Lôi Thú này không muốn nói chuyện với hắn, nhưng Ngô Sở vẫn nói: "Ta không phản đối ngươi mang nó đi, nhưng tiền đề là nó phải tự nguyện rời đi cùng ngươi." "Lại nói câu này!" Mẫu Lôi Thú trừng mắt nhìn hắn. "Được được, ta đổi cách nói khác." Ngô Sở có chút cạn lời, nói: "Ta hỏi ngươi, sau khi mang nó đi, ngươi định bồi dưỡng nó thế nào?

Không sai, Hỗn Độn Cự Thú các ngươi không cần bồi dưỡng nhiều, theo thời gian trôi đi, đại đạo pháp tắc trong cơ thể các ngươi sẽ tự nhiên hình thành, tự nhiên lớn mạnh, đây đúng là thiên phú trời ban của các ngươi.

Nhưng mà, ngươi có nghĩ đến việc nó trưởng thành cần tiêu hao bao nhiêu tài nguyên không?

Đến lúc đó ngươi làm sao nuôi sống chính mình?" Mẫu Lôi Thú nghe vậy, không khỏi im lặng.

Ngô Sở lại nói: "Coi như ngươi nguyện ý hy sinh vì nó, nhưng nếu các ngươi gặp phải Hỗn Độn Cự Thú khác trước khi nó trưởng thành thì sao?

Đến lúc đó ngươi vì thiếu tài nguyên mà trở nên yếu ớt, đánh không lại đối phương, kết quả nó lại chưa trưởng thành, chẳng phải là mang nó đi chịu chết cùng sao?

Ngươi là mẫu thân của nó, sao có thể nhẫn tâm như vậy?" "..." Mẫu Lôi Thú ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn Ngô Sở, luôn cảm thấy lời này có gì đó không đúng, nhưng lại không biết không đúng ở đâu, nghĩ lại hình như cũng khá có lý, chết tiệt! "Ta không biết, tại sao ngươi luôn muốn mang nó trốn đi." Ngô Sở lắc đầu, "Nếu ngươi nhất quyết muốn rời đi, ta cũng không thể ngăn cản ngươi, ngươi mạnh mẽ như vậy..." Mẫu Lôi Thú nghe những lời này, có chút ngạo kiều ngẩng cao đầu.

Ngô Sở không để ý đến con thú mẹ ngạo kiều này, tiếp tục nói: "Nhưng ngươi cũng phải nghĩ đến suy nghĩ của con mình chứ!

Ta không làm hại được ngươi, cũng sẽ không làm hại hai mẹ con ngươi, chỉ cần nó đồng ý đi cùng ngươi, ta tuyệt không hai lời, tiền đề là, ngươi đừng làm nó bị thương." Kết quả là Tiểu Lôi Thú trốn sau lưng Ngô Sở, kêu lên ư ử, lắc cái đầu to, hoàn toàn là bộ dạng không muốn đi cùng mẹ ruột.

Ngô Sở vỗ vỗ đầu nó, nhìn vết thương trên người nó, lấy ra một viên đan dược trị thương, nhét vào miệng nó, giúp nó hồi phục thương thế.

Sau đó lại quay sang Mẫu Lôi Thú, "Nói đi nói lại, sau khi con ngươi trưởng thành, ngươi cũng sẽ rời đi thôi đúng không!

Nếu đã như vậy, sao không giao nó cho ta bồi dưỡng?

Tương lai nếu ngươi nhớ nó, cũng có thể tùy lúc quay về thăm nó mà!

Hơn nữa, dù có gặp phải Hỗn Độn Cự Thú khác, ta cũng có cách bảo vệ nó." Ngô Sở vừa nói, vừa lấy Nguyên Linh Bảo Châu ra, chiếu vào Tiểu Lôi Thú một cái, liền thu Tiểu Lôi Thú vào trong Nguyên Linh Bảo Châu.

Mẫu Lôi Thú thấy vậy, lập tức nhe răng gầm gừ với Ngô Sở, ý bảo Ngô Sở mau thả con trai nó ra, nếu không nó sẽ nổi điên.

Ngô Sở lại thả Tiểu Lôi Thú từ trong bảo châu ra, kết quả Tiểu Lôi Thú được thả ra còn có chút không vui, quấn lấy Ngô Sở, muốn vào trong chơi tiếp.

Cái đầu to cọ cọ vào người Ngô Sở, còn có chút dễ thương.

Mẫu Lôi Thú thấy vậy, rất muốn tóm lấy đứa con trời đánh của mình đánh cho một trận, thật sự quá mất mặt nó, không những 'nhận giặc làm mẹ', bây giờ lại còn nghiện nữa.

Ngô Sở cười nói: "Ngươi có muốn vào xem không?" "Không đi!" Con thú mẹ ngạo kiều lại ngẩng cao đầu.

Vẻ mặt đó, phảng phất như đang nói: Ngươi cầu xin ta đi, ngươi cầu xin ta nữa đi...

Kết quả Ngô Sở không thèm để ý đến nó, chỉ thu Tiểu Lôi Thú vào lại lần nữa. "Đây là Nguyên Linh Bảo Châu của ta, bên trong có một không gian, cây nhân sâm quả và cây bàn đào đều được trồng ở trong này, ta cần một lượng lớn Hỗn Độn linh khí để bồi dưỡng chúng..." Ngô Sở vừa nói, vừa ném Nguyên Linh Bảo Châu về phía nó, "Không tin ngươi xem!" Mẫu Lôi Thú có chút nghi ngờ nhìn viên bảo châu lơ lửng trước mặt, sau đó nguyên thần của nó dần dần thăm dò vào trong Nguyên Linh Bảo Châu.

Nhưng rất nhanh, thần thức của nó đã rút về, "Ngươi đã giết Hỗn Độn Cự Thú?" Ngô Sở gật đầu nói: "Tuy con Hỗn Độn Cự Thú đó không phải do ta tự tay chém giết, nhưng cái chết của nó quả thực có liên quan đến ta." "Vậy mà trước đây ngươi còn lừa ta nói ngươi không giết thú!" Con thú mẹ ngạo kiều trừng mắt.

Ngô Sở lắc đầu nói: "Ta chỉ nói ta không giết thú bừa bãi, nhưng điều đó không có nghĩa là đối phương muốn ăn thịt ta, mà ta không phản kháng." "Ta cũng đã ăn ngươi!" Hừ hừ! "Đó chẳng phải là hiểu lầm sao!

Chương 490

Hiểu lầm được giải quyết rồi, chúng ta chẳng phải đã trở thành bạn tốt rồi sao!" Ngô Sở cười nói: "Ngươi nói xem, bây giờ ngươi còn muốn ăn thịt ta không?" "Muốn!" Con thú mẹ ngạo kiều không cần suy nghĩ mà nói, "Trừ phi ngươi trả lại con cho ta!" Ngô Sở lắc đầu nói: "Ta không có ý định cướp con của ngươi, chỉ là vì tốt cho nó.

Ngươi nói xem, những giả thiết ta đưa ra, điểm nào không phải vì tốt cho nó?" "..." Dừng một chút, Ngô Sở lại nói: "Nếu ngươi đồng ý, ngươi cũng có thể ở lại với ta, làm Hộ Đạo Thần Thú của ta, thế nào?" "Hộ Đạo Thần Thú?" "Chính là thần thú bảo vệ ta thành đạo." "Coi như ta đồng ý theo ngươi?

Ngươi lấy gì nuôi ta?" "..." Lời này, sao nghe có chút kỳ quặc nhỉ?

Hắng giọng một cái, Ngô Sở nói: "Đúng là ta nuôi không nổi ngươi!" Dừng một chút, hắn lại nói: "Tuy nhiên, ít nhất ta có thể cung cấp cho ngươi một số sự che chở." "Che chở?

Ngươi ngay cả ta cũng đánh không lại, có thể che chở gì cho ta?

Chẳng lẽ phải đợi ngươi thành đạo rồi mới có thể che chở cho ta, vậy tại sao ta phải hộ đạo cho ngươi?" "Ta có một sư phụ vô cùng lợi hại, Hỗn Độn Cự Thú mạnh mẽ như ngươi, ngài ấy từng chém giết hơn trăm con, ngài ấy thường đi lại trong Hỗn Độn này, ngươi không gặp phải ngài ấy, cũng coi như là may mắn của ngươi.

Hơn nữa, một khi ta để lại ấn ký nguyên thần trên người ngươi, Hồng Hoang đại địa cũng sẽ công nhận ngươi, đến lúc đó nếu ngươi gặp nạn, chạy đến Hồng Hoang đại địa, thủ hộ chi linh của Hồng Hoang đại địa, chắc chắn sẽ giúp đỡ ngươi phần nào." Đương nhiên, lời này nửa thật nửa giả, thành phần chém gió chiếm đa số.

Thủ hộ chi linh của Hồng Hoang đại địa chính là Tứ Cực Đại Đế, bốn vị Đại Đế đó, chưa chắc đã ra tay tương trợ.

Nhưng điều đó không ngăn cản Ngô Sở chém gió trước đã.

Cùng lắm thì là chém ngưu lớn nhất, ăn đòn đau nhất thôi!

Mẫu Lôi Thú rơi vào trầm tư.

Ngô Sở tiếp tục dụ dỗ, "Nếu ngươi không tin, có thể cùng ta đến Hồng Hoang đại địa, đến thế giới đó xem thử, tiện thể ta cũng đưa ngươi đi gặp sư phụ ta.

Theo ta, ngươi không những có thể tiếp tục ngao du trong Hỗn Độn này, làm những gì ngươi muốn, mà còn có được một sự tồn tại mạnh mẽ như sư phụ ta làm chỗ dựa, vậy ngươi có mất gì không?" "Ngươi muốn đưa ta đến trước mặt sư phụ ngươi, để ông ta giết ta chứ gì!" "Ngươi nghĩ nhiều rồi, ngươi mạnh mẽ như vậy, sao ta nỡ?

Ta còn muốn ngươi làm Hộ Đạo Thần Thú của ta nữa mà!

Nếu ngươi không muốn, ta cũng không miễn cưỡng.

Nhưng ta hy vọng ngươi đừng mang con đi mạo hiểm, nói thật, ta rất thích nó, ngươi cũng nên cảm nhận được điều đó." "..." Chuyện này cuối cùng không đi đến đâu.

Mẫu Lôi Thú không đồng ý, nhưng cũng không hoàn toàn từ chối.

Tuy nhiên sau cuộc nói chuyện lần này, quan hệ giữa một người một thú lại hòa hoãn hơn trước không ít.

Mặc dù vẫn còn bất đồng trong việc giáo dục con cái, nhưng ít nhất Mẫu Lôi Thú đã không còn nhân lúc hắn không để ý mà ngoạm con bỏ chạy nữa.

Đây là một khởi đầu tốt, Ngô Sở cảm thấy, ít nhất không cần lo lắng con Mẫu Lôi Thú này không vui một cái là ăn thịt mình.

Đừng thấy Mẫu Lôi Thú sống không biết bao nhiêu năm, nhưng hành sự hoàn toàn là dựa vào bản năng và sở thích, căn bản không nói đến lợi hại, thỉnh thoảng còn không nói lý lẽ.

Về điểm này, Ngô Sở vẫn có thể hiểu được, bởi vì giữa Hỗn Độn Cự Thú với nhau vốn không sống bầy đàn như các sinh linh khác, chúng vừa gặp mặt, gần như là ăn, không ăn thịt đối phương, thì bị đối phương ăn thịt, rất hiếm khi có lúc bình an vô sự.

Trừ phi đến kỳ động dục của những con cự thú này, muốn sinh sản hậu đại, lúc đó mới tụ tập với những con cự thú cùng loại khác trong một thời gian.

Trong tình huống thiếu giao tiếp như vậy, trí tuệ cảm xúc và sự thâm sâu của những con cự thú đó có thể cao đến đâu?

Tự nhiên là thẳng thắn, làm theo ý mình.

Cứ như vậy, Ngô Sở ngoài việc tu hành ra, liền cưỡi Tiểu Lôi Thú ngao du trong Hỗn Độn, tiện thể tìm đường về nhà, cũng coi như là chơi đùa cùng Tiểu Lôi Thú.

Cũng vì vậy, Tiểu Lôi Thú đối với vị 'mẹ' Ngô Sở này ngày càng thân thiết, còn đối với mẹ ruột Mẫu Lôi Thú, thì ngày càng sợ hãi.

Bởi vì mẹ ruột của nó luôn ép nó học một số kỹ năng săn mồi, trong trường hợp không có con mồi nào khác, mẹ ruột của nó tự nhiên là tự mình đóng vai con mồi, cùng nó thực chiến.

Mỗi lần thực chiến kết thúc, Tiểu Lôi Thú đều bị cắn cho mình đầy thương tích.

Liên tục mấy lần, Ngô Sở thật sự có chút không nhìn nổi nữa, liền nói: "Ngươi là mẹ ruột của nó, có thể đừng nghiêm khắc như vậy được không?" Gầm...

Mẫu Lôi Thú trực tiếp quay đầu gầm gừ với hắn: Cần ngươi lo?!

Tiểu Lôi Thú tủi thân rụt rè sau lưng Ngô Sở, đôi mắt to ngây thơ, trong mắt long lanh nước, rõ ràng là cực kỳ phản kháng với hình thức giáo dục của mẹ ruột, chỉ là dưới sự trấn áp của mẹ nó, nó cũng chỉ dám giận mà không dám nói. "Chúng ta không phải đã nói rồi sao?

Thay vì nói là số năm tu vi chúng tăng thêm cao thấp khác nhau, chi bằng nói là bản nguyên pháp tắc chứa trong chúng mạnh yếu khác nhau.

Ngô Sở trước tiên đánh bài tình cảm, sau đó lại đưa ra sự thật, "Thực tế là, vốn dĩ ngươi không nên xuất hiện bên cạnh nó, nó từ khi sinh ra, liền phải tự sinh tự diệt, dù không có ngươi, nó cũng sẽ từ từ học được những bản lĩnh đó, không phải sao?

Nếu đã như vậy, vậy tại sao bây giờ ngươi lại ép nó gấp như vậy?" Mẫu Lôi Thú bị cái 'sự thật' này của Ngô Sở làm cho chỉ có thể trợn mắt nhìn hắn, bởi vì nó không thể phản bác, lại không thể nói là vì thấy bọn họ quá thân thiết, nó không vui.

Dù sao thân là một con thú mẹ ngạo kiều, nó cũng cần thể diện.

Ngô Sở lấy ra một ít đan dược trị thương, ném cho Tiểu Lôi Thú.

Tuy con Tiểu Lôi Thú này là sinh linh Hỗn Độn, nhưng năng lượng trong đan dược có thể dễ dàng bị nó phân giải thành năng lượng, đối với nó mà nói, cũng là một loại bổ sung. "Được rồi, hôm nay đến đây thôi!

Ngươi tự mình suy nghĩ kỹ lời ta nói đi." Ngô Sở mang Tiểu Lôi Thú sang một bên, âm thầm an ủi cảm xúc của nó.

Đối mặt với vị 'mẹ' dịu dàng Ngô Sở này, Tiểu Lôi Thú ra vẻ quyến luyến, cái đầu to không ngừng cọ vào Ngô Sở.

Nếu không phải Ngô Sở tu vi cao cường, có lẽ đã bị nó húc bay ra ngoài.

Mẫu Lôi Thú thấy vậy, lại chạy ra xa để trút giận.

Chỉ thấy xa xa sấm sét lóe lên, xé rách Hỗn Độn, tiếng ầm ầm không ngừng truyền đến.

Tiểu Lôi Thú thấy vậy, thì rụt cái đầu to lại, run lẩy bẩy, hoàn toàn là bộ dạng bị mẹ ruột mạnh mẽ trấn áp đến mức ám ảnh tâm lý.

Ngô Sở vỗ vỗ cái đầu to của nó, nói: "Đừng sợ!

Mẫu thân ngươi cũng là vì muốn ngươi trở nên mạnh mẽ hơn, chỉ là phương pháp có chút quá khích, bà ấy sẽ không thật sự làm hại ngươi đâu.

Mặc dù những điều này đối với ngươi bây giờ có chút sớm, nhưng thực ra sớm muộn gì cũng phải đối mặt..." Tiểu Lôi Thú nghiêng cái đầu to, liếc nhìn Ngô Sở, vẻ mặt mờ mịt.

Ngô Sở thấy nó như vậy, liền cười hỏi: "Ngươi có muốn biến mình nhỏ lại một chút không?" Tiểu Lôi Thú nghe vậy, gật gật cái đầu to.

Ngô Sở cười nói: "Được, ta dạy ngươi làm sao biến nhỏ." Thế là, Ngô Sở bắt đầu dạy nó thuật Đại Tiểu Như Ý.

Sự khác biệt giữa sinh linh Hỗn Độn và sinh linh Hồng Hoang, thực ra cũng tương tự như sự khác biệt giữa sinh linh thông thường của Hồng Hoang và Vu Tộc.

Sinh linh Hỗn Độn dùng Hỗn Độn lực được luyện hóa từ linh khí Hỗn Độn, còn đại bộ phận sinh linh Hồng Hoang dùng pháp lực được luyện hóa từ tiên thiên linh khí, Vu Tộc thì dùng vu lực được luyện hóa từ địa sát chi khí.

Mặc dù nguồn sức mạnh khi thi triển thuật pháp thần thông không giống nhau, nhưng nguyên lý của thuật pháp thần thông thực ra là giống nhau.

Chương 491

Cũng vì vậy, Ngô Sở chỉ cần nói cho Tiểu Lôi Thú nguyên lý của thuật Đại Tiểu Như Ý, Tiểu Lôi Thú liền có thể tự mình lĩnh ngộ.

Đợi Mẫu Lôi Thú trút giận xong trở về, Tiểu Lôi Thú đã bắt đầu thi triển thuật Đại Tiểu Như Ý, chỉ là thi triển có chút vấp váp, hiệu quả không quá rõ ràng.

Nhưng dù vậy, Ngô Sở vẫn truyền âm cho Mẫu Lôi Thú: "Xem, giáo dục con cái thực ra rất đơn giản, chúng ta chỉ cần dẫn dắt một cách thích hợp là được." Mẫu Lôi Thú nhìn Tiểu Lôi Thú vốn đang thi triển thuật pháp, nhưng thấy nó trở về, liền lại rụt cái đầu to trốn sau lưng Ngô Sở, lặng lẽ không nói gì.

Đương nhiên, Ngô Sở hoàn toàn đã che giấu những mặt xấu của đứa trẻ hư.

Ví dụ như đứa trẻ hư không tập trung, dễ bị những thứ khác thu hút, lại ví dụ như đứa trẻ hư chỉ muốn chơi, hoàn toàn không có hứng thú học tập... những tình huống tiêu cực này.

Mẫu Lôi Thú cũng không để ý, nó chỉ cảm thấy, phương pháp giáo dục của mình, dường như thật sự có vấn đề, bất luận nó cố gắng thế nào, đứa trẻ này cũng không thích nó.

Nghĩ thôi đã thấy tức!

Thế là nó nằm xuống, lặng lẽ nhìn về phía sâu trong Hỗn Độn hờn dỗi.

Ngô Sở vỗ vỗ đầu Tiểu Lôi Thú, nói: "Ngươi tiếp tục luyện tập đi, ta đi nói chuyện với mẫu thân ngươi, đi đi!" Tiểu Lôi Thú gật đầu, chạy sang một bên luyện tập thuật pháp mới.

Nói đi cũng phải nói lại, có Mẫu Lôi Thú nghiêm khắc này ở đây, đối với Tiểu Lôi Thú cũng có chỗ tốt.

Giáo dục trẻ hư, một mực cưng chiều và dung túng, chắc chắn không được, phải có người trấn áp được chúng mới được.

Mà Mẫu Lôi Thú này, lại đóng rất tốt vai trò đó.

Điều Ngô Sở muốn nói với nó, cũng chính là điều này.

Sau khi trình bày toàn bộ suy nghĩ của mình, Ngô Sở lại nói: "Tuy nhiên, ta hy vọng ngươi có thể giảm bớt mức độ giáo dục của mình, ít nhất đừng để nó bị thương." Mặc dù biết rõ Ngô Sở nói có lý, nhưng Mẫu Lôi Thú vẫn rất không vui đáp lại một câu, "Tại sao ngươi không đóng vai nghiêm khắc?" Tại sao không?

Trong lòng ngươi không tự biết sao?

Ngô Sở liếc nó một cái, "Ngươi nghĩ mình đóng được vai từ mẫu à?" Gầm...

Gầm...

Khinh thường ai đấy?

Mẫu Lôi Thú rất bất mãn gầm gừ với hắn.

Sự thật chứng minh, Mẫu Lôi Thú tính tình nóng nảy, hoàn toàn không có kiên nhẫn để làm từ mẫu, tâm trạng rất dễ bị đứa trẻ hư làm cho sụp đổ, sau đó liền nổi trận lôi đình.

Đó là theo nghĩa đen.

Tóm lại, Tiểu Lôi Thú sau khi bị mẹ ruột nóng nảy điện cho mấy lần, chỉ số sợ hãi trong lòng đối với vị nghiêm mẫu Mẫu Lôi Thú này hoàn toàn chỉ tăng không giảm.

Chỉ số thân thiết với vị 'mẹ' dịu dàng Ngô Sở này, tăng vọt.

Điều này làm Mẫu Lôi Thú tức điên.

Đặc biệt là sau đó Ngô Sở còn nhún vai với nó, "Xem, ta đã nói ngươi không hợp rồi mà!" Kích thích Mẫu Lôi Thú lại chạy ra xa trút giận một phen.

Sau đó, vai trò hoán đổi, gánh nặng giáo dục đứa trẻ hư, liền rơi vào tay Ngô Sở.

Mẫu Lôi Thú thì nằm bên cạnh nhìn, thỉnh thoảng quay đầu, hắt hơi một cái, cũng đủ làm cho Tiểu Lôi Thú hiếu động giật mình, lập tức biến thành một em bé ngoan ngoãn.

Đương nhiên, Ngô Sở cũng thường xuyên đưa nó ra ngoài thư giãn, chủ yếu là nhân cơ hội tìm kiếm phương hướng trở về Hồng Hoang đại địa.

Lúc này, có lẽ là lúc Tiểu Lôi Thú vui vẻ nhất.

Gào thét lao vun vút trong Hỗn Độn, nơi đi qua, tạo ra từng trận bão Hỗn Độn nhỏ, trình diễn tốc độ và đam mê.

Tu hành «Cửu Chuyển Huyền Công», giáo dục Tiểu Lôi Thú, tiện thể thu thập linh khí Hỗn Độn, bụi Hỗn Độn, đất Hỗn Độn, tìm kiếm đường về, không có việc gì thì làm thân với Mẫu Lôi Thú, đây chính là những ngày tháng giản dị mà Ngô Sở trải qua khi bị mắc kẹt trong Hỗn Độn.

Mà những ngày tháng như vậy, thoáng cái đã qua mấy Nguyên Hội.

Cho đến khi hắn tu luyện «Cửu Chuyển Huyền Công» đến cảnh giới viên mãn, dù là bão do Mẫu Lôi Thú gây ra, cũng không thể dễ dàng làm rách da thịt hắn như lúc đầu nữa.

Nhưng hắn cảm thấy, dù mình đã tu «Cửu Chuyển Huyền Công» đến cực hạn, có lẽ cũng chỉ ở trình độ của các Tổ Vu mà thôi.

Ở trong Hỗn Độn lâu như vậy, đối với hắn, thu hoạch lớn nhất, thực ra không phải là tu «Cửu Chuyển Huyền Công» đến cảnh giới viên mãn, cũng không phải thu thập được hơn ngàn quả cầu bụi Hỗn Độn và quả cầu linh khí Hỗn Độn có đường kính vượt qua ngàn dặm, mà là hai mẹ con Hỗn Độn Lôi Thú.

Cùng với thời gian mọi người chung sống ngày càng lâu, tính tình của Mẫu Lôi Thú tuy vẫn nóng nảy như lúc đầu, nhưng thái độ đối với Ngô Sở, rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều.

Thậm chí Ngô Sở đặt tên cho nó và Tiểu Lôi Thú, nó cũng không phản đối.

Mẫu Lôi Thú được đặt tên là 'Lưu Tô', ý chỉ cái đuôi của nó đẹp như tua rua.

Ngô Sở nói lông trên người nó rất đẹp, nó cũng khá hài lòng.

Đương nhiên, thân là một con thú mẹ ngạo kiều, nó không thể nào thể hiện sự hài lòng trong lòng ra ngoài, ngược lại còn ngẩng cao đầu, ra vẻ 'ta căn bản không để ý'.

Còn tên đặt cho Tiểu Lôi Thú, thì có chút qua loa —— Tuyệt Ảnh.

Đây vốn là tên một con tọa kỵ của Tào Tháo, Ngô Sở cảm thấy, Tiểu Lôi Thú bây giờ cơ bản đã là tọa kỵ của hắn, thân thể nó cũng đen sì, đặt tên 'Tuyệt Ảnh', thực ra cũng khá hợp.

Người biết chuyện này, cũng chỉ có Nghệ Bảo.

Nhưng Nghệ Bảo bây giờ không có thời gian quan tâm đến những chuyện vặt vãnh này của hắn, sau khi giúp Ngô Sở thôi diễn xong Lôi Chi Đại Đạo, nó đã chìm đắm trong việc thôi diễn phân tích linh khí Hỗn Độn.

Nó hy vọng mình có thể tận dụng được những linh khí Hỗn Độn này, chứ không phải ở trong Hỗn Độn, mà không thể sử dụng linh khí

Hỗn Độn, chỉ có thể sử dụng công đức.

Cùng với thời gian dần trôi, trong lòng Ngô Sở, ít nhiều cũng có chút nóng nảy.

Bởi vì đây đã là Nguyên Hội thứ bảy hắn tiến vào Hỗn Độn, mặc dù bình thường mang theo Tiểu Lôi Thú tìm kiếm phạm vi ngày càng rộng, nhưng vẫn không thể cảm ứng được vị trí của Hồng Hoang.

Điều này khiến Ngô Sở có chút hoài nghi, lúc đầu Mẫu Lôi Thú Lưu Tô, rốt cuộc đã chạy ra bao xa?

Hắn dùng thời gian lâu như vậy mà vẫn không tìm được nơi gặp phải khối đất Hỗn Độn kia.

Rất rõ ràng, điều này là không thể.

Bởi vì tốc độ của Lưu Tô dù nhanh đến đâu, cũng không vượt qua tốc độ ánh sáng, dù nó là hóa thân của Lôi Chi Đại Đạo, tốc độ nhiều nhất cũng chỉ ngang ngửa tốc độ ánh sáng, không thể nào vượt qua tốc độ ánh sáng được.

Mà trong Hỗn Độn, ngũ hành chưa hóa, càng đừng nói đến các loại đại đạo pháp tắc khác, Mẫu Lôi Thú Lưu Tô dù muốn mượn sức mạnh của Lôi Chi Đại Đạo, cũng không có mà mượn, cho nên...

Trừ phi...

Chương 492

Ngô Sở vỗ đầu, bởi vì hắn phát hiện, mình đã rơi vào một lối mòn tư duy.

Từ trước đến nay, bốn phương tám hướng mà hắn tìm kiếm, thật sự chỉ là bốn phương tám hướng, hoàn toàn bỏ qua hai phía trên dưới, đây chính là lối mòn tư duy.

Đương nhiên, cho đến bây giờ mới phát hiện ra lối mòn tư duy này, cũng là vì Ngô Sở không dồn toàn bộ tinh lực vào chuyện này.

Tu hành «Cửu Chuyển Huyền Công», lĩnh ngộ Lôi Chi Đại Đạo, giáo dục Tiểu Lôi Thú, làm thân với Mẫu Lôi Thú, thu thập bụi Hỗn Độn và linh khí Hỗn Độn, thậm chí là đất Hỗn Độn, đã chiếm gần hết tinh lực của hắn.

Huống hồ hắn vốn cũng không vội trở về.

Cũng chính vì bây giờ ở trong Hỗn Độn đủ lâu rồi, hắn mới trở nên có chút nóng nảy, mới bắt đầu suy ngẫm về sự bất hợp lý trong đó.

Sau khi phát hiện mình đã phạm một sai lầm vô cùng ngu ngốc, Ngô Sở cũng không la làng, dù sao chuyện này, nếu để Nghệ Bảo phát hiện, có lẽ sẽ bị nó cười chết.

Bị Nghệ Bảo cười thì còn đỡ, đáng sợ nhất là, Nghệ Bảo có thể sẽ kể chuyện mất mặt này cho Hậu Thổ tiểu thư tả và Hồ Tổ tả tả bọn họ nghe, sau đó mọi người cùng nhau cười nhạo hắn.

Nghĩ đến đây, Ngô Sở lập tức lắc đầu.

Tuy nhiên, ngay khi hắn bắt đầu chuẩn bị tiến hành thăm dò hai phía trên dưới, Mẫu Lôi Thú Lưu Tô đột nhiên đứng dậy, gầm gừ về

phía xa.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình nó phồng lên trong nháy mắt, từ cao mấy trượng, trực tiếp phồng lên thành kích thước của một ngôi sao vạn dặm, sau đó hóa thành một đạo điện quang, xông thẳng về phía trước.

Bão Hỗn Độn hình thành trong nháy mắt, gào thét về phía xa.

Xa xa, cũng truyền đến một tiếng thú gầm, dọa Tiểu Lôi Thú lại trốn sau lưng Ngô Sở.

Sau mấy Nguyên Hội trưởng thành, thân thể của Tiểu Lôi Thú đã lớn hơn rất nhiều, tuy vẫn không thể so sánh với mẹ nó, nhưng ít nhất cũng có được một phần trăm kích thước.

Nói cách khác, Tiểu Lôi Thú lúc đầu dài mấy trăm mét, nay đã là một con cự thú có thân hình hơn trăm dặm, chỉ là vẫn nhát gan như cũ.

Nhưng cũng không thể trách nó, dù sao xa xa có thể có một con Hỗn Độn Cự Thú, mà tu vi của Tiểu Lôi Thú Tuyệt Ảnh, nhiều nhất cũng chỉ ở mức Thái Ất cảnh trung cao đoạn mà thôi.

Giống như sinh linh Thái Ất cảnh gặp phải cường giả Đại La vậy, ngoài việc run lẩy bẩy ra, cũng không thể làm gì khác, trừ phi có linh bảo mạnh mẽ hộ thân.

Mà Hỗn Độn Cự Thú, chúng chưa bao giờ biết linh bảo là gì.

Hỗn Độn không rõ, âm dương không phân, ngũ hành chưa hóa, Ngô Sở cũng không thể mượn ngũ hành đại đạo pháp tắc để đi quan chiến, càng không thể dùng mắt thường nhìn rõ.

Chỉ có thể đứng đây lặng lẽ chờ đợi, đồng thời an ủi Tiểu Lôi Thú.

Tuy nhiên, đúng lúc này, một bóng người từ xa đi tới, dọa Ngô Sở

giật nảy mình.

Nhưng cảm nhận được khí tức của bóng người đó, sự cảnh giác của Ngô Sở liền hoàn toàn thả lỏng. "Sư, sư phụ, sao Người lại đến đây?" Ngô Sở suýt nữa mừng đến phát khóc.

Ngô Sở vạn lần không ngờ tới, lại có thể gặp được sư phụ nhà mình ngay trong Hỗn Độn này.

Khi trông thấy Lão Tổ sư phụ, chút nóng nảy và lo lắng trong lòng Ngô Sở liền tan biến trong nháy mắt, dù có chút xúc động mừng đến phát khóc, nhưng hắn vẫn nhịn được.

Hồng Quân Lão Tổ vẫn khoác tấm đạo bào màu xám trắng, râu tóc bạc phơ, tiên phong đạo cốt.

Khi đến bên cạnh Ngô Sở, ông không khỏi liếc nhìn tiểu Lôi Thú đang bám sau lưng Ngô Sở, tò mò nhìn mình. "Ngươi vào Hỗn Độn lâu như vậy không trở về, là vì nó sao?" Lão Tổ tuy thấy được vẻ vui mừng trên mặt Ngô Sở, nhưng lại không biết rằng vị đại đệ tử này của mình thật ra đã nén xuống cơn xúc động sắp vui đến bật khóc kia rồi.

Ngô Sở cười hì hì, nói: "Không chỉ có nó, còn có mẹ của nó nữa." Lão Tổ nghe vậy, nhìn về phía Hỗn Độn xa xăm, cười nói: "Lòng cũng tham thật!" "Sư phụ, người đến Hỗn Độn du ngoạn sao?" Ngô Sở hỏi: "Con Hỗn Độn Cự Thú kia là do người đuổi tới à?" Lão Tổ nhìn hắn, nói: "Ngươi vào Hỗn Độn lâu như vậy không về, bọn họ đều tưởng ngươi đã lạc trong Hỗn Độn rồi, nên chạy đến núi Ngọc Kinh cầu vi sư nghĩ cách.

Vi sư có thể làm sao?

Chỉ đành vào Hỗn Độn này đi một chuyến thôi." "Đệ tử khiến sư phụ phiền lòng rồi!" Ngô Sở có phần hổ thẹn, nói: "Lúc đầu, con đúng

là đã lạc trong Hỗn Độn thật…" Nói rồi, Ngô Sở liền kể lại chuyện ban đầu gặp phải Hỗn Độn Thổ, kết quả bị Hỗn Độn Mẫu Lôi Thú nuốt chửng một hơi, sau đó tiểu Lôi Thú ra đời, rồi bọn họ cùng nhau dạy dỗ tiểu Lôi Thú.

Cuối cùng hắn nói: "Đệ tử chưa thể trở về kịp thời, một là muốn mượn Hỗn Độn chi khí để tu hành luyện thể chi pháp; hai là muốn lấy thêm chút Hỗn Độn linh khí về; ngoài ra, con còn muốn đưa hai mẹ con Hỗn Độn Lôi Thú này về, để con Lôi Thú kia làm hộ đạo thần thú cho con." Tuy Hồng Quân Lão Tổ trước đây chưa từng nghe nói đến 'hộ đạo thần thú', nhưng qua mặt chữ cũng có thể hiểu được ý của hắn, bèn cười nói: "Tuy biết ngươi có tài kết giao, nhưng lại không ngờ ngươi có thể biến địch thành bạn với cả Hỗn Độn Cự Thú…" Ngô Sở có phần đắc ý cười hì hì, "Trùng hợp, trùng hợp thôi…" Lão Tổ lắc đầu, lại nói: "Nhưng mà, Hỗn Độn Cự Thú sống bằng cách nuốt Hỗn Độn linh khí hoặc Hỗn Độn Thổ, ngươi lấy gì để nuôi hai mẹ con chúng?

Nếu không có Hỗn Độn linh khí cung cấp, chẳng lẽ ngươi lại để chúng đi vào tinh không nuốt tinh thần sao?" Ngô Sở lắc đầu nói: "Điều đó tự nhiên là không thể.

Thật ra con đã tính chi phí nuôi chúng rồi, con thú mẹ kia ăn no một lần gần như có thể duy trì cả một nguyên hội mà không cần ăn thêm.

Cho nên con hoàn toàn có thể để nó một nguyên hội vào Hỗn Độn một lần, đợi nó ăn no nê rồi, con lại đưa nó ra ngoài.

Còn con tiểu Lôi Thú này, những Hỗn Độn linh khí và Hỗn Độn trần ai mà con thu thập trong Nguyên Linh Bảo Châu hoàn toàn đủ cho nó ăn rất lâu.

Đợi ăn hết, con lại vào Hỗn Độn thu thập Hỗn Độn trần ai và Hỗn

Độn Thổ là được…" Dừng một chút, Ngô Sở tiếp tục nói: "Mấu chốt là, nếu đệ tử có con Hỗn Độn Lôi Thú này làm hộ đạo thần thú, thì cho dù là tam tộc hiện nay, con cũng có đủ tự tin để đối mặt, dù sao cũng không thể chuyện gì cũng chạy đi làm phiền sư phụ người được!" Đối với lời này của Ngô Sở, Lão Tổ cũng không phản bác, chỉ cảm thấy có chút kỳ quái.

Dù sao, Hồng Hoang đại địa lớn như vậy, sinh linh vô số, nhưng kẻ có thể nuôi Hỗn Độn Cự Thú làm sủng vật thì gần như không có.

Những cường giả ngày trước, hễ gặp Hỗn Độn Cự Thú là trực tiếp một chữ — Giết!

Ngay cả ông cũng vậy.

Dù sao chém giết một con Hỗn Độn Cự Thú, lợi ích mang lại cho bọn họ là không cần nói cũng biết.

Sau khi Hỗn Độn Cự Thú hóa tinh, thân thể hóa thành đại địa, có thể dùng để tăng diện tích đất đai trong động thiên, nếu dung nhập nó vào Hồng Hoang đại địa, còn có thể nhận được công đức ban thưởng.

Xương cốt của chúng còn có thể hóa thành khoáng vật, hoàn toàn có thể dùng để luyện bảo.

Hỗn Độn linh khí trên người chúng có thể dùng để bồi dưỡng Hỗn Độn linh căn.

Tuy Hỗn Độn linh căn không nhiều, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có.

Tóm lại, điều mà vô số sinh linh nghĩ đến đều là chém giết những con Hỗn Độn Cự Thú này, dù sao với tính tình hung bạo của Hỗn Độn Cự Thú, chúng cũng gần như không giao tiếp với các sinh linh khác.

Tập tính của chúng thường là gặp sinh linh khác liền trực tiếp một chữ — Ăn!

Ấy thế mà, Ngô Sở dưới cơ duyên xảo hợp, lại dùng Hỗn Độn tiểu thú ấu tể để uy hiếp, lại có thể đạt được một sự đồng thuận với con Hỗn Độn Cự Thú tính tình hung bạo kia.

Vận may, lòng can đảm, khí phách… còn có cả khả năng tùy cơ ứng biến, đều đã làm mới nhận thức của Hồng Quân Lão Tổ về vị đệ tử Ngô Sở này.

Trước kia chỉ cảm thấy hắn vận may tốt, nhiều ý tưởng, tài giao tiếp giỏi, trên con đường tu hành có lẽ có thể đi xa hơn.

Mà bây giờ, Lão Tổ đối với vị đại đệ tử này, càng lúc càng hài lòng.

Nhìn tiểu Lôi Thú bên cạnh Ngô Sở, Lão Tổ hỏi: "Chuẩn bị về chưa?" Ngô Sở gật đầu nói: "Chuẩn bị rồi ạ, đệ tử vừa mới luyện thể chi pháp đến cực hạn, chỉ bằng nhục thân này là có thể đối mặt với những cơn bão Hỗn Độn trong đây rồi, Hỗn Độn linh khí và Hỗn Độn trần ai cũng thu thập gần đủ rồi.

Nhưng mà sư phụ, con Cự Thú kia…" Lão Tổ gật đầu, "Ngươi chờ một lát!" Nói xong, thân hình Lão Tổ lóe lên, tức thì biến mất trước mặt hắn.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong Hỗn Độn này, tử khí cuồn cuộn dâng trào.

Chương 493

Không lâu sau, một tiếng gào thét thê lương vang vọng khắp Hỗn Độn.

Khi Lão Tổ ra tay bất ngờ vào lúc hai con Cự Thú va chạm, chém giết một con trong nháy mắt ngay tại Hỗn Độn, Hỗn Độn Mẫu Lôi Thú Lưu Tô cảnh giác nhìn chằm chằm Lão Tổ.

Lão Tổ chỉ cười cười, sau đó gọi Ngô Sở qua.

Ngô Sở dẫn tiểu Lôi Thú chạy tới, gọi Hỗn Độn Mẫu Lôi Thú: "Lưu Tô, không được vô lễ, vị này chính là sư phụ của ta.

Thế nào?

Rất mạnh đúng không!" Mẫu Lôi Thú Lưu Tô nhìn Ngô Sở, nhưng vẫn rất cảnh giác nhìn Lão Tổ.

Không có địch ý với Ngô Sở, không có nghĩa là nó sẽ buông lỏng cảnh giác với các sinh linh khác, đặc biệt là một tồn tại mạnh mẽ có thể uy hiếp đến tính mạng của nó. "Sư phụ ta đến tìm ta." Ngô Sở đi đến trước mặt Mẫu Lôi Thú, nói: "Ta phải về rồi, Lưu Tô, ngươi có bằng lòng đi cùng ta không?" Mẫu Lôi Thú Lưu Tô im lặng nhìn Ngô Sở, có chút do dự.

Thấy vậy, Ngô Sở liền nói: "Bình thường ngươi không phải rất dứt khoát sao?

Sao bây giờ lại trở nên lề mề như vậy?

Đi hay không, một lời thôi.

Nếu ngươi không đi, tiểu Tuyệt Ảnh cũng không thể đi cùng ngươi được, nó còn chưa thành niên đâu!

Ngươi nỡ lòng nào để nó đi mạo hiểm cùng ngươi sao?" Mẫu Lôi Thú từ từ thu nhỏ thân thể, khôi phục lại kích thước vài trượng, gầm lên một tiếng với Ngô Sở: Đi thì đi!

Ngươi gầm cái gì mà gầm?

Trong tiếng gầm của Mẫu Lôi Thú, vạt áo và mái tóc dài của Ngô Sở bay về phía sau, tiểu Lôi Thú bên cạnh thì rụt cổ, ngoan ngoãn nằm bẹp, cái đuôi dài quẫy qua quẫy lại.

Lúc này tiểu Lôi Thú đã sớm thu nhỏ thân thể thành kích thước vài mét. "…" Lão Tổ có chút cạn lời, chẳng lẽ giao tiếp với Hỗn Độn Cự Thú phải như vậy sao?

Thấy con Hỗn Độn Lôi Thú này lại thật sự bằng lòng đi cùng Ngô Sở, Lão Tổ liền đem con Hỗn Độn Cự Thú vừa bị ông chém giết tặng cho Mẫu Lôi Thú Lưu Tô làm quà gặp mặt.

Điều này khiến ấn tượng của Mẫu Lôi Thú Lưu Tô đối với Hồng Quân Lão Tổ lập tức thay đổi.

Đợi Mẫu Lôi Thú Lưu Tô nuốt chửng đầu của con Hỗn Độn Cự Thú kia, Ngô Sở cũng để lại một đạo ấn ký thần thức trên người hai mẹ con Lôi Thú, sau đó thu cả hai mẹ con Lôi Thú cùng với thân thể còn lại của con Hỗn Độn Cự Thú vào trong Nguyên Linh Bảo Châu.

Cuối cùng, hắn theo Lão Tổ rời khỏi Hỗn Độn.

Quả nhiên như hắn nghĩ trước đó, vị trí bọn họ đang ở chính là phía dưới Hồng Hoang đại địa không biết bao nhiêu vạn dặm.

Sai lầm do tư duy quán tính này gây ra, Ngô Sở quyết định có chết cũng không nói.

Trở lại Hồng Hoang đại địa đã xa cách hơn sáu nguyên hội, Ngô Sở phảng phất có cảm giác như đã qua một đời.

Ngay khi hắn đang cảm nhận khí tức quen thuộc của đất trời, ngắm nhìn vùng biển rộng lớn mênh mông sóng vỗ tráng lệ kia, Lão Tổ lại nói: "Ngươi tự về đi!" Ngô Sở quay đầu nhìn Lão Tổ, Lão Tổ nói: "Ta chuẩn bị đi Hỗn Độn một chuyến nữa." Lời vừa dứt, Lão Tổ đã xoay người, biến mất trong bức tường Hỗn Độn.

Có lẽ đánh chết Ngô Sở hắn cũng không ngờ rằng, Lão Tổ đây là đi tìm Hỗn Độn Cự Thú!

Thấy Lão Tổ xoay người rời đi, Ngô Sở lại triệu hồi hai mẹ con Hỗn Độn Lôi Thú từ trong Nguyên Linh Bảo Châu ra, khi hai mẹ con chúng đang tò mò nhìn xung quanh, Ngô Sở nói: "Đây chính là Hồng Hoang đại địa, trên người hai mẹ con các ngươi đều có ấn ký thần thức ta để lại, hẳn là sẽ không bị thiên địa nơi đây áp chế, nhưng các ngươi không được tùy ý nuốt chửng Hồng Hoang đại địa, nếu không sẽ bị thiên khiển đó… sau này ta sẽ giải thích cho ngươi thế nào là thiên khiển." Đối mặt với vẻ mặt dò hỏi của Mẫu Lôi Thú, Ngô Sở xách tiểu Lôi Thú, nhảy lên lưng nó, vuốt ve bộ lông bờm của nó, "Lưu Tô, đi, một đường về phía bắc, đúng, chính là hướng này…" Kết quả Mẫu Lôi Thú đứng yên không nhúc nhích, quay đầu nhìn hắn, vẻ mặt giận dữ.

Ngô Sở thấy vậy, liền chép miệng một tiếng, nói: "Ngươi đừng nhìn ta như vậy, trước kia ở trong Hỗn Độn, có phải chưa từng cưỡi đâu, về ta cho người làm đồ ăn ngon cho ngươi, nhất định!" Mẫu Lôi Thú Lưu Tô nghe vậy, khịt mũi một tiếng, làu bàu chở Ngô Sở và con của mình, hóa thành lôi đình, trong nháy mắt lướt qua mặt biển Nam Hải.

Về phần cái gọi là 'đồ ăn', thật ra Mẫu Lôi Thú Lưu Tô cũng không quá theo đuổi, nếu không ban đầu nó đã sớm bị mỹ thực mà Ngô Sở lấy ra hấp dẫn rồi.

Nó thực chất chỉ cần một chút thể diện, một cái cớ để xuống nước.

Nếu không bảo chở người là chở người, nó không cần mặt mũi sao?

Khi tia chớp lướt qua vùng biển trung tâm Nam Hải, một tiếng rồng gầm từ đáy biển sâu cuồn cuộn truyền đến, "Đạo hữu phương nào, vì sao lại quấy nhiễu Nam Hải của ta?" Lời hỏi này xem như là khá khách sáo, có lẽ là cảm nhận được đạo tia chớp này thực sự có chút quá hung hãn rồi!

Ngô Sở cũng chỉ có thể từ xa để lại một giọng nói, "Bần đạo Bất Xuất Sơn Nhân, đi ngang qua quý bảo địa, không có ý khiêu khích Long Cung, nếu có chỗ quấy nhiễu, thực sự xin lỗi!" Giọng nói từ xa truyền đến, nhưng bóng dáng đã biến mất nơi xa, chỉ để lại cho mọi người vô hạn suy đoán, Bất Xuất Sơn Nhân này vì sao lại xuất hiện ở Nam Hải, hắn đã mạnh đến mức này rồi sao?

Tia chớp lướt qua trường không, cảm giác áp bức mạnh mẽ mang đến khiến vô số sinh linh trong biển chỉ có thể nằm im, run rẩy dưới đáy biển sâu.

Ngồi trên lưng Mẫu Lôi Thú Lưu Tô, tiểu Lôi Thú mở to đôi mắt, nhìn cảnh biển như phù quang lướt ảnh bên cạnh, lộ ra vẻ tò mò.

Ngô Sở nhẹ vuốt lông bờm trên lưng Mẫu Lôi Thú, khẽ ho khan: "Lưu Tô à!

Chúng ta thực ra không cần phải chạy nhanh như vậy, tuy ta đúng là có chút lòng như tên bắn về nhà, nhưng ngươi cũng không cần tiêu hao năng lượng như thế!

Chúng ta cứ từ từ bay là được rồi, không cần vội vàng một lúc đâu!" Chiêu này của Lưu Tô làm cho từng con lão long ẩn náu trong

Nam Hải sợ hết hồn, thỉnh thoảng có tiếng rồng gầm từ đáy biển truyền đến, thật đúng là đủ phách lối ngang ngược.

Điều này đối với Ngô Sở, người luôn theo đuổi phong cách khiêm tốn, rõ ràng là có chút không phù hợp.

Nhưng con thú mẹ kiêu ngạo Lưu Tô này hiển nhiên không phải là kẻ dễ nghe lời, nó khịt mũi một tiếng đáp lại Ngô Sở, rồi vẫn làm theo ý mình.

Dáng vẻ đó, phảng phất như đang nói: Ngươi bảo ta dừng là ta dừng à, ta không cần thể diện sao?

Ngô Sở lắc đầu khẽ than: "Ngang ngược như vậy, không phải phong cách của ta a!" Một mạch phi nhanh như bão vượt qua Nam Hải, cho đến khi bước vào Hồng Hoang đại địa, Lưu Tô mới dừng lại, cái đuôi dài của nó lấp loé hồ quang điện, cả con thú trông uy phong lẫm liệt.

Khí tức khổng lồ tỏa ra, dọa cho vô số chim thú trong núi rừng phía dưới tán loạn.

Sau khi vào lục địa Hồng Hoang, Lưu Tô rõ ràng bị mặt đất trước mắt hấp dẫn, đôi mắt to lớn tò mò ngó nghiêng đây đó, Ngô Sở thậm chí còn phát hiện có nước miếng xuất hiện bên mép cái miệng lớn của nó, bị nó hít một tiếng, thu lại. "Không phải chứ!

Ngươi nhìn mặt đất này mà cũng chảy nước miếng được à?" Mẫu Lôi Thú Lưu Tô gầm nhẹ một tiếng, "Ngươi biết cái gì?

Đây đều là mỹ vị!" "Không phải, mỹ vị ta nói không phải là chỉ Hồng Hoang đại địa này đâu!

Ngươi đừng có thật sự coi mặt đất này như tinh thần mà gặm, sẽ bị thiên khiển thật đấy." Sau đó, Ngô Sở giải thích cặn kẽ cho con thú mẹ này, thế nào là thiên khiển.

Kết quả Mẫu Lôi Thú lại có vẻ không tin, "Ngươi lừa ta phải không!" "Không cần phải lừa ngươi, bây giờ chúng ta một vinh cùng vinh, một tổn cùng tổn, thân là hộ đạo thần thú của ta, ngươi không thể hại ta được, nếu không đến lúc đó con trai ngươi cũng bị ngươi hại theo." Nhắc đến con trai Tuyệt Ảnh của nó, Mẫu Lôi Thú mới yên tĩnh lại một chút. … Tử Ngọc Sơn.

Ngô Sở cưỡi Lưu Tô cao lớn vài trượng, dẫn theo tiểu Lôi Thú Tuyệt Ảnh, dưới sự trợ giúp của trận pháp hộ sơn của Tử Ngọc Sơn, trong nháy mắt đã đến được Thần Mộc Chi Điên. "Ta về rồi!" Tức thì, cả ngọn núi Tử Ngọc Sơn đang tĩnh lặng, sau khi ngưng trệ vài giây, liền sôi trào trong nháy mắt, giống như giọt nước rơi vào chảo dầu.

Hai bóng người từ trong đại điện lao ra, nháy mắt bổ nhào vào lòng hắn.

Có thể kích động như vậy, mà lại không hề để ý đến suy nghĩ của người khác, tự nhiên là Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, còn Tiểu Thư Tả và Hồ Tổ Tả Tả vẫn rất giữ kẽ.

Chương 494

Đương nhiên, sự giữ kẽ này chỉ là bề ngoài, còn âm thầm… à, thật không tiện nói cho người ngoài! "A Sở ca, huynh cuối cùng cũng về rồi, lo chết chúng ta rồi!" Tiểu Nguyệt Linh vừa khóc vừa cười, ôm chặt Ngô Sở không buông.

Tiểu hồ ly thì nhân cơ hội chiếm tiện nghi, ôm eo Ngô Sở không rời, đầu dụi dụi vào cổ hắn.

Phía sau hắn, một lớn một nhỏ hai con Lôi Thú tò mò nhìn, rồi liền thấy xung quanh xuất hiện ngày càng nhiều sinh linh, ai nấy đều đang cười, có người thì cười trong nước mắt.

Bọn họ đầu tiên là nhìn Ngô Sở, từ từ, mới bị dị thú sau lưng hắn thu hút.

Hai bóng người thon dài từ trong đại điện bước ra, đứng ở cửa điện nhìn hắn, trên mặt mang theo nụ cười, trong mắt ngấn sương, "Về rồi sao?" Một câu hỏi thăm đơn giản, khiến Ngô Sở không khỏi tiến lên ôm chặt bọn họ. "Thật xin lỗi, đã để các nàng lo lắng!" Khí tức thật mạnh mẽ!

Bạch Trạch và Du Du, cùng với Bạch Quân, mấy con sủng vật này, nhìn đôi dị thú lớn nhỏ cùng Ngô Sở trở về, trong lòng âm thầm đánh giá.

Con dị thú nhỏ còn đỡ, khí tức tuy cổ quái, nhưng đoán chừng cũng chỉ có tu vi Thái Ất cảnh, nhưng con lớn kia, quả thực sâu như vực thẳm, không thể lường được, khiến chúng kinh hãi.

Mẫu Lôi Thú thì liếc xéo mấy tiểu gia hỏa này, vẻ mặt kiêu ngạo không thèm để mắt.

Chỉ có tiểu Lôi Thú trợn to đôi mắt tò mò, nhìn đây nhìn đó, đối mặt với tiểu manh thú Bạch Trạch chạy đến trước mặt nó, tò mò vươn móng vuốt ra.

Ngay khi tiểu Lôi Thú định dùng một vuốt đè Bạch Trạch lại, thân hình Bạch Trạch loáng một cái, đã lùi ra xa.

Tiểu Lôi Thú thấy vậy, lòng ham chơi nổi lên, lại vươn vuốt về phía Bạch Trạch.

Ngô Sở thì ở trong đại điện, cùng Hậu Thổ Tiểu Thư Tả và Hồ Tổ Tả Tả, cũng như Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, kể lại quãng thời gian dài đằng đẵng bị lạc trong Hỗn Độn.

Hoàng Long và ba đệ tử khác cũng đến, im lặng ngồi một bên lắng nghe.

Kim Quang Địa Long từ dưới đất chui lên, thu nhỏ thân mình, lặng lẽ cuộn tròn một bên.

Xung quanh còn có rất nhiều tiểu hoa tiên vây xem.

Thứ này đối với các sinh linh khác không có tác dụng gì, đối với Vu tộc chúng ta, ngược lại lại có chút tác dụng, chỉ là số lượng ít đi một chút.

Những đồ ăn thức uống hắn mang vào Hỗn Độn ban đầu đã sớm bị hắn ăn sạch, hắn đã rất lâu rồi không được nếm linh nhưỡng và mỹ thực của Tiểu Nguyệt Linh.

Ngô Sở vừa ăn bánh ngọt, vừa kể chuyện.

Ngay cả đối với những sinh linh Hồng Hoang không biết năm tháng như bọn họ, thời gian hơn sáu nguyên hội cũng là một quãng thời gian vô cùng dài.

Cũng vì thế, Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ mới không nhịn được mà

cầu cứu sư phụ của hắn.

Trong lời kể của Ngô Sở, bọn họ dần dần nhìn về phía hai con dị thú ngoài điện.

Bọn họ quả thực khó có thể tin, Ngô Sở lại có thể dụ dỗ một con Hỗn Độn Cự Thú thành hộ đạo thần thú của mình, sau đó còn đưa cả hai mẹ con nhà người ta về. "Lưu Tô, thân thể nhỏ lại chút nữa, đến đây…" Ngô Sở vẫy vẫy tay với Mẫu Lôi Thú, kết quả Mẫu Lôi Thú chỉ liếc xéo hắn một cái, vẻ mặt không hề động đậy, ngẩng cao đầu.

Ai cũng có thể nhìn ra ý của nó: Bảo ta qua là ta qua sao?

Không đi! "Tuyệt Ảnh, qua đây!" Ngô Sở gọi tiểu Lôi Thú một tiếng, thế là tiểu Lôi Thú đang chơi đùa với Bạch Trạch, trong nháy mắt liền đổi hướng, hóa thành một đạo tia chớp, lao vào lòng Ngô Sở.

Tốc độ đó, khiến tất cả mọi người có mặt trừ Ngô Sở ra đều giật nảy mình.

Tiểu Lôi Thú rất phấn khích, cái đầu nhỏ lăn lộn trong lòng Ngô Sở, cái đuôi lông dài gần bằng chiều dài cơ thể nó, hưng phấn vẫy vẫy, trên đó còn có hồ quang điện lấp loé.

Ý của tiểu Lôi Thú rất rõ ràng, nơi này thật tốt, còn có các sinh linh khác chơi cùng nó.

Thấy tiểu Lôi Thú vui vẻ nhào vào lòng Ngô Sở, Mẫu Lôi Thú Lưu Tô đành phải bất đắc dĩ thu nhỏ thân mình lần nữa, bước vào trong đại điện.

So với tiểu Lôi Thú, cảm giác áp bức mà con thú mẹ này mang lại cho mọi người mạnh hơn nhiều, cho dù bề mặt cơ thể nó không xuất hiện hồ quang điện như tiểu Lôi Thú.

Đặc biệt là Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ, hai vị Đại La này, so với những người khác, họ càng hiểu rõ sự lợi hại của Hỗn Độn Cự Thú,

năm xưa họ cũng từng đi săn Hỗn Độn Cự Thú. "Hai vị này là nương tử của ta, ba vị này là đệ tử của ta, đây đều là sinh linh trên núi Tử Ngọc Sơn của chúng ta.

Ngươi là hộ đạo thần thú của ta, tu vi mạnh hơn mọi người, không được bắt nạt mọi người, biết chưa?" Ngô Sở vừa giới thiệu cho nó, vừa răn dạy.

Mẫu Lôi Thú liếc mọi người một cái, gầm nhẹ với Ngô Sở, ý là: Lắm lời!

Đối mặt với một hộ đạo thần thú không nể mặt mình như vậy, Ngô Sở cũng không để bụng, dù sao người ta cũng là đại gia, chẳng lẽ không cho phép người ta có chút tính khí sao!

Về phần suy nghĩ của người khác, điều đó không quan trọng, có bản lĩnh thì các ngươi chạy vào Hỗn Độn mang một con Hỗn Độn Cự Thú về thử xem?

Không có bản lĩnh, vậy thì đừng có lèm bèm! "Cái sân phía sau kia, sau này sẽ cho hai mẹ con các ngươi ở!

Nơi đó vốn là sân của ta." Ngô Sở chỉ về phía một tiểu viện ở hậu viện, nói.

Mẫu Lôi Thú liếc nhìn tiểu viện đó, rồi liền bước về phía đó, tư thế cao ngạo, hoàn toàn không muốn giao tiếp nhiều với người khác.

Chỉ là dáng vẻ đó, có chút cố ra vẻ ưu nhã, khiến Ngô Sở không khỏi buồn cười, một con Lôi Thú tính tình hung bạo, lại ở đó ra vẻ ta đây, có chút hài hước.

Tuy nhiên, những người khác chưa từng chứng kiến tính khí hung bạo của Mẫu Lôi Thú, lại có chút nghi hoặc nhìn về phía Ngô Sở, con Hỗn Độn Lôi Thú này, thật sự có hung bạo như hắn nói lúc trước sao?

Đợi Mẫu Lôi Thú đi rồi, Ngô Sở một bên vuốt ve lông bờm trên

lưng tiểu Lôi Thú, một bên nói: "Nó chính là Tuyệt Ảnh, lúc mới sinh, nhầm ta là mẹ nó, kết quả là…" Mọi người tò mò nhìn tiểu Lôi Thú, tiểu Lôi Thú cũng tò mò nhìn mọi người.

Ngô Sở lại hỏi: "Ta đi lâu như vậy, trong nhà không có chuyện gì chứ?" Những con bằng lòng tiếp tục ở lại Thanh Khâu, đa số đều là những con hồ ly không thích náo nhiệt, thích cuộc sống bình lặng yên tĩnh.

Hậu Thổ khẽ lắc đầu, "Mọi người đều rất tốt, tu vi cũng đang ổn định tăng lên, chỉ là chiến tranh giữa Long tộc và Kỳ Lân tộc vẫn còn tiếp diễn.

Khoảng ba nguyên hội trước, Phượng tộc cũng tham gia, bây giờ giữa tam tộc, thỉnh thoảng lại xảy ra một trận hỗn chiến." Thanh Khâu Ly tiếp lời, nói về một số người đến bái phỏng, cuối cùng đột nhiên nói: "Đúng rồi, Nữ Oa muội muội hai nguyên hội trước có tìm chúng ta, vì Phục Hy đạo huynh không tìm thấy khí tức của chàng, nên Nữ Oa muội muội đã dùng Đại Đạo truyền tấn cho chúng ta, bảo chàng sau khi trở về thì nói với họ một tiếng, còn chuyện gì thì muội ấy cũng không nói!" Ngô Sở nghe vậy, gật đầu, nhớ lại chuyện ban đầu dạy Phục Hy, tên cuồng em gái này, cách theo đuổi em gái.

Bây giờ đã mười mấy nguyên hội trôi qua, cũng không biết tình hình thế nào rồi. "Đúng rồi, Hồng Vân lão ca bọn họ có tìm ta không?" Thanh Khâu Ly lắc đầu, "Chắc là đều đang tu hành cả!

Dù sao tam tộc gây rối loạn Hồng Hoang đại địa như vậy, mọi người cũng chẳng có hứng thú ra ngoài du ngoạn." Ngô Sở khẽ gật đầu, quyết định lát nữa sẽ thần du qua nói chuyện với bọn họ. "Tiểu Nguyệt Linh, A Sở ca đã lâu lắm rồi không được ăn mỹ thực của muội…" Tiểu Nguyệt Linh cười khúc khích, đứng dậy nói: "Vậy huynh đợi một lát, muội đi làm ngay." Sau đó, Ngô Sở lại hỏi về việc

tu hành của Hoàng Long và những người khác.

Ba đệ tử, sớm đã bước vào Thái Ất cảnh từ trước khi hắn vào Hỗn Độn, bây giờ tuy vẫn ở cảnh giới này, nhưng đã đến đỉnh phong Thái Ất cảnh.

Chương 495

Bao gồm cả tiểu hồ ly, Bạch Trạch, Du Du, Tất Hỏa, Lão Viên mấy người bọn họ, đều đang ở cảnh giới này.

Chỉ là muốn bước vào cảnh giới Đại La, lại không dễ dàng như vậy.

Nhưng Ngô Sở cũng không thúc giục bọn họ, trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, nếu Hoàng Long chính là Hoàng Long chân nhân sau này, vậy hắn chắc chắn có cơ hội tấn cấp Đại La.

Thập nhị kim tiên, thực chất chính là mười hai Đại La kim tiên.

Nếu không phải Đại La, bọn họ cũng không có tư cách tranh phong với Tam Tiêu nương nương và Triệu Công Minh.

Bạch Trạch thì càng không cần phải nói, tương lai là một trong thập đại yêu soái của Yêu tộc, tu vi tự nhiên cũng có cảnh giới Đại La.

Nhưng mà con Bạch Trạch bây giờ… có chút một lời khó nói hết!

Theo những món mỹ thực do Tiểu Nguyệt Linh chế biến được từng món một bưng lên, Ngô Sở và tiểu Lôi Thú liền bắt đầu ăn uống thỏa thích.

Tiểu Lôi Thú không giống mẹ nó, không hề ngượng ngùng.

Rõ ràng, tuy dạ dày của Hỗn Độn Cự Thú có cấu tạo khác thường, nhưng chúng cũng có vị giác, tiểu Lôi Thú ăn những món ngon vật lạ này, liền ăn rất vui vẻ.

Không lâu sau, Mẫu Lôi Thú đang ngượng ngùng cũng từ hậu viện đi ra, gia nhập vào hàng ngũ ăn uống thỏa thích, có lẽ là bị mỹ vị này hấp dẫn!

Thật ra sự ra vẻ giữ kẽ của nó, mọi người ít nhiều đều có thể nhìn ra, chỉ là vì tu vi của nó quá mạnh mẽ, tính tình lại bị Ngô Sở nói là có chút hung bạo, hỉ nộ vô thường, nên mọi người đều không dám trêu chọc nó, càng không dám cười nhạo nó.

Tuy bọn họ không rõ Hỗn Độn Cự Thú mạnh đến mức nào, nhưng họ tin rằng, một khi con Lôi Thú này nổi điên lên, ngọn núi Tử Ngọc này e là sẽ bị nó lật tung trong phút chốc.

Những người năm xưa cùng Ngô Sở đến Thái Dương Thần Điện tham dự hôn lễ, đều biết lúc đó hai mươi bốn vị Đại La đã liên thủ đối phó một con Hỗn Độn Cự Thú.

Có thể tưởng tượng được, Hỗn Độn Cự Thú đáng sợ đến mức nào. "Thế nào?

Ta đã nói rồi, ngon đúng không!" Ngô Sở có chút khoe khoang với Mẫu Lôi Thú, Mẫu Lôi Thú ngẩng đầu nhìn hắn một cái, cổ họng phát ra một tiếng hừ nhẹ, biểu thị sự bất mãn và cảnh cáo của nó.

Ngô Sở đã quá quen với tính cách hung bạo, kiêu ngạo lại ngượng ngùng của Mẫu Lôi Thú, nên căn bản không để tâm đến chuyện này, vẫn cười nói: "Lát nữa ta bảo Tiểu Nguyệt Linh chế biến chút thịt Hỗn Độn Cự Thú cho ngươi, nhưng mà Hỗn Độn khí kia phải tách ra trước, nếu không sẽ không nấu chín được." Trong Nguyên Linh Bảo Châu của Ngô Sở, vẫn còn một con Hỗn Độn Cự Thú.

Chỉ là hình thể của con Hỗn Độn Cự Thú đó quá lớn, không tiện lấy ra khoe khoang.

Nhưng điều này không cản trở Ngô Sở lấy một ít thịt từ thân thể con Hỗn Độn Cự Thú đó xuống, cũng để mọi người nếm thử, thế nào mới là 'thịt Hỗn Độn thú' thật sự.

Lượng năng lượng chứa trong chút thức ăn này, đối với những

con Hỗn Độn Cự Thú như chúng, tự nhiên là không đáng kể.

Nhưng sự thơm ngon của những món ăn đó, cảm giác sảng khoái mà nó mang lại khi kích thích vị giác, lại trực tiếp chinh phục tiểu Lôi Thú.

Còn con thú mẹ này, Ngô Sở cảm thấy, nó có lẽ sẽ chết cũng không thừa nhận.

Ngô Sở ha ha cười, tiến vào Nguyên Linh Bảo Châu, từ trên người con Hỗn Độn Cự Thú đang bị phong ấn, mượn một miếng thịt tim, sau đó tách Hỗn Độn linh khí trên đó ra, giao cho Tiểu Nguyệt Linh đi chế biến, để mọi người cùng nếm thử món thịt đến từ Hỗn Độn Cự Thú này.

Tuy trong số họ không ít người, năm xưa ở Thái Dương Thần Điện, đã sớm được nếm thịt của Hỗn Độn Cự Thú ấu tể, nhưng thịt của Hỗn Độn Cự Thú trưởng thành thì chưa từng thử.

Tuy Ngô Sở có nghĩ đến việc cắt một ít thịt từ con Hỗn Độn Cự Thú đã hóa tinh kia xuống để mọi người nếm thử, nhưng đáng tiếc, con Cự Thú đó sau khi hóa tinh, thịt đã hóa thành đất.

Còn lần này thì khác, con Cự Thú kia căn bản chưa kịp đi đến bước hóa tinh, đã bị Lão Tổ một chiêu chém giết.

Tuy có phần là đánh lén, nhưng cũng có thể thấy được sự mạnh mẽ của Lão Tổ. … Đêm, sao trời lấp lánh, ánh trăng như lụa, rủ xuống màn trời, khiến cho bầu trời đêm đen kịt này trở nên càng thêm lộng lẫy đa sắc.

Trên Thần Mộc Chi Điên, đèn đuốc sáng trưng, tất cả mọi người đều đang cuồng hoan vì sự trở về của Ngô Sở.

Tiểu hồ ly dẫn đầu các tiểu hoa tiên dâng lên ca múa nhạc kịch, Tiểu Nguyệt Linh dẫn đầu các tiểu hoa tiên dâng lên hết món ngon vật

lạ này đến món khác.

Lão Viên cũng từ động phủ của mình đến, chúc mừng lão sư bình an trở về.

Một số sinh linh khác trên núi Tử Ngọc cũng nhân cơ hội đến chúc mừng sự trở về của hắn.

Phong Hậu và Phong Mang còn ra múa một điệu múa lắc hông vô cùng khêu gợi, suýt chút nữa bị tiểu hồ ly ghen ghét, nó cảm thấy con yêu tinh cuồng phong không biết xấu hổ này chính là đến để quyến rũ người ta.

May mà Đại Hồng đứng ra, múa một đoạn 'đại kiếm vũ', vung vẩy thanh đại kiếm của mình vù vù sinh gió, làm giảm bớt không khí khêu gợi trước đó đi không ít.

Bạch Quân, đang làm gối dựa cho Ngô Sở, ngẩng đầu nhìn trái nhìn phải, cuối cùng cảm thấy thôi bỏ đi, lại cúi đầu xuống.

Mãi đến đêm khuya, cuộc vui mới kết thúc khi Ngô Sở 'không thắng nổi men rượu'.

Khi tiệc tan, Ngô Sở được Hậu Thổ Tiểu Thư Tả dìu về hậu viện, liền trực tiếp trở tay bế ngang Tiểu Thư Tả bên cạnh lên.

Tiểu biệt thắng tân hôn, huống chi là xa cách tháng năm dài đằng đẵng như vậy, ai có thời gian cuồng hoan, cùng vợ lên giường ấm, không thơm sao?

Trong tiếng kêu yêu kiều của Tiểu Thư Tả, trận pháp trong viện dấy lên, các tiểu hoa tiên trên tán cây thò cái đầu nhỏ ra, rồi lại rụt vào.

Cũng không biết qua bao lâu, bóng dáng Ngô Sở đã đến phòng của Hồ Tổ Tả Tả.

Thấy Ngô Sở đến, khóe môi Hồ Tổ Tả Tả khẽ nhếch lên, rồi nói: "Tối nay chàng nên đến chỗ Hậu Thổ muội muội, nếu không ngày mai muội ấy sẽ giận ta mất." Ngô Sở tiến lên bế ngang nàng lên, cười nói: "Tối nay ta muốn cùng các nàng giãi bày nỗi lòng xa cách, tạm thời đừng phân chia một ba năm hai tư sáu gì cả." Thân hình khẽ động, hai người biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại, đã ở trong phòng của Tiểu Thư Tả.

Mà lúc này, Tiểu Thư Tả đã nằm ngang trên giường, đang hồi vị dư âm còn chưa tan, thấy hai người tiến vào, thân mình khẽ xoay, liền dùng chăn mỏng che lại, đồng thời lườm nguýt ai đó.

Ai đó ha ha cười một tiếng, ném Hồ Tổ lên giường.

Thật đúng là, phi long thò tay tìm mật ngọt, thỏ khôn ba hang xuất kỳ chiêu.

Song phượng lượn bay rồng vùng vẫy, vung kiếm trảm kiều thỏa ý tình. … Cùng lúc đó, bên cạnh bệ cây, tiểu Lôi Thú tò mò ngước nhìn trời đêm, manh thú Bạch Trạch thì ngồi xổm bên cạnh nó, ôm một ly trà sữa, hỏi nó: "Bạn tên là Tuyệt Ảnh phải không?

Mình tên là Bạch Trạch, bạn muốn uống một ly không?

Đây là trà sữa trái cây, ngon lắm đó!" Trên tán Thần Thụ, Mẫu Lôi Thú cũng tò mò nhìn thế giới này, gió đêm thổi qua thân thể nó, làm tung bay những sợi lông dài trên người, phất phơ bay lượn.

Chỉ là tâm trạng của nó lại không ung dung như vẻ bề ngoài, mà thỉnh thoảng liếc nhìn tiểu Lôi Thú và Bạch Trạch ở phía dưới, lòng cảnh giác mười phần. "Mình còn có cá khô nhỏ, bạn muốn không?" Bạch Trạch lại lôi ra một con cá khô nhỏ, đưa về phía tiểu Lôi Thú.

Tiểu Lôi Thú cúi đầu ngửi ngửi, rồi một miệng ngoạm lấy, nhai nhai trong miệng hai cái, nuốt xuống, sau đó nhìn Bạch Trạch, dùng

thần thức truyền âm, "Còn không?" "Có chứ!" Bạch Trạch lục lọi một hồi, lấy ra hết những món ăn vặt mà bình thường cất giữ, bày ra trên bệ cây, "Bạn xem đi, thích món nào, mình mời bạn ăn!" Mấy con chó lớn ngửi thấy mùi thơm, lon ton chạy tới, nhưng sau khi bị tiểu Lôi Thú liếc nhìn, lại có chút sợ hãi dừng lại.

Tuy tiểu Lôi Thú không phát ra cảnh cáo với chúng, nhưng uy thế đó, vẫn khá là dọa người.

Bạch Trạch cầm mấy miếng thịt khô, ném về phía mấy con chó lớn, đồng thời nói với tiểu Lôi Thú: "Đừng lo, tính cách chúng rất ôn hòa, là tộc sói tuần sơn của núi Tử Ngọc này." Bạch Trạch giới thiệu về núi Tử Ngọc cho tiểu Lôi Thú, Mẫu Lôi Thú trên tán cây cũng đang im lặng lắng nghe.

Chương 496

Dù sao, đây sẽ là nơi sinh sống tương lai của chúng.

Trở lại Tử Ngọc Sơn, sau khi cùng mọi người trải qua một khoảng thời gian vui vẻ, Ngô Sở tìm một cơ hội, trực tiếp lợi dụng lực Đại Đạo, thần du xuất ra, gọi Phục Hy.

Phục Hy đang ra sức lấy lòng, tặng hoa cho Nữ Oa, nói những lời tán mỹ vô hạn, khi cảm nhận được thần thức của Ngô Sở thần du đến thì cũng trầm nhập vào trong pháp tắc Đại Đạo.

Dưới sự chỉ dẫn của Phục Hy, Ngô Sở xuất hiện trong động phủ Tê Phượng Sơn của họ với hình thái nguyên thần, hành lễ với Phục Hy và Nữ Oa: "Gặp qua đại ca, tỷ tỷ!" Nữ Oa chớp chớp mắt, nói: "Không cần khách khí với chúng ta!

Trước đây ta nghe các đệ muội nói, ngươi chạy đến Hỗn Độn rồi sao?

Sao lâu vậy mới trở về?" Sự lo lắng của Nữ Oa dành cho hắn được thể hiện rất rõ. "Để hai người phải lo lắng, thật là hổ thẹn!" Phục Hy đốt một cây nhang, cây nhang này cũng là lấy từ Tử Ngọc Sơn, có tác dụng an thần.

Vừa đốt nhang, y vừa hỏi: "Sao ngươi đi lâu như vậy?

Chẳng lẽ không cẩn thận bị lạc trong Hỗn Độn rồi chứ!" "Nói ra thì cũng suýt nữa lạc trong đó thật, vận khí không tốt, đụng phải một con Hỗn Độn Cự Thú, bị nó nuốt chửng…" "A?

Vậy ngươi không sao chứ!

Ài, nhìn ta này, nếu có chuyện gì thì chắc ngươi cũng không thể thần du đến đây được." Phục Hy cười cười, rồi lại nói: "A Sở, ta và

tỷ của ngươi chuẩn bị kết hôn!

Nhưng hôn lễ không tiện tổ chức ở Tê Phượng Sơn, muốn mượn Tử Ngọc Sơn của ngươi một phen." "…" Ngô Sở ngẩn ra, rồi cười ha hả: "Lúc nào cũng hoan nghênh, chúc mừng đại ca và tỷ tỷ, sau bao năm tháng dài đằng đẵng bên nhau, cuối cùng cũng tu thành chính quả, thật đáng mừng, đáng mừng!" Rất hiển nhiên, tiến trình thần thoại Hồng Hoang này, vì hôn lễ lần trước của hắn mà đã hoàn toàn loạn hết cả lên!

Đầu tiên là Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu đến với nhau, sau đó là Đế Tuấn và Thường Hi sớm bước vào điện đường hôn nhân, bây giờ lại đến Phục Hy và Nữ Oa… Trong thần thoại Hồng Hoang, dường như Phục Hy và Nữ Oa vẫn luôn xưng hô là huynh muội.

Chỉ trong thần thoại truyền thống, họ mới là cặp vợ chồng đầu tiên của trời đất.

Còn trong lịch sử văn minh An Lạc, thân là thuỷ tổ bộ lạc đầu tiên của nhân loại, họ đến với nhau, kết làm vợ chồng, đã có tác dụng làm gương đi đầu, khiến cho việc kết hợp và sinh sôi nảy nở của nhân loại trở nên quy củ, có trật tự.

Nhưng bây giờ… Tuy nhiên Ngô Sở cũng không cảm thấy kỳ lạ, dù sao ngay cả Đông Vương Công cũng có thể đến với Tây Vương Mẫu, thì cuồng ma bảo vệ em gái đến với em gái của mình có gì mà lạ?

Họ cũng không phải huynh muội thật sự, mà là một cặp trời sinh đất dưỡng.

Nhận được lời chúc mừng của Ngô Sở, trong lòng Phục Hy vô cùng vui sướng, còn Nữ Oa thì tiếp tục chuyển chủ đề về trải nghiệm của Ngô Sở khi vào Hỗn Độn.

Ngô Sở cũng không giấu giếm, kể lại hết những gì mình gặp phải trong Hỗn Độn, và cũng nói luôn việc mình đã mang cả đôi mẹ con Hỗn Độn Cự Thú kia về.

Nghe Ngô Sở dụ dỗ một con Hỗn Độn Cự Thú thành hộ đạo thần thú của mình và mang nó về Tử Ngọc Sơn, Phục Hy và Nữ Oa đều không biết phải nói gì.

Đệ đệ lợi hại như vậy, trước đây thật không biết nha!

Mặc dù họ biết Ngô Sở giỏi kết giao, nhưng không ngờ đối tượng kết giao lại có thể mở rộng đến cả Hỗn Độn Cự Thú, thật sự là quá bất ngờ.

Nghĩ đến con Hỗn Độn Cự Thú mà họ vây săn lúc trước, hai người liền cảm thấy thật khó tin.

Sau này, ai còn dám đến Tử Ngọc Sơn gây sự?

Ngay cả vị lão ma đầu vẫn luôn ẩn mình không xuất hiện kia, cũng phải cân nhắc một chút chứ nhỉ! "Đại ca, tỷ, hai người khi nào qua đây?

Có muốn ta thông báo cho Trấn Nguyên lão ca và Hồng Vân lão ca không?

Mọi người lâu rồi không gặp, đến Tử Ngọc Sơn của ta tụ họp cũng tốt." Phục Hy khẽ ho một tiếng: "Ngươi chắc là không phải muốn khoe khoang con Hỗn Độn Cự Thú kia đấy chứ?" Kết quả là Nữ Oa không vui: "A Sở có thể khiến một con Hỗn Độn Cự Thú cam tâm tình nguyện làm hộ đạo thần thú cho mình, khoe một chút thì sao chứ?" Ngô Sở cười hắc hắc: "Sinh ra ta là cha mẹ, thương ta ấy là chị gái!" Bị Nữ Oa mắng, Phục Hy không hề tức giận, lát sau nói: "Bây giờ bên ngoài hỗn loạn như vậy, nếu để mọi người đều đến, có gây bất tiện cho họ không?" Ngô Sở cười nói: "Yên tâm đi!

Mọi người đều là Đại La, chỉ cần không làm những việc nhắm vào tam tộc, sinh linh tam tộc chắc chắn cũng sẽ không dễ dàng đắc tội với họ.

Huống hồ, trong số các đạo hữu mà chúng ta quen biết, ai mà không có bảo bối tốt bên mình chứ?" Phục Hy, Nữ Oa, Thái Nhất, Đế Tuấn, bọn họ thì không cần nói, Hà Đồ Lạc Thư, Hồng Tú Cầu, Hỗn Độn Chung, bảo châu không rõ tên, không phải cực phẩm đỉnh tiêm thì cũng là chí bảo.

Trấn Nguyên Tử cũng có Địa Thư, ngay cả Thiếu Dương đạo nhân cũng có một thanh Thái Hoa Thuần Dương Kiếm, tuy phẩm chất không bằng Địa Thư nhưng lực công kích lại cực mạnh.

Đương nhiên, điểm mạnh của Địa Thư nằm ở phòng ngự, và nó có thể dễ dàng điều động địa mạch chi lực khổng lồ.

Phục Hy nghĩ một lúc rồi nói: "Tên Hồng Vân kia không phải là không có sao!" "…" Nghe vậy, Ngô Sở không biết nói gì, ai bảo tên Hồng Vân này quá hào phóng, cái gì cũng cho đi!

Công đức chi lực mà người người xem như bảo vật, hắn nói tặng là tặng. "Khụ khụ, nhưng Hồng Vân lão ca có thể đi cùng Trấn Nguyên lão ca mà!" Phục Hy suy nghĩ một chút, nói với Nữ Oa: "Vậy chúng ta bây giờ lên đường đến Tử Ngọc Sơn, muội thấy thế nào?" "Cứ theo huynh trưởng quyết định là được!" "Ha ha!" Ngô Sở và Phục Hy đều cười "ha ha" đáp lại.

Thực ra từ câu nói này của Nữ Oa, Ngô Sở có thể nghe ra được, Nữ Oa thực ra không phản đối việc gả cho Phục Hy.

Nếu thật sự phản đối, thì chắc chắn sẽ không phải là 'cứ theo huynh trưởng quyết định', mà có thể là 'muội bây giờ vẫn chưa muốn kết hôn'.

Đây rõ ràng là 'huynh có tình, muội có ý' mà!

Nếu lúc đầu Ngô Sở ỷ mình là người xuyên việt mà dễ dàng xen vào tình cảm của họ, chưa nói đến Nữ Oa có đồng ý hay không, có lẽ Phục Hy đã trực tiếp ra tay diệt hắn rồi.

Đương nhiên, không muốn có ý nghĩ báng bổ với thủy tổ thần của nhân loại cũng là một trong những nguyên nhân.

Giống như lúc đầu gặp Hậu Thổ, cũng không nỡ sinh lòng báng bổ.

Rào cản tâm lý này cũng là trong quá trình chung sống với Hậu Thổ mới dần dần khắc phục được.

Thực ra, nếu không nhìn ra tình cảm sâu đậm của Phục Hy dành cho Nữ Oa, có lẽ sau một thời gian dài tiếp xúc với Nữ Oa, Ngô Sở cũng sẽ nảy sinh ý định theo đuổi.

Nhưng có tình cảm sâu đậm này của Phục Hy, Ngô Sở tự nhiên sẽ không cố ý phá hoại người ta.

Sau khi trò chuyện một lúc với Phục Hy và Nữ Oa, Ngô Sở lại tiếp tục thần du, tìm đến Trấn Nguyên Tử đang giảng đạo cho tên ngốc Thanh Phong và tên khờ Minh Nguyệt trong Ngũ Trang Quán. "Trấn Nguyên lão ca, đã lâu không gặp, rất nhớ huynh!" Nguyên thần của Ngô Sở hiện ra từ trong Đại Đạo, theo gió phiêu đãng xuống. "A Sở hiền đệ cuối cùng cũng xuất quan rồi sao?" Nhìn thấy hư ảnh nguyên thần của Ngô Sở cưỡi gió mà đến, Trấn Nguyên Tử không khỏi cười ha hả: "Trước đây ngu huynh có truyền tin cho ngươi một lần, nhưng ngươi không hồi âm, lần này sao lại có thời gian thần du đến chỗ ngu huynh?" "Ngu đệ không phải bế quan, mà là đi Hỗn Độn một chuyến, suýt nữa thì lạc trong đó." Ngô Sở lại kể lại trải nghiệm của mình cho Trấn Nguyên Tử nghe.

Quả nhiên, phản ứng của Trấn Nguyên Tử cũng không khác gì Phục Hy và Nữ Oa.

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của họ, Ngô Sở không khỏi thầm cười trộm.

Cuối cùng cũng được hắn khoe thành công rồi!

Tử Ngọc Sơn, rừng trúc xanh.

Mấy con gấu trúc lớn nhỏ gào thét về phía ngoài rừng trúc, chửi bới ầm ĩ.

Ngoài rừng trúc, tiểu Lôi Thú chở manh thú Bạch Trạch chạy như điên trên mặt hồ, bộ bờm dài và chiếc đuôi dài lông xù tung bay theo nhịp chạy của nó, có hồ quang điện lấp loé trên đó.

Miệng tiểu Lôi Thú đang ngậm một thứ gì đó nhai nhóp nhép, giống như một con chồn ăn trộm được gà.

Chương 497

Bạch Trạch cười hì hì: "Thế nào?

Món đó ngon chứ!" Tiểu Lôi Thú gật đầu lia lịa, ra hiệu cho Bạch Trạch: "Ngày mai chúng ta lại đến nhé?" Bạch Trạch khẽ ho: "Đừng!

Kim Lôi Trúc này mọc rất chậm, khó khăn lắm mới mọc được mấy mầm măng xuân, đợi mấy mầm kia lớn hơn một chút rồi hẵng đến!

Với lại, cũng phải để lại mấy mầm, nếu không sau này cả đám Kim Lôi Trúc đó không mọc nữa, ngươi sẽ không có gì để ăn đâu." Cây Kim Lôi Trúc lúc trước tuy bị Tiểu Nguyệt Linh nhổ cả gốc đưa cho Phục Hy, nhưng sau đó lại dần dần mọc ra những cây Kim Lôi Trúc mới, nay đã qua hai ba mươi nguyên hội, đám Kim Lôi Trúc đó đã mọc thành một mảnh nhỏ, hiện đang bị gia đình gấu trúc lớn nhỏ chiếm giữ.

Sau khi bị Hậu Thổ ném vào rừng trúc này, đám gấu trúc đã an cư ở đây, và dần dần sinh sôi nảy nở thành một tộc quần nhỏ, hiện đã có một đàn gấu trúc lớn nhỏ.

Coi biển trúc này là lãnh địa của mình, bầy gấu trúc tự nhiên sẽ không cho những kẻ chạy vào nhà mình trộm đồ một sắc mặt tốt đẹp.

Chỉ có điều tu vi của chúng không cao, đánh không lại hai tên 'tiểu tặc' cướp măng này, nên chỉ có thể hung hăng gầm gừ, chửi bới ầm ĩ.

Biết chúng là sủng vật do nữ chủ nhân Hậu Thổ nuôi, Bạch Trạch tự nhiên cũng sẽ không thật sự làm hại chúng.

Nói ra thì, mấy con gấu trúc này lúc ngốc nghếch cũng rất đáng yêu.

Lúc không có việc gì, Bạch Trạch thỉnh thoảng cũng qua đây trêu chọc mấy tên tròn vo béo ú này, sờ vào cảm giác cũng không tệ.

Nhưng hôm nay, mấy tên này rõ ràng không còn cho nó sắc mặt tốt nữa, vì nó lại dẫn một con thú lạ vào cướp măng của chúng, thật là bắt nạt gấu quá đáng!

Những cây Kim Lôi Trúc kia tắm mình trong thiên lôi mà sinh ra, thuộc tính lôi ẩn chứa trong măng xuân tự nhiên cũng cực kỳ nồng đậm.

Biết mẹ con Lôi Thú là hoá thân của lôi chi pháp tắc, Bạch Trạch liền nghĩ ngay đến thứ này, rồi dẫn tiểu Lôi Thú chạy qua đây gây hoạ.

Sau khi nhận nhiệm vụ mà Ngô Sở giao cho, là dẫn tiểu Lôi Thú làm quen với Tử Ngọc Sơn, để nó nhanh chóng hoà nhập vào đại gia đình Tử Ngọc Sơn, Bạch Trạch liền nghĩ ra cách này.

Không có gì có thể nhanh chóng kéo gần quan hệ hơn là cùng nhau làm việc xấu, mà chỉ cần quan hệ của chúng gần gũi hơn, thì việc dẫn tiểu Lôi Thú hoà nhập vào cuộc sống ở Tử Ngọc Sơn sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Quả nhiên, sau chuyện này, tiểu Lôi Thú rất nhanh đã thân thiết với Bạch Trạch.

Không chỉ cho nó ăn ngon, còn dẫn nó đi chơi vui, thú vị hơn nhiều so với ở trong Hỗn Độn.

Lại không cần ngày nào cũng học cái này, học cái kia, thật quá tuyệt vời!

Chỉ là tâm trạng vui vẻ này, chưa được mấy ngày đã tan biến.

Thân là người mẹ nghiêm khắc, mẫu Lôi Thú Lưu Tô ghét nhất chính là hành vi ham chơi quên cả ý chí này, nếu không bà ta cũng sẽ

không luôn đóng vai người mẹ nghiêm khắc rồi.

Nhìn thấy mẹ lạnh lùng nhìn mình, tiểu Lôi Thú lập tức ngoan ngoãn thu lại vẻ vui vẻ vô tư lự, quay đầu nhìn quanh, bản năng muốn tìm mẹ hiền.

Đáng tiếc, lúc này nguyên thần của Ngô Sở đã rời khỏi Ngũ Trang Quán, đến Thái Dương Thần Điện, tìm đôi huynh đệ Kim Ô Đế Tuấn và Thái Nhất để hàn huyên.

Không có mẹ hiền ở đây, tiểu Lôi Thú đành cúi gằm đầu, bay vút lên trời, sau đó mẫu Lôi Thú bám sát theo sau, hai mẹ con lao vào cắn xé nhau trên không trung.

Sấm chớp vang rền, tốc độ va chạm của hai con Lôi Thú ngày càng nhanh, thân hình cũng càng đánh càng lớn, sấm sét thỉnh thoảng giáng xuống, liền có cây cổ thụ bị đánh gãy, núi non bị phá hủy.

Linh thú trong núi rừng quanh Thần Mộc đều bị doạ cho một phen hết hồn.

Hậu Thổ tiểu thư tỷ và Hồ Tổ tỷ tỷ bọn họ cũng đi ra, giơ tay vung lên, bảo vệ Thần Mộc Chi Điên và các dãy núi xung quanh, tránh khỏi tai hoạ sấm sét.

Tiểu Nguyệt Linh nhìn tiểu Lôi Thú bị mẫu Lôi Thú húc bay rồi lao vào cắn xé, lòng có chút thương cảm: "Bình thường mẹ con họ đều huấn luyện như vậy sao?

Thế này cũng quá hung tàn rồi!" Tiểu hồ ly nói: "Chắc là tốt hơn nhiều so với những gì A Sở ca nói rồi!

Ít nhất là không cắn tiểu Lôi Thú đến mức máu thịt bay tứ tung." Bạch Trạch đưa móng vuốt nhỏ gãi đầu: "Đây là cách huấn luyện của Hỗn Độn Cự Thú sao?

Hy vọng mẹ con họ không đánh sập Tử Ngọc Sơn của chúng ta!"

"Không đến mức đó đâu, Lưu Tô tiền bối đang khống chế sức mạnh mà!" Du Du nói: "Hơn nữa Ly tỷ tỷ cũng đã ra tay bảo vệ núi rừng bốn phương rồi." Tuy Thanh Khâu Ly không mạnh bằng mẫu Lôi Thú kia, nhưng khi mẫu Lôi Thú khống chế sức mạnh ở cảnh giới Thái Ất, Thanh Khâu Ly bảo vệ núi rừng bốn phương vẫn không có áp lực gì.

Không lâu sau, tiểu Lôi Thú trên không trung bắt đầu kêu la thảm thiết, nhưng mẫu Lôi Thú vẫn không có ý định tha cho nó, với vẻ mặt hận sắt không thành thép mà gầm lên giận dữ với nó.

Lúc này, mọi người cuối cùng cũng hiểu được tính tình của con mẫu Lôi Thú này nóng nảy đến mức nào, đối với con trai của mình cũng nghiêm khắc như vậy, cũng may mà Ngô Sở có thể chung sống hoà bình với loại cự thú này.

Nếu đổi lại là họ, có lẽ ngay cả dũng khí đứng trước mặt loại cự thú này cũng không có!

Tiểu Lôi Thú rất ấm ức, nhưng bây giờ không ai có thể giúp nó, người duy nhất có thể giúp nó lại không có ở đây, nó chỉ có thể quay người phản kích lần nữa.

Chẳng biết từ lúc nào, máu tươi từ trên không trung rơi xuống, mẫu Lôi Thú dừng lại, im lặng nhìn con trai bị mình đánh bị thương, muốn tiến lên an ủi một chút, nhưng tiểu Lôi Thú lại né tránh.

Lúc này tiểu Lôi Thú chỉ muốn tìm một nơi để khóc, nó nhớ mẹ hiền rồi.

Mẫu Lôi Thú thấy vậy, từ từ hạ móng vuốt xuống, đáy mắt loé lên một tia ảm đạm.

Nhưng kiêu ngạo như bà ta, sao có thể để người khác nhìn thấy nội tâm của mình?

Khi quay đầu nhìn xuống, đã là một dáng vẻ cao ngạo lạnh lùng,

bà ta thu nhỏ thân hình, trở về sân của mình, nằm trong sân, im lặng nhìn sự náo nhiệt bên ngoài.

Bà ta có chút thất thần, dường như cảm thấy mình lạc lõng không hợp với sự náo nhiệt đó.

Dần dần, bà ta nhớ lại quá khứ, nhớ lại những ngày tháng cô độc rong ruổi trong Hỗn Độn, bà ta không hề khao khát cuộc sống đó, nếu không cũng sẽ không theo Ngô Sở rời đi.

Nhưng bà ta cũng không biết làm thế nào để hoà nhập vào sự náo nhiệt kia.

Bà ta khẽ thở dài, dường như cảm thấy thế giới này cũng không thích hợp với mình.

Lúc này, một bóng người xuất hiện trước mặt bà ta, che khuất tầm nhìn của bà ta, khiến lông mao toàn thân bà ta đột nhiên dựng lên, có những tia điện hồ nhỏ lấp loé trên đó. "Đừng căng thẳng, ta không có ác ý." Hậu Thổ tiểu thư tỷ mỉm cười nói.

Grừ… Một tiếng gầm gừ phát ra từ cổ họng của mẫu Lôi Thú, ý là: Ta căng thẳng?

Ngươi đừng có đùa!

Ta có thể ăn tươi nuốt sống ngươi bất cứ lúc nào!

Nghe thấy thần thức truyền âm của mẫu Lôi Thú, tiểu thư tỷ không khỏi bật cười, gật đầu nói: "Ừm, ngươi có thực lực đó!

Nhưng ngươi sẽ không làm vậy, ít nhất là ở đây, ngươi sẽ không!" Grừ… Tiếng gầm gừ này, rõ ràng là có chút không kiên nhẫn rồi: "Ngươi nghĩ ngươi là ai?

Đừng có tỏ vẻ như ngươi rất hiểu ta, cút!" Nhìn con cự thú với dáng vẻ người sống chớ lại gần này, Hậu Thổ khẽ lắc đầu, nói: "Ta

chỉ muốn hỏi ngươi, trưa nay muốn ăn gì?

Nếu đã như vậy, thì thôi…" "Đợi, đợi một chút!" "…" Khi Ngô Sở thần du trở về, tiểu Lôi Thú liền với vẻ mặt tủi thân chui vào lòng hắn.

Ngô Sở dùng đầu ngón chân cũng biết, trong khoảng thời gian hắn thần du, nó chắc chắn lại bị mẹ ruột mình chỉnh đốn rồi.

Chuyện này, lúc còn ở trong Hỗn Độn đã xảy ra quá nhiều lần.

Chương 498

Vì vậy, Ngô Sở đã có kinh nghiệm dỗ dành vô cùng phong phú.

Sau khi dỗ dành tiểu Lôi Thú một hồi, Ngô Sở liền chạy đi tìm mẫu Lôi Thú Lưu Tô, chuẩn bị nói đạo lý với bà ta, dù sao đây là Hồng Hoang đại địa, không phải Hỗn Độn, không cần phải nghiêm khắc như vậy.

Cũng không phải nói nghiêm khắc là không tốt, mà là cần phải có chừng mực.

Kết quả phát hiện, Hậu Thổ tiểu thư tỷ lại đang ngồi bên cạnh con mẫu Lôi Thú nóng nảy kia, nói chuyện với nó rất tốt, ít nhất mẫu Lôi Thú không tỏ ra vẻ không kiên nhẫn với nàng.

Điều này đã rất hiếm thấy, dù sao con mẫu Lôi Thú này, ngay cả đối mặt với Lão Tổ cũng dám nhe răng, mặc dù nó chắc chắn không phải là đối thủ của Lão Tổ.

Nhưng thua người không thua trận, dù biết rõ đánh không lại, khí thế cũng tuyệt đối không thể thua.

Ngô Sở có chút tò mò, tiểu thư tỷ đã nói gì với con mẫu thú hung bạo này? "Đã hàn huyên xong với bạn cũ rồi à?" Thấy Ngô Sở bước vào sân, tiểu thư tỷ mỉm cười hỏi.

Ngô Sở gật gật đầu, hỏi: "Hai người đang nói chuyện gì vậy?" Kết quả là mẫu Lôi Thú chỉ ngước mắt nhìn hắn một cái, rồi nhắm mắt dưỡng thần.

Tiểu thư tỷ thì đứng dậy cáo từ với mẫu Lôi Thú, tiến lên khoác tay Ngô Sở: "Về đúng lúc lắm, vừa hay có một chuyện muốn nói với chàng." Ngô Sở nghi hoặc, nhưng vẫn gật đầu, bị tiểu thư tỷ khoác

tay, trở về đại điện phía trước.

Tiểu thư tỷ vừa đi vừa nói: "Là thế này, năm sau lại đến thời gian đại bỉ trăm năm của bộ lạc, ta muốn mời các huynh trưởng qua đây quan lễ, có lẽ đến lúc đó lại phải làm phiền Tiểu Nguyệt Linh rồi." Nếu đám thùng cơm tổ cấp Vu tộc kia mà qua đây, Tiểu Nguyệt Linh và các tiểu đầu bếp đáng yêu kia chắc chắn sẽ phải vất vả một thời gian.

Vì vậy, chuyện này phải thông báo trước cho Ngô Sở, dù sao bây giờ nơi này là Tử Ngọc Sơn của Ngô Sở, mặc dù nàng cũng được xem là nửa nữ chủ nhân của Tử Ngọc Sơn. "Ta không có ý kiến!" Ngô Sở cười nói: "Hơn nữa, Tiểu Nguyệt Linh thực ra rất hưởng thụ cảm giác thành tựu khi làm ra món ngon, nàng không cần lo lắng cho nó đâu." Dừng một chút, Ngô Sở lại nói: "Nhưng về phương diện thực phẩm, có cần chúng ta chuẩn bị không?

Bình thường thịt trong bộ lạc, các nàng giải quyết thế nào?" Mặc dù Tử Ngọc Sơn có rất nhiều loài thú sinh sống, nhưng đa số chúng đều có linh tính, thỉnh thoảng săn bắt một vài con thú nhỏ chưa khai linh trí để đổi vị thì còn nói được, nhưng săn bắt quy mô lớn để làm thức ăn, điều này ít nhiều sẽ khiến chúng sinh trên Tử Ngọc Sơn sợ hãi, 'thú thú tự nguy'.

Tiểu thư tỷ mỉm cười nói: "Ngoài những loài thú do bộ lạc tự nuôi, đa số vẫn là lén lút ra ngoài nhặt những con thú chết trong các trận đại chiến!

Phần lương thực còn lại thì chủ yếu là ngũ sắc đạo và các loại mì, đậu nành là phụ.

Còn về thực phẩm cho năm sau, trong Nguyên Linh Bảo Châu của chàng không phải vẫn còn một con Hỗn Độn Cự Thú sao, có trái tim của con cự thú đó là đủ rồi." Ngô Sở cười nói: "Đây là khẩu phần của

Lưu Tô mà." "Cho nên vừa rồi, ta chính là đang thương lượng với nó chuyện này đó!" Tiểu thư tỷ cười nói, dừng một chút, nàng lại nói: "Ngoài ra, ta cũng cảm thấy để Lưu Tô huấn luyện tiểu Tuyệt Ảnh có phần quá nghiêm khắc đối với nó, sao không để tiểu Tuyệt Ảnh giao đấu với tiểu hoàng long và Bạch Trạch!

Như vậy, chúng có thể trở thành bạn bè, tiểu Tuyệt Ảnh cũng có thể tìm lại sự tự tin.

Lưu Tô tuy không đồng ý, nhưng có thể thấy, nó thực ra cũng tán thành." Ngô Sở nghe vậy gật đầu, véo nhẹ bàn tay mềm mại của tiểu thư tỷ, cười nói: "Phu nhân không hổ là hiền nội trợ của vi phu, nghĩ thật chu đáo.

Nói ra thì, ở trong Hỗn Độn, tiểu Tuyệt Ảnh quanh năm sống dưới cái bóng của mẹ nó, đôi khi quả thực có chút nhút nhát." Cũng may là tâm trí của tiểu Lôi Thú vẫn chưa trưởng thành lắm, lúc ham chơi lên còn có thể vô tư một chút.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng tâm trí thật khó mà phát triển lành mạnh.

Giống như rất nhiều đứa trẻ to xác sống dưới cái bóng của cha mẹ độc đoán.

Có lẽ mẫu Lôi Thú cũng vì điểm này mà mới có thể yên tĩnh lắng nghe tiểu thư tỷ nói chuyện!

Tiểu thư tỷ nghiêng đầu nhìn hắn, cười nói: "Thực ra tính tình của nó cũng không nóng nảy như chàng nói đâu!

Đối với những chuyện có lợi cho nó, nó vẫn sẵn lòng lắng nghe." Ngô Sở quay đầu nhìn lại hậu viện, thầm truyền âm nói: "Đó là bây giờ thôi, lúc mới gặp nó, nó không có tính tình tốt như bây giờ đâu, thường xuyên không hợp ý là nổi điên." Không thể không thừa nhận,

mấy nguyên hội chung sống đã khiến mẫu Lôi Thú nhận ra, giữa sinh linh và sinh linh, không chỉ có mối quan hệ thô bạo đơn nhất là ăn và bị ăn.

Cùng Ngô Sở đến thế giới Hồng Hoang này, càng khiến nó nhận ra sự phức tạp trong mối quan hệ giữa các sinh linh, điều này khiến nó có chút bối rối.

Vì vậy, trong trường hợp không thể ăn đối phương, cách tốt nhất là duy trì thái độ kiêu ngạo người sống chớ lại gần, như vậy có thể bớt đi rất nhiều phiền phức.

Thực ra đây cũng có thể coi là một cách tự bảo vệ bản thân!

Mặc dù với thực lực của con mẫu Lôi Thú này, hoàn toàn không cần làm vậy. "Đúng rồi, nói với nàng một chuyện, Phục Hy đại ca quyết định kết hôn với Nữ Oa tỷ tỷ rồi." Ngô Sở cười nói: "Nhưng họ không tiện tổ chức hôn lễ ở Tê Phượng Sơn, chỉ có thể đến Tử Ngọc Sơn của chúng ta, dù sao trong hậu viện cũng có một sân dành cho họ, phu nhân thấy thế nào?" Tiểu thư tỷ nghe vậy ngẩn ra, rồi cười nói: "Vậy thật phải chúc mừng họ rồi, ta không có ý kiến!" Ngô Sở gật đầu nói: "Vậy nàng đi nói với Ly một tiếng, ta đi tìm Lưu Tô nói chuyện, thuận tiện giải tỏa những lo lắng trong lòng nó.

Đừng thấy bình thường nó ra vẻ kiêu ngạo, thực ra khá ngốc, không nghĩ thông được những khúc mắc trong đó, thậm chí có thể xuất hiện tâm trạng lo âu." Tiểu thư tỷ gật đầu, ra hiệu cho hắn đi làm việc.

Trở lại hậu viện, mẫu Lôi Thú ngước mí mắt liếc hắn một cái, cổ họng phát ra tiếng gầm gừ: Ngươi lại về đây làm gì?

Ngô Sở ngồi xuống bên cạnh nó, vỗ vỗ móng vuốt của nó, nói: "Chuyện phu nhân của ta vừa nói với ngươi, nàng ấy đã nói với ta rồi, ta cũng thấy rất có lý, ngươi cũng không cần quá lo lắng.

Đây là Hồng Hoang đại địa, không nguy hiểm như Hỗn Độn, chúng ta có rất nhiều thời gian để bồi dưỡng tiểu Tuyệt Ảnh.

Mà trước mặt những người bạn mới của nó, ngươi lại huấn luyện nó như trước đây, ít nhiều sẽ khiến nó cảm thấy khó xử, sẽ ngày càng không muốn gần gũi ngươi…" Mẫu Lôi Thú nhấc móng vuốt, vỗ vào mu bàn tay Ngô Sở, may mà Thần Mộc Chi Điên này có trận pháp bảo vệ, nếu không cây thần mộc này chắc chắn gặp hoạ.

Sau khi vỗ vào mu bàn tay Ngô Sở một cái, nó gầm gừ một tiếng, oán trách Ngô Sở tại sao lại trở về?

Ở trong Hỗn Độn yên lành.

Ngô Sở lắc lắc bàn tay bị nó vỗ tê dại, nói không nên lời: "Đây là nhà ta, có những người ta quan tâm và quan tâm ta đang chờ ta về nhà.

Ta không giống ngươi, ở trong Hỗn Độn, bốn bể là nhà.

Nhưng sau này ngươi cũng có thể coi đây là nhà của ngươi và tiểu Tuyệt Ảnh." "…" Không còn lời nào để nói, mẫu Lôi Thú lại nhanh như chớp vỗ vào mu bàn tay Ngô Sở một cái.

Nửa năm trôi qua trong nháy mắt, rất nhanh đã đến tiết đầu xuân vạn vật hồi sinh, sấm xuân rền vang, bộ lạc Hậu Thổ đã tổ chức một đại điển tế tự.

Ngô Sở dẫn mọi người ở Tử Ngọc Sơn đến quan lễ, mẹ con Lôi Thú cũng đi cùng.

Không có sự trấn áp của mẫu Lôi Thú, những ngày tháng của tiểu Lôi Thú Tuyệt Ảnh bỗng trở nên tươi đẹp vui vẻ hơn, mặc dù bình thường huấn luyện không ít, nhưng ít nhất nó có thể tìm thấy cảm giác chiến thắng.

Trước đây dù có nỗ lực thế nào, bất kể là trước mặt mẹ hiền Ngô Sở hay mẹ nghiêm khắc mẫu Lôi Thú, nó đều chưa từng nếm trải

niềm vui chiến thắng.

Cũng vì vậy, sau khi tận hưởng niềm vui chiến thắng, nó ngược lại có chút say mê với việc giao đấu này.

Điều này cũng khiến mẫu Lôi Thú dần dần dập tắt ý định tự mình chỉ đạo con trai.

Khi mười một Tổ Vu cùng nhau đến, nhìn thấy Ngô Sở, ai nấy đều hào sảng cười lớn tiến lên ôm hắn chào hỏi.

Đương nhiên, Ngô Sở càng muốn ôm Huyền Minh hơn, dù sao thì vẻ nam tính của các Tổ Vu khác thật quá choáng ngợp, đáng tiếc Huyền Minh không cho hắn cơ hội này. "A Sở huynh đệ, nghe nói ngươi chạy vào Hỗn Độn rồi?

Sao lâu vậy mới về?" Mấy vị Tổ Vu này trước đây có đến bộ lạc Hậu Thổ, nên cũng biết sơ qua về việc Ngô Sở vào Hỗn Độn. "Gặp chút chuyện, nên bị chậm trễ.

Nào, giới thiệu với mọi người một chút, vị này là đạo hữu Lưu Tô ta gặp trong Hỗn Độn, hiện tại là hộ đạo thần thú của ta." Ngô Sở giới thiệu mẫu Lôi Thú Lưu Tô cho các Tổ Vu, nhưng đối với một mẫu Lôi Thú không giỏi giao tiếp, bà ta chỉ có thể duy trì thái độ kiêu ngạo, với vẻ người sống chớ lại gần mà liếc mắt nhìn họ một cái, khịt mũi một tiếng, xem như chào hỏi.

Các Tổ Vu ngơ ngác nhìn con dị thú này, há hốc miệng, không biết nên nói gì.

Cuối cùng, vẫn là Huyền Minh nhỏ giọng hỏi: "Ngươi đừng nói đây là một Hỗn Độn Cự Thú đấy nhé?" Đối với họ, những người từng tham gia vây săn Hỗn Độn Cự Thú, họ quá rõ Hỗn Độn Cự Thú khó nhằn đến mức nào.

Chương 499

Họ không thể nào ngờ được, Ngô Sở vào Hỗn Độn một chuyến, lại có thể dụ dỗ một con Hỗn Độn Cự Thú về, cái này… cái này cũng quá đáng sợ rồi!

Ngô Sở mỉm cười gật đầu: "Không phải ta khoác lác, ngoài Hỗn Độn Cự Thú ra, các ngươi thấy còn có loại dị thú nào, có tư cách làm hộ đạo thần thú của ta chứ?" Các Tổ Vu nghe vậy, lập tức có chút không muốn nói chuyện với hắn nữa.

Cuối cùng vẫn là Chúc Dung giơ ngón tay cái lên với hắn: "Phục ngươi thật!" Sau khi tế Bàn Cổ đại thần, cuộc thi đấu thần thông trong bộ lạc bắt đầu.

Mẫu Lôi Thú Lưu Tô hỏi Ngô Sở, vị Bàn Cổ đại thần đó là ai?

Thế là, Ngô Sở liền bắt đầu ba hoa về những chiến công vĩ đại của Bàn Cổ đại thần, cuối cùng nói: "Nói ra thì, loại Hỗn Độn Cự Thú như các ngươi, chắc cũng được coi là Hỗn Độn Thần Ma nhỉ!" Từ việc Bàn Cổ chém giết ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, tiến hành khai thiên lập địa, mẫu Lôi Thú có thể tính toán rõ ràng được, vị tiền bối được tôn làm đại thần này, rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Dừng một chút, Ngô Sở lại truyền âm cho bà ta: "Ở mảnh Hồng Hoang đại địa này, tu vi của ngươi cũng gần như được xem là nhóm đỉnh tiêm rồi, nhưng ngoài sư phụ ta ra, còn có mấy vị lão tiền bối khác ngươi phải chú ý một chút, họ rất có khả năng là cùng thế hệ với vị đại thần khai thiên lập địa này, tu vi thông thiên triệt địa, chém giết Hỗn Độn Thần Ma, không thành vấn đề." Mẫu Lôi Thú nghĩ đến vị lão giả chỉ dùng một chiêu đã nhẹ nhàng chém đứt đầu một con Hỗn Độn Cự Thú cùng cấp với mình, không khỏi ngưng trọng gật đầu.

Cùng với cuộc thi đấu thần thông tiếp tục, các vị Tổ Vu kia có chút nhàm chán, bắt đầu tán gẫu với Ngô Sở, đương nhiên, mọi người đều là thần thức truyền âm, để tránh làm các dũng sĩ Vu tộc mất tinh thần. "Nhị ca, bên Long tộc các ngươi rốt cuộc nghĩ thế nào?" Ngô Sở nhỏ giọng hỏi Chúc Long, cách xưng hô này là hắn gọi theo Hậu Thổ, "Chẳng lẽ các ngươi không tin lão ma đầu kia còn sống?

Tại sao lại phái tên Nhai Tí kia đến đảm nhiệm chức Đại Hà thuỷ quân?" Chúc Long không biến sắc nâng chén rượu lên uống một ngụm, rồi lắc đầu: "Mặc dù A Sở ngươi vẫn luôn tin rằng lão ma đầu kia chưa chết, nhưng lúc đầu chúng ta quả thực đã chém hắn rồi.

Dù hắn có bản lĩnh phục sinh, ít nhất cũng cần một khoảng thời gian rất dài mới được, thời gian này có thể là mấy trăm mấy ngàn nguyên hội, cũng có thể còn dài hơn.

Và khả năng lớn hơn là, có lẽ lão ma đầu kia căn bản không có hy vọng phục sinh, chỉ còn lại một vài ma nghiệt mà thôi." Ngô Sở nghe vậy, không khỏi nghi hoặc, lẽ nào, lão ma đầu kia thật sự đã chết?

Vậy thì thần thoại Hồng Hoang này… tương lai còn có Đạo Ma chi tranh không?

Nhưng trực giác mách bảo Ngô Sở, lão ma đầu kia không thể dễ dàng chết như vậy, ngay cả Lão Tổ sắp thành đạo, liên hợp với bốn vị đại tiền bối, cũng không thể chém đứt hoàn toàn hắn, còn để hắn khai sáng ma đạo, thân hoá ma giới, thuỷ tổ tam tộc dựa vào cái gì có thể chém được hắn?

Chẳng lẽ chỉ vì ma đầu kia còn chưa thật sự trưởng thành?

Nhưng đây chỉ là suy đoán theo trực giác của hắn dựa trên lịch sử thần thoại Hồng Hoang, hắn hoàn toàn không có bằng chứng nào để chứng minh, lão ma đầu La Hầu còn sống.

Vì vậy, cũng khó trách tam tộc sẽ dần dần trở nên không còn kiêng dè nữa.

Ngay cả các lãnh đạo cấp cao của tam tộc cũng không còn coi đây là một mối đe dọa, thì các sinh linh tam tộc bên dưới, sao có thể để tâm đến những ma nghiệt còn sót lại kia chứ? "Nhị ca, ta thấy các ngươi vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn." Ngô Sở khuyên một câu, rồi lại nói: "Hơn nữa, Hồng Hoang đại địa rộng lớn vô biên, tam tộc phân quản biển, lục, không, cũng không cần thiết phải tranh đấu đến đầu rơi máu chảy, ngươi chết ta sống mới được chứ!" Chúc Long mỉm cười nói: "Lời của A Sở huynh đệ có lý, nhưng đây là suy nghĩ lý tưởng nhất, dù chúng ta đồng ý, hai tộc còn lại cũng chưa chắc đã có suy nghĩ này!" "Vậy sao mọi người không tìm một thời gian, ngồi xuống, làm một cuộc hội đàm ba bên, phân chia phạm vi thế lực của mỗi bên?

Nếu tam tộc cứ đánh nhau như vậy, tin rằng đến lúc đó các cường giả của các tộc chắc chắn đều sẽ không ngồi yên, cho đến khi tất cả sinh linh lại bị cuốn vào." "Hội đàm ba bên?" Chúc Long cười lắc đầu: "A Sở huynh đệ vẫn còn đánh giá thấp sự kiêu ngạo trong xương cốt của tam tộc rồi!

Ta nói thẳng nhé!

Giữa tam tộc, sớm muộn gì cũng phải phân ra nhất nhì ba.

Bên Long Đình, không có con rồng nào sẽ dễ dàng cúi đầu, tin rằng bên Kỳ Lân tộc và Phượng tộc cũng vậy.

Phân quản biển, lục, không?

Long tộc có thể ở biển, ở lục, cũng có thể ở trên không a!" Nghe những lời này của Chúc Long, Ngô Sở biết, mình quả thực đã đánh giá thấp sự tự đại và cao ngạo của Long tộc Hồng Hoang này.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, họ quả thực có vốn liếng để tự đại.

Đồng thời, hắn cũng đã đánh giá quá cao sức nặng của mình, người ta lại dựa vào cái gì mà nghe lời hắn chứ?

Nếu bỏ qua mối đe dọa từ ma đầu La Hầu, bỏ qua việc biết trước hướng phát triển của lịch sử thần thoại Hồng Hoang, hắn quả thực cũng không thể nghĩ ra tương lai của tam tộc sẽ thê thảm đến vậy.

Ai có thể ngờ được, tam tộc đang như mặt trời giữa trưa bây giờ, tương lai sẽ suy tàn đến mức đó chứ?

Có lẽ trong dòng sông dài của thời gian và vận mệnh, thuỷ tổ tam tộc cũng không nhìn thấy được vận mệnh của chủng tộc mình!

Hoặc có lẽ đã nhìn thấy, nhưng thứ họ thấy không phải là chủng tộc suy tàn, mà là khả năng họ chen chân vào hàng ngũ chủng tộc mạnh nhất Hồng Hoang, xưng bá Hồng Hoang đại địa.

Ai mà biết được chứ!

Sau khi nói chuyện với Chúc Long, Ngô Sở biết rằng mình căn bản không thể ngăn cản ba tộc đi đến con đường tự hủy diệt, bọn họ quá mạnh, mạnh đến mức không chịu yếu thế nửa phân.

Thịnh cực nhi suy, là quy luật tự nhiên!

Vì vậy, hắn quyết định không làm chuyện thừa thãi nữa, sống tốt cuộc sống của mình là được.

Sau khi đại hội tỷ thí thần thông kết thúc, các Tổ Vu đã ở lại Tử Ngọc Sơn ăn một bữa tiệc thịt Hỗn Độn Cự Thú kéo dài mấy tháng, lúc này mới hài lòng rời đi.

Kể từ đó, thời gian trôi nhanh, thoáng cái đã lại mấy trăm năm.

Đầu tiên là Phục Hy và Nữ Oa đến Tử Ngọc Sơn, sau đó là Trấn

Nguyên Tử và Hồng Vân, tiếp theo là Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, rồi đến anh em Đế Tuấn, Thái Nhất và Thường Hi.

Hạo và Dao cũng được Ngô Sở gọi tới, dù sao Lão Tổ sư phụ đã chạy vào Hỗn Độn rồi, bọn họ ở lại Ngọc Kinh Sơn dường như cũng không có việc gì.

Nhưng tu hành của Hạo và Dao dường như đều đã tiến vào bình cảnh, đã mười mấy nguyên hội trôi qua mà vẫn chưa thể đột phá được chướng ngại, bước vào Đại La.

Có lẽ, đây chính là sự khác biệt giữa người với người!

Cũng khó trách bọn họ vẫn luôn là đồng tử giữ cửa cho Lão Tổ.

E rằng Hạo Thiên phải trải qua nhiều kiếp nạn như vậy, chính là muốn tìm một con đường khác!

Đối mặt với ánh mắt dò hỏi của Ngô Sở, sự tự tin của Hạo ít nhiều bị tổn thương, thế là Ngô Sở lại đành phải đóng vai 'đại sư huynh tri kỷ', an ủi tiểu sư đệ một phen.

Mười một Tổ Vu của Vu tộc thì đợi đến khi hôn lễ sắp cử hành mới cùng nhau xuất hiện.

Trên đỉnh Thần Mộc, đèn lồng kết hoa rực rỡ, các tiểu hoa tiên gõ chiêng gõ trống, các dũng sĩ Vu tộc của bộ lạc Hậu Thổ cũng chạy đến góp vui, không khí vui mừng lan tỏa khắp Tử Ngọc Sơn.

Một đám tiểu hoa tiên xách những chiếc giỏ chứa đầy kẹo, đứng trên tán cây, tung kẹo ra bốn phương, để cho trẻ con Vu tộc và một số sinh linh chưa hóa hình tranh giành.

Kết quả là một số dũng sĩ Vu tộc không biết xấu hổ cũng tham gia vào hàng ngũ tranh giành, ai bảo những viên kẹo này ăn ngon quá làm gì!

Tiểu Lôi Thú và Bạch Trạch, những sủng vật này, cũng tham gia tranh giành, nhưng chúng không dùng pháp lực để bắt nạt người khác, mà đón những viên kẹo đang bay xuống, nhảy nhót chỗ này chỗ kia, con nào con nấy vui vẻ như những con ngốc.

Hai kẻ duy nhất bình tĩnh, có lẽ chỉ có Bạch Quân đang lười biếng nằm một bên, và Mẫu Lôi Thú kiêu ngạo giữ gìn thân phận.

Đặc biệt là Mẫu Lôi Thú kiêu ngạo, nhiều người đối với nó cung kính như vậy, khiến nó thực sự không nỡ làm ra chuyện gì tổn hại đến uy nghiêm của mình.

Sau khi biết con Mẫu Lôi Thú này là Hỗn Độn Cự Thú, hơn nữa còn là hộ đạo thần thú của Ngô Sở, thái độ của mọi người đối với nó tự nhiên trở nên cung kính hơn.

Mặc dù bọn họ từng săn giết Hỗn Độn Cự Thú, nhưng cũng chính vì vậy, bọn họ càng không dám coi thường thực lực của Hỗn Độn Cự Thú.

Cuối cùng, ngày cử hành hôn lễ đã đến.

Phục Hy và Nữ Oa đều muốn Ngô Sở làm chủ hôn cho họ, Ngô Sở vốn định đùn đẩy cho Hồng Vân, nhưng lần này rõ ràng là không thể từ chối được nữa.

Chương 500

Thế là, dưới sự chủ trì của Ngô Sở, hai người khoác lên mình bộ hỉ phục tân lang tân nương màu đỏ thẫm.

Kiểu dáng gần giống với bộ mà Ngô Sở bọn họ từng dùng, hoa văn được thêu trên đó đều là núi sông đại địa và nhật nguyệt tinh thần.

Hai người tay trong tay, đứng trên thảm đỏ, các tiểu hoa tiên vẫy vẫy đôi tay nhỏ, dẫn những cánh hoa từ Hoa Sơn bay tới, tạo thành một biển hoa thơm ngát ngàn dặm.

Nhìn hai người đang đi trong mưa hoa bay lượn, Ngô Sở thầm cảm khái, ai mà ngờ được, mình lại có vinh hạnh chứng kiến đại hôn của hai vị thủy tổ thần của Nhân tộc chứ!

Những chuyện này, đều có thể ghi vào cuốn 《Hồng Hoang Kiến Văn Lục》 của hắn a!

Khi đã bái thiên địa, hai người được đưa vào động phòng, Ngô Sở bất giác vỗ trán một cái, mọi người không khỏi kỳ quái nhìn hắn.

Thái Nhất cười nói: "A Sở huynh đệ, ngươi không phải là quên mất bước nào rồi chứ!

Hồng Vân đạo hữu, lại đây, nói cho hắn nghe xem, hắn quên chỗ nào rồi?" Mọi người nghe vậy, không khỏi cười ha hả, ai nấy đều là những kẻ xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn, đại sự trang trọng như vậy mà lại coi như trò đùa.

Hồng Vân suy nghĩ một lát rồi lắc đầu: "Chắc là không quên đâu!

Các bước rất đơn giản, nếu thế mà cũng quên được thì…" Nói rồi, ông ta nhìn sang Đông Vương Công, "Thiếu Dương đạo hữu, ngày trước A Sở hiền đệ chủ hôn cho ngươi và Hoa Diệu đạo hữu, cũng là

các bước này phải không?" Đông Vương Công gật đầu, nói: "Hình như cũng không quên gì cả!

Phục Hy đạo hữu và Nữ Oa đạo hữu không có sư phụ, tự nhiên là bái trời trước, rồi bái đất…" Sau đó mọi người lại nhìn về phía Ngô Sở, Ngô Sở cười nói: "Ta chỉ vỗ trán một cái thôi, các ngươi nghĩ nhiều vậy làm gì?

Thật là, uống rượu nào!

Tiểu Nguyệt Linh, lên món đi!" Hò… Tất cả mọi người lập tức hò reo lên.

Ai nấy đều là dân sành ăn!

Hậu Thổ tiểu thư tả và Thanh Khâu Ly ngồi bên cạnh Ngô Sở, ba người chung một bàn.

Các tiểu hoa tiên lần lượt đi vào, bưng dưa quả điểm tâm, linh nhưỡng mỹ vị, lập tức chuyển dời sự chú ý của mọi người đi.

Tiếng nhạc vui mừng cũng biến thành giai điệu du dương êm ái, là bản 《Mộng Trung Đích Hôn Lễ》 mà Ngô Sở sao chép, sau đó được cải biên, dù sao Ngô Sở cũng không chế tạo ra đàn dương cầm.

Trong video hắn xem hồi đó, cũng không có cách chế tạo dương cầm.

Đương nhiên, cảm giác không hài hòa cũng là một nguyên nhân rất lớn.

Dù sao theo hắn thấy, mặc trường sam, hợp nhất tự nhiên là gảy cổ cầm, phiêu dật tiêu sái.

Tiểu thư tả truyền âm cho Ngô Sở: "Phu quân có phải thật sự quên gì rồi không?" Thanh Khâu Ly cũng nhìn về phía Ngô Sở.

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, truyền âm cho hai người: "Ta chỉ cảm

thấy, Phục Hy đại ca và Nữ Oa tả tả bọn họ, có thật sự hiểu cái gì gọi là 'động phòng' không?" Hai nàng nghe vậy, đều thầm nhổ nước bọt vào Ngô Sở, liếc xéo hắn, cảm thấy trong một dịp trang trọng như vậy mà hắn lại nghĩ đến chuyện không đứng đắn như thế.

Ngô Sở thầm cười, nói: "Ta không nói đùa đâu, bọn họ không giống như bên bộ lạc, có người lớn tuổi chỉ dạy cho hậu bối, chuyện này, ai sẽ nói với họ chứ?

Hay là hai vị phu nhân lát nữa âm thầm nói với Nữ Oa tả tả, ta đi nói với Phục Hy đại ca…" Tiểu thư tả mím môi, truyền âm: "Chuyện này, muốn nói thì chàng nói, ta không nói đâu." Thanh Khâu Ly thì cười gian: "Yên tâm, chỗ Nữ Oa muội muội, giao cho ta!" Ngô Sở nâng ly rượu, nhìn Phục Hy và Nữ Oa vừa từ tân phòng bước ra, trong lòng thầm vui vẻ, chuyện này mà lại phải để mình dạy cho bọn họ, nghĩ thôi cũng thấy hơi buồn cười!

Thấy nụ cười hiện lên trên khóe môi Ngô Sở, hai nàng lần lượt đưa tay véo vào hông hắn một cái.

Ngô Sở thuận thế kéo hai người dậy, nâng ly nói: "Đại ca, tả tả, chúc mừng hai người tu thành chính quả, chén này, chúng ta kính hai vị, chúc hai vị vĩnh kết đồng tâm, vĩnh viễn hòa hợp, hạnh phúc mỹ mãn, sớm sinh quý tử… Cạn!" Thế là, tiết mục mời rượu bắt đầu.

Đến cuối cùng, Phục Hy và Nữ Oa đâu còn thời gian mà động phòng, hoàn toàn giống như lúc Ngô Sở đại hôn, chuyện động phòng bị lùi lại một thời gian rất dài.

Mà Ngô Sở cũng nhân khoảng thời gian này, tìm một cơ hội nói với Phục Hy về chuyện đó, kết quả bị Phục Hy thúc một cùi chỏ vào sườn đau điếng.

Ngô Sở có chút oan ức: "Đại ca, ta là vì tốt cho huynh mà!" "Cần ngươi dạy sao?

Nhiều chuyện!" "…" Nhiều Đại La tụ tập một chỗ, vừa ăn uống vừa không thể thiếu một phen luận đạo, giao lưu sở đắc tu hành của nhau.

Ngô Sở cũng trong quá trình này, không ngừng tích lũy các loại đạo chủng Đại Đạo.

Đại La, bao la vạn tượng, không gì không thể, nhưng lại cần bọn họ không ngừng lĩnh ngộ.

Không có lĩnh ngộ, cũng không thể tự dưng mà biết được.

Chỉ là tương đối mà nói, tốc độ lĩnh ngộ các loại bản nguyên Đại Đạo của Đại La nhanh hơn rất nhiều so với sinh linh cảnh giới Thái Ất, một suy ra ba, suy diễn loại suy, dễ như trở bàn tay.

Chỉ cần có khởi đầu, liền có thể như rút tơ bóc kén, không chút trở ngại mà lĩnh ngộ được cấu trúc bản nguyên Đại Đạo.

Mà việc này, chỉ cần tiêu tốn một chút thời gian mà thôi.

Cũng vì vậy, Đại La càng lâu năm, bản nguyên Đại Đạo mà họ lĩnh ngộ càng nhiều, tu vi cũng càng mạnh, thủ đoạn bảo mệnh tự nhiên cũng càng nhiều.

Sinh linh Đại La không dễ giết, nguyên nhân cũng là ở đây, không ai biết được, khi nguy hiểm ập đến, bọn họ sẽ dùng phương thức gì để chạy trốn.

Cũng không ai biết được, trong sinh mệnh dài đằng đẵng của mình, rốt cuộc bọn họ đã bố trí cho mình bao nhiêu loại thủ đoạn bảo mệnh.

Nhưng Ngô Sở cũng hiểu, Đại La không dễ giết, không có nghĩa là không thể giết.

Tam Tiêu Nương Nương và Triệu Công Minh chính là ví dụ tốt

nhất; một số sinh linh Đại La đã chết trong trận đại chiến lần trước của ba tộc cũng vậy; con Hỗn Độn Cự Thú lần trước bị bọn họ vây săn, cuối cùng tinh hóa, bị Lão Tổ chém mất nguyên thần, càng là như thế.

Nếu không, Ngô Sở cũng không cần phải dụ dỗ Mẫu Lôi Thú Lưu Tô qua đây, làm hộ đạo thần thú cho mình, đây cũng là một trong những thủ đoạn bảo mệnh mà hắn bố trí cho mình.

Nếu không, Ngô Sở sao có thể coi như không thấy ý định ban đầu của Mẫu Lôi Thú muốn giết hắn.

Đạo vận hình thành từ việc mọi người luận đạo, một lần nữa bao phủ Tử Ngọc Sơn, thần liên trật tự Đại Đạo rủ xuống từng sợi, vô số sinh linh trong đạo vận này, tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Mấy trăm năm sau, khi luận đạo kết thúc, thấy không có ai tiếp tục nấu cơm cho mình, mười một Tổ Vu liền đứng dậy cáo từ rời đi, không chút dây dưa dài dòng.

Sau đó rời đi là Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, nhưng khi hai người này cáo từ, Ngô Sở nói với Đông Vương Công: "Thiếu Dương đạo huynh, ta có một thỉnh cầu quá đáng, không biết…" Đông Vương Công lại không ngốc nghếch đến mức dùng câu 'vậy thì không cần nói nữa' để đáp lại, mà cười nói: "Có thể khiến A Sở huynh đệ dùng 'thỉnh cầu quá đáng' để hình dung, xem ra độ khó của thỉnh cầu này có hơi lớn a!

Nói thử xem, nếu bần đạo có thể làm được, tuyệt không từ chối!" Đông Vương Công vẫn rất trượng nghĩa, cười nói: "Lần này ở chỗ A Sở huynh đệ, quả thực đã khiến bần đạo mở mang không ít tầm mắt!

Không chỉ có huyết nhục Hỗn Độn Cự Thú, còn có tiên quả kia…" Mặc dù ông ta chưa nói hết, nhưng Ngô Sở hiểu ý ngoài lời của ông ta.

Bởi vì lần này tiên quả mà Ngô Sở lấy ra là ‘Tiểu Hoàng Trung Lý’, số lượng của Tiểu Hoàng Trung Lý nhiều hơn gấp đôi so với Hoàng Trung Lý thật sự, tức là mười tám quả.

Mấy nguyên hội qua, mặc dù Ngô Sở thỉnh thoảng lấy quả này cho Tiểu Lôi Thú ăn, nhưng ít nhiều cũng tích lũy được một ít.

Lần này Phục Hy và Nữ Oa đại hôn, Ngô Sở liền lấy thứ này ra để chiêu đãi mọi người như một loại tiên quả cao cấp nhất.

Mà điều này, cũng khiến Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu nhận ra, Ngô Sở chắc chắn cũng đã trồng được ‘tiểu bàn đào’, chỉ là hắn không lấy ‘tiểu bàn đào’ ra.

Đây cũng có thể coi là một loại bảo vệ đối với Tây Vương Mẫu!

Tránh cho những người khác học theo, cũng đến xin cành bàn đào của họ, khiến họ khó xử.

Chương 501

Nghĩ đến đây, đôi mắt Đông Vương Công không khỏi sáng lên, mỉm cười truyền âm: "Chẳng lẽ A Sở huynh đệ muốn xin cành cây Phù Tang của bần đạo?" Ngô Sở nghe vậy, cười ha hả, truyền âm: "Sinh ta giả phụ mẫu, tri ngã giả, Thiếu Dương huynh dã!

Nói ra quả thực có chút xấu hổ, cây dâu ta trồng trong cốc, tuy cũng đạt cấp trung phẩm, nhưng dùng để nuôi những con thiên tằm kia, cũng đã đến giới hạn rồi.

Ta muốn thử xem, liệu trồng ra cây con Phù Tang Mộc có thể khiến những con thiên tằm đó tiến thêm một bước không." Đối mặt với câu 'tri ngã giả, Thiếu Dương huynh dã' của Ngô Sở, Đông Vương Công lập tức sảng khoái như ăn kem giữa trời tháng sáu, thế là cười ha hả nói: "Việc này dễ thôi!

Đợi ta về Thang Cốc Phù Tang, lần sau gặp lại, nhất định sẽ mang một cành cây đến cho A Sở huynh đệ." Ngô Sở vội vàng cúi người thi lễ: "Như vậy, phiền Thiếu Dương đạo huynh rồi!" "Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ, chúng ta xin cáo từ, A Sở huynh đệ, các vị, cáo từ!" Cuộc trao đổi giữa họ, phần lớn đều dùng thần thức truyền âm, cho nên những người khác tuy tò mò về nội dung trao đổi của họ, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Sau khi Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu rời đi, Đế Tuấn và Thường Hi cũng theo đó cáo từ, Thái Nhất thì không muốn đi, nhưng bị Đế Tuấn cưỡng ép kéo đi.

Không khó tưởng tượng, Đế Tuấn đây hoàn toàn là đang cưỡng ép cho em trai ăn "cẩu lương".

Thái Nhất đáng thương, mặt vẫn còn quá mỏng, lại không nỡ từ

chối đại ca.

Những người còn lại là Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, cùng Hạo và Dao, còn có cặp đôi mới cưới Phục Hy và Nữ Oa thì không rời đi ngay, họ chuẩn bị tiếp tục ở lại Tử Ngọc Sơn một thời gian.

Đương nhiên, Hạo và Dao cũng đang trong trạng thái ngộ đạo.

Ngày hôm đó, Trấn Nguyên Tử và Phục Hy đang đánh cờ trong lương đình, Hồng Vân ôm hồ lô rượu nằm nghiêng bên cạnh xem trận, ánh mắt lại rơi vào Vũ Điệp Nương đang ngồi xếp bằng trong đại điện.

Trên tán cây, những tiểu hoa tiên kia cũng đều đang trong trạng thái nhập định.

Theo từng nước cờ của họ, đạo âm thanh thanh vang lên từ bàn cờ, duy trì đạo vận đang chậm rãi lưu chuyển.

Mà đây, cũng là Phục Hy đang cùng Trấn Nguyên Tử luận đạo bằng cờ, luận về đạo càn khôn, nhấc cờ luận tung hoành, hạ cờ định càn khôn.

Nữ Oa, Hậu Thổ, và Thanh Khâu Ly đang ở hậu viện dụ dỗ Mẫu Lôi Thú, chủ yếu là Nữ Oa đang dụ dỗ: "Ngươi không muốn ra ngoài xem thử sao?

Ngươi không muốn tăng thêm kiến văn, tìm hiểu về vùng đất Hồng Hoang này sao?

Ngươi không hy vọng sau này con của ngươi hỏi ngươi vấn đề, ngươi lại không biết gì chứ!

Đi!

Chúng ta đưa ngươi đi chơi, không phải, đi tăng thêm kiến văn…" Ngô Sở có chút cạn lời, liền hỏi: "Mấy người định làm gì vậy?" Nữ

Oa cười hì hì: "Không có gì, chúng ta muốn đến Thanh Khâu của địa muội đi dạo, chẳng phải là muốn đưa nó ra ngoài xem xét một chút sao!

Cả ngày ở đây, há chẳng phải nhàm chán?" Ngô Sở không tỏ ý kiến, nói với Mẫu Lôi Thú: "Ra ngoài đi dạo cũng tốt!

Mặc dù tu vi của ngươi cao hơn họ, nhưng về kiến thức… bọn họ đều là người có kiến thức sâu rộng, ngươi có gì không hiểu, có thể hỏi họ nhiều hơn." Thấy Ngô Sở cũng nói vậy, Mẫu Lôi Thú liền miễn cưỡng đồng ý.

Từ hậu viện rời đi, Ngô Sở đến lương đình bên ngoài, cũng tham gia vào hàng ngũ xem trận, kết quả phát hiện ánh mắt của Hồng Vân có chút không đúng.

Nhìn theo ánh mắt của Hồng Vân, Ngô Sở cười lên, ngồi xuống bên cạnh Hồng Vân, hỏi một cách bâng quơ: "Nói đi nói lại, Hồng Vân lão ca và Vũ Điệp Nương…" "Khụ khụ…" Hồng Vân trực tiếp ho khan, thu hút ánh mắt của Trấn Nguyên Tử và Phục Hy.

"Hai vị tiếp tục, hai vị tiếp tục!" Hồng Vân xua tay, đứng dậy kéo cánh tay của Ngô Sở đang cười xấu xa, nói: "A Sở hiền đệ, cùng vi huynh ra ngoài đi dạo!" Hoa rơi hoa bay, hương thơm vạn dặm, bướm ong bận rộn… Đây là bức tranh của Hoa Sơn, bất kể là tháng nào, trên Hoa Sơn này, cũng không thiếu cảnh đẹp của những cánh hoa bay lượn.

Đi trong biển hoa thơm ngát, khóe môi Hồng Vân hơi cong lên: "Nói ra, trong Hỏa Vân Cung của ta, bây giờ cũng có một nơi như vậy…" "Những cây hoa đó, đều là do những vũ điệp tiên của Vũ Điệp Nương trồng phải không!" Những con hồ điệp từng đi theo Vũ Điệp Nương, bây giờ chắc chắn đã hóa hình thành công.

Cho nên nói, Hồng Vân bây giờ, trong Hỏa Vân Cung đó, chắc

chắn mỹ nữ như mây.

Ngô Sở cười nói: "Thấy lão ca bây giờ vẻ mặt này, chắc là giữa huynh và Vũ Điệp Nương… Lão ca khi nào mời chúng ta uống rượu mừng a?

Ha ha ha…" Đều nói tình yêu là ích kỷ, khi Hồng Vân cũng đã đắm chìm trong dòng sông tình yêu, liệu có khiến tính cách không câu nệ của ông ta thay đổi không?

Thật sự mà nói, Hồng Vân và Vũ Điệp Nương, mới là cặp đôi mà Ngô Sở vui mừng nhất khi thấy họ thành đôi.

Phục Hy và Nữ Oa, Đế Tuấn và Thường Hi, thậm chí cả Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, bọn họ ít nhiều đều có cảm giác mệnh trung chú định.

Chỉ có Hồng Vân, tất cả những điều này đều không từng xuất hiện trong lịch sử thần thoại Hồng Hoang.

Nếu nói trong thần thoại Hồng Hoang, Ngô Sở không hy vọng ai chết nhất, có lẽ chính là Hồng Vân.

Người thiện lương lớn nhất Hồng Hoang, không nên có kết cục như vậy!

Hồng Vân ho nhẹ một tiếng, dở khóc dở cười nói: "A Sở hiền đệ thật là… Nói thật, chuyện giữa chúng ta, vẫn cần một chút thời gian.

Không phải ngu huynh làm màu, né tránh nội tâm của mình, mà là ta không thể làm lỡ tu hành của nàng ấy." Nghe câu này, Ngô Sở không khỏi liếc nhìn ông ta một cái, đây mà không phải làm màu sao?

Hồng Vân tiếp tục nói: "Bậc tu hành chúng ta, nếu không nhập Đại La, cuối cùng vẫn là không đủ an toàn.

Hơn nữa, bước vào cảnh giới Đại La, đây cũng là theo đuổi và

ước mơ cả đời của nàng ấy." "Đây là yêu cầu của lão ca đối với nàng ấy sao?

Cũng quá khắc nghiệt rồi.

Phải biết rằng, có những sinh linh, cả đời cũng chưa chắc có may mắn bước vào cảnh giới Đại La." Mặc dù thời kỳ Hồng Hoang này, đúng là thời đại Thái Ất không bằng chó, Đại La đầy đất đi, nhưng chỉ cần nghĩ đến số lượng cơ sở khổng lồ của sinh linh Hồng Hoang, là có thể hiểu, cảnh giới Đại La căn bản là tồn tại một trong trăm triệu.

Thậm chí có thể nói, trừ một số ít người may mắn, căn cơ sâu dày, tất cả những sinh linh khác đều là chúng sinh cả đời vô vọng Đại La.

Hãy nghĩ xem, ngay cả Thiên Đế, Thiên Hậu tam giới tương lai, bây giờ còn bị kẹt ở cảnh giới đỉnh phong Thái Ất một hai chục nguyên hội không tiến thêm được chút nào, là có thể hiểu được điều này khó đến mức nào.

Trong tình huống này, ngươi lại nhất quyết phải đợi đối phương bước vào Đại La… Thật sự nghĩ ai cũng giống như Ngô Sở, một kẻ hack game hay sao?

Hồng Vân cười khổ, lắc đầu nói: "Ngươi nói có kỳ lạ không?

Ban đầu, là nàng ấy theo đuổi ta không buông, nhưng khi ta không còn né tránh nội tâm của mình nữa, nàng ấy lại lùi bước, nói rằng nếu không nhập Đại La, sẽ không xứng với ta, sẽ làm ta mất mặt, ta có quan tâm đến chút mặt mũi đó sao?" Ngô Sở sờ cằm nhìn ông ta, hỏi: "Lão ca thật sự không quan tâm?" "Ngươi còn không hiểu ta sao?" Hồng Vân nhìn hắn nói, "Ta còn tưởng, ngươi còn hiểu ta hơn cả Trấn Nguyên hiền đệ nữa chứ!" Ngô Sở cười ha hả: "Đùa huynh thôi!

Nhưng nếu nàng ấy có chí khí này, vậy thì đợi nàng ấy bước vào Đại La đi!

Đời người đường dài, chúng ta trường sinh tại thế, thứ không thiếu nhất chính là thời gian." Hồng Vân nói: "Ta cũng nghĩ như vậy!" Từ câu nói này của Hồng Vân, Ngô Sở có thể nghe ra, Hồng Vân lão thực này, đã bị Vũ Điệp Nương ăn sạch sành sanh rồi.

Giống như hắn, một kẻ thật thà, bị tiểu thư tả và hồ tổ tả tả liên thủ ăn sạch sành sanh vậy – dám suy nghĩ lung tung, đến giường cũng không cho ngươi xuống!

Quá ác! … Những ngày tháng cứ thế trôi qua trong sự nhàn nhã.

Không có các tiểu hoa tiên trồng linh điền, Ngô Sở liền tự mình vác cuốc, làm một nông dân nhàn rỗi nơi sơn dã, khiến Hồng Vân và Phục Hy bọn họ ngây ra.

"A Sở, ngươi đang làm gì vậy?" Phục Hy khó hiểu nhìn Ngô Sở đang đi chân trần xuống ruộng, vung cuốc cày đất.

"Trồng trọt chứ sao!

Nông canh, là đạo sinh tồn cơ bản nhất của dân chúng, nếu đến cả cái này cũng không biết, sau này ta còn dám nói mình hiểu biết về trồng trọt hơn người khác sao?" "…" Mọi người đều cảm thấy, tên này chắc chắn là rảnh rỗi đến nhàm chán rồi.

Nếu không, sao phải phiền phức như vậy?

Trực tiếp thi triển một đạo thuật pháp, đất lật sóng trào, một mảnh đất chẳng phải là cày xong ngay lập tức sao?

Chương 502

Trấn Nguyên Tử chính là làm như vậy, làm xong liền chỉ vào mảnh đất vừa được ông ta lật mới, nhún vai với Ngô Sở.

May mà bây giờ Trấn Nguyên Tử không để râu, nếu không động tác này, chắc chắn rất hài hước.

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, nói: "Lợi dụng thuật pháp như vậy, tuy tiện lợi, nhưng đã mất đi linh hồn của việc trồng trọt.

Cày ruộng giữa trưa hè, mồ hôi thánh thót.

Ai biết cơm trong bát, hạt hạt đều cay đắng.

Không biết nỗi khổ trồng trọt, sao biết thức ăn không dễ có?" Thấy Ngô Sở đạo lý hết bộ này đến bộ khác, mọi người liền không thèm để ý đến hắn nữa.

Ngô Sở lắc đầu: Kẻ tầm thường trong thế tục, sao biết được tham vọng của Nông Tổ vạn thế chứ!

"Nghệ Bảo, những lời ta vừa nói ngươi ghi lại chưa?

Lát nữa phải viết vào 《Hồng Hoang Kiến Văn Lục》, làm chân ngôn của Nông Tổ vạn thế đáp lời Thủy Tổ Thần Nhân Tộc và Địa Tiên chi Tổ." "Chủ nhân, mặt mũi của ngài đâu rồi!" "Ở trước mặt ngươi, ta còn có thứ đó sao?" "…" Thời gian trôi qua mấy ngàn mấy vạn năm, những đoạn nhạc đệm nông canh nhàn nhã, cũng khá nhiều.

Nhưng theo sau khi các tiểu hoa tiên lần lượt tỉnh lại từ nhập định, những công việc nông canh này, lại được giao lại cho bọn họ.

Khi Thanh Phong, Minh Nguyệt, và Vũ Điệp Nương đám người, đều đã tỉnh lại từ nhập đạo, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, cũng đã đưa ra lời cáo từ với Ngô Sở bọn họ.

“Cũng không biết ba tộc còn phải đánh bao lâu nữa, mặc dù cảnh giới Đại La ít ra tay, nhưng thực tế đã có nhiều nơi địa mạch bị tổn thương…” Trấn Nguyên Tử lại day dứt về phương diện này.

Ngô Sở khẽ thở dài: “Đại chiến thật sự, thực ra vẫn chưa bắt đầu đâu!

Chúng ta vẫn nên tĩnh quan kỳ biến thôi!

Lão ca không cần vội, có thể nhường những cơ hội này cho bọn họ tự mình giải quyết.

Nếu ngay cả bọn họ cũng không nhận ra những chuyện này, thì…” Có lẽ đây chính là trời muốn diệt vong ai, ắt sẽ khiến kẻ đó điên cuồng trước!

Nhưng trên thực tế, điều này có liên quan gì đến ông trời chứ?

Đây chẳng qua là ba tộc tự tìm đến diệt vong mà thôi!

Bọn họ đánh càng hăng, Hồng Hoang bị phá hoại càng nặng, phản phệ nhận được càng mạnh.

Ngô Sở khẽ lắc đầu, nói: “Việc chúng ta có thể làm, chính là nâng cao bản thân mà thôi.” Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử nghe vậy, khẽ thở dài, cuối cùng Hồng Vân cười nói: “Tất cả, giao cho thời gian đi!

Chúng ta đi đây, ngày sau gặp lại!” “Đi đường cẩn thận, bảo trọng!” “Bảo trọng!” Sau khi bọn họ rời đi, Hạo và Dao, Phục Hy và Nữ Oa, cũng lần lượt cáo từ rời đi.

Bọn họ không biết rằng, lần này mọi người chia tay, lần sau gặp lại, đã là rất lâu rất lâu sau này.

Bởi vì, không lâu sau khi bọn họ rời đi, tình hình chiến sự giữa ba tộc, dần dần bắt đầu leo thang.

Mà bước ngoặt của việc chiến sự leo thang này, bắt nguồn từ cái

chết của một con hắc long.

Sơn hà tan nát, trời đất đảo lộn; núi xanh sụp đổ, thung lũng thành vực sâu; sông dài đứt đoạn, hồ lớn bị lấp; cây cổ thành tro, sinh linh lầm than.

Ba tộc cuối cùng cũng đã đánh ra lửa thật, chiến hỏa lan rộng khắp Hồng Hoang đại địa, vô số sinh linh trong chiến hỏa lưu lạc không nơi nương tựa, khóc than đẫm máu.

Nhìn khắp Hồng Hoang, có thể thấy máu chảy thành sông, thây chất như núi.

Kiếp khí mịt mờ che trời đất, máu lửa cuồn cuộn động càn khôn.

Thỉnh thoảng Đại Đạo bi thương, đó là dị tượng Đại La vẫn lạc.

Đối mặt với tình huống này, vô số tán tu đều siết chặt đại trận hộ sơn, chỉ bảo vệ một phần rất nhỏ cốt lõi của mình, cố gắng không gây chú ý cho ba tộc.

Tử Ngọc Sơn nơi Ngô Sở bọn họ ở, cũng thường xuyên có thể thấy hiện tượng xác rơi.

Thanh Khâu Ly đã trở về Thanh Khâu trấn giữ.

Nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi khiến người ta có chút hoang mang.

Ngày hôm đó, Tử Ngọc Sơn đón một vị cố nhân, đó là tiểu phượng hoàng Phượng Tịch của Phượng tộc đã lâu không gặp, tiểu Phượng Tịch nói là đến thăm Phượng Nghi.

Nhưng Hậu Thổ tiểu thư tả và tiểu hồ ly bọn họ đều biết, con phượng hoàng này, rõ ràng là đến thăm Ngô Sở.

"Ta phải ra chiến trường rồi!" Nàng vừa đến, đã cho Ngô Sở một cái ôm, sau đó nói câu này.

Ngô Sở nhíu mày, tu vi của Phượng Tịch quả thực đã tăng lên không ít, rõ ràng đã có một luồng khí tức Đại La, e rằng mới vào cảnh giới Đại La không lâu.

"Rốt cuộc là tình hình gì?

Sao chiến hỏa lại đột nhiên bùng lên dữ dội như vậy?" Sau cái ôm, Ngô Sở liền hỏi tiểu phượng hoàng.

Dù sao con tiểu phượng hoàng này, cũng từng là sinh linh đáng yêu đã 'tỏ tình' với hắn.

Mặc dù lời tỏ tình lúc đó của nàng rất hàm súc, thậm chí ban đầu, Ngô Sở còn không biết.

Phượng Tịch lắc đầu, nói: "Ta vốn vẫn luôn tu hành ở Bất Tử Hỏa Sơn, cho đến hơn một trăm năm trước, phương bắc truyền đến tin tức, một con hắc long chém giết một con kỳ lân, kết quả bị một vị tiền bối của Phượng tộc nhân cơ hội đánh lén, con hắc long đó cũng bị chém.

Đương nhiên, đây là cái cớ của Long tộc để công kích Phượng tộc chúng ta, trên thực tế, con hắc long đó chết như thế nào, vẫn chưa điều tra rõ." Sao lại có cảm giác giống như gián điệp vậy?

Ngô Sở không khỏi hỏi: "Có biết đạo hiệu của con hắc long đó không?" "Không rõ!" Phượng Tịch khẽ thở dài: "Sau khi con hắc long đó chết, Long tộc liền như điên mà đánh với Phượng tộc chúng ta, mà Kỳ Lân tộc cũng điên cuồng tấn công Long tộc.

Bây giờ, toàn bộ Hồng Hoang, bao gồm cả Tứ Hải, đều đã trở thành chiến trường, trong Kỳ Lân tộc, cũng có sinh linh sống dưới nước." Ngô Sở nhíu mày, cũng không biết cái chết của con hắc long này, là trùng hợp, hay là một cái bẫy.

"Ta vừa bước vào cảnh giới Đại La, sau khi xuất quan, liền theo

yêu cầu của tộc, đến bắc cảnh để chống lại Long tộc đang điên cuồng từ Bắc Hải tràn vào lục địa, trên đường giết chóc đến đây, đi ngang qua chỗ ngươi, liền muốn đến nói với ngươi một tiếng, có lẽ…" Nàng nói rồi, không khỏi dừng lại một chút, cuối cùng lại cười nói: "Ta nghĩ ta nhất định sẽ trở về gặp ngươi!

Ta đã bước vào Đại La rồi mà!" Ngô Sở không khỏi cười cười, gật đầu: "Đó là đương nhiên!

Ngươi rất lợi hại, Hạo và Dao bây giờ còn chưa thể phá vỡ được chướng ngại đó, bước vào cảnh giới Đại La đâu!" Ba tộc bây giờ, quả thực là những chủng tộc mạnh mẽ được trời ưu ái.

Ngay cả thế hệ thứ ba của họ, cũng đã có không ít người tiến vào cảnh giới Đại La.

Nhưng Ngô Sở có thể cảm giác được, Phượng Tịch thực ra không có nhiều tự tin, nàng rõ ràng là ôm tâm thế quyết tử mà đi.

Đại chiến của Long, Phượng, Kỳ Lân, đã đạt đến mức độ thảm khốc nhất của trận đại chiến thứ hai, tiến độ nhanh đến mức khiến người ta không kịp trở tay.

Lúc này, Nghệ Bảo nói trong lòng Ngô Sở: "Đại kiếp đã nổi lên, nàng đã nhập kiếp…" Phượng tộc, Kỳ Lân tộc, đều khó thoát kiếp này, vận mệnh của Phượng Tịch, đã sớm định sẵn.

Đây là lời ngầm của Nghệ Bảo, Ngô Sở tự nhiên có thể nghe ra.

Dù sao, hắn cũng rõ kết cục cuối cùng của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc.

Chương 503

Vốn dĩ hắn muốn thay đổi một chút tất cả những điều này, nhưng hắn phát hiện, hắn đã đánh giá quá cao bản thân.

Điều này khiến hắn ít nhiều có chút phiền muộn, biết rõ đối phương có khả năng rất lớn sẽ chết, nhưng lại không biết nên khuyên thế nào, việc này liên quan đến đại sự của cả tộc họ, khuyên nàng đừng đi, nàng có thể đồng ý sao?

Hắn không khỏi nhìn về phía Phượng Nghi vừa từ Xích Đồng Cốc chạy tới.

"Gặp qua Tịch tỷ tỷ!" Phượng Nghi chậm rãi bay xuống, quy củ hành lễ với Phượng Tịch.

Nhìn Phượng Nghi đã trưởng thành, Phượng Tịch đưa tay sờ đầu nàng, cười nói: "Không tệ!

Càng ngày càng xinh đẹp, tu vi cũng sắp đuổi kịp tỷ tỷ ngày xưa rồi, tương lai bước vào cảnh giới Đại La, chắc chắn không thành vấn đề, tu hành cho tốt, cố lên!" Phượng Nghi gật đầu, cuối cùng nói: "Tỷ tỷ, ta muốn đi cùng tỷ!" Nàng nói rồi, nhìn về phía Ngô Sở, đang định nói gì đó, kết quả đầu liền bị Phượng Tịch vỗ một cái, "Nói ngốc gì vậy?

Chỉ là cảnh giới Thái Ất, ngươi có thể giúp được gì?" Ngô Sở mỉm cười nói: "Cái này thì không cần lo lắng, phương hướng của Tử Ngọc Sơn vẫn có thể cảm nhận được mờ mờ, đợi đến khi không cảm nhận được nữa, chúng ta quay về cũng còn kịp." Ngô Sở liếc nhìn Phượng Nghi, im lặng không nói.

Hắn biết, Phượng Nghi đề xuất câu này, chắc chắn đã nghĩ đến kết cục, có nên ngăn cản hay không, hắn tự nhiên cũng đang do dự.

Thấy Phượng Nghi còn muốn nói gì đó, vẻ mặt của Phượng Tịch lập tức lạnh đi, nói: "Ngươi đừng quên, kể từ khi ngươi bái nhập Tử Ngọc Sơn, liền đã không còn quan hệ gì với Phượng tộc ta nữa." "Tỷ tỷ, ta…" Phượng Nghi còn muốn tranh luận một chút, nhưng trực tiếp bị Phượng Tịch cắt ngang: "Ngươi muốn kéo chân ta, đẩy ta vào hiểm địa?" Câu nói này vừa ra, Phượng Nghi liền không thể nói gì thêm.

Mặc dù biết rõ Phượng Tịch nói câu này là cố ý đả kích nàng, nhưng nàng lại không thể không thừa nhận, nếu thật sự có nguy hiểm gì, nàng quả thực chỉ có thể kéo chân Phượng Tịch.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi cắn răng.

Lúc này, tiểu thư tả ra hòa giải, nói: "Được rồi, đều bình tĩnh lại đi, Phượng Tịch khó có dịp đến đây, Tiểu Nguyệt Linh, đi làm chút đồ ăn ngon, chiêu đãi quý khách của chúng ta." Tiểu Nguyệt Linh trong trẻo đáp một tiếng, chạy vào nhà bếp làm đồ ăn ngon.

Tiểu thư tả vừa nói vừa dắt Phượng Nghi, đưa nàng đến một bên, âm thầm truyền âm, thì thầm với nàng: "Ta nghĩ ngươi nên hiểu, mục đích ban đầu khi Phượng tộc các ngươi gửi ngươi đến Tử Ngọc Sơn này.

Ngươi bây giờ mà rời đi, nỗ lực ban đầu của Phượng tộc, chẳng phải là uổng phí sao?

Nếu không cẩn thận, ngươi ở bên ngoài có chuyện gì, vậy ngươi để sư phụ ngươi phải làm sao?

Sư huynh và sư đệ của ngươi phải làm sao?

Bọn họ có thể đi báo thù cho ngươi được sao?" Phượng Tịch ngồi xuống trước mặt Ngô Sở, nhận lấy chén trà thơm từ tiểu hồ ly đưa qua, nói: "Bị ngươi nói đúng rồi!" "Cái gì?" Ngô Sở hoàn hồn, lặng lẽ nhìn nàng.

“Ban đầu ngươi nói ba tộc chúng ta, sớm muộn gì cũng có một trận chiến, bây giờ, thật sự đã đến rồi.

Trận đại chiến lần này, và hai lần trước cho ta cảm giác, rất không giống nhau.” Phượng Tịch nói rồi, ngẩng đầu nhìn Ngô Sở, hỏi: “A Sở, ngươi thông minh như vậy, bây giờ còn có thể nhìn rõ tương lai của ba tộc chúng ta không?” Ngô Sở khẽ lắc đầu, cuối cùng nghiêm túc nhìn vào mắt nàng, nói: “Việc không thể làm thì đừng cố, lúc nên rút thì hãy rút.” Dừng một chút, hắn lại nói: “Hay là, các ngươi lại gửi thêm mấy con phượng hoàng đến chỗ ta đi!” “…” Phượng Tịch đến nhanh mà đi cũng nhanh, sau khi ăn một bữa mỹ thực do Tiểu Nguyệt Linh tỉ mỉ chuẩn bị, theo lệ khen ngợi tài nấu nướng của Tiểu Nguyệt Linh xong thì liền cáo từ mọi người rời đi.

Tiễn Phượng Tịch đi rồi, Phượng Nghi liền nhìn về phía Ngô Sở, rồi hướng Ngô Sở hành một đại lễ quỳ rạp dưới đất, "Sư phụ, con, con muốn về tộc, con không thể cứ trơ mắt nhìn ở đây được." Hoàng Long và Địa Khôn thấy vậy cũng đứng ra, giống như Phượng Nghi, quỳ rạp trước mặt Ngô Sở, "Sư phụ, xin thứ cho đồ nhi bất hiếu, đồ nhi cũng muốn, cũng muốn..." Nhìn theo bóng lưng xa dần của Phượng Tịch, Ngô Sở vốn đang sầu não, nghe được những lời này của Phượng Nghi và Hoàng Long, ít nhiều có chút tức giận.

Không phải tức giận vì bọn họ không nghe lời, mà là tức giận vì sự bất lực của chính mình, biết rõ kết cục của câu chuyện nhưng lại không có sức thay đổi nó.

Trông cứ như có một loại sức mạnh vô hình nào đó, thúc đẩy mọi chuyện đi theo quỹ đạo cố định vốn có, đối với một kẻ xuyên không như hắn mà nói, đây quả thực là một cái vả vào mặt.

Ban đầu hắn tưởng rằng mình đã nói cho tam tộc về sự tồn tại của lão ma đầu La Hầu, bọn họ hẳn sẽ có chút cảnh giác, nào ngờ sau khi

tam tộc liên thủ xử lý lão ma đầu, lại càng bành trướng lợi hại hơn.

Có lẽ đây chính là sự kiêu ngạo và tự phụ đã ăn vào xương tủy của tam tộc!

Ban đầu hắn nghĩ, dù có tệ đến đâu thì ít nhất cũng có thể giữ lại một chút huyết mạch cho Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, nhưng ai ngờ, bọn họ lại chẳng có ai là kẻ khiến hắn bớt lo.

Thế là Ngô Sở phất tay áo, tức giận quay người rời đi, trực tiếp bỏ mặc ba người đệ tử ở bên ngoài trận, để bọn họ quỳ rạp trên không trung như vậy.

Tiểu thư tả nhìn bọn họ, khẽ thở dài: "Các con nên biết, quay về trong tộc, thứ sắp phải đối mặt là cục diện gì, lúc này, mọi người trốn còn không kịp." Tiểu hồ ly và Tiểu Nguyệt Linh cũng nhìn bọn họ, nhưng cũng không tiện nói thêm gì.

Mọi việc tuần tự tiến triển, không được đốt cháy giai đoạn, nó vẫn còn là một đứa trẻ, ngươi ép nó ác như vậy, ngươi không đau lòng sao?" Chúng con sao có thể trơ mắt nhìn trưởng bối trong tộc ở bên ngoài đổ máu mà không động lòng chứ?" Phượng Nghi cũng gật đầu nói: "Sư mẫu, nếu bây giờ chúng con không quay về, cửa ải trong lòng này sẽ không thể vượt qua, tâm quan khó phá, tương lai tu vi có lẽ sẽ dừng lại ở đây." Tiểu hồ ly nói: "Vậy các con có từng nghĩ, tương lai có một ngày, khi ba người các con gặp nhau trên chiến trường, thì phải làm sao?

Nếu không đánh, tộc nhân của các con sẽ nghĩ thế nào?

Nếu đánh đến sống chết, sư phụ của các con biết được, thì phải làm sao?" Địa Khôn liếc nhìn Hoàng Long và Phượng Nghi, cắn răng nói: "Nếu thật sự có ngày đó, vậy thì mỗi người vì tộc của mình, sinh tử không oán hận!

Sư huynh, sư tỷ, hai người thì sao!" Nghe những lời này, tiểu thư tả và tiểu hồ ly không nói gì nữa, chỉ là không tránh khỏi có chút đau lòng.

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ, nếu là bọn họ gặp phải chuyện này, lòng sẽ đau đến mức nào?

Lúc này, giọng nói của Ngô Sở vang lên bên tai họ, "Vào đây nói chuyện đi!" Ba người nghe vậy, sắc mặt vui mừng, nhìn nhau một cái rồi đứng dậy, mượn sức mạnh của đại trận quay về Thần Mộc Chi Điên.

Ngô Sở ngồi trong lương đình bên hồ, liếc nhìn ba người một cái, lại nhìn sang tiểu thư tả, ra hiệu cho Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly đừng qua đây.

Trong lương đình, chỉ có Ngô Sở, Hậu Thổ tiểu thư tả, cùng ba vị đệ tử.

Ánh sáng của trận pháp bao phủ xuống, cách ly nội dung cuộc trò chuyện bên trong.

Tiểu hồ ly thấy vậy, cái miệng nhỏ không khỏi bĩu lên, "Có chuyện gì mà ngay cả chúng ta cũng phải giấu, A Sở ca thật đáng ghét." Tiểu Nguyệt Linh lại không để tâm, an ủi nói: "Nhiều chuyện, cho dù A Sở ca nói cho chúng ta biết, chúng ta có thể làm gì chứ?

Chẳng phải vẫn là bất lực sao!" Tiểu hồ ly đưa tay nhéo má Tiểu Nguyệt Linh, "Ngươi cái đồ phản bội nhỏ này, lần nào cũng là ngươi nhanh nhất ngả về phía A Sở ca." Tiểu Nguyệt Linh gạt tay tiểu hồ ly ra, cười hì hì nói: "Ta vốn dĩ vẫn luôn cùng phe với A Sở ca mà!" Hai người đùa giỡn, nhân đó giải tỏa tâm trạng có phần áp lực.

Trong lương đình, Ngô Sở nhìn ba vị đệ tử, nói: "Các con, thật sự đã quyết tâm ra đi?" Hoàng Long bái lạy: "Đa tạ sư phụ và sư mẫu

những năm qua đã tận tâm bồi dưỡng và dạy dỗ chúng con, chuyện này, thật ra chúng con đều đã suy nghĩ rất lâu rồi.

Ý của A Khôn, thật ra cũng là ý của chúng con.

Chúng con không thể trơ mắt nhìn ở đây được..." "Các con không muốn có lỗi với tộc của mình, lẽ nào lại muốn có lỗi với ta sao?" Ngô Sở có chút tức giận, đệ tử bồi dưỡng nhiều năm, vậy mà... "Sư phụ từng kể cho chúng con nghe những câu chuyện vì đại nghĩa mà bỏ tiểu ngã, góp một phần sức lực cho tộc, đó là đại nghĩa.

Đối mặt với đại nghĩa, khi cần thiết, sinh tử cá nhân cũng có chút không đáng kể.

Sư phụ, sư mẫu, xin thứ cho đồ nhi bất hiếu!" Hoàng Long nói, hai mắt không khỏi có chút mông lung, nghĩ đến lúc nhỏ mới đến Tử Ngọc Sơn còn rụt rè cẩn thận, nghĩ đến từng chút từng chút đã trải qua ở Tử Ngọc Sơn này.

Nghe những lời này của Hoàng Long, Ngô Sở có cảm giác như lấy đá tự đập vào chân mình, bình thường không có chuyện gì lại đi khoác lác làm gì!

Bây giờ thì hay rồi...

Những câu chuyện hắn kể, phần lớn đều là hắn bịa ra, duy chỉ có chuyện Bàn Cổ đại thần khai thiên lập địa, Tứ Cực đại đế vì Hồng Hoang mà thân trấn Tứ Cực là không bịa.

Những chuyện này đều có thể nói là điển phạm vì đại nghĩa toàn Hồng Hoang mà bỏ tiểu ngã.

Ngô Sở nắm chặt nắm đấm, khẽ gật đầu, "Đây quả thực là do vi sư dạy, tự cổ trung hiếu lưỡng nan toàn, vi sư cũng quả thực không thể ngăn cản các con lựa chọn đại nghĩa." Ngừng một chút, hắn lại nói: "Đại chiến tam tộc lần này, vi sư từng suy diễn qua, kết cục có

thể không được tốt lắm..." Nói đến đây, hắn không khỏi dừng lại.

Tiểu thư tả và ba vị đệ tử không khỏi tò mò nhìn hắn, không biết hắn đã suy diễn ra được điều gì.

Tu vi đến cảnh giới của bọn họ, khi suy diễn có thể tiến vào dòng sông vận mệnh thời gian hư ảo kia, mượn đó để tiến hành suy diễn.

Bọn họ tin rằng, cường giả của tam tộc chắc chắn cũng đã tiến vào dòng sông vận mệnh đó để suy diễn.

Nhưng mỗi người ở trong đó, những chuyện nhìn thấy, những thứ có thể suy diễn ra, có khả năng không giống nhau. "Kết cục thảm liệt đến đâu, ta cũng không tiện nói." Ngô Sở cũng không tiện nói thẳng ra kết cục mà mình biết, lỡ như trong đó có biến hóa thì sao?

Chương 504

Trước mặt Ngô Sở còn đặt rất nhiều linh quả mứt, và linh nhưỡng.

Cuối cùng lại nói: "Nếu các con trước khi đại chiến kết thúc đã thân tử đạo tiêu, vậy thì cứ coi như vi sư chưa nói gì.

Nhưng nếu cuối cùng các con còn sống, mà sự việc cũng thật sự như kết cục không thể ngăn cản mà ta suy diễn ra, vậy thì, vi sư hy vọng các con đừng hành động theo cảm tính, đặc biệt là Tiểu Khôn và Phượng Nghi, các con nên nghĩ xem, làm thế nào mới có thể để tộc của mình bảo lưu một tia sức mạnh hữu sinh." Hắn nói rồi lấy ra ba viên châu, đưa qua, "Đây là món quà cuối cùng ta tặng các con, cầm lấy làm kỷ niệm đi!

Bước ra khỏi Tử Ngọc Sơn, các con sẽ không còn bất kỳ liên quan gì đến Tử Ngọc Sơn của ta nữa, đừng nghĩ rằng ta sẽ đến cứu các con, sẽ không đâu!" Thái Ất cảnh mới là sức mạnh trung kiên của phiến đại địa Hồng Hoang này.

Đại La là chiến lực đỉnh cấp, dưới Đại La là Thái Ất cảnh và Kim Tiên cảnh mới là chủ lực quân của các tộc, mà Thái Ất cảnh lại là nòng cốt trong chủ lực, còn lại đều là pháo hôi mà thôi.

Tu vi của ba người Hoàng Long đã đến đỉnh phong Thái Ất, sau khi trở về, chắc chắn cũng là nòng cốt chủ lực của các tộc, dù sao trên chiến trường tam tộc, cũng không phải toàn là tranh đấu của Đại La.

Nói ra, với tư chất của ba người họ, tương lai nếu không có gì bất ngờ, bước vào Đại La cảnh, về cơ bản là chuyện chắc chắn.

Dù sao tư chất của tam tộc Hồng Hoang, quả thực được trời ưu ái.

Ba người họ lựa chọn như vậy, Ngô Sở làm sư phụ, vừa vui mừng lại vừa đau lòng.

Vui mừng là vì bọn họ quả thực đã trưởng thành, có suy nghĩ của riêng mình, dám gánh vác trách nhiệm, dám một mình đảm đương một phương, không còn là những đứa trẻ khóc nhè ngày xưa nữa.

Cha mẹ thấy con cái trưởng thành, ít nhiều đều sẽ cảm thấy vui mừng.

Mà đau lòng là vì hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ đi vào hiểm nguy mà bất lực.

Người có tâm trạng tương tự hắn, còn có tiểu thư tả, dù sao nàng cũng là sư mẫu của bọn họ.

Còn những người khác, về cơ bản chỉ còn lại nỗi buồn, dù sao cũng là ly biệt mà!

Hơn nữa có thể là vĩnh biệt cũng không chừng. "Sư phụ, sư mẫu, chúng con đi đây." Ba người đồng thanh nói, "Lần này đi, cũng không biết ngày sau có còn may mắn gặp lại không, xin nhận của chúng con ba lạy!" Ba người nói rồi quỳ lạy trước mặt Ngô Sở và tiểu thư tả.

Sau khi lạy Ngô Sở và tiểu thư tả xong, ba người lại đi từ biệt những người khác, dù sao ở Tử Ngọc Sơn này đã mười mấy nguyên hội, mọi người đã thân thuộc đến không thể thân thuộc hơn nữa.

Đợi bọn họ từ biệt một vòng, gần như tất cả mọi người đều bắt đầu lau nước mắt.

Ba người thấy vậy, trong mắt cũng ẩm ướt, hốc mắt đỏ hoe.

Khi bọn họ định lạy Ngô Sở và tiểu thư tả lần nữa, Ngô Sở trực tiếp dùng uy năng của hộ sơn đại trận, đưa bọn họ ra khỏi Tử Ngọc Sơn.

Ba người xuất hiện ở khu vực rìa Tử Ngọc Sơn, nhìn nhau một cái, cung kính cúi đầu bái biệt. "Lần này đi, mỗi người vì tộc của mình, sinh tử không oán hận!" "Mỗi người vì tộc của mình, sinh tử không oán hận!" "Mỗi người vì tộc của mình, sinh tử không oán hận!" "Bảo trọng!" "Bảo trọng!" "Bảo trọng!" Ba người cung kính chắp tay, sau đó tung mình cưỡi gió bay đi. … Khi ba người thật sự rời đi, Tiểu Nguyệt Linh và các tiểu hoa tiên liền khóc nức nở, thấy cảnh này, tiểu thư tả cũng không khỏi lộ ra vẻ đau lòng.

Ngô Sở thấy vậy, ngược lại không tiện để lộ ra cảm xúc đau buồn nữa. "Chim non muốn trưởng thành, cuối cùng cũng phải rời khỏi vòng tay của cha mẹ.

Huống chi, chúng ta chỉ là sư phụ sư mẫu của chúng, chúng về bên cạnh cha mẹ ruột của mình, chúng ta ngược lại nên mừng cho chúng mới phải!" Ngô Sở nắm lấy tay tiểu thư tả, liếc nhìn những người đang lau nước mắt bên cạnh, an ủi nói.

Tiểu thư tả gật đầu nói: "Tuy biết chúng có cha mẹ ruột, nhưng vẫn có chút đau lòng, dù sao kết cục mà chàng suy diễn ra, cũng không được tốt cho lắm." Mọi người tò mò nhìn về phía Ngô Sở, dường như cũng rất tò mò về kết cục đó.

Bạch Trạch lau nước mắt, trực tiếp hỏi ra.

Ngô Sở không trả lời, ngược lại cười nói: "Ngươi khóc cái gì mà khóc?

Ta còn chưa khóc đây này!" Bạch Trạch đang giả làm manh thú chớp chớp đôi mắt to, nói: "Tiểu Hoàng Long bọn họ là chúng ta nhìn chúng lớn lên, ta xem chúng như huynh đệ, bây giờ huynh đệ sắp ra chiến trường, không cho ta khóc một chút à?

Ngươi muốn khóc thì ngươi cũng khóc đi!

Ta lại không cười ngươi đâu!" Ngươi sẽ không cười ta, nhưng chắc chắn sẽ đem chuyện này truyền ra ngoài, cái miệng rộng nhà ngươi!

Ngô Sở khinh bỉ liếc nhìn tên có tiềm chất hóng hớt này.

Tiểu thư tả liếc nhìn hắn, hỏi: "Chàng thật sự không quan tâm đến chúng nữa sao?" Ngô Sở nhìn về phía bầu trời xám xịt đã mất đi vẻ trong xanh ở phương xa, lắc đầu, "Đường là do chính mình chọn, chúng ta làm sao có thể lúc nào cũng ở bên cạnh nâng đỡ chúng được?" Ngừng một chút, hắn lại nói: "Ta đã khuyên tam tộc, nhưng tam tộc không nghe ta.

Ta cũng đã khuyên tiểu Hoàng Long bọn họ, họ vẫn không nghe ta.

Ta cảm thấy họ sai, nhưng họ lại cảm thấy mình đúng.

Vậy tại sao ta phải trả giá cho sai lầm của họ?" "Trả giá?" "À!

Chính là ý 'chịu trách nhiệm'." Ngô Sở giải thích một chút, rồi lại lẩm bẩm, "Từng người từng người đều cảm thấy mình lợi hại, đều muốn đẩy tộc của mình lên vị trí đệ nhất Hồng Hoang, vậy mà lại muốn bá chiếm cả Hồng Hoang rộng lớn này, bọn họ cũng không nghĩ xem, mình có cái dạ dày lớn như vậy không?" Thấy Ngô Sở nói như vậy, tiểu thư tả liền lắc đầu nói: "Tam tộc đều có sự kiêu ngạo của riêng mình, không muốn cúi đầu, không muốn chịu thua đối phương, điều này cũng bình thường.

Nếu Vu tộc chúng ta cũng mạnh mẽ như bọn họ, chúng ta chắc chắn cũng sẽ không dễ dàng chịu thua các tộc khác." "…" Ngô Sở ngạc nhiên, tiểu thư tả lại nói: "Ai chịu thua trước, người đó sẽ bị bắt nạt, tâm khí cũng sẽ bị tổn thương.

Hơn nữa chuyện này, có lần thứ nhất, tất sẽ có lần thứ hai, lâu dần, tộc sẽ không còn là tộc.

Nếu đã như vậy, hà cớ gì không phân cao thấp?

Dù là phân sinh tử, sống cũng rực rỡ muôn màu, chết cũng oanh oanh liệt liệt, há chẳng khoái sao!" Nếu là ở Địa Cầu nơi hắn từng sống, trải qua năm tháng dài đằng đẵng như vậy, thế gian đã sớm biển xanh hóa ruộng dâu, vật đổi sao dời rồi, đâu có như thế giới Hồng Hoang này, mấy nguyên hội, mấy chục nguyên hội, thậm chí mấy trăm nguyên hội, gần như cũng không có quá nhiều thay đổi.

Chỉ là, Ngô Sở cảm giác mình dường như đã thấy được cuộc chiến Vu Yêu trong tương lai.

Ngay cả tiểu thư tả vốn điềm tĩnh ôn nhu cũng có suy nghĩ này, các Tổ Vu khác, như những gã cơ bắp cuồn cuộn như Đế Giang bọn họ, chẳng phải càng như vậy sao?

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, Ngô Sở cũng không thể không thừa nhận, nàng nói có lý.

Giống như quốc gia mà hắn từng sống, một mực khiêm nhường, quốc gia ngọn hải đăng xấu xí kia không những không cảm kích, thậm chí còn làm tới, còn tưởng là sợ bọn họ rồi!

Mà khi quốc lực của chúng ta tăng lên đến mức gần bằng đối phương, chẳng phải đã dám nói 'không' với đối phương sao?

Cho nên hắn biết, suy nghĩ của tiểu thư tả, thật ra không có vấn đề gì.

Hắn ban đầu hy vọng tam tộc Hồng Hoang có thể chung sống hòa bình, một là vì đại địa Hồng Hoang đủ rộng lớn, đủ cho tam tộc tung hoành.

Hai là vì hắn biết kết cục cuối cùng của tam tộc, thật sự không nỡ nhìn hai đại tộc Kỳ Lân và Phượng Hoàng biến mất trong lịch sử thần thoại Hồng Hoang này.

Nhưng những người khác lại không rõ tương lai của tam tộc sẽ thảm liệt như vậy, cho dù tìm kiếm trong dòng sông vận mệnh, cũng không tìm thấy đáp án thảm liệt đến thế.

Hơn nữa đại chiến tam tộc đã đánh không chỉ một lần, quy mô hai lần trước tuy không nhỏ, nhưng cũng không khiến tam tộc bị thương gân động cốt, lần này có lẽ cũng giống như vậy thì sao?

Cho nên trong tình huống này, ai lại nguyện ý cúi đầu trước đối phương chứ?

Ngô Sở tự nhiên cũng không biết đại chiến cuối cùng của tam tộc có phải là lần này không, nhưng trước đó đã xảy ra hai lần đại chiến rồi, vậy lần này, có lẽ chính là lần cuối cùng thì sao?

Chương 505

Đêm đó, sau khi cùng tiểu thư tả tu luyện luyện thể chi pháp, cả hai cùng đạt đến đỉnh phong, vuốt ve làn da tuyết trắng mịn màng như lụa của tiểu thư tả, Ngô Sở hồi lâu không nói.

Tiểu thư tả trở mình, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nghiêng của hắn, ngón tay thon thả từ sống mũi hắn lướt qua đôi môi, "Cảm giác phu quân so với lúc mới gặp, đẹp trai hơn nhiều nhỉ!" Ngô Sở nhẹ nhàng hôn lên ngón tay ngọc trắng ngần của nàng, cười cười, hắn biết, tiểu thư tả chẳng qua là không có chuyện gì để nói, muốn chuyển sự chú ý của hắn đi mà thôi. "Ta không sao!" Ngô Sở lắc đầu nói: "Ta chỉ đang nghĩ, trận chiến này của tam tộc, rốt cuộc sẽ đánh bao lâu?

Có giống như hai trận trước, đánh qua loa cho có lệ rồi thôi không?" "Phu quân không phải đã suy diễn qua rồi sao?" Phượng Tịch đã quên, ngày xưa khi nàng ra ngoài bôn ba, cũng chỉ là cảnh giới Thái Ất mà thôi. "Phu nhân có từng đến dòng sông năm tháng đó xem qua chưa?" Ngô Sở hỏi ngược lại nàng.

Nàng gật đầu, "Xem thì có xem qua, nhưng cũng chẳng nhìn ra được gì, khả năng của tương lai thật sự quá nhiều, các loại khả năng đều có, hỗn loạn vô chương, khó mà nói rõ." "Ta đã nhìn thấy một loại khả năng, loại khả năng đó...

Thủy tổ tam tộc lần lượt vẫn lạc, Long tộc lui về Tứ Hải, sống lay lắt, triệt để suy yếu, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc còn thảm hơn, gần như vong tộc diệt chủng...

Quá thảm liệt!

Đây cũng là nguyên nhân ta không muốn để bọn họ quay về." Nghe có vẻ rất đáng sợ, nhưng tiểu thư tả lại không bị dọa, bởi vì, "Loại

khả năng này, cũng chỉ là một trong vô số loại khả năng mà thôi.

Phu quân đừng nghĩ nhiều, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc mạnh mẽ như vậy, sao có thể đi đến bước đó được?" Ngô Sở khẽ thở dài: "Ta cũng hy vọng sự việc đừng đi đến bước đó, nhưng có lúc, càng lo lắng điều gì, nó lại càng đến, ông trời luôn thích đùa giỡn với con người như vậy." "Thiên đạo có linh, phu quân đừng nói bậy." Ngô Sở gật đầu, nghiêng người nhìn khuôn mặt nghiêng tuyệt mỹ của nàng, lật người xuống, "Đêm còn dài, chúng ta lại làm một hiệp nữa đi!" Thế là, tay sen nhẹ duỗi, chân ngọc cong vòng, nói không hết bao nhiêu phong vũ bao nhiêu sầu. ...

Bãi bể nương dâu, năm tháng đổi thay.

Không đổi, là huyết vũ tương phùng, chiến hỏa ngút trời.

Năm tháng vô tận, cứ thế lặng lẽ trôi qua.

Mỗi nguyên hội, Ngô Sở đều sẽ mang theo mẹ con Lôi thú Lưu Tô và Tuyệt Ảnh, đến Hỗn Độn một chuyến, một là để trốn sự thanh tĩnh, hai là để thu thập bụi Hỗn Độn.

Mỗi lần quay về Hỗn Độn, tiểu Lôi thú ban đầu vui vẻ một thời gian, sau đó sẽ thúc giục Ngô Sở mau chóng đưa nó về Tử Ngọc Sơn, ở trong Hỗn Độn không một bóng người này, nó không vui.

Ngô Sở cũng không biết mình đã vào Hỗn Độn bao nhiêu lần rồi, ngay cả tiểu Lôi thú cũng dần dần trưởng thành, có được uy thế như mẹ nó năm xưa, tu vi còn vượt qua cả Ngô Sở.

Ngô Sở cũng không thể không thừa nhận, tiềm lực của loại Hỗn Độn cự thú này quả thực kinh khủng.

Phải biết rằng, hiện nay, những tinh thần trong khiếu huyệt của hắn, đều đã được hắn đổi thành 'Đại Đạo tinh thần', mỗi một tinh thần tương ứng với một bản nguyên Đại Đạo.

Mà mục tiêu của hắn, là ba ngàn Đại Đạo, đây cũng là mục tiêu của vô số sinh linh Đại La cảnh.

Trung bình mà nói, lĩnh ngộ một bản nguyên Đại Đạo, cần tiêu tốn của hắn một hai nguyên hội thời gian, có thể tưởng tượng được, thời gian này, rốt cuộc dài đằng đẵng đến mức nào.

Tuy nhiên, dù là như vậy, đại chiến tam tộc bên ngoài, vẫn chưa kết thúc, cường giả Đại La cảnh trong tam tộc, đã không biết chết bao nhiêu.

Đại địa Hồng Hoang cũng không biết bị đánh thành bộ dạng gì.

Bầu trời từng trong xanh, nay đã không còn thấy nữa, quanh năm xám xịt.

Sông núi đại địa, tan hoang khắp nơi, máu chảy thành sông, thây chất như núi.

Vạn Nha Sơn bên cạnh Tử Ngọc Sơn, các loại bạch cốt tụ tập ngày càng nhiều, ban đầu chỉ quy mô vài ngàn dặm, nay đã rộng đến mấy chục vạn dặm.

Vạn Nha đại trận của Vạn Nha Sơn năm xưa, chỉ có uy lực cấp Kim Tiên, nhưng nay đã có uy lực đỉnh phong Thái Ất.

Trong hoa cốc bên cạnh Thần Mộc, thập nhị thần hoa cũng đã hóa hình thành công, được tiểu hoa tiên nhất tộc tôn làm thủy tổ hoa thần của họ.

Tử Ngọc Sơn có thêm mười hai tiểu tiên tử dung mạo khác nhau, tính cách cũng khác nhau.

Sở dĩ nói họ là tiểu tiên tử, là vì họ có thể bị ảnh hưởng bởi manh thú Bạch Trạch, cũng như Thiên Băng và Thiên Tuyết, cho nên khi hóa hình, đều biến thành những cô bé, hoàn toàn là một bộ dạng muốn đi theo con đường bán manh để giành được sự đồng tình của mọi người.

Trong nhà bỗng nhiên có thêm mười hai tiểu manh hóa, Ngô Sở cũng vui mừng một trận.

Chỉ có điều, bọn họ tuy là do thập nhị thần hoa hóa hình, nhưng vừa hóa hình, cũng chỉ có tu vi sơ nhập Thái Ất chi cảnh mà thôi.

Đương nhiên, đây cũng là vì Ngô Sở hiện tại là Đại La rồi, mới dùng hai chữ 'mà thôi' để hình dung thành tựu của họ.

Trên thực tế, sinh linh vừa hóa hình đã có Thái Ất chi cảnh, thật sự không thường thấy.

Cũng chỉ có thập nhị thần hoa mới ở Tử Ngọc Sơn, trong những năm tháng dài đằng đẵng này, được Cửu Thiên Tức Nhưỡng nuôi dưỡng, cộng thêm nhiều lần ngộ đạo trong đạo vận, đặc biệt là lần Ngô Sở bước vào Đại La cảnh, bọn họ cũng được hưởng không ít lợi ích.

Hơn nữa, thỉnh thoảng họ còn được tưới bằng máu của cự thú Đại La cảnh, vô hình trung nâng cao căn cơ của họ.

Nếu không, ước chừng họ có thể xuất thế với tu vi Kim Tiên, đã là rất không tệ rồi.

Mà từ những lúc họ tán gẫu, Ngô Sở cũng biết được, thực ra họ đã có thể hóa hình từ rất sớm, chỉ là vì ngay cả tiểu hoa tiên mà họ từng xem thường, như Hoa Thi Nhi và Hoa Phỉ Nhi, đều đã có tu vi cấp Kim Tiên, nếu họ thân là hoa thần, chỉ có tu vi Kim Tiên, chẳng phải là trò cười sao?

Thế là họ đành phải dằn lại ý định xuất thế sớm, nghĩ rằng tích lũy thêm một chút.

Mãi cho đến khi họ cuối cùng cảm thấy có thể hóa hình ở Thái Ất cảnh, mới lựa chọn xuất thế.

Tuy rằng thời điểm này xuất thế, không phải là một thời cơ tốt, dù

sao bên ngoài đang trong thời kỳ đại chiến không ngừng, Đại Đạo chấn động oanh minh, mắt thường tuy không thấy, tai thường cũng không nghe, nhưng chỉ cần tâm thần chìm vào pháp tắc Đại Đạo, liền có thể cảm ứng rõ ràng.

Trong tình huống này, nếu không thể tĩnh tâm để cảm ngộ, thì căn bản không thể lĩnh ngộ được gì từ pháp tắc Đại Đạo.

Có lẽ cũng vì vậy, họ đã có chút không chờ được nữa!

Ngoài họ ra, tu vi của Tiểu Nguyệt Linh cũng đã đến đỉnh phong Thái Ất cảnh.

Chỉ có điều khiến Ngô Sở có chút không hiểu là, năm tháng dài đằng đẵng như vậy trôi qua, tiểu hồ ly và Bạch Trạch mấy người, vậy mà vẫn lẩn quẩn ở đỉnh phong Thái Ất cảnh.

Điều này cũng khiến Ngô Sở ý thức được, năm xưa hắn có thể bước vào Đại La chi cảnh, rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

Theo hắn thấy, lĩnh ngộ bản nguyên Đại Đạo, không phải là một chuyện rất khó khăn.

Cho dù không có sự giúp đỡ của Nghệ Bảo, hắn ước chừng mình chỉ cần dùng nhiều thời gian hơn một chút, cũng có thể lĩnh ngộ ra được.

Nhưng bây giờ xem ra, chuyện này, đối với các sinh linh khác, quả thực khó như lên trời.

Trong đó tuy có ảnh hưởng từ đại chiến tam tộc khiến trật tự Đại Đạo không ổn định, nhưng đây tuyệt đối không phải là nguyên nhân chính yếu nhất.

Vậy thì, vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu?

Lĩnh ngộ bản nguyên Đại Đạo, thật sự khó đến vậy sao? "Phượng

Nghi đạo hữu, đã lâu không gặp!" Bên bờ Đông Hải, Hoàng Long và Phượng Nghi gặp nhau.

Sư huynh muội ngày xưa, nay gặp lại, chỉ còn là 'đạo hữu'.

Chương 506

Bọn họ hiện nay, có lẽ đã trải qua sự gột rửa của máu và lửa, không chỉ trưởng thành hơn xưa rất nhiều, mà còn đều đã từ đỉnh phong Thái Ất, thành công bước vào Đại La chi cảnh.

Phía sau họ, còn có một số cường giả của Long tộc và Phượng tộc.

Xung quanh có Long tộc phun ra một mảnh mây mù, lại có Phượng tộc vung cờ trận.

Chỉ trong nháy mắt, ánh sáng trận pháp lóe lên, bao phủ khu vực này, ẩn Long Phượng đi.

Trong trận pháp, cường giả của hai tộc dưới sự chứng kiến của Hoàng Long và Phượng Nghi, cuối cùng cũng gặp mặt.

Hai người đứng ở xa, nhìn cường giả hai tộc thương lượng các điều khoản liên minh.

Hoàng Long khẽ thở dài: "Ngươi nói xem, A Khôn nếu biết liên minh của hai tộc chúng ta là do chúng ta đề xuất, và một tay thúc đẩy, nó sẽ nghĩ thế nào?" Phượng Nghi lắc đầu nói: "Chuyện này, sư phụ năm xưa đã sớm nói qua, Long tộc có khả năng nhất sẽ liên thủ với Phượng tộc, bởi vì chúng ta không có xung đột trực tiếp nhất.

Tiểu Khôn chắc chắn cũng biết chuyện này, cho nên nó không đến liên thủ với chúng ta, mà là toàn tộc tấn công mạnh vào Phượng tộc chúng ta." "Cho nên ngươi mới khuyên trưởng bối trong tộc chấp nhận đề nghị của ta?" Phượng Nghi mỉm cười lắc đầu, "Thật ra nên nói, đề nghị của ngươi, đúng ý chúng ta!" Hoàng Long lắc đầu nói: "Vô dụng thôi, hiện tại là Long tộc chúng ta chiếm ưu thế, Kỳ Lân tộc rõ ràng là muốn tập trung sức mạnh, giải quyết Phượng tộc các ngươi

trước, đối với Long tộc chúng ta, chỉ áp dụng trạng thái phòng ngự bị động.

Kẻ gấp là các ngươi, ai cũng có thể nhìn ra." "Nhưng một khi Phượng tộc chúng ta buông bỏ thành kiến, kết minh với Kỳ Lân tộc..." "Cho nên chúng ta không phải đã đến rồi sao!" Hai người trông như những người bạn lâu ngày không gặp, bề ngoài cười mỉm, nhưng ngầm lại đang đấu khẩu.

Hai người dường như cũng ý thức được điểm này, không khỏi đều im lặng.

Hồi lâu, Hoàng Long mới nói: "Ngươi nói xem, chúng ta còn có thể quay lại như xưa không?" Phượng Nghi cười cười, nhưng đáy mắt lại thoáng qua một tia cay đắng, khẽ nói: "Câu này, ngươi hỏi Tiểu Khôn, ngươi nghĩ nó sẽ trả lời ngươi thế nào?" Hoàng Long khẽ thở dài: "Phải ha!

Không quay lại được nữa rồi!" Hai người lại một trận im lặng, cuối cùng vẫn là Hoàng Long mở lời trước, "Ngươi có mơ thấy Tử Ngọc Sơn không?

Ta thỉnh thoảng sẽ mơ thấy sư phụ và sư mẫu, mơ thấy Nguyệt Linh tỷ và Bạch Trạch bọn họ...

Mơ thấy chúng ta vẫn vô lo vô nghĩ sống một cuộc sống bình đạm nhưng ấm áp ở Tử Ngọc Sơn." Phượng Nghi khịt mũi, đôi mắt phượng liếc xéo hắn một cái, "Ngươi muốn làm ta khóc à?" Hoàng Long bật cười, "Ta nhớ ngươi trước đây chưa bao giờ dễ dàng khóc nhè.

Cũng không biết sư phụ và sư mẫu thế nào rồi, có sinh cho chúng ta một tiểu sư đệ hay tiểu sư muội không..." "Đừng quên, từ ngày chúng ta rời khỏi Tử Ngọc Sơn, chúng ta đã không còn là đệ tử của Tử Ngọc Sơn nữa." Phượng Nghi nheo mắt phượng.

Hoàng Long lại không để tâm, tiếp tục nói: "Sư phụ có thể không nhận chúng ta, nhưng chúng ta lại không thể không nhận người.

Một thân bản lĩnh của chúng ta, đều là sư phụ và sư mẫu ban cho, một ngày làm thầy, cả đời làm cha, sự thật này là không thể thay đổi." Phượng Nghi hít một hơi thật sâu, lắc đầu nói: "Điểm này ta hiểu, nhưng ngươi đừng nghĩ dùng cái này để ảnh hưởng đến cảm xúc của ta, vô dụng thôi." "Ngươi nghĩ nhiều rồi, chúng ta mang theo thành ý đến đây." "Tốt nhất là như vậy!" ...

Gầm...

Ngày hôm đó, tiếng thú gầm vang vọng khắp bầu trời.

Pháp tắc Đại Đạo chấn động, trật tự thần liên rối loạn, đạo âm không ngừng oanh minh.

Dưới chân Bất Chu Sơn, đàn rồng vây quanh, phượng hoàng bay lượn, phảng phất như một bức tranh long phượng trình tường.

Tuy nhiên, long phượng trình tường, trình là điềm lành của Long tộc và Phượng tộc, đối với Kỳ Lân tộc bên dưới mà nói, lại chính là tai họa diệt vong.

Từ khi Long tộc và Phượng tộc kết minh, Kỳ Lân tộc liền rơi vào thế hạ phong, những đồng minh phân bố ở các nơi trong Hồng Hoang, tử thương thảm trọng, thế là bọn họ không thể không thu hẹp phòng tuyến.

Mà Kỳ Lân thủy tổ lại bị vợ chồng Long Vương và Nguyên Phượng kéo vào chiến cục, căn bản không thể rảnh tay giúp đỡ thuộc hạ, thế là...

Phòng tuyến cứ thu hẹp mãi, trong những năm tháng vô tận tiếp theo, cuối cùng thu hẹp đến khu vực Bất Chu Sơn này.

Những cường giả của các đại chủng tộc kết minh với Kỳ Lân tộc

năm xưa, chết thì chết, bị thương thì bị thương, đầu hàng thì đầu hàng, Thôn Thiên nhất tộc, một trong bát đại chiến đấu chủng tộc, đã đầu hàng Long tộc.

Do đó, Kỳ Lân tộc từng có thế lực ngút trời, thực lực lan khắp Hồng Hoang, sau những năm tháng dài đằng đẵng chém giết với Long tộc và Phượng tộc, nay chỉ còn lại Kỳ Lân vương tộc và Thanh Khâu hồ tộc, vẫn đang tử thủ tại Kỳ Lân vương đình này.

Dưới sự bao vây của hai tộc Long Phượng, Kỳ Lân thủy tổ vốn đã trọng thương trở về, không thể không một lần nữa mang theo thân thể trọng thương, cầm Kỳ Lân ấn xông lên trời.

Dù là nỏ mạnh hết đà, cũng thề phải liều mạng với đối phương.

Khi Long Vương và Thủy Kỳ Lân đại chiến trên hư không, Nguyên Phượng và Thủy Hoàng lại một lần nữa gia nhập chiến cục.

Phượng Hoàng Linh vừa vang lên, Thủy Kỳ Lân vốn đã bị thương nặng, lập tức lại rơi vào thế bị động, khiến Thủy Kỳ Lân vô cùng tức giận, "Lũ gà bỉ ổi, lại chơi trò đánh lén!" Nguyên Phượng ha ha cười nói: "Ngươi không phải thường tự phụ là đệ nhất cường Hồng Hoang sao?

Nếu bọn ta yếu hơn ngươi, vậy thì liên thủ đối phó ngươi, chẳng phải cũng rất bình thường sao!" Long Vương khẽ hừ: "Bản tọa chưa bao giờ thừa nhận yếu hơn nó!" Nguyên Phượng cười nói: "Đã là con thú sắp chết, Long Vương huynh thừa nhận nó mạnh, có gì không được?" Bốn con cự thú hiện ra giữa không trung, to lớn như những vì sao, trên bầu trời, Đại Đạo oanh minh, tinh thần chấn động, nhật nguyệt vô quang, trật tự Đại Đạo dường như bị chấn đứt.

Hỏa vũ như sao băng rơi xuống đại địa Hồng Hoang, trong mây khói cuồn cuộn, điện chớp sấm rền, diễm quang bừng bừng, bốn thân ảnh khổng lồ ẩn hiện trong đó.

Một lá cờ diễm sắc đỏ rực vung lên, những ngọn lửa trời như mưa rơi xuống, đột nhiên lại bay vút lên trời, phảng phất như càn khôn đều bị đảo lộn, âm dương ngũ hành đều vì đó mà rối loạn.

Long Vương hiện ra thân rồng khổng lồ, phun ra một viên châu, đập về phía Thủy Kỳ Lân, Thủy Kỳ Lân tế ra Kỳ Lân ấn, kết quả Phượng Hoàng Linh lại động, thần hồn chấn động, Kỳ Lân ấn không ổn, lập tức không địch lại viên long châu kia, bị đập cho quay ngược trở về.

Bên dưới, trên Bất Chu Sơn, tại Kỳ Lân vương đình, vô số cường giả Long tộc và Phượng tộc thi triển thuật pháp, huyền quang thuật pháp trút xuống ngũ đình Kỳ Lân.

Vô số cường giả Kỳ Lân tộc, gầm lên giận dữ xông lên trời, bi tráng nghênh đón liên quân Long Phượng.

Cho dù chết, cũng phải kéo theo một kẻ đệm lưng.

Địa Khôn cũng ở trong số những cường giả này, trải qua những năm tháng dài đằng đẵng chém giết, hắn cũng đã thành công bước vào Đại La chi cảnh.

Trong Kỳ Lân tộc, cũng được xem là một cường giả có tên tuổi.

Kết quả lại bị Phượng Ngân một cước từ trên không trung đá xuống, tức đến nỗi hắn chửi ầm lên.

Nhưng ngay khi hắn đứng dậy, định xông lên không trung lần nữa, lại bị một bàn tay già nua khô gầy ấn lên vai, một chuỗi tiếng ho khan, từ sau lưng truyền đến. "Thần công, sao ngài lại ra đây?

Ngài nên ở bên trong nghỉ ngơi..." "Ta không sao!" Sắc mặt trắng bệch, không một chút huyết sắc, Thanh Khâu Thần lắc đầu, "Cứ bình tĩnh, có nhiệm vụ quan trọng hơn giao cho ngươi, ngươi hãy theo ta!" Trong chủ điện của Kỳ Lân Vương Đình, có mấy trăm thiếu niên và

trẻ nhỏ tuổi tác không đồng đều đang đứng.

Đứa nhỏ nhất chỉ như trẻ sơ sinh, đứa lớn nhất khoảng hơn mười tuổi.

Ngoài ấu lân ra, còn có một phần nhỏ ấu hồ...

Hiển nhiên, đây đều là hậu duệ còn nhỏ của tộc Kỳ Lân và tộc hồ ly Thanh Khâu.

Hậu duệ của các chủng tộc khác không có mặt trong vương đình này, có lẽ không chết thì cũng đã đầu hàng rồi!

Trong mắt chúng, có đứa mang vẻ kiên nghị, có đứa lại mang sắc thái hoảng sợ, còn có những đứa vẫn còn ngây thơ không biết gì, đôi mắt to trong veo vẫn còn vẻ ngây ngô.

Nhìn sự ngây thơ trong sáng trên người những đứa trẻ này, Địa Khôn chỉ cảm thấy sống mũi có chút cay cay, nhớ lại chính mình ngày xưa, nhớ lại Tử Ngọc Sơn xa xôi không biết bao nhiêu vạn dặm.

Hình như đã nhìn ra được suy nghĩ trong lòng Địa Khôn, Thanh Khâu Thần bất giác khẽ than, nói: "Những suy đoán năm xưa của sư phụ ngươi, giờ đây đều đã ứng nghiệm từng cái một, tộc Kỳ Lân...

Ai!

Nói nhiều những chuyện này cũng vô ích, ngươi hãy mang tất cả ấu lân và ấu hồ dưới cảnh giới Kim Tiên rời khỏi Bất Chu Sơn, đi đầu quân cho sư phụ ngươi đi!

Tin rằng nể tình ngươi từng là đệ tử của người, người nhất định sẽ tiếp nhận chúng.

Chương 507

Những tộc lân còn lại từ cảnh giới Kim Tiên trở lên sẽ liều mạng mở ra một con đường máu cho ngươi." Những thiếu niên có tu vi Kim Tiên kia, từng người một lộ ra vẻ kiên nghị, chút hoảng sợ cũng tạm thời bị chúng áp chế xuống.

Cùng lắm là chết mà thôi, mọi người cùng nhau, cũng có bạn có bè.

Địa Khôn nghe vậy, khẽ lắc đầu, "Bọn chúng đều còn là trẻ con, tin rằng Long Phượng hai tộc dù có hung ác đến đâu, cũng không nên ra tay với những đứa trẻ này chứ!

Hơn nữa sư huynh và sư tỷ của ta vẫn còn ở Long tộc và Phượng tộc..." Thanh Khâu Thần lại lắc đầu nói: "Ngươi ở Tử Ngọc Sơn lâu như vậy, có từng nghe sư phụ ngươi nói câu 'đừng gửi gắm hy vọng vào lòng nhân từ của kẻ địch' chưa?

Sư huynh và sư tỷ của ngươi, lời nói của họ liệu có trọng lượng lớn đến thế sao?

Những ấu hồ kia chết thì cũng chết rồi, ít nhất hồ ly Thanh Khâu sẽ không bị diệt tộc, nhưng tộc Kỳ Lân các ngươi... chúng đã là tất cả hy vọng cuối cùng của tộc Kỳ Lân các ngươi rồi, chúng mà chết, tộc Kỳ Lân các ngươi..." Địa Khôn nghe vậy, nhíu mày nói: "Kể từ ngày rời khỏi Tử Ngọc Sơn, chúng ta đã không còn là đệ tử của Tử Ngọc Sơn nữa.

Hơn nữa, ta cũng không còn mặt mũi nào quay về gặp sư phụ bọn họ." Thanh Khâu Thần nghe vậy, ngực một trận uất kết, không khỏi ho khan dữ dội, Địa Khôn thấy thế, vội vàng đưa tay vỗ lưng ông.

Thanh Khâu Thần ho ra một ít máu đen, cũng không buồn lau đi vết

máu ở khóe miệng, nói: "Lão phu bây giờ không có thời gian nói với ngươi những đạo lý lớn lao đó, nhưng ngươi nên biết rõ, nếu không có ngươi, Tử Ngọc Sơn dựa vào đâu mà phải mạo hiểm đắc tội Long tộc và Phượng tộc để giúp đỡ chúng?" Địa Khôn nghe vậy, cắn chặt răng, "Thần công, đừng nói nữa, ta hiểu rồi!" "Không, ngươi không hiểu!" Đôi mắt già nua của Thanh Khâu Thần đột nhiên nheo lại, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén, "Đến tình cảnh này, chết rất dễ, sống sót càng cần dũng khí hơn, từ bây giờ trở đi, ngươi không còn sống vì chính mình nữa, mà phải sống vì chúng ta, vì tộc Kỳ Lân, vì những con non này.

Ta hỏi ngươi, gánh nặng này, ngươi có bằng lòng gánh vác không?" Địa Khôn cắn răng, gật đầu thật mạnh, "Thần công, đừng nói nữa, ta đáp ứng ngài là được!" Thanh Khâu Thần lắc đầu nói: "Không phải đáp ứng ta, mà là đáp ứng vương của các ngươi, đáp ứng tất cả tộc Tẩu Thú trên dưới đã vì điều này mà đổ máu và hy sinh tính mạng..." Địa Khôn nghe vậy, trịnh trọng gật đầu, "Ta hiểu rồi, yên tâm, chỉ cần ta còn sống, ai muốn làm hại chúng, thì phải bước qua xác của ta trước." Thanh Khâu Thần dùng sức bóp bóp vai hắn, lại vỗ mạnh mấy cái, "Chuẩn bị đi!" Thế là, hơn trăm đứa trẻ, bao gồm cả những ấu lân ấu hồ mới lọt lòng, được tách ra.

Địa Khôn vung tay, ống tay áo rộng mở ra, những tiểu gia hỏa kia liền bị hắn dùng thuật Tụ Trung Càn Khôn thu vào, sau đó nhìn về phía những thiếu niên kia.

Thanh Khâu Thần đứng ra, chống gậy xuống đất, thần sắc trang nghiêm nói: "Long Phượng nhị tộc đã bày thiên la địa võng bên ngoài, cho dù đi từ dưới đất cũng không thông.

Cho nên, hãy để chúng ta vì những tiểu bối kia, vì những hạt giống hy vọng của tộc Tẩu Thú, mà đánh ra một con đường!" "Hống..." Những thiếu niên kia nghe vậy, không khỏi ngửa mặt lên trời gầm dài,

không chút do dự xông lên trời, gia nhập vào trận đại chiến bên ngoài.

Hoàng Long cười khổ, ngẩng đầu nhìn tiểu thư tả, nói: "Sư mẫu, những điều này chúng con thật ra đều hiểu cả, chúng con cũng sợ hãi, nhưng sư phụ dạy chúng con phải đoàn kết yêu thương, dạy chúng con thế nào là vinh dự tập thể, thế nào là quan niệm bộ tộc, thế nào là máu mủ tình thâm, thế nào là đại nghĩa và tiểu gia..." Sau khi trả cái giá nặng nề bằng máu, một con đường đã xuất hiện giữa thiên la địa võng của Long Phượng nhị tộc.

Sau đó, Địa Khôn khởi động độn quang, từ con đường đó xông ra.

Thế nhưng, Địa Khôn vừa xông ra khỏi địa giới Bất Chu Sơn không bao lâu, liền bị cường giả của Long Phượng nhị tộc chặn lại.

Uỳnh...

Một quyền một trảo, trực tiếp đẩy lui Địa Khôn.

Địa Khôn một tay cầm thương, một tay giữ Đại Địa Ấn, đại chiến cùng hai vị cường giả này.

Tuy nhiên, đại chiến chưa được bao lâu, lại có mấy bóng người từ xa lao tới.

Trong đó có một vị là Long nhị đại Ngao Càn, một vị là Phượng nhị đại Phượng Dương.

Đối mặt với mấy vị này, ưu thế của Địa Khôn lập tức biến mất, muốn độn nhập đại đạo, lại phát hiện đại đạo chấn động, trật tự đại đạo bị xoắn loạn, trong nháy mắt đã đánh bật hắn ra khỏi đại đạo.

Muốn thi triển Súc Địa Thuật, lại bị Long tộc cũng biết pháp thuật này dùng một trảo bức lui.

Tuyệt cảnh như vậy, Địa Khôn chỉ có thể bình tĩnh lại, dùng hết toàn bộ bản lĩnh, thuật Ba Đầu Sáu Tay, thuật Tượng Thiên Pháp Địa,

Âm Dương Thần Luân, Càn Khôn Na Di Thuật...

Mấy người vừa đánh vừa chạy, dần dần rời xa khu vực Bất Chu Sơn.

Mặc dù biết rõ hôm nay khó thoát khỏi kiếp nạn, nhưng Địa Khôn vẫn không muốn dễ dàng từ bỏ.

Các cường giả Long tộc và Phượng tộc khác cũng không đề cập đến việc để Địa Khôn đầu hàng, bởi vì bọn họ đều biết, tộc Kỳ Lân kiêu ngạo sẽ không dễ dàng đầu hàng.

Và hai tộc bọn họ, cũng chưa chắc đã có thể dễ dàng bỏ qua cho những tiểu bối của tộc Kỳ Lân.

Vì vậy, việc chiêu hàng vương tộc Kỳ Lân, cũng không còn cần thiết nữa.

Trận chiến này, là trận chiến gian nan nhất mà Địa Khôn từng trải qua từ khi sinh ra, đánh đến trời đất tối tăm, núi lở đất nứt.

Mấy cường giả Long Phượng khác, như Ngao Càn và Phượng Dương, tu vi còn sâu hơn Địa Khôn không ít, nhưng khi Địa Khôn quyết tâm liều mạng, bọn họ cũng không muốn liều chết với hắn.

Nhưng dù sao bọn họ cũng đông người, nên không bao lâu sau, Địa Khôn đã bị thương.

Uỳnh...

Địa Khôn lại một lần nữa độn vào lòng đất, lại bị một con Chân Long đánh bay ra.

Kỳ Lân và Long gầm lên giận dữ, lại một lần nữa va chạm vào nhau...

Họ đã hiện ra bản thể, dùng phương thức nguyên thủy này để vật lộn cắn xé.

Thân hình khổng lồ vạn trượng quấn lấy nhau, đi đến đâu, núi xanh vỡ nát, cây cổ thụ đổ rạp.

Ánh sáng của thuật pháp và linh bảo không ngừng nở rộ bên ngoài thân thể Địa Khôn, đánh cho hắn lung lay sắp đổ.

Trên người Địa Khôn, sớm đã máu tươi đầm đìa, thịt da rơi mất mấy mảng lớn.

Cho dù là thân thể hắn đã tu luyện «Cửu Chuyển Huyền Công», cũng không chịu nổi công kích điên cuồng như vậy.

Những con Long Phượng vật lộn với hắn, cũng chẳng khá hơn hắn là bao.

Binh...

Một con Thanh Long va vào hắn, một trảo vỗ lên ngực hắn.

Kỳ Lân bay ngược ra sau, đập nát ngọn núi cao sau lưng.

Trong đống đá vụn, Kỳ Lân giãy giụa đứng dậy, năm bóng người trên không trung chiếm giữ một phương, một bóng người ẩn trong lòng đất, tùy thời ngăn cản hắn trốn thoát từ dưới đất. "Đến đây là kết thúc!" Trên không trung, Thanh Long Ngao Càn mở miệng phun ra một viên châu, đánh về phía Địa Khôn.

Phượng Dương quất đuôi phượng, một đạo Phượng Linh như đao, cũng lặng lẽ chém về phía Địa Khôn.

Lòng đất bên dưới hắn, như đầm lầy trói buộc lấy hắn.

Địa Khôn cố gắng giãy giụa, mang theo vẻ không cam lòng, ngửa mặt lên trời gầm dài...

Lúc này, một hư ảnh hiện ra trên người hắn. "Các vị, có thể nể cho bần đạo một chút mặt mũi không?" Bóng người đó duỗi bàn tay ra, đón lấy những thuật pháp và linh bảo kia, lập tức thu chúng vào

lòng bàn tay.

Chỉ là khoảnh khắc tiếp theo, bàn tay khổng lồ kia lại đột ngột vỡ tan.

Đối mặt với nhiều cường giả như vậy, thuật Tụ Trung Càn Khôn này, vẫn có chút miễn cưỡng!

Vừa thầm nghĩ, người đó vừa quay đầu nhìn Địa Khôn đang bị mắc kẹt trong đầm lầy.

Chương 508

Tộc Kỳ Lân, đã đến tình cảnh này rồi sao?

Ai! "Sư, sư phụ?" "Bất, Bất Xuất đạo hữu?" Toàn thân máu tươi đầm đìa, gần như dầu cạn đèn tắt, Địa Khôn vô cùng kinh ngạc.

Mà mấy vị cường giả khác cũng như vậy, đặc biệt là Ngao Càn và Phượng Dương nhận ra Ngô Sở.

Ngao Càn nhíu mày nói: "Bất Xuất tiền bối chẳng phải đã nói, sau khi bọn họ rời khỏi Tử Ngọc Sơn thì không còn là đệ tử của Tử Ngọc Sơn ngài nữa sao?

Nay lại nhúng tay vào, là đạo lý gì?" Con Chân Long đang vây Địa Khôn trong đầm lầy bay lên khỏi mặt đất, nhìn Ngô Sở, nói với đám Ngao Càn: "Người này chắc chỉ là một đạo phân thân, hay là giải quyết luôn tại đây đi." Ngao Càn và Phượng Dương đều liếc nhìn tên này, Phượng Dương thầm cười lạnh, đứng nhìn không nói gì.

Ngao Càn thì thầm mắng đối phương là đồ ngu, chuyện này, bọn họ chẳng lẽ không nhìn ra sao?

Chính vì chỉ là một đạo phân thân, giết đi căn bản không có ý nghĩa gì cả!

Địa Khôn khôi phục lại hình người, cúi đầu nhìn sợi dây chuyền trên cổ mình.

Quả nhiên, viên châu trên sợi dây chuyền đó đã vỡ nát, viên châu cũng biến mất không thấy đâu.

Đó là lúc bọn họ rời khỏi Tử Ngọc Sơn, Ngô Sở tặng cho họ một chút kỷ niệm.

Họ không hề biết, đó thực ra không phải là một viên châu đơn

giản, mà là một viên 'Đại Đạo Kim Đan' chứa đựng tất cả pháp tắc Càn Khôn Đại Đạo mà Ngô Sở đã phong ấn bên trong.

Sau khi viên châu đó bị phá vỡ, đạo phân thân này của Ngô Sở cũng phá phong mà ra.

Phân thân của Ngô Sở lắc đầu khẽ than, "Lời tuy như thế, nhưng tộc Kỳ Lân rộng lớn, nay đã diệt vong, từ nay về sau mảnh đất Hồng Hoang này, chính là thiên hạ của Long Phượng các ngươi.

Nếu đã như vậy, các vị hà tất phải tiếp tục đối với một con Kỳ Lân duy nhất còn tồn tại trên đời, mà trảm tận sát tuyệt chứ?

Nên biết, phàm việc gì cũng không nên làm quá tuyệt, làm quá tuyệt ắt duyên phận sẽ sớm cạn.

Bần đạo bảo chứng, từ nay về sau, sẽ không còn Kỳ Lân nào có thể ảnh hưởng đến hai tộc các ngươi." Ngô Sở còn không biết, trên người Địa Khôn, còn giấu mấy chục con Kỳ Lân non và mấy chục con non hồ ly Thanh Khâu!

Cho nên Địa Khôn cũng không thể tính là con Kỳ Lân cuối cùng trên thế gian.

Còn những người khác, rõ ràng cũng không biết điểm này.

Thấy Ngô Sở đã nói đến mức này, Ngao Càn và Phượng Dương bọn họ cũng không thể không cho hắn chút mặt mũi.

Dù sao thân phận địa vị hiện tại của Ngô Sở, đã ngày càng trở nên siêu nhiên.

Đặc biệt là sau khi Ngô Sở cưỡi Lưu Tô, nghênh ngang đi qua trên mặt biển Nam Hải. "Nếu Bất Xuất đạo hữu đã bảo đảm như vậy, thì chút mặt mũi này, chúng ta cũng không thể không cho." Ngao Càn nói rồi liếc nhìn Phượng Dương.

Phượng Dương mỉm cười, nói: "Bần đạo không có bất kỳ ý kiến gì!" Nàng tự nhiên sẽ không có ý kiến gì, bỏ qua tu vi thực lực của Ngô Sở không bàn, việc Ngô Sở có thể vào lúc này, ra tay giúp tộc Kỳ Lân một phen, để họ giữ lại chút mồi lửa, tương lai nếu Long Phượng hai tộc cũng đối mặt với tình cảnh này, khó mà đảm bảo hắn sẽ không ra tay giúp đỡ Hoàng Long và Phượng Nghi như hôm nay.

Hắn là bất luận Long tộc hay Phượng tộc, ít nhiều cũng sẽ cho hắn chút mặt mũi. "Như vậy, bần đạo ở đây xin cảm tạ các vị, cũng cảm tạ Long Phượng nhị tộc." Ngô Sở hành lễ với mọi người, "Cứ vậy biệt qua, ngày khác có duyên gặp lại!" Đợi mọi người đáp lễ, Ngô Sở mới quay người, một tay xách Địa Khôn toàn thân đầy vết thương lên, thi triển Càn Khôn Na Di Thuật, trong nháy mắt đi xa.

Sau khi phân thân Càn Khôn của Ngô Sở mang Địa Khôn đi xa, đại chiến trên Bất Chu Sơn, vẫn còn tiếp tục.

Những Kỳ Lân và hồ ly Thanh Khâu quen biết với Ngô Sở năm xưa, cũng lần lượt ngã xuống, Phong Ngũ, Phong Ngân, Thanh Khâu Thần, Thanh Khâu Dần... vân vân.

Trận chiến cuối cùng này giữa Long Phượng nhị tộc và tộc Kỳ Lân, cuối cùng kết thúc với việc Thủy Kỳ Lân và toàn bộ tộc Kỳ Lân trên dưới, cũng như tộc hồ ly Thanh Khâu phụ trợ họ, toàn bộ đều ngã xuống.

Nhìn Kỳ Lân Nhai trên Bất Chu Sơn tan hoang bị máu tươi nhuộm đỏ, nhìn những thi thể Kỳ Lân có thể thấy ở khắp nơi... thi thể của Long Phượng hai tộc đã được bọn họ thu về.

Thủy Kỳ Lân đang hấp hối, trong mắt sớm đã đẫm lệ máu, nỗi đau và hối hận vây quanh tâm trí ông, tiếng bi minh thanh thanh, vang vọng trời đất.

Tộc Kỳ Lân từng huy hoàng một thời, cuối cùng vẫn trở thành kẻ

thất bại lớn nhất trên mảnh đất Hồng Hoang này.

Trên không Bất Chu Sơn, mưa máu bắt đầu rơi, phảng phất như ngay cả thiên đạo cũng đang tiếc thương cho họ.

Có lẽ là Kỳ Lân sắp chết, cuối cùng ông cũng cảm nhận được nghiệp lực quấn thân, sự phá hoại mà tộc họ gây ra cho Hồng Hoang, cuối cùng đều do những tộc lân còn lại gánh chịu.

Thế là ông giãy giụa một chút, quay đầu nhìn bốn phía, ngửa mặt lên trời gầm lên: "Thiên đạo tại thượng, ta Thủy Kỳ Lân, nguyện hóa thân thành sơn mạch, tu phục thiên địa.

Sau này phàm nơi nào có tộc ta xuất hiện, ắt có điềm lành che chở cho sinh linh thế gian.

Mong thiên đạo rủ lòng thương, cho tộc ta một tia huyết mạch tồn tại..." Sau đó, đại đạo oanh minh, trật tự đại đạo lan tràn khắp trời đất, Thủy Kỳ Lân trên Kỳ Lân Nhai vốn đã tan hoang, hóa thành một dãy núi, công đức chí bảo Kỳ Lân Ấn vỡ tan.

Thế là, Kỳ Lân Nhai tái hiện...

Trời đất hạ xuống công đức, rửa sạch nghiệp lực trên người những Kỳ Lân còn sót lại.

Đến đây, tộc Kỳ Lân chính thức rút khỏi vũ đài lớn Hồng Hoang này.

Đúng là, sống cũng rực rỡ muôn màu, chết cũng oanh oanh liệt liệt!

Không ít cường giả Long Phượng hai tộc thấy vậy, đều không khỏi cảm thấy xót xa.

Tuy nhiên, họ quay người lại, liền cảnh giác lẫn nhau.

Tộc Kỳ Lân không còn nữa, mảnh đất Hồng Hoang bây giờ, chỉ

còn lại Long tộc và Phượng tộc.

Và, sự cảnh giác này rất nhanh đã phát triển thành đại chiến.

Nhân lúc ngươi bệnh, lấy mạng ngươi!

Anh cả anh hai, cuối cùng cũng phải phân thắng bại.

Nếu đã như vậy, thì không cần phải đợi đối phương hồi phục lại, đánh thôi!

Vào lúc hai tộc bắt đầu đánh sống đánh chết, trên Bất Chu Sơn, Kỳ Lân Nhai, xuất hiện một bóng người.

Bóng người đó liếc nhìn Thủy Kỳ Lân đã hóa thành Kỳ Lân Nhai, khẽ than một tiếng, sau đó cổ phiên trong tay khẽ rung, vung ra một luồng sáng, trực tiếp chém đứt ngọn Kỳ Lân Nhai kia. "Ngày xưa ngươi đuổi ta lên trời không lối, xuống đất không cửa, hôm nay chém đầu ngươi, ân oán giữa ta và ngươi xóa bỏ..." Đang nói, kết quả liền thấy một bóng người nhỏ bé từ trong Kỳ Lân Nhai lăn ra, bất an nhìn hắn.

Bóng người nhỏ bé đó đầu lân đuôi trĩ, thân như rồng, nhưng lại không dài như rồng.

Chương 509

Đây là một con 'Tứ Bất Tương', vốn dĩ đã sắp chết, nhưng lại được đại nguyện cuối cùng của Thủy Kỳ Lân cứu sống.

Sau đó dưới ánh mắt của đông đảo Long Phượng hai tộc, được ông che chở trong Kỳ Lân Nhai.

Có lẽ Thủy Kỳ Lân chết cũng không ngờ tới, sẽ có người chạy đến chém đứt Kỳ Lân Nhai của ông!

Người đó tiện tay hút một cái, liền bắt được Tứ Bất Tương vào tay, vốn định bóp chết nó, nhưng nghĩ lại, có lẽ đây là huyết mạch cuối cùng của tộc Kỳ Lân, liền nhịn xuống. "Coi như ngươi mạng lớn, thôi được, liền thu ngươi làm tọa kỵ vậy!" Đạo nhân đó thu lại cổ phiên, cầm lấy mảnh Kỳ Lân Nhai bị hắn chém xuống, quay người lặng lẽ biến mất, "Tiếc thật, thế gian này, không còn Kỳ Lân nữa rồi!" Khi Ngô Sở nghe thấy tiếng gầm bi thương của Thủy Kỳ Lân, phát ra đại nguyện, kết quả liền thấy một đạo công đức từ trên trời hạ xuống, rơi vào người Địa Khôn, thì có chút kỳ quái, công đức này cũng quá nhiều rồi.

Kết quả liền thấy Địa Khôn vung ống tay áo rộng, một đám con non xuất hiện trước mặt hắn.

Nhìn những con non có đứa hoảng sợ bất an, có đứa ngây thơ không biết gì này, Ngô Sở không khỏi ngẩn ra, sau đó ngửa mặt lên trời cười lớn, vỗ vai Địa Khôn, "Cậu nhóc nhà ngươi, cuối cùng cũng lĩnh hội được một phen khổ tâm của ta năm xưa, ta còn tưởng cậu nhóc ngốc này chỉ một mình chạy thoát ra ngoài chứ!" Địa Khôn ngẩn ra, có chút hổ thẹn, bởi vì hắn thực ra sớm đã quên mất lời dặn dò của sư phụ Ngô Sở năm xưa, căn bản không nghĩ đến việc bảo tồn cái gì

mà lực lượng hữu sinh.

Thậm chí đối với sự sắp xếp của Thanh Khâu Thần bọn họ, còn có chút chống đối.

Dù sao, hắn thà chiến tử, cũng không muốn sống tạm bợ như vậy.

Nhưng nghĩ đến những con non Kỳ Lân này, hắn lại không thể không cứng đầu mà sống sót.

Cảm nhận được đại đạo oanh minh, thần liên trật tự lay động, Địa Khôn biết, thủy tổ của tộc Kỳ Lân bọn họ, lúc này đã hóa thân thành sơn mạch, dùng để khôi phục thiên địa.

Nghiệp lực trên người những con Kỳ Lân nhỏ và hồ ly nhỏ biến mất, dường như đều có cảm ứng, lúc này từng đứa một bắt đầu khóc sụt sùi, khiến phân thân của Ngô Sở đau cả đầu.

Đợi kim quang công đức tiêu tán, Ngô Sở vung tay, liền thu chúng vào trong tay áo, xách Địa Khôn đã hồi phục được chút thương thế, tiếp tục thi triển Càn Khôn Na Di Thuật. ...

Khi phân thân của Ngô Sở mang Địa Khôn trở về Tử Ngọc Sơn, Long Phượng nhị tộc, lại một lần nữa trên mảnh đất Hồng Hoang, dấy lên một vòng huyết chiến mới.

Còn đối với chúng sinh linh ở Tử Ngọc Sơn mà nói, sự trở về của Địa Khôn, lại là một việc đáng ăn mừng.

Tiểu Lôi Thú năm xưa thấy Địa Khôn trở về, lập tức tiến lên đứng thẳng người, hai vuốt đặt lên vai hắn, đuôi lớn vẫy vẫy, thè lưỡi dài liếm loạn xạ lên mặt Địa Khôn, đây là tật xấu học được từ con chó mực A Thu.

Kết quả trực tiếp đè ngã Địa Khôn xuống đất, mặc cho Tuyệt Ảnh làm bậy.

Sự diệt vong của tộc Kỳ Lân, khiến Địa Khôn không thể nào vui vẻ nổi, ngay cả sự nhiệt tình của Tuyệt Ảnh đối với hắn cũng không thể đánh thức được ý chí của hắn, việc ăn mừng này tự nhiên cũng không thành.

Khi Tiểu Nguyệt Linh làm cho hắn một phần mỹ thực, Địa Khôn ăn ăn, liền không khỏi lệ rơi như mưa, bi thương khóc lớn.

Ngô Sở thu phân thân lại, đồng thời đưa những con non Kỳ Lân và con non hồ ly Thanh Khâu vào trong Nguyên Linh Bảo Châu, đặt ở một vùng rừng núi cỏ cây xanh um tươi tốt.

Trong Nguyên Linh Bảo Châu của hắn, bây giờ đã có mấy mảnh đại lục rồi, dù sao trong những năm tháng dài đằng đẵng này, hắn tiến vào Hỗn Độn chi địa, cũng đã chém giết không ít Hỗn Độn Cự Thú.

Đương nhiên, là dưới sự phối hợp của mẫu Lôi Thú Lưu Tô và tiểu Lôi Thú Tuyệt Ảnh.

Dưới sự nuôi dưỡng của Hỗn Độn linh khí, dưới sự gia trì của vô số pháp tắc đại đạo, thiên địa pháp tắc bên trong Nguyên Linh Bảo Châu cũng ngày càng hoàn thiện, cấp bậc tự nhiên cũng theo đó tăng lên không ít, ít nhất cũng có cấp bậc của cực phẩm Tiên Thiên linh bảo đỉnh tiêm.

Mặc dù bên trong Nguyên Linh Bảo Châu tràn ngập Hỗn Độn khí, nhưng Ngô Sở lại có thể ngăn cách ra một mảnh đại địa, cung cấp cho những sinh linh nhỏ bé này sinh sống.

Khi Địa Khôn đang khóc lóc thảm thiết ở đó, Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly đều đang an ủi hắn.

Hậu Thổ tiểu thư tả cũng có chút vui mừng, ánh mắt nhìn Ngô Sở cũng dịu đi không ít, và ngầm truyền âm cho Ngô Sở, "Còn nói không quan tâm bọn họ sống chết, ngươi cứ mạnh miệng đi!" Ngô Sở không

để ý, cười gian một tiếng, truyền âm nói: "Ta đâu chỉ có miệng cứng đâu!" Tiểu thư tả lập tức hiểu được ý ngầm trong lời nói của Ngô Sở, ngầm lườm hắn một cái, đôi mắt đẹp khẽ chớp, liếc hắn một cái xem thường.

Ngô Sở ha ha cười, cuối cùng nói: "Ta phải đi Thanh Khâu một chuyến." Hắn nói rồi, nhìn về phía Tiểu Hồ Ly, thầm nghĩ, nha đầu này có phải hơi chậm chạp rồi không?

Tộc Kỳ Lân không còn nữa, phụ mẫu của nó, tổ phụ của nó, có lẽ đều không còn rồi.

Kết quả liền nghe Tiểu Hồ Ly đang hỏi Địa Khôn, "Tiểu Khôn, đừng khóc nữa, nói cho ta biết, tộc Kỳ Lân các ngươi rốt cuộc thế nào rồi?" Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, nói với Tiểu Hồ Ly: "Tiểu Vũ, ngươi qua đây một chút!" Đôi mắt đẹp của tiểu thư tả khẽ lóe, truyền âm nói: "Tộc Kỳ Lân bại vong rồi?" "Ừm, toàn tộc bị diệt rồi!

Chỉ còn lại một ít Kỳ Lân non và hồ ly non Thanh Khâu được Tiểu Khôn mang theo chạy thoát, nhưng chuyện này mọi người đều không biết, ngươi cũng cứ coi như không biết đi!" Tiểu thư tả khẽ gật đầu, cuối cùng liếc nhìn Tiểu Hồ Ly, khẽ than: "Ngươi an ủi nó nhiều một chút đi!

Cũng không biết nó và Ly tỷ tỷ có thể chấp nhận được sự thật này không." Ngô Sở gật đầu, liền thấy Tiểu Hồ Ly chạy tới, "A Sở ca, có chuyện gì vậy?" "Ta phải đi Thanh Khâu một chuyến, lát nữa ngươi đi cùng ta nhé!

Đi thăm lão tổ nhà ngươi..." Ngô Sở đưa tay xoa đầu nó.

Tiểu Hồ Ly 'ờ' một tiếng, lại muốn chạy đi hỏi Địa Khôn.

Ngô Sở lại nói: "Lát nữa ngươi hỏi ta đi!

Cứ để nó bình tĩnh lại đã." Tiểu Hồ Ly khẽ gật đầu, nhưng nụ

cười trên mặt lại dần dần thu lại, trong lòng nàng đã có một dự cảm không tốt.

Ngô Sở đi đến trước mặt Địa Khôn, nói: "Ngươi có thể khóc thỏa thích, đem hết nỗi đau buồn trong lòng khóc ra ngoài.

Ta đi Thanh Khâu một chuyến trước, đợi ta trở về, ta hy vọng có thể thấy ngươi phấn chấn trở lại, bởi vì ngươi còn có sứ mệnh chưa hoàn thành!" Ngô Sở nói rồi, nhìn về phía Tiểu Hồ Ly, vẫy tay với nàng, rồi cưỡi mây bay đi.

Tiểu Lôi Thú Tuyệt Ảnh thấy Ngô Sở rời đi, thân hình khẽ động, điện quang lóe lên, xuất hiện dưới thân Ngô Sở, Tiểu Hồ Ly thấy vậy, thân ảnh thoáng một cái, cũng xuất hiện bên cạnh Ngô Sở.

Ra khỏi Tử Ngọc Sơn, hai người ngồi trên lưng Lôi Thú Tuyệt Ảnh, hướng về phía đại trạch Thanh Khâu mà đi. "A Sở ca, phụ thân mẫu thân ta, còn có tổ phụ bọn họ, có phải là..." Nàng có chút không dám hỏi ra vấn đề này, không dám nghĩ đến phương hướng xấu nhất. "Tộc Kỳ Lân, đã không còn tồn tại nữa, cả tộc bị diệt!" Ngô Sở khẽ than: "Trước đó ta đã biết từ chỗ Tiểu Khôn, tộc Tẩu Thú trên dưới, chết thì chết, hàng thì hàng, nhưng tộc hồ ly Thanh Khâu lại không có một con nào hàng.

Tổ phụ ngươi trước trận chiến cuối cùng, đã thân mang trọng thương, ông kéo lê thân thể bị thương cùng mọi người, vì Tiểu Khôn và những tiểu Kỳ Lân tiểu ấu hồ kia, mà liều mạng mở ra một con đường máu!" "Vậy, ta, phụ thân mẫu thân ta thì sao?" "Nghe nói, trước trận chiến cuối cùng, đã chiến tử rồi!" Tiểu Hồ Ly nghe vậy, những giọt lệ lớn như hạt đậu trong mắt liền lặng lẽ rơi xuống, thế là luống cuống tay chân lau đi, "Ta, ta... hu hu... ta thực ra... ta chỉ là, chỉ là..." Thấy nàng có chút nói năng lộn xộn, Ngô Sở đưa tay nhẹ nhàng vỗ vai nàng. "Đây là lựa chọn của họ, họ thực ra có thể đầu hàng,

nhưng tộc hồ ly Thanh Khâu trên dưới lại không có một con nào hàng, đây cũng xem như là vì những tộc hồ đang ở Phượng tộc và Long tộc mà suy nghĩ đi!

Muốn khóc thì cứ khóc đi!

Mặc dù họ cũng xem như là cầu nhân đắc nhân..." "Hu hu hu..." Tiểu Hồ Ly một đầu dúi vào lòng Ngô Sở, ôm hắn khóc nức nở, "Ta, tuy rằng biết nguyên nhân họ lựa chọn như vậy, nhưng, nhưng ta chính là không nhịn được, hu hu hu..." Mặc dù vô tận năm tháng chưa từng gặp phụ mẫu và tổ phụ, nhưng dù sao máu mủ ruột rà, đột nhiên biết người thân không còn nữa, nhất thời khó mà chấp nhận, cũng là chuyện bình thường.

Hơn nữa, tình cảm của Tiểu Hồ Ly so với rất nhiều sinh linh khác đều dồi dào hơn.

Năm xưa khi Tiểu Nguyệt Linh còn chưa hiểu cái gì gọi là 'thích', thì nàng đã hiểu rồi.

Không biết từ lúc nào, họ đã lướt qua dãy núi xương trắng dài mười vạn lý, những con quạ đen trong núi xương trắng đối mặt với Tuyệt Ảnh kiêu ngạo ngang ngược, cũng không dám dễ dàng làm càn.

Tiếng khóc của Tiểu Hồ Ly cũng dần dần thu lại, từ 'hu hu hu' ban đầu, biến thành thỉnh thoảng 'hức hức hức'.

Nhưng cứ ôm trong lòng Ngô Sở không chịu dậy, một đôi tay ngọc ngà khoác lên cổ Ngô Sở, gần như cả người đều ngồi vào lòng hắn.

Chương 510

Thậm chí còn có chút không thỏa mãn mà kéo tay Ngô Sở, vòng qua eo mình.

Ngô Sở thấy nàng ngay cả khóc cũng không quên bày ra tư thế, không khỏi dở khóc dở cười, biết nàng sau một phen phát tiết vừa rồi, tâm trạng chắc đã bình ổn không ít. "Đỡ hơn rồi chứ!" Ngô Sở khẽ than: "Năm xưa khi ta nói với mọi người về kết cục không mấy tốt đẹp của tam tộc, ta nghĩ ngươi cũng nên có chuẩn bị tâm lý rồi mới phải." Tiểu Hồ Ly sụt sịt mũi, giọng buồn bã nói: "Người ta đâu có biết, cái gọi là 'không mấy tốt đẹp' của ngươi, là chỉ cả tộc Kỳ Lân bị diệt vong chứ!" Dừng một chút, nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, "Vậy Long tộc và Phượng tộc..." Nàng có chút bị dọa sợ, chẳng lẽ Long tộc và Phượng tộc, cũng sẽ có một tộc biến mất sao? "Đừng nghĩ nhiều như vậy, khả năng của tương lai, là vô hạn." Hai người cứ ôm nhau như vậy, lướt qua núi xương trắng, lướt qua những ngọn núi hùng vĩ trông có vẻ hoang tàn nhưng vẫn tràn đầy sức sống, đón bình minh và hoàng hôn, đi đến đại trạch.

Tuyệt Ảnh đã mang Ngô Sở qua lại giữa hai nơi này vô số lần, lại một lần nữa đến vùng đất Thanh Khâu đại trạch này, đã là quen đường quen lối. "Còn không buông ra?

Lão tổ nhà ngươi nhìn thấy rồi kìa." Ngô Sở dở khóc dở cười nhìn con tiểu hồ ly đang quấn lấy hắn như con bạch tuộc này.

Nhưng Tiểu Hồ Ly lại không để ý, lại hức hức khóc nức nở, cho đến khi hai người một thú bị lực lượng của trận pháp truyền tống đến trong hồ cốc Thanh Khâu.

Chưa đợi Thanh Khâu Ly hỏi họ đây là có ý gì, Tiểu Hồ Ly đã bĩu

môi, mắt đẫm lệ kể lể với Thanh Khâu Ly, "Lão tổ, tổ phụ con, phụ mẫu con... họ đều chết cả rồi, hu hu hu..." Rồi lại vùi đầu vào lòng Ngô Sở.

Nàng lại chìm vào trong cảm xúc bi thương đó.

Ngô Sở có chút vô tội mà nhún vai với Thanh Khâu Ly, sau đó vẫy tay, triệu những tiểu ấu hồ từ trong Nguyên Linh Bảo Châu ra.

Trong đại điện, có thêm mấy chục con hồ ly nhỏ, mở to đôi mắt ngây thơ, nhìn ba người trong điện.

Lôi Thú Tuyệt Ảnh đã chạy ra ngoài hồ ly quần lăn lộn rồi.

Những con hồ ly nhỏ này có con đã huyễn hóa ra hình người, có con thì vẫn giữ nguyên hình hồ ly, từng đứa một tò mò nhìn xung quanh, có đứa không thấy phụ mẫu, liền bắt đầu khóc hức hức.

Thanh Khâu Ly nhìn những tiểu ấu hồ kia, mày tú nhíu lại, răng ngọc khẽ cắn, cuối cùng hỏi: "Chúng là..." Ngô Sở khẽ gật đầu, "Vương tộc Kỳ Lân, gần như toàn tộc bị diệt, nhánh hồ ly Thanh Khâu đi theo tộc Kỳ Lân, cũng chỉ còn lại chúng thôi." Thanh Khâu Ly nghe vậy, thân hình khẽ lảo đảo một chút, rồi ngồi xuống, tay ngọc khẽ đỡ trán, đôi mắt có chút ửng đỏ, mở miệng, "Tuy rằng biết sẽ rất thảm liệt, nhưng..." Nhưng nàng cũng không ngờ tới, sẽ thảm đến mức độ này.

Nếu năm xưa tộc hồ ly Thanh Khâu toàn bộ đều đầu quân cho tộc Kỳ Lân, có thể tưởng tượng được, bây giờ sẽ là kết quả như thế nào.

Nàng ngẩng đầu lên, vành mắt đỏ hoe nhìn về phía Ngô Sở, trong mắt chứa đựng bi thương và đau buồn, rõ ràng là một bộ dạng muốn ôm, muốn an ủi.

Ngô Sở ôm Tiểu Hồ Ly vẫn đang ôm hắn như con bạch tuộc, đi đến bên cạnh Thanh Khâu Ly, đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai thơm

của nàng, kéo nàng vào lòng.

Tiểu Hồ Ly nhúc nhích thân mình, nhường ra một chút chỗ, liếc nhìn Hồ tổ, lại hức hức khóc nức nở, khiến những con hồ ly nhỏ dưới điện từng đứa một có chút ngơ ngác.

Đương nhiên, có vài con hồ ly nhỏ đã rất có nhịp điệu mà hức hức theo.

Lúc này, ngoài điện truyền đến tiếng bước chân vội vã, không bao lâu, mấy bóng người liền bước vào đại điện, họ đều là những hồ ly Thanh Khâu trưởng thành sau này, "Lão tổ, sao..." Kết quả nhìn thấy bóng dáng của những con hồ ly nhỏ trong điện, họ liền dừng lại, ngẩng đầu nhìn bóng người trên bảo tọa, thấy Ngô Sở bọn họ ôm thành một cục, không khỏi kinh ngạc.

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, nói với mấy vị hồ ly Thanh Khâu: "Các ngươi đến đúng lúc lắm, những tiểu gia hỏa này là từ bên tộc Kỳ Lân trở về, cũng xem như là tộc nhân của các ngươi, các ngươi mang chúng đi sắp xếp một chút, ta và lão tổ các ngươi có chuyện cần bàn." Mấy vị hồ ly Thanh Khâu gật đầu ứng tiếng, gọi những con hồ ly nhỏ, mang chúng đi ra ngoài.

Trong đó có một con hồ ly nhỏ tuổi lớn hơn một chút hỏi mấy vị hồ ly Thanh Khâu, "Tỷ tỷ, đây là đâu vậy?

Người trong điện kia, lại là ai?

Nơi này cách Bất Chu Sơn, xa không?" Mấy vị hồ ly Thanh Khâu nhìn những con hồ ly nhỏ này, một vị hồ ly tỷ tỷ xinh đẹp lớn tuổi hơn nói: "Đây là Thanh Khâu, các ngươi có từng nghe nói qua chưa?" Vừa nghe đây chính là quê hương Thanh Khâu của mình, những con hồ ly nhỏ kia từng đứa một không khỏi trợn to hai mắt, tò mò nhìn xung quanh, ân ân có tiếng. "Nghe nói qua rồi, tổ gia và tổ nãi bọn họ, thường hay nhắc đến với chúng con!" Cho nên hắn chỉ có thể nói một

phương hướng đại khái, ví dụ như cường giả trong tộc đa số vẫn lạc, bộ tộc hoang mang không biết đi về đâu, vân vân.

Lại có tiểu hồ ly nói: "Nghe tổ gia bọn họ nói qua, Bất Chu Sơn cách quê hương rất xa nha!" "Làm sao chúng ta lại về đến quê hương được nhỉ?" Vị hồ ly tỷ tỷ xinh đẹp lúc nãy nói: "Chắc là vị Tử Ngọc chi chủ vừa nói chuyện lúc nãy mang các ngươi đến đây.

Trong điện, người mặc tử y là lão tổ tông cổ xưa nhất của tộc Thanh Khâu chúng ta, người mặc hồng y cũng là hồ ly Thanh Khâu chúng ta, nhưng nàng quanh năm ở Tử Ngọc Sơn, vị Tử Ngọc chi chủ kia cũng là phu quân của lão tổ tông chúng ta, là tổ cô gia của Thanh Khâu chúng ta." "Tử Ngọc chi chủ, chúng con nghe nói qua ngài ấy rồi!" ...

Trong đại điện, Ngô Sở nhẹ nhàng vỗ vai thơm của Thanh Khâu Ly.

Thanh Khâu Ly lẳng lặng tựa vào lòng Ngô Sở rơi lệ, cùng Tiểu Hồ Ly mỗi hồ một bên. "A Sở, ngươi nói Long tộc và Phượng tộc, có phải cũng sẽ thảm như tộc Kỳ Lân không?" Ngô Sở đoán, điều nàng muốn hỏi, không phải là Long tộc và Phượng tộc, mà là hỏi về những tộc hồ ly Thanh Khâu ở bên Long tộc và Phượng tộc.

Đối mặt với vấn đề như vậy, Ngô Sở chỉ có thể khẽ than, "Không nói chắc được, Long tộc và Phượng tộc đã chính thức trở mặt, hai tộc lại một lần nữa dấy lên huyết chiến.

Nhưng tin rằng, Long tộc có ưu thế hơn, bọn họ chiếm cứ Tứ Hải, tệ nhất, còn có thể độn về biển." "Có cách nào cứu họ không?" "..." Ngô Sở không khỏi trầm mặc.

Thanh Khâu Ly thấy vậy, nói: "Ta chỉ là tiện miệng hỏi thôi." Ngô Sở khẽ than: "Không có cách nào cứu được, chỉ có thể dựa vào chính họ.

Bất luận là ta ra mặt, hay là ngươi ra mặt, cứu một bên, đối với bên còn lại đều là một loại tổn thương.

Huống chi, Long Phượng hai tộc cũng chưa chắc bằng lòng cho chúng ta mặt mũi nữa, thứ họ muốn là xưng bá Hồng Hoang đại địa, ai cản đường họ, đều sẽ bị họ nghiền nát.

Lúc này, mặt mũi của ai cũng không có tác dụng." Bên ngoài Thanh Khâu Hồ Cốc, cỏ xanh mướt thành thảm, hoa dại đầy đất, bướm lượn ong bay, các loại tiểu hồ ly đủ màu sắc đang vô tư chạy nhảy vui đùa trên thảm cỏ.

Trong đàn hồ ly này, có lẫn vào một tiểu thú kỳ quái, đầu rồng thân vảy đuôi dài, nô đùa cùng đám tiểu hồ ly, hoàn toàn không có chút uy nghiêm nào của một cự thú.

Ngô Sở lười biếng nằm trên một gò đất, tay cầm bầu rượu, một tay chống đầu, lặng lẽ nhìn tất cả những điều này.

Không gian xung quanh gợn sóng như mặt nước, một bóng hình màu tím chân trần bước ra từ trong gợn sóng, trên cổ chân trắng như ngọc buộc một sợi dây đỏ, phía trên có treo một chiếc chuông vàng nhỏ tựa hạt sen.

Người đến chính là Hồ Tổ Thanh Khâu Ly. "Nhìn gì vậy?" nàng hỏi.

Ánh mắt Ngô Sở hoàn toàn bị đôi chân ngọc ấy thu hút, đây chính là giấc mơ của mọi kẻ cuồng chân. "Hy vọng!" "Hửm?" Ánh mắt Ngô Sở từ đôi chân ngọc di chuyển lên trên, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt nàng, "Ta đang nhìn thấy hy vọng!

Chúng đều là tương lai của Thanh Khâu nhất tộc, không phải sao?" Hồ Tổ Tả Tả ngồi xuống bên cạnh Ngô Sở, tựa vào người hắn, nhìn đám tiểu hồ ly đang chạy nhảy vui đùa trên thảm cỏ.

Những tiểu hồ ly này vẫn chưa biết kết cục của nhánh Thanh Khâu Hồ đi theo Kỳ Lân tộc, vì chúng chưa từng thấy trận đại chiến đó, đã được lặng lẽ đưa ra khỏi Bất Chu Sơn, mơ mơ màng màng đến Thanh Khâu, trở về tổ địa của Thanh Khâu Hồ tộc.

Đừng thấy tiểu thư tả bình thường ôn nhu, điềm tĩnh như một tiên tử không ăn khói lửa trần gian, nhưng những lời thẳng thắn, ân oán rõ ràng này từ miệng nàng nói ra, Ngô Sở lại không cảm thấy có chút gì không hài hòa, bởi vì tiểu thư tả chính là Tổ Vu.

Tiểu thư tả đùi ngọc khẽ nhấc, gác lên người hắn, tìm một vị trí thoải mái hơn trong lòng hắn, truyền âm nói: "Phu quân rốt cuộc đã nhìn thấy gì trong dòng sông vận mệnh đó?" Trên đại địa Hồng Hoang, những chủng tộc muốn giữ mình trong sạch mà bị diệt vong không biết có bao nhiêu, Thanh Khâu Hồ tộc thì có là gì?!

Điểm này, Thanh Khâu Ly nhìn rất rõ, nên cũng không trách lựa chọn lúc đó. "Tiểu Vũ đâu rồi?

Đỡ hơn chưa?" Ngô Sở hỏi.

Thanh Khâu Ly gật đầu, "Đỡ nhiều rồi!

Giờ đang ở kia bình ổn lại cảm xúc!" Ngô Sở đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc xanh của nàng, khẽ nói: "Thật ra nàng mới là người cần được an ủi hơn cả, thân là lão tổ của chúng, tin rằng nỗi đau của nàng không kém Tiểu Vũ, nhưng lại không thể trút giận tùy tiện như Tiểu Vũ, thật là làm khó nàng rồi!" Thanh Khâu Ly xoay người, lặng lẽ rúc vào lòng Ngô Sở, sau đó giơ nắm đấm nhỏ lên đấm vào ngực hắn, "Đáng ghét, lại làm người ta khóc!" Ngô Sở thuận thế nằm xuống bãi cỏ, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng, nói: "Ta lại không phải người ngoài, sự yếu đuối của nàng hoàn toàn có thể thể hiện trước mặt ta, sẽ không làm tổn hại chút uy nghiêm nào của nàng với tư cách là lão tổ Thanh Khâu nhất tộc…" Thanh Khâu Ly sụt sịt mũi, đẩy hắn

ra, xoay người, rồi lại kéo cánh tay hắn gối dưới đầu, nhìn những tiểu hồ ly đang đuổi bắt nô đùa trên thảm cỏ dưới gò đất, "Có lúc thật không nghĩ ra, tại sao cứ phải đánh tới đánh lui?

Chương 511

Xưng bá Hồng Hoang, có quan trọng đến vậy sao?" "Ngươi không phải cá, sao biết niềm vui của cá?" Ngô Sở nhẹ nhàng ngửi hương tóc nàng, cười nói: "Hơn nữa xưng bá Hồng Hoang, thì Hồng Hoang sẽ là thiên hạ của họ, tất cả mọi thứ, đều có thể tùy ý lấy dùng… Nói một cách thẳng thắn hơn chính là, khí vận trời đất đều tụ về tộc đó, dưới gầm trời này, đâu đâu cũng là đất của họ, trên khắp đất này, đâu đâu cũng là thần dân của họ, công lao trùm vũ trụ, uy danh vang bốn bể, thơm không?" Thanh Khâu Ly nghe vậy, không khỏi ngẩn ra, rồi nói: "Lời này, nghe thật khiến người ta nhiệt huyết sôi trào!

Ngươi nói xem, họ có thể thành công không?" Ngô Sở mỉm cười, nói: "Khó nói lắm!" "Sao lại nói vậy?" Thanh Khâu Ly tò mò hỏi.

Ngô Sở ngước nhìn bầu trời xanh biếc được hộ sơn đại trận mô phỏng ra, khẽ nói: "Ta luôn cảm thấy, trận đại chiến giữa tam tộc này, có ma đầu nào đó đang ngấm ngầm ly gián, thổi gió châm lửa, nhưng tam tộc lại không tin lời ta.

Họ cho rằng lão ma đầu đó đã sớm bị họ đánh chết năm xưa, nên cho rằng những gì ta nói, chẳng qua chỉ là nói những lời giật gân…" "Phu quân cảm thấy lão ma đầu đó chưa chết?" "Ta cảm thấy cũng vô dụng, ta cũng không đưa ra được bằng chứng." Ngô Sở lắc đầu nói: "Nếu trực giác của ta là sai, vậy thì Long tộc thật sự có khả năng xưng bá Hồng Hoang." "Tại sao không phải là Phượng tộc?" Thanh Khâu Hồ lại xoay người, nhìn Ngô Sở hỏi. "Hạn chế của Phượng tộc lớn hơn Long tộc rất nhiều, phải biết rằng, diện tích của Tứ Hải còn rộng lớn hơn cả đại địa Hồng Hoang, sinh linh sống trong Tứ Hải không hề ít hơn sinh linh trên đại địa Hồng Hoang, nhưng Tứ Hải lại luôn bị Long tộc chiếm giữ, so về nội tình, Phượng tộc yếu hơn Long

tộc rất nhiều.

Nước cờ sai lầm nhất của Phượng tộc chính là liên thủ với Long tộc, diệt đi Kỳ Lân tộc, bây giờ là lúc họ tự gánh lấy hậu quả." Khóe môi Ngô Sở nhếch lên, rồi tâm thần chợt động, lộ ra vẻ mặt ngưng trọng. "Phu quân, sao vậy?" Ngô Sở khẽ lắc đầu, rồi khẽ thở dài, "Tình hình đang từng bước phát triển theo hướng ta dự kiến, ta cũng không biết nên tự đắc, hay là nên tiếc nuối đây." "..." ...

Lúc này, ở nơi xa không biết bao nhiêu vạn dặm, Phượng Tịch, người sống sót trong thời kỳ Long Phượng liên minh tấn công Kỳ Lân, đang bị mấy vị cường giả Long tộc vây đánh.

Cuối cùng nhục thân bị đánh tan, linh bảo cũng bị đập vỡ, không gian xung quanh đã bị linh bảo phong tỏa, chân linh cũng sắp tiêu tán, hoàn toàn là cảnh tuyệt vọng lên trời không lối, xuống đất không cửa, cầu sống vô vọng.

Máu tươi như mưa, đổ khắp thế gian, ánh lửa rọi sáng đất trời, cuồng phong gào thét, trên không trung sấm chớp vang rền, từng bóng dáng Kỳ Lân, mang theo máu tươi, từ trên không rơi xuống.

Trong những năm tháng dài đằng đẵng này, nàng đã trải qua vô số trận đại chiến, luôn bảo vệ món quà này rất tốt, chưa từng để nó bị tổn hại.

Những con hồ ly nhỏ kia liên tiếp gật đầu, "Không ngờ đây chính là quê hương của chúng ta a!" Nhìn từ kết cục này, có lẽ ban đầu thà không gia nhập tam tộc còn hơn.

Phong ấn trong viên châu cảm nhận được tia bất diệt linh quang này, liền tự động giải khai phong ấn.

Một đạo âm dương thần luân liền xuất hiện trong không gian này, chặn lại những huyền quang muốn tiêu diệt chân linh của nàng.

Sau đó, một bóng người từ trong âm dương thần luân đó, từ hư ảo biến thành thực thể. "Bần đạo Bất Xuất Sơn Nhân, ra mắt chư vị Long tộc đạo hữu, phượng này đã chết, chỉ còn lại một đạo chân linh, mong chư vị đạo hữu có thể nể mặt bần đạo…" Vừa nói, hắn vừa vẫy tay về bốn phía, thu lấy những bất diệt linh quang đang tiêu tán lại, đưa vào trong viên châu, rồi chắp tay chào bốn phía.

Lại nữa à?!

Mấy vị Long tộc này nhìn nhau, cũng có chút tức giận.

Vì chuyện Ngô Sở trước đây cứu đi Thổ Kỳ Lân Địa Khôn, sau khi Ngao Càn trở về, đã báo cáo với cao tầng Long tộc, họ thân là cường giả Long tộc, tự nhiên biết chuyện này.

Họ vốn chỉ cho rằng, Ngô Sở nhiều nhất chỉ để lại chút thủ đoạn trên người hai đệ tử khác của mình, không ngờ, hắn lại còn để lại thủ đoạn trên người các thành viên Phượng tộc khác. "Bất Xuất Sơn Nhân, ngươi quản cũng quá rộng rồi!" "Bất Xuất đạo hữu đừng để ý, chúng ta không có ác ý, chỉ là đạo hữu làm như vậy, rất khiến chúng ta khó xử!" "Vạn sự lưu nhất tuyến, nhật hậu hảo tương kiến mà!

Phượng này đã như vậy, khó mà có thể làm được gì trong trận đại chiến sắp tới, chư vị sao không thuận nước đẩy thuyền?" ...

Mặc dù những cường giả Long tộc này rất khó chịu với hành vi của Ngô Sở, nhưng họ nhiều nhất cũng chỉ là võ mồm một chút, thật sự động thủ với Ngô Sở, họ vẫn không dám.

Không phải không đánh lại được đạo phân thân này của Ngô Sở, mà là sau khi đánh xong, kết cục khó mà lường trước được.

Nếu Ngô Sở cảm thấy Long tộc không nể mặt, nổi giận gia nhập Phượng tộc, Long tộc họ tuy không sợ, nhưng phiền phức mang lại chắc chắn sẽ không nhỏ.

Dù sao, Tử Ngọc Sơn hiện nay có đến hai con Hỗn Độn cự thú.

Tin tức này, là Hoàng Long mang về, mục đích cũng là để Long tộc không nên dễ dàng xem thường Tử Ngọc Sơn, phàm là chuyện gì có thể nể mặt Tử Ngọc Sơn thì nhất định phải nể, không phải vì hắn là người của Tử Ngọc Sơn, mà là thực lực của Tử Ngọc Sơn, đáng để họ làm như vậy.

Hỗn Độn cự thú mạnh đến mức nào, nhiều cường giả Long tộc không rõ, nhưng lại hoàn toàn có thể tưởng tượng được.

Vì một trong những thủy tổ của Long tộc họ là Thanh Long thủy tổ, trấn thủ Đông Cực chi địa, chính là để chống lại Hỗn Độn cự thú và Hỗn Độn phong bạo xâm nhập đại địa Hồng Hoang.

Cho nên, Ngô Sở có vô lễ đến đâu, hiện tại họ cũng chỉ có thể chịu đựng, chỉ đợi tương lai sau khi diệt sạch Phượng tộc, mới xem xét có cần thiết phải tính sổ với hắn không.

Cũng vì vậy, đạo phân thân này của Ngô Sở, đã có thể bảo vệ được chân linh còn sót lại của Phượng Tịch.

Có được đạo chân linh này, Phượng Tịch chỉ cần đổi một thân thể khác, là có thể trọng sinh.

Dù sao bất diệt linh quang của nàng vẫn còn, tương lai khôi phục tu vi, tự nhiên không thành vấn đề.

Chỉ là, điều này cần một khoảng thời gian rất dài. ...

Ngô Sở ở Thanh Khâu mấy năm, liền đưa Tiểu Vũ trở về Tử Ngọc Sơn.

Tuy nhiên, nếu ban đầu họ không gia nhập tam tộc, e rằng đã bị tam tộc trực tiếp diệt tộc rồi.

Trên đường trở về, Tiểu Vũ lại bắt đầu buồn bã không vui.

Ngô Sở không khỏi hỏi: "Sao vậy?

Lại nhớ họ rồi à?

Ban đầu khi họ còn sống, ngươi cũng rất ít khi gặp họ, bây giờ cứ coi như họ vẫn đang ở phương xa chưa về là được." "Đây không phải là tự lừa mình dối người sao?" Tiểu Vũ lườm hắn một cái, rồi lắc đầu nói: "Ta không sao, chỉ là mỗi khi nhớ đến họ, trong lòng luôn có cảm giác trống rỗng." Ngô Sở khẽ thở dài: "Đây là cảm giác thiếu an toàn, trước đây khi cha mẹ còn sống, làm việc luôn có thể không kiêng dè gì, dù sao cũng có cha mẹ chống lưng mà!

Cuối cùng, nàng đưa một chút chân linh còn sót lại, lẩn vào một viên châu mà nàng luôn bảo vệ rất tốt, đó là món quà Ngô Sở tặng nàng khi nàng đến gặp hắn lần cuối cùng.

Sợ gì?" Tiểu hồ ly nép vào lòng Ngô Sở, "Vậy tại sao ngươi còn chưa cưới ta?" "..." Lời này, Ngô Sở không đáp được.

Nói không thích à!

Rõ ràng là nói dối.

Nhưng nói là thích à!

Danh nghĩa nàng chính là cháu gái ba đời của Hồ Tổ Tả Tả, mặc dù không có quan hệ huyết thống.

Cái này… cũng quá thách thức giới hạn đạo đức rồi!

Cứ như vậy im lặng suốt đường, hai người trở về Tử Ngọc Sơn.

Hậu Thổ tiểu thư tả thấy bộ dạng ủ rũ của tiểu hồ ly, liền không khỏi ngầm hỏi: "Tiểu Vũ vẫn chưa thoát ra khỏi nỗi đau mất người thân sao?

Ly tả tả thì sao?" Ngô Sở không để lại dấu vết khẽ lắc đầu, "A Ly nàng không sao.

Đúng rồi, Tiểu Khôn đâu?" "Tiểu Khôn đỡ nhiều rồi, hiện đang ở động phủ lúc trước nó ở!" Tiểu thư tả nói, rồi lại nhìn tiểu hồ ly đã tự nhốt mình trong gác lầu, "Tiểu Vũ thật sự không sao chứ?" "Không sao đâu!

Bảo Tiểu Nguyệt Linh đi khuyên nhủ nó, cả ngày cứ suy nghĩ lung tung." Tiểu thư tả gật đầu, truyền âm cho Tiểu Nguyệt Linh một câu, sau đó Tiểu Nguyệt Linh liền bỏ việc đang làm, chạy đi an ủi tiểu hồ ly.

Cũng chính lúc này, phân thân của Ngô Sở mang theo viên châu phong ấn chân linh của Phượng Tịch trở về Tử Ngọc Sơn.

Chương 512

Thấy lại một đạo phân thân của Ngô Sở trở về, tiểu thư tả không khỏi nhìn hắn, "Có phải Tiểu Phượng Nghi bên kia xảy ra chuyện rồi không?" Ngô Sở vừa thu hồi phân thân, vừa lắc đầu, đưa viên châu phong ấn chân linh Phượng Tịch qua, "Là Phượng Tịch, con tiểu phượng hoàng đó, bên trong này phong ấn chân linh của nó." Tiểu thư tả ngẩn ra, không nhận lấy viên châu, chỉ khẽ thở dài một tiếng, "Phượng Tịch cũng vẫn lạc rồi sao?

Nó là Đại La của Phượng tộc mà!" Ngô Sở cười nhạt, "Đại La?

Bây giờ, Đại La còn có gì đáng để kiêu ngạo?

Kỳ Lân tộc nhiều cường giả Đại La như vậy, kết quả thì sao?

Chẳng phải cũng suýt nữa vong tộc diệt chủng!" Tương lai lão tổ ở Tử Tiêu Cung giảng đạo, kết quả có đến ba ngàn khách đến nghe giảng, liền có thể thấy được, trước khi tam tộc khai chiến, Đại La có bao nhiêu.

Cho nên thời kỳ này, Đại La quả thật không đáng giá lắm!

Đương nhiên, cũng có khả năng trong ba ngàn khách Tử Tiêu Cung đó, không phải tất cả đều là Đại La.

Sinh linh Thái Ất cảnh nếu có linh bảo mạnh, vẫn có thể đi lại trong hỗn độn. "Ta đi xem Tiểu Khôn, tiện thể sắp xếp cho mấy tiểu kỳ lân kia." Ngô Sở nói xong, xoay người bay về phía 'Kỳ Lân Nhai' mà Địa Khôn đã lập ở Tử Ngọc Sơn.

Không lâu sau, Ngô Sở liền thấy Địa Khôn ngồi dựa vào vách đá, ngắm nhìn mây bay lững lờ.

Những đám mây trên trời đều là giả, là do trận pháp mô phỏng ra.

Vì bầu trời bên ngoài sau khi tam tộc đại chiến bắt đầu, cơ bản không còn xanh biếc nữa.

Bên cạnh Địa Khôn, còn có mấy vò rượu ngổn ngang.

Cảm nhận được Ngô Sở đến, Địa Khôn ngẩn ra, đứng dậy hành lễ với Ngô Sở, "Sư phụ, đệ tử… đệ tử chỉ là có chút buồn bực." Ngô Sở liếc nhìn những vò rượu kia, lắc đầu nói: "Bất kể ngươi là đau lòng hay là buồn bực, ta chỉ muốn biết, ngươi có biết sứ mệnh hiện tại của mình là gì không?" Địa Khôn lặng lẽ cắn răng, gật đầu nói: "Đệ tử biết!" "Biết là tốt!" Ngô Sở nói xong, giơ tay vung lên, đưa hắn vào Nguyên Linh Bảo Châu, chính mình cũng theo sau xuất hiện trong Nguyên Linh Bảo Châu.

Trong Nguyên Linh Bảo Châu, những tiểu ấu lân thấy Địa Khôn xuất hiện, không khỏi vội vàng vây quanh hắn, "A Khôn ca, bên ngoài sao rồi?

Đại chiến kết thúc chưa?" "Khôn thúc, ngươi đi đâu vậy?

Sao giờ mới về?

A đa a nương của ta đâu?" Nhìn những tiểu ấu lân đang nhao nhao hỏi mình, đôi mắt Địa Khôn không khỏi đỏ hoe, đôi môi run rẩy, không biết có nên nói cho chúng biết sự thật đẫm máu kia không.

Lúc này, Ngô Sở tiến lên nói: "Đại chiến bên ngoài vẫn đang tiếp diễn, các ngươi cứ yên tâm ở đây đi!

Tiểu Khôn sẽ dạy các ngươi tu hành." Các tiểu ấu lân lại tò mò nhìn Ngô Sở. "Sư phụ, đây là?" Địa Khôn nhìn Ngô Sở, hỏi. "Đây là thiên địa bên trong Nguyên Linh Bảo Châu, có chút giống với Ngọc Kinh Sơn của sư tổ ngươi." Nghe Ngô Sở nói vậy, đôi mắt Địa Khôn cuối cùng cũng rơi lệ, quỳ lạy Ngô Sở, "Sư phụ, ngài, ngài vẫn còn muốn nhận con sao?" "Nói nhảm gì thế?

Nếu không ta cứu ngươi làm gì?" Ngô Sở không khỏi vỗ vào gáy Địa Khôn, một bộ dạng gỗ mục khó đẽo, hận sắt không thành thép.

Tuy mắt đẫm lệ, nhưng Địa Khôn vẫn toe toét cười, bộ dạng ngốc nghếch đó, khiến Ngô Sở không khỏi nhớ lại tiểu kỳ lân lúc trước nhảy tưng tưng như một con thỏ ngốc.

Chớp mắt một cái, nó đã có thể một mình đảm đương một phương rồi!

Năm tháng, quả thật không tha cho ai! "Bên trong có chín vùng đất như thế này, bốn vùng ở giữa, trồng cây Nhân Sâm Quả và cây Bàn Đào, còn có Hoàng Trung Lý, và Kiến Mộc, bây giờ chúng đều có thể cắm rễ vào hư vô, trực tiếp lấy hỗn độn linh khí từ trong hư vô." Ngô Sở dẫn Địa Khôn, đi dạo trong Nguyên Linh Bảo Châu, vừa đi vừa nói với hắn. "Vùng đất kia là lãnh địa của hộ đạo thần thú Lưu Tô của vi sư, nó không giống Tuyệt Ảnh thích ra ngoài chơi đùa, bình thường nó chỉ thích ở trong này ngủ một giấc dài." Ngô Sở vừa nói vừa dẫn hắn, đi về phía vùng đất đó.

Vùng đất đó tràn ngập hỗn độn khí, trên đó có một ít thực vật thưa thớt. "Sư phụ, những linh thực vật này cũng là tìm được từ trong hỗn độn sao?" Ngô Sở lắc đầu, "Đây là… đây là thành quả nghiên cứu nhiều năm của vi sư, là linh thực vật do linh thực vật bình thường được bồi dưỡng bằng hỗn độn khí mà ra, không có tác dụng gì lớn." Nhưng lần này, nàng đã không còn sức bảo vệ nữa, chỉ có thể đưa chút chân linh cuối cùng lẩn vào viên châu này, dù chết, cũng phải chết cùng viên châu này.

Khi ở trong hỗn độn đối đầu với Mẫu Lôi Thú Lưu Tô, khiến Nghệ Bảo cảm thấy rất bị động, ở trong hỗn độn, nó giống như con hổ không có móng vuốt, chỉ có thể hù dọa người.

Sau nhiều năm nghiên cứu, quả thật đã bị nó nghiên cứu ra, sau đó

nó liền bắt đầu để linh thực vật bình thường chuyển hóa thành hỗn độn linh thực vật, có chút giống như nghiên cứu chuyển gen.

Và cũng chính vì chân linh của nàng lẩn vào trong đó, đã kích hoạt phong ấn trong viên châu.

Trong vùng đất này, có một tòa đại điện hoàn toàn được đúc bằng hỗn độn nguyên thạch, Mẫu Lôi Thú Lưu Tô, liền cuộn mình ngủ trong tòa đại điện đó.

Cảm nhận được Ngô Sở và họ đến, Mẫu Lôi Thú mở mắt, liếc hắn một cái, xoay người, lại bắt đầu ngáy khò khò, nhưng cái đuôi dài vểnh lên và nhẹ nhàng phe phẩy, lại đã bán đứng sự thờ ơ trên bề mặt của nó một cách sạch sẽ. "Địa Khôn, ra mắt Lưu Tô tiền bối!" Địa Khôn cung kính hành lễ với Mẫu Lôi Thú.

Mẫu Lôi Thú khẽ hừ mũi một tiếng, coi như đã chào hỏi Địa Khôn.

Ngô Sở cười tiến lên, nhẹ nhàng vuốt ve lông bờm trên lưng nó, nói: "Sau này Tiểu Khôn sẽ dẫn tộc lân của nó, sống ở vùng đất bên kia, ngươi đừng qua đó hù dọa mấy tiểu gia hỏa kia, chúng còn nhỏ lắm, không chịu được dọa đâu!" Hống… Mẫu Lôi Thú rất không hài lòng gầm nhẹ một tiếng, cái đuôi dài ngoẵng, quất về phía Ngô Sở. "Ta chỉ thuận miệng nói thôi, cái tính nóng nảy của ngươi, sao vẫn như cũ vậy." Ngô Sở tiện tay gạt cái đuôi dài quất về phía mình, đứng dậy nói: "Được rồi, lát nữa tìm ngươi nói chuyện, ta dẫn Tiểu Khôn đi xem nơi khác trước." Dẫn Địa Khôn đi dạo một vòng đơn giản trong Nguyên Linh Bảo Châu này, Ngô Sở liền nói: "Trong Nguyên Linh Bảo Châu này tràn ngập hỗn độn khí, ta đã thiết lập trận pháp trên vùng đất kia, tin rằng những tiểu kỳ lân kia cũng không ra được, nhưng ngươi vẫn phải chú ý một chút." Địa Khôn gật đầu, "Đệ tử hiểu!" Dừng một chút, hắn lại hỏi: "Sư phụ, nếu ta muốn rời khỏi

Nguyên Linh Bảo Châu này, phải ra ngoài như thế nào?" Ngô Sở giơ tay chỉ lên trời, trên trời, có một đám mây xoáy màu trắng. "Thấy vòng xoáy linh khí kia không?

Đó chính là lối ra." Ngô Sở cười nói: "Bình thường ta sẽ để Nguyên Linh Bảo Châu ở trong đại điện trên Thần Mộc Chi Điên, chỉ khi cần dùng đến sức mạnh của Lưu Tô, mới mang nó theo người." Địa Khôn khẽ gật đầu, nói: "Vậy đệ tử đi an ủi mấy tiểu gia hỏa kia trước." "Đi đi!

Hiện nay Long Phượng đại chiến vẫn chưa kết thúc, những tiểu kỳ lân kia cũng không tiện lộ diện bên ngoài, bị hai tộc đó biết, Tử Ngọc Sơn chắc chắn sẽ có chút phiền phức.

Ngươi cứ yên tâm ở đây tu hành, tiện thể dạy dỗ những tiểu kỳ lân kia, đợi ngày nào đó Long Phượng đại chiến kết thúc…" "Sư phụ cảm thấy, hai tộc đó, ai sẽ là người chiến thắng cuối cùng?" "Người chiến thắng?" Ngô Sở cười nhạt, "Hy vọng sẽ có người chiến thắng đi!" Để lại một câu mà Địa Khôn nghe không hiểu lắm, Ngô Sở liền trực tiếp rời khỏi Nguyên Linh Bảo Châu. ...

Bên kia, Thần Mộc Chi Điên.

Tiểu Nguyệt Linh ngầm truyền âm cho Hậu Thổ tiểu thư tả, báo cáo tình hình của tiểu hồ ly. "Tả tả, Tiểu Vũ bây giờ buồn là vì, sao A Sở ca còn chưa cưới nó?

Còn nói gì mà sờ cũng sờ rồi, hôn cũng hôn rồi…" Tiểu Nguyệt Linh không có chút áp lực nào, liền bán đứng tiểu hồ ly, "Lúc trước Ly tả tả nói với nó, bảo nó đợi mấy nguyên hội, sớm muộn gì cũng để nó kết hôn với A Sở ca, kết quả ba nguyên hội rồi lại ba nguyên hội, bây giờ không biết đã qua bao nhiêu nguyên hội rồi…" Hậu Thổ tiểu thư tả há miệng, cuối cùng không khỏi bật cười, nhìn Tiểu Nguyệt Linh hỏi: "Vậy còn ngươi thì sao?

Ngươi có muốn gả cho A Sở ca của ngươi không?

Nếu không muốn, bộ lạc của ta bên kia, có rất nhiều dũng sĩ muốn cưới ngươi về nhà đó nha?

Ngươi thấy Nghệ thế nào?" Tiểu Nguyệt Linh bị tiểu thư tả làm cho đỏ bừng mặt, đứng dậy liền chạy, "Tả tả đáng ghét!" Thấy vậy, tiểu thư tả không khỏi khúc khích cười, hoàn toàn không còn khí chất ưu nhã của một đại tỷ tỷ điềm tĩnh thường ngày nữa.

Kết quả thấy Ngô Sở trở về, sắc mặt tiểu thư tả nghiêm lại, đôi mắt liền không khỏi trừng về phía Ngô Sở, giống như hai thanh kiếm sắc bén, khiến Ngô Sở giật mình một cái. "Phu nhân sao vậy?" "Ngươi tự làm chuyện tốt của mình!" Tiểu thư tả vẫn rất giữ thể diện cho Ngô Sở, ngầm truyền âm nói: "Cái gì mà sờ cũng sờ rồi, hôn cũng hôn rồi… thật là lợi hại quá nhỉ!" Nàng vừa nói, vừa đứng dậy, "Theo ta!" Ngô Sở mặt đầy hoang mang, nhìn về phía các tiểu hoa tiên và tiểu hoa thần xung quanh.

Những tiểu hoa thần đó lắc đầu khoát tay, tỏ vẻ họ không biết gì cả.

Chương 513

Theo tiểu thư tả trở về sân, trận pháp trong sân liền hạ xuống, sau đó Ngô Sở liền bị tiểu thư tả đè lên vân tháp, "Nếu phu quân lợi hại như vậy, vậy hôm nay…" Được rồi!

Tiểu thư tả tức giận, muốn dùng cách này để Ngô Sở tiếp tục hoang mang.

Hai bên giao chiến không biết bao nhiêu hiệp, tạm thời thu binh, mưa gió tạm ngừng, Ngô Sở thở ra một hơi, hỏi: "Bây giờ tổng có thể nói cho vi phu biết, rốt cuộc là chuyện gì rồi chứ!" Tiểu thư tả thỏa mãn rúc vào ngực hắn, tay nắm một lọn tóc xanh, dùng đuôi tóc chọc vào cánh mũi Ngô Sở, khiến Ngô Sở rất muốn hắt xì vào mặt nàng.

Sau khi chọc cho Ngô Sở có chút bực bội, nàng mới nói: "Nghệ nói với ta, nó rất thích Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Vũ, rất muốn cưới họ, ngươi thấy thế nào?" Ngô Sở nghe vậy, đôi mắt không khỏi trợn lên, "Nghệ?

Nó đang mơ mộng hão huyền!" "Sao?

Nghệ không xứng với họ sao?

Ngươi xem thường dũng sĩ của bộ lạc ta?

Sau khi Khoa kết hôn, Nghệ chính là dũng sĩ độc thân mạnh nhất trong bộ lạc chúng ta." Ừ, Khoa trong những năm tháng dài đằng đẵng này, cuối cùng cũng đã từ giã kiếp độc thân.

Về phần Nghệ, mắt nhìn của nó quả thật có chút cao, Ngô Sở càng nghĩ càng thấy có khả năng này, "Tốt lắm, không ngờ tên mày rậm mắt to đó, lại có dã tâm lang sói như vậy!" Tiểu thư tả không hài lòng vỗ vào ngực Ngô Sở, "Nếu ngươi không có ý kiến…" "Ta rất có ý

kiến!" Hậu Thổ bộ lạc hiện nay, sau bao nhiêu năm yên ổn nghỉ ngơi dưỡng sức, số lượng Vu trong tộc đã sớm vượt quá mười vạn.

Thêm vào đó Vu môn có tuổi thọ dài, không dễ dàng chết già, có thể nói là càng già càng mạnh, cho nên đơn vị chiến đấu trong đó, ít nhất cũng có ba vạn.

Thực tế, đây là đã loại trừ phụ nữ trẻ em và những Vu không thích chiến đấu, nếu không với chủng tộc toàn dân là lính như họ, tùy tiện cũng có thể kéo ra một đội quân bảy tám vạn người.

Và trong một bộ lạc lớn như vậy, Nghệ, được coi là người độc thân mạnh nhất.

Ngô Sở cứ ngỡ, Nghệ nên giống như trong thần thoại, đang đợi vị tiên tử tiểu thư tả định mệnh của mình, ai ngờ, nó lại nhắm vào những đóa hoa bên cạnh mình.

Ngô Sở không cho rằng Hậu Thổ tiểu thư tả đang đùa với mình, vì Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, đều là những cô gái đáng yêu, Nghệ thích họ, quá bình thường.

Đặc biệt là Tiểu Nguyệt Linh, đó là sự tồn tại mà ngay cả các đại lão cũng yêu thích.

Mặc dù Nghệ rất tốt, biết ăn nói, cũng biết linh hoạt, không giống như phần lớn các Vu khác thẳng tính, không hiểu tình thú, tu vi cũng đủ mạnh, bây giờ cũng đã sớm chạm đến ngưỡng Đại La cảnh, chỉ là giống như Bạch Trạch họ, tạm thời bị kẹt lại mà thôi.

Đến khi Vu Yêu quật khởi, tất nhiên sẽ là một cường giả Đại La vững chắc.

Nhưng mà, Ngô Sở sao có thể dung túng cho đóa hoa mình khổ công vun trồng, bị người khác hái mất?

Dù người này là Nghệ, hắn cũng sẽ không đồng ý. "Ồ!" Tiểu thư

tả hai tay chống lên vai hắn, nhìn xuống hắn, "Nói đi!

Ngươi có ý kiến gì?" "Nghệ không hợp với họ, họ đối với Nghệ cũng rõ ràng không có suy nghĩ đó." "Vậy trong bộ lạc nhiều hảo nam nhi như vậy, tổng có người hợp với họ chứ!" "Ngay cả Nghệ cũng không hợp, những Vu khác càng không cần phải nói." "Ồ!

Nghệ không hợp, những người khác cũng không hợp, có phải ngươi muốn nói, chỉ có ngươi hợp?" "Ách!

Phu nhân sao lại nói vậy?" Ngô Sở ho khan một tiếng, đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy eo thon của nàng, "Nếu ta là loại người này, sao có thể lâu như vậy mà không động đến họ?" "Vậy Tiểu Vũ nói, sờ cũng sờ rồi, hôn cũng hôn rồi, lại là ý gì?" "..." "Nếu ngươi không có ý với họ, vậy thì cho một câu trả lời dứt khoát, đừng làm lỡ dở người ta.

Bên bộ lạc có nhiều dũng sĩ thích họ, Nghệ tuy không nói, nhưng chắc chắn cũng thích." "Phu nhân vừa rồi quả nhiên là đang lừa ta?!" "Ai bảo phu quân không nói thật!" Ngô Sở ho khan một tiếng, lắc đầu nói: "Bảo Nghệ chết cái tâm tư đó đi!" Tiểu thư tả khinh bỉ nói: "Vậy ngươi đối với họ rốt cuộc là tâm tư gì?

Thích thì nói thích, không thích thì nói không thích, lằng nhằng, là đạo lý gì?" "Ách!

Phu nhân không phản đối?" Ngô Sở chớp chớp mắt, có chút chột dạ. "Ta phản đối có ích không?

Lúc trước ta còn muốn phản đối ngươi cưới Ly tả tả nữa là!" Tiểu thư tả tức giận véo má hắn, ép hỏi: "Nếu lúc trước ta phản đối hai người, có phải ngươi sẽ quay đầu cưới nàng không để ý đến ta nữa không?

Ta biết, nàng chắc chắn sẽ không phản đối ngươi cưới Tiểu Vũ và Tiểu Nguyệt Linh, thậm chí còn sẵn lòng… con hồ ly ranh ma đó,

chuyện gì mà không dám làm?!" Khụ khụ… Nghe thấy tiếng 'hồ ly ranh ma' này, Ngô Sở không khỏi ho khan.

Vì chỉ khi hai người họ liên thủ đối phó hắn, tiểu thư tả mới dùng danh xưng này để gọi Hồ Tổ tả tả, mà Hồ Tổ tả tả đối với điều này cũng hoàn toàn không để ý, thậm chí còn có những hành vi cử chỉ phóng đãng hơn để kích thích tiểu thư tả. "Phu nhân nói đâu ra vậy?" Ngô Sở chết cũng không thừa nhận chuyện này, "Nếu lúc trước nàng thật sự không đồng ý, vậy ta có thể sẽ không cưới ai cả, cùng lắm thì cứ như vậy một mình, cô độc đến già là được.

Dù sao mọi người cũng sống cùng nhau, chỉ là thiếu chút chuyện này thôi!" Ngô Sở nói xong, ưỡn người, lật người, đè nàng xuống dưới.

Thế là, trận chiến thứ hai bắt đầu.

Khi lại một lần nữa thu binh, tiểu thư tả rúc vào lòng hắn, hơi thở như lan, "Phu quân nếu thật sự muốn, thì cưới họ đi!

Đã qua bao nhiêu năm tháng dài đằng đẵng rồi, họ vẫn không rời không bỏ theo chúng ta, cũng không cần phải băn khoăn những thứ linh tinh đó nữa." Ngô Sở nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai tròn trịa mịn màng của tiểu thư tả, khẽ thở dài: "Quả thật là một khoảng thời gian rất dài rồi nhỉ!

Hơn vạn nguyên hội rồi chứ!

Tuổi thanh xuân đã qua a!

Một đi không trở lại rồi!" Nếu quy đổi ra thời gian Địa Cầu, emm… đây thật sự là một khoảng thời gian dài đến đáng sợ, bảy năm ngứa ngáy có là gì?

Bao nhiêu năm tháng dài như vậy, cũng không cho người ta một lời giải thích, Ngô Sở cảm thấy mình quả thật khá là tra nam.

Có bao nhiêu người phụ nữ nguyện ý chờ một người đàn ông lâu như vậy?

Nếu Tiểu Vũ đã đề xuất, vậy thì hắn không thể giả vờ không thấy nữa. "Bao nhiêu năm tháng dài như vậy, phu quân có phải đã có chút ngán chúng ta rồi không?" Ngô Sở khẽ cười, cúi đầu hít một hơi hương thơm trên tóc nàng, cười nói: "Vẫn còn yêu không buông tay được đây này!

Làm sao bây giờ?" "Nói dối!" Đối mặt với những lời tình tứ này, đã là vợ chồng bao nhiêu năm không biết, tiểu thư tả vẫn có chút không chịu nổi.

Ngô Sở ha ha cười nhẹ, lại là một loạt lời đường mật rót vào tai.

Dù sao đây cũng là thế giới thần thoại Hồng Hoang, họ lại không già đi, hơn nữa tiểu thư tả lại không phải loại phụ nữ hay gây sự, Ngô Sở vẫn yêu họ như cũ, thực ra cũng rất bình thường!

Đàn ông mà!

Mặc dù Thanh Khâu luôn luôn không bị quấy rầy gì, nhưng Thanh Khâu Ly vẫn không cùng Ngô Sở trở về Tử Ngọc Sơn, nàng muốn ở lại Thanh Khâu, dạy dỗ những tiểu hồ ly kia.

Lát sau, tiểu thư tả mới nói: "Chọn một ngày, cưới họ đi!

Ta biết, Tiểu Nguyệt Linh ngươi chắc chắn sẽ không buông tay, lúc trước nó vì muốn ở bên cạnh ngươi, ngay cả hảo ý của những vị lão tiền bối kia cũng từ chối.

Tấm lòng này, nếu ngươi phụ lòng, cũng quá tổn thương người ta rồi.

Còn Tiểu Vũ, ngươi sờ cũng sờ rồi, hôn cũng hôn rồi, tổng phải chịu trách nhiệm chứ!" "..." ...

Thế là cứ như vậy, khi bên ngoài vẫn đang đại chiến, Tử Ngọc Sơn lại náo nhiệt tổ chức một lần hôn lễ, người đến góp vui không ít, vì Hậu Thổ bộ lạc đã lớn mạnh hơn rất nhiều.

Chỉ là thiếu đi rất nhiều bạn cũ, ví dụ như Phục Hy, Nữ Oa, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử… Ngô Sở một người cũng không mời, dù sao bên ngoài hỗn loạn như vậy.

Thanh Khâu Ly cũng sớm từ Thanh Khâu trở về, thực tế, khi quyết định cưới tiểu hồ ly và Tiểu Nguyệt Linh, Ngô Sở đã lại chạy đến Thanh Khâu tìm Thanh Khâu Ly nói chuyện này rồi.

Chương 514

Quả nhiên, Thanh Khâu Ly hoàn toàn không có ý kiến, dù sao lúc trước nàng đã sớm nói với tiểu hồ ly như vậy rồi, nàng ngược lại còn lo tiểu thư tả sẽ có ý kiến.

Nghe Ngô Sở nói chuyện này là do tiểu thư tả đề xuất, nàng còn rất ngạc nhiên, dù sao luận ghen tuông, bình giấm của tiểu thư tả còn lớn hơn của nàng rất nhiều.

Ngoài ra còn có mười một Tổ Vu, Chúc Long không ngờ cũng đến, mặc dù Long Phượng đại chiến đang diễn ra như lửa với dầu.

Chúc Long vừa đến, ném lên Quải Long Sơn một thi thể thần thú Kỳ Lân và một con đại phượng hoàng, liền trực tiếp hỏi Ngô Sở, "A Sở, ngươi còn muốn cứu bao nhiêu người?

Kỳ Lân tộc chắc hẳn có không ít tiểu kỳ lân nhỏ tuổi được ngươi cứu ra rồi chứ!" Ngô Sở ngẩn ra, cười nói: "Nhị ca đến đây là để hỏi tội ta sao?

Mà nói, Long Phượng hai tộc đang đại chiến, nhị ca sao có thời gian qua đây?" Chúc Long toe toét cười, lắc đầu nói: "Ta chỉ muốn đến hỏi, đến bây giờ, ngươi có còn kiên trì với suy nghĩ lúc trước không?

Phượng tộc đã chống đỡ không được bao lâu nữa rồi." Mọi người đều nhìn Ngô Sở, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Bởi vì Chúc Long là một trong những Long Vương của Long tộc, nên mấy vị Tổ Vu khác về mặt tiên thiên, tự nhiên sẽ có phần thiên vị Long tộc.

Nếu thật sự phải có một tộc xưng bá Hồng Hoang, bọn họ tự

nhiên hy vọng đó là Long tộc.

Vu tộc lúc này hoàn toàn không có dã tâm xưng bá Hồng Hoang như sau này.

Phải nói rằng, thứ gọi là dã tâm hoàn toàn được bồi dưỡng từng bước một.

Giống như thuở ban đầu, Hồng Hoang lấy tam tộc làm đầu, dẫn dắt vạn tộc thần thú diệt hung thú, nếu không phải theo thời gian trôi đi, tam tộc ngày càng lớn mạnh, thì làm sao có thể nảy sinh dã tâm xưng bá?

Từ trước đến nay, nỗi lo của Ngô Sở, bọn họ cũng không phải không rõ.

Ngô Sở luôn cảm thấy ma nghiệt chưa bị diệt trừ hết, đại chiến giữa tam tộc, phải cảnh giác đám ma nghiệt ngấm ngầm gây rối.

Ngô Sở cười một tiếng, nghiêm mặt nói: "Nếu thật sự phải có một tộc xưng bá Hồng Hoang, ta cũng hy vọng đó là Long tộc của nhị ca.

Nhưng vẫn mong nhị ca hãy cảnh giác với đám ma nghiệt kia, phải biết rằng kiêu binh tất bại!

Càng ở thời điểm mấu chốt này, càng nên cẩn thận mới phải." "Ngươi cái tên này!" Chúc Long chỉ vào hắn, "Thật hy vọng những chuyện ngươi lo lắng đều là lo lắng suông!

Được rồi, lễ vật đã đưa đến, ta cũng nên trở về rồi." Chúc Long nói xong, xoay người định đi, nhưng rồi lại dừng lại, quay người hỏi: "Ngươi còn để lại bao nhiêu phân thân ở bên Phượng tộc?" Ngô Sở lắc đầu cười nói: "Trừ hai vị đệ tử của ta ra, thật sự không còn ai khác, hơn nữa một người còn đang ở Long tộc của các ngươi.

Hy vọng nhị ca khi gặp đệ tử của ta có thể giơ cao đánh khẽ.

Một hai tàn dư Phượng tộc cũng không gây ra sóng gió gì lớn, đúng không!" Chúc Long xua tay, chúc mừng Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly rồi xoay người rời đi, ngay cả một chén rượu mừng cũng không có thời gian uống.

Ngô Sở tin chắc, hắn ta thật sự đến để hỏi vấn đề này.

Đế Giang tò mò hỏi Ngô Sở, "A Sở, nếu ngươi là đám ma nghiệt đó, ngươi sẽ làm gì?

Đại chiến Long Phượng, Phượng tộc có lẽ cũng không cầm cự được bao lâu nữa." Cái gọi là không cầm cự được bao lâu ở đây, đơn vị thời gian có thể là 'nguyên hội'.

Bởi vì Phượng tộc hiện tại chỉ mới bắt đầu thu hẹp toàn diện binh lực mà thôi.

Nhưng bây giờ… nhưng ngươi luôn luôn sống ở Tử Ngọc Sơn, không phải có ta chống lưng cho ngươi sao!

Trận chiến cuối cùng, còn đánh tới ngàn năm, Kỳ Lân tộc mới hoàn toàn bị tiêu diệt.

Cho nên, có thể tưởng tượng, đại chiến Long Phượng sẽ kéo dài bao lâu.

Mặc dù thực lực Phượng tộc yếu hơn Kỳ Lân tộc khi xưa, nhưng bây giờ Long tộc cũng không có đồng minh lớn là Phượng tộc.

Ngô Sở ước tính, thời gian đại chiến Long Phượng kéo dài, có lẽ còn lâu hơn nhiều so với thời gian Long Phượng liên thủ diệt Kỳ Lân tộc.

Long tộc trên con đường xưng bá này, sẽ xảy ra bất ngờ gì, không ai nói chắc được.

Nếu Long tộc bây giờ đã cảm thấy ổn thỏa, vậy e rằng tương lai

có thể sẽ bị vả mặt bôm bốp.

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, đang chuẩn bị chém gió một phen, thì Khoa Phụ ở bên kia la lên: "Nhị thủ lĩnh, giờ lành đã đến, nên bắt đầu bái đường rồi chứ!" Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly mặc áo hỷ bào đỏ thẫm, dưới sự dẫn dắt của mười hai tiểu hoa thần loli, uyển chuyển bước ra, trong khoảnh khắc cúi đầu chau mày, vẻ e thẹn say lòng người ấy khiến Ngô Sở phảng phất như nhìn thấy hai bé loli đáng yêu từng được hắn nuôi nấng như vợ tương lai.

Nếu không phải sau này gặp được Hậu Thổ tiểu thư tả và Hồ Tổ tả tả, hai người bọn họ có lẽ đã sớm là tiểu tức phụ của hắn rồi!

Bây giờ, cuối cùng giấc mơ đã thành sự thật!

Hắn bất giác nhếch mép cười, tiến lên nắm lấy bàn tay mềm mại của các nàng.

Hai người các nàng cũng nghiêng đầu nhìn về phía Ngô Sở, trên gò má nhỏ nhắn e thẹn không giấu được niềm vui sướng khi ước nguyện đã thành.

Đây là hạnh phúc mà các nàng đã mong chờ nhiều năm mới có được.

Đó là một quãng thời gian vô cùng dài đằng đẵng!

Địa Khôn đứng bên cạnh xem lễ cũng vui mừng cho các nàng, hắn biết đây là ước nguyện bấy lâu nay của các nàng, bây giờ cuối cùng đã thực hiện được.

Chỉ có Nghệ Bảo ở đó khẽ thở dài, Nguyệt Linh tỷ tỷ cuối cùng vẫn gả cho A Sở thúc, giấc mộng mỗi ngày được ăn mỹ thực đại tiệc cuối cùng cũng tan vỡ.

Chủ hôn lần này biến thành Khoa Phụ, một gã đàn ông thô kệch.

Dưới sự chủ trì của Khoa Phụ, Ngô Sở nắm tay các nàng, bái thiên, rồi bái địa, vì sư phụ lão tổ có thể coi là cao đường của các nàng không có ở đây, bái phân thân của lão tổ thì phân thân lão tổ cũng không có phản ứng gì, có lẽ lão tổ vẫn còn đang ở trong Hỗn Độn!

Sau khi phu thê đối bái, mọi người liền đưa các nàng vào động phòng, sau đó Ngô Sở lần lượt cùng các nàng uống cạn chén rượu giao bôi, rồi lại đưa các nàng cùng ra ngoài.

Các nàng rất ngoan ngoãn chạy đi dâng trà cho tiểu thư tả và Hồ Tổ tả tả, còn Ngô Sở thì cùng các Tổ Vu khác chém gió, tiếp tục vấn đề lúc trước. "Nếu ta là tên ma đầu đó, chắc chắn sẽ đợi đến khi hai tộc chém giết đến mức thương vong thảm trọng, thậm chí một tộc bị diệt vong, mới ra tay diệt nốt tộc còn lại, cho dù không diệt được, cũng phải trọng thương thủy tổ của tộc đó, sau đó dẫn dắt đám ma nghiệt dưới trướng, càn quét Hồng Hoang..." Mọi người nghe vậy, không khỏi ngẩn ra, Chúc Dung cười hỏi: "Theo lời ngươi nói, đám ma nghiệt đó còn muốn xưng bá Hồng Hoang hay sao?" "Có gì mà không thể?" Ngô Sở nở một nụ cười đầy trí tuệ, "Sao nào?

Chẳng lẽ các ngươi cho rằng bọn chúng không có bản lĩnh đó?

Vậy thì các ngươi có chút xem thường đám ma nghiệt đó rồi." Cú Mang khó hiểu nói: "Cho dù ngươi nói có lý, vậy binh tướng của ma nghiệt từ đâu mà ra?" Ngô Sở nói: "Xem ra các ngươi không hiểu rõ về ma đạo cho lắm!

Nói thế này đi!

Chỉ cần trong lòng sinh linh có oán hận, cam nguyện đọa vào ma đạo, ai cũng có thể thành ma.

Thử nghĩ xem, nếu Phượng tộc cuối cùng thất bại, tên ma đầu đó nhảy ra nói: Oán không?

Hận không?

Muốn báo thù không?

Muốn giết sạch Long tộc không?

Đến đây!

Chương 515

Đọa vào ma đạo, gia nhập chúng ta, chúng ta cùng nhau giết sạch bọn chúng, báo thù cho tộc nhân của các ngươi...

Các ngươi thấy, đến lúc đó sẽ có bao nhiêu tàn dư Phượng tộc nguyện ý gia nhập hàng ngũ của chúng, quay đầu lại liều mạng với Long tộc?" "Nhưng như vậy, e là vẫn không đánh lại Long tộc đâu!" Ngô Sở liếc nhìn mọi người một lượt, hỏi: "Nhân tiện, các ngươi có biết hung thú không?" "Hung thú?

Chẳng phải nói thứ đó đã sớm bị diệt sạch rồi sao?

Diệt sạch chúng chính là vạn tộc Hồng Hoang này mà!" Cộng Công nói.

Ngô Sở gật đầu nói: "Đương nhiên, những gì ta nói đây đều là phỏng đoán của ta, sự thật thế nào, chúng ta cứ chờ xem là được, dù sao cũng không liên quan gì đến chúng ta." "Nhưng có liên quan đến nhị ca mà!" Chúc Dung cười khổ nói. "Hắn lại không tin lời ta nói." Ngô Sở nhún vai, nói thêm: "Các ngươi yên tâm đi!

Nhị ca bản lĩnh lớn như vậy, sẽ không có chuyện gì đâu." Chúc Long tương lai chính là một trong Thập Nhị Tổ Vu, trong đại kiếp Long Phượng này, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì.

Mặc dù hắn đã cố hết sức vỗ đôi cánh nhỏ của mình, nhưng đối mặt với tam tộc hùng mạnh này, những gì hắn có thể thay đổi không nhiều.

Nhiều nhất cũng chỉ là cứu được mấy chục con tiểu kỳ lân, để Kỳ Lân tộc không đến mức tuyệt diệt. "Vậy Long tộc thì sao?" Đế Giang hỏi.

Ngô Sở nâng ly rượu lên, một hơi cạn sạch, nói: "Nếu không có ma nghiệt phá đám, có lẽ tương lai xưng bá Hồng Hoang chính là Long tộc rồi.

Hy vọng những lo lắng của ta đều là thừa thãi!" Lúc này, Huyền Minh tiểu thư tả nói một câu: "Đại địa Hồng Hoang rộng lớn như vậy, Long Phượng hai tộc cho dù xưng bá cả Hồng Hoang, bọn họ cũng không thể chiếm lĩnh hết tất cả lãnh thổ được!

Đã như vậy, hà tất phải đánh đến sống chết?

Ngồi xuống nói chuyện, chẳng phải tốt hơn sao?" Kết quả Thanh Khâu Ly lại chạy ra ra vẻ ta đây: "Tụ tập khí vận trời đất vào một tộc, cờ vương đi đến đâu, vạn tộc thần phục.

Dưới gầm trời này, đâu chẳng phải đất của vua.

Trên khắp cõi đất, đâu chẳng phải dân của vua.

Công lao bao trùm vũ trụ, uy danh vang khắp bốn biển.

Lý do này, đủ chưa?" Mọi người nghe vậy, đều ngẩn ngơ!

Mười một Tổ Vu ăn xong tiệc mừng liền vội vã rời đi.

Những lời nói của Thanh Khâu Ly khiến bọn họ nghe mà có chút nhiệt huyết sôi trào.

Đế Giang lúc đó liền nói, 'Nếu có một ngày, Vu tộc chúng ta cũng có được uy thế như vậy, thì chúng ta cũng không uổng phí kiếp này'.

Nghe thấy câu nói đó, Ngô Sở cũng không biết nên nói gì.

Mà khi thấy các Tổ Vu khác cũng gật đầu phụ họa, hắn liền có chút lo lắng, tương lai Vu tộc đứng ra tranh đoạt Hồng Hoang, tranh bá thiên địa, có phải là do bị ảnh hưởng bởi mấy câu ra vẻ này không?

Vì thế, Ngô Sở vội vàng chuyển chủ đề.

Sau khi bọn họ rời đi, Vu của bộ lạc cũng trở về bộ lạc, Địa Khôn cũng trở lại Nguyên Linh Bảo Châu, lúc đi còn mời cả Đại Hồng và Phong Hậu, Phong Mang đi cùng.

Hắn muốn để hai 'kẻ cuồng chiến đấu' này đi huấn luyện đám tiểu ấu lân kia.

Còn Ngô Sở, cuối cùng cũng được hưởng thụ hai lần niềm vui nhân đôi.

Một lần tự nhiên là niềm vui đêm tân hôn lần nữa.

Lần khác là cùng với tiểu thư tả và Hồ Tổ tả tả.

Mặc dù chuyện đại hôn lần thứ hai này là do tiểu thư tả đề xuất, Hồ Tổ tả tả đồng ý.

Nhưng từ mức độ 'hung hãn' hiện tại của tiểu thư tả đối với hắn mà xem, sự độ lượng của tiểu thư tả đối với hắn thực ra cũng có giới hạn.

Thực tế, những linh thực vật này, là do Nghệ Bảo nghiên cứu thí nghiệm ra, nó luôn luôn nỗ lực nghiên cứu làm thế nào để nó cũng có thể sử dụng hỗn độn linh khí một cách tự nhiên. (Thân không có cánh phượng hoàng bay lượn, lòng có linh tê tương thông). ... ...

Cuộc sống vợ chồng hòa thuận, trong mắt người ngoài, thật giản dị và không hoa mỹ.

Nhưng sau khi đóng cửa lại sẽ có gì khác biệt, cũng chỉ có chính họ mới rõ.

Ít nhất trước kia Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly không biết, Ngô Sở còn có những sở thích đặc biệt kỳ quái như vậy, nghĩ đến thôi cũng khiến các nàng xấu hổ đến mức chỉ muốn che mặt vùi đầu.

Càng khiến các nàng không ngờ tới là.

Hơn nữa trong điện thoại của Ngô Sở, còn có đủ các loại video kỳ kỳ quái quái.

Khụ khụ...

Tiểu Hồ Ly và Tiểu Nguyệt Linh nhìn nhau, nghiêng người cúi mình, để che đi vẻ xấu hổ.

Sau một thời gian sống cuộc sống vợ chồng hạnh phúc hòa thuận, Hồ Tổ tả tả lại một lần nữa trở về Thanh Khâu.

Ngô Sở để Tiểu Nguyệt Linh giữ lại một ít thịt phượng hoàng và thịt kỳ lân, rồi đưa những loại thịt thú khác cho tiểu thư tả mang về bộ lạc, tặng cho các dũng sĩ của bộ lạc Hậu Thổ.

Như vậy, tiểu thư tả trong một thời gian rất dài sắp tới sẽ không cần phải lén lút ra ngoài nhặt xác nữa.

Nhặt xác, là việc làm thường xuyên nhất của bộ lạc Vu tộc hiện nay.

Trong một quãng thời gian cực kỳ dài đằng đẵng trong tương lai, công việc này vẫn là nghiệp chính của bọn họ.

Tiểu thư tả thân là đại thủ lĩnh của bọn họ, tự nhiên không thể thoái thác trách nhiệm.

Khi tiểu thư tả mang theo những con cự thú đó đến bộ lạc, Ngô Sở nhàn nhã ngồi trong lương đình đánh cờ với Tiểu Hồ Ly, còn Tiểu Nguyệt Linh thì đứng dậy đi làm cho hắn vài món nhắm.

Hoa thần Tiểu Mẫu Đơn nhận chỉ thị của Tiểu Nguyệt Linh, bưng cho Ngô Sở một đĩa đậu phộng rang để nhắm rượu.

Ngô Sở cười nói: "Đã nói bao nhiêu lần rồi, những chuyện nhỏ nhặt này, giao cho Phỉ Nhi và Thi Nhi bọn họ là được rồi, các ngươi là thần của cả tộc bọn họ đấy..." Tiểu Mẫu Đơn cười hì hì nói: "Dù sao

cũng không có việc gì khác, không sao đâu ạ, có thể làm chút việc trong khả năng cho A Sở tiền bối, là vinh hạnh của chúng ta." Thập Nhị Thần Hoa từng kiêu ngạo, bây giờ không còn chút kiêu ngạo nào nữa.

Ở Tử Ngọc Sơn này, tu vi mạnh hơn bọn họ có đến mấy người!

Ngay cả trong tộc Tiểu Hoa Tiên của bọn họ, cũng có mấy tiểu hoa tiên đang ở đỉnh phong Kim Tiên rồi. "Cái miệng nhỏ cũng thật ngọt!" Ngô Sở cười nói: "Nếu các ngươi rảnh rỗi không có việc gì, vậy ta sẽ dạy các ngươi một trận pháp!

Chương 516

Biết Vạn Nha Sơn không?" "Nghe nói qua rồi ạ, chưa đi bao giờ, sao vậy ạ?" Vạn Nha Sơn nằm không xa Tử Ngọc Sơn của bọn họ.

Đương nhiên, cái không xa ở đây là so với những nơi khác, chứ nếu nói khoảng cách thực tế, thì cũng khá xa. "Vạn Nha Đại Trận nghe nói qua chưa?" "Dạ dạ, nghe Phỉ Nhi bọn họ nói rồi ạ!" Tiểu Mẫu Đơn gật đầu nói.

Lúc này, các tiểu loli hoa thần khác có dung mạo khí chất khác nhau cũng vây lại, từng người một mở to đôi mắt ngây thơ nhìn Ngô Sở.

Đối với loại tiểu loli này, Tiểu Hồ Ly lại không có chút cảnh giác nào, mặc dù từng người bọn họ cũng có dáng vẻ phấn điêu ngọc trác, rất đáng yêu.

Theo nàng thấy, lúc trước nàng và Tiểu Nguyệt Linh cũng không thua kém gì những tiểu hoa tiên này.

Những năm qua, bọn họ cùng Ngô Sở đi suốt chặng đường, nếu không phải nàng hạ quyết tâm ép Ngô Sở một chút, e là Ngô Sở còn muốn kéo dài chuyện của bọn họ nữa!

Ngô Sở liếc nhìn đĩa đậu phộng rang trên bàn, sau đó tiện tay vốc một nắm, ném xuống đất.

Trong chớp mắt, liền thấy những hạt đậu đó hóa thành từng người tí hon cao chừng một tấc, nhảy nhót tung tăng trên mặt đất, "Chú ý xem sự biến đổi vị trí của chúng..." "Ủa?

A Sở tiền bối, đây là thuật gì vậy?" Tiểu Thủy Tiên tò mò ngồi xổm xuống trước mặt những người tí hon đậu đinh đó, tò mò đưa

ngón tay thon dài chọc chọc bọn họ. "Đây thực ra chỉ là chỉ hóa chi thuật." Ngô Sở cười nói.

Trông có vẻ hơi giống thuật sái đậu thành binh, nhưng thực ra Ngô Sở biết, thuật sái đậu thành binh chân chính chắc chắn không phải như thế này.

Nghe nói thuật sái đậu thành binh là một loại của chiêu linh chi thuật.

Mặc dù những linh thực vật này trông rất bình thường, không thể như những hỗn độn linh căn kia cắm rễ vào hư vô, trực tiếp lấy hỗn độn khí từ hư vô, nhưng chúng lại có thể dễ dàng nuốt vào nhả ra hỗn độn linh khí, không dễ bị những hỗn độn linh khí đó nghiền thành mảnh vụn.

Chẳng phải luôn luôn đều thích người đẹp sao?

Khi xưa lúc Long Phượng liên thủ tấn công Kỳ Lân tộc, Kỳ Lân tộc từng bước từng bước thu hẹp binh lực, cũng vẫn đánh mất mấy nguyên hội mới công phá đến Bất Chu Sơn.

Rất rõ ràng, đây đúng là chỉ hóa chi thuật, là một loại trong biến hóa chi thuật. "Tòa Vạn Nha Đại Trận kia, hẳn là đại trận do trời đất tự nhiên hình thành, chúng ta từ đó suy diễn ra một số biến hóa, nếu các ngươi thấy không có việc gì làm, có thể tìm hiểu thấu đáo nó, sau này có thể để các tiểu hoa tiên đó theo các ngươi tu hành trận pháp này..." Dừng một chút, hắn lại nói: "Mười hai chị em các ngươi còn có thể tổ thành tam tài trận, tứ tượng trận, ngũ hành trận, thất tinh trận, v.v...

Cách thức trận trong trận này cần phải không ngừng luyện tập mới thành.

Nếu các ngươi có thể luyện tốt đại trận này, mấy vạn tiểu hoa

tiên, cộng thêm mấy người các ngươi, có lẽ có thể phát huy ra uy lực của cảnh giới Đại La cũng không chừng." Các tiểu hoa thần nghe vậy, đôi mắt không khỏi sáng lên.

Mà các tiểu hoa tiên kia nghe Ngô Sở nói như vậy, cũng lần lượt từ trong tán lá trên cây thò đầu ra, đều mang vẻ mặt hăm hở muốn thử. "Ừm, trận pháp này, đợi các ngươi luyện xong, thì gọi là Vạn Hoa Đại Trận đi!" Thời gian trôi nhanh, chớp mắt lại là vô tận năm tháng trôi qua.

Đại địa Hồng Hoang trở nên càng thêm tàn phá, khắp nơi có thể thấy những dãy núi sụp đổ liên miên, những vết nứt lớn trên mặt đất, khói lửa khắp nơi, máu chảy thành sông, xác chất thành núi.

Phượng tộc từ bắc xuống nam, lùi rồi lại lùi, phòng tuyến cuối cùng đã thu hẹp về Bất Tử Hỏa Sơn.

Thất bại, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Cũng vì thế, sĩ khí Long tộc lên như cầu vồng.

Thế là, thân không cánh chim phượng đôi đôi, tâm linh tương thông.

Ngược lại, Phượng tộc sĩ khí ngày càng yếu đi, đã chỉ còn lại ý nghĩ 'liều chết kéo theo một kẻ lót đường là không lỗ'.

Nguyên Phượng và Thủy Hoàng phu phụ bị Long Vương và Chúc Long dẫn vào Hỗn Độn, đại chiến trong Hỗn Độn.

Tứ hải Long tộc vây chặt Bất Tử Hỏa Sơn, Phượng tộc liều chết chống cự, giống như Kỳ Lân tộc khi xưa, chuyện đầu hàng dường như không tồn tại trong gen của bọn họ.

Hoặc có lẽ mọi người đều đã giết đến đỏ mắt, không có con phượng nào nghĩ đến đầu hàng, cũng không có con rồng nào muốn đám phượng này đầu hàng.

Cường giả của Phượng tộc, từng người một tử vong, những đứa con phượng an toàn rút về Bất Tử Hỏa Sơn, chỉ còn lại Hỏa Phượng và Kim Phượng mấy người, Thanh Loan và Đại Phong, Khổng Tước và Đại Bằng đều đã chết.

Một số người mà Ngô Sở quen biết, bao gồm Phượng Tịch, Phượng Dương các phượng hoàng khác, cũng đã vẫn lạc.

Hỏa Phượng và Kim Phượng đều bị thương ở mức độ khác nhau.

Trên bầu trời Bất Tử Hỏa Sơn, thỉnh thoảng sẽ có Phượng tộc bi thương kêu lên rồi từ trên không rơi xuống, cuối cùng rơi vào biển lửa nham thạch bên dưới.

Có một số muốn nhân cơ hội độn thổ từ đáy nham thạch đi, nhưng phát hiện sâu dưới lòng đất cũng bị một số thổ long và hỏa long bao vây, Long tộc đã sớm giăng thiên la địa võng.

Cây hỏa đồng mộc trên miệng núi lửa Bất Tử Hỏa Sơn đã bị thuật pháp đánh cho tan hoang.

Không ít tiểu phượng hoàng trong bầu không khí bi thương tuyệt vọng này, co ro run rẩy trong Phượng Hoàng Cung.

Bọn họ đang phải trải qua sự tuyệt vọng mà Kỳ Lân tộc từng trải qua.

Phượng Nghi nhìn tất cả những điều này, cắn răng, quật cường kìm nén nước mắt của mình.

Nhưng khi nàng nhìn thấy ánh mắt bất lực và sợ hãi của những đứa trẻ trong tộc, cuối cùng vẫn bị phá vỡ phòng tuyến.

Lúc này, Hỏa Phượng bước những bước chân nặng nề, xuất hiện sau lưng nàng, nói: "Tịch nhi từng nói với ta, nó từng đến bái kiến vị sư phụ kia của ngươi..." Phượng Nghi cụp mi phượng xuống, sự ẩm ướt trong mắt lóe lên rồi biến mất, lại khôi phục dáng vẻ lạnh lùng,

xoay người hành lễ với Hỏa Phượng, "Phượng Nghi ra mắt thúc phụ!" Hỏa Phượng xua tay nói: "Đều đến lúc này rồi, không cần phải câu nệ những hư lễ này nữa.

Lời sư phụ ngươi khi đó nói với nó, ngươi còn nhớ không?" Phượng Nghi gật đầu, "Nhớ!

Sư phụ bảo Tịch tỷ tỷ gửi thêm vài tiểu phượng hoàng qua đó, lúc đó sư phụ thực ra đã gợi ý rất rõ ràng rồi, chỉ là chúng ta đều không tin." Hỏa Phượng cười khổ một tiếng, "Đúng vậy!

Ai mà tin được chứ!

Phượng tộc khi đó, đang như mặt trời ban trưa!

Thúc phụ có chút hối hận khi đó đã không ép nó gả cho ngươi Tịch tỷ tỷ." Phượng Nghi lắc đầu, thầm nghĩ: Ép cũng vô dụng!

Nhưng lúc này, nàng đã không muốn nói những chuyện này nữa, theo nàng thấy, Phượng Tịch đã vẫn lạc rồi, nói nhiều cũng có ích gì?

Hỏa Phượng cười cười, rồi nghiêm mặt nói: "Tiểu Phượng Nghi, bây giờ chúng ta nhất trí quyết định, do ngươi bảo vệ đám trẻ trong tộc, đến Tử Ngọc Sơn tìm kiếm sự che chở..." Phượng Nghi theo phản xạ liền lắc đầu, nàng không thể mang phiền phức đến Tử Ngọc Sơn, lúc trước đã nói rõ rồi, rời khỏi Tử Ngọc Sơn, sẽ không liên quan gì đến Tử Ngọc Sơn nữa.

Bây giờ lại mang nguy hiểm đến Tử Ngọc Sơn, há phải là việc mà một người làm đồ đệ có thể làm? "Vì để kéo dài một tia huyết mạch của tộc ta, ngươi còn để ý đến vinh nhục được mất cá nhân sao?" Hỏa Phượng thần sắc nghiêm túc nhìn chằm chằm Phượng Nghi, "Thúc phụ cũng biết đây là làm khó ngươi, nhưng nếu còn nửa điểm cách nào khác, ngươi nghĩ chúng ta sẽ làm vậy sao?" Mặc dù sẽ bị vả mặt, nhưng cái mặt này đã sớm bị vả đến bôm bốp rồi, vì để huyết mạch

Phượng tộc được kéo dài, bị vả mặt một chút thì có sao? "Thúc phụ, ta..." "Không có thời gian do dự nữa!" Hỏa Phượng nói, ngẩng đầu lên, xuyên qua những cành cây tàn phá của hỏa đồng mộc, nhìn lên bầu trời bị bóng dáng Long tộc che phủ, cắn răng nói: "Chúng ta, chết thì chết thôi, đã sống vô tận năm tháng, những gì cần trải qua cũng đã trải qua rồi, nhưng những đứa trẻ kia, có đứa thậm chí vừa mới đến thế giới này..." Đôi mắt Phượng Nghi lại một lần nữa ướt đẫm, một giọt long lanh hóa thành linh quang.

Cuối cùng, nàng vẫn gật đầu, đồng ý.

Hỏa Phượng thở phào nhẹ nhõm, nói: "Chúng ta sẽ liều chết phá vỡ vòng vây của đám cá chạch hôi thối đó, đưa ngươi ra ngoài, sau khi rời khỏi vòng vây của chúng, tất cả chỉ có thể dựa vào chính ngươi thôi." Trong lúc Hỏa Phượng và Phượng Nghi bàn bạc chuyện này, Kim Phượng cũng đang bàn bạc với Thanh Khâu Hồ tộc về tương lai của Thanh Khâu Hồ.

Chương 517

Ý của Kim Phượng rất đơn giản, để Thanh Khâu Hồ tộc theo bọn họ trực tiếp đầu hàng, dù sao Thanh Khâu Hồ tộc bên Long tộc cũng có một chi.

Lúc này, Thanh Khâu Hồ tộc, không cần thiết phải vì mọi người mà liều mạng nữa.

Lúc trước Thanh Khâu Hồ tộc theo Kỳ Lân tộc không đầu hàng, khiến Long Phượng hai tộc đều rất yên tâm tiếp tục sử dụng sức mạnh của Thanh Khâu Hồ tộc.

Nhưng bây giờ, rõ ràng không cần thiết nữa. "Các ngươi có thể cùng chúng ta đi đến bây giờ, đã rất tốt rồi." Kim Phượng cười nói: "So với những chủng tộc đã sớm đầu hàng, Thanh Khâu Hồ tộc các ngươi, đã nhân nghĩa hết mực rồi!" Thanh Khâu Vân liếc nhìn tộc hồ sau lưng, thấy ánh mắt kiên định của bọn họ, liền cười lên, "Danh dự trung thành của Thanh Khâu Hồ tộc là do tộc hồ dùng máu đổi lấy, tuyệt đối không thể hủy hoại trong tay chúng ta.

Chúng ta đã cùng nhau làm việc vô tận năm tháng, cứ để mọi người cùng nhau đi hết chặng đường cuối cùng này đi!

Nhưng những đứa trẻ kia, vẫn xin Phượng Nghi đạo hữu lúc đi, cùng mang đi luôn!" Kim Phượng khẽ thở dài: "Nếu không thoát được..." "Vậy thì sống chết có số!" Kim Phượng thở dài một tiếng, đưa tay đặt lên vai Thanh Khâu Vân, hai người nhìn nhau một lát, rồi cười ha hả, "Có thể cùng làm việc với gia quân, là chuyện khoái ý nhất trong đời bần đạo vậy!" "Bần đạo cũng vậy!" "Vậy thì cùng đám cá chạch hôi thối kia liều một trận ngươi chết ta sống đi!" "Thiện!" "Ha ha..." "Ha ha..." Trong thời khắc sinh tử này, luôn có một số

người, có thể dễ dàng thắp lên ngọn lửa trong lòng người khác.

Đương nhiên, cũng không thiếu những kẻ tham sống sợ chết.

Nhưng những người này về cơ bản không phải đã sớm đầu hàng, thì cũng đã sớm chết rồi.

Những tiểu phượng hoàng trẻ tuổi, đều bị đưa đến Phượng Hoàng Cung, tu vi dưới Kim Tiên được chọn ra trước, đây đều là những tiểu phượng hoàng còn nhỏ tuổi.

Số lượng khoảng bảy tám mươi con, tiểu ấu hồ cũng có ba bốn mươi con.

Tất cả đều bị Phượng Nghi dùng thuật tụ lý càn khôn, ném vào trong tay áo rộng.

Những phượng hoàng còn lại, từng người một nhìn nhau.

Hỏa Phượng nói: "Những đứa trẻ nhỏ tuổi này, là hạt giống và hy vọng để huyết mạch Phượng tộc chúng ta được kéo dài, nhiệm vụ của các ngươi, là cùng chúng ta vì chúng mà mở ra một con đường máu.

Nhưng nhiệm vụ này cực kỳ nguy hiểm, ai không muốn tham gia có thể giơ tay..." Đám phượng hoàng trẻ tuổi lại một phen nhìn nhau, chuyện này, còn có thể lựa chọn sao?

Có mấy con nhìn xung quanh, rụt rè giơ tay lên, rồi liền bị đồng bạn bên cạnh khinh bỉ, chỉ có thể đỏ mặt, lặng lẽ cúi đầu xuống.

Kết quả, mấy con phượng hoàng trẻ tuổi giơ tay này, trực tiếp bị Hỏa Phượng bóp chết. "Nhát gan như vậy, thật làm bại hoại uy danh của tộc ta, chúng không xứng làm Phượng tộc.

Thay vì để chúng ra ngoài làm mất mặt Phượng tộc, chi bằng bây giờ chết đi cho xong!" "... ..." Lịch sử, luôn tương tự đến kinh người.

Kỳ Lân tộc từng liều chết một phen để đưa Địa Khôn đi, vì Kỳ Lân tộc bảo lưu một tia huyết mạch.

Bây giờ Phượng tộc cũng dùng thủ đoạn tương tự, mở ra một con đường máu, đưa Phượng Nghi đi, hy vọng có thể vì Phượng tộc bảo lưu một tia huyết mạch.

Nhưng khác biệt là, ngoài Phượng Nghi ra, cùng nhau chạy trốn còn có một số Phượng tộc trẻ tuổi khác.

Nhiệm vụ của bọn họ chỉ là làm yểm hộ cho Phượng Nghi, phân tán sự chú ý của Long tộc.

Nếu có thể trốn thoát, đó là vận khí của bọn họ, không trốn thoát được, đó là số mệnh!

Những kẻ sợ chết lúc trước đã bị bóp chết, còn bây giờ những kẻ không sợ chết này, lại đang đóng vai kẻ vong mệnh nơi chân trời, thực sự có chút mỉa mai.

Đã đến mức này rồi, Long tộc tự nhiên không muốn nhìn tàn dư Phượng tộc chạy trốn tứ tán ngay dưới mí mắt mình, tương lai trở thành hậu họa của bọn họ.

Vì thế, cuộc truy đuổi và chặn giết, liền diễn ra trên đại địa phía nam Hồng Hoang.

Tức là triệu hồi âm linh ra, nhập vào đậu vàng, sau đó hóa thành binh lính.

Nhưng rất không may, nàng đã thất bại.

Cùng với đại chiến bùng nổ giữa Long tộc và Phượng tộc tại Bất Tử Hỏa Sơn, đại đạo pháp tắc chấn động, trật tự thần liên không ổn định, căn bản không thể để nàng dễ dàng mượn sức mạnh của đại đạo pháp tắc.

Thêm vào đó, xung quanh có rất nhiều cường giả Long tộc đang nhìn chằm chằm vào nàng, dễ dàng có thể bức nàng ra khỏi đại đạo pháp tắc.

Phượng Nghi thân là một trong những đệ tử từ Tử Ngọc Sơn ra, vốn đã khiến Long tộc chú ý đến nàng không ít, cho nên sau khi nàng xông ra, mọi người tự nhiên càng chú ý đến nàng hơn.

Anh em Si Vẫn và Nhai Tí, chính là như vậy, bám riết không tha.

Ngoài bọn họ ra, còn có không ít Long tộc khác.

Giống như lúc trước Địa Khôn bị Ngao Càn và Phượng Dương bọn họ vây lại, Phượng Nghi cũng là đối tượng quan tâm trọng điểm của bọn họ.

Chuyện của Địa Khôn, bọn họ không muốn tái diễn lần nữa.

Cho dù gặp phải phân thân của Ngô Sở, cùng nhau diệt luôn thì có sao?

Long tộc sắp trở thành chúa tể của đại địa Hồng Hoang, xưng bá đại địa Hồng Hoang, chỉ trong nay mai, còn cần phải sợ hắn sao?

Đây thực sự là suy nghĩ của đại đa số Long tộc, không thể trách bọn họ bành trướng, thấy Phượng tộc sắp bị tiêu diệt, bọn họ cũng thực sự có vốn liếng để bành trướng.

Không ít cường giả Long tộc thậm chí còn cho rằng, nếu Ngô Sở dám kiêu ngạo, quay đầu lại diệt luôn Tử Ngọc Sơn, vừa hay có thể dùng để giết gà dọa khỉ.

Vì thế, Phượng Nghi và các cường giả Long tộc này chém giết lẫn nhau, trong tay Ly Hỏa Phần Thiên Kiếm vung lên, từng mảng biển lửa lan ra bốn phương, tu vi yếu hơn một chút, đều không dám dễ dàng tiếp cận biển lửa này.

Nhưng điều này không bao gồm Si Vẫn và Nhai Tí bọn họ.

Cùng với việc bọn họ giao thủ trong biển lửa này, từng mảng mưa lửa rơi xuống núi rừng, núi rừng bên dưới bốc lên ngọn lửa hừng hực, mà những ngọn lửa này lại bị kéo lên trời.

Vô số sinh linh nhỏ bé gào thét trong ngọn lửa này, trong nháy mắt liền tắt thở.

Chẳng mấy chốc, mấy con thần long phun nước miếng về phía Phượng Nghi, sóng nước cuồn cuộn, trong nháy mắt liền xông vào biển lửa, nước lửa va chạm, trong tiếng xèo xèo, sương mù lượn lờ.

Cứ như vậy, một đường truy đuổi, một đường giao thủ, Phượng Nghi nguy hiểm trùng trùng, mấy lần đều bị đánh bay ra ngoài, nếu không phải thân thể cường độ thực sự đáng nể, lúc này nhục thân có thể đã bị đánh vỡ.

Cũng không biết qua bao nhiêu ngày đêm, lại có mấy tôn Long tộc, chặn đường đi của nàng.

Người dẫn đầu, một bộ hoàng bào, đầu đội kim quan, mắt sáng mày kiếm, thần sắc nghiêm túc, nhưng sự khổ sở thoáng qua trong đáy mắt, lại không qua được mắt Phượng Nghi vốn rất quen thuộc với hắn. "Lại gặp mặt rồi, Hoàng Long đạo hữu!" Phượng Nghi đứng sững trên không, trường kiếm chĩa xiên xuống dưới, máu tươi men theo cánh tay nàng chảy xuống, chảy đến trên kiếm, liền bị ngọn lửa trên kiếm thiêu thành từng làn khói tro.

Các con rồng thấy vậy, lập tức dừng lại, rồi hứng thú nhìn xem.

Hoàng Long khóe miệng giật giật, nói: "Thật đúng là trùng hợp!

Ta đã trấn giữ ở vòng ngoài cùng này rồi, hơn nữa còn là phía tây, vậy mà vẫn có thể gặp ngươi." Hoàng Long biết mình không có cách nào đối mặt với cái chết của Phượng Nghi, cho nên chủ động xin trấn

giữ ở vòng ngoài cùng, hơn nữa còn là phía tây.

Nếu Phượng Nghi muốn trốn, thì trốn về phía bắc mới có khả năng sống sót cao nhất, Tử Ngọc Sơn nằm ở hướng đông bắc của Bất Tử Hỏa Sơn, cho nên phía tây lẽ ra là nơi ít có khả năng gặp được nàng nhất.

Chương 518

Nhưng hắn làm sao cũng không ngờ tới, Phượng Nghi lại trốn về phía tây.

Phượng Nghi liếc nhìn Nhai Tí bọn họ, Nhai Tí cười ha hả nói: "Đây không phải là trùng hợp, chính là chúng ta đuổi nàng đến đây, Hoàng Long, ngươi xem bản tọa đối xử tốt với ngươi biết bao!" Hoàng Long híp mắt lại, mày kiếm nhíu lại, nhìn về phía Nhai Tí.

Kết quả cái nhìn này, liền khiến Nhai Tí hưng phấn lên, "Ây da!

Nóng rồi, tức giận rồi..." Si Vẫn liếc nhìn nhị ca nhà mình, nói: "Nhị ca, đừng đùa nữa, Hoàng Long vì Long tộc chúng ta lập không ít công lao, ngươi như vậy..." "Ngươi hiểu cái gì?" Nhai Tí trừng mắt nhìn cửu đệ nhà mình, hừ một tiếng nói: "Mọi người không phải nói hắn và Phượng tộc có duyên phận không nhỏ, có khả năng nhất sẽ thả cho dư nghiệt Phượng tộc đi sao?

Bây giờ chính là cơ hội tốt nhất để hắn chứng minh sự trong sạch của bản thân trước mọi người.

Hoàng Long, đừng nói bản tọa không cho ngươi cơ hội." Ta cảm ơn cả nhà ngươi nhé!

Hoàng Long trong lòng thầm mắng, liếc nhìn Nhai Tí.

Nhai Tí lạnh lùng nhìn lại, mặt đầy vẻ cười lạnh, rất rõ ràng, hắn chính là cố ý.

Đối với một kẻ có thù tất báo như Nhai Tí mà nói, lúc trước Ngô Sở không cho hắn mặt mũi, Hoàng Long lúc đó cũng không cho hắn mặt mũi, cho nên món nợ này, tự nhiên phải tính lên đầu Hoàng Long.

Lần trước Long Phượng liên thủ đối phó Kỳ Lân tộc, Hoàng Long

trong trận chiến đó, coi như đã lập được công lao không nhỏ, hắn không tiện ra tay.

Nhưng bây giờ, cơ hội cuối cùng cũng tìm được.

Để cho đôi sư huynh muội vốn có này tự tương tàn sát, không có gì có thể khiến hắn cảm thấy khoái cảm báo thù hơn thế này.

Về phần có khiến Ngô Sở không vui hay không, trước kia Nhai Tí đã không sợ Ngô Sở, bây giờ tự nhiên càng không sợ, cùng lắm thì tiện tay diệt luôn Tử Ngọc Sơn là được.

Si Vẫn mặc dù cảm thấy hành động này của Nhai Tí có chút không ổn, nhưng hắn cũng không dám nói nhiều, dù sao mấy Long tộc khác dường như cũng vui vẻ khi thấy chuyện này xảy ra.

Hoàng Long trong lòng bất lực, mặc dù vạn phần không muốn giao thủ với Phượng Nghi, nhưng không động thủ, lại có thể làm thế nào đây?

Hắn là Long tộc, Phượng Nghi là Phượng tộc, đã định trước là tử đối đầu rồi!

Ngay khi Hoàng Long còn đang do dự, Phượng Nghi cầm Ly Hỏa Phần Thiên Kiếm, đã xông về phía hắn, nàng cũng không muốn thấy Hoàng Long vì mình mà khó xử.

Hai người đều tu luyện 《Cửu Chuyển Huyền Công》, lại vô cùng quen thuộc với nhau...

Đương nhiên, cái quen thuộc này là chỉ trước kia, bây giờ đã qua lâu như vậy rồi.

Hoàng Long giơ ngang trường thương đỡ lấy, trường kiếm chém lên trường thương, Phượng Nghi thậm chí còn ép hắn bay ngược ra ngoài, "Lúc đấu pháp còn nhìn đông ngó tây, đây không phải là điều sư phụ dạy ngươi." Phượng Nghi vẫn giống như lúc trước, rõ ràng là sư

muội, lại ngược lại giáo huấn sư huynh.

Hoàng Long đáy mắt lóe lên một tia cười khổ, chỉ có thể bị động nghênh chiến.

Lúc này, Nhai Tí liếc nhìn Giao Long bên cạnh, đưa mắt ra hiệu, sau đó Giao Long liền cùng hợp lực bày trận pháp xung quanh, đảm bảo cho dù Phượng Nghi mọc thêm mấy đôi cánh cũng khó thoát. ... ...

Trong lúc Phượng Nghi và Hoàng Long giao thủ, và bị Nhai Tí bọn họ vây lại, những phượng hoàng trẻ tuổi cùng Phượng Nghi trốn ra lúc trước, cũng lần lượt bị Long tộc trấn giữ ở vòng ngoài chém giết. "Ngươi đang làm gì vậy?

Lấy bản lĩnh thật sự của ngươi ra đi!" Vừa giao thủ với Hoàng Long, Phượng Nghi vừa âm thầm quát lớn: "Đừng để ta xem thường ngươi!

Chúng ta chẳng phải đã nói xong từ lâu rồi sao, ngày gặp lại, sẽ vì tộc của mình, sinh tử không oán hận ư?" Trong mắt Hoàng Long hiện lên một nỗi cay đắng, vô cùng giãy giụa, lại nghe Phượng Nghi nói tiếp: "Bọn họ đều đang nhìn ngươi.

Hôm nay ta đã khó thoát kiếp nạn, lẽ nào ngươi muốn kéo cả bản thân mình vào sao?

Tên Nhai Tí kia rõ ràng là cố ý nhắm vào ngươi, bị hắn ta nắm được thóp, sau này ngươi ở Long tộc còn có ngày lành để sống không?

Hắn chính là con trai của Tổ Long, địa vị vốn đã tôn quý hơn ngươi rất nhiều." Dừng một chút, Phượng Nghi lại tiếp tục: "Bây giờ Phượng tộc sắp bị diệt vong, Long tộc tất sẽ một mình xưng bá, bọn họ đã có thể không nể mặt sư phụ nữa rồi, đến lúc đó ngày tháng của ngươi ở Long tộc chắc chắn sẽ càng khó khăn hơn.

Không cần thiết vì một người sắp chết như ta mà đặt cược cả bản

thân ngươi.

Tương lai nếu ngươi có thể thỉnh thoảng nhớ đến vị sư muội đã từng tồn tại này, ta đã mãn nguyện lắm rồi!" Nàng nói rồi hai tay nắm chặt kiếm, ra vẻ như đang chuẩn bị một chiêu lớn. "Đến đi!

Hãy để chúng ta cùng lấy ra bản lĩnh thật sự, quyết một trận thắng thua!

Từ nhỏ ngươi đã luôn cố ý nhường ta, lần này, hãy để ta lĩnh giáo bản lĩnh thật sự của ngươi!" Rõ ràng từng là sư huynh muội có quan hệ thân thiết, bây giờ lại phải đối mặt sinh tử.

Mặc dù câu nói 'vì tộc của mình, sinh tử không oán hận' lúc đầu nói ra rất hùng hồn, nhưng khi thật sự đối mặt với lựa chọn sinh tử này, lại khiến Hoàng Long cảm thấy đau lòng đến không thở nổi.

Thế nhưng điều khiến hắn cảm thấy mỉa mai là, những đồng đạo Long tộc xung quanh không những không buồn cho hắn, ngược lại dưới sự dẫn dắt của Nhai Tí, còn cười ha hả, hoàn toàn là bộ dạng xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, thật sự khiến hắn có chút lạnh lòng.

Hoàng Long tế ra Thất Thủy Trấn Hồn Tháp, ném về phía Phượng Nghi, âm thầm truyền âm: "Ta có một cách, viên châu tử mà sư phụ tặng chúng ta, muội có mang theo bên mình không?" "Hỏi cái này làm gì?" "Bóp nát nó!" "....." Phượng Nghi chém một kiếm về phía Thất Thủy Trấn Hồn Tháp đang chụp xuống, tay đưa lên sờ ngực. "Đừng do dự!" Hoàng Long thân hình lóe lên, một thương đâm về phía ngực nàng, "Ở đây có bảy vị Long tộc, Đại La cảnh chỉ có năm người, mà ta và muội, cộng thêm..." Phượng Nghi nghĩ đến điều gì đó, càng thêm do dự: "Làm vậy, chúng ta chẳng phải là gây phiền phức cho sư phụ và Tử Ngọc Sơn sao?" "Đừng sợ!

Tử Ngọc Sơn của chúng ta có đến hai tôn Hỗn Độn Cự Thú, còn

có sư tổ, cũng như sư phụ và hai vị sư mẫu, còn có mười một vị huynh đệ Tổ Vu của Hậu Thổ sư mẫu nữa...

Long tộc dù có ngu ngốc đến đâu, cũng sẽ không trở mặt với sư phụ vào lúc này, bọn họ hiện tại chỉ là bị những thắng lợi liên tiếp làm choáng váng đầu óc mà thôi.

Chỉ cần chúng ta có thể xông ra khỏi đây là được." "Nhưng mà sư huynh huynh..." "Hết cách rồi, ai bảo muội là sư muội của ta chứ!

Muội cũng nói rồi, không giết muội, ta ở Long tộc sẽ khó có ngày lành.

Nhưng giết muội rồi, sau này ta cũng sẽ ăn không ngon ngủ không yên.

Thay vì như vậy, chi bằng cùng muội trở về Tử Ngọc Sơn." "Sư huynh..." "Đừng lề mề nữa!" Hoàng Long nói rồi, giật mạnh sợi dây chuyền trên cổ, bóp nát.

Quả nhiên, như hắn đã đoán, một tấm lá chắn không gian liền xuất hiện trước mặt hắn.

Sau tấm lá chắn không gian đó, một bóng người từ hư ảo chuyển thành thực thể, không phải Ngô Sở thì còn là ai? "Ồ?

Hơi thú vị đấy!" Phân thân Ngô Sở nhìn Hoàng Long một cái.

Phượng Nghi thấy vậy, cũng đành bóp nát mặt dây chuyền.

Sau đó, lại một bóng người Ngô Sở khác đi cùng ngũ hành thần quang, xuất hiện bên cạnh nàng. "Cuối cùng cũng không ngốc lắm!" Ngũ hành phân thân của Ngô Sở nhìn Phượng Nghi một cái, sau đó nhìn về phía không gian phân thân: "Thật khéo nha!" "Đúng là rất khéo!" Không gian phân thân gật đầu nói. "....." Hoàng Long và Phượng Nghi mặt đầy câm nín, các Long tộc khác cũng vậy.

Chương 519

Hai Ngô Sở cười ha hả, chắp tay với các cường giả Long tộc đời thứ hai xung quanh: "Bần đạo Bất Xuất Sơn Nhân, xin chư vị nể mặt bần đạo một chút..." Nghe thấy lời này, Nhai Tí liền phản ứng lại, cười ha hả: "Chỉ là một phân thân quèn mà thôi, cho dù bản tôn của ngươi ở đây thì đã sao?

Nếu bản tọa không cho thì sao?" Không gian phân thân của Ngô Sở nhìn về phía ngũ hành phân thân: "Hơi khó giải quyết nhỉ!" "Nếu không sao lại nói Nhai Tí tất báo chứ!" Ngũ hành phân thân của Ngô Sở lắc đầu, nhìn xung quanh, "Không gian đã hoàn toàn bị trận pháp phong tỏa rồi, cho dù thi triển không gian pháp tắc, cũng không thoát ra khỏi đây được.

Hai đứa nhóc xui xẻo này, sao lại đụng phải nhau thế nhỉ?" Ngũ hành phân thân không khỏi nhìn Hoàng Long và Phượng Nghi vẫn còn đang ngơ ngác. "Sư phụ, chúng ta liên thủ, đánh ra ngoài đi!" Hoàng Long nói.

Không gian phân thân xua tay: "Không đánh được!

Không đánh được...

Tác dụng của chúng ta là dùng để bán mặt mũi, bọn họ đã không chịu nể mặt, vậy chúng ta cũng chẳng còn tác dụng gì nữa." "....." Hoàng Long quả thực không nói nên lời, cảm giác hai người trước mắt này chính là sư phụ giả.

Phượng Nghi đột nhiên cười lên, nói: "Dù vậy, có thể trước khi chết được gặp sư phụ một lần, đệ tử chết cũng không hối tiếc!" Nàng vừa nói, vừa âm thầm truyền một câu cho không gian phân thân của Ngô Sở: "Chỉ cần sư phụ có thể mang những tiểu phượng hoàng đang

giấu bên cạnh con đi, đệ tử chết không oán hận!" "Đừng quậy!

Ta chỉ là một phân thân, Đại La yếu nhất, so với ngươi còn yếu hơn không ít đâu!" Không gian phân thân từ chối đề nghị của Phượng Nghi. "Ha ha ha...

Bất Xuất Sơn Nhân, ngươi tự mình thúc thủ chịu trói, hay là để bọn ta đánh nát phân thân này của ngươi?" Nhai Tí xoa tay mài quyền, vây quanh Ngô Sở và bọn họ. "Long tộc đã bành trướng đến mức này rồi sao?" Ngũ hành phân thân khẽ thở dài, "Xem ra những lời ta nói với Chúc Long đạo hữu, Long tộc căn bản không hề nghe lọt tai a!" Nghe Ngô Sở nhắc đến 'Chúc Long', mấy vị cường giả Long tộc đời thứ hai không khỏi nhìn nhau.

Nhai Tí hừ lạnh: "Không cần lo lắng, hắn chỉ là hư trương thanh thế mà thôi, Chúc lão tổ sao hắn có thể dễ dàng quen biết được?

Thật sự tưởng mình là ai chứ!" Nói rồi, hắn lại nhìn về phía phân thân Ngô Sở: "Bất Xuất Sơn Nhân, nói thật cho ngươi biết!

Ngươi hai lần cứu người ngay dưới mí mắt Long tộc ta, đã gây ra sự bất mãn của các lão tổ tông, nếu ngươi còn không biết điều, thì đừng trách Long tộc ta san bằng Tử Ngọc Sơn của ngươi." Ngũ hành phân thân của Ngô Sở xua tay, nói: "Ta không phải đã nói rồi sao!

Phân thân này của ta là dùng để bán mặt mũi, nếu các ngươi không muốn nể mặt ta, vậy cứ đến giết đi.

Nhưng trước đó, ta vẫn phải nói một câu, các ngươi thật sự không định giữ chút sức lực để đối phó với ma nghiệt sắp xuất hiện sao?

Đừng để đến lúc đó hối hận cũng không kịp a!" "....." Các con rồng nhìn nhau.

Nhai Tí hừ lạnh: "Nói năng giật gân!

Ma nghiệt gì chứ, sớm đã bị lão tổ bọn họ diệt trừ sạch sẽ rồi!

Tử Ngọc Sơn, chính là nơi tiếp theo Long tộc muốn diệt!

Mọi người theo ta, giết!" Thế là, hai tôn phân thân của Ngô Sở, cùng với Hoàng Long và Phượng Nghi, trực tiếp lao vào giao chiến với năm tôn cường giả Long tộc đời thứ hai.

Ngao...

Tiếng rồng gầm vang vọng, sóng nước cuồn cuộn, gào thét trên không trung, cuộn trào như rồng.

Đây là do thủy chi đại đạo pháp tắc hóa thành, bên trong ẩn chứa trật tự thần liên, nếu không những dòng nước này cũng không thể chống lại ly hỏa chi diễm do Ly Hỏa Phần Thiên Kiếm phát ra.

Thủ đoạn của Đại La, tự nhiên không phải sinh linh tầm thường có thể so sánh, bọn họ có thể đánh gần có thể đánh xa, đặc biệt là Long tộc có sức mạnh thân thể cường đại, có thể nói là bậc thầy trong cả cận chiến lẫn viễn công.

Nhai Tí thì hóa thành bản thể, đạp sóng lao tới, hóa thành một đạo lưu quang, phảng phất như đang dẫn đầu con sóng, hung hăng lao về phía phân thân Ngô Sở.

Không gian phân thân của Ngô Sở chỉ về phía trước, liền thấy không gian đột nhiên nứt ra, giống như một cái miệng lớn vô hình, muốn để Nhai Tí đâm đầu vào trong đó.

Nhai Tí thấy vậy, liền phanh gấp, chỉ thấy những dòng nước kia lao vào trong đó, sau đó ở sau lưng mấy vị cường giả Long tộc, một khe nứt mở ra, dòng nước từ trong đó phun ra.

Đây là cách vận dụng ngược của không gian tung dược thuật, phân thân Ngô Sở miệng thì nói không đánh được, nhưng trên thực tế, cho dù là Đại La yếu nhất, thì đó cũng là Đại La.

Ở vùng đất Hồng Hoang này, Đại La căn bản không cần lo lắng

pháp lực cạn kiệt, chỉ cần xem đại đạo mình tu luyện, có bị đại đạo của người khác khắc chế hay không mà thôi.

Phân thân của Ngô Sở chỉ có một loại đại đạo pháp tắc duy nhất, dễ bị khắc chế, nhưng đại đạo pháp tắc có thể khắc chế không gian đại đạo, lại không nhiều.

Cũng vì thế, Ngô Sở miệng nói 'không đánh được', nhưng ra tay lại khiến mấy tôn Long tộc đời thứ hai này chấn nhiếp, dù sao không gian đại đạo, không phải ai cũng có thể có được sự lĩnh ngộ như vậy.

Chỉ là không gian xung quanh bị trận pháp phong tỏa, cho dù không gian phân thân này lĩnh ngộ là không gian đại đạo, cũng không dám tự đại nói có thể mang theo Hoàng Long và Phượng Nghi, thoát ra khỏi những trận pháp chuyên dùng để phong tỏa không gian.

Nếu thật sự dễ dàng trốn thoát như vậy, cường giả Đại La trong tam tộc, cũng sẽ không dễ dàng ngã xuống như thế.

Đại La đó!

Được xưng là tồn tại bất tử bất diệt, có thể hóa thân thành đại đạo a!

Nhưng Nhai Tí vẫn không cam lòng, ngẩng đầu gào thét, phát ra một tiếng gầm giận dữ kinh thiên động địa, lập tức khiến người ta cảm thấy lòng dạ bồn chồn, hận không thể lao lên chém chết hắn.

Phượng Nghi đã làm như vậy, cầm Ly Hỏa Phần Thiên Kiếm xông lên, nhưng rất nhanh đã bị ngũ hành phân thân của Ngô Sở kéo trở về. "Sư muội cẩn thận, trong số các đại đạo pháp tắc mà hắn tu luyện, có một loại cực kỳ đặc thù, đó là một loại tình tự đại đạo, dễ khiến người ta sinh ra lòng báo thù mãnh liệt..." "Lợi hại nha!" Không gian phân thân của Ngô Sở không khỏi nhìn về phía Nhai Tí, "Ngay cả cảm xúc của Đại La cảnh cũng bị cái đại đạo vô hình này của ngươi

câu động, suýt chút nữa đã mất trí...

Đây chính là Nhai Tí tất báo sao?" Sắc mặt Phượng Nghi không khỏi có chút ửng hồng, cảm thấy mình có lẽ là do trước đó bị thương, nên mới bị lợi dụng sơ hở.

Đương nhiên, oán hận đối với Long tộc, cũng là một trong những nguyên nhân.

Nếu đã không thể dùng sức mạnh của tình tự đại đạo để ảnh hưởng đối phương, vậy chỉ có thể giao chiến thật sự rồi.

Thế là, bóng dáng Nhai Tí lại lần nữa hóa thành một đạo lưu quang.

Bốn vị cường giả Long tộc đời thứ hai ở xa, cũng chỉ có thể thu lại thuật pháp, tiến hành cận công.

Bởi vì thuật pháp viễn công, rất dễ bị đối phương dùng không gian đại đạo trả lại.

Thế là, không gian phân thân tiến lên chặn Nhai Tí, đại đạo trật tự thần liên hình thành từng lớp lá chắn, chặn đứng những đòn tấn công như vũ bão của Nhai Tí.

Ngũ hành phân thân thì mượn lực lượng ngũ hành đại đạo, bố trí một tòa ngũ hành mê huyễn đại trận, che giấu bản thân và hai đệ tử trong vùng đất nơi ngũ hành đại đạo trật tự thần liên biến hóa. "Sư phụ, cứ phòng ngự thế này..." Hoàng Long muốn nói, chỉ dựa vào phòng ngự, làm sao có thể đánh ra ngoài?

Ngũ hành phân thân khẽ thở dài: "Không phá được a!

Tu vi của phân thân, còn chưa đủ để phá vỡ những phong tỏa không gian do trận pháp tạo thành, nếu thật sự dễ dàng phá được, cũng sẽ không có nhiều Đại La cảnh ngã xuống trong trận đại chiến tam tộc này." Hoàng Long nghe vậy, im lặng thở dài.

Không gian phân thân xuất hiện bên cạnh họ, cười nhìn Hoàng Long: "Hối hận rồi sao?" Hoàng Long sững sờ một lúc, rồi lắc đầu, nói: "Mặc dù ban đầu, con thật sự đoán rằng sư phụ đã để lại hậu thủ bên cạnh chúng con, nếu không sư phụ sẽ không thể hai lần cứu người ngay dưới mí mắt Long tộc.

Khi đó Tử Ngọc Sơn cách Bất Chu Sơn xa như vậy, sư phụ hẳn là không thể tự mình chạy qua, lúc nào cũng chú ý đến tiểu Khôn được.

Khả năng lớn nhất, chính là phân thân." "Ngươi đúng là không ngốc!" Không gian phân thân cười lên, "Cho nên trước đó ngươi quyết định cùng tiểu Phượng Nghi liều mạng một phen, thực ra là cảm thấy ta hẳn sẽ có cách, đúng không!" Hoàng Long cười ngượng ngùng gãi đầu, đã là một con rồng Đại La cảnh rồi, nhưng trước mặt Ngô Sở, vẫn giống như một đứa trẻ, bị Ngô Sở nhìn thấu tâm tư, lại còn biết xấu hổ.

Chương 520

Ngũ hành phân thân có chút bất đắc dĩ, nói: "Tác dụng của chúng ta, vốn là dùng để bán mặt mũi, nếu đổi thành các Long tộc khác, chắc chắn sẽ nể mặt ta.

Chỉ có tên Nhai Tí này, hơi khó giải quyết." Dừng một chút, ngũ hành phân thân lại nói: "Nhưng các con cũng không cần quá lo lắng, bọn chúng muốn phá vỡ những lá chắn mà vi sư bố trí, không dễ dàng như vậy đâu.

Chúng ta cứ yên tâm ở trong này, chờ đợi chuyển cơ!" "Chuyển cơ mà sư phụ nói, có phải là ma nghiệt đã nói trước đó không?" Không gian phân thân gật đầu: "Mặc dù nghe có vẻ hơi viển vông, nhưng ta luôn cảm thấy lão ma đầu năm đó không dễ chết như vậy, chỉ là cao tầng Long tộc không tin.

Nhưng bây giờ đã không còn quan trọng nữa, nếu ta là ma đầu đó, chắc chắn sẽ chọn thời cơ ra tay, gây tổn thất nặng nề cho Long tộc." Phượng Nghi nghe vậy, có chút hy vọng nhìn không gian phân thân: "Sư phụ, vậy thì, bên Phượng tộc có phải là..." Ngũ hành phân thân lắc đầu, khẽ thở dài: "Cơ bản là không thể, Long, Phượng, Kỳ Lân mạnh mẽ như vậy, nếu ma đầu kia thật sự chưa chết, sao lại có thể cứu Phượng tộc?

Bọn chúng chỉ mong Long Phượng diệt sạch mà thôi!" Thế nhưng, Ngô Sở và bọn họ không đợi được chuyển cơ là ma nghiệt đến, mà lại đợi được bản tôn của Ngô Sở đích thân ra tay.

Lúc này, bên ngoài không gian bị trận pháp phong tỏa, hai con siêu cấp cự thú, trên người giăng đầy vô số tia điện, giáng lâm nơi đây.

Một trong hai con siêu cấp cự thú chỉ nhấc móng vuốt, ấn một cái

xuống trận pháp bên dưới, liền thấy tia chớp lan tỏa ra bốn phương tám hướng, lực lượng đại đạo oanh minh.

Các loại trật tự thần liên trong trận pháp run rẩy vài cái, sau đó liền đứt gãy từng tấc.

Các con rồng vừa mới thoát ra khỏi ngũ hành huyễn trận do phân thân Ngô Sở bố trí, còn đang nghĩ cách giải quyết phiền phức do phân thân Ngô Sở mang lại, liền cảm thấy trận pháp trong nháy mắt vỡ tan.

Sau đó bóng đen giáng xuống, tiếp theo là ánh điện chói mắt.

Trong chớp mắt tối sầm, rồi lại trong chớp mắt sáng bừng, khiến bọn chúng phải ngẩng đầu lên, sau đó liền nhìn thấy một cảnh tượng mà chúng vĩnh viễn không thể quên.

Hai con cự thú khổng lồ hàng vạn dặm, thân mang lôi quang, lạnh lùng nhìn xuống bọn chúng.

Mà ở giữa hai con cự thú này, một bóng người lơ lửng trên không, những tia điện lóe lên trên người hai con cự thú, hoàn toàn trở thành tấm nền hoàn hảo nhất cho hắn. "Bần đạo Bất Xuất Sơn Nhân, xin chư vị có thể nể mặt bần đạo một chút..." Uy danh của Hỗn Độn Cự Thú, những Long tộc đời thứ hai này tự nhiên đã từng nghe nói.

Nhưng bọn họ là chủng tộc mạnh nhất Hồng Hoang, đối với tất cả sinh linh Hồng Hoang đều có một cảm giác ưu việt mãnh liệt.

Cảm giác ưu việt được bồi dưỡng qua thời gian dài này, mang lại chính là việc bọn họ có chút xem thường các sinh linh khác, kể cả Hỗn Độn Cự Thú.

Theo bọn họ thấy, chỉ cần lão tổ nhà mình ra tay, săn giết những con Hỗn Độn Cự Thú đó, chắc chắn không thành vấn đề.

Cho nên dù đã sớm biết Tử Ngọc Sơn có Hỗn Độn Cự Thú, những cường giả Long tộc đời thứ hai này cũng không sợ hãi, đặc biệt là loại

quyền quý Long tộc như Nhai Tí.

Nhưng mà, khi thật sự đối mặt với loại Hỗn Độn Cự Thú này ở cự ly gần, cảm giác áp bức mãnh liệt đó, lại khiến những cường giả Long tộc đời thứ hai này, đều lặng im. "Nếu chư vị đạo hữu không phản đối, vậy bần đạo xin đa tạ chư vị tại đây." Lời vừa dứt, Ngô Sở phất tay áo rộng, một trận cuồng phong cuốn về phía ngũ hành đại trận kia, đại trận gặp phải cuồng phong, liền như lâu đài cát gặp sóng biển, nháy mắt tan biến.

Bốn bóng người trong trận bị cuồng phong cuốn đi, bay thẳng vào tay áo của hắn.

Nhìn thấy con vịt đã nấu chín cứ thế bay khỏi miệng, Nhai Tí cực kỳ không cam lòng, nhưng lại bị Ly Vẫn ôm chặt, âm thầm truyền âm: "Nhị ca, đừng hành động theo cảm tính nữa, chúng ta không đánh lại hắn đâu.

Dù hắn không dám giết chúng ta, nhưng đánh chúng ta một trận thì không có vấn đề gì cả." Sau khi cuốn hai đạo phân thân và hai vị đệ tử vào trong tay áo, Ngô Sở mới chắp tay với Ly Vẫn nói: "Ly Vẫn đạo hữu, nhớ thay bần đạo gửi lời hỏi thăm đại ca của ngươi và Ngao Càn đạo hữu, ân tình hôm nay, bần đạo nhận rồi, cáo từ, sau này còn gặp lại!" Ngô Sở nói rồi, cưỡi lên một con Hỗn Độn Lôi Thú, hóa thành lôi quang, lao nhanh về phía bắc, nháy mắt biến mất trước mắt các con rồng.

Hai con cự thú vừa đi, cảm giác áp bức kia lập tức biến mất, đám rồng thở phào nhẹ nhõm, nhìn trái nhìn phải, phát hiện hai con chân long cảnh giới Thái Ất kia, vẫn còn đang nằm run rẩy trong khu rừng bên dưới, có chút mất mặt Long tộc, nhưng bọn họ cũng không tiện nói gì nhiều.

Cảm giác áp bức lúc nãy, ngay cả bọn họ cũng phải kinh sợ,

huống chi chỉ là hai con 'tiểu long' cảnh giới Thái Ất, không có gì đáng trách cả. "Nhai Tí huynh không cần tức giận, tên Bất Xuất Sơn Nhân kia tuy đáng ghét, nhưng ít nhiều vẫn biết chừng mực." Lúc này, một vị Long huynh an ủi Nhai Tí, "Dù sao đi nữa, Phượng Nghi kia cũng là đệ tử của hắn, hắn ra tay cứu giúp, thực ra cũng có thể hiểu được." "Tiết huynh nói rất đúng!" Lại một vị Long huynh khác đứng ra, "Huống hồ, một con phượng hoàng cũng không thay đổi được gì, không ảnh hưởng đến đại cục." "Hơn nữa Hoàng Long kia không phải cũng bị mang đi rồi sao!

Hắn trở về Tử Ngọc Sơn, xem như là từ bỏ thân phận Long tộc, những công lao của hắn, cũng coi như không có." Sau khi được các huynh đệ Long tộc lần lượt an ủi, Nhai Tí mới hừ lạnh: "Đợi Long tộc ta lên đến đỉnh cao, sẽ đến Tử Ngọc Sơn của hắn tính sổ!" Ly Vẫn nghe vậy, nhíu mày, rồi khẽ thở dài, không muốn nói thêm gì với Nhai Tí nữa.

So với nhị ca của mình, Ly Vẫn ngược lại không có ác cảm với Ngô Sở như vậy.

Hắn thậm chí còn cảm thấy, có thể đứng ra cứu đệ tử của mình vào lúc này, cũng coi như là có tình có nghĩa, là một sinh linh rất đáng để kết giao.

Còn về những 'lời nói giật gân' mà phân thân của Ngô Sở nói trước đó, bọn họ đều không mấy để tâm, ngay cả các lão tổ cũng không để ý, bọn họ sao lại để ý chứ? ...

Lúc này, trong Nguyên Linh Bảo Châu mà Ngô Sở mang theo bên mình, mẫu Lôi Thú sau khi ra sân tạo vài tư thế đơn giản, liền quay người thu công, hậm hực trở về.

Hoàng Long và Phượng Nghi, cùng với Địa Khôn, ba vị sư huynh sư tỷ đệ, cuối cùng sau vô số năm xa cách, lần đầu tiên tụ họp.

Nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của họ, Địa Khôn không khỏi nheo miệng cười: "Sư huynh, sư tỷ, đã lâu không gặp!" Hoàng Long cười bước tới ôm hắn một cái, vỗ mạnh vào lưng hắn: "Ngươi quả nhiên còn sống, thật tốt quá rồi!" Còn Phượng Nghi thì nhìn về phía những con kỳ lân kia, những con kỳ lân này, có con trông đã là một thiếu niên, tu vi cũng có cảnh giới Kim Tiên, có con thì vẫn còn là kỳ lân con.

Nghĩ lại, kể từ khi Kỳ Lân tộc bị diệt, đã hơn mười mấy nguyên hội trôi qua rồi!

Sau khi để cho sư huynh sư tỷ đệ của họ tụ họp một lát, Ngô Sở liền tiến vào Nguyên Linh Bảo Châu, đưa Phượng Nghi đến một vùng đất khác mà hắn đã sớm bố trí xong. "Tiểu phượng hoàng của Phượng tộc các con, tạm thời cứ cư ngụ ở đây đi!" Ngô Sở đưa tay xoa đầu nàng, khẽ thở dài: "Nếu muốn khóc, có thể khóc thỏa thích ở đây, nhưng tin rằng con cũng hiểu rõ trách nhiệm của mình, còn có rất nhiều tiểu phượng hoàng cần con chăm sóc.

Đợi con trút hết cảm xúc ra rồi, vẫn cần phải phấn chấn lên...

Trên đời này, làm bất cứ chuyện gì, cũng đều phải trả giá.

Kỳ Lân tộc như vậy, Phượng tộc cũng thế, chắc hẳn Long tộc cũng không ngoại lệ.

Nhân lực có hạn, con đã cố gắng hết sức rồi, không cần phải tự trách quá nhiều vì chuyện này." Ở một bên khác, Địa Khôn và Hoàng Long đang trò chuyện. "Sư huynh, Long tộc các huynh không phải đã chiếm hết ưu thế rồi sao?

Sao lúc này không đi hưởng thụ quả ngọt thành công, ngược lại lại cùng sư phụ trở về?" Hoàng Long lắc đầu cười khổ, nụ cười có chút cay đắng, khẽ thở dài: "Vốn dĩ ta cũng không có mặt mũi để trở về, chỉ là mọi chuyện có chút trùng hợp..." Hắn kể lại chuyện mình

gặp phải Phượng Nghi, bị ép phải giao thủ với Phượng Nghi. "Long tộc không đoàn kết như vẻ bề ngoài đâu, so sánh ra, vẫn là Tử Ngọc Sơn tốt hơn.

Nếu không phải vì trận đại chiến lần này, ta căn bản không muốn quay về." Hoàng Long cười lên, "Nhưng bây giờ cũng tốt, vốn dĩ chúng ta đều đã mang quyết tâm liều chết rồi, không ngờ sư phụ lại mang theo Lưu Tô tiền bối và Tuyệt Ảnh cùng đến đón chúng ta." Hai người trò chuyện một hồi, Địa Khôn đứng dậy nói: "Sư huynh, ta dẫn huynh ra ngoài dạo một vòng nhé!

Huynh chắc chắn không biết đây là đâu." Hoàng Long cười nói: "Không gian có thể được sư phụ mang theo bên người, chắc hẳn là Nguyên Linh Bảo Châu rồi!

A, lại còn muốn thử ta!

Năm xưa ta đã từng vào đây chơi rồi." Địa Khôn cũng không để ý, cười nói: "Vậy huynh chắc chắn không tưởng tượng được, cây Kiến Mộc năm xưa bây giờ cao bao nhiêu rồi đâu!" "Có thể cao bao nhiêu chứ?

Lẽ nào còn có thể mọc thành cây cổ thụ vạn mét sao?" Năm xưa hắn vào đây chơi... thực ra cũng không thể tính là chơi, mà là mượn hỗn độn khí để tu hành 《Cửu Chuyển Huyền Công》.

Khi đó Kiến Mộc, đã cao gấp hai ba lần Tử Ngọc Thần Mộc rồi.

Thế nhưng, khi Hoàng Long nhìn thấy cây thần mộc chống trời mà vùng đất rộng hàng vạn mét dưới gốc nó cũng chỉ như một cục đất nhỏ, không khỏi há hốc miệng. ...

Lúc này, Ngô Sở đang ở chỗ mẫu Lôi Thú chải lông lấy lòng, an ủi cảm xúc của nó.

Chương 521

Bởi vì mẫu Lôi Thú cảm thấy Ngô Sở đã lừa nó, rõ ràng đã nói là ra ngoài đánh nhau, kết quả chỉ tạo hai dáng rồi bắt nó quay về, lãng phí tình cảm của nó.

Ngô Sở đối với con mẫu Lôi Thú đang nổi cáu vì dục vọng chiến đấu không được thỏa mãn này, ít nhiều cũng có chút câm nín.

Sớm biết như vậy, lúc trước đã không mang nó ra ngoài khoe mẽ, chỉ mang Tuyệt Ảnh là được rồi.

Khi Ngô Sở mang theo Hoàng Long và Phượng Nghi trở về Tử Ngọc Sơn, mọi người lại được một phen náo nhiệt.

So với lần trước, lần này Hoàng Long ít nhất không thê thảm như vậy.

Phượng tộc tuy cũng rất thảm, nhưng may mà vẫn chưa có tin tức Phượng tộc bị diệt vong truyền đến, so với Địa Khôn năm xưa, vẫn không thể so sánh được.

Lúc này, Hoàng Long và Phượng Nghi mới biết, thì ra tiểu Nguyệt Linh và 'Vũ sư mẫu' mà họ gọi đùa năm xưa, đã thật sự trở thành sư mẫu của họ.

Trong những tiếng 'sư mẫu' của hai người, tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly đều rất vui vẻ, một người quan tâm đến họ, một người thì chạy đi làm đồ ăn ngon cho họ.

Trong khi Hoàng Long và Phượng Nghi được tiếp đãi nồng hậu, Ngô Sở lại một lần nữa đến Thanh Khâu.

Mục đích cũng giống như lần trước, đưa hậu bối của những hồ ly Thanh Khâu đi theo Phượng tộc, trở về tổ địa Thanh Khâu của họ.

Lần này, Thanh Khâu Ly đã có chuẩn bị tâm lý từ trước, cảm xúc tốt hơn lần trước rất nhiều.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho những tiểu hồ ly ngây ngô kia, Ngô Sở liền nói: "Theo lời tiểu Phượng Nghi, thực ra những tộc hồ đi theo Phượng tộc đó có cơ hội đầu hàng, nhưng họ không muốn, nói là sẽ làm hỏng danh dự trung thành mà tộc Thanh Khâu của họ khó khăn lắm mới xây dựng được..." Thanh Khâu Ly mím môi, rồi khẽ thở dài: "Một đám ngốc!" Ngô Sở nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, gật đầu: "Đúng là rất ngốc!

Nhưng cũng ngốc đến đáng yêu.

Hơn nữa, tộc Thanh Khâu của nàng, vốn dĩ là một chủng tộc rất trung thành..." Điểm này có thể thấy được từ việc họ luôn duy trì chế độ một vợ một chồng.

Đừng nhìn các tác phẩm văn học hậu thế, hồ yêu đa phần là đại biểu cho sự dâm tà.

Nhưng ở Thanh Khâu này, những hồ ly Thanh Khâu này, gần như toàn bộ đều kiên trì chế độ một vợ một chồng, cả đời chỉ có một bạn đời, độ trung thành cực cao.

Thanh Khâu Ly dựa vào vai hắn, nhắm mắt lại, khẽ nói: "Phu quân, chàng có nghĩ những ma nghiệt đó, thật sự sẽ xuất hiện không?

Những tộc hồ ở Long đình bên kia..." "Cái này nàng không cần quá lo lắng, tộc Thanh Khâu ở Long đình bên kia, họ cơ bản rất ít ra chiến trường, nghe tiểu Phượng Nghi nói, lúc Long tộc vây khốn Bất Tử Hỏa Sơn, căn bản không thấy bóng dáng của tộc Thanh Khâu tham gia.

Hơn nữa, tộc Thanh Khâu của nàng cũng không giỏi đấu pháp, Long tộc không thể nào dễ dàng phái những trí giả đó ra chiến trường

được." ...

Ở Thanh Khâu vài năm, đợi cảm xúc của Thanh Khâu Ly ổn định trở lại, Ngô Sở mới quay về Tử Ngọc Sơn, nói với Phượng Nghi về chuyện của Phượng Tịch.

Nghe tin Phượng Tịch còn một luồng chân linh chưa diệt, Phượng Nghi mừng đến phát khóc.

Mặc dù vẫn chưa có tin tức Phượng tộc bị diệt vong truyền đến, nhưng trong lòng Phượng Nghi hiểu rõ, sự thất bại của Phượng tộc, cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Cho nên lúc này, thêm một người sống, liền có thể giúp nàng gánh vác thêm một phần.

Nhưng Ngô Sở lại lắc đầu: "Ta không định để nàng ấy phục sinh lúc này, để nàng ấy phục sinh lúc này, chỉ là khiến nàng ấy đau lòng thêm một lần nữa mà thôi, căn bản vô ích." Phượng Nghi nghe vậy, suy nghĩ một chút, cũng không khỏi gật đầu.

Đúng vậy, nếu phục sinh vào lúc này, tương lai nghe tin Phượng tộc bị diệt vong, Phượng Tịch chắc chắn sẽ đau lòng.

Thay vì như vậy, chi bằng đợi đến tương lai. ...

Thời gian, cứ thế lặng lẽ trôi qua trong những chuyện vụn vặt như vậy.

Trong nháy mắt đã mấy ngàn năm trôi qua, vào ngày này, Thủy Hoàng phá vỡ bức tường Hồng Hoang, từ trong hỗn độn trở về, máu nhuộm chân trời, mang theo tiếng bi thương, trở về Bất Tử Hỏa Sơn đã tan hoang.

Mà ở Bất Tử Hỏa Sơn bên kia, Phượng tộc cũng cơ bản đã điêu tàn gần hết, chỉ còn lại mấy con phượng hoàng rất cứng đầu, vẫn đang vùng vẫy trong cơn hấp hối cuối cùng.

Cây bất tử hỏa đồng mộc, chí bảo của Phượng tộc, cũng chỉ còn lại một đoạn thân cây.

Phía sau Thủy Hoàng, một bóng đen truy đuổi không ngừng.

Khi đến gần Bất Tử Hỏa Sơn, bóng đen đó hét dài một tiếng, dẫn động thiên địa đại đạo, sau đó liền thấy vô số bóng đen từ trong bóng tối chui ra, lao về phía Long tộc đang ngơ ngác...

Một tiếng gầm giận dữ từ xa truyền đến, "La Hầu, ngươi dám!" "Ha ha...

Một đám ngu xuẩn tự cho là đúng, bản tọa có gì không dám?" Bóng đen cười ha hả một trận, sau đó cao giọng hét lớn: "Chúng ma nghe lệnh, giết sạch Long Phượng, từ nay về sau, Tây phương Ma giáo của ta sẽ thay thế Long tộc, thống ngự đại địa Hồng Hoang, vạn tộc ai dám không theo, giết không tha!" "Giết không tha!" "Giết không tha!" Mặt đất nứt ra, từng tôn thú ảnh từ trong khe nứt xông ra, mang theo khí tức hung tàn.

Thượng cổ hung thú gần như đã biến mất, như thủy triều, lan tràn trên mặt đất. ...

Mọi chuyện thay đổi quá nhanh, nhanh đến mức khiến người ta không kịp nhìn.

Rõ ràng là đại chiến Long Phượng, kết quả ma nghiệt lại nhảy ra xen vào một tay.

Vốn tưởng rằng trận đại chiến kéo dài vô tận tuế nguyệt này, cuối cùng cũng có thể kết thúc, nhưng ai ngờ ma nghiệt đã ẩn náu không biết bao nhiêu năm, lại một lần nữa bước lên vũ đài này. "Ha ha ha..." Thủy Hoàng khôi phục lại chân thân, nằm trên miệng núi lửa, ngạo nghễ nhìn bốn phương, "Tổ Long, uổng cho các ngươi tính toán thiên cơ, tự cho mình thông minh, thắng lợi trong tầm tay, nhưng cuối cùng

cũng chỉ trở thành đá lót đường cho kẻ khác, lát đường cho ma, thật đáng cười, thật đáng cười, ha ha ha..." Cười rồi cười, trong đôi mắt của y liền chảy ra hai hàng lệ máu.

Bóng đen tay cầm Thí Thần Thương, cùng Long Vương và Chúc Long đang đuổi tới chiến đấu một trận, vừa đánh vừa nói với đám ma nghiệt: "Không cần quan tâm bản tọa, các ngươi cứ việc giết sạch đám Long tộc kia là được!" Mấy con phượng hoàng tàn dư còn lại bay đến bên cạnh Thủy Hoàng, hỏi thăm tung tích của Nguyên Phượng, cũng như thương thế của y, trong mắt vốn đã không còn ham muốn sống sót, nhưng lúc này...

Kết quả Thủy Hoàng lại lắc đầu, "Nàng bị ma đầu kia đánh lén, đã mất trong hỗn độn." Mấy con phượng hoàng nghe vậy, tia sinh cơ trong mắt, lại từ từ biến mất. "Các ngươi đi đi!

Nhân lúc hỗn loạn, đi được một người hay một người..." "Lão tổ, vậy còn ngài?" Thủy Hoàng ngẩng đầu nhìn về phía bắc, "Thất bại rồi, ta phải làm một số việc, để lại một tia sinh cơ cuối cùng cho Phượng tộc chúng ta, noi gương câu chuyện của Kỳ Lân, dùng thân mình vĩnh viễn trấn giữ cửa Bất Tử Hỏa Sơn này, để tộc ta có một tia huyết mạch được tồn tại...

Được rồi, các ngươi đi đi!" Mấy con phượng hoàng lắc đầu, "Đã đánh đến nước này rồi, giết thêm một con rồng, coi như là báo thêm một phần thù... chúng ta không đi nữa." Thủy Hoàng quét mắt nhìn bốn phương, nói: "Vậy thì đi chém ma đi!

Cuộc tranh đấu giữa Long tộc và Phượng tộc ta là cuộc tranh đấu của chủng tộc mạnh nhất Hồng Hoang, còn với ma nghiệt kia, là cuộc tranh đấu giữa chính và tà, chúng ta sao có thể đồng lõa với ma nghiệt?

Đừng làm mất uy danh của Phượng tộc!" "Vâng!" Thế là, mấy con phượng hoàng già kéo theo thân thể tàn tạ, dứt khoát xông vào thú

triều.

Thủy Hoàng nhìn chúng xông vào thú triều, bị thú triều nuốt chửng, nỗi bi thương trong mắt, đã không thể tăng thêm được nữa.

Y cất tiếng bi thương, tiếng bi thương vang vọng khắp đại địa Hồng Hoang.

Trời đất dường như cũng đang đau buồn vì y, giáng xuống mưa máu. "Thiên đạo tại thượng, ngô Phượng tộc Thủy Hoàng, nguyện hóa thân thành đại địa, vĩnh trấn Bất Tử Hỏa Sơn, sau này phàm nơi nào tộc ta xuất hiện, tất có tường thụy bảo hộ sinh linh thế gian.

Mong Thiên đạo thương xót, cho tộc ta một tia huyết mạch tồn tại...

Chương 522

Thiên địa cùng chứng giám." Hong nguyện mà Thủy Hoàng phát ra, hóa thành đạo âm, vang vọng khắp đại địa Hồng Hoang.

Sau đó, thân thể của y hóa thành một tảng đá phượng hoàng khổng lồ, bịt kín toàn bộ miệng Bất Tử Hỏa Sơn, cây hỏa đồng mộc chí bảo của Phượng tộc đã tàn phá kia, cũng bị đè dưới miệng núi lửa.

Miệng Bất Tử Hỏa Sơn quanh năm rực sáng, cuối cùng hóa thành một vùng đất đỏ.

Đại đạo pháp tắc oanh minh, trật tự thần liên băng giải, Phượng Hoàng Linh, chí bảo của Phượng tộc, cũng trong quá trình này, hóa thành một mảng mảnh vỡ đại đạo thần liên, dung nhập vào giữa trời đất.

Công đức ẩn chứa trong Phượng Hoàng Linh, cùng với công đức có được khi phát hạ hong nguyện, giáng xuống Phượng Nghi và những tiểu phượng hoàng đang ở Tử Ngọc Sơn.

Sau khi nghe thấy đạo âm hình thành từ hong nguyện của Thủy Hoàng, Ngô Sở liền biết Thủy Hoàng muốn làm gì, thế là rất có kinh nghiệm triệu tập Phượng Nghi và những tiểu phượng hoàng đó ra, địa điểm chính là ở Xích Đồng Cốc, dù sao đạo trường của Phượng Nghi, chính là ở đây.

Công đức giáng xuống người những tiểu phượng hoàng, tẩy rửa nghiệp lực trên người chúng, khiến chúng con nào con nấy đều trở nên cực kỳ phi phàm, trực tiếp trở thành loài chim điềm lành, giống như những tiểu kỳ lân năm xưa được lực lượng công đức tẩy rửa hết nghiệp lực vậy.

Mà lúc này, ở Bất Tử Hỏa Sơn bên kia, trên đỉnh đoạn bất tử hỏa

đồng mộc bị chôn dưới lòng đất, hai quả trứng phượng hoàng, ngưng tụ thành hình trong đại đạo pháp tắc mà Thủy Hoàng băng giải.

Cuối cùng, Phượng tộc từng huy hoàng vô số năm tháng trên đại địa Hồng Hoang, cũng nối gót Kỳ Lân tộc.

Trong mắt vô số sinh linh, từ đây, Hồng Hoang không còn Phượng tộc!

Ngày hôm đó, Phượng Nghi và đám tiểu phượng hoàng khóc rất thảm thương.

Trên cây, Tất Hỏa nghe thấy tiếng khóc của 'lũ chim phiền phức' này, liền im lặng bay đi.

Phượng Nghi không hề giấu giếm đám tiểu phượng hoàng, mà cũng không thể giấu được, bởi vì Ngô Sở triệu chúng ra hơi sớm, khiến chúng nghe được đạo âm hoành nguyện mà Thủy Hoàng phát ra.

Chủ yếu là do lần trước hắn không có kinh nghiệm, mãi đến khi công đức kim quang giáng xuống, hắn mới biết hoành nguyện mà Thủy Kỳ Lân phát ra sẽ có công đức giáng lâm, rửa sạch nghiệp lực trên người chúng.

Hơn nữa, lần trước người mang theo đám tiểu kỳ lân là Địa Khôn.

Đối với việc nói sớm hay nói muộn, kết quả bên nào tốt bên nào xấu, Ngô Sở cũng không nói rõ được.

Đám tiểu phượng hoàng này, tuy trông còn nhỏ, nhưng thực tế, con nhỏ nhất trong số chúng cũng đã mấy ngàn tuổi rồi, thế này còn có thể coi là ấu tể sao?

Cũng vì vậy, Phượng Nghi dứt khoát cho chúng biết sự thật.

Muốn khóc thì cùng nhau khóc thôi!

Khi gợn sóng đại đạo từ hoành nguyện của Thủy Hoàng lắng

xuống, một gợn sóng đại đạo khác còn rõ ràng hơn nổi lên, khiến Ngô Sở không khỏi âm thầm thở dài.

Quả nhiên, ngày tàn của Phượng tộc cũng là khởi đầu cho sự suy yếu của Long tộc.

Có thể tưởng tượng, dù diệt trừ ma nghiệt là trách nhiệm của sinh linh Hồng Hoang, nhưng với sự bá đạo của Long tộc ngày trước, không coi các chủng tộc khác ra gì, e rằng lúc này, đại đa số sinh linh đều sẽ chọn quan sát một thời gian rồi mới quyết định có nên ra tay hay không.

Đây chính là thất đạo quả trợ!

Nhưng cũng không thể trách mọi người, nếu lúc này ra tay, mọi người liên thủ tiêu diệt ma nghiệt, đến lúc đó Long tộc quay lại ra lệnh cho vạn tộc thần phục, thì mọi người phải làm sao?

Chuyện này, bọn họ cùng Phượng tộc cũng không phải chưa từng làm, đã có vết xe đổ rồi!

Khi Ngô Sở quay lại Thần Mộc Chi Điên, Hậu Thổ tiểu thư tả đã đợi sẵn ở đó, thấy Ngô Sở quay về, liền truyền âm nói: "Phu quân, chúng ta có cần giúp nhị ca một tay không?" Ngô Sở rất muốn nói với nàng: Phu nhân ngốc của ta ơi!

Long tộc mà không suy yếu thì Vu tộc các nàng làm sao có cơ hội trỗi dậy chứ?!

Ngô Sở đưa tay vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng, an ủi: "Đừng vội, ma nghiệt chắc chắn phải tiêu diệt.

Nhưng chúng mới vừa xuất hiện, đại bộ phận sức mạnh của Long tộc vẫn còn ở Tứ Hải, chưa dốc toàn lực.

Long tộc xưa nay bá đạo quen rồi, lúc này, mọi người chắc chắn đều đang quan sát, nếu chúng ta bây giờ đi giúp, ngược lại có thể

khiến Long tộc cảm thấy chúng ta đang xen vào chuyện của người khác.

Thậm chí bọn họ còn có thể cho rằng, dù không có chúng ta, họ vẫn có thể một mình đối phó với đám ma nghiệt đó!" Hậu Thổ nghe vậy, mày liễu khẽ nhíu lại, dường như có chút không đồng tình.

Ngô Sở lại nói: "Phu nhân không phải người ngoài, ta sẽ nói thẳng một chút!

Ma nghiệt chắc chắn phải tiêu diệt, đây là tiền đề, cũng là trách nhiệm của sinh linh Hồng Hoang.

Nhưng khi Long tộc còn cho rằng họ có thể tự mình tiêu diệt ma nghiệt, chúng ta tốt nhất nên tạm thời quan sát.

Đợi đến khi Long tộc không chống đỡ nổi, hoặc thương vong thảm trọng hơn, mới là thời cơ để chúng ta ra tay." Tiểu thư tả nói: "Sự sống chết của những con rồng khác, ta không quan tâm, chỉ cần nhị ca không sao là được…" "Nhưng đại chiến giữa nhị ca và ma đầu kia, chúng ta cũng không thể xen vào được!" "Vậy… sư phụ thì sao?" Tiểu thư tả mang theo hy vọng nhìn hắn.

Rõ ràng, tiểu thư tả hy vọng Ngô Sở liên lạc với lão tổ sư phụ của hắn, dù sao trận đại chiến cỡ này, người có tư cách xen vào cũng chỉ có các lão tổ mà thôi.

Ngô Sở khẽ thở dài, nắm lấy tay nàng nói: "Nàng yên tâm đi!

Trận đại chiến này, sư phụ chắc chắn cũng đang quan tâm, lão nhân gia ngài ấy nhất định sẽ lựa thời cơ ra tay đối phó với ma đầu kia." Trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, lão tổ chính là dựa vào cuộc chiến Đạo Ma này mà thành Thánh!

Có lẽ lúc này, lão nhân gia ngài ấy đang chuẩn bị cho việc thành Thánh.

Ra tay đối phó với lão ma đầu là điều tất yếu, chỉ là cần thời cơ, mà thời cơ này… Ngô Sở đoán, có lẽ sư phụ nhà mình đang đợi Long Vương và lão ma đầu lưỡng bại câu thương.

Hắn dừng một chút, lại nói: "Hơn nữa, nhị ca tu luyện là Thời Gian Đại Đạo, là một trong những đại đạo huyền diệu nhất thế gian, dù y không địch lại lão ma đầu kia, cũng chưa chắc đã thua lão ma đầu bao nhiêu, huống hồ, còn có một Long Vương cùng y chiến đấu với ma đầu kia nữa!" Có lẽ người đỡ đòn chính không phải là Chúc Long, mà là Long Vương.

Tiểu thư tả nghĩ lại, cũng cảm thấy mình quả thực có hơi lo lắng thái quá.

Nói ra thì, tu vi của Chúc Long, trong số mười hai Tổ Vu bọn họ, có lẽ chỉ ngang với đại ca Đế Giang của họ.

Các Tổ Vu khác đều kém hơn không ít.

Hậu Thổ tiểu thư tả xếp hàng thứ bảy, nhưng trước khi nàng lĩnh ngộ ra Luân Hồi Đại Đạo, chiến lực của nàng trong số các Tổ Vu có lẽ cũng chỉ ở mức trung bình.

Lúc này, bọn họ trừ Đế Giang ra, đều không có tư cách tham gia vào trận đại chiến này.

Nhưng Đế Giang là Tổ Vu, lúc này chắc chắn không thể ra tay, nếu không sẽ thu hút ánh mắt của mọi người về phía Vu tộc bọn họ.

Một khi đã thu hút ánh mắt của mọi người, Vu tộc còn nói gì đến việc phát triển khiêm tốn nữa?

Điều này không cần Ngô Sở nói, các Tổ Vu đều hiểu, họ đâu phải kẻ ngốc.

Ngô Sở tự nhiên cũng không có tư cách ra tay, cho dù là Mẫu Lôi Thú Lưu Tô, đi lên cũng cơ bản là nộp mạng, công kích quá đơn điệu,

bắt nạt Đại La bình thường thì được, so với những cường giả vượt xa Đại La thì chênh lệch vẫn còn rất rõ ràng.

Thế là, lần quan sát này lại trôi qua mấy ngàn năm.

Sức mạnh mà Tây phương Ma giáo thể hiện ra còn mạnh hơn cả Phượng tộc lúc ban đầu.

Điều này khiến Long tộc có chút không dám tin, vất vả lắm mới cùng Phượng tộc diệt được Kỳ Lân tộc, rồi lại diệt Phượng tộc, cứ tưởng có thể ngồi xuống hưởng thụ thành quả thắng lợi.

Ai ngờ, lại lòi ra một Tây phương Ma giáo có thực lực tổng thể không hề thua kém Phượng tộc.

Chương 523

Lúc này, sự tiên liệu của Ngô Sở đã được thể hiện ra.

Cũng vì vậy, Long tộc trong cơn bất đắc dĩ, đành phải tiếp tục trưng binh từ Tứ Hải, tập trung binh lực của họ về đại lục Hồng Hoang.

Hơn nữa, điều đáng sợ hơn cả Phượng tộc là, đám quân Ma giáo này, đứa nào đứa nấy đều điên cuồng đến mức không biết mệt mỏi, đặc biệt là đám hung thú đại quân chui ra từ lòng đất.

Những chủng tộc ban đầu từ phe Kỳ Lân tộc và Phượng tộc đầu hàng Long tộc, lúc này có chút thảm thương, bị Long tộc trực tiếp cử đi đánh trận đầu, thương vong thảm trọng.

Mấy ngàn năm ma nghiệt tàn phá, tổn thất và phá hoại gây ra cho đại lục Hồng Hoang còn lớn hơn cả ảnh hưởng của cuộc chiến Long Phượng kéo dài mấy vạn năm.

Hôm nay, Ngô Sở bọn họ phát hiện, bên ngoài Tử Ngọc Sơn lại có bóng dáng Long tộc đang chiến đấu với hung thú.

Con hung thú đó có hình dạng giống một con hổ, có chút giống Cùng Kỳ, toàn thân đen kịt, trên bộ lông hổ đen có những vệt đen quấn quanh từng luồng hắc khí.

Dáng vẻ này, nhìn qua đã thấy không ổn.

Nhìn đôi mắt đỏ rực của nó, rõ ràng là hoàn toàn điên cuồng, không còn lý trí.

Kẻ đang tử chiến với con hổ khổng lồ này là một con hắc long.

Một rồng một hổ đang đánh nhau hăng say, kết quả một đạo kiếm quang từ trên trời giáng xuống, mang theo lôi đình, trong nháy mắt đã

chém bay đầu con hung hổ mất lý trí.

Sau đó tử quang lóe lên, thi thể con hung hổ liền biến mất.

Hắc long thân hình khẽ động, hóa thành người, chắp tay về phía Tử Ngọc Sơn nói: "Bất Xuất đạo hữu, bần đạo Ô Trảm đến thăm, xin được diện kiến!" Tử quang lóe lên, Hoàng Long xuất hiện trước mặt Ô Trảm, cúi người hành lễ: "Ô tiền bối, Hoàng Long xin chào, sư phụ bảo ta hỏi tiền bối, lần này người đến là vì chuyện gì?" Ô Trảm cười khổ: "Bất Xuất đạo hữu đến cả mặt bần đạo cũng không muốn gặp sao?" "Sư phụ ta xưa nay mềm lòng, nếu chuyện tiền bối cầu xin khó xử, sư phụ ta lại không tiện từ chối…" Hoàng Long khẽ ho một tiếng, cũng cười khổ theo.

Đối mặt với Ô Trảm này, thái độ của Hoàng Long đối với y có phần khác biệt, "Tiền bối cứ nói thẳng đi!

Nếu không phải chuyện gì khẩn cấp, ta nghĩ sư phụ vẫn sẵn lòng gặp tiền bối.

Nếu tiền bối đại diện cho Long tộc đến hỏi tội thì…" Ô Trảm thở ra một hơi, nói: "Không có chuyện đó, ta chỉ phụng mệnh đến hỏi sư phụ ngài, có cách nào đối phó với đám ma nghiệt và hung thú đó không?

Chuyện này sư phụ ngài từ rất lâu đã dự liệu được, có lẽ ngài ấy đã nghĩ ra cách đối phó với tình hình này…" Đã đến lúc này rồi, Long tộc làm gì còn thời gian để ý đến việc Ngô Sở trước đây nhiều lần tự ý cứu Kỳ Lân cứu Phượng, có phải là không nể mặt Long tộc hay không?

Nói khó nghe một chút, nếu không giải quyết được liên quân ma nghiệt và hung thú, Long tộc lần này có lẽ sẽ phải diệt vong ở Hồng Hoang giống như Phượng tộc và Kỳ Lân tộc.

Mặc dù Long tộc đã thu nạp vô số chủng tộc Hồng Hoang, hình thành liên quân các chủng tộc Hồng Hoang do Long tộc đứng đầu. "Vào đi!" Giọng nói của Ngô Sở truyền đến tai họ.

Thế là, Hoàng Long mời Ô Trảm vào Thần Mộc Chi Điên của Tử Ngọc Sơn.

Nhìn thấy khung cảnh yên bình nơi đây, rồi lại nhìn cảnh tượng hoang tàn bên ngoài, Ô Trảm không khỏi thầm thở dài, cũng không biết những trận đại chiến mà Long tộc gây ra là đúng hay sai. "Lâu rồi không gặp, tới ăn bát mì đi!

Có thêm trứng đó." Ngô Sở vừa nói vừa đặt một bát mì trứng gà rừng trước mặt Ô Trảm, đây vốn là đồ ăn của hắn, bây giờ vừa hay dùng để đãi Ô Trảm.

Đối mặt với mỹ thực của Tử Ngọc Sơn, Ô Trảm tự nhiên không khách sáo với Ngô Sở, cầm đũa lên liền ăn, "Vừa hay, bần đạo cũng lâu rồi chưa được nếm tay nghề của Tiểu Nguyệt Linh!" "Vậy rất xin lỗi, đây là tay nghề của Tiểu Thải Nương, Tiểu Nguyệt Linh đã không dễ dàng xuống bếp nữa rồi." "Xem ra tay nghề của Tiểu Thải Nương đã tiến bộ rất nhiều!" Ô Trảm khen một câu.

Ngô Sở cười nói: "Đó là đương nhiên, thỉnh thoảng Tiểu Thải Nương cũng có thể làm ra món ăn phát sáng." Có lẽ là do thiên phú!

Mặc dù đã qua một thời gian dài như vậy, nhưng Tiểu Thải Nương chỉ thỉnh thoảng mới có thể làm cho mỹ vị của món ăn đạt đến cực hạn, tỷ lệ thành công chưa đến ba thành.

Còn Tiểu Nguyệt Linh, tỷ lệ thành công của nàng ít nhất cũng phải bảy, tám thành trở lên.

Ngô Sở liếc nhìn y một cái, nói: "Vận khí của ngươi đúng là không tệ, kẻ từng cùng ngươi tranh giành đồ ăn ở đây là Phong Ngũ đã vẫn

lạc, Phượng Tịch cũng chỉ còn lại một luồng chân linh…" Chíp chíp chíp… Đang nói, một con chim sẻ màu đỏ xinh đẹp từ trên ngọn cây bay thẳng xuống, kéo theo chiếc đuôi dài, đậu trên vai Ngô Sở, dùng chiếc mỏ nhỏ chải chuốt tóc mai cho hắn.

Ngô Sở khẽ nhếch môi, không để ý đến nó, mặc cho nó làm gì thì làm.

Ô Trảm nghe vậy, không khỏi khẽ thở dài: "Vận khí của ta đúng là không tệ, nhưng vận khí của phụ mẫu ta thì kém hơn nhiều.

Họ đã tử trận khi tham gia đại chiến Long Phượng, ta trở thành tộc trưởng, không cần phải tham chiến nữa.

Nhưng bây giờ… lần này ta dẫn theo con cháu trong tộc tiến vào đại lục tham chiến, đồng thời còn mang theo một nhiệm vụ, đó là đến hỏi đạo hữu, có cách nào khống chế ma nghiệt và đám hung thú kia không?" Ngô Sở lắc đầu, nói: "Lúc trước ta đã đề cập chuyện này với Chúc Long huynh, vốn là muốn để các ngươi Long tộc chú ý một chút, nếu thật sự gặp phải chuyện này, thì phải làm sao?

Nhưng xem ra bây giờ, các ngươi dường như không hề chuẩn bị gì cả." Ô Trảm không khỏi khẽ thở dài, "Chuyện này, trước khi xảy ra, ai cũng không muốn tin rằng ma nghiệt lại ẩn giấu một sức mạnh khổng lồ như vậy.

Chỉ có thể nói, ma đầu kia ngụy trang quá giỏi!

Dùng cái chết của chính mình để loại bỏ sự cảnh giác của mọi người đối với hắn.

Chúng ta đều cho rằng ma đầu kia không phải là ma đầu năm xưa, rất có thể là một luồng chân linh trọng sinh." Ngô Sở cũng lắc đầu theo, "Bất kể ma đầu kia có phải trọng sinh hay không, bây giờ nói những điều này đã không còn ý nghĩa gì nữa…" "Cho nên, xin đạo

hữu không tiếc chỉ điểm một hai." Ô Trảm liếc nhìn Ngô Sở, tiếp tục nói: "Nói ra thì, thanh trừ ma nghiệt và hung thú cũng là trách nhiệm của tất cả sinh linh Hồng Hoang, nếu chúng ta Long tộc không chống đỡ nổi, lui về Tứ Hải, vậy thì…" "Sẽ không đâu." Ngô Sở cười nói: "Làm như vậy, tuy có thể tạm thời bảo toàn sức mạnh của Long tộc các ngươi, nhưng lão ma đầu kia không thể để các ngươi toàn thân rút lui, đám ma nghiệt và hung thú chắc chắn sẽ tấn công Tứ Hải.

Hơn nữa, các ngươi cũng không thể mất mặt như vậy!" Ô Trảm nghe vậy, không khỏi cười khổ, "Cho nên mới nói, đạo hữu đối với Long tộc chúng ta quả thực quá hiểu rõ, nhiều Long tộc không thích đạo hữu, cũng không phải không có nguyên nhân." Nói xong, Ô Trảm liền húp mì sột soạt, ăn rất ngon lành.

Một bát mì vào bụng, Ô Trảm lại hỏi: "Đạo hữu thật sự không có cách nào sao?" Ngô Sở lắc đầu nói: "Không có cách nào tốt cả, nhược điểm của ma nghiệt, các ngươi thực ra đều biết rõ, chúng sợ hãi không gì khác ngoài cực hạn chi dương và công đức kim quang, tốt nhất là công đức kim quang.

Ngô Sở tiện tay vẫy một cái, liền thấy xa xa bay tới một dải cánh hoa dày đặc, cánh hoa kết thành một dải lụa màu, uyển chuyển múa lượn trên không trung.

Nói đến đây, Ô Trảm cũng không khỏi im lặng.

Hơn vạn nguyên hội tàn sát, sự phá hoại gây ra cho đại lục Hồng Hoang có thể tưởng tượng được.

Sau đó hắn chỉ vào những cánh hoa đó, liền thấy chúng biến thành từng con bướm hồng.

Dù sao bọn họ cũng sắp trở thành chủng tộc số một Hồng Hoang rồi, nghĩ đến cảnh tượng hô một tiếng từ trên cao, vạn tộc thần phục, tất cả loài rồng đều cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Đánh xong Kỳ Lân tộc lại đánh Phượng tộc, Phượng tộc vừa đánh xong, lại tiếp tục đánh Tây phương Ma giáo.

Đối mặt với ma nghiệt và hung thú điên cuồng, bọn họ bây giờ đã cảm thấy vô cùng kiệt sức.

Nếu không, Long tộc kiêu ngạo tự phụ, sao có thể để Ô Trảm đến Tử Ngọc Sơn hỏi kế?

Thấy Ô Trảm im lặng, Ngô Sở lại nói: "Nói ra thì, lần này trông như đại nguy cơ, nhưng thực ra đây cũng chính là một cơ hội tốt cho Long tộc các ngươi.

Họa hề phúc sở ỷ, chính là như vậy." Ô Trảm nghe vậy, không khỏi kỳ quái nhìn Ngô Sở, "Đạo hữu nói vậy là có ý gì?" Ngô Sở mỉm cười nói: "Đừng quên, từ trước đến nay, chém giết ma nghiệt đều có thể nhận được công đức.

Với sự giúp đỡ của tộc nhân, sau khi mở ra một con đường trong vòng vây của Long tộc, Phượng Nghi định hóa thân thành đại đạo, mượn đại đạo pháp tắc để bỏ trốn xa.

Chỉ cần các ngươi có thể giải trừ nguy cơ lần này, Long tộc trên dưới không những có thể nhân dịp này rửa sạch nghiệp lực mà thiên địa đã giáng xuống, mà còn có thể một lần nữa chứng minh sự cường đại của Long tộc các ngươi cho chúng sinh thấy, bất kể khó khăn nào cũng không thể làm khó được Long tộc các ngươi." Ô Trảm khẽ gật đầu, cảm thấy lời này của Ngô Sở có lý.

Ngô Sở lại nói: "Đến lúc đó, Long tộc chỉ cần hô một tiếng, vạn tộc nào dám không theo?

Dưới gầm trời này, đâu đâu cũng là đất của rồng.

Bốn bể năm châu, ai ai cũng là thần dân của rồng.

Chương 524

Công lao trùm khắp vũ trụ, uy danh vang dội bốn biển.

Cờ rồng đi đến đâu, vạn tộc thần phục đến đó.

Khi ấy Long tộc mới thực sự lên đến đỉnh cao, coi thường thiên hạ." Cái bánh vẽ này, đến cả Ô Trảm cũng cảm thấy có chút nhiệt huyết sôi trào. "Đương nhiên, tiền đề của tất cả những điều này là các ngươi có thể giải quyết được nguy cơ lần này." Ngô Sở khẽ thở dài: "Sau trận chiến này, chính là lúc Long tộc các ngươi đăng quang, xưng bá Hồng Hoang rồi!" Ô Trảm khẽ gật đầu, cảm thấy đến cả một trí giả như Ngô Sở cũng cho là như vậy, tin rằng các sinh linh khác cũng sẽ nghĩ thế.

Thế là Ô Trảm vội vàng đứng dậy cáo từ, "Bần đạo cũng không thể ở đây lâu, thời gian cấp bách, bần đạo xin cáo từ trước." Ngô Sở gật đầu: "Thời gian không thích hợp, ta cũng không giữ ngươi nữa, đạo hữu bảo trọng, hy vọng sau chiến tranh, ngươi và ta vẫn còn cơ hội uống rượu nói chuyện vui vẻ." "Nhất định!" Ô Trảm đến vội vàng, đi cũng rất nhanh.

Hoàng Long ở bên cạnh nghe từ đầu đến cuối, không hề xen lời, mãi đến khi tiễn Ô Trảm ra khỏi Tử Ngọc Sơn, quay về mới không nhịn được hỏi Ngô Sở. "Sư phụ, những lời người vừa nói, có phải là thật không?" "Sao?

Ngươi cảm thấy lời vi sư nói không thật?" Hoàng Long khẽ lắc đầu, "Mỗi một câu của sư phụ, nghe qua đều không có vấn đề gì.

Nhưng ghép lại, lại luôn có cảm giác như đang cổ vũ Long tộc xông lên." Ngô Sở nghe vậy, không khỏi bật cười, lắc đầu nói: "Ngươi nghĩ tên Ô Trảm kia sẽ không nhìn ra vi sư đang vẽ cho bọn

họ một cái bánh lớn sao?" "Vậy…" "Ngươi vẫn còn quá non!" Ngô Sở tiếp tục lắc đầu, cuối cùng lại chỉ điểm: "Long tộc bây giờ sĩ khí suy yếu, đối mặt với ma nghiệt và hung thú đang hừng hực khí thế, các tộc dưới trướng chắc chắn sẽ có kẻ thoái lui, kẻ dao động, nhưng thân là Long tộc, lại không có khả năng lùi bước.

Bất kể bọn họ có còn muốn xưng bá Hồng Hoang hay không, với sự kiêu ngạo của Long tộc, họ không thể lùi bước…" Hoàng Long khẽ gật đầu, Ngô Sở tiếp tục nói: "Huống hồ, đánh bại Kỳ Lân tộc, diệt vong Phượng tộc, chính là thời cơ tốt để Long tộc bọn họ lên đến đỉnh cao, thế mà đám ma nghiệt lại chạy ra phá hoại cục diện tốt đẹp này, nếu họ lùi bước, đừng nói là lên đến đỉnh cao, chuyện vất vả vô tận năm tháng lại biến thành làm áo cưới cho người khác, chắc chắn sẽ trở thành trò cười muôn đời của Hồng Hoang.

Ngươi nghĩ với sự kiêu ngạo của Long tộc, điều này có thể nhẫn nhịn được không?" Hoàng Long bừng tỉnh, "Cho nên sư phụ chỉ là cho họ một lý do để tiếp tục đánh?" Nhưng Long tộc các ngươi, đừng nói là công đức kim quang, không bị nghiệp lực bám lấy đã là may mắn lắm rồi.

Chỉ khi để mọi người hiểu rằng, cùng Long tộc vượt qua lần này, vị vương mà họ theo đuổi mới có thể dẫn dắt họ lên đến đỉnh cao của Hồng Hoang!

Khi mọi người đều cảm thấy có hy vọng, có mục tiêu, có phương hướng tiến lên, mới có thể bộc phát ra sức mạnh lớn hơn." Hoàng Long không ngờ, mình chỉ nghĩ đến tầng thứ hai, mà sư phụ đã sớm đứng ở tầng thứ tư, thứ năm nhìn thấu tất cả. "Sư phụ, vậy chúng ta có tham chiến không?

Khi nào tham chiến?" "Không vội, sẽ có cơ hội." Ngô Sở xua tay nói.

Còn cụ thể là lúc nào, vẫn phải xem lão tổ sư phụ! … Những sinh linh đang trong trạng thái quan sát như Ngô Sở quả thực không ít.

Tuy nói diệt trừ ma nghiệt, người người có trách nhiệm.

Nhưng mọi người đều giữ một sự ăn ý đáng kinh ngạc.

Dường như ai cũng muốn thấy sức mạnh của Long tộc bị suy yếu.

Lúc này, những kẻ giữ thái độ quan sát, cơ bản đều là những sinh linh từ đầu đã không tham gia vào đại chiến tam tộc.

Những sinh linh này, không một ai là kẻ yếu, thậm chí gần như tất cả đều sắp trở thành, hoặc tương lai chắc chắn sẽ trở thành những nhân vật phong vân chói lọi của Hồng Hoang.

Đương nhiên, nếu có ma nghiệt hoặc hung thú xuất hiện xung quanh Tử Ngọc Sơn, cũng cơ bản không thoát khỏi sự săn giết của Ngô Sở và bọn họ.

Bất kể là săn giết ma nghiệt hay hung thú, ít nhiều đều có chút công đức.

Hơn nữa, hung thú bị săn giết còn có thể làm thức ăn cho hai con lôi thú.

Bây giờ cùng với sự diệt vong của Kỳ Lân tộc và Phượng tộc, phần lớn nghiệp lực đều đổ dồn lên thân Long tộc, khiến Long tộc đừng nói là được thiên địa ưu ái, không bị vận rủi bám lấy đã là rất tốt rồi.

Huống hồ, chúng còn là hóa thân của lôi đình chí cương chí dương.

Để đảm bảo Thanh Khâu không xảy ra vấn đề, Ngô Sở cử Mẫu Lôi Thú đến Thanh Khâu, hỗ trợ Thanh Khâu Ly giữ vững mảnh đất của nàng.

Sau đó Mẫu Lôi Thú liền hóa ra bản thể, cả ngày lơ lửng bên ngoài Thanh Khâu, khiến nơi đó gần như biến thành một vùng lôi đình tuyệt địa, làm gì có hung thú hay ma nghiệt nào dám đến gây sự.

Thanh Khâu Ly chỉ cảm thấy buồn cười, liền nhắc nhở nó: "Tiền bối nếu muốn ăn được nhiều hung thú hơn, tốt nhất vẫn nên thu liễm khí tức trên người lại, nếu không e rằng chúng không dám đến." Mẫu Lôi Thú nghe vậy, đành phải hậm hực thu liễm khí tức trên người. … Bên kia, La Hầu cùng Long Vương và Chúc Long đại chiến, từ nam bộ Hồng Hoang đánh đến bắc bộ, rồi từ bắc bộ đánh ra Hỗn Độn ngoại vực.

Sau khi họ đánh vào Hỗn Độn ngoại vực, đại chiến giữa Long tộc và ma nghiệt trên đại lục Hồng Hoang liền bước vào giai đoạn gay cấn.

Tuy nhiên, điều đáng sợ nhất là, những ma khí đó sẽ xâm nhiễm chúng sinh vạn vật, bất kể là ma nghiệt bị giết, hay hung thú bị giết, ma khí đều sẽ phiêu tán ra, rồi đi tìm ký chủ tiếp theo.

Nhiều sinh linh lòng mang bất cam và oán hận, chính là bị ma khí xâm nhiễm như vậy, cuối cùng đọa vào ma đạo, trở thành một thành viên của đối phương.

Sự thật chứng minh, Long tộc bọn họ bây giờ đúng là có cảm giác bị vận rủi bám lấy.

Vốn dĩ sức mạnh của Long tộc chiếm ưu thế, nhưng càng đánh, họ càng phát hiện, số lượng ma nghiệt và hung thú dường như không giảm, thậm chí còn có xu hướng càng đánh càng đông.

Cũng vì vậy, liên quân Long tộc vốn chiếm ưu thế, dần dần biến thành yếu thế.

Quá trình diễn biến này kéo dài mấy nguyên hội, lúc đầu mọi

người còn chưa có cảm giác gì, đến khi cảm thấy kiệt sức, mới phát hiện ra sự bất thường trong đó.

Nhưng lúc này, tình hình đã xấu đến mức có chút khó cứu vãn.

Mấy nguyên hội sau, Long Vương và Chúc Long lại đuổi La Hầu từ Hỗn Độn trở về đại lục Hồng Hoang.

Họ từ bắc cảnh Hồng Hoang đánh về phía tây, một đường giao chiến, nơi đi qua, sơn hà vỡ nát, sinh linh đồ thán, ngay cả vùng đất Côn Luân vốn được bảo tồn khá tốt, cũng có không ít nơi bị san thành bình địa, địa mạch sâu dưới lòng đất cũng bị tổn hại nghiêm trọng.

Tuy nhiên, Ngọc Kinh Sơn có lối vào ở Côn Luân lại không có phản ứng gì.

Ba người đại chiến một trận ở khu vực Côn Luân, rồi tiếp tục hướng về phía tây, đến đại lục phương Tây.

Long Vương và Chúc Long còn tưởng rằng La Hầu đã không chống đỡ nổi, muốn chạy về lão sào Tu Di Sơn, lại mang theo Tu Di Sơn bỏ chạy, giở lại trò cũ.

Nhưng điều họ vạn lần không ngờ là, vào ngày hôm đó, một tòa đại trận vô biên, lấy Tu Di Sơn làm trung tâm, bao phủ hơn nửa đại lục phương Tây.

Toàn bộ linh khí và địa mạch chi lực của đại lục phương Tây đều hội tụ về phía Tu Di Sơn.

Bốn thanh trường kiếm cổ xưa đầy sát khí, từ bốn phương bay lên.

Bốn thanh kiếm hợp thành một tòa trận pháp, vây khốn Long Vương và Chúc Long vào trong.

La Hầu cười ha hả, "Hai vị nên cảm thấy tự hào, bản tọa lấy thiên

địa làm lò luyện, lấy bốn tổ mạch của đại lục phương Tây làm cốt kiếm, lại lấy linh khí đại địa làm dẫn, giúp tứ kiếm khai phong, từ đó luyện thành Tru Tiên Tứ Kiếm này… Chúng vốn không phải dùng để đối phó với hai vị, nhưng bây giờ… Tru Tiên Tứ Kiếm Trận, mở!" Theo lời La Hầu, vô số linh khí như thủy triều hội tụ về phía bốn thanh cổ kiếm treo quanh Tu Di Sơn.

Lập tức, những thanh cổ kiếm đó như được đánh thức từ giấc ngủ say, tỏa ra ánh sáng rực rỡ chói mắt, giống như bốn mặt trời nhỏ, chiếu rọi bốn phương.

Tuy nhiên, ánh sáng trên thân tứ kiếm càng mạnh, linh khí của đại lục phương Tây càng khô cạn.

Vô số linh thực vật trong linh khí khô cạn đó, lần lượt khô héo, đại lục vốn xanh tươi, dường như trong nháy mắt đã biến thành một mảnh đất cằn cỗi. 1.

Bốn thanh kiếm vừa lộ ra sự sắc bén, Long Vương và Chúc Long liền biết, bốn thanh kiếm này không tầm thường, sát lục đại đạo pháp tắc tràn ngập, hóa thành trật tự thần liên rủ xuống, cuốn về phía họ.

Chương 525

2.

Sự sắc bén của bốn thanh kiếm đi qua, không gì không phá, ngay cả Long Vương Châu cũng bị chém ra một vệt trắng.

Chúc Long tế ra Thời Gian Chi Trượng, xoay người lao vào trong trận.

Cứ như vậy, hai rồng một ma, trong Tru Tiên Kiếm Trận này đánh đến trời long đất lở.

Kiếm khí tràn ngập, càn khôn đảo lộn, sơn hà vỡ nát, nhật nguyệt vô quang… Tuy nhiên, theo thời gian trôi đi, mấy trăm năm sau, đối với lão ma đầu La Hầu đã có chuẩn bị mà chiến, lại càng đánh càng thuận tay, sự vận chuyển của tứ kiếm trận cũng ngày càng trôi chảy.

Long Vương và Chúc Long vốn còn có thể chống đỡ một chút, lại càng ngày càng cảm thấy kiệt sức.

Phát hiện ra tình hình này, Long Vương và Chúc Long đều nghĩ đến việc trốn khỏi trận này trước, sau đó tính tiếp.

Với sức mạnh của hai rồng, quả thực khó có thể đối kháng với ma đầu kia trong trận này. "Ha ha… Muốn đi, đâu có dễ dàng như vậy?" Lão ma đầu nhìn ra ý đồ của họ, cười ha hả, "Muốn phá trận này, có bản lĩnh thì các ngươi gọi thêm con tổ long kia đến, xem bản tọa đồ long như thế nào!

Ha ha…" Con tổ long kia chính là vị Thanh Long Đại Đế trấn thủ đông cực.

Có thể thấy, lúc này La Hầu đã bành trướng đến mức nào.

Cũng đừng nói, với tu vi của La Hầu, bày ra Tru Tiên Tứ Kiếm

Trận này, đối phó với ba, bốn cường giả cùng cấp, quả thực không có vấn đề gì.

Mà nguyên nhân khiến Long Vương và Chúc Long có lửa giận mà không có chỗ trút cũng ở đây, họ lại không làm gì được ma đầu này, đây quả thực là trò cười lớn nhất thiên hạ.

Đường đường Long tộc nhị tổ, lại không làm gì được một ma đầu, ai dám tin?

Dù sao thì trước đây hai người họ hoàn toàn không tin, dù sao ma đầu này trước đây cũng không phải chưa từng bị họ chém.

Nhưng bây giờ… phong thủy luân chuyển, hối hận vì đã không nghe lời A Sở!

Chúc Long không khỏi nhớ lại những lời Ngô Sở đã nói với mình lúc trước.

Nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn, điều y có thể làm là phá vỡ trận này.

Với tu vi của Chúc Long, La Hầu muốn dễ dàng giết y, thực ra cũng không dễ dàng như vậy, dù sao Chúc Long tu luyện là Thời Gian Đại Đạo, một trong những đại đạo huyền diệu nhất thế gian.

Mà trong tay Long Vương có chí bảo trấn áp khí vận Long tộc là Long Vương Châu, muốn giết ngài, cũng không dễ dàng như vậy.

Chỉ là Long Vương và Chúc Long muốn giết La Hầu, bây giờ cũng là chuyện viển vông.

Thế là, hai bên cứ thế giằng co.

Cứ như vậy, tuy không ai làm gì được ai, nhưng thời gian lâu dần, nguy hiểm liền dần xuất hiện, dù sao chiếm ưu thế vẫn là lão ma đầu La Hầu.

Mấy lần, nếu né chậm một chút, Chúc Long đã bị kiếm trận làm bị thương.

Thế là, y chỉ có thể nghĩ cách thoát khỏi tòa đại trận này trước đã.

Y cảm ứng vị trí của Long Vương, lao về phía Long Vương.

Cuối cùng, hai rồng hội tụ, Chúc Long trả giá bằng việc cho nổ tung Thời Gian Chi Trượng, phá vỡ sự phong tỏa của Tru Tiên Tứ Kiếm, hai rồng mang theo đạo thương, trốn khỏi đại lục phương Tây.

La Hầu thấy vậy, mang theo Tru Tiên Tứ Kiếm và Thí Thần Thương, quay lại truy sát họ.

Lại là một trận đại chiến, từ tây đánh sang đông, rồi lại đánh lên Côn Luân.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu ẩn náu ở Côn Luân chưa ra, cùng với ba huynh đệ Côn Luân, cảm nhận trận đại chiến gần trong gang tấc, đại đạo không ngừng nổ vang, trật tự thần liên không ngừng đứt gãy, cùng với những ngọn núi tuyết không ngừng sụp đổ, tuy không đến mức run rẩy, nhưng cũng không khác là bao.

Ít nhất, họ cuối cùng cũng cảm nhận được sự chênh lệch giữa họ và những cường giả chí tôn này.

Với tu vi hiện tại của họ, chưa nói đến việc ra ngoài có bị ba vị này đánh chết ngay lập tức hay không, e rằng cũng không khác là bao, đây là sự chênh lệch về cảnh giới.

Trận chiến này, lại đánh mấy trăm năm, vô số sơn mạch của Côn Luân Sơn vỡ nát, ngay cả tổ mạch sâu dưới lòng đất cũng bị đánh gãy, cuối cùng Long Vương và Chúc Long cũng đều thân chịu trọng thương.

Có thể làm họ bị thương, tự nhiên là đạo thương do đại đạo bị chém để lại.

Có thể thấy, có Tru Tiên Tứ Kiếm và Thí Thần Thương trong tay, khí thế của La Hầu ngông cuồng đến mức nào.

Khi La Hầu muốn triệt để chém giết hai rồng tại đây, trên đỉnh Côn Luân, xuất hiện tử khí cuồn cuộn, tử khí mênh mông, cuốn đi ngàn vạn dặm.

Lão ma đầu cười ha hả, mang theo ý khiêu khích, nói: "Lão già Hồng Quân, thấy bọn ta giết nhau đến lưỡng bại câu thương, cuối cùng cũng chịu ra nhặt của hời rồi sao?

Ha ha ha… Ngươi cũng chỉ có chút bản lĩnh đó thôi, bản tọa đợi ngươi ở đại lục phương Tây, có bản lĩnh thì qua đây." Ma khí cuồn cuộn bay đi, không còn cố gắng đối đầu với tử khí ở đây nữa.

Một thân chật vật, nhưng không mất đi vẻ bá khí, Long Vương chắp tay về phía tử khí, "Đa tạ đạo hữu ra tay tương trợ, ân tình này Long tộc tất sẽ ghi nhớ trong lòng!" Chúc Long cũng theo đó hành lễ, dù sao chủ nhân của tử khí này chính là sư phụ của Ngô Sở. 3.

Hồng Quân Lão Tổ từ trong tử khí bước ra, nhìn xung quanh, nhìn cảnh sơn hà đại địa hoang tàn, khẽ thở dài: "Hai vị đạo hữu không cần đa lễ, chỉ là bần đạo nhìn thấy tình trạng nghiệp lực đeo bám hai vị…" Lão tổ vừa nói vừa lắc đầu, "Thời thế cũng vậy!" Mệnh cũng vậy!" Long Vương và Chúc Long đều hiểu, nghiệp lực trên người họ lần này đã nhiều đến mức họ không dám tưởng tượng.

Lão ma đầu dùng tổ mạch ở đại lục phương Tây đúc kiếm, dùng linh khí đại lục phương Tây khai phong, nghiệp chướng tạo ra này, có một phần cũng phải tính lên đầu họ.

Cộng thêm sát nghiệp tạo ra trong đại chiến với Kỳ Lân tộc và Phượng tộc trước đây… Hồng Quân Lão Tổ cũng không nói nhiều, lắc đầu, liền lui về trong tử khí, sau đó tử khí rút đi, biến mất không thấy.

Hai rồng nhìn lão tổ rời đi, rồi nhìn nhau, thở dài thườn thượt.

Hồi lâu, Long Vương mới nói: "Ngươi về Long tộc, chọn mấy long nữ, đưa đến Tử Ngọc Sơn đi!" "???" Chúc Long ngơ ngác, hoàn toàn không theo kịp suy nghĩ của Long Vương.

Thấy Chúc Long ngơ ngác, Long Vương cười ha hả, "Đùa thôi!" Nhưng cười rồi cười, ngài lại có chút bi thương, ngẩng mặt lên trời thở dài: "Thua rồi!

Long tộc đã thua rồi! 4.

Chúng ta diệt vong Kỳ Lân tộc, diệt vong Phượng tộc, vốn tưởng có thể lên đến đỉnh cao, bao quát Hồng Hoang, nhưng cuối cùng lại chôn vùi trong tay ma nghiệt, không cam lòng! "Huynh trưởng…" "Ta lúc trước đã hứa với ngươi, nếu Long tộc cuối cùng thua, sẽ để ngươi quay về phát triển bộ lạc của mình.

Bây giờ, đã đến lúc phải nói lời tạm biệt." Chúc Long lắc đầu nói: "Chỉ cần còn có huynh trưởng ở đây, Long tộc vẫn còn hy vọng, không thể coi là thua.

Ma đầu kia lợi hại, nhưng tiêu diệt ma nghiệt, người người có trách nhiệm…" Long Vương lắc đầu, "Ngươi và ta đều thân chịu đạo thương, không có mấy nguyên hội tĩnh dưỡng, không thể hồi phục. 5.

Hơn nữa, ta là Long Vương, đường đường Long tộc chi chủ, sao có thể trốn ở một nơi sống lay lắt, trở thành trò cười muôn đời?

Chương 526

Huống hồ, tộc ta liên tục đại chiến vô tận năm tháng, sự phá hoại gây ra cho đại lục Hồng Hoang, bây giờ đã không còn sức để khôi phục, nghiệp lực trên người con cháu trong tộc nếu không trừ đi, tương lai e rằng sẽ không khác gì đám ma nghiệt kia, bị thiên địa chán ghét!" Chúc Long nghe vậy, trong lòng không khỏi giật thót, một tay nắm lấy cánh tay Long Vương, "Huynh trưởng đừng làm chuyện dại dột, Long tộc nếu không có huynh trưởng…" "Đây không phải là chuyện dại dột, đây là cách duy nhất để rửa sạch tội nghiệt cho Long tộc ta." Long Vương vỗ vỗ mu bàn tay Chúc Long, "Hơn nữa, chỉ có ngươi và ta lui đi, những cường giả ẩn thế kia mới có thể ra tay đối phó với ma đầu đó, như vậy mới có thể đổi lấy một tia sinh cơ cho Long tộc." "Nhất thiết phải như vậy sao?" Chúc Long có phần thương cảm nhìn Long Vương.

Long Vương gật đầu nói: "Không làm vậy, không đủ để vạn tộc yên lòng!" Nghe vậy, Chúc Long khẽ thở dài.

Y thực ra cũng hiểu, Long tộc đã quen thói mạnh mẽ, vào thời kỳ khí thế Long tộc đang thịnh, vẫn luôn duy ngã độc tôn, những cường giả ẩn thế kia chắc chắn sẽ không thích một Long tộc như vậy.

Hiện nay Long tộc tranh đấu với ma nghiệt, tuy ở thế yếu hơn, nhưng chỉ cần hai vị Tổ Long còn tại, Long tộc vẫn còn cơ hội vùng lên trở lại.

Trong tình huống này, các cường giả ẩn thế không muốn xuất hiện để trở thành lưỡi kiếm cho Long tộc, làm áo cưới cho Long tộc, điều này hoàn toàn có thể hiểu được.

Long tộc các ngươi không phải rất lợi hại sao?

Vậy thì tự mình giải quyết vấn đề này đi!

Dù sao những ma nghiệt kia cũng là nhắm vào Long tộc các ngươi mà tới, phải không?

Không thể trách mọi người thiển cận, mà là trong lòng rất nhiều sinh linh đều có oán khí.

Có kẻ không muốn dính vào, có kẻ lại không dám giận, cũng không dám nói.

Long Vương chính là nhìn ra điểm này, nên mới quyết định cùng nhau ẩn lui.

Nhưng cho dù họ ẩn lui, nghiệp lực trên người Long tộc không thể trừ bỏ, tương lai chắc chắn cũng sẽ mang đến tai họa cho Long tộc, thậm chí bị trời đất chán ghét cũng không phải là không thể.

Biện pháp duy nhất, chính là học theo câu chuyện của Kỳ Lân và Thủy Hoàng, dùng thân xác cuối cùng làm chút chuyện có ích cho đại địa Hồng Hoang, để bù đắp tội nghiệt mà Long tộc đã gây ra.

Mà làm chuyện này, có một mình Long Vương y là đủ rồi.

Chúc Long tuy là Tổ Long, nhưng y đồng thời còn là Tổ Vu.

Y đã vì Long tộc cống hiến suốt những năm tháng dài đằng đẵng như vậy, cũng đã đủ rồi, đã đến lúc để y trở lại làm Tổ Vu của mình.

Thế là, Long Vương tại ngọn Côn Luân Sơn đổ nát này, phát đại nguyện với Thiên Đạo: "Thiên Đạo ở trên, Ngô, Long Vương của Long tộc, nguyện thân hóa địa mạch, tu phục đại địa tổn hại, để rửa sạch tội nghiệt đã tạo ra trong đời, mong Thiên Đạo thương xót, thoát khỏi một thân ác nghiệp cho tộc ta...

Trời đất cùng chứng giám." Theo sau lời đại nguyện của Long Vương, Thiên Địa Đại Đạo oanh minh, Đại Đạo Thần Liên lay động,

long khu vạn dặm hóa thành một long mạch, lấy Côn Luân Sơn làm đầu, trải dài ra bốn phương tám hướng.

Đến đây, địa mạch cũng được người đời gọi là long mạch!

Long Vương Châu trong tiếng Đại Đạo oanh minh này, hóa thành từng sợi Trật Tự Thần Liên, dung nhập vào trong long mạch đại địa, trở thành một phần của sức mạnh long mạch.

Công đức ngập trời tỏa ra từ Long Vương Châu, cùng với công đức có được từ lời đại nguyện của Long Vương, bay tán loạn khắp đại địa Hồng Hoang, rửa sạch nghiệp lực đầy mình của những Long tộc còn sót lại.

Nhưng thế lực còn sót lại của Long tộc vẫn còn quá nhiều, chút công đức đó hoàn toàn không đủ để rửa sạch nghiệp lực trên người những Long tộc kia, nhưng cũng đã rất tốt rồi.

Lúc này, lại một thanh âm nữa hóa thành đạo âm, truyền khắp đại địa Hồng Hoang: "Ta là Chúc Long, nguyện hóa thân thành núi, từ nay thế gian không còn Chúc Long..." Tất cả sinh linh nghe được đạo âm này, đều không khỏi nhìn nhau kinh ngạc.

Những Long tộc còn sót lại chợt thấy Long tộc trong chốc lát mất đi hai vị lão tổ, lập tức bi thương gào thét.

Chính cái gọi là, quân lính đau thương tất sẽ thắng, trong nhất thời, sức mạnh mà Long tộc bộc phát ra, ngay cả những ma nghiệt và hung thú kia cũng phải lùi lại ba xá.

Mà cũng chính vào lúc này, lại một thanh âm nữa vang vọng khắp đại địa Hồng Hoang. "Ta là Thanh Long, sau trận chiến này, chủ lực Long tộc sẽ lui về trấn thủ Thanh Long Giới, mong chúng sinh trong trời đất có thể liên thủ chống ma, đồng tâm hiệp lực, trả lại sự yên bình cho đại địa Hồng Hoang!" Lời của Thanh Long, lão tổ Long tộc,

có ý rằng sau trận chiến này, Long tộc sẽ rút khỏi vũ đài lớn Hồng Hoang, để các chủng tộc khác có cơ hội trỗi dậy.

Đây cũng là nói cho những cường giả ẩn thế kia biết, mọi người đừng đứng nhìn nữa, Long tộc chúng ta không tranh giành với mọi người nữa, trước tiên hãy giải quyết đám ma nghiệt và hung thú này đi!

Đến đây, Long tộc, một trong tam tộc, cũng đã tuyên bố rút lui!

Ba đại chủng tộc từng hùng mạnh vô cùng, chia ba thiên hạ Hồng Hoang là Kỳ Lân, Phượng, Long, lần lượt rút khỏi vũ đài lớn Hồng Hoang.

Tất cả sinh linh thấy vậy, đều không khỏi thở phào một hơi.

Đặc biệt là các tộc trưởng của các đại chủng tộc Hồng Hoang, ba ngọn núi lớn đè trên đầu họ cuối cùng cũng được dời đi, đã đến lúc bách gia tề phóng, vạn tộc tranh minh rồi. ...

Tại Tử Ngọc Sơn, khi nghe thấy thanh âm của Chúc Long hóa thành đạo âm, truyền khắp thiên hạ, Hậu Thổ tiểu thư tả còn vì thế mà căng thẳng một phen, chạy đến Bàn Cổ Thần Điện liên lạc với các Tổ Vu.

Trên thực tế, người căng thẳng giống nàng còn có các Tổ Vu khác.

Sau đó Chúc Long cũng đến. "Nhị ca, huynh không có thân hóa sơn mạch à?!" Người hỏi câu ngớ ngẩn này, là Chúc Dung, thanh niên tóc đỏ bù xù truyền lửa.

Nhưng Chúc Long không cười y ngốc nghếch, chỉ nói: "Đây là pháp môn ta thoát ly Long tộc, quay về Vu tộc.

Trước tiên hóa thân thành Đan Vĩ Sơn ở phía bắc Xích Thủy, sau đó dời bộ lạc đến Chung Sơn ở phía tây hơn...

Từ nay thế gian không còn Chúc Long, chỉ có Tổ Vu Chung Sơn Chúc Cửu Âm." 6.

Các Tổ Vu nghe vậy, liên tiếp thở phào nhẹ nhõm.

Thế là Chúc Dung ha ha cười nói: "Chuyện đáng mừng như vậy, hay là, mọi người cùng đến Tử Ngọc Sơn của Hậu Thổ muội muội, cùng nhau say một bữa?" "Được!" "Không được!" Có người nói được, cũng có người nói không được, người nói không được là Chúc Long Chúc Cửu Âm, và Hậu Thổ tiểu thư tả.

Chúc Cửu Âm nói: "Hiện tại chính là lúc Long tộc cần mọi người giúp đỡ..." Tuy đã thoát ly khỏi Long tộc, nhưng dù sao cũng từng là Tổ Long, đối với Long tộc tự nhiên không thể không có tình cảm, nói chia tay là chia tay được.

Hậu Thổ tiểu thư tả cũng nói: "Bây giờ không còn là giúp đỡ Long tộc nữa, mà là mọi người tự cứu, nếu không tương lai ma nghiệt và hung thú tất nhiên sẽ lại tàn phá đại địa Hồng Hoang.

Chuyện như vậy A Sở chắc chắn sẽ không đứng ngoài cuộc, tạm thời chắc cũng không có tâm tư cùng mọi người uống rượu." Cộng Công hỏi: "Vậy Vu tộc chúng ta thì sao?

Có cần ra tay giúp đỡ không?" Các Tổ Vu nhìn về phía Đế Giang, Đế Giang lại nhìn Hậu Thổ: "A Sở có bảo muội ra tay không?" Hậu Thổ nói: "Chàng ấy tuy không nói, nhưng cũng nói cơ hội khó có được, tuy Vu tộc chúng ta không tu nguyên thần, nhưng công đức chi lực lại có diệu dụng vô cùng." Chúc Long cũng gật đầu nói: "Đây quả thực là một cơ hội!" Đế Giang suy nghĩ một chút, liếc nhìn các Tổ Vu, đứng dậy nói: "Nếu đã như vậy, vậy chúng ta tham chiến đi!

Phụ Thần khai tịch ra mảnh thiên địa này, thân là hậu duệ của Phụ Thần, chúng ta bảo vệ mảnh thiên địa này, vốn cũng là trách nhiệm không thể chối từ, quả thực không nên tụt hậu so với người khác." 7.

Các Tổ Vu nghe vậy, liên tiếp gật đầu tán thành.

Vu tộc tuy không tu nguyên thần, nhưng công đức chi lực đối với họ, cũng có tác dụng, thậm chí có thể tăng thêm khí vận cho mọi người... hơi giống điểm may mắn.

Thế là, sức mạnh của Vu tộc, lần đầu tiên triển hiện trước mặt chúng sinh Hồng Hoang.

Đương nhiên, Vu tộc vào thời điểm này, sức mạnh triển hiện ra vẫn chưa đủ để khiến chúng sinh phải chú ý.

Nhưng cũng quả thực là một màn mở đầu rất tốt. ...

Chương 527

Tử Ngọc Sơn, Ngô Sở dẫn dắt chúng sinh linh Tử Ngọc Sơn, càn quét xung quanh Tử Ngọc Sơn.

Lấy Hoàng Long, Phượng Nghi, Địa Khôn ba vị đệ tử cảnh giới Đại La làm đầu, lại phụ trợ bằng Lão Viên, Bạch Trạch, Tất Hỏa, Du Du các loại tướng tài cảnh giới Thái Ất, chia làm ba đường nam, bắc, tây.

Còn bản thân Ngô Sở, thì cưỡi tiểu lôi thú Tuyệt Ảnh, mang theo Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly hai vị tiểu nương tử này, và để Kim Quang Địa Long làm hộ pháp, đi về phía đông.

Về phần Hậu Thổ tiểu thư tả, vị đại nương tử này, thì dẫn dắt các dũng sĩ Vu tộc, tiến về phía tây.

Hoàng Long vốn tiến về phía tây thấy vậy, liền đổi đường ra Đại Hà, dẫn theo Du Du và Đại Hồng bọn họ, dọc theo lưu vực Đại Hà càn quét về phía tây.

Thập nhị Hoa Thần thì dẫn các tiểu hoa tiên giữ nhà.

Đến đây, chúng sinh linh Hồng Hoang đã thổi vang hồi kèn hiệu phản công ma nghiệt.

Cùng lúc đó, sư phụ của Ngô Sở là Hồng Quân lão tổ, cũng liên lạc với mấy vị lão huynh đệ, cùng nhau đến đại địa phương tây hội ngộ lão ma đầu La Hầu kia.

Mà Ngô Sở trong lúc tiến về phía đông, cũng đang thần du tứ phương, liên lạc với những người bạn tốt của mình, đặc biệt là ba huynh đệ Côn Luân và Thái Nhất.

Trọng trách ngưng tụ Khai Thiên Phủ, hắn cảm thấy cần phải một

vai gánh vác.

Sau khi nhận được 'triệu hoán' của Ngô Sở, ba huynh đệ Côn Luân và hai huynh đệ Thái Nhất cũng cảm thấy diệt trừ ma nghiệt là trách nhiệm không thể chối từ của họ, thế là tất cả đều xuất sơn.

Sau đó Ngô Sở lại 'thông báo' cho Nữ Oa và Phục Hy, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu...

Mọi người từ đạo trường của mình, càn quét ra xung quanh.

Mà Thập Nhị Tổ Vu, cũng dẫn dắt các dũng sĩ trong bộ lạc của họ, càn quét ma nghiệt.

Ngày hôm đó, Hồng Quân lão tổ liên hợp với Âm Dương lão tổ, cùng với Càn Khôn lão tổ, Dương Mi lão tổ ba người, tạo thành một 'tổ hợp bốn ông lão', giáng lâm đại địa phương tây.

Trong mắt vô số sinh linh không quen thuộc với họ, đây là trận chiến ra mắt của tổ hợp bốn ông lão này, bởi vì ngoài Tử Khí chi chủ Hồng Quân lão tổ ra, ba người còn lại đều là những lão tiền bối chưa từng nghe tên, chưa từng thấy mặt.

Lão ma đầu La Hầu ở gần Tu Di Sơn tại đại địa phương tây, bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, một chọi bốn, chuẩn bị chôn vùi họ ở đây, sau đó leo lên đỉnh Hồng Hoang.

La Hầu lúc này, có thể nói là lòng tin bùng nổ.

Hai vị Tổ Long của Long tộc đường đường, đều bị y đánh cho thân hóa địa mạch, bây giờ còn ai có thể ngăn cản bước chân y leo lên tuyệt đỉnh?

Chỉ hỏi: Còn ai nữa?

Thế là, Hồng Quân lão tổ bọn họ đã đến.

Lão tổ đầu đội Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, tôn công

đức chí bảo được ngưng tụ từ công đức khai thiên và Huyền Hoàng Mẫu Khí này, quả nhiên ở trong tay lão tổ.

Càn Khôn lão tổ chân đạp Càn Khôn Đỉnh, đạo bào phiêu phiêu, lơ lửng trên không.

Âm Dương lão tổ đầu đội Âm Dương Đại Ma Bàn, trang phục vẫn quái dị như trước, vừa nhìn đã biết là một lão đầu cổ quái vô lương.

Dương Mi lão tổ đạp không mà đến, vẫn lôi thôi lếch thếch như xưa.

Tổ hợp bốn lão niên này, đối mặt với La Hầu chân đạp hắc liên, tay cầm Thí Thần Thương, và dùng Tru Tiên Kiếm bày ra tứ kiếm trận, tự nhiên sẽ không nói nhiều lời vô ích, trực tiếp ra tay.

Năm vị cường giả rõ ràng đã vượt qua cảnh giới Đại La, ra tay trên đại địa phương tây, Đại Đạo oanh minh gây ra, gần như toàn bộ Hồng Hoang đều có thể cảm nhận được.

Vô số sinh linh đang đối phó ma nghiệt, sau khi cảm giác có người ra tay đối phó lão ma đầu kia, lập tức sĩ khí tăng vọt, bắt đầu điên cuồng phản công quân đoàn ma nghiệt và hung thú.

Ngô Sở một đường về phía đông, khi quét qua dãy núi Bạch Cốt, cảm giác được trong dãy núi, khối ngoan thạch kia dường như có dấu hiệu hóa hình, không khỏi ngẩn ra, sau đó thân hình thoáng động, đến trên ngọn núi Bạch Cốt đó.

Vạn nha trong núi Bạch Cốt cảm nhận được khí tức của Ngô Sở, nhưng lại không tỏ ra địch ý gì với hắn, lúc này Ngô Sở, trên người tràn ngập khí tức tử vong đại đạo. 8.

Bước vào động Bạch Cốt, dấu hiệu sinh mệnh trong cửu khiếu ngoan thạch đã rất rõ ràng, thậm chí có thể cảm nhận được nhịp điệu

ngoan thạch nuốt nhả huyền âm chi khí, giống như tim đập.

Ngô Sở đưa tay vỗ vỗ ngoan thạch, cười nói: "Từ từ thôi, không cần vội!

Bây giờ bên ngoài còn hơi loạn, ngươi có thể nhân tử khí này, thử lĩnh ngộ pháp tắc tử vong xem sao!" Hô hấp của ngoan thạch, dường như tăng tốc một chút, giống như đang đáp lại đề nghị của hắn.

Ngô Sở ha ha cười một tiếng, "Rất tốt!

Tiếp tục cố gắng, lần sau lại đến thăm ngươi." Rời khỏi động Bạch Cốt, trở lại không trung, liền nghe Tiểu Hồ Ly hỏi: "Phu quân, trong núi Bạch Cốt có gì không ổn sao?" Ngô Sở lắc đầu, "Cũng không có gì không ổn, chỉ là khối ngoan thạch trong đó, sắp hóa hình ra rồi, ta bảo nó đừng vội..." "A Sở ca, huynh muốn thu ngoan thạch đó làm đồ đệ sao?".

Tiểu Nguyệt Linh cảm thấy Ngô Sở đối với tảng đá này rất quan tâm, ban đầu thậm chí còn đem Nguyệt Thạch mà Thái Âm chi chủ Thường Hi tặng cho hắn đưa cho tảng đá này. "Cái này, để xem đã!" Ngô Sở suy nghĩ một chút rồi nói.

Trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, Thạch Cơ nương nương là đệ tử của Thông Thiên tiểu đạo, nhưng lần trước Thông Thiên tiểu đạo đến đây, rõ ràng là có chút hiểu lầm.

Cho nên, nếu hắn không thu thạch tinh này làm đồ đệ, có lẽ thạch tinh này chỉ có thể tự mình mò mẫm tu hành.

Nhưng đối với đại đa số sinh linh Hồng Hoang mà nói, tự mình tu hành thực ra cũng không có gì không thể, bọn họ trời sinh đã biết cách tu hành.

Có sư phụ, chẳng qua là để họ có thêm một chỗ dựa, thêm một chút tài nguyên tu hành mà thôi.

Ví dụ như thạch tinh này, rõ ràng đã bái Thông Thiên làm thầy, nhưng vào thời Phong Thần, nói bị giết là bị giết, Thông Thiên cũng không đi tìm Thái Ất tính sổ, đúng không?

Có sư phụ này hay không, có gì khác biệt?

Không có 'thạch quyền' a!

Nhưng nghĩ lại, trong số những đệ tử mà Thông Thiên thu nhận, đại đa số đều là đệ tử ký danh ngoại môn, Thạch Cơ không được chiếu cố đặc biệt, cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Với tu vi và căn cốt của Thạch Cơ, cũng không được coi là nhân vật cốt lõi của Bích Du Cung.

Không lâu sau, Kim Quang Địa Long và Tuyệt Ảnh độn thân trở về, báo cho hắn biết ma nghiệt và hung thú trong phạm vi mấy trăm vạn dặm xung quanh đều bị bọn họ quét sạch, khóe miệng Tuyệt Ảnh còn dính vết máu.

Nhưng sau khi bị Ngô Sở chỉ vào khóe miệng, thân nó liền nổi lên một lớp điện quang, biến vết máu trên người thành tro bụi.

Sau đó, mọi người tiếp tục lên đường, một đường san phẳng về phía Thanh Khâu.

Không lâu sau, liền thấy Thanh Khâu Ly cưỡi mẫu lôi thú, nghênh diện bay tới.

Hai con lôi thú hội hợp, tiểu lôi thú tiến lên, thân mật dùng đầu cọ cọ mẫu lôi thú.

Mẫu lôi thú có chút ghét bỏ lắc lắc đầu, nhìn Ngô Sở, gầm nhẹ một tiếng về phía hắn.

Ngô Sở cười một tiếng, nói: "Được rồi!

Chương 528

Cho ngươi tự do hành động, nhưng ngươi chỉ có thể ra tay với những ma nghiệt và hung thú mang ma khí, không được ăn các sinh linh khác, hiểu chưa?" Mẫu lôi thú ra vẻ mất kiên nhẫn, gầm nhẹ một tiếng, liền hóa thành một đạo lôi quang, lóe thân đi mất, Thanh Khâu Ly tung người đến bên cạnh Ngô Sở bọn họ.

Tiểu lôi thú nhìn mẫu thân biến mất, cũng không có ý định học theo mẫu thân.

So sánh mà nói, mẫu lôi thú từng quen một mình đi lại trong Hỗn Độn, dù sau này trở thành hộ đạo thần thú của Ngô Sở, cũng vẫn không thích giao du với các sinh linh khác.

Mà tiểu lôi thú thì lớn lên trong sự bầu bạn của chúng sinh, thích náo nhiệt, để nó một mình đi một mình, nó còn không vui đâu! "Bên Thanh Khâu, ai đang canh giữ?" "Có Miêu Hòa Nhân bọn họ ở đó!

Không cần lo lắng, bây giờ chúng ta đi đâu?" "Một đường về phía đông đi!

Đông Hải là nơi Long Đình của Long tộc, tin rằng ma nghiệt và hung thú tập trung ở đó sẽ nhiều hơn một chút." Chi tộc Hồ của Thanh Khâu ở Long Đình, cũng đa số sống ở Đông Hải.

Thế là, Ngô Sở dẫn theo Thanh Khâu Ly và Tiểu Nguyệt Linh, Tiểu Hồ Ly bọn họ, cộng thêm Kim Quang Địa Long và lôi thú Tuyệt Ảnh, một đường san phẳng về phía bờ Đông Hải.

Những hung thú lẻ tẻ gặp phải, đều không địch nổi một miệng của Tuyệt Ảnh, Kim Quang Địa Long còn rất chu đáo chạy đến nơi khác, dồn hung thú về phía Tuyệt Ảnh, Tuyệt Ảnh chỉ cần há miệng chờ là được.

Về phần Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly, hoàn toàn là đi theo tham quan, còn chưa đến lượt hai người họ ra tay.

Tình huống này, kéo dài cho đến khi họ đến bờ Đông Hải, thực sự tiến vào chiến trường chính của đại quân ma nghiệt và hung thú, cùng với liên quân Long tộc.

Cũng chính vào lúc này, Ngô Sở ở trong chiến trường đó, nhìn thấy một vài bóng dáng quen thuộc, của Long tộc thì không cần nói, những bóng dáng quen thuộc đó cơ bản đều ở đây.

Ứng Long Canh Thần, Tù Ngưu, Ngao Càn, Ly Vẫn, thậm chí là Nhai Tí, và cả Ô Trảm...

Không thể không nói, vận khí của họ rất tốt, đều cầm cự được đến bây giờ.

Thực ra trải qua bao nhiêu năm chinh chiến, thực lực Long tộc sớm đã không còn được một phần ba so với ban đầu, đặc biệt là sự ra đi của Long Vương và sự ẩn lui của Chúc Long.

Mà từ đây, cũng có thể thấy được, thực lực tổng thể của Long tộc, quả thực mạnh hơn Phượng tộc và Kỳ Lân tộc.

Trong ba tộc đó, yếu nhất ngược lại là Phượng tộc.

Bên phía ma nghiệt, Ngô Sở cũng nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc, Ma vương Ba Tuần lúc trước bị lão tổ mượn một chân một tay, và Thiên Phi Ô Ma.

Hai người tự nhiên cũng nhìn thấy Ngô Sở bọn họ cưỡi lôi thú đến.

Đúng là, cừu nhân gặp mặt, đặc biệt đỏ mắt!

Ma khí cuồn cuộn, huyền quang mênh mông, tiếng rồng ngâm vang dội, tiếng thú gầm trời.

Đại Đạo pháp tắc oanh minh, Trật Tự Thần Liên lay động.

Thanh sơn vỡ nát, cây cổ thụ đổ gãy.

Sóng dữ cuộn trào, sóng lớn vỗ bờ.

Chân long phun hơi thở, sấm chớp vang rền.

Trong rừng núi, trên mặt biển, trên bầu trời, khắp nơi đều có thể thấy cảnh tượng ma nghiệt và hung thú giao thủ với liên quân Long tộc.

Máu tươi nhuộm đỏ núi rừng, nhuộm đỏ nước biển, ma khí tung hoành tàn phá, liên quân Long tộc xông lên bờ không lâu, lại bị ép trở lại biển lớn.

Sau đó lại nhân lúc sóng lớn ngàn trượng, xông về phía bờ.

Từ xa, Ngô Sở liền giao Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ cho Tiểu Nguyệt Linh, lại giao Càn Khôn Kỳ Bàn cho Tiểu Hồ Ly, "Hai người tự mình cẩn thận, đánh không lại thì trốn đi, các ngươi chủ yếu là đến để rèn luyện, thực ra cũng không cần các ngươi tham gia chiến đấu..." Hai người cũng không cảm thấy Ngô Sở đang xem thường họ, Ngô Sở kiếm tiền nuôi gia đình, họ phụ trách xinh đẹp như hoa, thực ra họ rất vui vẻ với việc này.

Không có việc gì thì làm mỹ thực, pha trà, đàn cầm, múa... cuộc sống bình dị mà phong phú, tại sao phải đánh đánh giết giết chứ?

Chỉ là thân là sinh linh cảnh giới Thái Ất, nếu không làm chút gì cho mảnh thiên địa này, họ lại cảm thấy có chút hổ thẹn với tu vi của mình, cho nên họ mới đi theo.

Do đó, hai người cũng không khách sáo, nhận lấy cực phẩm tiên thiên linh bảo mà Ngô Sở đưa qua.

Sau đó tung người lao xuống đại quân thú triều phía dưới, Kim

Quang Địa Long và Tuyệt Ảnh dưới thần thức truyền âm của Ngô Sở, cũng theo bóng dáng họ lao xuống.

Hai con thú tiến vào đại quân hung thú, quả thực như vào chốn không người, đặc biệt là Tuyệt Ảnh.

Sau khi Tuyệt Ảnh hóa ra bản thể, một chân đạp xuống là giẫm chết một mảng lớn, há miệng hút một cái lại là một mảng lớn, sau đó hóa thân thành tia chớp, nơi nào đi qua, hung thú từng con bay lên... khiến liên quân Long tộc kia nhìn đến trợn mắt há mồm.

Tuy họ cũng biết Hỗn Độn Cự Thú rất mạnh mẽ, nhưng cụ thể mạnh mẽ đến mức nào, lại không có ấn tượng sâu sắc.

Nhưng, bây giờ đã có.

Thanh Khâu Ly nhìn Ngô Sở, nói: "Vậy con tiện ma kia giao cho ta đi!" Nàng nói xong, thân hình thoáng động, dứt khoát gia nhập vào trận chiến của Ô Ma và Tù Ngưu.

Ngô Sở thì nhìn Ma vương Ba Tuần đang giao thủ với Ứng Long, mặc vào Hắc Long Khải, cầm lên Ngũ Hành Nguyên Linh Càn Khôn Kiếm, chân đạp Hắc Quan, tung người lao lên.

Kết quả Ma vương Ba Tuần trong lúc bị Ứng Long Canh Thần một chưởng đánh bay, lại quay người đánh một chưởng về phía Ngô Sở, chưởng ấn đen kịt từ hư hóa thực, thẳng tắp đánh về phía Ngô Sở.

Đợi khi Ngô Sở một kiếm chém tan chưởng ấn khổng lồ đó, bóng dáng Ma vương Ba Tuần đã biến mất khỏi mắt mọi người, hóa thân thành ma khí, ẩn vào trong ma khí xung quanh.

Ứng Long nhìn Ngô Sở, có chút kinh ngạc, Ngô Sở ho nhẹ nói: "Đạo huynh đi giúp những người khác đi!

Con ma này giao cho ta, ta với nó có chút tư thù." Ứng Long gật

đầu, quay người bay về phía một con hung thú ma giao đang đối đầu với Nhai Tí.

Kết quả Nhai Tí vừa lúc bị ma giao kia một vuốt đánh bay, con ma giao đó hiển nhiên là một bá chủ trong đám hung thú, tu vi còn mạnh hơn cả long tử Nhai Tí.

Ứng Long tiến lên, chặn lại con ma giao đó, mà Ngô Sở thấy Nhai Tí bay về phía mình, nhấc chân lên liền là một cước, đá nó trở lại về phía con ma giao, thuận tiện nói một tiếng: "Không cần cảm ơn!" Nhai Tí bị Ngô Sở một cước này đá cho trong lòng mắng mẹ, Ngô Sở khống chế lực đạo, nên nó không bị thương, nhưng tổn thương tính không cao, mà tính sỉ nhục lại cực mạnh.

Đợi nó ổn định thân hình, quay người trừng mắt về phía Ngô Sở, "Nhiều chuyện!" Ngô Sở nhàn nhạt liếc nó một cái, nói: "Diệt trừ ma nghiệt, người người có trách nhiệm, loại thiểu năng như ngươi có lẽ không hiểu được đại nghĩa này, ta không trách ngươi.

Nhưng bây giờ nếu ngươi còn ở đây lải nhải với ta, chính là đang mưu sát sinh mệnh của Long tộc các ngươi rồi, ngươi tự xem mà làm!" Ngô Sở nói xong, ngẩng mắt quét nhìn bốn phía, cười nói: "Ba Tuần, có dám ra đây cùng ta một trận không?

Đừng như con rùa rụt cổ." Kết quả tiếng của Ba Tuần từ bốn phương tám hướng truyền đến, "Kẻ vô sỉ, cũng dám nói dũng!" Ngô Sở đoán, Ba Tuần này có lẽ vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện lần trước bị phân thân lão tổ mà hắn gọi đến chém mất một tay một chân, nên mới mắng hắn vô sỉ.

Nhai Tí bị Ngô Sở chọc cho một câu, trong lòng nộ khí cuồng sinh, nhưng lúc này, hiển nhiên không thể tiếp tục lải nhải với Ngô Sở, nó dù có thù dai đến đâu, cũng không phải thật sự ngu ngốc.

Cho nên, nó chỉ có thể hận hận quay người, xông về phía bá chủ

hung thú đang đại chiến với Ứng Long.

Con hung thú đó, hình tựa giao long, toàn thân hắc khí tràn ngập, rõ ràng là sinh linh cấp bá chủ trong đại quân hung thú, đối chiến với lão già Ứng Long, lại có thể đánh qua lại ngang ngửa.

Phải biết, Ứng Long Canh Thần trong câu chuyện thần thoại, cũng được coi là một trong những Tổ Long, tuy ở đại địa Hồng Hoang này không phải là tam tổ Long tộc, nhưng cũng tuyệt đối là một trong số ít những cường giả Long tộc dưới tam tổ, tu vi vượt xa Đại La lão làng thông thường.

Chương 529

Nhưng bây giờ, con hung thú hắc giao này, lại có thể đánh qua lại ngang ngửa với y, có thể thấy tôn bá chủ hung thú này hung mãnh đến mức nào. "Không ra cũng không sao, ta đi tìm đạo lữ của ngươi!" Ngô Sở cười cười, chân đạp Hắc Quan, Hắc Quan hóa thành một đường đen, thẳng tắp lao về phía Ô Ma, sau đó thân hình hóa thành cầu vồng, theo sát phía sau.

Bình...

Ô Ma đang bị Thanh Khâu Ly và Tù Ngưu áp chế, bị Hắc Quan đó đánh trúng, hóa thành một làn sương đen, tiêu tán đi, xem ra đã sớm có chuẩn bị đối với đòn đánh lén của Ngô Sở.

Tù Ngưu và Thanh Khâu Ly nhìn nhau, rồi nhìn về phía Ngô Sở.

Ngô Sở liếc nhìn ma vụ xung quanh, nói: "Hai người đi giúp những người khác đi!

Ta xem xem hai tên kia có bản lĩnh liên thủ đối phó ta không, phải để chúng thấy chút hy vọng chứ!" Lời này, rõ ràng mang ý trào phúng, chính là để dụ hai người này ra, dù sao ẩn mình trong ma vụ, ở trong chiến trường hỗn loạn với tiếng rồng phun hơi thở, huyền quang bay loạn, ma vụ tràn ngập này, thần thức va chạm giao nhau, thực sự quá tạp loạn, nếu có tâm ẩn nấp, quả thực không dễ phát hiện.

Dù sao hai người này cũng là Đại La lão làng rồi, thủ đoạn ẩn nấp chắc chắn sẽ không thiếu.

Đợi một lúc, không thấy hai người xuất hiện, Ngô Sở không khỏi cười nói: "Này!

Các ngươi không phải là chạy rồi chứ!

Thôi thôi, không chơi với các ngươi nữa." Hắn nói xong, liền lao về phía một con ma viên biết thi triển thiên đầu lục tí, thân hình lóe lên, một kiếm liền chém xuống một cái đầu vượn, sau đó một cước đá ra, Đại Đạo Thần Liên trong nháy mắt theo chân hắn kéo dài, bao bọc con ma viên đó, đá bay nó ra ngoài.

Xa xa, Tuyệt Ảnh đã há cái miệng lớn như chậu máu, chờ sẵn ở đó.

Hung thú cảnh giới Đại La đường đường, cứ như vậy bị Tuyệt Ảnh một miệng nuốt chửng.

Đương nhiên, hung thú cảnh giới Đại La bị Tuyệt Ảnh nuốt, nào chỉ có một con này?

Ly Vẫn vốn đang đối chiến với con ma viên kia thấy vậy, không khỏi nuốt nước bọt, chắp tay hành lễ với Ngô Sở, "Đa tạ Bất Xuất đạo hữu tương trợ!" Ngô Sở xua tay nói: "Không cần khách khí, trảm sát ma nghiệt, người người có trách nhiệm, ngươi đi giúp các đồng đạo khác đi!" Hắn nói xong, liếc nhìn xung quanh, sau đó tiến lại gần phía Tiểu Nguyệt Linh bọn họ.

Hắn có chút lo lắng hai tên ma đầu ẩn nấp này, có thể sẽ ra tay với Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly, những ma đầu này không có giới hạn gì, không thể không đề phòng.

Ly Vẫn gật đầu, xông về phía một tiểu bá chủ hung thú khác.

Lúc này, nó rất may mắn vì lúc đầu đã bám lấy Nhai Tí, nếu không bọn họ thật sự không đủ cho con lôi thú này nuốt.

Một đường chém giết hung thú và ma nghiệt, Ngô Sở từ từ đến gần Tiểu Nguyệt Linh bọn họ, nhưng hắn có chút nghĩ nhiều rồi, hai tiểu ma đầu kia hình như thật sự đã chạy trốn.

Nhìn những con hung thú bị Tuyệt Ảnh đuổi cho chạy tán loạn

khắp núi khắp nơi, Ngô Sở lại cảm thấy, chúng chạy trốn, dường như cũng không có gì kỳ lạ.

Rất rõ ràng, Tuyệt Ảnh con lôi thú này, đã vượt lên trên những Đại La kia.

Trên chiến trường này, lôi thú Tuyệt Ảnh tuyệt đối là tồn tại cấp BUG.

Không lâu sau, Ngô Sở và Tuyệt Ảnh liền dẫn dắt liên quân Long tộc, phát động phản công đối với hung thú và những ma nghiệt kia.

Cùng lúc đó, mẫu lôi thú hóa thân thành tia chớp, cũng một đường xông đến bờ Nam Hải, gia nhập chiến trường Nam Hải, bắt đầu hóa thân thành sấm sét, tàn phá trên chiến trường Nam Hải.

Tuy mọi người không nhận ra mẫu lôi thú, nhưng khi mẫu lôi thú thể hiện ra phong thái của Hỗn Độn Cự Thú, liên quân vạn tộc do Long tộc dẫn đầu liền hiểu rõ, con cự thú này đến từ đâu rồi.

Có mẫu lôi thú mở đường, Phượng Nghi dẫn theo Tất Hỏa và Lão Viên bọn họ, một đường nhẹ nhàng liền giết trở về Bất Tử Hỏa Sơn lúc trước, kết quả lại đụng phải đại quân hung thú và ma nghiệt bị liên quân vạn tộc đẩy lùi về vì sự tàn phá của mẫu lôi thú.

Thấy vậy, Phượng Nghi liền dập tắt ý định truy sát đại quân hung thú, đến trên Bất Tử Hỏa Sơn, viếng thủy tổ Phượng tộc của họ là Nguyên Phượng và Thủy Hoàng.

Trong khu vực Bất Tử Hỏa Sơn này, vô số đại đạo pháp tắc còn sót lại tràn ngập xung quanh, ngăn cản bước chân của sinh linh, đồng thời cũng đang bảo vệ mọi thứ bên trong.

Phượng Nghi để Tất Hỏa và Lão Viên ở ngoài chờ, còn mình thì đi vào trong sức mạnh còn sót lại của đại đạo pháp tắc này, kết quả phát hiện sức mạnh đại đạo pháp tắc còn sót lại này, khí tức vô cùng quen

thuộc, dường như phần lớn còn đến từ tổ mẫu của nàng là Thủy Hoàng.

Dưới sức mạnh đại đạo pháp tắc còn sót lại này, sinh linh cảnh giới Đại La thông thường cũng khó có thể chống cự.

Nhưng Phượng Nghi lại rất dễ dàng đến được miệng núi lửa lúc trước, nhìn khối hóa thạch phượng hoàng sống động như thật kia, rồi quỳ lạy xuống.

Tuy nhiên, ngay lúc Phượng Nghi đang cảm hoài thương tâm ở đây, một cỗ dao động nhẹ nhàng truyền ra từ dưới Bất Tử Hỏa Sơn, lại kéo tâm thần nàng từ trong thương cảm trở về.

Phượng Nghi đưa thần thức vào trong Bất Tử Hỏa Sơn phía dưới, rất nhanh liền phát hiện, ở phía dưới khối hóa thạch phượng hoàng này, ở giữa đoạn cành cây Bất Tử Hỏa Đồng Mộc, kẹt hai quả trứng.

Bên cạnh hai quả trứng khổng lồ này, còn cắm một lá cờ nhỏ màu đỏ. "Đây là, Ly Địa Diễm Quang Kỳ của tổ mẫu!" Phượng Nghi thân hình khẽ động, thuận theo sức mạnh pháp tắc tràn ngập xung quanh này, liền từ phía trên độn thân đến bên cạnh hai quả trứng khổng lồ, nhìn hai quả trứng khổng lồ này và lá cờ nhỏ màu đỏ kia.

Hai quả trứng khổng lồ, một quả tỏa ra thần quang ngũ sắc, một quả tỏa ra quang mang màu vàng. "Chẳng lẽ hai quả trứng này, là 'tiểu thúc thúc', hoặc 'tiểu cô cô' mà tổ mẫu để lại?" Khóe miệng Phượng Nghi khẽ co giật, sau đó cẩn thận đưa tay vuốt ve, "Nơi này tuy nói sức mạnh hỏa diễm tràn ngập, nếu đều dùng để bồi dưỡng chúng, vậy thì cây Hỏa Đồng Mộc này sẽ khó mà mọc lại được.

Mà trong quả trứng vàng này ẩn chứa khí tức kim chi pháp tắc, hoàn cảnh ở đây cũng không quá thích hợp cho nó trưởng thành.

Trứng ngũ sắc, rất có thể là Khổng Tước thúc thúc hoặc cô cô,

quả trứng vàng này, có thể là kim phượng giống như phụ thân, cũng có thể là kim sí đại bàng như thúc thúc hoặc cô cô..." Suy nghĩ một chút, Phượng Nghi liền thu hai quả trứng khổng lồ này lại, sau đó nhặt lá cờ nhỏ kia lên.

Lúc này, một đạo ý thức yếu ớt đến gần Phượng Nghi, sau đó oa oa khóc lên.

Phượng Nghi ngẩn ra, đưa tay sờ sờ cành cây dưới chân, khẽ thở dài: "Ngươi cứ yên tâm ở đây tĩnh dưỡng cho tốt, tin rằng có một ngày, ngươi có thể mọc lại thành Bất Tử Hỏa Đồng Mộc của Phượng tộc ta...

Tuy nói hiện nay Phượng tộc đã không còn, nhưng huyết mạch Phượng tộc sẽ không bị diệt tuyệt.

Ngươi cứ yên tâm chờ đợi, sẽ có ngày tái hiện lại cảnh tượng bách điểu triều phượng năm xưa." Ý thức yếu ớt u u có tiếng, một cơn gió ấm cuộn lên dưới lòng đất này. "Ta đi đây, hai quả trứng đó ta cũng mang đi, ta sẽ chăm sóc chúng thật tốt.

Dù sao, chúng cũng là trưởng bối của ta mà!" Phượng Nghi vội vàng đến, vội vàng đi, nàng cũng không ngờ, chỉ đến đây viếng tổ phụ tổ mẫu, lại có được thu hoạch như vậy.

Nếu Ngô Sở ở đây, nhất định sẽ cảm thấy kỳ lạ, Ly Địa Diễm Quang Kỳ này sao lại không bay đi?

Nếu nó không bay đi, tương lai làm sao có thể xuất hiện trong tay lão tổ sư phụ, sau đó lại được phân cho Thái Thượng lão đạo trên Phân Bảo Nham?

Chẳng lẽ là lão tổ đặc biệt chạy đến đây lấy nó đi sao?

Theo như Ngô Sở hiểu về lão tổ sư phụ của mình, lão tổ tuyệt đối không thèm làm chuyện này.

Nhưng bây giờ, Ly Địa Diễm Quang Kỳ này, lại trở thành vật trong túi của Phượng Nghi. ...

Ngoài chiến trường Đông Hải và chiến trường Nam Hải, phía bắc cảnh thì tập trung một đám bạn tốt của Ngô Sở, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu, ba huynh đệ Côn Luân, cùng với Đế Tuấn và Thái Nhất huynh đệ bọn họ, Thường Hi, vợ của Đế Tuấn, tự nhiên cũng ở đó.

Phục Hy và Nữ Oa thì một đường về phía đông, tiếp ứng Hoàng Long và Du Du, cùng với Đại Hồng.

Địa Khôn thì dẫn theo Bạch Trạch và Phong Hậu, Phong Mang, cùng với một con hỏa kỳ lân đỉnh phong Kim Tiên của Kỳ Lân tộc, một đường tiến về bắc cảnh, cuối cùng hòa vào chiến trường bắc cảnh.

Chương 530

Phong Hậu, Phong Mang có tư cách tham chiến, là vì những năm này, nàng đã tiếp nhận «Cửu Chuyển Huyền Công» do Địa Khôn truyền thụ.

Đương nhiên, Địa Khôn đã nói chuyện này với Ngô Sở, còn để Ngô Sở thu nàng làm đệ tử ký danh. 9.

Ngô Sở cũng không biết tiểu đệ tử nhà mình có phải đã nhìn trúng đôi chân dài của Phong Hậu hay không, nhưng nếu hắn đã mở miệng cầu xin, hắn tự nhiên cũng sẽ không từ chối, liền làm một việc thuận nước đẩy thuyền.

Nghĩ lại năm đó, khi Địa Khôn còn chạy khắp núi như một con ngốc, còn đi phá tổ ong của con Phong Hậu này!

Nếu họ thật sự nảy sinh tình cảm, đến được với nhau, Ngô Sở tự nhiên cũng sẽ không làm chuyện chia uyên rẽ thúy.

Chuyện khác loài, ở chỗ Ngô Sở, căn bản không phải là vấn đề.

Nếu không, hắn và các bà vợ của hắn, lại nói sao cho rõ đây?

Hậu Thổ tiểu thư tả là Vu tộc, tuy giống Nhân tộc nhất, nhưng cũng có chỗ khác biệt; Hồ tổ tả tả và Tiểu Hồ Ly giống nhau, đều là hồ ly Thanh Khâu; Tiểu Nguyệt Linh thì là tiểu bạch xà.

Cũng vì thế, Phong Mang trở thành một đệ tử ký danh nữa của Ngô Sở, tu vi sau khi luyện «Cửu Chuyển Huyền Công», đột phá mạnh mẽ, thành công bước vào cảnh giới Kim Tiên.

Nhưng khi Địa Khôn dẫn bọn họ một đường giết đến chiến trường bắc cảnh, liên quân hung thú và ma nghiệt của bắc cảnh, đã thương vong thảm trọng, bị liên quân Long tộc đẩy lùi về bờ Bắc Hải

rồi.

Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Hỗn Độn Chung, ba chí bảo phân ra từ thần khí Khai Thiên Phủ hội tụ ở đây, sức mạnh bộc phát ra, căn bản không phải là thứ mà đại quân ma nghiệt và hung thú có thể chống cự.

Tuy không giống chiến trường Đông Hải và chiến trường Nam Hải, dưới sự tàn phá của Hỗn Độn Cự Thú, mang thế tồi khô lạp hủ một chiều, nhưng cũng quả thực khó có tồn tại nào chống cự được chúng.

Tuy ba kiện chí bảo này còn chưa hợp thể, nhưng khí cơ liên kết với nhau, đã khiến họ ý thức được, mối quan hệ thân mật giữa ba kiện chí bảo này.

Mà uy năng mà chúng thể hiện ra, cũng khiến bọn ma nghiệt kêu khổ không ngừng. 10.

Điều này cũng khiến Thông Thiên tiểu đạo nhìn mà đỏ mắt, tại sao cùng là chí bảo phân tán ra từ Khai Thiên Phủ, kiện cuối cùng lại rơi vào tay con chim lửa Thái Nhất kia?

Thiên Đạo bất công a!

Nhưng ở đại địa Hồng Hoang này, không có ai dám nói bậy về Thiên Đạo, Thông Thiên tiểu đạo cũng chỉ có thể mắng mẹ trong lòng, thậm chí còn không dám trực tiếp nói 'Thiên Đạo'.

Khi Địa Khôn và hỏa kỳ lân xuất hiện trên chiến trường, xông vào đại quân hung thú, như vào chốn không người, lập tức liền thu hút sự chú ý của Nguyên Thủy đạo nhân.

Thế gian này ngoài Tứ Bất Tượng và Địa Khôn, lại còn có kỳ lân khác?

Địa Khôn là đệ tử của Ngô Sở, bị Ngô Sở cứu đi, điều này hẳn có

thể hiểu, nhưng kỳ lân khác... chẳng lẽ Ngô Sở lúc cứu đệ tử của mình, cũng cứu cả kỳ lân khác?

Địa Khôn hóa thân thành địa kỳ lân vạn trượng, dẫn đầu hỏa kỳ lân Hỏa Quang, Phong Hậu Phong Mang, cùng với manh thú Bạch Trạch...

Đương nhiên, Bạch Trạch lúc này, đã khôi phục chân thân, không còn là bộ dạng manh thú nữa, tu vi của nó, là đỉnh phong Thái Ất cảnh.

Khi Địa Khôn giết xuyên chiến trường, đến trước mặt những người đó, liền khôi phục lại hình người, hành lễ với mọi người, "Vãn bối Địa Khôn, ra mắt các vị tiền bối, gia sư nhờ vãn bối gửi lời hỏi thăm các vị tiền bối." Hồng Vân lập tức ha ha cười nói: "Tiểu tử tốt, không tồi không tồi!" "Bây giờ không phải lúc khách sáo, giết địch đi!" Trấn Nguyên Tử nói xong, tay lớn vung lên, một cái quang tráo màu cam vàng, liền bao phủ lên người hỏa kỳ lân và Phong Hậu, bảo vệ hai người tu vi thấp này.

Đây là Địa Mạch Áo Giáp được Địa Thư dẫn động sức mạnh địa mạch hình thành. "Đa tạ tiền bối!" Hai người khôi phục hình người, bái tạ Trấn Nguyên Tử.

Thông Thiên tiểu đạo nhìn Địa Khôn, khẽ thở dài: "Ngay cả đệ tử của A Sở huynh đệ cũng đã có tu vi Đại La cảnh rồi, nhìn lại chúng ta, thật là xấu hổ a!" Hắn nói xong, còn liếc nhìn Nguyên Thủy, phảng phất như đang trách Nguyên Thủy phá hỏng đại kế thu đồ của mình.

Nguyên Thủy nhìn Thông Thiên, nhịn một lúc, cuối cùng vẫn không nhịn được nói: "Chỉ cần ngươi không thu những sinh linh linh tinh lộn xộn kia làm đồ đệ, ta không hề để ý ngươi thu đồ." "Sao lại là linh tinh lộn xộn?" Thấy hai vị đệ đệ lại sắp cãi nhau, Thái Thượng nhàn nhạt nói: "Trừ ma trước đã!" Thế là, mọi người lại lần nữa liên thủ, triển khai đại nghiệp trừ ma.

Chiến trường Đông Hải, chiến trường Nam Hải, chiến trường Bắc Cảnh… gần như tất cả các chủng tộc Hồng Hoang, hoặc những sinh linh mạnh mẽ ẩn thế không ra ngày trước, toàn bộ đều đã tham chiến.

Ba chiến trường này dưới sự tham gia của bọn họ, cũng đều đã giành được thế lật ngược tình thế.

Ngoài những đại chiến trường này ra, các tiểu chiến trường ở khắp nơi cũng nhiều vô số kể, dũng sĩ Vu tộc dưới sự dẫn dắt của Thập Nhị Tổ Vu, đồng loạt tấn công ở hơn mười nơi trên đại địa Hồng Hoang, vừa thể hiện ra sức chiến đấu cường hãn của họ, vừa cho thấy mặt không sợ chết của mình.

Điều duy nhất có phần thảm hơn chính là chiến trường Tây Hải.

Dù trên chiến trường Tây Hải này xuất hiện hai khổ hành giả tóc ngắn mang mặt nạ sầu khổ, tu vi dị thường mạnh mẽ, nhưng cũng không thể xoay chuyển được thế cục suy tàn của liên quân Long tộc.

Bởi vì La Hầu đã bố trí Tru Tiên Kiếm Trận ở đại địa phương Tây, giao chiến với tổ hợp bốn vị lão tổ ở đây, khiến cho các sinh linh khác không dám dễ dàng vượt qua đại địa phương Tây để chi viện cho Tây Hải.

Gần như quá nửa đại địa phương Tây đều bị luồng sát lục khí tức mạnh mẽ đó bao phủ.

Trong luồng sát lục khí tức này, vô hình kiếm khí tung hoành ngang dọc đất trời, trật tự thần liên rủ xuống, tiếng nổ vang lên từ sự va chạm giữa Đại Đạo và chí bảo, đại địa sụp đổ, trời lún đất sụt. 11.

Vốn đã bị La Hầu rút đi bốn dải tổ mạch, lại bị hút đi phần lớn linh khí, cả tòa đại địa phương Tây trong trận đại chiến này không ngừng vỡ vụn.

Núi xanh đảo sụp, sông lớn đứt dòng, sinh linh lầm than, vô số núi lửa nối nhau phun trào, khói bụi che kín bầu trời, tựa như một bức tranh ngày tận thế.

Trong tòa kiếm trận đó, kiếm khí do trật tự thần liên hóa thành tung hoành ngang dọc, áo nghĩa giữa các loại Đạo không ngừng va chạm, cuối cùng Đại Đạo pháp tắc vỡ nát, trật tự thần liên đứt gãy.

Toàn bộ Hồng Hoang thiên địa đều chìm trong khói lửa chiến tranh, sát lục khí tức lan tràn, đây là bữa tiệc thịnh soạn của Sát Lục chi chủ La Hầu.

Trong tình huống này, hắn gần như càng đánh càng mạnh.

Từ lúc bắt đầu, mọi người còn ở cảnh giới ngang tài ngang sức, kết quả theo thời gian càng kéo dài, Âm Dương Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ lại càng cảm thấy vất vả hơn.

Điều này trong mắt bọn họ vốn là chuyện không thể nào, nhưng lại cứ thế xảy ra.

Từ đó cũng có thể thấy được, tu vi của Âm Dương Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ vẫn còn kém hơn Hồng Quân Lão Tổ và Dương Mi Lão Tổ một bậc.

Cùng với sự lan tràn của sát lục khí tức, cả tòa đại địa phương Tây, ma khí cuồn cuộn, gần như toàn bộ đều bị ma khí đen như mực bao phủ, có thể thấy ma diễm lúc này cuồng ngạo đến mức nào.

Tử khí mênh mông của lão tổ cũng chỉ có thể duy trì được một khu vực rất nhỏ.

Hai người từng ngang tài ngang sức, bây giờ lại hiện rõ mạnh yếu.

Nhưng đối với La Hầu chủ tu Sát Lục Đại Đạo mà nói, tình hình hiện tại chính là tất cả sinh linh tham chiến trên toàn bộ đại địa Hồng Hoang đều đang góp củi cho hắn.

Nhờ vậy mà ma diễm của hắn mới có thể bùng cháy dữ dội như vậy.

Nhưng dù biết rõ sẽ như vậy, mọi người lại không cách nào dừng lại.

Cho dù bọn họ dừng lại, đám ma nghiệt và đại quân hung thú cũng sẽ không tha cho họ.

Chương 531

Đây trong binh pháp chính là dương mưu đường đường chính chính, dù biết rõ là trúng kế cũng không thể không cố gắng chống đỡ.

Biện pháp duy nhất chính là nhanh chóng giải quyết đám ma nghiệt và đại quân hung thú, kết thúc cuộc tàn sát.

Thế nhưng, dù có Ngô Sở bọn họ tham chiến, trận chiến giữa Đạo và Ma, chính và tà này vẫn kéo dài suốt mấy ngàn năm, bởi vì Hồng Hoang quá rộng lớn, hung thú cũng quá nhiều.

Ba chiến trường Đông, Nam, Bắc tuy đều đã phá tan liên quân ma nghiệt và hung thú với thế như chẻ tre, nhưng đám ma nghiệt và hung thú này lại chạy trốn tứ tán, muốn triệt để tiêu diệt sạch bọn chúng cũng không dễ dàng như vậy.

Việc truy đuổi chặn đường là không thể tránh khỏi.

Vì vậy, thời gian cần thiết cũng không ít.

Tuy nhiên, mức độ kịch liệt của chiến sự lại không thể so sánh với lúc ban đầu.

Do đó, sau khi các cường giả đang truy sát đại quân ma nghiệt và hung thú ở ba chiến trường gặp nhau ở gần Bất Chu Sơn, Ngô Sở liền đề xuất với lão đại và lão nhị trong Côn Luân tam huynh đệ, cũng như huynh đệ Thái Nhất, ý tưởng mượn chí bảo trên người họ dùng một lát.

Thái Thượng và Nguyên Thủy, bao gồm cả Thái Nhất, đều có chút khó hiểu, Ngô Sở làm sao biết được ba kiện chí bảo của bọn họ có thể hợp nhất?

Ngay cả chính bọn họ cũng là mấy ngàn năm trước khi gặp nhau

mới có chút cảm giác.

Đối với nghi vấn này, Ngô Sở mỉm cười nói: "Chư vị lẽ nào đã quên, gia sư chính là tồn tại đã từng chứng kiến Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa, người sẽ không biết diệu dụng của ba kiện chí bảo này sao?" Ngô Sở chỉ đành đổ nguyên nhân lên đầu sư phụ Hồng Quân Lão Tổ, có bản lĩnh thì các ngươi đi mà hỏi lão nhân gia người.

Hồng Vân tò mò hỏi: "Ba kiện chí bảo này, rốt cuộc có diệu dụng gì?" Lòng hiếu kỳ của mọi người bị câu hỏi này của Hồng Vân khơi dậy.

Trong số họ, không ít người đã đi cùng ba vị này từ Bắc xuống Nam, tuy đã chứng kiến uy năng của ba kiện chí bảo, nhưng vẫn không cho rằng ba kiện chí bảo này có thể đối phó được với lão ma đầu kia.

Lúc này, Ứng Long Canh Thần dẫn theo cường giả Long tộc đến, hỏi: "Chư vị không tiếp tục nữa sao?

Bên chiến trường phương Tây, liên quân Long tộc đã bị đại quân ma nghiệt và hung thú đuổi về Tây Hải, quá nửa Tây Hải đã bị ma nghiệt và hung thú chiếm lĩnh…" 12.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Chúng ta đang thương lượng làm sao để giúp gia sư bọn họ triệt để giải quyết chuyện lão ma đầu kia, Canh Thần đạo hữu nếu vội, có thể đi trước một bước, chúng ta sau đó cũng sẽ kịp đến Tây Hải hội hợp với mọi người." Các Long tộc khác nghe vậy, chỉ đành tạm thời nén giận.

Nói ra, nếu không có Ngô Sở mang theo hai con Hỗn Độn Cự Thú tham chiến, bọn họ thật sự không dễ dàng đuổi tan đại quân hung thú, sau đó quay lại truy sát ma nghiệt và hung thú.

Cho nên lúc này, bọn họ đã không dám mạnh mẽ như lúc đầu.

Dù sao lúc này mà còn dám thể hiện sự mạnh mẽ của mình thì thật sự có chút 'ngu ngốc', chỉ có thể trở thành đối tượng bị mọi người chán ghét.

Ngay cả Nhai Tí vốn luôn không ưa hắn lúc này cũng đã ẩn mình đi.

Lúc này, Đế Tuấn hỏi: "Với tu vi của lệnh sư và mấy vị tiền bối kia, liên thủ đối phó lão ma đầu còn cần dùng đến những chí bảo này sao?

Trong tay những lão tiền bối đó chắc chắn cũng không thiếu chí bảo!

Thậm chí chí bảo của họ hẳn sẽ không kém hơn ba kiện chí bảo này!" Mọi người khẽ gật đầu, cảm thấy đúng là như vậy.

Dù sao bọn họ cũng là mấy vị lão tiền bối hiếm có giữa đất trời.

Ngô Sở gật đầu nói: "Nói theo lý thì đúng là như vậy.

Nhưng các ngươi có biết ba kiện chí bảo này hợp lại sẽ biến thành chí bảo gì không?" Mọi người lắc đầu, chỉ có Thái Thượng và Thông Thiên, cùng với Thái Nhất, là như có cảm giác. "Ba vị đạo huynh nếu bằng lòng cho mượn, vậy chúng ta sẽ đến chiến trường kia một chuyến, đứng xa xem một chút, nhân tiện để ba kiện chí bảo này bộc phát uy lực của nó.

Nếu có thể thuận thế chém giết lão ma đầu, đối với chúng sinh Hồng Hoang thiên địa mà nói, có thể xem là công đức vô lượng!" Thái Nhất nói: "Công đức hay không cũng không quan trọng, chủ yếu là không ưa nổi sự ngông cuồng của lão ma đầu kia, lại dám coi chúng ta là công cụ giúp hắn tu hành, lẽ nào lại như vậy!" Nguyên Thủy đạo nhân gật đầu nói: "Nếu có may mắn sớm ngày kết thúc trận chiến loạn này, trả lại cho đại địa Hồng Hoang một bầu trời trong sáng, bần đạo

tự nhiên là không thể chối từ!" Thái Thượng cũng khẽ gật đầu, dứt khoát nói một tiếng: "Thiện!" Thế là, Ngô Sở gật đầu nói: "Nếu đã vậy, vậy chúng ta đi về phía Tây thôi!" Tuy nhiên, trước khi Ngô Sở và các cường giả lên đường về phía Tây, Ngô Sở lại sắp xếp một chút.

Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, cùng với Hoàng Long ba đệ tử ở lại, dẫn theo Bạch Trạch và Du Du, cùng Tất Hỏa bọn họ, tiếp tục tiêu diệt tàn dư ma nghiệt và hung thú ở đây.

Đồng thời dặn bọn họ cẩn thận, một số cường giả trong đám ma nghiệt vẫn luôn ẩn nấp, ví dụ như Ma Vương Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma vừa gặp mặt Ngô Sở đã lẩn trốn không ra.

Hai kẻ này thật sự rất biết giấu mình, có lẽ ý thức được đánh không lại Ngô Sở, nên dứt khoát bỏ đi thật xa.

Mấy ngàn năm trôi qua cũng không thấy bóng dáng chúng.

Hồ tổ Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ tiểu thư tả thì mang theo mẫu lôi thú Lưu Tô, cùng mười một Tổ Vu khác… Chúc Long hiện đã thay hình đổi dạng, tự xưng là Chúc Cửu Âm, mọi người đi theo đại quân chủ lực Long tộc, vòng qua đại địa phương Tây, tiến đến chiến trường Tây Hải.

Biết Chúc Cửu Âm chính là Tổ Long Chúc Long trong Long tộc chỉ có Ứng Long và một vị trưởng lão Long tộc khác, những trưởng lão Long tộc biết thân phận khác của Chúc Long sớm đã chết trong cuộc chiến với Kỳ Lân tộc và Phượng tộc.

Nói ra, so với Kỳ Lân tộc và Phượng tộc, con đường xưng bá Hồng Hoang của Long tộc tuy bị gãy gánh giữa đường, nhưng tổn thất lại là nhỏ nhất.

Tuy nhiên, cái tổn thất nhỏ nhất này cũng chỉ là tương đối.

Thực tế, sau khi trải qua vạn dư nguyên hội chém giết thảm liệt, thực lực của Long tộc còn sót lại, nếu chỉ tính sức mạnh của bản tộc Long tộc, e rằng không bằng một phần mười thời kỳ đỉnh cao.

Dù sao hai vị tổ duy nhất của Long tộc đều đã 'chết'.

Ứng Long Canh Thần và một vị trưởng lão Long tộc khác có thể xem là tồn tại có thân phận cao nhất của Long tộc hiện nay, nói họ là lão tổ của Long tộc lúc này cũng không hề có vấn đề gì.

Các long quân trấn thủ Tứ Hải năm xưa, nay cũng đã toàn bộ tử trận.

Sau trận chiến này, tuy chủ lực Long tộc sẽ rút khỏi Hồng Hoang, quay về Thanh Long Giới, nhưng tin rằng Long tộc sẽ không dễ dàng từ bỏ việc chiếm lĩnh Tứ Hải.

Bọn họ chắc chắn sẽ chọn lại Tứ Hải Long Quân và Lưỡng Hà Thủy Quân, những Long nhị đại may mắn sống sót sẽ bắt đầu dần lộ diện, bước lên vũ đài Hồng Hoang này.

Nếu Hoàng Long không quay về Tử Ngọc Sơn, với công lao mà hắn đã lập cho Long tộc, cộng thêm tu vi hiện tại của hắn, và người cha đã tử trận của hắn cũng từng giữ chức Đại Hà Thủy Quân, có lẽ để hắn làm một trong Tứ Hải Long Vương có hơi khó khăn, nhưng làm Đại Hà Thủy Quân thì hẳn là không có vấn đề gì.

Đương nhiên, tiền đề là hắn còn ở lại Long tộc, và có thể sống sót.

Sau khi sắp xếp xong, Ứng Long và vị trưởng lão Long tộc còn sót lại kia là Ngao Thanh liền đi theo Ngô Sở bọn họ, cùng nhau lướt về phía chiến trường đại địa phương Tây.

Cùng đi với Ngô Sở bọn họ có Côn Luân tam huynh đệ, vợ chồng Đế Tuấn và đệ đệ Thái Nhất, vợ chồng Phục Hy Nữ Oa, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, cùng vợ chồng Đông Vương Công Tây Vương

Mẫu.

Cuối cùng còn có một người không mời mà đến, lại còn mang bộ dạng kiêu ngạo, khiến Ngô Sở có phần cạn lời —— Côn Bằng Lão Tổ. 13.

Tên này suốt đường đi theo Côn Luân tam huynh đệ và Hồng Vân Trấn Nguyên Tử bọn họ, từ Bắc Cảnh giết đến Bất Chu Sơn, thực lực thể hiện ra cũng quả thực sáng mắt, đủ để mọi người phải nhìn bằng con mắt khác.

Chỉ là tính cách kiêu ngạo, tướng mạo âm trầm đó khiến mọi người đều không khỏi giữ khoảng cách.

Đương nhiên, đều đang truy sát ma nghiệt và hung thú, mọi người cũng không rảnh để ý đến hắn mà thôi.

Ngô Sở làm sao cũng không ngờ tên này sẽ xuất hiện, thậm chí còn quen mặt với Hồng Vân bọn họ.

Cũng không biết tương lai khi nghe đạo ở Tử Tiêu Cung tranh chỗ ngồi, tên này có phải vẫn giữ bộ dạng chết tiệt đó, đổ lỗi cho sự vô năng của mình lên đầu người khác không.

Nếu tên này bình thường thu liễm tính tình một chút, đã không đến mức không ai giúp hắn nói chuyện.

Chương 532

Những người này được Tuyệt Ảnh chở, hóa thành một đạo lôi quang, lóe lên bay về phía đại địa phương Tây.

Bọn họ tuyệt đối là một trong những tinh hoa của giới cường giả Đại La cảnh thế gian này.

Tuy Ngô Sở là người đến sau, nhưng vì có Nghệ Bảo là hack, lại thêm con lôi thú Tuyệt Ảnh này, ngược lại khiến hắn trở thành người dẫn đầu trong đám người này.

Đương nhiên, chủ yếu vẫn là vì hắn là sợi dây liên kết để mọi người quen biết nhau, ai cũng nguyện ý tin tưởng vào nhân phẩm của hắn.

Cho nên nói, một danh tiếng tốt vẫn là vô cùng quan trọng.

Khi mọi người bước vào đại địa phương Tây, lập tức cảm nhận được sự khác biệt, sát lục chi khí lan tràn khắp trời đất, ma khí cuồn cuộn, mặt trời chói chang trên cao mà lại như đêm đen giáng xuống, phảng phất như cả tòa đại địa phương Tây đều bị ma khí này bao phủ, quả thực khoa trương.

Tuy nhiên, từ đó cũng có thể thấy, tu vi của lão ma đầu này đã tăng vọt đến mức nào.

Trong làn ma vụ cuồn cuộn này, tiếng Đại Đạo vang lên ầm ầm, thỉnh thoảng có thể thấy ánh sáng lóe lên.

Cùng lúc bước vào làn ma vụ cuồn cuộn này, mọi người cũng tế ra linh bảo, tránh bị ma khí xâm nhập.

Ngô Sở vung tay, Không Gian Đại Đạo phát động, một không gian trong suốt lập tức phình ra, trong nháy mắt đẩy lùi toàn bộ ma khí

xung quanh. 14.

Mọi người tiếp tục bay về phía trước, không gian cũng không ngừng phình ra, cho đến khi họ tiến lên mấy chục triệu dặm, không gian phình ra ngoài vạn vạn dặm, cuối cùng bị một đạo kiếm khí cắt phá, giống như lưỡi dao sắc bén cắt vỡ quả bóng bay, không gian lập tức vỡ tan.

Tuy không địch lại được kiếm khí kia, nhưng Ngô Sở cũng xem như đã thăm dò ra khoảng cách an toàn.

Mọi người tiếp tục tiến lên, Ngô Sở vừa đi vừa nói: "Ba vị đạo huynh, có thể bắt đầu rồi!" Ba người nhìn nhau, ném ba kiện chí bảo lên không trung, sau đó mọi người liền thấy ba kiện chí bảo đó trong tình huống không có ai điều khiển, tự mình tỏa ra ánh sáng mãnh liệt, ánh sáng tương hỗ dẫn dắt, cuối cùng hợp lại một chỗ, một chiếc rìu lớn tỏa ra ánh sáng rực rỡ hiện ra trên không trung.

Mọi người thấy vậy, không khỏi trố mắt kinh ngạc.

Chỉ có ba vị chủ nhân của chí bảo là mang vẻ mặt ‘quả nhiên là vậy’.

Lúc này, vị chua trong lòng Thông Thiên tiểu đạo sắp tràn cả ra ngoài, đây đáng lẽ phải là trang bị tiêu chuẩn của ba huynh đệ họ chứ!

Tại sao cái chuông kia lại nằm trong tay con chim lửa Thái Nhất đó?

Đại Đạo bất công a!

Sự xuất hiện của Khai Thiên Phủ khiến ma khí xung quanh 'thét lên' rồi tán loạn ra bốn phía, Đại Đạo pháp tắc theo đó chấn động, trật tự thần liên múa lượn quanh nó, không gian dưới lưỡi rìu phảng phất như sắp bị hủy diệt, vặn vẹo từng trận.

Năm vị cường giả chí tôn của đại địa Hồng Hoang đang trong đại

chiến, tuy ở trong kiếm trận nhưng vẫn cảm nhận được luồng khí tức đáng sợ này.

Trong Tru Tiên Tứ Kiếm Trận, bốn vị chí cường giả mỗi người chiếm một phương, mỗi người đối phó với một thanh ma kiếm chủ trì kiếm trận, lúc đầu uy lực của kiếm trận còn bình thường, nhưng theo đại chiến bên ngoài không ngừng tiếp diễn, sát lục không ngừng diễn ra, uy lực của kiếm trận ngày càng mạnh.

Hồng Quân Lão Tổ triệu ra hai đạo phân thân, vẫn có thể ứng phó dễ dàng, đương nhiên, ông cũng đang nhân cơ hội phá giải tòa kiếm trận này.

Dương Mi Lão Tổ tay áo rộng phất phơ, tất cả kiếm khí đều bị ông thu vào trong tay áo, cũng có thể ung dung đối phó.

Nhưng Âm Dương Lão Tổ thì có chút khó khăn.

Bởi vì La Hầu nghĩ đến việc giết một người trước để phá giải tổ hợp bốn lão già này, nên dốc sức tấn công Âm Dương Lão Tổ, người có tính cách quái gở, cho nên lúc này Âm Dương Lão Tổ đã sớm gặp nguy hiểm, thậm chí dưới sự giáp công của Thí Thần Thương và ma kiếm, đã bị chút đạo thương.

Khi khí tức của Khai Thiên Phủ truyền đến, Âm Dương Lão Tổ sau khi sững sờ một chút thì cười ha hả lên, "Khai Thiên Phủ, đây là khí tức của Khai Thiên Phủ.

La Hầu lão nhi, ngày tận thế của ngươi đã đến, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ngươi!" La Hầu nghe xong liền không vui, "Hừ!

Khai Thiên Phủ, ai có thể vung nổi nó?

Âm Dương lão nhi, chết đến nơi rồi còn dám ngông cuồng, bản tọa hôm nay sẽ cho ngươi chết không có chỗ chôn thân!" Sự xuất hiện của Khai Thiên Phủ khiến trong lòng La Hầu dâng lên cảm giác cấp

bách, không dám tiếp tục ôm ý định chém giết Âm Dương Lão Tổ mà không bị tổn thất, bắt đầu liều mạng.

Cũng chính lúc này, Ngô Sở một tay nắm lấy Khai Thiên Phủ.

Trước khi Ngô Sở nắm lấy Khai Thiên Phủ, mọi người còn thương lượng một chút, xem ai sẽ ra tay?

Đương nhiên, loại thương lượng này là thương lượng không lời, ai cũng không tiện lên trước khoe tài, để tránh gây ra hiểu lầm không cần thiết, dù sao đó cũng là Khai Thiên Phủ, một Hỗn Độn chí bảo.

Ai cũng không dám đảm bảo mình sẽ không nổi lòng tham, nhân cơ hội chiếm lấy nó.

Đương nhiên, nếu thật sự có người làm vậy, chắc chắn sẽ trở thành công địch của mọi người.

Cho nên mọi người đều nhìn ta, ta nhìn ngươi, cuối cùng, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Ngô Sở, dù sao chuyện này cũng là do hắn đề xuất.

Hơn nữa, so với những người khác, ba vị chủ nhân của chí bảo càng tin tưởng vào nhân phẩm của Ngô Sở hơn.

Ngô Sở chắp tay với ba người, nói: "Đa tạ các vị đạo huynh tín nhiệm.

Thực ra, dù các ngươi không nói, ta cũng sẽ tự tiến cử.

Thông Thiên đạo huynh, còn nhớ Vạn Nha Đại Trận không?" Thông Thiên sững sờ, cười nói: "A Sở huynh đệ có phải muốn liên thủ với bần đạo không?" Thông Thiên xoa tay, hăm hở muốn thử, trong lòng thậm chí còn dâng lên một luồng thôi thúc muốn cầm Khai Thiên Phủ bỏ chạy.

Dù sao, sự cám dỗ này đối với hắn quả thực có chút lớn.

Nghĩ xem, lão đại và lão nhị đều có một phần của Khai Thiên Phủ làm bạn sinh chí bảo, đến lượt hắn thì không có, hắn là lão tam lại không được coi trọng như vậy sao?

Tức quá đi!

Ngô Sở lắc đầu nói: "Không phải, ta chỉ muốn nói, ta có thể liên thủ với Tuyệt Ảnh, đừng quên Tuyệt Ảnh là Hỗn Độn Cự Thú, hỗn độn chi lực của nó vừa hay có thể dùng để điều khiển thanh Khai Thiên Thần Khí này." Thông Thiên: Vậy ngươi hỏi làm gì?!

Nữ Oa nhíu mày nói: "A Sở, ngươi biết sử dụng hỗn độn chi lực?" Ngô Sở gật đầu nói: "Trong những năm tháng dài đằng đẵng này, ở cùng Hỗn Độn Cự Thú lâu rồi, ít nhiều cũng có nghiên cứu qua hỗn độn linh khí, mượn hỗn độn chi lực của nó dùng một lát thì không thành vấn đề." Thực tế, người vẫn luôn nghiên cứu hỗn độn linh khí là Tiểu Nghệ Bảo đã từ bỏ ý định trưởng thành, hắn chẳng qua chỉ là ngồi mát ăn bát vàng mà thôi.

Ngô Sở đã sớm chuẩn bị không ít cho trận chiến này, tự nhiên sẽ không quên dạy Tuyệt Ảnh và mẫu lôi thú Lưu Tô Vạn Nha Đại Trận, cho nên bây giờ, Ngô Sở muốn mượn rìu phát uy.

Chỉ thấy khí cơ của hắn và Tuyệt Ảnh nối liền thành một đạo, sau đó cả người được hỗn độn chi lực bao bọc, xông lên trời, một tay nắm lấy cán của thanh Khai Thiên Thần Phủ.

Khi Ngô Sở nắm lấy cán Khai Thiên Phủ, lập tức, một thân ảnh khổng lồ đội trời đạp đất như một hình ảnh quang học, lóe lên trong thức hải của hắn.

Thân ảnh đó, tay cầm cự phủ, chém bổ tứ phía giữa Hỗn Độn, sau đó, Hỗn Độn vỡ tan, vết nứt theo bóng rìu bay lượn, ngày càng lớn.

Vô số Hỗn Độn Ma Thần gầm thét xông về phía hắn, muốn ngăn

cản hành vi điên cuồng này của hắn, nhưng đều bị chiếc rìu lớn vô tình chém thành hai đoạn, cuối cùng hóa thành lực lượng Đại Đạo vỡ nát.

Một luồng tin tức huyền ảo khó hiểu lập tức hiện ra trong thần thức của hắn, hắn theo bản năng dồn hỗn độn chi lực vào cán rìu, Khai Thiên Phủ lập tức tỏa ra ánh sáng rực rỡ, khai thiên pháp tắc bên trong tự nhiên vận chuyển.

Cuối cùng, hắn vung chiếc rìu lớn lên, chém một nhát về phía xa.

Cái cảm giác vung rìu trong cõi u minh đó, sảng khoái đến mức linh hồn hắn run rẩy.

Ánh sáng từ lưỡi rìu mang theo một tia khí tức pháp tắc khó hiểu, giống như một vầng trăng khuyết rực rỡ, xông thẳng về phía trước.

Chương 533

Nơi nó đi qua, ma khí dày đặc không thấy năm ngón tay bị chém ra một con đường, ma đạo trật tự thần liên bị chém đứt từng đoạn, mãi không thể liền lại.

Nhìn về phía trước theo con đường này, có thể thấy, ánh sáng rìu nổ tung ở một nơi xa xôi, vô số kiếm khí từ nơi nổ tung đó, quét về bốn phương tám hướng.

Nơi kiếm khí đi qua, không vật gì không phá, ma khí cuồn cuộn, đại địa sụp đổ, Đại Đạo trật tự bị phá hủy, phảng phất như ngay cả bầu trời cũng bị bắn thủng một lỗ. 15.

Mọi người thấy vậy, liên tiếp tế khởi linh bảo của mình, để tránh bị kiếm khí này ảnh hưởng.

Đúng lúc này, ma khí cuồn cuộn xung quanh ngưng tụ trên không trung, trong nháy mắt hóa thành một ngón tay khổng lồ đen kịt, mang theo thế sấm sét, đâm thẳng xuống chỗ mọi người.

Đối mặt với một ngón tay khổng lồ đâm thẳng xuống như vậy, trong lòng mọi người chỉ còn lại một câu 'mẹ nó'.

Bởi vì điều này thực sự quá sỉ nhục người khác, phảng phất như coi họ là kiến hôi vậy.

Nhưng không còn cách nào khác, ai bảo lão ma đầu kia quả thực có vốn liếng để ngông cuồng như vậy!

Ngô Sở đang định vung Khai Thiên Phủ chém về phía ngón tay khổng lồ kia thì bên tai truyền đến giọng nói của lão sư phụ, "Khai Thiên Phủ cho vi sư mượn dùng một lát, các ngươi mau mau lui đi!" Sau đó liền thấy một tia sáng tím lóe lên, một thân ảnh xuất hiện bên

cạnh Ngô Sở, thay hắn vung Khai Thiên Phủ, chém về phía ngón tay khổng lồ trên không trung. "Hồng Quân lão nhi, vô sỉ hạng nhất!" Từ xa xa, truyền đến tiếng gầm thét giận dữ của La Hầu.

Ngoài ra, Ngô Sở còn nghe thấy tiếng cười 'ha ha ha' của Âm Dương Lão Tổ. 'Hô!

Lão già vô lương này vẫn còn sống à?

Giọng vẫn còn khỏe chán!' Ngô Sở ánh mắt khẽ lóe lên, liền thấy ngón tay khổng lồ kia trong nháy mắt bị chiếc rìu lớn chém tan, lão đạo bên cạnh hắn quay người vung tay áo, đưa mọi người đến một nơi không người khác.

Mọi người nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều không khỏi ngơ ngác nhìn nhau.

Tuy mọi người đã sớm biết sư phụ của Ngô Sở tu vi sâu không lường được, nhưng họ làm sao cũng không ngờ lại đáng sợ đến mức này.

Vừa rồi bọn họ tuy có dự đoán, nhưng lại hoàn toàn không có chút sức phản kháng nào, đã bị đối phương đưa đến một nơi vô danh.

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, nói với Thái Nhất và Thái Thượng bọn họ: "Khai Thiên Phủ tạm thời bị sư phụ ta mượn đi rồi, các vị đạo huynh yên tâm, sau việc này nhất định sẽ trả lại…" "A Sở huynh đệ không cần khách khí, vừa rồi chúng ta cũng đã nghe thấy tiếng truyền âm của lệnh sư rồi." Thái Nhất nói, sau đó Thái Thượng và Nguyên Thủy cũng gật đầu theo, tỏ ý không sao.

Một đại tiền bối đường đường, chẳng lẽ lại vô lương đến mức chiếm mất chí bảo của họ sao!

Nếu Ngô Sở biết được suy nghĩ của họ, chắc chắn sẽ nói với họ: Điều đó còn phải xem là ai nữa, người với người sao có thể đánh

đồng được?

Các ngươi không biết lão già Âm Dương kia vô lương đến mức nào đâu! "Bây giờ làm sao đây?" Phục Hy nhìn mọi người, hỏi.

Ứng Long Canh Thần ho nhẹ một tiếng, nói: "Dù sao trận chiến này chúng ta cũng không xen vào được, hay là cùng nhau đến chiến trường Tây Hải trước đi!

Nơi đó đang rất cần chiến lực như chúng ta." Ngô Sở gật đầu nói: "Canh Thần đạo hữu nói rất đúng, mọi người hãy giải quyết ma nghiệt trước đi!

Tuy biết rõ lão ma đầu kia tu Sát Lục Đại Đạo, chúng ta giết càng hăng, hắn càng vui, nhưng ma nghiệt và hung thú nếu không bị tiêu diệt, lão ma đầu kia chỉ sẽ cười càng vui vẻ hơn." Mọi người nghe vậy, đều gật đầu nói phải.

Thế là, mọi người lại cưỡi lên Tuyệt Ảnh, lóe lên bay về phía chiến trường Tây Hải.

Sau khi bọn họ rời đi, Hồng Quân Lão Tổ tay cầm Khai Thiên Phủ, một lần nữa xông vào Tru Tiên Kiếm Trận, rìu lớn đi qua đâu, Đại Đạo thần liên trong kiếm trận liền bị chém diệt đến đó.

Cùng lúc đó, Âm Dương Lão Tổ cũng bị Thí Thần Thương của La Hầu xuyên qua ngực, Âm Dương Đại Ma Bàn của Âm Dương Lão Tổ, kẹp chặt lấy đầu của La Hầu từ trước ra sau, gần như ép bẹp cả cái đầu của hắn.

Tuy nhiên, sát lục đại đạo trật tự thần liên xông vào cơ thể Âm Dương Lão Tổ, tàn phá bên trong, dùng đạo sát phạt mạnh nhất chư thiên, đại phá âm dương chi đạo.

Chiến trường Tây Hải, khắp nơi có thể thấy huyền quang bay múa, trật tự thần liên lay động.

Trên mặt biển sóng cả dữ dội, đã bị máu tươi nhuộm thành một màu đỏ, vô số thi thể trôi nổi trên mặt biển, dập dềnh theo sóng, có hung thú, nhưng nhiều hơn vẫn là các loại sinh linh trong biển.

Nhưng cùng với sự gia nhập của mẫu lôi thú Lưu Tô và Thập Nhị Tổ Vu, cùng với Thanh Khâu Ly bọn họ, áp lực của liên quân Long tộc lập tức giảm mạnh.

Đặc biệt là con mẫu lôi thú Lưu Tô này, ở chiến trường Tây Hải, thực lực có thể nói là tuyệt đỉnh.

Trong chiến trường, hai vị khổ hành giả mang mặt nạ sầu khổ nhìn thấy con Hỗn Độn Cự Thú này, đôi mắt không khỏi sáng lên, chỉ muốn tiến lên nói một câu: Thú này có duyên với ta!

Nhưng nghĩ lại, vẫn là nhịn xuống, bởi vì đi cùng con thú này còn có mười ba vị cường giả Đại La, tu vi mà những cường giả này thể hiện ra hoàn toàn không kém họ.

Sau khi họ gia nhập chiến trường không lâu, lại một nhóm cường giả từ trên trời giáng xuống, trong đó lại có một con Hỗn Độn Cự Thú.

Hai vị khổ hành giả mang mặt nạ sầu khổ nhìn hai con Hỗn Độn Cự Thú có vẻ ngoài gần như y hệt nhau mà nước miếng sắp chảy cả ra.

Ứng Long Canh Thần thấy hai con Hỗn Độn Cự Thú bắt đầu tàn sát, dường như cũng không cam chịu lạc hậu, ngẩng cổ gầm dài một tiếng, hóa ra bản thể, đôi cánh vàng khổng lồ vỗ một cái liền cuốn lên một trận bão tố giữa đại dương, đuôi khổng lồ quất xuống, liền đánh nát một con hung thú hình hổ, tiếp đó lại cúi người phun ra một luồng long tức… phảng phất như đang vớt vát lại tôn nghiêm cuối cùng của Long tộc!

Sĩ khí của đại quân Long tộc trong nháy mắt lên đến đỉnh điểm, gầm thét lao lên phản công.

Tàn sát, hoàn toàn là một cuộc tàn sát một chiều, đại quân do ma nghiệt và hung thú tạo thành, dưới sự can thiệp mạnh mẽ của nhiều cường giả như vậy, bắt đầu thất bại liên tiếp, thậm chí trong nháy mắt đã biến thành chạy trốn tứ tán, liều mạng bỏ chạy.

Tuy nhiên, điều khiến Ngô Sở im lặng là, ở chiến trường Tây Hải này, hắn vẫn không thể nhìn thấy bóng dáng của Ma Vương Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma.

Xem ra hai tên ma đầu cẩn thận quá mức này quả thực đã ẩn nấp rồi.

Lúc này, các đại cường giả đều thể hiện ra bản lĩnh sở trường của mình, Hồng Vân lợi dụng phù vân làm mắt, chỉ đường cho mọi người hướng hung thú bỏ chạy, Đế Tuấn ném ra viên châu cổ quái không rõ tên, trong nháy mắt liền vây khốn một đám hung thú tại chỗ, Thái Nhất hóa thân thành thái dương chi hỏa, tàn phá bên trong, gần như không có hung thú nào có thể chống lại sự thiêu đốt của thái dương chi hỏa.

Phục Hy đầu đội Hà Đồ Lạc Thư, giương ra một tinh thần đại trận, cũng phong tỏa một vùng không gian, Nữ Oa ném vào trong đó quả Hồng Tú Cầu, tú cầu lăn lộn, những hung thú bị đập trúng đều hóa thành một đám sương máu, hòa vào nước biển bên dưới.

Thái Thượng ném ra một cây đòn gánh, Nguyên Thủy ném ra một chiếc ngọc như ý, Thông Thiên tay cầm Thanh Bình Kiếm, ba huynh đệ đại sát tứ phương.

Tuy nhiên có thể thấy được, uy năng mà Thanh Bình Kiếm thể hiện ra còn trên cả cây đòn gánh và chiếc ngọc như ý kia, dù không phải chí bảo cũng không kém bao nhiêu.

Đông Vương Công tay cầm Thái Hoa Kiếm, cùng với Tây Vương Mẫu, cũng như vào chỗ không người.

Hai vị khổ hành giả mặt mang mặt nạ sầu khổ, lúc này vẻ sầu khổ trên mặt càng đậm hơn, họ cũng không biết những cường giả này từ đâu chui ra.

Trước đó đã đến một nhóm cường giả Đại La quyền có thể phá không, chân có thể nứt biển, thân thể mạnh đến vô lý, đã đủ làm họ chấn động, bây giờ lại đến thêm nhiều cường giả như vậy.

Khiến họ cảm thấy lần thao tác lấy lòng Long tộc Tây Hải này có phần thiếu ý nghĩa.

Ngô Sở tay cầm Ngũ Hành Chân Linh Càn Khôn Kiếm, đứng im trong hư không, thần thức phóng ra, cảm ứng khí tức của ma nghiệt đang chạy trốn bốn phương, kết quả Ba Tuần và Ô Ma không tìm thấy, lại phát hiện ra hai khổ hành giả tóc ngắn chân trần có làn da màu đồng cổ, vẻ mặt sầu khổ kia.

Thầm nghĩ: Hai vị khổ hành giả này, hẳn là người sáng lập Tây Phương Giáo tương lai Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân rồi!

Vẻ mặt sầu khổ này, hoàn toàn không có sự thản nhiên và từ bi của Phật tương lai a!

Chương 534

Nhưng cũng bình thường, lúc này còn xa mới đến lúc họ lập giáo!

Có nhóm quân tiếp viện là Ngô Sở bọn họ, cùng với sự tàn phá của hai con Hỗn Độn Cự Thú, đại quân hung thú và ma nghiệt trước đó đang hoành hành ở Tây Hải, trong nháy mắt đã bị nghiền nát, ngay cả hai sinh linh cấp bá chủ trong đám hung thú, cũng bị mẹ con Lưu Tô và Tuyệt Ảnh mỗi con một đầu chia nhau ăn thịt.

Khi tất cả hung thú đều bị diệt sát ở Tây Hải, bờ biển Tây Hải cũng bị ma vụ bao phủ, một số ma nghiệt còn sót lại liền ẩn mình trong ma vụ đó.

Mọi người đều không tu hành ma đạo pháp tắc, nên không thể dễ dàng cảm ứng được sự tồn tại của ma nghiệt trong ma vụ, chỉ có thể nghĩ cách diệt trừ những ma khí này, xem có còn tàn dư ma nghiệt trong đó không.

Hơn nữa, diệt trừ ma khí cũng là bước cuối cùng để tiêu diệt ma nghiệt.

Ma khí này nếu không bị diệt trừ, rất dễ xâm thực thân thể và linh hồn của các sinh linh khác, tái sinh ra ma nghiệt mới.

Và đây cũng chính là điểm đáng sợ của ma đạo, tính lây nhiễm quá mạnh. 16.

Đây còn là trước khi Ma Tổ La Hầu sáng lập Ma Giới, đợi sau này hắn sáng lập Ma Giới, lập hạ thiên đạo thệ ngôn, đến lúc đó đạo cao một thước, ma cao một trượng, chỉ cần trong lòng có oán có hận, liền có thể dễ dàng dẫn động ma đạo pháp tắc, từ đó khiến người ta sinh tâm ma, trong khoảnh khắc sa nhập ma đạo. "A Sở hiền đệ, tiếp theo làm sao đây?" Nhìn ma khí bao phủ trên mặt biển, mọi người nhìn về

phía Ngô Sở, Hồng Vân hỏi. 17.

Ngô Sở quay đầu nhìn lại đại địa phương Tây cũng bị ma khí bao phủ, nói: "Đại chiến bên kia chúng ta cũng không xen vào được, mà những ma khí này, sớm muộn cũng cần giải quyết, nếu mọi người cũng không có việc gì khác, vậy thì ở đây diệt trừ những ma khí này, tiện thể chờ đại chiến kết thúc đi!" Nữ Oa cười nói: "Xem ra ngươi rất có lòng tin vào thắng lợi của trận đại chiến này ha!" Ngô Sở mỉm cười, nói: "Không thể ngay cả chính mình cũng không tin tưởng vào phe mình được!

Thử nghĩ xem, nếu sư phụ ta và mấy người họ thua lão ma đầu kia, đại địa Hồng Hoang này sẽ biến thành cái dạng gì?" Vốn dĩ vẻ mặt mọi người đã dần dần thoải mái, nghe Ngô Sở nói vậy, sắc mặt lại không khỏi trở nên ngưng trọng.

Nếu lão ma đầu kia cuối cùng thắng, vậy Hồng Hoang này còn ai trị được hắn?

Đến lúc đó, Hồng Hoang thiên địa này chẳng phải đã trở thành thế giới của ma nghiệt sao?

Vậy những người như họ thì sao?

Sẽ đi đâu về đâu?

Thấy mọi người như vậy, Ngô Sở cười nói: "Yên tâm đi!

Sẽ không thua đâu, đừng quên sự tồn tại của Khai Thiên Thần Phủ, có thần khí này, ma đầu chắc chắn sẽ thua không còn nghi ngờ!" Thật sự không được, liền để Hậu Thổ tiểu thư tả bọn họ diễn hóa Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, triệu hoán cả hư ảnh của Bàn Cổ đại thần ra, không tin như vậy còn không chém được lão ma đầu kia.

Dưới sự cổ vũ của Ngô Sở, mọi người bắt đầu diệt trừ ma khí

trên Tây Hải.

Hai vị khổ hành giả kia rất muốn tiến lên làm quen với mọi người, nhưng thấy mọi người đều không rảnh để ý đến họ, họ cũng chỉ đành lặng lẽ tìm một chỗ, bắt đầu sự nghiệp diệt trừ ma khí.

Ngay khi họ đang ở trên Tây Hải, vừa diệt trừ ma khí, vừa chờ đợi kết cục của đại chiến, một tiếng cười đắc ý vang vọng khắp đại địa Hồng Hoang, "Đạo của ta đã thành, Hồng Quân lão nhi, ngày này năm sau, chính là ngày giỗ của các ngươi, ha ha ha…" Chúng sinh: "…" "Hãy xem bản tọa khai thiên, khởi động lại Hồng Hoang!" Khi chúng sinh Hồng Hoang nghe được câu nói này, tất cả đều thất thần.

Ngay cả những cường giả Đại La như Ngô Sở cũng ngây người ra.

Mọi người đều nhìn về phía Ngô Sở, dường như đang hỏi hắn: "Nói là chắc chắn chém chết ma đầu cơ mà?

Nói là có Khai Thiên Phủ thì mọi chuyện đều ổn cơ mà?

Bây giờ là tình huống gì đây?" Ngô Sở cũng có chút mơ hồ, gã La Hầu kia, thành đạo rồi sao?

Sao có thể chứ!

Nhưng tiếng bi thương truyền đến từ Đại Đạo thiên địa, biển cả nổi sóng cuồng nộ, mặt đất rung chuyển, bầu trời dường như cũng nứt ra từng vết...

Tất cả những điều này đều đang nói với hắn, có lẽ là thật. "Mọi người hãy bình tĩnh!" Ngô Sở trong lòng hoảng hốt, nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ trấn định như không, "Lão ma đầu kia có mạnh đến đâu, cũng không có bản lĩnh như vậy.

Cứ nghĩ đến kết cục của Bàn Cổ đại thần sau khi khai thiên, thì sẽ biết gã đó chẳng qua chỉ đang nói năng khoa trương để dọa người

thôi." Các vị Đại La nghe vậy, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cũng phải, suýt chút nữa đã bị dị tượng trời đất này dọa cho sợ chết khiếp.

Nếu ma đầu kia thật sự có bản lĩnh đó, thì gã cũng chắc chắn phải chết, chẳng lẽ gã còn có thể mạnh hơn cả Bàn Cổ đại thần sao?

Dừng một chút, Ngô Sở lại nói: "Hơn nữa, một khi ma đầu kia thật sự thành đạo, thì sẽ tạo ra áp lực như thế nào đối với chúng sinh Hồng Hoang, mọi người có cảm nhận được sự uy nghiêm đó không?" Mọi người lại gật đầu, cảm thấy lời này có lý. ...

Tuy nhiên lúc này, trong Tru Tiên Kiếm Trận đã bị Hồng Quân lão tổ dùng Khai Thiên Phủ chém vỡ nhưng lại ngưng tụ lại, Âm Dương lão tổ với thân thể suy yếu và Càn Khôn lão tổ cũng bị thương nặng, đang cau mày nhìn La Hầu trên không trung với khí thế ngày càng cường thịnh.

Lúc này, ma đầu La Hầu tay cầm Thí Thần Thương, chân đạp hắc liên, đầu đội ma tháp, vậy mà lại có thể áp đảo Hồng Quân đang cầm Khai Thiên Phủ, đầu đội Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp.

Thí Thần Thương nện lên Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, vậy mà có thể đánh cho bảo tháp kia phát ra tiếng kêu bi thương.

Ngay cả Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp vốn có khả năng phòng ngự tuyệt đối mà lúc này cũng cảm thấy khó khăn, có thể tưởng tượng được khí thế của La Hầu lúc này cường thịnh đến mức nào. "Cuộc tàn sát của tam tộc Hồng Hoang kéo dài hơn vạn nguyên hội, đã hoàn toàn thành toàn cho lão già này." Âm Dương lão tổ không khỏi khẽ than, "Cứ tiếp tục như vậy, lão già này thật sự có khả năng nhân cơ hội này mà thành đạo." Càn Khôn lão tổ nghiến răng nói: "Không thể để gã thật sự thành đạo, nếu không chúng sinh trong trời đất, còn cả đệ tử A Vô của lão hủ, chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn."

"Trời đất đều tái lập, ai còn có thể sống sót?

A Ôn đáng thương của ta!" "Có lẽ trừ hai lão già kia ra!

Lão ma đầu kia sẽ không bỏ qua cho ngươi và ta đâu." Hai người nói xong, nhìn nhau một cái, đều thấy được vẻ quyết tuyệt trong mắt đối phương.

Thế là, hai người lại truyền âm cho Dương Mi lão tổ mấy câu.

Tiếp đó, hai người thân hình nhoáng lên, xuất hiện bên cạnh Hồng Quân lão tổ đang đại chiến với lão ma đầu trên không trung, kéo mạnh ông ta về phía sau, vừa nói: "Hồng Quân lão nhi, thay ta chăm sóc A Ôn!" "Hồng Quân lão nhi, thay ta chăm sóc A Vô!" Hồng Quân lão tổ đang cầm Khai Thiên Phủ bị hai người kéo lại, lại nghe được những lời này, đôi mày lập tức nhíu lại.

Giây tiếp theo, hai người này đã cho ông biết họ muốn làm gì!

Xung quanh họ, từng lớp không gian được chồng lên nhau, bao bọc Âm Dương lão tổ, Càn Khôn lão tổ và La Hầu vào bên trong.

Mà đối mặt với hai kẻ xông lên nộp mạng là Âm Dương lão tổ và Càn Khôn lão tổ, La Hầu phá lên cười ha hả, "Bản tọa sẽ chém các ngươi trước, để tế cho tân thiên địa mà bản tọa sắp khai tịch!" Về phần các lớp không gian bao vây xung quanh, La Hầu cũng không coi ra gì, vì gã có thể dễ dàng phá vỡ chúng.

Kết quả lời vừa dứt, hai tiếng nổ vang lên, hóa thành đạo âm, truyền khắp cả đại địa Hồng Hoang.

Mà hai tiếng nổ này, cũng trở thành tiếng vọng cuối cùng của Âm Dương lão tổ và Càn Khôn lão tổ.

Lúc này, La Hầu bị hai luồng sức mạnh tự bạo giáp công ở cự ly gần, trong lòng chỉ còn lại 'Mẹ nó chứ'!

Gã nằm mơ cũng không ngờ, hai lão già này lại nguyện ý đi chết.

Điều này trong mắt gã là chuyện hoàn toàn không thể.

Nếu họ nguyện ý đi chết, vậy tại sao lúc Bàn Cổ khai thiên, họ lại phải chạy trốn?

Chiêu tự bạo nộp mạng này, là chuyện La Hầu vạn lần không ngờ tới.

Chương 535

Mà kết quả của việc Đại Đạo tự bạo và việc bị gã chém chết rồi tiêu tán, tự nhiên là khác nhau.

Hai cường giả có tu vi vượt xa cảnh giới Đại La này tự bạo, tuy là tự bạo khi bị trọng thương, nhưng với vô số Đại Đạo trong cơ thể đồng thời tự bạo, gần như có thể sánh ngang với hai thế giới tự bạo, sức phá hoại sinh ra có thể tưởng tượng được.

Dưới sự xung kích của hai luồng sức mạnh tự bạo này, ma tháp trên đầu La Hầu trong nháy mắt vỡ nát, hắc liên dưới chân cũng theo đó mà tàn lụi từng mảnh.

Tuy gã cố gắng hết sức chống đỡ một lớp phòng hộ, nhưng vẫn bị hai luồng xung kích này đánh cho lực lượng Đại Đạo tán loạn, trật tự thần liên từng sợi vỡ nát.

Rào cản không gian vây quanh chúng cũng từng lớp vỡ vụn, nhưng một phần sóng xung kích bị chặn lại đã dội ngược trở về, và hình thành thế lan truyền qua lại trong không gian nhỏ hẹp này.

Khiến cho La Hầu ở trung tâm vụ nổ không ngừng chịu đựng luồng sức mạnh cuồn cuộn này, tuy không mạnh mẽ như lúc đầu, nhưng cũng khiến gã tiêu hao không ít.

Cuối cùng, từng lớp không gian vỡ nát, sóng xung kích ập vào Tru Tiên Kiếm Trận đang vây khốn chúng, kết quả dư chấn đã không còn mạnh mẽ như trước, nhưng vẫn phá vỡ được đại trận này.

Sức xung kích còn sót lại quét sạch bốn phương, mặt đất rung chuyển, từng lớp đất đá trong nháy mắt bị luồng xung kích này hất tung lên, cày xới mặt đất không biết bao nhiêu trượng...

Đây vẫn chỉ là một ít dư chấn sau khi bị rào cản không gian và Tru Tiên Kiếm Trận ngăn cản, nếu không, đại địa phương Tây dưới sự xung kích của hai luồng sức mạnh tự bạo này, chắc chắn sẽ tan vỡ trong nháy mắt.

Mà cũng chính vào lúc này, Hồng Quân lão tổ ẩn mình sâu dưới lòng đất, cầm Khai Thiên Phủ xông ra, phía sau ông ta còn có một 'phân thân' cầm Âm Dương Đại Ma Bàn, một 'phân thân' cầm Càn Khôn Đỉnh, ba bóng người giống hệt nhau, xông về phía La Hầu đang lếch thếch, miệng không ngừng chửi rủa 'mẹ nó', hoàn toàn là thế 'nhân lúc ngươi bệnh, đòi mạng ngươi'. "Lão già hèn hạ..." La Hầu chỉ kịp chửi một câu, Thí Thần Thương trong tay suýt chút nữa bị Khai Thiên Phủ chém gãy, sau đó Âm Dương Đại Ma Bàn đập vào trán gã, Càn Khôn Đỉnh nện vào ngực gã.

La Hầu vốn đang chiếm thế thượng phong, lúc này lại trực tiếp rơi vào thế hạ phong.

Âm Dương Đại Ma Bàn và Càn Khôn Đỉnh còn đỡ, nhưng Khai Thiên Phủ kia... từng đạo pháp tắc khai thiên nhân cơ hội chém vào cơ thể La Hầu, khiến thân thể gã xuất hiện những vết nứt không thể lành lại. "La Hầu, chịu chết đi!

Sự hy sinh của Âm Dương đạo hữu và Càn Khôn đạo hữu sao có thể uổng phí được?" Hồng Quân, người vốn không muốn để ý đến La Hầu, cuối cùng cũng lên tiếng.

Rất nhanh, La Hầu dường như bắt được cái gì đó, phá lên cười ha hả: "Hồng Quân, thấy lão hữu chết đi theo cách này, ngươi phẫn nộ sao!

Oán hận sao!

Ha ha... thế mới đúng chứ!

Đến đây!

Hãy trút hết phẫn nộ của ngươi ra, trút hết oán và hận của ngươi ra..." Lúc này, Dương Mi lão tổ đang ẩn mình trong hư không để hồi phục vết thương, đồng thời chuẩn bị ra tay khi có cơ hội, đôi lông mày dài nhíu lại, luôn cảm thấy Hồng Quân lão tổ có chút gì đó không đúng.

Ngay khi Dương Mi lão tổ cảm thấy kỳ quái, khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy Hồng Quân lão tổ thất thần một lúc, ngực bị Thí Thần Thương trong tay La Hầu đâm xuyên qua.

Thấy Hồng Quân lão tổ với vẻ mặt không thể tin nổi nhìn vào ngực mình, La Hầu lại không nhịn được mà đắc ý cười ha hả, nhìn về phía hư vô, nói: "Âm Dương lão nhi và Càn Khôn lão nhi tự bạo cũng không làm gì được bản tọa, bây giờ Hồng Quân lão nhi lại bị bản tọa đâm thành trọng thương, chỉ còn lại hai đạo phân thân, Dương Mi lão nhi, người tiếp theo sẽ đến lượt ngươi..." Nhưng chưa đợi gã đắc ý xong, một bóng người đã bước ra từ thân ảnh bị gã đâm xuyên kia, giơ Khai Thiên Phủ lên, chém thẳng xuống La Hầu đang đắc ý quên mình.

Khoảng cách quá gần, tốc độ quá nhanh, La Hầu chỉ kịp giơ Thí Thần Thương lên, liền thấy cây búa khổng lồ lóe lên một luồng sáng chói mắt, trong nháy mắt chém vào Thí Thần Thương.

Giây tiếp theo, Thí Thần Thương gãy, búa lớn chém vào trán gã, trực tiếp bổ đầu gã thành hai nửa, pháp tắc khai thiên lại một lần nữa hoành hành trong cơ thể gã.

La Hầu với cái đầu nứt thành hai mảnh vẫn chưa chết, chỉ với vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Hồng Quân lão tổ, cảnh tượng đó vừa máu me vừa quỷ dị, có chút hương vị kinh dị.

Hồng Quân lão tổ mặt không biểu cảm nói với gã: "Đa tạ đạo hữu

đã giúp bần đạo chém đi đạo chấp ngã chi thân kia, để đáp tạ đạo hữu, bần đạo sẽ tiễn đạo hữu quay về với trời đất!" Phía sau ông, Hồng Quân lão tổ bị La Hầu đâm xuyên kia ngồi dậy từ mặt đất, nhìn vết thương trên ngực, chỉ thấy vết thương đó đang hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy.

La Hầu với cái đầu vừa được sửa lại và Dương Mi lão tổ lúc này đều mang vẻ mặt như gặp quỷ, hoàn toàn không hiểu được thao tác của Hồng Quân lão tổ, đây thật sự là phân thân của ông ta sao?

Nhưng phân thân nào lại phân ra như thế này?

Đáng tiếc, La Hầu đã không còn thời gian để hiểu những chuyện này, vì bốn Hồng Quân lão tổ đều cầm chí bảo, lao về phía gã, trong đó có một người còn cầm cả Khai Thiên Phủ.

Cục diện vốn chắc thắng, trong nháy mắt đã xoay chuyển đột ngột, đây là điều La Hầu ban đầu vạn lần không ngờ tới.

Kể từ lúc Âm Dương lão tổ và Càn Khôn lão tổ tự bạo, tất cả mọi thứ đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát của gã, điều này khiến ngọn lửa không cam lòng trong lòng gã bùng cháy dữ dội.

Mãi đến khi thân thể lần thứ ba bị Khai Thiên Phủ bổ trúng, La Hầu đã hiểu ra, việc tái lập trời đất, mở lại Hồng Hoang đã là không thể.

Nhưng sự không cam lòng trong lòng lại khiến gã không thể bình thản chấp nhận vận mệnh sắp đến.

Thế là, một luồng suy nghĩ 'mệnh ta do ta không do trời' tràn ngập trong thức hải của gã, sau đó gã chỉ tay lên trời mà chửi rủa. "Thiên Đạo bất công, vì sao lại nhắm vào Ma Đạo của ta?" "Ma Đạo cũng là Đạo, nếu trời đất có sinh ắt có tử, có khô héo ắt có tươi tốt, vậy tại sao có Đạo lại không thể có Ma, tại sao?" "...Nếu đã không thể tái lập

trời đất, vậy bản tọa sẽ dùng thân làm giới, tự mình mở ra một giới, sau này phàm là giáo chúng Ma Giới của ta, nơi nào đi qua, Đạo cao một thước, Ma ắt cao một trượng.

Sau này phàm ai thành tụng tên ta, sẽ nhập vào Đạo của ta, được giáo chúng Ma Giới che chở.

Sau này phàm ai nhập vào Ma Đạo của ta, đều có thể sống theo bản tính, tùy tâm sở dục, được đại tiêu dao đại tự tại.

Sau này phàm..." Cùng với tiếng gầm gừ tố cáo Thiên Đạo của La Hầu, nhất thời, đạo âm truyền khắp trời đất, trong thiên địa, gió nổi mây phun, ma vụ cuồn cuộn, ma diễm bùng cháy, trời đất vì thế mà biến sắc.

Vô số ma vụ hội tụ về phía đại địa phương Tây, mà ma khí trên đại địa phương Tây lại hội tụ về phía La Hầu, thân thể của La Hầu tan rã ra, hóa thành từng sợi trật tự thần liên đen kịt bay múa, và bành trướng ra ngoài...

Có lẽ là bị ma đầu này chọc giận, trên trời sấm sét cuồn cuộn, thần lôi màu đỏ rực đánh xuống những sợi trật tự thần liên đen kịt kia.

Tuy nhiên, La Hầu với thân thể đã tan rã, bắt đầu bành trướng thành một giới, vẫn cười ha hả đối mặt với những tia thần lôi này, Thiên Đạo thần lôi dường như cũng không làm gì được gã.

Sau đó, giọng nói của La Hầu lại hóa thành đạo âm, vang vọng khắp Hồng Hoang. "Sau này phàm ai tu Tiên Đạo, khi đột phá cảnh giới, ắt sẽ sinh tâm ma, bị Ma Đạo mê hoặc, kẻ nghịch Ma Đạo của ta, ắt vạn kiếp bất phục.

Kẻ thuận Ma Đạo của ta, có thể nhập Ma Giới, được hưởng vĩnh sinh, cùng ta tồn tại.

Chúng sinh nếu gặp bất công, có thể thành tụng tên ta..." Nhìn Ma

Giới sơ thành, bành trướng vô hạn, Hồng Quân lão tổ vung Khai Thiên Phủ, chém về phía giới bích do vô số trật tự thần liên đen kịt ngưng tụ thành.

Giới bích đen kịt tuy bị chém ra một vết nứt, ánh búa chém vào Ma Giới, nhưng trong nháy mắt, giới bích đó lại khôi phục như cũ.

Giọng nói của La Hầu truyền ra từ trong Ma Giới, "Hồng Quân lão nhi, có bản lĩnh thì ngươi vào đây tái chiến với bản tọa, nếu không có bản lĩnh, thì bản tọa đi đây, ha ha ha..." Sau đó, Ma Giới bay lên không, hướng về phía sâu thẳm của vũ trụ, vô số ma vụ tuôn về phía Ma Giới đó, dường như chính ma vụ đã nâng nó lên, phiêu diêu mà đi.

Vô số sấm sét vây quanh nó, nhưng vẫn không làm gì được Ma Giới.

Cuối cùng, sau khi sấm sét luyện nó chín chín tám mươi mốt lần mà vẫn không làm gì được, liền dường như thừa nhận sự tồn tại của nó, không còn để ý đến nữa.

Xét ở một mức độ nào đó, Ma Tổ La Hầu trong thế giới Hồng Hoang này quả thực là một nhân vật.

Nếu không có sự tự bạo của Âm Dương lão tổ và Càn Khôn lão tổ, gã này dựa vào cuộc tàn sát không ngừng của tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân trong hơn vạn nguyên hội, quả thực có khả năng lấy sát lục thành đạo.

Chỉ là cái giá của việc thành đạo này thực sự có chút khoa trương, gần như là hiến tế tuyệt đại đa số sinh linh Hồng Hoang, mới đổi lại được một tia cơ hội thành đạo.

Chương 536

Tuy nhiên, tia cơ hội thành đạo này lại bị phá hỏng, kết quả gã này lại thành đạo theo một cách khác, tuy có khiếm khuyết, nhưng trong Ma Giới đó, gã là vô địch.

Giống như Hậu Thổ thân hóa luân hồi, trong địa giới luân hồi cũng là vô địch.

Thủy tổ Ma Đạo như vậy, tuy hung tàn đến mức không có một chút nhân tính nào, nhưng cũng không thể không thừa nhận, lão ma đầu này quả thực là một kiêu hùng đỉnh cấp.

Cuối cùng, Ma Giới mới khai tịch này đã ẩn mình vào hư không.

Tuy Ma Tổ La Hầu thành đạo theo cách khác, nhưng cũng không thể thoát khỏi Hồng Hoang, thậm chí nguyên thần của gã cũng không thể rời khỏi Ma Giới, chỉ có thể vĩnh viễn trấn giữ Ma Giới.

Tuy nhiên, Ma Tổ La Hầu tuy thành đạo theo cách khác, khai tịch Ma Giới, nhưng một bộ phận ma nghiệt trên đại địa Hồng Hoang lại lặng lẽ đến U Minh Huyết Hải.

Những ma nghiệt này do Ma Vương Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma cầm đầu.

Vốn dĩ chúng còn muốn xây dựng thế lực Ma Đạo của mình trong Huyết Hải này, kết quả lại đụng phải chủ nhân Huyết Hải là Minh Hà, hai bên lại có một trận đại chiến.

Khi mọi thứ trở lại bình tĩnh, công đức kim quang như mưa từ trên trời rơi xuống, tất cả sinh linh tham gia vào trận chiến diệt ma đều nhận được phần thưởng công đức.

Điều này cũng nhắc nhở mọi người, ma tuy cuồng vọng, nhưng

săn giết nó lại có thưởng công đức.

Đến đây, trận chiến Long Ma oanh oanh liệt liệt đã tuyên bố kết thúc.

Thực ra đến cuối cùng, đã có thể coi là trận chiến diệt ma rồi.

Nhìn công đức mà Thiên Đạo ban xuống, mọi người đều rất vui vẻ, nhưng Thái Thượng, Nguyên Thủy và Thái Nhất đều nhìn về phía Ngô Sở.

Ý của họ, Ngô Sở tự nhiên hiểu.

Cũng chính lúc này, ánh sáng của chí bảo từ xa lóe lên, chính là bộ ba Khai Thiên.

Thấy vậy, ba người mới lặng lẽ thở phào, thứ này thật khiến người ta đỏ mắt.

Khi công đức kim quang tiêu tán, tất cả mọi người đều nở nụ cười vui vẻ.

Có người là vì những thu hoạch này; có người là vì đã rửa sạch nghiệp lực trên người; có người cảm thấy sau trận chiến này, trời đất sẽ đón nhận sự hòa bình ổn định mới.

Mà Thái Thượng, Nguyên Thủy và Thái Nhất, vì đã cho mượn chí bảo bạn sinh, nên công đức họ nhận được rõ ràng nhiều hơn những người khác.

Công đức mà Ngô Sở nhận được cũng không ít, nhưng vẫn không thể so sánh với hai con Hỗn Độn Cự Thú kia.

Rất rõ ràng, sau khi nhận được những công đức này, hai con Hỗn Độn Cự Thú này cũng coi như đã có được giấy thông hành của đại địa Hồng Hoang.

Sau này chúng ra vào tường chắn Hỗn Độn, đều không cần Ngô

Sở bảo lãnh.

Giống như lúc trước Ngô Sở nhận được công đức, không còn là dân cư lậu của Hồng Hoang nữa.

Lúc này, Ngô Sở nhắm mắt, đang dùng Đại Đạo truyền âm với sư phụ của mình.

Hắn đang hỏi thăm lão tổ về kết quả của trận chiến này, tuy từ 'đại đạo quảng bá' cuối cùng của Ma Tổ La Hầu, mọi người đều đã biết kết cục của trận chiến, nhưng quá trình thì không rõ lắm.

Lý do Ngô Sở hỏi thăm những điều này, là muốn ghi chép những câu chuyện này vào cuốn 《Hồng Hoang Kiến Văn Lục》 của mình, để cho hậu nhân chiêm ngưỡng.

Nghe được lý do này của Ngô Sở, Hồng Quân lão tổ trước tiên ngẩn người, Ngô Sở tưởng rằng lão tổ sư phụ sẽ phất tay áo bỏ đi, dù sao lão tổ xưa nay luôn kín tiếng.

Ai ngờ, lão tổ lại khác hẳn thường lệ mà kể chi tiết cho hắn nghe về trận chiến này.

Đương nhiên, lão tổ cũng không phải trực tiếp dùng miệng nói, mà là truyền tải trận đại chiến đó bằng hình ảnh trực tiếp vào trong thần thức của hắn.

Từ lúc lão tổ nhận được Khai Thiên Phủ, phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận, đến khi Âm Dương lão tổ và Càn Khôn lão tổ bị La Hầu dùng cách đổi thương lấy thương làm trọng thương, rồi đến lúc La Hầu suýt chút nữa thành đạo, cuối cùng hai người này lấy việc hy sinh bản thân làm cái giá, gây trọng thương cho La Hầu, tạo cơ hội cho Hồng Quân lão tổ và Dương Mi lão tổ.

Từ điểm này mà xem, bất kể tính tình của Âm Dương lão tổ có xấu xa đến đâu, Ngô Sở cũng không thể không thừa nhận, lão già quái

gở này, đại tiết không hề thiếu.

Cuối cùng lão tổ mượn tay La Hầu, chém ra đệ tam thi chấp ngã thân...

Đương nhiên, lão tổ không nói với hắn chuyện 'chấp ngã thân', nhưng Ngô Sở có thể suy đoán ra được.

Dù sao con đường thành Thánh của vị sư phụ này chính là trảm tam thi.

Sau khi mượn cơ hội này chém ra tam thi, có lẽ lão tổ chỉ còn cách thành đạo bước cuối cùng.

Cuối cùng, La Hầu không thể dùng sát lục đại đạo trực tiếp thành đạo, nhưng cũng dùng một cách khác để thành đạo, thân hóa Ma Giới, trở thành tổ của Ma Đạo.

Những chuyện này, Ngô Sở giống như xem phim, lướt qua trong thần thức của hắn.

Sau đó, Dương Mi lão tổ không biết đã đi đâu, còn lão tổ thì trả lại bộ ba Khai Thiên cho chủ cũ, sau đó thu dọn chiến trường.

Cuối cùng, lão tổ truyền âm nói: "Vi sư đã đáp ứng Âm Dương đạo hữu và Càn Khôn đạo hữu, thay họ chăm sóc đệ tử của họ, nhưng vi sư cần phải trở về bế quan một thời gian, ngươi hãy thay vi sư đi xem bọn họ thế nào!

Tiện thể giao hai kiện chí bảo này cho họ.

Trong thời gian vi sư bế quan, an nguy của họ giao cho ngươi trông nom." Ngô Sở đang định nói gì đó, liền thấy hai luồng sáng lóe lên bay về phía mình.

Đưa tay ra đón, xem qua, Ngô Sở mới biết đó chính là chí bảo Âm Dương Đại Ma Bàn của Âm Dương lão tổ, và chí bảo Càn Khôn Đỉnh

của Càn Khôn lão tổ.

Nếu hai vị lão tổ không thu đồ đệ, thì hai món bảo bối này tự nhiên không cần trả lại cho đệ tử của họ, nhưng bây giờ...

Ngô Sở không ngờ, họ lại thật sự nhận hai đứa đạo đồng mà lúc trước tiện tay điểm hóa làm đệ tử.

Nghĩ đến đây, Ngô Sở không khỏi âm thầm cười khổ, đây có phải là tự mình đào hố cho mình không?

Nếu không, với thân phận đại đệ tử Ngọc Kinh Sơn của hắn, lấy được một trong hai kiện chí bảo này, chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?

Hửm?!

Hình như còn có Tru Tiên Kiếm nữa!

Hay là đòi luôn bốn thanh Tru Tiên Kiếm vốn thuộc về Thông Thiên tiểu đạo nhỉ?

Ôi chao!

Thông Thiên tiểu đạo đáng thương, nếu không có bốn thanh Tru Tiên Kiếm này, lão tam vạn năm này làm sao đấu lại lão đại và lão nhị?

Nếu không có Tru Tiên Kiếm Trận, lão đại và lão nhị liên thủ là có thể đánh cho lão tam không nghe lời này sưng đầu rồi, còn cần phải lôi hai kẻ mặt mày sầu khổ ở phương Tây vào làm gì?

Ngô Sở vuốt cằm, suy nghĩ lung tung.

Lão tổ sau khi dặn dò xong liền biến mất.

Chương 537

Ngô Sở mở mắt ra, nhìn xung quanh, mọi người đang nhìn hắn.

Thấy Ngô Sở tiện tay thu hai kiện chí bảo kia lại, Thông Thiên tiểu đạo liền cười hỏi: "Đó có phải là bảo bối mà sư phụ ngươi tặng không?" Rất rõ ràng, mọi người đều đã thấy hai kiện chí bảo kia, chí bảo đấy!

Tuy mọi người đều là cường giả cảnh giới Đại La, nhưng gặp phải chí bảo, ai mà không đỏ mắt?

Hai vị khổ hành giả mang mặt nạ sầu khổ kia, lúc này hai mắt đều đang sáng rực lên!

Ngô Sở lắc đầu, đem trận đại chiến mà lão tổ sư phụ kể cho mình, cũng dùng cách truyền tải hình ảnh để chia sẻ với mọi người.

Cuối cùng nói: "Hai kiện chí bảo này là di vật của hai vị tiền bối kia, sư phụ ta bảo ta đem đến cho đệ tử của họ, và thay người chăm sóc." Sau khi biết được những điều này, Thông Thiên tiểu đạo lập tức nói một tiếng xấu hổ, cảm thấy hành động khinh suất lúc trước của mình giống như đang làm ô uế bốn vị lão tiền bối vậy.

Âm Dương lão tổ và Càn Khôn lão tổ, hai vị lão tiền bối này, là những anh liệt đã hy sinh bản thân để cứu vớt chúng sinh Hồng Hoang, vậy mà lúc nãy mình lại nói đùa như vậy, thật không nên! "Sau này khi tu hành, mọi người phải chú ý đến thứ gọi là tâm ma này." Sau đó, Ngô Sở đem 'suy đoán' của mình nói cho mọi người nghe, dù sao Ma Tổ La Hầu sáng lập Ma Giới, lập ra Ma Đạo, phát đại đạo hoành nguyện, chắc chắn sẽ được thực hiện.

Cho nên sau này mọi người tu hành, chắc chắn sẽ có tâm ma nảy sinh.

Đang nói, Ứng Long cùng một vị lão long khác là Ngao Thanh đến cảm tạ mọi người.

Tuy mọi người không phải vì giúp Long tộc, mà là vì đại địa Hồng Hoang, nhưng lời cảm tạ cần nói vẫn phải nói, đó là vấn đề lễ độ.

Long tộc ngày nay đã không còn là Long tộc của ngày xưa nữa.

Cùng với việc lực lượng chủ lực còn sót lại của Long tộc sắp lui về Thanh Long Giới, thành viên Long tộc ở lại đại địa Hồng Hoang này chắc chắn không nhiều, chỉ cần có thể giữ vững Tứ Hải và lưu vực hai con sông là đủ rồi.

Thực ra dù vậy, sức mạnh của Long tộc ở lại Hồng Hoang chắc chắn vẫn vượt qua tuyệt đại đa số các chủng tộc Hồng Hoang, thậm chí họ vẫn là chủng tộc số một Hồng Hoang, chỉ là không thể so sánh với Long tộc cường thế có thể xưng bá Hồng Hoang lúc trước mà thôi.

Mọi người hàn huyên một lúc, liền chuẩn bị ai về nhà nấy, dù sao đại chiến đã hạ màn.

Nhưng lúc này Hồng Vân lại mời mọi người cùng đến đại địa phương Tây tu sửa địa mạch, cống hiến một phần sức lực để khôi phục đại địa Hồng Hoang bị tổn hại nghiêm trọng này.

Hai người mang mặt nạ sầu khổ vốn đã định làm vậy, nghe Hồng Vân nói thế, đành phải ngậm miệng lại, đối phương đã nói hết những lời họ định nói, họ còn có thể nói gì nữa?

Họ chỉ có thể âm thầm chửi rủa: Gã này, thật lắm chuyện!

Hồng Vân có đề nghị như vậy, Ngô Sở không hề thấy lạ.

Thậm chí Ngô Sở còn có thể đoán ra được, Hồng Vân đề nghị như vậy, không nỡ nhìn đại địa Hồng Hoang hoang tàn chỉ là một trong những nguyên nhân, nguyên nhân quan trọng nhất vẫn là không nỡ

nhìn Trấn Nguyên Tử một mình âm thầm làm việc này.

Hồng Vân tâm địa lương thiện, sao có thể nỡ nhìn hảo hữu âm thầm chịu đựng nỗi khổ này?

Hồng Vân cực kỳ hiểu Trấn Nguyên Tử, sớm đã biết rằng, với cảnh tượng như hiện nay của đại địa Hồng Hoang, Trấn Nguyên Tử tuyệt đối không thể ngồi yên.

Dù sao Trấn Nguyên Tử cũng có chứng ám ảnh cưỡng chế, không tu sửa địa mạch, sao có thể ngủ ngon được.

Cho nên, nhân lúc mọi người đều ở đây, liền hô hào mọi người cùng làm.

Dù sao tu sửa địa mạch Hồng Hoang, giúp đại địa Hồng Hoang khôi phục cảnh tượng phồn thịnh ngày xưa, cũng có công đức để nhận, dù sao cũng không có việc gì, hà cớ gì mà không làm?

Ngô Sở gật đầu nói: "Hồng Vân lão ca nói rất phải!

Hai vị phu nhân, hai người cũng ở lại đây để cống hiến chút sức mọn cho đại địa Hồng Hoang đi!

Ta sẽ để Lưu Tô ở lại với hai người..." Câu trước là phụ họa Hồng Vân, câu sau là nói với Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly, "Đợi ta làm xong việc sư phụ giao phó, sẽ đến đây hội hợp với hai người." Hai người nghe vậy, đều gật đầu đồng ý.

Mọi người nghĩ lại, cũng thấy có lý, dù sao cũng không có việc gì khác. "Bần đạo huynh đệ, đa tạ các vị đạo hữu đã hào phóng giúp đỡ!" Hai người mặt mày sầu khổ cuối cùng cũng có cơ hội nói, không khỏi mặt dày mày dạn, chen vào một câu để thể hiện sự tồn tại.

Nếu không, các vị Đại La sắp bỏ qua họ rồi.

Những người này, hoàn toàn lấy vị 'A Sở huynh đệ' kia làm trung

tâm, nhìn cũng không nhìn họ một cái, thật là tổn thương.

Mọi người kỳ quái nhìn về phía hai người ăn mặc kỳ lạ này.

Hai người chắp tay hành lễ, một trong hai người nói: "Bần đạo Chuẩn Đề, đây là sư huynh Tiếp Dẫn của bần đạo, bần đạo huynh đệ vốn tu hành ở đại địa phương Tây này, chỉ là trước đây ma đạo hoành hành, bần đạo huynh đệ cũng không tiện ra ngoài đi lại.

Thân là người tu hành ở phương này, bần đạo huynh đệ vô cùng cảm kích sự giúp đỡ hào phóng của các vị đạo hữu.

Nếu không chê, xin hãy để bần đạo huynh đệ làm tròn bổn phận chủ nhà, mời các vị đến động phủ tu hành của bần đạo nghỉ ngơi một lát, để giải tỏa mệt mỏi sau đại chiến..." Hai vị khổ hành giả đều nở nụ cười chân thành, khiến người ta nhìn vào liền cảm thấy hèn mọn, đau lòng.

Nhưng dù trên mặt họ treo nụ cười rạng rỡ, vẫn khó che giấu được vẻ sầu khổ giữa hai hàng lông mày.

Tiếp Dẫn sầu, Chuẩn Đề khổ, quả không hổ là cặp đôi sầu khổ.

Mọi người thấy vậy, lại thấy hai huynh đệ này tu vi không tệ, liền không từ chối.

Sau đó mọi người bắt đầu tự giới thiệu, làm quen với nhau.

Không thể không nói, diễn kỹ của hai người này tuyệt đối là siêu hạng nhất, vẻ mặt sầu khổ kia rất có sức lừa gạt, rất dễ khiến người ta sinh lòng đồng tình.

Ví dụ như Hồng Vân, sau khi nghe hai người vừa lau nước mắt, vừa nói về việc đại địa phương Tây của họ sau trận chiến này chắc chắn sẽ cằn cỗi, liền vỗ ngực nói, "Hai vị đạo hữu yên tâm, chúng ta nhất định sẽ cố gắng hết sức tu sửa địa mạch của đại địa phương Tây này, giúp nó khôi phục như cũ..." Hồng Vân còn không biết, đại địa

phương Tây bị Ma Tổ La Hầu rút đi bốn con tổ mạch, muốn để nó khôi phục như cũ, là điều không thể.

Trấn Nguyên Tử thì rõ, cho nên khi nghe Hồng Vân nói vậy, ông liền trực tiếp lắc đầu, nói: "Khó, khó, khó..." Mọi người không hiểu, nhìn ông.

Trấn Nguyên Tử nói: "Đại địa phương Tây có bốn con tổ mạch đã bị rút đi, cho dù chúng ta có thể tu sửa các địa mạch khác, bốn con tổ mạch này chắc chắn cũng không thể khôi phục.

Sự phá hoại mà lão ma đầu kia gây ra cho đại địa phương Tây này, thực sự là quá lớn." Cặp đôi sầu khổ lại bắt đầu ngửa mặt lên trời than dài, nước mắt thấm áo, than cho nỗi khổ nạn của trời đất, than cho sự không dễ dàng của chúng sinh, lòng đau như cắt mà khóc.

Mọi người đều bị cảm xúc của họ lây nhiễm.

Mà Ngô Sở, trực tiếp bị kinh ngạc đến ngây người.

Thầm nghĩ: Xem ra lúc ở Tử Tiêu Cung tranh chỗ ngồi, Hồng Vân bị họ lừa, thật sự không thể trách Hồng Vân quá ngốc!

Thật sự là sự đồng cảm mà hai người này mang lại cho mọi người, quá đúng chỗ.

Không biết từ lúc nào, đã có thể khiến cảm xúc của mọi người cùng cộng hưởng.

Lợi hại nha!

Ngô Sở chỉ có thể đánh giá như vậy!

Khi nhìn đại địa phương Tây hoang tàn này, nhìn vẻ mặt sầu khổ của hai người kia, mọi người đều thở dài, Ngô Sở khẽ ho một tiếng, nói: "Ta thấy mọi người đừng đi nghỉ ngơi vội, bây giờ bắt đầu làm luôn đi!

Đại địa Hồng Hoang rộng lớn như vậy, không chỉ có địa mạch phương Tây bị tổn hại, những nơi khác cũng cần sức mạnh của chúng ta!" Mọi người nghe vậy, không khỏi gật đầu phụ họa.

Chương 538

Ngô Sở lại nói: "Ta đi trước một bước, đợi ta làm xong việc, sẽ đến hội hợp với các vị.

Chỉ riêng việc tu sửa địa mạch Hồng Hoang, có lẽ cũng cần không ít thời gian!" Mọi người lại gật đầu, Ngô Sở cáo biệt mọi người, cưỡi lên Tuyệt Ảnh, hóa thành ánh sáng bay đi.

Thấy mọi người lại một lần nữa lấy Ngô Sở làm trung tâm, nghe theo sự phân phó của hắn, bận rộn với việc tu sửa địa mạch, tâm trạng của cặp đôi sầu khổ giống như ăn phải con ruồi, khó chịu vô cùng.

Các vị Đại La chia thành mấy nhóm, hướng về bốn phương tám hướng bay đi.

Thanh Khâu Ly, Hậu Thổ, cùng Nữ Oa, Huyền Minh muội tử bốn người một nhóm; Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu vợ chồng một nhóm; Phục Hy thì cùng Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân ba người một nhóm; ba huynh đệ Côn Luân một nhóm; Đế Tuấn, Thái Nhất cùng Thường Hi ba người một nhóm.

Điều này khiến Thái Nhất có chút không vui, hắn thực ra muốn đi cùng nhóm Phục Hy hơn, vì chỗ Hồng Vân có rượu ngon, nhưng ai bảo Đế Tuấn yêu thương người em trai này chứ!

Yêu thương nó thì phải nhét cho nó chút 'cẩu lương', không để nó bị đói.

Các Tổ Vu khác thì tự lập đội, còn lại cặp đôi sầu khổ rất muốn tham gia vào nhóm của Hồng Vân, vì họ cảm thấy Hồng Vân là người dễ nói chuyện nhất.

Tiện thể, còn có thể hỏi thăm họ một chút, vị Bất Xuất Sơn Nhân kia rốt cuộc là thần thánh phương nào, tại sao mọi người đều nguyện ý nghe lời hắn?

Chẳng lẽ chỉ vì hắn có một vị sư phụ giỏi?

Đương nhiên, còn có một Côn Bằng lão tổ lẻ loi.

Vị lão tổ này quen thói cô độc, trước nay đều là một mình một ngựa, đối mặt với ánh mắt đưa tình của cặp đôi sầu khổ, ông ta nhìn cũng không nhìn, quay người bỏ đi, tự mình hành động.

Khi các vị Đại La đang tu sửa địa mạch ở phương Tây, những con rồng trong Tứ Hải cũng từng con bay lên trời, phát ra tiếng gầm gừ, cuối cùng bay vút đi.

Cảnh tượng chúng long bay lên trời này cũng thực sự hùng vĩ.

Rồng lượn trên trời, giữa mây mù lượn lờ, vảy và móng vuốt ẩn hiện.

Ngày hôm đó, chủ lực Long tộc lui về Thanh Long Giới.

Long sinh cửu tử đều có mặt, vốn dĩ Nhai Tí còn muốn ở lại, nhưng một câu nói của Ứng Long đã khiến nó từ bỏ ý định này, "Trước đây Bất Xuất Sơn Nhân có lẽ sẽ nể mặt Long tộc một chút, nhưng bây giờ, ngươi cảm thấy hắn còn cần phải để ý đến mặt mũi của Long tộc chúng ta sao?" Thử hỏi: Trong Long tộc, là ai đã ba lần bốn lượt đắc tội Ngô Sở?

Nhai Tí vẫn là số một, dường như ngoài nó ra, không còn con rồng nào khác.

Sau đó, Tứ Hải Long Quân và Lưỡng Hà Thủy Quân thế hệ thứ hai cũng lần lượt được định đoạt.

Những 'long nhị đại' đó cuối cùng cũng đã bước lên vũ đài lớn của

Hồng Hoang.

Từ tên của những Long Vương mới này có thể thấy, Ngao Quảng và những người khác trong tương lai, có lẽ không phải là 'long tam đại' thì cũng là 'long tứ đại', tóm lại 'long nhị đại' không phải là họ.

Khi cảnh tượng hùng vĩ của đàn rồng bay lên trời biến mất, cũng là lúc tuyên cáo Tam tộc Hồng Hoang từng một thời mạnh mẽ leo lên đỉnh cao đã chính thức rút lui khỏi vũ đài lịch sử thần thoại Hồng Hoang.

Nhân vật chính của đại địa Hồng Hoang sau này, sẽ không còn là ba tộc bọn họ nữa.

Cùng lúc những Long tộc đời thứ hai kia bước lên vũ đài lịch sử, những nhân vật chính thật sự của đại địa Hồng Hoang tương lai cũng đã bắt đầu dần dần trổ hết tài năng.

Phong vân thiên địa Hồng Hoang sau này sẽ do bọn họ khuấy động.

Đương nhiên, lúc này những vị đại lão tương lai đó vẫn còn đang khổ cực tu sửa địa mạch bị tổn thương của đại địa Hồng Hoang!

Bọn họ chẳng ai biết được tương lai của mình sẽ trâu bò đến thế.

Mà sợi dây kết nối của những đại lão trâu bò này, Bất Xuất Sơn Nhân Ngô Sở, giờ phút này đang làm khách trong động thiên thế giới 'Âm Dương Giới' của Âm Dương Lão Tổ.

Người tiếp đón hắn là đệ tử của Âm Dương Lão Tổ, A Ôn.

A Ôn từng là một linh hồn của suối nước nóng, được Âm Dương Lão Tổ điểm hóa mà hóa hình, căn cơ cực kỳ nông cạn.

Sự xuất hiện của bọn họ hoàn toàn là kết quả sinh ra từ sự kích thích của Ngô Sở.

Nhưng nhờ có phương pháp tu hành Đan đạo do Ngô Sở bọn họ nghiên cứu ra để bù đắp căn cơ, nên A Ôn bây giờ đã không còn là tiểu đạo đồng ngày xưa chỉ biết nấu cơm nữa.

Tiểu đạo đồng ngây ngô ngày nào giờ đã là một nữ tử trưởng thành, Âm Dương chi đạo của Âm Dương Lão Tổ cũng sớm đã bị nàng nắm giữ.

Chỉ là, nàng học theo sư phụ Âm Dương Lão Tổ, không chỉ y phục mà ngay cả cơ thể cũng một nửa trắng một nửa đen, trông có phần quái dị.

Nhưng tu vi của nàng lại không hề thấp, đã đạt đến cấp bậc trung cao của Thái Ất cảnh.

So với đám Tiểu Hoa Tiên Hoa Phỉ Nhi thì rõ ràng mạnh hơn không ít.

Ít nhất thì đám Tiểu Hoa Tiên vẫn chưa tiến vào Thái Ất cảnh.

Từ đó cũng có thể thấy, Âm Dương Lão Tổ hẳn đã dốc không ít tâm huyết vào người đệ tử này.

Lúc này, A Ôn đang ôm di vật của sư phụ là Âm Dương Đại Ma Bàn, khóc nức nở, xung quanh những Thảo Đầu Thần được Âm Dương Lão Tổ điểm hóa ra, muốn an ủi nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Thậm chí bọn họ còn có chút lo lắng, không có lão tổ, bọn họ phải làm sao bây giờ?

Ngô Sở cũng không an ủi A Ôn, mà quan sát 'Âm Dương Giới' này. 'Âm Dương Giới' này không phải là âm dương lưỡng giới trong truyền thuyết ma quỷ, mà là động thiên thế giới do Âm Dương Lão Tổ dùng linh bảo mở ra, động thiên thế giới này được gọi là 'Âm Dương'.

Trong Âm Dương Giới này, ngoài âm dương chi khí nồng đậm

hơn bên ngoài mấy chục lần, những nơi khác cũng không có gì khác biệt quá lớn, trong đó còn có một cây Âm Dương Thụ, có lẽ là một giống loài kỳ lạ do Âm Dương Lão Tổ dùng âm dương chi khí bồi dưỡng ra.

Cây Âm Dương Thụ này rõ ràng cũng có phẩm chất cấp cực phẩm, có nó ở đây, lại thêm Âm Dương Động này khó tìm, chỉ cần bọn họ không ra ngoài đi lung tung, về mặt an toàn thực ra không có vấn đề gì.

Huống hồ, bây giờ A Ôn lại có chí bảo Âm Dương Đại Ma Bàn.

Vị trí của Âm Dương Động Thiên này thực ra cũng không xa Bất Chu Sơn, chỉ là vị trí có chút ẩn khuất, nằm trong một con mắt Âm Dương Linh Tuyền.

Mà con mắt Âm Dương Linh Tuyền này lại ở trong bụng một ngọn núi, bên ngoài có trận pháp bảo vệ.

Nhưng Ngô Sở không chỉ có bản đồ, còn được lão tổ sư phụ chỉ bảo, nên tìm được Âm Dương Linh Tuyền này không khó, tiến vào Âm Dương Động Thiên tự nhiên cũng không khó.

Ngô Sở, vị Bất Xuất Sơn Nhân này, trong lòng A Ôn vẫn có địa vị khá cao.

Dù sao thì ban đầu bọn họ cũng từng sống ở Tử Ngọc Sơn một thời gian.

Thậm chí ba người bọn họ, ban đầu đều từng học nấu ăn và ủ rượu với Tiểu Nguyệt Linh.

Đợi A Ôn trút giận xong, Ngô Sở mới ngồi xuống trước mặt nàng, nói: "Sư phụ ngươi hy sinh vì vô số sinh linh Hồng Hoang, trước khi hy sinh, người từng nhờ gia sư thay mặt chăm sóc ngươi.

Nhưng gia sư vừa trải qua đại chiến, bị thương một chút, cần bế

quan một thời gian, nên chuyện này giao cho ta.

Ta xem qua rồi, Âm Dương Động Thiên của các ngươi vị trí ẩn khuất, chỉ cần các ngươi không ra ngoài, chắc sẽ không có nguy hiểm gì..." Dừng một chút, Ngô Sở lại nói: "Nếu các ngươi muốn, cũng có thể đến Tử Ngọc Sơn của ta sống...

Chương 539

Tin rằng Tiểu Nguyệt Linh bọn họ cũng sẽ rất vui khi gặp lại các ngươi." A Ôn lau nước mắt, rồi lắc đầu, nói: "Đa tạ hảo ý của tiền bối!

Nhưng ta muốn ở lại đây với sư phụ..." Ngô Sở khẽ thở dài, rồi để lại một ít tiên quả như Nhân Sâm Quả làm quà, đứng dậy nói: "Nếu đã vậy, ta không ở lại đây lâu nữa, còn phải đến đạo trường của Càn Khôn Lão Tổ, cũng không biết A Vô có chịu nổi cú sốc này không." A Ôn gật đầu, nhẹ giọng nói: "Nếu vậy, ta cũng không giữ tiền bối nữa, xin tiền bối thay ta hỏi thăm A Vô, ta tiễn tiền bối ra ngoài!" Sau khi tiễn Ngô Sở ra khỏi Âm Dương Động Thiên, Ngô Sở lại nói với nàng: "Nếu có ngày nào muốn ra ngoài giải khuây, có thể đến Tử Ngọc Sơn của chúng ta chơi, chúng ta luôn chào đón!" "Vâng ạ, cảm ơn tiền bối!" Ngô Sở gật đầu, rồi lại nói: "Nếu đi lại bên ngoài, gặp khó khăn, có thể báo danh Tử Ngọc Sơn của ta.

Tuy không chắc có tác dụng, nhưng dù sao cũng thêm một khả năng." A Ôn gật đầu, "Đa tạ Bất Xuất tiền bối!" "Không cần khách sáo, ngươi về đi!" Sau khi rời khỏi Âm Dương Động Thiên, Ngô Sở lại đi đến vùng cực Bắc.

Đạo trường của Càn Khôn Lão Tổ cũng ẩn khuất như của Âm Dương Lão Tổ, nằm trong vùng tuyết nguyên ở cực Bắc đại địa Hồng Hoang, nơi đó chủng loại khan hiếm, gần như rất ít sinh linh qua lại.

Thực ra, lần đầu tiên Ngô Sở xem vị trí đạo trường của Càn Khôn Lão Tổ, vị trí này không ở vùng tuyết nguyên cực Bắc, mà ở gần Bất Chu Sơn.

Mãi đến khi Kỳ Lân tộc ngày càng mạnh mẽ, ông ta mới dời đạo

trường đi.

Nói ra, những vị lão tổ này đều khá kín tiếng, đạo trường của ai cũng cực kỳ ẩn khuất.

Nhưng Âm Dương Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ tuy đều rất thần bí, nhưng ít nhất vị trí đạo trường của họ, trên bản đồ Hồng Hoang của hắn, vẫn có thể tìm thấy.

Duy chỉ có Dương Mi lão đạo này, ngay cả Ngô Sở cũng không biết ông ta đã dời đạo trường đi đâu.

Dù sao thì trong bản đồ Hồng Hoang đó, Ngô Sở không tìm thấy đạo trường của Dương Mi Lão Tổ.

Có lẽ lão đạo đó sau này đã dời đạo trường của mình vào trong Hỗn Độn rồi.

Dù sao Dương Mi Lão Tổ vốn là sinh linh Hỗn Độn, mở đạo trường trong Hỗn Độn cũng không có gì lạ.

Lão đạo đó trước nay đi không dấu về không vết, thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Nếu lần này ông ta cũng toi đời, thì phiền phức lớn rồi, vì như vậy, dù mọi người muốn giúp ông ta chăm sóc đạo đồng A Mang, cũng không tìm được người.

Đệ tử của Càn Khôn Lão Tổ là A Vô, tu tự nhiên cũng là Càn Khôn chi đạo, nhưng so với A Ôn, dáng vẻ của A Vô bình thường hơn nhiều, tu vi thì lại tương đương.

Chỉ là, cũng giống như A Ôn, sau khi biết sư phụ mình đã chết, cậu ta cũng ôm Càn Khôn Đỉnh khóc lóc thảm thiết, một bộ dạng sống dở chết dở. "Càn Khôn Kiếm và các linh bảo khác của Càn Khôn tiền bối, trong trận đại chiến đó, đều đã bị đánh nát.

Những thứ khác, càng theo sự tự bạo của họ mà biến mất, chỉ còn lại tôn chí bảo này." Ngô Sở nói, khẽ thở dài, vỗ vỗ lên vai cậu ta, "Xin nén bi thương!" "Hu hu...

Sư phụ, sao người lại ra đi?

Người còn chưa dẫn con đi khắp Hồng Hoang..." Nghe tiếng khóc này, Ngô Sở cảm thấy không được tự nhiên cho lắm.

Trong lòng không khỏi thầm nghĩ: Nếu lỡ ngày nào đó ta cũng không cẩn thận toi đời...

Phỉ phui, đại cát đại lợi, đại cát đại lợi!

Khóc một hồi, A Vô lại nói: "Sớm biết như vậy, lúc sư phụ rời đi, ta nên để người mang theo Càn Khôn Đồ, nếu có Càn Khôn Đồ, có lẽ người đã không... hu hu..." Ngô Sở thầm nghĩ: Quả nhiên là vậy!

Nếu Càn Khôn Lão Tổ không thu nhận đệ tử, thì Càn Khôn Đồ và những linh bảo này sẽ được mang theo bên người, sau đó bị lão tổ sư phụ lấy đi.

Ví dụ như Càn Khôn Đồ này của Càn Khôn Lão Tổ, Âm Dương Phù Ấn của Âm Dương Lão Tổ, v.v.

Ngô Sở vỗ vai cậu ta, khẽ thở dài nói: "Ngươi cũng không cần tự trách, thực ra dù có mang theo Càn Khôn Đồ, Càn Khôn tiền bối cũng...

Càn Khôn tiền bối thực ra là chủ động hy sinh, ma đầu kia tuy trọng thương người, nhưng những đạo thương đó, vẫn chưa đến mức lấy mạng người." Thế là, Ngô Sở kể cho A Vô nghe về trận chiến Đạo Ma đó. "Nói như vậy, Càn Khôn tiền bối và Âm Dương tiền bối, thực ra là vì ngăn cản ma đầu kia thành đạo mà đã hy sinh bản thân.

Nếu không có sự hy sinh của hai vị tiền bối này, trận chiến này chúng ta có thể sẽ thua.

Họ đã hy sinh bản thân, cứu vớt Hồng Hoang, họ thật vĩ đại." Tiếc là, A Vô thà rằng sư phụ của mình đừng vĩ đại như vậy.

Sau khi để A Vô trút giận một hồi, Ngô Sở lại nói những lời giống như đã nói với A Ôn trước đó, để an ủi cậu ta, hỏi cậu ta có muốn đến Tử Ngọc Sơn của hắn sống không.

Cũng giống như A Ôn, A Vô cũng không muốn rời khỏi Càn Khôn Động Thiên này.

Hơn nữa trong Càn Khôn Động Thiên này, cũng có những sinh linh khác, đây đều là do Càn Khôn Lão Tổ điểm hóa ra để bầu bạn với đệ tử A Vô này.

Bây giờ, A Vô chỉ có thể nương tựa vào nhau mà sống.

Không có sư phụ mạnh mẽ làm chỗ dựa, cảm giác chắc chắn sẽ khác, điều này có thể thấy được từ vẻ mặt bơ vơ của những tiểu sinh linh kia.

Ngô Sở nói: "Từ nay về sau, Tử Ngọc Sơn của chúng ta chính là hậu thuẫn của ngươi, nếu có khó khăn gì, có thể đến Tử Ngọc Sơn tìm chúng ta..." ...

Ở Càn Khôn Động Thiên được vài ngày, Ngô Sở liền xin cáo từ.

Dù sao bên ngoài còn một đống việc, hai tên tiểu ma đầu kia ẩn nấp, cũng không biết là đã đến Huyết Hải, hay là trốn trong góc nào đó chờ cơ hội giở trò.

Nếu đến Huyết Hải thì còn đỡ, nhưng nếu trốn ở một góc nào đó, chờ cơ hội báo thù, thì có chút đau đầu.

Vì vậy Ngô Sở cũng không tiện ở lại Càn Khôn Động Thiên quá lâu.

Đương nhiên, chủ yếu là do A Vô này suốt ngày ôm Càn Khôn

Đỉnh khóc lóc, khiến Ngô Sở nhìn mà có chút đau lòng, ít nhiều có chút không nỡ.

Sau khi rời khỏi tuyết nguyên cực Bắc, Ngô Sở cưỡi Tuyệt Ảnh, thẳng tiến về phía Nam.

Một mặt dùng Đại Đạo Truyền Âm, nhắn Hoàng Long bọn họ, có thể dẫn mọi người đi tu sửa địa mạch Hồng Hoang, nếu không muốn, cũng có thể trực tiếp về Tử Ngọc Sơn.

Đồng thời dặn bọn họ cẩn thận hai tên ma nghiệt Ba Tuần và Ô Ma, hai tên ma nghiệt đó sau khi biến mất ở chiến trường Đông Hải, thì không còn thấy bóng dáng đâu nữa, cẩn thận vẫn hơn.

Sau đó, hắn trực tiếp chuyển hướng đến đại địa Tây phương.

Khi Ngô Sở một lần nữa bước vào đại địa Tây phương, đã qua mấy năm rồi.

Ngô Sở không đi tìm Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ tiểu thư tả, mà trực tiếp tu sửa địa mạch của đại địa Tây phương.

Trải qua trận chiến Đạo Ma lần trước, đại địa Tây phương coi như đã bị phế bỏ hoàn toàn.

Nhìn mảnh đất hoang vu tan hoang, trăm ngàn lỗ thủng này, Ngô Sở không khỏi cảm khái.

Cũng chẳng trách hai huynh đệ mặt rầu kia lại nghĩ trăm phương ngàn kế, không tiếc lừa gạt dụ dỗ cũng phải dụ người đến đại địa Tây phương này.

Nếu không có sự khai hoang xây dựng của những người đó, đại địa Tây phương này làm sao có thể sánh được với những nơi khác?

Khi Ngô Sở bọn họ đang tu sửa địa mạch ở đại địa Tây phương này, những nơi khác trên đại địa Hồng Hoang, cũng có vô số sinh linh

đang tu sửa địa mạch bị tổn thương.

Thời gian, cứ thế trôi qua trong bận rộn, thoáng cái đã là mấy vạn năm.

Chương 540

Mấy vạn năm thời gian, mọi người mới tu sửa địa mạch của đại địa Tây phương như cũ, chỉ có bốn con tổ mạch bị Ma Tổ La Hầu rút đi là không có cách nào khôi phục.

Mặc dù Long Vương hóa thân thành tổ mạch, nhưng đó là ở Côn Luân Sơn, muốn từ Côn Luân Sơn kéo dài đến đây, không biết cần bao nhiêu năm tháng nữa!

Muốn hoàn toàn tu sửa nó, tự nhiên là xa vời vợi.

Một ngày nọ, mọi người lại tụ họp tại Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên, ngay cả cặp đôi mặt rầu cũng theo đến.

Theo lời họ nói, địa mạch của đại địa Tây phương đã sửa xong, nhưng địa mạch ở những nơi khác vẫn chưa xong!

Thân là sinh linh Hồng Hoang, họ không thể thoái thác trách nhiệm.

Những lời đại nghĩa lẫm liệt, từ miệng họ nói ra, đặc biệt có sức thuyết phục.

Tuy nhiên, lúc này mọi người, thực ra ai cũng cảm thấy mệt mỏi trong lòng.

Tu sửa địa mạch không phải là chuyện vui vẻ gì, khô khan nhàm chán, hoàn toàn không có chút thú vị nào.

Thái Nhất thậm chí còn nói: "A Sở huynh đệ, hay là gọi Tiểu Nguyệt Linh qua đây đi!

Chúng ta đã lâu không được nếm tay nghề của Tiểu Nguyệt Linh rồi, thật là nhớ quá đi!" Hồng Vân cười nói: "Đúng vậy, từ lần trước ở Tử Ngọc Sơn chia tay, ai mà biết được, lại phải trải qua một khoảng thời gian dài như vậy mới gặp lại, mà gặp lại còn trong tình

cảnh như thế." Chúc Dung cười nói: "Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Vũ, bây giờ cũng là phu nhân của A Sở rồi, các ngươi muốn sai bảo họ, thì phải khách sáo một chút, nếu không A Sở sẽ đau lòng đấy." Rất rõ ràng, Chúc Dung đang trêu chọc Ngô Sở, người 'em trai' này. 18.

Các Tổ Vu nghe vậy, cười ha hả, những người khác thì liên tiếp nhìn về phía Ngô Sở, tranh nhau chúc mừng.

Thái Nhất trực tiếp giơ ngón tay cái lên với hắn, "Bốn vị phu nhân, huynh đệ lợi hại!" Đối mặt với lời chúc mừng của mọi người, cùng với lời nói kéo thù hận của Thái Nhất, lại nhìn thấy ánh mắt cười tủm tỉm của Tiểu thư tả và Hồ tổ tả tả, Ngô Sở không khỏi ho khan. "Đừng vội, đợi chúng ta tu sửa xong xuôi địa mạch của đại địa Hồng Hoang, mọi người có thể đến Tử Ngọc Sơn của ta, đến lúc đó tha hồ say nghìn năm!" "Nghìn năm không đủ, ít nhất cũng phải vạn năm!" Thái Nhất ôm vò rượu Nhân Sâm Quả nói.

Mọi người nghe vậy, cười ha hả.

Cặp đôi mặt rầu ngồi trong góc có chút buồn bã, mọi người hình như lại coi họ như những kẻ vô hình, chỉ biết có Bất Xuất Sơn Nhân kia, hoàn toàn lờ họ đi.

Làm sao có thể được?

Thế là, Chuẩn Đề cười chen vào, "Không biết lúc đó bần đạo huynh đệ có vinh hạnh đến đạo trường của Bất Xuất đạo hữu tham quan không?" Nếu có thể, Ngô Sở thực ra không muốn để ý đến hai huynh đệ này lắm.

Dù sao thì hai huynh đệ này trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, thái độ đối với Hồng Vân, thực sự khiến Ngô Sở không thể thân cận nổi, nói họ vong ân bội nghĩa, dường như cũng không quá đáng.

Nhưng bây giờ chuyện đó còn chưa xảy ra, dù không thích, cũng

phải có lý do chứ?

Hơn nữa hai tên này sau này cũng sẽ trở thành sư đệ của mình, đây có lẽ là chuyện không thể tránh khỏi.

Nên cũng không tiện bây giờ trở mặt với họ, không hợp lý.

Nhưng bây giờ nếu cho họ mặt mũi, liệu sau này Hồng Vân có vì mối quan hệ hiện tại này mà nhường chỗ cho hai tên này không?

Thôi bỏ đi, đến lúc đó lại nhồi nhét cho Hồng Vân một ít 'canh gà' ích kỷ hơn vậy!

Ừm, bên Vũ Điệp Nương có thể lợi dụng một chút, cũng không biết bây giờ Vũ Điệp Nương tu vi thế nào rồi.

Vừa nghĩ, Ngô Sở vừa nói: "Hai vị đạo hữu không cần khách sáo.

Khách đến nhà đều là khách, Tử Ngọc Sơn của chúng ta trước nay luôn rất hiếu khách!" "Thiếu Dương đạo hữu, lần này ta phải cùng ngươi về Thang Cốc Phù Tang một chuyến rồi." Mọi người ở Ngũ Trang Quán uống rượu liên tục mấy ngày, một hôm, Ngô Sở khoác vai Đông Vương Công nói: "Lần trước đã nói rồi, gặp lại ngươi sẽ tặng ta cành Phù Tang Thụ." Nửa câu sau là truyền âm, nên mọi người không nghe thấy.

Đông Vương Công ôm trán cười khổ, "Thực sự xin lỗi!

Từ lần trước chia tay, bần đạo đã cùng Hoa Diệu về Tây Côn Luân, sau đó Tam tộc liền bùng nổ trận đại chiến kéo dài này, trong thời gian đó bần đạo chỉ lén về Thang Cốc một lần, sau khi sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, liền quay lại Tây Côn Luân, sau đó là đến lúc ngươi triệu tập chúng ta cùng xuất chiến..." Ngô Sở cười nói: "Cho nên ta mới nói lần này phải cùng ngươi đến Thang Cốc dạo một vòng mà!

Bây giờ không còn Tam tộc nữa, ra ngoài du lịch cũng không cần lo sẽ đụng phải họ.

Vừa hay lúc đó chúng ta cùng nhau tu sửa trên đường đi, cùng đến đạo trường Thang Cốc của ngươi dạo chơi." Hai người cũng không tiện tiếp tục dùng thần thức giao lưu trước mặt mọi người, nên những lời sau này, họ đều nói trước mặt mọi người.

Kết quả Thái Nhất nghe thấy, liền ôm vò rượu ngồi qua, "Bần đạo nghe nói, Thang Cốc của đạo hữu là nơi chí cương chí dương, so với Thái Dương Tinh của bần đạo thì thế nào?" Đông Vương Công cười xua tay, "Không bằng, không bằng...

Bần đạo đây không phải là khách sáo với Thái Nhất đạo hữu, thực sự là không bằng Thái Dương Tinh.

Nếu Thang Cốc có dương lực mạnh như vậy, thì Đông Hải sớm đã bị bần đạo hong khô rồi, còn cần phải tránh né mũi nhọn làm gì?" "Bần đạo cũng rất tò mò về đạo trường của đạo hữu, nếu không ngại, bần đạo cũng muốn đến xem!" "Có gì mà không được?

Vô cùng hoan nghênh!" Đông Vương Công cười nói.

Ngô Sở: "..." Đây còn là cặp oan gia đối đầu đánh nhau đến chết trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản sao?

Ngô Sở âm thầm xoa trán, hắn cũng không biết, cứ theo tình hình này phát triển, tiến trình thần thoại Hồng Hoang tương lai, cũng không biết sẽ lệch sang cái mương nào nữa.

Lúc này, Phục Hy cũng lướt qua, nói: "Bần đạo cũng muốn đến xem!" Đông Vương Công cười ha hả nói: "Cùng đi!

Tất cả cùng đi!" Bất luận là Thái Nhất, hay Phục Hy, bản thể của họ đều là vật chí cương chí dương, Đông Vương Công ban đầu khi luận đạo với họ, cũng nhận được không ít cảm ngộ từ họ.

Ngay cả Thái Nhất ông ta cũng không từ chối, thì làm sao có thể từ chối Phục Hy.

Thông Thiên tiểu đạo thì chen tới, "Ngoài Đông Hải, còn có nơi như vậy sao?

Bần đạo còn chưa ra khỏi biển bao giờ!

Cũng muốn đi xem xem, Thiếu Dương đạo hữu có hoan nghênh không?" "Tự nhiên hoan nghênh!" Sau đó, mọi người liền cùng Đông Vương Công trò chuyện về Thang Cốc Phù Tang.

Kết quả cặp đôi mặt rầu lại một lần nữa phát hiện, bọn họ dường như lại trở thành hai kẻ vô hình.

A!

Tức chết đi được!

Không được, phải tham gia vào mới được!

Chuẩn Đề đạo nhân lại một lần nữa mặt dày, nói hắn cũng muốn đi mở mang tầm mắt.

Đông Vương Công ngẩn ra, rồi cười nói: "Mọi người đều đi, đều đi!" ...

Mười mấy ngày sau, mọi người quyết định ngày hôm sau khởi hành, bắt đầu lại hành trình tu sửa địa mạch.

Đêm đó, mười một vị Tổ Vu liền trực tiếp cáo từ mọi người, rời khỏi Vạn Thọ Sơn.

Họ thông qua Bàn Cổ Thần Điện, trong nháy mắt đã trở về bộ lạc của mình.

Lần này, họ chuẩn bị lấy bộ lạc của mình làm trung tâm, tỏa ra bốn phía.

Chương 541

Sau khi họ rời đi, Ngô Sở và Hồng Vân dạo chơi trong Ngũ Trang Quán, truyền âm tán gẫu, "Cứ quên hỏi lão ca, lão ca và Vũ Điệp Nương dạo này thế nào rồi?" Hồng Vân có chút buồn bã, nói: "Vẫn còn thiếu một chút, ta bây giờ cũng có chút không biết nên dùng biểu cảm gì để đối diện với nàng.

Cười an ủi nàng ư!

Lại sợ nàng nghĩ ta không đủ thích nàng.

Cổ vũ nàng, vì nàng cố lên ư!

Lại sợ nàng sốt ruột." Ngô Sở gật đầu nói: "Cứ thuận theo tự nhiên đi!

Đặc biệt là bây giờ, nếu nàng nóng vội, đạo tâm không ổn, thì phiền phức lắm, rất có khả năng sẽ xuất hiện tâm ma." Hồng Vân gật đầu nói: "Lần trước ngươi nhắc đến tâm ma, ta đã có chút lo lắng rồi." Ngô Sở nói: "Hay là, ngươi đi đón nàng, để nàng tham gia tu sửa địa mạch, một là có thể để nàng ra ngoài giải khuây, cùng với tỷ ta và phu nhân ta cũng có bạn, hai là cũng có thể để nàng kiếm chút công đức hộ thân, để tránh sau này bị tâm ma phá hoại!" Hồng Vân nghe vậy ngẩn ra, rồi gật đầu, "Vẫn là hiền đệ nghĩ chu đáo." Đi dạo một hồi, liền thấy Đông Vương Công nắm tay Tây Vương Mẫu, trò chuyện dưới trăng.

Ngô Sở trực tiếp truyền âm cho Đông Vương Công, cười nói: "Rất xin lỗi, làm phiền một chút!

Hôm đó ta không ngờ mọi người đều muốn đến Thang Cốc của ngươi dạo chơi, đến lúc đó ngươi đừng chặt cành Phù Tang Thụ trước mặt mọi người.

Nếu không những người khác cũng đòi ngươi, thì không thể trách ta được!" Đông Vương Công cười ha ha, truyền âm đáp lại: "A Sở huynh đệ yên tâm, bần đạo biết mà!" ...

Đêm, vạn vật tĩnh lặng, trăng sáng sao thưa.

Đêm như thế này, cũng không biết đã bao lâu không thấy rồi.

Sau khi dạo chơi với Hồng Vân một hồi, Ngô Sở liền trở về cùng hai vị phu nhân.

Nằm trên giường lớn, trong lòng tựa vào hai mỹ nhân, Thanh Khâu Ly truyền âm với hai người, "Phu quân hình như không thích hai vị đạo nhân Tây phương kia lắm?" Hậu Thổ nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Ngô Sở.

Ngô Sở cười cười, đáp: "Ta biểu hiện rõ ràng đến vậy sao?" Thanh Khâu Ly lắc đầu, nói: "Cũng không hẳn, chỉ là biểu hiện của chàng có chút không giống ngày thường.

Nếu chàng thích họ, lúc mọi người trò chuyện, chàng chắc chắn sẽ dẫn dắt câu chuyện về phía họ, không đến mức để họ cảm thấy bị lạnh nhạt." "Nàng cũng nghĩ vậy sao?" Ngô Sở quay đầu nhìn Tiểu thư tả ở bên kia.

Tiểu thư tả nói: "Người không quen thuộc với chàng chắc sẽ không cảm nhận được, nhưng chúng ta dù sao cũng là thê tử của chàng, ít nhiều cũng có thể cảm nhận được một vài điểm khác biệt.

Nhưng chúng ta thực ra cũng không chắc chắn lắm, nên Ly tỷ tỷ mới hỏi vậy." Ngô Sở suy nghĩ một chút, rồi nói: "Hai huynh đệ này, ta thực sự không thích lắm.

Ta luôn cảm thấy, trên người họ thiếu đi một chút khoáng đạt, mà lại có nhiều thêm sự tính toán..." Ngô Sở thực ra muốn nói 'toan tính', nhưng nghĩ lại, nói vậy có chút khoa trương.

Thanh Khâu Ly gật đầu nói: "Họ suốt ngày một bộ mặt rầu rĩ, ta cũng không thích.

Rõ ràng tâm trạng đang tốt, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt đó của họ, lại luôn khiến người ta nhớ đến chuyện không vui." "Không thích, thì ít tiếp xúc thôi." Ngô Sở cười nói: "Nàng đừng biểu hiện ra ngoài, dễ làm tổn thương người khác.

Mọi người giao du thực ra cũng không nhiều, không cần thiết phải trở mặt." Hồ tổ tả tả lườm hắn một cái, "Chàng coi ta là đồ ngốc sao?" "Nàng không ngốc, nhưng chỉ sợ nàng có gì nói nấy." Ngô Sở lắc đầu nói: "Chuyện này ta còn không dám nói với Hồng Vân lão ca, tính tình lão ca quá thẳng, không giấu được chuyện." Nghe hắn nói về Hồng Vân như vậy, hai nữ nhân đều không khỏi khúc khích cười, đúng là rất Hồng Vân. ...

Một đêm không lời, ngày hôm sau, mọi người lần lượt cáo từ rời đi.

Tam huynh đệ Côn Luân đi về phía Bắc; Phục Hy và Ngô Sở, cùng với Trấn Nguyên Tử thì đi về phía Nam; Nữ Oa và Thanh Khâu Ly, cùng với Hậu Thổ, trực tiếp đi về phía Đông; Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu thì đi về hướng Đông Bắc; Thái Nhất và Đế Tuấn bọn họ thì đi về hướng Đông Nam.

Mọi người hẹn nhau gặp lại ở Đông Hải.

Cứ như vậy, mấy chục vạn năm đằng đẵng, trôi qua trong nháy mắt.

Đối với các vị đại lão tu vi đã đạt đến Đại La, việc tu sửa địa mạch, nhiều nhất chỉ là nhàm chán khô khan một chút, chứ chưa đến mức khiến thân thể họ không chịu nổi.

Chẳng qua là cứ lặp đi lặp lại một việc, khiến họ cảm thấy mệt

mỏi trong lòng mà thôi.

May mà mỗi khi tu sửa một nơi, lại có công đức ban thưởng, ít nhiều cũng là một sự an ủi.

Bọn họ những người này, ngay cả những Tổ Vu kia, cũng đã ngưng tụ ra kim luân công đức.

Mà Ngô Sở, cũng ngưng tụ ra một vầng kim luân công đức, tuy không nhất định phải lấy ra khoe khoang, nhưng khi mọi người đều có, mà hắn lại không có, thì cũng có chút không hòa đồng.

Còn đóa mây lành công đức, Ngô Sở cũng không lãng phí, khi Tuyệt Ảnh chở hắn, không cần dùng đến siêu tốc, hoàn toàn có thể để Tuyệt Ảnh đạp lên mây lành công đức để ra oai.

Mây lành công đức đại diện cho cống hiến của hắn đối với đại địa Hồng Hoang, còn Tuyệt Ảnh, con Hỗn Độn Lôi Thú này, thì đại diện cho thực lực của hắn, đây đều là biểu tượng của thân phận và địa vị.

Một ngày nọ, các Đại La tụ họp đông đủ bên bờ Đông Hải, điều này khiến Ngao Càn vừa mới lên ngôi Long quân Đông Hải không lâu sợ hãi tột độ.

Sau khi nhận được tin báo từ tuần hải hà binh, ông ta liền đích thân dẫn theo Hồ Thừa tướng Thanh Khâu Tri, cùng một đám đệ tử Long tộc ra bái kiến.

Mà lúc này, các Đại La đã thi triển thần thông, vượt biển đến Thang Cốc Phù Tang.

Đột nhiên, mặt biển tách ra một vết nứt lớn, một bậc thang bằng dòng nước từ đáy biển vươn lên, Ngao Càn dẫn theo một đám đệ tử Long tộc, bước nhanh lên.

Cảnh tượng này, lập tức thu hút sự chú ý của các cường giả Đại La. "Long quân Đông Hải Ngao Càn, ra mắt chư vị đạo hữu!" Long

quân Đông Hải Ngao Càn hiện tại, tu vi cũng không tệ, những Long tộc đời thứ hai này mạnh hơn con cháu hậu bối của họ nhiều, ít nhất cũng có Đại La cảnh.

Bên cạnh Long quân Ngao Càn, còn có một vị phu nhân mặc cung trang hoa lệ ung dung, có lẽ là phu nhân của Ngao Càn, Long hậu đời mới của Long cung Đông Hải hiện tại.

Ngoài ra, ở phía sau bên cạnh ông ta, Thanh Khâu Tri thì đang nhìn Thanh Khâu Ly đứng trên lưng Tuyệt Ảnh ở xa, đôi môi khẽ run, đôi mắt có chút ẩm ướt.

Tin rằng nếu không phải ở trong trường hợp này, có lẽ Thanh Khâu Tri đã lao tới, quỳ trước mặt Thanh Khâu Ly, kể lể nỗi niềm xa cách.

Dù sao trên danh nghĩa, Thanh Khâu Ly cũng được coi là mẫu thân của y.

Đương nhiên, Ngô Sở tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình có nhiều con trai hờ như vậy, lại không có chút quan hệ huyết thống nào, đặc biệt là bọn họ với Thanh Khâu Ly cũng không có quan hệ huyết thống.

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng lại đều nhìn về phía Ngô Sở.

Dù sao so sánh ra, đúng là Ngô Sở quen thuộc với Long tộc hơn, không thấy bên cạnh Ngô Sở còn có Hoàng Long, đệ tử của đệ tử Long tộc sao?

Hoàng Long và Phượng Nghi bọn họ, ba người đệ tử này, cũng theo bên cạnh Ngô Sở, chuẩn bị đến Thang Cốc Phù Tang mở mang tầm mắt, đồng hành còn có Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly, cùng với Bạch Trạch bọn họ.

Ngược lại những Tổ Vu kia, lần này không xuất hiện. "Không biết Ngao Càn đạo hữu cản chúng ta lại, là có chuyện gì?" "..." Ngao Càn

không khỏi ngẩn ra, đây không phải là câu ta nên hỏi các người sao?

Ngao Càn ho khan một tiếng, nói: "Bản quân chỉ tò mò, các vị đạo hữu đột nhiên đến Đông Hải của bản quân, không biết là có chuyện gì?

Nếu có việc gì bản quân có thể giúp được, xin đạo hữu cứ việc mở lời.

Nếu chư vị đạo hữu không có việc gì khác, cũng có thể đến Long cung của bản quân ngồi chơi.

Bản quân thân là Long quân Đông Hải, nên làm tròn nghĩa vụ của chủ nhà..." Ngô Sở mỉm cười nói: "Không cần phiền phức, chúng ta chỉ đi ngang qua quý địa, đạo hữu không cần để ý, cũng không cần khách sáo như vậy." Dù sao Phượng Nghi và Địa Khôn đều ở đây, cũng không tiện đi quá gần với Long tộc.

Dừng một chút, Ngô Sở lại hỏi: "Đúng rồi, không biết Nhai Tí đạo hữu có ở đây không?" "..." Ngao Càn âm thầm lau mồ hôi trán, mỉm cười nói: "Xem ra có chút không may rồi!

Chương 542

Nhai Tí huynh lúc này đã về Thanh Long Giới, chắc sẽ không dễ dàng đặt chân đến đại địa Hồng Hoang này nữa.

Hơn nữa Long tộc chúng ta cũng đã thề vĩnh viễn trấn thủ Tứ Hải, sẽ không dễ dàng đặt chân vào nội lục Hồng Hoang nữa." Đương nhiên, đây chỉ là không dễ dàng đặt chân đến, chứ không phải là hoàn toàn không, dù sao vị trí của thủy quân hai con sông, họ vẫn còn chiếm giữ!

Lưu vực hai con sông mạng lưới sông ngòi dày đặc, những mạng lưới sông ngòi này vẫn còn nằm trong sự khống chế của Long tộc họ. "Thì ra là vậy, thật là đáng tiếc, không thể cùng Nhai Tí đạo hữu giao lưu một phen.

Vốn định đợi đại chiến kết thúc, lại cùng y thỉnh giáo một phen!" Ngao Càn thầm nghĩ: Thỉnh giáo e là giả, đánh cho Nhai Tí một trận, chắc là thật.

Lời của Ngô Sở, khiến Ngao Càn âm thầm căng thẳng, chỉ sợ Ngô Sở lấy chuyện này ra gây phiền phức cho Long tộc của ông ta.

Long tộc hiện tại, đã không còn như Long tộc ngày xưa.

Sau khi chủ lực Long tộc rút về Thanh Long Giới, trên đại địa Hồng Hoang này, chỉ còn Ứng Long vị tân Tổ Long này còn ở lại.

Nhưng Ứng Long cũng đang trấn thủ hải nhãn, không dễ gì ra ngoài.

Lực lượng chiến đấu cao nhất của Long tộc hiện tại, ngược lại đã biến thành Long quân Tứ Hải và thủy quân hai con sông.

Sáu vị này của họ, chưa chắc đã đánh lại được Ngô Sở, huống hồ

con Hỗn Độn Cự Thú dưới thân Ngô Sở.

Trên chiến trường ngày đó, sức mạnh mà con Hỗn Độn Lôi Thú này thể hiện ra, bọn họ đều đã tận mắt chứng kiến.

Về phần mẫu Lôi Thú Lưu Tô, lúc này đã về Tử Ngọc Sơn, nàng đối với những cuộc tụ họp đó không có chút hứng thú nào, thà về nhà ngủ một giấc còn hơn!

Tiện thể cũng có thể trấn thủ Tử Ngọc Sơn, tăng thêm chút cảm giác an toàn cho chúng sinh linh Tử Ngọc Sơn.

Các Tiểu Hoa Thần tuy có tu vi Thái Ất cảnh, nhưng trước mặt Đại La cảnh, Thái Ất cảnh có nhiều hơn nữa cũng không đáng xem.

Dù có sự gia trì của Vạn Hoa Đại Trận, cũng không thể chống đỡ được cường giả Đại La trong thời gian dài.

Tuy nói bây giờ không cần quá lo lắng về những chuyện này, nhưng chỉ sợ ma nghiệt không từ bỏ ý định!

Sau khi hàn huyên một phen với Long vương Ngao Càn, các Đại La tiếp tục lên đường.

Ngao Càn dẫn theo một đám đệ tử Long tộc còn sót lại, cùng với những lính tôm tướng cua đó, nhìn theo những người này rời đi.

Nhìn bóng lưng Hồ tổ Thanh Khâu Ly xa dần, Thanh Khâu Tri âm thầm thở dài, biết rằng chi Thanh Khâu Hồ của họ, đã không thể trở về tổ địa Thanh Khâu của mình nữa rồi.

Nhìn Ngao Càn đang thở dài, Long hậu bên cạnh truyền âm hỏi: "Vương thượng vì sao lại cảm khái?" Ngao Càn lắc đầu, không muốn nói nhiều.

Nghĩ lại ngày xưa, những sinh linh khác đối mặt với Long tộc của họ, cung kính biết bao?

Nhưng bây giờ... chuyện cũ như khói, đã theo gió bay đi!

Vinh quang ngày xưa, thoáng chốc đã thành không, dù bây giờ ông ta đã là Long quân, nhưng có ích gì?

Hỏi người buồn có bao nhiêu, ví như dòng nước Đông Hải chảy mãi không ngừng!

Ông ta nhìn bóng lưng Phượng Nghi và Địa Khôn dần dần biến mất, thầm nghĩ: Bọn họ chắc có thể hiểu được tâm tư này của mình hơn!

Nhưng nghĩ đến hai vị này, tâm trạng của Ngao Càn lại dần dần hồi phục.

So với Kỳ Lân tộc và Phượng tộc, kết cục của Long tộc họ, thực ra tốt hơn rất nhiều.

Tuy vĩnh viễn trấn thủ Tứ Hải, không thể đến nội lục Hồng Hoang tranh bá nữa, nhưng ít nhất trong vùng nước này, họ vẫn là bá chủ, rất khó có sinh linh nào dám khiêu khích họ. "Có lẽ, họ còn khổ hơn bản quân!" Ngao Càn chắp tay sau lưng thở dài. "..." Không ai có thể hiểu được suy nghĩ của Ngao Càn lúc này. ...

Bên kia, Ngô Sở lại đang trêu chọc Hoàng Long, "Có thấy hối hận không?

Nếu ban đầu ngươi không theo vi sư về Tử Ngọc Sơn, có lẽ ngươi bây giờ đã kế thừa vị trí thủy quân của phụ thân ngươi ngày xưa, trở thành một trong hai thủy quân của hai con sông lớn kia rồi." Hoàng Long nghe vậy, không khỏi cười ha ha, nói: "Sư phụ nói đùa rồi, vị trí thủy quân của con sông lớn kia, làm sao sánh được với một phần vạn của đại đệ tử Tử Ngọc Sơn?

Đồ nhi còn đang mừng vì có thể sớm thoát khỏi vũng lầy đó!

Nếu lúc đó đi chậm một chút, có lẽ đồ nhi đã chết rồi." Mọi người

nghe vậy, không khỏi bật cười. 19.

Ngô Sở cũng rất vui mừng, vị đại đồ đệ này, lại bắt đầu biết nịnh hót rồi, đúng là kẻ có thể dạy dỗ được a!

Vi sư rất là vui mừng nột!

Phù Tang Thang Cốc nằm ở nơi sâu trong Đông Hải.

Xét về vị trí địa lý, nó nằm giữa Long cung Đông Hải và tường chắn hỗn độn ở cực đông.

Mặt trời mọc từ Thang Cốc, điển cố này rõ ràng là bắt nguồn từ việc các con trai của Đế Tuấn trong tương lai sẽ cùng mẹ là Hi Hòa cư ngụ tại Thang Cốc, sau đó mười người con này lại thụ mệnh tuần du trên trời.

Thang Cốc là một hòn đảo khổng lồ có diện tích khá rộng...

Đương nhiên, đó là nói theo sự rộng lớn của đại địa Hồng Hoang.

Trên thực tế, nó hoàn toàn có thể được gọi là một tiểu lục địa.

Nếu thật sự tính toán diện tích, thì nói nó rộng bằng mấy chục lần diện tích Địa Cầu cũng không hề quá đáng.

Phải biết rằng, phạm vi diện tích mà hộ sơn đại trận của Tử Ngọc Sơn bao phủ cũng chỉ nhỏ hơn hòn đảo này một chút mà thôi.

Tuy nhiên, những hòn đảo như Thang Cốc lại không hề hiếm thấy trong đại dương mênh mông còn rộng lớn hơn cả đại địa Hồng Hoang này.

Ở trung tâm hòn đảo có một cây cổ thụ khổng lồ màu đỏ vươn tận trời, vô cùng bắt mắt.

Cây cổ thụ đó chính là thiên địa linh căn Phù Tang Mộc.

Mặc dù Phù Tang Mộc này không phải là bạn sinh linh căn của

Thiếu Dương đạo nhân Đông Vương Công, nhưng dưới sự bồi dưỡng bao nhiêu năm của hắn, nói là bạn sinh linh căn của hắn cũng không có gì không ổn.

Bên cạnh cây Phù Tang khổng lồ có một sơn cốc cực lớn đang bốc hơi nóng hừng hực, dòng nước trong vắt mang theo hơi nước chảy ra từ trong sơn cốc, tạo thành một con sông nóng rộng đến mấy chục trượng.

Nhìn từ trên trời xuống, có thể thấy trong sơn cốc khổng lồ kia có vô số mạch suối lớn nhỏ, cái lớn rộng mấy trăm trượng, cái nhỏ chỉ vài thước, các mạch suối đều đang bốc hơi nóng...

Chương 543

Ngô Sở nhìn cảnh này, không khỏi thầm nghĩ, đây là suối nước nóng sao!

Lẽ nào Thang Cốc thực chất chính là thung lũng suối nước nóng?

Mà sự thật cũng đúng như những gì Ngô Sở nghĩ, trong lời giải thích của Đông Vương Công, hắn đặt tên cho nơi này là Thang Cốc, quả thực là có ý đó.

Bởi vì nước suối ở đây không phải lạnh buốt, mà là nóng hổi như canh (thang).

Động phủ của Đông Vương Công nằm trên đỉnh ngọn núi lớn bên cạnh Thang Cốc, hơi nước bốc lên từ trong Thang Cốc tạo thành sương mù dày đặc bao phủ núi rừng, khiến mấy tòa cung điện trên đỉnh núi quanh năm bị mây mù che lấp.

Mọi người đến trong cung điện, liền có mấy đồng tử tiến lên cúi người chào Đông Vương Công, "Cung nghênh sư phụ trở về!

Chúng con xin ra mắt các vị tiền bối." Đông Vương Công gật đầu, ra lệnh cho các đồng tử đi chuẩn bị rượu và hoa quả.

Sau đó nói với mọi người: "Các đồng tử này là do ta điểm hóa ra từ những năm đầu, bảo chúng nó giúp đỡ ủ rượu dâu tằm, bao năm qua ta không trở về, chắc hẳn rượu dâu tằm đã có không ít rồi." Mọi người đương nhiên nhìn ra được, cây Phù Tang kia vừa nhìn đã biết bất phàm, phẩm chất tuyệt đối không thua kém quả nhân sâm của Trấn Nguyên Tử là bao, rượu ủ từ quả của nó chắc chắn không tệ.

Đối với những người mê rượu như Thái Nhất và Hồng Vân, sự cám dỗ này quả thực rất lớn. "Nhiều năm chưa về, cũng không có gì

để chiêu đãi mọi người, các vị đừng để ý nhé." Ngô Sở cười nói: "Ai mà để ý thì cứ việc quay người rời đi là được rồi!

Bọn ta đến đây đâu phải là để xem ngươi chiêu đãi bọn ta thế nào.

Muốn uống rượu, mỹ tửu của Tử Ngọc Sơn ta không hề kém cạnh; muốn thưởng thức mỹ thực, mỹ thực của Tử Ngọc Sơn ta có thể xem là nhất Hồng Hoang; còn nếu muốn phẩm trà, Đại Hồng Bào của Tử Ngọc Sơn ta lại càng là tuyệt phẩm trong giới trà..." Thứ có thể sánh được với Đại Hồng Bào này, cũng chỉ có cây mẹ của nó mà thôi.

Hồng Vân gật đầu nói: "A Sở hiền đệ nói rất đúng, chúng ta đến đây chỉ là để mở mang kiến thức.

Đại địa Hồng Hoang, rất nhiều nơi chúng ta đã đi qua rồi, nhưng bên ngoài Tứ Hải, vì nguyên nhân của Long tộc, những nơi chúng ta từng đi qua thực sự không nhiều." Ngô Sở quay sang Tiểu Nguyệt Linh nói: "Nguyệt Linh, ngươi và Tiểu Vũ cùng ra ngoài xem thử, xem có thể tìm được thứ gì làm mỹ thực không..." Tiểu Nguyệt Linh nghe vậy lập tức tâm lĩnh thần hội, đây là đi tìm kiếm nông sản hải ngoại, làm phong phú thêm kho dự trữ nông sản của Tử Ngọc Sơn nhà mình mà!

Phượng Nghi đứng dậy nói: "Phượng Nghi đi cùng hai vị sư mẫu nhé!" Hồng Ngư Đại Hồng và Phong Hậu Phong Mang cũng đứng dậy nói: "Chúng ta cũng đi cùng!" Bỉ Hỏa nhìn mọi người một lượt, cuối cùng nhìn về phía Đông Vương Công, hỏi: "Thiếu Dương tiền bối, ta có thể đến suối nước nóng kia ngâm mình một chút không?" Ngô Sở liếc xéo nó một cái, nói: "Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Vũ đều đi làm việc rồi, ngươi thấy mình đi tắm có thích hợp không?

Hay là ngươi không muốn ăn gì nữa?" Bỉ Hỏa há mỏ chim, dùng cánh xoa xoa đầu, buồn bực nói: "Ta cũng đi giúp là được chứ gì,

không cần phải cắt khẩu phần ăn của ta chứ!" Nói rồi vỗ đôi cánh nhỏ, vội vàng bay ra khỏi điện, mọi người thấy vậy không khỏi bật cười.

Sau đó Hoàng Long và Bạch Trạch bọn họ cũng không ngồi yên được nữa, dù sao bọn họ cũng đều là vai vế nhỏ.

Đông Vương Công đúng lúc nói: "Suối nước nóng kia quả thực có thể ngâm mình!" Hắn vừa nói, vừa quay sang Tây Vương Mẫu, "Hoa Diệu có thể dẫn Nữ Oa đạo hữu và Hậu Thổ đạo hữu bọn họ cùng đi hưởng thụ thú vui suối nước nóng, chúng ta uống rượu trước, lát nữa chúng ta đi sau." Mấy người phụ nữ nghe vậy liền gật đầu, đứng dậy rời khỏi đại điện, bao gồm cả Vũ Điệp Nương đi theo Hồng Vân.

Không lâu sau, các đồng tử bưng lên hoa quả, mứt ngọt và linh nhưỡng, mọi người trực tiếp bắt đầu uống.

Một ly linh nhưỡng vào bụng, mọi người liền bắt đầu tán dương 'rượu dâu tằm' này.

Quả thực, linh nhưỡng dâu tằm này không hề thua kém rượu quả nhân sâm của Trấn Nguyên Tử, cũng như Bách Hoa Linh Văn Tửu của Ngô Sở.

Sau đó, mấy ly linh nhưỡng vào bụng, mọi người bắt đầu bàn về chuyện tu sửa địa mạch lần này. "Hiện nay ngoài một số nơi hư hại không quá nghiêm trọng, cũng chỉ còn lại vài nơi ở hải ngoại chưa được tu sửa." Trấn Nguyên Tử nói.

Dù sao hắn có Địa Thư, có thể trực tiếp quan sát được địa mạch nơi nào bị tổn thương.

Về phương diện này, lời của hắn chính là uy tín nhất.

Điểm này, mọi người tự nhiên hiểu rõ. "Hải ngoại, đó vẫn là địa bàn của Long tộc mà!" Thông Thiên tiểu đạo nói.

Nguyên Thủy khẽ hừ nói: "Long tộc hiện nay đã thành ra bộ dạng đó, còn cần phải sợ bọn chúng sao?" Nguyên Thủy cảm thấy Thông Thiên đệ đệ này, quả nhiên chỉ là đệ đệ.

Thông Thiên bị Nguyên Thủy chọc một câu, liền muốn phản bác, Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, cắt ngang lời Thông Thiên, nói: "Lời cũng không thể nói như vậy, chúng ta đâu phải hạng người cậy thế bắt nạt người khác, chúng ta đi tu sửa địa mạch, tự nhiên không cần phải sợ Long tộc.

Nhưng Long tộc, thực ra vẫn có chút thực lực.

Hơn nữa bọn họ chỉ là chủ lực lui về Thanh Long Giới, chứ không phải không thể quay về.

Nếu không cần thiết, cũng thực sự không cần phải trở mặt với họ, không đáng!" Mọi người nghe vậy, khẽ gật đầu.

Ngô Sở lại nói: "Hiện tại Tam tộc chết thì chết, vong thì vong, ẩn náu thì ẩn náu, đại địa Hồng Hoang khó có được lúc yên bình trở lại, mọi người không phải nên nhân lúc này bế quan tu hành một phen sao?

Còn về mấy chỗ địa mạch chưa tu sửa ở hải ngoại, cứ để cho Long tộc tự mình giải quyết đi!" Chuẩn Đề không có chuyện gì để nói nên tìm chuyện, xuýt xoa nói: "Tam tộc đã thành chuyện xưa, không biết trên đại địa Hồng Hoang, chủng tộc tiếp theo mạnh mẽ lên ngôi sẽ là chủng tộc nào!" Mặc dù trong mắt Ngô Sở là không có chuyện để nói, nhưng vẫn khiến những người khác rơi vào trầm tư.

Suy nghĩ một hồi, mọi người lại đổ dồn ánh mắt về phía Ngô Sở.

Ngô Sở bật cười, "Mọi người nhìn ta làm gì?" Phục Hy cười nói: "Trí tuệ của ngươi còn mạnh hơn cả hồ tộc Thanh Khâu, lần trước ngươi dự đoán ma nghiệt chưa dứt, nhất định sẽ quay trở lại, bảo

Long tộc cẩn thận cảnh giác, kết quả thế nào?" Hai huynh đệ sầu khổ chưa từng được chứng kiến năng lực võ mồm của Ngô Sở nghe vậy, không khỏi nhìn về phía hắn.

Ngô Sở lắc đầu, hắn không thể nói rằng, tất cả các vị đang ngồi đây, trong tương lai, đều là những nhân vật phong vân trên đại địa Hồng Hoang này cả!

Còn về Vu và Yêu, lại càng không thể nhắc đến, thiên đình của Yêu tộc còn chưa thành lập, hai vị Yêu Hoàng Yêu Đế tương lai này vẫn đang ở đây chém gió với mọi người!

Mà Vu tộc, lại càng không cần phải nhắc đến, đó chính là nhà mẹ đẻ của bà xã đại nhân nhà mình, không cần thiết phải thu hút sự chú ý của mọi người đến bọn họ.

Ngô Sở quét mắt nhìn mọi người, nói: "Không biết các vị có cảm thấy tu vi của bản thân đã đến đỉnh điểm chưa?

Mặc dù ta không thể dự đoán được chủng tộc tiếp theo lên ngôi ở Hồng Hoang là tộc nào, nhưng ta lại biết rằng, sư tôn của ta lần này bế quan, tu vi chắc chắn sẽ tiến thêm một bước.

Nếu các vị có vấn đề gì, có thể nói với ta, đến lúc đó ta sẽ đi làm người truyền lời cho các vị." Ngô Sở tốt bụng như vậy, tự nhiên là vì hắn biết, lão tổ sư phụ lần này bế quan, rất có khả năng sẽ trực tiếp thành tựu thánh vị, đến lúc đó sẽ bắt đầu giảng đạo ở Tử Tiêu Cung.

Bản thân hắn, vị đại sư huynh tương lai của Tử Tiêu Cung, phải nhắc nhở mọi người một cách thích hợp, đừng quên thân phận đại sư huynh này của hắn.

Mọi người nghe vậy, lập tức hứng thú.

Thế là, các đại lão bắt đầu luận đạo tại Thang Cốc.

Nếu chỉ bàn về tu vi, tu vi của Thái Thượng hắn là mạnh nhất, ông

hiện đã ở giai đoạn hậu kỳ của Đại La cảnh, còn vị 'đại sư huynh' Ngô Sở này, chẳng qua chỉ mới là trung kỳ mà thôi.

Theo sự hiểu biết của Ngô Sở về Đại La cảnh, nó được đo lường và phân chia dựa trên số lượng Đại Đạo lĩnh ngộ được.

Nếu tính theo ba nghìn Đại Đạo, người lĩnh ngộ chưa đủ một nghìn đạo thì là Đại La sơ kỳ.

Đương nhiên, 'ba nghìn' trong ba nghìn Đại Đạo này thường là con số ước lệ, trên thực tế, số lượng Đại Đạo trong trời đất không chỉ có bấy nhiêu.

Muốn lĩnh ngộ hết tất cả Đại Đạo trong trời đất không phải là một chuyện dễ dàng.

Theo sự hiểu biết của hắn, ba nghìn Đại Đạo này lại có thể chia thành Đại Đạo tự nhiên hữu hình và Đại Đạo sinh linh vô hình.

Đại Đạo tự nhiên hữu hình là những Đại Đạo tự nhiên cấu thành nên trời đất này, ví dụ như âm dương ngũ hành, phong vũ lôi điện, v.v., các loại Đại Đạo nguyên tố tự nhiên có thể nhìn thấy được.

Còn Đại Đạo sinh linh vô hình thì bao gồm những Đại Đạo về tình cảm như thất tình lục dục mà sinh linh sinh ra đã có, cũng như nhân quả, luân hồi, v.v., những pháp tắc Đại Đạo này tuy có liên quan mật thiết đến bản thân sinh linh nhưng lại vô hình vô chất, chúng cấu thành nên sinh mệnh.

Giống như Sát Lục Đại Đạo mà Ma Tổ La Hầu tu hành chính là Đại Đạo sinh linh vô hình.

Chương 544

Tại sao Nữ Oa sáng tạo ra loài người lại ngầu như vậy, Ngô Sở cảm thấy nguyên nhân chính là ở đây, bà đã lĩnh ngộ Đại Đạo sinh linh đến cực hạn.

Nếu không chỉ dựa vào Sáng Sinh chi đạo, không thể nào tạo ra được loài người phức tạp đến thế.

Ngàn lẻ mấy bản nguyên Đại Đạo mà Ngô Sở hiện đang lĩnh ngộ đều là những Đại Đạo tự nhiên hữu hình.

Còn Đại Đạo sinh linh vô hình vô chất, hắn hiện vẫn chưa bắt đầu tu hành.

Trong lúc Ngô Sở và mọi người đang luận đạo trong điện, Tiểu Nguyệt Linh và những người khác cuối cùng cũng đã trở về.

Khuôn mặt Tiểu Nguyệt Linh rạng rỡ nụ cười hạnh phúc xán lạn, hớn hở chạy về, kết quả lại thấy đạo vận đang lưu chuyển xung quanh, lập tức liền thu lại bước chân vội vã.

Ngô Sở nhìn nàng một cái, cười hỏi: "Có phải có thu hoạch gì không?" Mọi người thấy vậy cũng dừng luận đạo, ai nấy đều ít nhiều có tiềm chất của một kẻ ham ăn.

Mặc dù họ có thể không ăn không uống, nhưng có đồ ngon, tự nhiên cũng không bạc đãi bản thân.

Chỉ có hai huynh đệ sầu khổ là có chút không hiểu. "Vâng vâng!" Tiểu Nguyệt Linh nhanh chóng gật đầu, sau đó lấy ra một quả có đường kính hơn nửa mét, bên trên còn dính đất, "A Sở ca, đây có phải là củ khoai tây mọc dưới đất mà huynh nói không?

Trông khá giống với những bức tranh huynh vẽ trước đây!

Chỉ là quả của nó lớn hơn nhiều so với lúc huynh vẽ..." Khóe miệng Hạo Sở co giật, nhìn củ khoai tây khổng lồ có đường kính hơn nửa mét này.

Nhưng chuyện này ở thế giới Hồng Hoang cũng không cần phải kỳ lạ, cứ tìm hiểu về quả dưa hấu Hồng Hoang đường kính hơn hai mét là biết.

Nhìn từ bên ngoài, thứ này quả thực rất giống khoai tây, nhưng vỏ của nó thô ráp hơn một chút, thậm chí còn có cảm giác như vảy cá. "Cắt ra ta xem!" Tiểu Nguyệt Linh làm theo, tiện tay vạch một đường, liền cắt củ khoai tây làm hai nửa.

Ngô Sở nhìn xem, gật đầu nói: "Hẳn là khoai tây không sai rồi, không ngờ chỗ của Thiếu Dương đạo hữu lại có bảo bối như vậy..." "Bảo bối?" Mọi người không hiểu nhìn Ngô Sở.

Thái Nhất bật cười nói: "Thứ này cũng có thể gọi là bảo bối?" Quả thực, linh khí chứa trong củ khoai tây này thực sự không nhiều, tuy có chứa một ít linh khí, nhưng so với linh quả thực sự thì quả là kém xa.

Ngô Sở cười nói: "Bảo bối mà ta nói, không phải là đối với người tu hành chúng ta, mà là đối với mỹ thực chi đạo.

Thứ này có thể làm thành rất nhiều món ngon." Giải thích qua loa một chút, Ngô Sở lại hỏi: "Còn thứ khác không?" "Vâng vâng, còn có cái này nữa!" Sau đó, Tiểu Nguyệt Linh lại lấy ra một bắp ngô dài hơn một mét.

Ngô Sở vừa thấy, không khỏi cười lên, "Xem ra món bắp rang bơ sắp có rồi đây." "Bắp rang bơ?" Mọi người lại một phen không hiểu.

Ngô Sở cười nói: "Chỉ là một món ăn vặt thôi!

Đương nhiên, thứ này còn có thể dùng để hầm canh xương, làm

thành các món ngon khác, Tiểu Nguyệt Linh có thể thử nhiều kiểu hơn." Dừng một chút, hắn lại hỏi: "Còn không?" "Còn nhiều lắm!" Khi Tiểu Nguyệt Linh cho Ngô Sở xem thu hoạch của họ, hai mắt Ngô Sở không khỏi trợn tròn, quay sang nhìn Đông Vương Công, "Thiếu Dương đạo huynh, chỗ của ngươi đúng là một mảnh đất quý giá a!" Khoai lang, lạc, cà chua, nhân sâm... v.v., có những thứ quen thuộc và cũng có những thứ xa lạ.

Đương nhiên, xa lạ ở đây chủ yếu là chỉ những thứ trước đây chưa từng thấy ở Hồng Hoang.

Còn một số thứ mà Ngô Sở vốn không nhận ra, thì chỉ có thể từ từ thử nghiệm sau.

Dùng phương pháp thử độc ngày trước của Tiểu Nguyệt Linh, ăn một miếng là biết ngay. "Nguyệt Linh, giữ lại một ít hạt giống của những thứ này, sau này chúng ta về Tử Ngọc Sơn xem có thể trồng được không." Ngô Sở dặn dò, cuối cùng nói với Đông Vương Công: "Thiếu Dương đạo hữu không để ý chứ!" Đông Vương Công cười nói: "Ngươi cứ tự nhiên!" Dù sao những thứ này, bình thường hắn cũng không để vào mắt.

Mọi người thấy Ngô Sở như vậy đã không còn lạ lẫm, dù sao đây cũng là một trong những sở thích của Ngô Sở.

Trong Tử Ngọc Sơn của hắn có không ít nông sản.

Một số người có hiểu biết về Vu tộc, như Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, Nữ Oa và Phục Hy, họ đoán rằng Ngô Sở lại đang tìm kiếm thực phẩm thay thế mới cho Vu tộc.

Ngô Sở chủ trương không dễ dàng săn giết những sinh vật có linh trí cao, vì vậy cần phải tìm thực phẩm thay thế mới cho các dũng sĩ Vu tộc của bộ lạc Hậu Thổ.

Chỉ có điều, so với những thú loại cấp cao, linh khí chứa trong những thực vật này có hơi không đủ.

Điểm này, dù là chăn nuôi gia súc cũng không đủ.

Còn những người không biết thì cho rằng đây là sở thích cá nhân của Ngô Sở.

Hai huynh đệ sầu khổ thì vô cùng không hiểu, thứ này chẳng có tác dụng gì cả sao?

Họ còn chưa được chứng kiến sức mạnh ẩm thực của Tiểu Nguyệt Linh, tự nhiên không rõ nguyên do sở thích này của Ngô Sở. "Tiểu Nguyệt Linh, mau cho chúng ta hồi tưởng lại tay nghề của ngươi đi!

Đã không biết bao nhiêu năm tháng chưa được thưởng thức rồi." Thái Nhất nói.

Mọi người phụ họa: "Đúng vậy!

Đúng vậy..." Tiểu Nguyệt Linh cười hì hì: "Các vị đạo hữu xin chờ một lát!" Khoai tây chiên, khoai lang nướng, bắp rang bơ đường... các loại hương vị mà ngoài Ngô Sở ra, những người khác chưa từng được nếm thử, từ căn bếp đơn sơ bay ra, một đám cường giả đã không còn tâm trí luận đạo nữa.

Ai nấy đều kể về những món ngon mình yêu thích, nói đến chi tiết, còn nhắm mắt hồi tưởng một phen.

Cuối cùng lại cảm thán một câu, thật lâu lắm rồi chưa được nếm mỹ thực do Tiểu Nguyệt Linh làm!

Khi nghe hai huynh đệ sầu khổ hỏi thăm, mọi người lại bắt đầu chém gió với họ, kể lể về các loại mỹ thực họ từng được thưởng thức.

Chẳng hạn như thịt thần thú Đại La cảnh, thậm chí là thịt Hỗn Độn Cự Thú, v.v.

Ngô Sở vốn còn tưởng hai vị khổ hạnh giả này sẽ chắp tay lại, nói một câu không nỡ 'tội lỗi tội lỗi', ai ngờ cặp huynh đệ này lại tỏ ra vô cùng háo hức.

Xem ra, bây giờ họ thực sự không có nhiều suy nghĩ không nỡ sát sinh, giáo nghĩa của Tây Phương Giáo, có lẽ vẫn chưa hình thành trong đầu họ.

Không lâu sau, một rổ lạc luộc được bưng lên.

Những củ lạc này củ nào củ nấy đều to bằng bàn tay trẻ con, hạt mẩy, ăn vào giống như ăn đậu phộng, còn phải bóc vỏ ra ăn, khiến Ngô Sở ít nhiều có chút cạn lời.

Vốn còn định nói 'lạc rang với rượu, cái gì cũng có'!

Bây giờ ăn lạc thế này, hoàn toàn không có cảm giác đó nữa, còn không bằng cắn hạt dưa!

Còn những hạt ngô kia sau khi rang thành bắp rang bơ, hạt nào hạt nấy cũng to bằng nắm đấm, hoàn toàn làm giảm đi cảm giác trải nghiệm của hắn.

Phải nói rằng, linh khí của thế giới Hồng Hoang quá đậm đặc, rất nhiều thứ trông có vẻ như bị thừa dinh dưỡng, thể hiện ra chỉ bằng một chữ – to!

Chỉ có khoai tây chiên và khoai lang nướng mới khiến Ngô Sở có cảm giác như được quay về quá khứ.

Chương 545

Đặc biệt là hương vị của khoai lang nướng, thật sự rất thơm.

Ăn khoai lang nướng thơm phức, Hậu Thổ nhẹ giọng hỏi Ngô Sở: "Phu quân, sản lượng của thứ này có cao không?" Ngô Sở cười nói: "Theo ta tính toán, sản lượng của thứ này cao hơn nhiều so với lúa ngũ sắc và tiểu mạch.

Chỉ là ăn nhiều dễ bị 'thông khí'..." "Dễ 'thông khí' không tốt sao?" Mọi người đều ngẩn ra một lúc, rồi nhanh chóng phản ứng lại, chỉ vào Ngô Sở cười mắng không thôi.

Nhưng cách nói này quả thực cũng văn nhã hơn nhiều.

Hậu Thổ lườm Ngô Sở một cái, để hắn tự mình từ từ cảm nhận, cuối cùng lại nói: "Nếu năng lượng chứa trong thứ này có thể đậm đặc hơn nữa thì tốt quá." Nàng biết, thứ này chắc chắn có thể thay thế một phần lương thực cho các dũng sĩ Vu tộc.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Muốn để linh khí chứa trong chúng đậm đặc hơn, chỉ cần nhờ các tiểu hoa tiên giúp đỡ vun trồng là được, tin rằng trồng thêm mấy năm là có thể bồi dưỡng ra khoai lang tốt hơn.

Nhưng thứ này hoàn toàn thay thế lương thực cũng là không thể.

Dù đồ có ngon đến đâu, ăn nhiều cũng sẽ ngán.

Ngươi xem bây giờ, Bạch Trạch đã không thích trà sữa, chỉ thích trà rồi!" Rõ ràng là từ một thiếu niên sành điệu đã biến thành một lão cán bộ về hưu.

Trước đây thích ôm ly trà sữa, bây giờ lại thích ôm ly trà.

Rượu no cơm say, sau khi mọi người thưởng thức tay nghề của Tiểu Nguyệt Linh, vẻ sầu khổ trên mặt hai huynh đệ sầu khổ dường

như cũng giảm đi không ít, luôn miệng khen tay nghề của Tiểu Nguyệt Linh cao siêu.

Sau đó, mọi người lại bắt đầu tiếp tục luận đạo.

Khi mọi người đều đã nhập định lĩnh ngộ đạo của riêng mình, Đông Vương Công đứng dậy, chạy đến bên cạnh cây dâu tằm khổng lồ, chặt xuống một cành cây có đường kính hơn mười mét.

Luận đạo, ăn uống, ngâm suối nước nóng, một đám cường giả Đại La sống những ngày tháng ở Phù Tang Thang Cốc này, phải nói là vô cùng thoải mái.

Khoảng một nghìn năm sau, Đế Tuấn là người đầu tiên xin cáo từ, dù sao đến Hồng Hoang tranh đấu cũng đã khá lâu rồi.

Mặc dù dương lực của Thang Cốc này cũng rất thích hợp với họ, nhưng đây dù sao cũng là địa bàn của người khác, không thể muốn làm gì thì làm.

Thái Nhất thực ra không muốn đi, thậm chí còn muốn cùng Ngô Sở bọn họ đến Tử Ngọc Sơn, nhưng lại bị Đế Tuấn cưỡng ép kéo đi.

Tu vi không quá Đại La trung kỳ, ngươi dựa vào đâu mà dám không nỗ lực?

Phải biết rằng, ngay cả Ngô Sở bây giờ cũng đã có tu vi Đại La trung kỳ rồi!

Sự kích thích này quả thực có hiệu quả, nghĩ đến lúc mới gặp Ngô Sở, ngay cả tu vi Kim Tiên cũng chưa có, vậy mà bây giờ đã đuổi kịp bọn họ, quả thực nên nỗ lực một phen.

Mấy ngày sau, người tiếp theo cáo từ là hai huynh đệ sầu khổ, họ cảm thấy cũng nên quay về Tây phương đại địa để bắt tay vào xây dựng.

Mặc dù địa mạch của Tây phương đại địa đã được tu sửa, nhưng mất đi bốn tổ mạch, hơn nữa linh khí của toàn bộ Tây phương đại địa lúc đó cũng đã thất thoát, nơi đó tương lai chắc chắn sẽ trở nên vô cùng cằn cỗi, cần phải nghĩ cách để nâng cấp một chút.

Thấy vậy, mấy ngày sau, ba huynh đệ Côn Luân cũng rời đi.

Thông Thiên tiểu đạo thực ra cũng giống như Thái Nhất, hắn cũng không muốn quay về.

Dù sao những người này nói chuyện dễ nghe hơn nhiều so với lão nhị Nguyên Thủy, hơn nữa ai nấy đều là nhân tài, mọi người cùng ăn uống luận đạo, thật tốt biết bao!

Kết quả vẫn là Thái Thượng lên tiếng, Thông Thiên mới đành phải đi theo.

Dù sao lão đại đứng về phía lão nhị, lão tam cũng không thể không nghe.

Đợi bọn họ đều đi rồi, Ngô Sở và những người khác cũng xin cáo từ.

Sau đó Phục Hy, Nữ Oa, cùng với Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, còn có Vũ Điệp Nương, cũng đi theo Ngô Sở.

Trước khi đi, Đông Vương Công lặng lẽ tặng cho Ngô Sở một cành của cây Phù Tang Mộc, và chúc phúc hắn có thể bồi dưỡng ra thiên tằm cấp bậc cao hơn. … Lần này, khi đi qua trung tâm Đông Hải, người đang đợi trên mặt biển là con cáo già Thanh Khâu Tri, nó chuyên môn đến đây để đợi Hồ Tổ Thanh Khâu Ly.

Khi hai huynh đệ sầu khổ rời khỏi Phù Tang, quay về Tây phương đại địa, đi qua Đông Hải, Thanh Khâu Tri đã nhận được tin tức từ đám lính tôm tướng cua, sau đó liền đợi ở đây. "Thanh Khâu Tri, ra mắt lão tổ, ra mắt các vị tiền bối!" Ngô Sở vỗ vỗ mu bàn tay của

Thanh Khâu Ly, cười nói: "Đi đi!

Tin rằng nó có rất nhiều chuyện muốn nói với nàng, chúng ta ra phía trước đợi." Thanh Khâu Ly gật đầu, phi thân bay về phía Thanh Khâu Tri.

Thanh Khâu Tri nhìn Thanh Khâu Ly đang bay tới, đôi mắt liền ươn ướt, "Lão tổ..." Thanh Khâu Ly khẽ nhíu mày, đưa tay nhẹ nhàng lau khóe mắt, sau đó khẽ hừ: "Được rồi được rồi!

Từng này tuổi rồi còn khóc lóc sụt sùi, thật không có tiền đồ..." Mặc dù bị mắng, nhưng Thanh Khâu Tri vẫn nhe răng cười ngây ngô, vì nó vừa rồi rõ ràng cũng thấy lão tổ đang lau đi giọt nước mắt ươn ướt ở khóe mắt.

Lão tổ vẫn là lão tổ của ngày xưa! … Bên kia, Ngô Sở vỗ vỗ cổ Tuyệt Ảnh, nói: "Đi thôi!

Ra phía trước đợi." Phục Hy nhìn hai người Thanh Khâu Ly dường như đang đi xa dần ở phía sau, nói: "Những con hồ ly Thanh Khâu này chưa từng quay về Thanh Khâu sao?" Ngô Sở gật đầu nói: "Từ lúc tách ra, chưa từng quay về.

Sau này hai nhánh bên Kỳ Lân tộc và Phượng tộc, cũng chỉ gửi một số tiểu hồ ly Thanh Khâu về Thanh Khâu, còn lại..." Ngô Sở không nói tiếp, chỉ đưa tay vuốt đầu tiểu hồ ly.

Bởi vì cha mẹ và ông nội của tiểu hồ ly Thanh Khâu Vũ cũng nằm trong số những hồ ly Thanh Khâu đã chết.

Thanh Khâu Thần, Thanh Khâu Dần, Thanh Khâu Vân... những trí giả hồ tộc đó, đặc biệt là Thanh Khâu Thần, người đầu tiên mà Ngô Sở gặp ở Hồng Hoang ngoài Tiểu Nguyệt Linh.

Nghĩ đến những sinh linh này cũng đã theo gió bay đi, Ngô Sở không khỏi xuýt xoa.

Vài năm sau, mọi người trở về Tử Ngọc Sơn.

Bôn ba bên ngoài hơn một nguyên hội, lần nữa quay về, mọi người dường như đều có cảm giác xa lạ.

Bởi vì mười mấy ngọn núi xanh xung quanh Tử Ngọc Thần Mộc đều đã biến thành núi hoa.

Đặc biệt là Phục Hy và Nữ Oa, cùng với Trấn Nguyên Tử bọn họ, những người đã quá lâu không đến Tử Ngọc Sơn thăm viếng, thế là mọi người không khỏi nhìn nhau ngơ ngác.

Ngô Sở không khỏi hỏi mười hai tiểu hoa thần ra nghênh đón họ, "Đây là do các ngươi làm à?" Tiểu Mẫu Đơn cười hì hì: "Thế nào?

Có đẹp không?

Một năm bốn mùa, nơi này đều thơm ngát hương hoa, tuyệt đối không có ngày nào không thấy hoa tươi." "Các ngươi cũng rảnh rỗi thật!" Nhìn cảnh muôn hồng nghìn tía này, Ngô Sở chỉ có thể bình luận như vậy.

Mặc dù nhận được lời bình luận như vậy, nhưng mười hai tiểu hoa thần vẫn rất đắc ý, ai nấy đều không khách khí mà tiếp nhận lời 'khen ngợi' của Ngô Sở dành cho họ.

Nhờ vậy, số lượng dân số của chủng tộc tiểu hoa tiên lại tăng lên không ít, cộng thêm sự phát triển của hơn vạn nguyên hội, có lẽ đã có khoảng năm, sáu vạn rồi!

Với số lượng dân số đông đảo như vậy, dù cho thân hình của họ nhỏ nhắn đáng yêu, nhưng tán cây của Tử Ngọc Thần Mộc cũng không đủ cho họ ở.

Chương 546

Ngô Sở nghĩ, có nên mang Kiến Mộc đến thế giới Hồng Hoang này không?

Với kích thước của cây Kiến Mộc đó, đừng nói là cho các tiểu hoa tiên ở, mà cho cả bộ lạc Hậu Thổ chuyển đến ở trên cây Kiến Mộc đó cũng hoàn toàn chứa được.

Không gian trong Nguyên Linh Bảo Châu tuy không lớn lắm, nhưng dưới sự gia trì của Càn Khôn Đại Đạo, không gian bên trong Nguyên Linh Bảo Châu vẫn có thể chống đỡ được sự trưởng thành của Kiến Mộc.

Nhưng nhìn tổng thể sẽ phát hiện, không gian này đối với cây Kiến Mộc đó vẫn có vẻ hơi chật chội.

Phải biết rằng, chỉ riêng phần rễ của cây Kiến Mộc đó đã khoa trương đến mức rộng mấy chục vạn mét rồi.

Tử Ngọc Thần Mộc ở trước mặt nó chỉ như một ngọn cỏ nhỏ.

Tiếp tục ở trong Nguyên Linh Bảo Châu rõ ràng cũng có chút không thích hợp.

Gã này, cuối cùng sẽ trưởng thành đến mức tồn tại ngang tầm với Thiên đình tương lai.

Thiên đình tương lai ở trên đỉnh Bất Chu Sơn, cũng có nghĩa là, cái cây này có thể sánh vai với Bất Chu Sơn.

Nghĩ là làm, Ngô Sở cười nói với Phục Hy và mọi người: "Các ngươi có biết, cái cây lớn nhất trên thế giới này là cây gì không?" Mọi người còn đang cảm thán về sự thay đổi của Tử Ngọc Sơn, đột nhiên nghe Ngô Sở nói vậy, đều có chút khó hiểu, sao đột nhiên lại hỏi về

cái cây lớn nhất thế giới này?

Vẫn là Hồng Vân biết phối hợp nhất, nói: "Hẳn là Bất Tử Hỏa Đồng Mộc của Phượng tộc!

Khi xưa Phượng Hoàng Cung của Phượng tộc được xây dựng trên cây Bất Tử Hỏa Đồng Mộc đó.

Trên đó thậm chí còn có một tòa thành Phượng Hoàng.

Nhưng theo sự diệt vong của Phượng tộc, cây Bất Tử Hỏa Đồng Mộc đó cũng bị Long tộc liên thủ đánh nát, hiện nay còn bị phong ấn trong Bất Tử Hỏa Sơn, muốn mọc lại to lớn như xưa, cũng không biết phải mất bao nhiêu năm tháng." Mọi người nghe vậy, nhìn về phía Phượng Nghi, dù sao chuyện này, Phượng Nghi là người rõ nhất, những người khác đều chỉ là nghe nói qua, chưa thực sự được chiêm ngưỡng phong thái của Hỏa Đồng Mộc.

Phượng Nghi gật đầu nói: "Khi xưa cung điện của Phượng tộc quả thực được xây trên Hỏa Đồng Mộc." "Có muốn chiêm ngưỡng một cây cổ thụ còn to lớn hơn cả Bất Tử Hỏa Đồng Mộc không?" Hồng Vân cười nói: "Chuyện này thì lạ thật, chúng ta cùng nhau tu sửa địa mạch Hồng Hoang lâu như vậy, nếu có ai gặp được cây cổ thụ chống trời này thì đã sớm nói ra rồi.

Ngươi thử nói xem, cây cổ thụ đó hiện ở đâu?" Ngô Sở ha ha cười một tiếng, nói: "Mọi người theo ta đến xem là biết." Thế là, trên một hồ lớn giữa trung tâm Tử Ngọc Sơn và bộ lạc Hậu Thổ, Ngô Sở triệu hồi Kiến Mộc từ trong Nguyên Linh Bảo Châu ra, kéo theo cả 'khối đất' rộng mấy chục vạn mét bị rễ Kiến Mộc bao bọc, cũng bị hắn lôi ra khỏi Nguyên Linh Bảo Châu.

Sau đó, Kiến Mộc và khối đất đó ầm ầm rơi xuống hồ.

Hồ lớn có đường kính hơn trăm dặm, trong nháy mắt đã bị khối

đất và rễ Kiến Mộc lấp đầy, nước hồ tràn ra bốn phía, tạo thành một cơn sóng khổng lồ, cuốn về bốn phương tám hướng.

Nhưng cơn sóng khổng lồ đó lại bị một lực lượng vô hình trói buộc lại, ngoan ngoãn chảy theo dòng sông về phía đông, không hề gây ra bất kỳ tổn hại nào cho các sinh linh xung quanh.

Tất cả mọi người khi nhìn thấy cây cổ thụ chống trời này, miệng đều há hốc hình chữ O.

Cùng lúc đó, một đạo kim quang công đức không lớn không nhỏ, lại lần nữa từ trên trời giáng xuống, rơi vào người Ngô Sở.

Rất rõ ràng, Thiên Đạo cho rằng Ngô Sở đang cống hiến cho Hồng Hoang.

Nghĩ lại cũng phải, bất luận là khối đất dư thừa kia, hay là cây Kiến Mộc này, ảnh hưởng mà chúng mang lại cho Hồng Hoang đều khó có thể lường được.

Từ công đức này có thể thấy, loại ảnh hưởng này tuyệt đối là tích cực.

Vô số sinh linh tò mò thò đầu ra từ trong rừng, ngơ ngác nhìn cây cổ thụ chống trời cao vút tận mây này, mây mù lượn lờ quanh thân nó, một luồng khí tức cổ quái đang lan tỏa.

Luồng khí tức cổ quái này thực chất là hỗn độn khí tức do hỗn độn linh khí mang lại.

Hỗn độn khí tức này đối với rất nhiều sinh linh mà nói là độc vật, vì vậy Ngô Sở cần phải bố trí một số trận pháp, trói buộc luồng khí tức này trong phạm vi rễ của Kiến Mộc.

Với Ngô Sở đã sớm nắm rõ hỗn độn khí tức trong lòng bàn tay, bố trí trận pháp cũng rất nhanh.

Chưa đầy mấy hơi thở, luồng khí tức kia liền trực tiếp biến mất.

Nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện, ở nơi sâu dưới lòng đất, rễ chính ở giữa của Kiến Mộc đang cắm vào hư vô, xung quanh có trận pháp bao bọc nó lại.

Còn một số rễ không cắm vào hư vô thì lại men theo địa mạch, giống như những xúc tu của con bạch tuộc, vươn ra bốn phương tám hướng, bám chặt lấy đại địa.

Mọi người tò mò, bay men theo cây cổ thụ lên phía ngọn cây.

Không lâu sau, liền xuyên qua biển mây, nhìn thấy cành lá của cây cổ thụ đang vươn ra trong biển mây, những đóa hoa màu đen trên cành lá trông có vẻ hơi yêu dị. "A Sở, đây là cây gì?" Nữ Oa không khỏi tò mò hỏi.

Ngô Sở nhìn bà và Phục Hy, "Tả tả và đại ca cũng không biết cây cổ thụ này sao?

Ta còn tưởng các ngươi biết chứ!

Dù sao các ngươi cũng là những sinh linh cổ xưa mà!" Phục Hy nghe vậy liền cười nói: "Trời đất rộng lớn, vật chủng biết bao nhiêu!

Làm gì có thứ gì chúng ta cũng có thể biết rõ ràng được?" Trấn Nguyên Tử cũng gật đầu nói: "Phục Hy đạo hữu nói rất đúng.

A Sở hiền đệ cứ trực tiếp nói cho chúng ta biết là được, cũng đỡ cho chúng ta phải đoán tới đoán lui." Ngô Sở ha ha cười một tiếng, nói: "Thế nào?

Có lớn không?" Hồng Vân cười đưa cho hắn một ngón tay cái, "Ta nguyện xưng nó là cây lớn nhất Hồng Hoang!" Ngô Sở lại đắc ý cười một tiếng, nói: "Mọi người còn nhớ khi ta và Hậu Thổ đại hôn, sư tôn tặng ta một cành cây cổ thụ tàn không?

Cái cây này chính là do cành cây tàn đó bồi dưỡng ra.

Sư tôn nói đây là Kiến Mộc, từng xuất hiện vào thời kỳ hỗn độn mông muội, sau đó không biết vì sao bị đánh nát, tiêu tán trong hỗn độn..." Ngô Sở nói xong, nhìn về phía các tiểu hoa thần, "Thế nào?

Chuyển cả tộc hoa tiên của các ngươi đến ở trên cây cổ thụ này, có đủ cho các ngươi ở không?" Mười hai tiểu hoa thần nghe vậy, không khỏi ngẩn ra, cuối cùng lại lộ vẻ lo lắng.

Tiểu Mẫu Đơn yếu ớt nói: "Nơi này cách Tử Ngọc Thần Mộc xa quá, hơn nữa chúng con có thể ở trên núi hoa, sẽ không ảnh hưởng đến tiền bối các ngài đâu, đừng đuổi chúng con đi có được không?" "..." Ngô Sở: Sao lại thành đuổi người đi rồi?

Nơi này nằm ở giữa trung tâm Tử Ngọc Sơn và bộ lạc Hậu Thổ, cách Thần mộc Tử Ngọc ít nhất mười vạn dặm, đối với các Tiểu Hoa Tiên mà nói, quả thực là khá xa.

Đặc biệt là so với Thần mộc Tử Ngọc nơi bọn họ ở trước đây, một bên là ngay cửa nhà, một bên là ngoài mười mấy vạn dặm, xa gần thế nào liếc mắt là thấy rõ.

Điều này trong mắt các Tiểu Hoa Thần, hoàn toàn chính là đày ải cả tộc Tiểu Hoa Tiên bọn họ đi rồi.

Nhưng Ngô Sở lại không thể trồng cây đại thụ này ngay bên cạnh Thần mộc Tử Ngọc được, dù sao cây đại thụ này tương lai có thể sánh ngang với Bất Chu Sơn, trồng quá gần, chẳng phải tương lai sẽ phải sống dưới bóng của nó sao?

Bản thân Ngô Sở thì không sao cả, nhưng như vậy lại cực kỳ bất lợi cho sự phát triển khỏe mạnh của Thần mộc Tử Ngọc và các linh căn khác trong sơn cốc.

Các Tiểu Hoa Thần mang vẻ mặt tủi thân, Hoa Phỉ Nhi và Hoa Thi

Nhi cùng các Tiểu Hoa Tiên khác cũng mang bộ dạng đau thương, dường như đang nói: A Sở tiền bối có phải không thích chúng ta nữa không?

Có phải ngài đã chán ghét chúng ta rồi không?

Ngô Sở sợ nhất chính là vẻ mặt yếu đuối, đáng thương lại bất lực thế này.

Vốn dĩ trông đã nhỏ nhắn hơn cả đứa trẻ ba tuổi, lại thêm ánh mắt tủi thân như vậy, đối với Ngô Sở, lực sát thương tuyệt đối là cực mạnh, khiến hắn lập tức thấy đau lòng. "Thôi được rồi, được rồi!

Chương 547

Các ngươi không ở thì ta cho đám tiểu Kỳ Lân và tiểu Phượng Hoàng ở!" Ngô Sở nói rồi triệu đám tiểu Kỳ Lân và tiểu Phượng Hoàng vẫn luôn sống trong Nguyên Linh Bảo Châu ra ngoài.

Những tàn dư của tộc Kỳ Lân và Phượng tộc này vừa xuất hiện, lại khiến Hồng Vân và Phục Hy kinh ngạc, bởi vì chuyện này, Ngô Sở vẫn chưa từng đề cập với họ.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của họ, Ngô Sở cười nói: "Lúc trước lắm người nhiều lời, hai tộc này hiện tại vẫn còn rất yếu, càng ít người biết càng tốt." Nghe Ngô Sở nói vậy, Phục Hy và Nữ Oa đều tỏ ra có thể hiểu được.

Chỉ có điểm chú ý của Hồng Vân có chút kỳ quái, tò mò nói: "Lắm người nhiều lời?

A Sở hiền đệ đây là không yên tâm ai vậy?

Chẳng lẽ là huynh đệ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề kia?" Ngô Sở rất nghi ngờ, có phải nếu huynh đệ mặt buồn kia có mặt ở đây, Hồng Vân cũng sẽ trực tiếp hỏi câu này ra không, chuyện như vậy, cần phải hỏi sao?

Hống…… Lệ…… Ngay lúc Ngô Sở đang nghĩ có nên nhân cơ hội nói với Hồng Vân về hai huynh đệ kia không, thì đám tiểu Kỳ Lân và tiểu Phượng Hoàng vừa được thả ra đã bắt đầu đối đầu dưới gốc Kiến Mộc.

Kỳ Lân gầm, Phượng Hoàng hót, nhất thời gió nổi mây phun.

Những tiểu Kỳ Lân và tiểu Phượng Hoàng này sau nhiều năm nghỉ ngơi dưỡng sức, không ít đã thành công bước vào Kim Tiên, thậm chí

còn có Kỳ Lân cảnh giới Thái Ất, ví dụ như Hỏa Quang đi viễn chinh cùng Địa Khôn lần này.

Hai tộc gặp nhau, tự nhiên là kẻ thù gặp nhau, đặc biệt đỏ mắt.

Đặc biệt là tộc Kỳ Lân, hận không thể bóp chết toàn bộ đám Phượng Hoàng này.

Ngô Sở khẽ nghiêng người về phía trước, một hư ảnh khổng lồ cao mấy trăm trượng đột nhiên xuất hiện trên không trung phía trên đám Kỳ Lân và Phượng Hoàng, "Có muốn đánh một trận không?

Lại đây, tiếp tục đi!

Ta cứ xem!" Nhìn thấy thân ảnh của vị chủ nhân Tử Ngọc là Ngô Sở, đám tiểu Kỳ Lân và tiểu Phượng Hoàng này vẫn có chút sợ hãi.

Dù sao vị này cũng là sư phụ của Địa Khôn và Phượng Nghi.

Mà Địa Khôn và Phượng Nghi, hiện nay chính là thủ lĩnh của tộc Kỳ Lân và Phượng tộc.

Chíp chíp…… Một con chim sẻ nhỏ phá tan mây biển, xuất hiện trên vai Ngô Sở, kêu chíp chíp rồi chải chuốt tóc mai bên thái dương của hắn, cử chỉ vô cùng thân mật.

Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly thấy vậy cũng hoàn toàn không để ý.

Ngô Sở quay đầu nhìn nó một cái, cười nói: "Sao còn chưa hóa hình?" Con chim sẻ xinh đẹp này, tự nhiên chính là 'chuyển thế thân' của Phượng Tịch.

Mặc dù bây giờ còn chưa có thuyết luân hồi chuyển thế, nhưng chỉ cần có chân linh, liền có thể trọng sinh thông qua phương thức 'đoạt xá'.

Đương nhiên, lựa chọn một quả trứng chim để làm vật chứa trọng sinh, cũng không tồn tại thuyết đoạt xá.

Từ lúc Phượng tộc bị diệt đến nay, đã gần hai nguyên hội, theo lý mà nói, Phượng Tịch sớm đã bước lại con đường tu hành.

So với Vũ Điệp Nương năm đó, con đường tu hành của Phượng Tịch rõ ràng thuận lợi hơn nhiều.

Dù sao lúc Phượng Tịch chết, bản thân đã là cảnh giới Đại La, tu hành lại từ đầu, tốc độ sẽ không chậm.

Mà Vũ Điệp Nương nguyên bản chỉ có cảnh giới Thái Ất, muốn từ Thái Ất đột phá đến Đại La, độ khó có thể tưởng tượng được, thậm chí có khả năng cả đời cũng không có hy vọng đến Đại La.

Nhưng Phượng Tịch tương lai đột phá đến Đại La, hoàn toàn không có vấn đề gì. "Đây là?" Nữ Oa tò mò nhìn con chim sẻ nhỏ, hỏi. "Nàng là Phượng Tịch!" Ngô Sở mỉm cười nói: "Năm đó nàng bị Long tộc vây công, chỉ còn lại một đạo chân linh, được ta cứu, đám Long nhị đại của Long tộc lúc đó còn rất tức giận." Bên kia, hư ảnh của Ngô Sở hỏi đám tiểu Kỳ Lân và tiểu Phượng Hoàng, "Có muốn đánh không?

Nếu không đánh, chúng ta quay về nhé." Đám tiểu Kỳ Lân và tiểu Phượng Hoàng đứa nào đứa nấy nhìn nhau, mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Ngô Sở lắc đầu, "Từng đứa một còn tưởng mình là Kỳ Lân và Phượng Hoàng năm xưa sao?

Thật không biết sống chết.

Hai tộc các ngươi, bây giờ chỉ còn lại bấy nhiêu đây thôi.

Nếu các ngươi còn muốn tiếp tục tàn sát lẫn nhau, ta cũng không cản, các ngươi triệt để vong tộc diệt chủng, liên quan gì đến ta?" Lời này nghe rất chói tai, một vài tiểu Kỳ Lân và tiểu Phượng Hoàng nghe xong rất khó chịu, không khỏi gầm nhẹ hót khẽ, nhưng giận mà không dám nói.

Ngô Sở cũng không tức giận, không cho người ta đánh nhau, chẳng lẽ còn không cho người ta tức giận một chút sao!

Nhưng một vài Kỳ Lân và Phượng Hoàng lại bình tĩnh lại, tuy lời nói rất chói tai, nhưng lý lẽ là vậy, hai tộc bọn họ tuyệt diệt, quả thực không ảnh hưởng đến ai.

Thậm chí có một số chủng tộc nghe tin hai tộc họ triệt để diệt vong, chỉ vỗ tay khen hay.

Hư ảnh tiêu tán, đám tiểu Kỳ Lân và tiểu Phượng Hoàng lại bắt đầu trừng mắt nhìn nhau.

Phục Hy cười rộ lên, "Ngươi thật không lo bọn chúng đánh nhau à!" Ngô Sở cười nói: "Tuy trong số chúng có vài đứa khá bốc đồng, nhưng vẫn có vài đứa thông minh hơn.

Hơn nữa, nếu thật sự đánh nhau, có lẽ đánh qua đánh lại, thù hận giữa chúng ngược lại sẽ phai nhạt đi.

Thay vì đợi sau này chúng đủ lông đủ cánh rồi mới hòa giải, chi bằng nhân lúc chúng còn nhỏ, dễ khống chế, trực tiếp để chúng đối mặt với hiện thực." Địa Khôn cười khổ nói: "E là rất khó để chúng quên đi những ân oán đó!" Trên đại địa Hồng Hoang này, sinh linh có tuổi thọ dài dằng dặc, Kỳ Lân và Phượng Hoàng lại càng như vậy.

Cho nên, nếu muốn dùng thời gian để ảnh hưởng đến thế hệ Kỳ Lân và Phượng Hoàng tiếp theo, để chúng quên đi thù hận giữa hai tộc, khả năng không lớn.

Ngô Sở lắc đầu nói: "Không cần thiết phải để chúng quên, chỉ cần để chúng hiểu được kinh nghiệm và bài học lịch sử là được rồi.

Mặc dù đa số thời điểm, bài học mà con người nhận được từ lịch sử chính là chưa từng nhận được bất kỳ bài học nào.

Nhưng lúc cần nỗ lực, vẫn phải nỗ lực một chút." Địa Khôn và

Phượng Nghi nghe vậy, đều gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Mà Trấn Nguyên Tử nghe được lời này của Ngô Sở thì lại nhìn về phía Hồng Vân.

Hồng Vân chớp chớp mắt, không hiểu hỏi: "Trấn Nguyên hiền đệ nhìn ta làm gì?" Trấn Nguyên lắc đầu khẽ than, Ngô Sở thì cười ha hả, rất muốn nói với Hồng Vân một câu: Lão ca, sao huynh không có chút tự biết mình nào vậy!

Người ta thường nói không ai phạm cùng một sai lầm ở cùng một nơi, nhưng sự thật lại là, con người dễ dàng phạm cùng một sai lầm ở cùng một nơi nhất.

Ví dụ như Hồng Vân, phóng khoáng không gò bó, tùy hứng làm bậy, thẳng tính, có gì nói đó, tính cách này gần như là bẩm sinh, cực kỳ khó thay đổi, mà hắn cũng không muốn thay đổi.

Ngươi nói Hồng Vân không biết tác hại của tính cách này sao?

Ngô Sở cảm thấy Hồng Vân chắc chắn không ngốc đến thế, nhưng sự thật là, Hồng Vân đã tự hại mình trong cùng một cái hố vô số lần rồi.

Mỗi lần đều có thể khiến Trấn Nguyên Tử tức đến phát khóc, nhưng lại không thể không đi dọn dẹp cho hắn, ai bảo họ là bạn thân chí cốt chứ!

Cho nên trước đó Trấn Nguyên Tử mới oán giận liếc nhìn Hồng Vân khi nghe Ngô Sở tổng kết bài học kia.

Trấn Nguyên Tử cảm thấy, lời này quả thực rất hợp với Hồng Vân.

Nhưng Hồng Vân rõ ràng không có cái tự giác đó, thế nên mới có câu hỏi này.

Chương 548

Từ đó có thể thấy được, dù Hồng Vân biết một vài điểm xấu trong tính cách của mình, nhưng khi ở trong hoàn cảnh đó, hắn thực sự không nhận ra được.

Thậm chí có thể nói, có những lời trong mắt Hồng Vân, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Giống như hắn chưa bao giờ để ý người khác chỉ ra sai lầm của hắn ngay trước mặt.

Có thì sửa, không có thì cố gắng hơn mà!

Hắn chính là người khoáng đạt như vậy.

Chỉ sau khi xem xét lại, hắn mới có khả năng nhận ra những sai lầm đó.

Điều này là do tính cách của hắn quyết định.

Người ta nói tính cách quyết định vận mệnh, điều này thể hiện đặc biệt rõ ràng trên người Hồng Vân.

Lúc này, từ xa có mấy bóng người bay tới, dẫn đầu là Vũ, cha của Nghệ.

Khoa và Nghệ cũng ở trong đó, đây đều là những cao thủ trong bộ lạc Hậu Thổ, Vũ và Nghệ hai cha con, cùng với Khoa, đều đã có tu vi cảnh giới Đại La.

So sánh ra, Lão Viên và Bạch Trạch đã bị Nghệ và Khoa bỏ xa một khoảng.

Thân thể cường tráng đó, trông như tháp sắt vạm vỡ, khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy bên trong ẩn chứa sức mạnh bùng nổ. 20.

Mấy người xa xa nhìn cây đại thụ chống trời kia, mắt chữ A mồm chữ O.

Cho đến khi nhìn thấy đám tiểu Kỳ Lân và tiểu Phượng Hoàng dưới gốc Kiến Mộc, mắt họ không khỏi sáng lên, có người thậm chí còn nuốt nước bọt, ý nghĩ 'muốn ăn' hiện rõ trên mặt.

Vẻ mặt đó khiến đám tiểu Kỳ Lân và tiểu Phượng Hoàng rất tức giận, nhưng cũng có chút kinh hãi, những dũng sĩ Vu tộc này, chúng trước đây chưa từng gặp qua.

Cho nên lúc này, từng đứa một đều lộ vẻ cảnh giác, gầm nhẹ hót khẽ, để cảnh cáo.

Hai bên vốn đang giương cung bạt kiếm, lúc này lại đứng cùng một chiến tuyến.

May mà, đúng lúc này, Vũ với tư cách là 'tam thủ lĩnh', một tát vỗ vào đầu Khoa và Nghệ, rồi quát lên: "Tất cả thu liễm lại cho ta!

Đám tiểu Kỳ Lân và tiểu Phượng Hoàng này, rõ ràng là sủng thú của nhị thủ lĩnh, các ngươi……" Sủng, sủng thú?!

Đám tiểu Kỳ Lân và tiểu Phượng Hoàng trừng mắt, cảm thấy bị sỉ nhục cực lớn.

Nghệ rất khó chịu xoa đầu, "Ta chỉ là lâu rồi không ăn thịt Kỳ Lân và Phượng Hoàng, có chút nhớ thôi mà!

Còn nữa, ta bây giờ cũng là Đại Vu rồi, ngươi……" "Ngươi dù có là Vu lớn đến đâu, cũng là con trai ta, ta đánh con trai, ngươi có ý kiến?" Khóe miệng Nghệ giật giật, rất muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con với hắn cho rồi.

Kết quả Khoa ở bên cạnh tủi thân nói, "Vũ thúc, con không phải con trai của ngài ạ!" "Ta là thúc của ngươi, còn là tam thủ lĩnh bộ lạc, còn không đánh ngươi được sao?" Thôi được!

Nghệ trực tiếp dập tắt ý nghĩ đoạn tuyệt quan hệ cha con.

Lúc này, mọi người cảm nhận được khí tức của họ, liền từ đỉnh Thần mộc bay xuống. "Vũ, Khoa, Nghệ…… Lâu rồi không gặp, mọi người dạo này có khỏe không!" Ngô Sở cười ha hả, rồi lại nói với Vũ: "Trời mưa đánh con, rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi mà!" Vũ cười ha hả nói: "Nhị thủ lĩnh nói rất phải!" Sau đó hành lễ với Hậu Thổ và mọi người, "Gặp qua thủ lĩnh, gặp qua các vị đạo hữu." Nghệ và Khoa cũng theo sau hành lễ, Nghệ mang vẻ mặt oán giận nhìn Ngô Sở, cảm thấy nhị thủ lĩnh A Sở thúc thật quá xấu xa, bây giờ lại không phải trời mưa. "Đã đến rồi, vậy cùng đến đỉnh Thần mộc của ta ngồi một lát đi!" Sau khi cho mọi người chiêm ngưỡng cây đại thụ lớn nhất Hồng Hoang, mọi người lại quay về đỉnh Thần mộc.

Nghệ và Khoa có cơ hội được ăn ké, lúc này cũng không lải nhải nữa, ngoan ngoãn đi theo.

Trở lại đỉnh Thần mộc, Tiểu Nguyệt Linh liền nhanh nhẹn chỉ huy Tiểu Thải Nương và Tiểu Mạt Ly cùng các Tiểu Hoa Tiên khác chuẩn bị nguyên liệu cho bữa tối thịnh soạn.

Sau đó lại gọi thêm một vài Tiểu Hoa Tiên, lấy ra những hạt giống nông sản mà họ có được từ Phù Tang Thang Cốc, để các Tiểu Hoa Tiên này đi gieo trồng.

Bây giờ đang là mùa xuân trăm hoa đua nở, rất thích hợp để gieo trồng.

Hơn một nghìn năm ở Phù Tang Thang Cốc, Tiểu Nguyệt Linh đã bồi dưỡng những loại nông sản này, nên đối với việc bồi dưỡng và gieo trồng đã rất rành rọt.

Những Tiểu Hoa Tiên phụ trách trồng trọt cũng rất rõ ràng về việc này, Tiểu Nguyệt Linh chỉ cần giao phó sơ qua, họ liền biết phải làm gì.

Tiểu hồ ly pha trà cho mọi người, các Tiểu Hoa Tiên tấu lên những giai điệu nhẹ nhàng, Tử Ngọc Sơn lại khôi phục lại sự náo nhiệt ngày xưa.

Sau mấy nghìn năm tiêu dao ở Tử Ngọc Sơn, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, cùng với Phục Hy và Nữ Oa liền đưa ra lời cáo từ.

Sau đó Ngô Sở liền để họ chọn hai con Kỳ Lân và hai con Phượng Hoàng mang về.

Chuyện này, Ngô Sở đã thương lượng với Địa Khôn và Phượng Nghi, hai người cũng không có ý kiến gì, có thể may mắn được tu hành bên cạnh những cường giả này, tự nhiên là tốt không gì bằng.

Dù sao Phượng tộc và Kỳ Lân tộc hiện nay, đã không còn là 'Hồng Hoang tam tộc' năm xưa, có thể nhận được sự che chở của những cường giả này, ngược lại là chuyện may mắn của họ.

Thực tế, mục đích thực sự của Ngô Sở là hy vọng khí vận tường thụy của tộc Kỳ Lân và Phượng tộc hiện nay có thể mang lại chút may mắn cho Hồng Vân.

Nhưng chuyện này hắn lại không tiện nói thẳng, chỉ có thể dùng cách này thôi.

Cho nên, Trấn Nguyên Tử và Ngô Sở có thể nói là đã lo lắng hết lòng cho lão ca Hồng Vân này, nhưng lão ca này vẫn cứ vô tâm vô phế như vậy.

Ngô Sở chỉ hy vọng Vũ Điệp Nương có thể nhanh chóng bước vào cảnh giới Đại La, để thổi gió bên gối cho hắn!

Sau khi họ rời đi, Thanh Khâu Ly cũng nói muốn về Thanh Khâu một chuyến, tiện thể bồi dưỡng đám tiểu hồ ly, đồng thời còn mang theo bản mới của 《Hồng Hoang Kiến Văn Lục》 mà Ngô Sở vừa biên soạn về, làm sách giáo khoa để dạy dỗ đám tiểu hồ ly.

Nội dung của bản mới này chính là quá trình và kết cục của tam tộc đại chiến, cùng với cuộc chiến Đạo Ma sau đó.

Đồng thời còn đặc biệt giới thiệu về bốn thành viên của 'tổ hợp lão niên'.

Không thể để mọi người quên đi những cống hiến mà Âm Dương Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ đã làm cho chúng sinh Hồng Hoang. …… Ngày hôm đó, tiểu thư tả Hậu Thổ về bộ lạc không lâu thì truyền âm cho Ngô Sở, bảo hắn đến bộ lạc một chuyến để bàn bạc chuyện.

Ngô Sở cảm thấy có chút kỳ quái, bộ lạc không phải vẫn ổn sao?

Bàn bạc chuyện gì?

Mang theo nghi hoặc, Ngô Sở đến bộ lạc Hậu Thổ. "Xảy ra chuyện gì sao?" Ngô Sở bước vào đại điện nghị sự, hỏi.

Hậu Thổ lắc đầu nói: "Không có chuyện gì, ta chỉ nghĩ, đã đến lúc phải phân chia bộ lạc ra rồi.

Hồng Hoang rộng lớn như vậy, mọi người cứ tụ tập ở đây, không lợi cho phát triển." Lời này của Hậu Thổ cũng không phải là không có cơ sở.

Chương 549

Bộ lạc phát triển đến quy mô như hiện nay, quan trọng nhất vẫn là nguồn thức ăn.

Trước đây lúc tam tộc đại chiến, còn có thể ra ngoài nhặt xác, nhưng bây giờ, tuy dự trữ thức ăn vẫn còn không ít, nhưng cũng phải lo trước tính sau chứ?

Mười mấy vạn người tụ tập một chỗ, đối với việc tìm kiếm thức ăn rõ ràng là có áp lực, tuy trước đó đã phân ra một bộ phận, nhưng vẫn chưa đủ.

Hơn nữa nơi này là Tử Ngọc Sơn, sinh linh của Tử Ngọc Sơn, trí tuệ của nhiều loài không thấp, thậm chí không ít còn chạy đến nghe Ngô Sở giảng đạo, họ tự nhiên cũng không tiện săn bắn bừa bãi.

Nếu Vu tộc có thể dựa vào ngũ cốc để lấp đầy bụng, thì cũng không phải vấn đề lớn, dù sao đại địa Hồng Hoang linh khí dồi dào, linh thực vật sinh trưởng nhanh chóng.

Nhưng họ còn cần phải dựa vào săn bắn để đáp ứng nhu cầu năng lượng của một số dũng sĩ, điều này đòi hỏi bãi săn phải lớn.

Cho nên, việc phân chia bộ lạc đã là xu thế tất yếu.

Bây giờ tam tộc đại chiến cũng đã kết thúc, đã đến lúc di dời bộ lạc ra khỏi Tử Ngọc Sơn.

Ngô Sở sau khi nghe các Vu trong điện bảy miệng tám lưỡi giải thích xong, liền nói với tiểu thư tả: "Chuyện như vậy, nàng quyết định là được rồi mà!" Hậu Thổ liếc hắn một cái, đẩy một chén Địa Linh Nhưỡng đến trước mặt hắn, nói: "Chẳng phải là muốn hỏi ý kiến của ngươi sao!

Ngươi thông minh như vậy!" Mặc dù Ngô Sở sớm đã là cường giả Đại La, nhưng trong mắt đông đảo dũng sĩ Vu tộc của bộ lạc Hậu Thổ, cường giả mạnh nhất trong bộ lạc của họ, tự nhiên không ai khác ngoài đại thủ lĩnh Hậu Thổ.

Còn nhị thủ lĩnh Ngô Sở, luôn xuất hiện trong mắt mọi người với hình tượng của một trí giả.

Những việc Ngô Sở đã làm cho bộ lạc, như xây nhà mở đường, trồng trọt chăn nuôi, trồng dâu nuôi tằm, dệt lụa may áo, truyền thụ kiến thức…… thậm chí là tế tự Bàn Cổ, tổ chức các cuộc thi đấu thần thông, bất kể là việc nào, cũng chỉ có trí giả mới có thể nghĩ ra được.

Mặc dù lúc Khoa và Nghệ giao đấu với Ngô Sở, bị đánh rất thảm, nhưng đó đều là trước khi Ngô Sở thành Đại La, cách hiện tại đã rất xa rồi.

Cũng vì vậy, nhiều dũng sĩ trong bộ lạc chưa từng thấy Ngô Sở ra tay.

Cộng thêm khí chất ôn văn nhã nhặn của hắn, lại càng khiến người ta cảm thấy hắn không phải là người mạnh về sức lực.

Thậm chí ngay cả Hậu Thổ cũng luôn cảm thấy, tu vi của nàng cao hơn Ngô Sở, nhưng về mặt trí tuệ, nàng có lẽ không bằng.

Do đó có chuyện gì, nàng đều sẽ bàn bạc với Ngô Sở.

Từ câu nói vừa rồi của nàng, cũng có thể nghe ra được điều đó.

Ngô Sở cười cười, hỏi: "Các ngươi ban đầu định sắp xếp thế nào?" Vũ ho nhẹ một tiếng, nói: "Là thế này, hiện tại trong bộ lạc có Đại Vu…… chính là tu vi ở cấp độ Đại La mà các ngươi nói, hiện có bốn người, ta và Khoa, cùng với Nghệ, cuối cùng là Tượng.

Chúng ta định chia bộ lạc thành năm tiểu bộ lạc, bốn người chúng ta mỗi người dẫn một nhóm, xuất phát theo bốn hướng, Khoa đi về

phía bắc, ta đi về phía đông, Tượng đi về phía nam, Nghệ nói hắn muốn dẫn tộc nhân về Bất Chu Sơn……" Từ đây có thể thấy, Vu tộc trên đại địa Hồng Hoang này quả thực là chủng tộc được trời ưu ái, chỉ riêng bộ lạc Hậu Thổ, sau nhiều năm phát triển, Vu cảnh giới Đại La đã có bốn người, cộng thêm Hậu Thổ là Tổ Vu, bộ lạc mười mấy vạn người này lại có tới năm vị cường giả Đại La, nghĩ thôi đã thấy có chút đáng sợ.

Chẳng trách tương lai họ có thể đối đầu ngang ngửa với Yêu tộc, hoàn toàn có vốn liếng!

Ngô Sở khẽ gật đầu, Hậu Thổ nói: "Ta có thể mượn sức mạnh của Phụ Thần để đi lại giữa các bộ lạc mới.

Chuyện chống lại kẻ địch mạnh, không cần phải lo lắng." Ngô Sở nhìn về phía Nghệ, nói: "Vì sao phải về Bất Chu Sơn?

Với tốc độ của các ngươi, từ đây di dời đến Bất Chu Sơn, đi mấy trăm năm cũng chưa tới đâu!" Nghệ nói: "Cái này ta biết, chúng ta đều nghe trưởng bối trong tộc nói, năm đó từ Bất Chu Sơn di dời đến đây, họ đã đi mất cả nghìn năm.

Nhưng, nơi đó là tổ địa của bộ lạc Hậu Thổ chúng ta, thủ lĩnh không tiện quay về, vậy để ta thay mặt thủ lĩnh quay về vậy!" Nếu không phải Hậu Thổ gả cho Ngô Sở, có lẽ nàng sẽ trở về tổ địa năm xưa.

Ngô Sở nói: "Bất Chu Sơn là tổ địa của các ngươi, điều đó không sai, nhưng đó cũng là trung tâm của thiên địa Hồng Hoang.

Tộc Kỳ Lân chính là vẫn lạc ở đó, đến nơi không may mắn đó làm gì?" Phải biết rằng, tương lai thiên đình của Yêu tộc chính là ở trên đỉnh Bất Chu Sơn!

Ngươi chạy đến dưới chân người ta phát triển, chẳng phải là ngày

ngày lượn lờ dưới mí mắt người ta sao?

Đến lúc đó gây ra tranh chấp giữa hai tộc, tiểu thư tả chẳng phải phải ngày ngày chạy đến đó sao?

Hắn làm chồng, chẳng phải phải ngày ngày đi theo làm người hòa giải sao? "……" Nghệ vừa nghe Ngô Sở nói đó là nơi không may mắn, lập tức không nói nên lời.

Vũ nghĩ lại, cũng cảm thấy có lý, nhưng Hậu Thổ lại cảm thấy, "Nếu Bất Chu Sơn là nơi không may mắn, vì sao Phục Hy đại ca và Nữ Oa tả tả còn ở đó?" Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, nói: "Cái đó không giống, động phủ của đại ca và tả tả ở đó, người ta trận pháp vừa mở, ai biết bên trong có ai?

Họ ở đó lâu như vậy, tộc Kỳ Lân cũng không phát hiện ra sự tồn tại của họ, điều đó chứng tỏ họ thích hợp với nơi đó." Ngừng một chút, Ngô Sở lại nói: "Nếu các ngươi hỏi ý kiến của ta, thì suy nghĩ của ta là trước tiên đừng rời xa Tử Ngọc Sơn quá, cách mấy chục đến trăm vạn dặm thì lập một bộ lạc, thủ lĩnh của bộ lạc cũng không nhất thiết phải là Đại Vu cao cấp cảnh giới Đại La, Đại Vu cấp thấp cảnh giới Thái Ất cũng được mà!

Như vậy, bãi săn cũng sẽ không thiếu……" Ngô Sở nâng chén rượu lên uống một ngụm, rồi lại tiếp tục nói: "Ý của ta là, từng bước một, bước chân quá lớn, dễ rách đũng quần.

Mặc dù đại thủ lĩnh của các ngươi có thể nhanh chóng xuất hiện ở bộ lạc mới, nhưng lúc các ngươi muốn liên lạc với nàng, thì liên lạc thế nào?" Hậu Thổ nói: "Cái này cũng không phiền phức, ta có thể để lại cho họ một phân thân, giống như phân thân mộc ngẫu mà sư phụ để lại cho ngươi vậy……" Ngô Sở ngạc nhiên: "Nàng nghiên cứu cái này từ khi nào vậy?" Hậu Thổ nói: "Đây là chúng ta dựa theo phương thức vận hành của Phụ Thần Điện, mô phỏng ra pháp thuật phân thân.

Chỉ cần để lại một giọt máu Tổ Vu trên phân thân, khi đối phương tế bái phân thân, cầu nguyện với phân thân, chúng ta liền có thể sinh ra cảm ứng.

Nếu ngươi làm một cái phân thân, rồi để lại một giọt máu trên người phân thân, hoặc để lại một đạo ấn ký thần thức, hẳn là cũng có thể làm được." Ngô Sở vẫn kiên trì ý kiến của mình, nói: "Ta vẫn giữ vững suy nghĩ của mình, hơn nữa khoảng cách gần một chút, đối với tình cảm giữa các tộc Vu của các ngươi cũng có thể duy trì tốt hơn.

Nếu cách xa quá, quanh năm không liên lạc được, tình cảm giữa các tộc Vu chắc chắn sẽ phai nhạt đi.

Đến lúc đó rõ ràng là từ cùng một bộ lạc tách ra, lâu ngày lại không có chút tình cảm nào, các ngươi hy vọng các tộc Vu mới sinh ra sau này sẽ trở thành như vậy sao?" Các tộc lão trong bộ lạc ngồi đây, ít nhiều cũng cảm thấy lời của Ngô Sở có lý.

Sau đó Ngô Sở tiếp tục rèn sắt khi còn nóng, nói: "Ngoài ra, khoảng cách gần một chút, giữa bộ lạc và bộ lạc còn có thể trao đổi thông tin.

Đại hội thi đấu trăm năm một lần cũng có thể tiếp tục, đến lúc đó không phải là cuộc thi đấu nội bộ của một bộ lạc nữa, mà là sự so tài giữa các bộ lạc lớn nhỏ, như vậy cũng có thể thúc đẩy mọi người cùng nhau nỗ lực……" Càng nói, các Vu càng cảm thấy có lý.

Ngô Sở lại nói: "Hơn nữa, khoảng cách gần một chút, nếu ta có phát minh ra cái gì, cũng có thể nhanh chóng truyền bá xuống.

Mọi người nghĩ xem, trong mười hai đại bộ lạc của Vu tộc, thực lực tổng thể của bộ lạc Hậu Thổ chúng ta xếp thứ mấy?" Các Vu nhìn về phía Hậu Thổ, Hậu Thổ ho nhẹ một tiếng, nói: "Bất luận là số lượng tộc Vu, hay là thực lực tổng thể, tạm thời xếp thứ nhất.

Hiện tại số lượng tộc Vu của bộ lạc chúng ta là mười ba vạn sáu nghìn người, xếp sau chúng ta là bộ lạc Huyền Minh, số lượng tộc Vu chỉ có hơn chín vạn.

Bộ lạc có số lượng tộc Vu ít nhất là bộ lạc Xa Bỉ Thi, hiện tại cũng chỉ có hơn bốn vạn một chút." Ngô Sở gật đầu nói: "Cho nên chúng ta không thể từ bỏ ưu thế này.

Đến lúc đó giữa bộ lạc và bộ lạc còn có thể liên hôn, tăng cường sự gắn kết tình cảm.

Nếu khoảng cách quá xa, điểm này rõ ràng là không thể thực hiện được." Các Vu lại biến thành chỉ biết gật đầu, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều không tìm ra lý do để phản bác, cuối cùng các Vu lại nhìn về phía Hậu Thổ.

Việc quyết định cuối cùng, vẫn phải giao cho đại thủ lĩnh của họ.

Bị Ngô Sở một phen 'dụ dỗ' như vậy, tiểu thư tả cũng cảm thấy rất có lý.

Nhưng Tử Ngọc Sơn chắc chắn là không thể ở lại nữa.

Không phải vì chúng sinh linh ở Tử Ngọc Sơn không thích họ, mà là ở Tử Ngọc Sơn, họ khi đi săn hoàn toàn không thể bung hết sức.

Con mồi săn được, cấp bậc cũng không cao.

Về điểm này, Ngô Sở cũng không biết nói gì.

Hắn không tán thành việc săn giết tất cả linh thú có trí tuệ cao cấp, nhưng hắn cũng không thể ép buộc những dũng sĩ Vu tộc này phải tuân theo quy củ của hắn.

Chương 550

Người ta chính là vì không chịu nổi quy củ này của hắn nên mới muốn rời đi mà!

Trong mắt Vu tộc, chỉ cần không phải là tộc Vu của họ, đều là đối tượng có thể ăn.

Giống như Ngô Sở tuy không tán thành việc săn giết Long Phượng, nhưng cũng không phản đối ăn gan rồng tủy phượng.

Sẽ không vì Long Phượng có thể hóa thành hình người mà kiêng ăn.

Trên đại địa Hồng Hoang này, cũng không ai quy định điều này.

Nếu không năm đó Ngô Sở cũng sẽ không ăn thịt Long Phượng Kỳ Lân trước mặt ba đệ tử của mình.

Tiểu thư tả chia bộ lạc Hậu Thổ hiện tại thành hai mươi bộ lạc, mỗi bộ lạc có sáu bảy nghìn người, và để Vũ chọn ra hai mươi thủ lĩnh, dẫn dắt các tộc Vu, mang theo công cụ, mang theo hạt giống, bắt đầu hành trình khai hoang mở rộng của họ.

Nghệ cuối cùng cũng 'đoạn tuyệt quan hệ cha con' với Vũ, vô cùng phấn khích.

Đối với những vấn đề như xây dựng bộ lạc sắp tới, hắn không hề căng thẳng, chỉ có sự sung sướng sau khi rời khỏi vòng tay của cha mình.

Cuối cùng không cần bị người ta đánh nữa, sau này chỉ có hắn đánh người khác thôi.

Đây quả thực là cảnh 'cha hiền con... vui vẻ'.

Khoa thì trầm ổn hơn Nghệ nhiều, các vấn đề có thể gặp phải khi khai hoang, hắn đều đã suy nghĩ qua một lần, sau đó lựa chọn những người tài trong tộc để phòng khi cần thiết.

Tiểu thư tả cảm thấy Khoa làm rất tốt, liền bảo các bộ lạc khác cũng học tập hắn.

Khi việc di dời bộ lạc bắt đầu, tiểu thư tả liền dẫn Ngô Sở đi thăm hỏi những người hàng xóm xung quanh Tử Ngọc Sơn năm xưa.

Dù sao bộ lạc Vu tộc mở rộng ra ngoài, chắc chắn sẽ xâm phạm đến lợi ích của những người hàng xóm đó.

Kết quả sau một hồi thăm hỏi mới phát hiện, những người hàng xóm năm xưa, gần như toàn bộ đều đã chết hết.

Bạch Thủy chi chủ, Mãng Sơn chi chủ, Lục Hồ chi chủ, Chu Sơn chi chủ, thậm chí là Bạch Diệp vương của Đan Chương Sơn, Bảo Quân đạo nhân của Bảo Quân Sơn, gần như không ai thoát nạn.

Chỉ ở trên Bảo Quân Sơn, Ngô Sở và tiểu thư tả phát hiện ra một tia chân linh còn sót lại, ẩn sâu trong mỏ bảo thạch dưới lòng đất để sống lay lắt.

Lúc này mới biết, thì ra bản thể của Bảo Quân đạo nhân năm đó là một mỏ bảo thạch.

Chỉ là mỏ bảo thạch đó đã bị khai thác hết, chỉ còn lại một ít quặng thừa, Bảo Quân đạo nhân muốn dựa vào đây để phục hồi như cũ, còn không biết phải trải qua bao nhiêu năm tháng nữa!

Ngô Sở thấy vậy, với tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, đã giúp người hàng xóm này bố trí một đại trận tụ tập linh khí trên khu mỏ thừa dưới lòng đất, hy vọng có thể giúp ích được cho hắn!

Đối mặt với tình huống này, Ngô Sở cũng không biết nói gì.

Chỉ có thể cảm thán, tam tộc đại chiến, cộng thêm đạo ma chi chiến, tổn thất gây ra cho đại địa Hồng Hoang này hoàn toàn không thể lường được.

Tuy nhiên, điều này cũng tiết kiệm cho họ phiền phức, không cần phải tốn nhiều lời lẽ nữa. 21.

Công việc phân chia và di dời của bộ lạc Hậu Thổ diễn ra như lửa như sôi, quá trình tiến triển rất thuận lợi, dù sao sau khi những người hàng xóm này chết đi, đã để lại một vùng đất vô chủ rộng lớn, những bộ lạc được phân chia ra này chỉ cần tìm một nơi để an cư, sau đó tiến hành khai hoang là được.

Kinh nghiệm xây dựng bộ lạc, những lão Vu kia đều không thiếu, chỉ cần phân công hợp tác rõ ràng, là có thể tiến hành xây dựng bộ lạc hàng loạt.

Người xây nhà thì xây nhà, người khai hoang trồng trọt thì trồng trọt, người đi săn thì đi săn…… phân công rõ ràng.

Giữa các bộ lạc, khoảng cách cơ bản là khoảng trăm vạn dặm.

Khoảng cách này trông có vẻ xa, những dũng sĩ Vu tộc đó rải rác trên một vùng đất rộng lớn như vậy, gần như giống như giọt nước rơi vào biển lớn, không hề bắt mắt.

Nếu chỉ dùng để canh tác nông nghiệp, thì diện tích này tự nhiên là đủ.

Nhưng Vu tộc ngoài việc canh tác, còn cần bãi săn, cho nên chỉ có thể coi là miễn cưỡng đủ dùng!

Đặc biệt là đối với các Thiên Vu cao cấp, tức là các dũng sĩ Vu tộc trên cảnh giới Kim Tiên, khoảng cách trăm vạn dặm, thực ra cũng chỉ vậy thôi, nửa ngày là có thể chạy một vòng.

Hậu Thổ cũng nhổ tận gốc bộ lạc chính của mình, dời ra khỏi Tử

Ngọc Sơn.

Ban đầu Ngô Sở bảo nàng không cần phải khách sáo như vậy, nhưng tiểu thư tả nói, tộc Vu ở lại Tử Ngọc Sơn, đi săn rất bất tiện, muốn giết lại không nỡ giết, vẫn nên dời đi thì hơn.

Hiện nay Hồng Hoang tam tộc đã trở thành lịch sử, những chủng tộc có thể uy hiếp Vu tộc họ, về cơ bản đã không còn.

Bây giờ, chính là lúc Vu tộc họ đại triển quyền cước.

Thế là, tiểu thư tả dời toàn bộ bộ lạc chính đến bên cạnh hồ nước xanh nơi Lục Hồ chi trung từng tọa lạc, dựa núi gần nước, vây hồ tạo ruộng…… May mà hồ nước xanh này cách Tử Ngọc Sơn cũng không xa, cũng tương đương với quãng đường từ Tử Ngọc Sơn đến Bạch Cốt sơn mạch.

Với tu vi của tiểu thư tả, vài lần Súc Địa Thuật là có thể đến Tử Ngọc Sơn.

Sáng đi bộ lạc giám sát công việc, tối vẫn có thể về luyện thể cùng Ngô Sở.

Sau đó, Thập Nhị Tổ Vu lại chạy đến Tử Ngọc Sơn của Ngô Sở tụ tập một lần.

Mục đích họ đến đây, chủ yếu vẫn là học hỏi kinh nghiệm tiên tiến về phân chia bộ lạc của bộ lạc Hậu Thổ.

Còn việc đóng gói khoai lang, khoai tây, lạc, các loại nông sản khác, đó là tiện thể.

Lạc của thế giới Hồng Hoang này, tuy ăn không có cảm giác như trước đây, nhưng dùng để ép dầu lạc, hiệu quả tuyệt đối là rất tốt.

Dầu thực vật này, các Tiểu Hoa Tiên rất thích.

Hiện nay những Tiểu Hoa Tiên kia cũng bị Ngô Sở phân chia ra

chín phần mười, để chúng đến ở trên những ngọn núi hoa kia, tránh tụ tập trên tán cây của Thần mộc.

Chúng không muốn rời xa Thần mộc Tử Ngọc, chạy đến chỗ Kiến Mộc, Ngô Sở tự nhiên cũng không thể ép buộc những tiểu khả ái này.

Dù sao ánh mắt oán giận trong đôi mắt to tròn long lanh của chúng, Ngô Sở có chút không đỡ nổi.

Hơn nữa những người cũ như Hoa Thi Nhi và Hoa Phỉ Nhi đã ở trên Thần mộc Tử Ngọc này vô số năm tháng, ép buộc chúng dọn đi, Ngô Sở cũng có chút không nỡ.

Bây giờ giữ lại mấy nghìn, không lạnh lẽo, cũng không ồn ào, cũng vừa phải.

Bên Kiến Mộc, ngược lại đã trở thành thiên đường của đám tiểu Kỳ Lân và tiểu Phượng Hoàng, manh thú Bạch Trạch và Du Du cũng thường xuyên chạy qua đó chơi đùa, men theo Kiến Mộc chạy lên, cuối cùng ngồi trên ngọn cây ngắm gió nổi mây phun, cảm giác đó khiến chúng có chút lâng lâng.

Ngày hôm đó, Ngô Sở ngồi bên đài cây, nhàm chán nhìn hai con tiểu Kỳ Lân Thiên Băng và Thiên Tuyết cẩn thận chăm sóc cây non Phù Tang Mộc.

Nhánh Phù Tang Mộc lấy được từ Đông Vương Công kia, Ngô Sở dùng công đức chi lực bồi dưỡng thành Hỗn Độn linh căn, sau đó lại tách ra một nhánh, để tộc Thiên Tàm bồi dưỡng thành linh căn bình thường, như vậy các con tằm khác của tộc Thiên Tàm cũng có thể ăn được lá dâu này.

Chương 551

Kết quả liền thấy hai con Thiên Tàm phá kén mà ra, lần này phá kén mà ra hai con Thiên Tàm hóa thành hình thái Phượng Hoàng, tiếng Phượng Hoàng kêu, đã thu hút sự chú ý của mọi người. 22.

Thấy mọi người tò mò nhìn hai con Phượng Hoàng này, sau đó liên tiếp chúc mừng.

Trong đầu Ngô Sở lóe lên một tia sáng, sau đó lấy quyền đập vào lòng bàn tay, thầm mắng một tiếng: Ta đúng là ngu ngốc!

Lúc này sao ta có thể rảnh rỗi ở Tử Ngọc Sơn được chứ?

Ta phải đến Ngọc Kinh Sơn ôm đùi sư phụ lão tổ chứ!

Hèn gì Hạo và Dao mãi không xuất hiện, hai tiểu gia hỏa này cũng không biết nhắc nhở đại sư huynh một tiếng, đại sư huynh trước kia coi như uổng công thương yêu hai đứa vô lương tâm các ngươi rồi.

Thấy Ngô Sở tỏ vẻ 'bừng tỉnh đại ngộ', rồi lại lẩm bẩm một mình, Tiểu Nguyệt Linh tò mò hỏi: "A Sở ca, sao vậy?

Chẳng lẽ bọn họ có gì không đúng sao?" Tiểu tước điểu Phượng Tịch nhìn hai con tiểu phượng hoàng có kích thước gần bằng mình một lúc, rồi lại bay đến đậu trên vai Ngô Sở, thân mật rỉa lông tóc mai cho hắn.

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, nói: "Không có gì không đúng cả!

Ta chỉ nghĩ đến việc sư phụ đã bế quan từ lâu, ta làm đệ tử mà cũng không quan tâm đến người, thật sự có chút không phải, uổng công làm đại sư huynh Ngọc Kinh Sơn!

Thật hổ thẹn!" Tiểu hồ ly nghe vậy liền cười nói: "Nếu cảm thấy hổ thẹn, vậy chúng ta đến Ngọc Kinh Sơn ở một thời gian đi!

Chúng ta cũng lâu rồi chưa gặp Dao tỷ tỷ!" "Tiểu Vũ nói rất phải!" Ngô Sở ra vẻ gật gù, đứng dậy nói: "Ta đi nói với hai vị tỷ tỷ của các ngươi một tiếng, chúng ta bây giờ khởi hành luôn." "Không dẫn các tỷ tỷ theo sao?" Tiểu Nguyệt Linh chớp chớp đôi mắt to hỏi. "Bọn họ đều có việc riêng phải bận rồi!

Chỉ có chúng ta là rảnh rỗi nhất." Ngô Sở lắc đầu nói: "Lần này không dẫn mọi người đi, hai ngươi theo là được rồi." Chíp chíp… Tiểu tước điểu trên vai Ngô Sở kêu lên, thể hiện sự tồn tại của mình. "Được!

Vậy dẫn cả ngươi nữa!" Nghĩ là làm, Ngô Sở dùng đại đạo truyền âm nói chuyện với tiểu thư tả và hồ tổ tả tả, giải thích nguyên do.

Sau đó lại gọi Hoàng Long đến, giao hết việc nhà ở Tử Ngọc Sơn cho nó xử lý, thực ra cũng chẳng có mấy việc.

Sau đó, hắn dẫn theo Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, cộng thêm Phượng Tịch đang trong hình thái tiểu tước điểu, cưỡi lên Lôi Thú Tuyệt Ảnh, thẳng hướng Côn Luân Sơn mà bay đi. ... "Sư huynh, Nguyệt Linh, Tiểu Vũ, sao mọi người lại đến đây?" Khi Ngô Sở và họ phong trần mệt mỏi đến được Ngọc Kinh Sơn, Hạo và Dao đều có chút ngây người.

Ngô Sở liếc nhìn hai người họ một cái, rồi cười nói: "Ồ!

Các ngươi tấn cấp Đại La từ lúc nào thế?

Chuyện vui như vậy cũng không báo cho sư huynh một tiếng, có phải xem sư huynh là người ngoài không?" Hai người tuy vẫn giữ dáng vẻ tiểu đạo đồng như xưa, nhưng khí tức trên người đã mạnh hơn trước không biết bao nhiêu lần, đạo vận lưu chuyển, khí tức Đại La hiện rõ.

Hạo cười nói: "Sư huynh nói đùa rồi, nếu không phải vì tam tộc

đại chiến, chúng ta đã sớm đến Tử Ngọc Sơn tìm sư huynh rồi.

Sau tam tộc đại chiến lại đến đạo ma chi chiến, đến cuối cùng cả sư phụ cũng tham chiến, chúng ta cũng không tiện chạy đi làm vướng chân người.

Sau này sư phụ trở về thì bắt đầu bế quan, còn dặn chúng ta không được chạy lung tung, nói các huynh bây giờ cũng không rảnh để ý đến chúng ta, nên chúng ta đành phải tiếp tục ở lại Ngọc Kinh Sơn này thôi." "Xem ra các ngươi đã sớm tấn cấp Đại La cảnh rồi nhỉ!

Tốt, tốt lắm!" Ngô Sở vỗ vỗ vai họ, vui mừng nói: "Ta đã nói rồi mà!

Các ngươi sớm muộn gì cũng sẽ bước vào Đại La." "Đa tạ đại sư huynh cát ngôn!" Dao cũng cười hì hì, rồi lại hỏi: "Các tẩu tẩu lần này không đến sao?" "Bọn họ đều có việc phải bận cả!" Ngô Sở cười gian, ôm lấy bờ vai thơm của Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, nói: "Hai người họ bây giờ cũng là tẩu tẩu của các ngươi rồi đó." "..." Hạo và Dao đều không khỏi ngẩn người.

Ngô Sở giải thích: "Lúc trước vì tam tộc đại chiến, bên ngoài khá hỗn loạn, nên lúc ta và họ cử hành hôn lễ cũng không thông báo cho các ngươi..." Hạo bĩu môi, "Vậy mà sư huynh còn trách chúng ta tấn thăng Đại La không báo cho huynh, chuyện lớn như vậy của huynh với Nguyệt Linh và Tiểu Vũ, cũng có báo cho chúng ta đâu!" Ngô Sở đưa tay gõ vào trán nó một cái, hừ hừ nói: "Ta là đại sư huynh đấy!" Hạo ôm đầu nhảy dựng lên, oán giận nói: "Sư huynh chỉ biết bắt nạt người khác!" "Sư huynh bắt nạt sư đệ, chẳng phải là chuyện bình thường sao!" Ngô Sở cười ha hả, ấn đầu nó xuống, nói: "Trước kia ngươi chưa vào Đại La, sư huynh mà bắt nạt ngươi thì có hơi ỷ mạnh hiếp yếu, bây giờ ngươi cũng đã bước vào Đại La rồi, còn không cho ta bắt nạt một chút à!" Dao cười hì hì, kéo tay Tiểu Nguyệt Linh và

Tiểu Vũ, luôn miệng gọi tẩu tẩu, khiến Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Vũ vui ra mặt, mày bay mặt sáng.

Theo chân Hạo và họ bước vào động thiên Ngọc Kinh Sơn, nhìn từ xa ngọn núi Ngọc Kinh lơ lửng đầy đạo vận, Ngô Sở hỏi: "Sao các ngươi không ở trong đạo vận đó mà ngộ đạo?" Hạo lắc đầu nói: "Lúc mới bắt đầu, chúng ta đã mượn nó để lĩnh ngộ một thời gian rồi.

Sau đó tiếp tục thì thu hoạch cũng không lớn, nên thôi không thử nữa." Ngô Sở gật gù, nói: "Lát nữa ta cũng đi thử xem!" Hạo lắc đầu cười nói: "Chắc tác dụng với sư huynh cũng không lớn đâu." "Lớn hay không, chỉ có thử mới biết được." Ngô Sở nói, rồi quay về phía ngọn đại điện ẩn hiện trong mây mù đạo vận xa xa hành lễ.

Sau đó, hắn cùng Hạo và Dao quay về đạo trường mà họ từng xây dựng trên Ngọc Kinh Sơn.

Nói ra cũng thật xấu hổ, đạo trường này xây xong, Ngô Sở mới dùng có một lần, từ lần rời đi trước, hắn chưa từng quay lại.

Nhìn từ xa đạo trường được trận pháp bao bọc, Ngô Sở thầm thấy hổ thẹn.

Hống… Hống… Đúng lúc này, hai tiếng thú gầm trầm thấp ngắt ngang dòng cảm khái của Ngô Sở.

Chỉ thấy một sinh vật thân hình to lớn, vừa giống rồng vừa giống rắn, lơ lửng trên không, từ ngọn núi lơ lửng xa xa uốn lượn bay tới, nhìn xuống mọi người, nhưng ánh mắt lại cứ dán chặt vào Tuyệt Ảnh.

Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly thấy con cự thú này thì không khỏi giật mình.

Tiểu tước điểu Phượng Tịch thì rúc sau gáy Ngô Sở, móng vuốt nhỏ bấu lấy tóc hắn.

Hạo thì vẫy vẫy tay với con cự thú hình rắn đó, nói: "Hào, đây là

đại đệ tử của sư phụ, đại sư huynh của Ngọc Kinh Sơn chúng ta, ngươi không được vô lễ." Ngô Sở nhìn con cự thú có hình thái hơi quen thuộc này, bất giác bật cười, vì hình thái của con cự thú này rất giống với con Hỗn Độn Cự Thú bị họ hợp sức săn giết lúc trước.

Nhưng khí tức rõ ràng khác biệt, khí tức của con cự thú này hiển nhiên là Âm Dương đại đạo. "Đây là Hỗn Độn Cự Thú mà sư phụ mang từ Hỗn Độn về phải không?!" Hạo gật đầu nói: "Ừm, đây là tọa kỵ sư phụ mang về từ Hỗn Độn, có thể nói là hóa thân của Âm Dương đại đạo.

Thực ra còn có một con khác hình thù kỳ quái, tướng mạo cực kỳ hung tàn, nhưng vì tướng mạo nó hơi giống thằn lằn, sư phụ thấy không thích hợp làm tọa kỵ, nên đã chém nó rồi..." Quả nhiên, lão tổ sư phụ cũng không cưỡng lại được sự cám dỗ của loại tọa kỵ này!

Từ đó có thể thấy, lão tổ sư phụ thực ra cũng là một kẻ trọng vẻ bề ngoài, ngay cả tọa kỵ cũng phải chọn con đẹp.

Thằn lằn thì sao chứ?

Dù gì cũng là một con Hỗn Độn Cự Thú mà!

Hơn nữa Ngô Sở đoán, con thằn lằn đó có lẽ là hóa thân của Không Gian đại đạo, dù sao bản lĩnh nổi tiếng của thằn lằn là đào hang mà!

Có thể đào hang trong Hỗn Độn, uy năng này có thể nhỏ sao?

Dù mình không cưỡi thì cũng có thể tặng cho đồng tử mà!

Tội nghiệp Hạo, lại bị lão tổ phớt lờ rồi.

Ngô Sở đưa tay vỗ vỗ đầu Tuyệt Ảnh, cười nói: "Đây không phải là nơi để các ngươi đánh nhau đâu, thu liễm một chút đi!" Ngô Sở nói, rồi nhìn về phía con Hỗn Độn Cự Thú tên Hào kia.

Hào phì mũi, ngẩng cao đầu, ra vẻ vênh váo đáng đòn.

Ngô Sở thầm hận mình không mang theo cả con Lôi Thú cái đến, nếu không tên Hào này chắc sẽ không dám không biết điều như bây giờ.

Một con Lôi Thú nó không sợ, hai con Lôi Thú thì sao?

Chương 552

Hạo thấy Hào như vậy cũng có chút tức giận, nói: "Sư phụ đang bế quan, nếu vì các ngươi gây náo động mà làm ồn đến sư phụ, ngươi biết hậu quả rồi đấy." Nghe Hạo nói vậy, cự thú Hào dường như nhớ lại một vài chuyện cũ không vui, thân mình rùng lên một cái, lắc lắc cái đầu to, lủi thủi quay người bỏ đi.

Ngô Sở cười nói: "Vẫn là một tên bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh!" "Thú vẫn là thú, dù trí tuệ cao đến đâu cũng khó thay đổi điểm này." Hạo dường như cảm khái nói, "Sư phụ nói, đó là vì trong lòng chúng không có tín niệm.

Nếu là lúc chúng bảo vệ con cái của mình, tình huống sẽ khác." Ngô Sở đưa tay vỗ vỗ vai nó, cười nói: "Không tồi!

Vậy mà đã nghĩ đến những vấn đề này rồi, tiếp tục duy trì nhé." Hạo cười hì hì, rồi hỏi: "Sư huynh, huynh có biết vì sao tam tộc tranh bá đều thất bại không?

Ta hỏi sư phụ, sư phụ lại bảo ta tự mình suy nghĩ..." Về đến đạo trường, mở trận pháp ra, mọi người đến đình nghỉ mát bên vách đá trên đảo giữa hồ.

Tiểu hồ ly ngồi xuống, lấy ra bộ trà cụ, pha trà cho Ngô Sở và họ.

Tiểu Nguyệt Linh thì cùng Dao gọi mấy tiểu hoa tiên đến, cùng nhau đi làm mỹ thực cho Ngô Sở.

Tiểu tước điểu Phượng Tịch ngoan ngoãn đậu trên xà ngang của đình nghỉ, im lặng lắng nghe. "Ta đã nghĩ rất lâu, cũng không hiểu tại sao tam tộc lại không cảnh giác ma nghiệt, để ma nghiệt có cơ hội lợi dụng, nỗ lực mấy vạn nguyên hội của Long tộc trực tiếp tan thành mây khói..." Nghe những câu hỏi của Hạo, một lúc lâu sau, Ngô Sở

mới lắc đầu nói: "Thực ra cuộc tranh bá giữa tam tộc, và sự thất bại của họ, đều là tất nhiên.

Ta trước đây thường nghĩ, nếu tam tộc có thể ngồi xuống hòa đàm, liệu có thể đàm phán ra một tương lai hòa bình không?" Hạo cũng gật đầu đồng tình, cho rằng đây cũng là một cách.

Ngô Sở bật cười, lắc đầu nói: "Thực ra dù tam tộc có muốn ngồi xuống hòa đàm, tên ma đầu kia chắc chắn cũng sẽ tìm mọi cách để khơi mào tam tộc đại chiến.

Hắn tu Sát Lục đại đạo, cần cả Hồng Hoang chìm trong sát lục hỗn loạn, hắn mới có thể dựa vào đó không ngừng nâng cao tu vi của mình, lĩnh ngộ viên mãn Sát Lục chi đạo, từ đó mượn nó để thành đạo...

Hắn suýt nữa đã thành công rồi!" "Cho nên sư huynh mới cảm thấy thất bại của tam tộc là tất nhiên?" "Đó là một!" Ngô Sở vừa nói vừa nhận lấy chén trà tiểu hồ ly pha, nhấp một ngụm, rồi nói tiếp: "Thứ hai, tam tộc đại chiến gây ra sự phá hoại to lớn cho Hồng Hoang, những sự phá hoại này sẽ có nghiệp lực gia thân.

Hơn vạn nguyên hội tàn sát, nghiệp lực tích lũy trên người tam tộc đáng sợ đến mức nào, có thể tưởng tượng được.

Dưới sự bao phủ của nghiệp lực này, họ đã mất đi hy vọng đứng đầu Hồng Hoang rồi, vì thiên địa đã bắt đầu chán ghét họ." Hạo không hiểu hỏi: "Nhưng nếu không tranh bá, không tàn sát, họ làm sao đứng đầu được?

Chỉ có đánh bại hai tộc còn lại, họ mới có thể trở thành chủng tộc mạnh nhất chứ!" "Đây chính là điểm thứ ba, vì đại đa số cường giả trong tam tộc về cơ bản đều có suy nghĩ này.

Chỉ có tiêu diệt hai tộc còn lại, tộc còn lại mới là kẻ mạnh nhất.

Điều này vừa hay rơi vào cái bẫy của tên ma đầu kia, hắn chỉ cần khơi mào mâu thuẫn giữa tam tộc, để ma sát giữa tam tộc ngày càng lớn, sau đó châm thêm một mồi lửa, cuộc tàn sát giữa tam tộc sẽ không thể dừng lại được." Hai sư huynh đệ ở đây cùng nhau phân tích lại tam tộc đại chiến và đạo ma chi chiến.

Cuối cùng, Ngô Sở nói với Hạo: "Cho nên thân là một người ở địa vị cao, tự tin mù quáng là không nên, hành động theo cảm tính cũng là không nên...

Rất nhiều lúc, chúng ta không thể chỉ tin vào mắt mình, vì mắt rất nhiều lúc sẽ bị giả tượng che mờ." Hạo gật đầu, rồi lại nói: "Nhưng mà sư huynh, hình như huynh chưa từng bị những giả tượng đó che mờ qua nhỉ!

Có bí quyết gì không?" Ngô Sở lắc đầu nói: "Ai nói ta chưa từng bị giả tượng che mờ?

Ví dụ như Tiểu Vũ, nếu nàng ấy không hóa thành hình dạng này, ngươi nghĩ ta có thể chấp nhận nàng ấy không?" Tiểu hồ ly ở bên cạnh nghe vậy, trực tiếp duỗi chân đá vào bắp chân hắn, lườm một cái, ném cho hắn một cái nhìn khinh bỉ, rất muốn mắng hắn một câu: Là ai lúc 'làm chuyện đó' còn bảo người ta biến ra đuôi chứ?

Miệng thì nói không thích, cơ thể lại thành thật như vậy!

Đáng ghét! "Khụ khụ..." Hạo đang uống trà suýt nữa bị sặc.

Sau đó vội vàng chuyển chủ đề, để tránh sư huynh lại nói ra những lời kinh người nào đó. ...

Không lâu sau, có tiểu hoa tiên mang mỹ thực do Tiểu Nguyệt Linh làm lên.

Sau khi mọi người thưởng thức xong, Tiểu Nguyệt Linh lại bảo Dao gọi thêm vài tiểu hoa tiên, ở trên đảo giữa hồ này trồng các loại

nông sản, tiện thể đưa cho Dao một số hạt giống nông sản mà Ngọc Kinh Sơn không có, để Dao phái tiểu hoa tiên đi trồng.

Thế là, ngoài tu hành, những lúc rảnh rỗi thì uống trà, câu cá, thưởng thức mỹ thực, hoặc cùng Hạo chơi cờ.

Những lúc Hạo và Dao không có ở đây, Ngô Sở liền xuống nước cùng Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly nô đùa, cuộc sống trôi qua phải nói là mộc mạc không cầu kỳ.

Về tu hành, ngoài việc lĩnh ngộ đại đạo bản nguyên, Ngô Sở cũng đang lĩnh ngộ Khai Thiên pháp tắc đã từng xuất hiện lúc bàn tay khổng lồ cầm Khai Thiên Phủ.

Còn con Hỗn Độn Cự Thú đáng ghét tên Hào kia thì không đến gây sự nữa.

Cứ như vậy, mấy vạn năm thời gian thoáng qua.

Ngô Sở cũng đã cảm thụ đạo vận bên ngoài Ngọc Kinh Sơn mấy lần, như lời Hạo nói, những đạo vận này mang lại lợi ích cho hắn không lớn.

Ngược lại, thu hoạch của Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly lại lớn hơn hắn rất nhiều.

Thấy đạo vận bên ngoài Ngọc Kinh Sơn không có gì thay đổi, Ngô Sở nghĩ, hay là về Tử Ngọc Sơn ở một thời gian, cứ đợi ở đây mãi cũng không phải là cách.

Nhưng lại nghĩ, nếu lúc mình về Tử Ngọc Sơn, sư phụ lại xuất quan, vậy mấy vạn năm thời gian của mình chẳng phải là đợi công cốc sao?

Thôi thôi, tiếp tục đợi vậy!

Cứ thế, Ngô Sở ở trên Ngọc Kinh Sơn này, đợi thêm hơn hai

nguyên hội nữa.

Trong thời gian đó, hồ tổ tả tả và tiểu thư tả cũng đã đến Ngọc Kinh Sơn thăm hắn mấy lần, nhưng hai người mỗi lần đến chỉ ở lại mấy trăm năm rồi lại cùng nhau trở về.

Đến nguyên hội thứ ba, cuối cùng, vào một ngày nọ, một cỗ khí tức cường đại từ trên Ngọc Kinh Sơn lan tỏa ra, trong cỗ khí tức cường đại này, vạn vật đều phải thần phục.

Đại đạo pháp tắc trong động thiên Ngọc Kinh Sơn dường như cũng chao đảo bất định trong cỗ khí tức này, trật tự thần liên từng sợi một hiện ra giữa không trung, rủ xuống vạn đạo hào quang.

Ngô Sở ngây người nhìn về phía ngọn núi chính của động thiên Ngọc Kinh Sơn, thầm nghĩ: Ngày này cuối cùng cũng đến rồi sao?

Thật là nghìn kêu vạn gọi mới chịu ra mà!

Cùng lúc đó, đại đạo của Hồng Hoang thiên địa dường như cũng thần phục theo.

Trong khoảnh khắc, đại đạo oanh minh, thiên hoa loạn trụy, dị tượng liên tiếp xuất hiện, tựa như đang chúc mừng.

Cảm nhận được cỗ áp bức cường đại đó, Ngô Sở trong lòng thầm xấu hổ, đầu gối tức thì cảm thấy có chút mềm nhũn.

Sau đó hắn thuận thế quỳ xuống, cao giọng hô: "Đệ tử cung nghênh sư phụ xuất quan!

Chúc mừng sư phụ đắc chứng đại đạo, chúc sư phụ tiên phúc vĩnh hưởng, thọ cùng trời đất..." Vừa mới thành đạo, liền nghe thấy một tràng nịnh nọt của đại đệ tử này, lão tổ tuy không thích kiểu nịnh hót này lắm, nhưng lúc này tâm trạng lại cực tốt.

Lão tổ thu liễm cỗ áp bức cường đại khiến đại đạo pháp tắc cũng

phải lung lay, truyền âm cho Ngô Sở: "Đứng lên đi!

Sao ngươi lại ở Ngọc Kinh Sơn?" Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, gọi Tiểu Hồ Ly và Tiểu Nguyệt Linh đứng dậy, sau đó thân hình khẽ động, dẫn theo hai người họ, một bước tiến vào Ngọc Kinh Phù Không Sơn.

Đồng thời đáp lời: "Đệ tử chính là đặc biệt đến chúc mừng sư phụ.

Đệ tử biết sư phụ lần này bế quan, chắc chắn có thể thành đạo, đệ tử hy vọng có thể là người đầu tiên gửi lời chúc phúc đến sư phụ.

Chương 553

Dù sao đệ tử bình thường cũng không thể ở bên cạnh sư phụ tận hiếu, thật hổ thẹn!" "..." Biến việc chạy đến nịnh hót thành một việc quang minh chính đại như vậy, lão tổ cũng không biết phải nói sao với tên đệ tử này, bèn nghĩ một lát rồi nói: "Không cần như thế!

Một ngày nào đó, nếu ngươi có thể thành đạo, đó mới là tận hiếu lớn nhất đối với vi sư!" Dẫn theo hai nàng, Ngô Sở đến đại điện trên chủ phong Ngọc Kinh Sơn, tiến lên lần nữa hành lễ khấu bái với lão tổ, hai nàng cũng im lặng theo hắn hành lễ.

Lão tổ tiện tay phất nhẹ một cái, liền nâng họ dậy.

Lúc này, Hạo và Dao cũng chạy vào, quỳ lạy trước mặt lão tổ, dâng lời chúc mừng.

Ngô Sở cười nói: "Đệ tử ngu dốt, cũng không biết khi nào mới có thể bước lên bước này, nhưng Hồng Hoang đại địa sinh linh vô số, sinh linh có nội tình căn cơ mạnh hơn đệ tử cũng không ít, sư phụ có thể quảng thu môn đồ mà!

Trước kia sư phụ nói 'chưa thành đạo, không đủ tư cách thu đồ', bây giờ chắc chắn không còn vấn đề này nữa rồi.

Chỉ cần sư phụ thu thêm nhiều đệ tử lợi hại, thì đệ tử làm đại sư huynh này, sau này có thể dựa vào các sư đệ sư muội che chở rồi..." Những lời vô liêm sỉ như vậy từ miệng Ngô Sở nói ra, suýt nữa làm Hạo và Dao đang quỳ trên đất phải bật cười, trong lòng thầm bội phục đại sư huynh, vẫn là đại sư huynh gan lớn, những lời không có chí khí như vậy mà cũng dám nói ra một cách trắng trợn như thế.

Nhưng lão tổ lại không vì thế mà tức giận, chỉ đưa tay chỉ vào hắn mấy cái, rồi khẽ thở dài: "Ngươi nói cũng có chút đạo lý, vi sư quả

thực có ý định truyền thụ phương pháp thành đạo này ra ngoài.

Hồng Hoang thiên địa, đại đạo không hoàn chỉnh, càng nhiều cường giả, càng giúp cho mảnh thiên địa này trưởng thành.

Vi sư cũng hy vọng có thêm nhiều cường giả..." Dừng một chút, ông lại nói: "Ngươi thân là đại sư huynh Ngọc Kinh Sơn, phải gánh vác trách nhiệm của đại sư huynh, nằm đó để sư đệ sư muội che chở, há chẳng phải trở thành trò cười sao?" Lão tổ vừa nói, vừa ra hiệu cho Hạo và Dao đứng dậy.

Ngô Sở cười hiền hậu, rồi lại nói: "Đúng rồi sư phụ, đệ tử vẫn luôn có một vấn đề không hiểu.

Chúng ta sau khi bước vào Đại La chi cảnh, liền bắt đầu lĩnh ngộ các đại đạo khác, có phải trước khi thành đạo, cần phải lĩnh ngộ hết tất cả đại đạo trong thiên địa một lần không?" Vấn đề này, trước kia hỏi lão tổ, lão tổ chắc chắn không thể đưa ra câu trả lời.

Nhưng bây giờ, lão tổ đã có thể giải đáp cho hắn rồi.

Lão tổ lắc đầu, rồi lại gật đầu, khiến Ngô Sở mơ hồ.

Sau đó lão tổ mới giải thích: "Phương pháp thành đạo của vi sư thì không cần phải lĩnh ngộ hết tất cả đại đạo.

Phương pháp này, vi sư đặt tên là 'Trảm Tam Thi chi pháp'.

Thực ra vi sư trước đây cũng đã lĩnh ngộ hết tất cả đại đạo một lần, nhưng vẫn không tìm được phương pháp đột phá.

Dương Mi và Âm Dương, cũng như Càn Khôn các đạo hữu kia cũng vậy.

Tiếc cho Âm Dương đạo hữu và Càn Khôn đạo hữu, à phải rồi, đệ tử của hai vị đạo hữu đó, ngươi đã đi xem qua chưa?" Ba ngàn đại đạo, bọn họ quả nhiên đều đã lĩnh ngộ một lượt!

Quả không hổ là những lão quái... lão tiền bối đã tồn tại từ thời khai thiên.

Ngô Sở gật đầu nói: "Sư phụ yên tâm, những việc vặt này đều đã xử lý xong rồi." Lão tổ liếc hắn một cái, gật đầu, tiếp tục nói: "Sau này vi sư nghĩ đến Trảm Tam Thi chi pháp, chỉ là bọn họ không cho rằng làm vậy là khả thi.

Bọn họ cho rằng, trong đại đạo bản nguyên vẫn còn những tầng ảo diệu sâu hơn chờ họ đi phát hiện, đi lĩnh ngộ, đi phá giải." Suy nghĩ này, Ngô Sở lúc trước khi lĩnh ngộ đại đạo bản nguyên cũng từng có.

Chỉ có thể nói, anh hùng sở kiến lược đồng!

Những người khác nghe cũng rất say sưa, tuy có một số chỗ không hiểu lắm, nhưng ít nhất phần lớn vẫn có thể nghe hiểu được.

Kết quả lão tổ lại nói một câu: "Vi sư suy đoán, lúc trước Bàn Cổ đạo hữu trước khi khai thiên, chắc cũng đã nghĩ qua phương pháp này, nhưng cuối cùng ngài ấy đã chọn Khai Thiên chi pháp..." Ngô Sở nghe vậy, không khỏi ngạc nhiên, hỏi: "Ý sư phụ là, 'khai thiên' là phương pháp thành đạo của Bàn Cổ đại thần?

Vậy ngài ấy xem như là thành công?

Hay là thất bại?" Lão tổ lắc đầu, "Khai thiên hiển nhiên là thành công, nhưng mượn khai thiên để thành đạo..." Ngay cả tu vi đến tầng thứ của lão tổ, vẫn không chắc chắn Bàn Cổ đại thần có thật sự triệt để vẫn lạc hay không, có thể thấy tồn tại đạt đến tầng thứ của họ thần bí đến mức nào.

Nhưng cách nói 'mượn khai thiên thành đạo' của lão tổ, Ngô Sở cũng không xa lạ, chỉ là phần lớn đều nói Bàn Cổ đại thần khai thiên là Dĩ Lực Chứng Đạo, mà khai thiên, chỉ là chứng minh sức mạnh của ngài ấy đủ mạnh mà thôi.

Điều này hiển nhiên có sự khác biệt về bản chất với 'dĩ khai thiên chi pháp thành đạo' mà lão tổ nói.

Một bên là Dĩ Lực Chứng Đạo, một bên là Dĩ Khai Thiên Chi Pháp chứng đạo, cái trước chứng 'Lực chi đạo', còn cái sau chứng 'Khai Thiên chi đạo'.

Như vậy, Ngô Sở liền nghĩ đến La Hầu và Hậu Thổ sau này, bèn hỏi: "Vậy 'Khai Thiên chi pháp' có tương tự với phương pháp khai tịch Ma Giới của tên ma đầu kia không?" Lão tổ gật đầu nói: "Quả thực có chỗ tương tự, nhưng tên ma đầu kia chứng 'Sát Lục chi đạo', còn vi sư suy đoán, Bàn Cổ đạo hữu chứng 'Khai Thiên chi đạo'." Thực ra so sánh thế giới mà hai người sáng tạo ra, liền biết mạnh yếu thế nào.

Ma Giới mà La Hầu khai tịch ra, cũng chỉ là một phương thế giới nương tựa vào Hồng Hoang mà tồn tại thôi.

Còn thiên địa mà Bàn Cổ đại thần khai tịch ra, lại là Hồng Hoang đại địa ngày nay.

Sau đó, Hồng Quân lão tổ lại nói: "Cho đến khi vi sư dùng 'Trảm Tam Thi chi pháp' thành công thành đạo mới phát hiện, thực ra Đại La căn bản không cần lĩnh ngộ nhiều đại đạo bản nguyên như vậy, chỉ cần bốn loại đại đạo bản nguyên là đủ rồi, một thi một đại đạo, đây là tiêu chuẩn thấp nhất." Thấy lão tổ mãi không nói 'tam thi' là ba thi nào, Ngô Sở đành phải làm người tung hứng, hỏi: "Không biết, 'tam thi' mà sư phụ nói, lại là ba thi nào?" Tuy biết rõ tam thi là gì, nhưng Ngô Sở vẫn phải hỏi một chút, nếu không lão tổ còn chưa nói, mà hắn đã biết rồi, chẳng phải kỳ quái sao?

Cuối cùng cũng có người tung hứng, lão tổ mới vuốt râu, gật đầu nói: "Tam thi, chính là thiện thi, ác thi, chấp ngã thi, chém bỏ tam thi hoàn chân ngã, tứ thân hợp nhất đạo quả thành." Thế giới bên ngoài,

vào khoảnh khắc Hồng Quân lão tổ thành đạo, khí cơ dẫn động đại đạo, đại đạo vì thế mà oanh minh, tử khí mênh mông, trải khắp chân trời, vô số sinh linh chấn động, lòng đầy kinh hãi.

Nhưng sau khi vô số cường giả kinh hãi, trong lòng lại dâng lên một cỗ động lực mạnh mẽ.

Thật sự có sinh linh đã thành công bước đến bước này, chứng tỏ trên cả Đại La, con đường tu đạo vẫn vô cùng vô tận.

Trong lúc mọi người còn đang vui mừng cổ vũ vì điều này, một tin tức càng khiến họ vui mừng như điên lại truyền ra từ trong đại đạo. "Ta là Hồng Quân, đã chứng đạo.

Ba ngàn năm sau, bần đạo sẽ mở đàn giảng đạo tại Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn ngoài trời.

Phàm người có duyên, đều có thể đến nghe!" Lời vừa dứt, đại đạo tranh minh, vô số công đức giáng xuống động thiên Ngọc Kinh trên Côn Luân Sơn.

Thiên Đạo cũng đang chúc mừng cho hành động này của lão tổ.

Cảnh này cũng thu hút sự chú ý của ba huynh đệ Côn Luân và vợ chồng Tây Côn Luân.

Ngô Sở tuy ở trong Ngọc Kinh Sơn, nhưng vẫn cảm ứng được đại đạo cộng minh bên ngoài, biết đây là việc sư phụ tất nhiên sẽ làm, đề nghị trước đó của hắn chỉ là nói cho vui.

Sau khi tiếp nhận những công đức thiên đạo đó, lão tổ liền nói với Ngô Sở: "Ngươi về trước đi!

Vi sư phải di chuyển động thiên Ngọc Kinh này đến Hỗn Độn ngoài cõi..." Dừng một chút, ông lại nói: "Đệ tử của Âm Dương đạo hữu và Càn Khôn đạo hữu, tu vi có thể không đủ, đến lúc đó ngươi dẫn bọn họ đi cùng." Từ đó có thể thấy, lão tổ không hề để ý việc Ngô

Sở kéo cả gia đình đi nghe đạo.

Ngô Sở gật đầu nói: "Sư phụ yên tâm, đệ tử nhất định sẽ làm thỏa đáng." Nói rồi, Ngô Sở lại có chút mặt dày cười cười, cả gan nói: "Sư phụ, về phương diện phòng ngự, đệ tử tuy có một kiện công đức chí bảo, cùng với lá cờ Mậu Kỷ Hạnh Hoàng mà sư phụ ban cho, nhưng công phạt chi đạo lại có chỗ thiếu sót, sư phụ có thể ban cho đệ tử bốn thanh ma kiếm của lão ma đầu kia không?" Hắn muốn thử xem, có thể lấy được bốn thanh Tru Tiên kiếm vốn thuộc về Thông Thiên hay không.

Hắn thực sự muốn xem, nếu Thông Thiên không có Tru Tiên kiếm thì có còn dám kiêu ngạo như vậy không?

Nếu không có nhiều thánh nhân ra tay, Hồng Hoang cũng không đến nỗi bị đánh nát hoàn toàn.

Nghe yêu cầu này của Ngô Sở, lão tổ không khỏi ngẩn ra, sau đó bật cười, đưa tay chỉ vào hắn mấy cái, "Ngươi đúng là mắt tinh!

Nhưng không vội, bốn thanh kiếm đó còn có một đạo kiếm trận, đợi vi sư hoàn nguyên kiếm trận đó ra rồi nói sau, đi đi!" Lão tổ khẽ phất tay áo, liền đẩy Ngô Sở và Tiểu Nguyệt Linh, cùng với tiểu hồ ly, tiểu tước điểu Phượng Tịch, và Lôi Thú Tuyệt Ảnh ra khỏi động thiên Ngọc Kinh.

Hoàn toàn không cho Ngô Sở cơ hội tiếp tục xin xỏ.

Sau khi xuất hiện trên đỉnh Côn Luân Sơn, Ngô Sở liền cảm thấy trời đất rung chuyển, sau đó một hư ảnh bay về phía ngoài trời.

Chương 554

Trong hư ảnh đó, còn có thể thấy vô số bóng núi lơ lửng, trong bóng núi là cung điện trùng điệp, tiên hạc bay lượn, hoa tiên đầy trời, ánh sáng lành vạn đạo...

Ngay lúc Ngô Sở đang nhìn những hư ảnh đó, thầm cảm khái sư phụ làm việc sấm rền gió cuốn, gọn gàng dứt khoát, thì có mấy đạo thần thức dùng đại đạo truyền âm đến hắn. "A Sở huynh đệ, ngươi quả nhiên ở đây!" "Không ngờ, Ngọc Kinh Sơn này lại ở ngay Côn Luân..." "Chân thần ở ngay trước mắt chúng ta, mà chúng ta lại không biết, thật hổ thẹn!" Đây là truyền âm của ba huynh đệ Côn Luân, cùng với vợ chồng Tây Côn Luân.

Ngô Sở cười một tiếng, truyền âm lại: "Mọi người không cần qua đây đâu, sư phụ ta đã đến Hỗn Độn ngoài cõi để khai tịch Tử Tiêu Cung rồi.

Chắc hẳn trước đó mọi người đã nghe thấy đại đạo truyền âm của sư phụ ta, nếu có hứng thú, đến lúc đó có thể đi nghe." "Có hứng thú, quá có hứng thú luôn!" Thông Thiên nói: "Đúng rồi A Sở huynh đệ, ngươi khi nào khởi hành?

Có biết Tử Tiêu Cung ngoài cõi đó ở phương nào không?" Ngô Sở cười nói: "Đến Hỗn Độn bên ngoài, chắc sẽ có cảm ứng thôi!

Dù sao cũng là người có duyên có thể đi, nếu không cảm ứng được, chắc là không phải người có duyên rồi." Dừng một chút, hắn lại nói: "Ta phải đi đón đệ tử của Âm Dương tiền bối và Càn Khôn tiền bối rồi mới về Tử Ngọc Sơn, sau khi hội hợp với hai vị phu nhân khác của ta mới lên đường." Đông Vương Công cười nói: "Vậy cùng đi đi!

Chúng ta đến Tử Ngọc Sơn của ngươi đợi ngươi quay về.

Để tránh sau này bần đạo trở thành người vô duyên, không tìm được phương hướng, chẳng phải đáng tiếc sao?" Thông Thiên cũng thấy có lý, đáp: "Đúng vậy, đúng vậy..." Kết quả Nguyên Thủy lại âm thầm mắng Thông Thiên một trận: "Nếu thật sự vô duyên, miễn cưỡng đi cũng có thể nghe được đạo gì?

Chúng ta tu đạo tìm chân lý, há có thể mượn tay người khác?" Cho nên phải nói, Nguyên Thủy đạo nhân có lúc nói chuyện tuy khó nghe, nhưng ít nhiều còn biết che đậy một chút, không đến mức nói ra những lời như vậy trước mặt Ngô Sở.

Đổi lại là Hồng Vân, chắc là trực tiếp nhường đường rồi.

Thông Thiên rất khó chịu với tính cách quá cứng nhắc của Nguyên Thủy, "Chẳng lẽ ngươi không nghe ra, người ta chỉ nói đùa thôi sao?

Ngươi nghĩ Thiếu Dương đạo hữu sẽ là người vô duyên à?" Hai huynh đệ, lại âm thầm cãi nhau.

Nhưng Ngô Sở và Đông Vương Công họ không hề biết.

Ngô Sở cười nói: "Các vị, ta xin cáo từ trước, chúng ta gặp lại ở Tử Ngọc Sơn nhé!" Kết quả liền nghe thấy Thái Thượng lão đạo nói: "Đa tạ hảo ý của Bất Xuất đạo hữu, nhưng chúng ta tự đi là được rồi, cũng để thử xem, chúng ta có phải là người có duyên không." "..." Ngô Sở ngẩn ra, rồi cười nói: "Cũng được!" Hắn cảm thấy, Thái Thượng lão đạo này không nói không rằng, thực ra cũng rất kiêu ngạo.

Không phải người kiêu ngạo, cũng không nói ra được những lời như vậy.

Dù sao đi đường tắt cầu ổn thỏa, đó là thiên tính của con người, chỉ có người thật sự kiêu ngạo mới không đi đường thường.

Hắn nào biết, Thái Thượng hoàn toàn là đang gánh tội thay cho lão

nhị nhà mình, ông cũng lo lão nhị nhà mình sẽ nói ra những lời còn khó nghe hơn.

Mà lời này của Thái Thượng, lại khiến Đông Vương Công có chút khó xử.

Cũng không phải Thái Thượng không biết né tránh Đông Vương Công mà nói, mà là ông biết, nếu né tránh Đông Vương Công mà nói, sau đó Đông Vương Công chắc chắn vẫn sẽ mời họ.

Thay vì vậy, chi bằng bây giờ nói rõ luôn.

Đông Vương Công bị lời này của Thái Thượng kích động, cũng dẹp luôn ý định ôm đùi Ngô Sở, để tránh truyền ra ngoài bị người ta cười chê, bèn nói: "Thái Thượng đạo hữu nói rất phải, là bần đạo ham lợi nhỏ, đánh mất tấm lòng kiên định cầu đạo tìm chân lý, thật hổ thẹn!" Cho nên phải nói về tài ăn nói, vẫn phải kể đến Đông Vương Công.

Một câu nói, không đắc tội bên nào, còn củng cố được hình tượng chân quân tử của mình. "Thôi được!

Vậy chúng ta gặp lại ở Tử Tiêu Cung!" Ngô Sở cười nói.

Đến lúc đó, mấy lão gia hỏa này, sẽ phải gọi mình là đại sư huynh rồi!

Ú hống hống!

Mang theo chút kích động nho nhỏ, Ngô Sở ôm lấy eo thon của Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, cưỡi lên Tuyệt Ảnh, vai lại mang theo tiểu tước điểu Phượng Tịch, bay thẳng về phía bắc.

Đồng thời còn dùng đại đạo truyền âm cho Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, cũng như Phục Hy Nữ Oa, hỏi họ là tự đi, hay là mọi người đi chung.

Kết quả những người này, trừ Hồng Vân ra, tất cả đều chọn tự đi.

Nguyên nhân Hồng Vân chọn đi chung, là vì Vũ Điệp Nương, hắn muốn dẫn Vũ Điệp Nương đi cùng, nhưng lại lo lắng xảy ra chuyện gì trong Hỗn Độn, gây nguy hiểm cho Vũ Điệp Nương.

Khi Ngô Sở từ Càn Khôn Động Thiên đưa A Vô, rồi lại đến Âm Dương Động Thiên đưa A Ôn, quay về Tử Ngọc Sơn thì không chỉ thấy Hồng Vân và Vũ Điệp Nương, mà còn cả Trấn Nguyên Tử.

"Trấn Nguyên lão ca không phải nói tự mình đi sao?" Ngô Sở cười hỏi.

Trấn Nguyên Tử nhún vai, cười đáp: "Vốn là định như vậy, nhưng Hồng Vân hiền huynh thành tâm mời, ta cũng không thể từ chối!

Đành phải miễn cưỡng đi cùng thôi." Đứng sau lưng, Hồng Vân nghe Trấn Nguyên Tử nói vậy liền trực tiếp liếc xéo một cái.

Ngô Sở ha ha cười lớn, giới thiệu A Vô và A Ôn cho bọn họ.

Mọi người đối với đệ tử của hai vị anh hùng Hồng Hoang này cũng rất tôn trọng, không hề vì tu vi thấp kém mà xem thường.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân cũng không phải loại người đó, nếu không thì ngày xưa lúc tu vi Ngô Sở thấp như vậy, sao họ có thể làm bạn với hắn được.

Nhìn thấy đệ tử của hai vị lão tiền bối này, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân không khỏi thổn thức.

Trận chiến năm xưa, nếu không có sự hy sinh của hai vị lão tiền bối ấy, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Nhìn lại sự việc, nếu lúc đó không có sự hy sinh của hai vị tiền bối, vậy thì trừ khi Lão Tổ đột phá ngay tại trận, hoặc là để Hậu Thổ cùng các Tổ Vu liên thủ, triệu hoán hư ảnh của Bàn Cổ Đại Thần ra,

cộng thêm Khai Thiên Phủ… Dù có như vậy, e rằng cũng không đủ, dù sao không có hai người họ kịp thời ngăn cản, ma đầu kia rất có thể đã nhân cơ hội đó mà thành đạo.

Hư ảnh của Bàn Cổ Đại Thần cũng chỉ là hư ảnh, chứ không phải Bàn Cổ Đại Thần thật sự, e rằng rất khó chém chết La Hầu đã thành đạo.

Nhưng lúc đó Ngô Sở căn bản không hề nghĩ tới, lão ma đầu La Hầu đã từng bị tam tộc liên thủ giết một lần, vậy mà còn có thể trưởng thành trở lại đến cảnh giới chứng đạo.

Vốn tưởng rằng có Khai Thiên Phủ, cộng thêm bốn vị tiền bối liên thủ, chắc chắn có thể chém ma đầu kia xuống ngựa.

Ai ngờ… tạo hóa trêu ngươi!

Sự xuất hiện của họ khiến các tiểu hoa tiên từng quen biết vô cùng mừng rỡ.

Sau đó, Tiểu Nguyệt Linh dẫn theo Tiểu Thải Nương và Tiểu Mạt Lỵ đích thân xuống bếp nấu nướng cho mọi người.

Ngô Sở đi đến đại điện, nhìn về phía Hậu Thổ, "Nàng thì sao?

Có muốn đi cùng không?" Vu Tộc không tu Nguyên Thần, điểm này từ lần đầu tiên nàng đi cùng Ngô Sở đến Ngọc Kinh Sơn, nàng đã hỏi Lão Tổ rồi.

Khi đó, Lão Tổ còn chưa tìm ra con đường của chính mình, tự nhiên cũng không thể chỉ ra con đường sáng nào cho Hậu Thổ.

Ngô Sở thì biết rõ, nhưng làm sao hắn có thể nói năng bừa bãi được?

Hậu Thổ gật đầu, "Đi chứ!

Sư phụ của chàng cũng là sư phụ của ta, ta còn chưa đến chúc

mừng lão nhân gia người!

Không đi thì quá thất lễ." Dừng một chút, nàng lại nói: "Đại huynh bọn họ cũng sẽ đi, biết đâu khi sư phụ truyền đạo, có thể cho chúng ta cơ hội suy một ra ba thì sao!" Ngô Sở gật gật đầu, nói: "Vậy mấy ngày nữa, chúng ta khởi hành nhé!" Thanh Khâu Ly hỏi: "Chàng đưa họ qua đây là muốn dẫn họ đi cùng?

Chương 555

Vậy chúng ta có thể dẫn thêm nhiều người đi không?" Ngô Sở cười đáp: "Đúng là có thể dẫn thêm nhiều người đi, ta chuẩn bị đưa tất cả sinh linh cảnh giới Thái Ất trên Tử Ngọc Sơn đi cùng…" "Vậy ai trông nhà?" "Phỉ Nhi, Thi Nhi, Mật Nhi bọn họ là được rồi!

Còn có Thiên Băng, Thiên Tuyết, Thiên Dương, Thiên Hi (hai con Thiên Tằm hóa thành phượng hoàng) làm phụ trợ, cộng thêm đại trận hộ sơn của Tử Ngọc Sơn, Vạn Hoa Đại Trận của các tiểu hoa tiên, chỉ cần không phải Đại La thì chắc chắn không công phá vào được Tử Ngọc Sơn này." "Không để Lưu Tô ở lại sao?" Thanh Khâu Ly có chút lo lắng nói.

Ngô Sở lắc đầu: "Lưu Tô là Hỗn Độn Cự Thú, chúng ta đi Hỗn Độn, nếu không mang theo nó, nó chắc chắn sẽ nổi cáu, mà tính tình nó thì không tốt lắm đâu." 23.

Tính tình của con Mẫu Lôi Thú kiêu ngạo kia thực ra đã kiềm chế đi không ít, nhưng Ngô Sở vẫn phải thỉnh thoảng vuốt lông cho nó, nếu không nó sẽ đình công cho Ngô Sở xem.

"Chàng không phải nói ma nghiệt Ba Tuần và Ô Ma vẫn luôn ẩn nấp chưa xuất hiện sao?" Thanh Khâu Ly không khỏi lo lắng nói: "Ta lo chúng sẽ nhân cơ hội này ra ngoài gây chuyện." Ngô Sở lắc đầu: "Nếu chúng ra ngoài gây chuyện, trừ khi để một Đại La tọa trấn ở đây, chứ để lại sinh linh cảnh giới Thái Ất cũng chẳng có tác dụng gì.

Dù cho Thập nhị tiểu hoa thần liên thủ bố trí Vạn Hoa Đại Trận, cũng không cản được bao lâu." Thập nhị tiểu hoa thần vẻ mặt u sầu, cảm thấy mình thật mất mặt.

Lúc này, Hoàng Long nói: "Sư phụ, hay là để đệ tử ở lại đi!" Ngô

Sở lắc đầu: “Không cần thiết!

Nơi ở của những ma nghiệt đó, ta ít nhiều cũng có thể suy đoán ra được, chúng bây giờ hẳn đã bị người khác khống chế, sẽ không dễ dàng ra ngoài gây phiền phức, nên mọi người không cần quá lo lắng.

Hơn nữa sư tổ của các con nay đã chứng đạo thành công, trong tình huống này, chỉ cần chúng không biến thành kẻ ngốc, sẽ không ra ngoài gây rối đâu.” Nghe Ngô Sở nhắc đến nơi ở của đám ma nghiệt còn sót lại, Hồng Vân không khỏi hứng thú, hỏi: “Hiền đệ nói thử xem, những ma nghiệt đó sẽ đi đâu?

Lại bị ai khống chế?” Trấn Nguyên Tử nghe vậy cũng nhìn sang hắn.

Tiểu Hồ Ly pha trà cho mọi người, ai không thích uống trà thì cũng có tiểu hoa tiên rót đầy Linh Nhưỡng vào chén rượu cho họ.

Các tiểu hoa tiên này có thể đến Tử Ngọc Sơn, chính là nhờ hai vị ‘đại tiên’ này giúp đỡ, phần ân tình này, các nàng không quên.

Ngô Sở tự tin mỉm cười, chỉ thiếu nước cầm quạt lông phe phẩy mấy cái, “Cường giả Đại La của Hồng Hoang đại địa, quả thực vẫn còn không ít người ẩn dật chưa ra.

Năm xưa khi chúng ta tu sửa địa mạch cũng đã gặp không ít.

Nhưng những cường giả Đại La này, ngay cả đại chiến tam tộc còn không muốn tham gia, thì sao có thể bất chấp thiên hạ mà thu nhận, che giấu những ma nghiệt đó?” “Cho nên?” Thanh Khâu Ly rất biết cách tung hứng.

Phu xướng phụ tùy, một xướng một họa.

“Cho nên ta suy đoán, những ma nghiệt đó hẳn đang ẩn náu sâu dưới lòng đất, mọi người có biết sâu dưới lòng đất là nơi nào không?” Ngô Sở nhìn lướt qua mọi người, cười hỏi.

“U Minh?” Trấn Nguyên Tử hỏi.

Ngô Sở gật đầu, “Sâu dưới lòng đất có một biển máu, cũng gọi là U Minh Huyết Hải.” Hắn nói rồi nhìn về phía Hậu Thổ, “Phu nhân có còn nhớ Nhiên Đăng lão đạo năm xưa không?

Chỗ tim đèn trong chiếc cung đăng của lão, chính là một cánh cửa thông đến U Minh Huyết Hải, cũng vì vậy mà Nguyên Thần của lão mới có thể từ đó trốn thoát.” “Huyết Hải có chủ sao?” Hồng Vân tò mò nói: “Nơi như vậy, bọn ta trước đây quả thật chưa từng đến, có cơ hội phải đi dạo một vòng mới được.” “…” Đây có phải là đang gieo flag không?

Ngô Sở có chút cạn lời nói: “Nơi như vậy, tốt nhất đừng đi.” Cuối cùng lại nói: “Truyền thuyết Huyết Hải kia là do máu phế của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành.

Huyết Hải quả thực có chủ, vị Huyết Hải Chi Chủ kia lần này e rằng cũng sẽ đến nghe đạo.

Trong tình huống này, sao y có thể để đám ma nghiệt vừa mới thu phục nhảy ra phá hỏng chuyện tốt của mình chứ?” Trấn Nguyên Tử không hiểu hỏi: “Vị Huyết Hải Chi Chủ kia biết rõ đó là ma nghiệt, sao lại dám to gan lớn mật như vậy mà tiếp nhận chúng?

Không sợ mọi người sẽ cùng nhau tấn công sao?” Ngô Sở cười đáp: “Nhưng y trói buộc ma nghiệt ở Huyết Hải, nếu chúng không ra ngoài, chẳng phải là biến tướng giam cầm chúng rồi sao?

Hơn nữa nếu y tuyên bố với bên ngoài, rằng y đã trấn áp đối phương ở sâu trong Huyết Hải, chẳng lẽ chúng ta còn phải chạy đến đó xác thực thật giả à?” “…” Ở lại Tử Ngọc Sơn hai ngày, đến ngày thứ ba, Ngô Sở và mọi người liền khởi hành.

Đi cùng, ngoài Tiểu thư tả và Hồ tổ tả tả, cùng Trấn Nguyên Tử

và Hồng Vân, còn có ba đệ tử của Hoàng Long.

Đương nhiên, đây là những người bên ngoài.

Trên thực tế, Ngô Sở dùng Nguyên Linh Bảo Châu đem Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly, Vũ Điệp Nương và A Vô, A Ôn, cùng với Lão Viên, Bạch Trạch, còn có chim sẻ nhỏ Phượng Tịch và Thập nhị tiểu hoa thần, Hỏa Kỳ Lân Hỏa Quang… tất cả sinh linh cảnh giới Thái Ất đều thu vào trong đó.

Chim sẻ nhỏ tuy cảnh giới chưa đến Thái Ất, nhưng nó có Nguyên Thần của Phượng Tịch, thân là cường giả Đại La cảnh từng trải, nó hoàn toàn có tư cách đi nghe đạo.

Sau đó, Ngô Sở cưỡi lên Tuyệt Ảnh, mấy người cùng nhau đi đến Hỗn Độn ngoài trời.

Lúc này ở Hồng Hoang đại địa, nếu từ ngoài trời nhìn xuống, sẽ thấy vô số thần quang bay vút lên trời, lao vào tinh không, hướng đến Hỗn Độn ngoại vực.

Trong tinh không, cũng có tinh quang lao về phía Hỗn Độn ngoại vực.

Từ đó có thể thấy, Đấu Mỗ Nguyên Quân bọn họ cũng đi đến Tử Tiêu Cung nghe đạo.

Thật đúng là ‘Ba ngàn thần quang vào Hỗn Độn, Tử Tiêu Cung trung linh đạo âm’.

Bước vào Hỗn Độn, Tiểu thư tả và Hồ tổ tả tả, cùng ba vị đệ tử của Trấn Nguyên Tử và Ngô Sở, đều bị thế giới Hỗn Độn âm dương không phân, ngũ hành chưa hóa, tầm nhìn thấp đến đáng sợ, ngay cả Nguyên Thần cũng không thể quét xa được bao nhiêu làm cho giật nảy mình.

Trừ Hồng Vân và Ngô Sở, những người còn lại đều là lần đầu tiên

vào Hỗn Độn.

Cảm nhận được sức phá hoại và áp lực từ khí tức Hỗn Độn xung quanh, Trấn Nguyên Tử liền triệu hồi pháp bảo bản mệnh Địa Thư của mình, một đạo quang mang rủ xuống, bao bọc mọi người bên trong.

Mọi người thấy vậy, nhìn về phía Ngô Sở, Ngô Sở cười nói: "Lão ca đừng căng thẳng, ở trên thân Hỗn Độn Cự Thú này, thực ra không cần dùng linh bảo đâu, chúng có thể dễ dàng xé nát những cơn bão Hỗn Độn kia." Ngô Sở vừa nói, vừa triệu hồi Mẫu Lôi Thú từ trong Nguyên Linh Bảo Châu ra.

Trở lại thế giới quen thuộc này, Mẫu Lôi Thú không khỏi ngẩng cổ gầm dài, thân thể cũng phình to ra.

Tuyệt Ảnh thấy vậy, cũng học theo mẹ nó, thân thể trong nháy mắt phình to.

Hai đầu Hỗn Độn Cự Thú đồng hành, trong Hỗn Độn này, lập tức khuấy động vô tận phong bạo.

Mà những cơn bão Hỗn Độn đó, lại căn bản không thể đến gần thân thể chúng.

Xa xa, một vài đạo thần quang đang cẩn thận di chuyển trong Hỗn Độn, bị cơn bão Hỗn Độn này quét qua, lập tức điên cuồng chao đảo, sau đó văng ra vô số lời chửi bới tục tĩu.

Đương nhiên, trong Hỗn Độn, âm thanh không truyền đi quá xa.

Cũng vì vậy, Ngô Sở bọn họ căn bản không nghe thấy ai đang hỏi thăm tổ tông mười tám đời của hai đầu Hỗn Độn Cự Thú này.

Mọi người cảm ứng một chút, đều có thể cảm ứng được vị trí của Tử Tiêu Cung ngoại vực, thế là Ngô Sở vỗ vỗ lưng Tuyệt Ảnh, cho nó một phương hướng, tiến sâu vào Hỗn Độn.

Có Hỗn Độn Cự Thú, bọn họ ở trong Hỗn Độn này, có thể nói là như cá gặp nước, căn bản không cần tự mình phóng ra linh bảo để chống cự.

Hai đầu Hỗn Độn Cự Thú trực tiếp dùng Hỗn Độn chi lực của bản thân bao bọc lấy họ, rồi bắt đầu lao đi trong Hỗn Độn.

Nơi chúng đi qua, bão Hỗn Độn trực tiếp bị chúng xé nát.

Nếu may mắn gặp phải bụi Hỗn Độn, Ngô Sở còn nhân cơ hội thu chúng vào Nguyên Linh Bảo Châu, cơ hội gặp được đất Hỗn Độn khá ít, càng đừng nói đến những khoáng tài luyện bảo như đá Hỗn Độn hay sắt Hỗn Độn.

Đối mặt với tình huống này, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân đều lộ vẻ hâm mộ với Ngô Sở, nói một cách khoa trương, chính là họ đều chảy nước miếng với mẹ con Lôi Thú.

Nếu họ cũng có thể kiếm được một đầu Hỗn Độn Cự Thú như vậy, thì Hỗn Độn này rộng lớn, nơi nào mà không đi được?

Thấy bộ dạng của họ, Ngô Sở liền cười nói: "Dù có Hỗn Độn Cự Thú làm phương tiện di chuyển, cũng không thể chạy loạn trong Hỗn Độn này đâu!

Dễ bị lạc phương hướng lắm." Nhớ lại năm xưa mình vào Hỗn Độn… thôi bỏ đi, không nghĩ nữa, nói ra có chút mất mặt!

Chương 556

Cứ như vậy, chỉ qua mấy trăm năm, họ đã đến trước một tòa cung điện.

Tòa cung điện nằm sâu trong Hỗn Độn này, nguy nga cao lớn, hùng vĩ tráng lệ.

Tường hồng cột ngọc ngói lưu ly, phi diêm đấu củng thùy hoa môn.

Cây xanh bao quanh, linh vụ lượn lờ.

Phía dưới cung điện là một mảnh đất Hỗn Độn khổng lồ, xung quanh dày đặc Thần Lôi Hỗn Độn.

Vô số Hỗn Độn linh khí bị Thần Lôi Hỗn Độn này phân giải thành Tiên Thiên linh khí, ngưng kết thành linh vụ lượn lờ quanh cung điện.

Trong sương mù lượn lờ, còn có không ít linh thực vật cao lớn được trồng quanh cung điện, khiến nơi này trông không hề hoang vu chút nào.

Lúc này, một cánh cửa khổng lồ mở ra trong đám Thần Lôi Hỗn Độn, một bóng người nhỏ bé từ trong cửa bước ra, cười tươi vái chào mọi người.

"Sư huynh, tẩu tẩu, hai vị đạo huynh, ba vị sư điệt, Hạo tại hạ có lễ!" Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân thấy Hạo trong bộ dạng đạo đồng, đều không khỏi ngẩn ra.

Hồng Vân trực tiếp ha ha cười nói: "Hạo, sao ngươi lại biến thành bộ dạng này rồi?" Hạo ngẩn ra, rồi cười nói: "Quả nhiên như sư huynh từng nói, sư huynh bảo, nếu Hồng Vân đạo hữu thấy chúng ta bộ dạng này, chắc chắn sẽ cười nhạo." Hồng Vân nghe vậy, ho nhẹ

một tiếng, liếc Ngô Sở một cái, nói: "Sư huynh ngươi chắc chắn là nói bậy, ta đây không phải cười nhạo ngươi, chỉ là thấy kỳ lạ.

Đúng, chính là như vậy!" Mọi người nghe vậy, vừa đáp lễ, vừa cười khúc khích.

Hạo cũng không để ý, cười nói: "Không sao, chúng ta vốn dĩ như vậy, bộ dạng trước kia, chẳng qua là để tiện đi lại bên ngoài.

Mong hai vị đạo hữu đừng để ý chuyện chúng ta lừa gạt!" Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử liền nói 'không để ý'.

Cũng quả thực không có gì đáng để ý, giao tình của họ với Hạo và Dao, phần lớn là vì họ là sư đệ sư muội của Ngô Sở.

Ngô Sở thu Mẫu Lôi Thú vào Nguyên Linh Bảo Châu, lại để Tuyệt Ảnh thu nhỏ thân thể, cười hỏi: "Thế nào?

Chúng ta là tốp đầu tiên đến phải không?" Hạo cười đáp: "Đúng vậy ạ!

Mời các vị vào trong!" Ngô Sở cười hỏi: "Sư phụ đâu?" "Sư phụ vẫn đang ở bên trong bố trí trận pháp, không ngờ các vị lại đến nhanh như vậy." Bước vào cửa, nhìn tòa cung điện nguy nga hiện ra trước mắt, cùng với quảng trường bạch ngọc khổng lồ, còn có mây mù và bóng núi lơ lửng trong mây mù phía sau cung điện, mọi người mới biết đây đâu chỉ đơn giản là một tòa cung điện, hoàn toàn là một thế giới độc lập.

Nhưng những người đã từng đến Ngọc Kinh Sơn thì không có gì ngạc nhiên, chỉ có tòa Tử Tiêu Cung nguy nga hùng vĩ này là mới xây, còn lại đều là những thứ vốn có trong Ngọc Kinh Động Thiên.

Mà khi mọi người quay đầu nhìn lại, đâu còn thấy Thần Lôi Hỗn Độn nào nữa?

Toàn bộ là cảnh tượng tiên gia mây mù lượn lờ.

Ngô Sở thả Tiểu Nguyệt Linh bọn họ ra khỏi Nguyên Linh Bảo Châu, khi họ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, liền không khỏi tấm tắc khen ngợi.

"Chúng ta đến nơi rồi sao?" Tiểu Nguyệt Linh hỏi.

Ngô Sở gật đầu: "Đến rồi, Tiểu Nguyệt Linh, Tiểu Vũ, các ngươi dẫn mọi người đến đạo trường của ta nghỉ ngơi trước đi, chúng ta đi bái kiến sư phụ một chút…" Kết quả Lão Tổ trực tiếp truyền âm cho họ, "Không cần!

Tất cả đến đạo trường của con chờ đi!" "…" Ngô Sở có chút không nói nên lời, đây thật sự không phải là hắn không muốn gần gũi sư phụ đâu!

"Thôi được rồi, mọi người đến đạo trường của ta trước đi!

Gia sư vẫn còn bận." Đối mặt với vị sư phụ không thích đệ tử nịnh hót này, Ngô Sở cũng chỉ đành tự vả vào mặt mình, dẫn Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân bọn họ đến đạo trường của mình trước.

Điều này khiến Ngô Sở không thể không tán thưởng sự thông minh của mình trước đây, nếu năm xưa mình không xây một tòa đạo trường trong Ngọc Kinh Động Thiên này, bây giờ chẳng phải là mất mặt sao?

Thân là đại sư huynh của Ngọc Kinh Sơn, mà ngay cả một tòa đạo trường của mình cũng không có, vậy thì đại sư huynh này của hắn, chẳng phải có chút danh không xứng với thực?

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân cảm thấy có chút tiếc nuối, không thể bái kiến vị đại tiền bối này trước.

Nhưng khi đi cùng Ngô Sở và Hạo đến đạo trường của hắn, hai người không khỏi lộ vẻ kinh ngạc trước những ngọn núi lơ lửng kia.

Ngô Sở cười nói: "Thế nào, trước đây không ngờ tới phải không?"

Trấn Nguyên Tử nói: "Những mảnh đất lơ lửng kia…" Gầm… Đang nói, đầu Hỗn Độn Cự Thú Hào kia lại chạy ra khoe mẽ.

Thân hình to như tinh thần, dài hơn vạn trượng, uốn lượn trên không, râu rồng trên đầu rồng bay phấp phới, ý khiêu khích trong mắt cực kỳ rõ ràng, cũng không biết ai cho nó cái gan này.

Gầm… Tuyệt Ảnh cũng không chịu thua kém, gầm đáp lại Hào.

Kết quả Hào lại càng hăng hơn, trực tiếp cúi đầu lao xuống, áp sát tới.

Ngô Sở trực tiếp triệu hồi Mẫu Lôi Thú tính tình nóng nảy ra.

Vừa ra đã thấy một đầu Hỗn Độn Cự Thú đang nghênh ngang, toàn thân lông nâu của Mẫu Lôi Thú đều dựng đứng lên, thân thể trong nháy mắt phình to, giơ vuốt vỗ vào đầu Hào.

Hào giật nảy mình, nó làm sao cũng không ngờ, lại đột nhiên xuất hiện thêm một đầu Hỗn Độn Cự Thú, mà thực lực không hề yếu hơn nó.

Nó rụt đầu lại, linh hoạt né được một vuốt này.

Tuyệt Ảnh thấy vậy, 'con cậy thế mẹ', cũng gầm lên một tiếng, phình to ra.

Hai đầu Lôi Thú, một trái một phải, kẹp Hào ở giữa.

Bầu trời hoàn toàn bị thân ảnh của ba con cự thú che kín, tựa như đêm đen giáng xuống.

Nhưng trong đêm đen này, lại có thể thấy lôi quang lưu chuyển, sấm sét vang rền.

Nhìn hai con cự thú lôi quang lóe lên trên người, Hào trợn trừng hai mắt, vẻ mặt vô tội nhìn Ngô Sở và Hạo ở giữa hai con cự thú, phảng phất như đang nói: Có phải chơi không lại không? 24.

Ngô Sở truyền âm cho hai con Lôi Thú, bảo chúng kiềm chế khí tức và hình thể lại, dọa đối phương một chút là được rồi, không cần thiết phải đánh thật, dù sao cũng là tọa kỵ của sư phụ.

Ngược lại Hạo khi thấy vẻ mặt kia của Hào, thì chống nạnh ha ha cười lớn, "Ngươi cũng có ngày hôm nay!

Thế nào?

Gặp đối thủ rồi chứ!

Suốt ngày kiêu ngạo với ta, ngươi kiêu ngạo thêm một lần cho ta xem!

Tưởng Hỗn Độn Cự Thú là ghê gớm lắm à!" Hồng Vân cười nói: "Nói thật, đúng là rất ghê gớm đó!" Nhớ năm xưa, họ cũng từng tham gia vây săn Hỗn Độn Cự Thú.

Khi đó hai mươi bốn vị Đại La bọn họ liên thủ, cũng chỉ bức được con Hỗn Độn Cự Thú tương tự con này tinh hóa mà thôi.

"…" Hạo đang đắc ý, nghe Hồng Vân nói vậy, trực tiếp không nói nên lời, có chút oán giận nhìn Hồng Vân, cái vẻ đắc ý vừa mới dâng lên, trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi.

Thấy vẻ mặt này của Hạo, mọi người không khỏi bật cười.

Mà thấy mẹ con Lôi Thú thu nhỏ thân hình, Hào cũng thu nhỏ theo, khịt mũi một cái với mọi người, quay người nhanh chóng chui vào trong mây mù.

Chương 557

Màn kịch nhỏ cứ thế hạ màn, mọi người tiếp tục đi đến đạo trường của Ngô Sở.

Trên đường, Hồng Vân hỏi Ngô Sở, "Những mảnh đất lơ lửng này, đều từ đâu ra vậy?" Ngô Sở hỏi ngược lại hắn, "Hỏa Vân Cung của ngươi không phải cũng lơ lửng trên không sao?" Hồng Vân lắc đầu: "Nền móng Hỏa Vân Cung của ta là do biển mây ngưng tụ thành, cộng thêm ta từ Hồng Hoang đại địa chém xuống một ngọn núi… so với những thứ này, nhỏ hơn nhiều." Ngô Sở nghe vậy, liền không khỏi cười chỉ vào mẹ con Lôi Thú bên cạnh.

Mẹ con Lôi Thú tự nhiên cũng nghe hiểu lời họ, Tuyệt Ảnh thì không sao, có chút tủi thân nhìn Ngô Sở, cảm thấy bị xúc phạm.

Mẫu Lôi Thú thì gầm nhẹ một tiếng với Ngô Sở, cảnh cáo hắn nói chuyện chú ý một chút.

Trấn Nguyên Tử cười nói: "Quả nhiên là vậy!

Trước đó ta đã đoán, nhiều ngọn núi lơ lửng như vậy không thể nào đều giống như Hồng Vân hiền huynh, là từ Hồng Hoang đại địa cắt xuống được!" "Tự nhiên không thể, gia sư không phải là người không có tầm nhìn như vậy." Đối mặt với lời châm chọc của Ngô Sở, Hồng Vân liếc xéo một cái, "Ngươi đọc thẳng tên ta ra là được rồi!" Mọi người nghe vậy, lại một lần nữa bật cười.

Cuối cùng, đạo trường của Ngô Sở đã đến, nhìn kiến trúc xây ở giữa lòng hồ, một mặt giáp vách núi cao, một mặt lại là một bãi cát, Hồng Vân không khỏi cười nói: "Vẫn là A Sở hiền đệ biết hưởng thụ a!

Ngồi trên bãi cát câu cá, phơi nắng, uống một ly đồ uống lạnh…"

“Trước đây không phải ngươi thấy câu cá rất nhàm chán sao?” Trấn Nguyên Tử cười hỏi.

“Chỉ phơi nắng không phải còn nhàm chán hơn sao?” Hồng Vân liếc hắn một cái.

Thấy họ không chỉ ngoại hình, mà ngay cả nội tâm vẫn giữ được vẻ trẻ trung, Ngô Sở cảm thấy như vậy rất tốt.

E rằng hai người này ít nhiều cũng bị ảnh hưởng bởi hắn.

Nếu không có hắn, e rằng Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, lúc này đã sớm là bộ dạng đạo nhân trung niên rồi.

Dù sao như vậy càng dễ khiến người khác cảm thấy ổn trọng hơn.

Giống như Thái Thượng và Nguyên Thủy bọn họ, so sánh ra, Thông Thiên tiểu đạo tuy dễ nói chuyện, nhưng cảm giác cho người khác, ít nhiều có chút thiếu nghiêm túc.

Nhưng Ngô Sở không quan tâm những điều đó, hắn cảm thấy nếu mình để râu, vậy thì với mấy bà vợ xinh đẹp như hoa như ngọc của mình, sẽ không hợp chút nào.

Mọi người đáp xuống bãi cát, Bạch Trạch và Du Du, hai con tiểu thú này, quay người liền lao xuống làn nước hồ trong vắt, nô đùa trong hồ.

Tiểu Nguyệt Linh thì dẫn Thập nhị tiểu hoa thần đi dọn dẹp nhà cửa, tiện thể làm chút đồ uống lạnh cho mọi người.

Tiểu Hồ Ly thì dẫn A Vô và A Ôn đi dạo trên bãi cát, tiện thể giúp họ vơi đi cảm giác xa lạ, đây là điều Ngô Sở ngầm dặn dò.

Hồng Vân ngưng tụ mấy chiếc ghế mây trên bãi cát, nằm lên đó.

Vũ Điệp Nương rất thành thạo lấy bầu rượu, chén rượu và linh nhưỡng từ túi trữ vật ra, lại thành thạo rót đầy cho hắn, nhìn bộ dạng

của Hồng Vân, hoàn toàn là một ông lớn!

Thấy vậy Thanh Khâu Ly liền trực tiếp kéo Vũ Điệp Nương đi, "Mấy gã đàn ông hôi hám đó, mình lại không phải không có tay không có chân, sao phải phục vụ họ như vậy?

Đi, tỷ tỷ dẫn muội đi ngắm phong cảnh xung quanh.

Lát nữa chúng ta đi tìm Dao, qua bên đó ngâm suối nước nóng…" "…" Nhìn Vũ Điệp Nương bị Thanh Khâu Ly kéo đi, Hồng Vân ngẩn người không nói nên lời.

Hậu Thổ tiểu thư tả cười cười, cáo lỗi một tiếng, cũng đi theo, Phượng Nghi nhìn mọi người một cái, chạy đến bên cạnh Tiểu thư tả, khoác tay nàng.

Hạo ho nhẹ một tiếng, cười tươi nói với Ngô Sở bọn họ: "Sư huynh, hai vị đạo huynh, không có chuyện gì khác, ta xin cáo lui trước." Hoàng Long và Địa Khôn nhìn trái nhìn phải, cũng lặng lẽ cáo lui.

Hồng Vân nhìn về phía Ngô Sở, "Ngươi có bốn người vợ, ở nhà được đối xử như vậy sao?" Ngô Sở ngẩn ra, lắc đầu quầy quậy, "Không thể nào!

Sao có thể!

Đừng có vu khống ta!" Thời gian trôi qua, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân bọn họ ở lại Ngọc Kinh Sơn này, phải nói là vô cùng thoải mái.

Không có việc gì thì uống trà, đánh cờ, thưởng thức mỹ thực, thỉnh thoảng còn có thể đến Ngọc Tuyền Sơn ngâm suối nước nóng, rồi luận đạo, cuộc sống vui vẻ vô biên.

Điều duy nhất tiếc nuối là, vị đại tiền bối kia vẫn chưa triệu kiến họ.

Nhưng thấy Ngô Sở, vị đại đệ tử của Ngọc Kinh Sơn cũng chỉ đi gặp sư phụ một lần, họ liền cảm thấy thanh thản.

Vị đại tiền bối kia rõ ràng là người thích thanh tĩnh.

Hơn ngàn năm sau, tốp sinh linh thứ hai cuối cùng cũng đến bên ngoài Tử Tiêu Cung.

Họ từ cánh cửa cao lớn kia đi vào, đến quảng trường, nhìn mọi thứ ở đây, tấm tắc khen ngợi, nhưng không dám chạy lung tung, cũng không có ai ra tiếp đãi họ.

Thời gian Thánh nhân mở đàn giảng đạo chưa đến, họ đành phải ngồi trên quảng trường chờ đợi.

Lúc này, Dao chạy đến chỗ Ngô Sở, nói: "Đại sư huynh, Hạo sư huynh bảo ta đến hỏi huynh, hảo hữu của huynh là Thái Nhất đạo hữu bọn họ đã đến, có muốn mời họ đến đây không?" Ngô Sở nghe vậy, không khỏi cười nói: "Cuối cùng cũng có người đến rồi à?

Ngươi về bảo Hoàng Long dẫn họ qua đây đi!" Mấy ngày nay, Hoàng Long và Phượng Nghi, cùng với Địa Khôn, đều theo sau Hạo và Dao làm những việc vặt.

Thân là ba đại đệ tử của Ngọc Kinh Sơn, trách nhiệm này phải gánh vác, đây là vinh hạnh của họ.

Thử nghĩ tương lai hai vị này nếu trở thành Thiên Đế, Thiên Hậu, thì việc theo sau họ làm việc bây giờ, chính là tư lịch của Hoàng Long bọn họ!

Ngô Sở lại hỏi: "Ngoài họ ra, còn ai đến nữa không?" "Hết rồi, họ xem như là những người đến sớm nhất ngoài các vị." Ngô Sở gật gật đầu, nói: "Ngươi nói với Hạo một tiếng, nếu Phục Hy đại ca và Nữ Oa tỷ tỷ bọn họ đến, thì cứ trực tiếp dẫn người qua đây là được rồi.

À đúng rồi, còn có Đế Giang đại ca bọn họ và Thiếu Dương đạo

hữu bọn họ… ừm, còn có Thông Thiên đạo hữu ba huynh đệ." Chuyện này, Ngô Sở trước khi gặp sư phụ đã nói với sư phụ rồi.

Lão Tổ đối với việc này cũng không để ý, tùy Ngô Sở muốn làm gì thì làm.

Dao gật đầu, rồi quay người bay đi.

Trấn Nguyên Tử đang ngồi đối diện đánh cờ với Ngô Sở dưới tán ô che nắng, cười nói, "Bọn họ mà thấy chúng ta ở đây uống rượu, câu cá, đánh cờ, thoải mái như vậy, có ghen tị không nhỉ?" Hồng Vân một tay cầm cần câu, một tay cầm bầu rượu, cười nói: "Năm xưa không biết là ai nhất quyết đòi một mình đến Tử Tiêu Cung này nhỉ!" Nhìn đôi bạn thân này châm chọc lẫn nhau, Ngô Sở vừa đặt quân cờ, vừa cười nói: "Ghen tị hay không ta không biết, ta chỉ muốn biết, sao họ lại đến sớm như vậy?" "E là nhờ Hỗn Độn Chung của Thái Nhất!" Trấn Nguyên Tử nói: "Hỗn Độn Chung của hắn ở trong Hỗn Độn này, e rằng cũng giống như Hỗn Độn Lôi Thú của ngươi, như cá gặp nước." Hồng Vân thì nói: "Ta lại thấy có khả năng là viên châu cổ quái kia của Đế Tuấn, khí tức của viên châu đó, không hề yếu hơn Hỗn Độn Chung… khí vận của đôi huynh đệ đó, quả thật là được trời ưu ái!

Có thể so sánh với ba huynh đệ Côn Luân kia." Ngô Sở nhìn Hồng Vân một cái, nói: "Trấn Nguyên lão ca đều có linh bảo bản mệnh, còn có linh căn bản mệnh, ta nói sao ngươi lại không có gì hết?

Lại còn hay hào phóng vung tay quá trán.

Ta nói cho ngươi biết, sau này ngươi phải ích kỷ một chút, đừng có cái gì cũng đem cho người khác.

Ngươi không nghĩ cho mình, cũng phải nghĩ nhiều hơn cho Vũ Điệp Nương, người ta một lòng một dạ theo ngươi, dễ dàng lắm sao?" "…" Hồng Vân im lặng, "Sao lại nói đến chuyện đó rồi?" Ngô

Sở lắc đầu, nói: "Thôi bỏ đi, tính cách này của ngươi sửa là không sửa được rồi, vốn ta còn định để Vũ Điệp Nương khuyên ngươi nhiều hơn, bây giờ xem ra, Vũ Điệp Nương đã biến thành hình dạng của ngươi rồi." Ba người đang tán gẫu, xa xa đã truyền đến một tiếng cười ha ha sảng khoái, "A Sở huynh đệ, các ngươi thật biết hưởng thụ nha!

Hóa ra trong Tử Tiêu Cung này, còn có nơi lớn như vậy." Người nói chuyện, tự nhiên là Thái Nhất hào sảng, phóng khoáng.

Đến Tử Tiêu Cung này, họ cũng không dám tùy tiện thả Thần Thức ra quét dò, như vậy rất bất lịch sự, dễ gây phản cảm, hơn nữa đây còn là đạo trường của Thánh nhân.

Vì vậy họ tự nhiên cũng không biết, Tử Tiêu Cung này lại là một động thiên có không gian rộng lớn như vậy.

Càng không ngờ tới, Ngô Sở ở đây còn có một tòa đạo trường.

Ngô Sở ba người đứng dậy tiếp đón, chắp tay vái chào, "Ba vị đạo hữu, vẫn khỏe chứ?" Đế Tuấn, Thái Nhất và Thường Hi đáp lễ, sau đó liền thấy Hậu Thổ tiểu thư tả từ cung điện không xa bay ra, "Hậu Thổ ra mắt ba vị đạo hữu!" Ba người đáp lễ, Thái Nhất liền nói: "Vẫn là A Sở huynh đệ tốt a!

Đến đây cứ như về nhà mình vậy.

Chương 558

Bọn ta lúc trước, đến thở mạnh cũng không dám.

Thậm chí còn không dám tin đạo đồng kia chính là Hạo sư đệ của ngươi…" Ngô Sở cười nói: "Thân là đại sư huynh của Tử Tiêu Cung này, nếu đến đây mà không thể như về nhà, thì cũng quá danh không xứng với thực rồi.

Ba vị, mời ngồi!" Đây chính là khoảnh khắc khoe mẽ của Ngô Sở, chờ lâu như vậy, chẳng phải là chờ khoảnh khắc này sao?

Hậu Thổ tiến lên kéo tay Thường Hi, cười nói: "Mấy người đàn ông các vị cứ nói chuyện đi, ta dẫn Thường Hi đạo hữu qua kia dạo một vòng.

Thường Hi đạo hữu, chúng ta đi." Hậu Thổ tự nhiên là do Ngô Sở gọi ra, dù sao mấy gã đàn ông ngồi đây uống rượu chém gió, bên cạnh có một cô gái, có một số chuyện sẽ không tiện khoác lác.

Hai người ngồi xuống, Đế Tuấn liền cười hỏi: "Hồng Vân đạo hữu và Trấn Nguyên đạo hữu sao cũng đến sớm như vậy?

Vốn tưởng chúng ta sẽ là tốp sinh linh đầu tiên đến sau A Sở huynh đệ chứ!" Hồng Vân ha ha cười lớn, Trấn Nguyên Tử nói: "Thực ra chúng ta đi cùng A Sở hiền đệ bọn họ, ké được chút tiện nghi, ngồi Hỗn Độn Cự Thú, một đường là đến đây rồi." Thái Nhất nói: "Thảo nào, ta còn tự hỏi sao lại có thứ còn nhanh hơn cả Hỗn Độn Chung của ta." Quả nhiên bị Trấn Nguyên Tử nói trúng, Hỗn Độn Chung ở trong Hỗn Độn, quả thực như cá gặp nước.

Sau họ, tốp sinh linh thứ ba đến, là ba huynh đệ Côn Luân.

Ba huynh đệ Côn Luân vốn dĩ khí thế hừng hực, sau khi đến đạo

trường của Thánh nhân, cũng giống như huynh đệ Thái Nhất bá khí, đều rất quy củ, cẩn thận từng li từng tí, sợ làm sai điều gì, gây ra sự bất mãn của Thánh nhân.

Mãi đến khi họ thấy ba đệ tử của Ngô Sở, mới cảm thấy thả lỏng hơn một chút.

“Hoàng Long (Phượng Nghi, Địa Khôn) ra mắt ba vị tiền bối.” “Không cần đa lễ!” Ba người hơi đáp lễ.

Sau đó Thông Thiên hỏi: “Các ngươi ở đây, sư phụ các ngươi đâu?” “Ba vị tiền bối, mời theo ta, gia sư đã chờ ở đạo trường phía sau!

Ngoài ra còn có Trấn Nguyên và Hồng Vân tiền bối, cùng với Đế Tuấn và Thái Nhất tiền bối bọn họ…” Hoàng Long đi trước dẫn đường, ba người theo sau.

Thông Thiên cười nói: “Họ cũng đến rồi sao?

Tốc độ cũng nhanh thật!

Không phải tất cả đều đi cùng sư phụ các ngươi chứ!” Hoàng Long mỉm cười nói: “Cũng không hẳn, Trấn Nguyên tiền bối và Hồng Vân tiền bối đúng là đi cùng chúng ta, nhưng Đế Tuấn tiền bối và Thái Nhất tiền bối bọn họ thì tự mình đến.” Nguyên Thủy nghe vậy, liền ha ha cười nói: “Cũng có chút bản lĩnh!” Thông Thiên lắc đầu thở dài: “Chắc chắn là Thái Nhất nhờ vào sự tiện lợi của Hỗn Độn Chung rồi!” Hoàng Long đáp: “Tiền bối tuệ nhãn như đuốc!” Không lâu sau, ba người liền thấy một nhóm người của Ngô Sở đang nướng đồ ăn trên bãi cát. "Ồ, ba vị đạo hữu cũng đã tới rồi, lại đây, cùng nướng đồ ăn nào!" Thấy ba anh em Côn Luân đến, Ngô Sở vẫy tay chào họ, cố gắng hết sức thể hiện phong thái của chủ nhà, để họ hiểu rằng đây là địa bàn của hắn. "A Sở huynh đệ thật đúng là biết hưởng thụ…" Thấy dáng vẻ thảnh thơi của họ, rồi nghĩ lại dáng vẻ cẩn thận từng li từng

tí khi họ mới đến đạo trường của Thánh nhân này, Thông Thiên tiểu đạo liền cảm thấy lão nhị nhà mình đúng là không có chuyện gì lại đi gây sự.

Nếu lúc đầu cùng đến với đám Ngô Sở, có cần phải cẩn thận dè dặt, lo cái này lo cái kia như vậy không?

Cứ đến Hỗn Độn là lập tức biết mình có phải người hữu duyên hay không, căn bản không cần phải một mình đến để chứng minh điều đó.

Nghĩ đến đây, Thông Thiên bất giác liếc nhìn Nguyên Thủy.

Tuy Thông Thiên chẳng nói gì, nhưng Nguyên Thủy lại biết Thông Thiên muốn nói gì.

Vốn dĩ Thông Thiên nghĩ Nguyên Thủy sẽ tự biết mình đuối lý mà xin lỗi hắn.

Nào ngờ Nguyên Thủy lại ngấm ngầm hừ lạnh một tiếng, truyền âm nói: "Ở đạo trường của Thánh nhân mà lại phóng túng, ồn ào đến thế, còn chơi trò nướng đồ ăn, quả thực là bất kính với Thánh nhân." "..." Nghe vậy, Thông Thiên đã không biết nên nói gì cho phải. "Chính Thánh nhân còn chưa nói gì…" Thông Thiên bĩu môi, ngầm đáp lại, cảm thấy lão nhị hết thuốc chữa rồi.

Nguyên Thủy khẽ hừ: "Chẳng qua y là đệ tử của Thánh nhân, chúng ta là người ngoài, không tiện nói nhiều.

Nếu không, bần đạo nhất định phải nói đạo lý với y một phen." Nghe lão nhị và lão tam nói chuyện, lão đại Thái Thượng vẫn giữ vẻ mặt cười tủm tỉm, không có bất kỳ biểu hiện nào.

Nếu không phải Thái Thượng có bộ dạng này, có lẽ Nguyên Thủy đã muốn quay về quảng trường lúc trước cho rồi, dù sao thì hành vi tùy tiện vọng động này thực sự không hợp với lý niệm của ông ta.

"Hử?

Đạo huynh sao lại bất bình như vậy?" Thấy Thông Thiên vốn đang vui vẻ tươi cười, chớp mắt đã tắt ngấm nụ cười, Ngô Sở không khỏi có chút kỳ quái, bèn ngầm truyền âm: "Lại cãi nhau với nhị ca của ngươi à?" Tuy bị Ngô Sở đoán trúng phóc, nhưng Thông Thiên vẫn biết thân sơ có khác, không dễ dàng bán đứng Nguyên Thủy, chỉ nói: "Ông ấy quá cứng nhắc rồi, thôi, không nói nữa." Cơn giận này đến nhanh mà đi cũng nhanh, khi Ngô Sở đưa rượu tới, Thông Thiên lập tức cười ha hả, cầm rượu nhập bọn với hai tên nghiện rượu Hồng Vân và Thái Nhất. "Thái Nhất đạo hữu đến nhanh thật đấy!

Chúng ta còn tưởng tốc độ của mình đủ nhanh rồi cơ!" "Không có gì, chẳng qua là dựa vào sự tiện lợi của linh bảo mà thôi!" "..." Câu này lại khiến Thông Thiên nghĩ đến cái Hỗn Độn Chung kia, tức ghê!

Tim đau quá!

Nguyên Thủy sau khi chào hỏi mọi người, liền lặng lẽ ngồi sang một bên, không tham gia vào cuộc vui của mọi người, cũng không ăn thịt xiên mà Tiểu Nguyệt Linh họ đưa qua, chỉ nhận một chén trà xanh từ tiểu hồ ly, rồi cầm lấy cần câu mọi người đặt bên cạnh, chạy ra góc làm một ông lão câu cá.

Nếu đã không thể nói, vậy thì làm một người câu cá yên tĩnh vậy!

Ngược lại là Thái Thượng, tuy không tham gia cuộc vui của mọi người, nhưng lại tươi cười nhận lấy mỹ thực và rượu ngon do các tiểu hoa tiên dâng lên.

Mãi cho đến khi tiệc nướng kết thúc, mọi người bắt đầu uống trà trò chuyện, luận đạo, Nguyên Thủy đạo nhân mới tham gia vào, và cũng cất đi bộ mặt cứng đờ đó. *** Mấy chục năm sau, Phượng Nghi mang theo Phục Hy và Nữ Oa giáng lâm đạo trường của Ngô Sở. "Đại ca, tả tả, hoan nghênh hai người đến, Tiểu Vũ, dâng trà!" Phục Hy và

Nữ Oa hành lễ với mọi người, sau đó Phục Hy cười nói: "Mọi người đi đường có gặp vấn đề gì không!

Vận khí của chúng ta hơi kém, lại đụng phải một con Hỗn Độn Cự Thú." Ngô Sở ngẩn ra, hỏi: "Hai người không phải đã đánh một trận với con Hỗn Độn Cự Thú đó chứ!" "Không dám đánh, chỉ là bị nó đuổi cho phải đi đường vòng một chút, may mà không có chuyện gì lớn." Nữ Oa cười khổ, nói: "Sớm biết như vậy, lúc đầu đã đi cùng các ngươi rồi." Hồng Vân nghe vậy, liếc nhìn Trấn Nguyên Tử, cười cười, ý tứ đã rất rõ ràng.

Trấn Nguyên Tử liếc mắt nhìn hắn một cái, không thèm để ý đến gã này, dù sao không phải ai cũng may mắn như vậy, gặp được Hỗn Độn Cự Thú trong Hỗn Độn vô tận đó.

Không lâu sau khi Phục Hy và Nữ Oa đến, Thập Đại Tổ Vu cũng tới, vốn là mười một Tổ Vu, nhưng Chúc Long từng là Tổ Long nên không đến.

Bởi vì Long tộc, để cho vạn tộc Hồng Hoang có thể yên tâm về họ, khi chủ lực lui về Thanh Long Giới, đã phát thệ Long tộc vĩnh viễn trấn giữ Tứ Hải, sẽ không dễ dàng rời khỏi phạm vi Tây Hải.

Dù rời khỏi Hồng Hoang đại địa, đến vực ngoại Hỗn Độn này cũng không tính là vi phạm lời thề, huống chi Chúc Long hiện nay đã từ bỏ thân phận Tổ Long.

Nhưng đối mặt với Thánh nhân, Chúc Long cũng không thể mặt dày giả vờ mình chưa từng là Tổ Long, hắn vẫn còn cần thể diện.

Sau đó là Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, vận khí của họ đều khá tốt, không gặp phải Hỗn Độn Cự Thú nào trên đường.

Vài trăm năm sau khi những người bạn tốt này đến, lục tục có các sinh linh khác đến, người đến đầu tiên lại là đám tinh quân của Đấu

Mỗ Nguyên Quân.

Sau đó là Côn Bằng lão tổ, nhìn bộ dạng như thể mọi người đều nợ ông ta mấy món linh bảo, có lẽ trên đường đến đã gặp phải chút phiền phức gì đó.

Sau khi những người này đến, Ngô Sở không có việc gì liền thích chạy đến trước Tử Tiêu Cung, chỉ huy Hạo và Dao, cùng ba vị đệ tử của mình, thể hiện một chút thân phận địa vị của bản thân.

Nhìn những người đó ngấm ngầm thì thầm bàn tán, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc về phía hắn, Ngô Sở không khỏi một trận thầm sướng.

Niềm vui của đàn ông, chính là mộc mạc không hoa mỹ như vậy.

Sau khi những người này đến, Ngô Sở mới lục tục phát hiện, trên Hồng Hoang đại địa này, rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu cường giả cảnh giới Đại La.

Trải qua Tam tộc đại chiến và Đạo ma chi chiến, Ngô Sở còn tưởng rằng Đại La đã chết một mớ lớn, có lẽ trong ba ngàn khách Tử Tiêu, rất nhiều người có thể là sinh linh cảnh giới Thái Ất giả mạo.

Dù sao sinh linh cảnh giới Thái Ất, nếu có một món linh bảo lợi hại, vượt qua Hỗn Độn tuy có chút nguy hiểm, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng làm được.

Chương 559

Đương nhiên, nếu trên đường gặp phải Hỗn Độn Cự Thú, vậy thì chỉ có thể tự nhận là xui xẻo.

Nhưng bây giờ xem ra, mình vẫn còn xem thường tiềm lực của Hồng Hoang đại địa, những cường giả Đại La ẩn giấu này, thật sự không ít.

Tiếc là Ngô Sở một người cũng không nhận ra, chỉ nhờ sự giúp đỡ của Kim Quang Địa Long, mới biết được trong số đó có một số từng là cường giả theo Kỳ Lân tộc.

Ví dụ như một vị cường giả mới nổi của Thiên Lang tộc, tộc trưởng Thiên Lang tộc hiện nay là Ô Minh, theo lời kể của Kim Quang Địa Long, năm xưa vị này thực ra cũng chỉ là một con sói không mấy nổi bật, không ngờ bây giờ cũng đã có tu vi như vậy.

Có hắn ở đó, Thiên Lang tộc sẽ không dễ dàng suy bại.

Ngô Sở còn tiến lên bắt chuyện với hắn, hỏi thăm về vị lang đạo nhân Ô Địch, kết quả nhận được câu trả lời là, Ô Địch và cha mẹ hắn, toàn bộ đều toi rồi.

Bao gồm cả bạch nguyệt quang của Kim Quang Địa Long năm xưa, Bạch Lang phu nhân.

Nhất thời, Kim Quang Địa Long có chút sầu não.

Ngoài ra còn có một người nổi danh nhất, chính là 'Thiên Hương phu nhân'.

Mụ độc phụ này lại không chết trong Tam tộc đại chiến và Đạo ma chi chiến, thật đúng là mạng lớn.

Nhưng người ta chơi độc, không chết cũng không cần quá ngạc

nhiên. "Hai vị đạo hữu phương Tây sao vẫn chưa đến?" Hôm nay, Hồng Vân hỏi Ngô Sở.

Nghe câu này, Ngô Sở lập tức cảm thấy cạn lời.

Chẳng trách gã này lại bị hai tên kia lừa gạt!

Người ta không đến thì liên quan gì đến ngươi?

Lại còn ở đây lo lắng vớ vẩn cho họ.

Ngô Sở im lặng nhìn Hồng Vân, Hồng Vân bị Ngô Sở nhìn đến có chút khó hiểu, sờ sờ mặt mình, "Sao vậy?

Trên mặt ta cũng không có gì mà!" "Lão ca sao đột nhiên lại quan tâm đến hai huynh đệ họ vậy?" Ngô Sở hỏi.

Hồng Vân cười nói: "Có gì lạ đâu, dù sao cũng là đạo hữu quen biết, thấy họ vẫn chưa đến, quan tâm một chút thôi." Ngô Sở lắc đầu, nói: "Yên tâm đi!

Họ sẽ đến.

Có lẽ trên đường xảy ra chút chuyện gì đó, nên chậm trễ thôi!

Ví dụ như không cẩn thận đụng phải Hỗn Độn Cự Thú chẳng hạn." "Hy vọng họ sẽ không sao!" Hồng Vân khẽ thở dài. "..." Không còn lời nào để nói, Ngô Sở rất muốn nói cho hắn biết trong Tử Tiêu Cung có mấy cái ghế, đến lúc đó cần phải tranh giành.

Nhưng nghĩ lại mình chưa từng vào Tử Tiêu Cung, cánh cửa cung đó hắn cũng đã thử rồi, hoàn toàn không đẩy ra được, Lão Tổ hiển nhiên không muốn để hắn biết bố trí bên trong.

Cho nên chuyện này, hắn cũng không tiện nói bừa, lỡ như không giống những gì hắn nói thì sao?

Nhưng với tình hình của Hồng Vân hiện tại, cho dù đến lúc đó nhắc nhở hắn, hắn cũng chưa chắc đã nghe lời Ngô Sở, thậm chí sẽ

cảm thấy, chẳng qua chỉ là một cái bồ đoàn thôi mà, nhường thì nhường thôi!

Hồng Vân chính là người có tính cách rộng lượng phóng khoáng như vậy, khuyên hắn ích kỷ một chút, hoàn toàn vô dụng.

Vì vậy Ngô Sở chỉ đành khoác vai hắn, cùng nhau quay về đạo trường của mình, một bên ngầm truyền âm cho hắn: "Lão ca, ngươi có tin ta không?" Hồng Vân nghe vậy liền cười nói: "Sao tự nhiên lại nói chuyện này? 25.

Hiền đệ tính tình thành thật nhiệt tình, ngu huynh còn có thể không tin ngươi sao? "Vậy sau này ta muốn lão ca làm chuyện gì đó, lão ca đừng hỏi ta nguyên do, cứ làm theo trước là được, có được không?" "Sau đó cũng không được hỏi à?" "Sau đó thì được!" "Vậy không vấn đề." "Vậy một lời đã định!" "Một lời đã định!" Hồng Vân cười nói: "Hiền đệ chắc không đến nỗi bán đứng ta đâu nhỉ." Ngô Sở cười nói: "Với tấm lòng nhiệt tình như ngươi, thật có khả năng bị bán đi rồi còn giúp đối phương đếm linh bảo đấy!

Ngươi thì tiêu sái rồi, chỉ đáng tiếc cho người ở bên cạnh ngươi thôi." "Hiền đệ sao lại nói thế?!" Hồng Vân có chút cạn lời, cảm thấy Ngô Sở lại đang nói tốt cho Vũ Điệp Nương đây mà. "Được rồi, ta không nói nữa, ngươi chỉ cần nhớ những gì ta nói với ngươi hôm nay là được.

Đợi chúng ta rời khỏi đây, trở về Tử Ngọc Sơn, ta sẽ giải thích cho ngươi." "Còn úp mở với ta nữa!" "Nói ra thì không linh nữa." Ngô Sở cười nói. "Được thôi!" *** Khi kỳ hạn ba ngàn năm ngày càng đến gần, các cường giả xuất hiện trên quảng trường cũng ngày càng nhiều.

Ngoài một số cường giả Đại La, thật sự có một số sinh linh cảnh giới Thái Ất.

Nhưng những sinh linh cảnh giới Thái Ất này đa số đều đi cùng với cường giả Đại La, sinh linh cảnh giới Thái Ất đi một mình gần như không có.

Cũng vì vậy, số lượng sinh linh xuất hiện tại quảng trường ngoài Tử Tiêu Cung đã sớm vượt qua con số ba ngàn.

Rất rõ ràng, 'ba ngàn' trong ba ngàn khách Tử Tiêu cũng là một con số ước lệ.

Ngô Sở và đám Phục Hy cũng rời khỏi đạo trường của hắn, đến quảng trường.

Dù sao thời gian Lão Tổ mở đàn giảng đạo cũng sắp đến rồi, tiếp tục ở lại trong đạo trường của Ngô Sở, ít nhiều cũng có vẻ không đủ tôn trọng.

Nhưng sự xuất hiện của họ cũng không gây ra xáo động kỳ lạ nào, dù sao trong khoảng thời gian này, họ thỉnh thoảng cũng xuất hiện trên quảng trường, chạy đi luận đạo với người khác.

Đương nhiên, đây cũng là do Ngô Sở đề nghị, chủ yếu là để những người này giúp hắn, vị đại sư huynh của Ngọc Kinh Sơn, nâng cao danh tiếng một chút.

Ví dụ như khi người ta hỏi, tại sao các ngươi lại ở phía sau đó, họ sẽ trả lời, đạo trường phía sau chính là của vị chủ nhân Tử Ngọc kia, chủ nhân Tử Ngọc hiện giờ là đệ tử của Thánh nhân.

Sau đó các cường giả sẽ một phen kinh ngạc, thầm ngưỡng mộ ghen tị.

Ngô Sở muốn chính là hiệu quả mộc mạc không hoa mỹ này.

Nhờ vậy, Lão Tổ còn chưa bắt đầu giảng đạo, danh tiếng đệ tử Thánh nhân của hắn, Ngô Sở, đã được truyền đi khắp 'ba ngàn khách' này. *** Ngày hôm đó, trên bầu trời Tử Tiêu Cung truyền đến tiếng

chuông du dương, thu hút sự chú ý của mọi người.

Sau đó, cửa lớn Tử Tiêu Cung mở ra, Hạo và Dao từ trong bước ra.

Hạo cao giọng nói: "Thời gian ba ngàn năm đã đến, các vị đạo hữu xin mời lần lượt vào trong cung chờ đợi, xin mọi người giữ im lặng, không được ồn ào, không được gây sự…" Bên kia, Dao đã dùng thần thức truyền cảnh tượng bên trong Tử Tiêu Cung cho Ngô Sở, vị đại sư huynh này, đồng thời truyền âm cho hắn: "Đại sư huynh, sư phụ không cho chúng ta giành chỗ cho huynh, chỉ có thể dựa vào chính huynh thôi…" Ngô Sở mỉm cười, khẽ gật đầu, cũng không dám nói sư phụ thiên vị, dù sao sư phụ Lão Tổ từ chối để đệ tử này của mình chơi đặc quyền, chính là biểu hiện không thiên vị rồi còn gì?

Hạo vừa nói xong, liền đưa tay làm một thế mời về phía Ngô Sở đang đứng ở hàng đầu, "Đại sư huynh, chư vị đạo hữu, mời vào trong!" Ngô Sở gật đầu, nói với mọi người xung quanh: "Chúng ta vào thôi!" Sau đó hắn dẫn đầu, bước vào Tử Tiêu Cung, đồng thời truyền âm cho Hồng Vân: "Lão ca, sau khi vào Tử Tiêu Cung này, đừng khiêm nhường nữa.

Đừng hỏi vì sao, nghe ta, nhớ kỹ!" "..." Nghe lời Ngô Sở, Hồng Vân có chút không hiểu, nhưng vẫn khẽ gật đầu.

Bước vào Tử Tiêu Cung liền phát hiện, không gian bên trong Tử Tiêu Cung này lớn hơn nhiều so với nhìn từ bên ngoài, bốn phía phảng phất như không thấy bờ, giống như một bầu trời sao vô tận.

Nhưng so với bầu trời sao tĩnh lặng trong trẻo, nơi đây lại có thần liên Đại Đạo ẩn hiện.

Chương 560

Phía dưới bầu trời sao này, có một đám mây rộng lớn lơ lửng, phía trước đám mây này là sáu đám mây nhỏ, trên sáu đám mây nhỏ còn có sáu cái bồ đoàn màu vàng.

Và phía trước, cao hơn sáu đám mây nhỏ này là một chiếc giường mây màu tím cao lớn.

Ngô Sở sau khi nhận được lời nhắc nhở của Dao, vừa vào trong, không nói hai lời, một bước liền nhảy lên đám mây nhỏ đầu tiên trong sáu đám mây, không bị cảnh tượng kỳ lạ bên trong mê hoặc.

Còn về bốn bà vợ và ba đệ tử của mình, Ngô Sở cũng không nói bừa với họ những lời thật lòng gì, dù sao đây đại biểu cho Thánh vị, không phải ai cũng có tư cách.

Ngay cả hắn, đệ tử của Thánh nhân, cũng chưa chắc đã ổn thỏa.

Dù sao ở Hồng Hoang đại địa này, ai biết được mọi thứ có phải đã sớm được định sẵn hay không?

Lão đại Thiên Đạo hành sự, có lúc chính là khó lường như vậy. 26.

Những người đi bên cạnh Ngô Sở thấy hành động của hắn, cũng hoàn hồn lại, liên tiếp lao nhanh về phía sáu đám mây nhỏ.

Từ cửa cung đến đám mây nhỏ đó, trông có vẻ rất gần, nhưng khi bay qua, mọi người mới phát hiện, khoảng cách đó thật sự không hề gần chút nào.

Mắt thấy Ngô Sở biến thành một tia sét, nhanh chân đến trước, Thái Nhất trực tiếp lấy ra Hỗn Độn Chung của mình, định mượn sức mạnh của Hỗn Độn Chung để trong nháy mắt vượt qua khoảng cách

này, kết quả uy năng vượt qua hư không của Hỗn Độn Chung ở đây lại không thể sử dụng được.

Thấy vậy, mọi người đành phải thi triển bản lĩnh của mình, ba đạo huynh Côn Luân liên thủ, sau khi nguyên thần của họ kết hợp lại, khí cơ lộ ra lại khiến thần hồn của mọi người chấn động.

Cũng vì vậy, ba anh em Côn Luân nhân cơ hội leo lên ba đám mây trong số đó.

Mắt thấy sáu chỗ đã mất bốn, những người khác lập tức nóng mắt.

Ngay khoảnh khắc ba anh em Côn Luân xuất hiện trên đám mây, bóng dáng của Hồng Vân cũng tức thì xuất hiện trên đám mây tiếp theo.

Đối với một cường giả Đại La chuyên tu Vân Chi Đại Đạo mà nói, nơi này thực ra chính là sân nhà của Hồng Vân, hắn có thể dễ dàng mượn Vân Chi Đại Đạo, tức thì xuất hiện ở bất kỳ nơi nào.

Chẳng qua là vừa rồi bị ba anh em Côn Luân liên thủ làm cho chấn động một chút, nếu không tốc độ của hắn còn nhanh hơn ba anh em Côn Luân.

Côn Bằng lão tổ thấy vậy, hai cánh vỗ một cái, cuộn lên sức mạnh phong lôi, hóa thành một luồng hồng quang bay về phía đám mây còn lại.

Nhưng lúc này lại có một đạo thất thải quang mang khác, tức thì vượt qua ông ta, chớp mắt đã xuất hiện trên đám mây còn lại, giành trước một bước ngồi lên đám mây.

Đạo thất thải quang mang này chính là Nữ Oa từ sau vượt lên.

Hóa ra là Phục Hy thấy đám mây chớp mắt chỉ còn lại một, liền dập tắt ý nghĩ mình cũng lên đó ngồi, trực tiếp đặt một chưởng sau eo

Nữ Oa, mạnh mẽ đẩy một cái.

Dựa vào tu vi của hai người họ, Nữ Oa tự nhiên tức thì vượt lên trên mọi người, ngồi lên vị trí cuối cùng.

Thái Nhất, Đế Tuấn và những người khác thấy vậy, đều dập tắt ý định tranh giành vị trí với mọi người.

Thứ nhất, Ngô Sở là đệ tử của Thánh nhân, không thể tranh, tranh cũng không lại, số cường giả Đại La đứng sau hắn quá nhiều, trong bốn bà vợ có hai người là cảnh giới Đại La, còn có chín người anh vợ và một cô em vợ cảnh giới Đại La, cùng ba đệ tử cảnh giới Đại La.

Chưa nói đến thân phận đệ tử Thánh nhân của hắn, chỉ riêng thế lực này thôi đã không ai địch lại.

Thứ hai, tu vi của ba anh em Côn Luân cực kỳ xuất chúng, ba huynh đệ liên thủ, ở đây ngoại trừ Ngô Sở, cơ bản cũng không ai địch lại.

Ngay cả Ngô Sở, cũng cần mượn sức mạnh của con hộ đạo thần thú kia mới được.

Còn Hồng Vân, mọi người đều thân quen với hắn như vậy, tự nhiên cũng không nỡ bắt nạt một người thật thà chí thành chí thiện như vậy, sợ sau này bạn bè cũng không làm được.

Còn Nữ Oa, đó là nữ tính duy nhất ở đây, là tỷ tỷ mà Ngô Sở nhận, thật sự đắc tội với nàng, vậy thì số người bị đắc tội sẽ rất nhiều.

Cho nên, họ đều đành phải ngoan ngoãn đi xuống đám mây khổng lồ phía dưới.

Tuy nhiên, họ không muốn tranh nữa, nhưng không có nghĩa là người khác không muốn tranh.

Trong số đó, cầm đầu là Côn Bằng lão tổ, thứ hai là Minh Hà lão tổ… họ thực ra cũng là những kẻ bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh, không dám bắt nạt người khác, liền nhắm mục tiêu vào Hồng Vân.

Hồng Vân tính tình như con lừa, cứ cứng rắn với hắn, hắn chắc chắn sẽ không mềm lòng, hắn chính là kiểu người mềm không ăn, cứng cũng không chịu.

Côn Bằng lão tổ vốn nhắm vào đám mây cuối cùng, thấy vị trí cuối cùng bị Nữ Oa cướp mất, ông ta nếu động thủ, Phục Hy chắc chắn sẽ cùng Nữ Oa liên thủ.

Đối mặt với tình huống này, ông ta đành vỗ cánh, hóa thành một đạo lưu quang, đâm về phía Hồng Vân bên cạnh.

Nhìn đi nhìn lại, vẫn là quả hồng mềm Hồng Vân này dễ bóp hơn.

Cảnh này khiến không ít người đều lộ ra ánh mắt lạnh lùng với Côn Bằng lão tổ.

Nhưng mọi người đều không động thủ, dù sao đây là đạo trường của Thánh nhân, tất cả đều giữ sự kiềm chế.

Đồng thời, mọi người thực ra cũng muốn xem xem, Hồng Vân rốt cuộc có tư cách ngồi ở vị trí đó không.

Ngô Sở lạnh lùng nhìn về phía đạo lưu quang do Côn Bằng lão tổ hóa thành, Hồng Vân lại cười nói: "Không sao!" Quả nhiên, khi đạo lưu quang sắp va vào người Hồng Vân, đám mây dưới thân Hồng Vân lại hóa thành một bức tường mây, chặn trước mặt lưu quang.

Đạo lưu quang đó phảng phất như đâm vào một cục bông, sức mạnh tức thì bị hóa giải, còn Hồng Vân thì ung dung ngồi trên đám mây, cười nhìn Côn Bằng lão tổ không phá được tường mây.

Côn Bằng lão tổ chỉ cảm thấy mất mặt, một phen nghiến răng nghiến lợi, đặc biệt là tiếng cười truyền đến từ bên dưới, khiến mặt

ông ta nóng rát.

Tức giận, ông ta lại cảm thấy mình thời vận không tốt, nếu không phải những đám mây này vừa khéo trở thành công cụ của Hồng Vân, ông ta cảm thấy bằng tốc độ của mình, chắc chắn có thể giành được một vị trí.

Ông ta cho rằng đám mây này là do Thánh nhân bố trí ở đây, chắc chắn khác với mây thường.

Thấy Côn Bằng lão tổ vô công nhi phản, Minh Hà chi chủ hóa thành một dòng sông máu, lại theo đó đâm tới, kết quả dòng sông máu đó cũng không thể đâm tan đám mây, ngược lại còn bị đám mây hấp thu.

Lúc này, rất nhiều người không hiểu rõ về Hồng Vân mới phát hiện, hóa ra người thật thà cả ngày cười ha hả này, tu vi lại cường hãn đến vậy, nói cười thản nhiên đã hóa giải hai lần nguy cơ.

Ngay khi Minh Hà chi chủ còn muốn tái chiến, bên cạnh truyền đến hai tiếng hừ lạnh.

Một tiếng là của Ngô Sở, một tiếng lại là của Nguyên Thủy.

Ngô Sở có chút bất ngờ nhìn về phía Nguyên Thủy, Nguyên Thủy khẽ hừ nói: "Thứ ô uế như vậy, cũng dám đến làm bẩn đạo trường của Thánh nhân, còn không mau lui ra?" Chuyện này… rất Nguyên Thủy!

Ngô Sở chỉ có thể nói như vậy.

Côn Bằng lão tổ, kẻ thuộc loại thấp sinh noãn hóa, không thể tranh được vị trí, hỏa lực của Nguyên Thủy, cuối cùng vẫn tìm được chỗ để trút giận.

Nhưng Minh Hà chi tổ này một chút cũng không đáng đồng tình.

Ngô Sở cười tủm tỉm quay về phía Minh Hà lão tổ, nhếch miệng, truyền âm nói: "Nghe nói, ngươi đã tiếp nhận một số ma nghiệt làm thuộc hạ?

Có phải là Ba Tuần và Ô Ma không?" Minh Hà lão tổ mặc một chiếc trường bào màu máu, sắc mặt âm trầm, có hai đường pháp lệnh rất sâu, nghe lời Ngô Sở, lập tức dập tắt ý định tranh giành, chắp tay với Ngô Sở, "Bất Xuất đạo hữu nói đùa rồi, đó nhất định là lời đồn.

Chương 561

Thực ra những ma nghiệt đó đã bị bần đạo trấn áp ở sâu trong Huyết Hải, ngày đêm chịu sự xâm thực mài mòn của Huyết Hải, không bao giờ có ngày lật mình nữa!" "Như vậy, thì tốt nhất!" Ngô Sở khẽ gật đầu, thu hồi ánh mắt.

Sau đó Minh Hà cũng đành phải dập tắt ý định tiếp tục tranh giành, quay về biển mây phía dưới.

Hồng Vân thì chắp tay với Nguyên Thủy đạo nhân, cảm tạ tình 'xuất khẩu' vừa rồi của ông ta.

Nguyên Thủy thì rất kiêu ngạo quay đầu đi, giọng trầm trầm nói: "Bần đạo không phải đang giúp ngươi!" Lúc này, một số sinh linh khác đã lục tục bước lên biển mây đó.

Trấn Nguyên Tử và Phục Hy, Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ, Thái Nhất Đế Tuấn họ ngồi ở phía trước, Hoàng Long, Phượng Nghi, cùng với Bạch Trạch Tất Hỏa, còn có mười hai tiểu hoa thần họ thì ở phía sau.

Các sinh linh khác cũng lần lượt tìm một chỗ ngồi xuống sau lưng họ.

Biển mây rộng lớn, vô số sinh linh tùy ý ngồi trên đó, hoặc tán gẫu, hoặc im lặng quan sát xung quanh.

Ngay lúc này, hai bóng người lảo đảo chạy vào Tử Tiêu Cung.

Hình tượng của họ trông có vẻ thê thảm, quần áo trên người rách rưới, lỗ thủng tùy ý có thể thấy, vừa nhìn đã biết là đã trải qua chuyện gì đó thảm không nỡ nhìn.

Hai người này, chính là hai huynh đệ sầu khổ kia.

Vốn dĩ ngày thường họ đã có vẻ mặt sầu khổ, bây giờ bộ dạng này, càng là khổ hải vô biên, sầu vực vô tận.

Hai huynh đệ liếc nhìn mọi người, sau đó liền nhìn về phía sáu người Ngô Sở đang ngồi cao trên đám mây nhỏ.

Vừa nhìn đã khiến họ ngưỡng mộ đến mức nước mắt tuôn rơi. 27.

Chuẩn Đề chắp tay, ngửa mặt lên trời bi thương than dài, "Uổng cho chúng ta tân tân khổ khổ, không quản vạn dặm xa xôi từ vùng đất phương Tây cằn cỗi kia một đường vội vàng đến, nhưng vẫn là muộn rồi." Đại huynh, đều tại ta!

Nếu không phải ta vận khí kém, ở trong Hỗn Độn gặp phải Hỗn Độn Cự Thú, cũng sẽ không liên lụy huynh cũng đến muộn như vậy, bây giờ lại khiến huynh ngay cả một chỗ nghỉ chân cũng không có… Ai!

Bần đạo thực sự không còn mặt mũi nào về gặp những sinh linh đáng thương ở phương Tây nữa!" Tiếng than bi thương này, phối hợp với những giọt lệ không tiếng động, không ít sinh linh lập tức bị cảm xúc của họ lây nhiễm, cảm thấy họ thật đáng thương.

Trong số đó, tự nhiên người có lòng thiện lớn nhất là Hồng Vân cảm động nhất.

Thấy thần sắc của Hồng Vân, Ngô Sở biết hắn muốn làm gì rồi, bèn chuẩn bị truyền âm cho Hồng Vân, bảo Hồng Vân đừng làm chuyện ngu ngốc, đừng bị hai người này lừa gạt.

Tuy nhiên, ngay khi hắn chuẩn bị làm vậy, giọng nói của Lão Tổ lại đột nhiên vang lên trong đầu hắn, "Ngươi đừng nhiều chuyện, cái gì của ai, thì là của người đó." "..." Ngô Sở muốn mở mắt, ngẩng đầu lên nhìn chiếc giường mây màu tím kia, nhưng kết quả đừng nói là ngẩng đầu nhìn, ngay cả mắt cũng không mở ra được, một luồng sức

mạnh cường đại trực tiếp trói buộc hắn tại đó.

Đối mặt với tình huống này, Ngô Sở không khỏi kêu lên trong thức hải: "Sư phụ, người rõ ràng là đang thiên vị, hai tên kia rõ ràng là đang diễn, thật quá buồn nôn." "Là vi sư thiên vị, hay là ngươi đang thiên vị?" Không ngờ giọng nói của Lão Tổ lại vang lên trong đầu Ngô Sở, "Phúc duyên sâu cạn, tự có định số.

Ngươi giúp được y nhất thời, nhưng có giúp được y cả đời không?" "..." Tính đi tính lại, Ngô Sở làm sao cũng không tính được Lão Tổ sẽ đích thân ra tay, ngăn cản hắn, một kẻ hack game, giúp Hồng Vân giữ lại chút cơ duyên đó.

Lẽ nào Lão Tổ muốn đích thân ra tay sửa lại tiến trình thần thoại đã bị hắn làm lệch hướng?

Ngô Sở không thể nói chuyện, thậm chí không thể quay đầu dùng ánh mắt ra hiệu, chỉ có thể im lặng ngồi đó.

Điều này khiến Ngô Sở có một cảm giác bất lực của 'phi chiến chi tội'.

Bị cảm xúc của hai huynh đệ sầu khổ lây nhiễm, Hồng Vân chỉ cảm thấy như ngồi trên bàn chông, như có gai sau lưng, rất muốn đứng dậy nhường ghế, nhưng lại nhớ đến những lời Ngô Sở đã nói với hắn trước đó.

Thế là Hồng Vân vốn đã nhúc nhích thân thể, muốn đứng dậy, đành phải dừng lại.

Thấy không ai nhường ghế, lúc này Chuẩn Đề vì không tìm được cột nào để đập đầu vào, đã lệ rơi đầy mặt, dập đầu xuống đất, cáo tội với những người đồng hương ở phương Tây của họ.

Thấy cảnh này, vô số sinh linh đều ngoảnh mặt đi, nhưng những người bị cảm xúc của họ lây nhiễm lại cảm thấy tiếc cho họ, bất tri

bất giác đồng tình với họ.

Hồng Vân ngồi trên đám mây, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng dày vò, không tự chủ được lại nhúc nhích mông.

Thấy cảnh này, Chuẩn Đề đạo nhân liền nhìn thẳng vào Hồng Vân, dùng đôi mắt đẫm lệ của mình nhìn Hồng Vân, "Hồng Vân đạo hữu, bần đạo biết ngài tâm thiện nhất, có thể vì huynh đệ bần đạo làm một việc tiện lợi không?

Đạo hữu một lòng nhàn vân dã hạc, không hỏi thế sự… không như chúng ta, còn cần phải bận rộn khôi phục đại địa phương Tây.

Huynh đệ bần đạo chỉ muốn ngồi gần hơn một chút, hy vọng có thể lắng nghe Thánh nhân giáo huấn tốt hơn, lĩnh ngộ thêm nhiều thần thông…" Bị người ta cầu xin tận cửa như vậy, với tính cách của Hồng Vân, làm sao có thể ngồi yên được?

Lúc này hắn lại không tự chủ được nhìn về phía Ngô Sở, Ngô Sở vẫn giữ vẻ mặt nhắm mắt trầm tư, không cho hắn bất kỳ gợi ý nào.

Khi ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Hồng Vân, Hồng Vân vốn luôn đối xử tốt với mọi người làm sao có thể chịu đựng được ánh mắt này?

May mà lúc này Hậu Thổ đột nhiên lên tiếng nói: "Chúng ta ngồi ở dưới này được, hai vị đạo hữu vì sao lại không ngồi được?

Hồng Vân đạo huynh bằng bản lĩnh có được vị trí, vì sao phải nhường?" Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly đều biết rõ Ngô Sở không thích cặp huynh đệ phương Tây này, so ra, Hồng Vân là đại ca tốt của họ.

Thấy hắn bị bắt nạt, Hậu Thổ cảm thấy không thể ngồi yên không quan tâm.

Còn vì sao lúc này Ngô Sở một mực không nói gì, Hậu Thổ cảm thấy chắc là Ngô Sở là đại sư huynh, không tiện trực tiếp thiên vị.

Có Hậu Thổ lên tiếng, mười mấy vị huynh đệ của nàng liền bắt đầu lên tiếng hùa theo.

Sau đó Thanh Khâu Ly và Trấn Nguyên Tử cũng theo đó lên tiếng.

Cuối cùng ngay cả Thái Nhất cũng cười nói: "Hai vị đạo hữu và Hồng Vân đạo hữu cũng coi như quen biết, vì sao phải bắt nạt Hồng Vân đạo hữu hiền lành như vậy?

Đúng như Hậu Thổ đạo hữu đã nói, ở đây chúng ta đều ngồi được, hai vị đạo hữu vì sao lại không ngồi được?" Thấy có nhiều người giúp mình như vậy, Hồng Vân lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn Chuẩn Đề đạo nhân bên cạnh, nghiêm mặt nói: "Vô cùng xin lỗi, nếu là ngày thường, bần đạo nhường thì cũng đã nhường rồi, nhưng hôm nay, bần đạo không thể phụ lòng tốt của các vị đạo hữu." Chuẩn Đề thấy vậy, lại bắt đầu khóc lóc.

Hồng Vân bất lực, đành phải nhắm mắt lại, đóng chặt lục thức, chơi trò 'tai không nghe mắt không thấy cho lòng thanh thản', mặc cho Chuẩn Đề khóc thành người lệ, dù sao hắn cũng không thấy, cũng không nghe.

Hồng Vân nhắm mắt lại, không khỏi nhớ lại vô số năm tháng qua, Ngô Sở và Trấn Nguyên Tử không ngừng khuyên hắn, lúc cần tranh thì đừng khiêm nhường, không vì mình thì cũng phải vì Vũ Điệp Nương một lòng một dạ thích hắn mà nghĩ, hắn bây giờ đã không còn là một mình nữa.

Luôn để A Sở huynh đệ và Trấn Nguyên hiền đệ thất vọng, lần này, không thể để họ thất vọng nữa.

Thần sắc của Hồng Vân cuối cùng cũng dần dần kiên định lại.

Thấy Hồng Vân nhắm mắt, một bộ không hề lay động, đôi mắt của Chuẩn Đề không khỏi nheo lại, nắm chặt tay, quay đầu nhìn Tiếp

Dẫn, rất muốn động thủ thử một lần.

Nhưng Tiếp Dẫn đạo nhân lại khẽ thở dài lắc đầu, ra hiệu hắn tuyệt đối đừng làm bừa, không thấy vừa rồi có bao nhiêu người đang giúp gã đó sao?

Cẩn thận chọc giận mọi người đấy!

Thế là, Chuẩn Đề đành phải nhìn về phía Nữ Oa có vẻ yếu đuối, nói: "Không biết Nữ Oa đạo hữu, có thể vì bần đạo làm một việc tiện lợi không…" Nữ Oa liếc mắt một cái, nhe răng cười, đáp trả: "Làm một việc tiện lợi?

Là muốn bần đạo giúp ngươi chặt đầu chó của ngươi à?

Được thôi!

Đưa cái đầu chó của ngươi qua đây!" Vì Ngô Sở trước đây không có việc gì lại hay véo đầu chó của A Thu, nên Nữ Oa cũng học được cái này, bây giờ lại dùng từ này với Chuẩn Đề.

Chương 562

Tiếc là, rất nhiều sinh linh không biết 'chó' là vật gì, chỉ có những người quen biết Ngô Sở mới hiểu ý nghĩa của từ này.

Nhưng điều này không cản trở các sinh linh khác hiểu ý của Nữ Oa, rất rõ ràng, vị nữ tử có vẻ ngoài yếu đuối này, căn bản không yếu đuối như bề ngoài của nàng.

Đại tỷ đầu của Tử Ngọc Sơn, có thể là một người yếu đuối sao? 28.

Phía dưới, Phục Hy đứng dậy, trầm giọng quát lớn: "Chuẩn Đề đạo hữu, bần đạo cũng có thể giúp ngươi một tay!" Muốn thử không?" Ngô Sở tuy không nói gì, nhưng lệ khí tỏa ra trên người lại không giả.

Luồng lệ khí này, rất khó thấy trên người Ngô Sở, những người khác ít nhiều đều có chút bất ngờ trước khí tức của Ngô Sở lúc này.

Mọi người chỉ nghĩ là do Chuẩn Đề bắt nạt đến tỷ tỷ của Ngô Sở, nhưng không biết, đây là do ý niệm không phục sau khi bị Lão Tổ ngấm ngầm cản trở mang lại cho hắn.

Dựa vào cái gì ta lại không thể quản chuyện này?!

Không quản được y cả đời, với việc ta quản y nhất thời cũng không xung đột, tại sao lại không thể quản?

Sư phụ, người đích thân ra tay dàn xếp như vậy, đệ tử không phục! "Thêm ta một người!" Thông Thiên cũng ở bên cạnh cười hì hì nói.

Thái Nhất cũng cười nói: "Chúng ta cũng rất sẵn lòng giúp đỡ!" Tuy trước đây mọi người cũng quen biết, ở Phù Tang Thang Cốc ăn

uống luận đạo, cũng coi như thảnh thơi, nhưng so ra, quan hệ của Nữ Oa với họ, gần gũi hơn nhiều so với cặp huynh đệ sầu khổ này.

Huống chi, Nữ Oa còn là tỷ tỷ của Ngô Sở, ở Tử Ngọc Sơn của Ngô Sở, là đại tỷ đầu, ngay cả Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly cũng phải nhường nàng ba phần. "..." 29.

Thấy sắp gây ra sự phẫn nộ của mọi người, Chuẩn Đề cũng có chút đau đầu, chỉ có thể thút thít khóc lóc, khóc đến mức một số người tê cả da đầu, cũng khóc đến mức một số người trong lòng áy náy… Tiếp Dẫn thấy Chuẩn Đề sắp gây ra sự phẫn nộ của mọi người, liền nói: "Nhị đệ đừng như vậy nữa, đám mây ở đây rất lớn, chúng ta ngồi đây thôi!

Ai!

Chỉ tội nghiệp cho sinh linh phương Tây chúng ta!" Vẻ mặt bi mẫn đó, quả thực rất dễ gây ra sự đồng cảm của mọi người.

Đương nhiên, những sinh linh không bị cảm xúc của họ ảnh hưởng thì lại cảm thấy, hai người này thực sự quá vô sỉ. 30.

Tiếp Dẫn vừa nói vừa hành lễ với xung quanh, "Xá đệ thất lễ, mong các vị đạo hữu lượng thứ!" Thực sự là phương Tây chúng ta sau đại chiến lần trước quá cằn cỗi, huynh đệ bần đạo chỉ muốn đến gần hơn, học thêm nhiều đạo pháp, để về khôi phục đại địa phương Tây, mong các vị đừng trách." Mọi người ngay cả đáp lễ cũng lười, chỉ im lặng nhìn hai huynh đệ họ.

Chuẩn Đề cũng không ngờ, mình chẳng qua chỉ muốn chiếm chút lợi, xem vị Nữ Oa đạo hữu này có phát thiện tâm không, ai ngờ lại giống như chọc vào tổ ong vò vẽ.

Vừa rồi ít nhất có hai ba mươi luồng khí tức cường đại khóa chặt huynh đệ họ, hoàn toàn dọa hắn một phen.

Bất lực, hắn cũng đành phải thôi.

Chỉ là đôi mắt hắn lại âm u nhìn chằm chằm vào sáu đám mây phía trên, ngấm ngầm nghiến răng.

Thấy hai huynh đệ mặt mày sầu khổ kia cuối cùng cũng yên vị ngồi xuống, Ngô Sở khẽ thở phào nhẹ nhõm, thầm đắc ý trong lòng: "Sư phụ, con vừa rồi chẳng làm gì cả đâu!" Kết quả tự nhiên là không có bất kỳ hồi âm nào, tâm thần của Lão Tổ dường như đã không còn đặt trên người hắn nữa.

Điều này khiến hắn có cảm giác như đang liếc mắt đưa tình với người mù.

Thật ra cũng không thể trách Ngô Sở cứ phải biến đổi phương pháp để 'đấu pháp' với Lão Tổ, dù sao thì chuyện này cũng là việc hắn muốn thay đổi nhất trong suốt những năm tháng qua.

Thứ nhất là vì Hồng Vân là một lão hảo nhân chí thành chí thiện, hắn cảm thấy người tốt không đáng phải nhận kết cục như vậy; thứ hai là Hồng Vân đối với hắn vừa là thầy vừa là bạn, tình nghĩa sâu đậm; thứ ba là hắn muốn thử xem, chuyện này, liệu có thể thật sự bị thay đổi hay không?

Hắn có chút lo lắng, lo rằng việc Lão Tổ làm như vậy, có phải thật sự muốn cưỡng ép đưa tiến trình của thần thoại Hồng Hoang trở về quỹ đạo vốn có không?

Nếu thật sự như vậy, thì tương lai Hồng Vân vẫn lạc, có phải vẫn không thể ngăn cản?

Cho nên, dù Lão Tổ có vì thế mà tức giận, hắn cũng phải thử một lần. "Bây giờ hài lòng rồi chứ?" Ngay lúc Ngô Sở vừa đắc ý, vừa lo lắng không biết sư phụ có thật sự nổi giận hay không, trong thức hải của hắn lại vang lên giọng nói của Lão Tổ. "..." Ngô Sở không khỏi

ngẩn ra, bèn trả lời trong tâm trí: "Đệ tử không dám!

Nhưng đệ tử cũng không muốn giấu sư phụ, đệ tử quả thực có chút không hiểu, nếu mọi thứ thật sự đều do trời định, vậy nỗ lực của đệ tử còn có tác dụng gì?

Cứ nằm yên mặc cho số phận chẳng phải tốt hơn sao?

Hay là sư phụ cảm thấy đại địa Tây Phương biến thành như vậy là lỗi của sư phụ, muốn bù đắp cho bọn họ?" Sau một hồi im lặng, Lão Tổ mới khẽ thở dài: "Ngươi một đường thuận buồm xuôi gió, hơi có chút không thuận lợi liền sinh lòng oán giận, tâm cảnh như vậy, làm sao có thể bước vào cực cảnh?" Kế hoạch 'mưu tính' suốt bao năm tháng, ngay lúc sắp thành công lại bị cưỡng ép ngăn cản, suýt chút nữa là công cốc.

Ngô Sở cảm thấy mình tức giận là hoàn toàn có thể hiểu được.

Nhưng Lão Tổ lại không biết điều này, ngài chỉ nghĩ Ngô Sở không vui vì không thể giúp đỡ bạn tốt.

Cho nên ngài mới nói Ngô Sở 'hơi có chút không thuận lợi'.

Nhưng theo Ngô Sở, chuyện này không chỉ đơn giản là 'hơi có chút không thuận lợi'. "Sư phụ dạy phải!

Nhưng đệ tử chỉ muốn một câu trả lời.

Chuông do ai buộc thì người đó gỡ, nút thắt trong lòng đệ tử là do sư phụ buộc, xin sư phụ hãy cởi giúp đệ tử." Lão Tổ nghe vậy, khe khẽ thở dài, "Thôi được!

Vi sư sẽ nói cho ngươi nghe.

Mọi việc trên đời tự có thiên định, nói đúng, cũng không đúng!

Tính cách thành thật khoáng đạt của Hồng Vân đã quyết định lựa chọn của hắn trong tình huống đó, đây chính là một loại thiên định...

Nếu không có người khác giúp đỡ, lúc này hắn đã sớm nhường ra chỗ ngồi của mình rồi." Dừng một chút, Lão Tổ lại khẽ thở dài: "Trong vô số lần suy diễn của vi sư, ngươi luôn là một biến số.

Sự xuất hiện của ngươi khiến tương lai càng thêm bất định, sự nỗ lực của ngươi cũng đoạt đi một vài cơ duyên vốn thuộc về người khác...

Đây chính là 'bất định'.

Nhưng chung quy lại, quy tắc thiên địa vận hành, tự có quy luật của nó.

Ngươi nỗ lực, sự việc mới chuyển biến theo hướng ngươi hy vọng.

Ngươi muốn nằm yên, sự việc cũng sẽ có những phát triển khác." Nghe Lão Tổ nói sự xuất hiện của mình là một biến số, Ngô Sở có chút căng thẳng, nhưng nghĩ lại rồi cũng yên lòng.

Hắn đã sớm là đệ tử của Lão Tổ, nếu Lão Tổ thật sự cảm thấy hắn là biến số, muốn trừ khử hắn thì đã sớm ra tay, không cần đợi đến bây giờ.

Hắn nhíu mày, lại trả lời trong lòng: "Lời sư phụ nói tuy có lý, nhưng vẫn chưa đủ để thuyết phục đệ tử.

Chương 563

Đệ tử cảm thấy ngài chính là đang thiên vị hai người Tây Phương kia." Cũng may Ngô Sở là đệ tử do chính tay ngài cướp về, nếu không lúc này e rằng Lão Tổ đã cho hắn một chưởng, để hắn tự mình từ từ thể hội.

Ngươi đã giúp Hồng Vân giữ được chỗ ngồi rồi, còn muốn thế nào nữa?

Mà Ngô Sở cũng là cậy mình đã sớm là đệ tử của Lão Tổ, mới dám tùy hứng một phen.

Im lặng một hồi, Lão Tổ mới nói: "Trong suy diễn của vi sư, Ma đầu La Hầu sở dĩ chế tạo Tru Tiên Tứ Kiếm, chính là để đối phó vi sư.

Từ tên của bốn thanh kiếm này, Tru Tiên, Lục Tiên, Hãm Tiên, Tuyệt Tiên, cũng có thể nhìn ra được.

Có thể nói, đại địa Tây Phương biến thành bộ dạng như bây giờ, đều là vì vi sư." Dừng một chút, Lão Tổ lại nói: "Ngoài ra, đạo mà hai người này tu hành, cũng có ích cho việc bổ sung quy tắc Thiên Đạo.

Dù là việc công hay việc tư, đều không thể thiếu bọn họ." "..." ...

Đang...

Tiếng chuông vang lên, bóng dáng nhỏ bé của Hạo và Dao đẩy hai cánh cửa cung lớn, mỗi người một bên, chậm rãi đóng lại.

Sau đó, Hạo và Dao bay đến đứng bên cạnh vân sàng màu tím, Hạo phất phất trần, cao giọng nói: "Giờ lành đã đến, các vị đạo hữu hãy giữ yên lặng, cung nghênh Thánh nhân..." Lời vừa dứt, thân ảnh Lão Tổ từ từ hiện ra trên vân sàng màu tím cao ngất.

Một thân đạo bào viền tím trên nền trắng, tóc râu đều bạc trắng, tiên phong đạo cốt, đạo vận lưu chuyển quanh thân, đại đạo vì ngài mà reo vang, thần liên trật tự ẩn hiện xung quanh.

Tất cả sinh linh đứng dậy, cúi người bái Lão Tổ: "Chúng con bái kiến Thánh nhân!" "Tất cả đứng dậy đi!" Lão Tổ khẽ mở mắt, liếc nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang ngồi trên đám mây lớn phía dưới, nói: "Sau này cứ theo thứ tự chỗ ngồi hôm nay, mọi người vào chỗ đi!" Đợi mọi người ngồi lại, Lão Tổ lại nói: "Bần đạo sẽ giảng đạo cho mọi người ba lần, mỗi lần vạn năm, ở giữa sẽ cách nhau một nguyên hội, mong các vị có mặt ở đây hãy nắm bắt cho tốt." "Đa tạ Thánh nhân chỉ dạy!" 31.

Giọng nói không đều tăm tắp như lần trước, một số sinh linh phản ứng chậm chỉ cảm thấy, những sinh linh này thật biết nịnh hót, lại có thể tranh thủ mọi cơ hội như vậy, thế là cũng liên tiếp học theo.

Đáng tiếc, bọn họ không biết rằng, Lão Tổ không có cảm xúc gì với chuyện nịnh hót, nếu không thì đại đệ tử của ngài là Ngô mỗ nhân cũng không cần phải cảm thấy tiếc nuối vì điều này.

Giống như thân mang thuật đồ long, lại không tìm thấy chân long vậy.

Lão Tổ lướt mắt nhìn mọi người, trực tiếp giảng từ việc tu hành của cảnh giới Thái Ất.

Dù sao thì sinh linh ở đây không có ai dưới cảnh giới Thái Ất, không cần thiết phải giảng những thứ nông cạn khô khan đó, mọi người tự nhiên đều hiểu.

Cảnh giới Thái Ất, tu chính là tìm tòi cấu trúc bản nguyên của Đại Đạo.

Sinh linh bước vào cảnh giới này tự nhiên hiểu rõ mục tiêu của

mình, cho nên sinh linh cảnh giới Thái Ất nghe, phần nhiều vẫn là phương pháp nhanh chóng tìm tòi bản nguyên Đại Đạo.

Mà những điều này, đối với cường giả cảnh giới Đại La mà nói, có thể nghe có thể không.

Lão Tổ dùng lời nói kết hợp với hình ảnh ba chiều để diễn hóa, dùng thần liên trật tự trình bày cấu trúc bản nguyên của các loại Đại Đạo cho mọi người, khiến mọi người dễ dàng hiểu được đạo và lý trong đó.

Trong phút chốc, đạo vận lưu chuyển.

Chất lượng giảng dạy này, tuyệt đối là đỉnh của chóp.

Lão Viên và Bạch Trạch, những sinh linh cảnh giới Thái Ất này, nghe mà như si như say.

Còn thân là cường giả cảnh giới Đại La, trong quá trình này cũng ôn cũ biết mới, cũng không cảm thấy khô khan, thậm chí thỉnh thoảng còn lộ ra vẻ chợt hiểu ra, thì ra là thế.

Ba ngàn năm sau, cuối cùng cũng giảng đến việc tu hành của cảnh giới Đại La.

Lại ba ngàn năm, cuối cùng giảng đến việc tu hành sau cảnh giới Đại La.

Khi Lão Tổ giảng về việc tu hành của cảnh giới Đại La, cũng giảng về ứng dụng của các loại Đại Đạo.

Theo lời giảng của Lão Tổ, tất cả sinh linh có mặt đều sinh ra vẻ hổ thẹn, vì bọn họ phát hiện ra, cách vận dụng Đại Đạo trước đây của mình quả thực thô thiển không chịu nổi.

Thân là đại đệ tử của Lão Tổ, Ngô Sở càng cảm thấy hổ thẹn hơn, vì nguyên nhân rất ít khi ở bên cạnh Lão Tổ sư phụ.

Cách vận dụng các loại Đại Đạo của Ngô Sở cũng rất nông cạn.

Ví dụ như, cách mọi người vận dụng độn pháp.

Trước kia Ngô Sở sau khi nắm giữ Càn Khôn Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo, khi đi lại giữa các nơi trong Hồng Hoang đại địa, thời gian rút ngắn đi rất nhiều, liền cảm thấy rất vui vẻ.

Nhưng bây giờ mới phát hiện, cách vận dụng Không Gian Đại Đạo và Càn Khôn Đại Đạo của hắn, quả thực chỉ là một ít da lông mà thôi.

Thân là cường giả Đại La, không thể trong khoảnh khắc xuất hiện ở bất kỳ nơi nào trong Hồng Hoang đại địa, đó chính là lĩnh ngộ Không Gian Đại Đạo chưa tới nơi tới chốn, là sự vô năng của chính mình.

Ngô Sở lặng lẽ nhìn Lão Tổ sư phụ, chỉ cảm thấy Lão Tổ sư phụ không đủ yêu thương mình.

Kết quả Lão Tổ coi như không nhìn thấy vẻ mặt đó của Ngô Sở.

Sau đó, Lão Tổ cuối cùng cũng giảng đến giai đoạn chứng đạo cuối cùng. "Sau khi bần đạo tổng kết, đại khái có ba phương thức chứng đạo: một là giống như Bàn Cổ đạo hữu dùng sức mạnh để cưỡng ép chứng đạo, 'lực' ở đây chỉ là đạo mà mỗi người lĩnh ngộ, ví dụ như 'Khai Thiên Chi Đạo' của Bàn Cổ đạo hữu, 'Sát Lục Chi Đạo' của Ma đầu La Hầu..." Tuy đạo ma không đội trời chung, nhưng điều này không cản trở Lão Tổ khi giảng về vấn đề này lại lấy La Hầu ra làm ví dụ.

Dù sao, từ khi Bàn Cổ khai thiên đến nay, La Hầu là người đầu tiên chứng đạo. "Nhưng mà sư phụ, bọn họ đều chứng đạo thất bại..." Ngô Sở cảm thấy, mình cần phải làm người phụ họa một chút, để tránh có người cảm thấy Ma đầu La Hầu kia rất lợi hại.

Mặc dù gã đó quả thực vô cùng lợi hại, có thể gọi là đệ nhất nhân Hồng Hoang.

Đương nhiên, 'đệ nhất nhân' này, chỉ là trước khi Lão đạo chưa thành đạo.

Lão Tổ liếc nhìn Ngô Sở, sau đó phát hiện trong số những người có mặt, không ít người đều gật đầu phụ họa, cảm thấy Ngô Sở nói không sai, hai người đó đều đã thất bại.

Lão Tổ khẽ lắc đầu, nói: "Nói họ thất bại, cũng không hoàn toàn đúng. 32.

Bàn Cổ đạo hữu đã thành công tạo ra phương Hồng Hoang thiên địa này, mới có chúng sinh Hồng Hoang như ngày nay. 33.

Mà Ma đầu La Hầu cũng thành công tạo ra một phương Ma giới.

Từ điểm này mà xem, bọn họ cũng coi như thành công một nửa." Lời tuy nói vậy, nhưng mọi người thực ra đều có thể phân biệt được, loại thành công một nửa này, e rằng không ai sẽ dễ dàng lựa chọn.

Dù sao đây cũng là làm áo cưới cho người khác!

Sau đó Lão Tổ lại nói: "Loại thứ hai, chính là 'pháp Trảm Tam Thi' của bần đạo.

Loại cuối cùng, chính là 'công đức chứng đạo', dùng vô thượng công đức, cưỡng ép chứng đạo.

Lần này, bần đạo sẽ tập trung giảng về 'pháp Trảm Tam Thi' mà bần đạo tu hành..." Mặc dù phương thức chứng đạo này, Ngô Sở đã sớm biết, nhưng lúc đầu Lão Tổ chỉ giới thiệu sơ qua với hắn, chứ không nói cho hắn phương thức tu hành thực sự của pháp này.

Chương 564

Theo lời giảng của Lão Tổ, những cường giả Đại La kia lại lộ ra vẻ mặt thì ra là thế, chợt bừng tỉnh ngộ, sau đó là kinh ngạc như thấy thiên nhân.

Cùng với việc Lão Tổ giảng ngày càng sâu sắc, mọi người cũng dần dần hiểu ra, cái gọi là 'pháp Trảm Tam Thi', tu thực ra không phải là 'lực', mà là 'cảnh giới'. 'Lực' ở đây, chỉ là tu vi, cảnh giới Đại La tu càng nhiều Đại Đạo, tu vi cũng càng mạnh.

Mà pháp Trảm Tam Thi, Đại Đạo cần thiết chỉ cần bốn loại là đủ.

Ba thi bị chém ra, mỗi thi tương ứng một loại, 'chân ngã' còn lại tương ứng một loại.

Hoàn toàn không giống như mọi người tưởng tượng ban đầu, cần phải tu tất cả thiên địa Đại Đạo đến viên mãn mới được.

Nói cách khác, đại đa số cường giả Đại La có mặt ở đây, đều có thể lập tức bắt đầu tu hành 'pháp Trảm Tam Thi' này.

Chỉ cần chém đi ba thi, sau đó hợp nhất ba thi với chân ngã, tứ thân hợp nhất, liền có thể nhờ đó chứng đạo.

Nói thì quả thực rất đơn giản.

Nhưng trên thực tế, nếu thật sự đơn giản như vậy, thì giữa thiên địa này, cũng sẽ không chỉ có một vị Thánh nhân.

Tuy nhiên, trước đây sau Đại La không còn đường đi, bây giờ lại chỉ ra cho mọi người một con đường lớn thênh thang thẳng đến Thánh cảnh, dù con đường này có khó khăn đến đâu, đó cũng là hy vọng cực lớn.

Cũng vì vậy, lúc này trong lòng chúng sinh linh, sự cảm kích đối

với Lão Tổ, có thể tưởng tượng được.

Trong lúc chúng sinh linh như si như say, vạn năm năm tháng, lặng lẽ trôi qua.

Khi tiếng chuông lại vang lên, mọi người mới hoàn hồn, thì ra thời gian đã qua vạn năm.

Lão Tổ lướt mắt nhìn mọi người, nói: "Lần giảng đạo này, đến đây là kết thúc, lần giảng đạo tiếp theo là sau một nguyên hội nữa, mong các vị chớ kiêu chớ vội, dũng mãnh tinh tiến." Nói xong, thân ảnh của Lão Tổ lặng lẽ hư hóa.

Tất cả sinh linh đứng dậy, cúi đầu cung kính nói: "Cung tống lão sư!" Sau khi thân ảnh của Lão Tổ hoàn toàn biến mất, Hạo và Dao mới từ bên cạnh vân sàng màu tím bay xuống, chạy đến cửa cung, mở cửa cho mọi người.

Chúng sinh linh thấy vậy, từ trên đám mây nhảy xuống, lũ lượt đi ra từ cửa cung.

Ngô Sở đột nhiên nghĩ đến, dường như sau lần giảng đạo đầu tiên của Lão Tổ kết thúc, tiên thiên hồ lô trên Bất Chu Sơn cũng vừa lúc chín.

Thế là hắn sau khi âm thầm nói với Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly một tiếng, liền hóa thành một đạo hồng quang, trực tiếp lao ra khỏi Tử Tiêu Cung, chạy đi tìm sư phụ cáo biệt.

Mọi người còn muốn đến gần bắt chuyện với Ngô Sở, đặc biệt là Tiếp Dẫn, hắn cảm thấy cần phải nói rõ mọi chuyện với Ngô Sở, để tránh vị đại sư huynh này tương lai gây khó dễ cho bọn họ.

Dù sao bây giờ mọi chuyện đã như vậy, hàn gắn lại quan hệ là rất cần thiết.

Kết quả Ngô Sở chẳng thèm để ý đến bọn họ, quay người hóa

thành hồng quang bay đi.

Nữ Oa không hiểu nhìn về phía Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly, âm thầm hỏi: "A Sở bị sao vậy?" Hậu Thổ âm thầm đáp: "Nói là đi cáo biệt sư phụ." 34.

Mặc dù đạo mà Lão Tổ giảng, đối với Vu tộc bọn họ không có tác dụng gì nhiều, nhưng khi giảng đến cách vận dụng các loại Đại Đạo, ít nhiều cũng có tác dụng gợi mở để hiểu rộng ra.

Cộng thêm có tầng quan hệ Ngô Sở ở đó, gọi Lão Tổ một tiếng 'sư phụ', cũng là chuyện bình thường.

Lúc này, Tiếp Dẫn hai tay chắp lại, cúi người hành lễ với Nữ Oa, "Thật sự hổ thẹn!

Bần đạo ở đây xin lỗi đạo hữu về chuyện lúc trước, chúng ta thật sự không có ý mạo phạm các vị, xin các vị hãy nể tình ngày xưa quen biết giao hảo cũng coi như vui vẻ, mà tha thứ cho!" Chuẩn Đề đạo nhân cũng hai tay chắp lại, cúi người nói: "Huynh đệ chúng ta cũng chỉ là nóng lòng khôi phục đại địa Tây Phương, mong mọi người đừng để bụng chuyện trước đây..." Nữ Oa hừ nhẹ một tiếng, quay người bỏ đi, ngay cả nói chuyện cũng không muốn nói nhiều với bọn họ.

Thấy Nữ Oa quay người bỏ đi, những người khác cười cười, cũng theo đó quay người đi.

Thấy vậy, hai huynh đệ mặt sầu khổ cũng không dám dễ dàng nổi giận, ai bảo sau lưng Nữ Oa quả thực là người đông thế mạnh chứ!

Không chỉ có Phục Hy, còn có Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly.

Phía sau còn có Thái Nhất và Đế Tuấn, cùng ba đệ tử của Ngô Sở, thêm cả những Tổ Vu kia nữa...

Lực lượng này, nghĩ đến thôi cũng khiến bọn họ tê cả da đầu.

Từ đó có thể thấy được, mạng lưới quan hệ mà Ngô Sở giăng ra, rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.

Sau khi Nữ Oa và bọn họ rời khỏi Tử Tiêu Cung, một đám sinh linh vốn đã dừng bước, muốn tiếp tục xem náo nhiệt, cũng đành mang theo thất vọng, lần lượt rời đi.

Nữ Oa và Phục Hy, cùng Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly cùng nhau quay về đạo trường của Ngô Sở trong Ngọc Kinh Động Thiên này.

Tam huynh đệ Côn Luân thấy vậy, cũng đi theo.

Dù sao ở chỗ Ngô Sở lâu như vậy, muốn quay về cũng phải chào Ngô Sở một tiếng.

Một bên khác, khi Ngô Sở lại xuất hiện trước mặt Lão Tổ, Lão Tổ liền có chút tức giận, "Sao thế?

Đã vạn năm trôi qua, ngươi vẫn còn không phục?" Ngô Sở ngẩn ra, khẽ ho một tiếng: "Sư phụ nói gì vậy, đệ tử đến để cáo biệt ngài." Dừng một chút, Ngô Sở lại chớp chớp mắt nói: "Sư phụ, tâm cảnh của ngài, không phải là nên có thể không dễ bị ngoại vật tác động rồi sao?" "Ngươi nói cái gì?" "Khụ khụ, đệ tử nói là, sư phụ dạy phải, mỗi người có duyên pháp của mỗi người, đệ tử đã sớm nghĩ thông suốt rồi, lần này đệ tử đến để cáo biệt sư phụ." Ngô Sở lại nở nụ cười mặt dày, nói: "Đợi đệ tử về Hồng Hoang xem qua Tử Ngọc Sơn một chút, sẽ quay lại đây hầu hạ bên cạnh sư phụ..." "Hoàn toàn không cần!" Đạo Tổ trực tiếp từ chối thẳng thừng, "Ngươi cái nghịch đồ này đừng đến chọc vi sư tức giận là tốt rồi, vi sư có Hạo và Dao hầu hạ là đủ rồi!" "Nghịch đồ?

Không đến mức đó, không đến mức đó..." Ngô Sở có chút xấu hổ, chạy đến bên cạnh Lão Tổ sư phụ, đưa tay nhẹ nhàng đấm bóp đùi cho Lão Tổ, "Tính tình của đệ tử đôi khi có hơi bướng, nhưng vẫn chưa đến mức ngỗ nghịch, sư phụ nói như vậy, đệ tử đau lòng lắm!"

Lão Tổ liếc xéo hắn một cái, cũng không từ chối sự phục vụ của Ngô Sở, mà hỏi: "Ngươi có dự tính của riêng mình chưa?

Chuẩn bị dĩ lực chứng đạo, hay là trảm tam thi chứng đạo?" Ngô Sở có chút kỳ quái, "Sư phụ vì sao lại hỏi như vậy?

Ngài là sư phụ của con, đệ tử không đi con đường sư phụ đã đi qua, vì sao lại phải học những ví dụ không thành công kia?" Lão Tổ cười cười, rồi lại nói: "Thật ra hai con đường này, cũng không xung đột." "???" Thấy bộ dạng đầy dấu hỏi chấm của Ngô Sở, Lão Tổ giải thích: "Tu pháp Trảm Tam Thi chứng đạo, trước khi tứ thân cuối cùng hợp nhất, đều có thể tiếp tục dĩ lực chứng đạo." Điều Ngô Sở không hiểu là, "Sư phụ vì sao lại nhắc đến dĩ lực chứng đạo?

Pháp Trảm Tam Thi đã có thể chứng đạo, vì sao phải bỏ gần tìm xa?" 35.

Hắn thì không cho rằng Lão Tổ muốn hại mình, dù sao muốn hại hắn thật, cũng không cần phiền phức như vậy.

Chỉ cần Lão Tổ muốn, trở tay là có thể bóp chết hắn như bóp một con kiến.

Lão Tổ nhìn hắn một cái, khẽ thở dài: "Thân là sư phụ của ngươi, vi sư tự nhiên cũng hy vọng ngươi có thể có tiền đồ hơn.

Đi theo con đường vi sư đã đi, tuy không phải là không phải là một phương pháp, nhưng cũng đồng thời hạn chế tương lai của ngươi.

Pháp Trảm Tam Thi thành đạo, thực ra là phương pháp đi đường tắt.

Phương pháp thành đạo chân chính, thực ra nên giống như Bàn Cổ đạo hữu vậy." Lão Tổ không tiện nói với Ngô Sở, lúc đầu khi ngài nói với Dương Mi Lão Tổ về pháp Trảm Tam Thi này, thực ra Dương Mi Lão Tổ có phần không thèm để ý.

Mà bây giờ, Lão Tổ thành đạo, Dương Mi Lão Tổ tự nhiên cũng phải lùi bước.

Ngô Sở nghe vậy, không khỏi bật cười, "Sư phụ, ngài cũng quá coi trọng đệ tử rồi!

Ngài thân là vị Thánh nhân chứng đạo thành công đầu tiên của Hồng Hoang, lại hy vọng đệ tử có thể vượt qua ngài, áp lực của con lớn quá.

Ngài cũng biết lý tưởng của đệ tử là gì mà..." Nhớ đến lý tưởng vô dụng của Ngô Sở là để sư đệ sư muội che chở, còn mình thì nằm yên hưởng thụ, Lão Tổ rất muốn đập mấy phát vào đầu hắn mới có thể bình ổn lại tâm trạng đang dao động.

Thấy sư phụ có vẻ muốn ra tay, Ngô Sở không khỏi ho khan, "Sư phụ, ngài cảm thấy đệ tử có tiềm lực của Bàn Cổ đại thần sao?

Chương 565

Ngài có phải quá coi trọng đệ tử rồi không?

Bàn Cổ đại thần đều thất bại rồi mà!

Đệ tử làm sao có thể thành công được chứ!" "Ngươi trước đây không phải từng nói, gan người lớn bao nhiêu, đất cho sản lượng bấy nhiêu sao?" Lão Tổ cười khẩy, nói: "Sao thế?

Bây giờ không còn khí phách đó nữa à?

Vi sư vẫn luôn cảm thấy, ngươi so với tất cả chúng ta đều có hy vọng hơn!

Thậm chí có một khoảng thời gian, vi sư còn nghi ngờ, ngươi có phải chính là thân chuyển thế của Bàn Cổ đạo hữu không..." "Cái này, cái này sao có thể chứ!" Ngô Sở có chút dở khóc dở cười, "Nếu đệ tử thật sự là thân chuyển thế của Bàn Cổ đại thần, vậy thì Hồng Hoang đại địa này, chẳng phải sớm đã mặc cho đệ tử tung hoành rồi sao?

E là nằm ở nhà cũng có linh bảo chủ động tìm đến cửa cầu che chở ấy chứ!" Lão Tổ gật đầu, "Đúng là vi sư nghĩ nhiều rồi!" Ngô Sở nghe vậy, không khỏi ngượng ngùng.

Lão Tổ lại nói: "Thôi được rồi, ngươi về trước đi!

Chuyện này tạm thời không vội, ngươi có thể từ từ suy nghĩ, dù sao hai con đường này tạm thời cũng không có xung đột." Ngô Sở cười khổ nói: "Sư phụ, ngài kỳ vọng vào đệ tử cao như vậy, áp lực của đệ tử thật sự rất lớn!

Đệ tử thực ra chỉ muốn giống như bây giờ, không có chuyện gì thì đến thăm sư phụ, có chuyện thì giao cho các sư đệ sư muội, dù sao thì bọn họ cũng rất có chí khí.

Sư phụ có việc, đệ tử hầu hạ.

Sư huynh có việc, vậy thì sư đệ sư muội hầu hạ!

Không mất mặt!" Kết quả Ngô Sở vừa nói xong, liền bị Lão Tổ phất tay áo một cái bay ra ngoài: "Đồ vô dụng, cút sớm đi!" Lão Tổ cuối cùng cũng không nhịn được, tâm thái tĩnh lặng như giếng cổ đã bị Ngô Sở phá vỡ.

Ngô Sở từ trong đại điện của Lão Tổ 'lăn' ra, khiến Hạo và Dao vừa mới đến đây phục mệnh phải trố mắt kinh ngạc, "Đại sư huynh, chuyện gì vậy?" Ngô Sở từ trên đất bật dậy, với vẻ mặt bình tĩnh phủi phủi trường sam, lắc đầu thở dài, "Haiz!

Tu vi của sư phụ thật sự quá cao, vừa rồi sư huynh lỡ kể cho sư phụ một câu chuyện cười, kết quả sư phụ cười một tiếng liền hất văng sư huynh ra ngoài, hổ thẹn quá! 36.

Các ngươi vào trong ngàn vạn lần đừng kể chuyện cười với sư phụ nhé!

Đừng trách sư huynh không nhắc nhở các ngươi..." "Cút!" Lão Tổ ở bên trong thật sự không thể chịu nổi lời nói nhảm nhí của Ngô Sở. "Vâng!

Đệ tử cút ngay đây!" Ngô Sở cúi người về phía đại điện, sau đó lại ra vẻ sư huynh với Hạo và Dao, "Tiểu Hạo, Tiểu Dao, sư huynh về Hồng Hoang một chuyến, các ngươi thay sư huynh hầu hạ sư phụ cho tốt, tu hành cũng không được lơ là, biết chưa?" "Sư huynh cứ yên tâm, chúng ta biết rồi." "Ừm!

Gặp lại sau!" Ngô Sở nói xong, vội vàng biến mất.

Nói ra thì, Ngô Sở có chút rối rắm.

Vốn dĩ hắn rối rắm là, khi Lão Tổ giảng đạo lần cuối cùng, sẽ phân phát Hồng Mông Tử Khí cho mấy vị đệ tử.

Thứ này tuyệt đối là bảo bối!

Có thứ này, thành Thánh tất nhiên trong tầm tay, trừ phi là kẻ xui xẻo như Hồng Vân trong thần thoại Hồng Hoang gốc, vô phúc hưởng thụ.

Nhưng bây giờ, Ngô Sở có chút nghi ngờ, Lão Tổ sư phụ nói với hắn những điều này, có phải là không muốn giao Hồng Mông Tử Khí cho hắn không?

Dù sao Hồng Mông Tử Khí chỉ có bảy đạo, chỗ ngồi của Hồng Vân đã được giữ lại, mà hắn lại chiếm một chỗ, vậy trong tám người này, chắc chắn có một người không thể có được Hồng Mông Tử Khí.

Lúc đầu khi hắn tự nghĩ về chuyện này, còn đang rối rắm không biết có nên nhận Hồng Mông Tử Khí mà Lão Tổ ban cho hay không, dù sao nghe nói thứ này cũng có nhược điểm.

Nhưng chưa từng thử qua, sao biết được nhược điểm đó là thật hay giả?

Nhưng bây giờ... có chút nguy hiểm à!

Cũng khó trách Ngô Sở lại nghĩ như vậy, dù sao hắn mới là biến số dư ra.

Sư phụ ngài ấy không lẽ thật sự định làm vậy sao!

Ngô Sở lặng lẽ quay đầu lại, nhìn về hướng đại điện của sư phụ, thầm nghĩ.

Chuyện này có chút tệ... phải nghĩ cách lấy được thứ đó mới được!

Trong nhiều tiểu thuyết dòng Hồng Hoang của hậu thế đều có đề cập đến việc Hồng Mông Tử Khí có độc.

Nhưng thứ này có thật sự có độc hay không, ai nói cũng không

tính, phải tự mình kiểm nghiệm mới được.

Tiểu Nguyệt Linh không phải đã nói sao!

Có độc hay không, nếm thử là biết liền?

Từ những tiểu thuyết dòng Hồng Hoang đó có thể thấy được, nguyên nhân thực sự nói Hồng Mông Tử Khí có độc, là vì Hồng Mông Tử Khí là sản vật của Hồng Hoang, một khi đã trói buộc với nó, thì sẽ không bao giờ thoát khỏi Hồng Hoang, thoát khỏi sự khống chế của Hồng Quân Lão Tổ.

Điều này nghe qua, cũng khá có lý.

Nhưng theo Ngô Sở thấy, thực ra có chút cao xa viển vông.

Dù sao chứng đạo thành Thánh không phải là ăn cơm uống nước, ai dám khẳng định mình tương lai nhất định có thể thành công chứng đạo?

Dù có Nghệ Bảo là ngoại quải bên cạnh, dù là đi theo con đường Trảm Tam Thi mà Lão Tổ sư phụ đang đi, Ngô Sở cũng không dám khẳng định mình tương lai nhất định có thể thành công chứng đạo.

Không có Hồng Mông Tử Khí làm cơ sở, hắn sao dám có tự tin đó?

Từ trước đến nay, suy nghĩ của hắn đều là làm đại sư huynh của Lục Thánh, ôm đùi các sư đệ sư muội, thỉnh thoảng ra oai một phen là được rồi.

Ngô Sở không dám cho rằng mình còn ngầu hơn cả Bàn Cổ đại thần, chuyện mà Bàn Cổ đại thần còn thất bại, mình sao dám ngông cuồng nói nhất định có thể thành công?

Hắn thích chém gió, nhưng phải có giới hạn mới khiến người ta tin rằng đó là chém gió thật, chứ không phải nói bừa.

Bây giờ bị lời nói trước đó của Lão Tổ làm cho, ngay cả Ngô Sở cũng có chút nghi ngờ, mình có thật sự lợi hại như sư phụ nói không!

Nhưng hắn thật sự không dám tin mình lại có tiềm lực đó!

Đây không phải là vấn đề không tự tin, mà là vấn đề có tự biết mình hay không.

Dù là lúc này đi hỏi những vị Thánh nhân thiên địa tương lai kia, hỏi họ có tự tin tương lai chứng đạo thành Thánh không, e rằng họ cũng không có sự tự tin đó.

Để chứng minh suy nghĩ của mình, Ngô Sở sau khi quay về đạo trường, nhìn thấy những vị Thánh nhân tương lai kia, liền hỏi: "Các ngươi có tin rằng tương lai các ngươi nhất định có thể thành công chứng đạo không?" "A Sở huynh đệ vì sao lại hỏi như vậy?" Thông Thiên kỳ quái nói.

Chương 566

"Thông Thiên sư đệ à!

Bây giờ phải gọi ta là đại sư huynh rồi, biết không?" Các ngươi có biết, ta đã đợi ngày này bao lâu rồi không?

Hahahaha... "..." Đối mặt với Ngô Sở đang chống nạnh, ngẩng đầu chờ hắn gọi đại sư huynh, Thông Thiên tiểu đạo có chút rối loạn, đây là trọng điểm sao?

Trọng điểm là ngươi vì sao lại hỏi như vậy chứ?!

Những người khác như Nữ Oa và Phục Hy cũng có vẻ mặt như vậy.

Tuy nhiên, điều không ai ngờ tới là, người khiến người ta cảm thấy không thể nào gọi Ngô Sở là đại sư huynh nhất là Nguyên Thủy đạo nhân, lúc này lại đứng ra, chắp tay hành lễ với Ngô Sở, nói: "Đại sư huynh nói rất phải, chúng ta đã có thực tế được lão sư dạy dỗ, lẽ ra phải gọi Bất Xuất đạo hữu là sư huynh, đại sư huynh tại thượng, xin nhận của sư đệ Nguyên Thủy một lạy!" Hành động của Nguyên Thủy khiến Ngô Sở có chút bất ngờ, nhưng thực ra cũng nằm trong dự liệu.

Bất ngờ là vì Nguyên Thủy sẽ là người đầu tiên đứng ra.

Nằm trong dự liệu, là vì với tính cách tuân thủ quy củ của Nguyên Thủy, tất nhiên sẽ không từ chối thừa nhận hắn là đại sư huynh.

Mọi người thấy vậy, cũng học theo bộ dạng của Nguyên Thủy, chắp tay hành lễ với Ngô Sở, bao gồm cả Thái Thượng và Nữ Oa, cùng với Phục Hy, "Chúng ta, bái kiến đại sư huynh!" Ngô Sở ngẩn ra, ha ha cười nói: "Được rồi được rồi, ta chỉ đùa thôi..." Những người khác cũng cười theo, nhưng Nguyên Thủy lại nói: "Trưởng ấu

có thứ tự, tôn ti có khác biệt, chuyện như vậy, sao có thể đùa?

Sư huynh chính là sư huynh, mong sư huynh đừng phá vỡ quy củ!" Ái chà, mẹ nó!

Ngô Sở trừng mắt, thầm nghĩ, giờ lại còn quản đến cả ta nữa?

Thấy bộ dạng này của Ngô Sở, Thông Thiên không nhịn được chống nạnh, ha ha cười lớn, còn âm thầm truyền âm cho Ngô Sở, "Đại sư huynh, thế nào?

Bây giờ biết sự lợi hại của nhị ca ta rồi chứ?" Những người khác cũng có vẻ mặt cổ quái nhìn Nguyên Thủy, đặc biệt là Phục Hy và Hồng Vân, cảm thấy người này thật sự quá nghiêm túc, trước đây Ngô Sở đều gọi bọn họ là 'ca' mà!

Ngô Sở chắp tay đáp lễ, nghiêm mặt nói: "Nguyên Thủy sư đệ nói rất phải, đại sư huynh hổ thẹn!" Đối xử với Nguyên Thủy, tuyệt đối đừng cứng đối cứng với hắn, người này cũng thuộc loại cứng đầu.

Hắn thích nói quy củ, nói trật tự, vậy thì nói quy củ với hắn.

Ho khan một tiếng, Ngô Sở lại hỏi: "Các ngươi vẫn chưa trả lời câu hỏi vừa rồi của ta!" Trấn Nguyên Tử cười nói: "A Sở hiền đệ..." Kết quả ánh mắt của Nguyên Thủy đạo nhân liền liếc về phía Trấn Nguyên Tử, khiến Trấn Nguyên Tử có chút cạn lời, cần phải nghiêm túc đến vậy sao?

Ngô Sở thấy vậy, ho nhẹ nói: "Sau này ở chỗ sư phụ, chúng ta cứ theo quy củ sư môn.

Về đến Tử Ngọc Sơn của ta, mọi người cứ tự nhiên nhé!" "Đại sư huynh, ngươi làm vậy là không đúng..." Nguyên Thủy lại lên tiếng.

Thế là Ngô Sở liền nói: "Nguyên Thủy sư đệ à!

Ngươi như vậy cũng là không đúng, lúc đại sư huynh nói chuyện,

sao ngươi có thể dễ dàng ngắt lời chứ?

Sư đệ phải nghe lời sư huynh chứ!" "..." Nguyên Thủy ngẩn ra, lắc đầu nói: "Đại sư huynh nói không đúng, nếu lời đại sư huynh nói có sai, sư đệ sao có thể mù quáng nghe theo?" "..." Ngô Sở bây giờ cuối cùng cũng hiểu vì sao Thông Thiên lão tam lại phiền lão nhị nhà mình đến vậy.

Khi Ngô Sở nhìn về phía Thông Thiên tiểu đạo, gã này lại đang cùng Thái Nhất trốn trong góc, mỗi người một vốc hạt dưa, lặng lẽ cắn hạt xem kịch, vẻ mặt cười hì hì.

Khi Ngô Sở nhìn về phía hắn, Thông Thiên thậm chí còn dùng ánh mắt ra hiệu cho Ngô Sở, bảo bọn họ tiếp tục, không cần để ý đến hắn là tiểu sư đệ.

Nữ Oa cũng khoác tay Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly, tiện thể kéo cả Thường Hi rời khỏi nơi thị phi này. "Được rồi!

Nguyên Thủy sư đệ nói có lý." Đối mặt với Nguyên Thủy cố chấp, Ngô Sở đành phải nhận thua, "Vậy Nguyên Thủy sư đệ, ngươi trả lời câu hỏi vừa rồi của sư huynh đi." Nguyên Thủy lại hành lễ với hắn một lần nữa, nói: "Câu hỏi của sư huynh, thực ra không khó trả lời.

Hồng Hoang đại địa, sinh linh vô số, từ xưa đến nay, không biết bao nhiêu cường giả ôm hận nơi đây.

Mà người cuối cùng có thể thành công, chỉ có một mình lão sư mà thôi.

Chúng ta tuy đi trước rất nhiều sinh linh, nhưng sao dám khinh suất nói có thể thành công chứng đạo?

Chắc hẳn Thái Thượng sư huynh cũng nghĩ như vậy!" Hắn nói xong, liếc nhìn Thái Thượng đang vuốt râu, ngẩng đầu nhìn mây trôi ở

không xa.

Thái Thượng ngẩn ra, gật đầu nói: "Ừm, sư đệ nói rất phải!" Ngô Sở nhìn về phía Phục Hy và những người khác, Phục Hy xua tay nói: "Đừng nhìn ta, ta cũng không có tự tin đó!" Đế Tuấn khoanh tay, nói: "Tuy ta rất muốn nói ngoài ta còn ai, nhưng ở đạo trường của lão sư, lời này ta thật sự không tiện nói ra miệng, đừng nhìn ta!" Thông Thiên và Thái Nhất vừa cắn hạt dưa, vừa xua tay, "Đừng nhìn ta, đừng nhìn ta..." Đông Vương Công ở bên cạnh cũng lắc đầu, tỏ vẻ không có tự tin đó.

Ngô Sở nhún vai, nói: "Thôi được!

Ta chỉ hỏi vậy thôi.

Được rồi, chúng ta thu dọn về nhà thôi!

Rời khỏi Hồng Hoang cũng khá lâu rồi..." Mọi người rời khỏi cung Tử Tiêu, quay về Hồng Hoang.

Lúc này, đa số sinh linh đã rời khỏi cung Tử Tiêu, lên đường trở về Hồng Hoang.

Hai huynh đệ sầu khổ tuy rất muốn nhận được sự tha thứ của vị đại sư huynh Ngô Sở này, nhưng đối mặt với thái độ đó của Nữ Oa, bọn họ cũng hiểu rõ, chuyện này tạm thời không dễ nói.

Vì thế, họ không chờ đợi nữa mà đi về trước.

Ai mà chẳng có chút tự ái chứ!

Lại cũng chưa thật sự chiếm được lợi lộc gì của các ngươi! …… Trên lưng Tuyệt Ảnh, Hồng Vân đứng bên cạnh Ngô Sở, truyền âm cảm tạ hắn.

Dù sao, nếu lúc đầu không phải Ngô Sở ngầm nhắc nhở, có lẽ ông ta đã thật sự nhường chỗ ngồi cho hai huynh đệ sầu khổ kia rồi.

Mặc dù bây giờ Hồng Vân vẫn chưa biết ý nghĩa thực sự mà chỗ ngồi đó đại biểu là gì, nhưng nhìn sự kính trọng của các sinh linh khác đối với mình, quả thật đã khác xưa.

Ngô Sở mỉm cười, nói: "Ta và ngươi giao hảo bao năm tháng dài đằng đẵng, cần gì phải nói lời cảm tạ?" Dừng một chút, Ngô Sở lại nói: "Nhưng lão ca à, không phải ta nói huynh chứ, hai lão già vô liêm sỉ đó, lúc ấy rõ ràng là đang diễn kịch, sao huynh lại cứ tin như vậy?

Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, bảo huynh phải học cách quan sát, học cách nhìn thấu mánh khóe của người khác, nhưng huynh thì sao?

Lúc đó nếu không phải mọi người lên tiếng giúp huynh, e là huynh đã nhường rồi phải không!" Hồng Vân cười khổ đáp: "Thật ra ta cũng nhìn ra, nhưng vẫn có chút không nỡ lòng nhìn họ như vậy!

Đất Tây phương trải qua đại chiến lần trước, quả thực cằn cỗi vô cùng.

Ta quen thói mây nhàn hạc nội, cũng không có mưu cầu như bọn họ.

Đã như vậy, hà tất phải chiếm lấy không buông?" "……" Ngô Sở có chút bất ngờ nhìn ông một cái, từ góc độ này mà xem, quả thật cũng không có gì sai, tính cách của ông vốn là như thế! "Nhưng lão ca, huynh có biết nếu huynh thật sự làm vậy, sẽ khiến bao nhiêu người căm ghét huynh, sinh lòng oán hận với huynh không?" Ngô Sở khẽ cười, "Ít nhất Côn Bằng lão tổ và Minh Hà lão tổ kia chắc chắn sẽ ghi hận trong lòng, tương lai tìm cơ hội báo thù huynh cũng là có khả năng.

Một mình huynh thì không lo, nhưng còn Vũ Điệp nương nương thì sao?

Huynh lại quên nàng rồi phải không!" Hồng Vân nghe vậy thì ngẩn

ra, "Không đến mức đó chứ!

Chuyện, chuyện này thì liên quan gì đến họ?" Rõ ràng, người lương thiện như ông, quả thật không thể tưởng tượng được lòng người hiểm ác đến thế.

Chương 567

Ngô Sở khẽ thở dài: "Haizz!

Lão ca, huynh chính là quá lương thiện, căn bản không thể hiểu được tâm tư độc ác của bọn người lòng dạ hẹp hòi...

Đương nhiên, ta không nói lòng dạ của ta cũng nhỏ, chỉ là ta trước nay không ngại dùng ác ý lớn nhất để phỏng đoán người khác.

Hơn nữa ta nhìn người giỏi hơn lão ca, điểm này lão ca không thể không thừa nhận chứ!" Hồng Vân mỉm cười, "Ừm, ngươi là trí giả được Vu tộc công nhận mà." "……" Sao nghe cứ như đang mắng người vậy nhỉ!

Ngô Sở lắc đầu, nói: "Côn Bằng lão tổ tướng mạo âm hiểm, tính tình cô độc kiêu ngạo, ngang ngược bất tuân, loại người này ghét nhất là kẻ khác làm trái ý mình.

Còn Minh Hà lão tổ, kẻ này ngay cả đám ma nghiệt kia cũng dám thu nhận, lòng dạ e cũng chẳng tốt đẹp gì.

Thứ mà bọn họ liều mạng tranh đoạt cũng không có được, lại bị huynh tiện tay tặng đi, bọn họ có phục không?

Đã muốn tặng, sao lúc trước còn tranh với họ?

Có lẽ huynh rất khó hiểu, nhưng bọn họ chắc chắn sẽ vì thế mà ghi hận." "Tâm tư như vậy, quả thật có chút khó mà lý giải!" Hồng Vân lắc đầu.

Lòng người hiểm ác đến đâu, người chưa từng trải qua sóng gió thì rất khó hiểu được.

Rất rõ ràng, Hồng Vân chính là loại người chưa từng trải qua bất kỳ sóng gió nào.

Dù Ngô Sở nói với ông những điều này, ông cũng nguyện ý tin Ngô Sở sẽ không lừa mình, nhưng trong lòng ông lại không thể hình thành một cơ chế phản ứng hữu hiệu.

Vì vậy Ngô Sở cảm thấy, vẫn nên giúp Hồng Vân tăng thêm một chút năng lực tự vệ mới được.

Nhưng chuyện này cũng không cần vội, dù sao trước khi Lão tổ phân phát hồng mông tử khí cho bọn họ, không ai biết được ý nghĩa mà sáu chỗ ngồi đó đại biểu.

Đương nhiên, trừ Ngô Sở.

Mọi người cưỡi trên lưng Tuyệt Ảnh, dưới sự dẫn dắt của mẹ con Lôi Thú, xuyên qua Hỗn Độn.

Thái Nhất nhìn tốc độ của đôi mẹ con Lôi Thú, khẽ than: "Chẳng trách lúc đầu A Sở...

đại sư huynh các ngươi lại nhanh như vậy!" Thái Nhất nói xong, bất giác liếc nhìn Nguyên Thủy, hắn cũng có chút phiền Nguyên Thủy, cũng bắt đầu hiểu vì sao Thông Thiên không thích nói chuyện với lão nhị nhà mình.

Nguyên Thủy lẳng lặng nhìn Thái Nhất một cái, không nói gì thêm.

Ngô Sở cười nói: "Hỗn Độn Chung của ngươi ở trong Hỗn Độn này chẳng phải cũng như cá gặp nước sao?" Thái Nhất lắc đầu nói: "Vẫn có chỗ khác biệt, các ngươi căn bản không cần lo lắng sẽ đụng phải Hỗn Độn Cự Thú, có thể ngang dọc không kiêng dè, còn chúng ta lại phải cẩn thận từng li từng tí." Một đám người ngồi trên lưng Tuyệt Ảnh tán gẫu, lâu dần, mọi người bắt đầu trao đổi về 'pháp Trảm Tam Thi'.

Bọn họ sớm đã là cường giả cảnh giới Đại La, bây giờ thực ra đã có thể bắt đầu tu hành pháp này rồi.

Mấy trăm năm sau, mọi người cuối cùng cũng quay về đại địa Hồng Hoang.

Sau đó, mọi người lần lượt cáo từ.

Ai cũng cần phải trở về củng cố những gì đã lĩnh ngộ được.

Ngô Sở có chút kỳ lạ, tại sao mọi người không đến Bất Chu Sơn?

Hay là vì lúc này, những quả hồ lô tiên thiên kia vẫn chưa chín muồi?

Chẳng lẽ, mình về sớm quá rồi?

Ngô Sở tuy có nghi hoặc, nhưng cũng không nói gì, chỉ để Hậu Thổ bọn họ cưỡi Lôi Thú mẫu Lưu Tô về Tử Ngọc Sơn trước, còn hắn thì chịu trách nhiệm đưa A Vô và A Ôn về.

Dù nói với tu vi của A Vô và A Ôn, phối hợp với Âm Dương Đại Ma Bàn và Càn Khôn Đỉnh, người có thể làm gì được họ cũng chỉ có những vị Đại La kia.

Nhưng trải qua chuyến đi Tử Tiêu Cung này, mới biết Đại La ẩn mình nhiều đến thế nào, cho nên vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Chịu sự phó thác của sư phụ, nếu không làm tốt, còn mặt mũi nào đi gặp sư phụ?

Trước tiên đưa A Vô về Tuyết Nguyên Cực Bắc, sau đó đưa A Ôn về Âm Dương Động Thiên, rồi Ngô Sở mới leo lên Bất Chu Sơn.

Nữ Oa và Phục Hy vừa mới về không lâu, Ngô Sở liền đến cửa bái phỏng.

Ngô Sở đã đến gần Bất Chu Sơn mấy lần, nhưng đây là lần đầu tiên leo lên ngọn núi này. "A Sở, sao ngươi lại đến chỗ chúng ta?" Nữ Oa và Phục Hy cảm ứng được khí tức của Ngô Sở, bay lên không trung nghênh đón.

Bước vào đạo trường của họ, Ngô Sở vừa nhìn quanh bốn phía, vừa nói: "Đưa A Vô và A Ôn về, đi ngang qua đây, tiện thể ghé qua xem thử." Đạo trường Tê Phượng Sơn của Nữ Oa và Phục Hy nằm trên một ngọn núi nhô ra từ chủ phong Bất Chu Sơn, dưới sự che lấp của chủ phong Bất Chu, trông nó chẳng có gì nổi bật.

Nhưng linh khí tú lệ bên trong Tê Phượng Sơn lại ngoài dự liệu của Ngô Sở.

Cổ thụ vươn trời xanh um, dây leo già quấn quýt xanh rì.

Linh vụ lượn lờ quấn quanh sườn núi, thác bay mây trôi treo trên đỉnh cong.

Phượng điểu lượn bay giữa không trung, linh quy trong khe suối phun nước.

Cỏ lạ bám vách đá đón gió lay, ánh lành bay lên trời tranh huy.

Theo hai người đến sơn cốc nơi động phủ của họ tọa lạc, liền thấy một vài sinh linh hình thù kỳ quái đang chạy nhảy vui đùa trong cốc, có chú heo con mọc cánh bay lảo đảo, có con rắn lạ sáu chân lướt vun vút trong bụi cỏ… Thân hình chúng đều rất nhỏ, hoàn toàn không giống sinh linh bình thường.

Thấy vậy, Ngô Sở không khỏi ngẩn ra, lẽ nào Sáng Sinh chi đạo của Nữ Oa tỷ tỷ đã lĩnh ngộ đến trình độ này rồi?

Thấy Ngô Sở tò mò nhìn những sinh linh nhỏ bé này, Nữ Oa cười hỏi: "Thế nào?

Chúng có phải rất đặc biệt, rất đáng yêu không?!" "Những sinh linh này, không phải là những con rối đất mà tỷ tỷ nặn đã thành tinh đấy chứ!" Đối mặt với sự kinh ngạc của Ngô Sở, Nữ Oa ha ha cười nói: "Có phải cảm thấy rất thần kỳ không?" Bên cạnh, Phục Hy thì nhìn thê tử với vẻ mặt đầy cưng chiều, kẻ cuồng bảo vệ em gái năm

xưa, nay đã thăng cấp thành kẻ cuồng bảo vệ vợ.

Ngô Sở gật đầu nói: "Đúng là rất thần kỳ, tỷ tỷ làm thế nào vậy?" Nữ Oa chống eo, đắc ý cười nói: "Đây là một đại đạo pháp tắc mà ta lĩnh ngộ được, có thể ban cho vật chết sự sống.

Nhưng hiện giờ cũng chỉ mới lĩnh ngộ được chút da lông…" Nghe Nữ Oa kể xong, Ngô Sở gật đầu nói: "Xem ra, cũng có chút tương đồng với pháp Tạo Vu của Vu tộc nhỉ!" 37.

Nữ Oa gật đầu nói: "Đúng là có nhận được chút gợi mở từ pháp Tạo Vu của Vu tộc, nhưng pháp này vẫn chưa hoàn thiện, giống như Vu do Vu tộc tạo ra, thần hồn quá yếu." Nhân chủ đề này, Ngô Sở cùng Phục Hy và Nữ Oa trò chuyện.

Mấy năm sau, vẫn không cảm nhận được động tĩnh gì trên Bất Chu Sơn, Ngô Sở liền tùy tiện tìm một cái cớ, đứng dậy nói: "Đại ca, tỷ tỷ, dù sao cũng không có việc gì, ta muốn lên đỉnh Bất Chu Sơn xem thử, hai người có muốn đi cùng không?" Phục Hy nói: "Trên đỉnh núi đó có gì đẹp đâu?

Gió trời thổi mạnh, băng tuyết bao phủ, một màu trắng xóa, nửa con vật sống cũng không có…" Ngô Sở cười nói: "Hai người sống ở đây, tự nhiên không có gì để xem.

Có biết du lịch là gì không?

Du lịch, chính là đi từ nơi mình đã chán ngấy, đến một nơi mà người khác cũng đã chán ngấy để đi dạo xem thử, đi mỏi rồi, lại tiếp tục quay về nơi mình chán ngấy để nghỉ ngơi…" Nữ Oa cười nói: "Cách nói này cũng thú vị đấy!

Nhưng có vẻ đúng là như vậy thật." Cứ như thế, ba người vừa tán gẫu trêu đùa, vừa rời khỏi Tê Phượng Sơn, leo lên Bất Chu Sơn.

Ba người đi đi dừng dừng, Nữ Oa thỉnh thoảng chỉ vào xung

quanh giới thiệu cho Ngô Sở.

Chương 568

"Thấy vách đá đứt đoạn đằng kia không?

Nơi đó chính là Kỳ Lân Nhai, nơi Kỳ Lân vương đình từng tọa lạc.

Sau này Kỳ Lân Nhai bị đánh sập, Kỳ Lân lão tổ thân hóa thành sơn mạch…" "Vậy đầu kỳ lân đâu?" Ngô Sở liếc nhìn vách đá đứt đoạn, tò mò hỏi. "Không biết bị ai chém mất rồi, có lẽ là Long tộc hoặc Phượng tộc trút giận thôi!" Phục Hy cười nói: "Chắc cũng chỉ có hai tộc đó mới làm chuyện vô vị như vậy." Ngô Sở thầm cười: Không, người vô vị nhiều lắm, ví dụ như tên Nguyên Thủy kia!

Ngô Sở có lý do để tin rằng, Kỳ Lân Nhai này chính là bị Nguyên Thủy chém đứt.

Nếu không thì tại sao Nguyên Thủy ghét cay ghét đắng bọn thấp sinh noãn hóa, lại đặt tên cho một ngọn núi trong đạo trường Côn Luân Sơn của mình là Kỳ Lân Nhai?

Hắn ta có thù với Kỳ Lân tộc mà!

Cứ thế đi, cứ thế trò chuyện, cuối cùng, họ cũng đến được đỉnh Bất Chu.

Vạn dặm băng phong, tuyết lớn bay lả tả, trắng xóa như gột rửa.

Gió trời thổi mạnh như lưỡi dao, hơi lạnh thấu xương ăn mòn hồn phách.

Nếu hỏi núi cao bao nhiêu, đưa tay là có thể chạm tới tinh thần.

Độ cao của nó, gần như đã chạm đến tấm màn trời hư ảo trong tinh không.

Đỉnh của Bất Chu không nhọn như các ngọn núi khác, mà giống

như bị người ta chém mất đỉnh, rồi lại đào một cái hố lớn ở trung tâm.

Vòng tròn xung quanh giống như một dãy núi hình vành khuyên với vô số đỉnh tuyết, sông băng và đỉnh tuyết trên dãy núi lại có phần nhọn như các ngọn núi băng khác.

Nhìn tổng thể, nó giống như một chiếc vương miện bằng băng khổng lồ vô tận.

Nhìn thung lũng tuyết lõm xuống, rộng lớn như một bồn địa trên đỉnh núi, Ngô Sở không khỏi khẽ than: "Lần trước nhìn từ xa trên không trung, không có cảm giác chấn động này, bây giờ nhìn ở khoảng cách gần, chỉ có thể tán thán sự thần kỳ của tạo vật." Phục Hy cười nói: "Truyền văn ngọn núi này là do xương sống của Bàn Cổ đại thần hóa thành, nhìn hình dạng phía trên này, cũng có chút giống thật.

Chỗ lõm xuống này, có giống khoảng trống giữa xương sống không?" Ngô Sở cười gật đầu hưởng ứng, nhưng thần thức đã lan ra, dò xét trên đỉnh núi này.

Một lúc lâu sau, Ngô Sở cũng không phát hiện có bảo bối gì.

Nữ Oa cười nói: "A Sở muốn tìm bảo bối trên này sao?" Phục Hy lắc đầu nói: "Đã nói với ngươi rồi, trên này, một cọng lông cũng không có!" Đối với họ, những người sống ở đây quanh năm, nếu thật sự có bảo bối, họ đã sớm phát hiện rồi, còn đợi đến người khác sao?

Không tìm thấy bảo bối, hoặc là thật sự không có, hoặc là còn chưa xuất thế.

Thần vật tự ẩn, nhiều linh bảo hoặc sinh linh mạnh mẽ, trước khi xuất thế, đều có pháp tự ẩn, sẽ không dễ dàng để người khác cảm ứng được sự tồn tại của chúng.

Ngô Sở đoán, tòa thiên đình tương lai, có lẽ cũng như vậy.

Rất rõ ràng, bây giờ vẫn chưa đến lúc thiên đình xuất thế.

Cũng giống như dây hồ lô tiên thiên kia vẫn chưa xuất hiện.

Đang nói, Nữ Oa và Phục Hy nhìn nhau, sau đó nhìn về phía Ngô Sở.

Ngô Sở cũng nhìn xuống dưới tầng mây biển của Bất Chu Sơn, chỉ thấy từng đạo thần quang xông thẳng lên trời, dường như có thần vật hiện thế.

Ngô Sở ha ha cười lớn, thầm nghĩ: Cuối cùng cũng đến rồi!

Ba người hóa thành ba đạo hồng quang, xuyên qua biển mây, bắn về phía sườn núi Bất Chu Sơn.

Ở đó, bảy đạo thần quang màu sắc khác nhau xông thẳng lên trời, khiến vô số sinh linh xung quanh âm thầm dòm ngó về phía này.

Nhưng còn chưa kịp hành động, đã thấy ba đạo thần quang giáng lâm nơi đó.

Cảnh tượng này, đối với những sinh linh tu vi bình thường, thật chẳng thân thiện chút nào.

Trong một sơn cốc trên Bất Chu Sơn, bóng dáng ba người Ngô Sở hiện ra, chỉ thấy trên vách đá trong cốc, một dây leo màu xanh đen bám trên vách đá, trên thân dây rắn rỏi treo bảy quả hồ lô màu sắc khác nhau, những đạo thần quang kia chính là do những quả hồ lô này phát ra.

Ngay lúc ba người đang kinh ngạc thán phục, mấy đạo thần quang khác cũng giáng xuống.

Ba huynh đệ Côn Luân, huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất, và cả Hồng Vân, bóng dáng của họ lần lượt hiện ra trong thần quang đó. "Hả?

A Sở huynh đệ các ngươi cũng ở đây à!" Họ thấy Ngô Sở và Phục Hy, Nữ Oa ở đây thì không khỏi ngẩn ra.

Rất nhanh, họ liền nhìn về phía dây hồ lô tiên thiên kia.

Ngô Sở cười hỏi: "Sao các ngươi lại đến?" Hồng Vân cười đáp: "Cảm giác có dị bảo hữu duyên với ta xuất thế, tâm sinh cảm ứng, liền đến xem thử, không ngờ lại là các ngươi đến trước một bước." Nữ Oa cười nói: "Đạo trường của chúng ta ở ngay Bất Chu Sơn này, đến trước một bước cũng là bình thường.

Chỉ là hồ lô chỉ có bảy quả, chúng ta nên phân chia thế nào?" Mọi người nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Hồng Vân nói: "Nếu mọi người khó phân chia, vậy thì hãy để bảo vật tự chọn chủ, các vị thấy thế nào?" Ngô Sở rất muốn nói 'không thế nào cả', dù sao nếu để bảo vật tự chọn chủ, thì bọn họ đều là những người hữu duyên với vật này, hắn làm sao mà tranh với họ được?

Nhưng mấy người khác lại gật đầu nói: "Thiện!

Cứ làm vậy đi!" Vẫn là Nguyên Thủy có ý thức của sư đệ hơn, hỏi Ngô Sở: "Đại sư huynh thấy thế nào?" "……" Ngô Sở biết làm sao bây giờ, không thể dùng đặc quyền của sư huynh mà đuổi họ đi được!

Làm vậy cũng không thể phục chúng!

Thế là hắn đành gật đầu nói: "Như vậy cũng tốt, bảo vật tự chọn chủ, sau này mọi người cũng không có gì để oán trách." Nhưng trong lòng, Ngô Sở đã âm thầm rơi lệ.

Mẹ nó!

Phí công ta đến sớm bao nhiêu năm!

Lúc này, mọi người nhìn về phía Ngô Sở, "Đại sư huynh, huynh trước đi?" Thấy mọi người đều mang vẻ 'đệ cung' nhìn mình, Ngô Sở gật gật đầu, "Vậy ta thử xem sao!

Xem trong số những bảo bối này, có cái nào hữu duyên với ta

không." Ngô Sở nhắm mắt lại, thần thức dò về phía những quả hồ lô kia.

Quả thứ nhất, hồ lô tử kim, rõ ràng có chút kháng cự với hắn.

Nhưng lực kháng cự cũng không lớn lắm, nếu cưỡng ép hái xuống, thực ra cũng được, nhưng làm vậy thì có phần không được đẹp mặt cho lắm.

Tu vi mọi người chênh lệch không lớn, ai mà không nhìn ra có dùng sức hay không?

Là đại sư huynh của họ, phải làm gương, nếu không sau này khi những kẻ này thành thánh, sao chịu nể mặt hắn?

Quả thứ hai, hồ lô đỏ, lại có chút ghét bỏ hắn, mẹ nó chứ!

Quả thứ ba… Quả thứ tư… Cho đến quả hồ lô nhỏ màu đen cuối cùng, phát dục có vẻ không tốt lắm, đôi mắt Ngô Sở khẽ sáng lên, rồi trực tiếp lấy Nguyên Linh Bảo Châu ra, ném qua.

Nguyên Linh Bảo Châu này sau khi hắn đến Hỗn Độn, vẫn luôn ở trên người hắn.

Chương 569

Cảm nhận được khí tức hỗn độn trong Nguyên Linh Bảo Châu, quả hồ lô nhỏ phấn khích động đậy, sau đó vô cùng hỗn độn linh khí từ trong Nguyên Linh Bảo Châu tuôn ra, chui vào quả hồ lô nhỏ.

Cuối cùng, Nguyên Linh Bảo Châu thậm chí còn bị quả hồ lô nhỏ dùng thần quang bao bọc, nuốt vào trong.

Sau đó quả hồ lô nhỏ tự mình thoát khỏi dây leo, bay về phía Ngô Sở.

May quá!

Cuối cùng cũng không mất mặt.

Ngô Sở thở phào nhẹ nhõm, đưa tay đón lấy quả hồ lô nhỏ.

Nếu hắn, một đại sư huynh, lại không được một quả nào, nói ra chắc chắn sẽ mất mặt.

Nhìn quả hồ lô nhỏ xong, Ngô Sở nhìn mọi người, "Đến lượt các ngươi rồi!" "Ai trước đây?" Hồng Vân lại hỏi.

Ngô Sở nghĩ một lát, nhìn về phía Thái Thượng, nói: "Hay là, cứ theo mức độ dung mạo già nua mà tính?" Thái Thượng ngẩn ra, không những không cảm thấy bị xúc phạm, ngược lại còn cười phá lên.

Thông Thiên với dáng vẻ thiếu niên nghe vậy, đáng thương nhìn Ngô Sở, "Đại sư huynh, làm vậy thật sự ổn sao?

Hay là cứ theo tu vi cao thấp đi!" Mấy người khác đều cảm thấy mình không thể kém hơn Thông Thiên, chỉ là một đứa em trai, không ai sợ hắn cả, chỉ có Hồng Vân nói: "Vậy các ngươi trước đi!" Tính cách khiêm nhường của Hồng Vân lại bắt đầu phát tác.

Cuối cùng vẫn là Ngô Sở không nhìn nổi nữa, nói: "Hồng Vân đạo huynh trên người linh bảo ít nhất, để ông ấy trước đi!

Mọi người có ý kiến gì không?" Cái danh kẻ nghèo kiết xác của Hồng Vân, ai cũng biết rõ, trong số những người có mặt, ai cũng có bạn sinh linh bảo của mình, chỉ có Hồng Vân là không có, đủ thấy ông ta thảm đến mức nào.

Vì thế, nghe Ngô Sở nói vậy, mọi người nghĩ lại, cũng không nói gì thêm.

Dù sao hắn cũng là đại sư huynh mà!

Nói cũng không phải không có lý.

Hồng Vân ngượng ngùng cười một tiếng, chắp tay nói: "Vậy bần đạo xin cung kính không bằng tuân mệnh!" Thế là rất nhanh, quả hồ lô đỏ kia liền không thể chờ đợi mà chủ động sà vào lòng ông.

Tiếp theo là Phục Hy và Nữ Oa, dù sao đây cũng là Bất Chu Sơn, là địa bàn của họ, hơn nữa Phục Hy và Nữ Oa đến cũng sớm hơn những người khác.

Kết quả Nữ Oa nhận được quả hồ lô màu vàng, còn Phục Hy thì chẳng được gì.

Điều này khiến Phục Hy có một sự thôi thúc muốn chửi hồ lô, thật sự là quá không nể mặt.

Nhưng những người khác cũng không cười nhạo ông, dù sao chỉ còn lại bốn quả hồ lô, mà còn năm người ở đó, chắc chắn có một người sẽ không được hồ lô.

Nếu không cẩn thận bây giờ cười nhạo Phục Hy, lát nữa sẽ bị vả mặt ngay!

Sau đó, Thái Thượng nhận được hồ lô tử kim, Nguyên Thủy

chẳng vớt vát được gì… Điều này khiến Ngô Sở có chút kỳ lạ, với khí vận của Nguyên Thủy, sao có thể không nhận được?

Lẽ nào, quả hồ lô đen của mình, vốn dĩ nên thuộc về Nguyên Thủy?

Chỉ có như vậy mới giải thích được tại sao Nguyên Thủy không nhận được hồ lô.

Nguyên Thủy mặt lạnh như tiền, tuy miệng không nói gì, mặt cũng không đổi sắc, nhưng Ngô Sở đoán thầm trong lòng hắn chắc chắn tức điên rồi.

Thông Thiên nhận được một quả hồ lô màu xanh, lúc này, hắn cũng không dám chọc vào rủi ro của Nguyên Thủy, ngoan ngoãn thu lại ý định muốn cười ha hả.

Đế Tuấn cũng nhận được một quả hồ lô màu trắng, còn lại một quả hồ lô màu lam, vốn Thái Nhất nghĩ chắc chắn là vật trong túi của mình rồi, kết quả quả hồ lô màu lam lại rất không nể mặt.

Thấy vậy, Nguyên Thủy, Phục Hy, và Thái Nhất, ba người không khỏi nhìn nhau.

Nói ra, nếu họ ra tay cưỡng chế, chắc chắn có thể hái được.

Cho nên khi hồ lô không chọn họ, họ cũng chỉ có thể dùng vũ lực.

Mà một khi dùng vũ lực, chắc chắn ai ra tay thì là của người đó.

Vậy thì, ai ra tay đây?

Họ cần nghĩ ra một cách để quyết định quyền sở hữu của quả hồ lô này.

Tuy nhiên, còn chưa kịp nghĩ ra cách, một đạo huyền quang bay tới, trực tiếp triệu hồi quả hồ lô màu lam đi mất.

Từ khí tức của đạo huyền quang đó mà xem, lại chính là lão tổ sư

phụ của họ.

Thôi được rồi!

Kẻ tám lạng người nửa cân, ba người nhìn nhau, đều không khỏi bật cười.

Ngay cả sư phụ cũng tự mình ra tay, họ còn có thể làm gì nữa?

Thấy vậy, mọi người khách sáo một phen, ba huynh đệ Côn Luân liền cáo từ Ngô Sở bọn họ rời đi.

Sau đó Hồng Vân cũng nói: "Ta phải về luyện hóa nó, không ở lại với mọi người nữa." Đợi Hồng Vân đi rồi, Ngô Sở nhìn huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất, cười nói: "Hai ngươi không đi à?" Đế Tuấn mỉm cười nói: "Trước kia đến Hồng Hoang, Bất Chu Sơn có Kỳ Lân chiếm cứ, chúng ta cũng chưa từng lên đỉnh Bất Chu Sơn này, sau đó tu phục địa mạch Hồng Hoang, cũng không có thời gian đến.

Nay khó có dịp đến Hồng Hoang một lần, chúng ta chuẩn bị lên đỉnh Bất Chu Sơn xem một chút, ba vị thì sao?" Phục Hy cười nói: "Chúng ta vừa mới từ đỉnh Bất Chu Sơn xuống đây!" Ngô Sở cười nói: "Các ngươi lên trước đi!

Ta nói vài câu với đại ca và đại tỷ, lát nữa lên đó tìm các ngươi sau." Hai huynh đệ gật đầu, tung người rời đi.

Lúc này, Nữ Oa tiện tay vẫy một cái, triệu hồi dây hồ lô kia lại, "Linh căn này có thể mọc ra bảo bối như vậy, dây leo của nó chắc chắn cũng không kém đi đâu được." Ngô Sở thấy vậy, cười nói: "Ta đang định nói với tỷ tỷ chuyện này đây!

Để lại bộ rễ của gốc linh căn này cho ta đi!

Ta muốn mang về tiếp tục bồi dưỡng một chút." Phục Hy lại nói: "Vô ích, ngươi xem những rễ con kia, đã hư hóa rồi.

Đây là linh vật duy nhất giữa trời đất, sao có thể tuần hoàn lặp lại, sinh sôi nảy nở mãi được?" Ngô Sở liếc nhìn bộ rễ đang dần hóa thành bùn đất, không khỏi thầm than.

Sau đó Nữ Oa lại đào cả phần đất ở chỗ rễ cây lên, đó là một khối tức nhưỡng khổng lồ.

Thấy Ngô Sở nhìn về phía khối tức nhưỡng đó, Nữ Oa cười hỏi: "A Sở muốn à?" "Thôi bỏ đi, thứ này để ở chỗ tỷ tỷ có lẽ hữu dụng hơn." Tương lai Nữ Oa tạo nhân, chính là cần dây hồ lô này và cửu thiên tức nhưỡng!

Ngô Sở tự nhiên sẽ không mang hai thứ này đi, không cần thiết.

Cửu thiên tức nhưỡng tuy quý giá, nhưng chỗ Hậu Thổ lại có không ít, Ngô Sở không thiếu. "Đại ca, tỷ tỷ, ta đi nói chuyện với họ một lát, lát nữa sẽ quay lại tìm hai người." "Đi đi!" Nữ Oa gật đầu, thu dây hồ lô và tức nhưỡng lại.

Khi Ngô Sở đến đỉnh Bất Chu Sơn, Thái Nhất đang đứng trên đỉnh núi kinh ngạc, còn Đế Tuấn thì nhắm mắt, thần thức bao phủ thung lũng tuyết bên dưới.

Rất rõ ràng, hắn cũng đang tìm bảo bối ở đây!

Chương 570

Ngô Sở thấy vậy, khóe miệng khẽ nhếch, cảm thấy Đế Tuấn chắc chắn cũng giống mình, không thể tìm được bảo bối gì, dù sao tòa thiên đình tương lai, bây giờ vẫn chưa xuất thế mà!

Vừa mới nhận được một kiện tiên thiên linh bảo vốn thuộc về Nguyên Thủy, Ngô Sở tự tin bùng nổ.

Đến bên cạnh Thái Nhất, Ngô Sở hất cằm về phía Đế Tuấn đang nhắm mắt bên cạnh, cười hỏi: "Sao thế?

Đại ca ngươi có phát hiện gì ở đây à?" Kết quả Thái Nhất lại gật đầu với hắn, nói: "Đại ca nói hình như có thứ gì đó ở dưới này đang triệu hoán huynh ấy, có lẽ thật sự có bảo bối gì cũng không chừng." Ôi mẹ ơi!

Ngô Sở không khỏi thầm chửi, hắn làm sao cũng không ngờ được, mình sớm đã chạy đến đây tìm đại bảo bối thiên đình, kết quả không tìm thấy một chút bóng dáng nào.

Nhưng Đế Tuấn vừa đến, bảo bối này liền lon ton chạy ra.

Điều này khiến Ngô Sở có chút cảm giác thất bại, mình là đại sư huynh của Tử Tiêu Cung cơ mà!

Lẽ nào còn không bằng Đế Tuấn, một 'đệ đệ' ngay cả tư cách chạm vào thánh vị cũng không có?

Lúc này, một viên châu từ trong tay áo Đế Tuấn bay ra, lơ lửng trước ngực hắn, viên châu đó tỏa ra một luồng khí tức khó tả… Đương nhiên, loại khí tức này trước kia Ngô Sở không rõ.

Nhưng bây giờ, hắn đã hiểu đó là gì, đó chính là khí tức hỗn độn linh khí.

Điều này khiến Ngô Sở không khỏi thầm nghi hoặc, viên châu này của Đế Tuấn, có phải chính là Hỗn Độn Châu đã biến mất không tung tích trong truyền thuyết?

Thấy Đế Tuấn triệu hồi viên châu này, Thái Nhất cũng không khỏi có chút bất ngờ.

Chỉ thấy viên châu này bay thẳng xuống thung lũng tuyết, sau đó lặng lẽ chìm vào trong tuyết, biến mất không thấy.

Không có trời long đất lở, núi rung đất chuyển như trong tưởng tượng, cũng không có đại đạo oanh minh, trật tự thần liên hiện ra lay động, không có gì cả… Chỉ có gió tuyết vẫn như cũ.

Một lát sau, Đế Tuấn mở mắt, cười nói: "Đi thôi!" "Gì?" Thái Nhất có chút không hiểu, "Đại ca, Hỗn Độn Châu của huynh…" Quả nhiên là Hỗn Độn Châu!

Ngô Sở thầm nghĩ: Chẳng trách viên châu này lúc đầu lợi hại như vậy, đập Hỗn Độn Cự Thú đến ngã trái ngã phải.

Nhưng mà, tên này cứ thế ném đại bảo bối như vậy ở đây?

Đế Tuấn nhìn về phía Ngô Sở, mỉm cười nói: "Đại sư huynh có phải có điều gì muốn hỏi ta không?" Ngô Sở khẽ gật đầu, nói: "Đúng là có rất nhiều điều không hiểu.

Nói thật, trước khi bảy quả hồ lô kia xuất thế, ta và Phục Hy đại ca, cùng Nữ Oa tỷ tỷ đã ở trên này, ta cũng đã dùng thần thức dò xét qua, nhưng không phát hiện có bảo bối gì.

Lẽ nào kiện bảo bối này thật sự đã định là của ngươi?

Người khác muốn cướp cũng không cướp được?" Đế Tuấn cười nói: "Thế gian này, làm gì có chuyện gì đã định sẵn?

Dù là trong dòng sông vận mệnh, tương lai của sinh linh cũng có

vô hạn khả năng." Đối với Ngô Sở, người đã từng du đãng trong dòng sông vận mệnh, tự nhiên cũng hiểu rõ điểm này.

Trong dòng sông vận mệnh đó, trừ Đại La, các sinh linh khác đều có thể tìm thấy quỹ tích của mình.

Nhưng có những chuyện, hắn biết, Đế Tuấn và Thái Nhất lại không biết.

Cái gọi là 'mệnh trung chú định' của hắn, chỉ là những quỹ tích phát triển của thần thoại Hồng Hoang mà hắn biết.

Đại La không thể tìm thấy lẫn nhau trong dòng sông vận mệnh, thậm chí là quỹ tích của chính mình, họ tự nhiên không rõ tương lai của mình sẽ ra sao, nhưng hắn, Ngô Sở, lại biết!

Có lẽ những lịch sử thần thoại Hồng Hoang mà hắn biết, về mặt chi tiết, nhiều chuyện sẽ có khác biệt.

Nhưng về đại phương hướng, cơ bản là không sai.

Tam tộc đại chiến, Đạo Ma chi tranh, Lão tổ thành đạo… đều lần lượt ứng nghiệm.

Đương nhiên, dưới sự tham gia của hắn, kết quả của những sự kiện này, ít nhiều cũng có chút khác biệt.

Ít nhất Phượng tộc và Kỳ Lân tộc vẫn giữ lại được một ít mầm mống, không bị diệt tuyệt hoàn toàn.

Hồng Vân, người vì khiêm nhường mà rước họa sát thân, cuối cùng mất đi tư cách thánh vị, bây giờ vẫn ngồi trên bồ đoàn đại biểu cho thánh vị tương lai.

Nhưng mà… "Tại sao trước đó ta lại không tìm thấy kiện bảo bối đó?

Thậm chí một chút khí tức cũng không có." Đối mặt với sự không

hiểu của Ngô Sở, Đế Tuấn cười nói: "Ta cũng không tìm thấy, nhưng Hỗn Độn Châu của ta có thể.

Thực ra chính là kiện bảo bối còn chưa xuất thế đó cảm nhận được sự tồn tại của Hỗn Độn Châu, mới phát ra triệu hoán với ta.

Sự xuất thế của nó, cần sự giúp đỡ của Hỗn Độn Châu." "Thì ra là vậy!" Ngô Sở khẽ gật đầu, hiểu ra.

Thiên đình này, không có duyên với ai cả, chỉ có duyên với Hỗn Độn Châu. 38.

Chẳng trách trong lịch sử thần thoại Hồng Hoang gốc, Hỗn Độn Châu vẫn luôn chưa thể xuất hiện, thì ra thứ này cần sự hỗ trợ của Hỗn Độn Châu mới được.

Cũng chẳng trách đạo trường của Nữ Oa và Phục Hy ở ngay trên Bất Chu Sơn này, nhưng thiên đình, cuối cùng lại bị Đế Tuấn và Thái Nhất chiếm được.

Bây giờ cuối cùng đã phá án rồi!

Nhưng cuối cùng, Ngô Sở lại có chút cạn lời, nói: "Đó là Hỗn Độn Châu đó!

Ngươi cứ thế tùy tiện ném ở đây?

Không sợ kiện bảo bối kia vẫn không thể trưởng thành được sao?

Hoặc là sau khi bảo bối đó trưởng thành, cánh cứng rồi không nhận nợ, cuỗm mất bảo bối của ngươi thì sao?" Đế Tuấn nghe vậy ha ha cười lớn, bá khí lộ ra ngoài nói: "Nếu đến lúc đó nó dám không nhận nợ, thì ta sẽ san bằng nơi này, và xé nó thành tám mảnh.

Để nó hiểu rõ, đồ của ta, Đế Tuấn, không phải dễ tham ô như vậy, huống chi còn là bạn sinh chí bảo của ta." Cảm nhận được sự tự tin và bá khí tỏa ra từ trong ra ngoài trên người Đế Tuấn, Ngô Sở không

khỏi giơ ngón tay cái lên với hắn.

Luận về bá khí, hắn thật sự không có được khí thế ta đây không ai bằng của đối phương.

Đương nhiên, hắn vốn cũng không phải là một người bá đạo.

Một người luôn thân thiện với chúng sinh, sao có thể có bá khí được chứ!

Không thể không nói, những người như Đế Tuấn, Thái Nhất, trên người quả thật tỏa ra một luồng mị lực đặc biệt, khiến người khác rất dễ dàng tin phục những lời họ nói.

Có lẽ, đây chính là vương bá chi khí trong truyền thuyết!

Cũng chẳng trách trong lịch sử thần thoại Hồng Hoang gốc, Phục Hy và Nữ Oa lại cùng họ làm đại sự.

Nếu không phải sau này Nữ Oa thành thánh, sáng tạo Nhân tộc, rút khỏi thiên đình Yêu tộc, e là Nữ Oa cũng sẽ giống như Phục Hy, cần cù chăm chỉ cùng Đế Tuấn bọn họ làm đại sự! "Còn về việc tiểu đông tây này tương lai có thể trưởng thành được hay không, vậy thì phải xem ta có vận khí này không rồi.

Chương 571

Đi thôi!

Ở đây cũng không có gì đáng xem nữa." Đế Tuấn không hề lo lắng Ngô Sở sẽ lấy đi bạn sinh chí bảo Hỗn Độn Châu của mình.

Không nói Ngô Sở có thể vẫn không cảm ứng được sự tồn tại của kiện chí bảo đó, chỉ nói một khi có người chạm vào Hỗn Độn Châu của hắn, hắn lập tức có thể cảm ứng được.

Ngô Sở là đại sư huynh của họ, chắc chắn không thể làm chuyện không biết xấu hổ như vậy. 39.

Với tính cách mà Ngô Sở vẫn luôn thể hiện, hắn cũng không phải loại người không biết xấu hổ.

Ngô Sở đương nhiên cũng là người biết giữ thể diện, dù sao hắn còn đang nghĩ đến việc tương lai bám đùi các sư đệ sư muội, những chuyện làm tổn hại đến uy nghiêm của đại sư huynh, tuyệt đối không thể làm. "Đi thôi!

Các ngươi muốn về thẳng Thái Dương Tinh, hay là…" Thái Nhất cười nói: "Đã đến rồi, không đến chỗ Phục Hy đạo hữu và Nữ Oa đạo hữu ngồi chơi, cũng không nói được.

Đại sư huynh đây là muốn về Tử Ngọc Sơn hay là…" "Cũng không vội về Tử Ngọc Sơn, trước tiên đến chỗ tỷ tỷ ta ngồi chơi đã!" Khi Ngô Sở và bọn Thái Nhất từ đỉnh Bất Chu Sơn đi xuống, họ phát hiện có không ít sinh linh Đại La xuất hiện tại nơi mà cây Tiên Thiên Hồ Lô ra đời trước đó.

Thấy Ngô Sở và Đế Tuấn, Thái Nhất ba người từ đỉnh Bất Chu Sơn trèo xuống, những sinh linh này liền biết, bảo bối xuất hiện trước

đó chắc chắn đã bị ba người này lấy đi.

Trong số đó, Ngô Sở còn nhìn thấy bóng dáng của Côn Bằng Lão Tổ và Minh Hà Lão Tổ.

Thậm chí còn có cả tộc trưởng Thiên Lang tộc Ô Minh, và vị Thiên Hương phu nhân của Thôn Thiên tộc.

Nhìn thấy ba người họ, những sinh linh Đại La này đều rất cung kính hành lễ, miệng thì hỏi thăm vị Đại sư huynh Tử Tiêu Cung này.

Ngô Sở xua tay, nói: "Đều giải tán cả đi!

Các ngươi đến quá muộn rồi, bảo bối ở đây sớm đã bị chúng ta và Thái Thượng sư đệ bọn họ chia nhau hết rồi." Dù sớm đã hiểu bảo bối ở đây chắc chắn bị bọn Ngô Sở đoạt được, nhưng khi tận tai nghe tin này, bọn họ ít nhiều vẫn có chút tiếc nuối.

Thế là từng người một đành phải cáo từ rời đi, Ô Minh và Thiên Hương phu nhân thậm chí còn mời ba người Ngô Sở đến tộc của họ ngồi chơi, muốn cùng họ kéo gần quan hệ.

Ngô Sở thẳng thừng từ chối, Đế Tuấn và Thái Nhất thì lại muốn đi xem thử.

Côn Bằng Lão Tổ liếc nhìn Ngô Sở một cái, bộ dạng kiệt ngạo, chẳng thèm để ý đến ai, bay vút lên trời, hóa thành đôi cánh, cuộn lên phong lôi, biến thành một tia chớp, đi thẳng về phía xa.

Minh Hà Lão Tổ thì hóa thành một đạo huyết quang, chui xuống lòng đất.

Nhìn những người này rời đi, Ngô Sở mới dẫn Đế Tuấn và Thái Nhất đến đạo trường Tê Phượng Sơn của Nữ Oa và Phục Hy.

Ở Tê Phượng Sơn vài năm, lúc từ Bất Chu Sơn trở về Tử Ngọc Sơn, Ngô Sở phát hiện các Tổ Vu kia vẫn đang ăn chực uống chực ở

Tử Ngọc Sơn của mình. "A Sở huynh đệ, ngươi về rồi!" Chúng Tổ Vu rất nhiệt tình chào hỏi Ngô Sở.

Ngô Sở gật đầu, rồi cười hỏi: "Sao các ngươi không về bộ lạc, không lẽ định ăn chực uống chực ở chỗ ta mãi à!" "A Sở huynh đệ nói vậy, thật khiến bọn ta đau lòng quá.

Chuyện huynh đệ qua lại thăm hỏi, sao có thể gọi là ăn chực uống chực được!" Chúc Dung là người đầu tiên không đồng ý.

Đế Giang cười nói: "Bọn ta đang đợi ngươi về đấy!" Ngô Sở ngồi xuống bên cạnh Hậu Thổ, cầm lấy ly rượu linh trước mặt nàng nhấp một ngụm, hỏi: "Đợi ta về?

Có chuyện gì quan trọng sao?" Cộng Công nói: "Thật ra cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ là nói với ngươi một tiếng, lần sau Thánh Nhân giảng đạo, chúng ta sẽ không đi nữa.

Vu tộc chúng ta không tu Nguyên Thần, phương hướng tu hành hoàn toàn khác với các ngươi, lần này tuy có chút thu hoạch, nhưng..." Mặc dù đây là sự thật, nhưng họ cũng lo lắng, nếu trực tiếp để Hậu Thổ truyền đạt lại thì ít nhiều có chút không đủ coi trọng, cũng có chút không đủ tôn kính với Thánh Nhân.

Vốn dĩ những Tổ Vu này, ai nấy đều là kẻ đội trời đạp đất, chẳng phục ai.

Cho dù đối phương là Thánh Nhân thì đã sao?

Bọn họ trời sinh đã không phục ai, chỉ phục Phụ Thần của mình.

Nhưng đối với Ngô Sở, họ lại vô cùng khâm phục. 40.

Bởi vì sự tồn tại của Ngô Sở, Vu tộc phát triển vẫn luôn rất tốt, nếu không cũng sẽ không để Ngô Sở làm nhị thủ lĩnh của họ.

Vì vậy để tỏ lòng tôn kính, sư phụ của Ngô Sở thành đạo, họ cũng

nguyện ý đến bái kiến đối phương, tiện thể nghe đạo mà đối phương giảng.

Nhưng rất rõ ràng, đạo mà Lão Tổ giảng và con đường họ đi là hai đường thẳng song song.

Cho nên, họ mới không muốn đi nữa.

Đối với điều này, Ngô Sở tự nhiên cũng có thể hiểu được, không đi thì thôi vậy!

Ngô Sở đoán chừng, lần sau Lão Tổ giảng đạo, có lẽ giảng không phải là ngộ đạo tu hành, mà là Trận Pháp chi đạo và Luyện Bảo chi đạo.

Dù sao lần giảng đạo này, ông ấy đã giảng hết tất cả mọi chuyện tu hành một lượt rồi.

Sau khi nhận được sự đồng ý của Ngô Sở, những thùng cơm lớn của Vu tộc này vẫn ở lại chỗ Ngô Sở chén chú chén anh một thời gian dài mới chịu đi.

Nếu không phải Ngô Sở nói hắn muốn đi luyện bảo, không tiếp bọn họ nữa, e là họ còn muốn tiếp tục ở lại đây ăn chực.

Mặc dù bây giờ Tiểu Nguyệt Linh chỉ thỉnh thoảng mới xuống bếp, hơn nữa Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly sau khi từ Tử Tiêu Cung trở về đã đi bế quan tu hành.

Nhưng không thể ngăn được tài nấu nướng của Tiểu Thải Nương và Tiểu Mạt Lỵ đã trưởng thành.

Sau Tiểu Thải Nương, Tiểu Mạt Lỵ cũng đã có thể làm ra những món ăn phát sáng.

Có đám đầu bếp nhí này ở đây, đám thùng cơm kia đâu dễ dàng rời đi.

Nhưng Ngô Sở cũng không lừa họ, hắn lấy ra kiện Tiên Thiên Linh Bảo tiểu hồ lô mới nhận được trên Bất Chu Sơn, chuẩn bị giúp tiểu hồ lô luyện hóa dung hợp viên Nguyên Linh Bảo Châu kia.

Cái tiểu hồ lô bề ngoài đen thui này, bên trong lại thai nghén Hỗn Độn, tự thành càn khôn, thuộc loại khá tương tự với Nguyên Linh Bảo Châu, hai thứ sau khi tiếp xúc liền có dấu hiệu dung hợp.

Ngô Sở tự nhiên nguyện ý giúp chúng một tay, biết đâu cái tiểu hồ lô cấp bậc Tiên Thiên Cực Phẩm này sau khi dung hợp với Nguyên Linh Bảo Châu, có thể biến thành chí bảo mạnh mẽ hơn thì sao!

Nếu thật sự có thể trở thành chí bảo, vậy hắn sẽ có hai kiện chí bảo.

Nếu tương lai Lão Tổ sư phụ nguyện ý ban cho hắn Tru Tiên Tứ Kiếm, vậy...

Chỉ xin hỏi: một thân thần trang như hắn, ai có thể địch nổi? ...

Sau khi các Tổ Vu rời đi, Ngô Sở quan tâm đến hiện trạng của Tử Ngọc Sơn, từ chỗ Tiểu Thư Tả biết được mọi người đều đã đi bế quan, Thanh Khâu Ly cũng đã trở về Thanh Khâu.

Chương 572

Sau đó, hắn liền di chuyển mấy gốc Hỗn Độn Linh Căn trong Nguyên Linh Bảo Châu, cùng với nơi nghỉ ngơi của Mẫu Lôi Thú ra ngoài, chuẩn bị cho việc dung hợp hai món bảo bối.

Ban đêm, sau khi cùng Tiểu Thư Tả hưởng thụ một phen ân ái mặn nồng, Ngô Sở liền bắt đầu hành trình bế quan của mình.

Dùng mấy ngàn năm thời gian, Ngô Sở giúp hắc hồ lô và Nguyên Linh Bảo Châu triệt để dung hợp.

Hắc hồ lô này bản thân đã có thể biến mọi thứ hút vào thành Hỗn Độn, sau khi dung hợp với Nguyên Linh Bảo Châu, liền biến thành một càn khôn thiên địa có thể tự sinh thành Hỗn Độn Linh Khí.

Đương nhiên, thiên địa bên trong vẫn có thể do Ngô Sở tự chủ khống chế.

Chỉ cần hắn muốn, liền có thể biến bất cứ thứ gì hút vào trong đó trực tiếp chuyển hóa thành Hỗn Độn Linh Khí, có phần giống với cái dạ dày của Mẫu Lôi Thú lúc đầu.

Chỉ là phương thức phân giải chuyển hóa có chút khác biệt.

Tương tự, chỉ cần hắn muốn, cũng có thể bảo tồn bất cứ thứ gì ở bên trong, đây cũng là lý do hắn đặt tên cho tiểu hồ lô này là 'Hỗn Độn Bảo Hồ Lô'.

Lại vì tiểu hồ lô này sau khi dung hợp với Nguyên Linh Bảo Châu, bên trong còn ẩn chứa Hỗn Độn Càn Khôn, tự thành một giới.

Ngô Sở lại gọi thế giới trong hồ lô này là 'Thiên Hồ Giới'.

Sau khi triệt để luyện hóa Hỗn Độn Bảo Hồ Lô này, Ngô Sở liền bắt đầu tu hành.

Lần này, thứ hắn tu hành tự nhiên chính là pháp Trảm Tam Thi thành đạo.

Dù sao Lão Tổ cũng đã nói, Trảm Tam Thi thành đạo, và Dĩ Lực Chứng Đạo không hề xung đột.

Chỉ cần không tiến hành bước Tứ Thân Hợp Nhất cuối cùng, thì vẫn còn dư địa để lựa chọn.

Mà từ tốc độ thành đạo của bọn Nữ Oa mà xem, muốn dùng pháp này chứng đạo cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Cho nên Ngô Sở cũng không cần phải băn khoăn, hắn có thể có đủ thời gian để cân nhắc chuyện tương lai.

Nhưng việc cấp bách bây giờ, vẫn là nâng cao tu vi.

Mà biện pháp tốt nhất để nâng cao tu vi, tự nhiên là nâng cao cảnh giới của mình, để mình thành công trảm ra một thi, từ đó bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh giai đoạn trảm thi.

Trong những năm tháng sau khi Hồng Quân Lão Tổ giảng đạo, có thể nói là thời kỳ yên bình nhất của Hồng Hoang đại địa kể từ sau Tam Tộc đại chiến.

Tất cả Đại La, thậm chí bao gồm cả một số sinh linh Thái Ất cảnh, đều đang tu hành ngộ đạo.

Dù thỉnh thoảng có tranh chấp, đó cũng chỉ là cuộc đấu giữa các sinh linh cá biệt có tu vi thấp, hoàn toàn khác với các cuộc chiến tranh chủng tộc quy mô lớn trước đây.

Trong tình hình này, Vu tộc vốn yếu ớt trước kia, cuối cùng cũng đã nghênh đón thời kỳ phát triển bùng nổ của họ, bước vào làn đường phát triển tốc độ cao.

Cùng với việc Vu tộc phân tán các đại bộ lạc ra ngoài, không gian

phát triển rộng lớn và thức ăn đầy đủ, khiến các bộ lạc lớn nhỏ nghênh đón một làn sóng trẻ sơ sinh mới.

Mấy vạn năm thời gian, cứ thế trôi qua trong bình tĩnh và yên ả.

Trong mấy vạn năm này, Ngô Sở đã từ chỗ bắt đầu lĩnh ngộ Trảm Tam Thi chi pháp, chuyển sang lĩnh ngộ pháp tắc Tình Tự Đại Đạo.

Bởi vì hắn phát hiện, Trảm Tam Thi chi pháp mà Lão Tổ sư phụ nói, cũng chưa nói hết.

Ban đầu Lão Tổ từng nói với họ, Trảm Tam Thi chi pháp, về lý thuyết, chỉ cần lĩnh ngộ bốn loại pháp tắc đại đạo là được, tam thi mỗi thi chiếm một đạo, cộng thêm chân ngã một đạo.

Nhưng trên thực tế, khi bắt đầu lĩnh ngộ pháp này, liền có thể phát hiện, nếu không biết Tình Tự Đại Đạo là cái gì, thì không thể phân biệt được thiện ác và chấp ngã thực sự.

Thiện và ác, chỉ là cách nói chung chung, muốn đem 'chúng nó' trảm khỏi bản thân, thì phải rõ ràng những gì là thiện, những gì là ác, và những gì là chấp niệm.

Cho nên, bốn loại pháp tắc đại đạo trên lý thuyết, thực ra là xa xa không đủ.

Cũng không biết vì sao Lão Tổ không nói điều này, hoặc là đang chờ mọi người quay về tự mình tu hành, cảm ngộ đủ sâu rồi, ông mới nói trong lần giảng đạo thứ hai.

Dù sao thì Ngô Sở hiện tại đã đang lĩnh ngộ 'Nộ Chi Đạo' trong Tình Tự Đại Đạo rồi.

Trong lúc tu hành lĩnh ngộ, Ngô Sở cảm thấy, 'Nộ Chi Đạo' này, hoàn toàn có thể coi là một BUFF tăng cường thực lực bản thân.

Câu nói 'Ta đã từng trong lúc vô cùng phẫn nộ, chén sạch một nồi

cơm', có lẽ là thật.

Cứ như vậy, Ngô Sở liền hiểu ra, vì sao 'Trảm Tam Thi chi pháp', nghe qua đơn giản rõ ràng như vậy, mà những sinh linh Đại La kia khi tu pháp này lại tốn thời gian lâu dài đến thế.

Một ngày nọ, Ngô Sở đang tu hành, đột nhiên trên đỉnh Thần Mộc của Tử Ngọc Sơn, từng vòng từng vòng đạo vận lan ra.

Cảm nhận được khí tức của đạo vận này, Ngô Sở bước ra khỏi trạng thái tu hành.

Với tu vi hiện tại của hắn, đã không cần mượn đạo vận này để ngộ đạo nữa.

Lúc này, Tiểu Nguyệt Linh bọn họ cũng đã xuất quan, ba người đệ tử Hoàng Long cũng từ động phủ của mình chạy đến đỉnh Thần Mộc.

Những tiểu phượng hoàng và tiểu kỳ lân vốn đang chơi đùa trên Kiến Mộc cũng cưỡi gió bay tới.

Vô số sinh linh hóa hình trên Tử Ngọc Sơn, sau khi cảm nhận được luồng khí tức này, cũng lần lượt từ bốn phương tám hướng tụ tập lại.

Đối với sinh linh có tu vi thấp mà nói, đây là một cơ hội trời cho.

Các tiểu hoa tiên sống trên Hoa Sơn cũng lần lượt bay về phía này.

Thập Nhị Tiểu Hoa Thần lộ vẻ hâm mộ nhìn lên lầu hai của đại điện, đó là nơi bế quan của manh thú Bạch Trạch, cũng là phòng ngủ của nó. "Sư phụ..." "A Sở tiền bối..." 41.

Thấy Ngô Sở xuất hiện, mọi người liên tiếp hướng hắn vấn an.

Ngô Sở gật đầu, nói với các tiểu hoa tiên: "Đều đi ngộ đạo đi!

Đừng bỏ lỡ cơ hội này, cơ hội như vậy không thường có đâu." "A Sở ca (Phu quân)..." Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly mỗi người một

bên khoác lấy cánh tay hắn.

Hoàng Long có chút lo lắng nói: "Cũng không biết tiểu gia hỏa kia có thể thành công không." Ngô Sở cười nói: "Lúc đầu các ngươi tấn cấp Đại La, có nghĩ đến thất bại không?" Ba người đệ tử đều lắc đầu, bọn họ thành công tấn cấp đều là nước chảy thành sông.

Một mặt là do chủng tộc của họ vốn mạnh mẽ, mặt khác là do tu vi của họ vững chắc. "Yên tâm đi!

Đừng coi thường tiểu gia hỏa kia, bình thường nhìn ngốc manh ngốc manh, nhưng lanh lợi nhất vẫn là nó.

Lúc nhỏ các ngươi bị nó lừa không ít đâu nhỉ!" 42.

Nghĩ đến những cảnh tượng lúc nhỏ khi ở cùng manh thú Bạch Trạch, bọn họ đều lộ ra nụ cười hiểu ý nhau.

Chương 573

Mặc dù lúc đó, ai nấy đều tức đến nghiến răng, nhưng bây giờ nhớ lại, lại tràn ngập thú vị.

Thời gian à!

Đúng là một thứ thần kỳ. "Phu quân, ngươi xuất quan rồi?" Giọng nói của Tiểu Thư Tả mang theo chút kinh hỉ, má lúm đồng tiền rạng rỡ nhìn hắn.

Nhìn thấy đại lão bà xinh đẹp như ngọc đạp không cưỡi gió bay tới, trên mặt Ngô Sở tự nhiên cũng hiện lên nụ cười, giang rộng hai tay về phía nàng, tưởng tượng dáng vẻ Tiểu Thư Tả như én nhỏ về tổ.

Đáng tiếc, Tiểu Thư Tả chỉ cười cười, đáp xuống bên cạnh hắn, chứ không lao vào lòng hắn trước mặt mọi người.

Ngô Sở có thể không cần mặt mũi, nhưng nàng thì cần!

Lúc này, những tiểu kỳ lân và tiểu phượng hoàng đang vây quanh bên ngoài đỉnh Thần Mộc, không dám bước lên đỉnh Thần Mộc, mãi đến khi Ngô Sở đồng ý, chúng mới cẩn thận đáp xuống.

Ngô Sở ra hiệu cho Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly đi ngộ đạo, xem có thể nhân cơ hội này tấn cấp không.

Mặc dù Đại La cảnh không phải là thứ có thể thành công một cách tùy tiện, nhưng nỗ lực nắm bắt mọi cơ hội xuất hiện, dù chỉ có một phần ức vạn khả năng, tương lai cũng sẽ không hối hận.

Ngô Sở thì tay trong tay cùng Tiểu Thư Tả, rời khỏi đỉnh Thần Mộc, tản bộ trên Hoa Sơn. "Bên bộ lạc thế nào rồi?

Không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ!" Ngô Sở thuận miệng

quan tâm đến chuyện bên bộ lạc, dù sao đó cũng là cơ sở của vợ mình.

Tiểu Thư Tả lắc đầu nói: "Không có, phát triển rất tốt..." Tiểu Thư Tả nói qua về việc dân số Vu tộc bùng nổ, có chút cảm khái.

Ngô Sở cười nói: "Chuyện này rất bình thường, không còn áp lực sinh tồn nữa, mọi người ngoài tu hành ra, trò giải trí tốt nhất còn lại cũng chỉ có chuyện đó thôi.

Mạt chược chơi lâu cũng sẽ rất nhàm chán, những lo lắng lúc đầu của nàng hoàn toàn là thừa thãi." Nghe Ngô Sở lại nói lo lắng của mình là thừa thãi, Tiểu Thư Tả không chịu, đưa tay véo hắn một cái, sau đó liền bị Ngô Sở bế bổng lên, xoay người biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện lần nữa, đã đến Thiên Hồ Giới trong Hỗn Độn Bảo Hồ Lô.

Sau khi giải thích cho Tiểu Thư Tả đây là đâu, bọn họ liền trên một mảnh cỏ xanh biếc làm chuyện không biết xấu hổ.

Lấy trời làm chăn, lấy đất làm giường, cùng gió mây quấn quýt, cùng linh khí giao hòa.

Sau một hồi hoan lạc, Ngô Sở ôm eo thon của nàng hỏi: "Lần sau sư phụ giảng đạo, phu nhân còn muốn đi không?

Dù sao các ngươi cũng không tu Nguyên Thần chi đạo." Tiểu Thư Tả nằm úp trên ngực hắn, hai tay đan vào nhau, cằm tựa lên, mái tóc xanh dài như lụa tỏa ra bốn phía như một lớp chăn lụa, che phủ lên thân thể hai người. "Dù sao cũng là sư phụ của chàng, nếu ta trực tiếp không đi, cũng không thích hợp.

Huống chi các đại huynh đã không định đi rồi, nếu ta cũng không đi, sư phụ tức giận thì làm sao?" Ngô Sở đang nhẹ nhàng vuốt ve làn da tuyết trắng mịn màng của nàng, nghe vậy liền cười nói: "Nàng cũng quá coi thường sư phụ rồi!

Lão nhân gia sao có thể vì chuyện nhỏ này mà tức giận..." Trò chuyện một hồi, Tiểu Thư Tả liền đề nghị rời đi, để tránh Thanh Khâu Ly qua đây, không thấy bọn họ, rồi lại đến trêu chọc nàng, Tiểu Thư Tả vẫn rất giữ thể diện. 'Lo lắng' của Tiểu Thư Tả không phải là không có lý.

Bọn họ vừa từ Thiên Hồ Giới ra ngoài không lâu, khí tức của Thanh Khâu Ly liền xuất hiện ở Tử Ngọc Sơn.

Khoảnh khắc tiếp theo, bóng dáng của Hồ Tổ Tả Tả liền hiện ra bên cạnh họ.

Ánh mắt thậm chí còn lướt qua Tiểu Thư Tả đang mặt mày hồng nhuận, rạng rỡ, sau đó khóe môi khẽ nhếch lên.

Chuyện cỏn con đó, sao có thể giấu được Hồ Tổ Tả Tả kinh nghiệm phong phú chứ!

May mà Tiểu Thư Tả vẫn bình tĩnh tự nhiên, hoàn toàn Hold được.

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, cười hỏi: "Pháp Trảm Tam Thi kia tu thế nào rồi?" Hồ Tổ Tả Tả nghe vậy, vẻ mặt thích thú liền thu lại, thở dài: "Ta luôn cảm thấy lúc sư phụ giới thiệu pháp này, nói không đủ toàn diện..." Quả nhiên, vấn đề mà Hồ Tổ Tả Tả gặp phải cũng giống như của Ngô Sở.

Sau đó hai người liền thảo luận, mỗi người nói ra suy đoán của mình.

Tiểu Thư Tả đứng một bên nhìn, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại, không phải vì không chen vào được cuộc trò chuyện của họ, mà là đang suy nghĩ về con đường tu hành tương lai của Vu tộc ở đâu?

Những Tổ Vu như nàng là những người khai phá của Vu tộc, nếu họ không tìm được phương hướng tiến lên, thì các Vu nhân sau lưng

họ, làm sao có thể có phương hướng tiến lên?

Nhưng rất rõ ràng, Trảm Tam Thi chi pháp đối với Vu tộc bọn họ mà nói, không có tác dụng gì.

Phương hướng tiến lên của họ, dường như vẫn chỉ có thể đặt vào việc nghiên cứu tinh huyết của Phụ Thần.

Khi màn đêm buông xuống, trên đỉnh Thần Mộc đạo vận lưu chuyển, trật tự thần liên hiện ra, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, vẻ đẹp mang theo khí tức huyền ảo đó khiến Ngô Sở cũng không khỏi kinh ngạc.

Tử Ngọc Thần Mộc kia trông như một cây đại thụ phát sáng, từng sợi đại đạo hóa thành trật tự thần liên, từ trên tán cây rủ xuống, hào quang vạn đạo.

Dưới gốc Thần Mộc, vô số sinh linh lớn nhỏ, lấy Thần Mộc làm trung tâm, từng vòng một nằm phục, phảng phất như đang triều thánh.

Cảnh tượng hùng vĩ này, bình thường khó thấy.

Trước đây khi chính hắn bước vào Đại La chi cảnh, không thể nhìn thấy vẻ đẹp này.

Sau đó ba người đệ tử tấn cấp Đại La cũng không ở Tử Ngọc Sơn.

Cho nên, đây vẫn là lần đầu tiên Ngô Sở từ góc độ người ngoài cuộc, nhìn thấy cảnh tượng sinh linh tấn cấp Đại La cảnh này.

Về việc Bạch Trạch có tấn cấp thất bại không, điều này Ngô Sở chưa từng nghĩ tới.

Dù sao trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, Bạch Trạch là tướng soái của Yêu tộc, tu vi cũng là tồn tại sâu không lường được.

Thân là tướng soái Yêu tộc, còn có thể trốn qua được trận hạo kiếp Vu Yêu đại chiến, thành công sống sót đến tương lai, trở thành

thần thú được Nhân tộc tham bái, có thể thấy thủ đoạn lợi hại đến mức nào. 43.

Đương nhiên, những người khác e là cũng rất khó tưởng tượng, manh thú Bạch Trạch luôn thích giả ngốc giả ngoan, trông vô hại, lại là tồn tại mạnh mẽ đến vậy.

Cũng không biết trong thế giới Hồng Hoang hiện tại này, Bạch Trạch có còn gia nhập thiên đình Yêu tộc tương lai, trở thành một phương tướng soái Yêu tộc hay không.

Nói ra, nếu Bạch Trạch có thể thành công tấn cấp Đại La, vậy Tử Ngọc Sơn của họ sẽ có chín tôn cường giả Đại La, chậc chậc...

Đây không phải là một thế lực nhỏ đâu!

Hơn nữa, với tiềm lực của hai đứa Du Du và Tất Hỏa...

Ngô Sở phát hiện, bất tri bất giác, Tử Ngọc Sơn của hắn đã trở thành một thế lực mạnh mẽ trên mảnh đất Hồng Hoang này.

Nhưng nghĩ đến Côn Luân tam huynh đệ tương lai lập giáo, trong giáo cường giả vô số, Ngô Sở liền âm thầm lắc đầu, không thể so, không thể so...

Chương 574

Hơn nữa, đợi đến khi những vị thánh nhân tương lai kia thành thánh, so sánh không phải là sức mạnh của Đại La cảnh nữa, mà là cuộc đấu giữa các Thánh Nhân.

Trước khi Lão Tổ không ra lệnh cho tất cả Thánh Nhân không được ở lại Hồng Hoang, trong khoảng thời gian ánh hào quang của Thánh Nhân bao phủ Hồng Hoang, Đại La cũng chỉ đến thế.

Cũng vì vậy, mới có câu 'dưới Thánh Nhân đều là giun dế' truyền ra.

Mặc dù câu này nghe có chút chói tai, nhưng lời tuy thô mà lý không thô.

Nhìn một lúc, Ngô Sở liền kéo hai vị phu nhân, chạy đến Thiên Hồ Giới, sống cuộc sống ba người không biết xấu hổ. ...

Cứ như vậy, mấy năm sau, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân liền cùng nhau đến.

Mục đích họ đến, một là cảm thấy pháp tu hành Trảm Tam Thi không hoàn chỉnh, hai là cảm nhận được dao động đại đạo, phát hiện hướng Tử Ngọc Sơn có người tấn cấp Đại La.

Thế là bọn họ bèn dẫn theo Vũ Điệp Nương và Thanh Phong Minh Nguyệt qua đây, xem xem là tiểu gia hỏa nào tấn cấp Đại La.

Tiện thể cũng thảo luận một chút, xem Ngô Sở có cách nhìn gì về Trảm Tam Thi chi pháp.

Cảm nhận được khí tức truyền ra từ trong đạo vận, Hồng Vân cười nói: "Không ngờ lại là tiểu gia hỏa cả ngày giả làm manh thú kia.

Vũ Điệp Nương, ngươi cũng vào trong đạo vận đó ngộ đạo đi!"

Sau khi Vũ Điệp Nương tiến vào đỉnh Thần Mộc, tiểu Thanh Phong ngốc nghếch và tiểu Minh Nguyệt khờ khạo cũng theo sự ra hiệu của Trấn Nguyên Tử, đi đến đỉnh Thần Mộc.

Khi biết Tử Ngọc Sơn có người tấn cấp Đại La, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử rất tự nhiên nghĩ đến đệ tử của mình.

Đặc biệt là hai tiểu đạo đồng Thanh Phong Minh Nguyệt, tu vi của chúng chỉ cách Kim Tiên một bước chân, nhưng bước này lại mãi không thể bước qua.

Trấn Nguyên Tử cũng hy vọng hai đứa có thể nhân cơ hội này, bước qua bước này, diễn sinh ra bất diệt linh quang trong cơ thể.

Thử nghĩ xem, trong Tử Ngọc Sơn của Ngô Sở có bao nhiêu tiểu hoa tiên, tu vi đều cao như vậy, Thập Nhị Tiểu Hoa Thần đều đã tiến vào Thái Ất cảnh.

Thậm chí đến cả thiên tằm hắn nuôi, cũng có bốn con tiến vào Kim Tiên chi cảnh, nhưng hai tiểu đệ tử của ông lại chậm chạp chưa thể tiến vào Kim Tiên cảnh, khiến Trấn Nguyên Tử ông có vẻ như dạy dỗ vô phương, thật sự có chút mất mặt.

Về phần Vũ Điệp Nương, chậm chạp chưa thể bước vào Đại La cảnh, cũng khiến Hồng Vân có chút phiền lòng.

Chủ yếu là Vũ Điệp Nương luôn cảm thấy không xứng với hắn, khiến Hồng Vân có chút lo lắng cho tâm thái của nàng.

Ngô Sở thấy vậy, bèn truyền tin cho Phục Hy, Nữ Oa, Côn Luân tam huynh đệ, Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu, và Đế Tuấn, Thái Nhất, bảo họ cùng qua đây thảo luận.

Dù sao lúc này, bọn họ chắc chắn cũng không thể tu hành Trảm Tam Thi chi pháp.

Sau đó không lâu, mọi người đều đã đến.

Mọi người ở Hoa Sơn bên cạnh, ngồi trên mặt đất giữa biển hoa, Ngô Sở cung cấp rượu, mọi người tự mình động thủ, giữa muôn vàn cánh hoa thảo luận về Trảm Tam Thi chi pháp.

Khi mọi người đem vấn đề mình gặp phải ra, phát hiện vấn đề của mọi người cơ bản đều giống nhau.

Sau đó càng thêm khẳng định, Trảm Tam Thi chi pháp này không đơn giản như Lão Tổ đã trình bày lúc đầu.

Đúng như lời Ngô Sở nói, cần phải cực kỳ hiểu rõ về Tình Tự Đại Đạo mới được.

Bất luận là Thiện Thi, Ác Thi, hay Chấp Ngã Thi, đều có liên quan đến Tình Tự Đại Đạo.

Sau một hồi thảo luận, Ngô Sở liền nói: "Ta chuẩn bị đi trước đến Tử Tiêu Cung, mọi người thì sao?

Có muốn đi cùng ta không?" Thông Thiên cười nói: "Đại sư huynh định đi sớm tìm lão sư mở lớp học riêng à?" Ngô Sở lắc đầu nói: "Ta cũng muốn lắm!

Chỉ là khả năng không lớn, sư phụ thực ra không thích ta đến làm phiền sự thanh tĩnh của ông ấy lắm." Dừng một chút, Ngô Sở lại cười lên, "Nhưng mà, dù thành hay không, cũng phải thử một lần chứ?

Biết đâu sư phụ đang có tâm trạng tốt thì sao!" Mọi người nghe vậy không khỏi cười gượng, Thông Thiên lập tức hỏi ra nghi vấn của mọi người. "Nếu lão sư tâm trạng không tốt thì sao?" "Thì chẳng qua là bị mắng một trận thôi!

Chứ đâu đến nỗi bị đánh chứ!

Dù có đánh, cũng không thật sự bị đánh chết, sợ gì?" 44.

Mọi người nghe vậy, liên tiếp giơ ngón tay cái về phía hắn, dường

như đang nói: Đại sư huynh, huynh dũng cảm thật! "Nha..." Mấy ngàn năm sau, một tiếng gọi của manh thú vang vọng khắp Tử Ngọc Sơn.

Những sinh linh còn chưa tỉnh lại từ trong ngộ đạo, cũng bị tiếng gọi này đánh thức.

Nghe thấy tiếng gọi như vậy, Ngô Sở có chút cạn lời, luôn cảm thấy Bạch Trạch trên con đường giả ngốc làm sủng vật, đã đi không trở lại.

Loại 'manh thú' này, sau này còn có thể gia nhập thiên đình Yêu tộc, trở thành một phương thống soái sao?

Hơn nữa, đường đường là Đại La, còn giả ngốc làm sủng vật, đáng xấu hổ không? 45.

Ngay lúc Ngô Sở đang âm thầm lầm bầm trong lòng, một bóng trắng hóa thành một tia chớp trắng, lấp lóe trên tán cây, cuối cùng xuất hiện trên đỉnh tán cây của Thần Mộc.

Bóng dáng đó nhỏ nhắn, giống như một con mèo nhỏ có sừng trắng trên đầu.

Lúc này, con mèo nhỏ lại ngẩng cổ kêu dài một tiếng. "Nha...

Ta đã vô địch rồi!" Cũng không biết là cái gì khiến nội tâm nó bành trướng đến thế. 46.

Nhưng tuyên ngôn như vậy, lúc này lại chỉ gây ra những tiếng cười khẽ của mọi người, thậm chí trong tiếng cười này còn không có ác ý, giống như tiếng cười hiểu ý nhau khi xem trẻ con chơi đùa vậy.

Cho nên nói, manh, thực ra vẫn rất quan trọng.

Nếu đổi lại là kẻ thô kệch như Lão Viên, e là đã bị đá vào mông rồi. "Là cái gì, khiến ngươi bành trướng đến thế, cần ta giúp ngươi quay về thực tại không?" Hoàng Long hai tay chắp trong tay áo, cười

tủm tỉm nhìn con thú nhỏ trên đỉnh cây, cười hỏi.

Tiểu manh thú cúi đầu nhìn xuống, sau đó kiêu ngạo hừ nhẹ, ngẩng đầu nói: "Bản Đại La không thèm chấp nhặt với con rồng nhỏ như ngươi!" Có thể thấy, lúc này tiểu manh thú, nội tâm bành trướng đến mức nào. "Tiểu Bạch Trạch, chúc mừng nha!" Giọng của Nữ Oa truyền tới, "Cuối cùng cũng thành công rồi nhỉ!" Nghe thấy giọng của đại tỷ đầu, quay đầu nhìn lại, liền thấy mười mấy vị đại tiền bối đang cười tủm tỉm chúc mừng nó, tiểu manh thú lập tức phủ phục xuống, vẫy vẫy cái đuôi nhỏ, trên mặt lộ ra nụ cười ngượng nghịu rất người, chỉ hận không thể dùng móng vuốt ngắn ngủn của mình đào một cái lỗ trên đất.

Ngô Sở liếc mắt nhìn nó một cái, nói: "Đã thành công tấn cấp Đại La, thì hóa ra hình người cho mọi người nhận biết đi.

Chương 575

Tu vi này rồi còn giả ngốc, đáng xấu hổ không?" Tiểu Bạch Trạch dùng móng vuốt ôm lấy mặt mình, cũng biết vừa rồi có chút đắc ý vênh váo, không cẩn thận cảm ứng khí tức xung quanh, rõ ràng là thất sách rồi.

Nhưng hiện trường xã hội chết quy mô lớn thế này, mọi người dường như đều rất thích xem.

E là vết nhơ trong cuộc đời thú của nó, cả đời cũng không rửa sạch được! "Ta, ta tu vi không ổn định, còn cần củng cố một chút, các vị tái kiến!" Vút một tiếng, bóng dáng tiểu manh thú trực tiếp biến mất trên tán cây.

Mọi người thấy vậy, cuối cùng cũng bật ra những tràng cười như sóng vỗ. ...

Trốn trong phòng mấy ngày, Bạch Trạch cũng biết mình không trốn được, sau khi làm một phen xây dựng tâm lý, cuối cùng cũng xuất hiện dưới hình thái con người.

Phải nói rằng, Bạch Trạch hóa thành hình người cũng rất anh vũ tuấn dật, tóc đen áo trắng, môi hồng răng trắng, hoàn toàn là hình tượng của một vị công tử phong trần.

Có lẽ là vì trước đó đã cười chán rồi, nên bây giờ mọi người cũng không cười nó nữa, chỉ chúc mừng nó thêm một lần.

Tiểu Nguyệt Linh còn nói muốn tổ chức yến tiệc chúc mừng nó.

Nhưng mà, tên này đẹp trai không quá ba giây, lại khôi phục thành bộ dạng manh sủng mà mọi người thường thấy, ôm chén trà, khẽ nhấp một ngụm, thở ra một hơi, "Vẫn là thế này thoải mái!" Có lẽ là

làm manh thú lâu rồi, hoặc là không nỡ từ bỏ những cám dỗ như mỹ thực giai nhưỡng của Tử Ngọc Sơn, vị công tử phong trần này, cuối cùng vẫn chọn không làm người. ...

Mọi người ở Tử Ngọc Sơn mấy năm, Ngô Sở chạy đi đón A Vô và A Ôn, mọi người lại cùng nhau đến Hỗn Độn ngoại vực, đi trước đến Tử Tiêu Cung chờ Lão Tổ giảng đạo lần thứ hai. 47.

Khi họ một lần nữa vượt qua Hỗn Độn vô tận, đến trước Tử Tiêu Cung, cánh cổng kết nối với Hỗn Độn đã biến mất từ lâu, mọi người liên tiếp nhìn về phía Ngô Sở.

Nhưng những người lần trước cùng Ngô Sở đến đây lại không vội, vì lần trước họ đến cũng như vậy.

Chỉ là lần này, điều khiến Ngô Sở không ngờ tới là, bọn họ ở bên ngoài nhìn Hỗn Độn Thần Lôi oanh kích một lúc lâu, mà không thấy Hạo hoặc Dao mở cửa chào đón họ vào. "Chẳng lẽ lão sư không hy vọng chúng ta đến sớm?" Hồng Vân ngượng ngùng nói.

Ngô Sở lắc đầu nói: "Có lẽ sư phụ đang bế quan cũng có thể." Thông Thiên nhỏ giọng nói: "Lão sư đã chứng đạo, còn cần tiếp tục tu hành sao?

Chẳng lẽ sau khi chứng đạo còn có cảnh giới mạnh hơn?

Chuyện này... làm sao có thể chứ?" "Tại sao lại không thể?

Suy nghĩ của ngươi có khác gì con ếch ngồi trong hang, nhìn ra ngoài một mảng trời to bằng bàn tay, liền cho rằng trời chỉ lớn như vậy?" Ngô Sở lắc đầu nói: "Lẽ vi diệu của thế gian là vô cùng vô tận.

Chắc hẳn ngay cả sư phụ, cũng không dám nói lão nhân gia đã thấu tận lý lẽ của trời đất, không gì không làm được, không gì không biết!" Nếu Thánh Nhân thật sự là không gì không làm được, không gì không biết, vậy Lão Tổ tương lai cũng không cần phải dĩ thân hợp

đạo, trở thành người phát ngôn của Thiên Đạo.

E là lúc này, Lão Tổ đã cảm nhận được Thánh Nhân cũng có thiếu sót, đang suy tính làm thế nào để bù đắp thiếu sót này đây!

Cho nên nói, sau Phong Thần chi chiến, các Thánh bị Lão Tổ ra lệnh, không được tùy tiện đặt chân đến Hồng Hoang đại địa, cũng không phải hoàn toàn không có lý.

Đánh đến đỏ mắt rồi thì muốn khởi động lại Hồng Hoang, tái lập trời đất, đây là muốn thí sư sao?

Thân là người phát ngôn của Hồng Hoang Thiên Đạo, Lão Tổ sao có thể dung túng chuyện này chứ!

Ngươi nói xem Thông Thiên tiểu lão đệ này, không ổn trọng thì thôi, lại còn muốn khi sư diệt tổ?

Mặc dù bị Ngô Sở nói như vậy, Thông Thiên có chút ngượng ngùng, nhưng cũng chưa đến mức tức giận với Ngô Sở, dù sao những người khác cũng không cười nhạo hắn.

Trên thực tế, Thông Thiên tin rằng, suy nghĩ của những người khác cơ bản cũng không khác hắn là bao.

Nhưng ai ngờ, Nguyên Thủy lại nói với hắn một câu, "Đại sư huynh nói rất phải!

Lão tam sau này học hỏi nhiều vào, đạo vô chỉ cảnh, sao có thể vọng tự tôn đại, dậm chân tại chỗ..." Nguyên Thủy nắm được cơ hội lại chọc ngoáy Thông Thiên một trận, khiến Thông Thiên có chút phát điên.

Những người khác đều nín cười, một là để giữ chút thể diện cho Thông Thiên, hai cũng là lo lắng họ cười một tiếng, lại kéo mũi nhọn của Nguyên Thủy về phía mình.

Nguyên Thủy sư huynh này mà chọc ngoáy người khác, thì hoàn toàn không quan tâm đối phương là ai.

Ngay cả Đại sư huynh Ngô Sở, y nói chọc là chọc, huống chi là các sư huynh đệ khác.

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, nói: "Các ngươi cứ ở đây chờ, ta vào trong xem sao." Hắn nói xong, liền trực tiếp lóe thân về phía trước, bước vào trong Hỗn Độn Thần Lôi.

Những người khác cũng không nói gì thêm, Hỗn Độn Thần Lôi kia tuy mạnh, nhưng vẫn chưa đến mức dễ dàng lấy mạng của họ.

Huống chi, linh bảo trên người Ngô Sở cũng không ít.

Nhưng điều khiến họ không ngờ tới là, Ngô Sở không dùng bất kỳ linh bảo nào, cứ thế hiên ngang đi vào, mặc cho những Hỗn Độn Thần Lôi màu đỏ và màu tím hỗn hợp oanh kích lên người.

Âm thầm cảm nhận những Hỗn Độn Thần Lôi này oanh kích lên người, sức mạnh sấm sét du tẩu trong cơ thể tạo ra sự phá hoại lớn, Ngô Sở thầm hô quá đã, quá phê!

So với những cơn bão Hỗn Độn kia, Hỗn Độn Thần Lôi này mạnh hơn gấp mấy chục lần.

Những cơn bão Hỗn Độn kia đã rất khó gây tổn thương cho hắn, nhưng Hỗn Độn Thần Lôi này lại có thể dễ dàng làm được.

Phải biết rằng, thân thể của hắn cũng có thể hóa thành sấm sét.

Bất quá bây giờ rõ ràng không phải là lúc tu hành trong Hỗn Độn Thần Lôi này, Ngô Sở xuyên qua vùng cấm lôi đình, đưa tay ấn lên tầng quang mạc trận pháp bên ngoài Tử Tiêu Cung.

Đương nhiên, Ngô Sở cũng không nghĩ đến việc phá giải trận pháp trên đó, việc này quá tốn thời gian.

Chỉ cần truyền vào một đạo pháp lực, kích hoạt trận pháp, là có thể thu hút sự chú ý của Hạo và Dao, những người đang quản lý tòa trận pháp này.

Quả nhiên, không bao lâu sau, bóng dáng của Hạo liền xuất hiện trong trận pháp.

Một cánh cổng khổng lồ mở ra giữa lôi đình, mọi người nối đuôi nhau đi vào. "Sư huynh, sao mọi người đều đến sớm như vậy?" Hạo mang theo chút hưng phấn, lại có chút khó hiểu.

Ngô Sở sẽ đến sớm, hắn hiểu rõ, nhưng những người khác...

Đương nhiên, mọi người đến sớm một chút cũng rất tốt, ít nhất bên trong Ngọc Kinh Sơn của bọn họ có thể thêm chút sinh khí, không đến nỗi quá thanh tĩnh.

Đối với cặp tiểu đạo đồng Hạo Thiên và Dao Trì, ban đầu vì nể mặt Ngô Sở, mọi người ít nhiều sẽ cho họ chút thể diện.

Dù sao lúc đó bọn họ thật sự tưởng rằng hai người là đệ tử của Lão Tổ.

Chương 576

Kết quả khi Tử Tiêu Cung giảng đạo, mọi người mới phát hiện, bọn họ thực chất chỉ là tiểu đạo đồng gác cổng của Lão Tổ, so với đệ tử chính thức như Ngô Sở thì hoàn toàn không thể sánh bằng.

Cũng vì thế, mọi người tuy không đến mức xem thường họ, nhưng nói là nhiệt tình bao nhiêu thì chắc chắn cũng không thể.

Trừ Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, cùng với Phục Hy và Nữ Oa, những người đã quen thân với Hạo và Dao từ rất sớm.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là những người chưa trải qua sự vùi dập của xã hội mới như vậy.

Giống như người như Ngô Sở thì lại vô cùng rõ ràng, tiểu đạo đồng bên cạnh Lão Tổ mới là người thân cận a!

Tuy không phải đệ tử chính thức, nhưng có lúc nói chuyện còn hữu dụng hơn cả đệ tử chính thức.

Ngay cả người như vậy cũng không biết kết giao, còn có tiền đồ gì?

Đáng tiếc, những người này vốn không hề ý thức được sự thay đổi trong thái độ của mình.

Vẫn là đại thiện nhân Hồng Vân tương đối hòa nhã, cười nói: "Dù sao cũng không có việc gì, nên đến cùng đại sư huynh, Lão sư đang bế quan sao?" "Ân!" Hạo gật đầu, dẫn mọi người cùng đi vào.

Hắn ít nhiều cũng cảm nhận được thái độ của mọi người đối với mình không nhiệt tình lắm, vì vậy cũng không nói nhiều.

Hầu hạ người lâu ngày, bản lĩnh quan sát sắc mặt vẫn có.

Mãi cho đến khi Ngô Sở đưa tay xoa đầu hắn, cười hỏi: "Ngươi và Dao sư muội đã bắt đầu tu Trảm Tam Thi chi pháp chưa?" Nhận được sự quan tâm từ đại sư huynh, Hạo vui vẻ cười lên, lắc đầu nói: "Vẫn chưa!

Đại sư huynh có phải đã trảm ra một thi rồi không?" Ngô Sở lắc đầu cười khẽ, "Làm gì có dễ dàng như vậy, sau này đợi ngươi bắt đầu tu hành sẽ hiểu rõ chỗ khó trong đó.

Ngay cả sư phụ cũng phải nghiên cứu trong năm tháng dài đằng đẵng!

Chúng ta sao có thể trong mấy vạn năm ngắn ngủi mà có được thu hoạch như thế..." Quay về đạo trường của Ngô Sở ở Ngọc Kinh Sơn, Thông Thiên liền có chút hâm mộ, "Vẫn là đại sư huynh lợi hại a!

Lại có thể xây đạo trường ở chỗ của Lão sư." Mặc dù bọn họ cũng gọi Lão Tổ một tiếng 'Lão sư', nhưng so với đệ tử đã sớm được Lão Tổ thu nhận làm đệ tử chính thức như Ngô Sở, sự khác biệt vẫn rất lớn.

Ít nhất, bọn họ không dám xây dựng đạo trường thuộc về mình ở Ngọc Kinh Sơn này.

Dù sao cùng nghe đạo với họ, có đến mấy ngàn người!

Nói ra, bọn họ cũng chỉ thân thiết với vị đại sư huynh Ngô Sở này hơn một chút, ké chút ánh sáng mà thôi.

Ngô Sở mỉm cười, vẻ đắc ý trên mặt không hề che giấu.

Nhưng Ngô Sở thực ra cũng biết, đợi Lão Tổ giảng đạo lần thứ ba kết thúc, có lẽ sẽ trực tiếp đuổi hắn về Hồng Hoang.

Lão Tổ bình thường thích thanh tĩnh, không thích bị người khác làm phiền, ngay cả mặt Hạo và Dao cũng không mấy vui vẻ muốn gặp, sao lại có thể thích kẻ nịnh hót như Ngô Sở.

Đến lúc đó có lẽ Lão Tổ còn ẩn đi vị trí của Tử Tiêu Cung, để không ai có thể tìm thấy bọn họ.

Giống như Dương Mi Lão Tổ vậy, không ai biết ông ta ở đâu.

Sau đó, mọi người ở đạo trường của Ngô Sở tại Ngọc Kinh Sơn, trải qua một khoảng thời gian ăn uống vui vẻ, rồi lại bắt đầu tu hành riêng.

Ngô Sở và Hậu Thổ thì chạy đến trong Hỗn Độn Thần Lôi bên ngoài Tử Tiêu Cung, mượn uy năng của Hỗn Độn Thần Lôi để tăng cường độ nhục thân của họ.

Ba đệ tử Hoàng Long tu hành 《Cửu Chuyển Huyền Công》 thì chạy vào trong Hỗn Độn để tiếp nhận sự tẩy lễ của bão Hỗn Độn, mượn đó luyện thể.

Lưu Tô và Tuyệt Ảnh, cặp mẹ con Lôi Thú, cũng đi theo bên cạnh Ngô Sở, một là để bảo vệ họ, hai là cũng mượn Hỗn Độn Thần Lôi này để tiếp tục cường hóa bản thân.

Ban đầu, hai người thường xuyên gặp phải tình huống da tróc thịt bong.

Vạn năm sau, tình hình này đã cải thiện nhiều, cường độ cơ thể rõ ràng đã tăng lên một bậc.

Mãi cho đến khi có sinh linh xuất hiện bên ngoài Tử Tiêu Cung, họ mới kết thúc chuyến tu hành này.

Mà tắm mình trong lôi đình Hỗn Độn mấy vạn năm, đối với họ mà nói, thu hoạch là vô cùng lớn.

Nhưng điều khiến Ngô Sở không thể nào ngờ tới là, trong Hỗn Độn Thần Lôi tràn ngập khí tức tịch diệt này, Hậu Thổ tiểu thư tả lại có thể cảm ngộ được một tia sinh cơ chi đạo.

Khi sinh cơ chi đạo kết hợp với tử vong chi đạo, đó chính là luân hồi!

Ngô Sở cũng không biết nên mừng cho tiểu thư tả, hay nên lo lắng cho nàng.

Đại thế cuồn cuộn kéo đến, nàng sẽ lấy gì để chống lại?

Có lẽ đến lúc đó muốn cản cũng không cản nổi!

Nàng thiện lương như vậy, khuyên nàng buông bỏ lòng thương xót và từ bi đối với những cô hồn dã quỷ kia, e rằng rất khó.

Thời gian lâu dần, e là nàng vẫn sẽ đi trên con đường cũ đó.

Hơn nữa thân hóa luân hồi, thực ra cũng được coi là một loại pháp môn thành đạo, giống như Ma Tổ La Hầu khai sáng Ma giới vậy, nhưng đó cũng chỉ có thể coi là thành công một nửa.

Thậm chí trong mắt Thánh Nhân, đó chỉ có thể xem là thất bại.

Nhưng công tích của nàng cũng vì thế mà được đời đời truyền tụng ca ngợi.

Thực ra chuyện này, Ngô Sở từ khi quen biết tiểu thư tả đã từng nghĩ tới.

Hắn thậm chí còn nghĩ đến việc bồi dưỡng một cường giả khác, để người khác thay tiểu thư tả khai sáng luân hồi chi đạo.

Nhưng suy nghĩ này rõ ràng có chút tự đại và nực cười, luân hồi chi đạo nếu có thể dễ dàng lĩnh ngộ như vậy, Hồng Hoang rộng lớn thế, cũng sẽ không chỉ có Hậu Thổ thành công khai tịch luân hồi.

Đó không chỉ cần tu vi và lĩnh ngộ lực mạnh mẽ, mà còn cần một trái tim bi mẫn thuần túy, dám cống hiến, và cũng vui vẻ cống hiến.

Điều sau còn khó hơn và đáng quý hơn điều trước rất nhiều.

Ngoài ra, cũng chỉ có Hậu Thổ hy sinh bản thân để khai sáng luân hồi, mới có tư cách được người đời thiên thu vạn đại truyền tụng, đây là công tích vĩ đại của nàng.

Chính mình sao có thể ích kỷ mà quyết định thay nàng?

Nghĩ đến đây, Ngô Sở có chút phiền muộn. "Sao vậy?" Cảm nhận được vẻ mặt Ngô Sở có chút không đúng, tiểu thư tả liền không khỏi chớp đôi mắt to xinh đẹp của mình, "Phu quân không phải là đang hâm mộ ta đó chứ!

Cái này cũng ghen tị sao?" Ngô Sở ngẩn ra, nắm lấy tay nàng, cười nói: "Đúng là có chút hâm mộ!

Nàng nói xem chúng ta cùng nhau tiếp nhận sự tẩy lễ của Hỗn Độn Thần Lôi, tại sao chỉ có nàng mới ngộ được những điều này?

Xem ra nương tử nhà ta quả nhiên là cường giả có số má dưới gầm trời này, lĩnh ngộ lực này tuyệt đối là đỉnh cao nhất..." Thấy vẻ mặt Ngô Sở có chút khoa trương, tiểu thư tả đôi mắt đẹp ẩn chứa ý cười, nói: "Đi thôi!

Chương 577

Lần giảng đạo thứ hai của sư phụ cũng sắp bắt đầu rồi.

Tu hành trong lôi đình này lâu như vậy, cũng đến lúc ra ngoài nghỉ ngơi một chút, thưởng thức mỹ thực giai nhưỡng của Tiểu Nguyệt Linh." Suy đi nghĩ lại, Ngô Sở vẫn như những gì đã từng suy nghĩ trước đây, không tìm ra được phương án nào khả thi hơn, chỉ có thể tiếp tục thuận theo tự nhiên.

Bất kể tương lai tiểu thư tả lựa chọn thế nào, Ngô Sở cũng chỉ có thể ủng hộ nàng.

Huống hồ, tiểu thư tả sau khi thân hóa luân hồi cũng không phải là chết đi, chỉ là đổi một hình thức khác, sống ở nơi u ám là Địa Phủ mà thôi.

Chỉ là không biết, tiểu thư tả sau khi khai sáng luân hồi, có còn thừa nhận quan hệ vợ chồng giữa họ hay không?

Dù sao Hậu Thổ lúc đó đã từ bỏ thân phận Tổ Vu của Vu tộc, đối mặt với thế nhân bằng thân phận Bình Tâm Nương Nương, là vạn tộc bình đẳng, đối với thiên hạ thương sinh nhất thị đồng nhân.

Ngô Sở có lý do tin rằng, tiểu thư tả như vậy, rất có thể sẽ từ bỏ tư tình cá nhân.

Một Bình Tâm Nương Nương không có tư tình cá nhân, liệu có còn là thê tử của hắn không? "Phu quân có tâm sự?" Trên đường trở về, tiểu thư tả nghiêng đầu nhìn Ngô Sở hỏi.

Là người chung chăn gối, cùng nhau trải qua vô tận năm tháng, tiểu thư tả tự nhiên không thể không biết một số thói quen của Ngô Sở.

Nhìn người vợ tuyệt mỹ dịu dàng quyến rũ trước mắt, Ngô Sở siết chặt tay nàng, cười nói: "Chỉ là nghĩ đến việc chúng ta từ khi quen biết đến nay, trải qua vô tận năm tháng, lo lắng có một ngày tình cảm giữa chúng ta, nói nhạt là nhạt đi?" Tiểu thư tả nghe vậy ngẩn ra, sau đó chớp chớp mắt, cuối cùng khẽ hừ nói: "Nói bóng nói gió với ta phải không!

Nói xem, lại để ý cô nương nhà nào rồi?" "..." Ngô Sở ngẩn ra, không khỏi bật cười, lắc đầu nói: "Phu nhân nói gì vậy, có bốn người các nàng, cuộc đời này của ta đã không còn gì hối tiếc.

Chỉ là vì quá hạnh phúc, nên sợ có một ngày đột nhiên mất đi.

Con người là vậy, càng yêu quý thì càng sợ mất..." Những lời này của Ngô Sở, tiểu thư tả rất hưởng thụ, bèn hỏi: "Phu quân sao tự dưng lại nghĩ đến chuyện này?" Quay đầu nhìn về phía quảng trường đã xuất hiện một vài bóng người, Ngô Sở nói: "E là hai lần giảng đạo còn lại kết thúc, sư phụ sẽ không dễ dàng gặp lại chúng ta nữa.

Nghĩ đến lúc từng gặp gỡ sư phụ... trong lòng không khỏi có chút phiền muộn." Ngô Sở tùy tiện tìm một cái cớ, kết quả tiểu thư tả lại tin, "Việc gì phải nghĩ nhiều như vậy?

Trải qua vô tận năm tháng này, chàng có cảm thấy tình cảm của ta đối với chàng nhạt đi không?" "Cái đó thì không!" Ngô Sở cười lên, "Nàng cứ coi như ta suy nghĩ lung tung đi!" Về đến đạo trường, mọi người cũng đã xuất quan, họ đang vừa hưởng thụ sự hầu hạ của các tiểu hoa tiên, vừa trò chuyện xem có những đồng đạo nào đã đến.

Lúc này, Thanh Khâu Ly thấy bọn họ trở về, liền vẫy tay gọi, sau đó nói cho Ngô Sở một tin tức khiến hắn có chút bất ngờ. "Cặp huynh đệ Tây phương kia đã đến, còn mang theo một người mà ngươi chắc chắn không ngờ tới.

Trước đó còn nhờ Tiểu Hoàng Long truyền lời cho ngươi, muốn

làm trung gian, giải trừ một chút hiểu lầm của mọi người." "Người mà ta không ngờ tới?" Ngô Sở chớp mắt, cười nói: "Nhiều sư đệ sư muội như vậy ta còn nhận không hết, rốt cuộc là ai mà khiến ta cảm thấy bất ngờ?" Ba ngàn khách Tử Tiêu, Ngô Sở cũng không cố ý đi kết giao và làm quen, cho nên nói nhận không hết bọn họ, đây không phải là lời nói dối.

Thanh Khâu Ly nói: "Chính là Nhiên Đăng đạo nhân suýt chút nữa bị chúng ta chém chết lúc trước!" "..." Ngô Sở ngẩn người: Được rồi!

Sự xuất hiện của người này, quả thực có chút ngoài dự liệu.

Lần trước Lão Tổ sư phụ giảng đạo, gã này không xuất hiện, Ngô Sở tưởng gã sẽ không đến nữa, không ngờ lại xuất hiện vào lúc giảng đạo lần thứ hai.

Nhưng mà, không đúng!

Trong thế giới Phong Thần, Nhiên Đăng lão đạo lúc Nguyên Thủy thu đồ đã chạy đến theo Nguyên Thủy, thậm chí nguyện ý gọi Nguyên Thủy là sư phụ, rõ ràng là không biết con đường sau Đại La đi như thế nào!

Nếu Nhiên Đăng cũng là một trong ba ngàn khách Tử Tiêu, vậy hắn còn cần đi theo Nguyên Thủy sao?

Nguyên Thủy còn dám mặt dày làm sư phụ của hắn sao?

Có thể thấy Nhiên Đăng không phải là một trong ba ngàn khách Tử Tiêu.

Đã không phải, vậy tại sao lại xuất hiện ở đây?

Lẽ nào là do cặp huynh đệ sầu khổ Tây phương mang đến bất ngờ?

Nhưng họ lại gặp nhau như thế nào?

Nghĩ mãi không ra, Ngô Sở cười nói: "Sao?

Bọn họ còn muốn nói giúp cho lão già Nhiên Đăng kia sao?" Nữ Oa cũng cười nói: "Ngay cả bọn họ ta còn chưa tha thứ!

Bọn họ lại có tự tin để A Sở tha thứ cho gã đó sao?" Cũng chỉ có những sinh linh nữ tính như Nữ Oa và Thanh Khâu Ly khi gọi Ngô Sở, Nguyên Thủy đạo nhân mới không nhảy ra gây sự, có lẽ ông ta cũng cảm thấy phụ nữ không dễ chọc! "Nhiên Đăng?

Chính là gã bị đại sư huynh đoạt mất cái linh quan kia sao?" Hồng Vân cười hỏi.

Sau đó những người khác liền tò mò hỏi thăm Nhiên Đăng là người thế nào?

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, cũng như Phục Hy Nữ Oa, đều biết đến người này.

Tuy chưa từng gặp mặt, nhưng Ngô Sở đã kể cho họ nghe.

Sau một hồi trao đổi, Thông Thiên liền cười nói: "Cặp huynh đệ Tây phương kia, có phải có chút tự cao quá rồi không!

Bọn họ dựa vào đâu mà nghĩ đại sư huynh sẽ tha thứ cho loại người đó?" Sau khi mất tư cách ngồi trên bồ đoàn trong Tử Tiêu Cung, đẳng cấp của cặp huynh đệ Tây phương lập tức tụt xuống không chỉ một bậc.

Mặc dù tu vi của cặp huynh đệ này không yếu, lúc đầu cũng trò chuyện rất vui vẻ với mọi người.

Nhưng hiện tại, những người ngồi đây, có một số đã bắt đầu coi thường họ.

Tuy nhiên Ngô Sở lại biết, đại địa Tây phương, ít nhất sẽ xuất hiện một vị Thánh Nhân.

Hồng Mông Tử Khí tổng cộng có bảy đạo, ít nhất có một đạo sẽ cho hai huynh đệ kia.

Thậm chí Ngô Sở còn nghi ngờ, lần trước Lão Tổ sư phụ nói với hắn chuyện dĩ lực chứng đạo, có phải là đang chuẩn bị khấu trừ đạo Hồng Mông Tử Khí vốn thuộc về hắn, sau đó chuyển tay tặng cho hai huynh đệ này hay không.

Nếu thật sự xảy ra chuyện này, vậy thì mặt mũi của đại sư huynh hắn...

Nghĩ thôi cũng cảm thấy có chút chát chúa.

Cho nên, những người khác có thể coi thường cặp huynh đệ đó, nhưng hắn thì không thể, để tránh đến lúc bị sư phụ vả mặt, vậy thì thật sự trở thành trò cười lớn nhất Hồng Hoang.

Ngô Sở nhìn về phía Nữ Oa, hỏi: "Tả tả vẫn còn giận hai gã đó sao?" Nữ Oa trừng mắt, "Ngươi không phải thật sự muốn hòa giải với bọn họ chứ!" Ngô Sở lắc đầu khẽ thở dài: "Tuy ta cũng không thích bọn họ, nhưng thân là đại sư huynh, nếu đi đầu bắt nạt sư đệ, sư phụ chắc chắn sẽ giận ta." Lão Tổ sư phụ có vì thế mà tức giận hay không, Ngô Sở thực ra cũng không rõ.

Nhưng Ngô Sở biết, sư phụ cảm thấy có lỗi với đại địa Tây phương, muốn bồi thường cho cặp huynh đệ đó.

Cho nên, thay vì tiếp tục thù địch, không bằng trước hết hóa giải mâu thuẫn này, để tránh sau này bị sư phụ vả mặt, vậy thì thật sự khó xử. "Bảo họ xin lỗi, chẳng có ý nghĩa gì cả." Nữ Oa bĩu môi, "Ta chỉ muốn tát cho lão già Chuẩn Đề kia mấy cái, A Sở thấy thế nào?" Đánh người không đánh mặt a!

Ngô Sở cười khổ, "Nếu thật sự như vậy, vậy còn hòa giải cái gì?" Chuẩn Đề là kẻ không biết xấu hổ, nhưng gã không biết xấu hổ này

chắc chắn sẽ ghi hận trong lòng!

Chương 578

Sau này nếu không cẩn thận bị hắn nắm được cơ hội, người ta còn không chỉnh cho tới chết sao?

Đối với loại người không thể giết chết, lại không biết xấu hổ này, tốt nhất không nên đắc tội đến cùng.

Những người khác thấy vậy, không khỏi bật cười.

Cuối cùng, sau khi làm xong công tác tư tưởng cho Nữ Oa, Ngô Sở vẫn quyết định gặp mặt cặp huynh đệ sầu khổ Tây phương, tiện thể cũng gặp lại vị Nhiên Đăng lão đạo đã vô số năm tháng không gặp.

Có lẽ Nhiên Đăng của thế giới này, tương lai đã không cần phải chạy đến dưới trướng Nguyên Thủy, sau đó lại đào tẩu sang Tây phương, người ta bây giờ đã cấu kết với Tây phương rồi!

Vì sự hài hòa ổn định của đại gia đình Hồng Hoang, Ngô Sở quyết định hy sinh cái tôi, tạm thời gác lại những ân oán tình thù, trước hết ổn định những nhân tố bất ổn này. "Tiếp Dẫn (Chuẩn Đề), ra mắt đại sư huynh, ra mắt các vị sư huynh." "Bần đạo Nhiên Đăng, ra mắt Bất Xuất đạo huynh, ra mắt các vị đạo huynh." Ba người này được Hoàng Long dẫn đến đạo trường của Ngô Sở, bái kiến vị đại sư huynh Tử Tiêu Cung là Ngô Sở, thái độ tự nhiên là không có gì để chê.

Phục Hy Nữ Oa, Hồng Vân Trấn Nguyên Tử, ba huynh đệ Thái Thượng, Đông Vương Công Tây Vương Mẫu, Đế Tuấn Thái Nhất huynh đệ... những người này đều có mặt, làm người chứng kiến. "Hai vị sư đệ không cần đa lễ!" Ngô Sở đáp lễ lại cặp huynh đệ sầu khổ, sau đó liền hứng thú nhìn Nhiên Đăng đạo nhân bên cạnh.

Trải qua nhiều năm hồi phục, tu vi của Nhiên Đăng lão đạo vẫn ở đỉnh Thái Ất.

Ngô Sở cũng không thấy kỳ lạ, dù sao trong những năm tháng dài đằng đẵng của đại chiến tam tộc và đạo ma chi chiến, những sinh linh có thể thành công tấn cấp Đại La, phần lớn đều ở trong tam tộc.

Trong tình huống đại đạo không ngừng vang dội, trật tự thần liên lúc nào cũng trong trạng thái lung lay, những sinh linh muốn tĩnh tâm tu hành, thu hoạch thực ra không lớn.

Ngược lại những sinh linh đang trong vòng chém giết, lại có thể thường xuyên mượn cơ hội đột phá.

Hoàng Long và Phượng Nghi, cũng như Địa Khôn, chính là đột phá trong cuộc chém giết thảm liệt đó.

Nếu Nhiên Đăng có tu vi Đại La, chắc chắn sẽ không thể không đến Tử Tiêu Cung này nghe đạo, dù là sinh linh tự cao đến đâu cũng không thể dễ dàng coi thường sự hấp dẫn của Thánh Nhân giảng đạo.

Dù sao không phải ai cũng là tồn tại như Dương Mi Lão Tổ.

Bị Ngô Sở nhìn như vậy, Nhiên Đăng lão đạo cũng có chút thấp thỏm.

Đồng thời cũng không khỏi nhớ lại từng cảnh tượng lúc mới gặp Ngô Sở. 48.

Có lúc Nhiên Đăng lão đạo cũng sẽ nghĩ, nếu lúc đầu ông ta không nhân cơ hội rình mò ký ức thần thức của vị Bất Xuất Sơn Nhân này, vậy thì Nhiên Đăng ông ta hôm nay, có phải cũng có thể giống như các vị đạo huynh này, cùng nhau ăn uống vui chơi, kết bạn luận đạo, bàn chuyện trời đất?

Bây giờ, ngay cả đệ tử của người ta cũng đã bước vào cảnh giới Đại La, mà ông ta lại vẫn còn ở đỉnh Thái Ất không thể đột phá, thật sự là...

Một bước sai, bước nào cũng sai, hối hận giống như một liều

thuốc độc gặm xương, xâm chiếm ông ta, khiến ông ta mỗi khi nhớ lại, đều như trăm móng cào tim, hối hận không thôi. "Nhiên Đăng đạo hữu, đã lâu không gặp a!" Lần nữa gặp lại vị này, người mà lúc ông ta mới đến Hồng Hoang đã gặp được, nhân vật thần thoại quen thuộc đầu tiên, Ngô Sở ít nhiều cũng có chút cảm khái, thù hận trong lòng thực ra đã sớm nhạt đi.

Nói cho cùng, nếu không phải Nhiên Đăng lão đạo lần thứ hai đến Tử Ngọc Sơn, muốn tìm hắn báo thù, Ngô Sở vốn không hề nghĩ đến việc đi báo phục vị này.

Chỉ có thể nói, vận khí của vị này thực sự không tốt lắm, chạy đến tìm hắn báo thù, lại đụng phải mười hai Tổ Vu đang làm khách ở Tử Ngọc Sơn của hắn. 49.

Có thể giữ được nguyên thần bất tử, hoàn toàn là do ông ta vận khí tốt, vừa hay có một ngọn cung đăng có thể để nguyên thần của ông ta ẩn nấp đến U Minh, nếu không lúc đó ông ta đã đi nhận cơm hộp rồi.

Nhiên Đăng khẽ thở dài: "Đúng vậy!

Đã lâu không gặp!

Không ngờ đệ tử của đạo huynh đã bước vào cảnh giới Đại La, mà bần đạo lại vẫn còn loanh quanh ở cảnh giới Thái Ất này, thật hổ thẹn." Lúc đầu ông ta vẫn luôn nghi ngờ Ngô Sở là giả vờ, bây giờ nghĩ lại, có lẽ đúng là vậy.

Dừng một chút, ông ta lại nói: "Lần này bần đạo chu du đại địa Tây phương, tình cờ gặp Tiếp Dẫn đạo huynh và Chuẩn Đề đạo huynh, nghe họ nói về việc Thánh Nhân truyền đạo tại Tử Tiêu Cung này, chỉ tiếc bần đạo tu vi nông cạn, không dám một mình đến vực ngoại Hỗn Độn..." Cũng không biết Nhiên Đăng lão đạo này có phải là không có chuyện gì để nói hay không, trực tiếp kể lại chuyện ông ta

gặp hai huynh đệ sầu khổ ở đại địa Tây phương, cùng họ luận đạo, sau đó đề nghị hai người họ dẫn ông ta đến Tử Tiêu Cung này, một năm một mười kể lại hết.

Nhưng Ngô Sở đoán, sau khi Nhiên Đăng lão đạo nghe được danh hiệu đại sư huynh Tử Tiêu Cung của hắn, có lẽ sẽ càng không muốn đến đây, để tránh bị Ngô Sở giết chết.

Lần này ông ta cứng rắn đến đây, có lẽ là do hai huynh đệ sầu khổ xúi giục, mục đích có lẽ cũng là để lôi kéo kẻ thù cũ của Ngô Sở.

Một khi họ có thể giúp vị này hòa giải với Ngô Sở, vậy vị này còn có thể không nhớ ơn họ sao?

Rất rõ ràng, trong mắt cặp huynh đệ này, Nhiên Đăng cùng Tây phương bọn họ có duyên a!

Tiếp Dẫn đạo nhân hai tay chắp lại, lần nữa xin lỗi Hồng Vân và Nữ Oa, Chuẩn Đề cũng theo đó xin lỗi hai người họ, và nói: "Lúc đó bần đạo chỉ muốn ra mặt cho đại địa Tây phương, cảm thấy sáu vị trí kia có thể nâng cao danh tiếng của huynh đệ chúng ta, để tương lai chiêu mộ một số người hữu duyên, cùng huynh đệ chúng ta đi trùng kiến đại địa Tây phương.

Bần đạo thật không có ý mạo phạm hai vị sư huynh sư tỷ, mong sư huynh sư tỷ có thể tha thứ cho sự lỗ mãng lúc đó của sư đệ..." Mặc dù mọi người đều biết, chín phần mười lời này của Chuẩn Đề đều là nước lã, nhưng đã có vị đại sư huynh Ngô Sở này lên tiếng, muốn đoàn kết hòa thuận, không phân chia đấu tranh, vậy thì họ cũng chỉ đành nhân cơ hội này mượn dốc xuống lừa, một nụ cười xóa tan ân oán.

Hơn nữa, lý do này cũng thực sự có chút đạo lý, nếu cố nói, cũng có thể nói xuôi.

Ngô Sở lại nhân cơ hội răn đe hai vị này, nói: "Sư phụ đã dặn dò, muốn huynh đệ chúng ta đoàn kết yêu thương, không nên làm quan hệ trở nên căng thẳng.

Lần này, nể mặt sư phụ ngươi, ta làm đại sư huynh có thể đứng ra nói giúp cho hai vị.

Nhưng hai vị phải nhớ, có những chuyện có thể một lần không thể hai lần, càng không thể ba lần." Tiếp Dẫn hai tay chắp lại cúi người, "Đại sư huynh dạy phải, sư đệ ghi nhớ." Chuẩn Đề cũng nói: "Sư đệ cũng ghi nhớ, đa tạ đại sư huynh!" Tiếp Dẫn lại nói: "Ngoài ra, huynh đệ chúng ta lần này đến, ngoài việc xin lỗi sư huynh sư tỷ, còn muốn xin đại sư huynh một chút thể diện.

Vị Nhiên Đăng đạo hữu này, trong vô tận năm tháng qua, trong lòng đối với đại sư huynh vô cùng áy náy, nhưng lại sợ đại sư huynh hiểu lầm, vẫn không dám đến Tử Ngọc Sơn của đại sư huynh.

Lần này, xin đại sư huynh xem xét việc ông ấy thành tâm hối lỗi, lại tu hành không dễ, có thể tha thứ cho sự lỗ mãng và ngu muội lúc đầu của ông ấy..." Ngô Sở nhìn về phía Nhiên Đăng, cười nói: "Nhiên Đăng đạo hữu lo xa rồi, nếu ta thật sự muốn tìm đạo hữu báo thù, đã sớm đến Linh Thứu Sơn của đạo hữu, lấy mạng ngươi rồi, sao còn phải đợi đến bây giờ." Nhiên Đăng đạo nhân nghe vậy, không khỏi ngẩn ra, đối phương lại biết đạo trường của mình ở đâu?

Nghĩ đến việc đối phương biết đạo trường của mình mà không đến tìm báo thù, độ tin cậy của lời này lập tức tăng lên, sau đó mắt lưng tròng, cúi người bái tạ.

Nhưng trong lòng lại bi thương thê thảm: Ngươi có biết những năm tháng này, ta đã sống như thế nào không?

Ngày nào cũng nơm nớp lo sợ, chỉ sợ sớm tối khó giữ a!

Mà ngươi gã này... nhưng thật tốt quá, những năm tháng dài đằng đẵng lo sợ, bây giờ cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc yên ổn rồi.

Về phần cái quan tài đen kia, cả hai bên đều không hề nhắc đến.

Tại sao Ngô Sở biết rõ đạo trường của Nhiên Đăng mà không đi tìm hắn báo thù?

Chẳng phải là để giữ gìn hình tượng cơ bản luôn đối xử tốt với người khác của mình sao!

Dù sao Nhiên Đăng đạo nhân mỗi lần đều chịu thiệt trong tay hắn, ngay cả quan tài cũng bị hắn cướp đi, nếu hắn còn được thế không tha người... tuy cũng sẽ không ai nói gì hắn, nhưng mọi người khi giao du với hắn, trong lòng chắc chắn sẽ có chút cảnh giác.

Chương 579

Huống hồ, theo sự ngày càng mạnh mẽ của hắn, mạng lưới quan hệ ngày càng lớn, cũng càng không cần phải để ý đến 'nhân vật nhỏ' như Nhiên Đăng nữa.

Với tư chất tu hành của Nhiên Đăng, một người mà trong thời kỳ Phong Thần còn phải đầu quân cho Nguyên Thủy, có thể gây ra uy hiếp gì cho hắn?

Hắn tùy tiện cử một đệ tử đi, cũng có thể dễ dàng bắt được gã.

Đương nhiên, tiền đề là phải cấm cố được ngọn cung đăng của gã này. 50.

Nếu không gã này vẫn sẽ giống như con gián bất tử, để nguyên thần trốn thoát.

Điểm này, cũng là một trong những nguyên nhân khiến Ngô Sở lười đi tìm hắn gây phiền phức.

Đã không thể dễ dàng giết chết, vậy còn tốn công làm gì?

Vô cớ hủy đi hình tượng luôn đối xử tốt với người khác của mình.

Nhưng bây giờ Nhiên Đăng đã có may mắn cùng hai người này chạy đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, có lẽ tương lai tu vi của Nhiên Đăng sẽ có sự khác biệt.

Cứ xem sau này gã này có biết điều không!

Nếu hắn thật sự không muốn làm người, vậy Ngô Sở cũng không ngại thành toàn cho hắn.

Sau khi nhận được sự 'thông cảm' của mọi người, cặp huynh đệ

sầu khổ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không lập tức ở lại ăn uống cùng mọi người.

Bọn họ tự nhiên cũng có thể nhìn ra, cảm nhận của mọi người đối với huynh đệ họ đã có sự khác biệt rất lớn so với lúc đầu.

Không thể nói là vô cùng ghét bỏ, nhưng cũng tuyệt đối không thể nói là thích.

Chút tự biết mình này, họ vẫn có, tự nhiên sẽ không ở lại tự chuốc lấy sự khó chịu.

Sự chú ý của họ, ngược lại đặt lên những sinh linh đang đến bên ngoài.

Bất kể có thể dụ dỗ đối phương đến Tây phương của họ hay không, quen mặt cũng được!

Huống hồ còn có gã Nhiên Đăng này ở đây, rõ ràng không tiện tiếp tục ở lại chướng mắt.

Vì vậy, họ cũng đành tạm thời cáo từ rời đi.

Cứ như vậy, lại qua mấy trăm năm, lần giảng đạo thứ hai của Lão Tổ bắt đầu.

Quả nhiên, giống như Ngô Sở bọn họ suy đoán, trước lần giảng đạo này, Lão đạo liền hỏi họ có tu hành Trảm Tam Thi chi pháp không, cảm thấy thế nào?

Khi mọi người lần lượt đưa ra quan điểm của mình cho Lão Tổ, Lão Tổ cuối cùng cũng nói ra mục đích của mình, chính là để mọi người hiểu rõ, sự khác biệt giữa lý thuyết và thực tế.

Lần này, Lão Tổ cuối cùng cũng nói với mọi người về những điểm chính của Trảm Tam Thi chi pháp.

Hơn nữa những gì giảng, còn vô cùng tỉ mỉ, ví dụ như thiện thi

cần lĩnh ngộ những đại đạo nào, ác thi lại cần lĩnh ngộ những đại đạo nào... sau đó lại giảng làm thế nào để trảm đi tam thi.

Tam thi sau khi trảm ra, lại nên dùng thứ gì để chứa đựng, bởi vì những thứ bị trảm ra, đều là tập hợp của từng đại đạo, những sức mạnh này cần một vật chứa để tiếp nhận.

Cách tốt nhất, chính là lợi dụng một kiện linh bảo để chứa đựng.

Đương nhiên, tốt nhất là linh bảo cấp cực phẩm.

Cũng vì thế, mỗi người ít nhất cần ba kiện linh bảo cực phẩm.

Nhưng điều này thì không cần lo lắng, Lão Tổ nói rồi, lần giảng đạo tiếp theo, sẽ dạy mọi người cách luyện chế linh bảo, đến lúc đó không có linh bảo thì tự mình luyện chế là được.

Lần giảng đạo thứ hai kết thúc, không đợi Ngô Sở đi tìm Lão Tổ, Lão Tổ liền bảo Ngô Sở đến tìm mình, điều này khiến Ngô Sở có chút không hiểu, thầm nghĩ: Lẽ nào sư phụ muốn ban cho mình linh bảo gì?

Lẽ nào là Tru Tiên Tứ Kiếm?

Khi Ngô Sở lòng đầy mong đợi, chạy đến chỗ sư phụ tìm người, lại nhận được một cú đấm trời giáng, chuyện mà hắn từng âm thầm suy đoán và lo lắng, lại thành sự thật.

Lần trước Ngô Sở nghe Lão Tổ hỏi hắn có muốn chọn phương thức dĩ lực chứng đạo không, Ngô Sở đã suy đoán và lo lắng, Lão Tổ có phải không muốn đưa Hồng Mông Tử Khí cho hắn không?

Bây giờ, ác mộng đã thành sự thật!

Trong đại điện tu hành của Lão Tổ, sau khi Ngô Sở đóng cửa điện, Lão Tổ liền trực tiếp lấy ra một đạo tử khí kỳ lạ, giới thiệu với hắn.

Đạo tử khí đó như một con rắn linh, uốn lượn xuyên qua đầu ngón

tay của Lão Tổ, tỏa ra khí tức huyền ảo cổ xưa, dễ dàng thu hút ánh mắt của hắn. "Vật này là Hồng Mông Tử Khí, là vật căn cơ để vi sư thành Thánh..." Ngô Sở nghe xong vô cùng vui mừng, hỏi: "Sư phụ nói với đệ tử những điều này, là chuẩn bị ban trước cho đệ tử sao?

Đệ tử đa tạ sư phụ..." Kết quả Lão Tổ lại lắc đầu, nói: "Vốn dĩ vi sư muốn để Hồng Vân bị Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề loại ra ngoài, như vậy cũng không cần phải khó xử.

Đại địa Tây phương muốn khôi phục, không thể không có hai vị Thánh Nhân, nếu không dễ bị người khác áp chế, không có lợi cho sự phát triển..." Thấy Lão Tổ nói thẳng thắn như vậy, sự buồn bã trong lòng Ngô Sở, đừng nói đến nữa.

Hơn nữa, Lão Tổ đây là đang chơi trò cân bằng a!

Đường đường Thánh Nhân, lại còn chơi trò này?

Chính mình sớm ôm đùi Lão Tổ, là vì cái gì?

Để những Thánh Nhân tương lai làm sư đệ của mình chỉ là tiện thể, có được thứ này mới là mấu chốt a!

Ban đầu hắn còn nghĩ có nên nhận thứ này hay không, bây giờ thì hay rồi, Lão Tổ vốn không hề cân nhắc đến hắn... cũng không đúng, Lão Tổ đã cân nhắc, cân nhắc là để lại thứ này cho hắn, hay để lại cho Hồng Vân.

Bây giờ, Lão Tổ đã giao lựa chọn này cho hắn.

Chính mình tân tân khổ khổ bái sư, tân tân khổ khổ giữ lại vị trí đó của Hồng Vân, là vì cái gì?

Là để cho Tây phương có thể thiếu đi một vị Thánh Nhân a!

Sư phụ người bây giờ làm như vậy, hoàn toàn là đang gian lận cho hai người kia a!

Sớm biết như vậy, chính mình khổ cực mưu hoạch làm gì?

Lông mày kiếm của Ngô Sở khẽ nhíu lại, cho nên nói, chính mình tân tân khổ khổ mưu hoạch, kết quả cướp được không phải là đồ của hai huynh đệ Tây phương, mà là đồ của Hồng Vân?

Kết quả này, là điều Ngô Sở vạn lần không ngờ tới.

Chương 580

Nhưng Lão Tổ vì thế mà cưỡng ép ra tay, hắn lại có thể làm gì? "Sư phụ tại sao bây giờ lại nói với con điều này?" Ngô Sở vẻ mặt buồn bã, có chút muốn khóc, "Sự cám dỗ lớn như vậy đặt trước mặt đệ tử, sư phụ nghĩ con nên lựa chọn thế nào mới là đúng?" Lão Tổ vẻ mặt tươi cười nhìn Ngô Sở, dường như không hề cảm thấy làm vậy với đại đệ tử của mình là một sự tàn nhẫn, "Lựa chọn thế nào, ngươi tự mình cân nhắc, vi sư gọi ngươi đến, và nói cho ngươi những điều này, là muốn cho ngươi một khoảng thời gian để chuẩn bị." "Sư phụ, đệ tử không hiểu, tại sao là Hồng Vân, mà không phải người khác?" Lão Tổ nói: "Nếu không có sự giúp đỡ của các ngươi, Hồng Vân vốn không nên ngồi ở trên đó, sự việc đến cục diện như hôm nay, hoàn toàn là do một tay ngươi tạo thành.

Cho nên quả này, cũng nên do chính ngươi gánh chịu." "Sư phụ, nếu đệ tử lựa chọn để Hồng Vân ra khỏi cuộc chơi, người có phải rất thất vọng không?" "Cũng không hẳn, Hồng Vân tuy luôn đối xử tốt với người khác, nhưng phúc duyên lại không sâu dày bằng ngươi.

Vật này ở trong tay ngươi, kết quả tự nhiên tốt hơn ở trong tay ông ta." "Sư phụ, người thiên vị hai vị Tây phương như vậy, sẽ khiến đệ tử có ý định chém giết bọn họ." Ngô Sở thẳng thắn không kiêng dè nói.

Lão Tổ cười nói: "Tốt nhất đừng làm vậy, nếu không vi sư đành phải nhốt ngươi ở Tử Tiêu Cung, cho đến khi hai người họ có người chứng đạo thành Thánh mới thôi." "Sư phụ người thiên vị, đệ tử không phục!" "Chẳng phải ngươi đã nói với vi sư, lý tưởng của ngươi là nằm ườn ra đó, có việc gì sư đệ sư muội môn lo liệu sao?

Sao thế?

Lời đó là lừa vi sư à?" Thấy Ngô Sở hết cách, lại bắt đầu dùng đến chiêu ăn vạ, lão tổ bèn cười nói.

Ngô Sở đành cười khổ, "Nào có giống nhau được ạ?

Thứ này dụ hoặc quá lớn mà!

Có cơ hội nhờ nó chứng đạo thành thánh, ai nguyện dễ dàng từ bỏ chứ?

Đệ tử lại không ngốc." Lão tổ thu lại nụ cười, lắc đầu nói: "Mỗi một sinh linh chúng ta đều phải trả một cái giá tương ứng cho lựa chọn của chính mình.

Việc vi sư không cho ngươi làm, ngươi lại cứ làm, vậy thì ngươi phải gánh chịu kết quả tương ứng, điều này không có gì phải bàn cãi, không thể oán trách người khác." Dừng một chút, lão tổ lại nói: "Hơn nữa vi sư cũng đâu phải không cho ngươi cơ hội, chỉ là để ngươi lựa chọn giữa ngươi và Hồng Vân mà thôi.

So ra, ngươi vẫn còn có thể chọn, Hồng Vân có được chọn không?

Như vậy cũng không công bằng với y lắm!" "Nhưng mà sư phụ, đôi huynh đệ ở Tây phương kia chẳng làm gì cả mà?" "Đạo mà họ lĩnh ngộ có ích cho chúng sinh, đã định trước rằng họ có thể có được cơ hội này." Lão tổ nhìn Ngô Sở, nói: "So ra, vi sư lại không thể thấy được trên người ngươi có đạo nào ích lợi cho chúng sinh cả.

Ngươi tuy bái nhập môn hạ của vi sư sớm nhất, nhưng so sánh lại, tương lai của ngươi, vi sư nhìn không thấu." Ngô Sở nghe vậy, không khỏi lại lần nữa trầm mặc.

Phải công nhận, ánh mắt của lão tổ vẫn vô cùng sắc bén.

Ba huynh đệ Côn Luân có Tam Giáo, hai huynh đệ Tây phương có

Tây phương giáo, Nữ Oa cũng có Sáng Sinh chi đạo có thể tạo ra con người, còn lại hắn và Hồng Vân, có cái gì đâu?

Lão tổ để hắn đưa ra lựa chọn này, cũng không phải hoàn toàn vô lý. "Sư phụ, sau khi luyện hóa thứ này, có thể tách ra lại được không ạ?" Lão tổ liếc mắt một cái đã nhìn thấu suy nghĩ của Ngô Sở, cười nói: "Nghĩ gì thế?

Vật này sau khi luyện hóa sẽ dung hợp làm một với ngươi.

Nếu có thể dễ dàng tách ra, chẳng phải là có thể tạo ra Thánh nhân vô hạn sao?

Trừ phi Thánh nhân vẫn lạc, vật này mới có thể ngưng tụ lại..." "..." Cho nên nói, mọi ngả đường đều bị chặn hết rồi!

Ngô Sở nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi: "Sư phụ, nếu luyện hóa vật này, tương lai nhờ nó chứng đạo thành thánh, có phải là sẽ không rời khỏi thế giới Hồng Hoang này được không?" Lão tổ lắc đầu nói: "Sao lại không rời khỏi Hồng Hoang đại địa được chứ?

Vi sư chẳng phải đang ở trong Hỗn Độn này sao?" "Sư phụ, người không thể nói cho đệ tử một vài nhược điểm của vật này, để đệ tử có thể cam tâm tình nguyện từ bỏ nó được sao?" Ngô Sở nhăn nhó, bắt đầu giở trò vô lại với lão tổ.

Lão tổ lắc đầu cười khẽ, "Xem ra ngươi đã có lựa chọn rồi, nói thử suy nghĩ của ngươi xem." Ngô Sở khẽ thở dài: "Sư phụ nói đúng, đệ tử quả thật vẫn chưa tìm được phương hướng chứng đạo của mình.

Đệ tử vốn nghĩ, có phải là nên lĩnh ngộ hết tất cả các đại đạo pháp tắc của Hồng Hoang thiên địa một lượt, sau đó xem có thể dựa vào đó để chứng đạo hay không..." "Khó!" Lão tổ lắc đầu nói: "Trong năm

tháng vô tận này, vi sư, Âm Dương, Càn Khôn, Dương Mi, chúng ta đều đã lĩnh ngộ hết tất cả đại đạo một lượt, nhưng kết quả thì sao?" Dừng một chút, lão tổ lại nói: "Quả thực như ngươi dự đoán, nhờ vật này chứng đạo, thật ra có một nhược điểm rất lớn, nhưng thực ra cũng không thể xem là nhược điểm. 51.

Vật này là căn cơ đại đạo do Hồng Hoang thiên địa thai nghén ra, nhờ nó thành đạo, cũng tương đương với việc dung hợp làm một với Hồng Hoang thiên địa.

Nếu Hồng Hoang thiên địa tiêu vong, chúng ta cũng sẽ tiêu vong theo..." Nghe lão tổ nói vậy, Ngô Sở có phần bất ngờ, vốn dĩ hắn còn tưởng nhiều nhất chỉ bị thương tổn đạo hạnh chứ không đến mức tử vong.

Dù sao trong trận chiến Phong Thần, Thông Thiên đã nói muốn hủy diệt Hồng Hoang, tái lập trời đất.

Nếu sẽ tử vong, vậy Thông Thiên lấy đâu ra dũng khí đó?

Chẳng lẽ Thông Thiên thực ra chỉ đang chém gió?

Muốn cùng mọi người đồng quy vu tận?

Nhìn từ góc độ này, quả thực có thể nói, nhờ vật này chứng đạo, cũng đồng nghĩa với việc không thể thoát khỏi Hồng Hoang thiên địa, bất luận trốn đi đâu, nếu Hồng Hoang tiêu vong, họ đều sẽ chết.

Suy nghĩ một lúc, Ngô Sở lại không hiểu hỏi: "Nhưng mà sư phụ, nếu lĩnh ngộ tất cả đại đạo pháp tắc trong trời đất đều không thể chứng đạo, vậy đệ tử làm sao có thể Dĩ Lực Chứng Đạo được ạ?" Lão tổ khẽ thở dài lắc đầu, "Điểm này, vi sư cũng không thể cho ngươi câu trả lời, vì vi sư cũng chưa thành công trên con đường Dĩ Lực Chứng Đạo.

Con đường này, người đến gần thành công nhất, hẳn là Bàn Cổ

đạo hữu và ma đầu La Hầu, nhưng phương pháp mà ma đầu đó sử dụng là hiến tế tam tộc Hồng Hoang, đẩy Hồng Hoang đại địa vào cảnh sát lục vô tận..." Nghe đến đây, Ngô Sở đột nhiên nghĩ đến Bàn Cổ đại thần chém giết ba ngàn ma thần để khai thiên...

Chẳng lẽ muốn Dĩ Lực Chứng Đạo, thì cần phải không ngừng giết chóc, hiến tế người khác?

Nghĩ đến đây, Ngô Sở không khỏi thấy da đầu tê dại, cảm thấy mình có chút suy nghĩ viển vông.

Vốn đang có vài ý tưởng, Ngô Sở lại không khỏi dao động, "Sư phụ, việc này con nhất thời cũng không thể quyết định được, có thể cho con suy nghĩ một chút được không ạ?" "Không sao, ngươi có một nguyên hội để suy nghĩ." Lão tổ gật đầu nói, "Nếu ngươi có thể trong một nguyên hội này lĩnh ngộ ra đạo mà mình muốn tu, có lẽ đến lúc đó vi sư sẽ không cần phải làm khó ngươi nữa, trực tiếp đưa cho ngươi là được." Ngô Sở khẽ gật đầu, từ đó cũng có thể suy ra được, ba huynh đệ Côn Luân và hai người khổ sở kia, cùng với Nữ Oa, tuy rằng vẫn chưa xác định được đạo của mình, nhưng trong lòng họ ít nhiều đã có hình hài sơ bộ.

Không giống Ngô Sở và Hồng Vân, căn bản là chẳng có gì cả.

Hồng Vân không lĩnh ngộ ra đạo thuộc về mình, điều này cũng không lạ, dù sao gã này trước giờ vẫn như mây bay hạc nội, quen thói tiêu sái không gò bó.

Nhưng hắn, Ngô Sở, sớm đã biết những con đường mà các Thánh nhân tương lai lĩnh ngộ, vậy mà bao nhiêu năm qua, hắn lại không nghĩ ra được một con đường thuộc về chính mình...

Thực ra cũng không thể trách hắn, hắn nào có ngờ sự việc lại phát triển thành thế này!

Vốn dĩ hắn chỉ nghĩ, cứ lĩnh ngộ hết tất cả đại đạo trong trời đất một lượt, đến lúc đó hãy nghĩ đến đại đạo của riêng mình sau cũng được.

Thậm chí ban đầu hắn còn cảm thấy, chỉ cần mình có thể lĩnh ngộ hết tất cả đại đạo trong trời đất một lượt, có khả năng sẽ trực tiếp chứng đạo thành công luôn!

Hắn nào biết, ngay cả như vậy cũng không được!

Nhìn lại toàn bộ lịch sử thần thoại Hồng Hoang, chưa từng có ai có thể thành công chứng đạo vạn thánh mà không có sự trợ giúp của Hồng Mông Tử Khí.

Người duy nhất là Hậu Thổ, cũng không thể coi là hoàn toàn thành công.

Vì vậy, trong nhất thời, Ngô Sở quả thực cũng rất khó lựa chọn.

Thật ra giữa việc mình thành thánh và để bạn tốt kiêm ân nhân thành thánh, Ngô Sở đáng lẽ không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy.

Nhưng không biết vì sao, hắn thật sự do dự.

Điều này khiến hắn cảm thấy, sự do dự này có chút khó hiểu.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Ngô Sở đột nhiên nảy ra một ý, nói với lão tổ: "Sư phụ, hay là người cứ đưa thứ này cho đệ tử trước đi!

Nếu đệ tử có thể trong một nguyên hội sắp tới không luyện hóa nó, vậy chứng tỏ đệ tử đã chống lại được sự cám dỗ mà nó mang lại..." 52.

Chương 581

Lão tổ nghe vậy, không khỏi trầm mặc một lúc, rồi gật gật đầu, "Nếu ngươi muốn dùng nó để mài giũa bản thân, vi sư sẽ thành toàn cho ngươi.

Chọn thế nào, là tùy ở ngươi." Theo lão tổ thấy, Ngô Sở hẳn là không chống lại được loại dụ hoặc này, nếu ngay cả sự dụ hoặc của việc nhanh chóng thành đạo cũng có thể chống lại, vậy có lẽ tương lai hắn thật sự có thể bước ra một con đường khác biệt.

Lão tổ tiện tay bắn Hồng Mông Tử Khí về phía Ngô Sở, sau đó lại lấy ra Tru Tiên Tứ Kiếm, cùng với một tấm trận đồ, tiện tay ném cho hắn.

Ngô Sở ngơ ngác nhận lấy, "Sư phụ, đây..." Lão tổ xua tay nói: "Nếu ngươi đã mở miệng xin rồi, vậy thì tặng cho ngươi đi!

Dù sao vi sư đã chứng đạo, không cần dùng đến những thứ này nữa.

Bất luận là Hồng Mông Tử Khí này, hay là Tru Tiên Tứ Kiếm này, tương lai đều phải tặng đi." "Đa tạ sư phụ ban bảo vật!" Từ biệt lão tổ, trên đường trở về, Ngô Sở lòng nặng trĩu tâm sự.

Niềm vui khi nhận được Tru Tiên Tứ Kiếm và trận đồ vẫn không thể làm vơi đi sự rối rắm của hắn.

Thậm chí hắn còn không có tâm tư để nghĩ, tương lai Thông Thiên không có Tru Tiên Tứ Kiếm thì phải làm sao?

Mặc dù đã có được Hồng Mông Tử Khí, nhưng Ngô Sở lại không hề có ý định luyện hóa nó.

Một bên là tình bạn và ân tình của năm tháng vô tận, một bên là sự

cám dỗ của việc thành đạo.

So với sự cám dỗ của việc thành đạo... lựa chọn này đáng lẽ không quá khó khăn, nhưng trớ trêu thay hắn lại do dự.

Điều này khiến Ngô Sở vô cùng không hiểu, bèn âm thầm hỏi Nghệ Bảo.

Nghệ Bảo nói trong lòng hắn: "Có lẽ trong tiềm thức ngài muốn quay về Địa Cầu nơi ngài từng sống!

Ngài lo lắng nhờ Hồng Mông Tử Khí thành thánh rồi sẽ không thể rời khỏi thế giới này?" Ngô Sở lắc đầu nói: "Chắc không đến mức đó!

Ngươi xem sư phụ lão nhân gia người chẳng phải cũng đang yên ổn ở trong Hỗn Độn ngoài cõi này sao?

Ở thế giới Phong Thần, sau khi Lục Thánh đại náo Hồng Hoang, chẳng phải cũng bị lão tổ ra lệnh, không được đặt chân đến Hồng Hoang đại địa sao?" "Lẽ nào là do trong tiềm thức ngài luôn cảm thấy Hồng Mông Tử Khí có độc?" "Không thể nào, có thể nhờ nó thành thánh, có độc cũng chấp nhận." "Lẽ nào là do cảm thấy cướp đi cơ duyên của Hồng Vân, thấy áy náy?" "..." Con người vào một thời khắc nào đó, khó tránh khỏi sẽ gặp phải những quyết định khó khăn.

Đối mặt với tình thân, tình yêu, tình bạn, lựa chọn trung thành hay phản bội, quả thực là một chuyện cực kỳ khảo nghiệm nhân tính.

Rất nhiều người đều nói, không phản bội, chỉ là vì cái giá đưa ra chưa đủ.

Ngô Sở đã từng tin chắc vào điều này, cho đến tận giây phút này...

Khi Nghệ Bảo nhắc nhở hắn, Ngô Sở đột nhiên phát hiện, đứng trước tình bạn của năm tháng vô tận này, hắn quả thực có chút khó quyết định, luôn cảm thấy lương tâm bất an.

Hồng Vân đối với hắn mà nói, không chỉ là bạn bè, mà còn là ân nhân, vừa là thầy vừa là bạn.

Hồng Vân là một đại thiện nhân thành thiện như vậy, Ngô Sở sao có thể yên lòng đắc ý cướp đi cơ duyên của y?

Nếu đổi lại là đôi huynh đệ ở Tây phương, Ngô Sở sẽ không có chút áp lực tâm lý nào.

Chính hắn đã từng nói người thiện lương như Hồng Vân không nên có kết cục như vậy, bây giờ đến lượt mình đối mặt với vấn đề này, sao có thể nhanh chóng đưa ra quyết định được? "Ta trở nên vĩ đại như vậy từ khi nào?" Ngô Sở không khỏi âm thầm tự giễu với Nghệ Bảo, "Đây chính là cơ duyên thành đạo đấy!

Tình bạn ở trước mặt nó..." Thấy Ngô Sở trầm mặc, Nghệ Bảo cười nói: "Lương tâm cảm thấy bất an chứ gì!" "Ai!

Người như ta, quả nhiên không làm được đại sự, chuyện thế này mà cũng phải do dự." "Nếu như đây là sư phụ ngài đang thử thách ngài thì sao?

Ngài có từng nghi ngờ như vậy không?" "Có từng nghi ngờ, nhưng khả năng chắc là rất thấp.

Ta cảm thấy sư phụ chắc hẳn là nghĩ như vậy thật, người đang phòng bị trước với ta thôi!

Hai huynh đệ Tây phương kia, đã định là sẽ thành thánh, sư phụ sẽ không vì họ mất đi chỗ ngồi mà không cho họ Hồng Mông Tử Khí." Ngô Sở khẽ thở dài: "Nói đi nói lại, cũng là do chúng ta tài không bằng người, đến nay vẫn chưa lĩnh ngộ được đạo của riêng mình." Nghệ Bảo an ủi nói: "Thật ra đã rất tốt rồi, phải biết rằng, ban đầu ngài còn muốn buông xuôi tất cả, chết lúc nào cũng chẳng sao cả đấy!" Thấy Nghệ Bảo nhắc lại chuyện cũ, Ngô Sở không khỏi cười khổ, "Có lẽ

đây chính là có được nhiều rồi thì không muốn mất đi nữa!

Lòng người mà!

Chẳng phải đều tham lam sao?" Nghệ Bảo nói: "Nếu ngài đã nói vậy, thì còn do dự cái gì?

Thấy có lỗi với Hồng Vân thì thôi chứ sao!

Sau này nghĩ cách bồi thường cho y là được, dù sao trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, y cuối cùng cũng không thành công, còn thân tử đạo tiêu nữa!

Vừa lãng phí một đạo Hồng Mông Tử Khí, lại còn bị hậu nhân cười chê người tốt không được báo đáp tốt." "..." Xét từ góc độ này, lời Nghệ Bảo nói cũng không phải không có lý.

Nhưng nếu thật sự làm vậy, thì có chút 'giết người không răn dạy', rõ ràng không phù hợp với giá trị quan của Ngô Sở.

Tuy nhiên, khi sắp về đến đạo trường của mình, Ngô Sở nói: "Nghệ Bảo, ngươi nghiên cứu đạo Hồng Mông Tử Khí đó trước đi, xem có thể phân tích ra được cái gì không." Dừng một chút, hắn lại nói: "Cái cám dỗ to lớn này, quả thực có thể dùng để mài giũa đạo tâm của ta.

Nếu ngươi có thể phân tích ra được điều gì từ nó, có lẽ ta thật sự có thể chống lại được sự cám dỗ này." "Ra là ngài có ý đồ này, ngài đúng là gian xảo!" Nghệ Bảo cười nói.

Ngô Sở cũng ha ha một tiếng, cuối cùng trịnh trọng nói: "Trông cậy vào ngươi cả đấy, Nghệ Bảo!" "Được!

Giao cho ta!" Nghệ Bảo tự tin nói.

Tạm thời gác lại gánh nặng tư tưởng này, Ngô Sở thở phào một hơi, bay về phía đám sư đệ sư muội đang nhìn mình. "Đại sư huynh,

sư phụ tìm huynh, không có chuyện gì lớn chứ!" Hạo hỏi.

Ngô Sở ha ha cười một tiếng, lấy ra Tru Tiên Tứ Kiếm, lơ lửng bên ngoài thân, "Không có chuyện gì lớn, chỉ là tặng ta một bộ linh bảo thôi, thế nào?" "Khí tức này..." Tất cả mọi người đều bị khí tức tỏa ra từ Tru Tiên Tứ Kiếm làm cho chấn động.

Bốn thanh kiếm này còn chưa được hắn luyện hóa, nên Ngô Sở cũng không thể khống chế khí tức của chúng. "Sao có chút giống khí tức ma kiếm mà ma đầu kia sử dụng vậy?" Thông Thiên nghi hoặc, cuối cùng mày kiếm nhướng lên, "Lão sư đã luyện lại bốn thanh ma kiếm này, ban cho huynh rồi sao?" Vẻ mặt đó, sự hâm mộ hiện rõ trên lời nói, chỉ thiếu điều chảy nước miếng.

Thậm chí, Thông Thiên còn có cảm giác trống rỗng trong lòng, dường như vật yêu thích của mình đã bị người khác nhanh chân đoạt mất.

Cảm giác này đến rất vô cớ, y nghĩ có lẽ là do mình quá hâm mộ mà thôi.

Đương nhiên, người lộ vẻ hâm mộ, không chỉ có một mình Thông Thiên.

Ban đầu bọn họ cũng từng đến Tứ phương đại địa, từng cảm nhận được khí tức mạnh mẽ của bốn thanh kiếm đó.

Vì vậy mọi người đối với khí tức của bốn thanh kiếm này cũng không quá xa lạ.

Ngô Sở cười nói: "Đúng là bốn thanh kiếm đó, đây là Tru Tiên Kiếm, đây là Lục Tiên Kiếm, đây là Hãm Tiên Kiếm, đây là Tuyệt Tiên Kiếm, bốn kiếm lại gọi là Tru Tiên Tứ Kiếm, là do ma đầu năm đó vì đối phó sư phụ, đã rút bốn tổ mạch của Tây phương để luyện chế thành, lại dùng hơn nửa linh khí của Tứ phương đại địa để khai

phong, có thể thấy sự lợi hại của chúng.

Lại thêm Tru Tiên Kiếm Trận Đồ này, dưới cảnh giới Đại La, có thể nói là vô địch!" Ngô Sở nói xong, liếc nhìn Thông Thiên, thầm nghĩ không có Tru Tiên Tứ Kiếm, tương lai Thông Thiên trên Phân Bảo Nham, sẽ nhận được bảo bối gì?

Tương lai khi lão đại và lão nhị liên thủ bắt nạt y, y lại lấy gì để chống đỡ?

Chương 582

"Đại sư huynh quả nhiên vẫn là đại sư huynh!" Lời nịnh nọt của Hạo lập tức theo sau.

Những người khác đối với thái độ của hắn và Dao cũng bình thường, hắn chỉ có thể tiếp tục ôm chặt đùi đại sư huynh mà thôi.

Ý của câu nói này rất rõ ràng, lão tổ vẫn là thiên vị đại sư huynh của bọn họ, ban cho Tru Tiên Tứ Kiếm này, rõ ràng là để tăng thêm uy thế cho vị đại sư huynh này!

Ngô Sở cười cười, giấu đi chuyện về Hồng Mông Tử Khí.

Chuyện này bây giờ không tiện nói ra, kẻo ảnh hưởng đến việc tu hành sắp tới của họ.

Dù sao lần giảng đạo tiếp theo, lão tổ sẽ phân phát Hồng Mông Tử Khí và linh bảo rồi. "Đi thôi!

Chúng ta về Hồng Hoang!" Ngô Sở chuẩn bị về bế quan một phen, để Nghệ Bảo có thể tĩnh tâm phân tích Hồng Mông Tử Khí.

Thế là, mọi người từ biệt Hạo và Dao, lên đường trở về Hồng Hoang.

Về đến Hồng Hoang đại địa, mọi người liền tạm biệt nhau, ai về nhà nấy.

Lúc này mọi người đều muốn sớm lĩnh ngộ xong những tình tự đại đạo kia, để thành công chém ra đệ nhất thi, trở thành người đứng đầu dưới Thánh nhân.

Ngô Sở thì không vội, hắn vẫn còn đang do dự giữa sự cám dỗ của việc chứng đạo và tình bạn!

Đồng thời, cũng hy vọng Nghệ Bảo có thể mang đến cho hắn tin tốt.

Như vậy, hắn sẽ không cần phải có lỗi với Hồng Vân.

Nếu Hồng Vân ngồi lên sáu đám mây nhỏ đó mà không nhận được Hồng Mông Tử Khí, e rằng tương lai chắc chắn sẽ trở thành trò cười.

Nghĩ đến đây, Ngô Sở càng khó hạ quyết tâm hơn.

Cho nên lão tổ nói cũng không sai, so ra, hắn vẫn còn có thể chọn, còn Hồng Vân chỉ có thể âm thầm chờ đợi sự sắp đặt của vận mệnh.

Chỉ là bản thân y không biết điều này mà thôi.

Vốn dĩ Ngô Sở định nhân lúc lòng tham do sự cám dỗ này dấy lên, trong khoảng thời gian sắp tới, bắt đầu lĩnh ngộ đạo pháp tắc này.

Nhưng sau đó nghĩ lại, cảm thấy vẫn nên tiếp xúc với Hồng Mông Tử Khí trước thì hơn.

Có bị Hồng Mông Tử Khí này dụ hoặc hay không, còn phải tiếp xúc qua mới biết được.

Tuy nói nó là cơ sở để thành đạo, nhưng chỉ có tự mình cảm nhận qua, mới biết được sự dụ hoặc của nó lớn đến đâu, nếu không đều là hư ảo.

Giống như bạn bè gửi tin nhắn nói 'có mỹ nữ, ra ngoài uống rượu đi', và gửi một tấm ảnh của một cô gái xinh đẹp qua, rồi gửi thêm một câu 'có đến không', hiệu quả chắc chắn là khác nhau.

Về đến Tử Ngọc Sơn, Ngô Sở tùy ý dặn dò một câu, liền chạy đi bế quan. "Nghệ Bảo, những năm qua, có phân tích ra được gì không?" Một đạo trận pháp được dựng lên trong tiểu viện của Ngô Sở, cách biệt với thế giới bên ngoài, sau đó hắn triệu Nghệ Bảo ra, hỏi.

Thân hình nhỏ bé của Nghệ Bảo ngồi trên bàn trước mặt hắn,

đung đưa đôi chân nhỏ, trên cánh tay của nó còn quấn một dải khí màu tím, chính là đạo Hồng Mông Tử Khí kia. "Tiểu đông tây này, rất vui nha!" Nghệ Bảo cười nói: "Tuy nó không có ý thức của riêng mình, nhưng lại có một cỗ ý chí..." "Ý chí?" "Ừm, đến từ..." Nghệ Bảo giơ ngón trỏ lên, chỉ lên trời, "Trên người nó, ta còn phát hiện ra một chuyện thú vị hơn." Ngô Sở hai mắt sáng lên, nói: "Chuyện thú vị hơn?

Chuyện gì?" Nghệ Bảo híp đôi mắt to lại, hi hi cười một tiếng, nói: "Nếu ta là một cái máy tính cá nhân, vậy thì nó..." Nghệ Bảo lại chỉ lên trời, "Nó chính là một cái máy chủ, ba ngàn đại đạo chính là các loại dữ liệu trong máy chủ, còn cái tiểu đông tây này, chính là chìa khóa để truy cập vào cái máy chủ này..." Ngô Sở ngẩn ra, tò mò hỏi: "Nó có thể dễ dàng để ngươi truy cập sao?" "Có cái này thì không vấn đề gì, đây là quyền hạn!" Nghệ Bảo chỉ vào Hồng Mông Tử Khí đang quấn quanh cánh tay mình, "Bây giờ đã hiểu vì sao nói thứ này là cơ sở để thành đạo rồi chứ!" Ngô Sở hai mắt hơi sáng lên, hỏi: "Vậy ngươi có thể sao chép hết những dữ liệu đó xuống không?

Trước đây ngươi không phải đã nói, bộ nhớ của ngươi là vô hạn sao?" Nghệ Bảo lắc đầu nói: "Sao chép những dữ liệu đó, thực ra không có ý nghĩa gì.

Bởi vì sao chép tất cả dữ liệu, nói cho cùng, cũng chỉ là lĩnh ngộ hết tất cả các đại đạo pháp tắc trong trời đất này một lượt mà thôi.

Chuyện này, sư phụ của ngài, Dương Mi lão tổ bọn họ, đều đã làm qua." Ngô Sở nhìn tiểu Nghệ Bảo, rất muốn chọc vào đầu nó mấy cái, và nói một câu: Nếu đã như vậy, những gì ngươi vừa nói, có ý nghĩa gì?

Thấy bộ dạng muốn chọc mình của Ngô Sở, Nghệ Bảo khanh khách cười nhẹ nói: "Được rồi, không trêu ngài nữa.

Thực ra diệu dụng thật sự của thứ này, không nằm ở đây, mà ở chỗ nó có thể để tu sĩ và nó... ràng buộc, biến thành đồng căn đồng nguyên." Nghệ Bảo lại chỉ lên trời. "Một khi luyện hóa thứ này, ngài chính là nó... một bộ phận của nó, trên cơ sở này lĩnh ngộ ra tất cả đại đạo, sẽ không có bất kỳ khác biệt nào so với đại đạo của trời đất." Nghe Nghệ Bảo nói vậy, Ngô Sở không khỏi kỳ quái hỏi: "Chẳng lẽ đại đạo pháp tắc mà chúng ta lĩnh ngộ, lại khác với đại đạo pháp tắc của trời đất sao?

Nhưng những đại đạo pháp tắc mà chúng ta lĩnh ngộ, chẳng phải cũng là những thứ lĩnh ngộ từ trong trời đất này sao?!" Nghệ Bảo gật đầu nói: "Nhìn có vẻ tương tự, nhưng thực chất là khác nhau, thậm chí có thể nói, có sự khác biệt về bản chất.

Bởi vì trong bản nguyên đại đạo mà ngài lĩnh ngộ, còn có những thứ tinh vi hơn mà ngài chưa lĩnh ngộ được.

Giống như ngài đã từng phỏng đoán, bên trong bản nguyên, còn có nguyên hạch cốt lõi hơn.

Giống như dưới phân tử, có nguyên tử, dưới nguyên tử, còn có neutron, sau đó còn có quark... bản nguyên đại đạo mà các ngài lĩnh ngộ được, hẳn là tính đến quark rồi, xem ra đã đạt đến tận cùng.

Nhưng trên thực tế, bên trong còn có nguyên hạch." Ngô Sở hai mày hơi nhướng lên, chưa đợi hắn hỏi, Nghệ Bảo nói tiếp: "Đại đạo pháp tắc mà các ngài lĩnh ngộ, có thể nói là thứ được cấu thành từ đơn vị quark, bề ngoài nhìn không khác gì đại đạo của trời đất.

Nhưng nếu là đại đạo pháp tắc được cấu thành từ đơn vị nguyên hạch dưới quark, tuy nhìn rất tương tự, nhưng ngài nói bản chất có thể giống nhau không?" Nghe vậy, Ngô Sở khẽ gật đầu, cảm thấy có chút lý.

Nghệ Bảo lại nói: "Với sự giúp đỡ của Hồng Mông Tử Khí này, tu

sĩ khi lĩnh ngộ bản nguyên đại đạo, sẽ không cần phải nghiên cứu sâu về cấu thành nguyên hạch dưới bản nguyên nữa.

Bởi vì sau khi dung hợp với Hồng Mông Tử Khí, bản thân tu sĩ đã không khác gì phương trời đất này, đạo được xây dựng trên cơ sở này, sẽ không có nhiều khác biệt so với bản nguyên đại đạo của phương trời đất này.

Cũng vì vậy, tu sĩ chỉ cần lĩnh ngộ ra đạo thuộc về chính mình, là có thể chứng đạo thành thánh." Nghệ Bảo giải thích một cách sâu sắc mà dễ hiểu, trực tiếp nói rõ bản chất trong đó, khiến Ngô Sở hiểu ra, hoàn toàn không có chút khó khăn nào. "Vậy thì, ngươi tìm thấy nguyên hạch đó chưa?" Đây mới là mấu chốt, cũng là thứ mà Dương Mi lão tổ bọn họ từng tìm kiếm, đồng thời cũng là thứ Ngô Sở từng phỏng đoán, nhưng vẫn chưa được chứng thực.

Một khi thật sự tìm thấy thứ này, vậy thì Hồng Mông Tử Khí đối với hắn mà nói, tuy tác dụng vẫn vô cùng to lớn, nhưng đã không còn là thứ không thể thiếu.

Đến lúc đó từ bỏ cái này, tặng nó cho Hồng Vân, Ngô Sở cũng sẽ không cảm thấy tiếc nuối. "Cho ta thêm chút thời gian nữa, ta đang tìm kiếm sự tồn tại của nguyên hạch đây!" "..." Ngô Sở ngẩn ra, nghi ngờ nói: "Ngươi, đây không phải chỉ là một phỏng đoán của ngươi thôi chứ!

Nghệ Bảo, ngươi đừng có lừa chủ nhân của ngươi đấy!" "Chủ nhân yên tâm, trong chuyện này, sao ta có thể lừa ngài được?" Nghệ Bảo thề thốt nói: "Nếu ngài có thể thành thánh, ta cũng có thể thơm lây mà!" Ngô Sở gật gật đầu, nói: "Vậy được, cố gắng trong vòng một nguyên hội, nghiên cứu ra được cái này, chúng ta không có nhiều thời gian, ta cũng chỉ có thể dựa vào ngươi thôi." Một nguyên hội, Ngô Sở cảm thấy dựa vào mình có lẽ không đáng tin, hắn không cho rằng

mình lợi hại hơn lão tổ sư phụ và Dương Mi lão tổ bọn họ.

Nhưng Nghệ Bảo thì khác, Nghệ Bảo là tồn tại có thể truy cập vào 'hệ thống Thiên Đạo'.

Vì vậy dựa vào Nghệ Bảo, Ngô Sở không cảm thấy có gì không đúng.

Trong lúc Nghệ Bảo lặng lẽ truy cập vào 'hệ thống Thiên Đạo', Ngô Sở thì nhân cơ hội lĩnh ngộ Tham Lam chi đạo trong tình tự đại đạo.

Chương 583

Cũng vì vậy, trong khoảng thời gian hắn thỉnh thoảng xuất quan nghỉ ngơi, sự thay đổi của hắn, khiến tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly bọn họ có chút không dám tin.

Biểu hiện rõ ràng nhất chính là, dục vọng chiếm hữu của hắn trở nên mạnh mẽ hơn.

Ánh mắt thỉnh thoảng lóe lên vẻ tham lam, khiến mọi người ít nhiều có chút lo lắng.

Hậu Thổ bèn lặng lẽ hỏi hắn, "Phu quân gần đây sao vậy?" "Không có gì, ta đang lĩnh ngộ Tham Dục chi đạo, tính tình ít nhiều bị ảnh hưởng, nhưng ta vẫn có thể khống chế được nó, sẽ không để nó ảnh hưởng đến cuộc sống của ta." Hậu Thổ rất muốn nói, đã ảnh hưởng rồi đấy!

Nhưng nghĩ lại, vẫn là không đả kích hắn nữa, dù sao tu hành cần một tâm cảnh thoải mái.

Ngay lúc hai người đang nói chuyện này, hai người đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về một hướng nào đó, sau đó Ngô Sở nhắm hai mắt lại, cảm ứng trong đại đạo.

Hồi lâu, hắn mở mắt ra, nhìn Hậu Thổ, hai người nhìn nhau cười.

Hậu Thổ nói: "Là Vũ Điệp nương tấn thăng cảnh giới Đại La sao?" Ngô Sở gật gật đầu, nói: "Đi, chúng ta cùng đi chúc mừng Hồng Vân lão ca, tiện thể mang theo mấy tiểu gia hỏa cảnh giới Thái Ất đi ké chút kinh nghiệm." Sinh linh khi tấn thăng Đại La, đạo vận tỏa ra, đối với sinh linh bình thường mà nói, lợi ích là không cần phải nói cũng biết.

Ban đầu Ngô Sở tấn thăng Đại La, không ít sinh linh cảnh giới Thiên Tiên, chính là vào lúc đó, đã tu ra được một hạt giống linh quang bất diệt, sau này mới thành công tấn cấp cảnh giới Thái Ất.

Hơn nữa không có bất kỳ trở ngại nào, hoàn toàn là nước chảy thành sông.

Trước đó khi mãnh thú Bạch Trạch tấn cấp Đại La, Phong Hậu và Phong Mang đã thành công tấn cấp cảnh giới Kim Tiên, còn về Đại Hồng và Bạch Quân, bọn họ sớm đã là Kim Tiên rồi.

Vũ Điệp nương Thải Dực, đã từng là tồn tại mạnh hơn cả Ngô Sở, đáng tiếc Thiên U Cốc bị tộc Kỳ Lân bưng cả ổ, ngay cả bản thân nàng cũng bị đánh cho chỉ còn lại một tia nguyên thần.

Nay trải qua tuế nguyệt dài đằng đẵng tu hành, cuối cùng cũng bước vào cảnh giới Đại La.

Thế là, Ngô Sở liên lạc với Hồ Tổ tả tả ở Thanh Khâu, thấy nàng vẫn đang bế quan, liền không làm phiền nữa.

Sau đó cùng Hậu Thổ mang theo tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, cùng với Du Du và Tất Hỏa bọn họ, cùng nhau đến Hỏa Vân Cung, ổ cũ của Hồng Vân.

Hoàng Long và mấy đệ tử khác thì ở lại giữ núi, dù sao bọn họ cũng cần tu hành.

Nhìn vị trí của Hỏa Vân Cung trên bản đồ, phát hiện nó đã trôi đến gần Bất Chu Sơn, Ngô Sở liền ném đám tiểu gia hỏa vào trong tay áo, cùng Hậu Thổ nắm tay, biến mất tại chỗ.

Khi Ngô Sở mang theo đám tiểu gia hỏa đến Hỏa Hồng Cung, Nữ Oa và Phục Hy cũng đã mang theo một đôi kỳ lân và một đôi phượng hoàng đến Hỏa Hồng Cung.

Trấn Nguyên Tử mang theo Thanh Phong ngốc nghếch và Minh

Nguyệt ngu ngơ đến, gần như là trước sau với họ.

Sau đó thì không có ai khác đến nữa, dù sao cũng không phải là bản thân Hồng Vân.

Bề ngoài, Vũ Điệp nương cũng chỉ là đệ tử của Hồng Vân mà thôi.

Mối quan hệ giữa họ, người biết cũng không nhiều.

Bình thường Vũ Điệp nương đối mặt với Hồng Vân, cũng luôn giữ lễ của đệ tử, không có hành động vượt quá giới hạn.

Tuy thỉnh thoảng có vài hành động thân mật, nhưng mọi người cũng không quá hóng hớt.

Dù sao trong số những người này, độc thân vẫn chiếm đa số, phản ứng về phương diện này đều khá chậm chạp.

Đối với điều này, Hồng Vân cũng không để ý, dù sao y cũng không mời mọi người, mọi người đều phải tu hành, đâu có thời gian rảnh rỗi đến chỗ y lang thang.

Nhưng trong đạo vận đó, đã đậu vô số hồ điệp, dày đặc, nếu người có chứng sợ lỗ nhìn thấy cảnh này, chắc chắn sẽ phát điên. "Hồng Vân lão ca, chúc mừng nha!

Tâm nguyện nhiều năm cuối cùng cũng đã đạt thành." Lời nói đùa của Ngô Sở, khiến Hồng Vân mặt già đỏ ửng, sau đó Phục Hy và Ngô Sở không khỏi ha ha cười lớn, Trấn Nguyên Tử cũng cười theo, nhưng lại bị Hồng Vân khinh bỉ.

Dù sao Trấn Nguyên Tử vẫn luôn là một gã độc thân.

Theo Ngô Sở thấy, nhìn thấy mọi người thành đôi thành cặp, Trấn Nguyên Tử chắc chắn sẽ cảm thấy nơi này đầy ác ý với mình, trong lòng có lẽ cảm thấy bị một vạn tấn sát thương.

Nhưng Trấn Nguyên Tử lại cười nói: "Thành đôi thành cặp cố nhiên có cái tốt của thành đôi thành cặp, nhưng một mình cũng có cái hay của một mình.

Một mình tiêu dao tự tại, chẳng phải tuyệt sao?" Thật ra Trấn Nguyên Tử nói cũng không sai, tu vi đến tầng thứ của họ, bất cứ lúc nào cũng có thể để tâm linh trống rỗng, căn bản sẽ không có những dục vọng lung tung đó.

Nhưng Ngô Sở và Phục Hy nghe vậy, vẫn là 'a a' đáp lại.

Kẻ độc thân tự nhiên sẽ nói độc thân là tốt, tranh luận cái này không có ý nghĩa.

Nói chuyện phiếm một hồi, mọi người lại bàn về việc tu hành của mỗi người.

Thời gian, cứ thế trôi đi trong lúc nói chuyện phiếm luận đạo, cho đến một ngày, cỗ đạo vận đó thu liễm lại, một cỗ khí tức mạnh mẽ từ trong cung điện truyền ra.

Trong thế giới không có thiên phạt này, sinh linh tấn cấp về cơ bản không có rủi ro gì, thành công thì thành công, không thành công cũng không sao, lần sau lại đến.

Môi trường tu hành này, đối với chúng sinh linh mà nói, có thể nói là vô cùng thân thiện.

Khi Vũ Điệp nương từ trong Hỏa Hồng Cung bước ra, Ngô Sở liền cười hỏi Hồng Vân, "Nếu Vũ Điệp nương đã thành công tấn cấp Đại La, hay là lão ca nhân tiện bây giờ cùng nàng hoàn hôn đi!

Cũng đỡ cho chúng ta phải tặng thêm một phần lễ vật..." Ngô Sở vừa nói, vừa lấy ra một vật.

Mọi người nghe vậy, cũng ha ha cười lớn.

Hồng Vân thì mặt già đỏ bừng, không biết nên nói gì, chỉ có thể dùng ánh mắt bất lực nhìn Ngô Sở, hy vọng Ngô Sở có thể miệng lưỡi lưu tình. "Vũ Điệp nương ra mắt các vị đạo hữu!" Thấy Ngô Sở và Trấn Nguyên Tử bọn họ đều ở đây, Vũ Điệp nương liền tiến lên chào hỏi.

Trước kia xưng 'tiền bối', bây giờ có thể xưng 'đạo hữu' rồi.

Ngô Sở đưa mũi tên đen vừa lấy ra qua, cười nói: "Vũ Điệp nương thành công tiến vào cảnh giới Đại La, đáng mừng đáng mừng, vật này coi như là một chút tâm ý của ta và mấy vị phu nhân!" Mũi tên Phệ Tâm Tiễn, hậu thiên cực phẩm linh bảo này, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân đều biết, ban đầu khi Ngô Sở cướp được từ tay Lang đạo nhân Ô Địch, bọn họ đều có mặt.

Hồng Vân và Vũ Điệp nương đều cảm thấy vật này quá quý giá, bất luận thế nào, đó cũng là linh bảo cấp cực phẩm, bất kể là tiên thiên hay hậu thiên.

Ngô Sở thì cười nói: "Nhận đi!

Các ngươi giữ lại phòng thân cũng tốt, thứ này đối với ta bây giờ, đã không còn tác dụng gì nữa." Thân là đại sư huynh Tử Tiêu Cung, bây giờ dám động thủ với Ngô mỗ ta cũng không còn nhiều.

Huống chi hắn còn có Lôi Thú mẫu tử, loại siêu cấp bảo tiêu này.

Tu vi của Lôi Thú mẫu tử, chắc chắn đã đến cảnh giới trảm thi rồi, chỉ là không biết bọn chúng tương đương với cảnh giới chém được mấy đạo thi.

Về phương diện phòng ngự, không chỉ có Hắc Long Giáp, còn có Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, càng có Nghệ Bảo là công đức chí bảo.

Về phương diện công kích, cũng có Tru Tiên Tứ Kiếm...

Cho nên, sự an toàn của Ngô Sở, bây giờ hoàn toàn có thể không

cần lo lắng.

Chương 584

Nhưng Hồng Vân...

Vũ Điệp nương nhìn về phía Hồng Vân, Hồng Vân gật đầu nói: "Nếu A Sở hiền đệ đã có lòng tốt, nàng cứ nhận lấy đi!

Hắn bây giờ quả thực không cần những thứ này nữa." Sau khi Vũ Điệp nương nhận lấy phần lễ vật này, Nữ Oa và Trấn Nguyên Tử cũng đúng lúc đưa lên lễ vật.

Hậu Thổ thì nói: "Hay là chọn một ngày, để Hồng Vân lão ca và Vũ Điệp nương hoàn hôn đi!

Đợi sư phụ giảng đạo lần thứ ba kết thúc, tin rằng mọi người đều sẽ bế quan tu hành cả." Nữ Oa, Phục Hy và Trấn Nguyên Tử cũng cảm thấy có lý.

Thế là, dưới sự hò hét của họ, Hồng Vân cuối cùng cũng sắp kết thúc cuộc sống độc thân.

So với Ngô Sở, Hồng Vân còn non nớt hơn nhiều trong những chuyện thế này.

Chủ yếu là vì Vũ Điệp Nương trước đây là đệ tử của Hồng Vân, bây giờ lại sắp cưới đệ tử làm vợ.

Tuy thời kỳ này vẫn chưa có cái gọi là luân lý, nhưng chuyện sư phụ cưới đệ tử làm vợ vẫn khiến Hồng Vân cảm thấy có chút không ổn.

May là trong những năm tháng dài đằng đẵng này, Hồng Vân cũng đã sớm có chuẩn bị tâm lý.

Mặc dù tu vi đã đến cảnh giới của y, chỉ cần một ý niệm là có thể loại bỏ hết những dục vọng linh tinh, sau đó tiếp tục vui vẻ làm một

con cẩu độc thân.

Nhưng nghĩ đến tấm lòng mà Vũ Điệp Nương đã dành cho y trong suốt những năm tháng ấy, là một đại thiện nhân như Hồng Vân, sao nỡ lòng nào phụ một người con gái hết lòng yêu thương mình!

Cho nên dù cảm thấy có chút không ổn, Hồng Vân vẫn ngầm chấp nhận.

Tuy nhiên, để Hồng Vân không có gánh nặng tâm lý, Ngô Sở đề nghị y nên giải trừ quan hệ sư đồ với Vũ Điệp Nương trước.

Mặc dù việc này chắc chắn là một khởi đầu không tốt, hậu thế khẳng định sẽ có người 'bắt chước', nhưng Ngô Sở cảm thấy, tấm màn che cần thiết vẫn phải dựng lên.

Thế là, một hôn lễ náo nhiệt bắt đầu được chuẩn bị tại Hỏa Vân Cung.

Do ảnh hưởng từ việc Vũ Điệp Nương tấn cấp Đại La, mọi người vẫn đang bế quan, nên hôn lễ không thể tiến hành ngay lập tức, nhưng có thể bắt đầu chuẩn bị.

Mấy ngàn năm sau, cơ bản các sinh linh bế quan đều đã xuất quan, hôn lễ cũng bắt đầu.

Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Thải Nương làm bếp chính, các tiểu hồ điệp tiên khác biết trù đạo thì phụ bếp, thực phẩm do phía Tử Ngọc Sơn cung cấp.

Vốn dĩ định chủ yếu dùng đồ chay, nhưng sau khi Ngô Sở thông báo cho mười một vị Tổ Vu, các vị Tổ Vu lại bắt đầu tự mang theo nguyên liệu.

Linh nhưỡng thì do Trấn Nguyên Tử cung cấp một phần, Hỏa Vân Cung tuy có linh nhưỡng, nhưng dù sao cũng không có chất lượng cao như Nhân Sâm Quả Nhưỡng của Trấn Nguyên Tử.

Khách mời tham dự cũng là những người quen thuộc, do Ngô Sở đi thông báo.

Mười một vị Tổ Vu, ba huynh đệ Côn Luân, vợ chồng Đông Vương Công, vợ chồng Đế Tuấn, Thái Nhất… còn đôi huynh đệ sầu khổ kia thì không mời.

Mặc dù đã hòa giải, nhưng quan hệ rõ ràng kém hơn nhiều.

Lúc trước ở Tử Tiêu Cung, hai huynh đệ kia không ít lần làm Hồng Vân khó chịu, Ngô Sở tự nhiên không thể mời họ đến để tiếp tục làm mọi người khó chịu.

Ngoài ra, còn có một số sinh linh không mời mà đến.

Ví dụ như tộc trưởng Thiên Lang tộc Ô Minh sống trên đại thảo nguyên phía bắc Bất Chu Sơn, vị tộc trưởng này cảm nhận được trên không Bất Chu Sơn có dị tượng, vô số cường giả độn quang qua lại, liền chạy đến xem tình hình, kết quả không ngờ lại là 'Hồng Vân sư huynh' tổ chức hôn lễ.

Tương tự Ô Minh, còn có một số sinh linh ẩn cư gần Bất Chu Sơn, những sinh linh chạy đến xem tình hình này đa phần cũng là một trong ba ngàn khách Tử Tiêu.

Trước đây bọn họ chưa từng biết hôn lễ là gì.

Trước mặt đông đảo khách mời, Hồng Vân đã giải trừ quan hệ đệ tử với Vũ Điệp Nương… Mặc dù có chút bịt tai trộm chuông, nhưng Ngô Sở cảm thấy bước này vẫn không thể thiếu.

Dưới ánh mắt kỳ quái của mọi người, hôn lễ vẫn diễn ra như thường lệ.

Dưới sự đồng hành của một đám tiểu hồ điệp tiên, Hồng Vân và Vũ Điệp Nương mặc đại hồng hỷ bào, xuất hiện trước mặt mọi người, bầu trời đúng lúc bay lất phất những cánh hoa, hai người trong

màn mưa hoa ấy, từ từ bước đến trước hương án đặt bên ngoài điện.

Trên đại hồng hỷ bào thêu những đóa mây đỏ viền vàng và những con bướm sặc sỡ, rõ ràng đã tốn không ít tâm tư, từng đường kim mũi chỉ thêu lên, trên đó còn có không ít trận pháp cấm chế.

Theo đề nghị của Ngô Sở, cẩu độc thân Trấn Nguyên Đại Tiên đã đảm nhận vai trò chủ hôn cho Hồng Vân.

Là bạn thân của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử tự nhiên không từ chối.

Đợi Hồng Vân và Vũ Điệp Nương bái thiên địa, bái lão tổ, được đưa vào động phòng, mọi người liền bắt đầu thưởng thức mỹ vị linh nhưỡng.

Rượu và thức ăn đan xen, tự nhiên không thể thiếu những cuộc chuyện trò khoác lác.

Nhưng mọi người đều là người tu hành, khoác lác một hồi liền biến thành luận đạo.

Sự va chạm của đạo và lý thường xuyên giao thoa tạo ra những đạo âm, sau đó dị tượng liên tiếp xuất hiện.

Mãi đến mấy trăm năm sau, luận đạo kết thúc, một số sinh linh mới đứng dậy cáo từ, vừa cảm tạ sự khoản đãi nhiệt tình của vợ chồng Hồng Vân, vừa cảm tạ sự chỉ điểm của các vị sư huynh.

Đặc biệt là vị đại sư huynh Ngô Sở này, đừng thấy bình thường hành vi có chút kỳ quái, nhưng khi thực sự tìm hiểu mới biết, vị đại sư huynh này thực ra cũng là một người tính tình ôn hòa, khoáng đạt.

Một số kiến giải độc đáo của y khiến bọn họ chỉ có thể hít khói, thường một câu nói là có thể điểm trúng chỗ mấu chốt, kiến thức và tu vi đều có thể nói là sâu không lường được.

Sở dĩ bọn họ cảm thấy Ngô Sở hành vi kỳ quái, chủ yếu là do lúc trước khi mọi người chờ đợi bên ngoài Tử Tiêu Cung, Ngô Sở không có việc gì liền chạy đến trước mặt bọn họ lượn lờ, cũng không nói gì, chỉ thỉnh thoảng đi qua đi lại, rồi hỏi ba vị đệ tử của mình vài vấn đề.

Bọn họ hoàn toàn không biết, lúc đó Ngô Sở chỉ muốn để mọi người nhớ rằng, y mới là đại sư huynh của Tử Tiêu Cung, là đệ tử mà Lão tổ thu nhận trước khi thành đạo.

Tuy nhiên, hành vi này của y, cơ bản không ai có thể hiểu được.

Cho nên trong mắt một số sinh linh, liền trở nên khá kỳ quái. 53.

Bọn họ tự nhiên không dám tin, gã này chỉ đơn thuần là tạo sự chú ý, còn tưởng rằng trong đó có thâm ý gì khác!

Hoàn toàn nhìn không thấu!

Sau khi những người này rời đi, Ngô Sở và Phục Hy bọn họ cũng lần lượt cáo từ.

Mặc dù những 'tiểu tu sĩ' có tu vi chỉ là Kim Tiên như Tiểu Thải Nương lại tiến vào trạng thái ngộ đạo trong đạo vận này, nhưng Ngô Sở vẫn mang bọn họ đi.

Trong thế giới Hồng Hoang này, ý nghĩa tồn tại của đại đa số sinh linh chỉ có một, đó là tu hành, không ngừng tu hành, cuối cùng tìm kiếm cơ duyên thành đạo phiêu diêu kia.

Khi Ngô Sở bọn họ trở về Tử Ngọc Sơn, những người trước đó không tiến vào trạng thái ngộ đạo cũng lại chạy đi bế quan, Ngô Sở bỗng nhiên phát hiện, mình bây giờ cũng dần bị sinh linh của thế giới này đồng hóa, trong mắt dường như cũng chỉ còn lại tu hành.

Ý nghĩ đột nhiên nảy ra trong đầu này, không khỏi khiến hắn sững sờ.

Chương 585

Hắn đến bên đài cây ngồi xuống, lặng lẽ nhìn mặt hồ bên dưới, mặc cho gió mạnh thổi tung mái tóc dài, trong đầu vang vọng lại từng cảnh tượng khi mới đến thế giới này.

Lúc đó, Tử Ngọc Sơn còn rất yên tĩnh, cây đại thụ dưới thân vẫn còn trơ trụi, càng không có những điện vũ lầu các, không có tán cây, cũng không có những tiểu hoa tiên kia.

Cuộc sống tuy có chút nơm nớp lo sợ, nhưng cũng rất dễ dàng thỏa mãn.

Nhưng bây giờ, hắn dường như cũng đã lún sâu vào vũng lầy theo đuổi sức mạnh, theo đuổi đại đạo mà không thể tự thoát ra, thậm chí còn không tự biết.

Từ ban ngày, ngồi đến đêm khuya, Ngô Sở nằm trên đài cây, ngước nhìn các vì sao.

Bóng dáng của Hậu Thổ xuất hiện bên cạnh hắn, từ từ ngồi xuống, ôm đầu gối, nghiêng đầu hỏi: "Phu quân ngồi đây cả ngày rồi, đang nghĩ gì vậy?" Ngô Sở nhìn nàng một cái, cười lắc đầu nói: "Không có gì, chỉ là đang nghĩ về chuyện xưa, cảm thấy cuộc sống trước đây của chúng ta rất đơn giản… Nàng xem bây giờ, mọi người ngoài tu hành ra, dường như chẳng còn gì để làm.

Phu nhân còn nhớ lần trước chúng ta đi du ngoạn là khi nào không?" "…" Tiểu thư tả sững sờ, nằm xuống bên cạnh Ngô Sở, nép vào lòng hắn, "Có lẽ là bị kích thích bởi việc Lão tổ sư phụ chứng đạo thành công!

Có tấm gương sống như lão nhân gia người, mọi người đều có thể thấy rõ con đường tương lai của mình ở đâu, tự nhiên cũng không

còn mơ màng nữa…" Ngô Sở nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai thơm của nàng, khóe môi nhếch lên, cười hỏi: "Phu nhân ngày trước thường suy ngẫm về ý nghĩa của Vu sinh, bây giờ đã có đáp án chưa?" Nhớ lại ngày trước mình thường chìm vào suy tư, nghĩ về những vấn đề dường như vô nghĩa ấy, đôi môi của tiểu thư tả cũng bất giác cong lên.

Lúc đó bộ lạc chỉ có vài trăm Vu, mà bây giờ, bộ lạc của họ đã chia ra thành hai mươi bộ lạc, số lượng Vu cũng đã tăng lên đến mười mấy vạn.

Có lẽ, đưa bộ lạc đến huy hoàng, đó chính là ý nghĩa của Vu sinh!

Nhưng miệng nàng lại nói: "Chưa nghĩ ra đáp án!

Vẫn như lời phu quân nói, cứ giao tất cả cho thời gian, có lẽ thời cơ đến, mỗi sinh linh sẽ đều hiểu được ý nghĩa tồn tại của mình!

Thực ra, cho dù cả đời này ta cũng không chờ được đáp án đó, cũng không sao cả, ít nhất có phu quân và mọi người cùng trải qua, ta đã mãn nguyện lắm rồi." Ngô Sở quay đầu hôn lên má nàng một cái, cười nói: "Phu nhân hình như đã quên, chúng ta là vĩnh sinh bất tử, một đời của chúng ta, còn rất dài đó." Trên tán cây, không ít tiểu hoa tiên chưa nghỉ ngơi, qua kẽ lá nhìn xuống hai người đang nằm trên đài cây, che mặt nhỏ, nhưng lại không nhịn được mà len lén nhìn qua kẽ tay. "Về thôi!

Mọi người đang nhìn kìa!" Tiểu thư tả cảm nhận được ánh mắt của các tiểu hoa tiên trên tán cây, truyền âm cho Ngô Sở.

Ngô Sở nhìn về phía tán cây rậm rạp, lườm một cái, ôm tiểu thư tả, thoáng cái đã quay về tiểu lâu của họ.

Các tiểu hoa tiên kia tuy bị lườm, nhưng khi nhìn nhau lại bật ra những tiếng cười khúc khích đầy ý vị.

Trong lầu các, hai người đều không chém đi dục vọng của đối phương, sau một phen luyện thể, tiểu thư tả với mái tóc dài xõa tung, nằm trong lòng hắn thở ra hơi thở như lan, hỏi: "Phu quân trước đó sao đột nhiên lại có cảm khái như vậy?

Là vì đại hôn của Hồng Vân lão ca và Vũ Điệp Nương sao?" Ngô Sở lắc lắc đầu, nói: "Chỉ là thấy mọi người bây giờ dường như đều chỉ nghĩ đến việc nỗ lực tu hành, đột nhiên có chút cảm khái thôi.

Trước đây ta thường treo câu 'nỗ lực tu hành' trên môi, để khích lệ mọi người, để mọi người không lãng phí thời gian.

Nhưng khi mọi người thật sự đặt trọng tâm cuộc sống vào tu hành, ta lại cảm thấy có chút không đúng." "Ta thấy phu quân đúng là nghĩ nhiều rồi, sao lại cảm thấy không đúng?

Mỗi sinh linh đến thế gian này, không tu hành thì còn làm gì?

Nàng xem những con dã thú kia, không tu hành, chúng sẽ trở thành thức ăn cho các loài thú khác.

Nàng lại xem Vu tộc chúng ta, không tu hành, sẽ bị các Vu khác cười nhạo, thậm chí còn bị bắt nạt…" Xoa xoa bờ vai mềm mại, mịn màng của tiểu thư tả, Ngô Sở gật đầu nói: "Đúng là vấn đề của chính ta, ai bảo đây là thế giới Hồng Hoang chứ!" "Phu quân, sao ta cảm thấy chàng có chút không ổn." "…" Nghe tiểu thư tả nói vậy, Ngô Sở không khỏi sững sờ, lát sau nói: "Có lẽ là vì gần đây ta thường suy nghĩ, con đường tương lai nên đi thế nào, trong lòng có chút phiền não!" Tiểu thư tả tự nhiên không biết tư duy của Ngô Sở bây giờ bay bổng đến mức nào, lúc nghĩ cái này, lúc nghĩ cái kia, cân nhắc con đường tương lai của mình, rốt cuộc ở đâu?

Thái Thượng có Đạo vô vi; Nguyên Thủy có Đạo xiển thiên; Thông Thiên có Đạo tiệt thiên; hai huynh đệ sầu khổ đều có Đạo nhân quả của họ; Nữ Oa cũng có Đạo sáng sinh; ngay cả vị đại tức phụ nhà

mình, tương lai cũng có Đạo luân hồi… Mình có cái gì?

Đạo trống trọt?

Ngô Sở không khỏi có chút xấu hổ.

Mặc dù bọn họ bây giờ vẫn chưa hoàn thiện Đạo của mình, thậm chí còn chưa ý thức được tương lai nên đi con đường của riêng mình như thế nào.

Nhưng, bọn họ ít nhiều đã có hình thái ban đầu của Đạo.

Điểm này là hắn biết được từ Lão tổ sư phụ.

Đây cũng là tiêu chuẩn để Lão tổ sư phụ phân phát Hồng Mông Tử Khí cho bọn họ, bởi vì hắn và Hồng Vân đều chưa lĩnh ngộ được hình thái ban đầu của Đạo, nên Lão tổ mới để Ngô Sở hắn lựa chọn.

Ngô Sở cảm thấy, thực ra từ con đường mà những người này đi có thể thấy được, mặc dù họ thành đạo bằng cách trảm tam thi, nhưng thực chất đã có điều kiện cơ bản để dĩ lực chứng đạo.

Còn việc lập giáo để được công đức, trở thành công đức thành thánh, ít nhiều có chút nóng vội.

Nếu không, trong trường hợp bọn họ đều có Hồng Mông Tử Khí, lại dĩ lực chứng đạo, sẽ rất đơn giản.

Chỉ có điều dưới sự ràng buộc của Hồng Mông Tử Khí, việc dĩ lực chứng đạo này của họ trở nên có chút khôn vặt, cũng không khác biệt gì nhiều so với trảm tam thi thành đạo.

Nói cách khác, nếu họ dám từ bỏ Hồng Mông Tử Khí, hoàn toàn có tư cách thử con đường dĩ lực chứng đạo này.

Nhưng rất đáng tiếc, họ tuy có đại nghị lực, đại pháp lực, nhưng lại không thể như kẻ xuyên không Ngô Sở, nhìn thấu tiền nhân hậu quả như vậy.

Dù sao ngay cả chính họ cũng hoài nghi mình có năng lực đó hay không.

Lúc trước khi Ngô Sở hỏi họ, câu trả lời của họ đều là phủ định.

Về vấn đề chứng đạo thành thánh, họ không dám khẳng định, điều này thực ra cũng không thể trách họ không có tự tin, không có nghị lực, chủ yếu là việc này thực sự quá khó.

Từ xưa đến nay, biết bao nhiêu sinh linh đã tìm kiếm điều này?

Nhưng người thành công chỉ có một mình Lão tổ.

Ngay cả Bàn Cổ Đại Thần cũng bị coi là kẻ thất bại, huống chi là người khác.

Ngô Sở cũng không biết, nếu tương lai Nghệ Bảo có thể suy diễn ra nguyên hạch, hắn muốn dựa vào đó để chứng đạo thành thánh, liệu có cần phải nghĩ ra một con đường thuộc về riêng mình mới có thể thành công hay không.

Dù sao con đường này nếu không lĩnh ngộ ra Đạo chuyên thuộc về mình, thì chắc chắn sẽ không có công đức.

Không có công đức gia trì, khả năng thất bại sẽ càng cao.

Còn sau khi có công đức gia trì, cuối cùng có biến thành công đức thành thánh hay không, điều này không nằm trong phạm vi đau đầu của hắn.

Dù sao chỉ cần có thể thành thánh, bất kể chứng đạo bằng phương thức nào, đó đều là thánh nhân.

Còn việc có bị Thiên đạo Hồng Hoang ràng buộc hay không, lo lắng điều này thực ra không có ý nghĩa lớn.

Lão tổ không thể nào dễ dàng để Hồng Hoang xảy ra chuyện được.

Cùng lắm là sau khi Lão tổ hợp đạo, mọi người vẫn phải chịu sự áp chế của Lão tổ mà thôi.

Nhưng Lão tổ đã là sư phụ của mọi người, bị áp chế một chút thì có sao?

Chẳng lẽ Lão tổ không thể áp chế họ, họ còn có thể làm ra chuyện khi sư diệt tổ hay sao? … Thời gian trôi qua từng ngày, khi thời gian Lão tổ giảng đạo lần thứ ba dần đến gần, Ngô Sở cũng không còn tâm tư tiếp tục lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc nữa.

Chương 586

Suốt ngày ôm một bình rượu ngon, nhìn mặt trời mọc rồi lặn, giả vờ như một nhà tư tưởng.

Thực ra, hắn chỉ đang mong đợi Nghệ Bảo có thể mang đến tin tốt cho mình.

Nhưng Phục Hy, Nữ Oa đã đến, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, cùng với Vũ Điệp Nương cũng đến, ba huynh đệ Côn Luân và hai huynh đệ Thái Nhất, cùng vợ chồng Đông Vương Công, thậm chí ngay cả A Vô và A Ôn bọn họ cũng tự mình đến, mà Nghệ Bảo vẫn không có tin tức gì cho hắn.

Bất đắc dĩ, Ngô Sở cũng chỉ đành cứng rắn, dẫn mọi người cùng khởi hành.

Thời gian còn lại cho hắn và Nghệ Bảo đã không còn nhiều nữa.

Cách lần giảng đạo thứ ba của Lão tổ chưa đầy ngàn năm.

Lần này Ngô Sở hoàn toàn là đang câu giờ, nhưng cũng không thể câu được bao lâu nữa.

Từ Tử Ngọc Sơn đến Hỗn Độn ngoại vực, rồi đến Tử Tiêu Cung, khoảng cách này tuy xa, nhưng thực ra cũng chỉ cần năm sáu trăm năm thời gian mà thôi.

Hơn nữa thời gian này, gần như toàn bộ đều hao phí trong Hỗn Độn.

Từ Tử Ngọc Sơn đến Hỗn Độn ngoại vực, trước đây cần Ngô Sở thi triển độn thuật, cũng cần mất mấy chục năm, nhưng sau khi họ học được cách sử dụng Đại Đạo chính xác từ Lão tổ sư phụ, thời gian này đã rút ngắn xuống chỉ còn trong khoảnh khắc.

Phải nói rằng, cách vận dụng Đại Đạo của thánh nhân và của Đại La, chênh lệch thật sự là trời và đất.

Nếu không có thánh nhân chỉ điểm, các vị Đại La này còn không biết làm thế nào để mở ra cánh cửa vận dụng Đại Đạo một cách chính xác!

Và đây cũng là nguyên nhân mà lúc đó ba huynh đệ Thái Thượng có thể xuất hiện trên Bất Chu Sơn trong khoảnh khắc, tranh đoạt những quả hồ lô tiên thiên kia với họ.

Thái Nhất có Hỗn Độn Chung, có thể đến kịp lúc, điều này không có gì để nói.

Còn các sinh linh khác đến muộn hơn họ nhiều, chủ yếu là vì thời gian đi đường trong Hỗn Độn ngoại vực tốn nhiều hơn họ không ít.

Trên đường đi, Ngô Sở không có hứng thú nói chuyện, vẻ mặt đầy tâm sự.

Những người khác cũng phát hiện ra sự bất thường của hắn, Hồng Vân nhiệt tình rất muốn qua quan tâm hắn một chút, hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng thấy Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly bọn họ đều có vẻ đã quen, lại cảm thấy có chút kỳ lạ.

Bảo Vũ Điệp Nương đi hỏi Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly, câu trả lời nhận được là, Ngô Sở chỉ đang suy ngẫm về ý nghĩa của cuộc đời, đã suy ngẫm được một hai vạn năm rồi.

Khi mọi người nhận được câu trả lời này, đều nhìn nhau không nói nên lời.

Sau đó, đám Đại La này cũng bắt đầu chìm vào suy tư.

Ý nghĩa của cuộc đời?!

Cuộc đời của họ lại có ý nghĩa gì?

Đây quả thực là một vấn đề đáng để suy ngẫm.

Nhìn bộ dạng của Ngô Sở, rõ ràng là vẫn chưa có được câu trả lời mà hắn muốn.

Thế là, suốt chặng đường, mọi người yên tĩnh một cách lạ thường.

Mãi cho đến một ngày, khi họ sắp đến gần Tử Tiêu Cung, Nghệ Bảo mới với vẻ mặt mệt mỏi, truyền cho Ngô Sở một chuỗi thần liên phù văn huyền ảo.

Mãi đến khoảnh khắc nhìn thấy chuỗi thần liên phù văn này, Ngô Sở mới quét sạch vẻ mặt đầy tâm sự trước đó, chống nạnh ngửa mặt lên trời, ha ha cười lớn.

Mọi người đều bị tiếng cười ha ha đột ngột của hắn dọa cho giật nảy mình, lần lượt tỉnh lại từ trong suy tư.

Sau đó Hồng Vân chớp mắt, cười hỏi: "Xem ra A Sở hiền…" "Ân hừ, ân hừ…" Nguyên Thủy ở bên cạnh trực tiếp nắm hờ nắm đấm, ho nhẹ bên môi, ánh mắt sắc bén lướt về phía Hồng Vân, phảng phất như đang nói: Ngươi đừng có vô phép tắc như vậy!

Hồng Vân sững sờ, nghe lời khuyên nói: "Xem ra đại sư huynh đã có thu hoạch, sao không nói cho chúng ta nghe, ý nghĩa của cuộc đời này, rốt cuộc là ở đâu?" Ngô Sở sững sờ, nhìn Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly bọn họ, rồi cười lắc đầu, nói: "Thánh nhân viết: không thể nói! không thể nói!" Bọn họ đâu biết, Ngô Sở căn bản không phải đang suy ngẫm về cuộc đời, mà là đang giằng xé do dự giữa con đường chứng đạo của mình và tình hữu nghị, khó lòng lựa chọn.

Mặc dù Ngô Sở luôn cảm thấy mình không vĩ đại đến thế, giữa hai thứ này, đáng lẽ phải rất dễ lựa chọn.

Nhưng nghĩ đến Hồng Vân chí thiện chí thành, Ngô Sở lại cảm thấy xấu hổ khó tả.

Càng gần đến thời gian giảng đạo của Lão tổ, hắn càng cảm thấy không còn mặt mũi nào đối diện với Hồng Vân.

Cho nên nói, hắn tuy có lúc hơi không biết xấu hổ, nhưng thực ra vẫn có điểm mấu chốt.

Đối mặt với một tràng lườm nguýt của mọi người, Ngô Sở lại ho nhẹ một tiếng, nói: "Không phải sư huynh keo kiệt không chịu nói, mà là đối với mỗi sinh linh chúng ta, đều nên có cách sống và mục tiêu của riêng mình.

Còn mục tiêu này là gì, chỉ có thể do chính chúng ta đi suy nghĩ, đi tìm kiếm.

Mục tiêu mà người khác nói cho các ngươi, đó còn là mục tiêu của chính các ngươi sao?" "Vậy không biết mục tiêu cuộc đời của đại sư huynh là gì?" Thông Thiên cười hỏi.

Ngô Sở ha ha cười nói: "Mục tiêu cuộc đời của ta ư!

Rất đơn giản, không có việc gì thì uống trà, trồng hoa cỏ nuôi thú cưng, nghe ca múa đánh cờ… Nếu có việc, thì đệ tử lo giúp!" Vốn dĩ hắn còn muốn nói 'sư đệ sư muội lo giúp', nhưng nghĩ lại thôi, kẻo những sư đệ sư muội này có tâm lý chống đối, sau này gọi họ làm việc cũng không gọi được.

Mọi người nghe thấy mục tiêu cuộc đời vô lại của hắn, đều không khỏi bật cười.

Vừa 'chém gió' với mọi người, Ngô Sở vừa âm thầm giao lưu với Nghệ Bảo. "Đó là phù văn nguyên hạch của Ngũ Hành Đại Đạo, ngươi có thể dựa vào đoạn phù văn nguyên hạch này để tái cấu trúc Ngũ Hành Đại Đạo, xem kết quả thế nào…" Nghệ Bảo đang giải thích

cho Ngô Sở kết quả phân tích nguyên hạch trong những năm qua của nó.

Quá trình này thực ra có thể coi là, đổi một loại mã khác để lập trình lại.

Mặc dù 'phần mềm' sau khi biên tập lại, về hình thức biểu hiện bên ngoài có thể không khác gì trước đây.

Nhưng bản chất bên trong, lại đã có sự khác biệt không nhỏ.

Mặc dù một nguyên hội trôi qua, Nghệ Bảo cũng chỉ có được một đoạn phù văn nguyên hạch như vậy, nhưng Ngô Sở đã rất vui rồi.

Nếu không phải có nhiều người ngoài ở đây, Ngô Sở chắc chắn sẽ lôi Nghệ Bảo ra, hôn nó một trận, để tỏ lòng khen thưởng.

Có thứ này, hắn hoàn toàn không cần phải do dự nữa! "Nghệ Bảo, ngươi quả không hổ là bảo bối của ta!

Ha ha…" "Bây giờ không cần phải giằng xé nữa chứ!" "Không cần nữa, không cần nữa…" "Vậy ta đi nghỉ ngơi đây, cảm thấy mệt quá!" Một nguyên hội điên cuồng tính toán suy diễn, sao có thể không mệt, Ngô Sở nghĩ thôi cũng thấy thương cho nó, liền nói: "Đi đi!

Nghỉ ngơi cho khỏe." … Khi Ngô Sở bọn họ đến Tử Tiêu Cung, đã có không ít tu sĩ đến trước.

Vẫn là Hạo ra đón họ, "Đại sư huynh, các vị sư huynh sư tỷ, sao lần này lại đến muộn vậy?

Chương 587

Là gặp phải phiền phức trên đường sao?" Ngô Sở vỗ vỗ vai Hạo, cười nói: "Không có phiền phức gì, chỉ là đại sư huynh không cẩn thận bị lạc lối trên đường đời, chậm trễ một chút thời gian." "…" Mọi người đều có chút câm nín.

Ngô Sở lại nghiêng đầu nói với mọi người: "Các ngươi đến đạo trường của ta trước đi, ta đi bái kiến sư phụ, lần này lạc lối, nếu có sở ngộ, còn cần sư phụ chỉ điểm một phen mới được." Mọi người cũng không biết hắn nói thật hay không, nhưng nhìn vẻ mặt thoải mái của Ngô Sở, rõ ràng là đã nghĩ thông suốt chuyện gì đó.

Không lâu sau, Ngô Sở liền đến nơi bế quan của sư phụ Lão tổ. "Đã lựa chọn rồi?" Lão tổ chỉ nhướng mi, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Dù sao, đối mặt với quyết định như vậy, còn có thể cười rạng rỡ thế này, không phải là vô tâm vô phế, thì cũng là lòng dạ độc ác.

Ngô Sở gật gật đầu, bái lạy trước mặt Lão tổ, từ trong cơ thể triệu hồi ra luồng Hồng Mông Tử Khí kia, cung kính dâng trả lại cho Lão tổ, "Sư phụ, con đã lựa chọn rồi, nếu đã định có một người không thể có được bảo bối này, vậy với tư cách là đại sư huynh của họ, con cũng thực sự nên phát huy tinh thần khiêm nhường, không thể cái gì cũng tranh giành với các sư đệ sư muội…" "Nói tiếng người đi!" "…" Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, nói: "Không giấu gì sư phụ, những năm nay, đệ tử phần lớn thời gian đều trải qua trong sự dày vò.

Một bên là cơ duyên chứng đạo, một bên là tình cảm huynh đệ.

Chấp nhận sự cám dỗ của chứng đạo, thì phải phản bội huynh đệ.

Không phản bội huynh đệ, thì phải từ bỏ cơ duyên chứng đạo.

Lựa chọn này, thực sự quá dày vò, quá khiến người ta giằng xé…" Lão tổ yên lặng nhìn Ngô Sở, luôn cảm thấy vị đại đệ tử khai sơn này của mình, sẽ không dễ dàng đưa ra lựa chọn như vậy, dù sao sự cám dỗ này, ngay cả chính ông cũng sẽ động lòng.

Ông không cho rằng Ngô Sở khi đối mặt với sự cám dỗ to lớn như vậy, lại không hề rung động. "Mà khi đệ tử lựa chọn từ bỏ cám dỗ, tâm linh lại đột nhiên thông suốt hơn nhiều.

Điều này khiến đệ tử hiểu ra, lựa chọn của mình không sai." Ngô Sở tự mình nói, sau đó dừng lại một chút, lại ho nhẹ nói: "Nhưng đệ tử có một thỉnh cầu bất tiện, mong sư phụ có thể thành toàn.

Đó là lát nữa khi sư phụ ban tặng thứ này, có thể để đệ tử đưa ra lựa chọn trước mặt mọi người hay không, nếu không sư phụ không nói gì, trực tiếp tặng bảo bối này cho người khác, thân phận đại sư huynh này của đệ tử, sẽ có chút khó xử." Lão tổ nghe vậy, gật gật đầu, "Được!" Dừng một chút, Lão tổ lại hỏi: "Ngươi chưa nghiên cứu thứ này?" "Nghiên cứu rồi ạ!" Ngô Sở gật gật đầu, "Có thứ này, lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc thực sự quá dễ dàng, dễ đến mức khiến đệ tử cũng cảm thấy có chút sợ hãi, thế là không dám nghiên cứu sâu, sợ không cẩn thận sẽ dung hợp với nó mất." "Sợ hãi?" Lão tổ có chút bất ngờ, không phải nên là vui mừng khôn xiết sao?

Ngô Sở gật đầu, không hề nói dối, hắn cũng không dám nói dối trước mặt Lão tổ, chỉ là đã che giấu một phần sự thật mà thôi.

Hắn quả thực đã thử Hồng Mông Tử Khí, thông qua chiếc chìa khóa Hồng Mông Tử Khí này, lại đi lĩnh ngộ tham chi đại đạo, rất dễ dàng đã chạm đến bản nguyên của Đại Đạo. "Nhờ sự tiện lợi của thứ này, thực sự quá dễ dàng chạm đến bản nguyên của Đại Đạo.

Giống như trước đây đệ tử vất vả leo lên một ngọn núi cao, cảm thấy rất có thành tựu, kết quả đợi tu vi cao rồi, một bước là có thể

bước lên.

Không chỉ cảm giác thành tựu đó không còn, thậm chí còn cảm thấy có chút không chân thực, trong lòng luôn có chút không vững, dường như có được quá dễ dàng." Lão tổ khẽ gật đầu, bởi vì cảm xúc này, ông trước đây thực ra cũng từng có, nhưng thời gian lâu rồi, dần dần cũng quen. "Ngươi chắc chắn không hối hận?

Cơ hội chỉ có một lần này, một khi bỏ lỡ…" "Sư phụ, người đừng cám dỗ đệ tử nữa, đệ tử đây là rất khó khăn mới hạ được quyết tâm." Ngô Sở không khỏi cười khổ.

Sau đó Lão tổ liền cười lên, nói: "Ngươi vẫn còn thời gian để hối hận, ít nhất trước khi buổi giảng đạo vạn năm này của vi sư kết thúc, ngươi đều có cơ hội để hối hận." Cũng không biết có phải là sở thích quái ác của Lão tổ không, mà lại không nói chết, vẫn để lại cho vị đại đệ tử Ngô Sở này một cơ hội, để cám dỗ hắn. "Sư phụ, đệ tử cáo lui!" Nhìn Ngô Sở 'chạy trối chết', Lão tổ cười cười, nhìn luồng Hồng Mông Tử Khí trên đầu ngón tay, nhẹ nhàng bấm ngón tay suy tính.

Hồi lâu, đôi mày già của Lão tổ không khỏi nhíu lại, ngẩng đầu nhìn trời, "Là ngươi đang giúp nó che giấu điều gì sao?

Xem ra tiểu tử kia cũng khá được ngươi ưu ái đấy!" … Nếu Ngô Sở nghe được lời này của Lão tổ, có lẽ sẽ giật mình.

Không chỉ vì Lão tổ đang dựa vào khí tức còn sót lại trên Hồng Mông Tử Khí để suy tính hắn, mà còn vì Thiên Đạo lại giúp Nghệ Bảo che giấu dấu vết truy cập 'hệ thống' của nó.

Đương nhiên, cũng có khả năng là chính Nghệ Bảo đã xóa đi dấu vết truy cập của mình.

Nhưng khả năng này hẳn là không cao, dù sao 'hệ thống Thiên Đạo' và hệ thống máy tính thực sự vẫn có sự khác biệt.

Nghệ Bảo có lợi hại đến đâu, có lẽ cũng không qua mặt được nó.

Có lẽ là Thiên Đạo lúc ban đầu khi hắn xuyên không đến, đã nhận được quy tắc vận hành của hệ thống từ Nghệ Bảo, nên đã có chút 'tình nghĩa' với Nghệ Bảo! 54.

Nhẹ nhõm không vướng bận, Ngô Sở sau khi trở về đạo trường, liền gọi Tiểu Nguyệt Linh đến, bảo Tiểu Nguyệt Linh đến chỗ Dao lấy một ít gia súc nuôi được qua, chuẩn bị một bữa tiệc nướng trên bãi cát.

Mặc dù không còn Hồng Mông Tử Khí, tốc độ tu hành sau này có thể không bằng các sư đệ sư muội kia, nhưng có một con đường khác để đi, Ngô Sở đã không còn ngưỡng mộ như vậy nữa.

Bây giờ điều duy nhất cần cân nhắc, ngược lại là bảo vệ đạo Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân.

Dù sao so với ba huynh đệ Côn Luân và Nữ Oa, Hồng Vân là yếu nhất.

Bản thân Hồng Vân không có linh bảo mạnh mẽ gì, mặc dù bây giờ đã có một chiếc Cửu Cửu Tán Phách Hồng Hồ Lô, nhưng linh bảo phòng ngự, thực sự không bằng ba huynh đệ Côn Luân và Nữ Oa.

Hơn nữa, ba huynh đệ Côn Luân luôn đi cùng nhau, muốn động đến họ, phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Nữ Oa cũng vậy, nàng còn có Phục Hy làm bạn đồng hành!

Mặc dù Hồng Vân bây giờ cũng có Vũ Điệp Nương làm bạn, nhưng Vũ Điệp Nương dù sao cũng mới vào Đại La, so với những Đại La lão làng kia, chênh lệch thực ra vẫn còn rất lớn.

Cũng không biết tương lai sau khi Hồng Vân có được Hồng Mông Tử Khí, Côn Bằng Lão Tổ và Minh Hà Lão Tổ có còn động đến Hồng Vân hay không.

Dù sao bây giờ Côn Bằng Lão Tổ chưa từng ngồi lên chiếc bồ đoàn đó, cũng không tồn tại ân oán được rồi lại mất.

Nhưng Ngô Sở vẫn cảm thấy, 'lòng phòng Bằng là không thể không có', không thể đặt hy vọng vào việc Côn Bằng Lão Tổ giảng đạo lý.

Dù sao Hồng Vân thực sự đã cản trở con đường tranh giành vị trí của họ.

Ăn uống, chém gió, thỉnh thoảng luyện hóa Tru Tiên Tứ Kiếm, mấy trăm năm ngày tháng nhàn rỗi nhanh chóng trôi qua, lần giảng đạo thứ ba của Lão tổ bắt đầu.

Quả nhiên, nội dung giảng đạo lần này, chính là luyện bảo mà Lão tổ đã nói lúc trước.

Quá trình trảm thi này, cần cực phẩm linh bảo để chứa đựng sức mạnh trảm ra, không biết luyện bảo là không được, không có nhiều cực phẩm tiên thiên linh bảo để mọi người phá hoại.

Về phương diện này, những người như Ngô Sở đã xem qua khối ngọc bội trận pháp cấm chế của Lão tổ, cơ bản đều là chuyên gia luyện bảo.

Nhưng nghe Lão tổ giảng giải, vẫn khác biệt rất lớn so với việc họ tự mình lĩnh ngộ, hơn nữa còn có thể ôn cũ biết mới.

Cuối cùng, vạn năm thời gian nhanh chóng trôi qua trong sự như si như say của mọi người.

Cuối cùng, Lão tổ nói: "Ba lần giảng đạo đã hoàn tất, nay ta kiến lập Huyền Môn, thụ phong Bất Xuất Sơn Nhân Ngô Sở làm Huyền Môn đại đệ tử.

Thu Thái Thượng, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa làm đệ tử nhập thất chính thức của ta, không biết các ngươi có bằng lòng

không?" Lão tổ nói xong, nhìn về phía ba huynh đệ Côn Luân và Nữ Oa.

Mọi người ngồi trên chiếc bồ đoàn này, nghe ngài giảng đạo ba vạn năm, tự nhiên sớm đã coi Lão tổ là lão sư rồi, bây giờ chính thức trở thành đệ tử của ngài, cũng không có gì phải do dự.

Hơn nữa đối phương là thánh nhân, từ chối chính là không nể mặt, ai dám không nể mặt thánh nhân? "Đệ tử bằng lòng!

Chương 588

Đệ tử bái kiến sư phụ!" Hồng Vân có chút lúng túng, bởi vì người ngồi trên bồ đoàn còn có y, nhưng Lão tổ dường như đã quên mất y.

Mà Lão tổ làm vậy, cũng ít nhiều khiến Ngô Sở có chút câm nín.

Đây rõ ràng là đang chèn ép Hồng Vân!

Thu thêm một đệ tử thì sao chứ?

Ngay khi Hồng Vân ngồi đó, lúng túng đến muốn đào một cái hố chui xuống, không biết giấu mặt vào đâu, thì ở trên đám mây lớn phía dưới, có hai huynh đệ không cần mặt mũi lắm đã phủ phục xuống đất, nước mắt lưng tròng hô hoán lên, "Cung thỉnh thánh nhân thu hai huynh đệ chúng con làm đồ đệ, chúng con ở phương Tây…" "…" Mọi người thấy vậy, mắt trợn tròn miệng há hốc, nhìn nhau không nói nên lời.

Tuy hai người này có hơi không biết xấu hổ, nhưng họ vẫn cứ làm vậy.

Bất quá điều này cũng vừa hay nhắc nhở Hồng Vân đang ngồi trên bồ đoàn lúng túng đến độ phải dùng chân đào đất.

Hồng Vân cuối cùng cũng thông suốt, bắt chước làm theo, "Đệ tử khẩn cầu lão sư thu đệ tử làm đồ đệ…" Sáu cái bồ đoàn, năm người đã là đệ tử chính thức, thiếu ai thì người đó khó xử a!

Lão Tổ nhìn ba người họ, cuối cùng thở dài nói: "Thôi được!

Vậy thu ba người các ngươi làm đệ tử ký danh của ta vậy!

Các ngươi có bằng lòng không?" "Bằng lòng, đệ tử bằng lòng!

Đệ tử bái kiến lão sư!" Những người khác thấy vậy, không khỏi

ngạc nhiên, như thế cũng được sao?

Thế là, không ít sinh linh rối rít bái lạy: "Khẩn cầu lão sư thu chúng con làm đệ tử!" Lão Tổ liếc nhìn mọi người, cũng cảm thấy cạn lời, lắc đầu nói: "Duyên phận của các ngươi và ta đến đây là hết, không cần dây dưa nữa." Một câu nói nhẹ nhàng đã đè nén tất cả tiếng nói của các sinh linh xuống.

Phục Hy và Thái Nhất bọn họ thấy vậy, không khỏi thầm than, cảm thấy mình có chút thất sách, mặt mũi dù sao cũng không dày bằng hai gã ở phương Tây kia.

Sau đó Lão Tổ lấy ra bảy đạo Hồng Mông Tử Khí đã chuẩn bị từ sớm, giới thiệu cho mọi người, "Đây là Hồng Mông Tử Khí, đã tồn tại từ khi trời đất mới mở…" 55.

Cảm nhận được khí tức huyền ảo, thâm sâu, thần bí tỏa ra từ Hồng Mông Tử Khí, tất cả sinh linh có mặt, hai mắt đều không khỏi lóe lên tinh quang. "Vật này, cũng có thể gọi là nền tảng thành đạo, nếu luyện hóa nó, sẽ tương đương với việc dung nhập vào phương trời đất này, ngộ đạo có thể làm ít công nhiều, tương lai dựa vào nó để thành đạo, cũng không phải là không có khả năng." Nghe những lời này, hơi thở của không ít sinh linh đều có chút nặng nề, hai mắt nhìn chằm chằm vào Hồng Mông Tử Khí, hận không thể trực tiếp cướp thứ đó vào tay.

Lão Tổ nhìn Ngô Sở, nói: "Các ngươi sư huynh đệ có tám người, thứ này lại chỉ có bảy đạo, thân là đại đệ tử Huyền Môn của ta, ngươi thấy nên phân chia thế nào?" Nghe lời Lão Tổ nói, mọi người liền hiểu ra, thứ này căn bản không có phần của họ.

Thái Nhất và Đế Tuấn bọn họ chỉ có thể âm thầm thở dài.

Cặp huynh đệ sầu khổ thì hai mắt sáng rực, sau đó lại âm thầm khẽ than, cảm thấy bọn họ ước chừng cũng chỉ có thể nhận được một

đạo.

Dù sao quan hệ của Ngô Sở với những người khác tốt hơn nhiều so với quan hệ với huynh đệ bọn họ, chỉ có bảy đạo, huynh đệ bọn họ chắc chắn có một người phải ra về tay không.

Tuy nhiên, điều khiến tất cả mọi người không ngờ tới là, Ngô Sở vị đại sư huynh Huyền Môn này, lại nói: "Nếu vật này chỉ có bảy đạo, vậy thân là đại sư huynh của họ, ta sẽ không tranh giành với các sư đệ sư muội, sư phụ vẫn là tặng cho các sư đệ sư muội đi!" Soạt soạt soạt… Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Ngô Sở, chỉ còn lại vẻ không thể tin nổi.

Báu vật như vậy, hắn vậy mà… hắn vậy mà nhường đi?!

Có người thậm chí còn cảm thấy, có phải hắn ngốc rồi không?

Đó là nền tảng thành đạo a!

Ngay cả Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Huynh đệ Thái Thượng và Nữ Oa bọn họ, cũng không thể tin nổi nhìn Ngô Sở, cảm thấy Ngô Sở có phải điên rồi không, vật quan trọng như vậy, sao có thể nhường đi?

Đây chẳng phải là chắp tay nhường đi thánh vị tương lai sao?

Cặp huynh đệ sầu khổ cũng có chút không thể tin nổi nhìn Ngô Sở, nhưng trong mắt lại toàn là vẻ vui mừng.

Tuy không hiểu suy nghĩ của vị đại sư huynh Ngô Sở này, nhưng như vậy, huynh đệ bọn họ sẽ không phải ra về tay không rồi, cảm tạ đại sư huynh a!

Chuẩn Đề trong lòng thậm chí còn nảy sinh một ý nghĩ 'có phải hắn ngốc rồi không', nhưng lời này hắn không dám nói, thậm chí

không dám biểu hiện ra ngoài.

Bất kể đối phương có ngốc hay không, bọn họ đều phải nhận ân tình của đối phương. "Ngươi thật sự không cần?" Lão Tổ lại hỏi một câu.

Ngô Sở với vẻ mặt nghiêm túc, gật đầu nói: "Sư phụ ban, đệ tử không dám từ chối!

Nhưng nếu sư phụ để đệ tử lựa chọn, đệ tử thân là đại sư huynh của họ, cũng thật sự không nỡ để bất kỳ ai trong số họ bị loại.

Huynh đệ Thái Thượng và sư đệ Hồng Vân, cũng như sư muội Nữ Oa, đều có quan hệ thân thiết với đệ tử, sư đệ Tiếp Dẫn và sư đệ Chuẩn Đề lại càng cần nỗ lực vì sự phục hưng của đại địa phương Tây… Dù về tình hay về lý, đệ tử thân là đại sư huynh của họ, đều nên khiêm nhường." Một tràng lời của Ngô Sở, khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có chút hổ thẹn, cảm thấy trước đó mình thật sự không nên thầm phỉ báng vị đại sư huynh vĩ đại và khiêm tốn như vậy.

Lão Tổ gật gật đầu, nói: "Như vậy cũng được!

Cứ theo ý ngươi!" Diễn kịch phải diễn cho trót, diễn kỹ của Lão Tổ cũng thuộc hàng đỉnh, hoàn toàn không để người khác nhìn ra ông đang diễn trò tung hứng với Ngô Sở.

Ngoài Ngô Sở và Lão Tổ ra, cũng không ai biết, trong bảy đạo Hồng Mông Tử Khí này, cũng chỉ có một đạo không được định sẵn, những đạo khác sớm đã được quyết định rồi.

Bảy đạo Hồng Mông Tử Khí, bay về phía bảy người Thái Thượng bọn họ.

Bảy người đó nhận được Hồng Mông Tử Khí, liền kích động bái lạy Lão Tổ: "Đệ tử đa tạ sư phụ ban bảo!" Sau đó lại hướng Ngô Sở cung kính hành lễ, "Sư đệ (sư muội) đa tạ đại sư huynh thành toàn!"

Lão Tổ phất phất tay, không nói gì.

Ngô Sở đáp lễ, nói: "Có được vật này, các vị sư đệ sư muội còn cần phải nỗ lực nhiều hơn nữa, hy vọng các ngươi đều có thể sớm ngày chứng đạo!" "Tuân theo lời dạy của đại sư huynh!" Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều biết, sau này vị đại sư huynh Huyền Môn này, e là không ai dám đắc tội.

Hắn tuy không nhận được Hồng Mông Tử Khí, nhưng bảy người nhận được Hồng Mông Tử Khí kia, ai dám không ghi nhớ ơn tốt của hắn?

Tương lai nếu họ có thể thành thánh, đều phải cảm tạ sự hào phóng thành toàn của vị đại sư huynh này hôm nay!

Bất quá Ngô Sở cũng biết, người thật sự ghi nhớ ơn tốt của hắn, e là cũng chỉ có ba huynh đệ Thái Thượng, Nữ Oa, và Hồng Vân bọn họ, còn cặp huynh đệ sầu khổ, hắn không trông mong.

Sau đó, Lão Tổ lại ban một số bảo bối lợi hại cho tám vị đệ tử của mình là Ngô Sở và những người khác.

Ngô Sở nhận được là một cây phất trần, là Hỗn Nguyên Phất Trần mà Lão Tổ thường cầm, không chỉ là cấp bậc cực phẩm linh bảo, mà còn đại diện cho thân phận khác biệt của vị đại sư huynh Ngô Sở này.

Thái Thượng nhận được một mai Âm Dương Phù Ấn, có thể phối hợp với Thái Cực Đồ sử dụng, có chút cảm giác làm cho có lệ; Nguyên Thủy nhận được Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ; Thông Thiên thì lợi hại rồi, trong tình huống mất đi Tru Tiên Tứ Kiếm, Lão Tổ đã đem Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của mình cho Thông Thiên.

Nữ Oa nhận được Sơn Hà Xã Tắc Đồ; Hồng Vân nhận được một đóa Chư Thiên Khánh Vân; Tiếp Dẫn nhận được một đóa Thập Nhị

Phẩm Công Đức Kim Liên; Chuẩn Đề nhận được một cây Hàng Ma Xử… Ngô Sở cảm thấy, việc ban bảo của Lão Tổ, thật sự có chút cảm giác làm cho có lệ.

Bởi vì có rất nhiều cực phẩm linh bảo có thể ban, nhưng ông lại chỉ tùy ý ban những thứ này.

Trong đó, cũng chỉ có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp và Sơn Hà Xã Tắc Đồ là đáng xem.

Tiếp theo, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu được phong làm nam nữ tiên đứng đầu Huyền Môn, do họ quản lý tiên tịch của các tiên nhân, còn ban cho Đông Vương Công một cây gậy đầu rồng.

Bất quá e là cũng sẽ không có bao nhiêu người chịu để ý đến đôi vợ chồng này.

Dù sao Ngô Sở vị đại sư huynh Huyền Môn này, mới là người đứng đầu chúng tiên thật sự.

Chương 589

Nhìn Lão Tổ ban bảo, tuy trong mắt Ngô Sở, có hơi quá qua loa, nhưng trong mắt các sinh linh khác, lại đủ để họ chảy nước miếng thầm ngưỡng mộ.

Kết quả ngay lúc này, liền nghe Lão Tổ lại nói: "Lần giảng đạo này, đến đây là kết thúc, duyên phận của ta và các vị đã hết.

Báu vật ta sưu tập cả đời, đều ở trên Phân Bảo Nham bên ngoài kia, các vị người có duyên, có thể tự mình lấy…" Lão Tổ dứt lời, thân hình tiêu tán, Hạo và Dao đã mở cửa cung.

Thế là các tu sĩ rối rít bái biệt Lão Tổ, hóa thành một đạo lưu quang, xông ra khỏi Tử Tiêu Cung.

Trên không trung cách Tử Tiêu Cung không xa, có một tảng đá khổng lồ lơ lửng, trên vách đá của tảng đá đó, treo đầy các loại bảo quang, trong bảo quang phong ấn các loại linh bảo.

Mọi người ai nấy thi triển bản lĩnh, khoảng cách gần như vậy, tự nhiên là trong nháy mắt đã đến.

Thậm chí một số người, người còn chưa tới, huyền quang trong tay đã vung ra rồi.

Bất quá nhanh nhất, vẫn là Nữ Oa, bởi vì Phục Hy vị cuồng ma bảo vệ vợ này, lại ở sau lưng nàng đẩy một đoạn, khiến Nữ Oa gần như là người đầu tiên đoạt được bảo vật trên Phân Bảo Nham.

Chỉ thấy tay ngọc của nàng khẽ quét qua, một loạt bảo bối liền chui vào trong tay áo nàng.

Tốc độ của Ngô Sở và ba huynh đệ Thái Thượng không chênh lệch bao nhiêu, tùy ý liếc nhìn, liền thu hai mươi bốn viên bảo châu

treo cao ở phía trên vào tay áo, sau đó lấy một cây gậy, một thanh đao… Trong nháy mắt, vô số bảo bối trên Phân Bảo Nham, liền bị các sinh linh quét sạch.

Tuy bảo bối mà Lão Tổ cất giấu có không ít, nhưng trong tình huống này, vẫn có không ít sinh linh không đoạt được bảo bối, đặc biệt là những người ở cảnh giới Thái Ất.

Nhiên Đăng lão đạo mặt mày khổ sở, chính là một trong số đó.

Ngô Sở nhìn tảng Phân Bảo Nham trống rỗng kia, phát hiện đó chẳng qua chỉ là một tảng đá bình thường đến không thể bình thường hơn, căn bản không có bất kỳ điểm đặc biệt nào.

Thế là hắn liền dập tắt ý định thu nó đi, dẫn mọi người quay về đạo trường.

Lần này, ngay cả cặp huynh đệ sầu khổ cũng đi theo, chủ yếu là muốn riêng tư cảm tạ sự thành toàn của vị đại sư huynh Ngô Sở này.

Tuy Ngô Sở thực ra không mấy ưa hai vị này, nhưng đối mặt với lời cảm tạ của người ta, Ngô Sở cũng không tiện từ chối.

Kẻo bị người khác nhìn ra hắn không tình nguyện nhường Hồng Mông Tử Khí.

Nếu có thể, hắn thật sự không muốn phân tử khí cho cặp huynh đệ không biết xấu hổ này.

Nhưng đây là do Lão Tổ sư phụ đã định, hắn căn bản không thể thay đổi.

Tuy một số hành vi của cặp huynh đệ này khiến người ta không thích, nhưng cũng không thể không thừa nhận, họ thật sự có bản lĩnh.

Nếu không Lão Tổ cũng sẽ không chọn họ làm đại diện cho chúng sinh phương Tây. "Đa tạ đại sư huynh thành toàn!" Trở lại đạo

trường, Ngô Sở lại chuẩn bị tổ chức tiệc nướng, phương thức ẩm thực tự cung tự cấp này, có thể khiến Tiểu Nguyệt Linh bọn họ không cần phải quá mệt mỏi. 56.

Trên bãi cát, Ngô Sở chống nạnh nhìn mặt hồ tĩnh lặng, đối mặt với lời cảm tạ của cặp huynh đệ sầu khổ, hắn nói: "Cảm tạ bằng miệng là vô nghĩa nhất, nếu các ngươi thật sự muốn cảm tạ ta, vậy thì hãy thể hiện chút bản lĩnh, khôi phục đại địa phương Tây, đây cũng là tâm nguyện của sư phụ." Ta cũng là vì muốn thỏa mãn nguyện vọng này của sư phụ, nên mới cam nguyện từ bỏ, các ngươi không cần phải đoán mò gì cả." Tiếp Dẫn chắp tay, cung kính nói: "Lời tuy như vậy, nhưng đại sư huynh thành toàn cho chúng ta, lại là sự thật, chúng ta vẫn vô cùng cảm kích." Chuẩn Đề cũng nói: "Đại sư huynh cứ yên tâm, khôi phục đại địa phương Tây, đây cũng là nguyện vọng của huynh đệ hai người chúng ta, huynh đệ chúng ta nhất định sẽ toàn lực ứng phó, coi việc khôi phục đại địa phương Tây là trách nhiệm của mình." Ngô Sở gật gật đầu, xoay người nói với mọi người: "Các ngươi cứ ở đây ăn trước, ta đi bái biệt sư phụ một chút." Thái Thượng và mọi người nghe vậy, liền nói: "Cùng đi đi!" Ngô Sở suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Cũng được!

Vậy thì cùng đi!" Kết quả khi các sư huynh đệ đến nơi tu hành của Lão Tổ, lại chỉ có Ngô Sở được Lão Tổ gọi vào, những người khác chỉ có thể đợi ở ngoài cửa.

Ngô Sở tiến vào, tham bái Lão Tổ, sau đó ngồi xếp bằng trước mặt Lão Tổ.

Lão Tổ liếc hắn một cái, nói: "Lần này từ biệt, các ngươi đừng đến nữa, vi sư cần nghiên cứu một số thứ, cũng không có thời gian gặp lại các ngươi." Ngô Sở ước chừng, Lão Tổ sư phụ có lẽ đang nghiên cứu chuyện hợp đạo.

Thế là hắn liền gật đầu đồng ý, lại có chút cảm khái.

Nhớ lại lúc ban đầu gặp Lão Tổ, muốn ôm đùi người ta, rồi đến sau này… bây giờ đã không biết bao nhiêu năm tháng trôi qua, sau này, e là sẽ không còn dễ dàng gặp lại nữa.

Dường như cảm nhận được sự thay đổi trong cảm xúc của Ngô Sở, Lão Tổ cười lên, nói: "Chúng ta tu hành tìm đạo, cuối cùng chỉ còn lại chân ngã, vô tưởng vô niệm, tối thượng vong tình.

Ngươi thì hay rồi, cứ làm ra cái vẻ nhi nữ tư thái vô nghĩa đó…" "Người không phải cỏ cây, ai mà vô tình?

Cho dù là cỏ cây thành tinh, cũng đều có tình.

Đệ tử không muốn làm kẻ vô tình, vong tình tuy gần đạo, nhưng đệ tử không thích." Lão Tổ khẽ than: "Thật là một kẻ si tình!" Cuối cùng lại hỏi: "Ngươi có phải đã tìm thấy một tia hy vọng dĩ lực chứng đạo không?" "…" Chủ đề của Lão Tổ chuyển hơi nhanh, khiến Ngô Sở không khỏi ngẩn ra, sau đó ngây ngô cười hì hì, "Quả thật không có chuyện gì giấu được pháp nhãn của sư phụ, bất quá đệ tử cũng không rõ đó có phải là hy vọng dĩ lực chứng đạo không, đệ tử chỉ cảm thấy có lẽ có thể thử một lần." Lão Tổ gật gật đầu, nhưng lại không tiếp tục hỏi, ngược lại nói: "Như vậy vi sư cũng yên tâm rồi, ngươi đi đi!" Ngô Sở ngẩn ra, không khỏi hỏi: "Sư phụ không hỏi đệ tử tia hy vọng đó là gì sao?" Lão Tổ cười nói: "Không hỏi cũng có thể biết!

Ngươi rất tốt, vi sư rất vui mừng." Cuối cùng lại nghiêm mặt nói: "Chỉ là con đường này rất hung hiểm, ngươi còn phải cẩn thận nhiều lần." "Đệ tử hiểu, nếu không có nắm chắc, đệ tử sẽ không dễ dàng mạo hiểm." Ngô Sở vừa nói vừa cười bỉ ổi, "Dù sao đệ tử có một sư phụ lợi hại như vậy, tương lai còn có bảy sư đệ sư muội chắc chắn lợi hại, ta…" "Cút đi!" Thấy Ngô Sở lại muốn nằm thẳng một cách vô dụng như vậy, Lão Tổ tức không có chỗ phát, chỉ phất tay áo, Ngô Sở

liền từ trong đại điện lăn ra ngoài.

Mãi đến khi rơi xuống ngoài điện, Ngô Sở mới từ trên đất bật dậy.

Đối mặt với ánh mắt kỳ quái của bảy vị sư đệ sư muội, Ngô Sở thản nhiên phủi quần áo, "Sư phụ chính là quá nghiêm túc, không nghe được chuyện cười, chẳng phải chỉ là kể một câu chuyện cười thôi sao…" Bên cạnh, Hạo và Dao che miệng, hai vai nhỏ run run.

Chuyện này, bọn họ đã không phải lần đầu tiên nhìn thấy.

Lúc này, giọng của Lão Tổ từ trong truyền ra, không có chút dấu hiệu tức giận nào, "Các ngươi đều về đi!

Cứ tu hành cho tốt là được, sau này cũng không cần đến đây nữa." Cứ như vậy, mọi người bái biệt Lão Tổ, trở về đạo trường của Ngô Sở.

Sau khi ăn một bữa tiệc nướng trên bãi cát, cặp huynh đệ sầu khổ cáo biệt mọi người, trở lại quảng trường trước Tử Tiêu Cung, dẫn theo Nhiên Đăng lão đạo đang cô đơn chờ ở đây, cùng nhau rời đi.

Bên kia, Ngô Sở bọn họ cũng cùng nhau lên đường, cáo biệt Hạo và Dao, trở về Hồng Hoang.

Lúc chia tay, Hạo thực sự có chút không nhịn được, liền hỏi Ngô Sở: "Đại sư huynh, Hạo thực sự có chút không hiểu, vì sao huynh lại từ chối Hồng Mông Tử Khí?" Câu hỏi này không chỉ hắn không hiểu, những người khác cũng đều không hiểu.

Đặc biệt là mấy người Nữ Oa, thân là đại sư huynh của họ, theo lý mà nói, tùy tiện đều có thể nhận được một đạo Hồng Mông Tử Khí mới là bình thường.

Ngô Sở liếc nhìn mọi người, lắc đầu mỉm cười, nói: "Ta có đạo của riêng ta, Hồng Mông Tử Khí này cứ để lại cho các sư đệ sư muội đi!

Cho dù tương lai đạo của ta không đi thông, chẳng phải vẫn còn có mọi người sao!

Dù sao chắc chắn không ai dám bắt nạt ta vị đại sư huynh Huyền Môn này đâu nhỉ!" "Đại sư huynh muốn đi con đường dĩ lực chứng đạo?" Thông Thiên trực tiếp hỏi.

Ngô Sở cũng không che giấu, gật đầu nói: "Đúng là có ý nghĩ này." "Nhưng con đường này, chưa có ai thành công cả!" Thanh Khâu Ly có chút lo lắng nói, nàng rất muốn mắng Ngô Sở một trận, cảm thấy hắn thực sự quá ngốc.

Nhưng trước mặt mọi người, nàng chỉ có thể nén tất cả những khó chịu này vào trong lòng.

Trước mặt người ngoài, phải giữ thể diện cho hắn. "Các ngươi chẳng lẽ quên ma đầu kia rồi sao?" Ngô Sở cười nói: "Yên tâm đi!

Nếu không có sự nắm chắc tuyệt đối, ta sẽ không dễ dàng thử đâu.

Bất quá tương lai, ta vị đại sư huynh này có lẽ phải dựa vào các ngươi những sư đệ sư muội này che chở rồi." "Đại sư huynh khí phách!" Thái Nhất không khỏi giơ ngón tay cái lên với Ngô Sở.

Dù sao Hồng Mông Tử Khí thứ này, thực sự quá hấp dẫn.

Ngô Sở có thể chống lại được cả sự cám dỗ này, không thể không khiến họ kính phục.

Chương 590

Mấy người Thái Thượng cũng không khỏi âm thầm khẽ than, thử nghĩ xem, nếu đổi lại là họ ở vị trí của Ngô Sở, họ thật sự không dám có khí phách lớn như Ngô Sở, nói nhường là nhường. "Được rồi!

Tiểu Hạo, Tiểu Dao, chúng ta đi đây, nếu có cơ hội, đến Tử Ngọc Sơn tìm chúng ta chơi, sư phụ không muốn gặp chúng ta, e là sẽ giấu Tử Tiêu Cung này đi." Hạo và Dao gật gật đầu, cùng mọi người bái biệt.

Cứ như vậy, mấy trăm năm sau, mọi người trở về Hồng Hoang, ai về nhà nấy.

Bất quá lúc Hồng Vân và Vũ Điệp Nương rời đi, Ngô Sở đã để lôi thú Tuyệt Ảnh ở lại bên cạnh họ, tạm thời sung làm thần thú hộ đạo cho Hồng Vân.

Tuy nói trước khi Lão Tổ thành đạo, những người như Côn Bằng lão tổ và Minh Hà lão tổ, có lẽ sẽ không điên cuồng đến mức ra tay với Hồng Vân để cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí.

Nhưng phàm sự không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Bất quá, có Tuyệt Ảnh con Hỗn Độn Cự Thú này ở đó, kẻ nào muốn nhòm ngó Hồng Vân, sẽ phải cân nhắc kỹ hơn.

Hành động của Ngô Sở, khiến Trấn Nguyên Tử và Phục Hy, Nữ Oa có chút kinh ngạc. "A Sở lo lắng có người nhòm ngó sư đệ Hồng Vân?" Nữ Oa chớp mắt to hỏi.

Ngô Sở gật đầu nói: "Đúng là có chút lo lắng, thực lực của Hồng Vân lão ca ta không lo, nhưng lão ca tâm thiện, không biết phòng bị, dễ bị người khác chơi xấu.

Tả tả có Phục Hy đại ca bảo vệ bên cạnh, bảo bối cũng nhiều, ta lại không quá lo lắng…" Trước đó lúc cướp bảo trên Phân Bảo Nham, Hồng Vân chỉ tiện tay lấy hai kiện, rõ ràng không có khí thế tranh đoạt với mọi người.

Tính cách không tranh giành này, ngược lại khá hợp với đạo pháp tự nhiên.

Nhưng vấn đề là, đây là thế giới Hồng Hoang, cái gì cần tranh vẫn phải tranh, đối tốt với người, người khác chưa chắc đã lĩnh tình.

Ít nhất là những sinh linh ở Tử Tiêu Cung, sẽ không vì sự khiêm nhường của hắn mà ghi nhớ ơn tốt của hắn.

Ngô Sở cũng biết, tính cách của Hồng Vân, nói cũng không thay đổi được.

Nếu thật sự có thể dễ dàng khiến hắn thay đổi bản tâm, vậy hắn cũng không còn là Hồng Vân nữa.

Nếu không thể thay đổi hắn, vậy thì tìm cách cho hắn thêm một chút bảo vệ vậy!

Mà đối với hảo ý của Ngô Sở, Hồng Vân không khỏi cười khổ, nhưng cũng không từ chối.

Dù sao thân mang Hồng Mông Tử Khí, hắn cũng lo lắng có người sẽ vì sự cám dỗ này mà liều mình.

Ngoài ra, Ngô Sở lại lấy ra Càn Khôn Kỳ Bàn của mình, "Bảo bối này, có thể vây khốn người, cũng cho ngươi mượn dùng tạm!

Đợi ngày nào đó ngươi luyện hóa được Hồng Mông Tử Khí, hoặc là dùng bảo bối chất đống mình lên đến mức không sợ người ta đánh lén hay vây đánh nữa, thì trả lại cho ta." "Đại sư huynh, cái này…" Hồng Vân thực sự có chút ngại ngùng nhận thêm, ngay cả 'đại sư huynh' cũng gọi ra rồi.

Cách xưng hô này, khi không có Nguyên Thủy ở đây, mọi người thường sẽ không gọi.

Dù sao Nguyên Thủy gã khó ưa đó, vẫn là không nên chọc vào thì tốt hơn.

Mọi người cuối cùng cũng nhìn ra chút vấn đề, Ngô Sở đây hoàn toàn là đang bố trí theo thế cục chắc chắn sẽ có người liều mình mà! "A Sở, ngươi đang phòng bị ai vậy?" Phục Hy nghi hoặc nói. "Côn Bằng lão tổ, hoặc là Minh Hà lão tổ, hoặc là những người khác…" Ngô Sở cười một tiếng, nói: "Đừng tưởng bọn họ không dám, sự cám dỗ của Hồng Mông Tử Khí, quá lớn rồi." Nữ Oa cười nói: "Nếu ngươi cũng biết sự cám dỗ này quá lớn, vậy sao còn khiêm nhường?" Thấy Nữ Oa lại nhắc lại chuyện cũ, Ngô Sở trong lòng không khỏi cười khổ, quỷ mới muốn nhường a!

Đây chẳng phải là không có cách nào sao!

Nếu không phải Tiểu Nghệ Bảo lợi hại, ta đã phải có lỗi với Hồng Vân lão ca rồi.

Hồng Vân nói: "Ta thấy có Tuyệt Ảnh là đủ rồi, Càn Khôn Kỳ Bàn này…" Ngô Sở cười nói: "Cầm đi!

Ta bây giờ trên người bảo bối cũng có không ít, thứ này có thể vây địch, nếu Tuyệt Ảnh bị người ta dẫn đi, ngươi cũng không đến mức không đủ bảo bối.

Hơn nữa, ta chỉ cho ngươi mượn tạm dùng, chứ không phải tặng cho ngươi, đừng có lằng nhằng nữa." Trước đó Ngô Sở trên Phân Bảo Nham, cũng nhận được năm kiện cực phẩm linh bảo, trong đó mạnh nhất tự nhiên là hai mươi bốn viên Định Hải Châu kia.

Hắn không quan tâm tương lai Triệu Công Minh sau khi thành đệ tử của Thông Thiên, không có bộ bảo bối này sẽ ra sao.

Dù sao ngay cả Tru Tiên Tứ Kiếm vốn thuộc về Thông Thiên, bây giờ cũng đã thành của hắn rồi.

Trấn Nguyên Tử cũng gật đầu nói: "A Sở nói không sai, Nữ Oa đạo hữu và Phục Hy đạo hữu trên người đều có linh bảo bạn sinh, chỉ có hiền huynh ngươi là không có, nói về dễ bắt nạt, vẫn là ngươi…" Bị người bạn thân nhiều năm vạch trần điểm yếu của mình, Hồng Vân cũng có chút bất đắc dĩ.

Cuối cùng, Hồng Vân vẫn nhận lấy tấm lòng tốt của Ngô Sở.

Sau đó, mọi người dặn dò nhau bảo trọng, bái biệt rời đi.

Ngô Sở và Hậu Thổ bọn họ, thì cưỡi lên mẫu lôi thú Lưu Tô, trở về Tử Ngọc Sơn.

Trên lưng Lưu Tô, Thanh Khâu Ly âm thầm véo vào eo Ngô Sở, mấy đệ tử cảm nhận được động tác nhỏ của nàng, rất chủ động quay đầu sang một bên.

Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly thì im lặng nhìn, ánh mắt thỉnh thoảng liếc qua liếc lại trên người Ngô Sở và Thanh Khâu Ly.

Bọn họ ít nhiều cũng đoán được vì sao Hồ Tổ tả tả tức giận.

Thực ra bọn họ cũng có chút tức giận, nhưng lại cảm thấy nên ủng hộ lựa chọn của Ngô Sở.

Hậu Thổ tiểu thư tả thì nghiêng đầu, khó hiểu nhìn Ngô Sở, ngược lại không tức giận như Thanh Khâu Ly, nàng phần nhiều là tò mò, tò mò lý do Ngô Sở từ bỏ Hồng Mông Tử Khí.

Ngô Sở ôm lấy eo thon của Hồ Tổ tả tả và tiểu thư tả, nói với mọi người: "Các ngươi về Tử Ngọc Sơn trước, ta có chút chuyện cần xử lý một chút." Lời vừa dứt, cả người liền biến mất, khi xuất hiện lại, đã ở trong Thiên Hồ Giới, mà thế giới bên ngoài lại không thấy bóng dáng của Hỗn Độn Bảo Hồ Lô, đây là công năng tự ẩn của bảo hồ lô.

Không có người ngoài, Hồ Tổ tả tả liền không nhịn được bùng nổ, "Ngươi sao lại ngốc như vậy, đem cơ hội thành đạo của mình cũng nhường đi?

Huynh đệ phương Tây kia có thể ghi nhớ ơn tốt của ngươi sao?" Hồ Tổ tả tả một bộ dáng hiền thê hận sắt không thành thép dạy chồng.

Tiểu thư tả cũng ở bên cạnh phụ họa: "Tả tả nói đúng, ngươi tự mình không muốn, có thể nhường cho tả tả a!" Ngô Sở cười với tiểu thư tả nói: "Hồng Mông Tử Khí cho ngươi cũng có hiệu quả đấy." 57.

Hồ Tổ tả tả thấy hắn còn cười, thái độ này rõ ràng khiến nàng không thể chấp nhận, "Thật là tức chết ta, ngươi lại có thể còn cười được." Hồ Tổ tả tả thực sự rất đồng tình với lời của tiểu thư tả, cho cặp huynh đệ phương Tây kia, còn không bằng cho nàng! 58.

Ít nhất nàng là một trong những thê tử của Ngô Sở, của nhà không chảy ra ngoài không phải sao? "Được rồi được rồi, đều nguôi giận trước đi." Ngô Sở kéo họ, ngồi xuống trên một bãi cỏ, "Sự tình thực ra không phải như các nàng nghĩ đâu." "Quả nhiên có ẩn tình bên trong sao?" Hậu Thổ chớp chớp đôi mắt to nhìn hắn.

Ngô Sở gật gật đầu, nói: "Thực ra việc phân chia Hồng Mông Tử Khí, sư phụ sớm đã có sắp xếp rồi.

Huynh đệ Thái Thượng, cặp huynh đệ phương Tây kia, còn có Nữ Oa tả tả, bọn họ thực ra đều đã lĩnh ngộ ra đạo của riêng mình, đã có một tia hình thái ban đầu của đạo… Về điểm này, họ đã đi trước ta và Hồng Vân lão ca, cho nên Lão Tổ cảm thấy họ đều phải có một đạo Hồng Mông Tử Khí.

Đạo Hồng Mông Tử Khí còn lại, ý của sư phụ là để ta lựa chọn, là cho ta, hay là cho Hồng Vân lão ca…" Tiểu thư tả nghe vậy, khẽ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu lựa chọn của Ngô Sở.

Chương 591

Nhưng Thanh Khâu Ly nghe xong, lại nhíu mày, nói: "Nếu họ đều đã có đạo của riêng mình, vậy cho dù không có Hồng Mông Tử Khí, chẳng phải cũng có hy vọng có thể dĩ lực chứng đạo sao?

Lão Tổ sư phụ vì sao còn phải cho họ…" Ngô Sở đưa tay che miệng nhỏ của nàng, "Đừng suy đoán dụng tâm của sư phụ như vậy.

Nếu dĩ lực chứng đạo dễ dàng như vậy, sư phụ vì sao phải đi con đường trảm tam thi chứng đạo?

Họ có thể lĩnh ngộ ra đạo thuộc về riêng mình, chứng tỏ lĩnh ngộ của họ có ích cho việc bổ sung hoàn thiện pháp tắc thiên địa Hồng Hoang, đáng được khen thưởng, cũng xứng đáng với Hồng Mông Tử Khí, có thể tăng tỷ lệ thành công chứng đạo." Ngô Sở đoán, Hồ Tổ tả tả là muốn nói Lão Tổ không có ý tốt, tuy Hồ Tổ tả tả chưa nói hết lời.

Vốn dĩ Hồ Tổ tả tả không nên có lá gan lớn như vậy, e là bị lựa chọn của hắn làm cho tức đến hồ đồ rồi!

Ngay cả Thánh Nhân cũng dám nói xấu.

Ngô Sở thực ra cũng đã từng nghĩ đến khả năng này, dù sao sáu người Nữ Oa bọn họ đều đã có hình thái ban đầu của đạo thuộc về riêng mình, cho dù không có Hồng Mông Tử Khí, về lý thuyết, sáu người họ cũng có cơ hội đi con đường dĩ lực chứng đạo.

Nhưng rất nhanh, Ngô Sở liền vứt bỏ ý nghĩ đen tối này ra khỏi đầu.

Dù sao có thể đi con đường này, không có nghĩa là có thể thành công.

Từ xưa đến nay, người có thể dĩ lực chứng đạo mà thành công, không có một ai. 59.

Bàn Cổ khai thiên chứng đạo, không thể tính là thành công, tuy ông đã tạo ra thế giới Hồng Hoang này. 60.

La Hầu gây ra sát lục ngập trời, dĩ sát lục chứng đạo, cuối cùng bị ngăn cản, lựa chọn mở mang ma giới, nhưng hắn cũng không thể tính là thành công, vì hắn đã bị hạn chế ở ma giới.

Tương lai Hậu Thổ tiểu thư tả thân hóa luân hồi, tuy ở trong luân hồi chi địa là vô địch, nhưng lại cũng giống như La Hầu bị hạn chế ở ma giới, bị hạn chế ở trong luân hồi chi địa.

Tuy cơ duyên thành thánh của Thái Thượng bọn họ là vì Hồng Mông Tử Khí này, nhưng ít nhất sau khi họ thành thánh, ở trên đại địa Hồng Hoang này, họ là vô địch, và đi lại tự do.

Trừ phi giống như Thông Thiên, chọc giận lão đại lão nhị liên thủ với người ngoài cùng nhau bắt nạt hắn.

Sau khi Ngô Sở giải thích một hồi, lại lấy ra đoạn thần liên phù văn mà Nghệ Bảo suy diễn phân tích được, để nó quấn quanh đầu ngón tay, "Phu nhân có thể nhìn rõ cấu tạo thần văn bên trong nó không?" Hai người cẩn thận nhìn, lại dùng thần thức cẩn thận cảm nhận, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu.

Thanh Khâu Ly nói: "Ta chỉ có thể nhìn thấy một đạo quang mang ngũ sắc quấn quanh đầu ngón tay ngươi, thần văn bên trong đạo quang mang này, có gì khác biệt?" Nàng nói xong, nhìn về phía Hậu Thổ.

Hậu Thổ tiểu thư tả cũng lắc lắc đầu, tỏ vẻ nàng cũng không cảm nhận được gì.

Ngô Sở thấy vậy, liền không khỏi thầm than trong lòng, quả nhiên như vậy!

Giống như lúc ban đầu hắn thành tựu Kim Tiên, hoàn toàn không nhìn rõ cấu tạo bất diệt linh quang bên trong cơ thể người khác, bước này, chỉ có thể tự mình đi lĩnh ngộ.

Lĩnh ngộ bất diệt linh quang, lĩnh ngộ đại đạo bản nguyên, những thứ này đều không có đường tắt, đặc biệt là lĩnh ngộ đại đạo bản nguyên.

Bất diệt linh quang còn có thể luyện hóa của người khác, nhưng đại đạo bản nguyên, lại căn bản không có bất kỳ đường tắt nào, cướp đại đạo của người khác cũng không được.

Bây giờ thần liên phù văn hình thành nguyên hạch này, cũng giống như những đại đạo bản nguyên kia.

Hắn có thể nhìn rõ, hoàn toàn là vì Nghệ Bảo là chí bảo của hắn, họ là một thể.

Tuy tu vi của tiểu thư tả bọn họ đều đã đến cảnh giới Đại La, vẫn không thể phát hiện ra cấu tạo của nó, trông có vẻ hơi không thể tin nổi.

Nhưng Ngô Sở ngược lại không quá kỳ quái, nếu nguyên hạch này dễ dàng bị phát hiện như vậy, vậy Lão Tổ bọn họ ban đầu cũng sẽ không thể không phát hiện được.

Từ điểm này mà xem, Nghệ Bảo có thể truy cập 'hệ thống Thiên Đạo', mượn sự tiện lợi của Hồng Mông Tử Khí chiếc chìa khóa này, phân tích ra cấu tạo của nguyên hạch, thật sự có hơi quá BUG rồi.

Ngô Sở nói: "Dương Mi lão tổ bọn họ sau khi lĩnh ngộ hết tất cả đại đạo trong trời đất một lượt, cảm thấy dưới đại đạo bản nguyên, hẳn là còn có thứ gì đó cốt lõi hơn.

Mà muốn đi con đường dĩ lực chứng đạo, tìm ra thứ này, mới là mấu chốt…" Tiểu thư tả hai mắt sáng lên, nói: "Đây chính là thứ cốt

lõi hơn đó sao?" Ngô Sở mỉm cười gật đầu, "Đây là do Nghệ Bảo phân tích suy diễn ra, chúng ta gọi nó là nguyên hạch." Thanh Khâu Ly nghe vậy, không khỏi kinh ngạc, sau đó nói: "Phu quân những năm đó luôn một bộ dáng tâm sự nặng nề, chẳng lẽ là đang day dứt về việc được mất Hồng Mông Tử Khí?" Ngô Sở ho nhẹ, chớp chớp mắt, lắc đầu nói: "Không thể nào, ta đó chẳng qua là đang suy tư về nhân sinh thôi, phu nhân vì sao lại vu khống vi phu?" Hồ Tổ tả tả lườm một kẻ nói bậy nói bạ, "Ta còn không biết ngươi sao!" Tiểu thư tả thấu tình đạt lý nói: "Phu quân day dứt về việc này, thực ra cũng là bình thường, dù sao đó là nền tảng thành đạo, cám dỗ thực sự rất lớn. 61.

Vô số sinh linh tìm kiếm đại đạo, trong năm tháng dài đằng đẵng tìm tòi, thứ tìm kiếm, chẳng phải chính là tia nền tảng thành đạo đó sao?

Tiểu thư tả nói xong, lại nghĩ đến Vu tộc của họ, "Chúng sinh Hồng Hoang đều đã có phương hướng tu hành rõ ràng, nhưng Vu tộc chúng ta, lại ngay cả phương hướng cũng chưa tìm thấy." Đối với điều này, Ngô Sở thật sự không biết an ủi tiểu thư tả thế nào.

Bây giờ các bên đều rất bình tĩnh, Vu tộc phát triển cũng rất nhanh chóng.

Đặc biệt là sau khi cơ số dân số Vu tộc lớn lên, lại không có vấn đề lão tử, cho nên tốc độ phát triển nhanh hơn ban đầu rất nhiều.

Ngô Sở chỉ có thể nói: "Thực ra Vu tộc cũng không phải không có cơ hội, tu vi đến đẳng cấp như các nàng rồi, thực ra lĩnh ngộ, cũng là các loại đại đạo thần thông, nếu phu nhân có thể suy diễn ra nguyên hạch, nghĩ rằng cơ hội hẳn là vẫn có." Dù sao đây cũng là con đường hắn hiện tại phải đi, nếu lĩnh ngộ ra nguyên hạch, cuối cùng đều không thể dựa vào đó để đi lên con đường dĩ lực chứng đạo, vậy hắn cũng hết cách.

Bất quá, trước đó, vẫn phải nâng cao tu vi lên mới được.

Mà nâng cao tu vi, vẫn có thể đi con đường trảm tam thi, điều này không xung đột.

Sau khi trò chuyện xong với họ, Ngô Sở liền dẫn họ rời khỏi Thiên Hồ Lô Giới.

Đang nghĩ đến việc trở về Tử Ngọc Sơn thì, tâm thần hắn đột nhiên động, cười nói: "Thật là trùng hợp, xem ra người này có duyên với ta a!" Hai vị tiểu thư tả đều không khỏi nhìn hắn, sau đó liền bị Ngô Sở dẫn theo, lóe lên về hướng Tử Ngọc Sơn.

Lúc này, đại địa Hồng Hoang đang được bao phủ dưới ánh trăng và ánh sao.

Chỉ mấy lần lóe lên, họ đã xuất hiện trên không trung dãy núi Bạch Cốt, dãy núi xương trắng bị sương đen bao phủ trải dài mười mấy vạn dặm, trong bóng tối, như một con quái vật khổng lồ chiếm cứ.

Vô số quạ đen mang theo tiếng vỗ cánh sột soạt, bay lên không trung, mang theo từng luồng hắc khí, ngưng tụ thành một mảng đen kịt như mực, nhuộm đẫm bầu trời đêm, che khuất sao trời.

Lúc này, một đạo quang mang trông có vẻ khá thần thánh, từ trong dãy núi đó xông ra, phá tan mây đen, xông thẳng lên trời.

Đó là một đạo huyền âm chi khí, hô ứng với ánh sao ánh trăng, khiến vô số ánh trăng ánh sao chiếu về phía đó, trong đêm đen này, trong vô tận hắc khí đó, hiện ra vô cùng trang nghiêm thần thánh. "Tảng đá cứng đầu kia sắp hóa hình rồi sao?" Tiểu thư tả kinh ngạc nói.

Nhớ lại lúc ban đầu nàng còn ở đây lĩnh ngộ Vạn Nha Đại Trận, trong động xương trắng đó phát hiện ra tảng đá cứng đầu kia, chặt đi một con ngựa nhỏ bảy chân, đưa cho Tiểu Nguyệt Linh mang đi hầm.

Hồ Tổ tả tả cười nói: "Phu quân lại có thể có cảm ứng với việc này, xem ra thạch tinh này có duyên với phu quân a!" Phu quân muốn thu người này làm đồ đệ sao?" Ngô Sở mỉm cười, không nói toạc ra chuyện mình đã bố trí trận pháp trong động xương trắng đó.

Bất kể có duyên hay không, bố trí trước một chút, chẳng phải là có duyên rồi sao!

Cũng không biết thạch tinh này, có phải là vị Thạch Cơ nương nương tương lai không?

Bất quá cho dù không phải, cũng có thể đặt cho nàng danh hiệu Thạch Cơ mà!

Không sao cả.

Chương 592

63.

Ngay khi Ngô Sở cười mà không nói, hắc khí xung quanh, lại có thể theo ánh sao ánh trăng cùng nhau đầu nhập vào trong động xương trắng đó.

Vô số quạ đen kêu ré lên, giải thể trên không trung, hóa thành sương đen, cuồn cuộn đổ xuống.

Đông, đông, đông...

Tim đập như trống sấm, tuy không nhanh nhưng lại vô cùng có nhịp điệu.

Ánh sao, ánh trăng và tử khí cuồn cuộn kia, tựa như thủy triều, dâng trào theo nhịp trống.

Từng sợi Đại Đạo pháp tắc hóa thành thần liên trật tự, lấp lánh trong ánh sao và ánh trăng. "Xem ra đứa nhỏ này hóa hình xuất thế, tu vi sẽ không yếu đâu!" Nhìn thấy thần liên trật tự do Đại Đạo pháp tắc hiển hiện, Hồ Tổ tả tả cất tiếng than.

Ngô Sở liếc mắt nhìn nàng, cũng không biết nàng đang cảm khái điều gì, dù sao lúc trước khi nàng hóa hình, tu vi đã suýt soát đến Đại La rồi.

Người nên cảm khái, phải là hắn mới đúng.

Dù sao lúc mới đến Hồng Hoang, hắn chỉ là một người bình thường chẳng biết gì cả.

Nếu không phải lão huynh Thiên Đạo thấy hắn là nhân tài có thể đào tạo, ban cho hắn nhiều công đức như vậy, cho phép hắn nhập tịch Hồng Hoang, lại còn gửi Tiểu Nguyệt Linh đến bên cạnh, e rằng hắn

còn không biết mình có sống sót qua đêm dài đằng đẵng đó hay không.

Không biết qua bao lâu, những ánh sao, ánh trăng và hắc khí kia, cùng với thần liên trật tự, tất cả đều thu liễm về phía Bạch Cốt Động bên dưới.

Một tiếng "rắc" của đá nứt vang lên từ trong động.

Không lâu sau, một nữ tử mặc nghê thường do ánh trăng tụ lại mà thành, uyển chuyển yêu kiều bước ra từ Bạch Cốt Động.

Gió đêm thổi bay tà váy và mái tóc xanh của nàng, để lộ gương mặt thanh lệ thoát tục, vẻ đẹp xuất trần.

Dưới ánh trăng, da nàng như tuyết, dáng người cao ráo, đôi mắt sáng long lanh, rực rỡ như sao trời, trông thì thanh lãnh nhưng thực chất lại mang vẻ ngây ngô. "Vừa hóa hình đã là Thái Ất sơ cảnh, đã không tính là yếu rồi, Thập Nhị Thần Hoa cũng chỉ đến thế mà thôi." Hồ Tổ tả tả nhìn thạch tinh này, gật đầu nói: "Hơn nữa nàng còn lĩnh ngộ được Huyền Âm Đại Đạo bản nguyên và Tử Vong Đại Đạo bản nguyên, rất đáng gờm." Thạch tinh kia bước ra khỏi Bạch Cốt Động, hướng về phía ba người đang đứng trên không trung dưới ánh trăng mà cúi đầu bái lạy, "Ngoan thạch mới hóa thành hình người, đã được diện kiến ba vị tiền bối, thực là ơn trên đoái thương.

Mong tiền bối không chê đệ tử ngu dốt, nhận đệ tử làm đồ đệ, đệ tử cảm kích khôn cùng!" Nàng đã cảm ứng được khí tức trên người Ngô Sở và hai người kia, đối với nàng mà nói, đó là những khí tức khá quen thuộc, đặc biệt là của Ngô Sở.

Vì vậy, nàng mới có ý định muốn Ngô Sở nhận mình làm đồ đệ.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Ngươi và ta cũng coi như có duyên, nay ngươi cuối cùng cũng đã hóa hình thành công, vi sư liền nhận ngươi vậy!

Đã tự đặt cho mình danh hiệu chưa?" Nghĩ đến thạch tinh này đã được mình bồi dưỡng từ hơn vạn nguyên hội trước, lại nghĩ đến sự vô tội và oan khuất của vị Thạch Cơ nương nương trong thế giới Phong Thần, Ngô Sở cảm thấy, vẫn là không nên làm phiền Thông Thiên tiểu đạo thì hơn.

Dù sao mình cũng là một người đàn ông có thủy có chung, Huyền Âm chi đạo và Tử Vong chi đạo mà nàng lĩnh ngộ, đều là nhờ sự chỉ điểm của mình mới hoàn thành được! "Vẫn chưa có, mong sư phụ ban tên." Thạch tinh mừng rỡ, cúi đầu bái lạy lần nữa.

Ngô Sở nói: "Nếu đã vậy, vi sư sẽ ban cho ngươi tên là Thạch Cơ!

Ngươi cũng đã lĩnh ngộ Tử Vong Đại Đạo, sau này Vạn Nha Sơn Bạch Cốt Động sẽ là đạo trường của ngươi.

Tối nay hãy theo vi sư về Tử Ngọc Sơn trước đã!

À phải rồi, hai vị này là sư mẫu của ngươi…" "Đa tạ sư phụ ban tên, đệ tử Thạch Cơ, bái kiến sư phụ, bái kiến nhị vị sư mẫu!" Thế là, vị Thạch Cơ không biết có phải là Thạch Cơ nương nương trong tương lai hay không này, đã trở thành đệ tử thứ tư của Ngô Sở.

Nhưng nhìn dáng vẻ ngây ngô ngơ ngác của nàng, e rằng cũng không phải là một tiểu quỷ lanh lợi biết nịnh nọt sư phụ, thật đáng tiếc.

Phất tay cuốn lấy Thạch Cơ, mang theo hai bà vợ, Ngô Sở thoáng một cái đã quay trở về Tử Ngọc Sơn.

Tử Ngọc Sơn vốn yên tĩnh, sau khi Ngô Sở trở về liền lập tức trở nên náo nhiệt.

Trên tán Thần Mộc, những ngọn đèn vốn đã tắt lại sáng lên, trên Hoa Sơn bên cạnh, những mảng ánh đèn cũng lấp lánh sáng rực.

Tựa như Tử Ngọc Sơn vào khoảnh khắc này đã bắt đầu hồi sinh.

Ba vị đệ tử cảm ứng được khí tức của sư phụ, cũng từ động phủ của mình chạy ra thỉnh an.

Khi họ nhìn thấy Ngô Sở mang về một nữ tử xa lạ trông có vẻ nhút nhát, cẩn trọng, ai nấy đều không khỏi tò mò, chẳng lẽ là… Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly cũng ra đón, nhìn thấy Thạch Cơ ngây ngô nhút nhát, tiểu hồ ly liền không khỏi liếc xéo Ngô Sở, sau đó khó hiểu nhìn về phía Hậu Thổ và lão tổ nhà mình. "A Sở ca, tiểu muội muội xinh đẹp này là ai vậy ạ?" Tiểu Nguyệt Linh nhìn Thạch Cơ với vẻ ngây ngô nhút nhát, tò mò hỏi. "Nàng là đệ tử mới ta thu nhận, tên là Thạch Cơ." Ngô Sở nói, rồi liếc nhìn tiểu hồ ly, ánh mắt vừa rồi của tiểu hồ ly, Ngô Sở rất dễ dàng đọc được ý tứ bên trong.

Tiểu hồ ly thấy mình đã hiểu lầm Ngô Sở, liền cười hì hì đến bên cạnh Thạch Cơ, đưa tay véo má nàng, "Thật là mềm!

Ta cũng là một trong các sư mẫu của ngươi, sau này sư mẫu sẽ dạy ngươi cầm kỳ thư họa, ca múa trà đạo… À phải rồi, ba vị này là sư huynh sư tỷ của ngươi…" Thấy Thạch Cơ nhìn về phía họ, Hoàng Long và Phượng Nghi đều lần lượt chào hỏi.

Hoàng Long nói: "Thạch Cơ sư muội chào muội!

Ta là đại sư huynh Hoàng Long…" ... "A Sở ca, huynh tìm đâu ra đệ tử vậy?" Tiểu Nguyệt Linh khoác tay Ngô Sở, bước vào đại điện.

Tiểu thư tả và Hồ Tổ tả tả lúc này đã trở về đại điện, đang thưởng thức linh nhưỡng và mật tiễn cùng các món ăn vặt khác do tiểu hoa tiên Hoa Phỉ Nhi dâng lên.

Ngô Sở cũng không giấu giếm, nói: "Nàng chính là do khối ngoan thạch trong Bạch Cốt Động ở Vạn Nha Sơn hóa thành, căn cơ không hề nông cạn đâu!

Tương lai bước vào Đại La chi cảnh cũng không phải là chuyện

khó.

Nếu muội và Tiểu Vũ không nỗ lực hơn, có lẽ tốc độ nàng bước vào Đại La còn nhanh hơn các muội đấy!" Tiểu Nguyệt Linh nghe vậy, liền lộ ra vẻ mặt 'lợi hại quá'.

Về chuyện bị người đến sau vượt mặt, Tiểu Nguyệt Linh sớm đã nghĩ thoáng rồi.

Dù sao, ba vị đệ tử Hoàng Long và Phượng Nghi cũng là người đến sau, nhưng bây giờ họ sớm đã bước vào Đại La.

Bị đệ tử vượt mặt, chuyện này đã không phải là lần đầu trải qua.

Hơn nữa Tiểu Nguyệt Linh vốn dĩ khá là cá mặn, mục tiêu ban đầu của nàng chỉ là Kim Tiên, có thể diễn hóa ra một luồng bất diệt linh quang là đã mãn nguyện rồi.

Bây giờ đã là Thái Ất đỉnh phong, nàng đã rất hài lòng.

Đại La cảnh, nàng không hề cưỡng cầu, tâm thái so với tiểu hồ ly thì cá mặn hơn nhiều. "Chẳng phải A Sở ca đã nói, đệ tử không nhất thiết phải thua kém thầy sao?" Tiểu Nguyệt Linh cười tươi khoác tay hắn, rất phóng khoáng nói: "Nếu nàng có thể đạt được thành tựu đó, ta cũng mừng thay cho nàng." Ngô Sở cưng chiều véo nhẹ chiếc mũi xinh của nàng, nói: "Vẫn là muội phóng khoáng!" Nói rồi, hắn lại quay sang cười với tiểu hồ ly, "Tiểu Vũ, muội đưa Thạch Cơ lên lầu chọn một phòng để ở đi, có chuyện gì ngày mai hãy nói." Sau đó lại nói với đám Hoàng Long: "Các con cũng về trước đi!" ...

Đêm rất dài, Thạch Cơ hoàn toàn không có chút buồn ngủ nào.

Chương 593

Lần đầu đến Tử Ngọc Sơn, nàng hoàn toàn bị mọi thứ ở đây làm cho chấn động.

So với Vạn Nha Sơn toàn là tử khí và quạ đen, khí tức quỷ dị u tĩnh, Tử Ngọc Sơn này quả thực chính là tiên cảnh nhân gian.

Ngoài ra, nàng cũng bị thực lực mà Tử Ngọc Sơn thể hiện ra dọa sợ.

Trừ sư phụ và hai vị sư mẫu của nàng ra, ngay cả ba vị sư huynh sư tỷ cũng đều là cường giả Đại La cảnh.

Còn có một con sủng vật trông rất đáng yêu, vậy mà cũng có khí tức Đại La cảnh.

Một cảm giác an toàn vô bờ bến dần dần nảy sinh trong lòng nàng.

Nàng cảm thấy, so với những ngày tháng cô đơn ở Bạch Cốt Động trước đây, những ngày tháng sau này ở Tử Ngọc Sơn nhất định sẽ rất vui vẻ.

Càng nghĩ, nụ cười trên khóe môi nàng càng không thể kìm lại, rồi nàng không khỏi ngã xuống giường, lăn lộn lung tung.

Ở một nơi khác, Ngô Sở và tiểu thư tả, cùng với Hồ Tổ tiểu thư tả, sau khi trải qua một hồi giao lưu thân thiện, đã bắt đầu bàn bạc vấn đề phân chia bảo bối.

Trên Phân Bảo Nham, Ngô Sở đã nhận được năm món bảo bối, trong đó quý giá nhất, tự nhiên phải kể đến hai mươi bốn viên Định Hải Châu.

Ý định của Ngô Sở là muốn tặng món này cho Hồ Tổ tả tả, dù sao nàng cũng có Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Kiếm Trận, về mặt công

phạt đã quá đủ rồi.

Còn Hậu Thổ tiểu thư tả thì căn bản không cần những linh bảo này.

Nhưng Hồ Tổ tả tả đã từ chối, cảm thấy Định Hải Châu này, vẫn nên tặng cho Tiểu Vũ thì hơn!

Bởi vì lúc trước nàng cũng đã nhận được một vài bảo bối trên Phân Bảo Nham, tuy phẩm chất của chúng không bằng Định Hải Châu.

Nhưng Tiểu Vũ và những người khác lại không nhận được món nào.

Nhiều sinh linh Đại La cảnh cũng không nhận được bảo bối trên Phân Bảo Nham, sinh linh Thái Ất cảnh không nhận được là chuyện quá bình thường, hoàn toàn không tranh giành nổi.

Bên cạnh đó, tiểu thư tả lại hỏi Ngô Sở, "Ngươi làm sư phụ, chuẩn bị tặng cho tiểu Thạch Cơ bảo bối gì?

Ta thấy trên người nàng, hình như cũng không có bạn sinh linh bảo nào cả." Nghe tiểu thư tả nói vậy, Ngô Sở không khỏi nhớ lại khối huyền thiết bị tiểu thư tả lấy đi từ Bạch Cốt Động năm xưa.

Nếu tiểu thư tả không lấy nó đi, có lẽ khối huyền thiết đó bây giờ cũng đã hóa thành một thanh bảo kiếm, trở thành bạn sinh linh bảo của tiểu Thạch Cơ rồi!

Ngoài ra, trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, Thạch Cơ hẳn là còn có một món linh bảo uy lực khá tốt - Bát Quái Vân Quang Mạt.

Bây giờ xem ra, món linh bảo này hẳn không phải là bạn sinh linh bảo của nàng, rất có thể là do Thông Thiên tiểu đạo ban tặng, có lẽ món bảo bối đó nằm trong số những món mà Thông Thiên đoạt được lần này.

Nghĩ đến thế giới Phong Thần trong tương lai… Ngô Sở cảm thấy, cho dù tương lai vẫn sẽ xảy ra đại chiến Phong Thần, cũng sẽ không liên lụy đến Tử Ngọc Sơn của hắn, không liên lụy đến Thạch Cơ.

Trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, Thạch Cơ nương nương sở dĩ bị liên lụy, nguyên nhân trực tiếp nhất hẳn là, nàng là đệ tử của Thông Thiên tiểu đạo.

Bây giờ nàng đã trở thành đệ tử của Ngô mỗ ta, còn có thể xui xẻo như vậy sao?

Nhưng bất kể có bị liên lụy hay không, nghĩ đến những đệ tử của mình, Hoàng Long và Phượng Nghi đều có bảo bối mạnh mẽ, lần này trên Phân Bảo Nham, họ cũng có thu hoạch.

Lại nhìn tiểu Thạch Cơ không có gì cả, Ngô Sở cảm thấy, "Vậy thì tặng hai mươi bốn viên Định Hải Châu này cho tiểu Thạch Cơ đi!" "Cái này…" Hồ Tổ tả tả có chút kinh ngạc, "Đây là Định Hải Châu đó!

Bốn mươi viên kết hợp lại, cho dù không phải là chí bảo, cũng là cực phẩm linh bảo cấp đỉnh tiêm, so với linh bảo trên người ta…" Ngô Sở cười nói: "Món chí bảo Huyễn Thiên Linh của Hồ tộc trên người nương tử cũng không tệ mà!" Chí bảo Huyễn Thiên Linh của Hồ tộc được buộc trên mắt cá chân của Hồ Tổ tả tả, trông giống như một hạt sen vàng, dùng sợi dây đỏ xâu lại, lắc lư cũng không có âm thanh gì.

Nhưng một khi nó phát ra âm thanh, đó chính là huyễn âm mạnh nhất.

Đương nhiên, nó cũng có công năng phá huyễn.

Chiếc Phá Huyễn Linh mà Thanh Khâu Thần tặng nàng năm xưa, sau đó được nàng chuyển tặng cho Tiểu Nguyệt Linh, chính là vật

phỏng chế theo Thiên Âm Linh.

Chỉ là hình thái của hai món linh bảo có chút khác biệt.

Huyễn Thiên Linh có hình hạt sen, còn Phá Huyễn Linh thì có hình chiếc loa.

Nghĩ đến kết cục thê lương của Thạch Cơ trong đại chiến Phong Thần, Ngô Sở tuy cảm thấy cho dù có đại chiến Phong Thần cũng sẽ không liên lụy đến Tử Ngọc Sơn, nhưng hắn vẫn quyết định đưa Định Hải Châu cho Thạch Cơ.

Lỡ như thuộc tính xui xẻo bám thân của nàng thực sự phát tác, cũng có thể chống đỡ một chút.

Đương nhiên, khả năng này hẳn là vô cùng nhỏ.

Tương lai Thái Ất chân nhân dù có ngầu đến đâu, cũng không dám động đến đệ tử của hắn đâu nhỉ! "Tiểu Thạch Cơ tương lai chắc chắn sẽ trở về đạo trường của nàng, Tiểu Vũ và Tiểu Nguyệt Linh đều sống cùng chúng ta ở Tử Ngọc Sơn này, so sánh ra, vẫn là tiểu Thạch Cơ cần chúng hơn." Đối mặt với lời giải thích của Ngô Sở, Hồ Tổ tả tả liếc hắn một cái, nói: "Tiểu Vũ và Tiểu Nguyệt Linh, ngươi không chút đau lòng nào sao?" Ngô Sở cười nói: "Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Vũ đều sẽ không dễ dàng rời khỏi Tử Ngọc Sơn, không cần lo lắng cho họ.

Tiểu Nguyệt Linh thực ra rất thích ở nhà, còn Tiểu Vũ, nếu nàng muốn ra ngoài chơi, chắc chắn sẽ tìm mọi cách lôi ta đi cùng…" Ngô Sở rất muốn nói, bảo bối đưa cho họ, coi như là minh châu bị phủ bụi rồi.

Nhưng nghĩ lại, vẫn là thôi đi, dù sao cũng là tiểu bà xã của mình, nói họ như vậy, lỡ họ giận, quay đầu lại vẫn phải là mình đi dỗ.

Sau một hồi bàn bạc, ba người lại có trận chiến thứ hai.

Sáng hôm sau, Ngô Sở đang dựa vào con mèo trắng lớn Bạch Quân uống trà trong đại điện, thỉnh thoảng lại vuốt cái đầu to của Bạch Quân, hoặc xoa eo già, nghĩ về đôi chân dài của tiểu thư tả, trông thì thon thả nhưng thực chất lại tràn đầy sức mạnh bùng nổ.

Nói về chiến đấu lực nhà ai mạnh hơn, vẫn phải là tiểu thư tả.

Hồ Tổ tả tả quyến rũ thì quyến rũ thật, nhưng chiến đấu lực vẫn không bằng tiểu thư tả.

Một con chim sẻ nhỏ xinh đẹp bay vào, đậu trên vai hắn, khi Ngô Sở đưa tay về phía nó, nó thân mật dùng cái đầu nhỏ cọ cọ vào lòng bàn tay hắn. "Sư phụ buổi sáng tốt lành!" Tiểu Thạch Cơ từ ngoài điện bước vào, thỉnh an Ngô Sở.

Trông có vẻ hơi hoạt bát, nhưng khi nhìn thấy hắn, liền lập tức cẩn trọng thu liễm lại.

Bên cạnh nàng là Mẫu Đơn của tiểu hoa thần và những người khác, có thể thấy, tiểu Thạch Cơ đã dậy từ rất sớm, và các tiểu hoa thần đã đóng vai trò hướng dẫn viên du lịch cho nàng.

Từ sáng sớm, họ đã đi dạo khắp Tử Ngọc Sơn.

Ngô Sở gật đầu, từ trong tay áo lấy ra hai mươi bốn viên châu tử, nói: "Tối qua vội vàng nhận con làm đồ đệ, vi sư cũng không có gì biểu thị, hai mươi bốn viên Định Hải Châu này, liền tặng cho con phòng thân!

Về rồi thì hãy luyện hóa cho tốt." Tiểu Thạch Cơ chưa từng tiếp xúc với linh bảo nên còn hơi ngơ ngác, sau khi nhận lấy hai mươi bốn viên châu tử, liền cúi đầu bái tạ Ngô Sở, "Đa tạ sư phụ ban bảo!" Những người khác ở bên cạnh thấy vậy, ai nấy đều lộ vẻ ghen tị.

Những người từng đến Tử Tiêu Cung đều biết, hai mươi bốn viên châu tử này là bảo bối đứng hàng đầu trên Phân Bảo Nham, hai mươi

bốn viên kết hợp lại, chắc chắn là linh bảo cấp cực phẩm.

Còn tiểu hồ ly đã từng tìm hiểu về 'Định Hải Châu', không khỏi liếc nhìn Ngô Sở, cảm thấy Ngô Sở đối xử với tiểu đệ tử mới thu nhận này còn tốt hơn cả với nương tử của hắn.

Tức chết hồ ly rồi!

Ngô Sở liếc nàng một cái, lại nói với tiểu Thạch Cơ: "Con có thể làm quen với mọi người ở Tử Ngọc Sơn trước, lát nữa vi sư sẽ giảng giải cho con về Đại Đạo bản nguyên." "Đa tạ sư phụ!" Tiểu Thạch Cơ vui mừng nói.

Chương 594

Trong mắt nàng, Ngô Sở tặng linh bảo còn không bằng giảng đạo cho nàng!

Nàng hoàn toàn không biết hai mươi bốn viên Định Hải Châu này là linh bảo cấp bậc gì.

Ngô Sở thấy tiểu hồ ly im lặng liếc xéo tiểu Thạch Cơ, liền cười nói: "Hay là để sư nương của con, phổ cập cho nó một chút kiến thức thường thức về tu hành?" Lúc này, ba vị đệ tử Hoàng Long cũng bước vào, thỉnh an Ngô Sở.

Phía sau họ còn có Đại Hồng và Phong Hậu Phong Mang, nhìn thần thái của họ, Ngô Sở không khỏi liếc nhìn Đại Hồng và Phong Mang, cảm thấy họ và hai vị đệ tử của mình dường như có chút… Không lẽ nào!

Chẳng lẽ tên Hoàng Long này lại thích một con cá sao?

Còn Địa Khôn con kỳ lân này, lại thích một con ong mật?

Vậy còn Phượng Nghi con phượng hoàng này thì sao?

Ngô Sở liếc nhìn Phượng Nghi, phát hiện nha đầu này cũng không có gì bất thường, thế là lại từ trong tay áo lấy ra hai món linh bảo, một đao một kiếm, kiếm tặng cho Đại Hồng, đao cho Phong Mang.

Đao tên Phân Quang Đao, kiếm tên Trọng Thủy Kiếm. 64.

Hai người nhận được bảo vật của Ngô Sở, đều lần lượt bái tạ, tuy không phải là cực phẩm linh bảo cấp đỉnh tiêm, nhưng cũng coi như là sơ cấp cực phẩm rồi.

Dù sao cũng là bảo bối lấy từ Phân Bảo Nham, sẽ không quá tệ.

Đồ quá tệ, e rằng lão tổ cũng không tiện lấy ra.

Tiểu hồ ly ở bên cạnh nhìn mà đỏ cả mắt, Ngô Sở nghĩ nghĩ, liền đem một sợi dây thừng cũng lấy từ Phân Bảo Nham, Khổn Tiên Tác, tặng cho nàng.

Ngô Sở cũng không biết sợi dây này có phải là Khổn Tiên Thừng trong truyền thuyết hay không, nhưng nó thực sự có các công năng trói, khóa, phong ấn.

Hơn nữa phẩm chất cũng không thấp, đạt đến cấp cực phẩm cao đoạn.

Lúc này, Tiểu Nguyệt Linh bưng điểm tâm sáng bước vào, tuy chỉ là những chiếc bánh bao đơn giản, nhưng trên đó lại tỏa ra ánh sáng, bốc lên theo hơi nước, tựa như hà quang đang lay động.

Nhìn thấy cảnh này, tiểu Thạch Cơ rõ ràng có chút kinh ngạc.

Mặc dù đã được các tiểu hoa thần dẫn dắt, nàng đã biết đến thứ gọi là thức ăn, nhưng trước đây nàng thử đều là loại không phát sáng.

Bây giờ đột nhiên thấy đồ ăn được lại phát sáng, lòng hiếu kỳ lập tức nổi lên.

Ngô Sở nhìn Tiểu Nguyệt Linh cần cù, không tranh không giành, lại từ trong tay áo lấy ra một cây gậy đen nhỏ, đưa qua, "Nào, cái này tặng cho muội!" Tiểu Nguyệt Linh liếc nhìn, liền lắc đầu nói: "Ta không thiếu linh bảo, hơn nữa cũng không cần tranh đấu với ai, cầm cũng chẳng có tác dụng gì, A Sở ca vẫn nên tặng cho người khác cần hơn đi!" Ngô Sở nghe vậy, liếc nhìn tiểu hồ ly, tiểu hồ ly trừng mắt với Tiểu Nguyệt Linh, cảm thấy nha đầu Tiểu Nguyệt Linh này đang phá đám mình, tức chết hồ ly rồi!

Đối mặt với ánh mắt trừng trừng của tiểu hồ ly, Tiểu Nguyệt Linh quay lưng lại với mọi người, lè lưỡi với nàng, không tiếng động làm

động tác "lêu lêu", khiến tiểu hồ ly rất muốn bắt lấy nàng, đánh cho một trận vào mông. "Nếu muội không muốn, vậy ta tặng cho Bạch Quân." Ngô Sở quay tay liền đem cây biến hình bổng đã được hắn luyện lại này, tặng cho Bạch Quân, người cũng đang cần cù làm gối dựa cho hắn.

Cây biến hình bổng này đến từ Kỳ Lân tộc, không biết là do tên nhàm chán nào luyện chế ra.

Sau khi được hắn luyện lại một lần, thêm vào một số trận pháp cấm chế khác, giữ lại công năng của biến hình bổng, lại tăng thêm các công năng định thân, phong khốn, còn có thể để biến hình bổng tự biến hình theo ý muốn, thế nên đặt tên là 'Tiểu Như Ý Bổng'.

Bạch Quân liếc nhìn cây Tiểu Như Ý Bổng đó, cũng không muốn lắm.

Chủ yếu là, nó thực sự cũng không dùng đến thứ này, ở Tử Ngọc Sơn, căn bản không cần đấu pháp với ai, chỉ cần thỉnh thoảng cho Ngô Sở dựa một chút, vuốt ve một chút là được rồi.

Hơn nữa thứ này chủ yếu dùng để phụ trợ, hoàn toàn không phù hợp với phong cách đấu pháp cận chiến, không động thì thôi, động thì tàn nhẫn của nó.

Thấy Bạch Quân cũng tỏ ra không hứng thú, Ngô Sở trực tiếp tặng nó cho con chim sẻ nhỏ Phượng Tịch trên vai.

Viên Ly Hỏa Châu mà cha nó là Hỏa Phượng tặng năm xưa, đã được Ngô Sở đặt ở bên Xích Đồng Cốc, dùng để giúp Hỏa Đồng Mộc ngưng tụ hỏa linh chi lực.

Sau này khi tiểu chim sẻ Phượng Tịch nở ra, Ngô Sở đã lấy ra tặng lại cho nó.

Ngoài ra, trên người tiểu chim sẻ Phượng Tịch, thật sự không có

linh bảo nào khác.

Một số linh bảo ban đầu của nó, khi nó chết năm xưa, đã bị đánh mất rồi.

Tiểu chim sẻ Phượng Tịch cũng không từ chối, đưa móng vuốt nhỏ màu vàng ra, trực tiếp tóm lấy cây Tiểu Như Ý Bổng, quay móng cắm vào cánh của mình, biến mất không thấy.

Sau đó dùng cái mỏ vàng của mình cọ cọ vào mặt Ngô Sở.

Lúc này tiểu Thạch Cơ mới phát hiện, con chim sẻ nhỏ xinh đẹp đứng trên vai Ngô Sở, khí tức dường như còn mạnh hơn cả nàng.

Điều này khiến nàng không khỏi thầm than, Tử Ngọc Sơn này, quả nhiên là cường giả nhiều vô số kể!

Lúc này, Ngô Sở lại lấy ra một cây gậy, ném ra ngoài điện, liền thấy cây gậy đó hóa thành một vệt sáng, bắn về phía động phủ của Lão Viên.

Không lâu sau, Lão Viên với vẻ mặt kích động, từ trong động phủ của mình, quỳ lạy về hướng Thần Mộc trên Tử Ngọc Sơn, cảm tạ sự ban thưởng của vị lão sư Ngô Sở này.

Cây gậy này cũng là hắn lấy được từ Phân Bảo Nham, tên là Tinh Vân Côn.

Sau khi Ngô Sở phân phát hết những bảo bối mình lấy được từ Phân Bảo Nham, Hoàng Long và những người khác liền bị Ngô Sở phất tay đuổi đi, để họ tự mình tu luyện.

Về vấn đề dạy dỗ tiểu Thạch Cơ, thì bị hắn ném cho tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly nhận được bảo bối, phải bỏ ra thêm chút công sức mới được.

Nội dung dạy dỗ của tiểu Thạch Cơ, thực ra cũng tương tự như

lúc tiểu hồ ly dạy Hoàng Long và những người khác khi còn nhỏ, toán học, văn tự Hồng Hoang, những thứ này đều phải học.

Kiến thức thường thức tu hành Hồng Hoang, thì cần phải tập trung dạy dỗ.

Để tránh sau này ra ngoài, có bảo bối tốt cũng không biết, bị người ta cười chê là có mắt không tròng.

Nhưng điều khiến Ngô Sở hơi lúng túng là, bất kể là 《Cửu Chuyển Huyền Công》 hay 《Bất Xuất Tiên Pháp》, đều không phù hợp với tiểu Thạch Cơ.

Tiểu Thạch Cơ là đá thành tinh, 《Cửu Chuyển Huyền Công》 dùng để cường hóa huyết mạch, đối với nàng hiệu quả không lớn.

Còn 《Bất Xuất Tiên Pháp》, chỉ là một bộ tiên pháp phù hợp cho sinh linh bình thường tu hành, tiểu Thạch Cơ đã là Thái Ất tiên, cũng căn bản không dùng đến.

Vì vậy Ngô Sở chỉ cần tập trung giảng giải cho nàng về phương diện tu hành Đại Đạo bản nguyên, cũng như cách vận dụng lực lượng của Đại Đạo pháp tắc là được rồi.

Thực ra cái này cũng có thể giao cho tiểu hồ ly dạy, dù sao tiểu hồ ly cũng đã đến Tử Tiêu Cung nghe đạo.

Nhưng Ngô Sở cảm thấy, nếu chuyện gì cũng giao cho tiểu hồ ly, tiểu nha đầu Thạch Cơ không biết gì này, e rằng sẽ cảm thấy hắn là một sư phụ không có trách nhiệm.

Ngô Sở cảm thấy mình không phải là người như vậy, vì vậy vẫn chuẩn bị dành thêm chút thời gian, bồi dưỡng vị tiểu đệ tử này thật tốt.

Trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, đến thời Phong Thần, tu vi của Thạch Cơ hẳn là không kém tên vô liêm sỉ Thái Ất chân nhân.

Chương 595

Bây giờ đệ tử của mình là tiểu Thạch Cơ, không thể nào kém hơn vị Thạch Cơ nương nương đó được! ...

Ngay khi Ngô Sở đang dạy dỗ vị tiểu đệ tử mới thu nhận này ở Tử Ngọc Sơn, thì ở trong Hỗn Độn xa xôi ngoài vực ngoại, lại bùng nổ một trận đại chiến.

Không ai dám tin, Kôn Bằng lão tổ lại liên thủ với Minh Hà lão tổ, ở trong Hỗn Độn đó đánh nhau bất phân thắng bại với đôi huynh đệ sầu khổ đến từ Tây phương!

Ban đầu Kôn Bằng lão tổ và Minh Hà lão tổ, hai tên này đi cùng nhau, chỉ là muốn thăm dò đối phương, có dám tìm một người để thử, nhân lúc các vị đệ tử Thánh Nhân kia chưa luyện hóa hết Hồng Mông Tử Khí, xem có thể cướp đoạt được hay không?

Hai người đều là những kẻ gan to bằng trời, vừa tiếp xúc đã ăn ý ngay lập tức.

Ban đầu họ không nghĩ đến việc tìm đôi huynh đệ Tây phương, dù sao đôi huynh đệ Tây phương có hai người, hơn nữa tu vi đều không thấp, Kôn Bằng trong lòng biết rõ điều này.

Mục tiêu của họ là Hồng Vân, đại thiện nhân không mấy đề phòng ai.

Nhưng vị đại thiện nhân đó bây giờ đang ở cùng Ngô Sở và những người khác, họ vốn định chờ sau khi trở về Hồng Hoang rồi tìm cơ hội ra tay.

Nhưng ai bảo trên đường từ Hỗn Độn trở về, họ lại vừa hay gặp phải đôi huynh đệ sầu khổ đến từ Tây phương!

Thế là hai người bàn bạc, liền muốn nhân cơ hội này thăm dò xem, Thánh Nhân có ra mặt quát mắng họ hay không.

Nếu không, vậy thì họ có cơ hội rồi.

Kết quả trận chiến này, lại làm khổ Nhiên Đăng lão đạo vô tội.

Người ta thường nói, lão đại và lão nhị đánh nhau, kết quả lão tam bị xử đẹp trước.

Có thể thấy thần tiên đánh nhau, cá trong chậu bị vạ lây đến mức nào.

Tuy Nhiên Đăng lão đạo không được coi là lão tam, nhưng trong trận đại chiến này, hắn thực sự không khác gì con cá bị vạ lây.

Đôi huynh đệ sầu khổ cũng không ngờ, ở trong Hỗn Độn này, lại có kẻ dám ra tay với huynh đệ họ, kết quả nhất thời không để ý, liền bị Kôn Bằng và Minh Hà chặn đánh.

Họ tu vi cao thâm, bị đánh lén một chút cũng không sao, chỉ tội cho Nhiên Đăng, con cá vô tội vốn chỉ đi theo để hóng hớt.

Chỉ một đòn, đã đánh cho Nhiên Đăng lão đạo, người vốn tưởng đi theo đôi huynh đệ sầu khổ sẽ được an toàn, khóc thét lên, lần này là khóc thật.

Bởi vì chân thân mà hắn vất vả không biết bao nhiêu năm tháng mới luyện lại được, lại một lần nữa bị đánh nát.

Bị đánh nát thực ra cũng không có gì to tát, chỉ cần có người giúp đỡ, vẫn có thể dễ dàng phục hồi.

Nhưng đôi huynh đệ sầu khổ lo thân còn chưa xong, đâu có thời gian giúp hắn?

Tiếp Dẫn chỉ kịp ném nguyên thần của Nhiên Đăng và chiếc cung đăng đó vào trong Thập Nhị Phẩm Kim Liên, còn thân thể đã vỡ nát,

cứ để nó trôi theo bão Hỗn Độn đi!

Nhiên Đăng lão đạo lại một lần nữa chỉ còn lại nguyên thần, quỳ rạp trong chiếc cung đăng đó, với vẻ mặt câm nín nghẹn ngào nhìn trời xanh, cảm thấy cuộc đời đối với hắn thực sự quá bất công.

Tại sao cuộc đời của mình lại phải đầy rẫy những khổ nạn như vậy?

Khó khăn lắm mới ôm được hai cái đùi trông có vẻ khá to, kết quả phát hiện, hai cái đùi này dường như cũng không to đến thế, căn bản không bảo vệ được cái mạng nhỏ của hắn!

Nếu không phải ở trong Hỗn Độn này, tim đèn của cung đăng không thể liên lạc với U Minh, lúc này hắn đã chuồn rồi, hai huynh đệ này quả thực có độc, không thể đi theo!

Trời cao hỡi!

Ai dám thảm hơn ta?!

Những suy nghĩ nội tâm này của Nhiên Đăng lão đạo, không ai biết được, lúc này, đôi huynh đệ sầu khổ không có thời gian để ý đến hắn, đang đối đầu với Kôn Bằng và Minh Hà!

Hai bên bùng nổ đại chiến trong Hỗn Độn, linh bảo xuất hiện hết, thần liên trật tự lấp lánh, gây ra những cơn bão Hỗn Độn cuồng cuộn, khiến những sinh linh vẫn đang đi trong Hỗn Độn, vừa chửi bới vừa nhanh chóng bỏ chạy.

Họ thực ra không biết những cơn bão Hỗn Độn đó là do ai gây ra, chỉ tưởng là gặp phải Hỗn Độn Cự Thú, nên chỉ có thể liều mạng bỏ chạy.

Đôi huynh đệ sầu khổ rất khó hiểu nhìn Kôn Bằng và Minh Hà, vừa đánh, Chuẩn Đề vừa quát hỏi: "Nghiệt súc to gan, các ngươi có biết huynh đệ ta là đệ tử Thánh Nhân không?" Một tiếng 'nghiệt súc',

đã chọc giận Kôn Bằng.

Vốn chỉ là thăm dò xem Thánh Nhân có ra mặt quan tâm hay không, Kôn Bằng trực tiếp quyết chiến sinh tử với Chuẩn Đề, chiêu nào chiêu nấy đều tàn nhẫn, hai tay phất động, phong lôi cuồng cuộn.

Tiếp Dẫn thấy vậy, liền nói: "Hai vị đạo hữu, chúng ta xưa không oán, nay không thù, tại sao hai vị lại chặn giết chúng ta?

Phải biết huynh đệ ta là đệ tử Thánh Nhân, đắc tội với chúng ta thì có lợi gì cho hai vị?

Huynh đệ ta xưa nay luôn lấy thiện đãi người, xin đừng ép chúng ta." Kôn Bằng hừ lạnh, không đáp lời.

Minh Hà thì cười lạnh ha hả: "Đánh lũ vô liêm sỉ các ngươi, cần lý do sao?" "…" Chuẩn Đề tay cầm Hàng Ma Xử, cười lạnh nói: "Hai vị tốt nhất nên tỉnh táo lại một chút, đừng nói là hai vị không làm gì được huynh đệ ta, cho dù có làm gì được, chẳng lẽ hai vị không sợ tương lai bị thanh toán sao?

Đừng nói huynh đệ ta là đệ tử Thánh Nhân, chỉ nói mấy vị sư huynh sư tỷ của bần đạo, là hai vị có thể chống đỡ được sao?" Kôn Bằng cười gằn, "Thật biết dát vàng lên mặt mình, ta không tin vị đại sư huynh kia của các ngươi sẽ để ý đến hai người các ngươi.

Nữ Oa đạo hữu là tỷ tỷ mà hắn nhận, Hồng Vân đạo hữu càng là chí giao của hắn, hai người các ngươi sớm đã đắc tội với hai vị đó, cũng xứng để hắn ra mặt cho các ngươi sao?" Nữ Oa là tỷ tỷ mà Ngô Sở nhận, Hồng Vân là chí giao của Ngô Sở, những chuyện này căn bản không cần phải hỏi thăm nhiều, chỉ cần chú ý một chút là rõ như ban ngày.

Nhưng tại sao họ rõ ràng biết điều này, vẫn dám có ý đồ với Hồng Vân?

Chẳng phải là vì cảm thấy sau khi giết Hồng Vân, có thể nhận được Hồng Mông Tử Khí, có Hồng Mông Tử Khí trong tay, chỉ cần trốn đi tu hành, một ngày nào đó sẽ có thể thành Thánh, một khi họ có thể thành Thánh, cho dù là Ngô Sở sở hữu hai con Hỗn Độn Cự Thú, họ cũng không sợ.

Bốn người trong Hỗn Độn vừa đánh vừa giết, không biết qua bao lâu, cuối cùng cũng từ vực ngoại Hỗn Độn giết trở về đại địa Hồng Hoang.

Lập tức, trật tự Đại Đạo liền lung lay trong trận đại chiến của hai bên.

Nhiều cường giả Đại La cảnh lập tức cảm nhận được trận đại chiến này, lần lượt thông qua Đại Đạo đang không ngừng lung lay để quan chiến.

Mấy vị đệ tử Thánh Nhân vốn đang tu hành, lúc này cũng tham gia quan chiến.

Lúc này, Chuẩn Đề đột nhiên cười lạnh, "Hai vị, các ngươi là nhắm vào Hồng Mông Tử Khí trên người huynh đệ ta phải không!

Thật là dã tâm lớn, thiên địa chí bảo như vậy, há là loại thấp sinh phu hóa và loại ô uế bất kham như các ngươi có thể nhúng chàm sao?" Bị vạch trần mục đích, hai người không thừa nhận, nhưng cũng không phủ nhận, chỉ cười lạnh, nhưng động tác trong tay lại không hề dừng lại.

Kôn Bằng lão tổ hóa thành một con chim đại bàng đen khổng lồ, một ngụm nuốt về phía Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề tay cầm Hàng Ma Xử, mang theo kim quang đầy trời, lao lên trời, không hề triệu hồi bạn sinh linh bảo Thất Bảo Diệu Thụ của mình.

Còn Minh Hà lão tổ thì hiển hóa huyết hải ra, lập tức, huyết hải mênh mông, cuộn lên sóng máu vạn trượng, hung hãn vỗ về phía Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn chân đạp liên hoa, tay cầm một cây gậy trúc, đối mặt với sóng lớn, uy nghiêm không sợ.

Đáng tiếc, những người quan chiến, không có ai vì lời nói này của Chuẩn Đề mà ra mặt giúp họ, dường như mấy vị đệ tử Thánh Nhân nhận được Hồng Mông Tử Khí đều không muốn ra tay.

Điều này cũng khiến nhiều người cảm thấy, xem ra mối quan hệ giữa các đệ tử Thánh Nhân, cũng chỉ có vậy thôi!

Chương 596

Lúc này, trong Thập Nhị Phẩm Kim Liên dưới chân hắn, Nhiên Đăng lão đạo đã có thể cảm ứng được sự tồn tại của U Minh, hắn từ bỏ đôi huynh đệ sầu khổ, lại một lần nữa đi đến U Minh.

Khi đôi huynh đệ sầu khổ và Kôn Bằng bọn họ đại chiến ở Hồng Hoang, Nhiên Đăng lão đạo lại một lần nữa đến nơi huyết tinh u ám khiến hắn khó quên đó. "Ủa?

Là ngươi?

Thật trùng hợp!

Sao ngươi lại biến thành thế này rồi?" Xa xa, trong một cái kén máu, truyền ra một giọng nói ông ông không phân biệt nam nữ. "…" Chỉ còn lại một đạo nguyên thần, tay cầm cung đăng, Nhiên Đăng lão đạo kinh ngạc ngẩng đầu, rồi nước mắt không tự chủ được mà lăn dài trên má.

Một tiếng thở dài, u u vang lên trong bóng tối này.

Hồi lâu, hắn mới ngẩng đầu lên, "Sao ngươi lại biến thành một cái kén máu rồi?

Chẳng lẽ muỗi cũng phải như hồ điệp, phá kén thành bướm sao?" "Đây là công pháp mà bần đạo tu luyện!

Tiếc là ngươi lại là một đạo nguyên thần, nếu không bần đạo thật muốn nếm thử mùi vị của ngươi đấy!" Giọng nói ông ông lại vang lên, "Nói đi nói lại, sao ngươi lại bị người ta đánh thành thế này rồi?

Bên ngoài thật sự nguy hiểm đến vậy sao?" Nhiên Đăng ai oán thở dài: "Ai!

Nếu không cần thiết, tương lai ngươi vẫn là đừng xuất hiện ở thế

giới bên ngoài thì hơn.

Ban đầu bần đạo cho rằng, sau vô số năm tháng đại chiến, cường giả chết thảm trọng như vậy, hẳn là sẽ ít đi nhiều.

Nhưng ai ngờ…" "Lại đây, mau kể cho bần đạo nghe đi, dù sao ngươi cũng đã thế này rồi." "…" Trong khi Nhiên Đăng lão đạo đang ở giữa U Minh Huyết Hải gặp gỡ con muỗi cái kia, Ngô Sở, người đang làm một sư phụ tốt ở núi Tử Ngọc, cũng nhận được truyền âm của Nữ Oa và Hồng Vân. "A Sở, thân là đại sư huynh Huyền Môn, ngươi không ra mặt khuyên can một chút sao?" "A Sở hiền đệ, ngươi nói lời của Chuẩn Đề sư đệ có phải là thật không?

Côn Bằng và Minh Hà kia thật sự đang nhắm vào Hồng Mông Tử Khí sao?" Khả năng này, mặc dù Ngô Sở đã sớm nói với Hồng Vân, nhưng Hồng Vân vẫn không dám tin Côn Bằng lão tổ và Minh Hà lão tổ lại có lá gan lớn đến vậy.

Thật sự không lo lắng Thánh Nhân nổi giận chút nào sao?

Cuộc đại chiến giữa bốn người này, Ngô Sở tự nhiên cũng cảm ứng được.

Mặc dù thân là đại sư huynh Huyền Môn, nếu khoanh tay đứng nhìn chuyện này, có thể sẽ rước lấy một số lời đàm tiếu.

Thậm chí có khả năng vì chuyện này mà tạo ra một tiền lệ không tốt, nếu có người cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí mà đại sư huynh Huyền Môn không thèm để ý, mấy vị đệ tử Thánh Nhân cũng không đứng ra bênh vực huynh đệ khốn khổ, vậy có phải 'ta' cũng có thể cướp đoạt không?

Đây là phá vỡ quy củ, một khi Côn Bằng và Minh Hà thành công, hậu quả khó lường.

Hơn nữa, người chịu ảnh hưởng đầu tiên chính là những người sở

hữu Hồng Mông Tử Khí này.

Đối với người ủng hộ trật tự và quy tắc, Nguyên Thủy lúc này đã nổi giận.

Một là Côn Bằng và Minh Hà phá vỡ quy củ, y không thể dung thứ; hai là y cũng là người sở hữu Hồng Mông Tử Khí, là người có lợi ích trực tiếp, y không hy vọng tương lai có người bắt chước; ba là, y cảm thấy Chuẩn Đề nói không sai, một con súc sinh lông lá, một kẻ dơ bẩn, sao dám nhúng chàm thánh vật như Hồng Mông Tử Khí?

Bọn tiểu bối này cũng xứng ngang hàng với bọn họ sao?

Nhưng cơn giận của Nguyên Thủy đã bị Thái Thượng đè xuống, "Bình tĩnh, chớ nóng vội!" Thông Thiên cũng nhân cơ hội nói chen vào một câu, "Đúng vậy!

Đại sư huynh còn chưa lên tiếng mà!

Nhị ca việc gì phải vội?

Còn suốt ngày nói ta nóng nảy!" Cuối cùng cũng có cơ hội chọc ngoáy lão nhị, lão tam Thông Thiên cảm thấy toàn thân khoan khoái, đạo tâm sáng suốt, trời quang mây tạnh, mưa tạnh gió yên… Sau đó trực tiếp kết nối Đại Đạo với Ngô Sở.

Sau khi ba huynh đệ Côn Luân tham gia, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, cũng như Thái Nhất và Đế Tuấn cũng ngầm gia nhập 'phòng chat Đại Đạo' này.

Thấy nhiều người tham gia như vậy, Ngô Sở khẽ ho một tiếng, rất bình tĩnh nói: "Đừng vội! 65.

Cặp huynh đệ kia còn chưa thể hiện bản lĩnh thật sự đâu!

Côn Bằng và Minh Hà chắc chắn không thành công được." Dừng một chút, hắn lại nói: "Nhưng chuyện này cũng tạo ra một tiền lệ

không tốt, các vị vẫn nên cẩn thận một chút, biết đâu sẽ có người bắt chước họ thì sao." Nguyên Thủy nghe vậy, liền không hiểu hỏi: "Nếu đại sư huynh lo lắng tương lai sẽ có người bắt chước họ, vậy tại sao không dập tắt mầm mống này ngay bây giờ?" Giọng điệu của Nguyên Thủy có chút gay gắt, nhưng Ngô Sở suy nghĩ một chút liền hiểu vì sao Nguyên Thủy lại tức giận như vậy.

Thế là hắn ung dung nói: "Muốn đắc Thánh Đạo, ắt phải gánh vác sức nặng của nó. 66.

Đây cũng là một chút thử thách đối với họ, nếu ngay cả chút thử thách này cũng không chịu nổi, chứng tỏ họ không có duyên với Thánh Đạo.

Tương lai đại địa Tây phương còn cần hai huynh đệ họ tái thiết, nếu chút khó khăn này cũng không vượt qua được, vậy tương lai khi họ gặp những khó khăn khác thì phải làm sao?" Ngô Sở nói việc mình tọa sơn quan hổ đấu một cách đường hoàng như vậy, khiến mọi người nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Dù sao thì, lời này cũng khá có lý!

Thấy họ im lặng, Ngô Sở lại nói: "Các ngươi đó!

Vẫn còn quá xem thường cặp huynh đệ Tây phương kia rồi.

Cứ chờ xem!

Họ không dễ dàng gặp chuyện như vậy đâu." Côn Bằng cũng chỉ có thể bắt nạt kẻ nghèo rớt mồng tơi như Hồng Vân thôi, muốn bắt nạt cặp huynh đệ khốn khổ kia, còn kém xa lắm!

Quả nhiên, ngay khi Ngô Sở và mọi người đang mở 'nhóm chat Đại Đạo', Chuẩn Đề cuối cùng cũng lôi ra Thất Bảo Diệu Thụ của mình, quét về phía Côn Bằng.

Nhất thời, thần liên Đại Đạo bay múa, nơi huyền quang đi qua,

không gian dường như đã bị phong tỏa.

Côn Bằng không kịp đề phòng, trực tiếp bị đạo huyền quang kia quét cho lộn một vòng trên không, suýt chút nữa thì rơi thẳng từ trên trời xuống. "Hả?

Lão đạo Chuẩn Đề này giấu nghề cũng kỹ thật!" Thái Nhất nói thẳng.

Dù sao thì họ cũng từng giao đấu với cặp huynh đệ này, nhưng chưa bao giờ thấy Chuẩn Đề lôi bảo bối này ra dùng.

Bên kia, Tiếp Dẫn chân đạp liên hoa, cây gậy trúc trong tay chỉ về phía sóng máu, liền thấy một đạo kim quang từ gậy trúc bay ra, hóa thành một mảnh thần liên Đại Đạo, tức thì chém tan biển máu.

Có thể thấy, cây gậy trúc kia cũng không phải vật tầm thường.

Côn Bằng và Minh Hà thấy vậy, quay người bỏ chạy, không chút do dự.

Một kẻ thi triển Phong Lôi Chi Dực, bay vút đi, một kẻ trực tiếp Huyết Độn chui xuống đất.

Chương 597

"Thấy chưa!

Ta nói không sai mà!

Đừng xem thường cặp huynh đệ này nhé!" Ngô Sở ra vẻ 'Gia Cát Lượng tiên tri', nói với mọi người.

Nguyên Thủy nghiến răng, không nói gì, còn Thông Thiên thì nói: "Cặp huynh đệ này, thật đúng là… ha, lúc nãy kêu thảm như vậy, là muốn tìm mấy người giúp đỡ miễn phí sao?" Ngô Sở khẽ ho một tiếng, nói: "Đều là sư huynh đệ, đừng nói vậy chứ (Ngô Sở thầm giơ ngón cái: Nói hay lắm!).

Thôi được rồi, mọi người giải tán đi!" Ngô Sở là người đầu tiên rời khỏi 'phòng chat Đại Đạo', nhưng Đông Vương Công lại trực tiếp 'men theo đường mạng' đuổi theo, nói chuyện riêng với hắn: "Đại sư huynh, ta định sau khi trảm ra đệ nhất thi, sẽ mở Vạn Tiên Hội ở ba đảo Bồng Lai trên Đông Hải, ngươi có đến tham gia không?" Ngô Sở cười nói: "Ngươi là Nam Tiên Chi Thủ quản lý tiên tịch, ta đây là đại sư huynh Huyền Môn nếu chạy đến góp vui, chẳng phải là cướp hết danh tiếng của ngươi sao?

Thôi bỏ đi, ta còn xa mới trảm ra được đệ nhất thi!

Phải bế quan tu hành một thời gian mới được." Hắn đoán rằng, thuộc tính giỏi giao tiếp, khéo léo của Đông Vương Công có lẽ sắp bộc phát rồi.

Đợi Vạn Tiên Đại Hội kết thúc, có lẽ y sẽ chuẩn bị lập một tiểu tiên đình để chơi.

Nhưng muốn trảm ra đệ nhất thi, không dễ dàng như vậy.

Trảm Tam Thi chứng đạo đều liên quan đến tình tự Đại Đạo.

Rất nhiều sinh linh khi lĩnh ngộ Đại Đạo, rất ít khi lĩnh ngộ về phương diện này.

Phần lớn thời gian, họ đều theo đuổi sức tấn công bề ngoài.

Mà Trảm Tam Thi, cầu chính là 'tâm cảnh', tách rời các loại tình tự, chỉ còn lại chân ngã, và trong quá trình đó cảm ngộ sự thuần túy của Đạo, cuối cùng lại hợp nhất với bản ngã.

Việc đại sư huynh Huyền Môn Ngô Sở từ chối tham gia Vạn Tiên Đại Hội do y tổ chức, khiến Đông Vương Công trong lòng có chút tiếc nuối, đồng thời cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Quả thực như Ngô Sở đã nói, nếu hắn tham gia, danh tiếng của Vạn Tiên Đại Hội chắc chắn sẽ bị vị đại sư huynh Huyền Môn này cướp sạch.

Dù sao thì vị đại sư huynh này, có khí phách nhường cả Hồng Mông Tử Khí.

Cho đến nay, Đông Vương Công vẫn không hiểu tại sao Ngô Sở lại khiêm nhường?

Nhường cho ba huynh đệ Côn Luân và Nữ Oa, cũng như Hồng Vân, Đông Vương Công đều có thể hiểu được, điều không thể hiểu nhất, là nhường cho cặp huynh đệ Tây phương kia.

Dù cho đại địa Tây phương tương lai cần có Thánh Nhân cai quản, thì có một vị cũng đủ rồi chứ?

Dù cho hắn muốn đi con đường Dĩ Lực Chứng Đạo, nhưng điều đó cũng không xung đột với việc sở hữu Hồng Mông Tử Khí.

Nhưng khí phách từ bỏ Hồng Mông Tử Khí của Ngô Sở, cũng ít nhiều đã khích lệ niềm tin vào việc chứng đạo trong tương lai của

một số sinh linh, Đông Vương Công cũng nằm trong số đó.

Dù sao thì vị đại sư huynh này cũng giống như mọi người, không có Hồng Mông Tử Khí mà!

Mặc dù Côn Bằng và Minh Hà đã bị đuổi đi, nhưng sắc mặt của hai huynh đệ khốn khổ lại càng thêm sầu não, càng thêm khổ sở.

Không có sư huynh sư tỷ nào đứng ra chống lưng cho họ cả!

Chẳng lẽ mọi người không cảm ứng được họ bị bắt nạt sao?

Không thể nào!

Giải thích duy nhất chỉ có thể là 'mọi người đều đang xem kịch'.

Thế giới này, quá lạnh lùng, quá vô tình!

Tiếp Dẫn ngửa mặt lên trời thở dài, Chuẩn Đề cúi đầu không nói. "Sư huynh, ta muốn đi tìm đại sư huynh lý luận một phen." Hồi lâu sau, Chuẩn Đề âm thầm truyền âm cho Tiếp Dẫn, "Thân là đại sư huynh Huyền Môn, thấy chuyện như vậy cũng không ra mặt ngăn cản, đại sư huynh như hắn, làm không xứng chức!" "Thận ngôn!" Tiếp Dẫn lườm Chuẩn Đề một cái, nói.

Chuẩn Đề cười khẩy một tiếng, nói: "Sư huynh yên tâm, sư đệ chỉ muốn đến nói với đại sư huynh một tiếng, chúng ta bị người ta bắt nạt, hắn có quản không?

Nếu chúng ta không lên tiếng, lần sau lại xảy ra chuyện tương tự, bọn họ chắc chắn sẽ lại mặc kệ, tiếp tục đứng nhìn." Tiếp Dẫn nghe vậy, liền gật đầu theo.

Sau đó không lâu, hai huynh đệ liền kết nối Đại Đạo với Ngô Sở, bắt đầu khóc lóc kể lể trực tuyến. "Đại sư huynh, Côn Bằng và Minh Hà thật quá đáng!

Hoàn toàn không coi sư phụ và đại sư huynh ra gì.

Sư phụ bên này mới vừa ban Hồng Mông Tử Khí, bọn họ đã bắt đầu cướp rồi…" Chuẩn Đề ra vẻ mắt lệ lưng tròng, diễn tả sự phẫn uất vừa đúng lúc.

Tuy nhiên, cảm xúc của Ngô Sở hoàn toàn không bị hắn lay động, đối mặt với hai huynh đệ đang khóc lóc, Ngô Sở chỉ nhàn nhạt đáp lại: "Được rồi, đây chỉ là một thử thách nhỏ đối với các ngươi thôi.

Muốn thành Thánh Đạo, ắt phải gánh vác sức nặng của nó.

Nếu ngay cả chút khó khăn này cũng có thể dễ dàng đánh gục các ngươi, vậy ta làm sao có thể tin các ngươi có thể hoàn thành hồng nguyện của sư phụ, chấn hưng Tây phương?" "…" Một câu nói, Ngô Sở đã chặn đứng tất cả những lời than khóc mà hai huynh đệ định nói sau đó, khiến chúng mắc nghẹn trong cổ họng không thể thốt ra.

Thấy hai người không còn lời nào để nói, Ngô Sở lại nói: "Sự thật chứng minh, căn bản không cần chúng ta ra tay, các ngươi cũng có thể giải quyết được khó khăn nhỏ này.

Nếu vấn đề đã được giải quyết, bây giờ lại chạy đến chỗ ta khóc lóc, là muốn ta ra mặt khiển trách bọn họ sao?

Bọn họ vốn đã không phải là đối thủ của hai người các ngươi, nếu bây giờ ta lại ra mặt khiển trách, chẳng phải là khiến mọi người cảm thấy chúng ta được lý không tha người, ỷ mạnh hiếp yếu sao?

Các ngươi muốn ta bị người đời đàm tiếu, bị ngàn người chỉ trích sao?" "Đại sư huynh hiểu lầm rồi!

Chúng ta tuyệt đối không dám có ý nghĩ đó, xin đại sư huynh nguôi giận!" Tiếp Dẫn lập tức chỉnh lại thái độ của mình, tiếp tục nói: "Chúng ta chỉ lo lắng hai người kia lòng không cam tâm, sẽ quay trở lại, lại ra tay với chúng ta…" "Nếu đã có nỗi lo này, vậy thì chuẩn bị nhiều hơn là được." Ngô Sở dịu giọng, nói: "Đại sư huynh tin tưởng

hai người các ngươi, dù sao các ngươi cũng là người được sư phụ giao phó trọng trách tái thiết đại địa Tây phương.

Có lẽ sư phụ cũng đang âm thầm quan sát các ngươi, xem các ngươi có thể gánh vác được gánh nặng này không!

Đi đi!

Đại sư huynh tin tưởng các ngươi, cố lên!" "…" Thấy Ngô Sở nói một cách nghiêm túc như vậy, Chuẩn Đề có chút hoài nghi là thật hay giả. "Đại sư huynh yên tâm, chúng ta nhất định sẽ cố gắng hết sức!" Tiếp Dẫn vội vàng đưa ra một lời bảo đảm, sau đó chào tạm biệt Ngô Sở, ngắt kết nối. "Lợi hại!" Chuẩn Đề khẽ thở dài, "Cảm xúc của đại sư huynh, hoàn toàn không bị chúng ta ảnh hưởng!

Cũng không biết hắn nói thật hay giả." Tiếp Dẫn khẽ thở dài, âm thầm đáp lại: "Bất kể là thật hay giả, chuyện này chỉ có thể do chúng ta tự mình đối mặt.

Các sư huynh sư tỷ khác, e rằng cũng sẽ không dễ dàng ra tay." "Sư huynh, ngươi nói xem, nếu chuyện này xảy ra với Hồng Vân và bọn họ, đại sư huynh có ra tay không?" Tiếp Dẫn khẽ thở dài: "Đừng đem chúng ta so sánh với họ, quan hệ của họ vốn đã tốt hơn chúng ta, cộng thêm chuyện lần trước… Đại sư huynh lúc đó có thể từ bỏ Hồng Mông Tử Khí, khí phách như vậy, vi huynh vẫn rất khâm phục.

Từ điểm này mà nói, ta không bằng hắn nhiều lắm!" Chuẩn Đề lẳng lặng lắc đầu, "Ta luôn cảm thấy, đại sư huynh chắc hẳn có chỗ dựa, mới dám dứt khoát từ bỏ Hồng Mông Tử Khí như vậy.

Cơ sở thành đạo a!

Nói bỏ là bỏ, ai có khí phách như vậy?

Chương 598

Nếu không có chỗ dựa, thật không dám tin!" "Cho dù có chỗ dựa, đó cũng là bản lĩnh của đại sư huynh." Tiếp Dẫn lắc đầu nói: "Cổ kim đến nay, có mấy người có thể thành công chứng đạo?

Ngay cả Bàn Cổ đại thần cũng thất bại, hắn dám đánh cược vào một điều chưa biết, đã đáng để mọi người kính phục, ngươi đừng có khinh suất." "Sư huynh yên tâm, nên làm thế nào, ta hiểu!" Tiếp Dẫn gật đầu, sau đó chuẩn bị thả Nhiên Đăng lão đạo ra, kết quả phát hiện, trong kim liên của y, nguyên thần của Nhiên Đăng lão đạo đã sớm biến mất không thấy tăm hơi.

Hai huynh đệ nhìn nhau, người đâu rồi? … Cùng lúc đó, trên biển máu sâu trong lòng đất, Côn Bằng và Minh Hà cũng đang mật mưu. "Cặp huynh đệ kia quả nhiên không được những người khác ưa thích, chúng ta giao thủ với họ, cũng không thấy bọn họ đứng ra nửa lời." Côn Bằng cười lạnh hắc hắc, "Thánh Nhân chắc cũng sẽ không dễ dàng can thiệp." Minh Hà liếc y một cái, hỏi: "Đạo hữu định làm thế nào?

Cây bảo thụ bảy màu kia không dễ đối phó đâu, còn cây gậy trúc trong tay Tiếp Dẫn cũng không phải vật tầm thường.

Cộng thêm bảo bối mà họ có được ở Tử Tiêu Cung…" "Cơ sở thành đạo a!

Thực sự khiến người ta khó lòng dễ dàng từ bỏ." Đôi mắt Côn Bằng mở ra như tia chớp, "Đạo hữu có dám lại liên thủ với bần đạo không, nếu có thể diệt được hai người họ, việc phục hồi đại địa Tây phương, do hai người chúng ta tiếp quản cũng được, không nhất thiết phải do họ làm." Dừng một chút, Côn Bằng lại nói: "Cho dù không thể

diệt được cả hai cùng lúc, cũng có thể xử lý một người trước, Hồng Mông Tử Khí có được, hai chúng ta cùng nhau tham ngộ, đạo hữu thấy thế nào?" Minh Hà nói: "Vẫn là câu nói đó, bảo thụ trong tay Chuẩn Đề kia, đạo hữu định đối phó thế nào?

Trong tay đạo hữu có bảo bối nào đối phó được chí bảo như vậy không?" Côn Bằng nhìn Minh Hà, cười gian nói: "Dưới trướng đạo hữu, không phải có những kẻ vốn đi theo Ma Tổ kia sao?

Xem họ có thể liên lạc với Ma Tổ một chút không… Đại địa Tây phương, đó vốn là tổ địa của Ma Tổ a!

Cứ để hai người kia chiếm cứ như vậy…" Minh Hà nghe vậy, đầu tiên là hai mắt sáng lên, sau đó lại lẳng lặng lắc đầu, "Không được!

Nếu chuyện này dính líu đến Ma Tổ, mấy vị sư huynh Huyền Môn kia không thể nào khoanh tay đứng nhìn, thậm chí Thánh Nhân lão sư cũng có thể trực tiếp ra tay can thiệp, rủi ro quá lớn." Côn Bằng nghe vậy, cũng có chút đau đầu.

Trên người y không phải là không có linh bảo, nhưng linh bảo có thể chống lại cây bảo thụ bảy màu kia, y không có.

Khi hai mươi bốn viên Định Hải Châu xuất thế, y cũng đã đi cướp, kết quả lại bị lão tổ nhanh chân hơn, bây giờ lại bị Ngô Sở lấy đi.

Nhưng Côn Bằng đoán, cho dù có hai mươi bốn viên Định Hải Châu trong tay, có lẽ cũng không chịu nổi mấy lần quét của cây bảo thụ bảy màu kia.

Cây bảo thụ bảy màu đó, thực sự quá thần dị, tùy tiện quét một cái, trật tự thần liên cũng có thể bị nó quét đứt, có thể gọi là ‘một cây phá vạn pháp’.

Ma binh của Ma Tổ không mượn được, vậy còn có thể tìm ai mượn linh bảo? "Hay là, chúng ta tìm Hồng Vân thử xem?" "…" Ngô

Sở vạn lần không ngờ tới, Côn Bằng lão tổ lại có thể nhắm vào cặp huynh đệ khốn khổ Tây phương.

Vốn dĩ hắn còn tưởng rằng, nếu Côn Bằng lão tổ vẫn giống như trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, muốn cướp Hồng Mông Tử Khí, thì có lẽ vẫn sẽ tìm Hồng Vân ra tay.

Dù sao Hồng Vân bên cạnh không có cường giả nào, cũng không có pháp bảo mạnh mẽ gì, tính tình lại lương thiện dễ bắt nạt, không tìm y thì tìm ai?

Cũng vì vậy, hắn mới để Tuyệt Ảnh tạm thời đến làm hộ đạo thần thú cho Hồng Vân, đợi ngày nào đó Hồng Vân luyện hóa được Hồng Mông Tử Khí, nó sẽ quay về.

Mặc dù Tuyệt Ảnh có chút không vui, nhưng yêu cầu của Ngô Sở, nó vẫn sẽ nghe.

Có Tuyệt Ảnh, con Hỗn Độn Lôi Thú này ở đó, tính mạng của Hồng Vân tự nhiên sẽ có bảo đảm.

Nhưng ai ngờ, Côn Bằng lão tổ lại liên thủ với Minh Hà lão tổ, chạy đi tìm cặp huynh đệ Tây phương gây sự, Ngô Sở chỉ muốn nói… làm tốt lắm!

Nhưng hắn cũng biết, cặp huynh đệ Tây phương không phải là kẻ nghèo như Hồng Vân.

Chuẩn Đề có Thất Bảo Diệu Thụ, Tiếp Dẫn có Khổ Trúc, bây giờ lại có Thập Nhị Phẩm Kim Liên.

Côn Bằng lão tổ và Minh Hà lão tổ trong tay có linh bảo gì có thể chống lại chúng?

Ngô Sở suy đi nghĩ lại, cũng chỉ có hai thanh kiếm trong tay Minh Hà, có thể chống lại Khổ Trúc một chút, Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề, lại lấy gì để chống đỡ?

Nếu có thể, Ngô Sở thật sự muốn cho họ mượn Tru Tiên Kiếm Trận dùng thử.

Nhưng ý nghĩ này, hắn cũng chỉ có thể nghĩ trong đầu.

Nếu hai kẻ này thật sự không chống đỡ nổi, mấy sư huynh đệ bọn họ e rằng cũng không thể đứng nhìn, chẳng lẽ thật sự chờ lão tổ sư phụ tự mình ra tay can thiệp sao!

Nếu thật sự như vậy, vị đại sư huynh Huyền Môn này của mình, e rằng rất có thể sẽ bị trục xuất khỏi sư môn.

Cũng vì vậy, Ngô Sở cảm thấy, Côn Bằng lão tổ và Minh Hà lão tổ, lần này chắc chắn sẽ thất bại.

Lão tổ không cho cặp huynh đệ Tây phương chết, họ sẽ không chết được.

Nhưng có thể cho cặp huynh đệ đó nếm chút khổ sở, Ngô Sở cũng vui lòng thấy vậy.

Thế là, Ngô Sở một bên vui vẻ, hớn hở dạy dỗ đệ tử mới, một bên lại âm thầm bắt đầu tái tạo lại những 'Đại Đạo Kim Đan' trong cơ thể.

Những Đại Đạo thần liên trước kia, đều được cấu thành từ phù văn bản nguyên Đại Đạo.

Còn bây giờ cấu thành những Đại Đạo thần liên này, lại là nguyên hạch thần văn bên trong bản nguyên Đại Đạo.

Khi Ngũ Hành Đại Đạo được Ngô Sở tái tạo, hình thức biểu hiện bên ngoài, trông không khác biệt nhiều.

Nhưng thực tế, cùng là Ngũ Hành Đại Đạo, sau khi được hắn tái tạo, uy lực của chúng mạnh hơn Ngũ Hành Đại Đạo ban đầu hơn ba lần.

Đương nhiên, hắn không thể nhờ vậy mà thành đạo.

Nếu như vậy mà có thể thành đạo, thì cũng quá đơn giản rồi, đây chỉ là cơ sở mà thôi.

Nghĩ đến Bàn Cổ đại thần khai thiên chứng đạo, lại nghĩ đến Ma Tổ dùng sát lục chứng đạo, ai mà không phải đã đi con đường đó đến cực hạn?

Đặc biệt là Ma Tổ La Hầu, đó là đã hiến tế gần hết tam tộc Hồng Hoang, mới có được một tia cơ hội này.

Nếu chỉ tái tạo lại Đại Đạo là có thể nhẹ nhàng chứng đạo thành công, vậy thì Thánh Nhân này cũng quá không đáng giá rồi.

Ngô Sở đoán, vẫn phải tìm ra một con đường thuộc về chính mình, chứ không phải mượn Đại Đạo vốn có của bản nâng cấp trời đất này, như vậy mới có thể tăng tỷ lệ thành công.

Nếu đến lúc đó tu vi bản thân không đủ, còn có thể mượn công đức gia trì một chút.

Cho dù như vậy có hơi mang tiếng là dùng công đức thành đạo, nhưng cũng không sao, chỉ cần có thể thành công chứng đạo, bất kỳ thủ đoạn hợp lý nào cũng đều có thể sử dụng.

Mà phương pháp nâng cao tu vi bản thân, rõ ràng nhất, chính là Trảm Tam Thi.

Ngô Sở chuẩn bị đi bằng hai chân, nếu Dĩ Lực Chứng Đạo không thành, thì sẽ tiếp tục đi con đường Trảm Tam Thi.

Dù sao thì bây giờ hắn dù không có Hồng Mông Tử Khí làm đạo cơ, cũng hoàn toàn không sao cả.

Cùng với tâm trạng của Ngô Sở ngày càng tốt lên, cuộc sống của mọi người cũng dần đi vào quỹ đạo.

Thanh Khâu Ly lại trở về Thanh Khâu của nàng, Hậu Thổ tiểu thư tỷ thì trở về bộ lạc của mình, nói là muốn lĩnh ngộ một đạo pháp tắc Đại Đạo mới, nàng còn trình diễn cho Ngô Sở xem.

Đó là 'Sinh chi pháp tắc'.

Chương 599

Thấy cái này, tâm trạng vốn đang tốt lên của Ngô Sở, lập tức lại không tốt nữa.

Tiểu thư tỷ đây là muốn tiếp tục đi trên con đường 'không lối về' kia sao!

Ai!

Thuận theo tự nhiên, thuận theo tự nhiên… Thân hóa luân hồi, trở thành Hậu Thổ Nương Nương được hậu thế vạn đại ca tụng, đây cũng là một việc công đức vô lượng mà!

Hơn nữa, đây cũng xem như là biến tướng thành đạo, mình làm sao có thể cản nàng thành đạo chứ?

Cũng vì vậy, Ngô Sở tặng cho nàng một đạo nguyên hạch thần văn, để nàng thỉnh thoảng cảm ngộ khí tức của đạo nguyên hạch thần văn này, xem có thể giúp nàng cũng lĩnh ngộ ra nguyên hạch thần văn không.

Một khi nàng có thể lĩnh ngộ ra nguyên hạch này, tu vi chắc chắn sẽ càng mạnh hơn, vậy thì cuối cùng khi thân hóa luân hồi, kết cục chắc sẽ không tệ hơn so với thần thoại nguyên bản chứ!

Xuân cày hạ bừa, thu gặt đông trữ.

Các tiểu hoa dẫn theo Tiểu Thạch Cơ đi thực hành, nói cho nó biết thế nào là cuộc sống.

Tiểu Thạch Cơ rất không hiểu, nhưng Ngô Sở lại bảo nó tự suy nghĩ.

Cứ như vậy vài lần, Tiểu Thạch Cơ thực sự có chút nghĩ không thông, lại một lần nữa không nhịn được chạy đến hỏi Ngô Sở, "Sư

phụ, Thạch Cơ đã nghĩ rất nhiều, vẫn không hiểu, học những thứ đó có ích gì ạ?

Không thể làm con mạnh hơn, cũng không thể giúp con tăng thêm kiến thức…" "Đạo lý đơn giản như vậy mà cũng không nghĩ thông, ai…" Ngô Sở lắc đầu, ra vẻ đúng là đồ con nít không thể dạy dỗ, chỉ vào mảnh ruộng lúa mạch dưới gốc cây, nói: "Những năm qua thức ăn các con ăn, có phải đến từ đó không?" Tiểu Thạch Cơ gật đầu đồng ý.

Ngô Sở lại hỏi: "Cơm món Nguyệt Linh sư mẫu con nấu có phải rất thơm không?" Tiểu Thạch Cơ hai mắt sáng lên, khẽ liếm mép, lại một lần nữa gật đầu đồng ý. "Vi sư chỉ muốn nói cho con biết, muốn ăn được cơm thơm, thì phải cần cù lao động, cần phải đổ mồ hôi.

Cuộc đời chúng ta rất dài, muốn có được gì đó, thì nhất định phải trả giá.

Đời người làm gì có chuyện không làm mà hưởng chứ?" "…" Tiểu Thạch Cơ phát hiện, rất nhiều thứ của nó, thực ra đều là không làm mà hưởng, ví dụ như những viên Định Hải Châu mà Ngô Sở tặng nó, ví dụ như những cảm ngộ bản nguyên Đại Đạo mà Ngô Sở giảng cho nó, cũng như các cách sử dụng diệu dụng của sức mạnh Đại Đạo.

Không làm mà hưởng nhiều rồi, chỉ cần bỏ ra một chút công sức, mình lại không chịu nổi, Tiểu Thạch Cơ có chút xấu hổ, ngượng ngùng cúi cái đầu nhỏ xinh đẹp xuống, hai ngón trỏ chọc vào nhau.

Quả nhiên, Ngô Sở nói: "Tu hành cũng như vậy, không có nỗ lực, thì làm sao có tu vi thâm hậu?

Sau cơn mưa mới thấy cầu vồng, sương tuyết qua đi mới ngửi thấy hương hoa mai…" Tiểu hoa thần Hàn Mai ở không xa nghe thấy lời này, rất muốn nói một câu: Thực ra ta lúc nào cũng thơm ngát, không tin ngươi ngửi thử xem!

Nhưng nó không dám nói, sợ bị con hồ ly nhỏ kia hiểu lầm. … Thời gian, cứ trôi đi chậm rãi trong cuộc sống và tu hành của mỗi người.

Đại đa số sinh linh mạnh mẽ trên đại địa Hồng Hoang, đều đang bế quan tu hành, đều đang kỳ vọng mình có thể là người đầu tiên thành công trảm thi.

Cũng vì vậy, đại địa Hồng Hoang lúc này, trở nên vô cùng bình hòa an ninh.

Cho đến một ngày, sự bình hòa và an ninh này, đã bị phá vỡ ở đại địa Tây phương.

Côn Bằng lão tổ không cam tâm, lại một lần nữa liên thủ với Minh Hà lão tổ, tấn công hai huynh đệ khốn khổ đang bế quan tu hành ở núi Tu Di.

Có lẽ theo thời gian trôi đi, Côn Bằng và Minh Hà đều lo lắng Hồng Mông Tử Khí bị hai huynh đệ khốn khổ kia luyện hóa mất!

Cho nên mới qua hơn trăm năm, hai người đã động thủ.

Điều Ngô Sở không biết là, thực ra hai người này đã âm thầm đi tìm Hồng Vân, nhưng khi họ thấy Hỗn Độn Cự Thú Tuyệt Ảnh đang chơi đùa trong Hỏa Vân Cung, liền lặng lẽ rút lui.

Bọn họ thà đối mặt với hai huynh đệ khốn khổ, cũng không muốn đối đầu trực diện với Hỗn Độn Cự Thú.

Ban đầu, mẹ con Lôi Thú trên chiến trường ‘Đạo Ma Đại Chiến’, thủ đoạn siêu cường mà chúng thể hiện ra, đến nay vẫn khiến Côn Bằng khó quên, vẫn còn hiện rõ trước mắt.

Thậm chí khi họ rút lui, suýt chút nữa đã bị Tuyệt Ảnh phát hiện.

Nếu không phải Ngô Sở đã dặn dò nó, bảo nó tuyệt đối không

được rời khỏi Hồng Vân, nó có lẽ đã trực tiếp đuổi theo rồi.

Nhưng cuối cùng, nó chỉ có thể bất mãn hừ mũi một tiếng. … Khi dao động Đại Đạo truyền đến, về cơ bản tất cả các Đại La đang bế quan, đều đã cảm ứng được.

Rất nhiều người sau khi cảm ứng qua loa một phen, liền lại nhắm mắt lại.

Còn một số người thì men theo trật tự thần liên Đại Đạo, nhìn trộm về phía đại địa Tây phương.

Ngô Sở cũng nằm trong hàng ngũ nhìn trộm, mang tâm thái xem kịch.

Mặc dù biết rõ Côn Bằng và Minh Hà không làm khó được hai huynh đệ này, nhưng cũng không cản trở hắn xem kịch.

Giống như hắn, còn có không ít người, bao gồm cả ba huynh đệ Côn Luân.

Tuy nhiên, sự việc lại một lần nữa nằm ngoài dự đoán của Ngô Sở.

Toàn bộ núi Tu Di, lúc này đã bị biển máu bao bọc, không ai có thể dễ dàng nhìn trộm mọi thứ bên trong biển máu, chỉ thấy biển máu cuồn cuộn, ánh đỏ rực bắn lên trời cao.

Thấy tình hình này, Ngô Sở và họ lại lập phòng chat trong Đại Đạo, mọi người bàn bạc, có nên ra ngoài ngăn cản một chút không?

Đương nhiên, mọi người đều hỏi Ngô Sở, dù sao Ngô Sở là đại sư huynh mà!

Đối mặt với câu hỏi của mọi người, Ngô Sở cũng ít nhiều có chút bối rối, hắn thực sự không nghĩ ra, Côn Bằng và Minh Hà, rốt cuộc dựa vào cái gì mà cho rằng, họ có thể đối phó được Thất Bảo Diệu

Thụ?

Nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng Ngô Sở liền có một dự cảm không lành.

Dự cảm không lành này, khiến hắn có chút không nói nên lời.

Chẳng lẽ Côn Bằng và Minh Hà thật sự có thủ đoạn đối phó được cặp huynh đệ khốn khổ này?

Nhưng mà, họ dựa vào cái gì?!

Cặp huynh đệ Tây phương này, có khí vận gia trì, có Thánh Nhân che chở a! "Đi, đi xem sao, ta luôn cảm thấy, sắp có chuyện rồi!" Mặc dù Ngô Sở cũng rất muốn hai huynh đệ này nếm chút khổ sở, nhưng nếu trơ mắt nhìn họ gặp chuyện, hắn cũng lo lắng lão tổ sư phụ sẽ trách phạt hắn, vị đại sư huynh Huyền Môn này, không hành động.

Tuy nhiên, ngay khi thân hình họ lóe lên, xuất hiện ở rìa đại địa Tây phương, giữa lúc ánh đỏ rực trời này, một bóng ảo khổng lồ đen kịt, bao phủ cả bầu trời.

Nhìn vào màn đen gần như muốn bao trùm cả đại địa Tây phương này, mọi người không khỏi sững sờ.

Bởi vì trong màn đen đó, có thể thấy vô số cự thú đen kịt lộ ra đôi mắt màu máu, gầm thét trong màn đen.

Đôi mắt màu máu đó, có con nhỏ như đom đóm, có con thì to như núi non.

Chương 600

Mặc dù không cảm nhận được khí tức của những con cự thú đó, nhưng cảnh tượng này, lại giống như một đội quân cự thú vô tận, muốn từ trong màn đen đó xông ra.

Đây là, một thế giới khác?!

Ngay khi mọi người đang kinh ngạc trước cảnh tượng này, một thân ảnh mặc áo choàng đen, từ trong màn đen đó bước ra một bước, lơ lửng trên không trung biển máu.

Chỉ thấy thân ảnh đó liếc nhìn Ngô Sở và họ, đột nhiên dang rộng hai tay, phát ra những tiếng cười quái dị.

Mọi người nhìn về phía Ngô Sở, đều hy vọng vị đại sư huynh này đưa ra quyết định.

Ngô Sở tay cầm trường kiếm, một kiếm chém về phía màn đen trên bầu trời, kiếm quang như dải lụa, dường như muốn chém nát cả bầu trời.

Tuy nhiên đúng lúc này, một tia sáng đen từ trong màn trời bắn ra.

Keng một tiếng, tia sáng đen đó không chỉ đánh tan kiếm quang của Ngô Sở, mà còn mang theo dư uy mạnh mẽ, lao thẳng xuống biển máu bên dưới.

Thí Thần Thương?!

Nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc trong tia sáng đen này, Ngô Sở không khỏi tê dại da đầu, cả người sắp chết lặng, Minh Hà và Côn Bằng, lại dám cấu kết với La Hầu?

Bọn họ, sao dám!

Quả nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, một đạo kiếm quang màu tím từ cuối trời sao nhanh chóng lướt đến, chém về phía màn trời đen kịt, "La Hầu, ngươi dám!" Đây là giọng của lão tổ.

Trong chớp mắt, tử khí cuồn cuộn, bao phủ bầu trời, tức thì bao bọc lấy màn đen đó.

Thân ảnh áo choàng đen triệu hồi Thí Thần Thương đã bắn ra, tung người lùi vào màn đen, gần như không thấy bóng dáng, chỉ có thể nghe thấy tiếng cười quái dị của hắn.

Vút… Một đạo kiếm quang lóe qua, bóng đen kia tức thì bị chém diệt, dư uy xông vào trong màn đen lớn đó, chém đám cự thú mắt đỏ vô tận trong màn đen thành một vùng bụi trần.

Nhưng một bàn tay lớn đen kịt lại từ trong màn đen thò ra, tóm lấy Thí Thần Thương về. "Hồng Quân lão nhi, có bản lĩnh thì đến giết bản tọa đi!" "Hừ!" Một tiếng hừ trầm, như sấm sét nổ vang, biển máu bên dưới, ầm ầm nổ tung. "Ôi chao!

Cơn giận của Thánh Nhân, thật đáng sợ!

Thôi thôi, bản tọa đi đây!" "Đi đâu?!" Một thân ảnh từ cuối hư không bước đến, một bước đã bước vào sau màn đen, sau đó một đạo kiếm quang màu tím lóe lên trong màn đen đó, màn đen kịt như tấm vải bị xé nát.

Ánh nắng, lại một lần nữa xuyên qua bóng tối, chiếu rọi đại địa. "Hừ!

Trong Ma Giới của bản tọa, há dung ngươi, Hồng Quân lão nhi, kiêu ngạo như vậy, xem thương!" Nhưng rất nhanh, cùng với sự tan biến của màn đen, tiếng đánh nhau cũng dần dần biến mất.

Mọi người lại một lần nữa nhìn nhau, sư phụ đây là, đã xông vào Ma Giới rồi sao?

Mọi người lại nhìn nhau một cái, lóe người lướt về phía núi Tu Di.

Khoảnh khắc tiếp theo, mọi người liền xuất hiện trên không trung núi Tu Di, đập vào mắt lại là cả đỉnh núi bị nổ bay, cùng với Tiếp Dẫn đang khổ sở chống đỡ trong một tòa trận pháp.

Chuẩn Đề đã biến mất không thấy, Côn Bằng và Minh Hà cũng đã biến mất.

Mấy đạo huyết ảnh chủ trì trận pháp, sau khi nhìn thấy thân ảnh của Ngô Sở và họ đến, trực tiếp tan vỡ.

Hồng Vân nghi hoặc không hiểu, "Đây là, phân thân của Minh Hà đạo hữu?

Trận pháp chi đạo của Minh Hà đạo hữu, lại mạnh đến vậy sao?" Đừng nói là y không hiểu, mọi người cũng đều không hiểu.

Đây là núi Tu Di, đạo trường của hai huynh đệ khốn khổ, ở đạo trường của mình, lại bị người khác dùng trận pháp vây khốn, điều này sao cũng không hợp lý!

Trận pháp chi đạo của Minh Hà thật sự mạnh đến vậy sao? "Cứu người ra trước đã!" Ngô Sở nói, lóe người xuống.

Dưới sự hợp lực của mọi người, tòa trận pháp vây khốn Tiếp Dẫn này, rất nhanh đã bị họ dùng sức mạnh phá vỡ, cứu Tiếp Dẫn đang dùng Thập Nhị Phẩm Kim Liên bảo vệ bản thân ra. "Chuẩn Đề sư đệ của ta đâu?" Tiếp Dẫn nhìn trái nhìn phải, hỏi.

Mọi người cảm ứng một chút, ai nấy đều lộ ra vẻ mặt kỳ lạ.

Tiếp Dẫn cúi người thi lễ, "Các vị sư huynh, xin hãy giúp ta cứu Chuẩn Đề sư đệ!" "Đi thôi!" Ngô Sở nói.

Lúc này, trong lòng Ngô Sở cũng thầm than: Cũng không biết ở

giữa đã xảy ra chuyện gì, chuyện xảy ra với Hồng Vân trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, lại chuyển sang Chuẩn Đề, nhưng mình cũng không làm gì cả!

Sao hiệu ứng cánh bướm lại thành ra thế này chứ?

Khi mọi người thi triển Càn Khôn Độn Pháp đến trên Huyết Hải, họ nhìn thấy nguyên thần của Chuẩn Đề đang khổ sở chống đỡ đòn hợp kích của Minh Hà và Côn Bằng.

Những người đuổi theo cùng Ngô Sở, ngoài ba huynh đệ Côn Luân, Nữ Oa và Hồng Vân, còn có Tiếp Dẫn với vẻ mặt lo lắng, và Phục Hy đi cùng Nữ Oa.

Tám người, đều là những tồn tại đỉnh cao nhất của Huyền Môn.

Nhưng lúc này, Huyết Hải lại cuộn lên những con sóng dữ dội, vỗ về phía họ.

Phía xa, có phong lôi đang tung hoành cuồn cuộn trong Huyết Hải.

Giữa phong lôi đó, một con chim khổng lồ che trời há miệng nuốt cả đất trời, dường như muốn nuốt chửng nguyên thần của Chuẩn Đề.

Nguyên thần của Chuẩn Đề tỏa ra ánh sáng vàng, cố gắng chống cự, nhưng trong ánh sáng vàng lại quấn quanh những luồng hắc khí cực kỳ rõ rệt, hắc khí đó như giòi trong xương, đang ăn mòn nguyên thần của y.

Chân thân của Chuẩn Đề, cũng không biết có phải đã bị đánh nát hay không, bây giờ chỉ còn lại nguyên thần, cây Thất Bảo Diệu Thụ được Ngô Sở gửi gắm kỳ vọng cũng chỉ còn trơ lại thân cây.

Hai luồng kiếm quang như rồng, cuộn xoáy giữa những con sóng lớn, quấn chặt lấy thân cây bảo thụ đó.

Nhìn thấy cảnh này, cảm giác đầu tiên của Ngô Sở là không thể tin

được, điều thứ hai anh nghĩ đến là, sau này mình có thể sẽ bị sư phụ trách mắng.

Chuẩn Đề thảm quá rồi!

Ngô Sở lấy ra Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, khẽ phất một cái, liền thấy vạn đóa kim liên nở rộ trên không trung, ngăn chặn những con sóng máu đang ập tới, đồng thời quát lên: "Côn Bằng, Minh Hà, hai ngươi to gan thật, dám cấu kết với ma đầu, hãm hại tính mạng đệ tử Huyền Môn ta!" Ngô Sở vừa đến đã chụp ngay cho hai người này một cái mũ đen.

Thực ra cũng không hẳn là đen, vì ma đầu thật sự đã xuất hiện mà!

Còn đánh cho lão tổ phải một mình xông vào Ma Giới, chuyện này sao có thể dễ dàng cho qua được.

Thấy họ xuất hiện, Chuẩn Đề khóc rống lên, "Đại sư huynh, các người đến muộn rồi, hu hu hu..." Lần này Chuẩn Đề khóc, còn thê lương hơn cả lần ở Tử Tiêu Cung.

Chương 601

Hơn nữa, nếu lần trước Chuẩn Đề khóc là giả vờ, thì lần này...

Côn Bằng la lên: "Đại sư huynh, ngài đừng có chụp mũ lung tung cho chúng ta.

Chúng ta không hề cấu kết với ma đầu, chỉ là bị ma đầu lợi dụng thôi.

Chúng ta vốn chỉ muốn họ giao ra Hồng Mông Tử Khí mà thôi.

Trọng trách phục hưng Tây phương đại địa, chúng ta cũng có thể gánh vác..." Mọi người nghe vậy, không khỏi nhìn nhau, cuối cùng lại nhìn về phía Ngô Sở.

Ngô Sở: Nhìn ta làm gì?

Bọn chúng nghĩ hay thật!

Cứ đánh thì đánh, giết thì giết đi!

Tiếp Dẫn thì tế ra Thập Nhị Phẩm Kim Liên và Khổ Trúc, Khổ Trúc hóa thành một đạo kim quang, bắn về phía con cự thú trên Huyết Hải, đồng thời quát mắng: "Các ngươi vừa đến Tu Di Sơn, liền kích hoạt những trận pháp vẫn luôn ẩn giấu bên trong Tu Di Sơn, những trận pháp đó rõ ràng là do ma đầu để lại năm xưa, nếu các ngươi không cấu kết với ma đầu, làm sao biết được những bí trận đó?" Lúc này, có sự trợ giúp của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng la lên: "Nếu các ngươi không ngấm ngầm cấu kết với ma đầu, thì Ma Giới sao lại đột nhiên xuất hiện ở Tây phương đại địa?

Ma binh Thí Thần Thương sao lại đột nhiên xuất hiện, đánh gãy bảo thụ của ta, còn đánh nát chân thân của ta?" Minh Hà la lớn: "Bọn ta đều là đệ tử Huyền Môn, há lại không biết cấu kết với ma đầu sẽ có

kết cục gì?

Bọn ta có thể lừa được các vị, nhưng có lừa được lão sư không?" Mọi người lại một phen nhìn nhau, vì Minh Hà nói rất có lý.

Tiếp Dẫn thì la lên: "Chư vị sư huynh sư tỷ, xin hãy cứu sư đệ của ta trước đã." Thực ra không cần y nói, Côn Bằng lão tổ đã không tiếp tục tấn công Chuẩn Đề nữa rồi, trước mặt nhiều người như vậy, làm sao họ có thể giết được?

Tuy nhiên Côn Bằng và Minh Hà đã ẩn mình vào trong Huyết Hải vô biên vô tận này, không xuất hiện nữa.

Những con sóng lớn trong Huyết Hải cũng theo đó mà lặng xuống.

Khi Tiếp Dẫn đỡ lấy nguyên thần của Chuẩn Đề, trên nguyên thần của y đã xuất hiện không ít vết nứt, trên những vết nứt đó, ma khí bám chặt như giòi trong xương, không thể xóa bỏ.

Ngô Sở liếc mắt một cái là nhận ra sự khó nhằn của ma khí này, dù sao đây cũng là do La Hầu để lại.

Mặc dù La Hầu không thể để chân thân giáng lâm Hồng Hoang đại địa, nhưng tạo ra một đạo phân thân, mang theo chút ít uy năng của chân thân đến đây, tự nhiên không có gì khó. "Đại sư huynh..." Tiếp Dẫn bất lực nhìn về phía Ngô Sở.

Ngô Sở giơ tay bắn ra một đóa công đức thần liên, bao bọc lấy ma khí bám trên nguyên thần của Chuẩn Đề, đồng thời hỏi: "Hồng Mông Tử Khí của ngươi đâu?" Chuẩn Đề nghe vậy, lập tức nước mắt lưng tròng, "Hồng Mông Tử Khí của ta, đã chạy mất rồi..." Bộ dạng gào khóc thảm thiết đó, quả thực khiến người thấy thương tâm, người nghe rơi lệ.

Mọi người cũng nhìn nhau, mắt tròn mắt dẹt.

Đây rõ ràng chính là kết cục của Hồng Vân trong thần thoại Hồng

Hoang nguyên thủy!

Ngô Sở cũng không dám tin, mình đã bảo vệ Hồng Vân rất tốt, vậy mà kết quả vận rủi này lại chạy đến đầu của đôi huynh đệ sầu khổ này.

Sắc mặt của Tiếp Dẫn càng sầu hơn, còn Chuẩn Đề, tự nhiên cũng càng khổ hơn.

Hóa ra, Côn Bằng và Minh Hà bận rộn cả buổi trời, chẳng được cái gì cả?

Không những không được gì, còn rước họa vào thân, dính dáng đến Ma Tổ La Hầu, lại còn làm cho một trong hai vị thánh nhân được Đạo Tổ ấn định biến mất, đây là muốn nghịch thiên à! "Đại sư huynh, san bằng Huyết Hải này đi!" Nguyên Thủy trực tiếp đề nghị: "Chuyện thế này, không thể cho qua được, bọn họ đã làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, phải trả giá mới được, nếu không..." Ngay cả Hồng Vân, người luôn hòa nhã với mọi người, lần này cũng gật đầu phụ họa.

Ngô Sở biết, những người có Hồng Mông Tử Khí như họ, có lẽ đều lo lắng chuyện tương tự sẽ tái diễn trên người mình, Côn Bằng và Minh Hà, quả thực là gan to bằng trời!

Ngô Sở không nói gì, chỉ tiện tay triệu hồi ra Tru Tiên Tứ Kiếm.

Trước đó ở Tây phương đại địa, anh không dám triệu hồi chúng ra, cũng là vì lo sợ múa rìu qua mắt thợ trước mặt ma đầu La Hầu, không cẩn thận lại trả bốn thanh kiếm này cho đối phương.

Mặc dù anh đã luyện hóa bốn thanh kiếm này, nhưng ma đầu quá quỷ dị, không thể không đề phòng.

Tuy nhiên đối mặt với Minh Hà và Côn Bằng, anh không có nhiều kiêng kỵ như vậy.

Mọi người thấy vậy, cũng lần lượt vung pháp bảo của mình ra.

Trong chốc lát, Thái Cực Đồ bao trùm bầu trời Huyết Hải, đón gió mà trải ra, gần như bao trọn cả Huyết Hải vào trong; Bàn Cổ Phiên lay động, càn khôn của Huyết Hải dường như bị đảo lộn; công đức kim quang lan tỏa, bảo vệ mọi người; tinh thần chi lực cũng theo đó mà dao động...

Đại đạo oanh minh, trật tự thần liên ẩn hiện.

Giây tiếp theo, từng đóa thiên hỏa từ hư không giáng xuống, rơi vào Huyết Hải.

Vô số kiếm quang bắn về phía sâu trong Huyết Hải, tấn công thẳng vào Côn Bằng và Minh Hà đang ẩn náu bên trong.

Mà Huyết Hải, cũng theo đó sôi trào lên, vô số huyết ảnh từ trong Huyết Hải xông ra, đâm vào thiên hỏa và kiếm khí, dường như muốn dùng cách này để chống lại cuộc tấn công của mọi người.

Tuy nhiên, đối mặt với cuộc tấn công của mọi người, chỉ dựa vào một Huyết Hải sao có thể ngăn cản được?

Nếu họ cho rằng Huyết Hải này có thể bảo vệ được họ, vậy thì cứ hong khô Huyết Hải này đi!

Mọi người nghĩ vậy, và cũng làm vậy.

Bất kể là Thái Cực Đồ của Thái Thượng, hay là tinh thần đại trận của Phục Hy, đều đã bao trùm lấy Huyết Hải rộng lớn này.

Nhiều người liên thủ như vậy, nếu còn không giải quyết được hai người này, chẳng phải là rất mất mặt sao?

Mà lúc này, Côn Bằng và Minh Hà đều đang nghiến răng nghiến lợi trong Huyết Hải.

Tuy nhiên ở bên cạnh họ, còn có Ba Tuần và đám cựu ma của

chúng.

Sâu trong Huyết Hải, trong động phủ Huyết Thần Điện của Minh Hà.

Minh Hà nhìn về phía Côn Bằng, khẽ thở dài: "Đạo hữu vẫn nên chạy đi!" Côn Bằng liếc nhìn đám cựu ma như Ba Tuần đứng sau lưng Minh Hà, nghiến răng nói: "Nếu không giải trừ hiểu lầm này, hôm nay ngươi và ta đều không thoát được!

Trốn được nhất thời, cũng không trốn được cả đời.

Chúng ta chỉ mượn sức ma trận đó, chứ không hề cấu kết với ma đầu..." Đối mặt với ánh mắt của Côn Bằng, Ba Tuần và Ô Ma đều cảnh giác.

Ô Ma nói: "Ma Tổ sẽ giáng lâm, chúng ta cũng không lường trước được.

Ban đầu chúng ta chỉ phối hợp với hai vị, kích phát ma trận chôn sâu trong Tu Di Sơn, để vây khốn đôi huynh đệ kia..." Ba Tuần cũng gật đầu nói: "Vốn dĩ những ma trận này, chúng ta định sau này sẽ dùng để đối phó với môn nhân đệ tử của hai vị đó.

Dù sao họ cũng là đệ tử thánh nhân, chúng ta cũng không dám dễ dàng ra tay với họ, chính là lo lắng không cẩn thận sẽ dẫn thánh nhân ra..." Bây giờ nỗi lo lắng này, cuối cùng cũng thành sự thật...

Đương nhiên, quá trình có chút bất ngờ.

Ba Tuần thực ra vẫn rất quý mạng sống, điều này có thể thấy được từ việc hắn vừa thấy Ngô Sở đã bỏ chạy.

Cũng chính vì Côn Bằng và Minh Hà chuẩn bị liên thủ đối phó đôi huynh đệ kia, định cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí trên người họ, Ba Tuần và bọn họ mới không ngại giúp một tay.

Chương 602

Nếu không những tàn dư ma giáo như họ, trong thời kỳ có thánh nhân xuất hiện này, trốn còn không kịp, làm sao có thể chủ động hiện thân đi khiêu khích uy nghiêm của thánh nhân? "Có phải là do những ma trận đó được kích hoạt thành công, khiến ma đầu cảm ứng được không?" Minh Hà chỉ có thể đoán như vậy, dù sao thì đám ma nghiệt này lúc đầu hàng hắn, đều đã phát lời thề với Thiên Đạo, thề sẽ tuyệt đối trung thành với hắn.

Bây giờ chúng không bị lời thề phản phệ, chắc chắn không phải là đám ma nghiệt này đã bán đứng họ.

Lúc này, vô số kiếm quang trút xuống Huyết Thần Điện của hắn, vừa làm Huyết Hải sôi trào, vừa bắn cho Huyết Thần Điện một trận rung chuyển.

Đối mặt với kiếm khí từ Tru Tiên Kiếm Trận bắn ra, đám ma một trận hoảng hốt. "Đại sư huynh, tất cả đều là hiểu lầm..." Đối mặt với màn trời kiếm quang đang trút xuống, Minh Hà chỉ có thể nghe theo con tim mách bảo, hét lớn ra ngoài Huyết Hải.

Âm thanh u uất, vang vọng trên bầu trời Huyết Hải.

Hắn đem kế hoạch của họ, nói hết cho Ngô Sở và mọi người, đồng thời đưa ra suy đoán của mình.

Nói rằng họ thật sự không cấu kết với ma đầu, tất cả chỉ là trùng hợp.

Đương nhiên, hắn đã giấu đi việc Ba Tuần trung thành với họ, chỉ nói là thông qua thẩm vấn những ma nghiệt đó, và từ tay chúng có được thông tin về những ma trận chôn dưới Tu Di Sơn. "Đại sư huynh, đừng nghe hắn nói bậy bạ!" Nghe Minh Hà 'nói bậy nói bạ',

Tiếp Dẫn lập tức la lên.

Nhìn thấy thảm trạng của sư đệ Chuẩn Đề hiện giờ, nghĩ đến việc y lại làm mất đi cơ sở của Đại Đạo, Tiếp Dẫn hận Minh Hà và Côn Bằng đến nghiến răng nghiến lợi.

Đương nhiên, Chuẩn Đề còn hận hơn Tiếp Dẫn, đó là cơ duyên thành thánh của y.

Không có Hồng Mông Tử Khí, tương lai y lấy gì để thành đạo?

Bây giờ ngay cả nhục thân cũng bị đánh tan, chỉ còn lại nguyên thần, lại phải tu hành lại từ đầu.

Mặc dù có nguyên thần, tu hành lại cũng không có gì to tát, nhưng đây không phải là lãng phí thời gian sao.

Tuy nhiên nhục thân so với cơ sở Đại Đạo như Hồng Mông Tử Khí, vẫn không thể so sánh được.

Ngô Sở khẽ hừ nói: "Các ngươi đánh tan nhục thân của Chuẩn Đề sư đệ, hại y mất đi cơ duyên thành đạo là Hồng Mông Tử Khí, chỉ một câu hiểu lầm đơn giản, là muốn cho qua chuyện này sao?

Thiên hạ làm gì có chuyện tốt như vậy?

Giao những ma đầu đó ra, hai ngươi theo chúng ta đi gặp Đạo Tổ!

Các ngươi sống hay chết, đều do Đạo Tổ định đoạt.

Nếu không, hôm nay chúng ta sẽ liên thủ hong khô Huyết Hải này, xem các ngươi còn trốn đi đâu.

Dù là chân trời góc biển, cũng phải bắt các ngươi về." Thực ra, Ngô Sở cũng đang lo lắng sư phụ sẽ trách phạt mình.

Dù sao lão tổ đã sớm nói với anh về tầm quan trọng của đôi huynh đệ sầu khổ ở Tây phương, kết quả vẫn xảy ra chuyện này.

Ngô Sở anh thân là Đại sư huynh Huyền Môn, trước đó đã biết tâm tư của Côn Bằng và Minh Hà, nhưng vẫn không để ý...

Mặc dù chuyện này cũng không thể trách anh, nhưng ai bảo anh là Đại sư huynh Huyền Môn chứ!

Tuy nhiên chuyện này, cũng khiến Ngô Sở có chút hưng phấn.

Không phải là thật sự hưng phấn trước cảnh ngộ thê thảm của Chuẩn Đề, dù sao thân là Đại sư huynh Huyền Môn, anh không thể hẹp hòi như vậy.

Điều thật sự khiến anh hưng phấn là, thánh nhân lại cũng có lúc tính sai.

Theo Ngô Sở, Chuẩn Đề tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện này, dù sao họ cũng là những hạt giống thánh nhân mà lão tổ coi trọng, là người đại diện cho việc chấn hưng Tây phương.

Nhưng bây giờ xem ra, lão tổ rõ ràng là đã tính sai rồi!

Tuy nhiên ý nghĩ hưng phấn nhỏ nhoi này vừa nảy sinh, đã bị Ngô Sở dập tắt.

Thân là đại đệ tử của thánh nhân, sư phụ nhà mình tính sai, mình lại còn đang hưng phấn, quả thực là khi sư diệt tổ!

Không được không được, điều này không phù hợp với hình tượng nhân hậu chính trực của mình. ...

Trong Huyết Thần Điện, Ba Tuần và đám ma nghiệt cảnh giác nhìn Minh Hà và Côn Bằng.

Trong đó có một ma nghiệt trực tiếp nói với Minh Hà: "Chủ thượng đã từng hứa với chúng ta, chỉ cần chúng ta thật lòng đầu hàng, ngài nhất định sẽ bảo vệ chúng ta chu toàn..." "Thấp Bà, không được vô lễ!" Ba Tuần trừng mắt quát khẽ người đó.

Minh Hà nghe những lời này, hai mắt liền khẽ nheo lại, xua tay nói: "Yên tâm!

Ta Minh Hà không phải là hạng người nói mà không giữ lời, nếu các ngươi đã thề trung thành với ta..." Tuy nhiên, lời của Minh Hà còn chưa dứt, Thấp Bà đã bị Côn Bằng chém một cánh, chỉ thấy một luồng hắc quang lóe lên, sức mạnh phong lôi oanh minh, liền chém thân thể Thấp Bà làm hai.

Ngay cả nguyên thần cũng bị chém thành hai nửa, một nửa trong đó chạy thoát ra ngoài, căm hận nhìn chằm chằm Côn Bằng, nửa còn lại thì bị sức mạnh phong lôi của Côn Bằng vây khốn. 67.

Đám ma nghiệt kinh hãi, liên tiếp lấy ma khí ra nhắm vào Côn Bằng, ngay cả Minh Hà cũng la lên: "Côn Bằng đạo hữu làm vậy là có ý gì, muốn đâm sau lưng bần đạo sao?" Côn Bằng liếc nhìn Minh Hà, khẽ hừ nói: "Luôn cần có người đứng ra gánh tội danh này, nếu con ma này vô lễ như vậy, đạo hữu không tiện xử lý nó, vậy thì để bần đạo ra tay thay vậy." Hắn vừa nói, vừa quét mắt nhìn Ba Tuần và đám ma nghiệt, "Chẳng lẽ các ngươi muốn Minh Hà đạo hữu giao hết các ngươi cho vị Đại sư huynh Huyền Môn kia sao?" Đám ma nghiệt bị hành động của Côn Bằng kích động không thôi, nhưng lại nhanh chóng bị lời nói của Côn Bằng làm cho chấn động.

Bởi vì đối phương nói rất có lý, ai mà muốn chịu chết thay!

Minh Hà liếc nhìn Thấp Bà chỉ còn lại một nửa nguyên thần, có chút bất lực khẽ thở dài: "Ai!

Ngươi chạy trước đi!

Bần đạo có lỗi với ngươi!

Nhưng ngươi yên tâm, nếu chúng ta có thể vượt qua cửa ải này, tương lai tất có hậu báo!" Nguyên thần còn lại một nửa, không chết

được, nhưng tu vi chắc chắn sẽ tổn hại lớn.

Nhưng so với việc bị giao thẳng cho những người kia, nếu họ có thể nhân cơ hội này giải quyết phiền phức, cũng đáng giá. "Chư vị sư huynh tạm thời dừng tay, chúng ta đã tìm ra kẻ ngấm ngầm phản bội chúng ta, và là hung thủ thực sự dẫn ma đầu ra.

Xin chư vị sư huynh thu tay, để chúng ta bẩm báo chi tiết, chúng ta nguyện cùng mọi người đi diện kiến lão sư!" Côn Bằng khống chế một nửa nguyên thần của Thấp Bà, vừa nói vừa cùng Minh Hà bay ra khỏi Huyết Hải.

Đương nhiên, trong thâm tâm, họ đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Ngô Sở vốn tưởng rằng Minh Hà và Côn Bằng sẽ ngoan cố chống cự đến cùng.

Mặc dù kết quả của việc chống cự đến cùng có thể sẽ rất thảm, nhưng ít nhất cũng tốt hơn là ngoan ngoãn ra nộp mạng chứ?

Hơn nữa, dám ra tay với hai vị đệ tử ký danh của thánh nhân là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, lá gan này không phải là lớn bình thường.

Chương 603

Trong tình huống này, họ tự nhiên nên ngoan cố chống cự.

Nhưng trớ trêu thay, họ lại chịu thua. "Sao thế?

Không tiếp tục ngoan cố chống cự nữa à?" Ngô Sở cười hỏi.

Tiếp Dẫn tức giận, muốn động thủ, nhưng lại bị Chuẩn Đề kéo tay lại.

Điều này khiến Ngô Sở có chút bất ngờ, anh cảm thấy Chuẩn Đề nên hận hơn Tiếp Dẫn mới đúng.

Côn Bằng và Minh Hà ngẩng đầu liếc nhìn những chí bảo trên Huyết Hải, từng người thầm ghen tị không thôi, nhưng cũng đang âm thầm nuốt nước bọt.

Những người này, bảo bối thật là quá nhiều!

Côn Bằng thu hồi ánh mắt, khẽ ho một tiếng, nói: "Cuộc tranh chấp của chúng ta, là tranh chấp nội bộ của Huyền Môn, không liên quan đến ma đầu.

Nếu chuyện này đã liên quan đến ma đầu, vậy thì nhất định phải nói cho rõ ràng.

Chúng ta không hề cấu kết với ma đầu, mong chư vị sư huynh có thể minh xét..." Thấy Côn Bằng đưa ra một nửa nguyên thần của Thấp Bà, Ngô Sở liếc nhìn, liền hiểu rõ ý đồ của Côn Bằng và Minh Hà, liền cười lạnh nói: "Các ngươi nghĩ rằng, cầm cái nguyên thần tàn khuyết này, có thể qua mắt được pháp nhãn của thánh nhân sao?" Côn Bằng nói: "Nguyên thần của nó bị đánh tàn đánh tan rồi, phần còn lại đã chạy thoát..." Đối mặt với Côn Bằng nói dối không chớp mắt, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều nghiến răng nghiến lợi, nhưng lúc này, họ lại

không nhảy ra chỉ trích đối phương, mà là nhẫn nhịn.

Thông Thiên thì cười khẩy nói: "Nơi này là Huyết Hải, chẳng lẽ Minh Hà đạo hữu còn không cảm ứng được những nguyên thần tàn khuyết đã chạy tán loạn đó sao?

Các ngươi đang nói đùa với chúng ta à?" Minh Hà bất lực thở dài, nói: "Trước đó khi thẩm vấn con ma này, để có thể nhanh chóng biết được một số bố trí của Tu Di Sơn từ miệng nó, bần đạo đã phát một lời thề đại đạo với nó...

Do đó bần đạo không thể ra tay với nó, nếu không sẽ bị trời phạt, mong các vị thông cảm!" Ngô Sở liếc nhìn họ một cái, thu hồi Tru Tiên Tứ Kiếm, nói: "Những lời này, hy vọng các ngươi khi đối mặt với thánh nhân, vẫn có thể nói ra một cách nhẹ nhàng như vậy." "..." Côn Bằng và Minh Hà không khỏi lo lắng, liếc nhìn Chuẩn Đề đạo nhân chỉ còn lại một đạo nguyên thần, cúi đầu suy ngẫm.

Mọi người thu hồi pháp bảo của mình, 'áp giải' Côn Bằng và Minh Hà, cùng với đạo nguyên thần tàn khuyết đó, trở về Tu Di Sơn đã bị đánh cho tan hoang, im lặng chờ đợi lão tổ trở về.

Nhìn Tu Di Sơn tan hoang này, Ngô Sở không khỏi thầm thở dài, ai mà biết được Linh Sơn của Phật môn tương lai này, trong tối lại còn có bố trí của ma đầu chứ!

Hai tên này cũng lớn gan thật, dám chiếm cứ hang ổ cũ của ma đầu, gặp báo ứng rồi chứ!

Trong thần thoại Hồng Hoang nguyên thủy, mặc dù không đề cập đến điều này, nhưng truyền thuyết khi Phật Tổ thành đạo, ma vương Ba Tuần đến gây cản trở, có lẽ có liên quan đến những thủ đoạn ngầm này.

Nếu không, Linh Sơn của Phật môn đường đường như vậy, Ba

Tuần làm sao có thể dễ dàng chạy vào gây rối?

Lần này cũng là vì Côn Bằng và Minh Hà chuyển mục tiêu từ Hồng Vân sang đôi huynh đệ sầu khổ này, mới nhân duyên trùng hợp, làm bùng nổ điểm này.

Chỉ tiếc cho đạo Hồng Mông Tử Khí của Chuẩn Đề, quá lãng phí!

Mọi người thấy vậy, cũng im lặng không nói, có người cảm khái, cũng có người thầm chế giễu, ai bảo đôi huynh đệ này lại lấy hang ổ của ma đầu làm đạo trường của mình chứ!

Đây không phải là rõ ràng cho lão ma đầu đó cơ hội sao!

Mọi người vừa thầm oán thán, vừa im lặng chờ đợi lão tổ trở về.

Nhưng lão tổ cũng không biết là đã thắng ma đầu, hay là đã đánh hòa với đối phương, họ không đợi bao lâu, liền thấy bóng dáng của lão tổ từ hư không bước ra.

Thấy Chuẩn Đề chỉ còn lại nguyên thần và Tu Di Sơn tan hoang này, lão tổ không khỏi khẽ thở dài.

Ngô Sở đúng lúc kể lại đầu đuôi câu chuyện cho lão tổ, cuối cùng nói: "Xin sư phụ trách phạt, chuyện này hoàn toàn do đệ tử sơ suất, không lường được ma đầu sẽ giáng lâm, khiến cho Chuẩn Đề sư đệ hủy đi nhục thân, mất đi cơ duyên thành đạo là Hồng Mông Tử Khí..." Lão tổ liếc nhìn Ngô Sở, rồi lại nhìn đôi huynh đệ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang đáng thương, nước mắt lưng tròng, thở dài: "Thời cũng vậy!

Mệnh cũng vậy!

Không trách ngươi được." Lão tổ không thể nói 'vi sư cũng không lường trước được' chứ!

Dù sao như vậy rất mất mặt, mặc dù không thể lường trước được lão ma đầu cùng cấp sẽ làm gì, điều này rất bình thường.

Cho nên, tất cả đều do mệnh thôi!

Mệnh mình không tốt, trách được ai đây? "Sư phụ, hai người này..." Ngô Sở nói, chỉ vào Côn Bằng và Minh Hà, hỏi nên xử trí họ như thế nào. "Kính xin lão sư thứ tội, chúng con chỉ muốn thay thế huynh đệ họ, gánh vác trọng trách chấn hưng Tây phương đại địa, tin rằng chúng con cũng có thể đảm đương.

Chúng con không hề thật sự cấu kết với ma đầu, cho chúng con một cái gan, chúng con cũng không dám!

Xin lão sư minh giám..." Côn Bằng và Minh Hà lần lượt lên tiếng cầu xin lão tổ.

Cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí biến thành muốn thay thế Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, gánh vác trọng trách chấn hưng Tây phương.

Mặc dù không phải là khéo ăn khéo nói, nhưng cũng coi như là một cách biện bạch.

Nhưng không nói như vậy, họ còn có thể làm sao?

Hơn nữa họ quả thực cũng nghĩ như vậy, vì họ không nói dối.

Lão tổ lắc đầu, khẽ thở dài: "Các ngươi, thật sự không đảm đương nổi!" Lời này có chút tổn thương, nhưng Ngô Sở rất rõ ý trong lời của lão tổ, các ngươi tu không phải là giáo nghĩa của Phật môn tương lai, không thể làm quái vật khai sơn của Phật môn được!

Không có tư cách đó.

Chỉ thấy lão tổ tiện tay phất một cái, liền đánh tan đạo nguyên thần Thấp Bà tàn khuyết trong tay họ thành tro bụi, và nói: "Nể tình hai ngươi tu hành không dễ, bản tọa tha cho hai ngươi tội chết, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha...

Mong hai ngươi có thể lấy đây làm gương." Dứt lời, hai đạo tử

khí phiêu nhiên rơi xuống, kết quả trong nháy mắt liền đánh tan chân thân của Côn Bằng và Minh Hà thành hai đám sương máu, bay tứ tán, muốn ngưng tụ lại cũng không được.

Những đám sương máu bay tứ tán đó, tất cả dấu vết đại đạo đều bị xóa sạch trong nháy mắt, không còn chút sinh khí nào, chỉ còn lại một ít năng lượng, nuôi dưỡng mảnh đất này.

Tuy nhiên nguyên thần của hai người thì đều được giữ lại. "Đa tạ lão sư không giết!" Côn Bằng và Minh Hà đều thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu lạy tạ.

Những con bài tẩy đã chuẩn bị ngầm, có thể không cần khởi động rồi.

Có lẽ trong mắt thánh nhân, những con bài tẩy đó chỉ là một trò cười.

Nhưng đối với họ, ít nhất cũng là một sự an ủi.

Nhục thân không còn, có thể làm lại, nguyên thần mà mất đi, thì thật sự là mất hết.

Ban đầu họ ước tính, có thể giữ được một chút chân linh bất diệt, đã là thành công rồi.

Bây giờ chỉ mất đi nhục thân, đã tốt hơn dự tính của họ rất nhiều, tự nhiên trong lòng vui mừng.

Về phần bỏ trốn, họ đã từng nghĩ đến, nhưng cũng rõ là không thoát khỏi lòng bàn tay của thánh nhân.

Chương 604

Nếu thánh nhân đã ra mặt, vậy thì họ cũng chỉ có thể nhận mệnh.

Tiếp theo, lão đạo lại tiện tay vung một cái, giáng xuống một đạo công đức, rơi vào người Chuẩn Đề, trong nháy mắt liền ngưng tụ ra chân thân của Chuẩn Đề, chỉ là tu vi đã giảm đi một đoạn lớn.

Nhưng những tu vi này, rất dễ dàng có thể tu lại được.

Thiệt thòi thật sự, là đạo Hồng Mông Tử Khí kia.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng cúi đầu lạy, "Đa tạ lão sư!" Chuẩn Đề ngẩng đầu lên với đôi mắt đẫm lệ, hỏi lão tổ: "Lão sư, đạo Hồng Mông Tử Khí đã chạy thoát của đệ tử, có thể tìm lại được không?" Lão tổ lắc đầu khẽ thở dài: "Hồng Mông Tử Khí còn được gọi là Thiên Địa Căn, đã mất đi, tức là đã dung nhập vào phương thiên địa này, sao có thể dễ dàng tìm lại được nữa?

Ai!

Các ngươi hãy tu hành cho tốt đi!" Lão tổ dứt lời, thân hình liền tan biến.

Không để ý đến mọi người nữa, cũng không trách phạt Ngô Sở, vị Đại sư huynh Huyền Môn này.

Ngô Sở âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại có chút kỳ quái, vì sao lão tổ không tiếp tục ra tay với những ma nghiệt khác đang ẩn náu trong Huyết Hải?

Chẳng lẽ lại muốn chơi trò cân bằng?

Ban đầu lão tổ sắp xếp cho đôi huynh đệ sầu khổ Hồng Mông Tử Khí, mà không phải chỉ cho một cái, chính là lo lắng tương lai họ bị Thái Thượng và những người khác áp chế, đây là do lão tổ tự mình

nói.

Theo Ngô Sở, đây chính là lão tổ đang chơi trò cân bằng.

Bây giờ sự cân bằng đã bị phá vỡ, nhưng lão tổ vẫn tiếp tục để lại những ma nghiệt đó, chẳng lẽ không lo lắng tương lai những ma nghiệt đó sẽ tiếp tục tìm đến đôi huynh đệ ở Tây phương sao?

Nghĩ không ra, Ngô Sở đành nhìn về phía Chuẩn Đề, an ủi: "Chuẩn Đề sư đệ cũng không cần quá đau buồn, vi huynh cũng không có Hồng Mông Tử Khí mà, mọi người cùng nhau nỗ lực là được." "Đại sư huynh, hu hu hu..." Chuẩn Đề nghe vậy, không khỏi gào khóc không thôi.

Ngô Sở cũng không ngờ, chuyện lại kết thúc theo cách này.

Cũng không biết lão tổ nghĩ thế nào, lại không tiện tay diệt luôn hai tên Côn Bằng và Minh Hà, cũng không biết lão nhân gia có nhìn thấy gì trong dòng sông vận mệnh không.

Theo lý mà nói, họ đều là Đại La, sớm đã siêu thoát khỏi dòng sông vận mệnh, người khác không thể nhìn thấy quỹ tích vận mệnh của họ, dù chỉ là một vài mảnh vỡ cũng rất khó.

Nhưng lão tổ bây giờ dù sao cũng là một thánh nhân, có lẽ cũng nhìn ra được một vài thứ cũng không chừng.

Nhưng cho dù có thể nhìn ra được những mảnh vỡ tương lai của họ, tầm quan trọng của hai người này đối với Hồng Hoang thiên địa, cũng không thể so sánh với đôi huynh đệ sầu khổ ở Tây phương.

Bây giờ đôi huynh đệ này bị đánh thảm như vậy, ngay cả Hồng Mông Tử Khí cũng mất một đạo, lão tổ sao lại nhẹ nhàng bỏ qua như vậy?

Mặc dù Côn Bằng và Minh Hà đều bị đánh nát nhục thân, và nhục thân của Chuẩn Đề cũng được lão tổ dùng công đức khôi phục lại,

nhưng sự biến mất của đạo Hồng Mông Tử Khí đó, lại là sự thật.

Nếu có thể, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, chắc chắn hy vọng Côn Bằng và Minh Hà chết đi.

Có lẽ cuối cùng vẫn là khó mà nguôi ngoai!

Chuẩn Đề không dám chất vấn sự trừng phạt của lão tổ đối với Côn Bằng và Minh Hà, chỉ có thể dùng tiếng khóc để giải tỏa cảm xúc kìm nén.

Mọi người thấy huynh đệ hai người họ như vậy, cũng không khỏi khẽ thở dài.

Mặc dù nguyên thần của Côn Bằng và Minh Hà lúc này đã sớm chạy xa, nhưng Ngô Sở cảm thấy mối thù này của họ, kết hơi lớn rồi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, dù sao cũng không phải là 'cô gia quả nhân' như Hồng Vân, Hồng Mông Tử Khí của Chuẩn Đề tuy đã mất, nhưng chẳng phải vẫn còn Tiếp Dẫn sao!

Đợi tương lai Tây phương giáo dần dần trỗi dậy, Côn Bằng và Minh Hà, có lẽ bị đánh cũng là nhẹ.

Thân là Đại sư huynh, Ngô Sở lấy ra một viên kim đan tự luyện, đưa cho Chuẩn Đề, nói: "Đây là đan dược mà ta đã nghiên cứu vô số năm tháng mới luyện chế thành công - Cửu Chuyển Kim Đan, dưới cảnh giới Thái La dùng, đều có hiệu quả nhất định.

Thân là Đại sư huynh, ta rất xấu hổ, ta vốn tưởng rằng sau thất bại lần trước, họ sẽ từ bỏ ý định này.

Dù không từ bỏ, ta cũng tin rằng huynh đệ các ngươi có thể an toàn vượt qua loại nguy cơ này, ta không ngờ..." Ngô Sở không nói dối, vì anh thực sự không ngờ Ma Tổ sẽ ra gây chuyện, hơn nữa anh cảm thấy lão tổ đã coi trọng đôi huynh đệ này như vậy, chắc chắn cũng sẽ không để họ xảy ra chuyện.

Cũng vì thế, anh cảm thấy Côn Bằng và Minh Hà nhắm vào đôi huynh đệ này, thực ra là đang mơ hão, căn bản không thể thực hiện được.

Nhưng ai ngờ họ lại dẫn Ma Tổ ra, mặc dù bị Ma Giới hạn chế, chân thân Ma Tổ không thể giáng lâm Hồng Hoang, nhưng tạo ra một phân thân ra gây chuyện, vẫn không có vấn đề gì.

Thấy Ngô Sở tự trách như vậy, Nữ Oa liền nói: "Thực ra chuyện này cũng không thể trách ngươi, chúng ta trước đó cũng không nghĩ rằng hai vị đó có thể gây ra sóng gió gì.

Huống hồ, trên người Chuẩn Đề sư đệ còn có chí bảo như vậy, linh bảo tầm thường cũng không làm gì được..." Hai chị em một người xướng một người họa, những người khác cũng gật đầu theo, đặc biệt là Hồng Vân.

Hồng Vân rất rõ, Ngô Sở trước đó đã cảnh báo y, cảm thấy Côn Bằng và Minh Hà có thể sẽ gây chuyện, và y mới là mục tiêu tốt nhất, dù sao bên cạnh y chỉ có một Vũ Điệp Nương, trên người cũng không có linh bảo gì quá tốt, ít nhất không có một món nào có thể sánh được với Thất Bảo Diệu Thụ.

Vũ Điệp Nương tuy cũng đã nhập Đại La, nhưng hoàn toàn không phải là đối thủ của những Đại La lão làng như Côn Bằng và Minh Hà.

Cho nên Ngô Sở mới cho y mượn Tuyệt Ảnh, còn cho y mượn Càn Khôn Kỳ Bàn.

Hồng Vân bây giờ cũng nhận ra, nếu không phải những thứ Ngô Sở cho y mượn, có lẽ Côn Bằng và Minh Hà thật sự có khả năng sẽ coi y là mục tiêu, chứ không phải là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Nghĩ lại, Hồng Vân cũng có chút sợ hãi.

Nếu không phải Ngô Sở đã sớm bố trí, có lẽ Chuẩn Đề hiện tại,

chính là hình ảnh phản chiếu của y.

Hồng Vân đâu có biết, nếu không phải những bố trí của Ngô Sở bên cạnh y, kết cục của y còn thảm hơn Chuẩn Đề rất nhiều.

Chuẩn Đề ít nhất còn giữ được nguyên thần, bây giờ lão tổ lại khôi phục nhục thân cho y, mặc dù tu vi đã từ cảnh giới Đại La rơi xuống, nhưng ít nhất có thể tiếp tục tu hành.

Còn Hồng Vân thì sao?

Ngay cả nguyên thần cũng bị đánh tan!

Mấy người họ tỏ vẻ tiếc nuối, khiến Tiếp Dẫn cũng không tiện nói gì thêm.

Dù sao Đại sư huynh đã xin lỗi các ngươi như vậy rồi, còn muốn thế nào nữa?

Chuyện này vốn cũng không thể trách Đại sư huynh không phải sao?

Đại sư huynh có nghĩa vụ quản lý sống chết của các ngươi à?

Cơ hội đã cho các ngươi rồi, các ngươi tự mình vô dụng, trách được ai đây!

Nghĩ lại, có khổ có lệ, cũng chỉ có thể tự mình nuốt vào bụng.

Ngô Sở một mặt than thở, vỗ vỗ vai Chuẩn Đề, quay người cáo từ mọi người, sau đó cưỡi mây bay đi, vừa bay vừa ngân nga một 'bài ca' có giai điệu bi thương. "Thuở niên thiếu mộng mơ, một lòng chỉ muốn bay về phía trước, mới hay yêu hận tình thù, đau đớn nhất là hối tiếc.

Nếu ngươi chưa từng tan nát cõi lòng, ngươi sẽ không hiểu được nỗi bi thương của ta..." Bài ca có giọng điệu kỳ lạ này, nghe vào tai Chuẩn Đề, quả thực như đánh thẳng vào linh hồn.

Chương 605

Đúng vậy!

Ai sẽ hiểu được nỗi bi thương và tan nát cõi lòng của y chứ?

Ngay cả Đại sư huynh, ban đầu cũng là người chủ động từ bỏ Hồng Mông Tử Khí mà!

Hu hu hu...

Chuẩn Đề khóc càng thảm hơn, trong chốc lát, tuyết hoa phiêu phiêu, bắc phong tiêu tiêu, thiên địa một mảnh thương mang.

Ngô Sở ngân nga bài ca mà trong mắt người khác có chút kỳ quặc, nhưng Nữ Oa, Phục Hy và Hồng Vân lại không cảm thấy kỳ quái, dù sao họ cũng quá quen thuộc với mọi thứ ở Tử Ngọc Sơn.

Ba người họ đuổi theo, nghĩ đến lời bài ca của Ngô Sở, Hồng Vân liền nói: "Đại sư huynh cũng không cần phải bi thương như vậy, sư phụ cũng đã nói rồi, đây là mệnh, không thể cưỡng cầu!" Nữ Oa liếc xéo Ngô Sở một cái, luôn cảm thấy khi Ngô Sở hát bài này, giai điệu không hề bi thương như vẻ bề ngoài, ngược lại còn cho nàng một cảm giác tinh nghịch.

Ngô Sở khẽ thở dài, nói với Hồng Vân: "Bây giờ hiểu được nỗi lo lắng ban đầu của ta rồi chứ!

Côn Bằng và Minh Hà, lá gan thật sự rất lớn!

Ta đoán Ba Tuần và Ô Ma đang ở trong Huyết Hải." "Vậy A Sở sao ngươi không nhân cơ hội này diệt luôn đám ma nghiệt đó?" Phục Hy có chút không hiểu, dù sao trước đó mọi người cùng liên thủ, chẳng phải là một cơ hội tốt sao? "Ai!

Vì Côn Bằng và Minh Hà đều đã nhận thua, nếu chúng ta còn được

lý không tha người, ít nhiều sẽ tạo cho các sinh linh khác cảm giác chúng ta là kẻ mạnh bắt nạt yếu.

Đây không phải là ép Minh Hà và Côn Bằng liều mạng với chúng ta sao?

Thực sự không cần thiết!" Ngô Sở cũng không tiện nói là không muốn liều mạng vì đôi huynh đệ sầu khổ đó, thế là tùy tiện tìm một lý do để cho qua.

Kết quả Nữ Oa lại ngầm truyền âm, cười nói: "Sao ta lại cảm thấy, A Sở ngươi hình như không có chút cảm giác đau buồn nào, ngược lại còn có một chút hưng phấn nhỏ..." Hồng Vân và Phục Hy nghe vậy, cũng nhìn về phía Ngô Sở.

Ngô Sở khẽ ho nói: "Các ngươi đừng nhìn ta như vậy, mặc dù chuyện của Chuẩn Đề sư đệ, quả thực khiến người ta đau lòng, nhưng Côn Bằng và Minh Hà bị sư phụ trừng phạt, cũng đáng để vui mừng mà!

Hai người họ bây giờ ngay cả nhục thân cũng mất rồi, còn lại nguyên thần muốn gây chuyện, cũng không gây ra được sóng gió gì lớn.

Bên phía Hồng Vân lão ca cũng tạm thời được coi là an toàn rồi." Dừng một chút, anh lại nói: "Nhưng những sinh linh khác, vẫn phải đề phòng.

Dù sao lần này cái giá phải trả cho việc cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí quá nhẹ, khó tránh khỏi có một số sinh linh sẽ rục rịch." Đối mặt với suy luận của Ngô Sở, Hồng Vân cũng gật đầu, cuối cùng nói: "Ta quyết định dời Hỏa Vân Cung đến không trung trên Tử Ngọc Sơn của hiền đệ, chỗ đệ không phải có cây Kiến Mộc sao!

Ta có thể đặt Hỏa Vân Cung lên trên Kiến Mộc, chúng ta tạm thời

làm hàng xóm…" Hồng Vân cuối cùng vẫn chọn cách an toàn, dù sao thì đến cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng có người dám động vào, vậy những người khác liệu có học theo mà đến gây sự với hắn không?

Tuy nói có Hỗn Độn Cự Thú và Càn Khôn Kỳ Bàn mà Ngô Sở cho mượn, nhưng hắn cũng lo lắng nếu Hỗn Độn Cự Thú Tuyệt Ảnh bất cẩn bị người khác dụ đi, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Thấy Hồng Vân đã chọn an toàn, Ngô Sở mỉm cười nói: "Như vậy rất tốt!

Lát nữa ta sẽ cùng lão ca về Hỏa Vân Cung trước, sau đó cùng nhau dời Hỏa Vân Cung đến Tử Ngọc Sơn của ta." Hồng Vân cuối cùng cũng buông bỏ bản tính phóng khoáng 'một đời phóng khoáng yêu tự do', dựa trên nguyên tắc nghĩ cho tính mạng và người nhà, chấp nhận ý tốt của Ngô Sở.

Nói rồi, Ngô Sở nhìn về phía Nữ Oa và Phục Hy, hỏi: "Tỷ tỷ và đại ca thì sao?

Hay là cũng đến Tử Ngọc Sơn của ta ngồi chơi?" Nữ Oa lắc đầu cười nói: "Bọn ta thì không quá lo lắng.

Nói ra thì, lần này Côn Bằng và Minh Hà có thể thành công, trọng thương Chuẩn Đề, cũng là vì Tu Di Sơn kia vốn là nơi tổ đình của Ma giáo, có ma trận còn sót lại, Minh Hà thu gom những ma nghiệt đó nên mới biết được.

Nếu không có những ma trận này, không có lão ma đầu thừa cơ giáng lâm, bọn họ cũng sẽ không thảm như vậy." Tuy cảm thấy lời Nữ Oa nói không phải không có lý, nhưng Hồng Vân vẫn cho rằng không thể xem nhẹ.

Dù sao tu vi của Nữ Oa và Phục Hy đều không yếu hơn hắn, nếu cộng thêm linh bảo, ngược lại hắn còn bị hai người này áp chế.

Thực lực liên thủ của họ mạnh hơn hắn và Điệp Nương liên thủ rất nhiều.

Ngô Sở khẽ gật đầu, đối với Nữ Oa và Phục Hy thì rất yên tâm.

Nói ra thì, năm xưa trên Phân Bảo Nham, bảo bối mà Nữ Oa nhận được lại là nhiều nhất.

Nếu nàng luyện hóa hết những linh bảo đó, chỉ dùng linh bảo ném cũng có thể ném chết không ít người.

Hơn nữa bản thân Nữ Oa đã có không ít linh bảo mạnh mẽ.

Cộng thêm Phục Hy còn có Hà Đồ Lạc Thư, với trình độ về trận pháp chi đạo của y, muốn phá vỡ trận pháp mà họ bố trí bên ngoài đạo trường, không phải là chuyện dễ dàng.

Tê Phượng Sơn của họ không phải là Tu Di Sơn, tổ đình Ma giáo ngày trước.

Sau khi bọn Ngô Sở và ba anh em Côn Luân rời đi, Tiếp Dẫn mặt mày rầu rĩ, bắt đầu việc tái thiết Tu Di Sơn.

Chuẩn Đề thấy vậy, không khỏi cười khổ, "Sư huynh, chúng ta còn tiếp tục lấy nơi này làm đạo trường sao?" Tiếp Dẫn lắc đầu nói: "Năm xưa chúng ta đã nói, ngươi và ta lập đạo tại đây, diệt trừ những ma khí còn sót lại, lấy nền tảng ma đạo, thành tựu Đại Đạo của chúng ta...

Nay tuy gặp kiếp nạn này, nhưng nếu cứ thế lùi bước, lòng ta không cam, tình ta không nguyện, đạo tâm của ta cũng không thể nào viên mãn như một.

Sư đệ, chúng ta há có thể dễ dàng từ bỏ?!" Khó khăn tạm thời không những không đánh gục được Tiếp Dẫn, ngược lại còn khiến ông ta càng thêm kiên định.

Nhưng nỗi sầu muộn và khổ đau trong lòng, cũng chỉ có chính họ mới hiểu. 68.

Tuy trong lòng Chuẩn Đề cũng có chút lo lắng ma đầu sẽ lại tìm đến, nhưng Tiếp Dẫn đã quyết định thể hiện khí phách của mình, đối đầu đến cùng với ma đầu, để tránh bị Thánh Nhân xem thường.

Dù sao trước đó Thánh Nhân cũng không nói là không được tiếp tục lấy nơi này làm đạo trường, phải không?

Vì vậy, Chuẩn Đề cũng không tiện nói gì thêm.

Mặc dù sau chuyện này, trong lòng y quả thực có chút sợ hãi, nhưng lại không thể làm hỏng dũng tâm tinh tiến của Tiếp Dẫn.

Thế là cũng chỉ đành cứng rắn, chạy đi giúp đỡ.

Tiếp Dẫn thấy vậy, nói: "Sư đệ vẫn nên đi tu hành trước đi!

Thuật luyện đan của đại sư huynh chúng ta cũng đã từng lĩnh giáo, Cửu Chuyển Kim Đan kia lại có hiệu quả cải tử hoàn sinh, mọc lại xương thịt, tu vi của sư đệ nay sụt giảm mạnh, vừa hay có thể dùng kim đan này để nâng cao một hai..." Năm xưa tại Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên Tử, và Thang Cốc Phù Tang của Đông Vương Công, Ngô Sở đều đã nói với mọi người về thuật luyện đan.

Càng là đã cùng Thái Thượng trao đổi sâu sắc một thời gian dài, lúc đó huynh đệ họ đều có mặt.

Vì thế, đối với thuật luyện đan của Ngô Sở, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều không xa lạ.

Nghĩ đến những người bạn tốt ngày xưa, Chuẩn Đề lại có xúc động muốn rơi lệ.

Mà Cửu Chuyển Kim Đan, chính là đan dược mạnh nhất mà Ngô Sở dần dần mày mò ra trong những năm tháng dài đằng đẵng của đại

chiến tam tộc.

Dược hiệu của nó có thể cải tử hoàn sinh, mọc lại xương thịt, hơn nữa dược tính được hắn dùng thủ pháp đan cấm khống chế, có thể biến đổi theo tu vi của người uống đan.

Sẽ không xảy ra tình huống vì dược tính quá mạnh mà cơ thể yếu không chịu nổi thuốc bổ.

Chương 606

Ngoài ra, hắn còn thêm vào trong kim đan một luồng bản nguyên Đại Đạo.

Ví như trong một viên kim đan thêm vào bản nguyên Hỏa chi Đại Đạo, thì viên kim đan này có thể giúp người dùng lĩnh ngộ Hỏa chi Đại Đạo.

Viên kim đan mà Ngô Sở đưa cho Chuẩn Đề, thêm vào là bản nguyên Mộc chi Đại Đạo.

Nhưng bản nguyên Mộc chi Đại Đạo này, đối với Chuẩn Đề mà nói, cơ bản vô dụng, y cần chỉ là dược lực của bản thân kim đan, để nâng cao cường độ nhục thân của mình.

Nguyên thần của y vẫn là nguyên thần ngày trước, nhưng nhục thân, đã có chút không thể tương thích với nguyên thần ban đầu, cần y không ngừng tu hành và mài giũa, mới có thể khiến cả hai lại tương thích.

Cho nên cũng không thể trách người ta Chuẩn Đề cứ hay khóc lóc, nhục thân bị đánh nát, bảo thụ bị đập vỡ, Hồng Mông Tử Khí cũng bay mất, đặt vào ai, cũng phải khóc thôi!

Nhục thân bị đánh nát, còn có thể đúc lại kim thân, phục hồi lại.

Ngọn Thất Bảo Diệu Thụ tuy bị đánh vỡ, nhưng cũng không phải không có cơ hội phục hồi.

Nhưng nền tảng Đại Đạo Hồng Mông Tử Khí kia, là thật sự mất rồi. … Theo trận chiến này kết thúc với việc nhục thân của Côn Bằng và Minh Hà bị hủy, Hồng Hoang đại địa lập tức lại nghênh đón thời khắc huyên náo, các loại tin tức bay đầy trời.

Trong đó, tin tức Chuẩn Đề đạo nhân mất đi Hồng Mông Tử Khí, được lan truyền rộng rãi nhất.

Có người âm thầm cảm khái; cũng có người âm thầm cười trộm, hả hê; nhiều hơn là không quan tâm, lặng lẽ hóng chuyện.

Trong đó, còn có một lời đồn khác, khiến vô số sinh linh trầm mặc, đó chính là: Hồng Mông Tử Khí là gốc rễ của trời đất, không thể cướp đoạt.

Một khi chủ nhân của Hồng Mông Tử Khí nhục thân tan vỡ, thứ này sẽ tự động tiêu tán bay đi, hòa nhập lại vào trời đất.

Tuy không ít sinh linh nửa tin nửa ngờ, nhưng dù sao Hồng Mông Tử Khí của Chuẩn Đề đạo nhân quả thực đã biến mất.

Mà kẻ cướp đoạt là Côn Bằng lão tổ và Minh Hà lão tổ, cuối cùng chẳng được gì, ngược lại còn mất cả nhục thân của mình.

Có thể nói là không ăn được thịt, còn rước một thân mùi hôi.

Ngô Sở và Hồng Vân làm khách ở Tê Phượng Sơn của Nữ Oa và Phục Hy vài ngày, sau đó liền cùng Hồng Vân, đưa Hỏa Vân Cung đến không trung trên Tử Ngọc Sơn, đáp xuống cành của Kiến Mộc.

Không thể không nói, ở Hồng Hoang đại địa này, tốc độ trưởng thành của Kiến Mộc, quả thực có thể dùng từ đáng sợ để hình dung.

Sau khi dời Kiến Mộc từ Nguyên Linh Bảo Châu lúc đầu ra ngoài, sự trưởng thành của cây Kiến Mộc này giống như cá lớn trở về biển cả, bầu trời không còn là giới hạn của nó.

Đứng trên đỉnh Kiến Mộc, có cảm giác 'cúi đầu mây nổi dưới chân'.

Hỏa Vân Cung to lớn đặt trên một cành cây ở đỉnh của nó, cũng chỉ như một cái tổ quạ đặt trên cây đại thụ.

Từ ngọn cây đến gốc cây, thậm chí phải đi qua hai tầng biển mây, quả thực kinh người.

Những tiểu tiên bướm kia, bị cây đại thụ đứng sừng sững giữa trời đất này dọa sợ.

Càng khiến họ không ngờ tới là, trên cây đại thụ này, họ lại có thể nhìn thấy bóng dáng của kỳ lân và phượng hoàng, đang nô đùa trên cành cây.

Từ đầu này của ngọn Kiến Mộc, đi đến đầu kia, đã vượt qua phạm vi bảo vệ lớn nhất của đại trận hộ sơn Tử Ngọc Sơn.

Vô số sinh linh xem nó như thần thụ, ngồi dưới gốc cây ngộ đạo, hoặc là an cư lạc nghiệp trên đó, đặc biệt là một số loài chim khổng lồ, con chim ưng đầu trắng kia chính là một trong số đó.

Rễ Kiến Mộc có thể tự hấp thu hỗn độn linh khí, lại có vô tận linh khí phun ra từ kẽ lá, độ đậm đặc của linh khí, không hề thua kém bên Tử Ngọc Thần Mộc.

Cũng vì vậy, nơi này đã trở thành một trong những kỳ quan của Tử Ngọc Sơn.

So với đỉnh Tử Ngọc Thần Mộc của Tử Ngọc Sơn, sự náo nhiệt ở đây không hề thua kém.

Thỉnh thoảng, Ngô Sở cũng sẽ đến dưới gốc Kiến Mộc này, giảng đạo cho những sinh linh sống ở đây.

Thậm chí còn dựng thêm một tấm bia rùa bên cạnh cây đại thụ này. "Tử Ngọc Sơn của hiền đệ, ngày càng náo nhiệt rồi." Hôm nay, Ngô Sở mang theo tiểu thạch cơ, giảng đạo xong cho một đám sinh linh dưới gốc cây, liền dẫn theo tiểu thạch cơ và con mèo trắng lớn Bạch Quân, men theo thân cây lên Hỏa Vân Cung trên ngọn cây.

Hai người đứng trên ngọn cây xuyên qua tầng mây, nhìn xuống

mọi thứ bên dưới, Hồng Vân cười nói.

Ngô Sở vuốt ve con mèo trắng lớn, cười đáp: "Ta thích gọi nó là phồn vinh hơn." Tiểu thạch cơ sau khi chào hỏi Hồng Vân, liền chạy về phía Hỏa Vân Cung, kết quả ở cửa cung, vừa hay đụng phải Lôi Thú Tuyệt Ảnh và lão chó A Thu đang tung tăng chạy ra từ Hỏa Vân Cung.

Hai con thú suýt nữa đụng phải tiểu thạch cơ, khi thấy Ngô Sở và Hồng Vân đang đứng trên cành cây ngoài cung nói chuyện phiếm, lập tức phanh gấp, suýt nữa làm bung cả một mảng lớn vỏ cây Kiến Mộc, khiến Ngô Sở nhìn chúng mà cạn lời một hồi. "Các ngươi chạy đi làm chuyện xấu gì vậy?" Hồng Vân quay đầu nhìn chúng một cái, cười nói: "Chắc là chạy đi ăn trộm mật bướm rồi, Tuyệt Ảnh hình như rất thích cái này, trước đây thường thấy nó chạy đi chọc tổ ong." Kết quả Lôi Thú Tuyệt Ảnh lon ton chạy về phía Ngô Sở, "Chủ nhân, lần này là A Thu dẫn ta đi làm, nó nói nó là tay già đời vạn vạn năm rồi..." Lão chó A Thu trợn tròn mắt chó, vẻ mặt không thể tin nổi, nhìn Tuyệt Ảnh đang 'thú dữ tố cáo trước', "Tiểu Ảnh, lương tâm của ngươi đâu?

Không thấy đau à?" Tuyệt Ảnh nghiêng đầu, cọ cọ vào tay Ngô Sở, hỏi A Thu, "Đó là cái gì?

Ăn có ngon không?" Tiểu thạch cơ nghe vậy, không khỏi che miệng cười trộm.

Kết quả bị Ngô Sở gõ vào đầu một cái, "Đừng quậy, đi phạt chép bia rùa ba ngàn lần!

A Thu chép năm ngàn lần...

Nè, bút giấy cho các ngươi." Ngô Sở tiện tay hái hai chiếc lá Kiến Mộc khổng lồ, ném cho hai con thú nghịch ngợm này. "..." Hai con thú trợn mắt há mồm, A Thu không phục, sủa một tiếng.

Ngô Sở mí mắt cũng không nhấc, trực tiếp nói: "Đều là lão chó sống không biết bao nhiêu năm tháng rồi, còn làm cái chuyện mất mặt loài chó này, ngươi làm tổ tông chó, mặt mũi đâu?

Ta thấy năm ngàn lần còn là ít..." "Năm ngàn, thì năm ngàn!" Lão chó ngoan ngoãn nhận lấy bút giấy huyễn hóa ra, nằm bò sang một bên chép phạt quy định trên bia.

Tuyệt Ảnh chạy đến bên cạnh nó, thầm truyền âm, "A Thu đại ca, xin lỗi nha!" A Thu nhấc chân sau đá nó sang một bên, "Đừng có lại gần lão tổ!" Tiểu thạch cơ có chút không nhịn được, cố nén cười, chạy vào Hỏa Vân Cung. ...

Mấy hành động nhỏ giữa hai con thú, khiến Hồng Vân không khỏi bật cười, thế là hắn ngồi xuống trên cành cây, vỗ vỗ vào lớp vỏ cây xù xì, "Cây Kiến Mộc này, rốt cuộc có thể mọc cao đến đâu?" Ngô Sở lắc đầu, "Ta cũng không biết!" Tương truyền, Kiến Mộc là cây nối liền trời đất, là thang trời để lên Thiên Đình.

Có thể tưởng tượng được, tiềm năng trưởng thành của cây đại thụ này lớn đến mức nào. "Thế nào rồi?

Hồng Mông Tử Khí luyện hóa đến đâu rồi?" Ngô Sở hỏi lại: "Gần đây bên ngoài đã dần dần yên tĩnh lại, chuyện Chuẩn Đề mất Hồng Mông Tử Khí, cũng ít có ai nhắc đến nữa." "Khó lắm!" Hồng Vân khẽ lắc đầu, "Mượn Hồng Mông Tử Khí này để cảm ngộ Đại Đạo, tốc độ quả thực rất nhanh, nhưng muốn hoàn toàn dung hợp nó với nguyên thần, lại luôn thiếu một chút gì đó." Ngô Sở, người có hiểu biết về Hồng Mông Tử Khí, tự nhiên hiểu ý của Hồng Vân.

Thế là hắn nói: "Vậy thì cứ mượn nó lĩnh ngộ Đại Đạo trước, trảm ra một thi, nâng cao tu vi rồi hãy nói.

Đúng rồi, lão ca đã chuẩn bị xong bảo vật trảm thi chưa?" Hồng Vân lắc đầu nói: "Ta vẫn đang nghĩ nên dùng vật gì!

Sư phụ năm xưa giảng về pháp trảm thi này có nói, bảo vật trảm thi tốt nhất là thành bộ, như vậy sẽ có lợi cho việc tứ thân hợp nhất cuối cùng." Dừng một chút, hắn hỏi lại: "Hiền đệ thì sao?

Chương 607

Sẽ không định dùng Tru Tiên Kiếm để trảm thi chứ!" Tru Tiên Tứ Kiếm, vừa hay thành một bộ, hơn nữa phẩm chất của linh bảo cũng cực cao, gọi nó là chí bảo cũng không quá.

Dù sao thứ này, là bảo bối mà ma đầu La Hầu năm xưa luyện chế ra để đối phó sư phụ của họ, Tây phương đại địa suýt nữa đã bị hắn hủy diệt.

Cho nên Hồng Vân nghĩ như vậy, quả thực là bình thường.

Ngô Sở mỉm cười lắc đầu, "Tru Tiên Tứ Kiếm uy lực cực lớn, phối hợp với Tru Tiên Kiếm Trận, diệu dụng càng là vô cùng, dùng để trảm thi, tuy rằng rất tốt, nhưng có phần hơi đáng tiếc.

Ta và A Ly đã bàn bạc, chuẩn bị phỏng theo Tru Tiên Tứ Kiếm, tự mình luyện chế một bộ, tuy không thể sánh với Tru Tiên Tứ Kiếm thật sự, nhưng dùng để trảm thi cũng đã đủ.

Lão ca nếu không có manh mối gì, cũng có thể giống chúng ta, Tru Tiên Kiếm của ta, có thể cho lão ca mượn nghiên cứu..." Ngô Sở thực ra không định đi con đường trảm thi thành đạo, nhưng trước khi mình có thể dĩ lực chứng đạo, con đường trảm thi, quả thực là phương thức tốt nhất để nâng cao tu vi.

Vì thế, luyện chế bảo vật trảm thi, cũng là việc bắt buộc.

Hồng Vân nghe vậy, hai mắt không khỏi sáng lên, gật đầu nói: "Ý tưởng này không tồi, nhưng cũng không cần vội, những tình tự Đại Đạo kia của ta còn chưa lĩnh ngộ xong, nhất thời cũng chưa dùng đến." Ngô Sở gật đầu nói: "Có thể hỏi Trấn Nguyên lão ca xem, xem y có ý tưởng gì, nếu y cũng muốn phỏng theo Tru Tiên Kiếm, có thể qua đây nghiên cứu một phen." Hồng Vân hỏi: "Có cần thông báo cho Nữ

Oa sư tỷ và Thái Thượng sư huynh họ không?" "Nữ Oa đại tỷ và Phục Hy đại ca, ta đã nói với họ rồi, họ đã chuẩn bị sẵn bộ linh bảo, căn bản không cần chúng ta lo lắng." Ngô Sở lắc đầu, cuối cùng lại nói: "Còn về Thái Thượng họ, ta nghĩ họ sẽ phỏng chế Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên, thậm chí có thể tìm Thái Nhất cầu phỏng luyện Hỗn Độn Chung..." "..." Hồng Vân há hốc miệng, cuối cùng bật cười lắc đầu, nói: "Sao ta lại không nghĩ ra cái này, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Hỗn Độn Chung, tam chí bảo hợp nhất, đó chính là Khai Thiên Phủ a!" "Lão ca cũng không cần hâm mộ, Tru Tiên Kiếm tuy không bằng Khai Thiên Phủ, nhưng cũng có thể sánh ngang với những chí bảo như Thái Cực Đồ rồi.

Hơn nữa, vật phỏng chế còn phải xem năng lực luyện bảo của mỗi người." Hồng Vân có chút sầu não, nói: "Ta cũng không phải hâm mộ, chỉ là có chút cảm khái, hình như trong số sư huynh đệ chúng ta, chỉ có ta là vô dụng nhất..." "Nhưng ta lại cảm thấy kết giao với lão ca là thoải mái nhất!" "Ha ha..." Mây trắng chó xanh, năm tháng dài đằng đẵng.

Mười mấy nguyên hội năm tháng, lặng lẽ trôi qua trong bình yên.

Trong hỗn độn ngoại vực, một thân ảnh màu tím yêu kiều, đang đối mặt với sự oanh kích sấm sét của một con lôi thú.

Người và thú, mỗi bên thi triển, qua lại giữa nhau, dường như có qua có lại.

Nhưng nhìn kỹ sẽ hiểu, nữ tử kia hoàn toàn bị đối phương áp chế.

Đột nhiên, một thân ảnh lóe lên, một kiếm đâm về phía thân ảnh yêu kiều kia, trường kiếm trong nháy mắt xuyên từ sau lưng ra trước ngực, máu tươi nhỏ giọt từ mũi kiếm.

Khoảnh khắc tiếp theo, lôi thú ngừng công kích.

Thân ảnh yêu kiều kia mang theo thanh trường kiếm ngã xuống đất.

Không lâu sau, một thân ảnh hoàn toàn mới lại từ thi thể kia chậm rãi bò dậy. "Thành công rồi sao?" Người vừa đánh lén hỏi.

Sau đó liền thấy thân ảnh ngã xuống đất kia, cũng theo đó chậm rãi bò dậy, thanh trường kiếm trên người nàng hóa thành một luồng sáng, thu vào trong thân ảnh kia.

Hai thân ảnh yêu kiều giống hệt nhau, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, lộ ra vẻ vui mừng, "Quả nhiên, mượn áp lực bên ngoài, có thể nhanh chóng trảm thi." Người đánh lén nhìn hai thân ảnh yêu kiều giống hệt nhau, trong đầu vang lên một giọng nói, "Oa!

Niềm vui nhân đôi nha!" "Đừng quậy, ta là người đứng đắn!" Hắn đáp lại trong đầu. "Người đứng đắn, hì hì..." Giọng nói trong đầu, đầy vẻ trêu chọc.

Lúc này, mấy thân ảnh cũng theo đó lóe lên, còn có ba con tiểu thú.

Khi họ nhìn thấy hai thân ảnh màu tím kia, đều không khỏi lộ ra vẻ kỳ dị. "Chúc mừng tỷ tỷ thành công trảm ra đệ nhất thi." Một thân ảnh màu vàng cười nói. "Chúc mừng sư mẫu thành công trảm ra đệ nhất thi." Ba thân ảnh đồng thời nói.

Một thân ảnh màu đỏ thì cười nói: "Chúc mừng đệ muội, cũng không biết đệ muội có phải là người thứ hai ở Hồng Hoang đại địa này thành công trảm thi không?" Người đầu tiên thành công trảm thi, tự nhiên là sư phụ lão tổ của họ.

Họ là Ngô Sở và Thanh Khâu Ly, cùng với Hậu Thổ, Hồng Vân, còn có ba vị đệ tử của Ngô Sở và manh thú Bạch Trạch, Giao Phu Du Du, Tất Phương Điểu Tất Hỏa.

Du Du và Tất Hỏa, cũng đã thành công bước vào cảnh giới Đại La

trong những năm tháng này.

Trải qua mười mấy nguyên hội tu hành, Thanh Khâu Ly đã đi đầu lĩnh ngộ ra đủ nhiều tình tự Đại Đạo, chuẩn bị trảm ra thiện thi đầu tiên.

Thanh Khâu Ly vốn chủ tu huyễn chi Đại Đạo, đối với các loại tình tự Đại Đạo tự nhiên quen thuộc hơn một chút, cũng vì vậy, nàng lĩnh ngộ ra tình tự Đại Đạo còn nhanh hơn cả Ngô Sở.

Mặc dù Ngô Sở có Nghệ Bảo là công cụ gian lận, nhưng trong mười mấy nguyên hội này, phần lớn thời gian hắn đều hao phí vào việc tái tạo 'Đại Đạo Kim Đan'.

Tái tạo lại toàn bộ một hai ngàn điều Đại Đạo đã từng lĩnh ngộ.

Ở cảnh giới Đại La, không kể những chí bảo kia, tu vi của hắn hẳn là có thể xếp vào hàng đầu, thậm chí là độc nhất.

Nhưng tương lai theo số lượng Đại La trảm ra thiện thân đầu tiên ngày càng nhiều, nếu hắn không nhanh chóng theo kịp, sẽ dần dần bị người ta bỏ lại phía sau. "Hồng Vân lão ca, huynh có muốn thử một chút không, ta có thể giúp huynh!" Ngô Sở nói, còn làm động tác đâm kiếm, khiến Hồng Vân dở khóc dở cười, "Ngươi đâm nghiện rồi à!

Vừa rồi ngươi đâm đệ muội, sao lại nỡ ra tay vậy?" Lời này của Hồng Vân vừa thốt ra, hai Thanh Khâu Ly liền nhìn về phía hắn, một người mang nụ cười ôn hòa, có chút tinh nghịch, một người thì trong mắt mang sát khí.

Ngô Sở thấy vậy, không khỏi thầm mắng: niềm vui nhân đôi chưa trải nghiệm được, phiền phức nhân đôi thì đã đến trước rồi, sau này làm sao dỗ được đây?

Xem ra vẫn là tiểu thư tả tốt, không cần đi con đường trảm thi này, cũng không có nhiều phiền phức như vậy.

Ba vị đệ tử thấy vậy, đành phải quay đầu sang một bên, giả vờ không thấy. "Đâm một kiếm lại không chết!

Chỉ là giúp nàng ấy trảm đứt những thần liên Đại Đạo đó thôi." Ngô Sở nghiêm túc nói: "Huynh không muốn thử, thì thôi vậy." "Ta đợi thêm một chút, không vội!" Hồng Vân lắc đầu nói.

Mười mấy nguyên hội trôi qua, phần lớn thời gian của Hồng Vân đều hao phí vào việc luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, tốc độ lĩnh ngộ tình tự Đại Đạo ngược lại chậm lại.

Nhưng cuộc sống an nhàn, khiến tật cũ phóng khoáng của hắn lại tái phát, hoàn toàn là một bộ dạng 'không vội, không cưỡng cầu'.

Mọi người cưỡi Lôi Thú Tuyệt Ảnh, từ trong hỗn độn trở về.

Sau đó Ngô Sở phát hiện, Thanh Khâu Ly để thiện thi của mình về Thanh Khâu trấn giữ, bản tôn của nàng thì cùng Ngô Sở trở về Tử Ngọc Sơn.

Khí tức của bản tôn và phân thân tuy gần giống nhau, nhưng nếu phân biệt kỹ, vẫn có thể phân biệt được, bởi vì Đại Đạo mà hai người sở hữu khác nhau.

Đại Đạo lĩnh ngộ khác nhau, khí tức tự nhiên cũng sẽ không giống nhau.

Mặc dù với thực lực của Thanh Khâu, khoảng cách giữa Tử Ngọc Sơn và Thanh Khâu, giống như cửa nhà mình, tâm thần khẽ động là có thể đến.

Nhưng khi thực sự ở cùng nhau, vẫn có chút khác biệt.

Thanh Khâu Ly năm xưa sau khi trở về Thanh Khâu bế quan tu hành, hai người về cơ bản một nguyên hội cũng chỉ gặp nhau một hai lần, đối với những người tu hành như họ, bế quan là chuyện thường tình.

Xem tình hình này, Thanh Khâu Ly căn bản không định để Ngô Sở trải nghiệm cái gọi là niềm vui nhân đôi.

Ngô Sở còn có thể nói gì nữa đây?

Hắn là một người chính trực như vậy.

Chương 608

"Phu quân đang nhìn gì vậy?" Sau khi thiện thân rời đi, bản tôn Thanh Khâu Ly còn lại cười duyên nhìn Ngô Sở, động tác thân mật dựa vào vai Ngô Sở, một bộ dạng yêu kiều, thổi khí vào tai Ngô Sở, thầm truyền âm, "Chẳng lẽ phu quân muốn..." Hồng Vân thấy tình hình này, thân hình khẽ động, liền biến mất trên lưng Tuyệt Ảnh, "Ta về Hỏa Vân Cung bế quan trước, hai vợ chồng các ngươi từ từ nói chuyện, xem ra ta phải nỗ lực hơn một chút rồi!" Hồng Vân giả ngốc một cái lóe lên đã trở về Hỏa Vân Cung, lặng lẽ lắc đầu, thầm nghĩ: Xem ra việc trảm thi này, cũng không phải không có bất kỳ tác dụng phụ nào!

Ba vị đệ tử của hắn thấy vậy, cũng tìm một cái cớ lóe lên rời đi.

Manh thú Bạch Trạch nhìn trái nhìn phải, cũng lặng lẽ biến mất.

Ngô Sở nhìn bản tôn Thanh Khâu Ly, luôn cảm thấy bản tôn này của nàng có chút kỳ quái, "Nàng đừng có nghĩ bậy, phu quân của nàng không phải loại người đó..." "Phu quân là người như thế nào, chẳng lẽ chúng ta còn không biết sao?

Muội muội nói xem, phu quân chúng ta là người như thế nào?" Nàng nhìn về phía tiểu thư tả, còn thuận tiện liếc mắt đưa tình.

Hậu Thổ khẽ nhíu mày, nghi ngờ nói: "Có phải là trảm đi thiện thi, ác niệm trong cơ thể liền không áp chế được nữa không?

Tỷ tỷ phải cẩn thận một chút!

Đừng để hỏng đạo tâm." Thanh Khâu Ly sững sờ, sau đó cười khúc khích, "Muội muội nói phải lắm!

Nhưng muội muội lo xa rồi.

Thiện niệm tuy theo thiện thân mà đi, nhưng nếu như vậy mà có thể để ác niệm chiếm cứ đạo tâm của ta, thì tu hành này cũng coi như tu uổng phí, ta chỉ trêu phu quân một chút thôi.

Chẳng lẽ muội muội không phát hiện, phu quân chúng ta sau khi ta trảm ra thiện thân, ánh mắt liền không đúng rồi sao?" Ngô Sở ho khan một tiếng, nói: "Lời này của phu nhân không đúng rồi, thiện thân của nàng, có phải là nàng không?

Vi phu thích tất cả mọi thứ của nàng, điều này chẳng lẽ cũng có lỗi?

Nếu ta ngay cả thiện niệm của nàng cũng không thể thích, vậy nếu tương lai nàng trảm ra ác thân, chẳng lẽ ta còn phải ghét bỏ?" Hai nữ chớp chớp mắt, đột nhiên cảm thấy, lời này hình như có chút đạo lý.

Hậu Thổ nhìn hai người họ, lắc đầu nói: "Thôi vậy, chuyện này không liên quan đến ta, ta cũng không đi con đường này, các ngươi tự mình từ từ thảo luận, ta về bộ lạc trước đây.

Gần đây Nghệ và Khoa bọn họ đã bắt đầu chuẩn bị chia lại bộ lạc, công việc không ít đâu!" Tiểu thư tả lóe lên rời đi, trên lưng Tuyệt Ảnh, chỉ còn lại Ngô Sở và Thanh Khâu Ly.

Thanh Khâu Ly cười duyên dựa vào tai Ngô Sở truyền âm, "Phu quân có cần ta triệu thiện thân về, để chúng ta cùng nhau phục thị chàng không?" "Tuy rằng các nàng đều là thê tử của vi phu, nhưng mà... phiền phức quá thì thôi!" "Hì hì..." "Ta là nói, quá phiền phức, thôi vậy!

Nàng đừng có hiểu lầm." "Hì hì..." "..." Mọi người trở lại Tử Ngọc Sơn, ba người Hoàng Long liền chạy đến cáo từ Ngô Sở, nói là muốn ra ngoài du lịch, thuận tiện tìm chút bảo tài, chuẩn bị cho việc trảm thi.

Nếu xét về số lượng Đại Đạo lĩnh ngộ, ba người Hoàng Long sở lĩnh ngộ Đại Đạo, tự nhiên không thể sánh với Thanh Khâu Ly và Ngô Sở.

Nhưng đạo trảm thi, quả thực cũng không cần lĩnh ngộ quá nhiều Đại Đạo pháp tắc, chỉ cần lĩnh ngộ hoàn toàn những tình tự Đại Đạo là được rồi.

Thậm chí một số người may mắn, ngay cả tình tự Đại Đạo cũng không cần lĩnh ngộ nhiều.

Nếu không lão tổ cũng không nói pháp trảm thi, lý thuyết chỉ cần có bốn điều Đại Đạo là được.

Nhưng nếu muốn thành công trảm thi, lĩnh ngộ các loại tình tự Đại Đạo, mới là thao tác tiêu chuẩn.

Manh thú Bạch Trạch và Du Du, cùng với Tất Hỏa, cũng định đi cùng họ. 69.

Đệ tử muốn ra ngoài xông pha, Ngô Sở tự nhiên không thể ngăn cản, chỉ dặn dò họ phải cẩn thận, không được dễ dàng hành động một mình, tốt nhất là tổ đội.

Ba người ba thú đồng ý, vào một ngày thu cao khí sảng, rời khỏi Tử Ngọc Sơn.

Hơn mười ngàn năm sau khi Thanh Khâu Ly thành công trảm thi, Nữ Oa cũng thành công trảm thi.

Đây là điều Ngô Sở cảm ứng được từ trong ba động Đại Đạo.

Nhưng Nữ Oa trảm thi không giống Thanh Khâu Ly mượn ngoại lực, mà là tự nhiên thành công trảm ra.

Mặc dù sau khi Thanh Khâu Ly thành công trảm thi, Ngô Sở có nói với Nữ Oa, có thể mượn ngoại lực để giúp đỡ.

Nhưng Nữ Oa lại không làm vậy, mà lựa chọn thuận theo tự nhiên.

Việc trảm thi lặng lẽ như vậy, thực ra không dễ phát hiện, bởi vì ba động Đại Đạo mà nó gây ra không mạnh mẽ, rất dễ bị bỏ qua.

Nếu không phải Ngô Sở 'lĩnh ngộ' ra được nguyên hạch bản nguyên Đại Đạo, thật sự không thể cảm ứng được từ ba động Đại Đạo nhỏ bé đó.

Ít nhất Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ thì không cảm ứng được.

Thanh Khâu Ly tuy thỉnh thoảng cũng sẽ lĩnh ngộ một chút 'nguyên hạch thần văn' mà Ngô Sở tặng cho nàng, nhưng nàng và Hậu Thổ giống nhau, đều chưa thể lĩnh ngộ ra được nguyên hạch thần văn này.

Theo sau thành công trảm thi của Nữ Oa, không lâu sau, Thái Thượng cũng thành công, sau đó Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng nhanh chóng theo kịp.

Có thể thấy, tu vi của ba huynh đệ này tương đương nhau.

Thái Thượng tuy mạnh, nhưng so với lão nhị Nguyên Thủy và lão tam Thông Thiên, cũng chỉ mạnh hơn có hạn.

Lại hơn mười ngàn năm, Tiếp Dẫn trảm thi thành công, sau đó Hồng Vân liền có chút ngồi không yên.

Khi Hồng Vân chạy đến tìm Ngô Sở, nhờ hắn giúp đỡ, mượn ngoại lực để trảm thi, Ngô Sở còn có chút nghi hoặc.

Kết quả Hồng Vân nói: "Không thể đợi được nữa, bây giờ ngay cả Tiếp Dẫn cũng đã thành công trảm thi, trong số tất cả những người có Hồng Mông Tử Khí, chỉ còn lại ta chưa thành công, thực sự là..." "Ra là Hồng Vân lão ca cũng cần thể diện à!" Ngô Sở bật cười, cuối cùng nói: "Xem ra tất cả những người có Hồng Mông Tử Khí, quả nhiên có thể cảm ứng được ba động Đại Đạo yếu ớt này a!" Hồng Vân sững

sờ, hỏi: "Chẳng lẽ Thanh Khâu đệ muội họ không cảm ứng được?

Vậy hiền đệ ngươi sao lại..." "Ta cũng cảm ứng được, có lẽ là vì ta đã lĩnh ngộ được nguyên hạch!" Về chuyện nguyên hạch, Ngô Sở không hề giấu giếm Hồng Vân.

Hồng Vân mấy lần vì nhận được Hồng Mông Tử Khí, tỏ ra áy náy với Ngô Sở, Ngô Sở đành phải nói cho hắn biết, mình đã thành công lĩnh ngộ được nguyên hạch bên trong bản nguyên.

Hồng Vân đã nhờ, Ngô Sở tự nhiên không thể không đồng ý, thế là liền dẫn theo Tuyệt Ảnh, hai người một thú chạy ra hỗn độn ngoại vực, để Hồng Vân trảm thi trong hỗn độn.

Như vậy, Hồng Vân trảm thi, sẽ không có ai có thể cảm ứng được.

Đến lúc đó, nếu Hồng Vân mặt dày một chút, còn có thể khoe với họ, hắn đã sớm trảm thi thành công, không phải là người cuối cùng.

Nhưng kiểu khoác lác này, Hồng Vân chắc chắn không có mặt mũi để khoe, Hồng Vân không phải loại người đó.

Sau khi Hồng Vân cũng thành công trảm thi, từ hỗn độn ngoại vực trở về không lâu, Ngô Sở liền cảm ứng được, lại có người thành công trảm thi, lần này là huynh đệ Thái Nhất.

Sau đó lại mấy ngàn năm, Đông Vương Công cũng thành công.

Sau khi Đông Vương Công thành công trảm thi, tin tức về việc triệu tập Vạn Tiên Đại Hội ở Đông Hải, cũng theo đó truyền ra, rất nhiều sinh linh Đại La chưa thành công trảm thi, sau khi nghe được tin này, liền không từ chối lời mời của ông ta.

Vạn Tiên Đại Hội này, giống như một bước ngoặt, Hồng Hoang đại địa phảng phất như tỉnh giấc từ cơn ngủ say, sau đó dần dần hồi sinh.

Bên ngoài cũng dần dần trở nên náo nhiệt, rất nhiều sinh linh Đại La khi đến Đông Hải, cũng bắt đầu tìm kiếm dược liệu luyện bảo trên đường, cần phải chuẩn bị luyện chế bảo vật trảm thi rồi.

Người ta nói có người là có giang hồ, số lượng sinh linh Đại La tìm bảo vật nhiều lên, xung đột và ma sát giữa nhau, tự nhiên cũng không thể tránh khỏi.

Chương 609

Bắt đầu từ việc tìm kiếm bảo tài này, trên Hồng Hoang đại địa, một vòng tranh đoạt tài nguyên mới, đã nổ phát súng đầu tiên trên đại thảo nguyên phương bắc, Thiên Lang Tộc từng xưng bá trên thảo nguyên đó, chuẩn bị một lần nữa càn quét đại thảo nguyên, tái lập uy danh của Thiên Lang Tộc.

Mặc dù thảo nguyên này vốn là bãi săn của họ, nhưng theo sự im lặng của mọi người trong những năm tháng này, khiến trên thảo nguyên đó, xuất hiện một số vương giả mới.

Sự xuất hiện của tân vương, tự nhiên sẽ xâm chiếm lợi ích của lão vương.

Hơn nữa tân vương muốn leo lên đỉnh cao, lấy thi thể của lão vương làm bậc thang là truyền thống.

Trong số những tân vương này, tân vương mạnh nhất, là một bầy sư vương, trong đó còn xuất hiện một con sư vương ba đầu, tu vi cực kỳ mạnh mẽ.

Nhưng Thiên Lang Tộc không hề sợ hãi, dù sao tộc trưởng hiện tại của Thiên Lang Tộc là Ô Minh, là một trong Tử Tiêu Tam Thiên Khách, sư vương ba đầu kia, chẳng qua chỉ là một Đại La mới tấn thăng mà thôi.

Theo trận đại chiến này mở màn trên đại thảo nguyên, phảng phất như đã châm ngòi cho một vòng tranh đoạt vương giả mới của vạn tộc Hồng Hoang, các đại chủng tộc lại bắt đầu lần lượt xuất hiện.

Hồng Hoang đại địa vốn cực kỳ yên tĩnh và hòa bình, phảng phất như một chảo dầu yên tĩnh đột nhiên nhỏ vào mấy giọt nước lạnh, bắt đầu sôi trào lên.

Mà cũng chính lúc này, trên đỉnh Bất Chu Sơn, đột nhiên bốc lên một luồng huyền quang, huyền quang xông thẳng lên trời, chiếu rọi bốn phương, cả vùng trời đất phảng phất như rung chuyển.

Trong chốc lát, Đại Đạo oanh minh, trật tự thần liên ẩn hiện trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Đỉnh Bất Chu Sơn vốn tuyết bay đầy trời, phảng phất đột nhiên biến thành gió hòa nắng đẹp.

Vô số sinh linh tỉnh lại từ trong tu hành, không hiểu chuyện gì mà nhìn về phía Bất Chu Sơn.

Sau đó từng người từng người như phát điên, lóe mình bay về phía Bất Chu Sơn.

Hồng Vân và Ngô Sở tự nhiên cũng cảm ứng được ba động Đại Đạo này, Hồng Vân từ Hỏa Vân Cung lóe mình ra ngoài, chạy đi tìm Ngô Sở, "A Sở hiền đệ, xem ra Bất Chu Sơn lại có bảo bối xuất thế rồi, chúng ta cùng đi đi!

Đi trễ, có lẽ ngay cả canh cũng không còn." Kết quả Ngô Sở lại ung dung ngồi uống trà cùng Thanh Khâu Ly, và lắc đầu nói: "Không cần đi!" Hồng Vân sững sờ, sau đó cười nói: "Cũng đúng!

Tê Phượng Sơn ở ngay Bất Chu Sơn, chúng ta có nhanh thế nào, cũng không nhanh bằng Nữ Oa sư tỷ và Phục Hy đạo hữu họ!" Ngô Sở lại lắc đầu, nói: "Bảo bối lần này, cũng vô duyên với họ, đây là vật chuyên thuộc của Đế Tuấn đạo hữu a!" Hắn đã từ trong ba động Đại Đạo cảm ứng được sự tồn tại của Thiên Đình.

Trải qua vô tận năm tháng thai nghén, Thiên Đình cuối cùng cũng xuất thế rồi.

Hồng Vân có chút không hiểu, "Cái này lại có quan hệ gì với Đế Tuấn đạo hữu?" "Bảo vật đó, không ai cướp đi được đâu, năm

xưa…" Ngô Sở kể lại chuyện Đế Tuấn năm xưa đã dùng Hỗn Độn Châu làm cái giá, uy hiếp món bảo vật kia, mới có thể khiến nó thuận lợi được thai nghén ra đời. "Trong tình huống như vậy, ai có thể cướp đi thứ đó chứ?" Ngô Sở cười khẽ, rồi lại nói với Hồng Vân: "Lão ca có thể cẩn thận cảm ứng một chút xem đó là vật gì!" Hồng Vân mang theo nghi hoặc, nhắm hai mắt lại, thần du mà đi.

Không lâu sau, nguyên thần của Hồng Vân đã xuất hiện trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Tại nơi này đã có không ít bóng người, Đế Tuấn và Thái Nhất đương nhiên cũng ở trong đó.

Ngoài bọn họ ra còn có Nữ Oa và Phục Hy, ba anh em Thái Thượng và những người khác.

Trên đỉnh Bất Chu Sơn, nơi vốn dĩ phải là băng thiên tuyết địa, lại xuất hiện một dãy điện vũ tường đỏ ngói lưu ly, ẩn hiện trong mây mù, diềm mái cong vút, cột ngọc điêu khắc rồng, tiên khí mờ ảo, một khung cảnh tường hòa yên tĩnh… Mọi người nhìn lướt qua Hồng Vân đang thần du trong đại đạo, sau đó lại lặng lẽ nhìn dãy điện vũ rộng lớn liên miên bất tận đang tọa lạc trên đỉnh Bất Chu Sơn nhưng lại lơ lửng giữa mây trời này.

Có người không nhịn được, muốn độn thân vào trong xem xét, xem bên trong có bảo bối gì không, kết quả lại bị một màn sáng vô hình chặn mất đường đi.

Cuối cùng, Đế Tuấn đang ngẩn người vì dãy điện vũ lơ lửng này cũng đã hồi thần, bay lên phía trước, bước chân đạp mây đi vào, kết quả lại đi vào mà không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Những người khác cũng muốn theo bước Đế Tuấn đi vào, nhưng lại bị một màn sáng chặn lại.

Các vị Đại La không khỏi ngạc nhiên, thậm chí có phần không thể hiểu nổi.

Thái Nhất thấy vậy, không khỏi cười lớn ha hả.

Thông Thiên khó hiểu hỏi hắn: "Thái Nhất huynh đệ, đây là vì sao?" Thái Nhất cười nói: "Lần trước sau khi các ngươi lấy được hồ lô bảo bối trong Bất Chu Sơn này, chúng ta đã đến đỉnh Bất Chu.

Khi đó đại ca ta đã dung hợp chí bảo bạn sinh vào một món bảo bối vẫn còn đang được thai nghén ở bên dưới, ai ngờ hơn mười nguyên hội trôi qua, món bảo bối đó lại biến thành một dãy cung điện, thật sự khiến người ta bất ngờ.

Cũng không biết cung điện này có diệu dụng gì…" Thân ở Thái Dương Tinh, có một tòa thần điện trong mặt trời, Đế Tuấn và Thái Nhất vốn dĩ chưa từng nghĩ sẽ chạy đến đại địa Hồng Hoang này.

Nhưng bây giờ, ở đây lại có một dãy cung điện thuộc về đại ca hắn, đây chẳng phải là đang dụ dỗ bọn họ dời đạo trường đến đây sao!

Hay là, ra ở riêng với đại ca cho rồi, đỡ phải lúc nào cũng ăn 'cẩu lương' của bọn họ!

Sau khi được Ngô Sở hun đúc, Thái Nhất không còn xa lạ gì với từ 'cẩu lương'.

Mọi người nghe vậy mới vỡ lẽ, thì ra bảo bối này đã sớm có chủ, vậy mà bọn họ còn nghĩ đến đây thử vận may, thật là… Lúc này Hồng Vân mới hiểu tại sao Ngô Sở không định đến.

Năm xưa khi Đế Tuấn chôn chí bảo bạn sinh ở đây, Ngô Sở biết rõ mồn một.

Không lâu sau, Đế Tuấn đang lơ lửng trên không, chưa đi vào quá sâu, đã từ trong quần thể cung điện đó đi ra, còn hừ một tiếng, nói:

"Bên trong chẳng có gì cả, xui xẻo!" Rồi mở màn sáng ra, để mọi người vào xem.

Mọi người vừa rồi thấy Đế Tuấn chỉ đi vào không xa đã lơ lửng trên không, cảm ứng một phen rồi lui ra, quả thực không tìm thấy gì, nên cũng không cảm thấy Đế Tuấn đang diễn kịch.

Mà khi bọn họ tiến vào dãy cung điện này mới phát hiện, bên trong đây ngoài linh khí nồng đậm hơn bên ngoài mấy lần ra, dường như thật sự không có thứ gì khác. "Hoàn cảnh cũng không tệ, Đế Tuấn đạo hữu, hay là ta lấy mấy món bảo bối đổi với ngươi nơi này, ngươi thấy thế nào?" Thông Thiên cười hỏi.

Kết quả liền thấy lão đại Thái Thượng và lão nhị Nguyên Thủy, lặng lẽ liếc nhìn lão tam, nhưng có người ngoài ở đây, họ cũng không nói gì nhiều.

Đế Tuấn cười nói: "Được thôi!

Đem tòa Linh Lung Bảo Tháp của ngươi cho ta là được." Thông Thiên lắc đầu, "Vậy không được!

Đó là sư phụ ban cho, không đổi được, không đổi được!" Đế Tuấn lại cười nói: "Vậy thì hết cách rồi, vật này có thể thai nghén thành công, là đã hao phí của ta một kiện chí bảo bạn sinh, nếu không thể ngang hàng với nó, ta không đổi đâu." Dùng một kiện chí bảo để đổi lấy dãy thiên cung này, chắc chắn không ai nguyện ý làm.

Thiên cung tuy đẹp, nhưng làm sao thơm bằng chí bảo được?

Chí bảo có thể mang theo bên mình, dãy thiên cung này có thể sao?

Nếu là Ngô Sở, Ngô Sở cũng không nguyện ý, bảo hắn lấy Tru Tiên Tứ Kiếm, hoặc là Nghệ Bảo đi đổi cái này, hắn thà ở lại Tử Ngọc Sơn của mình còn hơn.

Nếu năm xưa Đế Tuấn biết kiện chí bảo kia sẽ là một dãy thiên

cung, có lẽ hắn cũng không nỡ vứt viên Hỗn Độn Châu kia ra.

Chỉ là bây giờ, tất cả đã quá muộn.

Mọi người tham quan một vòng trong dãy thiên cung này xong liền cáo từ rời đi.

Để lại Đế Tuấn và Thái Nhất ở đó mắt to trừng mắt nhỏ. "Đại ca, hay là, huynh đưa đại tẩu đến đây ở, ta vẫn ở Thái Dương Thần Điện là được rồi." Thái Nhất nói như vậy.

Hắn không tiện nói thẳng là ra ở riêng, nên nói một cách uyển chuyển.

Đế Tuấn liếc hắn một cái, không nói gì, bước lại vào dãy thiên cung, đi vào đại điện trung ương, và ngồi xuống bảo tọa trên đài cao chính giữa đại điện đó.

Chương 610

Khi hắn ngồi xuống đây, dường như có một sự minh ngộ dâng lên trong lòng, khiến hắn không khỏi rơi vào trầm tư.

Thái Nhất không làm phiền hắn, trực tiếp đi dạo loanh quanh trong dãy thiên cung này, vừa đi vừa thầm lẩm bẩm: "Hoàn cảnh ở đây quả thực không tệ a!

Mây mù lượn lờ, tiên khí lãng đãng, bảo huynh với tẩu tẩu dọn đến đây, huynh còn không hài lòng?

Cứ phải rắc cẩu lương cho ta, lương tâm huynh không đau sao?" Kết quả đang lẩm bẩm, liền nhận được truyền âm của Đế Tuấn: "Đến đại điện một chuyến." "Làm gì?" Thái Nhất bực bội nói: "Huynh không dọn thì thôi!

Hay là ta dọn đến đây ở, miễn làm phiền đến huynh và tẩu tẩu…" "Đừng quậy!

Bàn chính sự!" Thái Nhất thoáng một cái, bóng dáng đã xuất hiện trước mặt Đế Tuấn, "Chuyện gì vậy?

Còn phải bắt ta chạy đến đây bàn bạc…" Kết quả Thái Nhất liền bị Đế Tuấn kéo lên vương tọa, "Lại đây, ngươi đến cảm nhận một chút!" Thái Nhất không hiểu gì cả ngồi lên bảo tọa, sau đó cũng rơi vào trầm tư.

Không lâu sau, Thái Nhất liền nhíu mày, "Vật này có năng lực tụ tập long khí vận?

Đây là…" Đế Tuấn toe toét cười, "Ta vốn tưởng tổn thất một kiện chí bảo, đổi lại là một đống phế vật, không ngờ dãy thiên cung này lại còn có diệu dụng như vậy." Thái Nhất chau mày giãn ra, cười nói:

"Vậy thì phải chúc mừng đại ca rồi." Đế Tuấn cười nói: "Huynh đệ chúng ta, hà tất phân biệt đôi bên?" Dừng một chút, hắn liền thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói: "Ngươi và ta không có duyên với Đạo Tổ, không nhận được những đạo Hồng Mông Tử Khí kia, muốn chứng đạo, khó khăn vạn phần.

Năm xưa A Sở huynh đệ có thể từ bỏ Hồng Mông Tử Khí, đi con đường của riêng mình, khí phách đó, vi huynh bội phục…" "Ý của đại ca là…" "Chúng ta không có Hồng Mông Tử Khí mà muốn chứng đạo, nếu không có khí vận, tuyệt đối không được, Bàn Cổ đại thần năm xưa khai thiên thất bại, khi đó thiên địa chưa mở, cũng không có cái gọi là khí vận.

Sau đó Ma Tổ chứng đạo cũng thất bại, hắn là người bị thiên địa ghét bỏ, khí vận không thuộc về hắn.

Mà chúng ta nếu muốn tương lai có thể thành công, thì phải tụ tập khí vận của thiên địa Hồng Hoang, đây là cơ hội của chúng ta." "Đại ca định làm thế nào?" Thái Nhất hỏi.

Đế Tuấn đứng dậy, giang hai tay ra, giọng vang dội nói: "Thu nạp anh kiệt thiên hạ, cùng xây dựng thịnh thế Hồng Hoang, tụ tập khí vận thiên địa tại đây, trợ giúp ngươi và ta chứng đạo vĩnh hằng!" Dựa trên tôn chỉ cùng nhau xây dựng sự hài hòa cho vạn tộc Hồng Hoang, cùng nhau viết nên chương sách thịnh thế Hồng Hoang, hai anh em Đế Tuấn và Thái Nhất nhanh chóng định ra một kế hoạch, và bắt đầu hành động.

Bọn họ truyền âm cho Thường Hi ở Nguyệt Cung, đợi Thường Hi đến hội hợp xong, liền đưa nàng đi bái phỏng Nữ Oa và Phục Hy trên Tê Phượng Sơn, và mời họ gia nhập Thiên Cung.

Lý do họ đưa ra là, vạn tộc Hồng Hoang lại bắt đầu công phạt lẫn nhau, vạn tộc cần một người lãnh đạo, như vậy mới có thể khiến đại

địa Hồng Hoang trở lại hòa bình.

Một khi vạn tộc Hồng Hoang bắt đầu chế độ hỗn chiến, tất nhiên sẽ lại thảm khốc như trận đại chiến tam tộc năm xưa, đến lúc đó sơn hà tan vỡ, đại địa sụp đổ, đại đạo chấn động, trật tự đứt gãy… Mọi người chắc chắn sẽ không thể an tâm tu hành được nữa.

Nữ Oa không có hứng thú gì với việc này, nhưng cũng cảm thấy đối phương nói có lý.

Phục Hy nhìn Nữ Oa, cảm thấy việc để cho vợ mình an tâm tu hành là rất cần thiết, liền gật đầu đồng ý, thậm chí còn không đi bàn bạc với Ngô Sở một tiếng.

Phục Hy thực ra cũng không cảm thấy chuyện này có gì đáng bàn, chỉ là cùng Đế Tuấn và Thái Nhất hợp lực để Hồng Hoang trở lại yên tĩnh hòa bình mà thôi, đây là một chuyện tốt mà!

Hơn nữa mọi người đều là bạn bè, hắn không cảm thấy hai huynh đệ này sẽ lừa mình.

Vợ hắn là một trong những thánh nhân tương lai, điểm này ai cũng cần phải cân nhắc một chút.

Huống chi Huyền Môn Đại Sư Huynh còn là đệ đệ mà bọn họ nhận, ai dám lừa họ chứ?

Trên thực tế, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng thực sự không nghĩ đến việc lừa Phục Hy và Nữ Oa, họ chỉ nghĩ kéo hai người này qua, rồi đi tìm Ngô Sở, mới có thể chắc chắn kéo được Ngô Sở qua.

Tuy Nữ Oa không đồng ý gia nhập, nhưng Phục Hy đã gia nhập, về cơ bản cũng tương đương với việc nàng cũng đã gia nhập.

Nếu Phục Hy thật sự có chuyện gì, nàng có thể đứng nhìn được sao? "Có một việc, cần hai vị giúp một tay!" Đợi Phục Hy đồng ý, Đế Tuấn liền nói: "Chúng ta muốn mời A Sở huynh đệ cũng gia nhập,

cùng nhau xây dựng tương lai tốt đẹp cho Hồng Hoang." Phục Hy cười nói: "Thái Nhất huynh thân với A Sở như vậy, trực tiếp kéo hắn là được rồi mà!" Thái Nhất ho nhẹ nói: "Có hai vị tương trợ, thì sẽ chắc chắn hơn một chút." Phục Hy gật gật đầu, nói: "Vậy ta nói chuyện với hắn thử!" Hắn nói xong, liền trực tiếp dùng đại đạo liên lạc với Ngô Sở.

Khi Ngô Sở nghe được tin tức này, cả người hắn có chút ngơ ngác.

Hắn biết Đế Tuấn và Thái Nhất tương lai sẽ sáng lập Yêu Đình.

Nhưng hắn không ngờ, sự việc lại đến nhanh như vậy, dãy thiên cung kia vừa mới xuất thế thôi mà!

Hai huynh đệ họ sao lại nghĩ đến việc cùng nhau xây dựng vạn tộc hài hòa Hồng Hoang rồi?

Tính mục đích này cũng quá mạnh rồi đi!

Ngô Sở trực tiếp liên lạc với Thái Nhất, hỏi hai huynh đệ họ nghĩ thế nào?

Tại sao đột nhiên lại có ý nghĩ đột ngột như vậy?

Bị Ngô Sở hỏi như vậy, Đế Tuấn và Thái Nhất mới ý thức được, bọn họ quả thực đã hành động bốc đồng.

Thái Nhất ho nhẹ một tiếng, nói: "Rất đột ngột sao?

Là thế này, ta có một người bạn…" "Người bạn đó của ngươi chính là ngươi chứ gì!" "Lần này thật sự không phải!" "Vậy lần nào là phải?" "…" Thái Nhất ngẩn ra, phát hiện mình đã bị Ngô Sở dắt mũi, liền định không giải thích nữa, nói thẳng: "Phía bắc thảo nguyên lớn của Bất Chu Sơn, màn kịch tân vương thách thức cựu vương đã sớm bắt đầu, lại chém giết đến máu chảy thành sông, sơn hà tan vỡ, cho nên…" "Thái Nhất huynh, huynh không giỏi nói những lời này, để

Đế Tuấn huynh nói đi!" "…" Thấy Thái Nhất đang trợn trắng mắt, Đế Tuấn cũng gia nhập 'phòng trò chuyện', nói: "A Sở huynh đệ, việc chúng ta đang làm bây giờ, chính là để đại địa Hồng Hoang trở lại yên tĩnh, để vạn tộc chấm dứt chém giết.

Cuộc chém giết của tam tộc năm xưa vẫn còn sờ sờ trước mắt, chúng sinh loạn chiến, sẽ mang đến sự phá hoại như thế nào cho đại địa Hồng Hoang này, ngươi hẳn là rõ…" "Thật sự không có nguyên nhân nào khác sao?" Ngô Sở cười hỏi.

Đế Tuấn cười nói: "Mọi người giao hảo vô số năm tháng, đều là bằng hữu huynh đệ, chúng ta đối với A Sở huynh đệ, có thể có tâm tư xấu gì chứ?

Huống chi A Sở huynh đệ còn là Huyền Môn Đại Sư Huynh, chúng ta cũng từng nghe thánh nhân giảng pháp, cũng là người trong huyền môn, cũng xem như là sư huynh đệ đấy!" Ngô Sở trầm ngâm một lát, 'ừm' một tiếng, rồi chậm rãi nói: "Về nguyên tắc, ta ủng hộ các ngươi.

Ta cũng không hy vọng thấy đại địa Hồng Hoang lại rơi vào hỗn loạn, điều đó không có lợi cho việc tu hành của chúng ta.

Nhưng tổ chức Thiên Cung này của các ngươi, ta sẽ không tham gia, dù sao ta còn có thân phận Huyền Môn Đại Sư Huynh, nếu ta gia nhập, đối với các sinh linh khác sẽ không được thân thiện cho lắm.

Hơn nữa đến lúc đó, rốt cuộc nên nghe ai đây?" Hơn nữa, đến lúc đó nếu các ngươi đánh nhau với Vu tộc, ta biết khuyên can thế nào đây?

Mặc dù Ngô Sở cũng biết, nếu Vu và Yêu thật sự đánh nhau, muốn khuyên cũng không khuyên được, nhưng ít nhất có thể đứng ngoài cuộc, làm một số việc trong khả năng của mình.

Nếu hắn cũng gia nhập tổ chức Thiên Cung, vậy chẳng lẽ đến lúc đó mọi người phải liên thủ lại, bắt nạt nhà vợ cả của ta sao?

Ý trong lời nói của Ngô Sở, Đế Tuấn và Phục Hy bọn họ đều nghe ra được.

Dù sao thì vị đại sư huynh này của hắn nếu gia nhập tổ chức Thiên Cung, đến lúc đó xảy ra mâu thuẫn với các sinh linh khác, chịu uất ức, vậy những sinh linh đó biết đi đâu nói lý?

Ngoài ra, tổ chức Thiên Cung là do hai anh em Đế Tuấn và Thái Nhất đứng đầu, Ngô Sở hắn thân là Huyền Môn Đại Sư Huynh, chạy đến làm thuộc hạ của hai anh em họ, đây là cái gì?

Đến lúc đó, các sinh linh khác gia nhập, đều chạy đến dưới trướng Ngô Sở thì làm sao?

Nghĩ đến đây, Đế Tuấn và Thái Nhất liền biết bọn họ lại lỗ mãng rồi.

Đây đâu phải là kéo một người bạn về cùng nhau khởi nghiệp, rõ ràng là mời một vị đại thần về mà!

Trước đó chỉ nghĩ đến những lợi ích khi kéo Ngô Sở qua, mà không nghĩ kỹ đến những cái hại. "A Sở huynh đệ nói có lý, là chúng ta sơ suất rồi." Lúc này, Đế Tuấn và Thái Nhất rất muốn nói, 'xin lỗi, đã làm phiền'.

Ngô Sở thì cười nói: "Cố lên, ta tin tưởng các ngươi!" Câu nói này, Ngô Sở nói rất chân thành.

Nhưng thực tế, ít nhiều có chút trái lòng.

Chương 611

Chỉ là hắn cũng rõ ràng, có một số chuyện, hắn căn bản không thể ngăn cản.

Khi tòa thiên cung kia tất sẽ trở thành vật của Đế Tuấn, Ngô Sở đã hiểu rõ điểm này.

Vốn dĩ Ngô Sở cũng từng nghĩ, nếu mình chiếm lấy thiên cung trước, mà mình lại không đi thành lập thiên đình, vậy có phải là có thể ngăn chặn được đại chiến Vu Yêu xảy ra hay không?

Nhưng khi hắn chạy đến đỉnh Bất Chu Sơn, không tìm thấy gì cả, kết quả Đế Tuấn lên, liền có thu hoạch, hắn đã hiểu, chuyện này hắn không thể ngăn cản.

Tuy nhiên, việc Đế Tuấn và Thái Nhất nhanh chóng quyết định thành lập tổ chức Thiên Cung, cũng khiến Ngô Sở hiểu rằng, chắc chắn có thứ gì đó, đã thúc đẩy chuyện này.

Và chuyện này, rất có khả năng liên quan đến việc thành đạo của bọn họ.

Giống như trong nhiều tiểu thuyết Hồng Hoang lưu nói, hai huynh đệ này có lẽ chính là đang tranh đoạt khí vận Hồng Hoang.

Năm xưa tam tộc phải phân định sống chết, độc bá Hồng Hoang, cũng không phải không có ý nghĩ này.

Dù sao thì ba phương thức thành đạo, ngoài dĩ lực chứng đạo và trảm tam thi chứng đạo ra, còn có công đức chứng đạo.

Mà công đức thứ này, thường liên quan đến khí vận.

Có lẽ Đế Tuấn và Thái Nhất, chính là vì thứ hư vô mờ mịt này.

Khi Ngô Sở đang âm thầm suy tư về việc này, Hồng Vân chạy đến tìm hắn, "Hiền đệ, Đế Tuấn đạo hữu và Thái Nhất đạo hữu tìm đệ chưa?" Xem ra, hai huynh đệ kia cũng đã tìm Hồng Vân. "Về việc này, lão ca tự mình thấy thế nào?" Ngô Sở nói qua những thông tin mình biết, rồi hỏi ngược lại Hồng Vân.

Hồng Vân lắc đầu, "Ta tính thích tự do, không thích ràng buộc, chuyện này, ta thực sự không muốn tham gia vào.

Nhưng Phục Hy đạo hữu và Nữ Oa sư tỷ lại đều gia nhập bọn họ… Bọn họ không bàn bạc chuyện này với đệ sao?

Thái Nhất đạo hữu chưa tìm hiền đệ à?" "Không thích, vậy thì từ chối thôi!

Sao vậy?

Ngươi không nỡ từ chối à?" Nhìn bộ dạng rối rắm của Hồng Vân, Ngô Sở không khỏi cười hỏi.

Nói ra, Ngô Sở cũng thực sự không ngờ, Phục Hy lại dễ dàng đồng ý lời mời của hai huynh đệ kia như vậy.

Đối mặt với lý do Phục Hy đưa ra, Ngô Sở cũng chỉ có thể nói một câu: không hổ là hộ thê cuồng ma!

Chỉ cần là chuyện tốt cho Nữ Oa, Phục Hy làm mà không chớp mắt. 70.

Vốn dĩ hắn còn đang nghĩ, nếu Thiên Cung đã xuất hiện, vậy ngày Đế Tuấn Thái Nhất thành lập thiên đình cũng không còn xa, mình có nên khuyên Phục Hy Nữ Oa, từ chối lời mời của họ không?

Kết quả còn chưa kịp nhắc đến chuyện này, bên kia đã trực tiếp gia nhập với tốc độ chóng mặt.

Tuy rằng người gia nhập chỉ có Phục Hy, nhưng Phục Hy đã gia

nhập, Nữ Oa còn có thể chạy đi đâu được?

Sự đã đến nước này, Ngô Sở cũng chỉ có thể tự an ủi mình, có Phục Hy và Nữ Oa ở bên thiên đình làm gián điệp, tương lai nếu thật sự xảy ra đại chiến Vu Yêu, thì lúc mình chạy đến làm người hòa giải, cũng có người có thể nói đỡ ở bên thiên đình.

Hồng Vân cười gượng gạo, rồi khẽ thở dài, "Giao hảo nhiều năm, họ thịnh tình mời, ta cũng quả thực có chút không tiện từ chối thẳng.

Hơn nữa họ nói cũng không phải không có lý, chỉ cần thu phục vạn tộc, quả thực có thể ổn định Hồng Hoang nhanh hơn." Ngô Sở cười hỏi: "Đã không hợp tâm ý của mình, vậy tại sao phải tiếp tục gượng ép?

Như vậy áp chế đạo tâm của bản thân, có ích gì cho việc tu hành?" "Nhưng có thể giúp mà không giúp, ít nhiều cũng có chút cắn rứt lương tâm a!" Người có lòng tốt, thường không nỡ từ chối người khác, chỉ có thể uất ức chính mình. "Đã cắn rứt lương tâm, vậy thì đừng hỏi!" "…" Hồng Vân ngẩn ra, rồi dở khóc dở cười nhìn Ngô Sở, dường như đang nói: Hiền đệ, đệ nghiêm túc đấy à?

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, nói: "Ngươi cứ nói thẳng là cần tu hành, không có thời gian…" "Đế Tuấn đạo hữu nói, không cần ta làm gì cả, ta có thể tùy ý tu hành.

Chỉ cần ta đứng ra thừa nhận gia nhập bọn họ là được rồi." Đây là hiệu ứng người nổi tiếng a!

Xem ra đầu óc Đế Tuấn cũng khá tốt đấy chứ!

Ngô Sở lắc lắc đầu, bày mưu: "Vậy ngươi cứ nói thẳng là không thích phiền phức, chỉ muốn tự do tự tại, an tâm tu hành.

Nếu hai huynh đệ họ vì thế mà giận ngươi, vậy loại bằng hữu này, không cần cũng được.

Bạn bè mà đi làm khó bạn bè, đều không phải là bạn tốt gì!" Hồng Vân nghe vậy, liền cười rộ lên, vì câu nói này, Ngô Sở năm xưa khi lần đầu gặp hắn và Trấn Nguyên Tử, đã từng nói qua.

Khi đó Ngô Sở còn nói, bạn bè thật sự, đều không cần nói thẳng, thấy đối phương có khó khăn, trực tiếp xông lên giúp đỡ. "Xem ra, ta làm bạn bè, hình như không được xứng chức cho lắm a!

Bọn họ bây giờ có khó khăn muốn tìm ta giúp đỡ, ta lại đang nghĩ cách từ chối họ…" "…" Này!

Ta bảo ngươi từ chối họ, không phải bảo ngươi chạy đi giúp đỡ a! "Lời không thể nói như vậy." Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, cảm thấy nên thay đổi suy nghĩ của Hồng Vân một chút, Phục Hy đã sa vào trong đó rồi, không thể để Hồng Vân cũng bị cuốn vào.

Nếu Hồng Vân cũng bị cuốn vào, vậy Trấn Nguyên Tử còn có thể chạy được sao? "Ta cảm thấy với tính cách của lão ca ngươi, gia nhập bọn họ, ngược lại là đang gây thêm phiền toái cho họ!" "…" Nghe Ngô Sở nói vậy, Hồng Vân trợn mắt há mồm, thầm nghĩ: Trong lòng hiền đệ, ta chính là hình tượng như vậy sao?

Ai!

Xem ra trước đây ta thường xuyên làm khó hai vị hiền đệ a!

Thấy thần thái này của Hồng Vân, Ngô Sở cứng rắn nói tiếp: "Lão ca ngươi nghĩ xem, với tính cách không thể thấy người khác gặp khó khăn của ngươi, nếu gia nhập bọn họ, tương lai khi họ thu phục các chủng tộc khác, gặp phải sinh linh không phục mà đánh nhau, lão ca phải làm sao?" Hồng Vân vẻ mặt ưu sầu, chọn cách im lặng.

Ngô Sở tiếp tục nói: "Quá trình thu phục vạn tộc, nhất định sẽ không thuận buồm xuôi gió, dù sao vạn tộc đều có ngạo khí của riêng mình.

Giống như tam tộc Hồng Hoang năm xưa thu phục vạn tộc vậy, sự máu tanh và dã man đó, lão ca ngươi sẽ đối mặt như thế nào?

Mặc dù họ nói không cần lão ca ngươi ra mặt, nhưng ngươi đã trở thành một thành viên của họ, việc họ làm, tự nhiên cũng có phần của ngươi.

Có vinh quang cùng hưởng, vậy có tội nghiệt, tự nhiên cũng phải cùng nhau gánh, không ai thoát được." "Xem ra ta chỉ có thể từ chối hảo ý của bọn họ thôi!

Ai!" Ngô Sở cũng không biết tiếng 'ai' này của Hồng Vân, rốt cuộc là đang cảm khái về khuyết điểm trong tính cách của bản thân, hay là đang buồn bã vì không thể giúp đỡ được bạn bè.

Tóm lại thấy hắn rất rối rắm, hoàn toàn không còn sự phóng khoáng của ngày xưa.

Có lẽ là gánh nặng tư tưởng đã nặng, nghĩ nhiều chuyện hơn rồi!

Hồng Vân tiêu sái bất kham của ngày xưa, dường như đã lâu không gặp.

Chương 612

Phát hiện này, khiến trong lòng Ngô Sở cũng có chút không thoải mái.

Là bắt đầu từ khi nào nhỉ?

Ngô Sở không khỏi suy nghĩ, hẳn là từ khi Hồng Vân dọn đến Tử Ngọc Sơn này, cư ngụ trên đỉnh Kiến Mộc bắt đầu.

Nghĩ đến đây, Ngô Sở liền phát hiện, sự bảo vệ quá mức của mình đối với hắn, dường như đã mang đến cho hắn gánh nặng tâm lý không nhỏ, thậm chí có thể khiến hắn có cảm giác ăn nhờ ở đậu.

Đối với người phóng khoáng như Hồng Vân mà nói, cảm giác này quả thực sẽ khiến hắn khó xử, thậm chí có thể khiến hắn cảm thấy khó coi.

Nhưng vì Vũ Điệp nương, vì những tiểu tiên hồ điệp trên Hỏa Vân Cung, vì những người lo lắng cho hắn như Ngô Sở và Trấn Nguyên Tử, hắn cuối cùng vẫn chọn cách thỏa hiệp.

Có lẽ điều hắn sợ hãi, không phải là an nguy của bản thân, mà là của những người khác.

Thế là Ngô Sở trực tiếp dùng đại đạo liên lạc với Đế Tuấn, nói: "Đế Tuấn đạo hữu, Hồng Vân lão ca không thích hợp với tổ chức của các ngươi, hắn tâm quá thiện, nói chuyện quá thẳng…" Ngô Sở phân tích cho Đế Tuấn những ưu khuyết điểm trong tính cách của Hồng Vân, nói một hồi, Đế Tuấn liền dần dần bị Ngô Sở thuyết phục, cảm thấy người như Hồng Vân, quả thực không thích hợp với bọn họ.

Nếu Hồng Vân không nhịn được, trước mặt mọi người cãi lại bọn họ, vậy phải làm sao?

Đặc biệt là lý do cuối cùng của Ngô Sở, Hồng Vân có Hồng Mông Tử Khí, tương lai chứng đạo thành thánh, xác suất rất lớn.

Nếu Hồng Vân thành công chứng đạo, vậy đến lúc đó Thiên Cung lại nên nghe ai?

Lý do này, cũng khiến Thái Nhất và Đế Tuấn dập tắt ý định mời ba anh em Thái Thượng.

Những người có cơ hội chứng đạo thành thánh trong tương lai này, chỉ cần kết giao là được rồi.

Ngay khi Đế Tuấn và Thái Nhất tiếp tục chiêu binh mãi mã cho tổ chức Thiên Cung của họ, thì Thiếu Dương đạo nhân Đông Vương Công, lại ở Tam Tiên Đảo Đông Hải mở Vạn Tiên Đại Hội của mình.

Trong nhất thời, vạn tiên nhận được lời mời, ai đi được đều hội tụ về Tam Tiên Đảo Đông Hải.

Điều Ngô Sở không biết là, Đế Tuấn và Thái Nhất nghe được tin tức này, cũng đến Tam Tiên Đảo góp vui.

Phục Hy thì vì phải bảo vệ Nữ Oa, chọn cách tọa trấn Thiên Cung.

Đông Hải, sóng khói mênh mông, sóng lớn cuồn cuộn.

Ba hòn đảo tiên hình chữ phẩm khảm trên sóng biếc, ẩn hiện trong khói sóng.

Sinh linh tầm thường, căn bản không nhìn thấy tung tích của chúng, thậm chí cho dù nhìn thấy, cũng sẽ nghĩ là mắt mình hoa.

Bên ngoài ba hòn đảo tiên này, đều có trận pháp bảo vệ, đại đạo thần liên ẩn hiện.

Nhìn từ xa, ba hòn đảo tiên dường như không cách nhau xa, nhưng trên thực tế, khoảng cách giữa chúng không hề gần.

Chỉ là đối với Đại La mà nói, khoảng cách không gần này, thực ra

chỉ cần một thuật độn mà thôi, chớp mắt là tới.

Ngày hôm đó, trên hòn đảo Bồng Lai ở giữa ba hòn đảo tiên, vô số sinh linh cưỡi mây đạp gió, vượt biển mà đến.

Sóng lớn vỗ vào ghềnh đá ven đảo, cuộn lên ngàn lớp tuyết.

Trong đảo tiên sơn vô số, giữa núi mây bay thác chảy, mây mù lượn lờ, tiên khí mờ ảo, núi rừng xanh um tươi tốt, dây leo già quấn cây chằng chịt, hạc tiên hót vang trên không, hươu non ăn cỏ trong rừng.

Trên đỉnh núi cao nhất, có cung điện thành dãy, lầu các thành quần, mái cong vút, cột chạm trổ.

Có tiên nhạc du dương trong đó, lại có tiên nga múa lượn bên trong.

Tiên thị tay bưng mâm bạc xếp hàng đi, trên mâm bạc chất đầy trân tu, qua quả linh nhưỡng, vô số kể. 71.

Ba hòn đảo tiên này vốn có chủ, chỉ là trong thời kỳ tam tộc xưng bá Hồng Hoang, chủ nhân ban đầu của ba hòn đảo tiên này đã bị Long tộc tiêu diệt, chứ không phải là Bồng Lai tam tiên sau này.

Tam Tiên Đảo Bồng Lai hiện nay, đang nằm trong sự khống chế của Thiếu Dương đạo nhân Đông Vương Công, vì vậy Vạn Tiên Đại Hội lần này, hắn mới tổ chức ở đây.

Vạn tiên tụ tập tại đây, cùng nhau ôn lại tình xưa, dù sao đa số vốn là ba ngàn khách Tử Tiêu, giữa họ tự nhiên cũng mang theo chút tình nghĩa.

Mà chủ nhân nơi đây Thiếu Dương đạo nhân, lại là nam tiên chi thủ do Huyền Môn Đạo Tổ đích thân phong.

Cộng thêm Thiếu Dương đạo nhân khéo léo giao tiếp, nên mọi

người đều rất nể mặt.

Nhưng sinh linh Hồng Hoang thời kỳ này, vẫn chưa giống như tương lai thu nhận nhiều môn đồ, nên cũng không có hiện tượng dắt díu cả nhà xuất hiện.

Chúng tiên ôn lại tình xưa xong, liền lại bắt đầu nói về sự hỗn loạn của Hồng Hoang hiện nay, nói về việc hai huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất tổ chức Thiên Cung, chiêu mộ anh hùng.

Trong số họ, rất nhiều người đã nhận được cành ô liu do hai huynh đệ kia đưa tới, nhưng họ không dễ dàng lựa chọn gia nhập, đa số vẫn đang trong giai đoạn quan sát.

Dù sao thì Đế Tuấn và Thái Nhất trong ba ngàn khách Tử Tiêu, danh tiếng không phải là vang dội nhất.

Danh tiếng vang dội nhất, tự nhiên không ai khác ngoài mấy vị đệ tử của Lão Tổ, đặc biệt là vị Huyền Môn Đại Sư Huynh, Bất Xuất Sơn Nhân Ngô Sở.

Nhưng sau này, danh tiếng của Chuẩn Đề cũng tăng lên theo.

Chỉ là một người khiến người ta bội phục, người còn lại thì bị người ta âm thầm chế nhạo.

Rất nhiều người không dám nói thẳng, nhưng đều âm thầm chế nhạo Chuẩn Đề không có cái số đó, ngay cả cơ sở thành đạo cũng có thể làm mất, hắn không trở thành trò cười của Hồng Hoang, thì ai còn có tư cách này.

Cái dưa này, bọn họ ước chừng có thể ăn cả đời.

Đặc biệt là tương lai ai thành thánh, đều sẽ lôi hắn ra quất xác một trận.

Nhắc đến hai huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất, liền có người đề nghị

với Đông Vương Công: "Tuy lý niệm của Đế Tuấn đạo hữu và Thái Nhất đạo hữu là không tệ, nhưng bần đạo cảm thấy, nếu vạn tiên chúng ta ở đây liên hợp lại, cũng có thể khiến Hồng Hoang nhanh chóng ổn định lại… Thiếu Dương đạo hữu không bằng ngài đứng ra hô một tiếng, chúng ta cũng thành lập một cái Tiên Đình, liên thủ dẹp yên chiến hỏa Hồng Hoang này." "Chính Huyền đạo hữu nói rất phải, bần đạo Xích Nguyên, nguyện hiến chút sức mọn." "Bần đạo cũng cảm thấy khả thi, Đế Tuấn Thái Nhất họ được, tại sao chúng ta lại không được?

Thay vì gia nhập hai huynh đệ họ, còn không bằng chúng ta tự mình thành lập một cái, so sánh ra, bần đạo càng nguyện ý tin tưởng vào phẩm tính của Thiếu Dương đạo hữu hơn." Theo số người phụ họa ngày càng nhiều, Đông Vương Công cũng dần dần có chút bay bổng.

Vốn dĩ hắn đối với việc Đế Tuấn và Thái Nhất thành lập Thiên Cung, ít nhiều có chút không phục, tuy rằng hai huynh đệ họ cũng đã liên lạc với hắn, nhưng hắn đã từ chối.

Dù sao hắn là nam tiên chi thủ của thiên địa Hồng Hoang, Đế Tuấn Thái Nhất lại là cái gì?

Mọi người tuy là bạn bè, năm xưa cũng từng cùng nhau nâng chén cạn ly chém gió, dựa vào cái gì mà phải qua giúp các ngươi?

Chẳng lẽ chỉ vì tòa thiên cung trên đỉnh Bất Chu Sơn kia?

Đông Vương Công cảm thấy mình cũng có thể xây dựng một cái Bồng Lai Thiên Cung trên hòn đảo Bồng Lai này.

Không phải hắn quá bành trướng, mà là Đế Tuấn và Thái Nhất thời kỳ này, thật sự chưa làm được chuyện gì lớn, tu vi của mọi người cũng ngang ngửa nhau, nếu không tính đến chí bảo.

Cho nên hắn đã từ chối lời mời của hai huynh đệ kia.

Chương 613

Vốn dĩ hắn đã có ý nghĩ này, bây giờ lại bị những đồng đạo này xúi giục, ý nghĩ trong lòng liền càng ngày càng không thể kiềm chế được.

Nhưng hắn vẫn nhịn được sự bốc đồng này, chắp tay vái chào bốn phía, cười nói: "Chư vị đạo hữu ưu ái, bần đạo xin nhận.

Nhưng chuyện này, bần đạo cảm thấy, vẫn nên để Đại Sư Huynh đứng ra dẫn đầu, là thích hợp nhất.

Dù sao Đại Sư Huynh là Huyền Môn Đại Sư Huynh của chúng ta, nếu Đại Sư Huynh nguyện ý đứng ra hô một tiếng, bần đạo nguyện làm phó tá…" Lời nói này của Đông Vương Công, được lòng không ít đồng đạo có mặt.

So sánh ra, nếu vị Huyền Môn Đại Sư Huynh kia nguyện ý đứng ra, bọn họ tuyệt đối nguyện ý gia nhập.

Trong mắt bọn họ, vị Huyền Môn Đại Sư Huynh kia, có khí phách hơn Đế Tuấn Thái Nhất nhiều.

Nói là làm, trước mặt đông đảo đồng đạo, Đông Vương Công trực tiếp liên lạc với Ngô Sở, hỏi Ngô Sở có ý định thành lập Tiên Đình, dẫn dắt mọi người cùng nhau dẹp yên chiến hỏa Hồng Hoang không?

Đối mặt với câu hỏi đột ngột của Đông Vương Công, Ngô Sở có chút ngơ ngác.

Gì?

Ý ngươi là, chúng ta tự mình lập một cái thiên đình, ta đến làm thiên đế?

Không phải chứ, ta vốn dĩ chỉ muốn ôm đùi của thiên đế tương lai

a!

Nghĩ đến vị tam giới chí tôn tương lai kia, lại nghĩ đến Đế Tuấn Thái Nhất bọn họ, làm thiên đế có gì tốt chứ?

Hoàn toàn là ăn lực mà không được lòng người!

Phải quản ăn uống ị đái của mọi người, còn phải quản việc tu hành của thuộc hạ, còn phải kiềm chế họ không được cậy mạnh hiếp yếu, không được gây chuyện thị phi… Nghĩ đến Ngô Sở đã thấy đau đầu.

An an ổn ổn làm đại sư huynh của lục thánh tương lai, ở Tử Ngọc Sơn này làm một con cá mặn, không có việc gì thì thưởng thức ca vũ uống trà, mấy bà vợ trên giường ấm, thỉnh thoảng còn có thể ra vẻ ta đây, không thơm sao?

Ngô Sở biết, chút theo đuổi này của mình nếu truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ khiến không ít người khinh thường, cũng cực kỳ không phù hợp với hình tượng Huyền Môn Đại Sư Huynh của hắn.

Nhưng hắn thật tâm cảm thấy mình không phải là người có thể làm thiên đế, dù sao làm người ở vị trí cao, tâm không cứng, tay không độc, sao mà được?

Ngô Sở cảm thấy loại cuộc sống này, cực kỳ không phù hợp với đạo tâm của hắn.

Hắn thiếu đi sự bá khí và tàn nhẫn, chuyện trái lòng một khi làm nhiều, đạo tâm rất dễ bị ảnh hưởng.

Mặc dù nếu hắn làm thiên đế, có thể nghĩ cách để Yêu và Vu hòa bình chung sống.

Nhưng đây cũng chỉ là suy nghĩ đơn phương của hắn, sự việc có thật sự như hắn nghĩ không, rất khó nói.

Dù sao hắn không có ba mươi ba tầng thiên cung để dung nạp vạn yêu Hồng Hoang, chuyện yêu quản trời, vu quản đất, trong tay hắn cũng không làm được.

Không có nơi để dung nạp vạn yêu Hồng Hoang, vậy yêu và vu sống trên cùng một mảnh đất, xung đột và ma sát giữa họ, tất nhiên là khó tránh khỏi.

Hắn thật sự lo lắng, đến lúc đó sẽ biến thành mình dẫn đầu yêu tộc Hồng Hoang, cùng với Hậu Thổ bọn họ dẫn đầu Vu tộc, đến một màn yêu nhau lắm cắn nhau đau.

Cho nên, thay vì hắn đến làm thiên đế này, còn không bằng để Đế Tuấn và Thái Nhất đến làm. "Chẳng phải Đế Tuấn và Thái Nhất đang thành lập Thiên Cung sao?

Thiếu Dương đạo hữu sao lại nhắc chuyện này với ta?

Lẽ nào ngươi đã từ chối hai huynh đệ họ rồi?" Ngô Sở tin rằng, Đế Tuấn và Thái Nhất chắc chắn đã mời Đông Vương Công, dù sao mọi người cũng từng quen biết, huynh đệ họ không có lý do gì lại không mời Đông Vương Công.

Đông Vương Công cười nói: "Họ có mời bần đạo, nhưng bần đạo cảm thấy chuyện này huynh đệ họ làm không thích hợp, việc này vẫn phải do đại sư huynh đứng ra dẫn dắt mới có thể phục chúng." Dừng một lát, Đông Vương Công không khỏi nghi ngờ hỏi: "Đại sư huynh sẽ không đáp ứng họ rồi chứ!" Từ trong lời nói của Đông Vương Công, Ngô Sở mơ hồ nghe ra được một vài manh mối, lại thêm từ lịch sử thần thoại Hồng Hoang nguyên bản mà xem, Đông Vương Công rõ ràng có chút không cam lòng đứng sau huynh đệ Đế Tuấn, Thái Nhất.

Từ đó cũng có thể thấy được, Đông Vương Công thực ra cũng có chút dã tâm.

Thực tế, nếu không có chút dã tâm, trong lịch sử thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, ông ta cũng sẽ không thành lập tiểu tiên đình, được người đời xưng là Phù Tang Đại Đế.

Mặc dù trước mặt thiên đình Yêu tộc do huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất lãnh đạo, tiểu tiên đình do Đông Vương Công sáng lập có chút không chịu nổi một đòn, nhưng ít nhất ông ta cũng có tâm tư này.

Nghe ra được tâm tư này của Đông Vương Công, Ngô Sở không khỏi thầm than trong lòng, vốn dĩ hắn còn tưởng rằng để Đông Vương Công và Đế Tuấn, Thái Nhất sớm trở thành bạn tốt, tương lai giữa họ có lẽ sẽ không dễ dàng xảy ra đại chiến sinh tử.

Nhưng không ngờ, Đông Vương Công vẫn chuẩn bị đi theo 'con đường cũ'.

Ngô Sở cũng không phải cảm thấy Đông Vương Công không có tướng đế vương, mà là không có mệnh đế vương.

Đông Vương Công khéo tay hay múa, tinh tế khéo léo, tính cách này có thể khiến ông ta sinh tồn rất tốt trong bất kỳ hoàn cảnh nào.

Nếu để ông ta làm bậc quân chủ giữ thành, hẳn là dư sức.

Nhưng đây là Hồng Hoang, muốn thu phục vạn tộc Hồng Hoang, chỉ dựa vào tài ngoại giao là hoàn toàn không đủ.

Muốn bước lên con đường tranh bá này, tuyệt đối không thể thiếu bá khí quả quyết và tàn nhẫn.

Cảm nhận được dã tâm của Đông Vương Công, cũng như sự không phục đối với huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất, Ngô Sở liền không khuyên nữa.

Có những chuyện, khuyên bảo trước cũng vô ích.

Hắn chỉ có thể nói một cách uyển chuyển: "Không có!

Ta thì thôi đi, không có hứng thú này, mục tiêu theo đuổi cả đời của ta luôn đặt ở cực cảnh của Đạo, ta không muốn vì chuyện này mà phân tâm…" Chuyện tốn công mà không được lòng người này, đã có người làm rồi, hắn không tham gia nữa.

Đông Vương Công tỏ vẻ tiếc nuối, nhưng trong lòng lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì ông ta rất rõ ràng, nếu Ngô Sở đồng ý, vậy thì sẽ chẳng còn chuyện gì của ông ta nữa.

Hơn nữa Ngô Sở không đáp ứng Đế Tuấn và Thái Nhất, đối với ông ta mà nói, cũng là một chuyện tốt.

Đông Hải, trên tiên các Bồng Lai, các tiên nhân nhìn Đông Vương Công.

Đông Vương Công có chút tiếc nuối lắc đầu than thở: "Đại sư huynh say mê Đại Đạo, không quan tâm đến những chuyện khác, cũng không muốn tham gia vào việc này…" Thế là có người đề nghị: "Nếu đại sư huynh không muốn tham gia, vậy sao chúng ta không tự mình thành lập một tiên các, rộng rãi thu nạp anh kiệt, dẹp yên chiến hỏa Hồng Hoang…" Người này nói chưa dứt lời, liền có không ít sinh linh theo đó mà hò hét ầm ĩ.

Mặc dù từng người đều là sinh linh cảnh giới Đại La, nhưng dường như đều không thiếu nhiệt huyết và sự bốc đồng.

Đương nhiên, nhiều hơn vẫn là im lặng đối mặt, định đứng bên bờ xem lửa, xem xét tình hình rồi nói sau.

Đông Vương Công giơ hai tay lên, ấn xuống, ra hiệu mọi người chớ nóng vội, "Không giấu gì các vị đạo hữu, thấy đại địa Hồng Hoang lại một lần nữa rơi vào hỗn loạn, bần đạo cũng không đành lòng, cũng thật sự từng nghĩ đến việc làm một vài chuyện.

Chỉ là sức một mình bần đạo yếu ớt, quả thực cũng khó khăn.

Vốn dĩ hôm nay triệu tập mọi người tới đây, chỉ định cùng nhau giao lưu luận đạo…" Dừng một lát, ông ta lại nói: "Nếu các vị đồng đạo đều có suy nghĩ này, vậy bần đạo xin được khởi xướng ở đây.

Nhưng việc này cũng không cần vội, chúng ta cứ luận đạo trước, sau khi luận đạo xong, nếu ai không có hứng thú, có thể trực tiếp rời đi, mọi người có thể từ từ suy nghĩ." Những tiên nhân vốn trong lòng có chút kháng cự nghe thấy lời này, đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chương 614

Tuy nhiên, ngay khi họ chuẩn bị luận đạo, một tiếng cười sảng khoái lại từ ngoài tiên đảo truyền đến, "Ha ha ha… Thiếu Dương đạo hữu cùng các vị đồng đạo tụ họp nơi đây, sao không mời huynh đệ ta?

Lẽ nào huynh đệ ta đã không còn là bạn của Thiếu Dương đạo hữu nữa sao?" Người nói là Thái Nhất, tuy có ý trách móc, nhưng ngữ khí vẫn còn thiện ý.

Thực ra họ đã đến từ lâu, chỉ là không tiến vào tiên đảo, họ muốn xem xem các sinh linh tham gia tiên hội lần này, rốt cuộc sẽ có bao nhiêu.

Tính toán một chút, cũng chỉ có ba năm trăm người mà thôi, trông thì không ít, nhưng so với tổng số ba ngàn người ở Tử Tiêu Cung, thực ra cũng không nhiều lắm.

Tuy nhiên so với đám thuộc hạ mà huynh đệ họ chiêu mộ được, thì lại nhiều hơn không ít.

Trải qua một thời gian không ngừng mời mọc, huynh đệ họ thực ra đã triệu tập được hơn trăm sinh linh Đại La, thuộc hạ sinh linh Thái Ất còn nhiều hơn, Kim Tiên thì càng không cần phải nói.

Rất nhiều sinh linh Đại La đều là tộc trưởng của một tộc, gia nhập thiên đình đều là mang cả gia đình theo.

Đây thực ra đã được coi là một thế lực không nhỏ rồi.

Bây giờ thấy Đông Vương Công họ tụ tập ở đây, hai huynh đệ liền định qua xem, một là xem Đông Vương Công muốn làm gì, hai là muốn kéo người nhập hội.

Nếu không có giao tình với Đông Vương Công, họ tự nhiên sẽ

không để ý, nhưng ai bảo mọi người từng có kinh nghiệm cùng nhau nâng chén cạn ly chém gió chứ!

Cho nên họ chỉ có thể qua xem tình hình rồi nói sau.

Nhưng vừa xem, ít nhiều cũng khiến huynh đệ họ có chút lo lắng.

Họ cũng biết vị Thiếu Dương đạo hữu này là người tinh tế khéo léo, khéo tay hay múa, nếu để ông ta ở đây rộng rãi mời gọi đồng đạo, thật sự có khả năng gây ra không ít phiền phức cho tổ chức Thiên Cung non trẻ của họ.

Đối mặt với sự đột ngột ghé thăm của hai huynh đệ này, Đông Vương Công tuy có chút bất ngờ, nhưng cũng không sợ hãi, rất hào phóng mở trận pháp của tiên đảo, nghênh đón họ vào.

Đông Vương Công từ xa đã chắp tay cười lớn, sau đó hỏi: "Hai vị đạo hữu không phải đang khắp nơi chiêu mộ anh kiệt vào Thiên Cung sao?

Sao lại có thời gian đến chỗ bần đạo dạo chơi!" Đế Tuấn nhìn ông ta, cười nói: "Nơi đây anh kiệt hội tụ, chúng ta sao có thể không đến?" Thái Nhất đúng lúc hỏi một câu, "Thiếu Dương đạo hữu, ngươi thật sự không muốn cùng chúng ta làm chút chuyện vì đại địa Hồng Hoang này sao?

Ngươi và ta quen biết nhiều năm, hay là ngươi hãy suy nghĩ lại đi." Đông Vương Công mỉm cười nói: "Làm chút chuyện vì mảnh thiên địa này, không nhất định phải gia nhập Thiên Cung mà!

Ta cùng các vị đồng đạo đang chuẩn bị thành lập một đồng minh, cùng nhau đi thuyết phục những đồng đạo gây ra hỗn loạn và chiến hỏa, để họ từ bỏ tranh đấu, cùng xây dựng một thế giới hòa bình.

Thiên Cung của các ngươi ở Bất Chu Sơn, bên đó giao cho các ngươi dẹp yên, vạn tiên đồng minh của chúng ta ở Đông Hải, mảnh

đất phương Đông này có thể do chúng ta giải quyết, ngươi và ta thực ra là thù đồ đồng quy…" Nếu mục đích của Đế Tuấn và Thái Nhất chỉ là vì đại địa Hồng Hoang, vậy thì đề nghị này của Đông Vương Công tự nhiên sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng oái oăm thay, huynh đệ họ lại là đang mượn danh nghĩa cùng xây dựng một Hồng Hoang hài hòa, để thực hiện việc thu gom khí vận của thiên địa Hồng Hoang.

Trong tình huống này, họ sao có thể để người khác chia sẻ khí vận này với mình?

Trong chốc lát, bầu không khí liền trở nên có chút vi diệu.

Các tiên nhân cùng Đông Vương Công ra ngoài nghênh đón, lúc này im lặng nhìn huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất, nhưng sắc mặt của hai huynh đệ họ thì không có thay đổi gì lớn.

Đế Tuấn liếc nhìn Thái Nhất, Thái Nhất im lặng lắc đầu, sau đó nói với Đông Vương Công: "Thiếu Dương đạo hữu, bần đạo muốn nói chuyện riêng với ngươi, ngươi xem có được không?" Đế Tuấn thì nói: "Ta đi cùng các vị đạo hữu uống một ly, các ngươi cứ từ từ nói chuyện." Trong ánh mắt kỳ lạ của mọi người, Thái Nhất cùng Đông Vương Công đi đến một vách đá trên tiên đảo.

Dưới chân là vách đá dựng đứng, sóng biếc cuộn trào, vỗ vào vách đá, rồi vỡ tan thành tuyết bay.

Thái Nhất tiện tay vung lên, một màn sáng liền bao phủ hai người.

Đông Vương Công im lặng nhìn Thái Nhất thi triển pháp thuật, trên mặt tuy mang theo nụ cười, nhưng trong lòng đã có nghi hoặc.

Lúc này, Thái Nhất nói: "Thiếu Dương đạo hữu, ngươi và ta tuy là thông qua A Sở huynh đệ mới quen biết, nhưng cũng coi như quen biết nhau nhiều năm, ta sẽ nói thẳng, không vòng vo tam quốc nữa."

Đông Vương Công trong lòng càng thêm nghi hoặc, gật đầu nói: "Thái Nhất đạo hữu mời nói." "Chúng ta đấu một trận đi!" "???" Lúc này, trên trán Đông Vương Công treo đầy những dấu chấm hỏi nhỏ.

Có chút không hiểu, lời mời quyết đấu đột ngột này của Thái Nhất, rốt cuộc là có ý gì?

Thái Nhất thẳng thắn nói: "Giống như A Sở huynh đệ từng dự ngôn về tam tộc Hồng Hoang vậy, tuy ba bên thế chân vạc, nhưng tất có một trận chiến.

Huynh đệ chúng ta sáng lập Thiên Cung, rộng mời anh kiệt, cùng xây dựng hòa bình cho vạn tộc thiên địa Hồng Hoang, Thiếu Dương đạo hữu lại ở đây thành lập Vạn Tiên Đồng Minh.

Hiện tại ngươi và ta dường như có chung mục tiêu, nhưng tương lai giữa Thiên Cung và Vạn Tiên Đồng Minh, tất có một trận chiến.

Thay vì tương lai trở mặt thành thù với Thiếu Dương đạo hữu, chém giết lẫn nhau, máu chảy thành sông, một lần nữa làm tổn thương nặng nề thiên địa Hồng Hoang, chi bằng bây giờ giải quyết ngay chuyện này khi còn trong trứng nước." "…" Đông Vương Công hoàn toàn không ngờ, Thái Nhất lại đưa ra yêu cầu như vậy.

Mặc dù nghe có vẻ không được thoải mái cho lắm, nhưng nghĩ lại, dường như cũng không phải không có lý.

Thái Nhất nhìn thẳng vào ông ta, nói: "Chúng ta đấu một trận, để công bằng, ta có thể không dùng Hỗn Độn Chung!

Kẻ thua gia nhập phe kẻ thắng, không được nuốt lời, thế nào?" Đông Vương Công nghe thấy Thái Nhất nói không sử dụng Hỗn Độn Chung, liền không khỏi cười lên, có một cảm giác tức giận vì bị đối phương xem thường, "Thái Nhất đạo hữu tự tin đến vậy sao?

Không sợ thật sự thua à?" Thái Nhất cười rạng rỡ, "Nếu không có

sự tự tin này, sao dám dẫn dắt anh hùng thiên hạ, nói dẹp yên hỗn loạn Hồng Hoang?

Ngươi cũng không cần lo sau khi ta thua, đại ca ta sẽ không nhận, ngươi có thể hỏi huynh ấy trước, thậm chí để huynh đệ ta phát Đại Đạo thệ ngôn cũng được." Đông Vương Công im lặng nhìn hắn, cuối cùng hỏi: "Cách này là A Sở huynh đệ dạy các ngươi sao?

Bần đạo trước đó vừa mới mời hắn đến đảm nhiệm thủ lĩnh của đồng minh chúng ta…" "Hắn từ chối rồi chứ gì!" Thái Nhất cười nói: "Ngươi đừng nghĩ nhiều, việc này không liên quan đến hắn, chúng ta cũng đã mời hắn, nhưng hắn cũng từ chối chúng ta rồi. 72.

Thực ra chúng ta đã đến từ lâu, chỉ là vẫn luôn không vào đảo mà thôi.

Sở dĩ có thể nghĩ ra cách này, cũng là vì nghĩ đến tam tộc lúc trước, nghĩ đến cuộc thi đấu thần thông trăm năm một lần ở bộ lạc Hậu Thổ…" Nghe lời này, ngược lại khiến Đông Vương Công nhớ ra, ở bộ lạc Hậu Thổ, nếu những Vu đó có mâu thuẫn gì không giải quyết được, đa số đều thông qua thi đấu thần thông để giải quyết.

Thái Nhất có thể thông qua việc này, từ đó nghĩ đến việc đấu một trận với ông ta, để giải quyết đại chiến có thể xảy ra trong tương lai, cũng không phải không có lý.

Đề nghị này của Thái Nhất, Đông Vương Công khá là động lòng.

Dù sao Thái Nhất đã hứa không sử dụng Hỗn Độn Chung, đây chính là cơ hội của ông ta.

Nếu Thái Nhất có Hỗn Độn Chung trong tay, vậy thì đã đứng ở thế bất bại, trận cá cược này cũng không cần thiết nữa.

Nhưng bây giờ, hắn lại dám tự cao tự đại như vậy, điều này khiến Đông Vương Công có chút không thoải mái.

Mọi người tu vi ngang nhau, dựa vào đâu mà dám xem thường ta như vậy?

Suy nghĩ một lát, Đông Vương Công liền gật đầu nói: "Lời của Thái Nhất đạo hữu, không phải không có lý, thay vì tương lai làm cho máu chảy thành sông, chi bằng bây giờ cứ đấu một trận trước.

Nhưng mà, Thái Nhất huynh nói không sử dụng Hỗn Độn Chung, có thật không?" Thái Nhất ha ha cười một tiếng, nói: "Tự nhiên là thật!

Nếu ta dùng Hỗn Độn Chung, dù thắng được ngươi, trong lòng ngươi tất nhiên cũng sẽ có chỗ không phục. 73.

Muốn để đạo hữu tâm phục khẩu phục, ta phải thể hiện chút bản lĩnh thật sự cho ngươi xem mới được! "Ta hy vọng A Sở huynh đệ có thể có mặt, làm công chứng cho ngươi và ta." Nếu như vậy mà còn không dám đấu một trận với Thái Nhất, vậy sau này cũng đừng lập cái gì Vạn Tiên Đồng Minh nữa, về nhà ôm vợ sưởi ấm giường đi.

Chương 615

"Không vấn đề gì, bên A Sở huynh đệ ta sẽ đi mời.

Đợi lần luận đạo này của ngươi kết thúc, chúng ta liền cùng nhau đi đến vực ngoại Hỗn Độn, ở đó đánh một trận cho đã!" "Nhất ngôn ký xuất!" "Vạn tử bất hối!" Hai người giơ tay lên, đập tay thề, sau đó nhìn nhau, ha ha cười lớn.

Đế Tuấn và Thái Nhất đến nhanh, đi cũng nhanh, không tiếp tục ở lại đây dây dưa với các tiên nhân khác.

Ở đây có không ít tiên nhân đều là những người họ đã mời trước đó, không phải đang do dự thì cũng là uyển chuyển từ chối.

Không cần thiết phải lãng phí nước bọt ở đây.

Đợi cặp huynh đệ này đi rồi, mọi người liền hỏi Đông Vương Công, cặp huynh đệ này đến làm gì?

Có người thì nói, cặp huynh đệ này không có ý tốt, chắc chắn là đến gây rối.

Đông Vương Công cười nói: "Sau khi nghe bần đạo nói muốn sáng lập Vạn Tiên Đồng Minh, họ liền muốn hẹn bần đạo một trận…" Đông Vương Công đem chuyện Thái Nhất hẹn đấu với mình nói cho mọi người nghe, cũng hy vọng những người này có thể làm chứng một chút, để tránh lúc đó huynh đệ Thái Nhất thua mà không nhận.

Các tiên nhân nghe vậy, đưa mắt nhìn nhau, dường như có chút không dám tin, thậm chí cảm thấy chuyện này có chút trẻ con.

Chuyện quan trọng như vậy, sao có thể do một trận đấu pháp quyết định?

Họ cảm thấy Đông Vương Công đang chà đạp tâm ý của họ, lại đem chuyện này ra làm ván cược.

Còn một số người lại cảm thấy, nếu có thể nhân cơ hội này đánh bại Thái Nhất, vậy họ có thể tiếp quản Thiên Cung hiện tại, trực tiếp vào làm chủ Thiên Cung, chẳng phải tốt hơn sao?

Nhất thời, cả tiên các trở nên có chút huyên náo.

Bên kia, Đế Tuấn nói: "Ngươi có chút tự cao tự đại rồi, không dùng Hỗn Độn Chung, tu vi của ngươi và hắn chỉ ngang sức, ai thua ai thắng rất khó nói." Thái Nhất thì hào tình vạn trượng nói: "Nếu ta quá phụ thuộc vào Hỗn Độn Chung, vậy đời này còn nói gì đến việc leo lên đỉnh cao?

Hành động nhường ra hồng mông tử khí của A Sở huynh đệ, tuy khiến người ta không hiểu, nhưng khí phách lớn lao đó, lại không thể không công nhận.

Ta nếu không có khí phách như vậy, sao dám xưng huynh gọi đệ với huynh ấy?" "…" Đế Tuấn nhíu mày, không nói gì thêm.

Thái Nhất đưa tay vỗ vai Đế Tuấn, cười nói: "Đại ca yên tâm, sẽ không dâng Thiên Cung của huynh cho người khác đâu.

Nếu không có Hỗn Độn Chung, ta mà không đánh thắng được Thiếu Dương đạo hữu, vậy thì chỉ có thể nói, giới hạn của ta cũng chỉ đến thế, bàn đến chuyện leo lên đỉnh cao nữa, cũng không có ý nghĩa gì!" Dừng một lát, hắn lại nói: "Đại ca đi lo việc của huynh đi!

Ta đi tìm A Sở huynh đệ, dù sao cũng phải mời huynh ấy làm công chứng, vẫn là tự mình đi một chuyến thì hơn." "Ngươi là nhớ mỹ thực linh nhưỡng ở Tử Ngọc Sơn rồi chứ gì!" Đế Tuấn liếc hắn một cái, "Nhớ mang về cho ca một ít, đừng ăn một mình!" Thái Nhất không ngoảnh đầu lại mà vẫy vẫy tay, hóa thành cầu vồng bay đi. "Sư phụ,

chào buổi sáng ạ!" Sáng sớm, Tiểu Thạch Cơ lon ton chạy đến chào Ngô Sở.

Gần đây đại địa Hồng Hoang khá hỗn loạn, Ngô Sở cũng không đi bế quan, thế là Tiểu Thạch Cơ bị Ngô Sở đuổi về Vạn Nha Sơn, không có việc gì liền chạy đến Tử Ngọc Sơn để thể hiện sự tồn tại của mình.

Chào sư phụ xong, tự nhiên không thể thiếu chào mấy vị sư mẫu.

Đối mặt với Tiểu Thạch Cơ ngoan ngoãn, Tiểu Nguyệt Linh liền trực tiếp hỏi một câu, "Ăn sáng chưa?" "Chưa ạ chưa ạ!

Bích Hà và Thải Hà ngốc lắm, bữa sáng bọn họ làm khó ăn lắm." Tiểu Thạch Cơ khoác tay Tiểu Nguyệt Linh, phàn nàn về hai tiểu đồng tử mà mình điểm hóa ra, cuối cùng lại lặp lại một lần nữa, "Thạch Cơ không phải vì muốn ăn sáng mới đến thăm sư phụ và sư nương đâu ạ." "Ừ ừ, sư nương biết mà." Tiểu Nguyệt Linh thuận theo gật đầu, nhưng khóe miệng lại hơi nhếch lên, "Đi, sư nương làm đồ ăn ngon cho con." "Vâng vâng!" Tiểu Thạch Cơ hai mắt sáng lên, cái đầu nhỏ gật lia lịa, "Cảm ơn sư nương!" Ngô Sở có chút cạn lời, ngươi nói ngươi là một tảng đá nhỏ, sao cũng trở nên ham ăn như vậy?

Vốn dĩ Tiểu Thạch Cơ điểm hóa ra hai tiểu đồng tử, định đặt tên là Thải Vân và Bích Vân, nhưng Ngô Sở cảm thấy cái tên này không hay, liền đổi thành Thải Hà và Bích Hà.

Hai đứa nhỏ đáng thương, bị Thạch Cơ để lại Vạn Nha Sơn, lúc này đang ngồi trên ghế đá trước Bạch Cốt Động, chống cằm, buồn bã nhìn mây trôi trên trời.

Sư phụ lại bỏ chúng ở trong động, tự mình ra ngoài chơi, buồn quá!

Oa oa… Từ bên tai truyền đến, là tiếng kêu của con quạ đen phiền

phức kia.

Một con quạ đen trông bình thường không có gì đặc biệt, đậu trên một cành cây kỳ quái trước mặt chúng, ở đó nhàm chán rỉa lông.

Đó là một loại cây màu đen không mọc lá, chỉ có cành, vỏ cây thô ráp, nhưng màu sắc lại đen bóng như ngọc, gõ vào thân cành, có tiếng kim loại giao nhau.

Toàn thân bao quanh tử khí, trông có vẻ không có chút sinh khí nào, nhưng nó lại có thể tiếp tục sinh trưởng.

Khi con quạ đen bình thường này mở mắt ra, có thể thấy, trong đôi mắt của nó, đều có hai con ngươi, vô cùng thần dị.

Đây là con quạ đen do sư phụ của chúng nuôi, khác với những con quạ đen khác.

Bị con quạ đen này kêu một tiếng, hai người càng cảm thấy thê lương, buồn quá!

Tiểu Thạch Cơ hoàn toàn không biết nỗi buồn của đồng tử, lúc này đang tay trái một cái bánh bao, tay phải một ly sữa đậu nành, ăn đến vui vẻ, khuôn mặt nhỏ phồng lên, giống hệt cái bánh bao trong tay. "A Sở huynh đệ, phiền mở cửa!" Ngay khi Ngô Sở đang nhìn vị đệ tử dần dần trở thành tiểu ăn vặt của mình, cảm thấy khá cạn lời, một giọng nói từ ngoài hộ sơn đại trận truyền đến.

Ngô Sở mở hộ sơn đại trận, để chủ nhân của giọng nói này vào, "Sao ngươi lại có thời gian đến chỗ ta?

Không cần cùng đại ca ngươi đi chiêu binh mãi mã sao?" "Chiêu binh mãi mã?" "Chính là chiêu mộ anh hùng thiên hạ đó." "Ồ!

Không cần không cần.

Yo!

Xem ra bần đạo đến đúng lúc quá nhỉ!" Thái Nhất cũng không khách sáo, xuất hiện bên cạnh Tiểu Thạch Cơ, cầm lấy một cái bánh bao trong đĩa trước mặt cô bé, trực tiếp ăn luôn, "Đây là đệ tử ngươi mới thu sao?" Nhìn Tiểu Thạch Cơ mặt phồng lên, trợn to mắt, vẻ mặt tò mò nhìn Thái Nhất, Ngô Sở rất không muốn thừa nhận mình có một tiểu đệ tử như vậy.

Tiểu Thạch Cơ rướn cái cổ thon dài, nuốt nhân bánh bao trong miệng xuống, sau đó lại húp một ngụm sữa đậu nành, mới lau miệng nhỏ, đứng dậy biến thành một tiểu thục nữ. "Thạch Cơ, ra mắt sư thúc!" Thái Nhất ừ ừ gật đầu, nhét bánh bao vào miệng, sau đó mò trong tay áo, cuối cùng lấy ra một viên châu, "Tu vi cũng không tệ!

Lần đầu gặp mặt, sư thúc cũng không có gì tốt để tặng, viên Viêm Dương Chân Hỏa Châu này, tặng cho ngươi chơi vậy!" Tiểu Thạch Cơ nhìn về phía Ngô Sở, chớp chớp đôi mắt to, hàng mi dài cong vút.

Trải qua hơn mười nguyên hội tu hành, tu vi của Tiểu Thạch Cơ đã đạt đến đỉnh Thái Ất.

Không ít sinh linh ở Tử Ngọc Sơn tu vi đều kẹt ở đỉnh Thái Ất không thể tiến thêm, ví dụ như Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, cùng với Lão Viên, Thập Nhị Tiểu Hoa Thần.

Không ít người đến sau đã đuổi kịp, ví dụ như Tiểu Thạch Cơ. "Cầm đi!

Vị này là Thái Nhất sư thúc của con, chủ nhân Thiên Cung…" "Ấy ấy… Nói chủ nhân Thiên Cung thì quá rồi, quá rồi!

Bây giờ Thiên Cung của chúng ta mới chiêu mộ được hơn một trăm anh kiệt, mọi người cũng là đạo hữu xưng hô với nhau…" Ồ!

Lúc này họ vẫn chưa cáo thị thiên hạ, sáng lập Yêu tộc, chưa xưng hoàng xưng đế.

Còn về hơn một trăm anh kiệt, là hơn một trăm cường giả cảnh giới Đại La, đã được coi là một thế lực không nhỏ rồi. "Thôi được!" Ngô Sở nhún vai, sau đó nói với Tiểu Thạch Cơ: "Đi lấy chút đồ ăn thức uống cho Thái Nhất sư thúc của con đi…" "Vâng!

Sư thúc xin chờ một lát." Sau khi Tiểu Thạch Cơ chạy đi làm công cụ hình người, Ngô Sở lại hỏi: "Có chuyện gì, nói đi!

Chương 616

Nhưng nếu là mời ta, vậy thì đừng mở miệng, để tránh ta lại từ chối ngươi một lần nữa." Thái Nhất nghe vậy bật cười, "Lần này không phải đến mời ngươi gia nhập chúng ta, ngươi thân là Huyền Môn đại sư huynh, cũng thật sự không thích hợp gia nhập chúng ta.

Lần này đến, chủ yếu là đến mời ngươi làm người chứng giám cho ta và Thiếu Dương đạo hữu…" Thái Nhất đem chuyện hắn chuẩn bị đấu một trận với Đông Vương Công, đơn giản nói cho Ngô Sở nghe.

Điều này khiến Ngô Sở kinh ngạc, sau đó trong lòng không khỏi có chút dương dương đắc ý, cặp oan gia này, thật sự đã thay đổi rồi!

Trong lịch sử thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, Đông Vương Công chết dưới tay Đế Tuấn và Thái Nhất, Phù Tang Thang Cốc cũng bị họ chiếm làm của riêng, làm căn cứ sinh sản của Kim Ô nhất tộc.

Thế mới có truyền thuyết thần thoại mặt trời mọc từ Thang Cốc sau này.

Nhưng bây giờ, họ lại chuẩn bị dùng quyết đấu để giải quyết vấn đề này, không tệ nha!

Thấy nỗ lực của mình cuối cùng đã kết ra quả ngọt mà hắn mong muốn, cảm giác sung sướng này, Thái Nhất không thể nào hiểu được.

Vốn dĩ khi cảm nhận được dã tâm của Đông Vương Công, Ngô Sở biết lúc đó khuyên bảo vô ích, liền không nói nhiều, chỉ nghĩ rằng đợi tương lai Đông Vương Công nếm mùi đau khổ, lại ra mặt làm người hòa giải, bảo toàn mạng sống cho Đông Vương Công là được.

Chuyện quyết đấu này, Ngô Sở tuy từng có ý nghĩ, nhưng lại

không nghĩ nhiều.

Dù sao dùng quyết đấu để quyết định chuyện này, quả thực có chút quá trẻ con.

Nhưng ai ngờ, chính Thái Nhất lại trực tiếp đề xuất. "Ngươi sẽ không cũng cảm thấy quyết định của chúng ta rất buồn cười chứ!" Thấy nụ cười khó hiểu thoáng qua trên mặt Ngô Sở, Thái Nhất cạn lời.

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, lắc đầu nói: "Không có!

Chỉ là cảm thấy có chút qua loa!" "Đây là kết quả sau khi ta suy nghĩ kỹ lưỡng đó." Thái Nhất biện giải, "Ta cảm thấy nếu cứ để chúng ta phát triển như bình thường, với thủ đoạn của Thiếu Dương đạo hữu, chắc chắn có thể kéo về một nhóm bạn bè chí đồng đạo hợp, sau đó hình thành uy hiếp đối với Thiên Cung của chúng ta…" "Có lý!" 74.

Ngô Sở gật đầu nói: "Mặc dù cảm thấy có chút qua loa, nhưng cách xử lý của ngươi quả thực vô cùng quyết đoán, tránh được việc tương lai đôi bên đại chiến." Nhưng ngươi không dùng Hỗn Độn Chung, thì không dễ thắng được Thiếu Dương đạo hữu đâu, ta đây không phải xem thường ngươi." "Không sao, ta sẽ dùng thực lực chứng minh, phương pháp của ta là đúng." "Đừng chủ quan, Thiếu Dương đạo hữu không phải là kẻ yếu." Ngô Sở cười nói: "Hơn nữa, cây gậy đầu rồng mà sư phụ ta truyền cho hắn, không phải linh bảo bình thường đâu, ngoài các sư huynh đệ chúng ta ra, các tiên thần khác, đều có thể đánh được.

Bao gồm cả ngươi và đại ca ngươi." "…" Thái Nhất ngạc nhiên, "Không thể nào!

Đây là phạm quy mà!" Thấy bộ dạng này của Thái Nhất, Ngô Sở ha ha cười nói: "Nếu không thì, ngươi nghĩ hắn dựa vào đâu để quản

lý tiên tịch của nam tiên, lại dựa vào đâu mà dám tự xưng là thủ lĩnh nam tiên?

Ngươi có Hỗn Độn Chung, ước chừng hắn cũng không đánh lại ngươi, dù sao Hỗn Độn Chung không phải chí bảo tầm thường.

Nhưng ngươi… ha ha…" "A Sở huynh đệ, có cách gì chỉ ta không?" Không lâu sau, Tiểu Thạch Cơ bưng lên một khay bánh bao thịt nóng hổi, Hoa Phỉ Nhi thì mang đến mấy vò Bách Hoa Linh Văn Nhưỡng mà Thái Nhất thích nhất.

Thái Nhất cũng không khách sáo, cầm vò rượu lên uống ừng ực.

Uống cho đã rồi mới hỏi: "Cây gậy đầu rồng đó, uy lực rất mạnh sao?" Ngô Sở lắc đầu, "Mạnh thì không mạnh lắm, chuyện này ta đã hỏi sư phụ ta, dù sao Thiếu Dương đạo hữu thân là thủ lĩnh nam tiên, và ta là Huyền Môn đại sư huynh, rốt cuộc ai nghe ai, cũng phải hỏi cho rõ.

Sau đó liền nghe sư phụ ta nhắc đến cây gậy đầu rồng này…" Điểm này Ngô Sở không hề nói bừa, sau lần giảng đạo thứ ba, hắn quả thực đã nhắc đến vấn đề này với Lão tổ.

Dù sao Đông Vương Công thân là thủ lĩnh nam tiên, nếu còn có thể quản được Huyền Môn đại sư huynh như hắn, vậy thì Huyền Môn đại sư huynh như hắn làm còn có ý nghĩa gì?

Sau đó liền nhắc đến cây gậy đầu rồng đó.

Theo Ngô Sở thấy, cây gậy đầu rồng này, cũng giống như thanh thượng phương bảo kiếm, ngoài việc không thể thượng đả hôn quân, hạ đả nịnh thần là chắc chắn.

Ngoài tám đệ tử và ký danh đệ tử mà Lão tổ thu nhận là Ngô Sở và Thái Thượng, phàm là đệ tử Huyền Môn, hắn đều đánh được, bao gồm cả Đế Tuấn và Thái Nhất.

Điều này trong mắt Thái Nhất, ít nhiều có chút vô lý, vậy còn đánh thế nào được? "Có cách giải quyết không?" Thái Nhất buồn bã uống rượu, cuối cùng lại hỏi.

Ngô Sở lắc đầu, "Cứ đỡ cứng thôi, mặc dù cây gậy đầu rồng đó có chút huyền bí, được xưng là gậy không bao giờ đánh trượt, nhưng lại không thể so sánh với Hỗn Độn Chung của ngươi, đỡ cứng chắc cũng không sao." "Chuyện này sao ngươi không nói sớm với ta." Thái Nhất u oán nhìn hắn. "Ngươi cũng có hỏi đâu!

Ha ha…" Ngô Sở lại không nhịn được cười lên, tưởng tượng đến cảnh tương lai Thái Nhất và Đông Vương Công quyết chiến, bị Đông Vương Công dùng gậy đầu rồng điên cuồng đập đầu, chậc chậc… Nhưng từ lịch sử thần thoại Hồng Hoang nguyên bản có thể thấy, Đông Vương Công dù cầm cây gậy đầu rồng này, vẫn không đánh lại được huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất, cuối cùng bị chém.

Cây gậy đầu rồng đó cũng không biết rơi vào tay ai, trong lịch sử thần thoại sau này, cũng không nghe nói có loại 'gậy không bao giờ đánh trượt' thần kỳ này xuất hiện.

Nhưng công năng này lại có chút giống Đả Thần Tiên, đánh không chết người, nhưng có thể làm người ta khó chịu. "Đúng rồi, Thiên Cung của các ngươi, là một thế giới động thiên sao?" Ngô Sở hỏi.

Thái Nhất suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Cũng coi là vậy!" "Vậy thiên địa bên trong có rộng lớn không?" "Ừm, quả thực rất rộng lớn, bên trong có ba mươi ba thiên cung, một con thiên hà xuyên qua ba mươi ba tầng trời, bờ sông là đồng ruộng bao la, cây xanh rợp bóng, phong cảnh tú lệ…" Ba mươi ba tầng?

Không phải nói là ba mươi sáu tầng sao?

Ngô Sở mặt không đổi sắc, hỏi: "So với đại địa Hồng Hoang, thì thế nào?" 75.

Thái Nhất nghe vậy bật cười, lắc đầu nói: "Thiên Cung tuy là động thiên đỉnh cấp kết hợp từ Hỗn Độn Châu thai nghén mà ra, thiên địa bên trong cũng quả thực cực kỳ rộng lớn, nhưng sao có thể so sánh với đại địa Hồng Hoang?" "Ba mươi ba tầng trời cộng lại cũng không được sao?" "A Sở huynh đệ nếu đã có hứng thú như vậy, sao không đến chỗ chúng ta ngồi chơi!" "Bây giờ thì thôi đi, sau này có cơ hội sẽ đến tham quan." Ngô Sở lại một lần nữa từ chối lời mời của Thái Nhất, trong lòng lại nghĩ, nếu diện tích của Thiên Cung lớn như vậy, vậy tương lai 'Yêu quản thiên, Vu quản địa', có khả thi không?

Thái Nhất ở đây ăn sáng xong, sau đó xách theo mấy vò Bách Hoa Linh Văn Nhưỡng, cộng thêm một khay bánh bao nóng hổi rời đi.

Vừa ăn vừa mang về, giống như một lão lưu manh.

Tiểu Thạch Cơ mân mê viên Viêm Dương Chân Hỏa Châu, cảm nhận sức mạnh khiến cô bé có chút sợ hãi truyền đến từ trong viên châu, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại.

Tiểu Thạch Cơ tuy là đá thành tinh, nhưng pháp tắc mà cô bé lĩnh ngộ ban đầu là bản nguyên Huyền Âm pháp tắc và bản nguyên Tử Vong pháp tắc, hiện nay vẫn đang chuẩn bị để đột phá Đại La.

Cho nên viên Viêm Dương Chân Hỏa Châu này, rõ ràng là tiên thiên khắc chế cô bé. "Sư phụ, đây là một món linh bảo sao ạ?" Tiểu Thạch Cơ tay cầm xích châu, hỏi.

Ngô Sở gật đầu, lại lắc đầu, "Nói nó là linh bảo, cũng đúng, có cái này, con có thể thi triển một chút hỏa pháp.

Nói nó không phải linh bảo, nó cũng không phải là một món linh bảo thực sự, vì bên trong chỉ phong ấn một luồng Viêm Dương Chân Hỏa mà thôi." "Vậy cái này có tác dụng gì với con?" Tiểu Thạch Cơ lại nhíu mày. "Đại Đạo tương sinh, cũng tương khắc." Ngô Sở nhìn cô bé, lắc đầu nói: "Nó có thể khiến con cảnh giác, khiến con hiểu

rằng viển vông xa vời chỉ khiến con đường của con dần dần đi chệch, một khi gặp phải pháp và đạo khắc chế con, con sẽ bó tay." "…" … Bên kia, vốn định ở lại chỗ Ngô Sở tiếp tục ăn chùa uống chùa, nhưng sau khi nghe về sự thần kỳ của cây gậy đầu rồng trong tay Đông Vương Công, hắn cũng có chút ngồi không yên.

Thế là cầm đồ ăn thức uống, vội vàng chạy về Thiên Cung, thương lượng với Đế Tuấn.

Đế Tuấn vừa ăn bánh bao, uống linh nhưỡng, vừa nghe Thái Nhất kể lể, nghe nghe, hắn liền không khỏi lườm Thái Nhất một cái, phảng phất như đang nói: Xem đi!

Chơi hỏng rồi chứ gì!

Thái Nhất muốn phản bác, nhưng mở miệng ra, lại chỉ có thể bất lực nói: "Ta cũng không ngờ cây gậy đầu rồng trong tay Thiếu Dương đạo hữu, lại có công hiệu như vậy!

A Sở huynh đệ nói, uy năng của cây gậy đầu rồng đó chắc không ra sao, nhưng nghĩ đến thôi đã thấy khó chịu rồi." Hắn cũng đã có thể tưởng tượng ra cảnh thê thảm khi giao đấu với Đông Vương Công, thỉnh thoảng bị đối phương dùng cây gậy đầu rồng đó gõ vào người.

Mặc dù vẫn không sợ Đông Vương Công, nhưng hắn lại không muốn thảm bại như vậy.

Đợi ăn xong một khay bánh bao, Đế Tuấn mới nói: "Nếu uy năng không lớn, muốn phá giải chắc cũng không khó, chỉ cần dùng một món linh bảo, quấn lấy nó là được rồi." Hắn nói xong, trong tay xuất hiện một cái hồ lô nhỏ màu vàng cam, "Cái này cho ngươi mượn dùng tạm." … Thời gian trôi nhanh, trên tiên các của Bồng Lai tiên đảo ở Đông Hải, từng tràng âm thanh Đại Đạo từ trong tiên các truyền ra.

Chương 617

Đại Đạo pháp tắc hóa thành trật tự thần liên, giăng ngang dọc trên bầu trời tiên các, giống như một tấm lưới lớn giăng khắp thế gian, bao trọn cả mảnh thiên địa này.

Ngày hôm đó, mọi người luận đạo cuối cùng cũng kết thúc, trật tự thần liên dần dần biến mất, bầu trời trở lại quang đãng, một áng mây nhàn nhã trôi trên trời, nhưng lại càng ngày càng gần.

Không lâu sau, bóng dáng của Tây Vương Mẫu Mẫu cưỡi chim đạp mây mà đến, bên cạnh còn có mấy vị thị nữ bưng hoa đi theo.

Con chim đó trông giống một con loan phượng màu xanh, nhưng chắc không phải là con thanh loan ngày xưa.

Dù sao con thanh loan của Phượng tộc ngày xưa, tu vi không hề kém Tây Vương Mẫu Mẫu, Tây Vương Mẫu Mẫu chắc không có gan đó, dám lấy con thanh loan đó làm tọa kỵ.

Cùng với bóng dáng Tây Vương Mẫu Mẫu xuất hiện trên Bồng Lai tiên đảo này, các tiên nhân cũng như sao vây quanh trăng, theo Đông Vương Công bước ra khỏi tiên các, nghênh đón Tây Vương Mẫu Mẫu.

Liếc nhìn Tây Vương Mẫu Mẫu, Đông Vương Công liền ha ha cười lớn, "Phu nhân cũng thành công rồi!" Tây Vương Mẫu Mẫu mỉm cười gật đầu, cuối cùng hỏi: "Thật sự phải đánh với Thái Nhất đạo hữu sao?" Đông Vương Công ý khí phong phát nói: "Chung quy vẫn phải đấu một trận mới biết kết quả.

Chúng ta đi thôi!

Chắc họ cũng đã cảm ứng được rồi." Khi đám tiên nhân này theo

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu Mẫu tiến đến vực ngoại Hỗn Độn, Ngô Sở cũng đã cùng Hồng Vân, mang theo Thanh Khâu Ly và Vũ Điệp Nương đợi sẵn ở đó. "Đến rồi!" "Ừm, vất vả cho đại sư huynh và các vị đạo hữu rồi!" "Không vất vả!" Ngô Sở cười cười, "Nếu như mọi chuyện đều có thể giải quyết bằng cách đơn giản như vậy thì tốt rồi." Nghĩ đến cuộc chiến Vu Yêu trong tương lai, nếu hai tộc thật sự đại chiến, có thể dùng phương thức quyết đấu này để giải quyết thì sẽ không cần phải chết nhiều Vu và Yêu như vậy.

So với huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất, Đông Vương Công vẫn thiếu một chút nội tình, không có Hỗn Độn Chung trấn áp, không có ba mươi ba tầng trời làm căn cứ phát triển.

Cho dù tương lai có phát triển ra một tiểu tiên đình, cũng không đủ cho người ta đánh.

Bây giờ có thể dùng phương thức này giải quyết, Ngô Sở cảm thấy, xem như là trạng thái lý tưởng nhất.

Nếu Đông Vương Công có thể thoát qua kiếp này, có lẽ sẽ có một tương lai khác.

Ngay sau khi Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, cùng với các tiên nhân đến không lâu, huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất cũng dẫn theo Thường Hi, xuất hiện trước mặt mọi người.

Bọn họ không dẫn theo thuộc hạ dư thừa nào, cũng không biết có phải Thái Nhất lo lắng cảnh tượng mình bị gậy đầu rồng đánh cho chật vật sẽ không muốn bị quá nhiều người biết hay không.

Khi Ngô Sở nghĩ như vậy, liền phát hiện, lúc Thái Nhất nhìn thấy những tiên nhân đi theo Đông Vương Công, sắc mặt lập tức trở nên có chút 'ngưng trọng'.

Theo Ngô Sở thấy, đây hẳn là thuộc dạng mặt 'đen' lại rồi.

Quả nhiên, Thái Nhất cũng rất sĩ diện.

Ngô Sở thầm cười một tiếng, nói: "Nếu đã đến rồi, vậy chúng ta vào Hỗn Độn đi!" Đại chiến ở đại địa Hồng Hoang, cho dù là tiến vào tinh không, cũng dễ lan đến các vì sao, phá hoại thiên địa Hồng Hoang, hơn nữa còn dễ bị các sinh linh khác 'nhìn trộm'.

Nhưng tiến vào Hỗn Độn, những chuyện này căn bản không cần phải lo lắng.

Sau khi mọi người đến ngoại vực Hỗn Độn, Ngô Sở liền để mẹ con Lôi Thú, cùng với Hồng Vân và Thanh Khâu Ly cùng ra tay, bố trí một lồng giam sấm sét trong Hỗn Độn này.

Lồng giam là một không gian hình tròn có đường kính ngàn dặm, bên ngoài được bao bọc bởi sấm sét, không gian bên trong có thể để mọi người nhìn rõ mọi góc, không đến mức như Hỗn Độn, không nhìn thấy được nơi cách mấy mét.

Hơn nữa một khi hai bên triển khai đại chiến, mọi người cũng không tiện phóng thần thức ra ngoài, gây nhiễu loạn cảm tri của đôi bên.

Trong Hỗn Độn này, phạm vi thần thức của sinh linh cảnh giới Đại La có thể quét tới cũng không lớn.

Nhưng Hồng Vân và Thanh Khâu Ly đều ở cấp bậc đã chém ra thi thứ nhất, thần thức đã có thể quét ra phạm vi hơn ngàn dặm.

Cấp bậc này, thật ra đã có thể gọi là cảnh giới Chuẩn Thánh.

Bọn họ đã chém ra thi thứ nhất, chính là cường giả sơ nhập cảnh giới Chuẩn Thánh.

Ở mảnh thiên địa Hồng Hoang này, trừ đi Lão Tổ và Ma Tổ, cùng với Dương Mi Lão Tổ ẩn thế chưa ra, Thanh Khâu Ly và Hồng Vân bọn họ chính là đội cường giả thứ nhất.

Mẹ con Lôi Thú cũng ở cảnh giới này.

Cho nên do bọn họ liên thủ bố trí một lôi đài, cũng xem như đủ dùng.

Khi lôi đài được bố trí xong, Ngô Sở liền gọi Đông Vương Công và Thái Nhất qua, nói: "Đại đạo vô tình, ra tay không hối, sinh tử khó lường, hai vị đã nghĩ kỹ chưa." Thái Nhất nhìn Đông Vương Công, gật đầu nói: "A Sở huynh đệ yên tâm, cho dù ta đánh nát nhục thân của Thiếu Dương đạo hữu, cũng sẽ không hủy chân linh của hắn, nhất định giữ lại cho hắn một cái mạng già." Đông Vương Công nghe vậy không khỏi cười lạnh, nói: "Thái Nhất đạo hữu khẩu khí thật lớn, nếu không có Hỗn Độn Chung, bần đạo xem ngươi làm sao đánh nát ta..." Hai người giống như những võ sĩ quyền anh bắt đầu gây hấn để thu hút khán giả trước khi lên đài, nhìn nhau không thuận mắt, đối chọi lẫn nhau, muốn áp đảo đối phương về mặt khí thế trước.

Thái Nhất nói rồi, trực tiếp lấy Hỗn Độn Chung ra, ném cho Ngô Sở, "A Sở huynh đệ, cái này cứ để ngươi tạm thời giữ giúp." Ngô Sở nhận lấy chiếc chuông vàng nhỏ chỉ lớn bằng bàn tay, có chút bất ngờ trước hành động của Thái Nhất, hắn còn tưởng Thái Nhất đã sớm giao thứ này cho Đế Tuấn giữ rồi.

Nhìn chiếc chuông nhỏ trong tay, Ngô Sở nói: "Ta cảm thấy, vì công bằng, hai vị tốt nhất đều đừng dùng linh bảo, một khi dùng linh bảo, thật sự rất khó phán định ai mạnh ai yếu, không biết ý hai vị thế nào?" Thái Nhất gật đầu nói: "Ta không sao cả, dù sao ta đã không dùng đến chỗ dựa lớn nhất của mình rồi, còn sợ lão già tay chân già yếu này sao?

Thế nào?

Dám không dùng linh bảo không?" Thái Nhất vừa nói, vừa giơ ngón tay cái với Ngô Sở trong lòng, thầm khen: Đại sư huynh uy vũ!

Đúng là chí hữu của ta!

Hắn cảm thấy, Ngô Sở đang tìm mọi cách giúp hắn tránh khỏi cảnh chật vật bị gậy đầu rồng đánh.

Chí hữu như vậy, tìm ở đâu ra?

Bị Thái Nhất khích bác một phen, Đông Vương Công tự nhiên cũng không chịu yếu thế, dù sao nhiều người đang nhìn như vậy!

Nếu hắn tỏ ra yếu thế, thì trận quyết đấu này cũng không cần phải tiến hành nữa, khí thế tự dưng thấp hơn đối phương một bậc, còn khiến người ta cười chê, không đáng!

Đối phương không dùng Hỗn Độn Chung, đã xem như cho hắn ưu thế lớn nhất rồi. "Bần đạo tự nhiên cũng không có vấn đề gì, đối phó hắn, cũng không cần dùng linh bảo gì cả." Tính khí của Đông Vương Công cũng bị kích phát, hai bên bắt đầu khoác lác với nhau.

Về phần cây gậy đầu rồng kia, thứ đó có thể đánh người, nhưng cũng chỉ có thể dùng để làm đối phương ghê tởm một chút mà thôi, không thể gây ra tổn thương thực chất nào.

Thế là, hai người liền giao linh bảo trên người mình cho Ngô Sở giữ giúp.

Khi bọn họ từng người một lấy linh bảo trên người ra giao nộp, Ngô Sở không khỏi câm nín, quả nhiên không có ai là kẻ dễ bắt nạt.

Thái Nhất hào sảng phóng khoáng là vậy, Đông Vương Công đối xử hòa nhã, khéo léo tứ phía cũng thế. "A, không dùng Hỗn Độn Chung, lại đi mượn linh bảo của đại ca mình, ha ha..." "Chẳng phải cũng có người mượn linh bảo của phu nhân mình sao?" "..." Các tu sĩ thấy vậy, cũng một trận không nói nên lời. 76.

Đặc biệt là những tiên nhân cảm thấy Đông Vương Công tính tình hòa nhã thành thật, lúc này đang từng người một nhìn nhau, cảm thấy

như lần đầu tiên nhận thức Đông Vương Công vậy.

Đông Vương Công thấy vậy, mặt cũng có chút nóng lên, hừ nhẹ nói: "Làm chồng người ta, trên người mang mấy món linh bảo của vợ, rất hợp lý chứ!" "Vậy làm đệ đệ, trên người mang mấy món linh bảo của đại ca, quá đáng lắm sao?" "Hừ!" "Hừ!" Hai người một bộ không ai phục ai, bước vào lồng giam sấm sét.

Các tiên nhân khác thấy cảnh này, lại lần nữa nhìn nhau.

Hồng Vân đứng bên cạnh Ngô Sở thì trợn mắt há mồm, phảng phất như lần đầu tiên nhận thức hai vị đạo hữu này.

Trước đây Ngô Sở thường nói với hắn 'lòng người khó dò', hắn còn không tin.

Chương 618

Nhưng bây giờ...

Thanh Khâu Ly đứng sau Ngô Sở, cười tủm tỉm nhìn Tây Vương Mẫu đang được các tiên nhân vây quanh ở không xa, phát hiện nụ cười trên mặt Tây Vương Mẫu cũng có chút không tự nhiên. "Đại đạo vô tình, ra tay không hối, bắt đầu đi!" Theo lời Ngô Sở vừa dứt, hai người trong lồng giam sấm sét lập tức hóa thành hai luồng sáng mang theo đạo, như sao băng, nháy mắt va vào nhau.

Ầm...

Khí kình va chạm vào nhau, cuộn trào ra bốn phía, cuốn lấy vạt áo của họ, cũng cuốn lấy mái tóc dài của họ, hai người cánh tay chống nhau, bốn mắt nhìn nhau, dây xích thần Đại đạo bay múa.

Sau đó, hai người tách ra, từng sợi dây xích thần Đại đạo như rồng như rắn, quấn về phía đối phương.

Không có linh bảo, chỉ dùng quy tắc Đại đạo, tu vi lại tương đương, một người do cực dương chi khí hóa hình mà ra, một người sinh ra từ thái dương chi hỏa, giữa hai người dường như cũng không nói được là tương sinh tương khắc, điều này cực kỳ khảo nghiệm kinh nghiệm đấu pháp và thiên phú chiến đấu.

Trong lồng giam sấm sét, các loại thuật pháp huyền quang bay lượn, dây xích thần Đại đạo múa loạn.

Thuật pháp và thuật pháp va chạm, dấy lên từng tầng khí lãng, tỏa ra từng trận quang mang, gần như khiến người ta không nhìn rõ thân ảnh của hai người bên trong.

Không biết từ lúc nào, trong lồng giam đó, có thêm hai bóng người,

đó là thi thứ nhất mà họ đã chém ra.

Vì trận chiến này, bọn họ tự nhiên sẽ không bỏ qua 'phân thân' này.

Bốn bóng người va chạm vào nhau, rồi lại tách ra, họ lúc thì cận chiến dây dưa, lúc thì lại kéo dài khoảng cách.

Khi thì thấy sấm sét lóe lên; khi thì lại thấy biển lửa ngập trời; khi thì thấy phong đao như mưa, sương tuyết như tên; khi thì lại thấy cây khổng lồ thành rừng, dây leo tựa biển...

Bốn bóng người, mỗi người đều thể hiện thần thông, thi triển bản lĩnh, nhưng không ai làm gì được ai.

Đừng nhìn Đông Vương Công một bộ tiên phong đạo cốt, không giống người giỏi chiến đấu, nhưng những sợi dây leo hắn tiện tay vung ra, lại như vạn đạo kiếm quang, kiếm ý ngập trời, không gì không phá được.

Nói ra thì, bạn sinh linh bảo của Đông Vương Công là một thanh kiếm, lão đạo này có trình độ kiếm đạo không hề thấp.

Còn Thái Nhất trông thô kệch hào sảng, không có việc gì thì cởi trần khoe cơ bắp, nhưng bây giờ xem ra, năng lực cận chiến của hắn, cũng không mạnh hơn Đông Vương Công bao nhiêu.

Hồng Vân khẽ thở dài bên cạnh Ngô Sở, "Không ngờ cận thân chiến pháp của Thiếu Dương đạo nhân cũng thuần thục như vậy, trước đây đúng là có chút xem thường hắn rồi." Ngô Sở nghe vậy liền nói: "Cho nên, không thể xem thường anh hào thiên hạ a!" Ngô Sở ước tính, nếu thật sự đánh nhau, Hồng Vân có lẽ còn không đánh lại Đông Vương Công.

Đừng thấy gã này cả ngày cười ha hả, khéo léo tứ phía, nhưng tu vi thật ra không hề thấp.

Trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, nếu không phải Thái

Nhất có Hỗn Độn Chung trong tay, huynh đệ bọn họ ước chừng cũng không dễ dàng đánh bại hắn như vậy.

Trận chiến này, đánh rất lâu, ít nhất cũng phải hơn mười năm, hai người không biết mệt mỏi, phảng phất như có pháp lực vô tận để họ phung phí.

Thực tế, nếu ở đại địa Hồng Hoang, có linh khí vô tận để bổ sung, những Đại La này thực sự giống như động cơ vĩnh cửu, pháp lực vĩnh viễn không cạn kiệt.

Nhưng đây là Hỗn Độn, không có tiên thiên linh khí, lại không biết cách lợi dụng hỗn độn linh khí, pháp lực không phải là vô hạn.

Cho dù là Đại La, pháp lực cũng có lúc cạn kiệt.

Huống chi, họ còn phung phí không chút tiết chế như vậy.

Hai người trong lồng giam đó, thở hổn hển, đã không còn tự tin ung dung như lúc đầu, trên người cũng xuất hiện một ít vết thương, bộ dạng trở nên cực kỳ chật vật. "Không còn pháp lực nữa rồi chứ!" Đông Vương Công ha hả cười nói: "Xem ngươi còn duy trì được bao lâu!" Thái Nhất thì cười đen tối nói: "Hơn kém nhau thôi, y phục trên người ngươi đã bị ta đánh rách rồi, bộ dạng bây giờ là do pháp lực ngưng tụ ra phải không!

Xem ta phá pháp y của ngươi thế nào." "..." Đông Vương Công ngẩn ra, sau đó mắng: "Vô sỉ!" Nhưng Thái Nhất lại không để ý, ha hả cười lớn lao về phía Đông Vương Công.

Pháp lực của hai người đã sớm cạn kiệt, ngay cả gò má cũng trở nên hốc hác đi nhiều, có thể duy trì bay trên không trung đã rất không tồi rồi.

Chỉ là họ không muốn từ bỏ thắng lợi sắp đến tay này.

Dù sao, thắng lợi này, đại biểu cho một tương lai rộng lớn và tươi

sáng.

Ván cược thắng thua này, có chút lớn, lớn đến mức bọn họ đều không thể thua nổi.

Cuối cùng, hai người va vào nhau, Thái Nhất một trảo xé nát pháp y trên người Đông Vương Công, Đông Vương Công cũng chập ngón tay như kiếm, một kiếm xé nát y phục đã mất đi linh bảo quang mang trên người Thái Nhất.

Cả hai đều trong trạng thái trần truồng, thật sự có chút không phù hợp với thân phận của họ. 77.

Mặc dù cơ thể của họ trông không yếu ớt, thậm chí có thể thấy được đường nét cơ bắp, nhưng cường giả Đại La đường đường lại trần truồng chiến đấu, thật sự thiếu lịch sự.

Nhưng ngay khi Đông Vương Công đang âm thầm đắc ý vì điều này, Thái Nhất lại trực tiếp hóa ra bản thể của mình, biến thành một con Tam Túc Kim Ô toàn thân bốc lên ngọn lửa hừng hực.

Con Tam Túc Kim Ô đó ngửa cổ kêu dài một tiếng, hai cánh giương ra, rồi khép lại, liền bao bọc Đông Vương Công vào trong đôi cánh lửa khổng lồ, mỏ sắt lóe kim quang, hướng về phía Đông Vương Công trong lòng mà mổ tới tấp.

Mọi người thậm chí có thể nghe thấy tiếng kim loại va chạm.

Đang đang đang...

Lập tức, mọi người trợn mắt há mồm.

Lúc này mọi người cũng mới biết bản thể của Thái Nhất là gì.

Đôi huynh đệ này chưa từng tiết lộ bản thể của họ cho người ngoài, trừ Ngô Sở là người gian lận ra, mọi người đều là lần đầu tiên nhìn thấy bản thể của Thái Nhất. "Thì ra huynh đệ họ là một cặp chim

lửa hung mãnh a!" Hồng Vân không khỏi lặng lẽ cảm khái với Ngô Sở, "Hiền đệ cũng là lần đầu tiên biết phải không!" Ngô Sở cười nói: "Đó không phải là chim lửa hung mãnh thông thường, đó là Tam Túc Kim Ô, ăn thái dương chân hỏa, là một trong những thần cầm hung mãnh nhất thế gian, so với phượng hoàng, không hề thua kém." "Hả?

Hiền đệ sớm đã biết bản thể của họ là thứ này rồi sao?" "Ừm!

Sớm đã biết rồi." "..." Hai người đang trao đổi, chỉ thấy con Tam Túc Kim Ô hai cánh giương ra, ném thân thể của Đông Vương Công ra ngoài, hoàn toàn là một bộ dạng không thể động đậy nữa. "Thiếu Dương đạo hữu, còn tiếp tục đánh không?" Thần cầm Tam Túc Kim Ô ưỡn ngực ngẩng đầu, một bộ dáng kiêu ngạo, "Ngươi biết đấy, chúng ta ăn thái dương chân hỏa, sinh ra từ chân hỏa, chí dương chi khí của ngươi, cũng nằm trong phạm vi săn mồi của bọn ta..." Đông Vương Công lơ lửng trên không, trần trụi thân trên, đầu tóc bù xù, lúc này ánh mắt ảm đạm, trên đầu không biết có bao nhiêu cái u máu, đó đều là do Thái Nhất mổ ra.

Nhưng dưới mái tóc rối bời, rất khó nhìn ra.

Chỉ là tiếng kim loại va chạm 'đang đang đang' vừa rồi, lại khiến mọi người đều hiểu, vừa rồi trong đôi cánh lửa đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đông Vương Công biết, hắn thật sự đã thua, thua ở chiêu cuối cùng này.

Nếu sớm biết chân thân của Thái Nhất là thứ này, hắn còn có thể cẩn thận một chút, nhưng không ngờ Thái Nhất lại giấu chiêu này đến cuối cùng.

Hắn vốn tưởng bản thể của hắn và Thái Nhất đều là vật chí dương, thuộc tính sẽ không tương khắc.

Nhưng hắn làm sao cũng không ngờ, thuộc tính của Thái Nhất tuy là hỏa, nhưng thực ra lại là chim ăn lửa.

Vốn dĩ không dễ bị khắc chế, lúc pháp lực cạn kiệt này, ngược lại bị khắc chế đến chết, ngay cả chút dư địa phản kháng cuối cùng cũng bị cái ôm của đôi cánh lửa vừa rồi làm cho tan biến.

Chương 619

Thua rồi, thua một cách triệt để!

Đông Vương Công có chút buồn bã, có cảm giác thất bại 'còn chưa bắt đầu đã thua rồi'.

Nếu hắn biết câu thơ kia, nhất định sẽ thở dài một tiếng: Ra quân chưa thắng thân đã mất, khiến anh hùng mãi lệ đầy khăn! "Ta, thua rồi!" Tuy rất khó khăn, nhưng Đông Vương Công vẫn nói ra.

Sau khi Đông Vương Công nói ra câu này, hai cánh của Thái Nhất rũ xuống, cũng giống như một con gà chết nằm bẹp trong hư không, "Thiếu Dương đạo hữu, có thể đánh với ta đến mức này, ngươi nên kiêu ngạo rồi, ta vốn tưởng ta rất nhanh là có thể hạ gục ngươi." "Đừng nói chuyện với ta, ta bây giờ không muốn nghe thấy giọng của ngươi." Thái Nhất ha hả cười nói: "Nguyện thua chịu cược!

Sau này ngươi chính là người của Thiên Cung chúng ta rồi, không muốn nghe giọng ta cũng không được, ha ha..." Thấy thắng bại đã phân, Ngô Sở khẽ vẫy tay, để mẹ con Lôi Thú dỡ bỏ lồng giam sấm sét này, sau đó tiện tay đưa một cái, liền đưa hai luồng linh khí vào trong cơ thể hai người.

Hai kẻ gần như dầu cạn đèn tắt, sau khi chạm vào linh khí Ngô Sở đưa tới, liền như hạn hán gặp mưa rào, điên cuồng hấp thu.

Chớp mắt, hai thân thể hốc hác, liền dần dần khôi phục tròn trịa, đôi má ảm đạm, cũng xuất hiện một tia hồng quang, hai người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Sở trả lại linh bảo cho họ, nói: "Nếu thắng bại đã phân, vậy đến đây thôi!

Sau này mọi người hòa thuận, cũng tránh được những tranh chấp không cần thiết, đại địa Hồng Hoang cũng có thể tránh được một trận sinh linh đồ thán." Mặc dù hắn cũng biết, mình làm như vậy, sẽ gây ra áp lực lớn hơn cho Vu tộc trong tương lai.

Dù sao Thái Nhất và Đế Tuấn không đấu đá với Đông Vương Công, tổn thất này đã được miễn.

Hơn nữa Đông Vương Công gia nhập Thiên Đình, khẳng định có thể mang một số người qua, ngược lại là làm lớn mạnh Thiên Đình.

Điều này đối với Vu tộc, khẳng định không phải là chuyện tốt.

Nhưng Vu tộc hiện nay, vẫn chưa trưởng thành đến mức có thể tranh phong với Huyền Môn.

Thế lực của Huyền Môn nếu thật sự thống nhất lại, Vu tộc khẳng định không phải là đối thủ, dù sao cường giả Đại La của Huyền Môn rất nhiều, ba ngàn khách Tử Tiêu Cung thử tìm hiểu xem.

Nếu lực lượng này được hợp lại, Vu tộc có mạnh đến đâu cũng không mạnh bằng họ.

Nhưng Thiên Đình cũng không thể đại diện cho Huyền Môn, như huynh đệ Thái Thượng, cặp huynh đệ ở phương Tây, bao gồm cả Tử Ngọc Sơn của Ngô Sở, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử những người này, đều chưa gia nhập.

Hơn nữa tuyệt đại đa số sinh linh Đại La, cũng chưa đáp ứng huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất.

Ba ngàn khách Tử Tiêu Cung, Đế Tuấn và Thái Nhất còn chưa chiêu mộ được một phần mười!

Đế Tuấn đỡ Thái Nhất dậy, nói với Đông Vương Công vừa được Tây Vương Mẫu đỡ dậy, "Thiếu Dương đạo hữu cứ về nghỉ ngơi trước, cửa lớn Thiên Đình luôn rộng mở vì ngươi..." Đông Vương

Công chắp tay với huynh đệ Đế Tuấn, nói: "Để bần đạo về tĩnh dưỡng mấy ngày rồi nói sau, tạm biệt!

Đại sư huynh, các vị, bần đạo xin cáo từ trước." Là kẻ thua cuộc, Đông Vương Công cảm thấy có chút không còn mặt mũi nào gặp người.

Nhưng là vợ của hắn, Tây Vương Mẫu lại không cảm thấy có gì.

Mặc dù Đông Vương Công bại cho Thái Nhất, mất đi cơ hội kiến lập tiên đình, tự mình xây dựng thế lực, nhưng Tây Vương Mẫu lại không có hứng thú với việc này, cũng không hy vọng Đông Vương Công có thể làm nên đại sự nghiệp gì.

Vốn dĩ nữ thần này là một siêu cấp trạch nữ, Đông Vương Công muốn ra ngoài làm một phen sự nghiệp, nàng không tiện ngăn cản.

Bây giờ sự nghiệp không thành, nàng tự nhiên cũng không cảm thấy có gì tiếc nuối.

Khi họ rời đi, những vạn tiên đi theo họ cũng rời đi.

Vốn dĩ Đế Tuấn còn muốn nhân cơ hội này lên bắt chuyện, nhưng bị Ngô Sở kéo lại.

Đế Tuấn khó hiểu nhìn Ngô Sở, Ngô Sở chỉ vào Thái Nhất mà hắn đang đỡ, "Mặc dù Thái Nhất huynh chỉ là pháp lực cạn kiệt, sẽ không có gì đáng ngại, nhưng lúc này, ngươi là thủ lĩnh của tổ chức Thiên Cung, không phải càng nên quan tâm đến huynh đệ của mình sao?" "..." Đế Tuấn bị lời nói của Ngô Sở làm cho có chút lúng túng, cười nói: "A Sở huynh đệ yên tâm, ta đang định đưa hắn về Thiên Cung đây!

Không biết các vị có hứng thú cùng chúng ta đến Thiên Cung ngồi chơi không?" Ngô Sở nhìn Hồng Vân và Thanh Khâu Ly bên cạnh, cuối cùng lắc đầu nói: "Thôi, tạm thời không đi, ngươi mau đưa Thái

Nhất huynh về tĩnh dưỡng đi!" Sau đó, mọi người trở về đại địa Hồng Hoang, về đến Tử Ngọc Sơn, kết quả liền gặp Trấn Nguyên Tử đến Tử Ngọc Sơn tìm bọn họ, Tiểu Nguyệt Linh đang dùng mỹ thực chiêu đãi hắn. "Hửm?

A Sở hiền đệ cũng vẫn chưa thành công trảm thi sao?" Thấy khí tức của Ngô Sở tuy có thay đổi, nhưng lại không biến hóa lớn như Hồng Vân và Thanh Khâu Ly, Trấn Nguyên Tử có chút không hiểu, "Hiền đệ không phải đã nói, trảm thi chứng đạo và dĩ lực chứng đạo không hề xung đột sao?

Hiền đệ vì sao còn chưa trảm thi?" Ngô Sở cười nói: "Không vội, mấy năm nay, ta đều đang luyện lại quy tắc Đại đạo của mình!

Ngược lại là lão ca ngươi, chắc là sắp trảm thi rồi nhỉ!

Sao có rảnh chạy đến chỗ ta?" Trấn Nguyên Tử ho nhẹ một tiếng, lắc đầu nói: "Còn kém một chút, ngươi không phải đã nói, có thể thông qua áp lực bên ngoài để hỗ trợ trảm thi sao!

Ta đang nghĩ..." Ngô Sở cười nói: "Ngươi cũng đừng nghĩ nữa, Hồng Vân lão ca, ngươi mang theo Tuyệt Ảnh, đưa Trấn Nguyên lão ca đi một chuyến Hỗn Độn đi!

Vừa từ Hỗn Độn về, ta lười chạy nữa rồi." Hắn vừa nói vừa nhận lấy ly trà sữa Tiểu Nguyệt Linh đưa qua, hút một hơi.

Trấn Nguyên Tử cười nói: "Không vội không vội, ta cũng mới đến Tử Ngọc Sơn này không lâu.

Nghe Tiểu Nguyệt Linh nói, các ngươi đi chứng kiến trận quyết chiến của Thiếu Dương đạo hữu và Thái Nhất đạo hữu rồi, kết quả thế nào?" Hồng Vân khẽ thở dài: "Xem ra chúng ta đều có chút xem thường Thiếu Dương đạo hữu rồi, trong tình huống không dùng linh bảo, Thiếu Dương đạo hữu và Thái Nhất đạo hữu gần như đánh

hòa..." Hắn kể lại trận quyết đấu diễn ra trong Hỗn Độn, "Ai ngờ cuối cùng Thái Nhất đạo hữu hóa ra bản thể, ôm lấy Thiếu Dương đạo hữu rồi mổ tới tấp..." Nghe đến đây, Ngô Sở suýt nữa phun cả ngụm trà sữa trong miệng ra, cảm giác Hồng Vân miêu tả Thái Nhất giống hệt con chim gõ kiến vậy.

Nhưng nghĩ đến chuỗi âm thanh 'đang đang đang' đó, lại thật sự có chút giống. "Đợi đã, bản thể của Thái Nhất đạo hữu là gì?

Sao lại nói giống như gà con vậy." Nghe Trấn Nguyên Tử nói vậy, Ngô Sở lập tức càng thêm không nói nên lời.

Vừa mới nghĩ Thái Nhất bị miêu tả thành chim gõ kiến!

Bây giờ đã bị hạ cấp thành gà con rồi.

Hồng Vân ngẩn ra, không khỏi bật cười.

Nghĩ đến con chim vàng trong ngọn lửa vàng, và con gà con màu vàng lông xù, nụ cười này đột nhiên có chút không thể kìm lại.

Thanh Khâu Ly cũng có chút không nhịn được, che miệng nhỏ, khúc khích cười xoay người xua tay, "Xin lỗi xin lỗi, các ngươi cứ trò chuyện, cứ trò chuyện..." Trấn Nguyên Tử có chút ngạc nhiên nhìn Thanh Khâu Ly, dường như có chút không hiểu, cảm thấy không giống nàng ngày thường.

Dù sao trước đây Thanh Khâu Ly, trước mặt bọn họ, đều là đoan trang ưu nhã.

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, nhìn Hồng Vân, cuối cùng nói với Trấn Nguyên Tử: "Đây chính là một trong những tác dụng phụ sau khi trảm thi rồi.

Chém đi thiện thi, chính là đem tất cả những ý niệm thiện lương tốt đẹp mà chúng ta lĩnh ngộ chém ra ngoài, những cảm xúc tiêu cực còn lại, sẽ hình thành ác niệm, từ đó ảnh hưởng đến một số hành vi

thường ngày của chúng ta.

Nhưng ảnh hưởng đối với mỗi người đều không giống nhau." Trấn Nguyên Tử nghe vậy, khẽ gật đầu, tỏ vẻ hiểu, sau đó nhìn về phía Hồng Vân, "Đạo huynh sau khi trảm thi, có ảnh hưởng gì?" Hồng Vân ngẩn ra, nhìn về phía Ngô Sở, "Ta có sao?

Hình như cũng không có gì khác biệt so với bình thường!

Mặc dù ta đã chém thiện thi ra, nhưng trong lòng ta vẫn có thiện niệm a!" Ngô Sở cười nói: "Cũng không phải chém đi thiện thân thì không thể sản sinh thiện niệm.

Ảnh hưởng của việc chém thiện thi đối với Hồng Vân lão ca, lúc đầu ta thật sự không có cảm giác gì.

Nhưng sau đó phát hiện, cảm xúc của Hồng Vân lão ca quá dễ sa sút, điều này trước đây rất ít thấy ở ngươi." Cảm xúc sa sút?!

Chương 620

Trấn Nguyên Tử có chút không dám tin nhìn Hồng Vân, đây vẫn là Hồng Vân phóng khoáng không gò bó, sống theo tính cách, vĩnh viễn lạc quan sao?

Từ mấy trường hợp trảm thi thành công bên cạnh để phân tích, không thể không đưa ra một kết luận, pháp môn trảm thi chứng đạo, ngoài việc có thể tăng tu vi, nhiều hơn là để rèn luyện tâm cảnh.

Sau khi chém đi thiện thân, tâm cảnh tự nhiên sẽ bị ảnh hưởng, đây là lần thứ nhất; sau đó chém đi ác thân, lại thể hội tâm cảnh một lần nữa, đây là lần thứ hai; lần thứ ba là chém đi chấp ngã thân...

Mỗi một lần, đều là một quá trình thể nghiệm sự biến hóa của tâm cảnh.

Ảnh hưởng của mỗi lần đối với tính cách của bản thân, đều khó có thể lường được.

Nói xong chuyện quyết đấu của Đông Vương Công và Thái Nhất, Trấn Nguyên Tử vừa uống trà, vừa âm thầm dùng thần thức trao đổi với Ngô Sở và Hồng Vân. "A Sở hiền đệ, ngươi có biết vì sao Thái Nhất và Đế Tuấn lại muốn thành lập Thiên Đình không?

Phục Hy đạo hữu vì sao lại nguyện ý gia nhập bọn họ?

Bọn họ trước đây cũng đã liên hệ với ta..." Hồng Vân nghi hoặc nói: "Trấn Nguyên hiền đệ vì sao lại có câu hỏi này?

Bọn họ không phải nói là để kết thúc loạn chiến ở đại địa Hồng Hoang sao?

Lẽ nào còn có mục đích khác?" Trấn Nguyên Tử không muốn để ý đến gã Hồng Vân nghĩ lòng người quá tốt này, mà chỉ lẳng lặng nhìn

Ngô Sở.

Hắn luôn cảm thấy, hành động của đôi huynh đệ này, không đơn giản như vậy.

Ngô Sở lắc đầu nói: "Ta cũng không rõ, nhưng chắc là đúng lúc gặp hội!

Ta nghe Thái Nhất nói, Thiên Cung có ba mươi ba tầng, có thể xem như là một động thiên vô cùng rộng lớn, có thể dung nạp vô số sinh linh trong đó.

Nếu họ thật sự nguyện ý cùng nhau xây dựng thịnh thế Hồng Hoang, ta tự nhiên cũng vui mừng thấy nó thành công.

Về phần Phục Hy đại ca, ước chừng cũng là muốn bảo vệ Nữ Oa tỷ tỷ tốt hơn thôi!" Ngừng một chút, hắn lại hỏi: "Không biết Trấn Nguyên lão ca vì sao lại từ chối bọn họ?" Trấn Nguyên Tử lắc đầu nói: "Người đông, chuyện chắc chắn sẽ không ít.

Hơn nữa theo vạn tộc Hồng Hoang lại mở ra chiến đoan, tương lai việc tu sửa địa mạch Hồng Hoang cũng đủ để ta bận rộn rồi..." Ngô Sở nghe vậy, không khỏi bật cười, Trấn Nguyên Tử đây hoàn toàn là trên con đường lớn của một công nhân sửa chữa đại địa Hồng Hoang, một đường chạy như điên, mà một đi không trở lại.

Sau khi ở lại Tử Ngọc Sơn một thời gian, cặp đôi bạn thân Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, liền cưỡi Tuyệt Ảnh, chạy ra ngoại vực Hỗn Độn để chuẩn bị trảm thi.

Mang theo Tuyệt Ảnh, ngoài việc làm công cụ thú cho việc trảm thi của Trấn Nguyên Tử, cũng là để bảo vệ Hồng Vân.

Không ai biết, liệu có còn ai nhắm vào Hồng Vân hay không.

Dù sao đại địa Hồng Hoang, cường giả thật sự quá nhiều.

Lão Tổ giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, truyền thụ pháp môn chứng đạo, giống như một quả thủy lôi, trực tiếp làm nổ tung tất cả những chiếc tàu ngầm vạn năm vẫn luôn ẩn nấp dưới đáy nước.

Dù sao không có bao nhiêu sinh linh có thể chịu được sự cám dỗ của việc chứng đạo thành Thánh.

Ước chừng trước đó, không ai biết rõ đại địa Hồng Hoang rốt cuộc có bao nhiêu cường giả Đại La.

Thử nghĩ xem, vừa trải qua đại chiến tam tộc, lại đến đạo ma chi tranh, vốn dĩ mọi người đều tưởng rằng cường giả đại địa Hồng Hoang đã điêu linh thê thảm.

Ai ngờ, cường giả ẩn nấp trong núi sông của mảnh đất này, lại vẫn còn nhiều như vậy.

Và điều này, lại càng thuận tiện hơn cho huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất tìm kiếm người gia nhập.

Bọn họ không cần phải như tam tộc Hồng Hoang lúc đầu cày đi cày lại, chỉ cần dẫn theo những cường giả đã đầu quân, từng người một tìm kiếm theo định điểm là được.

Nhưng mặc dù tổ chức Thiên Cung của Đế Tuấn và Thái Nhất ngày càng cường thịnh, đặc biệt là sau khi Đông Vương Công thua Thái Nhất, tuân theo ước định gia nhập Thiên Cung, quả thực đã làm Thiên Cung cường thịnh lên không ít.

Dù sao không ít cường giả vẫn sẵn lòng nể mặt Đông Vương Công.

Mặc dù lần trước tại tiên đảo Bồng Lai tham gia luận đạo, chỉ có không đến một thành tiên nhân nguyện ý gia nhập.

Nhưng số tiên nhân nguyện ý gia nhập bọn họ, cũng chưa đến một thành của ba ngàn khách Tử Tiêu Cung.

Quá nhiều tiên nhân không nể mặt đôi huynh đệ này, khiến đôi huynh đệ có chút tức giận, điều này và mục tiêu thống nhất đại địa Hồng Hoang, ngưng tụ khí vận cho mình của họ, còn cách rất xa.

Thế là câu chuyện 'chàng thiếu niên cuối cùng cũng hóa thành ác long', lại được diễn ra ở Hồng Hoang.

Nhưng, đây đều là chuyện về sau.

Vài năm sau, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử từ ngoại vực Hỗn Độn trở về.

Lúc này Trấn Nguyên Tử, đã thành công trảm thi, tu vi đã vượt qua Ngô Sở.

Ngô Sở vẫn đang âm thầm tái tạo 'Đại Đạo Kim Đan' trong cơ thể, đồng thời tiếp tục khai phát những khiếu huyệt nhỏ bé ẩn giấu trong cơ thể.

Những khiếu huyệt nhỏ bé này sau khi hắn tu luyện 《Cửu Chuyển Huyền Công》 đến tầng thứ cao nhất, đã từ vi nhỏ không thể quan sát, biến thành nhỏ bé, nhưng lại có thể thấy.

Vốn hắn tưởng khiếu huyệt của cơ thể người chỉ có hơn một ngàn cái, nhưng bây giờ, những khiếu huyệt nhỏ bé mà hắn có thể phát hiện, đã vượt qua ba ngàn cái.

Vốn vì quy tắc Đại đạo lĩnh ngộ lúc đầu có hơi nhiều, có một số Đại Đạo Kim Đan đã không còn chỗ cất giữ, chỉ có thể dùng chung một khiếu huyệt.

Nhưng sau khi hắn đẩy 《Cửu Chuyển Huyền Công》 đến cực cảnh, thì hoàn toàn không có vấn đề gì nữa.

Theo những Đại Đạo Kim Đan này được cất giữ vào những khiếu huyệt nhỏ đó, Ngô Sở dần dần phát hiện, những khiếu huyệt này hoàn toàn có thể xem như một tiểu thế giới chỉ có một quy tắc Đại đạo.

Loại tiểu thế giới này khác với tiểu thế giới thật sự, tiểu thế giới thật sự, chỉ là vì diện tích nhỏ, quy tắc bên trong tuy không đầy đủ, nhưng chắc chắn có không ít.

Mà tiểu thế giới mà hắn nói ở đây, chỉ là một thế giới được hình thành bởi năng lượng và một quy tắc Đại đạo, có chút giống như thế giới năng lượng của Nguyên Linh Bảo Châu lúc đầu.

Nhưng trong những tiểu thế giới này, lại chứa đựng năng lượng quy tắc vô tận.

Ngô Sở thầm nghĩ: Nếu đem tất cả quy tắc của đại địa Hồng Hoang lĩnh ngộ một lượt, mỗi quy tắc Đại đạo đều hình thành một tiểu thế giới năng lượng Đại đạo trong cơ thể, khi vô số tiểu thế giới này dung hợp với nhau, liệu có hình thành một thế giới thật sự không?

Nghĩ đi nghĩ lại, Ngô Sở liền phát hiện, điều này dường như có chút tương đồng kỳ diệu với pháp môn trảm thi chứng đạo.

Chỉ là trảm thi chứng đạo phản chiếu tâm cảnh, còn đây, hoàn toàn là lực lượng của Đại đạo.

Đây, có phải là pháp khai thiên chứng đạo mà Bàn Cổ đại thần đã lĩnh ngộ lúc đầu không?

Trong lòng Ngô Sở có một cảm giác rục rịch.

Mặc dù Bàn Cổ khai thiên chứng đạo thất bại, hắn cũng không cảm thấy mình giỏi hơn Bàn Cổ đại thần, nhưng đây chắc chắn cũng là một phương pháp để nâng cao tu vi của mình vô hạn.

Hơn nữa Bàn Cổ đại thần diễn hóa khai thiên tám mươi mốt tướng, cuối cùng pháp tướng định hình là hình người, trong đây có ý nghĩa đặc biệt nào không? ...

Chương 621

"Hiền đệ đang suy nghĩ gì vậy?

Ta thấy ngươi dường như không hề vội vã chút nào." "Chúc mừng lão ca thành công trảm thi!" Ngô Sở hoàn hồn lại, chúc mừng Trấn Nguyên Tử một phen, lại nói: "Ta chỉ đang suy ngẫm một số vấn đề về tu hành thôi." "Ồ?

Nói ra nghe thử xem?

Biết đâu chúng ta có thể cho chút ý kiến!" Hồng Vân cười nói.

Ngô Sở lắc đầu, "Không phải vấn đề về lĩnh ngộ Đại đạo, mà là... các ngươi cũng biết cơ thể ta này khác với người thường, ta đem Đại đạo mà mình lĩnh ngộ đặt vào mỗi khiếu huyệt trong cơ thể, hình thành một cá thể độc lập..." Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân nghe xong, nhìn nhau, vì quy tắc Đại đạo mà họ lĩnh ngộ không được chia thành các cá thể độc lập, mà trực tiếp đan xen trong cơ thể.

Cơ thể của họ về cơ bản đều là năng lượng, cũng không có tất cả khiếu huyệt như Ngô Sở. "Ta đang nghĩ, nếu tương lai ta lĩnh ngộ tất cả Đại đạo một lượt, rồi đem những Đại đạo này dung hợp với nhau, liệu có hình thành một thế giới thật sự trong cơ thể không?

Liệu có biến thành như Bàn Cổ đại thần, đi trên con đường khai thiên chứng đạo không?" Hai người lại lần nữa nhìn nhau, cuối cùng lần lượt nói: "Hiền đệ hãy thận trọng!" Ngô Sở mỉm cười nói: "Yên tâm đi!

Ta không dám tự so sánh với Bàn Cổ đại thần.

Hơn nữa trước đó, ta cũng cần phải kiểm chứng tính khả thi của một vài chuyện." Còn về việc kiểm chứng chuyện gì, Ngô Sở không

nói thẳng với họ.

Bọn họ chỉ nghĩ rằng, Ngô Sở muốn kiểm chứng tính khả thi của con đường chứng đạo này.

Dù sao thì Ngô Sở cũng không có Hồng Mông Tử Khí, con đường Dĩ Lực Chứng Đạo cũng không có tiền lệ nào để tham khảo.

Bất luận là con đường khai thiên chứng đạo của Bàn Cổ đại thần, hay là con đường vô tận sát lục chứng đạo của Ma Tổ La Hầu, đều khó mà học hỏi theo được.

Một con đường thì quá gian nan, Bàn Cổ đại thần đã chứng minh đó là một con đường không có lối về.

Một con đường thì quá cực đoan, đó là hiến tế hàng vạn sinh linh.

Cả hai con đường này đều không có giá trị tham khảo quá cao.

Mọi thứ chỉ có thể dựa vào chính hắn tự mình mày mò.

Nguyên bản Trấn Nguyên Tử còn muốn trao đổi thêm với Ngô Sở về phương diện này, dù sao ông cũng không có Hồng Mông Tử Khí, muốn chứng đạo, con đường phải đi sẽ khó khăn hơn Hồng Vân rất nhiều.

Nếu Ngô Sở có thể thành công tìm ra một con đường khác, ông tự nhiên nguyện ý đi theo.

Nhưng thân thể của Ngô Sở lại khác với bọn họ, cho nên con đường Ngô Sở có thể đi, chưa chắc đã thích hợp với ông.

Vì vậy Trấn Nguyên Tử cũng chỉ có thể tạm thời từ bỏ, trước tiên tiếp tục đi con đường trảm thi.

Trong lúc Trấn Nguyên Tử làm khách ở Tử Ngọc Sơn của Ngô Sở, Thái Nhất dẫn theo mấy vị đồng đạo, mang theo lễ vật quý giá, đến Phù Tang Thang Cốc ở Đông Hải, mời vợ chồng Đông Vương

Công gia nhập.

Mặc dù Đông Vương Công đã thua hắn, việc gia nhập tổ chức Thiên Cung của bọn họ đã là chuyện ván đã đóng thuyền, nhưng Thái Nhất vì muốn cho Đông Vương Công một lối thoát, đồng thời duy trì tình hữu nghị vốn có, vẫn bằng lòng làm thêm một số việc vì ông ta.

Thấy Thái Nhất nể mặt mình như vậy, Đông Vương Công cũng không tiện làm cao nữa, dù sao quyết đấu thua Thái Nhất là sự thật, ông không thể nuốt lời.

Nhưng ở chỗ Tây Vương Mẫu, Thái Nhất lại gặp trở ngại, vì Tây Vương Mẫu chỉ muốn ở yên trong động phủ sống qua ngày, không muốn ra ngoài lộ diện.

Tuy có chút tiếc nuối, nhưng Thái Nhất cũng không cưỡng cầu, giống như Phục Hy và Nữ Oa lúc trước, có Phục Hy ở đó, Nữ Oa sẽ không chạy đi đâu được.

Vợ chồng Đông Vương Công cũng vậy, có Đông Vương Công ở Thiên Cung của họ, Tây Vương Mẫu có gia nhập hay không cũng không còn quan trọng nữa.

Sau khi Đông Vương Công dẫn theo một số người cùng chung chí hướng gia nhập tổ chức Thiên Cung.

Cuối cùng, Đế Tuấn và Thái Nhất chuẩn bị tế cáo trời đất, chính thức thành lập Thiên Đình. "Đại ca, ta thấy chúng ta nên mời một số người đến quan lễ." Thái Nhất đã thấm nhuần sâu sắc tinh túy thu lễ vật trong hôn lễ của Ngô Sở, nói: "Thứ nhất, chúng ta có thể nhân cơ hội này thu một ít lễ vật, ví dụ như lễ vật của A Sở huynh đệ, hắc hắc…" Ngô Sở dĩ nhiên không thể ngờ rằng, cái gã mày rậm mắt to Thái Nhất này lại cũng học thói xấu. "Thứ hai…" Hắn nói, sắc mặt nghiêm túc trở lại, nói: "Cũng có thể nhân cơ hội này, để cho những người không muốn gia nhập chúng ta thấy được sự thịnh vượng của

tổ chức Thiên Cung chúng ta ngày nay, tạo tiền đề cho việc chúng ta tiếp tục mời các sinh linh khác gia nhập trong tương lai." Đế Tuấn nghe vậy, nhìn Thái Nhất, cười nói: "Ngô đệ nói rất phải!

Xem ra, gần đây đệ cũng đã trưởng thành không ít, không cần vi huynh phải lo lắng cho đệ nữa rồi." Thái Nhất thầm bĩu môi: Các ngươi bớt phát cơm chó cho ta là được rồi! "Chỗ A Sở huynh đệ, ta đi thông báo!" "Ngươi không phải lại muốn đến Tử Ngọc Sơn đấy chứ!" Đế Tuấn cạn lời, rồi lại nói: "Mời cả Tiểu Nguyệt Linh qua đây, nếu nó không đến, thì mời Tiểu Thải Nương và Tiểu Mạt Lỵ đến." Thái Nhất cười ranh mãnh: "Anh hùng sở kiến lược đồng, ta đi đây!" "Đừng ăn một mình đấy!

Tẩu tẩu của ngươi thích bánh quế hoa ngũ sắc…" Thái Nhất phất phất tay, thân hình biến mất không thấy.

Vừa mới bảo đừng phát cơm chó cho hắn, kết quả quay mắt một cái đã bị nhét một đống cơm chó, quả thực là đột ngột không kịp đề phòng.

Khi Thái Nhất đến Tử Ngọc Sơn, Ngô Sở đang cùng Trấn Nguyên Tử đánh cờ, Hồng Vân nằm nghiêng một bên uống rượu, ngắm mây bay mây tan ngoài trời.

Các tiểu hoa tiên đang đuổi bắt trên cây, chơi trò trốn tìm nhàm chán.

Nhưng mười hai tiểu hoa thần lại chơi đến không biết chán, có thể thấy bọn họ nhàm chán đến mức nào. "A Sở huynh đệ, mở cửa!" Ngoài hộ sơn đại trận, Thái Nhất gọi cửa, quen đường quen lối.

Ngô Sở ngẩn ra, mở hộ sơn đại trận, để hắn vào, tay cầm quân cờ, đặt xuống bàn cờ, đầu cũng không ngoảnh lại hỏi: "Sao ngươi lại đến nữa rồi?" "Ta không phải đến để ăn chực uống chực đâu!" Thái Nhất nói: "Lần này là chuyên trình đến mời ngươi đi quan lễ.

Vừa hay, Trấn Nguyên đạo hữu và Hồng Vân đạo hữu đều ở đây, đỡ cho ta phải đi thêm một chuyến." Hồng Vân đang 'ở nhờ' tại Tử Ngọc Sơn của Ngô Sở, Thái Nhất cũng biết, chỉ là Hỏa Vân Cung bị trận pháp bao phủ, bên ngoài lại có biển mây che khuất, nếu không cẩn thận tìm kiếm, thật đúng là không dễ phát hiện.

Ngược lại, việc Trấn Nguyên Tử xuất hiện ở đây khiến hắn có chút bất ngờ. "Hả?

Trấn Nguyên đạo hữu cũng đã trảm thi thành công rồi!

Thật đáng mừng đáng mừng!" Mọi người hành lễ xong, Trấn Nguyên Tử liền hỏi: "Quan lễ gì?

Chẳng lẽ Thái Nhất đạo hữu sắp cử hành hôn lễ với ai sao?

Nữ phương là ai?

Chúng ta có quen biết không?" "…" Nhắc tới chuyện này, Thái Nhất liền có chút sầu não, nhớ lại người bạn năm xưa của mình, mang cảm giác u buồn 'từng qua biển lớn khó gì là nước, trừ non Vu ra chẳng phải là mây'.

Ho nhẹ một tiếng, Thái Nhất nói: "Ai nói quan lễ nhất định phải là hôn lễ?

Thiên Cung chúng ta muốn chính thức tế cáo trời đất, ngưng tụ vạn tộc Hồng Hoang thành Yêu tộc…" Ngô Sở kỳ quái nói: "Tên Yêu tộc, do đâu mà có?" Bởi vì trong thần văn Hồng Hoang, không có chữ 'yêu'.

Hơn nữa hệ thống văn tự Hồng Hoang cũng rất đơn giản, không phức tạp như chữ An Lạc của hậu thế.

Thái Nhất dường như đã nghĩ đến việc Ngô Sở bọn họ sẽ hỏi vấn đề này, cho nên khi nghe Ngô Sở hỏi vậy, liền không cần suy nghĩ mà nói: "Vốn dĩ chúng ta định dùng danh xưng 'Thần tộc', nhưng nghĩ lại,

trên đại địa Hồng Hoang, vô số sinh linh đều là tiên thiên thần thánh, dùng cái tên này để gọi vạn tộc liên hợp lại có chút không đủ mới mẻ.

Mà chữ 'yêu' này là do đại ca ta tự sáng tạo ra, huynh ấy nói một số vật không thể lý giải, không thể hủy diệt, thần dị phi phàm, đều có thể gọi là yêu.

Chương 622

Đã muốn phân biệt với 'thần thánh', vậy thì chỉ có thể sáng tạo cái mới." "…" Ngô Sở: Cái này, đúng là sáng tạo thật!

Mặc dù Đế Tuấn miêu tả chữ 'yêu' này có hơi ra vẻ khoác lác, nhưng người ta đã muốn sáng tạo Yêu tộc, thì chẳng lẽ không cho người ta khoe khoang một chút sao? "Các ngươi chuẩn bị khi nào tế cáo trời đất?

Chúng ta đến lúc đó nhất định sẽ đến quan lễ, cũng có thể nhân tiện tham quan ba mươi ba thiên cung của các ngươi." Ngô Sở không hề từ chối.

Dù sao sự kiện lớn như thế này, khẳng định phải được hắn ghi chép vào trong «Hồng Hoang Kiến Văn Lục», không tự mình đến trải nghiệm cảnh tượng đó, chẳng phải là đến Hồng Hoang một chuyến uổng công sao? "Ừm, còn một thời gian nữa, chúng ta chuẩn bị mời thêm nhiều đồng đạo đến quan lễ." Thái Nhất cười nói, rồi lại 'a' một tiếng, nói: "Đúng rồi, còn xin A Sở huynh đệ đến lúc đó nhất định phải mang theo Tiểu Nguyệt Linh, Tiểu Thải Nương và cả Tiểu Mạt Lỵ, chúng ta muốn mời Tiểu Nguyệt Linh làm bếp trưởng cho đại yến sau buổi tế lễ lần này…" Ngô Sở chớp chớp mắt, cười nói: "Để bếp trưởng của Tử Ngọc Sơn ta ra tay, rất đắt đấy." "…" Hơn mười năm sau, Ngô Sở dẫn theo Hậu Thổ tiểu thư tả và Thanh Khâu Ly, cùng với tiểu hồ ly và Tiểu Nguyệt Linh, còn có Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, cùng nhau đến Thiên Cung quan lễ.

Đội ngũ của họ rất đông đảo, đi cùng ngoài những nhân vật chính này, còn có Lão Viên và Kim Quang Địa Long, mười hai tiểu hoa thần, cùng một đám tiểu hoa tiên.

Thái Nhất không chỉ muốn mời Tiểu Nguyệt Linh và các đầu bếp khác, mà còn mời cả Hoa Phỉ Nhi và đội ca múa tiểu hoa tiên của họ.

Tuy rằng về mặt đội ca múa, bản thân Đế Tuấn cũng có bồi dưỡng, nhưng hắn cảm thấy đã mời thì không thể bỏ sót đội ca múa bên Ngô Sở.

Luận về sáng tạo ca múa, đội ca vũ của hắn không có linh khí bằng đội của Ngô Sở.

Đế Tuấn dĩ nhiên không biết, linh khí của đội ca múa Hoa Phỉ Nhi bọn họ từ đâu mà có.

Cuối cùng, ngay cả tiểu tước điểu Phượng Tịch cũng đứng trên vai Ngô Sở, cùng nhau đi. "A Sở, đệ muội, các ngươi đến rồi!" Vừa đến bên ngoài Thiên Cung, Đế Tuấn và Thái Nhất, cùng Phục Hy, Nữ Oa liền ra đón, bên cạnh và sau lưng họ, còn có một số bóng người quen thuộc.

Ví dụ như Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu.

Mọi người hành lễ xong, Ngô Sở liền cười nói: "Chúng ta không đến muộn chứ!" "Còn sớm mà!

Các vị đồng đạo từ các nơi vẫn chưa đến!" Nữ Oa cười nói, sau đó liền tay trong tay với Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly, nói chuyện riêng tư.

Ngô Sở và Trấn Nguyên Tử thì cùng Đế Tuấn, Thái Nhất trò chuyện.

Mọi người theo họ tiến vào Thiên Cung ẩn hiện trong tầng mây mù.

Bên ngoài cương phong phần phật, hàn ý ập đến, bên trong lại là gió nhẹ mây bay, một mảnh yên bình.

Mọi người cưỡi mây bước vào một tòa đại điện trong đó, phân chia chỗ ngồi cho khách, sau đó Ngô Sở liền không khỏi nhìn về phía một bóng người ở giữa, mang theo một tia kinh ngạc.

Bởi vì bóng người đó chính là Côn Bằng từng bị Lão tổ đánh nát nhục thân.

Trải qua mười mấy nguyên hội hồi phục, tu vi của Côn Bằng đã trở lại Đại La.

Tốc độ hồi phục này, so với sinh linh Đại La bình thường, nhanh hơn rất nhiều.

Ví dụ như Phượng Tịch, đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, Phượng Tịch vẫn kẹt ở đỉnh phong Thái Ất không có chút tiến triển nào, cũng không biết là nó cố ý không vào Đại La, hay là thật sự rất khó để vào lại Đại La.

Nhưng thấy Côn Bằng dễ dàng hồi phục tu vi Đại La như vậy, có lẽ Phượng Tịch vẫn luôn ở đỉnh phong Thái Ất không động, cũng có khả năng là đang áp chế tu vi.

Dù sao bước vào cảnh giới Đại La, có lẽ nó cũng sẽ không tiện ngày ngày chạy đến vai Ngô Sở chơi nữa.

Dù sao cũng đã là Đại La rồi còn làm vậy, chẳng phải là 'mất mặt phượng' sao!

Lúc này, một đội tiên thị cầm khay, nối đuôi nhau đi vào, trên khay đặt hoa quả, mứt kẹo và linh nhưỡng, cùng một số món điểm tâm ngon.

Ngô Sở truyền âm cho Thái Nhất: "Sao các ngươi ngay cả tên Côn Bằng đó cũng thu nhận?

Không sợ đôi huynh đệ phương Tây kia nổi giận với các ngươi à?

Các ngươi có mời họ đến quan lễ không?" "Mời rồi, họ không đến!" "Họ có biết Côn Bằng ở đây không?" "Chắc là không biết đâu!

Côn Bằng đạo hữu cũng mới gia nhập Thiên Cung của chúng ta không lâu.

Hơn nữa sau khi gia nhập Thiên Cung, hắn cũng chưa từng ra ngoài." Thái Nhất cười nói: "Côn Bằng đạo hữu tự mình đến đầu quân, nếu chúng ta cự tuyệt hắn, chẳng phải là nói với mọi người rằng chúng ta sợ đôi huynh đệ phương Tây kia sao?

Chuyện như vậy, chúng ta tuyệt đối không thể làm.

Về phần tương lai đôi huynh đệ đó có chán ghét, thậm chí thù địch với Thiên Cung chúng ta hay không, mặc kệ hắn!

Dù sao cũng không đến mức sợ họ." "Các ngươi không mời Minh Hà gia nhập sao!" Thái Nhất ho nhẹ một tiếng, đáp: "Mời thì có mời, nhưng tên đó từ chối rồi, hơn nữa còn có chút xem thường huynh đệ chúng ta… Sớm muộn gì cũng phải tính sổ với hắn!" "Chậc chậc chậc, ta thấy ngươi bây giờ có chút bành trướng rồi đấy!

Người ta không gia nhập, ngươi liền muốn tính sổ với người ta, đại địa Hồng Hoang rộng lớn như vậy, sinh linh vô số, ngươi tính cho xuể không?" "Ta đâu có vô lý như vậy?

Chủ yếu là tên đó nói huynh đệ ta… Thôi, không nói những chuyện bực mình này nữa, dù sao tên đó miệng lưỡi thối lắm, sớm muộn cũng phải cho hắn biết tay." 78. "Các ngươi không để Côn Bằng ra mặt thuyết phục sao?" Ngô Sở cười hỏi. "Không có, Côn Bằng đạo hữu mới đến không lâu.

Mà việc mời tên Minh Hà đó, đã là chuyện từ rất lâu rồi." Thái Nhất khẽ lắc đầu.

Côn Bằng hiện giờ, tuy đã trở lại Đại La, nhưng tu vi vẫn chưa

hoàn toàn hồi phục, càng đừng nói đến việc bước vào giai đoạn trảm thi.

Có thể nói, sau khi bị Lão tổ đánh nát nhục thân, tu hành của hắn đã rơi khỏi đội ngũ thứ nhất rồi.

Nhưng thời gian ở Hồng Hoang là thứ không đáng tiền nhất, với bản lĩnh của tên này, sớm muộn cũng có thể đuổi kịp.

Khi mọi người đang nâng chén trong đại điện, liền thấy bên ngoài lại có mấy bóng người cưỡi mây bay tới, từ xa đã cất tiếng cười sảng khoái.

Mọi người quay đầu nhìn lại, liền thấy ba huynh đệ Thái Thượng đang được một số đồng đạo đi cùng, bước vào đại điện. 79.

Mọi người trong điện thấy họ, liên tiếp đứng dậy, chào hỏi lẫn nhau. "Chúng ta xin chào đại sư huynh, chào các vị đồng đạo." Cùng ba người hành lễ xong, Ngô Sở liền nói: "Sao các huynh đệ cũng đến sớm vậy?" Thông Thiên cười hắc hắc một tiếng, nói: "Là ta đề nghị, ta thấy đại sư huynh chắc chắn sẽ đến trước, chúng ta cũng đã lâu không gần gũi với đại sư huynh, rất nhớ nhung." Thái Thượng mỉm cười không nói, Nguyên Thủy không nhịn được bóc mẽ: "Hắn cảm thấy, nếu đại sư huynh đến, nhất định sẽ mang theo Tiểu Nguyệt Linh bọn họ…" "Hóa ra là muốn ăn mỹ thực rồi!" Ngô Sở không khỏi cười nói, liếc nhìn Nguyên Thủy, Nguyên Thủy thì quay đi nhìn chỗ khác, hoàn toàn là một bộ dạng 'không cần cảm ơn ta'.

Chuyện như thế này, Nguyên Thủy vốn dĩ sẽ không làm.

Nhưng hắn thực sự có chút không ưa nổi bộ mặt giả tạo của Thông Thiên, cho nên không nhịn được mà bóc mẽ một chút.

Bị Nguyên Thủy vạch trần, Thông Thiên lườm Nguyên Thủy một cái, nói: "Đại sư huynh đừng nghe hắn, mỹ thực giai nhưỡng gì đó,

không quan trọng, quan trọng là có thể cùng đại sư huynh giao lưu luận đạo…" Ngô Sở cười cười, nói: "Ngồi xuống trước đi!

Luận đạo lúc nào cũng được, bây giờ cứ hưởng thụ mỹ tửu giai hào trước đã…" Theo sau ba huynh đệ Côn Luân và các đồng đạo đi cùng lần lượt ngồi xuống, sau đó liên tiếp có không ít đồng đạo cùng nhau đến.

Thậm chí ngay cả Đấu Mỗ Nguyên Quân và các tinh quân của họ cũng đến.

Chương 623

Đương nhiên, điều khiến Ngô Sở để ý nhất, vẫn là mười một Tổ Vu Đế Giang bọn họ.

Hậu Thổ vì là vợ của hắn, cho nên đến không có gì lạ, nhưng Đế Giang bọn họ… Ngô Sở biết, những người này có thể đến, khẳng định là vì hắn làm người trung gian, sớm đã để mọi người trở thành bạn tốt.

Họ làm sao biết được những chuyện có thể xảy ra trong tương lai chứ?

Mấy tháng sau, Đế Tuấn và Thái Nhất đặt hương án trong Thiên Cung, tế cáo trời đất.

Đế Tuấn và Thái Nhất đứng giữa, Phục Hy và Đông Vương Công đứng hai bên, bốn người dẫn đầu, suất lĩnh những sinh linh đã gia nhập Thiên Cung, thắp hương tế bái.

Ngô Sở và những người đến quan lễ, thì đứng ở một bên xem. "Ngô Đế Tuấn (Thái Nhất, Phục Hy, Thiếu Dương), tại đây tế cáo Hồng Hoang thiên địa, chúng ta tụ tập vạn tộc Hồng Hoang thành Yêu tộc, tại đây cùng nhau kiến lập Yêu tộc Thiên Đình, che chở vạn linh Hồng Hoang.

Phàm ai nguyện nhập Yêu Đình, đều là đồng tộc của ta, đều được chúng ta che chở; phàm ai nguyện nhập Yêu Đình, đều là đồng đạo của ta, đều được chúng ta chỉ dẫn; phàm ai nguyện nhập Yêu Đình… Kể từ hôm nay, Yêu Đình lập!" Tuy chỉ có bốn người họ nói, nhưng thanh âm đó lại dấy lên tiếng vang của Đại Đạo, vang vọng khắp trời đất Hồng Hoang.

Vạn tộc Hồng Hoang chưa hay biết chuyện gì, nghe thấy những

âm thanh cuồn cuộn trên bầu trời, đều không khỏi ngẩng đầu nhìn lên.

Sau đó, liền có không ít sinh linh Kim Tiên và Thái Ất, hướng về Bất Chu Sơn mà đi.

Mà tại tòa Thiên Cung đó, một luồng kim quang công đức mênh mông, ầm ầm giáng xuống.

Luồng công đức mênh mông đó, chia thành vô số đạo, trong đó có hai đạo khá lớn, lần lượt tiến vào cơ thể của hai huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất, hai đạo nhỏ hơn, tiến vào cơ thể Phục Hy và Đông Vương Công.

Số còn lại thì như mưa rơi, tiến vào cơ thể các sinh linh khác.

Về phần những người đứng xem như Ngô Sở bọn họ, thì không có liên quan gì.

Nhìn thấy luồng kim quang công đức mênh mông này giáng xuống, những sinh linh gia nhập Thiên Cung đều không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

Bởi vì điều này chứng tỏ, việc họ thành lập Yêu tộc Thiên Đình đã được Thiên Đạo công nhận, chứng tỏ họ đang đi trên một con đường đúng đắn.

Điều này cũng đã tiêm một liều thuốc trợ tim cho những sinh linh đang âm thầm do dự.

Thậm chí ngay tại chỗ liền có một số sinh linh lựa chọn gia nhập Yêu tộc Thiên Đình.

Hậu Thổ tiểu thư tả thấy vậy, không khỏi có chút lo lắng truyền âm cho Ngô Sở: "Yêu tộc Thiên Đình này lại được Hồng Hoang thiên địa công nhận, phu quân thấy, Yêu Đình tương lai sẽ trở thành thế nào?

Vu tộc chúng ta cùng họ sống chung dưới một bầu trời…" Ngô Sở có chút bất ngờ liếc nhìn tiểu thư tả, dường như không ngờ rằng, tiểu thư tả đã nghĩ xa đến vậy rồi.

Đúng vậy, trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, sự thành lập của Yêu tộc Thiên Đình, đích thực là trở ngại lớn nhất cho Vu tộc đi đến cường thịnh và huy hoàng.

Tuy nhiên đối với Yêu tộc Thiên Đình mà nói, Vu tộc cũng là đối thủ lớn nhất để họ xưng bá Hồng Hoang.

Nếu là trước kia, tiểu thư tả có lẽ sẽ không nghĩ nhiều như vậy.

Nhưng ở bên cạnh Ngô Sở, sau khi học được cách nhìn nhận sự vật bằng con mắt phát triển, liền không thể trách nàng nghĩ nhiều.

Giống như Hồng Hoang tam tộc năm xưa, lúc đầu, ai biết được họ sẽ đánh nhau thảm liệt đến vậy?

Ngô Sở biết, hơn nữa hắn còn từng có một phen suy luận, sự thật chứng minh, những suy luận này của hắn, sau đó đều được nghiệm chứng từng cái một.

Cho nên, theo tiểu thư tả thấy, bây giờ Yêu tộc Thiên Đình có lẽ còn chưa xung đột với Vu tộc, nhưng khi cả hai tộc đều phát triển đến một mức độ nào đó, giữa họ… Mâu thuẫn giữa Hồng Hoang tam tộc năm xưa, chính là tích tụ dần dần như vậy.

Tiểu thư tả có nỗi lo này, tự nhiên không phải là không có căn cứ.

Ngô Sở lặng lẽ nắm lấy tay nàng, cho nàng một chút an ủi, đồng thời âm thầm truyền âm, "Ta cũng đang nghĩ đến chuyện này, nhưng thời gian vẫn còn rất nhiều, nàng cũng không cần vì chuyện này mà lo lắng." Đúng vậy, Yêu tộc Thiên Đình vừa mới thành lập, Vu tộc cũng mới vừa bước ra khỏi thôn tân thủ của bộ lạc, bắt đầu mở rộng một chút lãnh địa ra bên ngoài mà thôi.

Mặc dù sau trận chiến Đạo Ma, Vu tộc bước vào giai đoạn phát triển tốc độ cao, nhưng trên toàn bộ đại địa Hồng Hoang, số lượng Vu tộc cộng lại, có lẽ còn chưa đến một nghìn vạn.

Một nghìn vạn Vu tộc này, rải rác trên đại địa rộng lớn, ngay cả một gợn sóng cũng không tạo ra nổi.

So sánh với đó, sự bành trướng của Yêu tộc Thiên Đình, mới gọi là nhanh như vũ bão.

Bởi vì thành phần của họ không đơn nhất như Vu tộc, mà được cấu thành trên cơ sở vạn tộc Hồng Hoang.

Mặc dù Ngô Sở từng suy đoán, suy đoán Đế Tuấn và Thái Nhất thành lập Yêu tộc Thiên Đình, mục đích cuối cùng chính là để ngưng tụ khí vận Hồng Hoang, và nhân đó chứng đạo.

Nhưng hắn không có chứng cứ, Thái Nhất và Đế Tuấn cũng sẽ không nói cho hắn biết.

Dù sao cũng là con đường chứng đạo của chính mình, ai lại dễ dàng tiết lộ ra ngoài chứ?

Nếu thật sự là như vậy, thì việc xưng bá Hồng Hoang, họ nhất định sẽ làm, xung đột với Vu tộc, cũng sẽ là một điều tất yếu, trừ khi Vu tộc cúi đầu xưng thần.

Nhưng để những Vu tộc tâm cao khí ngạo, tự cho mình là hậu duệ Bàn Cổ, cúi đầu xưng thần với Yêu tộc Thiên Đình, sao có thể chứ?

Điều đó còn khó hơn là đánh chết họ.

Ngô Sở cũng không biết, nếu tương lai mình phải đối mặt thật sự là nút thắt chết này, thì phải làm sao để hóa giải?

Ngoài việc để hai bên đánh một trận, về cơ bản là không có cách giải quyết!

Nhưng sau khi nghe lời an ủi của Ngô Sở, tiểu thư tả lại thở phào một hơi, tưởng rằng Ngô Sở sẽ có cách giải quyết, thế là liền 'ừm' một tiếng, đem áp lực chuyển sang cho Ngô Sở.

Nhưng thân là trượng phu của nàng, Ngô Sở sớm đã có giác ngộ này.

Dù sao hắn và Vu tộc, dính líu quá sâu rồi.

Hắn lặng lẽ liếc nhìn Đế Giang và Chúc Long, mấy gã khờ này, lúc này còn đang vui mừng cho Đế Tuấn và Thái Nhất!

Hoàn toàn không giống tiểu thư tả nghĩ sâu xa như vậy.

Nhưng cũng có khả năng trong số họ có người đang diễn kịch, ví dụ như Chúc Long.

Mấy gã khờ khác có lẽ thật sự không nghĩ nhiều, nhưng Chúc Long dù sao cũng đã trải qua đại chiến tam tộc, từng là Tổ Long, hắn sẽ không nghĩ xa đến vậy sao?

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Ngô Sở, Chúc Long nhìn về phía Ngô Sở, sau đó không để lại dấu vết gật đầu ra hiệu.

Ngay khi Ngô Sở khẽ gật đầu với hắn, buổi tế cáo chính thức kết thúc.

Sau đó Đế Tuấn và Thái Nhất liên thủ, dẫn đến nguyệt hoa từ cây nguyệt quế trên Thái Âm Tinh tích trữ qua vô số năm tháng, vẩy khắp đại địa Hồng Hoang.

Nguyệt hoa như mưa, bay lả tả xuống đại địa Hồng Hoang, trên bầu trời đan xen thành một vũ điệu ánh sáng lộng lẫy, vô số sinh linh ngẩng đầu hít lấy, đây là một bữa tiệc thịnh soạn của sinh linh Hồng Hoang.

Trong chốc lát, vô số sinh linh nhờ sự trợ giúp của nguyệt hoa này,

trực tiếp hóa hình.

Sau đó, nguyệt hoa này liền được vô số sinh linh gọi là 'Đế Lưu Sữa'.

Chương 624

Những sinh linh hóa hình trong Đế Lưu Sữa này, sự đồng tình với Yêu tộc Thiên Đình, tự nhiên không cần nói cũng biết.

Nếu không phải khoảng cách thật sự quá xa, họ đã chuẩn bị đến Bất Chu Sơn rồi.

Sau đó, Đế Tuấn bắt đầu gia phong cho những thuộc hạ đi theo họ.

Hắn tự phong là Yêu tộc Thiên Đế, lại phong Thái Nhất là Đông Hoàng, phong Phục Hy là Yêu Sư, phong Đông Vương Công là Phù Tang Vương, lại phong mười phương Yêu Soái, cùng vô số Yêu Tướng thống lĩnh… Nhưng mười đại Yêu Soái này, có chút khác biệt với mười đại Yêu Soái trong ký ức của Ngô Sở.

Bạch Trạch không nằm trong số đó, những cái tên còn lại cảm thấy quen thuộc, cũng chỉ có hai người, một là Kế Mông, một là Thử Thiết.

Các Yêu Soái còn lại, đều không khớp với những Yêu Soái mà hắn biết.

Nhưng có thể nhìn ra, những Yêu Soái, Yêu Tướng này, đều là ba ngàn khách Tử Tiêu.

Mười đại Yêu Soái, trên trăm Yêu Tướng, lực lượng chiến đấu cao cấp của Yêu tộc Thiên Đình, quy mô trong nháy mắt đã vượt qua tất cả cường giả mà Vu tộc sở hữu.

Nhưng Vu tộc vẫn có thể đối đầu với Yêu tộc, có thể thấy chiến lực của mười hai đại Tổ Vu đáng sợ đến mức nào.

Đế Tuấn lại chia đại địa Hồng Hoang thành từng khu vực nhỏ, và tứ phong cho những Yêu Soái, Yêu Tướng đó đi quản lý, mục đích

cũng là để họ có thể thu phục vạn tộc trong phạm vi cai quản của mình.

Còn hắn và Thái Nhất, Phục Hy, Đông Vương Công, thì mỗi người suất lĩnh một đội yêu quân.

Trong nháy mắt, một tổ chức vũ trang siêu lớn có kết cấu đơn giản, nhưng vũ lực lại siêu cường, cứ thế ra đời.

Nhưng việc phân chia khu vực sau khi gia phong này, lại khiến những người đến quan lễ, bao gồm cả mười hai Tổ Vu, đều phải nhíu mày.

Bởi vì họ phân chia một vùng đất lớn như vậy, thì đặt mọi người ở đâu?

Đây hoàn toàn là một phong thái của chủ nhân Hồng Hoang rồi!

Đây là đã bắt đầu bành trướng rồi sao?

May mà Đế Tuấn và Thái Nhất còn chưa điên, sau khi phân phong xong, lại loại trừ tất cả đạo trường của sinh linh cảnh giới Đại La và các bộ lạc của Vu tộc ra ngoài.

Những nơi này, các Yêu Soái, Yêu Tướng đó có thể không cần quản.

Nhưng điều này vẫn khiến mọi người cảm thấy có chút quá đáng, đặc biệt là Vu tộc.

Các sinh linh Đại La khác, chỉ cần đạo trường của mình không bị chiếm, thì chuyện gì cũng dễ nói.

Nhưng Vu tộc muốn phát triển, không có bãi săn thì làm sao được?

Hơn nữa theo sự phát triển lớn mạnh không ngừng của bộ lạc, bãi săn cần thiết tự nhiên cũng sẽ tăng theo.

Yêu tộc các ngươi chiếm hết rồi, Vu tộc còn sống thế nào nữa?

Mấy gã khờ vốn đang vui mừng cho bạn bè, lúc này cuối cùng cũng không cười nổi nữa.

Nhưng họ vẫn còn nể tình giao hảo trước đây, không lập tức phất tay áo bỏ đi, chỉ là từng người một nhìn về phía Ngô Sở, hy vọng Ngô Sở có thể đứng ra nói giúp họ một câu.

Nếu thật sự không được, họ sẽ phải trở mặt với Đế Tuấn và Thái Nhất.

Trời đất Hồng Hoang rộng lớn như vậy, còn không đủ cho các ngươi quậy phá sao?

Lại dùng cách này để hạn chế sự phát triển của Vu tộc chúng ta, điều này sao có thể nhịn được?

Ngô Sở cũng không biết, trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, trận đại chiến đầu tiên giữa hai tộc Vu-Yêu, có phải là vì nguyên nhân này mà xảy ra hay không.

Nhưng sau này đại chiến giữa hai tộc, có thể đánh đến mức Lão tổ phải ra mặt, lập ra quy tắc 'Vu quản địa, Yêu quản thiên', có thể thấy chiến lực của Vu tộc vẫn rất đỉnh.

Đừng nhìn bây giờ Yêu tộc Thiên Đình vừa mới thành lập, đã có thế lực hùng hậu như vậy, nhưng Vu tộc dường như thật sự không sợ họ.

Nói ra, Đại Vu cấp Đại La trong Vu tộc, chắc cũng có không ít rồi.

Bộ lạc Hậu Thổ trải qua những năm tháng phát triển này, bao gồm cả Hậu Thổ tiểu thư tả, Đại Vu cảnh giới Đại La đã có tám vị, nhiều hơn ba vị so với lúc bộ lạc chia nhánh.

Hơn nữa Đại Vu sắp đột phá, cũng có không ít.

Có lẽ trận chiến này một khi nổ ra, những Đại Vu chưa đột phá

này, rất nhanh sẽ có thể nghênh đón đột phá.

Giống như Hồng Hoang tam tộc năm xưa, rất nhiều sinh linh đều đột phá trong đại chiến.

Đế Tuấn và Thái Nhất dường như cũng cảm nhận được không khí khác thường, đặc biệt là Phục Hy và Đông Vương Công, những người khá quen thuộc với Ngô Sở.

Khi nhìn thấy Ngô Sở và các Tổ Vu đang trao đổi ánh mắt, họ liền ý thức được rằng, các Tổ Vu đó, đã bất mãn với việc này.

Thế là, trong lúc một đám Yêu Soái, Yêu Tướng vẫn đang ăn uống, Ngô Sở và Đế Tuấn, Thái Nhất, cùng mười hai Tổ Vu, liền lập một phòng chat Đại Đạo.

Ngoài họ ra, thành viên của phòng chat Đại Đạo còn có Phục Hy, Nữ Oa, cùng vợ chồng Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu, ba huynh đệ Thái Thượng, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Thanh Khâu Ly và những người khác. "Mọi người đều là bạn bè giao hảo vô số năm tháng, ta liền có lời nói thẳng." Người mở đầu là Đế Giang, thân là đại ca của các Tổ Vu, lúc này, hắn phải đứng ra, "Huynh đệ các ngươi thành lập Yêu Đình, thân là bạn bè, chúng ta cũng vui mừng cho các ngươi.

Nhưng huynh đệ các ngươi phân chia đại địa Hồng Hoang như vậy, có phải là quá ức hiếp Vu tộc rồi không?" Đế Tuấn và Thái Nhất nghe vậy, trong lòng ít nhiều có chút lúng túng, đặc biệt là Thái Nhất.

Chuyện này là do Đế Tuấn đề xuất, Thái Nhất tự nhiên biết rõ, mục đích là để thăm dò thái độ của Vu tộc.

Nếu có thể dùng cách này, hình thành một sự thật ngầm thừa nhận, thì tự nhiên là tốt nhất.

Đây không phải là sỉ nhục trí thông minh của Vu tộc, mà thuộc về

loại hình 'có trúng hay không cứ bắn một phát trước', tuyệt đối là một vụ làm ăn không lỗ.

Đế Tuấn nói: "Đế Giang huynh đệ sao lại nói vậy?

Chúng ta phân chia như vậy, chỉ là để tiện cho các Yêu Tướng ở đó thu thập đệ tử Yêu tộc, không có ý chiếm đoạt không gian sinh tồn của bộ lạc Vu tộc." Lời nói giả ngây này của Đế Tuấn, lập tức khiến mười hai Tổ Vu khí huyết dâng trào, ngay cả một người điềm tĩnh như tiểu thư tả, cũng không khỏi có chút tức giận.

Bởi vì Đế Tuấn làm vậy đã có chút coi những Tổ Vu này là kẻ ngốc rồi.

Cảm nhận được biến động cảm xúc của các Tổ Vu, Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, nói: "Đế Tuấn đạo hữu, ta muốn hỏi một câu, ý định ban đầu khi huynh đệ các ngươi thành lập Yêu Đình là gì?

Không phải nói là muốn kết thúc chiến hỏa trên đại địa Hồng Hoang sao?

Nhưng hành động của các ngươi bây giờ, có khác gì với việc khơi mào chiến hỏa Hồng Hoang?" Mọi người không khỏi im lặng, các Tổ Vu thấy Ngô Sở đứng về phía họ, trong lòng không khỏi dễ chịu hơn một chút.

Còn Đế Tuấn và Thái Nhất, thì không nói nên lời.

Về phần ba huynh đệ Thái Thượng, hoàn toàn là đến xem kịch, mĩ danh là người hòa giải.

Phục Hy và Đông Vương Công không biết rõ chuyện này, càng không biết rõ mục đích thật sự của Đế Tuấn và Thái Nhất, cho nên cũng cảm thấy Đế Tuấn bọn họ quả thực làm có chút quá đáng.

Chương 625

Nhưng dù sao họ cũng thuộc Yêu tộc Thiên Đình, cho nên cũng không tiện nói thẳng.

Ngô Sở lại nói: "Chúng ta quen biết nhau nhiều năm, đều là bạn tốt, ta không hy vọng tương lai giữa Yêu tộc và Vu tộc, sẽ đi vào vết xe đổ của tam tộc năm xưa.

Cho nên có một số vấn đề, ta liền hỏi thẳng, mong hai vị đạo hữu có thể nói thẳng.

Huynh đệ các ngươi thành lập Yêu Đình, rộng rãi thu nạp anh tài, có phải muốn giống như tam tộc năm xưa, xưng bá Hồng Hoang, ngưng tụ khí vận trời đất Hồng Hoang không?" Đế Tuấn và Thái Nhất tâm thần khẽ động, có cảm giác trần trụi như bị người ta nhìn thấu.

Nhưng Đế Tuấn vẫn cứng miệng nói: "A Sở huynh đệ sao lại nói vậy?" Ngô Sở khẽ thở dài: "Tốc độ các ngươi thành lập Thiên Đình quá nhanh rồi, năm xưa Thiên Cung vừa mới xuất thế, các ngươi đã bắt đầu rộng rãi thu nạp anh tài, nói là muốn chiến đấu để dẹp yên chiến hỏa Hồng Hoang.

Khẩu hiệu này hô thì rất hay, ta cũng hy vọng các ngươi có thể làm như vậy, dù sao điều này cũng có lợi cho trời đất Hồng Hoang.

Nhưng cũng chính vì điều này, ta mới cảm thấy có chút kỳ lạ." Mọi người nghe vậy, liền cảm thấy lời của Ngô Sở rất có lý.

Dù sao Đế Tuấn và Thái Nhất vốn dĩ không phải là người nhiệt tình gì.

Nếu chuyện này là do Hồng Vân làm, có lẽ mọi người đều rất sẵn lòng tin tưởng ông ta, bởi vì ông ta chính là loại người nhiệt tình như

vậy. "Tuy đây chỉ là suy đoán của ta, lúc đầu cũng không có chứng cứ gì để chứng minh.

Nhưng bây giờ, ta đã có thể khẳng định rồi.

Các ngươi đang thăm dò Vu tộc phải không!" Ngô Sở ra vẻ một bậc trí giả, dưới tình huống đã biết đáp án, tiến hành suy luận 'đảo ngược nhân quả', trực tiếp vạch trần mục đích thật sự của Đế Tuấn và Thái Nhất.

Mà Đế Tuấn và Thái Nhất hiện giờ, vừa mới tự phong là Thiên Đế và Đông Hoàng, trước mặt vị huyền môn đại sư huynh này, thực sự không có ưu thế tâm lý gì đáng nói.

Dù sao họ bây giờ vẫn chưa bồi dưỡng được khí thế có thể coi thường thiên hạ, quét ngang tất cả.

Đối mặt với sự vạch trần của Ngô Sở, họ cũng không dám trở mặt, chỉ có thể im lặng đối mặt.

Mà đối mặt với sự im lặng của hai huynh đệ, vốn dĩ hắn cũng thật sự chỉ là suy đoán, nhưng bây giờ, đã có thể khẳng định rồi.

Chỉ là Ngô Sở sau khi có được sự khẳng định, trong lòng lại có chút lo lắng không tên.

Bọn họ không có Hồng Mông Tử Khí, muốn chứng đạo, quá khó rồi.

Mà ngưng tụ khí vận trời đất Hồng Hoang lại là một cơ hội, họ sẽ dễ dàng từ bỏ cơ hội này sao?

Ngô Sở khẽ thở dài: "Thôi đi!

Các ngươi không thể thành công đâu, bài học máu xương của Hồng Hoang tam tộc đã bày ra trước mắt các ngươi, các ngươi chẳng lẽ một chút cũng không lo lắng sao?" Đế Tuấn khẽ thở ra một hơi, nói:

"A Sở huynh đệ nói không sai, sau khi có được tòa Thiên Cung này, bước lên tôn hoàng tọa đó, ta liền nhận được một sự khải thị, thống nhất vạn tộc Hồng Hoang, ngưng tụ khí vận các tộc vào thân, có lẽ chúng ta sẽ có cơ hội nhân đó chứng đạo.

Đây là con đường chứng đạo thuộc về huynh đệ chúng ta.

Nếu ngươi đã nói chúng ta đều là bạn bè, vậy ta muốn hỏi các ngươi một câu, thân là bạn bè, các ngươi có bằng lòng thành toàn cho huynh đệ chúng ta không?" "…" Chiếu tướng!

Ngô Sở chỉ cảm giác, một tiếng nói hùng hồn vang dội trong đầu hắn.

Trong 'phòng chat', tất cả mọi người khi đối mặt với câu hỏi ngược của Đế Tuấn đều không khỏi im lặng.

Ngô Sở chỉ thấy mặt mình nóng ran, cảm giác như bị Đế Tuấn một bước gác lên giàn hỏa thiêu, bây giờ chỉ chờ hắn tới phá giải thế cục này.

Nhưng thế cục này không có lời giải, nếu không muốn giúp đỡ, vậy chính là bạn bè giả dối, là không muốn thấy huynh đệ bọn họ thành công chứng đạo.

Chắc chắn sẽ trực tiếp xé rách mặt mũi, sau này đừng nói làm bạn, tất nhiên là kẻ thù.

Giống như Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hận không thể xé xác Côn Bằng và Minh Hà vậy.

Đó là đại thù cản người thành đạo!

Nhưng giúp đỡ... hắn có tư cách gì thay Vu tộc quyết định?

Với tính cách của Vu tộc, họ cũng không phải là tộc quần cam nguyện chịu dưới trướng người khác.

Lúc này, Đế Giang nói: "Nếu huynh đệ các ngươi thật sự có thể dựa vào việc này để chứng đạo, vậy bọn ta tự nhiên cũng nguyện ý thành toàn.

Trước đó, các ngươi vẫn nên thu phục các chủng tộc còn lại rồi hãy nói!" Đế Giang chuẩn bị lấy lùi làm tiến, nhưng Đế Tuấn lại từng bước ép sát, "Vậy các ngươi có dám cùng huynh đệ chúng ta lập một giao ước, một khi Thiên Đình chúng ta thu phục vạn tộc còn lại, khi Hồng Hoang chỉ còn lại Vu tộc các ngươi chưa gia nhập Yêu tộc Thiên Đình, các ngươi sẽ vô điều kiện gia nhập chúng ta, thế nào?" Một đám Tổ Vu nghe vậy không khỏi im lặng, rất muốn mở một phòng chat Đại Đạo khác để thương lượng với nhau rồi mới quyết định.

Nhưng trước mặt bao nhiêu người như vậy, hiển nhiên không thích hợp lắm.

Cuối cùng vẫn là Tiểu thư tả Hậu Thổ vượt quyền đại ca nói: "Nếu mọi người đều là bạn, huynh đệ các ngươi có cơ hội chứng đạo này, chúng ta tự nhiên cũng nguyện ý thành toàn." Có Hậu Thổ đi đầu mở lời, các Tổ Vu khác nghĩ lại, cũng gật đầu đồng ý.

Nếu không đồng ý, vậy là không coi đối phương là bạn.

Hơn nữa thật sự đến lúc đó, nếu bọn họ không đồng ý, vậy giữa Vu tộc và Yêu tộc tất nhiên sẽ dấy lên một trận huyết vũ tinh phong.

Đã đi đến bước đó, vì chứng đạo, vì thành Thánh, Đế Tuấn bọn họ sao có thể lùi bước?

Đối mặt với tình huống này, Ngô Sở nhất thời cũng không biết nên nói gì cho phải.

Dù sao thì diễn biến này, thật sự có chút ngoài dự liệu của hắn.

Vốn dĩ hắn định vạch trần tâm tư của Đế Tuấn và Thái Nhất, để

bọn họ từ bỏ ý nghĩ không thực tế này.

Dù sao vết xe đổ của tam tộc vẫn còn đó, đâu dễ dàng xưng bá Hồng Hoang như vậy?

Đương nhiên, điều này có chút ép người, dù sao đây cũng là con đường chứng đạo của người ta.

Có thể thành công hay không, người khác nói không tính, chỉ có thử qua mới biết.

Bây giờ người ta còn chưa thử, đã bắt người ta từ bỏ, ít nhiều có chút bá đạo.

Chỉ là không ngờ, Đế Tuấn lại giở một chiêu 'bắt cóc đạo đức', trực tiếp trói hết những người trọng sĩ diện lại.

Mười hai Tổ Vu hiển nhiên đều là người trọng sĩ diện, không ai thoát được.

Ngay cả Chúc Long từng trải qua đại chiến tam tộc, lúc này cũng không nhảy ra phản bác, không biết là hắn muốn xem đôi huynh đệ này có thể thành công hay không, hay là đã sớm có tính toán trong lòng.

Nhưng diễn biến bất ngờ này, lại phù hợp với mục đích ban đầu của Ngô Sở là khuyên hòa.

Trước đó là khuyên Đế Tuấn và Thái Nhất dừng tay, vậy bây giờ do mười hai Tổ Vu thành toàn cho họ, chẳng phải cũng vậy sao?

Chỉ cần Vu tộc và Yêu tộc không đánh nhau, Bất Chu Sơn sẽ không dễ dàng sụp đổ, Hồng Hoang đại địa sẽ tiếp tục lớn mạnh.

Cho dù tương lai xuất hiện Nhân tộc, nhưng dưới tiền đề lớn là phát triển hòa bình này, với tốc độ sinh sôi và trưởng thành của Nhân tộc, tương lai ở Hồng Hoang đại địa này, chưa chắc không thể chiếm được một chỗ đứng.

Chương 626

Không nhất định phải giết sạch cả hai tộc Vu Yêu chứ!

Dù sao, thiên địa Hồng Hoang rộng lớn như vậy. 80.

Thực sự không được, còn có thể tạo ra tiểu thế giới a!

Hoặc là, dùng phát triển khoa học kỹ thuật, nâng cao năng suất để giải quyết vấn đề áp lực dân số.

Dù sao ban đầu một cái Địa Cầu đã có thể chứa được mấy chục tỷ người, vậy Hồng Hoang đại địa rộng lớn vô ngần này, sao lại không thể chứa được triệu tỷ sinh linh?

Thế là Ngô Sở cũng không lên tiếng nữa, lẳng lặng xem xét sự phát triển của sự việc.

Thái Nhất thở phào một hơi, nói: "Đa tạ các vị thành toàn!

Tình bạn của các vị, Thái Nhất ghi lòng tạc dạ, nếu huynh đệ ta tương lai thật sự có thể nhờ vậy mà thành công chứng đạo, tất có hậu báo!" Đế Giang nói: "Nếu thật sự có ngày đó, bọn ta cũng sẽ vui mừng cho huynh đệ các ngươi.

Nhưng trước đó, ta hy vọng các ngươi đừng ảnh hưởng đến sự phát triển của Vu tộc chúng ta.

Quay lại vấn đề lúc trước, các ngươi phân chia Hồng Hoang đại địa cho những Yêu tướng kia quản lý, rất dễ khiến hai tộc nảy sinh mâu thuẫn và ma sát, một khi thời gian lâu dài, oán hận tích tụ sâu, vậy sẽ rất khó hóa giải." Đế Tuấn nói: "Chư vị yên tâm!

Ta sẽ để những Yêu tướng đó lùi xa các ngươi vạn dặm.

Nhưng cũng hy vọng các ngươi hiểu rằng, chúng ta lùi bước, là vì

tình bạn của chúng ta.

Hy vọng các dũng sĩ Vu tộc, đừng vì vậy mà cho rằng Yêu tộc đang sợ hãi." Hậu Thổ gật đầu nói: "Lẽ ra nên như vậy, chúng ta cũng sẽ răn dạy các dũng sĩ trong tộc." Một trận đại chiến lượng kiếp vốn dĩ được cho là định mệnh phải xảy ra, cứ như vậy bị tạm thời đè nén xuống.

Theo tình hình hiện tại, kết quả vẫn là mọi người đều sẵn lòng chấp nhận.

Về phần tương lai sẽ phát triển ra sao, điều này rất khó nói.

Ngay cả Ngô Sở, bây giờ cũng không dễ suy đoán.

Bởi vì sự phát triển của sự việc, đã hoàn toàn đi chệch quỹ đạo so với lịch sử thần thoại Hồng Hoang ban đầu.

Ngô Sở không khỏi thầm nghĩ, nếu không có trận đại chiến lượng kiếp này, Bất Chu Sơn không đổ, Hồng Hoang đại địa tiếp tục trưởng thành, tiên thiên linh khí còn có thể cạn kiệt không?

Tiên thiên linh khí không cạn, tương lai nhân loại sẽ không đoản mệnh như vậy, cũng sẽ không xuất hiện nhiều cô hồn dã quỷ không nơi nương tựa như thế, vậy Tiểu thư tả còn có thể thân hóa Luân Hồi không?

Theo Ngô Sở thấy, sự phát triển của sự việc, ít nhất là đang đi theo chiều hướng tốt.

Vì vậy, sau khi hai bên trải qua thương lượng hữu hảo, đạt được một số đồng thuận, không khí của yến tiệc liền không khỏi trở nên nồng nhiệt hơn.

Mười hai Tổ Vu, lại một lần nữa hóa thành thùng cơm và hũ rượu, cùng mọi người nâng chén cạn ly.

Tiểu thư tả ngồi bên cạnh Ngô Sở ăn mỹ vị giai hào, thấy Ngô Sở vuốt cằm trầm tư, liền âm thầm truyền âm hỏi: "Phu quân đang nghĩ gì vậy?

Có chỗ nào không ổn sao?" Mỹ vị giai hào tự nhiên là do đội ngũ đầu bếp dưới sự dẫn dắt của Tiểu Nguyệt Linh làm ra, nguyên liệu sử dụng cũng rất bình thường, chỉ là huyết nhục của một số dã thú thông thường, cùng với một số linh thực vật, chứ không phải loại nguyên liệu cao cấp cảnh giới Đại La.

Nhưng loại nguyên liệu thông thường này, trong tay Tiểu Nguyệt Linh bọn họ, vẫn có thể tỏa ra hương vị đặc biệt, khiến mọi người ăn uống vui vẻ.

Ngô Sở khẽ lắc đầu, nâng chén rượu nhấp nhẹ, đây là Nguyệt Quế Linh Nhưỡng do Thái Âm chi chủ Thường Hi tự tay ủ, vị ngọt thanh mát, mang theo hương quế nhàn nhạt. "Không có, chỉ là cảm thấy sự việc phát triển có chút ngoài dự liệu.

Nhưng chuyện này đối với huynh đệ bọn họ không có hại, bọn họ chắc cũng không đến nỗi giở trò gì." Mặc dù đây chỉ là giao ước miệng của mọi người, nhưng sinh linh Hồng Hoang thời kỳ này, không phải là nhân loại ở thế giới mà Ngô Sở từng sống.

Thời kỳ này, tuyệt đại đa số sinh linh đều trọng sĩ diện, đặc biệt là những nhân vật lớn vốn đã có vai vế.

Giao ước miệng, thường không kém gì lời thề Đại Đạo.

Hơn nữa, chuyện này chỉ cần bên Vu tộc không đổi ý, đối với huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất tự nhiên là trăm lợi mà không có một hại.

Dù bọn họ không tin vào giao ước miệng của các Tổ Vu, cũng không thể nào ra tay ngay bây giờ, càng không thể ra tay trước.

Dù sao bọn họ là Yêu tộc Thiên Đế, Yêu Đình mới lập, chính là lúc cần ngàn vàng mua xương, ban ân cho chúng sinh.

Sau mấy ngày cuồng hoan tại Thiên Cung, các Yêu soái Yêu tướng liền dẫn theo Yêu binh dưới trướng, tiến về các nơi Hồng Hoang, bước lên con đường chinh phục vạn tộc Hồng Hoang.

Côn Luân tam huynh đệ và mười một Tổ Vu thấy vậy cũng cáo từ rời đi.

Côn Luân tam huynh đệ là trở về bế quan, chuyện của hai tộc Vu Yêu thực ra không liên quan nhiều đến họ.

Nếu không phải quan hệ mọi người cũng không tệ, lần này họ cũng sẽ không đến quan lễ.

Mặc dù Đế Tuấn và Thái Nhất có thể tìm ra một con đường chứng đạo như vậy khiến họ khá kinh ngạc, nhưng họ cũng không hâm mộ.

Dù sao họ thân mang Hồng Mông Tử Khí, chỉ cần không xảy ra chuyện ngoài ý muốn như Chuẩn Đề, thánh vị tương lai, tất có một chỗ cho họ.

Thông Thiên thực ra có chút không muốn về, nhưng bị Nguyên Thủy cứng rắn lôi đi.

Mười một Tổ Vu thì trở về báo cho tộc nhân biết về sự đồng thuận đạt được với Yêu tộc, để hai tộc không đến nỗi vừa bắt đầu đã kết oán.

Mối quan hệ giữa hai tộc hiện tại vẫn đang ở giai đoạn vi diệu.

Nhưng họ cũng không sợ Đế Tuấn và Thái Nhất sẽ lừa gạt mình, cùng lắm là đánh một trận thôi.

Chỉ là nếu thật sự đánh nhau, cái giá phải trả có thể hơi lớn.

Phục Hy và Nữ Oa dẫn theo Ngô Sở và mọi người, cùng nhau dạo

chơi ba mươi ba Thiên Cung.

Đế Tuấn và Thái Nhất không đi cùng, hai người họ lúc trước còn đang xin lỗi Phục Hy.

Dù sao khi lừa Phục Hy gia nhập, họ đã giấu diếm mục đích thật sự.

Điều này khiến Phục Hy có chút tức giận, cảm thấy bị lừa dối, rất muốn lật đổ con thuyền tình bạn này.

Nhưng dưới lời xin lỗi chân thành của Đế Tuấn và Thái Nhất, Phục Hy cũng chỉ có thể chấp nhận.

Bởi vì những gì họ nói cũng không sai, có Yêu tộc Thiên Đình ở đó, sự an toàn của Nữ Oa sẽ được đảm bảo tuyệt đối.

Dù sao có tiền lệ của Minh Hà và Côn Bằng ở đó, Phục Hy cũng không dám cược, liệu có sinh linh khác liều mình làm bậy hay không.

Mặc dù quan hệ giữa họ và Ngô Sở rất sâu sắc, nhưng Phục Hy lại không muốn quá phụ thuộc vào Ngô Sở.

Nếu không ban đầu hắn đã không dễ dàng bị Đế Tuấn và Thái Nhất lôi xuống nước.

Chương 627

Hơn nữa Tê Phượng Sơn lại nằm trong hệ thống Bất Chu Sơn, mọi người lại là bạn bè...

Tiếc là Ngô Sở không nghe được đôi huynh đệ kia lừa phỉnh Phục Hy, nếu không hắn sẽ phải hỏi Phục Hy một câu, nếu có kẻ lòng dạ bất chính gia nhập Yêu Đình, mục đích chính là vì đạo Hồng Mông Tử Khí trên người Nữ Oa thì sao?

Ngươi sao dám chắc có Yêu Đình ở đó, Nữ Oa sẽ không gặp nguy hiểm?

Nhưng với tu vi của Nữ Oa, cộng thêm cả người đầy bảo bối, so sánh ra, đối đầu sống mái với Tiếp Dẫn còn tốt hơn nhiều so với đối đầu sống mái với Nữ Oa.

Phục Hy dẫn Ngô Sở và mọi người, từng tầng từng tầng dạo chơi, ngắm vô số tiên sơn ẩn hiện trong sương mù tiên khí, ngắm thiên hà rộng lớn sóng gợn lăn tăn, cùng với những bãi cỏ xanh mướt vô ngần bên bờ thiên hà.

Phải nói rằng, đây là một nơi rất thích hợp để chăn nuôi.

Trong đầu hắn hiện ra cảnh tượng Hầu tử chăn ngựa ở đây.

Đứng bên bờ thiên hà, Phục Hy âm thầm xin lỗi Ngô Sở, "Ta không ngờ bọn họ lại ôm mục đích như vậy, còn muốn kéo ngươi vào..." Ngô Sở lắc đầu, mỉm cười nói: "Không cần xin lỗi ta!

Dù sao ta cũng không gia nhập, họ cùng lắm chỉ lừa gạt một chút thôi.

Nhưng điều này cũng bình thường, không ai dễ dàng nói ra chuyện liên quan đến chứng đạo, cách làm của họ, vẫn có thể hiểu được."

Nếu nói thật sự có lỗi, thì lúc trước hắn trước mặt mọi người, tuy là trong phạm vi nhỏ, nhưng vẫn coi như là đã chọc thủng lớp giấy cửa sổ này.

Nếu có kẻ lòng dạ bất chính, cố ý phá hoại con đường chứng đạo của họ, tội lỗi của hắn sẽ lớn lắm.

Dù hai huynh đệ này vì vậy mà kết thù với hắn, cũng có thể hiểu được.

Dù sao chuyện này liên quan đến chứng đạo, trong mảnh thiên địa này, không có chuyện gì quan trọng hơn chứng đạo.

Nếu không các Tổ Vu kia, sao có thể dễ dàng lập giao ước đó với Đế Tuấn Thái Nhất?

Chính vì chuyện này liên quan đến chứng đạo, thật sự quá quan trọng, quan trọng đến mức không có bất kỳ đường lùi nào.

Không đồng ý, đừng nói là không làm bạn được nữa, hai bên có thể lập tức khai chiến.

Đương nhiên, Vu tộc chịu đồng ý, tự nhiên cũng không phải sợ Yêu tộc Thiên Đình.

Trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, hai tộc chẳng phải đã đánh nhau đến ngươi chết ta sống sao!

Vu tộc đầu sắt, không phải là chủng tộc biết sợ chết.

Chủ yếu vẫn là nể mặt mọi người đều là bạn bè.

Biết rõ mục tiêu của đối phương là chứng đạo, nếu còn cố ý cản trở, vậy tính chất sẽ quá ác liệt, kết quả tất nhiên là cục diện ngươi chết ta sống.

Nếu mọi người không quen biết, giao tình không sâu đậm, vậy thì không sao cả, cớ gì phải thành toàn cho đối phương chứ?

Đối với Vu tộc bọn họ cũng chẳng có lợi lộc gì.

Nhưng bây giờ, tình hình rõ ràng đã khác. "Ngươi thấy khả năng thành công của họ lớn đến đâu?" Phục Hy truyền âm hỏi: "Lão sư không phải nói, pháp môn chứng đạo chỉ có ba loại sao?

Dựa vào khí vận cũng có thể chứng đạo?" Ngô Sở lắc đầu nói: "Cái này ai mà nói rõ được, có lẽ chứng đạo bằng khí vận, cũng thuộc một loại của chứng đạo bằng công đức chăng?

Thống nhất Hồng Hoang, mở ra thái bình vạn thế cho Hồng Hoang, cai trị Hồng Hoang, để Hồng Hoang không ngừng lớn mạnh, đây cũng coi như là công đức to lớn bằng trời rồi!" Phục Hy gật gật đầu, cuối cùng hỏi: "Còn ngươi?

Sao vẫn chưa trảm thi?

Ngươi không phải nói pháp môn trảm thi chứng đạo và pháp môn dĩ lực chứng đạo không xung đột sao?" Ngô Sở mỉm cười nói: "Không vội, dù sao bây giờ cũng không ai dám ra tay với ta, cứ từ từ!" Phục Hy cười nói: "Đừng nói mạnh miệng quá, luôn có những kẻ điên cuồng, ví như đám ma nghiệt dưới trướng Minh Hà đạo nhân.

Nếu tương lai bọn họ thành công trảm thi, phát hiện ngươi vẫn chưa trảm thi, ngươi nói xem họ có âm thầm ra tay không?

Dù sao chém ra đạo thi thứ nhất, đã không còn cảm thấy hai con Lôi Thú của ngươi đáng sợ nữa, nếu chém ra đạo thi thứ hai, e rằng có thể đánh ngang tay với hai con Lôi Thú của ngươi, nếu chém ra đạo thi thứ ba..." Ngô Sở xua tay, cười nói: "Đừng tự dọa mình, chém ra đạo thi thứ hai không dễ dàng như vậy, càng đừng nói đến đạo thi thứ ba." Nhưng Ngô Sở cũng hiểu rõ, lúc này quả thực không nên trì hoãn quá lâu, để tránh bị người khác coi thường.

Hơn nữa hắn cũng thực sự cần phải nghiệm chứng một chút, vì

sao Lão tổ lại nói, con đường trảm tam thi chứng đạo và dĩ lực chứng đạo không hề xung đột?

Theo hắn thấy, nếu chứng đạo theo cách của Bàn Cổ đại thần, vậy thì phương pháp đó ít nhiều vẫn có chút xung đột với trảm tam thi chứng đạo.

Bởi vì thiện ác chấp ngã thi bị chém ra, chém ra không chỉ là thiện niệm ác niệm, mà còn có cả những tình tự đại đạo, chân ngã còn lại tuy thuần túy, nhưng lại không đủ mạnh mẽ.

Nếu đi con đường dĩ lực chứng đạo, đây rõ ràng là một sự suy yếu đối với bản thân, trừ phi lại hợp nhất tam thi đã chém ra với chân ngã.

Nhưng như vậy, chẳng phải là con đường trảm tam thi sao!

Tuy nhiên đây đều là suy luận của hắn, vẫn cần hắn tự mình nghiệm chứng.

Ở lại Thiên Đình mấy ngày, Ngô Sở và mọi người liền trở về phủ.

Mặc dù chuyến đi Thiên Cung tranh đấu này, thu hoạch của hắn không lớn, nhưng trong vô thức, ảnh hưởng của hắn đối với tiến trình thần thoại Hồng Hoang, đã vượt xa sức tưởng tượng của hắn.

Lịch sử thần thoại Hồng Hoang tương lai sẽ phát triển ra sao, hắn đã hoàn toàn không thể dự đoán, điều hắn có thể làm, chỉ là âm thầm nâng cao tu vi của mình, lấy bất biến ứng vạn biến.

Trở về Tử Ngọc Sơn, Ngô Sở liền đi bế quan.

Hắn treo Hỗn Độn Bảo Hồ Lô trong đại điện, để tiện cho các tiểu hoa thần ra vào Thiên Hồ giới hái tiểu nhân sâm quả và tiểu bàn đào, cũng như tiểu hoàng trung lý.

Tại sao phải thêm chữ 'tiểu'?

Bởi vì nhân sâm quả và bàn đào, cũng như hoàng trung lý thật sự,

đều là vật có chủ.

Hoàng trung lý không giống như trong thần thoại Hồng Hoang, trở thành vật của Nguyên Thủy, mà vẫn ở lại trong Tử Tiêu Cung.

Tương lai khả năng cao sẽ trở thành đồ của Hạo và Dao.

Nhưng nếu tương lai hai tộc Vu Yêu không đánh nhau, mà hòa bình chung sống, vậy thì Hạo và Dao còn có cơ hội trở thành Thiên Đế Thiên Hậu tương lai không?

Rõ ràng là không có khả năng.

Mặc dù như vậy, hắn sẽ mất đi một cái 'đùi' lớn có thể dùng để ra vẻ, nhưng nếu Hồng Hoang đại địa có thể phát triển bình tĩnh như vậy, hắn cũng vui lòng thấy nó thành công.

Dù sao Hồng Hoang đại địa càng cường thịnh, xác suất Tiểu thư tả hóa thân Luân Hồi sẽ giảm đi rất nhiều, so với việc ra vẻ, hắn tự nhiên càng hy vọng Tiểu thư tả có thể không cần phải đi bước đó.

Vì cuộc sống hạnh phúc tốt đẹp tương lai của mình, cố lên!

Ngô Sở tự cổ vũ mình một phen, sau đó bắt đầu bế quan lĩnh ngộ các loại tình tự đại đạo. ...

Thời gian như nước chảy, chậm rãi trôi đi, không vì ý chí cá nhân mà thay đổi.

Chương 628

Thời gian ngắn ngủi mười mấy nguyên hội, lại thoáng chốc trôi qua.

Hồng Hoang Yêu tộc Thiên Đình tuy không có động thái lớn nào, nhưng thế lực lại ngày càng mạnh, ẩn ẩn có một cảm giác tích thế chờ phát, nhưng lại nén mà không phát, điều này khiến một số sinh linh đầu sắt, nhưng lại tương đối thông minh, âm thầm kinh hãi.

Còn một số kẻ đầu sắt, nhưng lại ngu xuẩn, thì cho rằng Yêu tộc Thiên Đình cũng chỉ là sấm to mưa nhỏ, dọa dẫm mọi người mà thôi.

Tình hình này kéo dài mười mấy nguyên hội, tự nhiên dễ khiến người ta tê liệt, thậm chí ngay cả một số sinh linh vốn âm thầm lo lắng, cũng dần dần buông lỏng tâm trí.

Dù sao, lúc này chính là thời điểm mọi người điên cuồng nâng cao tu vi, những sinh linh trên Thiên Đình chẳng lẽ không cần tu hành sao?

Trên thực tế, để tu vi của mình không bị tụt lại, Đế Tuấn và Thái Nhất, không hề lập tức triển khai bước chân chinh phục vạn tộc Hồng Hoang.

Muốn thành công chứng đạo, chinh phục vạn tộc Hồng Hoang, tụ long khí vận, là bước cuối cùng.

Trước đó, họ phải nâng tu vi lên cảnh giới đủ mạnh đã.

Hiện nay rất nhiều sinh linh đã bước lên con đường trảm thi, và số sinh linh thành công chém ra đệ nhất thi cũng ngày càng nhiều.

Họ sao có thể dừng bước để làm chuyện khác?

Nói cho cùng, bản thân mạnh mẽ mới là gốc rễ.

Trong tình hình này, Ngô Sở cũng đã thành công chém ra đệ nhất thi.

Hắn không đi vào Hỗn Độn để trảm thi, mà là tự nhiên thành công chém ra.

Cảm giác này vô cùng kỳ diệu, giống như hai cái mình y hệt nhau, ngay cả ý niệm cũng có rất nhiều khác biệt.

Trong thiện thi được chém ra, bao gồm tất cả các pháp tắc đại đạo chân thiện mỹ.

Điều này cũng khiến tính cách của thiện thi trung chính ôn hòa, hoàn toàn là một đại thiện nhân mười phần, trong lòng không dấy lên bất kỳ ác niệm nào, dù thỉnh thoảng có ác niệm nảy sinh, trong nháy mắt lại tự tiêu tan.

Mà bản tôn sau khi chém ra thiện thi, trong lòng không có thiện niệm bảo vệ, tức thì ác niệm nảy sinh, nhưng dưới sự khống chế của nguyên thần mạnh mẽ của bản tôn, lại không đến mức bị những ác niệm này chi phối.

Đây là trải nghiệm hắn chưa từng có, hắn lẳng lặng cảm ngộ cảm giác kỳ diệu này.

Mà tu vi của hắn, cũng trong quá trình cảm ngộ này, vững bước tăng lên.

Giống như tâm cảnh đã được một loại thăng hoa nào đó, tu vi tự nhiên cũng tăng trưởng theo.

Mãi đến khi quá trình thể ngộ này kết thúc, tu vi dần dần không còn tăng trưởng, Ngô Sở mới bắt đầu tiến hành thí nghiệm của mình, dùng để nghiệm chứng suy đoán ban đầu.

Hắn không để thiện thi ra ngoài gây chuyện, mà là luyện hóa thiện thi lại lần nữa.

Hắn đem những đại đạo đã chém ra, lại luyện hóa trở về bản thể, để bản tôn nuốt chửng thiện thi đã chém ra.

Quá trình này, lại là một trải nghiệm vô cùng kỳ diệu.

Mà khi thiện thi được hắn luyện hóa trở về bản thể, tu vi tự nhiên lại có không ít đề thăng.

Điều này khiến hắn có cảm giác như tìm được BUG, thầm nghĩ, nếu cứ liên tục chém ra nhất thi, sau đó lại luyện hóa nó, vậy tu vi có phải là có thể tăng trưởng vô hạn không?

Mặc dù khả năng này không cao, nhưng Ngô Sở vẫn chuẩn bị thử một lần.

Dù sao điều này cũng nghiệm chứng được suy đoán của chính hắn, hiểu được vì sao Lão tổ lại nói trảm tam thi chi pháp và dĩ lực chứng đạo pháp không xung đột.

Chỉ cần không hợp nhất tứ thân, thì không cần lo lắng đi lên con đường trảm tam thi chứng đạo.

Mà muốn đi con đường dĩ lực chứng đạo, bản thân không thể có bất kỳ khuyết điểm nào, tất cả các pháp tắc đại đạo đã chém ra, đều cần phải luyện hóa trở về.

Trước đó hắn còn lo lắng thiện thi đã chém ra có thể luyện hóa về bản thể không?

Sự thật chứng minh, lo lắng của hắn có chút thừa thãi, những pháp tắc đại đạo được chém ra từ chính thân mình, không gì hợp với bản thân hơn, sao có thể không luyện hóa lại được chứ!

Nếu không thể luyện hóa lại, vậy bước cuối cùng tứ thân hợp nhất, cũng sẽ không thể thực hiện được.

Trảm tam thi chi pháp, sở dĩ cần tứ thân hợp nhất, chính là sau khi

tâm cảnh đạt được sự thăng hoa hoàn mỹ, lại dùng tứ thân hợp nhất, từ đó sinh ra tu vi mạnh mẽ, nỗ lực đẩy mình lên cao hơn, sau đó ở điểm cao nhất tiến hành bước thăng hoa cuối cùng – chứng đạo thành Thánh!

Nghĩ kỹ lại, Ngô Sở lại không khỏi cảm thấy, trảm tam thi chi pháp của Lão tổ, và dĩ lực chứng đạo chi pháp, thực ra cũng nên coi là cùng đích đến bằng những con đường khác nhau.

Từ kinh nghiệm chứng đạo của tiền nhân, có thể tổng kết ra, dĩ lực chứng đạo chi pháp, là đưa sự lĩnh ngộ của bản thân đối với đại đạo đến cực hạn, từ đó dùng đại pháp lực để thúc đẩy, khiến bản thân bước vào bước thăng hoa cuối cùng, tiến tới chứng đạo thành Thánh.

Còn trảm tam thi chi pháp, là dùng phương pháp chém ra tam thi, khiến tu vi của bản thân được nâng cao vô hạn, cuối cùng trong tình huống tứ thân hợp nhất, để mình có đủ pháp lực mạnh mẽ chống đỡ mình đi ra bước cuối cùng, để mình được thăng hoa.

Dĩ lực chứng đạo pháp, là sự cảm ngộ đối với một đại đạo duy nhất đạt đến cực hạn.

Hoặc tự mình cảm ngộ loại đại đạo này, hoặc mượn ngoại lực để tăng thêm độ sâu cảm ngộ của mình.

Khả năng thành công của loại thứ nhất cực thấp, đến nay không ai có thể hoàn thành.

Ngay cả Bàn Cổ đại thần, Ngô Sở ước tính, đi cũng không phải là loại thứ nhất, mà là loại thứ hai mượn ngoại lực.

Nếu không khi khai thiên, vì sao ngài lại chém giết ba ngàn ma thần?

Giống như La Hầu vậy, mượn sát lục chi khí sinh ra từ cuộc động loạn của tam tộc, để tăng cường cảm ngộ của mình đối với sát lục

đại đạo, từ đó đẩy đạo này đến cực cảnh.

Trảm tam thi chi pháp thành Thánh, bị người ta chê bai là không bằng dĩ lực chứng đạo chi pháp thành Thánh, e rằng là vì trảm tam thi chi pháp đã đi đường tắt, dùng phương pháp trảm thi để nâng cao tu vi, mà không phải là lĩnh ngộ một đại đạo nào đó đến cực hạn.

Khi một đại đạo nào đó được lĩnh ngộ đến cực hạn, thuật pháp thi triển ra, tự nhiên không phải ai cũng có thể dễ dàng đỡ được.

Điều này giống như một thiên tài toán học, các môn khác đều rất kém, nhưng hắn ra một đề toán cho một bạn học có tổng điểm bằng mình, bạn học có cùng điểm số đó, về cơ bản rất khó giải ra, đạo lý là như nhau.

Có nhận thức như vậy, Ngô Sở liền quyết định đi bằng hai chân.

Trảm tam thi chi pháp không thể bỏ, dù sao học lệch nghiêm trọng cũng không tốt.

Nhưng chuyên tâm nghiên cứu một đại đạo, và đẩy nó đến cực cảnh cũng không thể bỏ.

Nhưng trước đó, hắn muốn thử cày BUG, xem có thành công không.

Chém lại thiện thi, đối với Ngô Sở mà nói, không phải là một việc khó, dù sao cũng đã có kinh nghiệm.

Vì vậy rất nhanh, hắn lại chém ra một đạo thiện thi.

Nhưng lần trảm thi này, trảm thi chi bảo hắn dùng đã đổi thành thượng phẩm linh bảo.

Dù sao cày loại BUG này, thực sự quá hao tổn linh bảo, dùng cực phẩm linh bảo, gia sản có dày đến mấy cũng không đủ để phung phí.

Chương 629

Cảm ngộ tương tự, lại một lần nữa ùa vào tâm trí.

Chỉ là lần trảm thi này, tuy lại có thêm một số lĩnh ngộ mới, giống như 'ôn cố tri tân' vậy, nhưng đối với việc nâng cao tâm cảnh của hắn, sự giúp đỡ đã không còn lớn như vậy.

Mặc dù có thu hoạch, nhưng thu hoạch lại rất ít.

Cho nên nói, BUG này không dễ cày. 81.

Nhưng ý nghĩ muốn dựa vào đó để cày tu vi của hắn, cũng không thể nói là hoàn toàn thất bại.

Bởi vì sau khi chém thi, thi thân được dung luyện từ linh bảo mà thành.

Sau khi luyện hóa thi thân, linh bảo bị dung luyện vào thi thân cũng được luyện hóa vào trong cơ thể hắn.

Năng lượng thuộc về linh bảo này đã củng cố cường độ nhục thân của hắn, khiến cho 《Cửu Chuyển Huyền Công》 vốn đã tưởng bị đẩy đến cực cảnh của hắn, lại có tiến triển mới.

Thu hoạch bất ngờ này, khiến Ngô Sở không những không nản lòng, thậm chí còn có chút hưng phấn, cảm thấy mình cuối cùng đã tìm được con đường rộng lớn để nhục thân tiến hóa.

Thế là hắn không ngừng cày BUG, tiếp tục ôn cố tri tân.

Giống như khi chơi game cày độ thành thạo vậy, không chỉ chém ra tình tự đại đạo của bản thân, mà còn chém ra cả các đại đạo khác.

Nhưng so sánh ra, chém ra các đại đạo khác, đối với việc cảm ngộ tâm cảnh giúp ích không lớn.

Sau khi thử nghiệm mấy chục lần, ngay cả cường độ nhục thân cũng không còn chút đề thăng nào nữa, Ngô Sở cuối cùng cũng dừng lại hành vi ác liệt cày BUG này.

Sau đó vội vàng xuất quan, chuẩn bị đi tìm Tiểu thư tả luyện thể.

Nhưng vừa mới xuất quan, liền bị Hồ tổ tả tả bắt tại trận, Ngô Sở còn tưởng Hồ tổ tả tả tịch mịch nhiều năm, muốn cùng hắn luyện luyện thể, kết quả Hồ tổ tả tả lại nói với hắn, "Ta chuẩn bị chém đệ nhị thi, nhưng cần mượn một chút áp lực bên ngoài..." Giống như khi nàng chém đệ nhất thi, cũng là thông qua mượn áp lực bên ngoài để hoàn thành.

Ngô Sở muốn nói với nàng chuyện cày BUG này, nhưng nghĩ lại lại thấy, nếu nàng cũng làm như vậy, tương lai không thể tứ thân hợp nhất, tức thời nâng cao tu vi, vậy làm sao đảm bảo có thể thành công chứng đạo chứ?

Mặc dù những người khác đi con đường trảm tam thi chứng đạo, khả năng thành công gần như bằng không, nhưng không để họ thử một lần, họ sao có thể biết được tuyệt vọng?

Vì vậy, đợi sau khi họ thật sự cảm thấy tuyệt vọng, lại đến cày BUG này, nâng cao cường độ nhục thân của mình, cũng còn kịp.

Nương tử có yêu cầu, làm tướng công tự nhiên cũng không thể không 'cứng'.

Vì vậy Ngô Sở bế bổng Hồ tổ tả tả lên, định cùng nàng tu luyện Âm Dương chi đạo trước rồi nói.

Mà lý do Ngô Sở đưa cho nàng là, "Mặc dù hiện tại chắc vẫn chưa có ai thành công chém ra đệ nhị thi, nhưng cứ một mực theo đuổi tốc độ, theo đuổi người đầu tiên thì có ích gì chứ?

Lão Thiên cũng sẽ không cho ngươi phần thưởng gì, phu nhân cứ

thả lỏng trước đã, tu hành cũng cần lao dật kết hợp mà!" Lý do quang minh chính đại như vậy, vẫn khiến Hồ tổ tả tả giơ nắm đấm nhỏ lên, đấm vào ngực hắn, kết quả tiếng 'đông đông' truyền ra, khiến Hồ tổ tả tả có chút bất ngờ, "Thân thể ngươi sao đột nhiên trở nên cứng như vậy?

Cảm giác như sắt thép vậy." "Khụ!

Đợi một chút, ta để nó mềm đi một chút." Thế là, Ngô Sở vận dụng Đại Đạo chi lực, đại đạo này, tên là 'Mềm'.

Thân thể sắt thép vốn cứng như sắt, trong nháy mắt liền mềm như bông... "Đạo nguyên hạch thần văn ta đưa cho các ngươi, có lĩnh ngộ gì mới không?" Hồ tổ tả tả hơi thở như lan, trực tiếp dùng thần thức giao lưu, "Không có tiến triển lớn gì, cảm giác quá khó, hoàn toàn không thể nghiên cứu.

Cho nên ta mới nghĩ, sau khi tu vi nâng cao thêm một chút, có lẽ sẽ có ích cho việc này." "Thì ra là vậy!

Vậy là vi phu trách nhầm ngươi rồi." Hồ tổ tả tả liếc hắn một cái, hỏi: "Ngươi lại sao vậy?

Mặc dù tu vi của ngươi đã mạnh lên rất nhiều, nhưng dường như vẫn chưa thành công trảm thi." Ngô Sở cười lên, lắc đầu nói: "Thành công chém ra rồi, nhưng lại bị ta luyện hóa trở về..." Vừa nói, hắn liền kể lại những suy đoán của mình một lượt.

Nghe mà Hồ tổ tả tả mắt tròn miệng dẹt, có chút không theo kịp tư duy của hắn.

Nhưng có một chuyện nàng đã nghe hiểu, Ngô Sở đã chém thiện thi mấy chục lần, nếu hắn muốn, có thể lập tức chém thiện thi ra lại. 82.

Cách cày độ thành thạo này, quả thực điên cuồng đến mức bệnh

hoạn.

Mà hành động này của Ngô Sở, cũng khiến Hồ tổ tả tả có chút rục rịch.

Thấy đôi mắt nàng sáng lên, Ngô Sở không khỏi ho nhẹ, "Nàng đừng có thử lung tung a!

Nàng lại không tu hành 《Cửu Chuyển Huyền Công》.

Hơn nữa, nếu nàng luyện hóa lại đạo thiện thi này, tương lai lại phải luyện chế lại một thanh Tru Tiên Kiếm để trảm thi..." Nhưng Hồ tổ tả tả lại nói: "Không sao cả!

Chẳng qua là luyện chế lại một bộ Tru Tiên Tứ Kiếm cấp cực phẩm thôi mà!

Chúng ta luyện được hai bộ, thì có thể luyện được ba bộ bốn bộ...

Hơn nữa Hoàng Long bọn họ đã trở về rồi, đang phỏng theo luyện chế Tru Tiên Tứ Kiếm này đấy!

Bọn họ có tu luyện 《Cửu Chuyển Huyền Công》, ngươi không định nói cho họ biết chuyện này sao?" Ngô Sở lắc đầu, nói: "Không giống nhau, thi thân được chém ra lại lần nữa, rồi lại luyện hóa trở về, đối với việc nâng cao tu vi bản thân, không hiệu quả bằng lần đầu tiên.

Nếu các ngươi không tiến hành tứ thân hợp nhất ở bước cuối cùng, dùng để tức thời nâng cao tu vi, nhờ đó chứng đạo, có lẽ các ngươi sẽ không thể tức thời đột phá nút thắt đó, từ đó chứng đạo thất bại..." Hồ tổ tả tả nghe xong, không khỏi á khẩu không nói nên lời.

Ngô Sở lại nói: "Mặc dù khả năng các ngươi có thể thành công chứng đạo là rất nhỏ, nhưng nghĩ kỹ lại, nếu các ngươi không thử một lần, cũng sẽ không dễ dàng cam tâm..." Hồ tổ tả tả nhìn hắn, hỏi: "Vậy sao ngươi lại dám dễ dàng thử như vậy?

Nếu tương lai ngươi không thể thành công chứng đạo... ngươi không hối hận sao?" Ngô Sở lắc đầu nói: "Không có Hồng Mông Tử Khí làm nền tảng, trảm tam thi chi pháp, thực ra rất khó chứng đạo.

Chính vì trong lòng ta có nhận thức rõ ràng về điểm này, nên ta mới dám tùy tiện giày vò.

Nhưng các ngươi nếu không thử một lần, sẽ cam tâm từ bỏ sao?" Hồ tổ tả tả nghe vậy, khẽ thở dài.

Vì vậy, Ngô Sở dứt khoát không hề nói chuyện này với bọn Tiểu Hoàng Long.

Dù sao thì đợi sau này chúng nó chứng đạo thất bại rồi nói cũng không muộn.

Nhưng chuyện này lại có thể nói với Hậu Thổ tiểu thư tả một chút.

Vu tộc tuy không tu nguyên thần, nhưng tu vi của Đại Vu đã đến tầng thứ Đại La thì cũng tương tự là đang ngộ đạo, cảm ngộ các loại đại đạo pháp tắc giữa thiên địa.

Chỉ là tuyệt đại đa số Vu tộc cảm ngộ đều là đại đạo tự nhiên, rất ít người cảm ngộ đại đạo tình tự.

Cũng không biết tiểu thư tả có đi cảm ngộ thứ này không.

Chương 630

Vu tộc không tu nguyên thần, không có nghĩa là họ không có nguyên thần.

Nguyên thần của Vu tộc bẩm sinh đã hợp nhất với nhục thân, nhục thân càng mạnh mẽ thì nguyên thần tự nhiên cũng càng mạnh mẽ.

Nếu nhục thân bị thương, nguyên thần cũng sẽ bị thương theo; nhục thân hủy diệt, nguyên thần cũng sẽ tiêu vong theo.

Cho nên về mặt lý luận, tiểu thư tả thực ra cũng có thể trảm thi.

Thậm chí có thể nói, phương thức sinh sôi ban đầu của Vu tộc, chính là cách dùng tinh huyết của bản thân để tạo ra Vu, thực chất là một biến thể của pháp môn trảm thi.

Chỉ là khi tạo Vu, Tổ Vu chỉ ban cho họ một vài thần thông, ngoài ra không cho thêm bất cứ thứ gì khác.

Vì vậy những Vu được tạo ra mới yếu ớt như vậy, bởi vì nguyên thần của họ cực kỳ nhỏ yếu, hơn nữa đều là một tờ giấy trắng, không mang bất kỳ ký ức nào.

Thậm chí, ở một mức độ nào đó, Vu tộc nhị đại tiên tổ thực chất là thân ngoại hóa thân do mười hai Tổ Vu dùng tinh huyết bản thân tạo ra.

Nếu tiểu thư tả dùng pháp môn trảm thi, nâng cường độ nhục thân lên đến cực hạn, không biết có thể kích thích hơn nữa tinh huyết Bàn Cổ trong cơ thể nàng không?

Cảm ứng được khí tức của Ngô Sở, tối hôm đó, tiểu thư tả liền từ bộ lạc trở về Tử Ngọc Sơn.

Sau một phen giao lưu sâu sắc, Ngô Sở bèn nói với nàng chuyện này.

"Còn có thể tu hành 《Cửu Chuyển Huyền Công》 như vậy sao?" Tiểu thư tả cũng bị kinh ngạc đến mắt tròn mắt dẹt, có chút không tài nào hiểu nổi phương thức dung luyện các loại kim loại vào cơ thể này.

Theo nàng thấy, dùng linh bảo để chứa đựng thi thân được chém ra, rồi lại luyện hóa thi thân vào cơ thể, đây chẳng phải là luyện hóa linh bảo vào trong người, biến nó thành một bộ phận của cơ thể sao!

Linh bảo được luyện chế từ gì?

Các loại khoáng vật kim loại cùng với xương thú, da thú các loại.

Những thứ này, thật sự có thể trở thành một bộ phận của cơ thể sao?

"Thử là biết ngay thôi?" Ngô Sở cười hỏi: "Nàng có lĩnh ngộ đại đạo tình tự không?" "Có chứ!

Các loại đại đạo pháp tắc, ta đều có lĩnh ngộ, ta cũng hy vọng có thể thông qua cách này, không ngừng kích thích tinh huyết Phụ Thần trong cơ thể, từ đó lớn mạnh bản thân." "Vậy thì không thành vấn đề rồi, lúc nào đó luyện chế mấy món Vu khí thử xem, biết đâu Vu tộc các nàng cũng có thể đi theo con đường trảm thi chứng đạo này thì sao!" Ngô Sở cười nói.

Tiểu thư tả cười khổ, nói: "E là khả năng không lớn, chúng ta Vu tộc tu hành không quá chú trọng tâm tính, chỉ cần kích thích huyết mạch, lĩnh ngộ huyết mạch thần thông là được.

Hơn nữa nguyên thần của chúng ta sớm đã dung nhập vào nhục thân, một khi dùng pháp môn trảm thi này, chẳng khác nào chém cả nhục thân ra ngoài, điều này ngược lại còn là một loại tổn thương đối

với nguyên thần của chúng ta." "Vậy có cách nào để nguyên thần và nhục thân của các nàng tách rời ra không?" Ngô Sở hỏi, bởi vì hắn nghĩ đến tương lai tiểu thư tả thân hóa luân hồi, sau đó lại ngưng tụ ra pháp thân Bình Tâm Nương Nương trong cõi luân hồi.

Mà vị Bình Tâm Nương Nương này, rất có thể chính là do nguyên thần ngưng tụ mà thành.

Đề nghị này của Ngô Sở khiến tiểu thư tả rơi vào trầm tư.

Trong lúc tiểu thư tả đang cân nhắc tính khả thi của đề nghị này, Ngô Sở đã khoan khoái vươn vai, bước ra khỏi hậu viện, đến bên ao trong hoa viên.

Chỉ từ hành động không cần xoa eo lần này là có thể thấy được, cường độ nhục thân của hắn đã tăng lên bao nhiêu, tiểu thư tả có sức chiến đấu bùng nổ cũng đành bó tay với hắn.

Các tiểu hoa thần và tiểu hoa tiên đang tỉa hoa trong hậu hoa viên rối rít chào Ngô Sở.

Ngô Sở nhìn bọn họ, gật đầu, nói: "Những người khác đâu!" Tiểu Mẫu Đơn bay tới, nói: "Nguyệt Linh tỷ tỷ và Thải Nương tỷ tỷ đang bế quan, Tiểu Vũ tỷ tỷ đi Vạn Nha Sơn tìm Thạch Cơ muội muội rồi…" "Tiểu Mạt Lỵ đâu?

Ngươi có biết pha trà không?" "Thủy Tiên biết pha, Tiểu Mạt Lỵ cũng ở đây ạ!

A Sở tiền bối có muốn ăn gì không ạ?" "Mang chút điểm tâm ra trước đi!

Có sẵn không?

Lâu quá không ăn gì rồi, có chút nhớ hương vị của những món ngon đó." Ngô Sở chép chép miệng, thật sự là nhạt mồm nhạt miệng quá rồi.

Mười mấy nguyên hội không ăn không uống, Ngô Sở cũng không muốn khống chế vị giác của mình nữa.

Không lâu sau, liền thấy Hồng Vân cưỡi mây bay tới, từ xa đã cười ha hả: "A Sở hiền đệ xuất quan rồi à!

Hôm qua ta đã cảm ứng được khí tức của ngươi, nhưng thấy Hậu Thổ đệ muội trở về, nên không qua làm phiền…" Đang nói, ông ta không khỏi nghi hoặc nhìn Ngô Sở.

Càng nhìn, mày càng nhíu chặt, "Ngươi, ngươi sao thế này?

Cảm giác như chưa trảm thi, nhưng tu vi lại như tăng lên không ít… Hiền đệ đã thành công bước lên con đường dĩ lực chứng đạo rồi ư?" Ngô Sở nghe vậy, lắc đầu cười nói: "Cũng không hẳn, ta chẳng qua chỉ là luyện hóa lại thiện thi đã chém ra mà thôi…" Nghe Ngô Sở giải thích, biểu cảm của Hồng Vân giống hệt Hồ tổ tả tả và tiểu thư tả, hoàn toàn là mắt tròn mắt dẹt.

Bởi vì không ai làm như Ngô Sở cả, ít nhất là trước đây, Hồng Vân chưa từng nghe ai làm như vậy.

"Luyện hóa thiện thi trở lại, đây chẳng phải là bước sau khi trảm cả tam thi, tiến hành tứ thân hợp nhất sao?" Hồng Vân không hiểu.

Thế là, Ngô Sở đành phải giải thích lại lý do và suy đoán của mình cho Hồng Vân, sau đó nói: "Tình hình của ta khác với ngươi, ngươi thân mang hồng mông tử khí, cứ theo các bước sư phụ nói mà tu hành là được, còn ta thì cần tìm cách khác." Dừng một chút, hắn lại nói: "Sư phụ từng nói với ta, pháp môn dĩ lực chứng đạo và trảm tam thi chứng đạo không xung đột.

Nhưng ta nghĩ đi nghĩ lại, thực ra vẫn là có xung đột.

Bởi vì muốn đi con đường dĩ lực chứng đạo, bản thân không thể có bất kỳ khuyết điểm nào.

Nhưng trảm tam thi lại là chém đi đạo mà bản thân lĩnh ngộ, điều này rõ ràng là không viên mãn…" Nghe Ngô Sở nói vậy, Hồng Vân mới thở phào nhẹ nhõm, "Thì ra là thế!" Cuối cùng lại có chút áy náy nói: "Đúng là khổ cho ngươi rồi, nếu không phải vì chúng ta, ngươi thân là Huyền Môn đại sư huynh, hoàn toàn có tư cách sở hữu một đạo hồng mông tử khí, đâu cần phải như bây giờ tự tìm con đường chứng đạo cho mình." Hồng Vân không biết, Ngô Sở không cần hồng mông tử khí, phần lớn cũng là vì ông ta.

Ngô Sở bưng chén trà do tiểu Thủy Tiên pha, nhấp một ngụm, cười nói: "Lại nói vậy rồi, thân là đại sư huynh của các ngươi, tự nhiên không thể quá ích kỷ.

Hơn nữa ngay cả sư phụ cũng cảm thấy, nếu trong chúng ta có ai có thể đi ra một con đường chứng đạo khác, thì đó nhất định là ta.

Ngươi nghĩ xem, trong tình huống đó, ta có thể tranh cơ hội của các ngươi sao?

Nếu thật sự cảm thấy áy náy, thì hãy tu hành cho tốt, cố gắng sau này chứng đạo thành công, như vậy mới không phụ lòng ta nhường hồng mông tử khí cho các ngươi." Gió nhẹ hiu hiu, mặt hồ gợn sóng lăn tăn.

Nắng chiều nghiêng bóng, vạn vật khoác áo vàng kim.

Trên đỉnh Thần Mộc, khói bếp lượn lờ bay lên, đó là bằng chứng cho việc tiểu hoa tiên Mạt Lỵ đang dẫn dắt đội ngũ đầu bếp của Tử Ngọc Sơn bận rộn trong nhà bếp.

Trên tán Thần Mộc um tùm, một đám tiểu hoa tiên đang buồn chán chơi trò trốn tìm.

Giữa bọn họ còn có mấy con phượng điểu nhỏ và kỳ lân nhỏ, cùng một con bạch long nhỏ.

Chúng không phải Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, hay Long tộc, mà là do Thiên Tàm nhất tộc tu hành pháp môn 《Thiên Tàm Cửu Biến》 biến hóa mà thành.

Cặp tổ tiên Thiên Tàm tộc đầu tiên là Thiên Băng và Thiên Tuyết, nay đã có tu vi Thái Ất cảnh, từ hình thái kỳ lân nhỏ biến thành hình thái bạch long nhỏ.

Trong số con cháu của họ, cũng có con biến thành kỳ lân nhỏ hoặc phượng hoàng nhỏ, thậm chí biến hóa lần đầu đã là hình thái rồng nhỏ cũng không phải không có.

Trải qua vô số năm tháng sinh sôi và tiến hóa, tộc này cũng dần dần thể hiện ra tiềm lực của mình.

Tuy chưa có Thiên Tàm cảnh giới Đại La, nhưng tương lai cũng không phải là không thể.

Chương 631

Trong hồ lớn, vô số hoa sen khổng lồ nở rộ, hương hoa lan tỏa, có vài tiểu hoa tiên đang đuổi bắt trên những đóa sen.

Họ không phải đang chơi đùa, mà là đang nhặt trứng vịt nước trong hồ.

Có con vịt nước sẽ đẻ trứng trong bụi cỏ ven bờ, có con sẽ làm tổ dưới hoa sen.

Cũng không biết thói quen làm tổ dưới nước này của chúng từ đâu mà ra.

Mà bất luận là trứng vịt nước hay trứng trĩ rừng, đều là những món ngon, đặc biệt thích hợp để làm các loại bánh ngọt.

Đương nhiên, vịt quay cũng là một món mỹ thực.

Những con thủy điểu này đến đây sinh sống, xem như đã bị họ nuôi dưỡng.

Trong rừng núi còn nuôi thả không ít trĩ gấm có chất thịt thượng hạng, cùng một số gia súc khác dùng để ăn.

Về cơ bản đều là những trân phẩm có thịt cực kỳ tươi ngon.

Phát triển bền vững luôn là sách lược của Tử Ngọc Sơn, dù sao một số trân thú nếu không được nhân công nuôi dưỡng, rất dễ bị họ ăn sạch.

Bên bờ hồ lớn, ruộng tốt trải dài, bờ ruộng đan xen, hoa lúa nở rộ tỏa hương, thu hút không ít ong mật và bướm màu ghé thăm.

Có những con ong mật có kích thước khá lớn, các tiểu hoa tiên thậm chí còn dùng chúng làm phương tiện giao thông, ngồi trên lưng

chúng chỉ huy.

Lấy Thần Mộc làm trung tâm, lan ra ngoài, cách mấy vạn dặm, có thể thấy một cây cổ thụ cao chọc trời, thân cây còn to hơn cả ngọn núi bình thường.

Xung quanh thân cây khổng lồ này, không biết từ lúc nào đã mọc lên rất nhiều công trình kiến trúc, hình thái khác nhau.

Có cái hình dáng như nấm, có cái lại giống dã thú, có cái đơn sơ như nhà tranh, có cái lại như được kết từ dây leo… Những công trình kiến trúc hình thù kỳ lạ này liên kết thành một thể, xen kẽ vào nhau, mới nhìn thì đột ngột, nhưng nhìn kỹ lại cho người ta một cảm giác hoang dã thú vị.

Sinh linh sống ở đây cũng muôn hình vạn trạng, có con đã hóa hình nhưng chưa triệt để, có con vẫn giữ hình thái dã thú.

Nhưng ở đây, không có sinh linh nào chém giết lẫn nhau, dù là sói gặp cừu, đôi bên đều giữ một sự ăn ý nào đó, kiềm chế dục vọng săn mồi. 'Hệ sinh thái' kỳ quái mà hài hòa được sinh ra ở đây, họ gọi nó là 'Thiên Mộc Bộ Lạc', gọi tắt là 'Thụ Thôn'.

Dân làng của Thụ Thôn là những sinh linh nguyên thủy của Tử Ngọc Sơn, cũng là sau mấy lần Ngô Sở giảng đạo mới thành công hóa hình, hoặc chạy đến nghe Ngô Sở giảng đạo mà dần dần ngưng tụ thành.

Ngô Sở không hề quy hoạch gì cho Thụ Thôn này, cứ để nó mọc lên như cỏ dại.

Hắn chỉ dựng một tấm bia dưới gốc cây, nội dung giống hệt tấm bia dưới gốc Thần Mộc — hai mươi bốn chữ hài hòa và tám vinh tám nhục của Tử Ngọc Sơn.

Dù Ngô Sở không nói gì nhiều với họ, nhưng tất cả sinh linh đến

đây đều tự giác tuân thủ những quy tắc này.

Trên cây cổ thụ này, có hai chủng tộc hùng mạnh cư ngụ, một là Phượng tộc, hai là Kỳ Lân tộc.

Không thể không nói, Hồng Hoang tam tộc ngày xưa quả thực là chủng tộc được trời ưu ái.

Trải qua vô số năm tháng nghỉ ngơi dưỡng sức, hai tộc này cũng đã khôi phục được chút ít nguyên khí, thậm chí sinh linh cảnh giới Đại La cũng đã xuất hiện một hai người.

Hai tộc tuy từng có thù oán, nhưng trải qua năm tháng dài đằng đẵng chung sống, oán hận giữa đôi bên cũng dần phai nhạt.

Với những tiểu phượng hoàng hay tiểu kỳ lân mới sinh, 'bậc lão bối' cũng sẽ kể cho chúng nghe về quá khứ huy hoàng của hai tộc.

Nhưng khi nhắc lại những huy hoàng đó, cũng đã không còn bao nhiêu oán hận.

Giống như chủ nhân nơi này, Tử Ngọc Chi Chủ, từng nói với họ, thực ra họ không có tư cách để oán hận.

Bởi vì số chủng tộc bị thảm hơn họ do chính tay hai tộc gây ra nhiều không đếm xuể.

Vô số chủng tộc trong Hồng Hoang vạn tộc xưa kia đã bị diệt vong dưới tay họ.

Việc họ có thể sống sót để duy trì nòi giống đã nên cảm thấy may mắn rồi.

Nay thân là điềm lành, họ ẩn cư tại địa giới Tử Ngọc Sơn, ít nhiều cũng mang lại chút lợi ích cho các sinh linh khác ở đây.

Những lợi ích này chủ yếu thể hiện ở phương diện vận khí.

Ví dụ như những dân làng sống ở Thụ Thôn này, tốc độ tu hành rõ

ràng nhanh hơn so với tu hành ở những nơi khác.

Trong Thụ Thôn này, đã xuất hiện dân làng cảnh giới Kim Tiên, đó là một con hươu, một con hươu năm màu sở hữu năm loại màu sắc.

Nó cũng được các dân làng bầu làm 'trưởng thôn', thỉnh thoảng giúp điều giải những mâu thuẫn phát sinh giữa dân làng.

Khi Phượng tộc và Kỳ Lân tộc dần dần khôi phục sinh khí, Ngô Sở đoán rằng, tương lai khi Đế Tuấn và Thái Nhất thống nhất Hồng Hoang vạn tộc, có thể sẽ đến tìm họ gia nhập.

Thực ra Yêu tộc thiên đình hiện nay cũng không phải không có Phượng tộc và Kỳ Lân tộc.

Ban đầu Ngô Sở để Nữ Oa và Phục Hy, mỗi người mang một cặp phượng hoàng và kỳ lân về nuôi dưỡng, nay ngay cả Nữ Oa và Phục Hy cũng đã gia nhập Yêu tộc thiên đình, những phượng hoàng và kỳ lân theo họ về lúc đó chắc chắn cũng sẽ gia nhập thiên đình. … Cương phong lướt qua ngọn cây cổ thụ, thổi rụng một chiếc lá khổng lồ, chiếc lá theo cương phong lẫm liệt cuộn tròn bay lượn, phiêu dạt về phía Thần Mộc Tử Ngọc.

Trên đỉnh Thần Mộc, Thanh Khâu Ly uyển chuyển bước ra khỏi đại điện, thấy Hồng Vân đang ngồi cùng Ngô Sở trong lương đình uống rượu, thưởng thức mỹ thực, liền nói: "Hồng Vân lão ca cũng ở đây à!

Có phải chuẩn bị trảm thi thứ hai rồi không?

Vũ Điệp nương thì sao?

Chuẩn bị trảm thi chưa?" Dù Vũ Điệp nương tấn thăng Đại La khá muộn, nhưng bà không cần phải như những sinh linh Đại La khác, trước khi được lão tổ chỉ điểm, tu hành như ruồi không đầu, không tìm được phương hướng, chỉ biết không ngừng lĩnh ngộ đại đạo, hết

đạo này đến đạo khác.

Theo lý mà nói, Vũ Điệp nương đáng lẽ đã sớm có thể trảm ra thi thứ nhất rồi!

"Nàng ấy đang luyện chế trảm thi chi bảo!" Hồng Vân cười nói: "Chắc cũng sắp thành công rồi!" Trảm thi chi bảo, tốt nhất là tự tay luyện chế, như vậy mới có thể dễ dàng dung nhập đại đạo đã chém ra vào trảm thi chi bảo, trở thành vật chứa đựng sức mạnh của đại đạo.

"Vậy còn lão ca thì sao?

Có muốn cùng đi vực ngoại hỗn độn, trảm thi thứ hai không?" Hồng Vân nghe vậy, sững người, rồi cười ha hả: "Xem ra đệ muội đã chuẩn bị trảm thi thứ hai rồi nhỉ!

Nếu vậy, sao phải chọn ngày, chi bằng nhằm ngay hôm nay…" Cũng không biết mọi người phát hiện ra bằng cách nào, không ít Đại La sau khi biết có thể dùng ngoại lực để hỗ trợ trảm thi, vực ngoại hỗn độn này liền trở nên náo nhiệt.

Chẳng hạn như, khi nhóm Ngô Sở cưỡi Tuyệt Ảnh và Lưu Tô xuất hiện ở vực ngoại hỗn độn, liền gặp phải một số 'người quen' từ Yêu tộc thiên đình.

Yêu soái Thử Thiết và Kế Mông, cùng mười mấy vị yêu soái yêu tướng cũng ở cảnh giới Đại La, đang tổ đội trảm thi trong hỗn độn này!

Nhưng họ đang trảm thi thứ nhất.

So ra thì tu vi của họ thuộc tốp thứ hai, thứ ba.

Chương 632

Gặp hai con Hỗn Độn Cự Thú cuộn lên vô tận hỗn độn phong bạo, hung hãn kéo đến, ban đầu thật sự dọa họ giật nảy mình.

Mọi người chạy đến vực ngoại hỗn độn này trảm thi là vì không muốn phá hoại đại địa Hồng Hoang, dù sao họ cũng cần dựa vào ngoại lực để kích thích, giúp họ trảm thi thành công.

Một khi động thủ ở đại địa Hồng Hoang, ít nhiều sẽ gây ra một số phá hoại.

Mà ở trong hỗn độn này thì không cần lo lắng như vậy.

Trong hỗn độn này, thứ đáng sợ nhất ngược lại không phải là hỗn độn phong bạo, dù sao chống đỡ được hỗn độn phong bạo thì nó cũng sẽ qua đi.

Chỉ sợ gặp phải Hỗn Độn Cự Thú, bởi vì một khi bị Hỗn Độn Cự Thú nhắm vào, thông thường đều là không chết không thôi.

Nhưng một khi trảm ra thi thứ nhất thành công, thoát khỏi miệng Hỗn Độn Cự Thú cũng không phải là chuyện khó.

Một khi trảm ra thi thứ hai thành công, thậm chí có thể đơn đấu với Hỗn Độn Cự Thú.

Khi xưa lão tổ còn chưa trảm ra thi thứ ba thành công, đã có thể một kiếm chém bay một con Hỗn Độn Cự Thú.

Có thể thấy sau khi trảm thi, gia tăng tu vi mạnh mẽ đến mức nào.

Nhưng ở rìa hỗn độn này, tức là rìa đại địa Hồng Hoang, về cơ bản không cần lo lắng sẽ gặp phải Hỗn Độn Cự Thú.

Cho nên khi mới thấy hai con Hỗn Độn Cự Thú này, quả thực có

chút đáng sợ.

Nhưng rất nhanh, họ lại bình tĩnh lại.

Dù sao thì hình dáng của hai con Hỗn Độn Cự Thú này quá quen thuộc, không có sinh linh Đại La nào không nhận ra chúng.

Đó là hộ đạo thần thú của Huyền Môn đại sư huynh, cũng là tọa kỵ chuyên thuộc.

Gặp những 'người quen' này, Ngô Sở cũng không 'cậy thú bắt nạt người', bảo mẹ con Lôi Thú thu nhỏ thân hình, xuất hiện trước mặt họ.

"Chúng ta, ra mắt Đại sư huynh, ra mắt Hồng Vân đạo huynh, ra mắt Thanh Khâu đạo hữu." Những người này khi thấy ba người trên lưng cự thú, liền rối rít hành lễ chào hỏi.

Dù họ ở Yêu tộc thiên đình đều là một phương yêu soái yêu tướng, tu vi tự nhiên cũng không tệ.

Nhưng họ cũng là một trong ba nghìn khách Tử Tiêu Cung năm xưa, gặp Ngô Sở là Huyền Môn đại sư huynh, cùng với thê tử của hắn là Thanh Khâu Hồ Tổ, còn có đệ tử Thánh Nhân là Hồng Vân, không nể mặt thì thật không được.

Ngay cả Thiên đình chi chủ Đế Tuấn và Thái Nhất thấy họ cũng phải hành lễ.

Tuy Hồng Vân chỉ là ký danh đệ tử của Thánh Nhân, nhưng so với những kẻ khác ngay cả tư cách làm môn đồng cho Thánh Nhân cũng không có, địa vị vẫn là siêu nhiên.

"Các ngươi đang tổ đội trảm thi à?" Ngô Sở chỉ cảm thấy có chút hoang đường, nhưng nghĩ lại lại thấy bình thường.

Dù sao Yêu tộc thiên đình không phải là độc hành hiệp, giúp đỡ lẫn

nhau là chuyện rất bình thường.

Thấy cảnh này, Ngô Sở liền biết, đại địa Hồng Hoang sắp tới, số lượng sinh linh cảnh giới trảm thi, tức là cảnh giới Chuẩn Thánh, sẽ dần dần nhiều lên.

Pháp môn trảm thi đã bày ra đó, đối với sinh linh cảnh giới Đại La mà nói, có lẽ họ không thể thông qua pháp môn này để chứng đạo thành công, nhưng trảm ra một hai cỗ thi, chắc chắn không làm khó được họ.

Dù sao những người có may mắn đến Tử Tiêu Cung nghe đạo đều không phải là sinh linh tầm thường.

Vậy vấn đề là, trong ba nghìn khách Tử Tiêu Cung năm xưa, những sinh linh cảnh giới Đại La không có danh hiệu gì, sau này đều đi đâu rồi?

Những khách Tử Tiêu Cung không có danh hiệu đó, đa số đều là cảnh giới Đại La, tuy Yêu tộc thiên đình cường giả vô số, nhưng những người đó chắc chắn không phải tất cả đều gia nhập Yêu tộc thiên đình.

Nếu không Yêu tộc thiên đình có nhiều cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh như vậy, Vu tộc còn làm sao mà tử chiến với Yêu tộc thiên đình được?

Vu tộc có mạnh đến mấy cũng không thể mạnh đến mức vô lý như vậy.

Cho nên có thể khẳng định, ba nghìn khách Tử Tiêu Cung, chỉ có một số ít gia nhập Yêu tộc thiên đình.

Vậy thì, đại đa số sinh linh còn lại trong ba nghìn khách Tử Tiêu Cung, đã đi đâu?

Hàn huyên vài câu với những người này, nhóm Ngô Sở cưỡi Lôi

Thú, tiếp tục đi sâu vào hỗn độn.

Đợi nhóm Ngô Sở đi xa, liền có người nói: "Cảm giác thật kỳ lạ, tuy vị Đại sư huynh kia cho người ta cảm giác rất mạnh, nhưng lại không có khí tức trảm thi, lẽ nào ngài ấy vẫn chưa trảm thi thành công?

Không thể nào!

Ngài ấy là Huyền Môn đại sư huynh mà!" Dưới sự nhắc nhở của người này, mọi người cũng dần dần hoàn hồn lại, cảm giác về nhóm Ngô Sở vừa rồi, dường như thật sự không có khí tức của cảnh giới trảm thi.

Ngô Sở không cố ý che giấu khí tức của mình, cho nên họ đều có thể cảm ứng được.

"Kế Mông yêu soái, ngài thấy thế nào?" Kế Mông là một hán tử thô kệch, da đen sì, nhưng đôi mắt lại rất sáng, trông có vẻ thô kệch, nhưng hẳn là người thô mà có tế.

Hắn liếc nhìn mọi người, nói: "Các ngươi không lẽ cho rằng đối phương chỉ có chút tu vi này thôi sao!

Người ta là Huyền Môn đại sư huynh, khi ở cảnh giới Đại La đã có thể dựa vào thực lực bản thân để thu phục Hỗn Độn Cự Thú.

Các ngươi đừng tưởng rằng hộ đạo thần thú của ngài ấy là do Thánh Nhân ban tặng, ta nghe Yêu Đế và Yêu Hoàng từng nhắc qua, hai con Hỗn Độn Cự Thú đó là do ngài ấy tự mình thu phục.

Người này trí tuệ vô song, so với Thanh Khâu Hồ tộc còn hơn chứ không kém, tu vi càng là sâu không lường được." Thử Thiết cũng gật đầu nói: "Lời của Kế đại ca rất đúng!

Hơn nữa mọi người đừng quên, thân là Huyền Môn đại sư huynh, lúc Thánh Nhân phân phát hồng mông tử khí, ngài ấy nói từ bỏ là từ

bỏ, đây phải là khí phách lớn đến mức nào?

Tự tin mạnh mẽ đến mức nào?" Bề ngoài của Thử Thiết trông cũng là một hán tử thô mãnh, nhưng hai chiếc sừng trâu to lớn chĩa lên trời trên đỉnh đầu lại bán đứng bản thể của hắn sạch sẽ.

Có người hùa theo: "Ngài ấy muốn đi con đường dĩ lực chứng đạo, không trảm thi cũng không lạ.

Hơn nữa tuy ngài ấy chưa trảm thi, nhưng khí tức của ngài ấy lại không hề yếu chút nào.

Thử nghĩ xem, với tu vi mạnh mẽ như vậy, nếu tiến hành trảm thi, tu vi tăng lên sẽ khủng bố đến mức nào?" Soạt… Không ít người nghĩ đến đây, đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Thì ra vị Đại sư huynh này, khủng bố đến như vậy! … Bên kia, Hồng Vân cũng đang thì thầm, "Yêu tộc thiên đình xem ra ngày càng cường thịnh rồi, nếu sau này Đế Tuấn đạo hữu và Thái Nhất đạo hữu nuốt lời, Vu tộc…" Hồng Vân đại thiện nhân xưa nay luôn đối tốt với người, chưa bao giờ ác ý suy đoán người khác, nay lại có thể dùng cách này để suy nghĩ vấn đề.

Ngô Sở đoán rằng, đây là ảnh hưởng do trảm đi thiện thi mang lại cho tính cách của ông.

Nhìn Hồng Vân một cái, Ngô Sở khẽ lắc đầu, nói: "Trước khi huynh đệ họ tiến hành thử nghiệm chứng đạo cuối cùng, họ sẽ không làm gì Vu tộc cả.

Mà sau đó, nếu họ thành công, thì càng không nên làm gì Vu tộc.

Nếu chứng đạo thất bại…" Ngô Sở cũng không rõ, nếu huynh đệ họ chứng đạo thất bại, các Tổ Vu bên Vu tộc có cho rằng Đế Tuấn và Thái Nhất đang lừa gạt họ không?

Một khi họ cho là như vậy, thì kết quả… Ngô Sở cũng không dám

tưởng tượng, lúc đó có phải sẽ trực tiếp mở màn bằng trời long đất lở hay không.

Chương 633

Ở vực ngoại hỗn độn mấy năm, Thanh Khâu Ly và Hồng Vân thành công trảm ra ác thi, bước vào trảm thi cảnh trung kỳ, tức là Chuẩn Thánh cảnh trung kỳ.

Tu vi này, nếu không tính đến sự gia tăng của linh bảo và chí bảo, đã được coi là chiến lực đỉnh cao nhất của Hồng Hoang dưới Thánh Nhân.

Ngay cả mẹ con Lôi Thú, đối mặt với họ ở Chuẩn Thánh cảnh trung kỳ, cũng đã không còn bất kỳ ưu thế nào.

Những con Hỗn Độn Cự Thú này, sau khi trưởng thành, tu vi có thể nhanh chóng đạt đến Chuẩn Thánh cảnh sơ kỳ.

Nhưng sau đó, tu vi của chúng sẽ trì trệ không tiến.

Điều này ở thời kỳ đầu Hồng Hoang, ưu thế là cực kỳ rõ ràng.

Nhưng đến thời kỳ giữa Hồng Hoang, tức là giai đoạn hiện tại, khi cường giả Chuẩn Thánh cảnh dần dần nhiều lên, nhược thế cũng dần dần thể hiện ra.

Cảm giác được tu vi của Thanh Khâu Ly và Hồng Vân tăng vọt, đã không thể áp chế được họ nữa, Lôi Thú mẹ liền dùng chiếc đuôi khổng lồ lông xù dài gần bằng thân mình quét qua Ngô Sở, dùng thần thức truyền âm, giọng ồm ồm nói với hắn: "Ngươi không phải đã nói sẽ giúp chúng ta trở nên mạnh hơn sao?" "…" Ngô Sở nhớ lại lúc mình dụ dỗ con Lôi Thú mẹ này, hình như đúng là đã nói không ít lời tương tự, không ngờ đối phương lại nhớ kỹ như vậy.

Hắn chỉ có thể ho nhẹ một tiếng, ngầm đáp lại: "Đừng vội, đợi ta thành Thánh, ngươi sẽ là hộ đạo thần thú của Thánh Nhân, ai dám

động đến ngươi?" "…" Lần này đến lượt Lôi Thú mẹ mắt tròn mắt dẹt.

Hồi lâu, nó mới khó chịu dùng đuôi khổng lồ quét hắn: Kẻ lừa đảo!

Tên lừa đảo lớn! … Hồng Vân và Thanh Khâu Ly không hề chú ý đến những hành động nhỏ giữa Ngô Sở và Lôi Thú mẹ, lúc này họ đang nhìn ác thi do chính mình chém ra, có điều suy tư.

Sau khi trảm ra ác thi, bản tôn của họ cho người ta cảm giác trở nên ôn hòa hơn, khí chất so với trước đây có thể nói là đã có sự khác biệt một trời một vực.

Ngược lại, ác thi bị họ chém ra, khí chất lại cho người ta cảm giác tà ác đến rợn cả tóc gáy.

Ngay cả nụ cười nhếch lên trên khóe miệng họ cũng cảm giác như đang cười gian, phảng phất như đang tính toán chuyện gì đó không tốt.

Ác thi này hoàn toàn là sự kết hợp giữa ác niệm của bản thân và đại đạo tình tự tiêu cực, nói nó là hóa thân của tà ác cũng không có gì sai.

Ngô Sở nhìn ác thi của Thanh Khâu Ly, ác thi đó lại còn liếc mắt đưa tình với hắn, dáng vẻ phóng đãng đó khiến bản tôn Thanh Khâu Ly tức giận đến mức tung ra một quyền.

Nhưng ác thi lại giơ tay đỡ được nắm đấm nhỏ đó, còn lộ ra một tiếng cười khanh khách tựa như không có gì phải sợ, "Sao thế?

Ta trêu chọc phu quân của mình cũng không được à?" Ngô Sở thấy vậy, mày kiếm nhíu lại, rồi rất nhanh liền phát hiện, ác thi đó trực tiếp bị bản tôn của Thanh Khâu Ly khống chế và phong ấn lại.

"Loại ác nhân này, không nên ra ngoài gây họa cho thế gian." Hồng Vân thấy vậy, cũng quay sang khống chế ác thi của mình lại.

“Cảm giác thế nào?

Có mất kiểm soát không?” Ngô Sở không khỏi tò mò hỏi Hồng Vân.

Hồng Vân lắc đầu nói: “Khi đối mặt nhau thì không mất kiểm soát.

Nhưng chỉ sợ thả nó ra, bản tôn không ở bên cạnh khống chế, nó sẽ không nhịn được mà làm ra chuyện ác gì đó.

Cảm giác này rất kỳ diệu, ác niệm rất thuần túy đang nảy sinh, chính ta cũng không dám tin, những ý niệm độc ác đó lại xuất hiện trong ý thức của ta…” Ngô Sở nói: “Đó chỉ là một đạo ác thân mà ngươi chém ra thôi.” Hồng Vân lắc đầu nói: “Tuy nói vậy, nhưng thực ra cũng có thể nói là một ta khác.

Khi có ý thức chủ đạo của ta khống chế, những ác niệm này bị ta hoàn toàn áp chế, nhưng khi nó bị chém ra khỏi người ta, liền mất đi sự áp chế của ý thức chủ đạo, hoàn toàn phóng túng bản thân…” “Ngươi có thể cảm nhận được những ý niệm mà ác thân sinh ra không?” “Đương nhiên có thể, nó chính là ta, nhưng ta lại không hoàn toàn là nó…” Đây là một câu trả lời rất triết học, nhưng thực ra không khó hiểu.

Ác thân chỉ là một đạo phân thân được chém ra từ ông, là một phần của ông, nhưng không thể hoàn toàn đại biểu cho ông, ông còn có một đạo thiện thân, còn có bản tôn.

“Đừng vội, ngồi xuống từ từ cảm nhận cảm giác này đi!” Bảo Tuyệt Ảnh đi làm hộ pháp cho ông, Ngô Sở quay sang Thanh Khâu Ly, ác thân bị nàng khống chế phong ấn lại vẫn đang cười tươi như hoa nhìn hắn.

Dáng vẻ yêu kiều quyến rũ đó khiến Ngô Sở có chút ngứa ngáy trong lòng.

Trạng thái này của Hồ tổ tả tả, Ngô Sở thực ra cũng không phải chưa từng thấy, dù sao khi họ song tu âm dương, Hồ tổ tả tả thường xuyên dụ dỗ hắn như vậy.

Nhưng trước mặt Hồng Vân, lại khiến Thanh Khâu Ly ít nhiều có chút ngượng ngùng, cảm thấy ác thân này của mình thật đúng là không biết lựa chọn thời điểm, đây chẳng phải là để Hồng Vân xem trò cười sao?

Ngô Sở cười nói: "Đừng giận, trước tiên cảm ngộ sự thay đổi trong tâm cảnh này đi." Nhìn cảm thụ mà hai đạo ác thi này mang lại cho hai người họ, Ngô Sở cảm thấy, chém ra ác thi của mình, rồi cảm ngộ sự tà ác thuần túy do ác thi mang lại, hắn là một trải nghiệm vô cùng mới mẻ.

Mặc dù hắn thường tự phụ không ngại dùng ác ý lớn nhất để suy đoán người khác.

Nhưng trên thực tế, hắn thực ra chưa bao giờ trải nghiệm cảm giác tà ác thuần túy đó là gì.

Nhưng hắn cũng không vội, chỉ lẳng lặng nhìn đạo ác thân của Thanh Khâu Ly, vừa liếc mắt đưa tình với mình, vừa làm đủ trò õng ẹo, đồng thời cũng không ngừng cầu xin.

Dường như muốn thông qua cách này để giành được quyền tự do thân thể.

Dù trông có vẻ hơi nhập vai quá đà, diễn kỹ cũng là đỉnh của đỉnh, không có chút dấu vết diễn xuất nào, nhưng ở chỗ Ngô Sở, lại hoàn toàn không có tác dụng.

Biết rõ đối phương là hóa thân của ác niệm, biết rõ đối phương bị vợ mình tự tay khống chế phong ấn lại, hắn sao có thể bị ảnh hưởng được, hắn lại không ngốc.

Cho dù đối phương không bị phong ấn, hắn cũng không thể bị những đại đạo đó ảnh hưởng.

Ngô Sở đoán rằng, trong đạo ác thân này, hẳn là có Mị Hoặc chi đạo, đây là một trong những đại đạo cần thiết của Thanh Khâu Hồ tộc, đại đạo này có thể phối hợp hoàn hảo với huyễn thuật.

Nếu bản thân hắn thực lực không đủ, thật sự có khả năng sẽ bị ảnh hưởng.

Nhưng nhìn hai người vợ giống hệt nhau ngồi đó, một trong số đó còn không ngừng làm những hành động khiêu khích với hắn, trải nghiệm mang lại cho hắn quả thực có chút khác biệt.

Hắn lại không nhịn được nghĩ đến chuyện vui vẻ nhân đôi.

Sau khi Thanh Khâu Ly trảm ra thiện thân, cũng không cho hắn cơ hội trải nghiệm niềm vui này, hắn riêng tư năn nỉ đủ kiểu, quỳ lạy các kiểu cũng vô dụng.

Nếu là ác thân này của nàng, e là không cần hắn nói nhiều, một ánh mắt là đủ rồi nhỉ!

Thậm chí vui vẻ nhân ba cũng là có khả năng.

Thế là, Ngô Sở liền cho nàng một ánh mắt… Sau đó hai người cứ thế công khai đưa tình với nhau, Thanh Khâu Ly đang cảm ngộ tâm cảnh biến hóa đột nhiên mở mắt ra, trừng mắt nhìn Ngô Sở, "Ngươi đủ rồi đó!" "A?

Sao thế?" Ngô Sở giả vờ không hiểu nhìn nàng.

"Ngươi coi ta là người chết à?" Thanh Khâu Ly hung hăng trừng hắn, bộ dạng đó rõ ràng là dấu hiệu của việc lật đổ bình giấm, ghen tuông ngập trời.

Ngô Sở mắt tròn mắt dẹt, "Không phải chứ! 83.

Nàng trở nên hung dữ như vậy, đến cả giấm của chính mình cũng ăn?" Vì chuyện Thanh Khâu Ly trảm ra ác thân, cùng với những hành động dụ dỗ của ác thân đối với nàng, Ngô Sở đột nhiên có một ý nghĩ táo bạo không thể nói cho người ngoài biết.

Vì vậy, hắn quyết định khuyên nhủ vị nhị lão bà này một phen: "Phu nhân chấp nhất rồi, bất luận thiện thân hay ác thân, đều là bản thân mình, cớ gì phải ghét bỏ?

Bất luận thiện ác đẹp xấu, phu nhân trong lòng vi phu, đều là tuyệt thế mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, lấn át tất cả sinh linh trên đại địa Hồng Hoang…" Sau đó, Thanh Khâu Ly hỏi thẳng hắn một câu: "Ta và Hậu Thổ muội muội, ai đẹp hơn?" Vấn đề này, lúc trước không chỉ nàng từng hỏi, mà ngay cả Hậu Thổ muội muội cũng không tránh khỏi tục lệ mà lén lút hỏi hắn.

Chương 634

Từng có lúc, câu trả lời của hắn là, xuân lan thu cúc, mỗi người một vẻ.

Cách trả lời khéo léo này tuy không có gì đặc sắc, nhưng cũng không sai lầm lớn.

Nhưng bây giờ, hắn có thể đường đường chính chính nói một câu: "Gấp ba!" "Gấp ba cái gì?" "Nàng hiểu mà!" Ngô Sở cười đen tối, nói: "Được rồi, nàng cứ lĩnh ngộ trước đi, những lời tâm tình phòng khuê này, lát nữa chúng ta riêng tư từ từ nói sau." Thanh Khâu Ly mang theo nụ cười mãn nguyện, tiến vào trạng thái nhập định.

Dù Ngô Sở không nói rõ, nhưng sao nàng lại không nghe ra được chứ?

Chẳng qua là muốn hắn tự miệng thừa nhận mà thôi.

Sở dĩ là gấp ba, là vì bây giờ có tới ba nàng lận!

Tuy là lấy lượng để thắng, nhưng ai bảo Hậu Thổ muội muội không có cái 'lượng' này chứ!

Ha ha ha… Trong lúc Hồng Vân và Thanh Khâu Ly đang âm thầm thể nghiệm cảm giác thăng cấp mang lại, cũng như những thay đổi tâm cảnh sau đó, Ngô Sở thì ở bên cạnh lặng lẽ lĩnh ngộ phương thức chuyển hóa giữa âm dương và hỗn độn.

Người ta thường nói hỗn độn phân âm dương, âm dương hóa ngũ hành, vậy thì trong đó, chắc chắn sẽ có một quy luật diễn hóa tự nhiên nào đó, chỉ cần nắm bắt được quy luật này, hắn sẽ có thể chuyển hóa một cách tự nhiên.

Điểm này, những hồ lô hỗn độn khác đã cho hắn một ví dụ rất tốt,

hắn chỉ cần suy ngược lại là được.

Còn về việc diễn hóa ra hỗn độn có tác dụng gì?

Điều này cần phải tiến hành thực nghiệm.

Hắn ngưng tụ những đại đạo pháp tắc mà mình lĩnh ngộ được vào trong các khiếu huyệt của cơ thể, nếu tương lai có một ngày, để những đại đạo pháp tắc này tự mình diễn hóa đan xen, hình thành một thế giới mới độc lập, vậy có cần dùng đến hỗn độn chi lực không?

Dù hắn cũng không rõ lắm, nhưng có chuẩn bị thì không lo, luôn là điều không sai.

Mấy năm sau, Hồng Vân và Thanh Khâu Ly kết thúc lĩnh ngộ, củng cố tu vi, ba người chuẩn bị cưỡi mẹ con Lôi Thú từ hỗn độn trở về.

Sau khi họ trở lại Tử Ngọc Sơn nghỉ ngơi một thời gian, Ngô Sở đang chuẩn bị lấy cớ bế quan để lừa phỉnh hai vị phu nhân nhà mình, nào ngờ lại truyền đến một âm thanh đại đạo.

Ngô Sở ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên bầu trời, tử khí từ một điểm lan ra bên ngoài, đột nhiên từ điểm hóa thành diện, giống như mực thấm trên giấy tuyên.

Trong nháy mắt, tử khí mênh mông vạn dặm, cuồn cuộn trải dài trong hư không.

Ngô Sở và Hồng Vân không hề suy nghĩ, tung người bay lên, hóa thành một luồng lưu quang, xông vào trong làn tử khí cuồn cuộn trên trời, thoáng chốc đã đến trước mặt một bóng người.

Bóng người này chính là sư phụ của họ, Hồng Quân, âm thanh đại đạo lúc nãy cũng là do Lão tổ phát ra, đang triệu tập các sư huynh đệ bọn họ.

Ngay khi Ngô Sở và Hồng Vân chuẩn bị hành lễ với Lão tổ, ba huynh đệ Côn Luân và bộ đôi sầu khổ, cùng với Nữ Oa, cũng đã đến.

"Đệ tử bái kiến sư phụ!" Lão tổ ngồi xếp bằng trên giường mây màu tím, gật đầu với họ: "Vi sư triệu tập các con đến đây, là muốn nói với các con một tiếng, vi sư chuẩn bị hợp đạo." Dù trong lòng đã có suy đoán, nhưng khi nghe Lão tổ nói vậy, Ngô Sở vẫn thầm than trong lòng: Cái gì đến, cuối cùng cũng đến!

Nhưng mà, "Tại sao ạ?" Đối mặt với câu hỏi đột ngột của Ngô Sở, Lão tổ ngạc nhiên nhìn hắn: "Con biết hợp đạo là gì sao?" Ngô Sở lắc đầu: "Không rõ lắm, nhưng cũng đoán được đôi chút.

Chỉ là đệ tử không hiểu, tại sao sư phụ lại muốn hợp đạo ạ?" Những người khác thì mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn Ngô Sở, cảm thấy vị đại sư huynh này dường như biết nhiều hơn họ rất nhiều, hắn lại nghe được từ đâu vậy?

Có lẽ vì sau khi hợp đạo, Lão tổ sẽ không dễ dàng xuất hiện nữa, nên hôm nay ngài có hứng nói chuyện, không vì không thích bị làm phiền mà đuổi người đi ngay.

"Hợp đạo, là con đường tấn thăng mà vi sư suy ngẫm ra…" "Sau khi chứng đạo, vẫn có thể tấn thăng nữa sao?" Hồng Vân hỏi thẳng ra điều mọi người đang nghĩ trong lòng.

Lão tổ lắc đầu, rồi lại gật đầu, nói: "Pháp này không phải pháp tầm thường, lấy thân hợp đạo, hợp là hợp với thiên đạo của đại địa Hồng Hoang này.

Sau khi vi sư đi con đường này, những người khác sẽ không còn cách nào đi con đường này nữa, đối với các con mà nói, có lẽ có chút không công bằng." Không công bằng ư?

Các đệ tử vẫn còn mơ hồ.

Thấy vậy, Ngô Sở liền hỏi: "Sư phụ, đệ tử thực sự không hiểu hợp đạo có lợi ích gì ạ?" Lão tổ nghe vậy liền cười: "Chẳng lẽ không có lợi ích thì không thể làm sao?" Ngô Sở thẳng thắn nói: "Xu lợi tị hại, là bản tính của sinh linh.

Nếu không có lợi ích, tại sao phải làm?

Nếu đệ tử đoán không sai, sau khi sư phụ hợp đạo, sẽ không thể thoát khỏi sự khống chế của phương thiên địa này phải không ạ!

Điều này có khác gì mất đi tự do thân thể?" Mọi người nghe vậy, không khỏi kinh ngạc.

Lão tổ nghe vậy, ha ha cười lớn, nói: "Ta còn tưởng con biết rất nhiều, hóa ra cũng chỉ biết chút da lông." "…" Ngô Sở nghi hoặc nhìn Lão tổ, cũng không có gì ngại ngùng.

Dù sao những gì hắn biết về hợp đạo, quả thực cũng chỉ có bấy nhiêu thông tin.

Lão tổ lắc đầu, nói: "Lợi ích của hợp đạo, thực ra rất rõ ràng.

Vi sư tuy đã chứng đạo thành công, nhưng vẫn không thể làm được việc tuyệt đối khống chế phương thiên địa này.

Ma đầu kia tuy lúc trước chứng đạo thất bại, nhưng hắn cũng đã khai tịch Ma giới, chỉ có vi sư lấy thân hợp đạo, mới có thể bắt được tung tích của ma đầu đó, tránh cho Hồng Hoang bị hắn tàn sát, đó là điều thứ nhất." "Thứ hai, đại đạo pháp tắc của thiên địa Hồng Hoang không hoàn chỉnh, vi sư lấy thân hợp đạo, liền có thể dùng tu hành cả đời, bổ sung cho pháp tắc của phương thiên địa này, khiến đại địa Hồng Hoang trở nên vững chắc hơn." Các đệ tử không nói gì, tiếp tục chờ Lão tổ giải thích.

Cuối cùng, Lão tổ lắc đầu khẽ than: "Còn về việc bị phương thiên địa này trói buộc, sinh linh sinh ra ở phương thiên địa này, lại có ai

không bị phương thiên địa này trói buộc?

Đây là nơi sinh ta dưỡng ta, chúng ta sao nỡ lòng bỏ đi?

Bên ngoài là hỗn độn, chúng ta lại có thể đi đâu?" Mọi người nghe vậy, đều cảm thấy lời này không sai, quả thực là đạo lý này.

Ngô Sở cũng á khẩu không nói được gì, đạo lý này, hắn đã có chút quên mất.

Thực ra chủ yếu là vì hắn nghĩ Lão tổ dù sao cũng là thánh nhân, thánh nhân sao có thể dễ dàng từ bỏ tự do của mình chứ?

Nhưng nghĩ lại, thánh nhân của Lão tổ, cũng là đi đường tắt mà thành.

Lại nghĩ, Hồng Hoang sinh ra từ hỗn độn, ngoài đại địa Hồng Hoang, mọi người còn có thể đi đâu?

Rời khỏi thế giới quen thuộc này, đến một nơi xa lạ, có ý nghĩa gì?

Trong hỗn độn ngoài kia, chẳng lẽ còn có thế giới nào hùng vĩ hơn Hồng Hoang này sao?

Nếu đã không có, việc gì phải rời khỏi Hồng Hoang?

Mẹ nó, quá có lý!

Từ trước đến nay, Ngô Sở bị ảnh hưởng sâu sắc bởi những tiểu thuyết thể loại Hồng Hoang lưu trước đây, chỉ cảm thấy trảm tam thi chứng đạo, hoặc công đức chứng đạo, đều không thể thoát khỏi sự khống chế của thiên địa Hồng Hoang.

Lại không nghĩ tới, ngoài thiên địa Hồng Hoang, còn có thể đi đâu tiêu dao?

Trong hỗn độn, ngoài những con hỗn độn cự thú kia, còn có gì nữa?

Còn về việc thiên địa Hồng Hoang hủy diệt, thánh nhân cũng sẽ theo đó mà tiêu vong, điều này càng không cần phải lo lắng.

Không ai thực sự hy vọng Hồng Hoang bị hủy diệt, ai dám nói câu này, Lão tổ là người đầu tiên không đồng ý, bên dưới còn có một đám thánh nhân nữa chứ!

Chương 635

Không thấy sau Phong Thần đại chiến, Thông Thiên dám ngông cuồng cũng bị bắt đi giam lỏng rồi sao?

E rằng Thông Thiên muốn tái lập Hồng Hoang, cũng chỉ là nói mồm cho sướng mà thôi.

Nếu thực sự để Hồng Hoang tái lập, vị thánh nhân Hồng Hoang như ông ta có thể may mắn thoát nạn sao?

Nghe một phen giải thích của Lão tổ, ba huynh đệ Côn Luân bọn họ cũng dần dần hoàn hồn.

Ý là, sau khi Lão tổ hợp đạo, những người khác sẽ không thể hợp đạo được nữa, mà sống trong mảnh thiên địa này, thì tất nhiên phải chịu sự chế ngự của thiên đạo nơi đây.

Cũng có nghĩa là, sau này họ đã không còn cơ hội vượt qua Lão tổ nữa.

Suy nghĩ này, thật khiến họ sầu não.

Nhưng nghĩ kỹ lại, cho dù tương lai họ có may mắn vượt qua Lão tổ, chẳng lẽ còn có thể ngỗ nghịch với Lão tổ sao?

Vậy chẳng phải thành kẻ khi sư diệt tổ?

Vậy thì… tại sao vẫn thấy sầu não nhỉ?

"Sư phụ, tại sao người lại nói với chúng con chuyện này ạ?" Ngô Sở hỏi ra câu hỏi mà mọi người đều muốn hỏi, "Người nói ra như vậy, khiến cho động lực trong lòng những đệ tử muốn vượt qua sư phụ như chúng con, giảm đi ít nhất một nửa đấy ạ!" Mọi người nghe vậy, đều không khỏi nhìn về phía Ngô Sở, vẻ mặt như đang nói: Đừng nói bậy, chúng ta không có suy nghĩ đó, đó là của ngươi, đừng đổ lên

đầu chúng ta!

Lão tổ nhìn Ngô Sở, cười nói: "Đây là suy nghĩ thật sự của con?

Không phải con nói nguyện vọng lớn nhất đời con là…" "Sư phụ…" Giữ chút mặt mũi đi ạ!

Nhìn thấy bộ dạng mặt dày cười hề hề của Ngô Sở, Lão tổ rất muốn đá cho hắn một cái.

Sau khi bình ổn lại tâm tư bị đệ tử làm xáo trộn, Lão tổ mới nói: "Các con có tâm muốn vượt qua vi sư, điều này rất tốt.

Nhưng nghĩ lại, nếu đã có thể hợp đạo, vậy chắc cũng có thể tách ra khỏi thiên đạo chứ nhỉ!

Nếu đến lúc đó các con chứng đạo thành công, cũng muốn thử hợp đạo…" "Không không, chúng con không muốn!" Thông Thiên lắc đầu nguầy nguậy.

Hợp đạo có gì tốt, giống như lão ma đầu kia bị Ma giới trói buộc sao?

Lúc trước Ngô Sở nói Lão tổ hợp đạo, sẽ bị phương thiên địa này trói buộc, Lão tổ không hề phủ nhận, có thể thấy chuyện này là thật.

Cho nên, chuyện hợp đạo này, ai thích làm thì làm, dù sao ông ta, Thông Thiên, không làm.

Dù lý do Lão tổ đưa ra cũng rất có lý, nhưng không thể rời khỏi Hồng Hoang so với việc có thể đi lang thang khắp nơi trong hỗn độn ngoài kia, vẫn là về sau tỏ ra tiêu dao tự tại hơn.

Hơn nữa, lấy thân hợp đạo là để bổ sung thiên địa pháp tắc, e rằng sau khi hợp đạo, chỉ còn lại ý thức nguyên thần mà thôi!

Thậm chí rất có khả năng là trực tiếp hóa thành ý chí thiên đạo của phương thiên địa này, đến lúc đó, họ có còn là chính họ nữa không?

Lão tổ còn chưa tiến hành hợp đạo, e rằng cũng không thể cho họ câu trả lời.

Còn về việc sau khi hợp đạo có thể thoát ra được hay không, điều này lại càng là một ẩn số, ngay cả khi chính Lão tổ nói câu này, ngữ khí cũng không hề khẳng định.

Quét mắt nhìn mọi người một lượt, Lão tổ tiếp tục nói: "Triệu tập các con đến đây, là muốn nói với các con một tiếng, đại địa Hồng Hoang là cội nguồn của tất cả sinh linh Hồng Hoang, không thể tùy ý phá hoại.

Vi sư không yêu cầu các con ai cũng có thể chứng đạo thành công, nhưng hy vọng mấy đứa các con có thể đi đầu trong việc duy trì an ninh của đại địa Hồng Hoang, đừng để người khác hủy đi gốc rễ sinh tồn của chúng ta." "Sư phụ yên tâm, chúng con vẫn luôn nỗ lực vì điều này ạ!" Ngô Sở nói.

Những người khác cũng gật đầu theo, dù sao đây không phải là chuyện của một người.

Lúc trước khi tam tộc Hồng Hoang gây họa cho đại địa Hồng Hoang, họ không có năng lực tham gia, nhưng bây giờ… Lão tổ gật đầu, nhìn về phía Ngô Sở, nói: "Thân là đại sư huynh Huyền Môn, chuyện này con không thể thoái thác, nhớ dẫn dắt mọi người cho tốt.

Được rồi, đi cả đi!" Cứ như vậy, Ngô Sở và mấy người họ bị Lão tổ xua đi.

Trong chốc lát, tử khí mênh mông cuồn cuộn, quét khắp bốn phương, gần như chỉ trong nháy mắt, toàn bộ bầu trời của đại địa Hồng Hoang đều đã bị tử khí này bao phủ.

Tất cả sinh linh sống dưới bầu trời này đều ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn lên trời.

Ngay cả những sinh linh trong Huyết Hải, lúc này ánh mắt của chúng dường như cũng có thể xuyên qua tầng tầng chướng ngại, nhìn thấy bầu trời bị tử khí bao phủ kia.

Trở về Tử Ngọc Sơn, Ngô Sở bề ngoài trông bình tĩnh như nước, nhưng thực ra trong lòng đã sớm hoảng như cầy sấy.

Phải biết rằng, lúc hắn xuyên không đến đây, rất có khả năng thiên đạo đã xem qua điện thoại của hắn, nếu không cũng không thể cho điện thoại của hắn nhiều công đức như vậy.

Mà bây giờ, Lão tổ lấy thân hợp đạo, trở thành người phát ngôn của thiên đạo, vậy thì những thứ mà thiên đạo lúc trước đã xem, Lão tổ có biết giống vậy không?

Lão tổ lấy thân hợp đạo, về cơ bản là tương đương với việc trở thành trí tuệ nhân tạo của hệ thống thiên đạo, đã là trí tuệ nhân tạo của hệ thống thiên đạo, vậy trong hệ thống còn có gì mà ngài không biết?

Nếu Lão tổ biết những điều đó, ngài sẽ nhìn nhận kẻ ngoại lai như hắn như thế nào?

Đáng tiếc, Ngô Sở không thể ngăn cản Lão tổ hợp đạo, nếu không hắn thật sự muốn khuyên Lão tổ một câu, làm một vị thánh nhân yên ổn là được rồi mà!

Hợp đạo cái gì chứ!

Không có việc gì thì chạy đến trước mặt đám đệ tử ra vẻ một chút, hoặc ở nhà trồng hoa, câu cá, chẳng thơm sao?

Loay hoay làm gì cho mệt!

Ầm ầm ầm… Thiên địa Hồng Hoang, đại đạo pháp tắc theo sự lan tỏa của tử khí mà gầm vang, trật tự thần liên hiện ra, từ trên trời rủ xuống, dọc ngang đan xen, vô cùng hùng vĩ.

Đại địa trào dâng kim liên, bầu trời xuất hiện hư ảnh Tứ Cực Đại Đế chống trời đạp đất, gầm thét gào rống, phảng phất như đang chống đỡ cả bầu trời của đại địa Hồng Hoang.

Âm thanh đại đạo vang vọng bốn phương, khiến vô số sinh linh say đắm.

Một số sinh linh thậm chí trong âm thanh đại đạo này, đã tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Không biết từ lúc nào, một tiếng nói vang vọng khắp thiên địa: "Hợp!" Sau đó, toàn bộ đại địa Hồng Hoang phảng phất như sống lại, kim liên trào ra từ mặt đất càng nhiều hơn, thiên hoa bắt đầu rơi xuống, trật tự thần liên dọc ngang đan xen cũng theo đó mà nhảy múa.

Phảng phất như cả đại địa Hồng Hoang đều đang vì đó mà hoan hô.

Tử khí trên bầu trời, phảng phất như thủy triều rút, từ từ tan đi.

Ngô Sở nhìn lên trời, trong lòng khẽ than, nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, lại phảng phất có một đôi mắt nhìn xuống hắn, một giọng nói vang lên bên tai: "Đừng quên lời ta, giữ gìn Hồng Hoang!" Ngô Sở vội vàng hành lễ lên không trung: "Sư phụ yên tâm!

Cung hạ sư phụ!" Một lúc lâu sau, ánh mắt vô hình đang nhìn hắn cuối cùng cũng biến mất, Ngô Sở trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng rồi lại bắt đầu sầu não.

Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ tiểu thư tả ở bên cạnh an ủi hắn: "Sư phụ chẳng qua là lấy thân hợp đạo thôi mà…" Điều này lúc nãy Ngô Sở đã truyền âm nói cho họ biết.

Ngay khi họ đang an ủi Ngô Sở, hai tiếng khóc đã kéo họ trở lại thực tại, đó là giọng của Hạo và Dao.

"Đại sư huynh, sư phụ, sư phụ người…" Hạo và Dao khóc lóc

thảm thiết chạy đến Tử Ngọc Sơn tìm an ủi.

Chương 636

Họ vẫn ăn mặc như đạo đồng lúc trước, dù sao thì mọi người cũng đã thấy bộ dạng đạo đồng này của họ rồi, cũng không quan tâm nữa.

Giống như việc mặc đồ nữ, chỉ có lần đầu tiên và vô số lần sau đó.

Cũng không biết thần thoại Hồng Hoang cứ theo đà này phát triển, họ còn có cơ hội trở thành Thiên Đế, Thiên Hậu hay không.

Nếu thật sự có ngày đó, e rằng họ sẽ hối hận lắm!

Vì vậy, Ngô Sở quyết định, sau này sẽ quay lại bộ dạng khóc lóc này của họ thành video, lưu giữ lại.

Nếu thật sự có ngày đó, đây chắc chắn sẽ là một ký ức ngọt ngào.

Nhưng trong bộ dạng tiểu đạo đồng này, họ khóc lên cũng không thấy ngượng ngùng lắm.

Thấy họ như vậy, Ngô Sở cũng không tiện tiếp tục sầu não, chuyển sang cười nói: “Sư phụ thành công tiến thêm một bước, là chuyện đáng mừng đáng chúc, các ngươi khóc cái gì chứ?” Hạo gật đầu nói: “Nói thì nói vậy, nhưng trong lòng vẫn khó chịu!” Dao cũng gật đầu theo, sụt sịt cái mũi xinh: “Khó chịu!” Ngô Sở lắc đầu, cuối cùng hỏi: “Sư phụ đã mang Tử Tiêu Cung về Hồng Hoang rồi chứ?” Hạo sụt sịt mũi, gật đầu 'ừ' một tiếng, nói: “Mang về rồi, vẫn đặt ở chỗ cũ, và đã ẩn đi lối vào, ba vị sư huynh ở Côn Luân không biết chuyện này.

Trước đó sư phụ hỏi chúng con có muốn về Hồng Hoang không, chúng con đương nhiên là muốn về rồi!

Lão nhân gia ngài đã hợp đạo rồi, để con và Dao ở lại hỗn độn bơ vơ không nơi nương tựa…" Ngô Sở đưa tay xoa xoa đầu nhỏ của họ, ngẩng đầu nhìn trời, nghĩ rằng lúc này sư phụ có phải đang tiếp nhận thông tin trong hệ thống thiên đạo không?

Nghĩ rằng lão nhân gia lúc này có phải đã đang xem những nội dung kỳ quái và độc đáo được lưu trong điện thoại của mình, sau đó bị thiên đạo tiếp nhận không?

Nói đi cũng phải nói lại, trong điện thoại của mình lúc trước, có lưu không ít hàng ngon đâu!

Nghĩ đến việc điện thoại của mình kết nối với hệ thống thiên đạo, sư phụ lấy thân hợp đạo, trở thành người phát ngôn của thiên đạo, khống chế hệ thống thiên đạo, vậy có phải có thể ngược lại truy cập vào điện thoại của hắn không?

Ôi trời ơi!

Vậy những tấm ảnh thân mật với mấy bà vợ trong điện thoại của mình… "Nghệ Bảo, Nghệ Bảo, Bảo bối của ta, ngươi ở đâu?" Ngô Sở một lòng hai việc, một bên an ủi tiểu sư đệ tiểu sư muội, một bên trong thức hải gọi Nghệ Bảo.

Nghệ Bảo tỏ vẻ như chưa tỉnh ngủ: "Sao đột nhiên sến súa vậy?" "Hỏi ngươi một chuyện, sư phụ ta lấy thân hợp đạo, khống chế hệ thống thiên đạo, vậy có phải có thể ngược lại truy cập vào hệ thống điện thoại của chúng ta không?" Nghệ Bảo sững sờ một lúc, lắc đầu nói: "Đương nhiên là không, ngươi có thể xem hệ thống thiên đạo là một siêu máy chủ đầu cuối, còn chúng ta là máy khách.

Chúng ta truy cập vào nó, cần phải được sự đồng ý của nó.

Tương tự, nó muốn truy cập vào chúng ta, cũng cần sự đồng ý của ta.

Chỉ cần ta không muốn, nó không thể tùy ý truy cập, ta có cài đặt tường lửa." Bề ngoài, Ngô Sở lại đang hỏi Hạo và Dao: "Nếu đã dọn về Côn Luân Sơn, tại sao không đi tụ tập với Thái Thượng bọn họ?

Tuy rằng họ…" "Đại sư huynh chẳng lẽ còn không nhìn ra sao?" Dao nói, "Họ không giống như đại sư huynh, sẽ xem chúng con là sư đệ sư muội.

Trong mắt họ, con và Hạo sư huynh, chẳng qua chỉ là hai tiểu đạo đồng gác cổng bên cạnh sư phụ mà thôi." Lúc này, Hồng Vân cười nói: "Hai người có phải nghĩ nhiều rồi không? 84.

Thái Thượng sư huynh thích yên tĩnh, tính cách bình tĩnh ôn hòa, Nguyên Thủy sư huynh thì thích nói quy tắc, nhưng Thông Thiên sư huynh không có giá đỡ đâu!

Sao họ lại xem thường hai người được chứ?

Dù sao hai người cũng là tiểu sư đệ tiểu sư muội…" Ngô Sở khẽ cười lắc đầu, cũng không cảm thấy Hạo và Dao nhạy cảm, bởi vì Thái Thượng có lẽ sẽ không thể hiện ra sự yêu ghét của mình, nhưng Nguyên Thủy thật sự có khả năng làm vậy.

Còn về Thông Thiên, tên đó làm việc đối nhân xử thế, trước nay đều xem tâm trạng.

Tâm trạng tốt, ai cũng có thể trở thành bạn bè với hắn, tâm trạng không tốt, nhìn ai cũng không vừa mắt.

Mà tâm trạng của hắn, lại liên quan đến lão nhị nhà hắn, lão nhị Nguyên Thủy thường không có việc gì lại thích cà khịa hắn, khiến tâm trạng hắn đôi lúc trở nên rất bùng nổ.

Khi tâm trạng hắn không tốt, xem thường Hạo và Dao, là chuyện cực kỳ bình thường, bởi vì lúc đó, rất có thể hắn xem thường tất cả mọi người.

Trong lúc Hồng Vân và Hạo, cùng Dao đang nói chuyện, Ngô Sở lại hỏi Nghệ Bảo: "Nếu sư phụ ta muốn cưỡng ép truy cập, tường lửa của ngươi có chặn được không?" Nghệ Bảo trầm ngâm một lúc, nói: "Về lý thuyết là không chặn được, tuy rằng muốn phá giải tường lửa ta thiết lập, cần phải tốn rất nhiều thời gian.

Nhưng sư phụ ngươi đã trở thành người phát ngôn của hệ thống thiên đạo rồi, thời gian đối với ngài ấy, chắc chắn là có rất nhiều, sư phụ ngươi tu vi mạnh như vậy, ta nghĩ để chống lại ngài ấy, e rằng sẽ rất gian nan.

Nhưng với tính cách của sư phụ ngươi, chắc không phải là loại lão già không đứng đắn, chắc chắn sẽ không nỡ lòng nào nhìn trộm sự riêng tư của đệ tử mình đâu!" Nghĩ đến tính cách của Lão tổ, ngoài tu hành ra chỉ còn tu hành, Ngô Sở cũng yên tâm hơn một chút.

Dù sao Lão tổ cũng không phải là người thích náo nhiệt, ngay cả nói chuyện với đệ tử cũng lười nói, sao có thể là người thích rình mò sự riêng tư của người khác được chứ?

Hơn nữa, nếu Lão tổ muốn rình mò sự riêng tư, bây giờ trở thành người phát ngôn của thiên đạo, ở đại địa Hồng Hoang nơi thiên đạo đâu đâu cũng có mặt này, e rằng cũng rất khó che giấu.

Thôi thôi, bị xem thì bị xem vậy!

Cho dù bị Lão tổ biết mình là khách ngoại lai, với những cống hiến mà mình đã làm cho thiên địa Hồng Hoang, tin rằng Lão tổ cũng sẽ không dễ dàng chém hắn.

Sau khi trao đổi với Nghệ Bảo một phen, Ngô Sở lại bảo Nghệ Bảo thiết lập thêm mấy vạn tầng tường lửa, kết quả nhận lại là cái lườm của Nghệ Bảo: "Ngươi muốn làm ta mệt chết à?

Để thừa kế công đức của ta sao?" "Phỉ!

Nói bậy gì thế!

Ngươi là bảo bối của ta mà!" "Câu này ngươi nói với cả bốn bà vợ của ngươi rồi." "Điều này chẳng phải chứng tỏ vị trí của ngươi trong lòng ta, cũng giống như họ sao!" "Ngươi nói vậy, ta cũng không vui đâu.

Hứ!

Đáng ghét!" Nghệ Bảo ngạo kiều quay người đi, chắp tay sau lưng, nhún nhảy chạy đi gia cố tường lửa.

Ngô Sở rất muốn nói với nó một câu, đừng học theo mấy cô gái õng ẹo, nhưng nghĩ lại, hắn vẫn nhịn lại câu cà khịa này, để tránh nha đầu này trực tiếp đình công. … Ngô Sở cười nói: "Được rồi, đừng buồn nữa, sư phụ thành công hợp đạo, chúng ta nên ăn mừng cho người mới phải.

Nhưng trước đó khi sư phụ hợp đạo, mọi người đều bị ảnh hưởng, tiến vào trạng thái ngộ đạo, chúng ta cứ chờ một chút, đợi Tiểu Nguyệt Linh bọn họ xuất quan đã…" "Ủa?

Có người tấn cấp Đại La rồi?" Mọi người đều không khỏi nhìn về phía xa, Hạo không khỏi nói: "Khí tức này, hình như là Lão Viên!" Ngô Sở thở ra một hơi, cuối cùng cười nói: "Đúng là hắn, khổ luyện nhiều năm, cuối cùng cũng thành công rồi.

Ta đã nói mà!

Tu luyện 《Cửu Chuyển Huyền Công》, huyết mạch của hắn đã sớm phản tổ rồi, với huyết mạch của Chu Yếm, tấn cấp Đại La có khó đến vậy sao?" Hạo cười nói: "Chúc mừng sư huynh, môn hạ đệ tử lại có thêm một vị Đại La cảnh." Hồng Vân ở bên cạnh cũng lên tiếng chúc mừng, đồng thời trong lòng cũng đang cân nhắc, mình có nên thu vài đệ tử để bồi dưỡng thử không? 85.

Lúc này, tại một sơn cốc cách Tử Ngọc Thần Mộc mấy vạn dặm, Lão Viên đang ngồi xếp bằng trong động phủ do chính mình tạo ra.

Từng luồng đạo vận lấy động phủ này làm trung tâm, khuếch tán ra ngoài, trật tự thần liên rủ xuống trong sơn cốc, huyết khí màu đỏ lan tỏa ra bốn phía.

Khiến cho sơn cốc vốn nên là một nơi yên tĩnh tường hòa này, bỗng dưng tăng thêm một luồng sát khí.

Đây hẳn là tác dụng do huyết mạch Chu Yếm thăng hoa mang lại.

Nhưng bây giờ, ở đây lại không có sinh linh nào khác đến hóng kinh nghiệm.

Chương 637

Trước đó khi Lão tổ hợp đạo, đã ban một đợt phúc lợi cho sinh linh Hồng Hoang, Lão Viên có thể thành công tấn thăng Đại La, cũng là nhờ nhận được đợt phúc lợi này.

Là đệ tử đầu tiên mà Ngô Sở thu nhận, tuy chỉ là một đệ tử ký danh, nhưng Ngô Sở đối với hắn không hề tệ, đã đặc biệt chế tạo cho hắn 《Cửu Chuyển Huyền Công》, còn tặng hắn linh bảo, đặc biệt là cây côn cực phẩm linh bảo Tinh Vân Côn lấy được từ Phân Bảo Nham.

Vì vậy, khát vọng tấn cấp Đại La của Lão Viên, tự nhiên là không cần nói cũng biết.

Chỉ có như vậy, mới không phụ lòng kỳ vọng của ân sư Ngô Sở đối với hắn.

Đặc biệt là sau khi tu hành 《Cửu Chuyển Huyền Công》, đã từng có lúc ngang tài ngang sức với Khoa.

Chỉ là tu hành Huyền Môn và tu hành Vu tộc khác nhau, tiềm lực của Khoa rõ ràng cũng lớn hơn Lão Viên.

Cho nên về sau dần dần bị Khoa và Nghệ vượt qua.

Bây giờ, cuối cùng cũng để hắn được thỏa ước nguyện.

Nhìn thấy trong số các đệ tử của Ngô Sở, xuất hiện vị Đại La thứ tư, Hồng Vân, người từng có lúc muốn một mình tiêu sái, cũng không khỏi động lòng muốn thu đồ đệ.

Nhưng đồ đệ không phải nói thu là có thể tùy tiện thu, nếu thu về, không có ngộ tính nhất định, tương lai chẳng phải sẽ bị thiên hạ chê cười sao.

Thử nghĩ xem, trong số đệ tử của Ngô Sở có mấy vị Đại La, còn đệ tử mà mình thu lại bị kẹt ở Thái Ất chi cảnh không thể động đậy, vậy chẳng phải thành trò cười sao?

Hắn cảm thấy, chuyện này, thật sự không thể vội vàng, cần phải bàn bạc kỹ lưỡng.

Thực ra, trong đợt phúc lợi mà Lão tổ ban xuống khi hợp đạo, người được lợi không chỉ có mình Lão Viên.

Lúc trước có rất nhiều sinh linh đã lĩnh ngộ được tình tự đại đạo cần thiết để trảm thi, nhưng nhất thời chưa thể trảm thi thành công, không ít người đã nhân cơ hội này mà thành công trảm thi.

Đây đều là những ảnh hưởng tích cực do Lão tổ hợp đạo mang lại, ảnh hưởng tiêu cực tự nhiên cũng có.

Đặc biệt là một số sinh linh muốn làm chuyện xấu, nhưng lại kiêng dè Lão tổ.

Ví dụ như Côn Bằng gia nhập vào Thiên Đình, Minh Hà ẩn náu trong Huyết Hải, lúc này họ đã hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, đặc biệt là Minh Hà, người đang khống chế Huyết Hải.

Dù lúc trước bị Lão tổ chém mất nhục thân, nhưng là chủ nhân của Huyết Hải, sau khi Minh Hà trở về Huyết Hải, đã rất nhanh chóng ngưng tụ lại huyết thân, tốc độ hồi phục còn nhanh hơn cả Côn Bằng.

Mà những ma nghiệt từng đầu quân cho hắn, lúc này cũng không nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng với Minh Hà, dù sao họ đều đã phát đại đạo thệ ngôn, không dám dễ dàng lấy thân thử pháp.

Sau khi hồi phục, vì sự tồn tại của Lão tổ, Minh Hà không dám dễ dàng ló mặt.

Nhưng bây giờ Lão tổ đã lấy thân hợp đạo, Minh Hà lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ hắn còn không biết, Lão tổ tuy đã lấy thân hợp đạo, biến mất khỏi phương thiên địa này, nhưng thực ra vẫn có thể muốn xuất hiện lúc nào thì xuất hiện lúc đó!

Sau khi Lão tổ hợp đạo thành công, Minh Hà liền tiến hành một cuộc liên lạc đại đạo với Côn Bằng.

"Côn Bằng đạo hữu, nghe nói ngươi đã gia nhập Thiên Đình?

Tại sao không đến chỗ bần đạo?

Nếu đạo hữu cùng bần đạo liên thủ, một Tiếp Dẫn cỏn con, há chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?" Côn Bằng nghe những lời huênh hoang của Minh Hà, thực ra có chút ngẩn người, rất muốn hỏi lại hắn một câu: Ngươi đã trảm ra mấy đạo thi rồi?

Bài học lúc trước còn chưa đủ sao?

Nhưng những lời này có chút tổn thương tình cảm, tuy rằng tình cảm giữa họ thực ra cũng chẳng khác gì bùn đất, nhưng dù sao cũng từng cùng nhau vào sinh ra tử, nên hắn quyết định nhịn.

Tuy nhiên, hắn đã uyển chuyển từ chối đề nghị của Minh Hà, nói: "Đạo hữu là chủ nhân của Huyết Hải, ta là chủ nhân của Bắc Minh, ta đến Huyết Hải cũng không tiện lắm.

Gia nhập Thiên Đình, cũng là mỗi bên đều có cái lợi của mình." 86.

Ngừng một chút, hắn lại không nhịn được nói: "Đạo hữu chẳng lẽ không biết, hồng mông tử khí một khi rời khỏi cơ thể, sẽ lập tức biến mất đi xa, không ai có thể bắt được sao?" Hắn tưởng rằng Minh Hà liên lạc với hắn, là chuẩn bị lại cùng hắn liên thủ, xử lý Tiếp Dẫn một phen, vừa loại bỏ mối họa tương lai, vừa có thể thử đoạt lại hồng mông tử khí.

Dù sao lúc trước họ đã làm mất hồng mông tử khí của Chuẩn Đề,

mối thù này kết hơi lớn, tương lai nếu Tiếp Dẫn chứng đạo thành công, có lẽ sẽ chạy đến tính sổ với họ.

Côn Bằng hắn gia nhập tổ chức Thiên Cung của huynh đệ Đế Tuấn, mục đích cũng là vì chuyện này.

Đáng tiếc lúc trước nhục thân hắn bị hủy diệt, tu vi giảm mạnh một phen, tuy rằng bây giờ nhục thân đã hồi phục, nhưng tu vi tổng thể đã tụt lại so với tốp đầu của Hồng Hoang không ít.

Cũng vì vậy, vị trí Yêu Sư vốn nên thuộc về hắn trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, bây giờ lại trở thành vật trong túi của Phục Hy.

Địa vị của Côn Bằng hắn ở Thiên Đình, cũng chỉ là một phương yêu tướng mà thôi, ngay cả Thập phương yêu soái cũng không chen vào được, một chữ 'thảm' sao kể hết.

Tất nhiên, hắn vẫn phụ trách khu vực Bắc Minh, nên ở Bắc Minh, hắn vẫn là vua ở đó.

Chỉ là so với thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, thì kém xa.

Minh Hà trầm ngâm một lúc, nói: "Nói thì nói vậy, nhưng nếu chúng ta không đánh bay cả hồng mông tử khí trên người Tiếp Dẫn, tương lai…" Côn Bằng từ chối: "Lúc trước thánh nhân đã nói rồi, chuyện này đến đây là hết.

Tin rằng Tiếp Dẫn dù có hận chúng ta đến đâu, cũng sẽ không dễ dàng tìm chúng ta gây phiền phức." Côn Bằng hắn bây giờ là con Côn có tổ chức rồi, hơn nữa bây giờ Thiên Đình đang trong thời kỳ hành sự kín đáo, mọi người đều đang tu hành, đều đang tranh thủ sớm ngày trảm ra tam thi.

Trước đó, khơi mào chiến tranh chắc chắn là không thể, đặc biệt là đối phó với người có hồng mông chi khí.

Lần trước Ngô Sở, vị đại đệ tử Huyền Môn này vì chuyện này mà bị thánh nhân khiển trách, lần này nếu lại xảy ra chuyện như vậy, những đệ tử Huyền Môn đó, còn có thể đứng yên không động sao?

Ngụ ý của Côn Bằng đã rất rõ ràng, hắn bây giờ là Côn có tổ chức rồi, Tiếp Dẫn dù có hận hắn đến đâu, cũng sẽ không dám mạo hiểm đắc tội với Thiên Đình để tìm hắn gây phiền phức.

Mà Thiên Đình cũng sẽ không cho phép hắn đi tìm Tiếp Dẫn gây phiền phức.

Cho nên, Minh Hà có ý tưởng gì, thì tự mình chơi đi!

Côn Bằng vẫn còn khá tỉnh táo, không vì Lão tổ đột nhiên hợp đạo, biến mất khỏi thiên địa Hồng Hoang, mà cảm thấy trời quang mây tạnh, mưa tạnh, mình lại ngon rồi.

Cho dù không xét đến tu vi của mình, cũng phải xét đến hậu quả của việc chọc giận chủ nhân Thiên Đình và đại sư huynh Huyền Môn sẽ như thế nào chứ!

Có lẽ đến lúc đó, còn không cần đến huynh đệ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ra tay, Đế Tuấn và Thái Nhất đã liên thủ lôi hắn về rồi.

"Thật là đáng tiếc!" Minh Hà trong tiếng thở dài, ngắt kết nối với đạo hữu, trong lòng suy nghĩ nên làm thế nào để nâng cao tu vi của mình, để đối mặt với sự báo thù của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong tương lai.

Không tìm được người giúp, để hắn một mình làm, hắn cũng không làm.

Vì vậy, Minh Hà cũng chỉ có thể đóng cửa, bắt đầu nghiên cứu bốn trăm tám mươi triệu huyết thần tử của mình.

Hai kẻ sầu khổ vừa mới trở về Tu Di Sơn bế quan đâu thể ngờ rằng, bọn họ suýt chút nữa lại bị kẻ thù năm xưa tính kế, may mà đầu

của Côn Bằng không còn cứng như xưa.

Mà lúc này, chủ nhân của Thiên Đình, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng đang thương lượng, có nên phát động cuộc chiến chinh phục vạn tộc Hồng Hoang sớm hơn không?

Thái Nhất cảm thấy: "Nếu Thánh nhân đã hợp đạo, trên đầu không còn ai dòm ngó nữa, chúng ta cũng gần đến lúc bung tay bung chân làm một trận lớn rồi." Nhưng Đế Tuấn lại cho rằng: "Chuyện này không cần vội, một khi khai chiến, có lẽ chúng ta sẽ bị sa vào vũng lầy chiến tranh, điều này không có lợi cho việc tu hành.

Chương 638

Hay là đợi chúng ta đều trảm xuất tam thi xong, rồi hãy chinh phục vạn tộc, sau đó tranh thủ một bước đến nơi luôn!" Thái Nhất lại lắc đầu nói: "Trảm xuất thi thứ hai thì không khó, ta đã có chút lĩnh ngộ, cảm giác trảm xuất thi thứ hai cũng chỉ trong nay mai thôi.

Nhưng trảm xuất thi thứ ba lại không dễ dàng như vậy.

Ta từng nghe A Sở huynh đệ nói, Thánh nhân năm xưa khi trảm xuất thi thứ ba còn phải nhờ tay lão ma đầu kia, có thể thấy Chấp Ngã Thân khó trảm đến mức nào." "Ngươi nghe hắn nói lúc nào?" Đế Tuấn không hiểu, mày kiếm khẽ nhíu lại, "Chuyện như vậy mà ngươi lại không nói với ta?" "Là lần trước đi mời hắn đến xem lễ đó!

Chuyện phiếm mà nói tới thôi." Thái Nhất liếc nhìn đại ca nhà mình, rồi đứng dậy nói: "Chuyện thế này, huynh có hỏi đâu!" Sau đó vội vàng chuồn đi, vì hắn đã thấy bóng dáng của tẩu tẩu đi vào. "Ta đi chuẩn bị trảm thi thứ hai đây, đợi chúng ta thành công trảm xuất thi thứ hai, liền bắt đầu hành trình chinh phục vạn tộc đi!" Thái Nhất vừa nói vừa gật đầu với Thường Hi, rồi tiêu sái rời đi.

Nhìn bóng lưng Thái Nhất rời đi, mày kiếm của Đế Tuấn tiếp tục nhíu lại.

Thường Hi có chút không hiểu nhìn hắn, "Sao vậy?

Chuẩn bị còn chưa đủ sao?" Lời Thái Nhất nói lúc rời đi, nàng đã nghe thấy, nên mới có câu hỏi này.

Đế Tuấn lắc đầu, nói: "Luôn cảm thấy đệ ấy với ta, hình như không còn thân thiết như trước nữa, nhiều chuyện bây giờ đều không muốn nói với người đại ca này." "..." ...

Tử Ngọc Sơn, trên ngọn Thần Mộc.

Ngô Sở tự mình xuống bếp, nướng cho Hạo và Dao mấy củ khoai lang thơm nức, khiến Dao nhìn đến ngây người.

Cuối cùng đành phải để Hạo xắn tay áo, chạy đi xuống bếp nấu cho mọi người.

Hồng Vân ở bên cạnh cười khúc khích, Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ cũng không khỏi mỉm cười.

Về phần Lão Viên bên kia tấn cấp Đại La, bọn họ không qua đó, nhưng trong bóng tối đều đang âm thầm quan sát.

Nhưng ở Tử Ngọc Sơn này, cũng không cần lo lắng sẽ có bất ngờ từ bên ngoài.

Còn có bất ngờ từ bên trong hay không, điều này chỉ có thể dựa vào chính Lão Viên. "Đại sư huynh, Tiểu Nguyệt Linh cứ nói tài nấu nướng của muội ấy là học từ huynh đó!" Ngô Sở không để tâm mà xua tay, nói: "Trò giỏi hơn thầy thôi mà!

Đệ tử không nhất thiết thua thầy, nghề nghiệp có chuyên môn riêng, chỉ vậy mà thôi.

Nhớ năm xưa, những loại nông sản kia còn là ta dạy họ nhận biết đấy!

Ngươi xem bây giờ, từng người bọn họ đều không kém ta." "Là còn lợi hại hơn huynh rồi ấy chứ!" Dao không hề nể mặt, trực tiếp vạch trần.

Nhưng Hạo và Dao bây giờ cũng chỉ dám làm càn trước mặt vị đại sư huynh đối xử cực kỳ thân thiện với họ là Ngô Sở, ở trước mặt các sư huynh khác, họ đều không dám.

À, còn có vị Nữ Oa sư tỷ cũng rất thân thiện với họ.

Nhưng bây giờ mọi người đều đang nỗ lực tu hành, họ cũng không tiện đến làm phiền. "Đúng rồi, hai người chuẩn bị khi nào trảm thi?" Ngô Sở liếc nhìn Dao, phát hiện họ vậy mà ngay cả thi thứ nhất cũng chưa trảm thành công, bèn hỏi.

Dao lắc đầu nói: "Hạo nói không cần vội, dù sao chúng ta cũng có đại sư huynh che chở, chuyện tu hành này, nước chảy thành sông mới là thượng sách." Ngô Sở mỉm cười nói: "Không tồi!

Hạo tiểu tử này quả thật đã trầm ổn hơn nhiều." Vừa nói, hắn vừa liếc nhìn về phía nhà bếp, nói với Hồng Vân và Hậu Thổ: "Năm xưa Hạo tiểu tử kia mãi không đột phá được Đại La, không chỉ một lần kể khổ với ta đâu." Những chuyện xấu hổ của Hạo cứ thế bị Ngô Sở lôi ra phơi bày, khiến mọi người nghe mà bật cười. ...

Theo thời gian trôi đi, ngày càng có nhiều sinh linh thành công trảm thi, ngay cả huynh đệ Thái Thượng và Nữ Oa cũng đã thành công trảm xuất thi thứ hai.

Số lượng sinh linh tấn cấp Đại La cũng đang tăng lên nhanh chóng.

Không thể không nói, mảnh đất Hồng Hoang này quả thực rất thích hợp để tu hành.

Thời gian lâu dài, một con heo cũng có thể thành tiên, quả không phải là chuyện đùa.

Dù sao thì hai con Đương Khang Vương trên Tử Ngọc Sơn của bọn họ, bây giờ cũng đã có tu vi Kim Tiên cảnh.

Năm xưa sau khi hai con Đương Khang Vương hóa hình, còn chạy đi 'đàm phán' với Tiểu Nguyệt Linh.

Gọi là đàm phán, thực chất là khóc lóc, còn lấy việc bỏ đi khỏi Tử Ngọc Sơn để uy hiếp.

Để món mỹ thực cực phẩm này không biến mất khỏi Tử Ngọc

Sơn, Tiểu Nguyệt Linh đành phải thỏa hiệp với chúng, dù sao ăn của người ta thì miệng mềm mà!

Huống chi còn là ăn cả con cháu của người ta.

Thời gian dần trôi, chuyện Lão tổ hợp đạo cũng dần dần không còn được ai nhắc tới nữa.

Cuối cùng, vào một đêm nọ, trên bầu trời đêm đột nhiên lấp lánh một trận mưa ánh sáng.

Mưa ánh sáng xé toạc bầu trời đêm, như những vì sao băng, rơi xuống mặt đất, ánh sáng gần như chiếu rọi cả bầu trời đêm đen kịt thành ban ngày. 87.

Vô số sinh linh tu vi thấp kém, sau khi lộ vẻ kinh ngạc, lại là một trận vui mừng, liên tiếp há miệng hấp thụ, nuốt chửng những vì sao băng kia.

Đế Lưu Sữa!

Vô số sinh linh trong lòng lại hiện lên cái tên này.

Sau đó, âm thanh của Đại Đạo vang vọng khắp thiên địa Hồng Hoang: "Ta là chủ nhân Thiên Đình Đế Tuấn, nay ban cho các ngươi Đế Lưu Sữa, giúp các ngươi khai trí tu hành, phàm ai gia nhập Thiên Đình của ta, đều là tử dân Yêu tộc của ta.

Nay Dương Vương ở Đê Sơn phía bắc, tàn hại sinh linh bốn phương, không phục sự điều giải của Thiên Đình, đặc phái Yêu tướng Bắc Minh Côn Bằng, đến đó trấn phục.

Nếu còn gây chuyện, giết không tha!

Mong các sinh linh khác lấy đó làm gương, đối xử tốt với sinh linh bốn phương..." Những lời này khiến nhiều sinh linh Hồng Hoang không khỏi có chút ngơ ngác.

Nhưng nhiều sinh linh hơn lại đang hoan hô cổ vũ, cảm thấy đã tìm được tổ chức, không còn phải sợ bị các sinh linh mạnh khác bắt nạt nữa.

Chỉ có một số ít sinh linh có trí tuệ không tồi mới ý thức được, Thiên Đình lần này e là muốn khơi mào chiến tranh, diệt trừ những sinh linh không phục sự quản thúc của Thiên Đình.

Cách làm này, có gì khác với tam tộc Hồng Hoang bá đạo năm xưa?

Cũng vì thế, một số sinh linh càng thêm chống đối với tổ chức Thiên Đình này.

Mà những người như Ngô Sở, khi nghe thấy lời của Đế Tuấn, liền hiểu ra, "Xem ra hai huynh đệ này muốn bắt đầu hành trình chinh phục vạn tộc rồi." Nằm trên giường, tay phải ôm Hồ Tổ Tả Tả, tay trái ôm vẫn là Hồ Tổ Tả Tả của Ngô Sở, đang giải thích cho hai vị Hồ Tổ Tả Tả.

Hậu Thổ tiểu thư tả đã về bộ lạc, Ngô Sở mới dám to gan như vậy.

Để hưởng thụ niềm vui nhân đôi này, Ngô Sở đã đồng ý với Hồ Tổ Tả Tả không ít điều ước bất bình đẳng, trong đó bao gồm, lần sau khi ở cùng với tiểu thư tả, trước mặt nàng, phải gọi tiểu thư tả là tiểu lãng đề tử, một thao tác tìm chết như vậy.

Chương 639

Nhưng, mục tiêu của Ngô Sở là thực hiện niềm vui nhân ba!

Cho nên, tìm chết thì tìm chết vậy! "Lão dê đực, ngươi chạy cái gì?" Bắc cảnh Hồng Hoang, một con dê đực già đang liều mạng chạy trốn trong tinh không, một con chim đại bàng có cánh như mây che trời đang đuổi theo sau, thong thả hỏi. "Ngươi không đuổi bần đạo, bần đạo chạy làm gì?" Lão dê đực toàn thân đen kịt thở hổn hển, thân hình như điện như cầu vồng, xé toạc trường không, lao thẳng về phía tinh không ngoài vũ trụ. "Chỉ cần gia nhập Thiên Đình, những lỗi lầm ngươi đã phạm trước đây, chúng ta có thể bỏ qua." "Ha!

Gia nhập các ngươi?

Tại sao phải gia nhập các ngươi?

Bần đạo chỉ hoạt động ở Đê Sơn, cũng chưa xâm phạm Bắc Minh của ngươi, Côn Bằng lão nhi, ngươi đừng có khinh dê quá đáng!" "Đúng là không biết tốt xấu, chết không đổi nết, nếu đã như vậy, vậy thì tiễn ngươi lên đường!" "Bằng ngươi cũng xứng?

Có bản lĩnh thì chúng ta đấu tay đôi, đừng có cậy Thiên Đình đông người thế mạnh." Nghe những lời này, Côn Bằng trong lòng tức giận, ha ha cười lạnh, "Đúng là sinh linh nào cũng dám trào phúng bần đạo rồi, sao trước đây không thấy ngươi dám nói câu này." "Bần đạo thừa nhận ngươi trước đây còn có vài phần bản lĩnh, nhưng bây giờ, một kẻ vừa mới trảm xuất thi thứ nhất như ngươi, cũng xứng gào thét với bần đạo sao?" "Vậy ngươi chạy làm gì?" Côn Bằng chế giễu.

Lão dê đực quay đầu lại nhìn, khẽ hừ: "Có bản lĩnh thì đừng cậy đông người." Bởi vì sau lưng Côn Bằng, còn có hơn mười đạo hồng quang.

Mặc dù tu vi của chủ nhân những đạo hồng quang này cũng chỉ ở cảnh giới Đại La, nhưng phối hợp với Côn Bằng lão tổ cảnh giới Trảm Thi sơ kỳ, đánh hắn một cường giả còn chưa bước vào Trảm Thi trung kỳ, cũng đã đủ rồi.

Huống chi, hắn lo lắng Côn Bằng chỉ là mồi nhử, Thiên Đình đã lấy hắn làm đối tượng lập uy đầu tiên, Đế Tuấn và Thái Nhất sao có thể không ra tay?

Quả nhiên, con dê đực toàn thân đen kịt này đoán không sai, ngay khi thân thể hắn không ngừng lóe lên, vượt qua tinh không vô tận, xuất hiện trước bức tường hỗn độn nơi sâu thẳm tinh không, một bóng người hiện ra, một tiếng chuông đột nhiên vang lên.

Lão dê đực chỉ cảm thấy tâm thần một trận chao đảo, sau đó liền thấy từng sợi thần liên Đại Đạo phong tỏa về phía mình, gần như chỉ trong nháy mắt, hắn đã bị bao vây.

Xuất hiện trước mặt hắn, chính là một vị chủ nhân khác của Thiên Đình, Đông Hoàng Thái Nhất.

Thái Nhất không nhìn con dê đực già đang nghiến răng nghiến lợi, mà nhìn về phía Côn Bằng sau lưng lão dê, khóe miệng hiện lên một nụ cười, nói: "Bần đạo từng nghe một vị bằng hữu nói một đoạn thế này, hắn nói: Bắc Minh có cá, tên là Côn, Côn lớn không biết mấy ngàn dặm; hóa thành chim, tên là Bằng.

Lưng Bằng, không biết mấy ngàn dặm; nổi giận mà bay, cánh như mây che trời...

Hắn còn nói, tốc độ của Côn Bằng, thế gian hiếm thấy.

Năm xưa ở Tử Tiêu Cung, bần đạo cũng nghĩ như vậy.

Nhưng bây giờ, ngươi đang sợ cái gì?

Hay là nói, ngươi thực ra không muốn giết nó?" Lão dê đực nghe

vậy, có chút bất ngờ liếc nhìn Côn Bằng lão tổ.

Mà Côn Bằng lão tổ thì sững sờ, có chút chột dạ ho khan, chắp tay nói: "Đông Hoàng minh giám, ta chỉ muốn khuyên gã này quy phục, tránh một phen tranh đấu..." Đồng thời trong lòng lại có chút nghi hoặc, rốt cuộc là ai đang khen mình như vậy? "Gã này có nghe khuyên không?" Thái Nhất liếc hắn một cái, rồi mới nhìn về phía con dê đực đang cúi gằm đầu, muốn liều mạng đâm ngang xông thẳng, nói: "Cho ngươi cơ hội cuối cùng!

Thần phục, hoặc là chết!" Lão dê đực nghiến răng nghiến lợi, "Thiên Đình các ngươi khinh dê quá đáng!

Bần đạo chỉ muốn tiêu dao khoái hoạt ở Đê Sơn, không muốn tham gia vào mấy chuyện vớ vẩn của các ngươi, tại sao các ngươi không tha cho bần đạo?" "Tôn chỉ của Thiên Đình chúng ta là dẹp yên chiến hỏa, thu nạp vạn tộc, để đại địa Hồng Hoang không còn tranh đấu và giết chóc.

Nhưng ở Đê Sơn của ngươi, lại là oán khí ngút trời, rốt cuộc vì sao, ngươi và ta đều biết rõ.

Nể ngươi tu hành không dễ, nếu phục tùng sự quản thúc của Thiên Đình ta, có thể tha cho ngươi một mạng, nhưng sau này không được vô cớ sát hại các sinh linh yếu đuối khác..." Lão dê đực không phục, khinh thường nói: "Đúng là lo chuyện bao đồng, thật sự coi mình là chủ nhân của trời đất rồi sao?

Bần đạo tiêu dao thế gian vô tận năm tháng, trước nay đều là muốn làm gì thì làm đó, những sinh linh yếu đuối kia sống chết, có liên quan gì đến Thiên Đình các ngươi?

Ai quy định dê nhất định phải ăn cỏ?

Thiên Đình các ngươi năm xưa chiêu đãi mọi người, không phải

cũng giết sinh linh sao, tại sao bần đạo lại không được giết?

Chỉ cho phép Thiên Đình các ngươi đốt lửa, không cho phép chúng ta nhóm củi?

Đúng là nực cười đến cực điểm!" Các sinh linh khác nghe vậy, mày khẽ nhíu lại, dường như cũng cảm thấy không sai.

Thái Nhất liếc nhìn mọi người một cái, cười nói: "Kẻ giết người, người sẽ giết lại, đạo lý này ngươi không thể không hiểu chứ!

Nếu đã biết, vậy tại sao ngươi lại tức giận như vậy?

Nếu ngươi cảm thấy bọn họ yếu đuối, liền có thể tùy ý giết chóc, vậy chúng ta cảm thấy ngươi yếu đuối, liền không được giết ngươi sao?" Lão dê đực nghe vậy, nhất thời không nói nên lời.

Những người khác nghe xong, thì tinh thần sảng khoái, nhìn lão dê đực như nhìn một con dê chết.

Lại nghe Thái Nhất vẻ mặt nghiêm nghị, nói: "Những sinh linh kia đã ăn Đế Lưu Sữa, lại nguyện tuân theo hiệu lệnh của Thiên Đình ta, chính là yêu của Thiên Đình ta, ngươi giết yêu của Thiên Đình ta, chúng ta lại không thể báo thù cho họ sao?

Cho ngươi cơ hội, ngươi đã không muốn, vậy thì đừng trách chúng ta." Thế là, ba Thái Nhất đồng thời xuất hiện, ba chiếc chuông Hỗn Độn Thần Chung cùng nhau trấn xuống.

Không ai biết trong ba chiếc Hỗn Độn Chung của Thái Nhất, chiếc nào mới là chuông thật, ngay cả lão dê đực bị trấn áp trong nháy mắt, lúc này cũng không phát hiện ra.

Hắn chỉ kịp thân hình chao đảo, chia bản thân làm hai, muốn chia đường bỏ chạy, kết quả Thiện Thi vừa mới ra, cùng với bản tôn của hắn, đều bị Hỗn Độn Chung trấn áp.

Thần hồn bị Hỗn Độn Chung áp chế, khó có thể động đậy, nhục thân bị thần liên Đại Đạo trói buộc, trong tinh không xung quanh, thần liên Đại Đạo dày đặc như thiên la địa võng.

Mấy món linh bảo trong nháy mắt nện lên người hắn, trực tiếp đánh nát một trong hai thành tro bụi, nguyên thần bên trong bị một chiếc Hỗn Độn Chung hút vào, khiến người ta cảm thấy, chiếc chuông lớn đó mới là thật. "Không..." Nguyên thần đó còn chưa kịp kêu lên một tiếng, đã bị tiếng chuông nhấn chìm. "Ta nguyện..." Con dê đực già còn lại thấy vậy, chuẩn bị đầu hàng ngay lập tức, nhưng đã quá muộn, một đôi cánh phong lôi mang theo tiếng gió sấm, hóa thành một bóng ảnh, trong nháy mắt lướt qua cổ dê.

Khoảnh khắc tiếp theo, cái đầu dê to lớn liền trực tiếp rơi xuống, máu tươi văng khắp tinh không.

Ba Thái Nhất đều có chút kỳ quái liếc nhìn Côn Bằng, một trong số họ hỏi: "Sao đột nhiên lại đổi ý rồi?" Thái Nhất này trên mặt mang theo một tia tà ý, nụ cười có chút rợn người.

Côn Bằng liếc nhìn Thái Nhất có nụ cười cổ quái này, nói: "Nếu đã giết, vậy thì giết cho triệt để, loại sinh linh này hay thay đổi, khó đảm bảo sẽ không căm hận chúng ta trong lòng." Mọi người nghe vậy, đều cảm thấy lời này có chút đạo lý.

Một vị Thái Nhất khác cũng cười nói: "Có chút đạo lý.

Thôi được, ta cũng không đi đoán suy nghĩ thật sự của ngươi nữa, ta chỉ có một câu, hy vọng ngươi nhớ kỹ, đã vào Thiên Đình, vậy thì mọi việc đều hành động theo ý của Thiên Đình, đừng có những suy nghĩ riêng khác, nếu không..." Một vị Thái Nhất khác thu thi thể con dê to như núi vào trong Hỗn Độn Chung, tiến lên vỗ vỗ vai Côn Bằng, "Có lẽ kiếp nạn tương lai của ngươi, còn cần sức mạnh của Thiên Đình giúp ngươi vượt qua đấy!" Côn Bằng thần sắc nghiêm lại, gật

đầu vâng dạ.

Sau đó, ba Thái Nhất thu lại Hỗn Độn Chung, xoay người biến mất.

Không lâu sau, một Thái Nhất xuất hiện trên bầu trời Tử Ngọc Sơn, "A Sở huynh đệ, mau mở cửa, có hàng tốt, hàng thượng đẳng hảo hạng đây!" "..." Khi Thiên Đình chuẩn bị lấy chủ nhân Đê Sơn Lão Công Dương để ra tay, thực ra sinh linh bốn phương đều đang âm thầm quan sát họ.

Lão Công Dương bị ba Thái Nhất cùng với Côn Bằng lão tổ và những người khác trực tiếp trấn sát ở nơi sâu thẳm tinh không, mọi người cũng đều biết rõ.

Trận chiến này thời gian rất ngắn, nhưng mọi người đều có thể 'nhìn' ra, vị Đông Hoàng Thái Nhất này thực lực mạnh mẽ đến mức nào.

Bản thân đã trảm xuất thi thứ hai, lại phối hợp với chí bảo Hỗn Độn Chung, quả thật không cho người ta đường sống.

Chương 640

Một cường giả sắp trảm xuất thi thứ hai, trực tiếp bị một chiêu đánh bại.

Đây là lập uy, đồng thời cũng là tuyên cáo sự cường đại của Thiên Đình.

Đều nói Đại La khó giết, nhưng dưới Hỗn Độn Chung kia, lại không tốn chút sức lực nào, ngay cả cơ hội hóa thân đại đạo bỏ trốn cũng không có, trong nháy mắt đã bị trảm.

Đối mặt với kết cục này, không ít sinh linh cảnh giới Đại La không khỏi có chút rùng mình.

Nhưng Ngô Sở lại không cảm thấy kỳ lạ, dù sao Hỗn Độn Chung là chí bảo đỉnh cấp, hơn nữa sát thương đối với nguyên thần còn mạnh hơn nhiều so với các chí bảo khác.

Trận chiến lập uy thế này, nếu không thể gọn gàng dứt khoát, thì trận chiến đó đã thất bại.

Chỉ là Ngô Sở cũng không ngờ, Thái Nhất lại xách thi thể của con dê đực già kia, chạy đến Tử Ngọc Sơn của hắn.

Mục đích của hắn, rõ như ban ngày.

Lão Công Dương đáng thương, đến chết cũng không biết, có một ngày mình cũng sẽ trở thành món ăn trên bàn của người khác!

Kẻ ăn thịt người, ắt bị người ăn thịt lại, người xưa quả không lừa ta!

Ngô Sở một bên khẽ thở dài, một bên mở đại trận hộ sơn, nghênh đón Thái Nhất vào.

Sau đó Thái Nhất trực tiếp ném con dê đen to như một ngọn núi khổng lồ, lên ngọn Quải Long Sơn bên cạnh.

Ngô Sở thấy vậy, tay áo rộng phất một cái, trong nháy mắt liền phất con dê đen già lên, sau đó thu nhỏ nó lại, giao cho Tiểu Nguyệt Linh bên cạnh mình, ý bảo nàng đi xử lý.

Trên Quải Long Sơn có vô số sinh linh, cộng thêm thân hình khổng lồ của con dê đen già này, nếu cứ thế ném xuống, rừng núi trong vòng mấy trăm dặm sẽ bị hủy hoại trong nháy mắt.

Tiểu Nguyệt Linh thấy được nguyên liệu nấu ăn như vậy, hai mắt đã sáng rực, vui vẻ nhận lấy, dẫn theo Tiểu Thải Nương và Tiểu Mạt Lỵ, chạy vào nhà bếp.

Không gian trong nhà bếp đã được cải tạo và mở rộng vài lần, việc mổ xẻ những con thú khổng lồ như thế này, đã không còn là vấn đề.

Chỉ là xử lý nội tạng của những con thú khổng lồ như vậy, lại là một vấn đề nan giải.

Nhưng đối với Ngô Sở, điều này không khó, vì hắn có Hỗn Độn Bảo Hồ Lô.

Những thứ phế vật và dơ bẩn cần xử lý, đều có thể bị Hỗn Độn Bảo Hồ Lô phân giải thành từng luồng hỗn độn linh khí, sau đó làm lớn mạnh Thiên Hồ Giới bên trong bảo hồ lô.

Chỉ là nguyên liệu nấu ăn thượng hạng như thế này, mọi người đã rất lâu chưa từng thấy.

Lần trước thưởng thức mỹ thực từ nguyên liệu như vậy, vẫn là thời đại chiến tam tộc. "Các ngươi cố ý ra tay với nó, không phải là nhắm vào nguyên liệu nấu ăn này chứ!" Ngô Sở có chút cạn lời nhìn Thái Nhất đang tươi cười rạng rỡ, uống rượu, chỉ chờ mỹ thực lên

bàn, có chút nghi ngờ ý định ban đầu của họ. "Không thể nói như vậy được!" Thái Nhất lắc đầu, nghiêm mặt nói: "Nguyên nhân quan trọng nhất là, gã này quá không nể mặt Thiên Đình chúng ta.

Chúng ta thực ra đã không phải lần đầu tiên cảnh cáo nó, sau khi Thiên Đình thành lập lần trước, chúng ta đã nhận được không ít lời tố cáo của sinh linh ở Đê Sơn về nó.

Qua điều tra xác nhận của chúng ta, số sinh linh bị gã này ngược đãi rồi ăn sống, không dưới vạn người. 88.

Hơn nữa còn chuyên chọn những sinh linh đã uống Đế Lưu Sữa để ăn, nghe nói là máu có vị tinh túy và ánh trăng khiến nó say đắm..." Một kẻ biến thái tự đại!

Ngô Sở chỉ có thể hình dung con dê đực già đó như vậy.

Thái Nhất lấy ra Hỗn Độn Chung của mình, chỉ lớn bằng lòng bàn tay, đặt nghiêng trên bàn đá.

Có thể thấy, bên trong chuông, có một đạo nguyên thần đang giãy giụa, nhưng lại bị một luồng năng lượng vô hình ở miệng chuông chặn lại, dù giãy giụa thế nào cũng không thoát ra được. "Ngươi vẫn chưa đánh tan nguyên thần của nó?" Ngô Sở nhíu mày, hỏi. "Cứ thế đánh tan nguyên thần của nó, vậy thì còn gì thú vị." Thái Nhất nói, sắc mặt lạnh đi, nhìn đạo nguyên thần cười nham hiểm: "Nếu nó thích ăn sống các sinh linh khác như vậy, vậy hôm nay ta sẽ ăn thịt nó ngay trước mặt nó, hỏi xem nó có cảm tưởng gì." "..." Ngô Sở có chút dở khóc dở cười, nhưng cũng không thương hại cái tiểu nhân đang không ngừng giãy giụa này.

Mặc dù hắn đã thưởng thức không ít nguyên liệu cao cấp, nhưng cũng không chủ trương săn giết tất cả các sinh linh có trí tuệ cao cấp, càng đừng nói là ăn sống bọn họ.

Những sinh linh đã uống Đế Lưu Sữa, tệ nhất cũng có thể trực tiếp hóa hình, có thể thấy những sinh linh bị con dê đen già này ăn thịt, đều là những sinh linh có trí tuệ cao cấp.

Cho nên đối với con dê đen già này, Ngô Sở cũng sẽ không tùy tiện nảy sinh lòng thương hại.

Chỉ là ăn thịt của người ta ngay trước mặt nguyên thần của người ta, có chút cảm giác tà ác, cứ như mình là một đại lão phản diện vậy.

Ngô Sở cười nói: "Sao ngươi không mang nó về Thiên Đình, rồi tổ chức một bữa tiệc Thiên Đình, để mọi người cùng nhau nếm thử, để răn đe mọi người, chẳng phải tốt hơn sao?" Thái Nhất nghe vậy, sững sờ, rồi nói: "Tốt thì tốt, nhưng chỉ sợ những người khác sau này biến thành kẻ ham ăn, không có việc gì lại tìm lý do tai họa cho các sinh linh khác, vậy chẳng phải càng tệ hơn sao?" Ngô Sở cười nói: "Có vết xe đổ trước mắt, ai dám dễ dàng vi phạm Thiên Quy?" "Thiên Quy?" Thái Nhất sững sờ, thầm nghĩ: Đây là cái gì?

Sao ta không biết? "Là quy củ mà Thiên Đình các ngươi lập ra đó!" Ngô Sở cạn lời nói: "Ngươi đừng nói với ta, Thiên Đình các ngươi không lập ra một số Thiên Quy để ràng buộc những yêu loại gia nhập các ngươi.

Nếu thật sự như vậy, sau này những yêu loại đó phạm tội, làm sao định đoạt?

Làm sao trừng phạt?" Đang nói chuyện, Hồng Vân và Hạo từ xa đạp mây bay tới.

Nhưng Hạo đã khôi phục lại dáng vẻ thiếu niên như xưa, chứ không phải là dáng vẻ đạo đồng. "Thái Nhất huynh, đã lâu không gặp!" "Thái Nhất đạo hữu, biệt lai vô dạng!" "Ủa?

Hạo tiểu huynh đệ cũng ở Tử Ngọc Sơn à!

Lâu rồi không gặp, xem ra ngươi và Dao đạo hữu cũng đã trở về đại địa Hồng Hoang.

Thế nào?

Có hứng thú đến Thiên Đình của chúng ta không?" Khi nhìn thấy Hạo, hai mắt Thái Nhất sáng lên, liền muốn lôi kéo Hạo và Dao vào hội.

Lần trước sau khi Hạo và Dao đến Tử Ngọc Sơn, liền không quay về nữa.

Bọn họ đều chuẩn bị sau khi thành công trảm xuất thi thứ nhất, sẽ quay về bế quan tu hành một thời gian.

Nay Lão tổ hợp đạo, thân là đạo đồng năm xưa của Lão tổ, cuối cùng họ cũng có thể sống cuộc sống mà mình mong muốn nhất, không cần phải nghĩ đến việc quay về phụng sự Lão tổ...

Cho nên khoảng thời gian này, là lúc họ cảm thấy tiêu dao tự tại nhất.

Vì vậy, nghe Thái Nhất hỏi như vậy, Hạo liền lắc đầu, "Đa tạ Thái Nhất đạo hữu đã coi trọng tiểu đạo, nhưng tiểu đạo đạo hạnh thấp kém, không đến đó làm mất mặt đâu." Thân là đạo đồng năm xưa của Lão tổ, lúc này lại chạy đến dưới trướng Đế Tuấn và Thái Nhất, chẳng phải là làm mất mặt Lão tổ sao?

Dù có chạy, cũng phải chạy đến dưới trướng đại sư huynh mới hợp lý!

Tiếc là đại sư huynh của họ đối với việc chinh phục vạn tộc Hồng Hoang, không có chút hứng thú nào.

Chương 641

Nhưng cũng không kỳ lạ, đại sư huynh không có Hồng Mông Tử Khí, muốn thành công chứng đạo, tinh lực hao phí tự nhiên không phải người khác có thể so sánh, đâu còn thời gian đi chinh phục vạn tộc.

Hơn nữa, chinh phục vạn tộc thì có ích gì?

Lại không thể nâng cao tu vi.

Ngô Sở không hề nói cho Hạo biết diệu dụng của tòa thiên cung kia, nên hắn cũng không rõ.

Trong đại điện, mỗi bàn đều đặt một chiếc nồi đồng, trong nồi nước sôi sùng sục, trong nước nóng còn có thể thấy thần liên trật tự đang trôi nổi, có thể thấy đây không phải là nước sôi bình thường.

Đó là thứ mà Tiểu Nguyệt Linh phát minh ra, dùng Hỏa chi đạo để tăng nhiệt độ nước sôi, sau đó có thể nấu chín những nguyên liệu này, mà không cần phải rút đi năng lượng bên trong nguyên liệu trước.

Ở thế giới này, nhiều nguyên liệu cao cấp dùng nước sôi bình thường căn bản không thể nấu chín.

Nhưng sau khi thêm vào loại Hỏa chi đại đạo này, liền có thể giải quyết tốt vấn đề này.

Đương nhiên, với tu vi của Tiểu Nguyệt Linh, thần liên Hỏa chi đại đạo mà nàng bố trí, vẫn không thể nấu chín được nguyên liệu cấp Chuẩn Thánh.

Mặc dù lần trước sau khi Lão tổ hợp đạo, Tiểu Nguyệt Linh cũng vì vậy mà bế quan không ít thời gian, nhưng vẫn còn lẩn quẩn ở đỉnh phong Thái Ất cảnh, chưa thể bước vào Đại La.

Tuy có chút tiếc nuối, nhưng Tiểu Nguyệt Linh cũng không vì vậy mà tức giận, so với tiểu hồ ly thì tốt hơn nhiều.

Tiểu hồ ly sau khi thấy ngay cả Lão Viên cũng tấn thăng Đại La, cả con hồ ly đều có chút không ổn, khiến Ngô Sở phải dỗ dành một phen.

Nhưng Ngô Sở luôn cảm thấy, tiểu hồ ly chỉ là muốn hắn dỗ dành mà thôi.

Chỉ là hắn cũng không dám hỏi, cũng không dám nói, sợ nàng lại nhân cơ hội làm loạn.

Dù sao chuyện 'ba người đồng hành, học hỏi lẫn nhau' thỉnh thoảng cũng phải có.

Nếu vì vậy mà bị đuổi ra khỏi phòng, thì không hay rồi.

Mặc dù với tu vi của Tiểu Nguyệt Linh, đại đạo thần liên bố trí ra không thể làm gì được nguyên liệu cấp Chuẩn Thánh này, nhưng không sao, dù sao ở đây cũng có chuyên gia chơi lửa Kim Ô Thần Điểu.

Chỉ cần nói với hắn một tiếng, hắn liền có thể dễ dàng bố trí ra.

Có nguyên liệu như vậy, Ngô Sở tự nhiên sẽ không quên đại lão bà nhà mình.

Sau khi thông báo cho tiểu thư tả, Ngô Sở lại truyền âm cho Thái Nhất, nói vài câu xong, liền để tiểu thư tả gọi các huynh đệ Tổ Vu nhà họ đến.

Nghe nói có nguyên liệu cấp Chuẩn Thánh, đám thùng cơm kia làm gì có lý do không đến.

Khi bọn họ cùng nhau đến, thấy Thái Nhất ở đây, Đế Giang liền cười nói: "Quả nhiên là con dê đực già kia, ha ha..." Rõ ràng, họ cũng

đang chú ý đến con dê đáng thương bị Thiên Đình dùng để lập uy này. "Thái Nhất huynh đệ hào phóng, mỹ thực cấp bậc này, chúng ta thật sự chưa từng nếm qua, hôm nay được thơm lây của Thái Nhất huynh đệ rồi." "Ha ha..." Thái Nhất cười lớn đứng dậy, hai bên hành lễ với nhau, "Các vị đến được đã là nể mặt bần đạo rồi, sao có thể nói là thơm lây!

Nói ra, ban đầu ta cũng chỉ muốn trừng phạt gã này, mới nghĩ đến việc đến chỗ A Sở huynh đệ xem sao, dù sao ở đại địa Hồng Hoang này, luận về mỹ thực, không đâu bằng Tử Ngọc Sơn a!" Hắn vừa nói, vừa chỉ vào Hỗn Độn Chung trên bàn, lúc này, con dê đực già đang giãy giụa gào thét trong Hỗn Độn Chung, sau khi nhìn thấy những người đang nói cười vui vẻ này, càng trở nên điên cuồng hơn.

Còn việc nó có nhận ra sai lầm của mình hay không, điều này đã không còn nằm trong phạm vi cân nhắc của Thái Nhất nữa.

Dù nó có nhận ra sai lầm của mình, chẳng lẽ mọi người sẽ không ăn sao?

Giết cũng đã giết rồi, không thể nào lại tha cho nguyên thần của nó, phải giết cho sạch sẽ mới có thể yên tâm.

Sau khi biết được những chuyện tày trời mà con dê đực già này đã làm, mười hai thùng cơm cũng không còn bất kỳ gánh nặng tâm lý nào đối với việc thưởng thức nguyên liệu cao cấp này.

Vốn dĩ họ đã coi việc săn giết các sinh mệnh có trí tuệ cao cấp là chuyện thường tình, bây giờ càng không có gì phải băn khoăn.

Ngoài mười hai Tổ Vu và Thái Nhất, cùng với Hạo và Dao, Hồng Vân và Vũ Điệp Nhẫn Thụ, Ngô Sở còn gọi cả bốn vị đệ tử của mình, cùng với Lão Viên, Bạch Trạch, thậm chí cả Kim Quang Địa Long cũng được gọi tới.

Bốn người đệ tử, bây giờ ngoài Thạch Cơ ra, đều đã thành công trảm xuất thi thứ nhất, Bạch Trạch cũng sắp rồi, Du Du và Tất Hỏa thì kém hơn một chút.

Về phần tiểu Thạch Cơ, vẫn còn lẩn quẩn ở đỉnh phong Thái Ất, ở trong Vạn Nha Sơn, vui vẻ làm Vạn Nha chi chủ của mình, thỉnh thoảng qua đây ăn ké.

Có cơ hội như vậy, Ngô Sở tự nhiên cũng không thể quên cô đệ tử nhỏ đáng yêu này.

Mặc dù tiểu đệ tử này không biết nịnh hót, nhưng nhìn vào lại rất thuận mắt!

Về phần Kim Quang Địa Long, do năm xưa hóa thành linh bảo, khiến thân thể khá đặc thù, nên nó không nghĩ đến việc trảm thi, mà tiếp tục phát triển theo hướng linh bảo.

Thậm chí còn tự mình nâng cao cấm chế linh bảo trong cơ thể, ngày càng có phong thái của linh bảo cực phẩm đỉnh cấp.

Ngô Sở đoán, Kim Quang Địa Long đây là muốn để mình trưởng thành thành chí bảo, mặc dù độ khó rất cao, thậm chí không kém hơn độ khó tấn cấp Chuẩn Thánh cảnh.

Là sự tồn tại đặc biệt nhất của Tử Ngọc Sơn, Kim Quang Địa Long cũng rất được chú ý.

Sau một hồi hàn huyên, mọi người ngồi vào chỗ, các tiểu hoa tiên bưng lên nồi đồng và gia vị, từng đĩa thịt dê thái mỏng như cánh ve được bưng lên.

Gắp một miếng thịt dê cấp Chuẩn Thánh mỏng như cánh ve, cho vào nồi đồng đang sôi sùng sục nhúng vài cái, sau đó gắp ra, chấm chút nước tương, nhìn miếng thịt trong suốt lấp lánh, tỏa ra ánh sáng trên đôi đũa bốc lên hơi nóng, tất cả mọi người đều không khỏi thèm

ăn.

Thịt dê này phát sáng, không liên quan đến tài nấu nướng của Tiểu Nguyệt Linh, mà là hiệu ứng đặc biệt vốn có của nguyên liệu cấp Chuẩn Thánh này, quả thực hoàn mỹ đến mức khiến người ta chảy nước miếng.

Loại nguyên liệu này, dù chỉ dùng nước sôi bình thường, cũng có thể nhúng ra được mỹ vị cực phẩm, huống chi trong nồi đồng còn có nước lẩu bí chế của Tiểu Nguyệt Linh.

Con chim sẻ nhỏ bay xuống khỏi cành cây, đậu lên vai Ngô Sở, kêu ríu rít.

Mọi người liếc nhìn rồi không nhìn nữa, ai cũng biết con chim sẻ nhỏ này là vị nào.

Ngô Sở gắp một miếng thịt, cho vào nồi nhúng nhúng, rồi đưa đến miệng nó.

Ngay khi mọi người đang vừa nói cười vui vẻ, vừa ăn lẩu thịt dê, bên ngoài đại trận hộ sơn, truyền đến một trận dao động, "Chủ nhân Mang Sơn Đằng Kiến (Chủ nhân Tiết Thủy Tiêu Sanh, chủ nhân Cổ Sơn Kỳ Đàm), đặc biệt đến bái kiến đại sư huynh, xin đại sư huynh tứ kiến!" Ngô Sở nghe thấy lời này, liếc nhìn mọi người, sau đó nhìn về phía Thái Nhất, tiếp đó tay áo rộng phất một cái, liền hiện ra hình ảnh ba người trước mặt mọi người, "Những người này, ngươi có quen không?" Thái Nhất nhìn xem, cười nói: "Tuy không thân lắm, nhưng cũng biết chút ít, mấy người này qua điều tra của Thiên Đình chúng ta, đều không mấy ưa thích Thiên Đình.

Năm xưa khi Phù Tang Vương Thiếu Dương đạo hữu chiêu đãi chúng tiên ở Bồng Lai Tiên Các, ba người họ cũng có mặt, thậm chí còn xúi giục Thiếu Dương đạo hữu thành lập Tiên Các, để cùng Thiên Đình chúng ta phân cao thấp..." Hồng Vân nhìn xem, hỏi: "Người đến

ngoài trận là họ?" Ngô Sở gật đầu mỉm cười, "Hẳn là mục đích của họ đến đây, không cần nghĩ cũng biết rồi." Thanh Khâu Ly liếc nhìn hắn, nói: "Vậy không cần để ý đến họ là được!" Thái Nhất lại cười nói: "Không để ý đến họ thì không hay cho lắm, dù sao A Sở huynh đệ vẫn là đại sư huynh Huyền Môn mà!

Sư đệ đến bái kiến, đại sư huynh lại tránh mặt không gặp, nói ra cũng không hay!" Ngô Sở nghe vậy, đưa tay chỉ hư vào hắn mấy cái, thầm nghĩ: Không ngờ gã mày rậm mắt to này, tâm tư quả thật ngày càng xấu xa, lúc này để họ vào, thấy mọi người ở đây ăn uống linh đình, ăn lại là nguyên liệu cấp Chuẩn Thánh, điều này sẽ khiến họ nghĩ sao?

Chúc Dung lại là kẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn, nói: "Lời của Thái Nhất huynh đệ rất đúng!" Thái Nhất nghe vậy, cười càng vui hơn, mọi người cũng không khỏi bật cười, chỉ có một số người thầm mặc niệm cho ba vị kia, đúng là bắt nạt người quá đáng mà!

Ta muốn mượn cơ hội này để dọa đám người kia một phen, một đám chỉ thích xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn, Ngô Sở cảm thấy cái chức Huyền Môn đại sư huynh của mình thật là khó quá đi!

Tuy nhiên, hắn còn có cách nào khác chứ?

Chỉ đành mở hộ sơn đại trận, cho ba vị cường giả Trảm Thi nhất cảnh này vào.

Sau khi ba người họ vào, lại có độn quang từ xa bay tới.

Thế là, ba người biến thành năm người, chẳng bao lâu sau lại biến thành chín người.

Chương 642

Cứ như thể đám người này đã hẹn trước với nhau, tất cả đều chạy đến Tử Ngọc Sơn của hắn.

Chỉ là từng người một chạy đến Thần Mộc Chi Điên của Ngô Sở, sau khi thấy những gì mọi người đang làm trong đại điện, tất cả đều đứng ngây ra đó.

Sao họ có thể ngờ được, Thái Nhất lại đang ăn uống vui vẻ với Ngô Sở và mọi người ở đây?

Không chỉ có Thái Nhất, mà mười hai Tổ Vu cũng ở đây, thậm chí cả vợ chồng Hồng Vân, còn có hai tiểu đạo đồng của Lão Tổ.

Mặc dù Hạo và Dao đã biến thành dáng vẻ thiếu niên, nhưng vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng của hai tiểu đạo đồng ngày xưa qua dung mạo của họ.

Đám người này tụ tập lại một chỗ cũng không quá kỳ lạ.

Nhưng điều khiến họ không ngờ tới chính là, thứ họ ăn lại chính là huyết nhục của con dê đực già kia.

Mà nguyên thần của con dê đực già đó lại bị nhốt ở bên cạnh, im lặng nhìn xem.

Cảnh tượng này khiến cho những cường giả chạy tới đều trợn mắt há mồm, cảm thấy đám người này quả thực tà ác đến mức khiến người ta giận sôi.

Hơn nữa còn là Huyền Môn đại sư huynh dẫn đầu làm chuyện này, chuyện này bảo họ phải nói sao đây? 89.

Vốn dĩ họ còn định đến đây tố cáo Thiên Đình một phen, cảm thấy Thiên Đình làm như vậy có hơi quá đáng, muốn nhờ đại sư huynh ra

mặt nói một tiếng.

Nhưng bây giờ, chuyện còn quá đáng hơn đang xảy ra, mà Huyền Môn đại sư huynh không những không ngăn cản, còn đích thân dẫn đầu tham gia.

Chuyện này… "Các vị, đã đến là khách, mời ngồi trước đã!" Ngô Sở tiện tay vung lên, từng chiếc bàn mới liền được tạo ra trong đại điện.

Sau đó, một đám tiểu hoa tiên rất phối hợp bưng lên lẩu đồng, bưng lên nguyên liệu, cùng với các loại dưa quả mứt ngọt và linh nhưỡng.

Ai không muốn ăn thịt thì có thể ăn những loại dưa quả kia.

Đằng Kiến và Tiêu Sanh rất muốn trực tiếp quay người rời đi, nhưng lại có chút không cam tâm.

Dù sao thì trong toàn bộ Hồng Hoang đại địa, nơi có thể kìm hãm thế lực của Thiên Đình cũng chỉ có Tử Ngọc Sơn của Huyền Môn đại sư huynh mà thôi.

Rời khỏi đây, họ còn có thể đi đâu để tố cáo chứ?

Nhìn các tiểu hoa tiên bưng lên từng đĩa thịt dê thái mỏng như cánh ve, chân mày của họ không khỏi nhíu lại, nộ khí không ngừng dâng lên, nhưng lại không thể không đè nén xuống.

Sau khi trảm ra thiện thi, tính cách của họ ít nhiều đều bị ảnh hưởng, cảm xúc thường có cảm giác hơi mất kiểm soát.

Đợi những người đó ngồi vào chỗ, Ngô Sở hỏi: "Không biết chư vị đến đây có việc gì?" Thái Nhất cười tủm tỉm nhìn họ, lúc trước ở Bồng Lai tiên đảo, hắn hận không thể tóm đám người này lại đánh cho một trận.

Thiên Đình muốn chinh phục Hồng Hoang vạn tộc, đám người này chính là đá ngáng đường của Thiên Đình, tất cả đều phải lần lượt đá văng, thậm chí là nghiền nát.

Nếu không phục, thì con dê đực già này chính là kết cục của bọn họ.

Đẳng Kiến nghiến răng, nhìn miếng thịt dê trước mắt, đôi mắt hơi đỏ lên, rồi nước mắt cứ thế tuôn rơi, "Đại sư huynh, thịt này, có phải là thịt của Công Dương Tự không?" Thực ra không cần hỏi, nhìn nguyên thần trong Hỗn Độn Chung trên bàn của Thái Nhất là rõ mười mươi rồi.

Nhưng mà, hắn cần Ngô Sở đích thân thừa nhận, hắn mới có dũng khí để nói những lời tiếp theo.

Ngô Sở rất phối hợp gật đầu nói: "Nếu là một con dê đực già màu đen, vậy thì chắc là Công Dương Tự mà ngươi nói rồi!

Có vấn đề gì sao?" Có vấn đề gì sao?

Đẳng Kiến và Kỳ Đàm không thể tin nổi nhìn về phía Ngô Sở, dường như không ngờ rằng, những lời này lại được hỏi ra từ miệng của Huyền Môn đại sư huynh. "Đại sư huynh chẳng lẽ không biết, Công Dương Tự năm xưa cũng là một trong những đạo hữu nghe giảng ở Tử Tiêu Cung sao?" Khí thế trên người Đẳng Kiến đột nhiên tăng vọt, "Nói ra thì mọi người cũng xem như có tình đồng môn.

Nay đại sư huynh lại dẫn mọi người ăn huyết nhục của đồng môn ở đây, việc này có khác gì tà ma?

Thiên Đình giết đồng đạo ăn thịt, đại sư huynh cũng muốn cùng bọn chúng ô hợp sao?

Vậy thì Hồng Hoang đại địa này còn có tương lai để nói không?" Thái Nhất cười hỏi: "Không biết tương lai mà Đẳng Kiến đạo hữu

muốn là tương lai như thế nào?

Chẳng lẽ là loại tương lai ăn sống kẻ yếu, tùy ý ức hiếp giết chóc kẻ yếu sao?" Đằng Kiến liếc nhìn Thái Nhất, hừ khẽ một tiếng, vẻ mặt khinh thường không thèm nói chuyện với hắn, trừng mắt nhìn Ngô Sở, "Trước mặt nguyên thần của người bị hại, ăn thịt uống máu của y, đại sư huynh chẳng lẽ không cảm thấy cách làm này rất tàn nhẫn, rất tà ác sao?" Thấy gã này nước mắt lưng tròng đứng đây kể tội mình, Ngô Sở liền hiểu họ muốn nói gì.

Nhưng hắn vẫn rất bình tĩnh, không hề tức giận vì chuyện này.

Hắn chỉ xua tay, nói: "Ta muốn hỏi các vị một chút, vị Công Dương Tự đạo hữu này năm xưa ở Đê Sơn tàn sát sinh linh tứ phương, lấy việc ăn thịt uống máu làm vui, giết hơn vạn sinh linh, các vị có biết không?

Hay là các vị cảm thấy, y giết những sinh linh yếu ớt đó cũng chẳng có gì to tát, cho nên căn bản không cần đồng tình với những kẻ yếu đó?" Không đợi Đằng Kiến trả lời, Chúc Dung liền cười nói: "Nếu Công Dương Tự cảm thấy đối phương yếu ớt là có thể tùy ý giết chóc, vậy chúng ta ăn huyết nhục của y thì có gì không được?

Vu tộc chúng ta cũng sẽ giết một số sinh linh làm thức ăn, nhưng khi dũng sĩ Vu tộc chúng ta vì thế mà chết, chúng ta chỉ cảm thấy họ bản lĩnh không đủ, cũng sẽ không trút giận lên những sinh linh kia…" Các Tổ Vu không khỏi trừng mắt nhìn cái miệng rộng Chúc Dung, nói người khác cơ mà!

Tự dưng vạch áo cho người xem lưng làm gì?

Ngươi có ngốc không?

Trước đây Ngô Sở thậm chí còn nghĩ rằng, trận đại chiến Vu Yêu, có phải là vì Vu tộc không ngừng giết chóc những sinh linh có trí tuệ,

nên Thiên Đình không nhìn nổi nữa, mới gây chiến với Vu tộc.

Bây giờ phát hiện ra, suy nghĩ ban đầu của mình quả thật có chút ngây thơ.

Ngay cả chính Thiên Đình cũng làm như vậy, Vu tộc làm thế cũng chẳng tính là gì.

Mà mấy người Đẳng Kiến sau khi nghe những lời này, nhất thời cũng không biết phải nói gì.

Kỳ Đàm liếc nhìn Hỗn Độn Chung bên cạnh Thái Nhất, nói: "Dù cho việc làm của Công Dương đạo hữu này quả thực đáng chết, nhưng cũng không thể ăn thịt y trước mặt nguyên thần của y chứ!

Tu sĩ Huyền Môn chúng ta làm hành động tàn nhẫn như vậy, có khác gì ma nghiệt?" "Lôi thôi lải nhải, không phục thì tới đánh một trận!" Thái Nhất hừ khẽ: "Vừa hay mấy người các ngươi không phục Thiên Đình ta đều ở đây, hay là cùng nhau liên thủ xông lên đi!

Bần đạo không hề sợ!" Mấy người Tiêu Sanh, Đẳng Kiến nghe vậy, đều không khỏi thầm hừ trong lòng, cảm thấy Đông Hoàng Thái Nhất của Thiên Đình này cũng là kẻ thô lỗ không chịu nổi, chỉ biết đánh một trận đánh một trận… Ngô Sở thì xua tay, rất bình tĩnh nói: "Kẻ giết người, người sẽ giết lại, đây là đạo lý muôn thuở không thể phá vỡ.

Khi y tàn sát những sinh linh khác, lẽ ra nên nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay.

Cũng như chúng ta ăn thịt y trước mặt nguyên thần của y vậy, có lẽ một ngày nào đó chúng ta cũng sẽ có kết cục như y bây giờ, nhưng ta không hề để tâm." Thái Nhất đúng lúc cười nói: "Những sinh linh bị y tàn sát không có sức báo thù, vậy thì để Thiên Đình chúng ta giúp họ.

Thiên Đình chúng ta tồn tại chính là vì điều này, các ngươi không

phục sao?" Đằng Kiến và Kỳ Đàm nghe ra rồi, vị Huyền Môn đại sư huynh này và Thiên Đình chính là một phe, những người khác muốn Tử Ngọc Sơn đứng ra chống lại Thiên Đình là điều hoàn toàn không thể.

Chỉ là điều khiến Ngô Sở không ngờ tới, ngoài chín người đến trước, sau đó còn lục tục kéo đến không ít sinh linh.

Phần lớn đều đã trảm ra nhất thi, một phần nhỏ là cảnh giới Đại La.

Một bữa lẩu còn chưa ăn xong, số lượng đã gần một trăm người.

Nhìn con số vẫn đang từ từ tăng lên, đại điện trên Thần Mộc Chi Điên cũng dần chật kín, Ngô Sở khởi động trận pháp, để không gian trong đại điện tiếp tục mở rộng.

Chương 643

Nhìn số lượng cường giả không ngừng tăng lên này, trên mặt Hồng Vân và các Tổ Vu đều không khỏi lộ ra vẻ mặt kỳ quái, liếc nhìn Thái Nhất, cảm thấy lần này Thiên Đình có phải đã chọc phải tổ ong vò vẽ rồi không?

Hình như những người này đều mang theo oán khí mà đến!

Chỉ có điều, sau khi những người này bước vào đại điện, vẻ mặt của từng người cũng trở nên giống như Đẳng Kiến và những người trước đó, vô cùng đặc sắc.

Mà khi thấy số lượng cường giả không ngừng tăng lên, vẻ mặt của Thái Nhất cũng từ hứng thú ban đầu dần dần sa sầm lại, cuối cùng lại biến thành nụ cười lạnh.

Nếu đây không phải là Tử Ngọc Sơn, hắn thật sự muốn trực tiếp cầm Hỗn Độn Chung lên, một lưới bắt hết đám người này.

Hắn nhìn đám người này với ánh mắt hung quang, dường như đang nói: Rất tốt, vô cùng tốt!

Hoàng đế ta đã nhớ kỹ các ngươi rồi, các ngươi có bao nhiêu tính bấy nhiêu, đừng có đứa nào hòng trốn thoát!

Đối mặt với hung quang của Thái Nhất, những sinh linh đó ban đầu còn có chút sợ hãi, nhưng rất nhanh lại cười lạnh nhìn Thái Nhất, dường như đang nói: Có bản lĩnh thì ngươi tới đây!

Bọn họ đông người như vậy, không sợ một mình Thái Nhất.

Theo họ thấy, Thái Nhất dù có hung hãn đến đâu, cũng không thể hành hung giữa chốn đông người.

Thấy ngày càng có nhiều sinh linh tụ tập về Tử Ngọc Sơn của

mình, Ngô Sở dám chắc rằng, những người này nhất định đã gọi bạn gọi bè, nếu không chắc chắn không thể đồng loạt như vậy.

Phải nói rằng, nếu những cường giả này liên hợp lại, quả thực là một cỗ sức mạnh không thể xem thường, nếu thật sự tập hợp lại để chống lại Thiên Đình, cũng đủ cho Thiên Đình uống một bình.

Chẳng trách trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, Đông Vương Công có thể dựng lên một tiểu tiên đình, đối đầu với Đế Tuấn và Thái Nhất.

Nếu không phải Thái Nhất có Hỗn Độn Chung trong tay, huynh đệ họ muốn chém giết Đông Vương Công, e rằng cũng không dễ dàng như vậy.

Từ đó cũng có thể thấy được, đối mặt với chí bảo như Hỗn Độn Chung, người không có chí bảo trong tay đối phó quả thật là khó càng thêm khó.

Đường đường Phù Tang Đại Đế Đông Vương Công, tu vi tuyệt đối không yếu, nhưng vẫn không địch lại.

Thực lực của Đông Vương Công như thế nào, năm xưa ở vực ngoại Hỗn Độn, từng giao đấu với Thái Nhất khi hắn chưa dùng Hỗn Độn Chung một trận là có thể hiểu được.

Mặc dù cuối cùng thua một chiêu, nhưng hai người cũng xem như là kỳ phùng địch thủ.

Nhìn những cường giả này không ngừng tụ tập, Hồng Vân và mọi người ít nhiều đều có chút cạn lời, Ngô Sở cũng không khỏi liếc nhìn Thái Nhất, dường như đang nói: Xem huynh đệ các ngươi làm chuyện tốt chưa kìa, một phát đã kích động tinh thần phản kháng của mọi người rồi đó!

Thái Nhất không nhìn vào mắt Ngô Sở, chuyện này hắn tự nhiên

hiểu, nhưng hắn không hề cảm thấy hối hận vì điều đó, đám người này, sớm muộn gì cũng phải đánh một trận.

Trong ba ngàn khách Tử Tiêu Cung có nhiều người như vậy, hiện tại gia nhập Thiên Đình cũng chỉ có một thành, chín thành còn lại, trừ những người như Ngô Sở ra, những người khác, đều phải lần lượt chinh phục.

Đây là đạo của huynh đệ hắn, hoặc có thể chỉ là đạo của đại ca hắn, nhưng hắn vẫn không thể lùi bước, chỉ có thể một đường giết qua.

Kẻ không thần phục, chỉ có một chữ —— chết!

Về phần tương lai có cần phải để những cường giả như Ngô Sở thần phục mới có thể thành công hay không, chuyện đó chỉ có thể để tương lai trả lời.

Có lẽ cần, có lẽ không, ai mà biết được!

Thật sự đến lúc đó, Thái Nhất tin rằng, với nghĩa khí của Ngô Sở, tạm thời gia nhập Thiên Đình của họ, giúp huynh đệ họ một tay, chắc hẳn không có vấn đề gì.

Mà một khi họ, hoặc đại ca hắn có thể mượn cơ hội này để chứng đạo, vậy thì tương lai Thiên Đình biến thành như thế nào, thậm chí là giải tán Thiên Đình, hắn cũng không quan tâm.

Ngô Sở và mấy người họ thực ra cũng hiểu, đây là suy nghĩ hiện tại của Thái Nhất, còn tương lai suy nghĩ này có thay đổi theo thời gian hay không, ai có thể nói chắc được!

Dục vọng của lòng người, vĩnh viễn là không thể lấp đầy!

So với đại ca hắn là Đế Tuấn, Ngô Sở càng nguyện ý tin tưởng Thái Nhất hơn.

Nhưng với tình hình hiện tại, Đế Tuấn và Thái Nhất muốn nhất thống Hồng Hoang, quả là nhiệm vụ nặng nề mà đường thì xa xôi!

Nhìn đám người này, toàn là những kẻ không phục huynh đệ họ.

Dưới khung cảnh giương cung bạt kiếm, không khí có phần quái dị, đặc biệt là khi những người này nhìn thấy Ngô Sở và mọi người đang nhúng thịt dê, nhất thời cũng không biết phải nói gì.

Họ kéo bè kết phái đến tìm Ngô Sở, thực ra là muốn đẩy Ngô Sở ra, để Ngô Sở lãnh đạo họ, đối kháng với Thiên Đình, để Thiên Đình đừng quá kiêu ngạo.

Ngô Sở là Huyền Môn đại sư huynh do Thánh Nhân đích thân phong, chỉ có hắn mới có uy vọng này.

Nhưng mà bây giờ, dường như vị Huyền Môn đại sư huynh Ngô Sở này cũng là một phe với Thiên Đình!

Trong không khí quái dị này, mười hai Tổ Vu vẫn đang ăn uống vui vẻ, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi không khí quái dị này mà làm chậm tốc độ ăn uống của họ.

Ngay cả Tiểu thư tả cũng như vậy, dường như không hề lo lắng cho nam nhân nhà mình.

Ngô Sở thong thả nhúng thịt dê, nói: "Chuyện mà con dê đực già này đã làm, tin rằng các vị cũng đã nghe qua, nếu cảm thấy hành vi của y thập ác bất xá, có thể thưởng thức món mỹ thực này.

Mỹ thực do Tử Ngọc Sơn sản xuất, bình thường các vị chưa chắc đã được nếm thử đâu, đây là do phu nhân Nguyệt Linh của ta đích thân thái, lát nào lát nấy mỏng như cánh ve, ngay cả nước chấm cũng là do nàng tự tay pha chế, nhẹ nhàng nhúng vài cái, lại chấm thêm chút gia vị…" Lời của Ngô Sở khiến không ít người tức giận không tự chủ được mà dâng lên.

Nghe xem, đó có phải là tiếng người không?!

Thấy mọi người im lặng, cũng không động đũa, Ngô Sở cười một tiếng, gắp một lát thịt dê, cho vào nồi lẩu nhúng vài cái, sau đó chấm chút nước chấm, đưa cho con chim sẻ trên vai.

Con chim sẻ rướn cổ, liền ngậm lấy miếng thịt dê… "Nếu mọi người đã đến rồi, vậy thì đều nói đi!" Ngô Sở động tác không ngừng, ra dáng một đại lão, dùng đũa gõ nhẹ lên bàn, "Mọi người thương lượng một chút, đưa ra một phương án, cũng có thể tránh được một trận chiến.

Ta không muốn thấy Hồng Hoang đại địa lại lần nữa bị tổn hại vì chiến hỏa." "Đại sư huynh, chiến hỏa này là do Thiên Đình khơi mào trước." Lúc này, có người đứng ra nói: "Hồng Hoang vạn tộc, mỗi tộc đều có cách sinh tồn riêng, liên quan gì đến Thiên Đình của họ?

Bần đạo ngược lại muốn hỏi Thái Nhất đạo hữu, Thiên Đình rốt cuộc muốn làm gì?

Những kẻ tàn hại sinh linh như Công Dương đạo hữu, bần đạo không muốn biện giải nhiều cho y, nhưng một số tộc quần không tranh với đời, Thiên Đình cũng muốn họ gia nhập.

Các ngươi ngang ngược như vậy, không sợ bị thiên hạ chỉ trích sao?" Ngô Sở khẽ gật đầu, cảm thấy người này nói có chút lý, bèn không khỏi nhìn hắn một cái.

Vẻ ngoài trông khá nho nhã, là một trung niên nhân, để râu dài, có chút cảm giác tiên phong đạo cốt.

Nhưng vì tức giận nên khí chất này đã giảm đi không ít.

Vấn đề được ném về phía Thái Nhất, Ngô Sở cũng muốn nghe xem Thái Nhất sẽ lừa phỉnh thế nào.

Ngô Sở thực ra cũng đang nghĩ, trong ba ngàn khách Tử Tiêu

Cung, Đại La nhiều như vậy, nhưng cuối cùng gia nhập Thiên Đình chắc cũng không nhiều.

Dù sao thì những Đại La này, đều có tư cách tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nếu Yêu tộc Thiên Đình thật sự có nhiều cường giả Chuẩn Thánh như vậy, thì Vu tộc lấy gì để đấu với Thiên Đình chứ?

Thực lực chênh lệch thực sự quá lớn.

Chương 644

Cho nên, phần lớn khách Tử Tiêu Cung chắc chắn đều chưa gia nhập Thiên Đình.

Vậy vấn đề là, những cường giả này đã đi đâu?

Chẳng lẽ họ đều bị huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất giết hết rồi?

Rõ ràng là không thể, đừng nói là giết hết tất cả sinh linh, chỉ riêng những sinh linh đang tụ tập ở Tử Ngọc Sơn này liên thủ lại, cũng đủ cho Thiên Đình uống một bình rồi.

Ngô Sở vừa suy ngẫm, vừa nhìn về phía Thái Nhất.

Thái Nhất không khỏi cười lạnh với đám người đó, "Đừng nói mình vô tội như vậy, dám hỏi các đồng đạo có mặt ở đây, các ngươi thật sự chưa từng giết những sinh linh vô tội khác sao?

Tộc quần mà các ngươi dẫn dắt, thật sự vô tranh với đời như các ngươi nói sao?

Linh bảo mà các ngươi dùng để trảm thi, dược liệu luyện bảo nào mà không phải tranh đoạt mà có?" Ánh mắt của Thái Nhất như một lưỡi đao sắc bén, lướt qua người bọn họ, gần như không có ai dám nhìn thẳng vào hắn, rõ ràng trong lòng đều có chút chột dạ.

Thái Nhất lại nói: "Những yêu soái yêu tướng mà Thiên Đình chúng ta phái ra, cũng không xâm chiếm đạo trường của các ngươi, nhưng các ngươi đối xử với họ như thế nào?

Từng người một đừng tưởng mình vô tội!" "Thái Nhất đạo hữu, ngươi ngang ngược như vậy, không sợ chúng ta liên thủ lại…" Đối mặt với lời đe dọa, Thái Nhất ha ha cười nói: "Rất vui lòng, cầu còn không được!" Hắn nói xong, cầm lấy Hỗn Độn Chung, nhẹ nhàng lắc

một cái, liền nghe thấy một tiếng hét thảm thiết thê lương, từ trong Hỗn Độn Chung truyền ra, nhưng rất nhanh liền trở nên im bặt.

Dáng vẻ đó, hoàn toàn là bộ dạng chuẩn bị đánh nhau.

Tất cả mọi người đều thấy, nguyên thần của con dê đực già trong Hỗn Độn Chung, trong nháy mắt đã bị chấn nát.

Uy năng mà kiện chí bảo này thể hiện ra, khiến không ít người im như ve sầu mùa đông.

Không ai muốn trở thành Công Dương Tự thứ hai, nhưng oán hận trong lòng lại đang điên cuồng nảy sinh.

Một luồng bất diệt linh quang bị Thái Nhất rút ra từ Hỗn Độn Chung, bắn vào một ngọn đèn treo trên đỉnh đại điện, chính là ngọn Lưu Ly Nhật Quang Đăng kia.

Ngọn Lưu Ly Nhật Quang Đăng này chính là thái dương chân hỏa mà Thái Nhất tặng khi mới gặp Ngô Sở, cộng thêm đèn trản do Hồng Vân luyện chế mà thành.

Nhưng sau khi được đánh vào luồng bất diệt linh quang này, kiện hậu thiên sơ phẩm cực phẩm linh bảo này đã có khả năng trưởng thành thành tiên thiên linh bảo.

Để linh bảo từ hậu thiên phản về tiên thiên không phải là chuyện dễ.

Nhưng nếu thêm vào một luồng bất diệt linh quang, chuyện khó cũng sẽ biến thành chuyện dễ.

Cách làm này cực kỳ tàn nhẫn, cần phải giết ít nhất sinh linh cảnh giới Kim Tiên, sau đó đoạt lấy bất diệt linh quang của đối phương, chỉ có cảnh giới Kim Tiên mới có bất diệt linh quang.

Nếu không dùng mạng sống của sinh linh khác làm cái giá, thì việc

nâng cấp linh bảo từ hậu thiên lên tiên thiên, cũng chỉ có thể dùng Càn Khôn Đỉnh để luyện chế mới có cơ hội.

Mà Càn Khôn Đỉnh, hiện đang ở trong tay đệ tử của Càn Khôn Lão Tổ là A Vô.

Ngô Sở liếc nhìn Thái Nhất, cũng không biết gã này là cố ý hay tiện tay làm, dù sao thì mọi người đều đã chuyển ánh mắt về phía hắn, hy vọng hắn có thể nói một câu công đạo.

Ngô Sở không cảm ơn Thái Nhất về đạo bất diệt linh quang kia, chỉ lướt mắt nhìn mọi người, nói: "Các ngươi cũng đừng nhìn ta, mục đích của ta là Hồng Hoang không có chiến sự.

Nói ra thì mục tiêu của ta và mục tiêu của Thiên Đình không có gì xung đột, thậm chí còn là nhất trí." 90.

Mọi người nghe vậy, không khỏi ngẩn ra, lúc này mới hiểu, tại sao giữa Ngô Sở và Thiên Đình lại thân mật hòa mục như vậy, nói là liếc mắt đưa tình cũng không quá đáng.

Dừng một chút, Ngô Sở lại nói: "Trong số các ngươi, phần lớn đều có tộc quần của riêng mình, đi đâu về đâu, các ngươi tự mình lựa chọn, ta cũng không có tư cách thay các ngươi quyết định.

Thiên Đình rất mạnh mẽ, nhưng cũng chỉ có như vậy, mới có thể để các tộc trong tương lai hòa bình chung sống." 91.

Ngô Sở vừa đút cho con chim sẻ, vừa lướt mắt nhìn mọi người, tiếp tục nói: "Ta không muốn tham gia vào chuyện của các ngươi, thay vì để các ngươi đánh qua đánh lại như trước đây, phá hoại Hồng Hoang đại địa, chi bằng trực tiếp để Thiên Đình thôn tính các ngươi, làm một lần được mãi sẽ thỏa đáng hơn." Lời này khiến Thái Nhất tươi cười rạng rỡ, nhưng lại khiến những người đến tìm Ngô Sở tố cáo này đều âm thầm nghiến răng nghiến lợi, cảm thấy vị Huyền Môn

đại sư huynh này cũng chẳng phải người tốt gì.

Nhưng họ lại không tiện trở mặt ngay tại chỗ, ai dám trở mặt, mục tiêu tiếp theo của Thiên Đình chắc chắn sẽ là kẻ đó.

Câu nói "thương đả xuất đầu điểu" (chim đầu đàn bị bắn trước) họ chưa chắc đã biết, nhưng đạo lý này, họ chắc chắn đều hiểu.

Cho nên lúc này mọi người tuy có tức giận, nhưng cũng không phát tác.

Trong một lúc, trong đại điện im phăng phắc, chỉ có tiếng húp thịt sùm sụp của mười cái thùng cơm kia không hề có chút hình tượng nào.

Những bóng dáng nhỏ bé mà bận rộn của các tiểu hoa tiên lướt qua giữa họ.

Tiểu thư tả và Huyền Minh muội tử còn biết khiêm tốn, tuy cũng đang ăn thịt, nhưng tư thế ăn ít nhất vẫn giữ được một chút ưu nhã.

Lúc này, Đằng Kiến đến sớm nhất nói: "Đại sư huynh, có thể cho chúng ta thêm chút thời gian để suy nghĩ về chuyện này không?" Ngô Sở mỉm cười nói: "Chuyện này ngươi nên hỏi Thái Nhất đạo hữu, chuyện của Thiên Đình, ta không có tư cách tham gia.

Nếu ta đồng ý với ngươi, đến lúc đó ngươi lại liên hợp với những người khác, ngấm ngầm cho Thiên Đình một đòn chí mạng, vậy ta chẳng phải là người khó xử sao?" "Đại sư huynh yên tâm, chúng ta không có tâm tư đó." Nói không có tâm tư đó, Ngô Sở không tin.

Bọn họ chẳng qua là không có một người có đủ uy vọng, đứng ra làm người lãnh đạo của họ mà thôi.

Nếu có một người như vậy, những người này chắc chắn không ngại tạm thời liên thủ, so kè với Thiên Đình một phen.

Trước đây họ còn có một Đông Vương Công để suy nghĩ, nhưng bây giờ, ngay cả Đông Vương Công cũng đã gia nhập Thiên Đình rồi, còn có thể suy nghĩ đến ai?

Chẳng lẽ phải chạy đến Tây phương đại địa để tìm hai huynh đệ sầu khổ kia?

Nghĩ đến bộ dạng cằn cỗi của Tây phương đại địa, mọi người liền âm thầm lắc đầu.

Cặp huynh đệ đó cũng không giống người tốt!

Năm xưa khi tranh giành chỗ ngồi trong Tử Tiêu Cung, họ thậm chí còn chế giễu sự không biết tự lượng sức của hai huynh đệ này nữa!

Đúng lúc này, Ngô Sở đột nhiên nảy ra một ý, nói: "Hay là, các ngươi rút khỏi Hồng Hoang đại địa đi!" Tất cả mọi người nghe thấy lời này, đều lộ vẻ nghi hoặc nhìn Ngô Sở.

Cội rễ của họ ở Hồng Hoang đại địa, rút khỏi Hồng Hoang đại địa, có thể đi đâu?

Chẳng lẽ còn có thể ra vực ngoại Hỗn Độn sao?

Đừng đùa nữa.

Ngô Sở nói: "Đều đến vực ngoại Hỗn Độn khai tịch tiểu thế giới đi!

Chỉ cần săn giết những Hỗn Độn cự thú kia, là có thể tinh luyện chúng, từ đó biến thành một ngôi sao.

Diện tích đại địa của một ngôi sao cũng đủ cho tộc quần của các ngươi sinh sống rồi." Ngô Sở đột nhiên nghĩ đến ba ngàn tiểu thiên thế giới, trong các tiểu thuyết lưu phái Hồng Hoang, thường sẽ có rất nhiều tác giả viết về ba ngàn tiểu thiên thế giới.

Nhưng Ngô Sở lại không biết ba ngàn tiểu thiên thế giới này rốt cuộc từ đâu mà ra.

Nếu đã như vậy, vậy thì hãy để những người không muốn hợp tác với Thiên Đình này đi khai phá thiên địa mới này đi!

Mọi người nghe vậy, không khỏi nhìn nhau.

Chương 645

Khai tịch một tiểu thế giới thuộc về riêng mình, điều này có thể sao?

Ý nghĩ đầu tiên của mọi người khi nghe lời này của Ngô Sở chính là, gã này điên rồi sao!

Hồng Hoang đại địa có vô số động thiên phúc địa, mà trong những động thiên phúc địa này, chỉ có động thiên mới được gọi là một phương tiểu thế giới.

Nhưng động thiên phúc địa đều là do trời đất tự nhiên hình thành.

Cho đến nay, trên Hồng Hoang đại địa, người có thể thành công khai tịch một thế giới, chỉ có Bàn Cổ Đại Thần và Ma Tổ La Hầu.

Đương nhiên, Ma Tổ La Hầu chắc không thể so sánh với Bàn Cổ Đại Thần.

Mặc dù mọi người chưa từng đến Ma giới, không biết trong Ma giới ra sao.

Nhưng Bàn Cổ Đại Thần đã khai tịch ra Hồng Hoang đại địa, Ma giới có thể so với Hồng Hoang đại địa sao?

Họ không tin rằng Ma giới của Ma Tổ lại rộng lớn vô biên như Hồng Hoang đại địa, có thể sinh ra số lượng sinh linh khổng lồ như vậy.

Nhưng cho dù là Ma Tổ La Hầu, đó cũng là tồn tại mà vô số cường giả không thể sánh kịp, nói về tốc độ thành Thánh, Ma Tổ thực ra còn đi trước Đạo Tổ.

Nếu không phải năm xưa Âm Dương Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ liều mạng phá hoại, có lẽ La Hầu đã có thể thật sự thành Thánh rồi

cũng không chừng, hơn nữa còn là vị Thánh đầu tiên của Hồng Hoang đại địa.

Tu vi của mọi người hiện nay, phần lớn đều không quá trảm ra đệ nhất thi, chỉ có thể gọi là cảnh giới Chuẩn Thánh.

Chút tu vi này, thật sự có thể thành công khai tịch ra một phương tiểu thế giới sao?

Đương nhiên, một số cường giả không hiểu rõ về động thiên cho lắm thì càng thêm hoang mang.

Sau khi mọi người nhìn nhau, dần dần hoàn hồn, sau đó liền có người nêu ra những nghi hoặc trong lòng họ.

Liệu trong chuyện này có con đường tắt nào khác không?

Thế là Ngô Sở liền nói ra suy nghĩ trong lòng mình với họ, "Hồng Hoang đại địa có vô số động thiên, tin rằng các vị có mặt ở đây, có người cũng sở hữu động thiên của riêng mình.

Trừ những động thiên tự nhiên hình thành ra, thực ra phúc địa cũng có thể thăng cấp thành động thiên…" Hỗn Độn Bảo Hồ Lô của Ngô Sở thực ra cũng có thể gọi là một phương động thiên.

Chỉ là hắn không di chuyển quá nhiều sinh mệnh vào Thiên Hồ Giới đó mà thôi.

Từ đó cũng có thể thấy được, động thiên thực ra không phải là loại thế giới có thể tự chủ sinh ra sinh mệnh.

Hoặc là nói, nó cần một thời gian dài diễn hóa mới có thể sinh ra sinh mệnh.

Dừng một chút, Ngô Sở tiếp tục nói: "Nếu để mọi người từ không thành có, tự mình khai tịch một phương động thiên thế giới, chắc chắn là không thể.

Nhưng nếu có tinh thần do Hỗn Độn cự thú tinh luyện làm cơ sở, tiến hành khai tịch động thiên thế giới, vậy thì đơn giản hơn nhiều, chỉ cần đánh vào trong tinh thần đó các pháp tắc Đại Đạo cơ sở mà các vị đã lĩnh ngộ là được." Đây chính là con đường tắt để khai tịch tiểu thế giới.

Năm xưa Ngô Sở muốn thăng cấp Tử Ngọc Sơn thành động thiên, Lão Tổ đã nói với hắn, đừng dễ dàng cắt lấy Hồng Hoang đại địa, tốt nhất là đến Hỗn Độn để tìm Hỗn Độn thổ.

Dù sao thì với tu vi của hắn lúc đó, Hỗn Độn cự thú khó giết, nhưng tìm Hỗn Độn thổ lại tương đối dễ hơn.

Nếu không tìm được Hỗn Độn thổ, còn có thể ngưng tụ Hỗn Độn trần ai mà!

Lúc này, lại có người nói: "Đại sư huynh có biết, thiên địa trong động thiên, pháp tắc thực ra không đầy đủ.

Mặc dù có thể cư trú, nhưng lại không có lợi cho tu hành…" Điều này cũng không phải là giả, vẫn là lấy Hỗn Độn Bảo Hồ Lô của Ngô Sở ra làm ví dụ.

Pháp tắc thiên địa trong Thiên Hồ Lô Giới đó, toàn bộ đều là do Ngô Sở đánh vào, Ngô Sở lĩnh ngộ được bao nhiêu điều pháp tắc Đại Đạo, Thiên Hồ Giới liền có bấy nhiêu điều pháp tắc Đại Đạo.

Mà tu hành là cần lĩnh ngộ pháp tắc Đại Đạo của trời đất, tiểu thế giới pháp tắc không đầy đủ, đối với tu hành chắc chắn sẽ không có lợi ích gì lớn.

Thậm chí sinh mệnh sống trong đó, đều có khả năng xuất hiện biến dị hoặc thoái hóa.

Ngô Sở khẽ gật đầu, nói: "Điều này là tự nhiên, nhưng với tu vi của các vị, lĩnh ngộ các loại pháp tắc Đại Đạo của Hồng Hoang đại

địa đâu phải chuyện gì khó khăn!

Đem những pháp tắc Đại Đạo mà các vị đã lĩnh ngộ đánh vào đó, không phải là có thể bổ sung đầy đủ pháp tắc thiên địa rồi sao?" "Nhưng mà đại sư huynh, chúng ta đều đã ra vực ngoại Hỗn Độn rồi, còn làm sao lĩnh ngộ Đại Đạo, làm sao bổ sung pháp tắc thiên địa của tiểu thế giới?

Thiên Đình sẽ dễ dàng để chúng ta quay lại sao?" Có người căm hận liếc nhìn Thái Nhất, hỏi.

Từ đó cũng có thể thấy được, mọi người không giống như Lão Tổ và họ năm xưa, đã lĩnh ngộ hết tất cả pháp tắc thiên địa của Hồng Hoang đại địa.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Thực ra, chỉ cần thiên địa tồn tại pháp tắc ngũ hành, thì mảnh thiên địa đó trong quá trình diễn hóa dài đằng đẵng, đều có thể tự mình sinh ra các loại sức mạnh pháp tắc.

Chỉ có điều, sự diễn hóa tự nhiên của thiên địa này cần một khoảng thời gian dài vô tận mới được." Sau khi Ngô Sở muốn thăng cấp Tử Ngọc Sơn thành động thiên, Ngô Sở đã thỉnh giáo Lão Tổ về vấn đề này.

Cho nên hắn hiểu biết về phương diện này không ít.

Nhưng Ngô Sở cũng biết, để những cường giả này từ từ chờ đợi động thiên thế giới tự mình diễn hóa pháp tắc thiên địa là điều không thể.

Quả nhiên, lời hắn vừa dứt, phần lớn mọi người liền lắc đầu.

Mặc dù không nói thẳng ra, nhưng ý tứ từ chối đã rất rõ ràng.

Hồi lâu, Đẳng Kiến nói: "Đại sư huynh, không phải chúng ta không muốn, mà là không thể! 92.

Trong khoảng thời gian chờ đợi dài đằng đẵng này, tu vi của chúng ta có thể tiếp tục nâng cao, nhưng sự sinh sôi nảy nở của tộc quần chúng ta thì sao?

Nếu pháp tắc thiên địa không đầy đủ, hậu đại sinh ra còn có thể khỏe mạnh không?" 93.

Các cường giả nghe vậy, liên tiếp gật đầu tán thành.

Ngô Sở cười nói: "Hồng Hoang đại địa có một số pháp tắc cũng không đầy đủ, nhưng mọi người không phải vẫn sống tốt sao?

Ta không tin pháp tắc Đại Đạo mà các vị lĩnh ngộ sẽ ít hơn trăm đạo, những Đại Đạo cơ sở như ngũ hành, âm dương, phong lôi, chắc chắn đều đã lĩnh ngộ xong rồi chứ!

Có những Đại Đạo này, tiểu thế giới thực ra cũng đã gần như hoàn thiện rồi." Đương nhiên, nếu ép buộc như vậy, ít nhiều cũng có chút bắt nạt người khác, thế là Ngô Sở nhìn về phía Thái Nhất, "Thái Nhất đạo hữu có thể cho mọi người một chút thời gian, để mọi người lĩnh ngộ thêm một số pháp tắc Đại Đạo không?

Chắc hẳn tu vi của mọi người hiện nay rất mạnh, lĩnh ngộ Đại Đạo không hề khó khăn." Thái Nhất nghe vậy, suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói: "Nể mặt đại sư huynh, ta có thể đồng ý với mọi người, cứ lấy thời điểm chúng ta trảm ra đệ tam thi làm mốc thời gian đi!

Nếu sau khi chúng ta trảm ra đệ tam thi, các vị vẫn không muốn gia nhập Thiên Đình, vẫn không ước thúc tộc quần, còn muốn tiếp tục đối đầu với Thiên Đình ta, vậy thì đừng trách Thiên Đình ta không nể mặt các vị." "Ý các vị thế nào?" Ngô Sở lướt mắt nhìn các cường giả trong đại điện, hỏi.

Mặc dù nhiều người trong lòng vẫn còn tức giận, rất bực bội, nhưng lại không dám phát tác.

Hơn nữa lấy việc trảm ra đệ tam thi làm mốc thời gian, xem ra cũng còn một khoảng thời gian dài.

Hiện nay huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất vừa trảm ra đệ nhị thi, tu vi mạnh hơn những người này, người có thể sánh vai với họ cũng chỉ có vài người mà thôi.

Chương 646

Cũng chính vì điều này, họ mới mặt dày, kéo bè kết phái chạy đến đây tìm vị Huyền Môn đại sư huynh Ngô Sở này để tìm kiếm sự che chở.

Từ thời gian trảm ra đệ nhất thi đến trảm ra đệ nhị thi mà xem, muốn thành công trảm ra đệ tam thi, thời gian cần thiết ít nhất cũng phải hơn mười nguyên hội.

Có hơn mười nguyên hội thời gian, cũng gần như đủ để họ mưu tính một số chuyện.

Thấy mọi người gật đầu, Ngô Sở ha ha cười nói: "Nếu đã như vậy, vậy mọi người tiếp tục ăn đi!

Ai không muốn thưởng thức món thịt dê xiên này, cũng có thể thưởng thức các món mỹ thực khác…" Sự thật chứng minh, bất luận ở đâu cũng rất ít người có thể dễ dàng thoát khỏi định luật "thật thơm".

Trước đó mọi người cảm thấy ăn thịt con dê đực ngay trước mặt nó thì quá tàn nhẫn.

Nhưng theo sau khi nguyên thần của con dê đực này bị diệt, bất diệt linh quang bị đánh vào trong ngọn đèn đó, cùng với mùi thịt thơm lừng phiêu đãng trong đại điện, ngày càng có nhiều người bị khơi dậy lòng hiếu kỳ.

Sau đó, họ dần dần lựa chọn thử.

Khi có một người chọn thử, nếm được sự tuyệt diệu của món mỹ thực này, thì về cơ bản rất khó dừng đũa lại.

Khi tình huống này ngày càng phổ biến, tự nhiên sẽ có nhiều

người tham gia hơn.

Nhìn thấy cảnh này, những người đã từng thưởng thức mỹ thực của Tử Ngọc Sơn cũng không ngạc nhiên, dù sao thì ban đầu họ cũng dần dần sa vào như vậy.

Ban đầu chỉ là tò mò, sau khi tò mò thì sẽ thử, thử xong thì không muốn dừng lại.

Mặc dù loại dục vọng này rất dễ dàng bị chém diệt, nhưng rất nhiều lúc, họ sẽ không bạc đãi bản thân, ai rảnh rỗi lại thích coi mình là khổ tu sĩ chứ?

Ngay cả những khổ tu sĩ như hai huynh đệ sầu khổ phương Tây, khi đối mặt với mỹ thực của Tử Ngọc Sơn lúc trước, cũng không lựa chọn không ăn, mà mặc cho mình sa vào.

Chẳng qua là họ không bị loại dục vọng này chi phối mà thôi!

Nhưng hành vi của họ lại khiến Thái Nhất rất muốn chế giễu một phen, trước đó còn đạo mạo trang nghiêm mắng bọn họ hành động tàn nhẫn, bây giờ thì sao?

Ha!

Nhưng hắn còn chưa kịp cười ra tiếng thì đã bị Ngô Sở ngăn lại, một tiếng Đại Đạo truyền âm vang lên trong thức hải của hắn: "Đánh người không đánh vào mặt, mắng người không vạch trần khuyết điểm, ít nhiều cũng chừa cho họ chút thể diện chứ!

Không cần thiết phải làm cho không khí trở nên căng thẳng như tên đã lên dây, khách và chủ đều vui vẻ không tốt sao?

Làm cho mọi người đều không vui, ta cũng rất khó xử a!" Thái Nhất nghĩ lại, đành phải từ bỏ ý định chế giễu những người này ngay tại chỗ.

Dù sao đây cũng là Tử Ngọc Sơn, để những người đó mất mặt, Ngô Sở làm chủ nhân sao có thể trơ mắt nhìn được?

Không có tên Thái Nhất này ra gây rối, cả thế giới rõ ràng trở nên hòa thuận hơn không ít.

Khi những kẻ chưa từng được hưởng thụ mỹ thực là gì, đột nhiên được thưởng thức mỹ thực nổi danh khắp Hồng Hoang của Tử Ngọc Sơn, không khí liền dần dần trở nên náo nhiệt.

Đủ loại lời khen ngợi không tự chủ được mà thốt ra từ miệng họ, Tiểu Nguyệt Linh với tu vi tầm thường, lập tức khắc sâu đại danh của mình vào trong lòng tất cả mọi người.

Thế là, cảnh tượng khách và chủ đều vui vẻ rất dễ dàng xuất hiện.

Vừa thưởng thức mỹ thực, vừa tán dương đầu bếp chính đã làm ra mỹ thực, tiện thể tán dương cả vị Tử Ngọc Chi Chủ kia.

Cứ nói chuyện qua lại, họ liền bắt đầu trao đổi về lĩnh ngộ Đại Đạo… Trong thế giới mà ai cũng tranh đoạt này, mọi chủ đề đều rất dễ dàng biến thành luận đạo.

Trong số những người này, tu vi thấp nhất cũng là tồn tại gần tới cảnh giới Trảm Thi, cao nhất thậm chí đã chuẩn bị trảm thi thứ hai, lĩnh ngộ về Đại Đạo tự nhiên không kém.

Thế là, cứ trao đổi qua lại, đạo vận liền dần dần bắt đầu lưu chuyển.

Tiểu Thạch Cơ lúc này đã nhìn ngây người, mặc dù nàng đã cực kỳ tiếp cận Đại La, nhưng dù sao vẫn chưa bước ra bước này, tất cả những người đang ngồi ở đây, có tư cách ngồi ở đây, mỗi một người đều mạnh hơn nàng.

Nhìn khắp nơi, ai nấy đều là Đại La có khí tức cường đại.

Đặc biệt là lúc này mọi người bắt đầu luận đạo, từng người đạo vận lưu chuyển, đạo vận va chạm vào nhau, kích phát ra những trật tự thần liên không ngừng đan xen trong đại điện, nàng đột nhiên cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Nàng lẳng lặng nhìn về phía các tiểu hoa thần.

Kết quả phát hiện, thần sắc của các tiểu hoa thần rất điềm nhiên, dường như đã quen từ lâu, hoàn toàn không có cảm giác thấp thỏm, lo lắng như nàng.

Ngược lại là các tiểu hoa tiên khác, ai nấy đều lộ ra vẻ kiêu ngạo tự hào, một bộ dạng lấy làm vinh hạnh lây.

Tiểu Thạch Cơ không biết, cảnh tượng này trông quả thật rất hoành tráng, dù sao cũng có một hai trăm vị cường giả trên Đại La hội tụ ở đây!

Nhưng trong mắt các tiểu hoa thần, thực ra chẳng là gì cả, cảnh tượng lớn hơn, họ đều đã từng thấy qua!

Thân là một trong ba ngàn khách mời Tử Tiêu, không sai, mười hai tiểu hoa thần cũng là một trong ba ngàn khách mời Tử Tiêu.

Mặc dù các nàng chỉ là được hưởng ké, được Ngô Sở dẫn đi, hơn nữa tu vi cũng là thấp nhất trong ba ngàn khách mời Tử Tiêu.

Nhưng dù sao đi nữa, các nàng đúng là thuộc về ba ngàn khách mời Tử Tiêu.

Cho nên, các nàng thực ra cũng đã từng thấy việc đời.

Ngay khi Tiểu Thạch Cơ đang âm thầm cảm thấy mình nhỏ bé, sư phụ thật lợi hại, thì giọng nói của sư phụ vang lên trong thức hải của nàng: "Đừng nhìn đông ngó tây, hãy cảm nhận thật kỹ đạo vận lưu chuyển từ trên người các cường giả này, nhân cơ hội này mà ngộ đạo." Nghe lời sư phụ, Tiểu Thạch Cơ cúi đầu, lặng lẽ lè lưỡi, sau đó

ngồi xếp bằng, trong vô số đạo vận, tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Không lâu sau, những đạo vận đó dần dần khuếch tán ra từ Thần Mộc Chi Điên, các sinh linh sống ở gần đó cảm nhận được luồng khí tức này, rất ăn ý chạy đến ngồi vây quanh dưới gốc Thần Mộc.

Trên tán cây, các tiểu hoa tiên cũng nương theo đạo vận mà nhập định.

Trên Hoa Sơn cách đó không xa, các tiểu hoa cũng lần lượt bay về phía Thần Mộc Chi Điên.

Nhìn từ xa, dày đặc, giống như một dòng sông hoa được hình thành từ vô số cánh hoa đang chảy trên không, từ Hoa Sơn chảy đến trên cây Tử Ngọc Thần Mộc kia.

Luận đạo vẫn tiếp tục, không khí trở nên ngày càng náo nhiệt, đạo âm thanh thanh, như tiếng chuông lớn vang vọng từ hư không.

Cùng với sự lan truyền của đạo âm, đạo vận trên Thần Mộc Chi Điên như thủy triều, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Đủ loại trật tự thần liên đan xen trong hư không, trải dài hàng vạn dặm.

Không lâu sau, ngay cả thôn làng dưới gốc Kiến Mộc cũng bị trật tự thần liên này bao phủ.

Tất cả sinh linh trong thôn, khi cảm nhận được đạo vận này và tiếng đạo âm thanh thanh truyền đến từ sâu trong bầu trời, đều rất ăn ý nhân cơ hội tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Ở Tử Ngọc Sơn, chuyện như thế này thực ra không hiếm gặp, mọi người đã quen từ lâu.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao những sinh linh này thà xây làng dưới gốc cây cổ thụ này.

Thế giới bên ngoài có lẽ rất đặc sắc, nhưng làm sao thơm bằng những đạo vận này được?

Chương 647

Thời gian cứ thế trôi đi trong cuộc luận đạo của các cường giả.

Ngay cả Thái Nhất có chút xem thường các cường giả này, lúc này cũng không rời đi, mà lẳng lặng cảm nhận đạo mà các cường giả lĩnh ngộ.

Ngô Sở và Hồng Vân họ cũng vậy, thỉnh thoảng biện luận với đối phương vài câu, nhưng phần lớn là dùng đạo âm chứ không dùng lời nói trực tiếp để miêu tả.

Có những lúc, đạo ý đó rất khó dùng lời nói để miêu tả.

Tiểu hồ ly và Bạch Quân, Đại Hồng bọn họ, thì đã tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Lúc này vẫn còn đang ăn, chỉ có mười hai Tổ Vu mà thôi.

Khi các tiểu hoa thần và tiểu hoa tiên đều đã tiến vào trạng thái ngộ đạo, không còn ai bưng mỹ thực lên cho họ, họ cũng đành phải dừng lại.

Theo họ thấy, lúc này các tiểu đầu bếp đang bận rộn trong nhà bếp, có lẽ cũng đã tiến vào trạng thái ngộ đạo rồi.

Nhưng điều họ không ngờ là, Tiểu Nguyệt Linh trong nhà bếp, lúc này vẫn đang làm mỹ thực cho mọi người.

Chỉ có điều trạng thái của nàng lúc này khác hẳn ngày thường.

Hậu Thổ tiểu thư tả cảm nhận được sự khác biệt này, không khỏi cười nói: "Ta đi xem thử!" Chúc Long vẫn chưa từng lên tiếng cười nói: "Tiểu Nguyệt Linh này, thật có chút thú vị!" Trong nhà bếp trên Thần Mộc Chi Điên, sau khi Hậu Thổ tiểu thư tả bước vào, liền thấy Tiểu Nguyệt Linh nhẹ nhàng vung tay, nguyên liệu trên bếp tự động

bay lên, tan thành từng mảnh nhỏ.

Lúc này, đôi mắt của Tiểu Nguyệt Linh đang nhắm, dường như đã tiến vào trạng thái không linh.

Một đạo hỏa chúc trật tự thần liên được đánh vào nguyên liệu, từng sợi trật tự thần liên kỳ đặc từ trong nguyên liệu vươn ra, đan xen trên không, tạo thành một đạo trật tự thần liên hoàn toàn mới.

Sau đó, vài sợi trật tự thần liên được Tiểu Nguyệt Linh rút ra từ trong gia vị, tiếp tục kết hợp với đạo trật tự thần liên vừa đan xen ra trước đó.

Lập tức, những nguyên liệu đó liền lấp lánh phát sáng.

Sau đó, một mùi thơm nồng nặc liền tỏa ra từ những nguyên liệu đó.

Mà điều không thể tưởng tượng nổi là, những mùi thơm này cũng là từng sợi trật tự thần liên.

Đây là một món sườn cừu xào chua ngọt, sườn cừu rõ ràng không qua chiên rán, nhưng cùng với việc Tiểu Nguyệt Linh tổ hợp lại các trật tự thần liên, trông không khác gì đã chiên qua, ngay cả mùi vị tỏa ra cũng giống hệt như trong tưởng tượng.

Kỹ năng nấu nướng như vậy, tiểu thư tả trước đây chưa từng thấy Tiểu Nguyệt Linh thể hiện.

Rõ ràng, dưới sự kích thích của đạo vận từ cuộc luận đạo của hơn trăm vị cường giả Đại La, Tiểu Nguyệt Linh đã đẩy trù đạo mà nàng yêu thích tiến thêm một cảnh giới nữa.

Ngô Sở thường nói gái đảm khó nấu cơm không gạo, nhưng tiểu thư tả rất nghi ngờ, sau này Tiểu Nguyệt Linh làm mỹ thực, còn cần nguyên liệu thật sự không?

Có phải chỉ cần tổ hợp lại trật tự thần liên là có thể tạo ra từng món mỹ thực từ hư không không?

Ngay khi tiểu thư tả đang nghĩ vậy, Tiểu Nguyệt Linh đã vô thức bày món mỹ thực ra đĩa, sau đó bắt đầu làm món tiếp theo.

Tiểu thư tả liếc nhìn đĩa sườn cừu xào chua ngọt nóng hổi, tiện tay vẫy một cái, liền hút nó qua, cũng không dùng đũa, trực tiếp dùng ngón tay thon dài gắp một miếng, ném vào miệng.

Khi miếng sườn cừu vào miệng, đôi mắt của tiểu thư tả không khỏi sáng lên.

Sườn cừu ngoài giòn trong mềm, chua ngọt vừa phải, hương vị bung tỏa trên đầu lưỡi, trong nháy mắt khiến nàng đắm chìm trong mỹ vị này.

Phảng phất như mình đang dạo bước trên mây, linh hồn cũng vì thế mà say đắm.

Nếu như mỹ thực mà Tiểu Nguyệt Linh làm trước đây có thể khiến người ta say mê, thỉnh thoảng sẽ nhớ đến hương vị đó.

Thì bây giờ, tiểu thư tả cảm thấy, loại mỹ thực này đã có thể khiến linh hồn của nàng vui mừng hoan hô, vì nó mà mê đắm trầm luân.

May mà Tiểu Nguyệt Linh là tiểu muội muội nhà mình, sau này ngày nào cũng được nếm, thật tốt nha!

Tiểu thư tả nhìn Tiểu Nguyệt Linh vẫn đang vô thức làm mỹ thực, trong lòng nghĩ, khóe môi khẽ nhếch, tiếp tục gắp một miếng sườn cừu nhỏ, ném vào miệng.

Sau đó, Tiểu Nguyệt Linh làm mỹ thực, tiểu thư tả tiêu diệt mỹ thực.

Cả hai phối hợp, thân mật không kẽ hở.

Trong bồn rửa, đã chất thành một chồng đĩa cao ngất.

Một lúc lâu sau, Tiểu Nguyệt Linh dường như cảm thấy làm từng món một có chút không đã, bèn giang hai tay ra, liền thấy trong nhà bếp, vô số nguyên liệu bay lượn.

Từng đạo trật tự thần liên kỳ đặc kết hợp với nhau trên không, từng món mỹ thực hình thành trong nhà bếp này, khiến tiểu thư tả cười tít cả mắt.

Kết quả nàng còn chưa vui được bao lâu, một bóng người màu lam liền lóe lên đi vào.

Khi nàng ta nhìn thấy nguyên liệu bay lơ lửng khắp nhà bếp, cũng kinh ngạc không thôi.

Nhưng nàng ta cũng không hỏi nhiều, chỉ đưa tay giật lấy một miếng thịt cừu kho tàu trong đĩa mà tiểu thư tả đang cầm, tiện miệng ném vào miệng, vừa hỏi: "Nàng…" Lời vừa nói ra, đôi mắt nàng ta cũng trợn tròn, không thể tin được nhìn về phía tiểu thư tả bên cạnh: "Tình hình gì đây?

Đây là do Tiểu Nguyệt Linh làm ra?" Tiểu thư tả gật đầu, truyền âm nói: "Dùng truyền âm, đừng ảnh hưởng đến nàng ấy ngộ đạo.

Ta cũng không ngờ, nàng ấy lại thật sự có thể nâng trù chi nhất đạo lên đến mức này.

Nha đầu này, trước đây thật có chút coi thường nàng ấy rồi, cứ nghĩ nàng ấy không tranh với đời, chắc khó mà đạt tới Đại La, ai ngờ nàng ấy lại còn nhanh hơn tiểu hồ ly.

Lần này tiểu hồ ly chắc lại phải hờn dỗi rồi, lạc lạc…" "A Sở không phải nói trù chi đạo là tiểu đạo sao?" Tiểu thư tả lắc đầu nói: "Làm gì có phân biệt tiểu đạo đại đạo?

Đạo chính là đạo, có thể đi đến cực hạn, đều là đại đạo.

A Sở nói nó là tiểu đạo, chỉ là cảm thấy đạo này không tiện dùng để đấu pháp tranh thắng với người khác.

Từ điểm này mà xem, trù chi đạo quả thực là tiểu đạo.

Nhưng luận về bản chất, nó vẫn thuộc về một trong ba ngàn đại đạo, chỉ cần lĩnh ngộ nó đến cực hạn, nó vẫn có thể giúp Tiểu Nguyệt Linh đạt tới cảnh giới Đại La, dùng nó để nâng cao cảnh giới của mình." Ngay khi hai người đang truyền âm tán gẫu, từng chiếc đĩa bay lên, hứng lấy từng món mỹ thực rơi xuống từ trên không.

Mỹ thực được bày trên một chiếc bàn dài mười mấy mét, hai chị em nhìn nhau, cười gian xảo cầm đũa lên nếm thử.

Còn các huynh trưởng của họ… kệ bọn họ.

Bên kia, Tiểu Nguyệt Linh vẫn đang tiếp tục tiêu hao các loại nguyên liệu, may mà nguyên liệu trong nhà bếp đủ nhiều, hoàn toàn đủ cho nàng phung phí.

Con cừu đen khổng lồ mấy trăm dặm kia, đang đặt trên bàn mổ trong nhà bếp kìa!

Nhưng Hậu Thổ tiểu thư tả và Huyền Minh muội chỉ hai người vừa đi ra ngoài, liền mãi không quay lại, lại khiến các Tổ Vu khác có chút nghi hoặc.

Chàng thanh niên truyền lửa Chúc Dung liếc nhìn mọi người, một cái lóe thân, ra khỏi đại điện, chạy về phía nhà bếp.

Kết quả vừa vào nhà bếp, liền thấy hai muội chỉ đang vui vẻ thưởng thức mỹ thực, mỹ thực bày đầy cả một chiếc bàn dài mười mấy mét.

Chương 648

Miệng nhỏ nhai không ngừng, tốc độ cực nhanh, giống như hai con chuột hamster đang điên cuồng ăn uống.

Thấy hắn đi vào, họ vẫy tay với hắn: "Tứ ca mau đến, đừng lên tiếng, kẻo ảnh hưởng đến Tiểu Nguyệt Linh ngộ đạo." Chúc Dung truyền âm nói: "Hay cho các ngươi, có đồ ngon mà không gọi chúng ta." Huyền Minh muội chỉ cười hỏi: "Tứ ca có muốn gọi đại ca họ qua không?" Ngửi thấy mùi thơm quyến rũ từ mỹ thực, chàng thanh niên truyền lửa Chúc Dung ngẩn ra, nói: "Vậy để ta nếm thử trước, nếu không ngon thì thôi, đừng gọi họ thì hơn." Huyền Minh muội chỉ 'hè hè', sau đó liền thấy Chúc Dung cầm đũa lên, nếm thử các món mỹ thực trên bàn dài, nguyên liệu của những món này về cơ bản đều là thịt cừu.

Đủ loại xào, chiên, rán, hầm đều có, hình thức tinh xảo, ánh sáng lấp lánh, vừa nhìn đã biết là cực phẩm.

Nhưng đến miệng hắn, lại lắc đầu: "Hình như không được ngon lắm, ta thử tiếp xem sao…" Miệng nói không được, nhưng hạ đũa lại càng lúc càng nhanh.

Hai muội chỉ thấy vậy, chỉ còn biết 'hè hè'.

Trong đại điện, Cộng Công thấy Chúc Dung đi ra ngoài đã lâu mà không quay lại, mà mỹ thực trước mặt đã bị tiêu diệt sạch sẽ, hắn cũng đứng dậy, chạy về phía nhà bếp.

Sau đó, lại thêm một người sa vào trong mỹ thực do Tiểu Nguyệt Linh làm ra.

Trong đại điện, mọi người luận đạo vẫn tiếp tục, thậm chí còn có dấu hiệu đi vào cao trào.

Mà ngay lúc này, tiểu hồ ly ngồi không xa Ngô Sở, trên người lại lưu chuyển ra một đạo vận kỳ đặc, trật tự thần liên trong đạo vận phảng phất như một tiểu tinh linh nghịch ngợm, xoay tròn nhảy múa bên cạnh nàng, thậm chí còn tỏa ra từng đạo đạo âm vui tai.

Không ít người nhìn thấy tình huống này, đều không khỏi liếc mắt nhìn.

Đây là, tấn cấp Đại La?!

Các cường giả khác nhìn thấy khí tức tấn cấp Đại La tỏa ra từ trên người tiểu hồ ly, lại cảm nhận được ở bên ngoài đại điện, có một luồng khí tức tấn cấp Đại La tương tự đang phảng phất, ít nhiều đều cảm thấy có chút bất ngờ, vậy mà đã tấn cấp Đại La rồi?

Lúc trước lão tổ giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, cũng không có ai tấn cấp Đại La ngay tại chỗ.

Nhưng nghĩ đến hai luồng khí tức này, dường như lúc trước cũng đã từng thấy ở Tử Tiêu Cung, chỉ là lúc đó rất ít người để ý đến họ mà thôi.

Đã nhiều năm như vậy, bây giờ tấn cấp Đại La, dường như cũng không có gì kỳ lạ.

Nói cho cùng, rất có thể không phải là ngộ tính của họ cao.

Ngô Sở lại không cho là vậy, dù sao người có ngộ tính không cao, sao có thể có tư cách tấn cấp Đại La?

Mặc dù bây giờ thế giới này Đại La đầy đất, nhưng nghĩ đến số lượng sinh linh trên đại địa Hồng Hoang, liền có thể hiểu, tỷ lệ này thực ra thấp đến đáng sợ.

Chỉ là Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly ở bên cạnh hắn cũng đã rất lâu, từ khi các nàng còn là những tiểu loli, đã ở bên cạnh hắn rồi.

Nếu không đem các nàng so với tam tộc Hồng Hoang, thì cũng không tệ, một người lĩnh ngộ mỹ thực chi đạo, một người lĩnh ngộ ca vũ chi đạo, đều là những đại đạo rất kỳ đặc.

Nhưng nếu so với tam tộc Hồng Hoang lúc trước, các nàng thật sự rất yếu.

Nhưng trong mắt Ngô Sở, có thể tấn cấp Đại La là được rồi, dù sao tuổi thọ của các nàng đã sớm dài vô tận, bình thường cũng không cần các nàng ra ngoài tranh đấu với người khác.

Có thể tấn cấp là chuyện tốt, không thể tấn cấp cũng không sao.

Hơn nữa mỹ thực chi đạo và ca vũ chi đạo, cũng không phải là đại đạo dùng để đấu pháp.

Nhưng ca vũ chi đạo của Tiểu Vũ tiểu hồ ly này, lại có thể vận dụng vào huyễn thuật.

Còn mỹ thực chi trù của Tiểu Nguyệt Linh… chẳng lẽ còn có thể dùng mỹ thực để đấu pháp với người khác sao?

Nhưng nghĩ lại, so với một số kẻ xui xẻo, giãy giụa vô số năm tháng, vẫn còn lẩn quẩn ở cảnh giới Thái Ất, Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly vẫn không tệ.

Giây phút này, Ngô Sở bất chợt nghĩ đến lão đạo sĩ xui xẻo Nhiên Đăng.

Nhớ lại khi hắn vừa xuyên không đến Hồng Hoang, gặp được Tiểu Nguyệt Linh và lão cẩu A Thu, sau đó lại gặp được lão đạo sĩ Nhiên Đăng ra ngoài tìm bảo vật.

Lúc đó lão đạo sĩ Nhiên Đăng, hẳn là đã có cảnh giới Thái Ất rồi.

Mà lúc đó, tam tộc Hồng Hoang vẫn đang trong thời kỳ hòa bình, tu vi cảnh giới Thái Ất, đã được coi là cường giả rất không tồi rồi.

Ngược lại lúc đó hắn, chỉ là một kẻ xuyên không tầm thường, Tiểu Nguyệt Linh cũng chỉ là một tiểu loli Thiên Tiên, lão cẩu A Thu vẫn còn là một con chó con.

Lúc trước trước mặt vị cường giả cảnh giới Thái Ất này, bọn họ chỉ có thể run rẩy.

Nhưng bây giờ, hắn đã trở thành một trong những cường giả hàng đầu Hồng Hoang, Tiểu Nguyệt Linh một đường thong dong, nay cũng đã bước vào cảnh giới Đại La, có lẽ chính Tiểu Nguyệt Linh cũng chưa từng nghĩ tới.

Ngay cả lão cẩu A Thu suốt ngày chỉ biết ăn rồi lười biếng, nay cũng đã bước vào cảnh giới Kim Tiên nhiều nguyên hội… nhưng nhìn lại lão đạo sĩ Nhiên Đăng.

Chỉ một chữ —— thảm!

Trùng hợp thay, lúc này lão đạo sĩ Nhiên Đăng ở xa tại Linh Thứu Sơn phía tây nam Hồng Hoang, cũng nghĩ đến Ngô Sở, nghĩ đến con đường lận đận không dễ dàng này.

Ngay vừa rồi, hắn cuối cùng cũng trở lại đỉnh phong, sau đó mừng đến phát khóc, tiếp theo liền không tự chủ được mà nghĩ đến tên xui xẻo Ngô Sở này.

Hắn cảm thấy con đường gập ghềnh của mình, đều là từ lúc gặp Ngô Sở mà bắt đầu. "Bần đạo cuối cùng cũng đã tu lại được tu vi rồi, hu hu hu…" Vật lộn vô tận năm tháng, vẫn còn lẩn quẩn ở đỉnh Thái Ất, vẫn không thể bước ra được bước đó, đối với lão đạo sĩ Nhiên Đăng mà nói… sao không khiến hắn rơi lệ.

Nghĩ đến lúc từ Tử Tiêu Cung trở về, gặp phải Côn Bằng lão tổ và Minh Hà lão tổ liên thủ ra tay tàn độc với đôi huynh đệ phương Tây, kết quả đôi huynh đệ phương Tây không sao cả, còn nhục thân của

mình lại bị đánh nát, hắn liền không khỏi bi thương.

Vô tận uất ức trong lòng, không biết tỏ cùng ai, chỉ cảm thấy đôi huynh đệ đó có độc.

Nhưng hắn vừa mới nghĩ đến đôi huynh đệ có độc phương Tây, trận pháp bên ngoài Linh Thứu Sơn liền truyền đến một trận chớp lóe, "Nhiên Đăng đạo hữu, bần đạo Tiếp Dẫn (Chuẩn Đề)…" Thật là xúi quẩy!

Nhiên Đăng trong lòng chửi thầm, nhưng động tác lại không hề chậm, vội vàng mở đại trận hộ sơn của Linh Thứu Sơn, đón đôi huynh đệ này vào. "Thì ra là hai vị sư huynh, mời vào!" Mặc dù hắn không tham gia lần giảng đạo đầu tiên của lão tổ, nhưng lần thứ hai và thứ ba, hắn đều đi.

Cho nên gọi đôi huynh đệ này một tiếng 'sư huynh', cũng không có gì sai. "Chúc mừng đạo hữu, tu vi đã hoàn toàn phục hồi!" Chuẩn Đề ha ha cười chắp tay với Nhiên Đăng, chỉ là nụ cười đó, còn khổ hơn trước kia.

Nhưng Chuẩn Đề vẫn đưa lên lễ vật của họ: "Lúc trước đạo hữu biến mất trong đóa sen của sư huynh ta, chúng ta còn đang lo lắng cho an nguy của đạo hữu." Lão đạo sĩ Nhiên Đăng trên mặt cười ha ha, trong lòng lại không nhịn được muốn chửi thề, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, hắn sợ tâm tư của mình bị đối phương nghe lén được.

Chuẩn Đề tiếp tục nói: "Nhưng sau đó chúng ta đến Linh Thứu Sơn này, thấy đại trận hộ sơn của đạo hữu lại được dựng lên, liền biết đạo hữu chắc chắn đang bế quan phục hồi, cũng không làm phiền nữa.

Hôm nay đoán được đạo hữu sẽ xuất quan, liền qua đây chúc mừng đạo hữu một phen, tiện thể gửi tặng một chút tâm ý, hy vọng đạo hữu có thể sớm ngày bước vào Đại La." "Hai vị sư huynh khách

sáo rồi, Nhiên Đăng hổ thẹn, Nhiên Đăng tu vi thấp kém, lúc trước cũng không giúp được gì cho hai vị sư huynh, ngược lại còn làm liên lụy hai vị sư huynh…" Nói đến đây, Nhiên Đăng lại không nhịn được đôi mắt ươn ướt, rơi lệ.

Nhưng một bên lại không quên nhận lấy lễ vật của hai người.

Nhìn thấy bộ dạng này của Nhiên Đăng, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong lòng đều không khỏi có chút ngạc nhiên, đồng thời cũng không khỏi cảm thán, 'khốc công' của vị này, cũng không kém gì họ a!

Hoàn toàn không nhìn ra chút dấu vết giả tạo nào, xem ra vẫn là người cùng đạo.

Nhưng thực tế, Nhiên Đăng chỉ là nghĩ đến cuộc đời bi thảm đầy biến động của mình.

Chương 649

Thấy hai huynh đệ này đang thổn thức, Nhiên Đăng thu lại nước mắt, nói: "Để hai vị sư huynh chê cười rồi.

Còn chưa chúc mừng hai vị sư huynh, năm tháng dài đằng đẵng trôi qua, tu vi của hai vị sư huynh chắc chắn đã đột phá mạnh mẽ, bước vào cảnh giới Trảm Thi rồi chứ!" Nhiên Đăng nói, lại không khỏi vỗ vào trán mình: "Xem ta này, hai vị sư huynh có Hồng Mông Tử Khí bên người, tu vi tự nhiên không thấp, chắc bây giờ đã là cường giả hàng đầu đã trảm được hai ba thi rồi nhỉ!

Chỉ là không biết, đại địa Hồng Hoang bây giờ, cường giả cảnh giới Trảm Thi có nhiều không." Nhiên Đăng không nói thì thôi, càng nói, sắc mặt của Chuẩn Đề càng khổ, còn Tiếp Dẫn thì ở một bên thổn thức lắc đầu, khiến Nhiên Đăng có chút khó hiểu.

Tiếp Dẫn xua tay, nói: "Không sao, bần đạo cũng chỉ vừa mới trảm ra một thi, Chuẩn Đề sư đệ cũng sắp trảm ra thi thứ hai rồi.

Nhưng đại địa Hồng Hoang bây giờ, cường giả cảnh giới Trảm Thi lại không ít.

Hơn nữa gần đây Thiên Đình hành động không ngừng, cường giả cảnh giới Trảm Thi tụ tập về Tử Ngọc Sơn, cũng không biết họ muốn làm gì!" Ngừng một chút, Tiếp Dẫn lại nói: "Bần đạo sư huynh đệ đến đây, ngoài việc chúc mừng đạo hữu, cũng hy vọng đạo hữu có thể dọn đến đại địa phương Tây của chúng ta, một là để tiện cho đạo hữu nâng cao tu vi, hai là cũng cần đạo hữu giúp chúng ta trấn giữ Tu Di Sơn…" Nghe những lời này của Tiếp Dẫn, Nhiên Đăng có chút mơ hồ.

Thiên Đình là cái gì?

Bảo hắn đi trấn giữ Tu Di Sơn, đây lại là thao tác gì?

Rõ ràng, để phục hồi tu vi, lão đạo sĩ Nhiên Đăng trong những năm tháng này, gần như đã cách tuyệt mình với thế giới bên ngoài.

Lão đạo sĩ Nhiên Đăng không màng thế sự bên ngoài, hoàn toàn không biết những chuyện lớn đã xảy ra trong những năm tháng này.

Không biết Hồng Mông Tử Khí của Chuẩn Đề bị đánh mất, cũng không biết huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất đã thành lập tổ chức Thiên Đình, càng không biết Thiên Đình đã bắt đầu khuếch trương.

Khi Nhiên Đăng hỏi ra những nghi hoặc trong lòng, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều có chút ngạc nhiên, thì ra tên này thật sự không biết à!

Trước đó Chuẩn Đề còn tưởng tên này cố ý chọc tức hắn!

Thế là, họ đem những chuyện lớn đã xảy ra trong những năm tháng dài đằng đẵng, đơn giản nói cho Nhiên Đăng nghe một lượt, thậm chí bao gồm cả chuyện Hồng Mông Tử Khí của Chuẩn Đề bị đánh mất.

Dù sao chuyện này người biết quá nhiều, họ muốn giấu cũng không giấu được, thay vì bây giờ che che đậy đậy, sau này bị Nhiên Đăng phát hiện, để hắn chê cười, chi bằng bây giờ nói ra luôn.

Khi Nhiên Đăng nghe họ nói xong những chuyện này, cả người đều ngẩn ngơ.

Đó là Hồng Mông Tử Khí a!

Cơ sở để chứng đạo tương lai, vật quý giá như vậy, mà nói mất là mất.

Xem ra Côn Bằng lão tổ và Minh Hà lão tổ đã kết đại thù với hai vị này rồi.

Vốn cảm thấy cuộc đời mình rất gập ghềnh, rất u ám, rất bi thảm,

Nhiên Đăng lúc này nhìn về phía Chuẩn Đề, lại có chút đồng tình và thương cảm.

Thậm chí, còn có chút 'an ủi' không nên có.

Hắn cũng biết mình không nên có cảm xúc 'an ủi' này, nhưng lại không nhịn được.

Giống như đa số những kẻ xui xẻo, khi nhìn thấy kẻ xui xẻo hơn mình, đều sẽ nảy sinh tâm tư vui sướng trên nỗi đau của người khác như vậy.

Nhưng Nhiên Đăng cũng rõ, tu vi của mình kém xa hai huynh đệ này, bèn vội vàng thu liễm tâm thần, xua đuổi những ý nghĩ kỳ quái đó đi.

Cuối cùng nói: "Nếu Thiên Đình mạnh như vậy, thì với chút tu vi này của bần đạo, làm sao có thể đến Tu Di Sơn trấn giữ cho hai vị sư huynh được?" Không phải Nhiên Đăng khiêm tốn, hắn nói là sự thật.

Bản thân chỉ có tu vi cảnh giới Thái Ất, muốn khiêm tốn cũng không có vốn liếng!

Cảnh giới Thái Ất, trên đại địa Hồng Hoang này, có là gì đâu?

Nếu không phải hai lần nhục thân bị hủy, có lẽ bây giờ hắn đã tấn cấp Đại La.

Nhưng hai lần nhục thân bị hủy, lần trước còn là lúc tam tộc Hồng Hoang loạn chiến, muốn tĩnh tâm tu hành cũng rất khó.

Đặc biệt là lúc trước bị Ngô Sở 'ám toán', khiến hắn thỉnh thoảng vẫn sẽ nhớ lại những hình ảnh khiến hắn đỏ mặt, càng ảnh hưởng đến tu hành của hắn.

Hắn thậm chí còn lo lắng, tương lai khi tấn cấp, những hình ảnh đó, có trở thành tâm ma của hắn không?

Dù sao những đại đạo thệ ngôn mà Ma Tổ phát ra lúc trước, vẫn còn văng vẳng bên tai.

Nghĩ đến sự ám toán của Ngô Sở, Nhiên Đăng lại nghĩ đến Tử Ngọc Sơn, nghĩ đến kẻ đã hãm hại hắn nay đã trở thành tồn tại cao cao tại thượng, Nhiên Đăng không khỏi âm thầm than thở.

Nếu lúc trước mình nhịn được không đi thăm dò thức hải nguyên thần của đối phương, bây giờ chắc sẽ không đến nông nỗi này nhỉ!

Có hối hận, có buồn bực, có oán hận, cũng có bất lực.

Kết quả liền nghe Chuẩn Đề nói: "Những năm này, chúng ta đều bế quan tu hành, chuyện khôi phục đại địa phương Tây mà sư phụ nói lúc trước, đã bị chúng ta bỏ bê.

Chúng ta vốn còn muốn để đại địa phương Tây tự mình khôi phục xem sao, nhưng bây giờ xem ra, đại địa phương Tây vẫn cằn cỗi khó phục hồi." Tiếp Dẫn cũng nói: "Đại địa cằn cỗi, sinh linh tu hành gian nan, chúng ta muốn triệu tập một số đồng đạo làm chút việc, chỉ có thể đến những nơi như Trung Châu, Đông Thổ.

Nhưng bây giờ lại là một cơ hội rất tốt, Thiên Đình muốn chinh phục vạn tộc, chắc chắn sẽ có sinh linh không phục họ.

Những sinh linh đến Tử Ngọc Sơn, đa phần đều là những sinh linh không phục Thiên Đình." Nhiên Đăng nghi hoặc nói: "Ý của hai vị sư huynh là, chúng ta đi tìm những sinh linh không phục Thiên Đình đến phương Tây, che chở cho những sinh linh đó, phân đình kháng lễ với Thiên Đình?" Nhiên Đăng mặt đầy nghi hoặc, trong lòng lại có một thôi thúc muốn chửi thề.

Thiên Đình thu nhận nhiều cường giả như vậy, Tu Di Sơn phương Tây có gì?

Họ lại dám đối đầu với Đế Tuấn, Thái Nhất, đây không phải là

không nể mặt đối phương sao?

Không đúng, khoan đã, Tử Ngọc Sơn? "Không phải chúng ta, là ta cùng sư huynh đi, đạo hữu đến Tu Di Sơn, nếu có đạo hữu khác đến đầu quân, Tu Di Sơn cũng cần có người tiếp đãi những đạo hữu đó." Ồ!

Thì ra là bảo mình đi làm đồng tử tiếp khách à!

Nhiên Đăng trong lòng không nhịn được thầm nghĩ, cuối cùng hỏi: "Những sinh linh đó chạy đến Tử Ngọc Sơn, chẳng lẽ là vị đại sư huynh Huyền Môn đó không hợp với Thiên Đình?

Bần đạo nhớ, lúc trước hai vị sư huynh dẫn bần đạo đến tìm vị đại sư huynh đó nói giúp, đôi huynh đệ của Thiên Đình cũng có mặt ở đó mà!" Chuẩn Đề lắc đầu nói: "Cũng không nghe nói đại sư huynh bất hòa với Thiên Đình, nhưng những sinh linh đó chạy đến Tử Ngọc Sơn cũng là sự thật.

Nhưng dù kết quả thế nào, chúng ta đều có cơ hội đi lôi kéo những sinh linh này.

Không phải chúng ta đối đầu với Thiên Đình, mà là đưa họ đến phương Tây, cùng nhau khôi phục đại địa phương Tây.

Chúng ta khôi phục đại địa phương Tây, cũng là nguyện vọng của Thánh Nhân lúc trước, Thiên Đình dù có mạnh thế nào, cũng không đến mức không nể mặt Thánh Nhân chứ!" Nhiên Đăng nói: "Vị Thánh Nhân đó, không phải đã hợp đạo rồi sao?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe vậy, đều hè hè cười nhẹ, tuy đang cười, nhưng trong nụ cười đó, lại có một nỗi sầu muộn không nói nên lời, ẩn chứa một chút bi thương. "Thánh Nhân hợp đạo, nhưng đạo lại ở khắp mọi nơi, ai dám không kính?" Nhiên Đăng nghe vậy, không khỏi ngẩn ra, sau đó da đầu không khỏi tê dại.

Lúc trước Thánh Nhân chưa hợp đạo, tuy rất mạnh, nhưng cũng không đến mức khiến hắn kiêng kỵ, dù sao tu vi hắn thấp như vậy, Thánh Nhân chưa chắc đã nhìn hắn một cái.

Nhưng bây giờ, khi đạo ở khắp mọi nơi, ai dám không kính ngài, nói xấu ngài?

Quả thực khiến người ta không thể đề phòng! "Đạo hữu có nguyện cùng huynh đệ ta đến Tu Di Sơn, chính thức gia nhập chúng ta, vì khôi phục đại địa phương Tây, cống hiến một phần sức lực không?" Tiếp Dẫn hỏi Nhiên Đăng.

Chương 650

Nhiên Đăng há miệng, gật đầu nói: "Bần đạo tự nhiên nguyện hiến một phần sức lực nhỏ bé, chỉ là bần đạo tu vi thấp kém, trấn giữ Tu Di Sơn, khó tránh khỏi sẽ khiến người ta xem thường hai vị sư huynh?" Thực ra Nhiên Đăng rất muốn từ chối, nếu có thể, hắn thậm chí muốn gia nhập Thiên Đình.

Mặc dù Thiên Đình cường giả vô số, tu vi của hắn vào đó cũng không thể có địa vị cao, nhưng ít nhất cũng mạnh hơn gia nhập phương Tây chứ!

Cường giả Trảm Thi nhất nhị cảnh đường đường, lại muốn để hắn là một Thái Ất đỉnh phong trấn giữ sào huyệt của họ, đây là một thế lực thế nào?

Quá thảm rồi!

Nhưng bây giờ bị hai vị này chặn trong động phủ, hắn có thể không đồng ý sao?

Tiếp Dẫn hè hè cười nhẹ, nói: "Tu vi cao thấp, cũng không sao!" Chuẩn Đề gật đầu nói: "Chỉ cần lòng hướng về phương Tây chúng ta là được!" Nhiên Đăng gật đầu, trong lòng thầm kêu khổ, hắn cảm thấy Chuẩn Đề đang uy hiếp hắn. … Bên kia, Tử Ngọc Sơn.

Mọi người sau khi trầm mặc một lúc, lại tiếp tục luận đạo.

Họ cũng không quá lo lắng cuộc luận đạo của họ sẽ làm gián đoạn sự lĩnh ngộ của hai vị kia, dù sao hai vị này có thể tấn cấp, chính là nhờ vào sự cộng hưởng pháp tắc Đại Đạo hình thành từ cuộc luận đạo của họ.

Khi thấy Hậu Thổ và Huyền Minh bốn người họ ra ngoài rồi

không thấy quay lại, mấy vị Tổ Vu còn lại đã gần như đoán được Hậu Thổ và mọi người đang làm gì.

Chắc chắn là đang ăn món riêng của Tiểu Nguyệt Linh rồi!

Quả nhiên, khi qua xem, mấy người này đang ăn uống vui vẻ.

Mà trạng thái của Tiểu Nguyệt Linh cũng khiến họ cảm thấy không thể tin nổi.

Hóa ra, Trù Chi Đạo thật sự có thể đi đến cực cảnh!

Để Tiểu Nguyệt Linh không vì thiếu nguyên liệu mà thoát khỏi trạng thái ngộ đạo này, cũng là để mình có thể hưởng thụ thêm nhiều mỹ thực hơn, mấy vị Tổ Vu nhìn nhau một cái rồi bắt đầu lần lượt giúp đỡ Tiểu Nguyệt Linh.

Có người cung cấp nguyên liệu, có người cung cấp gia vị, có người xử lý nguyên liệu, thậm chí có người còn rửa chén, Cộng Công chính là chuyên gia rửa chén giỏi nhất.

Nếu để các dũng sĩ Vu tộc nhìn thấy vị Thủy Vu chi tổ này vận dụng Thủy Chi Đạo vào việc này, e là cằm của họ cũng sẽ kinh ngạc mà rơi xuống đất.

Nhưng dù vậy, Tiểu Nguyệt Linh cũng đã tỉnh lại sau mấy chục năm.

Khi biết mình đã làm đầu bếp cho mấy vị Tổ Vu tham ăn này mấy chục năm, nàng cũng không hề tức giận, ngược lại còn rất cảm kích các đại ca đại tỷ đã cung cấp nguyên liệu cho nàng, giúp nàng không ngừng lĩnh ngộ Trù Chi Đạo.

Đối mặt với lời cảm tạ của Tiểu Nguyệt Linh, mấy vị Tổ Vu tham ăn này lại có chút xấu hổ.

May mà tiểu thư tả dù sao cũng là 'đại tỷ' của Tiểu Nguyệt Linh,

nàng ôm lấy Tiểu Nguyệt Linh nói: "Không cần khách sáo với chúng ta, muội có thể tấn cấp Đại La, lĩnh ngộ Trù Chi Đạo đến cảnh giới hoàn mỹ như vậy, đối với chúng ta mà nói cũng là một loại hưởng thụ.

May mà tỷ tỷ ta lúc nào cũng có thể hưởng thụ được..." Nghe Hậu Thổ nói vậy, mấy vị Tổ Vu khác lại có chút khó chịu, ngay cả vẻ mặt của Chúc Long cũng có vẻ tiếc nuối.

Huyền Minh muội tử ôm lấy một bên khác của Tiểu Nguyệt Linh, "Ta cũng có thể tùy thời đến đây, Tiểu Nguyệt Linh, ta nghĩ ta có lẽ không thể rời xa muội được nữa rồi, phải làm sao bây giờ?" Tiểu Nguyệt Linh có chút ngại ngùng cười cười, khiêm tốn nói: "Cũng không có đâu ạ!" Cũng may Tiểu Nguyệt Linh không phải Nghệ Bảo, nếu là Nghệ Bảo, e là nó sẽ đề nghị: Hay là muội cũng gả cho A Sở luôn đi!

Như vậy không phải là có thể ngày nào cũng được ăn sao!

Thanh niên truyền lửa Chúc Dung gật đầu nói: "Thật ra chúng ta nếu không có việc gì thì cũng có thể cách một khoảng thời gian đến Tử Ngọc Sơn một lần, dù sao qua đây cũng rất tiện." Chuyên gia rửa chén Cộng Công gật đầu nói: "Lời này rất đúng, rất đúng..." Đế Giang ho khan một tiếng, nói: "Tiểu Nguyệt Linh, hay là muội tạo một phân thân để chúng ta mang về đi!

Chúng ta có thể giống như A Sở huynh đệ thờ phụng sư phụ của hắn vậy, thờ phụng muội." Tiểu Nguyệt Linh nghe vậy, không khỏi há to miệng nhỏ, lộ vẻ kinh ngạc.

Tiểu thư tả Hậu Thổ thấy vậy, nhíu mày nói: "Đại ca, như vậy là quá đáng rồi đó!" Đế Giang có chút xấu hổ cười cười, các Tổ Vu khác thì thầm thở dài trong lòng, thật ra họ cũng muốn Tiểu Nguyệt Linh tạo một phân thân tặng cho họ mang về thờ.

Có một vị trù thần như vậy trong bộ lạc, còn sợ không có mỹ thực để hưởng thụ sao?

Nhưng suy nghĩ này đúng là có hơi quá đáng.

Trò chuyện một lúc, các Tổ Vu khác chuẩn bị cáo từ.

Họ là Vu, phương hướng tu hành khác với các tu sĩ Huyền Môn, ở đây nghe đạo thật ra cũng khá vô vị.

Hơn nữa cũng đã cùng nhau ăn món riêng của Tiểu Nguyệt Linh mấy chục năm rồi, họ cũng không nỡ để Tiểu Nguyệt Linh tiếp tục làm đầu bếp cho mình.

Nếu không e là A Sở huynh đệ sẽ đau lòng mất. ...

Lại mấy trăm năm nữa, việc tấn cấp của tiểu hồ ly cũng đã hoàn thành.

Mà ngoài hai người họ ra, không còn sinh linh nào khác có thể thuận lợi tiến vào trạng thái ngộ đạo tấn cấp Đại La nữa.

À không, còn có chim sẻ nhỏ Phượng Tịch.

Nhưng điều khiến Ngô Sở bất ngờ là, chim sẻ nhỏ Phượng Tịch sau khi tiến vào trạng thái ngộ đạo tấn cấp Đại La, lại đột ngột thoát ra khỏi trạng thái đó.

Điều này khiến không ít người cảm nhận được đều lộ ra vẻ nghi hoặc.

Trên đời này, lại có người không muốn tấn cấp Đại La sao?

Con chim này không bị ngốc chứ?!

Nhưng trông cũng không giống!

Rõ ràng là mang huyết mạch Phượng Hoàng mà.

Tuy nhiên, Ngô Sở dù tò mò nhưng cũng không hỏi Phượng Tịch

trước mặt mọi người.

Phượng Tịch từng là Đại La, nàng không muốn tiến vào cảnh giới này, chắc chắn có suy tính của riêng mình.

Nếu không với tu vi của chim sẻ nhỏ, thật ra sớm đã là Đại La rồi.

Nàng vẫn luôn không chịu tiến vào cảnh giới Đại La, chắc chắn cũng có nguyên nhân của nàng.

Ngô Sở tự nhiên không tiện hỏi ra trước mặt mọi người, tránh làm nàng khó xử.

Khi luận đạo kết thúc, các sinh linh cũng lần lượt cáo từ rời đi.

Đối với họ mà nói, thời gian thực ra cũng không còn nhiều, không ai biết khi nào Đế Tuấn và Thái Nhất có thể trảm ra đạo thi thứ ba.

Chỉ có Ngô Sở cảm thấy, thi thứ ba này e là khá khó trảm.

Dù sao năm đó Lão Tổ trảm ra thi thứ ba cũng đã mượn sức của La Hầu.

Chuyện này là Lão Tổ đích thân nói với hắn, chính vì vậy nên mới cho La Hầu đủ thời gian để tích tụ sức mạnh, suýt chút nữa là để hắn chứng đạo thành công.

Cho nên rất khó nói cái chết của Âm Dương Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ không liên quan đến Lão Tổ.

Chương 651

Nếu năm đó Lão Tổ không mượn sức La Hầu để trảm thi thứ ba của mình, có Khai Thiên Phủ trong tay, phối hợp với ba vị Lão Tổ khác, hẳn là có thể trảm được La Hầu.

Ngô Sở không muốn nghĩ Lão Tổ tồi tệ như vậy, cảm thấy đây chỉ là một sự cố ngoài ý muốn.

Nhưng điều này không cản trở Dương Mi Lão Tổ nghĩ xấu về cách làm của Lão Tổ.

E là cũng chính vì suy nghĩ này, nên sau chuyện đó Dương Mi Lão Tổ mới chọn cách ẩn dật! "Tiểu Nguyệt Linh, chúc mừng nhé!" Sau khi mọi người rời đi, Thái Nhất cười nói với Tiểu Nguyệt Linh: "Thật không ngờ, Trù Chi Đạo của muội có thể trưởng thành đến cảnh giới này.

Có thể phiền muội làm giúp ta vài món ăn nhỏ không, ta mang về để chặn miệng đại ca, tránh cho huynh ấy lại cằn nhằn ta." Nghe Thái Nhất nói vậy, Tiểu Nguyệt Linh liền che miệng nhỏ cười khúc khích, "Được ạ!

Huynh chờ một lát!" Ngô Sở nhìn Thái Nhất, cười hỏi: "Sao thế?

Huynh còn sợ Đế Tuấn đạo hữu nói huynh tự ý quyết định, cho các đạo hữu kia thời gian để khai tịch động thiên thế giới à?" Thái Nhất lắc đầu nói: "Không phải vì chuyện này, thật ra đề nghị này của A Sở huynh đệ cũng rất tốt, họ chịu lui bước cũng đỡ cho chúng ta tốn nhiều công sức đối phó.

Tuy chúng ta cũng không sợ mấy người đó, nhưng nhiều cường giả liên hợp lại, chúng ta cũng sẽ rất vất vả.

Nhưng ta đã chém con dê già kia, rồi xách nó chạy thẳng đến chỗ huynh, nếu không mang chút đồ về, huynh ấy chắc chắn sẽ lải nhải không ngừng..." Lải nhải không ngừng?!

Ngô Sở chớp chớp mắt, tưởng tượng cảnh Đế Tuấn, một kẻ bá đạo, biến thành bà mẹ già, không ngừng lèm bèm bên cạnh Thái Nhất, rồi hắn suýt nữa thì bật cười.

Đợi Thái Nhất xách hộp thức ăn cáo từ rời đi, mọi người tiếp tục mở tiệc, đây là để chúc mừng Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly thành công tấn cấp Đại La chi cảnh.

Trong lúc mọi người chén thù chén tạc, kể cho nhau nghe về những khó khăn trên con đường tu hành, Ngô Sở lặng lẽ giao tiếp với chim sẻ nhỏ Phượng Tịch trên vai. "Ngươi sao lại không muốn trở lại Đại La?" Chim sẻ nhỏ chớp chớp mắt, rồi dang cánh bay ra khỏi đại điện. "..." Tuy nhiều cường giả đã cáo từ rời đi, đạo vận lưu chuyển cũng đã kết thúc, nhưng tại Tử Ngọc Sơn này, đại bộ phận sinh linh vẫn còn chìm đắm trong ngộ đạo.

Sự náo nhiệt trên Thần Mộc Chi Điên cũng không ảnh hưởng đến những sinh linh này.

Một con chim sẻ nhỏ màu đỏ xinh đẹp, như một tia hồng quang, bay ra khỏi đại điện, lượn một vòng bên ngoài Thần Mộc Chi Điên, rồi trong nháy mắt bay vào tận trời cao.

Hộ sơn đại trận của Tử Ngọc Sơn không hề cản trở nó rời đi.

Tại Tử Ngọc Sơn ngày nay, đã có rất nhiều sinh linh có quyền hạn tùy ý ra vào.

Ví dụ như vợ chồng Hồng Vân, bốn vị thê tử của Ngô Sở, bốn vị đệ tử chính thức, cùng với lão Viên vị ký danh đệ tử này, Bạch Trạch và Du Du, cũng như Tất Hỏa và các sủng vật khác.

Thực ra ba người bọn họ cũng có thể coi là ký danh đệ tử của Ngô Sở rồi, dù sao những thứ Ngô Sở dạy chúng cũng không ít, chỉ là chưa định danh phận sư đồ mà thôi.

Ngô Sở cũng không ép buộc, dù sao cũng chỉ là tiện tay chỉ điểm.

Chúng đều là thần thú, tấn cấp Đại La cũng là chuyện tất nhiên.

Chỉ không biết có phải bị ảnh hưởng bởi manh thú Bạch Trạch hay không, ba đứa chúng rõ ràng đã hóa hình từ lâu, tấn cấp Đại La từ lâu, nhưng vẫn hóa thân thành manh thú, bám riết không đi, hoàn toàn không muốn đến nơi khác khai tịch động phủ thuộc về mình. 94.

Nói ra thì, chúng tấn cấp Đại La, đã có thể rời khỏi Tử Ngọc Sơn, ra ngoài xông pha một vùng trời riêng của mình.

Nhưng chúng lại tình nguyện làm một con manh thú.

Như Hồng Vân, ông ta thực ra không thích cảm giác ăn nhờ ở đậu, nếu không phải Chuẩn Đề xảy ra chuyện, hồng mông tử khí trốn đi mất, ông ta còn không định chuyển đến chỗ Ngô Sở.

Nhưng Bạch Trạch và mấy đứa kia thì hoàn toàn không có suy nghĩ như Hồng Vân.

Chim sẻ nhỏ Phượng Tịch cũng có quyền hạn tùy ý ra vào Tử Ngọc Sơn, Ngô Sở không hề hạn chế nàng quá nhiều, địa vị của nàng ở Tử Ngọc Sơn cũng khá đặc thù.

Một mặt, nàng là đại tiền bối của Phượng tộc, tuy nàng không nói, cũng không thừa nhận, nhưng Phượng tộc trên dưới sống ở bên Kiến Mộc đều biết rõ.

Huyết mạch Phượng Hoàng trong cơ thể nàng, Phượng tộc trên dưới đều có thể cảm ứng được.

Luận về tu vi, cường giả mạnh nhất Phượng tộc hiện nay là

Phượng Nghi, nhưng luận về thân phận địa vị, Phượng Nghi gặp Phượng Tịch cũng phải gọi một tiếng tỷ tỷ.

Mà Phượng Tịch cũng là tồn tại có bối phận cao nhất Phượng tộc hiện nay.

Đương nhiên, đợi quả trứng ngũ sắc và quả trứng vàng kia nở ra, thì bối phận cao nhất tự nhiên sẽ là hai đứa đó, dù sao chúng cũng là do Thủy Hoàng cuối cùng để lại.

Nhưng luận về thân phận địa vị, người cao nhất vẫn là Phượng Tịch, nàng chính là tồn tại cổ xưa đã từng hoạt động trên đại địa Hồng Hoang thời kỳ tam tộc đại chiến.

Là một cường giả Đại La từng trải, qua năm tháng dài đằng đẵng như vậy, cũng đủ để nàng trở lại cảnh giới Đại La, nhưng nàng lại không muốn tiến vào.

Sinh linh Hồng Hoang, ai mà không tranh độ?

Ai mà không truy cầu cảnh giới cao hơn?

Dù là sinh linh vô dục vô cầu nhất, việc truy cầu Đạo cũng chưa bao giờ dừng lại.

Giống như phàm nhân theo đuổi danh lợi, sinh linh Hồng Hoang, làm gì có ai không theo đuổi Đại Đạo?

Vì vậy hành vi của Phượng Tịch khiến người ta cảm thấy có chút kỳ quái.

Phượng Tịch bay đi, không ai cảm thấy kỳ lạ, dù sao họ cũng không biết Ngô Sở đã nói gì với nàng.

Bình thường nàng cũng như vậy, thỉnh thoảng sẽ đậu trên vai Ngô Sở, thể hiện sự thân mật một chút.

Thời gian khác, không ai biết nàng đang làm gì!

Lúc này, một luồng thần niệm của Ngô Sở thoát ra khỏi thân, thuận theo Đại Đạo Thần Liên, lặng lẽ đi theo bóng hình Phượng Tịch.

Người có thể phát hiện ra chút manh mối, cũng chỉ có Thanh Khâu Ly và Hồng Vân, những người cùng ở cảnh giới trảm thi nhị cảnh.

Nếu mọi người đều không dùng linh bảo, thì hiện tại ở Tử Ngọc Sơn này, người có tu vi mạnh nhất chính là Thanh Khâu Ly và Hồng Vân.

Nhưng Thanh Khâu Ly chỉ liếc nhìn Ngô Sở một cái, không nói gì thêm.

Còn Hồng Vân lúc này đang chém gió với mọi người, kể lại những chuyện thú vị khi ông và Trấn Nguyên Tử hai người du ngoạn Hồng Hoang năm xưa.

Bỏ qua những chuyện khác, Hồng Vân, người đại thiện này, tính cách thật sự rất tốt.

Dù là chém gió, cũng không hề tỏ ra khoác lác, thậm chí đa phần đều là sự thật.

Cũng không biết ông có phát hiện ra không, dù sao trông có vẻ như không hề hay biết gì.

Trên bầu trời ngoài Tử Ngọc Sơn, một luồng thần niệm của Ngô Sở hóa thành hình người, ngồi trên đám mây trôi theo gió, chim sẻ nhỏ Phượng Tịch lơ lửng trước mặt hắn, trừng mắt chim nhìn.

Chương 652

"Ngươi, ngươi làm gì vậy?" Chim sẻ nhỏ trông không có biểu cảm gì, nhưng ánh mắt và giọng nói của nó rõ ràng mang theo chút chột dạ. "Nói đi!

Ngươi rốt cuộc có phải là Phượng Tịch không?

Có phải Phượng Tịch đã bị đoạt xá rồi không?

Yêu ma phương nào, báo danh ra đây, ta có thể tha cho ngươi một mạng, nếu không nhất định sẽ lột da rút gân ngươi, để phu nhân của ta hầm thành một nồi canh chim sẻ, bồi bổ thân thể ta..." "..." Chim sẻ nhỏ trợn mắt há mồm, không dám tin nhìn hắn, "Ngươi, ngươi nói bậy bạ gì vậy?

Ai, ai bị đoạt xá..." "Sinh linh Hồng Hoang, ai mà không tranh độ?

Ai mà không truy cầu Đại Đạo?

Nhưng ngươi lại vứt bỏ Đại Đạo như giày rách, thực sự trái với lẽ thường.

Nếu không phải là ma nghiệt trà trộn vào Tử Ngọc Sơn của ta, thì còn có thể là gì?" Ngô Sở nghiêm mặt nói, "Không ngờ thủ đoạn ẩn giấu của ngươi lại cao minh đến vậy, ngay cả ta cũng bị ngươi lừa gạt bao nhiêu năm nay, còn luôn coi ngươi là bạn tốt năm xưa..." "Ta, ta sao có thể là ma nghiệt chứ?" Chim sẻ nhỏ nhảy dựng lên, vỗ vỗ đôi cánh nhỏ, vẻ mặt có chút kích động, "Ngươi đừng đùa kiểu đó!" "Vậy ngươi nói xem, có thể tấn cấp Đại La mà không vào, là vì sao?" Ngô Sở thu lại vẻ mặt nghiêm túc, cười hỏi: "Là trưởng giả Phượng tộc, suốt ngày ăn không ngồi rồi, năm xưa tu vi thấp kém còn có thể nói được, nay tu vi đã đến cảnh giới này, đã có thể vào Đại La lại áp chế không vào, rõ ràng là đang trốn tránh trách nhiệm, ngươi có xứng

với Phượng tộc của mình không?" Chim sẻ nhỏ há miệng, cuối cùng lườm Ngô Sở một cái, "Phượng tộc bây giờ có ta hay không, thì có gì khác biệt?

Phượng tộc đã trở thành điềm lành của Hồng Hoang, chỉ cần chúng ta không gây họa làm loạn, cũng sẽ không có ai dễ dàng giết chúng ta.

Phượng tộc đã trở thành quá khứ, Phượng tộc bây giờ cũng không thể đi lại con đường cũ năm xưa..." Ngô Sở im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu, cuối cùng thấy nàng không nói đến trọng điểm, liền không nhịn được hỏi: "Vậy ngươi không nghĩ đến việc trở lại Đại La, thậm chí tiến thêm một bước sao?" Chim sẻ nhỏ khẽ thở dài, "Bước vào Đại La, lại có ý nghĩa gì?

Ta bây giờ như vậy cũng rất tốt rồi!

Tiêu dao tự tại, vô ưu vô lự..." Ngô Sở nghe vậy, thầm lắc đầu, nhớ đến thời kỳ Phong Thần, Khổng Tuyên của Phượng tộc còn làm quan ở Đại Thương, đồ đằng của Đại Thương cũng là huyền điểu...

Rất rõ ràng, Khổng Tuyên chưa hề từ bỏ ý định làm cho Phượng tộc lớn mạnh trở lại.

Khi đó Phượng tộc muốn trở lại đỉnh cao, độ khó có thể tưởng tượng được, thậm chí huyết mạch Phượng tộc thuần khiết cũng rất khó tìm thấy.

Mà bây giờ, Phượng tộc còn có nhiều huyết mạch tồn tại như vậy, cũng không biết tương lai Khổng Tuyên có đi lại con đường cũ đó không.

Nếu hắn thật sự có ý định đó...

Ngô Sở lặng lẽ lắc đầu, cuối cùng nói: "Tấn cấp đi!

Dù ngươi muốn học theo Bạch Trạch làm một con chim manh,

cũng không liên quan gì đến việc ngươi tấn cấp Đại La, không cần phải áp chế tu vi.

Có lúc, chỉ khi tu vi đủ rồi, mới có tư cách tiêu dao tự tại, vô ưu vô lự." "Ta, ta nghĩ lại đã!" Chim sẻ nhỏ Phượng Tịch vẫn có chút không tình nguyện, giống như bắt nàng bước vào Đại La sẽ lấy mạng già của nàng vậy, thực sự khiến Ngô Sở có chút không thể hiểu nổi.

Lý do nàng vừa nói, Ngô Sở không tin, hoàn toàn không đủ sức thuyết phục.

Nhưng nàng không muốn nói ra lý do thực sự, Ngô Sở cũng không tiện ép buộc quá mức.

Chuyện trốn tránh trách nhiệm gì đó, tự nhiên cũng là lời nói đùa của Ngô Sở.

Phượng tộc bây giờ trở thành điềm lành, có Phượng Tịch hay không, đúng là không có gì khác biệt.

Nàng, một vị Đại La lão làng thời kỳ tam tộc đại chiến, đối với Phượng tộc bây giờ, đúng là có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Nhưng Ngô Sở không tin vì lý do này mà nàng lại mất hứng thú với Đại La.

Đại La đó!

Vô sở bất năng, bao la vạn tượng.

Tuy có chút khoa trương, nhưng thực ra cũng gần như vậy.

Hóa thân thành Đại Đạo, đến đi vô tung, tung hoành vô ảnh, hà hơi thành gió, phun nước thành mưa.

Lật tay là trời nghiêng đất lở, dậm chân là núi sụp đất nứt.

Một cái búng tay hoa sông thành lục, ngoảnh lại một cái chớp mắt vạn năm.

Bấm tay một cái, cuộc đời của sinh linh bình thường liền không còn gì che giấu trước mặt họ, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, không gì không thể.

Sinh linh bình thường trước mặt những cường giả như vậy, khác gì con kiến?

Chỉ là trên mảnh đất Hồng Hoang cường giả như mây này, sau khi cường giả Chuẩn Thánh cảnh tăng lên, cường giả Đại La cảnh cũng có vẻ không còn quá giá trị nữa.

Nhưng dù không giá trị thế nào, đó cũng là tồn tại có thể tung hoành qua lại trong Hỗn Độn.

Cứ để sinh linh Thái Ất cảnh đi vào Hỗn Độn thử xem, trong nháy mắt sẽ hóa thành tro bụi.

Ngô Sở cũng không hy vọng Phượng Tịch, một vị Đại La lão làng năm xưa, ở Tử Ngọc Sơn của mình nuôi rồi lại thành phế vật, vậy thì quá có lỗi với Phượng tộc rồi. ...

Vốn dĩ mọi người tưởng rằng đại địa Hồng Hoang lại sẽ đón nhận một vòng chiến hỏa mới, nhưng cùng với sự kết thúc của Bách La Luận Đạo tại Tử Ngọc Sơn lần này, đại địa Hồng Hoang lại rơi vào trầm lặng.

Đế Tuấn không phản đối thỏa thuận mà Thái Nhất và các sinh linh kia đã lập ra, nếu hắn phản đối, thì người đắc tội sẽ rất nhiều, thậm chí ngay cả Thái Nhất, vị đệ đệ này, cũng có khả năng trở mặt với hắn.

Nhưng trong lòng hắn nghĩ vậy, miệng lại nói: "Lần sau khi đưa ra quyết định như vậy, có thể thương lượng với đại ca trước được không?

Lần này xem như đệ còn nhớ đến đại ca, biết mang mỹ thực về

cho đại ca, nên không tính toán với đệ nữa." Thái Nhất nghe vậy, không khỏi bĩu môi, thầm nghĩ: Miệng còn cứng làm gì?

Hưởng thụ xong mỹ thực, Đế Tuấn liền truyền ý chỉ, để các yêu tướng yêu soái thu hẹp binh lực, tu hành một thời gian rồi tính.

Mà họ cũng tiến vào trạng thái ngộ đạo trảm đệ tam thi.

Trong lúc mọi người đều chìm đắm trong tu hành, thì đôi huynh đệ ở phương Tây lại đang bôn ba trên đại địa Hồng Hoang, chủ yếu là trên đại địa Trung Châu, du thuyết những cường giả phản đối Thiên Đình.

Nhưng cường giả đáp lại họ lại rất ít.

Chủ yếu là vẫn xem thường đôi huynh đệ phương Tây.

Đặc biệt là bây giờ, nếu là trước Bách La Luận Đạo tại Tử Ngọc Sơn, có lẽ họ cắn răng cũng đã đồng ý.

Tuy đôi huynh đệ này rất xui xẻo, đại địa phương Tây rất cằn cỗi, nhưng ít nhất cũng ở trên đại địa Hồng Hoang, không đến mức không có lối thoát.

Nhưng bây giờ, khi Ngô Sở đề nghị mọi người đến Hỗn Độn tìm lối thoát, khai tịch động thiên tiểu thế giới, đại địa phương Tây rõ ràng không phải là lựa chọn tốt nhất nữa.

Hoặc nói, nếu khai tịch tiểu thế giới không giúp ích gì cho việc tăng tu vi của họ, có lẽ họ sẽ quay lại, gia nhập lại đại địa phương Tây.

Đương nhiên, lúc đó có lẽ gia nhập Thiên Đình sẽ trở thành lựa chọn hàng đầu.

So với Thiên Đình của Đế Tuấn và Thái Nhất, đại địa phương Tây thực sự không phải là nơi tốt để đến.

Chương 653

Mọi người khinh thường đôi huynh đệ phương Tây là một lẽ, nguyên nhân quan trọng hơn là, đại địa phương Tây thực sự rất cằn cỗi, trừ hai huynh đệ đó ra, cơ bản không có bao nhiêu cường giả.

Cường giả trên đại địa phương Tây năm xưa, không phải đầu quân cho La Hầu, trở thành ma nghiệt, cuối cùng bị giết chết, thì cũng chết trong đại chiến Đạo Ma.

Sau khi bốn trong số các tổ mạch của đại địa phương Tây bị rút đi, mảnh đất này đã không còn sinh ra cường giả Đại La nào nữa.

Cường giả hiện nay đa số tập trung ở Trung Châu và Đông Thổ.

Trong lúc đôi huynh đệ sầu khổ nỗ lực lừa người để xây dựng đại địa phương Tây, Ngô Sở lại tiến vào bế quan.

Không ít người đã trảm ra thi thứ hai rồi, hắn cũng phải cố gắng hơn mới được.

Có kinh nghiệm trảm thi lần đầu, trảm thi lần hai đối với Ngô Sở, độ khó rõ ràng giảm đi không ít.

Bế quan mấy nguyên hội, hắn liền thành công trảm ra Ác thi.

Sau đó cảm nhận ý niệm tà ác thuần túy trên người Ác thi.

Đối với người từng sống trong thời đại thông tin bùng nổ đó, những tà niệm không ngừng nảy sinh trên người Ác thân mà Ngô Sở trảm ra khiến bản tôn của hắn cũng cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Mặt tối từng bị hắn áp chế, lúc này hoàn toàn giống như ngựa hoang thoát cương, hoàn toàn bùng nổ.

Các loại ý niệm tà ác từ người Ác thân truyền về bản tôn, đều khiến bản tôn có cảm giác xấu hổ muốn che mặt.

Hắn làm sao cũng không ngờ, mình lại có nhiều suy nghĩ tà ác đến vậy.

Thách thức giới hạn của thế tục, cái gì mà niềm vui nhân đôi, niềm vui nhân ba, đều quá yếu.

Ý niệm về hòa bình thế giới cũng nhiều đến không đếm xuể.

Hắn làm sao cũng không ngờ, mình lại còn ẩn giấu nhân cách phản xã hội.

Nếu thả Ác thân của mình ra ngoài, thì trong nháy mắt sẽ trở thành đại ma đầu!

Nhưng Ngô Sở lại không lập tức luyện hóa đạo Ác thân này, mà tiếp tục cảm nhận các loại tà niệm truyền đến từ người Ác thân.

Phải nói rằng, cảm giác chỉ cần ta sướng, mặc kệ sau lưng trời nghiêng đất lở hồng thủy ngập trời, quả thực rất sảng khoái.

Nhưng chuyện sảng khoái này cũng chỉ có thể YY trong lòng một chút mà thôi, thật sự làm như vậy, trong nháy mắt sẽ bị 'sư phụ Thiên Đạo' chế tài!

Lúc này, bóng hình Nghệ Bảo hiện ra trên vai Ngô Sở, nhìn Ác thân của Ngô Sở đang nở nụ cười tà ác rợn người với nó, nói: "Ta không thích hắn, đôi mắt kia quá đáng sợ, ta muốn móc nó ra..." Ngô Sở nghe vậy, không khỏi cười khổ, "Sao ngươi lại ra đây?" Nghệ Bảo chỉ vào Ác thân, mặt đầy bất mãn tố cáo: "Những ý niệm lung tung trong lòng hắn truyền cho ngươi, cũng ảnh hưởng đến ta rồi." Ác thân Ngô Sở nhìn Nghệ Bảo khẽ cười, "Ta chỉ là biểu đạt trực tiếp suy nghĩ của mình mà thôi, vì sao lại có ác ý lớn như vậy với ta?

Ngươi không phải muốn làm tiểu lão bà của ta sao?

Ta có thể thỏa mãn nguyện vọng của ngươi!

Ngươi xem, hắn không có gan đó." Ngô Sở vỗ trán, trừng mắt nhìn Ác thân, "Biết điều cho ta!" Nghệ Bảo cũng nói: "Người ta đều thích chân thiện mỹ, tuy ta còn chưa phải là người, nhưng ta cũng sẽ không thích loại tà ác như ngươi, một số ý niệm của ngươi quá ghê tởm." Ác thân Ngô Sở cười nhìn bản tôn Ngô Sở, "Nghe thấy chưa?

Nó đang mắng ngươi đó!

Những ác niệm trên người ta đều đến từ ngươi, nói ta ghê tởm, thực ra người ghê tởm là ngươi.

Chỉ là trước đây những ý niệm ghê tởm này bị ngươi áp chế lại mà thôi, không phải sao?" "..." Ngô Sở và Nghệ Bảo nghe vậy, đều có chút không nói nên lời, vì những gì Ác thân nói quả thực không sai.

Thiện ác vốn là một thể, vì vậy mới có một niệm thiên đường, một niệm địa ngục.

Khi cảm nhận được tâm cảnh của mình không ngừng biến đổi theo việc trảm ra Ác thân, Ngô Sở cũng không khỏi cảm khái, sư phụ của mình tuyệt đối là một trong những sinh linh vĩ đại nhất Hồng Hoang.

Sự vĩ đại của ông không nằm ở việc ông ngăn cản Ma Tổ thành đạo, mà ở chỗ ông đã khai sáng con đường tu hành này.

Nếu nói sự vĩ đại của Bàn Cổ đại thần là khai thiên lập địa, tạo ra mảnh đất Hồng Hoang này, thì sự vĩ đại của Lão Tổ nằm ở chỗ, ông đã chỉ ra một con đường cường đại cho sinh linh Hồng Hoang.

Trong số các đệ tử mà Lão Tổ thu nhận, tương lai còn có một vị mà theo Ngô Sở thấy, còn vĩ đại hơn, vì vị đó đã sáng tạo ra chủng tộc nhân loại.

Đối với Ngô Sở vốn là nhân loại, hắn bẩm sinh đã có thiện ý và sự

tôn kính cực lớn đối với Nữ Oa, người mẹ của loài người.

Đương nhiên, trong thần thoại Hồng Hoang, còn có một vị khác cũng có thể được gọi là vĩ đại, đó chính là Hậu Thổ, người đã khai mở đất luân hồi.

Bất kể là trảm ra Thiện thân hay trảm ra Ác thân, đối với việc cảm ngộ sự biến hóa của tâm cảnh, đều có sự trợ giúp vô cùng to lớn.

Nếu không trảm ra Thiện thân, sẽ không biết mình có thể lương thiện đến mức nào.

Nếu không trảm ra Ác thân, sẽ không hiểu mình có thể tà ác đến mức nào.

Khi thiện ý và ác ý đều đang kiềm chế lẫn nhau, thiện và ác thực ra đang ở trong trạng thái hỗn độn.

Khi có lợi cho mình, thiện niệm liền sinh, khi có hại cho mình, ác niệm nảy sinh.

Dù là chí cường giả, cũng sẽ không làm chuyện hại người không lợi mình.

Có thể thấy, sinh linh thực ra đều là tự tư.

Điều này cũng khiến Ngô Sở hiểu ra, trong lý niệm tu hành của thế giới Hồng Hoang này, lý luận tính bản thiện và tính bản ác đều không đúng.

Sinh linh sinh ra đã thiện ác cùng tồn tại, nếu không tách chúng ra để xem, thì căn bản không biết trong lòng mình rốt cuộc tồn tại mặt tối lớn đến mức nào.

Mà hiểu được mặt tối trong lòng mình chính là một quá trình nhận thức lại bản thân.

Quá trình nhận thức lại này thực ra có chút nguy hiểm, đây là việc

phóng đại vô hạn thiện và ác.

Thiện niệm còn đỡ, ít nhất làm việc tốt, hệ thống Thiên Đạo sẽ không chế tài hắn.

Nhưng nếu bị ác niệm ảnh hưởng, làm chuyện gì xấu xa trời oán người giận, thì phiền phức rồi.

Ma Tổ La Hầu chính là đại biểu cho việc làm xấu, Thiên Đạo sớm đã bắt đầu chế tài hắn rồi.

Nhưng từ điểm này cũng có thể thấy sự cường đại của Ma Tổ, trong tình huống bị Thiên Đạo chế tài, lại có thể đẩy tu vi của bản thân lên đến độ cao đó, quả thực không thể tin nổi.

Ngô Sở tự nhiên không muốn để ác niệm hủy hoại mình, để mình sa vào tà đạo, cuối cùng đối đầu với Thiên Đạo.

Dù sao Thiên Đạo hiện nay chính là sư phụ Lão Tổ của mình, nếu sa vào tà đạo mà đối đầu với sư phụ Thiên Đạo, đó chính là khi sư diệt tổ.

Đối với Ngô Sở đã trải qua chín năm giáo dục bắt buộc, việc khi sư diệt tổ là không thể làm.

Tuy đến thế giới này, thời gian vội vã ức vạn năm, nhưng chín năm giáo dục bắt buộc ngắn ngủi năm xưa đã sớm bén rễ sâu trong linh hồn hắn.

Hình ảnh lá cờ đỏ tung bay vẫn vô số lần hiện về trong mộng.

Chương 654

Vì vậy, hắn để Nghệ Bảo trông chừng mình, một khi mình bị ác niệm ảnh hưởng, nhất định phải nhắc nhở hắn, hắn cần phải cảm nhận kỹ những ác niệm thuần túy này, để từ đó hiểu rõ bản thân, xem mình rốt cuộc có thể tà ác đến mức nào.

Nhưng hắn lại không muốn sa vào tà đạo.

Đây là một quá trình trải nghiệm dài lâu và thú vị, tuy trong đó có nguy hiểm, có giãy giụa, nhưng cuối cùng lại không cần đến sự nhắc nhở của Nghệ Bảo, hắn tự mình đã thoát ra khỏi vô số cơn thủy triều ác niệm này.

Sau đó liền thấy tiểu Nghệ Bảo đang cười toe toét nhìn hắn, "A Sở, sao ngươi lại có nhiều suy nghĩ tà ác kỳ quái như vậy?

Có những cái ngay cả ta cũng không biết đó!" Tuy tiểu Nghệ Bảo rõ ràng là đang trêu chọc hắn, nhưng Ngô Sở lại không hề để ý mà cười một tiếng, đối mặt với tiểu Nghệ Bảo, hắn thực sự không có gì phải xấu hổ.

Đối mặt với người biết cả kích thước của mình, còn có gì phải xấu hổ chứ! "Có gì kỳ lạ chứ?" Ngô Sở không để ý cười nói: "Trong thời đại thông tin bùng nổ của chúng ta, loại chuyện ác nào mà không thấy?

Một khi đã thấy, liền sẽ để lại dấu vết trong lòng, những dấu vết này lúc này hóa thành ác niệm, chẳng phải rất bình thường sao!" Nghệ Bảo dùng ngón tay chỉ vào cằm mình, nghĩ lại cũng thấy có lý, nhưng cuối cùng vẫn khẽ hừ nói: "Không được nghĩ bậy về ta, thật đáng ghét!" "..." Đây là do Ác thân làm, liên quan gì đến ta?

Nhìn bóng lưng kiêu ngạo của Nghệ Bảo ngẩng cao đầu nhỏ biến

mất trước mặt, Ngô Sở thầm chửi thề, sau đó bắt đầu luyện hóa Ác thân, tuyệt đối không thể để lại tai họa này.

Sau đó hắn lại giống như lúc trước, không ngừng trảm ra Ác thân, không ngừng luyện hóa Ác thân.

Nhưng ngoài việc luyện hóa đạo Ác thân đầu tiên, cường độ nhục thân có tăng lên một chút, sau đó luyện hóa Ác thân nữa, cường độ nhục thân cũng không có nhiều thay đổi.

Điều này cũng khiến Ngô Sở sau khi trảm ra mấy lần Ác thân liền vội vàng kết thúc ý định cày độ thông thạo, ý nghĩa không lớn.

Khi hắn xuất quan, mới chỉ qua chưa đến mấy nguyên hội.

So với thời gian trảm ra thi thứ nhất, thời gian trảm ra thi thứ hai rõ ràng rút ngắn đi rất nhiều.

Điều này cũng khiến Ngô Sở có chút nghi hoặc, chẳng lẽ thời gian trảm ra thi thứ ba sẽ còn ngắn hơn?

Nhưng sư phụ năm xưa khi trảm ra thi thứ ba, hình như rất không dễ dàng!

Chẳng lẽ ta là thiên tài?

Trong lúc Ngô Sở tự nghi ngờ, Tiểu Nguyệt Linh đã không còn hứng thú lớn với việc tu hành nữa, thấy Ngô Sở xuất quan liền tung tăng chạy đến bên cạnh hắn, khoác tay hắn, "A Sở ca xuất quan rồi, muốn ăn gì không?

Em làm cho anh." "Ăn em đó!" "A Sở ca đáng ghét!" Tiểu Nguyệt Linh bị Ngô Sở trêu chọc đến mức mặt nhỏ đỏ bừng, đôi mắt long lanh, tức thì như gợn sóng lăn tăn, hiển nhiên là đã nghĩ đến rất nhiều chuyện khiến nàng xấu hổ. "Sư phụ... xì xụp..." Trong lương đình, Thạch Cơ đang xì xụp ăn mì sợi.

Nha đầu này lại chạy qua ăn chực uống chực rồi, nhưng tu vi lại đã đột phá, khiến Ngô Sở có chút bất ngờ.

Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng không có hình tượng của nha đầu này, hắn liền không khỏi nói: "Ăn không nói, hiểu không?

Trong miệng còn có thức ăn, phun ra thì sao?" "Phụt..." Tiểu Thạch Cơ quả nhiên phun mì ra, rồi mặt đầy vẻ u oán nhìn Ngô Sở, "Sư phụ, lúc người ta ăn cơm, đừng kể chuyện cười với người ta chứ!" "Ta đang kể chuyện cười sao?" Ngô Sở khó hiểu quay sang nhìn Tiểu Nguyệt Linh, cảm thấy có chút khó hiểu, câu nói vừa rồi của mình, buồn cười sao?

Tiểu Nguyệt Linh hoàn hồn lại, ho khan một tiếng, nói: "Bởi vì Tiểu Vũ đã từng phun ra." "Phun vào mặt nó à?" "Không phải, phun vào mặt Bích Hà và Thải Hà, cũng là lúc ăn mì sợi, lúc đó phun đầy mặt họ, nguyên nhân là vì lúc đó tiểu Thạch Cơ kể một câu chuyện cười." "Kể chuyện cười gì mà ngay cả Tiểu Vũ cũng không nhịn được?" Tiểu Nguyệt Linh nghe vậy, không khỏi cười khúc khích, khiến tiểu Thạch Cơ dậm chân, uy hiếp Tiểu Nguyệt Linh không được nói ra, rồi quay người nhảy đi.

Tiểu Nguyệt Linh truyền âm nói: "Hôm đó tiểu Thạch Cơ nói nó thấy một con gà trĩ gấm trống đang bắt nạt một con gà trĩ gấm mái trên núi, rồi nó liền xông lên đánh cho con gà trĩ gấm trống một trận, thuận tiện giáo dục bằng lời nói với nó một canh giờ, nó cảm thấy đã làm được một việc tốt.

Kết quả là Tiểu Vũ lúc đó nghe xong liền không nhịn được mà phun mì ra." "..." Trời cao mây rộng, tiếng gió như ca.

Trên đỉnh Thần Mộc, gió lốc thổi qua.

Ngọn gió thổi bay vạt áo và mái tóc của Ngô Sở, cũng làm tâm tư hắn phiêu đãng.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân ảnh hắn tan theo gió, dung nhập vào gió, phiêu lãng giữa vạn núi, lướt qua sườn núi, thổi qua mặt hồ phẳng lặng, cuốn vào vực sâu, phiêu du giữa đất trời.

Đó là một cảm giác tự do tự tại, hắn thậm chí còn nghĩ, cứ như vậy theo ngọn gió nhẹ, chu du khắp Hồng Hoang.

Thế nhưng khi hắn xuất hiện trở lại, lại chỉ là đến trên cây Kiến Mộc kia.

Một mình chu du khắp đất Hồng Hoang, có ý nghĩa gì chứ?

Dẫn theo các bà vợ cùng nhau du ngoạn Hồng Hoang, mới là một loại hưởng thụ a!

Nhìn cây cổ thụ cao đến mức dường như đưa tay là có thể chạm tới bầu trời, Ngô Sở cảm thấy, nếu cứ tiếp tục phát triển như thế này, đường kính của cây cổ thụ này sớm muộn gì cũng sẽ vượt qua đường kính của Địa Cầu.

Một cây thành một nước, hoàn toàn không thành vấn đề.

Sự xuất hiện của Ngô Sở không thu hút sự chú ý của bất kỳ sinh linh nào.

Dưới gốc cây cổ thụ là thôn làng, cuộc sống của các sinh linh vô cùng an ninh và hòa thuận, chúng sinh không phải đang tu hành thì cũng là đang luận đạo, hoặc là đang đấu pháp giao lưu.

Luận đạo cũng là một loại giao lưu, có thể xem như là văn đấu.

Nhưng mà các cuộc đấu pháp giao lưu giữa các sinh linh này thực ra vẫn rất ôn hòa, không có sự huyết tinh và hung tàn như khi dã thú tranh đấu, mang lại cảm giác điểm đến là dừng.

Ngô Sở cũng không biết cuộc sống tu hành của sinh linh ở những nơi khác như thế nào, nhưng ở Tử Ngọc Sơn này, đại đa số sinh linh

có trí tuệ đều rất ngoan ngoãn thu liễm hung tính của chúng lại.

Đứng trên Kiến Mộc một lúc, Ngô Sở lại biến mất.

Hồng Vân không xuất hiện, hiển nhiên là đang bế quan, chuẩn bị cho việc trảm thi lần thứ ba.

Khi Ngô Sở lặng lẽ dạo một vòng bên ngoài rồi trở về đỉnh Thần Mộc, Tiểu Nguyệt Linh đã chuẩn bị cho hắn một bàn thức ăn tinh xảo, tất cả đều lấp lánh ánh sáng, hương thơm ngào ngạt.

Nhưng nhìn kỹ sẽ thấy, những nguyên liệu này đều rất bình thường, bất kể là thịt Đương Khang xào củ niễng, sườn Đương Khang xào chua ngọt, hay là nhân sâm hầm vịt nước, gà trĩ hầm nấm, hoặc là cá rô kho tộ, cá bống chiên giòn, hay là món trứng bác hành đơn giản...

Không có một loại nguyên liệu nào là đỉnh cấp, nhưng những món ăn được chế biến ra lại vẫn tràn đầy sức hấp dẫn, khiến người ta lập tức thèm ăn, không thể kiềm lòng.

Ngô Sở thưởng thức mỹ thực, tận hưởng linh nhưỡng, Tiểu Nguyệt Linh ngồi đối diện hắn, hai tay chống cằm nhìn hắn, kể cho hắn nghe những thay đổi của Tử Ngọc Sơn trong những năm qua.

Hồ Tổ tả tả đang bế quan, chuẩn bị cho việc trảm thi lần thứ ba.

Tiểu hồ ly cũng bế quan rồi, nàng vẫn còn có mục tiêu, vẫn nghĩ đến việc tu vi tiến thêm một bước, chuẩn bị cho cảnh giới Trảm Thi, không giống như Tiểu Nguyệt Linh, kẻ đã hoàn toàn không còn mục tiêu gì.

Nhưng Tiểu Nguyệt Linh nói nàng đang nghiên cứu các loại hình thức mỹ thực, trông có vẻ như một kẻ ăn không ngồi rồi, nhưng loại nghiên cứu này thực ra cũng có thể nói là một loại tu hành.

Chỉ là ở vùng đất Hồng Hoang này, việc nghiên cứu mỹ thực chi

đạo, ít nhiều sẽ cho người ta cảm giác ham chơi quên mất chí lớn.

Bởi vì mỹ thực chi đạo không thể dùng để đấu pháp với người khác.

Trừ phi coi đối phương là nguyên liệu, nhưng nếu bản thân tu vi không đủ, thì làm sao có thể dễ dàng coi kẻ địch là nguyên liệu được chứ?

Bản thân đừng biến thành nguyên liệu là tốt rồi.

Chương 655

Hơn nữa Tiểu Nguyệt Linh cũng đã đến cảnh giới Đại La, muốn tiến bộ nữa, cách tốt nhất là đi theo con đường trảm thi, mà đi theo con đường trảm thi, thì trước tiên phải lĩnh ngộ các loại tình tự đại đạo.

Cho nên Ngô Sở cảm thấy, nha đầu này quả thực đã hoàn toàn buông thả bản thân rồi.

Đây là một nha đầu rất dễ thỏa mãn, mục tiêu ngày xưa cũng chỉ là cảnh giới Kim Tiên mà thôi.

May mắn bước vào Đại La, đã vượt xa giấc mơ ban đầu của nàng.

Nhưng Ngô Sở cũng không thúc giục nàng, hoàn toàn không cần thiết.

Ban đầu sau khi Tiểu Nguyệt Linh bước vào cảnh giới Kim Tiên, Ngô Sở đã không thúc giục nàng nữa.

Dù sao cảnh giới Kim Tiên cũng là giấc mơ ngày xưa của nàng, nhưng nàng không ham muốn không cầu mong gì, vậy mà cũng âm thầm leo lên đến cảnh giới Đại La, có thể thấy tâm thái của nàng vẫn rất tốt.

So sánh với nàng, kẻ nỗ lực hơn, chấp nhất hơn, có mục tiêu hơn như tiểu hồ ly, vẫn chậm hơn nàng một bước mới tiến vào cảnh giới Đại La.

Cho nên, Ngô Sở có thể nói gì nàng chứ?

Nói nàng không nỗ lực, nói nàng không có mục tiêu, nhưng nàng cũng đã bước vào Đại La rồi a!

Ngược lại, bất kể là Đại Hồng, hay Phong Mang, hoặc là Bạch

Quân, thực ra đều có mục tiêu hơn nàng, nỗ lực hơn nàng, nhưng bọn họ cũng chỉ mới ở cảnh giới Thái Ất mà thôi.

Hơn nữa Ngô Sở cũng không nghĩ đến việc để tiểu nha đầu này đi tranh đấu với người khác, nếu thật sự có ngày đó, vậy thì chứng tỏ hắn đã chết thẳng cẳng rồi.

Nhưng ở vùng đất Hồng Hoang hiện nay, lại có ai có tư cách để hắn chết thẳng cẳng chứ?

Vị Lão tổ sư phụ duy nhất có tư cách, cũng không có lý do để làm vậy a!

Về phần vị Dương Mi lão tổ đã biến mất kia, chuyện này không dễ nói.

Nhưng cũng không cần lo lắng cho ông ta, ông ta chỉ có bất đồng với Lão tổ, chứ không phải là kẻ thù sinh tử.

Huống chi, Lão tổ sư phụ hợp đạo, Dương Mi lão tổ chắc chắn sẽ không dễ dàng đặt chân đến Hồng Hoang. "Đúng rồi, tiểu Hoàng Long và Bạch Trạch bọn họ dẫn theo Tuyệt Ảnh, đi đến Hỗn Độn ngoại vực rồi." Tiểu Nguyệt Linh lại nói: "Bọn họ đều muốn thử trảm ra thi thứ nhất, nhưng cần một chút áp lực." Ngô Sở nghe vậy, ngẩn ra, cười nói: "Đây là chuyện tốt a!

Không ngờ đệ tử của Ngô Sở ta cũng đã đi đến bước này rồi, đáng để chúc mừng a!

Nào, chúng ta cạn một ly." Hai người cạn một ly xong, Tiểu Nguyệt Linh lại hỏi: "A Sở ca, huynh bây giờ là cảnh giới gì vậy?

Đã trảm ra thi thứ hai chưa?

Em nghe Ly tỷ tỷ nói, tỷ ấy đã lợi hại hơn huynh rồi, cũng lợi hại hơn Hậu Thổ tỷ tỷ rồi..." Ngô Sở thầm nghĩ, lúc Hồ Tổ tả tả nói câu này, chắc hẳn là rất đắc ý.

Thế là hắn cười nói: "Tình hình của ta và họ không giống nhau lắm, nhưng chuyện này cũng không có gì đáng tranh cãi cả, các phu nhân có thể lợi hại hơn ta, ta vui còn không kịp nữa là!" Dừng một chút, hắn lại lắc đầu, "Nhưng mà hệ thống tu hành của Hậu Thổ tỷ tỷ của muội, khác với hệ thống của chúng ta.

Thực ra tu vi đến tầng thứ của chúng ta, đơn thuần luận cảnh giới, ý nghĩa đã không còn lớn lắm nữa.

Linh bảo mạnh mẽ, đủ để san bằng tất cả." Ngô Sở nâng ly rượu, một hơi uống cạn, Tiểu Nguyệt Linh ngón tay thon dài khẽ nhấc, liền dẫn linh nhưỡng trong bình rượu ra, rót vào ly của hắn.

Ngô Sở cười cười, tiếp tục nói: "Đừng thấy trảm ra thi thứ hai mạnh hơn trảm ra thi thứ nhất không ít, nhưng nếu người trảm ra thi thứ nhất trong tay có một bảo bối mạnh mẽ...

Lấy Thái Nhất đạo hữu ra nói đi!

Hắn có Hỗn Độn Chung, cho dù hắn không trảm thi, cũng có thể dễ dàng đối phó với cường giả cảnh giới Trảm Thi.

Linh bảo mạnh mẽ, đối với việc đấu pháp giúp ích quá lớn." "Vậy A Sở ca huynh nếu đánh với Ly tỷ tỷ, có đánh thắng được tỷ ấy không?" Đối mặt với ánh mắt tò mò của Tiểu Nguyệt Linh, Ngô Sở chớp chớp mắt, lắc đầu, "Chỉ có thể nói là thế quân lực địch thôi!

Muội không biết đâu, Ly tỷ tỷ của muội điên cuồng đến mức nào, thường xuyên hóa ra chín đuôi để mê hoặc ta, còn thả cả ác thân mà nàng ấy phong ấn ra nữa.

Muội nói xem, đối mặt với tình huống mười tám cái đuôi hồ ly, ta có thể làm gì được chứ?

Ai!" "..." Tiểu Nguyệt Linh hé miệng, nghĩ đến cảnh tượng tiểu Vũ cùng A Sở ca của nàng vui đùa, lúc tiểu Vũ lộ ra chín đuôi, thế là

không khỏi lườm Ngô Sở một cái, "A Sở ca đáng ghét!" ...

Đất Hồng Hoang khá yên tĩnh, nhưng ở Hỗn Độn ngoại vực, lúc này lại vô cùng náo nhiệt. 95.

Lần trước sau khi Tử Ngọc Sơn Bách La luận đạo, liền có không ít cường giả bắt đầu tiến đến ngoại vực để chém giết Hỗn Độn cự thú, chuẩn bị cho việc tạo ra động thiên thế giới.

Nhưng Hỗn Độn cự thú làm gì có chuyện dễ tìm hay dễ chém giết như vậy?

Cho nên đại đa số cường giả chỉ có thể tìm kiếm Hỗn Độn trần ai hoặc Hỗn Độn thổ.

Nếu không phải Ngô Sở nói không được dùng núi sông đất Hồng Hoang, ước chừng đã có người trực tiếp chém một khối đất Hồng Hoang, luyện thành động thiên thế giới rồi. 96.

Nhưng tạo ra động thiên thế giới ở đất Hồng Hoang lại cần Càn Khôn chí bảo, nếu không có Càn Khôn chí bảo, chỉ có thể coi là phúc địa.

Thiên Hồ giới của Ngô Sở, chính là do nguyên linh bảo châu, một linh bảo hệ Càn Khôn, dung hợp với Hỗn Độn bảo hồ lô, mới có thể tự thành một giới.

Lúc trước nói đến chuyện này, Ngô Sở cũng đã nói với bọn họ. 97.

Cho nên, cách tốt nhất chính là đem thế giới mà bọn họ tạo ra, đặt ở trong Hỗn Độn.

Mặc dù bão Hỗn Độn rất đáng sợ, nhưng với tu vi cảnh giới Trảm Thi của bọn họ, vẫn có thể chống đỡ được, hơn nữa còn có thể bố trí trận pháp.

Thậm chí cho dù gặp phải Hỗn Độn cự thú... vậy không phải là tự

chui đầu vào lưới sao! 98.

Giống như Lão tổ ngày xưa tạo ra Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn, có thể ở trong thế giới mà bọn họ tạo ra, bố trí các loại pháp trận, mô phỏng tinh không.

Cũng vì thế, lúc này trong Hỗn Độn, thường xuyên có thể thấy thân ảnh hoạt động của các cường giả.

Những cường giả đó khi nhìn thấy Hỗn Độn Lôi Thú Tuyệt Ảnh, đều hai mắt sáng rực.

Nếu không phải nhìn thấy mấy đệ tử của Ngô Sở, bọn họ ước chừng đã ra tay rồi.

Hoàng Long bọn họ mấy người cũng đang âm thầm cảnh giác những cường giả xuất hiện bất ngờ, nhưng cũng không quá căng thẳng.

Mặc dù ở trong Hỗn Độn này, không thể liên lạc được với sư phụ của mình, nhưng sáu người bọn họ cũng không phải là kẻ yếu.

Chương 656

Hoàng Long và Phượng Nghi, cùng với Địa Khôn, đều là những Đại La đã kinh qua đại chiến tam tộc, trong tay cũng không phải là không có bảo bối.

Cộng thêm Bạch Trạch và Tất Hỏa, còn có Hỗn Độn Lôi Thú Tuyệt Ảnh ở đây, cho dù gặp phải hai ba vị cường giả cảnh giới Trảm Thi, cũng không phải là không có cơ hội đấu một trận.

Hơn nữa, một khi để một người trong số họ chạy thoát khỏi Hỗn Độn này, vậy thì phiền phức lớn rồi.

Đối mặt với những ánh mắt thèm thuồng đó, Tất Hỏa rất tức giận, Địa Khôn rục rịch, ngay cả Phượng Nghi luôn chú trọng lễ nghi, cũng không khỏi nhíu mày. "Tiểu Địa Khôn, hay là chúng ta liên thủ xử bọn chúng đi!" Tất Hỏa đề nghị: "Những ánh mắt đó quá đáng ghét, làm như bọn chúng có thể ăn chắc chúng ta, không động đến chúng ta là nể mặt sư phụ ngươi vậy, chúng ta cần bọn chúng nể mặt sao?" Địa Khôn thở ra một hơi, nhìn về phía Hoàng Long và Bạch Trạch đang tiếp tục đối chiến với Tuyệt Ảnh ở không xa, cuối cùng lắc đầu, nói: "Tạm tha cho bọn chúng một lần, chính sự quan trọng hơn!" 99.

Phượng Nghi nhìn hắn một cái, cuối cùng hỏi: "Sư đệ có từng nghĩ đến việc tạo ra tiểu thế giới không?" 100.

Địa Khôn nghe vậy, không khỏi ngẩn ra, rồi lại cười lên, "Sư tỷ cũng muốn tạo ra một tiểu thế giới, di dời Phượng tộc qua đó sao?" Phượng Nghi gật đầu, nói: "Đúng là có nghĩ qua.

Long tộc của đại sư huynh có Tứ Hải, có Thanh Long giới, huynh ấy có thể không cần suy nghĩ, nhưng Phượng tộc chúng ta thì không được, Kỳ Lân tộc các ngươi thực ra cũng vậy.

Hơn nữa Kỳ Lân tộc các ngươi còn không thể trở về Bất Chu Sơn, hiện nay Bất Chu Sơn là địa giới của Thiên Đình.

Mà Bất Tử Hỏa Sơn của chúng ta, cũng đã bị tổ mẫu ta vĩnh trấn, trở về cũng vô dụng." Phượng Nghi ước tính, hiện nay Phượng tộc của họ đã trở thành chủng tộc tường thụy của Hồng Hoang, một khi nàng trở về mở phong ấn của Bất Tử Hỏa Sơn, không nói có phải là bất kính với tổ mẫu hay không, Phượng tộc chắc chắn sẽ bị Thiên Đạo phản phệ, bởi vì đây là xé bỏ lời thề Thiên Đạo mà tổ mẫu Thủy Hoàng của nàng đã lập ra ngày xưa.

Phong ấn ở đó có thể do người khác phá vỡ, nhưng không thể do Phượng tộc làm.

Nhưng để người khác đi phá vỡ phong ấn ở đó, trong đó ít nhiều có tồn tại nhân quả nhất định, không ai muốn gánh chịu loại nhân quả này.

Hơn nữa, nếu chuyện này do nàng thúc đẩy, có lẽ Thiên Đạo cũng vẫn sẽ tính phần nhân quả này lên đầu nàng.

Cho nên, Bất Tử Hỏa Sơn thì đừng nghĩ đến nữa. 101.

Đã không thể trở về Bất Tử Hỏa Sơn, vậy thì tạo ra một thế giới khác vậy!

Đến lúc đó còn có thể đem Bất Tử Hỏa Đồng Mộc di dời qua.

Phượng tộc không có Bất Tử Hỏa Đồng Mộc, rõ ràng là không hoàn chỉnh.

Dừng một chút, Phượng Nghi lại nói: "Mặc dù Phượng tộc chúng ta ở tại Tử Ngọc Sơn này, cũng coi như là một lối thoát, nhưng không thể chuyện gì cũng làm phiền sư phụ.

Hơn nữa, theo thời gian Phượng tộc nghỉ ngơi dưỡng sức lâu dài, thành viên ngày càng nhiều, có một số phượng cũng đã có những suy

nghĩ của riêng mình.

Thay vì sau này để sư phụ khó xử, chi bằng bây giờ nghĩ cách di dời đi." Địa Khôn nghe vậy, cũng không khỏi cười khổ, "Sư phụ nói không sai, đến đâu cũng không thiếu đám đầu sắt thiếu lý trí, bọn chúng mù quáng tự đại, tự cho mình là đúng, cảm thấy mình khác biệt với mọi người, nhất định có thể làm nên một phen sự nghiệp lớn, cho rằng có thể khôi phục vinh quang của tổ tông..." Tất Hỏa và Du Du im lặng nằm bên cạnh bọn họ, nghe lời cười khổ của Địa Khôn.

Chắc hẳn là trong Kỳ Lân tộc đã xuất hiện loại tiểu bối thiếu lý trí này!

Thậm chí không chỉ là Kỳ Lân tộc, Phượng tộc cũng nên có loại tinh thần tự tin này.

Tất Hỏa không nhịn được cười nói: "Nghĩ lại cũng không lạ, dù sao cũng còn trẻ mà!

Ai mà không có chút ước mơ không thực tế chứ?

Hơn nữa, tổ tiên của các ngươi quả thực đã từng huy hoàng, nghĩ đến cảnh tượng tam tộc uy hiếp Hồng Hoang, vạn tộc thần phục ngày xưa, nếu ta là bọn họ, ước chừng cũng sẽ giống như bọn họ, khao khát vinh quang của tổ tiên, muốn khôi phục lại vinh diệu này.

Nhưng mà, loại suy nghĩ này chỉ cần chịu một trận đòn của thế giới, là có thể thay đổi được, vấn đề không lớn." Du Du ở bên kia bồi thêm một câu, "Giống như ngươi ngày xưa vậy, đúng không!" Hưu...

Ánh mắt như lửa của Tất Hỏa trực tiếp liếc về phía Du Du.

Không biết nói chuyện thì câm miệng!

Du Du không để ý, lắc lắc cái sừng lớn vô số nhánh trên đầu mình.

Địa Khôn và Phượng Nghi thì bật cười, mặc dù thời gian họ đến

Tử Ngọc Sơn muộn hơn Tất Hỏa rất nhiều, nhưng một số tình huống mà Tất Hỏa đến Tử Ngọc Sơn, họ cũng rõ.

Có một kẻ 'lắm mồm' như Du Du ở đây, chút chuyện cũ của Tất Hỏa làm sao có thể giấu được.

Địa Khôn mỉm cười nói: "Chuyện này cũng không cần vội, trở về thương lượng với sư phụ rồi quyết định cũng kịp.

Hiện tại quan trọng nhất, vẫn là trảm ra thi thứ nhất.

Ly sư mẫu và Hồng Vân tiền bối đều đã trảm ra thi thứ hai rồi, chúng ta so với họ, còn kém hơi xa đấy!" Tất Hỏa bên cạnh giơ đôi cánh nhỏ lên, gãi gãi mào lửa trên đầu, nói: "Các ngươi đều là hậu bối, so với họ làm gì?

Hơn nữa Hồng Vân tiền bối có Hồng Mông Tử Khí, các ngươi không bì được không phải là rất bình thường sao?

Ngay cả sư phụ các ngươi, cũng chưa chắc đã bì được." Du Du bên cạnh rất tò mò hỏi: "Nói đi nói lại, các ngươi có biết, sư phụ các ngươi và Ly sư mẫu các ngươi so sánh, ai lợi hại hơn không?" Hai người nghe vậy, không khỏi im lặng không nói gì, vấn đề này, họ thật sự chưa từng nghĩ đến. ...

Chạng vạng, cảm nhận được khí tức của Ngô Sở xuất hiện, Tiểu Thư Tả trở về Tử Ngọc Sơn.

Mấy nguyên hội không gặp, Tiểu Thư Tả vẫn như xưa, vẻ ngoài trầm tĩnh, nội tâm như lửa, trực tiếp từ trong tay Tiểu Nguyệt Linh cướp đi A Sở ca của nàng.

Trong viện lạc mà Tiểu Thư Tả ở, quang mang trận pháp buông xuống, trong khuê phòng, Ngô Sở tay nắm nhật nguyệt hái sao trời, ngựa phi thương múa qua cổng u tối.

Đôi bên qua lại, giao thủ N hiệp, sau khi lĩnh hội được sự tăng

trưởng về cường độ nhục thân của đối phương, cả hai đều tỏ ra vui mừng, cũng nhận được sự thỏa mãn cực lớn.

Vuốt ve mái tóc của Tiểu Thư Tả, nghe nàng kể về tình hình phát triển của bộ lạc trong những năm qua.

Cùng với sự hòa bình ổn định của Hồng Hoang trong những năm gần đây, tốc độ phát triển của Vu tộc cũng ngày càng nhanh, đặc biệt là Ngô Sở từng vì họ mà làm một số quy hoạch.

Vu tộc chỉ cần phát triển theo từng bước là được.

Đáng tiếc, đây là một thế giới lấy tu hành làm chủ.

Nếu có người phát triển khoa học, cũng không biết qua những năm tháng dài đằng đẵng này, khoa học sẽ phát triển đến mức nào, Hồng Hoang lại sẽ biến thành bộ dạng gì.

Ngày xưa Ngô Sở cũng từng nghĩ đến việc phát triển khoa học, nhưng cuối cùng lại không thành.

Một mặt là kiến thức về vật lý hóa học, vậy mà không thể đổi lấy công đức cho hắn.

Điều này trong mắt Ngô Sở có chút vô lý, nếu văn tự là truyền thừa văn hóa, vậy vật lý hóa học, là sự chuyển đổi của lực và vật chất, như vậy mà cũng không có công đức sao?

Cũng vì điều này, hắn mới hoàn toàn từ bỏ ý định phát triển khoa học ở thế giới này.

Hắn nghi ngờ, sự phát triển của vật lý hóa học, rất có thể sẽ mang đến cho thế giới Hồng Hoang một số phá hoại không ngờ tới, giống như Địa Cầu ngày xưa.

Cho nên hệ thống Thiên Đạo mới không cho hắn công đức làm phần thưởng.

Thậm chí, Ngô Sở còn nghi ngờ, có phải hệ thống Thiên Đạo vì nhìn thấy trong điện thoại của hắn, sự cân bằng sinh thái của Địa Cầu bị con người phá hoại, cho nên mới có sự bài xích đối với khoa học không?

Chương 657

Nhưng phát triển khoa học, ở thế giới này, thực ra cũng không có ý nghĩa gì lớn lắm.

Con người từ thời đại nông nghiệp, bước vào thời đại công nghiệp, rồi đến thời đại công nghệ thông tin, từng bước phát triển này, đều là vì bản thân con người có nhu cầu về phương diện này.

Mà ở Hồng Hoang này, sinh linh Hồng Hoang lại không có nhu cầu gì về phương diện này.

Ra ngoài không có xe, không có máy bay?

Chúng ta tự mình biết bay a!

Số lượng sinh linh đông đảo, lương thực không đủ?

Chúng ta có thể không ăn không uống a!

Không có điện thoại, không thể nói chuyện từ xa?

Chúng ta có Thiên lý truyền âm, còn có thể tiến hành kết nối Đại Đạo nữa!

Không có game để chơi, không có giải trí?

Chúng ta có thể tự mình đấu pháp chơi mà!

Hàng ngày tu hành còn không đủ, còn chơi game gì nữa?

Đấy, đây chính là thế giới Hồng Hoang.

Rất nguyên thủy, nhưng thực ra cũng rất thú vị.

Mỗi thế giới, đều có cách sinh tồn và sinh hoạt của riêng mình.

Cứng rắn đem khoa học kỹ thuật của Địa Cầu chuyển đến Hồng Hoang, quả thực không có ý nghĩa gì.

Ngay cả Vu tộc là chủng tộc cần ăn cần uống, Ngô Sở cũng không nghĩ đến việc dùng khoa học kỹ thuật để giúp họ phát triển.

Vu tộc có vu khí của riêng mình, không cần những thứ hoa hòe hoa sói đó.

Nhưng quy hoạch bộ lạc mà Ngô Sở giúp họ thiết kế, cùng với bộ máy hành chính đơn giản mà hắn tạo ra, lại khiến cho Vu tộc phát triển, càng thêm nhanh chóng.

Hiện nay nhánh của bộ lạc Hậu Thổ, các bộ lạc lớn nhỏ phát triển ra, đã có gần một nghìn cái, số lượng Vu tộc của nhánh này, đã sắp gần đến mười triệu người.

Khi nghe Hậu Thổ nói ra con số này, Ngô Sở cũng không khỏi giật mình.

Hắn cũng không biết, trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, số lượng Vu tộc có nhiều như vậy không.

Nhưng nghĩ đến lúc đại chiến Vu Yêu, Đế Tuấn bày ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, lại phối hợp với lực lượng của hàng ức vạn yêu ma Yêu tộc, điều này cho thấy số lượng yêu binh ít nhất cũng đã qua ức.

Mà Vu tộc có thể đánh với Yêu tộc thành ra như vậy, chắc hẳn số lượng Vu tộc cũng không ít.

Mà hiện nay, tổng dân số Vu tộc, đã sắp gần trăm ức rồi.

Đối với vạn tộc Hồng Hoang mà nói, đây quả thực là một chủng tộc vô cùng đông đảo.

Ngô Sở cũng không biết, tộc quần đông đảo như vậy, tương lai của họ, còn có chịu thành toàn cho anh em Đế Tuấn và Thái Nhất không?

Trong đó có ai mang dị tâm không?

Nếu Thập Nhị Tổ Vu không muốn giúp Đế Tuấn và Thái Nhất, vậy thì kết cục nhất định là trời long đất lở.

Tuy nhiên, gần ức Vu tộc rải rác trên vùng đất Hồng Hoang rộng lớn vô cùng này, diện tích chiếm giữ vẫn còn là số ít.

Xung quanh những bộ lạc Vu tộc đó, vẫn là những dãy núi mênh mông vô tận.

Sau khi kể một lúc về tình hình hiện tại của Vu tộc, Tiểu Thư Tả lật người ngồi dậy, thể hiện ra một khí chất khác của nàng.

Do nhiều năm đảm nhiệm chức vụ thủ lĩnh tối cao của nhánh Vu tộc này, trên người Tiểu Thư Tả cũng dần dần có thêm một luồng khí chất nữ vương thanh lãnh, quyết đoán.

Cảm giác cao cao tại thượng đó, khiến Ngô Sở không khỏi nhiệt huyết sôi trào.

Thế là, hắn trực tiếp cúi chào vị thủ lĩnh tối cao. … Sau khi độc chiếm Ngô Sở một đêm, vào sáng sớm ngày hôm sau, Tiểu Thư Tả liền trả hắn lại cho Tiểu Nguyệt Linh, rồi ôm bữa sáng mà Tiểu Nguyệt Linh chuẩn bị cho nàng, đến bộ lạc làm việc.

Mặc dù trong bộ lạc thực ra cũng không có chuyện gì quan trọng, nhưng dù sao cũng đã độc chiếm Ngô Sở một đêm, nếu không trả lại cho Tiểu Nguyệt Linh, Tiểu Nguyệt Linh sẽ khóc cho nàng xem.

Sau đó Ngô Sở liền phát hiện, bữa sáng của hắn có phần thịnh soạn quá mức, thậm chí xuất hiện rất nhiều thứ tẩm bổ, ví dụ như nhân sâm, lộc nhung, pín hổ...

Hắn có chút cạn lời nhìn Tiểu Nguyệt Linh, "Muội nghĩ ta cần những thứ này sao?" Mặc dù đã thành thân với nàng nhiều năm, nhưng Ngô Sở chắc chắn, mình chưa từng nói với Tiểu Nguyệt Linh về

những thứ này, cũng không biết nàng nghe được từ đâu, có thể là Nghệ Bảo.

Tiểu Nguyệt Linh mặt nhỏ ửng hồng, nói: "Nghệ Bảo nói, đây đều là đồ tốt, rất bổ.

Hơn nữa tất cả đều là em làm, rất ngon." Quả nhiên là do Nghệ Bảo gây ra, cũng không biết là đã nói với nàng lúc nào.

Bản thân tu hành «Cửu Chuyển Huyền Công» đến đỉnh cấp, khí huyết nhục thân mạnh đến cực hạn, còn cần những thứ này sao?

Thật là nực cười! "Xem ra có cần phải để muội lĩnh giáo lại sự lợi hại của ta rồi!" Ngô Sở đưa tay phất một cái, những thứ trên bàn lập tức biến mất, sau đó đưa tay ôm lấy vòng eo thon của Tiểu Nguyệt Linh, hóa thành một cơn gió, biến mất không tăm tích.

Những tiểu hoa tiên đang nằm trên cành lá xem náo nhiệt, vén cành lá ra, thò đầu nhỏ xuống nhìn, kết quả phát hiện, người đã sớm không còn bóng dáng. … Trong cuộc sống hạnh phúc thay phiên giữa Tiểu Thư Tả và Tiểu Nguyệt Linh, qua hơn trăm năm, sau đó liền thấy Hoàng Long bọn họ mấy người ngồi trên Tuyệt Ảnh, trở về Tử Ngọc Sơn.

Từ khí tức tỏa ra từ trên người họ, tất cả đều đã trảm thi thành công.

Ngô Sở đối với chuyện này, cũng không quá bất ngờ, Hoàng Long cũng không phải là vị Hoàng Long chân nhân trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, Địa Khôn và Phượng Nghi là Kỳ Lân tộc và Phượng tộc, hơn nữa còn là Kỳ Lân tam đại và Phượng tam đại, huyết mạch thuần chính, không cần nghi ngờ.

Bạch Trạch trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản chính là nhân vật kiệt xuất của Thiên Đình Yêu tộc, Du Du và Tất Hỏa cũng là

thần thú trong thần thoại.

Hơn nữa bọn họ đều được mình dẫn đến Tử Tiêu Cung, nghe Lão tổ giảng đạo, có được sự trưởng thành như vậy, cũng không cần phải nghi ngờ.

Nhưng Bạch Trạch...

đặc biệt là Du Du và Tất Hỏa, số lượng đại đạo pháp tắc mà họ lĩnh ngộ, chắc chắn không bằng những Đại La kỳ cựu như Hoàng Long và Phượng Nghi. "Rất tốt!

Không tồi!

Chương 658

Các ngươi đều đã vượt qua dự tính của ta." Đối mặt với lời khen của Ngô Sở, Hoàng Long bọn họ tự nhiên là trong lòng vui mừng.

Nhưng rất nhanh, nụ cười trên mặt mọi người có chút cứng lại, bởi vì Tất Hỏa có chút ngượng ngùng nói với Ngô Sở: "Lão sư, con, con muốn gia nhập Thiên Đình!" "..." Ngô Sở nghe vậy, không khỏi ngẩn ra, chuyện này quả thực đột ngột, không có dấu hiệu gì.

Đương nhiên, cho dù có dấu hiệu, hắn cũng không nhìn thấy, dù sao trước đó hắn đều đang bế quan.

Sau khi xuất quan, bọn họ cũng đã đi đến Hỗn Độn ngoại vực.

Nhưng nghĩ đến cái tật xấu thích phóng hỏa của tên này...

Ngô Sở vốn nghĩ, đã lâu như vậy rồi, cái tật xấu này của tên này, sớm đã nên sửa rồi.

Nhưng bây giờ xem ra...

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc trên mặt Hoàng Long bọn họ, Ngô Sở ước tính, lúc tên này đưa ra quyết định này, cũng không có thương lượng với những người khác. "Tất Hỏa, ngươi điên rồi à!" Du Du, kẻ bình thường thích cãi nhau với Tất Hỏa, bản thân thuộc tính cũng tương khắc với Tất Hỏa, trực tiếp kêu lên: "Tử Ngọc Sơn còn không bằng Thiên Đình sao?

Gia nhập bọn họ có lợi ích gì?

Chuyện như vậy, ngươi vậy mà cũng không thương lượng với chúng ta..." Du Du có chút tức giận, dường như cảm thấy Tất Hỏa không coi bọn họ là bạn.

Hoàng Long thì khó hiểu hỏi: "Tại sao?" Ngô Sở cũng có chút khó

hiểu nhìn Tất Hỏa.

Tất Hỏa có chút lúng túng, nhưng hắn vẫn giữ hình dạng chim, cho nên biểu cảm trên mặt cũng không phong phú, chỉ là ánh mắt lấp lóe, đã bán đứng sự bất an trong lòng hắn.

Ngô Sở quả thực không hiểu, tại sao tên Tất Hỏa này lại muốn gia nhập Thiên Đình.

Nếu nói là vì hỏa diễm chi lực của Đế Tuấn và Thái Nhất, vậy thì hoàn toàn không cần thiết.

Bởi vì trong đại điện của bọn họ, có một ngọn Lưu Ly Nhật Quang Đăng do Thái Dương Chân Hỏa luyện chế thành.

Muốn lĩnh ngộ Thái Dương Chân Hỏa, đi lĩnh ngộ nó là đủ rồi. "Con, con chỉ muốn ra ngoài xem xem..." Tất Hỏa dường như có chút xấu hổ cúi đầu, nhưng cuối cùng lại ngẩng đầu nhìn Ngô Sở, nói: "Con rất cảm tạ mọi người trong những năm tháng dài đằng đẵng qua, đã giúp đỡ và bồi dưỡng con rất nhiều.

Nhưng con cũng hy vọng được ra ngoài xem xem, con muốn thử một chút sự chém giết và tranh đấu thực sự...

Kính mong lão sư có thể thành toàn." Ngô Sở nghe vậy, trầm mặc một lúc, rồi cười lên, xua tay, nói: "Không có gì thành toàn hay không thành toàn cả, mỗi một sinh linh các ngươi, đều có quyền lựa chọn cuộc sống mà mình muốn.

Ngày xưa giữ ngươi lại, ta đã nói rồi, tương lai ngươi muốn đi, lúc nào cũng có thể đi." Nghe Ngô Sở nói vậy, Tất Hỏa thở phào nhẹ nhõm.

Thực ra hắn đã có ý nghĩ này từ lâu, chỉ là chưa trảm thi, không tiện ra ngoài.

Dù sao hắn đến Thiên Đình, là từ Tử Ngọc Sơn đi ra.

Nếu không đạt đến cảnh giới này, ra ngoài cũng chỉ bị người ta cười chê mà thôi.

Bản thân bị cười chê còn là chuyện nhỏ, hắn càng sợ Tử Ngọc Sơn vì hắn mà bị cười chê.

Mặc dù hắn không phải là đệ tử của Ngô Sở, ngay cả đệ tử ký danh cũng không phải, nhưng hắn đã sống ở Tử Ngọc Sơn vô số năm, kiến thức học được ở đây, những thứ lĩnh ngộ được, đã sớm khiến hắn có một tình cảm đặc biệt đối với Tử Ngọc Sơn.

Cũng vì thế, hắn tuy chưa bái sư, nhưng cũng gọi Ngô Sở là 'lão sư'.

Chỉ là tương đối mà nói, hắn bây giờ càng muốn ra ngoài phiêu bạt mà thôi.

Hắn là một kẻ không chịu ngồi yên, ngày xưa ở Tử Ngọc Sơn, lúc bình thường không có việc gì, hắn liền thích chạy ra ngoài.

Hắn thực ra không chỉ thích phóng hỏa, mà càng khao khát chém giết.

Nhưng ở Tử Ngọc Sơn này, thiên tính này của hắn lại luôn bị áp chế.

Trước kia là Ngô Sở bọn họ áp chế hắn, dần dần, hắn tự mình học được cách khống chế bản thân.

Trước kia vì tu vi có chút thấp, hắn còn có thể áp chế được sự thôi thúc này.

Nhưng bây giờ đã trảm thi rồi, hắn đã không muốn tiếp tục đè nén khát vọng của mình nữa.

Ngô Sở nhìn hắn một cái, tiếp tục nói: "Nhưng đã rời đi rồi, vậy thì tương lai bất kể ngươi sống chết ra sao, đều không liên quan gì

đến Tử Ngọc Sơn trên dưới chúng ta, hy vọng ngươi có thể hiểu rõ điểm này.

Dù sao ra ngoài du lịch và gia nhập tổ chức khác, là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Gia nhập Thiên Đình, sau này ngươi đại diện chính là Thiên Đình, chứ không phải Tử Ngọc Sơn của ta.

Cho dù tương lai ngươi gặp phải nguy hiểm gì, hoặc là kẻ địch mạnh nào, chúng ta sẽ không can thiệp." Tất Phương Điểu Tất Hỏa gật gật đầu chim, tỏ ý đã hiểu. "Sư phụ..." 102.

Hoàng Long muốn nói gì đó, nhưng bị Ngô Sở giơ tay ngăn lại, sau đó một mặt mỉm cười nói: "Thực ra nếu các ngươi cũng muốn ra ngoài xông pha một phen, ta cũng ủng hộ." Nhưng ta vẫn là câu nói đó, nếu gia nhập tổ chức khác, vậy thì không còn liên quan gì đến Tử Ngọc Sơn của ta nữa." Mấy người đều lần lượt lắc đầu, tỏ ý không muốn rời khỏi Tử Ngọc Sơn.

Hoàng Long bọn họ không muốn rời đi, điều này Ngô Sở có thể hiểu, dù sao ngày xưa bọn họ trở về tộc quần của mình, tham gia đại chiến tam tộc, đã sớm lĩnh hội qua những phong ba bão táp đó.

Bây giờ ít nhiều có chút cảm giác 'từng qua biển lớn khó coi là nước', tự nhiên không muốn gia nhập Thiên Đình Yêu tộc nữa.

Huống chi, họ còn là đệ tử của vị Huyền Môn đại sư huynh là Ngô Sở.

Còn Bạch Trạch...

Ngô Sở nhìn về phía manh thú, cười nói: "Bạch Trạch, chẳng lẽ ngươi không muốn đến Thiên Đình xem xem sao?" Thánh thú Bạch Trạch trong câu chuyện thần thoại Hồng Hoang nguyên bản a!

Trí tưởng của Thiên Đình Yêu tộc đấy!

Manh thú Bạch Trạch trực tiếp lắc cái đầu nhỏ thành trống bỏi, "Không có hứng thú, vẫn là ở lại Tử Ngọc Sơn tốt hơn, muốn uống trà sữa thì uống trà sữa, muốn uống trà xanh thì uống trà xanh, bánh ngọt ăn không hết, thỉnh thoảng còn có thể ăn được mỹ thực do Nguyệt Linh tỷ tỷ làm.

Thiên Đình Yêu tộc kia có cái gì?

Còn phải giúp bọn họ đánh đánh giết giết, được không bù mất, được không bù mất...

Ta không giống như tên Tất Hỏa thích đi khắp nơi phóng hỏa kia, hắn không chịu ngồi yên, cũng có thể thông cảm." Rõ ràng, Bạch Trạch thực ra đã nhìn thấu Tất Hỏa rồi. "Du Du thì sao?" Ngô Sở lại hỏi.

Bạch Lộc ngẩng đầu nhìn nhìn, vội vàng lắc đầu, "Con cũng không đi, Thiên Đình kia cũng khá là vô vị.

Hơn nữa con từ nhỏ đã lớn lên ở Tử Ngọc Sơn, đây chính là nhà của con, con đâu cũng không đi.

Tất Hỏa muốn đi, vậy thì để Tất Hỏa đi đi!

Chương 659

Chết ở bên ngoài cũng không trách được ai." Hưu...

Mắt chim của Tất Hỏa lại liếc về phía hắn.

Có biết nói chuyện không?

Không biết nói chuyện thì câm miệng!

Bạch Lộc Du Du ngẩng đầu lên, một bộ dáng ta đây không thèm để ý đến ngươi.

Ngô Sở xua tay, "Không có chuyện gì khác thì đều giải tán đi!" Tất Hỏa nhìn nhìn mọi người, hai cánh chắp trước ngực, giống như đang vái chào, chào tạm biệt mọi người, rồi xoay người giang cánh bay đi. "Sư phụ..." Phượng Nghi gọi một tiếng.

Ngô Sở nhìn về phía nàng, hỏi: "Còn có chuyện gì sao?" "Sư phụ đừng buồn..." "Buồn?

Tại sao ta phải buồn?" Ngô Sở cười lên, "Hắn lại không phải là đệ tử của ta!

Hơn nữa, cho dù là đệ tử của ta, ngày xưa các ngươi rời đi, ta cũng đâu có buồn mấy a!

Người có chí riêng, mỗi người có sự đặc sắc riêng, ta cần gì phải ép buộc các ngươi ở lại chứ? 103.

Ta ngược lại hy vọng các ngươi đều có thể ra ngoài xông pha, Hồng Hoang rất lớn, có thể đi khắp nơi xem xem. 104.

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng Địa Khôn nói: "Sư phụ, con muốn đến Hỗn Độn ngoại vực tạo ra một tiểu thế giới, đem Kỳ Lân tộc di dời qua đó." Ngô Sở nghe vậy, không khỏi nghi hoặc, hỏi: "Tại sao

đột nhiên có ý nghĩ này?

Chẳng lẽ Kỳ Lân tộc ở đây không vui sao?

Đây là ý nghĩ của con?

Hay là ý nghĩ của Kỳ Lân tộc?" Địa Khôn kể sơ qua chuyện trong tộc Kỳ Lân, có những con Kỳ Lân dần cảm thấy mưa tạnh trời quang, bản thân lại ngon nghẻ rồi.

Sau đó y nói: "Để chúng nó tiếp tục ở lại đây cũng không phải là cách.

Có vài con Kỳ Lân thậm chí đã nảy sinh suy nghĩ bị ta hạn chế ở Tử Ngọc Sơn này, tuy rất nực cười nhưng lại là sự thật. 105.

Chúng nó cảm thấy mình rất mạnh mẽ, hoàn toàn có thể ra ngoài xông pha một phen, chứ không phải bị giam cầm ở đây…" Ngô Sở nghe vậy, cười nói: "Có phải có con còn muốn khôi phục vinh quang của tổ tiên các ngươi không?" Địa Khôn cười khổ gật đầu: "Đúng là có loại Kỳ Lân mù quáng tự đại như vậy." "Đây là thiếu sự vùi dập của xã hội đây mà!" Ngô Sở lắc đầu khẽ than.

Phải nói rằng, ưu thế thiên phú của tam tộc Hồng Hoang là điều hiển nhiên.

Nếu không thì ngày xưa cũng không thể trở thành ba đại chủng tộc xưng bá Hồng Hoang.

Trải qua năm tháng dài đằng đẵng sinh sôi nảy nở, số lượng Kỳ Lân và Phượng Hoàng lại tăng lên một chút, so với lúc mới đến Tử Ngọc Sơn thì đã gấp hai, ba lần.

Nhanh nhất đã sinh sôi đến đời thứ tư.

Trước đây tuyệt đối không nhanh như vậy, có lẽ là vì chúng cần mở rộng tộc đàn của mình, cho nên đối với việc sinh sôi hậu đại tỏ ra

khá quan tâm.

Một khi thành niên, liền sẽ bắt đầu chủ động sinh sôi thế hệ tiếp theo, chứ không như tộc Kỳ Lân và Phượng tộc ngày xưa, chuyện sinh sôi hậu đại khá tùy tính.

Còn về Long tộc thì thôi không nói, vấn đề sinh sản của Long tộc xưa nay chưa từng là vấn đề.

Hai ba trăm Kỳ Lân hoặc hai ba trăm Phượng Hoàng, so với hai tộc đàn năm xưa, dĩ nhiên nhỏ bé đáng thương, nhưng chiến lực cá thể của chúng lại cực kỳ mạnh mẽ.

Cộng thêm huyết mạch của chúng có sự áp chế tuyệt đối với phi cầm tẩu thú.

Trong tình huống này, chúng dần dần vênh váo lên, thực ra cũng là chuyện bình thường.

Địa Khôn đã nhìn ra manh mối này, không muốn gây phiền phức cho Tử Ngọc Sơn, muốn triệt để tiễn chúng đi, đây cũng quả thực là một cách.

Ngô Sở suy nghĩ một lát, nói: "Thôi được!

Ngươi đến chỗ Hạo sư thúc của ngươi, từ Ngọc Kinh Sơn đó chọn một ngọn núi lơ lửng mang về, đến lúc đó ta sẽ dạy ngươi cách khai tịch tiểu thế giới!" "Sư phụ, con cũng muốn khai tịch một tiểu thế giới cho Phượng tộc." Lúc này, Phượng Nghi đúng lúc nói: "Tình hình của Phượng tộc cũng giống tộc Kỳ Lân, tuy chúng ta còn có Bất Tử Hỏa Sơn, nhưng nơi đó bị tổ mẫu ta phong ấn, không thể phá hoại, cho nên cũng không thể quay về được nữa.

Hay là khai tịch cho chúng một tiểu thế giới, để chúng tự đi gây chuyện đi!" Nghe vậy, Ngô Sở liền nói: "Cũng được!

Vậy hai con cùng đến chỗ Hạo sư thúc đi!" Hai người đáp một

tiếng, trực tiếp rời đi, tiến về Côn Luân, quả thật là sấm rền gió cuốn.

Sau khi họ rời đi, Hoàng Long đột nhiên nói: "Sư phụ, có một chuyện, con cảm thấy cần phải nói với ngài." Ngô Sở nghi hoặc hỏi: "Chuyện gì?" Hoàng Long lộ ra một nụ cười kỳ quái, nói: "Lúc chúng con trở về, đã gặp hai vị sư thúc ở phương Tây, họ đang mời các sinh linh khác gia nhập phe họ…" Ngô Sở khẽ gật đầu, "Không sao, họ mời kệ họ, khôi phục đại địa phương Tây, vốn dĩ cũng là kỳ vọng của sư tổ đối với họ." "Nhưng họ lại chạy đến mời chúng con, còn hứa hẹn với con, cho con làm Hộ pháp Kim Long gì đó.

Còn muốn để Phượng tộc của sư muội và Kỳ Lân tộc của sư đệ cũng gia nhập phe họ." "..." Ngô Sở có chút ngạc nhiên, rồi bật cười, "Họ đúng là dám nghĩ thật!" Dừng một chút, y cũng dùng vẻ mặt kỳ quái nhìn Hoàng Long, "Ngươi nghĩ thế nào?" Thấy nụ cười kỳ quái của Ngô Sở, Hoàng Long ngẩn người, lát sau hỏi: "Sư phụ không phải nghĩ rằng chúng con động lòng rồi chứ!

Sao có thể, chúng con đâu có ngốc." Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, nói: "Đừng nói vậy, dù sao khôi phục đại địa phương Tây cũng là kỳ vọng của sư tổ các con, sao có thể nói đi theo họ là chuyện ngu ngốc được!" Hoàng Long nhếch miệng, nói: "Cái nơi cằn cỗi đó… Sư phụ cứ coi như đệ tử ham ăn biếng làm, không nỡ rời xa sự cám dỗ mỹ thực của Nguyệt Linh sư mẫu đi!" Ngô Sở ha ha cười, đứng dậy nói: "Ta đi bế quan đây!" Nói rồi, thân ảnh y trực tiếp biến mất.

Không lâu sau khi Ngô Sở biến mất, đại trận hộ sơn của Tử Ngọc Sơn truyền đến một trận dao động, "Đại sư huynh có ở đây không?

Sư đệ Tiếp Dẫn (Chuẩn Đề) bái kiến." Hoàng Long ngẩng đầu nhìn, lại liếc nhìn sân viện đã sớm bị trận pháp bao phủ, "Sư phụ chắc chắn là cố ý rồi!" Dù biết rõ sư phụ cố ý, nhưng Hoàng Long lại không thể nói gì sư phụ, y đoán là sự xuất hiện của hai vị sư thúc này

khiến sư phụ cảm thấy khó xử, dứt khoát tránh mặt.

Nhưng sư phụ có thể tránh mặt, Tử Ngọc Sơn lại không thể không có phản ứng.

Thân là đại đệ tử của Tử Ngọc Sơn, Hoàng Long đành phải đứng dậy ra ngoài nghênh tiếp. "Ra là hai vị sư thúc giá lâm, Hoàng Long có lỗi không đón từ xa, thất lễ rồi." Hoàng Long chắp tay hành lễ với hai người, "Không biết hai vị sư thúc đến Tử Ngọc Sơn có việc gì quan trọng không?" Hai người chắp tay trước ngực, khẽ gật đầu với Hoàng Long.

Sau đó Tiếp Dẫn cười hỏi: "Không biết đại sư huynh đã xuất quan chưa?" Hoàng Long lắc đầu, "Nghe nói lại bế quan rồi, chúng con về hơi muộn, lỡ mất thời điểm sư phụ xuất quan.

Không biết hai vị sư thúc tìm sư phụ con có việc gì quan trọng, nếu tiện thì lần sau sư phụ xuất quan, Hoàng Long có thể chuyển lời giúp." Chuẩn Đề khẽ cười, nói: "Sư huynh, chúng ta về thôi!

Xem ra hơi không đúng lúc rồi.

Bây giờ mọi người đều đang bế quan tu hành để trảm đệ tam thi!" "Thôi được!" Tiếp Dẫn khẽ thở dài, nói với Hoàng Long: "Cũng không có chuyện gì quan trọng khác, đợi sư phụ ngươi xuất quan, cứ nói huynh đệ chúng ta đã đến bái phỏng.

Nếu đại sư huynh lại bế quan, vậy chúng ta không làm phiền nữa, cáo từ!" Hoàng Long gật đầu nói: "Vậy Hoàng Long không giữ hai vị sư thúc nữa, cung tiễn sư thúc!" Chuẩn Đề thấy dáng vẻ không kiêu ngạo không tự ti của Hoàng Long, trong lòng không khỏi thầm mắng: Cũng có thấy ngươi giữ chúng ta đâu!

Nói năng nghe đường hoàng quá, y hệt cái nết của sư phụ ngươi!

Hoàng Long mỉm cười tiễn hai người rời đi, sau khi quay người

trở về, nụ cười trên mặt trực tiếp biến thành nụ cười khổ, bởi vì thân ảnh sư phụ y đang ở ngay trước mặt. "Sư phụ, ngài…" … Bên kia, Chuẩn Đề thầm chửi rủa một trận, sau đó truyền âm cho Tiếp Dẫn, "Sư huynh đoán không sai, gã đó căn bản không muốn giúp chúng ta.

Theo ta thấy, căn bản không cần thăm dò làm gì, cứ trực tiếp qua hỏi y là được, nếu y từ chối, vậy thì không xứng làm đại sư huynh." "Vốn còn nghĩ lấy nguyện vọng của sư phụ ra nói, có lẽ có thể nhận được chút giúp đỡ của y!

Chương 660

Không ngờ thành kiến của y đối với chúng ta lớn như vậy, có chút khó giải quyết rồi!" "Gã đó từ đầu đã xem thường chúng ta." Chuẩn Đề khẽ hừ: "Từ lần gặp ở Vạn Thọ Sơn, đến lần gặp lại sau này ở Phù Tang Thang Cốc, y vẫn luôn đối với chúng ta chẳng mặn chẳng nhạt." Tiếp Dẫn nghe vậy, khẽ thở dài. … Tử Ngọc Sơn, trên đỉnh Thần Mộc. "Hai huynh đệ đó lúc này đến Tử Ngọc Sơn chúng ta, chắc chắn không có chuyện gì tốt." Ngô Sở cười cười, nói: "Nhưng họ cũng khá thông minh, đây chỉ là một cuộc thăm dò đơn giản mà thôi." "..." Hoàng Long có chút không nói nên lời. "Sư phụ, đệ tử có một chuyện không hiểu." Ngô Sở liếc nhìn y một cái, nói: "Chuyện này mà cũng không nghĩ ra?

Hai người họ đi tiếp xúc với các con trước, để các con mang tin tức về cho ta.

Đợi họ đến lần nữa, chỉ cần xem ta có chịu gặp họ hay không, là có thể dễ dàng suy ra ta có chịu giúp họ hay không rồi." Dừng một chút, y lại nói: "Nhưng loại thăm dò này, hẳn là bút tích của Tiếp Dẫn.

Nếu là Chuẩn Đề, chắc sẽ không dùng cách uyển chuyển như vậy." Hoàng Long nghe vậy, khẽ thở ra một hơi, trong lòng không hiểu sao có chút tức giận, cảm thấy mình đã biến thành quân cờ của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, bị họ lợi dụng.

Thực tế, chuyện này, trước đó y hoàn toàn không nhận ra.

Mãi đến khi sư phụ y nhắc đến đây chỉ là một cuộc thăm dò, y mới lờ mờ hiểu ra, mình đã bị người ta xem như quân cờ.

Nhưng mà… "Đệ tử muốn hỏi không phải chuyện này, đệ tử không hiểu là, nếu sư phụ có thành kiến với hai vị sư thúc đó…" "Ta

có thành kiến gì với họ chứ?

Nói bậy bạ." "..." Hoàng Long có chút cạn lời, nhưng cũng không tiếp tục vạch trần tâm tư của sư phụ, mà hỏi: "Nếu sư phụ không thích họ, vậy tại sao lúc trước lại nhường Hồng Mông Tử Khí cho họ?

Họ chỉ là đệ tử ký danh của sư tổ, sao có thể so với sư phụ được." Nhắc đến chuyện này, nội tâm Ngô Sở không khỏi có chút bi thương, bởi vì đây hoàn toàn là câu chuyện bi kịch đệ tử thân truyền không bằng đệ tử ký danh.

Nhưng nguyên do bên trong, dĩ nhiên không tiện nói với người ngoài, để tránh Hồng Vân lại áy náy với y.

Đối với một người thật thà mà nói, điều này còn khó chấp nhận hơn cả việc làm tổn thương y. "Ngươi hiểu cái gì?" Ngô Sở bực bội nói: "Hồng Mông Tử Khí tuy tốt, nhưng thực ra hạn chế cũng khá nhiều.

Chuyện này sư tổ của ngươi đã sớm bàn bạc với ta rồi, ta đã cân nhắc rất lâu mới đưa ra quyết định không cần Hồng Mông Tử Khí." "Con biết ngay mà!" Hoàng Long lập tức có tinh thần, hỏi: "Sư phụ, không biết Hồng Mông Tử Khí này có hạn chế gì ạ?

Sư tổ không phải nói nó là đạo cơ để chứng đạo thành thánh sao?" Ngô Sở lắc đầu, nói: "Chuyện như vậy, ngươi biết cũng vô dụng.

Nói nhiều lại thành ra ta giống như không có được Hồng Mông Tử Khí, đang ghen ăn tức ở với họ vậy!" Mặc dù ghen ăn tức ở là sự thật, nhưng trước mặt đệ tử, cũng không thể nào biểu hiện ra ngoài được.

Hồng Mông Tử Khí dù có hạn chế, đó cũng là cơ sở thành đạo, ai mà không muốn?

Chỉ cần có thể chứng đạo thành thánh, chút hạn chế nhỏ nhoi có là

gì!

Huống hồ, chút hạn chế đó, căn bản chẳng là gì, có bản lĩnh thì chứng đạo trước đã rồi hãy nói.

Nếu không có bản lĩnh đó, nói nhiều cũng chỉ là trò cười mà thôi.

Chẳng qua là y có Nghệ Bảo, một công cụ gian lận có thể kết nối với hệ thống Thiên Đạo, đặc biệt là sau khi phân tích ra Nguyên Hạch, y mới dám dễ dàng từ bỏ thánh vật như vậy.

Nếu không thì y đã chuẩn bị sẵn tâm lý có lỗi với Hồng Vân rồi.

Thực ra nếu thật sự đưa ra lựa chọn đó, Ngô Sở cũng có thể tìm lý do để tự an ủi mình.

Dù sao trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, sau khi Hồng Vân có được Hồng Mông Tử Khí, kết cục cũng không tốt đẹp gì.

Nếu y không có được Hồng Hoang Tử Khí, ngược lại còn là cứu y một mạng.

Đương nhiên, nếu Hồng Vân không có được Hồng Mông Tử Khí, chắc chắn sẽ bị chế nhạo, dù sao y cũng đã giành được một trong sáu cái bồ đoàn. "Sư phụ, đệ tử còn một chuyện không hiểu." Hai người ngồi trong lương đình trên đỉnh cây, Hoàng Long vừa rót trà cho Ngô Sở, vừa hỏi.

Ngô Sở liếc nhìn y, hỏi: "Còn chuyện gì không hiểu?" Hoàng Long khẽ than: "Đệ tử không hiểu là, vì sao Thiên Đình lại đi theo con đường cũ của tam tộc ngày xưa?

Xưng bá Hồng Hoang đâu có dễ dàng như vậy, mạnh như tam tộc ngày xưa… Nhưng nhìn tình thế hiện nay, Thiên Đình dường như thật sự muốn làm như vậy." "Sao đột nhiên lại nghĩ đến chuyện này?

Sống trong một thế giới như vậy, nghĩ nhiều làm gì?

Mọi người đều đang tranh độ, chúng ta cũng là một trong số đó, nỗ lực tu hành là được." Lần trước mọi người ở Thiên Cung mở phòng chat Đại Đạo, Hoàng Long và những người khác không có tư cách tham gia, cho nên không rõ mục đích của Đế Tuấn và Thái Nhất huynh đệ.

Hoàng Long cười khổ, "Chuyện này vốn dĩ con cũng không muốn nghĩ đến, nhưng Tất Hỏa không phải đã chạy đến Thiên Đình rồi sao!

Mặc dù nó không phải đệ tử của sư phụ, nhưng dù sao cũng đã sống ở Tử Ngọc Sơn vô số năm tháng, còn dài hơn cả thời gian con đến Tử Ngọc Sơn nữa!

Thiên Đình muốn chinh phục vạn tộc, Tất Hỏa tương lai chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm." Ngô Sở tỏ vẻ rất thờ ơ, nói: "Đây là nó tự chọn, con không cần lo lắng gì cho nó, lo lắng cũng vô dụng.

Mỗi sinh linh đều phải vì lựa chọn của mình mà gánh chịu cái giá tương ứng, chứ không nên để người khác gánh thay." Hoàng Long gật đầu, nói: "Đệ tử hiểu rồi, chắc Tất Hỏa cũng không nghĩ đến việc chúng ta giúp nó gì đâu.

Chỉ là nghĩ đến hành vi của Thiên Đình hiện nay, không khác gì tam tộc ngày xưa, cho nên đệ tử mới có nghi hoặc này.

Đế Tuấn và Thái Nhất sư thúc không thể nào không nghĩ đến chứ!" Ngô Sở suy nghĩ một lát, đột nhiên bật cười.

Trong ánh mắt khó hiểu của Hoàng Long, Ngô Sở nói: "Thực ra bất kể ở đâu, thứ thôi thúc sinh linh, vĩnh viễn đều là lợi ích.

Đương nhiên, lợi ích này đại diện cho rất nhiều thứ, có thể là tu vi, có thể là tình cảm, cũng có thể là bất kỳ thứ gì khác.

Ví như tam tộc tranh bá ngày xưa, họ mưu cầu cái gì?

Chẳng phải là trở thành chủng tộc số một Hồng Hoang sao!

Vậy sau khi trở thành chủng tộc số một, họ có thể nhận được lợi ích gì?" Dưới sự dẫn dắt của Ngô Sở, Hoàng Long bắt đầu suy tư.

Ngô Sở xoay xoay chiếc cốc ngọc nhỏ nhắn, nói: "Thiên hạ nhộn nhịp, đều vì lợi mà đến.

Thiên hạ ồn ào, đều vì lợi mà đi.

Sự phát triển của vạn sự vạn vật, gần như đều không thoát khỏi quy luật này. 106.

Giống như chúng ta nỗ lực tu hành, chỉ để thoáng thấy được một tia huyền bí của đất trời vậy.

Một lúc lâu sau, Hoàng Long mới hoàn hồn, lẳng lặng nâng chén trà uống một ngụm, nhìn về phía Ngô Sở, cẩn thận hỏi nhỏ: "Lẽ nào họ cũng muốn đi con đường công đức thành thánh?" Không đợi Ngô Sở hỏi, y liền tiếp tục nói: "Ngày xưa tam tộc muốn trở thành chủng tộc mạnh nhất Hồng Hoang, đệ tử nghe được một chút tin tức từ các trưởng bối trong tộc, Tổ Long dường như có ý định thông qua việc trở thành chủng tộc mạnh nhất để ngưng tụ khí vận vạn tộc, như vậy mới có thể tiến thêm một bước." Hoàng Long càng nói càng thuận, "Đế Tuấn và Thái Nhất sư thúc tuy hào sảng đại khí, nhưng không phải là người từ bi, họ nói là để kết thúc các cuộc hỗn chiến ở Hồng Hoang, đệ tử thực ra không muốn tin lắm.

Dù sao, từ khi họ thành lập Thiên Đình, loại hỗn chiến này thực ra đã lắng xuống không ít, tranh chấp giữa các tộc đã giảm đi rất nhiều." Nhìn Hoàng Long càng nghĩ càng thông suốt, Ngô Sở không khỏi bật cười, xem ra đệ tử này của mình, cũng không giống như vị Hoàng Long Chân Nhân trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản thẳng tính như vậy! "Nhưng trong tình huống này, họ lúc đầu vẫn không ngừng chinh chiến.

Hơn nữa họ cũng không thể không biết, con đường xưng bá Hồng

Hoang này khó khăn đến mức nào, tam tộc chính là vết xe đổ, nhưng họ vẫn dứt khoát đi, điều này rõ ràng trái với lẽ thường.

Trừ phi giống như sư phụ nói, có lợi ích lớn hơn đang thôi thúc họ." Hoàng Long ngẩng đầu nhìn Ngô Sở, cười hắc hắc: "Sư phụ, đệ tử phân tích có đúng không?" "Thiện!" Hoàng Long đắc ý một hồi, rất nhanh lại nhíu mày, "Nếu đã như vậy, vậy tương lai họ chẳng phải sẽ đánh nhau với Vu tộc của sư mẫu sao?" Y có chút lo lắng nhìn Ngô Sở, thấy Ngô Sở mặt mày bình tĩnh, lát sau lại cười gượng, nói: "Nếu con có thể nghĩ đến, vậy sư phụ chắc chắn cũng có thể nghĩ đến, sư phụ nhất định đã sớm có cách đối phó rồi, con còn ở đây lo lắng vớ vẩn, để sư phụ chê cười rồi." Ngô Sở mỉm cười, nói: "Những chuyện này, con không cần nghĩ nhiều, cứ dồn tâm tư vào tu hành đi!

Chương 661

Trong thế giới mà ai ai cũng đang tranh độ này, trước khi tu vi chưa tăng lên đến cảnh giới cuối cùng, bất kỳ chuyện gì, nghĩ nhiều đều vô nghĩa.

Nói cho cùng, đây là một thế giới lấy thực lực làm đầu, trước khi thực lực của con không đủ, rất nhiều chuyện đều không làm được." Hoàng Long nghe vậy, ngẩn người, rồi lẳng lặng gật đầu.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng đó là sự thật, giống như Long tộc của họ ngày xưa.

Nhưng y vẫn không nhịn được mà nghĩ, nếu tương lai Thiên Đình thật sự đánh nhau với Vu tộc, vậy sư phụ sẽ làm gì?

Liên hợp với Vu tộc cùng đối phó Thiên Đình?

Nếu sư phụ đã sớm nghĩ đến điều này, tại sao còn ngồi nhìn Thiên Đình lớn mạnh?

Giải quyết vấn đề ngay từ khi mới manh nha, chẳng phải là điều sư phụ dạy họ sao?

Nhìn sư phụ và sư mẫu đối với Thái Nhất sư thúc cũng không giống có phòng bị gì, lẽ nào giữa họ còn có ước định gì khác?

Ngay lúc Hoàng Long không nhịn được mà suy nghĩ lung tung, bên Ngô Sở lại bắt đầu kết nối Đại Đạo với Hạo. "Đại sư huynh, là huynh để Phượng Nghi và Tiểu Khôn khai tịch động thiên thế giới sao?" "Hai đứa nó đến chỗ ngươi rồi à!" Ngô Sở cười đáp, "Ngươi cứ tùy tiện cho chúng một ngọn núi lơ lửng là được, dù sao những ngọn núi lơ lửng đó để ở Ngọc Kinh Sơn cũng vô dụng." Sư phụ đã hợp đạo rồi, không thể nào quay lại Ngọc Kinh Sơn được nữa.

Theo lý mà nói, y thân là đại sư huynh, đáng lẽ phải kế thừa 'di sản' Ngọc Kinh Sơn của sư phụ mới đúng.

Nhưng lần trước Hạo và Dao đến đây, cũng không nhắc đến chuyện này với y.

Đương nhiên, Ngô Sở thân là chủ nhân của Tử Ngọc Sơn, cũng không thật sự chạy đến Ngọc Kinh Sơn ở.

Y không muốn làm hàng xóm với ba huynh đệ Thái Thượng, đặc biệt là không muốn làm hàng xóm với Nguyên Thủy.

Hạo có chút dở khóc dở cười, "Sư huynh, huynh đang muốn ta dỡ nhà của sư phụ à!

Hôm nào sư phụ trở về, nếu trách tội, ta không gánh nổi cho sư huynh đâu." Ể?

Sư phụ còn trở về?!

Ngô Sở không khỏi ngẩn người, lát sau lại nghĩ đến thời kỳ Phong Thần, các thánh nhân đại chiến, đánh nát Hồng Hoang, Lão Tổ xuất hiện, đuổi các đại thánh nhân ra khỏi Hồng Hoang.

Xem ra, Lão Tổ sư phụ thật sự có khả năng sau khi hợp đạo, lại để đạo thân trở về Ngọc Kinh Sơn 'hưởng phúc'. "Được!

Đến lúc sư phụ trở về trách tội ngươi, ngươi cứ nói thẳng là ta bảo chúng nó đến lấy núi lơ lửng." Ngô Sở bật cười, lát sau lại nói: "Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, chúng ta truyền âm Đại Đạo thế này, sư phụ đã hợp đạo, chắc cũng có thể nghe được chứ!

Sư phụ, sư phụ, ngài đang nghe không ạ?

Nghe được thì lên tiếng một cái đi ạ!" Đương nhiên, không có bất kỳ phản ứng nào.

Thế là, Ngô Sở không từ bỏ mà tiếp tục làm liều, nói: "Sư phụ,

nếu ngài bây giờ đã hợp đạo rồi, hay là đem phần di sản Ngọc Kinh Sơn này…" Rẹt… Đột nhiên, trời quang sấm sét.

Một đạo sấm sét màu tím vang dội trên bầu trời Tử Ngọc Sơn.

Cũng không thấy sấm sét đó xé nát trận pháp hộ sơn, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, nó lại trực tiếp nổ vang trên đầu Ngô Sở, hoàn toàn khiến Ngô Sở không thể trốn, không thể tránh.

Nhưng đạo sấm sét to lớn đó lại không làm nổ tung lương đình nơi Ngô Sở đang ở.

Trong tiếng sấm vang, dường như truyền đến một đạo ý niệm: Di sản?

Ta còn chưa chết!

Hoàng Long đang ngồi trầm tư bên cạnh thấy vậy, không khỏi mắt chữ A mồm chữ O.

Y nào biết, sư phụ nhà mình rốt cuộc đã làm chuyện gì trời không dung đất không tha, mà có thể dẫn sấm sét xuyên qua đại trận hộ sơn và lương đình để đánh thẳng vào y!

Kết quả ngay lúc y đang mắt chữ A mồm chữ O, sư phụ y một tay nắm lấy cánh tay y.

Khoảnh khắc tiếp theo, sấm sét màu tím từ trên người Ngô Sở truyền sang người Hoàng Long. "Sư… phụ…" Hoàng Long lập tức khóc không ra nước mắt nhìn Ngô Sở, mái tóc dài trên đầu đã dựng đứng cả lên, khiến cặp sừng rồng trên trán trông không còn rõ ràng nữa.

Trên tán cây, các tiểu hoa tiên lần lượt thò đầu ra từ cành lá, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ khó hiểu, nhìn Ngô Sở đang phun ra một làn khói đen từ miệng.

Lúc này, Ngô Sở đã bị tia sét tím đánh cho đen thui, tóc tai dựng đứng.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng ánh sáng từ trên xuống dưới chảy qua người Ngô Sở.

Trong nháy mắt, dáng vẻ thảm hại đã thay đổi hoàn toàn.

Tiểu Nguyệt Linh đang đeo tạp dề, một tay cầm chảo, một tay cầm xẻng, ló ra từ phòng bếp, vừa hay nhìn thấy ánh sáng lóe lên trên người Ngô Sở, "A Sở ca, sao vậy?" "Không sao, ta đang tu luyện lôi pháp thôi!" Ngô Sở vừa trả lời, vừa thầm dùng phương thức truyền âm Đại Đạo nói với sư phụ: "Aiya!

Sư phụ quả nhiên thần thông quảng đại, không nơi nào không có mặt…" Sau một tràng nịnh bợ sư phụ, Ngô Sở mới nói: "Nhưng mà sư phụ, ngài cũng không cần dùng cách xuất hiện hoành tráng như vậy để chào hỏi đệ tử đâu ạ!

Thực sự quá nhiệt tình rồi!" Hạo: "..." Hạo rất tò mò, rốt cuộc sư phụ đã nói gì với đại sư huynh?

Nhưng sư phụ không hề phát ra âm thanh nào, hoặc có phát ra nhưng hắn không nghe thấy.

Hắn chỉ có thể hỏi Ngô Sở, "Đại sư huynh, sư phụ thật sự có thể nghe thấy sao?" "Đây không phải là nói nhảm sao!

Sư phụ lấy thân hợp đạo, tự nhiên không nơi nào không có mặt, chỉ cần sư phụ muốn, có chuyện gì mà sư phụ không biết chứ?

Không tin ngươi gọi sư phụ một tiếng xem." Sau đó Hạo bắt đầu gọi sư phụ đủ kiểu, kết quả chẳng có gì xảy ra, nghĩ rằng Ngô Sở đang lừa mình.

Ngô Sở lòng rất mệt, rất muốn nói thẳng với hắn, hay là ngươi chửi một câu thử xem.

Nhưng y không dám nói thẳng, sợ bị sư phụ biết, lại tặng y một tia sét nữa.

Phát hiện này, khiến Ngô Sở thực ra cũng khá phiền muộn.

Sư phụ hợp đạo, không biết những bí mật trước đây có bị sư phụ phát hiện không, dù sao sau này cái trò truyền âm Đại Đạo này, đối với lão nhân gia ngài dường như không còn bí mật gì nữa.

Nếu không phải biết Lão Tổ thích yên tĩnh làm một lão đạo sĩ đẹp trai, không thích bị người khác làm phiền, Ngô Sở thật sự lo lắng, những lời thủ thỉ phòng khuê của mình với các bà vợ, có bị lão nhân gia ngài nghe lén hay không.

Nói đi cũng phải nói lại, sư phụ chắc không nhàm chán đến thế đâu nhỉ!

Ngô Sở lòng bất an thầm lẩm bẩm.

Kết thúc cuộc gọi với Hạo, Ngô Sở nhìn tiểu Hoàng Long đã hồi phục nhưng vẫn đang oán trách nhìn y, "Sao còn chưa đi tu hành?

Có chuyện gì à?" Tiểu Hoàng Long mấp máy miệng, lát sau hỏi: "Sư phụ, ngài thật sự đang lĩnh ngộ lôi pháp sao?

Chương 662

Con thấy tia sét vừa rồi, sao có chút giống Tử Tiêu Thần Lôi của sư tổ?" Ngô Sở tùy tay vung lên, một đạo sấm sét màu tím xuất hiện từ hư không, trong nháy mắt đánh vào đầu tiểu Hoàng Long, "Có phải giống như vậy không?" "..." Tiểu Hoàng Long càng oán trách hơn, đứng dậy chạy một mạch, trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi.

Có màn biểu diễn này của Ngô Sở, những người khác cuối cùng cũng tin, y vừa rồi chính là đang lĩnh ngộ lôi pháp.

Chỉ là trong quá trình lĩnh ngộ này, xảy ra một chút sự cố ngoài ý muốn.

Không ai tin, tia sét vừa rồi là do sư phụ y ban cho y.

Đương nhiên, bản thân Ngô Sở cũng không thể nào đi nói ra.

Hai ngày sau, Phượng Nghi và Địa Khôn mỗi người mang theo một ngọn núi lơ lửng, từ Ngọc Kinh Sơn trở về.

Ngọn núi lơ lửng khổng lồ, bị họ dùng pháp lực bao bọc, thu nhỏ thành một ngọn núi nhỏ, trực tiếp nâng trên tay, trông có chút giống một 'tiểu sơn ấn'. "Biết làm thế nào để hoàn thiện một thế giới có thể cho sinh linh cư ngụ không?" Đối mặt với vẻ mặt mộng mị chỉ biết lắc đầu của hai đệ tử, Ngô Sở đành phải đảm nhận trách nhiệm của một người thầy, "Sinh linh cần hô hấp, thứ để hô hấp là gì?" "Linh khí!" Hai đệ tử với vẻ mặt chắc nịch, nói.

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, lắc đầu nói: "Đúng, nhưng cũng không hoàn toàn đúng.

Các con đều đã là cường giả cảnh giới Trảm Thi rồi, tự mình đi

phân tích thành phần trong không khí bên ngoài, sau đó có thể đi tìm nguồn gốc của những thành phần này." Chỉ một lúc, Địa Khôn liền nói: "Trong không khí, ngoài linh khí ra, dường như còn có không ít thành phần khác, có một số là phế khí do sinh linh thở ra, có một số là linh khí do cây cỏ hít thở, trong những linh khí này, lại có một số thành phần khác…" Ngô Sở lười phổ cập kiến thức hóa học cho họ, liền nói: "Cho nên một thế giới, cần phải có một đạo pháp tắc đại đạo cơ bản nhất, pháp tắc Ngũ Hành Đại Đạo.

Hơi thở của cây cỏ, thực ra cần ánh sáng mặt trời, ánh sáng mặt trời có thể xem là đến từ hỏa; bản thân cây cỏ thuộc mộc, trưởng thành cần nước và các dưỡng chất khác trong đất, mà trong những dưỡng chất này, lại bao hàm một số nguyên tố kim loại, cho nên cần pháp tắc kim…" Trong lời kể của Ngô Sở, Phượng Nghi và Địa Khôn dần lộ ra vẻ sùng bái, họ biết sư phụ vô sở bất năng, mạnh mẽ vô cùng, nhưng vạn vạn lần không ngờ, ngay cả những điều này cũng biết. "Thực ra một thế giới, chỉ cần một đạo pháp tắc ngũ hành, những thứ khác tự thân nó có thể thông qua thời gian dài diễn hóa, dần dần tự hoàn thiện.

Nhưng chúng ta khai tịch thế giới, tự nhiên không thể để nó từ từ diễn hóa, bởi vì thời gian này, có thể cần đến mấy vạn nguyên hội.

Đại địa Hồng Hoang từ khi Bàn Cổ đại thần khai tịch đến nay, không biết đã qua bao nhiêu năm tháng, mới có được diện mạo như bây giờ.

Hơn nữa Bàn Cổ đại thần khai tịch phương thiên địa này, cũng đã sớm ban cho nó ba ngàn đại đạo…" Ngô Sở bảo họ dùng pháp tắc đại đạo mà bản thân lĩnh ngộ, bên ngoài ngọn núi lơ lửng trong tay họ, đan dệt thành một tấm lưới thần liên pháp tắc, bao bọc ngọn núi lơ lửng lại. "Bàn Cổ đại thần ngày xưa khai tịch Hồng Hoang, gần như có thể nói là từ không thành có, khiến bụi bặm hỗn độn ngưng tụ

thành đại địa, sau đó dùng thần liên đại đạo để cố định nó… Khai tịch tiểu thế giới thì không cần phiền phức như vậy, bởi vì chúng ta đã có một mảnh đại địa, cho nên chỉ cần cải tạo và duy trì môi trường trên mảnh đại địa này là được rồi." Hai vị đệ tử gật đầu, Phượng Nghi hỏi: "Sư phụ, vậy linh khí từ đâu mà có?" Ngô Sở cười hỏi: "Các con có biết linh khí của đại địa Hồng Hoang bắt nguồn từ đâu không?" "Hỗn Độn ngoài vũ trụ!" Hai vị đệ tử trả lời, lát sau Địa Khôn lại nói: "Nhưng mà sư phụ, chúng con cũng không biết trận pháp chuyển hóa linh khí mà sư tổ bố trí bên ngoài Tử Tiêu Cung!" Ngô Sở gật đầu, nói: "Linh khí của đại địa Hồng Hoang, quả thực đều đến từ Hỗn Độn ngoài vũ trụ.

Những ngôi sao ngoài tinh không kia, thực ra chính là một đại trận tinh thần tự nhiên chuyển hóa linh khí hỗn độn thành linh khí tiên thiên.

Bức tường Hỗn Độn ở phía tinh không đó thực ra khá mỏng manh, bão Hỗn Độn có thể thông qua bức tường đó, tràn vào tinh không.

Cũng vì nguyên nhân này, ngày xưa mới có Hỗn Độn Cự Thú chạy đến vùng tinh không đó…" Dừng một chút, Ngô Sở lại nói: "Đại trận Tử Tiêu Thần Lôi mà sư tổ các con ngày xưa bố trí bên ngoài Tử Tiêu Cung, thực ra chính là phỏng theo đại trận tinh thần đó mà bố trí.

Nhưng sư tổ các con đã cải tiến, thêm vào Tử Tiêu Thần Lôi, gia tốc quá trình phân giải linh khí hỗn độn." Hai đệ tử nghe vậy, không khỏi gật đầu, biết sư phụ chắc chắn biết cách bố trí đại trận đó, nếu không cũng không thể biết rõ như vậy. 107.

Ngô Sở lại nói: "Ngoài ra, một số Hỗn Độn Linh Căn, cũng có thể thôn phệ linh khí hỗn độn, sau đó nhả ra linh khí tiên thiên, cây Kiến Mộc kia có hiệu quả này." Hai người lại tiếp tục gật đầu, chuyện này, sớm đã biết từ khi họ ở Ngọc Kinh Sơn nhìn thấy cây Hỗn Độn Linh

Căn Hoàng Trung Lý.

Họ ngày xưa còn từng tu hành một thời gian trên ngọn núi lơ lửng trồng cây Hoàng Trung Lý đó.

Địa Khôn hắc hắc cười, hỏi: "Sư phụ, ngài có thể bồi dưỡng một cây Bàn Đào con hoặc Nhân Sâm Quả con tặng cho chúng con không?

Như vậy chúng con sẽ không sợ tiểu thế giới linh khí cạn kiệt nữa." Phượng Nghi cũng gật đầu nói: "Tiểu thế giới chúng con khai tịch, chắc chắn không thích hợp với Kiến Mộc, loại cây khổng lồ này trưởng thành lên, chút đại địa của chúng con còn không đủ để nuôi nó." Họ đều biết Ngô Sở có cây Bàn Đào con và cây Nhân Sâm Quả con, hơn nữa đều là Hỗn Độn Linh Căn, tuy không thể so sánh với cây mẹ của chúng.

Ngô Sở lắc đầu nói: "Vận dụng Hỗn Độn Linh Căn để phân giải linh khí hỗn độn, rồi lại cung cấp cho tiểu thế giới của các con, tốc độ này quá chậm, căn bản không đủ cho tộc đàn các con tu hành." Hai người nghĩ lại, cũng đúng là vậy.

Tốc độ tu hành của hai chủng tộc họ đều khá nhanh, tốc độ tiêu hao linh khí tự nhiên cũng nhanh hơn nhiều so với các chủng tộc khác. "Sư phụ, vậy các sinh linh khác nếu muốn khai tịch tiểu thế giới, vấn đề linh khí của họ sẽ giải quyết thế nào ạ?" Phượng Nghi lại hỏi.

Ngô Sở cười nói: "Cũng rất dễ giải quyết!

Quay về Hồng Hoang hấp thu linh khí, rồi quay lại tiểu thế giới của họ để phóng thích ra.

Chẳng phải là làm công nhân vận chuyển linh khí sao!

Vì để tộc đàn có thể sinh sôi nảy nở tốt hơn, có gì đáng xấu hổ đâu!" "..." Hai tiểu đồ đệ nghe vậy, nhìn nhau.

Thực ra, trong đại địa Hồng Hoang này, mạch khoáng linh thạch

do linh khí tiên thiên ngưng tụ thành, nhiều đến mức không đếm xuể.

Chỉ là sinh linh của đại địa Hồng Hoang, căn bản không cần đến mà thôi.

Linh khí bên ngoài cực kỳ nồng đậm, bất kể là hô hấp hay chiến đấu, về cơ bản đều đủ cho mọi người tiêu hao.

Còn về tu vi đến tầng thứ của họ, một khi đấu pháp, lượng linh khí hút vào, cũng không phải một chút linh thạch có thể bù đắp ngay lập tức.

Một khi pháp lực tự thân tiêu hao hết, linh khí hút vào đều là từng mảng từng mảng.

Cũng vì vậy, ở đại địa Hồng Hoang linh khí nồng đậm này, linh thạch vẫn chưa phổ biến.

Ngô Sở đoán, đợi sau khi đợt khai tịch tiểu thế giới này kết thúc, việc sử dụng linh thạch rất có khả năng sẽ dần trở thành xu hướng chủ đạo của các sinh linh trong những tiểu thế giới đó.

Đến lúc đó, đại địa Hồng Hoang e là sẽ bị các cường giả đó đào cho lỗ chỗ.

Ngô Sở đang suy nghĩ, có nên cải tiến đại trận phân giải hỗn độn Tử Tiêu Thần Lôi của sư phụ thành một phiên bản yếu hơn, bán cho những cường giả muốn khai tịch tiểu thế giới không.

Một là có thể kiếm trước một khoản, hai là cũng có thể để Hồng Hoang bớt bị tổn thất.

Dưới sự chỉ điểm của Ngô Sở, Địa Khôn và Phượng Nghi bắt đầu xây dựng trận pháp bên ngoài hai ngọn núi lơ lửng kia.

Trận pháp lấy các loại thần liên Đại Đạo pháp tắc làm cơ sở, tập hợp phòng ngự và phân giải hỗn độn tử khí vào làm một.

Chỉ có điều, số lượng Đại Đạo pháp tắc mà Địa Khôn và Phượng Nghi lĩnh ngộ được không thể nào so sánh với Ngô Sở, sau khi đánh vào hơn trăm đạo pháp tắc thì chỉ đành trơ mắt nhìn Ngô Sở.

Ngô Sở vốn định sớm đi bế quan, nhưng khi nghĩ đến việc có thể dùng thứ này để đổi lấy một ít bảo bối với các cường giả khác, hắn đành phải nén lại ý định bế quan, bắt tay vào làm việc mệt nhọc.

Từng sợi thần liên Đại Đạo được hắn đan dệt ra, đánh vào trong trận pháp.

Hai ngọn núi lơ lửng khổng lồ xuất hiện trong Tử Ngọc Sơn, tự nhiên thu hút không ít sinh linh chạy tới vây xem, đặc biệt là những con phượng hoàng và kỳ lân của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc.

Chỉ có điều bọn họ còn chưa biết chuyện các cường giả chuẩn bị khai tịch tiểu thế giới, nên cũng không rõ hai ngọn núi lơ lửng này dùng để làm gì.

Bọn họ còn tưởng đây là chuẩn bị dựng hai khu nghỉ dưỡng trên không trung Tử Ngọc Sơn nữa chứ!

Mấy trăm năm sau, thần liên được hình thành từ gần hai ngàn đạo Đại Đạo pháp tắc đan vào nhau bên ngoài hai ngọn núi lơ lửng, tạo thành một cái 'thiên võng' cực kỳ vững chắc.

Cái 'thiên võng' này có thể gọi là 'thiên mạc', từ trên núi lơ lửng ngẩng đầu nhìn lên, có thể phát hiện bầu trời bên trong khác với bầu trời bên ngoài.

Thực ra bầu trời của thế giới Hồng Hoang này cũng không được coi là bầu trời thật sự, bởi vì mặt trời trên trời kia không phải là Thái Dương Tinh thật sự.

Có sự gia trì của những Đại Đạo pháp tắc này, thế giới của núi lơ lửng về cơ bản đã có thể nói là thành hình, chỉ còn thiếu trận pháp

thần lôi chuyển hóa hỗn độn linh khí chưa được khởi động mà thôi.

Chương 663

Về phần những Đại Đạo pháp tắc còn thiếu bên trong, tương lai có thể từ từ bổ sung.

Trong hai tiểu thế giới này, ngay cả Địa Khôn và Phượng Nghi cũng có thể lĩnh ngộ những Đại Đạo pháp tắc mà họ chưa lĩnh ngộ được, không cần phải quay về Hồng Hoang.

Trừ phi gần hai ngàn đạo Đại Đạo pháp tắc mà Ngô Sở đánh vào đây bị bọn họ lĩnh ngộ hết.

Hơn nữa, khác với Đại Đạo pháp tắc do người khác lĩnh ngộ, cơ sở hình thành thần liên trật tự Đại Đạo của những Đại Đạo pháp tắc mà Ngô Sở lĩnh ngộ lại là Nguyên Hạch Thần Văn.

Đối với sinh linh bình thường mà nói, điều này thực ra không ảnh hưởng quá lớn đến họ.

Bởi vì sinh linh bình thường căn bản không thể tu hành đến độ cao đó.

Nhưng đối với cường giả mà nói, ít nhiều vẫn có sự khác biệt.

Ví dụ, nếu trong tiểu thế giới sinh ra một số sinh linh có thiên phú cực mạnh, thì cực hạn mà họ có thể lĩnh ngộ trong các tiểu thế giới khác chính là những bản nguyên Đại Đạo mà các cường giả khác đã lĩnh ngộ.

Còn trong hai tiểu thế giới do Ngô Sở bố trí này, cực hạn của họ có thể là nguyên hạch bên trong bản nguyên.

Nói cách khác, giới hạn trên của hai tiểu thế giới này cao hơn. "Được rồi, mọi thứ đã xong, chỉ chờ mang hai ngọn núi lơ lửng này đến Hỗn Độn ngoại vực thử nghiệm một phen, xem hiệu quả chuyển

hóa hỗn độn linh khí thế nào." Mặc dù mệt, nhưng Ngô Sở lại có chút phấn khích, có một cảm giác thành tựu khó tả.

Hơn nữa, nếu hiệu quả không tệ, thì có thể dùng để đổi bảo bối rồi.

Không cần nhiều, một trận pháp đổi một kiện cực phẩm linh bảo, đổi không?

Linh hồn thương nhân trong cơ thể Ngô Sở bùng cháy dữ dội.

Cũng không biết nếu lão tổ biết hắn cầm trận pháp chuyển hóa hỗn độn linh khí thành tiên thiên linh khí đi đổi bảo bối với người khác, liệu có tức giận đến mức lại giáng cho hắn mấy đạo lôi không. "Sư phụ, có cách nào để chúng ta ở trong Hỗn Độn cũng có thể như ở trên đại địa Hồng Hoang, trong nháy mắt đến được bất kỳ nơi nào muốn đến không?" Phượng Nghi hỏi: "Ở trong Hỗn Độn, chúng ta chỉ có thể bay, quá lãng phí thời gian." Câu hỏi của Phượng Nghi khiến Ngô Sở nghĩ đến trận pháp dịch chuyển siêu viễn cự ly xuyên tinh vực.

Cũng nghĩ đến thời điểm Vu Yêu đại chiến sau này, binh mã hai bên xông vào chém giết.

Lúc đó, Vu tộc hẳn là có loại trận pháp dịch chuyển này, nếu không, đại địa Hồng Hoang rộng lớn như vậy, để binh mã hai bên xông vào nhau, phải xông bao nhiêu năm?

Thử tưởng tượng xem, nếu là người bình thường, một tiếng 'xông lên', rồi xông từ chiến trường bên này sang chiến trường bên kia, đã tóc bạc trắng xóa...

Nghĩ đến đây, hắn không nhịn được muốn cười.

Ban đầu, đám tổ vu của Hậu Thổ tiểu thư tả có thể dựa vào Bàn Cổ Thần Điện để dịch chuyển bản thân đến bất cứ nơi nào họ muốn,

Ngô Sở đã có chút suy đoán.

Trước đây mọi người ra ngoài, toàn bộ đều phải dựa vào bay.

Sau này Ngô Sở và bọn họ học được Càn Khôn Na Di thuật do Càn Khôn Lão Tổ truyền lại, tốc độ mới được nâng lên, nhưng vẫn chưa đủ.

Mãi cho đến khi lão tổ giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, giải thích cặn kẽ hơn về cách sử dụng Không Gian Đại Đạo và Càn Khôn Đại Đạo, mọi người mới có thể dựa vào sức mạnh của Đại Đạo để di chuyển tức thời một khoảng cách xa.

Về mặt lý thuyết, Ngô Sở cảm thấy, việc dịch chuyển siêu viễn cự ly này hẳn là có thể thực hiện được.

Nhưng điều này cần thời gian dài để nghiên cứu, giống như khi hắn nghiên cứu luyện đan thuật năm xưa.

Nhưng bây giờ mọi người đều đang nỗ lực để trảm ra thi thứ ba, Ngô Sở cũng không tiện lãng phí thời gian vào việc nghiên cứu đạo trận pháp dịch chuyển.

Thế là hắn liền nói: "Ta có một ý tưởng, các ngươi xem, chúng ta có thể thiết lập một trận pháp ở hai điểm cách nhau rất xa, và để hai trận pháp này tương ứng với nhau, khiến cho giữa chúng có thể tiến hành dịch chuyển qua lại hay không..." Ý tưởng kỳ lạ của Ngô Sở trước nay luôn rất nhiều, Phượng Nghi và Địa Khôn nghe thấy ý tưởng này của hắn cũng không thấy kỳ lạ.

Hơn nữa, nghĩ kỹ lại, dường như cũng có lý. "Khi chúng ta vận dụng Càn Khôn pháp tắc và Không Gian pháp tắc để di chuyển một khoảng cách xa, nguyên lý pháp tắc được vận dụng thực ra là giống nhau.

Chỉ là chúng ta là Đại La, có đủ thực lực để vận dụng sức mạnh

của Đại Đạo pháp tắc.

Vậy chúng ta có thể dùng hai trận pháp để thể hiện nguyên lý này, để cho sinh linh bình thường cũng có thể nhờ vào sức mạnh của trận pháp mà dịch chuyển không?" Nghe Ngô Sở nói vậy, Địa Khôn có chút chột dạ hỏi: "Sư phụ, ý tưởng mà người nói, trước đây đã từng nghiên cứu qua chưa?" "Chưa, chỉ là tạm thời nghĩ ra thôi." Ngô Sở thẳng thắn nói: "Bây giờ những người có tu vi ở top đầu, ai lại lãng phí thời gian vào việc nghiên cứu này chứ?

Tất cả đều đang chuẩn bị cho việc trảm thi thứ ba.

Đặc biệt là những người có Hồng Mông Tử Khí." Phượng Nghi suy nghĩ một lát rồi nói: "Sư phụ, vậy việc này tạm thời giao cho chúng ta nghiên cứu đi!

Dù sao chúng ta nhất thời cũng rất khó trảm ra thi thứ hai.

Hơn nữa, chúng ta cũng không thể để sư phụ bị sư mẫu Thanh Khâu bỏ lại quá xa được..." Nếu lời này mà từ miệng Hoàng Long hoặc Địa Khôn nói ra, Ngô Sở sẽ phải nghi ngờ liệu bọn họ có đang chế nhạo hắn, người làm sư phụ này không.

Nhưng nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Phượng Nghi, chứng tỏ trong mắt nàng, hắn, người làm sư phụ này, quả thực không mạnh bằng Thanh Khâu Ly, người làm sư mẫu.

Điều này khiến Ngô Sở có chút cạn lời, dù gì sư phụ các ngươi đây cũng là cường giả Chuẩn Thánh cảnh đã trảm ra thi thứ hai rồi đấy!

Thật là, một chút tinh ý cũng không có. "Việc này không vội, các ngươi có thể đến Hỗn Độn ngoại vực thử nghiệm trận pháp Tử Tiêu Thần Lôi kia trước, xem hiệu quả chuyển hóa hỗn độn linh khí thế nào.

Trận pháp dịch chuyển này, tương lai có khối thời gian để từ từ nghiên cứu, cứ vậy đi!

Vi sư đi bế quan đây." Người nào đó không được hưởng thụ màn nịnh nọt của đồ đệ, tự mình phủi mông bỏ đi.

Hai sư tỷ đệ mang theo hai ngọn núi lơ lửng, chuẩn bị đi đến Hỗn Độn ngoại vực để tiến hành thực nghiệm một phen.

Nhưng trước khi đi, họ suy nghĩ một lát, trực tiếp đưa đám kỳ lân và phượng hoàng vào trong núi lơ lửng, chuẩn bị đưa chúng đến ngoại vực trước rồi tính. "Tộc trưởng, chúng ta đi đâu vậy?" "Tộc trưởng, chúng ta sắp dọn ra khỏi Tử Ngọc Sơn sao?" "Tộc trưởng, chúng ta sắp về Bất Chu Sơn (Bất Tử Hỏa Sơn) sao?" ...

Bất kể là Kỳ Lân tộc hay Phượng tộc, câu hỏi của họ đều na ná nhau.

Địa Khôn và Phượng Nghi cũng không giấu giếm, nói: "Có một chuyện, các ngươi vẫn luôn không rõ lắm, bây giờ có thể nói cho các ngươi biết..." Địa Khôn và Phượng Nghi ở trong tiểu thế giới của mỗi người, đem lý tưởng vĩ đại của Thiên Đình chuẩn bị thống nhất Hồng Hoang vạn tộc nói cho mọi người nghe.

Kết quả là họ còn chưa nói xong, đã có kỳ lân và phượng hoàng la hét lên, "Bằng bọn chúng mà cũng đòi thống nhất Hồng Hoang vạn tộc?

Chuyện mà tiên tổ chúng ta còn chưa làm được, ha ha..." "Đúng vậy!

Tộc trưởng, dù thế nào đi nữa, Kỳ Lân tộc (Phượng tộc) chúng ta sẽ không đầu quân cho Thiên Đình của bọn chúng, chúng ta không thể mất mặt con kỳ lân (con phượng) này được." "Tộc trưởng, hay là chúng ta đánh với chúng một trận đi!

Biết đâu chúng ta trực tiếp đánh sập Thiên Đình luôn thì sao!

Nếu chúng ta thay thế Thiên Đình..." Phượng Nghi và Địa Khôn đều không khỏi dùng ánh mắt thương hại nhìn đám đầu đất này.

Sau đó hai sư tỷ đệ đều dùng chung một phương pháp, trực tiếp dùng một tay trấn áp đám đầu đất này. "Chỉ bằng chút bản lĩnh này của các ngươi mà cũng dám la hét?" Lời của hai sư tỷ đệ về cơ bản là giống nhau, nhưng vẻ mặt Phượng Nghi không có vẻ giễu cợt mà lạnh lùng tuấn tú, còn vẻ giễu cợt trên mặt Địa Khôn thì cực kỳ rõ ràng.

Chương 664

"Chỉ với chút tu vi này của các ngươi, ngay cả ta cũng đánh không lại, còn muốn đánh với cường giả có tu vi tương đương với sư phụ ta sao?

Các ngươi đã trảm thi chưa?

Ta mới trảm ra thi thứ nhất, cường giả của Thiên Đình đã có mấy vị trảm ra thi thứ hai, một tay là có thể trấn áp ta rồi, còn các ngươi thì sao?" Địa Khôn ra vẻ hận rèn sắt không thành thép, mắng đám đầu đất kia: "Khi xưa lão tổ lấy thân hóa thành sơn mạch làm cái giá, hướng thiên địa phát đại thệ, để cho Kỳ Lân tộc chúng ta trở thành điềm lành của Hồng Hoang thiên địa, đó là tiên tổ dùng tính mạng để đổi lấy cho mọi người.

Các ngươi muốn làm gì?

Muốn nỗ lực của tiên tổ hóa thành hư ảo?

Muốn Kỳ Lân tộc chúng ta vong tộc diệt chủng?" Địa Khôn khí thế bùng nổ, dọa cho không ít kỳ lân run lẩy bẩy.

Còn bên Phượng Nghi, tuy không mắng người như Địa Khôn, nhưng cũng có thành viên Phượng tộc bị nàng nói cho cúi đầu không nói nên lời, muốn phản bác lại không được, thực lực hoàn toàn bị nghiền ép.

Kỳ Lân tộc và Phượng tộc ngày nay sớm đã có cường giả Đại La cảnh, nhưng cảnh giới Trảm Thi thì chưa có.

Phượng Nghi và Địa Khôn cũng không thả họ ra ngoài, vì vậy họ ngay cả linh bảo dùng để trảm thi cũng chưa chuẩn bị xong, tự nhiên cũng không thể nói đến việc trảm thi.

Vốn dĩ họ còn tưởng lần này đưa họ rời khỏi Tử Ngọc Sơn là muốn họ đổi nơi khác để phát triển tộc quần.

Ai ngờ, lại là kết quả này. "Tộc trưởng, ta không phục..." Đối mặt với mấy kẻ đầu đất bị trấn áp mà vẫn la hét không phục, Phượng Nghi và Địa Khôn đều cảm thấy trong lòng thật mệt mỏi.

May mà có không ít thành viên hiểu được nỗi khổ tâm của họ, cũng khiến họ có được chút an ủi. "Không phục?

Cũng được! 108.

Các ngươi muốn ra ngoài xông pha, vậy thì đi đi!" Phượng Nghi và Địa Khôn cuối cùng đều chọn từ bỏ việc trấn áp mạnh mẽ, vì họ đều nghĩ đến những lời mà sư phụ đã nói.

Mấy con kỳ lân và phượng hoàng này chỉ là thiếu sự vùi dập của xã hội mà thôi, để chúng ra ngoài bị đánh một trận, có lẽ sẽ nhận rõ hiện thực. "Nhưng ta nói trước, nếu các ngươi không muốn tộc quần chúng ta diệt chủng, không muốn danh xưng điềm lành mà tiên tổ dùng tính mạng đổi lấy cho chúng ta bị thiên địa thu hồi, thì đừng làm điều sai trái, lạm sát vô cớ, có thể làm chút chuyện tốt cho mảnh thiên địa này, thì hãy cố gắng mà làm." Sau đó, bốn con kỳ lân và ba con phượng hoàng bị Địa Khôn và Phượng Nghi thả đi.

Những người còn lại đều bằng lòng nghe theo sắp xếp, rời khỏi Hồng Hoang.

Địa Khôn nhìn một con hỏa kỳ lân, hỏi: "Hỏa Quang, ngươi không muốn đi sao?" Con hỏa kỳ lân này là con có tu vi mạnh nhất trong Kỳ Lân tộc hiện nay, ngoài Địa Khôn.

Năm xưa thậm chí còn từng theo Địa Khôn tham gia Đạo Ma chi chiến.

Hỏa Quang không hóa thành hình người mà nằm sấp dưới hình

dạng hỏa kỳ lân, nghe thấy lời của Địa Khôn thì không khỏi nhếch mép cười, "Tộc trưởng đừng đùa nữa, trong mảnh thiên địa này có bao nhiêu cường giả, ta rõ hơn bọn chúng nhiều.

Bọn chúng chưa từng thấy thế giới bên ngoài, chỉ cho rằng chúng ta đang lừa gạt, để chúng ra ngoài ăn vài đòn, chúng sẽ ngoan ngoãn nhận rõ hiện thực thôi.

Chỉ hy vọng bọn chúng đừng bị người ta bắt về làm tọa kỵ là tốt rồi." Địa Khôn thầm cười ha hả, làm tọa kỵ đã là kết cục tốt rồi.

Nghĩ đến những miếng thịt rồng, thịt phượng mình đã ăn, Địa Khôn không khỏi thầm than, chỉ cần không bị người ta coi là thức ăn bưng lên bàn, đã là may mắn của chúng rồi. "Được rồi, chúng ta đi thôi, rời khỏi nơi thị phi Hồng Hoang này cũng không tệ, ít nhất có thể để tộc quần chúng ta tiếp tục nghỉ ngơi hồi phục." Hỏa Quang truyền âm cho Địa Khôn: "Tộc trưởng, tương lai Kỳ Lân tộc chúng ta, còn có cơ hội phục hưng vinh quang của tổ tiên không?" Địa Khôn liếc nhìn Hỏa Quang đang nằm đó, lắc đầu, truyền âm nói: "Đừng nghĩ đến vinh quang gì nữa, trừ phi trong tộc chúng ta có người có thể chứng đạo thành thánh.

Nhưng chuyện này, ngay cả tiên tổ chúng ta còn chưa làm được, ngươi thấy còn có cơ hội không?" Hỏa Quang nghe vậy không khỏi khe khẽ thở dài.

Mảnh thiên địa này quả thực không còn là mảnh thiên địa năm xưa nữa.

Đại địa Hồng Hoang năm xưa, làm gì có thánh nhân, mà kẻ mạnh nhất cũng là những vị tiên tổ của tam tộc.

Nhưng bây giờ, sau khi Đạo tổ hợp đạo, kẻ mạnh nhất Hồng Hoang thiên địa đã là mấy vị sư huynh đệ trong Huyền Môn, trong đó một vị còn là sư phụ của tộc trưởng bọn họ.

Thôi, ta đi ngủ đây!

Trong mơ cái gì cũng có!

Bên phía Phượng Nghi, cũng có phượng hoàng hỏi nàng câu hỏi này.

Câu trả lời nhận được cũng tương tự. "Tộc trưởng, có thể cho chúng ta từ biệt một vài người bạn tốt không?" "Tộc trưởng, 'Tịch tổ' không đi cùng chúng ta sao?" Tịch tổ, chính là Phượng Tịch, là tồn tại cổ xưa nhất của Phượng Hoàng tộc hiện nay.

Tuy tu vi chỉ ở đỉnh Thái Ất, nhưng họ đều biết, Tịch tổ chỉ là không muốn bước vào Đại La mà thôi.

Nàng từng là cường giả Đại La của Phượng tộc, tuy là trọng sinh, nhưng cảm ngộ về Đại La chắc chắn vẫn còn, muốn trở lại Đại La chắc chắn sẽ dễ dàng hơn nhiều so với các phượng hoàng khác.

Vì vậy, Đại La mới của Phượng Hoàng tộc không dám coi thường vị 'Tịch tổ' này.

Phượng Nghi lắc đầu nói: "Các ngươi không cần quan tâm đến nàng, nàng sẽ không rời đi đâu.

Được rồi, ai trong các ngươi muốn từ biệt bạn bè, bây giờ có thể đi tạm biệt, sau này muốn trở lại mảnh đại địa này, sẽ không dễ dàng như vậy nữa, trừ phi các ngươi có thể bước vào Đại La." Đại La chi cảnh đã có thể một mình đi lại trong Hỗn Độn, cho dù không nghiên cứu ra được trận pháp dịch chuyển, cũng có thể thông qua cách này để trở về đại địa Hồng Hoang.

Mặc dù Đại La chi cảnh đi trong Hỗn Độn, rủi ro thực ra khá cao.

Đợi thành viên của Kỳ Lân tộc và Phượng tộc đều đã từ biệt bạn bè của mình, đôi sư tỷ đệ Phượng Nghi và Địa Khôn liền mang theo họ rời khỏi Hồng Hoang.

Còn bốn con kỳ lân và ba con phượng hoàng bị bỏ lại, lúc này cũng đã rời khỏi Tử Ngọc Sơn, ung dung chạy nhảy trong rừng núi, bay lượn trên bầu trời.

Chúng với một tư thế vui vẻ, ngẩng cao đầu ưỡn ngực, bước lên con đường ăn đòn.

Cảm nhận được khí tức rời đi của chúng, Hoàng Long thầm lắc đầu, nhưng vẫn âm thầm chú ý đến chúng.

Tuy sư muội và sư đệ đều nói không quan tâm đến sống chết của chúng, nhưng Hoàng Long biết, nếu mấy con kỳ lân và phượng hoàng này thật sự chết ở bên ngoài, họ chắc chắn sẽ đau lòng.

Nhưng nếu không có nguy hiểm đến tính mạng, cho dù chúng bị người ta bắt đi làm tọa kỵ, hắn cũng không muốn quản, dù sao đây cũng là do chúng tự tìm lấy, trách ai được chứ?

Ngược lại, sư đệ sư muội lần này đi, không biết khi nào mới có thể trở về?

Thôi, cứ coi như họ đi bế quan đi!

Hoàng Long không cho rằng họ không thể trở về, với tu vi Trảm Thi cảnh của họ, đi lại trong Hỗn Độn về cơ bản đã không còn nguy hiểm lớn.

Trừ phi gặp phải một số đồng đạo không muốn sống, nếu không nguy hiểm trong Hỗn Độn đối với họ đã không lớn, ngay cả khi gặp phải hỗn độn cự thú.

Sau khi Phượng Nghi và Địa Khôn bước vào Hỗn Độn, họ không đi xa ngay lập tức, mà trước tiên chọn một nơi, bắt đầu thử nghiệm đại trận chuyển hóa hỗn độn linh khí thành tiên thiên linh khí.

Khi trận pháp được khởi động, vùng đất Hỗn Độn này lập tức hình thành một tuyệt vực sấm sét bị Tử Tiêu Thần Lôi bao phủ, giống

như lôi vực bên ngoài Tử Tiêu Cung năm xưa.

Chương 665

"Sư tỷ, hiệu quả thế nào?" Địa Khôn đứng bên ngoài tuyệt vực sấm sét, hỏi Phượng Nghi đang ở trong lôi vực.

Phượng Nghi im lặng cảm nhận một lúc, truyền âm nói: "Hiệu quả không tệ, nhưng tốc độ sản sinh linh khí kém hơn không ít so với trận pháp mà sư tổ bố trí bên ngoài Tử Tiêu Cung năm xưa." Vùng tuyệt vực sấm sét này dày mấy trăm dặm, nhưng đối với họ đã là Trảm Thi cảnh, khoảng cách mấy trăm dặm, nguyên thần chi lực vẫn có thể đạt tới.

Đối với câu trả lời của sư tỷ, Địa Khôn cũng không thấy kỳ lạ, dù sao khi sư tổ bố trí trận pháp bên ngoài Tử Tiêu Cung năm xưa đã chứng đạo thành thánh, mạnh hơn sư phụ của họ nhiều.

Lúc này, tuyệt vực sấm sét do Tử Tiêu Thần Lôi hình thành cũng đã thu hút sự chú ý của một số sinh linh.

Những sinh linh này vẫn đang thu thập đất Hỗn Độn và bụi Hỗn Độn, trước đây khi mấy người Địa Khôn trảm thi ở ngoại vực Hỗn Độn này đã gặp không ít sinh linh.

Lúc này, một bóng người từ xa bay tới, đó là một tu sĩ dáng vẻ trung niên, từ xa đã chắp tay hành lễ với Địa Khôn, "Hóa ra là Địa Khôn đạo hữu, bần đạo Kỳ Đàm, năm xưa từng đến Tử Ngọc Sơn bái kiến sư phụ của đạo hữu, không biết đạo hữu còn nhớ không?" Xét về vai vế, Kỳ Đàm tự cho rằng mình có thể làm sư thúc của Địa Khôn, nhưng ý nghĩ này hắn không dám dễ dàng biểu hiện ra ngoài.

Dù sao Địa Khôn cũng là cường giả đã trảm ra một thi, hoàn toàn có tư cách ngang hàng với hắn, nên hắn cũng không tiện cậy già lên mặt.

Sau khi chào hỏi nhau, Kỳ Đàm liền hỏi: "Dám hỏi, đây có phải là loại trận pháp mà Đạo tổ năm xưa bố trí bên ngoài Tử Tiêu Cung không?

Các ngươi đã thành công khai tịch tiểu thế giới rồi sao?" Qua trận pháp, có thể lờ mờ nhìn thấy một mảnh tiểu thiên địa bên trong.

Địa Khôn mỉm cười nói: "Đúng là loại trận pháp đó, nó có thể phân giải hỗn độn chi khí, chuyển hóa thành tiên thiên linh khí.

Như vậy, cho dù chúng ta khai tịch thế giới trong Hỗn Độn, cũng không cần lo lắng linh khí không đủ, không thể tu hành." Nghe lời của Địa Khôn, Kỳ Đàm không khỏi liên tục gật đầu, "Hóa ra là vậy, lệnh sư thật là đã giải quyết cho chúng ta một phiền phức lớn!

Không biết lệnh sư có bằng lòng truyền ra ngoài trận pháp này không?" Địa Khôn mỉm cười nói: "Gia sư đã dặn dò, không cần giấu giếm các vị đạo hữu điều gì.

Chẳng qua chúng ta cũng không quá quen thuộc với trận pháp này, thời gian quá ngắn, chúng ta cũng chưa thể lĩnh ngộ hết được.

Nếu đạo hữu có hứng thú, có thể đến Tử Ngọc Sơn hỏi gia sư." Chuyện này, Ngô Sở đã dặn, không cần giấu giếm các đạo hữu khác.

Khi nghe Ngô Sở nói với họ như vậy, họ đều cảm thấy sư phụ nhà mình thực sự quá hào phóng, loại trận pháp này mà cũng không giữ làm của riêng, bằng lòng lấy ra chia sẻ.

Kỳ Đàm cũng nghĩ như vậy, sau khi nghe Địa Khôn nói xong, liền phấn khích nói: "Đa tạ đạo hữu!

Bần đạo trở về sẽ lập tức đến Tử Ngọc Sơn bái kiến lệnh sư." Địa Khôn nghe vậy, rất muốn nói 'gia sư phụ của ta đi bế quan rồi'.

Nhưng nghĩ lại, sư phụ đã bằng lòng truyền ra ngoài trận pháp này, chắc chắn sẽ có sắp xếp ổn thỏa, có lẽ Nguyệt Linh sư mẫu sẽ

biết.

Thế là không nói nhiều, chỉ hỏi: "Không biết Kỳ đạo hữu có từng nghĩ, làm thế nào để ở trong Hỗn Độn này, tiến hành dịch chuyển xuyên qua khoảng cách xa không?" Kỳ Đàm nghe thấy lời này, lập tức hứng thú, "Lẽ nào lệnh sư đã nghĩ ra cách giải quyết vấn đề này rồi?

Nếu vậy, thật là quá tốt rồi..." "Không có!" Địa Khôn trực tiếp dội cho hắn một gáo nước lạnh, "Chúng ta đã từng nêu ra vấn đề này.

Gia sư nói, có thể phỏng theo cách chúng ta di chuyển trong thiên địa Hồng Hoang, ở hai đầu khoảng cách, lần lượt xây dựng một trận pháp..." Địa Khôn đem ý tưởng của Ngô Sở nói cho Kỳ Đàm nghe, hỏi: "Kỳ đạo hữu có biết, có đạo hữu nào khác đã từng nghĩ đến vấn đề này không?" Kỳ Đàm cười khổ, "Đã có người đề cập qua, nhưng tạm thời cũng chưa nghĩ ra cách gì hay để giải quyết.

Ngược lại ý tưởng của lệnh sư, khá có tính xây dựng.

Chẳng qua hiện tại chúng ta đều đang thu thập đất Hỗn Độn và bụi Hỗn Độn, dùng để ngưng tụ đại địa, có vài người vận khí tốt đã săn được một số hỗn độn cự thú, đang chờ đối phương tinh luyện!

Không ngờ sư đồ đạo hữu đã đi trước chúng ta một bước, không biết có thể cho bần đạo mượn xem một chút không?" Lúc này, Phượng Nghi đã đóng trận pháp, bay ra từ tiểu thế giới, đồng thời thu nhỏ tiểu thế giới lại, đặt vào trong lòng bàn tay.

Kỳ Đàm thấy vậy, lại một phen hành lễ chào hỏi.

Sau khi Kỳ Đàm nhắc lại câu hỏi đó, Phượng Nghi liếc nhìn Địa Khôn, thấy Địa Khôn khẽ gật đầu, bèn nói: "Cho đạo hữu xem cũng không sao, nhưng trên này ngoại trừ một số Đại Đạo pháp tắc ra, các trận pháp khác, khi Thánh nhân giảng đạo trong Tử Tiêu Cung năm xưa, thực ra cũng đã từng giảng qua, đạo hữu sẽ không quên rồi chứ!"

Kỳ Đàm ho nhẹ một tiếng, lắc đầu nói: "Cái đó thì không, cái đó thì không..." Các trận pháp khác thì đã giảng qua, nhưng trận pháp chuyển hóa hỗn độn linh khí thành tiên thiên linh khí này thì chưa từng giảng.

Cũng không biết có phải Đạo tổ năm xưa quên giảng không.

Khi nguyên thần của hắn quan sát tiểu thế giới này, lại bị vô số thần liên trật tự đan xen của Đại Đạo pháp tắc làm cho kinh ngạc.

Hắn vậy mà lại nhìn thấy số lượng Đại Đạo tiếp cận hai ngàn đạo trong 'thiên mạc' bên ngoài tiểu thế giới này.

Từ đó có thể thấy, số lượng Đại Đạo mà sư phụ của họ, Ngô Sở, lĩnh ngộ khủng bố đến mức nào.

Mặc dù những Đại Đạo này có thể là do sư đồ họ cùng nhau gia trì lên.

Nhưng cho dù là bốn năm người cùng gia trì, tính trung bình ra, số lượng Đại Đạo mỗi người lĩnh ngộ cũng nhiều đến mức kinh người!

Huyền Môn đại sư huynh, quả nhiên không hổ là đệ tử đầu tiên dưới trướng Đạo tổ.

Lại khủng bố đến mức này!

Nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Kỳ Đàm, Địa Khôn ho nhẹ một tiếng, cười hỏi: "Không biết Kỳ đạo hữu có thu hoạch được gì không?" Kỳ Đàm cười gượng, lát sau lại không nhịn được tò mò hỏi: "Đại Đạo pháp tắc trên thiên mạc này, đều là do một mình lệnh sư gia trì lên sao?" Địa Khôn lại ho nhẹ một tiếng, lắc đầu nói: "Cũng không phải, chúng ta cũng có góp chút sức!" Kỳ Đàm thở phào một hơi, gật đầu nói: "Hóa ra là vậy!

Bần đạo còn tưởng Đại Đạo pháp tắc mà lệnh sư lĩnh ngộ lại nhiều đến hàng ngàn đạo!

Thật sự là dọa bần đạo một phen." Phượng Nghi mỉm cười hỏi: "Không biết Kỳ đạo hữu đã lĩnh ngộ được bao nhiêu đạo Đại Đạo rồi?

Chúng ta tu vi thấp kém, chỉ lĩnh ngộ được hơn trăm đạo, thực sự không thể so sánh với sư phụ và sư mẫu." Phượng Nghi nói như vậy, Kỳ Đàm liền cảm thấy, những Đại Đạo pháp tắc này, có lẽ là do đại sư huynh Ngô Sở và thê tử Thanh Khâu Ly của ngài ấy gia trì lên.

Nhưng cho dù là vậy, cũng là một con số khủng bố!

Đôi phu phụ đó, thật sự mạnh đến đáng sợ!

Nhưng nghĩ lại Thanh Khâu Ly là Thanh Khâu Hồ Tổ, đã là một tồn tại vô cùng cổ xưa, tam tộc còn chưa thành lập, trên đại địa Hồng Hoang đã có truyền thuyết về nàng.

Nàng có thể lĩnh ngộ nhiều Đại Đạo pháp tắc như vậy, cũng không phải chuyện gì lạ. "Nói ra thật xấu hổ, Đại Đạo pháp tắc mà bần đạo lĩnh ngộ cũng chỉ khoảng ba trăm đạo." Kỳ Đàm ra vẻ gượng gạo nói: "Chẳng qua đối với sinh linh Hồng Hoang hiện nay, việc lĩnh ngộ Đại Đạo nhiều hay ít cũng không thể làm tiêu chuẩn đánh giá tu vi cao thấp." Tự thấy tu vi cao hơn Địa Khôn và Phượng Nghi không ít, Kỳ Đàm thao thao bất tuyệt, "Có sinh linh lĩnh ngộ Đại Đạo chỉ có mười mấy đạo, nhưng đã trảm ra được thi thứ nhất, tu vi còn cao hơn không ít so với những Đại La lão làng chưa trảm thi.

Thậm chí một số người chưa trảm thi, nếu trong tay có chí bảo, cũng có thể đấu một trận với cường giả Trảm Thi cảnh..." Nghe đối phương nói chỉ lĩnh ngộ được hơn ba trăm đạo Đại Đạo pháp tắc, Địa Khôn và Phượng Nghi lập tức biết được tu vi của đối phương và sư phụ nhà mình cách biệt bao xa.

Bỏ qua linh bảo không nói, chỉ riêng việc lĩnh ngộ Đại Đạo nhiều hay ít đã có thể thấy, sư phụ của họ mạnh hơn đối phương không biết

bao nhiêu lần.

Nếu bàn về linh bảo, trong tay sư phụ của họ còn có Tru Tiên Kiếm, còn có Nghệ Bảo, đều là cấp bậc chí bảo.

Người có thể sánh vai với sư phụ của họ, trong toàn bộ Hồng Hoang, không đủ hai bàn tay đếm.

Nhưng họ cũng ít nhiều kinh ngạc trước sức lĩnh ngộ của sư phụ, tuy họ đã trải qua tam tộc đại chiến, lãng phí không ít thời gian, nhưng so sánh hai bên, sự chênh lệch quả thực có chút lớn.

Họ còn chưa biết đến sự lợi hại của công cụ gian lận Nghệ Bảo. "Kỳ đạo hữu cũng rất lợi hại rồi, ít nhất đã trảm ra được thi thứ nhất." Địa Khôn mỉm cười nói: "Trong toàn bộ đại địa Hồng Hoang, người trảm ra thi thứ hai, chắc là còn chưa có bao nhiêu.

Theo ta được biết, cũng chỉ có sư phụ và sư mẫu của ta, cùng với mấy vị sư thúc..." Nghe Địa Khôn nói vậy, Kỳ Đàm không khỏi thầm than: Quả nhiên, đám người kia đều đã trảm ra thi thứ hai rồi.

Ngay cả Đế Tuấn và Thái Nhất không có Hồng Mông Tử Khí cũng đã trảm ra thi thứ hai, những sư huynh có Hồng Mông Tử Khí trong tay kia lại càng không cần phải nói. "Phải rồi, hai vị có biết Chuẩn Đề đạo hữu đã trảm ra thi thứ hai chưa?" Địa Khôn lắc đầu, "Cái này thì không rõ, chắc là vẫn chưa đâu!" Mặc dù trước đây họ đã từng gặp qua Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nhưng họ cũng không tiện hỏi vấn đề này, kẻo khiến đối phương cảm thấy họ đang xát muối vào vết thương của Chuẩn Đề.

Chuyện 'cà khịa Chuẩn Đề hằng ngày' này, bọn họ không dám làm trước mặt.

Chương 666

Kỳ Đàm lắc đầu thở dài: "Có người, không có cái mệnh đó a!" "..." Phượng Nghi ho nhẹ một tiếng, nói: "Chúng ta còn có việc, không nói chuyện nhiều với Kỳ đạo hữu nữa, cáo biệt tại đây, sau này còn gặp lại!" "Sau này còn gặp lại!" Màn cà khịa hằng ngày không nhận được sự hưởng ứng thích đáng, tuy có chút không thoải mái, nhưng Kỳ Đàm cũng không tiện nói thêm gì, chỉ có thể chắp tay từ biệt đối phương.

Nhìn đôi sư tỷ đệ này biến mất trong Hỗn Độn, Kỳ Đàm suy nghĩ một lát, quay người độn về phía đại địa Hồng Hoang. 109.

Định bụng nhân lúc mọi người còn chưa biết, đến Tử Ngọc Sơn xem thử.

Trong lúc Phượng Nghi và Địa Khôn bố trí tiểu thế giới của họ trong Hỗn Độn, Kỳ Đàm đã trở về đại địa Hồng Hoang, đến Tử Ngọc Sơn bái kiến Ngô Sở.

Tiếc là Ngô Sở đã đi bế quan, người tiếp đãi hắn là một con thú nhỏ đáng yêu.

Con thú nhỏ đáng yêu ôm chén trà, mái tóc vuốt ngược trên đầu được chải chuốt bóng loáng, giống như một lão cán bộ về hưu kiểu cách.

Nhìn con thú đáng yêu này, Kỳ Đàm có chút cạn lời, cảm thấy bị sỉ nhục, nhưng lại không tiện biểu hiện ra ngoài, vì tu vi của con thú đáng yêu này không hề thấp hơn hắn. "Đạo hữu đến đây có việc gì không?

Lão sư đi bế quan rồi, nếu có chuyện gì, có thể nói với ta, rất nhiều chuyện ta đều có tư cách thay mặt xử lý." Con thú nhỏ đáng yêu giơ móng vuốt nhỏ lên, vuốt vuốt mái tóc vuốt ngược trên trán, đôi

mắt lóe lên ánh sáng sắc bén, khiến Kỳ Đàm càng thêm đau đầu. "Hoàng Long đạo hữu cũng không có ở đây sao?" Kỳ Đàm đành hỏi người khác. "Hoàng Long sư đệ cũng đi bế quan rồi!" Con thú nhỏ đáng yêu nói tiếng người, "Lẽ nào ta tiếp đãi ngươi còn chưa đủ?

Ngươi có phải là xem thường ta không?" Kỳ Đàm nghe vậy không khỏi ho nhẹ, nói: "Đạo hữu nói đùa rồi, bần đạo sao có thể xem thường đạo hữu được chứ!

Đạo hữu tuy có dáng vẻ này, nhưng cũng là cường giả đã trảm ra một thi rồi." "Hừ!

Khẩu thị tâm phi!" Con thú nhỏ bĩu môi, nói: "Có rắm thì mau thả, không có thì cút!

Lão gia ta không hầu nữa, ngươi cứ từ từ đợi lão sư của ta xuất quan đi!" Kỳ Đàm bị con thú đáng yêu đột nhiên lật mặt này làm cho uất ức, nếu không phải đối phương lúc này đại diện cho Tử Ngọc Sơn, hắn đã dạy dỗ con thú nhỏ này một bài học rồi, xem nó tài giỏi đến mức nào.

Sau khi ổn định lại tâm trạng, Kỳ Đàm mới nói: "Chuyện là thế này, bần đạo ở ngoại vực Hỗn Độn, gặp được hai vị đạo hữu Địa Khôn và Phượng Nghi..." Con thú nhỏ chớp chớp mắt, lập tức hiểu ra, sau đó thầm khen, xem ra quả nhiên mọi thứ đều đã bị lão sư tính toán đến, đây chẳng phải là đã câu được một kẻ ngốc đến đổi bảo vật rồi sao! "Đạo hữu đến vì Tử Tiêu Thần Lôi Hóa Linh Đại Trận đó phải không!" "Ồ?

Đại trận đó tên là vậy sao?

Đạo hữu nói rất đúng, bần đạo chính là vì đại trận đó mà đến." Kỳ Đàm thẳng thắn nói: "Chúng ta khai tịch thế giới trong Hỗn Độn, nếu có trận pháp này trợ giúp, không khác gì như hổ thêm cánh..." Kỳ Đàm còn chưa nói xong, con thú nhỏ đáng yêu đã nói: "Đơn giản, hai kiện

cực phẩm linh bảo!" Nghe vậy, Kỳ Đàm mắt chữ A mồm chữ O, "Sao ngươi không đi cướp đi?" Con thú nhỏ ra vẻ già dặn, "Đây chẳng phải đang cướp đây sao!" "..." Nếu có thể, Kỳ Đàm rất muốn tát cho con thú nhỏ vô liêm sỉ này một cái, bảo nó cút đi đâu mát mẻ thì cút, nhưng hắn không thể, cũng không dám.

Sau khi nén lại cơn tức giận trong lòng, Kỳ Đàm mới nói: "Không biết, đây là ý của Huyền Môn đại sư huynh, hay là ý của đạo hữu?" Con thú nhỏ đáng yêu vuốt một cái lên mái tóc trên trán, nói: "Lão sư tuy không nói nhiều, nhưng cũng để ta toàn quyền xử lý việc này, lão gia ta thấy ngươi không vừa mắt, không muốn cho ngươi, ngươi làm gì được nào?" "..." Kỳ Đàm không ngờ con thú nhỏ này lại có thể vô sỉ và trực tiếp như vậy.

Kỳ Đàm rất muốn nói, ngươi không sợ lão sư ngươi xuất quan sẽ trách tội ngươi sao?

Nhưng nghĩ lại, đại sư huynh dường như cũng chẳng cần vì một kẻ ngoại nhân chẳng liên quan gì mà đi trách tội sủng vật nhà mình!

Chuyện do sủng vật làm, cho dù có trách tội thì cùng lắm cũng chỉ là bắt nó diện bích tư quá, nhốt một thời gian là xong chuyện.

Thật là sầu não mà!

Mẹ nó chứ!

Bản thân mình cư nhiên lại bị một con sủng vật làm khó dễ, mà còn chẳng có cách nào với nó, nghĩ đến thôi đã thấy tức rồi!

Kỳ Đàm không khỏi thầm nghiến răng nghiến lợi, rất muốn đập cho con xuẩn thú này một trận.

Thấy bộ dạng như đang táo bón của Kỳ Đàm, tiểu manh thú khinh khỉnh: "Ngươi cũng đừng cảm thấy mình chịu thiệt, tòa Tử Tiêu Thần Lôi Hóa Linh đại trận kia chính là căn bản để vận hành một tiểu thế

giới, thu của ngươi hai kiện cực phẩm linh bảo là nhiều sao?

Có muốn hay không thì bảo, trạch gia đây không rảnh hầu hạ.

Đi thong thả, không tiễn!" Thấy tiểu manh thú quay lưng định đi, Kỳ Đàm vốn đang thầm phát tiết, muốn đánh nó một trận, đành phải gọi giật lại: "Được!

Hai kiện thì hai kiện, có điều ta chỉ có Hậu thiên cực phẩm thôi." Tiểu manh thú nhìn lão bằng nửa con mắt khinh bỉ: "Nhìn ngươi chắc cũng chẳng lấy ra được Tiên thiên cực phẩm đâu, Hậu thiên thì Hậu thiên vậy!

Nếu không có, dùng một ít bảo tài để trao đổi cũng không phải là không thể." Ngừng một lát, tiểu manh thú lại nói: "Đúng rồi, ngươi phải hướng Thiên đạo phát thệ, không được truyền trận pháp đổi về này ra ngoài, nếu không tất bị thiên đả lôi phách, không được chết tử tế." "Ngươi..." Kỳ Đàm càng điên hơn, đây là chặn đứng con đường làm giàu của lão mà!

Vốn dĩ lão còn định sau khi đổi được trận pháp này sẽ tìm mấy lão bằng hữu khác chia sẻ một chút, cũng không cần nhiều, một tòa trận pháp đổi lấy một kiện cực phẩm, không quá đáng chứ?

Kết quả là con tiểu manh thú này như nhìn thấu tâm tư của lão, đến cả việc làm trung gian kiếm chênh lệch cũng không cho lão làm, thật là quá đáng ghét mà! "Không đổi thì thôi, tưởng trạch gia hiếm lạ chắc!

Hừ!" Tiểu manh thú lại quay người, hoàn toàn không lo lắng đối phương có đâm lén sau lưng hay không. "Được được được!

Phát thệ thì phát thệ!" Sau khi phát thệ với Thiên đạo và đưa ra linh bảo, một khối ngọc giản bay về phía Kỳ Đàm.

Cầm lấy linh bảo, tiểu manh thú quay người thong dong bước đi,

miệng còn lẩm bẩm: "Sớm dứt khoát như vậy không phải xong rồi sao, còn bày vẽ lắm chuyện, thật là rẻ tiền!" "..." Kỳ Đàm nghiến răng nghiến lợi, xoay người độn không rời đi, vừa đi vừa chửi thầm: Mẹ nó, đạo gia ta nếu còn đến Tử Ngọc Sơn này nữa thì ta chính là con chó!

Đồ xuẩn thú chết tiệt...

Kết quả là thấy một đạo thân ảnh thong thả bay tới, Kỳ Đàm liền dừng lại. "A!

Kỳ đạo hữu cũng ở đây sao!" "Đằng đạo hữu, không biết vì sao lại đến đây?" Kỳ Đàm thu liễm tâm thần, tương hỗ hành lễ hỏi thăm.

Đằng Kiến cười ha ha: "Minh tri cố vấn, Phượng Nghi đạo hữu thực nghiệm trong Hỗn Độn bần đạo cũng đã thấy, chỉ là chậm hơn đạo hữu một bước mà thôi." Kỳ Đàm ngẩn người, sau đó bật cười, truyền âm nói: "Xem ra Đằng đạo hữu cũng là vì tòa Tử Tiêu Thần Lôi Hóa Linh đại trận kia mà tới rồi!

Bản ý của đại sư huynh là tốt, Địa Khôn đạo hữu và Phượng Nghi đạo hữu cũng hảo tâm, nhưng hiện nay Tử Ngọc Sơn này lại do một con tiểu thú tham lam làm chủ.

Nó cư nhiên dám lấy tòa đại trận kia ra đổi linh bảo, hơn nữa còn là hai kiện cực phẩm linh bảo..." Kỳ Đàm không nhịn được mà kể khổ về con tiểu manh thú không ra gì kia.

Đằng Kiến nghe vậy cũng nhướng mày, cảm thấy tiểu manh thú hơi quá đáng.

Tuy nói không cần Tiên thiên cực phẩm, nhưng Hậu thiên cực phẩm cũng rất khó tìm, cần vô số bảo tài mới luyện chế ra được, mà tỉ lệ thành công cũng chưa chắc đã cao. "Đại sư huynh cứ để nó làm càn như vậy sao?" Đằng Kiến nhíu mày hỏi.

Kỳ Đàm thở dài bất lực: "Đại sư huynh và Hoàng Long đạo hữu đều bế quan rồi, con tiểu thú kia đến cửa sơn môn còn không cho bần đạo vào, bần đạo biết tìm ai mà nói lý?" "Hậu Thổ đạo hữu và Thanh Khâu đạo hữu thì sao?" "Họ không xuất hiện, chắc chắn cũng đang bế quan rồi!" Đằng Kiến suy nghĩ một chút, đi tới phía trên hộ sơn đại trận, cao giọng nói: "Bần đạo Đằng Kiến, đặc biệt đến bái phỏng đại sư huynh, mong đại sư huynh tiếp kiến!" Thế rồi tiểu manh thú lại ôm một chén trà xuất hiện: "Ồ!

Là Đằng đạo hữu à!

Thất kính thất kính!" Tiểu manh thú ngoan ngoãn chắp chân hành lễ.

Đằng Kiến cũng không có ý xem thường con tiểu thú này, dù sao cũng đều là cường giả cùng cảnh giới.

Chương 667

Lão đáp lễ rồi hỏi: "Đại sư huynh không có ở đây sao?" Tiểu manh thú mỉm cười nói: "Lão sư bế quan rồi, hiện giờ mọi ngoại vụ của Tử Ngọc Sơn đều do ta xử lý.

Đằng đạo hữu có chuyện gì cứ trực tiếp nói với ta.

Không biết đạo hữu có phải cũng vì tòa Hóa Linh đại trận kia mà tới không?

Dễ nói thôi, một kiện cực phẩm linh bảo..." Kỳ Đàm nghe vậy lập tức không vui: "Thế sao ngươi lại thu của bần đạo những hai kiện?" Đằng Kiến không nhịn được nhìn Kỳ Đàm một cái, đôi kiếm mi lại nhíu lại.

Tiểu manh thú cười ha hả: "Đạo hữu trước đó không phải xem thường ta sao?

Ta không vui, thu thêm của ngươi một kiện thì đã sao?

Ta đây chỉ là cho ngươi một bài học, để ngươi hiểu rằng chớ có khinh thường sinh linh trong thiên hạ.

Ngươi và ta đều là cường giả đã trảm ra đệ nhất thi, ngươi dựa vào cái gì mà xem thường ta?

Đã xem thường ta thì ta làm khó ngươi một chút, có vấn đề gì không?" "..." Thấy tiểu manh thú nói lý lẽ hùng hồn như vậy, Kỳ Đàm ngẩn người rồi trực tiếp độn thân rời đi, trong lòng lẩm bẩm chửi rủa: Đạo gia nếu còn đến Tử Ngọc Sơn này nữa thì chính là con chó!

Mẹ nó chứ!

Đằng Kiến thấy bộ dạng tức tối của Kỳ Đàm không khỏi buồn cười, bèn hỏi tiểu manh thú: "Hành vi dùng trận đổi bảo này của

ngươi là tự ý quyết định sao?

Ngươi không sợ đại sư huynh sau này biết chuyện sẽ xử phạt ngươi sao?" Tiểu manh thú cười hắc hắc: "Cái này đạo hữu không hiểu rồi!

Lão sư nhà ta nhất hướng nhàn vân dã hạc, một lòng vấn đạo, không thích quản chuyện khác.

Nhưng Tử Ngọc Sơn chúng ta có nhiều sinh linh mạnh mẽ như vậy mà chẳng có bảo bối gì tốt, nếu ta có thể kiếm về cho họ một món bảo bối, đến lúc đó lão sư dù có tức giận thì cũng có cả đống đạo hữu cùng ta gánh vác, sợ gì chứ?" Đằng Kiến nghe xong trực tiếp không còn lời nào để nói, đây là định chơi trò 'pháp bất trách chúng' (số đông không bị phạt) sao?

Tiểu gia hỏa này đúng là khôn lỏi thật! "Được rồi, đạo hữu có đổi không, không đổi ta về đi ngủ đây." "Đổi!" Đằng Kiến lắc đầu cười khẽ.

Một kiện cực phẩm linh bảo đổi lấy trận pháp này cũng không lỗ, đây là cơ sở vận hành tiểu thế giới, đâu phải một kiện cực phẩm linh bảo có thể so sánh được. "Ngươi còn phải phát thệ không được truyền trận pháp này ra ngoài." "Được!" Cứ như vậy, ba kiện cực phẩm linh bảo đã tới tay, tuy chỉ là cấp Hậu thiên nhưng tiểu manh thú hoàn toàn không chê.

Dù sao linh bảo cấp Tiên thiên quá khó hình thành.

Đợi Đằng Kiến đi rồi, tiểu manh thú liền quay về Tử Ngọc Sơn, như thể dâng bảo vật, đem ba kiện cực phẩm linh bảo đưa cho Nguyệt Linh. "Hắc hắc...

Nguyệt Linh tỷ tỷ, thấy sao?

Đệ lợi hại không?

Trong phút chốc đã đổi được ba kiện cực phẩm, linh bảo cần thiết để Tiểu Vũ tỷ tỷ trảm thi sau này hoàn toàn không phải là vấn đề nha!" Nguyệt Linh đặt một đĩa bánh kem nhỏ trước mặt nó, cười nói: "Lợi hại!

Này!

Đây là phần thưởng cho đệ, đệ còn muốn ăn gì nữa, tỷ tỷ đi làm cho." "Thật sao?

Thế thì chắc chắn phải có cá kim đao sốt chua ngọt rồi!

Còn phải có ốc suối nhỏ hấp bảy màu, vịt nguyên thủy nướng mật ong nữa..." Kỳ Đàm cầm ngọc giản, hậm hực trở về đạo trường bế quan nghiên cứu.

Nhưng Đằng Kiến lại bắt đầu liên lạc với đám hảo hữu của mình: "Tiêu đạo hữu, ta có tin tức này có thể giải quyết vấn đề linh khí cho tiểu thế giới, muốn biết không?" "Đằng đạo hữu nói vậy là ý gì?" "Bần đạo định luyện chế một kiện linh bảo, còn thiếu ít Kim Tinh thạch, chỗ Tiết Thủy của ngươi chẳng phải có sản sinh thứ này sao..." "Được!

Ngươi nói đi." "Tử Ngọc Sơn..." Sau khi nhận được Kim Tinh thạch, Đằng Kiến cười hì hì: "Thu hồi vốn được hai phần rồi, tiếp tục cố gắng!" Cứ như vậy, dưới sự giúp đỡ của 'đại thông minh' Đằng Kiến, ngày càng nhiều cường giả chạy đến Tử Ngọc Sơn đổi Hóa Linh đại trận.

Chờ đến khi họ biết cần phải dùng cực phẩm linh bảo để đổi thì mới hiểu tại sao Đằng Kiến lại thu phí tin tức của họ, đúng là một gã tinh ranh như cáo!

Kết quả không lâu sau, Kỳ Đàm nhận được một cuộc gọi Đại Đạo từ một vị hảo hữu, đối phương vừa mở miệng đã hỏi: "Kỳ đạo hữu,

ngươi có biết cách giải quyết vấn đề linh khí cho tiểu thế giới không?" Kỳ Đàm vốn định không làm quảng cáo cho Tử Ngọc Sơn, không muốn cho Tử Ngọc Sơn hưởng lợi, bèn nói: "Không biết!

Sao vậy?

Các ngươi đã nghĩ ra cách giải quyết rồi à?" "Cổ Sơn của các ngươi chẳng phải có một loại Hắc Cổ thạch sao!

Ta cần một ít..." Nghe câu này, trong lòng Kỳ Đàm lại không nhịn được mà chửi thầm, cảm thấy lòng người thật là đổi trắng thay đen, chuyện này bắt đầu từ khi nào vậy?

Nhưng lão lại nghĩ, nếu họ tự có cách giải quyết thì lão sẽ đến Tử Ngọc Sơn đòi lại đồ.

Còn về lời thề không bao giờ đến Tử Ngọc Sơn nữa, lão sẽ nuốt lời ngay lập tức.

Vừa chửi thầm trong bụng, lão vừa gửi một khối Hắc Cổ thạch cách không cho đối phương, rồi hỏi: "Là ai nghĩ ra cách đó?" "Tử Ngọc Sơn..." Mẹ nó! "Alo, alo..." Hảo hữu của bạn đã ngắt kết nối! ...

Cứ như thế, một truyền mười, mười truyền trăm, những cường giả có nhu cầu đều lũ lượt kéo đến Tử Ngọc Sơn và nhận được thứ mình muốn.

Tuy không ít cường giả thầm chửi tiểu manh thú không phải là thứ tốt, nhưng quay đầu lại, họ cũng đi lừa đám bạn của mình.

Còn tiểu manh thú ở Tử Ngọc Sơn thì thu linh bảo đến mỏi cả tay.

Nhìn số lượng linh bảo tăng lên từng kiện, tiểu manh thú cũng có chút giật mình.

Từ ba kiện ban đầu lên đến hơn mười kiện, rồi vài chục, vài trăm kiện, chỉ trong vòng chưa đầy một tháng, nó đã tích lũy được gần

nghìn kiện.

Tiểu manh thú và Nguyệt Linh thu đồ mà cũng thấy chột dạ.

Dù trong này không có kiện Tiên thiên nào, toàn bộ là Hậu thiên, nhưng số lượng này quả thực rất đáng sợ.

Nhưng nghĩ đến số bảo vật trên Phân Bảo Nham bên ngoài Tử Tiêu Cung năm xưa, cả người và thú mới thấy yên tâm hơn một chút, vẫn chưa bằng Thánh nhân được.

Hơn nữa bảo vật trên Phân Bảo Nham hầu hết là Tiên thiên kia mà!

Từ đó cũng có thể thấy, những cường giả không ưa Thiên Đình thực sự không hề ít.

Trong số ba nghìn khách ở Tử Tiêu Cung năm đó, trừ những vị ở Thái Ất cảnh ra, hiện giờ đã có gần một phần ba cường giả chạy đến tìm tiểu manh thú để đổi Hóa Linh đại trận.

Tuy trong số một phần ba cường giả này, Đại La cảnh chiếm hơn một nửa.

Nhưng Đại La cảnh đã có thể đi lại trong Hỗn Độn, việc khai mở một tiểu thế giới trong đó cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì.

Có lẽ trong mắt nhiều cường giả Trảm Thi cảnh, Đại La không là gì, nhưng thực tế Đại La cảnh đã là những tồn tại vô cùng mạnh mẽ rồi.

Chương 668

Đặc biệt là sau khi nghe giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, cách vận dụng lực lượng Đại Đạo của cấp Đại La đã có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất, thủ đoạn vượt xa trước kia.

Còn về việc có thể gặp Hỗn Độn cự thú trong Hỗn Độn... giờ đây lũ đó cũng chẳng dám tùy tiện xuất hiện, một khi bị đụng phải là có nguy cơ bị săn sát ngay.

Hai tháng sau, số cực phẩm linh bảo tiểu manh thú đổi được đã vượt quá hai nghìn kiện.

Tuy nhiên, phần lớn những người đến đổi trận pháp đều che giấu khí tức của mình, chỉ khi đối mặt với tiểu manh thú mới không tiếp tục ẩn giấu, chắc là sợ bị người khác phát hiện.

Điều này khiến tiểu manh thú thầm hoài nghi, đám cường giả này lẽ nào thực sự đều định hướng ra vực ngoại Hỗn Độn phát triển, không thèm chơi với Đế Tuấn và Thái Nhất nữa sao?

Ngày hôm đó, một vị cường giả mang khí tức quái dị xuất hiện tại Tử Ngọc Sơn.

Người này toàn thân bao phủ trong hắc bào, dù hắc bào đã ngăn cản phần lớn khí tức nhưng vẫn có một chút khí tức kỳ lạ thoát ra.

Từ chút khí tức này, tiểu manh thú cảm nhận được sự tương đồng với Minh Hà lão tổ.

Nhưng người này chắc chắn không phải Minh Hà lão tổ, rất có thể đến từ Huyết Hải.

Cảm nhận khí tức trên người đối phương, tiểu manh thú liền hỏi: "Đến từ Huyết Hải sao?" "Các ngươi đổi trận pháp còn phải hỏi xuất

xứ của đối phương sao?" "Tuy nói có thể không hỏi xuất xứ, nhưng trạch gia đây tò mò không được sao?

Hai kiện cực phẩm linh bảo, thích thì đổi không thì thôi!" Tiểu manh thú cố ý gây khó dễ. "Được!" Đối phương cư nhiên không hề tức giận, rất dứt khoát ném qua hai kiện linh bảo, trong đó một kiện thậm chí là Tiên thiên cực phẩm, nhưng lại là một cái bô màu đỏ rực. "Cái này có tác dụng gì?" Tiểu manh thú cầm cái bô màu huyết sắc kia hỏi. "Tự mình tìm hiểu đi." Đối phương lạnh lùng đáp. "Còn mẹ nó kiêu ngạo thế chứ!" Tiểu manh thú tặc lưỡi, cảm thấy mình vừa rồi đòi hai kiện vẫn là ít, đáng lẽ phải đòi bốn năm kiện, thích đổi thì đổi. "Huyết Hải các ngươi đổi Hóa Linh đại trận này làm gì?

Lẽ nào các ngươi cũng muốn ra vực ngoại Hỗn Độn bố trí tiểu thế giới?" Tiểu manh thú lại không nhịn được hỏi. "Một kiện cực phẩm linh bảo!" Đối phương giơ một ngón trỏ lên.

Tiểu manh thú ngẩn người: "Cút!" Đối phương ngậm miệng lại, tiểu manh thú khinh khỉnh nói: "Phát thệ đi!" Đối phương không nói hai lời, trực tiếp phát thệ với Thiên đạo, rõ ràng là đã cực kỳ quen thuộc với quy trình này.

Đợi đối phương phát thệ xong, tiểu manh thú trực tiếp ném cho lão một khối ngọc giản.

Đối phương nhận lấy ngọc giản, không nói một lời, hóa thành một đạo huyết quang biến mất.

Nhìn hắc bào nhân biến mất, tiểu manh thú không khỏi xoa cằm, suy tư xem Minh Hà lão tổ đổi trận pháp này rốt cuộc là có ý đồ gì?

Nếu nói các cường giả khác lấy trận pháp này là chuẩn bị ra vực ngoại chơi, thì Minh Hà lão tổ hoàn toàn không cần thiết phải làm thế!

Cái Huyết Hải kia của lão, Đế Tuấn và Thái Nhất có thèm hay

không còn chưa biết nữa là!

Nghĩ không ra, tiểu manh thú ôm hai kiện cực phẩm linh bảo quay về đỉnh Thần Mộc, đưa cái bô màu đỏ cho Nguyệt Linh: "Nguyệt Linh tỷ tỷ, tỷ có biết đây là vật gì không?" Nguyệt Linh nhìn nhìn rồi lắc đầu, sau đó lại nói: "Nhìn qua thì có chút giống cái đàm vu (bô/nhổ đờm) mà A Sở ca từng nói, tức là dùng để đựng nước bọt hoặc đi tiểu gì đó..." "..." Tiểu manh thú ngẩn người ra một lúc, trực tiếp ném thứ đó ra ngoài, miệng mắng một câu: "Mẹ nó!" Nó vừa nôn oẹ vừa dùng linh quang tẩy uế trên người liên tục mười mấy lần, sau khi thấy thân mình đã sạch bong mới mắng: "Ta bảo sao cái gã kia lại dứt khoát ném nó ra như vậy, cư nhiên lại là thứ này, Minh Hà lão quái, khinh ta quá đáng!" Du Du thấy bộ dạng này của tiểu manh thú liền cười nói: "Có gì đâu, đệ có thể luyện hóa nó đi, sau này khi đối địch thì ném nó ra, sau khi nhốt kẻ địch vào trong có thể bảo đối phương rằng thứ này vốn là đồ Minh Hà lão tổ dùng để đi vệ sinh.

Đến lúc đó dù không giết được đối phương cũng khiến họ ghê tởm đến chết, chẳng phải rất hay sao?" Tiểu manh thú nghe vậy mắt sáng lên, cười nói: "Du Du, không ngờ tỷ cư nhiên lại là phu gia (người nhà) như thế.

Hắc hắc...

đợi đệ luyện hóa nó, quay lại chúng ta so tài một chút." Du Du nghe vậy liền ngẩn ra, có cảm giác gậy ông đập lưng ông, bèn lắc đầu nguầy nguậy: "Đánh đánh giết giết gì đó, ta không hứng thú nhất, đừng tìm ta!" Thế là, kẻ mà cả Hồng Hoang đều phải khiếp sợ đã ra đời như thế.

Thậm chí sau này Minh Hà lão tổ có ra mặt giải thích rằng thứ đó chỉ có công hiệu chuyển hóa mọi uế vật thành nước sạch, căn bản không phải dùng để đựng đờm hay đi vệ sinh thì cũng vô dụng.

Cho nên mới nói, ba người thành hổ, lời đồn thổi có thể giết chết người ta mà! ...

Thời gian thấm thoát trôi qua, sau vài nguyên hội đã không còn ai đến đổi trận pháp nữa.

Lúc này, Địa Khôn và Phượng Nghi cũng từ vực ngoại Hỗn Độn trở về.

Ngô Sở lúc này vẫn chưa xuất quan, nhưng Tiểu Thư Tả (Hậu Thổ) thì đang ở Tử Ngọc Sơn.

Hai người bái kiến sư mẫu, Tiểu Thư Tả gật đầu quan tâm hỏi: "Đã an đốn xong xuôi chưa?

Có gặp khó khăn gì không?" Phượng Nghi nhìn Địa Khôn một cái rồi gật đầu nói: "Ban đầu có chút khó khăn, đặc biệt là tiểu thế giới không dễ cố định trong Hỗn Độn, dễ bị trôi dạt theo các cơn bão Hỗn Độn.

Chỉ có thể nghĩ cách cố định tiểu thế giới vào trong hư không Hỗn Độn trước." Địa Khôn tiếp lời: "Ngoài ra còn có vấn đề định vị, một khi cách Hồng Hoang đại địa quá xa, chúng ta sẽ không thể cảm ứng được phương vị của Hồng Hoang.

Vì vậy chúng ta cũng không dám để hai tiểu thế giới cách nhau quá xa, càng không dám rời xa Hồng Hoang đại địa..." Phượng Nghi nói: "Vấn đề này cũng là vấn đề mà tất cả cường giả muốn khai mở tiểu thế giới trong tương lai phải đối mặt.

Nhưng may là Hồng Hoang đại địa đủ rộng lớn, các tiểu thế giới phân bố xung quanh Hỗn Độn gần Hồng Hoang cũng không cảm thấy chật chội." Tiểu Thư Tả gật đầu hỏi: "Giờ các con mới về, có phải vấn đề cố định tiểu thế giới đã được giải quyết rồi không?" Phượng Nghi gật đầu: "Vấn đề này quả thực đã được giải quyết, chúng con

vận dụng Không Gian đại đạo và Càn Khôn đại đạo để tạo ra một vùng lực trường khổng lồ trong Hỗn Độn, kết hợp với không gian Hỗn Độn, từ đó cố định được tiểu thế giới." Tiểu manh thú đứng bên cạnh nghe xong liền cười, nhảy lên bàn đá: "Hai vị, ta có ý tưởng này, các ngươi có muốn nghe không?

Đảm bảo các ngươi kiếm được một vố lớn..." Tiểu Thư Tả nhìn con tiểu thú này lại bắt đầu định lừa người, không khỏi mỉm cười lắc đầu.

Nhưng bà cũng không ngăn cản, dù sao cũng là cách mà Phượng Nghi và Địa Khôn nghĩ ra, tiết lộ cho các sinh linh khác để đổi lấy chút đồ về thì có sao?

Quả nhiên, ý tưởng của tiểu manh thú đúng như những gì Tiểu Thư Tả suy đoán.

Khi Địa Khôn và Phượng Nghi nghe tiểu manh thú dựa vào tòa Hóa Linh đại trận kia mà đổi về hơn hai nghìn kiện cực phẩm linh bảo, cả người đều ngây dại.

Tuy hơn hai nghìn kiện cực phẩm linh bảo kia chỉ có một kiện là Tiên thiên cực phẩm, nhưng con số hơn hai nghìn cũng đủ dọa người rồi.

Địa Khôn cười nói: "Bạch Trạch, đệ không sợ sư phụ xuất quan sẽ phạt đệ sao?" Tiểu manh thú cười hắc hắc: "Làm sao có thể, huynh nghĩ lão sư thấy hơn hai nghìn kiện cực phẩm linh bảo kia mà không vui sao?

Hơn nữa, lão sư năm xưa đã nói với đệ, nếu mọi nỗ lực bỏ ra mà không có bất kỳ báo đáp nào thì còn ai muốn nỗ lực nữa?

Chúng ta đem thành quả lao động của mình nhượng lại cho đối phương, thu một khoản thù lao nhất định, chẳng lẽ không nên sao?

Nếu không thì chúng ta việc gì phải đem cách mình khổ công nghĩ ra nói cho người khác biết chứ?" Hai người bị tiểu manh thú nói cho ngẩn người, hoàn toàn không thể phản bác. "Thế nào?

Cho dù hai người không nghĩ cho bản thân thì cũng phải nghĩ cho tộc quần phía sau mình chứ?

Họ muốn trảm thi, đã chuẩn bị xong bảo vật trảm thi chưa?" Nghe tiểu manh thú nhắc đến tộc quần phía sau, hai người không khỏi trầm mặc.

Lúc này, họ chợt nhớ đến mấy gã năm xưa rời khỏi Tử Ngọc Sơn.

Dù lúc đó đã nói những lời giận dỗi là không quản họ nữa, nhưng lúc này Địa Khôn vẫn không nhịn được hỏi tiểu manh thú: "Đệ có tin tức gì của mấy con Kỳ Lân và Phượng Hoàng kia không?" Nhắc đến chuyện này, tiểu manh thú liền cười: "Họ thì không sao, cũng không bị ai bắt đi làm tọa kỵ, đều là vì mọi người nể mặt họ là đệ tử của lão sư, nên ai cũng nể mặt đôi phần, cùng lắm chỉ là dạy dỗ một trận, không ai hạ thủ nặng nề cả." Nghe vậy, cả hai đều thở phào nhẹ nhõm.

Chương 669

Tiểu manh thú lại nói: "Thực ra họ đã muốn về từ lâu rồi, nhưng lại không nỡ bỏ cái mặt mũi đi, năm xưa hăng hái rời đi, kết quả không lâu sau đã bị đánh cho te tua, làm gì còn mặt mũi nào mà về.

Nhưng bên ngoài hầu hết các nơi đều đã có chủ, họ chỉ có thể bị đuổi từ nơi này sang nơi khác, lúc này đều đang thơ thẩn ở gần Tử Ngọc Sơn cả đấy!

Có một con Phượng Hoàng còn chạy đến Vạn Nha Sơn làm bạn với Tiểu Thạch Cơ, có vẻ muốn ở lại Vạn Nha Sơn luôn rồi." Đang nói thì trên bầu trời vang lên một tiếng phượng hót.

Thoáng chốc thấy Tiểu Thạch Cơ cưỡi một con Phượng Hoàng đen tuyền được truyền tống vào đỉnh Thần Mộc. "Ha ha, muội đã bảo Nhị sư tỷ và Tam sư huynh đều về rồi mà!

Vừa rồi muội đã cảm ứng được khí tức của hai người rồi." Tiểu Thạch Cơ cười ha hả, nhảy xuống từ lưng hắc hoàng, tung tăng chạy tới chào hỏi mọi người.

Cảm nhận khí tức tỏa ra từ người cô bé, rõ ràng là đã thăng lên Đại La chi cảnh.

Nhưng mọi người cũng không lấy làm lạ, lúc Tiểu Thạch Cơ hóa hình đã là Thái Ất chi cảnh, trải qua mấy chục nguyên hội tu hành, tấn cấp Đại La cũng là lẽ thường.

Ngược lại, mấy tiểu hoa thần vẫn còn đang ở đỉnh phong Thái Ất mà khóc sướt mướt.

Con hắc hoàng sau khi hạ xuống đỉnh Thần Mộc liền ngoan ngoãn nằm một bên, lén lút nhìn Phượng Nghi, bộ dạng muốn lại gần nhưng

lại sợ Phượng Nghi nổi giận.

Phượng Nghi cũng nhìn con Phượng Hoàng đã thay đổi hoàn toàn này: "Ngươi, ngươi là Tiểu Mính?

Sao lại biến thành bộ dạng này rồi?" Năm xưa bộ lông màu đỏ rực rỡ xinh đẹp giờ đã biến thành màu đen, ngọn lửa trên người cũng từ xích diễm chuyển thành hắc diễm, thay đổi thực sự quá lớn.

Hắc hoàng gật đầu, Thạch Cơ đứng bên cạnh liền giải thích giúp nó: "Tiểu Mính bây giờ đổi tên rồi, đổi thành Minh trong U Minh, gọi là Minh Hoàng.

Ngọn lửa trên người nó vì hấp thụ quá nhiều tử vong chi khí nên đã biến thành Tử Vong chi diễm, chúng muội gọi là Minh Diễm.

Nhị sư tỷ, nó biết lỗi rồi, tỷ đừng trách nó có được không?

Giờ nó là muội muội của muội rồi..." Phượng Nghi đưa tay búng trán cô bé một cái: "Còn không biết ngượng, nó lớn tuổi hơn muội nhiều đấy." Tiểu Thạch Cơ ôm cánh tay Phượng Nghi nũng nịu: "Muội không quan tâm, nó nhận muội làm tỷ tỷ rồi mà, hi hi." Phượng Nghi nuông chiều liếc cô bé một cái, rồi nghiêm mặt nhìn hắc hoàng: "Mấy con Phượng Hoàng khác đâu?

Đang ở đâu hết rồi?" "Đều...

đều đang ở gần đây ạ!" Địa Khôn và Phượng Nghi đón hết đám Kỳ Lân và Phượng Hoàng đang thơ thẩn gần Tử Ngọc Sơn về.

Dù không mắng mỏ gì nhưng chúng thực sự cũng cảm thấy không còn mặt mũi nào nhìn người.

Năm xưa hăng hái rời đi, muốn xông pha tạo dựng danh tiếng, kết quả mới phát hiện ra thế giới bên ngoài tàn khốc đến nhường nào.

Rất nhiều nơi đã là đất có chủ, nếu không phải là các lão bài Đại

La chiếm cứ thì cũng là bị yêu tướng yêu soái của Thiên Đình chiếm giữ.

Thiên Đình thì sẵn lòng tiếp nhận chúng, nhưng năm xưa chúng vì không phục Thiên Đình, muốn khôi phục vinh quang của tổ tiên mới chọn con đường xông pha.

Giờ mà gia nhập Thiên Đình chẳng phải tự tát vào mặt mình sao, vì vậy chúng chỉ còn cách tiếp tục lang thang.

Lại vì chúng hiện giờ là thụy thú, không thể đi cướp địa bàn của sinh linh khác nên chỉ có thể uất ức chuyển từ nơi này sang nơi khác.

Có đôi khi bị bắt nạt thảm quá, chúng cũng đánh trả, nhưng kết quả thường là không địch nổi đối phương, ngược lại còn bị đánh cho tơi tả.

Tuy có thắng nhưng số lần bị ăn đòn cũng không ít.

Hơn nữa, ở những nơi như Tử Ngọc Sơn lâu rồi, đi đâu chúng cũng thấy không ổn, linh khí hoàn toàn không thể so sánh được với Tử Ngọc Sơn.

Thế là sau một vòng lang thang bên ngoài, chúng lại ngoan ngoãn mò về.

Đáng tiếc, hộ sơn đại trận của Tử Ngọc Sơn đâu có cho chúng vào, tiểu manh thú cũng chẳng muốn đón chúng về sớm, muốn để chúng tiếp tục cảm nhận thế giới bên ngoài thêm chút nữa.

Chẳng phải khao khát bên ngoài sao?

Chẳng phải muốn khôi phục vinh quang tổ tiên sao?

Chúng ta không cần!

Khi thấy Địa Khôn và Phượng Nghi, chúng không nhịn được mà bật khóc, giống như những đứa trẻ chịu uất ức lớn ở bên ngoài đột

nhiên thấy người thân, cảm xúc thực sự vỡ òa.

Tất nhiên, sự ngượng ngùng là không tránh khỏi. "Biết sai chưa?" "Biết... biết rồi ạ!" "Sai ở đâu?" "Chúng con không nên khinh thường sinh linh trong thiên hạ, không nên cao ngạo viển vông, không nên..." Nghe những lời hối lỗi của đám Kỳ Lân và Phượng Hoàng, tâm trạng Địa Khôn và Phượng Nghi đều cảm thấy thư thái.

Sau khi đón đám Kỳ Lân và Phượng Hoàng về Tử Ngọc Sơn, họ liền bàn bạc với tiểu manh thú.

Dù mấy con Kỳ Lân và Phượng Hoàng kia bị đánh một vòng bên ngoài mới về nhưng tu vi cũng được củng cố không ít, thực sự cũng đến lúc chuẩn bị bảo vật trảm thi cho chúng rồi.

Tuy chuyện này không nên để họ chuẩn bị, nhưng phía Phượng Hoàng Tinh và Kỳ Lân Tinh lại cần họ chuẩn bị nhiều hơn một chút.

Nơi đó cách Hồng Hoang đại địa không hề gần, đi về một chuyến cũng mất một hai trăm năm, nếu là Đại La cảnh thì thời gian còn tốn nhiều hơn.

Hơn nữa tài nguyên ở Phượng Hoàng Tinh và Kỳ Lân Tinh cũng không phong phú.

Dù hấp thu Hỗn Độn thổ và Hỗn Độn trần ai bên ngoài có thể mở rộng diện tích đại địa, nhưng quặng mỏ trong đất cần thời gian lắng đọng mới có thể dần hình thành.

Vì vậy họ cần chuẩn bị trước cho hậu bối.

Lúc này, đã có các cường giả đang tiến hành đủ loại thử nghiệm trong Hỗn Độn.

Có người vẫn đang tiếp tục thử nghiệm, có người thì sớm đã bỏ cuộc, quay về tìm cách.

Thế là khi Tử Ngọc Sơn lại truyền ra tin tức có cách cố định tiểu thế giới trong hư không Hỗn Độn, lại có không ít cường giả tìm đến thỉnh giáo.

Nhìn thấy bộ mặt cười híp mắt của tiểu manh thú, không ít người thầm chửi rủa, thầm mong ông trời giáng xuống một đạo lôi đánh chết nó cho rồi.

Thấy thần tình hận không thể để mình chết đi của đám cường giả, tiểu manh thú lôi cái bô huyết sắc kia ra làm ghế ngồi, còn vắt chéo chân chữ ngũ.

Nếu cho nó thêm điếu xì gà và cặp kính râm thì đúng chất đại ca luôn. "Các vị đạo hữu, lâu rồi không gặp!" "Bạch Trạch đạo hữu, dừng đúng lúc thôi nhé!" "Hử?" "Không phải, lần này định đổi thế nào?" "Lần này thì rẻ hơn một chút, vì đây là do hai vị sư đệ sư muội của ta tìm ra, đã thực nghiệm thành công, xác định có thể cố định tiểu thế giới trong Hỗn Độn." Tiểu manh thú thở dài: "Có điều sư đệ sư muội của ta cũng khổ, tiểu thế giới mới lập, trăm công nghìn việc phải lo, mấy trăm tộc phượng tộc lân đang há mồm chờ ăn.

Nhưng họ lại bảo không được lấy cái này ra để bắt nạt người khác, vì thế các vị cứ tùy tâm mà đưa ít dược liệu luyện bảo là được rồi.

Ta cũng không cưỡng cầu, tránh để sau này bị họ càm ràm..." Nhưng thực tế, lý do thực sự là cách cố định tiểu thế giới này sớm muộn gì cũng bị người ta nghiên cứu ra, họ chỉ muốn tranh thủ lúc người khác chưa nghiên cứu ra mà kiếm một vố trước.

Phải nói rằng tiểu manh thú thực sự có tố chất làm gian thương, chiêu trò lớp lớp.

Ngừng một chút, tiểu manh thú lại nói: "Đúng rồi, mấy năm trước gã nào đã đánh đám tiểu Phượng Hoàng và tiểu Kỳ Lân thì tự giác một

chút, bồi thường gấp đôi nhé!" Trong đám đông, không ít người nhìn về phía vài người.

Chương 670

Những sinh linh từng đánh Phượng Hoàng và Kỳ Lân lại không nhịn được mà chửi thầm.

Nhưng họ biết làm thế nào đây?

Hiện giờ có không ít cường giả vẫn còn ở trong Hỗn Độn chưa về kia kìa!

Nếu họ có cách cố định tiểu thế giới thì chắc đã về từ lâu rồi. "Các ngươi cũng đừng cảm thấy thiệt, nếu để các ngươi tự mình thực nghiệm thì thời gian tiêu tốn không chỉ là một hai nguyên hội đâu.

Sư đệ sư muội của ta đã nghiên cứu ba năm nguyên hội mới hoàn toàn cố định được tiểu thế giới trong hư không Hỗn Độn.

Cách thức như vậy mà chỉ đổi lấy ít bảo tài thì không tính là quá đáng chứ?

Tất nhiên, đây cũng là nể mặt các vị đã từng bỏ ra một kiện cực phẩm linh bảo, ta cũng không nỡ làm quá, tránh để sau này bị lão sư trách phạt." Dù rất ghét con tiểu manh thú này, thấy nó thật phiền phức, nhưng nghĩ kỹ lại thì cũng phải thừa nhận đối phương nói rất có lý.

Người ta tốn bao nhiêu thời gian nghiên cứu ra phương pháp, dựa vào cái gì mà phải nói cho người khác?

Nói cho ngươi biết, đổi lại ít bảo tài, quá đáng sao?

Không hề quá đáng chút nào!

Thế là một số cường giả lý trí đã trực tiếp bắt đầu giao dịch.

Chuyện thường là vậy, một khi đã có người mở đầu thì những

người theo sau chắc chắn sẽ xuất hiện, và ngày càng có nhiều người làm theo.

Họ nếu không đổi, chẳng lẽ lại tự bỏ ra vài nguyên hội để nghiên cứu?

Thế là theo đà 'cuốn' (cạnh tranh) của các cường giả này, từng đống bảo tài được tiểu manh thú thu lại, ném vào trong hộ sơn đại trận.

Mấy con Kỳ Lân và Phượng Hoàng ở bên dưới tiến hành chỉnh lý phân loại bảo tài.

Sau khi thấy con đường làm giàu này, Địa Khôn và Phượng Nghi liền bắt đầu bàn bạc xem có nên nghiên cứu cái truyền tống trận mà sư phụ từng nhắc tới không?

Nếu nghiên cứu ra cả truyền tống trận này thì có thể đổi được bao nhiêu bảo tài đây?

Nghĩ đến đó, cả hai đều có chút hưng phấn, hoàn toàn quẳng chuyện tu hành sang một bên.

Dù sao hiện giờ họ cũng chẳng cần đối phó với kẻ địch nào, tu vi cứ từ từ tính sau.

Khi hai người bắt đầu thử nghiệm nghiên cứu truyền tống trận, sư mẫu Hậu Thổ của họ đã đưa ra một số gợi ý.

Những gợi ý này đến từ sự hiểu biết của bà về Bàn Cổ Thần Điện.

Năm xưa khi mọi người còn chưa thể tự do xuyên không tức thời trên Hồng Hoang đại địa, các Tổ Vu họ đã có thể nhờ uy năng của Bàn Cổ Thần Điện mà làm được điều đó.

Những năm qua, các Tổ Vu họ thực ra cũng đang âm thầm nghiên

cứu, nghiên cứu cách để các Vu tộc khác cũng có thể thông qua Thần Điện tiến hành truyền tống, thậm chí là truyền tống tập thể.

Có thể nói, ở giai đoạn hiện tại của đại địa Hồng Hoang, về mặt nghiên cứu truyền tống trận, nhóm Tổ Vu như Hậu Thổ tiểu thư tả mới thực sự là chuyên gia.

Trong đó, dẫn đầu chính là Đế Giang - Tổ Vu hệ không gian.

Cũng vì thế, khi Phượng Nghi và Địa Khôn muốn nghiên cứu truyền tống trận này, Hậu Thổ tiểu thư tả mới đưa ra một số gợi ý để họ có thể nhanh chóng bắt nhịp.

Tuy phương thức tu hành của Vu tộc và tu sĩ Huyền môn khác nhau, nhưng việc vận dụng các quy luật của Đại Đạo thì nguyên lý thực chất là một.

Nguyên lý của truyền tống trận chính là sự vận dụng quy luật Không Gian Đại Đạo, chẳng qua là chuyển từ việc tự thân vận dụng sang việc giúp người khác thực hiện sự vận dụng đó mà thôi.

"Sư mẫu, chẳng lẽ không thể khắc Không Gian Đại Đạo thần văn lên hai tòa truyền tống trận, để cả hai xuất hiện sự cộng minh, từ đó đạt được mục đích truyền tống sao?" Phượng Nghi hỏi.

Hậu Thổ nghe vậy mỉm cười: "Ý tưởng này chúng ta tự nhiên cũng nghĩ tới, nhưng làm sao để hai luồng Không Gian Đại Đạo thần văn này hô ứng lẫn nhau được?

Nếu mỗi lần truyền tống đều phải do chúng ta đi tìm mục tiêu đó, thì truyền tống trận này còn ý nghĩa gì nữa?

Bản thân chúng ta đã có thể mượn sức mạnh của quy luật Đại Đạo để tức thời xuất hiện ở bất cứ nơi nào muốn đến." Ngừng một chút, tiểu thư tả nói tiếp: "Chúng ta có thể đi bất cứ đâu, thậm chí có thể vận dụng thuật Tụ Lý Càn Khôn để đưa cả tộc quần đi cùng,

nhưng đó không phải là truyền tống thực sự.

Truyền tống thực sự phải là không cần sức mạnh của chúng ta, mà những người có thực lực yếu kém khác cũng có thể dễ dàng mượn trận pháp để thực hiện những chuyến vượt đường dài." Địa Khôn và Phượng Nghi khẽ gật đầu.

Tiểu thư tả đứng dậy bảo: "Hai đứa cứ từ từ mà nghĩ!

Chuyện này không thể một sớm một chiều mà xong, chúng ta nghiên cứu nhiều năm như vậy cũng chưa thể có đột phá hiệu quả..." "Sư mẫu cũng từng nghiên cứu cái này sao?" Địa Khôn tò mò hỏi.

Tiểu thư tả cười đáp: "Đương nhiên, có điều tiến triển luôn không lớn.

Được rồi, hai đứa cứ từ từ suy nghĩ, ta qua bộ lạc một chuyến trước." Ngày tháng trôi qua, trước sau lại có gần hai ngàn cường giả chạy tới đổi 'Hỗn Độn Hư Không Định Tinh Thuật', bảo tài đã chất thành một đống lớn.

Qua đó cũng có thể thấy, có đến hàng trăm cường giả có lẽ đã tiến hành thực nghiệm cố định tiểu thế giới trong vùng hỗn độn ngoài vực.

Vài năm sau, Ngô Sở tỉnh lại từ trong cảm ngộ tu hành.

"Nghệ Bảo, qua bao lâu rồi?" "Không lâu lắm, cũng chỉ chưa đầy bảy nguyên hội thôi." "Hả, chưa đầy bảy nguyên hội mà đã có thể dùng từ 'thôi' để hình dung rồi sao?

Thời gian ở Hồng Hoang đúng là không đáng tiền thật!" Ngô Sở không khỏi thở dài, "Nhớ năm đó khi chúng ta mới tới Hồng Hoang, đúng là sống qua ngày mà như cả năm vậy." "Sao so thế được?

Lúc đó anh cái gì cũng không biết, còn bây giờ anh đang lĩnh ngộ Đại Đạo giữa thiên địa, chìm đắm trong đó thì thời gian căn bản không là gì cả." "Thôi bỏ đi, tìm chút gì đó đánh chén cho đỡ thèm đây." Khi

Ngô Sở bước ra khỏi nơi bế quan, các tiểu hoa tiên trên tán cây lần lượt chào hỏi anh.

Nghe thấy tiếng chào của các tiểu hoa tiên, cả Tử Ngọc Sơn lập tức biết rằng chủ nhân nơi này đã xuất quan.

Tiểu Nguyệt Linh đang ngồi ngẩn ngơ trong lương đình liền nhảy dựng lên, hóa thành một luồng hương phong lướt tới chỗ Ngô Sở, như chim yến về tổ mà nhào vào lòng anh.

Ôm ấp, nhấc bổng, xoay vòng vòng...

Một chuỗi động tác diễn ra mới coi như dỗ dành được cô nhóc, cũng khiến cô thẹn thùng vùi cái đầu nhỏ vào ngực Ngô Sở.

Chủ yếu là vì có quá nhiều người đứng xem.

"Ơ?

Tiểu hồ ly vẫn chưa xuất quan sao?

Lần bế quan này của nàng đúng là lâu thật đấy." Tiểu Nguyệt Linh ngẩng đầu nói: "Ly tỷ tỷ và Tiểu Vũ đều có xuất quan rồi, nhưng thấy anh đang bế quan nên sau khi nghỉ ngơi một thời gian, họ lại tiếp tục bế quan rồi." Người tu hành là như vậy, đặc biệt là người tu hành trong thế giới Hồng Hoang, thọ mệnh của họ thực sự quá dài, thọ ngang với trời không phải là nói chơi.

Muốn 'xa cách lâu ngày thắng tân hôn' thì rất đơn giản, cứ đi bế quan một chuyến là được.

Trong lúc Tiểu Nguyệt Linh vui vẻ chạy đi làm đồ ăn ngon cho Ngô Sở, chú mèo trắng lớn Bạch Quân bước những bước im lặng tao nhã xuất hiện bên cạnh Ngô Sở, thân thiết dùng đầu cọ vào anh.

Ngô Sở đưa tay xoa đầu đại miêu, liền thấy chú chó nhỏ vẫy đuôi, thè lưỡi nhảy nhót trước mặt mình, chẳng cần giữ chút thể diện nào.

Chương 671

Khi Ngô Sở đến ngồi trong lương đình, các tiểu hoa thần đã bày lên cho anh nào là hoa quả, mứt sen và bánh ngọt, còn có người rót rượu, người pha trà.

Một bóng đỏ từ xa lướt tới, đậu trên vai anh.

Ngô Sở liếc nhìn nó một cái rồi cười lên, chú chim nhỏ vốn bao năm không vào được cảnh giới Đại La, nay đã là Đại La, cũng không biết nó đã nghĩ thông suốt từ khi nào.

Một chén rượu vừa xuống bụng, liền thấy Phượng Nghi và Địa Khôn dẫn theo Bạch Trạch chạy tới bái kiến anh.

Con manh thú nhỏ đưa vuốt sáp vuốt ngược một cái, tự chải cho mình kiểu tóc chải ngược bóng lộn, hắc hắc cười rồi nhảy lên bàn trước mặt Ngô Sở, cầm lấy một hạt đậu giòn ném vào miệng nhai.

Vừa nhai vừa truyền âm: "Chuyện anh giao phó tôi đều làm xong rồi, hơn hai ngàn kiện cực phẩm linh bảo trong kho khố, anh thấy chưa?" Bao nhiêu?

Hơn hai ngàn cực phẩm linh bảo?

Trong lòng Ngô Sở dấy lên một chút gợn sóng, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh.

Anh chỉ không ngờ rằng lại có nhiều cường giả muốn rời khỏi Hồng Hoang, chạy ra ngoài vực hỗn độn sinh sống đến vậy.

Đế Tuấn và Thái Nhất đúng là không được lòng người tới mức nào chứ!

Đột ngột có thêm hơn hai ngàn kiện cực phẩm linh bảo, dù sao cũng hơi đáng sợ.

Cả đời này anh chưa từng hào phóng đến thế.

Anh khẽ gật đầu, truyền âm với Bạch Trạch: "Không có ai biết đó là ý của ta chứ?" "Tôi làm việc, anh cứ yên tâm!" Bạch Trạch cười hắc hắc, "Họ còn hò hét đòi kiện cáo tôi với anh kìa!

Bảo tôi tham lam, không tuân thủ quy tắc..." "Đừng để ý những người đó, muốn đồ tốt mà không muốn bỏ ra, trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy." Ngô Sở thầm bĩu môi, tiếp tục truyền âm, "Đúng rồi, ngươi có thích linh bảo nào không?

Có cái nào ưng ý thì cứ tự đi mà chọn vài kiện đi!" "Được luôn!" Bạch Trạch cười một tiếng, xoay người biến mất về hướng bảo khố.

Đợi Bạch Trạch đi khỏi, Ngô Sở mới nhìn về phía hai đệ tử của mình: "Đã dàn xếp ổn thỏa hết chưa?

Không có bất ngờ gì xảy ra chứ?" Hai người gật đầu, Phượng Nghi nói: "Bất ngờ thì không có gì, chỉ là có một rắc rối, chúng con không dám rời đại địa Hồng Hoang quá xa, sợ không tìm thấy đường về." Hỗn độn vô biên vô tế, không biết rộng lớn bao nhiêu, không ai biết điểm tận cùng của hỗn độn ở đâu, nếu rời đại địa Hồng Hoang quá xa sẽ mất đi cảm ứng với Hồng Hoang.

Loại cảm ứng này không phải là khoảng cách kéo dài của nguyên thần.

Nếu là khoảng cách kéo dài của nguyên thần, thì dù với tu vi Trảm Thi cảnh như họ cũng không thể rời đại địa Hồng Hoang quá một hai ngàn dặm.

Địa Khôn nói: "Chúng con đang nghiên cứu truyền tống trận mà sư phụ từng nói với chúng con, xem có thể lợi dụng loại trận pháp này để kéo dài khoảng cách giữa đôi bên hay không.

Nếu thành công, tương lai quay về Hồng Hoang cũng sẽ thuận tiện

hơn một chút." Ngô Sở suy nghĩ một chút, rồi hỏi: "Có thu hoạch gì không?" Sau đó, hai người kể cho Ngô Sở nghe những gì họ nghiên cứu được, đồng thời cũng nói ra những chỉ điểm của Hậu Thổ sư mẫu dành cho họ.

Thấy Ngô Sở không hề ngạc nhiên việc Hậu Thổ hiểu biết về truyền tống trận, Địa Khôn hơi khó hiểu hỏi: "Sư mẫu chẳng phải là Tổ Vu đại địa sao?

Tại sao cũng có nghiên cứu về truyền tống trận?" Ngô Sở cười đáp: "Có gì mà lạ đâu?

Những cường giả từng sớm bước vào cảnh giới Đại La đó, họ đã âm thầm làm những nghiên cứu và lĩnh ngộ gì, ai mà nói rõ được?

Lúc trước khi con đường phía trên Đại La chưa có lối đi, tất cả các cường giả ngoài việc không ngừng lĩnh ngộ quy luật Đại Đạo thì chỉ có thể làm một số nghiên cứu ở các phương diện khác." Nhấp một ngụm rượu, Phượng Nghi rất ngoan ngoãn rót đầy cho anh.

Ngô Sở tiếp tục: "Sau lưng sư mẫu các con là một tộc quần khổng lồ — Vu tộc.

Khi tam tộc chinh chiến lẫn nhau năm xưa, nếu có Đại La tham chiến thì còn dễ nói, có thể dùng linh bảo càn khôn để chứa thuộc hạ bên trong, để cường giả Đại La mang theo, nhanh chóng tới chiến trường.

Nhưng nếu là cuộc chiến dưới tầm Đại La, cơ bản đều trực tiếp dựa vào phi hành.

Một trận đại chiến từ khi bắt đầu đến khi bùng nổ toàn diện, thậm chí cần ấp ủ tới hàng trăm hàng ngàn năm..." Các tiểu hoa thần không khỏi tưởng tượng cảnh tượng đại chiến tam tộc năm xưa, hai cường giả Đại La tới chiến trường trước, chửi nhau một tiếng MMP, sau đó

buông vài lời đe dọa, tiếp theo là lôi ra các binh đoàn của mình, xông về phía đối phương, chém giết ầm ầm...

Còn Địa Khôn và Phượng Nghi thực ra đều đã từng tham gia một số cuộc chiến nên hiểu rõ chuyện là thế nào.

Ngô Sở cười nói: "Thực ra lúc đó chúng ta đã thảo luận về vấn đề này rồi.

Nếu trong tam tộc có người nghiên cứu ra phương pháp truyền tống quy mô lớn, trực tiếp truyền tống binh đoàn chủ lực tới tiền tuyến đối phương, hoàn toàn có thể đánh tan đối thủ ngay từ lúc đại chiến bắt đầu..." Những lời này coi như giải thích tại sao tiểu thư tả lại nghiên cứu về truyền tống trận.

Đây không phải lời nói dối, lúc đó họ quả thực có trao đổi về phương diện này.

Chỉ là anh giấu đi sự hiện diện của Bàn Cổ Thần Điện của Vu tộc, cái thần điện này e rằng ngay cả người Vu tộc cũng không mấy ai biết.

"Nếu thực sự nghiên cứu ra truyền tống trận, trái lại có thể tăng cường sự giao lưu giữa những người yếu, mọi người khi du ngoạn Hồng Hoang cũng sẽ thuận tiện hơn nhiều." Ngô Sở cười nói.

Tưởng tượng trong tương lai Vu tộc sẽ xây dựng từng tòa đại thành trên đại địa Hồng Hoang này, rồi đến tương lai Nhân tộc ra đời, tiếp tục xây nên từng tòa đại thành...

Một tương lai như vậy, Ngô Sở vẫn khá mong chờ.

Đại địa Hồng Hoang rộng lớn thế này, hoàn toàn có thể dung nạp được triệu tỷ sinh linh.

Duy trì hòa bình thế giới Hồng Hoang, nhiệm vụ nặng nề mà đường còn xa lắm!

Lúc này, các tiểu hoa tiên đã bắt đầu bưng những món ngon do Tiểu Nguyệt Linh làm lên, nhìn những đĩa thức ăn tinh xảo, Ngô Sở ra hiệu cho hai đệ tử và các tiểu hoa thần cùng ăn.

Mọi người thưởng thức mỹ thực, Địa Khôn bèn kể về việc họ dùng Hỗn Độn Hư Không Định Tinh Thuật để đổi lấy bảo tài của các sinh linh khác, dáng vẻ như sợ Ngô Sở sẽ mắng mình vậy.

Ngô Sở cười bảo: "Cái này rất tốt mà!

Các con đã bỏ công sức ra, và dùng đó để đổi lấy những thứ mình cần, có gì là không được chứ?

Nếu ai cũng nghĩ đến việc ngồi mát ăn bát vàng, ai cũng nghĩ đến việc lấy lợi ích từ người khác, thì còn ai đi làm nghiên cứu nữa?

Mọi người đều đợi người khác nghiên cứu xong hết rồi.

Cứ như vậy lâu dần, phương thiên địa này chẳng phải sẽ đình trệ không tiến lên sao?" Mọi người nghe vậy đều không khỏi gật đầu.

Phượng Nghi nhìn Ngô Sở, rồi lại nhìn Bạch Trạch vừa từ bảo khố đi ra, bởi vì những lời này, manh thú nhỏ Bạch Trạch hình như cũng đã nói với họ rồi.

Cô hiện tại rất nghi ngờ, những lời đó của Bạch Trạch có phải là do sư phụ dạy hay không?

"Nhưng sư phụ, nếu mọi người chỉ nghĩ đến lợi ích, thì tình nghĩa giữa đôi bên chẳng phải sẽ nhạt đi sao?" Phượng Nghi nhíu mày hỏi.

Hồng Hoang hiện nay vẫn chưa phải là một thế giới đặt lợi ích lên hàng đầu.

Ngô Sở lắc đầu: "Vạn sự vạn vật, có được tất sẽ có mất.

Bản tính sinh linh có thể nói đều là ích kỷ.

Đơn giản lấy một ví dụ, nếu có sinh linh hướng các con đòi xin

Tử Ngọc Linh Nại, hoặc tiểu Nhân Sâm Quả, tiểu Bàn Đào, tiểu Hoàng Trung Lý... các con có sẵn lòng cho không?" Địa Khôn lắc đầu: "Còn tùy là ai nữa!" Ngô Sở xòe tay ra: "Đó chẳng phải sao!

Chương 672

Không phải tất cả sinh linh đều là Hồng Vân sư thúc của các con, người ấy trước đây là tay phá gia chi tử, có đồ tốt gì là tùy tay tặng đi luôn." Một người đến cả thánh vị cũng có thể tùy tay tặng đi thì chỉ là trường hợp đặc biệt.

Mọi người nghe vậy không khỏi gật đầu.

Ngô Sở lại nói: "Cái này cũng có thể gọi là tự do trao đổi, đồ của ta, ngươi muốn, thì phải đưa ra thứ khiến ta hài lòng, thế là chúng ta có thể trao đổi.

Ta không ép ngươi, ngươi cũng không thể ép ta." Phượng Nghi nhìn Bạch Trạch, suy nghĩ một chút rồi lại không kìm được nói: "Nhưng khi Bạch Trạch trao đổi với họ, đôi khi còn tăng thêm vật trao đổi của đối phương, chuyện này..." Ngô Sở nhìn Bạch Trạch, Bạch Trạch khẽ ho một tiếng: "Cái này không thể trách tôi được!

Có vài kẻ ăn nói rất đáng ghét, tôi không vui, không muốn đổi với họ, nhưng họ lại sẵn lòng đưa thêm đồ..." Ngô Sở ừ một tiếng, nói: "Cái này gọi là kẻ muốn đánh người muốn chịu!" "..." Mọi người vừa ăn vừa nói, đều cảm thấy như vừa được tiếp nhận một kiểu tẩy lễ về tư tưởng vậy.

Những người trước đó còn có chút thấp thỏm, lúc này lập tức thấy yên lòng.

Đặc biệt là một số cường giả sau khi trao đổi đã chửi bới ầm ĩ, nói là sẽ kiện cáo hành vi vô liêm sỉ của con manh thú nhỏ với Ngô Sở.

Điều này khiến những người thiếu kinh nghiệm đều lo lắng Ngô Sở sẽ thực sự xử phạt họ.

Dù sao hai lần hành động này của Bạch Trạch thực sự đã đổi được không ít đồ.

Nói một hồi, chẳng mấy chốc họ lại quay về chuyện truyền tống trận.

Vừa thưởng thức đồ ăn, Ngô Sở vừa hỏi: "Các con có từng nghĩ tới, quy luật hỗn độn trong vùng hỗn độn vốn rất khác biệt với quy luật thiên địa nơi chúng ta đang ở.

Những trận pháp có thể hô ứng nhau ở đại địa Hồng Hoang, khi ra tới hỗn độn có lẽ sẽ không còn hiệu quả nữa?" Địa Khôn cười đáp: "Đó là chuyện của sau này rồi, hiện tại ngay cả trận pháp có thể hô ứng nhau trên đại địa Hồng Hoang này chúng con còn chưa nghiên cứu ra được nữa là!" "Không sao, cứ từ từ!" Ngô Sở mỉm cười: "Dù các con có nghiên cứu ra truyền tống trận, thì hiện nay trên đại địa Hồng Hoang này e rằng cũng chẳng có mấy người sẵn lòng dùng." Bạch Trạch không hiểu hỏi: "Tại sao chứ?

Nếu có truyền tống trận có thể liên thông với tiểu thế giới mà họ khai thác ra, thì họ qua lại đại địa Hồng Hoang chẳng phải thuận tiện lắm sao?" "Thuận tiện thật.

Nhưng nếu Thiên Đình nương theo truyền tống trận đó qua chinh phạt họ thì chẳng phải cũng thuận tiện như vậy sao?" Ngô Sở cười nói: "Các ngươi chẳng lẽ đều quên rồi, tại sao những cường giả đó lại lần lượt rời khỏi đại địa Hồng Hoang để ra ngoài vực hỗn độn khai thác tiểu thế giới?" Mọi người vừa nghĩ tới liền không khỏi ngẩn ngơ.

Đúng vậy, ở Tử Ngọc Sơn này không cảm nhận được áp lực đến từ Thiên Đình, bởi vì trên đầu họ còn có một đại năng như Ngô Sở chống đỡ.

Anh là đại sư huynh Huyền môn, những người sáng lập Thiên

Đình đều là hảo hữu của anh, đều nể mặt anh, nhưng những sinh linh khác thì sao?

Từ việc họ sẵn lòng dùng cực phẩm linh bảo để đổi lấy Hóa Linh đại trận, sẵn lòng dùng bảo tài để đổi lấy Hỗn Độn Hư Không Định Tinh Thuật, dù rất không thoải mái mà chửi bới nhưng cuối cùng vẫn chấp nhận trao đổi, là có thể thấy được áp lực họ gánh vác lớn đến mức nào.

Cùng với việc thế lực Thiên Đình ngày một lớn mạnh, những sinh linh không muốn quy thuận Thiên Đình tự nhiên áp lực tăng gấp bội.

Cũng vì thế, từng người một dù miệng mắng Bạch Trạch không phải con người, nhưng cái gì cần đổi thì vẫn phải đổi.

Dù là Hóa Linh đại trận hay Hỗn Độn Hư Không Định Tinh Thuật, đều là những thứ họ cần gấp để khai thác tiểu thế giới ngoài vực hỗn độn.

Những năm qua, các cường giả đó đã lần lượt tiến vào hỗn độn để bắt đầu bố trí rồi.

Trong khi chúng yêu Thiên Đình đều đang yên tâm tu hành, thì những cường giả này lại phải bôn ba vì tương lai của chính mình.

Đương nhiên, những sinh linh vốn dĩ còn do dự, cảm thấy mình thực sự quá khó khăn nên hạ quyết tâm gia nhập Thiên Đình cũng không phải là không có.

Cho nên, lúc này Hồng Hoang rất yên tĩnh, nhưng ngoài vực hỗn độn lại vô cùng náo nhiệt. ...

Tử Ngọc Sơn, trên đỉnh Thần Mộc.

Bạch Trạch sau khi thưởng thức mỹ thực một hồi liền bưng chén trà lên uống, thậm chí còn lôi ra một món khí cụ màu đỏ sẫm để ngồi lên.

Trong mắt Ngô Sở, món khí cụ đó trông hơi giống cái bô vệ sinh.

Lập tức, cảm giác thèm ăn của anh biến mất sạch sẽ.

Dù thứ này nhìn cái là biết ngay một kiện cực phẩm linh bảo cấp tiên thiên, nhưng dù nó có cực phẩm đến mấy thì nó cũng là cái bô kia mà.

Thế là anh trực tiếp tung một cước, đá bay cái bô đó đi: "Mọi người đang thưởng thức đồ ăn ngon, mà tên nhóc ngươi lại định đi ngoài à!" "..." Bạch Trạch chớp đôi mắt to vô tội: "Tôi, tôi không có!" Phượng Nghi và Địa Khôn cũng có vẻ mặt kỳ quái, vốn dĩ không cảm thấy gì, nhưng nghe sư phụ nói câu 'đi ngoài', lập tức cảm giác không ổn chút nào.

Nghe Nguyệt Linh sư mẫu nói, thứ này hình như là một cái ống nhổ...

Được rồi!

Ống nhổ cũng có thể dùng để đi tiểu, nói nó là cái bô dường như cũng không có gì sai, chỉ là có sự khác biệt về kích cỡ thôi mà!

Quả nhiên, mọi người đều lẳng lặng đặt đũa xuống, đồ ăn ngon cũng không còn thơm nữa, cứ thế oán hận nhìn con manh thú nhỏ, xem việc tốt ngươi làm kìa.

Họ không dám nhìn Ngô Sở, hồng nhan thì dễ bắt nạt hơn mà.

Manh thú nhỏ cũng rất ủy khuất, vô tội nhìn mọi người, đột nhiên cảm thấy không còn được yêu thương nữa, tôi yếu nên dễ bị bắt nạt phải không?

"Nguyệt Linh tỷ tỷ nói đây là một cái ống nhổ mà!" Manh thú nhỏ cực lực biện minh, nhưng càng nói càng thấy yếu ớt, bởi chính nó cũng đang đi rêu rao khắp nơi rằng đây là đồ để Minh Hà lão tổ đi vệ sinh, Minh Hà lão tổ nghèo đến mức ngay cả cái bô cũng đem bán đi.

Mục đích giống như đề nghị của Du Du lúc đầu, hoàn toàn là dùng để làm nhục người ta.

Nhưng rõ ràng lúc này nó không thể nhắc lại chuyện đó nữa, chỉ đành nói: "Thứ này chắc không phải bô đâu, nó có khả năng hóa giải ô uế, nước tinh khiết hóa ra dùng để tưới cây cỏ là hiệu quả nhất, có thể khiến cây cỏ nhanh chóng xanh tươi..." Còn nói không phải bô?

Chất thải đó mới có hiệu quả làm xanh tươi cây cỏ chứ!

Ngô Sở không còn lực để châm chọc nữa, cuối cùng nói: "Ngươi ngồi lên đó như vậy, trông chẳng giống thật quá sao?

Sau này không cho phép làm thế trước mặt ta, kinh tởm quá." "..." Manh thú nhỏ đành phải thu thứ đó lại.

Ngô Sở hỏi: "Thứ này ngươi lấy đâu ra?" Manh thú nhỏ lấy vuốt vuốt ngược tóc, nói: "Tôi đoán chắc là từ Huyết Hải tới, tuy gã đó bao bọc bản thân kín mít, nhưng khí tức vô tình tiết lộ ra lại mang theo hơi hướm giống như Minh Hà lão tổ, âm lãnh và ô uế." Ngô Sở hơi nhíu mày: "Người của Huyết Hải cũng chạy tới đổi Định Tinh Thuật sao?" Hỗn Độn Hư Không Định Tinh Thuật nghe có vẻ gần giống Định Thân Thuật, nhưng thực chất nguyên lý vẫn có sự khác biệt.

Định Thân Thuật dùng phương pháp phong tỏa không gian, còn Hỗn Độn Hư Không Định Tinh Thuật dùng lực trường, là thuật kết hợp giữa Càn Khôn Đại Đạo và Hỗn Độn Đại Đạo.

Phương pháp phong tỏa không gian rõ ràng không thích hợp để định tinh, nếu không mọi không gian trong tiểu thế giới đều bị phong tỏa, sinh linh làm sao sống trên đó được nữa?

"Không chỉ Định Tinh Thuật, cả Hóa Linh đại trận họ cũng đổi rồi." "Chẳng lẽ lão đạo Minh Hà đó cũng đang sắp xếp đường lui?" Ngô Sở không khỏi nghi hoặc.

Nói đi cũng phải nói lại, anh cũng không biết trong tương lai khi Đế Tuấn và Thái Nhất chinh phục vạn tộc, liệu có định chinh phục luôn cả Huyết Hải hay không.

Nhưng từ sự sắp xếp này mà xem, e là Minh Hà lão tổ cũng có nỗi lo về phương diện này, nếu không thì hoàn toàn không cần thiết.

Huyết Hải, vùng đất u minh, là nơi tọa lạc của luân hồi sau này.

Nếu tương lai thực sự cần khai mở nơi luân hồi, địa điểm này tự nhiên là nơi tốt nhất.

"Đang trò chuyện gì thế?" Mọi người vừa thưởng thức mỹ thực vừa trò chuyện, tiểu thư tả từ phía bộ lạc đã quay về.

Nhìn thấy đồ ăn ngon trên bàn, tiểu thư tả tham gia một cách rất tự nhiên.

Vừa ăn vừa hỏi Ngô Sở: "Chuẩn bị trảm đệ tam thi chưa?" Ngô Sở mỉm cười: "Còn thiếu một chút, cứ nghỉ ngơi trước đã, lao động phải kết hợp với nghỉ ngơi." "Chấp Ngã thi cần lĩnh ngộ những đại đạo nào?" "Cũng khá nhiều, nhưng vẫn là các loại quy luật về cảm xúc: cương nghị, kiên cường, bền bỉ, nhẫn nại...

Chương 673

quan trọng nhất vẫn là sự cố chấp.

Ta luôn cảm thấy, trừ đi những quy luật cảm xúc tương ứng với Thiện thi và Ác thi, các quy luật cảm xúc còn lại đều có thể quy về đây.” Tiểu thư tả im lặng lắng nghe, Phượng Nghi rất tinh ý gắp thức ăn cho cô.

Ngô Sở nói tiếp: “Sư phụ năm xưa khi trảm ra Chấp Ngã thi chắc chắn đã sớm lĩnh ngộ hết lượt các quy luật Đại Đạo có thể lĩnh ngộ rồi, những cường giả lứa đó đã sớm đi đến điểm cuối của con đường lĩnh ngộ quy luật Đại Đạo.

Tuy nhiên năm xưa khi sư phụ trảm ra Chấp Ngã thi vẫn phải mượn sức mạnh của Ma Tổ, có thể thấy việc trảm thi này khó đến mức nào.” Tiểu thư tả nhìn anh một cái, chớp mắt cười nói: “Vậy những người khác muốn trảm ra Chấp Ngã thi thì phải làm sao?

Ví dụ như Ly tỷ tỷ, với tu vi của tỷ ấy hiện giờ, anh chưa chắc đã ép được tỷ ấy dùng hết toàn lực đâu!

Lúc đó anh giúp tỷ ấy kiểu gì?” Ngô Sở cười đáp: “Cùng lắm thì ta động tới Tru Tiên Kiếm!

Năm xưa khi sư phụ trảm ra Chấp Ngã thi, cũng là do Ma Tổ dùng Tru Tiên Kiếm giúp một tay đấy thôi.” Tiểu thư tả mỉm cười nói: “Ừ!

Vậy thì em cũng khá mong chờ cảnh anh dùng Tru Tiên Kiếm đâm tỷ ấy đấy!” “...” Câu này nói ra nghe có gì đó sai sai nhỉ?

Thế là manh thú nhỏ lặng lẽ chuồn êm.

Địa Khôn và Phượng Nghi đứng dậy cáo từ rời đi, các tiểu hoa thần cũng lần lượt bay lên, bảo là đi phụ giúp Tiểu Nguyệt Linh.

Con mèo trắng lớn phía sau anh nhắm nghiền đôi mắt giả vờ ngủ, con chim nhỏ trên vai cũng vỗ cánh bay lên tán cây.

Chỉ trong chốc lát, trong lương đình chỉ còn lại Ngô Sở và tiểu thư tả.

"Nương tử cố ý đuổi người đi phải không!" Ngô Sở không nói nên lời, truyền âm hỏi.

Tiểu thư tả vậy mà lại gật đầu: "Không đuổi họ đi thì những món ngon này làm sao dành hết cho em được?

Tiểu Nguyệt Linh hơi thiên vị nhé!

Bình thường làm cho em đâu có thịnh soạn thế này." "..." Ngô Sở trợn mắt há mồm, anh hoàn toàn không ngờ tiểu thư tả vốn tao nhã điềm tĩnh hàng ngày lại có thể vì miếng ăn mà không tiếc dùng tiểu xảo, có nên nói cô không hổ là 'tổ tông của các thần thực' không?

Nhưng nghĩ lại câu nói lúc nãy của cô, có lẽ cô không phải tùy miệng nói bừa, mà là thực sự muốn xem Thanh Khâu Ly bị anh dùng Tru Tiên Kiếm đâm cho một trận.

Trảm Tam Thi là con đường luyện tâm, bốn thân hợp nhất có thể chứng đạo thành thánh.

Nhưng từ lịch sử thần thoại Hồng Hoang nguyên bản mà xem, Thái Thượng và Nữ Oa, mấy người họ chứng đạo không chỉ đơn thuần là Trảm Tam Thi, họ còn đi ra con đường của riêng mình.

Trong lúc đi ra con đường riêng đó, họ còn thu hút được lượng công đức khổng lồ, đảm bảo họ có thể trực tiếp đạt thành mục tiêu trong một bước.

Vì thế con đường chứng đạo của họ giống như đi bằng ba chân vậy.

Hoặc nói là xe ba bánh thì hợp hơn, đi ra con đường của mình là bánh trước, Trảm Tam Thi và công đức là bánh sau, đẩy chiếc xe ba bánh cũ kỹ của họ nghiền nát vô số cường giả Hồng Hoang dưới bánh xe.

Ngô Sở cũng thường suy tư, con đường thực sự thuộc về mình rốt cuộc là con đường nào?

Tuy anh muốn đi theo con đường lấy lực chứng đạo, nhưng nếu dùng những đại đạo đã có sẵn để đi, thì rõ ràng sẽ giống như Sát Lục đạo của Ma Tổ, thực sự quá khó khăn.

Nếu có thể đi ra một con đường thuộc về riêng mình, vậy thì dưới sự gia trì của lượng công đức khổng lồ, xác suất chứng đạo thất bại tự nhiên sẽ giảm đi rất nhiều.

Cùng lắm thì vẫn có thể dùng công đức khổng lồ làm lực đẩy cuối cùng, đưa mình bay vút lên trời.

Nhìn sức ăn mãnh liệt của tiểu thư tả, tốc độ cực nhanh nhưng vẫn giữ tư thế tao nhã tiêu diệt thức ăn trước mặt, dòng suy nghĩ của Ngô Sở lại bắt đầu bay xa.

Tiểu thư tả đối với việc này đã quá quen thuộc, vì Ngô Sở thường xuyên nhìn cô đến ngẩn người, mỹ danh gọi là 'ngắm đến ngây dại'.

Một khi đi hỏi anh, anh chắc chắn sẽ nói ra những lời tán tỉnh ngọt ngào.

Để không cho các tiểu hoa thần và tiểu hoa tiên xem náo nhiệt, tiểu thư tả cứ coi như không thấy Ngô Sở đang ngẩn người, tiếp tục tiêu diệt mỹ thực trên bàn. ...

Khoảng thời gian tiếp theo, Ngô Sở không lập tức đi bế quan, mà lặng lẽ quan sát hai đệ tử làm đủ loại thực nghiệm truyền tống trận.

Theo đề nghị của Ngô Sở, họ dùng xích thần quy luật Không Gian

Đại Đạo để luyện chế ra hai trận bàn khổng lồ, một cái đặt ở Tử Ngọc Sơn, một cái đặt ở bên ngoài Tử Ngọc Sơn.

Hai trận bàn cách nhau gần trăm vạn dặm.

Khoảng cách này nếu dùng phi hành thì vẫn cần chút thời gian, nhưng trong mắt những Chuẩn Thánh như họ thì chỉ là bước chân.

Tuy nhiên, muốn không động tới sức mạnh quy luật Đại Đạo mà đạt được mục đích truyền tống, chuyện này giống như từng lớp sương mù che mắt họ, họ cần phải vén từng lớp một để tìm ra nguyên lý thực sự đằng sau làn sương đó, cái này mới là cái khó.

Nhìn hai đệ tử loay hoay mãi mà vẫn không tìm ra đầu mối, Ngô Sở cũng lặng lẽ suy tư, kết hợp với ý tưởng về phương pháp truyền tống của Vu tộc mà Hậu Thổ tiểu thư tả cung cấp.

Nghĩ tới nghĩ lui, dòng suy nghĩ của anh bay về thế giới cũ.

Thế giới đó tuy không có truyền tống, đi lại cũng bằng xe hơi và máy bay, nhưng rất nhiều thứ ở thế giới đó thực ra có thể tham khảo.

Ví dụ như điện thoại dùng để truyền âm nghìn dặm, thông tin điện thoại truyền đi bất chấp khoảng cách không gian ở giữa, loại kỹ thuật này nếu đặt ở thế giới Hồng Hoang thì cũng là thủ đoạn của tiên gia.

Thậm chí có thể nói, thực lực không đạt tới cảnh giới Đại La thì khoảng cách truyền âm cũng có hạn.

Ở thế giới đó, việc truyền đạt thông tin dựa vào cái gì?

Là từng trạm thu phát tín hiệu phủ khắp toàn cầu, tín hiệu từ các trạm phát ra kết nối cả thế giới thành một dải, hình thành nên một 'ngôi làng toàn cầu' nhỏ bé.

Thông tin trong ngôi làng toàn cầu này có thể dễ dàng truyền đi.

Và muốn tìm thấy đối phương cũng dễ, vì có hệ thống định vị.

Ngô Sở trong biển thông tin mênh mông đó suy ngẫm về những kiến thức nguyên lý có thể kết hợp với truyền tống trận, dần dần gỡ ra được một chút đầu mối.

Ban đầu anh định đem những gì mình nghĩ ra nói cho Nghệ Bảo, rồi để Nghệ Bảo giúp mình mô phỏng.

Nhưng lúc này Nghệ Bảo đang bận giúp anh suy diễn vận hành cấu tạo của các lõi nguyên tử Đại Đạo khác nhau.

Cho nên nghĩ lại, Ngô Sở đành từ bỏ ý định đó.

Truyền tống trận là thứ không vội được, lĩnh ngộ các quy luật Đại Đạo còn lại, đưa bản thân bước vào cảnh giới Trảm thi thứ ba, trảm ra Chấp Ngã thi mới là trọng tâm hàng đầu.

Không biết đã qua bao lâu, Ngô Sở vốn đang dần gỡ được đầu mối, đột nhiên lóe lên một tia linh quang.

Sau đó dựa vào tia linh quang này, anh bắt đầu tìm kiếm và kiểm chứng ý tưởng của mình.

Anh nhắm mắt lại, thần thức phóng ra ngoài, trong nháy mắt bao phủ không gian trong vòng triệu dặm.

Tuy nhiên thần thức của anh hòa mình vào Không Gian Đại Đạo, cho nên cũng không ảnh hưởng tới bất kỳ sinh linh nào trong vùng thiên địa này.

Chương 674

Theo sự kéo dài của thần thức, dần dần, cả thiên địa Hồng Hoang anh đều mượn đó mà dạo qua một lượt, sau đó lại từ Không Gian Đại Đạo chuyển sang Càn Khôn Đại Đạo.

Cuối cùng anh chia thần thức thành hai luồng, một luồng hòa vào Không Gian Đại Đạo, một luồng hòa vào Càn Khôn Đại Đạo, mượn đó để kiểm chứng dự đoán của mình.

Có điều khi thần thức của anh dạo chơi trong Đại Đạo, anh không mò tới đạo trường của những cường giả khác để tránh gây ra những hiểu lầm không đáng có.

Cứ như vậy, thời gian thấm thoắt đã qua một năm, Ngô Sở mới mở mắt ra, sau đó xuất hiện trước mặt Địa Khôn và Phượng Nghi đang nhìn truyền tống trận ngẩn ngơ, mỉm cười nói: "Vi sư có một phát hiện này, hai đứa có muốn nghe không?" Hai người đang khổ sở suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy lời này của Ngô Sở, đều không khỏi phấn chấn hẳn lên.

"Sư phụ, thầy có phát hiện trọng đại gì sao?" Cả hai lập tức lên tinh thần.

Khắc sau, bóng dáng tiểu thư tả cũng xuất hiện bên cạnh họ.

Ngô Sở liếc nhìn cô một cái, thấy cô quay về cũng thật đúng lúc.

Tiểu thư tả cười bảo: "Anh đem thần thức hòa vào Không Gian Đại Đạo lâu như vậy, rồi lại hòa vào Càn Khôn Đại Đạo, giờ thần thức đột ngột rút về, em đoán chắc chắn là phát hiện ra điều gì đó rồi." Được rồi!

Nguyên nhân hóa ra là ở đây, hèn gì cô ấy quay về kịp lúc thế.

Ngô Sở cười cười, nói: "Phương pháp truyền tống của Vu tộc các em về mặt ý tưởng chắc là không có vấn đề gì, lấy Không Gian Đại Đạo làm cơ sở, nhưng lại rất khó định vị chính xác địa điểm.

Nói cách khác, các em thiếu một bộ phận định vị, khiến truyền tống trở nên rất không xác định..." Sau nhiều năm nghiên cứu, phương pháp truyền tống mà Vu tộc nghiên cứu ngày càng phát triển theo hướng truyền tống ngẫu nhiên.

"Định vị..." Ba người nghe vậy đều không khỏi trầm ngâm, sau đó lần lượt gật đầu.

Tiểu thư tả càng nói thêm: "Chúng ta đã làm không ít thực nghiệm, định vị quả thực rất khó, khi bản thân chúng ta truyền tống về bộ lạc là nhờ vào thần thức của chính mình..." Tổ Vu sở hữu thần thức mạnh mẽ, khi truyền tống thông qua Bàn Cổ Thần Điện có thể tùy ý tìm thấy nơi mình muốn đến trong Không Gian Đại Đạo.

Nhưng nguyên thần của các Vu khác không mạnh, họ không tu nguyên thần, việc vận dụng thần thức không thể so bì với Tổ Vu được.

"Anh tìm được cách định vị rồi sao?" Tiểu thư tả hỏi.

Ngô Sở nói: "Sự đan xen của các xích thần Không Gian Đại Đạo hình thành nên vùng thiên địa đại địa Hồng Hoang này, nhưng các xích thần của Không Gian Đại Đạo, tất cả các phù văn cấu thành đều giống nhau.

Vì thế cần dựa vào các đại đạo khác để hỗ trợ định vị, ta đã chọn Càn Khôn Đại Đạo, các điểm giao thoa giữa hai xích thần quy luật đại đạo thường rất khác biệt." Lời của Ngô Sở giống như một thanh kiếm sắc bén, trong nháy mắt chém tan các lớp sương mù dày đặc.

"Ý của anh là, chúng ta có thể từ đó mà suy rộng ra?" Tiểu thư tả

hỏi.

Ngô Sở gật đầu: "Thử xem là biết ngay, chúng ta có thể đưa cả Ngũ Hành Đại Đạo vào, thậm chí là các đại đạo khác...

Như vậy, việc định vị có thể chính xác hơn nhiều." Nhờ vào sự trợ giúp từ ánh sáng linh cảm chợt lóe của Ngô Sở, tốc độ nghiên cứu truyền tống trận của Địa Khôn và Phượng Nghi rõ ràng đã nhanh hơn rất nhiều.

Lại thêm việc Đế Giang nhận được tin tức từ chỗ Hậu Thổ, cũng chạy tới góp một tay.

Chỉ trong vỏn vẹn trăm năm ngắn ngủi, truyền tống trận thực thụ đã được bọn họ nghiên cứu và phát triển thành công.

Ngô Sở bảo bọn họ bố trí hai tòa truyền tống trận giữa Tử Ngọc Sơn và Thanh Khâu, sau đó Thiện thân của Thanh Khâu Ly đã thông qua truyền tống trận xuất hiện tại Tử Ngọc Sơn.

Nhìn thấy Thiện thân của Hồ Tổ tỷ tỷ, Ngô Sở liền suy nghĩ, bản tôn của nàng khi nào mới xuất quan?

Niềm vui nhân ba luôn là chuyện mà hắn canh cánh trong lòng.

Sau đó, Địa Khôn và Phượng Nghi bị Đế Giang kéo đi, bọn họ chuẩn bị tại bộ lạc của Thập Nhị Tổ Vu xây dựng mỗi nơi một tòa truyền tống trận, tương liên các bộ lạc của Thập Nhị Tổ Vu thành một dải.

Khi các bộ lạc của Thập Nhị Tổ Vu đều đã dựng lên truyền tống trận, những gã này liền chuẩn bị liên thủ tổ chức một đại hội tỷ thí thần thông xuyên bộ lạc.

Ý tưởng này bọn họ từng có từ sớm, chỉ là vì khoảng cách quá xa, một khi tổ chức thì cũng chỉ có khán giả của một bộ lạc, có chút không đúng lắm.

Thế giới này lại không có tivi, không thể truyền tin tức tức thời về, nên sự việc này cứ thế gác lại.

Nhưng hiện tại, khi mười hai bộ lạc có thể thông qua truyền tống trận để liên thông với nhau, việc tổ chức một đại hội tỷ thí như vậy ý nghĩa tự nhiên đã khác hẳn.

Buổi tối, sau khi kết thúc luyện thể cùng Tiểu thư tả, nghe nàng nhắc đến chuyện này, Ngô Sở liền nói: "Hay là các người xây một tòa đại thành cho Vu tộc đi!

Hiện tại tất cả bộ lạc của nàng cộng lại cũng đã có hai ba mươi triệu người Vu rồi, nếu cộng cả mười hai bộ lạc Tổ Vu lại thì số lượng Vu tộc đã sớm vượt qua ức người, nếu vẫn lấy danh nghĩa bộ lạc thì có vẻ hơi lạc hậu rồi đấy.

Xây một tòa đại thành có thể dung nạp mười vạn, trăm vạn người Vu chẳng phải tốt hơn sao?

Ta thấy sự phát triển của Vu tộc sau này nên lấy từng tòa đại thành làm trung tâm, tỏa ra bốn phía..." Tiểu thư tả nghe vậy, lông mày hơi nhíu nhẹ, nói: "Nếu xây thành thì việc cung cấp thực phẩm phải làm sao?

Nhiều người Vu tụ tập trong một tòa thành như vậy, việc canh tác và săn bắn giải quyết thế nào?

Nếu chỉ dựa vào các bộ lạc khác cung ứng, thời gian dài chắc chắn các Vu khác sẽ có oán hận..." Nói đoạn, Tiểu thư tả có chút đau đầu, "Thực ra ngay cả hiện tại, số lượng người Vu sống kiểu được chăng hay chớ cũng dần nhiều lên.

Một số thủ lĩnh bộ lạc cũng không thể làm được sự công chính và công bằng tuyệt đối, dẫn đến một số dũng sĩ Vu tộc khi làm việc đều chỉ xuất công không xuất lực, làm cho lấy lệ.

Thực ra bắt tất cả thủ lĩnh đều giữ được sự công chính công bằng tuyệt đối đúng là có chút làm khó người khác, dù sao nhà ai mà chẳng có người thân cơ chứ!" Ngô Sở biết đây là tệ đoan của chế độ công hữu lâu dài.

Nếu không phải Hồng Hoang đại địa rộng lớn như thế, vả lại vật sản phong phú, thì có lẽ không ai có thể hiểu được vì sao trong số hàng ức người Vu tộc vẫn có thể duy trì chế độ công hữu.

Dù sao người đông thì lòng sẽ không đồng, dũng sĩ Vu tộc tuy đa phần thẳng tính nhưng lại không phải kẻ ngốc, khi có thể lười biếng thì ai mà chẳng muốn lười?

Hơn nữa, giống như Tiểu thư tả đã nói, nhà ai mà chẳng có người thân!

Trong mắt Thập Nhị Tổ Vu, tất cả người Vu đều là hậu duệ của họ, họ có thể đối xử bình đẳng.

Nhưng ở những thủ lĩnh bộ lạc khác, tự nhiên sẽ có sự phân biệt thân sơ.

Dù sao bộ lạc Vu tộc ngày nay có thể nói là nở rộ khắp nơi.

Chỉ riêng số lượng bộ lạc thuộc nhánh của Hậu Thổ Tiểu thư tả đã lên tới hơn hai nghìn cái.

Chỉ riêng bộ lạc của Nghệ và Khoa cũng đã chia ra hơn mười bộ lạc rồi.

Vu tộc phát triển nhanh chóng, hoàn toàn không phải lúc Tam tộc đại chiến có thể so bì được.

Người đông lên, tệ đoan của chế độ công hữu liền dần lộ ra.

Nói đi cũng phải nói lại, các chủng tộc khác ở Hồng Hoang nếu phát triển theo hình thức tộc quần thì về cơ bản đều là chế độ bán

công hữu.

Tộc quần bên dưới là công hữu, tộc trưởng bên trên là tư hữu, bởi vì mọi thứ trong tộc quần đều là của tộc trưởng, tộc trưởng nắm mọi quyền sinh sát.

Vu tộc thực ra cũng chẳng khác bao nhiêu, bởi vì họ cũng là chế độ phân phối của thủ lĩnh bộ lạc.

Ngô Sở nghe vậy liền nói với Tiểu thư tả về chế độ công hữu và chế độ tư hữu. "Chế độ tư hữu?" Tiểu thư tả vốn đang nằm trên sập nói chuyện phiếm với Ngô Sở sau khi luyện thể xong, đã bị những kỳ tư diệu tưởng trong lòng hắn làm cho tinh thần phấn chấn hẳn lên, nàng bò lên ngực hắn, đôi mắt tinh anh nhìn chằm chằm, dường như đang tỏa sáng.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Trong bộ lạc có dũng sĩ lười biếng, đó là vì tất cả đều là công hữu tạo thành, thủ lĩnh bộ lạc có quyền phân phối mọi thứ, nhưng như nàng nói đó, nhà ai mà chẳng có người thân!

Chương 675

Muốn xoay chuyển cục diện này thì phải phân phối theo lao động.

Nhưng chế độ tư hữu hoàn toàn tuyệt đối cũng không được, có một số thứ vẫn cần tiến hành công hữu.

Thực hiện tư hữu một phần có thể huy động hiệu quả sức sản xuất dư thừa của bộ lạc..." Sau khi nói đơn giản với Tiểu thư tả về chế độ công hữu và tư hữu, Ngô Sở lại đề xuất hệ thống giao dịch. "Chính là phương thức trao đổi mà Tiểu Bạch Trạch dùng để giao hoán với các cường giả kia sao?" Ngô Sở khẽ gật đầu nói: "Không chỉ là phương thức trao đổi này, hệ thống giao dịch trong cấu tứ của ta còn hoàn thiện hơn nhiều, nó còn bao hàm cả hệ thống tiền tệ nữa." "Tiền tệ?" Tiểu thư tả chớp chớp mắt nhìn hắn, có chút mê hoặc.

Ngô Sở vân vê lọn tóc dài xõa xuống tận hông của nàng, nói: "Đây là thứ ta dựa trên hệ thống trao đổi và hệ thống tư hữu bộ lạc mà nghĩ ra.

Chúng ta gán cho một thứ nhất định một giá trị nào đó, nếu chúng ta muốn trao đổi thứ này... lấy Tử Ngọc Linh Nại làm ví dụ đi!

Giá trị của Tử Ngọc Linh Nại chắc chắn không thể so với tiểu Bàn Đào, nếu ta trực tiếp dùng tiểu Bàn Đào đổi Tử Ngọc Linh Nại thì chắc chắn rất lỗ, mà ta lại không cần nhiều Tử Ngọc Linh Nại như vậy, hoặc giả trong tay nàng cũng không có nhiều Tử Ngọc Linh Nại đến thế, thì làm sao bây giờ?" Tiểu thư tả suy đi tính lại, đành nói: "Vậy dùng thứ khác để thay thế?" Ngô Sở cười hỏi: "Ví dụ như?" "Ví dụ như một số bảo tài chẳng hạn." "Vậy nếu nàng muốn một con Đương Khang thú mà lại không muốn ra ngoài săn bắn thì sao?

Dùng lương thực để đổi?

Nhưng nếu nàng cũng không trồng trọt thì sao?" "..." Thấy Tiểu thư tả im lặng, Ngô Sở liền cười nói: "Thực ra rất đơn giản, chúng ta chỉ cần lấy một loại thứ mà mọi người đều công nhận và có giá trị nhất định làm đơn vị trao đổi là có thể giải quyết tốt vấn đề này, ví dụ như một số kim loại quý trọng." Không ai ngờ được rằng, hệ thống giao dịch tiền tệ của Vu tộc sau này lại chính là do đôi phu thê này ngồi tán gẫu trong khuê phòng mà ra.

Mà Ngô Sở, vị nhị thủ lĩnh của bộ lạc Thập Nhị Tổ Vu, cũng được tất cả dũng sĩ Vu tộc thân thiết gọi là 'Tài Thần'.

Sự xuất hiện của tiền tệ đã giải quyết rất tốt các vấn đề dễ phát sinh sau khi Vu tộc xây thành.

Đồng thời cũng đẩy các bộ lạc Vu tộc từ chế độ công hữu có chút lạc hậu sang chế độ bán tư hữu.

Nhiệt huyết của Tiểu thư tả cũng hoàn toàn được huy động, liền trong một thời gian dài đều cùng Ngô Sở thảo luận các loại vấn đề mà nàng có thể nghĩ đến.

Còn Ngô Sở thì đóng vai trò là ngọn đèn chỉ đường của nàng rất tốt.

Trong khi làm ngọn đèn chỉ đường cho Hậu Thổ Tiểu thư tả, Ngô Sở đột nhiên có một ý tưởng không mấy chân thực, có chút mông lung.

Ý tưởng mông lung này khiến hắn cảm thấy, có lẽ con đường hắn phải đi trong tương lai cũng nằm trong đó không chừng.

Chỉ là ý tưởng mông lung này Ngô Sở cũng không dám chắc có thành công hay không, nhưng bất kể thành hay bại thì tóm lại cũng đã có một phương hướng.

Thế là khi Tiểu thư tả tiến hành cải cách bộ lạc, Ngô Sở không

tham gia vào.

Còn về chuyện xây thành, Tiểu thư tả chuẩn bị đợi thêm một thời gian nữa xem sao, phương thức sinh hoạt của Vu tộc từ trước đến nay là phương thức bộ lạc, kết hợp giữa canh tác, săn bắn và hái lượm.

Lúc trước dân số Vu tộc tăng trưởng, một bộ lạc tích tụ tới vài vạn người đã khiến những dũng sĩ Vu tộc cảm thấy cực kỳ không thích ứng.

Bây giờ mà mở một đại thành cả triệu người thì những người Vu kia làm sao thích ứng được?

Thay vì thế, thà rằng đợi sau khi cải cách rồi hãy tính.

Trong lúc Tiểu thư tả nỗ lực vì điều đó, Ngô Sở tìm đến dưới gốc Ngộ Đạo Trà Thụ, lặng lẽ ngồi đó, không ngừng nắm bắt ý tưởng mông lung trong não hải, và lấy đó làm cơ sở để tiến hành các loại thôi diễn.

Ý tưởng mông lung kia cũng trong sự thôi diễn của hắn mà dần hình thành mạch lạc.

Nửa năm sau, cuộc cải cách bộ lạc Vu tộc đã có thành hiệu nhất định.

Ban đầu nàng định thương lượng với các Tổ Vu khác để mọi người cùng tiến hành cải cách toàn diện.

Tuy nhiên Ngô Sở lúc đó không cho nàng làm vậy, nói là trước tiên hãy lấy một bộ lạc ra làm thí điểm, nếu phát hiện vấn đề gì thì có thể kịp thời sửa chữa.

Cho nên hơn nửa năm qua, tuy đã xuất hiện chút ít thành hiệu, nhưng Tiểu thư tả vẫn ghi nhớ lời cảnh báo 'dò đá qua sông' của Ngô Sở, tiếp tục cẩn trọng cầu chứng.

Dù sao một khi chế độ này thành hình, sau này muốn đổi cũng không còn dễ dàng như vậy nữa.

Khi chế độ tư hữu đã bén rễ nảy mầm trong lòng mọi người, muốn quay lại chế độ công hữu thì vấn đề phải đối mặt là bao nhiêu, Tiểu thư tả cũng không dám bảo đảm.

Cho nên chỉ có thể từng bước thực nghiệm xem con đường này có phù hợp với Vu tộc hay không. ...

Tử Ngọc Sơn, Bách Hoa Cốc thuở nào nay đã biến thành Linh Tuyền Cốc.

Trong cốc sớm đã bị các loại linh căn chiếm cứ, không còn không gian cho hoa dại sinh tồn.

Nơi phát nguyên của tộc Tiểu Hoa Tiên cũng từ Bách Hoa Cốc này chuyển dời đến những ngọn Hoa Sơn kia.

Bên trong Linh Tuyền Cốc, dưới gốc Tiểu Ngộ Đạo Trà Thụ, Ngô Sở ngồi như vậy đã hơn mười năm.

Trên người hắn cũng không có đạo vận lưu chuyển, cũng không có thần liên trật tự lay động, bình bình thường thường, gió nhẹ mây bay.

Nhưng nếu quan sát kỹ lại có một luồng vận vị độc đáo bên trong.

Ngày hôm nay, Ngô Sở dưới gốc Tiểu Ngộ Đạo Trà Thụ chậm rãi mở mắt. "Sư phụ, người xuất quan rồi!" Địa Khôn và Phượng Nghi cảm nhận được hơi thở trầm tĩnh của Ngô Sở đã khôi phục sinh lực liền xuất hiện trước mặt hắn, nói: "Sư phụ, chúng con chuẩn bị quay về Phượng Hoàng Tinh và Kỳ Lân Tinh một chuyến..." Ngô Sở hồi thần lại, im lặng một lát rồi gật đầu hỏi: "Vấn đề bố trí truyền tống trận trong hỗn độn đã giải quyết xong chưa?" "Vâng, coi như là đã giải quyết xong rồi ạ!

Có điều ước tính khoảng cách truyền tống không thể so sánh với

lúc ở Hồng Hoang thiên địa được!" Địa Khôn lắc đầu nói: "Ở Hồng Hoang thiên địa, khoảng cách truyền tống có thể từ đầu này đến đầu kia của Hồng Hoang đại địa.

Nhưng ở ngoại vực hỗn độn, chúng con ước tính chỉ có thể truyền tống đến những tiểu thế giới mà chúng con có thể cảm ứng được.

Dù sao nơi quá xa chúng con không cách nào cảm ứng, nhưng vẫn cần tiến hành nghiệm chứng lần cuối.

Lần này chúng con về Kỳ Lân Tinh và Phượng Hoàng Tinh chính là để thực hiện bước nghiệm chứng cuối cùng này." Phượng Nghi cũng cười nói: "Chúng con vốn tưởng sẽ rất khó, dù sao trong hỗn độn không có đại đạo pháp tắc, lúc đầu chúng con đều cảm thấy căn bản không thể định vị..." Ngoại vực hỗn độn là một nơi vô cùng thần kỳ, Hồng Hoang thiên địa được khai tịch từ trong hỗn độn, chống đỡ hỗn độn nhưng lại chỉ chiếm một góc.

Mà trong hỗn độn không cảm nhận được bất kỳ hơi thở đại đạo pháp tắc nào.

Nhưng những hỗn độn cự thú sinh ra từ hỗn độn lại có thể hình thành một đạo hỗn độn đại đạo đơn nhất trong cơ thể.

Ví dụ như mẹ con Lôi Thú Lưu Tô và Tuyệt Ảnh, lôi đình trong cơ thể họ chính là hỗn độn lôi đình.

Nói cách khác, họ thực chất là những Lôi Đình Ma Thần sinh ra trong hỗn độn.

Nhưng Lôi Đình Ma Thần này không phải là duy nhất.

Ngô Sở có lý do để nghi ngờ rằng ba nghìn hỗn độn thần ma mà Bàn Cổ đại thần chém năm xưa thực chất chính là từng con hỗn độn cự thú như Lưu Tô và Tuyệt Ảnh.

Từ việc những con hỗn độn cự thú này chỉ có tu vi sánh ngang

Chuẩn Thánh trung kỳ mà xét, thì năm xưa Bàn Cổ đại thần vung thần rìu chém rụng ba nghìn thần ma hoàn toàn không có vấn đề gì.

Cái chết của Ngài có lẽ không chỉ đơn giản là vì kiệt lực sau khi khai thiên.

Dù sao Bàn Cổ đại thần có thể vận dụng hỗn độn đại đạo hoàn toàn có thể dễ dàng hấp thụ linh khí từ hỗn độn để dùng cho mình.

Chương 676

Giống như Đại La ở Hồng Hoang đại địa vĩnh viễn không cần lo lắng pháp lực không đủ dùng vậy.

Tu vi đã đến tầng thứ của Ngài thì làm sao có thể dễ dàng kiệt lực?

Nói đi cũng phải nói lại, trong chốn hỗn độn không có đại đạo pháp tắc này, muốn định vị xem ra dường như căn bản không thể.

Nhưng trên thực tế, định vị trong hỗn độn mới là dễ nhất.

Nó giống như tìm một điểm trắng trên bảng đen vậy, vô cùng nổi bật, mà không cần lo lắng bị nhiễu bởi các thần văn không gian đại đạo tương đồng như ở Hồng Hoang đại địa.

Ngô Sở khẽ gật đầu, sau đó không khỏi bật cười nói: "Không phải các con nói không thể để tiểu thế giới rời xa Hồng Hoang đại địa quá xa sao?

Ta lại có một ý tưởng..." Ý tưởng của hắn thực ra rất đơn giản, chính là hình thức trạm cơ sở tín hiệu điện thoại.

Hắn cảm thấy có thể xây dựng từng tòa trạm cơ sở nhỏ trong hỗn độn, coi những trạm cơ sở này như từng cột mốc chỉ đường, nếu quá xa thì có thể thuận theo những cột mốc này mà tìm đường về.

Đề nghị này của Ngô Sở khiến cả Địa Khôn và Phượng Nghi đều không khỏi sáng mắt lên.

Dừng một chút, Ngô Sở lại nói: "Các con có thể xây dựng thêm nhiều truyền tống trận trong khoảng cách có thể cảm ứng được để làm trạm trung chuyển, truyền tống thêm vài lần chẳng phải có thể truyền tống ra một khoảng cách rất xa sao?" Hai người khẽ gật đầu,

nhưng rất nhanh Địa Khôn liền không khỏi lo lắng: "Nhưng nếu có người phá hủy trạm trung chuyển thì chúng ta chẳng phải sẽ không tìm được đường về sao?" Ngô Sở mỉm cười gật đầu: "Đây đúng là một vấn đề, nhưng chúng ta có thể ẩn giấu trạm trung chuyển này đi, hoặc dùng trận pháp cường đại để bảo vệ nó.

Các con phải tin rằng biện pháp luôn nhiều hơn khó khăn.

Nếu không được nữa thì đem truyền tống trận này đi trao đổi, đợi mọi người đều sử dụng truyền tống trận này rồi thì ai rảnh rỗi mà đi phá hủy nó chứ?

Tin rằng các cường giả cũng hy vọng mình có thể từ hỗn độn trở về Hồng Hoang đại địa bất cứ lúc nào!" Địa Khôn và Phượng Nghi nghe vậy, đôi mắt lại sáng lên lần nữa, khẽ gật đầu, cảm thấy đề án này vẫn rất ổn.

Đã lo lắng có người phá hoại thì kéo mọi người cùng tham gia xây dựng trạm trung chuyển, như vậy nó sẽ trở thành tài sản chung.

Ai rảnh rỗi mà tự cắt đứt đường về của mình cơ chứ?

Một khi đã hủy hoại thì chính là kẻ thù chung của tất cả mọi người rồi.

Địa Khôn và Phượng Nghi dẫn theo mấy con Kỳ Lân và Phượng Hoàng bước lên hành trình trở về Kỳ Lân Tinh và Phượng Hoàng Tinh.

Trước khi thiết lập truyền tống trận trong hỗn độn, việc đi lại giữa hai nơi chỉ có thể dựa vào phi hành.

Tu vi dưới Đại La rất khó tồn tại trong hỗn độn.

Cho nên ý nghĩa tồn tại của truyền tống trận chính là rút ngắn khoảng cách giữa những tiểu thế giới đó và Hồng Hoang đại địa.

Một khi có truyền tống trận này, thì ngay cả những sinh linh tu vi thấp kém muốn trở về Hồng Hoang du lịch cũng hoàn toàn không có vấn đề gì.

Còn những sinh linh trong Hồng Hoang nếu muốn đến những tiểu thế giới ngoài hỗn độn du lịch, chỉ cần chủ nhân tiểu thế giới đồng ý cũng hoàn toàn ổn.

Có lẽ ban đầu sẽ không có ai mở dịch vụ du lịch này, nhưng thời gian lâu dần thì chưa biết chừng.

Nếu thực sự xuất hiện, điều đó chắc chắn sẽ gia tốc việc hình thành hệ thống tiền tệ Hồng Hoang.

Biết đâu 'giao dịch linh thạch' sẽ từ đó mà ra đời cũng nên.

Ngô Sở lắc đầu, một bước bước ra, trở lại trên đỉnh cây, Tiểu Nguyệt Linh đã sớm vươn cổ mong chờ hắn xuất quan rồi.

Thấy hắn lên tới, nàng liền hi hi cười một cái rồi lao vào lòng hắn.

Nha đầu này hoàn toàn không có hứng thú tu hành nữa rồi sao?

Ngô Sở không khỏi bật cười, ôm lấy eo thon của nàng, làm một màn ôm ấp hôn hít xoay vòng vòng.

Một đám Tiểu Hoa Tiên trốn sau tán lá rậm rạp, xuyên qua khe hở giữa các lá cây mà ăn "cẩu lương". "Tiểu Nguyệt Linh, chuẩn bị cho ta một ít mỹ thực mà Hậu Thổ tỷ tỷ của muội thích đi, ta muốn đến bộ lạc của nàng xem thử." Sau khi buông nàng ra, Ngô Sở nói với nàng. "Hảo nha!

Muội đi cùng huynh!" Tiểu Nguyệt Linh ngẩn ra một lúc rồi lại như một cơn gió lướt vào nhà bếp. "A Sở hiền đệ, lần bế quan này của đệ có chút kỳ đặc nha!" Giọng nói của Hồng Vân từ xa truyền đến, trong chớp mắt liền thấy Hồng Vân trong bộ hồng sam với dáng vẻ tiêu sái đạp vân mà tới, nhìn hắn với vẻ mặt kỳ quái.

Ngô Sở vẫy vẫy tay với Hồng Vân, cười nói: "Lão ca không bế quan, có phải chuẩn bị trảm đệ tam thi rồi không?" Hồng Vân nghe vậy cười khổ: "Đâu có dễ dàng như vậy?

Ban đầu ta cũng tưởng trảm ra đệ tam thi chắc không quá khó, nhưng ai ngờ ta đã lĩnh ngộ qua hết các loại tình cảm đại đạo rồi mà vẫn không có cảm giác sắp trảm ra đệ tam thi, dường như vẫn thiếu chút khế cơ." Hai người đi đến lương đình, các Tiểu Hoa Tiên bắt đầu dâng trà bánh cho họ.

Hồng Vân cười cười hỏi: "Còn đệ?

Trước đó đệ đang suy nghĩ gì vậy?" Ngô Sở không giấu giếm, nói: "Trước đây ta luôn nghĩ xem mình nên đi con đường như thế nào?

Bàn Cổ đại thần đi con đường khai thiên, Ma Tổ lão ma đầu kia đi con đường sát lục, sư phụ chúng ta đi con đường truyền thụ vạn linh chứng đạo thành thánh..." Hồng Vân nghe vậy không khỏi ngạc nhiên, bởi vì từ trước đến nay huynh ấy chưa từng nghĩ qua vấn đề con đường mà sư phụ họ đi rốt cuộc là con đường nào.

Hoặc giả, họ luôn cảm thấy Lão Tổ sư phụ đi con đường trảm tam thi chứng đạo. "Sao đệ biết sư phụ đi con đường đó?" Hồng Vân khó hiểu hỏi.

Từ việc Ngô Sở dùng từ 'chắc là' để hình dung, huynh ấy đoán Lão Tổ sư phụ chắc chưa từng nói với Ngô Sở về vấn đề này, tất cả chắc đều là suy đoán của Ngô Sở. "Ta đoán thôi, nếu không thì tại sao sau khi chứng đạo thành thánh, sư phụ lại khai tịch Tử Tiêu Cung ở ngoại vực hỗn độn để giảng đạo chứ?

Sau khi Ngài thành thánh đã là cường giả mạnh nhất Hồng Hoang rồi.

Đã như vậy, hà tất phải tạo ra thêm các Thánh nhân khác để tranh

phong với mình?" Hồng Vân há miệng, có chút không biết phản bác thế nào.

Tuy cảm thấy Ngô Sở nói về sư phụ như vậy có chút cảm giác phỉ báng, nhưng kỹ nghĩ lại thì dường như lại khá có lý.

Đúng lúc này, bầu trời đột nhiên cuồng phong nổi lên, sâu trong thiên vũ dường như có tiếng sấm rền vang dội.

Ngô Sở ngẩng đầu nhìn nhìn, khẽ ho một tiếng, sau đó chắp tay về phía phân thân tượng gỗ Lão Tổ trong đại điện, thầm nhủ trong lòng: "Sư phụ lượng thứ, đệ tử chỉ là nói bừa thôi." Nói thì nói vậy nhưng trong lòng Ngô Sở đúng là có ý nghĩ này.

Bởi vì trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, nhóm Tiếp Dẫn thành thánh có cách làm là phát ra hoành nguyện mượn công đức để thành thánh.

Biết đâu Lão Tổ năm xưa có phát ra hoành nguyện như vậy để mượn công đức của trời không?

Ngô Sở khẽ thở phào một cái, kết quả một đạo tử sắc lôi đình liền tức khắc nổ tung ngay trên đầu hắn, làm Hồng Vân ngồi bên cạnh giật nảy mình.

Ngô Sở có chút không nói nên lời, tuy đạo lôi đình này không gây ra thương tổn gì lớn cho hắn, nhưng mà ngay trước mặt mọi người thế này...

Thôi bỏ đi, cũng chẳng phải lần đầu tiên.

Lần trước trước mặt Hoàng Long, hắn cũng bị tử lôi đánh cho nổ tung rồi.

Chương 677

Chỉ cần ta không ngại thì người ngại sẽ không phải là ta!

Ngô Sở bình thản khẽ vẫy tay, một luồng ánh sáng như nước chảy từ đầu đến chân chảy tràn xuống, trong nháy mắt liền khiến hắn khôi phục như cũ. "Lão ca không cần quá kinh ngạc, đây là phương thức hỏi thăm của sư phụ dành cho ta thôi." "..." Hồng Vân: Đệ cứ coi như ta mù đi!

Ngô Sở khẽ ho một tiếng, tiếp tục nói: "Đạo lôi đình vừa rồi đã truyền tới một luồng tin tức của sư phụ, ý là suy đoán của ta sai rồi, sở dĩ năm xưa Ngài giảng đạo ở Tử Tiêu Cung chủ yếu là để các pháp tắc thiên địa của phương thiên địa này có thể hoàn thiện hơn." Đây không phải Ngô Sở bịa chuyện, tuy lôi đình không biết nói chuyện nhưng sau khi bị sét đánh một cái, trong đầu hắn liền có ý nghĩ này, hiển nhiên là Lão Tổ đang truyền tin tức.

Chỉ là phương thức hỏi thăm này của Lão Tổ thực sự có chút không được ôn nhu cho lắm.

Hồng Vân nhìn hắn, cũng không biết lời Ngô Sở nói là thật hay giả. "Nói lại chủ đề vừa nãy, con đường mà những vị tiền bối kia đi hiển nhiên đều không quá phù hợp với ta, cho nên ta chỉ có thể tự mình nghĩ ra một con đường.

Thực ra ta thấy lão ca cũng nên nghĩ ra một con đường của riêng mình, như vậy sau này đẩy con đường đó đến cực hạn, Thiên đạo ban xuống công đức, rồi tiến hành tứ thân hợp nhất.

Đến lúc đó dù pháp lực có chút không đủ cũng có thể dùng công đức để thúc động, tăng xác suất chứng đạo thành công." Hồng Vân nghe vậy không khỏi rơi vào trầm tư, suy nghĩ về đề nghị này của

Ngô Sở.

Ngô Sở thấy vậy lại nói: "Nói ra có thể huynh không tin, bất luận là Nữ Oa tỷ tỷ hay là nhóm ba huynh đệ Thái Thượng đều đã có một tia hình hài con đường của riêng mình rồi.

Không tin huynh có thể đi hỏi Nữ Oa tỷ tỷ của ta xem nàng có đang ngộ đạo của mình không..." Thấy Ngô Sở nói chắc như đinh đóng cột, Hồng Vân tin rằng hắn sẽ không nói dối về chuyện này.

Thế là huynh ấy không khỏi hỏi: "Đệ có biết Nữ Oa sư tỷ lĩnh ngộ là đạo gì không?" Ngô Sở cười nói: "Lần trước lão ca đến Bất Chu Sơn có thấy những con tiểu thú kỳ đặc chạy nhảy trên Tê Phượng Sơn không?

Đó chính là con đường hiện tại nàng đang đi.

Một khi con đường này đi thông, Thiên đạo tất nhiên sẽ ban xuống công đức cho nàng.

Đến lúc đó nàng nhân cơ hội tứ thân hợp nhất, chứng đạo thành thánh, gần như là nắm chắc trong tay.

Ta đoán trong số các sư huynh đệ chúng ta, nàng có thể sẽ là người đầu tiên đi thông con đường này.

Lão ca, chúng ta phải cố gắng lên thôi!" Hồng Vân sờ cằm nhìn hắn, hỏi: "Đệ ngồi khô dưới gốc Tiểu Ngộ Trà Thụ mười mấy năm, nghĩ chính là vấn đề này sao?

Đã có chút manh mối nào chưa?" "Đã có chút manh mối, nhưng cần thời gian để nghiệm chứng, hiện tại ta cũng chưa dám nói chắc." Nghe thấy lời này của Ngô Sở, Hồng Vân chỉ cảm thấy một luồng cảm giác cấp bách ập đến.

Không lâu sau, các Tiểu Hoa Tiên mang thức ăn lên cho Ngô Sở và Hồng Vân nhắm rượu.

Mà Hồng Vân lúc này hiển nhiên uống rượu cũng chẳng thấy vị gì nữa, động tác uống rượu đều lộ ra vẻ máy móc.

Ngô Sở cũng không làm phiền huynh ấy, lặng lẽ hưởng thụ mỹ thực, thưởng thức linh tửu.

Một lúc lâu sau, Hồng Vân mới thở phào một cái, nói: "Hiền đệ thấy ta thích hợp đi con đường như thế nào?" Chưa đợi Ngô Sở trả lời, Hồng Vân lại cười nói: "Thôi bỏ đi, đây là con đường tự ta phải đi, sao có thể hỏi người khác được!

Xem ra ta phải ra ngoài đi dạo xem sao." Ngô Sở mỉm cười nói: "Dẫn theo Tuyệt Ảnh đi!

Tuy rằng với tu vi hiện tại của huynh, người có thể dễ dàng thương tổn huynh không có bao nhiêu, nhưng tâm phòng người không thể không có!" Hồng Vân gật đầu, không từ chối hảo ý của Ngô Sở.

Dù sao cũng đã ở Tử Ngọc Sơn này mấy chục nguyên hội rồi, cũng chẳng có gì phải khách sáo.

Thậm chí với tu vi hiện giờ của huynh ấy, Tuyệt Ảnh cũng đã không đánh lại huynh ấy rồi.

Sau khi đã quyết định, hai người vừa hưởng thụ mỹ thực vừa trò chuyện về những chuyện khác.

Sau khi Hồng Vân thỏa mãn rời đi, Ngô Sở dẫn theo Tiểu Nguyệt Linh, xách theo mỹ thực mang cho Tiểu thư tả, rời khỏi Tử Ngọc Sơn, một bước bước ra, trực tiếp tới không trung bộ lạc Hậu Thổ.

Kết quả liền thấy trên mặt hồ phía dưới có người đang đánh nhau.

Nhưng nhìn kỹ có thể phát hiện hai vị kia không phải thực sự đánh trên mặt nước.

Ở giữa hồ có một nơi bình đài cao hơn mặt nước không bao nhiêu.

Chỉ có điều bình đài có lẽ được xây dựng bằng đá màu xanh sẫm nên trong hồ nước xanh này, thoạt nhìn qua thực sự giống như đang tỷ đấu trên mặt nước vậy.

Mà bên bờ hồ không chỉ dựng một tòa cao đài, còn có vô số dũng sĩ Vu tộc vây quanh bờ hồ, hoặc đứng hoặc ngồi, thỉnh thoảng lại hò reo một tiếng, người đông nghịt, ít nhất cũng phải mười mấy vạn người.

Cảnh tượng đó giống hệt như đám đông quần chúng ăn dưa xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn vậy.

Không chỉ có tráng hán mà còn có cả phụ nữ và trẻ em. "Đây là...

đại hội tỷ thí thần thông rồi sao?" Ngô Sở vừa hỏi một tiếng liền thấy trên cao đài phía dưới, vô số đôi mắt nhìn về phía hắn. "A Sở huynh đệ, tới thật đúng lúc nha!" Giọng của Chúc Dung truyền đến từ phía dưới, còn vung vẩy cánh tay thô tráng như đúc bằng thép của mình.

Những người ngồi trên cao đài kia chính là Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc.

Theo tiếng gọi này của Chúc Dung truyền ra, vô số dũng sĩ Vu tộc ngồi hoặc đứng bên bờ hồ đều lần lượt quay đầu nhìn về phía hắn.

Giọng nói của Tiểu Nguyệt Linh cũng vang lên bên tai hắn: "Vâng, trước đó họ còn gọi muội đi, nhưng muội không muốn đi nên bảo Tiểu Thải Nương dẫn theo Tiểu Mạt Lỵ và nhóm của họ qua đây." Ngô Sở ôm Tiểu Nguyệt Linh đáp xuống tòa cao đài to lớn kia.

Cao đài được đẽo từ một tảng đá khổng lồ nguyên khối, bên trên bày mười mấy chiếc ghế đá, phía trước nhất được đẽo ra một thứ như bậc thang có thể dùng làm ghế ngồi.

Trên chiếc ghế đá giống như bậc thang đó có hàng chục tráng hán

đang ngồi, mỗi người đều có tu vi Đại Vu đỉnh cấp, lúc này Lão Viên và Nghệ, còn có Khoa và những người khác đều ngồi ở đó.

Thậm chí còn có Thiếu Hồng của bộ lạc Đế Giang.

Còn về những Vu khác thì Ngô Sở không quen.

Nói đi cũng phải nói lại, ngoài bộ lạc Đế Giang, hắn thậm chí còn chưa từng đến bộ lạc Vu tộc nào khác.

Mà mười mấy chiếc ghế đá kia chính là mười hai Tổ Vu đang ngồi.

Bên cạnh chiếc ghế đá mà Hậu Thổ Tiểu thư tả đang ngồi, Tiểu Thạch Cơ đang ngồi trên đám mây, thấy Ngô Sở xuất hiện liền không khỏi phấn khởi nhảy dựng lên, chạy đến bên cạnh Ngô Sở, ôm lấy cánh tay bên kia của hắn, liến thoắng: "Sư phụ, Nguyệt Linh sư mẫu, hai người cũng tới rồi!

Thần thông của các dũng sĩ Vu tộc này thật kỳ diệu..." Ngô Sở đưa hộp thức ăn đang xách trong tay cho nàng: "Cái này cho sư mẫu của con, không được ăn vụng đâu đấy!" "..." Nghe thấy lời này của Ngô Sở, đừng nói là Tiểu Thạch Cơ, ngay cả các Tổ Vu khác nghe xong cũng không chịu nổi, vừa tới đã nhét vào mồm họ một đống "cẩu lương", thật là quá đáng.

Nhóm Lão Viên cũng đã sớm đứng dậy chào hỏi Ngô Sở.

Nghệ cười ha hả nói: "A Sở thúc, đã lâu không gặp." Ngô Sở gật đầu với họ, cười nói: "Ta còn tưởng đại hội tỷ thí thần thông của bộ lạc Thập Nhị Tổ Vu các người đã sớm kết thúc rồi chứ!

Không ngờ ta vẫn còn kịp." Chúc Cửu Âm mỉm cười nói: "Ban đầu đúng là đã sớm quyết định tổ chức rồi, kết quả Hậu Thổ muội muội lại đang làm cải cách chế độ bộ lạc, cho nên mới trì hoãn một thời gian." Huynh ấy vừa nói vừa tùy ý vẫy tay, một chiếc ghế đá xuất

hiện giữa huynh ấy và Hậu Thổ.

Có lẽ vì lần tỷ thí thần thông này đặt tại bộ lạc Hậu Thổ nên Hậu Thổ được họ đẩy vào vị trí chính giữa chăng!

Hai bên Hậu Thổ lần lượt là Chúc Cửu Âm và Đế Giang.

Chương 678

Ngô Sở vừa ngồi xuống liền thấy muội tử Huyền Minh xuất hiện ở bên kia, bắt chuyện với Hậu Thổ Tiểu thư tả, rất tự nhiên cùng Tiểu thư tả thưởng thức những món mỹ thực kia.

Trên mặt hồ, hai người Vu đang tiến hành tỷ thí thần thông lúc này nhìn về phía bên này, dường như có ý định dừng lại làm quần chúng ăn dưa.

Những người Vu đang vây quanh bờ hồ lúc này đều đứng dậy nhìn về phía cao đài, có người hỏi: "Gã kia là ai vậy?" "Tuy không quen biết nhưng chắc là vị Nhị thủ lĩnh trong truyền thuyết của Vu tộc chúng ta đấy!

Hắn lúc nãy ôm một nữ tử bay xuống, nữ tử kia rõ ràng không giống người Vu bộ lạc ta." "Nhị thủ lĩnh?

Ồ!

Là vị đó sao!" Vị 'Nhị thủ lĩnh' dưới quyền Thập Nhị Tổ Vu kia tuy thần long kiến thủ bất kiến vĩ, cơ bản không có mấy người Vu thấy qua mặt, nhưng danh tiếng của hắn ở Vu tộc lại vô cùng vang dội.

Nhiều thứ trong bộ lạc Vu tộc nghe nói đều do vị này phát minh ra, bao gồm cả cách chế biến các loại mỹ thực, các loại kiến trúc trong bộ lạc, v.v. "Ta nghe nói chính hắn là người đề xuất với thủ lĩnh Hậu Thổ cái cải cách rách việc gì đó..." Có người Vu nghe thấy lời này liền lập tức không vui, hừ giọng nói: "Cải cách rách việc?

Ta thấy ngươi chính là muốn lười biếng trốn việc thì có!

Phân phối theo lao động, tư hữu hóa một phần vật sản, còn có thể

trao đổi lẫn nhau cùng các loại chế độ cải lương, ngươi vậy mà dám nói là cải cách rách việc?" "Đúng vậy, tất cả những kẻ ức chế loại chế độ cải lương này đều là tâm hoài bất quỹ, muốn trộm gian xảo quyệt để lười biếng, mọi người nhớ kỹ loại người Vu này, sau này làm việc cùng hắn phải cẩn thận một chút." "..." Thực tế, những kẻ tẩy chay loại cải cách này đều là người thân bạn bè của một số thủ lĩnh, bởi vì họ vốn là những người được hưởng lợi, hiện tại những lợi ích này không còn nữa.

Còn những thủ lĩnh lớn nhỏ kia tuy có chút không vui trong lòng, nhưng trước mặt Thập Nhị Tổ Vu lại không dám có bất kỳ ý kiến gì, hễ có ý kiến là trực tiếp bị thay thế ngay. "Những cải cách chế độ kia tiến hành thế nào rồi?" Trên cao đài bên hồ, Ngô Sở ngồi xuống ghế đá, sau khi chào hỏi vài vị Tổ Vu khác xong liền trò chuyện với Chúc Cửu Âm. "Mấy năm trước đã bắt đầu thi hành trong bộ lạc của chúng ta rồi, cũng không có gì phải thử nghiệm nữa, rõ ràng là tốt hơn không ít so với một số chế độ trước đây, rất có thể huy động tính tích cực của mọi người." Ngô Sở khẽ gật đầu, sau đó nói: "Vẫn phải kiểm soát cường độ một chút, nếu không rất dễ nảy sinh ra con quái vật như giai cấp bóc lột." "..." Giai cấp bóc lột?

Cái quái gì thế?

Thực tế, dù ở bất cứ đâu thì giai cấp luôn tồn tại.

Chẳng hạn như mười hai Tổ Vu của Vu tộc, họ nắm trong tay quyền sinh sát dư đoạt đối với các Đại Vu và Tiểu Vu khác.

Hoàn toàn là muốn ai chết thì người đó phải chết, muốn ai sống thì người đó được sống.

Những tộc nhân Vu tộc khác cũng không hề có bất kỳ ý kiến gì về việc này.

Theo cách nhìn của Ngô Sở, đây chính là tầng lớp quyền lực lớn

nhất.

Giống như bản thân Ngô Sở, vị chủ nhân của Tử Ngọc sơn, tại nơi này hắn cũng sở hữu quyền lực tuyệt đối tương tự, chẳng qua bình thường hắn không dễ dàng hành xử đặc quyền đó mà thôi.

Hồng Hoang lấy thực lực làm trọng, kẻ yếu trước mặt kẻ mạnh xưa nay vốn không có tiếng nói, càng đừng nói đến dư địa phản kháng.

Điều này hiển nhiên rất dễ nảy sinh ra quyền lực tuyệt đối.

May mắn là những Tổ Vu này không phải hạng người chỉ biết hưởng thụ, thích áp bức con dân bộ lạc.

Với họ, những thành viên trong bộ lạc đều là con cháu đời sau.

Chúc Cửu Âm đối với từ 'giai cấp bóc lột' này không mấy hiểu rõ, nhưng sau khi được Ngô Sở giải thích một hồi thì lão cũng nhanh chóng minh bạch.

Dẫu sao lão từng là Tổ Long, nay lại là Vu Tổ, luôn đứng ở đỉnh cao của tầng lớp xã hội.

Ngô Sở lo lắng một số thủ lĩnh bộ lạc dưới chế độ này sẽ dần biến chất thành giai cấp bóc lột, nhưng trong mắt các Tổ Vu, điều này thật khó tin.

Họ cho rằng chỉ cần kẻ nào dám làm vậy, họ chỉ cần một tay là có thể bóp chết hắn.

Cách quản lý của Vu tộc vốn thô bạo và hào sảng, lại không có luật pháp tương ứng làm trụ cột, chỉ sử dụng những quy củ bộ lạc nguyên thủy và hoang dã.

Hơn nữa, trong Vu tộc, hạng người gian xảo lừa lọc vẫn còn khá hiếm thấy.

Ngô Sở cũng không có ý định bắt họ thực thi 'luật pháp', bởi luật pháp là để bảo vệ ranh giới lương thiện cuối cùng.

Trong những bộ lạc Vu tộc nguyên thủy hiện nay, tạm thời vẫn chưa dùng đến thứ đó, quy củ bộ lạc là đủ rồi.

Sau khi trò chuyện về việc cải cách chế độ bộ lạc, Ngô Sở nhìn về phía hai chiến binh Vu tộc đang thi triển thần thông tỷ thí bên bờ hồ, cười hỏi: "Đây là Vu nhân nhà ai vậy?" "Là người của bộ lạc Chúc Dung và bộ lạc Nhục Thu chúng ta..." Một người dùng hỏa chúc thần thông, khiến mặt hồ phản chiếu một màu đỏ rực; người kia lại mang theo khí súc sát của kim loại, đúng là Vu nhân của bộ lạc Nhục Thu.

Cuối cùng, chiến binh từ bộ lạc Chúc Dung giành chiến thắng.

Kết quả là tại rìa cao đài phía trước, một gã Vu nhân vạm vỡ như tháp sắt hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên là không mấy vui vẻ, miệng lẩm bẩm: "Xem ra về sau phải huấn luyện chúng nó một trận ra trò mới được!

Thật mất mặt Vu tộc!" Ngô Sở nhìn theo bóng lưng gã đó, hỏi: "Vị kia lại là ai?" Nhục Thu đau đầu đáp: "Đó là Đại Vu Hình Thiên của bộ lạc chúng ta..." Nghe thấy tên này, Ngô Sở không khỏi nhìn thêm mấy lần gã mãnh nam tuyệt thế như tháp sắt kia. 'Hình Thiên múa can thích, chí mạnh mãi còn đây', chính là gã này sao!

Cảm nhận được có ánh mắt rơi vào người mình, Hình Thiên quay đầu lại nhìn, thấy các Tổ Vu và Ngô Sở đều đang nhìn mình, gã chỉ đành gãi đầu cười hì hì đầy gượng gạo.

Nhìn gã Đại Vu có vẻ ngoài khờ khạo này, ai mà ngờ được chính là kẻ dám đại náo Thiên Đình, đối đầu trực diện với Thiên Đế cơ chứ!

Ánh mắt Ngô Sở quét qua một lượt trên cao đài, phát hiện bên cạnh Cường Lương còn ngồi một nữ tử, dung mạo anh tuấn, thân

hình phải gọi là cực kỳ nóng bỏng, ước chừng chính là vị được xưng tụng là Đại Vu đệ nhất dưới trướng Tổ Vu — Cửu Phượng!

Nàng chính là muội muội của Tổ Vu Cường Lương.

So với vẻ nhu mỹ của Huyền Minh và Hậu Thổ, vị muội tử này lại mang vẻ anh khí bức người, phảng phất như sợ người khác không biết mình rất mạnh vậy.

Khi ánh mắt Ngô Sở quét tới, nàng cũng chẳng hề nhún nhường mà nhìn lại.

Tuy nhiên trong mắt không có ý khiêu khích, chỉ có sự tò mò.

Ngô Sở thầm thu hồi ánh mắt, sợ rằng mãnh nữ Vu tộc này tò mò quá mức về mình, dẫu sao cái mị lực vô xứ an bài của hắn cũng khá là nguy hiểm. "Giao lưu giữa mười hai bộ lạc mà không có cuộc tỷ thí nào giữa các Đại Vu sao?" Ngô Sở nhìn một vòng rồi truyền âm cho Hậu Thổ tiểu thư tả.

Tiểu thư tả nhìn hắn một cái, đáp: "Các Đại Vu mà đánh nhau thì mức độ phá hoại đối với núi sông đại địa quá lớn, sau đó còn phải tìm cách tu bổ, không cần thiết phải thế." Nghe vậy, Ngô Sở cũng dập tắt ý định xem các Đại Vu tỷ thí thần thông.

Dẫu sao hủy hoại đại địa Hồng Hoang sẽ bị Thiên Đạo để mắt tới.

Mà Thiên Đạo Hồng Hoang bây giờ có thể coi là sư phụ của hắn.

Hắn là đệ tử, nếu xúi giục người khác phá hoại đại địa, e rằng vị sư phụ thích phóng lôi kia sẽ không nhịn được mà mời hắn 'ăn sét'.

Cứ như vậy, ngồi đó nửa ngày trời, đại hội tỷ thí cuối cùng cũng kết thúc.

Tất cả Vu nhân quây quanh hồ nước xanh, đốt lên từng đống lửa trại, ánh lửa cùng ánh sao lung linh trên mặt hồ.

Những nam nữ Vu tộc vây quanh lửa trại ca hát nhảy múa, kẻ nướng thịt, người đấu tửu, có những đôi vừa mắt nhau liền giả vờ say rượu để được đối phương vác đi, chạy vào rừng cây nhỏ phía sau...

Nhất thời chim đêm kinh động, thú dữ gầm nhẹ.

Chương 679

Lúc này, các Tổ Vu mới lần lượt giới thiệu các Đại Vu của bộ lạc mình cho Ngô Sở nhận biết.

Hậu Nghệ, Khoa Phụ, Thiếu Hồng, những người này Ngô Sở đã sớm quen biết.

Còn Hình Thiên, Cửu Phượng, Tương Liễu...

đều là những cái tên Ngô Sở từng nghe qua nhưng chưa thấy mặt bao giờ.

Cũng có một số kẻ đến cái tên cũng không xứng có, chỉ là nhân vật làm nền.

Ước chừng trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, họ đã chiến tử từ thời Vu Yêu đại chiến rồi!

Ngô Sở tò mò quan sát họ, họ cũng tò mò nhìn lại hắn.

Tuy chưa từng gặp vị Nhị thủ lĩnh bộ lạc này, nhưng truyền thuyết về hắn vẫn luôn lưu truyền trong Vu tộc.

Phòng bọn họ ở, quần áo họ mặc, ngũ cốc họ ăn... tất cả đều do vị Nhị thủ lĩnh này mang đến.

Vu tộc ban đầu chỉ biết săn bắn hái lượm, ăn lông ở lỗ, chỉ biết đào hang núi để ở, mặc da thú, kẻ mạnh thì dùng khí huyết ngưng tụ huyết y.

Thậm chí ngay cả truyền tống trận liên thông các tộc hiện nay cũng là do vị Nhị thủ lĩnh này cùng đệ tử của hắn phối hợp với Đại thủ lĩnh Đế Giang nghiên cứu ra.

Vị Nhị thủ lĩnh trước kia chỉ nghe danh chưa thấy mặt này đã có

những cống hiến cho Vu tộc nhiều không kể xiết.

Trước đó, việc cải cách chế độ ở bộ lạc Hậu Thổ nghe nói cũng là ý kiến của hắn.

Rất nhiều Vu nhân đều cảm thấy vị Nhị thủ lĩnh này chính là sinh linh thông minh nhất thế gian. "Nhân lúc mọi người đều ở đây, ta có chuyện muốn nói." Ngô Sở nhìn những vị Tổ Vu, "Ta muốn xây một tòa thành, giảng dạy một số thứ.

Không phải thu đệ tử, chỉ là truyền thụ một số kiến thức mà ta thấy có thể truyền thụ, không giới hạn ở Vu tộc, Yêu tộc cũng có thể đến..." "A Sở huynh đệ định giảng dạy kiến thức gì?" Chúc Dung (truyền hỏa thanh niên) nhịn không được hỏi.

Hậu Thổ tiểu thư tả cũng tò mò nhìn hắn. "Một số thứ rất tạp nham, ví dụ như chữ tượng hình, nông học, toán học, rồi cầm kỳ thi họa, trà đạo, ca múa... không liên quan đến tu hành." Các vị Tổ Vu nghe vậy không khỏi nhìn nhau.

Đề nghị này của Ngô Sở khiến họ có chút không hiểu nổi.

Dẫu sao ở cái thế giới mà ai ai cũng đang tìm đạo, đang tranh đoạt này, ai lại muốn đi học những thứ vô dụng đó chứ?

Ngay cả Vu tộc bọn họ cũng luôn muốn theo đuổi bước chân của Phụ thần, bước ra bước cuối cùng kia chứ không phải sống tạm bợ qua ngày.

Học những thứ không có ích cho tu hành thì để làm gì?

Những Vu nhân thẳng tính liền không hiểu mà hỏi thẳng ra, ví dụ như Chúc Dung nhiệt tình như lửa, hay gã chuyên rửa bát Cộng Công.

Thậm chí cả những tiểu bối quan tâm hắn như Khoa Phụ và Hậu Nghệ cũng thắc mắc.

Hậu Thổ tiểu thư tả thì không nói gì nhiều, thậm chí lờ mờ cảm thấy Ngô Sở đang thử nghiệm điều gì đó.

Cho nên dù Ngô Sở muốn làm gì, nàng cũng sẽ không ngăn cản.

Dẫu sao thọ mệnh của sinh linh Hồng Hoang rất dài, huống chi là những cường giả đỉnh tiêm có thọ cùng trời đất như họ.

Vậy nên lãng phí chút thời gian thì có xá gì?

Chỉ cần thực sự thử nghiệm ra được đạo của riêng mình, tất cả đều xứng đáng.

Đối mặt với sự nghi hoặc của Chúc Dung và Cộng Công, Ngô Sở cười đáp: "Người sống trên đời, tổng phải để lại chút gì đó, có thể truyền lại cho hậu thế thì càng tốt.

Ta cũng không biết những kiến thức này có ích gì cho vạn tộc Hồng Hoang hay không, cứ để tương lai định đoạt vậy!" Hậu Thổ tiểu thư tả chỉ quan tâm một điều: "Đệ tam thi của chàng đã có thể trảm ra chưa?" Ngô Sở lắc đầu: "Còn sớm, nhưng cũng không cần vội vã.

Biết đâu quá trình truyền thụ kiến thức cũng là một loại tu hành!

Cứ thử trước xem sao." Một ngày nọ của nửa tháng sau, gió hòa nắng ấm, trời quang mây tạnh.

Ngô Sở dẫn theo các Tổ Vu đến một vùng bình nguyên rộng lớn nằm giữa Tử Ngọc sơn và hồ nước xanh.

Trên bình nguyên có một con sông nhỏ uốn lượn chảy qua, cỏ xanh hai bên rung rinh theo gió, tỏa ra hương vị thanh tân của đại địa.

Ngô Sở nhìn quanh một hồi, cười nói: "Chính là chỗ này đi!

Xung quanh ngàn dặm trống trải, vừa vặn có thể đặt tòa thành mà ta đã luyện chế." Hắn nói xong, tùy tay chỉ một cái, một đạo huyền

quang bay ra, rơi vào lòng đất.

Ngay sau đó thấy đại địa cuồn cuộn, huyền quang như nước chảy lan tỏa ra bốn phương.

Nơi huyền quang đi qua, mặt đất như biến thành đầm lầy gợn sóng.

Tiếp đó, hắn từ trong tay áo lấy ra một vật, ném xuống đầm lầy đó.

Ầm một tiếng, một tòa đại thành nguyên khối đáp xuống đất, trực tiếp hòa làm một với đầm lầy đang gợn sóng kia.

Cuối cùng huyền quang biến mất, đại thành và đại địa ngưng kết thành một thể.

Mọi người tiến vào trong thành, sắc mặt kỳ quái nhìn quanh.

Nhìn từ bên ngoài, tòa thành chỉ rộng chừng trăm dặm, nhưng không gian bên trong lại rộng tới cả ngàn dặm.

Tường thành cao ngất hơn trăm trượng, mỗi phía đều có ba cổng thành, đường phố dọc ngang như mạng nhện, nhưng hai bên lại không có bất kỳ kiến trúc nào, chỉ có từng khối địa cơ.

Đây là một tòa thành chưa 'xây dựng' hoàn thành, hay nói đúng hơn là chưa 'luyện chế' xong.

Bởi vì bản thể của nó thực chất là một khối thổ thạch được Ngô Sở cắt xuống từ Thiên Hồ giới rồi luyện thành một khối thống nhất.

Nhìn kỹ đường phố trên mặt đất, thậm chí có thể thấy thần văn ẩn hiện bên trong.

Tiểu thư tả đưa cái chân nhỏ ra, hơi bạo lực dẫm dẫm một cái, phát hiện mặt đất lập tức hiện lên một đạo quang mang, tán phát sức mạnh của nàng ra bốn phương, cư nhiên không dẫm nát nổi.

Nàng có chút không tin vào tà thuyết, định bồi thêm phát nữa thì Ngô Sở đã ôm trán ngăn cản: "Phu nhân hạ chân lưu tình, đừng dỡ đài của phu quân chứ!" Tiểu thư tả ngẩn người, sau đó mím môi cười khẽ, thu lại cái chân bạo lực kia.

Các Tổ Vu khác cười quái dị, đám Đại Vu đi phía sau thì nhún vai. "Mọi người cũng đừng kỳ quái vì sao nơi này không có kiến trúc.

Chương 680

Tuy ta có thể thi triển đại pháp lực luyện chế ra từng tòa lầu các trên những địa cơ kia, nhưng ta hy vọng sau này khi sinh linh đến đây, họ sẽ tự tay xây dựng tòa đại thành này.

Tiện thể dạy cho họ đạo lý 'tự mình làm mới có ăn', chứ không phải việc gì cũng dựa dẫm vào người khác." Vừa nói, hắn vừa dẫn mọi người đến trung tâm thành, đưa tay chỉ một cái, một quần thể viện lạc to lớn từ trong bào tử bay ra, tọa lạc trên mảnh địa cơ đó.

Hắn muốn biến tòa thành này thành nơi khởi nguồn của văn minh vạn tộc Hồng Hoang.

Tuy ở đại địa Hồng Hoang này, không phải tất cả sinh linh đều là mù chữ (văn manh), nhiều sinh linh sinh ra đã hiểu thần văn Hồng Hoang, nhưng cũng có vô số kẻ không biết gì.

Vạn tộc thực tế cũng có văn minh riêng, đó là văn minh tu hành.

Nhưng chưa ai từng quy hoạch lại chúng, ngay cả Thiên Đình Yêu tộc cũng không làm việc này.

Thậm chí các lão tổ truyền đạo cũng chỉ giảng về con đường tu hành.

Tất nhiên, việc Ngô Sở muốn làm cũng không phải là chỉnh hợp văn minh vạn tộc.

Hắn muốn quảng bá chữ tượng hình mà mình 'nghiên cứu' ra, phổ biến những gì mình biết như toán học, cầm kỳ thi họa, nông nghiệp, trà đạo...

Nếu đã không ai quan tâm thế giới Hồng Hoang này có văn minh hay không, vậy thì để hắn làm, để hắn thắp lên ngọn lửa văn minh

này.

Quần thể viện lạc này chính là học viện của tòa thành.

Phía trước viện lạc có một tòa bài lâu, trên đó đề bốn chữ 'Đệ Nhất Học Viện' bằng chữ tượng hình, trên mặt chữ mang theo chút đạo vận nhưng không quá mãnh liệt.

Tiếp đó, thân hình hắn rung lên, hóa ra bốn đạo phân thân, lần lượt đi tới cổng thành ở chính giữa mỗi phía tường thành, đưa tay viết lên đó hai chữ 'Đệ Nhất'.

Sau đó lại viết tám chữ lớn 'Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang' lên các cổng thành hai bên.

Những chữ lớn này đạo vận nội liễm, nhưng bên trong đều uẩn hàm bản nguyên Ngũ Hành đại đạo.

Nếu có sinh linh nhìn vào những chữ này mà ngộ đạo thì cũng không có gì lạ.

Các Tổ Vu dẫn theo Đại Vu đi phía sau tò mò quan sát.

Sau khi Ngô Sở nói muốn xây một tòa thành, dù đại hội tỷ thí đã kết thúc nhưng các Đại Vu cũng không rời đi ngay.

Những Tiểu Vu tham gia đại hội lúc này ở bên bộ lạc Hậu Thổ nghe thấy động tĩnh phía bên này cũng kéo nhau tới xem náo nhiệt.

Nhìn từ xa tòa thành vuông vức đột ngột mọc lên từ đất bằng, những Tiểu Vu chưa từng thấy sự đời này trực tiếp bị trấn trụ.

Nghĩ lại bộ lạc nhỏ bé của mình rồi nhìn tòa đại thành rộng trăm dặm này, chẳng khác gì lúc họ còn ở hang núi mà nhìn thấy những ngôi nhà trong bộ lạc mọc lên vậy. "Nghe nói Nhị thủ lĩnh muốn xây một tòa thành, đây chính là tòa thành đó sao!" "Trông cao lớn thật đấy, không biết chúng ta có được ở đây không?" "Nghe nói là để truyền thụ

kiến thức gì đó, cái đồ đần nhà ngươi học nổi không?

Tám cộng bảy bằng mười bốn mà ngươi còn tính không ra, cũng đòi ở đại thành sao?" "Đã nói bao nhiêu lần rồi, tám cộng bảy bằng mười sáu!" "Để ta nói cho hai cái đồ đần này biết, rõ ràng là bằng mười ba." "..." Đừng nghi ngờ, Vu tộc không thiếu những gã chiến đấu cuồng, quả thật không tính nổi những thứ đơn giản như vậy.

Trong Vu tộc có trí giả, nhưng cũng tuyệt đối không thiếu những kẻ khờ khạo như thế.

Dừng bút xong, một luồng đạo vận tán ra giữa tầng không.

Ngô Sở thấy vậy chợt nảy ra cảm xúc, vận khởi đại đạo chi lực, dõng dạc nói: "Ta là huyền môn đại sư huynh Bất Xuất Sơn Nhân Ngô Sở, cảm thấy vạn tộc sinh linh Hồng Hoang đa phần còn mông muội, nay tại đông thổ Hồng Hoang khai thành kiến viện, truyền thụ pháp khai trí minh tâm, kiến lập văn minh tại đây... vì quảng đại sinh linh mở ra cánh cửa thuận tiện, nếu ai có tâm hướng học, có thể đến nơi này..." Theo tiếng nói của Ngô Sở dần dứt, trên đại địa Hồng Hoang, tất cả sinh linh đều có chút ngơ ngác nhìn lên trời.

Có kẻ mang theo nghi hoặc, có kẻ lại thầm mắng chửi trong lòng: "Ngươi mới mông muội vô tri, cả nhà ngươi đều mông muội.

Phi!

Cái thứ gì không biết!" Tất nhiên, loại ác ý tràn đầy này Ngô Sở cũng cảm ứng được, chỉ có điều người ta không chỉ đích danh, vả lại người chửi cũng nhiều quá, nhất thời hắn không xác định được.

Tuy nhiên lúc này hắn cũng không rảnh mà đi mắng những kẻ ngốc đó, vì hắn đang đón nhận sự chúc phúc của Thiên Đạo!

Ngay khi lời hắn vừa dứt, bầu trời vạn dặm không mây bỗng chốc bị biển vàng thay thế, sau đó công đức tựa như không tốn tiền, như

dòng sông vỡ đê từ trên trời giáng xuống, trút thẳng vào người hắn...

Cảnh tượng đó khiến tất cả các Vu nhân đều ngây dại.

Ngay cả chính Ngô Sở cũng sững sờ, hắn không ngờ con đường này mình vừa mới bước ra, Thiên Đạo đã hào phóng rót công đức cho hắn như vậy.

Hắn thậm chí có chút hoài nghi, liệu có phải vì sư phụ nhà mình là người phát ngôn của Thiên Đạo nên đã dành cho hắn sự chiếu cố đặc biệt hay không.

Hoặc giả, Thiên Đạo coi hắn như hạng người giống Chuẩn Đề, phát đại hoành nguyện để 'vay vốn' công đức?

Với lượng công đức khổng lồ rót vào cơ thể, Ngô Sở thậm chí tự hỏi liệu mình có thể nhờ vào chỗ công đức này mà trực tiếp tiến vào Thánh cảnh hay không?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hắn vẫn kìm nén sự thôi thúc đó, phong ấn lượng công đức hải hà kia vào trong thức hải để dành cho tương lai.

Dẫu sao đệ tam thi vẫn chưa trảm ra, tu vi vẫn còn có thể tiếp tục đề thăng.

Đạo của chính hắn cũng mới chỉ có chút hình hài sơ khai, cuối cùng có thành hình hay không còn phải chờ kiểm chứng.

Nếu đây là 'vay vốn' Thiên Đạo, thì tương lai nếu con đường này không thông, không biết Thiên Đạo có bắt hắn trả tiền không, cái này thật là... sướng quá đi!

Dù không sử dụng lượng công đức khổng lồ này để tăng tu vi, nhưng hắn vẫn cảm thấy thần trí minh mẫn, thông thấu, ngay cả linh hồn cũng đang reo hò vì điều đó.

Hắn thậm chí nghĩ, nếu mình trảm ra tam thi, tương lai tứ thân hợp

nhất, lại mượn lượng công đức này, liệu có thể trực tiếp bước vào Thánh cảnh?

Nhưng chuyện tốt đẹp này hắn cũng chỉ dám tạm thời ảo tưởng một chút mà thôi, ai biết chứng đạo thất bại sẽ có trừng phạt gì, liệu có bị 'ngỏm' luôn như Bàn Cổ đại thần không.

Khi Ngô Sở thu lại công đức và phong ấn vào thức hải, đã có vài đạo thân ảnh quen thuộc xuất hiện trên không trung đại thành, có người thậm chí vừa tỉnh lại sau khi bế quan tu hành.

Tam huynh đệ Thái Thượng, hai huynh đệ sầu khổ (Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn), đại ca Phục Hy, tỷ tỷ Nữ Oa, huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất, phu phụ Đông Vương Công Tây Vương Mẫu, Hồng Vân Trấn Nguyên Tử... và cả vợ nhì Hồ Tổ tả tả nữa.

Còn có một số cường giả chưa đi ra hỗn độn ngoại vực để khai thiên lập thế. "Chúc mừng đại sư huynh, đại hỷ cho đại sư huynh..." Mọi người lần lượt chúc mừng khiến Ngô Sở có chút lúng túng không biết nói gì. "A Sở, đệ đã tìm ra đạo của riêng mình rồi sao?" Nữ Oa đại tỷ hỏi.

Ngô Sở lắc đầu: "Chắc là vẫn chưa tính đâu!

Còn phải chờ kiểm chứng nữa!" Phục Hy tò mò: "Nếu chưa, vậy chỗ công đức này..." Mọi người cũng không khỏi tò mò nhìn Ngô Sở.

Ngô Sở đáp: "Có lẽ là việc ta sắp làm có ích cho thiên địa Hồng Hoang chăng!" Nhưng trong hai huynh đệ sầu khổ, người em Chuẩn Đề bỗng mắt sáng lên, phảng phất như vừa phát hiện ra một loại mật mã làm giàu nào đó.

Chương 681

Thấy thần sắc của Chuẩn Đề, Ngô Sở không khỏi giật mình: "Chết tiệt!

Gã này không lẽ định học lỏm chiêu vay vốn Thiên Đạo để chứng đạo từ ta, rồi sau này vẫn làm y hệt thế chứ?" Nhưng gã ngay cả Hồng Mông Tử Khí cũng mất rồi, lẽ nào vẫn còn tâm khí muốn chứng đạo thành Thánh sao? "Đại sư huynh, pháp khai trí minh tâm mà huynh giảng dạy ở đây là pháp môn gì vậy?

Không biết chúng yêu Thiên Đình ta có thể đến đây học tập đôi chút không?" Đế Tuấn đột nhiên hỏi.

Ngô Sở nhìn gã một cái, cười đáp: "Dĩ nhiên là hoan nghênh!

Tuy nhiên những thứ ta truyền thụ không phải pháp môn tu hành, mà là chữ viết, đạo lý, toán học, hoặc cầm kỳ thi họa, trà đạo các loại, thực tế không có quan hệ quá lớn với việc tu hành của mọi người." "Cảm vấn đại sư huynh, có thể học được Trù đạo không?" Đột nhiên có người hỏi.

Ngô Sở nhìn vị cường giả có chút ấn tượng nhưng không sâu sắc này, cũng là một trong những người phản đối Thiên Đình năm xưa.

Hình như tên là gì ấy nhỉ...

Hạc Thủ Nhất, chủ nhân Hạc Minh sơn, vạn hạc chi vương.

Rõ ràng là một con tiên hạc không ăn khói lửa nhân gian, sao bỗng chốc lại trở thành kẻ mê ăn uống thế này?

Lẽ nào là món thịt dê nướng lần trước khiến gã nhớ mãi không quên? "Tự nhiên là có!

Đệ Nhất Học Viện ta định mở ở đây tuy không dám nói là bao la

vạn tượng, nhưng những gì ta biết đều có thể truyền thụ." "Đại sư huynh, luyện đan chi pháp huynh cũng sẵn lòng dạy chứ?" Lại có người hỏi.

Ngô Sở nhìn về phía người này, ấn tượng không sâu, ngay cả tên hắn cũng không nhớ kỹ.

Nhưng suy nghĩ một lát, hắn vẫn tìm thấy trong ký ức.

Chủ nhân Huyền Viêm cốc, Huyền Viêm đạo nhân.

Ngô Sở nghi ngờ bản thể của gã có khi là một đóa địa tâm viêm, nên mới không thích Thái Dương Chân Hỏa, không thèm đứng cùng hàng ngũ với Thiên Đình.

Cũng có thể là cùng cực đẩy nhau.

Chỉ là không biết gã nghe từ đâu về Đan đạo mà lại muốn học cái này.

Đan đạo đối với tu vi hiện nay của họ thực ra đã không còn tác dụng gì.

Tu vi đạt tới Đại La cảnh thì không có loại đan dược nào có thể khởi tác dụng nữa.

Ít nhất là hiện tại hắn vẫn chưa nghiên cứu ra loại đan dược cấp bậc này.

Lúc này, Thông Thiên mỉm cười nói: "Đại sư huynh, nếu mọi người đều chưa hiểu rõ về pháp khai trí minh tâm của huynh, chi bằng nhân lúc mọi người đều ở đây, huynh hãy giảng giải cho chúng ta nghe, để chúng ta làm nhóm sinh linh đầu tiên được nghe huynh giảng đạo thì sao?" Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra, rồi sau đó đồng loạt gật đầu.

Thay vì đoán già đoán non, chẳng thà để Ngô Sở giảng về đạo của

mình cho mọi người nghe.

Nếu những thứ hắn truyền thụ có thể khiến Thiên Đạo ban xuống lượng công đức như vậy, thì nghe thử xem sao, biết đâu lại có thu hoạch bất ngờ.

Ngô Sở suy nghĩ một lát rồi gật đầu: "Nếu đã vậy, cũng được!

Ta sẽ giảng một chút!" "Chúng ta sinh ra ở Hồng Hoang, lớn lên ở Hồng Hoang, nơi này chính là gốc rễ lập thân của chúng ta.

Mọi việc có thể hoàn thiện quy tắc thiên địa Hồng Hoang đều là việc chúng ta nên dốc sức mà làm." Trong 'Hồng Hoang Đệ Nhất Học Viện' vừa mới xây xong, Ngô Sở cùng các vị đại năng ngồi quây thành một vòng, bên ngoài các vị đại năng là từng lớp chiến binh Vu tộc vạm vỡ.

Hình dáng của những mãnh nam này có sự khác biệt rõ rệt với các vị đại năng, thân hình họ to lớn như tháp sắt, đen nhẻm rắn chắc, mang đậm dấu ấn của phong sương, mái tóc dài xõa tung như nhiều năm chưa gội, kết thành từng khối, tán loạn vô cùng.

Ngược lại, các vị đại năng trông nho nhã hơn nhiều, đúng phong thái tiên phong đạo cốt.

Lúc này, họ đều chăm chú nghe thanh niên ngồi ở vị trí chủ tọa thao thao bất tuyệt. "Tuy nhiên đại địa Hồng Hoang tuy sinh linh vô số, nhưng đều lấy kẻ mạnh làm trọng, thậm chí nhiều sinh linh không màng đức hạnh, càng có kẻ vì ngoại vật mà vô cớ gây ra chiến loạn, hủy hoại sơn hà đại địa...

Thấy vậy, ta mới mở học viện ở đây để giáo hóa chúng sinh, hy vọng mượn việc này để lập tâm cho thiên địa, lập mệnh cho sinh dân, vì vạn thế mà mở thái bình..." Chẳng còn cách nào, không thể trước mặt Thái Thượng mà giảng đạo đức được, hơn nữa vốn liếng hắn có

cũng chẳng bao nhiêu, chưa tổng kết xong xuôi nên không dám múa rìu qua mắt thợ.

Mọi người nghe xong không khỏi ngạc nhiên, sau đó trầm mặc, rồi thần trí dần chìm sâu vào suy nghĩ. "Thiên địa vốn vô tâm, lấy chúng sinh chúng ta làm tâm.

Sư tôn chúng ta cảm nhận được điều đó nên đã lấy thân hóa đạo, làm tâm cho thiên địa, thực thi việc thưởng thiện phạt ác, dẫn dắt vạn linh Hồng Hoang...

Thân là đại sư huynh huyền môn, ta đương lấy thầy làm gương, kế thừa tư tưởng của thầy, giảng dạy vạn linh thế nào là nhân, thế nào là nghĩa, thế nào là thị phi công đạo.

Để chúng sinh giữ được tâm, dưỡng được tính, biết thương người mà sinh lòng trắc ẩn...

Nếu chúng sinh đều có thể làm vậy, thì Hồng Hoang sẽ không còn chiến loạn nữa!" 110. "Cầm kỳ thi họa, trà nghệ ca múa đều là đạo đào luyện phẩm chất, tu thân dưỡng tính, những thứ đó không cần nói nhiều." Hôm nay trọng điểm sẽ bàn với mọi người về Nhân và Nghĩa." ...

Sau khi Ngô Sở kết hợp với thời sự Hồng Hoang, phân tích sâu sắc nhưng dễ hiểu về khái niệm Nhân và Nghĩa, mọi người mới chợt hiểu ra.

Tuy trước đó họ không mấy rõ ràng, nhưng sau khi nghe xong mới biết, thực ra họ vẫn luôn hành sự như vậy.

Chỉ có một bộ phận nhỏ những kẻ gian xảo là không tuân thủ quy củ mà thôi.

Nói trắng ra, đó là một số quy tắc và đạo lý.

Mà những đạo lý này được định nghĩa dựa trên thiện và ác.

Thiện ác ở Hồng Hoang thực ra khá phân minh, chỉ cần là việc có ích cho thiên địa thì đó là thiện, còn có hại cho thiên địa thì là ác.

Đây là thiện ác dựa trên góc độ thiên địa, chứ không phải dựa trên bản tính vạn linh.

Dẫu sao bản tính thiện ác của vạn linh thực sự quá khó định luận.

Nhưng chẳng mấy chốc, các dũng sĩ Vu tộc bắt đầu cảm thấy đứng ngồi không yên, vì Ngô Sở đã nói đến sát sinh, nói đến việc tàn hại các sinh linh vạn tộc khác.

Lúc này những gì Ngô Sở giảng là dựa trên góc độ chúng sinh Hồng Hoang, mà những tộc loại bị Vu tộc coi là lương thực cũng là một phần của chúng sinh Hồng Hoang.

Sát hại những sinh linh có linh trí cao để làm thức ăn là việc bất nhân.

Nói cái này thì...

Các dũng sĩ Vu tộc cảm thấy vị Nhị thủ lĩnh này đang nói hươu nói vượn, nhưng lại không dám phản bác, chỉ lén lút bàn tán xôn xao.

Vu tộc săn bắn vạn linh làm thức ăn, cơ bản không quan tâm đối phương có hóa hình hay không, chỉ cần săn được thì đều tính là thức ăn.

Chương 682

Ngô Sở vốn luôn phản đối chuyện này, nhưng mà... các Tổ Vu và đại năng có mặt đều muốn nói một câu: Ngươi bảo không được coi sinh linh làm thức ăn, vậy những thứ ngươi từng ăn trước kia là gì? "Tuy nhiên, tất cả những sinh linh hủy hoại đại địa Hồng Hoang, làm trái với sự phát triển hòa bình của Hồng Hoang, đều có thể tiêu diệt." Cuối cùng Ngô Sở cũng gượng ép lấp được cái lỗ hổng này.

Ta đúng là từng ăn không ít sinh linh, nhưng bọn chúng đều là hạng đáng chết mà!

Đã giết rồi thì chẳng lẽ vứt đi, không ăn chẳng phải lãng phí sao!

Mọi người tuy thấy có gì đó sai sai, nhưng ngẫm kỹ lại dường như cũng không có gì không đúng.

Cứ như vậy, nghe đến cuối cùng, mọi người rốt cuộc cũng dần hiểu ra.

Tất cả những gì Ngô Sở nói đều xuất phát từ sự phát triển của đại địa Hồng Hoang, để các pháp tắc thiên địa có thể được duy trì và hoàn thiện tốt hơn.

Cho nên, cái gọi là lập tâm cho thiên địa, lập mệnh cho sinh dân thực chất là dẫn dắt chúng sinh tu thân dưỡng tính, mượn đó duy trì sự hòa bình ổn định và phát triển có trật tự của Hồng Hoang.

Hèn chi Thiên Đạo lại ban cho hắn lượng công đức khổng lồ như vậy.

Mọi người khẽ gật đầu, lộ vẻ mặt 'đã học được rồi'.

Khi Ngô Sở kết thúc bài diễn thuyết, các vị đại năng lần lượt cáo từ, trong lòng họ con đường đạo mà mình tìm kiếm đã trở nên rõ ràng

hơn, cần trở về suy nghĩ thêm.

Còn các Tổ Vu thì cứ lúng ta lúng túng, đợi đến khi đám Thái Thượng rời đi, chỉ còn lại Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử cùng Phục Hy, Nữ Oa, gã Chúc Dung mới nhịn không được hỏi: "A Sở huynh đệ, huynh bảo săn giết sinh linh linh trí cao là bất nhân, vậy nhu cầu sinh hoạt hằng ngày của Vu tộc ta phải giải quyết thế nào?

Chúng ta tu khí huyết, nếu không có lượng năng lượng lớn bổ sung thì thân thể sao duy trì được trạng thái cường thịnh?" Ngô Sở nhìn Chúc Dung, cười nói: "Vu tộc tu khí huyết, địa sát chi khí có thể kích thích huyết mạch, nếu chỉ đơn thuần dựa vào săn bắn vạn linh để tu hành thì sao cho đủ?

Hơn nữa, các vị Tổ Vu đây tu vi gần như tương đương với chúng ta, lẽ nào chỉ nhờ săn giết mấy sinh linh Kim Tiên cảnh, Thái Ất cảnh hằng ngày mà có thể tiến thêm một bước?" Chúc Dung nghe vậy cười trừ.

Gã Cộng Công chuyên rửa bát thì hỏi: "Như vậy sau này chẳng phải không được thưởng thức mỹ thực làm từ nguyên liệu cao cấp nữa sao?

Sau này ta lấy bát đâu mà rửa nữa?" "Mỹ thực có ngon hay không không nhất định phụ thuộc vào phẩm chất nguyên liệu.

Nguyên liệu bình thường cũng có thể làm ra cực phẩm mỹ vị, đó mới là chân lý của Trù đạo." Ngô Sở lắc đầu than nhẹ, rồi nói tiếp: "Vu tộc các ngươi săn giết vạn linh làm thức ăn, lâu dần oán hận tích tụ càng sâu.

Hiện nay thì còn được vì vạn linh chưa thống nhất, nhưng nếu tương lai Thiên Đình thu phục vạn tộc, thống nhất vạn linh, lúc đó Thiên Đình sẽ thế nào?

Các ngươi sẽ thế nào?

Đánh một trận sống chết với Thiên Đình sao?

Nhưng một khi khai chiến, các ngươi đã nghĩ đến kết quả chưa?" Chúc Dung định lên tiếng, nhưng Ngô Sở không đợi gã kịp nói đã tiếp lời: "Ta biết Vu tộc các ngươi không sợ, các ngươi là hậu duệ Phụ thần, đỉnh thiên lập địa, không sợ sinh tử.

Nhưng một khi Vu tộc và Thiên Đình khai chiến, đại địa Hồng Hoang chắc chắn tổn hại nghiêm trọng, lưỡng tộc thương vong thảm trọng.

Kẻ chết thì hồn về với đất trời, không còn đau đớn, nhưng người còn sống thì sao?

Họ có người mất chồng, người mất con, người mất cha, họ có thể không đau khổ sao?

Những sinh linh hóa hình bị các ngươi săn giết kia, lẽ nào họ không có thân nhân?

Kỷ sở bất dục, vật thi vu nhân! (Những gì mình không muốn thì đừng làm cho người khác!)" Các Tổ Vu sắc mặt mỗi người một kiểu, nhưng nhìn chung vẫn có chút không thoải mái.

Tuy Ngô Sở không yêu cầu họ nhất định phải thế nào, nhưng sau khi nghe hắn giảng về nhân nghĩa, họ tự giác không muốn vi phạm những điều đó.

Đây hoàn toàn là trong tiềm thức muốn nể mặt vị Nhị thủ lĩnh này.

Thế là Ngô Sở lại nói: "Thực sự không được thì đi săn Hỗn Độn Cự Thú đi!

Dù sao bọn chúng cũng không phải sinh linh Hồng Hoang, giết thì cứ giết thôi!" "..." Khốn thật!

Đúng là giả nhân giả nghĩa mà!

Các Tổ Vu trợn mắt hốc mồm.

Để giải quyết vấn đề thực phẩm của Vu tộc, thực chất là vì họ quá hảo thịt, Ngô Sở lại đề xuất một loạt công trình bồi dục và chăn nuôi súc vật.

Việc nhân công hóa và mở rộng quy mô chăn nuôi thay vì trực tiếp đi săn bắn những sinh linh có trí tuệ cao là điều cần thiết.

Những sinh linh trí tuệ cao tuy tu vi cao, ẩn chứa năng lượng lớn, nhưng dù sao cũng là sinh mệnh có tư tưởng riêng, sát hại quá nhiều dễ gây ra mâu thuẫn, không có lợi cho sự hòa bình ổn định của Hồng Hoang.

Các Tổ Vu và Đại Vu cũng hiểu rõ lời đề nghị này của Ngô Sở thực sự là vì tốt cho mọi người.

Tuy họ không sợ, nhưng nếu trong bộ lạc thực sự có người xảy ra chuyện, thân nhân của họ chắc chắn sẽ thương tâm.

Hiện tại vạn tộc vẫn chưa thống nhất, chỉ là một đám cát rời, Vu tộc cường thịnh nên không sinh linh nào dám nói ra nói vào.

Nhưng tương lai Thiên Đình thống nhất vạn tộc, nếu họ vẫn cứ làm thế này, Thiên Đình dù muốn không quản cũng không được, nếu không vạn tộc định sẽ ly tâm ly đức.

Đến lúc đó, Thiên Đình sẽ bị bức phải khai chiến với Vu tộc.

Họ cũng hiểu rõ, một khi khai chiến, đại địa Hồng Hoang chắc chắn sẽ thiên phiến địa phúc.

Lúc đó, vị nhị thủ lĩnh lập chí duy hộ hòa bình Hồng Hoang này chắc chắn sẽ rất khó xử.

Phía Thiên Đình có không ít bạn bè của hắn, đại ca và tỷ tỷ của

hắn cũng ở Thiên Đình, mà một trong các nương tử của hắn lại là Tổ Vu, sau khi hai tộc náo loạn, người khó xử nhất chắc chắn là hắn.

Hậu Thổ tiểu thư tả dường như cũng cảm nhận được nỗi ưu lo trong lòng Ngô Sở, lặng lẽ nắm lấy tay hắn, như đang tiếp thêm sức mạnh cho hắn.

Ngô Sở nhìn về phía các Tổ Vu, nói: "Hôm nay giảng đến đây thôi..." Truyền Hỏa thanh niên nhìn hắn: "Không phải chứ, ngươi định đuổi chúng ta đi sao?

Tiểu Nguyệt Linh đều đã tới rồi..." Không chỉ Tiểu Nguyệt Linh tới, mà cả Tiểu Thải Nương và Tiểu Mạt Lỵ - những tiểu hoa tiên này, cùng các vị tiểu hoa thần, thêm vào đó là rất nhiều sinh linh sống tại Thụ thôn trong Tử Ngọc sơn cũng đều kéo đến.

Dù sao nơi này cách Tử Ngọc sơn cũng không tính là xa, dù có xa đi nữa, có Tiểu Nguyệt Linh ở đây cũng có thể mang theo họ, trong nháy mắt là tới nơi.

Dù nói thế nào, Tiểu Nguyệt Linh cũng là Đại La, tuy vị Đại La này có lẽ không giỏi đấu pháp.

Một đám Tổ Vu và Đại Vu đều gật đầu, như muốn nói: Trù thần tới rồi, ngươi lại muốn đuổi chúng ta đi?

Thế thì quá bất công rồi, còn có phải là nhị thủ lĩnh của chúng ta nữa không?

Ngô Sở lười để ý tới họ, đứng dậy bước ra khỏi viện tử vừa giảng đạo, đi ra ngoài đón đám người Tiểu Nguyệt Linh. "A Sở ca, họ đều nói muốn tới đây cầu học với huynh..." Tiểu Nguyệt Linh chạy đến bên cạnh Ngô Sở, ôm lấy cánh tay hắn nói.

Chương 683

Đám sinh linh đó, dẫn đầu chính là thôn trưởng của Thụ thôn, con Ngũ Sắc Lộc kia: "Hoàn thỉnh tiền bối thu nhận chúng ta, để chúng ta có thể đi theo bên cạnh tiền bối học tập..." Ngô Sở gật đầu nói: "Đi tìm chỗ mà tự dựng phòng ốc đi!

Chuyện học tập sau này hãy nói, lĩnh ngộ được bao nhiêu thì tùy vào bản sự của các ngươi." Nói xong, Ngô Sở ném một tờ bản vẽ qua cho họ, đó là bản vẽ kiến trúc nhà ở.

Tài năng kiến trúc không màng quy tắc của cư dân Thụ thôn tốt nhất là không nên thi triển ở đây, nếu không một tòa thành tử tế chắc chắn sẽ biến thành phong cách hoang dã hình thù kỳ quái.

Sau khi đón đám người Tiểu Nguyệt Linh vào, Tiểu Nguyệt Linh liền bị mấy vị Tổ Vu dẫn đầu là Huyền Minh vây quanh, thỉnh vị Trù thần này ra tay lộ một hai chiêu cho mọi người xem.

Ngô Sở thì nói với Phục Hy: "Đại ca, đệ đề nghị Thiên Đình thiết lập một đội chấp pháp, để ước thúc những kẻ không giảng quy củ, tùy ý lạm sát.

Nếu không, dưới sự không ngừng lớn mạnh của Thiên Đình, định sẽ có một số yêu tướng yêu soái trở nên kiêu ngạo quá mức..." Phục Hy nghe vậy, khó hiểu nhìn hắn, Ngô Sở tiếp tục nói: "Vu tộc săn bắn vạn tộc sinh linh làm thức ăn, vạn tộc sinh linh thực ra cũng có kẻ săn bắn Vu tộc làm thức ăn.

Tuy Vu tộc cường thế, đa phần đều đã báo thù xong, nhưng sự giết chóc lẫn nhau vẫn cứ qua lại.

Một khi Vu tộc ngừng săn bắn các sinh linh khác, mà các sinh linh khác lại không ngừng lại..." Nếu thực sự như vậy, nỗ lực của Ngô Sở

chắc chắn sẽ uổng phí.

Phục Hy nghe vậy, tò mò hỏi: "Với sự cường thịnh như hiện nay của Vu tộc, còn có sinh linh nào dám đi khiêu khích họ?

Đó là chê mạng mình quá dài sao?" "Luôn có những kẻ không lý trí, hoặc bị thù hận làm mờ mắt.

Trước đây chúng ta còn khá cẩn thận, mỗi bộ lạc đều sẽ có một Đại Vu cấp bậc Đại La tọa trấn.

Nhưng hiện tại, có một số bộ lạc nhỏ cũng chỉ có Thiên Vu cảnh giới Kim Tiên tọa trấn mà thôi." Hậu Thổ bước tới, giải thích với Phục Hy: "Hơn ba trăm năm trước, từng có một bộ lạc Vu tộc nhỏ bị một con đại hổ ăn sạch trong một đêm, đó là một sinh linh Thái Ất đỉnh phong.

Sau đó con đại hổ này còn muốn chạy đến dưới trướng một vị yêu tướng Thiên Đình để tị nạn, chỉ là nửa đường bị Nghệ cách vách dùng một tên bắn chết, chết ngay trước mặt vị yêu tướng kia, lúc đó hai bên suýt chút nữa đã nổ ra xung đột." Phục Hy nghe vậy, khẽ gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Ngô Sở nói: "Muốn vạn tộc hòa bình thì bắt buộc phải lập ra quy củ.

Nguyên bản đệ muốn để sư phụ ban xuống pháp chỉ, thành lập một đội chấp pháp tuần thú thay trời.

Nhưng nghĩ lại, nếu đệ làm vậy, phỏng chừng tâm lý của Đế Tuấn sẽ không thoải mái.

Huynh về nói với hắn một tiếng, nếu Thiên Đình các huynh không làm, vậy đệ sẽ tự đứng ra làm vậy." Nghe vậy, Phục Hy và Nữ Oa đều cười rộ lên.

Nếu Ngô Sở tuần thú thay trời, tiến hành thẩm phán những yêu

tướng yêu soái phạm lỗi, đến lúc đó Đế Tuấn chắc chắn sẽ mang bộ mặt như bị táo bón cho xem.

Ngô Sở lại nhìn về phía Hậu Thổ, nói: "Phía Vu tộc thì làm phiền nương tử rồi.

Không ước thúc mọi người thì e rằng họ sẽ không coi đó là chuyện lớn.

Ta hy vọng thiên địa Hồng Hoang này có thể mãi hòa bình, thế nên tốt nhất là giữa hai tộc đừng nảy sinh ma sát gì thì hơn.

Dù thỉnh thoảng có chút ma sát cũng có thể kịp thời xử trí theo quy tắc, chứ không phải là mở rộng mâu thuẫn, kích hóa mâu thuẫn." "A Sở hiền đệ, duy hộ hòa bình thế giới Hồng Hoang chính là Đạo của đệ sao?" Hồng Vân vẫn luôn suy tư, đột nhiên hỏi.

Trước đây lão tưởng Đạo của Ngô Sở là 'vì thiên địa lập tâm, vì sinh dân lập mệnh, vì vạn thế khai thái bình', nhưng nghĩ kỹ lại, việc lập tâm cho thiên địa dường như sư phụ họ đã làm rồi, lấy thân hóa Đạo, dung thân vào thiên địa, chẳng phải chính là lấy tâm mình làm tâm thiên địa sao?

Ngô Sở tối đa chỉ có thể lập mệnh cho sinh dân, mà làm vậy, mục đích cuối cùng vẫn là duy hộ sự hòa bình ổn định của Hồng Hoang thôi!

Cho nên, Hồng Vân mới cảm thấy đây chính là Đạo của hắn.

Hiểu như vậy tuy không hoàn toàn đúng nhưng cũng không phải là không thể.

Dù sao điều Ngô Sở luôn tìm kiếm chính là vạn tộc phát triển hài hòa.

Hắn không hy vọng đại chiến Vu - Yêu xảy ra, không hy vọng tương lai Nhân tộc tử thương thảm trọng, không muốn Hậu Thổ đại

lão bà vì lòng đại từ bi thúc giục mà phải thân hóa luân hồi.

Nhưng mục đích kiến thành khai viện lần này của hắn thực chất là muốn đặt nền móng cho khởi đầu của văn minh Hồng Hoang, để đóa hoa văn minh mà hắn tưởng tượng rộ nở trên đại địa Hồng Hoang.

Tuy nhiên điều này không cần thiết phải nói nhiều, cứ làm là được.

Công đức đã đến tay, việc còn chưa làm xong mà lương đã phát xuống, vị lão bản Thiên Đạo, à không, sư phụ Thiên Đạo này thật hào phóng, nên hắn không thể không nỗ lực gấp bội!

Lúc này, Nữ Oa đột nhiên hỏi: "A Sở, đệ cảm thấy, việc sáng tạo thêm một số sinh linh cho thiên địa Hồng Hoang, đối với thiên địa Hồng Hoang mà nói là chuyện tốt hay chuyện xấu?" Mọi người nghe vậy đều nhìn về phía Nữ Oa.

Sáng tạo sinh mệnh?

Tuy có chút tân kỳ nhưng mọi người lại không thấy có gì quá kỳ lạ.

Dù là các Tổ Vu hay Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, trong mắt họ, việc sáng tạo ra Vu tộc hay điểm hóa sinh linh chẳng phải là sáng tạo sinh mệnh sao?

Họ tò mò là tại sao Nữ Oa lại hỏi Ngô Sở như vậy?

Họ không biết rằng Sáng Sinh chi đạo của Nữ Oa không giống với việc sáng tạo Vu tộc hay điểm hóa sinh linh.

Vu tộc do các Tổ Vu tạo ra là sản vật của sự dung hợp giữa tinh huyết bản thân và đại địa sát khí, một khi chết đi tất cả sẽ quy về thiên địa.

Còn điểm hóa sinh linh là giúp sinh linh khai mở linh trí, có tư

tưởng riêng, nhưng trước khi được điểm hóa thì sinh linh vốn đã sở hữu sinh mệnh của chính mình.

Thậm chí một luồng gió cũng có sinh mệnh, từ khi gió nổi đến khi gió lặng chính là một đời của gió.

Còn Sáng Sinh chi đạo của Nữ Oa là từ không đến có, hơn nữa là sinh mệnh có linh hồn, khi sinh mệnh tiêu biến linh hồn vẫn có thể quy về u minh, linh hồn mạnh mẽ thậm chí có thể hóa thành quỷ vật.

Hậu Thổ sau này thân hóa luân hồi chính là vì không nỡ nhìn những quỷ vật này du đãng nhân gian, hoặc khổ vì không nơi nương tựa, hoặc tàn hại sinh linh, thế mới có chuyện hóa thân luân hồi, thu dung vong hồn.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Dĩ nhiên là chuyện tốt rồi!

Thiên địa Hồng Hoang tuy có vạn tộc, nhưng trừ Vu tộc ra, còn lại đều thai nghén từ thiên địa.

Nếu tỷ tỷ có thể sáng tạo thêm một tộc nữa, bất kể tộc đó có giúp ích gì cho đại địa Hồng Hoang hay không, thì đại đạo mà tỷ lĩnh ngộ được đối với những pháp tắc chưa hoàn thiện của thiên địa Hồng Hoang chính là một sự bổ ích vô cùng to lớn, sao có thể nói là chuyện xấu được!" "Sáng tạo sinh mệnh, đây chính là Đạo của sư tỷ sao?" Hồng Vân khẽ thở dài, nhớ lại những lời Ngô Sở đã nói với lão mấy ngày trước.

Thái Thượng ba huynh đệ và Nữ Oa, cùng hai vị huynh đệ phương Tây kia, họ có lẽ đều đã có Đạo của riêng mình, hiện tại Đạo của Nữ Oa đã được chứng thực.

Đạo của Ngô Sở cũng đã bắt đầu khởi hành, vậy còn Đạo của chính mình thì đang ở phương nào?

Thực tế không chỉ Hồng Vân nghĩ vậy, Trấn Nguyên Tử cũng

đang nghĩ thế.

Tuy nhiên so với lão, Hồng Vân dù sao cũng sở hữu Hồng Mông Tử Khí, chắc chắn sẽ cấp thiết hơn Trấn Nguyên Tử.

Còn Trấn Nguyên Tử không có Hồng Mông Tử Khí, trong lòng lại lờ mờ hiểu ra, phỏng chừng trảm ra đệ tam thi cũng chưa chắc có thể chứng đạo thành công, còn cần một lượng công đức khổng lồ.

Công đức thu được từ việc tu sửa địa mạch Hồng Hoang tuy không ít, nhưng chắc chắn là không đủ.

So với lượng công hành hải lượng mà Ngô Sở vừa nhận được, số công đức lão tích lũy qua vô số tuế nguyệt còn chưa bằng một phần ba người ta, chênh lệch quá lớn.

Đây chính là sự khác biệt giữa thợ sửa chữa và người sáng tạo.

Với tư cách là thợ sửa chữa địa mạch Hồng Hoang, Trấn Nguyên Tử dần dần hiểu ra điểm này.

Chương 684

Nhưng muốn bước ra một con đường thuộc về chính mình, lại có thể bổ ích cho pháp tắc thiên địa Hồng Hoang, nào có đơn giản như vậy?

Nữ Oa nhìn Hồng Vân, thấy thần tình này liền hiểu Hồng Vân vẫn chưa tìm thấy Đạo của mình, tương lai chứng đạo e rằng sẽ có chút vất vả.

Nhưng nàng cũng không tiện nói gì, rõ ràng Hồng Vân cũng đã ý thức được điểm này.

Nữ Oa chỉ mỉm cười gật đầu, sau đó âm thầm truyền âm cho Ngô Sở: "A Sở, nếu tỷ lấy đệ làm nguyên hình để sáng tạo ra một tộc sinh mệnh tương tự đệ, đệ có nguyện ý không?" Ngô Sở nghe vậy thì sửng sốt, sau đó cười đáp: "Đó là vinh hạnh của đệ!

Đến lúc đó đệ còn có thể nói với họ, tỷ là Thần Mẫu sáng tạo ra tộc của họ, còn đệ là lão tổ tông của tộc họ, sau đó dạy họ cày cấy dệt vải, trồng ruộng truyền gia..." "Vậy nhỡ họ tưởng đệ cũng là do tỷ sáng tạo ra thì sao?" Lời này nghe có vẻ lo lắng, nhưng ngữ khí của Nữ Oa rõ ràng là mong không được để tương lai Nhân tộc hiểu lầm chuyện này, để được xem hắn bẽ mặt. "Nào có chuyện đó, đệ sẽ bảo họ rằng họ được sáng tạo ra lấy đệ làm nguyên hình..." Hai người âm thầm giao lưu nhưng thần sắc trên mặt đều mang theo ý cười, làm cho vị hộ thê cuồng ma đứng một bên không gia nhập được cuộc trò chuyện cứ phải hắng giọng không ngừng, đôi mắt nhìn chằm chằm Ngô Sở.

Ngô Sở cười hỏi: "Đại ca thấy cổ họng không thoải mái sao?

Hay để đệ dạy huynh một bí phương trị ho..." "Cút đi!" Đối mặt

với sự trêu chọc của Ngô Sở, Phục Hy tức giận nói.

Thanh Khâu Ly khẽ lườm Ngô Sở một cái, trong lòng cũng rất tò mò, vừa rồi Ngô Sở đã nói chuyện gì với Nữ Oa?

Tuy truyền âm họ không nghe thấy nhưng sóng thần thức thì họ đều cảm nhận được, chỉ có điều họ đã dùng thần thức truyền âm thì nàng cũng không tiện hỏi thẳng trước mặt.

Chẳng bao lâu sau, có tiểu hoa thần đi tới mời họ ra đại điện dùng bữa.

Và thế là, bữa tiệc hội họp đầu tiên sau khi thành lập thành trì đã được tổ chức tại Đệ Nhất Học Viện này.

Trong lúc thưởng thức mỹ thực linh tửu, Thanh Khâu Ly không nhịn được lén truyền âm cho Ngô Sở, hỏi hắn lúc trước nói gì với Nữ Oa?

Ngô Sở mỉm cười đáp lại nàng, kể sơ qua chuyện đó.

Bên ngoài, những dũng sĩ Vu tộc kéo tới xem náo nhiệt ngửi thấy mùi hương bên trong, cứ không ngừng nuốt nước miếng.

Cuối cùng thực sự chịu không nổi, đành phải ra ngoài thành săn bắn.

Chẳng bao lâu sau, trên bình nguyên cách thành vài trăm dặm, không ít động vật ăn cỏ đã gặp họa.

Những con vật ăn cỏ này cơ bản đều là dã thú phổ thông, dũng sĩ Vu tộc chỉ cần tùy tiện đưa tay ấn một cái là có thể đè một con dã thú dài cả trượng xuống đất ma sát. "Đi tìm con nào to mà bắt, con kia nhỏ quá, chưa đầy một trượng, không có mấy thịt đâu." Thấy có người ra tay với những con vật ăn cỏ tầm thường, có người Vu nói.

Kết quả nhận được câu trả lời là: "Nhị thủ lĩnh đã nói săn bắn sinh

linh trí tuệ có linh trí làm thức ăn là bất nhân, ngươi định làm trái ý nguyện của nhị thủ lĩnh, làm một gã Vu bất nhân sao?" "..." Không ít người Vu nghe vậy đều không khỏi trầm mặc. 111.

Đối mặt với những bóng người đang xông tới khắp nơi, trong rừng núi xa xa, tẩu thú phi nước đại, phi điểu kinh hãi bay lên không trung, nhưng có con lại lượn lờ không rời đi.

Có bóng người hốt nhiên nhảy vọt lên không, hóa thành một mũi tên sắc bén, tùy tay vung lên, một sợi xích vô hình liền khóa chặt cổ con chim khổng lồ, kéo tuột xuống, bóp chặt lấy cổ nó.

Oanh...

Con chim khổng lồ sải cánh vài trượng cứ thế bị đập gãy xương cổ, mất đi sự sống. "Này!

Nhị thủ lĩnh nói không được..." "Bớt lời đi!

Sinh linh chưa hóa hình thì sao tính là sinh linh trí tuệ cao đẳng được?" "..." Các Vu tộc nhân không khỏi á khẩu, nghĩ lại cũng đúng!

Nhị thủ lĩnh chỉ nói không được săn bắn sinh linh trí tuệ có linh trí, nhưng loại sinh linh nào mới được tính là sinh linh trí tuệ cao đẳng đây?

Thế là, có người Vu xách theo phi cầm tẩu thú chạy về Đệ Nhất Thành hỏi Ngô Sở.

Khi Ngô Sở nghe thấy câu hỏi như vậy, nhất thời cũng không khỏi á khẩu.

Dù sao thì ngươi không thể yêu cầu người ta khi đi săn phải đặc ý chạy tới giao lưu với con mồi một phen, để xác định xem đối phương có thực sự sinh ra linh trí hay chưa!

Cho nên, sự phân biệt này là vô cùng cần thiết.

Nhưng một khi coi tất cả sinh linh không thể hóa hình đều là sinh linh chưa khai mở linh trí, thì chắc chắn sẽ giết nhầm rất nhiều sinh linh đã khai mở linh trí nhưng chưa hóa hình.

Vậy thì phải phân biệt họ như thế nào đây?

Thần thức truyền âm, nói tiếng người, những năng lực này trước khi hóa hình, rất nhiều sinh linh đã sớm nắm vững.

Vì vậy, đây đều có thể dùng làm dấu hiệu.

Nhưng dù là vậy, vẫn sẽ tồn tại việc giết nhầm, song đây đã được coi là dấu hiệu khá rõ ràng rồi.

Thực ra bất kể là dấu hiệu gì, chỉ cần có tâm muốn lách luật thì đều có thể tìm thấy kẽ hở.

Ví dụ như sinh linh sau khi hóa hình, một khi bị giết sẽ hiện ra nguyên hình.

Đến lúc đó ai có thể chứng minh được những sinh linh bị giết kia từng là sinh linh đã hóa hình?

Ngay cả khi Ngô Sở đưa ra một tiêu chuẩn, ví dụ như có thể truyền âm bằng thần thức, nhưng nếu các mãnh sĩ Vu tộc giết chết con mồi rồi bảo không nghe thấy chúng truyền âm thần thức thì làm sao?

Tuy biết rõ là vậy, nhưng Ngô Sở vẫn đặt giới hạn này ở việc sinh linh đó có thể truyền âm thần thức hay không.

Dù sao sinh linh một khi đã khai mở linh trí, ở thế giới Hồng Hoang linh khí nồng đậm này cũng rất dễ thực hiện truyền âm thần thức.

So với đó, nói tiếng người còn khó hơn truyền âm thần thức rất nhiều.

Còn về việc có bị giết nhầm hay không, chắc chắn là có, bởi vì sinh linh vừa mới khai mở trí tuệ thì không thể nào thực hiện truyền âm thần thức được.

Nhưng Ngô Sở cũng không thể quản nhiều như vậy, không thể để thần thức của mình luôn quan sát từng cử động của đám mãnh sĩ Vu tộc này được, thế thì biến thái quá.

Dẫu vậy vẫn sẽ có giết nhầm, nhưng nếu Vu tộc có thể làm được điểm này thì đã có thể bảo vệ được tính mạng của tuyệt đại đa số sinh linh đã khai trí rồi.

Điều Ngô Sở có thể làm là để Vu tộc nhanh chóng phát triển mảng chăn nuôi, dùng phương thức chăn nuôi thay thế phương thức săn bắn nguyên thủy.

Còn việc bắt Vu tộc triệt để cai thịt, không ăn không uống là chuyện không thể nào.

Ăn thịt, ăn thịt của những sinh linh mạnh mẽ đã sớm trở thành thói quen ăn sâu vào máu thịt của họ.

Muốn họ dễ dàng bỏ thói quen này sao có thể được!

Ngô Sở cũng không biết khi quy định này được truyền xuống sẽ có bao nhiêu người Vu sinh lòng phản cảm với vị nhị thủ lĩnh từng khiến họ cảm kích vô vàn này.

Dù sao trong Vu tộc không thiếu những kẻ đầu óc đơn giản, những kẻ đó sẽ không sợ Yêu tộc đâu.

Chương 685

Ngay cả hiện tại bảo họ đánh nhau với Yêu tộc, họ cũng chẳng nề hà.

Cho nên, theo cách nhìn của Ngô Sở, việc để Vu tộc 'giới sát' là một việc nhiệm trọng nhi đạo viễn.

Tuy nhiên dù tiền đồ còn xa, có lẽ gian nan hiểm trở, nhưng hắn lại không lo lắng liệu có làm được hay không.

Phàm sự chỉ cần tận nhân sự, nghe thiên mệnh mà thôi.

Nếu tương lai Vu tộc và Yêu tộc nhất định phải đánh nhau một trận, hắn sợ là có làm gì cũng vô dụng.

Điều hắn có thể làm bây giờ chỉ là cố gắng trừ khử những ẩn họa đó.

Có tác dụng hay không thì cứ để tương lai trả lời.

Khi Ngô Sở đưa ra tiêu chuẩn của mình, trong số Thập Nhị Tổ Vu đã có mấy vị lộ vẻ khổ sở, tiêu chuẩn thực phẩm giảm mạnh thế này thì còn gì thú vị nữa!

Tưởng tượng xem trước đây sinh linh Kim Tiên cảnh, Thái Ất cảnh tùy tiện ăn, giờ đến sinh linh đã khai trí cũng không được ăn, có ai đối xử với Vu tộc như vậy không?

Nhưng mặt mũi của Ngô Sở thì không thể không nể, người ta tốt lòng tốt ý giúp họ giải quyết mâu thuẫn có thể nảy sinh với Yêu tộc trong tương lai, họ còn nói được gì?

Chỉ có thể ngậm lệ mà ăn cơm thôi, cơm nấu từ Ngũ Sắc Đạo Mễ cũng khá thơm, có điều không chắc dạ lắm, mãnh sĩ Vu tộc ai nấy đều là thùng cơm, tương lai quy mô trồng trọt ngũ cốc chắc phải mở rộng

rồi.

Thôi bỏ đi, về khai hoang trồng ruộng vậy!

Đám dũng sĩ Vu tộc bên ngoài sau khi nghe tiêu chuẩn này cũng ai nấy lộ vẻ khổ sở, tưởng tượng đến những ngày tháng sau này không có thịt, cả cuộc đời Vu sinh đều trở nên xám xịt.

Phục Hy và Nữ Oa cũng cảm nhận được cảm xúc suy sụp của đám người Vu bên ngoài, họ cũng không biết nên nói gì.

Dù sao săn bắn là thói quen của Vu tộc, bảo họ bỏ thói quen đó ngay lập tức quả thực không phải chuyện dễ dàng.

Nhưng Ngô Sở nói cũng không sai, hiện tại Thiên Đình chưa thống nhất vạn tộc, mọi người cũng không rảnh để ý tới tất cả những gì Vu tộc làm.

Nhưng Thiên Đình tổng sẽ có một ngày thống nhất vạn tộc.

Đến lúc đó vạn tộc Hồng Hoang sẽ là tử dân của Thiên Đình, nếu Vu tộc vẫn không có bất kỳ sự tiết chế nào mà tùy ý săn bắn, mâu thuẫn giữa hai tộc chắc chắn sẽ ngày càng sâu sắc.

Viễn kiến trác thức của Ngô Sở thì mọi người đều rõ.

Lúc trước hắn dự ngôn về Tam tộc cũng như thủ đoạn ngầm của Ma Tổ gần như không sai chút nào.

Khi hắn có sự lo lắng như vậy, mọi người tất nhiên sẽ coi trọng.

Sau khi thưởng thức một bữa ăn tuyệt hảo từ tay nghề cao siêu của Tiểu Nguyệt Linh, Phục Hy và Nữ Oa liền đứng dậy cáo từ, họ cũng cần quay về bế quan tu hành.

Ngô Sở nhìn đôi mắt dường như tỏa sáng của Nữ Oa, thầm nghĩ: Có lẽ lần sau gặp lại chính là lúc tỷ ấy chứng đạo thành thánh rồi!

Sau khi họ cáo từ rời đi, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử cũng đứng

dậy cáo từ: "A Sở hiền đệ, lão ca cũng phải đi tìm Đạo của mình đây, bên phía Hỏa Vân cung nhờ đệ để mắt trông nom hộ một hai." Ngô Sở khẽ gật đầu nói: "Tại địa giới Tử Ngọc sơn này, tin rằng vẫn chưa có ai dám không biết điều như vậy đâu, lão ca cứ yên tâm tìm Đạo." Nhìn Phục Hy, Nữ Oa cùng Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử rời đi, mấy vị Tổ Vu vừa rồi còn lo sầu vì thực phẩm bị hạ cấp lúc này đều không khỏi có chút ưu tâm.

Vì họ nghĩ tới hai vị Yêu Đế Yêu Hoàng của Thiên Đình kia, họ muốn mượn việc thống nhất vạn tộc Hồng Hoang để tụ long khí vận Hồng Hoang, nhờ đó bước ra bước kia, chứng đạo thành thánh.

Nếu tương lai họ thực sự thành công, liệu còn đối xử khách khí với Vu tộc như thế này không?

Có nỗi ưu lự như vậy, họ tự nhiên sẽ bắt đầu nghĩ, Vu tộc họ tương lai rốt cuộc nằm ở đâu?

Nếu Thiên Đình xuất hiện Thánh nhân, Vu tộc lấy gì để chống đỡ?

Lấy tình nghĩa bằng hữu giữa đôi bên sao?

Nghĩ đến đây, họ không khỏi thầm lắc đầu.

Nhưng chuyện chứng đạo thành thánh này, ngay cả Phụ thần của họ còn thất bại, họ chỉ là hậu duệ sinh ra từ tinh huyết Phụ thần, sao dám nói đến việc vượt qua Phụ thần?

Con đường của Vu tộc rốt cuộc ở đâu?

Mấy vị Tổ Vu bắt đầu truyền âm, cuối cùng hội tụ nỗi sầu lo đến chỗ Hậu Thổ, để Hậu Thổ đi hỏi vị trí giả Ngô Sở này.

Tuy Ngô Sở là đại sư huynh của Huyền môn, nhưng cũng đồng thời là nhị thủ lĩnh của Vu tộc bọn họ, là hảo hữu nhiều năm, là phu quân của Tổ Vu Hậu Thổ.

Cho nên so với những người khác, họ tin tưởng Ngô Sở hơn.

Đối mặt với nỗi lo của Vu tộc, Ngô Sở khẽ lắc đầu nói: "Vu tộc nếu muốn đi theo bước chân Phụ thần các ngươi, đi con đường Dĩ Lực Chứng Đạo thì cơ bản là không thể nào.

Sư phụ ta sở dĩ có thể chứng đạo thành công thực chất là thông qua pháp Trảm Tam Thi để nâng cao tâm cảnh, từ đó kéo theo tu vi bản thân đi lên.

Sức mạnh của các ngươi đến từ khí huyết, mà khí huyết của các ngươi vốn dĩ đến từ Phụ thần của các ngươi.

Trừ phi..." Ngô Sở lặng lẽ nhìn Hậu Thổ một cái, suy nghĩ một chút rồi vẫn nói: "Trừ phi các ngươi có thể lĩnh ngộ ra một con đường đại đạo vốn chưa từng tồn tại trong thiên địa này, đồng thời nhận được sự chúc phúc của thiên địa, mượn sức mạnh công đức để đẩy tu vi lên.

Nếu không chỉ dựa vào bản thân, khó! khó! khó!" Thấy sắc mặt đám người Vu không tốt lắm, Ngô Sở lại nói: "Nhưng các ngươi có thể yên tâm!

Cứ cho là hai huynh đệ kia có thể chứng đạo thành công, nếu họ không tuân thủ cam kết, ta nhất định sẽ đứng về phía các ngươi, đây là lời hứa của ta với các vị." Hắn vừa nói vừa lặng lẽ nhìn Hậu Thổ bên cạnh.

Dù có lời hứa của Ngô Sở, nhưng các Tổ Vu vẫn chưa thể buông bỏ nỗi ưu tư.

Hiện tại họ không sợ, vì dưới tầm Thánh nhân, họ không ngại bất cứ tu vi nào.

Ví dụ như Chúc Cửu Âm, vị Tổ Vu lĩnh ngộ thời gian pháp tắc này vốn từng là Tổ Long.

Sau khi thủ lĩnh ba tộc hóa thân thành một phần của thiên địa, Chúc Cửu Âm lúc đó gần như có thể nói là người đứng đầu dưới trướng mấy vị lão tổ, thậm chí có thể sánh ngang với họ.

Chỉ là trên người ông dường như không có chí bảo gì quá mạnh.

Nếu có chí bảo, lúc trước đã không bại dưới Tru Tiên Tứ Kiếm Trận và Thí Thần Thương của Ma Tổ.

Đơn luận tu vi, ngay cả bây giờ họ cũng không sợ những cường giả đã trảm ra đệ nhị thi.

Nhưng một khi đối mặt với Thánh nhân thì chẳng còn gì để nói nữa.

Ngô Sở nhìn Hậu Thổ, lại nhìn các Tổ Vu, cười nói: "Cho ta chút lòng tin có được không?

Với món công đức khổng lồ lúc trước, ta đều cảm thấy mình có thể mượn đó để chứng đạo rồi, chẳng lẽ các ngươi thấy tương lai ta lại không bằng cặp huynh đệ Thiên Đình kia sao?" Các Tổ Vu nghe vậy đều không khỏi khẽ thở phào, sau đó vội vàng lắc đầu.

Ngô Sở mà không bằng cặp huynh đệ kia sao?

Chương 686

Họ chắc chắn sẽ không nghĩ thế.

Lúc trước cặp huynh đệ kia dẫn theo Phục Hy và Đông Vương Công lập nên Thiên Đình, công đức Thiên Đạo ban xuống còn chưa bằng một nửa món công đức Ngô Sở nhận được lúc nãy đâu!

Huống hồ vị Thánh nhân lão tổ kia đã sớm thu nhận Ngô Sở làm đệ tử, lại ngó lơ Đế Tuấn và Thái Nhất, có thể thấy Thánh nhân lão tổ coi trọng vị đại đệ tử này đến mức nào.

Thế nên họ đã nghe ra rồi, Ngô Sở tràn đầy tự tin vào việc mình sẽ chứng đạo thành thánh trong tương lai.

Tuy hắn đi con đường Dĩ Lực Chứng Đạo vốn chưa từng có ai thành công, nhưng lúc này đám Tổ Vu và Đại Vu lại cảm thấy hắn nhất định có thể!

Ngô Sở cũng cảm thấy mình có thể, đặc biệt là sau khi nhận được món công đức hải lượng này.

Nếu đơn thuần đi Dĩ Lực Chứng Đạo, hắn có lẽ còn chút thiếu tự tin vì chưa từng có tiền lệ thành công, hắn không nghĩ mình giỏi hơn các vị tiên nhân kia.

Nhưng có số công đức này, sự tự tin của hắn lập tức tăng vọt.

Thậm chí nếu tương lai không thể đi Dĩ Lực Chứng Đạo, hắn vẫn có thể mượn công đức thành thánh mà!

Huống chi trước đó hắn còn có thể mượn Trảm Tam Thi để nâng cao tu vi.

Một khi hắn thành thánh, thì dù Đế Tuấn, Thái Nhất có thành thánh đi nữa hắn cũng không sợ, với Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Kiếm

Trận Đồ bố hạ Tru Tiên Trận, huynh đệ họ dám bước vào không?

Dĩ nhiên đó là dự tính xấu nhất, hắn cảm thấy sự việc sẽ không đi đến mức đó. ...

Ngô Sở nhìn về phía các Đại Vu sau lưng Tổ Vu, cười hỏi: "Có ai nguyện ý ở lại Đệ Nhất Thành này làm học vấn với ta không?" Dù Ngô Sở cũng biết học vấn của mình chưa chắc đã bằng được các bậc thánh hiền văn đàn hậu thế, nhưng ở thế giới Hồng Hoang này, với những học thức hắn lĩnh ngộ được cũng đủ để làm thầy mọi người rồi.

Hơn nữa trong điện thoại của hắn có không ít văn chương thánh hiền, tùy tiện lấy ra một bài đều có thể nói ra rất nhiều đạo lý.

Huống chi những năm qua hắn cũng có sự trưởng thành, sự hiểu biết về đạo trời đất và lý vạn vật chưa chắc đã thua kém các nhà tư tưởng và triết học hậu thế.

Dĩ nhiên về mặt lý giải chắc chắn sẽ có chút khác biệt, vì thế giới Hồng Hoang này thiên về tu hành nhiều hơn.

Ở đây hắn không định dạy triết học gì cả, chỉ là truyền thừa văn tự, giảng đạo lý làm người, dẫn dắt sinh linh hướng thiện, cùng xây dựng Hồng Hoang hài hòa, viết nên văn minh Hồng Hoang mà thôi.

Dù sau này có nảy ra tia lửa triết học nào với đệ tử thì đó cũng là sự tình tình cờ, hắn sẽ không đặc ý dẫn dắt.

Đám Đại Vu nghe vậy nhìn nhau, dường như đều không mấy hứng thú.

Nhưng Nghệ và Khoa lại lập tức giơ tay lên: "A Sở tiền bối (A Sở thúc), ta nguyện ý!

Ta muốn ở lại làm học vấn với người." Hai người đồng thanh, nói xong còn nhìn nhau cười.

Nhưng Ngô Sở nhìn hai người họ một cái rồi lắc đầu: "Hai người các ngươi không được, hai cái đầu gỗ nhà các ngươi nếu có bản sự đó thì đã chẳng như bây giờ." Ngô Sở đoán chắc hai vị này muốn ở lại mục đích lớn nhất là để ăn chực uống chực.

Nghệ và Khoa nghe vậy đều câm nín, thế này là không cho Vu tiến bộ sao?

Ngô Sở nhìn đám Đại Vu rồi lắc đầu, đám Vu này thực chất đều là những kẻ cuồng chiến đấu, nếu không cũng chẳng thành Đại Vu cảnh giới Đại La được.

Bảo đám cuồng chiến đấu này đi làm học vấn với hắn thì chẳng khác nào trói họ lại, còn khó chịu hơn.

Bây giờ họ không được đi săn những con mồi mạnh mẽ nữa, họ còn chẳng biết sau này nên làm gì, chẳng lẽ ngày nào cũng về nhà đánh mạt chược sao! "Thôi bỏ đi, nếu các ngươi nguyện ý thì về gửi mấy đứa nhóc Vu tộc qua đây!" Ngô Sở cảm thấy đám Đại Vu này không đào tạo nổi, "Giáo dục thì vẫn nên bắt đầu từ nhỏ mới tốt." Ngừng một lát, Ngô Sở lại nói: "Cứ tìm trong đám nhóc Vu tộc đứa nào giỏi toán ấy!" Nghe Ngô Sở nói vậy, đám Đại Vu cư nhiên khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ có Nghệ và Khoa thấy đám này không biết nắm bắt cơ hội, thầm mắng: Đúng là ngu ngốc!

Cơ hội tốt thế này để được ở lại hưởng thụ mỹ thực một cách đường đường chính chính mà ai nấy lại coi đây như nơi hung hiểm, chán thật!

Sau đó hai người lại nhìn Ngô Sở chằm chằm, hy vọng hắn có thể châm chước.

Nhưng Ngô Sở kiên quyết không đồng ý, tưởng tượng sau này Đại

Nghệ không chơi cung, Khoa cũng không chơi gậy gỗ đào mà lại cầm sách lắc đầu lẩm bẩm, cái họa phong quỷ dị này...

Ngô Sở vội vàng xua cái hình ảnh quái dị đó ra khỏi đầu, đứng dậy nói: "Được rồi, mọi người ăn xong bữa này thì giải tán đi!

Đừng vây quanh tòa thành này nữa, nếu không làm đám sinh linh đến cầu học sợ hãi không dám vào thì là lỗi của các ngươi đấy." Đám Vu nghe vậy không khỏi ngơ ngác, sau đó cười gượng gạo.

Cứ thế, Ngô Sở ở lại Đệ Nhất Học Viện trong Đệ Nhất Thành, đuổi hết đám Đại Vu tiểu Vu về, đồng thời tìm một dòng linh tuyền dời vào hậu viện học viện.

Hắn lại gọi Ngộ Đạo tiểu trà thụ từ Tử Ngọc sơn đến, trồng bên cạnh dòng linh tuyền này, và để Ngộ Đạo tiểu trà thụ dùng hộ sơn đại trận trấn giữ tòa Đệ Nhất Thành của Hồng Hoang.

Tuy cấp bậc của Ngộ Đạo tiểu trà thụ không bằng Tử Ngọc Linh Nại, nhưng trải qua tuế nguyệt dài đằng đẵng, đặc biệt là với sự trợ giúp của Cửu Thiên Tức Nhưỡng, nó cũng đã đạt đến cấp cực phẩm.

Cảnh giới Thái Ất tầm thường rất khó phá nổi đại trận hộ vệ này.

Có điều bề ngoài của nó trông vẫn không mấy cao lớn.

Động tác của các Tổ Vu cũng không chậm, vài ngày sau khi về đã có một nhóm nhóc Vu tộc được gửi tới Đệ Nhất Thành, tổng cộng hơn một ngàn đứa, cả nam lẫn nữ.

Đám nhóc Vu tộc đứa nào đứa nấy đều nhanh nhẹn, cũng không khóc lóc quấy rầy, đừng nhìn bề ngoài chúng chỉ như những đứa trẻ ba bốn tuổi, thực ra tuổi đời không hề nhỏ.

Vu tộc trưởng thành chậm chạp, nên về tâm trí chúng không hẳn là trẻ con thực sự.

Khi đám nhóc Vu tộc tới Đệ Nhất Thành, cũng đã có những sinh linh khác lặng lẽ tiếp cận tòa thành này, nhưng lại có chút nhát gan nấp trong rừng không dám ra.

Trong số đó có một con quái thú hình dáng như bò, toàn thân lông đen, trên đầu có một sừng.

Đối mặt với hàng ngàn ánh mắt tròn xoe, tò mò nhìn mình của đám nhóc Vu tộc trên giá, Ngô Sở tùy tay vẫy một cái, liền thấy từng phiến lá cây từ trong tay áo bay ra, hóa thành những thị giả đáp xuống đất. "Dẫn mấy nhóc này đến khu viện xá an đốn trước đi." Hắn nói với các thị giả trước, sau đó bảo đám nhóc Vu tộc: "Sáng mai gà gáy khởi vũ, lại đến đây báo danh với ta.

Kẻ nào đến muộn sẽ bị tống thẳng về bộ lạc." Ngay khi đám nhóc được thị giả đưa đi, Tiểu Manh Thú từ trong bế quan đi ra, h hứng chạy tới: "Lão sư, lão sư, cho ta tham gia với, ta cũng muốn học vấn." Ngô Sở cười đáp: "Ngươi muốn học gì?

Những năm này ở bên cạnh chúng ta, những gì ta có thể dạy đều đã dạy ngươi rồi, tuy không thành hệ thống, nhưng chỉ cần tỉ mỉ nghiền ngẫm chỉnh lý lại là được." Tiểu Manh Thú lắc đầu: "Giao dịch, học vấn về giao dịch, ta muốn học cái đó.

Trước đó ta có tới bộ lạc của Hậu Thổ tỷ tỷ quan sát, phát hiện cách giao dịch của họ quá thô sơ.

Thật ra lúc trước chúng ta giao dịch những trận pháp và định tinh thuật đó cũng rất thô sơ.

Giá trị của các bảo tài thật ra không hề quân đẳng, có cao có thấp, điều này không phù hợp quy tắc giao dịch..." Học vấn giao dịch?

Ngô Sở ngẩn người, sau đó cười lên: "Đây là một môn học bao hàm rất rộng đấy!

Tuy nhiên với trí tuệ của ngươi, nếu đào sâu nghiên cứu đạo này, có lẽ tương lai danh hiệu Tài Thần của ta trong Vu tộc có thể nhường lại cho ngươi." Đối với kinh tế học, Ngô Sở cũng chỉ biết nửa vời, sau khi đến Hồng Hoang cũng không đào sâu thêm.

Nhưng trong đầu hắn vẫn còn nội dung sách vở, dù sao lúc học đại học cũng từng học qua vài năm kinh tế.

Chương 687

Những nội dung này đều có thể nhờ Nghệ Bảo khôi phục lại vào điện thoại.

Dùng để dạy tiểu manh thú Bạch Trạch thì hoàn toàn dư dả.

Huống hồ Hồng Hoang căn bản chưa có hệ thống kinh tế nào, nếu có thì cũng chỉ là trạng thái mầm mống trong Vu tộc, không cần đến học vấn thâm sâu.

Nhưng Tiểu Manh Thú đã có hứng thú, Ngô Sở đương nhiên không từ chối.

Tiểu Manh Thú cũng là cường giả đã trảm ra đệ nhất thi, tu vi đến tầm này, nếu chỉ khổ tu thì cũng chỉ là lãng phí thời gian mà thôi. "Ừm, có chuyện này có thể cho ngươi luyện tay trước.

Việc thu mua hằng ngày của học viện, hay nói đúng hơn là của Đệ Nhất Thành chúng ta, có thể giao cho ngươi phụ trách..." "Lão sư, chúng ta vẫn dùng vật đổi vật sao?" Tiểu Manh Thú hỏi, rồi nhịn không được nói thêm: "Còn nữa, chúng ta cần vật gì?

Không thể tự giải quyết sao?" Ngô Sở mỉm cười: "Thu mua thực phẩm, y phục, hay dụng cụ sinh hoạt, bút mực giấy nghiên... những thứ này chúng ta đương nhiên có thể tự giải quyết, nhưng nếu tất cả đều tự làm thì đạo giao dịch bao giờ mới thịnh hành ở Hồng Hoang?

Ngươi học đạo này còn có ích gì?

Ta truyền bá kỹ thuật làm giấy, làm mực, canh tác dệt may cho Vu tộc là muốn các bộ lạc bắt đầu giao lưu với nhau.

Họ dùng vật đổi vật chính là khởi đầu." Ngừng một lát, Ngô Sở lại nói: "Về vật phẩm giao dịch, chúng ta có thể dùng thứ này thay

thế." Hắn vừa nói vừa lấy từ trong tay áo ra một xấp giấy, trên mỗi tờ đều có những chuỗi thần văn huyền ảo phức tạp, màu sắc thần văn khác nhau, trên đó còn có một con số, mặt trước là một gốc đại thụ, mặt sau là một tòa thành, chính là Đệ Nhất Thành này. "Lão sư, đây là vật gì?" Tiểu Manh Thú tò mò hỏi. "Ta gọi nó là tiền, là tiền giấy dùng để giao dịch.

Thứ này xuất từ Đệ Nhất Thành, cũng xuất từ tay ta.

Thần văn trên đó là Đại Đạo Nguyên Hạch Thần Văn, hiện tại đại địa Hồng Hoang chưa ai nắm bắt được, chỉ cần ghi nhớ đường nét thần văn này thì muốn làm giả cũng khó.

Cho dù có kẻ muốn làm giả, chỉ cần họ bắt đầu phác họa đồ án trên đó, ta có thể cảm ứng được ngay lập tức." Tiểu Manh Thú nghe vậy, thầm dập tắt ý định thử làm giả. "Những mệnh giá tiền tệ này phân làm sáu loại từ lớn đến nhỏ, mỗi loại mệnh giá không giống nhau, đường nét cũng khác, từ một hào, năm hào, một khối, năm khối, mười khối, đến một trăm khối..." Ngô Sở vừa nói vừa bày những tờ tiền ra.

Tiểu Manh Thú tò mò cầm tờ tiền lên vẫy vẫy, nghe thấy tiếng xào xạc, không chỉ là tiếng giấy rung mà còn có tiếng sóng vỗ rất nhẹ. "Đây là mệnh giá một khối, tiếng sóng bên trong là một trong những dấu hiệu chống giả mà ta đặc biệt thêm vào." Ngô Sở mỉm cười: "Thế nào?

Thú vị không?" "Nhưng nếu các sinh linh khác không công nhận thì sao?" "Đây là tiền giấy do Hồng Hoang Đệ Nhất Thành phát hành, có danh nghĩa Huyền Môn Đại Sư Huynh của ta ở đây, ai dám không nhận?

Phía Vu tộc thì càng không cần lo lắng..." So với linh thạch hay công đức, Ngô Sở cảm thấy dùng thứ này thích đáng hơn.

Ở Hồng Hoang, linh khí không hề thiếu, quặng linh thạch lớn nhỏ phân bố rất nhiều.

Hiện tại nếu dùng linh thạch làm tiền tệ giao dịch thì dễ gây ra tình trạng hàng ít tiền nhiều dẫn đến lạm phát.

Còn công đức thì không thể định lượng cụ thể, càng không ai muốn đem thứ này ra tiêu xài, quá phá gia chi tử.

Ngay cả khi Ngô Sở có lượng công đức khổng lồ trong thức hải, hắn cũng không nỡ lấy ra, đó là bảo chứng để hắn chứng đạo thành công.

Đối với Tiểu Manh Thú - một kẻ mới hiểu biết nửa vời về kinh tế, Ngô Sở dạy bảo rất kiên nhẫn.

Đợi nói xong, hắn để nó tự lĩnh hội.

Sau đó hắn gọi đám Tiểu Nguyệt Linh, Tiểu Thải Nương, các Tiểu Hoa Thần và Hoa Tiên đến, giao các môn cầm kỳ thi họa, trà đạo, trù đạo, thậm chí là ca vũ cho họ phụ trách, để họ làm giáo tập cho học viện.

Về việc làm giáo tập, các tiểu hoa tiên đều rất nhiệt tình, cái tính thích làm thầy người khác bắt đầu trỗi dậy.

Hơn nữa Tử Ngọc Sơn vốn đã có giáo trình riêng, nếu không được thì cứ bê nguyên sang là xong. "Sư phụ, sư phụ, con cũng muốn làm giáo tập!" Thạch Cơ, kẻ từ khi đến Đệ Nhất Thành luôn bám đuôi Tiểu Nguyệt Linh, nhịn không được giơ tay nói.

Ngô Sở nhìn nàng một cái, cười hỏi: "Ngươi có thể dạy gì?

Cầm kỳ thi họa ca vũ ngươi không bằng Phỉ Nhi và Mật Nhi, trà nghệ cũng không bằng Thủy Tiên, còn trù đạo thì... hì hì...

Chẳng lẽ ngươi định dạy họ lĩnh ngộ quy tắc cái chết sao?" "Trận

pháp đạo, sư phụ, con có thể dạy họ trận pháp!

Vạn Nha đại trận ở Vạn Nha Sơn con cũng biết mà..." Nhìn vẻ mặt mong đợi của Thạch Cơ, Ngô Sở gật đầu: "Được rồi!

Tạm thời cho ngươi dạy thử xem, nếu hiệu quả không tốt thì thôi.

Còn học viên Vu tộc thì không cần học cái này, không hợp với họ." Ngô Sở nói xong liền truyền âm cho Hậu Thổ tiểu thư tả, bảo nàng sắp xếp người đến làm giáo tập hướng dẫn Vu pháp cho đám nhóc.

Rất nhanh sau đó, Nghệ và Khoa dắt theo Hắc Hắc đi tới.

Nhìn hai gã đang cười 'hắc hắc' gian xảo kia, Ngô Sở cạn lời: "Hai ngươi lại đến làm gì?

Đừng bảo là thủ lĩnh các ngươi sai đến nhé!" "Hắc hắc hắc...

A Sở thúc, là thủ lĩnh bảo chúng ta đến chỉ điểm đám nhóc tu hành.

Cách tu hành của Vu tộc dù sao cũng khác với Huyền Môn các người..." Khoa cũng cười ngô nghê bên cạnh, gật đầu liên tục, bộ dạng như muốn nói: Bất ngờ chưa?

Kinh hỉ chưa?

Chúng ta lại về rồi đây! "Bộ lạc của các ngươi không quản nữa sao?" Ngô Sở liếc xéo họ.

Khoa khẽ ho: "A Sở tiền bối yên tâm, bộ lạc của ta giao cho phó thủ lĩnh rồi, tu vi của hắn tuy chưa tới cấp bậc Đại Vu đỉnh phong nhưng cũng đã đến Đại Vu trung cảnh..." Thực lực Đại Vu trung cảnh có thể coi là tu vi Thái Ất đỉnh phong.

Tu vi như vậy ở Vu tộc hiện nay quả thực có tư cách làm thủ lĩnh bộ lạc.

Nghệ cũng nói: "Bộ lạc của ta cũng giao cho đệ đệ rồi." "Đệ đệ ngươi?" Ngô Sở hơi kinh ngạc: "Cha ngươi lại đẻ con à?" Trong thần

thoại Hồng Hoang, Nghệ có em trai sao?

Hắn chưa từng nghe nói, thậm chí cha của Nghệ là Vũ hắn cũng chưa nghe qua.

Nghệ thấy vẻ mặt kinh ngạc của Ngô Sở thì cạn lời: "Có gì lạ đâu, Vu tộc chúng ta hễ thành thân thì nhà nào chẳng có mười mấy đứa con!" Ngô Sở tò mò: "Thế sao ngươi và Khoa vẫn chưa thành thân?" Nghệ kỳ quái hỏi lại: "Tại sao phải thành thân?

Một mình tự do tự tại không tốt sao?

Hồi trước có cha quản ta đã phiền chết rồi.

Chương 688

Với lại đám Vu nữ trong tộc, từng người một... nói chung không hợp thẩm mỹ của ta, nếu có ai giống như Đại thủ lĩnh của chúng ta thì tốt." Ngươi đang mơ hão đấy!

Ngô Sở thầm bĩu môi.

Phải nói rằng đa số phụ nữ Vu tộc đều là mãnh nữ, họ lấy sự mạnh mẽ làm đẹp.

Đàn ông Vu tộc cũng vậy.

Gu thẩm mỹ như Nghệ ở Vu tộc được coi là thiểu số, thậm chí là dị đoan.

Tuy Đại thủ lĩnh Hậu Thổ của họ vẻ ngoài có vẻ mảnh mai, nhưng một khi ra tay thì cũng uy mãnh vô cùng.

Đương nhiên, không tên Vu nào gan to bằng trời dám nảy sinh ý nghĩ với lão tổ tông, mỗi tên Vu trước mặt Hậu Thổ đều cung kính, run rẩy.

Theo lời Hậu Thổ, phụ nữ trong tộc đa số không có khái niệm quản lý vóc dáng, toàn lớn lên kiểu hoang dã.

Mà vóc dáng không quản lý thì sẽ biến dạng.

Nhưng theo Ngô Sở thấy, nam nữ Vu tộc vóc dáng không hề biến dạng, tất cả đều cường tráng vô cùng, không là mãnh nam thì cũng là mãnh nữ, đó là hiệu quả của việc rèn luyện thường xuyên.

Có điều họ không biết chống nắng nên ai nấy đều khá đen.

Ngược lại, Hậu Thổ tiểu thư tả và Huyền Minh muội tử lại có chút khác biệt.

Có lẽ điều này cũng liên quan đến tu vi của họ. "Còn Khoa thì sao?

Sao ngươi cũng chưa thành thân?" Ngô Sở lại hỏi Khoa.

Khoa khẽ ho một tiếng: "Ta?

Ta cũng chưa có đối tượng mình thích!" "Khoa thúc cũng giống ta, không thích Vu nữ trong bộ lạc đâu." Nghệ cười hắc hắc.

Không biết có phải hai gã này hồi trẻ hay đi theo Ngô Sở nên bị ảnh hưởng hay không, tóm lại thẩm mỹ của họ trong bộ lạc Vu tộc mang lại cảm giác hơi dị đoan.

Nhìn hai người họ, Ngô Sở thở dài: "Với tu vi của hai ngươi mà đến đây dạy đám nhóc Vu tộc thì đúng là lãng phí tài năng Vu tộc.

Đại Vu đường đường chính chính không lo phát triển bộ lạc, cứ muốn chạy đến chỗ ta ăn chực uống chực, ra thể thống gì?" "A Sở thúc, lời này không thể nói thế được, Đại thủ lĩnh đã bảo rồi, bồi dưỡng hậu bối Vu tộc thành tài mới là việc có lợi nhất cho sự phát triển của bộ lạc.

Chúng ta nhận lệnh của Đại thủ lĩnh mới đến đây.

Chẳng lẽ A Sở thúc thấy lời Đại thủ lĩnh nói có gì sai?" Ngô Sở đưa tay vỗ hư không một cái, một bàn tay vô hình đập vào sau gáy Nghệ: "Cò dám lấy Đại thủ lĩnh ra ép ta à?" Đại thủ lĩnh các ngươi trước mặt ta cũng chỉ có nước bị ta 'ép' thôi, hừ!

Nghệ im lặng xoa gáy, bất lực hoàn toàn, không né nổi, khoảng cách tu vi ngày càng lớn khiến hắn cạn lời. "A Sở thúc, tu vi của người rốt cuộc ở cấp bậc nào?

So với Đại thủ lĩnh thì sao?" Nghệ nhịn không được hỏi.

Ngô Sở suy nghĩ một chút, đáp: "Kẻ tám lạng người nửa cân thôi!" Dù sao mỗi lần tiểu thư tả 'cưỡi' thì họ đều có thể cùng 'bay', cũng coi

như kỳ phùng địch thủ. "Được rồi!

Các ngươi muốn ăn bám không đi cũng được, sẵn tiện giúp ta một việc, đi tìm Bạch Trạch đi, phụ tá Bạch Trạch thực hiện nhiệm vụ thu mua hằng ngày sắp tới." "Thu mua?" Hai gã Vu trên đầu hiện ra hàng loạt dấu chấm hỏi. "Cứ đi tìm Bạch Trạch đi, nó sẽ nói cho các ngươi biết." ...

Lúc này Bạch Trạch đang đếm xấp tiền giấy mà Ngô Sở giao cho, móng vuốt nhỏ thỉnh thoảng lại chấm chút nước miếng, đếm xoành xoạch, vui vẻ không thôi.

Thấy Nghệ và Khoa tìm đến, Tiểu Bạch Trạch cười hắc hắc: "Hai người đến đúng lúc lắm, chia một ít cho các người đếm này, đây là bảo bối đấy." Tiểu Manh Thú vừa nói vừa vẫy tờ một hào: "Nghe kỹ đi, bên trong có tiếng gió không?

Đây là tờ một hào, năm hào thì có tiếng sấm, một khối thì có tiếng sóng?

Đằng sau còn có tiếng phượng hót, tiếng kỳ lân gầm, tiếng rồng ngâm nữa." "Đây là vật gì?" Hai gã Vu lại ngơ ngác, cảm thấy Tiểu Manh Thú có vấn đề thần kinh. "Đây gọi là tiền giấy, là tiền tệ dùng thay cho vật đổi vật." Tiểu Manh Thú đắc ý giới thiệu: "Đây là tiền do Đệ Nhất Thành chúng ta phát hành để hỗ trợ giao dịch, vấn đề uy tín do Đệ Nhất Thành đảm bảo.

Hai người đến đúng lúc lắm, lát nữa ta định sang bộ lạc các ngươi mua ít thịt, dùng thứ này trả luôn..." Hai gã cầm tờ tiền lên xem, Khoa không hiểu hỏi: "Nhưng giá trị của thứ này định vị thế nào?

Ý ta là, ví dụ ngươi muốn mua thịt thì giá trị định thế nào?" "Cái này yên tâm, ta đã suy nghĩ kỹ rồi.

Hiện tại ở bộ lạc các ngươi, một cân thịt lợn rừng có thể đổi nửa

cân thịt cừu, hoặc ba cân gạo ngũ sắc...

Chúng ta tạm định mười khối tiền mua được một cân thịt lợn rừng, vậy một cân thịt cừu giá là hai mươi khối, một cân gạo ngũ sắc giá là ba khối ba hào..." Nghệ vẫy vẫy tờ mười khối, bên trong ẩn hiện tiếng kỳ lân gầm thét: "Nhưng cái này, nếu có người bắt chước làm theo thì sao?" Tiểu Manh Thú cười khẩy: "Ngươi cứ thử đi, xem có làm ra được không." Nghệ nói: "Bộ lạc chúng ta có xưởng làm giấy, nếu nghiên cứu kỹ thì loại giấy này chắc chắn làm ra được." "Nhưng còn thần văn trên đó thì sao?

Tiếng động bên trong thì sao?" "Những thứ đó là dùng thuật pháp Huyền Môn tạo ra phải không?

Nếu là người trong Huyền Môn..." "Yên tâm đi!

Một khi có kẻ dám làm giả, lão sư sẽ cảm ứng được ngay.

Đây là việc lớn liên quan đến uy tín của Đệ Nhất Thành chúng ta, lão sư sao có thể không quan tâm." Tại Côn Luân Sơn, Thái Thanh Phong.

Ba anh em Côn Luân im lặng đối diện nhau.

Hồi lâu sau, Thông Thiên mới hỏi: "Đó là...

Đạo của Đại sư huynh sao?" Nguyên Thủy nhìn Thông Thiên, rồi lại nhìn Thái Thượng.

Thái Thượng khẽ gật đầu: "E rằng đúng là vậy!" Ngừng một lát, lão lại cười: "Không hổ là Huyền Môn Đại sư huynh!

Có thể vứt bỏ Hồng Mông Tử Khí mà không chút sợ hãi, quả thực không thể xem thường." Nguyên Thủy và Thông Thiên đều gật đầu.

Lúc Ngô Sở từ bỏ Hồng Mông Tử Khí, dù họ không hiểu nhưng cũng bội phục khí phách của hắn.

Nhưng thực tế, họ ít nhiều vẫn nghĩ Ngô Sở sẽ bị tụt hậu, dĩ lực chứng đạo đâu có dễ dàng như vậy?

Nhưng hiện tại xem ra, Ngô Sở dường như đã xác định được Đạo của mình, cho dù tương lai con đường dĩ lực chứng đạo không thành thì có lẽ cũng có thể dựa vào công đức mà chứng đạo.

Lượng công đức khổng lồ đó khiến họ nhìn mà phát thèm.

Chỉ có thể nói, Đại sư huynh vẫn là Đại sư huynh! "Chúng ta cũng không thể tụt lại quá xa." Thông Thiên cười lớn, đứng dậy nói: "Ta đi bế quan đây, trảm đệ tam thi trước, sau đó xác định rõ đạo của bản thân, cuối cùng tứ thân hợp nhất..." Nhìn lão tam đột nhiên tràn đầy nhiệt huyết, lão nhị vuốt râu cười mãn nguyện.

Chương 689

Kết quả lão tam vừa nhìn thấy vẻ mặt của lão nhị, nhiệt huyết vừa dâng lên liền bị dập tắt như gặp sương muối.

Thế là lão tam hừ nhẹ một tiếng, phất tay áo biến mất.

Lão nhị thấy vậy thì ngẩn ngơ, rồi hừ một tiếng quay đầu nhìn lão đại.

Lão đại đỡ trán thở dài, cảm thấy tâm trạng mệt mỏi quá!

Cùng im lặng như ba anh em Côn Luân còn có anh em Đế Tuấn và vợ chồng Đông Vương Công.

Họ cũng rất thân với Ngô Sở, lúc nghe hắn bảo sẽ đi con đường dĩ lực chứng đạo, họ còn nghĩ hắn quá tự cao, đến Hồng Mông Tử Khí cũng dám bỏ.

Nói khoác không biết ngượng, có khi tương lai lại hối hận.

Nhưng là bạn bè nên họ không tạt nước lạnh, chẳng nói năng gì.

Nhưng giờ xem ra, đối phương rõ ràng đã bước ra bước đó.

Lượng công đức khổng lồ kia, ngay cả công đức họ nhận được khi lập Thiên Đình cũng chưa bằng một nửa của hắn.

Hơn nữa lúc đó họ là bốn người cùng chia với các cường giả khác, phần của mỗi người lại càng ít hơn.

Họ thậm chí không nghi ngờ rằng, nếu tương lai Ngô Sở không đi được con đường dĩ lực chứng đạo, hắn rất có thể sẽ chọn con đường công đức chứng đạo.

Nếu đi đường đó, kết quả của hắn cũng chẳng kém họ bao nhiêu.

Vấn đề là đối phương đã chuẩn bị gần như xong xuôi, chỉ chờ

bước thử cuối cùng là có thể đăng đỉnh.

Còn họ thì vẫn đang chật vật trên con đường này, tương lai có thành công hay không vẫn là dấu hỏi.

Đế Tuấn chỉ biết cảm khái: "Không hổ là Đại sư huynh!" Thái Nhất dang rộng hai tay làm động tác vươn vai, sau đó đấm hai tay vào nhau: "Ghen tị cũng vô dụng, chúng ta hãy trảm đệ tam thi trước, bắt đầu chinh phục vạn tộc thôi!" Hắn đã có cảm giác không thể chờ đợi thêm được nữa.

Đế Tuấn nhìn Thái Nhất, rồi lại nhìn Đông Vương Công: "Phù Tang Vương thấy chúng ta có nên phái yêu tộc đến Đệ Nhất Thành cầu học không?" Đông Vương Công đang thả hồn nơi đâu, nghe vậy thì ngẩn ra, rồi đáp: "Đương nhiên phải phái yêu tộc sang đó, chưa bàn đến việc Đạo của Đại sư huynh có hợp với các sinh linh khác hay không, chỉ riêng việc nơi đó tương lai chắc chắn là nơi tụ hội của các phương sinh linh, Thiên Đình chúng ta sao có thể không bố trí tai mắt ở đó?" "Bố trí tai mắt?" Thái Nhất không hiểu nhìn Đông Vương Công: "Chẳng lẽ A Sở...

Đại sư huynh còn làm gì bất lợi cho chúng ta sao?" Đông Vương Công lắc đầu: "Đại sư huynh xưa nay nói được làm được, đã hứa ủng hộ chúng ta thống nhất vạn tộc thì chắc chắn không nuốt lời.

Bố trí tai mắt ở đó không phải để theo dõi Đại sư huynh, mà là để xem các tộc khác có hậu bối nào ở đó.

Hoặc xem có sinh linh nào bất mãn, muốn ly gián tình nghĩa giữa Đại sư huynh và chúng ta không..." Phía Tây, Tu Di Sơn.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sau khi từ Đệ Nhất Thành trở về, đối mặt với cảnh tượng đìu hiu chỉ có vài mống đệ tử, lại nghĩ đến đại cảnh tượng lúc Ngô Sở thành lập thành trì, trong lòng thấy nghẹn ức.

Tại sao khoảng cách giữa sinh linh và sinh linh lại có thể lớn như vậy?

Kẻ không có Hồng Mông Tử Khí kia tại sao lại được thiên địa ưu ái đến thế?

Chúng ta đáng thương thế này, sao không thấy thiên địa thương xót?

Thật đáng hận!

Phía dưới, Nhiên Đăng lão đạo nhìn hai anh em này, rồi nhìn mấy gã độc hành không tộc quái kiệt mà họ lôi kéo về được.

Tu vi từng tên cũng khá, nhưng tính khí thì rất nóng nảy. "Tiếp Dẫn đạo hữu, vị Huyền Môn Đại sư huynh kia định lập thế lực để đối kháng với Thiên Đình sao?" Một tên mặt dài, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

Nhiên Đăng lão đạo nghi ngờ bản thể tên này là một con lừa hoặc ngựa, nếu không mặt sao dài thế?

Nhìn cái mặt nghiêm túc đó, khả năng cao là đầu lừa.

Chuẩn Đề nhìn tên này, rất muốn hỏi một câu: "Ngươi định gia nhập họ à?".

Nhưng nghĩ đến việc anh em mình vất vả lắm mới kéo được hắn về, tốt nhất đừng để hắn đi dễ dàng.

Thế là Chuẩn Đề chắp tay, lắc đầu nói: "Khúc đạo hữu nghĩ sai rồi, Đại sư huynh chỉ là mở thành lập viện, tạo học cung truyền thụ kiến thức thôi, không phải để đối đầu Thiên Đình.

Nói đi cũng phải nói lại, Tu Di Sơn chúng ta cũng chưa từng nghĩ sẽ kháng hành với Thiên Đình, chúng ta chỉ nỗ lực vì sự khôi phục của đại địa phương Tây..." Khúc đạo nhân mặt dài im lặng không nói.

Tiếp Dẫn nhìn mấy người, bảo: "Chúng ta hiện tại tốt nhất nên

tập trung trảm đệ tam thi, nếu để chậm trễ thì e là không chỉ tụt lại một bước đâu." Nhìn cảnh đìu hiu này, Tiếp Dẫn cũng rất sầu não, cảm thấy dường như ai cũng coi thường anh em mình, không muốn đến phương Tây.

Những kẻ chịu đến thì thực lực cũng bình thường.

Ví như tên Khúc đạo nhân mặt dài trước mắt, tu vi cũng chỉ tầm Đại La mà thôi.

Với chút tu vi này mà còn coi thường Thiên Đình, nghĩ gì vậy không biết?

Xem ra phải thay đổi sách lược rồi, chỉ dùng khẩu hiệu khôi phục phương Tây rõ ràng là không ổn.

Khôi phục phương Tây có thể dùng trước mặt Thánh nhân lão tổ và vị Huyền Môn Đại sư huynh kia, chứ trước mặt người khác thì...

Vậy nên dùng cái gì nhỉ?

Chúng sinh bình đẳng?

Nhân quả báo ứng?

Tạo dựng tịnh thổ?

Độ người cực lạc...?

Tiếp Dẫn nhìn Chuẩn Đề, định bụng lát nữa sẽ bàn bạc kỹ với lão.

Tại Đệ Nhất Thành, trong rừng núi ngoài thành, có những sinh linh lặng lẽ quan sát tòa đại thành xa xa.

Ngoài thành đã có sinh linh âm thầm tiếp cận nhưng lại có chút nhát gan, không dám tiến tới.

Lúc này, một con quái thú hình như trâu, trạng như kỳ lân, toàn thân vảy đen lông đen, trên đầu có một sừng, cuối cùng nhịn không

được bước ra khỏi rừng, tiến về con đường dẫn vào tòa thành phía trước.

Trong thành, Ngô Sở nhờ cựu thôn trưởng thôn Tiền Thụ là Ngũ Sắc Lộc giúp mình an đốn các sinh linh kéo đến.

Tuy sinh linh tụ tập về không ít nhưng tòa thành này rất lớn, chiều dài chiều rộng tới ngàn dặm, chứa hàng tỷ sinh linh cũng không vấn đề gì.

Quy mô khổng lồ như vậy chính là để biến nơi đây thành trung tâm văn hóa Hồng Hoang, để Đạo do mình khai sáng dần dần ảnh hưởng đến văn minh tu hành hiện có.

Hay nói cách khác là ảnh hưởng đến cách nhìn của sinh linh Hồng Hoang đối với thiên địa và nhân sinh.

Hồng Hoang rộng lớn, sinh linh không nên chỉ biết có tu hành và chém giết.

Chương 690

Một tháng sau, Hoàng Long xuất quan cũng chạy đến Đệ Nhất Thành.

Lúc này Đệ Nhất Thành đã có hơn vạn sinh linh, thậm chí nhiều kẻ còn chưa hóa hình.

Đây thực ra là những sinh linh sống gần đó nên mới xuất hiện sớm như vậy.

Cũng có một số sinh linh đến từ Thiên Đình, họ khác biệt hẳn với số còn lại, tu vi phổ biến rất cao, ít nhất cũng là Thái Ất cảnh.

Thấy đại đệ tử Hoàng Long chạy tới, Ngô Sở hỏi: "Ngươi không lo bế quan tu hành, chạy đến đây làm gì?

Chẳng lẽ đã chuẩn bị trảm đệ nhị thi rồi?" Đâu có dễ thế?

Vừa mới trảm đệ nhất thi chưa lâu mà!

Hoàng Long khẽ ho, sau đó cười khổ: "Là đại đệ tử của sư phụ, nếu không hiểu rõ Đạo mà sư phụ ngộ ra thì tương lai lấy mặt mũi nào xưng là đệ tử của Người?" Ngô Sở nghe vậy, nhìn hắn một cái rồi cười: "Cũng được!

Giao cho ngươi một nhiệm vụ, khiến tất cả các sinh linh đến cầu học đều phải biết chữ tượng hình do vi sư sáng tạo, tương lai vi sư muốn in ấn sách vở ở đây, không biết chữ thì không được." "..." Hoàng Long há miệng, cảm giác mình bị tóm đi làm 'công cụ long'.

May thay lúc này tiểu hồ ly vừa xuất quan dẫn theo Lão Viên cũng tới nơi. "Sư phụ, hay là để Lão Viên làm cùng con đi!" Ngô Sở nghe vậy lắc đầu, đứng dậy đón tiểu hồ ly đã bế quan nhiều năm mà do lệch thời gian nên chưa gặp được, đồng thời truyền âm cho Hoàng

Long: "Ngươi không biết dùng pháp nhập mộng để truyền thụ chữ nghĩa sao?

Ngu xuẩn như vậy, ta cần ngươi làm gì?" "..." Đối mặt với sự trào phúng của sư phụ, tiểu Hoàng Long không nói nên lời.

Lúc này tiểu hồ ly đã hóa thành một luồng hương phong lao vào lòng Ngô Sở.

Lão Viên đi theo làm vệ sĩ cho nàng thì bị tiểu Hoàng Long lôi đi: "Lão Viên theo ta, sư phụ giao nhiệm vụ cho chúng ta dạy chữ cho đám sinh linh kia..." Lão Viên chưa kịp bái kiến sư phụ đã bị Hoàng Long kéo đi mất.

Nhưng thấy sư phụ sư mẫu đang ôm nhau, Lão Viên cũng đành dẹp ý định bái kiến.

Đêm đó tại Đệ Nhất Thành, khi tất cả sinh linh đều dẫn dắt nguyệt hoa tinh huy để lặng lẽ tu hành, họ không hẹn mà gặp cùng mơ một giấc mơ giống nhau.

Ngồi trên gác lâu cao nhất trong Đệ Nhất Học Viện, Ngô Sở tay trái ôm tiểu hồ ly, tay phải dắt Tiểu Nguyệt Linh, lặng lẽ nhìn tinh huy và nguyệt hoa đổ xuống thành từng mảng trong thành.

Bức tranh tráng lệ này khiến hắn nhớ lại đêm đầu tiên đến Hồng Hoang, nhìn thấy tinh huy và nguyệt hoa từ vô hình hóa hữu hình, biến thành từng cái phễu đổ vào hồ, lúc đó hắn suýt thì sợ đến ngốc luôn.

Nhưng giờ đây...

Chuyện cũ như nước chảy, một đi không trở lại.

Khi thấy các sinh linh đều đã chìm vào giấc ngủ, tinh huy và nguyệt hoa mất đi sức hút dần tán đi trong trời đất, Ngô Sở ôm hai người, mỉm cười nói: "Đêm đã khuya rồi!" Hai người nhìn thấy nụ cười đầy ẩn ý nơi khóe miệng Ngô Sở, liền không tự chủ được mà

bĩu môi.

Tuế nguyệt thoi đưa, thời gian thấm thoát.

Chớp mắt tòa Đệ Nhất Thành sừng sững giữa Tử Ngọc Sơn và bộ lạc Hậu Thổ đã được vạn năm.

Vạn năm là đủ để hết lớp sinh linh này đến lớp khác hoàn thành các khóa học.

Vô số sinh linh tiến vào Đệ Nhất Thành, cũng có vô số người rời đi.

Đương nhiên, những kẻ rời đi đều có tu vi khá mạnh.

Những sinh linh tu vi yếu sau khi vào thành thì không muốn rời đi nữa.

Ở tòa thành này không có chém giết, không có ức hiếp, không cần phải lo lắng sáng còn tối mất như bên ngoài.

Cùng lắm là sau khi hóa hình thì ra ngoài trồng ruộng, hoặc làm việc thủ công kiếm chút tiền để tiếp tục sinh hoạt trong thành.

Cuộc sống trong thành rất phong phú, hai bên đường đã mở không ít cửa hàng bán quần áo đẹp, món ngon, dụng cụ sinh hoạt, hay linh bảo cấp thấp, bảo tài này nọ.

Thậm chí còn có khách sạn, quán rượu cung cấp nơi ở cho sinh linh đến du lịch.

Tuy những thứ bày bán trong cửa hàng không phải là nhu yếu phẩm thiết yếu... vì thực tế đa số sinh linh Hồng Hoang không cần ăn uống, chỉ cần linh khí là đủ.

Nhưng sống trong thành, lúc rảnh rỗi mọi người vẫn rất sẵn lòng trải nghiệm những thứ mới mẻ.

Và những thứ mới mẻ này cơ bản đều do 'đại gia' ngành giao dịch

học là Tiểu Manh Thú bí mật bày ra để kiếm tiền từ họ.

Cùng với sự rời đi của một số sinh linh, nhân sinh quan, thế giới quan, quan niệm đúng sai, thiện ác, thậm chí là tư tưởng Nho gia 'Nhân Nghĩa Lễ Trí Tín' của Ngô Sở cũng dần lan rộng khắp đại địa Hồng Hoang.

Giống như những đóa bồ công anh tung bay theo gió, gieo rắc những hạt giống này khắp nơi.

Chỉ có điều trời đất Hồng Hoang quá rộng lớn, muốn lan tỏa hết những kiến thức văn hóa này đi toàn bộ thì đâu có dễ.

Ngay cả Vu tộc cũng truyền bá rất chậm, thậm chí có một số kẻ còn bài trừ.

Ngược lại, việc trồng trọt và chăn nuôi lại truyền đi khá nhanh trong Vu tộc.

Đương nhiên còn có cả tiền giấy của Đệ Nhất Thành.

Giờ đây tất cả các bộ lạc Vu tộc đều sử dụng loại tiền giấy này, vừa tiện vừa hay.

Ngô Sở cũng thu thêm mười mấy đệ tử.

Nhưng mười mấy người này chỉ nhận được truyền thừa về tư tưởng của hắn.

Về tu hành, Ngô Sở không dạy gì nhiều, chỉ để Hoàng Long thỉnh thoảng giảng giải đôi chút, thậm chí còn tổ chức các buổi giảng pháp cho toàn thành.

Ngược lại, với tư cách là Thành chủ Đệ Nhất Thành và Viện trưởng Đệ Nhất Học Viện, Ngô Sở rất ít khi giảng pháp công khai.

Trong vạn năm qua chỉ có đúng hai lần.

Trong mười mấy đệ tử nhận truyền thừa tư tưởng của Ngô Sở, có

một người là cựu thôn trưởng thôn Tiền Thụ Ngũ Sắc Lộc, giờ mọi người đều gọi lão là Lộc Công.

Một người khác toàn thân lông đen xen kẽ vảy đen, đầu mọc độc sừng, hình dáng như kỳ lân, đó là một con Giải Trĩ.

Sinh vật được người đời gọi là Pháp Thú trong truyền thuyết thần thoại này, ban đầu Ngô Sở không nhận ra.

Cho đến khi nó thể hiện khả năng phân định thiện ác đúng sai cực mạnh theo quan niệm của hắn, Ngô Sở mới dần phản ứng lại, sau đó đặt tên cho nó là 'Chính Pháp'.

Thú vị là còn có hai vị đến từ Thiên Đình, một tên Lục Ngô, một tên Khai Minh.

Khi nghe tên hai kẻ này, Ngô Sở đặc biệt cảm nhận khí tức và phát hiện ra bản thể của họ.

Trong truyền thuyết, hai tên này đều là thần thú canh cổng Thiên Giới, đều xuất thân từ Côn Luân.

Chương 691

Qua đó có thể thấy trong thần thoại, lối vào Thiên Giới nằm ở Côn Luân.

Nhưng hiện nay Yêu tộc Thiên Đình lại nằm trên Bất Chu Sơn.

Hai kẻ này là do Tây Vương Mẫu đưa đến Thiên Đình, chức trách trước đó cũng là canh cổng.

Sau đó họ được Đông Vương Công phái đến đây.

Khai Minh chính là Khai Minh Thú, mặt người thân hổ, có chín đầu, có thể nhìn thấu hư thực.

Còn Lục Ngô mặt người thân hổ, chín đuôi, có thể thay đổi thời tiết khí hậu, làm việc công chính nghiêm minh, đối nội lại rất bao dung.

Kết hợp với Khai Minh Thú quả thực là một cặp bài trùng.

Mục đích Đông Vương Công phái họ tới đây, Ngô Sở nghĩ qua cũng hiểu.

Nhưng hiện tại Lục Ngô lại trở thành 'sư huynh' của đám phái trồng ruộng rồi.

Những đệ tử còn lại của Ngô Sở đều đến từ Vu tộc.

So với các sinh linh khác, Ngô Sở đối với Vu tộc ít nhiều vẫn có chút thiên vị.

Ta xây thành ở đây, mở học viện, truyền bá tư tưởng, phần lớn vẫn là muốn dùng cách này để ảnh hưởng đến Vu tộc hiếu chiến.

Ta muốn dùng điều này để nói với bọn họ rằng, cuộc sống không chỉ có chém chém giết giết, mà còn có những sự vật tốt đẹp khác đang

chờ mọi người đi khám phá, đi tìm tòi.

Tuy rằng lúc đầu Vu tộc gửi tới không ít tiểu vu tể, mỗi năm cũng sẽ thu thêm một đợt, hiện tại số lượng học viên Vu tộc đang học tập tại học viện đã vượt quá vạn người.

Nhưng đa số chỉ học chừng trăm năm là ta để bọn họ quay về bộ lạc.

Chỉ là Vu tộc trưởng thành chậm chạp, cho dù đã qua trăm năm, những tiểu vu tể kia nhìn bề ngoài cũng chỉ như lớn thêm vài tuổi mà thôi.

Còn những người được Ngô Sở thu làm đệ tử thì đều đi theo bên cạnh ta để tiếp tục đào sâu nghiên cứu.

Đương nhiên, cũng có một số người tự nguyện ở lại làm giáo thọ cho học viện.

Cùng với quy mô ngày càng lớn, Ngô Sở đã tính toán, qua vạn năm nữa sẽ để những đệ tử Vu tộc này trở về, bảo bọn họ đến các bộ lạc Vu tộc khác mà xây thành.

Xây từng tòa thành một, từ từ tỏa ra khắp Hồng Hoang, từ đó ảnh hưởng đến chúng sinh linh.

Mà theo những năm qua, tư tưởng của chính mình không ngừng được truyền bá khuếch tán, một con đường đại đạo khác biệt với mọi người cũng dần dần hình thành trong cơ thể ta.

Khi phát hiện ra điều này, Ngô Sở liền hiểu rõ, đây chính là đạo của mình.

Đây là một con đường đại đạo chưa từng xuất hiện trong pháp tắc thiên địa Hồng Hoang, ta gọi đó là Văn Minh Chi Đạo.

Trên con đường Văn Minh Chi Đạo này còn có vô số nhánh phụ

lớn nhỏ.

Bên trong bàng tạp phiền phức, khiến Ngô Sở cũng không khỏi âm thầm kinh hãi.

Nếu muốn lĩnh ngộ con đường đại đạo này đến cảnh giới đại thành, rốt cuộc phải bỏ ra bao nhiêu nỗ lực mới được đây?

Tuy nhiên, đây cũng là điểm khiến Ngô Sở hoài nghi mình đang "vay nợ" Thiên đạo.

Trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, Nữ Oa sau khi Sáng Sinh Chi Đạo đại thành, tạo ra Nhân tộc, Thiên đạo mới giáng xuống công đức, nàng mới nhờ đó chứng đạo thành thánh.

Khắc hẳn, mầm mống đại đạo của ta hiện tại mới hình thành, Thiên đạo lại sớm trao cho ta công đức.

Chẳng lẽ nói, sau khi đại đạo này đại thành, Thiên đạo còn cấp cho ta thêm một đợt công đức lớn nữa sao?

Trừ phi, con đường đại đạo này là một con đường vĩnh viễn không có điểm dừng.

Nghĩ kỹ lại, khả năng này khá cao.

Văn Minh Chi Đạo thì làm sao có điểm dừng được chứ?

Trừ phi một nền văn minh trực tiếp bị diệt tuyệt, nếu không một khi nó tồn tại, nó sẽ không ngừng phát triển lớn mạnh, có lẽ là dưới hình thức này, hoặc có lẽ là dưới hình thức khác.

Có điều, nếu đổi sang một hình thức khác, có lẽ đã là một nền văn minh khác rồi.

Giống như Hồng Hoang vốn dĩ đã tồn tại tu hành văn minh, những gì Ngô Sở đang truyền bá chẳng qua chỉ là sự khởi đầu của một loại văn minh khác mà thôi.

Đủ loại tâm tư ùa về, khiến Ngô Sở đi tới dưới gốc cây Ngộ Đạo Trà nhỏ, bắt đầu một vòng ngộ đạo mới.

Tiếng đọc sách vang vọng trong học đường cũng không thể ảnh hưởng đến ta mảy may.

Theo thời gian trôi đi, mặc cho gió thổi nắng phơi, Ngô Sở ngồi dưới cây Ngộ Đạo Trà phảng phất như biến thành tượng đất đá, đến cả hơi thở cũng dường như biến mất.

Viện tử này cũng bị Hoàng Long phong tỏa lại, không cho ai vào quấy rầy nữa. …… Mấy trăm năm sau, Phượng Nghi và Địa Khôn từ hỗn độn ngoại vực trở về.

Nghe nói chuyện sư phụ xây thành, bọn họ liền vội vã chạy đến Đệ Nhất Thành này.

Người nghênh tiếp bọn họ là Hoàng Long.

Thấy vẻ mặt kinh thán của bọn họ, Hoàng Long không khỏi cười nói: "Có phải nhìn đến ngây người rồi không?

Thay đổi lớn chứ!" Phượng Nghi và Địa Khôn tò mò nhìn hết thảy, nhìn trên đường phố trong đại thành, sinh linh qua lại như thoi đưa, có thú hình, có nhân hình, có hình thái bán nhân bán thú, đủ loại hình thái đều có.

Địa Khôn tò mò hỏi: "Sư phụ làm sao đột nhiên lại chế tạo ra một tòa thành như thế này?" Hoàng Long cười đáp: "Có gì lạ đâu, đây là đạo của sư phụ, là căn bản để chứng đạo thành thánh sau này.

Các đệ trở về đúng lúc lắm, có thể ở lại lĩnh ngộ đạo của sư phụ." Phượng Nghi hỏi: "Sư phụ đâu rồi?" "Đang bế quan!" Tiểu Hoàng Long nhìn về phía hậu viện học viện, "Cũng không biết lần này sư phụ bế quan sẽ có thu hoạch gì, nếu có thể trực tiếp chứng đạo thì tốt quá." Địa Khôn đầy sung sướng nói: "Vậy thì Tử Ngọc Sơn chúng ta

lúc đó sẽ lợi hại lắm đây!" Hoàng Long mỉm cười, nhìn bọn họ một cái rồi hỏi tiếp: "Lúc này không phải các đệ nên ở Kỳ Lân tinh và Phượng Hoàng tinh bế quan sao?

Sao lại có rảnh chạy về đây?" Địa Khôn cười nói: "Chúng đệ trước đó ở trong hỗn độn gặp được một số đạo hữu, bèn truyền trận pháp truyền tống ra ngoài.

Lần này trở về, thực chất là đã ước hẹn với các đạo hữu đó." Hoàng Long nghe vậy cười nói: "Chuyện này có thể giao cho Bạch Trạch, cái gã đó hiện tại càng lúc càng gian giảo rồi.

Có thấy những cửa tiệm trên phố không?

Đều là hắn làm ra đấy.

Chuyện hắn thích làm nhất bây giờ không còn là bưng chén trà uống nữa, mà là ngồi đó đếm tiền." "Tiền?" "Đi thôi!

Huynh đưa các đệ đi tìm hắn, nhìn thấy là biết ngay." Ba người đáp xuống trong thành, đi tới viện lạc nơi tiểu Bạch Trạch ở.

Có điều gã này lúc này không ngồi đếm tiền, mà dùng móng nhỏ cầm bút, viết viết vẽ vẽ trên một tờ giấy, dáng vẻ nghiêm túc đó thật sự có cảm giác của một kẻ cuồng công việc.

Chương 692

Khi ba người đến, hắn ngẩng đầu lên, thấy Phượng Nghi và Địa Khôn, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười nhân hóa rất sinh động: "Các bạn về rồi, đợi chút, để ta tính xong món nợ này đã.

Thu nhập quý trước của năm nay tăng trưởng hơn mười phần trăm so với quý trước nữa đấy!

Lát nữa còn phải kết toán tiền lương cho mọi người……" Ngừng một chút, hắn lại nói: "Đúng rồi tiểu Hoàng Long, Lục Ngô và Khai Minh nói với ta, bọn họ nhận được lệnh triệu tập của Thiên đình, phải về Thiên đình rồi, huynh tìm người bàn giao công việc dạy học của bọn họ đi!

Thiên đình lúc này triệu bọn họ về, không biết là muốn làm gì nữa!" Phượng Nghi nói: "Chẳng lẽ là Thái Nhất sư thúc bọn họ đã trảm ra đệ tam thi rồi sao?" "Không khả năng đâu!" Tiểu Hoàng Long lắc đầu nói: "Trảm đệ tam thi đâu có dễ dàng như vậy, đó là Thân Chấp Ngã, huynh nghe sư phụ nói qua, tất cả sức mạnh trên thế gian, đáng sợ nhất chính là chấp niệm.

Quá mức chấp trước dễ dàng thành ma.

Chúng ta tu hành, truy cầu tiêu dao, vật ngã lưỡng vong, mục tiêu cuối cùng là đắc chứng thánh vị, nhưng quá trình truy cầu này chính là một loại chấp trước." Phượng Nghi và Địa Khôn nhược hữu sở tư, liền nghe Hoàng Long khẽ thở dài: "Sư phụ nói, đây mới là điểm đáng sợ nhất, bởi vì không ai có thể dễ dàng buông bỏ sự truy cầu đối với thánh vị đó!

Mà nếu không buông bỏ được, thì làm sao trảm ra Thân Chấp Ngã chứ?" Địa Khôn gãi đầu nói: "Nếu đã biết rõ, vậy thì bỏ đi là được!

Có gì khó đâu?

Người khó thật sự là sư tổ chúng ta kìa!

Lão nhân gia ông ấy lúc trước trảm Thân Chấp Ngã không hề có tiền lệ để tham khảo, đó mới cần đại dũng khí." Hoàng Long lắc đầu: "Nếu thật sự đơn giản như vậy, sư phụ cũng sẽ không nói bước đó là khó khăn nhất.

Bởi vì ai cũng không rõ, thật sự buông bỏ rồi, liệu có còn tâm khí đó hay không.

Có khả năng sau bước này, trực tiếp không còn tâm chứng đạo nữa cũng nên." "……" Không bao lâu sau, tiểu manh thú đã xử lý xong sổ sách, tùy tay thu lại, sau đó nhảy lên bàn, ngồi xổm trên đó, trong móng còn xuất hiện một ấm trà: "Đại Hồng Bào mới ra vụ xuân năm nay, các bạn từ xa trở về, có muốn làm một chén không?" Địa Khôn cười nói: "Quả thực rất lâu rồi không nếm thử tân trà Đại Hồng Bào của Tử Ngọc Sơn, cho đệ một chén." Phượng Nghi cũng lấy một chén, rồi cười nói: "Lúc nãy sư huynh còn nói ngươi bây giờ thích nhất là đếm tiền, không còn thích bưng chén trà nữa, xem ra cũng không hoàn toàn đúng nha!" Tiểu manh thú đưa móng vuốt vuốt ngược chỏm lông trên đầu, cười hắc hắc: "Thực ra tiểu Hoàng Long cũng không nói sai đâu, niềm vui lớn nhất của ta bây giờ là nằm ngủ trên đống tiền mặt." Hắn vừa nói vừa lôi từ trong túi trữ vật ra một xấp tiền giấy, đưa qua: "Đây là tiền giấy do Đệ Nhất Thành chúng ta phát hành, dùng làm tiền tệ khi giao dịch.

Có thứ này, khi giao dịch không cần dùng phương thức hàng đổi hàng nữa, vừa tiện lợi vừa đơn giản." Tiểu manh thú nói xong lại phổ cập cho bọn họ khái niệm về tiền, cuối cùng nói: "Ở Đệ Nhất Thành này, tiền tuy không phải vạn năng, nhưng không có tiền thì vạn vạn không thể.

Bởi vì không có tiền, các bạn sẽ không được thưởng thức mỹ thực linh tửu, không được ở khách sạn, không được hưởng thụ bất cứ thứ gì trong thành phố này.

Đương nhiên, mới đến đây không có tiền cũng không cần sợ, kiếm tiền dễ lắm." "Ví dụ như?" Địa Khôn tò mò hỏi.

Hoàng Long uống trà, cũng không tiếp lời, để mặc tiểu manh thú tiếp tục khoe khoang chiến công hiển hách của mình. "Ví dụ như tiệm cầm đồ!

Nếu bạn dám ra ngoài du lịch, tu vi khẳng định không thấp, vậy trên người hẳn là có chút đồ vật chứ!

Ví dụ như linh bảo, bảo vật tài liệu, chúng ta có tiệm cầm đồ có thể điển đương những thứ này, hoặc nếu muốn bán trực tiếp cũng được." Tiểu manh thú có chút đắc ý, vì cái này không phải Ngô Sở dạy hắn, mà là hắn học được từ quá trình đi thu mua đồ ở các bộ lạc Vu tộc.

Bởi vì có phù thủy Vu tộc thấy mấy tờ tiền giấy đẹp quá, muốn lấy vài tờ về cất, thế là đem đồ đạc trong nhà ra bán cho tiểu manh thú.

Có những thứ không mấy giá trị, tiểu manh thú vốn không muốn lấy, nhưng đối phương cứ nói cứ để ở đây, lúc nào họ không thích tiền giấy nữa thì sẽ mua lại.

Tuy tiểu manh thú biết đối phương chắc chắn sẽ không quay lại mua, nhưng hắn vẫn chấp nhận đề nghị đó.

Và điều này cũng coi như mở ra một cánh cửa thế giới mới cho hắn.

Chẳng mấy ngày sau, tiệm cầm đồ đầu tiên của Đệ Nhất Thành ra đời.

Phượng Nghi cười hỏi: "Nếu ta tu vi thấp kém, thực lực cũng không ra gì thì sao?

Phải làm thế nào?" "Thì ra ngoài săn bắn chứ sao!

Săn bắn dã thú tầm thường nguy hiểm không cao.

Hoặc là lên núi hái rau dại quả dại.

Tuy tiền ít một chút, nhưng có còn hơn không!" Tiểu manh thú mang bộ mặt của một gã gian thương, cười hắc hắc: "Nếu là sinh linh đã hóa hình thành công, còn có thể đến các cửa tiệm làm người hầu, cái này gọi là trải nghiệm cuộc sống.

Những cửa tiệm ta mở đã tuyển không ít người hầu đấy, mỗi tháng đều phải trả cho bọn họ không ít lương đấy!" Địa Khôn tò mò: "Vậy bình thường ngươi bán những gì?" "Thế thì nhiều lắm, ăn uống chơi bời, mặc ở đi lại, tất cả những gì có thể nghĩ ra đều cho lên kệ hết.

Đương nhiên, trừ những thứ ăn uống chơi bời ra, những thứ khác nhiều sinh linh cũng không nhất thiết phải mua, mọi người chủ yếu là muốn thử cảm giác mới lạ thôi." Sau khi chém gió một hồi trước mặt Phượng Nghi và Địa Khôn, tiểu manh thú mới nói: "Lần này các bạn về, có phải đã chuẩn bị sẵn sàng để bán trận pháp truyền tống đi không?" Phượng Nghi và Địa Khôn gật đầu, Phượng Nghi nói: "Trước đó chúng đệ đã bố trí vài trạm trung chuyển trong hỗn độn ngoại vực.

Tuy tiểu thế giới của chúng đệ không cần trạm trung chuyển vẫn có thể truyền tống trực tiếp đến biên duyên đại địa Hồng Hoang, nhưng chúng đệ vẫn bố trí vài cái để thử nghiệm hiệu quả trung chuyển.

Kết quả phát hiện, trong số những trạm trung chuyển được ẩn

giấu đi đó, có một cái đã bị người ta phát hiện.

Có điều đối phương không tiến hành phá hoại, mà chỉ đang nghiên cứu……" "Bị bọn họ nghiên cứu thấu rồi sao?" Tiểu manh thú lo lắng hỏi.

Địa Khôn cười đáp: "Yên tâm đi!

Ở đó đâu có dễ dàng bị nghiên cứu thấu như vậy, không có sự cho phép của chúng đệ, bọn họ đến cả trận pháp cũng không khởi động được.

Cho dù có khởi động được, chúng đệ còn thêm vào những trận pháp truyền tống đó không ít chướng nhãn pháp có thể khiến người ta lạc lối ngộ đạo, nếu không biết cấu tạo thực sự của pháp trận truyền tống, không ai có thể dễ dàng nghiên cứu triệt để, nói gì đến phỏng chế." Phượng Nghi tiếp lời: "Mà điều này cũng nói lên rằng, những ẩn nặc trận pháp chúng đệ bố trí không phải là vạn năng.

Tu vi của chúng đệ vẫn còn thấp, trừ phi để sư phụ ra tay.

Nhưng trận pháp truyền tống này đã xuất hiện ở Vu tộc, thậm chí dần dần phổ biến ra, nếu chúng ta không đem nó ra giao dịch, e rằng sau này giá trị giao dịch sẽ ngày càng thấp." Tiểu manh thú đưa móng vuốt vuốt ngược chỏm lông đầu, cười nói: "Giao cho ta đi!

Ta sẽ lập tức mở một cửa tiệm trong Đệ Nhất Thành này để bán trận pháp truyền tống, thậm chí còn có thể cung cấp dịch vụ lắp đặt điều chỉnh, có điều phải vất vả cho các bạn một chút……" Hoàng Long lắc đầu bật cười: "Lão Bạch, ngươi đúng là rơi vào hố tiền rồi!

Còn cung cấp cả dịch vụ lắp đặt điều chỉnh.

Những cường giả đó mua trận pháp truyền tống không phải để dùng ở Hồng Hoang, mà là dùng trong tiểu thế giới của bọn họ.

Chẳng lẽ muốn tiểu Phượng và A Khôn đi theo bọn họ về tiểu thế

giới để lắp đặt sao?

Thế thì lãng phí bao nhiêu thời gian chứ?" Phượng Nghi và Địa Khôn đều cạn lời nhìn tiểu manh thú, cảm thấy gã này sau khi rơi vào hố tiền thì chỉ số thông minh cũng giảm đi không ít.

Phượng Nghi trực tiếp nói: "Nếu là đệ, đệ cũng không đời nào dẫn người ngoài về Phượng Hoàng tinh đâu, cho nên đề nghị này hoàn toàn không thực tế." Tiểu manh thú ngẩn người, thở dài: "Thế thì tổn thất bao nhiêu tiền chứ!

Như vậy, vốn dĩ là con gà vàng có thể đẻ trứng liên tục, giờ lại biến thành mua đứt bán đoạn một lần rồi." Hoàng Long lắc đầu: "Kiếm được của bọn họ một vồ cũng đủ rồi, đừng có được đằng chân lân đằng đầu.

Bọn họ đều là cường giả, đâu có ngốc mà để ngươi lột da hết lần này đến lần khác!" "Ta, ta thế này sao gọi là lột da bọn họ chứ?

Ta đây là đang cung cấp sự tiện lợi cho bọn họ mà!

Có trận pháp truyền tống này, bọn họ qua lại giữa Hồng Hoang và thế giới của mình sẽ tiện hơn nhiều, có thể tiết kiệm được mấy chục, mấy trăm, thậm chí là mấy nghìn năm thời gian đấy!" Tiểu manh thú bĩu môi, cuối cùng nói: "Thôi bỏ đi, đến lúc đó các bạn sư tỷ đệ đi nói với bọn họ về chuyện trạm trung chuyển đi!

Xem những cường giả đó có nguyện ý sử dụng không." Tiểu manh thú khẽ ho một tiếng, trực tiếp vận chuyển pháp lực, mượn sức mạnh đại đạo, bắt đầu mở chế độ phát thanh trong thiên địa Hồng Hoang: "Các vị cường giả tiền bối xin chú ý, các vị cường giả tiền bối xin chú ý.

Đây là Đệ Nhất Thành Hồng Hoang, đây là Đệ Nhất Thành Hồng Hoang.

Ta là đại tổng quản Đệ Nhất Thành Bạch Trạch, chúng ta đã nghiên cứu ra trận pháp truyền tống, có thể rút ngắn khoảng cách hỗn độn ngoại vực, thực hiện việc vượt qua từ tiểu thế giới đến đại địa Hồng Hoang trong nháy mắt.

Nếu ai có hứng thú, có thể đến Đệ Nhất Thành để đàm luận chi tiết với chúng ta.

Ta xin nhắc lại một lần nữa……" Phải nói rằng, ở thế giới Hồng Hoang này, mượn sức mạnh đại đạo để quảng cáo, chiêu này thực sự vô cùng hữu dụng.

Chương 693

Chuyện vốn dĩ rất bí mật, bị Bạch Trạch quảng cáo một hồi, cả Hồng Hoang tất thảy sinh linh đều biết đến chuyện trận pháp truyền tống này.

Nếu có may mắn trở về địa cầu, dùng loại "loa phóng thanh" cấp độ toàn thế giới này để quảng cáo cho các doanh nghiệp, thì tiền quảng cáo chắc thu đến mỏi tay.

Những cường giả còn ở Hồng Hoang nhưng có tiểu thế giới ngoại vực, lúc này lại cảm thấy đau đầu một hồi.

Không phải trận pháp truyền tống này không tốt, có thể giúp bọn họ từ trong hỗn độn nháy mắt trở về đại địa Hồng Hoang, ở giữa có thể tiết kiệm được hàng chục, hàng trăm năm bay lượn, còn không cần lo lắng gặp phải nguy hiểm gì, đây vốn dĩ là chuyện vô cùng tốt.

Nhưng nghĩ đến bộ mặt chết tiệt chỉ biết tiền của con tiểu manh thú kia, bọn họ liền cảm thấy gân xanh trên trán nhảy lên không kiểm soát, đầu óc đau âm ỉ.

Khái niệm "tiền" ở Hồng Hoang ngày nay, những cường giả đó ít nhiều đều có nghe qua.

Thậm chí có cường giả còn thu liễm khí tức, lén lút đến Đệ Nhất Thành chơi rồi.

Lúc trước khi giao dịch hóa linh đại trận và thuật định tinh hư không hỗn độn, bọn họ đã lĩnh giáo qua bản tính hám tiền của con tiểu manh thú kia rồi, lần này…… Tuy biết rõ có khả năng lại bị lột một lớp da, nhưng đối mặt với sự cám dỗ như vậy, bọn họ làm sao có thể không động tâm chứ?

Cuối cùng vẫn nghiến răng chuẩn bị đi.

Có điều trước khi đi, bọn họ bắt đầu kéo bè kết phái, chuẩn bị âm thầm thương lượng một phen, tuyệt đối không thể để gã đó chiếm quá nhiều hời nữa.

Nhưng ai ngờ, lần này con tiểu thú kia lại rất dễ nói chuyện.

Nhìn hơn trăm vị cường giả ngồi trong đại điện, tiểu manh thú liếc mắt nhìn, nói: "Xem ra nhiều tiền bối vẫn chưa từ hỗn độn trở về nha!

Nhưng không sao, sau này nếu họ có nhu cầu, hợp tác cũng chưa muộn……" Trong đại điện ngồi xếp bằng hơn trăm đạo thân ảnh, từng người nhìn từ phía sau đều là tướng tiên phong đạo cốt, đạo bào trải trên đất, tóc búi đạo kế, người thì cài trâm gỗ, người thì đội đạo quan.

Kiểu dáng đạo quan cũng mỗi người mỗi vẻ, tùy theo thẩm mỹ của riêng mình.

Ngồi phía trước những đạo sĩ này chính là Bạch Trạch và Phượng Nghi, cùng với Địa Khôn.

Đương nhiên, người chủ trì cuộc họp lần này là tiểu manh thú Bạch Trạch ở giữa. "Sư phụ các ngươi đâu?" Có người hỏi.

Tiểu manh thú mỉm cười: "Lão sư đang bế quan, có lẽ là đang tìm tòi đạo của mình, có lẽ là đang chuẩn bị cho việc trảm đệ tam thi……" "Lão sư các ngươi chẳng phải không đi theo con đường trảm thi sao?" "Cho dù không đi con đường này, nhưng cũng cần lĩnh ngộ các pháp tắc đại đạo khác chứ!

Con đường dĩ lực chứng đạo càng khó đi, không chuẩn bị nhiều một chút sao được?" Tiểu manh thú liếc nhìn mọi người, "Hơn nữa, chuyện nhỏ thế này ta có thể xử lý, không cần phiền đến lão sư." Chỉ thấy gã này vừa nói vừa đưa móng vuốt vuốt chỏm tóc ngược ra sau,

tiện móng còn xoa xoa cái sừng nhỏ màu trắng trên trán, sau đó vung móng nhỏ, liền ném hai cái trận bàn truyền tống tới trước mặt mọi người.

Sau đó tùy móng chỉ một cái, liền thấy trận pháp truyền tống bắt đầu vận chuyển.

Phượng Nghi lấy ra một vật, tùy tay ném vào một trong hai trận pháp truyền tống, trong chớp mắt, vật đó đã từ trận pháp này truyền sang trận pháp kia.

Sau khi diễn tập cho mọi người một hồi, Bạch Trạch mới nói: "Các vị có thể tùy ý quan sát và lĩnh ngộ, nguyên lý của trận pháp truyền tống thực chất chính là sự vận dụng kết hợp giữa Không Gian đại đạo và Càn Khôn đại đạo.

Nếu mọi người thấy không khó, cũng có thể tự mình về nhà từ từ nghiên cứu." Có người xoa đầu, có chút bất lực nói: "Bạch Trạch đạo hữu đừng có ở đây lãng phí thời gian của mọi người nữa, nếu dễ nghiên cứu như vậy, tin rằng ngươi cũng sẽ không lấy ra đâu.

Lần này muốn đổi cái gì thì cứ nói thẳng đi!

Chúng ta tự mình quyết định, nếu đòi hỏi quá nhiều thì thôi bỏ đi." "Phải đấy, phải đấy!

Lan đạo hữu nói chính là ý của chúng ta." Bạch Trạch khẽ ho một tiếng, mỉm cười: "Xem ra mọi người đối với giá trị của vật này đã có chút lĩnh hội, vậy ta liền nói về khuyết điểm của nó nhé!" "……" Mọi người nghe vậy, đều không khỏi một trận ngỡ ngàng.

Làm gì có ai bán đồ lại tự nói đồ của mình có vấn đề chứ?

Gã này rốt cuộc muốn làm gì? "Thực ra cũng không thể nói là khuyết điểm của trận pháp truyền tống này, chúng ta nghiên cứu nó nhiều năm, việc truyền tống rất ổn định, không xuất hiện sự cố gì

ngoài ý muốn cả." Tiểu Bạch Trạch thong thả nói: "Điều thực sự hạn chế khoảng cách truyền tống của nó trong hỗn độn chính là bản thân người chế tác ra trận pháp.

Một khi chế tác hoàn thành, cho dù là một tiểu tiểu Kim Tiên cũng có thể kích hoạt trận pháp thành công, để trận pháp vận hành." Ngừng một chút, Bạch Trạch lại nói: "Mọi người cũng biết, khi chúng ta bố trí tiểu thế giới, khoảng cách với đại địa Hồng Hoang không thể quá xa, quá xa sẽ không thể cảm ứng được.

Về điểm này, chúng ta đã có một phương án giải quyết, chúng ta chuẩn bị bố trí một số trạm trung chuyển trong hỗn độn……" Bạch Trạch nói đoạn liền xách một cái bảng đen, làm như sợ mọi người nghe không hiểu, bắt đầu viết viết vẽ vẽ lên bảng: "Ý nghĩa tồn tại của trạm trung chuyển, mọi người nhìn hình vẽ này là thấy ngay, về lý thuyết, nó có thể kéo dài vô tận khoảng cách chúng ta bố trí tiểu thế giới trong hỗn độn, mà không cần mọi người phải tụ tập hết ở gần đại địa Hồng Hoang……" Nhìn bức sơ đồ đơn giản này, mọi người nháy mắt liền hiểu ngay.

Nhưng rất nhanh, liền có người đưa ra ý kiến phản đối: "Cứ như vậy, nếu có người phá hoại trạm trung chuyển này, chẳng phải trong nháy mắt chúng ta sẽ bị lạc lối trong hỗn độn sao?" Bạch Trạch gật đầu: "Vị tiền bối này nói rất có lý, cho nên chúng ta không ngại việc các tiền bối tham gia vào xây dựng, và để lại dấu ấn thần thức trên đó, một khi có người muốn làm chuyện hại người không lợi mình như vậy, các tiền bối nhất định có thể cảm ứng được ngay lập tức……" Đợi bọn họ tiêu hóa xong một hồi, Bạch Trạch mới tiếp tục nói: "Cho nên, dựa theo những tình huống này, chúng ta ở đây cung cấp ba loại hình thức hợp tác, các tiền bối có thể nghe thử.

Hình thức thứ nhất rất đơn giản, các tiền bối chỉ cần mua hai cái trận bàn truyền tống, là có thể tự mình bố trí trận pháp, muốn bố trí ở

đâu cũng được……" Đây quả thực là hình thức hợp tác vô cùng đơn giản, thô bạo, mua đứt bán đoạn. "Vậy hai loại hình thức hợp tác còn lại thì sao?" Có người hỏi. "Hình thức thứ hai là tất cả chúng ta cùng nhau xây dựng trạm trung chuyển, trạm trung chuyển mọi người đều có thể dùng chung, những ai không tham gia xây dựng mà muốn dùng thì có thể thu một khoản phí nhất định dựa trên số lần truyền tống.

Số tiền thu được, sau khi trừ đi chi phí bảo trì bình thường của trạm trung chuyển, nếu còn dư thì tất cả mọi người cùng chia." Mọi người nghe vậy, đều cảm thấy có chút không thể tin được, cái gã hám tiền này mà cũng chịu bỏ tiền ra cho mọi người cùng chia sao?

Chắc là hắn tự mình tham ô hết rồi cũng nên! "Vậy cái thứ ba thì sao?" "Cái thứ ba là chúng ta đứng ra xây dựng trạm trung chuyển, tất cả mọi thứ không liên quan gì đến mọi người, nhưng trận pháp truyền tống của mọi người có thể kết nối vào trạm trung chuyển của chúng ta, như vậy mọi người chỉ cần mua một cái trận bàn truyền tống là được.

Đây là hình thức tiết kiệm tiền nhất, có điều để duy trì sự vận hành bình thường của trạm trung chuyển, mỗi lần truyền tống cần thu một khoản phí nhất định." Mọi người nghe ra rồi, tuy phương thức này tiết kiệm tiền nhất, nhưng cũng dễ bị bóp nghẹt nhất.

Thế là có người hỏi: "Các ngươi làm sao đảm bảo sẽ không cố ý phá hoại trạm trung chuyển, khiến chúng ta bị lạc trong hỗn độn?" "Chúng ta có thể lập đại đạo thệ ngôn, đảm bảo kinh doanh đúng mực." Bạch Trạch trịnh trọng nói: "Bất luận là Tử Ngọc Sơn trước kia, hay Đệ Nhất Thành hiện nay, các vị có từng thấy chúng ta làm bất cứ chuyện gì tổn hại đến lợi ích của mọi người chưa?

Lẽ nào các vị còn không hiểu đạo của lão sư chúng ta sao?

Đây là uy tín của chúng ta, cũng là uy tín của Đại sư huynh Huyền

môn." "Nói nhiều như vậy, ngươi vẫn chưa nói trận pháp truyền tống này giao dịch thế nào nha!" Trong lúc mọi người còn đang suy tính xem ba loại hình thức hợp tác này loại nào tốt hơn, có người nhịn không được nói: "Đừng lề mề nữa, nói đi!

Lần này lại muốn đổi cái gì với chúng ta?" Lại có người nói: "Nói trước nhé, cực phẩm linh bảo gì đó thì đừng có mơ, chúng ta không có nhiều cực phẩm linh bảo như thế để đổi với các ngươi đâu……" "Phải đấy, phải đấy!" "Đồ thì tốt thật, nhưng đối với chúng ta mà nói, không có thứ này thì cùng lắm là lãng phí chút thời gian trong hỗn độn thôi.

Đối với bọn ta, thứ không thiếu nhất chính là thời gian." Một đám người nghe vậy không khỏi phụ họa, nửa thật nửa giả.

Thật là vì thời gian đối với bọn họ quả thực không đáng tiền.

Giả là vì thời gian lãng phí bay lượn trong hỗn độn đó thực sự quá đỗi khô khan vô vị.

Nghĩa là, chỉ cần không vượt quá kỳ vọng trong lòng, bọn họ thực chất vẫn sẵn lòng bỏ tiền ra, chỉ cần không quá đáng là được.

Tiểu manh thú mỉm cười: "Chúng ta lần này không cần lấy hàng đổi hàng.

Chắc hẳn các tiền bối cũng đã biết đến tiền giấy của Đệ Nhất Thành chúng ta, chúng ta có thể dùng thứ này để giao dịch.

Nếu các vị không có tiền, vậy cũng không sao, trong thành có tiệm cầm đồ, chính là ta mở đấy, các tiền bối có thể mang những thứ không dùng đến tới điển đương, đáng bao nhiêu tiền thì chúng ta cùng thương lượng." Tới rồi, tới rồi, hắn quả nhiên đang đợi mọi người ở đây mà!

Tay trái đưa ra, tay phải thu vào, giữa lúc ra vào đó, có thể kiếm

được bao nhiêu chênh lệch chứ?

Thật coi mọi người đều là lũ ngốc chắc?!

Có người trong lòng thầm hừ một tiếng, có người khóe miệng hiện lên vẻ giễu cợt, có người nhược hữu sở tư.

Ngừng một chút, Bạch Trạch lại nói: "Về phần trận pháp truyền tống này, cũng không đắt đâu, một tòa trận pháp năm mươi triệu là được rồi.

Chương 694

Nếu các vị tự mình cung cấp nguyên liệu thì chúng ta chỉ thu ba triệu phí luyện chế thôi.

Có lẽ mọi người đối với con số năm mươi triệu này không có khái niệm cụ thể, chúng ta lấy nguyên liệu luyện bảo cơ bản là quặng Xích Huyền ra làm ví dụ nhé……" Cái gọi là "quặng Xích Huyền", thực chất chính là quặng sắt, bất luận là linh bảo cấp thấp hay linh bảo cấp cao đều có thể dùng đến thứ này.

Trừ một số linh bảo luyện chế từ bảo vật đặc thù.

Dẫu sao một số linh bảo hệ Mộc, hoặc linh bảo bằng tơ lụa…… nếu là loại đao thương kiếm kích thông dụng đơn giản thế này, thì cơ bản đều có thể dùng đến. "Ở Đệ Nhất Thành chúng ta, cho dù là quặng Xích Huyền chất lượng kém nhất, một cân cũng đổi được một hào, nếu là quặng Xích Huyền chất lượng thượng hạng, một cân đổi lấy một khối cũng không thành vấn đề.

Mà nếu là phôi Xích Huyền đã luyện xong, thì một cân có thể bán từ mười khối đến trăm khối tùy loại……" Bạch Trạch giải thích như vậy, mọi người lập tức có khái niệm ngay.

Sau đó tiểu manh thú tiếp tục nói: "Đó là nguyên liệu luyện bảo cơ bản nhất, còn nếu là nguyên liệu có thể dùng để luyện chế cực phẩm linh bảo, thì giá cả rất khó nói.

Ví dụ như nguyên liệu luyện bảo đỉnh cấp, đặc biệt là loại hiếm có, chẳng hạn như bảo vật mang theo ngũ hệ nguyên linh, một món có thể đổi được vài triệu, thậm chí là hàng chục triệu không chừng……" "Đương nhiên, nếu mọi người có linh bảo nhàn rỗi không dùng đến, vậy thì càng đơn giản, chúng ta cũng thu mua cả linh bảo nữa.

Linh bảo sơ cấp, từ mười nghìn đến một triệu; linh bảo trung cấp, từ vài trăm nghìn đến mười triệu; linh bảo cao cấp, từ vài triệu đến vài chục triệu……" "Vậy nếu là linh bảo cấp bậc cực phẩm thì sao?" Tiểu manh thú nghe vậy bật cười, nhưng cũng không trào phúng những người này, mà nói: "Nếu là cực phẩm linh bảo cấp bậc Tiên Thiên, thì cơ bản giá trị đều trên trăm triệu.

Nếu là cực phẩm linh bảo Hậu Thiên do người luyện chế ra, thì chỉ có thể xem công dụng và nguyên liệu của nó thôi." Tính toán như vậy, năm mươi triệu dường như thực sự không phải là quá nhiều.

Nhưng nếu đổi thành linh bảo, không tránh khỏi khiến bọn họ cảm thấy xót xa.

Tiểu manh thú vừa nói vừa lôi ra một xấp bảng báo giá nguyên liệu, móng nhỏ vung lên, liền đưa bảng báo giá đó đến tay các vị cường giả.

Trên bảng báo giá, ngoài nguyên liệu luyện chế trận pháp truyền tống, còn có phí giao dịch các loại nguyên liệu khác, nhìn qua là rõ mồn một.

Có người âm thầm lẩm bẩm, ngươi lấy ra sớm có phải xong việc rồi không, còn ở đó chém gió vô bổ nãy giờ, không thấy mệt sao?

Tiểu manh thú thong thả bưng chén trà thơm nhâm nhi, ra vẻ một lão ngư ông "đợi cá cắn câu", niềm vui của lão ngư ông và kẻ thích ra vẻ, làm sao các người hiểu được chứ!

Chỉ là mọi người nhìn bảng báo giá đó, đều không khỏi có chút hồ nghi, cảm thấy con tiểu thú này không nên dễ nói chuyện như vậy mới đúng, nhưng chi phí trên bảng báo giá dường như lại không có vấn đề gì.

Khi những người này rời đi, trong túi trữ vật của tiểu manh thú đã

có thêm một đống lớn đủ loại bảo vật.

Những cường giả này đều là người có mặt mũi, không lấy rác rưởi ra để lừa bịp người.

Do đó tiểu manh thú đổi được, ít nhất cũng là bảo vật cấp bậc thượng phẩm.

Chỉ là không có ai chọn cách tự mình cung cấp nguyên liệu rồi trả phí gia công cả.

Địa Khôn lắc đầu khẽ thở dài: "Sư phụ từng nói, sợ người ta giở trò xấu, thì hãy để người ta tham gia vào.

Nhưng những người này thực sự là quá mức cẩn thận, không ai chịu tham gia cả!" Phượng Nghi cho rằng đó là chuyện bình thường: "Không ai chịu đem an nguy của mình giao vào tay người khác đâu." Tiểu Bạch Trạch mỉm cười nói: "Những năm nay ta lĩnh ngộ được không ít đạo lý, bất cứ sự vật mới mẻ nào xuất hiện, mọi người đều cần một quá trình tiếp nhận.

Tưởng rằng chỉ cần đợi đến khi quy mô của trạm trung chuyển lớn mạnh rồi, sau khi thấy không có bất kỳ nguy hiểm nào, bọn họ mới chịu tham gia vào thôi." Địa Khôn cười nói: "Đây có tính là ánh mắt hạn hẹp không?" Tiểu manh thú lắc đầu: "Cũng không thể nói những người này ánh mắt hạn hẹp, dẫu sao sự tin tưởng lẫn nhau quả thực cần thời gian để kiểm nghiệm, không thể một sớm một chiều mà có được." Hắn nói xong lại hắc hắc cười lên: "Được rồi, chúng ta có thể chia tiền rồi, khấu trừ chi phí luyện chế trận pháp truyền tống sau khi xong……" Địa Khôn khẽ ho một tiếng, nhìn Phượng Nghi một cái, cuối cùng nói: "Cái này còn cần chia thành mấy phần mới được, lúc trước chúng ta nghiên cứu trận pháp truyền tống này, sư phụ và Đế Giang tiền bối đều bỏ ra không ít sức lực đấy!

Đặc biệt là sư phụ, đã giải quyết được vấn đề định vị mấu chốt

nhất." Tiểu manh thú đem "chiến lợi phẩm" chia thành mấy phần, nói: "Phần của Đế Giang tiền bối, để lúc nào ta về Vu tộc thu mua đồ sẽ trực tiếp mang cho ngài ấy.

Phần của lão sư có thể giao cho Nguyệt Linh tỷ tỷ, dù sao tỷ ấy vẫn luôn là đại quản gia của Tử Ngọc Sơn." Ngừng một chút, hắn lại nói: "Các bạn nếu có thứ gì dùng không tới thì có thể để ở chỗ cửa tiệm của ta bán đi lấy tiền.

Tuy các bạn là đệ tử sư phụ, nhưng ở Đệ Nhất Thành này, tiêu xài cũng phải trả tiền, đây là quy củ của Đệ Nhất Thành, không có ngoại lệ." Phượng Nghi nghe vậy lắc đầu nói: "Thôi bỏ đi, trong tộc còn không ít con em trẻ tuổi chưa có linh bảo đâu!

Chỗ nguyên liệu này vừa hay có thể dùng để luyện chế cho bọn họ ít linh bảo." Địa Khôn thì hỏi: "Sư mẫu bọn họ khi ra ngoài chơi cũng phải mang tiền sao?" Tiểu manh thú cạn lời nhìn hắn: "Tiền giấy này đều do lão sư chế tác ra, đệ nghĩ họ có thể thiếu tiền sao?

Ta thấy đệ bây giờ nên ở lại Đệ Nhất Thành này nhiều hơn, học hỏi một chút kiến thức quản lý tiên tiến đi, nếu không sớm muộn gì đệ cũng bị thời đại đào thải đấy." "……" Ngoài nhóm cường giả đầu tiên đến giao dịch truyền tống trận, sau đó liên tục có thêm mấy đợt người tới, đóng góp không nhỏ cho sự phát triển kinh tế của Đệ Nhất Thành.

Mà đợt người mới tới này lại khiến Tiểu Manh Thú phải phấn chấn tinh thần gấp bội.

Bởi vì nhóm người lần này chính là Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu.

Họ ngồi xa liễn do long thú kéo, có thị nữ vây quanh, tiên hoa mở đường, thải hà bao phủ, ung dung đạp mây mà đến.

Trận thế đó ngay lập tức thu hút mọi ánh nhìn của các sinh linh

trong Đệ Nhất Thành.

Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly ở lại Đệ Nhất Thành, cùng với Hoàng Long, Phượng Nghi, Địa Khôn, cùng Bạch Trạch và Khai Minh, Lục Ngô đi đón tiếp.

Phía sau họ còn có Thập Nhị Tiểu Hoa Thần và một số tiểu hoa tiên khác. "Không biết hai vị đạo hữu giá lâm, chúng ta nghênh đón chậm trễ, thất lễ rồi!" "Hoàng Long (Phượng Nghi, Địa Khôn) kiến quá tiền bối, cung nghênh tiền bối giá lâm Đệ Nhất Thành." "Khai Minh (Lục Ngô) bái kiến Phù Tang Vương, bái kiến Vương Mẫu!" Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu đáp lễ Tiểu Nguyệt Linh cùng Tiểu Hồ Ly, mỉm cười nói: "Là phu thê chúng ta không mời tự đến, chư vị đạo hữu không cần khách sáo." Cuối cùng, hắn lại hỏi: "Đại sư huynh đang bế quan sao?" Mọi người đồng loạt gật đầu, Tiểu Hồ Ly nói: "Hai vị tiên gia mời vào trong!" Nói xong bà liền làm động tác mời, sau đó dặn dò Tiểu Manh Thú: "Truyền lệnh xuống dưới, Đệ Nhất Thành có quý khách đến, đại yến toàn thành ba ngày, mọi chi phí đều do Tử Ngọc Sơn chúng ta chi trả." Tiểu Manh Thú nghe vậy, tức khắc cảm thấy đau lòng, Tử Ngọc Sơn chi trả?

Thế chẳng phải là hắn chi tiền sao?

Lão sư vẫn chưa xuất quan, xem ra khoản tiền tiết kiệm trong kho nhỏ ít nhất phải hụt đi một nửa rồi.

Nhưng lời Hồ Tổ tỷ tỷ đã dặn, hắn sao dám làm trái?

Tinh thần đang phấn chấn bỗng chốc uể oải đi vài phần.

Đông Vương Công nghe vậy cười nói: "Không cần phải thế, nếu không lần sau chúng ta chẳng dám tới nữa." Họ cũng đã nghe nói, ở Đệ Nhất Thành này, mọi sinh hoạt tiêu dùng đều phải tốn tiền.

Hơn nữa, lần này họ đến vốn là vì mục đích giao dịch.

Nếu làm vậy, Tử Ngọc Sơn chẳng phải sẽ lỗ nặng sao!

Ngô Sở đang bế quan, muốn in thêm tiền cũng không được.

Những phù văn trên tờ tiền đó, ngay cả họ cũng không phỏng chế được, nói chi đến kẻ khác.

Nghe Phục Hy nói, muốn phỏng chế được phù văn trên đó phải có Hồng Mông Tử Khí mới hành.

Chỉ những người sở hữu Hồng Mông Tử Khí mới có thể lĩnh ngộ được những phù văn đó trong Đại Đạo bản nguyên.

Lúc trước khi nghe Phục Hy nói vậy, mọi người mới hiểu ra, việc Ngô Sở dám từ bỏ Hồng Mông Tử Khí thực sự không phải là không có chỗ dựa.

Rất có khả năng ngay lúc đó Ngô Sở đã lĩnh ngộ được hạt nhân bản nguyên, nên Hồng Mông Tử Khí đối với hắn đã trở thành vật có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Khả năng lĩnh ngộ này khiến Đế Tuấn và Thái Nhất cũng không khỏi hổ thẹn.

Nhớ lại lúc họ mới gặp Ngô Sở, khi đó tu vi của hắn còn chưa tới Kim Tiên, trước mặt họ, tu vi nhỏ bé như con kiến hôi.

Nhưng dù vậy, họ cũng không vì thế mà xem thường hắn, bởi vì sự cảm ngộ của Ngô Sở đối với thiên địa lúc đó đã rất sâu sắc, đôi khi những đạo lý hắn nói ra, ngay cả họ cũng không nghĩ tới.

Họ biết, sinh linh như Ngô Sở tương lai định sẵn không phải vật trong ao.

Sau này sự phát triển của Ngô Sở cũng giống như họ dự đoán, tu vi tăng vọt, cuối cùng thậm chí trở thành đại đệ tử của Thánh nhân.

Chỉ là họ không ngờ tới, đối phương trong tình trạng không có

Hồng Mông Tử Khí lại lĩnh ngộ được cả thần văn hạt nhân của Đại Đạo bản nguyên.

Chương 695

Cộng thêm lượng công đức khổng lồ mà Ngô Sở có được khi xây thành lập viện trước đó, họ có thể tưởng tượng được, vị trí Thánh nhân tương lai chắc chắn sẽ có một chỗ dành cho hắn.

Giờ đây Ngô Sở chưa xuất quan, việc đại yến ba ngày này sẽ tốn bao nhiêu tiền?

Tiểu Nguyệt Linh mỉm cười nói: "Không sao đâu, cái này gọi là kích cầu tiêu dùng, để tiền tệ lưu thông tối đa trên thị trường.

Nếu tiền không lưu thông thì nó chẳng còn ý nghĩa gì nữa." Nghe lời Tiểu Nguyệt Linh, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu thầm cảm thấy ngượng ngùng.

Cái gì mà kích cầu tiêu dùng, cái gì mà lưu thông tiền tệ, họ hoàn toàn không hiểu gì cả!

Đạo của đại sư huynh sao lại biến thành thế này rồi?

Đạo nhân nghĩa mà đại sư huynh giảng lúc trước so với cái này dường như chẳng liên quan gì nhau cả!

Tây Vương Mẫu nhìn Khai Minh và Lục Ngô, thầm nghĩ phải sớm triệu hồi họ về mới được, cứ thế này thì họ sẽ chẳng hiểu cái gì nữa mất.

Dùng lời của Tiểu Manh Thú thì hai kẻ này đã có chút không theo kịp thời đại, bị lạc hậu rồi.

Đến phía trên học viện, nhìn những học viên ôm sách vở vội vã đi lại trên những con đường rợp bóng cây, hoặc tụ tập thành nhóm ba năm người cùng nhau đàm luận, hoặc những đứa trẻ đang đổ mồ hôi trên diễn võ trường... tất cả mang lại cho Đông Vương Công và Tây

Vương Mẫu một cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Bởi vì nó quá khác biệt so với cuộc sống bình thường của họ.

Ở đây, có thể cảm nhận được một luồng sinh khí bừng bừng đang trỗi dậy, trong khi cuộc sống thường nhật của họ lại rất chậm chạp, bất kể là ở Thiên Đình hay đạo trường của họ.

Mọi người đáp xuống một viện tử trong học viện, ngay bên cạnh là đại điện học viện, nơi này ngoài việc giảng đạo còn dùng để tiếp khách.

Những cường giả đến giao dịch trước đó đều ở đại điện đó.

Bên trong rộng rãi cao lớn, mang lại cảm giác hoành tráng khí thế.

Tuy nhiên, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu dù đại diện cho Thiên Đình mà đến, nhưng thân phận của họ ít nhất vẫn là bạn của Ngô Sở, giao tình riêng cũng không tệ.

Cây bàn đào nhỏ mà Ngô Sở nuôi dưỡng cũng là do Tây Vương Mẫu tặng kia mà!

Cho nên họ không hề tỏ vẻ công sự công bàn, mà được đưa đến viện tử nơi Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly sinh hoạt nghỉ ngơi thường ngày.

Tại chính đường của viện tử, hai bên phân chia chủ khách ngồi xuống.

Tiểu Hồ Ly pha trà cho họ, các tiểu hoa tiên bưng lên trà bánh, Hoàng Long và mấy người khác ngồi bên cạnh bồi tiếp.

Cách đó không xa trên đường nhỏ, có mấy đứa trẻ Vu tộc nhảy nhót, hiếu kỳ chạy đến bên cạnh một nữ tử vóc dáng cường tráng, hỏi: "Vận lão sư, những sinh linh vừa rồi đến từ đâu vậy ạ!

Trận thế còn lớn hơn cả đại thủ lĩnh trong tộc chúng ta nữa!

Lại còn khiến Nguyệt Linh lão sư và Vũ lão sư, dẫn theo Hoàng lão sư và đại tổng quản ra nghênh đón..." Nữ tử cường tráng đó chính là một thiếu nữ Vu tộc, tuổi tác thực ra đã khá lớn, nhưng diện mạo lại rất non nớt, chỉ là vóc dáng có chút quá mức hoang dã bùng nổ.

Nàng không mặc thú bì mà mặc áo vải thô, nàng tên là Vận, là một trong những đệ tử Ngô Sở thu nhận, hiện đang ở lại đây tu học thêm, đồng thời đảm nhận vai trò giáo sư trong học viện.

Vận nhìn về phía viện tử của Tiểu Nguyệt Linh, lắc đầu nói: "Nhìn cờ xí trong đoàn đội kia, chắc là vị Phù Tang Vương đến từ Thiên Đình rồi!

Thấy cây cổ thụ khổng lồ trên cờ xí đó chứ?

Đó chính là linh căn cộng sinh Phù Tang Mộc của Phù Tang Vương." "Thiên Đình sao?

Họ đến tìm viện trưởng ạ?

Nghe nói viện trưởng đang bế quan mà!" "Vận lão sư, nghe nói nơi viện trưởng bế quan chính là ở hậu viện học viện chúng ta, có thật không ạ?

Nơi đó hình như có trận pháp bao phủ, chúng ta đều không vào được!" Trong Đệ Nhất Học Viện có không ít truyền thuyết về vị viện trưởng của họ.

Mọi người đều nói viện trưởng đang bế quan ở hậu viện, nên không ít học viên mới đều hiếu kỳ chạy về phía hậu viện, muốn diện kiến vị viện trưởng trong truyền thuyết.

Kết quả tự nhiên là bị trận pháp do Hoàng Long bố trí ngăn cản trở về.

Nếu không, vị viện trưởng nào đó đang ngộ đạo ở đó chắc chắn sẽ bị những kẻ hiếu kỳ này vây xem như xem khỉ.

Bất kể là trong học viện hay ngoài thành, lúc này đều đang bàn tán xôn xao về lai lịch của đám người Đông Vương Công.

Dù sao sinh linh có trận thế lớn thế này cũng không dễ thấy.

Ngay cả những cường giả đến trước đó cũng đều đi một mình, hầu như không ai giống như Đông Vương Công, dùng rồng kéo xe, tiên hoa dẫn lối, tiên tử tùy tùng, ráng mây vây quanh.

Nhưng khi Bạch Trạch - vị đại tổng quản của Đệ Nhất Thành - đứng ra tuyên bố rằng vì có quý khách giá lâm, toàn bộ Đệ Nhất Thành sẽ đại yến ba ngày, mọi chi phí do Tử Ngọc Sơn chi trả, toàn bộ thành trì lập tức bùng nổ, những tiếng hoan hô vang tận mây xanh.

Ngồi trong đường uống trà trò chuyện với Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu nghe thấy tiếng hoan hô bên ngoài cũng không khỏi nhìn nhau cười khổ.

Đệ Nhất Thành này quá hiếu khách rồi!

Họ mang theo nhiệm vụ mà đến, kết quả đối phương lại nhiệt tình như vậy, khiến họ nhất thời không biết nói sao cho phải.

Chẳng lẽ họ không muốn giao dịch truyền tống trận cho Thiên Đình?

Nhưng nghĩ lại thì khả năng đó không lớn, có lẽ nguyên nhân thực sự chỉ là vì hai vị nữ chủ nhân này rất hào phóng, muốn dùng cách này để bày tỏ lòng hiếu khách mà thôi.

Sau khi trò chuyện phiếm một hồi, Đông Vương Công liền dẫn chủ đề sang truyền tống trận.

Tiểu Manh Thú vừa vặn lẻn về, nghe thấy vậy liền đóng vai trò thuyết minh viên.

Sau khi tìm hiểu một hồi, Đông Vương Công đã hiểu rõ, sự thực

đúng như họ tưởng tượng.

Tuy rằng trên vùng đất Hồng Hoang này, đối với các sinh linh cấp Đại La trở lên, truyền tống trận có thể nói là vật có cũng được mà không có cũng chẳng sao, không giống như ở vùng hỗn độn ngoài vực.

Nhưng đối với sinh linh dưới cấp Đại La, truyền tống trận lại là một bảo bối, có thể giúp họ đi du lịch khắp nơi, ngay lập tức đến bất cứ đâu họ muốn.

Có truyền tống trận này, tương lai khi đi trả thù cho người thân, bạn bè sẽ không cần phải bay lượn chậm chạp như trước nữa.

Có khi đi đường mất cả mấy trăm năm, đến nơi thì lòng hận thù cũng đã nguội lạnh.

Đối với Thiên Đình, có truyền tống trận, bất kể là vận chuyển tài nguyên hay điều động yêu binh đều có sự giúp đỡ vô cùng lớn, ý nghĩa phi phàm.

Hiện tại Thiên Đình vẫn chưa bắt đầu hành trình chinh phục vạn tộc, lợi ích chưa rõ ràng.

Một khi Thiên Đình khai chiến chinh phục vạn tộc, ý nghĩa của truyền tống trận sẽ vô cùng to lớn.

Thế là, Đông Vương Công trực tiếp nói rõ ý định: "Thực không giấu gì chư vị, mục đích phu thê chúng ta đến đây chính là vì trận pháp truyền tống này.

Chương 696

Yêu Đế và Yêu Hoàng đều đang bế quan, Phục Hy đạo hữu đang hộ đạo cho Nữ Oa đạo hữu, cho nên do chúng ta đại diện đến đây." Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly nghe vậy liền nhìn về phía Phượng Nghi và Địa Khôn, dù sao đây cũng là thứ họ nghiên cứu ra, hai bà tuy là sư mẫu nhưng cũng không tiện quyết định thay.

Huống hồ, đây cũng không phải là Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu muốn cho cá nhân họ, mà là Thiên Đình muốn, họ không muốn sau này bị Ngô Sở nói là hạng đàn bà phá gia.

Thấy ánh mắt của hai người lướt qua, Bạch Trạch ngồi bên cạnh biết đã đến lúc mình xuất hiện.

Hắn vuốt lại mái tóc chải ngược và cái sừng nhỏ màu trắng, nhẹ nhàng ho một tiếng, thu hút sự chú ý của mọi người: "Hai vị tiền bối, việc này do ta toàn quyền phụ trách." Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu không khỏi nhìn về phía hắn, Đông Vương Công cười nói: "Được!

Các ngươi giao dịch với những đạo hữu khác thế nào, chúng ta cũng làm y như vậy, tổng không thể để các ngươi chịu thiệt.

Đại sư huynh từng nói, kẻ gây khó dễ cho bạn bè thì không phải bạn tốt.

Ta không muốn sau này bị đại sư huynh coi là hạng người như vậy." Nghe lời này, Hoàng Long, Phượng Nghi và Địa Khôn đều cúi đầu bưng trà.

Nếu thực sự để họ giao dịch như những cường giả khác, Thiên Đình chắc chắn phải tốn kém không nhỏ.

Dù sao Thiên Đình đang muốn thống nhất Hồng Hoang, tương lai sẽ bố trí bao nhiêu truyền tống trận trên đất này?

Nếu cứ mỗi truyền tống trận đổi một món linh bảo thượng phẩm thì Thiên Đình lấy đâu ra nhiều linh bảo và tài liệu quý giá như vậy để trả?

Tiểu Manh Thú khẽ ho một tiếng, cười nói: "Tiền bối không biết đấy thôi, khi chúng ta giao dịch với các vị tiền bối khác, giá của một truyền tống trận gần bằng một món linh bảo thượng phẩm cao cấp.

Nếu lượng Thiên Đình cần không nhiều, chúng ta cũng không ngại kiếm một khoản từ các vị, nhưng Thiên Đình đã muốn thống nhất đại địa Hồng Hoang, vậy thì..." Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu nghe vậy cũng không quá kinh ngạc.

Giá trị của truyền tống trận lớn thế nào, trong lòng họ cũng hiểu rõ, một truyền tống trận đổi một món linh bảo thượng phẩm cao cấp cũng không phải là quá đắt.

Nhưng nghĩ đến số lượng mà Thiên Đình cần, nghĩ thôi cũng thấy đáng sợ.

Đông Vương Công không hề ngượng ngùng mà thản nhiên nói: "Hóa ra là bần đạo đã quá lời." Ngừng một chút, hắn lại nói: "Vậy theo ý đạo hữu, nên giao dịch thế nào?" Bạch Trạch nói: "Mặc dù lão sư từng nói, giao dịch ra giao dịch, tình cảm ra tình cảm, nhưng người cũng nói thỉnh thoảng cũng phải chiếu cố đôi phần, không thể vì giao dịch mà mất đi nhân tình, thậm chí là làm trái lương tâm.

Phương pháp chế tạo truyền tống trận, chúng ta có thể miễn phí tặng cho Thiên Đình, chỉ cần sau này Thiên Đình khi bố trí những truyền tống trận đó, hãy cho chúng ta biết tọa độ truyền tống là được.

Chúng ta hy vọng có thể đến những nơi đó để tiến hành các hoạt

động giao dịch." Dĩ nhiên, đồng thời với việc giao dịch cũng có thể thuận tiện truyền bá đạo của lão sư.

Dừng một chút, Tiểu Manh Thú lại nói: "Tất nhiên, tương lai nếu có chiến sự, các vị có thể đơn phương trực tiếp kiểm soát truyền tống trận, không cần lo lắng chúng ta sẽ đến quấy rầy..." Đông Vương Công khẽ gật đầu, cũng không thấy có vấn đề gì.

Có những truyền tống trận này, Thiên Đình tương lai khi chinh chiến tứ phương quả thực sẽ thuận tiện hơn nhiều, nhưng cũng không nhất thiết phải quá phụ thuộc vào chúng.

Hơn nữa, nếu tương lai Đệ Nhất Thành muốn giở trò xấu trên những truyền tống trận đó, ảnh hưởng đối với họ cũng không quá lớn.

Điều thực sự ảnh hưởng chính là thái độ của đại sư huynh Ngô Sở và mười hai Tổ Vu của Vu tộc.

Chỉ cần Ngô Sở và mười hai Tổ Vu không làm khó Thiên Đình, việc Thiên Đình chinh phục các tộc linh khác chắc chắn sẽ không gặp mấy khó khăn.

Dù sao hiện tại trong vạn tộc sinh linh, nhiều tộc đã chọn cách di cư ra vùng hỗn độn ngoài vực.

Những tộc còn lại đa phần đều sẵn sàng thần phục.

Dù có một số còn do dự, nhưng tương lai khi binh phong kéo đến, chắc chắn sẽ phục tùng.

Nhưng nếu Ngô Sở và mười hai Tổ Vu lật lọng, không chịu thần phục, khi đó Thiên Đình mới thực sự gặp rắc rối lớn.

Nhưng chuyện này chắc chắn sẽ không xảy ra, Ngô Sở luôn là người nói được làm được.

Tuế nguyệt như thoi đưa, thời gian tựa nước chảy.

Chớp mắt, lại không biết bao nhiêu năm tháng đã trôi đi như dòng nước.

Gió thu thổi qua đại địa, vạn vật nhuộm vàng, tỏa sáng rực rỡ, nở rộ sắc màu cuối cùng của sinh mệnh, vẽ nên một dấu chấm hết hoàn hảo cho cuộc đời.

Gió thu thổi qua núi non, lướt qua sông ngòi, thổi về phía những bộ lạc nguyên thủy khảm sâu trong núi rừng, cuộn về phía những tòa đại thành nguy nga mọc lên trên đồng bằng, sừng sững trên mảnh đất rộng lớn này, mang theo không khí tiêu điều đồng thời cũng mang lại vô số hy vọng.

Trong những đại thành đó, sinh sống đủ loại sinh linh, hoặc hình thú, hoặc hình người, hoặc bán thú, không gì không có.

Có yêu thành của Yêu tộc, cũng có vu thành của Vu tộc.

Ngày hôm đó, trên Thiên Đình của Yêu tộc ở Bất Chu Sơn, tinh kỳ bay phất phới, trống trận rền trời, vô số yêu binh mặc giáp cầm vũ khí, chia làm bốn đội, từ bốn thiên môn nườm nượp kéo ra, cuốn theo mây mù vô tận, theo tiếng tù và trầm hùng mà tiến thẳng xuống đại địa.

Năm tháng đằng đẵng trôi qua, Thiên Đình Yêu tộc cuối cùng cũng cất bước trên hành trình chinh phục vạn tộc trên đại địa.

Và điều này cũng tuyên cáo rằng mảnh thiên địa này cuối cùng đã đón chào những cường giả trảm tam thi.

Từ Đông Thiên Môn đi ra là một lá cờ thêu hình một con Kim Ô ba chân, đó là Đông Hoàng hoàng kỳ của Thiên Đình Yêu tộc.

Tiên phong là một vị yêu tướng mặt trắng, phía sau yêu tướng này cũng dựng một lá cờ tương kỳ, trên đó thêu một con chim Tất Phương bốc lửa.

Còn từ Nam Thiên Môn đi ra là lá cờ thêu một cây cổ thụ khổng lồ, đại diện cho Phù Tang Vương kỳ của Thiên Đình Yêu tộc.

Từ Tây Thiên Môn đi ra là lá cờ thêu hình một thanh kiếm, nhưng đạo thân ảnh mặc giáp trấn giữ trung quân lại là Yêu sư Thiên Đình Phục Hy.

Đội ngũ từ Bắc Thiên Môn đi ra là một con đại bàng đen.

Trấn giữ trung quân là vị Bắc Minh chi chủ Côn Bằng.

Tu vi của hắn từng tụt lại phía sau nhóm đầu tiên không ít, nhưng nay đã có xu hướng đuổi kịp, đã đạt tới cảnh giới trảm nhị thi.

Khi những binh mã này từ Thiên Đình sát phạt về bốn phương, đại thế cuồn cuộn, dường như hữu hình, như thủy ngân chảy tràn trên mặt đất, lan tỏa khắp tám hướng.

Chẳng bao lâu sau, có vô số bóng người chạy về hướng ngoại vực.

Theo dấu tinh kỳ của Thiên Đình đi qua, vô số sinh linh mạnh mẽ phủ phục dưới những lá cờ đó.

Những cường giả vốn muốn phản kháng Thiên Đình nay đều đã dời tới ngoại vực, những bóng người sớm lánh đi đó chính là những kẻ sớm đưa tộc quần vào hỗn độn, khai tịch tiểu thế giới trong hỗn độn.

Chỉ là có truyền tống trận, họ ngày thường vẫn thích chạy về đại địa Hồng Hoang.

Còn những kẻ chọn ở lại đều là những sinh linh sẵn sàng tuân theo quản lý, sớm đã đợi Thiên Đình tới thu nạp.

Cũng vì vậy, đại quân Thiên Đình đi qua hầu như không gặp phải sự kháng cự nào, như gió thu quét lá khô, càn quét khắp bốn phương

tám hướng.

Nhiều năm sau, lộ quân Yêu tộc phía Đông đã tới bên bờ Đông Hải.

Nhìn vùng biển xanh thẳm bao la, sóng vỗ hùng vĩ, Đông Hoàng Thái Nhất tay nâng Hỗn Độn Chung ném xuống Đông Hải, lơ lửng trên không trung, một tiếng chuông vang vọng khắp bốn phương.

Trong Long cung Đông Hải, Đông Hải Long Vương Ngao Càn đang xoa thái dương, ngẩng đầu nhìn lên phía trên, lẩm bẩm: "Cuối cùng cũng tới rồi sao?" Lúc này, một đứa nhỏ đang lon ton chạy từ ngoài điện vào, dưới sự chấn động của tiếng chuông đó, đột nhiên lăn đùng ra đất, theo đà lăn tới trước vương tọa của Ngao Càn. "Phụ vương..." Đứa nhỏ ngẩng đầu nhìn lão long trên vương tọa, trong đôi mắt to tròn đáng yêu mang theo vẻ khó hiểu và hiếu kỳ.

Chương 697

Khi thấy lão long không có ý định đỡ mình dậy, đôi mắt to của nó mới dần hiện lên một tầng sương mù, cái miệng nhỏ hơi bĩu ra, lộ vẻ sắp khóc.

Phía sau nó, có thị nữ hớt hải chạy tới chỗ đứa nhỏ.

Cùng lúc đó, tại Đệ Nhất Học Viện xa xôi ở Đệ Nhất Thành.

Một chiếc lá Ngộ Đạo trà từ trên cây rơi xuống, đậu trên người bằng bùn dưới gốc cây.

Người bùn phát ra tiếng 'rắc', nứt ra một khe hở, một luồng hoa quang lóe lên rồi biến mất.

Tiếng thở dài khe khẽ truyền ra từ khe nứt đó, sau đó bụi bùn rơi xuống lả tả.

Một bóng người từ trong đống bụi bùn đứng dậy, tay đang cầm chiếc lá Ngộ Đạo trà vừa rơi: "Lá mới sinh, lá già rụng, một lần sinh một lần rụng là một vòng luân hồi." Nhìn chiếc lá Ngộ Đạo trà mang gánh nặng đại đạo quá lớn này, Ngô Sở lặng lẽ thở dài.

Trên cây Ngộ Đạo thụ này, đã có nhiều chiếc lá mới sinh xuất hiện phôi thai đại đạo mới.

Và trong đó có một chiếc lá mang theo sinh đạo và tử đạo, sinh tử đan xen trong đó, tỏa ra khí tức khiến chiếc lá này tự nhiên rụng xuống.

Điều này giống như một dự cảm khiến hắn không khỏi cảm thấy bùi ngùi.

Ngay khi hắn vung tay phá tan trận pháp bao phủ nơi này, một giọng nói theo đại đạo chi lực vang lên trên không trung mảnh đất này,

vang tận mây xanh. "Ta, Đông Hải Long Vương Ngao Càn, nguyện dẫn dắt thủy tộc Đông Hải, quy thuận Thiên Đình Yêu tộc..." Sau đó, ở phương Nam, phương Tây, phương Bắc đều vang lên giọng nói đại đạo của các Long Vương.

Ngang ngang ngang...

Từng con kim long vô hình từ tứ hải phá nước bay ra, lượn quanh một vòng trên không rồi lao thẳng về phía Bất Chu Sơn, cuối cùng bốn con rồng hợp nhất thành một con kim long khổng lồ chui vào Thiên Đình Yêu tộc, đó chính là khí vận kim long do khí vận của Long tộc ngưng tụ thành.

Ngô Sở ngẩng đầu nhìn về hướng Bất Chu Sơn, ánh mắt dường như xuyên thấu hư không vô tận, nhìn thấy khí vận kim long của Long tộc hòa nhập vào Thiên Đình Yêu tộc.

Ngoài khí vận kim long của Long tộc, còn có khí vận của không ít chủng tộc khác liên kết với Thiên Đình Yêu tộc. "Xem ra không cần lo lắng Yêu tộc sẽ đánh nhau với Vu tộc rồi!" Nhìn cảnh này, Ngô Sở thầm nghĩ: "Long tộc nguyện ý thần phục Thiên Đình Yêu tộc chắc chắn có liên quan đến Chúc Long." "Yêu tộc hiện đang khí thế bừng bừng, không có Vu tộc kiềm chế, Long tộc tứ hải chắc chắn không phải đối thủ của Thiên Đình Yêu tộc.

Ngay cả khi triệu hồi tất cả lão long trong Thanh Long Giới về, e rằng cũng không đủ để Thiên Đình Yêu tộc hiện tại đánh.

Nhưng nếu Chúc Long không thầm thuyết phục Long tộc, có lẽ Long tộc cũng sẽ không dễ dàng cúi đầu trước Thiên Đình Yêu tộc như vậy.

Dù sao tổ tiên họ cũng từng huy hoàng một thời." "Chỉ là không biết anh em Thái Nhất có thành công hay không?" "Sư phụ xuất quan rồi!

Đệ tử bái kiến sư phụ!" Đang suy nghĩ, Ngô Sở đã thấy bóng dáng Hoàng Long xuất hiện trước mặt, khom người hành lễ.

Sau đó, nhiều bóng người từ bốn phương tám hướng lao tới.

Chẳng mấy chốc, trước mặt Ngô Sở đã đứng không ít bóng dáng quen thuộc, có hai vị thê tử, có mấy vị đệ tử, còn có Tiểu Manh Thú, Du Du và những Tiểu Hoa Thần. "Lão sư, người đã thành công trảm ra đệ tam thi chưa?" Tiểu Manh Thú hỏi: "Hiện tại Thiên Đình đã xuất quân chinh phục tứ phương, chứng tỏ hai anh em đó đã trảm được đệ tam thi rồi." "Gần trăm Nguyên Hội trôi qua, thật là một quãng thời gian đằng đẵng!" Ngô Sở trả lời không đúng vào câu hỏi, nhìn Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly, ngay cả Tiểu Hồ Ly cũng đã trảm được đệ nhất thi rồi.

Lần bế quan này quả thực hơi lâu. "Chấp Ngã thân đúng là một rắc rối.

Các ngươi và sư mẫu đã thành công chưa?" Mọi người nghe vậy đều lộ vẻ ảm đạm, lắc đầu.

Trảm được Chấp Ngã thi mới nếm được tiêu dao đạo.

Đó là phải từ bỏ các loại chấp niệm của bản thân, từ bỏ mọi sự vật vốn đang theo đuổi, gian nan trong đó chỉ người trong cuộc mới rõ.

Chỉ khi thực sự thử qua mới hiểu được, buông bỏ, từ bỏ là khó khăn đến nhường nào.

Ngô Sở không biết anh em Thái Nhất đã làm thế nào để buông bỏ chấp niệm thống nhất vạn tộc, mượn khí động để chứng đạo.

Điều đó liên quan đến việc thành đạo của họ, là thứ họ luôn theo đuổi, chắc chắn sẽ trở thành chấp niệm khó từ bỏ nhất.

Cũng giống như hắn khó lòng buông bỏ tất cả để một mình tiêu dao vậy.

Thứ hắn muốn quá nhiều, muốn Hồng Hoang hòa bình, muốn người thân bình an, muốn Vu - Yêu không chiến tranh, muốn Hậu Thổ không hóa luân hồi, muốn chứng đạo thành thánh, muốn tìm lại thế giới ngày xưa.

Càng cầu mong nhiều, chấp niệm càng sâu, Chấp Ngã thân càng mạnh mẽ thì càng khó trảm.

Giằng co suốt mấy chục Nguyên Hội, trải qua vô số ảo cảnh mộng cảnh, thậm chí trong ảo cảnh mộng cảnh tái hiện hết đời này đến đời khác, chỉ là mỗi lần cuộc đời đi được một nửa, hắn đều sẽ tỉnh lại.

Hắn thậm chí còn nghi ngờ mình đã bị tâm ma nhập thể?

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn thành công trảm được những chấp niệm này.

Có thể nói, trảm được Chấp Ngã thân chắc chắn là ranh giới phân định của cảnh giới Chuẩn Thánh.

Đó là tiêu chuẩn thực sự để phân chia tu vi mạnh yếu.

Chỉ khi trảm được Chấp Ngã thân mới có tư cách dòm ngó cảnh giới cuối cùng.

Nhưng có thể dự đoán rằng, không có Hồng Mông Tử Khí, không biết hạt nhân bản nguyên đại đạo, không thể hình thành đạo của riêng mình, thì dù có trảm được Chấp Ngã thân, hợp tứ thân làm một cũng rất khó chứng đạo.

Mà lúc này đây, hắn rốt cuộc đã có tư cách để thử một lần.

Đạo mà hắn truyền bá lúc đầu, sau khi trải qua gần trăm Nguyên Hội phát triển, tuy chưa thể tỏa sáng rực rỡ như nền văn minh an lạc ngày trước, nhưng cũng đã có một nhóm người ủng hộ trung thành.

Chỉ là so với tổng số sinh linh Hồng Hoang, số lượng người theo đuổi này vẫn chẳng đáng là bao.

Những thứ như Nhân Nghĩa Lễ Trí Tín quả thực rất khó bám rễ trên người Vu và Yêu.

Sinh linh Yêu tộc khi mới sinh ra cơ bản đều tôn sùng bản năng nguyên thủy, mà bản năng này rõ ràng xung đột với đạo mà hắn truyền.

Còn Vu tộc, họ sinh ra đã hiếu thắng, dũng mãnh hiếu chiến là chuyện cơm bữa, cũng xung đột với đạo của hắn.

Nếu hắn không phải là Nhị thủ lĩnh của Vu tộc, e rằng nhiều người Vu sẽ khinh thường điều đó.

Ngô Sở lại không cưỡng ép họ phải học, do đó đạo của hắn tuy có lưu truyền trong Vu tộc nhưng cũng không thể phổ cập toàn diện, càng không nói đến chuyện xuất hiện cảnh trăm hoa đua nở tranh luận.

Nghĩ đến mấy ngàn năm văn minh an lạc trên Địa Cầu đã có thể rực rỡ đến thế.

Lại nghĩ đến thế giới này qua bao năm tháng, đạo hắn truyền vẫn không thể đạt đến độ cao như cũ, mới thấy văn minh tu hành của thế giới này khó dung hợp với đạo của hắn đến mức nào.

Hắn cảm thấy mình nên chờ đợi, đợi sau khi Nữ Oa tạo ra Nhân tộc rồi tính.

Gượng ép không có kết quả tốt, cứ bình tĩnh đợi nước chảy thành sông.

Chương 698

Có lẽ con đường này sẽ hợp với Nhân tộc hơn, dù sao nó vốn dĩ sinh ra từ Nhân tộc.

Nhưng Ngô Sở không nói nhiều với họ, chỉ cùng họ đi đến viện tử nơi Tiểu Nguyệt Linh và Tiểu Hồ Ly sinh sống, rồi bảo Tiểu Nguyệt Linh đi làm cho mình mấy món ngon.

Sở thích ẩm thực cũng là một trong những chấp niệm của hắn, nhưng cái này thì không mãnh liệt lắm.

Sau khi cùng Tiểu Manh Thú tìm hiểu tình hình phát triển của thế giới bên ngoài, Ngô Sở không khỏi thầm cảm khái.

Cảm khái bãi bể nương dâu, thời thế thay đổi.

Đồng thời cũng cảm thấy rất an ủi với Tiểu Manh Thú và Hoàng Long, dù sao họ cũng đã nỗ lực không ít trong việc truyền bá đạo của hắn.

Nhìn Tiểu Manh Thú, Ngô Sở cảm thấy có chút tiếc nuối.

Hắn có thể cảm nhận được Tiểu Manh Thú lĩnh ngộ rất sâu về giao dịch chi đạo, nhưng đại đạo này đã tồn tại từ lâu, hình thức nguyên thủy nhất là vật đổi vật chính là giao dịch chi đạo.

Nếu không, với sự lĩnh ngộ sâu sắc đó, chưa biết chừng hắn đã có thể thành đạo bằng con đường này.

Dĩ nhiên cũng không phải là không có cơ hội, bởi vì Ma Tổ La Hầu lúc trước lĩnh ngộ sát lục chi đạo, vốn dĩ đạo đó cũng đã tồn tại.

Nhưng Ma Tổ vẫn dựa vào đạo đó mà đi đến cực hạn.

Theo một ý nghĩa nào đó, Ma Tổ cũng coi như đã chứng đạo thành

công.

Trường hợp này cũng tương tự với Tiểu Nguyệt Linh, trù chi đạo (đạo nấu ăn) cũng đã có từ lâu, sinh linh ăn uống đã có thể coi là hình thức nguyên thủy nhất của trù đạo.

Lúc trước khi họ chế biến món ngon tuy có công đức nhưng không nhiều.

Nếu đại đạo này chưa tồn tại thì mọi chuyện đã khác.

Tiểu Nguyệt Linh gần như đã đẩy đạo này đến cực hạn, thậm chí nhờ đó mà thành tựu Đại La, nhưng cũng không thấy Thiên Đạo ban xuống công đức gì.

Suy nghĩ một lát, Ngô Sở lấy ra một tờ tiền giấy đưa cho Tiểu Manh Thú, nói: "Bao nhiêu năm qua, ngươi lĩnh ngộ giao dịch chi đạo rất tốt, để truyền bá đạo mà ta lĩnh ngộ, các ngươi cũng đã nỗ lực không ít, tờ tiền giấy này tặng cho ngươi xem như phần thưởng!" Mọi người nghe vậy không khỏi hiếu kỳ nhìn về phía tờ tiền đó, vì trên tờ tiền đó lấp lánh từng tia công đức chi lực, nhìn là biết ngay một kiện công đức linh bảo. "Đây là tờ tiền giấy đầu tiên ta làm ra năm đó, được Thiên Đạo chúc phúc, trở thành một kiện công đức linh bảo.

Cùng với việc giao dịch chi đạo thịnh hành những năm qua, khí tức trên nó cũng ngày càng mạnh mẽ.

Ban đầu chỉ là linh bảo trung phẩm, nay đã có uy năng của thượng phẩm." Tiểu Manh Thú thấy vậy thì hai mắt sáng rực, suýt nữa chảy nước miếng, móng vuốt nhỏ vô thức quẹt khóe miệng, hai tay cung kính nhận lấy: "Đa tạ lão sư!" Tiểu Manh Thú bây giờ có sở thích lớn nhất là kiếm tiền, đếm tiền và để dành tiền.

Nhưng vì số tiền Ngô Sở tạo ra năm đó không phải vô hạn, nên số

tiền trong kho nhỏ của hắn thực ra cũng không nhiều lắm.

Thông thường hắn cần mua một số thứ, tiêu tiền đi để tiền lưu thông trên thị trường.

Do đó trong kho nhỏ của hắn phần lớn là các loại tài liệu quý và linh bảo.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Ngươi cũng đừng quá vui mừng, công năng của tờ tổ sao này thực ra rất đơn giản, chính là có thể sinh ra tiền.

Ngươi cũng nên hiểu rõ, tuy nó có thể sinh ra tiền, nhưng nếu tiền lưu thông trên thị trường quá nhiều, thị trường chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng..." Ngô Sở thực ra có chút tiếc nuối, tờ tổ sao này tuy là công đức linh bảo, có thể không ngừng sinh ra tiền, nhưng lại không có công năng của Lạc Bảo Kim Tiền.

Miếng tiên thiên linh bảo Lạc Bảo Kim Tiền đó có thể đánh rơi bất kỳ linh bảo nào dưới cấp chí bảo, tiêu tốn có thể là công đức hoặc khí vận.

Nhưng tờ tổ tiền này lại không có công năng giao dịch cưỡng ép đó.

Ngô Sở đoán miếng Lạc Bảo Kim Tiền đó lúc này chắc đang trong quá trình thai nghén.

Là linh bảo loại tiên thiên, công năng của chúng không thể trùng lặp.

Cho nên tờ giấy này chỉ có thể sinh tiền chứ không thể dùng công đức hay khí vận để giao dịch.

Tuy công năng của tờ tổ sao rất đơn giản nhưng Tiểu Manh Thú chẳng hề bận tâm, móng vuốt nhỏ cẩn thận vuốt ve tờ tiền, nói: "Công năng đơn giản cũng không sao, sinh ra được tiền là bảo bối tốt rồi!

Sau này không cần lo thiếu tiền nữa, ta phải xây một cái kho thật lớn!

Trở thành sinh linh giàu có nhất toàn Hồng Hoang." "Ta thường hay nghĩ, chúng ta sống trên thế gian này có ý nghĩa gì?" Tại đỉnh Thần Mộc trên núi Tử Ngọc, Ngô Sở chắp tay nhìn xa xăm.

Đứng bên cạnh hắn là Hậu Thổ tiểu thư tả và Hồ Tổ tả tả, hai người vừa bị hắn cưỡng ép gọi ra từ trong trạng thái bế quan ngộ đạo.

Hai nàng lúc này đều không khỏi lườm hắn một cái rõ dài, chẳng buồn tiếp lời.

Việc ngăn trở người khác tu hành thật sự là quá đáng ghét.

"Chẳng lẽ ngoài tu hành ra, không thể làm chút chuyện khác sao?" Ngô Sở lắc đầu: "Sau này ta có nghĩ lại..." "Chẳng lẽ có tiểu Nguyệt Linh và tiểu Vũ bận rộn bên cạnh chàng còn chưa đủ à?" Tiểu thư tả dùng khuỷu tay thúc vào ngực nam nhân bên cạnh, khiến lồng ngực hắn vang lên những tiếng bình bình, làm hắn chỉ biết ôm ngực cười khổ.

Tiểu thư tả hậm hực nói: "Ta đối với lĩnh ngộ về đạo Sinh Tử mới vừa có chút manh mối thôi đấy!

Chàng đã chạy tới quấy rầy ta.

Trảm ra đệ tam thi thì ghê gớm lắm chắc!" Ở đình nghỉ mát cách đó không xa, tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly đang thong thả thưởng trà.

Nhìn thần thái rạng rỡ trên mặt hai người là đủ biết cuộc sống gần đây của họ rất hòa hợp.

Phía bên kia truyền đến giọng của Hồ Tổ tả tả: "Muội muội nói rất phải!

Tả tả cũng sắp trảm ra đệ tam thi rồi, gã này lại chạy tới quấy phá.

Chàng tưởng chỉ mình chàng mới trảm được Chấp Ngã thân sao?" Hai nàng nhìn nhau một cái, đều thấy được ba chữ trong mắt đối phương —— "Thu thập hắn!".

Thế là, mỗi người một bên cánh tay, hai nàng lôi cổ nam nhân đang định ủ rũ tìm cảm hứng để diễn sâu kia về khuê phòng, đóng cửa lại...

Trong đình, tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly nhìn nhau.

Tiểu hồ ly mặt không cảm xúc, nhưng khuôn mặt nhỏ của Nguyệt Linh lại hơi ửng hồng, bưng chén trà khẽ ho một tiếng.

Thế nên, bạn tưởng là "Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, tiện thắng khước nhân gian vô số" (Gió vàng ngọc lộ gặp nhau, hơn hẳn nhân gian vô số)?

Không, thực tế là tiếng gào thét thảm thiết vang lên liên hồi, dọa cho đám tiểu hoa tiên định xem náo nhiệt đều rụt đầu vào trong lá cây, thầm nhe răng trợn mắt, tưởng tượng cảnh tượng "ê ẩm sướng tê người" mà tiền bối A Sở đang phải đối mặt.

Ái chà!

Tiền bối A Sở kêu thảm thiết thật đấy!

Không biết từ lúc nào, trận pháp trong viện lạc đó đã hạ xuống, tiếng kêu thảm bên trong không còn nghe thấy được nữa. \n\nSau khi xuất quan, Ngô Sở ở lại Đệ Nhất thành vài ngày rồi chạy tới bộ lạc của Hậu Thổ tiểu thư tả, gọi nàng đang bế quan ngộ đạo ra.

Sau đó hắn lại chạy về núi Tử Ngọc, cưỡng ép gọi cả Hồ Tổ tả tả cũng đang nỗ lực trảm đệ tam thi ra ngoài.

Chương 699

Gọi Hậu Thổ tiểu thư tả là vì hắn biết nàng đã bắt đầu lĩnh ngộ Luân Hồi chi đạo.

Trên một chiếc lá non của Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ đã phác họa ra hình thái ban đầu của Luân Hồi chi đạo.

Đây là năng lực của Ngộ Đạo Trà Thụ.

Chẳng biết xuất phát từ tâm lý gì, Ngô Sở không nhịn được mà đi phá hỏng một chút.

Còn về việc gọi Hồ Tổ tả tả ra, Ngô Sở thực sự có thể tưởng tượng được nàng đang gặp vấn đề gì, nên chỉ muốn chỉ điểm nàng một chút.

Kết quả là hắn còn đang chuẩn bị lời lẽ thì đã bị hai nàng cưỡng ép cắt ngang.

Thế là mới có màn vừa rồi. \n\nNgô Sở với hốc mắt hơi trũng sâu, vẻ mặt đau khổ, bất đắc dĩ nói với hai nàng: "Biết dừng lại đúng lúc đi chứ!" Nghe vậy, hai nàng ngã vào vòng tay hắn, hơi thở thơm như lan, đồng thời ngạo kiều hừ hừ.

Như thể đang nói: Đây là chàng cầu xin tụi thiếp đấy nhé, chứ không phải tụi thiếp không nhịn được đâu!

Có lẽ sau khi "vùi dập" hắn một trận, hai nàng đã tạm thời tha thứ cho hành vi ác liệt trước đó của hắn.

Hồ Tổ tả tả đưa ra một chiếc đuôi cáo màu tím lông xù quẹt nhẹ lên người hắn, nói: "Sao chàng nỡ lòng nào vứt bỏ tụi thiếp chứ?

Đừng nói là không có nhé, khi trảm Chấp Ngã thân, nếu không gặp phải tình huống đó thì chứng tỏ trong lòng chàng căn bản không có tụi

thiếp!" Tiểu thư tả nghe vậy, thân hình vốn không muốn cử động khẽ xoay người lại, lặng lẽ nhìn hắn với thần thái "dám nói dối thì chàng tiêu đời".

Ngô Sở cười khổ, lắc đầu nói: "Ta làm sao nỡ bỏ rơi hai nàng được!

Nếu thật sự nỡ thì đã chẳng phải quanh quẩn trong huyễn cảnh và mộng cảnh đó suốt gần một trăm Nguyên Hội rồi." Tuy nhiên, qua lời của Hồ Tổ tả tả, Ngô Sở đã nghe ra tình ý nồng đậm.

Nếu nàng vô tình hơn một chút, có lẽ lúc này đã trảm ra đệ tam thi Chấp Ngã thân rồi.

Người ta thường nói Thanh Khâu hồ si tình, quả nhiên không sai.

"Nhưng cũng không phải là không có cách giải quyết." Ngô Sở cười nói.

Nhìn nụ cười không rõ ý vị đó, hai nàng đều hơi nghi hoặc.

Nụ cười đó giống như cười khổ mà lại không phải, mang theo chút giảo hoạt và cả sự sủng ái, khiến họ cảm thấy nổi da gà, dù gì cũng đã là lão phu lão thê rồi.

"Cách gì thế?" Hồ Tổ tả tả tò mò hỏi.

Nàng luôn không nỡ dứt bỏ ở những vấn đề này, không chỉ có phu quân Ngô Sở, mà còn có tộc quần và quyết tâm chứng đạo của nàng.

Nhưng nếu không dứt bỏ được thì không thể trảm Chấp Ngã thân, mà không trảm được Chấp Ngã thân thì lại không thể chứng đạo.

"Năm đó sư phụ khi trảm Chấp Ngã thân đã mượn lực lượng của Ma Tổ, tức là mượn ngoại lực để trảm, buông bỏ tất cả chấp niệm trong khoảnh khắc cận kề cái chết.

Cách này nàng đã dùng qua hai lần rồi, tuy có nguy hiểm nhưng

cẩn thận một chút thì vẫn khả thi.” Hồ Tổ tả tả gật đầu, sau đó hỏi: “Chẳng phải chàng vẫn luôn không xuất quan sao?

Ta có thể dùng cách đó, còn chàng thì sao?

Chàng làm thế nào để trảm ra một cách tự nhiên vậy?” Tiểu thư tả cũng nói: “Đừng có lảng tránh, thiếp cũng muốn biết chàng đã vứt bỏ tụi thiếp như thế nào để trảm Chấp Ngã thân đấy.” Thế mới nói, phụ nữ đôi khi bắt trọng điểm rất sắc bén.

Bạn vĩnh viễn không cần nghi ngờ việc họ có thể dễ dàng quy chụp mọi chuyện về một câu hỏi —— “Chàng có yêu thiếp không?”.

Tuy tiểu thư tả không hỏi như vậy, nhưng ý của nàng chính là thế.

Ngô Sở mỉm cười nói: “Thực ra nhiều vấn đề chỉ cần thay đổi góc độ suy nghĩ là sẽ trở nên đơn giản.

Ta không chọn cách vứt bỏ hai nàng, mà chọn cách để hai nàng giết ta.

Đã không thể buông bỏ hai nàng, cũng không thể buông bỏ tất cả những thứ này, vậy thì cứ để hai nàng giết ta đi!” Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Nhưng đó không phải là ý định ban đầu của ta, chỉ là giấc mộng cuối cùng trong hàng ngàn giấc mộng ta đã trải qua thôi.

Trong giấc mộng đó, hai nàng hiểu lầm ta, cảm thấy ta lừa dối tình cảm, không yêu hai nàng.

Để chứng minh tình yêu của mình, ta đã cố ý chết dưới tay hai nàng...

Nghĩ lại thấy hơi ngu xuẩn nhỉ?” Tiểu thư tả xoay người lại, quay lưng về phía hắn nói: “Rất ngu xuẩn!” Còn Hồ Tổ tả tả thì đôi mắt mơ màng nhìn hắn, rõ ràng là cực kỳ động lòng.

Ngô Sở thấy vậy vội vàng khẽ ho, vỗ nhẹ lên vai nàng: “Đừng

cảm động quá, thực ra ta chỉ muốn dùng khổ nhục kế thôi, ta không định để hai nàng giết ta thật, chỉ là lỡ xảy ra chút sự cố thôi...

Nhưng cũng chính nhờ vậy mà ta trảm được Chấp Ngã thân.

Thực ra cũng chẳng khác gì cách mượn ngoại lực để trảm đệ tam thi cả." Nói thì nói thế, nhưng Hồ Tổ tả tả vẫn thốt ra một câu khiến Ngô Sở nghe xong mà run rẩy: "Phu quân, thiếp lại muốn nữa rồi!" \n \nTại ngoại vi Hỗn Độn, một chiếc thú xa đang lao đi vun vút.

Mãnh thú kéo xe có đầu rồng mình lân, một chiếc đuôi lông xù rất dài, trên người tỏa ra lôi quang, thần thái uy mãnh.

Không có hoa tươi trải đường, chỉ có lôi đình lấp lánh suốt dọc lối đi.

Trong thú xa có vài bóng người đang vây quanh một chiếc bàn chơi Ma tước (Mạt chược).

Bên cạnh bàn, một con mãnh thú có thân hình thon dài, dáng vẻ y hệt con Lôi thú đang chạy bên ngoài, đang nằm bò ở đó.

Cái đuôi lớn vô vị ngoe nguẩy, thỉnh thoảng lại quất vào người nam nhân đẹp trai đang dẫn đầu chơi bài ở giữa.

"Ù rồi, trả tiền đây!" Một nữ tử mặc nghê thường màu vàng nhạt đưa tay về phía nam nhân đó nói.

Nữ tử mặc nghê thường màu tím ngồi đối diện nàng vàng nhạt nhìn nam nhân đó, đôi mắt dài hẹp như hóa thành hai thanh kiếm sắc: "Chàng có biết chơi không đấy?

Không biết thì nhường chỗ cho Phượng Nghi đi!

Đã ván thứ mười chín rồi, nàng ấy có vận khí tốt đến mấy cũng phải có giới hạn chứ!" Con hồ ly ngồi đối diện nam nhân nhìn qua nhìn lại ba người họ, lẳng lặng xếp bài, không muốn tham gia vào

cuộc chiến giữa họ.

Ngay từ đầu nàng đã thấy có gì đó sai sai, nhưng lại không dám nói gì.

Họ chính là Ngô Sở, tiểu thư tả và Hồ Tổ tả tả.

Chuyến này họ dự định đi dạo một vòng ngoại vi Hỗn Độn, một là để giúp Hồ Tổ tả tả trảm đệ tam thi, hai là đi trải nghiệm truyền tống trận, tới tinh cầu Kỳ Lân và tinh cầu Phượng Hoàng chơi.

Truyền tống trận đã phổ biến khắp Hồng Hoang nhưng hắn vẫn chưa thử qua.

Việc kéo theo Hậu Thổ tiểu thư tả khiến nàng hơi bất mãn, vì nàng không muốn ra ngoài chơi mà chỉ muốn ở nhà ngộ đạo, dù sao Luân Hồi chi đạo cũng mới chỉ có hình thái ban đầu.

Giống như chơi trò chơi vậy, lúc mới bắt đầu thường rất ham.

Tại sao nói người ta hay ham?

Đa phần là vì mới bắt đầu, hứng thú đang nồng nhiệt.

Chương 700

Nhưng Ngô Sở lại lấy cớ cả nhà cùng đi du lịch để ép bằng được tiểu thư tả đi theo.

Suốt dọc đường tiểu thư tả lạnh lùng, Ngô Sở chỉ còn cách liên tục mớm bài (phóng pháo) cho nàng.

Kết quả là việc mớm bài này suýt chút nữa làm nổ tung tâm thái của Hồ Tổ tả tả.

Chàng có thể thiên vị, nhưng không thể thiên vị đến mức này chứ!

Tiểu Nguyệt Linh ngồi một bên che miệng nhỏ, muốn cười mà không dám.

Địa Khôn và Phượng Nghi ngồi trong xe quan chiến thì chỉ biết nhìn mũi, mũi nhìn tim, tim nhìn thần, thần du thái hư.

Làm đồ đệ thật là khó quá đi!

Ngô Sở lẳng lặng rút ra một xấp tiền đặt lên bàn: "Phượng Nghi, con lên đi!" Phượng Nghi ngẩng đầu chớp mắt, rồi chỉ đành đứng dậy tiến tới.

Dù sao nếu để Nguyệt Linh sư mẫu của họ lên thì e là xấp tiền đó chưa đánh nổi hai vòng đã sạch bách.

Ngô Sở đứng dậy đi ra phía sau toa xe, bế tiểu Nguyệt Linh đặt lên đùi mình, kết quả là ba đôi mắt trên bàn bài lập tức liếc về phía họ.

Tiểu Nguyệt Linh rúc vào lòng hắn, nhắm mắt giả vờ làm đà điểu.

May mà mọi người chưa đánh được hai vòng thì nơi đặt truyền tống trận đã tới. \n\nNgô Sở buông tiểu Nguyệt Linh xuống, bước ra khỏi toa xe nhìn ra ngoài.

Đập vào mắt là một vùng tuyệt vực lôi đình đầy thần lôi màu tím, và ở giữa vùng lôi đình đó bao bọc một mảnh đất nhỏ, diện tích chỉ tầm ba năm dặm.

Một tòa truyền tống trận đường kính trăm mét đứng sừng sững cô độc ở đó.

Khi mọi người tiến gần, vùng tuyệt vực lôi đình mở ra một lối đi.

Lôi thú kéo xe lao vào lối đi đó, chớp mắt đã đến trước tòa truyền tống trận.

Lúc này mọi người mới phát hiện ở đây thực ra có người canh giữ.

Bên cạnh tòa truyền tống trận là một căn nhà lớn, lúc này trước cửa đang có hai bóng người đứng đó, một con Kỳ Lân và một con Phượng Hoàng.

Thấy Ngô Sở và mọi người tới, Kỳ Lân và Phượng Hoàng nghênh đón.

Địa Khôn giải thích: "Họ ở đây canh giữ để tránh truyền tống trận bị phá hoại cố ý.

Ngoài ra còn có tác dụng rèn luyện tâm tính cho họ." Ở đây không có giải trí, chỉ có cô tịch, ngày thường số lần sử dụng truyền tống trận cũng không nhiều, ngoài việc có thể nói chuyện với nhau ra thì chỉ có thể lẳng lặng tu hành.

Sinh linh không chịu được tịch mịch thì không thể ở lại đây lâu.

Và ngược lại, những sinh linh không chịu được tịch mịch thì trên con đường tu hành cũng khó tiến xa.

Thế giới này, tu hành vốn dĩ luôn đi kèm với cô độc.

Ngay cả người có vài cô vợ như Ngô Sở cũng phải chịu đựng

được sự khô khan mới được.

"Tộc trưởng, các vị tiền bối..." Kỳ Lân và Phượng Hoàng tiến lên chào hỏi nhóm Ngô Sở.

Trước đây họ sẽ cảm thấy vị tiền bối Ngô Sở này bắt họ ở lại núi Tử Ngọc là cố ý giam lỏng họ.

Nhưng sau khi bốn con Kỳ Lân và hai con Phượng Hoàng đó trở về tộc, những suy nghĩ mang chút ác ý này cơ bản đã biến mất.

Tuy sáu con đó không nói ra chuyện xấu hổ của mình, nhưng những chuyện đó vẫn lưu truyền trong hai tộc.

Không khó để tưởng tượng đây là do Địa Khôn và Phượng Nghi cố ý làm vậy để đám Kỳ Lân và Phượng Hoàng đó nhận rõ hiện thực, đừng có tự cao tự đại nữa, thời đại đã khác rồi.

Vinh quang rực rỡ của tam tộc đã bị quét vào đống rác lịch sử một cách không thương tiếc, dù làm Kỳ Lân hay Phượng Hoàng thì cũng phải nhìn về phía trước. \n\nNgô Sở gật đầu với họ, cũng không nói gì nhiều, chỉ chắp tay nhìn quanh các trận pháp mà Phượng Nghi và Địa Khôn bố trí ở đây.

"Trận pháp bố trí cũng khá ổn, cường giả trảm nhị thi thông thường cũng khó mà phá được vùng lôi đình tuyệt vực bên ngoài." Ngô Sở chỉ đưa ra nhận xét chứ không ra tay chỉnh sửa trận pháp.

Một khi chỉnh sửa thì cần phải luyện lại trận bàn, quá phiền phức.

Ở ngoại vi Hỗn Độn này, cường giả cảnh giới trảm tam thi không dễ gặp.

Tính đến thời điểm hiện tại, những người có thể trảm tam thi chỉ có mấy người đệ tử mà lão tổ thu nhận, Chuẩn Đề thì không biết đã thành công chưa.

Ngoài ra chính là anh em Đế Tuấn.

Còn Phục Hy và Đông Vương Công có thành công hay không thì Ngô Sở cũng không rõ, đã rất lâu rồi không gặp họ.

Hiện giờ Yêu tộc đang chinh chiến bốn phương, tuy đánh đâu thắng đó nhưng những việc cần xử lý sau chiến tranh vẫn còn rất nhiều.

Mọi người đều không còn thời gian tiêu dao tự tại như trước kia nữa.

Sau khi nhận xét một hồi và an ủi vài câu với con Kỳ Lân và Phượng Hoàng đó, mọi người lại lên thú xa bước vào truyền tống trận.

Trong nháy mắt, một lượng linh khí khổng lồ được rót vào truyền tống trận, nó tỏa ra một luồng ánh sáng rực rỡ.

Khoảnh khắc tiếp theo, hư không kết nối, thú xa xuất hiện ở một tòa truyền tống trận khác.

Đập vào mắt, ngoài truyền tống trận ra là một cây cổ thụ khổng lồ thông thiên, như một ngọn đuốc lửa màu đỏ rực đâm thẳng lên trời, đứng sững giữa đất trời.

Trên cây cổ thụ đó có một cung thành tọa lạc, có những con phượng hoàng đang bay lượn.

Kiểu dáng này hơi giống với Tử Ngọc Thần Mộc ở núi Tử Ngọc, phía dưới trơ trọi, bên trên xây cung thành, trên nữa là tán cây che phủ.

Điểm khác biệt là cây xích mộc này lớn hơn Tử Ngọc Thần Mộc rất nhiều.

Nơi này là tinh cầu Phượng Hoàng do Phượng Nghi tạo ra cho Phượng tộc.

Và cây xích mộc thông thiên đó, không ngoài dự đoán, chính là cây bảo thụ của Phượng tộc từng mọc trong Bất Tử Hỏa Sơn —— Bất Tử Hỏa Đồng Mộc. \n\nLời giới thiệu của Phượng Nghi đã xác nhận suy đoán của Ngô Sở.

Trong những năm Ngô Sở bế quan, Phượng Nghi đã đến vùng đất bảo địa Bất Tử Hỏa Sơn của Phượng tộc vốn bị phong ấn vô số năm, và mang cây bảo thụ này ra.

Ở Bất Tử Hỏa Sơn, cây bảo thụ này đã nảy mầm trở lại.

Và giờ đây, cây bảo thụ này không chỉ lấy lại sức sống mới mà còn trở thành nơi nương náu của tộc Phượng Hoàng.

Chương 701

Tinh cầu Phượng Hoàng chỉ có diện tích bằng khoảng mười lần Trái Đất, đối với những sinh linh Hồng Hoang đã quen với những cảnh tượng vĩ đại thì diện tích này thực ra không lớn.

Dù sao địa giới núi Bất Chu cũng lớn bằng mấy trăm lần Trái Đất rồi.

Đặt tinh cầu Phượng Hoàng vào đại địa Hồng Hoang thì ngay cả một dãy núi cũng không bằng.

Nhưng đối với người từng thấy những nơi nhỏ bé như Ngô Sở thì diện tích đất đai như vậy thực ra đã khá lớn rồi.

Hơn nữa diện tích đất liền ở đây lớn hơn nhiều so với diện tích đại dương.

Tuy các thuộc tính hỏa nguyên tố nồng đậm hơn nhiều so với các thuộc tính khác, nhưng trên mảnh đất này vẫn mọc đầy các loại thực vật đa dạng.

Nhìn ra xa, đâu đâu cũng thấy những rừng cây bao la bát ngát.

Trên mảnh đất này, Phượng tộc chính là chúa tể.

Theo chân Phượng Nghi, mọi người đi vào cung thành trên cây bảo thụ, quy mô của cung thành lớn hơn nhiều so với vài kiến trúc trên đỉnh Thần Mộc ở núi Tử Ngọc.

Những gì Ngô Sở xây trên đỉnh Thần Mộc chỉ có thể coi là biệt thự nhỏ, còn nơi này thực sự có thể coi là một quần thể cung điện đồ sộ.

Nhưng cũng không thể trách Ngô Sở, dù sao Tử Ngọc Thần Mộc cũng chỉ lớn chừng đó, làm sao so bì được với bảo thụ của Phượng

tộc!

“Nơi này là do đệ tử xây dựng lại dựa trên Phượng Hoàng thành năm xưa, so với Phượng Hoàng thành lúc đó thì thực ra chưa bằng một phần mười.” Lời Phượng Nghi nói tuy là sự thật nhưng nghe kiểu gì cũng thấy hơi giống kiểu “khoe mẽ khiêm tốn”.

Tuy Ngô Sở năm xưa chưa từng đến Bất Tử Hỏa Sơn, chưa từng thấy tòa Phượng Hoàng thành đó, nhưng hắn cũng nghe nói Phượng Hoàng thành được xây ngay trên cây Bất Tử Hỏa Đồng Mộc.

Bất Tử Hỏa Đồng Mộc năm xưa không phải như bây giờ, tuy thân cây có thể nhỏ hơn một chút nhưng tán cây thì lớn hơn hiện tại nhiều.

Năm xưa Phượng Hoàng thành xây trong tán cây, đủ biết nó lớn đến mức nào. \n\nTiểu hồ ly nhìn quanh rồi gật đầu nói: “Ngoại trừ phong cảnh không có tiên khí như núi Tử Ngọc ra thì nơi này cũng khá ổn, rất hợp với Phượng tộc các ngươi.” Theo sự xuất hiện của nhóm Ngô Sở, những con phượng hoàng lớn nhỏ lần lượt hóa thành hình người, chạy lại chào hỏi.

Mọi người sống ở núi Tử Ngọc lâu như vậy, ít nhiều cũng đã quen mặt.

Sau màn chào hỏi, có con phượng hoàng báo cáo với Phượng Nghi mọi việc trên tinh cầu Phượng Hoàng.

Thấy vậy, Ngô Sở bảo Phượng Nghi đi xử lý công việc trước, còn họ thì đi dạo quanh quần thể cung điện này.

Hồ Tổ tả tả nhìn quanh rồi nói: “Thực ra họ dời ra thế này cũng tốt, có thể tránh xa tranh chấp ở Hồng Hoang, ta cũng muốn luyện chế một động thiên cho Thanh Khâu đại dã trạch rồi.” “Cái của họ không tính là động thiên, chỉ có thể coi là bán thành phẩm thôi.” Tiểu thư tả lắc đầu nói: “Động thiên thực sự phải giống như núi Ngọc Kinh vậy.”

Ngô Sở mỉm cười: "Chỉ cần nàng có thể luyện chế ra một món chí bảo hệ Càn Khôn thì trong phút chốc có thể thu cả Thanh Khâu vào trong đó, hình thành động thiên." Luyện chế chí bảo cơ bản là không thể, cực phẩm linh bảo đã là giới hạn rồi.

Tuy nhiên có thể thông qua hợp thành linh bảo để biến thành chí bảo hệ Càn Khôn, ví dụ như Hỗn Độn Bảo Hồ Lô của hắn.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cái Hỗn Độn Bảo Hồ Lô đó của hắn cũng chỉ có thể coi là chí bảo sơ cấp thôi.

Về công năng không bằng điện thoại Nghệ Bảo - Công Đức Chí Bảo của hắn.

Về uy lực cũng không bằng chí bảo Tru Tiên Kiếm Trận đồ.

Bốn thanh Tru Tiên kiếm tách riêng ra thì không tính là chí bảo, chỉ khi cả bốn kiếm phối hợp với Tru Tiên Kiếm Trận đồ thành một bộ hoàn chỉnh thì mới tính là sát phạt chí bảo.

Đủ biết muốn luyện chế chí bảo khó khăn đến mức nào.

Thanh Khâu Ly muốn biến phúc địa Thanh Khâu thành động thiên thì chỉ có thể tìm kiếm một số tiên thiên linh bảo hệ Càn Khôn, sau đó tiến hành hợp thành linh bảo để hình thành chí bảo hệ Càn Khôn mới, như vậy mới có hy vọng.

Linh bảo hệ Càn Khôn thực ra cũng không ít, ví dụ như bàn cờ Càn Khôn của hắn, hay bức tranh Càn Khôn trong tay A Vô... \n\nNghe Ngô Sở nói vậy, Thanh Khâu Ly không khỏi lườm hắn một cái, cảm thấy gã này chuyên môn làm nàng mất hứng: "Chàng không thể nói lời nào tốt đẹp hơn sao?" Ngô Sở khẽ ho một tiếng, cười nói: "Nàng có thể đợi tương lai ta chứng đạo thành thánh rồi ta giúp nàng luyện chế.

Chắc hẳn sau khi thành thánh, luyện chế một món chí bảo sẽ không quá khó đâu!" "Nghe còn được!" Nàng dừng lại một chút rồi

hơi ngạo kiều nói: “Biết đâu đến lúc đó ta cũng đã chứng đạo thành thánh rồi thì sao!

Chẳng cần đến chàng đâu!” Ngô Sở khẽ ho, rất muốn nói một câu: Ai cho nàng tự tin thế?

Nhưng nghĩ lại thôi bỏ đi, tránh để người phụ nữ này lại xúi giục tiểu thư tả vốn đang có chút khó chịu cùng nhau đối phó hắn.

Một đêm vui vẻ là chuyện sướng, nhưng ngày qua ngày, đêm lại qua đêm, lặp đi lặp lại liên tục suốt mấy tháng như vậy thì đúng là tra tấn.

Lần bị giáo huấn trước đó vẫn còn rành rành trước mắt đây!

Chẳng mấy chốc, khi nhóm Ngô Sở đang đi dạo thì Phượng Nghi bước tới, nói trực tiếp với Địa Khôn: “Sư đệ, đệ về tinh cầu Kỳ Lân một chuyến, xem trong tộc Kỳ Lân gần đây có con nào khi tấn cấp gặp phải tâm ma hay ngoại ma không.” Ngô Sở nghe vậy không khỏi nhướng mày.

Tâm ma thì dễ hiểu, tấn cấp gặp tâm ma phải kể đến “công lao” của lão ma đầu Ma Tổ kia.

Nhưng ngoại ma này là vật gì?

Chẳng lẽ là Vực Ngoại Thiên Ma trong truyền thuyết?

Cho tới bây giờ Ngô Sở vẫn chưa thấy Vực Ngoại Thiên Ma nào, thậm chí còn không rõ chúng hình thành như thế nào.

“Sao vậy?

Trong Phượng tộc của con gặp phải thứ này à?” Ngô Sở hỏi, những người khác cũng tò mò nhìn Phượng Nghi.

Nói đi cũng phải nói lại, trên đại địa Hồng Hoang tuy có sinh linh khi tấn cấp gặp phải tâm ma, nhưng thực ra vẫn khá hiếm, bình

thường tấn cấp cũng không có thiên kiếp gì.

Ngô Sở cũng không biết thiên kiếp trong thế giới tu hành tương lai là do ai làm ra, hay là Thiên Đạo tự nhiên hình thành?

Hay là do lão tổ sư phụ hắn làm ra.

Luận về môi trường tu hành, đại địa Hồng Hoang hiện tại thực sự là nơi tốt nhất.

Đợi đến tương lai có thiên kiếp thì môi trường tu hành sẽ không còn tốt như bây giờ nữa.

Vậy mà không ngờ trong vùng Hỗn Độn này lại đã có thứ gọi là "ngoại ma".

Phượng Nghi gật đầu: "Có một con phượng hoàng khi tấn cấp Kim Tiên cảnh gặp phải sự xâm thực kép của tâm ma và ngoại ma, hiện giờ đã ma hóa, không rõ tung tích.

Nhưng nó chắc chắn vẫn ở trên tinh cầu Phượng Hoàng này, nếu không thì khi nó rời đi, trận pháp bên ngoài chắc chắn sẽ có cảm ứng." \n\nNgô Sở xoa cằm nói: "Tình huống này khá hiếm gặp, trừ khi nó lòng có điều không cam, dẫn tới tâm ma, hoặc niệm tên của tôn ma đầu kia...

Tuy nhiên muốn ẩn nấp để không bị cường giả Đại La phát hiện thì cũng không khó, chỉ cần ẩn mình vào trong Đại Đạo, hoặc ẩn thân trong hư không là được.

Cách trước cần tu vi Đại La cảnh, còn cách sau cần hiểu biết cực sâu về Không Gian Đại Đạo, cũng cần tu vi Thái Ất cảnh, e là có người bí mật giúp nó ẩn nấp rồi." Ngô Sở nhắm mắt lại, thần thức lan tỏa ra ngoài.

Các pháp tắc Đại Đạo giữa đất trời khi cảm nhận được hơi thở của hắn đều không khỏi reo hò nhảy nhót, các xích thần Đại Đạo biến

ảo trên không trung.

Thiên địa pháp tắc trên tinh cầu Phượng Hoàng và tinh cầu Kỳ Lân đều do Ngô Sở bố trí, chúng giống như gặp được chủ nhân thực sự, tự nhiên vô cùng thân thiết với hắn.

Trong tình cảnh này, Ngô Sở gần như không tốn sức lực gì đã lôi được vài bóng người từ trong một huyệt động ngầm dưới đất ra, cách không nhiếp nã mang tới.

Chương 702

Rõ ràng là kẻ bị ngoại ma xâm thực không chỉ có một con phượng hoàng.

Khoảng cách mười mấy vạn dặm trước mặt hắn gần như bằng không.

Chỉ có điều khiến Ngô Sở cảm thấy hơi kỳ lạ là huyệt động ngầm đó lại có thể ẩn trong hư không.

Nếu không phải hắn cực kỳ am hiểu thiên địa pháp tắc nơi này thì thật sự không dễ phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Rõ ràng là có người đã cung cấp nơi ẩn náu cho chúng.

Còn ai cung cấp thì không cần đoán cũng biết.

Chỉ thấy con phượng hoàng bị ma khí xâm thực kia, lúc này trên người ma khí bốc lên cuồn cuộn, dưới sự khống chế của Ngô Sở nó cũng không vùng vẫy, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn.

Ngô Sở bóp nhẹ tay một cái, lập tức thấy những bóng người khác nổ tung giữa không trung, tất cả ma khí trên người chúng đều tràn về phía con phượng hoàng kia, khiến hơi thở của nó lập tức tăng vọt.

Trong chớp mắt từ Kim Tiên cảnh đã vọt lên Thái Ất cảnh.

Nhưng chút tu vi này trước mặt Ngô Sở vẫn không bõ bèn gì. \n \n“Lại là ngươi, bao năm không gặp, tu vi tăng trưởng không ít nhỉ.” Phượng hoàng đen lạnh lùng lên tiếng, tu vi không ra gì nhưng giọng điệu thì khá lớn.

Nhưng Ngô Sở lại thấy bình thường, vì người đang nói lúc này chính là tôn ma đầu năm xưa.

Có điều đây chỉ là một luồng phân hồn của tôn ma đầu đó thôi, nếu không tu vi của con hắc phượng hoàng này sẽ không chỉ dừng lại ở Thái Ất cảnh.

Nhưng dù vậy, nếu mặc kệ không quản thì lâu ngày chắc chắn có thể sinh ra một ổ ma vật.

Khi đám ma vật đó bò ra từ huyệt động ngầm, mảnh thiên địa này tất sẽ rơi vào ma họa.

Thậm chí tương lai ma vật trưởng thành đến mức đối kháng với Đại La cũng là chuyện đơn giản, chỉ cần Ma Tổ cho chúng thêm chút ma khí là được.

Và nếu Ma giới âm thầm kết nối với tiểu thế giới này thì phiền phức sẽ lớn đấy.

Hắc phượng hoàng lạnh lùng lên tiếng: "Năm xưa không trừ khử ngươi, ngược lại để con sâu nhỏ này trưởng thành đến cảnh giới hôm nay..." Ngô Sở mỉm cười: "Cho nên mới nói 'thà chọc ông lão tóc bạc, chớ khinh thiếu niên nghèo' mà!

Giờ có thấy hối hận không?

Tiếc quá nhỉ!

Trên đời này làm gì có thuốc hối hận.

Hay là ngươi thi triển đại pháp lực, ngược dòng thời gian trở về lúc đó để thay đổi vận mệnh đi?

Biết đâu làm lại một lần, ngươi sẽ thắng, thành công thống trị đại địa Hồng Hoang thì sao!" Hắc phượng hoàng hơi tức giận, im lặng không nói, sau đó bảo: "Thôi bỏ đi, bản tọa không chấp nhặt với ngươi, nơi này đã là nơi ngươi khai tịch thì bản tọa đổi chỗ khác vậy." "Ồ!

Ngươi nghĩ ta sẽ để luồng phân hồn này của ngươi rời đi sao?" Ngô Sở lắc đầu nói: "Nói đi cũng phải nói lại, chúng ta cũng vô số năm không gặp rồi, sao không trò chuyện chút đi?" "Bản tọa chẳng có gì để nói với ngươi cả!" Hắc phượng khinh khỉnh.

"Sao lại thế được?

Tuy chúng ta luôn ở hai phe đối lập, nhưng cũng coi như quen biết nhau vô số năm rồi còn gì!

Với tu vi hiện nay của ngươi, chẳng lẽ vẫn không thể ngược dòng thời gian sao?" Hắc phượng hoàng im lặng một hồi, lạnh lùng hỏi: "Ngươi đang châm chọc bản tọa đấy à?" Tính khí ma đầu vẫn chẳng ra sao, nhưng qua câu nói này có thể nghe ra, ngay cả tồn tại như Ma Tổ cũng không thể ngược dòng quá khứ từ dòng sông thời gian.

Đủ biết dòng sông thời gian của Hồng Hoang chắc chắn là không thể nghịch chuyển. \n\n"Châm chọc ngươi thì ngươi cũng có cắn được ta đâu!" Ngô Sở bật cười: "Có bản lĩnh thì ngươi bước ra khỏi Ma giới đi, chúng ta ra Hồng Hoang đại chiến vạn năm, ta sẵn sàng tiếp chiêu bất cứ lúc nào." Hắc phượng hoàng rất tức giận, trực tiếp đốt cháy ma khí trên người, lập tức ma diễm bốc lên ngùn ngụt.

Nhưng rất nhanh, Ngô Sở phát hiện ngọn ma diễm đó có thể làm hại đến con phượng hoàng kia, tuy nó không hề kêu la nhưng khi Ngô Sở phát hiện thì con hắc phượng hoàng đã hóa thành một vũng tro bụi, ngay cả ma khí trên người nó cũng bị thiêu rụi hoàn toàn.

Ma Tổ không muốn nói chuyện với hắn, phóng hỏa tự thiêu luôn.

Kết quả này khiến tất cả mọi người có mặt đều không khỏi ngỡ ngàng.

Tuy lời Ngô Sở nói có hơi chọc tức người ta, nhưng cũng không đến mức tức đến mức này chứ!

Ngô Sở cũng thấy bất ngờ, vì hắn còn chưa kịp mang bộ Tru Tiên Tứ Kiếm ra khoe nữa mà!

Nếu thật sự mang ra cho Ma Tổ xem chắc lão sẽ tức chết tại chỗ mất.

Búng tay một cái thổi bay đống tro bụi đó, Ngô Sở mới nói: "Xem ra để mọi người khai tịch tiểu thế giới ở ngoại vi Hỗn Độn lại vô tình tạo thuận lợi cho ma đầu này hành sự rồi." Ngô Sở nhìn Địa Khôn nói: "Ta cùng con đi tinh cầu Kỳ Lân xem thử." Địa Khôn gật đầu không nói gì, dẫn đầu bay về phía truyền tống trận.

Tinh cầu Phượng Hoàng đã xảy ra chuyện này thì khó tránh khỏi tinh cầu Kỳ Lân cũng gặp phải.

Tuy hiện giờ Phượng Hoàng và Kỳ Lân đều là tường thụy, nhưng ở vùng Hỗn Độn này, Hồng Hoang Thiên Đạo cũng không quản tới, bị Ma Tổ lợi dụng sơ hở cũng không phải chuyện lạ.

Nói đi cũng phải nói lại, tam tộc Hồng Hoang đúng là khổ chủ của Ma Tổ, vậy mà lão ma đầu này vẫn cứ nhắm vào tam tộc mà vặt lông, không sợ vặt trụi luôn sao.

Có giỏi thì đi vặt Long tộc ấy!

"Chúng ta cũng đi cùng đi!" Thế là mọi người lại từ tinh cầu Phượng Hoàng truyền tống tới tinh cầu Kỳ Lân.

Sau khi Ngô Sở cảm ứng một vòng quanh tinh cầu Kỳ Lân mà không thấy vấn đề gì, hắn nói: "Chắc là ma đầu kia vẫn chưa tìm được tới đây thôi!

Dù sao tìm kiếm trong vùng Hỗn Độn không dễ dàng như ở Hồng Hoang.

Sau này phải chú ý hơn, tránh để lão ma đầu đó lợi dụng sơ hở." Địa Khôn gật đầu, mời nhóm Ngô Sở tới mỏm đá cao kia ngồi.

So với Phượng Hoàng cung ở tinh cầu Phượng Hoàng thì tinh cầu Kỳ Lân của Địa Khôn nguyên thủy hơn nhiều.

Nơi đặt truyền tống trận chỉ có một vòng đá khổng lồ bao quanh, bên cạnh là một ngôi nhà xây bằng đá lớn, nhưng lại không có con kỳ lân nào canh giữ.

Cách truyền tống trận không xa là một mỏm đá cao, trên đó cũng không có kiến trúc ra hồn nào, ngược lại trên vách đá có một động phủ.

Có thể nói toàn bộ tinh cầu Kỳ Lân nhìn từ bên ngoài hoàn toàn là một vùng phong cảnh nguyên thủy.

Ngược lại, tòa truyền tống trận kia trông có vẻ hơi lạc lõng với khung cảnh xung quanh.

"Trong tộc Kỳ Lân của các con cũng sống rải rác à?" Tiểu Nguyệt Linh tò mò hỏi.

Địa Khôn gật đầu: "Dù sao tinh cầu Kỳ Lân này cũng không có gì nguy hiểm, nên cứ để họ tự ý chọn phong cách sống mình thích, ta cũng không yêu cầu gì, ngoài thỉnh thoảng giảng đạo cho họ ra thì mọi thứ đều rất tùy ý." Ngô Sở lắc đầu: "Vậy sau này con phải chú ý hơn, sống rải rác như vậy lại càng dễ để lão ma đầu kia lợi dụng sơ hở.

Nếu lão ma đầu tìm thấy tinh cầu Kỳ Lân của các con đầu tiên thì e là giờ con vẫn chưa phát hiện ra vấn đề đâu!" Địa Khôn có chút sợ hãi gật đầu, ra hiệu sẽ lập tức sửa đổi sai lầm.

Trải qua hơn trăm Nguyên hội sinh sôi nảy nở, Kỳ Lân tộc và Phượng Hoàng tộc vốn tập trung vào việc khôi phục tộc quần, số lượng thành viên trong tộc từ lâu đã vượt mức nghìn tỷ.

Tuy không thể so được với thời đỉnh cao trước kia, nhưng ít nhất cũng không còn yếu kém.

Chương 703

Mọi người theo chân Địa Khôn đến một động phủ trên vách núi cao.

Địa Khôn đã chuẩn bị sẵn hoa quả, mứt mật và linh tửu, có hai nữ tử do mẫu Kỳ Lân hóa hình đang giúp việc.

Ngô Sở nhìn phong cảnh bên ngoài động phủ, nói: "Nay hai tộc các ngươi dời đến vùng hỗn độn ngoại vực này để bồi dưỡng Kỳ Lân và Phượng Hoàng trẻ tuổi cũng có cái lợi.

Nhưng tương lai, nếu muốn thành viên trong tộc có sự trưởng thành cao hơn, vẫn phải trở về đại địa Hồng Hoang lịch luyện mới được." Địa Khôn và Phượng Nghi nghe vậy đều gật đầu.

Tiểu hồ ly thì bắt đầu chê bai động phủ đơn giản của Địa Khôn: "Tiểu Khôn, nơi này của ngươi cũng quá sơ sài rồi đó!

A Mang một chút cũng không chê sao?" A Mang chính là Phong Hậu Phong Mang, cô nàng có đôi chân dài cuồng dã, quan hệ với Địa Khôn vốn mập mờ.

Ngày trước khi Địa Khôn còn là một chú Kỳ Lân nhỏ, từng đi chọc tổ ong của nàng, bị nàng dẫn theo đàn ong dại truy sát qua mấy ngọn núi, đốt cho đầu sưng đầy cục.

Vì trên người Kỳ Lân đều là lân phiến, chỉ có trên đầu mới có chỗ hạ châm.

Có lẽ tình cảm của họ đã bắt đầu từ lúc đó chăng!

Địa Khôn khẽ ho một tiếng, chuyển chủ đề: "Sư phụ, việc lão ma đầu kia tái xuất gây rối, có cần báo cho các đạo hữu khác không?" Ngô Sở khẽ gật đầu: "Nếu gặp thì cứ bảo họ một tiếng.

Các ngươi phải nhớ một điều, bất luận chúng ta và các đạo hữu khác có bất hòa hay mâu thuẫn lớn đến đâu, khi đối mặt với ma nghiệt, đều nên tạm gác mâu thuẫn sang một bên, cùng nhau tiêu diệt ma nghiệt mới là việc hàng đầu.

Chúng ta có thể mượn đao diệt ma, nhưng không được coi ma đầu là đao để mượn." Mọi người nghe vậy đều gật đầu, đạo lý này Ngô Sở đã nói với họ từ lâu.

So với các sinh linh khác, ma nghiệt mới là kẻ thù chính yếu của đại địa Hồng Hoang.

Đặc biệt là những kẻ mang theo lòng không cam và oán hận, sau khi ma hóa thường sẽ mất đi lý trí vốn có, chúng chỉ biết giết chóc và phá hoại.

Thương hại những sinh linh ma hóa này chẳng khác nào tự sát.

Tại Kỳ Lân tinh của Địa Khôn, Ngô Sở và mọi người không ở lại quá hai ngày đã rời đi, thực sự là chẳng có gì để ở lại.

Cảnh đẹp thì không nói tới, điều kiện lại đơn sơ, điểm đáng khen duy nhất có lẽ là ở đây có một số thực vật kỳ lạ có thể dùng làm mỹ thực.

Nhưng vấn đề là khi Tiểu Nguyệt Linh muốn trổ tài thì nơi này lại chẳng có nhà bếp để nàng thi triển, nàng chỉ có thể tự mình dựng một bếp lộ thiên tạm thời.

Có thể thấy Địa Khôn không phải là một đầu Kỳ Lân biết tận hưởng cuộc sống.

Trở về Phượng Hoàng tinh nghỉ ngơi vài ngày, Ngô Sở và mọi người rời đi, tiến vào vùng hỗn độn bên ngoài Phượng Hoàng tinh.

Sau đó, Ngô Sở bố trí Tru Tiên Kiếm Trận, để Hồ Tổ tả tả vào phá trận.

Ngô Sở vung tay lên, một đạo trận đồ từ trong ống tay áo bay ra, xoay tròn giữa hư không hỗn độn, hóa thành một tòa thạch đài, bốn phương thạch đài lơ lửng bốn tòa Thiên Khuyết.

Ngô Sở đưa tay chỉ một cái, thấy Tru Tiên tứ kiếm từ trong tay áo bay ra, lần lượt treo trên cửa bốn tòa Thiên Khuyết.

Bốn thanh hung kiếm này vừa kết hợp với Thiên Khuyết, hung uy lập tức bộc phát.

Nhất thời, sát khí tràn ngập, khí tức hủy diệt bao trùm, dù đứng ngoài trận cũng cảm thấy tâm thần lung lay.

Nhìn đệ nhất sát trận Hồng Hoang đầy sát khí và hủy diệt này, Hồ Tổ tả tả lập tức lộ vẻ u oán: "Chàng quả nhiên muốn giết thiếp sao?

Qua bao năm tháng dài đằng đẵng này, có phải chàng đã chán thiếp rồi không?

Tên đàn ông phụ bạc nhà chàng, có phải lại nhìn trúng con hồ ly tinh nào rồi không?" Nhìn người phụ nữ bị "kịch sĩ" nhập thân này, Ngô Sở cũng không còn gì để nói.

Bên cạnh, Thư tỷ mím môi cười, Tiểu Nguyệt Linh che miệng nhỏ, tiểu hồ ly quay đầu nhìn quanh, còn Địa Khôn và Phượng Nghi thì lặng lẽ nhìn sát trận, bộ dáng như thể "tâm thần đã bị nhiếp phục". "Nàng ngay cả chính mình cũng mắng luôn à!" Ngô Sở có chút cạn lời, "Dù có lợi hại hay xinh đẹp đến đâu, con hồ ly tinh nào có thể so được với nàng?

Nàng là Hồ Tổ cơ mà!

Thôi được rồi, vào phá trận đi!

Ta sẽ kiểm soát tốt, nhất định sẽ dùng một kiếm hoàn mỹ tiễn nàng đi..." "Chàng... chàng nói lời này mà nghe được sao?" "Đừng quậy nữa!

Đang nói chuyện chính sự đây!" Ngô Sở lườm nàng một cái, nói: "Làm thế nào thì không cần ta nói nhiều chứ?

Nàng đã có hai lần kinh nghiệm rồi..." "Hai lần trước cũng đâu có hung hiểm như thế này!" Tuy không thể nhìn thấu mọi thứ trong trận, nhưng khí tức sát lục và hủy diệt kia nhìn qua đã thấy không dễ chọc, Hồ Tổ tả tả trong lòng có chút hoảng.

Kết quả là bị Ngô Sở vỗ một chưởng vào bờ mông kiều diễm, cả người bay thẳng vào trong trận.

Ngay sau đó, Ngô Sở cũng bước lên thạch đài trong trận, khống chế kiếm trận.

Bên trong cửa Tru Tiên kiếm, khi Thanh Khâu Ly vừa vào, Tru Tiên kiếm treo trên cửa rung động, trong nháy mắt đã trảm về phía nàng.

Thanh Khâu Ly triển khai phòng ngự, đại đạo thần liên quấn quanh thân thể, đồng thời bắt đầu điều động các loại tình tự đại đạo chuẩn bị bị trảm ra, để tránh lát nữa không kịp.

Khi Tru Tiên kiếm trảm xuống, đại đạo thần liên bao quanh nàng lập tức bị chém tan tành.

Còn cả người nàng cũng bị chém bay vào trong Tru Tiên Thiên Khuyết.

Trong Thiên Khuyết sau cánh cửa đó, kiếm khí vốn ẩn giấu chưa phát, khi Thanh Khâu Ly tiến vào, lập tức giống như giọt nước rơi vào chảo dầu sôi, bùng nổ trong nháy mắt, từ bốn phương tám hướng quét về phía nàng.

Nhất thời cát bụi mịt mù, những hạt cát bay theo gió kia đều là những đạo kiếm khí lạnh lẽo.

Không ngăn được!

Người đàn ông nhẫn tâm này!

Trực giác mách bảo Thanh Khâu Ly rằng cho dù nàng có đem hết linh bảo ra cũng không đủ cho thanh hung kiếm này trảm, vì thế nàng đành từ bỏ kháng cự, nhanh chóng điều động những tình tự đại đạo cần trảm ra và tập trung chúng lại.

Phựt phựt phựt...

Đó là tiếng kiếm khí xuyên qua cơ thể.

Tâm mạch bị hủy, thân thể trọng thương gần chết, nhưng nguyên thần vẫn ổn.

Một lần nữa cảm nhận được cảm giác cái chết cận kề khiến nàng thấy thời gian như ngưng đọng, những cảnh tượng ngày xưa không tự chủ được mà hiện lên trong đầu.

Khoảnh khắc này khiến nàng buông bỏ kháng cự, buông bỏ tất cả, hồi tưởng lại mọi chuyện đã qua, dù có không nỡ cũng dường như đã buông xuống được hết.

Bên ngoài chỉ là thời gian chớp mắt, nhưng trong suy tưởng của Thanh Khâu Ly lại dài như vô tận.

Xung quanh sóng yên biển lặng, kiếm khí lạnh lẽo ban đầu đã bình lặng, khí tức sát lục và hủy diệt cũng thu liễm đến cực điểm.

Chương 704

Nàng không tự chủ được mà ngã xuống, máu tươi từ trên người lan ra, chảy về bốn phương tám hướng... nàng dường như đã không còn hơi thở.

Trên trận đài, Ngô Sở cúi đầu nhìn người phụ nữ nằm dưới đất, khẽ cau mày.

May mắn thay, không bao lâu sau, bóng dáng kia đã từ trong vũng máu ngồi dậy, rồi hét lên một tiếng lao về phía Ngô Sở trên trận đài, đấm đá túi bụi: "Đau lắm đấy, chàng có biết không?" Ngô Sở không nhìn người phụ nữ đang dùng nắm đấm nhỏ nện mình, mà nhìn về phía một bóng người khác đang từ từ đứng lên từ vũng máu.

Không sai, chính là loại thần thái vô dục vô cầu, vô bi vô hỷ đó.

Một sự bình tĩnh và chân ngã thuần khiết khiến người ta có chút sợ hãi.

Ngô Sở thu lại Tru Tiên Kiếm Trận, đây là lần đầu tiên hắn sử dụng nó.

Ai mà tin được lần đầu ra quân, hắn lại dùng kiếm trận trảm chính nương tử nhà mình chứ!

Hắn cũng không biết Tru Tiên Kiếm Trận của Ma Tổ năm xưa có giống thế này không.

Có điều Tru Tiên Kiếm Trận Đồ sau này đã được lão tổ sư phụ luyện chế lại, bốn tòa Thiên Khuyết và thạch đài kia rất có thể là do lão tổ thêm vào sau này.

Chấp Ngã thân của Thanh Khâu Ly lúc này vẫn bám trên người hắn như con bạch tuộc, không chịu leo xuống.

Chấp Ngã thân của nàng dường như biểu hiện mạnh mẽ hơn ở phương diện tình cảm nam nữ, có thể thấy chấp niệm đáng sợ nhường nào.

Một bóng người khác ngẩng đầu nhìn quanh, rồi nở nụ cười với mọi người.

Nhưng nụ cười đó rõ ràng có chút đạm nhiên thoát tục, tựa như không có tình cảm. "Đừng quậy, trước tiên hãy cảm nhận tâm cảnh đó đi." Ngô Sở ra hiệu cho Chấp Ngã thân của Thanh Khâu Ly đang bám trên mình.

Trảm Tam Thi chính là trảm đi tất cả những tình cảm có thể ảnh hưởng đến bản thân, cảm nhận sự thay đổi của tâm cảnh do tình tự đại đạo mang lại, từ đó nâng cao tâm cảnh và tu vi.

Khi trảm đi tam thi, chỉ còn lại Chân Ngã, trạng thái vô bi vô hỷ, vô dục vô cầu, tâm như lưu ly, ý như gương sáng, phảng phật thế gian vạn vật đều là hư không, quả thực dễ khiến thần trí minh mẫn, thần thức nhạy bén, giúp người ta luôn ở trong trạng thái bình tĩnh tuyệt đối.

Ngô Sở cũng không biết trạng thái này giúp ích bao nhiêu cho việc lĩnh ngộ Đại Đạo Nguyên Hạch.

Nếu Thanh Khâu Ly có thể nhân cơ hội này lĩnh ngộ Nguyên Hạch, rồi ngộ ra một con đường riêng của mình, biết đâu tương lai nàng cũng có cơ hội chứng đạo thành thánh!

Đương nhiên việc này rất khó, đã bao nhiêu năm trôi qua, họ vẫn chưa lĩnh ngộ được chút lông tóc nào của Đại Đạo Nguyên Hạch.

Đây là đã có vật tham chiếu để nghiên cứu rồi mà kết quả vẫn vậy.

Nghĩ đến trong sử thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, khi không

có Hồng Mông Tử Khí, số người chứng đạo ít ỏi đến tội nghiệp cũng không phải không có lý do.

Hãy nghĩ đến những đại năng của các giáo phái tương lai, có thể nói thiên phú của họ không tốt sao?

Thế nhưng trong số những đại năng đó sau này lại không xuất hiện thêm Thánh nhân nào, đủ hiểu con đường này khó đi đến mức nào.

Khi Ngô Sở trở lại bên cạnh mọi người, mọi người nhìn Chân Ngã chi thân của Thanh Khâu Ly cũng không khỏi nghi hoặc.

Tiểu Nguyệt Linh hỏi thẳng: "Ly tỷ tỷ không sao chứ?

Sao muội thấy phân thân kia của tỷ ấy lúc nãy nhìn chúng ta tuy cười nhưng lại cho cảm giác xa cách ngàn dặm, như thể không có tình cảm vậy." Ngô Sở lắc đầu cười nói: "Trảm ra tam thi tương đương với việc tách rời tất cả tình cảm khỏi bản thân, Chân Ngã còn lại mà tình cảm vẫn phong phú như thế thì mới là lạ." "Nhưng như vậy thực sự không sao chứ?" Tiểu Nguyệt Linh chưa trảm thi hiển nhiên không hiểu rõ tình hình.

Hậu Thổ thư tỷ bên cạnh tuy cũng không hiểu rõ về trảm thi, nhưng nàng không hỏi như Tiểu Nguyệt Linh mà chỉ trầm tư nhìn mọi thứ.

Trí tuệ và tâm chí của nàng rõ ràng cao hơn Tiểu Nguyệt Linh mấy bậc.

Nhiều lúc Tiểu Nguyệt Linh ở nhiều phương diện cứ như một cô nàng ngốc nghếch vậy. "Trảm tam thi đều cần trải qua những quá trình này, không sao đâu." Ngô Sở nói rồi nhìn sang Phượng Nghi và Địa Khôn: "Hai người các ngươi ở cảnh giới đệ nhất thi cũng đủ lâu rồi, nhân cơ hội này trảm luôn đệ nhị thi đi!" Cả hai gật đầu, cũng

không cần Ngô Sở giúp đỡ, họ đã ở cảnh giới này rất lâu, nhiều tình tự đại đạo đã lĩnh ngộ hoàn tất, họ có thể tự mình thử trảm thi.

Nếu thực sự không được thì mượn ngoại lực sau cũng được. ...

Hơn trăm năm sau, Ngô Sở và mọi người mới từ Phượng Hoàng tinh trở về đại địa Hồng Hoang.

Lúc này Thanh Khâu Ly đã hoàn thành việc lĩnh ngộ Tam Thi cảnh, Chân Ngã chi thân đã được nàng thu lại.

Vì Chân Ngã để lại quá dễ khiến người ta cảm thấy xa cách.

Ánh mắt như thấu hiểu mọi chuyện trên đời, nhìn thấu tất cả đó khiến Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly nhiều lần tê dại cả da đầu.

Nhiều chú Phượng Hoàng nhỏ thậm chí không dám nhìn thẳng vào nàng, như thể sẽ bị nhìn thấu tâm can ngay lập tức, đều chọn cách tránh xa nàng.

Khi Ngô Sở bị chân thân của Thanh Khâu Ly nhìn chằm chằm, tuy không đến mức tê da đầu nhưng đúng là rất khó nảy sinh dục vọng gì với nàng.

Không linh thoát tục, không giống vật phẩm nhân gian chính là để chỉ Chân Ngã chi thân ở trạng thái này.

Cảm giác ở trạng thái này thế nào Ngô Sở rất rõ, sau khi trảm ra đệ tam thi hắn cũng đã từng trải nghiệm trạng thái không linh vô niệm vô tư này.

Sau khi hoàn thành cảm ngộ tâm cảnh về phương diện này, hắn mới dung hợp đệ tam thi.

Sau khi dung hợp, cường độ nhục thân của hắn lại tăng thêm một bậc, gần như đạt đến cực hạn mà dưới Thánh nhân cảnh có thể đạt tới, và kết thành một lớp kén đá bên ngoài cơ thể.

Thấy vậy, Thanh Khâu Ly đành để Chấp Ngã thân thu lại Chân Ngã thân.

Nhưng Chấp Ngã thân và Chân Ngã thân lại là hai thái cực, một bên cực độ bình tĩnh không chút dục vọng, một bên lại đối với Ngô Sở nhiệt tình như lửa, quấn quýt không rời, tình yêu nồng cháy đó khiến mọi người đều thấy không thể tin nổi.

Dù sao trước đây Hồ Tổ tả tả có thích đối phương đến đâu cũng vẫn giữ kẽ, nhưng giờ thì ngay cả sự giữ kẽ cũng không thèm nữa, hoàn toàn phớt lờ ánh mắt của mọi người.

Thư tỷ nhìn thấy cũng không khỏi tức giận, nhưng nàng lại ngại không muốn nổi giận ra mặt, thế là thúc giục Ngô Sở mau chóng trở về, nàng muốn đi bế quan.

Chọc không nổi thì trốn không nổi sao?

Mắt không thấy tâm không phiền.

Tuy nhiên Ngô Sở cảm thấy Hồ Tổ tả tả làm vậy chắc chắn là cố ý.

Ngay cả khi Chấp Ngã thân có tình cảm nồng nàn nhất với hắn, nhưng với tu vi của nàng thì không thể nào không khống chế được.

Vậy mà nàng lại phóng túng tình cảm đó, mặc ý giãi bày, hoàn toàn không màng đến cảm nhận của người khác, rất khó nói nàng không phải đang cố ý kích thích Hậu Thổ thư tỷ.

Chỉ là dù đã nghĩ đến khả năng này nhưng Ngô Sở cũng không dám nói, càng không dám hỏi.

Hắn nhỏ bé, yếu ớt lại đáng thương, chỉ có thể chọn cách lặng lẽ chịu đựng mà thôi.

Chương 705

Chỉ là điều Ngô Sở và mọi người không ngờ tới là khi họ vừa trở về đại địa Hồng Hoang, liền nhận được lời mời từ Thiên Đình.

Thái Nhất khi cảm nhận được khí tức của họ quay lại Hồng Hoang đã trực tiếp dùng đại đạo liên lạc, hỏi hắn: "A Sở huynh đệ, có hứng thú cùng chúng ta vây quét Huyết Hải không?" "Vây quét Huyết Hải?

Các ngươi định giết Minh Hà sao?

Sao vậy?

Hắn không chịu gia nhập Thiên Đình à?" Ngô Sở tò mò hỏi.

Kết quả Thái Nhất lại hỏi một câu: "Ngươi không phiền khi Minh Hà gia nhập Thiên Đình sao?" Ngô Sở càng thêm thắc mắc, hắn gia nhập hay không quan quái gì đến ta?

Ta phiền cái gì?

Đang phân vân thì Thái Nhất lại nói: "Chẳng phải ngươi đã từng nói những ma nghiệt chưa chết hết dưới trướng Ma giáo năm xưa đều đã gia nhập Huyết Hải sao?

Loại thế lực có dính líu đến ma nghiệt này, Yêu tộc Thiên Đình chúng ta sao có thể dễ dàng cùng hội cùng thuyền?

Như vậy chẳng phải là thị phi bất phân, bất nhân bất nghĩa sao..." Chà!

Ngay cả đại nghĩa cũng lôi ra rồi.

Ngô Sở khoái chí cười nói: "Được!

Tiêu diệt ma nghiệt là trách nhiệm của mỗi người, tính cả ta nữa!"

Phượng Nghi và Địa Khôn không cùng hắn trở về, vì thế trên thú xa lúc này ngoại trừ Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly thì chỉ có Tiểu Nguyệt Linh, tiểu hồ ly và mẫu Lôi Thú.

Tiểu Nguyệt Linh tuy đã là Đại La cảnh nhưng lúc này nàng lại là người yếu nhất trong đám.

Ngô Sở dặn dò tiểu Lôi Thú Tuyệt Ảnh một tiếng, bảo nó chuyển hướng thẳng tới Huyết Hải.

Thế là tiểu Lôi Thú trực tiếp thi triển pháp lực bao bọc thú xa, hóa thành một đạo lôi đình chui tạt vào lòng đất.

Huyết Hải nằm sâu dưới đáy Hồng Hoang, truyền thuyết nói là do phế huyết của Bàn Cổ đại thần hóa thành, rộng lớn vô cùng, dưới sự bao bọc của Đại Địa Thai Mô, dường như tự thành một giới.

Dưới bầu trời do Đại Địa Thai Mô hóa thành là một mảnh xám xịt.

Một chiếc thú xa được lôi đình bao bọc xuyên qua Đại Địa Thai Mô, lao thẳng vào thế giới màu máu này, thu hút vô số ánh mắt.

Ngô Sở dẫn theo bốn người vợ và một con mẫu Lôi Thú bước ra khỏi xe.

Trên Huyết Hải, sóng đỏ cuồn cuộn, mùi tanh xộc vào mũi, thậm chí khiến người ta muốn nôn mửa.

Nhưng lúc này, nơi đáng sợ này đã bị bao vây bởi vô số quân sĩ mặc giáp cầm vũ khí kéo dài vô tận.

Những quân sĩ này, cấp bậc thấp nhất cũng là Hóa Hình cảnh, tức là Địa Tiên.

Thiên Tiên cảnh làm đội suất, Kim Tiên cảnh làm úy quan, Thái Ất cảnh làm tướng lĩnh, nhiều không đếm xuể.

Các yêu tướng yêu soái cấp Đại La cũng cực kỳ nhiều.

Tiếng trống chiêng vang trời, cờ xí phấp phới, sát khí bao trùm Huyết Hải, dường như ngay cả những đợt sóng máu giận dữ cũng bị khí tức này trấn áp.

Đây chính là tứ phương đại quân của Yêu tộc Thiên Đình, họ trong mấy trăm năm qua đã quét ngang đại địa Hồng Hoang, đội ngũ càng đánh càng lớn, cường giả càng đánh càng nhiều.

Tứ phương đại quân Thiên Đình chiếm lĩnh bốn phía, dường như đã bao vây chặt Huyết Hải.

Ở vị trí dẫn đầu tứ phương đại quân là Đế Tuấn, Thái Nhất, Thường Hi, Phục Hy, Nữ Oa, Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu, Côn Bằng, Côn Luân tam huynh đệ, bộ đôi mặt khổ (Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn), Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử... thậm chí ngay cả Tứ Hải Long Vương cũng có mặt, dẫn đầu là Ngao Càn.

Trong số các yêu tướng cũng thấp thoáng bóng dáng của Long tộc.

Ngoài ra còn có Đấu Mẫu Nguyên Quân dẫn theo các tinh quân, khi Ngô Sở ở Thái Dương Thần Điện đã từng gặp họ.

Ngô Sở không ngờ những người này đều tới cả, mình về thật đúng lúc.

Thiên Đình không chỉ tung hết bài tẩy mà còn mời không ít viện binh ngoài...

Có điều, chỉ đánh một Minh Hà thôi mà cần phải thận trọng như vậy sao?

Hay là mọi người chỉ đến để làm màu, dù sao cũng là danh nghĩa diệt ma mà!

Sâu trong Huyết Hải, vô số sinh linh yếu ớt trốn dưới đáy biển run lẩy bẩy, trong đó có cả con muỗi cái chưa hóa hình xuất thế kia.

Với tư cách là thủy tổ của Văn tộc - Huyết Sí Hắc Văn, lúc này nàng trước mặt các cường giả vẫn cực kỳ yếu ớt, ngoài việc trốn đi run rẩy thì không dám có hành động dư thừa nào.

Còn trong động phủ của Minh Hà ở sâu dưới Huyết Hải, trên khuôn mặt đỏ au của Minh Hà, sắc mặt xanh mét, thân hình khẽ run lên, đó không phải là hưng phấn mà hoàn toàn là do tức giận.

Hắn không ngờ Yêu tộc Thiên Đình quét ngang bốn phương, tiếp nhận vô số sinh linh, thế mà đến Huyết Hải của hắn lại không chấp nhận sự đầu hàng của họ, thật là khi người quá đáng!

Trong Huyết Hải thần điện, vô số ma nghiệt và sinh linh Huyết Hải lúc này tuy có sợ hãi nhưng cũng chưa đến mức khóc lóc thảm thiết, họ vẫn còn bài tẩy lớn nhất. "Lão tổ, chúng ta hiện tại đã không còn đường lui, thay vì ngồi chờ chết, chi bằng liều chết một phen, tệ nhất chúng ta còn có thể trốn vào Ma giới..." Người nói lời này chính là Thấp Bà, kẻ năm xưa bị Minh Hà trảm đi một nửa nguyên thần để giao nộp cho lão tổ.

Trải qua bao năm tháng tu hành, hắn cũng đã sớm khôi phục lại phong độ năm xưa.

Hắn vừa nói vừa liếc nhìn Ba Tuần, đại tướng mạnh nhất dưới trướng Minh Hà.

Minh Hà lướt nhìn các tướng dưới trướng, gật đầu nói: "Nếu Thiên Đình đã khi người quá đáng, coi chúng ta là ma, vậy được, chúng ta sẽ liên thủ với Ma giới, tiêu diệt sạch tứ phương quân của Thiên Đình, đánh lên Thiên Đình, lật đổ Thiên Cung đó.

Ba Tuần, giúp ta liên lạc với Ma Tổ..." ...

Lúc này, trên không trung Huyết Hải. "Đại sư huynh, chỉ chờ huynh nữa thôi!" Đông Vương Công cười nói.

Mọi người cũng nhìn về phía hắn, Ngô Sở gật đầu, truyền âm hỏi họ: "Các ngươi vây ở đây mà không ra tay, không lẽ chỉ là để chờ ta?

Nếu ta không về thì sao?" Phục Hy cười nói: "Thực ra chúng ta chỉ là đang đợi Minh Hà liên thủ với Ma giới, dưới trướng Minh Hà có ma nghiệt đại tướng, lúc mấu chốt chắc chắn sẽ liên lạc với Ma giới.

Chúng ta hy vọng có thể nhân cơ hội này gây trọng thương cho Ma giới.

Nếu không thì cần gì phải tập trung nhiều cường giả thế này." "Đương nhiên chuẩn bị trước chiến tranh cũng là một phần, nếu không bố trí một phen, đại chiến trong Huyết Hải này e rằng sẽ gây tổn hại cho đại địa Hồng Hoang..." Ngô Sở suy nghĩ một chút rồi nói: "Lần này ở ngoại vực, ta phát hiện lão ma đầu kia đang âm thầm xâm chiếm những tiểu thế giới đó, các ngươi nếu gặp các đạo hữu khác đến Hồng Hoang, nhất định phải chuyển cáo tin tức này cho họ, nhắc họ phải cẩn thận lão ma đầu kia..." Đối với La Hầu - lão ma đầu này, mọi người ít nhiều vẫn có chút kiêng kỵ.

Đối phương dù sao cũng là nhân vật từng tranh phong với Thánh nhân lão tổ năm xưa, vả lại ba tộc Hồng Hoang biến thành như ngày nay cơ bản là do lão ma đầu này giở trò.

Sức phá hoại của lão ma đầu có thể thấy rõ.

Chương 706

Mọi người nghe vậy đều không khỏi nghiêm mặt, lão ma đầu kia nếu vươn móng ma tới những tiểu thế giới trong hỗn độn ngoại vực, không có Thiên Đạo Hồng Hoang che chở, chủ nhân của những tiểu thế giới đó lấy gì để chống lại thủ đoạn của hắn?

Sau khi nhắc một câu, Ngô Sở lại nói: "Ta thấy Minh Hà có lẽ cũng để lại hậu thủ ở hỗn độn ngoại vực.

Năm xưa khi Tiểu Bạch Trạch giao dịch Hóa Linh đại trận dường như đã gặp người nghi là của Huyết Hải.

Ta đoán lão già Minh Hà kia sớm đã cảm thấy không ổn, âm thầm bố trí hậu thủ ở hỗn độn ngoại vực rồi..." "Lão già này cũng thật giảo quyệt!" Thông Thiên cười mắng.

Mọi người đang tán gẫu thì cảm nhận được khí tức của Ma giới cuộn trào từ phía dưới Huyết Hải. "Đến rồi!" Mọi người lên tinh thần.

Thông Thiên trực tiếp hét lớn: "Giao lão già Minh Hà đó cho ta!" Xương cốt khó gặm thì Thông Thiên cứ thích lao vào, tính tình hắn vốn cứng cỏi như vậy.

Thái Nhất cười nói: "Thế không được!

Lần này tiêu diệt Huyết Hải, Thiên Đình là chủ lực, Minh Hà mà giao cho người khác đánh chẳng phải làm nhục uy danh Thiên Đình ta sao?" Thông Thiên nhíu mày, lại nói: "Vậy được, giao kẻ mạnh nhất trừ hắn ra cho ta." Ngô Sở cười nói: "E là cũng không được, kẻ mạnh nhất dưới trướng Minh Hà chắc là ma nghiệt Ba Tuần, tên đó có thù với ta, hắn phải để lại cho ta, hay là đưa phu nhân của hắn cho ngươi nhé?" "..." Bảo ta đánh phụ nữ, coi thường ai vậy?

Thông Thiên không thèm để ý tới hắn!

Rút đại kiếm ra, nhắm thẳng phía dưới Huyết Hải chém xuống một kiếm.

Cùng lúc đó, một tòa bảo tháp xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, rủ xuống từng luồng khí huyền hoàng.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp giờ đã là vật của Thông Thiên.

Cũng không biết có tòa công đức chí bảo này trấn áp khí vận, tương lai hắn có còn tiếp tục "hữu giáo vô loại", thu nhiều đồ đệ đến thế không.

Oanh...

Huyết Hải nổ tung, vài bóng người dẫn theo ức vạn Huyết Thần Binh lao về phía quân đội Thiên Đình.

Những bóng người mạnh mẽ đó vừa vọt ra khỏi Huyết Hải đã bị mọi người chia nhau đối phó.

Thái Nhất cầm Hỗn Độn Chung lao thẳng về phía Minh Hà Lão Tổ dẫn đầu.

Thông Thiên không đặc biệt tìm ai, vung một kiếm ra liền bị một cường giả chặn lại.

Ngô Sở thấy bóng người đó liền cười nói: "Thông Thiên sư đệ, đệ chưa ăn cơm à?" "Hả?

Đúng vậy!

Lâu rồi chưa ăn." Thông Thiên không hiểu ý, gật đầu nói. "..." Kẻ tiếp nhận một kiếm của hắn chính là Thấp Bà.

Tên này tu vi hiển nhiên không bằng Thông Thiên, tuy lúc này có ma khí cuồn cuộn trợ giúp tăng tiến không ít, nhưng Thông Thiên đã là

cảnh giới trảm tam thi, tu vi chuẩn thánh hậu kỳ làm nền tảng.

Một kiếm của tu vi này chém ra mà bị đối phương chặn được, hiển nhiên là không dùng sức, nên Ngô Sở mới hỏi vậy.

Ngô Sở nói rồi cũng lao về phía một kẻ, tùy tay kéo một cái, thấy một đạo đại đạo thần liên bị hắn kéo ra từ hư không, quật về phía bóng người đó.

Đại đạo thần liên hóa thành một con thần văn cự long quấn về phía đối phương.

Bóng người kia cũng không sợ, vung hắc thương trong tay đâm thẳng vào đầu rồng.

Thanh Khâu Ly đứng cạnh Ngô Sở, thấy một bóng người trong đó cũng lao lên theo.

Thậm chí khi còn ở trên không, thân hình đã phân làm hai, biến ra hai Thanh Khâu Ly, chính là Chấp Ngã thân và Chân Ngã của nàng.

Hậu Thổ thư tỷ nhìn tiểu hồ ly và Tiểu Nguyệt Linh trên thú xa: "Hai đứa cứ ở trên xe này, Lưu Tô, Tuyệt Ảnh, trông chừng chúng." Dứt lời, thân hình nàng biến mất tại chỗ, xuất hiện phía sau bóng người mà Thanh Khâu Ly đang quấn lấy.

Thanh Khâu Ly nhìn Hậu Thổ thư tỷ nói: "Ả là của ta, tỷ đi tìm đứa khác đi." Thư tỷ liếc nhìn nàng một cái, nói: "Đừng quậy!

Trảm sớm đi còn về nhà sớm!" Nói rồi, nắm đấm của Thư tỷ đã oanh về phía Ô Ma. "..." Thanh Khâu Ly nghiến răng không nói, còn Ô Ma thì trong lòng chửi thề.

Có điều được ma khí gia trì, ả cũng không sợ, trong tay cầm một thanh hắc sắc nguyệt luân chặn trước nắm đấm của Thư tỷ, phát ra những tiếng bình bình.

Đồng thời một bóng người vọt ra từ người ả, chặn đứng đòn tấn công của Thanh Khâu Ly.

Lúc này, đám Huyết Thần Binh và yêu binh Thiên Đình đã lao vào chém giết nhau, nhất thời tiếng hò hét vang vọng không trung Huyết Hải, cả tòa Huyết Hải rung chuyển, sóng máu dưới sức gió cuốn cuộn trào hỗn loạn, lớp sau đè lớp trước.

Tiểu Nguyệt Linh trên thú xa có chút e dè nhìn xung quanh, mẫu Lôi Thú Lưu Tô nằm bò trên xe, chiếc đuôi khổng lồ đầy lông khẽ quẫy, dáng vẻ thong thả.

Một vài tên Huyết Thần Binh không biết lượng sức lao về phía họ đều bị những đạo lôi đình đánh thành tro bụi, ngay cả cơ hội cho Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly ra tay cũng không có.

Tiểu hồ ly có chút ngứa tay, dù sao nàng cũng là cường giả đã trảm một thi, ít nhất mạnh hơn Tiểu Nguyệt Linh nhiều, giờ lại chỉ có thể đứng đây xem kịch.

Tuy nhiên những người xem kịch như họ cũng không ít, ví như Đế Tuấn, Thường Hi, Phục Hy, Nữ Oa, Thái Thượng, Nguyên Thủy, anh em mặt khổ...

Cường giả Thiên Đình mang tới thực sự quá nhiều, Đại La hàng ngàn, Chuẩn Thánh hàng trăm, đám tướng lĩnh Huyết Hải tuy được ma khí gia trì tăng tu vi tạm thời nhưng đối mặt với đại quân Thiên Đình hùng mạnh như thế, số tướng lĩnh đó vẫn không đủ chia.

Lúc này Ba Tuần cầm thần thương đang tử chiến với Ngô Sở đã phân ra một đạo thân ảnh từ người mình để đánh hai chọi một với Ngô Sở.

Nhìn qua có vẻ mới trảm một thi, nhưng tu vi của hắn rõ ràng là cảnh giới trảm đệ nhị thi, hiển nhiên là có bảo lưu.

Ngô Sở đối mặt với sự giáp kích của hai bóng người nhưng vẫn tỏ ra rất ung dung, vung tay một cái đã đánh ngã một tên: "Sao vậy?

Đối phó với ta của bây giờ mà ngươi vẫn muốn dùng Ác thân làm bài tẩy sao?" Nhờ Ngô Sở truyền bá bài Cửu vào thế giới này mà giờ mọi người đối với từ "bài tẩy" đã không còn xa lạ.

Ma Tước và Phác Khắc lưu hành ở Vu tộc nhiều năm, giờ cũng dần lan truyền trong Yêu tộc.

Có điều nắm đấm của hắn dường như cũng không nặng lắm, vì không đánh tan trực tiếp Thiện thân của Ba Tuần.

Ba Tuần không thèm để ý tới hắn, chỉ dùng hắc thương trong tay đáp trả bằng những thế công sắc bén.

Phía xa Thông Thiên thấy vậy không nhịn được cười: "A Sở...

Đại sư huynh, huynh cũng chưa ăn cơm à?

Ha ha..." Hiển nhiên lúc này hắn đã hiểu ra câu nói đó không phải lời hay ho gì.

Ngô Sở cười cười, giơ tay quẳng ra một tấm trận đồ, trận đồ đón gió mở rộng phía trên hai Ba Tuần, trong nháy mắt đã bao trùm lấy họ.

Ba Tuần thấy vậy cảm thấy có gì đó không ổn, định tháo chạy khi trận đồ bao phủ thì Ngô Sở lại quẳng ra bốn thanh phi kiếm phong tỏa bốn phương của hai Ba Tuần.

Chương 707

Tức thì sát khí và khí tức hủy diệt lan tỏa, thu hút ánh nhìn của hầu hết cường giả, tò mò, kinh thán, hoàng khủng, sợ hãi...

đủ cả.

Còn Ba Tuần bị trận pháp bao vây, rơi vào vòng xoáy kiếm khí thì đôi mắt lộ vẻ không thể tin nổi.

Nhưng rất nhanh, hắn lại có chút bàng hoàng. "Xem ra ngươi biết đây là nơi nào." Ngô Sở cười lên.

Ba Tuần nhìn Ngô Sở xuất hiện trong trận, nói: "Tuy chưa từng thực sự chứng kiến kiếm trận này nhưng luồng sát khí này chúng ta làm sao quên được.

Có điều ngươi mang trận này ra đối phó với chúng ta, không sợ cuối cùng vật về chủ cũ sao?" Ngô Sở nghe vậy cười lớn: "Nói mới nhớ, mấy năm trước ở hỗn độn ngoại vực, ta đã gặp lão giáo tổ La Hầu của các ngươi rồi, đáng tiếc lúc đó ta còn chưa mang trận này ra cho lão xem thì lão đã bắt đầu tự bạo tự bỏ rồi.

Lần này chắc sẽ có cơ hội thôi!" Nói rồi Ngô Sở tâm thần khẽ động, Lục Tiên trận vận hành, vô tận sát khí hóa thành những đạo kiếm khí từ bốn phương tám hướng quét về phía Ba Tuần.

Ba Tuần múa hắc thương, ma khí cuộn trào, hắc sắc trật tự thần liên hóa thành một con trường long bao quanh hắn từng lớp từng lớp ngăn chặn kiếm khí.

Thậm chí sát khí trong trận cũng thấp thoáng bị hắc thương đó mượn dùng.

Lúc này Ngô Sở dang rộng hai tay, trận đồ lại xoay tròn lần nữa,

mở rộng trong nháy mắt.

Chớp mắt, gần như cả chiến trường Huyết Hải đều bị hắn bao trùm vào trong.

Ngoại trừ cuộc chiến giữa yêu binh Thiên Đình và Huyết Thần Binh, cuộc chiến của những cường giả trong Huyết Hải đều trực tiếp bị Tru Tiên Kiếm Trận Đồ cuốn vào trong trận. "Đây là Tru Tiên Kiếm Trận?!" Thông Thiên kinh ngạc.

Những người năm xưa từng cảm nhận được khí tức Tru Tiên Kiếm Trận từ xa vẫn còn nhớ rõ.

Bị cuốn vào trận cùng hắn còn có Thấp Bà.

Thấp Bà vừa bị Thông Thiên chém cho luống cuống tay chân, vốn tưởng vào đây có thể thở phào một cái, kết quả giây sau vô số kiếm khí đã quét tới.

Ngoài họ ra, một số cường giả khác cũng bị cuốn vào, ví như Ô Ma.

Thanh Khâu Ly khi cảm nhận được khí tức Tru Tiên trận thì đôi mắt sáng lên, Phong Vân Lăng Phong khóa chặt bốn phương, mặc cho kiếm khí trường long chém về phía một Ô Ma trong đó.

Cảm nhận được muôn vàn kiếm khí đột nhiên xuất hiện, Ô Ma hét lên một tiếng, liều chết lao về phía Thanh Khâu Ly có vẻ vô tình kia: "Có chết thì chết chùm cả lũ!" "Muốn cùng ta đồng quy vu tận, ngươi cũng phải có bản sự đó mới được!" Thanh Khâu Ly vừa nói, vừa trực tiếp nhảy múa Thiên Hồ Vũ, đưa tay xoay eo, nhấc chân sải bước, một trận thiên âm vang lên, kim linh nơi cổ chân phát ra một chuỗi linh âm thanh thúy.

Tên Ô Ma đang lao về phía nàng, thân hình không tự chủ được mà vặn vẹo trên không trung, lao về phía một bản thể khác của chính

mình.

Tên Ô Ma kia thì đang điều khiển Nguyệt Luân để chống đỡ kiếm khí đầy trời, nào ngờ được chính mình lại ra tay đánh mình!

Trong tư duy của hắn, kẻ hắn đang đánh là Thanh Khâu Ly.

Ở bên kia, Hậu Thổ tiểu thư tỷ thấy tên Ô Ma đang điều khiển Nguyệt Luân bị kiếm khí chém đến mức không thể xoay chuyển, liền trực tiếp đấm ra một quyền vào sau lưng hắn.

Dưới sự ảnh hưởng của Ngô Sở, đối phó với lũ ma nghiệt này, tiểu thư tỷ không có nhiều quy củ như vậy.

Dưới sự trùng hợp đó, đợi đến khi tên Ô Ma điều khiển Nguyệt Luân định thần lại, muốn né tránh quyền mang của tiểu thư tỷ, thì một 'hắn' khác đã một trào tát thẳng vào đầu hắn, kết quả là ngay cả quyền mang của tiểu thư tỷ hắn cũng không né được.

Sau khi bị tiểu thư tỷ đấm một quyền, hắn trực tiếp hiện thân dưới kiếm khí đầy trời, bị kiếm khí xông vào cơ thể rồi nổ tung từ bên trong.

Nhất thời, thiên nữ tán hoa. "Ngươi..." Tên Ô Ma ra tay đánh chính mình cuối cùng cũng định thần lại, phát hiện mình đánh nhầm, trực tiếp tiêu diệt một đạo phân thân của chính mình.

Chấp ngã thân của Thanh Khâu Ly cười khẽ: "Muốn xem ta nhảy múa sao?

Tuy nhiên những người từng xem qua, trừ phu quân nhà ta ra, cơ bản đều đã chết sạch rồi..." Nghe thấy lời này của Thanh Khâu Ly, Hậu Thổ tiểu thư tỷ âm thầm trợn trắng mắt, chẳng lẽ ta không phải người?

Hảo bá!

Ta là Vu!

Hồng Hoang thế giới hiện nay, Nhân là sinh linh theo nghĩa rộng.

Thiên Địa Nhân tam tài, Nhân đại biểu cho chúng sinh.

Lúc này Nhân tộc vẫn chưa xuất hiện, tất cả những chỗ xuất hiện chữ 'Nhân' đều đại biểu cho chúng sinh nghĩa rộng.

Tiểu thư tỷ nói như vậy, chẳng qua là đang tự an ủi mình mà thôi. ...Trong số rất nhiều người bị kéo vào Tru Tiên kiếm trận, người duy nhất cảm thấy không sảng khoái có lẽ chính là Thái Nhất.

Nhìn Minh Hà cũng bị cuốn vào kiếm trận, không ngừng vung song kiếm chống đỡ kiếm khí, Thái Nhất trực tiếp buông một câu: "Đa sự!" Nhưng hắn cũng không bỏ qua cơ hội này, trực tiếp ném Hỗn Độn Chung ra.

Minh Hà mở miệng đại mắng, nhưng giây tiếp theo, cả người đã bị Hỗn Độn Chung đập thành một vũng máu.

Nhưng vũng máu đó lại đón gió mà lớn, hóa thành một đạo đại hà, cuồn cuộn lao về phía trường long kiếm khí.

Thái Nhất thấy vậy, một bên điều khiển Hỗn Độn Chung, một bên vung nắm đấm, từng đạo quyền mang hóa thành hình dạng Kim Ô, giống như từng vầng thái dương oanh kích huyết hà.

Lúc này, bên ngoài Tru Tiên kiếm trận, Huyết Hải vốn đã hung dũng bành trướng đột nhiên dâng lên một đạo huyết lãng vạn trượng, vỗ về phía Tru Tiên kiếm trận, dường như muốn làm ô nhiễm kiếm trận.

Nhưng ngay lúc này, một bức Thái Cực Đồ được Thái Thượng quăng ra, Thái Cực Đồ đón gió lớn lên, xoay tròn trên không trung Huyết Hải, một luồng khí tức bàng đại trấn áp xuống.

Huyết lãng vừa mới dâng lên đã bị một đạo vĩ lực vô hình trực tiếp ấn trở về.

Thấy Thái Thượng ra tay, trong tay Nguyên Thủy cũng xuất hiện một cán cờ, chỉ thấy hắn nhấc tay vẫy nhẹ, lá cờ đón gió lớn lên, đồng thời một đạo quang mang từ trong đó bay ra, chém về phía Huyết Hải.

Dưới đáy Huyết Hải, một đạo thân ảnh bị chém ra.

Đế Tuấn thấy vậy cười nói: "Chút ác thân hèn mọn cũng dám làm loạn!" Dứt lời, quyền xuất, một đạo quyền mang hóa thành một con Kim Ô, giống như một mặt trời nhỏ, gần như làm mù mắt chó hợp kim của tất cả những người có mặt.

Mặt trời nhỏ oanh tạc vào đạo thân ảnh trong Huyết Hải, huyết lãng chạm phải kiêu dương liền tan chảy như băng tuyết gặp nước sôi.

Nhưng thân ảnh đó không xông ra khỏi Huyết Hải mà trong nháy mắt tán khai, dường như trực tiếp hòa tan vào tòa Huyết Hải này.

Giây tiếp theo, một đạo cự lãng khác lại dâng lên, muốn vỗ về phía các thiên binh.

Kết quả là một quả Hồng Tú Cầu trực tiếp thoát khỏi tay Nữ Oa bay ra, đập xuống Huyết Hải phía dưới.

Huyết thủy trong Huyết Hải còn chưa chạm đến Hồng Tú Cầu đã bị khí tức đó đánh bay, một đạo thân ảnh lại bị Hồng Tú Cầu đập ra.

Khi thân ảnh của Minh Hà xuất hiện lần nữa, Đế Tuấn không ra quyền nữa mà ném ra một cái hồ lô màu vàng, hồ lô đó lao về phía Minh Hà, đột nhiên lóe ra một đạo bạch mang.

Chương 708

Minh Hà vừa bị Nữ Oa đập hiện nguyên hình, nào biết được cái hồ lô này lợi hại thế nào, nhất thời sơ suất liền bị đạo bạch mang đó quấn vào cổ.

Giây tiếp theo, một cái đầu thạc đại bị chém rụng.

Cùng lúc đó, một cái hồ lô màu đỏ khác bay ra, phun ra một đạo hồng vụ, hồng vụ trực tiếp bao bọc lấy đạo nguyên thần đang xông ra từ cái đầu đó.

Tiếng thảm thiết thê lương truyền ra từ trong hồng vụ, nhưng hồng vụ đã thu vào hồ lô, rồi theo hồ lô trở lại tay chủ nhân nó là Hồng Vân.

Trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, Hồng Vân bị Côn Bằng tập kích, nguyên thần chạy vào Huyết Hải, nhưng cuối cùng lại chết trong tay Minh Hà.

Tuy nhiên hiện tại, một đạo nguyên thần của Minh Hà lại bị Hồng Vân tiêu diệt.

Thế sự vô thường, thần thoại huyễn diệt, quỹ đạo hoàn toàn thay đổi rồi!

Sau khi bọn họ trảm đi một thi của Minh Hà, Nguyên Thủy tế khởi Bàn Cổ Phiên, trực tiếp vung về phía đáy Huyết Hải, cổ phiên phấp phới phát ra một đạo quang mang.

Quang mang lướt qua mặt biển Huyết Hải, trong nháy mắt chia Huyết Hải làm đôi, lộ ra một dãy cung điện dưới đáy biển, đó chính là Huyết Thần Điện của Minh Hà.

Lúc này, Huyết Thần Điện đã bị ma khí cuồn cuộn chiếm cứ.

Quang mang của Bàn Cổ Phiên sau khi chém khai Huyết Hải cuối cùng cũng bị luồng ma khí đó chống đỡ được.

Sau khi chặn được quang mang của Bàn Cổ Phiên, ma khí đó hóa thành một khuôn mặt quỷ khổng lồ, mang theo khí thế vô biên, gào thét lao thẳng lên phía trên.

Dưới khuôn mặt quỷ đang gào thét đó ẩn giấu vô số ma thú giống như ác quỷ, giương nanh múa vuốt gầm gừ.

Nữ Oa nhìn quân đoàn ma thú này, nói: "Chư vị sư huynh sư đệ, ra tay đi!" Nàng vừa nói vừa trực tiếp ném Hồng Tú Cầu trong tay ra, đồng thời trong tay xuất hiện một sợi roi màu xanh đậm như dây leo, vung về phía dưới...

Mọi người thấy vậy liền thi triển thuật pháp, nhất thời bên trong Huyết Hải bị quang mang thuật pháp bao phủ, đại quân ma thú vừa mới xông ra đã bị nghênh đầu thống kích.

Đại quân ma thú không ngừng tuôn ra, bị giết thành từng đoàn ma vụ, di mạn khắp Huyết Hải.

Trong tòa Tru Tiên kiếm trận kia, từng tia ma khí thuận theo quỹ tích trận pháp thấm vào trong.

Lúc này, Ba Tuần trong trận đã sớm bị Ngô Sở trảm mất một đạo thân, đạo thân còn lại vung hắc thương, miễn cưỡng chống đỡ kiếm khí.

Có thể thấy được cây hắc thương trong tay gã chính là Thí Thần Thương.

Mà một đạo thân khác của gã mãi không xuất hiện, có lẽ đã sớm trốn vào Ma giới để đi theo lão La rồi.

Tu vi đạt đến cấp bậc của bọn họ, muốn hoàn toàn trảm tuyệt không hề dễ dàng.

Đặc biệt là sau khi phương pháp Trảm Tam Thi được lưu truyền, những cường giả này rốt cuộc có thể phân ra bao nhiêu phân thân, ai mà biết rõ được!

Thậm chí ngay cả Minh Hà có lẽ cũng có một đạo thi thân chạy ra hỗn độn vực ngoại rồi.

Hơn nữa Minh Hà hào xưng có bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử phân thân, phân thân không tuyệt thì hắn không chết.

Ai biết được hắn rốt cuộc giấu bao nhiêu phân thân ở vực ngoại?

Ma khí thấm vào từ trong trận pháp bị cây hắc thương kia hấp thụ, Ngô Sở biết, đại chiến thực sự có lẽ bây giờ mới chính thức bắt đầu.

Ngô Sở lặng lẽ nhìn cây hắc thương trong tay Ba Tuần, sau đó cười nói: "Lão La, nghe thấy ta nói không?

Ngươi còn không ra, cây Thí Thần Thương này ta lấy đi đấy.

Năm đó cây thương này bị Khai Thiên Phủ chém đoạn, tu phục lại cũng không dễ dàng gì nhỉ!" Ngô Sở dứt lời, một luồng khí tức bàng đại từ trong cây hắc thương hiện ra, ma khí trong trận cuồn cuộn mãnh liệt, cuối cùng hình thành một đạo hắc ảnh với đôi mắt huyết sắc.

Thấy vậy, tâm thần Ngô Sở khẽ động, trận đồ chuyển động, quang mang lấp lánh, trong trận xuất hiện một trận biến hóa, Ba Tuần vừa nãy còn đứng bên cạnh hắc ảnh đã bị hắn chuyển đến Hãm Tiên trận.

Sau đó Hãm Tiên trận phát động, trường long kiếm khí giảo sát về phía gã.

Không có cây hắc thương kia che chở, Ba Tuần làm sao còn chống đỡ được kiếm khí đầy trời.

Trong tiếng gào thét của kiếm khí, từng đạo đại đạo thần liên màu

đen bị chém đứt, Ba Tuần chỉ chống đỡ được chưa đầy ba hơi thở đã bị vô số kiếm khí nghiền thành mảnh vụn, nổ tung thành một vũng huyết vụ, tiêu tán trong trận.

Tu vi từng tương đương, giờ đây khoảng cách đã có chút lớn rồi.

Ngô Sở thậm chí còn không động dụng đến công đức chí bảo Nghệ Bảo của mình để phòng hộ.

Bụi về với bụi, đất về với đất, năng lượng từng điên cuồng vơ vét từ thiên địa lại theo phương thức huyết sắc này trở về thiên địa.

Tuy nhiên chân ngã chi thân của Ba Tuần vẫn luôn không xuất hiện, có thể dự kiến gã này đã sớm dọn sẵn đường lui cho mình, không có giác ngộ liều chết đến cùng vì Minh Hà.

Điều này cũng không trách gã được, có lẽ chính Minh Hà cũng không có giác ngộ này!

Ngay lúc Ngô Sở đang nghĩ như vậy, bên ngoài Huyết Hải lại dâng lên vô số đạo cự lãng vạn trượng, vỗ về phía các thiên binh và Huyết Thần Binh.

Đây là chiêu quần công vô sai biệt, không thèm nói võ đức đạo nghĩa gì cả, căn bản không thèm quan tâm đến sự sống chết của Huyết Thần Binh.

Chí cường giả ra tay với kẻ cực nhược chỉ để trút giận, đến mặt mũi cũng không cần nữa rồi.

Phục Hy thấy vậy, không hoảng không loạn ném Hà Đồ Lạc Thư của mình ra, trong nháy mắt bố hạ một tòa Tinh Thần đại trận trong thiên địa này.

Những tinh quân đứng đầu là Đấu Mẫu Nguyên Quân dường như đã sớm chuẩn bị xong, nhấc tay rót từng đạo tinh thần chi lực vào tòa Tinh Thần đại trận kia.

Giây tiếp theo, vô số tinh tú tỏa sáng trên bầu trời Huyết Hải xám xịt.

Nữ Oa lại một lần nữa ném Hồng Tú Cầu ra, đại đạo thần liên trước mặt quả tú cầu màu đỏ này căn bản không thể chống đỡ, bị đập đứt từng đoạn, một đạo thân ảnh lại bị đập ra từ Huyết Hải.

Đạo thân ảnh này chính là chân thân của Minh Hà.

Đối mặt với cục diện này, ngay cả chân thân vốn vô dục vô cầu, tâm lặng như nước lúc này cũng suýt nữa nhảy dựng lên mắng chửi.

Theo hắn thấy, lũ người này thực sự quá không nói võ đức, nhiều cường giả mạnh hơn hắn như vậy mà lại liên thủ vây đánh hắn.

Những người này, bất luận kẻ nào hắn cũng không nắm chắc có thể đơn độc hạ gục, ngược lại có nhiều kẻ nắm chắc có thể hạ gục hắn.

Thế mà những kẻ này lại không biết xấu hổ liên thủ, thế này thì ai mà sống nổi?

Lúc đầu còn muốn thử nỗ lực lần cuối, kết quả là...

Sau khi chân thân Minh Hà bị Nữ Oa đập ra khỏi Huyết Hải, Tinh Thần đại trận của Phục Hy phát lực, vô số tinh tú phát ra vĩ lực, giống như lực thủy triều, lôi kéo những đạo huyết lãng cao ngàn trượng vạn trượng kia vỗ xuống đại quân ma thú.

Oanh oanh oanh...

Đại quân ma thú không ngừng tuôn ra bị huyết lãng này vỗ xuống, trong nháy mắt tan rã như bùn cát.

Chương 709

Từng đoàn ma khí cuồn cuộn lao về phía Tru Tiên kiếm trận.

Đế Tuấn thấy thân ảnh kia bị đập ra khỏi đại đạo thần liên, thuận tay ném ra cái hồ lô màu vàng trong tay, Hồng Vân cũng xách hồ lô màu đỏ làm chuẩn bị.

Đã có vết xe đổ, Minh Hà lúc này không thất thần, cũng không đối đầu cứng rắn mà muốn một lần nữa hòa nhập vào đại đạo.

Nhưng Thái Thượng chỉ vẫy ống tay áo, Thái Cực Đồ xoay tròn cắt đứt động tác của hắn, Nguyên Thủy thì trực tiếp ném Ngọc Như Ý trong tay ra.

Khoảnh khắc chân thân Minh Hà bị cắt đứt liên hệ với đại đạo, mặt hắn bị Ngọc Như Ý màu tím đập trúng chính diện, nhất thời máu mũi chảy ròng ròng, nước mắt cũng không tự chủ được mà trào ra.

Mặc dù chân thân Minh Hà vô bi vô hỷ, nhưng lúc này cũng không nhịn được mà mắng một câu.

Nhưng ngay lúc này, hai đạo thân ảnh chờ đợi đã lâu đột nhiên xuất hiện bên trái bên phải hắn.

Hai người này chính là tổ hợp sầu khổ vẫn luôn âm thầm tìm kiếm cơ hội.

Trước đó họ vẫn luôn không động thủ, chắp tay trước ngực, nhắm mắt dưỡng thần như thể giữa họ và Minh Hà không có thù oán, không muốn nhìn thấy cảnh sát lục này.

Nhưng thực tế, thù hận của họ với Minh Hà lớn lắm.

Chỉ thấy Tiếp Dẫn ném ra một đóa bạch liên, xuất hiện dưới chân chân thân Minh Hà, bạch liên tỏa ra khí cơ trực tiếp khóa chặt chân

thân Minh Hà, khiến hắn nhất thời không thể trốn thoát.

Sau đó Khổ Trúc trong tay nhắm thẳng đầu Minh Hà mà đập xuống.

Bên kia, Chuẩn Đề còn độc ác hơn, trực tiếp huyễn hóa chân thân, có hai mươi bốn cái đầu, mười tám cánh tay, tay cầm anh lạc, lọng che, hoa quán, ngư tràng, cung vàng, kích bạc, Gia Trì Thần Chùy, bảo tỏa, bình vàng, còn có một cây bảo thụ, nhắm vào Minh Hà mà đập loạn một trận.

Minh Hà thấy tình cảnh này, chỉ còn biết thốt lên một câu: Thảo! ...Cùng lúc đó, trong Tru Tiên kiếm trận, Thông Thiên đã trảm xong Thấp Bà, bị Ngô Sở chuyển di đến tòa Tru Tiên thiên khuyết nơi hắn tọa trấn; Thái Nhất sau khi diệt một đạo thi thân của Minh Hà cũng được Ngô Sở chuyển di qua đây; Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ tiểu thư tỷ sau khi diệt hai đạo thi thân của Ô Ma thì bị Ngô Sở chuyển di ra khỏi Tru Tiên kiếm trận, trận đại chiến bên này hắn không muốn để hai nàng tham gia.

Hai nàng vừa ra ngoài đã thấy Chuẩn Đề cầm Thất Bảo Diệu Thụ điên cuồng quất mạnh lên một người máu.

Theo động tác của hắn, từng lớp huyết nhục trên người máu đó bị Chuẩn Đề quất xuống, tiếng kêu thảm thiết làm kinh động tất cả mọi người.

Côn Bằng đang trấn áp các tướng lĩnh Huyết Hải ở đằng xa, khi nhìn thấy kết cục thê lương của cộng sự cũ trong tay Chuẩn Đề, nhất thời cũng cảm thấy rùng mình.

Đồng thời cũng có chút may mắn, may mắn mình đầu quân cho Thiên Đình sớm.

Những người khác nhìn thấy cảnh này thì không nói gì nhiều, dù

sao chuyện Minh Hà và Côn Bằng từng làm với Chuẩn Đề khi xưa, đặt lên người bất kỳ ai cũng đều hận không thể để bọn hắn chết hàng vạn lần.

Chặn con đường thành thánh của người ta, đây tuyệt đối là đại thù bất tử bất hưu. ...Trong Tru Tiên kiếm trận, đạo hắc ảnh cầm Thí Thần Thương ngày càng ngưng thực, vốn chỉ là cơ thể do hắc vụ ngưng tụ, cảm giác rất không chân thực, chạm nhẹ là tán.

Nhưng hiện tại, đạo hắc ảnh này dường như đã có huyết nhục, hắc vụ ngưng thành bộ giáp đen kịt như có thực chất, trên khuôn mặt do hắc vụ ngưng thành cũng đã có cảm giác huyết nhục.

Đạo hắc ảnh đó dường như cảm thấy mình lại ngon rồi, vung một đóa thương hoa, mang theo tia trào phúng, cười hắc hắc nhìn ba người Ngô Sở: "Người trẻ tuổi, các ngươi đang đùa với lửa đấy!" Thông Thiên nghe vậy không khỏi a a, Thanh Bình kiếm trong tay múa một vòng, nói: "Để hắn cho ta thử tay, yên tâm, hắn không làm ta bị thương được đâu." Hắn vừa nói vừa chỉ chỉ tòa bảo tháp tỏa ra công đức kim quang và huyền hoàng chi khí trên đỉnh đầu.

Thái Nhất liếc hắn một cái, rồi nhìn Ngô Sở.

Ngô Sở mặc trường sam trắng, hai tay chắp sau lưng, dáng vẻ hiên ngang nhìn lão ma đầu chứng đạo theo phương thức khác loại này: "Tại mảnh đất Hồng Hoang này, tu vi của ngươi cho dù có tăng lên thế nào cũng không cao hơn Thánh nhân cảnh được.

Thông Thiên sư đệ muốn thử tay thì cứ thử đi!" Thông Thiên nghe vậy cười hắc hắc: "Cuối cùng cũng đợi được con cá lớn, xem kiếm!" Nhát kiếm đó vung ra lại mang theo thế khai thiên, thực sự kinh người.

Phảng phất như tòa Tru Tiên kiếm trận này cũng sắp bị hắn chém khai vậy.

Ngô Sở thu liễm kiếm khí đầy trời của Tru Tiên kiếm trận, không làm phiền bọn họ, để Thông Thiên hảo hảo đấu một trận với lão ma đầu.

Nhưng ma đầu kia thấy kiếm thế này chỉ cười hắc hắc, chĩa thương lên, phảng phất như muốn đâm thủng trời xanh, trong nháy mắt đã phá tan kiếm thế đó.

Mặc dù ở thiên địa Hồng Hoang này, tu vi lão ma đầu chỉ đạt đến chí cường cảnh, nhưng lĩnh ngộ của hắn đối với chí cường cảnh vẫn còn đó, cộng thêm có Thí Thần Thương trong tay, tu vi tuy không bằng Thông Thiên hiện tại nhưng đối phó với Thông Thiên vẫn tỏ ra dư dả, thong dong tự tại.

Thái Nhất thấy vậy, truyền âm cho Ngô Sở: "Ngươi cố ý để hắn dẫn ma khí trong Ma giới qua đây sao?

Tại sao để hắn thăng đến mức này mà vẫn chưa ra tay?" Ngô Sở nghi hoặc nhìn Thái Nhất một cái, hỏi: "Đây không phải kế hoạch của các ngươi sao?" "..." Thấy sự ngạc nhiên thoáng qua trong mắt Thái Nhất, Ngô Sở không nhịn được cười thất thanh: "Ta còn tưởng mình phối hợp với các ngươi như vậy là một loại mặc khế cơ đấy!" Thái Nhất khẽ ho một tiếng, tiếp tục truyền âm: "Mặc dù chúng ta có ý định dẫn ma đầu này mở ra Ma giới, tránh để lúc đó Ma giới đột nhiên xuất hiện khiến Thiên Đình trở tay không kịp.

Nhưng cũng chưa từng nghĩ sẽ để ma đầu này xuất hiện đánh một trận với mọi người a!

Có giết được hắn đâu." Đúng vậy, lão ma đầu kể từ sau khi sáng tạo ra Ma giới thì không thể giết chết được nữa.

Mặc dù phương thức chứng đạo khác loại này khiến lão ma đầu hoàn toàn mất đi cơ hội tranh thắng ở Hồng Hoang, nhưng cũng đồng thời khiến hắn có được bất tử chi thân.

Loại bất tử chi thân này có thể coi là một loại kỹ năng bị động đi!

Bởi vì bản tôn của hắn không thể rời khỏi Ma giới, hay nói cách khác Ma giới chính là bản tôn của hắn.

Ma giới không dám dễ dàng giáng lâm Hồng Hoang, chỉ có thể khai tịch một số đường hầm để phân thân và đại quân ma thú thông qua đó lặng lẽ tiến vào Hồng Hoang.

Trong tình huống này, phân thân của lão ma đầu không thể tranh phong với Thánh nhân.

Ngay cả những người như Ngô Sở cũng dám khiêu chiến đối phương, có thể thấy rõ điều đó. "Không sao, đánh một trận thì đánh một trận thôi, nếu may mắn còn có thể thu chước cây chí bảo kia của hắn về.

Loại ma đầu này không xứng sở hữu loại chí bảo đó." Ngô Sở chằm chằm nhìn cây hắc thương trong tay ma đầu, lộ ra nụ cười xấu xa của lão thợ câu. "..." Trước sự nghĩa chính từ nghiêm của Ngô Sở, Thái Nhất có chút không nói nên lời.

Cuối cùng hắn lại lắc đầu nói: "Mặc dù hắn chứng đạo bằng phương thức đó, mất đi tự do nhất định, nhưng dù sao cũng có thể coi là Thánh nhân.

Chí bảo của hắn, ngươi có thể luyện hóa sao?" Với tu vi hiện nay của họ, căn bản không thể mài mòn ấn ký Thánh nhân mà!

Ngô Sở cười nói: "Ngươi xem Tru Tiên kiếm trận này của ta thế nào?" "..." Nghe lời này của Ngô Sở, Thái Nhất liền hiểu ý hắn.

Ngô Sở hắn không mài mòn được nguyên thần ấn ký do Thánh nhân để lại, nhưng sư phụ hắn có thể a!

Suy nghĩ một chút, Thái Nhất lại nói: "Cẩn thận kẻo bị ma đầu kia lợi dụng ngược lại Tru Tiên kiếm trận!" "Yên tâm đi!

Muốn lợi dụng uy lực của Tru Tiên kiếm trận thì phải xóa được nguyên thần ấn ký của ta lưu lại trong Tru Tiên kiếm trận đồ đã.

Chân thân hắn chưa giáng lâm, chỉ là một đạo phân thân, ta không sợ hắn." Ngô Sở cười khẽ, Nghệ Bảo vẫn luôn rảnh rỗi mà!

Huống hồ có Thông Thiên và Thái Nhất ở đây, ma đầu này chẳng lẽ còn dư lực để đấu một trận nguyên thần đại chiến với hắn sao?

Đừng nói, đối phương thực sự có ý nghĩ này.

Trong khi bên ngoài đang đối phó với đại quân Ma giới không ngừng tuôn ra, một đạo nguyên thần của lão ma đầu đã lặng lẽ đi theo luồng ma khí đó, âm thầm tiếp cận Tru Tiên kiếm trận.

Chương 710

Lúc này chân thân Minh Hà đã bị Chuẩn Đề quất thành một bộ khung xương máu me đầm đìa.

Có lẽ Tiếp Dẫn cũng có chút nhìn không nổi, sợ người khác hiểu lầm Chuẩn Đề là kẻ biến thái đi!

Khi thấy những người khác đều dùng ánh mắt dị thường nhìn huynh đệ họ, Tiếp Dẫn trực tiếp quát dừng Chuẩn Đề, sau đó phong ấn bộ khung xương cùng nguyên thần của Minh Hà vào đóa bạch liên kia.

Còn việc Tiếp Dẫn mang khung xương và nguyên thần của Minh Hà về sẽ nhào nặn thế nào thì không phải là điều mọi người có thể tưởng tượng được.

Dù sao vừa rồi Chuẩn Đề có thể ra tay độc ác như vậy trước mặt mọi người, thì sau lưng sẽ đen tối đến mức nào, ai mà tưởng tượng nổi!

Cặp huynh đệ này đúng là không ra tay thì thôi, hễ ra tay là kinh người a!

Nhưng mọi người cũng không nói gì họ, ở đây không có mấy ai là thánh mẫu cả.

Kẻ nào dám đứng ra làm thánh mẫu chắc chắn sẽ đắc tội với cặp bài trùng sầu khổ kia.

Đổi lại là bọn họ, có lẽ ra tay cũng sẽ độc ác như Chuẩn Đề không chừng!

Sau khi Tiếp Dẫn thu đi huyết cốt và nguyên thần của Minh Hà, những tàn dư Huyết Thần Binh bị thiên binh thiên tướng đánh cho tan

tác cuối cùng cũng bắt đầu tiêu tán.

Điều này dường như cũng dự báo rằng, chủ nhân Huyết Hải năm xưa cuối cùng đã bị chém giết.

Nhưng mọi người đều nhớ Ngô Sở từng nói với họ, Huyết Hải năm đó cũng có phái người đến giao dịch Hóa Linh đại trận, có lẽ ở hỗn độn vực ngoại vẫn còn phân thân chưa diệt.

Hơn nữa cặp linh bảo bảo kiếm cực phẩm của chủ nhân Huyết Hải Minh Hà cũng không thấy đâu, không biết có phải nằm trên đạo phân thân mà Thái Nhất đối phó không.

Thế là mọi người lại tỉ mỉ tìm kiếm Huyết Hải, tìm ra vô số sinh linh đang run rẩy ẩn trốn, trong đó bao gồm cả con muỗi cái kia.

Khi con muỗi cái bị người ta khống chế cơ thể, lôi từ trong Huyết Hải ra, không khỏi hét lên: "Nhiên Đăng lão nhi, là ta, là ta đây!

Cứu mạng với!" Mọi người đều nhìn về phía Nhiên Đăng lão đạo.

Vốn dĩ đi theo huynh đệ sầu khổ qua đây để góp vui, giết vài tên Huyết Thần Tử, thuận tiện mở mang tầm mắt, kết quả bị các lộ cường giả làm cho kinh hãi đến ảm đạm thần thương, giờ nghe thấy tiếng này, lại cảm nhận được ánh mắt của mọi người, Nhiên Đăng lão đạo không khỏi thầm kêu khổ.

Khi Nhiên Đăng đang chuẩn bị mở miệng nói Ta không quen lão này thì Tiếp Dẫn lại nói: "Đã là người quen cũ của Nhiên Đăng đạo hữu, vậy thì có duyên với phương Tây ta, mong chư vị sư huynh nể mặt." Nhiên Đăng nghe vậy cũng gật đầu theo: "Mong các vị tiền bối thành toàn, nàng ta tuy xuất thân từ Huyết Hải nhưng bản tính không xấu, từng hai lần cứu bần đạo..." Thật ra lời này vẫn có chút thổi phồng, Nhiên Đăng hai lần vào U Minh chi địa là thật, nhưng cả hai lần đều gặp con muỗi cái này thì đúng là có duyên thật.

Nếu Tiếp Dẫn đã mở lời bảo lãnh, thì chính chủ như lão tự nhiên không thể không nói gì.

Côn Bằng liếc nhìn con muỗi đen vằn hung tợn này, lại nhìn Đế Tuấn.

Đế Tuấn cười nói: "Nếu Tiếp Dẫn đạo hữu đã có lời cầu xin thì chúng ta tự nhiên nên thành toàn.

Côn Bằng yêu soái chắc không nỡ bỏ chút chiến công này chứ?" Côn Bằng đáp một tiếng thị, phất ống tay áo, có chút chê bai ném con muỗi về phía Nhiên Đăng: "Đã là mệnh lệnh của Yêu Đế, vậy thì giữ lại mạng cho nàng ta đi!" Côn Bằng vẫn rất thông minh, mặc dù lời của Tiếp Dẫn có chút cảm giác không coi hắn và Thiên Đình ra gì... dù sao trong Thiên Đình không có sư huynh của hắn.

Nhưng với tư cách là một thành viên của Thiên Đình, thống soái quân đoàn phương Bắc của Thiên Đình, hắn tự nhiên cần thỉnh thị Yêu Đế, để Yêu Đế xử lý, tránh bị người ta nói là tự tác chủ trương.

Còn việc Tiếp Dẫn không coi hắn ra gì thì lại càng bình thường.

Nếu không phải hiện tại hắn đầu quân cho Thiên Đình, hắn tin rằng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chắc chắn sẽ tìm hắn báo thù.

Thấy Đế Tuấn làm một cái thuận nước đẩy thuyền, Tiếp Dẫn chắp tay hành lễ: "Đa tạ Đế Tuấn đạo hữu thành toàn!" Nhiên Đăng vẫy ống tay áo, thu con muỗi lớn đang bay về phía mình vào trong tay áo, cũng hành lễ với Yêu Đế Đế Tuấn: "Đa tạ Yêu Đế thành toàn!" Nhiên Đăng cũng không nể mặt Côn Bằng, không phải vì tu vi hiện tại của lão mạnh mẽ, Nhiên Đăng hiện giờ cũng chỉ vừa chạm tới cảnh giới Trảm Thi thứ nhất mà thôi.

Sau khi bước vào Đại La cảnh, Nhiên Đăng có cảm giác như nàng dâu nhiều năm thành mẹ chồng.

Nhưng với tu vi của lão thì vẫn chưa có tư cách coi thường Côn Bằng.

Dù sao Côn Bằng hiện giờ cũng là cường giả Trảm Thi nhị cảnh.

Nhưng ngặt nỗi hiện tại lão đang đi theo cặp bài trùng sầu khổ, mà thù oán giữa Côn Bằng và cặp huynh đệ này Nhiên Đăng biết rõ mồn một.

Cho nên lão phải nhìn sắc mặt cặp huynh đệ sầu khổ mà hành sự, nếu không dễ sinh chuyện nực cười.

Những Huyết Thần Binh trên Huyết Hải biến mất, quân đội Thiên Đình khôi phục vẻ bình tĩnh, nguyên thần của những yêu binh tử trận được thu thập lại, sau này vẫn còn cơ hội tu hành lại.

Còn những yêu binh ngay cả nguyên thần cũng bị đánh tan thì chỉ có thể trách mạng mình không tốt.

Sau khi chỉnh đốn quân đội xong, mọi người rảnh tay, tiếp tục dọn dẹp đại quân ma thú tràn ra từ dưới đáy Huyết Hải.

Dần dần, số lượng ma thú ít đi cho đến khi biến mất hoàn toàn.

Trấn Nguyên Tử triển khai Địa Thư, một luồng khí tức màu vàng lan tỏa xuống vết nứt trong Huyết Hải.

Giây tiếp theo, đáy biển như thể có Địa Long trở mình.

Dãy Huyết Thần Điện dưới đáy biển sụp đổ, giữa đống đổ nát đó hiện ra một cái hố đen ngòm.

Cái hố đó kết nối với hư không, ma khí cuồn cuộn tuôn ra từ đó.

Rõ ràng, cái hố đó chính là thông đạo kết nối Ma giới và Huyết Hải.

Các cường giả nhìn thông đạo hư không đó, nhíu mày.

Nguyên Thủy nói: "Đại đạo thần liên xung quanh miệng hố là do cấp bậc Thánh nhân để lại, với tu vi của chúng ta vẫn chưa thể phá vỡ, xem ra không thể để thông đạo tự động đóng lại." Thái Thượng vuốt râu trắng, nhìn Tru Tiên kiếm trận đang bị ma khí bao phủ, dáng vẻ như đang suy tư.

Nữ Oa nói: "Nếu không phá được những đại đạo thần liên đó thì hãy phong ấn nó lại trước đã!

Ma khí từ Ma giới tràn vào đây đã đủ nhiều rồi..." "Các vị đạo hữu, phu quân nhà ta vẫn còn trong Tru Tiên kiếm trận kìa!

Bây giờ kiếm trận bị ma khí bao phủ, chúng ta có nên nghĩ cách luyện hóa đống ma khí đó đi không?" Lời này là Thanh Khâu Ly nói, mặc dù nàng không nghĩ Ngô Sở gặp nguy hiểm gì nhưng Tiểu Nguyệt Linh có chút lo lắng, nài nỉ nàng nói với mọi người, Thanh Khâu Ly đành phải lên tiếng.

Đế Tuấn quét mắt nhìn các thuộc hạ đang hừng hực khí thế, nói: "Mọi người cùng ra tay luyện hóa đi!

Luyện hóa ma khí, thiên địa tự sẽ có công đức giáng xuống." Điều này mọi người tự nhiên đã sớm rõ ràng.

Thời thượng cổ, Kỳ Lân vương đình tiến đánh phương Tây, tiêu diệt Ma giáo, truy sát Ma Tổ chẳng phải cũng vì săn giết ma đầu để lấy công đức thiên địa sao?

Mà ngay lúc mọi người ra tay phong ấn thông đạo Ma giới và luyện hóa ma khí, Ngô Sở ở trong Tru Tiên trận đã giao thủ với một đạo nguyên thần của Ma Tổ.

Hóa ra lão ma đầu sau khi biết Tru Tiên trận xuất hiện ở đây liền phân ra một đạo thần thức chạy về Ma giới, rồi lại đưa tới một đạo phân thân.

Đạo phân thân đó lặng lẽ lẻn vào Tru Tiên kiếm trận, tìm đến hạch tâm của trận pháp là bức kiếm trận đồ, muốn xóa bỏ nguyên thần ấn ký của Ngô Sở để lại trên trận đồ để thu hồi thần binh chí bảo năm xưa của hắn.

Thứ này vốn là của hắn, cho nên đối với việc lẻn vào trận đoạt đồ, theo hắn thấy chẳng qua chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Tu vi của Ngô Sở dù mạnh đến đâu cũng chưa tới Thánh nhân cảnh.

Chương 711

Mặc dù Ngô Sở nhiều lần khiến lão ma đầu tức điên người, nhưng trong lòng lão ma đầu vẫn chưa coi Ngô Sở là đối thủ ngang hàng.

Đối thủ của hắn vẫn luôn là sư phụ của Ngô Sở, vị Thánh nhân của thiên địa Hồng Hoang kia.

Nhưng hắn không ngờ rằng, vừa mới vào trong trận đồ đã bị Ngô Sở chặn đứng một cách mạnh mẽ: "Lão La, chúng ta lại gặp nhau rồi, không ngờ ngươi thực sự dám nảy ra ý định này đấy!

May mà ta đã sớm có chuẩn bị.

Thế nào?

Không dễ dàng đúng không!" Trong kiếm trận đồ, nguyên thần của Ngô Sở chặn đứng đạo nguyên thần của Ma Tổ, trông có vẻ ngang tài ngang sức.

Nhưng chỉ Ngô Sở và Ma Tổ trong lòng mới rõ, Ngô Sở thực chất đã nhờ vào ngoại lực mới đỡ được đòn tấn công nguyên thần của hắn.

Mà luồng ngoại lực này tự nhiên chính là công đức chí bảo Nghệ Bảo của hắn.

Có điều giờ đây Nghệ Bảo không cần động dụng đến công đức nữa, nên Ma Tổ cũng không đến nỗi nghiến răng nghiến lợi với nàng. "Ngươi nghĩ ngươi có thể ngăn được ta sao?" Ngay cả khi đối mặt với Ngô Sở liên thủ cùng một món công đức chí bảo, Ma Tổ vẫn tràn đầy tự tin, "Dùng tòa kiếm trận này trước mặt bản tọa chính là sai lầm lớn nhất của ngươi.

Từ hôm nay trở đi, hãy để vật về nguyên chủ đi!" Nguyên thần

của Ma Tổ một lần nữa quét về phía Ngô Sở như một đạo cự lãng vạn trượng muốn nuốt chửng nguyên thần của hắn.

Nhưng dưới sự bảo vệ của Nghệ Bảo, nguyên thần Ngô Sở vẫn chiếm giữ vững chắc trận tâm của trận đồ, mặc cho gió thổi sóng dập vẫn bất động như núi. "Đều là Thánh nhân cả rồi mà tính khí vẫn nóng nảy như vậy, lão La, ngươi chẳng tiến bộ chút nào!" "..." Cái điệu bộ luận giao bằng vai phải lứa, không, đúng hơn là thái độ của bậc bề trên răn dạy kẻ hậu bối này khiến Ma Tổ cảm thấy buồn nôn như nuốt phải ruồi vậy.

Mặt khác, Ngô Sở lại truyền âm cho Thông Thiên và Thái Nhất: "Đừng xem nữa, liên thủ trảm đạo phân thân này của lão ma đầu đi, đạo phân thân khác của lão tới rồi." Thấy Ngô Sở bên cạnh đột nhiên nhắm mắt ngồi thiền, Thái Nhất liền cảm thấy có vấn đề, giờ nghe Ngô Sở nói vậy, Thái Nhất liền biết hỏng rồi, đạo phân thân khác của lão ma đầu chắc chắn là tới để đoạt lấy Tru Tiên kiếm trận này. "Thông Thiên đạo hữu, đừng chơi nữa, trảm nguyên thần của hắn, ta tới giúp ngươi!" Thái Nhất nói đoạn trực tiếp ném Hỗn Độn Chung ra, Hỗn Độn Chung bao phủ lão ma đầu, vang lên một trận oanh minh.

Tiếng chuông vang dội chấn cho lão ma đầu không khỏi ngửa mặt lên trời gào thét, dùng âm ba để đối phó với âm ba của Hỗn Độn Chung nhưng hiệu quả rất thấp.

Thông Thiên cười lạnh một tiếng, thân mình rung lên hóa ra ba đạo phân thân: một đạo ném ra Hỗn Nguyên Kim Đấu, một đạo cầm một cây chùy lớn màu tím lấp lánh lôi đình quất thẳng vào mặt lão ma đầu, đạo cuối cùng cầm một cái đại ấn đập vào sau gáy lão ma đầu.

Thái Nhất thấy vậy cũng không nhàn rỗi, cũng tự phân làm bốn: một đạo phân thân hóa thành Kim Ô trực tiếp đốt cháy Tru Tiên kiếm trận này hóa thành biển lửa, một đạo cầm một cây rìu - đó là bản sao

Khai Thiên Phủ của hắn, một đạo cầm một ngọn đèn...

Nhất thời, đạo phân thân này của lão ma đầu cảm thấy áp lực tăng vọt.

Vốn dĩ dưới sự kẹp chọi của bốn Thông Thiên và bốn Thái Nhất, lão ma đầu đã cảm thấy áp lực tăng vọt, đột nhiên phát hiện, y còn phải đối mặt với kiếm khí trong Tru Tiên kiếm trận.

Trước đó Thông Thiên muốn đánh một trận với lão ma đầu, Ngô Sở không phát động kiếm trận, nhưng hiện tại, hắn cũng không muốn tiếp tục giảng võ đức với lão ma đầu nữa, hợp sức xông lên thôi!

Thế là, Ngô Sở - người khống chế trận đồ trận tâm, trực tiếp khởi động Tru Tiên kiếm trận.

Cho dù là lão ma đầu cực kỳ quen thuộc với tòa trận pháp này, đối mặt với sự kẹp chọi như vậy, nhất thời cũng chỉ có thể mệt mỏi ứng phó, luống cuống tay chân.

Rất giống cảm giác của một vị lão sư phụ phải đối mặt với màn tấn công bằng loạn quyền.

Đường đường là phân thân của Thánh nhân, trong tay còn có một kiện sát lục chí bảo Thí Thần Thương, vậy mà lại bị ba vị 'người trẻ tuổi' này ép đến bước đường này, nhất thời khiến cơn giận của y dâng cao, gầm thét liên hồi.

Đặc biệt là đối phương dùng Tru Tiên kiếm trận để đối phó với y, chẳng khác nào đang tát vào mặt y, điều này khiến y càng thêm tức giận, cảm thấy mặt nóng rát.

Thế là, đạo phân thân đang tranh đoạt trận đồ với Ngô Sở của lão ma đầu trực tiếp phát điên.

Thần thức hóa thành một thanh sát lục thần binh, đâm thẳng về phía nguyên thần của Ngô Sở.

Tuy nhiên, điều lão ma đầu vạn lần không ngờ tới là, cú đâm thần thức này của y đã đâm đối phương một nhát 'mát tận tâm can'.

Tuy rằng y xem thường đối phương, nhưng đối phương yếu đến vậy vẫn khiến y có chút bất ngờ, nhất thời cảm thấy có vấn đề.

Dù vậy, y vẫn không coi đó là chuyện to tát, cảm thấy đối phương chẳng qua chỉ đang giở chút thủ đoạn nhỏ mọn mà thôi.

Ký nhiên đối phương đã rút lui, vậy thì vừa hay nhân cơ hội này luyện hóa trận đồ.

Nhưng ngay khi y chuẩn bị động thủ, xung quanh từng trận kim quang hiện ra.

Y quay đầu nhìn lại, phát hiện dưới chân mình, một vùng đại dương vàng rực đang chậm rãi gợn sóng kim sắc, kim quang chính là từ trong vùng đại dương vàng rực đó chiếu lên. "Lão La, bất ngờ không, kinh hỷ không!" Thân ảnh Ngô Sở đạp trên sóng vàng, nhe răng cười với lão ma đầu.

Hóa ra, ngay khoảnh khắc lão ma đầu động thủ, Ngô Sở đã đem biển công đức đang phong ấn trong thức hải điên cuồng dồn vào kiếm trận đồ, trực tiếp dùng công đức bao vây đạo thần thức của lão ma đầu. "Ngươi muốn dùng những công đức này để ma diệt bản tọa?" Giọng điệu lão ma đầu cực kỳ khinh miệt, nhưng thần sắc lộ ra trên thân ảnh do nguyên thần huyễn hóa rõ ràng mang theo sự kinh sợ: "Ngươi không phải là điên rồi chứ!

Ngươi nghĩ như vậy là có thể đối phó được bản tọa sao?" Ngô Sở cười ha hả nói: "Có được hay không, thử một chút không phải sẽ biết sao?" Đại dương vàng rực cuộn lên nộ đào, quét về phía lão ma đầu.

Lão ma đầu vốn còn đang sắc lệ nội nhẫm khinh bỉ Ngô Sở, lập tức quay người bỏ chạy.

Nhưng khoảnh khắc nguyên thần của y chạm vào công đức kim quang, liền bắt đầu bị kim quang hủ thực.

Cùng với tiếng xèo xèo phát ra, còn có từng luồng khói xanh bốc lên.

Nguyên thần của lão ma đầu bị kim quang hủ thực, nhưng kim quang cũng không ngừng tiêu hao, tổn thất không ít.

Khổ nỗi, đại dương kim quang cuồn cuộn kia hết lớp này đến lớp khác, dường như kim quang này vĩnh viễn dùng không hết vậy.

Dĩ nhiên, Ngô Sở và Nghệ Bảo cũng không đứng nhìn, theo đại lãng kim quang lao về phía đạo nguyên thần của lão ma đầu, hai đạo nguyên thần trong trận đồ này đại chiến một trận.

Bên ngoài Tru Tiên kiếm trận, một phân thân khác của lão ma đầu cảm thấy mất liên lạc với đạo phân thân kia, thầm kêu không ổn, đặc biệt là khi cảm nhận được lực lượng công đức khổng lồ đang vang dội gần đó.

Thế là, y dứt khoát liều mạng chịu một kiếm của Thông Thiên trên vai, bị Thái Nhất dùng rìu chặt đứt một cánh tay, mượn uy năng xé rách không gian của Thí Thần Thương, cộng thêm sự hiểu biết thấu triệt của bản thân về Tru Tiên kiếm trận, trong nháy mắt liền đào thoát khỏi trận pháp.

Thông Thiên và Thái Nhất cũng không ngờ gã này lại quyết đoán như vậy, đột nhiên không cần mạng nữa mà trực tiếp bỏ chạy.

Dù sao cũng là một Thánh nhân cơ mà!

Tuy rằng có khiếm khuyết.

Nhưng dưới sự quyết đoán đó, hai người họ cũng chỉ có thể giương mắt nhìn y chạy mất.

Đợi đến khi Ngô Sở phản ứng lại, tắt đi Tru Tiên kiếm trận để hai người ra ngoài, lão ma đầu đã sớm cầm Thí Thần Thương chạy mất dép.

Những cường giả đang luyện hóa ma khí bên ngoài làm sao ngờ được lão ma đầu lại cầm Thí Thần Thương từ bên trong lao ra, rồi trong nháy mắt độn vào huyết hải, biến mất trong lối vào Ma giới?

Đợi họ định thần lại, lối vào Ma giới đã bắt đầu chậm rãi đóng lại. "Lão ma đầu kia thế mà lại ở trong Tru Tiên kiếm trận sao?" Mọi người lần lượt đứng dậy, sau đó thấy bốn Thái Nhất và bốn Thông Thiên tay cầm đủ loại linh bảo, từ trong đám sương đen lao ra: "Ma đầu đâu?" Mọi người ngẩn ra, Phục Hy liếc nhìn mọi người một cái rồi nói: "Bị y chạy thoát rồi, chúng ta không kịp phản ứng, thật là hổ thẹn!" Bốn Thái Nhất và bốn Thông Thiên đều không nỡ trách đối phương, thậm chí họ còn cảm thấy có chút ngượng ngùng, tám người liên thủ mà lại không để lại nổi một đạo phân thân của người ta, chuyện này...

Chương 712

Đang lúc ngượng ngùng, chân thân Thông Thiên lạnh lùng đạo: "Phong tỏa tứ phương, bên trong còn một đạo nguyên thần của lão ma đầu kia đang đấu với đại sư huynh kìa!

Đừng để y chạy thoát!" Y nói đoạn, trực tiếp ném ra Linh Lung Bảo Tháp trên đỉnh đầu, bảo tháp trong nháy mắt phóng đại, bao bọc lấy đám ma vụ kia, mọi người cũng bị tòa bảo tháp khổng lồ này bao phủ vào trong.

Nguyên Thủy thấy vậy, lấy Bàn Cổ Phiên ra rung lên, Bàn Cổ Phiên gặp gió liền mở rộng, sau đó khẽ cuốn một cái, liền bao trùm lấy đám ma vật đó.

Thái Thượng phất tay áo, Thái Cực Đồ từ trong tay áo bay ra, bay đến phía trên đám ma vụ, sau đó ép xuống, đám ma vụ liền tan biến, lộ ra một khối công đức khổng lồ bên trong.

Vừa rồi, đám ma vụ kia đang xâm thực khối công đức khổng lồ đó.

Mọi người thấy vậy, không khỏi nhớ tới ngày Ngô Sở khai thành lập viện năm xưa.

Tên này vốn luôn không dùng công đức để tăng tu vi, lần này vì liều mạng với một đạo phân thân của lão ma đầu mà lại đem ra dùng.

Kim quang hóa thành chất lỏng vàng rực đang cuộn trào bên trong, rõ ràng bên trong không hề bình tĩnh.

Đế Tuấn nói: "Luyện hóa ma khí trước đã..." Nữ Oa nói: "Ta đi giúp A Sở!" Nàng nói rồi, nguyên thần mang theo Hồng Tú Cầu lao vào trong khối công đức kim dịch đó.

Thái Nhất ngự lấy Hỗn Độn Chung nói: "Ta cũng đi!" Hỗn Độn Chung của y có kỳ hiệu đối với nguyên thần, mọi người đều biết rõ điều này.

Thông Thiên cũng muốn vào, nhưng bị Thái Thượng ngăn lại: "Vào quá nhiều người ngược lại không tốt, cứ ở đây canh giữ đi!

Đừng để y tiếp tục chạy thoát." Trong công đức kim dịch, lão ma đầu gào thét lên: "Ngươi điên rồi sao!

Chỉ để chém giết một đạo nguyên thần của bản tọa mà ngay cả số công đức kia cũng không cần nữa sao?" Kết quả đáp lại tiếng gào thét của y là một tiếng chuông, tiếng chuông tạo thành những gợn sóng thực chất, lan tỏa về phía nguyên thần của lão ma đầu.

Theo sau đó là một bóng đỏ, bóng đỏ đó vừa vào liền đâm sầm vào đầu lão ma đầu, trong nháy mắt đập nát đầu y, công đức kim quang tràn vào.

Lão ma đầu trực tiếp thảm khiếu, nhưng rất nhanh, nguyên thần kia lại ngưng tụ ra một thân ảnh. "Là các ngươi ép bản tọa!" Khắc sau, lão ma đầu vô cùng quyết đoán tự bạo nguyên thần.

Nhưng đón chờ cú tự bạo của y lại là những đợt sóng công đức vô tận, cùng với Hỗn Độn Chung bao phủ bên trên sóng biển, cộng thêm từng lớp từng lớp kim quang thần liên bên ngoài Hỗn Độn Chung.

Oanh oanh oanh...

Trong kim dịch truyền đến từng tiếng nổ trầm đục, sau đó kim dịch nổ tung, va vào Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Chung rung chuyển, tiếng ong ong không ngừng truyền ra, kim sắc thần liên quấn bên ngoài thân chuông rung lắc dữ dội, cuối cùng mọi thứ lại trở về bình tĩnh.

Nhưng chiếc Hỗn Độn Chung vốn đang rực sáng, lúc này lại có

chút ảm đạm đi.

Thần hồn của Thái Nhất cũng một phen chao đảo, rõ ràng dưới sự tự bạo nguyên thần của lão ma đầu, y đã chịu tổn thương không nhỏ.

Mãi lâu sau, Thái Nhất mới mở Hỗn Độn Chung ra, bên trong bay ra từng luồng khói xanh cùng với một cụm kim dịch nhỏ.

Cụm kim dịch lớn ban đầu lúc này đã tổn thất gần một nửa, rõ ràng đã bị những cụm ma khí để lại sau khi nguyên thần tự bạo tiêu hao sạch.

Ngô Sở thu lại cụm kim dịch đã tổn thất gần nửa kia, thu lại Tru Tiên kiếm trận.

Lần này đối phó với lão ma đầu, tổn thất không hề nhỏ, đặc biệt là để ngăn chặn cú tự bạo nguyên thần cuối cùng của y, hắn coi như đã bỏ ra vốn liếng xương máu.

Đáng tiếc, cuối cùng không thể giữ lại đạo phân thân kia của y, nếu không nếu lấy được kiện sát lục chí bảo Thí Thần Thương kia thì đã không lỗ.

Theo đạo phân thân này của lão ma đầu bị diệt trừ, tàn dư ma khí bên ngoài bị các cường giả Thiên đình liên thủ luyện hóa, trận chiến Huyết Hải chính thức kết thúc.

Thiên Đạo chúc phúc đến muộn.

Kim quang công đức ngập trời từ trên không Huyết Hải rơi xuống.

Trong đó có một luồng to lớn nhất rơi xuống người Ngô Sở.

Đại dương công đức vốn vì vây giết lão ma đầu mà bị tiêu hao gần nửa, lúc này lại khôi phục trở lại, thậm chí còn to lớn hơn trước một chút.

Chuyến này không lỗ!

Điều duy nhất không hoàn mỹ có lẽ là không thể triệt để trảm tận đám ma nghiệt kia.

Nhưng loại chuyện này ở thế giới Hồng Hoang dường như lại là chuyện tất nhiên.

Đặc biệt là sau khi Lão Tổ truyền xuống pháp môn Trảm Tam Thi, việc cường giả để lại phân thân làm hậu thủ lại càng phổ biến như cơm bữa.

Cho dù Ngô Sở có nói với người khác rằng hắn không để lại bất kỳ hậu thủ nào, ước chừng lúc này cũng chẳng ai thèm tin.

Mọi người đều là lão yêu quái sống ức vạn năm cả rồi, ai mà ngốc thế chứ?

Nếu nói có thu hoạch gì, chắc chắn là Thiên đình đã đánh hạ được Huyết Hải, chủ nhân ban đầu ở đây là Minh Hà đã bị các phương liên thủ trảm sát, giờ đây nơi này đã trở thành đất vô chủ.

Trận này đại hoạch toàn thắng, Đế Tuấn rất vui mừng, mời mọi người đến Thiên cung làm khách.

Mọi người nghĩ ngợi một hồi, thấy không nên làm mất hứng của Đế Tuấn nên đã nhận lời.

Giờ đây đại địa Hồng Hoang đã bị Thiên đình quét ngang, Tứ Hải Long tộc quy phụ, Huyết Hải bị diệt, các tinh quân trên tinh không cũng nguyện ý đầu hàng... chỉ còn mỗi Vu tộc chưa lên tiếng.

Có thể nói, hiện tại Thiên đình đã thống trị đại địa Hồng Hoang, chuyện mà Tam tộc Hồng Hoang năm xưa không làm được, đã được anh em Đế Tuấn và Thái Nhất thực hiện được.

Một khi Vu tộc biểu thái gia nhập Thiên đình, vậy thì hai anh em này có phải có thể thử chứng đạo rồi không?

Chẳng lẽ hai anh em này định đi trước tất cả mọi người để chứng đạo sao?

Không ít người biết nội tình đều nhìn Ngô Sở một cái.

Hiện tại, cũng chỉ có Ngô Sở - vị Huyền môn đại sư huynh này là có tư cách thử thành thánh một chút.

Những người khác muốn vượt qua hai anh em này dường như đều không mấy khả quan.

Đám cường giả rời khỏi Huyết Hải, thân hình lấp lóe, lần lượt đến Thiên đình.

Không lâu sau, trong Thiên cung vang lên tiếng tơ trúc, tại một tòa đại điện trong Thiên cung, các cường giả ngồi xếp bằng, thưởng thức ca múa, nếm thử qua quả linh tửu.

Từng đội tiên thị bưng đủ loại mỹ vị giai hào thơm nức mũi nối đuôi nhau đi vào.

Lại có một đội tiên thị bưng những mâm quả đựng Bàn đào bước vào theo sau.

Mỹ vị giai hào là chính, quỳnh tương ngọc dịch làm phụ, Bàn đào giống như món tráng miệng sau bữa ăn.

Chương 713

Đế Tuấn và Thái Nhất cao giọng nâng chén, ý bảo mọi người uống rượu ăn thịt, đồng thời bày tỏ: "Những nguyên liệu này đều đến từ một số gia súc thịt do Thiên đình tự mình bồi dục, mọi người không cần lo lắng.

Giờ đây đại địa Hồng Hoang bát phương bình tĩnh, Tứ Hải quy phụ, Vu tộc năm xưa cũng đã hứa gia nhập chúng ta..." Ý của Đế Tuấn là, hiện tại đại địa Hồng Hoang Tứ Hải thăng bình, bát phương bình tĩnh, đã có thể cất đao thương vào kho, thả ngựa nơi Nam sơn rồi.

Đồng thời cũng khẳng định, các loại thực tài thịt thà mà họ ăn đều là gia súc do Thiên đình tự bồi dục...

đây cũng là cách gián tiếp bày tỏ thái độ với Ngô Sở rằng Thiên đình không hề lạm sát.

Việc Vu tộc có nguyện ý tuân thủ ước định năm xưa hay không, thái độ của Ngô Sở là vô cùng quan trọng.

Nhưng thực tế, việc Tứ Hải Long tộc nguyện ý quy phụ đã biểu minh thái độ của Vu tộc rồi.

Chỉ có điều mối quan hệ trong đó ngay cả Đế Tuấn và Thái Nhất cũng không rõ lắm.

Rượu quá ba tuần, thức ăn năm vị, mọi người không tránh khỏi lại bàn về tu hành, luận về Đạo.

Tuy nhiên lần luận đạo này không phải là diễn thuật về đại đạo mà mỗi người tự ngộ ra, mà là nghe Đế Tuấn hỏi Ngô Sở rằng, chứng đạo thành thánh có nhất định phải lĩnh ngộ ra một con đường thuộc về

chính mình hay không?

Về việc này, Ngô Sở trầm tư một hồi mới nói: "Năm đó Sư phụ khi thành thánh, sở hữu Hồng Mông Tử Khí, lại trảm ra Tam thi, đạo Trảm Tam Thi này chắc hẳn được tính là con đường mà lão nhân gia tự mình đi ra, cho nên Người đã thành công.

Nhưng khi Sư phụ truyền cho chúng ta pháp môn Trảm Tam Thi, Người lại không hề nói với chúng ta rằng còn cần phải đi ra một con đường thuộc về chính mình.

Từ đó có thể thấy, đi ra một con đường thuộc về chính mình không phải là điều kiện bắt buộc." Mọi người nghe vậy hơi gật đầu, Ngô Sở nói tiếp: "Nhưng nếu có thể đi ra một con đường thuộc về chính mình, đó chắc chắn là điều tốt, đến lúc đó nhận được sự chúc phúc của thiên địa, việc chứng đạo sẽ trở nên đảm bảo hơn.

Các ngươi ngưng tụ khí vận thiên địa, mượn khí vận chứng đạo, so với mượn công đức chứng đạo, phương thức nhìn thì khác nhau nhưng bản chất chắc là tương đồng.

Cho nên mọi chuyện vẫn phải xem chính các ngươi thôi." Nói vậy dường như bằng huề, điều này khiến cả Đế Tuấn và Thái Nhất đều có chút phân vân.

Họ cũng không biết một khi họ mượn khí vận chứng đạo thất bại, liệu có cơ hội thứ hai không?

Càng không biết là nếu thất bại, liệu họ có gặp nguy hiểm gì không?

Thực ra Ngô Sở còn một câu chưa nói, không có Hồng Mông Tử Khí, không lĩnh ngộ ra Nguyên hạch nguyên bản như hắn, liệu họ có thực sự đi ra được một con đường hoàn toàn mới thuộc về chính mình, và ngưng tụ ra đại đạo sơ hình của con đường mới này không?

Ngưng tụ ra một con đường đại đạo mới đâu có dễ dàng gì?

Nếu thực sự dễ dàng như vậy, tại sao tương lai không xuất hiện thêm Thiên đạo Thánh nhân nào nữa?

Trong số môn đồ của các đại Thánh nhân, những kẻ tu vi cường đại, ngộ tính siêu phàm đâu phải là không có.

Nhưng ngay cả vị Tam giới cộng tôn trong tương lai cũng không thể thành tựu đạo quả này cơ mà!

Ngô Sở không nói lời này chủ yếu là vì đây chỉ là phỏng đoán của riêng hắn, đồng thời cũng không muốn đả kích lòng tin của hai anh em này, biết đâu mượn luồng khí vận thiên địa đó, họ thực sự thành công thì sao?

Trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, đại địa Hồng Hoang chưa từng thống nhất.

Tam tộc thất bại, Vu Yêu cũng thất bại.

Ngay cả Ngọc Đế tương lai, tuy danh nghĩa là Tam giới cộng tôn, nhưng môn đồ của các vị Thánh nhân cũng chỉ nể mặt ngoài mặt, còn trong bóng tối thì cũng coi thường vô cùng.

Còn hiện tại, nhờ có Ngô Sở, tư giao của mọi người đều khá tốt, ngay cả Thập nhị Tổ Vu cũng nguyện ý thành toàn cho hai anh em họ, để họ làm được chuyện xưa nay chưa từng có.

Biết đâu mượn luồng khí vận ngưng tụ vạn tộc Hồng Hoang này, họ thực sự có thể thành công?

Buổi tụ họp lần này kết thúc trong bầu không khí trầm trọng như vậy.

Ba anh em Côn Luân và cặp bài trùng sầu khổ đều có một chút cảm giác cấp bách.

Ngô Sở thì không cảm thấy gì nhiều, chỉ là sau khi mọi người rời đi, hắn đã trò chuyện với hai anh em Đế Tuấn Thái Nhất về tương lai của Thiên đình và Vu tộc.

Ngô Sở đề nghị, sau khi Vu tộc gia nhập Thiên đình, hãy để Thiên đình phong tước cho Vu tộc cai quản các phương thổ địa, sơn thần và thủy thần.

Một số sơn thần thủy thần ở rừng sâu núi thẳm thì phân cho Yêu tộc.

Còn Thập nhị Tổ Vu thì phong làm Thập nhị vương của Vu tộc, cai quản các sơn thần thủy thần và thổ địa của Vu tộc.

Hãy để Yêu quản Yêu, Vu quản Vu.

Dù sao Vu tộc cũng cần sĩ diện.

Danh nghĩa đã thần phục, nhưng Thiên đình cũng không thể thực sự coi đó là thật mà can thiệp quá sâu vào nội bộ Vu tộc.

Nếu không, mâu thuẫn sau này chắc chắn sẽ không ít.

Tuy rằng làm vậy tương lai chắc chắn sẽ có nhiều di chứng, nhưng với tình hình hiện tại, họ chỉ có thể làm thế.

Mặc dù Thiên đình rất cường thịnh, nhưng tộc Vu vốn bướng bỉnh cũng chẳng hề sợ hãi.

Đã kết giao với Thập nhị Tổ Vu vô số năm, Đế Tuấn và Thái Nhất hiểu rất rõ tính khí của Vu tộc nên cũng không ép buộc trong chuyện này.

Dù sao mục đích thực sự của việc họ thống nhất Hồng Hoang không phải là để thống trị Vu tộc, mà là muốn mượn đó để chứng đạo thành thánh mà thôi.

Một khi họ có thể thành công chứng đạo, cho dù bảo họ từ bỏ

Thiên đình, họ cũng chẳng có ý kiến gì.

Cái họ cần là 'lực', chứ không phải 'quyền'.

Sau khi nói chuyện với họ rất nhiều, Ngô Sở lại hỏi họ Huyết Hải xử lý thế nào?

Hắn đề nghị có thể trồng một ít Dẫn Hồn hoa ở Huyết Hải, chính là mạn đà la - loài hoa của địa ngục, thứ đó ngoài việc dẫn hồn ra còn có thể dùng làm thuốc, dù rằng có kịch độc.

Theo nghiên cứu của Ngô Sở, loại độc hoa này một khi tác dụng lên nguyên thần, thậm chí có thể khiến nguyên thần xuất hiện hiệu ứng ảo giác.

Đây là điều hắn phát hiện ra khi luyện đan, trong số những độc đan mà hắn vô tình luyện chế ra có thành phần của loại độc hoa này.

Hắn thậm chí còn nghi ngờ trong truyền thuyết về canh Mạnh Bà cũng có vị thuốc này.

Truyền thuyết kể rằng nơi u minh nở rộ loại hoa địa ngục này, Ngô Sở cũng muốn xem liệu Huyết Hải có thực sự thích hợp cho loài hoa này sinh trưởng hay không?

Dù sao Huyết Hải cũng có cách nói là nơi u minh.

Hắn bày tỏ, một khi loại hoa này được trồng ra, hắn sẵn sàng thu mua.

Trò chuyện một lát, Ngô Sở đứng dậy cáo từ, cuối cùng lại nhắc nhở: "Các ngươi tốt nhất vẫn nên tích lũy thêm một chút, chứng đạo cũng không cần vội vàng nhất thời, đã đợi bấy nhiêu năm rồi..." Đế Tuấn và Thái Nhất đều rất sáng suốt lựa chọn đồng tình.

Khi Ngô Sở mang theo nương tử rời khỏi Thiên cung, hội hợp với Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân để đến núi Tê Phượng, Đế Tuấn liền

hỏi Thái Nhất: "Ngươi đã lấy được hai thanh cực phẩm linh bảo kiếm của Minh Hà chưa?" Thái Nhất ngẩn ra, lắc đầu, vốn định thắc mắc tại sao đại ca lại hỏi vậy, nhưng rất nhanh y đã định thần lại: "Ý đại ca là, Minh Hà thực sự để lại hậu thủ sao?" Đế Tuấn gật đầu nói: "Ngay cả hai kiện cực phẩm linh bảo đó cũng không thấy tăm hơi, rõ ràng là y để dành hậu thủ cho mình, không muốn hai kiện chí bảo này bị đoạt mất, biết đâu y có thể âm thầm quay lại Huyết Hải." Thái Nhất suy nghĩ một lát rồi nói: "Phái một đội yêu quân đến chiếm lấy Huyết Hải là được, nơi đó giờ đã bị chúng ta đánh hạ, nếu không quản lý, không chừng lại xuất hiện đại yêu khác." "Để Tất Hỏa dưới trướng ngươi đi đi!" Đế Tuấn mỉm cười nói.

Thái Nhất cau mày: "Hắn thích phóng hỏa, ngọn lửa đó tuy khắc chế được những thứ u uế âm hàn, nhưng nơi đó là Huyết Hải, bản thân hắn ở địa phương đó cũng sẽ bị khắc chế, hay là để Quỷ Xa đi?" "Tất Hỏa xuất thân từ Tử Ngọc Sơn, tuy rằng A Sở huynh đệ ngoài miệng nói hắn không còn quan hệ gì với Tử Ngọc Sơn nữa, nhưng đó là ý nghĩ của hắn, chúng ta không thể coi là thật được.

Chương 714

Tất Hỏa dưới trướng ngươi cũng lập không ít chiến công, thực lực tuy không xếp vào hàng thập đại yêu soái, nhưng trấn thủ một phương cũng đã đủ rồi.

Huyết Hải tuy là chúng ta đánh hạ, nhưng kẻ chặn đứng hai đạo phân thân ma đầu kia lại là A Sở huynh đệ, một trong số đó còn bị hắn trực tiếp tiêu diệt..." Ý của Đế Tuấn rất đơn giản, để Tất Hỏa đến trấn thủ Huyết Hải coi như là một cách gián tiếp trả lại cho Ngô Sở.

Tuy rằng cách làm này rất kín đáo, vì sau khi rời khỏi Tử Ngọc Sơn, Tất Hỏa chưa từng liên lạc lại với nơi đó.

Nhưng ai bảo Ngô Sở trước đó đã nhắc đến Huyết Hải chứ!

Tuy rằng Ngô Sở không nhất định thực sự có ý đó, nhưng y không thể giả vờ như không nghe thấy được.

Thái Nhất cũng hiểu ý đại ca Đế Tuấn, thế là lắc đầu cười nói: "Đại ca chắc là nghĩ nhiều rồi, A Sở huynh đệ người đó chắc không có tâm tư như vậy đâu..." "Bất kể có ý đó hay không, ngươi cứ làm theo lời ta là được." "Được rồi!" ...

Mặt khác, tại núi Tê Phượng, Ngô Sở đang trò chuyện với Nữ Oa về đạo sáng tạo sự sống của nàng.

Nhìn khắp sơn cốc đều là những sinh linh kỳ hình dị trạng, mọi người không khỏi tặc lưỡi khen lạ, Tiểu Nguyệt Linh thì vui vẻ như một đứa trẻ, chạy tới chạy lui trong sơn cốc, đuổi theo những sinh linh kỳ đặc đó.

Nữ Oa đem đại đạo sơ hình mà mình lĩnh ngộ được cho đám người Ngô Sở quan ma.

Phải nói rằng Nữ Oa thật sự tâm lớn, hay nói đúng hơn là có sự tự tin tuyệt đối!

Phải biết rằng, nàng đem đại đạo sơ hình này ra cho mọi người quan ma, đối với Hồng Vân người đang sở hữu Hồng Mông Tử Khí mà nói, muốn mô phỏng thực ra rất đơn giản.

Ngay cả Ngô Sở - kẻ đã lĩnh ngộ được Nguyên hạch, muốn mô phỏng cũng không khó.

Mà khi đã có đại đạo sơ hình này, việc nghiên cứu tiếp theo sẽ đơn giản hơn nhiều.

Ý của Nữ Oa là căn bản không sợ Ngô Sở hay Hồng Vân mô phỏng đạo của nàng.

Ngô Sở nhìn về phía Hồng Vân, mỉm cười hỏi: "Lão ca đã nghiền ngẫm bấy nhiêu năm, đã nghiền ngẫm ra một con đường thuộc về chính mình chưa?" Năm xưa khi Ngô Sở ở chỗ cây trà ngộ đạo nhỏ, ngoài đạo văn minh do chính hắn khai sáng khác biệt với văn minh tu hành ra, còn có đại đạo sơ hình của ba anh em Côn Luân, cặp bài trùng sầu khổ, cùng với Nữ Oa và Hậu Thổ.

Ngoài ra, hắn không phát hiện ra đại đạo sơ hình nào khác.

Cũng vì thế, hắn cảm thấy Hồng Vân chưa thể lĩnh ngộ ra đại đạo mới nào khác.

Tuy nhiên Hồng Vân nghiền ngẫm bấy nhiêu năm, chắc chắn sẽ có thu hoạch, có lẽ y không chọn con đường khai sáng đạo mới mà đi theo con đường của Ma Tổ Lão La năm xưa.

Đi theo đường cũ thì lúc đầu dễ đi, nhưng đi đến cuối cùng, muốn vượt qua lại vô cùng gian nan.

Ngô Sở cảm thấy Hồng Vân có khả năng sẽ đi theo đường cũ.

Nhưng khi Hồng Vân giơ tay, để một luồng đại đạo sơ hình lượn lờ quanh đầu ngón tay, Ngô Sở không khỏi ngẩn ngơ tại chỗ, sau đó bật cười: "Lão ca đây là đang giúp ta mà!" Hồng Vân mỉm cười nói: "Ngươi không trách ta cướp mất đạo của ngươi là tốt rồi.

Nhưng ta đoán con đường ngươi chọn để đi chắc chắn sẽ bàng bạc đại khí hơn con đường này của ta nhiều.

Năm xưa khi ngươi giảng đạo cho chúng ta ở Đệ Nhất Thành, ta đã nghĩ, con đường ngươi đi liệu có quá phức tạp không?

Nhân nghĩa lễ trí tín, mỗi một điều đều có thể phát triển thành một con đường đạo..." "Cho nên lão ca quyết định giúp ta một tay?" Ngô Sở cười nói.

Hồng Vân lắc đầu bảo: "Lúc đầu cũng không nghĩ vậy, chỉ nghĩ rằng đây có lẽ là đạo của ngươi, ta không thể cướp đi.

Nhưng theo năm tháng trôi qua, ta dần phát hiện ra, 'Nhân' và 'Thiện' này dường như giống như cặp song sinh vậy, dần dần bén rễ sâu trong lòng ta..." Đúng vậy, đạo mà Hồng Vân lĩnh ngộ được chính là 'Nhân chi đạo', con đường này chỉ có thể coi là một nhánh dưới đạo văn minh mà Ngô Sở khai sáng mà thôi.

Đạo văn minh của Ngô Sở bao la vạn tượng, đạo của chư tử bách gia đều có thể lấp đầy vào đạo văn minh này của hắn.

Cũng vì thế mà Ngô Sở mới nói Hồng Vân đang giúp hắn.

Hồng Vân biết Ngô Sở không hề để tâm việc y lĩnh ngộ nhân thiện chi đạo, nhưng ít nhiều vẫn thấy có chút ngại ngùng.

Nhưng nhân thiện chi đạo này sau khi bén rễ trong lòng y, y liền vô thức nghĩ theo hướng này, điều này rất phù hợp với bản tính lương thiện của y.

Hồng Vân chính là loại người như vậy, rõ ràng biết Ngô Sở bảo y

hãy ích kỷ một chút, dạy y cách diễn kịch, cách nhìn thấu kỹ năng diễn xuất của người khác, nhưng y chưa từng dùng cái đó để lừa lọc ai bao giờ.

Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, chính là nói hạng người như y vậy.

Biết rõ tính cách như vậy đôi khi sẽ bỏ lỡ nhiều thứ, nhưng y vẫn không muốn thay đổi nó.

Hiện tại, dường như lại càng có xu hướng lấn tới.

Thiện chi đạo là chỉ cách đối đãi với vạn vật trên thế giới bằng lòng nhân tính bao dung cao độ, trao cho người khác sự thiện chí hoặc giúp đỡ người khác.

Còn Nhân chi đạo là lấy một tiêu chuẩn và quy cách nào đó để yêu cầu chính mình, ước thúc chính mình, đồng thời đem lợi ích của kết quả đó mang đến cho người khác, từ đó làm lợi cho người khác.

Nhân và Thiện xét về cấu tạo bản nguyên đại đạo thì thực ra là khác nhau, nhưng giữa chúng lại có mối quan hệ rất lớn.

Bởi vì rất nhiều khi, Nhân và Thiện không có sự khác biệt quá lớn.

Hồng Vân có thể lĩnh ngộ được 'Nhân chi đạo' là chuyện hợp tình hợp lý, nhưng lại nằm ngoài dự kiến của Ngô Sở.

Hắn cứ ngỡ Hồng Vân sẽ mãi đi theo Thiện chi đạo cho đến cùng cơ!

Ngô Sở cười nói: "Ký nhiên lão ca đã lĩnh ngộ được Nhân chi đạo, vậy hay là đến Đệ Nhất Học Viện làm lão sư đi!

Đem Nhân chi đạo mà huynh lĩnh ngộ được truyền thụ ra ngoài, trong khi giáo thụ người khác cũng có thể hấp thu ý tưởng của họ.

Phải biết 'Tam nhân hành, tất hữu ngã sư'.

Ánh sáng trí tuệ cần phải không ngừng va chạm mới có thể càng thêm rực rỡ." Hồng Vân gật đầu nói: "Lần trở về này, cho dù ngươi không nói, ta cũng sẽ đến Đệ Nhất Học Viện xem thử.

Nghe nói trong số đệ tử ngươi thu nhận năm xưa, cũng có không ít người có nhiều suy nghĩ về các phương diện 'Nhân nghĩa lễ trí tín'.

Ta cũng muốn đến thảo luận với họ một chút." Trò chuyện một hồi, Trấn Nguyên Tử liền hỏi: "A Sở hiền đệ, ta muốn hỏi một chút, có phải người không có Hồng Mông Tử Khí thì dù lĩnh ngộ ra con đường thuộc về chính mình cũng không thể khiến đạo mới ngưng tụ ra đại đạo sơ hình không?

A Sở hiền đệ đã lĩnh ngộ ra đại đạo sơ hình của chính mình chưa?" Ngô Sở hiếu kỳ hỏi Trấn Nguyên Tử: "Lão ca có phải đã lĩnh ngộ được đạo của riêng mình rồi không?" Trấn Nguyên Tử lắc đầu: "Ta cũng không biết có tính không nữa, lúc Hồng Vân đạo huynh lĩnh ngộ Nhân chi đạo, ta cũng có chút tâm đắc về Nghĩa chi đạo, cũng có thảo luận với huynh ấy..." Ba anh em Côn Luân và cặp bài trùng sầu khổ, cùng với Nữ Oa đều đã có con đường riêng, cho nên họ không có quá nhiều suy nghĩ về 'Nhân nghĩa chi đạo' mà Ngô Sở đã giảng năm xưa.

Nhưng Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử kết giao bao nhiêu năm, lúc Hồng Vân lĩnh ngộ Nhân chi đạo, bản thân Trấn Nguyên Tử cũng có lý giải riêng về Nghĩa chi đạo.

Mà Nhân và Nghĩa thực ra cũng có rất nhiều điểm tương đồng.

Kết quả là Nhân chi đạo của Hồng Vân đã hình thành đại đạo sơ hình, còn y thì không.

Cho nên trong lòng mới nảy sinh nghi vấn này.

Ngô Sở cũng đem đại đạo sơ hình của chính mình ra cho mọi

người xem.

Đại đạo sơ hình của hắn tỏ ra có chút tạp nhưng không tinh, to lớn dị thường, bên trong có thể nói là bao la vạn tượng, chằng chịt phức tạp.

Nhìn thấy đại đạo sơ hình của Ngô Sở, Trấn Nguyên Tử liền im lặng, có chút tự ti.

Chương 715

Nhớ năm xưa, khi Ngô Sở còn là một tân binh cái gì cũng không biết, chính y và Hồng Vân đã cầm tay chỉ dạy, tiên pháp Bất Xuất của hắn cũng là do hai người họ cùng nhau sáng tạo ra.

Vậy mà bây giờ Ngô Sở đã đứng trên đỉnh cao nhất của thế giới này, còn y thì vẫn đang gian nan tìm kiếm con đường cho riêng mình.

Ái chà!

Đây chính là khoảng cách giữa các sinh linh sao?

Sau khi cho họ xem qua đạo văn minh phức tạp của mình một lát, Ngô Sở lại lấy Nguyên hạch thần văn ra cho mọi người tiếp tục quan ma, rồi nói: "Ta cũng không rõ những người khác không có Hồng Mông Tử Khí liệu có thể ngưng tụ ra đại đạo sơ hình hay không.

Nhưng nếu nói ta có điểm gì khác biệt với mọi người thì chắc hẳn chính là cái này." Đại đạo bản nguyên Nguyên hạch, Ngô Sở trước đây không chỉ đưa cho các nương tử của mình nghiên cứu mà còn từng nói với Phục Hy và Trấn Nguyên Tử.

Đế Tuấn và Thái Nhất thì hắn chưa nói, cũng không biết Phục Hy có tiết lộ gì không.

Nhưng họ dường như không mấy để tâm, hay nói đúng hơn là mãi vẫn chưa có tiến triển gì.

Giống như Hậu Thổ và Thanh Khâu Ly, rõ ràng là vẫn luôn nghiên cứu nhưng hiệu quả cực kỳ thấp.

Trấn Nguyên Tử thấy cái này lại càng sầu muộn hơn.

Bởi vì Ngô Sở cũng từng đưa cho y một đoạn Nguyên hạch thần văn, nhưng y cũng không lĩnh ngộ ra được.

Theo lý mà nói, với nguyên thần mạnh mẽ và năng lượng tính toán suy diễn của họ, không lẽ lại thua kém Nghệ Bảo - kiện công đức chí bảo này sao?

Vậy mà Nghệ Bảo dựa vào Hồng Mông Tử Khí lại có thể suy diễn tính toán ra Nguyên hạch, còn họ cầm Nguyên hạch trong tay lại mãi không lĩnh ngộ được.

Chẳng lẽ vì nhất định phải cần Hồng Mông Tử Khí làm 'thuốc dẫn' phân tích mới được sao?

Hiện tại Hồng Mông Tử Khí đều đã bị họ luyện hóa rồi, biết tìm thứ đó ở đâu?

Chẳng lẽ bảo họ bóc tách Hồng Mông Tử Khí ra?

Ngô Sở thầm lắc đầu, chôn giấu suy đoán này trong lòng.

Dù sao chuyện này một khi không cẩn thận truyền ra ngoài, khó bảo toàn sẽ có kẻ nảy sinh ý đồ xấu.

Thấy Trấn Nguyên Tử có vẻ tự ti, Ngô Sở liền cười nói: "Từ xưa đến nay, dưới bầu trời tinh tú này có vô số cường giả.

Nhưng dù mạnh như thủy tổ của Tam tộc năm xưa cũng không thể đi hết bước cuối cùng đó, thậm chí ngay cả tu vi hiện tại của chúng ta ước chừng họ cũng chưa đạt tới..." Ngô Sở nói vậy cũng không phải là bốc phét, bởi vì thời kỳ đó, tu hành của tất cả sinh linh trên đại địa Hồng Hoang đến cảnh giới Đại La là dậm chân tại chỗ.

Những gì mọi người có thể làm là không ngừng lĩnh ngộ các thiên địa đại đạo khác, lĩnh ngộ càng nhiều thì tu vi càng mạnh.

Nhưng cái mạnh đó với sự gia tăng mang lại từ sự biến hóa tâm cảnh sau khi Trảm Tam Thi là có sự khác biệt về bản chất.

Loại mạnh đó chỉ có thể tính là theo chiều ngang, tức là thủ đoạn

ứng địch nhiều hơn.

Còn sự cường đại hiện nay là theo chiều dọc, cùng một đại đạo nhưng thi triển ra uy lực lại mạnh mẽ hơn nhiều.

Cho nên ngay cả Tổ Long năm xưa cũng chưa chắc đã mạnh mẽ bằng họ bây giờ. "Cho nên dù cuối cùng không thể đạt tới tầng thứ đó cũng không cần nản chí.

Phải biết có vô số sinh linh muốn đạt tới tầng thứ như chúng ta hiện nay mà còn không làm nổi kìa!" Ngô Sở vừa cười vừa xách tiểu hồ ly lên giơ tay múa chân: "Mọi người nhìn Tiểu Vũ xem, con bé muốn mình mạnh lên biết bao, nhưng giờ đây loay hoay mãi cũng chỉ mới đạt tới cảnh giới Trảm thi thứ nhất thôi." Tiểu hồ ly nghe vậy liền bất mãn, trực tiếp vặn lại: "Tại sao đa đa không nói Tiểu Nguyệt Linh đi, ghét thật!" Mọi người nghe vậy nhìn về phía tiểu hàm hàm đang chơi đùa rất vui vẻ với những sinh linh kỳ đặc kia, cười vô tư lự, ai nấy đều không nhịn được mà bật cười.

Phục Hy cười nói: "Tâm thái cứ thả lỏng ra, ngươi nhìn tâm thái của ta bây giờ đang rất 'nằm yên' đây này..." Ngô Sở nhìn vị cuồng bảo vệ vợ này mà cười khẩy, thầm nghĩ: Nhà ngươi bây giờ là chuẩn bị nằm ngửa ăn sẵn rồi chứ gì!

Sau này vị cuồng bảo vệ vợ này chắc hẳn sẽ trở thành đệ nhất 'vua ăn cơm mềm' của Hồng Hoang mất.

Chuyện của y với Nữ Oa hoàn toàn có thể viết thành một bộ tiểu thuyết Hồng Hoang lưu với tựa đề 《Vợ Tôi Là Thánh Nhân》 rồi.

Khi Ngô Sở và mọi người lưu lại trên núi Tê Phượng một thời gian, sau khi trở về núi Tử Ngọc, Hậu Thổ tiểu thư tả liền chạy đi họp cùng các Tổ Vu khác.

Sau khi họp xong với các Tổ Vu, nàng lại tiếp tục họp với một số

Đại Vu trong bộ lạc.

Chủ đề duy nhất của cuộc họp chính là gia nhập Thiên Đình.

Việc có gia nhập hay không vốn đã không còn gì để thương lượng nữa.

Không gia nhập chắc chắn sẽ khai chiến, vì đối phương muốn mượn việc này để chứng đạo!

Chẳng còn đường thương lượng.

Vu tộc tuy không sợ chiến, nhưng cuộc chiến này hoàn toàn không cần thiết phải đánh.

Một khi khai hỏa, người khó xử nhất sẽ là rất nhiều người, mà đứng mũi chịu sào chính là Ngô Sở.

Thậm chí danh tiếng của Vu tộc còn có thể trở nên xấu đi.

Dẫu sao khi Thiên Đình mới thành lập, mười hai Tổ Vu đã ước định xong với anh em Đế Tuấn, Thái Nhất.

Nếu phản bội, toàn bộ sinh linh Hồng Hoang sẽ coi họ là phường bội tín khí nghĩa.

Do đó, điều đang thương lượng hiện tại là sau khi gia nhập Thiên Đình, Vu tộc có thể nhận được lợi ích gì?

Họ nên đưa ra những điều kiện như thế nào?

Những cuộc họp liên miên này khiến tiểu thư tả có chút mệt mỏi.

Đối với họ, cái mệt tự nhiên không phải là thể xác mà là tinh thần.

Cứ như thế, một năm sau, Thiên Đình và Vu tộc đã đạt được thỏa thuận gia nhập.

Khi Vu tộc chọn gia nhập Thiên Đình, khí vận của Thiên Đình gần như đạt đến đỉnh điểm.

Có thể nói, Thiên Đình lúc này đã được coi là thế lực duy nhất ở Hồng Hoang.

Còn về những kẻ nhàn tản tiêu dao chưa gia nhập như Ngô Sở, số lượng không nhiều, không gây trở ngại lớn cho việc ngưng tụ khí vận của vạn tộc.

Nói cách khác, trước khi họ thành tựu vị trí Thánh nhân, ảnh hưởng đối với việc ngưng tụ khí vận của Thiên Đình thực ra không lớn.

Cường giả của Thiên Đình hiện nay thực sự quá nhiều.

Huống hồ, Ngô Sở thực tế cũng thiên hướng về Thiên Đình, tuy chưa chính thức gia nhập nhưng cũng đang giúp đỡ Đế Tuấn và Thái Nhất.

Lúc này, anh em Đế Tuấn và Thái Nhất ý khí phong phát đến mức nào, có thể tưởng tượng được.

Khi họ bắt đầu phong các Đại Vu của Vu tộc làm Thổ Địa thần, Sơn thần, Thủy thần, họ kinh ngạc phát hiện ra rằng mỗi khi sắc phong một vị thần, khí vận của Thiên Đình lại ổn định thêm một phần.

Chương 716

Thế là, cánh cửa của một thế giới mới chậm rãi mở ra trước mặt họ.

Sau khi sắc phong Sơn thần Thủy thần cho Vu tộc, họ bắt đầu phong lại Tứ Phương Đại Đế cũng như các vị chính thần của Thiên Đình, còn thành lập cả Bộ Chấp Pháp Thiên Đình.

Đế Tuấn tự mình đảm nhận Thiên Đế, Đông Hoàng Thái Nhất đảm nhận Đông Phương Thiên Đế, Phù Tang Vương Đông Vương Công đảm nhận Nam Phương Thiên Đế, Tây Phương Thiên Đế do Yêu sư Phục Hy đảm nhận, còn Bắc Phương Thiên Đế giao cho Đế Giang trong mười hai Tổ Vu, kết quả bị Đế Giang tiện tay giao cho muội tử Huyền Minh.

Việc Đế Giang ghét bỏ như vậy khiến Đế Tuấn và Thái Nhất có chút cạn lời, cảm thấy gã này có phải quá đùa giỡn rồi không?

Nhưng nghĩ lại việc họ đại xá sắc phong chư thần, dường như cũng khá tùy tiện.

Nhưng vì để khí vận Thiên Đình ổn định hơn, tùy tiện thì tùy tiện vậy!

Sau đó là sắc phong Bát bộ chính thần.

Trong đó chính thần của Tài bộ, anh em Đế Tuấn trực tiếp phong cho Bạch Trạch.

Những năm qua Bạch Trạch ở trong các bộ lạc và đại thành của Vu tộc và Yêu tộc đều có danh hiệu là Bạch Thần Tài, để gã làm chính thần Tài bộ hoàn toàn không vấn đề gì.

Bạch Trạch thực ra rất muốn từ chối, không muốn lên Thiên Đình

làm thần, nhưng lại không có dũng khí như Đế Giang, chỉ đành chạy về núi Tử Ngọc tìm Ngô Sở thương lượng.

Sau đó Thiên Đình lại thành lập Ti Chấp Pháp Thiên Đình, do Tây Phương Thiên Đế Phục Hy kiêm nhiệm vị trí Chí Cao Chấp Pháp Thiên Thần.

Còn có Nhân Duyên thần, Táo thần...

Tiểu Nguyệt Linh liền bị phong làm Táo thần.

Khi nghe thấy sắc phong này, Tiểu Nguyệt Linh ngẩn cả người, chuyện gì thế này?

Ta cũng đâu có gia nhập Thiên Đình, càng không có ý định lên Thiên Đình nhậm chức!

Nhưng đối với sắc phong này, không ai có ý kiến.

Dẫu sao mỹ thực thiên hạ ra từ Tử Ngọc, mỹ thực Tử Ngọc nhìn Nguyệt Linh, điều này không phải nói ngoa.

Ngoài Tiểu Nguyệt Linh, thậm chí ngay cả mười hai tiểu Hoa thần cũng được chính thức sắc phong làm Bách Hoa chi thần, cai quản việc trồng trọt và sinh trưởng của muôn hoa, thống ngự quần hoa thiên hạ.

Mười hai bé loli Hoa thần vừa mới bước vào cảnh giới Đại La không lâu, dùng đôi mắt to tròn long lanh lặng lẽ nhìn Ngô Sở, như thể đang nói: Chúng con không có phản bội núi Tử Ngọc, là hai anh em kia phong bừa, chúng con không định tiếp nhận đâu... mong tiền bối minh giám!

Sau khi Tứ Phương Đại Đế và các chính thần được sắc phong xong, Thiên Đình lại tiếp tục sắc phong các vị thần linh đại địa của Yêu tộc.

Dẫu sao đại địa Hồng Hoang có biết bao núi sông, trừ đi một số

ngọn núi quan trọng như núi Tử Ngọc nơi Ngô Sở ở, đầm lầy Thanh Khâu của Thanh Khâu Ly, núi Côn Luân của ba anh em Côn Luân, núi Tu Di của hai anh em sầu khổ... trừ những nơi đó ra, những nơi khác có thể phong thần là vô số kể.

Thấy việc này có thể củng cố khí vận Thiên Đình, họ định phong tất cả.

Trong số các thần linh đại địa, đứng đầu là Ngũ Nhạc Đại Đế, Đế Tuấn và Thái Nhất định phong hết cho mười hai Tổ Vu.

Ban đầu Hậu Thổ được phong làm Trung Nhạc Đại Đế, nhưng nàng không nhận, cách làm tùy hứng này Đế Tuấn và Thái Nhất cũng chẳng để tâm, dù sao Đế Giang cũng đã tùy hứng một lần rồi.

Cuối cùng Ngũ Nhạc Đại Đế do Cú Mang, Chúc Dung, Nhục Thu, Cộng Công và Thiên Ngô đảm nhiệm, vì Chúc Long cũng không muốn danh hiệu này, đã trực tiếp từ chối sắc phong của Đế Tuấn.

Khi Ngô Sở mở bản đồ trong điện thoại ra, phát hiện trên bản đồ xuất hiện vô số địa danh dày đặc.

Có thể thấy, Thiên Đạo công nhận cách làm này của Thiên Đình.

Tuy nhìn có vẻ hơi đùa nhưng lại có tác dụng ổn định sự thống trị của Thiên Đình.

Sau khi phong xong thần sông núi và Thổ Địa thần nơi sinh linh cư ngụ, Đế Tuấn và Thái Nhất lại bắt đầu chuyển ánh mắt sang chư thiên tinh quân...

Sau một hồi sắc phong, cả hai anh em đều có xung động muốn trực tiếp chứng đạo.

Bởi vì luồng khí vận đó thực sự quá ổn định.

Sau một hồi thao tác hoa cả mắt, Tiểu Nguyệt Linh liền nói: "A Sở

ca, muội không muốn đi Thiên Đình nhậm chức đâu..." Mười hai tiểu Hoa thần cũng gật gật cái đầu nhỏ: "Chúng con cũng không muốn đi!" Lúc này Bạch Trạch cũng chạy về, nói: "Lão sư, con cũng không muốn đi!" Ngô Sở xoa cằm, đang cân nhắc cái hay cái dở của việc làm thần, thì thấy Phục Hy cưỡi gió mà đến: "A Sở, đại ca đến mượn người đây!" Nghe lời này của Phục Hy, Ngô Sở không khỏi nghi hoặc: "Đại ca có ý gì?

Mượn người?

Mượn ai?

Tiểu Nguyệt Linh nói muội ấy không muốn lên Thiên Đình làm Táo Phủ Quân gì đó đâu!" "Không phải, không liên quan đến Tiểu Nguyệt Linh.

Vốn dĩ mọi người cũng biết Tiểu Nguyệt Linh không nhất định sẽ lên Thiên Đình nhậm chức.

Nhưng vị trí Táo thần này để ai đảm nhận cũng không hợp.

Nếu Tiểu Nguyệt Linh không muốn làm thì cứ để trống đó vậy!

Khi nào muội ấy có hứng thú thì lên đó dạo chơi là được." Vị thần tùy ý như vậy, đúng là có quan hệ có khác! "Vậy huynh muốn mượn ai?" "Mượn con Giải Trĩ thú chuyên phân định thị phi, đoán định thiện ác cùng đệ nghiên cứu chính pháp ấy.

Nghe Khai Minh và Lục Ngô nói, Ti Chấp Pháp Thiên Đình mà chiêu mộ nó qua thì chắc chắn không sai.

Đúng rồi, Khai Minh và Lục Ngô hiện giờ đều là Thiên quân của Tài bộ, Tiểu Bạch Trạch, ngươi cũng không muốn lên trời sao?" Tiểu Bạch Trạch nhìn Phục Hy, nói: "Xin sư thúc lượng thứ, con thấy bản sự của mình còn rất bình thường, cần phải học tập thêm bên cạnh lão sư, tài cán của con chưa đủ để đảm nhận vị trí chính thần Tài bộ,

không quản nổi tài vụ thiên hạ đâu..." "Hư ngụy!" Phục Hy trực tiếp cười vạch trần bộ mặt của gã: "Nhìn khắp Hồng Hoang này, ai dám bảo về phương diện quản lý tiền bạc giỏi hơn ngươi?

Có lẽ lão sư của ngươi có thể, nhưng ngươi thấy để lão sư ngươi làm Tài thần có hợp lý không?" Bạch Trạch nhất thời cứng họng, lặng lẽ nhìn Ngô Sở.

Anh em Đế Tuấn và Thái Nhất có thể sắc phong hầu hết sinh linh thiên hạ, nhưng có một số người họ không có tư cách sắc phong, ví dụ như những người tương lai định sẵn sẽ thành Thánh.

Trong số đó bao gồm cả lão sư của gã - Đại sư huynh Huyền môn.

Thấy Bạch Trạch im lặng, Phục Hy lại nói: "Huống hồ, ngươi đi làm chính thần Tài bộ có thể quản lý tiền tài thiên hạ, chẳng phải cũng giống như ngươi kiếm tiền trên đại địa Hồng Hoang này sao?

Đâu có bắt ngươi lúc nào cũng phải ở trên Thiên Đình...

Hơn nữa, chư thần Thiên Đình đều có thể hưởng thụ hương hỏa, ngươi có biết hương hỏa là gì không?

Đó là nguyện lực của sinh linh thiên hạ, có thể dùng để nâng cao tu vi đấy." Ngô Sở nghe vậy, nhìn Phục Hy, hương hỏa đã xuất hiện rồi sao?

Phục Hy dường như nhìn ra sự nghi hoặc của Ngô Sở, nói: "Đây là sau khi Yêu Đế sắc phong Sơn thần Thổ Địa cho Vu tộc, thiên địa có cảm ứng, ban xuống một bộ công pháp tu hành, thậm chí có thể gọi là một hệ thống tu hành, khác biệt với pháp môn tu hành hiện nay của chúng ta." Ngô Sở nghe xong không khỏi trầm tư, "tu thần chi pháp" mà Thiên Đạo ban xuống, liệu có phải do sư phụ lão tổ làm ra không?

Nếu là sư phụ lão tổ làm, thì lão nhân gia ông ấy có mục đích gì?

Hiện nay đại địa Hồng Hoang linh khí vẫn dồi dào, đại địa vẫn

đang trưởng thành, chưa đến mức cần dùng hương hỏa nguyện lực để thay thế linh khí tu hành chứ!

Chương 717

Ngô Sở mỉm cười nói: "Mượn người thì được, chỉ cần bản thân chúng tự nguyện." Nói đoạn, hắn lại nhìn sang Bạch Trạch, Tiểu Nguyệt Linh và các tiểu Hoa thần, "Thực ra lên Thiên Đình làm thần cũng chẳng mất mát gì, lại còn có lợi ích, tội gì không làm?

Dù sao các ngươi ở núi Tử Ngọc cũng chẳng có việc gì khác, cứ coi như đi thư giãn đi!" Phục Hy cũng gật đầu: "Hơn nữa gia nhập Thiên Đình làm thần còn có thể lưu danh trên tiên tịch của Thiên Đình, giả sử sau này không may bị ai đánh chết cũng có thể mượn thần vị mà phục sinh..." "Sư thúc nói đùa rồi, hiện giờ ai dám đánh chết chúng con?" Bạch Trạch tự tin nói.

Phục Hy mỉm cười: "Trên đại địa Hồng Hoang này đúng là không có kẻ nào không biết điều như vậy.

Nhưng ở vực ngoại hỗn độn, sinh linh dám chém giết các ngươi và có thể giết được các ngươi chắc chắn không ít đâu!

Có những sinh linh đến Thiên Đình còn chẳng để vào mắt, hung cuồng lắm đấy!" Ngô Sở liếc nhìn họ một cái, cảm thấy dù có sinh linh hung cuồng thì kẻ muốn giết Tiểu Nguyệt Linh chắc không có mấy ai, vì ai lại rảnh rỗi đi giết một đầu bếp đỉnh cấp vô hại chứ?

Nhưng Bạch Trạch thì khác, gã này lúc làm giao dịch không biết đã gài bẫy bao nhiêu cường giả Chuẩn Thánh rồi, nếu ra vực ngoại mà bị đánh lén thì cũng chẳng có gì lạ.

Còn các tiểu Hoa thần, mấy đứa nhỏ này đáng yêu ngoan ngoãn như vậy, giết chúng làm gì?

Để chúng bưng trà rót nước, đấm lưng bóp vai chẳng phải tốt hơn sao?

Phải biết rằng các tiểu Hoa thần này bẩm sinh đã mang hương thơm, ngửi một cái là thấy tinh thần sảng khoái rồi!

Xem đi xem lại, cũng chỉ có Bạch Trạch là đáng ghét nhất.

Thế là Ngô Sở chính sắc nói: "Bạch Trạch à!

Ta thấy ngươi vẫn nên nghe lời Phục Hy sư thúc của ngươi đi, dẫu sao cường giả Chuẩn Thánh mà ngươi đắc tội trước đây thực sự hơi nhiều đấy!" Bạch Trạch mở to đôi mắt long lanh bắt đầu làm nũng, như muốn nói: Tình yêu đã biến mất rồi sao?

Phục Hy khẽ ho một tiếng, nói: "A Sở, đệ giúp ta viết một phong thư tay, ta đến Đệ Nhất Học Viện chọn người, Ti Chấp Pháp Thiên Đình, thay trời tuần thú, giám sát thiên địa, chắc là cũng có chút sức hấp dẫn nhỉ!" Ngô Sở cười tùy ý hái một chiếc lá cây, một đạo thần văn hình thành trên đó rồi giao cho Phục Hy: "Họ có muốn đi hay không thì tùy thuộc vào việc huynh có thuyết phục được họ không thôi." Phục Hy gật đầu, nhận lấy chiếc lá, xoay người biến mất.

Phục Hy vừa đi, tiểu hồ ly liền nhìn Tiểu Nguyệt Linh nói: "Tiểu Nguyệt Linh, tỷ thấy muội nên đi đi, dù sao cũng chỉ là treo danh thôi.

Muội không hứng thú với tu hành, nhưng vì hương hỏa nguyện lực này có trợ giúp cho tu hành, cơ hội này muội không nên bỏ qua..." Tiểu Nguyệt Linh bĩu môi với nàng: "Có phải muội đi rồi, tỷ có thể một mình chiếm lấy A Sở ca không?

Đừng tưởng muội không biết tâm tư của tỷ, muội không mắc mưu đâu, hừ hừ!" Năm nay, Hồ Tổ tả tả đã đi bế quan tu hành, Hậu Thổ tả tả bận rộn việc nhà trong Vu tộc cũng ít khi trở về, cho nên...

Tiểu hồ ly đưa tay nhéo má nàng: "Thật là không biết lòng tốt của người khác, cứ như ai thèm huynh ấy lắm không bằng." Nàng nói xong còn dùng đôi mắt hồ ly câu hồn đoạt phách liếc Ngô Sở một cái.

Mười hai tiểu Hoa thần thấy vậy liền đồng loạt quay người, bay vào tán cây, cùng các tiểu Hoa tiên khác trốn sau cành lá để hóng hớt cho an toàn.

Ngô Sở cười nói: "Đi thử cũng không sao, coi như bế quan tu hành vậy!

Đưa cả Tiểu Thải Nương và Tiểu Mạt Lỵ theo nữa, cho họ kiếm chức Thiên quân mà làm.

Tu vi của họ đang đình trệ, biết đâu phương pháp tu hành hương hỏa nguyện lực này có thể giúp họ tìm ra một con đường khác." Hương hỏa có độc hay không Ngô Sở không biết, nhưng đối với những người tu hành đang bị đình trệ tu vi thì có cách để thăng tiến đã là cách tốt rồi.

Có lẽ đại diện Thiên Đạo - sư phụ lão tổ - chỉ vì nghĩ đến việc anh em Đế Tuấn, Thái Nhất có công thống nhất vạn tộc, đóng góp to lớn cho hòa bình Hồng Hoang nên mới ban xuống pháp môn tu hành này để khen thưởng chăng?

Không cần thiết phải nghĩ mọi chuyện quá đen tối.

Còn về những người tương lai có cơ hội thành Thánh như họ thì hoàn toàn không cần thiết.

Mặt khác, Phục Hy cầm tờ lá thăm của Ngô Sở đưa cho Tiểu Hoàng Long, nói rõ ý định, cuối cùng bảo: "Tiểu Hoàng Long, có hứng thú theo sư thúc lên Thiên Đình làm thần không?

Sư thúc có thể giao vị trí Chí Cao Thiên Thần của Ti Chấp Pháp cho con ngồi..." Đối với Phục Hy, có một cái danh Tây Phương Thiên Đế là đủ rồi.

Hơn nữa, với tu vi của Tiểu Hoàng Long, làm Thiên thần chấp pháp này cũng đủ tư cách.

Dẫu sao sau lưng nó còn có Đại sư huynh Huyền môn là Ngô Sở nữa!

Nhưng Tiểu Hoàng Long lại lặng lẽ lắc đầu, nói: "Đa tạ sư thúc coi trọng, nhưng so với việc đó, Hoàng Long cảm thấy việc truyền bá đạo của sư phụ vẫn quan trọng hơn." Phục Hy nghe vậy gật đầu, không khuyên thêm nữa mà chuyển sang chọn người khác.

Tiểu Hoàng Long gọi Giải Trĩ đến, kết quả Giải Trĩ sau khi nghe ý định của Phục Hy liền lắc đầu nói: "Học vấn của tôi vẫn chưa đủ..." Phục Hy lắc đầu nói: "Lão sư của các ngươi thường nói, đạo và lý chỉ nghĩ thôi là không đủ, phải kết hợp với thực tiễn.

Lên Thiên Đình làm vị thần chấp pháp này chính là cơ hội để ngươi thực tiễn.

Cho dù ngươi muốn phát dương quang đại đạo của lão sư ngươi, nhưng chính các ngươi còn chưa qua thực tiễn kiểm nghiệm, sao dám nói những gì các ngươi làm nhất định là đúng đắn?" Thế là bọn Giải Trĩ vốn chỉ vùi đầu vào học vấn đã bị lời nói của Phục Hy thuyết phục, chọn gia nhập Ti Chấp Pháp Thiên Đình để tiến hành học tập thực tiễn.

Tuy rằng bao năm qua họ không phải là không thực tiễn, nhưng Vu tộc có tộc quy riêng, pháp tắc họ đặt ra nhiều khi người Vu tộc chẳng thèm để tâm.

Có những lúc chuyện họ coi là nghiêm trọng thì người Vu tộc lại thấy cực kỳ bình thường.

Ví dụ như nữ tử Vu tộc đánh ngất nam tử rồi vác về hang động... chuyện này tuy giờ trong Vu tộc đã ít thấy nhưng không phải là không có.

Trong mắt người Vu tộc, đó là truyền thống của họ, có gì to tát

đâu.

Phải biết rằng thủ lĩnh thứ hai của họ ngày xưa còn từng bị đại thủ lĩnh đánh ngất vác về nữa là!

Chuyện đó thì tính là gì?

Nhưng trong mắt Giải Trĩ, đó là hành vi đi ngược lại ý nguyện của sinh linh, là cưỡng ép, là không thể chấp nhận, cũng là một loại tội phạm.

Với sự gia nhập của bọn Giải Trĩ, Ti Chấp Pháp Thiên Đình nhanh chóng đi vào hoạt động.

Các chính thần Thiên Đình thấy tình hình này liền đua nhau học theo Phục Hy, chạy đến Đệ Nhất Học Viện để chiêu mộ đủ loại sinh linh từng theo Ngô Sở học tập.

Cùng với việc Vu tộc gia nhập Thiên Đình, Thiên Đình sắc phong chư thần, đại địa Hồng Hoang bước vào thời kỳ chúng thần cai quản thiên hạ, đại địa cũng đón nhận một nền hòa bình chưa từng có.

Vạn linh Hồng Hoang dưới sự hòa bình này cũng đón nhận sự tăng trưởng bùng nổ.

Không có giết chóc, không có tranh chấp, chúng thần cai quản bốn phương, lại có Thiên thần chấp pháp thay trời tuần thú thiên hạ, mọi kẻ dám làm càn đều không còn chỗ trốn, môi trường tu hành tốt chưa từng có, số lượng sinh linh tăng trưởng bùng nổ tự nhiên không có gì lạ.

Khi Đế Tuấn phát hiện khí vận vạn tộc mà Thiên Đình ngưng tụ được vẫn không ngừng lớn mạnh theo sự phát triển của vạn tộc Hồng Hoang, gã liền dập tắt ý định nhanh chóng chứng đạo.

Dẫu sao, nếu luồng khí vận này chỉ đủ cho một mình gã chứng đạo thì sao?

Chẳng lẽ hai anh em họ lại có một người định sẵn không thể chứng đạo?

Đế Tuấn tuy trong việc theo đuổi nữ nhi không nhường Thái Nhất cơ hội, nhưng trong chuyện này gã vẫn không quên người em trai Thái Nhất.

Sau khi bàn bạc với Thái Nhất, Thái Nhất cũng có chút kích động.

Thực tế gã cũng đã chuẩn bị tâm lý cho việc khí vận có lẽ không đủ để họ cùng chứng đạo.

Dẫu sao chứng đạo thành Thánh không phải chuyện dễ dàng.

Thậm chí có khả năng luồng khí vận đó còn không đủ cho một người chứng đạo.

Vì vậy, hiện giờ khí vận vẫn đang tăng trưởng, vậy cứ chờ thêm xem sao.

Chương 718

Thế là lần chờ đợi này kéo dài đến tận khi Nữ Oa thành Thánh.

Hàng trăm nguyên hội lẳng lặng trôi qua.

Sau khi đại địa Hồng Hoang bước vào thời kỳ hòa bình vạn tộc chưa từng có, trong sự phát triển của hàng trăm nguyên hội này đã xuất hiện hết lớp cường giả này đến lớp cường giả khác.

Những cường giả này không ít người đã qua sự hun đúc của Đệ Nhất Học Viện Hồng Hoang, trong số họ có người Yêu tộc, cũng có người Vu tộc.

Dưới sự kêu gọi của Thiên Đình, họ cũng chọn gia nhập Thiên Đình.

Có thể nói Thiên Đình hiện nay binh hùng tướng mạnh, hô một tiếng vạn người ứng, cờ đi đến đâu yêu ma quỷ quái lui tán đến đó.

Chúng sinh linh sống dưới bầu trời này, cảm giác hạnh phúc cũng là chưa từng có.

Dẫu sao sinh linh thực sự thích giết chóc vẫn chỉ là số ít.

Ngay cả những cường giả từng rời bỏ Hồng Hoang ra vực ngoại sinh sống, khi lén lút quay lại nhìn thấy cảnh tượng hòa bình thịnh vượng này cũng phải thừa nhận anh em Đế Tuấn và Thái Nhất đã làm được một việc phi thường vĩ đại.

Cùng với sự phát triển của vạn tộc Hồng Hoang, từng tòa thành của Vu và Yêu mọc lên như nấm.

Còn đạo văn minh mà Ngô Sở diễn giải năm xưa dưới sự nỗ lực của Tiểu Hoàng Long cũng đã truyền bá rộng khắp trong các tòa thành này.

Theo sự lan tỏa của văn hóa, giữa hai tộc Vu Yêu cũng dần xuất hiện hiện tượng chung sống, thậm chí chuyện Vu tộc và Yêu tộc kết hợp cũng thỉnh thoảng xảy ra.

Trong những năm tháng dài đằng đẵng đó, Ngô Sở cũng đã lĩnh ngộ hết thảy các quy tắc đại đạo giữa thiên địa.

Do đó, dưới sự giúp đỡ của Ngô Sở, Phượng Hoàng tinh và Kỳ Lân tinh ngoại trừ việc chưa nảy sinh ý chí Thiên Đạo ra, thực tế đã không khác gì trời đất của đại địa Hồng Hoang.

Thậm chí dưới sự giúp đỡ của hắn, Thanh Khâu Ly cũng đã biến đầm lầy Thanh Khâu từ phúc địa thành Thanh Khâu động thiên.

Tuy nhiên họ không chuyển khỏi Hồng Hoang.

Tiểu Nguyệt Linh, Bạch Trạch và mười hai tiểu Hoa thần cũng treo danh ở Thiên Đình, thỉnh thoảng chạy đi làm chút việc.

Đối mặt với những thỉnh cầu bái tế của chúng sinh, họ gần như giao hết cho cấp dưới làm, hoàn toàn là những vị thần tiêu dao đi làm chỉ để chơi bời.

Một ngày nọ, Ngô Sở đang giảng đạo cho tân sinh mới nhập học tại viện thứ nhất trong thành thứ nhất, bài giảng là về Đạo Quân Tử.

Thiên hành kiện, quân tử đương tự cường bất tức.

Hồng Vân và Tiểu Hoàng Long đương nhiên cũng có mặt, Hồng Vân hiện giờ là Phó viện trưởng của Đệ Nhất Học Viện, bình thường mọi người hay gọi là "Vân phó viện nhân từ".

Đúng lúc này, một luồng đạo vận hào hùng tức thì bao phủ thiên địa.

Mọi người có cảm ứng đều ngẩng đầu lên nhìn về phía núi Bất Chu, trong cõi u minh dường như có thể thấy một bóng hình vĩ ngạn

đang ngồi xếp bằng giữa hư không, diễn hóa vạn đạo.

Ngô Sở ngẩn người, đứng bật dậy, ha ha cười lớn: "Nữ Oa sư muội thành đạo rồi!" Khắc sau, bóng dáng hắn biến mất tại chỗ, Hồng Vân cũng bám sát theo sau.

Tiểu Hoàng Long cũng muốn đi theo, nhưng tiếng truyền âm của Ngô Sở vang lên trong đầu nó: "Con cứ ở đây tiếp tục chủ trì nghi thức nhập học cho tân sinh, để mọi người lặng lẽ cảm thụ luồng đạo vận này..." Nghe tiếng truyền âm của sư phụ, Tiểu Hoàng Long đành phải trấn tĩnh sự xôn xao bên dưới: "Mọi người đừng xì xào bàn tán, hãy chăm chú cảm nhận đạo vận này, biết đâu có thể nhờ đó mà ngộ đạo..." Tại núi Bất Chu, luồng đạo vận tạo hóa hào hùng đó từ một thung lũng trên núi Tê Phượng xông thẳng lên trời, đạo vận nối liền trời đất, bao trùm tám phương, tất cả sinh linh đều có cảm ứng.

Đế Tuấn, Thái Nhất và mọi người tỉnh dậy sau khi bế quan, bước ra khỏi Thiên Đình, lơ lửng giữa không trung, cúi nhìn xuống núi Tê Phượng bên dưới.

Đông Vương Công tỉnh lại trong cung Nam Phương Đại Đế, dường như xuyên qua hư không vô tận nhìn về phía núi Bất Chu, bên cạnh ông ta còn có bóng dáng Tây Vương Mẫu.

Ba anh em Côn Luân hiện ra trên đỉnh Tam Thanh, lặng lẽ quan sát về hướng Đông Nam, giữa lông mày ba người ít nhiều đều có một tia hụt hẫng thoáng qua.

Là Bàn Cổ chính tông, họ vậy mà lại chậm hơn người khác một bước, chuyện này biết nói lý ở đâu.

Nếu người này là Đại sư huynh của họ thì cũng thôi, nhưng đây là sư muội của họ, là đệ tử nữ duy nhất của lão tổ! "Không biết lúc này Đại sư huynh có cảm tưởng gì?" Thông Thiên lặng lẽ thốt ra một câu.

Sau đó vẻ mặt của Nguyên Thủy giãn ra không ít.

Đúng vậy!

Trên họ chẳng phải vẫn còn một vị Đại sư huynh sao!

Hai anh em sầu khổ lúc này cũng lặng lẽ nhìn về phía núi Bất Chu, hai người nhìn nhau, u u thở dài.

Cuối cùng dường như đã hạ quyết tâm nào đó, nhìn nhau khẽ gật đầu, mọi chuyện đều nằm trong im lặng.

Không ai biết họ đã đưa ra quyết định gì.

Bên cạnh thung lũng núi Tê Phượng, Ngô Sở và Hồng Vân xuất hiện bên cạnh Phục Hy.

Trong thung lũng, Nữ Oa khẽ búng ngón tay, vô số sinh linh hình thù kỳ quái từ trong đống bùn nơi đầu ngón tay nàng sinh ra.

Tuy hình thù kỳ dị nhưng lại có đủ mọi dao động linh hồn bên trong.

Có thể thấy đạo tạo hóa sáng thế của nàng đã đại thành!

Theo sự đại thành của đại đạo sáng thế, khí tức trên người Nữ Oa lúc này đã mạnh đến cực điểm, dường như mỗi cử chỉ đều mang theo khả năng khai thiên tịch địa.

Ngô Sở ước tính lúc này nàng có lẽ đã có thể cưỡng ép phá vỡ gông cùm đó để thành tựu Thánh nhân thực sự.

Nhưng nàng không cưỡng ép đột phá.

Nữ Oa ngẩng đầu nhìn Ngô Sở, đôi mắt đẹp khẽ chớp, khóe miệng nở một nụ cười, nụ cười đó thần thánh mà ôn nhu, như tràn đầy hào quang của mẫu tính.

Khắc sau Nữ Oa nhấc ra một chiếc đỉnh lớn, lập tức đánh đạo tạo

hóa sáng thế mà mình lĩnh ngộ được vào bên trong, tức thì chiếc đỉnh tỏa sáng rực rỡ, mang theo luồng khí tức tạo hóa.

Sau đó Nữ Oa ném Cửu Thiên Tức Nhưỡng vào trong, lại thêm vào đủ loại linh tuyền, rồi dưới đáy đỉnh xuất hiện một luồng chân hỏa - Thái Dương Chân Hỏa.

Dưới sự thiêu đốt của Thái Dương Chân Hỏa, Cửu Thiên Tức Nhưỡng và linh tuyền trong đỉnh hòa quyện vào nhau, trồi sụt bên trong.

Nữ Oa lại lấy ra một sợi dây leo đưa vào đỉnh khuấy động.

Một lát sau nàng nghĩ ngợi rồi búng thêm vài giọt tinh huyết vào đỉnh.

Khi vài giọt tinh huyết đó bắn vào, chân mày Phục Hy không khỏi khẽ nhíu lại định ngăn cản hành vi của Nữ Oa, nhưng Ngô Sở lại nói: "Yên tâm đi, hiện nay thiên hạ thái bình, không có chuyện gì đâu." Một lúc lâu sau Nữ Oa đưa bàn tay ngọc ngón tay khẽ móc, một vốc bùn từ trong đỉnh bay ra rơi vào tay, nhìn Ngô Sở một cái rồi ngón tay ngọc hóa thành một đạo huyễn ảnh, một hình nhân bằng bùn liền hình thành trong tay nàng.

Sau đó nàng khẽ thổi một hơi vào con búp bê bùn rồi ném xuống đất.

Con búp bê bùn rơi xuống đất liền hóa thành một thanh niên, dáng vẻ có ba phần giống với Ngô Sở trước kia, trên người còn có một bộ áo vải thô.

Thanh niên đó dang rộng hai tay, quay đầu nhìn trái nhìn phải chính mình, sau đó trực tiếp quỳ lạy Nữ Oa: "Đa tạ mẫu thần ban cho con sinh mệnh!" Bên ngoài thung lũng, Ngô Sở nhìn bóng hình có ba phần giống mình ngày xưa, trong lòng như có thần thú chạy loạn, há hốc

mồm cũng chẳng biết nói gì.

Chương 719

Thấy điệu bộ đó của Ngô Sở, mặt Nữ Oa tràn đầy ý cười, giống hệt như hồi ở núi Tử Ngọc cùng Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly bày trò trêu chọc vị đại tỷ đầu vậy.

Hồng Vân khoanh tay cười nói: "Đừng nói nha, trông cũng có vài phần thần thái của A Sở hiền đệ ngày xưa đấy, chỉ là tu vi cao hơn A Sở hiền đệ lúc đó nhiều." Hiện giờ người có tư cách nói lời này cũng chỉ có vài người lẻ loi.

Mà Hồng Vân là người có tư cách nhất.

Ba người ở ngoài thung lũng tùy ý cười nói.

Bên trong thung lũng Nữ Oa đã bắt đầu nặn con búp bê bùn thứ hai.

Chàng thanh niên mang ba phần thần vận của Ngô Sở kia lặng lẽ quỳ một bên, nhận lấy từng con búp bê bùn Nữ Oa nặn xong, nhẹ nhàng đặt xuống đất xếp ngay ngắn.

Dần dần số lượng búp bê bùn trên mặt đất nhiều lên, mười con, trăm con...

Nữ Oa thổi một hơi vào những con búp bê bùn đang xếp trên đất, thấy chúng đồng loạt lồm cồm bò dậy, nhìn quanh một hồi rồi lại quỳ lạy Nữ Oa, miệng nói lời cảm tạ.

Có lẽ nặn hơi mệt, Nữ Oa nghĩ ngợi rồi nhấc sợi dây hồ lô dùng để khuấy lúc nãy lên, quăng vào trong đỉnh khuấy vài cái rồi vung mạnh giữa không trung.

Theo những hạt bùn bắn ra bốn phía, Nữ Oa phất ống tay áo, những hạt bùn rơi xuống đất hóa thành từng sinh linh hình người bò

dậy.

Chỉ có điều những sinh linh hóa ra từ hạt bùn vung vãi tùy ý này có dung mạo thật khó lòng khen ngợi, hơn nữa đều không mặc bất cứ thứ gì.

Nếu nói trước đó là những búp bê tinh xảo thì hiện giờ chẳng khác gì hàng lậu giá rẻ vỉa hè.

Nếu những người nặn ra trước đó được coi là nhân loại bình thường thì những người vung ra hiện giờ chẳng khác gì người vượn là mấy.

Ngô Sở thấy vậy khóe miệng khẽ giật, thầm nghĩ hóa ra nguyên nhân nhan trị nhân loại không đồng đều cuối cùng cũng tìm thấy rồi.

Quả nhiên là nàng, Nữ Oa!

Theo hạt Tức Nhưỡng cuối cùng trong đỉnh được vung ra, trong thung lũng đã xuất hiện hơn vạn sinh mệnh mới, nam có nữ có, đủ mọi hình sắc.

Đương nhiên phần lớn đều chưa mặc quần áo.

Một đám tân nhân loại nhao nhao náo nhiệt vô cùng.

Nữ Oa nói với họ: "Các ngươi là do ta dựa theo cơ thể của Đại sư huynh Huyền môn nặn ra tân chủng tộc, Đại sư huynh từng nói huynh ấy chỉ là một nhân loại tầm thường, vậy thì tộc này của các ngươi gọi là Nhân tộc đi!" Theo lời Nữ Oa vừa dứt, luồng thải khí vô biên tụ lại trên không trung phương này, kim sắc công đức khánh vân hóa thành biển cả mênh mông hiện lên trên bầu trời núi Bất Chu.

Biển công đức như đại dương trút xuống bao phủ lấy Nữ Oa, cuốn cả chiếc đỉnh tạo hóa và sợi dây hồ lô bên cạnh nàng vào trong.

Khắc sau một luồng đạo vận Thánh nhân mang theo uy nghiêm vô

biên quét sạch bốn phương, bao trùm đại địa Hồng Hoang.

Vô số sinh linh nhỏ bé khi cảm nhận được uy nghiêm này đều không tự chủ được mà quỳ lạy xuống, không phân chủng tộc, không phân giới tính, cũng chẳng phân già trẻ.

Còn phương thiên địa này cũng là mưa lành tưới khắp, đất mọc sen vàng, dị tượng liên miên.

Bên ngoài thung lũng Ngô Sở cũng được chia một luồng công đức nhỏ, thậm chí những người Nhân tộc trong thung lũng kia đều có một tia khí vận liên kết với hắn.

Nhưng Ngô Sở cũng không quá lo lắng về việc này, vốn dĩ hắn đã định sẽ giáo hóa những người Nhân tộc này.

Dẫu sao bản thân hắn chính là con người, đối với Nhân tộc tự nhiên có thiện cảm bẩm sinh.

Hắn có được ngày hôm nay, có thể không ngừng kiếm được công đức từ Thiên Đạo đều là vì hắn đã mượn dùng một số tinh hoa trí tuệ của tiền nhân nhân loại.

Trong thung lũng Nữ Oa nhìn về phía ba người họ, nhướng mày một cái, một luồng uy nghiêm bàng đại cuồn cuộn quét tới.

Ba người thấy vậy đành phải cúi người hành lễ: "Chúng con bái kiến Nữ Oa Thánh nhân!" Thấy ba người họ ngoan ngoãn như vậy Nữ Oa rất hài lòng, trên mặt hiện lên nụ cười như muốn nói: Trẻ nhỏ dễ dạy!

Cùng lúc đó trên núi Bất Chu trước cửa Thiên Đình, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng cúi người bái lạy xuống dưới: "Đế Tuấn (Thái Nhất) bái kiến Nữ Oa Thánh nhân!" Tại núi Côn Luân trên không trung đỉnh Tam Thanh, ba anh em cũng cúi người về phía núi Bất Chu: "Thái Thượng (Nguyên Thủy, Thông Thiên) bái kiến Nữ Oa Thánh nhân!"

Phía Tây núi Tu Di, hai anh em sầu khổ cũng tương tự như vậy.

Ngoài họ ra Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu, mười hai Tổ Vu, Thanh Khâu Ly v.v... những cường giả có số có má trong thế gian lúc này đều cúi mình bái lạy về phía núi Bất Chu.

Nữ Oa rất hài lòng, ngẩng cao đầu bay vút lên không trung: "Ta Nữ Oa hôm nay chứng đạo thành Thánh, tại vực ngoại hỗn độn khai mở đạo trường, giảng dạy đạo Thánh nhân, phàm là người có duyên đều có thể đến nghe." Cuối cùng lại truyền âm cho Ngô Sở và Phục Hy: "Hai người giúp ta chăm sóc tốt cho họ nhé." Ngô Sở cười nói: "Tả, đệ đưa họ về núi Tử Ngọc nhé!

Như vậy thuận tiện giáo đạo, cũng thuận tiện để họ vào Đệ Nhất Thành, hòa nhập vào vạn tộc Hồng Hoang này..." Nữ Oa nghe vậy gật đầu: "Thiện!" Việc Nữ Oa thành công chứng đạo mang lại ảnh hưởng cho Hồng Hoang đại địa, nói lớn không lớn, mà nói nhỏ cũng chẳng nhỏ.

Đối với một số sinh linh yếu ớt, thiên địa chỉ là tăng thêm một con đường đại đạo mới, Hồng Hoang trở nên vững chắc hơn trước một chút.

Nhưng đối với tất cả những cường giả có chí hướng chứng đạo, bọn họ đều cảm nhận được một luồng áp lực vô hình đang âm thầm đè nặng.

Đây thực tế là áp lực do tiềm thức của chính bọn họ tự tạo ra.

Tại Thiên Đình, Đế Tuấn và Thái Nhất trở về Thiên Cung, kiểm tra khí vận.

Kết quả, cái nhìn này khiến hai huynh đệ giật mình, khí vận Thiên Đình đột nhiên mạnh thêm rất nhiều, khiến bọn họ không khỏi kinh ngạc. "Đây là do Nhân tộc mới sinh mang lại." Đế Tuấn nói: "Không

hổ là chủng tộc mới được tạo ra dựa trên hình mẫu cơ thể của Đại sư huynh.

Trước khi Nữ Oa Thánh nhân thành thánh, ngoại trừ Thánh nhân ra, kẻ mạnh nhất Hồng Hoang chắc hẳn là vị Huyền Môn Đại sư huynh kia rồi!" Thái Nhất gật đầu: "Nếu không bàn đến linh bảo, A Sở huynh đệ quả thực rất mạnh, hơn nữa đạo mà hắn lĩnh ngộ cũng vô cùng đồ sộ, tuy rằng hơi tạp...

Còn nếu tính cả linh bảo, ngay cả khi ta có Hỗn Độn Chung trong tay, tối đa cũng chỉ có thể giữ cho mình không bại mà thôi." Đế Tuấn cười nói: "Mọi người đều gọi cái chuông đó là Đông Hoàng Chung, đệ không đổi tên sao?" Thái Nhất lắc đầu cười: "A Sở huynh đệ còn tự xưng là Bất Xuất Sơn Nhân nữa mà!

Ta từng hỏi qua lai lịch đạo hiệu của hắn, hắn nói danh hiệu chẳng qua chỉ là một cái tên gọi, có đổi hay không cũng chẳng thay đổi được bản chất.

Nếu ta đổi Hỗn Độn Chung thành Đông Hoàng Chung, A Sở huynh đệ chắc chắn sẽ cười nhạo ta." Hai người trò chuyện một lát, lại nhìn về phía luồng khí vận do vạn tộc ngưng tụ mà thành. "Đệ thấy có nên chờ thêm chút nữa không?" Đế Tuấn lại hỏi.

Thái Nhất gật đầu: "Cứ quan sát thêm cũng không sao, Nhân tộc tuy do Nữ Oa Thánh nhân tạo ra, nhưng chủng tộc này lại lấy cơ thể của A Sở huynh đệ làm khuôn mẫu, có chút đặc kỳ, cứ xem tình hình thế nào đã." Ngừng một chút, Thái Nhất lại nói: "Thực ra mà nói, Nữ Oa Thánh nhân cũng coi như là một thành viên của Thiên Đình chúng ta, so với những người khác, chúng ta không cần phải vội vã." Đế Tuấn khẽ gật đầu, cuối cùng lại hỏi: "Thánh nhân khai tịch đạo trường ở ngoại vực để giảng đạo, chúng ta có đi không?" Thái Nhất nhìn Đế Tuấn một cái: "Đại ca muốn đi sao?" "Đạo của chúng ta và

đạo của nàng ấy không giống nhau." Đế Tuấn lắc đầu: "Hơn nữa, tẩu tử của đệ đã mang thai rồi..." Một màn khoe ân ái bất ngờ khiến Thái Nhất suýt chút nữa thì nghẹn họng. "Thật sao?

Vậy phải chúc mừng đại ca rồi!" Thái Nhất nói xong, vội vã rời đi: "Ta đi chuẩn bị chút lễ vật cho điệt nhi hoặc điệt nữ." ...

Trên đỉnh Tam Thanh, ba huynh đệ Côn Luân trở về đạo trường, âm thầm nhíu mày.

Hồi lâu sau, Thông Thiên mới nói: "Thực ra chúng ta đều có đạo của riêng mình, nhưng nhìn lúc Nữ Oa Thánh nhân chứng đạo, dù đã diễn hóa đại đạo đến mức đại thành, dường như vẫn còn thiếu một chút, cuối cùng sau khi tạo ra Nhân tộc, thiên địa ban xuống công đức, mới thuận thế bước vào cảnh giới Thánh nhân." Nguyên Thủy nhìn Thái Thượng, truyền âm hỏi: "Huynh thấy sao, lúc trước sư phụ chứng đạo, phải chăng cũng thiếu một chút, cho nên mới giảng đạo truyền pháp ở Tử Tiêu Cung?" Thái Thượng suy tư một lát rồi nói: "Việc này có thể đi hỏi Đại sư huynh..." Thế là ba người gật đầu, xoay người biến mất khỏi đạo cung.

Khi xuất hiện lần nữa, họ đã ở trên không trung của Tử Ngọc Sơn.

Lúc này, Ngô Sở đang đưa những người Nhân tộc mới sinh trở về Tử Ngọc Sơn, đồng thời bảo các Tiểu Hoa Tiên sắp xếp cho họ ở trong một thung lũng ở rìa Tử Ngọc Sơn, gần phía Đệ Nhất Thành.

Ngô Sở cũng biết, để Nhân tộc trực tiếp vào Đệ Nhất Thành sinh sống mà không trải qua sự tẩy lễ của đại tự nhiên chắc chắn không phải chuyện tốt.

Sinh linh đối với những thứ dễ dàng có được thường sẽ không quá trân trọng.

Chương 720

Cho nên Ngô Sở nghĩ, vẫn nên bắt đầu dạy họ cách sinh tồn ngoài hoang dã và các kỹ năng sinh tồn của bộ lạc từ đầu.

Phải dạy họ cách tự lực cánh sinh, tự cường bất tức.

Đang lúc cân nhắc những chuyện này thì ba huynh đệ Côn Luân tới thăm.

Ngô Sở mời họ lên đỉnh Thần Mộc, bảo các Tiểu Hoa Tiên mang trà bánh lên.

Chỉ là Thông Thiên vốn ham ăn, lúc này cũng chẳng còn hứng thú, duy chỉ có Thái Thượng vẫn ung dung, thong thả thưởng trà và điểm tâm, thỉnh thoảng lại gật đầu. "A Sở...

Đại sư huynh, đạo chúng ta đang đi đã tiếp cận đại thành, nhưng ta thấy lúc trước Nữ Oa Thánh nhân chứng đạo, đạo của nàng ấy đã đạt đại thành mà lúc đó thiên địa vẫn chưa ban cho bất kỳ công đức nào.

Nếu chúng ta muốn chứng đạo..." Thông Thiên nói rõ ý định đến đây, còn hỏi Ngô Sở xem trước kia sư phụ có phải cũng vì thế nên mới giảng đạo truyền pháp ở Tử Tiêu Cung hay không?

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên trời, rất lo lắng nếu bàn luận chuyện này thì sư phụ lại tặng cho hắn một kiểu tóc mới.

Dù sao sư phụ cũng luôn "ưu ái" vị Đại sư huynh là hắn nhất mà, không còn cách nào khác!

Thế là hắn mỉm cười nói: "Muốn làm gì thì cứ đi làm đi, thiên địa tự nhiên sẽ ưu ái những sinh linh từng làm điều gì đó có ích cho nó.

Nhưng nếu chỉ vì muốn có công đức mà làm thì e rằng đã rơi vào hạ thừa rồi.

Ba vị sư đệ cũng được coi là hậu duệ của Bàn Cổ đại thần, thử nghĩ xem, ba vị sư đệ đã làm được điều gì có ích cho phương thiên địa này chưa?" Ba huynh đệ nghe vậy đều cảm thấy hổ thẹn.

Thái Thượng vốn thấy bánh ngọt rất ngon nay cũng mất đi hứng thú ăn tiếp, đứng dậy chắp tay: "Một lời của sư huynh đã đánh thức người trong mộng, chúng ta thật hổ thẹn!

Lần này trở về, nhất định sẽ suy ngẫm kỹ lời vàng ngọc của sư huynh." Ba huynh đệ đến cũng vội mà đi cũng vội.

Ngô Sở cười cười, thầm nghĩ: "Quả nhiên không hổ là Bàn Cổ chính tông, chỉ một câu nói bâng quơ cũng khiến bọn họ ngộ ra điều gì đó.

Mà nói lại, ta vừa rồi cũng đâu có nói rõ ràng gì đâu nhỉ!" Ngô Sở lắc đầu, lại bắt đầu suy nghĩ về sự phát triển tương lai của Nhân tộc.

Ba huynh đệ Côn Luân sau khi rời đi không trực tiếp trở về núi Côn Luân mà hạ mây xuống ngay bên ngoài Tử Ngọc Sơn.

Thông Thiên hỏi: "Đại huynh không về Côn Luân sao?" Thái Thượng lắc đầu nói: "Lời Đại sư huynh nói, ta đã suy ngẫm, quả thực có lý.

Chúng ta vẫn luôn ẩn cư tu hành ở Côn Luân mà ít khi du lịch Hồng Hoang, lúc này nếu không nhân cơ hội này đi xem đại địa Hồng Hoang..." Thông Thiên và Nguyên Thủy nghe vậy cũng gật đầu suy tư.

Thế là Thái Thượng gọi Thanh Ngưu ra, hóa trang thành một lão đạo bình thường, ngồi nghiêng trên lưng trâu, âm thầm đi dạo nhân gian.

Nguyên Thủy thì gọi Tứ Bất Tượng ra...

Thông Thiên nhìn quanh, cảm thấy hơi bực bội vì mình dường như chưa chuẩn bị tọa kỵ gì.

Đột nhiên hắn nghĩ ra điều gì đó, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện lần nữa, Thông Thiên đã đến một ngọn núi thấp trông rất bình thường không xa núi Bất Chu.

Dưới ngọn núi đó có một con suối Âm Dương.

Bên cạnh suối, một con chuột đất đang ló đầu ló cổ thăm dò.

Kết quả là một bóng người đột nhiên xuất hiện bên cạnh nó, nói: "Ngươi nếu không muốn cái đầu nhỏ bị người ta chém xuống thì cứ tiếp tục ló đầu ló cổ ở đây đi!" Nghe thấy giọng nói đùa cợt đột ngột này, chuột đất giật nảy mình, định thi triển độn thuật bỏ chạy, nhưng cơ thể lại không tài nào nhúc nhích nổi.

Nhìn kỹ lại, nó liền quỳ sụp xuống, cơ thể mới có thể cử động lại được. "Đệ tử bái kiến tiền bối!" "Hóa ra vẫn còn nhớ bần đạo, coi như ngươi có tâm." Nhìn con chuột đất màu bạc trắng biết nói tiếng người, dáng vẻ ngoan ngoãn này, Thông Thiên gật đầu: "Ngươi và ta cũng coi như có duyên, có muốn bái ta làm thầy không?" Chuột đất nghe xong liền ngây người, sau đó vui mừng khôn xiết: "Con nguyện ý, đệ tử nguyện ý!" Đây chính là ước nguyện không biết bao nhiêu năm nay trong mơ của nó!

Nay cuối cùng cũng thực hiện được, nó liền hóa thành một thiếu niên áo trắng, dập đầu bái lạy dưới chân Thông Thiên. "Đệ tử Đa Bảo, bái kiến sư tôn!" "Hóa ra ngươi tên là Đa Bảo à!" Thông Thiên cười rộ lên: "Không hổ là một con chuột tìm bảo vật, thế mà cũng tìm được đến tận đây.

Thôi được, ta đưa ngươi vào trong xem thử." Nói đoạn, Thông Thiên đưa ngón tay chỉ vào con suối Âm Dương kia.

Đa Bảo thận trọng hỏi: "Sư tôn, nơi này là đâu vậy?

Con luôn cảm thấy trong con suối Âm Dương này có hơi thở của bảo bối..." "Cái mũi của ngươi cũng thính đấy." Thông Thiên cười khẽ: "Nhưng chí bảo ở nơi này, ngươi tốt nhất nên từ bỏ ý định đó đi!

Ta e rằng ngươi có trăm cái mạng cũng không đủ để người ta chém đâu." Khoảnh khắc tiếp theo, suối Âm Dương rẽ ra, một bóng dáng thướt tha hiện lên: "Hóa ra là Thượng Thanh sư huynh ghé thăm, A Ôn có chỗ tiếp đón từ xa, mong huynh lượng thứ!" Thông Thiên phất tay, mỉm cười: "Bần đạo chỉ là dẫn đồ đệ đi dạo bên ngoài, không mời mà tới, A Ôn đạo hữu không cần đa lễ." A Ôn nhìn Đa Bảo ở bên cạnh, Đa Bảo thì nhìn người phụ nữ có cách ăn mặc kỳ lạ này với ánh mắt quái dị, bởi vì hắn chưa bao giờ thấy người nào nửa trắng nửa đen như vậy. "Vị này chính là đệ tử của tiền bối sao?

Đúng là rất có linh tính." Đôi mày thanh tú của A Ôn khẽ nhíu lại rồi giãn ra: "Thượng Thanh sư huynh từ xa tới, mời vào trong!" Làm khách trong Âm Dương động thiên vài ngày, Thông Thiên liền đưa Đa Bảo rời đi, đi thẳng về hướng Đông.

Đa Bảo tò mò hỏi: "Sư tôn, trong Âm Dương động thiên đó ngoài vị tiền bối A Ôn kia ra cũng không có cường giả nào khác mà!

Đệ tử tuy không phải đối thủ của nàng ấy, nhưng nàng ấy chắc chắn cũng không phải đối thủ của sư tôn chứ!" Thông Thiên nghe vậy liền giáng một cái tát vào sau gáy Đa Bảo: "Chẳng lẽ ngươi đi ăn trộm bảo bối của người ta mà còn muốn sư phụ gánh vác thay sao?

Cái đồ nghịch tử này..." "Không phải, sư tôn, hiểu lầm rồi, đệ tử không có ý đó." Đa Bảo ôm đầu, phát hiện trên đầu đã sưng lên một cục to.

Con chuột đất Đa Bảo cảm thấy vị sư tôn này của mình tính tình dường như không được tốt lắm, nhất thời có chút buồn phiền.

Thông Thiên hừ nhẹ một tiếng, nhưng sau đó vẫn giải thích cho

Đa Bảo: "Âm Dương động thiên đó vốn là đạo trường của Âm Dương Lão Tổ.

Thời kỳ thượng cổ, Ma Tổ âm thầm khơi mào đại chiến Tam tộc, cuối cùng Tam tộc thương vong thảm trọng, Ma Tổ muốn nhân cơ hội đó chứng đạo, chính Âm Dương Lão Tổ và một vị Càn Khôn Lão Tổ khác đã liều mạng, dùng cách tự bạo để ngăn chặn kiếp nạn này..." Đa Bảo gật gù cái đầu, nói: "Những truyền thuyết này đệ tử đã nghe kể ở các thành lớn rồi!

Nghe nói trong các học viện đều có dạy học viên về lịch sử Hồng Hoang..." Thông Thiên khẽ gật đầu, cuối cùng thở dài: "Xem ra lời Đại sư huynh nói quả thực không sai, những năm qua huynh ấy đã nỗ lực không ít cho việc truyền thừa văn minh thiên địa Hồng Hoang này..." Sau khi Thông Thiên cảm khái một hồi, Đa Bảo lại hỏi: "Sư tôn, vị tiền bối A Ôn có hình dáng kỳ lạ đó chính là đệ tử của Âm Dương Lão Tổ phải không?" Thông Thiên gật đầu: "Không chỉ có vậy, nàng ấy còn là một trong những người mà Huyền Môn Đại sư huynh nhất định phải che chở.

Vi sư cũng là người trong Huyền Môn, người Đại sư huynh che chở tự nhiên cũng là người vi sư phải che chở.

Ngươi nếu dám có ý đồ với bảo bối ở đó thì người đầu tiên chém ngươi chắc chắn là vi sư, người thứ hai thứ ba đương nhiên là hai vị sư bá của ngươi..." Đa Bảo rụt đầu lại, ho khẽ: "Không dám, không dám..." "Đi thôi!" ...

Trong Tử Ngọc Sơn, Ngô Sở đang kiên nhẫn dạy những con người mới sinh này cách dựng nhà ngoài hoang dã.

Hắn không ra tay giúp đỡ bọn họ, nhưng bản thân bọn họ sinh ra đã có pháp lực, dù sao cũng là thế hệ Nhân tộc đầu tiên, tu vi thấp nhất cũng là Địa Tiên, cao nhất cũng tới Thiên Tiên.

Việc dùng pháp lực hỗ trợ dựng nhà đã là quá đủ.

Sau khi bọn họ dựng xong từng ngôi nhà trong thung lũng, Ngô Sở lại dạy họ vây một lớp tường xung quanh bộ lạc để ngăn cản mãnh thú.

Sau đó, Ngô Sở thu hẹp hộ sơn đại trận lại, để bộ lạc Nhân tộc này lộ ra trước sự đe dọa của dã thú.

Tuy nhiên với tu vi của bọn họ, những con dã thú đó cũng không làm gì được.

Những linh thú đã có linh trí thực sự thì không dám tùy ý săn giết sinh linh có linh trí, vì Sơn thần Thần sông các nơi đều đang nhìn chằm chằm bọn họ!

Chương 721

Một khi bọn họ dám làm chuyện đó, chẳng bao lâu sau, Chấp Pháp Thiên Thần của Thiên Đình sẽ dẫn theo thiên binh thiên tướng ầm ầm kéo đến, dạy bọn họ kiếp sau làm linh thú như thế nào.

Tiếp đó, Ngô Sở lại dạy họ cách hái lượm những thứ cần thiết cho cuộc sống, cách nhóm lửa nấu cơm, cách trồng trọt...

Đương nhiên, trong đó cũng không thiếu sự phụ đạo của các Tiểu Hoa Tiên.

Chỉ trong vòng một hai tháng ngắn ngủi, bên ngoài bộ lạc đầu tiên của loài người đã trồng được từng vạt ngũ cốc xanh tốt.

Ngày hôm đó, khi Ngô Sở đang chuẩn bị tiếp tục dạy những con người này cách duy trì nòi giống, thanh niên có diện mạo hơi giống hắn và được Nữ Oa đặt tên là 'Linh' liền hỏi Ngô Sở: "Thánh sứ đại nhân, ngài có thể kể cho chúng con nghe về hiện trạng của phương thiên địa này không?" Lúc này, cô đồ đệ nhỏ Thạch Cơ của hắn vừa vặn tung tăng chạy đến tìm hắn, từ xa đã vẫy tay chào: "Sư phụ, đệ tử đến thăm người đây!" Ngô Sở khẽ nhướng mí mắt, cũng không thèm để ý đến nàng.

Còn những người Nhân tộc kia sau khi nghe câu hỏi của Linh thì vây quanh hắn.

Rõ ràng bọn họ đều rất hứng thú với mọi thứ ở phương thiên địa này.

Ngô Sở mỉm cười: "Thôi được, vậy ta sẽ để đệ tử của ta kể cho các ngươi nghe." Sau đó hắn đẩy vấn đề cho Thạch Cơ, bảo nàng phổ biến kiến thức về hiện trạng Hồng Hoang hiện nay cho những con người này.

Thạch Cơ nghe vậy liền lanh lẹ bắt đầu phổ biến lịch sử Hồng Hoang cho họ.

Từ việc Bàn Cổ đại thần khai thiên lập địa, giảng đến việc hung thú viễn cổ hoành hành thiên hạ, rồi đến việc Tam tộc thượng cổ tranh bá, cuối cùng giảng đến việc chúng thần cai quản thiên hạ như hiện nay.

Nghe Thạch Cơ nói liến thoắng ở đó, Ngô Sở đột nhiên phát hiện cô đồ đệ này của mình thực sự có thiên phú kể chuyện.

Những chuyện căn bản nàng chưa từng thấy qua cũng được nàng kể một cách hùng tráng, kinh thiên động địa, khiến những người Nhân tộc chưa từng nghe chuyện bao giờ nghe đến ngây người.

Thế là hắn nói với Thạch Cơ: "Con kể cho họ nghe về lịch sử phát triển của Vu tộc đi!" Thạch Cơ gật đầu, lại nói với những người này: "Nói đi cũng phải nói lại, Vu tộc lúc bắt đầu cũng khá giống với các ngươi bây giờ, nhưng các ngươi may mắn hơn Vu tộc nhiều.

Thời đại hiện nay là thời đại chúng thần cai quản thiên hạ, linh thú hung thú bên ngoài không dám dễ dàng săn giết sinh linh có linh trí, ít nhất là không dám quang minh chính đại săn giết.

Nhưng Vu tộc ngày xưa..." Thạch Cơ kể lại từng chuyện về quá khứ gian nan cầu sinh của Vu tộc trong khe hở giữa Tam tộc Hồng Hoang cho những con người này nghe.

Đương nhiên, quá trình kể không tránh khỏi việc thêm mắm dặm muối.

Những người Nhân tộc nghe mà lòng dạ bồi hồi, không ngớt cảm thán sinh tồn thật không dễ dàng.

Trong lúc Ngô Sở đang dạy dỗ Nhân tộc thì bóng dáng Phục Hy xuất hiện.

Thấy Nhân tộc phát triển khá tốt trong Tử Ngọc Sơn, Phục Hy tỏ ra rất an tâm.

Thấy Phục Hy đến, Ngô Sở vốn đang định âm thầm bàn bạc với Linh về đại kế phồn thực của Nhân tộc, lập tức nảy ra một kế, nói với Phục Hy: "Đại ca đến thật đúng lúc, có một việc huynh nhất định phải giúp một tay..." Phục Hy cười nói: "Còn có việc gì mà đệ không giải quyết được sao?" "Huynh phải hứa giúp đã thì ta mới nói." "Đệ phải nói trước thì ta mới quyết định có giúp được không chứ." "Nhân tộc có phải do vợ huynh tạo ra không?" "Vợ ta còn là chị của đệ đấy!" Đối với danh xưng 'vợ', Phục Hy tự nhiên không còn xa lạ. "Dù sao đi nữa, Nhân tộc phồn thực là đại kế, việc này phải do huynh thực hiện.

Ta dạy họ cách sinh tồn trong thế giới này đã là tốt lắm rồi." Phục Hy nghe vậy liền ngẩn người, đứng dậy nói: "Đúng rồi, chị đệ truyền âm cho ta, bảo ta ra ngoại vực giúp một tay đây!

Chuyện ở đây đành nhờ cả vào đệ vậy, cáo từ!" Phục Hy trực tiếp biến mất, thầm mắng: "A Sở hay cho đệ, ta đã chờ hai tháng trời, đệ vậy mà vẫn chưa thực hiện việc này, muốn kéo ta xuống hố hả, còn lâu nhé!" Trong mắt Phục Hy, mình là chồng của Mẫu thần bọn họ, sao có thể đi dạy những con người đó cách phồn thực nòi giống được!

Như vậy thì quá tổn hại đến uy nghiêm của 'Phụ thần' rồi!

Phục Hy - người tự phong là 'Phụ thần' của loài người, còn chưa kịp gặp những hậu duệ đó của mình đã bị Ngô Sở dọa cho chạy mất dép.

Trên đường đi trong lòng vẫn còn lầm bầm chửi rủa.

Ngô Sở lúc này cũng thầm mắng trong lòng, cảm thấy Phục Hy thực sự quá thiếu trách nhiệm.

Cứ như huynh ấy mà cũng đòi làm Thủy tổ thần của loài người à,

hừ!

Nhưng cuối cùng, Ngô Sở vẫn nghĩ ra một cách, hóa thành hình dáng lão đạo Nhiên Đăng, lúc Linh đang nhập định tu hành theo bản năng, hắn liền báo mộng cho Linh, sau đó chiếu một đoạn "phim giáo dục", đồng thời thay nhân vật nam chính trong đó thành chính lão đạo Nhiên Đăng.

Cuối cùng nói cho Linh biết, loài người muốn phồn thực lớn mạnh thì cần phải thế này thế kia...

Linh tỉnh dậy cảm thấy kỳ quái, liền chạy đến hỏi vị Thánh sứ Nhân tộc là Ngô Sở, nói rằng mình mơ thấy một lão đạo vô cùng quái dị và bỉ ổi, dạy cho mình một số phương pháp khó coi, nói rằng đó là cách duy nhất để loài người phồn thực lớn mạnh, không biết là thật hay giả?

Hay là lão đạo quái dị bỉ ổi đó muốn hãm hại Nhân tộc bọn họ?

Ngô Sở ho nhẹ một tiếng, nói: "Tuy rằng hành vi của người này quả thực có chút gì đó... nhưng những gì lão ta nói cũng không sai.

Đó quả thực là một trong những phương thức phồn thực lớn mạnh của vạn tộc sinh linh." "Thánh sứ đại nhân có biết lão đạo đó là ai không?" Linh còn dùng pháp lực tái hiện lại hình ảnh của lão đạo Nhiên Đăng.

Ngô Sở thấy hình dáng lão đạo Nhiên Đăng hiện ra, liền gật đầu nói: "Người này ta có biết, đạo hiệu của lão là Nhiên Đăng, tu luyện là Hoan Hỷ chi đạo, chính là giữa nam tính và nữ tính..." Ngô Sở giải thích đơn giản một chút, rồi tiếp tục: "Sau này các ngươi nếu gặp lão đạo này thì phải cẩn thận một chút, tâm địa người này không ngay thẳng, ta lo lão sẽ ra tay với nữ tử Nhân tộc." Lão đạo Nhiên Đăng tội nghiệp, lúc này đang ở trên núi Tu Di hắt hơi liên tục, luôn cảm thấy dường như có ai đó đang nguyền rủa mình sau lưng, khiến lão thấy

sống lưng lạnh toát.

Kết quả ngay sau đó, một giọng nói nũng nịu xuất hiện phía sau lão, khiến lão có cảm giác xua mãi không đi.

Điều này khiến Nhiên Đăng rất khổ não. "Ôi!

Văn đạo hữu, nàng có biết nàng làm như vậy khiến bần đạo rất khó xử không?" "Gọi ta là Hồng Tuyến, đừng gọi ta là đạo hữu." Một cánh tay trắng ngần như ngó sen đặt lên vai lão: "Nhìn xem, chàng còn định giả vờ trấn tĩnh với ta sao, đáng ghét!" "Nàng... chúng ta là người tu hành, sao có thể bị những chuyện ô uế đó làm mê muội, mong Văn đạo hữu suy nghĩ lại, đừng lỡ dở cả đời..." Nhiên Đăng mặt đầy vẻ bất lực, chắp hai tay trước ngực.

Kể từ khi bọn họ đưa Văn Đạo Nhân từ Huyết Hải về núi Tu Di, Văn Đạo Nhân này liền bám lấy lão đạo Nhiên Đăng không rời, một lòng chỉ muốn cùng Nhiên Đăng chung sống.

Vốn dĩ nàng không dám phóng túng như vậy, chỉ là lúc nàng hóa hình chui ra, lão đạo Nhiên Đăng này vừa nhìn thấy dáng vẻ kiều diễm của nàng thì cả người liền trở nên không ổn.

Điều này khiến Văn Đạo Nhân phát hiện ra lão đạo Nhiên Đăng thực sự có ý đồ với mình, thế là Văn Đạo Nhân này liền quấn lấy lão.

Hơn nữa mỗi lần như vậy, lão đạo Nhiên Đăng từ chối cũng không quyết liệt lắm, chỉ ngồi đó bất động, không dùng bạo lực xua đuổi.

Cho nên Văn Đạo Nhân chỉ cảm thấy lão đang muốn lạt mềm buộc chặt, cố ý làm cao. "Yên tâm đi!

Ta không chê bai tu vi của chàng đâu, tuy rằng chàng hiện giờ mới chỉ trảm ra đạo thi thứ hai, nhưng đó chẳng phải vì chàng từng hai lần bị người ta trảm mất nhục thân sao!

Hơn nữa cảnh giới Chuẩn Thánh trảm được hai đạo thi ở cái Hồng Hoang đại địa này cũng đã được coi là cường giả một phương rồi, chúng ta không cần phải so bì với những cường giả đỉnh cấp đó, thời gian còn dài, cứ thong thả thôi." Ngừng một chút, nàng lại nói: "Ta cũng đã hỏi qua hai vị tiền bối rồi, hai vị tiền bối cũng không phản đối chuyện của ta và chàng.

Chàng thử nghĩ xem, Yêu Đế còn có Yêu Hậu, Nam Phương Thiên Đế và Tây Phương Thiên Đế cũng có vợ, vợ của Tây Phương Thiên Đế bây giờ còn chứng đạo thành Thánh nữa.

Rõ ràng là dù có vợ thì cũng không ảnh hưởng đến tu hành đâu." Nàng vừa nói vừa thổi hơi thơm vào tai lão đạo Nhiên Đăng: "Ta không đẹp sao?" Lão đạo Nhiên Đăng chắp hai tay, ngửa mặt lên trời than dài: "Ôi!

Tội lỗi quá!" ...

Ở một phía khác, Ngô Sở đang giảng giải cho Linh thế nào là thành thân, thế nào là bái đường, thế nào là động phòng, thế nào là sinh con đẻ cái... "Tuy rằng lão đạo kia có chút bỉ ổi bẩn thỉu, nhưng những gì lão nói cũng có lý nhất định." Sau khi Ngô Sở nói xong, hắn lại tự chữa thẹn cho mình: "Có lẽ lão đạo kia cảm thấy những con người mới sinh như các ngươi còn chưa biết chuyện này nên mới nói cho các ngươi, mong các ngươi sẽ cảm ơn lão, ghi nhớ cái tốt của lão chăng!" Linh gật đầu, cuối cùng lại nói: "Vậy thưa Thánh sứ đại nhân, nếu sau này chúng con gặp lão đạo đó thì nên đối mặt như thế nào?

Chương 722

Có cần cảm ơn lão không?" Ngô Sở gật đầu nói: "Thụ nhân điểm tích chi ân, đương dũng tuyền tương báo, đây là yêu cầu đạo đức cơ bản của con người.

Tuy nhiên loại chuyện này cũng không thích hợp đem ra nói công khai, nó sẽ khiến người ta rơi vào cảnh khó xử, có lẽ ngươi còn chưa hiểu rõ loại cảm xúc đó.

Nhưng chỉ cần để chuyện này trong lòng là được, sau này gặp lão, nếu lão không làm điều ác thì cảm ơn riêng một tiếng cũng không sao.

Còn nếu lão làm điều ác thì cũng không cần bao che cho lão." Linh gật đầu nói: "Đệ tử đã hiểu." Sau đó Linh lại hỏi: "Vậy đệ tử nên thực hiện việc này như thế nào?" Ngô Sở mỉm cười: "Chuyện này thực ra cũng rất đơn giản, chỉ cần để hai bên nam nữ chỉ định một người mình thích là được.

Nếu gặp trường hợp hai nữ tử cùng thích một nam tử, hoặc hai nam tử cùng thích một nữ tử thì cứ để họ bắt thăm, do ý trời quyết định vận mệnh của họ..." "Thế nào là bắt thăm?" ...

Năm tháng sẽ không vì bước chân của ai mà dừng lại, giống như con cá không biết vì sao bạn khóc, con chim không biết vì sao bạn lại vác theo bao thuốc nổ.

Trên mảnh đất Hồng Hoang này, nhiều chuyện vì sự thay đổi của một số việc mà trở nên khác xưa hoàn toàn, nhưng có những chuyện quỹ tích lại âm thầm quay về quỹ đạo cũ.

Ví dụ như Thiên Đình thống nhất Hồng Hoang đại địa, tiến vào thời đại chúng thần cai quản thiên hạ.

Ví dụ như Nữ Oa rốt cuộc vẫn là người đầu tiên chứng đạo thành Thánh, nặn ra Nhân tộc.

Ví dụ như lão đạo Nhiên Đăng đã xem bao nhiêu thước phim giáo dục của các vị lão sư, cuối cùng dưới sự cám dỗ của Văn Đạo Nhân, trong sự nửa đẩy nửa mời mà âm thầm nghiêng về phía Hoan Hỷ chi đạo.

Hay ví dụ như ba huynh đệ Thái Thượng sau khi dạo một vòng quanh Hồng Hoang lại âm thầm tìm đến nơi Nhân tộc tụ tập.

Đặc biệt là Thái Thượng, trực tiếp truyền đạo trong Nhân tộc.

Loài người sau mấy nghìn năm phồn thực đã bộc phát ra đặc tính mạnh mẽ nhất của tộc này — đẻ nhanh.

Chỉ trong chưa đầy năm nghìn năm, dấu chân của loài người đã biến khắp bốn phương.

Bộ lạc loài người hơn một vạn người năm xưa giờ đã xây dựng thành từng tòa đại thành, số lượng ổn định vượt qua con số nghìn vạn.

Có thể thấy tốc độ phồn thực của loài người nhanh đến mức nào.

Ở thế giới Hồng Hoang này, có những sinh linh mang thai cần mấy năm, thậm chí mấy chục năm.

Nếu là những sinh linh thiên sinh địa dưỡng, thậm chí là mấy cái, thậm chí mấy chục cái nguyên hội cũng không phải chuyện lạ.

Ví dụ như Thạch Cơ, từ khi nàng sinh ra một chút linh trí cho đến khi nàng được hoài thai ra, lập tức thành tựu cảnh giới Thái Ất, thời gian trải qua trong đó đâu chỉ là mấy chục cái nguyên hội?

Nhưng loài người thì khác, loài người tối đa chỉ một năm.

Tuy nhiên một năm của thế giới Hồng Hoang này cũng bằng ba

trăm sáu mươi năm thời gian Trái Đất rồi.

Cùng với việc loài người hết thế hệ này đến thế hệ khác không ngừng phồn thực nhanh chóng, truyền tông tiếp đại, sức mạnh trong huyết mạch của họ cũng không ngừng suy yếu.

Và cùng với việc huyết mạch của những con người này suy yếu, tốc độ phồn thực của họ ngược lại càng nhanh hơn, thời gian mang thai từ một năm ban đầu biến thành chưa đầy nửa năm như hiện nay.

Nhưng tốc độ phồn thực này không làm cho sinh linh Nhân tộc vui mừng mà ngược lại khiến họ cảm thấy bất an.

Bởi vì cùng với việc thời gian mang thai nhi rút ngắn, thọ mệnh của những đứa trẻ này cũng đang dần ngắn lại.

Hiện nay đã xuất hiện những người chưa đầy trăm tuổi đã tóc trắng xóa rồi.

Hồng Hoang trăm năm, thời gian Trái Đất chính là ba vạn sáu nghìn năm, thực ra đã khá tốt rồi.

Nhưng Ngô Sở biết thời gian này có lẽ sẽ còn tiếp tục rút ngắn.

Cũng chính vì thế, các chủng tộc khác sau khi biết chuyện này cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Loài người phồn thực quá nhanh, ít nhiều cũng mang lại áp lực cho các chủng tộc khác.

Tuy nhiên Nhân tộc yếu ớt cũng khiến áp lực trên người các chủng tộc khác dần biến mất.

Ngô Sở không dạy họ cách tu hành, những người Nhân tộc đời đầu trong số họ sinh ra đã biết tu hành nhưng lại không biết cách dẫn dắt con cháu của mình tu hành.

Tộc trưởng Nhân tộc là 'Linh' sau khi thấy tình cảnh này đã tìm

đến vị Thánh sứ đại nhân là Ngô Sở, nhắc với hắn về việc làm sao để kéo dài thọ mệnh cho loài người.

Ngô Sở nói: "Sinh lão bệnh tử là quy luật tự nhiên, ngươi phải học cách chấp nhận." Nghe Ngô Sở nói vậy, Linh rất buồn rầu.

Cuối cùng hỏi: "Có cách nào giải quyết không?" Ngô Sở gật đầu nói: "Cách giải quyết thì không phải là không có, muốn thoát khỏi quy luật sinh tử bệnh tử tự nhiên này thì chỉ có tu hành.

Nhưng tu hành cũng cần có thiên phú, có những người thiên phú đủ cao có thể tu luyện đến tầng thứ cực cao, có thể siêu thoát sinh tử.

Nhưng có những người thiên phú trúc linh không đủ, dù có nỗ lực tu hành thế nào cũng vô dụng." Cuối cùng Ngô Sở khẽ thở dài: "Thiên hạ Hồng Hoang này chỉ có sinh linh trường sinh, chưa từng có chủng tộc trường sinh.

Mạnh như Vu tộc cũng vẫn có những Vu lão tử vì tuổi già." "Không biết Thánh sứ đại nhân có phương pháp tu hành nào phù hợp với Nhân tộc chúng con không?" "Không cần gấp gáp, người giải quyết chuyện này đã xuất hiện trong Nhân tộc rồi." Linh mang theo sự nghi hoặc rời khỏi đỉnh Thần Mộc trên Tử Ngọc Sơn.

Tiểu Nguyệt Linh - người đã lười biếng ở Táo Quân Phủ trên Thiên Đình mấy tháng trời nay lén lút trở về Tử Ngọc Sơn - có chút kỳ quái nhìn Ngô Sở: "A Sở ca, Kim Đan đại đạo của huynh chẳng phải rất phù hợp cho Nhân tộc tu hành sao?

Tại sao không trực tiếp truyền dạy cho họ?" Ngô Sở lắc đầu nói: "Kim Đan đại đạo tu hành pháp đúng là phù hợp với Nhân tộc yếu ớt, nhưng pháp này cũng không phải vạn năng.

Tộc Tiểu Hoa Tiên chẳng phải cũng tu hành pháp này sao?

Nhưng trải qua bao năm tháng vô tận, ngoại trừ những người may

mắn bước vào tầng thứ Kim Tiên, những Tiểu Hoa Tiên khác chẳng phải cũng có ngày trở về với thiên địa sao?

Nhân tộc đi một mạch thuận buồm xuôi gió đến nay, chưa từng trải qua ma nan gì, có một số chuyện cần phải trải qua, nếu không sao họ hiểu được sự quý giá của sinh mạng?" Ngừng một chút, hắn lại nói: "Hơn nữa ta cũng không lừa hắn, người giải quyết con đường tu hành của Nhân tộc đã xuất hiện, ước chừng lúc này đang truyền dạy đạo của lão ở các thành trấn của Nhân tộc đấy!" Cùng lúc đó, ở phương Bắc xa xôi, trong một ngôi làng của loài người, có một lão đạo cưỡi Thanh Ngưu đang giảng về thiên địa tự nhiên đại đạo cho một số con người.

Nếu Ngô Sở ở đây, ước chừng sẽ nhanh chóng phát hiện ra những gì lão đạo này giảng thực ra rất giống với một số nội dung trong《Đạo Đức Kinh》.

Và cũng chính vào ngày hôm nay, tại nơi này, một đứa bé loài người vô cùng thần dị đã ra đời.

Khi đứa bé này chào đời, chân trời có tường vân hội tụ, tử khí đông lai.

Điều này trong mắt lão đạo chính là phù hợp với đạo của lão, đứa bé này có duyên với lão.

Nơi này từng có một cái tên cổ xưa gọi là Huyền Đô.

Thế là lão đạo nhận đứa bé này làm đồ đệ, đồng thời đặt tên cho đứa bé là 'Huyền Đô', có chút tùy ý nhưng dường như lại phù hợp với đạo của lão.

Lão đạo ở đây một mạch mấy chục năm, những người nghe danh tìm đến nghe giảng đạo ngày càng đông.

Tất cả những người nghe lão giảng đạo đều say mê như điên như

dại.

Còn đứa bé loài người tên là Huyền Đô kia nay cũng đã lớn thành một thanh niên khôi ngô tuấn tú.

Dưới sự dạy bảo của lão đạo, tu vi cũng tăng lên vùn vụt.

Tộc trưởng Nhân tộc là Linh khi nghe được tin tức này cũng tìm tới nơi.

Chương 723

Sau khi nghe lão đạo giảng về thiên địa pháp nhất thời coi lão như thiên nhân, lại lén chạy về tìm Ngô Sở, kể về lão đạo kia.

Ngô Sở cười nói: "Đó là Nhị sư huynh của Mẫu thần đại nhân các ngươi, tu vi thông thiên triệt địa, lão thực sự có thể thay các ngươi giải quyết vấn đề tu hành của Nhân tộc." Đang nói chuyện, Ngô Sở liền nhận được đại đạo truyền âm của lão đạo: "Đại sư huynh, có thể mượn Kim Đan tu hành pháp của huynh truyền thụ cho Nhân tộc không?" Ngô Sở mỉm cười, trả lời: "Sư đệ tu vi thông thiên triệt địa, tùy tiện truyền thụ cho Nhân tộc một ít pháp môn tu hành là có thể giải quyết vấn đề tu hành của họ rồi mà!" Lão đạo cười nói: "Lời tuy như vậy, nhưng Kim Đan đại đạo tu hành pháp của huynh lại vô cùng phù hợp với Nhân tộc hiện nay, thay vì tốn công nghĩ ra pháp môn khác, chi bằng cứ dùng pháp môn này." Ngừng một chút, Ngô Sở lại nói: "Sư đệ đã nghĩ kỹ chưa, nếu pháp này truyền vào Nhân tộc, tương lai sư đệ nếu muốn dựa vào đó chứng đạo, hưng hứa sẽ bị ta chia mất một phần công đức..." "Một ít công đức, không ngại gì đâu." Lão đạo cười rạng rỡ nói.

Qua đó có thể thấy Thái Thượng đối với việc chứng đạo thực ra vẫn rất tự tin.

Có lẽ lúc này tu vi của lão đã sắp chạm đến điểm tới hạn kia rồi.

Năm tháng trôi qua lặng lẽ, lại mấy ngàn năm nữa thoắt cái vụt mất.

Ngày Nữ Oa giảng đạo tại Oa Hoàng cung đã cận kề, Hồng Vân chạy tới hỏi Ngô Sở: "Nữ Oa sư tỷ giảng đạo tại vực ngoại, đại sư huynh có đi không?" Tuy nói trong riêng tư, Nữ Oa là chị của Ngô Sở,

nhưng trên danh nghĩa, Ngô Sở lại là đại sư huynh của Nữ Oa.

Hiện tại sư muội đã chứng đạo thành thánh, mà đại sư huynh vẫn chưa.

Nếu chạy tới nghe đạo, đại sư huynh liệu có giữ nổi mặt mũi không?

Còn về phần bản thân hắn, có vị đại sư huynh này đứng mũi chịu sào, áp lực của đám sư đệ phía dưới trái lại giảm đi không ít.

Tuy nói vị đại sư huynh này không có Hồng Mông Tử Khí, nhưng năm đó hắn có dũng khí từ chối nó, nên mọi người đều không nghi ngờ việc tương lai hắn có thể thành thánh.

Cộng thêm việc hắn khai sáng ra Văn Minh chi đạo khác biệt hẳn với con đường tu hành truyền thống, càng khiến hắn tiến sát đến biên duyên của Thánh đạo.

Cho nên Hồng Vân lúc này, tuy có Hồng Mông Tử Khí trong người nhưng áp lực cũng không lớn.

Dù sao ngoài đại sư huynh ra, phía trên hắn vẫn còn bốn vị sư huynh nữa mà!

Chuẩn Đề, vị sư huynh đã mất đi Hồng Mông Tử Khí kia, có thể tạm gạt sang một bên không cần quan tâm.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Đi chứ!

Tại sao không đi?

Cứ coi như là đi chúc mừng tỷ tỷ đi.

Học không phân trước sau, kẻ đạt được thành tựu trước là thầy.

Nữ Oa tỷ tỷ có thể bước chân vào Thánh đạo sớm hơn chúng ta một bước, tự nhiên có chỗ đáng để chúng ta học tập, hà tất phải chịu hạn hẹp bởi những thứ hư vô đó?" ...

Tại Côn Luân sơn, ba huynh đệ Côn Luân sau một chuyến du ngoạn bên ngoài đã trở về Tam Thanh phong.

Thái Thượng và Thông Thiên đều dắt theo đệ tử trở về, Thái Thượng mang theo Huyền Đô đại pháp sư, Thông Thiên mang theo Đa Bảo Thử, duy chỉ có Nguyên Thủy lặng lẽ nhìn hai người trẻ tuổi này.

Đợi hai người trẻ tuổi bái kiến hai vị sư bá sư thúc xong, ba huynh đệ mới bắt đầu trò chuyện. "Thánh nhân sắp giảng đạo, nhị vị sư huynh có muốn đi không?" Nguyên Thủy rất muốn nói: Không đi cũng được!

Nhưng nghĩ lại, hắn lại nhìn về phía Thái Thượng bên cạnh.

Thái Thượng cười nói: "Đi đi!" Lão vừa nói vừa nhìn Huyền Đô đang ngoan ngoãn đứng đê ngữ với Đa Bảo ở cách đó không xa, như thể đang bảo: Đưa đám tiểu bối đi mở mang tầm mắt cũng tốt!

Thông Thiên thấy vậy, không khỏi cười ha hả: "Nhị ca sao không thu nhận lấy vài đệ tử?" Nguyên Thủy hừ nhẹ: "Lũ mang lông đội sừng thu nhận làm gì?

Chỉ tổ làm trò cười cho thiên hạ!" "..." Thông Thiên rất tức giận, không muốn nói chuyện với Nguyên Thủy nữa, quay người phất tay áo bỏ đi. ...

Mấy ngày sau, tại vực ngoại hỗn độn, Oa Hoàng cung.

Hai con thải phượng hóa thành tiên thị, tiếp đón những người đến nghe đạo trước cung môn.

Đó là con gái của hai cặp vợ chồng phượng hoàng mà năm xưa Ngô Sở đã tặng cho Nữ Oa và Phục Hy để đi theo tu hành.

Chúng cũng đồng thời gánh vác trọng trách phồn diễn hậu đại cho tộc quần.

Ngô Sở dẫn theo Nguyệt Linh, hồ ly nhỏ, tiểu Hoàng Long cùng tộc trưởng Nhân tộc là Linh, cùng bọn Hồng Vân, Vũ Điệp nương đi tới trước Oa Hoàng cung.

Phục Hy trong tà áo xanh cười lớn, bước ra từ cửa mở trong vùng lôi đình tuyệt vực: "A Sở, đệ muội, Hồng Vân đạo hữu, mọi người lâu rồi không gặp!" Mọi người chào hỏi nhau, Linh cung kính bái lạy Phục Hy: "Linh, bái kiến Phụ thần!" Sau khi biết Nữ Oa là Mẫu thần và Phục Hy thực chất là phu thê, Nhân tộc đã coi Phục Hy - vị Tây Phương Thiên Đế này - là Phụ thần của họ.

Đáng tiếc, vị Phụ thần này đến nay vẫn chưa làm được gì nhiều cho Nhân tộc, toàn bộ đều là do vị Thánh sứ đại nhân Ngô Sở dẫn dắt.

Nếu cứ theo đà phát triển hòa bình của vạn tộc Hồng Hoang như hiện nay, những vị thánh hiền như Tam Hoàng Ngũ Đế trong tương lai của Nhân tộc e rằng sẽ không xuất hiện nữa.

Trình độ văn minh của Hồng Hoang hiện nay cũng đã vượt xa thần thoại nguyên bản rất nhiều, quỹ đạo thần thoại cũng xuất hiện nhiều biến hóa, không còn giống trước đây.

Đối mặt với cái lạy của Linh, Phục Hy có chút lúng túng.

Với tư cách là "Phụ thần" của tộc này, lão chưa có đóng góp gì đáng kể.

Năm xưa Ngô Sở bảo lão chỉ điểm đại kế phồn diễn cho Nhân tộc, lão đều trốn mất, cuối cùng Ngô Sở bất đắc dĩ mới để Nhiên Đăng lão đạo gánh vác.

Không biết lần này Nhiên Đăng lão đạo có xuất hiện không.

Sau khi bọn Ngô Sở đến, Hạo và Dao cũng cùng nhau tới. "Đại sư huynh, nhị vị tẩu tẩu, Hồng Vân sư huynh, mọi người đã lâu không gặp!" Thấy bọn Ngô Sở, Hạo tỏ ra khá hưng phấn, tiến lên ôm Ngô

Sở một cái.

Ngô Sở nhìn hắn, đôi mày hơi nhếch lên, truyền âm nói: "Đệ đã trải qua bao nhiêu lần trọng tu rồi?

Khí tức trên người ngày càng có cảm giác khó nắm bắt, mờ ảo rồi đấy." Hạo đã bắt đầu hành trình lịch kiếp của mình.

Không biết pháp môn này là do hắn tự nghĩ ra hay là được Lão tổ sư phụ âm thầm chỉ điểm.

Tóm lại, tên này đã lăn lộn trong hồng trần từ lâu rồi.

Hạo khẽ lắc đầu, âm thầm cười đáp lại: "Đệ cũng không nhớ rõ nữa, nhưng vạn tộc Hồng Hoang san sát, trải nghiệm qua mỗi tộc một lần đều mang lại cho đệ thu hoạch không nhỏ.

Đệ đã quyết định, đợi sau khi nghe đạo xong sẽ chuyển sang Nhân tộc trải nghiệm một chuyến." Ngô Sở nghe vậy thì im lặng.

Có lẽ trong thần thoại nguyên bản, Lão tổ sư phụ chọn tên này làm Thiên Đế chính là vì hắn đã trải nghiệm qua mọi chủng tộc, nên mới có tư cách thống ngự Thiên giới, chăn dắt vạn tộc!

Không lâu sau, Đế Tuấn, Thái Nhất - hai vị Thiên Đế Đông Hoàng, cùng bọn Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu dẫn theo một đoàn tướng soái Thiên đình hùng dũng tiến tới.

Nhìn cờ xí rợp trời, kiếm kích sáng loáng kia, ai không biết còn tưởng bọn họ đang đi chinh chiến trong hỗn độn!

Mấy trăm vị tướng soái này đều có tu vi từ đỉnh phong Thái Ất trở lên, nhiều người đi theo là để nghe Thánh nhân giảng đạo, xem có thể tiến thêm bước nữa không.

Còn về ba ngàn khách trong Tử Tiêu cung năm xưa, ngoại trừ những gương mặt quen thuộc như bọn Ngô Sở thì hiếm khi thấy

được ai khác.

Chương 724

Và những người như Ngô Sở thực chất đều đến để chúc mừng.

Nghe vị tân thánh Nữ Oa giảng đạo có lẽ sẽ có thu hoạch, nhưng họ cơ bản không ôm kỳ vọng quá lớn.

Bởi lẽ họ đều đã xác định rõ con đường của mình, không giống như lúc nghe đạo ở Tử Tiêu cung, khi đó ai nấy đều mờ mịt về tương lai.

Hiện tại, mọi người đều đang vững bước trên đạo của chính mình.

Với họ, Nữ Oa giảng đạo chẳng qua chỉ là thêu hoa trên gấm mà thôi.

Sau khi bọn Đế Tuấn đến không lâu, hai anh em mặt khổ cũng dẫn theo vài người tới.

Theo sau họ là Nhiên Đăng lão đạo và một nữ tử mặc áo đỏ.

Nữ tử áo đỏ đó khiến Ngô Sở không khỏi nhìn thêm vài lần, không phải vì dung mạo kiều diễm hay thân hình yêu kiều của nàng, mà là vì khí tức trên người nàng.

Dựa vào khí tức, nữ tử này rõ ràng là con muỗi cái năm đó.

Lúc này, con muỗi cái này lại lặng lẽ khoác tay Nhiên Đăng, hiển nhiên quan hệ giữa họ không hề bình thường.

Hơn nữa trên người Nhiên Đăng cũng vương lại khí tức của nàng.

Rõ ràng, mối quan hệ này thậm chí có thể đã vượt qua mức tình bạn.

Ngô Sở chớp chớp mắt, nở một nụ cười thân thiện với Nhiên

Đăng, khiến Nhiên Đăng hổ thẹn cúi đầu, dường như có chút ngại ngùng khi gặp lại "cố nhân".

Thấy điệu bộ đó của Nhiên Đăng, Ngô Sở thầm nghĩ: Giỏi thật!

Không ngờ ngươi lại là một Nhiên Đăng như thế này!

Phía sau họ còn có hai gương mặt lạ.

Khi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chạy đến chào Ngô Sở, họ cũng giới thiệu đám hậu bối này.

Ngoài Văn Đạo Nhân tên là Hồng Tuyến ra, còn có Ca Diếp và Di Lặc.

Nhìn gã thanh niên hơi mập mạp kia, hình tượng hoàn toàn không thể liên hệ được với vị Phật Di Lặc bụng phệ cười tươi trong tâm trí Ngô Sở, ngoại hình khác biệt quá lớn.

Rõ ràng, những kẻ được họ đưa đến mở mang tầm mắt đều không phải hạng tầm thường.

Không biết bản thể của họ là gì, là nhân loại hay sinh linh khác.

Tu vi hiện tại thì bình thường, mới chỉ ở mức Kim Tiên.

Kim Tiên đặt ở thời kỳ Tây Du tương lai thì còn được coi là một nhân vật có số má, nhưng ở thế giới Hồng Hoang hiện nay, thật sự là nhiều như lông tơ.

Tại Tử Ngọc sơn của Ngô Sở, chỉ riêng tộc tiểu hoa tiên đã có hàng trăm Kim Tiên.

Nhưng rõ ràng tương lai của hai người này sẽ xán lạn hơn Kim Tiên bình thường nhiều.

Sau đó, ba huynh đệ Côn Luân dẫn theo Huyền Đô và Đa Bảo cũng tới.

Nhìn cảnh tượng những đại nhân vật của các giáo phái tương lai gọi mình là "sư bá", Ngô Sở đột nhiên có chút cảm khái, đặc biệt là vị Đa Bảo kia.

Hiện tại Thiên đình tương lai đó có lẽ không tồn tại, nên Phong Thần có lẽ chỉ là chuyện của anh em Đế Tuấn, Thái Nhất.

Vì vậy, Đa Bảo này rất có thể sẽ không có cơ hội đầu quân sang phương Tây để trở thành Như Lai Phật Tổ nữa.

Còn vị Huyền Đô kia, ngay từ khi Thái Thượng nhận làm đồ đệ, Ngô Sở đã biết tin từ chỗ Linh.

Thái Thượng sau khi giảng đạo trăm năm tại Huyền Đô đã rời đi về phía Nam.

Chỉ trong mấy ngàn năm ngắn ngủi, Huyền Đô đi theo Thái Thượng băng qua không biết bao nhiêu sông núi Hồng Hoang, cuối cùng dừng chân tại Thủ Dương sơn hơn ngàn năm.

Và hắn cũng từ một đứa trẻ nhân loại bình thường, trưởng thành thành một tồn tại có tu vi bước vào hàng Kim Tiên.

Luận về tốc độ tu hành, tại mảnh đất Hồng Hoang này có thể nói là thuộc hàng đỉnh cấp.

Theo tốc độ này, có lẽ chẳng cần đến một nguyên hội, hắn sẽ bước vào cảnh giới Đại La.

Năm xưa Ngô Sở bước vào Đại La cũng mất gần một nguyên hội.

Có thể thấy, Huyền Đô này tuyệt đối là tồn tại mang khuôn mẫu của nhân vật chính.

Ngay cả Đa Bảo Thử cũng không so bì được.

Hiện tại Đa Bảo vẫn chưa bước vào Đại La đâu!

Nhưng từ sau khi theo Thông Thiên tu hành, tu vi của Đa Bảo cũng

tiến bộ vượt bậc, chỉ còn cách Đại La một bước ngắn.

Tất nhiên, một bước ngắn này đã làm khó vô số sinh linh.

Có lẽ trong mắt các sinh linh khác, khi Đa Bảo chưa bước vào Đại La thì chưa thể nói tương lai hắn rộng mở đến mức nào.

Nhưng Ngô Sở hiểu rõ, vị này tương lai cũng là tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Thậm chí dưới trướng Thông Thiên có tới vài đệ tử Chuẩn Thánh đỉnh phong.

So sánh ra, đệ tử của Nguyên Thủy về tu vi kém xa Thông Thiên.

Tất nhiên, số lượng đệ tử của Nguyên Thủy cũng không thể bằng Thông Thiên.

Nhưng đó đều là chuyện trong thần thoại nguyên bản, còn ở Hồng Hoang hiện tại, Thông Thiên có thu nhiều đệ tử như vậy không còn chưa biết được.

Dù sao lúc này hắn đã có công đức chí bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, căn bản không cần thu nhiều đệ tử để trấn áp giáo vận nữa.

Lớp cố nhân cũ rủ nhau đi bái kiến tân thánh Nữ Oa, lớp trẻ cũng tự nhiên tụ lại một chỗ tán gẫu.

Tuy tu vi của Huyền Đô, Đa Bảo, Di Lặc và Ca Diếp không ra làm sao, nhưng Hoàng Long vẫn sẵn lòng dẫn Thạch Cơ tới trò chuyện với họ.

Tuy nhiên Hoàng Long và Thạch Cơ đều chẳng thèm đếm xỉa đến Nhiên Đăng, khiến Nhiên Đăng có chút tổn thương.

Văn Đạo Nhân có tâm muốn bảo vệ nam nhân của mình, nhưng nghĩ đến tu vi và thân phận của đối phương nên đành thôi.

Ngay cả nam nhân của nàng ở đây còn chẳng có tiếng nói.

Địa vị của Nhiên Đăng thực sự có chút lúng túng.

Chương 725

Di Lặc và Ca Diếp bình thường đều gọi lão là lão sư, xem ra lão ngang hàng với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Nhưng trước mặt những người cùng lứa, lão lại chẳng có vị trí nào.

Năm xưa đi Tử Tiêu cung nghe đạo, lần đầu lão không đi được, lần thứ hai nhờ bám càng tổ hợp hai người mặt khổ mới coi như bắt được mối quan hệ với Tử Tiêu cung.

Nhưng vì không nghe lần giảng đạo đầu tiên, nên một số vấn đề tu hành của lão đều do Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề giải quyết.

Nhìn từ góc độ này, lão cũng được coi là đệ tử của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Chỉ là khi Nhiên Đăng gọi họ là lão sư, họ kiên quyết không nhận.

Không phải họ coi thường Nhiên Đăng, mà vì Nhiên Đăng cũng được coi là nửa đệ tử Tử Tiêu cung, nếu họ thu Nhiên Đăng làm đồ đệ thì chẳng phải là có hiềm nghi vượt quyền sao?

Thế nên Nhiên Đăng kẹt ở giữa, tự nhiên thấy khó xử.

Khi nhìn thấy Thạch Cơ, Nhiên Đăng càng thêm u uất.

Tuy lão không có thù oán gì với Thạch Cơ, nhưng lão lại cảm nhận được một tia khí tức của Hắc Quan Linh Cữu trên người nàng.

Thứ đó từng là bảo vật hộ thân của lão, đáng tiếc bị Ngô Sở đoạt mất, ngay cả nhục thân cũng bị đối phương đánh nát.

Nếu không phải năm đó Linh Cữu Cung Đăng kỳ dị...

Nhưng nghĩ lại, nếu không có biến cố đó, lão cũng không gặp

được Văn Đạo Nhân, càng không phát triển được như hiện tại.

Tuy những hình ảnh từng khiến lão cảm thấy nhục nhã là ác mộng của lão, nhưng giờ đây nó lại chuyển hóa thành con đường lão đang đi.

Một mất một còn, thật khó lòng nói rõ.

Nhưng nhìn thấy bảo bối cũ của mình trên người kẻ khác, sự hụt hẫng tự nhiên là không tránh khỏi.

Qua trò chuyện, biết được Hoàng Long đã đạt tu vi trảm xuất đạo thi thứ hai, Thạch Cơ cũng đã trảm được nhất thi, Huyền Đô và Đa Bảo đều ngẩn người ra.

Với tu vi hiện tại của họ, cảnh giới này vẫn còn quá xa vời.

Ngoài việc cảm thán đại sư bá đúng là đại sư bá ra, một ý chí muốn theo kịp đối phương, thậm chí là vượt qua đối phương cũng không khỏi trỗi dậy trong lòng họ.

Với những người như họ, không phục thua là điều tất yếu.

Hơn nữa, thời gian tu hành của Hoàng Long và Thạch Cơ vượt xa họ không biết bao nhiêu, có tu vi như vậy cũng chẳng có gì lạ.

Đặc biệt là Huyền Đô, hắn là nhân tộc mà!

Hiện tại tu hành còn chưa tới vạn năm.

Hắn từng nghe tộc trưởng nói, hình mẫu thân thể của Nhân tộc đến từ Thánh sứ đại nhân, mà Thánh sứ đại nhân chính là vị đại sư bá kia, tu vi thậm chí có thể là đệ nhất nhân dưới Thánh nhân, là tồn tại tương lai chắc chắn sẽ thành thánh.

Cho nên tiềm lực của Nhân tộc là vô cùng to lớn, dù khi mới sinh ra có lẽ vô cùng yếu ớt. ...

Khi Nhiên Đăng lặng lẽ thu dọn tâm trạng tồi tệ của mình, lão phát

hiện vị tộc trưởng Nhân tộc Linh dường như thỉnh thoảng lại nhìn về phía lão.

Khi Nhiên Đăng quay đầu nhìn lại, đối phương lại mỉm cười gật đầu với lão, khiến lão đầy mù mờ. "Đạo hữu cứ nhìn bần đạo như vậy, không biết có gì chỉ giáo?" Nhiên Đăng nhịn không được hỏi.

Linh mỉm cười đáp: "Tiền bối hiểu lầm rồi, vãn bối chỉ là muốn cảm ơn đạo hữu vì những gì đã làm cho Nhân tộc mà thôi.

Chỉ là chuyện này cũng không tiện nói ra trước mặt mọi người, thật sự rất xin lỗi!

Rõ ràng tiền bối đã có cống hiến to lớn như vậy cho Nhân tộc..." "..." Nhiên Đăng lão đạo càng thêm hoang mang.

Nhiên Đăng lặng lẽ suy tính, mình có từng làm chuyện gì lớn cho Nhân tộc sao?

Tốc độ phồn diễn của Nhân tộc đáng kinh ngạc, qua gần vạn năm này, cùng với sự phổ biến của truyền tống trận, dấu chân Nhân tộc quả thực có mặt khắp nơi trong Hồng Hoang, từ thành lớn thành nhỏ đến thôn trấn bộ lạc, họ sống quần cư, khai sơn phá hoang, hưng thịnh phồn vinh.

Tại Tây Phương đại địa, tuy số lượng con người không dày đặc như Trung Châu Đông Thổ nhưng tự nhiên cũng có không ít, Nhiên Đăng cũng từng tiếp xúc với họ.

Nhưng nói lão có đóng góp to lớn gì cho Nhân tộc thì dường như không có.

Cùng lắm là khi ra ngoài gặp một vài con người cần giúp đỡ thì tiện tay giúp một chút thôi.

Chuyện nhỏ nhặt đó sao gọi là 'cống hiến' được?

Nhưng Linh dường như không muốn nói nhiều về vấn đề này, Nhiên Đăng cũng không tiện hỏi thêm.

Nhiên Đăng không biết rằng, Linh là sợ nói ra chuyện đó trước đám đông sẽ khiến Nhiên Đăng xấu hổ.

Có những chuyện quả thực không tiện mang ra bàn luận công khai.

Ngay khi Nhiên Đăng còn đang chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, lại có thêm các sinh linh khác kéo đến. ...

Tại hậu viện Oa Hoàng cung, bọn Ngô Sở, Thái Thượng cùng mấy vị đệ tử Thánh nhân khác, cũng như Đế Tuấn, Thái Nhất, sau khi tặng lễ vật cho Nữ Oa xong thì bắt đầu uống trà.

Đồng thời họ cũng thỉnh giáo vị tân thánh Nữ Oa về một số vấn đề tu hành.

Mọi người hỏi, Nữ Oa giải đáp.

Những câu hỏi không ngoài việc lĩnh ngộ Đại đạo đến cảnh giới đại thành rồi thì còn cần bao nhiêu công đức mới có thể chứng đạo thành công?

Sau khi Nữ Oa lần lượt giải đáp cho mọi người, nàng nói: "Giờ giảng đạo đã đến, chư vị sư huynh sư đệ nếu có vấn đề gì có thể hỏi riêng sau." Lúc này, Thái Thượng truyền âm cho nàng: "Bần đạo muốn lập giáo truyền đạo trong Nhân tộc, không biết Thánh nhân có chấp thuận không?" Nữ Oa tò mò nhìn lão một cái, sau đó mỉm cười nói: "Tự nhiên là được!" "Đa tạ!" Bóng dáng Nữ Oa dần biến mất khỏi chỗ ngồi, mọi người thấy nàng rời đi, nhất thời có chút trầm lắng.

Họ không đi nghe Nữ Oa giảng đạo nữa, với tu vi hiện tại, họ không cần nghe những đạo lý giảng cho cấp Thái Ất, Đại La nghe.

Ngô Sở nhìn về phía Thái Thượng và những người khác, cười hỏi: "Mấy vị sư đệ đã chuẩn bị chứng đạo chưa?" Mọi người nghe vậy,

không khỏi nhìn về phía Đế Tuấn và Thái Nhất.

Thái Nhất cười nói: "Mọi người nhìn chúng ta làm gì?

Chúng ta còn cách chứng đạo xa lắm!" Đế Tuấn càng cười nói: "Hiện nay vạn tộc Hồng Hoang hòa bình, phát triển ổn định, một dải phồn vinh.

Với chúng ta mà nói, đã là Thiên Đế một phương cao quý, chứng đạo hay không thực sự không còn quan trọng nữa.

Chỉ cần mảnh thiên địa này có thể tiếp tục phát triển ổn định..." Lời này của Đế Tuấn gần như không ai tin.

Chương 726

Ngay cả khi là Thiên Đế của vạn tộc, nếu không thành thánh thì vẫn phải thấp hơn Thánh nhân một bậc.

Nếu hai anh em họ có thể chấp nhận sự thật này, họ sẵn lòng dâng đầu mình ra.

Nhưng lời Đế Tuấn nói, họ cũng không tiện phản bác, phản bác cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Nữ Oa tuy không đảm nhận chức vụ gì ở Thiên đình, nhưng phu quân Phục Hy của nàng lại là Tây Phương Đại Đế của Thiên đình.

Vị Thánh nhân này có thể coi là thuộc về phe Thiên đình.

Hiện tại Thiên đình độc tôn tại Hồng Hoang, khí vận vạn tộc ngưng tụ tại Thiên đình, những người khác chứng đạo thành thánh không biết có phải chia sẻ cho họ một phần khí vận hay không.

Đây là điều không chắc chắn, cũng là điều họ không mong muốn.

Họ không biết khi hai vị này mượn khí vận vạn tộc chứng đạo, một khi thành công, liệu có đứng trên các Thánh nhân khác không?

Dù sao hai anh em này mượn là khí vận vạn tộc Hồng Hoang, mà họ dù chưa chính thức gia nhập Thiên đình nhưng đệ tử họ thu sau này chắc chắn thuộc về một trong vạn tộc.

Những toan tính trong đó, người chưa đạt tới cảnh giới đó sẽ không hiểu được.

Giống như Hạo và Dao, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu không hiểu rõ lắm.

Hơn nữa chứng đạo thành thánh với họ tưởng như gần ngay trước

mắt nhưng thực chất xa tận chân trời.

Họ không có Hồng Mông Tử Khí, không lĩnh ngộ được nguyên hạch bản nguyên Đại đạo, không thể tái tạo Đại đạo, càng không bước ra được một con đường của riêng mình, thì nói gì đến chứng đạo?

Ngay cả Đế Tuấn và Thái Nhất thực chất cũng không nắm chắc hoàn toàn.

Nếu không họ đã chẳng trì hoãn hết lần này đến lần khác, vạn tộc đã thống nhất hàng trăm nguyên hội rồi mà họ vẫn cứ chần chừ.

Do đó khi đối mặt với vấn đề này, họ đều im lặng.

Và Thái Thượng, người định lập giáo trong Nhân tộc, càng phải đối mặt với vấn đề này.

Không khí nhất thời trở nên lạnh lẽo.

Còn Ngô Sở thì đang cân nhắc một vấn đề khác.

Đế Tuấn và Thái Nhất tương lai mượn khí vận vạn tộc chứng đạo, chắc chắn sẽ tiêu hao khí vận vạn tộc, đến lúc đó khí vận suy yếu, chuyện gì sẽ xảy ra?

Nếu khí vận Thiên đình suy yếu, vạn tộc lại xuất hiện biến động, thì phải làm gì?

Ngăn cản hai anh em này chứng đạo là điều không thể.

Hiện tại Thiên đình nằm trong tay họ, họ muốn chứng đạo lúc nào là quyền của họ, người ngoài sao ngăn được?

Dùng tương lai chưa biết để khuyên can họ chắc chắn cũng không xong.

Cho nên nếu thực sự có vấn đề thì phải chuẩn bị sẵn sàng cho việc vạn tộc lại biến động.

Đợi khi Ngô Sở thoát khỏi dòng suy nghĩ, bầu không khí ngột ngạt lúc trước dù đã tan biến nhưng mọi người dường như cũng không còn hứng thú trò chuyện, ai nấy đều ngồi im lặng.

Ngô Sở đứng dậy rời khỏi hậu điện, đi ra khu vườn bên ngoài.

Trong vườn có một ao sen, trong ao có một đóa sen rất kỳ lạ, bên trong đóa sen đó có một viên hạt châu đang trôi nổi, hấp thụ linh khí xung quanh.

Dường như cảm nhận được sự chú ý của Ngô Sở, hạt châu đó trôi về phía hắn, nhưng khi Ngô Sở đưa tay ra thì nó lại 'vèo' một cái biến về trên hoa sen.

Thậm chí Ngô Sở còn nghe thấy một chuỗi tiếng cười trong trẻo nghịch ngợm.

Đây là một viên hạt châu có linh tính, đã sinh ra linh trí, không biết liệu nó có phải là viên Linh Châu Tử trong truyền thuyết không.

Đối mặt với viên hạt châu dám trêu chọc mình này, Ngô Sở trực tiếp chỉ tay một cái, lập tức định trụ nó giữa không trung, sau đó từng đạo phù văn màu đen quấn quanh thân nó, nháy mắt đã bao bọc nó kín mít, trực tiếp cắt đứt liên hệ của nó với bên ngoài. "Nhãi con, dám trêu chọc lão tổ à, nhốt ngươi vào phòng tối ba năm để làm gương... còn mắng một câu nữa là nhốt ngươi trăm năm..." Linh châu vừa mới sinh ra linh trí không lâu, còn rất nghịch ngợm, lập tức khóc ré lên.

Cảm thấy hậu điện trầm mặc nên đi ra theo Ngô Sở, Phục Hy thấy Ngô Sở đối xử với một sinh linh nhỏ mới chào đời như vậy thì không khỏi cạn lời: "Đệ có vô vị không hả!" Ngô Sở cười nói: "Thương cho roi cho vọt, con trẻ không ngoan cách tốt nhất là đánh cho một trận, một trận không đủ thì hai trận...

đảm bảo nó sẽ phục tùng ngoan ngoãn." Linh châu vốn đang khóc

sướt mướt, nghe thấy câu nói Ngô Sở cố ý để lộ cho nó nghe thì lập tức ngừng khóc, một nỗi uất ức không phục trỗi dậy.

Phục Hy lắc đầu cười khổ, sau đó truyền âm cho hắn: "Hành động vừa rồi của họ là có ý gì?

Chẳng lẽ việc họ chứng đạo còn liên quan đến việc Thiên Đế họ có chứng đạo hay không?" Ngô Sở im lặng một lát rồi đáp: "Có lẽ là có chút liên quan đến phương diện khí vận!

Chuyện này chúng ta không cần quản, ta dù sao cũng thấy vô tư." "..." Một lát sau, Hạo và Dao, cùng Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử cũng bước ra.

Sau đó là anh em Đế Tuấn và Thái Nhất, cùng bọn Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu.

Đế Tuấn nói: "Đã kiến qua Thánh nhân rồi, chúng ta cũng không ở lại lâu nữa..." Sau khi nhờ Phục Hy cáo lỗi với Nữ Oa, họ liền chào từ biệt bọn Ngô Sở rồi rời đi.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu thấy vậy cũng cáo từ.

Hạo và Dao nhìn Ngô Sở, cũng nói: "Đại sư huynh, vậy chúng đệ cũng đi đây.

Phục Hy đạo hữu, Hồng Vân sư huynh, Trấn Nguyên đạo hữu, cáo từ!" Thấy họ đều đi cả, hai tổ sư mặt khổ mới từ hậu điện bước ra, có ý muốn hỏi Ngô Sở về chuyện khí vận nhưng nghĩ đi nghĩ lại rồi thôi.

Ngô Sở từ lâu đã lập học viện, khí vận sớm đã liên kết với vạn tộc.

Thậm chí năm xưa Thiên đình mới lập, Vu tộc có thể gia nhập Thiên đình cũng là nhờ Ngô Sở.

Cho nên hỏi Ngô Sở về vấn đề này, họ cảm thấy Ngô Sở chắc chắn sẽ thiên vị hai anh em Thiên đình kia hơn họ.

Sau khi hai anh em mặt khổ rời đi, bọn Thái Thượng mới bước ra.

Sau đó Thái Thượng gửi gắm Huyền Đô, Thông Thiên gửi gắm Đa Bảo cho Ngô Sở, nhờ Ngô Sở sau khi Nữ Oa kết thúc giảng đạo thì đưa họ trở lại Hồng Hoang.

Chuyện nhỏ này Ngô Sở tự nhiên không từ chối.

Sau đó ba huynh đệ này cũng chào từ biệt.

Nhìn họ lần lượt rời đi, Phục Hy thở dài nói: "Ước chừng họ đều sắp chứng đạo rồi!

Một chút thời gian cũng không muốn đợi nữa!" Ngô Sở cười hỏi: "Sao thế?

Ghen tị à?" Phục Hy cười khổ: "Nói không ghen tị chắc chắn là lừa người.

Chương 727

Nhưng chuyện này cũng tùy duyên pháp.

Chúng ta không có Hồng Mông Tử Khí, lại không giống đệ có thể lĩnh ngộ ra nguyên hạch, có lẽ cả đời chúng ta cũng không đạt tới tầm cao đó!

Nhưng cũng chẳng sao cả..." Trấn Nguyên Tử mỉm cười lắc đầu: "Đạo hữu đương nhiên chẳng sao rồi, ai bảo đạo hữu có một người vợ tốt cơ chứ." Phục Hy nghe vậy không khỏi cười tự hào: "Cái này thì không ghen tị nổi đâu, tại mảnh đất Hồng Hoang này, dám nói mình có thể chứng đạo, ngoài nàng ra còn có ai?" Ngô Sở muốn nói: Nhà ta thực ra cũng có một người!

Nhưng nghĩ lại thôi, không nên khoe khoang làm gì.

Hậu Thổ tiểu thư tả không có Hồng Mông Tử Khí đồng hành, cũng chưa lĩnh ngộ được nguyên hạch, một khi chứng đạo thì hậu quả không phải là thứ hắn muốn gánh chịu. ...

Lúc này, ba huynh đệ Côn Luân đang tản bộ trong hỗn độn bắt đầu trò chuyện.

Khi biết Thái Thượng chuẩn bị lập giáo truyền đạo trong Nhân tộc, Thông Thiên liền nói: "Đại ca, Nhân tộc là do sư muội tạo ra, khí vận liên kết với nàng, một phần cũng ngưng tụ tại Thiên đình, một khi lập giáo trong Nhân tộc để mượn đó thành thánh, tương lai chẳng phải sẽ thấp hơn họ một bậc sao?" Thái Thượng im lặng, Nguyên Thủy thì nói: "Hiện nay khí vận vạn tộc đều ngưng tụ tại Thiên đình, mượn Nhân tộc lập giáo với mượn các tộc khác lập giáo cũng chẳng khác gì nhau.

So sánh ra, Nhân tộc thực chất mới là tộc có tiềm lực to lớn nhất

trong vạn tộc, tương lai chắc chắn không thua kém Vu tộc." Thái Thượng khẽ gật đầu, Nguyên Thủy lại nói: "Hơn nữa, chúng ta không thể phá vỡ khí vận vạn tộc đang ngưng tụ tại Thiên đình, hủy hoại hòa bình của vạn tộc Hồng Hoang được!

Mà dù có thành công, chẳng lẽ chúng ta còn có thể tranh đoạt khí vận Nhân tộc từ tay sư muội sao?

Nhân tộc đều do nàng tạo ra mà." Thông Thiên nghe vậy, lặng lẽ thở dài, sau đó lại hỏi: "Hai anh em Thiên đình kia muốn mượn khí vận vạn tộc chứng đạo, nếu họ hấp thu hết khí vận vạn tộc, liệu có hủy hoại hòa bình vạn tộc không?" Thái Thượng lắc đầu: "Khó nói lắm!

Nếu họ có thể chứng đạo thành công, có khí vận Thánh nhân tọa trấn Thiên đình thì Hồng Hoang cũng không loạn nổi, khí vận vạn tộc vẫn sẽ tiếp tục ngưng tụ." Nguyên Thủy cũng gật đầu: "Cho nên chuyện này thực chất không cần nghĩ nhiều.

Hai người phương Tây kia chỉ là lo xa quá thôi, cứ tưởng hai anh em Thiên đình tiêu hao hết khí vận vạn tộc thì có lợi cho họ.

Chẳng thèm nghĩ xem, dù Hồng Hoang có rơi vào động loạn lần nữa, Thiên đình có Thánh nhân tọa trấn cũng có thể trở bàn tay trấn áp." Thông Thiên lại hỏi: "Nhưng nếu họ mượn khí vận chứng đạo mà thất bại thì sao?" "..." Im lặng một hồi, Thái Thượng lắc đầu.

Nguyên Thủy thì nói: "Nếu con đường mượn khí vận vạn tộc chứng đạo có thể đi thông thì họ chẳng có lý do gì để thất bại.

Hiện nay vạn tộc thái bình đã lâu, khí vận vạn tộc họ ngưng tụ chắc chắn thâm hậu vô cùng, dù không đủ cho hai người đồng thời chứng đạo thì một người chắc chắn đủ." Thái Thượng khẽ gật đầu, Thông Thiên thì có chút hậm hực nói: "Tương lai nếu thực sự thấp hơn họ một bậc, cứ thấy không thoải mái chút nào!" Nguyên Thủy

cười nói: "Thế thì còn làm được gì nữa?

Chẳng lẽ thật sự để Hồng Hoang loạn lên sao?

Đến lúc đó đừng nói đại sư huynh họ không đồng ý, ước chừng sư phụ cũng chẳng tha cho huynh đệ ta đâu.

Trừ phi đệ có thể giống như Nữ Oa sư muội tự tạo ra một chủng tộc..." Thái Thượng cũng cười theo, sau đó nói: "Được rồi, đừng than vãn nữa, mỗi người đều có duyên pháp riêng, về chuẩn bị một chút rồi chứng đạo thôi!" ...

Không hẹn mà gặp, giống như ba huynh đệ Côn Luân, hai anh em mặt khổ phương Tây cũng đang bàn về chủ đề này khi rời khỏi Oa Hoàng cung.

Có Nhiên Đăng dẫn đội, họ cũng không quá lo lắng cho bọn Di Lặc và Ca Diếp.

Tuy Nhiên Đăng đi đường gặp nhiều trắc trở nhưng tu vi hiện nay đã ổn định bước vào nhị cảnh trảm thi.

Tuy nói trảm được nhị thi ở Hồng Hoang hiện nay cũng không tính là bản sự gì quá lớn, ngay cả bốn đệ tử của Ngô Sở cũng có ba người đạt cảnh giới này, nhưng với tu vi đó, chỉ cần không xung đột trực diện, tâm muốn chạy trốn thì thực sự rất dễ dàng.

Tệ nhất thì Nhiên Đăng cũng có bản lĩnh đưa nguyên thần của họ trốn đi, đó là sở trường của lão đạo này rồi, lão đã hai lần bị hủy nhục thân mà nguyên thần vẫn trốn thoát thành công đó thôi.

Hai huynh đệ tính tới tính lui, đáp án có được cũng giống như ba huynh đệ Côn Luân, họ cũng không dám tự tay phá vỡ cục diện hòa bình hiện tại.

Tuy Nữ Oa không được tính là người của Thiên đình nhưng chồng nàng lại là Tây Phương Thiên Đế của Thiên đình!

Nói nghiêm túc ra, các sơn thần thủy thần trên Tây Phương đại địa đều do lão quản lý đấy!

Chỉ với chút thực lực của Tu Di sơn họ, sao có thể đối đầu với một Thiên đình khổng lồ như hiện nay?

Đến lúc đó nếu gây ra sự phẫn nộ của đám đông mà họ vẫn chưa thành thánh, rất có thể đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng cũng bị đánh mất luôn.

Cho nên so sánh ra, tự nhiên là phải thành thánh trước rồi tính sau.

Hai huynh đệ trao đổi một hồi rồi bắt đầu thở ngắn than dài.

Chuẩn Đề, người đã mất đi Hồng Mông Tử Khí, trong lòng càng thêm lo lắng. ...

Phía bên kia, tại hậu viện Oa Hoàng cung, bọn Ngô Sở đang ngồi trong lương đình uống rượu, nhắc đến ba huynh đệ Côn Luân và hai anh em mặt khổ.

Trấn Nguyên Tử đột nhiên hỏi: "Chuẩn Đề đạo hữu mất đi Hồng Mông Tử Khí, các vị nói xem tương lai lão có cơ hội chứng đạo thành công không?" Nghe Trấn Nguyên Tử hỏi vậy, Ngô Sở cũng không khỏi suy nghĩ, rồi lắc đầu nói: "Cái này thực sự khó nói, tuy lão mất đi Hồng Mông Tử Khí nhưng trên người Tiếp Dẫn dù sao vẫn còn một đạo.

Nếu nguyên thần của Tiếp Dẫn tráo đổi với lão, để Chuẩn Đề chiếm giữ nhục thân đó, mượn đó cảm ngộ đại đạo thiên địa, hưng hứa có thể khiến lão lĩnh ngộ ra nguyên hạch..." "..." Mọi người nghe vậy không khỏi ngỡ ngàng.

Cuối cùng Hồng Vân nhìn Ngô Sở nói: "Để nguyên thần của đệ tráo đổi với nguyên thần của phu nhân đệ, chuyện như vậy đệ còn chẳng làm nổi nữa là!" Ngô Sở nghe vậy thì trợn trắng mắt, chuyện

như vậy các ngươi làm nổi chắc?

Khi tân vị Thánh nhân Nữ Oa giảng đạo tại Oa Hoàng cung, thời gian không kéo dài như lần trước Lão Tổ giảng ở Tử Tiêu cung.

Những gì nàng giảng thực chất chính là Đạo Sáng Sinh của mình.

Nàng diễn hóa đạo này thành một môn thần thông, gọi là Hòa Giải Tạo Hóa.

Thế nên, nói một cách hơi mạo phạm thì Nữ Oa chính là đang dạy người ta cách nặn tượng đất.

Tuy nhiên, thần thông này bao hàm quá nhiều thứ, không dễ dàng nắm bắt như vậy.

Vì thế nàng lại giảng sang các thần thông khác, ví như điên đảo âm dương, di tinh hoán đấu, hồi thiên phản nhật...

Nếu Lão Tổ thuở đầu ở Tử Tiêu cung giảng về 'Đạo', thì hiện tại Nữ Oa giảng thiên về 'Thuật' nhiều hơn.

Phương diện về Đạo không đề cập đến quá nhiều.

Điều này cũng bởi vì sinh linh Hồng Hoang ngày nay trên con đường tu hành đều đã có một lộ trình rõ ràng, minh xác.

Thậm chí nhiều sinh linh đã có sư thừa riêng, bất kể là Huyền Đô, Đa Bảo hay những yêu tướng, yêu soái từ Thiên đình tới.

Do đó, việc giảng lại những đạo lý kia không còn mang ý nghĩa lớn lao như thuở ban đầu nữa.

Thế là, vèo một cái mấy trăm năm quang âm đã trôi qua.

Nữ Oa kết thúc giảng pháp, Ngô Sở dẫn mọi người chuẩn bị cáo từ.

Nữ Oa và Phục Hy tiễn Ngô Sở ra khỏi Oa Hoàng cung.

Nữ Oa nhìn Ngô Sở bằng đôi mắt sáng quắc như thể nhìn thấu tâm can: "Không ở lại thêm vài ngày sao?

Dẫu sao huynh cũng đâu có định chứng đạo ngay lập tức?" Ngô Sở cười cười, gật đầu nói: "Không ở lại nữa, muội giờ đã là Thánh nhân rồi, đứng trước mặt muội ta còn chẳng dám nói xấu trong lòng, ở lâu quá cảm giác chẳng còn chút bí mật nào cả." Hắn vừa nói vừa cười nhìn sang Phục Hy, khiến Phục Hy nghẩn người chẳng hiểu gì.

Tiểu Nguyệt Linh hì hì cười nói: "Chị ơi, hay là chị cũng thiết lập một tòa truyền tống trận trong Oa Hoàng cung đi!

Chương 728

Như vậy bình thường chúng em có thể thông qua truyền tống trận đến tìm chị chơi rồi!" Nữ Oa dùng ngón trỏ khẽ chạm vào cằm, rồi gật đầu: "Vẫn là Tiểu Nguyệt Linh nghĩ chu đáo, không thành vấn đề, lát nữa ta sẽ thiết lập một tòa truyền tống trận trực đạt đến Tử Ngọc sơn của các em." Ngô Sở khẽ ho một tiếng, nói: "Chị, chúng ta đi đây.

Đúng rồi, viên châu tử ở hậu viện của muội vẫn bị ta nhốt vào phòng tối đấy, cái tên tiểu gia hỏa đó tính tình quá bay nhảy, ta bảo phải nhốt nó trăm năm, hiện giờ vẫn còn thiếu mười mấy năm nữa!

Muội đừng có thả nó ra sớm đấy." Nữ Oa ngẩn người, hỏi: "Huynh nhốt nó mấy lần rồi?" Phục Hy bóc phốt: "Nhốt rồi thả, thả rồi lại nhốt, chưa từng nghỉ tay bao giờ!" "Tên nhóc đó cậy được huynh yêu quý nên chẳng bao giờ chịu nhớ lâu..." Phía sau họ, Đa Bảo và Huyền Đô nhìn Ngô Sở với ánh mắt đã dần thay đổi so với sự sùng bái trước kia, cả hai thầm nghĩ: Chẳng lẽ vị Đại sư bá này là người hẹp hòi?

Ngay cả với một tiểu bối mà cũng có thể chấp nhất như vậy?

Ngô Sở phía trước cười nhẹ, cũng không quay đầu lại nhìn bọn họ, tránh để bọn họ phát hiện ra hắn có thể nghe thấy tiếng lòng.

Thực tế, khi tu vi chênh lệch quá nhiều, dù cường giả không cố ý bắt thâu tiếng lòng kẻ yếu, nhưng hễ nhắc đến tên cường giả thì họ vẫn rất dễ dàng cảm nhận được.

Đương nhiên, nếu không nhắc đến danh tính mà cường giả lại không đặt tâm thần lên kẻ yếu thì cũng không dễ dàng cảm thụ được.

Nhưng nếu đối mặt với Thánh nhân thì lại là chuyện khác.

Ngừng một chút, Ngô Sở lại nói: "Lần này trở về, có lẽ sư phụ của hai đứa sắp chứng đạo rồi, vào thời điểm này đưa bọn họ về có lẽ là một cơ hội." Lần trước Nữ Oa thành thánh đã dẫn phát khí cơ khiến không ít sinh linh trực tiếp nhập vào trạng thái ngộ đạo, thậm chí nhiều sinh linh còn đột phá cảnh giới.

Có thể thấy, việc được cảm nhận trực tiếp, thậm chí tận mắt chứng kiến quá trình chứng đạo thành thánh là một sự may mắn cực độ đối với sinh linh tu hành.

Ba anh em Côn Luân chứng đạo, đó là có tận ba cơ hội để chứng kiến đấy! "Được rồi!

Vậy chúng ta cũng không giữ các huynh nữa." Cáo biệt hai người, Ngô Sở dẫn chúng môn nhân ngồi lên Tuyệt Ảnh, bôn hành trong Hỗn Độn. "Đại sư bá, tọa kỵ của ngài mạnh quá!" Đa Bảo cảm thán: "Tọa kỵ của hai vị sư bá của đệ dường như đều không dám khinh suất đi vào vùng Hỗn Độn này." Huyền Đô liếc Đa Bảo một cái, thầm nghĩ: Sư phụ nhà huynh còn chưa có tọa kỵ đâu!

Ngô Sở nhìn hai người nhưng không trả lời, Thạch Cơ lại cười nói: "Tọa kỵ này của sư phụ ta là Hỗn Độn Cự Thú, có thể sánh ngang với cường giả trảm ra nhị thi đấy!" Hai người nghe vậy thì trợn mắt há mồm.

Ngô Sở vỗ vỗ lưng Tuyệt Ảnh, cười nói: "Nó không đơn giản chỉ là tọa kỵ, nó và mẹ nó đều là hộ đạo thần thú của ta..." Tuyệt Ảnh vốn đang bực vì bị coi là tọa kỵ, nghe vậy liền ngẩng cao đầu kiêu hãnh.

Ngừng một lát, Ngô Sở lại bảo: "Còn về tọa kỵ của hai vị sư bá các con, đừng có xem thường nhé!

Con thanh ngưu của Nhị sư bá thì ta không rõ lai lịch lắm, nhưng con Tứ Bất Tượng của Tam sư bá chính là hậu duệ Kỳ Lân tộc, ước chừng tu vi sớm đã bước vào cảnh giới Đại La rồi!" "Cảnh giới Đại

La?

Thật sao?" Đa Bảo có chút không dám tin.

Trái lại, Huyền Đô trông khá bình tĩnh, dáng vẻ thái sơn sụp đổ trước mặt cũng không biến sắc, ít nói, có chút giống sư phụ Thái Thượng của hắn.

Ngô Sở nhìn Huyền Đô cười bảo: "Sao vậy?

Con cũng học sư phụ con, đi theo con đường vô vi bất động vì ngoại vật sao?

Người trẻ tuổi thì nên ý khí phong phát một chút.

Cần biết rằng nhân sinh không có lần thứ hai thanh xuân, thiếu niên mà không ý khí thì chẳng phải phụ lòng năm tháng thiếu thời sao?" Huyền Đô ngẩn người suy nghĩ, một lúc sau mới đáp: "Sư phụ nói vạn sự vạn vật đều có duyên pháp, có quy luật riêng, chúng ta cứ đứng nhìn là được..." Khóe môi Ngô Sở hơi nhếch lên: "Đó là sư phụ con.

Sư phụ con nhìn núi biết đó là núi, nhìn nước biết đó là nước, còn con thì sao?

Con đã thấy núi thấy nước chưa?

Đã thực sự hiểu cái lý của nó chưa?

Người trẻ tuổi thì cái gì cũng phải trải nghiệm một phen.

Mỗi giai đoạn của nhân sinh đều có những cảm ngộ khác nhau, chỉ có kinh qua rồi mới có thể thấu hiểu." Huyền Đô như có điều suy nghĩ, nhất thời không biết phản bác thế nào, chỉ đành đứng dậy chắp tay cúi người trước Ngô Sở: "Đa tạ Sư bá giáo huấn, Huyền Đô xin ghi nhớ!" Đa Bảo nhìn Huyền Đô, không khỏi lộ vẻ hâm mộ, cuối cùng lấy can đảm hỏi: "Đại sư bá, còn con?

Ngài có thể chỉ điểm đệ tử một chút không?" "Con á?" Ngô Sở liếc xéo Đa Bảo, cười nói: "Con mà còn cần ta dạy sao?

Huyền Đô là nhân tộc xuất thân, tu hành đến nay chưa tới vạn năm, lại luôn ở bên cạnh sư phụ, ước chừng chưa từng một mình rèn luyện bên ngoài bao giờ phải không?" Hắn vừa nói vừa nhìn Huyền Đô, Huyền Đô gật đầu.

Ngô Sở quay sang Đa Bảo nói tiếp: "Con thì khác, con hẳn đã đi dạo khắp mảnh đất Hồng Hoang này rồi.

Thuở sư phụ con điểm hóa cho con, ta đã biết đến sự tồn tại của con.

Có thể tự tu luyện đến cảnh giới Thái Ất khi không có sư thừa là đã rất khá rồi, ta không có gì để chỉ điểm cho con cả." Ngừng một lát, hắn bồi thêm: "Nếu con muốn có những cảm ngộ khác biệt, có thể đến các học viện học tập một thời gian.

Sư phụ con tính tình tùy hứng, đôi khi còn khá nhậm tính, hoàn toàn trái ngược với Tam sư bá con.

Tương lai nếu sư phụ con tiếp tục thu đồ, ước chừng sẽ giao cho con quản lý, con có tự tin quản tốt các sư đệ sư muội không?

Nếu không có tự tin thì có thể đến học viện xem thử." Lúc này Hoàng Long cười nói: "Nếu huynh muốn nhập học thì có thể tìm đệ, đệ hiện là Phó viện trưởng của Đệ Nhất Học Viện..." "..." Hồng Vân ngồi bên cạnh, cười truyền âm cho Ngô Sở: "Nếu cậu mà bắt cóc Đa Bảo đi, cẩn thận Thông Thiên sư huynh thành thánh xong sẽ chạy tới đánh cậu đấy..." Trấn Nguyên Tử bên cạnh cảm nhận được truyền âm của bọn họ cũng tham gia vào.

Ngô Sở cười đáp: "Cái lão Thông Thiên đó, một bữa rượu thịt là đuổi đi được ngay." Ngừng một chút, hắn nói tiếp: "Hơn nữa, ta

không định bắt cóc hắn.

Thông Thiên thu đồ chỉ truyền thụ phương pháp tu hành chứ không dạy đạo lý đối nhân xử thế.

Thông Thiên nhậm tính, Nguyên Thủy thủ quy tắc, một khi bọn họ thành thánh, Thông Thiên sớm muộn gì cũng không chịu nổi Nguyên Thủy.

Đến lúc đó nếu không có Nguyên Thủy ước thúc, lão ấy chắc chắn sẽ buông thả bản thân, đồ đệ của lão ấy chắc chắn cũng sẽ học theo." Trấn Nguyên Tử không khỏi bật cười: "Chuyện này mà cậu cũng quản sao?" "Không phải ta muốn quản, mà ta không muốn Thông Thiên sau này xích mích với Thiên đình." Ngô Sở khẽ thở dài: "Nếu đồ đệ của lão ấy cũng cùng một tính nết thì chắc chắn sẽ xảy ra xung đột với các sơn thủy thần linh trong thiên hạ, một khi xung đột mở rộng, Thiên đình tất yếu phải can thiệp, đến lúc đó..." "Cậu nghĩ có phải hơi xa quá rồi không?" Hồng Vân có chút dở khóc dở cười.

Ngô Sở lại bảo: "Người không lo xa ắt có họa gần.

Nếu thật sự xảy ra chuyện đó, với tính cách của Thông Thiên, rất có thể lão ấy sẽ mặc kệ tất cả mà đánh một trận trước đã.

Các ông nghĩ xem, nếu Thánh nhân đánh nhau trên đất Hồng Hoang, mảnh đất này làm sao chịu thấu?" Trấn Nguyên Tử cười nói: "Vì mảnh đất Hồng Hoang này mà cậu cũng đủ nhọc lòng rồi đấy." "Nói như thể ông không nhọc lòng vậy!" Hồng Vân bồi thêm một đao.

Bởi vì người có tính cưỡng chế như Trấn Nguyên Tử là không chịu nổi nhất mỗi khi Địa Thư phát ra cảnh báo.

Nơi nào địa mạch bị tổn hại, chỉ cần không phải đang bế quan là lão ấy chắc chắn sẽ xuất hiện ở đó ngay lập tức.

Cái danh hiệu 'Thợ sửa chữa Hồng Hoang' không phải chỉ để nói

đùa. "Ai!

Có ai biết ta vì phương thiên địa này mà nát cả lòng không?" Ngô Sở cảm thán: "Ta đã nỗ lực như vậy rồi mà Sư phụ vẫn cứ hở ra là lấy lôi điện dọa ta." Hồng Vân cười bảo: "Cậu chẳng phải đã nói đó là cách Sư phụ chào hỏi cậu sao?" "..." Ông còn thẳng thắn như thế thì trời không còn gì để chuyện trò nữa rồi!

Khẽ ho một tiếng, Ngô Sở liếc xéo lão: "Vậy ông nói xem, Sư phụ có từng chào hỏi ông không?

Ngay cả kiểu chào hỏi đó cũng không có nhé." "..." Lần này đến lượt Hồng Vân tự kỷ.

Trấn Nguyên Tử thì thầm cười thầm, nhưng cười xong chính lão cũng tự kỷ theo.

Vì lão chợt nhớ ra, người ta ít nhất còn có thể gọi Lão Tổ một tiếng 'Sư phụ', còn lão chỉ gọi đối phương là 'Lão sư', đối phương có thưa hay không còn chưa biết, nói gì đến chuyện dùng tử lôi chào hỏi.

Dù sao đi nữa, người ta cũng là người có 'tổ chức', còn lão chỉ là một khách tán tu.

Chương 729

Không đầu quân cho Thiên đình, không nhận sắc phong, mặc dù lão cũng chẳng ham mấy thứ đó.

Nhưng vì Ngô Sở sáng tạo ra vô số học viện, tuy không truyền thụ pháp môn tu hành gì nhưng các học viên tụ tập lại cũng có thể trao đổi tu hành với nhau.

Do đó, Trấn Nguyên Tử bây giờ ngay cả cái danh 'Địa Tiên Chi Tổ' cũng chưa kiếm được.

Nếu không phải lão đang nghiên cứu 'Nghĩa chi đạo', thỉnh thoảng đến học viện dạo chơi trao đổi với học viên thì có lẽ chẳng mấy sinh linh biết đến Trấn Nguyên đại tiên này.

Nói đi cũng phải nói lại, Trấn Nguyên Tử có lẽ là người có danh tiếng kém nhất trong số bạn bè của Ngô Sở.

Tiêu dao thì có tiêu dao thật, nhưng chẳng ai nhớ đến, thật là có chút...

Lôi thú Tuyệt Ảnh bôn hành trong Hỗn Độn mấy chục năm, Ngô Sở cảm ứng được sự hiện diện của trạm trung chuyển truyền tống trận, liền tại chỗ bố trí một tòa truyền tống trận định vị trong hư không Hỗn Độn, sau đó lại bố trí thêm Tử Tiêu Thần Lôi Hóa Linh đại trận để chuyển hóa linh khí Hỗn Độn thành tiên thiên linh khí.

Tiếp đó bố trí vài tòa pháp trận phòng hộ rồi khởi động truyền tống trận.

Cứ thế, trong chớp mắt, mọi người đã đến trạm trung chuyển truyền tống gần đất Hồng Hoang nhất.

Con Kỳ Lân và Phượng Hoàng kia vẫn ngoan ngoãn canh giữ ở

đây.

Thông qua trạm trung chuyển này, nhóm Ngô Sở nhanh chóng trở lại đất Hồng Hoang.

Sau khi Đa Bảo và Huyền Đô cáo từ, Ngô Sở khẽ phất tay áo, càn khôn đảo lộn, thiên địa xoay chuyển, trong nháy mắt đã đưa bọn họ về không trung phía trên Tam Thanh phong.

Đến lúc này bọn họ mới thực sự cảm nhận được pháp lực cao thâm mạt trắc của vị Đại sư bá này.

Trở lại Tam Thanh phong, Huyền Đô và Đa Bảo ai về đạo tràng của sư phụ nấy.

Huyền Đô thẳng tính hơn Đa Bảo, trong lòng có thắc mắc liền trực tiếp nói với sư phụ Thái Thượng về lời khuyên của Ngô Sở.

Thái Thượng nghe xong không khỏi cười cười, vuốt râu hỏi: "Ý con thế nào?" Huyền Đô suy nghĩ một chút rồi nói: "Mặc dù lời Sư bá nói có lý, nhưng lại trái ngược với đạo của Sư phụ, đệ tử cảm thấy vẫn là theo hầu sư phụ tu hành là tốt nhất." Thái Thượng mỉm cười nói: "Pháp của vi sư là Quan Đạo, đứng ngoài quan sát đạo của thế nhân, từ đó lĩnh ngộ các điều huyền diệu.

Pháp của Sư bá con là Tự Thể Nghiệm Chi Đạo, lấy bản thân dấn thân vào để cảm ngộ chân thực hơn, nhưng nguy hiểm cũng lớn hơn.

Sự nguy hiểm đó đến từ biến hóa tâm cảnh.

Tuy nhiên, phương pháp thể nghiệm này lại rất có ích cho cảnh giới trảm thi sau này, nếu con nguyện ý, sau khi vi sư chứng đạo, con có thể xuống núi thử xem sao." "Sư phụ sắp chứng đạo rồi ạ?" Đôi mắt Huyền Đô sáng lên đầy vui mừng. "Sắp rồi, sắp rồi..." Thái Thượng chậm rãi nói.

Ở phía bên kia, trên Thượng Thanh phong, Đa Bảo phân vân hồi

lâu không biết có nên nói chuyện Sư bá muốn mình đi học cho Sư phụ nghe không.

Sự phân vân của Đa Bảo đương nhiên bị Thông Thiên nhìn thấu ngay lập tức, ông liền mắng nhẹ: "Có lời thì nói, có rắm thì thả!

Cứ lề mề như đàn bà con gái vậy là sao?" Từ 'đàn bà' này lão cũng là học từ chỗ Ngô Sở.

Đa Bảo nghe vậy không khỏi rụt cổ lại, như thể giây tiếp theo Thông Thiên sẽ gõ đầu mình vậy: "Sư phụ, đệ tử chỉ là có chút nghi hoặc, Đại sư bá nói tương lai Sư phụ chắc chắn sẽ thu thêm sư đệ sư muội cho con, nhưng tính Sư phụ lại không thích quản sự, sau này đám sư đệ sư muội đó chắc chắn phải do đệ tử quản lý..." Thông Thiên nghe xong khẽ sững người, rồi thở dài: "Xem ra Đại sư huynh đã từ chỗ sư muội biết được phương pháp chứng đạo của chúng ta, huynh ấy nói cũng không sai." Ngừng một chút, ông lại nhìn Đa Bảo hỏi: "Vậy nên?" Đa Bảo khẽ ho một tiếng, nói: "Vậy nên Đại sư bá bảo, nếu đệ tử không biết quản lý sư đệ sư muội thế nào thì có thể đến học viện học tập một chút, hưng hứa sẽ tìm được cách." Thông Thiên nghe vậy rất muốn khinh bỉ Ngô Sở một phen, quản lý đệ tử thôi mà, khó lắm sao?

Nhưng nghĩ lại thấy đối phương dường như cũng có ý tốt, nói vậy thì có vẻ không biết điều quá.

Thế là ông lại hỏi: "Vậy con có biết quản lý sư đệ sư muội thế nào không?

Sau khi vi sư chứng đạo lần này chắc chắn sẽ thu thêm môn đồ." "Cái này, cái này..." "Bỏ đi, nhìn con là biết không biết rồi." Thông Thiên liếc xéo hắn một cái, rồi phất tay áo một cái đã đưa Đa Bảo tới không trung phía trên Đệ Nhất thành, đồng thời nói bên tai hắn: "Con ở trong học viện học tập cho tốt vào, đừng có làm mất mặt vi sư,

chưa học xong thì đừng có vác mặt về, vi sư không mất mặt nổi đâu." "..." Đa Bảo nhìn quanh quất, ngẩn người đứng đó, tình thương biến mất rồi sao?

Nhìn xuống 'Đệ Nhất Thành' bên dưới, Đa Bảo có chút bồi hồi, lại có chút cảm thán.

Thành này là đại thành đầu tiên được xây dựng trên đất Hồng Hoang, cũng là thành có số lượng sinh linh đông nhất, số sinh linh thường trú vượt xa con số mười triệu.

Thuở trước khi cùng sư phụ Thông Thiên du ngoạn Hồng Hoang, hắn đã qua không ít thành trấn, nhưng tòa Đệ Nhất thành này lại chưa từng ghé qua, hắn cảm thấy hình như sư phụ có chút bài xích nơi này.

Tuy nhiên, Thông Thiên chỉ là đã xem qua tòa thành này rồi nên không muốn dạo lại thôi.

Ngay khi Đa Bảo đang cảm thán, một tiếng quát lớn từ trong thành truyền đến: "Kẻ nào lén lén lút lút, dám dòm ngó Đệ Nhất thành, xuống đây cho mỗ!" Khi đang quan sát cảnh người xe tấp nập bên dưới, Đa Bảo chỉ thấy mình bị một luồng khí tức khóa chặt, sau đó thấy một móng vuốt trắng muốt đầy lông tỏa ra huyết quang chộp tới.

Đa Bảo định độn thổ chạy trốn thì phát hiện mình đã bị cái móng vuốt đỏ trắng đó tóm gọn trong tay. "Hiểu lầm, hiểu lầm rồi!

Hoàng Long sư huynh, cứu mạng, đệ là Đa Bảo đây!" 'Hưu' một tiếng, Đa Bảo bị cái móng vuốt lớn đó kéo tuột xuống, ném bộp dưới đất.

Trước mặt hắn là một con vượn trắng, lúc này đang hếch mũi nhìn xuống hắn, khuôn mặt vượn đó trực tiếp làm Đa Bảo giật mình, một con vượn yêu thật mạnh mẽ.

Đa Bảo ngẩn ra một lúc, thấy đối phương không trói buộc mình

liền bò dậy, phủi sạch bụi đất trên người, chắp tay với vượn hầu: "Bần đạo Đa Bảo, là đệ tử của Thượng Thanh đạo nhân, đến đây là vì nhận lời mời của Đại sư bá tới cầu học, không biết đạo hữu xưng hô thế nào?" "Ngươi là đệ tử của Thông Thiên sư thúc?" Vượn hầu ngẩn người, rồi nói tiếp: "Chắc ngươi cũng không dám mạo danh đệ tử của vị sư thúc nóng tính kia đâu.

Bần đạo A Viên, ngươi có thể gọi bần đạo là Lão Viên, là ký danh đệ tử của Đại sư bá ngươi, cũng là người thủ hộ tòa Đệ Nhất thành này." "Thì ra là Viên sư huynh!

Sư đệ Đa Bảo xin chào." Đa Bảo vừa thầm mắng sư phụ vô trách nhiệm, vừa thầm chê cái tên kỳ quái của lão vượn trước mắt.

Vốn dĩ là một con vượn già (Lão Viên), tên lại cũng là Lão Viên, chẳng phải là vẽ rắn thêm chân sao? "Hoàng Long sư huynh và Thạch Cơ sư tỷ đâu ạ?

Họ chưa về sao?" Hắn hỏi.

Lão Viên suy nghĩ một chút rồi nói: "Họ chắc đang ở Tử Ngọc sơn." Ngừng một lát, Lão Viên lại bảo: "Nếu ngươi đã nhận lời mời của sư phụ ta tới cầu học thì đi theo ta!

Ta dẫn ngươi đi làm thủ tục nhập học..." Nếu là người khác, ước chừng Lão Viên sẽ quăng cho cái lệnh bài rồi đuổi đi, nhưng đây là đệ tử của vị Thông Thiên sư thúc kia... vị sư thúc đó tính khí chẳng tốt lành gì!

Lão Viên nghĩ thầm, nếu mình mà qua loa với đệ tử của ông ấy, khó bảo đảm vị sư thúc đó sẽ không cảm thấy mất mặt rồi chạy tới đây ăn chực uống chực.

Người khác không dám tùy tiện bảo Nguyệt Linh sư mẫu nấu đồ ăn ngon, nhưng vị kia thì tuyệt đối dám.

Đa Bảo gật đầu, ngoan ngoãn đi theo Lão Viên tiến về Đệ Nhất Học Viện bên cạnh, vừa đi vừa hỏi: "Viên sư huynh, tu vi của huynh đến tầng thứ nào rồi ạ?

Cái vồ vừa nãy, sư đệ cảm thấy trốn thế nào cũng không thoát." Lão Viên cười nhạt: "Với chút tu vi hiện tại của ngươi, nếu để ngươi trốn thoát được thì mặt mũi người thủ hộ Đệ Nhất thành này của ta còn để đâu?" Ngừng một lát, Lão Viên lại dặn: "Mặc dù sư phụ ngươi rất mạnh, là một trong những cường giả hàng đầu của thiên địa này, nhưng ở tòa Đệ Nhất thành này, tốt nhất ngươi đừng có vác danh tiếng của sư phụ ra mà khoe khoang.

Trong học viện còn có hai vị thủ hộ giả nữa, đều là cường giả Vu tộc, mặc dù ta hiện giờ đã tiếp cận trảm ra nhị thi nhưng vẫn đánh không lại hai gã đó đâu.

Ngoài ra còn không ít giáo viên có tu vi Đại La cảnh.

Cho nên, cần khiêm tốn thì cứ khiêm tốn, rõ chưa?" "Đa tạ Viên sư huynh chỉ điểm, sư đệ hiểu rồi." Đa Bảo ngoài miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng thầm kêu khổ, cảm giác chuỗi ngày sau này của mình chắc chẳng dễ dàng gì.

Trong Đệ Nhất thành này cường giả như mây, với tu vi chưa tới Đại La như hắn, dù có vô số bảo bối trong người ước chừng cũng vô dụng.

Vị trước mắt này đã sắp chạm tới cảnh giới trảm nhị thi rồi mà Vu tộc lại có kẻ còn mạnh hơn, chẳng lẽ là hai trong mười hai Tổ Vu trong truyền thuyết?

Chương 730

Nghĩ lại thấy không khả năng lắm, lão tổ Vu tộc sao có thể trấn thủ ở đây.

Ái chà!

Thôi bỏ đi, cũng không biết phải học cái gì, mau học xong rồi về, không có sư phụ bên cạnh thật sự quá thiếu cảm giác an toàn. ...

Lúc này, tại Tử Ngọc sơn.

Ngô Sở và Hồng Vân nhìn nhau, đều không nhịn được mà nở nụ cười.

Hoàng Long đứng dậy nói: "Không ngờ Thông Thiên sư thúc lại là người cấp tính như vậy.

Sư phụ, vậy đệ tử qua đó sắp xếp cho huynh ấy trước, đúng rồi, chủ yếu là dạy huynh ấy những gì ạ?" Ngô Sở mỉm cười: "Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín đều có thể dạy, chủ yếu vẫn là dạy đạo lý làm người, cho hắn hiểu thế nào là quy củ.

Mặc dù sư phụ của hắn không thích mấy thứ quy củ này, nhưng đám sư đệ sư muội sau này của hắn không thể giống sư phụ hắn được, thế thì phiền phức lắm." Tiệt giáo tuy ở thời kỳ Phong Thần có chút thảm, nhưng nói đi cũng phải nói lại, nhiều đệ tử Tiệt giáo thực chất là tự làm tự chịu, ngoại trừ một số ít tương đối vô tội.

Đệ tử Tiệt giáo tuy mang danh tiên nhân nhưng kẻ giết người, kẻ ăn thịt người cũng không ít.

Mà trên mảnh đất Hồng Hoang hiện nay, kẻ nào dám ngang nhiên làm vậy đều đã bị Thiên đình xử lý sạch sẽ rồi.

Dưới sự dẫn dắt và ảnh hưởng của Ngô Sở, Thiên đình ngày nay

không phải là cái Thiên đình trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản.

Chỉ là không biết trong số đệ tử tương lai của Tiệt giáo, có kẻ nào hiện giờ đã bị xử lý rồi không.

Trong khi nhóm Ngô Sở đang ở Tử Ngọc sơn thưởng thức mỹ thực, linh tửu và đàm thiên thuyết địa, Đa Bảo chỉ thấy mình bước vào một nơi khiến hắn cảm thấy không thoải mái chút nào.

Đặc biệt là khi hắn được sắp xếp đi nghe giảng, nghe giáo viên nói rằng vạn vật sinh ra đều có linh tính, chúng ta có thể vượt lên trên vạn linh là nhờ duyên may, nên phải có lòng đồng cảm với kẻ yếu, không được tùy ý sát hại sinh linh có trí tuệ, Đa Bảo chỉ thấy có gì đó sai sai.

Người tu hành chẳng phải nên sát phạt quyết đoán sao?

Không có linh bảo linh căn chẳng phải nên đi trộm đi cướp sao?

Dù sao đống bảo bối trên người hắn đều là do hắn trộm được trong những năm qua.

Tại sao phải đồng cảm với kẻ yếu, yếu thì nỗ lực tu hành là được mà!

Trên con đường hắn đi, chẳng có mấy sinh linh đồng cảm với hắn cả.

Nếu Ngô Sở biết được tiếng lòng của hắn lúc này, ước chừng sẽ mắng một câu: Mẹ kiếp!

Ai rảnh rỗi mà đi đồng cảm với tên trộm chứ?

Nếu ngươi không phải đệ tử Thông Thiên, lão tử đã một tát chết tươi ngươi rồi!

Cứ thế vật vờ qua mấy ngày, Đa Bảo thực sự không chịu nổi bầu không khí của học viện này, luôn thấy những người học tập ở đây

đều rất đạo đức giả. 'Thiên hành kiện, quân tử đương tự cường bất tức' (Trời vận hành mạnh mẽ, người quân tử phải tự cường không nghỉ).

Hắn thấy toàn là lời vô căn cứ!

Nếu không có sư phụ tốt, tự cường đến mấy thì có ích gì?

Hắn tu hành vô số tuế nguyệt mới lết vào được Thái Ất cảnh, nhưng từ khi theo sư phụ, tu vi hắn liền một bước lên mây, sự tích lũy trước đây cuối cùng cũng bùng nổ.

Hắn cảm thấy tất cả là do sư phụ mang lại, nếu không có sư phụ, hắn dù có nỗ lực thế nào cũng không có thành tựu như hôm nay.

Cho nên tất cả mọi thứ ở đây đều khiến hắn thấy chướng mắt.

A!

Muốn về nhà quá!

Đi trên con đường rợp bóng cây của học viện, Hoàng Long đã nhận ra sự bất thường của Đa Bảo trong những ngày qua.

Mặc dù Đa Bảo nghĩ mình che giấu rất tốt, nhưng thực tế nhất cử nhất động của hắn đều nằm trong sự quan sát của người khác, sự khinh miệt thỉnh thoảng lộ ra đã sớm bán đứng hắn.

Vì vậy, Hoàng Long cần phải uốn nắn lại những tư tưởng nguy hiểm đó của Đa Bảo.

Nếu không thể làm Đa Bảo thay đổi một chút thì cái học viện này cũng coi như uổng công. "Đa Bảo sư đệ, dạo này cảm thấy thế nào?" Hoàng Long đi ngược chiều về phía Đa Bảo, hai người gặp nhau dưới một gốc cây Hỏa Đồng không được tính là linh căn.

Đó là cây do các tiểu hoa tiên bồi dưỡng, đã qua không biết bao nhiêu thế hệ, chỉ có thể coi là linh thực bình thường.

Tuy nhiên nếu có đủ công đức chi lực thì vẫn có thể nâng cao phẩm chất của nó.

Hoàng Long tiến lên hỏi han: "Ở học viện bên này vẫn thích ứng chứ?" Đa Bảo gật đầu lấy lệ, rồi hỏi: "Sư huynh, bao giờ đệ mới có thể về Côn Luân ạ?

Sư phụ đệ chắc cũng sắp chứng đạo rồi, đệ phải về trước lúc đó mới được." Hoàng Long cười nói: "Từ đây về Côn Luân nhìn thì xa, nhưng muốn về thực ra rất đơn giản, có truyền tống trận mà!

Thành gần địa giới Côn Luân nhất gọi là Ngân Nguyệt chi thành, chỉ cần truyền tống một lần là tới, không làm lỡ việc của huynh đâu.

Nếu thực sự không kịp, đệ sẽ đích thân đưa huynh về." Lúc này Đa Bảo mới nhớ tới tu vi của Hoàng Long, đó là cường giả đã trảm ra nhị thi.

Nghĩ đến đây, Đa Bảo lại buồn bã, những ngày tháng thế này vẫn phải tiếp tục sao! "Có giáo viên phản ánh với đệ, dạo này huynh lên lớp hình như thường xuyên mất tập trung." Hoàng Long nhìn hắn rồi bảo: "Có tâm sự gì sao?

Có thể nói với đệ.

Sư thúc đưa huynh tới đây học tập, nếu đệ không dạy tốt huynh thì mặt mũi bọn đệ cũng không biết để đâu." Đa Bảo ngẩn ra một lúc, rồi khẽ ho hỏi: "Hoàng Long sư huynh, quản lý sư đệ sư muội thì phải quản lý thế nào ạ?

Huynh cũng là Đại sư huynh, có thể chia sẻ chút kinh nghiệm quản lý với đệ được không?" Hoàng Long nghe vậy liền ha ha cười lớn, khoác vai hắn: "Cái này huynh hỏi đúng người rồi đấy.

Đi, sư huynh mời huynh uống rượu, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện." Hoàng Long nhiệt tình đưa Đa Bảo về viện mình ở, bảo các

tiểu hoa tiên hầu hạ làm vài món nhắm.

Đa Bảo nhìn những tinh linh nhỏ bé đáng yêu này, cười nói: "Chỗ các huynh cũng có loại sinh linh nhỏ bé này à!

Trên Thượng Thanh phong của bọn đệ cũng có đấy!" Hoàng Long cười đáp: "Họ là tộc Tiểu Hoa Tiên, sự ra đời của tộc này là do thuở trước Hồng Vân sư thúc nghiên cứu tu hành pháp mà tạo ra đấy!" Đa Bảo ngẩn người, không dám nói lung tung nữa.

Kết quả lại nghe Hoàng Long bảo: "Tu hành pháp của tộc Tiểu Hoa Tiên chính là kim đan tu hành pháp của nhân tộc bây giờ, là do thuở đó Hồng Vân sư thúc, Trấn Nguyên tiền bối cùng sư phụ đệ và hai vị sư mẫu cùng nhau nghiên cứu ra, hợp với các sinh linh yếu ớt tu hành, có thể tu một mạch tới Thiên Tiên cảnh.

Con đường sau Thiên Tiên cảnh thì phải xem ngộ tính của mỗi người." Điều này khiến Đa Bảo rất nghi hoặc, tu hành pháp của nhân tộc chẳng phải do Nhị sư bá nghiên cứu ra sao?

Chẳng lẽ Nhị sư bá chỉ lấy trực tiếp cái này về dùng?

Chương 731

Hoàng Long dường như đọc được sự nghi hoặc của hắn, cười nói: "Cái kim đan tu hành pháp này đúng là Nhị sư thúc đã trực tiếp hỏi xin từ sư phụ đệ.

Nhị sư thúc nói, cho dù lão ấy có nghiên cứu ra một bộ pháp môn khác thì cũng chưa chắc đã phù hợp bằng kim đan tu hành pháp.

Thay vì tốn công sức vô ích, chi bằng cứ lấy về dùng luôn cho xong, dù sao sư phụ đệ và mọi người cũng không để ý." Không lâu sau, vài tiểu hoa tiên bưng bánh ngọt và linh tửu lên, Hoàng Long cầm bầu rượu rót cho Đa Bảo, nói: "Đây là linh tửu nổi tiếng nhất của Tử Ngọc sơn ta, tên gọi là Bách Hoa Linh Văn Nhưỡng, sư phụ huynh cực kỳ thích món này, mỗi lần lão tới Tử Ngọc sơn đều phải tiện tay xách một ít về.

Không biết huynh đã thử qua chưa, nếm xem, vị không tệ đâu." Nghe thấy đây là linh tửu Thông Thiên yêu thích, Đa Bảo lập tức nổi hứng thú.

Hai người vừa uống vừa tán gẫu, cuối cùng Đa Bảo lại hỏi về việc quản lý sư đệ sư muội.

Hoàng Long cười bảo: "Việc này dễ ợt!

Sư đệ sư muội không nghe lời cứ tẩn cho một trận là xong, tẩn một trận không đủ thì tẩn hai trận..." "..." Đa Bảo nghe xong trợn mắt há mồm, chỉ vậy thôi sao?!

Hoàng Long mỉm cười: "Sao vậy?

Không dám tin à?" "Không phải, làm vậy chẳng lẽ đối phương không ghi hận trong lòng sao?" "Tất nhiên không chỉ có vậy, đó là đối

nội, khi nói đạo lý không thông thì tự nhiên phải dùng nắm đấm nói chuyện là trực tiếp nhất.

Còn nếu là đối ngoại, sư đệ sư muội có chuyện gì thì phận làm sư huynh phải đứng ra gánh vác đầu tiên.

Khi sư đệ sư muội bị sư phụ trách phạt, huynh cũng phải đứng ra nhận lỗi thay, vì huynh là sư huynh, huynh không dạy tốt bọn họ thì đó là trách nhiệm của huynh." "..." Đa Bảo lại một lần nữa sững sờ, rất muốn nói 'người khác phạm lỗi thì liên quan gì đến tôi?'.

Kết quả liền nghe Hoàng Long bảo: "Đó là cái uy và cái tâm của một Đại sư huynh, nếu không có bản lĩnh gánh vác đó thì chẳng ai phục huynh đâu.

Cho dù nắm đấm của huynh có cứng đến mấy, sư đệ sư muội đối với huynh cùng lắm cũng chỉ là bằng mặt không bằng lòng thôi." Đa Bảo như có điều suy nghĩ, còn về việc gánh vác, cảm nhận của hắn vẫn chưa sâu lắm.

Suy nghĩ một lúc, hắn mới hỏi tiếp: "Nhưng nếu sư đệ sư muội đi mách lẻo, sư phụ cũng cảm thấy cách giáo dục này không thỏa đáng mà đứng ra ngăn cản thì phải làm sao?" "Dễ thôi!

Huynh trực tiếp nhận lỗi với sư phụ, chấp nhận bị phạt, lần sau cần tẩn thì vẫn tẩn tiếp, cứ nhằm vào đứa mách lẻo mà tẩn, tẩn cho tới khi nó phục thì thôi." Mẹ kiếp!

Thật hung tàn!

Đa Bảo nhìn cái gã mặt mày cười hì hì trước mắt, thận trọng hỏi: "Sư huynh, huynh từng tẩn Thạch Cơ sư tỷ chưa?" Hoàng Long khẽ ho, lắc đầu: "Cái đó thì chưa.

Thạch Cơ sư muội rất nghe lời, rất ngoan ngoãn.

Muội ấy đối với chúng sinh đều có lòng tốt, rất nhiều người đều

quý mến muội ấy." Đa Bảo nhíu mày, khó hiểu hỏi: "Sư huynh, đệ rất không hiểu, tại sao chúng ta phải tốt với kẻ yếu chứ?

Chúng ta tu hành chẳng phải là để tiêu dao tự tại sao?

Nếu vì đối phương yếu mà nhất định phải tốt với họ, vậy kẻ yếu chẳng phải có thể tùy ý làm xằng làm bậy, không sợ gì sao?" Hoàng Long nhìn hắn, lắc đầu: "Ở đây thực ra có một tiền đề mà huynh có thể chưa chú ý tới.

Sinh linh đồng cảm với kẻ yếu là bản tính.

Nhưng kẻ yếu đôi khi cũng chẳng đáng được đồng cảm.

Có câu nói 'kẻ đáng thương ắt có chỗ đáng hận'.

Nếu kẻ yếu phạm lỗi lớn thì không thể vì họ yếu mà bỏ qua, đáng phạt thì phạt, đáng giết thì giết." Ngừng một chút, hắn nói tiếp: "Thực tế, lý niệm này của sư phụ đệ là đang bảo vệ tất cả sinh linh trên đất Hồng Hoang, trong đó bao gồm cả đệ và huynh.

Trong mắt nhiều vị chí cường giả, huynh và đệ thực chất cũng là kẻ yếu, nếu họ không có chút cố kỵ nào mà tùy ý giết chóc, vậy cảm giác an toàn của chúng ta biết tìm ở đâu?

Ngay cả sư phụ của huynh và đệ, trong mắt Thánh nhân, cũng là kẻ yếu thôi!" "..." Đa Bảo trầm tư suy nghĩ.

Từ góc độ bảo vệ kẻ yếu chính là bảo vệ chính mình, Hoàng Long đã đi sâu phân tích cho Đa Bảo về tầm quan trọng của 'Nhân Nghĩa Lễ Trí Tín'.

Qua đó, hắn xoay chuyển quan niệm giá trị và nhân sinh quan có phần lệch lạc của Đa Bảo sau nhiều năm lưu lạc, đồng thời âm thầm ảnh hưởng đến thế giới quan của gã.

Trong những ngày sau đó, Hoàng Long thỉnh thoảng lại truyền thụ

ý nghĩa của những Thiên quy do Thiên Đình ban bố cho Đa Bảo, nhằm thay đổi những tư duy cường đạo trong bản năng của gã.

Đa Bảo khác với Huyền Đô, Huyền Đô là nhân loại, từ nhỏ đã sinh hoạt trong nhân tộc và ở bên cạnh Thái Thượng, nên tư tưởng tự nhiên đã mang theo Vô Vi Chi Đạo của Thái Thượng, tam quan của Huyền Đô rất chính trực.

Còn Đa Bảo, tên này vốn là một con Tầm Bảo Thử, sau khi được Thông Thiên điểm hóa thì luôn lưu lạc trong Hồng Hoang đại địa, trộm cắp lừa đảo chuyện gì cũng từng làm qua.

Trộm đạo, trong mắt gã là chuyện thiên kinh địa nghĩa; đánh thắng được thì đánh, đánh không lại thì chạy, đó cũng là chuyện bình thường nhất; còn chuyện cướp bóc kẻ yếu, tuy gã cũng từng làm nhưng rất ít, nếu không đã sớm bị Thiên Đình bắt đi đưa lên Trảm Yêu Đài một chuyến rồi.

Tam quan của gã nếu không nói là sớm đã vặn vẹo thì cũng tuyệt đối là loại logic dã man nhục nhược cường thực.

Thân là người tương lai chắc chắn sẽ trở thành cường giả một phương, đạo lý nhục nhược cường thực khẳng định cần phải hiểu rõ, nhưng hiểu rõ là một chuyện, còn có tuân theo logic đó hành sự hay không lại là chuyện khác.

Nếu tư tưởng của cường giả không có sự trói buộc thì sẽ rất nguy hiểm.

Ngô Sở cảm thấy một số đệ tử Tiệt giáo sau này chính là do tư tưởng không có sự trói buộc nên hành sự tùy tâm sở dục, đối với kẻ yếu mà nói thì đó chính là tai nạn.

Vì vậy, việc tái tạo tam quan cho Đa Bảo là điều cấp thiết.

Cùng với việc Đa Bảo dần dần có sự hiểu biết sâu sắc hơn về 'nội

hàm' của những học vấn đó, gã cũng dần chìm đắm vào trong, không còn bài xích như lúc đầu nữa.

Cho đến một ngày của mấy năm sau, một luồng đạo vận từ Côn Luân ngút trời mà lên, sau đó lan tỏa khắp Hồng Hoang đại địa, chúng sinh một lần nữa cảm nhận được mà ngẩng đầu nhìn trời.

Thế là họ lại thấy được cảnh tượng tử khí cuồn cuộn vạn dặm.

Thái Thượng rốt cuộc cũng sắp chứng đạo.

Ngô Sở thông báo cho Hoàng Long, đưa Đa Bảo trở về Côn Luân.

Hoàng Long xách Đa Bảo lên, dùng một chiêu Càn Khôn Na Di thuật liền xuất hiện tại địa giới Côn Luân. "Sư đệ, vi huynh chỉ tiễn đệ đến đây thôi, tặng đệ một câu nữa: làm đệ tử thì sư phụ có việc, đệ tử phải gánh vác.

Giáo đạo đệ tử không chỉ là việc của sư phụ mà còn là việc của đại sư huynh.

Đệ thân là đại sư huynh của Thượng Thanh phong Côn Luân, nhất định phải ghi nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng để các sư đệ sư muội làm ác, nếu không sẽ làm tổn hại danh tiếng của sư phụ đệ, đó chính là thất trách của đệ..." "Đa tạ sư huynh giáo huấn, sư đệ ghi nhớ rồi!" Đa Bảo vẻ mặt thận trọng, ôm quyền khom người, phảng phất như trên vai có thêm một gánh nặng ngàn cân. "Được rồi, đệ đi đi!" Hoàng Long đẩy nhẹ sau lưng Đa Bảo, đẩy gã về phía Tam Thanh phong, "Thái Thượng sư thúc sắp chứng đạo, ta không đến Côn Luân làm phiền nữa, thay ta gửi lời hỏi thăm đến ba vị sư thúc, chúng ta hữu duyên tái hội." "Hữu duyên tái hội!" Đa Bảo vừa xuất hiện tại Thượng Thanh phong liền thấy sư phụ Thông Thiên của gã đang lơ lửng giữa không trung.

Đang định vấn an một tiếng thì bị Thông Thiên tiện tay kéo đến

bên cạnh: "Đừng nói nhảm, mau mượn đạo vận này mà ngộ đạo, có lẽ đệ sẽ bước vào cảnh giới Đại La, cơ duyên chính là lúc này." Đây chính là cái tốt khi bái nhập dưới môn hạ của chí cường giả!

Thật là giản dị mà hiệu quả.

Lúc này, trên Thái Thanh phong, bốn vị Thái Thượng lão đạo giống hệt nhau đứng sóng hàng trước Thái Thanh quan, mấy thân thể đại đạo liên kết với đại đạo của thiên địa Hồng Hoang.

Nhất thời, đạo vận tràn ngập thiên địa, bao trùm Hồng Hoang, đạo bào màu xám không gió tự bay.

Khắc tiếp theo, bốn lão đạo trực tiếp hợp nhất làm một, một luồng khí tức cường tuyệt từ thân thể lão đạo còn lại xông ra, khuấy động phong vân vô biên.

Lúc này Huyền Đô đang lặng lẽ nép sau đại môn Thái Thanh quan, nhìn cảnh tượng tử khí cuồn cuộn mênh mông hội tụ trên bầu trời mà không khỏi tâm sinh thần vãng.

Chương 732

Trong đạo vận tràn ngập thiên địa đó, những sợi xích đại đạo thần liên ẩn hiện, phảng phất như cả thiên địa lúc này đột nhiên sống dậy, đều đang chúc mừng cho ông vậy.

Một luồng khí tức yên bình bao trùm tâm trí chúng sinh, làm dịu đi những cảm xúc nội tâm của họ.

Lúc này tại Tử Ngọc Sơn, Ngô Sở cùng Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, bao gồm cả Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ vừa mới xuất quan đều không khỏi nhìn về hướng Côn Luân Sơn. "Đạo của Thái Thượng sư huynh thật sự đặc biệt!" Hồng Vân mỉm cười nói: "Dễ dàng liền có thể vuốt phẳng mọi cảm xúc trong lòng, khiến người ta nháy mắt bình tĩnh lại." Ngô Sở hơi lắc đầu nói: "Đây chỉ là một phần mà thôi, Vô Vi Chi Đạo của Thái Thượng sư đệ giống như đại dương yên bình kia, lúc tĩnh thì phẳng lặng không gợn sóng, lúc động thì sóng cuộn hùng vĩ." Vô vi mà vô sở bất vi, không phải là thực sự cái gì cũng không quản.

Tại Bất Chu Sơn, các cường giả Thiên Đình lần lượt rời khỏi Thiên Cung, đứng lơ lửng trên không trung Bất Chu Sơn nhìn về phía Côn Luân Sơn.

Nhất thời, các cường giả im lặng, nhìn về phía Yêu Đế và Yêu Hoàng đứng đầu.

Ngoại trừ vị lão tổ đã hợp đạo kia, giờ đây tôn Thánh nhân thứ hai của Hồng Hoang sắp xuất hiện.

Phương Tây, Tu Di Sơn, vẻ sầu khổ trên mặt bộ đôi sầu khổ càng thêm đậm.

Uy áp giữa thiên địa ngày càng bàng đại.

Tam Thanh phong Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy trên Ngọc Thanh phong cùng Thông Thiên trên Thượng Thanh phong khi nhìn bóng dáng trên Thái Thanh phong đều không khỏi nhíu mày. "Quả nhiên vẫn còn thiếu một chút!" Thông Thiên thầm nghĩ.

Nguyên Thủy khẽ thở dài: "Đã đến cực hạn rồi sao?" Lúc này trên Thái Thanh phong, Thái Thượng lão đạo ngẩng đầu lên nói: "Thiên đạo tại thượng, ta là Thái Thượng, nay lập một giáo, giáo hóa nhân tộc Hồng Hoang, gọi là Nhân Giáo, thiên địa cùng giám sát." Thái Thượng vừa nói vừa vung tay phải ném ra Thái Cực Đồ, tiếp đó tay trái vung lên ném ra một chiếc đòn gánh.

Thái Cực Đồ xoay tròn giữa không trung, chiếc đòn gánh đứng vững trên đồ, vô số đại đạo thần liên hội tụ về phía chiếc đòn gánh đó, quấn quanh trên đó.

Thái Cực Đồ trấn áp giáo vận, còn đòn gánh thì đóng vai trò là chứng đạo chi bảo.

Ong...

Phảng phất hư không đang rung động, tử khí cuộn trào, một luồng khí tức không tên thoát khỏi thiên địa, quấn quanh trên Thái Cực Đồ.

Trên Bất Chu Sơn, Đế Tuấn và Thái Nhất mắt lóe sáng, sau đó nhìn nhau một cái, phân biệt đưa tâm thần vào một nơi nào đó trong Thiên Cung.

Khắc sau, cả hai đều thở phào nhẹ nhõm.

Thái Nhất khẽ cười truyền âm: "Tuy rằng khí vận nhân tộc bị ông ta phân đi không ít, nhưng cũng vì có ông ta gia nhập mà khí vận nhân tộc trái lại càng mạnh mẽ hơn, đối với chúng ta ảnh hưởng không lớn." Đế Tuấn mỉm cười hồi đáp: "Có hai vị Thánh nhân che chở, khí vận nhân tộc không mạnh mới là lạ.

Bất quá bất luận là nhân tộc hay yêu tộc, hay vu tộc, đều là tử dân Thiên Đình ta, không sao cả!" Đế Tuấn của hiện tại, cục diện của hắn so với hắn trong thần thoại Hồng Hoang gốc thì lớn lao hơn nhiều.

Lúc này trên bầu trời Côn Luân Sơn là một biển vàng kim mênh mông, đẩy lui màn tử khí ngập trời, sau đó biển vàng đó phân ra một phần bay về phía Tử Ngọc Sơn, bảy thành còn lại trút xuống đổ vào cơ thể Thái Thượng.

Theo công đức nhập thể, khí thế vốn đã cường đại vô biên của Thái Thượng một lần nữa leo lên đỉnh phong.

Oanh...

Phảng phất như một tiếng sấm rền vang lên tận sâu trong thiên vũ.

Một luồng khí tức cường tuyệt lấy Côn Luân Sơn làm trung tâm quét sạch về bốn phương.

Khí tức đi đến đâu, vô số cường giả đều đứng dậy cúi mình. "Bái kiến Thái Thượng Thánh nhân!" Sau khi Thái Thượng thành công chứng đạo, Nguyên Thủy cũng theo đó chứng đạo, lập hạ Xiển Giáo, thừa kế ý chí của Đạo Tổ, giáo hóa vạn tộc Hồng Hoang.

Tiếp theo Thông Thiên cũng tới, lập hạ Tiệt Giáo, giáo hóa vạn tộc Hồng Hoang, vì chúng sinh mà tiệt thủ một tia thiên cơ để vẹn toàn đại đạo bản thân.

Nhất thời, chúng sinh Hồng Hoang đều chấn động.

Ba anh em Côn Luân thật đúng là không lên tiếng thì thôi, một khi lên tiếng là kinh động lòng người.

Luận về danh tiếng trong vạn tộc Hồng Hoang, cái tên đại sư huynh Huyền Môn của Ngô Sở vang dội hơn ba anh em Côn Luân nhiều, thậm chí danh tiếng của Hồng Vân cũng vang hơn họ.

Dù sao Ngô Sở cũng kiến thành lập học cung, dạy cho vạn tộc Hồng Hoang các loại tri thức.

Tuy chưa truyền thụ tu hành chi pháp nhưng cũng có không ít cống hiến cho vạn tộc.

Hồng Vân truyền thụ nhân thiện chi đạo trong học cung cũng có danh vọng không kém.

Nhưng ba anh em Côn Luân này trong mắt sinh linh bình thường lại thầm lặng không ai biết đến, thậm chí đa số sinh linh còn không biết có sự tồn tại của ba vị này.

Nhưng bây giờ đúng thật là: mười năm mài kiếm không ai hay, một sớm thành danh thiên hạ biết.

Ai mà tin được Hồng Hoang này lại xuất hiện ba vị Thánh nhân trong cùng một ngày chứ?

Mà lúc này, đám người Ngô Sở ở Tử Ngọc Sơn cũng được chia một phần công đức, ngay cả Nghệ Bảo trong cơ thể Ngô Sở cũng có công đức để lấy.

Những người tham gia nghiên cứu Kim Đan tu hành pháp năm đó đều được hưởng lợi.

Cùng lúc đó tại Tu Di Sơn ở phương Tây, hai anh em sầu khổ nghiến răng, dường như đã đưa ra một quyết định trọng đại nào đó: "Sư đệ, bắt đầu đi!" Chuẩn Đề nhíu mày nói: "Hay là sư huynh, huynh làm trước đi!" Tiếp Dẫn thấy vậy lắc đầu nói: "Nếu anh em ta tách ra, hy vọng của đệ sẽ càng mịt mờ.

Tuy nói đệ và ta cùng tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, đệ cũng có sở đắc..." Thấy Tiếp Dẫn hết lời khuyên nhủ, Chuẩn Đề gật đầu: "Vậy thì bắt đầu thôi!" Thế là khi hai luồng khí tức cường đại vút lên trời từ Tu Di Sơn phương Tây, sinh linh vạn tộc lại một lần nữa kinh

ngạc, lại nữa sao?

Đám người Hồng Vân cũng không khỏi ngạc nhiên nhìn về phía Ngô Sở.

Thanh Khâu Ly hiếu kỳ hỏi: "Tên Chuẩn Đề đạo nhân đó đã mất Hồng Mông Tử Khí, sao cũng dám chứng đạo vào lúc này?

Chẳng lẽ hắn đã lĩnh ngộ ra Nguyên Hạch Thần Văn rồi?" Trong thần tình hiếu kỳ đó rõ ràng mang theo cảm xúc 'tức giận quá đi'.

Những năm này Thanh Khâu Ly bế quan, dồn hết tâm trí muốn ngộ ra Nguyên Hạch Thần Văn nhưng vẫn không có thu hoạch gì, điều này khiến nàng không khỏi có chút nản lòng.

Ngô Sở lắc đầu: "Ta cũng không biết, tuy nói Nguyên Hạch Thần Văn không dễ lĩnh ngộ như vậy, nhưng cặp anh em đó tuyệt đối không phải hạng tầm thường, họ cũng là những chí cường giả sớm đã lĩnh ngộ ra đạo của bản thân.

Năm đó luồng Hồng Mông Tử Khí của Chuẩn Đề bị Côn Bằng và Minh Hà liên thủ làm mất, phần lớn vẫn là do lão ma đầu La Hầu ra tay..." Những người khác có lẽ không rõ Chuẩn Đề làm sao chứng đạo thành công, nhưng Ngô Sở lại hiểu rõ biện pháp của hắn, đó hoàn toàn là đang vay nợ Thiên Đạo.

Biện pháp này ai mà nghĩ ra được?

Chuẩn Đề có thể!

Cả Hồng Hoang vô số sinh linh chỉ có hắn nghĩ ra, vả lại còn thành công.

Loại người này hạng tầm thường sao so bì được?

Không lâu sau, mọi người liền nghe thấy đại đạo chi âm vang vọng giữa thiên địa: "Thiên đạo tại thượng, ta là Tiếp Dẫn (Chuẩn

Đề), nay lập Tây Phương Giáo, giáo hóa chúng sinh, thiên địa cùng giám sát." Sau đó hồi lâu lại có đại đạo chi âm vang vọng. "Khi ta thành Phật, trong cõi nước ta không có địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh, cho đến các loài bay chạy máy động.

Nếu không được nguyện này, thề không thành Phật." "Khi ta thành Phật, trong cõi nước ta không có phụ nữ, vô số nhân dân chư thiên ở các thế giới cho đến các loài bay chạy máy động.

Chương 733

Những người sinh về cõi nước ta đều từ trong hoa sen ở ao thất bảo hóa sinh.

Nếu không được nguyện này, thề không thành Phật." "Khi ta thành Phật, khi người trong cõi nước ta muốn ăn, trăm món ẩm thực trong bát thất bảo hiện ra trước mặt, ăn xong bát đĩa tự nhiên biến mất.

Nếu không được nguyện này, thề không thành Phật." ... "Khi ta thành Phật, các Bồ Tát ở thế giới phương khác nghe danh hiệu ta, quy y tinh tấn, tức đắc đến địa vị bất thối chuyển.

Nếu không được nguyện này, thề không thành Phật." "Khi ta thành Phật, các Bồ Tát ở thế giới phương khác nghe danh hiệu ta, quy y tinh tấn, tức đắc Đệ Nhất Nhẫn, Đệ Nhị Nhẫn, Đệ Tam Nhẫn, đối với các Phật pháp vĩnh viễn không thối chuyển.

Nếu không được nguyện này, thề không thành Phật." "Ta là Chuẩn Đề, tại đây lập hạ bốn mươi tám lời nguyện, mong Thiên Đạo giám sát, thương xót." Thế là tất cả sinh linh đều ngơ ngác nhìn nhau.

Trấn Nguyên Tử nhìn về phương Tây, thở dài thườn thượt: "Chuẩn Đề đạo hữu đúng là người có đại nghị lực, đại dũng khí và đại trí tuệ!

Ta không bằng vậy!" Bốn mươi tám lời nguyện này, ước chừng có ai nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được đâu!

Trấn Nguyên Tử tự nhận dù mình có nghĩ ra được cũng không làm nổi.

Qua đó có thể thấy Chuẩn Đề tuy đáng ghét nhưng không thể phủ nhận trí tuệ và dũng khí của hắn.

Ngay cả Trấn Nguyên đại tiên lúc này cũng tự thán không bằng.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Trấn Nguyên lão ca cũng đừng tự hạ thấp mình, chẳng qua là đạo khác nhau mà thôi.

Đạo họ tu khác với Huyền Môn, tự thành một phái.

Tương lai thoát ly Huyền Môn tự lập là chuyện tất nhiên.

Thực ra lời này do ta nói cũng không thỏa đáng, đạo ta tu cũng không hoàn toàn giống với Huyền Môn chi đạo.

Có điểm tương đồng với Phật đạo của anh em phương Tây nhưng cũng có chỗ trái ngược." Đang nói chuyện thì hai luồng khí tức cường tuyệt bao trùm giữa thiên địa. "Thế mà lại để Chuẩn Đề sư huynh thành công thật!" Hồng Vân khẽ thở dài, xoa xoa thái dương, cảm thấy áp lực trên người đột nhiên tăng mạnh.

Năm đó bảy người có được Hồng Mông Tử Khí, sau đó chạy mất một tia, giờ đây ngay cả Chuẩn Đề kẻ đã mất Hồng Mông Tử Khí cũng thành công, tuy rằng cái thành công này có chút khôn lỏi, nhưng bất kể thế nào người ta cũng đã thành công rồi.

Giờ chỉ còn lại một mình Hồng Vân hắn thôi.

Ngô Sở nhíu mày cảm nhận một hồi, khẽ thở dài: "Quả thực đã thành công!" Sau đó mọi người lại đứng dậy bái kiến tân Thánh nhân.

Tuy rằng thực lòng họ không thích cặp anh em sầu khổ này, nhưng không thích là một chuyện, tôn vị Thánh nhân thì vẫn phải giữ thể diện cho họ.

Lúc này tại Tu Di Sơn, những cường giả từng đi theo hai vị này đều lộ ra nụ cười, đặc biệt là Nhiên Đăng lão đạo.

Dù sao hiện giờ họ cũng đã có Thánh nhân làm chỗ dựa.

Nhưng điều khiến họ cực kỳ không hiểu là tại sao thần sắc trên

mặt hai vị Thánh nhân vẫn sầu khổ như lúc ban đầu?

Lúc này trên Tam Thanh phong Côn Luân Sơn, Thông Thiên lại đang cười. "Bái phục Chuẩn Đề có thể nghĩ ra cách này.

Đáng tiếc a!

Dù miễn cưỡng thành Thánh thì cũng là Thánh nhân yếu nhất, ngay cả Tiếp Dẫn cũng bị hắn kéo lụy, khí tức yếu hơn chúng ta không ít." Nguyên Thủy vuốt râu dài, khẽ gật đầu, sau đó nghiêm sắc mặt nói: "Dù là Thánh nhân yếu nhất thì đó cũng là Thánh nhân.

Kẻ chưa thành Thánh trước mặt họ vẫn chỉ như sâu kiến mà thôi." Thông Thiên 'hắc hắc', không muốn tranh luận với Nguyên Thủy, dù sao hiện tại tâm trạng hắn đang rất sướng: "Cũng không biết đại sư huynh hiện tại có áp lực hay không, hắc hắc..." Thái Thượng mỉm cười không nói, Nguyên Thủy thì bảo: "Hiện tại người có áp lực nhất chắc là Hồng Vân sư đệ mới đúng!

Đại sư huynh dù sao cũng không có Hồng Mông Tử Khí, độ khó chứng đạo lớn hơn chúng ta nhiều.

Nhưng Hồng Vân sư đệ lại sở hữu Hồng Mông Tử Khí, giờ chỉ còn lại mỗi đệ ấy thôi." Lúc này giữa thiên địa lại vang lên giọng nói của bộ đôi sầu khổ: "Anh em ta sẽ khai tịch Phật quốc Tịnh Thổ ở ngoại vực, phàm người có duyên đều có thể đến xem." Trong một ngày liên tục xuất hiện năm vị Thánh nhân, chuyện xưa nay chưa từng có.

Ai cũng không ngờ chuyện từng được coi là không thể trong mắt vô số sinh linh nay không chỉ thực hiện được mà còn một lúc hiện ra nhiều như vậy!

Giữa thiên địa tràn ngập một sự huyên náo và phù phiếm, khiến người ta nảy sinh một ảo giác, phảng phất như chứng đạo thành

Thánh không phải là chuyện xa vời.

Vô số sinh linh dưới sự kích thích của việc Thánh nhân liên tiếp xuất hiện dường như cảm thấy mình cũng có thể làm được.

Nhất thời, vô số sinh linh trẻ tuổi hăng hái hừng hực, tràn đầy tự tin vào tương lai.

Họ tiến về phía Côn Luân Sơn muốn gia nhập vào Tam giáo.

Cũng có người xuất phát về phương Tây muốn đến xem Tây Phương Giáo.

Chỉ có những kẻ thực sự bình tĩnh mới hiểu được nguyên nhân thực sự khiến những người đó thành công chứng đạo là gì.

Những người đó có thể chứng đạo thành công, Hồng Mông Tử Khí mới là căn bản.

Đám đông sinh linh không có Hồng Mông Tử Khí thì lấy gì mà chứng đạo?

Tử Ngọc Sơn, Vũ Điệp nương từ Hỏa Vân Cung đi ra, đến đỉnh Thần Mộc, lặng lẽ đứng bên cạnh Hồng Vân, nắm lấy tay hắn mười ngón đan vào nhau như đang lặng lẽ an ủi.

Hồng Vân nhìn nàng mỉm cười nói: "Yên tâm đi!

Ta tuy có áp lực nhưng cũng biết không thể vội.

Nhân thiện chi đạo của ta vẫn chưa thực sự đại thành, vội cũng không được." Ngô Sở biết Hồng Vân thực ra không có mấy tự tin, nhân thiện chi đạo của hắn thực tế đã khá hoàn thiện rồi.

Nhưng muốn chứng đạo thành công thì bắt buộc phải có công đức bàng đại để làm cú bứt phá cuối cùng.

Trên người Hồng Vân tuy tích lũy không ít công đức nhưng rõ ràng vẫn chưa đủ.

Hiện tại bày ra trước mặt Hồng Vân chỉ có hai con đường, một là Hồng Vân cũng giống như họ mà lập giáo, xem Thiên Đạo có nể mặt hay không.

Một đường khác là học Chuẩn Đề, phát hạ hoành nguyện, xem Thiên Đạo có sẵn lòng cho 'vay' hay không.

Hai con đường này tin rằng chính Hồng Vân cũng có thể nghĩ ra, dù sao đã có vết xe đổ rồi.

Thông Thiên nói Ngô Sở sẽ có áp lực, thực ra Ngô Sở lại cảm thấy áp lực của mình không lớn, hắn đã sớm có thể thử chứng đạo rồi, chẳng qua là không có nắm chắc lắm thôi.

Hắn khác với Hồng Vân, hắn đã sớm tích trữ công đức bàng đại ở đó rồi.

Một khi không thể dựa vào tu vi bản thân để đột phá Thánh nhân cảnh, hắn vẫn có thể dùng công đức.

Hơn nữa đạo của hắn hiện giờ vẫn còn không gian tiến bộ không nhỏ.

Cùng với việc nhân tộc xuất hiện và phát triển, tốc độ hoàn thiện đạo của hắn rõ ràng nhanh hơn trước không ít.

Chương 734

Có điều hắn cảm thấy vẫn có thể đợi thêm chút nữa, dù sao đạo của hắn quá tạp.

Thấy mọi người im lặng, Ngô Sở vỗ tay cười nói: "Được rồi, mọi người cũng không cần quá ngưỡng mộ, người với người không thể đánh đồng như nhau được.

Thành được là phúc của chúng ta, không thành được là mệnh của chúng ta.

Không cần xoay xở, cũng không cần không cam lòng.

Tiểu Nguyệt Linh, đi làm chút gì đó ngon ngon đi, chúng ta ở đây chúc mừng họ từ xa một chút." Đang nói chuyện thì bóng dáng Thông Thiên xuất hiện trên không trung Tử Ngọc Sơn: "Chúc mừng từ xa thì không cần đâu, bản Thánh đích thân đến rồi, chúc mừng trực tiếp là tốt nhất." Nghe thấy giọng Thông Thiên, Ngô Sở mở hộ sơn đại trận.

Thông Thiên ha ha đại tiếu đạp vân mà vào, bước đi với dáng vẻ vênh váo, gió thổi áo bào lồng lộng, tóc dài phiêu dật.

Mọi người đứng dậy, chắp tay khom người: "Kiến quá Thánh nhân!" Thấy vậy, Thông Thiên lại là một trận ha ha đại tiếu, dáng vẻ vô cùng mãn nguyện.

Ngô Sở có chút cạn lời, hỏi hắn: "Đệ rảnh rỗi thế sao?

Không cần đi ngoại vực hỗn độn khai tịch đạo trường à?" Thông Thiên vênh mặt nói: "Cái đó không vội, trước khi làm việc phải để ta ăn no cái đã!

Ta đặc biệt đến tìm Tiểu Nguyệt Linh đấy." Nhưng Ngô Sở không tin lời này, nói hắn đặc ý đến khoe khoang mới đúng.

Vừa nói, Thông Thiên vừa từ trong tay áo lấy ra một kiện linh bảo ném cho Tiểu Nguyệt Linh đang chuẩn bị đi nấu cơm: "Giờ ta nói thế nào cũng là người thành Thánh làm Tổ rồi, không thể cứ chiếm tiện nghi của con bé này mãi được, sợi Quán Hồng Tác này tặng cho muội đó!" Ngô Sở có chút cạn lời, khẽ ho một tiếng: "Đệ có tin ta gọi nhị ca của đệ qua đây không?" Trước đây toàn gọi là 'tẩu tẩu', giờ thành Thánh rồi mà dám gọi cả 'con bé này', hoàn toàn là bay bổng quá rồi!

Thông Thiên khẽ ho một cái, bảo: "Huynh thật là chẳng thú vị gì cả, chẳng biết đùa chi hết..." Mọi người nghe vậy không khỏi bật cười.

Quả nhiên vỏ quýt dày có móng tay nhọn, muốn làm Thông Thiên mất hứng thì vẫn phải tìm Nguyên Thủy.

Không lâu sau, đám tiểu hoa tiên lần lượt bưng lên các loại mỹ thực.

Mọi người ngồi xuống vừa uống rượu vừa tán gẫu, vấn đề thảo luận tự nhiên là những cảm thụ của Thông Thiên khi chứng đạo.

Những vấn đề này đối với những người có chí chứng đạo như Hồng Vân và Ngô Sở vẫn rất có ích.

Thông Thiên cũng không giấu giếm, thao thao bất tuyệt.

Cuối cùng nhìn về phía Hồng Vân nói: "Ta thấy Hồng Vân sư đệ có thể học tập Chuẩn Đề sư đệ, tuy rằng thành Thánh theo cách đó tu vi khi vào Thánh nhân cảnh có lẽ sẽ hơi yếu.

Nhưng dù là Thánh nhân yếu nhất thì vẫn là Thánh nhân.

Đối phó với các đệ hiện giờ, ha ha..." Thông Thiên rất đắc ý đưa ra một ngón tay, ý tứ rất rõ ràng, đối phó với sinh linh dưới Thánh nhân, dù mạnh như Ngô Sở thì một ngón tay cũng đủ rồi.

Mọi người cạn lời, cảm thấy Thông Thiên thật sự rất ngứa đòn.

Tuy nhiên từ chỗ hắn, mọi người cũng có được một thông tin quan trọng: Chuẩn Đề mượn cách đó chứng đạo tuy thành công nhưng tu vi quả thực không bằng họ. ...

Cùng lúc đó tại Thiên Cung, Cửu Trọng Thiên, hai anh em Đế Tuấn và Thái Nhất đang vẻ mặt hân hoan nhìn chằm chằm vào chiếc hoàng tọa cao cao tại thượng kia, đó là nơi ngưng tụ khí vận vạn tộc.

Với sự xuất hiện của năm vị Thánh nhân, khí vận vạn tộc trên vương tọa đã nồng hậu đến mức khiến họ không khỏi hân hoan nhảy nhót.

Năm vị Thánh nhân xuất hiện, khí vận vạn tộc Hồng Hoang theo đó tăng trưởng, tuy bị năm vị Thánh nhân phân đi một phần nhưng Thiên Đình họ cũng nhận được không ít lợi ích.

Lúc này hai anh em đang thương lượng xem có nên thử chứng đạo ngay bây giờ không?

Thái Nhất hơi do dự, cuối cùng nói: "Hay là đợi thêm chút nữa?

Mọi người đều chứng đạo rồi, ước chừng Hồng Vân đạo hữu cũng chẳng ngồi yên được bao lâu đâu.

Đợi đến khi A Sở huynh đệ chứng đạo nữa..." Đế Tuấn có chút lo lắng: "Ta chỉ lo những vị Thánh nhân kia sẽ ngấm ngầm gây chuyện, họ vừa lập giáo cần có khí vận gia trì, mà khí vận vạn tộc đều ngưng tụ tại Thiên Đình chúng ta." Thái Nhất khẽ gật đầu, sau đó bảo: "Tạm thời chắc là chưa đâu, họ còn phải đi ngoại vực hỗn độn khai tịch đạo trường mà!

Huống hồ A Sở huynh đệ tuy chưa chứng đạo nhưng những vị Thánh nhân kia chắc chắn sẽ nể mặt huynh ấy một chút, huynh ấy khẳng định không muốn Hồng Hoang loạn lạc." Họ hiện giờ cũng không muốn Hồng Hoang loạn lạc, Hồng Hoang mà loạn thì khí vận

sẽ tan biến.

Đế Tuấn lắc đầu: "Được rồi!

Ta đi thăm tẩu tẩu của đệ, ước chừng nàng cũng sắp sinh rồi.

Nếu không cứ nhìn đống khí vận này, ta e là mình cũng không nhịn được mà đi thử mất." Thái Nhất gật đầu: "Ta cũng tìm chỗ nào đó bình tĩnh lại." Nói xong Thái Nhất trực tiếp chuồn lẹ, đỡ phải bị đại ca đại tẩu nhồi 'cơm chó'.

Khi Thái Nhất hiện thân đã đến bên trên Đông Hải.

Hắn ngẩn ra, phảng phất như nhận được một loại khải thị nào đó, thế là độn về hướng kia.

Kết quả phát hiện ra lại đến Phù Tang Thang Cốc. "Ở đây từ khi nào đã xuất hiện tung tích của nhân tộc vậy?" Khi Thái Nhất đến hòn đảo lớn Phù Tang này, hắn phát hiện trên đảo đã có bóng dáng nhân tộc, thậm chí đã phát triển ra một tòa đại thành.

Xung quanh đại thành rải rác lưa thưa nhiều thôn trấn, cách thành bang này không xa chính là Thang Cốc nơi cây Phù Tang cổ thụ sinh trưởng.

Thần mộc vẫn sừng sững giữa thiên địa, mây mù lững lờ quấn quýt bên trên.

Cạnh thần mộc, phiến tiên cung xây dựng trên đỉnh núi vẫn án ngữ ở đó, phiêu miểu trong mây mù.

Thỉnh thoảng có thể thấy bóng người thấp thoáng trong tiên cung, hoặc có tiếng nô đùa truyền ra, chứng tỏ nơi đó chưa hề bị hoang phế.

Thái Nhất ước chừng nhân tộc trên đảo Phù Tang này chắc là do Thiếu Dương đạo hữu đưa tới, có lẽ muốn để con người nơi đây thay hắn quản lý vùng đất này.

Nơi này nguyên bản là đạo trường của Đông Vương Công, nếu Thái Nhất không sớm được phong làm Đông Hoàng thì Đông Vương Công hẳn đã có cơ hội được phong làm Phương Đông Thiên Đế.

Nhưng vì sự tồn tại của vị Đông Hoàng như hắn, Đông Vương Công cũng chỉ có thể khuất phục dưới trướng hắn mà thôi.

Thái Nhất mang theo sự kỳ lạ đến bên trên Thang Cốc, hắn muốn biết trước đó tại sao mình lại tâm hữu sở cảm mà chạy đến nơi này.

Khi hắn đến trên không Thang Cốc, nhìn thấy một người phụ nữ dáng người thướt tha, khoác trên mình một lớp sa mỏng, ngồi bên cạnh một hồ nước nóng đang bốc hơi nghi ngút, nghiêng đầu gội rửa mái tóc xanh rủ xuống trong hồ, hắn liền hiểu ra ngay lập tức. "Người phụ nữ này trong cơ thể cư nhiên ẩn chứa Thái Dương chi lực tinh thuần như vậy, chỉ là tu vi hơi thấp một chút.

Nếu để đại ca nhìn thấy...

ách!

Thôi đừng để huynh ấy thấy thì hơn, dù sao đại tẩu hiện giờ cũng đang mang thai mà!" Hắn thầm nghĩ rồi ngồi xuống trên tầng mây, cứ thế ngắm nhìn người phụ nữ xinh đẹp đang tắm trong Thang Cốc...

Hắn có thể cảm nhận được cảm ứng đột ngột nảy sinh trước đó chính là ứng nghiệm trên người phụ nữ này.

Có lẽ là do luồng Thái Dương chi lực tỏa ra từ cơ thể nàng chăng!

Luồng dương lực đó tinh thuần nhưng không mãnh liệt, không có sự bạo liệt như mặt trời mà lại mang theo sự tường hòa ấm áp như ánh nắng, đây là một trong những biểu hiện sức mạnh của Thái Dương chi lực.

Chương 735

Rất nhanh, Thái Nhất lại hồi thần: "Chẳng lẽ đây là Thiếu Dương đạo hữu 'giấu người đẹp trong Thang Cốc'?" Thái Nhất thầm vỗ trán: "Ai!

Tạo nghiệt mà!" Vừa suy tính, hắn vừa dùng đại đạo liên tuyến với Đông Vương Công: "Thiếu Dương đạo hữu, có phải huynh đang giấu người đẹp trong Thang Cốc không?

Khai thật đi, nếu không ta sẽ đến Thiên Trì làm khách đấy." Nam Phương Thiên Đế Đông Vương Công hiện nay nghe thấy câu hỏi của Thái Nhất thì không khỏi có chút ngơ ngác: "Giấu người đẹp trong Thang Cốc?

Thái Nhất huynh nói vậy là ý gì?" "Hắc hắc, còn không chịu khai thật, ta đang ở Thang Cốc tại đạo trường Phù Tang của huynh đây này, thấy một nữ tử xinh đẹp, dương lực nội uẩn, thiên nhân chi thể..." Đông Vương Công nghe xong cũng mờ mịt, cuối cùng nói: "Có lẽ là nhân tộc bên đó xuất hiện kẻ có thiên phú cực tốt chăng!

Mấy ngàn năm trước ta đúng là có đưa một nhóm nhân tộc đến đảo Phù Tang, đồng thời để lại mấy đồng tử trông coi đạo trường ở đó..." Giải thích của Đông Vương Công cũng giống như những gì Thái Nhất nghĩ trước đó.

Chỉ có điều khiến hắn hơi thắc mắc là: "Sao huynh đột nhiên nghĩ đến việc đưa nhân tộc đến đảo Phù Tang vậy?

Hồng Hoang đại địa rộng lớn vô biên, dù nhân tộc có nhiều hơn nữa cũng đủ chỗ cho họ sinh sống mà." Đông Vương Công nghe vậy cười nói: "Chẳng lẽ huynh không biết nhân tộc là do Nữ Oa Thánh nhân lấy Bất Xuất đạo hữu làm nguyên hình mà tạo ra sao?

Nghĩ đến thành tựu của Bất Xuất đạo hữu hiện nay, huynh không thấy bồi dưỡng một ít nhân tộc rất thú vị sao?

So với các sinh linh vạn tộc khác, chu kỳ trưởng thành của nhân tộc nhanh hơn nhiều, tính trưởng thành cũng rất tốt, ta cũng hy vọng những đạo thống ta để lại Hồng Hoang đại địa sẽ có người kế thừa..." "..." Thái Nhất không ngờ Đông Vương Công lại ôm giữ ý nghĩ như vậy.

Suy nghĩ một chút, hắn nói: "Thiếu Dương đạo hữu, ta rất thích Thang Cốc Phù Tang này của huynh, huynh tặng hành cung này cho ta được không?

Ta dùng bảo bối khác đổi với huynh..." Khi nói lời này, đôi mắt hắn nhìn chằm chằm vào người phụ nữ đang vớt mái tóc xanh trong suối nước nóng phía dưới.

Khi người phụ nữ đó vuốt mái tóc, lau đi những giọt nước trên mặt rồi nhìn lên bầu trời, phát hiện trên không có một đám mây, trên đám mây có một bóng người đang nhìn mình thì nàng sững sờ ngay tại chỗ.

Thái Nhất cũng ngẩn ra, dù sao nhìn trộm bị phát hiện thì xấu hổ không để đâu cho hết.

Thế là không đợi Đông Vương Công trả lời, hắn liền bảo: "Huynh không nói lời nào tức là đồng ý rồi nhé!

Ta muốn nghỉ ngơi ở đây một thời gian." Khi Thái Nhất nói lời này, người phụ nữ bên dưới đã hét lên kinh hãi, đôi tay ngọc che chắn trước ngực trắng ngần vĩ ngạn, tay còn lại đập xuống mặt hồ, một chuỗi giọt nước liền hóa thành những mũi tên sắc nhọn bắn về phía đám mây trên không.

Thấy vậy Thái Nhất chỉ cười cười, không có động tác thừa thãi

nào, liền thấy những mũi tên nước đó đứng sững giữa không trung, hóa thành từng con bướm nước bay ngược về phía người phụ nữ kia.

Bướm nước bay đến trước mặt, nàng hừ nhẹ một tiếng, vung chưởng vỗ nát, kết quả là những con bướm nước đó hóa thành những cánh hoa nhỏ rơi rụng quanh người nàng.

Cảnh tượng đó duy mỹ đến mức Thái Nhất không khỏi tự khen ngợi hành vi của chính mình.

Lúc này Đông Vương Công có chút tức giận, cảm thấy Thái Nhất quá bắt nạt người: "Thái Nhất huynh, hơi quá đáng rồi nhé!

Nơi đó là đạo trường của ta ở Hồng Hoang, cây Phù Tang kia còn là bạn sinh linh căn của ta.

Nếu ta bảo huynh đưa cây Thúy Quang Lưỡng Nghi Đăng cho ta, huynh có chịu không?" "Thành giao!" "..." Ngay khi Đông Vương Công còn đang ngẩn người, trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một khe nứt hư không, một chiếc đèn ngọc bích từ trong khe nứt bay ra rơi vào tay hắn.

Đông Vương Công bưng chiếc bảo đăng Thúy Quang Lưỡng Nghi mà bình thường Thái Nhất rất thích, có chút không hiểu, sau đó thân hình nhoáng một cái liền biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện lại đã ở trên không trung Thang Cốc.

Kết quả đón chờ hắn lại là đòn tấn công bực bội của người phụ nữ trong Thang Cốc.

Lúc này người phụ nữ đã mặc quần áo xong, đang nghiến răng tức giận thi triển thuật pháp đã học, một đạo huyền quang oanh tạc về phía Thái Nhất trên trời.

Đông Vương Công phất tay áo đánh tan đạo huyền quang đó rồi nhìn về phía Thái Nhất.

Thái Nhất thấy Đông Vương Công tới liền bảo: "Chiếc đèn bảo bối đó ta đã đưa cho huynh rồi, huynh còn chạy đến đây làm gì?

Nếu huynh muốn cây Phù Tang đó thì cứ dời đi là được." Đông Vương Công nhìn hắn một cái, lại nhìn người phụ nữ trong Thang Cốc, rồi thấy từ trong tiên cung phía trên Thang Cốc bay ra vài bóng người, vẻ mặt có chút quái dị. "Thái Nhất huynh, không lẽ huynh nhìn trúng nữ tử kia rồi chứ!" "Hồ ngôn loạn ngữ!

Bản Hoàng đây lại có thể vì một nữ tử cỏn con mà..." Kết quả Đông Vương Công bồi thêm một câu: "Nữ tử này nội uẩn dương khí, đúng là có tư chất thiên nhân, nếu huynh không nhìn trúng thì ta đưa nàng về Đế cung vậy, dù sao nàng cũng là người trong đạo trường này của ta." Thái Nhất kêu lên: "Đợi đã, nơi này đã là của ta rồi, tất thảy mọi thứ ở đây trừ cái cây đó ra đều là của ta, chúng ta đã thực hiện giao kèo rồi." Đông Vương Công nghe vậy không khỏi cười khẽ: "Chậc chậc chậc, chiếc bảo đăng này là tiên thiên bảo bối cực phẩm đấy!

Thế gian này những chiếc đèn cùng cấp bậc với nó chẳng có mấy chiếc đâu.

Không có cây Phù Tang đó, đạo trường này của ta giá trị thực ra cũng không cao." Vừa nói xong, những bóng người từ trong tiên cung xông ra định bay về phía Đông Vương Công, kết quả Đông Vương Công trực tiếp bị Thái Nhất lôi kéo, một cái lắc mình biến mất tại chỗ.

Đông Vương Công cạn lời nhìn Thái Nhất, cảm giác hôm nay Thái Nhất có chút không đúng lắm. "Ngươi làm gì vậy?" Đông Vương Công hỏi: "Đồ tử đồ tôn của ta đang chuẩn bị bái kiến vị Thiên Đế tổ sư là ta đây đấy!" Vốn định ra vẻ một chút, kết quả bị Thái Nhất cưỡng ép phá hỏng.

Tuy nhiên thấy thần sắc không đúng của Thái Nhất, Đông Vương Công vẫn cảm thấy chuyện này thú vị hơn. "Ngươi thật sự không nhìn trúng cô nương kia sao?

Cô nương đó nhìn qua là người có thiên phú cực giai, nếu bồi dưỡng tốt, tương lai thành tựu hẳn là không thấp.

Ngươi nếu không nhìn trúng..." "Đừng có giở quẻ, cái Phù Tang Thang Cốc kia của ngươi đã đổi cho ta rồi." Thấy Thái Nhất giở quẻ, Đông Vương Công ha ha cười nói: "Được rồi!

Được rồi!" Lão vừa nói vừa ném trản đăng kia trả lại cho Thái Nhất: "Ngươi ở đây giúp ta trông nhà cũng tốt, nơi đó cứ coi như hành cung tạm thời của ngươi đi!

Lúc nào ngươi ở chán rồi thì trả lại cho ta.

Dù sao ta hiện tại cũng không dùng đến chu linh căn kia, dời nó đi thì Thang Cốc trái lại mất đi bảo hộ.

Ta đi Tử Ngọc Sơn tìm Bất Xuất đạo hữu uống rượu đây, ngươi tùy ý." Thái Nhất nghe vậy gật đầu, thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại nói: "Ngươi lúc đi Tử Ngọc Sơn, đừng có nói nhăng nói cuội với đám người A Sở huynh đệ đấy!

Ta đây là Đông Phương Thiên Đế, Đông Hoàng Thái Nhất, sao có thể tùy tiện nhìn trúng một nữ tử phàm trần..." Đông Vương Công nghe vậy gật đầu: "Ta cũng nghĩ như vậy, ta chỉ là đi thỉnh giáo Bất Xuất đạo hữu một chút, làm sao để cưới hai vị phu nhân mà không khiến đại phu nhân tức giận." Thái Nhất thấy thế, một tay kẹp lấy cổ Đông Vương Công: "Ngươi cố ý đúng không!" "Ngươi chẳng phải không thích sao?

Kích động như vậy làm gì?" "..." Thấy Thái Nhất cứng họng, Đông Vương Công ngửa đầu cười lớn: "Được rồi, không trêu ngươi

nữa.

Nhưng quả thực thú vị, đường đường Đông Hoàng Thái Nhất, hóa ra cũng có một tấm lòng phàm trần nha!" *Boong...* Một đạo tiếng chuông như có như không truyền đến từ trong cơ thể Thái Nhất.

Đông Vương Công cảm nhận được, không nhịn được ho nhẹ: "Ngươi cái người này, thật không chịu nổi trêu chọc!

Thôi bỏ đi, ta đi tìm đại ca ngươi uống rượu vậy." Thái Nhất nghe lời này liền nói: "Ngươi, ngươi vẫn là đi Tử Ngọc Sơn đi!" Đông Vương Công có chút khó hiểu: "Đại tẩu ngươi sắp lâm bồn, chuyện vui thế này cùng bọn họ chia sẻ một chút chẳng phải rất tốt sao?

Ta nghe người ta nói, nữ tử phàm nhân trước khi sinh nở đều phải giữ tâm tình vui vẻ mới được.

Tuy đại tẩu ngươi không phải nữ tử phàm nhân, nhưng..." "Ngươi cứ coi như chuyện này không tồn tại được không?" Thái Nhất có chút cạn lời: "Ngươi đường đường là Nam Phương Thiên Đế, rảnh rỗi đi quan tâm mấy chuyện vặt vãnh phàm trần này làm gì?" "Ta chẳng phải cũng đang nghĩ xem có thể cùng Hoa Diệu nhà ta sinh lấy một mụn con hay không sao!

Thôi, vậy ta đi Tử Ngọc Sơn uống rượu đây, ngươi tự nhiên đi." Đông Vương Công lắc đầu, có chút khó hiểu, hạng người hào sảng như Thái Nhất mà giờ đây lại vì một nữ tử mà trở nên khép nép như thế.

Thích thì thích thôi!

Ai quy định tiên thần không được thích phàm nhân?

Huống hồ nữ tử kia giờ cũng chẳng tính là phàm nhân nữa, đã có tu vi trong người.

Thiên Đình hiện nay quả thực không có thiên quy về phương diện

này.

Chương 736

Tiên thần thiên hạ kết thành đạo lữ cũng không ít, chỉ cần đám tiên thần này không làm lỡ việc là được.

Tuy nhiên người có đạo lữ đa số là đám Vu tộc sơn thần thủy thần.

Đối với họ, dù là sơn thần hay thủy thần thì cũng chỉ là một công việc mà thôi.

Bởi vì trong Vu tộc của họ, hầu như tất cả Vu đều có thần thông.

Sẽ không vì làm sơn thần thủy thần mà coi như cao hơn các Vu khác một bậc.

Thậm chí chức sơn thần thủy thần này, nhiều Vu trẻ tuổi còn không quá vui vẻ nhận lời.

Vì sau khi làm sơn thần thủy thần sẽ trực tiếp bị trói buộc một chỗ, không thể đi nơi khác được nữa.

Hồng Hoang thiên địa rộng lớn, thành trì san sát, không đi ra ngoài dạo một vòng thì ai cũng không cam tâm.

Cho nên đám sơn thần thủy thần Vu tộc kia đa số là những lão Vu đã lớn tuổi, đại hạn sắp đến.

Vì sau khi làm sơn thần thủy thần, đây cũng là một loại thủ đoạn bảo mạng.

Tuy nói Vu tộc đa số dũng cảm không sợ chết, nhưng nếu có thể sống, ai lại không muốn chứ!

Đông Vương Công không hiểu vì sao Thái Nhất khi đối mặt với chuyện này lại nự nịu như vậy, hoàn toàn không có khí khái hào khí

ngút trời như ngày thường, nghĩ lại thấy buồn cười.

Khi lão đến Tử Ngọc Sơn, vừa vặn gặp Thông Thiên đang ở Tử Ngọc Sơn ăn chực uống chực.

Vốn dĩ Đông Vương Công còn định tiết lộ cho Ngô Sở một chút về vẻ biệt nữu của Thái Nhất, nhưng thấy Thông Thiên ở đây, lão lại ngậm miệng lại.

Chuyện này nói cho Ngô Sở thì không sao, nhưng nói cho Thông Thiên thì có chút không hay lắm.

Dù sao quan hệ giữa Thái Nhất và Thông Thiên không tốt bằng quan hệ với Ngô Sở.

Cùng lúc đó, Thái Nhất đã quay trở lại trên không trung Thang Cốc, nhưng nữ tử lúc trước đã không còn ở Thang Cốc mà quay về phiến tiên cung bên cạnh.

Khi Thái Nhất bay đến trước phiến tiên cung đó, các tiên thị trong cung liền bay ra, từng người hướng Thái Nhất kiến lễ vấn an, nữ tử lúc trước cũng ở trong đó.

Nữ tử lúc này cũng đã biết người trước mắt là ai, chỉ là nàng làm sao cũng không ngờ tới, đường đường Thiên Đế mà lại làm ra chuyện nhìn lén, giản trực không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ là đối phương là Thiên Đế cao cao tại thượng, nàng là kẻ tu hành phàm gian, lại có thể làm gì được đối phương?

Thậm chí ngay cả cảm xúc muốn mắng đối phương một trận cũng không dám có.

Ánh mắt hai người lại giao nhau tại khoảnh khắc này, sau đó nữ tử cúi đầu xuống. "Dám hỏi Đông Hoàng tiền bối, sư phụ nhà ta không quay về sao?" Đạo đồng dẫn đầu hỏi.

Đạo đồng này nói là đạo đồng, thực chất cũng có thể coi là đồ đệ của Đông Vương Công, giống như Hạo và Dao đối với Thánh nhân lão tổ vậy.

Lúc trước khi Thái Nhất và Ngô Sở đến Phù Tang này, hắn đã tồn tại rồi.

Cho đến tận bây giờ, tu vi cũng đã tiếp cận Đại La.

Qua năm tháng dài đằng đẵng như vậy mà hắn vẫn chưa tới cảnh giới Đại La, có thể thấy tiềm lực của hắn cũng chỉ đến thế.

Cũng hèn chi Đông Vương Công không thu hắn làm thân truyền đệ tử.

Thái Nhất mỉm cười nói: "Sư phụ các ngươi đi Tử Ngọc Sơn bái phỏng rồi, nơi Phù Tang này sẽ tạm thời dùng làm hành cung của bản hoàng.

Các ngươi lại đây kể cho bản hoàng nghe về những chuyện của Nhân tộc đi!

Ừm, cứ để ngươi nói đi!

Ngươi tên là gì?" Thái Nhất nói rồi chỉ tay về phía nữ tử không dám nhìn mình kia.

Mọi người nghe vậy, lộ ra vẻ hâm mộ nhìn nữ tử kia, nhưng trong lòng nàng thực sự không quá vui vẻ, nàng cảm thấy nhân phẩm của Thái Nhất rất kém.

Nhưng đối mặt với ánh mắt của mọi người, nàng không thể không mở miệng nói: "Đệ tử Hi Hòa, kiến quá Đông Hoàng tiền bối.

Đám Nhân tộc kia là từ hơn bảy ngàn năm trước dời đến nơi Phù Tang này, họ vẫn luôn tự xưng là tộc Hi Hòa, tên của đệ tử cũng từ đó mà ra." "Hi Hòa, cái tên rất hay.

Ừm, ngươi theo bản hoàng cùng đi tới tòa thành Nhân tộc kia xem thử đi!" Thái Nhất nói xong, xoay người rời đi.

Hi Hòa nhìn những người khác, cuối cùng nhìn về phía đạo đồng dẫn đầu.

Đạo đồng kia thấy thế liền nói: "Nhìn ta làm gì?

Đông Hoàng tiền bối bảo ngươi đi là coi trọng ngươi, ngươi còn do dự cái gì?

Mau đi đi, mau đi đi!" Trong thành Hi Hòa, Hi Hòa cùng Thái Nhất đi bộ giữa đám đông náo nhiệt.

Hai người đi qua nơi nào, nhiều người đi đường thấy Hi Hòa đều sẽ chào hỏi nàng, dường như rất nhiều người quen biết nàng, điều này khiến Thái Nhất rất hiếu kỳ. "Hóa ra Hi Hòa tiên tử ở trong thành Hi Hòa này vẫn là một danh nhân sao?" Hi Hòa không muốn nói chuyện với vị thần có nhân phẩm không ra gì này, nhưng đối mặt với câu hỏi của nam nhân, nàng lại không dám ngỗ nghịch, càng không dám làm càn vì đối phương là một vị Thiên Đế. "Trước mặt Đông Hoàng tiền bối, đệ tử không dám xưng tiên tử." Hi Hòa yếu ớt nói: "Không dám giấu giếm tiền bối, đệ tử thực ra là con gái của vị tộc trưởng tiền nhiệm tộc Hi Hòa này..." Thái Nhất nhìn nàng một cái, ho nhẹ một tiếng, nói: "Thực ra ngươi không cần sợ hãi, ta sẽ không làm hại ngươi, chuyện lúc trước chỉ là một hiểu lầm..." Đối mặt với Thái Nhất đang muốn ngụy biện, ấn tượng của Hi Hòa về lão càng tệ hơn.

Hiểu lầm?

Rõ ràng ngồi trên trời nhìn nàng, nếu nàng không ngẩng đầu lên thì còn không biết lão định nhìn đến bao giờ nữa!

Nhân phẩm kém như vậy mà cũng làm được Thiên Đế sao?

Hi Hòa lầm bầm trong lòng, khóe miệng Thái Nhất không khỏi

giật giật vì lão đã nghe thấy tiếng lòng của Hi Hòa lúc này, thế là lão không khỏi gãi gãi trán, nghĩ cách giải quyết chuyện này.

Chẳng lẽ lại phải đi tìm A Sở huynh đệ?

Đừng mà!

Chuyện mất mặt như vậy hắn sẽ cười chết mất.

Thái Nhất bắt đầu xoắn xuýt.

Thái Nhất không nói lời nào, Hi Hòa cũng tương tự không nói chuyện, chỉ khi gặp người quen chào hỏi mình nàng mới lộ ra nụ cười, đáp lại đối phương một chút.

Thấy tình huống này, Thái Nhất chỉ đành bắt chuyện bừa, hỏi Hi Hòa chuyện này chuyện kia.

Hi Hòa cũng có hỏi tất đáp, nhưng mỗi câu trả lời xong đều thầm phỉ báng lão trong lòng.

Chương 737

Điều này khiến Thái Nhất rất xoắn xuýt, phát hiện càng hỏi nàng, nàng dường như càng ghét lão hơn.

Thái Nhất cảm thấy không thể tiếp tục như vậy được, chuyện này quá ảnh hưởng đến tâm tình.

Thế là một đạo phân thân trong tình huống không ai hay biết đã đằng không mà lên, trong nháy mắt biến mất khỏi đảo Phù Tang này.

Khi một đạo phân thân của Thái Nhất đến Tử Ngọc Sơn thì phát hiện Thông Thiên - cái gã vừa mới thành Thánh này, thế mà cũng ở đây. "Thượng Thanh Thánh nhân không đi Hỗn Độn khai tịch đạo trường sao?" "Ơ?

Thái Nhất đạo hữu cũng tới rồi!" Thông Thiên cười lên: "Bản tọa còn tưởng Thái Nhất đạo hữu và Đế Tuấn đạo hữu lúc này hẳn là đang ở Thiên Cung chuẩn bị chuyện chứng đạo chứ!" Mọi người đều chứng đạo rồi, huynh đệ các ngươi còn ngồi yên được sao?

Thái Nhất lắc đầu thở dài, nói: "Huynh đệ hai người chúng ta không dám so với Thượng Thanh Thánh nhân nha!

Chúng ta chưa tìm ra con đường của riêng mình, chỉ có thể mượn khí vận vạn tộc để chứng đạo, hành động này cũng không biết có khả thi hay không, tương lai thế nào còn rất khó nói, cứ chờ thêm chút đi!" Đông Vương Công chớp chớp mắt nhìn Thái Nhất một cái, rất muốn hỏi lão: "Chẳng phải ngươi đang ở bên phía Phù Tang Thang Cốc truy đuổi cô nương sao?

Sao lại có rảnh chạy đến đây?" Lão vẫn chưa kịp nhắc với Ngô Sở chuyện Thái Nhất xuân tâm manh động định theo đuổi con gái nhà người ta.

Hiện giờ Thái Nhất đột nhiên tới, cảm giác lập tức mất đi cái hứng thú đó.

Cho đến khi Thông Thiên uống rượu thỏa thuê, khoe mẽ cũng đủ rồi, lúc này mới cáo từ rời đi, đồng thời hỏi bọn họ có hứng thú đến Hỗn Độn xem mình khai tịch đạo trường hay không?

Mặc dù Thái Nhất và Đông Vương Công thực ra đều không muốn đi lắm, dù sao so với việc xem Thánh nhân khai tịch đạo trường trong Hỗn Độn, Đông Vương Công cảm thấy cùng Ngô Sở nói về chuyện Thái Nhất truy đuổi nữ tử còn thú vị hơn.

Còn Thái Nhất thì muốn riêng tư thỉnh giáo Ngô Sở những vấn đề giữa nam và nữ.

Nhưng Thánh nhân mời mọc, không đi chẳng phải là không nể mặt sao?

Thế là mọi người chỉ đành đứng dậy đi theo.

Mọi người cùng Thông Thiên bay lên, một đường bay về phía thiên ngoại.

Xuyên qua đạo thiên mạc kia đi tới tinh không, rồi tiếp tục đi lên đến Hỗn Độn.

Thông Thiên tỏa ra khí thế bao phủ lấy mọi người, sau đó cất bước đi ra, chớp mắt vạn dặm.

Cũng không biết đã xuyên hành bao lâu trong Hỗn Độn, độn đi bao xa, phía trước xuất hiện một vòm sương mù màu sắc rực rỡ, đó là một dải bụi bặm Hỗn Độn.

Thông Thiên dừng bước, nói: "Ngay tại đây đi!" Thế là lão rút ra thanh Thanh Bình Kiếm kia chém về phía dải bụi bặm phía trước.

Ánh sáng chói mắt theo trường kiếm vung ra chiếu diệu cả vùng

trời đất Hỗn Độn, Hỗn Độn phía trước bị chém ra một kẽ hở, Thông Thiên lại lần nữa vung kiếm.

Một kiếm, hai kiếm...

Ánh sáng lóe lên trong chốn Hỗn Độn này, tiếng nổ vang rền truyền ra, phong bạo cuộn trào ra xung quanh, kẽ hở kia bị lão càng chém càng lớn.

Mọi người đứng từ xa quan sát, nhìn cảnh tượng khai thiên thô bạo này, cảm nhận luồng khí thế khai thiên bàng đại đó, không thể không cảm thán uy thế Thánh nhân khó lòng chống đỡ kia.

Cũng không biết chém bao lâu, lão thu trường kiếm lại, cất bước đến bên vết nứt kia, sau đó thi triển thuật Pháp Tướng Thiên Địa, thân hình lay động trong nháy mắt liền xé toạc kẽ hở kia ra.

Đây là Thánh nhân đang khai thiên tích địa.

Đạo trường mà họ khai tịch khác hẳn với thủ đoạn bố trí tiểu thế giới của các cường giả trong Hỗn Độn lúc trước, đây mới là tư thế khai thiên chính tông nhất.

Theo một tiếng gầm của Thông Thiên, một luồng cuồng phong sinh ra từ đất bằng xoay quanh lão, bụi bặm Hỗn Độn xung quanh cũng bị cuồng phong kéo theo, lấy lão làm trung tâm, ngưng tụ dưới chân lão.

Đại địa cứ thế ngưng tụ mà ra, trời càng chống càng cao...

Tuy chưa từng thấy Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa, nhưng mọi người cảm thấy ước chừng cũng giống thế này thôi!

Tuy nhiên Ngô Sở cảm thấy, có lẽ Bàn Cổ đại thần khi khai thiên tích địa còn mạnh hơn Thông Thiên bây giờ nhiều, dù sao Bàn Cổ khi khai tịch thiên địa đã chém trước ba ngàn Ma Thần, trên người mang theo sát khí ngập trời, chắc chắn là mạnh đến mức vô lý.

Đâu có như Thông Thiên bây giờ, ngoài việc ra vẻ thì vẫn là ra vẻ.

Ngô Sở nhìn ra được, Thông Thiên khi chống trời thỉnh thoảng lại dùng đôi mắt siêu lớn kia nhìn về phía bọn họ, dường như đang nói: Thế nào?

Ta lợi hại chứ!

Sự đắc ý trong ánh mắt hoàn toàn không giấu được.

Ngô Sở khoanh tay cười nói với Thái Nhất, Hồng Vân cùng với Trấn Nguyên Tử bên cạnh: "Các ngươi nhìn xem, lão cứ thế mà chống như vậy, trông có vẻ hơi ngốc đúng không?" Thông Thiên vốn vẫn luôn thầm quan sát bọn họ, tuy cách rất xa nhưng vẫn nghe thấy câu nói này của Ngô Sở.

Mặc dù trong Hỗn Độn âm thanh không thể truyền ra ngoài, nhưng ai bảo Thông Thiên là Thánh nhân chứ!

Khoảng cách bấy nhiêu đối với Thánh nhân mà nói vẫn hào không chướng ngại.

Mọi người nghe vậy không nhịn được bật cười.

Thái Nhất cười hỏi: "Ngươi nói lão cứ chống như vậy thì phải giữ bao lâu đây?

Hồi đó Bàn Cổ đại thần khi khai thiên nghe nói đã chống hơn một vạn năm đấy!" Đông Vương Công nói: "Chắc không cần lâu như vậy đâu!

Dù sao Bàn Cổ đại thần là khai tịch Hồng Hoang thiên địa, còn Thông Thiên đạo hữu chỉ là khai tịch đạo trường mà thôi." Ngô Sở ngồi xuống, lấy bánh ngọt và rượu nước từ trong túi trữ vật ra: "Cứ nhìn không thế này cũng khá vô vị, chúng ta vừa uống vừa xem đi!" xa, Thông Thiên đang chống trời muốn mắng người, đám gia hỏa này không phải là người mà!

Thông Thiên vừa thầm mắng, vừa đem đại đạo thiên địa mà bản thân lĩnh ngộ hóa thành từng sợi thần liên đánh vào hư không xung quanh, mượn cái này để định trụ kẽ hở đã bị lão chống ra kia.

Lúc này, Ngô Sở bọn họ vừa xem Thông Thiên đánh từng sợi thần liên vào hư không, nhìn kẽ hở kia dần dần ổn định lại nhờ các sợi thần liên đại đạo, vừa bắt đầu bàn về những đề tài khác, đề tài là do Đông Vương Công dẫn dắt.

Mà trung tâm của đề tài chính là Thái Nhất. "Lúc nãy có Thông Thiên đạo hữu ở đây, ta cũng không tiện hỏi nhiều, Thái Nhất huynh, lúc này đáng lẽ ngươi phải ở Phù Tang Thang Cốc của ta chứ?" Đông Vương Công cười híp mắt hỏi.

Câu hỏi này lập tức khơi dậy sự tò mò của mọi người.

Dù sao Đông Vương Công cũng không phải hạng người nói nhăng nói cuội, huống chi Thái Nhất còn chạy đến Phù Tang Thang Cốc, đó vốn là đạo trường của Đông Vương Công.

Tuy nhiên Ngô Sở vẫn chưa nghĩ đến hướng đó, dù sao thời gian đã quá lâu, chuyện về Nhật Mẫu Hi Hòa nữ thần đã sớm bị hắn quên bẵng đi rồi.

Thái Nhất trừng mắt nhìn Đông Vương Công, dường như đang nói: Ngươi còn nói tiếp là chết chắc đấy!

Nhưng đối mặt với ánh mắt tò mò của mọi người, Thái Nhất vẫn nói: "Chẳng lẽ ta không thể có phân thân sao?

Hiện tại người ở đây là Thiện thi của ta, chân thân đang ở bên kia tắm suối nước nóng rồi." "Thiếu Dương huynh hiện giờ chẳng phải là Nam Phương Thiên Đế sao?

Đạo trường bên Phù Tang vẫn còn à?" Trấn Nguyên Tử tò mò hỏi một câu.

Thấy có người phụ họa, Đông Vương Công lập tức vui vẻ nói: "Còn chứ!

Chương 738

Hơn nữa mấy ngàn năm trước, ta còn đưa một lô Nhân tộc qua đó đấy!

Hiện giờ lô Nhân tộc kia đã phát triển thành một tòa đại thành rồi.

Chỉ là chưa bố trí truyền tống trận cho bọn họ, nơi đó khá bế tắc..." Nghe đến đây, Ngô Sở "ồ" một tiếng, hỏi: "Nơi đó có phải có bộ lạc Hi Hòa không?" Thái Nhất nghe vậy, đôi mắt liền nhìn về phía Ngô Sở, bản năng hỏi một câu: "Sao ngươi biết?" Khựng lại một chút, lão liền hoàn hồn: "Không phải, ngươi đã đến Thang Cốc rồi sao?" Ngô Sở nhìn lão một cái, lắc đầu nói: "Cái đó thì không có, chỉ là nghe người ta đồn đại thôi, chẳng lẽ không cho phép có tu sĩ đi ngang qua đó nhìn thấy à?

Nói đi, ngươi biết sao?" "Không biết!" Thái Nhất trực tiếp lắc đầu.

Nhìn bộ dạng vừa khẩn trương vừa muốn giả bộ như không có chuyện gì của Thái Nhất, Đông Vương Công trong lòng cười đến mức muốn rớt hàm.

Mà nhìn bộ dạng cười rạng rỡ của Đông Vương Công, Thái Nhất chỉ muốn đè lão xuống đất đấm cho một trận, lão già này thực sự quá thiếu đòn.

Đừng nói là Ngô Sở, hiện giờ mọi người đều cảm nhận được sự không ổn của Thái Nhất rồi.

Thế là Ngô Sở suy nghĩ một chút, cười nói: "Ta nghe nói trong bộ lạc Hi Hòa kia hình như có vị nữ thần tên là Hi Hòa..." Khi nghe thấy hai chữ "Hi Hòa", chân mày Thái Nhất vô thức giật giật mấy cái, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía Ngô Sở, sau đó liếc nhìn Thanh Khâu Ly và

Hậu Thổ.

Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ cũng không nhịn được nhìn về phía Ngô Sở, tuy không nói gì ánh mắt cũng chỉ mang theo chút hiếu kỳ, nhưng Ngô Sở biết mình đã thành công thu hút sự chú ý của họ.

Tuy nhiên từ sự thay đổi thần tình của Thái Nhất, Ngô Sở đã có thể khẳng định gã này chắc chắn đã gặp vị Hi Hòa nữ thần kia rồi.

Chỉ là thần tình của Thái Nhất có chút vấn đề.

Nên biết rằng trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, vị Nhật Mẫu Hi Hòa này cũng là một trong những người vợ của đại ca lão.

Sau đó còn sinh ra mười con Kim Ô, nhân vật chính của chuyện Đại Nghệ xạ nhật chính là bọn họ. "Ta đây cũng là nghe người ta đồn đại thôi." Ngô Sở nói xong, nhìn về phía hai vị thê tử rồi trao cho họ một ánh mắt "tạm thời cứ bình tĩnh", sau đó tiếp tục nói với Thái Nhất: "Ta nghe nói vị Hi Hòa nữ thần kia khá thần dị, ta cũng có hứng thú muốn gặp một chút, ngươi quen nàng ta mà đúng không?

Có thể giới thiệu cho ta một chút không?" Nghe lời này của Ngô Sở, lại thấy Thanh Khâu Ly và Hậu Thổ đều không có biểu hiện gì, Thái Nhất suýt nữa thì tự bế, rầu rĩ thốt ra một câu: "Không quen!" Thấy thần sắc này của lão, Thanh Khâu Ly không nhịn được, trực tiếp "phì" một tiếng cười ra ngoài.

Nàng coi như đã nhìn ra rồi, vị nữ thần Hi Hòa này chắc chắn có quan hệ với Thái Nhất.

Những người khác thấy thế cũng không nhịn được cười lớn.

Thái Nhất tưởng mình che giấu rất tốt, nhưng những người ngồi đây không ai là kẻ ngốc.

Ngay cả Trấn Nguyên Tử chưa có vợ cũng cảm thấy bên trong chắc chắn có ẩn tình.

Chỉ có mình Thái Nhất là nghĩ rằng mình che giấu rất giỏi.

Đông Vương Công cười to nhất, từ khi đấu huề với Thái Nhất và quan hệ xích lại gần nhau, lão rất thích hóng hớt chuyện của Thái Nhất.

Thông Thiên ở phía xa vốn định mắng cho đám gia hỏa này một trận vì tội không tôn trọng Thánh nhân đang khai thiên tích địa, nhưng nghe thấy tin đồn này, lão cũng nhịn lại để nghe lén. "Này!

Vừa vừa phai phải thôi nhá!

Đám khốn các ngươi!

Còn cười à?" Thấy bộ dạng tức giận của Thái Nhất, mọi người lại càng cười to hơn.

Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly hai người chỉ có thể bịt miệng nhỏ thầm cười, tuy bọn họ cũng là thê tử của Ngô Sở nhưng tu vi chênh lệch quá lớn thực sự không dám quá phóng túng.

Cười một trận, thấy Thái Nhất lộ ra bộ dạng muốn đánh người, Ngô Sở mới ho nhẹ một tiếng nói: "Nếu ngươi không giả vờ thì chúng ta chắc chắn sẽ không cười như vậy rồi.

Rõ ràng là quen vị nữ thần đó đúng không!

Còn giả bộ không quen." Đông Vương Công cũng nói: "Đúng thế, vị nữ tử ở Thang Cốc đã ra tay với ngươi trong cơn tức giận kia chắc chính là Hi Hòa nữ thần rồi!

Nói đi cũng phải nói lại, nhìn quả thực rất động lòng người, đặc biệt là khí dương nội uẩn, là một Nhân tộc mà thiên sinh đã có khí dương vượng thịnh như vậy lại còn xinh đẹp minh mị đến thế, quả thực hiếm thấy." Hồng Vân gật đầu nói: "Dương khí nội uẩn, tư chất loại này đối với tu sĩ lĩnh ngộ Dương chi đạo hoặc Hỏa chi đạo tất nhiên sẽ có sức hấp dẫn cực lớn.

Nếu để nàng tu hành Dương hoặc Hỏa chi đạo, ước chừng tu vi nhất định có thể tiến triển cực nhanh, quả thực là một mầm non tốt." Ngô Sở nhìn Thái Nhất đang trợn trắng mắt với bọn họ, cười hỏi: "Sao ngươi tự dưng lại chạy tới Phù Tang Thang Cốc chơi vậy?

Đại ca ngươi không đi cùng à?" Thái Nhất lắc đầu: "Đại tẩu ta sắp lâm bồn, huynh ấy đang ở Thiên Cung canh chừng!" Ngô Sở gật gật đầu, thầm nghĩ hèn chi, nếu Đế Tuấn cũng xuất hiện ở Phù Tang Thang Cốc thì ước chừng thấy Hi Hòa nữ thần là lão đã trực tiếp xông lên tán tỉnh rồi, làm gì còn chuyện của Thái Nhất nữa.

Nghĩ đến đây, Ngô Sở lại không khỏi ngẩn ra.

Nhìn bộ dạng lúc trước của Thái Nhất, ước chừng là đã nhìn trúng Hi Hòa nữ thần rồi.

Như vậy chẳng phải lão đã cướp mất vợ của đại ca mình trong thần thoại Hồng Hoang sao?

Ôi giời ơi!

Ngô Sở không nhịn được gãi đầu.

Nhưng rất nhanh, hắn lại thầm lắc đầu, hiện giờ Hồng Hoang phát triển đã khác xa so với thần thoại Hồng Hoang nguyên bản hàng vạn dặm rồi, còn quản cái gì thần thoại nguyên bản nữa!

Trong thần thoại nguyên bản, Hậu Thổ độc thân suốt cả quãng đường cho đến khi thành Thánh theo cách khác cơ mà!

Thanh Khâu Ly vị Hồ Tổ này cũng đã sớm biệt tăm biệt tích, ước chừng là đi nhận cơm hộp rồi.

Tiểu Nguyệt Linh và Thanh Khâu Vũ thì càng chưa từng nghe tới, chắc là chưa kịp lớn đã tạch rồi.

Còn nữa, trong thần thoại nguyên bản, Đông Vương Công và Tây

Vương Mẫu cũng không thành một đôi, Đông Vương Công sớm đã bị huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất giải quyết rồi.

Nhưng bây giờ mọi người lại ngồi cùng một chỗ uống rượu, còn trêu chọc đối phương nữa chứ!

Ha ha, cũng chẳng biết tương lai còn mười con Kim Ô hay không đây.

Thông Thiên ở bên kia khai thiên tích địa, bọn họ lại ở đây buôn chuyện.

Thông Thiên vốn cảm thấy đám này quá không nể mặt Thánh nhân, sau khi nghe thấy mấy tin đồn này cũng lặng lẽ nghe lén theo.

Nhưng điều lão không hiểu nổi là đường đường Đông Phương Thiên Đế như Đông Hoàng Thái Nhất mà lại nhìn trúng một nữ tử phàm gian, nữ tử đó rốt cuộc kỳ diệu đến mức nào?

Đối với những kẻ độc thân vạn vạn năm như bọn họ thì hoàn toàn không thể lý giải được.

Chỉ có Ngô Sở biết tình yêu là thứ rất khó hiểu, nguồn gốc của nó đến từ dục vọng nhưng lại không hoàn toàn là dục vọng.

Từ xưa đến nay không biết bao nhiêu người nghiên cứu đề tài này nhưng chưa một ai có thể thấu triệt hoàn toàn.

Thái Nhất bị mọi người nhìn thấu thì mặt đầy u uất, vốn lão định bắt đầu câu chuyện với Ngô Sở bằng kiểu "ta có một người bạn" để thỉnh giáo xem làm sao giải quyết vấn đề Hi Hòa cứ luôn khinh bỉ mình.

Nhưng giờ thì lão chẳng biết có nên nhắc tới nữa không.

Nhưng điều lão không ngờ tới là Ngô Sở trực tiếp vạch trần vấn đề: "Đã gặp được người mình thích mà còn để phân thân chạy tới đây,

chắc hẳn là gặp phải vấn đề gì khiến ngươi do dự rồi đúng không!

Chương 739

Nói ra xem nào, chúng ta cũng có thể góp ý cho ngươi.

Nên biết rằng ta và Thiếu Dương đạo hữu đều là người từng trải, nói không chừng có thể chỉ điểm cho ngươi đôi chút..." Đông Vương Công nghe vậy, vuốt râu cười nói: "Rất đúng rất đúng!

Có vấn đề gì chúng ta nhất định biết gì nói nấy, không giấu diếm nửa lời, ngươi cứ yên tâm!" Đông Vương Công bây giờ đã để râu, trông giống như một vị đại thúc trung niên nho nhã tùy hòa, với dung mạo này chỉ số mị lực trực tiếp được kéo đầy.

Thái Nhất bực bội trừng mắt nhìn Đông Vương Công, rất muốn mắng lão một câu: Yên tâm cái con khỉ!

Trong đây người không đáng tin nhất chính là cái lão tâm đen nhà ngươi.

Nếu không phải do ngươi thì mọi người đã chẳng biết chuyện của ta, thậm chí đợi đến khi ta hỏi A Sở thì A Sở mới biết được.

Thái Nhất vẫn luôn nghĩ series "Ta có một người bạn" sẽ không có ai nhận ra. "Làm gì có chuyện đó?

Không có đâu, ta chỉ tới đây uống rượu thôi." Đối mặt với quá nhiều người có mặt ở đây, Thái Nhất trực tiếp từ chối ý định hỏi han.

Nhưng trong lòng không khỏi thầm than, xem ra còn phải bị Hi Hòa ghét thêm một thời gian nữa rồi!

Khổ tâm quá!

Ở một diễn biến khác, theo thời gian trôi qua, đạo trường mà Thông Thiên khai tịch ra nhờ có sự gia trì của các sợi thần liên đại đạo kia mà ngày càng trở nên ổn định.

Quả nhiên thế giới Thông Thiên khai tịch không bàng đại như Hồng Hoang đại địa mà Bàn Cổ đại thần khai tịch lúc trước, chỉ cỡ khoảng một cái Trái Đất là lão dừng lại.

Thế giới như vậy đối với Thông Thiên hiện nay mà nói thì khai tịch không hề khó khăn.

Sau đó theo Thông Thiên thi pháp, từng dãy núi cao mọc lên từ đất bằng, tùy tay vạch một cái trực tiếp vạch đất thành sông, há miệng thở ra một dải thiên hà rủ xuống hóa thành một vùng biển rộng.

Lại há miệng thở ra một hơi trực tiếp quát khí thành phong, đại phong quét qua đại địa, một vùng sinh cơ theo luồng gió đó thổi khắp sơn xuyên đại địa.

Lại chỉ tay một cái, chớp mắt vạn năm, thương hải tang điền, thảm xanh trong nháy mắt thành rừng.

Tuy không có cảnh tượng thần dị như dùng cơ thể hóa thành núi non sông ngòi, lông tóc hóa thành rừng cây hay đôi mắt hóa thành nhật nguyệt, nhưng thủ đoạn Thánh nhân bậc này vẫn khiến người ta thấy mà thần vãng.

Cho đến khi Thông Thiên đưa tay chỉ một cái, từng tòa cung điện mọc lên từ đất bằng.

Thấy vậy, Ngô Sở không nhịn được ngáp một cái đứng dậy nói: "Thông Thiên sư đệ, đệ cứ tiếp tục hoàn thiện đạo trường của mình đi, không có việc gì khác thì chúng ta xin về trước đây, ra ngoài cũng đã được mấy năm rồi." "Đã mấy năm rồi sao?" Thái Nhất ngẩn ra thầm mắng một tiếng, cuối cùng hỏi: "Hỗn Độn không có nhật nguyệt, sao ngươi biết rõ thời gian trôi qua?" Ngô Sở cười nói: "Chỉ vài năm mà thôi, ngươi gấp cái gì?

Huống hồ thời gian đối với những người tu hành như chúng ta mà

nói là thứ rẻ mạt nhất còn gì!" Ngươi thì biết cái quái gì chứ?!

Thái Nhất rất muốn mắng hắn một câu, nhưng nghĩ lại lão lại bất lực ngậm miệng.

Đáng lẽ phải biết từ sớm, theo bọn họ chạy vào chốn Hỗn Độn này xem Thông Thiên khai tịch đạo trường chắc chắn sẽ hao phí rất nhiều thời gian.

Cũng chẳng biết bản tôn và Hi Hòa kia phát triển đến đâu rồi.

Thiện thi của Thái Nhất ở đây vò đầu bứt tai, còn bản tôn của lão thì đang cùng Ác thi và Chấp ngã thi quấn quýt với Hi Hòa ở Phù Tang Thang Cốc.

Thái Nhất thực ra là một vị thần rất trọng sĩ diện, về phương diện tình cảm căn bản không quyết đoán như Đế Tuấn.

Lúc này lão đang lấy danh nghĩa chỉ dạy mọi người tu hành để ở bên Hi Hòa.

Sớm tối ở cùng nhau, "hiểu lầm" lúc trước cũng dần tan biến nhưng Thái Nhất muốn tiến thêm bước nữa lại không biết thực hiện thế nào.

Hi Hòa tuy không còn khinh bỉ lão nữa nhưng đối với lão cũng chỉ là lòng cảm kích chứ không có ý nghĩ nào khác.

Nàng sao dám tưởng tượng Thiên Đế lại nhìn trúng mình?

Thái Nhất rất muốn bày tỏ: Có đấy!

Có đấy!

Nhưng lão lại không dám nói thẳng ra vì sợ nàng biết lão có thể nghe thấy tiếng lòng của nàng.

Hiện giờ Thái Nhất chỉ mong Thiện thi của mình sớm quay về mang theo câu trả lời lão muốn.

Ở phía bên kia, Ngô Sở và mọi người sau khi hỏi rõ phương hướng từ Thông Thiên thì bố trí một tòa truyền tống trận trên đạo trường của lão rồi lên đường trở về.

Bố trí ròng rã mấy chục tòa truyền tống trận, mọi người mới quay lại đại địa Hồng Hoang.

Vừa về tới đại địa Hồng Hoang, Thái Nhất liền trực tiếp cáo từ rời đi.

Thấy Thái Nhất rời đi, Đông Vương Công cũng cáo từ để đi Tây Côn Luân tìm vợ mình buôn chuyện.

Chỉ là điều Đông Vương Công vạn vạn không ngờ tới là Thái Nhất đi rồi quay lại, không làm kinh động bất kỳ ai chỉ đứng từ xa truyền âm cho Ngô Sở để hỏi một vài vấn đề.

Thái Nhất quả nhiên là một vị thần rất trọng sĩ diện, lão vẫn lấy câu "Ta có một người bạn" làm mở đầu để thỉnh giáo Ngô Sở về vấn đề tình cảm. "Ta có một người bạn, hắn gặp chút hiểu lầm với một nữ tử, hiện giờ nữ tử kia không ngừng khinh bỉ nhân phẩm của hắn trong lòng..." Khi nghe thấy câu 'Ta có một người bạn', Ngô Sở rất muốn cười.

Nhưng Ngô Sở cũng biết Thái Nhất là kẻ cực kỳ sĩ diện, nếu lúc này tiếp tục trêu chọc, e rằng sau này hắn sẽ chẳng bao giờ thỉnh giáo mình những vấn đề tương tự nữa.

Khẽ ho một tiếng, Ngô Sở mới hỏi: "Chuyện này chủ yếu phải xem đó là loại hiểu lầm gì?

Nếu là hiểu lầm không gây tổn hại gì lớn thì cứ xin lỗi là được." "Xin lỗi không có tác dụng, ta... người bạn kia của ta cũng đã xin lỗi rồi, nhưng đối phương cảm thấy hắn đang lấy lệ, đang tránh nặng tìm nhẹ, chuyển đổi chủ đề..." "Rốt cuộc là hiểu lầm gì?" Ngô Sở bắt đầu

tò mò. "Thì là...

đối phương nghi ngờ ta, nghi ngờ người bạn kia của ta nhìn trộm nàng..." Được lắm Thái Nhất huynh, chuyện này mà huynh cũng làm ra được à?

Trước đây sao tôi không phát hiện ra huynh còn có sở thích này nhỉ?

Ngô Sở trợn mắt há mồm, cảm giác như nhận thức của mình về Thái Nhất vừa được làm mới. "Huynh thật sự làm vậy sao?" "Không phải ta, là người bạn kia của ta!" "Phải phải, người bạn kia của huynh thật sự làm ra chuyện đó à?" "Thực ra cũng không thể trách hắn, dù sao đó cũng là tình bất tự cấm, hơn nữa đối phương ngồi trong nước, mặt nước hơi nước mịt mờ, hắn lại chưa động dụng pháp nhãn, thực ra nhìn không rõ lắm." "Nói như thể huynh biết rõ lắm vậy." Ngô Sở cười khẽ, rồi nói: "Loại chuyện này xử lý cũng không khó.

Huynh bảo người bạn kia của huynh trực tiếp đi nói rõ với nữ tử đó, rằng đã nhìn thấy hết rồi thì nhất định sẽ chịu trách nhiệm đến cùng, bảo nàng gả cho người bạn đó là xong!

Không những không cần giải thích đó là hiểu lầm, mà còn có thể đánh thẳng vào trọng tâm, đơn giản hóa vấn đề, đây gọi là lấy tiến làm lùi." Lúc này Thái Nhất có chút ngơ ngác, cảm thấy có gì đó sai sai, nhưng ngẫm nghĩ kỹ lại thấy rất có lý.

Đã nhìn trúng đối phương rồi thì còn giải thích làm gì nữa?

Trực tiếp lấy đó làm cái cớ, bày tỏ chịu trách nhiệm đến cùng, sau đó cưới nàng chẳng phải tốt hơn sao?

Chương 740

Thái Nhất vỗ tay cười nói: "Vẫn là A Sở huynh đệ có biện pháp, đa tạ!" "Không đúng, huynh đợi một chút, hiện tại đã qua mấy năm rồi, huynh không tìm hiểu hiện trạng rồi mới nói sao?

Biết đâu người bạn kia của huynh đã có phát triển sâu hơn với nàng rồi thì sao?" "..." Thái Nhất sững lại, đạo: "Huynh đợi một chút, ta hỏi tình hình xem." Rất nhanh, giọng nói của Thái Nhất lại vang lên trong tâm trí Ngô Sở: "Không được, biện pháp đó của huynh không ổn rồi, hiện tại đối phương đã tràn đầy cảm kích đối với ta...

đối với người bạn kia của ta, hiểu lầm trước đó cũng đã kết thúc êm đẹp.

Hơn nữa đối phương luôn cảm thấy người bạn kia của ta là một cường giả không lãng phí tinh lực và thời gian vào chuyện nam nữ thường tình, cho nên..." "Cảm kích?

Huynh lại làm gì nữa rồi?" "Ta... không phải ta, là người bạn kia của ta, hắn dường như luôn chỉ điểm đối phương tu hành, đối phương liền sinh lòng cảm kích với hắn.

Nhưng nữ tử đó lại thấy lạ, tại sao hắn lại đối xử khác biệt với nàng như vậy, thậm chí còn nghĩ có phải người bạn kia của ta vì chuyện trước đó mà áy náy nên mới nghiêm túc chỉ điểm nàng như thế hay không..." Ngô Sở ho khẽ, cảm thấy Thái Nhất thực ra cũng khá biết chơi, căn bản không cần mình chỉ điểm gì.

Cứ theo tình hình này phát triển, nữ thần Hi Hòa e rằng cũng khó lòng thoát khỏi lòng bàn tay của Thái Nhất.

Tiền đề là Đế Tuấn đừng có nhảy ra phá bĩnh, nếu không thì khó nói lắm.

Ngay lúc này, giữa trời đất đột nhiên truyền đến một đạo đại đạo chi âm.

Hóa ra Thường Hi đã sinh nở, Đế Tuấn vui mừng có được mười hai cô con gái, quyết định ba ngày sau tại Thiên đình đại yến tân khách, phổ thiên đồng khánh.

Cùng lúc đó, một phiến Đế Lưu Tương hóa thành mưa ánh sáng, rắc xuống nhân gian.

Lúc này đang là ban đêm, cơn mưa ánh sáng như sao băng đó trong nháy mắt chiếu sáng thế gian.

Một lứa sinh mười hai đứa, lợi hại thật nha!

Ngô Sở thầm cảm thán, rồi cười truyền âm cho Thái Nhất: "Đại ca huynh có được quý nữ, huynh có chuẩn bị đưa nữ thần Hi Hòa đến chúc mừng không?

Huynh đã bày tỏ tâm ý với Hi Hòa nữ thần chưa?

Cẩn thận nàng bị đại ca huynh nhìn trúng đấy, dù sao huynh và đại ca huynh vốn cùng nguồn gốc, người con gái ngay cả huynh cũng rung động, đại ca huynh chắc cũng vậy thôi!" Ngô Sở vẫn không nhịn được nhắc nhở Thái Nhất một câu, dù sao trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, nữ thần Hi Hòa chính là một trong những người vợ của Đế Tuấn.

So với Đế Tuấn, Ngô Sở thực sự thích kết giao với Thái Nhất hơn.

Tuy cả hai đều hào sảng, nhưng tâm cơ của Đế Tuấn nặng hơn Thái Nhất nhiều, Thái Nhất hào mại và trọng nghĩa khí hơn.

Đã như vậy, tại sao không thành toàn cho Thái Nhất chứ?

Thái Nhất sững sờ, hỏi: "Cần phải bày tỏ tâm ý mới được sao?"

Rõ ràng là Thái Nhất hào mại khi đối mặt với vấn đề tình cảm cũng rất chần chừ.

Ngô Sở cười nói: "Tuy không nhất thiết, nhưng huynh phải nghĩ cho kỹ, một khi đại ca huynh nhìn trúng nàng, trực tiếp bày tỏ tâm ý, mà tẩu tử của huynh lại không để ý, vậy thì..." Thái Nhất lập tức cảm thấy đau đầu, nghĩ đến lúc đầu mình và đại ca cùng đến Nguyệt Tinh luận đạo với tẩu tử Thường Hi, đại ca đối với Thường Hi đủ kiểu ân cần, hoàn toàn không đếm xỉa đến cảm thụ của hắn. "Biết rồi, để ta nghĩ thêm đã!" Ngưng một chút, Thái Nhất lại nói: "Huynh vẫn chưa nói cho ta biết chuyện người bạn kia của ta nên giải quyết thế nào!" Ngô Sở mỉm cười, quyết định trêu chọc hắn, liền nói: "Chuyện của người bạn đó của huynh thực ra không cần quá gấp gáp, cứ theo trình tự mà làm, nữ tử đó sẽ từ cảm kích dần phát triển thành sùng bái, rồi đến ái mộ thôi, chỉ là cần chút thời gian." Thái Nhất nghe vậy cảm thấy cạn lời, quan trọng là hiện tại không có thời gian!

Tuy có thể không đưa Hi Hòa cùng đến Thiên đình, nhưng hắn nghĩ đến việc trước đó mình chính là vì tâm động cảm ứng với Hi Hòa mới chạy đến Phù Tang Thang Cốc.

Nếu đại ca cũng đột nhiên nảy sinh cảm ứng với nàng thì sao?

Lại nghĩ đến lời Ngô Sở nói trước đó, người con gái ngay cả mình cũng rung động thì đại ca chắc chắn cũng sẽ rung động.

Nếu không giải quyết chuyện này, tương lai một khi đại ca gặp nàng sẽ có biến số.

Ai biết đại ca có một lần nữa mặc kệ cảm thụ của hắn hay không? "Vậy có cách nào đẩy nhanh tiến trình này không?" "Có chứ!

Ví dụ như nhập mộng, ở trong mơ tỏ tình với nàng, như vậy nàng sẽ nghĩ mình chỉ đang nằm mơ, rồi tự nghi ngờ ngày nhớ đêm mong..." "A Sở huynh đệ, tại sao ý tưởng của huynh lúc nào cũng kỳ

lạ như vậy?

Có phải mấy vị nương tử của huynh đều bị huynh cưa đổ theo cách này không?" "Haha...

Huynh nghĩ ta cần dùng đến thủ đoạn này sao?

Vậy thì huynh quá coi thường ta rồi.

Loại người như ta toàn là các nàng tự chủ động theo đuổi ta đấy chứ." "..." Thái Nhất cảm thấy có gì đó không ổn, cảm giác như bị hắn khoe mẽ vào mặt.

Tuy rất muốn phản bác nhưng hắn lại không biết phản bác thế nào.

Tình cảm của Ngô Sở và bốn vị thê tử, nổi tiếng nhất không gì bằng hắn và Hậu Thổ.

Truyền ngôn giữa Ngô Sở và Hậu Thổ đúng là Hậu Thổ đã gõ ngất hắn rồi khiêng về.

Khi đó tình cảm nam nữ của Vu tộc phát triển đơn giản thô bạo như vậy đấy.

Những chuyện này Thái Nhất cũng từng nghe qua.

Ở phía bên kia, tại Phù Tang Thang Cốc, sau khi nhận được truyền âm của Thiện thân, trong lòng Thái Nhất có chút thấp thỏm.

Nghĩ đến việc phải đi bày tỏ tâm ý với Hi Hòa, mặt hắn cứ nóng bừng lên.

Lúc này, Ác thân trong tâm trí hắn lại quấy phá, mình đường đường là Phương Đông Thiên Đế, Đông Hoàng Thái Nhất, cự phách của Yêu tộc, vậy mà lại phải đi bày tỏ ái ý với một tiểu nữ oa, thật nực cười.

Còn Chấp ngã thân thì bày tỏ: "A Sở huynh đệ nói không sai!

Nếu đại ca biết đến sự tồn tại của nàng, tưởng chúng ta không hứng thú, rồi không màng cảm thụ của chúng ta mà cưới nàng, thì chúng ta biết kêu oan với ai?

Chẳng lẽ lại đi đánh nhau với đại ca một trận?" Ác thân nghe vậy lại nói: "Vậy thì dứt khoát bắt nàng về phòng cho xong, lề mề chậm chạp thế này thì ra thể thống gì?" Chấp ngã thân nghe xong khẽ hừ: "Ngươi là đồ ác nhân, chỉ biết làm mấy chuyện sát phong cảnh, ngươi hiểu thế nào là yêu không?

Không hiểu thì biến sang một bên!" Hai đại phân thân trong thức hải của hắn cãi nhau chí tử, bản tôn chân ngã của hắn thì hoàn toàn bất động, lẳng lặng nghe chúng tranh luận.

Rất nhanh, Thiện thân đã trở về, ba đại phân thân trong thức hải tranh luận không thôi.

Cuối cùng bản tôn quyết định, chuyện đi bày tỏ tâm ý giao cho Ác thân vậy!

Nếu Ác thân làm chuyện gì quá đáng thì mọi người hãy ngăn lại.

Lúc này, trong tiên các phía trên Thang Cốc, mọi người cũng nghe thấy đại đạo truyền âm của Đế Tuấn.

Sau đó lần lượt nhìn về phía các lâu nơi Thái Nhất đang ở, dù sao Thái Nhất cũng là đệ đệ của Thiên Đế Đế Tuấn, ca ca có hỉ sự, làm đệ đệ chắc chắn phải về chúc mừng một phen.

Nữ thần Hi Hòa nghĩ đến chuyện này, trong lòng ít nhiều cũng có chút thất lạc, đôi mắt nhìn về phía tòa các lâu đó rõ ràng mang theo vẻ 'sắp phải biệt ly'.

Ngay khi nàng đang nghĩ như vậy, hình bóng của Thái Nhất hiện ra bên cạnh, sau đó nàng cảm thấy eo thon của mình bị đối phương ôm lấy, biến mất tại chỗ.

Trên không trung tiên các chỉ để lại một giọng nói của Thái Nhất: "Đại ca có quý nữ, bản hoàng phải về Thiên đình chúc mừng đại ca, chuyện chỉ điểm mọi người tu hành đến đây là kết thúc!

Chương 741

Còn Hi Hòa, bản hoàng đưa đi trước, các vị đừng nhớ mong." Phía dưới tiên các, mọi người nghe vậy đưa mắt nhìn nhau.

Chẳng lẽ vị Phương Đông Thiên Đế này muốn đưa Hi Hòa lên trời sao?

Có kẻ không hiểu, cũng có kẻ hâm mộ.

Có thể được Đông Hoàng tiền bối yêu thích, nữ tử này chắc chắn một bước lên mây! "Đông Hoàng tiền bối, ta, ta..." Bị Thái Nhất bế trong lòng, Hi Hòa có chút luống cuống, có chút mờ mịt, trái tim nhỏ bé đập loạn như hươu chạy, suýt chút nữa vọt lên tận cổ họng.

Lúc này, Thái Nhất ra vẻ cực ngầu, nói: "Nữ nhân này, ngoan ngoãn nghe bản hoàng nói, từ bây giờ nàng chính là người phụ nữ của bản hoàng.

Bất kể nàng có nguyện ý hay không cũng đều không thay đổi được sự thật này, nàng có hiểu không?" "..." Một Thái Nhất bá đạo lãnh khốc như vậy là điều Hi Hòa chưa từng thấy qua.

Nàng thậm chí có chút nghi ngờ Thái Nhất có phải đã đổi người rồi không, vị Đông Hoàng tiền bối ôn hòa đáng kính trước kia đâu rồi?

Tại sao hắn lại biến thành bộ dạng ác thần như lúc đầu?

Thiện thân và Chấp ngã thân vốn định ngăn cản Ác thân tiếp tục làm khó Hi Hòa, nhưng lúc này thấy bộ dạng ngẩn ngơ không nói nên lời của nàng cũng không nhịn được mà dừng lại. "Nàng không nói lời nào nghĩa là nàng đồng ý rồi." Ác thân mang vẻ mặt hung ác, "Đã như vậy, bản hoàng cần đóng dấu lên người nàng!" Hắn nói xong, nâng lấy khuôn mặt phấn hồng đang đỏ bừng của Hi Hòa, đôi môi ấn mạnh

xuống làn môi mềm mại như cánh hoa của nàng.

Thiện thân thấy vậy liền trực tiếp ngăn cản Ác thân, ác niệm bị áp chế, thiện niệm trỗi dậy.

Kết quả liền phát hiện ra nữ thần Hi Hòa thẹn đỏ mặt, đôi mắt nhắm nghiền, lông mi khẽ run nhưng dường như không hề cự tuyệt sự xâm phạm của hắn.

Ác thân trong thức hải hừ lạnh: "Chỉ là một nữ tử phàm trần thôi mà, bản hoàng đích thân xuất mã, chẳng lẽ không dễ như trở bàn tay?

Còn cần phải đi hỏi tên kia làm gì?" Bản tôn thấy vậy, trực tiếp thu hết những ác niệm, thiện niệm, chấp niệm này lại, sau đó buông nữ thần Hi Hòa ra, nói: "Bây giờ nàng có gì muốn nói với ta không?

Nếu nàng có nguyện vọng gì thì có thể nói cho ta biết, vì chúng ta đã như vậy rồi, mọi nguyện vọng của nàng ta đều sẵn lòng thực hiện cho nàng..." "Tiền bối, ngài, ta..." "Nàng có thể gọi ta là Thái Nhất, đây chính là tâm ý của ta đối với nàng, ngay từ cái nhìn đầu tiên thấy nàng, ta đã bị nàng thu hút và thích nàng rồi." Có màn cưỡng hôn của Ác thân làm bước đệm, việc Thái Nhất bày tỏ tâm ý trở nên đơn giản và táo bạo hơn nhiều, tuy mặt hắn vẫn nóng ran. "Ta, ta không biết." Hi Hòa lúc này vẫn còn hơi mộng mị, tình yêu đến quá nhanh khiến nàng không kịp trở tay. "Không biết cũng không sao, nàng có thể từ từ suy nghĩ.

Bây giờ ta đưa nàng đi gặp đại ca và đại tẩu của ta, còn cả những đứa cháu gái nhỏ chưa gặp mặt nữa." Không đợi Hi Hòa phản đối, Thái Nhất đã bế nàng, trong chớp mắt đã trở về Thiên đình.

Khi các tiên thần trên Thiên đình thấy Thái Nhất bế một nữ tử áo đỏ xuất hiện, ai nấy đều ngạc nhiên.

Thế là Thái Nhất đổi từ bế sang dắt tay, Hi Hòa thì cúi đầu, không

dám đối diện với những ánh mắt kỳ quái của mọi người.

Lúc này nàng vẫn còn đang choáng váng, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tại sao Đông Hoàng tiền bối lại biến thành như vậy?

Tại sao tiền bối lại nói những lời đó với nàng?

Tại sao Thiên Đế đường đường lại thích một nữ tử phàm trần như nàng?

Mọi thứ đối với nàng đều không thể hiểu nổi.

Cho đến khi Thái Nhất dắt nàng gặp được Đế Tuấn đang nhìn một hàng tã lót cười ngây ngô.

Khi Đế Tuấn thấy Hi Hòa bị Thái Nhất dắt tay, đôi mắt cũng sáng lên, sau đó nhìn Thái Nhất một cái, cười đạo: "Ta còn tưởng đệ chỉ một lòng cầu đạo thôi chứ!" Lúc này Thái Nhất đã nhìn thấy tia sáng lướt qua trong mắt đại ca, thầm nghĩ quả nhiên bị A Sở huynh đệ đoán trúng, đại ca nhìn thấy Hi Hòa cũng có cảm giác giống như hắn.

Thế là hắn nói: "Đó chẳng qua là vì chưa gặp được người con gái khiến đệ rung động mà thôi.

Nàng tên là Hi Hòa, là người phụ nữ đệ đã nhìn trúng, đến từ Hi Hòa tộc ở Phù Tang..." ...

Trong lúc Thái Nhất đang khoe Hi Hòa với Đế Tuấn, Ngô Sở ở trong phòng cùng Hồ Tổ tỷ tỷ và Tiểu Thư tỷ luyện thể.

Sau một phiên tu hành kết thúc, Ngô Sở mới kể chuyện của Thái Nhất cho họ nghe.

Nghe Ngô Sở kể về chuỗi chuyện 'Ta có một người bạn' của Thái Nhất, hai nữ nhân đang nằm trong lòng hắn nghỉ ngơi giữa chừng cũng không nhịn được mà cười liên hồi. "Thái Nhất đạo hữu nói như

vậy rõ ràng là không muốn huynh biết, thậm chí là muốn huynh giữ bí mật, huynh cứ thế nói ra thật sự ổn chứ?" Tiểu Thư tỷ hỏi. "Đây gọi là một mình vui không bằng mọi người cùng vui, huống hồ hai nàng cũng đâu phải người ngoài!" Ngô Sở không hề cảm thấy xấu hổ, ngược lại còn có chút đắc ý.

Cuối cùng nói: "Hai ngày nữa chúng ta lên Thiên đình ăn tiệc lớn đi!

Chắc hẳn Đế Tuấn đạo hữu có được quý nữ nên đang rất vui vẻ." Khóe miệng hắn nở nụ cười, ai không biết còn tưởng hắn đang vui mừng thay cho Đế Tuấn!

Nào ngờ Ngô Sở chỉ muốn đi xem khi Đế Tuấn phát hiện nữ tử Thái Nhất mang về cũng khiến hắn rung động thì tâm tình của hắn sẽ thế nào.

Đó chính là một trong những người vợ của Đế Tuấn trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, mẹ của các mặt trời - Hi Hòa đấy!

Ba ngày sau, Thiên đình đại yến tân khách, các tiên thần tụ hội.

Ngoại trừ các vị Thánh nhân, những kẻ có máu mặt khác gần như đều đã đến đông đủ.

Khi mọi người thấy Đông Hoàng Thái Nhất dẫn theo một nữ tử áo đỏ bên cạnh, ai nấy đều tò mò.

Chẳng lẽ nữ tử này là đạo lữ mà Thái Nhất đã chọn?

Nhưng khi thấy tu vi thấp kém của nàng, họ lại có chút không chắc chắn.

Đông Hoàng Thái Nhất đường đường chính chính, lại nhìn trúng một nữ tử tu vi thấp như vậy sao?

Thập nhị Tổ Vu cũng đến, còn dẫn theo một số Đại Vu mạnh mẽ

trong tộc.

Họ cũng tò mò chuyện này, còn truyền âm cho Ngô Sở: "A Sở huynh đệ, nữ tử áo đỏ kia là thần thánh phương nào, đệ có biết không?

Cái tên Thái Nhất đó vậy mà cũng biết thích nữ tử..." Nói cái gì vậy không biết?

Ngô Sở bật cười.

Người truyền âm chính là thanh niên Chúc Dung nhanh mồm nhanh miệng, hồn hóng hớt của gã này lại bắt đầu bùng cháy dữ dội.

Ở thế giới này, Vu tộc và Yêu tộc chưa khai chiến, mọi người hiện tại đều khá rảnh rỗi, không cần vì tương lai của Vu tộc mà lo bạc đầu, sống đều rất thoải mái.

Ngày thường ngoại trừ tu hành ra cũng chẳng có việc gì khác.

Việc nhà của Vu tộc đa số đều giao cho các Đại Vu khác quản lý, các Tổ Vu bọn họ thường chỉ quản những việc đại sự không thể quyết định được trong tộc.

Nhưng những chuyện đại sự như vậy thực sự là ít đến đáng thương.

Chương 742

Con người một khi quá vô liêu sẽ luôn thích một chút giải trí hóng hớt, Vu cũng không ngoại lệ.

Ngô Sở cười khẽ, nói: "Chuyện này huynh đi hỏi Phương Nam Thiên Đế là tốt nhất, hắn chắc chắn rõ hơn.

Theo đệ được biết, nữ tử đó chắc là đến từ Phù Tang nhân tộc." "Phù Tang?

Vậy đúng là nên hỏi Thiếu Dương đạo hữu, nơi đó là đạo trường của hắn." Kết quả không bao lâu sau liền nghe thấy bên phía Đông Vương Công truyền đến một tràng cười lớn ha hả.

Chỉ có điều trong bữa tiệc huyên náo này, tiếng cười như vậy chẳng hề đột ngột.

Mọi người vừa ăn tiệc vừa đàm tiếu, thỉnh thoảng sẽ vang lên một tràng cười sảng khoái.

Đây là phong cách của sinh linh Hồng Hoang, gặp mặt là cứ phải cười sảng khoái một trận cái đã.

Ai mà không cười ngược lại sẽ khiến người ta cảm thấy đối phương không chào đón mình.

Điều này cũng tạo thành một quy tắc ngầm là gặp người không có việc gì cũng cười ba tiếng.

Trong lúc mọi người đang bàn tán về Hi Hòa, Thái Nhất cũng đang bí mật giới thiệu với Hi Hòa về các đại năng có mặt tại đây: "Trong số tiên thần có mặt, nàng chỉ cần chú ý một vài người là được.

Đứng đầu chính là cái tên đang ngồi ở giữa mọi người, bên cạnh có ba nữ tử, đó là đại sư huynh của toàn bộ Huyền môn, đệ tử thân

truyền của Đạo Tổ, người sáng lập Đệ Nhất Học Viện, người khởi xướng nhân nghĩa lễ trí tín, cũng là công thần lớn nhất giúp chúng ta thống nhất vạn tộc Hồng Hoang một cách thuận lợi..." Thái Nhất nói như vậy là vì nhờ có mối quan hệ với Ngô Sở, họ và các Tổ Vu mới trở thành bạn bè, nên Yêu tộc và Vu tộc mới có thể hòa khí như hiện nay.

Ngô Sở có rất nhiều danh hiệu, nghe thôi đã thấy đáng sợ, Hi Hòa vốn tưởng một người như vậy sẽ là một lão đạo sĩ, không ngờ đối phương trông lại trẻ trung và tùy hòa như thế.

Tiếp đó, Thái Nhất lại giới thiệu cho nàng mấy vị thê tử của Ngô Sở, cùng với Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, còn cả Thập nhị Tổ Vu nữa...

Sau khi giới thiệu xong, Thái Nhất dắt nàng đi về phía bọn người Ngô Sở, giới thiệu Hi Hòa với mọi người, cuối cùng nói: "Thời gian tới, ta định thành thân với Hi Hòa, mọi người đừng quên mang quà đến chúc mừng chúng ta nhé!" Các Tổ Vu nghe vậy liền ồ lên trêu chọc, trong đại điện càng thêm náo nhiệt.

Cho đến khi Đế Tuấn và Thường Hi cùng một nhóm tiên thị bồng các bé sơ sinh đi ra, cảm ơn mọi người đã đến, đồng thời để mọi người nhìn mười hai vị công chúa của Thiên đình bọn họ.

Cộng Công truyền âm giữa họ: "Một lứa mười hai đứa, thật giỏi sinh nha!

Vu tộc chúng ta một lứa nhiều nhất mới có năm đứa, không so được, không so được..." "..." Ngô Sở khi nghe thấy lời này khá là cạn lời, có thể so sánh như vậy sao?

Lắc đầu, Ngô Sở đứng dậy, cùng ba người vợ tiến lên chúc mừng và lấy ra mười hai chiếc khóa trường mệnh tặng cho mười hai bé gái sơ sinh đó.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng trên người mười hai bé gái này đều bị thi triển chướng nhãn pháp, bản thể của họ có lẽ không phải nhân hình, có lẽ thật sự là mười hai chú thỏ ngọc.

Truyền thuyết nói bản thể của Thường Hi cũng là Thỏ Ngọc Thái Âm, nhưng người biết chắc chỉ có Đế Tuấn.

Ngô Sở cũng không tiện trước mặt Đế Tuấn và Thường Hi mà trực tiếp phá bỏ chướng nhãn pháp người ta đã bố trí, làm như vậy thì quá mất mặt, sẽ kết thù mất. "Đây là khóa trường mệnh do chúng ta dùng ngọc thạch luyện chế, cứ xem như đồ chơi cho các bé đi!" Ngô Sở vừa nói vừa đưa khóa trường mệnh cho ba người vợ.

Tiểu Nguyệt Linh vì là Trù Thần của Thiên đình nên lúc này đang ở hậu đình chỉ huy thuộc hạ chuẩn bị mỹ thực cho mọi người.

Tiểu Thư tỷ và hai người kia đeo những chiếc khóa trường mệnh này vào cổ các bé gái, đây đều là những cực phẩm linh bảo do họ luyện chế, công năng chỉ có một tác dụng phòng hộ duy nhất.

Tuy chỉ là linh bảo hậu thiên, công năng đơn nhất nhưng lại có thể tự động chống đỡ một số công kích, ngay cả đối mặt với cường giả Trảm Thi cảnh cũng có thể chống đỡ vài chiêu.

Cuối cùng, Ngô Sở lại xách ra một chiếc túi lớn, cười nói: "Đây là một số đồ chơi nhỏ ta phát minh ra, có thể cho các bé chơi..." Trong túi đó có khối rubik, có khối gỗ xếp hình, có trò chơi ghép hình, cờ nhảy, cờ cá ngựa...

Tuy nhìn có vẻ bình thường nhưng đoán chừng không đứa trẻ nào là không thích.

Sau khi bọn người Ngô Sở tặng quà xong, mọi người cũng bắt đầu tặng quà theo.

Chẳng mấy chốc các loại lễ vật đã chất thành một đống lớn.

Thái Nhất bí mật cười gian với Hi Hòa: "Thấy chưa, đến ngày đại hôn của nàng và ta, cũng có thể như bây giờ, thu được một đống quà đấy..." Hi Hòa thẹn đỏ mặt, lí nhí không nói nên lời, rất muốn nói không cần đâu nhưng lại sợ hắn hiểu lầm.

Chỉ vỏn vẹn ba ngày, nàng vẫn còn hơi váng đầu nhưng cũng không khước từ sự gần gũi của Thái Nhất đối với nàng.

Nói câu hơi khó nghe, Thái Nhất thích nàng, gần gũi nàng, đó là vinh hạnh của nàng.

Từ những ánh mắt kỳ quái của mọi người nàng có thể nhìn ra, trong mắt họ nàng không xứng với Thái Nhất.

Đương nhiên chính nàng cũng nghĩ như vậy.

Có điều nàng không đến mức máu chó vì thấy mình không xứng mà từ chối Thái Nhất.

Đã được Thiên Đế nhìn trúng, tại sao phải từ chối chứ?

Đó chẳng phải là ngu sao?

Còn về cái nhìn của người khác... nàng cảm thấy chính mình dù có nỗ lực thế nào muốn đuổi kịp người đàn ông bên cạnh này, đoán chừng cả đời cũng không thể.

Cho nên cái nhìn của người khác cứ mặc kệ đi thì hơn. ...

Ở một phía khác, sau khi bọn người Ngô Sở lui về chỗ ngồi, Tiểu Hồ Ly liền truyền âm cho Ngô Sở: "A Sở ca, chúng ta cũng sinh một đứa bé đi!

Những nhóc tì kia trông đáng yêu quá." Nói đoạn, nàng lại truyền âm với Hậu Thổ Tiểu Thư tỷ và Hồ Tổ tỷ tỷ: "Hai vị tỷ tỷ, các tỷ thấy có đúng không?" Hồ Tổ tỷ tỷ nhìn Tiểu Thư tỷ, cuối cùng lắc đầu: "Muội muốn có con thì cứ sinh đi!

Ta là tổ của Thanh Khâu, tất cả hồ ly ở Thanh Khâu đều là con của ta." Nàng nói rồi nhìn Ngô Sở, truyền âm đạo: "Phu quân sẽ không trách thiếp chứ?" Lời của Thanh Khâu Ly thực ra Ngô Sở có thể hiểu được, cho nên hắn lắc đầu nói: "Thực ra con cái chỉ là bản năng tạo ra để kéo dài huyết mạch của sinh vật mà thôi.

Chúng ta đều là những kẻ vĩnh sinh, cho nên có cũng được, không có cũng chẳng sao, không cần cưỡng cầu." Hậu Thổ Tiểu Thư tỷ nghe vậy cũng dần thở phào nhẹ nhõm, suy nghĩ của nàng thực ra cũng giống như Thanh Khâu Ly.

Những người ở Hậu Thổ bộ lạc đều được coi là con dân của nàng, thậm chí còn hơn thế, họ đều được coi là hậu duệ của nàng.

Cả Hồ Tổ tỷ tỷ và Hậu Thổ Tiểu Thư tỷ đều vướng bận chuyện này, Tiểu Hồ Ly thì không, nàng không cần phải đối xử bình đẳng với cả tộc hồ ly, nàng có thể có sự thiên vị, nhưng họ thì không được.

Đối với một người trường sinh bất tử, Ngô Sở cũng không quan tâm mình có hậu duệ hay không, hơn nữa hắn còn có nhiều đệ tử như vậy.

Về mặt tình cảm, những đệ tử này và hậu duệ của hắn thực ra cũng chẳng có gì khác biệt.

Nhưng Tiểu Hồ Ly lại không nghĩ như vậy.

Thế là sau khi yến tiệc kết thúc, Tiểu Hồ Ly liền tìm đến Tiểu Nguyệt Linh, nói với Tiểu Nguyệt Linh chuyện này và hỏi Tiểu Nguyệt Linh có hứng thú cùng nàng sinh một đứa nhỏ không?

Nếu có hứng thú thì có thể cùng đi tìm Nữ Oa tỷ tỷ, tỷ ấy chắc chắn có cách.

Tiểu Nguyệt Linh gãi đầu nói: "Chuyện này quan trọng lắm sao?

Đệ thấy đệ vẫn còn là một đứa trẻ mà!

Chương 743

Hơn nữa lời này của tỷ có chút gây hiểu lầm, có sinh thì cũng là sinh với A Sở ca chứ..." Tiểu Hồ Ly nghe vậy sững người, cuối cùng không khỏi trừng to mắt: "Tiểu Nguyệt Linh, đệ có chút liêm sỉ nào không vậy?

Ngay cả đệ cũng dám nói mình vẫn còn là một đứa trẻ?

Đệ nói xem đệ đã sống bao nhiêu năm tháng rồi?

Tuổi tác chắc còn lớn hơn cả ta ấy chứ!" "Không thể nào!

Tỷ chắc chắn lớn tuổi hơn đệ, không tin tỷ đi hỏi A Sở ca mà xem." "Cái tên này, thật không biết xấu hổ, vậy mà vẫn coi mình là trẻ con." "Trong mắt A Sở ca, đệ lúc nào cũng là trẻ con cả!

Không tin tỷ hỏi A Sở ca đi." Cũng may hai người đang dùng thần thức truyền âm, nếu không đã khiến một đám người cười lăn lộn rồi.

Khi Ngô Sở cùng họ luyện thể, Tiểu Hồ Ly lại nhắc lại chuyện cũ, Ngô Sở mới hiểu ra khi sự chú ý của phụ nữ đã chuyển sang việc gì đó thì họ chấp nhất đến mức nào.

Tiểu Nguyệt Linh chấp nhất vào việc mình vẫn là trẻ con, còn Tiểu Hồ Ly lại chấp nhất vào việc sinh con.

Tuy đối với việc Tiểu Nguyệt Linh cứ khăng khăng mình vẫn là trẻ con Ngô Sở thấy có chút quá đáng, nhưng hắn cũng không ngu ngốc đến mức vạch trần ảo tưởng của nàng.

Nàng nghĩ như vậy chắc chỉ muốn nhận được sự che chở nhiều hơn từ hắn mà thôi.

Nhưng đối với những người tu hành như họ, bế quan một cái là mấy vạn năm, mấy chục vạn năm, thậm chí lần lâu nhất là hơn trăm

Nguyên hội, ai mà dễ dàng chịu nổi chứ!

Nếu họ không phải là những kẻ trường sinh thì có lẽ đã sớm xanh cỏ rồi.

Đối với sự chấp nhất của Tiểu Hồ Ly, Ngô Sở khuyên: "Chuyện sinh con thực ra hoàn toàn không nên cưỡng cầu.

Hơn nữa tu vi của nàng cũng chưa tới cực cảnh, một khi có con tinh lực của nàng sẽ bị phân tán, tu vi tất nhiên sẽ đình trệ.

Cho nên hoàn toàn không cần gấp gáp, chờ đến ngày tu vi của nàng thực sự không thể thăng tiến thêm được nữa thì hãy nghĩ đến chuyện này cũng chưa muộn." Khi Tiểu Hồ Ly nghe theo lời khuyên của hắn, không còn vướng bận chuyện này nữa, Ngô Sở thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này hắn mới nhận ra trong tiềm thức của mình dường như cũng không muốn có con cho lắm.

Phát hiện này khiến hắn thấy mình có lẽ hơi ích kỷ.

Nhận ra sai lầm của bản thân, Ngô Sở bắt đầu tự phản tỉnh.

Nhưng lời đã nói ra rồi, bây giờ lập tức chạy đi đổi ý thì có chút tự vả vào mặt mình, cho nên hắn nhịn lại.

Hơn nữa những gì hắn nói trước đó cũng không có vấn đề gì, tuy Tiểu Hồ Ly muốn chứng đạo gần như là không thể, nhưng trảm ra đệ tam thi thì vấn đề không lớn.

Đối với Tiểu Hồ Ly mà nói đây là một quá trình rèn luyện bền bỉ, sớm muộn gì cũng mài ra được. ...

Vài tháng sau, Thiên đình lại truyền tới tin tức, Thái Nhất và Hi Hòa sắp thành thân.

Đại hôn của Thái Nhất và Hi Hòa, quy mô đó, sự hoành tráng đó so

với lúc Đế Tuấn và Thường Hi kết hôn thì lớn hơn rất nhiều.

Hồi đó khi Đế Tuấn kết hôn, hiện trường hôn lễ còn ở trên Thái Dương Tinh.

So với bây giờ, lúc đó họ có thể nói đều là những thiếu niên thanh xuân ngây ngô.

Khi đó giữa ba tộc vẫn chưa bắt đầu đánh nhau...

Nghĩ lại mới thấy đó đã là chuyện từ rất lâu rồi.

Mà giờ đây hai anh em quân lâm thiên hạ, thống nhất Hồng Hoang, thành tựu bá nghiệp thiên cổ.

Nhìn Thái Nhất cùng Hi Hòa bái đường thành thân; nhìn Đế Tuấn và Thường Hi với tư cách đại ca đại tẩu đóng vai cao đường của họ; nhìn những khuôn mặt quen thuộc xung quanh...

Nhìn bức tranh Hồng Hoang chịu ảnh hưởng của mình mà trở nên khác biệt này, Ngô Sở nâng chén rượu lên, thầm nghĩ thật sự nên kính chính mình một chén! ...

Thời gian trôi mau, vạn năm thoáng chốc vụt qua.

Ngay khi năm vị Thánh nhân mới chuẩn bị giảng đạo trong Hỗn Độn, Hồng Vân cuối cùng cũng không nhịn được mà bước ra bước đó, chuẩn bị chứng đạo.

Trên Kiến Mộc, trước Hỏa Vân Cung, Hồng Vân đem Tam thi dung nhập vào bản thân, rồi dùng đạo của mình liên kết với trời đất.

Tức thì một luồng khí tức khổng lồ trong cháy mắt bao trùm Hồng Hoang.

Sát na, mây đỏ cuồn cuộn như triều dâng, trên không trung xếp thành từng đợt sóng đỏ.

Ánh đỏ mênh mông vạn dặm, thần uy hừng hực áp đảo tám

phương.

Trên đỉnh thần mộc, Ngô Sở ngẩng đầu nhìn lên ngọn Kiến Mộc, đôi kiếm mày khẽ nhíu lại.

Nếu nói Nữ Oa và Thái Thượng chứng đạo hắn không một chút lo lắng, thì Hồng Vân chứng đạo hắn lại không ngăn nổi nỗi ưu lo trong lòng.

Dù sao trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, Hồng Vân đến cái mạng nhỏ còn không giữ được, nói gì đến chuyện chứng đạo.

Đạo nhân thiện của Hồng Vân vẫn là do đạo của hắn diễn sinh ra.

Phương pháp chứng đạo của Hồng Vân tuy không phải do hắn chỉ điểm nhưng Hồng Vân cũng đã từng trò chuyện với hắn.

Tuy nhiên, Tam thi hợp nhất, tu vi tuy đột nhiên tăng trưởng gấp bội nhưng muốn phá vỡ gông xiềng cuối cùng để đạt được quả vị Thánh nhân vẫn còn thiếu chút lực.

Thế là Hồng Vân đành phải lập giáo: "Thiên đạo tại thượng, ta Hồng Vân nay lập Nho giáo, giáo hóa chúng sinh lấy nhân thiện làm gốc.

Nho giả, là điều con người cần, nhân thiện, là điều chúng sinh cần..." Chữ 'Nho' này tự nhiên là do Ngô Sở tạo ra.

Trong lịch sử của An Lạc, Nho có nghĩa là 'nhu' (mềm mỏng), là danh xưng của thuật sĩ, ban đầu chỉ những nhân tài tinh thông nghi lễ tang ma.

Nó không có quan hệ quá lớn với Nho gia sau này.

Ở đây Ngô Sở trực tiếp bê chữ này sang dùng luôn, dù sao nhân nghĩa lễ trí tín đều đã dùng rồi, cũng không thiếu chữ này.

Cùng với việc Hồng Vân sáng lập Nho giáo, Thiên đạo cũng rất nể

mặt mà ban cho hắn một vùng biển công đức lớn lao.

Chỉ đáng tiếc Hồng Vân là kẻ nghèo rớt mùng tơi, ngoại trừ một chiếc Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô ra thì chẳng còn linh bảo nào tốt.

Không giống bọn Thái Thượng có chí bảo dùng để trấn áp giáo vận.

Ngay cả cặp huynh đệ phương Tây kia cũng có Thập Nhị Phẩm Bạch Liên, có Thất Bảo Diệu Thụ, còn hắn chỉ có mỗi chiếc hồ lô đỏ là ra hồn.

May mà Nho giáo có thể thu nhận môn đồ rộng rãi, có thể dùng đông đảo môn đồ để trấn áp giáo vận.

Chương 744

Nho giáo lấy nhân làm gốc, cũng không cần lo lắng sẽ giống như Tiệt giáo trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, thu nhận cả những kẻ không ra gì.

Đến đây, tất cả những người từng sở hữu Hồng Mông Tử Khí đều đã chứng đạo thành công.

Mây đỏ ngút ngàn, ráng vàng rực trời.

Theo luồng công đức kim quang hạ xuống, đột nhiên giữa không trung phân ra làm hai, ít nhất có tới hai ba thành công đức trút xuống phương hướng của Ngô Sở.

Ngô Sở thấy vậy, không khỏi ngây người, sau đó khóe miệng khẽ nhếch lên, thản nhiên nhận lấy.

Tiếp đó, trước cung Hỏa Hồng, một luồng uy nghiêm bàng đại quét ngang đại địa Hồng Hoang.

Tất cả sinh linh vào lúc này đều hướng về phương hướng đó mà khom người bái lạy, từ những kẻ cường đại như anh em Đế Tuấn, Thái Nhất, đến Phục Hy, Trấn Nguyên Tử, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu... ngay cả Ngô Sở cũng không ngoại lệ. "Bái kiến Hồng Vân Thánh nhân!" "Bái kiến Hồng Vân Thánh nhân!" Thiên địa Hồng Hoang tràn ngập trong những tiếng hô vang dội ấy. "Ta sẽ khai tịch đạo trường tại hỗn độn ngoài cõi, kẻ hữu duyên đều có thể đến xem!" Dứt lời, Hồng Vân thu liễm khí thế bàng đại, ngửa đầu cười lớn.

Mọi u ám trước đó, sự thiếu hụt lòng tin đối với việc chứng đạo, tâm trạng lo âu được mất, giờ đây đều đã quét sạch sành sanh.

Bóng dáng tiêu sái năm xưa lại xuất hiện. "Lão ca, chúc mừng

huynh!" Thấy Hồng Vân bay về phía đỉnh Thần Mộc, Ngô Sở bước tới nghênh đón, cười chắp tay.

Hồng Vân tiến lên, trao cho Ngô Sở một cái ôm thật chặt: "Hiền đệ, đa tạ đệ!" Tuy Ngô Sở không nói ra nhiều việc mình đã làm cho Hồng Vân, nhưng Hồng Vân ít nhiều cũng cảm nhận được.

Thậm chí ngay cả chuyện về Hồng Mông Tử Khí, tuy Ngô Sở chưa bao giờ nhắc tới, nhưng lúc này Hồng Vân đã có chút ngộ ra.

Tương lai có vô vàn khả năng, nhưng quá khứ chỉ có một.

Vào khoảnh khắc vừa thành Thánh, Hồng Vân đã cảm nhận được tất cả.

Thực ra trước đây y cũng có linh cảm, chỉ là Hồng Mông Tử Khí quá mức trân quý, y không dám nghĩ sâu, càng nghĩ càng thấy nặng nề.

Có những kẻ nợ người khác quá nhiều sẽ mong người đó chết đi.

Nhưng Hồng Vân không phải hạng người ấy, nợ càng nhiều, y càng thấy lòng nặng trĩu, sợ không thể báo đáp, sợ phụ lòng kỳ vọng.

Ngô Sở vẫn chưa biết Hồng Vân đã ngộ ra, chỉ cười nói: "Tạ ta làm gì?

Huynh có được ngày hôm nay, có thể chứng đạo thành công, đó đều là điều huynh xứng đáng có được, là vận may của huynh." Hồng Vân cười đáp: "Những gì hiền đệ làm cho huynh, huynh đều đã biết rõ!

Luận phách lực, luận dũng khí, huynh không bằng hiền đệ xa lắm!" Ngô Sở sững người một lát rồi bật cười.

Nghĩ lại cũng đúng, chuyện này chỉ cần suy nghĩ kỹ là hiểu, Ngô Sở rốt cuộc là vì ai mới từ bỏ đạo Hồng Mông Tử Khí kia.

Dù sao lúc trước hắn cũng từng nói với Hồng Vân rằng Thái

Thượng, Nữ Oa bọn họ đều đã sớm lĩnh ngộ ra đạo của riêng mình, ngay cả hai anh em phương Tây cũng có, chỉ có hai người họ là không.

Tuy Ngô Sở không nói nhiều, nhưng Hồng Vân cũng chẳng khó để đoán ra, trong tình huống đó, Lão Tổ tất nhiên sẽ ưu tiên tặng Hồng Mông Tử Khí cho đệ tử đã lĩnh ngộ ra đạo của bản thân.

Mà Ngô Sở với tư cách là đại đệ tử Huyền Môn, chắc chắn sẽ có một phần.

Còn về phần Hồng Vân y, lúc đầu Lão Tổ thậm chí còn chê tới mức chẳng buồn thu nhận làm đệ tử.

Ngay cả cái danh phận đệ tử ký danh này cũng là y học theo hai anh em phương Tây mà cầu xin mới có được.

Từ đó có thể thấy rõ ai nặng ai nhẹ, ai thân ai sơ rồi.

Hồng Vân thậm chí còn cho rằng Ngô Sở thực ra cũng giống Nữ Oa bọn họ, hẳn là đã sớm lĩnh ngộ ra đạo của chính mình rồi.

Có lẽ chỉ vì không muốn Hồng Vân y quá khó xử nên mới luôn không thừa nhận mà thôi.

Nếu không, sao Ngô Sở có thể sớm khai sáng ra đạo của riêng mình, truyền bá khắp Hồng Hoang cho vô số sinh linh học tập?

Tuy Ngô Sở không lập giáo, nhưng vẫn luôn làm việc truyền giáo.

Hồng Vân trước đây từng nghĩ như vậy nhưng không dám nghĩ tiếp, y sợ mình phụ lòng sự thành toàn của Ngô Sở.

Phần tình nghĩa này quá đỗi trầm trọng.

Đến tận bây giờ, y mới dám nói ra.

Y cảm thấy mình có thể thành Thánh, công lao của Ngô Sở ít nhất chiếm một nửa.

Ngô Sở cảm nhận được sự trút bỏ gánh nặng của Hồng Vân, bèn cười nói: "Lão ca không cần tạ ta, huynh chứng đạo thành Thánh có sự trợ giúp cực lớn đối với đạo của ta, có lẽ huynh không ngờ tới đâu." Ngô Sở giơ tay lên, một sợi đại đạo thần liên quấn quanh đầu ngón tay, phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Sau đó, hắn giải phóng phong tỏa khí thế của bản thân, một luồng hơi thở mênh mông vút thẳng lên trời... nhưng chỉ trong sát na, nó lại được hắn thu hồi.

Luồng khí tức bàng đại này dù chỉ lộ ra trong thoáng chốc nhưng Hồng Vân có thể cảm nhận được nó đã vô hạn tiếp cận Thánh cảnh, chỉ còn thiếu một bước nhảy vọt cuối cùng để thăng hoa tột đỉnh.

Thấy vậy, Hồng Vân cũng vui mừng thay hắn: "Như vậy, ta cũng yên tâm hơn nhiều rồi!" Lúc này, bóng dáng Thông Thiên đột nhiên xuất hiện tại Tử Ngọc Sơn: "Ta vừa trở lại Hồng Hoang liền phát hiện có người chứng đạo, Hồng Vân sư đệ, chúc mừng chúc mừng!" Hồng Vân chắp tay đáp lễ: "Đa tạ Thông Thiên sư huynh!" Ngô Sở hỏi: "Ngươi không ở đạo trường giảng đạo, chạy về đây làm gì?" Thông Thiên nghe vậy bèn ho khan một tiếng: "Có lẽ là ta xây đạo trường xa quá, nên chẳng có mấy sinh linh muốn tới!

Haiz, thất sách quá." Ngô Sở cười trêu: "Có phải mọi người đều chạy sang chỗ đại ca và nhị ca ngươi hết rồi không?" Hồng Vân bồi thêm một đao: "Còn có cả hai anh em Tiếp Dẫn nữa kìa!" Đang nói chuyện, mọi người đột nhiên ngẩng đầu nhìn về hướng Thiên đình trên núi Bất Chu.

Ngay lúc này, giữa thiên địa dường như bị một luồng khí tức độc đáo bao trùm, trong đó còn có hai luồng khí tức mạnh mẽ đang không ngừng nảy nở.

Mọi người nhìn nhau, không khỏi ngơ ngác.

Thông Thiên cười gượng nói: "Xem ra Đế Tuấn, Thái Nhất bọn họ cũng nhịn không được rồi, hay là chúng ta qua đó xem thử?

Đây là chứng đạo bằng khí vận, ta cũng khá tò mò." Ngô Sở gật đầu đứng dậy: "Đi xem một chút cũng tốt, hy vọng sẽ không xảy ra chuyện gì." Sự biến hóa của luồng khí tức độc đáo kia khiến trong lòng hắn cứ thấy sờ sợ.

Thông Thiên cười: "Cùng lắm là chứng đạo thất bại, còn có thể xảy ra chuyện gì nữa?" Ngô Sở lắc đầu: "Ngươi không hiểu đâu!" "..." Thông Thiên cạn lời, bá vai Ngô Sở: "Ngươi nói gì?

Ta không hiểu?

Ta hiện giờ là Thánh nhân đấy nhé!

Có chuyện gì mà ta bấm ngón tay tính không ra?" Ngô Sở liếc xéo y một cái: "Vậy ngươi tính thử xem, bọn họ có thể thành công không?" "..." "Còn nữa, ngươi đã thành Thánh rồi, chú ý hình tượng chút đi!

Nhị ca ngươi mà thấy cảnh này..." "Thấy thì thấy thôi!

Cùng lắm là cãi nhau với huynh ấy một trận chứ gì!" Nhìn cái gã đã bay lên trời vạn năm mà vẫn cứ lông bông này, Ngô Sở cũng chẳng biết nói gì hơn.

Chương 745

Gã này làm việc hoàn toàn tùy tâm, đúng là khiến người ta vừa yêu vừa hận.

Chớp mắt, bọn họ đã đến núi Bất Chu.

Lúc này trong Thiên cung, vô số tiên thần đang nhìn về phía đệ cửu trọng thiên khuyết.

Trong tòa thiên khuyết đó, anh em Đế Tuấn ngồi song song trên ngai vàng, mỗi người nắm một bên tay vịn, từng luồng khí tức huyền ảo từ tay vịn truyền vào cơ thể họ.

Phía trước hai anh em còn có sáu bóng người, ba Đế Tuấn, ba Thái Nhất.

Bên ngoài thiên khuyết, vô số tiên thần đứng chực sẵn, Thường Hi và Hi Hòa đứng ở hàng đầu, bên cạnh họ là mười hai tiểu nữ oa xinh xắn như tạc.

Hi Hòa lúc này bụng bầu vượt mặt, rõ ràng là đang mang thai.

Hai luồng khí tức bàng đại kia không hề ảnh hưởng đến họ.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong cung điện, ba Đế Tuấn lay mình một cái rồi nhập vào cơ thể bản thể, ba Thái Nhất cũng theo đó nhập vào thân xác Thái Nhất.

Sát na ấy, khí thế trên người hai người đột ngột tăng vọt, hai luồng hơi thở cường tuyệt trực tiếp đâm thủng ba mươi ba tầng trời.

Hai luồng khí tức vốn lan tỏa giữa thiên địa lập tức phình to gấp bội.

Theo việc Đế Tuấn và Thái Nhất rút lấy khí vận vạn tộc đang

ngưng tụ tại Thiên đình vào cơ thể, khí thế của họ ngày càng lớn mạnh, thấp thoáng có dấu hiệu phá vỡ gông xiềng.

Đối với họ, đây là chuyện đáng mừng.

Nhưng trong mắt những người ngoài như Ngô Sở, bọn họ lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Thiên địa tràn ngập uy áp nặng nề, dường như có cảm giác trời sắp sập, đất sắp nứt.

Thông Thiên nhíu mày: "Luyện hóa khí vận vạn tộc làm của riêng, vạn tộc Hồng Hoang mất đi phần khí vận trấn áp này, dường như sắp tan rã rồi." "Đừng có ám quẻ thế chứ!" Ngô Sở mắng nhẹ một câu.

Thông Thiên bĩu môi: "Tự ngươi đi nhìn vào dòng sông thời gian mà xem." "Xem cái đó chẳng có ý nghĩa gì!" Ngô Sở lắc đầu, "Tương lai trong dòng sông thời gian có quá nhiều khả năng." Giống như Hồng Hoang hiện nay đã khác xa với Hồng Hoang trong thần thoại nguyên bản.

Đó đều là do hắn nỗ lực thúc đẩy, nên tương lai có thể thay đổi được.

Nhưng hắn chỉ sợ bị hai anh em này làm loạn, khiến cái tương lai đã được thay đổi ấy lại nảy sinh những biến cố không thể lường trước.

Ầm ầm...

Sâu trong vòm trời thấp thoáng tiếng sấm truyền lại, tựa như một con cự thú viễn cổ đột nhiên bị đánh thức và đưa ra lời cảnh cáo khó chịu.

Trên đại địa Hồng Hoang, vô số cường giả đang dõi theo hướng núi Bất Chu lúc này đều lộ vẻ ngưng trọng.

Việc chứng đạo của hai anh em này dường như khác hẳn với tình hình khi Hồng Vân chứng đạo trước đó, điều này rốt cuộc báo hiệu cho điều gì?

Khoảnh khắc tiếp theo, gió nổi mây phun, mây đen cuồn cuộn như mực bao phủ trên không trung Thiên đình.

Thiên cung vốn quanh năm ngập tràn ánh nắng lúc này dường như đang đối mặt với ngày tận thế, mây đen cuồn cuộn xoáy tít trên đỉnh đầu như một chiếc cối xay khổng lồ muốn nghiền nát tất cả.

Nhìn thấy cảnh này, Ngô Sở có chút nghi hoặc, chẳng lẽ đây là thiên kiếp?

Phải biết rằng ở đại địa Hồng Hoang này vốn dĩ không có khái niệm thiên kiếp.

Sinh linh khi tấn cấp ngoại trừ thỉnh thoảng gặp phải tâm ma thì hầu như đều vô kinh vô hiểm.

Ngay cả như Hạo, chuyển sinh vào vạn tộc để lịch kiếp thì đó cũng là ma nạn chứ không phải thiên kiếp lôi kích hỏa thiêu.

Lần này hai anh em họ thực sự phải độ kiếp sao?

Hắn quay sang hỏi Thông Thiên: "Bọn họ phải độ kiếp à?" Thông Thiên lắc đầu: "E rằng kẻ phải độ kiếp không phải là họ, mà là phương thiên địa này." Ngô Sở kỳ quái: "Vậy tại sao lôi vân lại hội tụ ở đây?

Chẳng lẽ muốn đánh nát Thiên cung sao?" "Ta nói đúng thế, ngươi có tin không?" Thông Thiên cười. "Ngươi còn cười được à?

Ngươi cũng là Thánh nhân của phương thiên địa này, nếu nơi này xảy ra chuyện, ngươi liệu có yên ổn được không?" Ngô Sở lườm y một cái. "Ta là Thánh nhân mà, chỉ cần thiên địa không diệt, cái gì có thể ảnh hưởng đến ta?" "..." Mẹ kiếp!

Có lý vãi!

Nhưng Ngô Sở nghĩ lại rồi khẽ cười: "Ta còn tưởng ngươi sẽ nói cùng lắm thì mở ra thiên địa mới chứ!" Thông Thiên nghe vậy ho khan: "Ta có kiêu ngạo như ngươi nói không đấy?" "Ngươi lúc trước còn dám gọi tẩu tử ngươi là 'tiểu nha đầu' kia mà, ngươi nói xem?" "Khụ khụ, đó chỉ là đùa thôi, ngươi cái người này thật chẳng biết đùa gì cả, cư nhiên đến giờ vẫn còn nhớ, hẹp hòi quá đi!" Tuy mọi người rất muốn cười nhưng lúc này dường như chẳng ai cười nổi.

Hồng Vân chau mày nói: "Có dự cảm không lành, mọi người chuẩn bị tâm lý đi!" Y nói rồi nhìn Thông Thiên.

Thông Thiên thấy vậy cũng thu lại vẻ bỡn cợt.

Mọi người cứ lặng lẽ quan sát hai luồng khí thế xung thiên đang ngày càng mạnh mẽ, lôi vân trên không trung ngày càng bành trướng và đậm đặc.

Ngay cả những nơi khác trên đại địa Hồng Hoang lúc này cũng đã mất đi ánh nắng.

Bầu trời nhiều nơi trở nên xám xịt, có nơi nổi gió lớn, có nơi tuyết rơi, có nơi lại mưa tầm tã...

Những dị tượng giữa thiên địa khiến lòng người dấy lên điềm báo chẳng lành.

Cảm giác này khiến Ngô Sở rất muốn bảo hai anh em kia dừng lại.

Nhưng hắn biết lúc này mà dừng, họ chắc chắn sẽ không cam tâm.

Nếu để Thánh nhân cưỡng ép ra tay ngăn cản, đó là ép họ trực tiếp đọa vào ma đạo.

Ngăn cản người ta chứng đạo, cái thù này chắc chắn là không đội trời chung.

Tiếp đó, đại địa Hồng Hoang dường như đang rung chuyển nhẹ, núi Bất Chu to lớn rung lắc cực kỳ rõ rệt như sắp đổ xuống.

Trong Thiên cung, tất cả mọi người đều nhìn nhau kinh sợ giữa cơn chấn động.

Trên quảng trường trước đại điện, Thường Hi đỡ lấy Hi Hòa, phóng ra pháp lực bảo vệ nàng và mười hai đứa con gái bên cạnh. "Tẩu tẩu, bọn họ sẽ không sao chứ?" Hi Hòa khẽ hỏi.

Câu hỏi này cũng là điều mà mọi người trong Thiên cung muốn biết.

Thường Hi quay đầu nhìn ra ngoài, dường như có thể thấy được bọn người Ngô Sở.

Thế là nàng dắt theo Hi Hòa, mười hai đứa con và một toán hộ vệ xuất hiện trước mặt Ngô Sở, khom người hành lễ: "Kiến quá nhị vị Thánh nhân, kiến quá đại sư huynh, kiến quá chư vị đạo hữu..." Mọi người đáp lễ, Thường Hi lại nói: "Anh em họ lấy khí vận vạn tộc để chứng đạo, ta e rằng lúc đó thiên địa sẽ có biến.

Chương 746

Nếu thật sự như vậy, kính mong nhị vị Thánh nhân cùng đại sư huynh và chư vị đạo hữu ra tay tương trợ, Thường Hi xin tạ ơn trước..." Ngô Sở phẩy tay: "Chuyện này dù muội không nói chúng ta cũng sẽ làm.

Chỉ mong biến số đừng quá lớn là được." Rất nhanh, Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu, cùng Phục Hy, Côn Bằng lão tổ...

đều xuất hiện bên rìa núi Bất Chu.

Đoàng...

Một đạo lôi đình thô bạo giáng xuống, đánh thẳng vào lớp màng bảo vệ bên ngoài Thiên cung như muốn hủy diệt nó ngay lập tức.

Mười hai tiểu nữ oa sợ hãi vây quanh Thường Hi và Hi Hòa, run rẩy không thôi. "Thiên cung là nơi ngưng tụ khí vận vạn tộc, một khi Thiên cung bị hủy..." Trấn Nguyên tử ngẩng đầu nhìn trời, lo âu nói.

Sau đó, một đạo lôi đình thô tới mức không thể tin nổi trút xuống, đánh thẳng vào chân núi Bất Chu. "Cái này... chẳng lẽ Thiên đạo muốn hủy luôn núi Bất Chu sao?" Có người kinh hãi hỏi.

Hồng Vân và Thông Thiên nhìn nhau, rồi cùng nhìn về phía Ngô Sở.

Ngô Sở cau mày, hắn nghĩ đến một khả năng nhưng chưa dám chắc chắn.

Trong Thiên cung, trên ngai vàng, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng cảm nhận được những biến hóa giữa thiên địa.

Thần thức của họ kết nối với đại đạo thiên địa nên mọi chuyện đều nắm rõ.

Thái Nhất lo lắng nhìn Đế Tuấn rồi nói: "Đại ca, huynh tiếp tục chứng đạo đi!

Đệ không thể tiếp tục nữa, nếu không khí vận vạn tộc cạn kiệt, đại địa Hồng Hoang chắc chắn sẽ băng hoại.

Lúc trước Sở huynh đệ ủng hộ chúng ta thống nhất vạn tộc chính là vì không muốn Hồng Hoang rơi vào hỗn loạn, thủ hộ Hồng Hoang vốn cũng là trách nhiệm của Thiên đình ta." Thái Nhất có thể chọn từ bỏ chứng đạo vào lúc này, đủ thấy y coi trọng tình bạn với Ngô Sở đến nhường nào.

Đó là chứng đạo thành Thánh đấy, ai có thể dễ dàng cắt bỏ?

Điều này cần dũng khí cực lớn.

Đế Tuấn lại lắc đầu: "Nếu lúc này chọn từ bỏ, chúng ta vĩnh viễn đừng hòng chứng đạo nữa.

Cùng lắm sau này chúng ta lại ngưng tụ khí vận vạn tộc lần nữa là được." Thái Nhất nhíu mày, cảm thấy làm vậy thật có lỗi với Ngô Sở, có lỗi với vạn tộc.

Tuy nhiên, khi y muốn từ bỏ, muốn từ từ giảm bớt việc hấp thụ khí vận thì lại phát hiện ra căn bản không dừng lại được.

Y nhìn sang Đế Tuấn, Đế Tuấn nói: "Chứng đạo thành Thánh, đệ tưởng muốn dừng là dừng được sao?

Không thành công là sẽ chết người đấy.

Chúng ta giờ đã tứ thân hợp nhất, một khi chết đi là tro bụi bay biến, không còn cơ hội làm lại đâu.

Thu nhiếp tâm thần, dũng mãnh tiến tới đi!

Nếu vạn tộc Hồng Hoang vì chúng ta mà phúc diệt, chúng ta sẽ dùng phần đời còn lại để chuộc tội!" Nghe Đế Tuấn nói vậy, cộng

thêm tiến trình chứng đạo không thể dừng lại, Thái Nhất chỉ đành thôi, toàn tâm toàn ý đầu nhập.

Lúc này trên đại địa Hồng Hoang đã xuất hiện vô số dị tượng: tuyết rơi tháng sáu, sông lớn chảy ngược, núi non sụp đổ...

Chứng kiến cảnh trời cao thịnh nộ, mọi sinh linh trên mặt đất rơi vào hoảng loạn, có kẻ đã bắt đầu run rẩy.

Dưới chân Thiên cung, núi Bất Chu tưởng chừng vững chãi vĩnh cửu giờ đây dưới sự oanh kích của thiên lôi cũng đang lung lay sắp đổ.

Trong đầu Ngô Sở hiện lên cảnh tượng cột chống trời gãy, dây buộc đất đứt, trời nghiêng tây bắc, nước tràn đông nam, sông thiên hà đổ xuống, đất trời thành vùng đầm lầy...

Tại sao lại như vậy?

Ngô Sở đoán có lẽ là do khí vận phản phệ.

Có điều kẻ bị phản phệ không phải là hai anh em tội đồ kia mà là vạn tộc cung cấp khí vận.

Xem ra thật bất công, nhưng ai bảo vạn tộc mới là nguồn cung cấp khí vận cơ chứ!

Ngô Sở thử giao tiếp với hai anh em họ nhưng không thành, bèn quay sang Thông Thiên và Hồng Vân, âm thầm truyền âm: "Hay là bảo hai người họ dừng lại đi!" Hắn nói với họ vì thần thức của hắn lúc này đã không thể tiếp cận được hai người đang bị khí vận bao vây kia.

Nhưng Thông Thiên và Hồng Vân thì chắc là được, vì họ là Thánh nhân.

Kết quả là cả hai đều lắc đầu.

Thông Thiên nói: "Không ngăn được đâu, chứng đạo thành Thánh

là tiến trình bất khả nghịch, trừ khi ngươi muốn họ chết." Hồng Vân cũng gật đầu: "Lúc này nếu cưỡng ép ngăn cản, họ chắc chắn sẽ bị khí vận phản phệ.

Đến lúc đó, tro bay khói diệt là cái chắc." Ngô Sở nghĩ đến Ma Tổ La Hầu bèn nhắc tới.

Thông Thiên lắc đầu: "Không giống nhau, tên ma đầu đó chứng đạo bằng sát lục đại đạo, sát lục đại đạo sẽ không phản phệ hắn.

Hơn nữa Thái Nhất bọn họ là mượn khí vận chứng đạo, cũng không thể giống ma đầu kia hóa thân vào ma giới để thành đạo theo cách khác.

Một khi ngăn cản..." Nghe đến đó, Ngô Sở thấy hơi tê dại.

Tuy hắn sớm cảm giác Đế Tuấn, Thái Nhất mượn khí vận vạn tộc chứng đạo sẽ có vấn đề, nhưng vạn lần không ngờ sự tình lại nghiêm trọng đến mức này, chẳng khác gì trời nghiêng đất lệch.

Thiên đạo lật mặt nhanh thật đấy!

Ngô Sở không nhịn được mà chửi thầm, dù sư phụ hắn chính là người phát ngôn của Thiên đạo. "Hai vị, sinh tử của vạn tộc sinh linh đều nằm trong tay các vị cả đấy." Ngô Sở nghiêm trọng nói với Hồng Vân và Thông Thiên.

Hồng Vân gật đầu ra hiệu đã hiểu.

Nhưng Thông Thiên thì cạn lời liếc hắn một cái, truyền âm: "Ngươi cũng coi thường vạn tộc quá rồi, thiên tai tuy đáng sợ nhưng mức độ này còn chưa lấy được mạng nhỏ của họ đâu." Ngô Sở không thèm để ý đến Thông Thiên, vì trong vạn tộc cũng có những sinh linh yếu ớt, ví như Nhân tộc.

Nhân tộc tuy sinh sôi nhanh... chủ yếu là do Nhân tộc khai trí sớm, chu kỳ trưởng thành ngắn hơn các chủng tộc khác nên trông có vẻ sinh

sôi rất nhanh.

Nhưng sinh sôi nhanh là một chuyện, xét về từng cá thể, họ lại cực kỳ yếu đuối.

Giống như cỏ dại hoa dại, không chống lại được mưa gió bão bùng nhưng xuân về lại mọc lan.

Đoàng...

Chương 747

Sấm sét trên không vẫn tiếp diễn, từng đạo lôi đình giáng xuống núi Bất Chu và Thiên cung, dường như nhất quyết muốn phá hủy Thiên cung, đánh sập núi Bất Chu.

Trên đại địa Hồng Hoang, thiên tai ở một số nơi đã bắt đầu ảnh hưởng đến các sinh linh khác.

Vô số Sơn thần, Thủy thần định mượn thần lực trong thần ấn để nâng cao ngọn núi, khơi thông dòng chảy, nhưng họ nhanh chóng phát hiện thần lực trong thần ấn không dùng được nữa.

Đệ Nhất Thành đang chìm trong mưa gió.

Tòa thành vốn chỉ có một dòng sông nhỏ chảy qua giờ đã bị nước mưa nhấn chìm, xung quanh thành toàn là nước đọng đục ngầu.

Thế nhưng cơn mưa lớn trên trời dường như chưa có dấu hiệu dừng lại, vẫn trút xuống xối xả.

Nghệ và Khoa thi triển pháp lực nâng cao địa cơ dưới chân Đệ Nhất Thành, Hoàng Long thi triển pháp thuật biến nước đọng xung quanh thành một con 'trọc long' dẫn về phía sông lớn xa xa.

Tuy nhiên, con sông vốn rộng vạn dặm lúc này mặt sông đã dâng cao thêm mấy nghìn dặm, nước sông hung hãn vẫn không ngừng tràn ra hai bờ.

Tin chắc không bao lâu nữa, hai bờ sông sẽ lại biến thành vùng đầm lầy như trận chiến giữa Kỳ Lân tộc và Long tộc năm xưa.

Ở phía bắc núi Bất Chu, gió tuyết bao phủ đại địa, băng giá vạn dặm.

Thảo nguyên phương bắc vốn xanh mướt giờ đã bước vào mùa

đông lạnh giá, tuyết rơi dày đặc như lông ngỗng không ngừng nghỉ.

Vô số mãnh thú thảo nguyên chạy trốn về phía rừng núi xa xôi, một số thú nhỏ biết đào hang thì trốn dưới lòng đất run rẩy.

Khoảnh khắc này, trời đất như đang bi thương, đang khóc lóc. 112.

Không ai ngờ được việc chứng đạo của hai vị Thiên đế lại gây ra biến động lớn đến thế.

Ngô Sở tọa trấn trên không núi Bất Chu, thông qua Hồng Vân yêu cầu y dùng thần thức trinh sát từng ngóc ngách của Hồng Hoang... tuy hắn cũng làm được nhưng chắc chắn vất vả hơn Hồng Vân nhiều.

Cho nên hiện tại việc này cứ giao cho các Thánh nhân làm đi!

Mỗi khi một ngóc ngách nào đó xuất hiện nguy cơ, Ngô Sở đều thông qua Hồng Vân chỉ huy sinh linh nơi đó tự cứu.

Hoặc bảo kẻ mạnh thi triển đại pháp lực nâng cao thành quách để tránh bị nước ngập; hoặc bảo kẻ mạnh dẫn dòng đưa nước đọng vào sông ngòi lân cận; hoặc bảo kẻ mạnh chế tạo nơi tị nạn tạm thời cho những sinh linh yếu ớt.

Phục Hy, Đông Vương Công và những người khác cũng đang góp ý, mọi người cùng chung sức chung lòng.

Thấy cảnh này, chúng tiên thần trên Thiên đình mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên một tiếng nổ vang dội xé rách bầu trời, Thiên cung vốn kiên cố như bàn thạch bị lôi đình đánh ra một vết nứt khổng lồ.

Những thảm cảnh thiên tai diễn ra trên đại địa Hồng Hoang nhanh chóng truyền đến tai các vị Thánh nhân đang chuẩn bị giảng đạo ở

ngoài cõi.

Dù sao họ cũng là Thánh nhân, khi có người gọi tên, họ có thể cảm ứng được.

Thế là các Thánh nhân lần lượt xuất hiện tại Hồng Hoang, đến núi Bất Chu.

Vừa đúng lúc nhìn thấy cảnh lôi đình đánh nát Thiên cung, ba mươi ba tầng trời lung lay sắp đổ.

Núi Bất Chu cũng đang rung chuyển như sắp sụp theo.

Ngô Sở nhìn các vị Thánh nhân nói: "Xin các vị sư đệ sư muội ra tay bảo hộ núi Bất Chu và Thiên cung, việc này liên quan đến chúng sinh Hồng Hoang, bái thác mọi người!" Các Thánh nhân nghe vậy cũng không nói gì nhiều, toàn lực ra tay bảo vệ Thiên cung và núi Bất Chu.

Với thực lực của họ, chống đỡ thiên lôi thực ra không khó, cái khó là theo sự can thiệp của họ, uy lực của thiên lôi cũng tăng vọt tức thì.

Nhưng Thánh nhân rốt cuộc vẫn là Thánh nhân, khí vận phản phệ dù mạnh đến đâu, Thiên đạo dù cường đại thế nào cũng chỉ ngang tầm với họ.

Cùng lắm chỉ vì sự tồn tại của người phát ngôn Thiên đạo mà mạnh hơn họ một chút, nhưng bấy nhiêu chưa đủ để các Thánh nhân phải lùi bước.

Nhờ có họ ra tay, vết nứt trên Thiên cung lập tức được chặn lại, núi Bất Chu cũng được bảo hộ, sấm sét không còn đánh trúng hai nơi này nữa.

Lúc này, Chuẩn Đề đang âm thầm truyền âm cho Tiếp Dẫn: "Sư huynh, đây hẳn là cơ hội của Tây Phương giáo chúng ta.

Thiên đình sụp đổ, khí vận vạn tộc tán loạn, chúng ta mới có cơ hội dẫn dắt một số chủng tộc vào Tây Phương giáo, ví như Long tộc tứ hải..." Tiếp Dẫn khẽ thở dài: "Sư đệ đừng có làm bừa.

Lúc này dù hai ta có ra công mà không ra sức thì vẫn còn Côn Luân Tam Thánh, Nữ Oa sư tỷ và Hồng Vân sư đệ ở đây, Thiên cung không nát được, núi Bất Chu cũng chẳng đổ nổi.

Tuy nhiên việc Đế Tuấn, Thái Nhất nuốt chửng khí vận vạn tộc đúng là cơ hội của chúng ta, trước khi họ kịp ngưng tụ lại khí vận lần nữa." Chuẩn Đề khẽ cười nhạt: "Bất kể Đế Tuấn, Thái Nhất có thành công hay không, sau lần này họ đã không còn tư cách tọa trấn Thiên cung nữa rồi.

Thiên tai này chính là nghiệp chướng do họ gây ra." Tiếp Dẫn thở dài: "Cho dù họ không còn tư cách, nhưng Nam Phương Thiên đế Thiếu Dương đạo hữu, Tây Phương Thiên đế Phục Hy đạo hữu, họ đều có tư cách đó.

Hơn nữa sau lưng Phục Hy đạo hữu còn có một người vợ là Thánh nhân nữa!

Tất nhiên mọi chuyện có lẽ còn phải xem ý của vị đại sư huynh kia." "Xì, gã đó rõ ràng vẫn chưa chứng đạo mà cũng dám chỉ huy mọi người." Giọng điệu của Chuẩn Đề có chút không phục.

Nhưng Tiếp Dẫn biết Chuẩn Đề chỉ là đang đố kỵ thôi.

Tuy nhiên cảm xúc đó đối với họ chỉ thoáng qua như mây khói, không ảnh hưởng chút nào, vì họ là Thánh nhân nên Tiếp Dẫn không lo lắng. "Sư huynh, đệ thấy chúng ta quả thực có thể nhân cơ hội này lôi kéo Long tộc tứ hải.

Dù không lôi kéo được Long tộc ba biển kia nhưng phía Tây Hải Long tộc chúng ta hoàn toàn có thể tranh thủ được.

Lúc trước chúng ta cũng từng giúp họ mà!" Cùng lúc đó, tại một thị trấn nhỏ ven biển ở phía đông, có một thiếu niên Nhân tộc đang kêu gọi mọi người lên núi lánh nạn lũ lụt.

Nhưng đường núi khó đi, mọi người đội mưa dắt díu nhau, có người thậm chí còn không nỡ vứt bỏ lương thực.

Thế là nhiều người ngã gục trong bùn lầy rồi lại lồm cồm bò dậy.

Có cụ già ngửa mặt than trời, chửi bới ông Trời.

Có đứa trẻ sợ hãi khóc thút thít.

Đây là một thị trấn toàn người Nhân tộc, trong trấn có một thiếu niên tên là Tiểu Tráng, sinh ra đã có thần lực, bình thường tuyệt đối là một kẻ bá đạo trong trấn.

Nhưng hiện tại, vị thiếu niên như thủ lĩnh thôn này lại đội mưa dẫn dắt mọi người tìm lối thoát.

Theo cậu, lối thoát duy nhất chính là hang đá trên núi kia.

Hang đá đó vốn là căn cứ săn bắn và vui chơi của cậu, cậu thậm chí từng gặp một vị nữ thần trong đó và học được bản lĩnh từ vị ấy.

Chính vì có bản lĩnh nên cậu mới dám khẳng định mình có thể cứu mọi người.

Chương 748

"Mấy thứ lương thực kia đừng lấy nữa, mọi người cứ đến hang động đó nghỉ tạm đã, thực phẩm tôi sẽ tìm cách.

Chúng ta phải tới đó trước khi trời tối..." Tuy lúc này cách lúc trời tối còn rất xa, nhưng mọi người cũng hiểu phụ nữ và người già trong cơn mưa lớn này không trụ được lâu.

Tình hình này mà phát bệnh thì hậu quả khôn lường.

Điều họ không biết là lúc này trong tầng mây trên cao đang có một thiếu nữ đứng đó, phía sau còn có vài tiểu hoa tiên.

Họ đang nhìn xuống đám người bên dưới, hay nói đúng hơn là nhìn thiếu niên trong đám đông đó.

Khi thần thức của Ngô Sở lướt qua nơi này, hắn không khỏi bật cười: "Dao sư muội, tu vi muội không thấp, đừng chỉ chăm chăm nhìn mỗi chỗ này chứ, mấy thôn trấn xung quanh muội cũng để mắt tới một chút đi!

Hạo sư đệ tuy chưa thức tỉnh ký ức nhưng bẩm sinh thần lực, sẽ không sao đâu." Thấy Dao ở đây, Ngô Sở mới biết thiếu niên Nhân tộc tên Tiểu Tráng kia chính là Hạo sư đệ đang đầu thai vào Nhân tộc để lịch kiếp.

Nếu không phải lúc này còn việc hệ trọng phải làm, Ngô Sở chắc chắn sẽ xuống đó trêu chọc một phen.

Thủ lĩnh thôn Tiểu Tráng, ha ha, đúng là một màn "xã tử hiện trường" (xấu hổ muốn độn thổ) kinh điển đây mà!

Khoảnh khắc này, bảy vị Thánh nhân trên đại địa Hồng Hoang đồng loạt ra tay, tạo ra sự bảo hộ đủ mạnh cho chúng sinh, tạm thời

giữ an toàn cho sinh linh Hồng Hoang.

Nhưng thiên tai trên đại địa vẫn tiếp tục diễn ra.

Trong Thiên cung, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng đã đến giai đoạn cuối cùng.

Toàn bộ khí vận ngưng tụ qua vô số năm tháng đều đổ hết vào cơ thể họ.

Cuối cùng, công đức tích lũy bấy lâu cũng dốc cạn vào trong.

Cuối cùng, họ đã phá vỡ xiềng xích, bước qua giới hạn và đạt được sự thăng hoa.

Ngay khi hai luồng khí tức Thánh nhân cường tuyệt quét ngang thiên địa Hồng Hoang, ngai vàng trên người họ cũng vỡ tan.

Đồng thời, ba mươi ba tầng trời Thiên cung cũng bắt đầu sụp đổ.

Khi cơn đổ nát dừng lại, đại đa số kiến trúc của Thiên cung đã hóa thành đống phế tích.

Thiên cung từng đẹp như tiên cảnh giờ đây như vừa trải qua một trận chiến kinh thiên động địa, gạch ngói vỡ vụn đầy đất, cột ngọc gãy đổ, xà ngang sập xuống, kỳ hoa dị thảo đều héo rũ.

Tuy nhiên, dù họ đã chứng đạo xong nhưng thiên tai vẫn chưa chấm dứt.

Khí vận vạn tộc tan rã đã đem lại hậu quả mà không ai ngờ tới.

Lúc này không một ai chúc mừng họ, không một ai chúc tụng họ.

Chỉ có tiếng gọi của Ngô Sở vang lên: "Đừng có đứng ngây ra đó nữa, đã chứng đạo thành Thánh rồi thì mau ra dọn dẹp tàn cuộc đi..." Mẹ kiếp!

Thế mà cũng để hai người họ thành công!

Thật đáng thương cho Hạo, trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, y tuy là Chí tôn Tam giới nhưng đi đâu cũng bị chèn ép, các sư huynh chẳng ai phục y.

Ngay cả Thiên đình cũng chẳng mấy ai muốn lên làm quan, cuối cùng còn phải để Tổ sư ra mặt bắt hai giáo Xiển - Triệt đánh nhau một trận, kẻ thua đi làm quan, kẻ thắng tiếp tục tiêu dao.

Nhưng giờ đây hai anh em này mượn khí vận chứng đạo cũng thiếu đi chút hào quang, chúng sinh Hồng Hoang không những không chúc mừng mà thậm chí còn hận họ thấu xương.

Ngưng tụ khí vận của vạn tộc để chứng đạo, con đường này thực ra là khó đi nhất.

Anh em Đế Tuấn, Thái Nhất có thể thành công, quả thực có rất nhiều sự trùng hợp.

Trong chuyện này, Ngô Sở tự nhận công lao của mình đứng thứ hai thì không ai dám nhận thứ nhất.

Nếu không có hắn, Vu tộc sẽ không kết bạn với hai anh em này, càng đừng nói đến vì tình nghĩa bạn bè mà chọn thành toàn cho họ, gia nhập Thiên đình của Yêu tộc.

Tuy Thái Nhất cũng vì thế mà ghi nhớ cái tốt của Ngô Sở, nhưng y lại không biết sau khi hai tộc Vu - Yêu bất hòa, đại chiến bùng nổ sẽ đánh đến mức độ nào.

Cũng chính vì vậy, đối mặt với sự kêu gọi của Ngô Sở, bọn họ cũng không nỡ sinh khí, cái nghiệp này là do chính bọn họ tạo ra, còn phải do bọn họ giải quyết.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc hai anh em thành công, lực phản phệ của khí vận tràn ngập giữa thiên địa cũng đạt đến thời khắc mạnh nhất.

Trên không trung mây đen cuồn cuộn như mực, lôi đình lóe sáng không ngừng như rồng rắn nhảy múa.

Trên núi Bất Chu mưa máu rơi xuống, giống như thiên địa đang khóc ra máu, cảnh tượng có chút đáng sợ.

Khi hai anh em mang theo uy thế của Thánh nhân từ Thiên cung bước ra, lôi đình kia trực tiếp oanh kích về phía họ, phảng phất như thiên địa đều đang chán ghét bọn họ vậy.

Mọi người thấy thế không khỏi ngạc nhiên, sau đó lại có chút cười trên nỗi đau của người khác.

Đế Tuấn và Thái Nhất cũng không khỏi cười khổ, bất quá có thể chứng đạo thành Thánh, cho dù cái giá có hơi lớn thì cũng chẳng sao.

Bị sét đánh thì cứ để sét đánh đi!

Cứ coi như là độ kiếp vậy.

Đế Tuấn bay ra ngoài ba mươi ba tầng trời, một mình chắn trước Thiên cung tiếp nhận lôi đình, trong miệng quát lớn một tiếng 'Tán!', một luồng vĩ lực man hoành xé nát kiếp vân, khí thế toàn thân bùng nổ, lực lượng Đại Đạo vung vẩy giữa không trung như vầng thái dương rạng ngời chiếu rọi đại địa.

Thái Nhất thì đến bên núi Bất Chu, người lắc một cái thi triển pháp thuật Pháp Tướng Thiên Địa, bàn tay không nắm lấy lôi đình.

Cảnh tượng đó thực sự có uy thế tay nắm lôi đình chấn động càn khôn.

Thái Nhất cũng quát lớn một tiếng, hai bàn tay khổng lồ oanh kích vào kiếp vân trên không trung.

Lúc này, kiếp vân nháy mắt đã bị hai vị tân Thánh nhân xé thành mảnh vụn.

Khí thế bộc phát từ người họ khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều có chút buồn bực, vì hai anh em này rõ ràng dựa vào khí vận vạn tộc của Hồng Hoang mới may mắn chứng đạo, vậy mà sức mạnh Thánh cảnh bộc phát ra cư nhiên không hề kém cạnh bọn họ.

Tuy nhiên, hai anh em này vừa xé nát kiếp vân trên không trung, thì khoảnh khắc tiếp theo, kiếp vân bị xé nát không những không tan đi mà ngược lại chuyển mắt đã ngưng tụ lại một chỗ, và có xu hướng càng diễn ra mãnh liệt hơn, phảng phật như có cảm giác không đánh gục được họ thì không chịu thôi.

Thế là Ngô Sở truyền âm cho họ, bảo họ rời khỏi thiên địa Hồng Hoang, đi ra vực ngoại Hỗn Độn xem tình hình thế nào, biết đâu khi họ rời khỏi Hồng Hoang, kiếp vân này cũng sẽ đi theo.

Tuy nhiên, thực tế chứng minh hắn đã nghĩ nhiều rồi.

Cơn triều phản phệ của khí vận vẫn chưa qua đi, bọn họ vừa đi, Thiên cung và núi Bất Chu lại bắt đầu gặp họa.

Nước Thiên Hà từ đỉnh núi Bất Chu nghiêng đổ xuống, phảng phật như vòm trời bị thủng một lỗ hổng khổng lồ.

Tuy thiên trụ vẫn chưa gãy, nhưng lúc này bên trong lại phát ra tiếng răng rắc.

Ngay cả khi có lực lượng Thánh nhân gia trì, dường như cũng không thể ngăn cản Thiên cung tan vỡ, không thể ngăn cản tiến trình núi Bất Chu sụp đổ từ bên trong.

Chương 749

Ngay khi các vị Thánh nhân đang cảm thán lực phản phệ của khí vận vạn tộc mãnh liệt như vậy, mười hai vị Tổ Vu xuất hiện trên không núi Bất Chu, ngay trước mắt các Thánh nhân trực tiếp kết trận, bố hạ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, triệu hoán ra hư ảnh của Bàn Cổ đại thần.

Khi các Thánh nhân nhìn thấy tôn hư ảnh Bàn Cổ này, đều không khỏi lộ vẻ kỳ lạ.

Họ phát hiện uy thế tỏa ra từ hư ảnh Bàn Cổ này cư nhiên gần chạm đến tu vi Thánh cảnh, một khi trao cho y một chiếc Khai Thiên Phủ, khó bảo đảm sẽ không có chuyện Bàn Cổ tái hiện.

Lúc này mọi người mới phát hiện, lúc trước Yêu tộc không đánh nhau với Vu tộc là một việc minh trí đến nhường nào.

Nếu không, mười hai Tổ Vu liên thủ triệu ra Bàn Cổ đại thần, Thiên đình lấy gì ra để chống đỡ?

Cho dù có mang Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận ra đỡ, e rằng cũng phải tử thương thảm trọng!

Bất quá, tôn hư ảnh cổ thần này lúc này không phải hiện ra để đánh nhau.

Chỉ thấy y bước một bước vào, nháy mắt đã hòa mình vào bên trong núi Bất Chu, khoảnh khắc tiếp theo, núi Bất Chu đang lung lay rung chuyển bỗng như một cây Định Hải Thần Châm, nháy mắt ổn định lại thiên trụ này.

Thiên trụ vừa vững, đại địa Hồng Hoang cũng dần dần ổn định theo.

Thấy thế, Ngô Sở lại gọi anh em Đế Tuấn, Thái Nhất quay về, bảo họ tiếp tục ra gánh sét, đây là cái nghiệp do họ tạo ra, phải do chính họ chịu đựng.

Còn các Thánh nhân khác, một số đi che chở vạn linh Hồng Hoang, một số bắt đầu tu bổ Thiên cung.

Thiên cung nếu không vá lại, nước Thiên Hà không ngừng đổ xuống, đại địa Hồng Hoang không hóa thành vùng sông nước thì không được.

Đến lúc đó, tử thương tất nhiên sẽ thảm trọng.

Thánh nhân che chở được một thời, không thể che chở cả đời.

Nữ Oa triệu ra Tạo Hóa Đại Đỉnh, hái đá ngũ sắc, luyện hóa đá ngũ sắc chuẩn bị vá trời.

Ngô Sở thì dời cây Kiến Mộc từ Tử Ngọc Sơn đến, dùng tán cây che trời lấp đất của nó để chống đỡ Thiên cung đang tan vỡ, đỡ để cho chú rùa khổng lồ ở Bắc Hải phải gặp vạ lây.

Các Thánh nhân đồng tâm hiệp lực, xoay chuyển tình thế, cuối cùng cũng ngăn chặn được thiên tai lần này.

Tuy nhiên, ảnh hưởng do khí vận vạn tộc Hồng Hoang tán loạn mang lại vẫn chưa kết thúc.

Đế Tuấn và Thái Nhất gánh kiếp lôi, ngăn cản hết đợt phản phệ khí vận này đến đợt khác, nhưng lại chẳng có ai đồng tình với hai người họ.

Không những không ai đồng tình, thậm chí còn bị vô số sinh linh phỉ nhổ.

Họ là Thánh nhân, tiếng mắng chửi của vạn tộc Hồng Hoang họ đều có thể nghe thấy.

Đường đường là Thánh nhân mà lại bị vạn tộc Hồng Hoang đồng thanh mắng nhiếc, khiến họ ít nhiều cũng thấy buồn bực.

Nhưng họ còn không thể sinh khí, bởi vì cục diện này chính là do họ gây ra.

Bất quá chuyện này Ngô Sở lại không viết vào trong 'Hồng Hoang Kiến Văn Lục', chuyện chứng đạo bằng khí vận thế này thực sự không nên để mọi người đều biết.

Còn những chuyện như 'Nữ Oa vá trời', 'Các Tổ Vu triệu hoán Bàn Cổ ổn định thiên trụ', 'Kiến Mộc chống trời', những câu chuyện kể như vậy Ngô Sở đều viết vào 'Hồng Hoang Kiến Văn Lục'.

Đương nhiên, đó đều là chuyện sau này rồi. ...

Khi Thiên cung được vá xong, khi thiên trụ không còn lung lay, khi cơn triều phản phệ khí vận qua đi, kiếp vân lui tán... thứ đặt trước mặt mọi người chính là làm sao để tái thiết Thiên đình, ngưng tụ lại khí vận vạn tộc, khiến đại địa Hồng Hoang trở lại hòa bình ổn định.

Các Thánh nhân lại hội tụ trong Thiên cung đã được tu sửa, so với thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, đại địa Hồng Hoang ngày nay đã có thêm ba vị Thánh nhân: Hồng Vân, Đế Tuấn, Thái Nhất.

Mọi người cảm thấy tương lai chắc chắn còn có một vị nữa, đó chính là đại sư huynh Huyền môn Ngô Sở.

Mà Ngô Sở lại biết, có lẽ còn phải cộng thêm cả nương tử Hậu Thổ của hắn nữa.

Ngoài các Thánh nhân ra, tại tràng còn có mười hai Tổ Vu.

Hồ Tổ Thanh Khâu Ly khi thiên tai giáng xuống đã về trấn thủ Thanh Khâu.

Tuy Thanh Khâu đã được nàng chế tạo thành động thiên, nhưng

nàng vẫn lo lắng sẽ bị ảnh hưởng.

Trấn Nguyên Tử sau khi Thiên cung được vá xong cũng chạy đi tu phục địa mạch đại địa Hồng Hoang rồi.

Ngô Sở vỗ vỗ tay, nói: "Việc cấp bách hiện nay là chọn ra Thiên Đế mới, tái thiết Thiên đình, phong lại chư thần, sắp xếp lại địa mạch và thủy mạch của đại địa Hồng Hoang..." Đế Tuấn và Thái Nhất nghe thấy lời này của Ngô Sở cũng không hề phản bác.

Họ biết rằng tuy mình đã quý hiển là Thánh nhân, nhưng cái giá để thành Thánh của họ so với cái giá chứng đạo của Ma đầu La Hầu năm xưa chỉ có hơn chứ không kém.

Nếu không có các Thánh nhân ra tay, nếu không có mười hai Tổ Vu liên thủ triệu xuất hư ảnh Bàn Cổ ổn định núi Bất Chu, nếu không có Ngô Sở tọa trấn chỉ huy cứu giúp vạn tộc sinh linh... thì lần chứng đạo này của bọn họ gây ra sự phá hoại đối với Hồng Hoang còn khủng khiếp hơn cả Ma đầu kia.

Đương nhiên, bản ý của bọn họ cũng không muốn như vậy, chỉ là đã đánh giá thấp sức tàn phá mạnh mẽ do khí vận phản phệ mang lại.

Cho nên bây giờ bọn họ cũng không tiện phản bác.

Thái Thượng nhìn lướt qua mọi người, sau đó nhìn về phía Nữ Oa, Nữ Oa nhẹ cười nói: "Thái Thượng sư huynh đừng nhìn muội như vậy, tuy muội cũng hy vọng phu quân nhà muội có thể kế vị Thiên Đế, nhưng huynh ấy bây giờ đã không còn thích hợp nữa, hay nói cách khác, các chư thần Thiên đình trước đây đều không thích hợp nữa rồi." Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau một cái, đều gật gật đầu, rồi nhìn về phía Đông Vương Công và Phục Hy.

Đế Tuấn áy náy nói: "Là hai anh em ta có lỗi với mọi người, chúng ta cũng không ngờ khí vận vạn tộc tiêu tán mang lại lực phản phệ liên

lụy đến chư vị, khiến khí vận trên người các vị cũng suy yếu thành thế này..." Ngô Sở nhìn Phục Hy và Đông Vương Công, hắn từ lâu đã dùng Vọng Khí Thuật nhìn qua khí vận trên người hai người rồi.

Nếu nói trước đó khí vận của họ còn rực rỡ như thái dương trên trời, thì lúc này khí vận trên người họ đã tiêu tán sạch sành sanh.

Có thể nói Thiên đình ngưng tụ khí vận vạn tộc, gia trì lên thân chư thần khiến họ đều có được một số khí vận mà bản thân vốn không có.

Tuy nhiên, theo việc khí vận vạn tộc bị Đế Tuấn và Thái Nhất thôn phệ, khí vận vạn tộc ly tán mang đến phản phệ, khiến những chư thần Thiên đình này cũng đen đủi theo.

Không những không có được sự gia trì của khí vận vạn tộc, mà khí vận bản thân còn bị sụt giảm.

Loại thần này mà ra khỏi cửa rất dễ gặp phải chuyện xui xẻo.

Nữ Oa đương nhiên nháy mắt đã nhìn ra khí vận trên người Phục Hy bọn họ, cho nên khi Thái Thượng nhìn về phía nàng, nàng đã biết Thái Thượng muốn nói gì rồi.

Phục Hy và Đông Vương Công có thể nói gì đây?

Chỉ có thể bảo mình xui xẻo thôi!

Bất quá tuy bọn họ không thể kế vị vị trí Trung Ương Thiên Đế, nhưng hiện tại họ vẫn là một trong Tứ Phương Thiên Đế của Thiên đình, chỉ là vì Thiên đình tan vỡ, khí vận vạn tộc hội tán, bọn họ không thể sử dụng lực lượng thần vị nữa mà thôi.

Nhưng với tu vi bản thân, cho dù không thể dùng lực lượng thần vị thì cũng chẳng có gì to tát.

Chương 750

Không dùng được lực lượng thần vị để giám sát tứ phương, họ có thể dùng tu vi của chính mình.

Họ không phải là những kẻ yếu được phong chức thần cao vị, mà vốn dĩ đã là cường giả.

So sánh ra thì Côn Bằng lão tổ tuy là quân đoàn trưởng Thiên quân phương Bắc, nhưng ngay cả hội nghị thế này cũng không có tư cách tham gia nữa kìa!

Lần này Côn Bằng lão tổ cũng đen đủi rồi, ai biết ra ngoài cửa có gặp phải hai lão kẻ thù Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hay không.

Tiếp Dẫn nhìn mọi người một lượt, rồi nhìn về phía Ngô Sở, nói: "Bần đạo lại cảm thấy đại sư huynh là nhân tuyển thích hợp nhất cho vị trí Thiên Đế này." Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra, cũng không lập tức tỏ thái độ mà bắt đầu trầm tư.

Ngô Sở nhìn Tiếp Dẫn một cái, rồi lại liếc Chuẩn Đề, cảm thấy đề nghị này rất có thể là do Chuẩn Đề đưa ra.

Nữ Oa cũng nhìn Tiếp Dẫn, sau đó nói: "Muội thấy chưa hẳn, A Sở tương lai nhất định sẽ thành Thánh.

Nếu A Sở làm Thiên Đế, khí vận vạn tộc gia trì lên thân, một khi tương lai huynh ấy chứng đạo thành Thánh, khí vận vạn tộc có theo đó mà tan rã không?

Có lẽ mọi người cảm thấy A Sở không cần mượn khí vận để chứng đạo thì sẽ không có ảnh hưởng gì, nhưng vạn nhất thì sao?" Nữ Oa cảm thấy đề nghị này của Tiếp Dẫn nhìn thì như vì Ngô Sở mà nghĩ, nhưng thực chất lại có chút không tốt lành gì.

Ngô Sở tương lai nhất định sẽ chứng đạo thành Thánh, đây là điều họ công nhận.

Vì mọi điều kiện để Ngô Sở chứng đạo đều đã đạt thành, thành Thánh chỉ là chuyện sớm muộn.

Cho nên nếu Ngô Sở vì đề nghị của y mà làm Thiên Đế, bất kể tương lai khi thành Thánh có gây ảnh hưởng đến vạn tộc Hồng Hoang hay không, cũng không ảnh hưởng đến việc Tiếp Dẫn vơ lấy chút lợi lộc.

Nếu không có ảnh hưởng, Tiếp Dẫn sẽ có công đề cử.

Nếu có ảnh hưởng, y cũng chẳng mất gì, thậm chí còn có thể nhân đó mà làm loạn.

Những toan tính trong đó Nữ Oa vừa nhìn đã thấy rõ.

Mà bị nàng nói như vậy, các Thánh nhân nhìn về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều có chút nhíu mày.

So sánh ra, tình cảm của mọi người tự nhiên nghiêng về phía Ngô Sở nhiều hơn.

Đây không chỉ vì Ngô Sở là đại sư huynh Huyền môn, mà còn vì Ngô Sở là bạn của họ.

Chuẩn Đề thấy mọi người nhíu mày liền cười lên: "Mọi người thấy hiện tại ngoài đại sư huynh ra còn ai có tư cách hơn đại sư huynh để kế nhiệm vị trí Thiên Đế?" Lời này cũng không sai, cho nên mới nói hai anh em này rất khôn lỏi.

Ngô Sở xoa xoa cằm, suy nghĩ một chút rồi cười nói: "Ta lại thấy có một nhân tuyển vô cùng thích hợp, tin rằng mọi người cũng sẽ không có ý kiến gì với y." Ngô Sở nói đoạn vươn bàn tay lớn ra phía trước, phảng phất như thò vào trong hư không, tiện tay bắt một đôi bóng dáng từ trong hư vô lại.

Khoảnh khắc tiếp theo, xuất hiện trước mặt mọi người chính là thiếu niên Hạo và thiếu nữ Dao. "Đại sư huynh, các vị sư huynh sư tỷ, các vị đạo hữu, đã lâu không gặp!" Dao bị bắt trực tiếp từ bờ biển Đông Hải tới, mang theo vẻ kỳ quái, nhìn quanh một vòng rồi hành lễ với mọi người, trong lòng càng thêm thắc mắc.

Còn thiếu niên Hạo lúc này vẫn còn đang ngơ ngác.

Vốn là một đại ca trong thôn, lúc này y vẫn còn đang mơ mộng xưng bá trấn Mai Hoa, cưới nữ thần sư phụ, bước lên đỉnh cao nhân sinh.

Kết quả giây tiếp theo y liền phát hiện cảnh tượng xung quanh đã thay đổi, còn có một đám người quái dị vây quanh nhìn mình, nhìn đến mức y tê dại cả da đầu.

Nếu không phải nữ thần sư phụ đang ở bên cạnh, e rằng y đã hét lên rồi nhảy dựng lên, trốn vào góc nào đó rồi mới tính tiếp.

Ngay khi thiếu niên kia đang cẩn thận nhìn quanh, muốn lén lút nép sau lưng nữ thần sư phụ để tìm cảm giác an toàn, thì một thanh niên áo trắng quát trầm một tiếng về phía y: "Hạo sư đệ, lúc này còn chưa tỉnh lại, còn đợi đến khi nào?" Thiếu niên bị tiếng quát này làm cho đầu óc ong ong, rất muốn mắng một câu: Ngươi là ai vậy?

Nói chuyện thì cứ nói đi, hét cái gì mà hét?

Nhưng y nhanh chóng phát hiện trong não hải mình phảng phất như có thứ gì đó vỡ vụn như gương, ngay sau đó những hình ảnh vừa lạ lẫm vừa quen thuộc hiện ra.

Rất nhanh y đã biết chuyện gì đang xảy ra.

Đứng dậy phủi phủi bộ quần áo ngắn bằng vải thô đang mặc trên người có chút buồn cười, không có nửa điểm phong độ, thiếu niên điềm tĩnh cười mỉm chắp tay với mọi người, nói: "Hạo kiến qua các

vị sư huynh sư tỷ, kiến qua các vị đạo hữu." Sau đó y nhìn về phía Ngô Sở: "Không biết đại sư huynh gọi đệ tỉnh lại có việc gì quan trọng?" "Chuyện tốt!" Ngô Sở nháy mắt với y, sau đó nhìn về phía mọi người: "Hạo sư đệ trong năm tháng dài đằng đẵng vô tận này đã không ngừng chuyển sinh thành sinh linh vạn tộc, trải qua hàng vạn kiếp, trên người đệ ấy đã hội tụ khí vận vạn tộc, mọi người thấy đệ ấy thế nào?

Liệu có thể đảm nhận không?" "Thiện!" "Được!" ...

Nhìn thấy luồng khí vận vạn tộc nhàn nhạt trên người Hạo, mọi người đều hiểu rằng không ai thích hợp hơn y cho vị trí Thiên Đế hiện nay nữa.

Hơn nữa, những khí vận này đều là do y từng chút một tu luyện ra được.

Khi Hạo biết Ngô Sở gọi y đến là muốn y kế nhiệm vị trí Thiên Đế, không khỏi có chút ngơ ngác, sững sờ nói: "Đại sư huynh, huynh không trêu đùa đệ đấy chứ?

Cứ tính những gì huynh đã làm cho thiên địa Hồng Hoang, nếu bàn về tư cách thì ai có tư cách hơn huynh nữa?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe Hạo nói vậy đều cười híp mắt gật đầu tán thưởng, trực tiếp tặng cho y một lời khen, dẫu sao anh hùng cũng có cùng chí hướng mà!

Ngô Sở thì cười tủm tỉm hỏi Hạo: "Đệ có nắm chắc tương lai sẽ chứng đạo thành Thánh không?" Hạo nghe vậy không khỏi ngẩn ra, sau đó lộ ra nụ cười khổ: "Đại sư huynh lại nói đùa rồi." "Ta có nắm chắc!" "..." Một câu 'Ta có nắm chắc' trực tiếp khiến Hạo á khẩu.

Đương nhiên đối mặt với vị đại sư huynh Ngô Sở này, Hạo vốn dĩ đã chẳng có tính khí gì.

Từ nhỏ đến lớn, đối với đại sư huynh này y ngoài tâm phục khẩu

phục thì vẫn là tâm phục khẩu phục.

Và cũng chính vì sự tự tin này của Ngô Sở nên những sư đệ sư muội Thánh nhân kia mới không dám coi thường vị đại sư huynh vẫn chưa chứng đạo thành Thánh này.

Bây giờ đại sư huynh đã lôi vị tiểu sư đệ này ra, mọi người tuy tình cảm với vị tiểu sư đệ này không quá sâu đậm, nhưng ít nhiều cũng có một tầng tình nghĩa sư huynh đệ.

So với người khác, về mặt tâm lý họ đều sẽ thiên hướng về vị tiểu sư đệ này.

Các Thánh nhân ngày nay không chỉ có sáu vị Thánh nhân như trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản.

Sáu vị Thánh nhân trong thần thoại nguyên bản đều có ý đồ riêng, kiềm chế lẫn nhau, đối với tiểu sư đệ Hạo đương nhiên sẽ không mấy thiện cảm.

Trong thần thoại nguyên bản, trước khi nghe giảng ở Tử Tiêu Cung họ và tiểu sư đệ Hạo chưa từng gặp mặt.

Thậm chí khi gặp, Hạo vẫn là đồng tử của Lão Tổ chứ không phải đệ tử chính thức.

Cho nên Hạo bị phớt lờ thực ra là rất bình thường, dẫu sao tình cảm cũng không sâu đậm.

Nhưng hiện tại, Hạo và Dao từ sớm đã có tiếp xúc với mọi người, tuy Hạo và Dao luôn là tiểu đạo đồng bên cạnh Lão Tổ, nhưng Ngô Sở - đệ tử chính thức của Lão Tổ - luôn đối đãi với họ như sư đệ sư muội, mọi người đối với họ đương nhiên cũng không dễ dàng phớt lờ.

Vì vậy, trước khi giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, mọi người đã biết nhau và có giao tình.

Bây giờ chín Thánh hội tụ, còn có một vị đại sư huynh chắc chắn sẽ thành Thánh, sau lưng đại sư huynh này còn có mười hai vị Tổ Vu, hai vị Thánh của Thiên đình đối với hắn gần như là nghe lời răm rắp, Nữ Oa càng là chị của hắn, chắc chắn sẽ đứng về phía hắn...

Như vậy, nhân tuyển hắn đưa ra mọi người tự nhiên sẽ không phớt lờ.

Cộng thêm việc vốn dĩ có chút giao tình nên rất dễ dàng nhận được sự đồng thuận của mọi người.

Nhưng đối mặt với chuyện tốt bất ngờ này, Hạo lại có chút thấp thỏm nói: "Chuyện này đệ cần phải xin chỉ thị của sư phụ, mong đại sư huynh và các vị sư huynh lượng thứ!" Ngô Sở mỉm cười nói: "Tuy ta thấy sư phụ sẽ không phản đối, nhưng đề nghị của đệ cũng là điều nên làm, chuyện này cứ giao cho ta!" Thế là Ngô Sở trực tiếp hòa nhập thần thức vào thiên địa Đại Đạo, thần thức chấn động: "Sư phụ, sư phụ, Người có đó không?

Nếu có thì lên tiếng một câu, đệ tử có việc quan trọng cần bẩm báo!" Kết quả Ngô Sở còn chưa kịp nói cần bẩm báo chuyện gì, giọng nói của Đạo Tổ đã vang lên trong lòng mọi người: "Được!" Khoảnh khắc tiếp theo, ba kiện linh bảo từ trên không trung rơi xuống, lơ lửng trước mặt Hạo.

Chương 751

Một thanh kiếm, một tòa tháp, một chiếc gương.

Kiếm đại diện cho quyền hành Thiên Đế, tháp có thể trấn áp khí vận Thiên đình, gương có thể giám sát thiên địa bát hoang.

Hạo định thần lại, vội vàng hành lễ tạ ơn Lão Tổ.

Giọng nói của Lão Tổ mọi người đương nhiên không xa lạ gì, đó chính xác là Lão Tổ.

Mọi người không khỏi nhìn về phía Ngô Sở, tên này không hổ danh là đại sư huynh nha!

Kết quả liền thấy một đạo tử lôi trực tiếp nổ vang trên đầu Ngô Sở, đánh cho mái tóc dài của hắn dựng đứng lên như một ổ gà.

Trong lòng Ngô Sở thầm thở dài, cảm thấy tính nóng nảy của sư phụ thật sự chẳng thay đổi chút nào.

Bên ngoài thì lại tỏ vẻ điềm tĩnh, đưa tay vuốt lại mái tóc dài, biến mái tóc ổ gà trở lại suôn mượt, thuận tiện búi một cái đạo kế đơn giản mang chút phong thái bất cần. "Đây chỉ là cách sư phụ chào hỏi ta thôi, mọi người không cần kinh ngạc!" Mọi người nghe vậy bật cười, tuy không biết có thật hay không, nhưng mỗi lần Ngô Sở tìm Lão Tổ nói chuyện đều được hồi đáp thì quả thực là thật.

Ngô Sở nhìn Hạo nói: "Nếu sư phụ đã chấp thuận, từ hôm nay đệ hãy kế vị Thiên Đế đi!

Mau chóng tái thiết Thiên đình, ngưng tụ lại khí vận vạn tộc, giải quyết những vấn đề mà đại địa Hồng Hoang đang đối mặt hiện nay, đây không chỉ là trách nhiệm của đệ mà còn là một đại công đức!" Hạo gật đầu, chắp tay với mọi người: "Hạo tạ ơn đại sư huynh!

Tạ ơn các vị sư huynh sư tỷ!

Tạ ơn các vị đạo hữu!

Hạo sẽ ghi nhớ trách nhiệm của mình, không phụ lòng mong đợi của mọi người!" ...

Sau khi chuyện này được giải quyết, mọi người lại nhìn về phía Đế Tuấn và Thái Nhất.

Hai người nhìn nhau, Đế Tuấn liền hòa giọng vào Đại Đạo, phát ra âm thanh Đại Đạo: "Ta là Đế Tuấn, nay cùng huynh đệ Thái Nhất chứng đạo thành Thánh, chúng ta sẽ ở bên ngoài ba mươi ba tầng trời Hỗn Độn khai tịch Vạn Yêu Thiên, phàm là con dân Yêu tộc ai thành tâm tụng danh ta đều có thể vào Vạn Yêu Thiên tu hành, chịu sự che chở của chúng ta..." Nghe thấy âm thanh Đại Đạo này, vô số sinh linh vạn tộc đưa mắt nhìn nhau, nhưng có một số kẻ lại thầm khinh bỉ.

Thiên tai Hồng Hoang hiện nay chính là do hai anh em này gây ra, chạy đến Vạn Yêu Thiên do bọn họ khai tịch, ai biết được họ lại bày ra tai nạn gì nữa?

Ngô Sở nghe xong rất muốn nói tầm vóc của tên này hẹp hòi quá, chỉ thu mỗi Yêu tộc, còn Vu tộc và Nhân tộc nữa mà!

Nhưng nghĩ lại, người ta vốn dĩ là Yêu Đế của Yêu tộc, tu hành của Vu tộc họ cũng không dạy được, còn Nhân tộc yếu ớt thì nay đã có Nhân giáo...

Đế Tuấn vẫn rất biết mình biết người, không muốn gây ra sự phản cảm cho Thái Thượng và mười hai Tổ Vu.

Bất quá như vậy thì tương lai chắc sẽ không còn những thần thoại truyền thuyết như 'Mặt trời mọc ở Thang Cốc, mười mặt trời cùng xuất hiện, Đại Nghệ bắn mặt trời, Khoa Phụ đuổi mặt trời' nữa đâu nhỉ?

Thực ra không có cũng tốt, những thần thoại truyền thuyết này xem ra có vẻ rung động lòng người, nhưng đằng sau mỗi truyền thuyết những sinh linh yếu ớt gặp họa không biết bao nhiêu mà kể.

Sau đó dưới sự gợi ý của Ngô Sở, Hạo cũng phát ra âm thanh Đại Đạo: "Ta là đệ tử Đạo Tổ - Hạo Thiên, nay kế nhiệm vị trí Trung Ương Thiên Đế, ba ngày sau ta sẽ phong lại chư thần tại Thiên đình, phàm là cựu thần ngày trước đều có thể vào lại Thiên đình nhận phong..." Hạo vốn không dám tự xưng là đệ tử Đạo Tổ, nhưng Ngô Sở bảo có chuyện gì hắn gánh cho, thế là lá gan của Hạo liền lớn lên.

Thiên đình bị phá hủy, thần vị của các cựu thần đều đã mất đi lực lượng gia trì.

Nay Thiên đình tái thiết, những cựu thần này đương nhiên cần được sắc phong lại.

Hơn nữa Đế Tuấn và Thái Nhất thoái vị, những cựu thần từng đi theo dưới trướng bọn họ chắc chắn sẽ có không ít người bằng lòng tiếp tục đi theo họ đến Vạn Yêu Thiên ngoài vực ngoại.

Như vậy những thần vị trống ra chắc chắn sẽ không ít.

Cộng thêm chư thần sơn thủy trên đại địa Hồng Hoang đều đã mất đi thần lực, cho nên việc phong thần lại là điều tất yếu.

Khi Đế Tuấn và Thái Nhất biểu thị việc khai tịch Vạn Yêu Thiên ở vực ngoại, không còn dễ dàng đặt chân đến đại địa Hồng Hoang nữa, thì chuyện khí vận vạn tộc tan rã, Thiên đình sụp đổ lần này coi như kết thúc một giai đoạn.

Trung Ương Thiên Đế đã có người kế nhiệm, chỉ cần Thiên đình tái thiết, phong lại chư thần, tụ lại khí vận vạn tộc, thì Tứ Phương Thiên Đế còn lại khí vận có tốt hay không cũng không quan trọng nữa.

Sau đó các Thánh nhân cáo từ rời đi.

Nhìn các Thánh nhân rời đi, Đế Tuấn và Thái Nhất quay đầu nhìn phế tích Thiên cung đổ nát kia, trong lòng có đau xót, có cảm khái và cũng có tiếc nuối, đồng thời còn có một tia may mắn.

May mắn là họ đã thành công chứng đạo, nếu không những nỗ lực này không chỉ đổ sông đổ biển mà còn gây ra biết bao tai nạn, thực sự là có lỗi với thiên địa chúng sinh.

Họ biết rằng ra đi lần này, nơi đây sẽ không còn thuộc về họ nữa.

Từng vì để chứng đạo thành Thánh suốt những năm tháng vô tận qua đi họ đã không thể ngắm nhìn nơi này cho kỹ.

Giờ đây nghĩ đến việc phải rời đi, không bao giờ quay lại nữa, trong lòng không tránh khỏi có chút hụt hẫng.

Để chứng đạo thành Thánh, họ đã bỏ lỡ nhiều thứ.

Nhưng nếu cho họ chọn lại một lần nữa, họ vẫn sẽ chọn con đường chứng đạo thành Thánh này.

Bởi vì con đường này là mục tiêu cả đời của tất cả những người tu hành.

Không thành Thánh, dù có quý hiển là Thiên Đế thì đã sao?

Chẳng phải vẫn phải nhìn sắc mặt Thánh nhân mà sống sao?

Chỉ là thường thường muốn được cái này ắt phải mất cái kia.

Trên đời này những sự vật thập toàn thập mỹ liệu có được bao nhiêu?

Có lẽ căn bản là không tồn tại!

Khi họ bước ra khỏi vòm Thiên cung đã sinh sống vô số năm tháng, bên ngoài Thiên cung đã tập trung một biển bóng người đen kịt, đầu người nhấp nhô, cờ xí phấp phới, kiếm kích rừng rực, không có tiếng trống chiêng ồn ào, không có tiếng tù và bi lương, chỉ có một

bầu không khí tĩnh lặng.

Nhìn đám binh mã này, cảm xúc kìm nén trong lòng Đế Tuấn và Thái Nhất bỗng chốc như không thể giữ nổi nữa, đôi mắt thậm chí nháy mắt đã trở nên ẩm ướt.

Đây đều là những cường binh dưới trướng từng cùng họ 'vào sinh ra tử'.

Suốt chặng đường đi tới có thể nói là chưa bao giờ thất bại. "Chúng thần nguyện đi theo Thiên Đế tả hữu, cờ chỉ hướng nào, binh phong hướng đó, hữu ngã vô địch!" "Hữu ngã vô địch!" "Hữu ngã vô địch!" Khoảnh khắc này, đám yêu binh yêu tướng này bộc phát ra một luồng khí thế nhiếp người, sát khí túc sát bốc thẳng lên trời cao, lan tỏa khắp chân trời.

Đây là luồng sức mạnh to lớn nhất và cũng ngưng tụ nhất trong Yêu tộc.

Tuy nhiên hiện tại, luồng sức mạnh này lại không thể để cho tân Thiên Đế sử dụng.

Hạo - người đưa tiễn Đế Tuấn và Thái Nhất ra ngoài - khi nhìn thấy cảnh này trong lòng không khỏi thở dài.

Ngô Sở thì thấy lạ mà không lạ, nếu Đế Tuấn, Thái Nhất rời đi mà không có Yêu tộc nào nguyện ý theo họ, thì cái chức Thiên Đế này của họ quá thất bại rồi.

Đế Tuấn bước lên phía trước, hai cánh tay giơ lên khẽ ấn xuống, tiếng la hét ồn ào lập tức dừng lại, giữa thiên địa ngoài tiếng gió vi vu và tiếng cờ xí phần phật thì không còn bất kỳ âm thanh nào khác nữa.

Chương 752

"Các ngươi đều có thần chức trên người, có thể tiếp tục ở lại Thiên đình giúp tân Thiên Đế, cũng là làm chút việc trong khả năng của mình cho thương sinh thiên hạ..." "Chúng thần nguyện đi theo Thánh nhân mà đi!" "Chúng thần nguyện đi theo Thánh nhân mà đi!" Trước đó còn gọi là Thiên Đế, nhưng bây giờ để phân biệt họ đều đã đổi miệng.

Hạo chỉ cảm thấy có chút ngán ngẩm, rất muốn mắng một câu: Cút!

Cút hết đi!

Mau cút đi!

Tuy rằng đám yêu binh yêu tướng này thể hiện sự trung can nghĩa đảm với chủ cũ, y nên khen ngợi những hảo nhi lang này mới phải.

Nhưng y là tân Thiên Đế, đối với tân Thiên Đế như y mà nói, đám yêu binh yêu tướng này càng trung thành với chủ cũ bao nhiêu thì càng là tát vào mặt y bấy nhiêu.

Chỉ là có Thánh nhân trước mặt, thể diện vẫn phải giữ, cho nên y chỉ có thể nhẫn nhịn.

Đông Hoàng Thái Nhất thì đến bên cạnh Ngô Sở, truyền âm nói với hắn: "A Sở huynh đệ, đa tạ những gì đệ đã làm cho hai anh em ta.

Trước đây không có đệ, anh em ta cũng không thể thống nhất vạn tộc nhanh như vậy.

Bây giờ nếu không có đệ, trận phản phệ khí vận vạn tộc lần này không biết thiên địa này sẽ biến thành hình dạng gì nữa...

Sau này có gì cần đến anh em ta cứ việc đánh tiếng một câu, Thái

Nhất ta tuyệt đối không từ nan." Ngô Sở nghe vậy liếc nhìn Hi Hòa đang mang thai, nói: "Huynh đệ chúng ta không cần nói những lời khách sáo đó.

Bất quá sau này đệ có con rồi phải dạy bảo cho tốt, huyết mạch đích thân của Thánh nhân nếu ở ngoài làm họa một phương thì rắc rối sẽ không nhỏ đâu." Nghe Ngô Sở nói vậy, Thái Nhất không khỏi ngẩn ra, rất muốn hỏi một câu: Dựa vào cái gì mà đệ nghĩ ta sẽ dạy không tốt con mình?

Dựa vào cái gì mà đ rằng chúng tương lai sẽ làm họa một phương?

Nhưng nghĩ lại, lời Ngô Sở nói cũng không phải không có lý.

Họ bây giờ đã là Thánh nhân, con đẻ của Thánh nhân nếu ở ngoài làm loạn thì ai dám dễ dàng động vào họ?

Một khi loại sinh linh này bắt đầu làm loạn thì đúng là một rắc rối.

Thế là Thái Nhất gật đầu nói: "Lời huynh đệ nói cũng có phần đạo lý.

Đã vậy khi con ta sinh ra, ta sẽ để chúng bái vào môn hạ của đệ tu hành, để đệ dạy chúng cách đối nhân xử thế, đệ thấy thế nào?" Nghe Thái Nhất nói thế, Ngô Sở không khỏi ngạc nhiên, suýt chút nữa mắng thầm 'Ta xì!

Muốn ta nuôi con hộ các ngươi à, mơ đẹp nhỉ!'.

Nhưng nghĩ lại, đã lo lắng chuyện mười mặt trời cùng xuất hiện ác sự tái diễn, thì việc ước thúc chúng dưới môn hạ của mình và dạy bảo chúng cách tạo phúc cho Hồng Hoang dường như cũng không có gì không ổn.

Hậu duệ của Kim Ô mà!

Tư chất sao có thể kém được?

Bụng của Hi Hòa lúc này đã rất lớn rồi, Ngô Sở có thể cảm nhận được trong bụng nàng thực sự có mười luồng hơi thở sinh mệnh, khí thái dương đang thai nghén trong đó.

Rất rõ ràng mười luồng hơi thở sinh mệnh này chính là mười hòn mặt trời nhỏ.

Thu hồi ánh mắt, Ngô Sở cười nói: "Đệ nỡ tống chúng đến chỗ ta sao?" Thái Nhất cười nói: "Có gì mà không nỡ, bản lĩnh dạy bảo đệ tử của đệ mọi người đều đã chứng kiến, ta tin đệ có thể cho chúng một tương lai tốt đẹp." "Được rồi!

Vậy ta tạm thời nhận chúng trước." Không lâu sau, Đế Tuấn và Thái Nhất mang theo thê nhi, mang theo đám yêu binh yêu tướng thà chết cũng muốn đi theo họ, cáo từ rời đi, một đường hạo hạo đãng đãng tiến về vực ngoại.

Bất quá điều khiến Ngô Sở có chút không hiểu là Côn Bằng lão tổ cư nhiên không đi theo họ.

Tuy nói Côn Bằng lão tổ là thống soái quân đoàn phương Bắc của Thiên đình, thuộc trướng của Bắc Phương Thiên Đế Huyền Minh muội tử, nhưng lão vẫn là Yêu tộc.

Nay Yêu tộc có hai vị Thánh nhân, nếu lão đi theo Đế Tuấn, Thái Nhất thì hoàn toàn không cần lo lắng hai anh em phương Tây kia trả thù lão.

Vậy mà lão cư nhiên không đi theo, điều này khiến Ngô Sở có chút nghi hoặc.

Dẫu sao bất kể là dưới trướng Nam Phương Thiên Đế Đông Vương Công hay dưới trướng Tây Phương Thiên Đế Phục Hy, đều có hơn một nửa yêu binh yêu tướng chọn đi theo Đế Tuấn, Thái Nhất

mà!

Khi phát hiện ánh mắt Ngô Sở đặt lên người mình, khuôn mặt già nua thâm trầm mang chút kiêu ngạo của Côn Bằng lão tổ không hề lùi bước mà đối thị với Ngô Sở.

Vẻ mặt thản thản đãng đãng đó khiến Ngô Sở suýt chút nữa bật cười.

Lão bang tử này, chẳng lẽ thấy ở lại Thiên đình sẽ có lợi cho lão hơn? "Đại sư huynh, vị Thiên Đế này của đệ, phải làm thế nào đây?" Sau khi chúng thánh và chúng Tổ Vu rời đi, Hạo có chút chột dạ lén lút hỏi Ngô Sở.

Vị Thiên Đế này của hắn vẫn chưa chính thức đăng cơ, phải đợi ba ngày sau mới tổ chức đại điển.

Nhưng bày ra trước mặt Hạo lại là đủ loại vấn đề khiến hắn lúng túng.

Chẳng hạn như, làm sao để giá ngự những yêu tộc cựu thần kiêu ngạo kia?

Làm sao để giải quyết thiên tai trên đại địa Hồng Hoang?

Tuy rằng phong triều thiên tai đã qua, nhưng dư ba vẫn còn, ảnh hưởng vẫn hiện hữu, việc cấp bách nhất chắc chắn là phải giải quyết những vấn đề này.

Khí vận tán loạn, làm nhiễu loạn thiên cơ, ngay cả khí tượng thiên địa cũng trở nên hỗn loạn khôn cùng.

Có nơi tháng sáu tuyết rơi, đóng băng ngàn dặm; có nơi mưa gió liên miên, biến thành vùng sông nước; có nơi lại đất rung núi chuyển, trời đất đảo lộn... "Không nói cái khác, chỉ riêng tiểu trấn nơi đệ từng sinh sống, tất cả nhân tộc nếu không phải nói là áo không che thân thì giờ cũng chẳng khác là mấy, ngay cả lương thực cũng bị hồng thủy

cuốn trôi sạch." Hạo ưu lự nói: "Các sinh linh vạn tộc có tu vi tại thân thì có thể không ăn không uống.

Nhưng những sinh linh tu vi thấp kém, bao gồm cả nhân tộc, đều cần phải ăn uống.

Không có lương thực, họ có thể vượt qua đoạn thời gian này không?" Ngô Sở mỉm cười chỉ chỉ vào đầu mình, nói: "Đừng căng thẳng, biện pháp bao giờ cũng nhiều hơn khó khăn.

Tu vi của đệ cũng không tính là yếu, thuật pháp để một đêm trồng ra vô số lương thực đệ đâu phải không biết, chẳng qua là thôi thúc nông tác vật chín sớm mà thôi." Ngô Sở vừa nói vừa phất tay chỉ vào Thiên Đình rộng lớn này: "Tuy rằng kiến trúc Thiên Đình đã bị phá hủy, nhưng tam thập tam thiên này vẫn còn, đệ hoàn toàn có thể phái một số Ti Nông chi thần đến đây trồng lương thực để tiếp tế thiên hạ, thập nhị tiểu Hoa Thần đều rất am hiểu việc này." Hạo khẽ gật đầu, trong lòng cuối cùng cũng có chút tự tin.

Sau đó Ngô Sở lại bảo: "Đệ có thể liên hệ với tiểu Hoàng Long, bảo nó phái người từ học viện qua đây làm tham mưu cho đệ.

Một người nghĩ không thông, hai người nghĩ sẽ thấu, mọi người cùng chung sức nghĩ biện pháp, tự nhiên sẽ dễ dàng hơn một mình đệ ngồi đây nghĩ quẩn." Hạo nghe vậy, đôi mắt sáng lên, lập tức gật đầu, trực tiếp kết nối đại đạo với Hoàng Long.

Đệ Nhất Học Viện, cũng chính là Hồng Hoang Đệ Nhất Học Cung trong mắt thế nhân, nơi này Hạo cũng từng đến một lần, biết học tử bên trong học thức bao la vạn tượng.

Ngoại trừ không chuyên môn dạy tu hành chi pháp ra, các danh mục khác đều có đủ, nhân nghĩa lễ trí tín thì không cần nói, còn có những thứ như toán học, y học, đan học, giao dịch học, ca múa âm luật, trà đạo... thậm chí ngay cả nông học dạy người ta bồi dưỡng

nông tác vật cũng có.

Khi Hoàng Long nhận được đại đạo truyền âm của Hạo, nhất thời cũng hơi ngẩn ra.

Tuy rằng hắn biết vị Hạo sư thúc này vừa trở thành Trung Ương Thiên Đế tiếp theo, nhưng Hoàng Long không biết vị sư thúc bình thường không hiển sơn lộ thủy này rốt cuộc làm sao mà ngồi lên vị trí Thiên Đế được?

Hiện tại nghe Hạo nói chuyện này, nhất thời có chút không thể hiểu nổi.

Chương 753

Nhưng dù không hiểu, hắn vẫn triệu tập một số nhân thủ, đồng thời bí mật kết nối đại đạo với Ngô Sở để hỏi qua chuyện này.

Ngô Sở trực tiếp bảo Hoàng Long: "Đây là vi sư đề nghị, Hạo sư thúc của con hiện tại ở Thiên Đình người không thân đất không quen, đối mặt với nhiều khó khăn, con cứ dẫn người qua giúp một tay, giúp hắn hiến kế trước đã.

Còn tương lai đi đâu về đâu, lúc đó tính sau." Có sự đảm bảo của Ngô Sở, Hoàng Long tự nhiên không còn nghi lự, dẫn theo một số học tử tiến thẳng về Thiên Đình.

Trong số học tử này tự nhiên môn nào cũng có.

Thấy Hạo thở phào một hơi dài, Ngô Sở lắc đầu nói: "Hiện tại phiền phức nhất thực ra không phải cái này.

Ta lo lắng khí vận vạn tộc băng tán, vạn tộc từng luôn hòa mục rất có khả năng sẽ xuất hiện ma sát trở lại.

Một khi chiến loạn xuất hiện, động tác phía Thiên Đình các đệ phải nhanh, nếu không chắc chắn sẽ khiến không ít sinh linh vô tội thảm tử." Hạo khẽ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Nhưng Ngô Sở vẫn không yên tâm dặn dò: "Đệ tuyệt đối đừng lơ là, nói câu không dễ nghe thì uy vọng của đệ không đủ, tương lai rất có khả năng cần phải chinh phục lại vạn tộc một lần nữa." Sự lo lắng này của Ngô Sở đương nhiên không phải vô căn cứ, giống như khi khí vận vương triều cổ đại suy bại, đột nhiên một người không đủ uy vọng phục chúng lên ngôi, các lộ chư hầu và thảo đầu vương nổi lên tranh bá là chuyện thường tình.

Nay tuy có chư thánh tọa trấn, bầu ra người kế nhiệm Thiên Đế mới, nhưng danh tiếng của Hạo không bì được với Đế Tuấn và Thái Nhất, đặc biệt là Thái Nhất, Hỗn Độn Chung xuất thế ai dám tranh phong?

Chỉ cần không đụng phải Thánh nhân, Thái Nhất nắm giữ Hỗn Độn Chung chính là vô địch.

Ngay cả khi gặp phải hạng mãnh nhân nắm giữ Tru Tiên Kiếm Trận như Ngô Sở, hắn cũng có thể dựa vào Hỗn Độn Chung để giữ thế bất bại.

Còn Hạo thì sao?

Tổng không thể trông chờ đại sư huynh Ngô Sở đi đánh thiên hạ giúp hắn chứ!

Ngai vàng đã đưa tận tay rồi, còn muốn chuyện tốt như vậy thì nằm mơ đi!

Hạo khẽ gật đầu, trong lòng cũng đã có chuẩn bị về phương diện này, đang định tiếp tục hỏi Ngô Sở thì có giáp sĩ vào báo: "Bẩm báo Bệ hạ, Thống soái quân đoàn phương Bắc, Lôi bộ Chính thần Côn Bằng cầu kiến Bệ hạ." Hạo nghe vậy không khỏi nhìn Ngô Sở một cái, Ngô Sở khẽ gật đầu, Hạo liền nói một câu: "Tuyên!" "Đại sư huynh, Côn Bằng lão tổ này không đi theo hai huynh đệ kia, rốt cuộc là có ý gì?" Ngô Sở mỉm cười lắc đầu: "Không sao, cứ nghe hắn nói gì đã." Không lâu sau, Côn Bằng lão tổ xuất hiện.

Thân là Lôi bộ Chính thần, thần vị của Côn Bằng thực ra không thấp, hơn nữa còn kiêm nhiệm Thống soái quân đoàn phương Bắc.

Tuy không thể so được với Tứ Phương Thiên Đế, nhưng thực chất cũng chỉ kém một bậc.

Theo lý mà nói, nay Tứ Phương Thiên Đế khuyết một vị, hắn có

cơ hội rất lớn để thượng vị. "Lôi bộ lúc này cầu kiến trẫm, không biết có chuyện gì quan trọng?" Hạo chắp tay sau lưng, xoay người hỏi.

Ngô Sở đứng cạnh hắn, hơi nghiêng đầu nhìn lão già này.

Côn Bằng khom người hành lễ, nói: "Thần to gan xin Bệ hạ cho phép thần dẫn quân đoàn phương Bắc đến Bắc địa Hồng Hoang để xử lý thủy hoạn, giải cứu vạn linh khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng..." Hạo nhướng mày, khẽ gật đầu rồi hỏi: "Không biết Lôi bộ có thể cho trẫm biết tại sao không đi theo hai vị Thánh nhân Yêu tộc mà lại tiếp tục ở lại Thiên Đình không?

Trẫm tự thấy uy vọng không đủ để sánh vai cùng nhị thánh, các khanh đi theo họ cũng là lẽ đương nhiên." Côn Bằng nhìn Ngô Sở, cười nhẹ một tiếng, khom người đáp: "Khởi bẩm Bệ hạ, lời Bệ hạ nói quả thật không sai, nhị thánh khai tịch Vạn Yêu Thiên đúng là nơi quy túc tốt nhất cho Yêu tộc Hồng Hoang.

Nhưng thần trước hết là một trong chúng thần Thiên Đình, nhị thánh chứng đạo thành thánh để lại những vấn đề tồn đọng cũng cần được giải quyết.

Thần tu vi tuy thấp nhưng cũng nguyện góp một phần sức mọn..." Ngô Sở lắc đầu cười nói: "Trước mặt người minh bạch thì đừng nói mấy lời khách sáo đó nữa, nói cái gì có ích đi!

Côn Bằng ngươi là một con chim thông minh, Tây Phương nhị thánh ngoài mặt tuy không truy cứu tội lỗi năm xưa của ngươi, nhưng nói họ trong lòng không có chút thành kiến nào là chuyện không thể.

Đi theo Thái Nhất ra vực ngoại chẳng lẽ không an toàn bằng ở Thiên Đình sao?" Khóe miệng Côn Bằng không tự chủ được giật giật.

Cuối cùng hắn khẽ thở dài, nói: "Không dám dối gạt Bệ hạ và đại sư huynh, nay Thiên Đình tuy có vẻ suy yếu nhưng chính thống vẫn

còn.

Thiên Đình thống suất tứ phương, sau lưng có đại sư huynh, Đạo Tổ Thánh nhân, Nữ Oa Thánh nhân, thậm chí là Tam Thanh Thánh nhân tọa trấn ủng hộ, sớm muộn gì cũng sẽ chấn hưng uy danh năm xưa.

Ta nay đã là Lôi bộ Chính thần, lại là Thống soái quân đoàn phương Bắc, cho dù tương lai không thể tiến thêm bước nữa thì vẫn là kẻ nổi bật trong chúng thần Thiên Đình, lại còn có thần lực của thần vị gia trì, Tây Phương nhị thánh dù muốn dồn ta vào tử địa cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng." Ngô Sở và Hạo đều nghe ra được, tên này tự mời đi đánh giặc, mục tiêu chắc hẳn là vị trí Tứ Phương Thiên Đế đang bỏ trống.

Có thần vị Thiên Đế gia trì, dù không bằng Thánh nhân nhưng dưới Thánh nhân khó có đối thủ.

Bởi lẽ thần vị Thiên Đế nằm đó, không phải ai cũng có thể cứng đầu như Hình Thiên dám chạy tới đánh nhau với Thiên Đế.

Hạo nhìn Ngô Sở, sau đó khẽ gật đầu nói: "Ý của Lôi bộ ái khanh, trẫm đã rõ.

Trẫm cho phép khanh dẫn binh đoàn hạ giới giải trừ thủy hoạn, không chỉ Bắc cảnh mà khắp nơi trên đại địa Hồng Hoang, hễ có thiên tai khanh đều có thể ra tay giải quyết.

Lần này vị trí Tứ Phương Thiên Đế trống một chỗ, trẫm sẽ tạm thời để không, đợi tương lai xét công ban thưởng." Ý tứ này Côn Bằng cũng đã hiểu, muốn ngồi vào vị trí đó thì phải lập được công lao.

Và đây cũng chính là điều Côn Bằng mong muốn.

Thế là Côn Bằng khom người cáo từ, hưng phấn chạy đi điều binh

khiển tướng.

Đợi Côn Bằng đi rồi, Hạo tiếp tục truyền âm với Ngô Sở: "Đại sư huynh, vị trí đứng đầu Tứ Phương Thiên Đế là Đông Hoàng đã rời đi, nay thiếu mất một vị, đại sư huynh thấy ai hợp nhất?

Đối với cựu bộ Thiên Đình đệ cơ bản không hiểu rõ lắm, Côn Bằng này..." Ngô Sở mỉm cười: "Đệ có thể thăng Nam Phương Thiên Đế Thiếu Dương đạo hữu lên làm Đông Phương Thiên Đế, Tây Phương và Bắc Phương không cần động đến, còn Nam Phương Thiên Đế bỏ trống đệ cứ theo lời đã nói với Côn Bằng mà để đó.

Xem kìa, đệ cũng rất có thiên phú đấy chứ!

Rất nhanh đã lĩnh ngộ được cách ngự người rồi phải không?" Hạo nghe vậy không khỏi nhe răng cười, có chút đắc ý nhỏ.

Ngô Sở lại bảo: "Nếu Côn Bằng không chủ động xin đi, ta định bảo đệ giao vị trí Nam Phương Thiên Đế cho Cộng Công, sau đó bảo hắn đi trị thủy.

Hắn là Thủy chi Tổ Vu, việc trị thủy đối với hắn là chuyện quá đơn giản." "Nếu hắn từ chối thì sao?" Hạo hỏi: "Đệ nghe nói khi xưa Yêu Đế phong Đế Giang đạo hữu làm Bắc Phương Thiên Đế, hắn đã trực tiếp từ chối, nhường lại cho Huyền Minh đạo hữu." Ngô Sở cười: "Cộng Công nếu không nhận cũng không sao, ý của ta cũng giống như đệ trước đó, cứ để trống, sau đó bảo mọi người đi trị thủy, khơi thông hà đạo đại địa Hồng Hoang, giải trừ tai nạn, cuối cùng ai có thành tích tốt nhất thì cho người đó làm." Ngừng một chút, Ngô Sở lại nói: "Cũng không biết Trấn Nguyên lão ca có nguyện ý làm không." Hạo lắc đầu nói: "Ước chừng Trấn Nguyên đạo hữu sẽ không nguyện ý đâu, hắn cũng giống Hồng Vân đạo hữu, đều là hạng người nhàn vân dã hạc..." Ngô Sở lắc đầu cười thầm, dẹp đi nhé!

Trấn Nguyên lão ca có chứng cưỡng chế đấy.

Hắn ho nhẹ một tiếng rồi nói: "Trấn Nguyên lão ca rất có trách nhiệm, địa mạch Hồng Hoang mà tổn hại là hắn ngồi không yên đâu, thậm chí hiện tại đã đang nỗ lực vì việc này rồi.

Cho hắn một danh nghĩa Nam Phương Thiên Đế, để hắn dẫn dắt thiên binh thiên tướng đi tu phục địa mạch, khơi thông hà đạo, hắn chắc chắn sẽ nguyện ý làm." Hạo bật cười: "Nếu làm xong hắn từ chức Thiên Đế thì sao?" Chuyện này Trấn Nguyên Tử quả thật có thể làm được.

Trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, Trấn Nguyên Tử chính là không muốn lên Thiên Đình làm việc nên mới trở thành Địa Tiên Chi Tổ mà!

Ngô Sở cười nói: "Thế cũng không sao, đệ cũng nhân cơ hội này quan sát cựu bộ Thiên Đình, ai cần đề bạt thì đề bạt, ai cần giáng chức thì giáng chức..." Tất nhiên hiện tại nói những điều này cũng chẳng ích gì, Hạo đã hứa với Côn Bằng, vị trí Thiên Đế này chính là một mồi nhử, không chỉ dành cho mỗi Côn Bằng.

Sau khi trò chuyện riêng và cổ vũ tinh thần cho Hạo, Ngô Sở rời khỏi Thiên Cung đã tan hoang cần đại trùng kiến.

Bên ngoài Thiên Cung, những vết nứt đã được Nữ Oa dùng Ngũ Sắc Thạch tu bổ lại.

Ngô Sở vẫn nhớ lúc đó có một viên Ngũ Sắc Thạch theo loạn lưu bay đi mất, không biết có phải bay tới phía Đông Hải hay không.

Có lẽ tương lai con Linh Minh Thạch Hầu kia chính là do viên Ngũ Sắc Thạch đó hóa thành.

Lúc này, Thiên Cung vừa được tu phục xong đang được Kiến Mộc nâng đỡ, Hỏa Vân Cung từng ở trên Kiến Mộc nay đã bay lên không trung, phiêu đãng giữa biển mây.

Hồng Vân đã chứng đạo thành công, ước chừng cũng sẽ ra Hỗn Độn khai tịch đạo trường, có lẽ sẽ mang Hỏa Vân Cung đi luôn.

Tương lai Hỏa Vân Động nơi Nhân Tộc Tam Thánh Hoàng tọa trấn chắc là không còn nữa.

Chương 754

Thậm chí tương lai Nhân Tộc Tam Thánh Hoàng có xuất hiện được hay không cũng là một vấn đề.

Nhìn cây đại thụ chọc trời đứng cạnh Bất Chu Sơn, cao hơn cả Bất Chu Sơn và cũng chẳng kém cạnh bao nhiêu kia, Ngô Sở thầm cảm khái.

Men theo Kiến Mộc đi xuống núi Tê Phượng, Phục Hy, Nữ Oa, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu đều ở đây.

Nữ Oa bình thường ở Oa Hoàng Cung, Phục Hy thân là Tây Phương Thiên Đế phần lớn thời gian cũng ở Tây Phương Thiên Đế Cung, hai người hoàn toàn là kiểu tụ ít ly nhiều.

Tuy nhiên mọi người đều là người tu hành, đối với chuyện này đã quen như cơm bữa, đôi bên cũng sớm qua cái thời kỳ ngày ngày phải dính lấy nhau.

Đạo trường Tê Phượng Sơn năm xưa của họ giờ ngược lại ít khi quay về.

Sau khi Ngô Sở đến nơi liền hỏi Phục Hy và Đông Vương Công: "Ta gọi Hạo đến tiếp nhiệm vị trí Thiên Đế, hai người có gì muốn nói không?

Giờ là lúc riêng tư, hai người muốn mắng cứ mắng." Phục Hy và Đông Vương Công nghe vậy đều không nhịn được cười khổ.

Phục Hy lắc đầu: "Ta cũng muốn nổi giận lắm chứ!

Tiếc là không có tư cách đó!

Cơ hội đã bày ra đó rồi, là do vận số chúng ta không tốt, sao có thể trách lên đầu đệ được." Ngô Sở lắc đầu nhìn Nữ Oa cười nói: "Thực

ra nếu huynh nhất quyết muốn ngồi vào vị trí đó, tỷ tỷ chắc chắn sẽ ủng hộ.

Khí vận kém một chút thì có thể từ từ tụ lại mà!" Nữ Oa lại lắc đầu: "Ta sẽ không ủng hộ hắn đâu, hoàn toàn không cần thiết.

Ta đã thành thánh, hắn mà làm Trung Ương Thiên Đế thì các thánh nhân khác đều sẽ có ý kiến." Đông Vương Công cũng cười khổ lắc đầu, hắn quả thực có tâm chí làm Thiên Đế, nếu không năm xưa đã không nghĩ đến việc lập Tiên Đình để đối kháng với Thiên Đình.

Khổ nỗi hắn không có cái mệnh đó!

Năm xưa có Đế Tuấn Thái Nhất, hắn lại đánh không lại cặp huynh đệ kia.

Giờ ngay cả Phục Hy có vợ là thánh nhân chống lưng còn từ bỏ, hắn có thể làm gì?

Đông Vương Công lắc đầu nói: "Thực ra đệ kéo Hạo qua đây lại giải quyết được một nan đề cho mọi người.

Nếu không sẽ luôn có người để tâm, muốn tìm một người đại diện đẩy lên, thậm chí ngay cả hai huynh đệ phương Tây kia cũng có thể có ý nghĩ này." Nữ Oa gật đầu đồng ý với quan điểm của Đông Vương Công.

Ngô Sở nghe vậy bật cười nói: "Ta lại thấy mọi người nghĩ nhiều rồi.

Ba huynh đệ Côn Luân kia căn bản không tìm được nhân tuyển nào phù hợp, vả lại lợi ích của Thái Thượng sư đệ và tỷ tỷ thực ra là nhất trí.

Ngoài ra Đế Tuấn và Thái Nhất cũng sẽ không có ý kiến.

Kẻ thực sự không muốn thấy người khác tốt đẹp có lẽ chỉ có hai

huynh đệ phương Tây kia thôi." Hồng Vân nghe vậy liền cười: "Thế sao đệ còn gọi Hạo đến?" Ngô Sở đỡ lấy chén trà Nữ Oa pha, đây là trà do chính tay thánh nhân pha, khẽ nhấp một ngụm, hương thơm đọng lại nơi đầu lưỡi, vị trà rất quen thuộc, chính là loại Đại Hồng Bào do hắn trồng. "Hạo quả thực có ưu thế của hắn, hắn lịch luyện trong hồng trần, trải qua vạn kiếp, trên người mang khí vận vạn tộc, tuy chỉ là một tia rất nhạt nhưng cũng đã đủ rồi." Ngô Sở nói xong nhìn Đông Vương Công, rồi lại nhìn Phục Hy: "Tuy rằng đẩy hai người ra cuối cùng chắc cũng không có vấn đề gì lớn, nhưng độ khó hiển nhiên cao hơn.

Khí vận vạn tộc trên người hai người đã tiêu tán, ngay cả khí vận cá nhân cũng bị ảnh hưởng.

Nếu để hai người ngồi vào vị trí Trung Ương Thiên Đế, muốn ngưng tụ lại khí vận vạn tộc sẽ khó khăn hơn nhiều." Đông Vương Công và Phục Hy đều gật đầu, cũng chính vì điều này mà họ không có ý kiến gì với sự xuất hiện của Hạo.

Nếu không Đông Vương Công thực sự cũng muốn tranh một phen. "Vạn tộc Hồng Hoang gặp phải thiên tai thế này không thể kéo dài lâu, phải nhanh chóng giải quyết những vấn đề đó mới có thể ngưng tụ lại khí vận vạn tộc, để Hồng Hoang trở lại thái bình.

Ta có chút lo lắng, dù Hạo có ngồi vào vị trí đó, vạn tộc vẫn sẽ đón nhận một đợt biến động." Ngay lúc này, trong cảm ứng của Ngô Sở, tuy tuyệt đại đa số sinh linh trên Hồng Hoang đã được che chở nhưng thiên tai các nơi vẫn tiếp diễn.

Nhiều nơi trên đại địa biến thành vùng băng tuyết, ngay cả một số vùng phía Nam vốn nóng nực quanh năm giờ cũng xuất hiện cảnh đóng băng ngàn dặm.

Có nơi lại hóa thành vùng sông nước, sinh linh vạn tộc nếu không

trốn trong nơi trú ẩn run rẩy thì cũng đối mặt với thiên tai bên ngoài mà không biết làm sao.

Trong thời gian ngắn họ còn có thể kiên trì, thời gian dài thì hậu quả khó lường.

Thử tưởng tượng những sinh linh vốn sống nơi nóng nực nay đột nhiên rơi vào vùng băng giá thì làm sao sinh tồn?

Lại ví dụ như trên một ngọn núi cao lúc này tụ tập vô số chủng tộc sinh linh, cừu và sói ở cùng một chỗ, hổ làm bạn với bò, ưng và thỏ cùng chung sống... tình huống này những sinh linh đã có linh trí còn đỡ, còn những sinh linh linh trí chưa cao thì... hầy.

Tất nhiên chuyện săn giết giữa những sinh linh linh trí thấp sẽ không ai để ý.

Nhưng vấn đề là ở cùng nhau lâu ngày sinh ra ma sát là tất yếu.

Một khi chuyện này xảy ra trên quy mô lớn, hạt giống thù hận sẽ được gieo xuống, tương lai động loạn chắc chắn sẽ kéo dài.

Cục diện tốt đẹp trước đây nay lại biến thành thế này, Ngô Sở cũng rất bất lực.

Thực ra nếu có quay lại, dù biết trước chuyện này sẽ xảy ra, Ngô Sở cũng không dám khẳng định mình nhất định sẽ ngăn cản Đế Tuấn Thái Nhất chứng đạo.

Việc hắn có thể làm tối đa là nói tình huống này cho hai huynh đệ biết để họ tự lựa chọn.

Nhưng thực tế không có "nếu như", chuyện đã xảy ra rồi, họ chỉ có thể dốc hết sức mình để giảm thiểu ảnh hưởng do thiên tai mang lại.

Mọi người trò chuyện một lát, Ngô Sở liền nói với Đông Vương

Công và Phục Hy: "Hạo và Dao mới vào Thiên Đình, hai người là người cũ của Thiên Đình, hãy giúp họ nhiều một chút.

Hiện tại bên ngoài loạn lạc khắp nơi, hai người hãy lệnh cho yêu binh yêu tướng dưới quyền đi xử lý những vấn đề đó!

Cho dù không ngăn được thiên tai thì cũng có thể ở lại các nơi trú ẩn để trấn áp những biến động có thể xảy ra." Phục Hy và Đông Vương Công gật đầu: "Yên tâm đi!

Đã dặn dò xuống dưới rồi." Ngô Sở nghe vậy cười nói: "Thế mới là người làm việc, so ra lão gia hỏa Côn Bằng kia lại quá mức công lợi, vậy mà còn đặc biệt chạy đi xin chỉ thị của Hạo sư đệ." Đông Vương Công cười: "Thực ra lão già Côn Bằng không đi theo Thái Nhất, ta cũng thấy lạ, chẳng lẽ theo họ đến Vạn Yêu Thiên không an toàn hơn sao?" Phục Hy thì cười nói: "Hắn cũng muốn làm Tứ Phương Thiên Đế mà!

Hiện tại Thái Nhất huynh đi rồi, vừa khéo trống một chỗ, hắn vẫn còn cơ hội." Đông Vương Công cũng gật đầu: "Bát bộ Chính thần, trừ Lôi bộ của Côn Bằng, Tài bộ của Bạch Trạch, và Đấu bộ của Đấu Mẫu Nguyên Quân, còn lại ngũ bộ gồm Hỏa bộ, Thủy bộ, Ôn bộ, Đậu bộ và Thái Tuế bộ đều đã đi theo hai huynh đệ kia.

Lần này thần vị trống ở Thiên Đình ít nhất chiếm hai phần ba." Ngô Sở suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Ta đột nhiên có ý tưởng này, mọi người đợi một chút, ta về Tử Ngọc Sơn một chuyến." Nói đoạn, hình bóng Ngô Sở động đậy rồi biến mất tại chỗ.

Chưa đầy một phút, Ngô Sở tái xuất hiện, lần này có cả Hạo.

Dao đang ở Thiên Cung dẫn theo một số giáp sĩ thu dọn phế tích, chuẩn bị dựng lại chủ điện nghị sự trên nền cũ.

Mọi người lại tụ họp, ai nấy đều tò mò nhìn Ngô Sở, không hiểu

hắn lại định bày trò gì.

Ngô Sở lôi ra một tờ giấy mang ánh kim quang, cười nói: "Đây là tờ giấy đầu tiên ta tạo ra, thiên địa có cảm ứng ban xuống công đức, vật này cũng trở thành tờ Công Đức Chỉ đầu tiên." Sau đó hắn lấy ra một cây Công Đức Bút cùng với tờ giấy giao cho Hạo.

Hạo không hiểu đầu đuôi nhìn tờ giấy và cây bút trong tay, dở khóc dở cười: "Đại sư huynh, đồ vật này dùng để làm gì?

Thiên Đình tổng không đến mức thiếu cái này chứ!" Ngô Sở lắc đầu: "Giấy thông thường không làm được những thứ như Phong Thần Bảng." "Phong Thần Bảng?" Mọi người kỳ quái nhìn hắn.

Chương 755

Ngô Sở gật đầu: "Lần này thần vị Thiên Đình khuyết thiếu nghiêm trọng, nếu tùy tiện chỉ định ai đảm nhiệm thì đối với các sinh linh khác rõ ràng là có chút bất công, cũng có hiềm nghi riêng tư trao nhận.

Ta thấy cần thiết phải tính toán theo công lao, đến lúc đó cùng nhau phong thần.

Còn những chư thần ở lại không đi, có thể phong trả lại cho họ trước, rồi sau đó xét công ban thưởng phạt." "Vậy cái này..." Hồng Vân chỉ chỉ tờ giấy và cây bút trong tay Hạo. "Phong Thần Bảng này chủ yếu dùng để thu dung nguyên thần tinh phách của những sinh linh không may hy sinh trong đợt chống chọi thiên tai này.

Đến lúc đó lại dựa theo công lao lớn nhỏ mà trọng phong chư thần Thiên Đình, cũng như sơn thủy chúng thần trong thiên hạ.

Như vậy, nhiều sinh linh sẽ không phải lo lắng về cái chết nữa.

Tất nhiên nếu không muốn lấy nguyên thần làm thần, có thể giúp họ trùng sinh tu hành." Mọi người nghe vậy, đôi mắt không khỏi sáng lên.

Hạo cười nói: "Cái này hay, cái này hay, một là có thể điều động sự tích cực của mọi người, hai là đệ cũng không lo không có thần để dùng." Ngô Sở nhìn Nữ Oa cười nói: "Tỷ, vậy phiền tỷ luyện chế nó một phen." "Chiêu hồn sao!

Đơn giản!" Nữ Oa cười cầm lấy tờ Công Đức Chỉ từ tay Hạo.

Thực tế, nếu không phải vì cảm thấy đồ vật do thánh nhân luyện chế có đẳng cấp hơn, thì Ngô Sở và những người khác đều có thể luyện chế được.

Thuật chiêu hồn mọi người thực ra đều biết.

Gió trời lồng lộng, cờ xí rợp trời, tiếng trống vang rền.

Thiên Cung, đệ cửu trọng thiên, một tòa bảo điện hùng vĩ đã mọc lên từ phế tích trong ba ngày qua, trên đề ba chữ Lăng Tiêu Điện.

Tuy rằng có một lượng lớn yêu binh yêu tướng đi theo huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất, nhưng những người ở lại vẫn còn không ít.

Nay phần lớn đã được phái đi các nơi để giải quyết vấn đề thiên tai.

Tuy nhiên hôm nay Trung Ương Thiên Đế đăng cơ, trọng phong chư thần, vẫn có không ít thiên thần cũ quay về tham dự, chờ đợi thần vị và thần lực khôi phục.

Ba vị Tứ Phương Thiên Đế, ba bộ Lôi, Tài, Đấu Chính thần, chư thiên tinh quân, Long Vương của Tứ Hải Long tộc, Ngũ Nhạc Đại Đế... trong tiếng chuông trang nghiêm, Hạo dẫn theo Dao cùng một dàn cựu thần tổ chức một đại điển tế thiên, sau đó bước lên tôn vị Đế đại diện cho quyền lực cao nhất của thiên địa Hồng Hoang.

Ngô Sở và Nữ Oa, Tam Thanh, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử cùng mấy vị Tổ Vu không muốn nhận thần vị đều đến quan lễ.

Hoặc có thể nói là đến chống lưng cho Hạo và Dao, tránh để họ lộ vẻ lúng túng trước mặt đám cựu thần.

Khi họ tế cáo thiên địa xong, một đạo công đức chi quang từ trên trời giáng xuống, rơi vào người Hạo và Dao, đại diện cho sự công nhận của Thiên Đạo đối với họ.

Còn việc liệu có phải Thiên Đạo đại ngôn nhân Đạo Tổ mở cửa sau cho tiểu đạo đồng nhà mình hay không thì không ai biết được.

Dù sao đi nữa, vị Trung Ương Thiên Đế mới nhậm chức này đã

được Thiên Đạo công nhận.

Sau đó Hoàng Long cầm một đạo thánh chỉ đứng trước ngai vàng tuyên đọc, trọng phong chư thần.

Đầu tiên người được phong chính là những người có công cứu vãn Thiên Đình lúc nguy nan, cứu giúp thương sinh thiên hạ, luyện Ngũ Sắc Thạch tu bổ Thiên Cung là Ngô Sở và Nữ Oa, cùng với Tam Thanh, Hồng Vân.

Ngô Sở thụ phong Văn Đức Đạo Tôn, nhập chủ Đại La Thiên; phong Nữ Oa làm Tạo Hóa Đạo Tôn, đạo trường vẫn là Oa Hoàng Thiên; phong ba huynh đệ Côn Luân làm Tam Thanh Đạo Tôn, đạo trường lần lượt là Đại Xích Thiên, Thanh Vi Thiên và Vũ Dư Thiên do họ khai tịch ra; phong Hồng Vân làm Nhân Đức Đạo Tôn, đạo trường là Hỏa Vân Thiên sắp được khai tịch; phong Trấn Nguyên Tử làm Địa Tiên Chi Tổ, có quyền quản hạt địa tiên.

Địa tiên ở đây chỉ những tiên nhân chưa vào Thiên Đình nhậm chức.

Sau đó lại phong cho Tiền Thiên Đế và Đông Hoàng không đến quan lễ, nay là hai vị Thánh nhân Yêu tộc Đế Tuấn và Thái Nhất, lần lượt làm Song Dương Đạo Tôn, đạo trường là Vạn Yêu Thiên.

Tuy rằng họ không có công lao gì, nhưng dù sao họ cũng là Thánh nhân, Thiên Đình cũng cần phần khí vận Yêu tộc của họ.

Thêm vào đó họ từng là Thiên Đế và Đông Hoàng, những tiên thần cũ đối với việc này cũng không có dị nghị gì.

Những vị Thánh nhân này đều được Ngô Sở liên hệ và sắp xếp thân phận trong những ngày qua.

Ban đầu họ có chút không nguyện ý, nhưng Ngô Sở bảo họ rằng, không nhận sắc phong của Thiên Đình thì giáo phái họ lập ra lấy khí

vận từ đâu tới?

Dưới sự thuyết phục của Ngô Sở, họ đành phải 'khuất phục'.

Vì sự ổn định tương lai của đại địa Hồng Hoang, Ngô Sở cũng liều mình, triển hiện thực lực hoa khôi giao tiếp đệ nhất Hồng Hoang, trong nháy mắt đã làm ổn định khí vận Thiên Đình.

Còn Đế Tuấn và Thái Nhất thì càng không có lý do gì để từ chối, những tai họa họ gây ra vẫn đang được Ngô Sở và mọi người giải quyết đấy thôi!

Riêng hai huynh đệ phương Tây sớm muộn gì cũng rời khỏi Huyền Môn nên Ngô Sở không liên hệ với họ.

Coi như là một lần chính thức bài trừ và ép buộc vậy!

Xét thấy các vị Đạo Tôn này bình thường đều không dễ dàng xuất hiện ở Thiên Cung, nên lại phong một đạo phân thân của Thái Thượng làm Thái Thượng Lão Quân, nhập chủ cung Đâu Suất.

Mỗi khi phong một vị Đạo Tôn, khí vận Thiên Đình lại tăng thêm một phần.

Khí vận Thiên Đình vốn hoán tán nay lại dần được ngưng tụ, hơn nữa phần khí vận này vô cùng ổn định.

Một khi Thiên Đình có thể ngưng tụ lại khí vận vạn tộc một lần nữa, tin rằng tương lai khí vận vạn tộc sẽ còn hùng hậu và vững chắc hơn trước đây.

Những cựu thần ở lại vốn lo lắng thế lực Thiên Đình bị tổn hại, nay thấy các vị Thánh nhân đều chấp nhận sắc phong thần vị của Thiên Đình thì lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp theo là Tứ Phương Thiên Địa, Đông Vương Công trở thành Đông Phương Thiên Đế, Phục Hy và Huyền Minh giữ nguyên vị trí.

Bát bộ Chính thần, Tất Hỏa được thăng làm Hỏa bộ Chính thần, đây cũng là một chút riêng tư của Hạo, dù sao Tất Hỏa cũng xuất thân từ Tử Ngọc Sơn, quen biết từ nhỏ, có thể bồi dưỡng thành tâm phúc.

Cùng với việc từng tiên thần cũ tham dự đại điển nhận lại thần vị, phần thần lực đã mất kia lại được khôi phục, tuy thần lực khôi phục chưa tới một nửa.

Có thể thấy việc Đế Tuấn và Thái Nhất mượn khí vận vạn tộc để chứng đạo đã khiến mọi người phải trả giá đắt thế nào.

Dù vậy, mọi người lại không tiện mắng mỏ hai vị chủ cũ kia.

Dù sao Thiên Đình ban đầu cũng là do hai huynh đệ họ lập ra, những thần vị đó cũng do họ phong, thần lực do thần vị mang lại cũng là do họ ban tặng.

Hơn nữa người ta hiện giờ đã chứng đạo thành công, là Thánh nhân.

Dù là mắng trong lòng cũng không dám nhắc đến danh húy của họ, thậm chí không dám nghĩ nhiều.

Nếu không khó tránh khỏi việc bị họ cảm ứng được.

Huống chi người ta bây giờ vẫn là Song Dương Đạo Tôn của Thiên Đình.

Thế nhưng, không ai ngờ rằng ngay khi Hạo Thiên đăng lâm vị trí Thiên Đế, chúng thần đang nhận phong thần tại Thiên Đình, thì trên đại địa Hồng Hoang đột nhiên bùng phát từng vụ hỗn loạn.

Tây Hải, một tôn lam sắc chân long tấn công một bộ lạc Vu tộc ven biển, thảm sát và thôn phệ toàn bộ hàng vạn người của bộ lạc đó, sau đó bay về hướng Tây Hải, lặn thẳng xuống biển.

Chương 756

Đông Hải, lại một con chân long tấn công một tiểu thành của Nhân tộc ven biển, thôn phệ hàng vạn nhân tộc trong thành như thức ăn, bao gồm cả thiên binh thiên tướng trấn thủ ở đó cũng bị nuốt chửng.

Phương Nam đại địa, một tôn đại yêu cảnh giới Đại La của Yêu tộc dẫn theo tiểu yêu dưới trướng nuốt chửng một bộ lạc Vu tộc, lại quét sạch một tiểu trấn Nhân tộc, coi họ như huyết thực.

Trung Châu đại địa, một tòa đại thành nơi Vu, Yêu, Nhân cư ngụ hỗn hợp bùng phát yêu loạn, đám yêu tộc điên cuồng tàn sát thôn phệ Vu tộc và Nhân tộc, mưu toan dấy khởi cuộc chiến Vu - Yêu.

Rất nhiều sự kiện giết chóc đổ máu đột nhiên bùng phát trong vô số nơi trú ẩn.

Sự bùng phát này dường như không có điềm báo trước, nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác đã được mưu tính từ lâu.

Vốn dĩ dưới thảm họa thiên tai, tâm thần của tất cả sinh linh đều đang căng thẳng, chỉ cần một chút va chạm nhỏ cũng giống như ngòi nổ bị châm lửa, lập tức nổ tung.

Từng tin dữ như tuyết rơi bay về Thiên Đình.

Khi Hạo nhận được tin này, ngoài việc sắc mặt khó coi ra thì cũng không quá kinh ngạc, dường như đã biết trước những chuyện này.

Thực ra lúc những đại sự đó xảy ra, Hạo Thiên Kính của hắn đã cảm ứng được rồi.

Vừa nãy khi Hoàng Long tuyên đọc thánh chỉ, lòng hắn tràn đầy kinh hoàng, thậm chí có chút luống cuống.

Nhưng vì mọi người đều đang lắng nghe và bái tạ nên không phát

hiện ra sự bất thường của hắn.

Cho đến khi có người ngoài cửa vào báo, hắn mới sực tỉnh.

Thế là hắn bảo Hoàng Long tạm dừng tuyên đọc, cho giáp sĩ ngoài cửa vào báo cáo.

Những người thuộc Tứ Hải Long tộc đang tham dự phong thần sau khi nghe tin đó lập tức ngồi không yên, trực tiếp nói rằng Tứ Hải Long tộc họ bị người ta gài bẫy.

Đang yên đang lành, rồng trong tộc tại sao lại ra tay với Vu tộc và Nhân tộc?

Không phải bị điên sao?

Ngô Sở và mấy người nhìn nhau, thập nhị Tổ Vu cũng suýt nữa nổi đóa, dù sao thì tử dân của chính mình bị đồ sát.

Nhưng Ngô Sở đã truyền âm bảo họ bình tĩnh đừng nóng nảy.

Họ chỉ đành nhìn về phía Hạo, xem hắn xử lý việc này thế nào. "Bệ hạ, lão thần oan uổng quá!" Tứ Hải Long Vương lần lượt bước lên phía trước, khom người tác lễ, kêu oan. "Cho lão thần mười cái lá gan, lão thần cũng không dám làm ra chuyện ngỗ nghịch như thế ạ!" Ngao Càn đau khổ trưng ra khuôn mặt già nua.

Nếu là Long tộc của ngày xưa thì đúng là chẳng sợ Vu tộc, nhưng sau cuộc tranh bá giữa ba tộc, Long tộc đã rút toàn bộ lực lượng chủ chốt về Thanh Long giới, Tứ Hải Long tộc hiện nay hầu như chẳng còn bao nhiêu cao thủ.

Họ rảnh rỗi quá hay sao mà đi trêu chọc Vu tộc đang cực kỳ cường thịnh?

Lại nhìn thiên đình hiện giờ xem, bao nhiêu vị Thánh nhân đứng sau ủng hộ vị Tân Thiên Đế này, trừ phi họ cảm thấy nước biển chán

ngắt rồi, nếu không tại sao lại làm chuyện ngu ngốc đó?

Vị Thiên Đế có dáng vẻ thiếu niên liếc nhìn Tứ Hải Long tộc, lại nhìn sang các Tổ Vu, gật đầu nói: "Cô biết rõ, vào lúc Cô đăng cơ hôm nay lại đột ngột bùng phát họa loạn quy mô lớn thế này, đây là có kẻ cố ý vả vào mặt Cô, cũng là vả vào mặt thiên đình!" Rốt cuộc có phải như lời Hạo nói hay không, chẳng ai rõ cả.

Hiện giờ khí vận vạn tộc tán loạn, thiên cơ hỗn loạn, cho dù là Thánh nhân cũng không thể suy tính ra được.

Tất nhiên còn một khả năng nữa, đó là kẻ đứng sau màn cũng là Thánh nhân, thế nên cho dù là Thánh nhân cũng rất khó suy tính ra nhân vật cùng cấp bậc.

Sau khi nhận được câu trả lời từ Tam Thanh, Hồng Vân và Nữ Oa, Ngô Sở đến ngón chân cũng chẳng buồn gãi, trực tiếp khóa chặt mục tiêu vào cặp huynh đệ phương Tây kia.

Lúc này, nếu có kẻ mong muốn thiên hạ đại loạn thì cũng chỉ có họ mà thôi.

Tây Phương giáo lúc này vẫn chưa có bao nhiêu nhân tài, họ cần nhân tài, cần khí vận, họ lại không nhận được sắc phong của thiên đình, không thể chia sẻ khí vận thiên đình, ngoài việc lôi kéo một số chủng tộc về phía mình, họ chẳng còn cách nào khác để gia tăng khí vận.

Chỉ là Ngô Sở không có bằng chứng, chỉ có thể đem suy luận của mình nói cho Tam Thanh, Hồng Vân và Nữ Oa, ngay cả các Tổ Vu Ngô Sở cũng không nói.

Dù sao đối phương giờ cũng là Thánh nhân, Vu Tổ cũng chẳng phải đối thủ của họ.

Tam Thanh, Hồng Vân và Nữ Oa nghe xong, không nhịn được

thầm nhíu mày, trong lòng ít nhiều đều có chút tức giận.

Nhưng vì không có bằng chứng, cũng chỉ có thể tạm thời án binh bất động.

Lúc này, Hạo nói: "Tứ Phương Thiên Đế ở đâu?" Phục Hy, Đông Vương Công, Huyền Minh ba người bước ra.

Hạo nghiến răng nói: "Mệnh cho các ngươi thân hành thống suất thủ hạ, đi về bốn phương đại địa trấn áp phản loạn.

Kẻ hàng thì áp giải về thiên đình xử lý, kẻ không hàng, giết không tha!" "Tuân lệnh!" Ba người lên tiếng rồi rời đi. "Tứ Hải Long Vương, Hỏa bộ, Đấu bộ ở đâu?" Tứ Hải Long Vương, Tất Hỏa, Đấu Mẫu Nguyên Quân hai người bước ra.

Tất Hỏa được Hạo đề bạt làm Hỏa bộ chính thần, vị Hỏa bộ chính thần cũ đã đi theo Đế Tuấn. "Mệnh cho các ngươi suất lãnh thủ hạ, phân biệt tới Đông Hải và Tây Hải, trợ giúp Tứ Hải Long Vương, bắt giữ những kẻ Long tộc làm loạn, áp giải về thiên đình chờ xử lý, kẻ phản kháng, giết không tha!" "Tuân lệnh!" Nhìn Hạo phát hiệu thi lệnh đâu ra đấy, Ngô Sở khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía Tam Thanh, Hồng Vân và Nữ Oa, ra hiệu cho họ chú ý tới Đông Hải và Tây Hải.

Sau khi bố trí xong các biện pháp ứng phó khẩn cấp, việc phong thần tiếp tục.

Đợi các thần vị của các tiên thần cũ được phong lại xong xuôi, Hoàng Long lại lấy ra một cuộn trục màu vàng, hai tay giơ lên nói: "Đây là Phong Thần Bảng do các vị Đạo Tôn và Thiên Đế bàn bạc.

Phàm là sinh linh tham gia chống lại thiên tai, cứu vớt vạn linh khỏi dầu sôi lửa bỏng, một khi hy sinh, nguyên thần đều có thể tiến vào bảng này.

Tương lai là phong thần hay chuyển sinh tu luyện lại thì tùy ý

nguyện cá nhân.

Mọi người không cần lo lắng thiên đình không quản sống chết của các ngươi, cứ việc yên tâm mà làm..." Sau đó, Phong Thần Bảng trong tay Hoàng Long bay ra khỏi thiên cung, chiếu rọi khắp hồng hoang đại địa.

Giọng nói của Tân Thiên Đế Hạo Thiên cũng theo đó truyền đi khắp nơi: "Cô là Trung Ương Thiên Đế Hạo Thiên, nay có kẻ tiểu nhân muốn mượn cơ hội thiên tai giáng xuống để gây loạn Hồng Hoang, đẩy vạn linh vào khói lửa chiến tranh.

Vì lẽ đó, Cô cùng các vị Đạo Tôn bàn bạc lập ra Phong Thần Bảng.

Phàm là sinh linh tham gia tiêu diệt họa loạn hoặc cứu vớt vạn linh mà không may vẫn lạc, nguyên thần đều có thể nhập vào bảng này..." Khi tất cả sinh linh trên Hồng Hoang đại địa nghe thấy lời này của Tân Thiên Đế, ai nấy đều không khỏi phấn chấn.

Đã có Phong Thần Bảng này bảo đảm, còn sợ cái chết gì nữa?

Phương Tây, núi Tu Di, khi nghe thấy tiếng của Hạo truyền khắp Hồng Hoang, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều không khỏi u u thở dài. "Không ngờ các vị sư huynh lại đầu quân cho thiên đình..." Chuẩn Đề nghe vậy thì nhíu mày, cười nhạt nói: "Xem ra họ đều muốn mượn khí vận thiên đình để dùng cho mình rồi!

Nhân giáo, Xiển giáo, Tiệt giáo, Nho giáo, không biết đại sư huynh tương lai lại lập ra giáo phái gì nữa đây?

Nhiều giáo phái cùng tranh đoạt khí vận thiên đình như vậy, ha ha..." "Sư đệ nghĩ họ sẽ đánh nhau sao?" "Khi không còn mối đe dọa từ bên ngoài, nội bộ chắc chắn sẽ đấu đá nhau.

Chắc hẳn với trí tuệ của đại sư huynh sẽ không thể không hiểu

điểm này.

Chương 757

Và đó chính là cơ hội của Tây Phương giáo chúng ta." Chuẩn Đề nói rồi lại âm thầm lắc đầu: "Ban đầu tôi còn tưởng lần này sẽ là một cơ hội tốt cơ đấy!

Không ngờ tốc độ phản ứng của thiên đình lại nhanh như vậy.

Có điều Hạo Thiên vốn chỉ là tiểu đạo đồng, chắc hẳn chưa có năng lực ứng biến thế này, đoán chừng là do đại sư huynh chỉ điểm rồi!" Tiếp Dẫn nhíu mày nói: "Gọi người về thôi!

Chờ cơ hội lần sau vậy." Chuẩn Đề lắc đầu: "Đã làm rồi thì cũng phải mang chút lợi ích về chứ.

Lát nữa tôi sẽ tới Đông Hải bắt vài con rồng về, sư huynh thì tới Tây Hải đi!

Thiên Long Bát Bộ mà không có Thiên Long thì thật sự nói không thông.

Tiếc là các vị sư huynh đều tới thiên đình làm Đạo Tôn rồi, mấy con rồng ngốc nghếch của Tứ Hải Long tộc kia đoán chừng cũng không dám vọng động nữa." Tiếp Dẫn nghe xong cảm thấy chẳng biết nói gì cho phải.

Chú bảo mấy con chân long đó là rồng ngốc, thế mà chú bày mưu tính kế mãi cuối cùng chỉ mang về mấy con rồng ngốc, chẳng phải khiến người ta chê cười sao?

Tứ Hải Long Vương rời thiên đình liền trở về Long cung của mình.

Hỏa bộ chính thần Tất Hỏa dẫn theo thủ hạ cùng một số cựu thần Hỏa bộ chưa rời đi, theo Ngao Càn về Đông Hải.

Lúc này trên Đông Hải, vài con chân long đang chiến đấu với các cường giả Vu tộc.

Những cường giả Vu tộc này chính là thấy mấy con chân long kia tàn sát các thành trấn của Nhân tộc nên tự phát xông ra ngăn chặn.

Kẻ cầm đầu là một Đại Vu, chính là hộ pháp thần dưới trướng Cú Mang - Đông Sơn Đại Đế đứng đầu Ngũ Nhạc, cũng là một Đại Vu đến từ tộc Cú Mang.

Theo sự thi pháp của các Đại Vu, từng sợi dây mây khổng lồ từ dưới mặt nước Đông Hải đâm xuyên lên không trung như những ngọn trường mâu, phóng thẳng tới những con chân long trên trời.

Chân long uốn lượn giữa không trung, bay nhảy né tránh, không ngừng phun ra hơi thở rồng, móng vuốt rồng thò ra nghiền nát những dây mây đó.

Có những Vu tộc nhảy vọt lên không trung, cận chiến sát phạt với chân long.

Quyền và trảo va chạm phát ra tiếng vang như kim loại va vào nhau, từng luồng khí lãng đẩy lùi không khí, tiếng nổ vang rền không dứt, mặt biển Đông Hải cũng dâng lên từng đợt sóng thần ngút trời.

Sóng dữ ập vào bờ nhưng lại thấy có Vu tộc, Yêu tộc cùng các tu sĩ Nhân tộc thi pháp dập sóng.

Ngao Càn thấy cảnh này, không khỏi nộ hống một tiếng: "Tất cả dừng tay cho bản vương!" Tuy nhiên, chẳng có con rồng nào thèm nghe lời Đông Hải Long Vương Ngao Càn, đám Vu tộc kia lại càng không thể nghe lời ông ta, chân long không dừng tay thì làm sao họ ngừng tay được?

Hống...

Chân long uốn lượn trên không, thò đầu ra khỏi tầng mây.

Tất Hỏa nhìn thoáng qua vị Long Vương Ngao Càn đang có chút mất mặt, dẫn chúng bước lên phía trước, lớn tiếng quát: "Ta là Hỏa bộ chính thần của Thiên đình, phụng mệnh Thiên Đế tới bắt giữ đám rồng gây loạn.

Các ngươi chính là đám tội long tàn sát Nhân tộc đúng không!" Lúc này, một giọng nói từ trong đám cao thủ Vu tộc đang quần thảo với chân long truyền ra: "Bẩm báo Hỏa bộ thượng thần, mấy con nghiệt long này không chỉ tàn sát Nhân tộc mà còn nuốt chửng cả thiên binh thiên tướng canh giữ thành trì đó, hành vi thật khó dung thứ, tội đáng bị tru diệt!" Ánh mắt Tất Hỏa đanh lại, quát lớn: "Nếu các ngươi biết lỗi thì mau chóng thúc thủ chịu trói, theo bản thần về thiên đình tiếp nhận thiên quy xử phạt.

Nếu còn ngoan cố không thông, thì đừng trách chúng ta không nể mặt Long Vương, chấp hành thiên quy giết không tha!" Hừ...

Một con Kim Long hừ lạnh, hắt hơi một cái, thò trảo từ trong mây vỗ mạnh vào một vị Đại Vu trên không trung, đồng thời quát: "Khí vận vạn tộc tan rã chính là lúc Long tộc ta trỗi dậy, dựa vào ngươi mà cũng đòi bắt chúng ta sao, tưởng Long tộc ta không còn cường giả à?" "Ngao Thắng, ngươi phóng túng quá rồi!" Ngao Càn nhìn thấy con Kim Long này, nhất thời râu tóc dựng đứng, "Ai cho ngươi cái gan đó, dám ngỗ nghịch với bản vương?" "Ngao Càn, ngươi già rồi, gan cũng nhỏ lại rồi, vinh quang ngày xưa của Long tộc đã bị ngươi quên sạch rồi, lại còn đi đầu quân cho chủng tộc khác." Kim Long trừng mắt nhìn Ngao Càn lạnh lùng hừ mũi, "Hôm nay ta sẽ vì Long tộc mà trừ khử lão phế vật vô dụng như ngươi, dẹp loạn phò chính, dẫn dắt Long tộc trỗi dậy lần nữa trên Hồng Hoang, đăng lâm đỉnh cao Hồng Hoang..." Ngao Càn nghe vậy không khỏi ngẩn ngơ.

Tất Hỏa cũng có chút hồ nghi nhìn ông ta, truyền âm hỏi: "Con Kim Long này nhìn tu vi cũng chỉ khoảng Trảm Thi nhất cảnh mà thôi,

kẻ nào cho hắn sự tự tin mạnh mẽ như vậy?

Dám lớn tiếng với vị Long Vương như ông?

Hoàn toàn không coi thiên đình ra gì luôn!

Đừng nói là trên người hắn có siêu cấp chí bảo của Long tộc các ông nhé..." "Chí bảo Long tộc?

Hả!" Ngao Càn giận quá hóa cười, "Hỏa bộ thượng thần cứ chờ xem, xem lão vương ta bắt giết con rồng đại nghịch bất đạo, vô tri nực cười này như thế nào, thật là làm xấu mặt Long tộc!" Ngang...

Ngao Càn nộ cực trường khiếu, trong nháy mắt hóa thành một con Kim Long, vặn mình lao về phía con Kim Long trên bầu trời kia, động tác nhanh như chớp, thân dài vạn trượng, so với con Kim Long ban nãy thì mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Có thể thấy rõ tu vi của Ngao Càn cũng đã tới Trảm Thi nhị cảnh.

Hai con Kim Long một lớn một nhỏ va chạm uốn lượn trên không trung, nhất thời thần liên trật tự ẩn hiện, sấm chớp đùng đoàng, mây gió biến sắc, mưa gió nổi lên, sóng cuộn trào dâng. "Con Tiểu Kim Long kia không phải là em trai của Long Vương đấy chứ?

Nếu chỉ nhìn hình dáng mà không nhìn kích thước thì trông y hệt nhau vậy!" Bên cạnh Tất Hỏa, có thủ hạ thầm truyền âm. "Nói cũng lạ, đám rồng này điên rồi sao?

Còn muốn khôi phục vinh quang tổ tiên, chủ lực Long tộc chẳng phải đã sớm chạy về Thanh Long giới rồi ư?

Chẳng lẽ họ còn muốn quay lại?" "Quay lại?

Hả!" Tất Hỏa cười lạnh, "Bây giờ là thiên hạ của Thánh nhân, trừ phi Long tộc cũng xuất hiện Thánh Long, nếu không thì lấy cái gì mà tranh?

Lấy cái sừng rồng của họ à?" Các vị thần nghe vậy cũng không nhịn được mà bật cười.

Tất Hỏa nhìn một lát rồi nói: "Chúng ta cũng đừng đứng xem nữa, đi giúp mấy vị Đại Vu kia bắt giữ đám nghiệt long còn lại về thiên đình giao nhiệm vụ thôi..." Tất Hỏa nói xong liền tung người nhảy lên, hóa ra bản thể, đôi cánh lửa vỗ mạnh, mổ về phía một con Hắc Long.

Đại đạo thần liên hóa thành từng mảng lửa, trong nháy mắt biến thành một biển lửa.

Với sự gia nhập chiến đấu của nhóm tiên thần Hỏa bộ của Tất Hỏa, mấy con nghiệt long đó ngay lập tức rơi vào thế yếu, lâm vào tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc.

Ngay lúc này, một luồng kim quang bao phủ vùng trời đó, trực tiếp định trụ cả hai bên đang giao chiến trên không trung vào hư không.

Biển lửa không còn sôi sục, sóng dữ đứng hình giữa trời.

Cảnh tượng mưa gió bập bùng, tia chớp ngang trời cũng trực tiếp bị đóng băng.

Một bóng người mặc áo vàng, khoác cà sa, hai tay chắp lại, từ xa thong thả bước đi trên hư không, khuôn mặt mang vẻ sầu muộn, nhưng trong đó lại có chút từ bi: "Mấy con nghiệt long này tuy phạm phải tội nghiệt, nhưng lại có duyên với phương Tây ta, hay là cứ để bần đạo mang về phương Tây, trấn áp dưới núi Tu Di, bắt chúng diện bích tư quá ba vạn năm, các vị thấy thế nào?" Đông Hải Long Vương Ngao Càn nhìn thấy bóng dáng đột nhiên xuất hiện này liền nghiến răng ken két, khổ nỗi đối phương là Thánh nhân, cũng chẳng biết dùng pháp thuật gì mà trực tiếp định trụ ông ta trong hư không, khiến một Long Vương có tu vi ngang ngửa Trảm Thi nhị cảnh như ông cũng không thể nhúc nhích.

Đường đường là Thánh nhân mà lại tự mình hạ đài, đúng là khinh người quá đáng!

Đúng là bắt nạt Long tộc không có Thánh nhân mà!

Ngao Càn đã đoán được tại sao đám đồng tộc này lại phạm tội ngu ngốc đó rồi.

Nghe nói cặp huynh đệ phương Tây kia có tài dụ dỗ lừa gạt hạng nhất, đám rồng này chắc chắn là bị kẻ này dụ dỗ, thật sự tưởng rằng có thể dễ dàng quấy rối khí vận vạn tộc vốn đã tán loạn để thừa cơ khởi sự, thật là nực cười!

Bị người ta dùng làm quân cờ mà vẫn không tự biết.

Tất Hỏa trừng mắt giận dữ nhìn người tới, rất muốn nói chuyện nhưng hoàn toàn không mở miệng được, chỉ có thể thầm mắng trong lòng: Tây Phương giáo gan to thật đấy!

Thật sự coi thiên đình dễ bắt nạt sao?

Chương 758

Trông thì rất chậm nhưng thực tế cực nhanh, chỉ thấy Chuẩn Đề bước hai bước đã xuất hiện bên cạnh mọi người, nói: "Nếu các ngươi không nói lời nào, vậy bần đạo coi như các ngươi đã mặc định đồng ý, rất tốt!" "Ha ha ha...

Chuẩn Đề sư đệ, đệ vẫn cứ không biết xấu hổ như vậy nhỉ!" Ngay khi Chuẩn Đề đạo nhân muốn phất tay thu mấy con nghiệt long vào ống tay áo, một đạo kiếm quang đột nhiên bùng nổ từ trong hư không, trong nháy mắt chém tới Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề ánh mắt đông cứng lại, giơ tay nghiêng người, kiếm quang lướt qua trước mặt hắn, chém đứt một ống tay áo, phá giải thần thông Tú Lý Càn Khôn mà hắn định thi triển. "Ây!

Chuẩn Đề sư huynh, những chuyện này thật sự là do các huynh làm ra sao?" Lúc này, hai bóng người bước ra từ hư không, một người tay cầm Thanh Bình kiếm, mặt đầy vẻ giễu cợt là Thông Thiên, người còn lại là Hồng Vân đang chắp tay sau lưng.

Nhìn thấy hai người họ, Chuẩn Đề trong lòng lại thở dài một trận, xem ra kế hoạch lần này hỏng bét rồi.

Tuy nhiên trên mặt Chuẩn Đề lại lắc đầu phủ nhận: "Hồng Vân sư đệ nói đùa rồi, Phật ta từ bi, chúng ta sao có thể làm ra chuyện ác đức như vậy?

Chỉ là thượng thiên có đức hiếu sinh, bần đạo có chút không nỡ nhìn đám chân long này đầu lìa khỏi cổ mà thôi." Thông Thiên cười lớn: "Đây chính là hạng người đạo mạo ngạn nhiên mà đại sư huynh từng nói nhỉ!

Thật đúng là đệ đấy!

Mở mắt nói điêu mà cũng chân thật đến thế.

Thế đệ có biết đám nghiệt long này đã giết bao nhiêu sinh linh không?

Đã không nỡ nhìn chúng đầu lìa khỏi cổ, sao lại nỡ nhìn những sinh linh vô tội chết thảm dưới miệng rồng?

Đệ nói xem đệ có hư ngụy không?" Thấy vị Thượng Thanh Đạo Tôn này đang mắng mỏ Chuẩn Đề đạo nhân, các sinh linh có mặt ở đó, ngoại trừ mấy con nghiệt long ra, ai nấy đều thầm reo hò cổ vũ.

Chuẩn Đề đạo nhân này quá không biết xấu hổ, cậy tu vi cao mà lấy lớn bắt nạt nhỏ, chưa từng thấy vị Thánh nhân nào vô liêm sỉ như thế.

Ở phía bên kia, xa xôi trên bầu trời Tây Hải, Tiếp Dẫn xuất hiện định mang mấy con rồng đi, nhưng cũng bị Nguyên Thủy và Thái Thượng đột ngột xuất hiện ngăn cản.

Thái Thượng thở dài u u không nói lời nào, Nguyên Thủy thì trực tiếp lạnh lùng hỏi: "Xin hỏi Tiếp Dẫn sư đệ, chuyện hôm nay có phải do Tây Phương giáo các đệ âm thầm thúc đẩy không?" Tiếp Dẫn phủ nhận: "Nguyên Thủy sư huynh nói đùa rồi, chuyện này chẳng qua là kết quả do khí vận vạn tộc tan rã gây ra mà thôi, có liên quan gì tới Tây Phương giáo chúng đệ?" "Không liên quan?

Thế đệ tới đây làm gì?

Tại sao muốn mang đám tội long này đi?" "Bần đạo chỉ muốn góp chút sức mọn cho thiên đình, bắt giữ đám nghiệt long này, áp giải xuống núi Tu Di để chúng thành tâm sám hối, hòng sau này chuộc tội mà thôi." Nguyên Thủy hừ lạnh: "Nói nghe hay đấy, nhưng chuyện của thiên đình không cần Tây Phương giáo các đệ nhọc lòng đâu, về đi!

Hay là sư đệ muốn khơi mào thánh chiến?" "Sư huynh nói đùa, sư đệ vạn vạn không dám!" Tiếp Dẫn chắp tay, thấy sự không thành liền xoay người rời đi.

Thấy Tiếp Dẫn biến mất, Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng: "Đúng là mọi chuyện đều bị đại sư huynh đoán trúng cả rồi, hai huynh đệ này đúng là chuyện gì cũng dám làm.

Nếu không phải giờ Hồng Hoang đang mưa gió bão bùng, rắc rối đầy rẫy, ta nhất định phải cùng họ thỉnh giáo một trận." Thái Thượng vuốt râu mỉm cười: "Có lẽ sau này sẽ có cơ hội thôi!" Nguyên Thủy nhìn Thái Thượng, ánh mắt lóe lên hỏi: "Ý của đại ca là, hai huynh đệ này sẽ không dễ dàng dừng lại sao?" "Cuộc tranh giành giữa các giáo chính là tranh giành khí vận.

Nhân giáo, Xiển giáo, Tiệt giáo, Nho giáo, cộng thêm Tây Phương giáo của họ nữa là năm giáo rồi.

Nếu sau này đại sư huynh lập thêm một giáo nữa thì là lục giáo, tranh giành lẫn nhau chắc chắn sẽ không ít.

Họ nếu muốn Tây Phương giáo thực sự lớn mạnh thì làm sao dễ dàng từ bỏ việc tranh đoạt khí vận?" Thái Thượng mỉm cười lắc đầu, dường như mọi chuyện đều nằm trong tính toán của ông.

Nguyên Thủy nghe vậy khẽ nhíu mày, rồi nói: "Ngoại trừ ba giáo của huynh đệ chúng ta, Nho giáo của Hồng Vân sư đệ là đạo nhân nghĩa, không dạy mọi người pháp tu hành, đi theo con đường thế tục, khác hẳn với bốn giáo chúng ta.

Hơn nữa Hồng Vân sư đệ vốn dĩ nhân hậu, lại lấy đó thành đạo, chắc hẳn sẽ không có uy hiếp gì tới tam giáo của chúng ta." Thái Thượng khẽ gật đầu, chắp tay sau lưng nhìn đám rồng và vu tộc đang bị định trụ trong hư không, ánh mắt thâm trầm, chẳng biết ông đang nghĩ gì.

Nguyên Thủy lại nói: "Đại sư huynh tương lai chắc sẽ không lập giáo, đạo mà huynh ấy truyền bá là Văn Đạo, điểm tựa cũng ở thế tục, hiện nay thế tục đã có Nho giáo rồi, không cần thiết phải tạo ra thêm một cái nữa để phân chia với Nho giáo.

Hơn nữa đại sư huynh cũng chẳng cần công đức lập giáo." Thái Thượng tiếp tục gật đầu, Nguyên Thủy nói tiếp: "Cho nên đối thủ của chúng ta thực ra chỉ có Tây Phương giáo kia mà thôi.

Huống hồ giáo nghĩa của Tây Phương giáo cũng có điểm khác biệt so với Huyền môn chúng ta." Thái Thượng tiếp tục gật đầu...

Đông Hải, Thông Thiên đang nóng lòng muốn thử, Thanh Bình kiếm trong tay khẽ ngân nga.

Chuẩn Đề chắp tay khom người nói: "Xem ra Thông Thiên sư huynh hiểu lầm sư đệ sâu sắc quá rồi, đã như vậy sư đệ xin phép lùi bước để tỏ lòng tôn kính." Dứt lời, bóng dáng Chuẩn Đề cũng biến mất theo.

Thông Thiên hừ lạnh: "Muốn đi?

Chưa nói rõ ràng mà đòi đi đâu!" Nói rồi trực tiếp chém ra một kiếm, kiếm mang xé rách hư không, thần liên đại đạo bị phá diệt, một lượng lớn nước Đông Hải trực tiếp bị hư không vụn vỡ đó hút đi.

Một luồng ánh sáng thất thải tỏa ra trong hư vô đó va chạm với kiếm quang, vùng hư không đó trực tiếp bị xóa sổ, từng sợi thần liên đại đạo bị hủy diệt. "Sư đệ không có ý muốn giao thủ với sư huynh, sư huynh hà tất phải dồn người vào đường cùng như thế!" "Xì!

Đúng là biết tìm cách thoát tội, cứ làm như bản tọa là người làm chuyện ác không bằng." Thông Thiên rất khó chịu, đặc biệt là thái độ đổi trắng thay đen của Chuẩn Đề.

Hồng Vân đặt tay lên vai Thông Thiên định khuyên can: "Sư huynh

bớt giận, đừng để mắc mưu kẻ đó.

Hiện giờ khắp Hồng Hoang thiên tai không dứt, trăm công nghìn việc phải làm, nếu lúc này mở màn thánh chiến thật sự không phải phúc phận của vạn linh Hồng Hoang, hãy để dành cho tương lai đi!" "Để dành cho tương lai?" Thông Thiên hồ nghi nhìn Hồng Vân, "Sư đệ chẳng lẽ nhìn thấy tương lai gì trong dòng sông vận mệnh sao?" Hồng Vân mỉm cười lắc đầu: "Không phải!

Tương lai trong dòng sông vận mệnh không đáng tin, bởi tương lai có vô vàn khả năng, ai biết được góc tương lai đó là thật hay giả?

Tuy nhiên ý đồ của Tây Phương giáo hôm nay chẳng qua là muốn chia rẽ Long tộc, dẫn một phần khí vận Long tộc về phương Tây mà thôi." Thông Thiên nhìn Hồng Vân từ trên xuống dưới, cười nói: "Không nhận ra đấy, sư đệ giờ đây tâm tư cũng trở nên thấu đáo như vậy rồi, không còn cổ hủ như trước nữa!" "..." Hồng Vân chẳng muốn nói chuyện với Thông Thiên nữa, xoay người phất tay giải trừ định thân thuật cho mọi người trên không trung.

Lại chỉ một cái, thần liên đại đạo hóa thành dây thừng trói chặt mấy con tội long lại.

Đám tội long đó vốn là Trảm Thi cảnh, có thể hoành hành không kiêng kỵ ai, nào ngờ ngay đến một ngón tay của Thánh nhân cũng không chống đỡ nổi, chênh lệch quá xa.

Lúc này trên mặt chúng mới lộ ra vẻ kinh hoàng, đáng thương nhìn về phía Long Vương Ngao Càn của chúng.

Tiếc là dù Ngao Càn trong lòng đang đau như cắt nhưng trên mặt lại cười lạnh liên tục.

Thậm chí ông còn dùng suy nghĩ "loại tộc long ngu xuẩn thế này không cần cũng được" để tự an ủi mình.

Nhóm Tất Hỏa cũng khôi phục tự do hành động, thế là Tất Hỏa phất tay, lệnh cho các thần linh kéo mấy con tội long đó đi cùng Ngao Càn trở về thiên đình chờ Thiên Đế xử lý.

Thông Thiên và Hồng Vân cùng lúc biến mất.

Tuy nhiên Thông Thiên vẫn lải nhải bên cạnh Hồng Vân: "Hồng Vân sư đệ, nói thật đi!

Những suy đoán đó có phải đại sư huynh nói cho đệ biết không?" Hồng Vân chắp tay sau lưng, tiếp tục mặc kệ hắn.

Thông Thiên lại nói: "Ta đoán cũng phải thôi, cái loại chỉ biết làm việc thiện, đối đãi nhân nghĩa với bất cứ ai như đệ làm sao mà nghĩ ra được mấy thứ đó!

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Nho giáo của đệ không cần khí vận sao?

Biết đâu sau này Tiệt giáo và Nho giáo chúng ta cũng sẽ có tranh chấp đấy!" Hồng Vân nghe vậy bật cười: "Yên tâm đi!

Nho giáo đặt nền móng ở phàm tục, không tranh giành với bốn giáo của các huynh, chúng đệ cũng không dạy pháp tu hành mà chỉ dạy cái diệu của tu tâm." "Đệ nói không tranh là không tranh được chắc?" Thông Thiên không tin.

Hồng Vân lắc đầu cười nhạt: "Xem ra sư huynh chẳng hiểu gì về giáo nghĩa Nho giáo của đệ cả.

Chương 759

Thực ra nói trắng ra thì bốn giáo của các huynh tu là đạo xuất thế, còn Nho giáo là pháp nhập thế.

Giáo phái của các huynh là tu hành tranh độ, còn giáo phái của đệ dạy cách làm sao để vạn tộc hòa mục, làm sao để mảnh đất Hồng Hoang này ngày càng phồn vinh, hòa bình ổn định, đó mới là mục tiêu của chúng đệ." Thông Thiên nghe vậy không khỏi nhíu mày, nghĩ kỹ lại thì đây dường như luôn là đạo mà đại sư huynh theo đuổi mà!

Chẳng trách đại sư huynh vì hòa bình của vạn tộc Hồng Hoang mà mỗi lần đều bỏ ra rất nhiều công sức.

Lần này thậm chí còn kéo cả đám Thánh nhân bọn họ vào.

Tuy nhiên vì để chia sẻ khí vận thiên đình, họ cũng không từ chối, coi như đôi bên cùng có lợi.

Nhưng tại sao đại sư huynh lại không kéo cả Tây Phương giáo vào?

Chẳng lẽ huynh ấy cũng ghét Tây Phương giáo?

Cùng với việc hai huynh đệ phương Tây bị ép trở về núi Tu Di, họa loạn của Long tộc ngay lập tức lắng xuống, khí vận Tứ Hải Long tộc ổn định trở lại, khí vận thiên đình cũng vững vàng thêm vài phần.

Thiên tai ở một số nơi đã giảm bớt đi nhiều, thậm chí có nơi đã dừng hẳn.

Sinh linh các tộc trên Hồng Hoang đại địa lúc này dưới sự chỉ dẫn của Đệ Nhất học cung cũng bắt đầu triển khai tự cứu.

Một số sinh linh có tu vi mạnh mẽ bắt đầu đào đất tạo hồ, nếu nhất thời không thể dẫn nước đi thì tiên tạo ra một cái ao để tích nước

lại.

Các trận pháp truyền tống ở các nơi đã bắt đầu hoạt động bình thường trở lại.

Từng đợt lương thực được gửi tới những nơi cần thiết.

Mười mấy con tội long gây loạn kia sau khi bị áp giải về thiên đình, Thiên Đế Hạo đã tiến hành xét xử trước mặt các vị thần, sau đó chúng bị đưa lên Trảm Long đài.

Long hồn sau khi bị chém vẫn bị tống vào thiên lao để tiếp tục chịu lôi phạt.

Chuyện ở thiên đình tạm thời xong xuôi, Ngô Sở quay trở về Tử Ngọc Sơn.

Tử Ngọc Sơn dưới sự che chở của tiểu hồ ly thì không có tổn thất gì.

Đừng nhìn tiểu hồ ly bình thường có vẻ không thể hiện gì nhiều, dù sao nàng cũng là cường giả Chuẩn Thánh cảnh rồi.

Huống chi ở Tử Ngọc Sơn này, sinh linh Kim Tiên cảnh và Thái Ất cảnh cũng không thiếu.

Còn có một con Kim Quang Địa Long trấn giữ dưới lòng đất Tử Ngọc Sơn nữa!

Hồ Tổ tỷ tỷ và tiểu hồ ly lúc này đều ở Tử Ngọc Sơn, thấy Ngô Sở về, hai người còn bày ra bộ dạng giả trân hành lễ với hắn: "Tiểu nữ tử bái kiến Văn Đức Đạo Tôn!" Ngô Sở lườm hai nàng một cái: "Giọng điệu còn có thể giả hơn được nữa không?" Tiểu hồ ly lập tức lộ đuôi, cười hi hi nói: "Chẳng phải là mừng cho anh sao!

Không phải nói anh sắp nhập chủ Đại La Thiên ư?

Anh về đây để thu dọn đồ đạc à?" Ngô Sở lắc đầu: "Chỗ đó không

đi cũng được, không vào Thánh cảnh thì chẳng mặt mũi nào tới đó đâu.

Lần này coi như Hạo sư đệ nể mặt đại sư huynh này thôi, tiếc quá!" Tiếc là giờ Hồng Hoang đại địa không yên tĩnh, không thích hợp để đùa giỡn, nếu không hắn nhất định phải lôi mấy cái phốt cũ ra để trêu chọc thằng nhóc đó một trận.

Thanh Khâu Ly lắc đầu thở dài: "Ai mà ngờ được, tiểu sư đệ năm đó có ngày lại trở thành Thiên Đế của thiên đình.

Nếu anh nói thế với tôi vài ngày trước thì tôi cũng chẳng tin đâu!" Ngô Sở cười nói: "Cơ duyên của cuộc đời mà!

Ai mà nói trước được chứ!" Cảm khái một hồi, Ngô Sở lại hỏi nàng: "Thanh Khâu không có chuyện gì chứ?" "Không vấn đề gì, các chủng tộc sống trong động thiên không bị ảnh hưởng nhiều." Ngô Sở khẽ gật đầu, phóng thần thức ra ngoài.

Phía bắc Tử Ngọc Sơn lúc này đã như một vùng đầm lầy, Đệ Nhất thành được Nghệ và Khoa thi pháp nâng cao lên, giờ trông như một thành phố trên không đâm thẳng vào mây xanh, vô số sinh linh xung quanh đã được họ đưa vào thành.

Lúc này Đệ Nhất thành có thể nói là chật ních người.

Trên những ngọn núi chưa bị nhấn chìm cũng bị vô số sinh linh chiếm giữ.

Tuy nhiên lúc này đã có nhiều sinh linh tự phát tham gia, thi pháp dẫn nước đi, đổ vào con sông lớn ở phía nam.

Mà ở phía đông nam Tử Ngọc Sơn lại là một vùng băng thiên tuyết địa, ngay cả dãy núi Vạn Nha cũng đã bị băng tuyết bao phủ.

Có thể thấy một số con quạ đen đang quắp từng miếng xương máu me lên núi Bạch Cốt.

Có thể thấy dù thiên tai được xử lý khá kịp thời nhưng vẫn có không ít thương vong.

Ngay khi Ngô Sở đang quan sát núi Bạch Cốt thì lông mày đột nhiên nhướn lên, sau đó lại thầm nhíu lại.

Ở tít trên dãy núi Bạch Cốt, Thạch Cơ và Hậu Thổ cùng quay đầu nhìn về phía Tử Ngọc Sơn. "Sư mẫu, là khí tức thần thức của sư phụ." Thạch Cơ nói.

Hậu Thổ tiểu thư khẽ gật đầu, sau đó thấy Ngô Sở xuất hiện bên cạnh họ. "Hai người đang nhìn cái gì thế?" Ngô Sở biết còn hỏi. "Sư phụ, con phát hiện ra một loại sinh linh rất kỳ lạ, sư mẫu cũng nói chưa từng thấy loại sinh linh này bao giờ, sư phụ có biết đó là gì không ạ?" Thạch Cơ vừa nói vừa chỉ vào những bóng đen đang lảng vảng trong dãy núi Bạch Cốt.

Ngô Sở ngước đầu nhìn trời, bầu trời xám xịt một màu, không có ánh nắng, xung quanh còn có những bông tuyết rít gào trong gió.

Cuối cùng, Ngô Sở lại nhìn về phía những bóng đen đó. "Phu quân cũng không biết những sinh linh kỳ lạ này từ đâu tới sao?" "Phu nhân không nhận ra ư?" Hậu Thổ cười nói: "Có chút nghi ngờ nhưng lại chưa thể khẳng định.

Thiếp định đi những nơi khác xem sao, tìm hiểu một chút trước đã, biết đâu những nơi khác cũng xuất hiện thứ này." Ngô Sở thầm thở dài: Cái gì đến cũng phải đến!

Nghĩ một lát, hắn giải thích: "Nếu ta đoán không lầm thì những sinh linh này chắc là sau khi Nhân tộc tử vong, linh hồn không diệt, bị âm khí cảm triệu mà tới đây.

Sau đó lại được âm khí và tử khí nuôi dưỡng, hình thành nên những thực thể tương tự linh hồn, những quỷ vật không có ý thức và

lý trí." Bóng dáng của Thanh Khâu Ly và tiểu hồ ly xuất hiện phía sau họ, Thanh Khâu Ly hỏi: "Vậy tại sao sinh linh của các chủng tộc khác không xuất hiện tình trạng này?

Chỉ mình Nhân tộc mới có?" Ngô Sở ngẫm nghĩ rồi nói: "Có lẽ chuyện này liên quan tới linh trí của Nhân tộc, các chủng tộc khác dù có khai mở linh trí cũng không thể so bì với Nhân tộc được.

Còn những kẻ có thực lực mạnh hơn nhiều thì đã tu ra nguyên thần, có nguyên thần thì có thể đảm bảo ký ức không bị tổn hại.

Còn những Nhân tộc hóa thành quỷ vật này, nguyên thần của họ chắc hẳn không mạnh mẽ lắm..." Đang nói, Ngô Sở liền bảo: "Chuyện này chúng ta thông báo cho Hạo một tiếng, để đệ ấy thông báo xuống dưới, yêu cầu thiên binh thiên tướng hễ thấy những linh thể này là tiêu diệt ngay.

Loại quỷ vật linh thể này nếu không có linh trí thì cái còn lại duy nhất chỉ là khát vọng đối với máu thịt mà thôi, giữ lại chẳng ích gì." Hậu Thổ nói: "Thiếp đi những chỗ khác xem sao, sẵn tiện thông báo xuống dưới, dặn dò các dũng sĩ trong tộc canh giữ cẩn thận một chút, thiếp sợ trong nhiều thành trì cũng đã xuất hiện quỷ vật thế này rồi." Nhân tộc yếu ớt, thiên tai lần này bị tổn thất nặng nề nhất, ngoại trừ những loài chim thú chưa khai mở linh trí ra, đoán chừng chính là Nhân tộc.

Vu tộc thể phách cường đại lại có thần thông hộ thân, năng lực sinh tồn mạnh hơn nhiều.

Thiên tai lần này, Nhân tộc chắc chắn tử thương thảm trọng.

Qua quan sát của hắn, những quỷ vật này đi không dấu vết, xuyên tường lặn nước là chuyện thường, nếu không có thần thông hộ thân, sinh linh bình thường căn bản không làm gì được chúng.

Ngô Sở há hốc mồm định ngăn lại, nhưng lời đến cửa miệng lại nuốt vào trong.

Chương 760

Hậu Thổ đã sinh ra hứng thú với chuyện này rồi, hắn có ngăn cũng vô dụng.

Việc hắn có thể làm là cứ chờ xem sao đã.

Hắn tin rằng Hậu Thổ nếu thực sự muốn bước ra bước chân đó chắc chắn sẽ bàn bạc với hắn một tiếng.

Đến lúc đó xem có thể khuyên nhủ nàng được không, dùng biện pháp khác thay thế.

Nếu nàng không khao khát tự do đến thế, thì hắn có cuống cuồng lên cũng chẳng ích gì?

Giống như mấy tay trạch nam vậy, người ngoài tưởng họ ru rú trong nhà chắc là chán chết đi được, nhưng ai mà hiểu được cái thú vui ở nhà của trạch nam chứ?

Bạn nghĩ đi ra ngoài bay nhảy mới là cuộc sống, nhưng trong mắt những tay trạch nam đó, ở nhà mới là thế giới mà họ mong muốn.

Cho nên, Hậu Thổ muốn một tương lai thế nào còn phải xem chính bản thân nàng.

Ngô Sở đem chuyện Nhân tộc sau khi chết, linh hồn hóa thành quỷ vật nói qua với Hạo một chút, bảo Hạo chuyển cáo đám thiên binh thiên tướng kia, không nên nương tay đối với những quỷ vật đã mất đi linh trí.

Còn những quỷ vật vẫn giữ được lý trí, có thể đối đãi như một tộc loại linh thể.

Tại đại địa Hồng Hoang này, sinh linh thuộc chủng tộc linh thể cũng không phải không có, chỉ là tương đối hiếm thấy mà thôi.

Nhiều tinh linh do tinh khí ngưng tụ mà thành chính là loại sinh linh linh thể.

Loại sinh linh này có tính ổn định cao hơn nhiều so với linh hồn thể hóa thành sau khi chết.

Linh thể hình thành sau khi sinh linh chết đi giống như bèo không rễ, tu vi thăng tiến thực sự quá chậm.

Cho nên tuyệt đại đa số sinh linh sau khi mất đi thân thể đều sẽ tìm một thân thể khác.

Đương nhiên, sinh linh có thể tìm được thân thể mới đều là người có chút tu vi.

Tu vi không đủ, ví như những sinh linh tầm thường, sau khi bị giết, linh thể ở ngoại giới căn bản không duy trì được bao lâu, bay lên không trung bị cương phong thổi một cái là tán.

Giống như Nhân tộc, sau khi chết có thể hóa thành quỷ vật thực ra cũng không nhiều.

Tuy nhiên lần này Ngô Sở đã đánh giá sai, dù sao ở đại địa Hồng Hoang này, thứ không thiếu nhất chính là linh khí.

Cho nên khi con người tử vong, linh hồn còn sót lại rất dễ dàng hấp thụ đủ linh khí từ bên ngoài để giữ cho linh hồn không tan biến.

Mà một số linh hồn vì trong lòng không cam tâm, hoặc bị tiên huyết kích thích, nên bản năng bắt đầu săn giết sinh linh khác để lấy huyết thực.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã có sinh linh gặp phải độc thủ của đám quỷ vật này.

Bất quá sinh linh thế giới này đa phần đều có tu vi thần thông, nên kẻ thảm tử dưới tay quỷ vật lại vẫn là Nhân tộc yếu ớt.

Sau khi Hậu Thổ bắt đầu chú ý đến chuyện này, nàng đã chạy tới Huyết Hải một chuyến, phát hiện trong Huyết Hải xuất hiện càng nhiều quỷ vật hơn.

Bất quá có lẽ nơi này có vô hạn huyết dịch chăng!

Huyết Hải vốn là uế huyết của Bàn Cổ đại thần hóa thành, tuy không phải máu thật nhưng lại càng thích hợp cho quỷ vật.

Hơn nữa quỷ vật ở trong Huyết Hải có thể giữ được lý trí rất tốt.

Nhưng có những linh hồn lại không thể tới đây, Hậu Thổ cũng không biết vì sao.

Cho đến khi nàng rời khỏi Huyết Hải, trở lại đại địa Hồng Hoang, gặp được không ít quỷ vật, mới dần dần biết được từ chúng rằng chúng còn có tâm nguyện chưa thành.

Trong số quỷ vật này, có kẻ không thể khống chế bản năng thị huyết của mình nhưng lại không muốn hại người, cũng không có cách nào tự tiêu diệt chính mình, chỉ có thể giãy giụa trong loại cảm xúc đó.

Chứng kiến tình cảnh này, Hậu Thổ sau khi giúp những quỷ vật đó giải thoát, liền bản năng suy nghĩ làm sao để giải quyết chúng?

Nàng đi trên đại địa Hồng Hoang, đi qua nhiều nơi, diệt trừ không ít quỷ vật, nhưng bên cạnh cũng mang theo không ít quỷ vật làm bạn.

Những quỷ vật tình nguyện đi theo nàng đều là kẻ có tu vi tương đối mạnh, có thể khống chế bản năng.

Bởi vì chúng cảm nhận được sự nhân từ bi mẫn trên người nữ tử này.

Hơn nữa chúng cũng lo lắng mình không khống chế được sẽ lại thương tổn người khác.

Hậu Thổ cũng lo lắng điểm này nên không cự tuyệt sự đi theo của

chúng.

Một khi chúng không khống chế được mình, ít nhất nàng cũng có năng lực ra tay ngăn chặn.

Một đường đi, một đường giao lưu với quỷ vật, rồi lại một đường suy tư...

Nàng thậm chí hỏi quỷ vật còn di nguyện gì chưa thành?

Có quỷ vật nói muốn nhìn lại người thân; có kẻ nói kiếp sau đừng làm người nữa, làm người quá mệt mỏi; có kẻ lại nói chúng còn chưa muốn chết...

đủ loại tiếc nuối và bất cam.

Và điều này cũng cho Hậu Thổ một chút dẫn dắt.

Có lẽ, đây chính là túc mệnh khó tránh của nàng!

Nàng rất dễ dàng nghĩ đến đại đạo sinh tử luân chuyển mà mình lĩnh ngộ được.

Ngay khi Hậu Thổ vì những quỷ vật này mà bắt đầu cân nhắc về Luân Hồi đại đạo của mình, nghĩ cách mượn nó để giải quyết vấn đề hiện nay, thì Ngô Sở đã trở về Tử Ngọc Sơn, tự nhốt mình trong thư phòng vẽ vẽ viết viết.

Hắn chuẩn bị chế tạo một Địa Phủ trong Huyết Hải.

Mà việc chế tạo Địa Phủ, mấu chốt nhất chính là Bàn xoay Lục Đạo Luân Hồi có thể tiến hành lục đạo luân chuyển.

Đây là hạt nhân để Địa Phủ cho vạn tộc linh hồn tiến vào luân hồi.

Ngô Sở đang cân nhắc xem liệu có thể dùng Linh bảo để thay thế trong tình huống Hậu Thổ không cần lấy thân thể làm cái giá hay không?

Về lý luận, hắn cảm thấy cách này khả thi.

Nhưng nếu phẩm chất Linh bảo không đủ thì có lẽ không làm được, ước chừng phải cấp bậc Chí bảo mới hành.

Ngô Sở không biết nếu để mấy vị Thánh nhân liên thủ thì có thể chế tạo ra Linh bảo cấp Chí bảo hay không?

Càng không biết nếu các Thánh nhân liên thủ đúc ra Bàn xoay Lục Đạo Luân Hồi thì cuối cùng Hậu Thổ có thể nhận được bao nhiêu công đức từ Thiên đạo?

Nếu công đức quá ít, có lẽ Hậu Thổ sẽ không cách nào mượn đó chứng đạo.

Chương 761

Ngô Sở khẽ thở dài, chuyện này vẫn phải do chính Hậu Thổ lựa chọn.

Ngoài Bàn xoay Lục Đạo Luân Hồi, những thứ khác như Thập Đại Diêm Vương điện, mười tám tầng địa ngục, cầu Nại Hà, canh Mạnh Bà là những thứ tiêu chuẩn đi kèm.

Bất quá đối với hắn, mấy thứ này tương đối dễ giải quyết, chỉ là vận dụng một chút Không gian pháp tắc và Càn khôn pháp tắc mà thôi.

Còn về canh Mạnh Bà, hắn cũng có đan phương tương tự, càng dễ giải quyết hơn.

Sau khi phác thảo xong cấu trúc Địa Phủ, Ngô Sở bắt đầu lặng lẽ chờ đợi Hậu Thổ quy lai. .....

Lúc này, tại U Minh Huyết Hải, một đạo thân ảnh huyết sắc lặng lẽ lẻn vào.

Nhưng rất nhanh, hắn liền thò đầu ra khỏi biển máu.

Khuôn mặt đó, nếu Ngô Sở có ở đây sẽ phát hiện chính là Minh Hà lão tổ đã bị tiêu diệt năm xưa.

Hồi đó vây quét Huyết Hải, các cường giả trong đó thực sự chưa chết hết, nhiều người giữ lại một đạo phân thân chạy vào Ma giới.

Mà Minh Hà trong Huyết Hải có lẽ sớm đã bố trí đường lui ở vực ngoại.

Giờ xem ra đúng là như vậy.

Nhìn những sinh linh linh thể đang phiêu phù trên Huyết Hải, đi lại không mục đích, đôi mắt Minh Hà bắn ra một luồng sáng nhiếp người.

Nếu không phải sợ bị phát hiện, hắn thực sự muốn ngửa mặt lên trời cười dài một trận. "Thật là trời giúp ta!

Nguyên bản chỉ định trở lại đây thử nghiệm công trình nghiên cứu những năm qua ở vực ngoại, không ngờ buồn ngủ gặp chiếu manh." Hắn nói xong, đưa tay ra khỏi mặt biển, tùy tay phất một cái liền đem đám sinh linh linh thể kia thu vào trong tay áo.

Kết quả, từ xa truyền đến một hồi tiếng chiêng đồng.

Minh Hà nhìn về hướng đó, thấy một đội giáp sĩ lái tiên chu hành hành trên Huyết Hải, còn có người đứng trên boong tàu gõ chiêng, quát lớn với đám linh thể: "Các ngươi có thể cư trú trong Huyết Hải này, có thể tu hành và sinh sống tại đây.

Nhưng không được nhiễu loạn trật tự nơi này, không được cậy mạnh hiếp yếu, không được tranh đấu lẫn nhau...

Kẻ vi phạm nhẹ thì trục xuất, nặng thì trực tiếp đánh tan linh hồn, tro bay yên diệt." Minh Hà thấy vậy bèn hừ mũi, lặn xuống Huyết Hải biến mất.

Ngày tháng cứ thế trôi qua.

Thiên tai khắp nơi ở Hồng Hoang cũng dần biến mất, nhiều nơi đã khôi phục cảnh tượng phồn hoa ngày trước.

Còn về nhân họa, tuy vẫn thỉnh thoảng xảy ra nhưng đều được nhanh chóng dập tắt.

Một số chủng tộc không phục Thiên đế mới và nảy sinh dị tâm cũng bắt đầu bị Thiên đình thảo phạt từng tộc một, thu nạp trở lại dưới sự quản hạt của Thiên đình.

Những tộc thực sự không phục, sau khi cường giả trong tộc bị diệt cũng không còn ý kiến gì nữa.

Đương nhiên, những tộc ngoan cố như vậy thực ra cũng chẳng có mấy.

Trái lại có một số tộc quần bị dụ dỗ chạy sang phương Tây.

Trong đó nổi danh nhất chính là bộ tộc từng đi theo Kỳ Lân tộc, sau khi Kỳ Lân bại trận lại chuyển sang Long tộc, về sau Long tộc rút khỏi Hồng Hoang lại đi theo tộc Thôn Thiên của Yêu tộc Thiên đình, còn đổi một cái tên quái đản là Naga.

Cường giả độc đạo Thiên Hương phu nhân của tộc Thôn Thiên ban đầu, bao gồm cả mấy vị tộc trưởng sau này đều đã chết trong những cuộc chinh phạt trước đó.

Nhưng vị tân nhậm tộc trưởng hiện tại, Mãng Vương từng đi theo Đế Tuấn Thái Nhất, giờ lại chạy sang phương Tây quy phụ Tây Phương giáo, trở thành Long chúng Naga trong Thiên Long Bát Bộ.

Lấy mãng xà làm rồng, cũng bái phục chúng nghĩ ra được, giản trực là nhục nhã Long tộc.

Đáng tiếc, Long tộc hiện nay không còn là một trong Hồng Hoang tam tộc như trước, đối mặt với sự sỉ nhục của Thánh nhân thì có thể làm gì được đây?

Ngoài việc đóng cửa hờn dỗi ra, ngay cả trong lòng chửi thề cũng không dám chỉ danh đạo tính. .....

Tuế nguyệt như thoi đưa, thấm thoát đã trăm năm.

Những thiên tai trên đại địa Hồng Hoang cuối cùng đã biến mất hẳn, vạn tộc phục quy hòa bình, bộ đội chinh thảo của Thiên đình đi tới đâu gần như không gặp phải sự đề kháng đáng kể nào.

Dù sao Thiên đình hiện tại rất mạnh, những tộc quần muốn nghịch thiên khi thấy các vị Đạo tôn tọa trấn Thiên đình liền lập tức tắt ngóm ngọn lửa kiêu ngạo, ngoan ngoãn xưng thần.

Cũng vì vậy, chỉ trong trăm năm ngắn ngủi, đại địa đã thái bình trở lại, khí vận vạn tộc một lần nữa ngưng tụ về Thiên đình mới, thậm chí còn bàng đại hơn Yêu tộc Thiên đình ngày trước, bởi vì có tám vị Đạo tôn tọa trấn.

Hạo, vị tân nhậm Thiên đế này cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Còn như nói mượn khí vận vạn tộc để chứng đạo giống Đế Tuấn Thái Nhất, Hạo không dám, không có tâm khí đó và cũng chẳng có tư cách đó.

Hạo có thể thành Thiên đế là kết quả từ sự đề cử của Ngô Sở và sự thỏa hiệp của mọi người.

Đế Tuấn và Thái Nhất trở thành Thiên đế là do chinh thảo từng tộc một, dùng nắm đấm và tình hữu nghị mà đánh ra Thiên đình, hai cái hoàn toàn khác nhau.

Hạo mà dám làm vậy, các Thánh nhân sẽ là những người đầu tiên không tha cho hắn, thậm chí còn gây rắc rối lớn cho đại sư huynh Ngô Sở, người đã đưa hắn lên vị trí này.

Khi thiên hạ thái bình, Hạo và Dao chuẩn bị tổ chức một buổi đại hội Đào Lý tại Dao Trì của Thiên đình, mời chúng tiên thần đến chúc mừng thiên hạ thái bình, vạn tộc hòa bình.

Đương nhiên, việc phong thần lại cũng là điều tất yếu.

Chỉ là đáng tiếc, vị Thái Bạch Kim Tinh của Thiên đình hiện tại không có sự tròn trịa và lõ đời như lão nhi Thái Bạch trong thần thoại nguyên bản.

Ước chừng là vì những Tinh quân tự diễn hóa ra này không trải qua cái chết rồi sau đó mới được phong, cho nên Thái Bạch Kim Tinh bây giờ là tiên thiên thần thai linh chứ không phải vị sau này.

Ngược lại, Hoàng Long làm mưu sĩ cho Hạo Thiên suốt trăm năm

lại đóng vai trò bôi trơn kết nối tứ phương rất tốt.

Bất quá hiện tại Hoàng Long đã chuẩn bị buông tay không làm nữa, hắn muốn trở lại Đệ Nhất Học Viện làm chủ nhiệm giáo đạo, đi hoằng dương truyền bá Văn đạo của sư phụ.

Hạo không muốn thả người, tư hạ liên lạc với Ngô Sở, Ngô Sở cười nói: "Chuyện này dễ thôi!

Bảo thiện thân của tiểu Hoàng Long lưu lại Thiên đình giúp đệ làm việc không phải là được rồi sao?

Hắn còn chưa trảm ra chấp ngã thân cuối cùng, dù có trảm ra thì việc tứ thân hợp nhất cũng còn xa lắm!" Nếu chưa lĩnh ngộ được đạo của riêng mình, thông thường sẽ không ai dễ dàng thực hiện tứ thân hợp nhất.

Một khi làm sớm, tương lai chứng đạo sẽ càng khó khăn hơn.

Tuy nhiên, nếu không có Hồng Mông Tử Khí, ai có thể nắm chắc việc chứng đạo đây?

Chương 762

Hiện nay trong tình huống không có Hồng Mông Tử Khí, ví dụ thành công duy nhất chỉ có Ma tổ La Hầu, Chuẩn Đề, cùng với huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất mượn khí vận chứng đạo.

Nhưng Ma tổ La Hầu là loại chứng đạo dị biệt bằng cách hóa thân vào Ma giới.

Chuẩn Đề thì mượn đạo Hồng Mông Tử Khí của Tiếp Dẫn để tham tường, cộng thêm công đức lập giáo và công đức hoằng nguyện mới có cơ hội.

Còn như Đế Tuấn Thái Nhất, cái này không có bất kỳ giá trị tham khảo nào, con đường chứng đạo của họ có thể nói là duy nhất.

Ngay cả Thiên đế Hạo bây giờ cũng không thể đi con đường đó.

Cho nên, muốn thành công chứng đạo về cơ bản đều không rời khỏi Hồng Mông Tử Khí.

Ngay cả Ngô Sở cũng từng tham tường qua Hồng Mông Tử Khí, từ đó lĩnh ngộ ra Nguyên Hạch.

Còn về đại hội Đào Lý của Thiên đình, thực chất chính là bàn đào thịnh hội trong thần thoại.

Bây giờ Hạo và Dao nắm trong tay một gốc hỗn độn linh căn Hoàng Trung Lý, cộng thêm gốc Bàn đào trong tay Tây Vương Mẫu, thế là mới có đại hội Đào Lý này.

Trong vườn Đào Lý của Thiên đình, mười hai tiểu Hoa Thần đã dẫn theo một đám tiểu hoa tiên bồi dục ra không ít cây con Bàn đào và Hoàng Trung Lý.

Đại hội Đào Lý lần đầu tiên này, chúng tiên thần trong thiên địa

đều rất nể mặt, ngay cả tám vị Đạo tôn cũng thân hành tới dự.

Cộng thêm Tứ Phương Thiên đế, Bát Bộ chúng thần, Ngũ Nhạc Đại đế...

Trong Tứ Phương Thiên đế thì Nam Phương Thiên đế do Trấn Nguyên tử, vị Địa Tiên chi tổ này tiếp nhiệm.

Ban đầu Trấn Nguyên tử cũng chẳng mặn mà gì, nghĩ cứ tiếp tục tiêu dao ở đại địa Hồng Hoang cũng tốt.

Nhưng thấy đám bạn hữu cũ đều lên Thiên đình nhậm chức, ngay cả hảo cơ hữu Hồng Vân cũng thành Nhân Đức Đạo tôn, lão mà còn không lên thì đúng là thành kẻ cô độc.

Trấn Nguyên tử nguyện ý tiếp nhận, với công lao của lão, ngay cả Côn Bằng lão tổ vốn thèm khát vị trí Thiên đế cũng không thể phản bác.

Trong mắt lão, cái gã cầm Địa Thư kia có năng lực chải chuốt địa mạch Hồng Hoang quá mạnh.

Có lão giúp đỡ, mọi người chải chuốt thủy mạch gần như là làm chơi ăn thật.

Sau khi việc phong thần và đại hội Đào Lý của Thiên đình kết thúc tốt đẹp, các vị Đạo tôn và Tứ Phương Thiên đế, cùng một đám Vu tổ trừ Hậu Thổ ra, tề tựu tại cung Đâu Suất của Thái Thượng.

Huyền Đô đại pháp sư, đại đệ tử của Nhân giáo, đảm nhận vai trò đạo đồng pha trà cho mọi người.

Đối mặt với một đám đại lão, ngay cả khi tâm cảnh vô vi đã có chút thành tựu, Huyền Đô cũng không tránh khỏi có chút kích động. "Đại sư huynh, huynh chuẩn bị khi nào chứng đạo đây?" Trong lúc nhàn đàm, Thông Thiên hỏi một câu, sau đó mọi người đều hướng mắt về phía Ngô Sở.

Huyền Đô cũng lén nhìn vị Huyền môn đại sư huynh này, trong lòng thầm tò mò.

Trong mắt hắn, vị đại sư huynh này còn chưa chứng đạo, nhưng trước mặt một đám Thánh nhân, những Thánh nhân này lại nguyện vì hắn mà khom lưng cúi mình, giản trực là không thể tưởng tượng nổi.

Ngô Sở xua tay, cười đáp: "Không vội, đạo của ta nằm ở thịnh thế.

Hiện nay đang là lúc trăm công nghìn việc phải phục hưng, cách thịnh thế thực sự vẫn còn một khoảng cách." Đế Giang ngồi bên cạnh hỏi: "A Sở, muội muội Hậu Thổ dạo này đang làm gì vậy?

Ngay cả thịnh hội Thiên đình lần này cũng không tham dự, bình thường cũng không thấy bóng dáng muội ấy đâu..." Nghe thấy lời này của Đế Giang, Ngô Sở không khỏi có chút bùi ngùi.

Cảm giác khoảnh khắc đó đang ngày càng đến gần.

Sau khi thịnh hội Thiên đình kết thúc, mọi người ngồi chơi ở cung Đâu Suất của Thái Thượng, ngoài việc chém gió thì cũng ôn nghèo khổ nói chuyện hiện tại, sau đó ai về nhà nấy.

Huyền Đô giống như một tiểu đạo đồng, ngoan ngoãn ngồi một bên nghe các đại lão chém gió.

Từ biểu cảm không thể tin nổi trên mặt hắn có thể thấy, hắn đã hoàn toàn bị những màn khoe mẽ của các đại lão làm cho chấn động, cảm thấy mình thật nhỏ bé và đáng thương.

Ngô Sở ban đầu cứ ngỡ Hậu Thổ du lịch Hồng Hoang tìm kiếm đám quỷ vật linh thể kia sẽ nhanh chóng trở lại.

Ngờ đâu tiểu thư tả đến giờ vẫn đang hành tẩu trên đại địa Hồng Hoang.

Trái lại, trên cây Ngộ Đạo Trà nhỏ, chiếc lá trà khắc họa Luân Hồi đại đạo pháp tắc thần văn ngày càng chín muồi.

Rất rõ ràng, Luân Hồi đại đạo trên đó đã dần đi đến hoàn thiện.

Khi nhìn thấy cảnh này, Ngô Sở luôn có cảm giác Luân Hồi sắp được sáng tạo.

Tuy nhiên thời gian trôi qua cái vèo đã vạn năm.

Ngay cả Ngô Sở cũng cảm thấy Văn đạo của mình đã dần chín muồi, đặc biệt là phía Nhân tộc, những lĩnh ngộ về đại đạo này đã xuất hiện những đốm lửa tư tưởng giống như Bách Gia Chư Tử.

Đương nhiên, những đốm lửa tư tưởng này ban đầu cũng do Ngô Sở dẫn dắt.

Chỉ là có chút đáng tiếc, vì sự dẫn dắt có ý thức của hắn nên Nhân tộc hiện nay đã khác xa so với Nhân tộc trong thế giới thần thoại Hồng Hoang nguyên bản.

Có lẽ đại địa Hồng Hoang bây giờ không còn khả năng xuất hiện những thánh hiền Nhân tộc như Tam Hoàng Ngũ Đế nữa.

Hồng Hoang Nhân tộc hiện tại chưa từng trải qua thời kỳ nguyên thủy ăn lông ở lỗ, mưa gió phiêu dạt, sớm tối không bảo đảm mạng sống, cũng chưa từng trải qua quá khứ thảm liệt đấu với trời, đấu với đất, đấu với vạn tộc.

Dưới sự dẫn dắt của Ngô Sở, Nhân tộc rất dễ dàng hòa nhập vào vạn tộc.

Mà vạn tộc Hồng Hoang trực tiếp do Thiên đình thống lĩnh, không phân chia thiên và địa.

Đây vẫn là thời đại các vị thần dẫn dắt vạn linh.

Mà vì chịu ảnh hưởng từ Văn đạo do Ngô Sở truyền thụ, khiến

cho những thần linh này trong khi sở hữu thần tính cũng đồng thời mang cả nhân tính.

Dưới tiền đề mọi thứ đều ổn định hòa bình phát triển, sự cầu khẩn của mọi sinh linh yếu nhỏ đối với thần linh gần như đều được đáp ứng.

Đương nhiên, tiền đề là những lời 'cầu' đó không phải loại không muốn bỏ sức mà muốn có thu hoạch, hoặc nghĩ đến chuyện không nỗ lực mà muốn có miếng bánh từ trên trời rơi xuống.

Đối với một số nguy nan hoặc thiên tai nhân họa đe dọa chúng sinh, thần linh các nơi phản ứng rất nhanh.

Không nhanh không được, ở thời đại này hễ nơi nào có oan khuất mà trực tiếp hô hoán danh húy của Thánh nhân trong lòng thì Thánh nhân có thể cảm ứng được.

Một khi thần linh nào biết luật mà phạm luật thì chạy trời không khỏi nắng.

Trong tình huống này, sự phát triển của vạn tộc Hồng Hoang có thể nói là phồn vinh hưng thịnh.

Cũng vì vậy, Văn đạo của Ngô Sở mới ngày càng cường thịnh.

Tuy nhiên, không ai ngờ rằng trên đại địa Hồng Hoang đang dần bình định và phồn vinh này lại có một sự kiện lớn dẫn động phong vân tứ phương.

Chương 763

Ngày hôm đó, một luồng khí tức mạnh mẽ từ trong Huyết Hải xông ra, chấn động tứ phương.

Tất cả cường giả đều nhao nhao hướng mắt về phía Huyết Hải, lộ vẻ ngỡ ngàng.

Bởi vì luồng khí tức này mọi người quá đỗi quen thuộc.

Không ai ngờ được tên kia cư nhiên lén lút lẻn về Hồng Hoang, trở lại Huyết Hải, còn làm ra chuyện đại sự như vậy.

Thiên đình, tầng trời thứ chín, Hạo bưng gương Hạo Thiên, nhíu mày nhìn cảnh tượng trong gương, trong lòng trực tiếp gọi 'đại sư huynh'.

Vực ngoại Hỗn Độn, trong cung Oa Hoàng, Nữ Oa mở to đôi mắt, tay ngọc khẽ vẫy, một đạo quang mạc hiện ra trước mặt nàng, nhìn thấy cảnh tượng trong đó, khóe miệng lộ ra một tia cười kỳ quái.

Tứ phương núi Tu Di, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau một cái, Chuẩn Đề lộ vẻ hung quang, thân hình động đậy muốn rời đi nhưng lại bị Tiếp Dẫn giữ lại: "Đừng nóng nảy!" Chuẩn Đề hít một hơi, vẻ hung quang trong mắt dịu lại, nói: "Sư đệ lần này đi không phải để tìm thù, mà là để hợp tác..." "Thiên đình sẽ không ngồi yên đâu." Tiếp Dẫn lắc đầu thở dài.

Các Thánh nhân được phong làm Đạo tôn tọa trấn Thiên đình, Thiên đình một phương độc đại, Tây Phương giáo họ không chia sẻ được khí vận vạn tộc, ít nhiều có cảm giác bị bài xích.

Trên núi Côn Luân, liên kết đại đạo của Ngô Sở đã nối thông với ba huynh đệ kia. "Ba vị sư đệ, chủ nhân Huyết Hải đã quy lai, hiện tại

dường như có dấu hiệu chứng đạo, mọi người cùng nhau tới xem thế nào?

Đừng để người khác nẫng tay trên." Ngô Sở ý tứ sâu xa, ba huynh đệ tự nhiên không thể ngồi yên trên đỉnh Tam Thanh được nữa.

Sau khi kết thúc đàm thoại với ba huynh đệ Côn Luân, Ngô Sở lại liên hệ với Thiên đế Hạo.

Thế là chẳng bao lâu sau, tiếng tù và thê lương vang lên giữa Thiên cung, Thiên đế Hạo dẫn theo Tứ Phương Thiên đế cùng một đám thiên binh thiên tướng, hạo hạo đãng đãng kéo tới U Minh Huyết Hải.

Cờ xí rợp trời, kiếm kích sáng loà, tiếng trống chấn thiên, tiếng tù và thê lương.

Lúc này, từ trong Huyết Hải, bốn đạo thân ảnh xông ra khỏi mặt biển đỏ thẫm, sau đó bốn đạo thân ảnh tiến hành tứ thân hợp nhất, lấy đại đạo của bản thân kết nối trời đất.

Trong nháy mắt, khí tức cường tuyệt quét ngang Huyết Hải, uy áp thiên địa.

Đây là khí thế của cường giả chứng đạo.

Đám thiên binh thiên tướng vốn đóng quân trong Huyết Hải cảm nhận được luồng khí tức mạnh mẽ này đều không khỏi run rẩy.

Chúng không hiểu sao vị cường giả này lại lén lút lẻn về Huyết Hải, ẩn nấp ngay bên cạnh chúng, cho đến hôm nay mới phát hiện ra.

Nếu đối phương có ý xấu thì mạng chúng còn sao?

Khi khí thế này bốc cao tới đỉnh điểm, từng đạo huyết ảnh từ trong Huyết Hải hiện lên, lại có từng đạo sinh linh linh thể được ném vào những huyết ảnh đó.

Dưới tác dụng của đại đạo pháp tắc, huyết ảnh hóa thành từng vị

sinh linh mạnh mẽ.

Sau đó, một giọng nói hòa vào đại đạo, đạo âm truyền khắp tứ phương: "Ta là Minh Hà, hôm nay tại Huyết Hải sáng tạo ra một tộc, gọi là tộc A Tu La, lập giáo A Tu La... mong Thiên đạo chứng giám." Nhất thời thiên địa chấn động, dị tượng hiện ra liên tục, Huyết Hải mọc lên sen vàng, vạn đạo hà quang hiện ra trên không trung Huyết Hải, dường như thiên địa đang chúc mừng cho hắn.

Một đám Thánh nhân và các vị Thiên đế thấy tên này cư nhiên bắt chước Nữ Oa, định mượn công đức tạo ra tộc mới để chứng đạo thành thánh, đều thầm khen gã này thật nhanh nhạy.

Nhưng trong mắt các vị Thánh nhân, Minh Hà muốn mượn đó chứng đạo thì vẫn còn kém một chút.

Dù sao hắn dùng không phải tạo hóa sang sinh chi đạo của Nữ Oa, thậm chí tộc A Tu La được tạo ra còn mượn cả linh hồn thể của Nhân tộc.

Về bản chất thì kém Nữ Oa không chỉ một hai bậc.

Nhưng khắc tiếp theo, một biển công đức vẫn hội tụ trên không trung Huyết Hải, muôn vàn công đức từ trên trời rơi xuống, hướng về đạo thân ảnh trong Huyết Hải và hai thanh kiếm trong tay hắn.

Biển công đức này tuy nhìn có vẻ bàng đại nhưng thực tế so với lúc các vị Thánh nhân lập giáo trước kia thì vẫn kém xa.

Cộng thêm bản thân hắn không có đạo của riêng mình...

Cho nên, khi lượng công đức khổng lồ rót vào cơ thể, khí thế hắn tuy tăng vọt lần nữa nhưng cuối cùng vẫn thiếu một chút, không thể phá vỡ được gông xiềng đó.

Khi biển công đức trên Huyết Hải tan biến sạch sẽ, Minh Hà không khỏi ngửa mặt lên trời cười dài, trong tiếng cười đó mang theo

sự bất cam không chút che giấu.

Minh Hà lão tổ cũng giống như Côn Bằng lão tổ, luôn tự cao tự đại, nếu không hồi trước nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, họ đã không đi tranh đoạt sáu cái thánh vị đó.

Sau khi thất bại trong việc tranh đoạt thánh vị và không nhận được Hồng Mông Tử Khí, hắn liền nghĩ đến việc cướp Hồng Mông Tử Khí từ người khác, cuối cùng thì Hồng Mông Tử Khí của Chuẩn Đề bị họ làm mất tiêu.

Từ những sự tích này có thể thấy, Minh Hà lão tổ đúng là một nhân vật.

Ngặt nỗi, vì có sự hiện diện của Ngô Sở nên Yêu tộc Thiên đình của Đế Tuấn Thái Nhất không đánh nhau với Vu tộc, cả hai tộc đều trở thành những chủng tộc yêu chuộng hòa bình.

Còn gã chủ nhân Huyết Hải này vì năm xưa thu lưu lũ ma nghiệt mà cuối cùng bị nhiều bên liên thủ đánh cho tơi tả, lủi thủi trốn vào vực ngoại Hỗn Độn.

Vốn dĩ mọi người đều nghĩ gã này đã bỏ trốn thì chắc chắn sẽ không quay lại nữa.

So với việc tiêu dao ở vực ngoại Hỗn Độn thì đại địa Hồng Hoang này nguy hiểm hơn nhiều.

Ngô Sở cũng nghĩ như vậy, tuy hắn biết trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, Minh Hà lão tổ sẽ sáng tạo tộc A Tu La, thậm chí Ma vương Ba Tuần còn là vương của A Tu La.

Cuối cùng nhiều nhân vật phong vân đều mất mạng, gã này vẫn là một bá chủ phương xa.

Nhưng Hồng Hoang hiện tại, những chuyện này đều vì Ngô Sở hắn mà có thay đổi cực lớn.

Hắn không nghĩ mọi chuyện sẽ quay lại quỹ đạo cũ nên cũng không để ý.

Ai ngờ gã này lại lén lút lẻn về Huyết Hải ngoài dự liệu như vậy chứ!

Hơn nữa không chỉ quay lại, còn học Nữ Oa tạo Nhân tộc để tạo ra tộc A Tu La, lại học các Thánh nhân khác sáng lập ra giáo A Tu La.

Phải nói gã này đúng là một kẻ nhanh nhạy, học Nữ Oa sáng tạo chủng tộc, công đức không đủ thì không sao, vẫn còn công đức lập giáo mà!

Công đức sáng tạo chủng tộc cộng với công đức lập giáo, cộng dồn cả hai thì chắc là không vấn đề gì chứ?

Tuy nhiên, lý tưởng thì đầy đặn nhưng thực tế thường khiến người ta tuyệt vọng.

Cảm giác chỉ còn cách một lằn ranh là có thể đột phá gông xiềng, bước lên tuyệt đỉnh!

Kết quả lại bị kẹt cứng ở chỗ này, không thể tiến thêm bước nào, bảo sao hắn cam tâm cho được?

Nếu có thể, hắn rất muốn phát thêm một lời hoành nguyện đại nguyện nữa...

Thế là hắn thực sự làm vậy.

Ngay khi mọi người đang âm thầm hả hê, lạnh nhạt đứng xem, cảm thấy gã này không biết lượng sức mình.

Chương 764

"Khi ta làm Thánh, Huyết Hải thái bình, chúng sinh hồn quy, vui vẻ hướng thiện, không đau không khổ." "Khi ta làm Thánh, Huyết Hải không địa ngục, không ngạ quỷ, không cầm thú..." "Khi ta làm Thánh, tộc A Tu La dẫn dắt chúng sinh về chốn cũ..." Từng tiếng đạo âm vang vọng đại địa Hồng Hoang, khiến người ta chấn kinh nhưng muốn cười mà không dám cười.

Muốn cười là vì gã này cư nhiên lại bắt chước Chuẩn Đề lập đại nguyện, mượn công đức của Thiên đạo, vay nợ chứng đạo, cứ mãi đi theo con đường của người khác.

Không dám cười là vì nếu gã thực sự vay được nợ thì có lẽ gã có khả năng chứng đạo thành công thật.

Mà chỉ cần có thể chứng đạo thành công thì đó chính là cách tốt, bất kể phương pháp chứng đạo là bắt chước hay sao chép, chẳng ai có tư cách cười nhạo hắn cả.

Một đám Thánh nhân thấy cảnh này cũng khá cạn lời, nhất thời không biết nói gì.

Về độ mặt dày, Minh Hà nhận số hai thì chắc chẳng ai dám nhận số một.

Nhưng trước mặt việc chứng đạo, mặt mũi có quan trọng không?

Ngô Sở cũng cảm thấy Minh Hà gã này thực sự rất nhanh nhạy, hạng người này dù đặt ở đâu cũng chắc chắn có thể sống tốt.

Chẳng phải thấy công ty I-T-ech nào đó khởi nghiệp từ sao chép giờ đã thành gã khổng lồ đó sao, cười nhạo họ có ích gì?

Người ta vẫn cười nhạo phong vân, độc bá thiên hạ đó thôi.

Minh Hà nếu thực sự nhờ đó mà chứng đạo thành công, ai dám cười vị Thánh nhân này chứ?

May thay đại đạo chí công, Thiên đạo là công bằng, tầm vóc của Minh Hà vẫn còn nhỏ hẹp.

Tuy lời thệ nguyện của hắn giúp hắn vay được một khoản nợ nhưng khoản nợ này rõ ràng không đủ để hắn bước lên tuyệt đỉnh, đạt tới thánh vị.

Minh Hà cứ ngỡ mình chỉ cách một lần ranh là có thể phá vỡ gông xiềng, nhưng hắn không biết đó chỉ là ảo giác của mình mà thôi.

Nếu chứng đạo dễ dàng như vậy thì Thánh nhân chẳng phải quá mất giá sao?

Bất kể hắn giãy giụa thế nào, cuối cùng vẫn chỉ là một trò cười mà thôi.

Đương nhiên, nếu luận thực lực, có lẽ dưới Thánh nhân hiện tại hắn phải đứng thứ nhất, ngay cả vị Huyền môn đại sư huynh Ngô Sở lúc này e rằng cũng không bằng hắn.

Và điều đó cũng đủ để hắn tự hào rồi.

Tuy nhiên, đối với người một lòng chỉ nghĩ đến việc chứng đạo thành thánh và đã nỗ lực không biết bao lâu vì điều đó, không thành công chính là thất bại, chẳng có gì để tự hào cả.

Cho nên sự bất cam, sự cô độc của hắn có thể hình dung được.

Đáng tiếc, không ai đồng tình với gã này, không phải vì hắn kém may mắn mà vì phẩm hạnh của hắn không ra gì.

Hết cùng hội cùng thuyền với lũ ma nghiệt lại đến trò sao chép.

Ở đại địa Hồng Hoang này, ai đi đồng tình với kẻ chuyên sao chép chứ?

Ngô Sở lúc này đang cảm thấy may mắn, may là gã này không thành công, nếu thực sự để gã thành công thì phong khí xã hội chẳng phải bị gã làm hư hết sao?

Huyết Hải, ngoại trừ đạo thân ảnh tóc tai dựng ngược, vươn cổ kêu dài, bi thương bất cam kia, xung quanh là một mảnh trầm mặc.

Tiếng kêu bi thảm kéo theo cuồng phong giận dữ, sóng máu dâng cao ngàn trượng. "Thời dã!

Mệnh dã!" Tiếp Dẫn chắp hai tay lại khẽ thở dài, trông có vẻ như đang tiếc thay cho Minh Hà.

Chuẩn Đề thì nói: "Minh Hà, ngươi và ta cũng tính là có duyên.

Nếu ngươi nguyện nhập vào phương Tây ta, mọi ân oán cũ ngày hôm nay xóa sạch, tộc A Tu La có thể làm hộ pháp thần chúng của Tây Phương giáo..." Thấy tình hình này, Ngô Sở biết chỉ có thể chọn kế hoạch B. 113.

Ban đầu kế hoạch A là tiêu diệt Minh Hà một lần được mãi, dù sao nhân phẩm gã này có vấn đề rất lớn.

Nhưng nếu chọn cách đó thì phải xem thái độ của hai huynh đệ phương Tây kia.

Nếu họ chọn buông bỏ thù hận để lôi kéo Minh Hà, thì một khi tiếp tục thực hiện kế hoạch A, tất yếu sẽ dẫn đến cuộc đối đầu giữa các Thánh nhân.

Có lẽ khi đó Huyết Hải sẽ bị đánh tan, Hồng Hoang lại rơi vào rắc rối.

Hơn nữa Huyết Hải còn có tác dụng lớn đối với đại địa Hồng Hoang.

Còn như nói Minh Hà có công đức, giết hắn sẽ bị thiên khiển... các

Thánh nhân ở đây, ai mà chẳng có công đức đầy mình?

Hơn nữa dùng Công đức chí bảo để giết hắn thì vẫn có thể không nhiễm nhân quả.

Thế là Thiên đế Hạo mỉm cười nói: "Minh Hà đạo hữu sáng tạo tộc A Tu La, cũng tính là một trong vạn tộc Hồng Hoang.

Nay Thiên đình cai quản vạn tộc chúng sinh ở Hồng Hoang, tộc A Tu La nên nhập vào Thiên đình, Minh Hà đạo hữu có thể làm A Tu La Vương, vĩnh viễn trấn giữ Huyết Hải.

Minh Hà đạo hữu, ngươi có nguyện ý không?" Nhận ra cả hai bên đều đang lôi kéo mình, Minh Hà lão tổ ha ha đại tiếu.

Nhưng Thông Thiên khẽ hừ một tiếng, trực tiếp ngắt lời hắn, giống như một con vịt đang kêu cạp cạp bỗng nhiên bị bóp nghẹt cổ vậy.

Lúc này Minh Hà mới sực tỉnh, thu lại vẻ cuồng thái.

Hắn bây giờ tuy thực lực tăng mạnh, có cảm giác vô địch 'thử hỏi thiên hạ ai kẻ địch thủ'.

Nhưng sự thực là ở đây có rất nhiều người có thể một tay bắt gọn hắn.

Nhiều Thánh nhân như vậy, hắn không địch lại nổi một ai.

Nhìn hai huynh đệ mặt mày sầu khổ phương Tây kia, nghĩ đến năm xưa cùng Côn Bằng liên thủ thâu tập họ, cuối cùng làm mất đạo Hồng Mông Tử Khí của Chuẩn Đề.

Lại nhìn Thiên đình binh hùng tướng mạnh, nghĩ đến việc năm xưa bị mọi người liên thủ giết mạnh, cuối cùng mình lủi thủi trốn khỏi Huyết Hải, phiêu bạt ở vực ngoại.

Cả hai bên đều có thù với hắn, nhưng một bên là bị hắn thâu tập,

còn bên kia là hắn bị đánh bại.

Cho nên đối với hắn, chuyện này thực ra rất dễ lựa chọn. "Minh Hà nguyện nhập Thiên đình!" Thực ra đây chẳng phải là một lựa chọn khó khăn gì, Tây Phương giáo có hai vị Thánh nhân, nhìn qua thì có vẻ mạnh hơn bốn giáo khác không ít.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại sẽ hiểu, bốn giáo kia đều đã gia nhập Thiên đình, đều có khí vận vạn tộc gia trì, duy chỉ có Tây Phương giáo là không có được đãi ngộ này.

Gia nhập Tây Phương giáo để rồi bị các Thánh nhân khác bài xích?

Chương 765

Bị vạn tộc Hồng Hoang xa lánh sao?

Kẻ lão luyện tinh ranh như Minh Hà sao có thể đưa ra lựa chọn như vậy.

Càng huống hồ, trong xương tủy Minh Hà thực chất có chút coi thường hai anh em Tây Phương kia, năm xưa chọn hai người họ để ra tay, chẳng phải vì cảm thấy hai kẻ đó dễ bắt nạt hay sao!

So với việc chạy đến làm đàn em dưới trướng kẻ từng bị mình bắt nạt, Minh Hà thấy gia nhập thế lực lớn nhất Hồng Hoang là Thiên đình vẫn tốt hơn.

Gia nhập một thế lực mà mình đánh không lại, không có gì là nhục nhã cả.

Hơn nữa, hiện nay Thiên đình được coi là chính thống của Hồng Hoang, Minh Hà gia nhập Thiên đình là có thể tẩy sạch những vết nhơ trước kia, chuyển sang phe chính nghĩa.

Tuy lão thực chất chẳng quan tâm đến những vết nhơ đó, nhưng muốn tiếp tục ở lại Hồng Hoang phát triển thì không thể phớt lờ sự tồn tại của Thiên đình.

Ngay cả vì tộc A Tu La lão vừa tạo ra, lão cũng không thể từ bỏ Huyết hải mà rời khỏi Hồng Hoang.

Lựa chọn của Minh Hà khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có cảm giác như mình đã bị Thiên đình hạn chế và chèn ép đến chết.

Dù rất bực bội nhưng cũng chẳng làm gì được.

Thiên đình có tám tôn Đạo tôn, bảy tôn là Thánh nhân, họ hoàn toàn không trêu chọc nổi.

Vì vậy, họ chỉ có thể chọn cách lẳng lặng chờ đợi, chờ đến ngày nội bộ đối phương tự lục đục.

Hai huynh đệ sầu khổ mang theo sự tiếc nuối và kỳ vọng rời đi, các Thánh nhân tự nhiên cũng chẳng muốn nán lại lâu.

Một Minh Hà chưa thể thành Thánh, chung quy vẫn không có tư cách ngồi ngang hàng với họ.

Thiên đế Hạo sau khi khích lệ Minh Hà một phen cũng dẫn theo các Thiên đế và thiên binh thiên tướng rời đi, quay về Thiên đình.

Trước khi đi, ngài còn triệu hồi các thiên binh thiên tướng trước đó trấn giữ Huyết hải.

Để họ tiếp tục ở lại Huyết hải đã không còn cần thiết, cũng tránh cho họ phải nơm nớp lo sợ bị Minh Hà lão tổ ngứa mắt rồi tiện tay tiêu diệt. …… Tại Tử Ngọc Sơn, khi Ngô Sở đưa Thanh Khâu Ly trở về, nàng không nhịn được mà cười lớn.

Ngô Sở cười nói: "Ta biết ngay mà, nàng cứ nín nhịn cho đến tận bây giờ mới cười." Thanh Khâu Ly cười một hồi lâu rồi nói: "Suýt chút nữa là thiếp không nhịn được rồi, không ngờ đường đường là chủ nhân Huyết hải mà cũng có thể làm ra hành động bắt chước người khác một cách lố bịch như vậy, thật là nực cười." Ngô Sở mỉm cười, sau đó nghiêm mặt nói: "Cũng đừng coi thường lão, tuy hành vi có chút tức cười nhưng tu vi hiện nay của lão không hề yếu chút nào.

Gọi lão là người đứng đầu dưới trướng các Thánh nhân cũng chẳng hề quá lời." Thanh Khâu Ly có chút không tin: "Ngay cả chàng cũng không phải đối thủ sao?" Ngô Sở gật đầu: "Tuy không đến mức đánh không lại, nhưng muốn thủ thắng cũng chẳng dễ dàng.

Lão lấy Thập Nhị Phẩm Huyết Liên làm trấn giáo linh bảo, lấy hai kiếm Nguyên Đồ, A Tỳ làm chứng đạo linh bảo.

Tuy chưa chứng đạo thành công nhưng hai thanh kiếm đó cũng nhận được không ít công đức gia trì, bản thân lại là sát phạt chí bảo tương tự Thí Thần Thương, giờ đây giết người càng không dính nhân quả, lợi hại vô cùng." Thấy Ngô Sở đang đề cao đối phương, Thanh Khâu Ly bĩu môi lắc đầu: "Dù sao trong mắt thiếp, lão cũng chỉ là một tên hề nhảy nhót mà thôi.

Đúng như câu chàng từng nói: 'Học ta thì sống, giống ta thì chết'.

Lão bắt chước Nữ Oa muội muội tạo ra tộc A Tu La, bắt chước các Thánh nhân lập giáo, rồi lại học theo Chuẩn Đề Thánh nhân phát đại hoành nguyện, kết quả chẳng ra đâu vào đâu." Tiểu Hồ Ly và các tiểu hoa tiên đứng bên cạnh nghe mà mờ mịt, vì trước đó khi Ngô Sở và Thanh Khâu Ly đến Huyết hải, Tiểu Hồ Ly không đi theo.

Tuy nhiên chuyện Minh Hà tạo tộc A Tu La, lập giáo và phát hoành nguyện thì chúng sinh Hồng Hoang đều đã nghe thấy, việc lão chứng đạo thất bại mọi người cũng biết, nhưng tình hình cụ thể bên trong thì họ không rõ.

Ngay khi Ngô Sở và nàng đang cười nói về chuyện đó, Thái Nhất dùng Đại Đạo liên tuyến với Ngô Sở: "A Sở huynh đệ, nếu rảnh thì phiền huynh đến Phù Tang Thang Cốc một chuyến nhé!" Nghe Thái Nhất nói vậy, chân mày Ngô Sở bất giác nhíu lại.

Sau đó hắn dặn dò Thanh Khâu Ly một tiếng, thân hình rung lên đã đến Phù Tang đảo.

Hiện nay quy mô của Nhân tộc trên Phù Tang đảo đã mở rộng gấp mấy lần.

Khi hắn hạ xuống Thang Cốc, vừa vặn thấy một nữ tử áo đỏ đang tắm rửa bộ lông cho một chú chim nhỏ tỏa ánh kim quang.

Ngoài ra còn có chín chú chim kim quang khác đang bơi lội nô đùa

trong suối nước nóng, lúc thì bay lên cây Phù Tang, lúc lại lao thẳng xuống suối nước bên dưới, chơi đùa vui vẻ không thôi.

Nữ tử áo đỏ đó chính là Hi Hòa, vợ của Thái Nhất.

Cho nên Ngô Sở chẳng cần dùng đến não cũng biết mười chú chim nhỏ kia chính là mười con Kim Ô.

Phải nói rằng, Thái Dương chi mẫu Hi Hòa vẫn có khả năng sinh nở như trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, ngay cả khi chồng nàng đã biến thành Thái Nhất hiện tại, nàng vẫn sinh ra mười đứa con trai.

Thấy Ngô Sở xuất hiện, Thái Nhất liền hiện thân bên cạnh hắn, mỉm cười nói: "Năm xưa ta đã nói sẽ gửi mấy nhóc này dưới trướng huynh để bồi dưỡng, huynh còn nhớ chứ?" Ngô Sở gật đầu: "Huynh thật sự nỡ giao chúng cho ta bồi dưỡng sao?

Huynh hiện giờ là Thánh nhân, vợ huynh nỡ để chúng rời xa sao?" "Thánh nhân?" Thái Nhất cười nói: "Huynh sớm muộn gì cũng vậy thôi!" Ngừng một lát, y lại nói: "Nhưng ta rất tò mò, huynh định bồi dưỡng chúng như thế nào?" Đây là đang khảo nghiệm sao?

Ngô Sở cười đáp: "Chúng có thể hóa hình rồi chứ?

Có thể đưa chúng đến học viện đi học, giáo dục chuyện này nên bắt đầu từ nhỏ là tốt nhất.

Môi trường có thể thay đổi tính cách của một người, để chúng tiếp xúc nhiều hơn với vạn tộc Hồng Hoang, kết giao bạn bè, biết đâu sẽ có thu hoạch khác biệt.

Tuy nói với tư chất của chúng, dù đóng cửa dạy dỗ cũng có thể thành tài, nhưng như vậy cũng dễ bồi dưỡng ra những phế vật không phân biệt thị phi trắng đen, chỉ biết ỷ mạnh hiếp yếu, cậy tài khinh người." Thái Nhất nghe vậy khẽ gật đầu.

Ở Hồng Hoang hiện nay, ỷ mạnh hiếp yếu rất dễ bị trừng phạt.

Còn ở Hồng Hoang xưa kia, ỷ mạnh hiếp yếu không phải bị đánh chết thì cũng là đánh chết người khác.

Họ đều là những người đi ra từ thời đại Tam tộc loạn chiến thời thượng cổ, hiểu rõ sự khác biệt giữa thời đại này và thời đại đó.

Thời đại đó không có quy tắc, cũng chẳng cần giảng quy tắc, nắm đấm ai lớn kẻ đó là quy tắc.

Nhưng thời đại này, lời Thánh nhân nói mới là quy tắc.

Tuy nhiên Thánh nhân không chỉ có một vị, nên mới có sự thỏa hiệp từ nhiều phía.

Ngay cả con trai y, nếu sau này phạm lỗi phá hoại quy tắc, vị Thánh nhân như y cũng không thể dễ dàng giữ mạng cho chúng.

Bởi vì y là Thánh nhân, không thể là người đầu tiên phá hoại quy tắc.

Hai người vừa nói vừa đi vào Thang Cốc.

Hi Hòa đang tắm cho các Kim Ô thấy hắn đến liền vội vàng tiến lại hành lễ: "Hi Hòa kiến quá Đại sư huynh!" Ngô Sở đáp lễ, liền thấy Thái Nhất vẫy tay gọi đám Kim Ô nhỏ: "Tất cả qua đây bái kiến sư phụ các con." "Sư phụ?

Người có lợi hại bằng phụ thân chúng con không?" "……" Câu này có chút ngượng ngùng rồi đây. "Phóng túng!

Không được vô lễ với sư phụ các con!" Thái Nhất quát lạnh một tiếng, trực tiếp trấn áp mười cái thái dương nhỏ kia.

Nhìn vẻ mặt nghiêm phụ này của Thái Nhất, Ngô Sở thầm nghĩ, dù hắn không nhận chúng làm đồ đệ, với sự nghiêm khắc của Thái Nhất, chỉ cần chúng sau này không ra khỏi Vạn Yêu Thiên thì chắc

cũng chẳng gây ra sóng gió gì.

Tất nhiên, nếu chúng vì tò mò mà lẻn đến Hồng Hoang thì không nói trước được, có lẽ sẽ bị kẻ có tâm lợi dụng.

Chương 766

Ngô Sở phẩy tay, mỉm cười: "Tuy ta không lợi hại bằng phụ thân các con, nhưng dạy các con tu hành thì vẫn thừa sức.

Nên biết 'ba người cùng đi, tất có người là thầy ta'.

Mỗi sinh linh chúng ta sinh ra trên đời đều có sở trường và sở đoản riêng, thừa nhận thiếu sót của bản thân và học tập người khác chẳng có gì là mất mặt cả.

Nhưng biết rõ mình kém cỏi mà vẫn không chịu học hỏi thì mới là tệ hại.

Các con muốn mình trở thành những kẻ tệ hại như vậy sao?" Dưới uy nghiêm của Thái Nhất, mười cái thái dương nhỏ đều hóa thành nhân hình, hoàn toàn là bộ dạng của những đứa trẻ ba tuổi.

Chúng lén lút bĩu môi, rõ ràng là có chút không phục.

Chu kỳ trưởng thành của những sinh linh này đều rất chậm, nhưng thực tế tu vi đã không yếu, đều đạt gần đến cấp độ Đại La, một khi trưởng thành, tệ nhất cũng là Đại La cảnh.

Phải nói rằng huyết mạch Kim Ô thực sự rất mạnh mẽ.

Cũng chẳng trách trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, chú thái dương nhỏ còn sót lại là Lục Áp lại một lòng muốn khôi phục vinh quang Yêu tộc, nếu không có thiên phú như thế, sao dám ôm hoài bão lớn như vậy?

Thấy thần thái không phục của đám nhóc này, Thái Nhất có chút đau đầu, truyền âm cho Ngô Sở: "Dạy con không nghiêm, để A Sở huynh đệ chê cười rồi." "Trẻ con mà!

Không nghe lời thì cứ đánh một trận là xong.

Huynh không nỡ đánh, để ta giúp huynh!" "……" Thấy vẻ mặt câm nín của Thái Nhất, Ngô Sở không khỏi cười lớn.

Thái Nhất khẽ ho một tiếng, nói: "Được rồi!

Dù sao ta cũng giao chúng cho huynh, huynh muốn đánh cứ đánh, đừng đánh chết là được." "Đùa chút thôi, huynh thấy ta đã từng đánh đệ tử nào của mình chưa?" "……" Thái Nhất rất muốn nói: Huynh thực sự chưa đánh sao?

Chuyện Tiểu Hoàng Long năm xưa bị huynh lấy danh nghĩa thực chiến mà gõ cho đầu đầy u cục chắc huynh quên sạch rồi hả!

Nhưng nghĩ đến câu "ngọc không mài không thành khí" mà Ngô Sở từng nói, Thái Nhất cũng không nói thêm gì nữa, đánh thì đánh vậy!

Chẳng lẽ huynh ấy thật sự đánh chết người được chắc?

Mình không nỡ đánh, đúng là nên giao cho người khác.

Bị đánh còn tốt hơn sau này bị người ta giết.

Hi Hòa nhìn mười đứa con nhỏ với vẻ không nỡ, nếu nói về sự quyến luyến, Hi Hòa là người mẹ mới thực sự là không nỡ nhất.

Đối với con trai, tình mẹ và tình cha hoàn toàn khác nhau.

Thấy thần tình đó của Hi Hòa, Ngô Sở liền cười nói: "Nếu nhớ chúng, các người chẳng phải có thể dễ dàng đến thăm sao?

Không cần phải như vậy, đại địa Hồng Hoang tuy rộng, Vạn Yêu Thiên tuy cách xa Hồng Hoang nhưng cũng không cản nổi bước chân của Thánh nhân, đúng không?" Ngô Sở vừa nói vừa nhìn về phía Thái Nhất.

Thái Nhất ôm vai Hi Hòa, khẽ an ủi, sau đó nhìn mười nhóc tỳ: "Từ hôm nay, các con hãy đi theo sư phụ học tập, ta và mẫu thân sẽ định kỳ đến thăm, nếu học không tốt, lúc đó đừng trách ta thu thập các

con!" Mười nhóc tỳ rụt cổ lại nhưng nhanh chóng lại chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn y, tuy có chút kinh sợ nhưng cũng không có vẻ gì là quá sợ hãi.

Ngô Sở thầm nghĩ, chắc thường ngày Thái Nhất chủ yếu chỉ mắng bằng mồm chứ ít khi động thủ.

Lúc nãy còn tưởng y là một ông bố nghiêm khắc, giờ phải rút lại lời đó thôi.

Nếu thật sự để chúng ở Vạn Yêu Thiên bồi dưỡng, sau này e rằng sẽ trở thành những kẻ vô pháp vô thiên.

Bởi vì ở Vạn Yêu Thiên, ai dám đụng đến chúng chứ?

Con của Thánh nhân, Thái tử của Yêu tộc, mỗi một thân phận đều đủ dọa chết một đám yêu quái.

Đợi Thái Nhất và Hi Hòa thực sự rời đi, mười cái thái dương nhỏ mới hoàn hồn, cuống quýt gọi phụ thân mẫu thân, muốn đi theo.

Nhưng dù chúng có gọi thế nào, Thái Nhất và Hi Hòa vẫn không xuất hiện.

Chúng hóa ra bản thể, muốn vỗ cánh bay đi, nhưng bay thế nào cũng không thoát ra khỏi Thang Cốc này, dường như nơi đây là một khoảng hư không vô tận, bay mãi không thấy lối ra.

Ngô Sở không an ủi chúng, cứ để chúng mặc sức kêu gào, mặc sức bay, còn hắn thì cởi quần áo, chỉ còn lại một chiếc quần đùi, ngồi vào một góc suối nước nóng mà tận hưởng.

Trong suối có một cái khay trôi lững lờ, trên khay đặt linh tửu, đồ nhắm và các loại bánh ngọt, chỉ thiếu vài thị nữ bóp vai cho hắn nữa thôi.

Nhật thăng nhật lạc, cũng chẳng biết đã bay bao lâu, kêu bao lâu,

mười chú Kim Ô nhỏ dường như đã mệt lử, hoặc biết làm vậy không có ích gì nên cuối cùng cũng hạ xuống, từng đứa một trừng mắt nhìn Ngô Sở: "Trả phụ thân mẫu thân lại cho chúng ta, đồ ác nhân..." "Phụ thân các con không dạy các con biết tôn sư trọng đạo sao?" Ngô Sở liếc mắt nhìn chúng một cái, sau đó thấy đứa nhóc mũm mĩm vừa mắng hắn là đồ ác nhân bị một luồng vĩ lực vô hình ấn xuống suối nước nóng.

Mặc cho nó hóa ra bản thể vùng vẫy thế nào cũng vô ích, ngay cả sức mạnh trên người cũng không thể sử dụng.

Thế là chú Kim Ô nhỏ này bị ép uống nước tắm đến no bụng.

Đến khi bị một luồng sức mạnh xách ra khỏi suối, bụng nhỏ của nó đã tròn lẳn, đôi mắt vô thần, khóe miệng không ngừng trào ra nước tắm. "Nhóc con dũng cảm đấy, nói cho ta biết, tên nhóc là gì?" Ọe...

Tiểu Kim Ô vừa nôn nước tắm vừa hừ hừ: "Đồ ác nhân, Chiêu Dương ta sẽ không nói tên cho ông biết đâu, ta tuyệt đối không khuất phục trước tên ác nhân như ông, tuyệt đối không!" "Tiểu Thập, hình như em đã nói cho ông ta biết rồi!" Một đứa nhóc khác tốt bụng nhắc nhở.

Tiểu Thập Chiêu Dương ngẩn người, khẽ hừ: "Bát ca, anh im miệng đi!

Ọe..." Ngô Sở lắc đầu, ném Tiểu Kim Ô Chiêu Dương sang bên bờ suối để nó tiếp tục nôn.

Hắn lại nhìn những chú thái dương nhỏ khác: "Lại đây, nói cho vi sư biết ai lớn ai nhỏ, tên gọi là gì?

Nhìn các con cứ y đúc như nhau, thật khó phân biệt!" Nhìn một dãy những đứa bé mũm mĩm dung mạo không mấy khác biệt, đều mặc yếm đỏ quần đùi đỏ, Ngô Sở không khỏi day day thái dương.

Đám nhóc nhìn Tiểu Thập đang nằm nôn thốc nôn tháo bên hồ, đều có cảm giác sợ hãi, thế là rất thức thời mà giới thiệu tên tuổi thứ tự.

Lão đại Át Phùng, lão nhị Chiên Mông, lão tam Nhu Triệu, lão tứ Cường Ngữ, lão ngũ Trứ Ung, lão lục Đồ Duy, lão thất Thượng Chương, lão bát Trọng Quang, lão cửu Huyền Dặc, tiểu thập Chiêu Dương. (Dựa theo tên mười Thiên Can thời nguyên thủy, mười đại Kim Ô trừ Lục Áp ra đều không có tên riêng).

Ngô Sở nghe xong có chút bất ngờ, vì trong này cư nhiên không có Lục Áp.

Nghĩ lại trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, lai lịch của Lục Áp rất thần bí, kẻ biết rõ căn cước của lão chỉ đếm trên đầu ngón tay, có lẽ sau này mới đổi tên.

Nếu không đổi tên, chắc mọi người vừa nghe là biết ngay.

Dù sao cũng là Thái tử Yêu tộc, trong Yêu tộc danh hiệu chắc chắn không hề xa lạ.

Nhìn Tiểu Thập Chiêu Dương đang nôn bên hồ, Ngô Sở đoán nhóc này rất có thể chính là Lục Áp đạo quân sau này.

Căn bản là nhóc con này bướng bỉnh và liều lĩnh như vậy, rất phù hợp với tính cách của vị Lục Áp đạo quân một lòng muốn khôi phục vinh quang cũ của Yêu tộc.

Lúc bấy giờ Vu tộc biệt tích, Yêu tộc suy yếu, Thiên đình mới lập, Nhân tộc xưng hùng, nếu không bướng không liều thì sao dám có hoài bão xa vời như thế?

Chương 767

Thấy chín đứa nhóc còn lại đều nhìn Tiểu Chiêu Dương với vẻ đáng thương, có ý muốn cầu tình nhưng không dám, Ngô Sở phất tay một cái, trực tiếp ấn tất cả chúng xuống hồ uống vài ngụm nước: "Em trai phạm lỗi bị phạt, các con làm anh mà không ai mở miệng cầu tình, không chút tình nghĩa huynh đệ, đều đáng phạt!" "……" Ực ực...

Một đám nhóc muốn mắng người, nhưng vừa mở miệng đã toàn là nước tắm.

Thần lực toàn thân đã bị phong tỏa, căn bản không có lấy một cơ hội phản kháng.

May mà lúc này Hi Hòa không có ở đây quan sát, nếu không thấy cảnh này chắc nàng phải khóc ngất mất.

Những đứa con họ coi như bảo bối, ngậm trong miệng sợ tan, nâng trên tay sợ rớt, lại bị giáo dục kiểu này, người mẹ nào mà không đau lòng?

Nhưng Ngô Sở chẳng thèm quan tâm, đám nhóc này căn cước quá mạnh mẽ, đứa nào đứa nấy đều kiêu ngạo khó bảo, nếu không phủ đầu cho chúng một vố thì sau này dạy bảo thế nào được?

Phụ thân chúng là Thánh nhân, bản thân mình không lợi hại bằng cha chúng thì đã rất khó khiến chúng tâm phục khẩu phục rồi.

Thế nên, đạo lý phải nói, nhưng roi vọt cũng không thể thiếu.

Trong lúc Ngô Sở đang dạy dỗ đám thái dương nhỏ cách làm người ở Phù Tang Thang Cốc, thì tại Phượng Hoàng Tinh trong hỗn độn ngoài vực ngoại lại đón một phen náo nhiệt.

Ngày hôm đó, Phượng Hoàng Tinh vốn bình lặng bỗng nhiên bị

một đạo hào quang ngút trời phá vỡ.

Hóa ra là một trong hai quả trứng phượng hoàng mà Phượng Nghi mang đi năm xưa cuối cùng cũng đến lúc nở vỏ.

Phượng Nghi đang bế quan thử trảm đệ tam thi cũng bị làm cho kinh tỉnh.

Khi nàng xuất quan, liền thấy một con Khổng Tước ngũ sắc khổng lồ đang bay lượn trên bầu trời.

Điều này làm Phượng Nghi nhớ đến vị Khổng Tước thúc thúc năm xưa của mình, nói ra thì con khổng tước này cũng có thể coi là thúc thúc của nàng.

Chỉ có điều, vị Khổng Tước thúc thúc năm xưa đã chết, còn vị Khổng Tước trước mắt này là do tổ mẫu Thủy Hoàng sinh hạ trước khi lâm chung.

Những năm qua, cùng với các loại tài nguyên tu hành mà nàng cung cấp cho hai quả trứng phượng hoàng, sự trưởng thành của chúng cũng khiến nàng rất kinh ngạc.

Chỉ là, tuy tuổi tác của nàng lớn hơn con khổng tước trước mắt này không biết bao nhiêu mà kể, nhưng xét về vai vế, con khổng tước này đúng thực là thúc thúc của Phượng Nghi.

Cảm nhận được sự xuất hiện của Phượng Nghi – tộc trưởng Phượng tộc, Khổng Tước từ trên không lao xuống, sau đó thân hình xoay chuyển, hóa thành một tuyệt thế mỹ nam.

Vị mỹ nam phong cách hoa mỹ này ở trước trán vẫn còn giữ lại một chùm tóc ngũ sắc. "Khổng Tuyên kiến quá Tộc trưởng!" Mỹ nam rất có lễ độ, không vì thân phận địa vị cao quý của mình mà tỏ ra phóng túng trước mặt cô cháu gái tộc trưởng này.

Trong quãng thời gian thai nghén trong trứng phượng hoàng,

Khổng Tuyên có cảm ứng với mọi việc ở thế giới bên ngoài, cũng biết tu vi của vị tộc trưởng này mạnh đến mức nào.

Thỉnh thoảng Phượng Nghi cũng trò chuyện với hai quả trứng, vì vậy Khổng Tuyên đối với Phượng Nghi không hề xa lạ.

Phượng Nghi khẽ gật đầu, sau đó cũng hướng về phía Khổng Tuyên cúi người hành lễ: "Phượng Nghi bái kiến tiểu thúc!" Hai người nhìn nhau mỉm cười, Phượng Nghi cảm nhận tu vi của Khổng Tuyên một chút rồi nói: "Lẽ ra nhóc đã có thể nở vỏ từ sớm rồi, vậy mà cứ cố nhịn đến tận Đại La tu vi mới chịu ra đời.

Vậy tiếp theo nhóc có dự định gì không?

Đại Bằng thúc thúc có phải cũng định đợi đến Đại La cảnh không?" Khổng Tuyên gật đầu đáp: "Huynh ấy còn thiếu một chút nữa, nhưng chắc là có sự giúp đỡ của Tộc trưởng cung cấp đủ canh kim chi khí, huynh ấy cũng sẽ sớm ra thôi." Ngừng một lát, y lại nói: "Ta muốn đến đại địa Hồng Hoang xem thử, xem nơi Phượng tộc chúng ta từng huy hoàng, Tộc trưởng yên tâm, Khổng Tuyên sẽ không làm loạn đâu." Phượng Nghi lắc đầu nói: "Hiện nay đại địa Hồng Hoang là thế lực của Thiên đình, có hai vị Yêu đế của Thiên đình trấn giữ, lại có sư phụ ta và các vị khác giúp đỡ, vạn tộc Hồng Hoang hòa bình ổn định, dù nhóc muốn làm loạn cũng không đủ tư cách đâu.

Đây không phải là coi thường nhóc, đợi đến Hồng Hoang rồi nhóc sẽ hiểu, tu vi Đại La ở đó cũng chỉ là bình thường thôi, trên Đại La còn có Chuẩn Thánh cảnh trảm tam thi.

Nhóc mới vào Đại La, còn kém xa lắm." Tuy lời này có chút đả kích, nhưng Khổng Tuyên cũng hiểu Tộc trưởng nói đúng sự thật.

Lúc này Phượng Nghi vẫn chưa biết, nàng nhiều năm không về Hồng Hoang, nơi đây trong mấy vạn năm qua đã có những biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Chư Thánh xuất thế, các giáo phái được lập, Nhân tộc xuất hiện, ngay cả Thái Nhất và Đế Tuấn – hai vị Yêu đế Yêu hoàng cũng đều đã thành Thánh, ngôi vị Thiên đế cũng đã truyền lại cho Hạo sư thúc của nàng.

Hồng Hoang hiện nay đã không còn là Hồng Hoang mà nàng từng biết nữa.

Ngừng một lát, Phượng Nghi lại nói: "Thế này đi, để ta đưa nhóc đến Hồng Hoang dạo một chuyến!" "Tộc trưởng, người cứ tiếp tục bế quan đi!

Tuy ta mới ra đời nhưng cũng không phải là trẻ con, sẽ không làm việc theo cảm tính đâu." Phượng Nghi lắc đầu: "Ta cũng đã lâu không về thăm sư phụ sư mẫu, nhóc đi theo ta một chuyến cũng có thể làm quen với nhiều người hơn.

Đến lúc đó nhóc đi du lịch Hồng Hoang, lỡ có gặp chuyện gì cũng biết đường mà tìm người giúp đỡ." Cứ như vậy, Phượng Nghi dẫn theo Khổng Tuyên bước lên hành trình du ngoạn Hồng Hoang. …… Khi Phượng Nghi đặt chân đến Hồng Hoang, Ngô Sở đã dẫn mười chú Kim Ô nhỏ trở về Tử Ngọc Sơn, vừa vặn thấy Nghệ đang trưng ra bộ mặt đắc ý chạy đến chơi, bên cạnh còn dẫn theo một nữ nhân.

Nữ nhân đó cực kỳ xinh đẹp, dáng vẻ thướt tha, tu vi không cao lắm, trong vẻ nhu nhược toát lên một sự thôi thúc khiến người ta muốn che chở.

Thấy Ngô Sở trở về, Nghệ liền hớn hở kéo tay nữ nhân bên cạnh giới thiệu: "Tiểu Nga, vị này chính là Viện trưởng của Đệ Nhất Học Viện chúng ta, Huyền Môn đại sư huynh, thủ lĩnh thứ hai của Vu tộc, phu quân của đại thủ lĩnh Hậu Thổ nhất tộc..." Nghe một tràng miêu tả đó của Nghệ, Ngô Sở liền hiểu ngay tên ngốc bị tình yêu làm mờ mắt này đã sớm khai sạch sành sanh gia thế của mình cho nữ nhân này

rồi.

Haiz, đàn ông không quản nổi nửa thân dưới, à không, là nam Vu.

Mà nữ tử này rõ ràng là Nhân tộc.

Tuy nhiên việc Vu tộc và Nhân tộc thông hôn với nhau hiện nay không hiếm thấy.

Thậm chí giữa Yêu tộc và Nhân tộc cũng thường xuyên có, nhưng mọi người không tán đồng lắm.

Bởi vì hậu duệ của Yêu tộc với Nhân tộc, hay Yêu tộc với Vu tộc, huyết mạch không ổn định, thường xuyên có chuyện hậu duệ thức tỉnh huyết mạch Yêu tộc mà không khống chế được sức mạnh, vô ý gây thương tích cho người xung quanh.

Giữa Yêu tộc và Vu tộc thì còn đỡ, nhưng Nhân tộc vì cơ thể quá yếu ớt nên những tổn thương vô ý này sẽ càng rõ rệt hơn.

Dù vậy, Thiên đình lúc này vẫn chưa quy định cấm Yêu tộc và Nhân tộc thông hôn.

Ngược lại, huyết mạch hậu duệ giữa Vu tộc và Nhân tộc ổn định hơn nhiều.

Đột nhiên Ngô Sở chớp chớp mắt, Tiểu Nga?

Chẳng lẽ là Thường Nga?

À không, Hằng Nga?!

Câu chuyện thần thoại Hậu Nghệ và Thường Nga đã quá quen thuộc rồi.

Dẫu sao truyền thuyết Thường Nga bôn nguyệt lưu truyền quá rộng rãi.

Mà trong thần thoại Hồng Hoang, Thường Nga – tức Hằng Nga,

thường được coi là ngòi nổ cho trận chiến cuối cùng giữa Vu tộc và Yêu tộc.

Vì thế, Hằng Nga thường bị coi là một phân thân của Nguyệt thần Thường Hi.

Có thuyết cho rằng đây là sự trả thù của Thường Hi đối với Nghệ vì Nghệ đã bắn hạ các thái dương.

Nhưng thực tế có một điểm không hợp lý, vì những thái dương đó là con của Hi Hòa.

Tuy Thường Hi cũng là vợ Đế Tuấn, nhưng vì trả thù cho con của chị em mình mà để phân thân đi làm mồi nhử thì nghe có vẻ khó hiểu.

Chương 768

Thường Hi vĩ đại vậy sao?

Nàng không ghen chút nào à?

Hay là vì ghen nên cố tình tặng cho Đế Tuấn một thảo nguyên xanh mướt?

Nhưng Hồng Hoang này lại khác với thần thoại truyền thuyết, Vu tộc và Yêu tộc không xảy ra đại chiến, Đế Tuấn cưới Thường Hi, còn Hi Hòa lại sinh cho Thái Nhất mười chú Kim Ô nhỏ.

Và mười chú Kim Ô này cũng chỉ mới vừa sinh ra chưa lâu.

Vốn dĩ Ngô Sở tưởng rằng mọi chuyện đã thay đổi như thế thì nhân vật Hằng Nga sẽ không xuất hiện nữa, nếu Nghệ định mệnh phải ở bên nữ nhân này thì có lẽ hắn sẽ phải cô đơn cả đời, vì làm gì có nhân vật đó nữa!

Ngờ đâu, hắn lại dẫn một nữ tử tên là 'Tiểu Nga' đến Tử Ngọc Sơn.

Nữ nhân đó nhìn 'nhân vật lớn' trước mắt, lòng đầy thấp thỏm, hành lễ: "Hằng Nga bái kiến Nhân tộc Thánh sứ đại nhân!" "Đúng rồi!

A Sở thúc còn có thân phận này nữa mà!" Nghệ gãi đầu cười ngô nghê.

Quả nhiên, đàn ông trước mặt người phụ nữ mình yêu thì chỉ số thông minh sẽ tụt dốc không phanh.

Đường đường là đại Vu đỉnh cấp, sánh ngang với cường giả trảm thi cảnh của Vu tộc, vậy mà lại ngốc như một tên khờ, khiến Ngô Sở thầm lắc đầu nhưng cũng thấy mừng cho hắn. 'Hoàng kim độc thân vương' thứ năm của bộ lạc Hậu Thổ cuối cùng cũng thoát kiếp độc

thân rồi! "Không cần khách khí, thân phận này đã lâu rồi không có ai nhắc đến." Ngô Sở mỉm cười, dẫn họ lên đỉnh Thần Mộc, tùy tay ném mười chú Kim Ô nhỏ từ trong ống tay áo ra.

Mười nhóc tỳ lăn lông lốc dưới đất như những quả bóng rồi đứng bật dậy, nhưng không dám gây hấn với vị 'sư phụ' mà chúng đánh không lại này, chỉ tò mò nhìn ngó xung quanh.

Khi cảm nhận được xung quanh không có khí tức nào đủ mạnh để uy hiếp mình, chúng lại bắt đầu vênh váo, cho đến khi chạm phải ánh mắt của Nghệ.

Dường như đó là sự áp chế từ định mệnh!

Nghệ nhìn chúng với vẻ không thể tin nổi: "Đám nhóc này sao trên người lại có hơi thở của Thái Dương vậy?

Chẳng lẽ chúng..." Hắn không khỏi kinh ngạc nhìn về phía Ngô Sở, Ngô Sở khẽ gật đầu: "Huynh biết là được rồi, không cần nói ra, ở đây thân phận của chúng chỉ là đệ tử mới thu của ta, không liên quan đến ai khác.

Được rồi mấy nhóc, các con có thể đi dạo quanh đây, nhưng tốt nhất hãy thu liễm Thái Dương Chi Hỏa trong người lại.

Nếu không biết cách thu liễm, ta có thể giúp các con phong ấn nó.

Nhớ kỹ, ta không đùa với các con đâu." Đám nhóc đồng loạt gật đầu, rõ ràng là bị vị sư phụ mạnh mẽ này chỉnh cho sợ rồi.

Tuy sư phụ này không mạnh bằng phụ thân chúng, nhưng thu thập chúng thì dư sức!

Chúng đều cảm thấy mình là bậc đại trượng phu biết tiến biết lùi.

Thế là chúng được các tiểu hoa tiên dẫn xuống dưới.

Tiểu Hồ Ly từ trong đại điện bước ra, nhìn lướt qua đám nhóc

mặc yếm đỏ quần đùi đỏ kia, không khỏi mỉm cười: "Chàng định giúp họ nuôi con sao?

Chàng bảo có việc đi ra ngoài là để đi thu chúng làm đồ đệ à?" Hỏi xong nàng mới nhìn sang Nghệ và Hằng Nga, khi thấy Hằng Nga, đôi mắt nàng không khỏi sáng lên: "Nghệ, ngươi dụ dỗ ở đâu được một muội muội xinh đẹp thế này?" Hằng Nga bị Tiểu Hồ Ly khen mà thẹn thùng cúi đầu.

Nghệ gãi gãi sau gáy, cười hà hà: "Thế nào?

Xinh đẹp chứ?

Đây là học viên xinh đẹp nhất nhập học năm nay của học viện chúng ta đấy, không đúng, phải nói là xinh đẹp nhất trong tất cả các khóa từ trước đến nay, hắc hắc..." Trâu già gặm cỏ non, đúng là cầm thú mà!

Ngô Sở thầm mắng một câu, học viên mới nhập học đã thành niên chưa đấy?

Nhưng nhìn vóc dáng nàng thì thực sự không thể xếp vào diện vị thành niên được. "Tiểu Nguyệt Linh vẫn chưa về sao?" Ngô Sở hỏi Tiểu Hồ Ly.

Tiểu Hồ Ly lườm hắn một cái: "Nhớ nàng thì tự đi mà truyền âm!

Hỏi ta làm gì?" "Thôi được rồi, bảo các tiểu hoa tiên chuẩn bị ít rượu thức ăn, ta phải uống với Nghệ một bữa thật đã." Ngô Sở không muốn tiếp lời đầy mùi giấm chua của Tiểu Hồ Ly, bèn nói: "Nàng dẫn Hằng Nga đi dạo đi!" Đợi Tiểu Hồ Ly dẫn Hằng Nga ra phía Hoa Sơn gần đó chơi, Ngô Sở dẫn Nghệ vào lương đình, Hoa Phỉ Nhi liền dẫn một tốp tiểu hoa tiên mang linh tửu và điểm tâm lên.

Ngô Sở hỏi: "Hằng Nga đó đến từ đâu?" Nghệ nghe vậy hơi ngẩn người, sau đó cười đáp: "A Sở thúc không cần lo lắng gì đâu, lai lịch

của nàng tôi đã điều tra kỹ rồi.

Nàng sinh ra trong một thành nhỏ của Nhân tộc gần núi Bất Chu, gia cảnh cũng khá, đủ khả năng gửi nàng đến Đệ Nhất Thành cầu học.

Tôi dự định sau kỳ nghỉ này sẽ cùng nàng về thăm cha mẹ, rồi xin hỏi cưới nàng..." "Nhất kiến chung tình à?" Ngô Sở cười hỏi.

Nghệ liền nghẹn lời, vì hắn chợt nhớ Ngô Sở từng nói, cái gọi là nhất kiến chung tình chẳng qua là thấy sắc nảy lòng tham mà thôi.

Nghĩ lại thì Hằng Nga đúng là rất đẹp, nhan sắc so với mấy người vợ của Ngô Sở cũng không hề kém cạnh, chỉ có khí chất là cần bồi dưỡng thêm.

Thế nên hắn chỉ biết giả ngốc cười trừ.

Cuộc trò chuyện của hai người cơ bản diễn ra trong sự trêu chọc của Ngô Sở, cho đến khi Phượng Nghi dẫn Khổng Tuyên trở về đại địa Hồng Hoang, quay lại Tử Ngọc Sơn.

Ban đầu Ngô Sở còn tưởng Phượng Nghi dẫn nam nhân mình thầm mến về ra mắt cơ chứ!

Kết quả vừa tiếp xúc mới phát hiện, hóa ra là 'phượng nhị đại' Khổng Tuyên. "Đồ nhi bái kiến sư phụ!" "Khổng Tuyên bái kiến tiền bối!" Ngô Sở gật đầu, ra hiệu cho họ ngồi xuống.

Nghệ bên cạnh cười hỏi: "Phượng Nghi, vị này là ai thế?" Phượng Nghi không giới thiệu Khổng Tuyên cho Ngô Sở, vì nàng biết sư phụ chắc chắn đã cảm nhận được khí tức của Khổng Tuyên rồi, dẫu sao lúc Khổng Tuyên còn là một quả trứng cũng đã ở Tử Ngọc Sơn một thời gian khá dài.

Nhưng Nghệ thì không rõ, cứ tưởng đây là nam nhân mà Phượng Nghi nhìn trúng!

Phượng Nghi cười nói: "Đúng rồi, chưa giới thiệu với huynh!

Nhóc này là hậu duệ do tổ mẫu ta để lại trước khi lâm chung, là tiểu thúc thúc của ta.

Tiểu thúc thúc, vị này là đại Vu Nghệ của Vu tộc." Khổng Tuyên mỉm cười hành lễ: "Ta biết ngươi, đại Vu của bộ lạc Hậu Thổ, năm xưa khi ta ở Tử Ngọc Sơn đã nghe danh của ngươi và Khoa tiền bối không ít lần rồi." "Ngươi từng ở Tử Ngọc Sơn sao?" Nghệ chớp chớp mắt, sực nhớ ra: "Đúng rồi!

Năm xưa ngươi vẫn còn là một quả trứng phượng hoàng!

Hóa ra lúc đó ngươi đã có ý thức rồi à!" Khổng Tuyên mỉm cười gật đầu.

Ngô Sở rót cho Phượng Nghi một ly rượu, cười nói: "Con cũng đã lâu không về Hồng Hoang rồi, chắc chưa biết những biến hóa của đại địa Hồng Hoang hiện nay đâu nhỉ!" "Hóa ra mọi người đều đã chứng đạo thành Thánh hết rồi sao?" Khi Phượng Nghi nghe Nghệ thao thao bất tuyệt bên kia, kể về việc những năm qua mọi người lần lượt chứng đạo, ngay cả hai vị Yêu Đế trên Thiên Đình cũng đã thành Thánh, nay Thiên Đình đổi chủ, Hạo sư thúc của nàng trở thành Trung Ương Thiên Đế...

Phượng Nghi cảm thấy như đang nghe thiên thư, thấy mình đã bỏ lỡ biết bao điều đặc sắc.

Khổng Tuyên đứng bên cạnh nghe thấy những điều này, cũng không khỏi sinh lòng hướng khởi.

Chương 769

Hắn vừa xuất thế, tu vi đã bước vào Đại La, vốn thấy mình rất ghê gớm, kết quả chớp mắt một cái đã phát hiện Thánh nhân đã xuất hiện hàng loạt rồi. "Sư phụ, còn người..." Phượng Nghi tuy không hỏi ra miệng, nhưng Ngô Sở biết nàng muốn hỏi gì.

Hắn mỉm cười, lắc đầu nói: "Nay Hồng Hoang vạn tộc hòa bình ổn định, Thiên Đình lại có chư Thánh tọa trấn, ta trái lại không gấp chứng đạo thành Thánh.

Có vài thứ vẫn cần phải suy ngẫm thêm." Nghệ cười nói: "Nay Văn Đạo hưng thịnh, sư phụ của muội tương lai thành Thánh đã là điều tất nhiên, điểm này ai nấy đều rõ.

Có điều ta cũng rất tò mò, A Sở thúc, rốt cuộc thúc đang đợi điều gì thế?" Ngô Sở dành cho họ một nụ cười thâm sâu khó lường, để họ tự mình lĩnh hội.

Điều này khiến Nghệ không tự chủ được mà tặng cho hắn một cái lườm trắng mắt.

Động tác nhỏ này cũng khiến Khổng Tuyên thầm tặc lưỡi.

Vị tiền bối này bình dị gần gũi như thế sao?

Sao lại khác hẳn với những gì đa số tộc nhân trong tộc thường kể nhỉ?

Ngô Sở mỉm cười, nhìn Khổng Tuyên một cái, đoạn nói với Phượng Nghi: "Tuy tu vi của hắn đã là Đại La, nhưng cứ đưa hắn đến học viện xem thử đã, hiểu rõ tình hình đại thể của Hồng Hoang hiện nay rồi hãy ra ngoài du lịch sẽ tốt hơn." Phượng Nghi khẽ gật đầu, Khổng Tuyên không từ chối, cũng không dám từ chối.

Phía bên kia, Tiểu Hồ Ly dẫn theo Hằng Nga đi dạo một vòng Hoa Sơn rồi chạy về, từ xa đã cười nói: "Phượng Nghi, quả nhiên là muội đã về!" Phượng Nghi nghe vậy liền đứng dậy cúi người hành lễ: "Phượng Nghi bái kiến Vũ sư mẫu!" "Ha ha, muội vẫn như xưa nhỉ." "Trên dưới có tôn ti, lễ nghi không thể bỏ..." Ngô Sở cảm thấy Phượng Nghi thực ra rất hợp làm đồ đệ của lão gia hỏa Nguyên Thủy kia.

Nếu ban đầu Phượng Nghi đầu quân vào môn hạ Nguyên Thủy, chắc chắn sẽ rất hợp khẩu vị lão. "Ơ?

Vị này là cái quả trứng ngũ sắc kia..." "Khổng Tuyên, bái kiến Vũ tiền bối!" Khổng Tuyên vội vàng hành lễ, sợ đối phương lại nói hắn là quả trứng ngũ sắc.

Kết quả Tiểu Hồ Ly vẫn cười nói: "Quả trứng Phượng Hoàng ngũ sắc năm đó cuối cùng cũng nở rồi sao?

Lợi hại nha!

Vừa xuất thế đã khởi điểm Đại La cảnh, mạnh hơn chúng ta nhiều rồi." "Không dám, không dám..." Khổng Tuyên thầm cạn lời, nhưng vẫn vội vàng khách khí.

Đối mặt với cường giả Chuẩn Thánh cảnh như thế này, hắn không dám lấy khởi điểm cao ra để lên mặt.

Năm đó tam tộc Hồng Hoang, có tộc viên nào mà khởi điểm không cao hơn các sinh linh khác?

Nhưng kết quả thế nào?

Nay tam tộc Hồng Hoang ngoại trừ Long tộc lay lắt ở tứ hải, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc còn lại được bao nhiêu thành viên?

Trên đại địa Hồng Hoang đã rất khó thấy được bóng dáng Phượng Hoàng và Kỳ Lân nữa rồi. "Vị này là?" Phượng Nghi có chút tò mò

nhìn về phía Hằng Nga với tư dung tuyệt thế, lại hồ nghi nhìn Ngô Sở một cái.

Cái nhìn này khiến Ngô Sở rất muốn đánh nàng một trận, nếu nàng còn là con Phượng Hoàng nhỏ năm xưa.

Cái ánh mắt gì thế kia?

Chẳng lẽ trong mắt ngươi, vi sư lại là hạng háo sắc sao?

Nghệ ở bên cạnh cười lớn: "Tiểu Phượng Nghi, vị này chính là ái nhân của ta, muội có thể gọi nàng là tẩu tẩu.

Tiểu Nga, vị này là tộc trưởng Phượng tộc Phượng Nghi, cũng là cao đồ của A Sở thúc.

Còn vị này là Khổng Tuyên, con trai của Thủy Tổ Phượng tộc..." Hằng Nga nghe vậy vội kiến lễ, với nàng mà nói, đây đều là đại tiền bối cả!

Kết quả Phượng Nghi chớp mắt một cái, buông một câu: "Hóa ra huynh thích phụ nữ à!

Muội cứ tưởng huynh với Khoa đại ca mới là chân ái chứ!" "..." "Ha ha ha..." Nghệ nghe xong đờ người, Tiểu Hồ Ly thì cười ngặt nghẽo.

Ngô Sở cũng không khỏi mỉm cười, chỉ có Khổng Tuyên muốn cười mà không tiện cười.

Hằng Nga thì vẻ mặt ngơ ngác.

Tuy nàng cũng biết tiền bối Khoa, dù sao trong học viện, hai vị đại vu Vu tộc cấp bậc thủ hộ thần này vẫn rất nổi tiếng.

Chỉ là nàng chưa từng nghe nói Nghệ và Khoa hai vị tiền bối giữa họ còn... "Nói bậy bạ!" Nghệ trợn trắng mắt với Phượng Nghi, "Đừng có bôi nhọ thanh danh của ta!" Một nhóm người đang nói cười thì

thấy một đám nhóc tì bị một con chim sẻ màu đỏ truy đuổi, khóc oai oái chạy về phía này.

Tiểu Chiêu Dương còn phẫn nộ kêu lên: "Con chim thối này, có biết bọn ta là ai không?

Dám mổ ta, ngươi cứ đợi đấy!

Ái chà!

Còn mổ nữa à?" Một đám nhóc ôm đầu, chạy thục mạng trên không trung, chim sẻ nhỏ phía sau bám sát không rời, thỉnh thoảng truyền đến tiếng mổ "đốc đốc đốc".

Xa hơn phía sau, Hoa Phỉ Nhi dẫn theo một đám tiểu hoa tiên đang che miệng cười trộm.

Không lâu sau, thấy mười nhóc tì nước mắt lưng tròng ôm cái đầu đầy vết sưng đứng trước mặt Ngô Sở, bộ dạng sắp khóc đến nơi.

Chim sẻ nhỏ hừ hừ hai tiếng, bay lên đậu trên vai Ngô Sở, dùng mỏ rỉa lông vũ của mình, sau đó lại rỉa lại tóc mai cho Ngô Sở, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn Khổng Tuyên đang ngồi đối diện.

Khổng Tuyên cũng đứng dậy, cúi người hành lễ với chim sẻ nhỏ.

Huyết mạch Phượng Hoàng trong cơ thể nàng, hắn đã cảm ứng được.

Hắn từng ở Tử Ngọc Sơn nên tự nhiên cũng không lạ lẫm với con chim sẻ nhỏ này. "Lớn rồi nha!

Không tệ!

Hy vọng tương lai sẽ không làm nhục uy danh Phượng tộc." "Tích tỷ tỷ!" Phượng Nghi rất lễ phép chào hỏi chim sẻ nhỏ.

Chim sẻ nhỏ khẽ gật đầu coi như chào lại.

Mười nhóc tì thấy cảnh này liền biết, mối thù này không báo được rồi.

Không ngờ con chim sẻ nhỏ này không chỉ mạnh mà thân phận dường như cũng không hề đơn giản.

Phượng Nghi tò mò nhìn mười nhóc tì xui xẻo kia: "Sư phụ, bọn chúng là ai thế ạ?" "À!

Chúng là đệ tử ta mới nhận, cha của chúng là Thái Nhất huynh." "Hả?

Chương 770

Thái Nhất tiền bối đã có con rồi sao?

Xem ra những năm qua muội và A Khôn đã bỏ lỡ không ít chuyện đặc sắc rồi!

Thật quá đáng tiếc." Phượng Nghi than nhẹ, đoạn nhìn về phía mười nhóc tì trông na ná nhau kia: "Chào các đệ, ta là nhị sư tỷ Phượng Nghi của các đệ." Ngô Sở day day huyệt thái dương, hỏi: "Nói đi!

Các ngươi lại làm chuyện ngu ngốc gì rồi?" Nhóc thứ mười Chiêu Dương mếu máo, sờ những vết sưng trên đầu, nước mắt vốn đã sắp ngừng nay lại trào ra.

Lão đại Át Phùng nhu mũi, chắp tay hành lễ: "Bẩm sư phụ, là chúng con lỗ mãng, thấy cây Hỏa Đồng Mộc kia liền muốn lên xem thử, kết quả xông vào động phủ của vị tiền bối này..." Lão ngũ Trứ Ung liếc nhìn chim sẻ nhỏ, tiếp lời: "Chúng con chỉ muốn lên đó chơi chút thôi, nhưng vị tiền bối này dường như không bằng lòng, tóm lấy tiểu thập mà mổ.

Sư phụ dạy chúng con huynh đệ phải đồng lòng, nên chúng con mới đánh nhau với vị tiền bối này." Lão nhị Chiên Mông nói: "Tiền bối rất lợi hại, bọn con không phải đối thủ." Kết quả lão ngũ Trứ Ung trợn mắt lườm hắn, ý bảo ngậm miệng.

Ngô Sở vẫy tay gọi Hoa Phỉ Nhi: "Bọn chúng có nói dối không?" Hoa Phỉ Nhi lắc đầu nói: "Nói dối thì không hẳn, nhưng nói không hết.

Tiểu Chiêu Dương thấy Hỏa Đồng Mộc liền dẫn đầu xông lên chơi, còn huênh hoang muốn biến nơi đó thành động phủ của chúng, ý bảo Tích tỷ tỷ rời đi, nhường chỗ cho chúng..." "Đáng đời!" Nghệ

không chút đồng cảm mà cười lớn.

Nghe thấy hai chữ "đáng đời", đám nhóc tì lập tức phẫn nộ lườm Nghệ, kết quả thấy tên kia ngồi đó sừng sững như ngọn núi nhỏ, lập tức xìu xuống.

Vẻ ngoài uy mãnh hùng tráng kia trông còn dữ dằn hơn cả sư phụ chúng.

Chim sẻ nhỏ đậu trên vai Ngô Sở, cười nói: "Ngươi không trách ta lấy lớn hiếp nhỏ chứ?" Ngô Sở cười nói: "Mấy nhóc này tính tình ngang ngược, lúc cần giáo dục thì phải giáo dục, chỉ là mổ vài cái trên đầu thôi, không sao hết!" Đám nhóc nghe vậy liền cảm thấy đời yêu sau này chắc sẽ tăm tối lắm, nơi này chẳng có ai thương chúng cả, thật thảm quá đi!

Nghĩ đến đây, chúng không khỏi uất ức "hu hu" khóc thút thít.

Rõ ràng đã mấy nghìn tuổi rồi nhưng tính tình vẫn như trẻ con, có lẽ do chu kỳ trưởng thành dài dằng dặc của Kim Ô tộc tác quái.

May mà Tiểu Hồ Ly rất biết cách phối hợp, dẫn chúng vào đại điện, dùng tay xoa nhẹ lên đầu chúng, san phẳng những vết sưng, xua đi cơn đau. "Ta là sư mẫu của các con, các con có thể gọi ta là Vũ sư mẫu giống như nhị sư tỷ Phượng Nghi của các con vậy." Tiểu Hồ Ly vừa xoa đầu vừa mỉm cười nói: "Các con cũng đừng trách sư phụ nghiêm khắc, so với đại sư huynh của các con năm xưa, các con còn sướng chán.

Lúc đó đại sư huynh còn bị phạt mấy ngày không được ăn cơm kìa!" "..." Không được ăn cơm?

Đây mà gọi là trừng phạt sao? "Vũ sư mẫu, chúng con vốn dĩ có thể không cần ăn cơm mà!" Nhóc thứ mười Chiêu Dương tính tình nhảy nhót không nhịn được nói: "Thế này mà cũng gọi là xử phạt

sao?" Tiểu Hồ Ly cười khẽ: "Đó là vì các con chưa được thưởng thức tay nghề trù nghệ cao siêu của Nguyệt Linh sư mẫu.

Cái này có phải xử phạt không, sau này các con nếm thử sẽ biết." Lão thất Thượng Chương tò mò: "Vũ sư mẫu, con chim sẻ tên Tích tỷ tỷ kia có lai lịch thế nào ạ?

Tu vi bọn con sắp chạm đến Đại La rồi, liên thủ lại mà vẫn không địch nổi cô ta." Tiểu Hồ Ly nghe xong liền cười khúc khích: "Cô ấy hả!

Sau này các con tuyệt đối đừng trêu vào, cô ấy là cường giả Phượng tộc thời thượng cổ đấy, chuyện đó đã từ rất lâu rồi, nay tu vi đã sớm bước vào Chuẩn Thánh cảnh, thu thập mấy đứa nhỏ các con chẳng phải là quá dễ dàng sao?" Mấy nhóc tì nghe xong không khỏi thầm tặc lưỡi.

Hóa ra một con chim sẻ trông rất bình thường lại là một lão quái vật Phượng tộc thượng cổ, thật là xui xẻo quá mà.

Tiểu Hồ Ly rất biết cách gần gũi với đám nhóc này, sau khi xoa dịu vết sưng, nàng bắt đầu kể cho chúng nghe những câu chuyện thời thượng cổ. "Thời thượng cổ, lúc tam tộc Hồng Hoang tranh bá, cha và bác của các con cũng chỉ mới tu vi Đại La cảnh thôi.

Tuy cha và bác các con nay đã chứng đạo, nhưng lúc đó trước mặt tam tộc Hồng Hoang thì chưa là gì cả..." "Sư mẫu, sư mẫu, còn sư phụ thì sao ạ?

Lúc đó sư phụ có mạnh không?" Tiểu Hồ Ly gật đầu: "Tất nhiên là rất mạnh rồi, các con có biết sư tổ của các con..." Nói đoạn, Tiểu Hồ Ly dừng lại một chút, nhìn tượng của Lão Tổ, truyền âm cho Ngô Sở: "A Sở ca, sao anh không dẫn chúng bái kiến sư phụ?" "Không vội, chúng còn chưa chính thức hành lễ bái sư với ta mà!" Tiểu Hồ Ly sững lại, rồi tiếp tục nói với đám nhỏ: "Sư tổ các con là vị Thánh nhân

đầu tiên giữa trời đất này, còn sư phụ các con chính là đệ tử chính thức đầu tiên mà sư tổ nhận.

Sau này sư tổ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung ngoài hỗn độn, cha và bác các con đều đến dự.

Khi đó cha các con tuy có chí bảo Hỗn Độn Chung trong tay nhưng cũng chỉ có thể đánh ngang ngửa với sư phụ các con..." Nhóc thứ mười Chiêu Dương có chút không phục: "Vậy sao cha và bác đều đã chứng đạo thành Thánh, mà sư phụ vẫn chưa?" Nghe Chiêu Dương nói vậy, mấy nhóc tì khác cũng gật đầu theo.

Đây chính là lý do chúng không phục, rõ ràng không mạnh bằng cha chúng, sao có tư cách làm sư phụ chúng chứ!

Tiểu Hồ Ly mỉm cười lắc đầu: "Các con có biết cha và bác các con làm sao thành Thánh không?" Lũ trẻ nghe vậy lắc đầu lia lịa, tỏ ý không rõ.

Tiểu Hồ Ly vừa bảo tiểu hoa tiên mang ít hoa quả mứt mật đến, vừa nói: "Cha và bác các con có thể chứng đạo thành Thánh, sư phụ các con đã góp không ít công sức đâu.

Ban đầu cha và bác các con không thể chính thức bái vào môn hạ sư tổ, không có được Hồng Mông Tử Khí, vốn dĩ vô duyên với chứng đạo.

Nhưng bác các con đã lập ra Thiên Đình, sáng tạo ra Yêu tộc, dự định thống nhất vạn tộc Hồng Hoang, ngưng tụ khí vận vạn tộc để mượn đó chứng đạo..." Nghe những truyền thuyết về cha chú, mười nhóc tì đều cảm thấy tự hào vô cùng, từng đứa ngồi ngoan ngoãn nghe sư mẫu kể chuyện. "Năm xưa trên đại địa có rất nhiều chủng tộc cường đại, trong đó mạnh nhất chính là Vu tộc.

Mười hai vị Tổ Vu có thể trở thành bạn tốt của cha và bác các con

chính là nhờ sư phụ các con giúp đỡ.

Vu tộc tự nguyện gia nhập Thiên Đình, không tranh phong với Yêu tộc cũng là vì mối quan hệ của sư phụ với cha và bác các con.

Các con còn có một vị sư mẫu nữa, chính là một trong mười hai Tổ Vu của Vu tộc, tu vi mạnh mẽ vô cùng, không hề kém cạnh cha các con trước khi thành Thánh đâu." "Sau khi bác và cha các con lập Thiên Đình, sư phụ các con khai sáng Văn Đạo trên đại địa Hồng Hoang, cống hiến cho hòa bình vạn tộc lớn thế nào, sau này các con tìm hiểu dần sẽ rõ.

Sư phụ các con là đại đệ tử của Đạo Tổ, đại sư huynh của Huyền Môn, tương lai chứng đạo thành Thánh là chuyện tất nhiên, điểm này cha các con thực ra rất rõ.

Hơn nữa, dưới trướng sư phụ các con có bốn vị đệ tử, mỗi người đều có tu vi Chuẩn Thánh cảnh.

Về khoản truyền đạo thụ nghiệp này, sư phụ các con xứng đáng là thiên hạ đệ nhất nhân.

Nếu không các con nghĩ xem, vì sao cha các con lại muốn các con bái vào môn hạ sư phụ chứ?" Nghe Thanh Khâu Vũ kể, mấy nhóc tì luôn cảm thấy cái gã có thể trực tiếp ấn đầu chúng xuống suối nước nóng, bắt chúng uống nước tắm của chính mình kia, sao trông chẳng giống một vị sư phụ tốt chút nào.

Nói hắn là một đại ác nhân thì còn đáng tin hơn.

Tuy nhiên, theo những câu chuyện mà Tiểu Hồ Ly kể, chúng bắt đầu nảy sinh hứng thú muốn tìm hiểu về vị sư phụ vốn đã mạnh mẽ hơn cả cha và bác chúng trước khi họ thành Thánh này.

Đại đệ tử Đạo Tổ, đại sư huynh Huyền Môn, người khai sáng Văn Đạo, đại công thần giúp cha và bác chứng đạo... mỗi danh hiệu đều

chứa đựng những câu chuyện đặc sắc riêng, khiến chúng không khỏi sinh lòng hướng mộ.

Tiểu Hồ Ly lại nói: "Ngoài ra, lúc ở bên ngoài các con phải khiêm tốn một chút, tốt nhất đừng tùy tiện nhắc đến danh húy của cha và bác mình..." "Ngay cả cái này cũng không được nhắc?

Tại sao ạ?" Nhóc thứ tư Cường Ngữ trợn tròn mắt, đầy vẻ khó hiểu, những nhóc tì khác cũng vậy.

Thanh Khâu Vũ nghiêm nghị nói: "Sư mẫu đây là vì tốt cho các con thôi.

Năm xưa cha và bác các con mượn khí vận vạn tộc để chứng đạo thành Thánh, vì thôn phệ khí vận vạn tộc nên khiến khí vận vạn tộc Hồng Hoang sụp đổ, đại địa rơi vào thiên tai nhân họa, tử thương thảm trọng.

Nhiều sinh linh tuy miệng không dám nói nhưng thực ra trong lòng không hề thích cha và bác các con đâu.

Nếu các con cứ treo cha mình trên miệng thì rất dễ gợi lên sự phản cảm của một số người." Thấy Thanh Khâu Vũ nói vậy, đám nhóc tì có chút ngơ ngác.

Chẳng lẽ mạnh như Thánh nhân mà vẫn không được người khác tôn trọng sao?

Lại có người dám không thích cha và bác chúng?

Thấy vẻ mặt khó hiểu và ngơ ngác, thậm chí là có chút tức giận của lũ trẻ, Thanh Khâu Vũ cười nói: "Hơn nữa, là nam tử hán, mượn danh tiếng cha chú để đi lại thiên hạ thì cũng không tính là có bản lĩnh thật sự.

Chương 771

Nam tử hán đại trượng phu tự khắc phải đội trời đạp đất, tự mình tạo dựng danh tiếng mới khiến người đời nhìn bằng con mắt khác và giơ ngón tay cái lên mà khen một câu 'hảo nhị lang'.

Không biết các con muốn làm hạng bị người đời cười chê, hay muốn người đời phải kính trọng khen ngợi mình đây?" "Sư mẫu, vậy chúng con phải làm thế nào ạ?" Nhóc thứ hai Chiên Mông hỏi, đôi mắt sáng rực, ra vẻ rất có hứng thú.

Mấy nhóc khác không khỏi nhìn hắn, nhị ca cứ thế bị thuyết phục rồi sao?

Có ngốc không cơ chứ?

Đây rõ ràng là chiêu lừa trẻ con mà! "Rất đơn giản thôi!

Chỉ cần hiểu rõ một số đạo lý trên đời, phương diện này sư phụ các con sẽ dạy.

Còn tu hành có gì không hiểu thì có thể tới hỏi sư mẫu." "Sư mẫu không dạy chúng con được sao?

Con thấy sư mẫu chắc chắn dạy tốt hơn sư phụ." Nhóc thứ ba Nhu Triệu cười thảo mai.

Đám nhóc đồng loạt gật đầu, so với vị sư phụ tác phong ác liệt kia thì sư mẫu trước mặt ôn nhu hơn nhiều.

Tuy coi chúng như trẻ con nhưng ít ra sư mẫu sẽ không dùng thể phạt.

Cho dù tu vi tiệm cận Đại La cảnh nhưng đối mặt với tiền bối có tu vi vượt xa chúng, chúng vẫn không có bất kỳ dư địa phản kháng nào, một ánh mắt cũng đủ trấn áp chúng rồi.

Thanh Khâu Vũ mỉm cười: "Tuy ta cũng có thể dạy các con, nhưng ta không có bản lĩnh bằng sư phụ các con đâu!

Bởi vì sư phụ các con, ngoài sư tổ ra, là vị thầy truyền đạo thụ nghiệp giỏi nhất trong trời đất Hồng Hoang này rồi." "..." Trong lúc Tiểu Hồ Ly đang "hốt du" vỗ về đám nhóc tì nghịch ngợm này, Hoàng Long và lão Viên, cùng với Khoa, từ học viện trở về Tử Ngọc Sơn.

Sau đó Thạch Cơ cũng cưỡi Hắc Phượng từ Vạn Nha Sơn chạy tới, họ đều cảm nhận được hơi thở của Phượng Nghi đã trở lại.

Còn Khoa, hoàn toàn là qua đây ăn chực, kết quả không ngờ Nghệ cũng ở đây, bên cạnh lại còn dắt theo học viên xinh đẹp nhất nhập học năm nay là Hằng Nga.

Điều này khiến Khoa rất muốn khinh bỉ Nghệ một trận, tên này dám canh giữ tự đạo, vô sỉ!

Không lâu sau khi họ đến, Tiểu Nguyệt Linh cũng từ Thiên Đình trở về.

Với thân phận Thiên Đình Tư Mệnh Táo Thần, được thế nhân gọi là Táo Quân nương nương, nàng dần trở nên bận rộn.

Mẹo lười biếng mà Ngô Sở dạy nàng cũng vì trách nhiệm của bản thân mà dần trở nên xa lạ.

Nếu không phải Tiểu Hồ Ly âm thầm truyền âm, nàng đã không về nhanh như vậy.

Tuy miệng không buông tha, trông như đang ghen nhưng thực ra Tiểu Hồ Ly vẫn luôn nghĩ cho Ngô Sở.

Thêm vào đó, Phượng Nghi trở về từ Phượng Hoàng Tinh, Ngô Sở lại có thêm mười đệ tử, nàng thấy gọi Tiểu Nguyệt Linh về là điều nên làm.

Một lát sau, mười nhóc tì đã hiểu vì sao không được ăn cơm lại là một hình phạt.

Tuy chúng có thể không cần ăn uống nhưng ở Vạn Yêu Thiên chúng cũng không phải chưa từng hưởng thụ qua các loại mỹ thực.

Nhưng mỹ thực ở Vạn Yêu Thiên so với mỹ thực do Nguyệt Linh sư mẫu chế tác thì không nói là cách biệt một trời một vực nhưng cũng chẳng kém là bao.

Vốn dĩ có chút khinh thường chuyện ăn uống, nhưng trong nháy mắt chúng đã biến thành Thao Thiết đầu thai, ăn đến mức miệng đầy dầu mỡ.

Hoàng Long nhìn mấy tiểu sư đệ này, trong lòng cười lạnh, cứ để chúng đắc ý một phen đi, sau này tìm cơ hội dạy dỗ chúng sau.

Con của Thánh nhân à!

Đánh lên chắc là sẽ sướng tay lắm đây?

Cùng buông bỏ vẻ dè dặt còn có Hằng Nga đi cùng Nghệ.

Vốn dĩ đối mặt với nhiều đại lão như vậy, Hằng Nga vốn cẩn trọng không dám phóng túng.

Nhưng trước sự cám dỗ của mỹ thực, nàng cũng chẳng màng giữ kẽ nữa.

Nàng cũng không ngờ mình lại có vinh hạnh được ngồi cùng bàn với Đạo Tôn, lại càng vinh hạnh được nếm thử mỹ thực do chính tay Táo Quân nương nương làm.

Bên ngoài đồn rằng Táo Quân nương nương thực ra là thê tử của Văn Đức Đạo Tôn, giờ xem ra đó không phải là tin đồn mà là sự thật.

Hằng Nga giống như một đứa trẻ lớn lên cùng các truyền thuyết, đột nhiên xông vào giữa các truyền thuyết đó vậy, mang theo sự hưng

phấn và kích động lạ thường.

Trái lại, Khổng Tuyên không có biểu hiện gì nhiều, chủ yếu là vì tính kiêu ngạo tác quái.

Dù sao cũng là con của Nguyên Phượng và Thủy Hoàng, tuy sinh muộn nhưng thân phận trong vạn tộc Hồng Hoang cực kỳ tôn quý.

Tính theo bối phận, hắn thấy mình cùng vai vế với Ngô Sở, đệ tử của Ngô Sở là Phượng Nghi – nay là tộc trưởng Phượng tộc – còn phải gọi hắn một tiếng tiểu thúc thúc thân thiết nữa kìa!

Ngoài ra, hắn trước đây cũng chưa từng thưởng thức mỹ thực gì, là một Đại La tự nhiên có thể không ăn không uống.

Do đó khi không có sự so sánh, dù có vinh hạnh ăn đồ của Tiểu Nguyệt Linh làm cũng không có cảm giác hạnh phúc như những người khác.

Rượu quá ba tuần, món quá ngũ vị, Tiểu Hoàng Long bắt đầu thảo luận với Ngô Sở về Văn Đạo. "Sư phụ, người nói xem liệu có khả năng khiến Văn Đạo chúng ta cũng bước ra một con đường tu hành khác biệt không?" Hoàng Long nói: "Trước đây đệ tử có tán gẫu với Nhân Đức Đạo Tôn, ngài ấy nhắc đến Lục giáo hiện nay, mà trong Lục giáo thì chỉ có Nho giáo do Nhân Đức Đạo Tôn khai sáng là không có dạy pháp môn tu hành chân chính..." Hồng Hoang Lục giáo gồm có: Nhân giáo của Thái Thượng, Xiển giáo của Nguyên Thủy, Tiệt giáo của Thông Thiên, Tây Phương giáo của huynh đệ Sầu Khổ, Nho giáo của Hồng Vân và A Tu La giáo của Minh Hà.

Trong đó chỉ có Nho giáo của Hồng Vân là không truyền thụ pháp tu hành.

Văn Đạo diễn hóa ra pháp tu hành liệu có khả năng không?

Điều này vẫn có thể, dù sao ở thế giới thần thoại Hồng Hoang này,

có gì là không thể chứ?

Ngôn xuất pháp tùy, miệng ngậm thiên hiến, người đọc sách chỉ cần một cái miệng cũng có thể giết người không thấy máu! "Nhưng như vậy chắc chắn sẽ phải tranh đoạt khí vận với các giáo phái khác.

Hồng Vân lão ca vốn không phải người giỏi tranh đấu, Nhân Thiện Chi Đạo ông ấy tu hành cũng không hợp để tranh giành." "Nay Hồng Hoang Lục giáo, A Tu La giáo của Minh Hà có thể không cần quan tâm, nhưng năm giáo còn lại đều cần tranh đoạt khí vận.

Nho giáo tuy chỉ truyền bá ở thế tục nhưng cũng cần khí vận gia trì mới có thể truyền rộng hơn..." Hoàng Long nói: "Đã không tránh khỏi phải tranh, vậy tại sao chúng ta không khai sáng ra một loại tu hành pháp cho những người theo đạo này tu luyện?

Chẳng phải như vậy càng có lợi cho việc truyền bá Văn Đạo sao?" Ngô Sở than nhẹ, chỉ sợ tranh qua tranh lại cuối cùng lại làm lợi cho Tây Phương giáo!

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Ngô Sở không muốn làm thui chột tính tích cực của Hoàng Long.

Hoàng Long chịu ảnh hưởng từ hắn rất lớn, đắm mình trong Văn Đạo đã lâu, có ý tưởng riêng của mình tự nhiên không phải chuyện xấu.

Nếu hắn thực sự khai sáng được Văn Đạo tu hành pháp thì đối với một vị Văn Đạo thủy tổ như hắn, lợi tự nhiên nhiều hơn hại.

Chương 772

Nhưng chỉ sợ, Nho và Đạo cuối cùng cũng sẽ nảy sinh bất đồng.

Có điều Ngô Sở không phải là kẻ chuyên quyền, nếu không đại địa Hồng Hoang hiện nay đã không xuất hiện nhiều đóa hoa tư tưởng như thế, khiến Văn Đạo trở thành một nồi lẩu thập cẩm.

Tuy mọi người chưa đặt tên cho các tư tưởng này nhưng trong đó đã có thể thấy thấp thoáng bóng dáng của Pháp gia, Mặc gia, Nông gia, Y gia, Sử gia, Tiểu thuyết gia...

Chỉ có bóng dáng Binh gia là chưa thấy, vì Hồng Hoang hiện nay không có chiến tranh.

Dưới sự dẫn dắt của Ngô Sở, những Chư Tử Bách Gia vốn nên xuất hiện vào thời Xuân Thu đời sau thì nay ở Hồng Hoang đã xuất hiện mầm mống.

Văn Đạo nếu mãi không có pháp tu hành riêng thì thực sự khó lòng tranh phong với bốn giáo còn lại.

Vì muốn tu hành mà không có pháp môn thì cơ bản phải gia nhập giáo phái khác.

Như vậy Văn Đạo Nho giáo lấy đâu ra sức cạnh tranh?

Ngay khi Ngô Sở đang cùng Hoàng Long bàn luận những chuyện này, những người khác chỉ có thể mặc mặc lắng nghe, hoàn toàn không xen vào được, thì Tổ nhân là Linh dẫn theo một đứa bé đến bái phỏng hắn.

Nay Linh tu vi đã bước vào đỉnh phong Thái Ất, nếu không có gì bất ngờ, ông ấy sẽ trở thành cường giả Đại La đầu tiên của nhân tộc sau Ngô Sở.

Còn đứa bé ông ấy dẫn theo trông lại cực kỳ bình thường. "Linh, bái kiến Thánh Sứ đại nhân!" So với danh hiệu Văn Đức Đạo Tôn của Ngô Sở, nhân tộc thích gọi hắn là Thánh Sứ hơn.

Nay nhiều người khi tạc tượng tế bái Nữ Oa thì đa số đều không quên vị Thánh Sứ đã dạy dỗ nhân tộc đứng vững ở Hồng Hoang kia.

Còn phu quân của Nữ Oa là Phục Hy trực tiếp bị nhân tộc phớt lờ.

Phải nói rằng nhân tộc từ trong xương tủy đã là một chủng tộc thực dụng, có ích thì mới bái, hạng người "vô dụng" như Phục Hy tự nhiên chẳng được mấy ai bái cả.

Tất nhiên, Phục Hy là một trong bốn vị Thiên Đế, sinh linh bái ông ta cũng không thiếu. "Vũ, bái kiến Thánh Sứ đại nhân!" Đứa bé gầy gò kia cũng quỳ lạy trước mặt Ngô Sở.

Nói cậu bé gầy gò là so với sinh linh Hồng Hoang thôi.

Thực tế ở thế giới này, dù yếu đến đâu cũng là sinh linh sinh ra khi được tắm mình trong tiên thiên linh khí.

Tuy thọ mệnh nhân tộc nay càng lúc càng ngắn nhưng ít nhất cũng được trăm năm.

Trăm năm Hồng Hoang đổi ra thời gian Địa Cầu chính là ba vạn sáu nghìn năm trăm năm.

Thọ mệnh này thực ra không hề ngắn.

Hồng Hoang hiện nay vì thiên trụ chưa gãy, đại địa chưa nứt, tiên thiên linh khí chưa thất thoát nhiều, nên dù có yếu đến đâu vẫn là tiên thiên sinh linh.

Nhưng tiên thiên sinh linh cũng có sự khác biệt.

Ví dụ như hoa cỏ sớm nở tối tàn, chúng cũng là tiên thiên sinh linh sinh ra từ tiên thiên chi khí, nhưng thọ mệnh vẫn rất ngắn.

Tất nhiên tính theo thời gian Địa Cầu thì cũng không ngắn. "Là Linh đó à!

Lần này tới tìm ta có việc gì sao?" Nơi Linh ở hiện nay vẫn nằm ở ven Tử Ngọc Sơn, chính là nơi Ngô Sở đưa nhân tộc tới năm xưa.

Nơi đó đã trở thành nơi phát tích của nhân tộc, cùng tên với Tê Phượng Sơn dưới chân núi Bất Chu.

Có điều Tê Phượng Sơn không ai vào được, còn nơi đây lại là điểm tụ tập của các cường giả nhân tộc.

Thông thường nếu không có việc gì quan trọng, Linh rất ít khi chạy đến Tử Ngọc Sơn làm phiền vị Thánh Sứ đại nhân này.

Linh cung kính nói: "Khởi bẩm Thánh Sứ đại nhân, Linh tới đây lần này vẫn vì mục đích cũ.

Tuy nay nhân tộc có Nhân giáo dạy mọi người tu hành Kim Đan đại đạo nhưng con đường này vẫn có nhiều người không thể đi thông..." Trong nhân tộc có những người thiên phú cao, tu hành dễ như uống nước, còn những người thiên phú thấp thì dù là tiên thiên sinh linh cũng không thể bước lên con đường tu hành.

Linh thấy tình cảnh này nên mới chạy tới cầu cứu Thánh Sứ Ngô Sở.

Ngô Sở lắc đầu: "Kim Đan chi đạo đã là pháp môn phù hợp nhất cho nhân tộc tu hành rồi.

Nếu ngay cả cái này cũng không được thì thôi bỏ đi!" Nghe Ngô Sở nói vậy, Linh không khỏi ngẩn ngơ, cậu bé gầy gò bên cạnh cũng thầm nắm chặt nắm đấm, lộ rõ vẻ không cam tâm.

Thấy tình cảnh này, Ngô Sở thầm than, hạng người này trong nhân tộc mà nhiều lên thì đối với lão ma đầu ở Ma giới kia mà nói đúng là chuyện hằng mong ước.

Tư tưởng con người phức tạp hơn các sinh linh khác, điều này trong tu hành có lợi cũng có hại.

Tệ hại nhất chính là dễ sinh ra tâm ma. "Thánh Sứ đại nhân, Kim Đan đại đạo đi theo con đường luyện khí của Huyền Môn.

Nhân tộc liệu có khả năng đi theo con đường luyện thể như Vu tộc không?" Phương thức tu hành của Huyền Môn đúng là khác với Vu tộc, Vu tộc tu khí huyết và kích phát thần thông ẩn chứa trong khí huyết, đúng là đi theo đường luyện thể.

Nhìn đứa bé gầy gò này, Ngô Sở vuốt cằm suy nghĩ.

Trong cơ thể nhân tộc thực ra cũng có một tia huyết mạch của Nữ Oa, nếu đi theo đường luyện thể như Vu tộc không biết có thể thôi thúc tia huyết mạch đó không.

Nhưng nghĩ lại nhân tộc nay đã trải qua không biết bao nhiêu đời, huyết mạch Nữ Oa chắc chắn đã cực kỳ loãng.

Dù có kích phát được thì chắc cũng chỉ là huyết mạch của cha chú thôi.

Không giống Vu tộc có hệ thống tu hành hoàn chỉnh, chuyên đi sâu vào kích phát huyết mạch luyện thể, truyền thừa qua bao đời nên thần thông trong huyết mạch càng dễ kích phát.

Có điều nhân tộc trái lại có thể đi theo con đường luyện võ, rồi từ võ nhập đạo.

Nhưng con đường này chắc chắn gian nan hơn tu hành Huyền Môn nhiều.

Tu hành Huyền Môn trực tiếp luyện khí, còn võ đạo phải luyện lực trước, rõ ràng phải đi đường vòng rất xa mới quay lại con đường luyện khí.

Nhưng đây thực sự là một lối đi. "Nó là gì của ông?" Ngô Sở chỉ vào đứa bé hỏi Linh.

Linh cung kính đáp: "Vũ là cháu đời thứ chín mươi của Linh..." Ôi trời ạ!

Ngô Sở suýt nữa thì vỡ trận, ngay cả Linh cũng đã có con cháu đời thứ chín mươi rồi sao?

Nếu năm đó mình sớm có con thì nay đã tới đời thứ mấy rồi?

Chương 773

Tứ đại đồng đường, ngũ đại đồng đường thì có là gì, bách đại đồng đường ở thế giới Hồng Hoang này cũng chẳng phải chuyện hiếm, thiên đời vạn đại cũng có thể thực hiện được.

Thôi thôi, cái này không được nghĩ nhiều, cũng không được hỏi nhiều, kẻo quay lại Tiểu Hồ Ly lại nhen nhóm ý định sinh con.

Nhóc tì ấy mà, chơi của nhà người khác là được rồi, dù sao đánh nhóc nhà người ta mình cũng chẳng thấy xót.

Ngô Sở thầm tìm cho mình một lý do thích hợp, đoạn nói: "Ta có một ý tưởng, ông cứ để nó ở lại chỗ ta đi!

Còn ý tưởng này có thực hiện được không thì ông cũng đừng hy vọng quá sớm, cứ đi từng bước xem thế nào đã!" "Đa tạ Thánh Sứ đại nhân!" Linh hớn hở cười tươi.

Trong mắt Linh, chỉ cần Ngô Sở đồng ý thì chuyện cơ bản là thành, vì đối phương là Đạo Tôn mà!

So với việc sáng tạo Văn đạo, việc sáng tạo Võ đạo đơn giản hơn nhiều.

Để sáng lập Võ đạo, chỉ cần lấy 《 Cửu Chuyển Huyền Công 》 của hắn ra giản hóa một phen, tạo ra một phiên bản đơn giản nhất là cơ bản không còn vấn đề gì nữa.

Còn về công phu quyền cước đao kiếm, điều này càng không phải là vấn đề, ở Tử Ngọc Sơn này, ngoại trừ những tiểu hoa tiên không giỏi tranh đấu, bất kỳ yêu quái nào khác tùy tiện lôi ra một con thì công phu quyền cước đều thuộc hàng nhất lưu.

Nếu thực sự không được, chẳng phải còn có Vu tộc sao!

Những người Vu đó, mỗi một người đều là đại sư về phương diện quyền cước.

Nhi Văn đạo sáng pháp…… Nghĩ đến đây, Ngô Sở liền nghĩ đến bài 《 Chính Khí Ca 》 ngày đó: "Thiên địa hữu chính khí, tạp nhiên phú lưu hình.

Hạ tắc vi hà nhạc, thượng tắc vi nhật tinh.

Vu nhân viết hạo nhiên, phái hồ tắc thương minh..." Đoạn dưới là gì ấy nhỉ?

Ngay khi Ngô Sở đang tìm kiếm bài văn đó trong ký ức sâu thẳm, Nghệ Bảo đã rất nịnh nọt kiểm tác bài văn đó từ trong trí nhớ của hắn.

Người đọc sách theo Văn đạo, trên mắng hôn quân, dưới quở gian nịnh, ngạo thị thiên địa, thần quỷ lánh xa, dựa vào chính là một ngụm hạo nhiên chính khí trong lồng ngực.

Ngô Sở nhắm mắt lại, Đại Đạo thần liên chảy trôi trong lòng hắn, tìm thấy sợi trật tự thần liên Văn đạo bác tạp thuộc về mình, và trên thân chính, hắn nhìn thấy một mầm non mới sinh.

Khi bài 《 Chính Khí Ca 》 chảy trôi trong não hải, những sự tích tiên hiền hiện lên; khi hắn nghĩ đến người hảo hữu Hồng Vân cả đời thiện lương với người; nghĩ đến Thập Nhị Tổ Vu coi trọng đạo nghĩa, thành toàn cho huynh đệ Đế Tuấn, Thái Nhất…… mầm non mới sinh kia theo đó trưởng thành vượt bậc.

Một luồng khí tức kỳ đặc khác biệt với Tiên thiên linh khí hiện lên trên người hắn, sau đó không ngừng lớn mạnh, xông thẳng lên trời cao, hạo hạo đãng đãng.

Kẻ tâm hoài gian tà căn bản không dám nhìn thẳng vào luồng khí tức này.

Những kẻ có ý đồ bất chính nhìn thấy khí tức hạo đãng này cũng

không khỏi hổ thẹn mà cúi đầu.

Những người đang lặng lẽ tận hưởng đại tiệc bên cạnh, không dám làm phiền Ngô Sở suy tư, không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía hắn, đặc biệt là Hoàng Long.

Khí tức kia cũng dần dần dẫn khởi sự dao động của một luồng khí tức nào đó trên người Hoàng Long.

Hoàng Long vốn đã đắm mình trong Văn đạo từ lâu, sớm đã luyện được một thân chính khí, tuy rằng trước đó không biết đến chúng, nhưng không có nghĩa là chúng không tồn tại.

Lúc này bị Ngô Sở bị động lôi kéo ra, làm sao không khiến Hoàng Long vui mừng khôn xiết.

Vốn dĩ trước khi hắn đề nghị Ngô Sở sáng tạo phương pháp tu hành Văn đạo, chưa từng nghĩ tới sẽ nhanh chóng nhận được đáp án như vậy.

Trên ba đỉnh núi Côn Luân, ba huynh đệ Thái Thượng đang giáo đạo môn hạ đệ tử, lúc này không khỏi ngẩng đầu lên nhìn về phía Tử Ngọc Sơn.

Trong mắt có chút nghi hoặc, chẳng lẽ Văn đạo của đại sư huynh đã đại thành rồi?

Tam Thanh Đạo Tôn môn hạ hiện nay, ngoại trừ môn nhân dưới tòa Thái Thượng vẫn không đổi, dưới tòa Nguyên Thủy và Thông Thiên đã có thêm không ít đệ tử.

Những bóng dáng quen thuộc trong Phong Thần cũng dần dần xuất hiện dưới tòa của họ.

Dường như duyên phận thầy trò giữa họ không hề mất đi vì sự thay đổi của thiên địa Hồng Hoang.

Dưới tòa Nguyên Thủy vẫn xuất hiện Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Cụ Lưu Tôn, Ngọc Đỉnh, Thái Ất, Từ Hàng, Văn Thù, Phổ Hiền, v.v.

Dưới tòa Thông Thiên, ngoại trừ Đa Bảo, cũng xuất hiện Kim Linh, Vô Đương, Linh Nha, Cầu Thủ, Trường Nhĩ và các môn đồ khác.

Nhìn một lúc, ba huynh đệ lại đều lắc đầu, tiếp tục bắt đầu dạy dỗ đồ đệ.

Phương Tây, núi Tu Di, khi cảm nhận được luồng vô hình chi khí hạo hạo đãng đãng kia, hai huynh đệ sầu khổ cũng ngẩng đầu nhìn về phía Tử Ngọc Sơn.

Nhưng rất nhanh lại thu hồi ánh mắt, tuy rằng khí tức kia hạo hạo đãng đãng nhưng rõ ràng không phải khí tức chứng đạo.

Chỉ là sau khi thu hồi ánh mắt, hai huynh đệ lại nhíu mày. "Khí tức này hạo đại như thế, chẳng lẽ đại sư huynh muốn khai sáng phương pháp tu hành Văn đạo?" Nghe Tiếp Dẫn nghi hoặc mang theo chút lo lắng, Chuẩn Đề liền cười nói: "Nếu huynh ấy thực sự có thể sáng tạo ra phương pháp tu hành Văn đạo, đối với chúng ta mà nói, trái lại sẽ không quá tệ." Tiếp Dẫn nghi hoặc nhìn Chuẩn Đề, cuối cùng cũng gật đầu nhẹ, "Chỉ sợ ba giáo ở Côn Luân kia sẽ không như ý nguyện của ta và đệ đâu!

Hồng Vân sư đệ không thích tranh đấu, đại sư huynh xưa nay cũng nỗ lực cầu sự ổn định hòa bình cho Hồng Hoang, Nho giáo muốn phát triển cũng không thể rời xa thái bình thịnh thế." "Tệ hơn nữa cũng không thể tệ hơn hiện tại đâu!" …… Trong Oa Hoàng Thiên, Nữ Oa mở mắt ra, rồi lại lặng lẽ nhắm lại.

Trong Hỏa Vân Cung, Hồng Vân đứng dậy, nói với Vũ Điệp nương một tiếng, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ, khi xuất hiện

lại đã đến bên ngoài Tử Ngọc Sơn.

Mà lúc này, Ngô Sở vẫn chìm đắm trong luồng khí tức kia.

Tụ văn khí, luyện văn đảm, kiến văn cung.

Có thể nói là một hơi thành tựu. "Thiên địa hữu chính khí, tạp nhiên phú lưu hình.

Hạ tắc vi hà nhạc, thượng tắc vi nhật tinh.

Vu nhân viết hạo nhiên, phái hồ tắc thương minh." Theo tiếng nói này hóa thành đạo âm truyền khắp đại địa Hồng Hoang, tất cả sinh linh có nghiên cứu về Văn đạo lúc này đều có thể cảm giác được luồng khí tức hạo hạo đãng đãng giữa thiên địa, trong lòng không khỏi sục sôi, dường như nhìn thấy tương lai rực rỡ của Văn đạo.

Mà tại Tử Ngọc Sơn, mọi người có thể nhìn thấy sơn xuyên đại địa hiện lên giữa không trung, nhật nguyệt tinh thần diễn hóa trên bầu trời, hoa sen từng đóa nở rộ, thụy thải từng sợi rơi xuống, thật là một khung cảnh thịnh thế.

Đạo vận vô hình hóa thành trật tự thần liên hữu hình hiện lên quanh hắn làm trung tâm, và lan tỏa ra bốn phương tám hướng, có thể nói là khẩu trán liên hoa, ngôn xuất pháp tùy.

Những học tử ở xa tận Đệ Nhất Thành đều cảm ứng được khí tức này, không ít người lần lượt tiến vào trạng thái ngộ đạo, trên người hiện lên hạo đãng chính khí, hòa hợp với nó.

Cuối cùng, vùng thiên địa kia lại được hắn nạp vào trong cơ thể, biến thành một phần của Văn cung.

Một vùng thiên địa sinh ra từ trong Văn cung của hắn, một quần thể cung điện cổ phác uy nghiêm thăng trầm trong vùng thiên địa này, trong cung điện đó cất giữ từng quyển sách, xung quanh hiện lên từng bức bích họa.

Bích họa vẽ cảnh Bàn Cổ khai thiên địa, hung thú thần thú đại chiến, tam tộc tranh bá, tứ tổ đấu ma đầu, Đạo Tổ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, Ngô Sở sáng lập Văn đạo, chư thánh chứng đạo, Nữ Oa bổ thiên, Thiên Đình sụp đổ, chư thánh cứu vãn thương sinh, cùng với cảnh thương sinh tự cứu mình.

Sau đó, một bức tượng từ trong Văn cung của hắn mọc lên từ đất, đội trời đạp đất.

Bức tượng không mặt, giống như chư thánh, giống như chúng sinh, lại giống như chính hắn.

Chương 774

Thiên đạo có cảm ứng, công đức chi hải hội tụ tại phương này, hướng về phía hắn đổ xuống.

Nhìn thấy tình cảnh này, Ngô Sở có chút không nói nên lời, vốn dĩ hắn còn đang nghĩ để đệ tử Hoàng Long của mình đi khai sáng phương pháp tu hành của một đạo này cơ!

Kết quả bản thân không cẩn thận, cư nhiên dưới sự thúc đẩy của một hơi thành tựu đã hoàn thành xong.

Thiên đạo cảm ứng thấy hắn lại độc sáng một phương pháp tu hành mới, lại tặng phần thưởng cho hắn.

Sau khi Ngô Sở thu liễm biển công đức kia lại, Hồng Vân liền ha ha cười nói: "A Sở hiền đệ, đây chính là phương pháp tu hành Văn đạo mà đệ sáng tạo ra sao?

Khí tức này vô cùng kỳ đặc, khác với Tiên thiên linh khí, cũng khác với pháp lực của chúng ta, rốt cuộc là vật gì?" "Đây là Hạo Nhiên Chính Khí, người tu hành Văn đạo tu chính là ngụm hạo nhiên khí này, trong ngực có hạo nhiên khí, trên mắng hôn thiên đế, dưới quở tà quỷ thần, ngạo nhiên giữa thiên địa.

Thấy thế nào?" Hồng Vân vỗ tay cười lớn: "Hay cho câu 'trên mắng hôn thiên đế, dưới quở tà quỷ thần'.

Thiện!" Ngô Sở ha ha cười một tiếng, tùy tay chỉ một cái, đạo pháp tắc thần liên do Chính Khí đại đạo hình thành xoay tròn trên đầu ngón tay hắn, khẽ búng một cái liền bắn về phía Hồng Vân.

Hồng Vân vẩy tay một cái liền cầm lấy đạo pháp tắc thần liên đó nghiên cứu một chút.

Sau đó Ngô Sở lại đem phương thức tụ văn khí, luyện văn đảm, kiến văn cung của mình nói cho huynh ấy biết.

Khắc sau, trên người Hồng Vân cũng trôi lơ lửng hạo nhiên chính khí.

Luồng hạo nhiên khí ngút trời hạo hạo đãng đãng kia so với những gì Ngô Sở thể hiện trước đó dường như còn bàng bạc hạo đại hơn một chút.

Phương pháp tu hành Văn đạo này vào tay vị Thánh nhân Hồng Vân này cũng chỉ trong nháy mắt là đạt tới đại thành.

Điều này cũng khiến Ngô Sở nhận ra rằng, phương pháp tu hành Văn đạo này không nhất định tài khí cao thì ngụm hạo nhiên khí trong ngực liền bàng đại.

Nghĩ lại cũng đúng, người có tài khí chưa chắc đã có chính khí, một số kẻ gian tà tài khí cũng rất cao nhưng hạng người này làm sao có được hạo nhiên chi khí?

Mà người trong lòng có chính khí thì tài khí chưa chắc đã cao.

Còn luận về chính khí, Hồng Vân luận thứ hai thì ước chừng không ai dám khinh suất nhận thứ nhất.

Hạo nhiên chi khí hạo hạo đãng đãng, quang minh chính đại, không phải kẻ gian tà có thể có được.

Những người có mặt tại hiện trường trực tiếp bị vị Văn Đức Đạo Tôn Ngô Sở này dọa cho ngẩn ngơ trước màn sáng pháp tại chỗ.

Đặc biệt là Khổng Tuyên, tuy rằng hắn vừa mới xuất thế, nhưng từ khi còn là một quả trứng hắn đã có ý thức, biết được một số chuyện bên ngoài.

Hơn nữa nhờ có tu vi Đại La cảnh, hắn càng có thể hiểu được

việc khai sáng một phương pháp tu hành khó đến mức nào.

Hằng Nga tuy rằng cũng cảm thấy vị Văn Đức Đạo Tôn Ngô Sở này rất lợi hại, nhưng lại không có một khái niệm cụ thể.

Hơn nữa nàng trông còn rất nhỏ, tu vi cũng chỉ ở cấp bậc Địa Tiên, căn bản không thể hiểu được tầng thứ của bọn người Ngô Sở, càng không hiểu được việc sáng tạo một phương pháp tu hành khó đến nhường nào.

Còn về những tiểu thái dương kia, tuy rằng cũng bị dọa, nhưng vì phụ thân và bá phụ của bọn chúng đều đã là đắc đạo Thánh nhân, trong lòng ít nhiều vẫn còn chút tự tin.

Cộng thêm việc bọn chúng tu hành năm tháng cũng chưa dài, đối với Văn đạo càng không hiểu biết mấy, tự nhiên cũng không quá hiểu việc khai sáng ra phương pháp tu hành Văn đạo vĩ đại đến mức nào.

Đương nhiên, luồng khí tức hạo hạo đãng đãng, đường đường chính chính kia vẫn dọa được những tiểu tử nghịch ngợm này.

Còn những người khác, những người có phúc chứng kiến cảnh tượng này dường như đều có cảm giác vinh dự lây.

Tuy nhiên trước đó họ chưa từng tiếp xúc với Văn đạo, vì vậy không thể giống như những học tử trong học viện dễ dàng tiến vào trạng thái ngộ đạo dưới ảnh hưởng của hạo nhiên khí này.

Duy chỉ có Linh, người từng tiếp xúc với Văn đạo và đã học một thời gian, lúc này mới mượn cơ hội tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Đương nhiên, kẻ theo đuổi Văn đạo như Hoàng Long cũng nằm trong số đó.

Còn Vũ, đứa trẻ nhân tộc kia, lúc này nhìn về phía Ngô Sở, trong mắt gần như đã hiện lên hình dáng '666', vì cậu bé không biết nên hình dung tâm trạng của mình như thế nào. "Sư, sư phụ, như vậy là thành

rồi sao?" Phượng Nghi dường như có chút không dám tin, từ cuộc đối thoại trước đó giữa sư huynh Hoàng Long và sư phụ nàng có thể rút ra rằng, đây hoàn toàn là một chuyện không có đầu mối đối với Hoàng Long, kết quả đến tay sư phụ nàng thì chỉ trong phút mốt đã giải quyết xong.

Tuy rằng nàng sớm đã biết sư phụ rất cường đại, rất lợi hại, nhưng khoảnh khắc này thực sự đã khiến nàng giật mình một phen.

Tuy rằng Hồng Vân sư thúc mượn Nhân chi đạo trong Văn đạo để thành thánh, nhưng sự hiểu biết của sư phụ đối với Văn đạo dường như vượt xa Hồng Vân sư thúc a!

Nàng vốn tưởng rằng Văn đạo tuy là do sư phụ nàng khai sáng, nhưng Hồng Vân sư thúc có thể mượn Nhân chi đạo thành thánh, còn lập nên Nho giáo, tất nhiên đã là người đến sau vượt lên trước.

Thực ra Phượng Nghi nghĩ như vậy không phải là không có lý, thậm chí rất nhiều người theo đuổi Văn đạo đều có ý nghĩ này.

Ai bảo vị khai sáng Văn đạo Ngô Sở này vẫn chưa chứng đạo thành thánh cơ chứ!

Thế nhưng hiện tại…… xem ra Nhân chi đạo đúng là chỉ là một nhánh của Văn đạo, tuy rằng Hồng Vân sư thúc mượn đạo này thành thánh nhưng đối với tổng thể Văn đạo mà nói, nghiên cứu của huynh ấy vẫn không bằng sư phụ nhà mình.

Phượng Nghi mang bộ dạng vinh dự lây, thầm nghĩ trong lòng.

Hồng Vân thu liễm luồng hạo nhiên khí kia lại, phiêu nhiên hạ xuống, nói: "A Sở hiền đệ, đệ hẳn là có thể mượn cái này chứng đạo rồi chứ!

Tại sao trước đó lại từ bỏ?" Mọi người nghe vậy đều không khỏi tò mò nhìn về phía Ngô Sở, đặc biệt là mười tiểu manh oa kia.

Trước đó bọn chúng còn có tâm lý bài xích việc bái Ngô Sở làm thầy, chính là vì cảm thấy vị sư phụ mà phụ thân tìm cho bọn chúng vẫn chưa thành thánh, không lợi hại bằng phụ thân và bá phụ của bọn chúng.

Bọn chúng làm sao có thể nghĩ tới vị sư phụ này có thể chứng đạo thành thánh bất cứ lúc nào cơ chứ?

Ngô Sở mỉm cười nói: "Không vội, phương pháp tu hành Văn đạo vừa mới khai sáng, đợi đến khi mọi người dần dần bắt đầu tu hành pháp này, Văn đạo sẽ ngày càng hưng thịnh……" Hiện tại chứng đạo ước chừng vẫn phải mượn công đức để thực hiện cú bứt phá cuối cùng.

Ngô Sở cũng muốn thử xem, nếu không có công đức trợ giúp, bản thân có thể đi đến tầng thứ nào.

Môi trường hiện nay đối với hắn thực ra là tốt nhất, tuy là thời đại Thánh nhân, nhưng trong thời đại Thánh nhân xuất hiện lớp lớp này, vị phi Thánh nhân như hắn lại vẫn sở hữu địa vị cao quý.

Không cần lo lắng bị chèn ép, bị bắt nạt, bởi vì không có Thánh nhân nào dám trắng trợn bắt nạt hắn.

Những Thánh nhân đó không phải sư đệ sư muội của hắn thì cũng là bạn bè của hắn.

Hiện nay chủ nhân Thiên Đình vẫn là tiểu sư đệ của hắn, quan hệ với hắn thân thiết nhất.

Trong tình huống này, hắn căn bản không cần phải vội vã, cứ thong thả chờ đợi thu hoạch là được.

Hồng Vân cười cười, dần dần có chút hiểu được ý nghĩ của Ngô Sở.

Dù sao có thể chứng đạo mà chọn không chứng, ngoại trừ muốn

làm cho bản thân cường đại hơn ra, còn có thể có ý nghĩ nào khác?

Hồng Vân chỉ có thể nói: Không hổ là đại sư huynh từng có dũng khí từ bỏ Hồng Mông Tử Khí! …… Bữa cơm kết thúc, Nghệ liền dẫn theo Hằng Nga rời khỏi Tử Ngọc Sơn.

Chương 775

Hắn không dám ở lại thêm nữa, vì ánh mắt Hằng Nga nhìn Ngô Sở đã chuyển từ tôn kính thành sùng bái.

Tuy không liên quan đến tình cảm nam nữ, nhưng Nghệ không chịu nổi sự uất ức này.

Sau khi ở lại Tử Ngọc Sơn vài ngày, Khổng Tuyên liền cáo từ, được Hồng Vân đưa đến Đệ Nhất Học Viện, chuẩn bị nhập học học tập một thời gian rồi mới tính tiếp.

Tuy nói không nhất định phải dẫn hắn vào Văn đạo, nhưng ở trong học viện tìm hiểu thêm về thế giới Hồng Hoang này rồi mới đi du lịch các nơi thì thu hoạch chắc chắn sẽ nhiều hơn rất nhiều.

Đối với sự sắp xếp của Ngô Sở, Khổng Tuyên không hề từ chối.

Người ta là người khai sáng Văn đạo đường đường chính chính, mời hắn vào học viện tìm hiểu thêm về Hồng Hoang, đây là nể mặt thế hệ Phượng nhị đại như hắn, hắn sao có thể không nhận?

Sau khi họ rời đi, Ngô Sở bắt đầu vì Vũ, đứa trẻ gầy yếu kia, tiến hành một phen giản hóa và sửa đổi 《 Cửu Chuyển Huyền Công 》, cải biên thành công pháp Võ đạo phù hợp với cậu bé tu hành.

Vũ không nhạy bén với phương pháp tu hành Kim Đan cho lắm, không giống như những anh chị em khác của cậu.

Tuy là Tiên thiên sinh linh nhưng thọ số của cậu lại ngắn hơn những người khác rất nhiều.

Với tư cách là lão tổ tông, Linh cũng rất xót thương cho vị cửu thập thế tôn này, nếu không chắc cũng sẽ không dễ dàng đến cầu xin vị Thánh sứ nhân tộc Ngô Sở này.

Ngay khi Ngô Sở đang làm việc này, Hậu Thổ tiểu thư tả, người đã du ngoạn bên ngoài hơn vạn năm, cuối cùng cũng trở về.

Nhìn thấy bộ dạng phong trần mệt mỏi nhưng đôi mắt dường như mang theo ánh sáng của tiểu thư tả, Ngô Sở liền biết, bước đi đó cuối cùng cũng phải đến rồi.

Nhiều khi nhân sinh của một số người không phải do chính họ lựa chọn, mà là thời đại đã lựa chọn họ, sau đó thuận thế mà làm, họ liền thành công.

Hậu Thổ bước ra bước đi đó cũng không phải là do bản thân nàng đặc ý truy cầu, mà là sự phát triển của thế giới này dần dần khiến nàng nhận ra rằng thế giới này cần nàng.

Thế là nàng cũng chuẩn bị thuận thế mà làm!

Sự nhân nghĩa và từ bi sâu thẳm trong lòng nàng khiến nàng không thể làm ngơ trước những cô hồn dã quỷ cô khổ không nơi nương tựa, suốt ngày lang thang giữa thiên địa.

Càng không thể giương mắt nhìn những sinh linh vô tội bị oán linh lệ quỷ tàn hại mà không động lòng.

Cho nên nàng chuẩn bị kiến tạo một nơi luân hồi, dùng Luân hồi chi đạo mà mình lĩnh ngộ được để thâu nạp linh hồn vạn tộc vào trong đó, giải quyết sự hỗn loạn của Hồng Hoang, cũng giải quyết nỗi khổ của chúng sinh. "Thiếp hy vọng phu quân có thể ủng hộ quyết định của thiếp!" Đêm hôm đó, sau một hồi luyện thể của hai người, tiểu thư tả đã bày tỏ từng ý nghĩ này với Ngô Sở, và hy vọng Ngô Sở có thể ủng hộ mình.

Trước đó, khi tiểu thư tả trở về Tử Ngọc Sơn, theo sau nàng còn có một đám lớn cô hồn dã quỷ.

Trong đôi mắt của những du hồn đó chứa đầy sự mong đợi.

Có thể thấy một số ý tưởng của tiểu thư tả đã được nói với những du hồn đó rồi.

Lúc này trong não hải của Ngô Sở không khỏi hiện lên ánh mắt mong chờ và hy vọng của họ.

Loại cảm xúc đó khiến Ngô Sở không thể thốt ra lời từ chối.

Hắn chỉ có thể khẽ thở dài: "Ngay từ khi nàng bắt đầu du ngoạn đại địa Hồng Hoang, Luân hồi chi đạo ngày càng hoàn thiện, ta đã đoán trước được sẽ có ngày này rồi." Tiểu thư tả nằm trong lòng hắn, khóe miệng khẽ nhếch, cười nói: "Không hổ là phu quân của thiếp!" "Đừng có nịnh hót!

Nói hay đến mấy cũng không thể xoa dịu nỗi đau trong lòng ta." Tiểu thư tả nghe vậy, đôi mày thanh tú khẽ cau lại, "Phu quân không tán thành quyết định của thiếp sao?" "Nàng đã lĩnh ngộ được Nguyên hạch thần văn chưa?" "Lĩnh ngộ được rồi!

Dù sao cũng có bản mẫu cho thiếp nghiên cứu.

Tuy rằng có chút muộn, nhưng khi Luân hồi chi đạo của thiếp đại thành, quả thực đã cảm ngộ được sự tồn tại của Nguyên hạch." Nàng vừa nói vừa giải phóng sợi Đại Đạo thần liên được dệt lại từ Nguyên hạch ra khỏi cơ thể.

Nhìn thấy sợi Đại Đạo thần liên cấu thành từ Nguyên hạch thần văn kia, Ngô Sở không khỏi thầm thở phào một hơi, sau đó lấy ra bản thảo mà mình đã vẽ sẵn từ lâu.

Đồng thời giải thích: "Đây là sơ đồ Địa phủ mà ta đã vẽ……" "Địa phủ?" Tiểu thư tả tò mò cầm lấy những bản thảo Ngô Sở vẽ, xem xét kỹ lưỡng. "Chính là cái tên ta đặt cho nơi luân hồi, hồn quy U Minh, U Minh ở Huyết Hải, chính là ở dưới lòng đất của đại địa Hồng Hoang, cho nên gọi là Địa phủ." "Cũng rất xác đáng!" Tiểu thư tả vừa xem

hình vừa gật đầu, cuối cùng hỏi: "Sao phu quân có thể đoán được ý nghĩ của thiếp và vẽ ra những bản thảo này?" "Ta và nàng đã là phu thê không biết qua bao nhiêu tuế nguyệt, nếu một vài ý nghĩ của nàng mà vi phu còn không đoán được thì chẳng phải phụ lòng đoạn tuế nguyệt dài đằng đẵng và ngọt ngào này sao?" Tiểu thư tả bị những lời này của Ngô Sở làm cho động tình, thế là lật người ngồi lên người hắn, xõa tung mái tóc, bắt đầu vòng chinh phạt thứ hai, nàng quyết định không buông tha cho người đàn ông này.

Tuy nhiên không có Hồ Tổ tả tả ở bên cạnh hỗ trợ, lực lượng chủ chốt như nàng muốn dễ dàng khiến người đàn ông này khuất phục không phải là chuyện dễ dàng.

Cứ như vậy, sau một hồi lăn lộn, hai người nằm xuống trở lại.

Ngô Sở thở dốc nói: "Vốn dĩ ta muốn gọi tất cả các sư đệ sư muội Thánh nhân qua đây, mọi người cùng nhau góp sức, lấy Luân hồi đại đạo của nàng làm cơ sở, chế tạo ra một Lục Đạo Luân Hồi Bàn có thể cho chúng sinh tiến vào luân hồi, đây là hạt nhân vận hành của Địa phủ……" Tiểu thư tả khẽ gật đầu, cuối cùng lại lắc đầu, "Không cần đâu, nếu gọi họ cùng ra tay thì đúng là dễ dàng chế tạo ra nơi luân hồi.

Nhưng công đức vốn thuộc về thiếp cũng phải chia cho họ, đến lúc đó thiếp có lẽ sẽ không thể mượn cái này chứng đạo được." Quả nhiên trong lòng tiểu thư tả thực ra vẫn luôn có tâm chứng đạo.

Ngô Sở lo lắng nói: "Ta luôn lo lắng nàng không tiếc hy sinh thân mình hóa thành luân hồi, tương lai sẽ giống như ma đầu La Hầu bị vây khốn trong một giới……" Hậu Thổ lắc đầu nói: "Không cần lo lắng, chàng xem lão ma đầu kia tuy thân hóa Ma giới nhưng chẳng phải vẫn có thể phái phân thân đi khắp nơi quấy rối sao!

Chỉ là chân thân không được ra ngoài mà thôi, chuyện này không có gì đáng ngại!" "Nàng thực sự muốn lấy thân hóa luân hồi sao?

Chẳng phải nàng đã dùng Nguyên hạch thần văn cấu kiến ra Luân hồi đại đạo rồi sao?

Không cần như vậy cũng có thể chứng đạo mà!" Ngô Sở có chút cạn lời, mình đã nỗ lực như vậy muốn thay đổi hiện trạng này, sao nàng vẫn cứ cố chấp đâm đầu vào đó nhỉ? "Yên tâm, tất cả dược liệu để chế tạo nơi luân hồi, ta sẽ đi thu thập đủ cho nàng!" Tiểu thư tả khẽ vẽ những vòng tròn trên ngực Ngô Sở, nói: "Thiếp tuy lĩnh ngộ được Luân hồi chi đạo, cũng dự định chế tạo một nơi cho chúng sinh luân hồi, nhưng liệu thiên địa có ban phúc đức cho thiếp hay không vẫn chưa biết được.

Thiếp lấy thân hóa luân hồi thì không cần lo lắng phần công đức này bị người khác chia mất, như vậy khả năng thành công cũng tăng thêm vài phần." Hóa ra là thiếu tự tin!

Ngô Sở thầm cười.

Ngừng một lát, tiểu thư tả tiếp tục nói: "Hơn nữa nếu thiếp thân hóa luân hồi thì nơi luân hồi đó chính là tư địa của thiếp.

Nếu thực sự có thể mượn cái này thành công chứng đạo, tuy ở những nơi khác thiếp có lẽ không bằng các Thánh nhân khác, nhưng ở nơi luân hồi đó, nhất định thiếp sẽ là vô địch……" "Nhưng nàng không sợ vĩnh viễn bị vây khốn ở một nơi, không thể đi đến những nơi khác nữa sao?" "Có phân thân đi được mà, chân thân đi hay không có gì quan trọng đâu?" Tiểu thư tả khẽ vuốt má hắn, "Thiếp biết phu quân là vì tốt cho thiếp, nhưng thiếp không hy vọng quá trình này xuất hiện dù chỉ một chút sai sót nhỏ nhất, không muốn trở thành Minh Hà thứ hai bị người ta cười nhạo.

Cơ hội chỉ có một lần này, lỡ mất sẽ không trở lại.

Phu quân đừng khuyên thiếp nữa, tương lai nếu nhớ thiếp thì có thể đến nơi luân hồi tìm thiếp là được.

Thiếp nếu nhớ phu quân cũng sẽ phái phân thân tới." "……" Phân thân?!

Ngô Sở không cười nổi nữa, có chút không biết nói gì, không chỉ vì sự quyết tuyệt của tiểu thư tả mà còn vì cái phân thân này.

Thôi đi, đến lúc đó mình vẫn nên đến Địa phủ thăm nàng thì hơn!

Cái phân thân này cứ cảm thấy kỳ kỳ, quá không đứng đắn.

Tuy rằng hắn cảm thấy tiểu thư tả lĩnh ngộ Luân hồi chi đạo đến đại thành, lại kiến lập nơi luân hồi giải cứu vạn linh, đối với thiên địa Hồng Hoang và chúng sinh mà nói tuyệt đối được coi là đại công đức.

Nhưng hắn cũng hiểu tiểu thư tả đã đưa ra quyết định, bất luận hắn khuyên thế nào cũng vô ích.

Bởi vì hắn không thể chứng minh cho tiểu thư tả thấy dự đoán của mình là đúng.

Tấm gương của Minh Hà lão tổ vẫn còn đó, tiểu thư tả có nỗi lo lắng đó cũng không phải chuyện lạ.

Chương 776

Tuy nhiên Ngô Sở vẫn nói ra dự đoán của mình: "Ta cảm thấy công đức kiến lập Địa phủ chắc sẽ không ít đâu……" Tiểu thư tả cười nói: "Phu quân đừng an ủi thiếp nữa, năm đó Đế Tuấn và Thái Nhất khi họ kiến lập Thiên Đình, công đức nhận được cũng chẳng bao nhiêu.

Thiếp kiến lập Địa phủ nhận được công đức còn có thể nhiều hơn cả họ kiến lập Thiên Đình sao?

Thiếp không dám nghĩ như vậy đâu." Được rồi!

Nút thắt chắc là ở chỗ này rồi.

Nhưng ý nghĩ này của nàng Ngô Sở vẫn không biết làm sao để xoay chuyển.

Nếu công đức có thể giống như việc hắn chuyển cho Nghệ Bảo, trực tiếp chuyển nhượng cho tiểu thư tả, Ngô Sở sẽ không ngần ngại đem toàn bộ số công đức mình tích lũy được dâng tặng.

Nhưng không được, tiểu thư tả không phải linh bảo, không thể tiếp nhận công đức của người khác.

Do đó đây trở thành một nút thắt không thể tháo gỡ.

Hắn tin tiểu thư tả có thể dựa vào Luân hồi chi đạo do chính mình lĩnh ngộ, cộng thêm việc chế tạo nơi luân hồi để chứng đạo.

Nhưng tiểu thư tả lại không tin mình có vận may như vậy, bởi vì có việc Đế Tuấn và Thái Nhất sáng tạo Thiên Đình đi trước, lại có việc Minh Hà chứng đạo thất bại theo sau.

Để có thể thành công chứng đạo, một chút tự do đối với tiểu thư tả mà nói không đáng để nhắc tới.

Cộng thêm việc Ngô Sở cũng không dám đảm bảo nếu tiểu thư tả không lấy thân hóa nơi luân hồi thì nhất định sẽ thành công.

Dù sao hắn cũng chưa tận mắt chứng kiến lịch sử thần thoại Hồng Hoang nguyên bản.

Càng không biết trong lịch sử thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, Hậu Thổ kiến tạo nơi luân hồi, chứng đạo thành thánh bằng một phương thức khác, công đức nhận được có thực sự rất nhiều hay không?

Nếu sau khi lấy thân hóa luân hồi, công đức nhận được chỉ vừa đủ để nàng thành thánh thì sao?

Tuy nhiên Hậu Thổ hiện nay đã lĩnh ngộ được Nguyên hạch thần văn, xác suất thành công chắc chắn sẽ cao hơn xác suất trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản.

Nhưng nếu không có phần công đức hóa thân luân hồi này, quỷ mới biết có được hay không!

Cho nên chuyện này thực sự không thể khuyên được.

Sau đó Ngô Sở gọi Hồ Tổ tả tả từ Thanh Khâu về, gia đình năm người đóng cửa mở họp gia đình, nghiên cứu việc tiểu thư tả chuẩn bị lấy thân hóa luân hồi.

Hồ Tổ tả tả sau khi nghe chuyện tiểu thư tả chuẩn bị chứng đạo, đôi mắt không khỏi lộ ra vẻ hâm mộ.

Dù sao đây cũng là mục tiêu của tất cả những người tu hành, ai ngờ Ngô Sở còn chưa chứng đạo mà tiểu thư tả đã chuẩn bị chứng đạo rồi.

Đây là điều mà Hồ Tổ tả tả bọn họ vạn vạn không ngờ tới.

Còn về tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly, họ chỉ có sự kinh ngạc.

Dù sao hai người họ, tiểu Nguyệt Linh mới chỉ trảm được đệ nhất thi, tiểu hồ ly còn cách việc trảm đệ tam thi một đoạn không nhỏ.

Chuyện chứng đạo còn rất xa vời đối với họ.

Nhưng Hồ Tổ tả tả thì sớm đã trảm được tam thi, chỉ muốn tìm ra một con đường thuộc về chính mình để tương lai có thể dựa vào đó chứng đạo, nhưng cơ hội rất mong manh.

Đến nay nàng vẫn chưa thể lĩnh ngộ thông suốt Nguyên hạch thần văn.

Nếu không lĩnh ngộ được Nguyên hạch thần văn, tất cả Đại Đạo đều là hư phù, giống như Minh Hà vậy.

Minh Hà tuy là kẻ cuồng sao chép, nhưng ý tưởng của hắn thực ra không sai, dù sao những Thánh nhân kia ngoại trừ việc tìm ra đạo của chính mình, việc lập giáo ai mà không sao chép chứ?

Minh Hà sai là sai ở chỗ hắn không có Hồng Mông Tử Khí, cũng không tìm ra một con đường thuộc về chính mình, cho nên muốn mượn công đức để cưỡng ép chứng đạo, cuối cùng đã thất bại.

Sáng tạo tộc A Tu La là dùng linh hồn nhân tộc, mượn đạo của Nữ Oa.

Lập A Tu La giáo chỉ thu nạp tộc A Tu La, cách cục cũng nhỏ quá, vô ích cho vạn linh Hồng Hoang.

Những đại hoành nguyện phát ra cuối cùng cũng chỉ là quản lý những u hồn đi vào Huyết Hải mà thôi, cái này không tính là chuyện đại công đức gì.

Cho dù Minh Hà hắn không quản thì cũng có Thiên Đình quản mà!

Cho nên Minh Hà không thể thành công chứng đạo thực ra là điều tất nhiên.

Giống như Hồ Tổ tả tả hiện tại, nếu đi chứng đạo cũng chắc chắn là thất bại.

Trừ khi nàng có thể lĩnh ngộ được Nguyên hạch thần văn, sau đó lĩnh ngộ Huyễn chi đại đạo đến cực hạn mới có cơ hội.

Bởi vì Hồ Tổ tả tả thực ra là chuyển thế thân của Mị Hoặc Ma Thần thời kỳ Hỗn Độn, nói theo đúng nghĩa thì Huyễn chi đại đạo này vốn chính là bản mệnh đại đạo của nàng.

Năm đó Dương Mi lão tổ khi tranh giành chim nướng với họ đã từng nói rằng ông ta từng nhìn thấy Hồ Tổ tả tả.

Lúc đó Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, cùng với bản thân Hồ Tổ tả tả đã có sự đoán định.

Chỉ có điều chuyện tiền kiếp sớm đã như mây khói thoảng qua.

Năm đó ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần bị Bàn Cổ chém chết, tuy có kẻ thoát được một kiếp, có kẻ chuyển thế trọng sinh, nhưng kẻ chuyển thế trọng sinh vì Đại Đạo bị tước bỏ nên sớm đã không còn ký ức.

Chỉ là với tư cách là chuyển thế thân, sự lĩnh ngộ của bản thân đối với loại bản mệnh đại đạo này sẽ vượt xa những sinh linh tu hành loại bản mệnh đại đạo đó.

Nếu nói tộc Thanh Khâu ai có cơ hội chứng đạo thì không ai khác ngoài Hồ Tổ tả tả.

Nhưng nếu nàng không thể lĩnh ngộ được Nguyên hạch thần văn thì việc bàn đến chứng đạo cũng không có ý nghĩa gì.

Ngô Sở phân tích lợi hại của phương pháp lấy thân hóa luân hồi chứng đạo của tiểu thư tả, kết quả tiểu thư tả còn chưa kịp giải thích thì Hồ Tổ tả tả đã nói: "Cái này tính là tệ đoan gì chứ?

Nếu có thể chứng đạo, chân thân không thể ra ngoài thì đã sao?

Tọa trấn Địa phủ, Địa phủ chính là bản thân mình, thần uy vẫn có thể bao trùm đại địa Hồng Hoang, không thể di chuyển thì có gì to tát đâu?

Chẳng phải còn có phân thân sao!

Chàng không thấy phân thân của lão ma đầu kia ngay cả vùng Hỗn Độn ngoài vực cũng đi được sao?" Ngừng một lát, Hồ Tổ tả tả đột nhiên đôi mắt ngưng lại, kêu lên một tiếng: "Oa!

Chàng không phải đang nghĩ sau này Hậu Thổ muội muội thân hóa luân hồi, chàng lại cùng muội ấy mây mưa thì……" "Đang nói chuyện chính kinh đây!

Đừng nói những lời không chính kinh như vậy a uy!" Ngô Sở mặt mày nghiêm túc, nhưng Hồ Tổ tả tả lại mị hoặc thiên thành, hi hi cười nói: "Có gì đâu mà!

Mọi người đều là lão phu lão thê không biết đã qua bao nhiêu tuế nguyệt rồi, còn xấu hổ nữa!" Tiểu hồ ly và tiểu Nguyệt Linh thấy bộ dạng ăn quả đắng đó của Ngô Sở không khỏi che miệng cười thầm, làm Ngô Sở tức giận lôi tiểu hồ ly lại, ấn lên đầu gối, nhắm vào mông mà quất cho một trận.

Tiểu hồ ly khua đôi chân dài, uốn éo vòng eo, giả vờ giả vịt kêu oai oái, như mèo con kêu xuân vậy, lập tức làm Ngô Sở 'lửa giận bốc cao ba trượng'.

Chương 777

Sau đó ác niệm nảy sinh, ngay trước mặt ba người phụ nữ kia, một đôi bàn tay lớn thọc vào dưới váy tiểu hồ ly.

Tiểu Nguyệt Linh thấy vậy không khỏi bịt mắt, quay đầu đi chỗ khác.

Tiểu thư tả và Hồ Tổ tả tả thì mỗi người một bên nhéo vào thắt lưng già của Ngô Sở.

Ngô Sở ác hướng đởm biên sinh, quay người liền đè Hồ Tổ tả tả xuống giường…… Tiểu thư tả thấy hắn bộ dạng này, trực tiếp cho hắn một cước, muốn đá hắn xuống giường, "Đang nói chuyện chính sự đây!" Ngô Sở tùy tay bắt lấy bàn chân ngọc trong tay, hắc hắc cười nói: "Nói đi cũng phải nói lại, chúng ta lão phu lão thê đã qua những tuế nguyệt dài đằng đẵng như vậy rồi, mà ta còn chưa từng cùng bốn người các nàng cùng nhau tu hành lần nào!

Hay là mượn cơ hội này, chúng ta……" "Ái chà!

A Sở ca thật không biết xấu hổ!" Tiểu Nguyệt Linh đứng dậy, vừa kêu vừa chạy ra ngoài, kết quả bị Ngô Sở một tay tóm lại.

Tiểu thư tả thu hồi bàn chân trần, một lần nữa đạp vào mặt hắn, "Chỉ toàn nghĩ chuyện đẹp!" "Oa!

Phu nhân, chân nàng nặng mùi quá!" Ngô Sở đột nhiên quơ quơ tay trước mũi. "……" Đôi mắt tiểu thư tả lập tức trừng lên, "Chàng nói cái gì?" "Không tin?

Vậy nàng tự mình ngửi thử đi!" Sau đó tiểu thư tả liền thực sự nhấc chân mình lên ngửi ngửi.

Nếu người ngoài biết vị Vu Tổ này cư nhiên còn có một mặt ngốc

nghếch như vậy chắc sẽ cười đến vỡ bụng, dù sao thì Ngô Sở cũng đã cười vỡ bụng rồi.

Đương nhiên hậu quả rất nghiêm trọng, bàn chân ngọc đó trực tiếp có một màn tiếp xúc thân mật với mặt hắn, hắn bị đạp bay luôn.

Cuộc họp gia đình kéo dài hơn nửa tháng, trong thời gian đó mọi người cùng nhau luyện thể tu hành, tự nhiên là không tránh khỏi những lúc thân mật.

Mỗi lần như vậy, Ngô Sở đều dốc túi tương thụ, nỗ lực cầu sự hoàn mỹ.

Hôm nay, hội nghị cuối cùng cũng kết thúc, Ngô Sở xoa xoa cái thắt lưng già của mình, cũng không biết có phải là ảo giác hay không, hắn tổng cảm thấy 《Cửu Chuyển Huyền Công》 tu luyện tới cực hạn, dường như vẫn có chút không đủ dùng.

Một bên rên rỉ, một bên bước vào đại điện, liền thấy ở phía bên kia, mười đứa nhỏ như chim cút thu nhỏ cái đầu lại, xếp thành một hàng đứng ở ngoài điện.

Một con chim sẻ nhỏ màu đỏ rực đang lơ lửng trước mặt chúng, miệng không ngừng trách mắng.

Trên đầu nhỏ của chúng còn có thể thấy từng cái cục u sưng lên.

Trên cây thần mộc, không ít tiểu hoa tiên thò đầu ra từ trong đám lá cây, từng đứa đều dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn mấy cái tiểu gia hỏa này.

Bước ra khỏi đại điện, Ngô Sở liền hỏi: "Chúng nó lại làm chuyện ngu xuẩn gì rồi?" "Chuyện ngu xuẩn gì ư?

Ngươi mà còn không chịu ra, cái Tử Ngọc Sơn này sắp bị chúng nó thiêu trụi rồi." Tiểu tước điểu nghiêng đầu, trong lời nói dường như còn mang theo chút oán khí.

Phảng phất như đang nói: Ta ở đây trông chừng đám nhóc tỳ này cho ngươi, ngươi thì hay rồi, tự mình chạy đi phong lưu khoái lạc, quả thực không phải là người!

Ngô Sở khẽ ho một tiếng, thần thức phóng ra, sau đó liền hiểu rõ là chuyện gì. "Nói đi!

Vì sao lại thiêu rụi ngọn hoa sơn kia?

Các tiểu hoa tiên đó đáng yêu như vậy, không chỉ dẫn các ngươi đi chơi, còn kể chuyện, chơi trò chơi với các ngươi.

Họ đối tốt với các ngươi như thế, sao các ngươi nỡ lòng nào thiêu hủy vật yêu quý của họ?" Nghe thấy lời này, những tiểu hoa tiên vốn đang phẫn nộ liền nức nở khóc lên, trút bỏ những ủy khuất trong lòng.

Những ngọn hoa sơn đó không phải hoa sơn tầm thường, tiểu hoa tiên chính là được thai nghén từ trong đó mà ra.

Có thể nói, hoa sơn chính là mẫu thân của họ.

Mấy nhóc tỳ ôm đầu, dùng ánh mắt vô tội như sắp khóc nhìn hắn, miệng nhỏ mím lại, rõ ràng là đang định khóc cho hắn xem. "Đừng có thế này, đều là người mấy ngàn tuổi rồi, tuy bề ngoài trông như hài tử, nhưng các ngươi không thể thực sự coi mình là hài tử được!

Làm sai chuyện, bị người ta bắt quả tang thì phải nhận, chút gánh vác này cũng không có, các ngươi có tư cách gì xưng là con của Thánh nhân chứ?" "....." Đám nhóc không nói được lời nào, nhưng chính câu nói cuối cùng đã khiến chúng không dám bán manh nữa.

Tiểu bát Trọng Quang nhìn tiểu thập Chiêu Dương một cái, mím môi nói: "Lúc bọn con đến ngọn hoa sơn đó chơi, đụng phải một tổ ong rừng, tiểu thập cảm thấy chúng rất ồn ào, liền tùy tay thiêu chết mấy con, kết quả dẫn tới cả tổ.

Tiểu thập nổi giận liền phóng hỏa thiêu lũ ong đó, là lũ ong đó

chạy loạn khắp nơi, mang theo lửa lan ra bốn phía....." Ngô Sở nhìn tiểu bát, nói: "Trọng Quang, ngươi xưa nay chính trực, chưa bao giờ nói dối, ngươi nói có thật không?

Nếu chỉ là chút tàn lửa đó thì không thể thiêu cháy được phiến hoa sơn kia." Tiểu bát im lặng cúi đầu, yếu ớt đáp: "Tứ ca và lục ca cũng ra tay....." Thế là lão tứ, tiểu lục cùng tiểu thập đều trừng mắt nhìn nó.

Kết quả đầu nhỏ của cả ba liền bị ba đạo hồng ảnh mổ cho một cái, phát ra tiếng "đốc đốc đốc" như chim gõ kiến mổ cây, ba cái tiểu gia hỏa lại ôm chặt đầu nhỏ, phẫn hận bất bình trừng nhìn tiểu tước điểu, thần thông của đối phương chúng căn bản không đỡ nổi. "Ngươi tưởng ta sẽ không biết chuyện gì sao?

Đến lúc này rồi mà còn dám dùng ánh mắt đe dọa người khác, quả thực không coi ta và sư phụ ngươi ra gì, hừ!" "Đệ tử không dám!" Mấy tiểu gia hỏa cúi đầu, liên thanh nói không dám, đồng thời dùng ánh mắt lén nhìn Ngô Sở.

Ngô Sở xoa xoa huyệt thái dương: "Trọng Quang, ngươi nói tiếp đi." "Sau đó, có các tỷ tỷ hoa tiên ra ngăn cản, nhưng bị bọn con đẩy lui.....

Cuối cùng các tỷ tỷ hoa tiên kéo tới rất đông, tiểu thập thấy vậy liền đề nghị mọi người liên thủ.

Thế là bọn con hóa ra bản thể, ở trên ngọn hoa sơn kia hoành hành ngang ngược....." Kim Quang Địa Long truyền âm cho Ngô Sở, nói: "Cũng trách ta, ta tưởng đám nhóc tỳ này sẽ không quá mức càn rỡ, một thời gian cũng không để ý, đợi đến khi ta định thần lại ra tay ngăn cản thì ngọn hoa sơn kia đã bị chúng giày vò đến không ra hình thù gì rồi, Thái Dương Chi Hỏa quả thực đáng sợ....." Nói đi cũng phải nói lại, Tử Ngọc Sơn không phải không có cường giả tọa trấn, dù là Kim

Quang Địa Long hay tiểu tước điểu Phượng Tích đều có thể dễ dàng ngăn cản chúng.

Ngay cả bọn Hoa Phỉ Nhi và mấy người Thiên Tằm nhất tộc cũng có một vài cường giả Thái Ất cảnh.

Còn Phượng Nghi lúc này không biết đã đi đâu.

Cho nên, thực sự muốn ngăn cản chúng thì cũng không phải chuyện gì khó.

Đúng như Kim Quang Địa Long nói, bọn họ có lẽ đều không ngờ tới mấy tiểu gia hỏa này dám phóng hỏa thiêu sơn, cho nên mới không phản ứng kịp.

Đợi đến khi họ phản ứng lại, mười cái tiểu gia hỏa này đã làm xong mọi chuyện rồi.

Mười tên Thái Ất đỉnh phong ở đây phóng hỏa thiêu một ngọn núi, quá đơn giản rồi!

Ngô Sở lắc đầu than nhẹ, truyền âm đáp: "Cũng không thể trách ngươi, đám gia hỏa này ỷ vào thân phận con của Thánh nhân, hành sự càn rỡ đã quen, căn bản không biết sợ hãi là gì." Sau khi nói với Kim Quang Địa Long vài câu, Ngô Sở nhìn về phía mười cái tiểu gia hỏa, nói: "Nếu các ngươi đã thiêu ngọn hoa sơn kia, vậy thì hãy nghĩ cách khôi phục nó đi!" Nói đoạn, hắn tùy ý búng ngón tay, phong ấn pháp lực trong cơ thể chúng lại: "Ta đã nói rồi, nếu các ngươi còn lạm dụng pháp lực, ta sẽ phong ấn pháp lực của các ngươi.

Ta cũng không đưa ra thêm hình phạt nào khác, đi đi!" Đám nhóc nhìn nhau, không phải kinh ngạc mà là hoàng khủng, không có pháp lực thì làm sao khôi phục ngọn hoa sơn đó?

Làm sao sinh sống ở mảnh thiên địa này?

Có pháp lực trong người còn chưa chắc khôi phục được, dù sao

chuyện này còn liên quan đến việc vận dụng mộc hệ thuật pháp thần thông.

Chúng là Kim Ô, tuổi còn nhỏ, đối với mộc hệ thần thông vốn không giỏi.

Hiện tại càng không có pháp lực, làm sao làm được? "Sư phụ....." Ngô Sở xua xua tay, nói: "Đừng dùng ánh mắt đáng thương đó nhìn ta, các ngươi có thể vì trong lòng không vui mà tùy tay thiêu rụi một ngọn núi nơi vô số sinh linh đang sinh sống, vậy những sinh linh vô tội bị các ngươi thiêu chết kia biết tìm ai để đòi công đạo đây?

Chương 778

Các ngươi có thể tùy tay diệt đi vô số sinh linh yếu nhỏ, vậy vì ta mạnh hơn các ngươi, tại sao ta không thể đối xử với các ngươi như thế?

Ta thậm chí còn không đánh các ngươi, chỉ là để các ngươi thể hội một chút cảm giác yếu nhỏ là như thế nào thôi." "Giải tán hết đi!

Nếu không khôi phục được ngọn hoa sơn đó, ta sẽ thông báo cho phụ mẫu các ngươi tới đón về, từ nay về sau đừng tới Hồng Hoang đại địa nữa, tránh để sau này các ngươi làm ra chuyện đại nghịch bất đạo gì, ta sẽ không nhịn được mà giết chết các ngươi." Ngô Sở tỏ vẻ tiêu sầu, phất tay bước vào lương đình, chắp tay sau lưng, lặng lẽ nhìn thiên địa bên ngoài ngọn cây.

Cũng không biết hắn đang nghĩ gì, chỉ mang lại cho người ta một cảm giác rất tiêu điều.

Đám nhóc không cảm nhận được, nhưng tiểu tước điểu cảm nhận được.

Nó lặng lẽ bay đậu lên vai Ngô Sở, theo thói quen dùng mỏ chỉnh lý tóc mai của hắn. "Ngươi cũng đừng quá tức giận, ngọn hoa sơn kia tuy bị hủy, nhưng một số nụ hoa nhỏ sắp thai nghén đã được chúng ta di dời đi rồi.....

Chỉ là Thái Dương Chi Hỏa đó quả thực lợi hại, mười cái tiểu gia hỏa cùng lúc ra tay, phóng ra Thái Dương Chi Hỏa mà ngay cả ta cũng không thể dập tắt trong nháy mắt được." Tiểu tước điểu cảm thán: "Hồi đó ta còn từng nghiên cứu qua Thái Dương Chi Hỏa đấy!

Mấy tiểu gia hỏa này tuy tu vi chỉ là Thái Ất đỉnh phong, nhưng Thái Dương Chi Hỏa chúng phóng ra uy lực đã không khác gì Đại La

cảnh, không hổ là Kim Ô." Ngô Sở khẽ thở dài, cũng không cảm thấy kỳ quái, dù sao đây cũng là những tồn tại để lại dấu ấn đậm nét trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản.

Nếu đám gia hỏa này không lợi hại thì cũng không gây ra cảnh thiên hạ đại hạn, dân chúng lầm than, khiến Đại Nghệ phẫn nộ mà cầm lấy Xạ Nhật Cung. "Ta không phải đang nghĩ chuyện đó." Ngô Sở lắc đầu: "Bỏ đi, chuyện đã không thể quay đầu, qua vài ngày nữa ngươi sẽ hiểu ta đang phiền muộn chuyện gì." Tuy những ngày qua hắn và Hậu Thổ tiểu thư tả mặn nồng thắm thiết, nhưng về chuyện dĩ thân hóa luân hồi, hắn lại không có cách nào khuyên can thêm.

Dù sao, về chuyện này hắn cũng không dám có bảo chứng gì.

Huống hồ, đối với việc tương lai bị vây khốn một chỗ, không có tự do, dù là tiểu thư tả hay Hồ Tổ tả tả đều không để ý, hắn còn có thể nói gì đây?

Thực tế, đặt mình vào hoàn cảnh của nàng, Ngô Sở cũng hiểu được nỗi khó xử đó.

Nếu chính mình không có Nghệ Bảo, không có Hồng Mông Tử Khí, lại không có nhiều Công Đức tích lũy như vậy, có lẽ cũng sẽ không coi cái gọi là tự do ra gì, có thể chứng đạo mới là mấu chốt.

Tiểu tước điểu nghiêng đầu nhìn hắn, thấy hắn không nói nữa cũng không hỏi thêm, chỉ lặng lẽ ở bên cạnh hắn, nhìn xuống dưới thần mộc, nơi một cậu bé đang chạy bộ bên hồ.

Đó là Vũ, cậu bé mà tộc trưởng Linh của nhân tộc mang đến, dáng vẻ chừng sáu bảy tuổi, gầy gò vô cùng.

Cũng không biết cậu bé đã chạy bao lâu, lúc này thân thể đã sớm ướt đẫm mồ hôi, hơi thở như tiếng ống thụt lò rèn, "hộc hộc hộc", nhưng đôi mắt lại lộ ra vẻ kiên nghị.

Ánh mắt Ngô Sở dần bị cậu bé thu hút, theo tiếng thở kia, đôi mắt Ngô Sở hơi sáng lên, nở nụ cười.

Nguyên bản hắn còn đang nghĩ xem nên giản hóa 《Cửu Chuyển Huyền Công》 như thế nào, vì nói cho cùng 《Cửu Chuyển Huyền Công》 vẫn là pháp môn luyện khí, lợi dụng linh khí chuyển hóa thành pháp lực để kích thích huyết mạch trong cơ thể, từ đó đạt được hiệu quả cường hóa huyết mạch.

Nếu Vũ có thể trực tiếp luyện khí thì Linh đã không cần đưa cậu tới Tử Ngọc Sơn này rồi.

Mà muốn giản hóa 《Cửu Chuyển Huyền Công》 thành công pháp Vũ có thể tu hành thì phải nghĩ ra một cách để cậu đi từ luyện lực tiến hóa đến giai đoạn luyện khí.

Trước đó cũng không có thời gian suy nghĩ, nhưng hiện tại, nghe tiếng thở của Vũ, Ngô Sở cảm thấy hoàn toàn có thể bắt đầu từ 'hô hấp pháp'.

Tuy rằng trước đây hắn chưa từng tiếp xúc võ học, nhưng chưa ăn thịt heo thì ít nhất cũng thấy heo chạy, biết võ thuật ngoài các bộ chiêu thức thì còn có pháp môn phối hợp thông qua hơi thở.

Dù hắn không biết những cách thở đó cụ thể như thế nào, hơn nữa trong nhiều tiểu thuyết hắn từng đọc cũng có thuyết về hô hấp pháp.

Hiện tại vừa nghĩ tới điều này, những ký ức đó lập tức hiện lên trong lòng.

Có ý tưởng về phương diện này, cộng thêm tu vi và kiến thức hiện nay, sáng tạo ra một bộ hô hấp pháp thích hợp cho người bình thường cường thân kiện thể tự nhiên sẽ không quá khó.

Chỉ thấy Ngô Sở tùy tay vung lên, liền thấy vô số Ngô Sở giống hệt nhau xuất hiện bên bờ hồ phía dưới, những thân ảnh đó trông đều

giống như nhân loại bình thường, trên người căn bản không có nửa điểm tu vi.

Họ cũng giống như Vũ, bắt đầu chạy quanh hồ lớn, vừa chạy vừa điều chỉnh nhịp thở.

Tần suất hô hấp của mỗi thân ảnh đều không giống nhau.

Đây là một thí nghiệm rất đơn giản, từ trong vô số loại tần suất hô hấp này tìm ra một cách có thể giúp bản thân chạy nhẹ nhàng nhất, tiết kiệm sức lực nhất, đồng thời cũng có thể tìm ra một cách hô hấp giúp càng chạy càng mạnh mẽ.

Các sinh linh trên Tử Ngọc Sơn đều sững sờ trước hành động của Ngô Sở, đây là đang làm gì vậy?

Vũ cũng có chút tò mò, nghiêng đầu nhỏ nhìn những thân ảnh giống hệt mình đang chạy bộ như vậy, ngốc nghếch hỏi: "Các người... các người đang làm gì thế?" "Chạy bộ chứ sao!

Có chuyện gì hả nhóc tỳ!" "Chúng ta đang tìm kiếm ý nghĩa của nhân sinh!" "Chúng ta đang chạy về phía thanh xuân!" "Thanh xuân chính là cần phải bùng cháy, chúng ta đang đốt cháy thanh xuân của mình....." "Bùng cháy đi!

Tiểu vũ trụ!" "....." Nghe những thân ảnh đó mồm năm miệng mười trả lời, Vũ trực tiếp ngây người.

Trên ngọn cây, các tiểu hoa tiên tò mò thò đầu nhỏ ra xem cảnh tượng này.

Phía xa trên ngọn hoa sơn, vô số tiểu hoa tiên bay lên trời hướng về phía hồ lớn nhìn lại.

Những tiểu thái dương vốn đang ủ rũ như chim cút lúc này cũng chạy ra rìa mộc đài nhìn xuống dưới, gương mặt đầy vẻ quái dị.

Nhưng khi thấy Ngô Sở trong lương đình nghiêng đầu nhìn qua, chúng lại không nhịn được lùi lại, bàn bạc với nhau xem tiếp theo phải làm sao?

Bàn tới bàn lui, chúng chỉ còn cách nhìn về phía các tiểu hoa tiên trên tán cây, ngọn hoa sơn kia là nơi sinh ra của các tiểu hoa tiên, làm sao khôi phục hoa sơn chắc chắn họ biết.

Nhưng trước đó chúng đã đắc tội các tỷ tỷ hoa tiên này quá nặng, giờ chạy tới cầu cứu, các tỷ tỷ hoa tiên có bằng lòng giúp đỡ không?

Các tiểu gia hỏa không khỏi vò đầu bứt tai, gương mặt đầy vẻ ngượng ngùng, giờ chúng đến nửa điểm pháp lực cũng không có, bay ra khỏi đây còn khó, nói gì đến chuyện đi tới ngọn hoa sơn kia? "Hay là chúng ta đợi phụ thân mẫu thân tới đón đi!" Tiểu cửu Huyền Dặc nói.

Đám tiểu thái dương nghe vậy đều nhìn về phía nó, Huyền Dặc bĩu môi: "Nhìn ta làm gì?

Cái này không được, cái kia không xong, ngoài việc quay về Vạn Yêu Thiên thì còn cách nào nữa?" Lão đại Át Phùng lắc đầu: "Tuy chúng ta vẫn đang ở thời kỳ ấu sinh của Kim Ô nhất tộc, nhưng dù sao cũng đã mấy ngàn tuổi rồi, cứ thế mà về, sau này chuyện truyền ra ngoài bọn ta còn mặt mũi nào đứng ở Vạn Yêu Thiên nữa?

Nói sư phụ không bằng phụ thân chúng ta, chúng ta khinh thường bái sư?

Nhưng lỡ sau này sư phụ cũng thành Thánh, chẳng phải chúng ta lập tức trở thành trò cười sao?" Tiểu thất Thượng Chương nói: "Chẳng cần đợi tương lai, tin ta đi, một khi phụ thân tới đây đón chúng ta về, chúng ta chắc chắn sẽ bị đánh một trận nhừ tử vì đã làm ông ấy mất mặt." Lão ngũ Trứ Ung tắc miệng: "Bị đánh còn là chuyện nhỏ, e là ngay cả phụ thân mẫu thân chúng ta cũng sẽ trở thành trò

cười cho thiên hạ.

Cho nên, chúng ta tuyệt đối không thể về lúc này." Đám tiểu thái dương nghe vậy đều gật đầu.

Lão đại Át Phùng nói: "Nếu đã vậy thì chỉ còn con đường cuối cùng, đi khẩn cầu các tỷ tỷ hoa tiên kia thôi!

Bất luận thế nào cũng phải cầu cho đến khi họ đồng ý mới thôi." Pháp lực của chúng bị phong ấn, ngay cả nguyên thần cũng không thể động dụng, cho nên những lời chúng nói cơ bản đều bị các tiểu hoa tiên nghe thấy hết.

Thế là, khi chúng chạy tới khẩn cầu các tiểu hoa tiên, không một ai thèm đếm xỉa đến chúng.

Các tiểu hoa tiên quyết định nhất định phải cho đám tiểu thái dương này một bài học.

Chỉ sau một ngày ngắn ngủi, Ngô Sở đã tổng kết ra hai bộ hô hấp pháp từ vô số phân thân của mình.

Chương 779

Một bộ dùng khi vận động kịch liệt để tiết kiệm thể lực.

Một bộ dùng khi tĩnh chỉ để tăng cường thể chất.

Ngày thứ hai, Ngô Sở tiến hành hợp nhất hai bộ hô hấp pháp này, đạt đến việc dù hành động hay tĩnh chỉ đều chỉ dùng một bộ hô hấp pháp duy nhất.

Ngày thứ ba, trong số những phân thân của Ngô Sở đã có kẻ nhờ vào hô hấp pháp này mà làm lớn mạnh khí huyết bản thân, diễn hóa ra nội kình.

Ngày thứ tư, những nội kình này hóa thành chân khí khác biệt với linh khí bên ngoài.

Chân khí sinh ra từ nội kình, có nguồn gốc từ khí huyết, tuy khác với pháp luyện thể của Vu tộc nhưng cũng có diệu dụng tương đồng.

Sau đó hắn bắt đầu hấp nạp linh khí bên ngoài, dung nhập vào trong chân khí, chân khí này liền hóa thành cương khí có uy lực mãnh liệt cương cường hơn, dường như khác biệt với pháp lực tu hành của Huyền môn.

Cương khí phá thể mà ra, sát thương người trong vô hình.

Ngày thứ mười, đã có phân thân diễn hóa cương khí phá thể này thành thần thông.

Võ đạo thông thần, pháp môn này là khả thi.

Những người khác thấy Ngô Sở dùng nhiều phân thân làm những trò kỳ quái như vậy thì có chút mông lung.

Nhưng Vũ lại âm thầm quan sát, càng quan sát đôi mắt càng sáng

lên.

Cậu biết đây là Đạo tôn đang diễn hóa pháp môn tu hành thích hợp cho hạng người thể trạng yếu ớt như cậu, bởi vì những phân thân kia lúc đầu cũng yếu như cậu, chạy bộ cũng thở hổn hển.

Đến đây, Ngô Sở liền dừng việc thôi diễn võ đạo tu hành pháp.

Bởi vì võ đạo tu hành pháp đến tầm mức này đã có thể luyện khí rồi, chỉ cần có thể luyện khí thì vẫn phải đi theo con đường luyện khí.

Dù là tu hành chi pháp của Huyền môn hay con đường luyện thể của Vu tộc đều không tách rời việc vận dụng 'khí'.

Chẳng qua Huyền môn vận dụng linh khí, còn Vu tộc dùng địa sát chi khí.

Cũng vì thế mà ban đầu Ngô Sở mới cảm thấy Vu tộc và Yêu tộc thực tế hoàn toàn có thể cùng tồn tại, con đường tu hành của họ không có quá nhiều xung đột.

Hồng Hoang địa đại vật bác, tiên thiên linh khí nồng đậm, tạm thời cũng sẽ không xuất hiện tình huống thiếu hụt tài nguyên tu hành.

Chỉ cần tiếp tục giữ vững thiên trụ, đại địa không tan, Hồng Hoang đại địa vẫn có thể không ngừng hấp thu năng lượng từ Hỗn độn, sẽ còn tiếp tục lớn mạnh.

Thực tế theo cách nhìn của hắn, bất luận là Huyền môn, Vu tộc hay văn đạo tu hành pháp và võ đạo hô hấp pháp hắn mới khai sáng gần đây, cuối cùng đều sẽ đi đến cùng một đích.

Lúc bắt đầu mỗi con đường có lẽ mỗi khác, nhưng cuối cùng đều không thoát khỏi việc lĩnh ngộ và vận dụng thiên địa pháp tắc.

Huyền môn như thế, Vu tộc như thế, văn đạo, võ đạo thảy đều như thế.

Nửa tháng sau, Ngô Sở truyền dạy bộ võ đạo hô hấp pháp đó cho Vũ và nói với cậu: "Pháp này ta đặt tên là 《Thiên Địa Hô Hấp Pháp》, ngươi là người đầu tiên tu hành đạo này, ngươi tên là Vũ, sau này đạo này liền gọi là Võ đạo đi!

Hy vọng ngươi đừng làm nhục chí đạo này!" Chàng trai trẻ Vũ nghe vậy tuy còn chút mông muội nhưng vẫn thận trọng gật đầu, trong mắt lấp lánh ánh sáng kiên nghị, tâm tính tốt hơn đám tiểu thái dương kia nhiều.

Uổng công đám tiểu thái dương đó sống nhiều năm như vậy.

Tuy nhiên, đây cũng là ưu thế duy nhất của nhân tộc so với vạn tộc Hồng Hoang, chu kỳ trưởng thành của nhân tộc rất ngắn, nên họ phát triển phồn diễn rất nhanh chóng.

Đương nhiên thọ mệnh nhân tộc cũng rất ngắn, khởi điểm càng thấp đến đáng sợ.

Các vạn tộc khác khi hóa hình ra ít nhất cũng là Địa Tiên cảnh.

Còn nhân tộc khi sinh ra tuy tính là tiên thiên sinh linh, nhưng tiên thiên sinh linh cũng có kẻ mạnh người yếu.

Nhiều nhân tộc sinh ra là tiên thiên sinh linh, đến khi chết vẫn là tiên thiên sinh linh.

Ngay khi hắn truyền pháp này cho Vũ và đặt tên cho bộ hô hấp pháp này, thiên địa có cảm ứng, lại ban xuống cho hắn một luồng công đức.

Trong đó lại phân ra một phần nhỏ rất yếu ớt dung nhập vào cơ thể Vũ.

Tuy nhiên công đức hắn nhận được lần này không nhiều như lúc khai sáng văn đạo tu hành pháp, ước chừng chưa đến một phần ba.

Thế mới nói, việc đặt tên cho một sự vật nào đó quan trọng biết nhường nào.

Mọi người đối với chuyện này đã sớm không còn lạ lẫm, các sinh linh khác khó mà có được công đức, nhưng ở chỗ Ngô Sở, muốn có công đức dường như đơn giản như ăn cơm uống nước vậy.

Mà lúc này đám tiểu thái dương vẫn đang khẩn cầu các tiểu hoa tiên, tuy từng đứa thực tế đã cực kỳ uể oải, sắp không kiên trì nổi nữa rồi.

So sánh ra, chúng cảm thấy tên phế vật vô dụng như Vũ còn hạnh phúc hơn chúng, ít nhất tên đó mỗi ngày trên mặt đều tràn ngập nụ cười hạnh phúc, còn nhìn lại chúng xem.....

Đúng là người so với người chỉ có nước tức chết thôi!

Nhưng may mắn là chúng đều kiên trì được, chủ yếu là lão đại Át Phùng đã nói một câu: "Giờ mà dừng lại thì nỗ lực trước đó chẳng phải đổ sông đổ biển sao?" Thế là mấy tiểu gia hỏa lại nghiến răng kiên trì.

Cho đến ngày hôm nay, Hậu Thổ tiểu thư tả điều chỉnh trạng thái tốt rồi xuất quan, lão tam Nhu Triệu mới mạo muội chạy tới khẩn cầu vị sư mẫu cường giả Vu tộc này, kể lại những nỗ lực của chúng trong những ngày qua.

Nhìn đám nhóc tỳ đứa nào đứa nấy lệ chảy đầy mặt, dáng vẻ yếu đuối đáng thương lại vô trợ, tiểu thư tả nhìn về phía Ngô Sở, truyền âm nói: "Cũng đã nhiều ngày rồi, chắc cũng đủ rồi chứ!" Ngô Sở ngẫm nghĩ rồi gật đầu, sau đó tiểu thư tả lên tiếng xin giùm chúng, những tiểu hoa tiên đó mới dẫn ba cái tiểu gia hỏa này chạy tới hoa sơn trồng cây.

Trong khi Vũ đang cần mẫn luyện võ, đám tiểu thái dương đi theo

tiểu hoa tiên cần mẫn trồng cây trên hoa sơn, Hậu Thổ tiểu thư tả nói: "Đủ rồi, đi cùng ta tới Huyết Hải đi!" Ngô Sở nhìn nàng một cái, hỏi: "Nàng không định nói với các đại ca một tiếng sao?

Chuyện bên bộ lạc nàng cũng không sắp xếp lại chút nào ư?" Tiểu thư tả lắc đầu: "Không có gì cần sắp xếp cả.

Còn các đại ca, một khi ta bắt đầu chứng đạo họ tự khắc sẽ cảm ứng được." "Vẫn nên nói một tiếng đi!" Ngô Sở lắc đầu: "Để sau này họ khỏi trách mạt ta." Ngô Sở vừa nói vừa truyền âm cho đám Vu Tổ Đế Giang.

Khi mười một Tổ Vu còn lại nghe được tin tức Ngô Sở truyền tới, nhất thời có chút ngây người, nhưng rất nhanh sau đó lại lộ ra vẻ mừng rỡ phát cuồng.

Vu tộc chúng ta cũng sắp xuất hiện một vị Thánh nhân sao?

Gần như chỉ trong nháy mắt, hình bóng của mười một vị Tổ Vu đã xuất hiện tại Tử Ngọc Sơn. "Hậu Thổ muội tử, sao đến giờ muội mới nói với chúng ta, giấu kỹ quá đấy!" Thanh niên truyền hỏa không kìm được, vừa mừng rỡ vừa có chút oán trách.

Các vị Vu Tổ khác cũng thế, tuy họ không nói gì nhưng ánh mắt đã bán đứng họ.

Ngay cả Đế Giang và Chúc Cửu Âm lúc này đều mừng rỡ xen lẫn chút cảm thán.

Họ còn tưởng Vu tộc có lẽ không có cơ hội chứng đạo rồi, dù sao năm tháng tu hành của họ có thể nói là dài đằng đẵng đến khó tưởng tượng, đặc biệt là Đế Giang và Chúc Cửu Âm.

Nhưng Hậu Thổ lại trực tiếp tạt cho họ gáo nước lạnh: "Đạo của ta là đạo liên quan đến chúng sinh, dù sau này ta có may mắn chứng đạo cũng sẽ không thiên vị Vu tộc....." Ngô Sở vỗ trán cười khổ, đoạn

nhìn về phía đám Tổ Vu đang ngỡ ngàng, khẽ ho một tiếng rồi nói: "Các vị huynh đệ, phu nhân nhà ta nói năng thẳng thừng, mong các vị đừng chấp nhất!" Đám Tổ Vu định thần lại, xua tay, Đế Giang cười nói: "Không sao, tính cách của Hậu Thổ muội tử chúng ta hiểu mà.

Trước tiên hãy nói xem muội tử lĩnh ngộ được đạo gì đi!" Huyết Hải bình lặng, sóng yên biển lặng.

Chương 780

Ngày hôm đó, Ngô Sở cùng mười hai Tổ Vu giá lâm nơi này.

Đi cùng họ còn có ba vị thê tử khác của Ngô Sở cùng tiểu tước điểu Phượng Tích, Nhân Đức Đạo Tôn Hồng Vân, đệ tử của Ngô Sở là Hoàng Long và Phượng Nghi.

Sau khi họ xuất hiện trên không trung Huyết Hải, Huyết Hải lập tức nổi sóng cuồn cuộn, chủ nhân Huyết Hải là Minh Hà từ trong sóng máu bước ra, cúi mình vái chào: "Minh Hà kiến quá Văn Đức Đạo Tôn, kiến quá Nhân Đức Đạo Tôn, kiến quá chư vị đạo hữu, không biết chư vị giá lâm Huyết Hải có việc gì quý báu?" Mọi người cúi mình đáp lễ, Ngô Sở bước lên nói: "Không có gì, chỉ là cảm niệm vạn tộc Hồng Hoang sau khi chết linh hồn không nơi nương tựa, chúng ta nay định mượn nơi này kiến tạo một tòa địa phủ, dẫn dắt và thu nạp linh hồn vạn tộc quy về địa phủ, đồng thời trợ giúp họ chuyển thế trọng tu....." Minh Hà nghe vậy lập tức lộ vẻ lạnh lùng, cảm thấy những người này quả thực hiếp người quá đáng: "Huyết Hải là nơi bần đạo cư ngụ, các vị làm vậy đã hỏi qua bần đạo chưa?" Đám Tổ Vu nghe thế lập tức vang lên tiếng hừ lạnh, một Minh Hà nhỏ bé chưa bao giờ lọt vào mắt họ.

Cộng Công tính tình nóng nảy càng nhìn về phía Ngô Sở: "Hắn không phối hợp, đánh hắn!" Ngô Sở có chút cạn lời, liếc nhìn đám Tổ Vu một cái, kết quả phát hiện các Tổ Vu khác dường như cũng có ý nghĩ đó.

Thế là không khỏi khẽ ho một tiếng, nói với Minh Hà: "Đây chẳng phải là đang đến hỏi đó sao!

Không biết Minh Hà đạo hữu thấy thế nào?" Minh Hà rất tức giận,

vì câu "đánh hắn" của Cộng Công không hề giấu diếm hắn, đây rõ ràng là công khai bắt nạt người khác. "Chư vị cũng giống bần đạo, đều là thần trên Thiên Đình, chư vị đạo hữu làm thế này là định lấy đông hiếp yếu, ỷ mạnh hiếp yếu, bắt nạt bần đạo là đồng liêu này sao?" Minh Hà nhìn Ngô Sở, nói tiếp: "Đệ Nhất Học Viện của các ngươi không phải luôn dạy mọi người phải ở hiền gặp lành, phải bảo vệ kẻ yếu sao?

Hành vi lúc này có khác gì lũ ác bá cường đạo chứ?" "Ừm, Minh Hà đạo hữu nói có lý, cho nên chúng ta đang đi theo trình tự bình thường đây!

Ngươi hãy tạm an tâm đừng nóng nảy, chờ ý chỉ của Thiên Đế là được." "....." Minh Hà càng giận hơn, vì vị Thiên Đế kia chính là tiểu sư đệ của Ngô Sở, Ngô Sở có yêu cầu gì mà Thiên Đế lại không giúp?

Đây là muốn ăn tươi nuốt sống kẻ hiền lành như hắn mà!

Đáng hận quá!

Nhưng tức giận cũng vô ích, Minh Hà hắn hiện tại không có cách nào đối phó với những người này.

Chẳng bao lâu sau liền nghe thấy tiếng chiêng trống vang trời truyền đến, Thiên Đế Hạo thống lĩnh một đội thiên binh thiên tướng cùng Dao đi tới, dưới sự hộ tống của Thái Thượng Lão Quân và chư vị thiên thần.

Hóa ra khi đang tới đây, Ngô Sở đã sớm kết nối đại đạo với Hạo Thiên Đế, kể cho cậu nghe về chuyện Hậu Thổ định lập nơi luân hồi, thu nạp linh hồn vạn tộc, đồng thời bảo cậu cắt một nửa Huyết Hải ra để Hậu Thổ sáng tạo địa phủ.

Nghe được tin tức này, trong lòng Hạo cũng vô cùng cảm khái.

Tuy Ngô Sở không nói Hậu Thổ định chứng đạo, nhưng Hạo vẫn

biết Hậu Thổ sáng tạo ra nơi luân hồi này chắc chắn sẽ nhận được đại công đức, đến lúc đó chưa chắc đã không thể chứng đạo.

Cậu vốn tưởng người tiếp theo chứng đạo sẽ là đại sư huynh Ngô Sở, vạn lần không ngờ người tiếp theo lại là thê tử của Ngô Sở, Hậu Thổ.

Vu tộc vốn đã cường thịnh vô cùng, nếu thêm một vị Thánh nhân nữa cũng không biết là phúc hay họa.

Nhưng có Ngô Sở ở đó, Hạo vẫn nguyện ý tin tưởng nàng.

Ngoài ra, nhân tộc sau khi chết thường hóa thành lệ quỷ oán hồn đòi mạng, rắc rối này cũng cần giải quyết.

Hậu Thổ lập luân hồi, thu nạp linh hồn vạn tộc cũng coi như giúp Thiên Đình giải quyết vấn đề.

Nhận được ý chỉ của Thiên Đế yêu cầu cắt một nửa Huyết Hải ra, Minh Hà lúc này như vừa nuốt phải hàng vạn con muỗi đen cánh máu, vô cùng buồn nôn.

Hắn dùng chuyện đồng liêu để chế ngự Ngô Sở, Ngô Sở lại trực tiếp lôi Thiên Đế ra đè hắn, khiến hắn bỗng chốc như ngậm bồ hòn, có khổ mà không nói ra được.

Sau đó Hậu Thổ bay vút lên không trung Huyết Hải, đại đạo thần liên của Luân Hồi đạo hiện lên, kết nối với thiên địa, khí huyết bản thân dao động, huyết khí xông thẳng lên trời.

Chớp mắt Hậu Thổ liền hóa ra pháp tướng, mình người đuôi rắn, sau lưng mọc nhiều tay, cao lớn sừng sững giữa trời đất.

Khắc tiếp theo, đạo âm vang vọng khắp thiên địa, đó là tiếng của Hậu Thổ. "Ta là Hậu Thổ, ta thấy chúng sinh Hồng Hoang sau khi chết linh hồn không nơi nương tựa, phiêu dạt trong trời đất, hoặc tỉnh táo, hoặc u mê, hoặc hóa thành lệ quỷ oán linh làm hại người, không

chỉ một loại.

Ta xót thương chúng sinh giữa lúc sinh tử mà có cảm ứng, nay nguyện lấy thân hóa luân hồi, khai tịch nơi luân hồi cho chúng sinh, dẫn linh hồn vạn tộc sau khi chết quay về, thực hiện việc thưởng thiện phạt ác." Giữa trời đất, Luân Hồi đại đạo hiển hóa, nhất thời chúng sinh như rơi vào bóng đêm, bầu trời đen kịt, sáu đạo hào quang hiện ra giữa không trung Hồng Hoang.

Giọng nói của Hậu Thổ lại vang lên: "Chúng sinh sau khi chết, không thành Tiên đạo, không thành Thần đạo, không thành Ma đạo, thảy đều vào luân hồi.

Lập Luân Hồi Lục Đạo: Thiên đạo, A Tu La đạo, Nhân đạo, Súc sinh đạo, Ác quỷ đạo, Địa ngục đạo.

Phàm người sinh tiền có đại công đức có thể vào Thiên đạo.

Phàm kẻ thân mang sát nghiệp vào A Tu La đạo.

Phàm kẻ không công không tích vào Nhân đạo.

Phàm kẻ lỗi lớn hơn công vào Súc sinh đạo.

Phàm kẻ tội nghiệt cực lớn vào Ác quỷ đạo, Địa ngục đạo.

Lục đạo luân hồi, hiện!" Theo tiếng nói của nàng rơi xuống, giữa trời đất, sáu đạo hào quang hiển hóa ra tạo thành sáu vòng xoáy, lôi kéo lẫn nhau, cuối cùng định hình thành một cái bàn tròn, xoay chuyển chậm rãi.

Tức thì, một luồng khí tức bàng bạc áp bách Hồng Hoang đại địa.

Vạn linh có cảm ứng, phảng phất trong cõi u minh có luồng khí tức bao trùm lên chúng sinh, khiến họ không tự chủ được mà nhìn về phía Lục Đạo Luân Hồi Bàn đang hiển hóa trên không trung.

Cái nhìn này khiến họ như thấy được một thế giới.

Chỉ thấy trong thế giới đó, từng ngọn núi mọc lên từ mặt đất, một dòng sông xuyên suốt giữa những ngọn núi này.

Từng dãy kiến trúc hiện ra, có một cửa ải sừng sững ở phía trước nhất, sau cửa ải là một con đường, hai bên đường nở đầy những đóa hoa rực rỡ.

Đi theo con đường đó có thể tiến tới dãy kiến trúc kia, phía sau dãy kiến trúc vẫn là một con đường, giữa đường có dòng sông, trên sông có cây cầu.

Phía sau cây cầu chính là cái bàn luân hồi với sáu vòng xoáy đang chuyển động.

Ba đỉnh núi của Côn Luân Tam Thanh, ba anh em lần lượt bước ra khỏi đạo quán, ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt lộ vẻ kỳ lạ.

Tại núi Tu Di ở Tây phương, bộ đôi sầu khổ cau mày ngẩng đầu.

Sau đó Tiếp Dẫn khẽ thở dài: "Lục đạo luân hồi này với đạo của chúng ta khá là hợp nhau vậy!" Chuẩn Đề cau mày lắc đầu: "Hậu Thổ đạo hữu là thê tử của đại sư huynh, nơi luân hồi nàng sáng tạo chắc chắn quy về Thiên Đình thống lĩnh.

Lúc này luân hồi mới lập, cơ hội của chúng ta không lớn.

Lúc này tốt nhất đừng đi thu hút sự chú ý của họ, tạm thời hãy tĩnh đợi thời cơ thôi!" Trong Oa Hoàng cung, Nữ Oa đứng dậy, một bước bước ra đã xuất hiện trên Huyết Hải, hiện thân bên cạnh Ngô Sở, nhìn gương mặt đầy vẻ u sầu của hắn. "Tỷ, tỷ đến rồi!" Ngô Sở nhìn Nữ Oa, hỏi một câu.

Nữ Oa gật đầu, truyền âm hỏi: "Sao ngươi nỡ?" "Không nỡ thì biết làm sao?

Chuyện nàng đã quyết định ta cũng khó mà xoay chuyển, khuyên không nổi." Trong Vạn Yêu Thiên, Đế Tuấn và Thái Nhất mở mắt

nhìn về phía Hồng Hoang, phảng phật có thể xuyên qua Hỗn độn mà nhìn thấy Hồng Hoang đại địa.

Mà lúc này, giữa Huyết Hải gió lốc nổi lên, dâng cao vạn trượng sóng trào.

Vị pháp tướng khổng lồ đang sừng sững trên Huyết Hải đột nhiên tỏa ra một đạo hào quang chói mắt, khiến tất cả mọi người trong khoảnh khắc này đều không tự chủ được mà nhắm mắt lại.

Oanh...

Chương 781

ánh sáng chói mắt bùng nổ, kình khí tạo ra quét sạch tứ phương, sóng máu cuồn cuộn trên biển huyết hải.

Lúc này, theo những con sóng dâng cao, toàn bộ đại địa Hồng Hoang đều chấn động.

Thế giới diễn hóa trên không trung dường như cũng lung lay trong cơn chấn động này, lao thẳng xuống đại địa Hồng Hoang.

Chúng sinh há hốc mồm nhìn cảnh tượng này, cảm giác như sắp bị thế giới kia đè chết.

Nhưng rất nhanh, thế giới đó lại lặng lẽ lún sâu vào lòng đất Hồng Hoang.

Nó giống như một ảo ảnh, xuyên qua núi non sông ngòi, xuyên qua cơ thể chúng sinh, chìm xuống dưới đại địa, biến mất trước mắt mọi người.

Không lâu sau, thế giới này rơi vào huyết hải, hòa tan vào đoàn ánh sáng kia.

Oanh long long...

Huyết hải một lần nữa chấn động, sóng cao vạn trượng cuồn cuộn mãnh liệt, thậm chí ngay cả mặt biển cũng dâng cao thêm nhiều.

Khi ánh sáng thu lại, mọi người nhìn về phía trước, một thế giới chân thực đã sừng sững giữa huyết hải.

Chỉ là trong thế giới đó, gió âm gào thét, âm khí cuồn cuộn.

Bất kể là trong huyết hải hay trên đại địa Hồng Hoang, vô số u hồn đang hình thành từng đội quân đại lực, tụ hội về phía này, lao vào

vùng đất âm hàn đen kịt kia.

Lúc này, một biển vàng mênh mông hiện ra trên không trung huyết hải, từng dải thụy thải rủ xuống, thần liên Đại Đạo đung đưa, thiên hoa loạn trụy, kim liên tuôn trào, thiên địa vì đó mà reo hò.

Khi kim quang tan đi, giữa thế giới kia hiện ra một đạo hư ảnh.

Kim quang phân ra một đạo nhỏ, bay về phía Ngô Sở.

Ngô Sở có chút ngạc nhiên, ta không ngờ rằng mình chỉ vẽ cho Hậu Thổ mấy bản thảo thiết kế địa phủ mà cũng có một phần công đức.

Khi biển công đức kia nhập vào hư ảnh bên dưới, đạo hư ảnh đó chuyển từ hư sang thực trong nháy mắt, cuối cùng thân ảnh Hậu Thổ bước ra từ kim quang.

Khí tức hạo đại xông thẳng lên chín tầng mây, một áp lực to lớn quét sạch tứ phương, nhưng rất nhanh đã được nàng thu liễm lại.

Dù vậy, vô số sinh linh trên đại địa Hồng Hoang đều cảm ứng được.

Hậu Thổ đã sáng tạo luân hồi thành công, nhờ đó chứng đạo thành thánh.

Khí tức của nàng mạnh mẽ vô cùng, nhưng khí chất lại vô cùng nhu hòa, ngay cả nụ cười trên mặt cũng mang theo ý từ bi, tuy không khác gì Hậu Thổ ôn nhu ngày trước, nhưng lại cho người ta một cảm giác không giống lắm.

Cảm giác này, là người bên cạnh nàng, Ngô Sở hiểu rõ nhất.

Cho dù là phu quân của nàng, lúc này Ngô Sở vẫn khom người hành lễ.

Nhóm Tổ Vu cũng vậy, chư thánh tứ phương không ai không làm

thế.

Với tấm lòng từ bi của Hậu Thổ, nàng xứng đáng để chúng thánh bái một bái.

Thiên Đế Hạo lúc này cũng dẫn theo Dao cùng chúng thần, khom người bái đạo: "Bái kiến đại từ đại bi đại đức Hậu Thổ nương nương!".

Chúng sinh tứ phương cũng đồng thanh: "Bái kiến đại từ đại bi đại đức Hậu Thổ nương nương!".

Hậu Thổ đứng trên đất luân hồi, nhìn xa về phía mọi người ngoài kia: "Luân hồi lập, Địa phủ xuất, ta chưởng quản luân hồi Địa phủ, hôm nay gia nhập Thiên đình, phàm là người có công đức tại thân đều có thể vào đất luân hồi, trợ ta quản lý nơi này, tiếp dẫn linh hồn vạn tộc trở về.

Ngoài ra xây dựng một tòa thành quỷ Phong Đô, thu nạp linh hồn của những kẻ không muốn vãng sinh, tu hành tại đây, gọi là Quỷ đạo tu hành giả...".

Thiên Đế Hạo nghe vậy, tại chỗ phong Hậu Thổ là 'Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Đức Quang Đại Hậu Thổ Hoàng Địa Kỳ', giao cho nàng quản vận u minh, tọa trấn địa phủ, chấp chưởng luân hồi.

Nghe thấy những lời sắc phong này, trong lòng Minh Hà rất khó chịu, rõ ràng lão mới là chủ nhân thực sự của vùng u minh này.

Lão sinh ra ở đây, lớn lên ở đây.

Thế mà giờ đây, chủ nhân của vùng u minh này chớp mắt đã đổi người, lão biết đi đâu mà nói lý?

Và điều khiến lão khó chấp nhận hơn là, rõ ràng lão cũng chứng đạo ở đây nhưng lại thất bại thảm hại.

Hậu Thổ chạy đến chỗ lão chứng đạo, thế mà lại thành công.

Thiên đạo bất công mà!

Tiếc là không ai thèm để ý đến lão, mọi người đều rời đi.

Các thánh thu hồi ánh mắt, Hạo dẫn theo Dao cùng thiên binh thiên tướng trở về Thiên đình.

Ngô Sở và những người khác thì bước vào địa phủ tìm Hậu Thổ.

Nữ Oa cũng bước vào đất luân hồi, nhìn Hậu Thổ hỏi: "Sao nương tử lại nhẫn tâm bỏ mặc chàng ấy thế này?".

Hậu Thổ nghe vậy, liếc nhìn gương mặt khổ sở của Ngô Sở, khóe miệng khẽ nhếch, cười nói: "Muội không chỉ mượn việc này chứng đạo thành công, mà còn giải quyết được những cô hồn dã quỷ không nơi nương tựa kia, việc một mũi tên trúng hai đích như thế, sao có thể từ chối?

Còn chàng ấy, chẳng phải vẫn còn Hồ tổ tả tả và mọi người sao!".

Thanh Khâu Ly nghe vậy liền cười nói: "Lời này của muội muội, lẽ nào là muốn vứt bỏ phu quân sao?".

Ngô Sở nghe thấy thì khẽ ho một tiếng, lườm Thanh Khâu Ly một cái.

Mọi người đều ở đây cả!

Đừng có nói mấy câu quá đáng như thế chứ!

Các nàng không thấy ngại nhưng ta thấy ngại đấy!

Hồng Vân vỗ vai Ngô Sở, mỉm cười nói: "Đệ cũng có thể thường xuyên đến vùng u minh này ngồi chơi mà!

Đệ muội chứng đạo thành công là chuyện đáng mừng!".

Đế Giang ha ha cười lớn: "Tuy không thể rời khỏi địa phủ, nhưng

có thể tạo ra một phân thân ra ngoài đi dạo mà!

Chuyện nhỏ thôi.

Đúng rồi, Hậu Thổ muội tử... không, giờ phải gọi là Hậu Thổ nương nương mới đúng...". "Đại ca cứ tự nhiên, chỉ là một danh xưng thôi.

Chương 782

Nhưng giờ muội lập địa phủ, dựng luân hồi, vạn tộc đối với muội đều như nhau, đại ca không thể bảo muội thiên vị Vu tộc đâu đấy.". "Không cần thiết!".

Đế Giang xua tay, "Giờ đây vạn tộc hòa mục, Vu tộc chúng ta vốn đã cường thịnh, cũng chẳng chịu thiệt thòi gì, chúng ta không ăn hiếp người khác thì thôi, làm gì đến lượt người khác ăn hiếp mình!".

Nhóm Tổ Vu cũng gật đầu đồng tình.

Dừng một chút, Đế Giang lại nói: "Địa phủ của muội không phải cần nhân thủ quản lý sao!

Muội xem trong Vu tộc chúng ta có ai đảm đương được không?

Những Vu nhân từng theo đạo hữu Ngô Sở học chữ nghĩa năm xưa, cũng có không ít người thân mang công đức, muội có thể cân nhắc.".

Hậu Thổ gật đầu nói: "Địa phủ thu nạp âm hồn các tộc, nơi này là nơi âm khí hội tụ, người quản lý tốt nhất nên tìm từ trong đám âm hồn, hoặc là người tu hành Huyền âm chi pháp, lĩnh ngộ Thái âm chi đạo là ưu tú nhất.

Ta thấy Tiểu Thạch Cơ rất hợp, Tiểu Thạch Cơ, con có muốn đến chỗ sư mẫu làm một vị Quỷ Đế Phong Đô không?

Nếu không thích thì có thể làm Thập Điện Diêm Quân, thẩm phán âm hồn vạn tộc...".

Tiểu Thạch Cơ vốn đang lẳng lặng đi theo sau mọi người, cái đầu nhỏ xoay tới xoay lui nhìn ngó, nghe thấy lời Hậu Thổ thì không khỏi "A" một tiếng, rồi hỏi: "Con có thể sao?".

Hậu Thổ cười nói: "Không có gì là không thể, con tu Thái âm chi đạo trước, sau lại lĩnh ngộ Tử vong đại đạo, tu vi không yếu, đã trảm ra đệ nhất thi, cách trảm đệ nhị thi cũng gần rồi, làm một vị Quỷ Đế tọa trấn Phong Đô là quá đủ!

Làm Diêm Quân còn là đại tài tiểu dụng ấy chứ.".

Tiểu Thạch Cơ rất muốn nói "Vâng ạ", nhưng cuối cùng vẫn nhìn về phía Ngô Sở: "Sư phụ, con thật sự được sao?

Con cảm thấy bản lĩnh của mình bình thường lắm!

Không bằng đại sư huynh và nhị sư tỷ...". "Đại sư huynh và nhị sư tỷ của con đều không hợp tu hành trong vùng u minh này, con thì không vấn đề gì, nếu muốn thì cứ ở lại bầu bạn với sư mẫu con đi!

Con không bị hạn chế, lúc nào buồn chán có thể rời địa phủ về núi Vạn Nha dạo chơi...".

Tuy Thạch Cơ không có công đức gì lớn lao, nhưng ai bảo nàng là đệ tử của Ngô Sở chứ!

Là sư mẫu, Hậu Thổ mở cửa sau cho nàng hoàn toàn không có vấn đề gì.

Ở địa phủ này, lời nàng nói là định đoạt.

Hơn nữa, trong dự tính của Hậu Thổ, Phong Đô là nơi dành riêng cho Quỷ đạo tu hành giả, thu nạp Quỷ Tiên, với tu vi của Thạch Cơ, tọa trấn Phong Đô là đã đủ rồi.

Bản thể Thạch Cơ là một khối đá cứng, vốn chẳng sợ âm khí quỷ khí gì.

Năm xưa nàng hóa hình từ nơi tử khí nồng đậm như núi Vạn Nha, ban đầu còn lĩnh ngộ Thái âm chi đạo.

Thế nên, để nàng tọa trấn Phong Đô cũng chẳng có ảnh hưởng gì.

Theo chân Hậu Thổ, mọi người đi qua đường Hoàng Tuyền, đến trước điện Diêm Vương, sau đó xuyên qua các dãy kiến trúc phía sau điện, đến trung tâm của khu kiến trúc đó.

Ở đó có một hố thiên thạch đen kịt, bên trong hố có một cầu thang đá xoáy trôn ốc đi xuống, cầu thang đá nối liền với Thập bát tầng địa ngục.

Từng ngọn quỷ hỏa u minh lập lòe ánh sáng xanh leo lét bên cạnh cầu thang đá đen kịt, khiến nơi vốn đã u lạnh này càng thêm phần âm sâm.

Tuy nhiên lúc này trong Thập bát tầng địa ngục vẫn trống rỗng, không nghe thấy một tiếng động nào, chỉ có tiếng gió âm rên rỉ chậm rãi khi thổi qua các lối đi.

Âm hồn bên ngoài lúc này mới vừa qua Quỷ Môn Quan, vẫn đang chậm chạp đi trên đường Hoàng Tuyền.

Hậu Thổ phân ra một đạo phân thân đi đón tiếp những quỷ hồn này, đồng thời chọn ra những linh hồn có công đức để sắp xếp vào các vị trí công tác. "Địa phủ mới lập, đang cần nhân thủ hiệp trợ vận hành, các ngươi thân mang công đức, chắc hẳn lúc sinh thời cũng làm không ít việc thiện, đây là cơ hội của các ngươi, có thể giúp ta đưa địa phủ vào vận hành bình thường.

Nếu tương lai muốn chuyển thế trọng sinh, cũng có cơ hội đầu thai vào nhà tốt...".

Những âm hồn vốn không mấy hứng thú với việc làm quan ở địa phủ, khi nghe thấy tương lai có cơ hội đầu thai vào nhà tốt, lập tức bắt đầu tranh nhau ứng tuyển.

Những âm hồn vốn còn đang do dự, chớp mắt đã bắt đầu nỗ lực thể hiện.

Và trong số đó, xét về năng lực, những người tộc Nhân từng học ở Đệ Nhất Học Viện là nổi bật nhất, vì họ hiểu biết nhiều nhất, xử lý công việc cũng đâu ra đấy.

Hơn nữa tình cảm của họ dành cho Hậu Thổ nương nương cũng đặc biệt hơn các âm hồn khác.

Bởi vì vị nương nương này là thê tử của viện trưởng Đệ Nhất Học Viện - Ngô Sở.

Những âm hồn đầu tiên đứng ra hưởng ứng thê tử của viện trưởng chính là các học viên đến từ Đệ Nhất Học Viện.

Ở một phía khác, Hậu Thổ dẫn mọi người theo cầu thang đá đi xuống, đi thẳng xuống đáy của Thập bát tầng địa ngục, đến tầng thứ mười chín.

Ở đây lại là một thế giới khác.

Nơi này ánh nắng rạng rỡ, chim hót hoa thơm, gió thoảng ấm áp, hoàn toàn trái ngược với cảnh gió âm gào thét, quỷ khí sâm sâm ở địa phủ bên ngoài.

Giữa thế giới chim hót hoa thơm này có một cái sân nhỏ, phía sau sân là một rừng trúc lay động trong gió.

Sân nhỏ được đan từ trúc, trông rất đặc sắc.

Dẫn mọi người vào trong sân, Hậu Thổ liền nói với Ngô Sở: "Lúc về nhớ gửi Đại Tiểu Cổn Cổn qua đây bầu bạn với muội...".

Ngô Sở vốn định nói, hay là ta để lại một đạo phân thân ở đây luôn cho rồi.

Nhưng nghĩ đến cái trò 'mình tự cắm sừng mình', Ngô Sở đành nuốt lời đó vào trong. "Chúng nó đã sinh ra cả một đàn con cháu rồi, gửi hết qua đây sao?". "Không cần, chỉ cần hai con ban đầu là được.".

"Thôi, ta vẫn nên gửi thêm mấy con Cổn Cổn nhỏ qua đi!

Hai con kia già quá rồi, chẳng còn nét đáng yêu của lũ nhỏ nữa, ngoài ăn ra chúng nó thậm chí còn lười chẳng muốn động đậy.".

Nữ Oa cười hỏi: "Đại Tiểu Cổn Cổn là chỉ mấy con gấu béo đen trắng đó sao?

Lúc nào gửi cho ta mấy con nhé!

Oa Hoàng cung của ta cũng khá vắng vẻ...".

Chương 783

Ngô Sở liếc mắt nhìn Phục Hy, dùng ánh mắt ra hiệu: Nghe thấy chưa?

Bà nương nhà huynh chê Oa Hoàng cung vắng vẻ kìa, làm phu quân kiểu gì mà không chịu dành thời gian bầu bạn?

Phục Hy quay mặt đi nhìn quanh, bộ dạng như kiểu 'ta không biết đệ đang nói gì'. "Mấy đứa đó ham ăn lười làm, vì để có miếng ăn, bảo chúng nó lăn lộn dưới đất chúng nó cũng chịu, mặt mũi chẳng thiết gì, có gì hay đâu.".

Hồng Vân cười nói.

Nhục Thu, người năm xưa tặng Hậu Thổ hai con Cổn Cổn, cũng cười nói: "Đừng coi thường mấy con gấu đen trắng đó, nhìn chúng nó ngu ngu ngơ ngơ thế thôi, chứ lúc điên lên thì xé xác hổ báo cũng chẳng thành vấn đề.". "Thế thì có ích gì?".

Hồng Vân lại hỏi. "...".

Nhục Thu ngẩn người, nghĩ đi nghĩ lại, dường như ngoài việc để chơi ra thì đúng là chẳng có ích gì thật. "Đáng yêu là đủ rồi mà!".

Vẫn là Thạch Cơ nể mặt, nói ra ưu điểm lớn nhất của Cổn Cổn.

Quả thực, đối với tu vi tầm cỡ như họ, sủng vật tu vi cao hay không có quan trọng gì đâu?

Đáng yêu, dễ thương, vui nhộn, thế là hoàn toàn đủ rồi.

Mà Cổn Cổn, tuy ham ăn lười làm, nhưng cái thân hình béo tròn trắng trẻo đó, lúc lăn lộn đúng là đáng yêu hết mức, ngay cả lúc nó ăn cái gì đó cũng khiến người ta nhìn đến say mê.

Hậu Thổ đưa tay xoa đầu Thạch Cơ, cười nói: "Vẫn là Tiểu Thạch Cơ hiểu ta nhất!".

Mọi người vào trong sân, hồ ly nhỏ đảm nhận vai trò đồng tử pha trà, lấy trà cụ ra pha trà cho mọi người, mọi người cũng theo đó tán gẫu.

Các vấn đề bàn luận hầu như đều xoay quanh việc địa phủ vận hành như thế nào.

Mọi người cùng hiến kế, Ngô Sở cảm thấy có thể tìm một số Vu nhân sẵn sàng làm việc ở địa phủ từ trong Vu tộc để làm quỷ tốt.

Bởi vì khi Vu nhân tu hành, họ hấp thu địa sát chi khí, địa sát chi khí đa phần là thuộc tính âm, dùng âm sát chi khí để kích thích khí huyết trong cơ thể, từ đó làm lớn mạnh khí huyết và kích phát thần thông.

Thế nên, để những Vu nhân đó đến làm việc ở địa phủ là hoàn toàn khả thi.

Các Tổ Vu khác nghe vậy cũng gật đầu đồng ý.

Tuy Hậu Thổ luôn nói sẽ không thiên vị Vu tộc, nhưng mọi người đều từ Vu tộc mà ra, chút chuyện nhỏ này cũng chẳng tính là thiên vị gì!

Hồng Vân thì nói, có thể chọn lọc những người từng học ở học viện từ đám âm hồn tộc Nhân để đảm nhận chức vụ phán quan, thẩm phán những âm hồn có tội lỗi.

Vu tộc làm quỷ tốt thì tốt thật, nhưng khí huyết Vu tộc quá nồng đậm, dương cương chi khí trong khí huyết có tác động rất lớn đến âm hồn, công việc quỷ sai thường xuyên tiếp xúc với âm hồn thì họ không đảm đương nổi.

Tuy nhiên có thể để họ hoạt động ở vòng ngoài, ví dụ như đóng

quân ở Quỷ Môn Quan, canh giữ đường Hoàng Tuyền.

Cũng có thể để một đội binh sĩ Vu tộc ở Phong Đô.

Hiện nay, phần lớn âm hồn đến địa phủ vẫn là tộc Nhân.

Linh hồn các chủng tộc khác nếu mạnh mẽ thì đã hóa thành nguyên thần, có thể giữ được thần trí tỉnh táo, họ thường ở lại thế gian tự tìm cơ hội trọng sinh.

Còn những linh hồn yếu ớt không thể tồn tại lâu ở thế gian, lại không có câu hồn sứ giả dẫn dắt, linh hồn của họ rất dễ tiêu tan trong trời đất.

Chỉ có tộc Nhân, cơ thể họ khá yếu ớt nhưng linh hồn lại mạnh hơn nhiều sinh linh chưa hóa hình, có thể tồn tại lâu dài trên thế gian.

Nhưng linh hồn của họ chưa hóa nguyên thần, không thể giữ tỉnh táo lâu được, một khi ở lại thế gian quá lâu sẽ rất dễ mất lý trí, hóa thành lệ quỷ.

Có thể nói, sự tồn tại của địa phủ, tương lai đối mặt nhiều nhất vẫn là tộc Nhân.

Mọi người ở lại địa phủ hai ngày, Phục Hy, Nữ Oa và Hồng Vân đều cáo từ ra về.

Hậu Thổ bảo Ngô Sở và mọi người cũng về đi, không cần ở lại đây với nàng.

Ngô Sở bảo Thanh Khâu Ly và những người khác về trước, rồi bảo Phượng Nghi về tử ngọc sơn gửi mấy con Cổn Cổn qua, còn mình thì ở lại bầu bạn với Hậu Thổ.

Còn Thạch Cơ thì về núi Vạn Nha thu dọn hành lý, tiện thể đưa hai tiểu đồng tử coi cửa và Hắc Phượng đến Phong Đô địa phủ này, sau này nàng cũng phải tọa trấn Phong Đô rồi.

Động phủ Bạch Cốt ở núi Vạn Nha chắc sẽ không thường xuyên về nữa, cứ phong tỏa nơi đó lại là được.

Chờ mọi người đi khuất, Hậu Thổ mới lườm Ngô Sở một cái, nói: "Giờ địa phủ mới lập, mọi thứ đều cần muội đi thống kê sắp xếp!

Chàng ở đây làm vướng chân vướng tay muội làm gì?". "Những việc đó cứ để phân thân làm, không cần thiết phải thân hành đâu.".

Ngô Sở mỉm cười, rồi thở dài, "Ban đầu ta lo rằng sau khi nàng trở thành Luân Hồi Chi Chủ, nàng sẽ trở thành một Hậu Thổ nương nương công bằng với vạn tộc mà chẳng còn chút tình cảm nữ nhi nào nữa cơ!". "Như vậy chẳng phải chàng có thể rũ bỏ muội để đi tìm mấy con hồ ly tinh khác sao?". "...".

Được rồi!

Vẫn còn đùa kiểu này được thì chứng tỏ vẫn bình thường.

Ngẩn người ra một lúc, Ngô Sở bỗng cười hắc hắc như gã ngốc, hoàn toàn không còn vẻ tinh minh tài giỏi thường ngày khi đối mặt với người ngoài, khiến Hậu Thổ không ngừng lườm nguýt. "Cái bộ dạng này của chàng mà để người ngoài thấy được, họ chắc chắn sẽ nghi ngờ chàng có phải Văn Đức Đạo Tôn thật không cho mà xem.".

Hậu Thổ không nhịn được mà trêu chọc vẻ ngốc nghếch của hắn.

Ngô Sở tiến đến sau lưng nàng, ôm lấy nàng từ phía sau, cười nói: "Trước mặt nàng ta cần gì phải giữ hình tượng đó chứ!

Hoàn toàn không cần thiết mà!

Ta là hạng người gì nàng còn không biết sao.".

Dừng một chút, hắn lại thở dài, "Ta chỉ thấy thương nương tử của ta thôi, sau này nàng chỉ có thể tọa trấn trong vùng đất luân hồi này, không thể tùy ý ra ngoài tiêu dao được nữa.".

Hậu Thổ nương tử dùng khuỷu tay thúc nhẹ vào bụng hắn, hừ nhẹ: "Như vậy chẳng phải càng đúng ý chàng sao?

Chương 784

Không có muội quản thúc, với sự vô liêm sỉ của con lão hồ ly tinh kia, dù chàng có thích con hồ ly tinh nhỏ nào, tỷ ấy cũng sẵn lòng đi tìm về sưởi ấm giường cho chàng...".

Ngô Sở nghe vậy chỉ biết thầm than Hồ tổ tả tả bị oan uổng quá.

Tuy Hồ tổ tả tả trên giường thì rất phóng khoáng, nhưng Thanh Khâu Hồ người ta đa phần đều là một phu một thê mà!

Không thể cứ nhìn chằm chằm vào một điểm mà không buông được!

Tốc độ của Phượng Nghi rất nhanh, khi Ngô Sở còn đang tình tứ với Hậu Thổ trong sân nhỏ thì nàng đã dẫn theo mấy con Cổn Cổn lớn nhỏ trở về.

Hai con Cổn Cổn ban đầu theo Hậu Thổ nương tử nay cũng đã đạt đến cảnh giới Đại La từ lâu, nhưng sau khi tới Đại La, tu vi của chúng cơ bản chẳng nhích thêm chút nào.

Có thể thấy hai đứa này lười đến mức nào.

Năm xưa khi Ngô Sở bước vào cảnh giới Đại La, chúng đã ở bên cạnh Hậu Thổ rồi, đến nay chẳng biết đã qua bao nhiêu nguyên hội, vậy mà tu vi vẫn chỉ là Đại La cảnh.

Nhưng cái bộ mặt vô liêm sỉ kia thì chẳng mất đi chút nào, rõ ràng là tu vi Đại La, rõ ràng đã có thể hóa hình từ lâu, vậy mà chúng nhất quyết không hóa, vẫn giữ nguyên hình hài ban đầu.

Thấy Hậu Thổ nương tử là chúng cứ thế lao tới ôm chân làm nũng, còn cố ý biến thành kích thước nhỏ như lũ con cháu đời thứ n để tranh sủng, đúng là chẳng biết xấu hổ là gì.

Ngô Sở làm sao để chúng có cơ hội ôm đùi Hậu Thổ nương tử, trực tiếp xách cổ chúng lên, mặc kệ tiếng kêu oai oái mà ném thẳng vào sâu trong rừng trúc sau sân.

Kết quả là cú ném này lại làm mấy con Cổn Cổn nhỏ còn lại sợ đến run lẩy bẩy, nằm bẹp dưới đất không dám nhúc nhích, kêu anh anh anh.

Nương tử thấy thế liền lườm hắn một cái, cảm thấy hắn làm việc chẳng ra sao.

Không còn cách nào, Ngô Sở đành vẫy tay hút mấy mầm măng từ trong rừng trúc tới cho lũ nhỏ ăn để trấn an tâm trạng đang dao động phập phồng của chúng.

Phượng Nghi thấy cảnh đó muốn cười mà không dám, liền khom người chào rồi cáo từ.

Sau đó hai người cứ thế im lặng cho mấy con Cổn Cổn nhỏ ăn.

Một lúc sau, nương tử nói: "Chàng không cần ở lại đây bầu bạn với muội đâu, Thái Nhất đạo hữu giao con trai cho chàng bồi dưỡng, chàng cứ vứt chúng sang một bên như vậy cũng không hợp lý...".

Ngô Sở cười nói: "Yên tâm đi!

Hiện tại ta đang mài giũa tính khí của chúng đấy!

Chờ đến khi tính khí chúng mài giũa ổn ổn rồi thì ném vào học viện.

Chúng sinh ra đã có tu vi Thái Ất cảnh, việc tu hành hoàn toàn không cần lo lắng, điều đáng lo chính là tâm tính, lũ nhóc đó cậy mình có thân phận mà chẳng coi trời đất ra gì, phải trị cho một trận mới được.". "Vậy chàng cũng có thể về tu hành mà!

Giờ đến cả một người không có Hồng Mông Tử Khí như muội

cũng đã chứng đạo rồi, tuy cách chứng đạo này của muội có khuyết điểm nhưng cũng coi là chứng đạo.

Mà chàng vẫn chưa chứng đạo, chắc chắn có không ít người đang chờ xem trò cười của chàng đấy!".

Ngô Sở nghe vậy thì cười rộ lên, sau đó lại im lặng thu lại nụ cười, hỏi: "Phu nhân có thể nói cho vi phu nghe về quá trình và cảm nhận của nàng khi chứng đạo không?".

Hậu Thổ nghe xong không khỏi ngẩn người, sau đó gật đầu: "Quá trình đó cũng chẳng có gì không thể nói, chờ đến ngày chàng chứng đạo tự khắc sẽ hiểu.

Khi muội đem đại đạo mình lĩnh ngộ được liên kết với thiên địa, đã gây ra sự cộng minh của thiên địa...

Cuối cùng, nguyên thần của muội đến một bầu trời sao, đó là bầu trời sao bản nguyên, không phải bầu trời sao mà mắt thường chúng ta thấy được.". "Bầu trời sao bản nguyên?".

Ngô Sở nhướn mày, sau đó lại nhíu lại. "Bầu trời sao bản nguyên, bên trong có dấu ấn của vô số sinh linh.

Đó hẳn là dấu ấn sinh mệnh được phản chiếu vào đó ngay từ khi chúng ta sinh ra.

Sau khi muội vào đó, ngay lập tức cảm ứng được dấu ấn của chính mình, theo bản năng lấy nó đi để bản thân đạt tới đại viên mãn cuối cùng.".

Ngô Sở thầm nghĩ: Ta vốn không phải sinh linh của thế giới này, vậy dấu ấn sinh mệnh của ta có xuất hiện trong bầu trời sao bản nguyên đó không?

Đoạn, hắn lại hỏi: "Với tu vi hiện tại của nàng, có thể nghịch chuyển thời không trong dòng sông thời gian để trở về một thời điểm

nào đó trong quá khứ không?

Hoặc giả tìm kiếm những vũ trụ thế giới khác nhau trong dòng sông thời gian?

Hay là từ dòng sông thời gian đi tới hậu thế...".

Hậu Thổ nương nương hơi kỳ quái nhìn Ngô Sở: "Sao vậy?

Chàng muốn trở về quá khứ sao?". "Ta chỉ tò mò thôi, chuyện này cũng không tiện hỏi người khác, nàng là phu nhân của ta, hỏi nàng thì sẽ không làm người khác nghĩ ngợi hay lo lắng gì.". "Nhưng chàng như vậy muội cũng lo lắng mà!

Rốt cuộc chàng muốn làm gì?".

Ngô Sở cố tỏ ra thong thả cười nói: "Nàng cứ nói cho ta biết trước đã.".

Nương tử suy nghĩ một chút rồi nói: "Tuy muội cũng chưa thử qua, nhưng chắc là không khả thi lắm, để muội thử xem...".

Hậu Thổ nhắm mắt lại, nguyên thần nhập vào dòng sông thời gian.

Nguyên thần của Ngô Sở cũng xuất hiện bên cạnh nàng, nhìn dòng sông thời gian mênh mông vô tận, rực rỡ vô cùng kia, vô số ánh sáng chảy trôi trong dòng sông đó.

Trong những vùng Hồng Hoang đó có thể thấy vô số hình ảnh đang hình thành hoặc tan biến.

Và điều khiến Ngô Sở thấy khó tin là dòng sông thời gian hiện nay xuất hiện vô số nhánh rẽ, trông giống như một cây cổ thụ khổng lồ đổ rạp trong hư không này.

Ngay khi Hậu Thổ tỏa ra thần thức bắt đầu tìm kiếm những mảnh thời gian trong quá khứ, một luồng vĩ lực trực tiếp khóa chặt lên nguyên thần của nàng, sau đó thân ảnh của Lão Tổ hiện ra.

Thấy Lão Tổ xuất hiện, Ngô Sở ngẩn người, khom người bái: "Đệ tử bái kiến sư phụ!".

Hậu Thổ cũng thu hồi thần thức, khom người bái: "Đệ tử bái kiến sư phụ!".

Đạo Tổ vuốt râu dài, khẽ gật đầu hỏi: "Các con đang làm gì vậy?".

Ngô Sở khẽ ho một tiếng rồi nói: "Chúng con muốn thử xem, với sức mạnh thánh nhân, có thể trở về một thời điểm nào đó trong quá khứ hoặc tương lai không.".

Đạo Tổ nhìn họ với ánh mắt thâm trầm, một hồi lâu mới thở dài: "Cái gì đã trở thành quá khứ thì không cần thiết phải tìm tòi nữa.

Chương 785

Một khi các con trở về quá khứ, nhân quả hình thành sẽ làm xáo trộn dòng sông thời gian, dòng sông thời gian mà loạn thì đại địa Hồng Hoang chắc chắn không thể giữ vững sự ổn định.".

Ngô Sở nghe vậy liền tò mò: "Nói như vậy, với sức mạnh thánh nhân, thật sự có thể nghịch chuyển dòng sông thời gian sao?".

Đạo Tổ cười nói: "Thánh nhân đều có thể khai thiên lập địa, nghịch chuyển chút sức mạnh thời không tự nhiên không thành vấn đề, nhưng đã thành thánh thì không cần thiết phải nghịch chuyển thời không nữa.

Nếu không vi sư cũng buộc phải ra tay ngăn cản các con làm loạn.".

Ngô Sở khẽ ho rồi hỏi: "Nếu không thể về quá khứ, vậy tương lai thì sao?".

Đạo Tổ khẽ gật đầu nói: "Tương lai thì không ảnh hưởng quá lớn đến hiện tại, nhưng tương lai có vô hạn khả năng, lúc này tùy ý thay đổi một chút gì đó, có lẽ tương lai sẽ khác đi.

Thế nên tìm kiếm tương lai lại càng không có ý nghĩa gì.".

Ngô Sở khẽ gật đầu, không để nương tử thử nghiệm lung tung nữa, dù sao Lão Tổ cũng đang ở ngay trước mặt, Ngô Sở cũng không tiện để Lão Tổ sư phụ phát hiện ra sự kỳ quái của mình.

Cũng chẳng biết sau khi Lão Tổ hợp đạo có phát hiện bí mật của hắn ở Thiên Đạo không.

Nhưng Lão Tổ không nhắc tới, hắn tự nhiên sẽ không ngốc nghếch đi hỏi.

Hắn chỉ hỏi: "Sư phụ, trước đây khi con đến bên dòng sông thời gian này đâu có thấy những nhánh rẽ đó, những nhánh rẽ này hình thành như thế nào vậy?".

Lão Tổ nhìn hắn một cái, cười nói: "Không phải con đề nghị những sinh linh kia ra ngoại vực phát triển tiểu thế giới sao?

Những tiểu thế giới đó dần dần cũng có một chút ý chí tự thân, mà chúng lại do các pháp tắc của đại địa Hồng Hoang diễn hóa ra, nên giờ đây cũng phản chiếu ở đây, kết nối với nơi này.".

Ngô Sở tò mò: "Những tiểu thế giới đó cũng có ý chí tự thân sao?

Vậy có nghĩa là chúng cũng có thể tự diễn hóa thành một thế giới độc lập thực sự?".

Lão Tổ gật đầu: "Chúng đã là một thế giới độc lập rồi.".

Ngô Sở thắc mắc: "Nhưng như vậy, những sinh linh tạo ra chúng có thể trơ mắt nhìn thế giới do mình tạo ra vượt khỏi tầm kiểm soát sao?".

Lão Tổ mỉm cười: "Dù họ có muốn hay không, một khi tiểu thế giới nảy sinh một chút ý chí tự thân, nhất định sẽ phản chiếu trên dòng sông thời gian, căn bản không do họ quyết định.".

Ngô Sở nghĩ thầm, cũng đúng là cái lý này, bất kể họ có muốn hòa nhập hoàn toàn với thế giới đó, trở thành người như Hậu Thổ tự nhốt mình một phương hay không, đều không ngăn cản được.

Dù họ có chấp nhận hòa nhập với tiểu thế giới thì cũng chẳng tính là chứng đạo thực sự, chỉ có thể coi là tự nhốt mình một phương mà thôi, bởi vì pháp tắc của những tiểu thế giới đó không đầy đủ.

Dù pháp tắc có đủ đi chăng nữa thì chúng cũng vô cùng yếu ớt, hoàn toàn không thể so sánh với thánh nhân của đại địa Hồng Hoang, chỉ có thể xưng bá ở mảnh trời đất nhỏ bé đó thôi.

Bởi vì những tiểu thế giới đó căn bản không thể so sánh với thiên địa Hồng Hoang, cho dù pháp tắc trong đó có là do pháp tắc Hồng Hoang diễn hóa ra đi chăng nữa.

Ngay cả thiên địa Hồng Hoang còn chẳng dám nói pháp tắc đã đầy đủ, huống chi là những tiểu thế giới kia.

Trừ khi họ thấy khó chịu quá mà trực tiếp nổ tung cái tiểu thế giới đó đi.

Nhưng đó là thế giới do tự tay họ tạo ra, hoàn toàn không cần thiết phải làm thế.

Với tu vi của họ, dù thế giới có sinh ra ý chí tự thân thì sinh linh sống trong đó vẫn không thể thoát khỏi sự kiểm soát của họ.

Đến cả thế giới còn có thể bị nổ tung, thì việc 'đứa con của thế giới' gặp phải những lão quái vật đó bị xóa sổ dễ dàng chẳng phải là chuyện bình thường sao?

Sau khi trò chuyện với Lão Tổ một lát, Ngô Sở và Hậu Thổ cáo từ.

Lần này tuy Ngô Sở chuẩn bị làm một việc nguy hiểm nhưng may mà không bị Lão Tổ lôi sét ra đánh.

Nhưng tâm trạng của Ngô Sở lại chẳng thể nào vui vẻ nổi.

Sau khi chào Lão Tổ, nguyên thần của hai người rút về địa phủ.

Hậu Thổ thở phào một cái nói: "Tuy muội đã thành thánh, nhưng khi đối diện với sư phụ của chàng, muội vẫn cảm thấy áp lực lớn quá.

Sư phụ chàng lấy thân hợp đạo, quả thực có thể áp đảo chúng ta một bậc.".

Ngô Sở khẽ gật đầu, sư phụ lấy thân hợp đạo, thiên địa Hồng Hoang này chính là người, người chính là thiên địa Hồng Hoang, các

thánh nhân khác đối mặt với người tự nhiên sẽ thấy áp lực.

Đạo Tổ trong tình huống này cũng giống như địa vị của Hậu Thổ trong địa phủ vậy.

Hậu Thổ chưởng quản địa phủ, Đạo Tổ có thể coi là chưởng quản Hồng Hoang.

Chỉ có điều Đạo Tổ không can thiệp vào sự phát triển của Hồng Hoang, để nó tự trôi theo tự nhiên, chỉ khi nào người thấy cần phải điều chỉnh thì mới xuất hiện, giống như vừa rồi.

Hậu Thổ thở phào, nhìn hắn hỏi: "Giờ có thể nói cho muội nghe rốt cuộc chàng muốn làm gì được chưa?

Suýt chút nữa là bị sư phụ chàng mắng cho một trận rồi đấy!". "Người có mắng đâu!".

Ngô Sở khẽ ho một tiếng, suy nghĩ một chút rồi nói: "Thực ra ta đang tìm kiếm một thế giới, năm xưa khi ta bước vào Đại La cảnh, ta đã từng tìm kiếm trong dòng sông thời gian, suýt chút nữa là lạc lối trong đó.

Nương tử còn nhớ sau khi ta bước vào Đại La cảnh lại bế quan mấy vạn năm không?

Thực ra thời gian đó ta đều lang thang trong dòng sông thời gian, nhưng lại không thể tìm thấy thế giới mà ta muốn tìm.".

Hậu Thổ tò mò hỏi: "Đó là một thế giới như thế nào?". "...".

Đó là một thế giới như thế nào nhỉ?

Chính Ngô Sở đối với chuyện này cũng đã có chút mơ hồ rồi, quá lâu, quá lâu rồi!

Nhưng rất nhanh, Ngô Sở đột nhiên nghĩ tới, hiện tại thần thoại Hồng Hoang đều vì mình mà biến thành thế này, Vu Yêu không có đại

chiến, cột chống trời không gãy, Hồng Hoang không vỡ, vạn tộc san sát, chung sống hòa bình, Thiên đình cũng đầy rẫy nhân tài, căn bản không cần phải cùng Tam giáo bàn bạc chuyện Phong Thần.

Thế giới tương lai đó liệu có xuất hiện nữa không?

Có phải ta đã tự đào hố chôn mình rồi không?

Nghĩ đến đây, trán Ngô Sở bỗng toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

Bấy lâu nay hắn luôn nghĩ, tương lai có ngày thành thánh, liệu có thể tìm thấy thế giới tương lai đó trong dòng sông thời gian không?

Hắn mãi không chứng đạo cũng có nguyên nhân này, hắn muốn làm cho mình trở nên mạnh mẽ hơn, mạnh đến mức không ai có thể ngăn cản được bước chân của hắn.

Ban đầu hắn định phó mặc cho số phận, nhưng dưới sự khích lệ của Nghệ Bảo, hắn bắt đầu ôm giữ niềm tin này để tu hành.

Chương 786

Giờ đây từng bước đi tới hiện tại, tu vi ngày càng mạnh mẽ, niềm tin này tự nhiên cũng ngày càng mãnh liệt.

Nhưng giờ đây, hắn phát hiện mình vì một số chuyện mà thay đổi Hồng Hoang quá nhiều, thế giới tương lai đó có lẽ đã bị hắn làm cho biến mất rồi.

Chuyện này đúng là thật vớ vẩn quá đi! "Sao vậy?".

Hậu Thổ hơi lo lắng nắm lấy tay hắn hỏi.

Ngô Sở hoàn hồn lại, lắc đầu không nói gì.

Hậu Thổ có chút hồ nghi nhìn hắn, cuối cùng hỏi: "Chàng tìm kiếm thế giới đó làm gì?" Ngô Sở lắc đầu, suy nghĩ một chút, quyết định nói dối Hậu Thổ: "Ta cũng không biết thế giới đó có tồn tại hay không, nhưng khi ta còn chưa biết tu hành, ta từng mơ thấy một số giấc mộng.

Đạo văn minh này của ta chính là học tập từ trong những mộng cảnh đó mà ra." Tuy nói Thánh nhân có thể dễ dàng phân biệt đối phương có nói dối hay không, nhưng khi Ngô Sở đem đoạn cuộc sống ngày xưa coi như một giấc mộng, khi nói ra, Hậu Thổ liền không cách nào phân biệt được nữa.

Ngô Sở vừa nói vừa tùy ý vung tay, Đại Đạo Văn Minh mà hắn bố thí, các sợi thần liên đại đạo tỏa sáng lấp lánh trên tay hắn, trông giống như một cây thần thụ được hình thành từ ánh sáng. "Nàng thấy không?

Trong đại đạo của ta, còn có rất nhiều đại đạo vừa mới phát triển ra một hình dáng ban đầu!

Thịnh thế vừa mới đến, những đại đạo sơ hình này vẫn còn đang trưởng thành, tương lai đợi khi chúng đều trưởng thành cả, ta lại dựa vào đó chứng đạo, có lẽ ngay cả công đức cũng không cần đến..." Nhìn trên thân chính của cây Đại Đạo Văn Minh trong tay Ngô Sở mọc ra hàng chục, hàng trăm nhánh đại đạo dài ngắn khác nhau, Hậu Thổ nhất thời có chút ngây người.

Trên đó có một nhánh, ánh sáng còn rực rỡ hơn cả thân chính, đó hẳn là Nhân đạo mà Hồng Vân lĩnh ngộ ra, và dựa vào đó để chứng đạo.

Nàng biết Đại Đạo Văn Minh của Ngô Sở rất tạp nham, nhưng lại không ngờ tới, cư nhiên tạp nham đến mức độ này.

Đại đạo bàng bạc như thế, hắn cũng thật dám nghĩ a!

Điều này khiến Hậu Thổ không khỏi nghĩ đến lão ma đầu kia, lão ma đầu từng đứng sau thao túng và chôn vùi tam tộc Hồng Hoang, định dựa vào đó chứng đạo, suýt chút nữa đã thành công.

Mà hiện giờ, Ngô Sở dường như cũng muốn mượn vạn tộc giúp hắn chứng đạo.

Tuy nhiên phương pháp của hắn so với lão ma đầu kia có sự khác biệt rất lớn.

Phương thức của lão ma đầu hoàn toàn là tổn người lợi mình.

Còn phương pháp của Ngô Sở lại là hợp tác cùng có lợi, chỉ cần có bản lĩnh, họ cũng có thể dựa vào đó để chứng đạo.

Tất nhiên, khả năng thành công ước chừng sẽ không cao lắm, dù sao không có Hồng Mông Tử Khí, muốn lĩnh ngộ ra nguyên hạch cũng không dễ dàng như vậy.

Hồng Vân có thể thành công, có quan hệ rất lớn với việc lão có Hồng Mông Tử Khí và việc lập giáo của lão.

Hậu Thổ nhìn cây thần thụ được hình thành từ hàng chục, hàng trăm sợi thần liên đại đạo này, khẽ thở dài u u, cuối cùng hỏi: "Hồng Vân lão ca lập giáo lúc đầu, cũng là do chàng dẫn dắt phải không!

Nguyên bản Nho giáo nên do chàng thành lập mới đúng, dù sao Đại Đạo Văn Minh này của chàng..." Rất tốt, chuyển đổi đề tài thành công!

Ngô Sở cười nói: "Lão ca lập giáo không phải ta dạy, ta chỉ đặt tên cho giáo mà lão lập thôi.

Mọi người đều lập giáo, giáo hóa chúng sinh mới có công đức, lão ấy cũng đâu có ngốc." "Có phải chàng đã sớm tính kỹ việc không mượn công đức chứng đạo, cho nên mới giúp lão ấy như vậy?" "Phu nhân nói đùa rồi, ta không có vĩ đại như nàng nói đâu, nếu không ta cũng sẽ không tích lũy nhiều công đức như vậy để phòng hờ lúc cần." Ngừng một chút, Ngô Sở lại nói: "Còn về việc giúp lão ấy, đó là bởi vì khi ta còn rất yếu nhỏ, lão ấy đã vô tư giúp đỡ ta.

Thụ nhân điểm tích chi ân, đương dũng tuyền tương báo.

Hồng Vân lão ca nhất hướng lấy thiện đãi người, nhân thiện đi đầu, giúp lão ấy mới là tốt nhất." Hậu Thổ lườm hắn một cái, cuối cùng hỏi: "Trong đây, có cái nào phù hợp với con hồ ly già kia không?" "Xem ra phu nhân quả nhiên là miệng xà tâm Phật." "Đi chết đi!" "Ha ha..." Sau khi xem qua cây đại đạo của Ngô Sở, tiểu thư tả liền không còn thúc giục hắn chứng đạo nữa.

Đúng như Ngô Sở nói, con đường Văn minh này, càng về sau càng mạnh, mà đại đạo càng mạnh mẽ, tương lai khi hắn chứng đạo, khả năng thực sự không cần mượn tới sức mạnh công đức nữa.

Những Thánh nhân trên đại địa Hồng Hoang này, ngoại trừ sư phụ của họ là Đạo Tổ, các Thánh nhân khác khi chứng đạo hầu như toàn bộ đều nhờ vào sức mạnh công đức mới đi được bước cuối cùng.

Còn về việc Đạo Tổ có mượn sức mạnh công đức để thực hiện cú bứt phá cuối cùng hay không, chuyện này không ai biết, cũng không dám hỏi nhiều, tránh bị tử lôi oanh tạc.

Còn các Thánh nhân khác, toàn bộ đều là trảm tam thi, cộng thêm đạo tự mình lĩnh ngộ, ngoài ra còn lập giáo, hoặc tạo nhân, mới có thể thành công.

Đương nhiên, cũng không thể nói họ như vậy là yếu, dù sao đều là Thánh nhân, là trần chiến lực trên đại địa Hồng Hoang, cho dù có khoảng cách cũng sẽ không quá lớn.

Còn về huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất, chuyện này không cần nói nhiều, họ mượn khí vận chứng đạo, cũng chẳng khác gì mượn công đức chứng đạo.

Nếu không phải Thái Nhất nắm giữ chí bảo Hỗn Độn Chung, chiến lực của họ có lẽ còn không bằng Chuẩn Đề.

Nhưng dù có không bằng đi nữa thì đó cũng là Thánh nhân, là tồn tại có thể khai thiên tích địa.

Còn Ngô Sở, thì đang đi trên một con đường gian nan hơn...

ách, cũng không thể nói là gian nan!

Nếu không phải hắn tham vọng muốn mạnh hơn nữa thì hiện tại đã có thể chứng đạo rồi.

Nhưng nếu chứng đạo ngay bây giờ thì thật đáng tiếc.

Đạo của hắn rõ ràng vẫn có thể tiếp tục trưởng thành, thậm chí có thể nói, con đường này là vô hạn.

Chỉ cần là đạo diễn sinh ra từ Đại Đạo Văn Minh này, đều có thể bao quát trong đó.

Tuy nhiên Ngô Sở cũng không thực sự đợi hàng chục, hàng trăm

con đường này đều phát triển đến đại thành, hắn chỉ đang đợi mấy con đường tương đối thô tráng trong số đó trưởng thành mà thôi.

Trong đó bao gồm Giao Dịch Chi Đạo, Ca Vũ Chi Đạo, Âm Luật Chi Đạo, Nghĩa Chi Đạo, Pháp Chi Đạo, Y Chi Đạo, Mặc Chi Đạo, cũng như Nông Chi Đạo, v.v.

Nghĩa chi đạo, Trấn Nguyên Tử đang nghiên cứu; Pháp chi đạo, Giải Trãi chính pháp đang nghiên cứu; Y chi đạo cũng có một lão nhân của Nhân tộc đang nghiên cứu, nhưng ông ta tuổi đã lớn, đã truyền dạy cho vô số đồ đệ, người nghiên cứu thì có không ít, nhưng nhân vật tiêu biểu thì chưa có; Mặc chi đạo và Y chi đạo tương tự, hướng nghiên cứu vẫn là thuật khôi lỗi.

Còn Giao dịch chi đạo thì Bạch Trạch đang nghiên cứu; Nông chi đạo thì đám tiểu hoa tiên đang nghiên cứu; Ca vũ chi đạo, đây là trò hay sở trường của hồ tộc Thanh Khâu, cho dù là hồ tổ tả tả Thanh Khâu Ly, hay là tiểu hồ ly Thanh Khâu Vũ, đều giỏi về đạo này.

Còn về Âm luật chi đạo, tuy có nhiều tiểu hoa tiên nghiên cứu, nhưng đại lão trong đạo này lại là Tây Phương Thiên Đế Phục Hy.

Mà tên Phục Hy này, thứ hắn thực sự tâm huyết nghiên cứu lại là Thôi toán chi đạo của chính mình.

Bát quái thôi diễn chi pháp ở chỗ hắn đã có một hình dáng ban đầu.

Cùng với việc Văn đạo tu hành pháp do Ngô Sở sáng tạo không ngừng được quảng bá, những đại đạo này cũng đang lớn mạnh từng ngày, hắn chỉ cần tĩnh tâm lại, âm thầm chờ đợi là được.

Hơn nữa thời gian này ước chừng cũng chẳng bao lâu, bởi vì Nhân tộc phát triển rất nhanh chóng.

Văn đạo trong vạn tộc, phát triển nhanh nhất chính là Nhân tộc.

Phải nói rằng, thứ này vốn dĩ là do Nhân tộc sáng tạo ra, hiện giờ

đặt vào Nhân tộc để phát triển, quả nhiên như cá gặp nước, vô cùng phù hợp.

Khi Ngô Sở ở Địa Phủ bồi tiểu thư tả Hậu Thổ, Địa Phủ đã bắt đầu chính thức vận hành.

Chương 787

Một đội quân vạn người gồm mười hai chi Vu tộc tiến vào Âm Ti, trấn giữ tại Phong Đô quỷ thành, một phần được phái tới trấn thủ Quỷ Môn Quan, một phần tiến về đường Hoàng Tuyền tuần tra.

Ngô Sở quyết định tặng những thủ lĩnh dẫn đội này một số lễ vật.

Khi những thủ lĩnh đó nhận được những chiếc mặt nạ đầu trâu mặt ngựa do Ngô Sở tặng, cả đám Vu đều ngẩn người, nhị thủ lĩnh đây là muốn làm cái gì?

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, chớp mắt lại một mùa xuân hạ nữa trôi qua.

Khi Ngô Sở từ Địa Phủ trở về Tử Ngọc Sơn, mười con tiểu thái dương kia đã hoàn thành nhiệm vụ trồng hoa của mình.

Có điều phong ấn trong cơ thể chúng là do Ngô Sở bố trí, cho nên cho dù nhiệm vụ đã sớm hoàn thành, chúng vẫn chỉ có thể hoạt động với thân thể của một người bình thường.

Khi Ngô Sở trở về Tử Ngọc Sơn, phát hiện chúng đang tụ tập cùng một chỗ với Vũ, theo Vũ học Thiên Địa Hô Hấp Pháp mà Ngô Sở đã truyền thụ.

Nguyên bản Vũ không muốn dạy chúng, nhưng mấy nhóc con này nói chúng là đệ tử chính thức của Ngô Sở, còn Vũ tuy được truyền thụ công pháp nhưng chưa được nhận làm đệ tử.

Điều này có chút đả kích Vũ.

Hơn nữa sau khi quan sát Vũ tu hành, mấy nhóc con này cũng bắt chước luyện tập hô hấp pháp rất ra dáng, khiến Vũ buộc phải đem Thiên Địa Hô Hấp Pháp ra chia sẻ với chúng, tránh việc đám nhóc này

luyện tập bừa bãi xảy ra chuyện gì, lúc đó cậu không gánh nổi trách nhiệm.

Vũ không biết rằng, đám nhóc này tuổi thọ còn lớn hơn cậu nhiều, luyện hô hấp pháp này cũng chẳng thể xảy ra chuyện gì, cơ thể chúng cường tráng lắm!

Sinh linh Thái Ất cảnh cho dù cơ thể có yếu thế nào cũng không đến mức đó.

Cứ như vậy, những tiểu thái dương bị Ngô Sở phong ấn pháp lực này lại tìm ra con đường mới, học theo Vũ, hơn nữa tốc độ tu hành cực nhanh.

Vũ thấy tình cảnh này liền cảm thấy mình thật phế vật, rõ ràng luyện lâu hơn đám nhóc kia mà kết quả căn bản không thể so bì.

Tuy Vũ tuổi còn nhỏ nhưng tính cách lại khá kiên nghị, dù thấy người khác giỏi hơn mình cũng không vì thế mà nản lòng từ bỏ.

Khi Ngô Sở xuất hiện, mười con tiểu thái dương đã không còn dám bất kính với Ngô Sở như lúc đầu nữa.

Không phải vì bị Ngô Sở phong ấn pháp lực, mà bởi vì chúng cũng cảm ứng được khí tức Hậu Thổ chứng đạo thành Thánh.

Tuy chúng còn chưa biết Hậu Thổ tọa trấn Địa Phủ không thể trở về, nhưng khí tức bàng bạc khi Hậu Thổ chứng đạo lúc đó là không thể giả được.

Một nhân vật có thể sáng tạo ra Văn đạo, Võ đạo, đến cả thê tử cũng đã chứng đạo, làm sư phụ của chúng chẳng lẽ còn không đủ tư cách sao?

Phía bên kia Vũ thì ngưỡng mộ không thôi! "Đệ tử bái kiến sư phụ!" Mười con tiểu thái dương cung kính khom người hành lễ với Ngô Sở.

Ngô Sở lướt nhìn chúng một cái, lông mày khẽ nhíu lại, gật đầu, sau đó dẫn chúng và Vũ cùng trở về đỉnh Thần Mộc.

Đến trước đại điện, tiểu hồ ly liền nghênh đón, "Về rồi à!" Ngô Sở mỉm cười gật đầu, sau đó ngồi xuống trong đại điện, nói với mười con tiểu thái dương: "Hôm nay ta chính thức thu các ngươi làm đệ tử, hiện tại có thể cho các ngươi một cơ hội hối hận, nếu các ngươi không nguyện ý, ta có thể lập tức gọi phụ mẫu các ngươi tới đón về Vạn Yêu Thiên.

Ở Tử Ngọc Sơn của ta quy tắc không ít, hơn nữa tu vi không phải là mấu chốt, đức hạnh tốt xấu mới là quan trọng.

Nếu các ngươi không làm được, tương lai nhất định cũng sẽ bị ta trục xuất khỏi sư môn.

Ta cho các ngươi một ít thời gian suy nghĩ, suy nghĩ kỹ rồi mới trả lời ta." Lão đại Át Phùng ngẩng đầu hỏi: "Sư phụ là đang nói đến Tử Ngọc Sơn Hòa Bình nhị thập tự cùng Bát Vinh Bát Sỉ ạ?

Chúng con đã có thể thuộc làu, cũng kiên tín có thể làm được." Các tiểu thái dương khác cũng gật đầu theo, lúc này mà bị tống về thì bao nhiêu khổ cực lúc trước chẳng phải đổ sông đổ biển sao?

Quay về chắc chắn sẽ bị phụ thân tóm cổ đánh cho một trận!

Chúng không có ngốc như vậy!

Vũ đứng bên cạnh chúng, vừa kích động vừa thấp thỏm, cậu không dám tin đây là sự thật, thậm chí cảm thấy có lẽ Ngô Sở nhầm lẫn, coi cậu như đám tiểu thái dương. "Thánh sứ đại nhân, con, con..." "Con không nguyện ý?

Hay là không làm được?" "A?

Nguyện, nguyện ý, đệ tử nguyện ý!

Làm được, nhất định làm được!" Vũ kích động đến mức suýt nói không ra lời, 'bộp' một tiếng quỳ xuống, "Đệ tử chỉ là, chỉ là lo lắng tư chất ngu dốt, làm nhục uy danh của sư phụ." Ngô Sở mỉm cười nói: "Nếu con có thể đi đến cực hạn của Võ đạo, thì không tính là làm nhục uy danh của ta.

Võ năng thông thần, tuy khác với các con đường tu hành khác, nhưng cuối cùng vẫn sẽ đi đến con đường lĩnh ngộ thiên địa đại đạo này.

Vi sư nói con được là được!" "Đệ tử đa tạ sư phụ tài bồi!" Thân thể gầy gò phủ phục dưới đất, khẽ run rẩy, lúc này lệ đã tràn mi.

Cậu nằm mơ cũng không ngờ mình lại có vinh dự trở thành đệ tử của vị Đạo Tôn này.

Tư chất của Vũ có tốt hay không đối với Ngô Sở mà nói không quan trọng.

Hắn là Nhân tộc nhưng lại không có lấy một vị đệ tử Nhân tộc thì cũng có chút không phải.

Nếu nhóc con này thực sự có thể trở thành 'Võ Tổ' tương lai thì hắn cũng có mặt mũi.

Đám tiểu thái dương bên cạnh thấy Vũ nhanh trí như vậy cũng bắt chước theo, quỳ phục xuống trước Ngô Sở, miệng hô lớn: "Đệ tử bái kiến sư phụ!" Ngô Sở nhìn chúng, gật đầu nói: "Các ngươi tính tình ngang ngược, vốn dĩ ta có chút không muốn nhận, nhưng phụ thân các ngươi yêu cầu ta dạy bảo các ngươi, ta cũng đành nể tình giao tình với lão ấy mà nhận các ngươi..." Đám tiểu thái dương nhìn Vũ ở bên cạnh, cảm thấy trong lòng có chút chột dạ, tổng cảm thấy đãi ngộ của chúng đối với Vũ có chút không giống nhau!

Tại sao đối với Vũ thì thân thiết như vậy, còn đối với chúng thì lại

hờ hững?

Sư phụ không phải là người hẹp hòi, vẫn còn nhớ thù xưa lúc mọi người coi thường người chứ?!

Từng con tiểu thái dương vừa nghĩ vừa lén ngẩng đầu liếc nhìn Ngô Sở.

Kết quả thấy Ngô Sở đang cười híp mắt nhìn chúng, nói: "Xem ra trí nhớ của các ngươi vẫn chưa tốt lắm, thôi được, vậy thì phong ấn các ngươi thêm một thời gian nữa vậy." "..." Sư phụ quả nhiên là người hẹp hòi, thù dai thật! "Thời gian phong ấn tăng gấp đôi!" "..." Từng con tiểu thái dương không nói nên lời cúi đầu xuống, ngay cả tâm tư cũng không dám loạn nữa. "Đứng lên đi!" Ngô Sở gọi chúng dậy, đi đến trước tượng lão tổ, thắp một nén nhang cho lão tổ, vái lạy rồi nói: "Đây là điêu tượng của sư tổ các ngươi, qua đây bái kiến lão nhân gia đi!" "Sư phụ, sư tổ là thần thánh phương nào ạ?" Vũ tò mò hỏi.

Tiểu thập Chiêu Dương bên cạnh làm ra vẻ hiểu biết, liếc nhìn cậu một cái: "Cái này mà em cũng không biết?

Sư tổ chính là vị Thánh nhân đầu tiên thành Thánh trong thiên địa, sau đó giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, tất cả cường giả trong Hồng Hoang thiên địa đều đã đến, phụ thân chúng ta cũng nằm trong số đó." Ngô Sở hừ nhẹ một tiếng: "Im miệng!" "Rõ!" Đám tiểu thái dương lập tức ngoan ngoãn như chim cút.

Sau khi cung kính bái lạy lão tổ xong, Ngô Sở mới nói với chúng: "Sau này vi sư sẽ gửi các ngươi đến Đệ Nhất Học Viện học tập, ở đó các ngươi không được nhắc đến danh tính của tiền bối phụ thân các ngươi, cũng không được nói là đệ tử của ta, cứ coi như một học tử bình thường đến đó học tập." Lão nhị Chiên Mông không hiểu hỏi: "Sư phụ, tại sao không thể nói ạ?" "Vi sư muốn các ngươi hòa nhập

vào đám học tử bình thường để quan sát, để học tập.

Chứ không phải để các ngươi dùng thân phận địa vị của mình để hưởng thụ sự nịnh bợ của kẻ khác, hiểu chưa?" "..." "Đại ca, đây chính là Hồng Hoang Đệ Nhất Thành sao!

Quả nhiên thật hùng vĩ!" Ở trên tầng mây cách Đệ Nhất Thành hàng chục dặm, lúc này có bốn bóng người đang đứng, một nam ba nữ.

Nam nhân mặc bộ giáp trắng, anh dũng bất phàm; các nữ nhân xiêm y bay phất phơ, tư dung tuyệt mỹ.

Trong đó có một muội tử xinh xắn đáng yêu, tò mò nhìn về phía tòa thành lớn xa xa.

Chương 788

Người vừa nói chính là thiếu nữ đáng yêu mặc bộ nghê quần màu xanh biếc này.

Nam nhân gật đầu nói: "Đây chính là Hồng Hoang Đệ Nhất Thành, do Văn Đức Đạo Tôn sáng lập, đồng thời kiến lập học viện đầu tiên của Hồng Hoang trong thành, cũng chính là Đệ Nhất Học Viện, thế nhân đều gọi là Đệ Nhất Học Cung.

Ta đã đi qua không ít nơi trên đại địa Hồng Hoang, sớm đã muốn tới nơi này rồi." Một nữ tử áo trắng tính tình điềm tĩnh ôn hòa nói: "Sau khi chúng ta hóa hình ra thì luôn ở trên đảo, chưa từng đi du lịch bên ngoài, vốn còn tưởng ngoại giới sẽ rất hỗn loạn cơ!

Không ngờ đi suốt dọc đường này lại vượt xa tưởng tượng của muội.

Nếu không phải đại ca nhất quyết mời đi, chúng ta cũng không thấy được nơi như thế này, phải đa tạ đại ca rồi." Nam tử nghe vậy ha ha đại cười, nói: "Cho nên mới nói phải đi ra ngoài xem nhiều một chút mới biết thiên địa rộng lớn đến nhường nào a!

Văn Đức Đạo Tôn từng nói một câu: Đọc vạn quyển sách chỉ là học lý luận, đi vạn dặm đường mới là thực tiễn.

Tu hành chính là phải kết hợp lý luận với thực tiễn thì mới có thể có thể ngộ sâu sắc hơn." "Đại ca đại ca, nghe nói vị Hậu Thổ nương nương tạo ra nơi luân hồi năm ngoái thực chất chính là thê tử của Văn Đức Đạo Tôn, chuyện này có thật không?" Nam tử hơi gật đầu, nói: "Chắc là thật, tương truyền vị nương nương đó còn là một trong mười hai Tổ Vu, tu vi thông thiên triệt địa.

Cũng vì cưới nương nương đó mà Văn Đức Đạo Tôn mới có danh

xưng Nhị thủ lĩnh trong Vu tộc, chuyện này tất cả Vu tộc đều rõ." Nữ tử mặc nghê quần màu đỏ hỏi: "Nghe nói vị Văn Đức Đạo Tôn này còn là Huyền Môn đại sư huynh, là thủ đồ của Đạo Tổ, nhưng tại sao các đệ tử khác của Đạo Tổ đều đã chứng đạo, giờ ngay cả thê tử của người cũng chứng đạo rồi mà người vẫn chưa thể chứng đạo nhỉ?" Nam nhân anh dũng ngẩn ra, lắc đầu nói: "Chuyện như vậy người ngoài sao biết được.

Nhưng mọi người đều cảm thấy người có lẽ chỉ đang đợi một thời cơ thích hợp.

Người sáng tạo ra Văn đạo, vị Nhân Đức Đạo Tôn kia từ trong Văn đạo ngộ ra Nhân Thiện chi đạo, thành lập Nho giáo, dựa vào đó chứng đạo thành Thánh, có thể thấy Văn đạo bàng đại cỡ nào.

Nghe nói không ít người khi học tập ở đây đều ngộ ra một con đường thuộc về chính mình, trong đó có người học pháp, người học y, học nông, còn có người học thuật cơ quan khôi lỗi..." Ngừng một chút, nam nhân anh dũng lại nói: "Chúng ta không có sư thừa, con đường tương lai nên đi như thế nào chúng ta đều không rõ.

Nếu chúng ta muốn tương lai có chút thành tựu thì nơi này tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

Nghe nói Nhân Đức Đạo Tôn thỉnh thoảng sẽ xuất hiện ở đây dạy đệ tử, nếu chúng ta có thể may mắn bái vào môn hạ tu hành..." Thiếu nữ áo xanh cười nói: "Tại sao không phải bái vào môn hạ Văn Đức Đạo Tôn nhỉ?

Nghe nói môn hạ Văn Đức Đạo Tôn cao đồ không ít, luận về dạy đệ tử chắc là Văn Đức Đạo Tôn lợi hại hơn chứ!" Nữ tử áo trắng mỉm cười nói: "Chắc là đại ca cảm thấy môn hạ Nhân Đức Đạo Tôn còn chưa có đệ tử nào lợi hại, nên nếu chúng ta đầu nhập vào môn hạ người sẽ được coi trọng hơn!" Nam nhân anh dũng ha ha cười nói:

"Hiểu ta chỉ có nhị muội mà thôi!" Nói đoạn, bốn người hạ vân đầu, đi bộ hướng về Đệ Nhất Thành.

Họ vào từ cổng Đông, mà lúc này Ngô Sở sau khi thay hình đổi dạng, dẫn theo mười một nhóc con tiến vào Đệ Nhất Thành từ cổng Nam. "Sư phụ, tại sao phải đi cổng lớn này ạ?" Tiểu thập Chiêu Dương không nhịn được hỏi.

Ngô Sở bực mình nói: "Để các ngươi cảm nhận một chút thiên địa này, sinh linh bình thường sinh tồn như thế nào, mọi người đều đi cổng chính, tại sao các ngươi không đi được?" Tiểu Chiêu Dương bị Ngô Sở lườm một cái, rụt rè cúi đầu xuống, nhưng rất nhanh đôi mắt to linh động kia lại liếc nhìn xung quanh.

Nói đi cũng phải nói lại, đây thực sự là lần đầu tiên chúng tiếp xúc với thành phố lớn như vậy, đối với mọi thứ trong thành phố đều cảm thấy mới lạ thú vị.

Chúng sinh ra trong Vạn Yêu Thiên, ở đó vì còn quá nhỏ nên hầu như chưa bao giờ ra khỏi cổng Vạn Yêu Cung.

Được phụ mẫu đưa tới đại địa Hồng Hoang cũng chỉ ở chỗ Phù Tang Thang Cốc vui đùa, sau đó bị Ngô Sở đưa về Tử Ngọc Sơn, trồng cây suốt một năm trên đó, lần này mới được đưa ra ngoài mở mang tầm mắt.

Mấy nhóc con vốn ngang bướng hiện giờ đã ngoan ngoãn hơn nhiều.

Nhưng nhìn mọi thứ xung quanh, thói quen cũ lại trỗi dậy, tùy tiện cầm lấy đồ trên sạp nhỏ của người ta nhét vào miệng, định nếm thử thứ mỹ thực tỏa mùi thơm phức kia.

May thay, Vũ nhanh tay nắm lấy cổ tay tiểu Chiêu Dương. "Em làm gì vậy?" Chiêu Dương cau mày, rồi nhanh chóng hoàn hồn, vứt

thứ trên tay xuống, "Chẳng lẽ thứ này có độc?" Vũ thuận tay đón lấy xiên thịt nướng đó đặt lại lên sạp, cạn lời nói: "Em chưa trả tiền!" "Tiền?

Là cái gì?" "Biết ngay là em không có mà!" Vũ đảo mắt, móc túi tìm kiếm một hồi rồi nhìn chủ sạp: "Lão bản, xiên thịt này giá bao nhiêu?" "Ha ha, đây là phần thịt Đương Khang béo ngậy nhất... già trẻ không gạt, một xiên một đồng tiền, tiểu bằng hữu muốn mấy xiên?" Vũ nhíu mày: "Đừng thấy tôi nhỏ mà tưởng tôi chưa ăn thịt Đương Khang nhé!" Cậu vừa nói vừa chun mũi hít hít, "Thứ này của ông chắc chắn là thịt lợn tai đen bình thường giả mạo, tưởng cho thêm chút bột thì là mà tôi không ngửi ra sao?" Những tiểu thái dương khác cũng gật đầu theo, dù sao thịt Đương Khang chúng đã từng nếm qua ở Tử Ngọc Sơn rồi.

Được Vũ nhắc nhở, đám nhóc cũng phản ứng lại.

Ngô Sở khoanh tay đứng sau lưng chúng, mỉm cười không nói gì.

Hắn không ngờ Vũ trông có vẻ lù đù mà cũng có lúc tinh minh như vậy.

Chủ sạp có chút ngượng ngùng ho khan, nói: "Mũi tiểu bằng hữu thính thật, nhưng em cũng biết đó, nếu là thịt Đương Khang thì đâu có giá này!" "Ông như vậy là lừa người!

Còn là lừa gạt trẻ con, vi phạm chuẩn mực mua bán thành tín..." "..." Chủ sạp nhỏ ngây người, nhìn về phía Ngô Sở cười khổ: "Khách quan, đứa nhỏ nhà ông lợi hại thật!

Ông dạy như thế nào vậy, có thể dạy tôi không?

Hai thằng nhóc ranh nhà tôi..." Tiểu thất Thượng Chương tò mò hỏi: "Lão bản, ông là thỏ tinh à?" "..." Chủ sạp lại một lần nữa ngẩn tò te, không phải, đó chỉ là một ví von thôi mà, cháu làm gì mà bắt bẻ

dữ vậy?

Tiểu bát Trọng Quang xoa xoa cằm, nói: "Răng cửa của lão bản không to, chắc không phải thỏ tinh đâu, mấy thỏ tinh trước đây tôi gặp răng cửa đều to lắm." Ngô Sở có chút cạn lời, rất muốn hỏi một câu: Chẳng lẽ mấy bà chị họ thỏ của các ngươi răng cửa đều to lắm sao?

Nhưng điều này chỉ có thể nghĩ trong lòng, dù sao cũng hơi bất lịch sự.

Chủ sạp nhỏ cười khổ nhìn Ngô Sở: "Đây đều là con của ông sao?

Bình thường chắc vất vả lắm nhỉ?" Nói đoạn, ông ta vừa lật mấy xiên nướng vừa nói với đám nhóc: "Ta là Nhân tộc, chính tông Nhân tộc.

Thấy các cháu thông minh như vậy, hôm nay ta tặng thêm hai xiên, các cháu muốn bao nhiêu?" "Hai mươi hai xiên!" Vũ từ trong túi móc ra một xấp tiền giấy nhỏ, đếm bốn tờ đưa qua, hai tờ mười đồng, hai tờ một đồng.

Hành động này khiến đám tiểu thái dương mắt tròn mắt dẹt đầy tò mò.

Sau khi nướng thịt xong, Vũ đưa hai xiên đầu tiên cho Ngô Sở.

Hai mươi hai xiên thịt nướng, cộng thêm hai xiên tặng là vừa đủ hai mươi bốn xiên, cả đoàn mười hai người mỗi người được hai xiên.

Khi Ngô Sở dẫn theo mười một nhóc con tiến về điểm báo danh của Đệ Nhất Học Viện trong vô số ánh mắt tò mò, nơi đây đã tụ tập rất nhiều người.

Đây là đợt chiêu sinh mùa thu của học viện, sinh viên trong học viện đang được nghỉ, nhưng có không ít sinh viên tự nguyện ở lại giúp đỡ.

Tuy Ngô Sở không phải mỹ nam, nhưng hình ảnh hắn dẫn theo mười một nhóc tì đáng yêu lập tức trở thành tâm điểm.

Đặc biệt là trong đó có mười đứa trẻ mô dạng giống hệt nhau, nhìn qua là biết sinh mười, khiến không ít người kinh ngạc, đây là Nhân tộc sao?

Phía Nhân tộc sinh năm đã hiếm thấy, huống chi là sinh mười.

Chẳng lẽ là Yêu tộc?

Nhưng trên người đám nhỏ này chẳng có chút yêu khí nào cả. "Qua bên kia xếp hàng đi, các con là tiểu học, bên này là điểm chiêu sinh đại học." "Sư phụ, tiểu học tụi con phải học bao lâu ạ?" Lão đại Át Phùng không nhịn được hỏi. "Tùy tình hình học tập của các con, có những sinh linh nhanh nhẹn chỉ cần một ngày là học xong toàn bộ giáo trình tiểu học, ngày thứ hai đã chuyển sang đại học rồi.

Còn có những sinh linh chậm chạp thì mấy năm cũng chưa chắc học xong." Vũ nói: "Khả năng học tập của trẻ con Nhân tộc chúng ta sẽ kém một chút, nếu là những Yêu tộc đã hóa hình thì tốc độ sẽ rất nhanh, loại chưa hóa hình thì cũng chẳng nhanh hơn bao nhiêu.

Nghe nói trẻ con Vu tộc học còn chậm hơn Nhân tộc mình nữa." Ngô Sở gật đầu nói: "Cho nên sinh linh với sinh linh là không thể so sánh với nhau, các con cũng không cần phải đi so với những sinh linh khác.

Vi sư chỉ xem các con có nỗ lực hay không, có lười biếng hay không thôi, ngốc một chút, chậm một chút cũng không sao.

Vũ, con trông chừng chúng nó, nếu đứa nào dám lười biếng thì báo cho vi sư." "Rõ!

Chương 789

Sư phụ!" "Oa!

Đệ Nhất Học Viện ngay cả nhóc tì bé xíu thế kia cũng nhận sao?" Lúc này, một tiếng kinh ngạc vang lên không xa chỗ đám người Ngô Sở.

Một người khác hỏi: "Có sư thừa rồi cũng nhận à?" Bên cạnh có người giải thích: "Đệ Nhất Học Viện trước đây không dạy tu hành, chỉ dạy đạo lý làm người xử thế, cho nên không ngại học viên đã có sư thừa hay chưa.

Thực tế thì nhiều Yêu tộc bản thân đã có truyền thừa tu hành riêng.

Giờ tuy có Văn đạo tu hành pháp nhưng truyền thống này vẫn không đổi.

Chẳng qua học viên tới đây học có thêm một lựa chọn mà thôi." Ngô Sở tò mò nhìn về phía những tiếng nói đó, đôi mắt không khỏi nheo lại, khóe miệng khẽ nhếch lên, thầm nghĩ: Thú vị thật!

Cư nhiên là bọn họ.

Xem ra hiện giờ họ vẫn chưa bái sư Thông Thiên.

Hiện giờ Thông Thiên vẫn ở Côn Luân Sơn, chưa phân gia với nhị ca của lão, chưa tới Đông Hải khai tích đạo tràng.

Không ngờ Đệ Nhất Học Viện lại thu hút được bọn họ tới đây. "Bần đạo Sở Nhất, không biết các vị đạo hữu xưng hô thế nào?" Đám tiểu thái dương và Vũ nghe Ngô Sở giới thiệu như vậy, đôi mắt to cứ chớp chớp nhìn sư phụ mình, thầm nghĩ: Sư phụ chẳng phải nói làm người phải thành thật sao?

Sao giờ lại đi lừa người ta?

Đây mà là danh hiệu của sư phụ à? "Đạo hữu hữu lễ, bần đạo Triệu Công Minh, ba vị này là nghĩa muội của bần đạo.

Đệ Nhất Học Viện danh tiếng lẫy lừng Hồng Hoang, huynh muội chúng tôi đều mộ danh mà đến, hy vọng ở đây có thể có thu hoạch." Quả nhiên là họ!

Ngô Sở ha ha cười nói: "Viện trưởng và phó viện trưởng của Đệ Nhất Học Viện này đều là nhân vật cấp bậc Đạo Tôn của Thiên Đình, trong số giáo viên còn có Tứ Phương Đại Đế của Thiên Đình, mấy vị thủ hộ giả nghe nói đều có tu vi Đại La, nơi như thế này chắc chắn sẽ không làm các vị thất vọng." Ngô Sở khẽ cảm nhận tu vi của bốn người, phát hiện Triệu Công Minh và nữ tử áo trắng kia đều đã cận kề cảnh giới Đại La, chắc là Vân Tiêu rồi!

Nữ tử áo đỏ kém hơn một chút, cảm giác như Thái Ất trung kỳ, nữ tử áo xanh thấp nhất, tầm Thái Ất sơ kỳ.

Hai người sau chắc là Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu.

Nữ tử áo xanh nghe vậy nói: "Nghe nói Đệ Nhất Học Viện hữu giáo vô loại, nhưng tại sao lại thiết lập ngưỡng cửa khảo hạch này?

Như vậy còn tính là hữu giáo vô loại sao?" Ngô Sở nghe vậy lắc đầu nói: "Đạo hữu nói sai rồi!

Sinh linh với sinh linh có sự khác biệt rất lớn, có sinh linh ngộ tính cao, có sinh linh ngộ tính thấp.

Đệ Nhất Học Viện tuy nói là không từ chối ai, nhưng cũng không thể làm lỡ dở việc tu hành của các sinh linh khác bằng cách nhận những sinh linh rõ ràng không thích hợp làm học vấn vào, lãng phí thời gian của đôi bên." Ngừng một chút, hắn lại nói: "Còn về đạo lý làm người, thực ra chỉ cần thuộc lòng quy tắc của Đệ Nhất Thành này và hành sự đúng theo quy tắc đó, thì đi đến đâu cũng đều thông suốt cả.

Những học viên thực sự vào học viện học tập phần lớn vẫn là tiếp tục thâm cứu ở các lĩnh vực khác nhau." "Đạo hữu đã từng học tập ở Đệ Nhất Học Viện này chưa?" Triệu Công Minh tò mò hỏi.

Ngô Sở gật đầu: "Đương nhiên rồi!" Ngô Sở vừa tán gẫu với họ, vừa thông qua đại đạo liên lạc với Hồng Vân: "Lão ca, ở đây có mấy mầm non tốt, nếu lão ca có hứng thú thì có thể nhận họ làm truyền thừa đệ tử." Hồng Vân đang ở trong học viện cười nói: "Có mầm non tốt sao chú không tự mình nhận đi?" "Chịu thôi!

Nhận mười một nhóc con này đã đau đầu lắm rồi!" "Nghe nói mấy tiểu thái dương đó đốt trụi Tử Ngọc Sơn của chú rồi à?" "Đốt một ngọn Hoa Sơn, ta phạt chúng trồng hoa một năm để mài dũa tính tình, năm nay mới đưa tới đây mở mang tầm mắt." Ngô Sở ho khan một chút, cuối cùng nói: "Thấy chưa?

Chính là nam tử áo trắng và ba nữ tử đó, tu vi đều không yếu, tính tình cũng không tệ.

Đặc biệt là nữ tử áo trắng, ngộ tính chắc là cao nhất trong số họ." Hồng Vân khẽ cảm ứng căn cước của họ, liền cười rộ lên: "Hiền đệ quả là chọn cho ta mấy đồ đệ tốt, họ ta nhận." Mọi người đều là mây, có điều Hồng Vân là mây đỏ, còn Tam Tiêu là mây trắng, ráng đỏ, ráng xanh, đều là mây cả.

Còn về Triệu Công Minh, đó là gió, gió thường làm bạn với mây.

Cho nên Hồng Vân khi nhìn thấy họ không hề do dự mà nhận lời ngay.

Cũng không biết đây có tính là đoạt khí vận của Tiệt giáo hay không.

Nhưng nẫng tay trên của Thông Thiên thì chắc chắn rồi.

Hồng Vân cũng chẳng làm màu, trực tiếp từ trong học viện bay

vọt lên không trung, nhìn về phía Triệu Công Minh và Tam Tiêu, sau đó ha ha cười lớn, tùy ý vung tay, thấy bốn luồng sáng bắn về phía bốn người bọn họ, bốn con đường mây từ trên trời rơi xuống, xuất hiện trước mặt họ. "Ta thấy căn cước của các ngươi rất có duyên với bần đạo, không biết bốn vị tiểu hữu có nguyện ý bái ta làm sư phụ không?

Nếu nguyện ý, hãy bước lên vân lộ." Chiêu này của Hồng Vân trực tiếp làm tất cả mọi người có mặt ngây người, bao gồm cả Ngô Sở và bốn nhân vật chính kia.

Ngô Sở cứ tưởng Hồng Vân sẽ âm thầm giải quyết chuyện này.

Ai ngờ lão lại cao điệu như vậy.

Nhưng chuyện này cũng coi như là nể mặt bốn người này hết mức rồi, đường đường là Thánh nhân công khai nhận đồ đệ trước mặt bàn dân thiên hạ, đó là làm vẻ vang cho họ, họ còn gì không hài lòng nữa?

Thế là bốn người đang ngẩn ngơ sau khi hoàn hồn, nhìn nhau một cái liền bước lên bốn con đường mây, đến trước mặt Hồng Vân, quỳ rạp xuống bái lạy ngay trên không trung. "Đệ tử Triệu Công Minh (Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu), bái kiến sư phụ!" Nhìn thấy cảnh này, đám người bên dưới không ai không trợn mắt hốc mồm.

Đây là vận khí gì vậy?

Nhân Đức Đạo Tôn ở trong học viện cũng đã dạy dỗ không ít đệ tử, đệ tử thân truyền của Nhân Đạo cũng có khối người.

Nhưng chưa từng có ai giống như hôm nay, chuyên môn đến bái sư thế này.

Có thể dự kiến được, bốn vị này là những người có thể đắc truyền đạo thống của Nhân Đức Đạo Tôn, nếu không sẽ không bái sư riêng biệt mà sẽ giống như các học viên khác, học tập kiến thức ở học

viện.

Những đệ tử thân truyền của Nhân Đạo đó, thực chất chỉ là học vấn thôi, tu hành của họ đều có truyền thừa riêng.

Ngay cả khi đến từ Nhân tộc, họ cũng tu luyện Kim Đan tu hành pháp.

Số người tu hành Văn Đạo tu hành pháp vẫn còn ít.

Văn Đạo tu hành pháp cũng mới được truyền ra vào năm ngoái, do Văn Đức Đạo Tôn sáng lập.

Qua một năm tu hành, một số người đã đạt được thành tựu nhất định, nhưng cường giả thì vẫn chưa có.

Dù sao thời gian tu hành quá ngắn, chỉ một năm thì không thể xuất hiện cường giả gì được.

Trong sự ngưỡng mộ của mọi người, bốn người Triệu Công Minh được Hồng Vân đưa vào trong học viện.

Trở về viện, bốn người thấy một vị mỹ nhân mặc cung trang đang đứng đợi.

Hồng Vân giới thiệu với họ: "Vị này chính là sư mẫu của các con." "Đệ tử bái kiến sư mẫu!" Bốn người có chút hiếu kỳ.

Văn Đức Đạo Tôn có bốn vị thê tử, trong đó ba người danh tiếng lẫy lừng: một vị là Hậu Thổ nương nương mới chứng đạo năm ngoái, một vị là Táo Thần nương nương được Thiên đình phong tặng, một vị là lão tổ của Hồ tộc Thanh Khâu.

Vị cuối cùng thì không nổi danh lắm, hay nói đúng hơn là khá thần bí, không mấy ai nhắc đến.

Chương 790

Nhưng còn Nhân Đức Đạo Tôn, họ thực sự chưa từng nghe nói ngài ấy có thê tử.

Vũ Điệp nương Thải Dực mỉm cười dịu dàng nhìn bốn người này, nhưng khi nhìn thấy Vân Tiêu, trong mắt nàng thoáng qua một tia ưu tư rồi biến mất.

Nàng dường như nhìn thấy chính mình năm xưa.

Dù sao nàng cũng từ đệ tử mà trở thành chính thất, có ý nghĩ này cũng không lạ.

Huống hồ nàng cũng nhìn ra được, lai lịch của Tam Tiêu thực chất rất tương đồng với phu quân của nàng. "Thải Dực, bảo đám tiểu Vũ Điệp tiên đi chuẩn bị chút rượu thức ăn, hôm nay vi sư rất vui." Hồng Vân mặt đầy ý cười, cảm thấy bốn vị đệ tử này chẳng khác nào trời ban.

Sau đó, không ít tiểu Vũ Điệp tiên bắt đầu bận rộn trong sân.

Hồng Vân đưa họ vào sảnh ngồi xuống.

Thải Dực đích thân bưng trà lên khiến bốn người vội vàng đứng dậy, liên tục nói không dám làm phiền sư mẫu.

Hồng Vân không để tâm, ha ha cười lớn rồi hỏi: "Các con có biết vi sư phát hiện ra các con như thế nào không?" Lúc này, nụ cười của lão có chút ác thú vị.

Bốn người khó hiểu nhìn sư phụ, chuyện này còn cần đoán sao?

Với tư cách là Thánh nhân, chỉ cần liếc mắt một cái là thấy rõ hết thảy rồi còn gì? "Xem ra các con quả nhiên không phát hiện ra!" Hồng Vân bưng trà lên, thổi nhẹ rồi nhấp một ngụm, khiến Thải Dực đang

đặt khay trà bên cạnh cũng nảy sinh hứng thú.

Hồng Vân cười nói: "Trước đó các con không phát hiện ra điểm gì bất thường sao?

Cái vị thanh niên dẫn theo mười một đứa nhỏ đó..." Bốn người nghe xong hoàn toàn ngơ ngác, trong đầu hiện lên hình ảnh vị đạo hữu tự xưng là 'Sở Nhất', không thấy có gì bất ổn cả. "Thôi, vi sư nói cho các con biết vậy!

Vi sư có thể phát hiện ra các con thực chất là nhờ sự nhắc nhở của đệ ấy.

Thông thường, ai đến báo danh bên ngoài chúng ta đều không để ý, vạn sự tùy duyên, vào được học viện là có duyên, không vào được là vô duyên.

Nhưng lai lịch của các con khiến vi sư nảy sinh lòng tiếc tài, nên mới phá lệ." Bốn người lúc này mới phản ứng lại, vị đó chắc hẳn là một vị tiền bối quen biết với sư phụ họ giả dạng, nhìn ra lai lịch của họ nên mới giới thiệu cho sư phụ.

Nghĩ đến đây, Triệu Công Minh không khỏi hỏi: "Sư phụ, vị tiền bối đó là phương thần thánh nào vậy?

Chúng con có cần đến cảm tạ một phen không?" "Sẽ sớm gặp lại thôi." ...

Quả thực rất sớm, Ngô Sở đưa mười một đứa nhỏ vào học viện, thấy chúng được người của học viện sắp xếp chu đáo xong liền đi thẳng đến sân của Hồng Vân. "Chúc mừng lão ca có được đồ đệ tốt!

Chuyện hôm nay chắc chắn sẽ truyền khắp Hồng Hoang, tương lai sẽ là một giai thoại đẹp." Ngô Sở ha ha cười đùa với Hồng Vân.

Sau đó hắn thấy bốn tên kia đang trợn mắt hốc mồm nhìn mình. "Sao vậy?

Không nhận ra bần đạo nữa à?" Diện mạo tuy khác nhau nhưng giọng nói thì y hệt!

Nghĩa là nếu ai quen thuộc giọng của Ngô Sở thì sẽ nhận ra ngay.

Tiếc là đám người bên ngoài không ai tiếp xúc được với hắn.

Giờ đây Ngô Sở lộ ra diện mạo bản tôn, Triệu Công Minh nhận ra ngay lập tức.

Với tư cách là viện trưởng Đệ Nhất học viện, người khai sáng Văn Đạo, tượng của hắn được dựng ở rất nhiều nơi trong học viện.

Chỉ cần nhìn kỹ là sẽ biết.

Tam Tiêu chưa từng rời đảo Tam Tiên nên có lẽ không rõ, nhưng Triệu Công Minh thì biết chắc.

Lúc này anh ta chỉ có thể thầm mắng mình ngu ngốc. "Triệu Công Minh bái kiến Đại sư bá!" Triệu Công Minh cung kính cúi người chào Ngô Sở, xem như nhắc nhở Tam Tiêu.

Nghe vậy, Tam Tiêu cũng ngẩn người.

Họ không ngờ người khai sáng Văn Đạo đường đường lại đi giả làm tu sĩ phàm trần đưa người đến học viện báo danh.

Thật là vô lý!

Sau khi định thần lại, họ mới lần lượt bái kiến.

Ngô Sở nghe vậy cười ha ha, lấy trong ống tay áo ra bốn món linh bảo đưa cho họ: "Lần đầu gặp mặt, sư bá cũng chẳng có gì nhiều, mấy món linh bảo này coi như quà gặp mặt cho các con!" Bốn món linh bảo, một món là Long Cốt Tiên Thương được cải tạo lại, ban đầu chỉ là linh bảo sơ cấp, giờ được luyện lại thành Hậu thiên cực phẩm.

Một món là Định Quang Hạp, Tiên thiên thượng phẩm, vốn là linh bảo do Hạo tặng.

Hai món còn lại là một thanh kiếm và một sợi dây thừng, đều là Hậu thiên cực phẩm.

Định Quang Hạp tuy là thượng phẩm nhưng lại là vật Tiên thiên, uy lực không hề nhỏ.

Tiên thiên linh bảo giờ đây đã hiếm gặp, cơ bản đều đã có chủ.

Giờ bốn người này bái Hồng Vân làm thầy, e là Kim Giao Tiễn và Hỗn Nguyên Kim Đấu vốn thuộc về họ sẽ không còn duyên nữa.

Ngay cả hai mươi bốn viên Định Hải Châu vốn của Triệu Công Minh giờ cũng đã thành bảo bối của Thạch Cơ.

Nghĩ lại, bái Hồng Vân làm sư phụ họ cũng khá thảm, sư phụ là một kẻ nghèo rớt mồng tơi thì biết làm sao!

Làm sư bá như hắn đành giúp một tay vậy!

Bốn người có chút ngượng nghịu nhìn Hồng Vân, Hồng Vân khẽ ho một tiếng: "Cứ nhận đi!

Đại sư bá của các con không thiếu linh bảo đâu." Trước mặt tiểu bối, thiếu hay không thiếu cũng vậy thôi.

Đến tầm như Ngô Sở, có Tru Tiên tứ kiếm, có Hỗn Độn bảo hồ lô và Nghệ Bảo là đủ đối phó với bất kỳ ai dưới cấp Thánh nhân rồi.

Nhưng có những món như cây trâm gỗ Nữ Oa tặng, Thất Bảo Lưu Quang Mạt của Hậu Thổ, Hắc Long Khải do Thanh Khâu Ly luyện chế, hay Hỗn Nguyên Phất Trần của Lão Tổ thì mang ý nghĩa đặc biệt, không thể tùy tiện tặng đi.

Thấy Ngô Sở vừa đến đã tặng ngay cực phẩm linh bảo làm quà gặp mặt, Hồng Vân cũng chỉ đành lục lọi trong ống tay áo.

Bình thường không có thói quen tích trữ gia tài, lúc cần dùng lại thấy túng quẫn.

Chương 791

May mà lão có một hiền nội trợ, Thải Dực lặng lẽ lấy ra mấy món bảo bối tích góp thường ngày, kín đáo đưa vào tay áo Hồng Vân để lão khỏi mất mặt.

Ngô Sở ngồi chơi ở chỗ Hồng Vân một lát, uống chút rượu rồi cáo từ.

Trở về hậu viện, hắn đứng trước cây Ngộ Đạo trà nhỏ mà ngẩn ngơ.

Trước đó ở Địa phủ không có thời gian suy nghĩ kỹ, giờ ngồi không một chỗ, bao nhiêu câu hỏi lại hiện ra.

Bản nguyên tinh không, dòng sông thời gian và vận mệnh.

Hai thứ này dường như không nằm trong cùng một không gian.

Lúc hắn bước vào Đại La, hắn đã thu hồi một đạo tinh thần ấn ký của mình trong dòng sông thời gian.

Đó là lý do các cường giả Đại La rất khó bị suy toán.

Hậu Thổ lại nói, khi đạt đến cảnh giới Thánh nhân, người ta sẽ thấy ấn ký sinh mệnh của mình trong Bản nguyên tinh không, chỉ khi thu hồi nó mới đạt đến viên mãn.

Ấn ký tinh thần từng xuất hiện ở dòng sông thời gian, vậy ấn ký sinh mệnh chắc cũng xuất hiện ở Bản nguyên tinh không đó chứ?

Nhưng mình là người xuyên không mà!

Bản nguyên của người xuyên không có xuất hiện ở đó không?

Liệu Bản nguyên tinh không đó có thông với vạn giới không?

Nếu ngoại vực có nhiều tiểu thế giới ánh chiếu lên dòng sông thời

gian, thì ấn ký sinh mệnh của chúng sinh ở đó có ánh chiếu lên Bản nguyên tinh không không?

Nếu tìm kiếm ở đó, liệu có thấy đường về không?

Tất nhiên, dù tìm thấy đường về hắn cũng chưa chắc đã về.

Bởi vì tất cả của hắn đều ở Hồng Hoang này, thế giới cũ ngoài cha mẹ người thân ra cũng chẳng còn gì để luyến tiếc.

Có lẽ cái thế giới mong manh đó còn không chứa nổi một vị đại thần như hắn.

Nhưng nếu tìm thấy đường về, biết đâu sẽ giải đáp được nhiều nghi vấn trong lòng, ví dụ như chuyện vì sao hắn đột ngột xuyên không đến đây.

Trong khi Ngô Sở đang ngẩn ngơ, Triệu Công Minh và Tam Tiêu lại đang tìm hiểu về những kiến thức được dạy ở Đệ Nhất học viện từ sư phụ Hồng Vân.

Cuối cùng, họ hỏi vì sao Văn Đức Đạo Tôn vẫn chưa chứng đạo?

Nghe vậy, Hồng Vân thấy buồn cười: "Các con đừng tưởng Đại sư bá của mình không thể chứng đạo." Lão lắc đầu thở dài: "Nếu nói về tài năng kinh thiên động địa, Đại sư bá các con xưng thứ hai thì không ai dám nhận thứ nhất.

Còn nhớ năm xưa khi ta lần đầu gặp đệ ấy, lúc đó đệ ấy còn chưa bước chân vào con đường tu hành.

Nhiều sinh linh sinh ra đã có tu hành pháp riêng, đó là thiên phú, chắc các con cũng có chứ?

Nhưng Đại sư bá các con thì không, chẳng ai biết tại sao...

Lúc đó ta và Trấn Nguyên sư thúc của các con đã vào Đại La, so với chúng ta, tu vi của đệ ấy khác biệt một trời một vực.

Nhưng kiến thức của đệ ấy lại khiến cả ta và Trấn Nguyên tử đều phải kinh ngạc.

Sau đó chúng ta cùng nhau sáng tạo ra một bộ tu hành pháp phù hợp cho đệ ấy, chính là tiền thân của Kim Đan tu hành pháp của Nhân tộc bây giờ.

Rồi sau đó, chưa đầy một nguyên hội, Đại sư bá các con đã từ một người không biết tu hành bước vào cảnh giới Đại La, thậm chí trước đó còn bái vào môn hạ Sư tổ, trở thành đại đệ tử của Huyền môn..." Bốn người Triệu Công Minh giống như những đứa trẻ hiếu kỳ, ngoan ngoãn nghe những câu chuyện khiến họ thần phục, đó là truyền thuyết về sự trỗi dậy của người khai sáng Văn Đạo.

Những bí mật này chắc chẳng mấy ai biết, đó là chuyện từ thời thượng cổ. "Khi đại chiến Tam tộc kết thúc, Sư tổ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, lúc đó tu vi của Đại sư bá đã vượt xa chúng ta.

Thậm chí ngay khi mới vào Đại La không lâu, đệ ấy đã đích thân tiến vào Hỗn Độn, thu phục hai con Hỗn Độn cự thú.

Tất nhiên, đó chưa phải là điều ta khâm phục nhất.

Điều thực sự khiến ta kính trọng là khi Sư tổ phân chia Hồng Mông Tử Khí - cơ duyên thành thánh tại Tử Tiêu Cung, đệ ấy đã từ chối.

Khí phách đó không phải ai cũng có được." Lúc này Hồng Vân đã bốc phét về Ngô Sở lên tận mây xanh.

Triệu Công Minh tự nhủ nếu là mình, liệu mình có nhường món bảo bối như Hồng Mông Tử Khí không?

Câu trả lời là không thể.

Hồng Mông Tử Khí tuy họ chưa thấy nhưng đã nghe nói qua.

Một trong hai vị Thánh nhân phương Tây từng làm mất một đạo Hồng Mông Tử Khí, chuyện này cả Hồng Hoang ai cũng biết. "Sau này ta mới biết, hóa ra Đại sư bá đã nhường đạo Hồng Mông Tử Khí đó cho ta, còn mình thì chọn con đường khó nhất: dĩ lực chứng đạo.

Con đường mà Sư tổ truyền dạy là trảm tam thi chứng đạo, còn dĩ lực chứng đạo thì giống như Bàn Cổ đại thần khai thiên lập địa, từ xưa đến nay chưa từng có ai thành công." Đây chính là cái gọi là 'nghĩa khí vô song' sao?

Vì tình bạn mà sẵn sàng từ bỏ cơ duyên thành đạo của mình?

Đột nhiên, bốn người họ lại thêm phần thiện cảm với vị Đại sư bá hào phóng này. "Sau đó, Đại sư bá khai mở Đệ Nhất thành, xây dựng Đệ Nhất học viện, truyền bá Văn Đạo.

Lúc đó nếu đệ ấy muốn mượn công đức chứng đạo thì thực sự có cơ hội.

Khi ấy Nữ Oa Thánh nhân còn chưa tạo ra Nhân tộc, chư Thánh còn chưa xuất thế." Nghe một vị Thánh nhân như sư phụ lại đi ca ngợi một người chưa chứng đạo như Đại sư bá, bốn người cứ cảm thấy có gì đó không thực.

Nhưng nghĩ đến phong thái của sư phụ, họ không thể không tin.

Nhân Đức Đạo Tôn Hồng Vân nổi tiếng là người tốt tính. "Về sau, chính là năm ngoái, đệ ấy sáng tạo ra Văn Đạo tu hành pháp, lúc đó nếu muốn chứng đạo thì đã có thể thành công rồi.

Nhưng đệ ấy vẫn từ bỏ..." Bốn người không hiểu: "Vì sao ạ?" Có thể thành thánh mà không thành, rốt cuộc là đợi cái gì?

Điều này vượt quá sự hiểu biết của họ.

Hồng Vân mỉm cười: "Văn Đạo rất phức tạp và đồ sộ, sau này các con tìm hiểu sẽ rõ.

Đạo lương thiện của ta cũng chỉ là một trong vô số đại đạo thuộc về Văn Đạo mà thôi.

Đại sư bá các con khai sáng Văn Đạo, nếu tương lai có thêm vài đạo đại thành nữa..." Có thể tưởng tượng với cảnh phồn thịnh của Hồng Hoang hiện nay, Văn Đạo hưng khởi là điều chắc chắn.

Chương 792

Đợi đến lúc Văn Đạo đại hưng mới chứng đạo thì chắc chắn tốt hơn là vội vàng.

Bây giờ họ đã hiểu vì sao vị Văn Đức Đạo Tôn này lại chẳng chút vội vàng.

Tình huống muốn chứng đạo lúc nào cũng được thì vội làm gì? "Sư phụ nói nhiều như vậy là để các con hiểu, đừng xem thường bất kỳ sinh linh nào trong thiên hạ, càng không nên chỉ nhìn người và việc qua vẻ bề ngoài." "Đa tạ sư phụ giáo hối, đệ tử đã rõ!" Thế là, tin tức Nhân Đức Đạo Tôn Hồng Vân thu đồ đệ được truyền đi khắp nơi từ Đệ Nhất thành.

Tuy nhiên, tin tức chưa kịp tới Côn Luân thì ba anh em Côn Luân đã nảy sinh mâu thuẫn.

Dù nhiều chuyện ở thế giới này đã thay đổi, nhưng một số việc vẫn khó tránh khỏi, đó là do tính cách và đại đạo của mỗi người quyết định.

Mâu thuẫn giữa Nguyên Thủy và Thông Thiên đã có từ khi họ mới ra đời.

Dù nhờ Ngô Sở can thiệp mà quan hệ huynh đệ đã dịu đi nhiều, nhưng giữa họ vẫn thường xuyên có khẩu chiến, chẳng ai phục ai, đặc biệt là sau khi cả hai cùng thành thánh.

Ai cũng đã thành thánh dựa trên đạo mình ngộ ra, nghĩa là cả hai đạo đều đúng, hà tất phải phân cao thấp?

Chắc chắn là không phân được rồi.

Cho nên Thông Thiên rất khó chịu với sự bá đạo của Nguyên

Thủy, không thể vì lão là anh mà muốn bắt nạt sao cũng được chứ!

Đường ai nấy đi, nước sông không phạm nước giếng không tốt sao?

Nhưng Nguyên Thủy cứ thấy Thông Thiên là ngứa mắt, nhất là khi nhìn đám đệ tử của Thông Thiên.

Trong số đó, ngay cả Đa Bảo lão cũng chẳng ưa.

Cũng vì thế mà đệ tử Xiển giáo và Tiệt giáo cũng thường xuyên coi thường nhau.

Ở lâu một chỗ, mâu thuẫn giữa các đệ tử ngày càng chồng chất.

Lần mâu thuẫn này bắt đầu từ việc đệ tử hai bên luận đạo.

Nói chính xác thì chuyện này còn liên quan đến Ngô Sở.

Vì sau khi Đa Bảo đến học tập ở Đệ Nhất học viện, anh ta ít nhiều chịu ảnh hưởng từ Hoàng Long.

Với tư cách là đại đệ tử Tiệt giáo, Đa Bảo quản thúc đệ tử nghiêm khắc hơn nhiều so với thần thoại gốc, ra dáng đại sư huynh hơn.

Nhờ vậy, mâu thuẫn giữa hai giáo được Đa Bảo kiểm soát trong một phạm vi nhất định, không đến mức hỗn loạn như nguyên tác.

Nhưng cũng chính vì thế, mâu thuẫn của đệ tử bên dưới lại đổ lên vai anh ta.

Sau khi tranh luận không phân thắng bại, hai bên chuyển sang dùng nắm đấm.

Cuối cùng Đa Bảo và Quảng Thành Tử đánh nhau một trận, bất phân thắng bại.

Lúc này, Thông Thiên suy nghĩ và quyết định rời khỏi núi Côn Luân.

Lão biết cứ đà này thì việc đệ tử đấu đá sẽ ngày càng thường xuyên.

Là em, lão quyết định rút lui trước khi mâu thuẫn huynh đệ thực sự bùng nổ.

Đã thành đạo rồi thì cũng chẳng cần chen chúc ở núi Côn Luân, Hồng Hoang rộng lớn, đi nơi khác phát triển cũng vậy.

Lão cảm thấy Ngô Sở nói đúng, nếu đã thấy ghét nhau thì tốt nhất đừng gặp mặt thường xuyên.

Thỉnh thoảng gặp một lần có khi còn nhớ lại kỷ niệm đẹp, chứ gặp hằng ngày chỉ thấy những điểm xấu và những chuyện lông gà vỏ tỏi phiền phức.

Khi Thông Thiên nói chuyện này với Thái Thượng, Thái Thượng im lặng.

Với sự tinh minh của lão, chuyện gì mà không rõ?

Chỉ là lão nhìn thấy nhưng không muốn nhúng tay quản thôi.

Nói đi cũng phải nói lại, là anh cả, để quan hệ giữa Nguyên Thủy và Thông Thiên thành ra thế này, lão cũng có phần trách nhiệm.

Nhưng đạo của lão quyết định lão không phải là người thích quản chuyện, huống hồ là mâu thuẫn đã có từ lúc hóa hình của hai đứa em.

Theo lão, đó là thứ không thể điều hòa, nhất là khi đạo của họ hoàn toàn trái ngược nhau.

Giờ Thông Thiên muốn đi, Thái Thượng không nghĩ đến việc khuyên can mà lại nghĩ: Hay là mình cũng đi luôn?

Càng nghĩ, Thái Thượng càng thấy cần thiết.

Sau đó lão gọi Nguyên Thủy đến, nói ra ý định của mình và Thông Thiên.

Nguyên Thủy nghe xong im lặng hồi lâu mới nói: "Em không hề có ý đuổi hai người đi, ba anh em chúng ta mà phân gia, thiên hạ sẽ nhìn vào thế nào?" Thái Thượng mỉm cười: "Côn Luân rất lớn, nhưng Tam Thanh phong lại rất nhỏ.

Thông Thiên nói cũng có lý, thay vì nhìn nhau thấy ghét, chi bằng tạm thời không gặp.

Tương lai của Nhân giáo nằm ở Nhân tộc, núi Côn Luân dù sao cũng nằm xa trung tâm Trung Châu, anh định đến Thủ Dương sơn dựng một đạo cung." Lão dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Trước đây Nho giáo không dạy tu hành pháp, Nhân giáo phát triển thuận theo tự nhiên, nhưng bây giờ Nho giáo đã có tu hành pháp của riêng họ..." Nguyên Thủy nghe vậy khẽ nhíu mày: "Sư huynh muốn tranh với Đại sư huynh sao?" "Mỗi bên tự phát triển thôi.

Nhân giáo theo đuổi sự xuất thế, Nho giáo cần sự nhập thế, nhìn thì có vẻ xung đột nhưng thực chất chỉ là theo đuổi khác nhau.

Mỗi sinh linh đến một giai đoạn nhất định sẽ có những mong cầu khác nhau, biết đâu người tu Đạo hôm nay ngày mai lại chạy đi tu Phật thì sao?" "Phật?

Hừ!" Ánh mắt Nguyên Thủy lộ ra vẻ lạnh lùng.

Thái Thượng cười nói: "Biết đâu hai huynh đệ đó đang đợi em và Thông Thiên trở mặt đấy!

Bây giờ Huyền môn và Nho giáo đang hưng thịnh, làm gì có chỗ cho Phật môn phương Tây ngóc đầu lên.

Hồng Hoang không loạn, Phật môn muốn bước ra khỏi đất phương Tây không dễ đâu.

Thông Thiên đã chịu lùi một bước, còn em thì sao?" Nguyên Thủy nghe vậy thở dài: "Hà tất phải đến mức này?!" Thái Thượng cười:

"Đạo bất đồng thôi!

Một số lời của Đại sư huynh - người khai sáng Văn Đạo - vẫn rất có lý.

Đạo bất đồng bất tương vi mưu.

Gặp nhau thấy ghét thì đừng gặp.

Khoảng cách tạo nên vẻ đẹp.

Biết đâu khi xa nhau rồi lại thỉnh thoảng nhớ về nhau." Thế là mâu thuẫn giữa Xiển giáo và Tiệt giáo kết thúc bằng việc Thông Thiên rời khỏi Côn Luân.

Chương 793

Còn Thái Thượng, không biết lão thực sự không muốn ở lại hay không muốn người ta nghĩ Thông Thiên ra đi là do mâu thuẫn với Nguyên Thủy, tóm lại lão cũng đi luôn.

Lão cưỡi Thanh Ngưu, dắt theo đệ tử duy nhất là Huyền Đô đại pháp sư tiến về Thủ Dương sơn gần núi Bất Chu, dựng Bát Cảnh cung.

Còn Thông Thiên thì đi về hướng Đông Hải, dựng Bích Du cung trên đảo Bồng Lai - nơi Đông Vương Công từng xây Tiên Các.

Trên đường đi lão còn thu phục được một con thần ngưu là Quỳ Ngưu làm tọa kỵ, tìm thấy Kim Giao Tiễn do giao long hai đầu hóa thành, và gặp được đệ tử Quy Linh Thánh Mẫu.

Phải nói là Thông Thiên đúng chất nhân vật chính, đi đến đâu là nhặt được bảo bối và đồ đệ đến đó.

Nếu Triệu Công Minh không đưa Tam Tiêu đến Đệ Nhất học viện, chắc lúc này cũng đã bị Thông Thiên nhặt về làm đồ đệ rồi.

Thấy sư phụ đi một quãng đường mà nhặt được mấy đồ đệ, Đa Bảo cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

Dù lúc phát tỏa uy phong của đại sư huynh hay lúc đánh đám sư đệ rất sướng, nhưng phải quản lý một đám sư đệ, thậm chí đôi khi còn phải đi dọn bãi chiến trường cho đám sư đệ sư muội không biết trời cao đất dày, anh ta thấy oải quá.

Cái tính hữu giáo vô loại, ai cũng nhận của Thông Thiên chẳng hề thuyên giảm chút nào dù đã có trấn giáo pháp bảo.

Dù sao lúc lập giáo đã nói là để giáo hóa chúng sinh mà!

Khi Ngô Sở biết tin này thì đã là chuyện của vài tháng sau.

Hắn đứng dưới cây Ngộ Đạo trà nhỏ suốt mấy tháng, bỏ mặc mười một đứa nhỏ sang một bên.

Mãi đến khi học viện nghỉ lễ, đám nhỏ mới rón rén chạy vào hậu viện tìm sư phụ.

Lúc này Ngô Sở mới bừng tỉnh, nhận được tin nhắn của Hồng Vân.

Sau đó hắn quăng mười một đứa nhỏ đó đi, bay thẳng ra Đông Hải tìm Thông Thiên.

Đông Hải, ánh nắng chan hòa, sóng biếc muôn trùng, trời xanh không một gợn mây, biển trời một sắc.

Ba hòn tiên đảo tọa lạc trên biển xanh thẳm như ba viên ngọc quý.

Thực tế nếu tu vi không đủ sẽ không thấy được ba hòn đảo này, chúng như tách biệt khỏi thiên địa, không hiện ra trước mắt người đời.

Trên đảo tiên khí lồng lộng, mây trắng lững lờ, hạc múa trên không, hào quang rực rỡ, cỏ chi đu đưa trên vách đá, hươu thần thong dong giữa rừng già.

Chỉ nghe tiếng tiên khách cưỡi mây qua lại, không thấy bóng phàm phu chèo thuyền ghé thăm.

Ngày hôm đó, một bóng người đạp sóng mà đến, lúc đầu chỉ là một điểm đen, chớp mắt đã đến trước mặt.

Đám tiên nhân đang bày tiệc nướng trên bãi cát thấy vậy liền quát lớn: "Kẻ nào phương nào, mau xưng danh..." Chát...

Tiếng quát của Trường Nhĩ tiên nhân chưa dứt đã thấy một cái tát giáng xuống sau gáy: "Mù mắt chó của ngươi rồi à, không nhận ra Đại

sư bá đích thân đến sao?" Sau khi mắng xong, Đa Bảo liền cúi người hành lễ: "Đệ tử Đa Bảo bái kiến Đại sư bá!" Đám đệ tử Bích Du cung nghe vậy đều ngẩn người, sau đó vội vàng theo Đa Bảo hành lễ.

Ngô Sở lặng lẽ quan sát đám tiên nhân này, không khỏi cảm thán, dù môn hạ Thông Thiên đã bị nẫng tay trên mất mấy mầm non tốt, nhưng thực lực Bích Du cung vẫn rất đáng nể!

Đúng là giáo phái của Thánh nhân, nội hàm và khí vận thật khác biệt.

Đa Bảo giờ đã là Đại La, phía sau anh ta có mấy người thực lực Thái Ất đỉnh phong, kém nhất cũng là cấp Kim Tiên. "Sư phụ các con có nhà chứ?" "Đại sư huynh đã đến thì cứ vào thẳng cung của đệ." Lúc này, một giọng nói vang lên từ trong đảo, một con đường bằng mây từ trong núi trải xuống trước mặt Ngô Sở.

Ngô Sở cười ha ha, bước lên mây nói: "Ta cũng muốn xem thử môn đồ sư đệ thu nhận có phẩm tính thế nào, tu vi ra sao!" "Không bằng đám đệ tử Đại sư huynh thu nhận, khiến huynh chê cười rồi." Thông Thiên khẽ ho một tiếng.

Dù đệ tử của lão đông thật nhưng tu vi xem ra cũng thường, đứng trước Ngô Sở ngay cả Đa Bảo cũng thấy có chút lép vế.

Tất nhiên, khi đối diện với Nguyên Thủy lão sẽ không nghĩ thế, dù Nguyên Thủy luôn coi thường con chuột tìm bảo vật như Đa Bảo.

Nói chung cái đám mang lông đội sừng là Nguyên Thủy chẳng bao giờ để vào mắt. "Sư đệ nói quá rồi, ta chỉ là thu đồ sớm, chiếm ưu thế về thời gian thôi." Ngô Sở mỉm cười: "Đại đệ tử Đa Bảo của đệ tư chất rất tốt, tương lai đáng kỳ vọng!" Nói đoạn, Ngô Sở đã đến trước Bích Du cung, Thông Thiên đã đứng đợi ở cửa.

Phía dưới núi trước cung điện có một hồ nước xanh biếc khổng

lồ, nước trong vắt thấy đáy, những đóa sen xanh đung đưa trong nước đầy vẻ thanh nhã. "Đại sư huynh sao lại rảnh rỗi đến chỗ đệ thế này?" Thông Thiên cười hỏi.

Thấy thần sắc lão có vẻ không hề buồn bã vì phải rời Côn Luân, Ngô Sở liền cười: "Nghe chuyện của anh em các đệ nên qua xem tình hình thế nào." "Đa tạ Đại sư huynh quan tâm, đệ không sao, rời khỏi Côn Luân lại thấy nhẹ cả người, thực ra đệ nên đi sớm hơn mới đúng." Lão nói rồi quăng cho Ngô Sở một hồ lô rượu, dẫn hắn vào Bích Du cung.

Vào đến hậu điện, cảnh tượng trước mắt lập tức thay đổi, như bước vào một thế giới khác. "Đây chính là Thượng Thanh tiên cảnh Vũ Dư thiên của sư đệ sao?" Chỉ thấy giữa núi xanh nước biếc, tiên vụ mịt mờ, dưới ánh nhật nguyệt cùng tỏa sáng, cây cổ thụ quấn quýt dây leo già, chim bay nhàn nhã trên không, thú chạy thong dong trong rừng.

Một không gian tĩnh lặng thanh bình nhưng mang đậm vẻ cổ kính u nhã.

Hai người tản bộ trong rừng lá thu bay, Ngô Sở cười nói: "Thiên địa rộng lớn thế này mà không nuôi dưỡng sinh linh thì thật đáng tiếc." Thông Thiên lắc đầu, tiện tay bắt một chiếc lá rụng, cười đáp: "Đạo của chúng đệ khác với đạo của Đại sư huynh.

Chúng đệ xuất thế, Đại sư huynh nhập thế.

Chúng đệ thích tĩnh, không mấy mặn mà với cảnh phồn hoa náo nhiệt." "Thực ra ta cũng chẳng thích cảnh đó lắm, nhưng ta nghĩ con người sống trên đời cũng nên để lại chút gì đó.

Nếu có thể làm được điều gì ích lợi cho đời thì tốt biết mấy.

Đúng là 'cùng tắc độc thiện kỳ thân, đạt tắc kiêm tế thiên hạ'.

Chúng ta có năng lực này, làm thêm nhiều việc thiện cho sinh linh thế gian thì có gì không tốt?" Thông Thiên khẽ gật đầu: "Có lẽ đó chính là lý do Văn Đạo của Đại sư huynh hưng thịnh như bây giờ!

Tiếc là chúng đệ vẫn không thích lắm." Ngô Sở nghe vậy mỉm cười, không tranh luận thêm nữa.

Đạo khác nhau thì không thể nói chung một đường.

Hơn nữa đối phương đã là Thánh nhân, ai có thể lay chuyển được đạo của lão?

Nếu dễ bị ảnh hưởng thì lão đã không phân chia gia sản với Nguyên Thủy rồi. "Đại sư huynh lần này tới là lo đệ và Tam sư huynh đánh nhau sao?" 'Tam sư huynh' trong miệng Thông Thiên chính là Nguyên Thủy, "Huynh lo xa quá rồi, chúng đệ tuy đạo bất đồng bất tương vi mưu nhưng chưa đến mức sinh tử tương hướng." "Ta lo một số kẻ có tâm sẽ lợi dụng cơ hội này." Ngô Sở suýt thì nói huỵch tẹt ra là sợ lão quá nóng nảy bị kẻ khác xúi giục làm chuyện ngu ngốc.

Thông Thiên nghe vậy cười lớn: "Nếu chuyện đó xảy ra thật thì Đại sư huynh đến quá muộn rồi.

Thực tế là ngay khi đệ dời đạo tràng ra Đông Hải, hai huynh đệ phương Tây đó đã tới an ủi đệ rồi, ha ha...

Huynh đoán xem họ nói gì về Tam sư huynh?" Ngô Sở cười: "Chắc chẳng ngoài việc nói Nguyên Thủy sư đệ cổ hủ, bảo người trong Huyền môn chúng ta cầu đại tiêu dao đại tự tại, sao có thể chịu sự thúc ép được, đúng không?" "Gần như vậy!" Thông Thiên cười nhạt, có chút khinh khỉnh, "Họ thậm chí còn nói nếu Tam sư huynh cậy thế bắt nạt người, họ chắc chắn sẽ đứng về phía đệ." "Phương Tây đúng là chưa từ bỏ ý định nhỉ!" Ngô Sở cũng cười theo, "Chỉ là giờ Hồng Hoang bốn phương thái bình, họ cũng chẳng gây ra được sóng gió gì lớn." "Xem ra Đại sư huynh vẫn còn hơi xem nhẹ hai anh

em họ rồi." Thông Thiên lắc đầu: "Đệ đoán những lời họ nói với đệ, họ cũng đã nói với Tam sư huynh rồi." Ngô Sở nhướng mày, ngẫm lại thì Chuẩn Đề đúng là làm được chuyện đó thật.

Thông Thiên nói tiếp: "Hai huynh đệ đó chắc đã đặt mục tiêu vào các tiểu thế giới ngoại vực rồi.

Họ nói vậy chắc là để trấn an đệ, hoặc bào chữa cho hành động của mình thôi.

Chương 794

Họ bảo không truyền bá Phật pháp, không thu nạp môn đồ ở Hồng Hoang.

Tuy không nói thẳng là đi phát triển ở ngoại vực, nhưng ngoài Hồng Hoang này ra họ còn đi đâu được nữa?" Các tiểu thế giới ngoại vực?

Đây là phiên bản Hồng Hoang của 'lấy nông thôn bao vây thành thị' sao?

Ngô Sở thầm nghĩ, nếu đúng thế thật thì có khi họ thành công thật đấy!

Ở ngoại vực thì ai làm đối thủ của hai anh em họ được?

Nếu hai người đó cưỡng ép phát triển Tây Phương giáo, cưỡng ép độ hóa sinh linh yếu ớt, ai cản nổi?

Ngay cả chủ nhân của các tiểu thế giới đó chắc cũng chẳng làm gì được họ.

Những tiểu thế giới ở vực ngoại kia, Ngô Sở vốn dĩ không thèm để ý tới.

Theo hắn thấy, những tiểu thế giới này đều đã có chủ, chủ nhân của chúng vốn là vì không hài lòng với sự thống trị của Thiên đình nên mới chọn cách rời khỏi đại địa Hồng Hoang.

Thế nên khi họ đã rời đi, Ngô Sở tự nhiên sẽ không quản đến nữa.

Vốn dĩ chuyện này cũng chẳng phải việc hắn nên quản, nếu những người này không rời Hồng Hoang mà bị huynh đệ Đế Tuấn, Thái Nhất đuổi tận giết tuyệt, Ngô Sở cũng chẳng có ý kiến gì.

Ban đầu hắn còn cảm thấy những cường giả này ra vực ngoại khai tịch tiểu thế giới cũng là chuyện tốt, ít nhất đại địa Hồng Hoang sẽ không còn rơi vào chiến loạn.

Nhưng ai ngờ, giờ đây chúng lại trở thành căn cơ phát triển của Tây Phương giáo.

Thế là, Ngô Sở trực tiếp bảo Thông Thiên đại đạo liên lạc với các vị Thánh nhân, hắn chuẩn bị mở một cuộc họp.

Hắn không mấy thiện cảm với Tây Phương giáo, hơn nữa với thân phận là Huyền môn đại sư huynh, biết rõ Tây Phương giáo tất nhiên sẽ thoát ly Huyền môn, nếu không làm chút gì đó thì khó bảo toàn lão tổ sư phụ sẽ không cảm thấy hắn - cái vị đại sư huynh này - là kẻ bất tài, chiếm hố mà không đi vệ sinh, làm người khác khó chịu.

Theo đề nghị của Ngô Sở, Thông Thiên đã liên tuyến với chư vị Thánh nhân.

Không lâu sau, hình ảnh của mấy vị Thánh nhân đã ánh chiếu bên trong Vũ Dư Thiên của Thông Thiên.

Dưới một gốc thông thiên cự mộc, ba huynh đệ Thái Thượng, Nguyên Thủy, Thông Thiên cùng Nữ Oa, hai huynh đệ Đế Tuấn, Thái Nhất, cộng thêm Hồng Vân và Ngô Sở ngồi quây thành một vòng.

Gió núi hiu hiu, lá rụng bay bay, ánh hoàng hôn buông xuống đại địa mang lại cảm giác ấm áp và lười biếng.

Nguyên Thủy chỉ liếc nhìn Thông Thiên một cái rồi không thèm nhìn nữa, huynh đệ giữa họ tuy có mâu thuẫn nhưng cũng chưa đến mức vừa gặp mặt đã phải vung tay vung chân.

Huống hồ còn có bao nhiêu người ở đây!

Nếu huynh đệ họ mà cự cãi thì chỉ khiến người ta xem như trò cười mà thôi. "Thông Thiên sư huynh nói A Sở tìm chúng ta có việc

trọng đại sao?" Người dám gọi vị đại sư huynh Ngô Sở này là 'A Sở' ngay trước mặt Nguyên Thủy cũng chỉ có Nữ Oa.

Nguyên Thủy tuy cổ hủ cố chấp nhưng cũng biết điều, không chấp nhặt với phụ nữ.

Ngô Sở gật đầu, đem suy đoán của Thông Thiên nói ra, trực tiếp bán đứng hai huynh đệ phương Tây cho Nguyên Thủy, sau đó hỏi: "Chư vị sư đệ thấy nên làm thế nào?" Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau, cảm thấy chuyện này dường như chẳng liên quan gì tới Vạn Yêu Thiên của mình!

Gọi hai huynh đệ họ tới làm gì?

Để xem kịch sao?

Ngay khi cả hai đang có ý nghĩ đó, Ngô Sở nhìn về phía họ: "Chủ nhân của những tiểu thế giới kia tuy nói là tự nguyện rời đi, nhưng cũng có thể coi là bị huynh đệ các người đuổi khỏi Hồng Hoang.

Nếu hai huynh đệ phương Tây kia lấy lý do tương lai sẽ tới Vạn Yêu Thiên tìm các người tính sổ để thuyết phục những sinh linh đó..." "Họ dám?" Đế Tuấn lập tức cười lạnh, "Vạn Yêu Thiên là địa bàn của huynh đệ ta, chỉ cần họ dám tới, định sẽ khiến họ không có đường về." Ngô Sở lắc đầu: "Đó có lẽ chỉ là cái cớ để hai huynh đệ kia xúi giục những cường giả đó, hứa hẹn cho họ truyền giáo trong thế giới của mình, nhưng khó bảo đảm có những sinh linh sẽ tin là thật.

Những sinh linh đó tuy không phải đối thủ của hai vị, nhưng còn những Yêu tộc khác trong Vạn Yêu Thiên thì sao?

Hay là Vạn Yêu Thiên từ nay đóng cửa, không liên hệ với Hồng Hoang nữa?

Chỉ cần còn liên hệ, họ sẽ tìm được cơ hội.

Có lẽ hai huynh đệ phương Tây kia đang chờ cơ hội để các người

đánh nhau một trận đấy!" Thái Nhất khó hiểu: "Đánh với chúng ta thì họ được ích gì?" "Khi các người đánh một trận, kết quả lại chẳng làm gì được họ, các Yêu tộc khác sẽ nhìn thế nào?" Ngô Sở cười nói: "Tất nhiên đây chỉ là suy đoán của ta, nhưng cũng không chắc là sẽ không xảy ra.

Một khi các người không làm gì được họ, Tây Phương giáo chắc chắn sẽ hoạt động mạnh hơn, đối với Yêu tộc mà nói, đòn giáng này tất nhiên không nhỏ.

Khi ngày càng nhiều Yêu tộc gia nhập Tây Phương giáo, khí vận của Yêu tộc tự nhiên sẽ bị họ chia sẻ mất." Hồng Vân nghe vậy bèn nói: "Nếu họ thực sự có ý nghĩ đó, tại sao hai huynh đệ kia không trực tiếp đánh với Đế Tuấn và Thái Nhất huynh ngay bây giờ?" "Khác chứ, hai huynh đệ phương Tây làm việc luôn thích đặt mình vào vị trí kẻ vô tội, làm ra vẻ bị ép phải ra tay, Chuẩn Đề rất thích làm vậy.

Điều này không chỉ nhận được sự đồng tình của sinh linh thế gian, mà còn đổ được trách nhiệm lên đầu đối phương.

Một khi họ lỡ tay đánh nát Hồng Hoang, hình phạt họ phải chịu cũng sẽ nhẹ hơn Thái Nhất huynh." Mọi người nghe vậy đều khẽ gật đầu, với tính cách của Chuẩn Đề, đúng là có thể làm ra chuyện đó.

Nữ Oa đột nhiên hỏi: "Những tiểu thế giới vực ngoại kia, có Nhân tộc thiên di tới không?" Ngô Sở lắc đầu: "Không rõ, trước đây ta chỉ nghĩ chủ nhân những thế giới đó sẽ không dễ dàng đưa chủng tộc khác tới, dù sao đó cũng là thế giới của họ.

Nhưng hiện tại, nếu có Tây Phương giáo tham gia, việc cưỡng chế đưa Nhân tộc tới là rất có khả năng." Nhân tộc có chu kỳ sinh sôi rất ngắn, chu kỳ trưởng thành còn ngắn hơn, có thể gọi là đứng đầu vạn tộc Hồng Hoang.

Hơn nữa không gian trưởng thành rất lớn, là một tộc đầy triển

vọng.

Đừng nhìn hiện tại Vu tộc, Yêu tộc cường đại vô cùng, nhưng thời gian trôi qua, số lượng Nhân tộc vượt qua hai tộc này là chuyện hoàn toàn nằm trong tầm tay.

Một khi chiến lực cao tầng của Nhân tộc đi lên, có lẽ tương lai Nhân tộc sẽ cùng Vu tộc, Yêu tộc tạo thành thế chân vạc cũng không biết chừng.

Những người ngồi đây đa phần đều có cảm giác này, bởi vì Nhân tộc được nặn ra dựa theo hình mẫu của vị Huyền môn đại sư huynh Ngô Sở này mà.

Hồng Vân xoa xoa cằm nói: "Nếu họ đã muốn tới những tiểu thế giới đó truyền đạo, vậy chúng ta cũng tới đó truyền đạo là được, không tin mọi người liên thủ lại mà còn không địch nổi hai huynh đệ kia." Nguyên Thủy liếc nhìn hắn một cái rồi nói: "Nói đi cũng phải nói lại, Văn Đạo do đại sư huynh khai sáng so với đạo thống Huyền môn cũng có chút khác biệt nhỉ!" Theo Nguyên Thủy thấy, nếu nói Phật giáo sẽ phản ra khỏi Huyền môn, vậy Nho giáo thì sao?

Hơn nữa nếu luận về phương pháp tu hành, Phật pháp của Tây Phương giáo trái lại còn gần gũi với Huyền môn hơn.

Ngược lại, phương pháp tu hành Văn Đạo của Nho giáo trông có vẻ rất khác xa Huyền môn.

Huyền môn đại sư huynh dẫn đầu phản lại Huyền môn, chuyện này...

Mọi người nghe vậy liền nhìn về phía Nguyên Thủy, sau đó lại nhìn sang Ngô Sở.

Thông Thiên khẽ hừ: "Đây là hai huynh đệ phương Tây kia nói với đệ phải không!" Nguyên Thủy không chút dao động: "Bất kể là ai nói,

sự thật là như thế phải không!" Ngô Sở gật đầu nói: "Xem ra đúng là như thế!

Tu hành pháp của Văn Đạo quả thực khác với Huyền môn.

Văn Đạo tu hành là tu một ngụm Hạo nhiên chính khí trong lồng ngực, tu thần ý, thần ý thông huyền, dẫn động các loại đại đạo trong Văn Đạo hóa thành văn tự để ngự địch, vì thế mới có thuyết 'một chữ nặng ngàn quân'.

Nhưng thực chất, con đường này cuối cùng vẫn là sự vận dụng thiên địa đại đạo, có điều cái được vận dụng không phải tự nhiên chi đạo mà là Văn Đạo." Nghe Ngô Sở diễn giải, mọi người chỉ cảm thấy vị này quả thật lợi hại, tự mình khai sáng ra một con đường, hơn nữa còn là một đạo khổng lồ như vậy. "Bấy lâu nay ta vốn không thích Tây Phương giáo, mọi người chắc không nghĩ ta không thích họ là vì tu hành pháp của họ khác với Huyền môn chứ?" Chẳng lẽ không phải sao?

Mọi người lẳng lặng nhìn hắn.

Chương 795

Thấy các vị Thánh nhân có biểu tình như vậy, Ngô Sở không biết nói gì hơn. "Xem ra các người vẫn chưa hiểu hết về ta rồi!" Ngô Sở lắc đầu thở dài khẽ, "Đạo mà ta phụng hành luôn là đạo tự cường bất tức.

Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức; địa thế khôn, quân tử dĩ hậu đức tái vật.

Bất kể là Huyền môn hay Nho giáo, cái họ xướng đạo đều là tu tự thân, không nhờ cậy người khác, không mượn ngoại vật, đều là tự cường." Các vị Thánh nhân ngẫm lại, quả thực là đạo lý này.

Ở phương diện này, Huyền môn tuy không có nhiều khẩu hiệu như Nho giáo, nhưng thực tế họ làm còn triệt để hơn, bởi họ xuất thế tu hành, không màng ngoại vật, không bị thế tình trói buộc.

Ngược lại Nho môn tuy khẩu hiệu nhiều, nhưng đôi khi lại bị thế tình vây khốn, chọn cách giúp đỡ thiên hạ, không thể tiêu sái được như Huyền môn.

Trong Huyền môn, tiêu sái nhất chính là Nhân giáo của Thái Thượng, vì đạo mà Thái Thượng truyền bá chính là vô vi chi đạo.

Tuy nói vô vi chi đạo còn có ý nghĩa là 'không gì không làm được', nhưng họ phần lớn vẫn là vô vi, bất luận là Thái Thượng hay Huyền Đô đều thích lẳng lặng nhìn sự vật phát triển.

Ngô Sở nhìn họ một cái rồi tiếp tục: "Nhưng nhìn lại Tây Phương giáo, các người hãy nhớ lại bốn mươi tám đại hoành nguyện mà Chuẩn Đề đưa ra khi chứng đạo thì biết, tu hành của Tây Phương giáo thực sự là...

Theo lời hắn nói thì sinh linh thế gian chẳng cần khổ cực tu hành nữa, chỉ cần tin vào Tây Phương giáo là đủ.

Nhất thiết chúng sinh hễ đến Phật quốc của hắn, nếu không được thế này thế kia thì hắn sẽ không làm Phật.

Đây không phải là phỉnh gạt mọi người tin theo Tây Phương giáo sao?" Lúc này Tây Phương giáo vẫn chưa phải là Phật giáo tương lai, cũng chưa có những giáo nghĩa kiểu không làm mà hưởng của Phật giáo sau này.

Cho nên không thể dùng cái đó để công kích Tây Phương giáo.

Dù sao sinh linh lúc này nhờ tiên thiên linh khí nồng đậm, tu hành đến một tầng thứ nhất định là có thể không ăn không uống rồi.

Trong tình huống đó, không làm mà hưởng thì có sao đâu?

Nhưng những đại nguyện mà Chuẩn Đề phát ra đủ để phỉnh gạt vô số sinh linh không muốn vất vả tu hành đi theo Tây Phương giáo.

Tất nhiên, sau khi đi rồi có lẽ họ sẽ phát hiện mình vẫn cần phải vất vả tu hành.

Nhưng lúc đó đã muộn, muốn hoàn tục sao?

Mơ đẹp quá!

Ngô Sở không thích Tây Phương giáo phần nào là do chịu ảnh hưởng của Phật giáo hậu thế.

Mà Tây Phương giáo sớm muộn cũng thoát ly Huyền môn, thân là Huyền môn đại sư huynh, dẫn đầu chèn ép Tây Phương giáo là chuyện rất bình thường.

Dù là vì công hay tư, Ngô Sở đều thấy không có gì sai trái.

Còn về Văn Đạo do hắn khai sáng hay Nho giáo do Hồng Vân lập ra, tuy cũng khác với đạo của Huyền môn, nhưng ít nhất nó cũng

khuyên người ta tự cường hướng thiện.

Huống hồ, mình tổng không thể tự đánh chính mình chứ?

Các vị Thánh nhân ngẫm lại lời Ngô Sở thấy cũng có lý.

Thế là Thái Nhất nói: "Hay là dứt khoát mọi người liên thủ, đuổi hai huynh đệ kia và Tây Phương giáo ra khỏi đại địa Hồng Hoang cho rồi..." Hồng Vân lắc đầu: "Cách này không ổn, một khi chúng ta làm vậy chắc chắn sẽ dẫn đến Thánh nhân chi chiến.

Họ tuy không địch lại chúng ta liên thủ, nhưng với thủ đoạn của Thánh nhân, đến lúc họ nổi giận mà bất chấp tất cả phá hủy Hồng Hoang, sinh linh vạn tộc sẽ gặp đại nạn." Ngô Sở khẽ gật đầu, hắn cũng muốn trực tiếp đuổi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đi cho khuất mắt, đỡ phải để hai huynh đệ họ ở Hồng Hoang này lén lút giở thủ đoạn.

Nhưng một khi trở mặt thì kẻ chịu thiệt vẫn là vạn tộc sinh linh sống trên đại địa Hồng Hoang.

Ngay cả khi tất cả Thánh nhân đều bị đuổi khỏi Hồng Hoang thì cũng không bù đắp được tổn thất do sự hỗn loạn, thậm chí là phá diệt mang lại.

Ngô Sở đã nỗ lực bao lâu nay, không muốn thấy chuyện đó xảy ra.

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng đều nhìn về phía ba huynh đệ Thái Thượng.

Tuy nói Ngô Sở là Huyền môn đại sư huynh, nhưng Tam giáo do ba huynh đệ Thái Thượng khai sáng mới thực sự là Huyền môn chính tông.

Văn Đạo của Ngô Sở và Nho giáo của Hồng Vân đều không tính là chính tông.

Hơn nữa Hồng Vân trước đó cũng đã bày tỏ thái độ rồi, họ đi tiểu

thế giới phát triển thì mọi người cũng đi là được.

Tuy không thể chặn đứng lối thoát của hai huynh đệ kia, nhưng ít nhất có thể khống chế sự phát triển của Tây Phương giáo, đồng thời phát triển giáo phái của chính mình.

Cuối cùng, Thái Thượng gật đầu: "Được thôi!" Nguyên Thủy tuy có chút không vui nhưng cũng gật đầu đồng ý, dù sao chuyện khiến ông không vui còn nhiều lắm, Tiệt giáo của Thông Thiên cũng khiến ông khó chịu như vậy.

Nhưng so với chuyện đó, ông tự nhiên sẵn lòng liên thủ làm Tây Phương giáo khó chịu hơn.

Ít nhất hiện tại Nho giáo vẫn là đồng minh của họ. "Vậy quyết định như thế đi!" Ngô Sở nói: "Đúng rồi, không biết các ngươi đã từng lên Tuế Nguyệt Trường Hà xem chưa?

Nếu muốn tìm các tiểu thế giới khác thì cứ tìm từ trong Tuế Nguyệt Trường Hà, không cần phải chạy ra ngoài hỗn độn đâu." Trước đây những tiểu thế giới đó chưa sinh ra ý chí riêng, chẳng khác gì động thiên, không thể ánh chiếu lên Tuế Nguyệt Trường Hà.

Nhưng giờ đây chúng đều đã sinh ra một tia tự ngã ý chí, ánh chiếu lên đó, vậy thì có thể từ Tuế Nguyệt Trường Hà trực tiếp đi vào những thế giới ấy.

Có lẽ hai huynh đệ phương Tây kia cũng tìm thấy những thế giới này từ Tuế Nguyệt Trường Hà thôi!

Nếu không thì chạy ra chốn hỗn độn bao la vô tận kia làm sao dễ dàng gặp được chúng?

Chủ nhân những tiểu thế giới đó có truyền tống trận nên có thể dễ dàng về Hồng Hoang.

Tuy nhiên muốn thông qua Tuế Nguyệt Trường Hà để tìm kiếm thì

tu vi không đạt tới Đại La cảnh là không tìm thấy được.

Mà tu vi Đại La cảnh mò vào những thế giới đó cũng dễ bị bắt nạt, thậm chí bị đánh chết cũng nên.

Dù sao chủ nhân những nơi đó đa phần đều là cường giả năm xưa, cơ bản đều đã từng nghe Đạo tổ giảng đạo ở Tử Tiêu cung, tu vi có kém mấy thì giờ cũng ít nhất là cấp bậc Chuẩn Thánh.

Còn việc truyền đạo thì đơn giản, Thánh nhân tùy tiện đưa một phân thân qua đó, chẳng cần lo bị chủ nhân thế giới bắt nạt.

Mọi người đều là người trong Huyền môn, có việc gì cứ ngồi xuống mà bàn.

Nếu thật sự không muốn bàn thì đừng trách Thánh nhân không nể tình.

Về điểm này Ngô Sở chẳng có gì lo lắng, chẳng qua là đánh cờ với hai huynh đệ phương Tây thôi.

Cuối cùng người uất ức nhất có lẽ là chủ nhân các tiểu thế giới kia.

Cả hai bên đều là Thánh nhân, bên nào cũng không đắc tội được, biết làm sao đây?

Nghĩ đến thôi Ngô Sở cũng muốn thấy buồn thay cho họ.

Chương 796

Khổ quá mà!

Ai bảo trốn ra vực ngoại này rồi mà vẫn không thoát được chứ?

Biết trước thế này có lẽ họ đã nghĩ thà đầu quân cho Thiên đình từ sớm còn hơn.

Nếu ngày đó làm vậy, ít nhất giờ cũng kiếm được chức thần tiên mà làm.

Không thấy Đông Vương Công của Phục Hy theo Đế Tuấn, Thái Nhất ngày trước giờ cũng là một phương Thiên Đế rồi sao?

Mọi người trò chuyện thêm một lát rồi mới rời khỏi đạo trường của Thông Thiên.

Ngô Sở và Hồng Vân cùng cưỡi mây trở về, tiện thể ngắm nhìn cảnh biển trời bao la.

Ngô Sở bí mật truyền âm cho Hồng Vân: "Lão ca, nếu trong những tiểu thế giới đó không có Nhân tộc thì Văn Đạo có truyền hay không cũng không quan trọng, các chủng tộc khác lĩnh ngộ Văn Đạo không nhanh bằng Nhân tộc, chúng ta chỉ cần bám rễ vào Nhân tộc là được." "..." Hồng Vân nhìn Ngô Sở, sau đó bật cười: "Thái Thượng sư huynh mà biết ý nghĩ này của đệ, chắc trong lòng sẽ mắng đệ chết mất!" Sau khi Ngô Sở và Hồng Vân từ Đông Hải trở về, kế hoạch truyền đạo tiểu thế giới của Tứ giáo liền được triển khai rầm rộ.

Tuy nhiên vì ý muốn của các chủ nhân tiểu thế giới chưa rõ ràng, nên Tứ giáo không phái đệ tử đi mà do các giáo chủ tự phái phân thân ra ngoài.

Phía Nho giáo, Ngô Sở đã nói với Hồng Vân rằng nếu tiểu thế giới

không có Nhân tộc thì không cần quá coi trọng.

Nhưng Hồng Vân vẫn chuẩn bị đi thám thính một phen, bất kể có hay không, cứ đánh tiếng một cái cũng chẳng sai.

Khi hai huynh đệ phương Tây nhận được tin này, suýt chút nữa nổ phổi vì tức, nghĩ rằng mình đã chạy ra vực ngoại phát triển rồi mà Tứ giáo vẫn bám đuổi không buông.

Chuẩn Đề mắng thẳng các vị giáo chủ Tứ giáo không phải là người, muốn đuổi tận giết tuyệt Tây Phương giáo.

Tiếp Dẫn có chút bất lực, cảm thấy Chuẩn Đề lúc trước không nên làm chuyện thừa thãi, rảnh rỗi đi trêu chọc Nguyên Thủy và Thông Thiên làm gì?

Tuy hai huynh đệ họ đang mâu thuẫn, nhưng mâu thuẫn đó đâu có dễ dàng bùng nổ ngay lập tức như vậy?

Bây giờ ngay cả kế hoạch ra vực ngoại này cũng có kẻ nhảy ra phá hoại, thật sự là không cho Tây Phương giáo đường sống mà!

Nhưng đối mặt với Tam giáo vốn dĩ đồng khí liên chi kia, nhất thời họ cũng không dám trực tiếp đối đầu.

Nguyên Thủy và Thông Thiên đúng là đang mâu thuẫn, nhưng chưa đến mức để một trong hai liên thủ với người ngoài bắt nạt người nhà, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không có lòng tin vào việc đó.

Còn về Nho giáo...

Tiếp Dẫn khẽ lắc đầu, đó là từ Văn Đạo do đại sư huynh khai sáng diễn hóa ra, đại sư huynh còn phải nhờ vào đó để chứng đạo nữa!

Nếu hắn không vui mà chạy tới chỗ sư phụ cáo trạng, tuy rằng rất đáng ghét, nhưng chắc là sư phụ cũng sẽ thiên vị hắn thôi!

Ngay khi Tiếp Dẫn đang nghĩ vậy, Chuẩn Đề dường như tâm đầu ý hợp cũng nói ra suy nghĩ của mình: "Tam giáo tạm thời có lẽ vẫn sẽ đồng lòng, nhưng Nho giáo chỉ có một mình Hồng Vân, có thể chèn ép một chút.

Còn về phía đại sư huynh, nếu hắn dám mặt dày đi cáo trạng với sư phụ thì cứ để hắn cáo." "Đại sư huynh quen biết rộng rãi, chỉ sợ hắn sẽ nhờ các Thánh nhân khác giúp đỡ." Chuẩn Đề cười khẽ: "Cũng không sao, đây là tranh giành giáo vận, người khác giúp được một hai lần, lẽ nào hắn có thể lần nào cũng nhờ người giúp?

Hắn hiện giờ vẫn đang chờ đợi thời cơ, biết đâu làm vậy lại giúp hắn sớm chứng đạo không chừng!

Chúng ta coi như cũng giúp hắn một tay đại ân rồi." Thấy Chuẩn Đề như vậy, Tiếp Dẫn lặng lẽ lắc đầu: "Làm như vậy rất có khả năng sẽ kết tử thù với đại sư huynh.

Tranh thì tranh, kết tử thù là không cần thiết." Chuẩn Đề lại tỏ vẻ không sao cả: "Mọi người đều là Thánh nhân, hắn có lợi hại đến mấy cũng đâu thể giết được chúng ta?

Đại sư huynh không phải hạng người bất chấp tất cả đâu." Giống như Ngô Sở hiểu rõ con người Chuẩn Đề, Chuẩn Đề cũng hiểu rõ Ngô Sở, biết hắn là người biết nhìn xa trông rộng, vì đại cục nên mới dám như vậy.

Đáng tiếc, họ không biết rằng Ngô Sở không hề chuyển trọng tâm ra vực ngoại, trọng tâm của hắn vẫn ở phía Nhân tộc trên đại địa Hồng Hoang.

Thậm chí chính hắn cũng ít khi ra mặt truyền đạo, đa phần đều do Hoàng Long và các đệ tử Văn Đạo khác trong học viện chủ trì.

Đạo vẫn ở đó, chỉ tăng không giảm, không cần vội vã.

Bản thân hắn thì dẫn theo mười một đứa nhỏ trở về Tử Ngọc Sơn.

Đám nhỏ được nghỉ lễ, có thể thỏa sức vui chơi.

Ngay cả Vũ - người vốn luôn căng thẳng thần kinh, lúc này cũng thả lỏng hơn nhiều.

Trở lại Tử Ngọc Sơn, đám 'Mặt trời nhỏ' nhìn thấy phụ thân dẫn theo mẫu thân xuất hiện.

Không chỉ có phụ mẫu chúng mà còn có bá phụ, bá mẫu và các đường tỷ.

Khi nhìn thấy mẫu thân Hi Hòa, chúng lập tức rưng rưng nước mắt, trong lòng có bao nhiêu uất ức muốn kể với mẫu thân, nhưng thấy sư phụ đang ở đó, chúng lại không dám làm vậy.

Bởi vì phần lớn uất ức của chúng đều là do vị sư phụ này mang tới.

Nhìn đám nhóc con lớn lên khỏe mạnh, nụ cười trên mặt Thái Nhất không giấu nổi: "A Sở huynh đệ, chúng không gây phiền phức cho đệ chứ?" Ngô Sở cười nói: "Làm sao có thể, chúng mà dám gây phiền phức cho ta thì cứ xách lên táng cho một trận là xong.

Huynh hỏi chúng xem, có đứa nào chưa bị ta táng qua chưa." Mười chú 'Mặt trời nhỏ' nghe vậy liền bĩu môi, nếu thực sự chỉ là táng một trận mà xong chuyện thì tốt quá, đằng này rõ ràng là 'bạo lực tinh thần' mà!

Tất nhiên, chuyện lúc đầu bị ấn vào suối nước nóng bắt uống nước tắm của chính mình thì càng không thể nói ra, mất mặt quá chừng. "A Sở huynh đệ, chúng ta cũng tới đây, chắc không làm phiền mọi người chứ?" Đế Tuấn rõ ràng tỏ ra khách khí hơn Thái Nhất một chút. "Đế Tuấn huynh nói đùa rồi, mọi người tới đây làm khách, ta vui

mừng còn chẳng kịp nữa là!

Mấy đứa con gái nhà huynh đáng yêu hơn đám nhóc tì của Thái Nhất huynh nhiều." Ngô Sở không nhịn được trêu chọc mấy đứa nhỏ trắng trẻo xinh xắn này.

Hắn còn đặc biệt nhìn xem răng cửa của chúng có to không, vì chúng rất có khả năng là tinh Thỏ Ngọc.

Đáng tiếc, trên người chúng chẳng thấy đặc điểm nào của thỏ cả.

Hơn nữa trên người chúng cũng không còn trận pháp cấm chế che đậy như lúc trước.

Rõ ràng là chúng đã có thể kiểm soát hóa hình.

Đám con gái ban đầu còn rụt rè trước sự trêu chọc của Ngô Sở, nhưng khi lên đến đỉnh Thần Mộc, thấy những tiểu hoa tiên còn nhỏ hơn mình thì lập tức cảm thấy thân thiết.

Ở Vạn Yêu Thiên của chúng cũng có không ít tiểu hoa tiên và tiểu tinh linh ngọn lửa như vậy.

Sau khi nếm thử món kem tuyết do Tiểu Nguyệt Linh đặc chế, đám nhỏ này lập tức 'đổ gục', quấn quýt lấy Tiểu Nguyệt Linh gọi tỷ tỷ này tỷ tỷ nọ.

Đám 'Mặt trời nhỏ' nhìn mà thèm thuồng, chúng đâu có dám làm vậy, dù cho vị Nguyệt Linh sư mẫu này luôn rất dịu dàng.

Nhưng sư phụ của chúng thì chưa bao giờ là một người dịu dàng cả.

Thấy mấy đứa con gái hoạt bát như vậy, Đế Tuấn nói: "Lần này đưa chúng tới cũng là có việc muốn làm phiền A Sở huynh đệ.

Chúng ta đã bàn bạc rồi, định đưa chúng tới Đệ Nhất học viện học tập." Ngô Sở có chút nghi hoặc nhìn Đế Tuấn, thầm nghĩ: 'Chẳng lẽ

lại muốn ta nhận làm đồ đệ?

Chương 797

Cứ thế này thì ta thành chủ nhà trẻ mất.' Đế Tuấn nhìn Thường Hi bên cạnh rồi nói: "Tuy ở Vạn Yêu Thiên chúng ta cũng có thể dạy dỗ, nhưng thân phận của chúng ở đó khiến chúng chắc chắn sẽ không kết giao được với bạn bè thực sự, cũng không thấy được sự thịnh vượng của Hồng Hoang.

Đại địa Hồng Hoang là trung tâm của trời đất, để chúng trưởng thành ở đây tin rằng sẽ có lợi hơn.

Ta tuy không yêu cầu tương lai chúng phải đạt thành tựu gì to tát, nhưng cũng không hy vọng chúng kiến thức hạn hẹp, điêu ngoa tùy tiện." Ngô Sở nhìn Đế Tuấn với vẻ nghi ngờ, cái lão này thật sự nỡ xa mấy 'chiếc áo bông nhỏ' này sao?

Sau đó hắn lại nhìn Thường Hi, hay là mấy 'chiếc áo bông' này chỉ là ngoài ý muốn?

Nhìn đám nhỏ đáng yêu đó, Ngô Sở mỉm cười: "Đế Tuấn huynh đã nói vậy, ta tự nhiên không có vấn đề gì, nhưng phải để chính chúng đồng ý mới được, nếu không chúng mà khóc thì ta không dỗ nổi đâu.

Ta không thể đối xử với chúng như đám Át Phùng, không nghe lời là lôi ra táng mông được." "Oa oa oa, hu hu hu..." Đó là tiếng khóc la phát ra khi mười chú 'Mặt trời nhỏ' bị Thái Nhất treo lên táng.

Tại sao lại xảy ra chuyện đáng mừng này?

Chỉ có thể trách chúng quá tự đắc, đem 'chiến công hiển hách' là trồng cả một ngọn Hoa Sơn ra khoe khoang.

Thế là chuyện chúng hỏa thiêu Hoa Sơn không giấu được nữa.

Thái Nhất nghe xong cảm thấy xấu hổ vô cùng, ngay trước mặt

Ngô Sở trực tiếp xách chúng lên táng.

Chờ đến khi Ngô Sở phản ứng lại thì mông đám 'Mặt trời nhỏ' tuy chưa 'nở hoa' nhưng cũng đã ăn mấy gậy, trọng thương thì không đến nỗi nhưng đau thì chắc chắn rồi.

Dù sao pháp lực của chúng vẫn còn đang bị Ngô Sở phong ấn mà!

Ngô Sở khẽ ho một tiếng: "Thôi thế được rồi!

Tuy chúng là con huynh, nhưng giờ cũng là đệ tử của ta.

Trước đó ta đã trừng phạt rồi, chúng cũng biết lỗi rồi, trừng phạt nữa thì hơi quá.

Cứ lôi chuyện cũ ra nói thế này, chúng cũng không phục đâu." Đám 'Mặt trời nhỏ' nghe vậy lập tức gật đầu lia lịa, cảm thấy sư phụ vẫn là người thấu hiểu lòng người nhất.

Kết quả lại nghe Ngô Sở nói tiếp: "Nếu huynh thật sự ngứa tay, muốn táng chúng một trận cho vui thì có thể tìm lý do khác mà!

Ví dụ như ngày mai trời sắp mưa, cứ đem treo chúng lên táng một trận, dù sao ngày mưa rảnh rỗi cũng chẳng có việc gì làm." "..." Mọi người nhất thời cạn lời.

Thường Hi thậm chí rất muốn cười, nhưng nhìn thấy Hi Hòa đang đau lòng cho con trai, bà cũng không nỡ cười.

Hi Hòa đúng là xót con, thậm chí còn nghi ngờ không biết vị sư phụ này có thật sự đem con bà treo lên táng vào những ngày mưa hay không.

Thái Nhất cũng không phải thật sự muốn táng con, chẳng qua chuyện mấy đứa nhóc này làm thật sự quá đáng, ông mà không biểu hiện gì thì cũng ngại ngồi trước mặt Ngô Sở.

Giờ Ngô Sở đã đưa bậc thang cho leo xuống, ông tự nhiên cũng

thuận thế mà thôi.

Chỉ khổ cho đám 'Mặt trời nhỏ', tự dưng bị táng một trận, mà báo thù cũng vô vọng.

Dù sao bị cha táng thì báo thù kiểu gì?

Táng lại chắc?

Đừng có giỡn!

Hy vọng chúng có thể rút ra bài học từ chuyện này. 'Trời ngông có mưa, người ngông có họa', thế nên đừng có mà khoe khoang linh tinh, dễ ăn táng lắm!

Nhìn mấy vị tiểu sư huynh bị táng, Vũ có chút đồng cảm nhưng cũng thấy không tự nhiên, cảm giác như mọi người đều bị táng mà mình thì không, thấy mình cứ như kẻ lạc loài vậy.

Mười hai đứa nhỏ lúc này cũng có cảm giác sợ hãi, vì chúng chưa bao giờ biết Thái Nhất thúc thúc lại táng trẻ con.

Thấy các tiểu đệ đệ bị thúc thúc táng, chúng thấy thật đáng thương.

Nhìn mấy đứa nhỏ quay quanh hỏi han các em, Thái Nhất có chút ngượng ngùng.

Đế Tuấn khẽ ho một tiếng, cười hỏi: "Ta thấy pháp lực trong người chúng đều bị phong ấn, đây là vì sao?

Sợ chúng tùy ý thi triển pháp thuật à?" Ngô Sở gật đầu nói: "Thiên phú của chúng rất tốt, nhưng tuổi còn quá nhỏ, có chút không biết trời cao đất dày, cậy có pháp lực mà hành sự không kiêng nể gì.

Ta muốn chúng cảm nhận xem nếu không có pháp lực thì phải làm thế nào?

Đồng thời, đây cũng là một trong những hình phạt cho việc đốt rụi

Hoa Sơn." Thường Hi có chút thắc mắc: "Nhưng trong người chúng dường như có một luồng sức mạnh khác, tuy luồng lực lượng đó không mạnh lắm." Ngô Sở gật đầu: "Đó là Võ đạo chân khí!" "Võ đạo chân khí?

Đó là thứ gì?" Thái Nhất thắc mắc.

Ngô Sở giải thích sơ qua về nguồn gốc của Võ đạo hô hấp pháp, điều này khiến Đế Tuấn và Thái Nhất đột nhiên cảm thấy vị Thánh nhân như mình thật là phế.

Người ta như Ngô Sở động một chút là khai sáng ra một con đường tu hành, tạo phúc cho sinh linh Hồng Hoang, còn hai vị Thánh nhân Yêu tộc họ thì sao?

Dường như chưa bao giờ làm được việc gì tốt cho Yêu tộc cả.

Lúc trước thống nhất vạn tộc trông thì có vẻ là việc tốt, nhưng sau đó họ mượn khí vận vạn tộc để chứng đạo, rồi lại để cục diện tốt đẹp đó sụp đổ trong chốc lát.

Sau khi chứng đạo thành Thánh, họ khai tịch Vạn Yêu Thiên, trông thì có vẻ là đang che chở Yêu tộc, nhưng từ đó về sau, dường như họ chẳng còn mục tiêu gì, cứ thế sống qua ngày.

Các Thánh nhân khác, trừ Nữ Oa ra, đều lập giáo phái, đều có mục tiêu phấn đấu.

Ngay cả Hậu Thổ dù không lập giáo nhưng bà cũng có Địa phủ phải quản lý.

Giờ nghĩ lại, họ đúng là có cảm giác mình hơi phế.

Nhất thời, Đế Tuấn và Thái Nhất dường như tâm đầu ý hợp, cùng rơi vào trầm mặc.

Cuối cùng vẫn là Thái Nhất thực thà hơn, nói: "Tuy A Sở huynh đệ

giờ vẫn chưa chứng đạo thành Thánh, nhưng trong những người quen biết, người khiến ta bội phục nhất chắc chắn là đệ." Ngô Sở nghe vậy không khỏi bật cười: "Tâng bốc ta như vậy là hơi quá rồi đấy!

Ở đại địa Hồng Hoang này, ta sao sánh được với Bàn Cổ đại thần khai thiên lập địa?

Sao sánh được với gia sư - người khai sáng pháp chứng Thánh?

Ngay cả cái lão ma đầu bị người người đòi đánh đòi giết kia cũng có những điểm đáng nể...

So với họ, ta còn kém xa lắm." Thái Nhất cười cười, không tâng bốc tiếp vì tâng bốc nữa đúng là hơi ngượng.

Nhưng theo ông thấy, Bàn Cổ đại thần và Đạo tổ đúng là đáng nể thật, nhưng ông có thân thiết với họ đâu.

Ông đã nói rồi mà, là trong số những người quen biết.

Còn cái lời nhắc nhở kia thì chẳng cần thiết.

Chương 798

Nói đi cũng phải nói lại, họ cũng là hậu duệ của Bàn Cổ đại thần đấy!

Nhưng ai dám bảo là thân với Bàn Cổ đại thần chứ?

Căn bản chẳng cùng thời đại.

Còn lão ma đầu kia đúng là cũng có điểm đáng nể, nhưng ai dám nói là bội phục lão ma đầu đó?

Chỉ có cái vị Huyền môn đại sư huynh này là không sợ gây hiểu lầm thôi.

Tuy họ đã thành Thánh nhưng vẫn không muốn gây hiểu lầm về chuyện này, dù sao Thánh nhân đâu chỉ có hai người họ.

Đế Tuấn thì nói: "Xem ra chúng ta cũng thực sự nên suy nghĩ xem có thể làm được gì trong khả năng của mình cho vạn tộc sinh linh hay không." Ngô Sở nghe vậy liền cười: "Đế Tuấn huynh nói thế thì khiêm tốn quá.

Thánh nhân vô sở bất năng, chuyện gì mới được coi là nằm trong khả năng chứ?

Chắc phải là tất cả mọi chuyện mới đúng!" Sau khi tâng bốc họ một câu, Ngô Sở lại nói: "Nếu hai vị hiện giờ đang rảnh, ta có một thỉnh cầu quá đáng, hy vọng hai vị có thể chọn ra một số đạo phù hợp với sự phát triển của Yêu tộc trong Văn Đạo do ta khai sáng để phát triển đôi chút ở Vạn Yêu Thiên." "..." Cả bốn người đều không khỏi ngẩn ra, trong lòng thầm gọi là 'cao thủ'.

Ngô Sở làm như không thấy sự thay đổi sắc mặt của họ, tiếp tục nói: "Văn Đạo bao la vạn tượng, nhưng cốt lõi vẫn là dạy dỗ sinh linh

biết nhân nghĩa, rõ thị phi.

Nhiều Yêu tộc sinh ra đã biết tu hành, phương diện này không cần dạy.

Nhưng nếu không biết thị phi, không rõ nhân nghĩa, dù có mạnh đến đâu cuối cùng cũng dễ lâm vào con đường tà đạo như lão La, trở thành tai họa." Ngừng một chút, Ngô Sở nói tiếp: "Tất nhiên, nếu Văn Đạo ngày càng hưng thịnh thì đối với ta cũng có lợi.

Đây là đạo do ta khai sáng, nó càng mạnh thì ta càng mạnh!

Có thể nói, thực ra ta đang mượn họ để giúp ta tu hành, giúp ta làm cường đại đạo của mình." Thái Nhất mỉm cười gật đầu: "Lúc trước là đệ giúp chúng ta.

Hiện giờ chúng ta chẳng có lý do gì để từ chối giúp đệ.

Việc này ta giúp!" Nói xong, ông nhìn sang Đế Tuấn.

Đế Tuấn cười nói: "Đừng nhìn ta, ta cũng không có lý do gì để từ chối." Ba người nhìn nhau rồi cười lớn.

Thực ra trong Vạn Yêu Thiên, có không ít yêu tộc đã từng học qua Văn Đạo của Ngô Sở.

Thuở xưa khi Đế Tuấn và Thái Nhất rời khỏi Thiên Đình tiến về vực ngoại, họ đã mang theo không ít yêu tộc.

Trong số những yêu tộc đó, nhiều kẻ chẳng hề xa lạ với Văn Đạo của Ngô Sở.

Hơn nữa, họ từng làm thần ở Thiên Đình, lẽ đương nhiên cũng hiểu thế nào là đạo đức nhân nghĩa.

Ngô Sở cũng không biết Văn Đạo của mình ở Vạn Yêu Thiên có tiếp tục phát triển hay không.

Nay nhắc lại chuyện này với đôi huynh đệ kia, tin rằng sau khi trở

về, họ nhất định sẽ dụng tâm giúp hắn.

Dẫu sao hắn cũng từng giúp đỡ huynh đệ họ, phần tình nghĩa này, họ còn chưa trả hết đâu!

Tuy nhiên yêu tộc về phương diện lĩnh ngộ Văn Đạo thì không thể đặt cùng bàn cân với nhân tộc, nhưng chỉ cần Văn Đạo có thể thay đổi chút ít phong cách dã man lấy thực lực làm trọng của yêu tộc, thì cũng coi như là công đức vô lượng rồi.

Thế nên, đây là một việc nhất cử đa đắc.

Trong lúc Đế Tuấn và Thái Nhất đang nghỉ dưỡng tại Tử Ngọc Sơn, thì Triệu Công Minh cùng Tam Tiêu, cùng với Khổng Tuyên và một nhóm học tử của học viện đã rủ nhau rời khỏi Đệ Nhất học viện.

Họ dự định nhân dịp kỳ nghỉ này đi du ngoạn khắp đại địa Hồng Hoang.

Khổng Tuyên cũng học tập tại học viện, nên rất dễ dàng làm quen và kết bạn với nhóm đồ đệ của Nhân Đức Đạo Tôn như Triệu Công Minh và Tam Tiêu.

Dẫu sao họ đều là những nhân vật kiệt xuất trong số chúng sinh... người trước chỉ là ví dụ, còn người sau thì đúng là hậu duệ của Phượng tộc, hơn nữa còn là Phượng nhị đại, thân phận tôn quý vô cùng.

Hơn nữa Phượng tộc giờ đây trong mảnh thiên địa này chính là điềm lành, được thiên địa ưu ái, khí vận trên người tự thân đã mạnh mẽ, đi đến đâu cũng gặp dữ hóa lành, gặp nạn thành may.

Đi cùng với họ còn có mấy vị học tử khác.

Những học tử này là thiếu niên nhân tộc, học về phương pháp tu hành Văn Đạo.

So với Khổng Tuyên và Triệu Công Minh, tu vi của mấy thiếu niên nhân tộc này thực tế rất bình thường.

Họ đi theo chẳng khác nào coi nhóm Triệu Công Minh là bảo kê.

Tất nhiên, nếu không chạy loạn vào chốn rừng sâu núi thẳm thì Hồng Hoang hiện nay thực ra vẫn rất an toàn.

Chỉ khi đi lạc vào thung lũng sâu mới dễ bị dã thú tha đi.

Dẫu có thiên quy ước thúc vạn tộc Hồng Hoang, khiến họ không dám tùy ý tàn hại kẻ yếu, nhưng đám dã thú kia làm gì có giác ngộ đó, đói thì phải ăn thịt, đó là thiên tính. "Chúng ta đi Bất Chu Sơn trước đi, nghe nói bên cạnh Bất Chu Sơn có một cây đại thụ chọc trời, tên là Kiến Mộc, cành lá rộng lớn không biết bao nhiêu mà kể, nó chống đỡ cả Thiên Đình." Một thiếu niên lôi ra một cuốn sách, trên đó ghi chép rất nhiều địa điểm du lịch mà các học trưởng trước đó đã đi qua và ghi lại. "Phong, nơi phát nguyên của nhân tộc các ngươi cũng ở Bất Chu Sơn đấy!

Chắc là các ngươi muốn tới đó chiêm bái một chút phải không?" Triệu Công Minh cười ha hả nói.

Thiếu niên tên Phong cười đáp: "Nơi đó chỉ là một trong những nơi phát nguyên của nhân tộc chúng ta thôi, là đạo trường của mẫu thần Oa Hoàng, chúng ta đoán chừng là không vào được đâu.

Nếu thực sự muốn chiêm bái nơi phát nguyên nhân tộc, thì phải đến 'Nhân Tổ Thành' ở phía nam Đệ Nhất Thành của chúng ta." Khổng Tuyên mỉm cười nói: "Đến Bất Chu Sơn xem thử cũng tốt, ta đến Hồng Hoang bấy lâu nay, cứ ở lì trong Đệ Nhất Thành và Đệ Nhất học viện, vẫn chưa được đi du ngoạn bao giờ!" "Nghe nói thời Thượng Cổ, Kỳ Lân tộc là một trong tam tộc cũng phát nguyên ở Bất Chu Sơn.

Không biết giờ còn thấy được vách đá Kỳ Lân đó không?" Bích Tiêu đầy vẻ khao khát.

Lúc này, một thiếu niên nhân tộc khác lắc đầu nói: "Không thấy được đâu, Bích Tiêu đạo hữu chắc là không xem kỹ cuốn 'Hồng Hoang Kỷ Yếu' do viện trưởng biên soạn rồi!

Thời Thượng Cổ sau khi tam tộc loạn chiến kết thúc, Kỳ Lân thủy tổ đã hóa thân thành sơn mạch để bù đắp cho Bất Chu Sơn bị tổn hại, sau đó không biết vị đại năng nào đã chém đầu Kỳ Lân của sơn mạch đó, vách Kỳ Lân cũng vì thế mà mất rồi." Ngô Sở không hề viết chuyện Nguyên Thủy trả thù Kỳ Lân thủy tổ, chém đầu Kỳ Lân mang về Côn Luân vào sách, nếu không danh tiếng của Nguyên Thủy chắc chắn sẽ bị hủy hoại.

Nguyên Thủy dù sao cũng là Thánh nhân, nói xấu Thánh nhân rất dễ đắc tội.

Tuy rằng Ngô Sở hắn không sợ Nguyên Thủy, dẫu sao đại sư huynh nói xấu sư đệ một chút cũng chẳng phải tội lỗi gì lớn, nhưng những người khác thì không phải vậy, tốt nhất là không nên gieo họa cho những sinh linh yếu nhỏ.

Cả nhóm xuất phát từ Đệ Nhất Thành, thông qua truyền tống trận, truyền tống đến một tòa đại thành gần Bất Chu Sơn.

Đứng trong tòa đại thành này, ngẩng đầu nhìn về phía đông, liền thấy được Bất Chu Sơn cao chọc trời, cùng với cây đại thụ Kiến Mộc cũng cao không kém bên cạnh. "Men theo cây Kiến Mộc kia là có thể leo lên Thiên Đình, các vị có nhã hứng leo thử một phen không?" Triệu Công Minh cười ha hả hỏi, tính cách hào sảng bộc lộ rõ ràng.

Phong cười nói: "Tu vi của các người cao thâm, có thể thử một chút, chúng ta thì thôi vậy.

Phương pháp tu hành Văn Đạo thiên về tu luyện thần ý, không giúp ích nhiều cho cơ thể.

Chương 799

Thân thể chúng ta không chịu nổi những cơn gió lộng trên đỉnh trời đâu." Có thiếu niên nghe vậy liền nói: "Nghe nói bên phía tiểu học, có mười một đứa nhỏ dường như đang tu luyện một loại hô hấp pháp nào đó, có thể cường thân kiện thể, nghe nói gọi là 'Võ Đạo hô hấp pháp', được đặt theo tên của đứa nhỏ tên 'Vũ'.

Không biết sau này có thể phổ biến không, nếu được thì chúng ta có thể tiến hành 'Văn Võ song tu'.

Văn Đạo tu thần ý, Võ Đạo cường tráng thể phách..." Khổng Tuyên đứng bên cạnh nghe thấy thế, khóe miệng không khỏi giật giật, bởi vì bất kể là Văn Đạo hay Võ Đạo hô hấp pháp, hắn đều biết là do ai tạo ra.

Thậm chí khi Văn Đạo xuất hiện, hắn còn đang ngồi ngay bên cạnh.

Tuy rằng hắn không tận mắt thấy Ngô Sở sáng tạo ra Võ Đạo hô hấp pháp, nhưng đứa nhỏ tên Vũ đó hắn đã gặp qua, mười mặt trời nhỏ hắn cũng gặp qua, thậm chí biết rõ lai lịch của họ.

Nhưng hắn lại không thể nói ra.

Bởi vì khi mười mặt trời nhỏ và Vũ đến học viện, họ không hề tiết lộ sư thừa.

Điều này khiến hắn có chút không tự nhiên, có cái để khoe mà không được khoe, thật là đáng tiếc!

Nhưng không ngờ lúc này, Vân Tiêu nãy giờ im lặng lại âm thầm truyền âm cho hắn: "Khổng huynh chắc hẳn biết rõ lai lịch của Võ Đạo hô hấp pháp cũng như những đứa nhỏ đó chứ?" Khổng Tuyên

nhìn Vân Tiêu, chớp mắt một cái rồi lắc đầu: "Vân Tiêu đạo hữu sao lại hỏi vậy?

Ta mới đến Hồng Hoang, làm sao biết được mấy thứ đó." Khóe môi Vân Tiêu khẽ nhếch lên, tiếp tục truyền âm: "Lúc trước khi Đại sư bá đưa những đứa nhỏ đó đến học viện, chúng ta đều đã thấy.

Khổng huynh lại là tộc thúc của Phượng Nghi sư tỷ, chắc cũng đã từng đến Tử Ngọc Sơn đạo trường của Đại sư bá.

Những đứa nhỏ đó chắc là đệ tử mới của Đại sư bá, là tiểu sư đệ của chúng ta, sau này chắc chắn sẽ biết lai lịch của họ thôi.

Nếu huynh biết, nói trước cho chúng ta một tiếng cũng chẳng sao, phải không?" Khổng Tuyên suy nghĩ một chút, dường như lúc hắn rời đi, Văn Đức Đạo Tôn cũng không bảo hắn là không được nói cho người khác biết lai lịch của mười mặt trời nhỏ.

Thế là hắn truyền âm đáp: "Vân Tiêu muội tử quả nhiên tâm tư tinh tế, ta đúng là biết lai lịch của họ, có điều viện trưởng không cho họ tiết lộ ở học viện, chắc là không muốn tạo sự đặc biệt gì đó..." Vân Tiêu im lặng mỉm cười nhìn hắn, khiến Khổng Tuyên có chút ngượng ngùng, đành truyền âm tiếp: "Cha của họ chính là một trong hai vị Thánh nhân của Vạn Yêu Thiên." "..." Nghĩ đến hai vị Thánh nhân của yêu tộc, Vân Tiêu liền hiểu vì sao Đại sư bá không muốn các tiểu sư đệ lộ diện lai lịch và sư thừa.

Việc hai vị Thánh nhân đó thành thánh đã mang lại không ít tai họa cho vạn tộc Hồng Hoang.

Tuy rằng lúc đó họ chưa rời khỏi Tam Tiên Đảo, nhưng khi thiên tai giáng xuống, họ đều đã trải qua, và sau này cũng biết nguồn gốc của những thiên tai đó.

Tuy trong vạn tộc vẫn có nhiều yêu tộc đi theo hai anh em họ,

nhưng thầm chửi rủa họ cũng không ít.

Dẫu đối phương là Thánh nhân, nhưng có lẽ họ cũng biết mình phạm lỗi, nên dù bị chửi thầm cũng không trừng phạt ai.

Đây là nợ của hai vị Thánh nhân đó đối với vạn tộc Hồng Hoang.

Nếu để mọi người biết mười đứa nhỏ đó là con cháu của hai vị Thánh nhân kia, e rằng trong học viện chúng sẽ dễ bị bài xích, thậm chí là lăng mạ.

Cả nhóm vừa nói vừa cười leo lên Bất Chu Sơn.

Sau khi dạo quanh một vòng, mọi người trở về trong thành.

Tuy mấy thiếu niên nhân tộc muốn tìm kiếm và chiêm bái đạo trường của mẫu thần Oa Hoàng nhưng rốt cuộc chẳng thu được gì, đành hậm hực quay về. "Trạm kế tiếp chúng ta đến đại địa phương Tây xem sao!" Triệu Công Minh đề nghị: "Phương Tây không giống với Trung Châu, nghe nói bên đó thịnh hành Tây Phương giáo, ta khá tò mò về giáo nghĩa của họ, muốn xem có gì khác biệt với Nho giáo chúng ta." Mọi người không phản đối, ngày hôm sau liền qua truyền tống trận tới phương Tây.

Cùng truyền tống với họ tới Lôi Âm Thành ở phương Tây còn có một quái nhân.

Quái nhân đó mặc đồ một bên đen một bên trắng kỳ lạ, khiến họ nhớ đến một vị tiền bối trong truyện 'Hồng Hoang Thiên Địa Anh Hùng Truyện' — Âm Dương Lão Tổ.

Triệu Công Minh tính tình hào sảng, cũng thích kết giao, liền tiến tới hỏi: "Dám hỏi tiền bối có phải là đệ tử của Âm Dương Lão Tổ tiền bối không?" A Ôn chuẩn bị tới phương Tây để tưởng niệm sư phụ, vừa thấy nhóm người này đã nhận ra ngay lai lịch của họ.

Học tử của Đệ Nhất học viện chứ đâu!

Đến đồng phục còn chưa thay.

Tuy có cảm giác thân thiết với học viện nhưng A Ôn không định tiếp chuyện, dẫu sao học tử bước ra từ đó có đến hàng vạn.

Thấy A Ôn có vẻ lạnh nhạt, Triệu Công Minh lại nói: "Bần đạo Triệu Công Minh, ba vị này là nghĩa muội của bần đạo, chúng ta đều bái sư Nhân Đức Đạo Tôn, vị Khổng huynh đây là tộc thúc của Phượng Nghi sư tỷ dưới trướng Đại sư bá, còn đây là bạn học ở học viện của chúng ta..." Đối với sư thừa của mình, Triệu Công Minh không hề giấu giếm.

Sư phụ Hồng Vân từng nói với họ rằng đệ tử của Âm Dương Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ có quan hệ rất tốt với Đại sư bá của họ.

Đồng thời đệ tử của hai vị lão tổ này cũng là đối tượng mà Huyền môn cần bảo hộ.

Tất nhiên, với tu vi hiện nay của nhóm Triệu Công Minh thì ai bảo hộ ai còn chưa biết được!

Đừng nhìn A Ôn ăn mặc quái dị, tu vi thực ra rất mạnh mẽ, từ lâu đã bước vào cảnh giới Trảm thi, tức là Chuẩn Thánh cảnh.

Chỉ cần Thánh nhân không ra tay, nắm trong tay chí bảo Âm Dương Đại Ma Bàn, A Ôn cơ bản chẳng sợ bất kỳ cường giả Chuẩn Thánh nào.

Nghe thấy lai lịch của họ, A Ôn thầm thở phào, nói: "Các người đến phương Tây làm gì?

Bên đó là nơi truyền giáo của Tây Phương giáo, không hoan nghênh những học tử Nho môn các người đâu.

Cứ gọi ta là A Ôn là được." Đệ tử của Nhân Đức Đạo Tôn Hồng Vân thì vẫn đáng để tin tưởng.

Danh tiếng của Hồng Vân thành thánh bằng đạo nhân thiện, đệ tử ông thu nhận chắc hẳn phẩm tính không cần nghi ngờ.

Trái lại, vị Phượng nhị đại lạnh lùng kia mới cần chú ý một chút.

Tuy nàng và Phượng Nghi cũng coi như quen biết, nhưng Phượng Nghi là Phượng Nghi, Phượng nhị đại là Phượng nhị đại. "Bái kiến A Ôn tiền bối!" Tam Tiêu và Khổng Tuyên cùng các học tử khác lần lượt hành lễ.

Tính ra vị A Ôn tiền bối này cùng vai vế với Nhân Đức Đạo Tôn.

Triệu Công Minh mỉm cười: "Đa tạ tiền bối nhắc nhở, chúng ta chính là muốn tới phương Tây lĩnh giáo giáo nghĩa của họ.

Nghĩ chắc các đạo hữu bên đó cũng không làm khó chúng ta quá mức đâu." Dẫu sao cũng là đệ tử Thánh nhân, dù bị làm khó thì tính mạng chắc cũng không cần lo lắng.

Mọi người rời truyền tống trận, đi vào tòa Lôi Âm Thành có phong cách khác hẳn Trung Châu, A Ôn nói: "Thành này tên là Lôi Âm, mang ý nghĩa 'Phật âm thuyết pháp, tiếng vang như sấm', ngoài thành có chùa Lôi Âm, trụ trì trong chùa tên là Nhiên Đăng..." Khi nhắc tới Nhiên Đăng, A Ôn liếc nhìn nhóm Triệu Công Minh, thấy họ không có phản ứng gì với cái tên này liền nói tiếp: "Các ngươi nên cẩn thận một chút, lão đạo Nhiên Đăng đó từng có ân oán với Đại sư bá của các ngươi đấy." Nghe vậy, nhóm Triệu Công Minh lập tức hứng thú.

Ở đây vậy mà lại có người từng có ân oán với Đại sư bá, Đại sư bá tuy chưa chứng đạo nhưng bảo là đệ nhất nhân dưới Thánh nhân cũng không ngoa.

Vậy mà có người kết oán với Đại sư bá mà vẫn sống tốt đến giờ sao?

Là Đại sư bá quá nhân từ hay tên đó quá mạnh? "Lão đạo Nhiên

Đăng đó mạnh lắm sao?" Triệu Công Minh hơi chột dạ hỏi. "Nếu Thánh nhân không ra tay thì khá mạnh, ít nhất cũng là tồn tại Trảm nhị thi." A Ôn giới thiệu với họ: "Hắn tu luyện dường như là đạo Đại Hoan Hỉ, chắc cũng sắp trảm được thi thứ ba rồi, hoặc có lẽ đã trảm xong từ lâu cũng không biết chừng." "Đạo Đại Hoan Hỉ?" Bích Tiêu tò mò hỏi: "Tiền bối, đó là đạo gì vậy?" A Ôn nhìn vị nữ tiên có ánh mắt đơn thuần này, im lặng một lát rồi đáp: "Đó là cách mượn sự hòa hợp âm dương nam nữ để tiến vào trạng thái 'Vô không', từ đó đạt tới phương pháp tu hành độc đáo 'lấy dục chế dục'.

Hiện nay trong Tây Phương giáo cũng chỉ có lão đạo Nhiên Đăng tu luyện pháp này.

Năm đó khi ta vừa vào cảnh giới Trảm thi từng tới phương Tây và giao thủ với hắn." Tuy họ chưa từng trải qua cái gọi là hòa hợp âm dương nam nữ, nhưng dẫu sao cũng đã học ở học viện nửa năm, đối với chuyện âm dương nam nữ cũng hiểu đôi chút.

Chương 800

Vì thế vừa nghe xong, họ lập tức hiểu đạo Đại Hoan Hỉ là gì.

Thế là ai nấy đều thầm mắng lão đạo Nhiên Đăng này không biết xấu hổ, vậy mà lại tu luyện cái loại đại đạo đó.

Tây Phương giáo lại có hạng người như vậy sao?

Thật là vô liêm sỉ!

Khổng Tuyên bất chợt nói: "Ta nghe Phượng Nghi nói, đạo Trảm Tam Thi thực chất là trảm đi những cảm xúc đại đạo của tu sĩ, tu luyện là tâm cảnh.

Tiền bối nghi ngờ hắn đã trảm Tam thi, có phải vì đạo Đại Hoan Hỉ này cũng là một loại cảm xúc đại đạo không?" A Ôn nhìn Khổng Tuyên, gật đầu: "Không hổ là hậu duệ của Phượng tộc thủy tổ, tâm tư quả nhiên nhạy bén, nói một chút đã hiểu.

Thi thứ ba còn gọi là Chấp Ngã Thân, chính là trảm sạch mọi chấp niệm trong lòng.

Lão đạo Nhiên Đăng đắm chìm trong đạo Đại Hoan Hỉ nhiều năm, lại làm được đến cảnh giới 'lấy dục chế dục', xác suất trảm được Chấp Ngã Thân trái lại còn cao hơn tu sĩ bình thường nhiều." Nên mới nói lão đạo Nhiên Đăng tuy lúc đầu thảm hại như vậy, bị ép phải chuyển sang lĩnh ngộ đạo Đại Hoan Hỉ, nhưng giờ nhìn lại thì cũng coi như trong họa có phúc.

Có lẽ nhờ có đạo của riêng mình nên Nhiên Đăng bây giờ rõ ràng mạnh hơn so với Nhiên Đăng cùng thời kỳ trong thần thoại Hồng Hoang gốc.

Dù từng hai lần mất đi nhục thân nhưng cũng coi như tái ông thất

mã, khi mang được con muỗi cái đó về.

Nếu không có tuyệt sắc muỗi cái đó, có lẽ hắn vẫn chưa bước lên con đường đạo Đại Hoan Hỉ.

Mà không đi con đường đó thì tu vi của hắn cũng không thể mạnh như bây giờ.

Còn Triệu Công Minh và Tam Tiêu, trong thần thoại Hồng Hoang gốc, lúc họ vừa bái sư Thông Thiên thì tu vi chắc chắn không thể so với Nhiên Đăng.

Cũng giống như bây giờ, họ vừa bái sư Hồng Vân, tu vi chẳng tăng bao nhiêu.

Hồng Vân chỉ chỉ điểm cho họ cách vận dụng pháp tắc đại đạo, thời gian còn lại chủ yếu là dạy họ cách làm người và những đạo lý đối nhân xử thế.

Ở học viện, cái mọi người học được nhiều nhất chính là những thứ đó.

Lấy 'Nhân Nghĩa Lễ Trí Tín' làm cốt lõi, học tập đạo đối nhân xử thế.

Tất nhiên, dù Hồng Vân có dạy toàn bộ là pháp môn tu hành thì họ cũng không thể đuổi kịp lão đạo Nhiên Đăng trong thời gian ngắn.

Trong thời kỳ Phong Thần của thần thoại gốc, lúc đó tu vi của Nhiên Đăng đã trì trệ không tiến nên mới bị nhóm Triệu Công Minh đuổi kịp, đó cũng là chuyện thường tình. "Lão đạo Nhiên Đăng đó phẩm hạnh thế nào?" Triệu Công Minh hỏi: "Không lẽ lát nữa nói không lại chúng ta, ông ta lại dùng tu vi để cưỡng ép chúng ta chứ?" A Ôn nhìn hắn, lắc đầu: "Ta đoán chừng các người đến mồm mép cũng không nói lại người ta đâu.

Đồ đệ Tây Phương giáo khua môi múa mép đều thuộc hàng nhất

lưu, bảo là 'lưỡi nở hoa sen' cũng không quá lời.

Lúc trước ta từng biện luận với hắn về đạo Âm Dương, ta đã thua!" Khổng Tuyên hơi ngạc nhiên nhìn vị tiền bối này, bởi vì vị này là đệ tử của Âm Dương Lão Tổ, chủ tu chính là đạo Âm Dương, vậy mà lại thua...

Chuyện này chẳng khác nào thua đối phương ở ngay lĩnh vực sở trường nhất của mình.

Có thể thấy lão đạo Nhiên Đăng đó khó đối phó đến mức nào.

Tất nhiên A Ôn sẽ không nói cho họ biết, sở dĩ nàng biện luận không lại là vì không đủ trơ trẽn như Nhiên Đăng, nói ra những lời khiến nàng thấy buồn nôn.

Đạo nam nữ cũng là đạo âm dương, A Ôn nói về âm dương thiên địa, còn Nhiên Đăng lại nói về âm dương giữa hai phái nam nữ.

A Ôn da mặt không đủ dày nên mới bại trận.

Nhưng cái đó không thể lấy ra làm lý do được, dẫu sao người tu hành nếu còn chấp nhất vào biểu tượng giới tính thì chính là tu hành chưa tới nơi tới chốn.

Vì vậy nàng chỉ có thể thầm mắng lão đạo Nhiên Đăng mặt dày trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn phải chấp nhận thua cuộc để tránh bị người ta cười nhạo là thua không phục.

Triệu Công Minh hỏi: "Lôi Âm Thành này là địa bàn của họ, lão đạo đó không tự dưng chạy ra tìm chúng ta gây rắc rối chứ?" Đang nói, A Ôn nhìn lên trời: "Đến thật rồi kìa!" Mọi người nghe vậy cũng nhìn lên không trung.

Chỉ thấy một lão đạo ngồi xếp bằng trên đám mây ngũ sắc, tóc dài xõa tung, khoác một chiếc áo phật màu xám đen, để lộ lồng ngực vạm vỡ.

Bên cạnh lão còn có một nữ tử áo đỏ nép vào.

Cách ăn mặc của nữ tử áo đỏ đó trông cũng khá phóng khoáng, một dải yếm đỏ thắm che đi đôi gò bồng đảo hùng vĩ, vạt váy xẻ cao, chân trần, để lộ phần lớn đôi chân dài.

Khi thấy hai bóng hình này, ai nấy đều có chút ngỡ ngàng.

Tuy nhiên những người qua đường khác dường như không nhìn thấy họ, ai nấy vẫn làm việc nấy.

A Ôn liếc nhìn Nhiên Đăng và nữ tử áo đỏ trên mây, truyền âm cho những người bên cạnh: "Đó chính là lão đạo Nhiên Đăng và đạo lữ của hắn, Hồng Tuyến đạo nhân." "Tiền bối biết gốc gác của họ không?" Khổng Tuyên tò mò hỏi.

Khóe miệng A Ôn khẽ giật, đáp: "Truyền thuyết kể rằng lão đạo Nhiên Đăng vốn là một chiếc đèn trong cung Linh Cữu hóa thành, còn Hồng Tuyến đạo nhân là một con muỗi cái bước ra từ biển máu." "Muỗi cái?" Mọi người kinh ngạc. "Chuyện này nhiều người biết mà, năm xưa khi hai vị Thánh nhân yêu tộc còn là Yêu Đế, từng dẫn theo tứ phương Thiên Đế cùng vô số thiên binh thiên tướng trấn áp biển máu, con muỗi cái đó chính là sinh linh trong biển máu, Nhiên Đăng lão đạo quen biết và đã cứu con muỗi đó." Khóe môi A Ôn mỉm cười, nụ cười lẽ ra không có gì lạ nhưng vì cách phục sức quái dị của nàng nên nụ cười đó cũng trở nên quái dị theo.

Nhiên Đăng thấy nụ cười đó của A Ôn thì có chút khó chịu, biết chắc người phụ nữ này lại đang thầm thêu dệt chuyện của hắn và đạo lữ rồi. "A Ôn đạo hữu, không biết lần này đưa các vị tiểu đạo hữu này tới đây có việc gì quý báu chăng?" Lão đạo Nhiên Đăng liếc nhìn nhóm Khổng Tuyên và Triệu Công Minh, rất dễ dàng nhận ra gốc gác của họ.

Nếu không phải họ đang mặc viện phục của Đệ Nhất học viện,

chắc chắn lão đã thốt ra câu danh ngôn của Tây Phương giáo rồi — 'Các vị có duyên với Tây Phương ta!' Nói đi cũng phải nói lại, trong thần thoại Hồng Hoang gốc, Khổng Tuyên quả thực 'có duyên' với Tây Phương giáo, vì cuối cùng Khổng Tuyên trở thành Phật Mẫu, thành Khổng Tước Đại Minh Vương của Phật môn.

Nhưng bây giờ... lão nhìn một cái đã thấy xuất thân của Khổng Tuyên, tuy không biết là Phượng nhị đại của Phượng tộc nhưng hơi thở Phượng tộc thì vô cùng đậm nét.

Nếu không phải Khổng Tuyên mặc viện phục học viện, nói không chừng lão đã nói câu đó thật.

Nhưng ngay cả khi không nói câu đó, Nhiên Đăng vẫn lên tiếng: "Các vị tiểu hữu đã tới đại địa phương Tây chúng ta, hay là tới chùa Lôi Âm ngồi một chút?

Tây Phương giáo chúng ta luôn mở rộng cửa phương tiện cho chúng sinh thiên địa, nếu các vị có hứng thú cũng có thể gia nhập Tây Phương giáo.

Chắc hẳn dù là Văn Đức Đạo Tôn hay Nhân Đức Đạo Tôn cũng sẽ không trách tội các vị tiểu hữu đâu.

Dẫu sao Huyền môn thiên hạ là một nhà, Tây Phương giáo chúng ta cũng là một trong các giáo phái Huyền môn mà!" Nhiên Đăng của hiện tại so với vị đạo nhân cẩn thận dè dặt năm xưa quả là khác biệt một trời một vực.

Chẳng còn cách nào khác, đứng trước đám hậu bối này, lão thực sự là bậc lão tiền bối.

Chỉ có truyền nhân của Âm Dương Lão Tổ kia mới đủ tư cách ngồi ngang hàng với lão.

Nhưng luận tu vi thì lão vẫn cao hơn đối phương không ít.

Nếu đối phương không có chí bảo Âm Dương Đại Ma Bàn thì chắc chắn không phải đối thủ của lão.

Tất nhiên, dù có đánh thắng A Ôn lão cũng không dám đánh, đệ tử của Âm Dương Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ đều là đối tượng mà Huyền môn bắt buộc phải bảo vệ.

Đánh hai người này, kiểu gì cũng kéo theo một đám đại lão ra mặt.

Chương 801

Khổng Tuyên, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu cùng mấy thiếu niên phía sau nghe vậy đều không khỏi cười lạnh.

Duy chỉ có Triệu Công Minh và Vân Tiêu là không lộ vẻ khinh miệt.

Triệu Công Minh cười ha hả, còn Vân Tiêu thì nở nụ cười ôn hòa. "Thì ra tiền bối là Nhiên Đăng đạo nhân, vãn bối Triệu Công Minh, gia sư là Nhân Đức Đạo Tôn, xin có lời chào tiền bối." Triệu Công Minh cung kính chắp tay hành lễ với lão đạo Nhiên Đăng, nhưng sức sát thương từ tiếng cười hào sảng đó chẳng kém gì mấy tiếng cười lạnh kia, cộng thêm việc tự báo sư môn khiến chút cảm giác ưu việt trong lòng Nhiên Đăng tan biến sạch sành sanh.

Nói ra thì hai người này trong thần thoại Hồng Hoang gốc cũng được coi là tử địch của nhau.

Nhiên Đăng sững người một lát, sau đó tiếp tục cười nói: "Thì ra tiểu hữu là đệ tử của vị tiền bối đó, nhưng Nhân Đức Đạo Tôn nổi danh nhân thiện, nếu tiểu hữu nguyện ý gia nhập Tây Phương giáo, tưởng rằng với con người của vị tiền bối đó cũng sẽ không làm khó tiểu hữu đâu." Đây là đang khinh sư phụ Nhân Đức Đạo Tôn của họ hiền lành dễ bắt nạt đây mà!

Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu nghe xong rất tức giận, nhưng Triệu Công Minh và Vân Tiêu vẫn gắng gượng nén cơn giận đó lại, ngoài mặt vẫn tỏ ra rất trấn định.

Họ biết nếu họ nổi giận thì mục đích của lão đạo Nhiên Đăng đã đạt được.

Cuộc giao phong thực sự đã bắt đầu ngay từ bây giờ.

Tuy tu vi hiện tại của họ quả thực không mạnh bằng đối phương, nhưng về mặt tâm tính, họ không muốn thua cuộc.

Mọi người vừa thuận theo dòng người đi ra ngoài thành vừa đàm đạo với Nhiên Đăng.

Những người trên đường có cách ăn mặc hơi khác so với sinh linh Trung Châu.

Những người sống ở đại địa phương Tây thích quấn khăn trên đầu, có lẽ vì ánh nắng ở đây độc hại hơn chăng!

Qua một hai vạn năm phát triển này, nhân tộc ở các nơi đã có ít nhiều thay đổi về ngoại hình.

Ví dụ như nhân tộc sống ở phương Tây da dẻ sạm đen hơn Trung Châu, hốc mắt sâu hơn.

Nhân tộc ở phương Bắc thì da trắng hơn các nơi khác.

Sinh linh Đông Thổ thì da vàng hơn.

Và người dân phương Tây dường như rất thích đi chân đất, đi dọc đường họ thấy nhiều người nhân tộc chân trần, chai sạn cả một lớp dày.

Lúc này, đám mây của Nhiên Đăng lơ lửng phía trên bên cạnh họ, vì có tiền bối A Ôn đi cùng nhóm Khổng Tuyên nên lão cũng không tiện để mây ngay trên đầu họ, tránh bị coi là cố ý bắt nạt đối tượng được Huyền môn bảo hộ.

Đi bên cạnh họ, Nhiên Đăng vẫn thao thao bất tuyệt: "Thực ra Tây Phương giáo và Nho giáo các người cũng coi như cùng một gốc, hơn nữa về giáo nghĩa cũng khá tương đồng.

Nho giáo các người lấy nhân nghĩa làm gốc, dạy người đời làm thiện tránh ác, Tây Phương giáo chúng ta cũng dẫn dắt con người

hướng thiện.

Tuy nhiên Tây Phương giáo chúng ta theo đuổi chứng đắc vô thượng Bồ Tát, thành chính giác cho bản thân, sau đó phổ độ chúng sinh, nguyện người người thành phật.

Nho môn các người lại chỉ giảng nhân nghĩa đạo đức, cách cục nhỏ quá." Mọi người nghe vậy đều không khỏi ngỡ ngàng.

Ban đầu họ tưởng Nhiên Đăng sẽ luận đạo với họ, đưa ra những cảm ngộ đại đạo mà lão lĩnh ngộ được để làm khó họ, khiến họ khó xử.

Nào ngờ đối phương lại trực tiếp như vậy, vừa lên tiếng đã hạ thấp Nho môn.

Thiếu niên nhân tộc tên Phong cảm thấy rất khó chịu, trực tiếp hỏi: "Dám hỏi tiền bối, cái gọi là phổ độ chúng sinh của Tây Phương giáo các người là phổ độ thế nào?

Độ là độ cái gì?" Nhiên Đăng nghe vậy cười ha hả: "Chúng sinh sinh ra đều khổ, vì cầu tồn cầu hoạt, bị đủ loại dục vọng chi phối, khổ vì sinh, cũng khổ vì tử.

Chúng sinh vật lộn trong bể khổ này, chỉ có ngộ được phật pháp của ta mới đạt được tâm linh thanh tịnh, vượt qua bể khổ, tới được bờ bên kia.

Ngươi nói xem, phật của ta độ cái gì?

Và độ như thế nào?" Phong cười đáp: "Đây là pháp độ mình độ người của Tây Phương giáo các người sao?

Văn bối mạo muội cảm thấy như vậy là không đúng.

Ngộ phật pháp mà đạt được tâm linh thanh tịnh, đó chẳng qua chỉ là tự lừa mình dối người mà thôi.

Nếu nhân sinh đều là khổ, thì ngay cả khi tâm tư thanh tịnh, những cái khổ đó vẫn tồn tại, chỉ là các ngươi chọn cách làm ngơ mà thôi.

Nho môn chúng ta dạy người đời biết thiện ác, rõ thị phi, biết khó mà tiến, đó mới là đại dũng khí, đại nghị lực.

Chứ không phải chỉ biết trốn tránh, đó là hành vi của kẻ yếu." Theo lời nói của cậu, một luồng Hạo Nhiên Chính Khí đường đường chính chính từ trong cơ thể cậu tuôn ra, xông thẳng lên trời.

Lúc này, trong thức hải của cậu, một đạo quang mang trở nên vô cùng rực rỡ.

Sau đó đạo quang mang này hóa thành một tòa cung điện, Văn Cung đã thành!

Mấy thiếu niên nhân tộc nhìn luồng khí tức phát ra từ người Phong mà không khỏi lộ vẻ ngưỡng mộ.

Một số người qua đường cũng ném cái nhìn kinh ngạc về phía cậu.

Trong lúc đó, Ngô Sở đang ở tít Tử Ngọc Sơn, khi cảm nhận được luồng xung kích của Hạo Nhiên Chính Khí từ Văn Đạo Thụ, hắn như có cảm ứng, sau khi kiểm tra một chút liền truyền âm cho Hoàng Long.

Vân Tiêu thấy cảnh này, khóe mắt khẽ động, thầm truyền âm một câu với Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh nghe xong cười ha hả: "Phong, lời này chí lý!

Rất hợp ý ta!

Những người tu hành như chúng ta sao có thể sợ hãi khốn khó.

Phải nghênh khó mà lên mới là bản sắc anh hùng." Hắn nói đoạn nhìn về phía Nhiên Đăng: "Nếu ai cũng như tiền bối, vậy năm xưa hai

vị tổ sư Âm Dương và Càn Khôn khi gặp lão ma đầu đó, có phải cũng có thể làm ngơ, chỉ cầu tâm linh thanh tịnh là xong không?

Nếu thực sự như thế, làm gì còn đại địa Hồng Hoang như ngày nay?

Chính nhờ đại dũng khí và đại nghị lực của hai vị tiền bối mới giành được cơ hội nhất kích tất sát cho Đạo Tổ." Nhiên Đăng ban đầu đang quan sát sự biến hóa trên người Phong, nghe Triệu Công Minh nói vậy định phản bác, muốn nói rằng những cái khổ đó đều đến từ dục vọng của chúng sinh, chỉ có khống chế dục niệm mới có thể thoát ly.

Nhưng không đợi lão nói, Triệu Công Minh đã tiếp lời: "Nếu như lời tiền bối nói, vậy tại sao tiền bối lại muốn chúng ta gia nhập Tây Phương giáo?

Ngài chỉ cần ngồi đó thanh tịnh tu hành, môn đồ tự nhiên sẽ tìm đến, còn cần tranh giành cái gì?

Chúng ta tu hành đều là đang tranh lấy cơ hội vượt thoát.

Nho môn dạy chúng ta tự cường bất tức, dạy chúng ta hậu đức tải vật.

Các người thì chỉ biết đến ngộ không thanh tịnh thôi sao?" Giỏi thật!

Lão đạo Nhiên Đăng thầm nhủ trong lòng.

Lão nhận ra mình đã có chút coi thường đám hậu bối tu vi không đáng nhắc tới này rồi, đứa nào đứa nấy mồm mép lanh lợi, sơ suất quá!

Chương 802

Đặc biệt là thiếu niên tên 'Phong' kia, vậy mà lại lập được Văn Cung ngay tại đây, một người đầy Hạo Nhiên Chính Khí như thế làm sao có thể bị vài câu nói làm lung lay niềm tin trong lòng?

Lão biết trận giao phong lần này lão đã thua một ván, lại còn thành toàn cho đối phương.

Tuy đối phương vẫn rất yếu ớt nhưng lão thấy rất khó chịu.

Để đối thủ thăng tiến ngay trong cuộc giao phong, chẳng phải là biến tướng nuôi dưỡng kẻ thù sao?

Suy nghĩ một lát, lão đạo Nhiên Đăng cười ha hả: "Ngươi nghĩ như vậy e là có phần thiên lệch, nỗi khổ của chúng sinh bắt nguồn từ dục niệm, ngộ không thanh tịnh mới có thể khống chế dục niệm.

Nếu chúng sinh đều có thể khống chế dục niệm của bản thân thì lấy đâu ra tranh đấu?

Phật ta từ bi, cũng có Kim Cương trừng mắt, nếu có ma niệm nảy sinh, tự sẽ có Kim Cương phục ma..." Bích Tiêu cười lạnh, nhìn Triệu Công Minh nói: "Đại ca, huynh lên đi!" "..." Đám thiếu niên nhân tộc nghe vậy không khỏi ngẩn ngơ.

A Ôn đứng bên cạnh nhìn Bích Tiêu, thấy con bé này cũng khá thú vị.

Triệu Công Minh âm thầm đảo mắt, định bảo: Đừng có phá, muội làm ta đứt mạch suy nghĩ rồi!

Khổng Tuyên mỉm cười: "Tiền bối nói vậy là sai rồi!

Dục niệm của con người không hề đáng sợ, nếu không tại sao tiền bối lại đi theo đạo Đại Hoan Hỉ?

Chẳng phải là lấy dục chế dục sao?

Còn Nho môn chúng ta lại có cái nhìn khác về việc này, Văn Đức Đạo Tôn từng nói 'Thực sắc tính dã'.

Điều đó cho thấy dục vọng của chúng sinh là tồn tại phổ biến.

Các ngươi cứ khống chế dục vọng như vậy, vạn vật thế gian làm sao phát triển được?" Tuy cuộc luận đạo giữa họ không dùng đến sức mạnh đại đạo, nhưng đại đạo lúc này đã có sự giao cảm, dị tượng sinh ra ở phương này, Hạo Nhiên Chính Khí lơ lửng, hoa sen vàng nở rộ giữa hư không.

Cảnh tượng này lập tức bắt đầu lan truyền ra xung quanh.

Khổng Tuyên tiếp tục: "Chúng sinh yêu thích mỹ thực mới có Mỹ Thực chi đạo của Tư Mệnh Táo Quân nương nương ra đời.

Chúng sinh yêu thích âm luật ca múa mới có Ca Vũ chi đạo của hồ tộc Thanh Khâu, mới có Âm Luật chi đạo của tộc Tiểu Hoa Tiên.

Tiền bối sao có thể bảo dục niệm sinh ra khổ đau chứ?" "Ha ha...

Khổng Tuyên đạo hữu nói chí lý!" Trên không trung truyền tới giọng nói của Hoàng Long.

Khi Phong thành lập Văn Cung, hạo nhiên chính khí khuấy động thiên địa, Ngô Sở có cảm ứng, sau đó truyền âm cho Hoàng Long, bảo hắn chú ý một chút, dù sao bọn họ cũng đang ở trên đại địa phương Tây.

Nhiên Đăng gã kia hiện tại tuy không được hắn để vào mắt, nhưng với tu vi hiện tại của Triệu Công Minh, Tam Tiêu cùng Khổng Tuyên, vẫn chưa thể tranh phong với Nhiên Đăng được.

Dù sao đám người Triệu Công Minh bái sư còn chưa tới một năm, Khổng Tuyên xuất thế cũng chưa tới hai năm, Nhiên Đăng ở bên cạnh

cặp huynh đệ sầu khổ kia nhiều năm như vậy, tu vi sớm đã không thể so sánh nổi.

Thế là Hoàng Long trực tiếp thân hành tới luôn, tránh để lão gia hỏa không biết xấu hổ Nhiên Đăng kia ra thủ với tiểu bối.

Tuy không đến mức đánh chết, nhưng khiến bọn họ mất mặt là điều chắc chắn.

Khả ai ngờ, hắn vừa mới tới liền thấy Nhiên Đăng bị bọn Khổng Tuyên 'vây đánh'.

Tất nhiên, hắn không cảm thấy học tử của học viện mình không giảng võ đức, cùng lắm thì cảm thấy Nhiên Đăng lão đạo đại ý, cư nhiên dám coi thường đám người này.

Trong số đó, Hoàng Long cảm thấy kẻ lợi hại nhất hẳn là Vân Tiêu đang lặng lẽ đứng một bên tĩnh quan kỳ biến.

Trong Tam Tiêu, nàng là người tâm tư tỉ mỉ nhất, cũng trầm ổn nhất.

Triệu Công Minh tuy hào sảng đại khí, nhưng so với sự đoan trang phóng khoáng của Vân Tiêu thì là hai loại tính chất khác nhau.

Thậm chí Hoàng Long còn cảm thấy, so với Triệu Công Minh, Vân Tiêu mang lại cảm giác đáng tin cậy hơn, hiện tại Vân Tiêu còn chưa có ra tay đâu!

Điều Hoàng Long không biết là, thực ra Vân Tiêu sớm đã ra tay rồi, chỉ là mượn miệng Triệu Công Minh mà thôi.

Nếu không với tính tình thô hào của Triệu Công Minh, chắc chắn không phải là đối thủ của kẻ tâm cơ như Nhiên Đăng, có lẽ sớm đã bị Nhiên Đăng nói cho cứng họng rồi.

Còn về Khổng Tuyên, trong mắt Hoàng Long, các phương diện

thực ra đều không tệ, chỉ là trong xương cốt có chút kiêu ngạo.

Nhìn bề ngoài, Khổng Tuyên tuy có chút lạnh lùng, nhưng không phải kiểu lạnh lùng không cho ai đến gần, thật sự nói chuyện với hắn, hắn cũng sẵn lòng tiếp lời.

Nhưng tiếp xúc lâu mới biết, cái vẻ bề ngoài lạnh trong nóng này của hắn lại mang theo một sự ngạo nhiên.

Có lẽ, đây là thứ khắc sâu trong xương tủy của Phượng tộc đi!

Giống như rất nhiều Long tộc nhìn sinh linh chủng tộc khác, cũng sẽ cảm thấy sinh linh chủng tộc khác đều là lũ ngốc không đáng nhắc tới vậy.

Kỳ Lân tộc trong mắt bọn họ là đám hoẵng ngốc, Phượng tộc là lũ gà con, chỉ có Long tộc bọn họ mới là đệ nhất chủng tộc cao thượng.

Loại cảm giác ưu việt này, Hoàng Long là người rõ nhất.

Lúc nhỏ, hắn cũng từng có loại cảm giác ưu việt này.

Và loại cảm giác ưu việt đó, hắn cũng từng cảm nhận được trên người Phượng Nghi và Địa Khôn.

Tuy nhiên cùng với sự trưởng thành của bản thân, tiếp xúc với cường giả nhiều hơn, loại cảm giác ưu việt này tự nhiên cũng dần biến mất.

Đến nay, càng không lấy cái xuất thân thân phận này ra nói chuyện.

Cường đại như Tam tộc Hồng Hoang thuở xưa, sớm đã trở thành những câu chuyện trong đống tro tàn cũ kỹ, tan biến trong dòng trường hà tuế nguyệt.

Kỳ Lân tộc và Phượng tộc hiện giờ càng là tường thụy hiếm thấy trên đại địa Hồng Hoang.

Cho nên sự kiêu ngạo trong xương cốt của Khổng Tuyên, Hoàng Long rất rõ ràng.

Sở dĩ như vậy, chẳng qua là vì hắn còn trẻ, trải nghiệm còn chưa đủ nhiều.

Nói đơn giản là vẫn chưa trải qua sự vùi dập của xã hội, tưởng rằng huyết mạch xuất thân có thể quyết định tất cả.

Vì vậy, trong đánh giá của Hoàng Long, Khổng Tuyên không bằng Vân Tiêu, cùng lắm là tương đương với Triệu Công Minh.

Tất nhiên, so với Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu thì tốt hơn nhiều.

Còn về đám thiếu niên Nhân tộc kia, đó cũng là những kẻ kiệt xuất trong thế hệ trẻ Nhân tộc của học viện, tính là những người tiên phong của Văn đạo tu hành pháp.

Sự xuất hiện của Hoàng Long khiến bọn người Triệu Công Minh âm thầm thở phào, vị đại sư huynh này cũng là một tồn tại tu vi thâm bất khả trắc.

Hoàng Long phất tay một cái, liền kéo bọn người Triệu Công Minh từ trong thành lên tầng mây.

Chương 803

A Ôn cũng đi theo lên, Hoàng Long triều nàng thi lễ: 'Hoàng Long kiến quá A Ôn tiền bối!' Tuy rằng tu vi của A Ôn tương cận với Hoàng Long, nhưng luận bối phận, A Ôn cùng vai vế với Ngô Sở bọn họ.

Thân là vãn bối, Hoàng Long hành lễ với nàng là điều nên làm.

Tuy nhiên A Ôn dù sao cũng không phải sư phụ của nàng - Âm Dương lão tổ, Âm Dương lão tổ tính cách có chút ác liệt, không nói là làm tận chuyện ác, nhưng bình thường cũng không ít lần bắt nạt người trẻ tuổi.

A Ôn tu tuy là Âm Dương đại đạo, cũng nhận được truyền thừa của Âm Dương lão tổ, nhưng tính tình lại đúng như cái tên, ôn nhu hiền thục vô cùng, chẳng qua là bộ dạng quái dị nửa đen nửa trắng giống hệt sư phụ nàng, dễ khiến người ta hiểu lầm nàng là kẻ quái dị mà thôi. 'Hoàng Long tiểu hữu không cần đa lễ!' A Ôn cũng đáp lễ, coi như là sự công nhận đối với tu vi của Hoàng Long. 'Hoàng Long tiểu hữu tới đây, là sợ bần đạo bất lợi cho đám tiểu hữu kia sao?' Nhiên Đăng lão đạo cười nói: 'Nếu như thế, Hoàng Long tiểu hữu có chút xem thường bần đạo rồi.' Lời này của Nhiên Đăng rõ ràng mang theo cảm giác tự cao.

Hoàng Long ngược lại không thèm để ý, cười ha hả nói: 'Đâu có đâu có, bần đạo chẳng qua là lo lắng đám sư đệ sư muội này không hiểu chuyện, va chạm với đạo hữu, dẫn đến hiểu lầm không đáng có.' Lúc này, mấy đạo thân ảnh từ xa đằng vân mà đến.

Đám đệ tử mà Nhị Thánh núi Tu Di thu nhận đều đã đến.

Đại Thế Chí, Di Lặc, Già Diệp, Địa Tạng, Dược Sư, Nhật Quang,

Nguyệt Quang...

Không biết từ bao giờ, Tây Phương giáo cũng mang lại cảm giác nhân tài đông đúc.

Có thể tưởng tượng, trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, Xiển giáo và Tiệt giáo đánh nhau một trận, Tây Phương giáo dụ dỗ được bấy nhiêu đệ tử của hai giáo qua đó, Tây Phương giáo muốn không hưng thịnh cũng khó.

Nhìn thấy mấy đạo thân ảnh này, Hoàng Long cũng không cảm thấy có gì to tát, dù sao đám đệ tử Tây Phương giáo này tu vi còn chưa tới Chuẩn Thánh cảnh, cùng lắm là Đại La.

Đại La trước mặt Chuẩn Thánh như hắn đã không còn là gì nữa rồi.

Nhưng trong mắt bọn người Triệu Công Minh, bọn họ có chút cảm giác đơn thương độc mã.

Bích Tiêu không nhịn được hừ nhẹ: 'Đây là muốn lấy đông hiếp ít sao?' Hoàng Long nghe vậy, cười ha hả nói: 'Sư muội không cần lo lắng, không đến mức đó!

Không đến mức đó đâu!' Đám môn đồ Tây Phương giáo xuất hiện tại hiện trường, quả nhiên rất cung kính hành lễ với Hoàng Long: 'Di Lặc (Già Diệp, Đại Thế Chí, Địa Tạng, Dược Sư, Nhật Quang, Nguyệt Quang), kiến quá đại sư huynh!' Tuy rằng mọi người đều hiểu, Tây Phương giáo sớm muộn gì cũng thoát ly Huyền môn, nhưng hiện tại chẳng phải vẫn chưa thoát ly sao.

Luận bối phận, Hoàng Long vị Huyền môn nhị đại đại sư huynh này, tự nhiên nhận được cái lễ này. 'Các vị sư đệ, đã lâu không gặp!' Hoàng Long đáp lễ, cười híp mắt nhìn về phía Di Lặc và Già Diệp.

Hai người này, hắn đã từng thấy khi nghe đạo ở Oa Hoàng cung

thuở trước.

Còn về mấy vị phía sau, tu vi cũng không thấp, tuy nói không cao, nhưng từ khí độ bất ti bất kháng của bọn họ có thể thấy được tâm tính vô cùng tốt.

Tây Phương giáo tu hành giảng tu tâm, tâm tính càng tốt, ngộ tính tự nhiên càng mạnh.

Trong mắt Hoàng Long, những người này tương lai đều không thể hạn lượng.

Đúng là không thể coi thường bất kỳ kẻ nào!

Hai vị sư thúc kia hằng ngày than nghèo kể khổ, nhưng giờ nhìn lại, Tây Phương giáo chẳng hề kém cạnh các giáo khác chút nào! 'Đại sư huynh, Nhiên Đăng lão đạo này có chút vô liêm sỉ nha!

Cư nhiên bắt đầu gọi người trợ trận, chúng ta cũng gọi người đi!' Mấy thiếu niên Nhân tộc thấy cảnh này liền truyền âm cho Hoàng Long.

Hoàng Long nghe vậy, lông mày hơi nhíu lại. 'Đại sư huynh, chúng ta có thể thua, nhưng Văn đạo Nho giáo không thể thua được!' Được rồi!

Hoàng Long chỉ đành nghe theo vậy.

Thế là, tòa Lôi Âm thành này nhanh chóng trở thành nơi hội tụ của phong vân.

Khi Hoàng Long cũng bắt đầu gọi người, gọi những 'lão học trưởng' vốn đang an tâm lĩnh ngộ Văn đạo và đã trở thành giáo tập của học viện tới, tin tức Tây Phương giáo và Nho giáo luận đạo tại Lôi Âm thành liền như mọc cánh, bay về tứ phương.

Tức khắc, vô số kẻ hiếu kỳ tụ hội về phía Lôi Âm thành.

Không lâu sau, tại Ngọc Hư Cung trên núi Côn Luân, Quảng Thành Tử đang tu hành nhận được tin tức do Xích Tinh Tử đang du ngoạn bên ngoài truyền về, nói Tây Phương giáo và Nho giáo luận đạo ngoài thành Lôi Âm, bảo hắn đi nói với sư phụ một tiếng, để đám môn nhân Ngọc Hư bọn họ tới mở mang tầm mắt.

Quảng Thành Tử đem chuyện này nói với đại sư huynh Nam Cực Tử, sau đó hai người liền chạy tới gặp Nguyên Thủy giải thích tình hình.

Nguyên Thủy nghe thấy tin này cũng không khỏi nhíu mày, sau đó hai mắt nhắm nghiền, cảm ứng thiên địa.

Chớp mắt, Nguyên Thủy liền mở mắt ra, gật đầu nói: 'Đi đi!

Nếu như Nho giáo không địch lại, các ngươi liền trợ giúp bọn họ một tay.' Quảng Thành Tử nghi hoặc nhìn sư phụ, rất muốn hỏi một câu, nhưng Nam Cực Tử đã khom người vâng mệnh, kéo hắn rời khỏi đại điện Ngọc Hư.

Sau khi hai đệ tử lui xuống, Nguyên Thủy liền liên tuyến đại đạo với Thái Thượng.

Ra khỏi cửa, Quảng Thành Tử liền khó hiểu hỏi đại sư huynh Xiển giáo Nam Cực Tử: 'Đại sư huynh sao lại kéo đệ?

Đệ còn muốn hỏi sư phụ vì sao phải giúp Nho giáo nữa!

So ra mà nói, giáo nghĩa Xiển giáo chúng ta và giáo nghĩa Nho giáo cũng có điểm khác biệt mà!

Cứ để hai giáo bọn họ cắn nhau, chúng ta đứng bên cạnh xem hổ đấu không phải rất tốt sao?

Ai thua cũng đâu ảnh hưởng đến Xiển giáo chúng ta?' Nam Cực Tử vuốt râu lắc đầu nói: 'Đệ vẫn chưa nhìn ra sao?

So với Nho giáo vốn thoát thai từ Văn đạo của Đại sư bá, sư phụ càng không thích Tây Phương giáo hơn!' '...' Nam Cực Tử vỗ vỗ vai hắn: 'Đi thôi! 114.

Triệu tập các sư đệ, mọi người cùng đi xem tình hình, biết đâu từ cuộc luận đạo của bọn họ, chúng ta cũng có thể có chút gợi mở!'" Khi Thái Thượng biết tin này, sau khi cảm ứng thiên địa một chút, liền trực tiếp liên tuyến với tam đệ Thông Thiên của bọn họ, cũng nói với hắn chuyện này.

Sau đó Thái Thượng gọi đệ tử Huyền Đô vào.

So ra thì Bát Cảnh Cung trên núi Thủ Dương này có chút thanh tĩnh đến đáng sợ, ngoại trừ hai thầy trò hắn và Huyền Đô ra, đến một đạo đồng canh cửa cũng không có.

Tọa kỵ lão ngưu của Thái Thượng đã bị phân thân Lão Quân mang lên Thiên đình, hai tiểu đạo đồng nguyên bản cũng theo tới cung Đâu Suất giúp hắn trông coi lò đan rồi.

Tuy nhiên đối với Thái Thượng vốn thích thanh tĩnh mà nói, ngược lại cảm thấy vô cùng thoải mái.

Huyền Đô nghe lời sư phụ, trong lòng không muốn đi, nhưng nghĩ đến cuộc tranh phong giữa tứ giáo và Tây Phương giáo, vị đại sư huynh Nhân giáo như hắn quả thực không tiện lười biếng ở đây. 'Chuyến này đi hãy nghe nhiều, nghĩ nhiều, đừng nói nhiều!' 'Sư phụ, nếu Nho giáo không địch lại...' Thái Thượng liếc đệ tử một cái, lắc đầu nói: 'Con quá xem nhẹ Nho giáo rồi, đi mở mang tầm mắt cũng tốt.

Như vậy con mới có thể hiểu được nội hàm của Nho giáo hiện nay.' Đảo Bồng Lai, Bích Du Cung.

Đa Bảo bái kiến trước mặt Thông Thiên: 'Sư phụ triệu đệ tử có

chuyện gì?' Thông Thiên đang tọa trên giường mây khẽ khẽ nói: 'Tây Phương giáo và Nho giáo luận đạo tại Lôi Âm thành, con dẫn các đệ tử khác tới bàng quan một phen.

Chương 804

Nếu Nho giáo không địch lại... xì, đám người các con, nếu luận khua môi múa mép thì e là cũng không địch lại đám đệ tử Nho giáo kia đâu.

Nếu thực sự phải động thủ, con hãy giúp Nho giáo đi!

Không động thủ thì thôi.' '...' Đa Bảo có chút không nói nên lời, thực sự động thủ thì có chỗ cho bọn họ xen vào sao?

Nghĩ đến đám đệ tử dưới môn hạ Đại sư bá, kẻ nào chẳng mạnh hơn hắn?

Tuy rằng hắn mới chỉ thấy Hoàng Long và Thạch Cơ, nhưng ngay cả đệ tử nhỏ nhất là Thạch Cơ cũng có thể dễ dàng treo hắn lên mà đánh.

Có thể tưởng tượng, hai đệ tử khác của Đại sư bá tu vi chắc chắn cũng không kém, dù sao bọn họ cũng xuất thân từ Kỳ Lân tộc và Phượng tộc.

Xuất thân từ hai tộc này, lại được Đại sư bá dạy bảo nhiều năm, tu vi này còn có thể kém sao?

Hắn hiện giờ vẫn ở Đại La cảnh, người ta sớm đã Chuẩn Thánh cảnh rồi! 'Sư phụ, Ngài có phải quá đánh giá cao Tây Phương giáo rồi không, thực sự động thủ thì trong đám đệ tử Tây Phương giáo kia, có kẻ nào là đối thủ của đám đệ tử Đại sư bá đâu?' Đa Bảo đi theo Hoàng Long mấy năm, đối với tu vi của Hoàng Long vẫn rất rõ ràng. 'Ngược lại là tu vi của bọn đệ tử thấp kém, thực sự đánh nhau, nguy hiểm ngược lại là bọn đệ tử.' 'Con nói cũng đúng!' Thông Thiên tùy tay ném Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cho Đa Bảo: 'Cầm lấy nó, các con liền có thể đứng ở vị trí bất bại.

Không đánh nhau là tốt nhất, nếu thực sự đánh nhau...' 'Sư phụ yên tâm, đệ tử sẽ bảo hộ các sư đệ sư muội.' Thế là cứ như vậy, đệ tử tứ giáo cùng một số kẻ hiếu kỳ lần lượt hội tụ ngoài thành Lôi Âm.

Trong chớp mắt, nơi này đã biến thành tâm điểm của phong vân.

Ngoài thành Lôi Âm, trên một ngọn núi vốn bình thường không có gì lạ, Tây Phương giáo do Nhiên Đăng lão đạo cầm đầu, dẫn theo Di Lặc, Đại Thế Chí, Già Diệp, Dược Sư cùng những người khác đang đối trì với bọn người Hoàng Long.

Cuộc giao phong giữa hai giáo âm thầm triển khai lần nữa.

Hai bên ngồi xếp bằng dưới một gốc cây cổ thụ, Nhiên Đăng lão đạo tiên phong phát nạn, lắc đầu nói: 'Vẫn còn chưa hiểu sao?

Nho đạo từ Văn đạo diễn sinh ra, Văn đạo bác tạp tán loạn, có khi thậm chí còn tự mâu thuẫn.

Nho đạo dạy người lấy nhân thiện làm gốc, hành việc nghĩa, không bị lợi ích làm lay động.

Thế nhưng giao dịch chi đạo lại nói, thiên hạ huyên náo đều vì lợi mà đến, thiên hạ rộn ràng đều vì lợi mà đi.

Như thế chẳng phải tự mâu thuẫn sao?' Đại Thế Chí gật đầu nói: 'Lời lão sư nói rất đúng!

Ngô cho rằng tâm, thân, chúng sinh, cả ba đều là không.

Chân tính của hiện tượng là không.

Không ngộ, không mê, không thánh, không phàm, không cho, không nhận.

Như thế mới có thể không bị chuyện thế tục làm lay động, phương có thể đăng vô thượng cực lạc, thoát ly khổ hải.' Già Diệp cũng đồng thời gật đầu, tiếp lời ném ra quan điểm của mình, hùng hồn

diễn thuyết.

Những người vây xem âm thầm lắng nghe, rõ ràng cảm nhận được sự khác biệt giữa giáo nghĩa Tây Phương giáo và Nho giáo.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại thấy đối phương nói cũng có lý.

Nếu thực sự có thể đạt đến trình độ như bọn họ nói, thế gian dường như thực sự sẽ không còn phiền não nữa.

Tuy nhiên đúng lúc này, Hoàng Long lại 'phì' một tiếng cười thành tiếng.

Đám người Triệu Công Minh vốn đang suy tư cách phản bác đối phương, lần lượt nhìn về phía vị đại sư huynh này.

Khi phát hiện mọi người đang nhìn mình, Hoàng Long khẽ khẽ nói: 'Thật sự rất xin lỗi nha!

Vừa rồi đột nhiên nhớ tới một chuyện vô cùng buồn cười.

Lúc nhỏ, ta từng hỏi một vị tiền bối, sinh linh sinh ra trên đời, làm sao có thể thẹn với lòng mà vẫn sống được? (vấn tâm vô quý)' Đang nói thì một đạo kim quang xé không mà đến.

Khi kim quang tán đi, xuất hiện trước mặt mọi người là bọn người Đa Bảo.

Khắc sau, lại có mười mấy đạo thân ảnh từ trong thành Lôi Âm bay ra, đằng vân về phía này.

Tiếp đó một đạo Thái Cực Đồ hiển hiện trên không trung, từ trong Thái Cực Đồ đó bước ra một đạo thân ảnh.

Khi phát hiện mọi người đều nhìn mình, Huyền Đô khẽ khẽ, thu lại Thái Cực Đồ. 'Huyền Đô, kiến quá đại sư huynh, kiến quá chư vị sư đệ và chư vị đạo hữu.' Lúc này, tại núi Tử Ngọc ở phương xa.

Thái Nhất và Đế Tuấn cũng cảm nhận được sự biến hóa của khí

tức trong thiên địa, hai người khẽ cảm ứng liền biết được ngọn ngành sự việc.

Thái Nhất cười nói: 'A Sở huynh đệ lẽ nào không lo lắng chút nào Nho giáo sẽ thua sao?' Ngô Sở nghe vậy không khỏi cười lên: 'Cặp huynh đệ phương Tây kia còn không lo lắng Tây Phương giáo của bọn họ sẽ thua, ta lo lắng cái gì?

Chẳng phải còn có Hồng Vân lão ca sao!' Thế nhưng chớp mắt một cái, Hồng Vân đã tới bái phỏng núi Tử Ngọc của hắn rồi.

Tuy rằng Hồng Vân phân ra không ít phân thân đi lại ở các giới vực ngoại, nhưng chính chủ vẫn tọa trấn tại Học viện Đệ Nhất.

Khi thiếu niên Nhân tộc Phong lập ra Văn Cung, hắn đã cảm ứng được.

Sau đó hắn luôn chú ý tới chuyện này, cho đến khi đệ tử Tây Phương giáo xuất hiện, Hoàng Long bắt đầu gọi người, rồi đến khi đệ tử tam giáo tề tụ Lôi Âm thành, trong chớp mắt sự việc càng ngày càng náo nhiệt.

Điều này cũng khiến Hồng Vân nhận ra, lần này Nho giáo dường như không thể thua.

Muốn ức chế sự phát triển của Tây Phương giáo, ngay trước mặt đệ tử các giáo, nếu Nho giáo thua Tây Phương giáo, chẳng phải là tác thành cho cặp huynh đệ phương Tây kia sao?

Ngay cả một người luôn hiền lành, tiêu sái tùy tính, không thích tranh đấu với ai như Hồng Vân lúc này đều có chút ưu lự.

Đây đã liên quan đến cuộc tranh giành khí vận giáo phái, không còn là chuyện cá nhân của hắn nữa rồi.

Thế là hắn đến núi Tử Ngọc, chuẩn bị thương lượng với Ngô Sở một chút.

Sau đó liền nhìn thấy anh em Đế Tuấn và Thái Nhất đang làm khách ở đây. 'Thì ra hai vị đạo hữu cũng ở đây.' Mọi người tương hỗ hành lễ vấn hậu, Hồng Vân trực tiếp nói rõ ý định: 'Hẳn là hiền đệ cũng đã thấy rồi, làm sao mới có thể khiến chúng ta đứng ở vị trí bất bại đây?' Ngô Sở lắc đầu nói: 'Luận đạo chẳng qua là thuật lại đạo của bản thân mà thôi, chỉ cần tâm chí kiên định, kiên trì vào đạo mà mình tin tưởng thì có thể lập tại bất bại chi địa.

Nếu bị đạo của kẻ khác làm cho mê hoặc thì cho dù miệng có thắng nhưng tâm cũng đã thua rồi.' Đế Tuấn cũng gật đầu nói: 'Đạo không có phân biệt lớn nhỏ mạnh yếu, chỉ có người tu hành lĩnh ngộ có phân mạnh yếu mà thôi.

Biện luận không lại người khác chẳng qua là do bản thân tu hành chưa tới nơi tới chốn mà thôi.

Nếu vì luận đạo mà bị đối phương ảnh hưởng thì loại đệ tử đó cũng chẳng tính là đệ tử xuất sắc gì.' Hồng Vân rất muốn nói một câu, không phải đệ tử của ngươi, ngươi tất nhiên ngồi đó nói mà không biết đau.

Chương 805

Triệu Công Minh và Tam Tiêu là đệ tử hắn mới thu nhận không lâu, nếu bọn họ bị giáo nghĩa Tây Phương giáo ảnh hưởng, nửa đường quay sang Tây Phương thì hắn biết tìm ai mà khóc?

Tuy nói sau khi bái sư mà cải hoán môn đình là chuyện hiếm thấy, nhưng vạn nhất thì sao?

Ngô Sở đưa tay ấn ấn xuống, mỉm cười nói: 'Lão ca cứ yên tâm mà xem, chỉ cần cặp huynh đệ kia không ra tay, chúng ta cũng không thể ra tay, bằng không Nho giáo thắng cũng là thua.' Hồng Vân khẽ thở dài, đạo lý trong đó sao hắn lại không hiểu?

Chỉ là liên quan đến bốn tiểu đệ tử kia, hắn có chút không yên lòng mà thôi. ...

Lúc này trên không trung ngọn núi vô danh ngoài thành Lôi Âm.

Thấy mọi người xuất hiện làm gián đoạn lời của Hoàng Long, Huyền Đô lại bắt đầu hành lễ, Đa Bảo và các sư đệ thấy vậy cũng không tiện tỏ ra quá bất lịch sự, đi theo Nam Cực Tử và Quảng Thành Tử vừa mới xuất hiện tương hỗ thi lễ với nhau.

Nhiên Đăng nhìn đệ tử tam giáo một cái, mỉm cười nói: 'Thì ra là cao đồ tam giáo tề tụ, bần đạo có chỗ chậm trễ rồi.

Không biết các vị có phải đến trợ trận cho đệ tử Nho giáo hay không?' Nhiên Đăng lão đạo lời này trực tiếp đẩy tam giáo vào chân tường, ép bọn họ phải chọn phe.

Một khi tam giáo thuận thế chọn gia nhập phe Nho giáo thì đó là bốn đánh một, Tây Phương giáo thua cũng có thể diện.

Còn nếu lúc đó Tây Phương giáo thắng thì quả là chuyện hay.

Đúng lúc Nam Cực Tử và Đa Bảo nhíu mày, Huyền Đô khẽ khẽ nói, mỉm cười: 'Chúng ta chỉ là tới xem chút thôi, Tây Phương giáo và Nho giáo luận đạo tại đây, đối với tu sĩ trẻ tuổi thế hệ chúng ta mà nói cũng tính là một lần thịnh hội, nếu không được chứng kiến chẳng phải đáng tiếc sao?' Huyền Đô giữ vững nguyên tắc 'xem nhiều, nghe nhiều, nghĩ nhiều, không nói nhiều', tạm thời tách tam giáo ra trước đã.

Hắn tin vào phán đoán của sư phụ, cũng tin Nho giáo không thể dễ dàng bị Tây Phương giáo biện đảo, nghe lời sư phụ, không thể xem thường tu sĩ Nho môn! 'Chuyện của Văn đạo Nho môn tự nhiên phải do đệ tử Nho môn tự mình giải quyết, sao có thể mượn tay người khác?

Nhiên Đăng tiền bối xem thường tử đệ Nho môn ta như vậy, xem ra không giống như cái gọi là thân tâm giai không mà các người vừa nói đâu!

Đã là nhất thiết giai không, lại hà tất phải chấp nhất vào thắng phụ?

Đã là trong lòng không phàm không thánh, không mê không ngộ, vậy chẳng thà chư vị đệ tử Tây Phương giáo nhập vào Nho môn ta thì sao?' Lúc này, một con cự thú đạp vân mà đến, trên đầu mọc một chiếc độc giác, thân hình như kỳ lân, toàn thân phủ hắc giáp, mây mù quấn thân, uy phong lẫm lẫm.

Mọi người thấy thú này giá vân mà đến đều không khỏi sửng sốt, có người hành lễ với nó: 'Ngô đẳng kiến quá Tư pháp Thiên thần!' Thì ra con cự thú này chính là Tư pháp Thiên thần Giải Trĩ thú Chính Pháp của Thiết Pháp Ti trên Thiên đình.

Sư xuất từ Ngô Sở, tính là đệ tử của Ngô Sở trên Văn đạo.

Tuy chưa chính thức bái sư nhưng trong mắt Giải Trĩ thú Chính

Pháp, nó chính là truyền thừa giả của Văn đạo, thủy tổ Pháp gia.

Tây Phương giáo và Nho giáo luận đạo ở đây, chuyện sớm đã truyền tới Thiên đình.

Thực tế là khi những người khác còn chưa biết, Thiên Đế Hạo đã cầm Hạo Thiên Kính ngồi đó lén lút xem kịch rồi.

Thấy Hoàng Long bắt đầu gọi người, hắn nghĩ nghĩ liền gọi đại biểu của tư tưởng Pháp gia là Giải Trĩ thú Chính Pháp tới, rồi hỏi nó có muốn hạ giới tranh luận một phen không?

Chính Pháp vừa nghe chuyện này liền lập tức bỏ hết mọi việc đang làm, hăm hở chạy tới ngay.

Thịnh sự Nho môn mà!

Sao có thể thiếu nó được chứ?

Đám đệ tử Tây Phương giáo nghe thấy lời biện giải của Giải Trĩ thú này, nhất thời có chút cứng họng, có cảm giác gậy ông đập lưng ông.

Lúc này một con hươu ngũ sắc dẫn theo một đám tử đệ Nho môn từ trong thành Lôi Âm đằng không khởi hành, giá vân mà đến: 'Chúng ta tới muộn, mong Hoàng học giám lượng thứ!' Thấy tử đệ Nho môn từ các phương chạy tới, Triệu Công Minh và những người khác nhất thời đại đại thở phào.

Trước đó còn lo lắng sẽ thua đám gia hỏa giỏi xảo biện của Tây Phương giáo kia, hiện tại thấy tử đệ Nho môn tới, từng người khí thế như hồng, nhất thời liền hăng hái hẳn lên.

Lúc này trên không trung xung quanh ngọn núi nhỏ này đã ngồi không ít khán giả, bọn họ không chỉ đến từ tam giáo mà phần nhiều là đến từ những người học tập Văn đạo Nho môn.

Tuy rằng với trình độ tu hành của bọn họ còn chưa có tư cách đi lên tham gia luận đạo, nhưng ở một bên reo hò cổ vũ thì không vấn đề gì.

Lúc này mọi người mới biết thì ra Nho môn đã phát triển thành một vật khổng lồ như vậy.

Chờ mọi người an tọa, Vân Tiêu mấp máy môi truyền âm nói với Triệu Công Minh một câu.

Triệu Công Minh nghe vậy khẽ khẽ, nói: 'Đại sư huynh, câu chuyện huynh nói trước đó mới chỉ bắt đầu, hay là kể tiếp đi?' Hoàng Long cười nhẹ, cảm thấy hiện tại dùng câu chuyện này để đốp chát bọn Nhiên Đăng thì hiệu quả đã bị giảm sút đi ít nhiều, nhưng thấy mọi người đều hiếu kỳ liền kể tiếp: 'Ta từng hỏi một vị tiền bối, sinh linh sinh ra trên đời làm sao có thể thẹn với lòng mà vẫn sống được?

Vị tiền bối đó nhìn nhìn ta rồi nói một câu: "Vậy thì đừng hỏi nữa".

Lời của Nhiên Đăng đạo hữu vừa rồi lại khiến ta nhớ tới một câu nói khác: Khi ngươi không suy nghĩ về phiền não thì phiền não sẽ không tồn tại nữa.

Cái này chẳng phải rất giống với lời Đại Thế Chí sư đệ nói: Tâm, thân, chúng sinh, nhất thiết giai không sao?' '...' Thẹn với lòng, vậy thì đừng hỏi.

Càng nghĩ càng phiền não, vậy thì đừng nghĩ nữa.

Thái độ này so với một số giáo nghĩa của Tây Phương giáo nhìn qua dường như có nét tương đồng diệu kỳ.

Cho nên câu chuyện nhỏ mà Hoàng Long kể rõ ràng là đang trào phúng Tây Phương giáo.

Thậm chí mọi người đều cảm thấy có lẽ vị tiền bối nào đó trong

câu chuyện là không có thực.

Nhưng thực tế vị tiền bối trong miệng Hoàng Long chính là sư phụ Ngô Sở của hắn.

Tất nhiên lúc đó Ngô Sở cũng chỉ là đang trêu đùa hắn thôi, biểu tình của hắn khi nghe Ngô Sở trả lời lúc đó cũng y hệt biểu tình của các sinh linh tại đây lúc vừa nghe xong lời này vậy.

Tuy nhiên hiện tại đa số sinh linh tại trường đều cảm thấy Hoàng Long đang trào phúng, cho nên sau khi nghĩ đến điểm này, thần tình của bọn họ hiển nhiên lại có chút khác biệt.

Đối mặt với sự trào phúng của mọi người, đệ tử Tây Phương giáo ngược lại không có vội vã.

Chỉ có những tín đồ tin theo Tây Phương giáo nhưng lĩnh ngộ giáo nghĩa chưa tới nơi tới chốn mới cuống cuồng lên.

Phải nói rằng về phương diện tĩnh tâm ninh khí này, đệ tử Tây Phương giáo vẫn rất khá.

Vả lại Tây Phương giáo tu Phật pháp là tu tâm, tâm cảnh mà không vững thì có chút không ổn.

Những người này tương lai đều là những tồn tại có thể thành Phật làm Bồ Tát, tự nhiên phi đồng tầm thường.

Dược Sư chắp tay nói: 'Hoàng Long sư huynh lời này rõ ràng có chút thiên lệch.

Nếu thẹn với lòng mà không hỏi, đó là trốn tránh.

Chúng ta tu hành, ngộ nhất thiết giai không là biểu hiện của tâm cảnh, đây là cái quả mà chúng ta truy cầu.

Mà khi ngộ ra cái quả này thì tất yếu phải trải qua một quá trình ngộ đạo, trong thời gian đó chúng ta vẫn cần phải nhìn thẳng vào

chính mình, thấu hiểu chính mình mới có thể đắc chứng cái quả đó.

Ngô nguyện thân mình sạch như lưu ly, trong ngoài minh triệt, không chút tì vết, quang minh quảng đại.

Chương 806

Ngô nguyện chúng sinh bách bệnh đều trừ, thân tâm an lạc, không khổ không bi, không nghèo không khốn...

Những thứ này đều là quả vậy.

Muốn đạt được nguyện vọng này còn cần chúng ta cần cù tu trì.' Theo lời Dược Sư, thiên hạ sinh dị tượng, đất mọc sen vàng, thân tỏa kim quang.

Và khi Dược Sư dứt lời, những sinh linh nghe hắn giảng đều có chút không cười nổi nữa.

Bởi vì lời đối phương nói quả thực cũng có đạo lý nhất định, bản thân mình trào cười bọn họ như vậy chẳng phải là rơi vào hạ thừa sao?

Thế nhưng đám tín đồ Tây Phương giáo nghe vậy lại như nghe thấy tiên âm, như uống cam lâm, say sưa ngây ngất.

Ngược lại còn cười nhạo đám giáo đồ Nho môn đang không cười nổi kia. 'Nguyện vọng rất tốt đẹp, đáng tiếc hiện thực lại rất tàn khốc.' Lúc này một con tiểu manh thú đạp vân mà đến, lạnh lùng phê phán.

Mọi người nghe vậy ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy con thú này toàn thân tuyết bạch, đầu mọc sừng nhỏ, thần quang vây quanh. 'Thì ra là Tài Thần gia giá lâm, chúng ta kiến quá Tài Thần gia!' Không sai, con manh thú này chính là Tài bộ chính thần Bạch Trạch của Thiên đình.

Bạch Trạch bây giờ lăn lộn đương nhiên không tệ, là tồn tại được vô số sinh linh bái lạy. 'Chúng ta kiến quá lão sư!' Đây là những sinh linh học tập lĩnh ngộ Giao dịch chi đạo.

Bạch Trạch làm đạo sư, làm quản sự tại Học viện Đệ Nhất thời

gian cũng không ngắn.

Tiền tệ dùng trong thiên địa hiện nay tuy do Văn Đức Đạo Tôn chế tạo nhưng lại do vị Tài bộ chính thần này quản lý.

Không muốn làm kẻ nghèo thì cứ đi bái Tài Thần. 'Kiến quá Bạch quản sự!' Đây là học tử của học viện, nhưng lĩnh ngộ không phải Giao dịch chi đạo. 'Kiến quá Bạch Trạch đạo hữu!' Đây là đệ tử tam giáo đang ngồi một bên quan sát luận chiến.

Nhiên Đăng dẫn theo đám đệ tử Tây Phương giáo đứng dậy hành lễ với Bạch Trạch: 'Thì ra là Tài Thần tôn giá giáng lâm, thứ cho chúng ta có chút chậm trễ đón tiếp, thất lễ rồi!' Bạch Trạch xua xua móng vuốt nói: 'Hôm nay ta tới đây với thân phận là người tu hành Văn Minh chi đạo, các người cũng không cần gọi ta là Tài Thần gì đó, không thấy ta đến cả pháp giá cũng không mang theo sao?' Bạch Trạch có chút ngạo nhiên liếc nhìn bọn họ, thật sự tưởng một bộ chính thần xuất du mà ngay cả tôn pháp giá và tùy tùng hộ vệ cũng không có sao?

Chẳng qua là hôm nay không muốn lấy thế đè người mà thôi.

Đám đệ tử Tây Phương giáo nghe vậy đều không khỏi cứng họng, cảm thấy kẻ đến không có ý tốt.

Nhưng nghĩ lại đối phương với thân phận người tu hành Văn đạo tới đây, tự nhiên cũng không thể khách khí với Tây Phương giáo bọn họ được.

Nhiên Đăng không mất phong độ đưa tay làm động tác mời, sau đó nói: 'Lời tôn giá vừa rồi không biết có ý gì?

Xin được chỉ giáo.' Tiểu manh thú đi về phía các tử đệ học viện đối diện, dưới chân mọc mây, thể hình tuy nhỏ nhắn, dễ thương nhưng khí thế thì không hề yếu chút nào. 'Lời đạo hữu vừa nói nhìn qua thì đáng để suy ngẫm, nhưng lại rõ ràng mang chút tưởng tượng

chủ quan.' Tiểu manh thú nói xong liền quay đầu liếc xéo nhìn về phía Dược Sư: 'Ngươi nói nguyện thân mình sạch như lưu ly, trong ngoài minh triệt, thông qua bản thân tu trì thì có lẽ còn có khả năng.

Thế nhưng ngươi nguyện chúng sinh không bệnh không khổ, không nghèo không khốn... nguyện vọng tuy tốt nhưng cũng chỉ là nguyện vọng mà thôi.' 'Nguyện đạo hữu chỉ giáo!' Dược Sư chắp tay khom người nói.

Tiểu manh thú cười khẽ một tiếng nói: 'Không bệnh không khổ, bệnh từ đâu mà đến?

Khổ từ đâu mà đến?

Là như các người nói, là do những dục vọng kia sao?

Sai lầm!' Lúc này những người tu hành Y đạo gật đầu vuốt râu: 'Bệnh là từ miệng mà vào vậy!' Tiểu manh thú nhìn ông lão kia một cái, khẽ gật đầu nói: 'Một lát nữa phương diện Y đạo sẽ do các ngươi là những người tu hành Y đạo tới bổ sung nhé!' 'Vâng!

Đa tạ Bạch quản sự!' Những người tu hành Y đạo lộ vẻ hân hoan, chỉ sợ không có cơ hội ra sân. 'Vừa rồi Dược Sư đạo hữu nói nguyện chúng sinh không nghèo không khốn, cái nghèo từ đâu mà đến?

Cái khốn từ đâu mà đến?

Phương pháp tu hành Tây Phương giáo của các người xuất phát từ tâm, cảm thấy chỉ cần nhìn thấu tất cả hư vọng này, coi tiền tài như phân thổ là có thể rồi sao?

Có lẽ có người có thể nhìn thấu tất cả, nhưng người nhà của bọn họ thì sao?

Đứa trẻ còn đang bồng bế trên tay kia, cha mẹ già yếu kia có thể nhìn thấu không?' Tất nhiên những người có nỗi lo về phương diện này đa số là Nhân tộc.

Sinh linh của các chủng tộc khác phần lớn bẩm sinh đã cường đại, căn bản không cần lo lắng vấn đề nghèo khó như vậy.

Tiểu manh thú hùng hồn diễn thuyết: 'Muốn khiến chúng sinh không nghèo không khốn, cách tốt nhất chính là khiến chúng sinh tự cường tự lập, cần cù canh tác, lấy lao động đổi lấy của cải, khiến trẻ nhỏ được nuôi dưỡng, người già có nơi nương tựa.

Phần này một lát nữa sẽ do Nông gia tới diễn thuật.

Ở đây ta chỉ nói về Giao dịch chi đạo mà ta lĩnh ngộ được.

Giao dịch chi đạo đơn giản nhất là đem sản vật của một nơi chuyển tới một nơi khác, từ đó thu được lợi nhuận.

Nói nhỏ thì nó có thể dễ dàng giải quyết vấn đề cơm no áo ấm của một gia đình.

Nói lớn thì nó thúc đẩy lưu thông hàng hóa, thúc đẩy xã hội tiến bộ...' Theo sự diễn thuật của tiểu manh thú về Giao dịch chi đạo, những người tu hành lĩnh ngộ Giao dịch chi đạo đều không khỏi gật đầu theo.

Thậm chí trước đây có những chỗ nghĩ không thông nay đều đã có lĩnh ngộ sâu sắc hơn. 'Nếu như các ngươi chỉ coi tất cả là hư vọng, không đi giải quyết vấn đề từ gốc rễ, chỉ lo đột phá tâm cảnh cá nhân thì chúng sinh nhiều như vậy, thực sự có thể ai nấy đều như vậy sao?

Nếu ai nấy đều như vậy thì thế giới này tiến bộ thế nào?

Văn minh phát triển ra sao?' Nghe lời nói sâu sắc đánh vào tâm can này của tiểu manh thú, đệ tử tam giáo không khỏi nhìn nhau, thầm nghĩ Văn đạo quả nhiên bao la vạn tượng, hơn nữa cũng nhân tài đông đúc.

Theo sự diễn thuật của tiểu manh thú về Giao dịch chi đạo, trong thiên địa đại đạo oanh minh, dường như đang hòa nhịp cùng nó, khiến

mọi người đều không khỏi trắc mục nhìn sang.

Mà lúc này tại núi Tử Ngọc phương xa, Ngô Sở sau khi sửng sốt một chút, khóe miệng không khỏi lộ ra nụ cười thấu hiểu: 'Lý không biện không sáng, Đạo không thuật không thịnh.

Tốt!

Rất tốt!' Hồng Vân, Đế Tuấn cùng Thái Nhất nghe vậy, đều không khỏi tò mò nhìn hắn.

Ngô Sở ha ha cười nói: "Tới tới tới, uống rượu!

Vì đám tiểu bối kia mà cạn ly!" "....." Đế Tuấn và Thái Nhất có chút không rõ lý do.

Trái lại Hồng Vân như có điều suy ngẫm, dù sao Nhân đạo của lão cũng là một nhánh lĩnh ngộ ra từ Văn đạo.

Chương 807

Lão hiểu rõ Nhân đạo càng hưng thịnh thì trợ giúp đối với Văn đạo càng lớn.

Lão đoán chừng có lẽ đám tiểu bối kia đang luận đạo với Tây Phương giáo tại đại địa phương Tây, va chạm ra những tia lửa nào đó, khiến cho một số Đạo trong Văn đạo có sự trưởng thành.

Nếu là như vậy, quả thật đáng để chúc mừng.

Thế là lão nâng chén rượu lên, chung vui cùng Ngô Sở. .....

Lúc này, bên ngoài Lôi Âm thành, trên ngọn núi vô danh, Ca Diếp hai tay hợp thập, lắc đầu nói: "Lời đạo hữu nói tuy có chút đạo lý, nhưng lại vẫn không cách nào giải quyết vấn đề từ ngọn nguồn, dục vọng của chúng sinh vẫn như cũ, có dục vọng tất sẽ có tranh đấu, có tranh đấu tất sẽ có hỗn loạn.....

Như thế, tịnh thổ ở đâu?" "Tịnh thổ?" Hoàng Long lạnh cười: "Vạn tộc hưng thịnh, chúng đạo xương minh, trẻ được nuôi dưỡng, già có nơi dựa dẫm, người người như quân tử, tự cường bất tức, nhân nghĩa vô song, đó chính là tịnh thổ.

Còn cái gọi là tịnh thổ của các ngươi, chẳng qua là tâm nguyện cầu mà thôi.

Nếu chúng ta không phó chư hành động, cứ mãi không tưởng ở đó, đến cuối cùng vạn bàn đều là hư vọng, đối với chúng sinh mà nói có ích lợi gì?" Hoàng Long vừa dứt lời, Nhiên Đăng liền lại đứng ra phản bác.

Trận luận đạo giữa hai giáo này đã kéo dài suốt mấy năm ròng, có thể nói là ngươi vừa hát xong ta liền lên đài.

Các gia phái diễn sinh từ Văn đạo như Nho, Pháp, Mặc, Y, Nông, Giao dịch..... thậm chí là cả ca múa và mỹ thực mà nhiều người cho là vô dụng, toàn bộ đều đã lên sàn.

Mà phía Tây Phương giáo cũng không hề yếu thế, mọi vấn đề họ đều có thể tìm được điểm đột phá để phản bác lời của các gia.

Một bên thực vụ, một bên hư vụ, ai cũng không coi trọng ai.

Không có cách nào, Đạo mà đôi bên lĩnh ngộ khác nhau, tự nhiên sẽ không dễ dàng chịu thua.

Giống như lời Ngô Sở đã nói, những người có tín ngưỡng kiên định vào Đạo mà bản thân lĩnh ngộ thì rất khó bị đối phương thuyết phục, Tây Phương giáo lại càng như vậy.

Họ tu tâm, cầu tâm cảnh, ở phương diện này càng khó làm lung lay họ.

Cho dù biết rõ đối phương nói có lý, họ vẫn sẽ tiếp tục bới lông tìm vết.

Nhưng như vậy cũng tốt, tất cả khuyết điểm bị bới ra mới có động lực để tiếp tục tiến bộ.

Lúc đầu còn đỡ, đôi bên đấu khẩu gắt gao, phản bác cũng rất nhanh chóng.

Nhưng theo cuộc biện luận ngày càng đi sâu, đôi khi một quan điểm đưa ra, đôi bên đều phải suy nghĩ hồi lâu.

Cũng vì thế mà thời gian kéo dài có chút lâu.

Nhưng so với lúc Ngô Sở và những người khác nghe đạo tại Tử Tiêu cung năm xưa, chút thời gian này thật ra cũng chỉ như cái búng tay, không đáng nhắc tới.

Có điều đệ tử tứ giáo cũng nhờ vậy mà lĩnh giáo được tài hùng

biện của đệ tử Tây Phương giáo, hiểu rõ sự ủng hộ của họ đối với Phật đạo kiên định đến mức nào.

Trong đám đệ tử tam giáo, Đa Bảo đang thầm than thở, gã cảm thấy nếu thật sự phải biện luận, gã chưa chắc đã thắng nổi đám đệ tử Tây Phương giáo kia.

Đa Bảo hiện giờ vẫn là đại đệ tử Tiệt giáo, kỹ năng tinh thông là đào hang...

à không, kỹ năng tinh thông là dùng lý phục người, đám sư đệ kia đều bị gã giáo huấn cho ngoan ngoãn.

Trước khi trải qua sự hun đúc của Phật pháp, Đa Bảo không phải là vị Phật tổ có thể thuyết giảng đạo lý kia.

Mà ở thế giới này, Đa Bảo có cơ hội trải qua sự hun đúc của Phật pháp hay không còn chưa biết được.

Trong khoảng thời gian này, theo sự luận đạo của hai bên, đại đạo va chạm, nơi đây cũng dị tượng nảy sinh liên tục, kim liên tuôn trào, thụy thái giăng đầy, thỉnh thoảng có tiếng đại đạo vang rền như tiếng quát hỏi.

Lý không biện không minh, Đạo không thuật không thịnh.

Tuy nói hai bên không ai thuyết phục được ai, nhưng đám quần chúng vây xem nghe đạo ít nhiều vẫn thiên về Nho giáo.

Chỉ có điều Nho giáo hiện nay không giống Nho giáo hậu thế, bởi vì những đạo diễn sinh từ Văn đạo toàn bộ đều được bao quát vào trong Nho giáo.

Giống như Pháp gia, Y gia, ở hậu thế trong chư tử bách gia không có quan hệ quá lớn với Nho gia, nhưng ở đây thảy đều thuộc về Nho gia.

Cũng bởi vậy, khi nhiều gia phái liên thủ vây đánh Phật gia như thế, tuy đệ tử Tây Phương giáo cứng đầu không nhận thua, vẫn có thể tìm được thứ để phản bác, nhưng trong mắt người ngoài, họ thật ra đã thua rồi, chẳng qua là cứng miệng mà thôi.

Cứng miệng thì ai không biết chứ!

Mà vừa khéo, phương pháp tu hành của Tây Phương giáo lấy tu tâm làm chính, cái miệng là cứng nhất.

Dù sao "lưỡi trổ hoa sen" vốn là dùng để hình dung đám hòa thượng kia mà.

Nếu là ở nơi khác, Hoàng Long đã nhịn không được dùng chiêu "dùng lý phục người" để chào hỏi Nhiên Đăng rồi.

Bởi vì sự xảo biện của đám gia hỏa này đôi khi quả thật rất dễ khiến người ta tức giận.

Nhưng về phương diện tĩnh khí, đệ tử Tây Phương giáo làm rất tốt.

Nếu đại biểu Nho môn như gã mà nhịn không được ra tay, lập tức sẽ rơi vào hạ phong, khó tránh khỏi mang tiếng xấu là "nói không lại người ta liền động thủ".

Tất nhiên, gã cũng lo lắng nếu dùng chiêu này ở đây sẽ dẫn hai vị Thánh nhân sư thúc kia ra.

Đến lúc đó gã chắc chắn phải chịu khổ chút đỉnh.

Lấy danh nghĩa sư thúc giáo huấn sư điệt, sư phụ gã cũng không có cách nào đòi công đạo cho gã.

Cho nên dù nhiều tử đệ Nho môn nhịn không được mà âm thầm xúi giục, Hoàng Long vẫn bất động thanh sắc, lặng lẽ quan sát.

Gã không phải sợ hãi, chỉ là tuân theo lựa chọn trong lòng mình mà

thôi.

Vì thế khi biện luận, lời lẽ châm chọc là không thiếu được.

Nếu không phải lúc này đột nhiên thiên sinh dị tượng, họ có lẽ vẫn chưa dừng lại, dù sao đôi bên chưa phân thắng bại thì không ai dễ dàng bỏ cuộc.

Lúc này, một luồng khí tức bàng bạc từ Tử Ngọc sơn tỏa ra, khuấy động thiên địa.

Khi cảm nhận được luồng khí tức này, tất cả sinh linh đều giật mình, bởi vì cảm giác áp bách này thực sự quá mạnh mẽ, giống hệt như các vị Thánh nhân chứng đạo vậy.

Nghĩ đến đây, tất cả sinh linh đều chợt nảy ra khả năng kia —— vị đại sư huynh Huyền môn trên Tử Ngọc sơn kia sắp chứng đạo rồi sao?

Côn Luân sơn, Thủ Dương sơn, Bồng Lai tiên đảo, ba huynh đệ Côn Luân không khỏi bước ra khỏi nơi bế quan, ngẩng đầu nhìn về hướng Tử Ngọc sơn. "Đại sư huynh rốt cuộc sắp chứng đạo rồi sao?" Núi Tu Di, hai huynh đệ sầu khổ vẫn thầm quan tâm đến hướng Lôi Âm thành, khi cảm nhận được khí tức bàng bạc này cũng không khỏi ngạc nhiên, sau đó nhìn nhau kinh hãi.

Chương 808

"Xem ra rốt cuộc vẫn bị hắn lợi dụng một vố!" Chuẩn Đề có chút hẹp hòi nói.

Tiếp Dẫn thì lặng lẽ lắc đầu: "Cũng không hẳn là lợi dụng!

Văn đạo trải qua lần luận đạo này mà lên một tầng cao mới, Phật đạo của chúng ta chẳng phải cũng như vậy sao?

Huống hồ dù không có lần luận đạo này, hắn sớm muộn cũng sẽ nhập Thánh đạo, những lời như vậy sư đệ sau này chớ nên nói nữa." Trong mắt Tiếp Dẫn, những lời này nói ra chỉ khiến người ta chê cười mà thôi.

Chuẩn Đề cười nói: "Điều này sư đệ tự nhiên hiểu rõ, chỉ là có chút không vui mà thôi." Mà lúc này, trong Oa Hoàng cung, Nữ Oa đang nằm nghỉ ngơi chợt mở bừng đôi mắt, sau đó đứng dậy, thân hình khẽ động đã biến mất tại chỗ.

Tại nơi luân hồi, trong rừng trúc thế ngoại dưới mười tám tầng địa ngục, Hậu Thổ ngẩng đầu lên, khóe miệng khẽ nhếch: "Cuối cùng cũng bước ra bước này rồi sao?" Ngô Sở thật ra cũng không ngờ lần luận đạo này giữa Nho giáo và Tây Phương giáo lại khiến cây đại đạo của hắn trưởng thành nhiều như vậy.

Rất rõ ràng, từ những thần văn đại đạo trên cây đại đạo kia có thể thấy, những đại đạo diễn sinh từ Văn đạo đều đã có tiến bộ vượt bậc.

Tuy hắn vẫn có thể áp chế sự kích thích mà những đại đạo này mang lại, tiếp tục cưỡng ép kìm hãm cảnh giới của mình để chờ tương lai tìm cơ hội chứng đạo khác, như vậy con đường chứng đạo của hắn chắc chắn sẽ càng thêm hanh thông bình thản.

Nhưng suy nghĩ lại, hắn vẫn thả lỏng sự phong tỏa khí tức đối với cây đại đạo kia.

Trên cây đại đạo, các điều đại đạo Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín, Giao dịch đạo, Pháp đạo, Y đạo, Mặc đạo..... từng điều đại đạo dường như lấp lánh hào quang bất hủ.

Trong đó tự nhiên hào quang của Nhân đạo là thịnh nhất.

Pháp chi đạo, Giao dịch chi đạo, Nghĩa chi đạo xếp thứ hai.

Nghĩa chi đạo, nhân vật đại biểu lĩnh ngộ thật ra là Nam Phương Thiên Đế Trấn Nguyên Tử hiện nay.

Năm đó sau khi Hồng Vân lĩnh ngộ Nhân chi đạo, lão cũng theo đó lĩnh ngộ Nghĩa chi đạo.

Nhưng so với đó, vận khí của Hồng Vân tốt hơn nhiều vì lão có Hồng Mông Tử Khí.

Trấn Nguyên Tử không có Hồng Mông Tử Khí, lại chưa thể lĩnh ngộ ra nguyên hạch, tự nhiên cũng không có cách nào dựa vào Nghĩa chi đạo để chứng đạo.

Khi Nho giáo và Tây Phương giáo luận đạo bên ngoài Lôi Âm thành, Trấn Nguyên Tử không tham gia.

Tuy Đạo lão lĩnh ngộ là Nghĩa chi đạo diễn sinh từ Văn đạo, nhưng lão tự trọng thân phận cùng bối bối với hai huynh đệ phương Tây kia, sao có thể mặt dày chạy tới bắt nạt tiểu bối chứ?

Lão đâu phải loại già không biết xấu hổ như Nhiên Đăng.

Nhưng tuy lão không đi, vẫn âm thầm quan tâm tất cả, và thầm dùng Đạo mình lĩnh ngộ để phản bác ngôn luận của đám đệ tử Tây Phương giáo.

Cũng vì thế, trong lúc những người khác có sở ngộ, lão cũng

tương tự có sở ngộ, thậm chí lĩnh ngộ còn sâu sắc hơn cả những người khác cùng lĩnh ngộ Nghĩa chi đạo.

Ngoài ra, các đại đạo diễn sinh khác sau mấy năm luận đạo này cũng trưởng thành cực kỳ nhanh chóng.

Cây đại đạo lúc này nhìn qua giống như một cây lửa hoa bạc.

Khi Ngô Sở thả lỏng sự áp chế, cây đại đạo này liền liên thông với thiên địa Hồng Hoang, nhất thời pháp tắc thiên địa Hồng Hoang chấn động theo.

Tại Tử Ngọc sơn, những xích sắt thần văn đại đạo hiện ra, một luồng Hạo nhiên chính khí ngút trời tỏa ra khắp thiên địa vạn dặm, mang lại một cảm giác bàng bạc đại khí, đường đường chính chính.

Hạo nhiên chính khí vô hình vô sắc, không nổi bật như tử khí vạn dặm khi Lão Tổ xuất hiện hay Thái Thượng chứng đạo, nhưng cảm giác áp bách lại không hề kém cạnh.

Tất cả những người tu hành Văn đạo khi cảm ứng được khí tức này đều không khỏi khom người bái lạy.

Họ biết từ nay về sau Văn đạo lại xuất hiện thêm một vị Thánh nhân.

Tây Phương giáo có hai vị Thánh nhân, sau này Nho giáo cũng sẽ có hai vị Thánh nhân tương tự.

Lúc này trên người Ngô Sở, khí tức kia ngày càng mạnh, ngày càng thịnh, theo sự lan tỏa của khí tức này trong không trung, từng đạo huyễn tượng hiện ra trên không trung Tử Ngọc sơn.

Huyễn tượng hiện ra là một người khổng lồ khai thiên lập địa, sau khi thiên địa mở ra, vạn vật sinh thành, nhật nguyệt tinh thần diễn hóa, sau đó sinh linh được sinh ra.

Theo đó sinh linh diệt vong, vạn tộc lại sinh ra, Long Phượng Kỳ Lân bay lượn trong đó.

Giữa vạn tộc ấy, một bóng người dường như bước ra từ dòng sông thời gian, hắn khoan gỗ lấy lửa, xây nhà dựng cửa, chế biến mỹ thực, trồng trọt ngũ cốc, trồng dâu nuôi tằm, ươm tơ dệt áo, sáng tạo văn tự..... từng khung hình hiện ra.

Sau đó một tòa thành lớn xuất hiện trong huyễn tượng, một bóng người truyền đạo trong đó, nhiều xích sắt thần văn đại đạo trong Văn đạo hiện ra trong thành.

Hồng Vân và Đế Tuấn, Thái Nhất nhìn đến ngây người, Nữ Oa cũng xuất hiện tại Tử Ngọc sơn.

Tại tầng thiên cung thứ chín, trong Dao Trì của Vương Mẫu Dao, Thiên Đế Hạo và Vương Mẫu Dao đang nhìn chằm chằm vào Hạo Thiên Kính trên tay, hình ảnh hiển thị trong gương chính là cảnh Ngô Sở chứng đạo. "Đại sư huynh rốt cuộc cũng đi tới bước này rồi!" Hạo không khỏi cảm thán.

Nghe Hạo cảm thán, hai người đều không khỏi nhớ tới cảnh xuống núi năm xưa, đến Tử Ngọc sơn thưởng thức mỹ thực, cuối cùng trở thành hảo hữu với Ngô Sở.

Duyên phận như một chiếc cầu, kết nối những người vốn không quen biết lại với nhau.

Cho đến ngày Ngô Sở trở thành đại sư huynh của họ, ngày hôm đó họ đã vui mừng khôn xiết, đồng thời cũng có chút thấp thỏm, sợ vị đại sư huynh này vì thân phận của mình mà xem thường họ.

May mắn thay, tất cả những gì họ tưởng tượng đều không xảy ra.

Đại sư huynh đối với họ càng thêm thân cận.

Ngoại trừ việc thỉnh thoảng dùng điện thoại ghi lại những khoảnh

khắc xấu hổ của họ khiến họ không nói nên lời, tất cả mọi thứ khác đều tuyệt vời. "Dao, đợi đại sư huynh chứng đạo xong, ta muốn một lần nữa xuống đại địa Hồng Hoang lịch kiếp.

Nếu đây là Đạo của ta, ta hy vọng có thể tiếp tục bước tiếp." Lịch vạn kiếp mà thành đạo, đây là ý tưởng của gã, có thành công hay không chỉ có thử mới biết.

Tất nhiên "vạn kiếp" ở đây không phải chỉ một vạn cái kiếp, mà là chỉ số lượng kiếp tương ứng với một Nguyên hội.

Có thể hiểu "vạn kiếp" này là kiếp nạn của vạn tộc Hồng Hoang.

Dao liếc gã một cái, cuối cùng gật đầu nói: "Được thôi!" Còn trong lòng nàng nghĩ gì chỉ có mình Dao biết.

Dao không thể trực tiếp nói với Hạo rằng: Chàng đi Hồng Hoang lịch kiếp thì ta cũng đi, ta chỉ đứng nhìn chàng thôi.

Lúc này tại đại địa Hồng Hoang, tất cả sinh linh bất kể có tu hành hay không đều bị khí tức bàng bạc hạo hãn này làm cho chấn động.

Thanh Khâu Ly và Thanh Khâu Vũ, hai con hồ ly lớn nhỏ cũng thế.

Lúc này ánh mắt họ vừa mê ly vừa sùng bái nhìn người đàn ông trên không trung kia.

Chương 809

Tuy sớm biết người đàn ông đó trong lòng chứa đầy gấm vóc, nhưng lúc này gặp lại vẫn cảm thấy những gì mình từng thấy chẳng qua chỉ là một phần vạn.

Tiểu Nguyệt Linh cũng không khác họ là mấy.

Những tiểu hoa tiên kia cùng những sinh linh khác trên Tử Ngọc sơn phần lớn vẫn là sùng bái và tự hào, hoàn toàn là dáng vẻ vẻ vang lây.

Tất nhiên những người tu hành Văn đạo lĩnh ngộ được đạo lý lúc này đang trong trạng thái ngộ đạo giữa luồng Hạo nhiên chính khí cuồn cuộn này.

Cường giả chứng đạo Thánh nhân gây ra sự cộng minh của vạn đạo rất dễ khiến sinh linh rơi vào trạng thái ngộ đạo.

Đối với một số sinh linh, đây chính là cơ hội của họ.

Cuối cùng những huyễn tượng trên không trung rơi rụng xuống, nhập vào cơ thể Ngô Sở.

Dường như nghe thấy một tiếng "oanh", giống như phá vỡ một loại rào cản nào đó, xé rách một loại gông xiềng, thần thức của hắn xông vào một nơi xa lạ.

Bản Nguyên Tinh Không!

Nhìn dải tinh không tĩnh mịch mà rực rỡ thâm thúy này, theo bản năng Ngô Sở hiểu mình đã đến nơi nào.

Từng ngôi sao lớn hiện ra trong dải tinh không vũ trụ này, có ngôi rực rỡ, có ngôi lại mờ nhạt, có ngôi khổng lồ như mặt trời, có ngôi lại nhỏ bé như hạt bụi.

Những điểm sáng lớn nhỏ hợp thành dải tinh không vũ trụ rực rỡ mà tĩnh mịch này.

Hắn biết mình đã thành công, chỉ dựa vào tu vi bản thân, còn chưa dùng đến công đức tích lũy bao năm qua mà hắn đã thành công.

Dựa vào không phải là Khai Thiên chi đạo, không phải Trảm Tam Thi chi đạo, mà là Khai Sáng Văn Minh chi đạo.

Rất dễ dàng, Ngô Sở cảm ứng được ngôi tinh thần rực rỡ thuộc về chính mình trong dải tinh không này, trên đó có ấn ký độc nhất vô nhị của hắn.

Nói là sinh mệnh ấn ký không bằng nói là Đạo ấn, Đạo ngân, Bản nguyên ấn ký.

Bởi vì trên ngôi tinh thần rực rỡ này khắc sâu Đạo mà hắn lĩnh ngộ, Đạo mà hắn khai sáng.

Xung quanh ngôi tinh thần rực rỡ này còn có vô số tinh thần dày đặc vây quanh, giống như chúng tinh củng nguyệt, tôn lên vẻ rực rỡ lạ thường của nó.

Sự rực rỡ này không giống như lửa Thái Dương thiêu đốt nóng hổi, mà giống như ánh trăng dịu dàng như nước.

Nhìn khắp tinh không dường như không tìm thấy ngôi tinh thần nào có thể sánh được.

Nhưng cũng bình thường, tất cả các vị Thánh nhân chứng đạo thành Thánh từ lâu đã thu lấy đạo bản nguyên ấn ký này trong Bản Nguyên Tinh Không rồi.

Hắn không vội vàng thu lấy bản nguyên ấn ký, dù sao thu lấy thứ này thì một khi rời khỏi Bản Nguyên Tinh Không, lần sau sẽ không vào được nữa.

Bản nguyên ấn ký để lại trong đây giống như một tọa độ chỉ dẫn, nếu không có tọa độ này thì ngay cả Thánh nhân cũng không vào được.

Thông tin này Ngô Sở đã biết được từ chỗ Hậu Thổ.

Nhưng Ngô Sở cảm thấy có lẽ có thể mượn bản nguyên ấn ký của người khác làm tọa độ.

Chỉ là tuy có ý tưởng này nhưng Ngô Sở cũng không bảo Hậu Thổ làm thí nghiệm.

Hắn không biết một khi làm thí nghiệm này, Hậu Thổ tiểu thư tả có phát hiện ra bí mật nhỏ của hắn hay không.

Dù sao điều đó đòi hỏi cả hai phải đạt đến mức tâm thần hợp nhất.

Thần thức của Ngô Sở hóa thành một đạo hư ảnh tọa thiền trên ngôi sao lớn này, trong Bản Nguyên Tinh Không, vô số năng lượng vô hình vô chất hội tụ về phía hắn.

Những năng lượng này chính là dưỡng chất tốt nhất cho đại đạo trưởng thành, theo sự tràn vào của năng lượng, trong cơ thể hư ảnh hiện lên từng đạo xích sắt thần văn đại đạo, những xích sắt ấy to lên và rực rỡ hơn với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Không biết qua bao lâu, cho đến khi hắn cảm thấy vô số đại đạo mình lĩnh ngộ đã đạt tới trạng thái bão hòa, hắn mới dừng lại.

Sau đó hắn bắt đầu dạo chơi trong Bản Nguyên Tinh Không, thầm nghĩ sau này có nên tạo một tọa độ ở đây không?

Bản nguyên ấn ký là nhất thiết phải thu đi, chỉ có như vậy chứng đạo mới coi là viên mãn.

Ngô Sở đoán chừng cũng chỉ có như vậy bản nguyên mới không bị

Bản Nguyên Tinh Không này trói buộc, mới coi là siêu thoát theo đúng nghĩa đen!

Chỉ là nói như vậy, có lẽ ngay cả các vị Công đức khí vận Thánh nhân chứng đạo bằng công đức và khí vận cũng có thể siêu thoát khỏi Hồng Hoang!

Dù sao sau khi chứng đạo họ cũng sẽ tới Bản Nguyên Tinh Không này để thu lấy sinh mệnh bản nguyên ấn ký của mình.

Không còn bản nguyên trói buộc, Hồng Hoang có tan vỡ cũng không ảnh hưởng gì tới họ.

Chẳng lẽ nói trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, Thông Thiên nói cùng lắm thì để Hồng Hoang trở lại hỗn độn, khởi động lại khai thiên không phải là nói đùa nổ súng?

Ngô Sở thầm lắc đầu, nếu bản nguyên ấn ký nhất định phải thu đi, vậy có thể dùng sức mạnh đại đạo để lại một luồng đại đạo ấn ký ở đây không?

Ngay khi Ngô Sở đang dạo chơi trong vũ trụ bản nguyên này, bên ngoài, đại địa Hồng Hoang lại xuất hiện những biến hóa cực kỳ dị thường.

Ban đầu mọi người vẫn bị khí thế của Ngô Sở áp chế, nhưng luồng khí thế này tuy bàng bạc hạo hãn nhưng lại đường đường chính chính, không hề mang lại cảm giác nguy hiểm.

Nhưng trong chớp mắt, một ý chí còn to lớn hơn đột nhiên giáng lâm xuống mảnh đất này, dưới uy áp của ý chí khổng lồ đó, vô số sinh linh không tự chủ được mà run rẩy lẩy bẩy.

Chớp mắt, luồng khí thế này đã đè bẹp khí thế chứng đạo của Ngô Sở.

Cho dù mạnh như Tổ Vu, mạnh như Đế Tuấn, Thái Nhất, mạnh

như Tam Thanh Đạo Tôn, trước ý chí này dường như bắt gặp tổ tông vậy, đều có cảm giác kinh tâm động phách. "Phụ thần?!" Mười hai Tổ Vu lần lượt ngẩng đầu lên, không thể tin nổi nhìn về hướng Bất Chu sơn.

Lúc này trong Bản Nguyên Tinh Không, Ngô Sở đi tới trước một ngôi sao lớn, trợn mắt hốc mồm nhìn ngôi sao còn rực rỡ hơn cả ngôi sao của mình.

Trên ngôi sao rực rỡ ấy, hắn nhìn thấy vô số đại đạo, thậm chí ngay cả Văn minh đại đạo do hắn khai sáng cũng có thể thấy trên đó. "Đây là bản nguyên ấn ký của ai?

Cư nhiên còn to lớn hơn cả bản nguyên ấn ký của ta, hơn nữa còn lĩnh ngộ tất cả đại đạo của các vị Thánh nhân.

Hồng Hoang còn có sinh linh như thế sao?

Sao có thể chứ?" Lúc này hình ảnh nội tâm Ngô Sở giống hệt như Tào lão bản phất ống tay áo rộng, chống nạnh kêu lên: "Không thể nào!

Tuyệt đối không thể nào!" Ngay khi Ngô Sở đang gào thét trong lòng, một đạo hư ảnh hiện ra từ trên ngôi sao lớn.

Đạo hư ảnh ấy dù đang tọa thiền nhưng trông vẫn cao lớn uy vũ, thô ráp hào hùng, đôi mắt nhắm mở như bắn ra hào quang vô tận. "Tiểu hữu, đa tạ rồi!" Một tiếng đạo âm truyền ra từ hư ảnh đó.

Chương 810

Ngô Sở rất muốn hỏi một câu "Ngươi là ai", nhưng suy nghĩ lại, cuối cùng hỏi: "Ngài là Bàn Cổ đại thần?

Bản nguyên của ngài vẫn chưa tiêu tán?" Hư ảnh nghe vậy không khỏi ha ha đại tiếu: "Đại địa Hồng Hoang do ta khai tịch, Bản Nguyên Tinh Không này cũng diễn sinh từ Hồng Hoang mà ra, đại đạo của ta lạc ấn tại đây, sao có thể dễ dàng tiêu tán chứ?

Có điều tiểu hữu có đóng góp không nhỏ đối với sự phát triển đại đạo của Hồng Hoang, ta nên cảm ơn ngươi!

Ta có thể thức tỉnh trong bản nguyên đạo tắc này, công lao của tiểu hữu không thể bỏ qua." "....." Ngô Sở nhìn về phía hư ảnh, tuy hư ảnh không minh xác khẳng định nhưng đã có thể xác định ông ta chính là Bàn Cổ đại thần khai thiên lập địa.

Nhưng nghe ngữ khí này, dường như việc hắn đến thế giới này không phải là thủ bút của vị đại thần này!

Nếu là thủ bút của ông ta thì ông ta còn khách khí như vậy sao?

Ngô Sở không giải thích được, hỏi: "Trước đó đại địa Hồng Hoang đã xuất hiện hơn mười vị Thánh nhân, chẳng lẽ những bản nguyên đạo tắc cường đại kia vẫn chưa đủ để tiền bối phục tô sao?" Hư ảnh nghe vậy u u thở dài: "Từ khi ta khai tịch đại địa Hồng Hoang đến nay, từng nghĩ qua nhiều cách để phục tô, nhưng cuối cùng phát hiện dùng những cách đó đều không thể vượt qua bản thân.

Cho đến khi đại địa Hồng Hoang xuất hiện Thánh nhân, ta mới thấy một tia hy vọng phục tô và siêu việt, nhưng những thứ đó vẫn chưa đủ, ta cần nhiều bản nguyên đạo tắc thành thục hơn, cho nên chỉ có thể tiếp tục chờ đợi....." Ngô Sở cũng không biết lời ông ta nói là

thật hay giả, nhưng điều này có thể giải thích tại sao trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản ông ta không hề phục tô.

Trong thần thoại nguyên bản, tuy Hồng Hoang xuất hiện chúng thánh, nhưng sự phát triển sau đó lại khiến đại địa Hồng Hoang bị đánh cho co rút lại.

Đại địa tiên thiên ban đầu dần dần biến thành linh khí tiêu tán, xuất hiện sinh linh hậu thiên.

Có thể nói là đời sau không bằng đời trước, cuối cùng ngay cả thiên địa cũng như muốn khô héo.

Mà đại địa Hồng Hoang hiện nay Thánh nhân xuất hiện thêm ba vị: Hồng Vân, Đế Tuấn, Thái Nhất.

Nhưng ông ta vẫn chưa phục tô, cho đến khi Ngô Sở bắt đầu chứng đạo ông ta mới phục tô.

Từ góc độ này mà nói, ông ta quả thật nên nói một tiếng cảm ơn với hắn.

Chỉ là nếu không phải vị đại thần này mang mình đến Hồng Hoang, vậy mình làm sao đến được đây?

Mình còn có thể tìm lại thế giới cũ không?

Nhìn vị đại thần này, Ngô Sở hiểu có lẽ trong Bản Nguyên Tinh Không này không có cách nào tìm thấy thế giới trước kia mình từng ở.

Bởi vì Bản Nguyên Tinh Không này được diễn sinh từ đại địa Hồng Hoang.

Nơi này chứa đựng sinh mệnh ấn ký của sinh linh Hồng Hoang, khắc sâu bản nguyên đạo tắc của sinh linh Hồng Hoang, nếu có thể từ đây đi tới tương lai thì vị đại thần này không thể không biết lai lịch và xuất xứ của hắn, vả lại dòng sông thời gian tồn tại cũng không còn ý

nghĩa nữa.

Lúc này tại đại địa Hồng Hoang, theo ý chí đó giáng lâm, vô số sinh linh run rẩy lẩy bẩy.

Vu tộc, máu trong cơ thể mười hai Tổ Vu bắt đầu sôi trào, cơ thể vô số cường giả bắt đầu vỡ vụn, vu huyết dường như bị một sức mạnh nào đó lôi kéo bay lên trời.

Cuối cùng những vu huyết này hội tụ thành một dòng sông máu, bay về hướng Bất Chu sơn.

Nhất thời sông máu vắt ngang trời, nhìn đến nỗi chúng sinh ngây người.

Bóng dáng Đạo Tổ Hồng Quân hiện ra trên Bất Chu sơn, ngọn núi hùng vĩ cao ngất trời xanh ấy dường như sống lại, hóa ra một đạo hư ảnh. "Hồng Quân, ngươi muốn ngăn ta phục tô?" Tiếng nói ấy như sấm sét vang vọng khắp Hồng Hoang, khiến vô số sinh linh gan nát tâm kinh.

Tiếng nói này là của ai?

Là ai đang phục tô?

Đạo Tổ đang ngăn cản người đó phục tô?

Chỉ có Vu tộc Vu môn mới biết thực thể sắp phục tô này có lẽ chính là Phụ thần mà họ đời đời tế bái —— Bàn Cổ đại thần.

Phụ thần phục tô cần tinh huyết Vu tộc của họ?

Nghĩ đến nguồn gốc huyết mạch trong cơ thể, họ liền thấy nhẹ lòng.

Mười hai Tổ Vu..... không đúng, hiện giờ chỉ còn mười một Tổ Vu, họ tự nhận là hậu duệ Bàn Cổ, trong người chảy dòng máu tinh huyết của Phụ thần.

Cho nên khi cảm nhận được ý chí này muốn tước đoạt huyết mạch trong cơ thể, họ chỉ do dự một chút liền thả lỏng áp chế, mặc cho ý chí đó rút đi sức mạnh huyết mạch cường đại trong người mình.

Họ sinh ra từ tinh huyết Bàn Cổ, nếu Phụ thần muốn lấy lại thì trả lại là được.

Mà những Đại Vu của Vu tộc lúc này cơ thể cũng không tự chủ được mà vỡ ra, tinh huyết mang theo sức mạnh bàng bạc không tự chủ được mà trào ra ngoài, bay lên không trung.

Lúc này cả mảnh đất Hồng Hoang dường như sống dậy, từng đường địa mạch lấy Bất Chu sơn làm trung tâm thu nhỏ lại về phía đó, ngoại trừ đường Long Vương mạch kia.

Theo địa mạch thu nhỏ về hướng Bất Chu sơn, vô số núi xanh dường như bị rút đi xương cốt, cả tòa núi sụp đổ tan tành.

Nhất thời tại đại địa Hồng Hoang, những tiếng đất rung núi chuyển vang lên liên tiếp, núi xanh đổ sập, đại địa nứt toác tạo thành những vực sâu không thấy đáy, vô số sinh linh chạy trốn tứ tán.

Có kẻ chạy không kịp thì trực tiếp bỏ mạng tại đây.

Cảnh tượng đó so với lúc Đế Tuấn, Thái Nhất mượn khí vận vạn tộc chứng đạo khiến thiên tai nổ ra còn kinh khủng hơn nhiều.

Đại địa Hồng Hoang một lần nữa lại đón nhận tai nạn.

Trong lúc đất rung núi chuyển, dường như ngay cả thiên tượng cũng đang biến đổi, cuồng phong gào thét, mây chì cuồn cuộn.

Tất cả Thánh nhân thiên địa Hồng Hoang, ngoại trừ Hậu Thổ tiểu thư tả đang không thể rời khỏi nơi luân hồi, toàn bộ đều hội tụ tại Bất Chu sơn, bao gồm cả Đạo Tổ Hồng Quân. "Đạo hữu phục tô, chúng ta vốn không nên ngăn cản, nhưng đạo hữu hoàn toàn không màng chúng sinh, không có nửa điểm lòng thương xót, mượn huyết Vu tộc, mượn

sức mạnh đại địa Hồng Hoang cưỡng hành ngưng tụ nhục thân, khiến đại địa Hồng Hoang tan vỡ, trời nghiêng đất lệch, sinh linh đồ thán, chúng ta lại không thể ngồi yên nhìn." Lời của Đạo Tổ cũng như sấm rền, giữa lúc tử khí cuồn cuộn, vô số tử lôi oanh tạc về phía Bất Chu sơn.

Các vị Thánh nhân khác cũng lần lượt ra tay, muốn cắt đứt sự khống chế của ý chí này đối với địa mạch Hồng Hoang, ngăn chặn địa mạch tiếp tục thu nhỏ về Bất Chu sơn. "Các ngươi thật đại nghịch bất đạo!

Thiên địa do ta khai tịch, đại địa là thân xác ta, ba người các ngươi là thanh khí của ta hóa thành, hai người các ngươi là dương khí của ta sinh ra, vạn vật đều từ ta mà ra, ta nay lấy lại những gì vốn thuộc về mình có gì không được?

Các ngươi dám ngăn ta!" Một đạo hư ảnh hiện ra từ Bất Chu sơn, đưa tay ra quát lớn: "Phủ tới!" Một đạo hư ảnh Khai Thiên Phủ ngưng tụ trong tay ông ta, ba kiện tiên thiên chí bảo từ trong cơ thể Thái Thượng, Nguyên Thủy và Thái Nhất bay ra, muốn lao về phía hư ảnh Khai Thiên Phủ đó.

Nhưng lúc này những tiên thiên chí bảo ấy sớm đã bị họ luyện hóa, trở thành chí bảo trấn giáo hoặc chí bảo chứng đạo, Bàn Cổ muốn triệu hồi chúng để tái ngưng tụ Khai Thiên Phủ đã không còn khả năng, trừ khi họ tình nguyện buông bỏ sự khống chế.

Nếu không phải Tam Thanh Đạo Tôn quả thật là tinh khí Bàn Cổ hóa ra, Đế Tuấn và Thái Nhất quả thật sinh ra từ tinh cầu Thái Dương vốn là con mắt Bàn Cổ, thì ba kiện chí bảo kia chưa chắc đã bay ra khỏi cơ thể họ được.

Có thể nói lúc này tuy họ đã là Thánh nhân nhưng vẫn phải chịu sự áp chế của ông ta.

Đối phương chỉ là một ý chí thuần túy mà thôi, cư nhiên đã cường hãn đến mức này.

Thông Thiên tay cầm Thanh Bình kiếm, vung một kiếm về phía phủ ảnh kia, kiếm thế mang uy lực khai thiên, hóa thành đạo tắc, trong nháy mắt đã trảm diệt phủ ảnh đó.

Chương 811

Trong Bản Nguyên Tinh Không, hư ảnh đang đàm luận với Ngô Sở đột nhiên thốt lên một câu: "Đại nghịch bất đạo!" Sau đó hư ảnh tan biến, dung nhập vào ngôi sao lớn, cả ngôi tinh thần do bản nguyên đạo tắc hóa thành lập tức tỏa sáng rực rỡ, giống như một nhịp thở đầy tiết tấu.

Ngô Sở mặt mày ngơ ngác, hoàn toàn mù mịt.

Đang yên đang lành sao tự nhiên lại nổi giận?

Nhưng rất nhanh hắn liền cảm ứng được một tia bất thường, đó là cảm ứng từ ngôi sao bản nguyên đạo tắc trước mắt này.

Ngôi sao này kết nối với đại địa Hồng Hoang bên ngoài, dường như đang có đại chiến.

Khí tức hình thành từ đại chiến thông qua đường hầm phiêu miểu kia truyền tới Bản Nguyên Tinh Không này.

Thế là hắn càng thêm ngơ ngác.

Hắn cư nhiên trong những khí tức này cảm ứng được khí tức của Lão Tổ và các vị Thánh nhân Hồng Hoang.

Lão Tổ và mọi người đang đại chiến với vị Bàn Cổ đại thần này?

Chuyện này sao có thể chứ?

Không phải nói chư thánh không có tư cách, dù sao họ đều đã thành Thánh, không thể còn chịu ảnh hưởng của vị "Phụ thần" Bàn Cổ này!

Điều hắn thấy kỳ quái là Bàn Cổ là "Phụ thần" của họ mà!

Con cái đánh cha, thế này là vì sao?

Chẳng trách Bàn Cổ đại thần lại nổi giận như vậy, mắng họ đại nghịch bất đạo!

Tuy rất ngơ ngác nhưng Ngô Sở vẫn ra tay, cho dù ngôi sao bản nguyên đạo tắc trước mắt này rất có thể là bản nguyên của Bàn Cổ đại thần.

Nhưng so sánh ra, hắn thà tin tưởng những người bạn của mình hơn, ngay cả người đại thiện như Hồng Vân còn nhịn không được ra tay, không giúp Hồng Vân thì giúp ai?

Cho dù hắn có thiện cảm với Bàn Cổ đại thần, dù sao đó cũng là tồn tại khai thiên lập địa, xứng đáng để chúng sinh dâng lên sự kính trọng cao quý nhất.

Nhưng nếu bảo hắn chọn một trong hai giữa Bàn Cổ và Hồng Vân, hắn vô điều kiện tin tưởng Hồng Vân.

Thế là trong Bản Nguyên Tinh Không này, thần thức của hắn trực tiếp hóa thành một thanh kiếm, trong nháy mắt trảm lên ngôi sao ngưng tụ từ vô số bản nguyên đạo tắc kia. "Ngươi....." Trên ngôi sao lớn lại hiện ra một đạo hư ảnh, hư ảnh trừng mắt giận dữ nhìn hắn: "Tiểu bối, ngươi cũng muốn ngăn cản ta phục tô sao?" Ngô Sở khẽ ho một tiếng, lắc đầu nói: "Không phải ý muốn của ta, nhưng nếu mọi người đều đang ngăn cản ngài phục tô, chắc chắn là có lý do, ta nghĩ mình không nên làm ngơ!" Hư ảnh rất muốn nói: Vậy thì dưới tay thấy chương hồi, ta không sợ đâu!

Nhưng nghĩ đến bên ngoài chư thánh liên thủ, ông ta đã không địch lại, bị áp chế xuống.

Nếu ở trong Bản Nguyên Tinh Không này còn có người ra tay với mình thì càng không có khả năng phục tô. "Thiên địa do ta khai tịch, vạn vật từ ta mà sinh, ta muốn phục tô, được không?" "Được!" "Vu tộc là tinh huyết của ta hóa thành, nay ta lấy lại một ít, được không?"

"Được!" "Đất đai là thân xác ta, địa mạch là đạo mạch của ta, nay ta thu hồi, được không?" "Không được!" "....." Bàn Cổ rất tức giận vì câu trả lời của Ngô Sở không chút do dự.

Nhưng Ngô Sở lại chẳng hề bị ông ta dọa sợ, vẫn trưng ra vẻ mặt chính trực nghiêm túc nói: "Tuy nói tiền bối khai thiên lập địa, bảo là chủ nhân của Hồng Hoang cũng không quá lời.

Chúng ta đều kính trọng tiền bối, ơn khai thiên của tiền bối đời này khó quên.

Thế nhưng, đó không phải là lý do để tiền bối có thể tùy ý phá hoại đại địa Hồng Hoang, khiến sinh linh đồ thán.

Tiền bối muốn phục tô, muốn trọng quy Hồng Hoang thì có thể từ từ, việc gì phải cấp thiết như vậy?

Lại còn chẳng màng đến sống chết của chúng sinh?" Bàn Cổ nghe vậy, không khỏi có chút ngạc nhiên: "Đống sinh linh đó sống hay chết thì liên quan gì đến ta?

Ta khai tích thiên địa, chúng sinh ra ở nơi này, đó là chúng nợ ta mới đúng!

Tại sao ta phải để ý đến chúng?

Nếu ngươi khai mở một đạo trường, có sinh linh sinh ra trong đó, ngươi có thèm để ý đến chúng không?" Ngô Sở trực tiếp gật đầu đáp: "Tất nhiên là có!

Không chỉ để ý, ta còn coi chúng là con dân của mình, từ đó giáo hóa chúng.

Vạn vật hữu linh, đều có quyền được sống.

Hôm nay vì chúng ta mạnh mẽ mà tùy ý sinh sát dư đoạt, vậy liệu mai này có kẻ mạnh hơn cũng đối xử với chúng ta như thế hay

không?" "Đương nhiên là có thể, chúng ta há có thể vì tiếc mạng mà vẫy đuôi xin xỏ kẻ khác?" Được rồi!

Cái gã này đúng là một vị đại thần chưa được khai hóa, hết thảy đều lấy thực lực làm trọng, rất giống kiểu kẻ ác 'không phải ta đánh chết ngươi thì là ngươi đánh chết ta'.

Ngô Sở nhìn ngôi tinh thần trước mắt, nhìn vào đạo tắc trên đó, có chút nghi hoặc hỏi: "Trên bản nguyên đạo tắc của tiền bối có Văn Minh Đại Đạo mà ta lĩnh ngộ, chẳng lẽ tiền bối không hề lĩnh ngộ chúng mà chỉ sao chép lại thôi sao?" "Ta là chủ nhân của Hồng Hoang thiên địa, cũng là chủ nhân của bầu trời tinh tú bản nguyên này, phàm là đạo tắc đã lạc ấn trong tinh không bản nguyên này đều có thể hiện ra trong bản nguyên của ta, có gì lạ đâu?" "Vậy thì ông thật sự nên lĩnh ngộ Văn Minh Đại Đạo một chút, nếu không..." Lúc này, ở bên ngoài, tại núi Bất Chu.

Ầm...

Đạo tắc hiển hóa, đại đạo thần liên bay múa, hào quang lấp lánh.

Các Thánh nhân đồng thời ra tay, áp chế vị đại thần vượt cấp từ thời khai thiên tích địa đến nay.

Lực lượng địa mạch bị Nguyên Thủy vung Bàn Cổ Phiên chém đứt, sau đó Trấn Nguyên Tử mượn Địa Thư, đem những lực lượng địa mạch bị cưỡng ép rút đi đó dẫn ngược trở lại chỗ cũ.

Tuy nhiên, dù địa mạch được dẫn về, núi non vỡ nát hay đại địa nứt nẻ có thể khôi phục, nhưng những sinh linh đã chết vì thảm họa này lại không cách nào sống lại.

Có những linh thể khóc lóc thảm thiết, mang theo sự bất cam mà trú ngụ tại chỗ không muốn rời đi.

Có những linh thể thì ngơ ngác vô thần, trôi dạt về phía nơi luân

hồi.

Thái Nhất ném Hỗn Độn Chung ra, muốn đánh tan những dòng huyết hà do tinh huyết của Tổ Vu và Đại Vu hội tụ thành, nhưng ngay khi Hỗn Độn Chung vừa ném tới, những dòng huyết hà đó bỗng nhiên biến mất.

Ngay khi mọi người đang cảm thấy kinh ngạc, từ trong thân núi Bất Chu dường như thấu ra một luồng huyết quang.

Huyết quang chiếu rọi thiên địa, mang theo cảm giác bất tường.

Hóa ra, dưới chân núi Bất Chu còn có một tòa thần điện, đó là Tổ Vu điện của Vu tộc, còn gọi là Bàn Cổ thần điện.

Những dòng huyết hà biến mất chính là bị tòa thần điện này dẫn dắt vào trong.

Truyền thuyết kể rằng, tòa Bàn Cổ thần điện này vốn là trái tim của Bàn Cổ hóa thành.

Giờ đây, mọi thứ quay trở lại.

Tinh huyết Tổ Vu hội tụ đã kích thích thần điện thức tỉnh.

Sau đó, ý chí giáng lâm, lấy núi Bất Chu làm xương, địa mạch làm gân, tinh huyết Tổ Vu làm dẫn, trái tim thần điện làm nguồn...

Khoảnh khắc này, đất trời rung chuyển, Hồng Hoang biến động, Bàn Cổ phục tô.

Ngay sau đó, cả ngọn núi Bất Chu sụp đổ xuống.

Chương 812

Trong làn bụi mù, một thân hình khổng lồ đội trời đạp đất từ trong bùn đá chậm rãi bước ra, giơ tay đấm một quyền, đại đạo thần liên bay múa, hư không đều bị chấn vỡ.

Hồng Tú Cầu của Nữ Oa trực tiếp bị quyền này đánh bay, dư chấn rung chuyển về phía bà.

Nữ Oa giơ tay ngăn lại, từng sợi đại đạo thần liên dệt thành lưới quấn chặt lấy nắm đấm đó, sau đó tấm lưới khổng lồ bao phủ lấy người khổng lồ. "Cút!" Một tiếng nộ hống như sấm sét phát ra từ miệng người khổng lồ, tử khí mênh mông trên không trung đều bị luồng khí tức đó chấn tán.

Người khổng lồ dùng hai tay nắm lấy lưới thần liên, xé mạnh sang hai bên, tức khắc xé rách chúng.

Dã man, cường hãn, mạnh mẽ... dường như mỗi cử động đều khiến hư không run rẩy.

Vị cự thần chưa chứng đạo này đã có thể tranh phong với Thánh nhân, đủ thấy sự khủng khiếp.

Nhưng nghĩ lại đây là vị đại thần đã khai thiên lập địa, mọi sự phi lý dường như lại trở nên hợp tình hợp lý.

Thời Hồng Mông chưa phân, ông ta đã có sức mạnh khai thiên, giờ đây trải qua năm tháng vô tận, dù mất đi nhục thân nhưng ý chí vẫn tồn tại.

Trong tinh không bản nguyên kia, ông ta còn diễn hóa đại đạo của chư thánh thành đạo tắc bản nguyên của chính mình để gia trì bản thân.

Một tồn tại như vậy có thể chống lại một vị Thánh nhân cũng không có gì quá kỳ lạ.

Tiếc thay, Thánh nhân ở đây không chỉ có một, mà là mười vị.

Cho dù Thái Thượng, Nguyên Thủy và Thái Nhất không dám dùng ba đại tiên thiên chí bảo để nện ông ta vì sợ bị thu hồi mất, nhưng dưới sự liên thủ của mọi người, kết quả đã rõ ràng.

Luồng ý chí to lớn kia sau một hồi vùng vẫy cuối cùng cũng bị chư thánh do Hồng Quân đứng đầu hợp lực áp chế xuống.

Bàn Cổ tuy tinh thông đại đạo của chư thánh, thậm chí có thể coi là chủ nhân của Hồng Hoang, sức mạnh thao túng cực kỳ cường đại.

Những Thánh nhân trưởng thành từ thế giới do ông ta khai tích này, nếu đánh đơn lẻ chưa chắc đã là đối thủ.

Nhưng mười vị Thánh nhân liên thủ, lại thêm người đại diện Thiên đạo là Hồng Quân, cùng nhau áp chế ý chí Bàn Cổ thì không thành vấn đề.

Đặc biệt là sự hiện diện của Đạo Tổ Hồng Quân khiến ý chí Bàn Cổ không thể dễ dàng thao túng Thiên đạo, muốn có được sự giúp đỡ của ý chí thiên địa Hồng Hoang là điều không hề dễ dàng.

Có điều, áp chế thì đã áp chế được rồi, nhưng ngọn núi Bất Chu cao chọc trời cũng theo đó mà biến mất.

Các dãy núi xung quanh núi Bất Chu vì trận chiến này mà hóa thành một đống đổ nát.

Ngay cả cây Kiến Mộc ở gần đó cũng bị ảnh hưởng.

Thiên đình rung chuyển, nhưng những thiên thần do Hạo đứng đầu cũng chẳng biết làm gì hơn.

Đó là trận chiến của Thánh nhân, bọn họ căn bản không thể xen

vào, chỉ biết đứng nhìn.

Nếu không phải có nhiều Thánh nhân cùng liên thủ áp chế, có lẽ không chỉ núi Bất Chu biến mất mà cả đại địa Hồng Hoang đều sẽ sụp đổ. ... "Tiền bối, có chuyện gì thì mọi người có thể ngồi xuống hảo hảo thương lượng, cái thời đại hễ bất hòa là đánh nhau đã qua rồi.

Thời đại chư thánh, đại địa Hồng Hoang căn bản chịu không nổi sự dày vò của các vị đâu, ngài khai tích Hồng Hoang, chắc cũng không muốn thấy nó bị đánh tan tành chứ!" Ngô Sở đã cảm nhận được trận chiến bên ngoài chắc là đã dừng lại.

Bởi vì vị đại thần này đã im lặng.

Đã bị đánh bại thì giờ là lúc thuật thuyết phục lên ngôi.

Xem ta đây! "Tại sao tiền bối lại vội vã phục tô như vậy?" Ngô Sở mang theo sự hiếu kỳ, đồng thời cũng muốn tìm một điểm đột phá.

Không thể vừa lên tiếng đã bảo đối phương phải thế này thế nọ.

Khuyên người kỵ nhất là như vậy, phải xuất phát từ góc độ của đối phương, sau đó chậm rãi dẫn dắt, khiến đối phương nảy sinh sự đồng cảm một cách vô thức, như vậy mới có khả năng thành công.

Nếu không chỉ lợi bất cập hại.

Thực tế việc Bàn Cổ đại thần còn sống, trước đây Ngô Sở tuy có suy đoán nhưng không ngờ ông ta lại sống theo cách này.

Càng không ngờ sự phục tô của ông ta lại là vì chính mình.

Chẳng lẽ do mình vô tình phát hiện ra sự tồn tại của ông ta, làm ông ta sợ hãi nên mới phải dùng thủ đoạn bạo liệt này để nhanh chóng tỉnh lại?

Lúc này Bàn Cổ đại thần đang ôm một bụng bực bội, ông ta nhận

ra rằng ngay cả khi mình đã tỉnh lại, dường như cũng không còn là tồn tại đỉnh phong nhất của thiên địa này nữa.

Hoặc có thể nói, thiên địa này đã xuất hiện những tồn tại có thể ngồi ngang hàng với ông ta.

Ví dụ như cái gã trước mắt này. "Ngươi muốn thế nào?" Hư ảnh Bàn Cổ mở mắt, đôi mắt ngưng tụ từ đạo tắc nhìn hắn đầy u lãnh, như muốn dùng ánh mắt hung ác này khiến cái gã trước mặt biến đi cho khuất mắt.

Ngô Sở bị hỏi đến ngẩn người, thầm nghĩ: Câu này phải là ta hỏi ông mới đúng chứ! "Ta muốn thế nào?

Chẳng muốn thế nào cả!

Tiền bối là đấng khai thiên, sinh linh Hồng Hoang vô số tôn ngài là Phụ Thần, trong đó Vu tộc là tôn sùng nhất..." Ngô Sở thao thao bất tuyệt, kể lại toàn bộ quá trình phát triển của Hồng Hoang trong vô số năm qua cho vị vĩ đại này nghe. ...

Bên ngoài, tại nơi từng là núi Bất Chu.

Chư thánh liên thủ trấn áp Bàn Cổ, giờ đây xử lý ông ta thế nào?

Vấn đề đặt ra trước mặt chư thánh, nhưng vì có Hồng Quân lão tổ ở đây nên mọi người đều nhìn về phía ông, dù sao ông cũng là thầy của chư thánh mà!

Hồng Quân cũng có cảm giác muốn gãi đầu, nếu có thể, ông ta tất nhiên muốn trực tiếp trấn sát vị đại thần này cho xong chuyện.

Ai mà muốn trên đầu mình có một vị Thái Thượng Hoàng có thể làm loạn bất cứ lúc nào chứ!

Nhưng Bàn Cổ đại thần là đấng khai thiên lập địa, có đại công đức với Hồng Hoang, trấn sát ông ta thì cứ chờ bị thiên địa này ruồng

bỏ đi!

Tuy hành động trước đó của Bàn Cổ gây ra động động, ngay cả núi Bất Chu cũng mất.

Chương 813

Nhưng thiên địa này là do ông ta khai mở, đặc quyền chắc chắn vẫn còn.

Những tổn hại đó trông thì nghiêm trọng, sinh linh thương vong vô số, một số nơi khó lòng khôi phục, nhưng ai bảo người ta là đấng sáng tạo vĩ đại chứ?

Vì vậy, với vị vĩ đại vẫn còn đại công đức hộ thân này, ngay cả Hồng Quân lão tổ là người đại diện Thiên đạo cũng không dám khinh suất thử trấn sát đối phương.

Mặc dù với sự liên thủ của ngần ấy Thánh nhân, việc xóa sổ đối phương là có thể.

Chư thánh nhìn vị thái cổ thần tôn đang bị hàng loạt đại đạo thần liên trói chặt, ý chí thần thức dường như lại biến mất, thần khu không còn vùng vẫy, nhất thời đều có chút bùi ngùi.

Họ không thể ngờ có một ngày vị vĩ đại này lại phục tô.

Phục tô thì cứ phục tô đi!

Dù sao vị này cũng đã tạo ra Hồng Hoang, tạo ra chư vị Thánh nhân ở đây.

Nói cho cùng, trong số các Thánh nhân có mặt, không ít người nhờ nhận được di trạch của ông ta mới có khí vận như vậy để chứng đạo thành công.

Dù họ cảm thấy nỗ lực của mình không ít, nhưng không thể phủ nhận khí vận từ di trạch của vị này mang lại.

Nhưng ai ngờ, vị được hậu thế tôn là Phụ Thần vĩ đại, cách phục tô lại khốc liệt như thế, hoàn toàn không màng đến tính mạng của

chúng sinh.

Đây là điều họ không thể dung thứ, vì đạo của họ, căn cơ của họ chính là chúng sinh nơi này.

Một khi thiên địa phá toái, mọi thứ sẽ phải làm lại từ đầu.

Thậm chí thiên địa này có thể bị thống trị, đồng nghĩa với việc họ cũng sẽ bị thống trị.

Mặc dù lý lẽ của đối phương không sai, Hồng Hoang này là do ông ta khai mở, ông ta lấy lại thứ vốn thuộc về mình thì có gì sai?

Nhưng họ vẫn hy vọng sự phục tô của ông ta có thể ôn hòa hơn, và mọi người cũng hy vọng tương lai không phải là quan hệ chủ tớ mà là bình đẳng ngồi với nhau.

Dù sao họ hiện nay là Thánh nhân, tuy ở địa bàn của đối phương nên đánh lẻ chưa chắc thắng, nhưng cũng không dễ dàng thua cuộc.

Còn chúng sinh sống trong thiên địa này, có lẽ trong mắt ông ta chỉ là những kẻ trộm chiếm cứ địa bàn của mình mà thôi.

Thậm chí không bằng kẻ trộm, chỉ là lũ sâu kiến.

Xét về đúng sai, từ góc độ mỗi bên đều không có gì sai.

Nếu xét từ góc độ chiếm cứ, ngay cả những sinh linh vô tội mất mạng kia thực ra cũng chẳng hề vô tội cho lắm.

Nhưng là chư thánh của vùng trời này, họ không thể giương mắt nhìn vị vĩ đại dùng cách khốc liệt này để phục tô, họ không thể bỏ mặc sự sống chết của chúng sinh.

Trong số này, có lẽ chỉ có Chuẩn Đề là thầm tiếc nuối.

Vì chỉ khi Hồng Hoang loạn lạc, chúng sinh chìm trong khổ hải thì Tây Phương giáo mới có cơ hội phát huy tác dụng, dùng Phật pháp để độ hóa chúng sinh.

Tiếc là khi chư thánh ra tay, họ cũng buộc phải ra tay, tránh để người khác thấy được tâm địa hiểm độc, nghĩ rằng họ mưu đồ bất chính. "Hãy phong ấn ông ta trước đã!" Cuối cùng, Hồng Quân lão tổ chỉ có thể nói: "Đợi sau này ý chí của ông ta tái hiện, ta sẽ thương lượng lại, xem có thể khiến ông ta đổi sang cách phục tô ôn hòa hơn không." Đã giết không được thì chỉ còn cách phong ấn.

Thế là chư thánh lại liên thủ, phong ấn người khổng lồ dưới đáy núi Bất Chu.

Sau đó Đạo Tổ biến mất, chỉ để lại một câu: "Đại địa Hồng Hoang nhiều nơi đổ nát, chúng sinh lại đối mặt với thử thách của thiên tai, hy vọng các ngươi có thể gánh vác trách nhiệm ứng có, đi đi!" Tiếp Dẫn nói: "Đại địa phương Tây cứ giao cho Tây Phương giáo chúng ta!" Điều này tương đương với việc tuyên bố phương Tây là địa bàn của họ, không phiền chư vị nữa, đồng thời cũng cho biết họ sẽ không đi ban ơn ở nơi khác.

Ba anh em Côn Luân liếc nhìn họ một cái, Nguyên Thủy nói: "Ta đi phương Bắc!" Thông Thiên liếc ngang một cái: "Phương Đông để ta!" Thái Nhất cười nói: "Ta cùng Thông Thiên đạo hữu đi phương Đông vậy!" Nữ Oa mỉm cười: "Vậy Trung Châu giao cho ta và Thái Thượng sư huynh vậy." Đế Tuấn gật đầu: "Vậy chúng ta đi phương Nam." Mọi người phân chia khu vực phụ trách rồi quay người rời đi, dấn thân vào công cuộc cứu trợ chúng sinh khỏi thiên tai địa nạn.

Lúc này Thiên Đình cũng phái chư thần và thiên binh thiên tướng phối hợp với các Thánh nhân.

Hồng Vân và Đế Tuấn quay lại núi Tử Ngọc, thấy dáng vẻ Ngô Sở vẫn ngồi xếp bằng trên không, khí tức trên người đã thu liễm, dường như đã thành thánh, lại dường như chưa, có chút cổ quái. "Có lẽ huynh đệ A Sở vẫn còn đang ngao du trong tinh không bản nguyên

kia!" Hồng Vân nhìn Ngô Sở với vẻ dở khóc dở cười, trong lòng nảy ra một suy đoán.

Hồng Vân đoán rằng việc phục tô của Bàn Cổ đại thần có liên quan mật thiết đến việc chứng đạo của Ngô Sở.

Nhưng mối quan hệ nhân quả trong đó thế nào thì ông ta vẫn chưa nghĩ thông suốt.

Đế Tuấn nói: "Ta nghi ngờ ý chí của vị đại thần kia nằm trong tinh không bản nguyên.

Lúc trước khi ta lấy lại đạo tắc bản nguyên của mình, ta không ở lại đó lâu.

Không biết Hồng Vân đạo hữu lúc trước có dạo quanh trong đó không?" Hồng Vân lắc đầu: "Lúc đó chỉ muốn nhanh chóng chứng đạo thành công, làm gì nghĩ đến chuyện đi dạo.

Trong đó lưu giữ ấn ký sinh mạng của sinh linh, là nơi phản chiếu đạo tắc của sinh linh Hồng Hoang, chúng ta đã chứng đạo rồi thì không cần thiết phải quan sát đại đạo của sinh linh khác làm gì." "Ngươi nghĩ xem, liệu sự phục tô của vị đại thần kia có phải vì huynh đệ A Sở đã tìm thấy ý chí của ông ta ở đó và kích động ông ta?

Từ đó khiến ông ta tỉnh lại?" Hồng Vân nhìn Đế Tuấn, thầm nghĩ: Xem ra người có ý tưởng đó không chỉ mình ta!

Đang nói chuyện, hai người bay lên không trung núi Tử Ngọc, thấy núi Tử Ngọc vốn đang yên lành giờ đã sụp đổ thành một đống hoang tàn.

Vô số tiểu hoa tiên đang nhìn núi hoa mà muốn khóc không ra nước mắt.

Hồ lớn cạnh cây thần Tử Ngọc đã cạn khô, giữa hồ nứt ra một khe lớn lộ ra đáy hồ khô khốc, còn không ít cá béo đang vùng vẫy

trong bùn lầy.

Thần núi Tử Ngọc cũng hơi nghiêng lệch, tiểu hồ ly đang thi pháp để dựng ông ta dậy...

Xung quanh còn không ít ngọn núi đổ sập, không biết bao nhiêu sinh linh đã chết.

Rõ ràng địa mạch dưới núi Tử Ngọc cũng bị Bàn Cổ lấy đi khi phục tô.

Chỉ có như vậy núi Tử Ngọc mới biến thành bộ dạng như bây giờ.

...

Lúc này, trong tinh không đạo tắc bản nguyên.

Ngô Sở đã đem quá trình phát triển của Hồng Hoang, nguồn gốc của chúng sinh, sự sùng bái dành cho Bàn Cổ, cũng như việc chư thánh thành đạo, từng chuyện một kể cho Bàn Cổ nghe.

Trong tinh không bản nguyên này dường như không có khái niệm thời gian, hoặc nói cách khác, tốc độ thời gian ở đây khác với bên ngoài.

Ngô Sở cũng không vội, khi kể lại những chuyện cũ, Bàn Cổ nghe cũng thấy rất thú vị, sự địch ý cũng giảm đi không ít.

Thực tế ông ta không cảm nhận được nhiều địch ý từ Ngô Sở.

Mặc dù trước đó Ngô Sở còn dùng kiếm chém mình, nhưng ngay cả lúc đó địch ý thực ra cũng không lớn. "Cho nên, dù thiên địa Hồng Hoang là do tiền bối khai tích, nhưng chúng ta sinh ra ở đây, lớn lên ở đây, một lòng muốn duy hộ sự trưởng thành của nó, thực sự không muốn thấy tiền bối hủy hoại nó.

Chương 814

Nếu điều này khiến tiền bối nổi giận, ta xin lỗi tiền bối, thật sự xin lỗi!" Ngô Sở đứng dậy, cung kính cúi người hành lễ với Bàn Cổ, thái độ cực kỳ đoan chính.

Bàn Cổ thấy vậy, nhất thời cũng không biết nói gì cho phải.

Một lúc lâu sau ông ta mới lên tiếng: "Theo ý ngươi, ngươi không lo lắng việc ta phục tô sao?" Ngô Sở tò mò chớp chớp mắt, khó hiểu hỏi: "Tại sao ta phải lo lắng?

Tiền bối nếu có thể phục tô, đó là phúc của Hồng Hoang, là phúc của vạn linh mà!" Ngô Sở không tin nhiều Thánh nhân Hồng Hoang liên thủ lại mà không trị nổi một Bàn Cổ vừa mới tỉnh lại.

Vì vậy tất nhiên hắn không lo lắng Bàn Cổ sẽ phục tô.

Đương nhiên việc chư thánh và Bàn Cổ đánh nhau là điều Ngô Sở không muốn thấy.

Giống như anh cả anh hai đánh nhau, kết quả người chết lại là thằng em thứ ba.

Đến lúc đó Bàn Cổ và chư thánh chẳng sao cả, mà Hồng Hoang đã sinh linh đồ thán, máu chảy thành sông rồi.

Tuy nhiên, đến cả Hồng Hoang cũng là của người ta khai mở, mình có quyền gì ngăn cản người ta sống lại?

Chỉ cần không phá hoại Hồng Hoang, hắn hy vọng cường giả Hồng Hoang càng nhiều càng tốt.

Trước đây hắn hy vọng Hồng Hoang tốt đẹp vì nghĩ rằng chỉ cần Hồng Hoang không xảy ra những thảm án đó, nương tử nhà mình là Hậu Thổ tiểu thư tả sẽ không cần hóa thân thành luân hồi.

Chỉ là hắn cũng không ngờ việc Đế Tuấn và Thái Nhất chứng đạo lại gây ra chấn động lớn như vậy.

Tuy thương vong không thảm liệt như trận chiến Vu - Yêu nhưng cũng không ít.

Kết quả nương tử nhà mình vẫn bước lên con đường cũ, cùng hắn mỗi người một nơi.

Nhưng với tu vi của hắn, muốn xuống địa phủ tìm Hậu Thổ cũng đơn giản.

Chỉ cần Hậu Thổ không thấy tủi thân là hắn thấy không sao cả.

Bây giờ hy vọng Hồng Hoang tốt đẹp là vì đạo của hắn nằm ở thời thịnh thế, chỉ có thiên địa Hồng Hoang không loạn thì đạo của hắn mới ngày càng cường thịnh.

Hơn nữa cường giả càng nhiều, pháp tắc thiên địa Hồng Hoang mới càng hoàn thiện. "Ta khai tích Hồng Hoang, là chủ của Hồng Hoang, thiên địa tất nhiên sẽ công nhận ta." Bàn Cổ lặng lẽ nhìn hắn, lại nói tiếp: "Ta nắm giữ vạn đạo, ngay cả đại đạo của ngươi ta cũng hiểu rõ.

Nếu để ta phục tô nơi Hồng Hoang, các ngươi chắc chắn không phải đối thủ của ta." Ngô Sở nghe vậy, hơi gật đầu nói: "Lời tiền bối có lẽ có lý.

Nhưng tiền bối vẫn chưa chính thức chứng đạo thành thánh, còn chúng ta đã là Thánh nhân, dù đánh không lại cũng không dễ dàng nguy hại đến tính mạng, tự nhiên cũng không cần phải sợ tiền bối phục tô." Bàn Cổ lắc đầu nói: "Thực ra lúc trước ta khai tích Hồng Hoang, chứng đạo cũng coi như thành công một nửa, giờ đây mượn đạo của các vị lĩnh ngộ để phục tô, tu vi cảnh giới đã không khác gì Thánh nhân." "Vậy thì chúng ta lại càng không cần lo lắng việc tiền bối phục

tô nữa rồi!" Ngài cũng thành thánh rồi, cũng chỉ mạnh hơn chúng ta chút đỉnh thôi, việc gì phải sợ ngài chứ!

Bây giờ Ngô Sở đã hơi hiểu tại sao Bàn Cổ lại dùng cách thức đó để phục tô rồi, đoán chừng ông ta cũng lo lắng sự tồn tại của mình sẽ mang lại nguy hiểm cho ông ta nên mới vội vàng tỉnh lại.

Tuy nhiên việc Bàn Cổ không để tâm đến chúng sinh, Ngô Sở ít nhiều cũng có thể hiểu được.

Giống như chính Bàn Cổ đã nói, chúng sinh sinh sôi trên đại địa Hồng Hoang tương đương với việc trộm chiếm thế giới do ông ta khai mở, ông ta tự nhiên không cần để ý đến sống chết của họ.

Nghĩ mà xem, cái gã này lúc khai thiên lập địa trực tiếp chém ba ngàn thần ma để tế thiên, sát tính này chẳng nhỏ chút nào.

Chỉ vì ông ta khai tích Hồng Hoang, chúng sinh coi ông ta là Phụ Thần nên mới phớt lờ đi sát tính nguyên bản đó.

Trước đây ông ta luôn chìm trong giấc ngủ, lúc mọi người chứng đạo chắc cũng không ngao du trong tinh không bản nguyên này nên cũng không phát hiện ra ông ta.

Nghĩ lại Ngô Sở cũng thấy không biết nói gì, có vẻ như sự thức tỉnh của vị đại thần này là do sự xuất hiện đột ngột của mình nên mới tỉnh lại một cách đột ngột như vậy.

Tai nạn này là điều Ngô Sở trước đây không ngờ tới.

Bàn Cổ có vẻ không tin nhìn Ngô Sở, như muốn nói: Các ngươi nếu không sợ, tại sao lúc trước khi ta phục tô lại ra mặt ngăn cản ta?

Ngô Sở thấy ông ta không nói gì, trên khuôn mặt khổng lồ viết đầy vẻ không tin, bèn không khỏi khẽ thở dài: "Tiền bối, ta thật sự không cần thiết phải lừa ngài.

Tiền bối tuy lạc ấn đạo của ta nhưng rõ ràng chưa hề lĩnh ngộ qua.

Nếu đã lĩnh ngộ sẽ phát hiện ra đạo của ta dựa trên 'Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín' mà phát triển.

Tiền bối có biết 'Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín' là gì không?" Nhìn cái gã nhỏ bé đang luyên thuyên trước mắt, Bàn Cổ rất muốn cho hắn một rìu.

Ngô Sở vẫn tiếp tục: "Nhân là yêu thương con người; Nghĩa là tuân theo đạo lý; Lễ là kính trọng người khác; Trí là không tranh giành; Tín là không lừa dối.

Nghĩa là chúng ta kính người yêu người, giảng đạo lý, giảng thành tín, không tranh không lừa.

Tiền bối nếu hiểu đạo của ta sẽ không phải không tin lời ta nói." "..." "Tiền bối chưa từng chung sống với chúng sinh phải không?" Ngô Sở nhìn thần sắc có chút cổ quái của Bàn Cổ, bèn mỉm cười hỏi.

Hắn biết Bàn Cổ vẫn còn chút không tin lời hắn.

Nhưng Ngô Sở cũng không để tâm, theo hắn thấy, vị đại thần này tuy vĩ đại nhưng thực ra cũng là một vị thần cô độc.

Từ khi sinh ra đã tu hành trong hỗn độn, đợi đến khi tu vi đủ rồi thì bắt đầu săn giết thần ma, khai thiên lập địa, thần ma tế thiên.

Kết quả là khi thiên địa mở ra, ông ta cũng tèo luôn.

Ngô Sở thậm chí nghi ngờ vị đại thần này lúc tu hành trong hỗn độn có từng giao lưu với thần ma nào khác không?

Một vị thần cô độc chưa từng chung sống với chúng sinh như vậy thì làm sao có thể dễ dàng nảy sinh tình cảm che chở cho sinh linh thế gian chứ?

Chúng sinh Hồng Hoang đâu phải do ông ta tạo ra.

Tình cảm luôn nảy sinh từ quá trình chung sống.

Nếu không đã chẳng có từ 'lâu ngày sinh tình'. "Tại sao phải chung sống với chúng sinh?" Một lúc lâu sau Bàn Cổ mới hỏi một câu.

Đó không phải là ngạo kiều, mà dường như thực sự không hiểu.

Và điều này càng chứng thực cho suy đoán của Ngô Sở, vị đại thần này không hiểu về tình cảm.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Đó là cái mà những người tu hành như chúng ta gọi là phép luyện tâm.

Chúng ta từ hồng trần mà đến, một lòng tu hành, nhưng muốn tâm cảnh chín chắn hơn, không bị ngoại vật lay động thì phải quay lại hồng trần.

Đó là cách tốt nhất để lĩnh ngộ các loại đại đạo thuộc về cảm xúc." Ngô Sở liếc nhìn ông ta một cái, lại nói: "Ta nghi ngờ năm xưa tiền bối khai thiên chứng đạo thất bại là do đại đạo tiền bối lĩnh ngộ không vẹn toàn.

Đã vậy sao tiền bối không cùng ta đi dạo hồng trần một chuyến, chiêm ngưỡng phong thổ nhân tình của thiên địa Hồng Hoang ngày nay?" Kết quả Bàn Cổ phán một câu: "Năm xưa ta khai thiên chứng đạo thất bại chẳng qua là vì trảm diệt hỗn độn đại đạo, bị hỗn độn đại đạo phản phệ mà thôi." "..." Ngô Sở chớp chớp mắt, có chút ngạc nhiên.

Trong hỗn độn có pháp tắc đại đạo tồn tại, điều này hắn rõ, vì những hỗn độn thần ma kia chính là hóa thân của pháp tắc đại đạo.

Chương 815

Tuy nhiên, hỗn độn đại đạo mà Bàn Cổ nói rõ ràng là tồn tại giống như thiên đạo Hồng Hoang, tức là ý chí hỗn độn.

Hỗn độn thực sự tồn tại ý chí sao?

Hay là ý chí đại đạo xung quanh thiên địa Hồng Hoang đã sớm bị Bàn Cổ trảm diệt, nên mọi người khi tiến vào hỗn độn căn bản không cảm nhận được ý chí đại đạo?

Nhưng qua lời Bàn Cổ cũng có thể nghe ra, khai thiên thực sự là phương pháp chứng đạo của ông ta.

Trấn tĩnh lại tâm trạng, Ngô Sở lại nói: "Dù sao tiền bối tương lai chắc chắn sẽ phục tô, chi bằng nhân cơ hội này phân ra một luồng nguyên thần theo ta đi dạo Hồng Hoang một chuyến.

Để thấy đại địa Hồng Hoang ngày nay, thấy những con dân Vu tộc tôn ngài là Phụ Thần, cũng thấy vạn tộc Hồng Hoang cũng tôn kính ngài vô ngần..." Nói đến đây Ngô Sở bỗng khựng lại, hắn đột nhiên nhớ ra trước đó khi Bàn Cổ phục tô dường như đã đánh một trận với chư thánh, liệu Hồng Hoang có bị ông ta phá hoại không?

Nếu ông ta thực sự lấy đại địa làm thân, địa mạch làm đạo mạch để tụ lại nhục thân thì có lẽ đã gây ra những tổn hại không thể khôi phục cho Hồng Hoang...

Trong tình cảnh đó mà ông ta đi Hồng Hoang, chẳng phải sẽ bị chửi thảm thiết sao?

Giống như Đế Tuấn và Thái Nhất ngày trước.

Năm xưa hai anh em này bị chửi đến thê thảm, kết quả cũng chỉ biết cắn răng chịu đựng.

Xét về danh dự, hai vị Thánh nhân này có thể nói là thảm nhất.

Lúc bấy giờ ai cũng dám lôi họ ra mắng vài câu.

Thậm chí sau này có sinh linh khi bốc phét còn nói: 'Ta từng mắng cả Thánh nhân đấy, ngươi dám không'.

Nghĩ lại thấy Đế Tuấn và Thái Nhất lúc đó thảm biết bao.

Lần này Bàn Cổ mà đi theo hắn xuống Hồng Hoang thì chẳng phải... "Tiền bối, ngài không thật sự rút lấy lực lượng địa mạch của Hồng Hoang để ngưng tụ lại nhục thân đấy chứ?" Ngô Sở không nhịn được hỏi.

Nghe Ngô Sở hỏi vậy, Bàn Cổ bèn hừ lạnh, lại nghĩ đến chuyện bị đám Thánh nhân kia liên thủ ngăn cản và bị phong ấn. "Nếu không phải lũ nhóc đó nhiều chuyện, ta đã sớm phục tô thành công rồi." Bàn Cổ lại hừ thêm tiếng nữa: "Bảo vật khai thiên của ta năm xưa giờ lại bị đám nhóc đó đoạt mất..." Nói đến đây ông ta dừng lại, có ý định sau này sẽ đoạt lại.

Ngô Sở khẽ thở dài: "Mấy người đó xét ở mức độ nào đó thực ra cũng coi như hậu duệ của tiền bối.

Huống hồ họ đã dùng những chí bảo đó để chứng đạo, tiền bối muốn lấy lại e là không khả quan lắm đâu.

Hay là để ta giúp tiền bối tìm nguyên liệu chế tạo một cái khác nhé?" Bàn Cổ nghe vậy không khỏi cười lạnh: "Tiểu bối khẩu khí lớn thật, dám nói là chế tạo hỗn độn chí bảo.

Ngươi có biết để chế tạo một kiện hỗn độn chí bảo cần thứ gì không?

Thứ đó là vật sinh ra từ sự hội tụ của hỗn độn đại đạo, chẳng qua hỗn độn đại đạo bị ta trảm diệt nên nó mới chia làm ba.

Trừ khi ngươi có thể tìm lại một vũ trụ hỗn độn có ý chí hỗn độn đại đạo..." Ngô Sở nghe xong thì ngẩn người, sau đó đôi mắt không khỏi ngưng lại, hỏi: "Ý tiền bối là ngoài vũ trụ này ra còn có vũ trụ khác?

Sao tiền bối biết?" Bàn Cổ liếc hắn một cái, không muốn nói nhiều, dường như cảm thấy nói cũng vô dụng. "Xem ra sau chuyện này, địa vị vốn cao quý vô ngần của tiền bối trong lòng chúng sinh Hồng Hoang sẽ bị lung lay đôi chút rồi." Ngô Sở thở dài. "Ta đi đạo của ta, cần gì lũ sâu kiến sùng bái?

Ta đâu có vì họ mà sinh ra." Bàn Cổ không mảy may lay động, thái độ cực kỳ cứng rắn.

Ngô Sở thầm gãi đầu, vị cự thần sáng thế này quả thực khó dụ, đến cả việc bảo ông ta đi dạo Hồng Hoang xem thử cũng không xong...

Không được, không thể nản lòng, tiếp tục nào! "Lời tiền bối nói vãn bối không dám tán thành." Ngô Sở lắc đầu, bây giờ không thể đứng ở góc độ của ông ta mà nghĩ cho ông ta nữa, phải đánh gục nhuệ khí của ông ta đã rồi tính sau: "Tiền bối khai tích thiên địa Hồng Hoang, Hồng Hoang càng phồn vinh, càng cường thịnh thì chẳng phải giúp ích cho tiền bối nhiều hơn sao?

Ít nhất là về mức độ viên mãn của đạo tắc, đại địa Hồng Hoang bây giờ mạnh hơn Hồng Hoang ban đầu nhiều chứ!

Nếu đạo tắc không ngày càng viên mãn thì tiền bối cũng đâu thể phục tô được, phải không?" "..." Tuy không muốn thừa nhận nhưng đó lại là sự thật không thể chối cãi.

Trong lòng Bàn Cổ ít nhiều cũng có cảm giác uất ức kiểu rồng mắc cạn bị tôm giễu cợt.

Đương nhiên những kẻ 'giễu cợt' ông ta không phải là tôm, mà cũng là những con rồng chẳng kém ông ta là mấy.

Nếu ông ta không phải người khai mở Hồng Hoang, được thiên đạo công nhận, và một số Thánh nhân trong đó sinh ra nhờ ông ta, được coi là hậu duệ của ông ta nên có ưu thế tiên thiên, thì có lẽ ông ta cũng chẳng phải đối thủ của đám Thánh nhân đó.

Tuy nói ông ta chứng đạo thành thánh bằng phương pháp khai thiên, lực chiến thuộc hàng đỉnh cấp, nhưng ông ta hiện giờ dù sao cũng chỉ có một luồng ý chí và nguyên thần mới khôi phục.

Một kẻ chưa khôi phục nhục thân như ông ta sao có thể tranh hùng với những Thánh nhân viên mãn?

Ngừng một lát, Ngô Sở tiếp tục: "Ngoài ra nếu tiền bối không đi dạo Hồng Hoang một chuyến thì tin rằng các Thánh nhân khác cũng không yên tâm về sự phục tô của tiền bối đâu.

Tiền bối phải biết rằng bây giờ là thời đại chư thánh giáo hóa vạn tộc Hồng Hoang, chứ không phải lúc trời đất mới mở nữa." "Ngươi đang đe dọa ta sao?!" Bàn Cổ lại nổi giận.

Đối diện với một Bàn Cổ đang hừng hực giận dữ, Ngô Sở cũng không hề căng thẳng, anh lắc đầu nói: "Cái này sao có thể gọi là uy hiếp được?

Đây gọi là lễ trước binh sau.

Tiền bối tuy là chủ nhân của Hồng Hoang, nhưng nếu không thể khiến chúng ta tin tưởng rằng tiền bối sẽ không tùy ý sát lục sinh linh, hủy diệt Hồng Hoang, thì chúng ta sao có thể cam lòng để tiền bối phục tô?

Cho dù có phục tô, cuối cùng vẫn sẽ phải binh đao gặp mặt.

Chúng ta thực sự không muốn đối đầu với tiền bối, nhưng cũng

không thể làm ngơ trước hiểm họa tính mạng của chúng sinh Hồng Hoang..." Thế này mà không phải uy hiếp?

Giả tạo!

Bàn Cổ khoanh tay trước ngực, nghiến răng ken két, cúi xuống nhìn Ngô Sở.

Đôi mắt khổng lồ như đang bốc hỏa, các đạo tắc hiển hóa bên trong, tinh hỏa không ngừng nhảy nhót.

Đối mặt với vị cự thần này, Ngô Sở chẳng chút sợ hãi, anh ngẩng đầu nhìn thẳng.

Trong không gian tinh không vô tận tĩnh mịch và thâm thúy, một vị cự thần cao vạn trượng và một con người bé nhỏ như hạt bụi đang đối diện nhau, một kẻ cúi nhìn, một người ngước trông, lẳng lặng đối trì.

Hai luồng khí thế dần dần dao động trong tinh không, một bên bá đạo uy mãnh, xé trời lệch đất, một bên đường đường chính chính, hạo hạo đãng đãng.

Hai luồng khí thế này có thể nói là ngang sức ngang tài, phân đình kháng lễ.

Hồi lâu sau, vị cự thần mới ồm ồm lên tiếng: "Ngươi có biết, sau khi ta phục tô, mảnh đại địa kia sẽ đón nhận điều gì không?" Con người bé nhỏ như hạt bụi lắc đầu: "Không biết!

Tuy nhiên bất kể là đón nhận điều gì, chỉ cần không đối nghịch với chúng sinh, không hủy hoại thiên địa Hồng Hoang, chúng ta đều sẽ lấy lễ đãi chi." Ngô Sở cứ ngỡ cự thần đang nói về bản thân mình - vị thần sáng thế của đại địa Hồng Hoang, nên không hề tỏ ra yếu thế.

Chương 816

Cùng lắm thì đánh thêm một trận nữa thôi!

Nhưng nếu có thể khiến vị này lĩnh hội được sự đáng yêu và rực rỡ của chúng sinh, rồi dần dần hòa nhập vào đó, có lẽ trận chiến này sẽ không cần phải diễn ra nữa. "Ngươi có biết, ngoài vũ trụ này còn có những vũ trụ khác không?" "Không biết!

Chuyện đó quá xa vời, không liên quan đến chúng ta!" Câu trả lời của Ngô Sở rất dứt khoát.

Nhưng lúc này, thâm tâm anh đã dậy sóng dữ dội.

Tuy nhiên nghĩ kỹ lại, dường như cũng chẳng có gì lạ.

Dù sao ở thế giới cũ anh từng sống, vô số chuyên gia học giả đã mở ra những ý tưởng không tưởng, nên trò gì mà anh chưa từng nghe qua chứ?

Có thuyết đa vũ trụ nói rằng trong dòng trường hà thời gian có thể tùy ý xuyên về quá khứ, từ đó diễn hóa ra một vũ trụ song song hoàn toàn mới.

Nếu giả thuyết này thành lập, thì có lẽ thế giới này chính là vì sự xuất hiện của anh mà diễn hóa thành một vũ trụ song song hoàn toàn khác với thần thoại Hồng Hoang nguyên bản.

Một khi dính dáng đến phương diện thời không, nó giống như trò búp bê Nga lồng nhau, có thể khiến đầu óc người ta quay cuồng, cuối cùng chẳng biết mình đang nói cái gì nữa.

Nếu giả thuyết này đúng, thì việc Lão Tổ ngăn cản các sinh linh khác thông qua trường hà thời gian để quay về quá khứ là hoàn toàn có thể giải thích được.

Tuy nhiên có một điểm Ngô Sở luôn hiếu kỳ: Nếu thay đổi quá khứ có thể tạo ra một vũ trụ song song khác, vậy nếu làm nổ tung vũ trụ song song đó, vũ trụ gốc có biến mất theo không?

Nếu không biến mất, thì chẳng khác nào đã tạo ra một vũ trụ mới.

Vậy năng lượng để tạo ra vũ trụ đó từ đâu mà có?

Nếu cứ thế mà vô hạn tạo ra vũ trụ song song, chẳng phải có thể sang vũ trụ khác để tìm trọn bộ ba món Khai Thiên Chí Bảo sao?

Vì vậy Ngô Sở cảm thấy sự tình chắc không phải như thế.

Do đó, tâm trạng vừa mới bình phục của anh lại một lần nữa dậy sóng.

Đặc biệt là khi Bàn Cổ nói về chuyện này với ánh mắt đầy khẳng định.

Vị cự thần cô độc này sao lại biết ngoài vũ trụ còn có vũ trụ khác?

Chẳng lẽ ông ta cũng bị xuyên không?

Rõ ràng là không thể!

Nếu chỉ là vũ trụ song song, thì vị cự thần này đã không nói rằng việc chế tạo lại một chiếc Khai Thiên Phủ là điều không thể.

Bởi nếu tồn tại vũ trụ song song, chắc chắn phải có một chiếc... hoặc vô số chiếc Khai Thiên Phủ khác tồn tại, nhưng điều này rõ ràng cũng không khả thi.

Vậy câu hỏi đặt ra là, tại sao vị cự thần này lại nói còn tồn tại những vũ trụ khác?

Hay là... "Tiền bối từng tiếp xúc với sinh linh của vũ trụ khác?" Cuối cùng Ngô Sở cũng không nhịn được mà hỏi ra suy đoán của mình.

Nếu đúng là vậy, thì hoàn toàn có thể giải thích tại sao ông ta lại chọn phương thức phục tô thô bạo như thế.

Phía trước có những Thánh nhân đối thủ không rõ là bạn hay thù, phía sau còn có khả năng tồn tại những sinh linh ngoại lai từ vũ trụ khác, nếu không thể nghênh chiến với trạng thái toàn thịnh, thì chờ đợi ông ta rất có thể là cái chết, hoặc lại rơi vào giấc ngủ nghìn thu.

Bàn Cổ im lặng hồi lâu, rồi lắc đầu nói: "Có lẽ là ta đa nghi quá rồi!" Ngô Sở có chút cạn lời, nói: "Tiền bối, chúng ta có thể đừng nói nửa vời được không?

Hiện tại ta cũng là Thánh nhân, không phải là sâu kiến yếu ớt, nếu thực sự có rắc rối gì, chúng ta có thể cùng nhau đối mặt.

Thủ hộ thiên địa và chúng sinh Hồng Hoang là chức trách của chúng ta.

Không cần thiết phải đợi sự việc xảy ra rồi mới vội vàng tìm cách, hành vi đó thật ngu xuẩn." Ngừng một chút, Ngô Sở lại hỏi: "Tiền bối trước đó gấp gáp khôi phục trạng thái toàn thịnh, cũng là vì những sinh linh ngoại lai có khả năng tồn tại kia sao?" Im lặng hồi lâu, Bàn Cổ mới nói: "Trong thần thoại truyền thuyết của các ngươi, ta sinh ra từ hỗn độn, chém giết ba ngàn Thần Ma, hiến tế đại đạo, sau đó khai thiên chứng đạo.

Cách nói này, bảo sai thì cũng không hẳn, nhưng bảo đúng thì thực ra cũng không chính xác.

Ta đúng là sinh ra từ hỗn độn, nhưng việc chém giết ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần lại không phải bản ý của ta." Điều này khiến Ngô Sở khá bất ngờ.

Anh vốn dĩ vẫn tưởng Bàn Cổ đại thần nguyên bản là một vị thần sáng thế hung tàn cơ đấy!

Nói đoạn, Bàn Cổ không khỏi tự trào mà cười lên: "Ta tỉnh dậy từ hỗn độn, nào biết thế nào là chứng đạo?

Tất cả Ma Thần đều tu luyện Hỗn Độn Đại Đạo, không ai biết con đường phía trước phải đi thế nào, thậm chí không biết liệu có còn con đường nào khác không.

Chúng ta thiên sinh mạnh mẽ, hỗn độn bao la, ở trong đó chúng ta hoàn toàn có thể không xâm phạm lẫn nhau, hà tất phải giết nhau sống chết." "Không phải Đại Đạo truyền thụ cho tiền bối pháp khai thiên sao?" Bàn Cổ nhìn Ngô Sở như nhìn một kẻ ngốc, Ngô Sở cũng kịp phản ứng lại.

Đúng thật, anh vừa hỏi một câu ngu ngốc.

Nếu Đại Đạo truyền thụ pháp khai thiên cho ông ta, thì sau khi khai thiên, sao ông ta lại bị ý chí của Hỗn Độn Đại Đạo phản phệ mà phải trầm thụy suốt những năm tháng vô tận này chứ?

Thấy Ngô Sở ngượng ngùng ho khan nhẹ, Bàn Cổ mới tiếp tục: "Trong hỗn độn xuất hiện một vị Ma Thần, vị Ma Thần đó tự xưng là Thôn Phệ, thôn phệ hết thảy.

Hắn chinh phục vô số Ma Thần, trong đó đứng đầu là Sát Lục Ma Thần và Hủy Diệt Ma Thần.

Ngươi nói là ba ngàn Ma Thần, nhưng thực tế số lượng còn vượt xa con số đó..." Ngô Sở khẽ gật đầu, anh hiểu 'ba ngàn' chỉ là con số ước lệ. "Một số Ma Thần không muốn bị hắn thống lĩnh đã tìm đến ta, trong đó có Không Gian Ma Thần, Âm Dương Ma Thần, cùng với Càn Khôn Ma Thần, Mị Hoặc Ma Thần, Ngũ Hành Ma Thần, vân vân.

Chúng ta đã vùng lên phản kháng, đại chiến với hắn trong hỗn độn, đôi bên thương vong thảm khốc..." Kết quả cuối cùng thì Ngô Sở đã rõ, Âm Dương, Càn Khôn, Không Gian Ma Thần đều không chết mà

sống từ thời kỳ hỗn độn đến tận thời kỳ Đạo Ma.

Ngô Sở lờ mờ đoán được gì đó nhưng không ngắt lời Bàn Cổ.

Quả nhiên, ông ta nhanh chóng đi vào trọng điểm: "Chúng ta liên thủ đánh bại Thôn Phệ Ma Thần, hắn không cam lòng, định dùng pháp môn thôn phệ nguyên thần để nuốt chửng nguyên thần của ta, nhưng cuối cùng lại bị ta phản sát.

Ta cũng thôn phệ luôn đại đạo và nguyên thần của hắn.

Kết quả từ nguyên thần của hắn, ta mới biết được lai lịch của hắn, cũng như biết được pháp khai thiên chứng đạo." Với tư cách là một người phụ họa tốt, Ngô Sở đúng lúc hỏi một câu: "Vị Thôn Phệ Ma Thần kia thực chất là muốn khơi mào chiến loạn giữa các Ma Thần, để từ đó thi triển pháp khai thiên chứng đạo phải không?" Bàn Cổ khẽ gật đầu: "Chính xác!

Ta sau khi có được pháp này, liền dứt khoát trảm luôn đám Ma Thần tàn dư của đối phương, lấy đó để khai thiên, xem có thể tiến thêm một bước hay không.

Ngờ đâu thiên địa thì khai tịch được rồi, nhưng ta cũng bị Hỗn Độn Đại Đạo phản phệ, cơ thể khó lòng chống đỡ nổi lực phản phệ đó, nhìn bên ngoài thì giống như kiệt sức mà chết, hóa giải và dung nhập vào mảnh thiên địa này." Ngô Sở lại hỏi thêm: "Vị Thôn Phệ Ma Thần đó là sinh linh ngoại lai?" "Là bị sinh linh ngoại lai đoạt xá.

Sinh linh ngoại lai nếu không có cơ thể và nguyên thần của sinh linh hỗn độn phương này thì không thể nhận được sự công nhận của ý chí Hỗn Độn Đại Đạo nơi đây." Bàn Cổ đại thần u u thở dài: "Từ nguyên thần của hắn, ta biết được những sinh linh ngoại lai như hắn đến từ một nơi gọi là Vĩnh Hằng Chân Giới.

Ở đó, những sinh linh dùng pháp khai thiên để chứng đạo thành

Thánh không hề ít, những kẻ chứng đạo theo cách của các ngươi chỉ là hạng tầm thường.

Chương 817

Khi ta thôn phệ hắn, từ nguyên thần của hắn ta biết được ở Vĩnh Hằng Chân Giới có một loại pháp môn 'Chiếu Ánh Chư Thiên', có thể đem cảnh tượng hắn bị giết chiếu ảnh về cố hương của bọn họ..." "Cho nên tiền bối cảm thấy, một khi ngài xuất hiện, đối phương sẽ tìm đến báo thù?" Ngô Sở có chút nửa tin nửa ngờ, dù sao pháp Chiếu Ánh Chư Thiên thì bọn người Nữ Oa cũng biết.

Nhưng muốn vượt ra ngoài giới hạn của vũ trụ này thì rõ ràng là không thể.

Thậm chí họ còn chưa đi hết vùng hỗn độn ngoại vực, làm sao biết được còn có vũ trụ bên ngoài.

Anh cảm thấy Thánh nhân dù mạnh đến đâu cũng không thể dễ dàng cách một vũ trụ mà thi triển pháp thuật ở vũ trụ khác.

Trừ phi trước đó họ đã cài cắm hậu thủ ở vũ trụ này.

Vậy Thôn Phệ Ma Thần năm xưa có làm thế không?

Bàn Cổ gật đầu: "Rất có khả năng!

Ta lo rằng một khi ta xuất hiện ở thiên địa bên ngoài, có lẽ đối phương sẽ nhanh chóng tìm cách giáng lâm.

Tuy rằng năm xưa khi thôn phệ nguyên thần của đối phương, hắn đã tự làm vỡ không ít mảnh ký ức, nhưng ta cảm thấy Thôn Phệ Ma Thần kinh doanh ở hỗn độn này lâu như vậy, chưa chắc đã không bố trí hậu thủ." Ngô Sở nghe xong thầm cảm thán: Hóa ra là vậy, hèn gì ông ta lại cấp thiết như thế!

Nếu không thể khôi phục chiến lực thời kỳ toàn thịnh thì việc phục tô cũng coi như vô dụng.

Lại thêm sự 'uy hiếp' từ đám Thánh nhân Ngô Sở nữa.

Đặt mình vào vị trí của Bàn Cổ, Ngô Sở cảm thấy mình cũng sẽ làm mọi cách để khôi phục trạng thái mạnh nhất trước.

Ai mà muốn giao phó tính mạng của mình vào tay những kẻ không quen biết chứ?

Ai biết được đám sinh linh Ngô Sở này có mưu đồ gì với ông ta không?

Thế nên mới nói, giao tiếp cực kỳ quan trọng!

Suy nghĩ một lát, Ngô Sở nói: "Ta có một cách có thể giúp tiền bối lặng lẽ phục tô, đồng thời có thể tìm hiểu mọi thứ ở bên ngoài, không biết tiền bối có muốn thử không?" "Cách gì?" ...

Ngô Sở trở về từ tinh không bản nguyên, cũng không để lại hậu thủ nào ở đó.

Tinh không bản nguyên là không gian kỳ dị nơi các đạo tắc mà sinh linh Hồng Hoang ngộ ra hiển hóa, nơi đó không phải là trường hà thời gian hay vận mệnh, không có dấu ấn sinh mệnh của những sinh linh chưa ra đời.

Trước đây anh suy đoán có thể tìm thấy đường về từ đó, thật là có chút viển vông.

Lối ra thực sự có lẽ vẫn phải tìm trong trường hà thời gian.

Nhưng những chuyện đó hiện tại không cần vội, điều cần quan tâm lúc này là lời của vị thần sáng thế này có đáng tin không?

Liệu có thực sự tồn tại một nơi gọi là Vĩnh Hằng Chân Giới?

Có thực sự có sinh linh ngoại lai không?

Nếu có, đám sinh linh đó liệu có tìm được Hồng Hoang không?

Nếu không có, tại sao Bàn Cổ phải nói dối?

Ngô Sở nghĩ mãi cũng không tìm được lý do để Bàn Cổ nói dối.

Trừ phi Bàn Cổ đang tìm lý do để bào chữa cho phương thức phục tô thô bạo trước đó của mình.

Nhưng với tính cách cương mãnh, thẳng thắn của ông ta, liệu có tâm tư lắt léo như vậy không?

Khi nguyên thần của Ngô Sở trở về bản thể, thần liên đại đạo trong nguyên thần dung hợp với cơ thể, một luồng khí tức bàng đại và đường đường chính chính một lần nữa bao trùm thiên địa Hồng Hoang.

Kết quả suýt chút nữa lại làm chúng sinh khiếp sợ.

Nhưng rất nhanh sau đó, khắp bốn phương tám hướng đều vang lên tiếng chúc tụng "Bái kiến Văn Đức Thánh Nhân".

Đúng vậy, Ngô Sở cuối cùng đã thành Thánh!

Thần thức của Ngô Sở nương theo luồng uy áp này bao trùm thiên địa Hồng Hoang, trong nháy mắt đã thấu hiểu những kiếp nạn mà thiên địa vừa trải qua, anh khẽ thở dài, dõng dạc nói: "Ta sẽ khai tịch Văn Đạo cung ở hỗn độn ngoại vực, ai có duyên, đợi việc nhà của Hồng Hoang dàn xếp xong xuôi, có thể đến đó tham quan." Tình cảnh của đại địa Hồng Hoang hiện tại đã được Ngô Sở thu hết vào tầm mắt, trong lòng anh cũng có chút cạn lời trước sự phá hoại mà Bàn Cổ đại thần gây ra.

Hèn gì mọi người phải ngăn cản ông ta ngưng tụ nhục thân, nếu để ông ta tiếp tục, mảnh đại địa Hồng Hoang này chắc chắn sẽ tan tành.

Đến lúc đó, đám Thánh nhân bọn họ thì không sao, nhưng các sinh linh khác trong thiên địa này thì thảm rồi.

Đương nhiên, Hồng Hoang đại loạn cũng là đòn giáng mạnh nhất vào sự phát triển của Văn Đạo.

Bên cạnh Ngô Sở xuất hiện một đạo hư ảnh nhạt nhòa, nhìn xuống Tử Ngọc sơn đổ nát, không nói lời nào.

Đạo hư ảnh này chính là một luồng nguyên thần của Bàn Cổ.

Ngô Sở cũng không trách móc đối phương, chuyện này nói nhiều cũng không hay, cần để ông ta tự mình cảm nhận, tự mình lĩnh ngộ.

Nếu đã ngộ ra thì chẳng cần nói nhiều, còn không ngộ được thì nói bao nhiêu cũng vô dụng.

Nhưng điều Ngô Sở không ngờ tới là anh vừa mới thành Thánh, mông còn chưa ấm chỗ, mười hai đạo thân ảnh đã xuất hiện trên không trung Tử Ngọc sơn.

Đó là mười một Vị Tổ Vu và Đại Vu Cửu Phượng.

Nhìn khí tức suy sụp trên người bọn họ hiện giờ, tu vi của họ giảm sút không chỉ một nửa.

Ước tính ngay cả ba phần sức mạnh thời toàn thịnh cũng chẳng còn.

Khí huyết trong người cạn kiệt, còn sống được chỉ là vì họ thực sự rất mạnh mẽ. "Các ngươi..." Ngô Sở nhìn họ với vẻ đau xót, rồi liếc mắt nhìn đạo hư ảnh bên cạnh.

Mười một Tổ Vu và Cửu Phượng cũng nhìn về phía đạo hư ảnh đó, sau đó trợn tròn mắt, rồi hai gối nhũn ra, quỳ lạy trước đạo hư ảnh ấy. "Chúng con, bái kiến Phụ thần!" Năm xưa mười hai Tổ Vu liên thủ bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận có thể triệu hoán ra hư ảnh Bàn Cổ.

Do đó, họ không thể quen thuộc hơn với khí tức của Bàn Cổ.

Lúc này nhìn thấy đạo hư ảnh này, gần như trong nháy mắt họ đã nhận ra.

Trong ánh mắt có sự kích động, hưng phấn, nhưng cũng có cả sự khó hiểu và mờ mịt.

Từng người một đôi mắt ngân ngấn lệ, không biết là do kích động hay do cảm thấy tủi thân.

Đạo hư ảnh thấy những Tổ Vu này cung kính khấu bái mình như vậy, lại nhìn thấy khí tức suy sụp trên người họ, dường như có chút ngượng ngùng, khẽ thở dài: "Đứng lên đi!" Các Tổ Vu đứng dậy nhìn về phía Phụ thần của mình, đoạn lại nhìn sang Ngô Sở, định mở miệng hỏi gì đó nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. "Đừng có đứng ngây ra đó nữa, vào chỗ ngồi chút đi!" Ngô Sở chào hỏi các Tổ Vu, cùng đi đến đỉnh thần mộc.

Chương 818

Tử Ngọc thần mộc đã được dựng lại bên bờ hồ, rễ cắm sâu hơn trước.

Hồ lớn bên cạnh nước đã bắt đầu tích tụ lại, những vết nứt dưới đáy hồ đã được tiểu hồ ly và tiểu Nguyệt Linh dùng pháp lực vá lại.

Hoa sơn ở gần đó cũng đã được ngưng tụ lại, các tiểu hoa tiên đang bận rộn trồng lại những cây hoa bị đổ lên núi.

Mười hai mặt trăng nhỏ cũng tham gia vào công việc đó, còn mười mặt trời nhỏ vẫn bị phong ấn pháp lực, cùng với Vũ, thậm chí còn không có tư cách bưng trà rót nước.

Mọi người thấy Ngô Sở chứng đạo thành công, thần thức quay về, cũng lần lượt vui vẻ hội tụ về đỉnh thần mộc để chúc mừng anh, đồng thời chào hỏi mười hai vị Vu tộc tới thăm.

Cửu Phượng tuy không có danh hiệu Tổ Vu nhưng lại có thực lực của Tổ Vu.

Còn về đạo hư ảnh đứng cạnh Ngô Sở, tuy trong lòng mọi người ít nhiều đều có suy đoán, nhưng cũng không ai hỏi thẳng.

Dù sao kẻ chủ mưu gây ra cảnh núi sông tan nát, sinh linh đồ thán ở Hồng Hoang có lẽ chính là vị trước mặt này.

Ban đầu mọi người rất mực sùng kính vị này, nhưng hiện tại tâm tư có chút phức tạp, nhất thời không biết phải đối mặt với ông ta thế nào.

Điều này khiến hư ảnh Bàn Cổ cảm thấy có chút khác lạ, ông ta quay người bước đến cạnh đài cây, lặng lẽ nhìn xuống sơn xuyên đại địa hoang tàn phía dưới. "Ly tỷ tỷ đâu rồi?" Ngô Sở không để ý đến

hư ảnh Bàn Cổ, quay sang hỏi tiểu hồ ly.

Tiểu Nguyệt Linh đáp: "Ly tỷ tỷ cùng Hồng Vân lão ca đi tu sửa địa mạch rồi." Ngô Sở nghe vậy khẽ gật đầu, ai cũng biết địa mạch lần này không hề dễ dàng tu sửa như trước.

Trước đây địa mạch bị tổn hại chẳng qua là do lực lượng địa mạch bị đánh tan, còn lần này lực lượng địa mạch bị trực tiếp rút đi.

Tuy cuối cùng bị Nguyên Thủy dùng Bàn Cổ Phiên chặn đứng một phần, nhưng cũng có khoảng một phần ba lực lượng địa mạch biến mất, sự phá hoại gây ra cho Hồng Hoang là khôn lường.

Diện tích bị phá hoại chẳng kém gì lần của Đế Tuấn và Thái Nhất trước đó.

Tuy nhiên hiện tại có các Thánh nhân ra tay, tổn thất chắc chắn sẽ được giảm xuống mức tối thiểu.

Ngô Sở nhìn mười hai Tổ Vu, hỏi: "Mọi người đều đang bận rộn, vậy mà các vị lại cùng nhau kéo đến chỗ ta, không biết có chuyện gì quan trọng?

Hay là các vị đã cảm ứng được sự tồn tại của vị kia?" Đế Giang nhìn Chúc Long và mấy vị Tổ Vu khác, thở dài: "Phụ thần muốn phục tô, rút lấy tinh huyết trên người chúng ta là chuyện đương nhiên, chúng ta là hậu duệ của Phụ thần nên không có nửa lời oán thán.

Chỉ là lần này Phụ thần rút lấy lực lượng địa mạch, ngay cả Bất Chu sơn cũng sụp đổ, tuy có các Thánh nhân liên thủ nhưng vẫn mang lại tổn thất không thể xóa nhòa cho Hồng Hoang..." Nói đến đây, hắn ngẩng đầu nhìn đạo hư ảnh cách đó không xa, có chút ngượng ngùng vì nói xấu người lớn trước mặt, hắn khẽ ho một tiếng rồi tiếp tục: "Hiện tại chúng ta, bao gồm cả những Đại Vu trong tộc, tinh huyết trên người đã mất đi bảy tám phần...

Chúng ta đã bàn bạc với nhau, quyết định lấy thân xác này hóa thành đại sơn, tu bổ địa mạch bị phá vỡ ở các phương..." Ngô Sở nghe vậy không khỏi động dung, đoạn nói: "Các vị ca ca tỷ tỷ đã nghĩ kỹ chưa, nếu các vị làm vậy, sức mạnh của Vu tộc ít nhất sẽ tổn thất quá nửa." Đây là lực lượng chiến đấu cấp cao của Vu tộc, họ định tự mình xóa sổ hết sao!

Đế Giang lại nhìn hư ảnh Bàn Cổ, nói: "Hiện tại vạn tộc hòa mục, Vu tộc dù có chuyện gì cũng đã có đệ trông nom, chúng ta đều rất yên tâm." Tuy Ngô Sở không phải người Vu tộc, Hậu Thổ cũng đã hóa thân luân hồi, nhưng tình nghĩa đó vẫn còn mãi.

Họ tin Ngô Sở sẽ không để Vu tộc xảy ra chuyện.

Đế Giang có chút chột dạ nhìn hư ảnh Bàn Cổ, nói tiếp: "Phụ thần phục tô, vô ý gây ra sự phá hoại cho đại địa Hồng Hoang, chúng ta là hậu duệ của Phụ thần, bù đắp chút ít cho đại địa cũng là lẽ đương nhiên.

Huống hồ hiện tại sức mạnh của chúng ta đã mất đi quá nửa, có cố gắng khôi phục cũng không thể trở lại thời kỳ toàn thịnh.

Chúng ta dự định sẽ chuyển sinh nguyên thần, tu hành lại từ đầu." Có thể nói, Vu tộc hiện nay, những Vu có tinh huyết Tổ Vu nồng đậm đều đã bị tàn phế một nửa.

Có thể thấy lần phục tô này của Bàn Cổ đã gây ra tổn thương lớn thế nào cho Vu tộc.

Cũng chính vì Vu tộc luôn coi Bàn Cổ là Phụ thần để tế bái, nên khi Phụ thần cần sức mạnh, họ mới không chút do dự, không hề ngăn cản.

Nếu không, ngày đó họ mà cực lực phản kháng thì Bàn Cổ muốn dễ dàng lấy đi những tinh huyết đó cũng không phải chuyện đơn giản.

Dù thực lực của họ chưa đến cấp Thánh nhân nhưng cũng không thể xem thường.

Tuy vì nguyên nhân huyết mạch có thể bị Bàn Cổ áp chế, nhưng nếu tập thể phản kháng thì vẫn có thể tranh thủ thời gian cho các Thánh nhân.

Nhưng họ đã không làm vậy mà ngoan ngoãn dâng hiến sức mạnh của mình.

Thế nên mới nói, những gã đàn ông Vu tộc đôi khi thật hào sảng.

Có thể nói họ cứng nhắc, nhưng không thể bảo họ không phải là những chiến binh Vu tộc đỉnh thiên lập địa.

Suy nghĩ một lát, Ngô Sở khẽ gật đầu: "Được, ta có thể giúp các vị trông coi Vu tộc trước, đợi các vị quay về." Đế Giang lắc đầu: "Có lẽ khi chúng ta quay lại, chưa chắc đã còn là Vu tộc nữa.

Hạn chế của Vu tộc vẫn còn rất nhiều..." Nói đoạn, hắn vô thức nhìn về phía hư ảnh Bàn Cổ.

Các Tổ Vu cũng không nói gì thêm, chỉ lặng lẽ cúi đầu.

Ngô Sở cũng không dám hỏi nhiều, có lẽ lần phục tô này của Bàn Cổ cùng những gì ông ta đã làm với Vu tộc đã khiến họ có chút chạnh lòng chăng?

Họ sẵn sàng cống hiến mọi thứ vì Phụ thần, vì tộc quần.

Nhưng cống hiến một lần là đủ rồi, nếu lại trở thành Vu tộc, tương lai vị kia mà làm thêm vố nữa thì sức mạnh họ vất vả tu luyện lại...

Nói đi cũng phải nói lại, nếu trở lại làm Vu tộc, liệu có thể đạt tới tầm cao như hiện tại không cũng rất khó nói.

Mười hai Tổ Vu sở dĩ có thể đạt đến ngưỡng sức mạnh vô hạn

tiếp cận Thánh nhân là vì mười hai người họ được thai nghén từ tinh huyết của Bàn Cổ.

Trong hậu duệ của họ cũng có tinh huyết Bàn Cổ, tuy Đại Vu không ít nhưng chẳng có ai tu luyện được tới tầng thứ của họ.

Có thể thấy công pháp đề thuần huyết mạch cũng không thể giúp họ đạt tới đẳng cấp hiện tại.

Ngô Sở khẽ gật đầu, không nói gì thêm, lựa chọn thế nào là quyền tự do của họ.

Cho dù tương lai họ không chọn làm Vu tộc nữa, anh tin với tình cảm dành cho tộc, họ cũng không bao giờ bỏ rơi Vu tộc.

Với nguyên thần mạnh mẽ của họ, tương lai chuyển sinh chắc chắn cũng sẽ trở thành bá chủ một phương.

Anh chỉ nhìn về phía Chúc Dung, Huyền Minh và mấy vị Tổ Vu đang giữ chức vụ trên thiên đình: "Huyền Minh muội tử là một trong bốn vị Thiên Đế, các vị ca ca cũng là Ngũ Nhạc Sơn Thần, cho dù không còn nhục thân vẫn có thể tiếp tục chức vụ, theo con đường tu hành hương hỏa..." Huyền Minh lắc đầu: "Thôi bỏ đi, tu vi của chúng ta đều nằm ở nhục thân, nếu mất nhục thân, tu vi tổn thất gần một nửa thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa." "Chúng ta cũng vậy!" Mười hai Tổ Vu đến vội vàng, đi cũng vội vàng.

Hiện tại trên đại địa Hồng Hoang, vô số sinh linh đang bận rộn tu sửa địa mạch, hoặc cứu giúp kẻ khác, hoặc được kẻ khác cứu giúp.

Những vị Tổ Vu này cũng không có nhiều thời gian để nán lại nói lời từ biệt cuối cùng.

Họ đến vội vã, biệt ly cũng vội vã, thể hiện rõ nét hào sảng, phóng khoáng của mình.

Sống là thứ ta muốn, nghĩa cũng là thứ ta muốn, kẻ xả thân vì

nghĩa vậy.

Nhìn bóng lưng họ rời đi, Ngô Sở không khỏi bùi ngùi, trong đầu hiện ra từng phân cảnh hội ngộ vui vẻ trong suốt những năm tháng vô tận qua.

Nhớ lại ngày đầu họ đánh ngất anh rồi khiêng vào phòng Hậu Thổ tiểu thư tả.

Nghĩ đến đó, đôi mắt anh vô thức nhạt nhòa.

Chương 819

Cuộc chia ly này, có lẽ ngày gặp lại đã vật đổi sao dời.

Ngô Sở bất giác lấy ra một cây tiêu rồi thổi lên.

Khi giai điệu bài 《Lệ Ngân Chi Ngoại》 mênh mông, xa xăm vang lên, mang theo ý vị thê lương hòa cùng tiếng đại bàng tung cánh bay về phía xa, vô số sinh linh trên Tử Ngọc sơn lặng lẽ dừng công việc trong tay, im lặng lắng nghe.

Như thể bị giai điệu đó tác động, sống mũi ai nấy đều cay cay, mắt nhòa lệ.

Những vị Tổ Vu đang đi xa dần dường như cũng nghe thấy sự bi thương và luyến tiếc trong tiếng tiêu, ai nấy mắt rớm lệ, cố tỏ ra hào sảng mà ngửa mặt lên trời cười vang.

Tiểu hồ ly và tiểu Vũ tiến đến bên Ngô Sở, mỗi người một bên ôm lấy anh từ phía sau, lặng lẽ tựa đầu vào vai anh như một sự an ủi không lời.

Hư ảnh Bàn Cổ lặng lẽ nhìn anh, vẻ mặt không chút thay đổi, ông ta có chút không hiểu nổi tình cảm của những sinh linh này, nhưng lại có thể cảm nhận được nỗi buồn chứa đựng trong đó.

Hồi lâu sau tiếng tiêu dần dứt, tiểu Nguyệt Linh an ủi: "A Sở ca, họ chỉ đi đầu thai tu luyện lại thôi mà, muội tin không lâu nữa mọi người sẽ gặp lại nhau thôi." Ngô Sở khẽ gật đầu mỉm cười nói: "Ta chỉ là cảm thán nhất thời thôi, cũng không quá lo lắng cho họ.

Tu vi đã đến tầm này rồi, dù là qua luân hồi trọng sinh hay tự mình tìm cơ hội trọng sinh thì cũng không thành vấn đề." Nếu đi qua luân hồi trọng sinh thì Hậu Thổ còn có thể 'đi cửa sau' giúp họ nữa cơ!

Dù Hậu Thổ tiểu thư tả chí công vô tư, không làm loạn trong chốn luân hồi, nhưng họ dù sao cũng là anh chị em của nàng, giúp đỡ chút ít thì có sao?

Hơn nữa với công đức hóa thân thành núi non tu sửa sơn xuyên đại địa, ngay cả khi đi luân hồi mà không cần đặc quyền, họ chắc chắn cũng sẽ được đầu thai vào gia đình tốt.

Ngừng một chút, Ngô Sở lại nói: "Các muội cứ ở nhà tiếp tục tu sửa địa mạch, xong rồi có thể ra ngoài xem nơi nào cần giúp đỡ thì cố gắng giúp một tay." "Huynh định đi đâu?" Tiểu hồ ly hỏi. "Ta có chút việc cần làm, các muội cứ bận việc của mình đi!" Nói rồi anh nhìn về phía hư ảnh Bàn Cổ, nói: "Đi thôi!" Hư ảnh Bàn Cổ nhìn anh một cái, truyền âm: "Ta muốn đi xem những nơi khác trước." Ngô Sở nhìn ông ta, thầm nghĩ: Có cần thiết không?

Chẳng lẽ ông không cảm nhận được khắp thiên địa này đang tràn ngập tiếng chửi bới ông sao?

Bởi mọi người đều đã biết nhục thân mà Bàn Cổ ngưng tụ ra đã bị các Thánh nhân liên thủ trấn áp dưới chân núi Bất Chu đã biến mất.

Vì thế rất nhiều sinh linh mắng nhiếc vị thần sáng thế này không chút nể tình.

Phải nói rằng hạng người 'ăn cháo đá bát' thì ở đâu cũng có.

Dù Bàn Cổ đã khai tịch ra đại địa Hồng Hoang, nhưng khi ông gây ra sự phá hoại lớn như vậy, vẫn có vô số sinh linh gạt phăng công lao của ông mà trực tiếp chửi rủa.

Tân Thánh nhân Ngô Sở lúc này sớm đã cảm nhận được luồng âm thanh chửi rủa đó trong thiên địa, trong đó mang theo sự bi thương, bất cam và phẫn nộ nhưng cũng đầy bất lực.

Oán khí từ những cuộc sinh ly tử biệt đã tràn ngập nhiều nơi trên

đại địa Hồng Hoang.

Nếu cứ mặc kệ không quản, chắc chắn sẽ có vô số ma vật sinh ra từ đó.

Bàn Cổ muốn đi xem, anh cũng không có lý do để từ chối.

Ngô Sở đưa hư ảnh Bàn Cổ dạo bước trên đại địa Hồng Hoang, để ông ta chứng kiến thế giới do chính mình khai tịch.

Ban đầu anh định đưa Bàn Cổ đi lĩnh hội những khía cạnh đáng yêu và rực rỡ của các sinh linh sống trong thế giới này.

Nhưng hiện tại, những tiếng chửi rủa tràn ngập thiên địa theo gió bay đến, dễ dàng bị anh bắt gặp, huống chi là chính chủ Bàn Cổ.

Nhưng Ngô Sở nhận ra rằng dù tiếng chửi rủa có nhiều thế nào, vị cổ thần vô cảm này dường như vẫn không hề thay đổi sắc mặt, hoàn toàn không hề lay động.

Thấy ông ta như vậy, Ngô Sở cũng không bận tâm nữa mà lặng lẽ cảm nhận sức mạnh của bản thân sau khi thăng cấp lên Thánh nhân.

Tâm niệm vừa động, các đại đạo pháp tắc trong thiên địa đều theo anh điều động, không chỉ ở mọi ngóc ngách trên đại địa Hồng Hoang, ngay cả ở hỗn độn ngoại vực, chỉ cần có người gọi tên, anh đều có thể dễ dàng cảm ứng được.

Sau đó, ý niệm đến đâu, thần ý giáng lâm đến đó, chiếu ánh chư thiên.

Chân thân tuy ở Hồng Hoang nhưng bóng dáng anh lại trực tiếp hiện lên trên không trung Kỳ Lân tinh.

Địa Khôn đang dạy bảo đám tiểu Kỳ Lân tu hành, khi thấy hư ảnh khổng lồ hiện ra trên không trung, hắn không khỏi ngẩn ngơ.

Sau khi cảm nhận được khí tức của bóng hình đó, Địa Khôn vội

đứng dậy cúi người bái: "Đệ tử bái kiến Sư tôn!" Ngô Sở khẽ gật đầu nói: "Địa mạch Hồng Hoang nhiều nơi bị tổn hại, chính là lúc cần nhân lực, con hãy dẫn tộc Kỳ Lân đến Hồng Hoang một chuyến để giúp một tay!" Địa Khôn tuy có chút khó hiểu, nhưng nghe lời Ngô Sở vẫn gật đầu vâng mệnh.

Khi hư ảnh của Ngô Sở biến mất, Địa Khôn không khỏi thầm cảm thán, tu vi của sư phụ càng thêm thâm bất khả trắc, cư nhiên có thể khiến ý chí giáng lâm vào hỗn độn ngoại vực.

Đây là... chẳng lẽ?

Địa Khôn có chút hối hận vì mình không được chứng kiến khoảnh khắc đó.

Hắn đã đoán được sư phụ Ngô Sở của mình chắc chắn đã chứng đạo thành Thánh rồi.

Với tư cách là đệ tử, Địa Khôn thấy mình thật không phải phép.

Ngay lập tức, hắn dẫn theo một đoàn Kỳ Lân lớn nhỏ, thông qua truyền tống trận tiến về Hồng Hoang.

Khi Địa Khôn đưa tộc Kỳ Lân trở về Hồng Hoang, cảm nhận được sự thay đổi của thiên địa, hắn không khỏi ngớ người.

Đại địa Hồng Hoang rốt cuộc đã trải qua chuyện gì?

Tại sao nơi nơi đều trở nên hoang tàn như vậy? ...

Ở một diễn biến khác, Ngô Sở và Bàn Cổ dạo chơi trên đại địa Hồng Hoang, đi mãi rồi cũng đến một thị trấn nhỏ của Vu tộc.

Lúc này trong thị trấn đang tổ chức tang lễ cho cả thành, trên cổng thành cắm những lá cờ chiêu hồn trắng đen đan xen, phất phơ trong gió.

Trong thành, từng chiến sĩ Vu tộc với cơ thể suy yếu đang từ biệt

người thân của mình.

Một người chồng ôm lấy vợ, xoa đầu đứa con bên cạnh vợ, nở một nụ cười sảng khoái: "Đừng khóc!

Có thể hy sinh vì Phụ thần, đây là vinh dự của chúng ta!" Lại có một cặp vợ chồng xoa đầu hai đứa con: "Đừng oán hận, tộc chúng ta đến từ Phụ thần, là chúng ta nợ ông ấy, giờ chẳng qua là trả lại mà thôi!

Hiện nay vạn tộc Hồng Hoang hòa mục, các con cũng dần trưởng thành, hiểu chuyện rồi, cha mẹ rất yên tâm." Từng chiến sĩ Vu tộc đã mất đi lượng lớn tinh huyết, không phân biệt nam nữ, họ mang theo lòng biết ơn tiến về các nơi ở Hồng Hoang, tự hóa thân thành núi non, khe suối, hồ bạc... bằng thân xác máu thịt yếu ớt của mình, họ tu sửa lại mảnh đại địa này, chỉ để bù đắp cho lỗi lầm kia.

Khi nhìn thấy những dũng sĩ Vu tộc coi nhẹ cái chết, cam nguyện vì những sai lầm mà Bàn Cổ gây ra mà khảng khái phó mặc tính mạng, Ngô Sở rất muốn hỏi Bàn Cổ đang ở bên cạnh một câu: 'Đây đều là nghiệt do ngài tạo ra đó!

Hiện tại, ngài có cảm tưởng gì không?' Nhưng khi thấy biểu tình vốn không đổi của Bàn Cổ nay lại hơi nhíu mày, Ngô Sở lại nuốt câu nói đó vào trong.

Vẫn là câu nói kia, nếu ngài ấy đã ngộ ra thì không cần nói nhiều.

Nếu ngài ấy không ngộ ra, nói nhiều cũng vô ích.

Chương 820

Cuối cùng, họ rời khỏi tòa thành nhỏ này.

Rất nhanh, Ngô Sở đã đưa Bàn Cổ xuất hiện tại phụ cận núi Bất Chu.

Quả nhiên, khi họ đến đây, Đế Giang cùng các Tổ Vu khác, cũng như nhiều Đại Vu đều đã xuất hiện.

Trong đó có cả Nghệ và Khoa.

Tinh huyết trong cơ thể họ cũng bị rút đi gần hết, vẻ mặt vô cùng suy nhược.

Thấy Ngô Sở xuất hiện, Nghệ và Khoa mỉm cười với hắn rồi đi đến bên cạnh.

Đế Giang gật đầu với Ngô Sở, sau đó thân hình rung lên, trực tiếp hóa ra bản thể pháp tướng, một bóng người khổng lồ cao chọc trời sừng sững giữa thiên địa.

Khắc tiếp theo, đạo thân ảnh bàng đại kia trực tiếp hóa thành hình dáng núi Bất Chu, ầm ầm rơi xuống đất, chấn động đến mức cả Hồng Hoang cũng không nhịn được mà khẽ run rẩy, khiến không ít sinh linh không rõ chuyện gì lại một lần nữa kinh hồn bạt vía, sợ rằng tai nạn trước đó lại tái diễn.

Nguyên lai, Đế Giang chuẩn bị lấy bản thân từng là xương sống của Bàn Cổ, hóa thân thành núi Bất Chu để bình hành thiên địa Hồng Hoang.

Núi Bất Chu biến mất, thiên địa Hồng Hoang mất đi thăng bằng, trời nghiêng về tây bắc, đất không đầy ở đông nam.

Cộng thêm lực lượng địa mạch bị rút đi, nếu không thể tu phục,

nếu chuyện như vậy xảy ra lần nữa, e rằng đại địa Hồng Hoang sẽ thực sự tan vỡ.

Chuyện này Ngô Sở tự nhiên hiểu rõ trong lòng.

Tuy nhiên, đại địa Hồng Hoang hiện nay không phải là đại địa Hồng Hoang trong thần thoại truyền thuyết nguyên bản, đại địa Hồng Hoang hiện nay, bên cạnh núi Bất Chu này còn có một cây Kiến Mộc khổng lồ.

Cho nên dù núi Bất Chu biến mất, tình trạng trời nghiêng tây bắc cũng không quá nghiêm trọng.

Nhưng nếu chuyện này lại xảy ra lần nữa, đại địa Hồng Hoang quả thực có khả năng tan vỡ.

Nay Đế Giang nguyện lấy tính mạng mình làm cái giá, đúc lại núi Bất Chu, quả thực đã giải quyết được ẩn họa lớn nhất này.

Khi Đế Giang hóa thân thành núi Bất Chu, đại địa vốn hơi nghiêng đã dừng lại, thậm chí bắt đầu từ từ khôi phục bình thường.

Sau Đế Giang, các vị Tổ Vu khác cũng rời khỏi nơi đây, lao về các phương.

Cú Mang đến Đông Sơn, Chúc Dung đến Tây Nhạc...

Những Đại Vu đó sau khi bái biệt Ngô Sở cũng lần lượt rời đi.

Cuối cùng chỉ còn lại Nghệ và Khoa, nhìn hai tên nhóc mà mình nhìn từ nhỏ đến lớn này, Ngô Sở không khỏi có chút cảm khái, có chút bùi ngùi: 'Các ngươi cũng muốn học theo sao?' Nghệ nhìn thoáng qua hư ảnh Bàn Cổ bên cạnh, gật đầu nói: 'Là một thành viên của Vu tộc, luôn phải làm chút gì đó cho phương thiên địa này.

Huống hồ một thân tinh huyết của ta đã mất hết, thực lực không còn được một hai phần mười, miễn cưỡng sống tiếp cũng rất khó

khôi phục đỉnh phong, càng đừng nói đến việc tiếp tục trưởng thành.

Thay vì như thế, chi bằng bắt đầu lại từ đầu.

Nghĩ chắc mười tám năm sau, ta lại là một hảo hán.' 'Vậy Tiểu Nga phải làm sao?' Ngô Sở hỏi. 'Đã nói rõ với nàng rồi, nàng sẽ đợi ta.' Nghệ cười hắc hắc, nói: 'Đợi ta chuyển thế trọng sinh, A Sở thúc nhận ta làm đồ đệ thế nào?' 'Nhị thủ lĩnh, đừng quên còn có ta nha!

Ta khẳng định giỏi hơn Nghệ.' 'Ngươi dẹp đi!

Tu vi của ta sớm đã vượt qua ngươi rồi.' 'Ngươi chạy không nhanh bằng ta!' 'Lại đây, so với tên của ta xem, xem ngươi nhanh hay là tên của ta nhanh!' Thấy bọn họ lúc này còn có tâm trạng đùa giỡn, Ngô Sở nở nụ cười, bất luận bọn họ có phải cố ý giả ngu đóng vai trẻ con hay không, ít nhất cũng không có cảm giác sinh ly tử biệt đó. 'Được, ta chờ các ngươi!' Ngô Sở nhe răng cười nói.

Sau đó, Khoa và Nghệ cũng rời đi.

Khoa xuất hiện tại một vết nứt lớn ngoài Đệ Nhất Thành, hóa thành một ngọn núi lấp đầy vết nứt đó, cây gậy gỗ đào của hắn cũng hóa thành một rừng đào.

Nơi đó sau này được người ta gọi là Đào Sơn.

Nghệ thì ở trong một thung lũng lớn ở phía bên kia Đệ Nhất Thành, hóa thành một ngọn núi cao, ngọn núi cao vút vào mây, ở trên đó có thể nhìn thấy Đệ Nhất Học Viện trong Đệ Nhất Thành.

Cũng không biết có phải hắn muốn nhìn người yêu của mình hay không.

Chiếc cung lớn là Vu khí mà Ngô Sở chế tạo cho hắn, sau này được Hậu Thổ cải tạo lại, thì hóa thành một con đại xà màu vàng, quấn quýt trên ngọn núi cao này, cũng không biết có phải đang chờ đợi chủ nhân của nó một ngày nào đó có thể quay về hay không.

Hồng Hoang ngày hôm nay, dũng sĩ Vu tộc ngã xuống không biết bao nhiêu mà kể.

Có thể nói, sáu bảy thành sức mạnh của cả Vu tộc đã bị quét sạch chỉ trong một sớm một chiều.

Mà kẻ tạo ra tất cả chuyện này lại chính là Bàn Cổ mà họ vẫn hằng tế bái như Phụ thần.

Nhưng họ vẫn cam tâm tình nguyện như vậy, không oán không hối!

Ngô Sở cũng không biết nên nói họ ngốc, hay nên nói họ đáng yêu nữa.

Nhưng bất luận thế nào, dưới những nỗ lực mà họ bỏ ra, việc tu phục địa mạch của đại địa Hồng Hoang trở nên đơn giản hơn dự kiến rất nhiều.

Vô số người nhìn thấy từng dũng sĩ Vu tộc hy sinh bản thân để tu phục đại địa, đều không khỏi cảm niệm ân đức của họ, oán khí trước đó cũng tiêu tan đi nhiều.

Hư ảnh Bàn Cổ bên cạnh Ngô Sở, thần tình vốn vạn cổ không đổi trên mặt cũng từ vô động vu trung lúc ban đầu trở nên có chút thương cảm.

Cũng không biết ngài ấy đang hối hận vì hành vi của mình, hay đang bi thương vì sự khảng khái hy sinh của những dũng sĩ Vu tộc này.

Có biến hóa là tốt rồi!

Ngô Sở thầm nghĩ, ít nhất chứng minh vị cổ thần này không phải sinh ra đã là người sắt đá.

Cuối cùng, sau khi đưa hư ảnh Bàn Cổ dạo một vòng quanh đại

địa Hồng Hoang, Ngô Sở mới đưa ngài ấy đến nơi luân hồi của Địa phủ.

Lúc này nơi luân hồi náo nhiệt thế nào có thể tưởng tượng được.

Linh hồn của vô số sinh linh tràn vào Địa phủ, khiến gánh nặng vận chuyển của Địa phủ lập tức tăng lên gấp bội, ngay cả những dũng sĩ Vu tộc bình thường chỉ cần phụ trách công việc bảo an không mấy cần thiết, có thể rảnh rỗi đến mức đi đập ruồi chơi, lúc này đều lần lượt làm công việc quỷ sai, tiếp đón những âm hồn đến từ tộc mình.

Vu tộc không tu nguyên thần, nhưng nhục thân cường đại đồng thời, nguyên thần thực tế cũng sẽ theo đó mà cường đại lên.

Vì vậy một số Vu tộc yếu ớt sau khi chết đi nhất định sẽ trở về thiên địa.

Còn một số Vu tộc cường đại, sau khi chết lại có thể để nguyên thần vào Địa phủ.

Ban đầu nhìn thấy các tộc nhân Vu tộc không ngừng tràn vào Địa phủ, quả thực đã làm các Vu tộc trấn thủ Địa phủ giật mình một cái, kết quả hỏi ra mới biết nguyên lai đã xảy ra đại sự như vậy.

Khi Ngô Sở đưa hư ảnh Bàn Cổ đến, Hậu Thổ dẫn theo những Tổ Vu có nguyên thần đã nhập Địa phủ ra đón vị Phụ thần này.

Tuy Hậu Thổ cảm thấy mình không còn là Vu nữa, nhưng đối mặt với vị Phụ thần này...

Chương 821

dù Vu tộc suy nhược đã là điều không thể tránh khỏi, và kẻ gây ra chuyện này chính là vị Phụ thần của họ.

Nhưng là những Vu môn sinh ra từ tinh huyết của Bàn Cổ, họ không có lời oán thán nào, vẫn dành cho vị Phụ thần này sự tôn kính nên có.

Điều này khiến Bàn Cổ bấy lâu không mở miệng nói chuyện phải u u than khẽ: 'Giải tán đi!' Ngài ấy dường như cũng có chút không tiện đối mặt với sự tôn kính mà các hậu duệ này dành cho mình.

Các dũng sĩ Vu tộc nhìn vị Phụ thần này, nhìn thần sắc ảm đạm của ngài ấy, nguyên thần của Đế Giang ha ha cười lớn: 'Phụ thần không cần như thế, tính mạng của chúng con là do Phụ thần ban cho, Phụ thần lấy lại cũng không có gì đáng trách.

Có thể làm chút việc trong khả năng cho Phụ thần là phúc phận của chúng con!' Các Vu môn khác thấy vậy cũng lần lượt lên tiếng an ủi Bàn Cổ.

Nhưng càng như thế, Bàn Cổ lại càng cảm thấy trong lòng không thoải mái, một cảm giác không nói nên lời.

Ngô Sở giơ tay nói: 'Mọi người giải tán trước đi!

Chúng ta còn có việc!' Thạch Cơ cùng đi theo xem náo nhiệt nhìn quanh một lượt rồi nói: 'Sư phụ, vậy chúng con đi trước đây, khi nào bận xong con lại đến thỉnh an sư phụ!' 'Đi đi, đi đi!

Bây giờ Địa phủ bận rộn như vậy, các ngươi cũng đừng có nhàn rỗi.' Sau đó, mọi người mới giải tán, Thạch Cơ và những quỷ tốt Vu tộc đó đưa một loạt nguyên thần của các dũng sĩ Vu tộc tạm thời đến

Phong Đô.

Ngô Sở đưa hư ảnh Bàn Cổ cùng Hậu Thổ đi về phía luân hồi bàn, vừa đi vừa nói: 'Phu nhân, nàng sắp xếp một chút, để tiền bối đi chuyển sinh, tìm một gia đình tốt chút.

Tiền bối muốn tìm hiểu thiên địa Hồng Hoang hiện nay rồi mới tính tiếp, ta nghĩ không có cách nào tự nhiên hơn cách này để hòa nhập vào vạn tộc Hồng Hoang đâu.' Hậu Thổ và các Tổ Vu khác đều có chút không hiểu, nhưng cũng không nói nhiều trước mặt Phụ thần của họ, tránh bị hiểu lầm.

Những nghi hoặc và khó hiểu trong lòng, họ định sau này sẽ hỏi lại Ngô Sở.

Hậu Thổ khẽ gật đầu, đưa mọi người đến cầu Nại Hà.

Bước qua cầu Nại Hà, uống canh Mạnh Bà... thực ra canh Mạnh Bà hiện nay không gọi là canh Mạnh Bà, mà gọi là Vong Tình Thủy, vì nơi này không có Mạnh Bà.

Khi để lũ nguyên thần của Bàn Cổ uống Vong Tình Thủy, Bàn Cổ có chút khó hiểu nhìn về phía Ngô Sở.

Ngô Sở giải thích: 'Đây là Vong Tình Thủy, có thể khiến sinh linh sau khi chuyển thế sẽ quên sạch mọi thứ của kiếp trước.

Tuy nhiên khi tu vi đủ cường đại, tác dụng này sẽ biến mất.

Ta nghĩ, nếu tiền bối mang theo ký ức trọng sinh, thì ý nghĩa trọng sinh không lớn lắm.' Bàn Cổ ngẫm lại rồi không từ chối nữa, bưng bát lên uống cạn.

Ngày hôm đó, tại Đông Thổ Hồng Hoang, trong một tòa thành lớn của nhân loại, một đứa bé nhân loại đã chào đời.

Khi đứa bé nhân loại này ra đời, ánh vàng tỏa sáng khắp phòng,

trên trời xuất hiện ngũ sắc tường vân, bầu trời như rủ xuống từng đạo thụy thái.

Ngoài thành còn có tiên cầm tung cánh, lượn lờ trên không trung tòa thành, tiếng kêu 'Bàn Bàn Bàn' vang vọng.

Thế là, cha mẹ của đứa bé nhân loại này đặt tên cho nó là 'Bàn'.

Đương nhiên, nếu điều tra kỹ sẽ hiểu, ngày hôm đó trong tòa thành này, những đứa bé nhân loại tên là 'Bàn' ra đời đếm không xuể.

Địa Phủ, nơi luân hồi.

Sau khi tiễn lũ nguyên thần của Bàn Cổ vào luân hồi, Ngô Sở cùng Hậu Thổ trở về vườn trúc dưới mười tám tầng địa ngục, đi cùng còn có các Tổ Vu khác.

Ngô Sở hỏi họ: 'Các ngươi đã nghĩ kỹ sẽ chuyển sinh vào tộc nào chưa?' Thanh niên truyền lửa Chúc Dung nghe vậy liền nhanh mồm nhanh miệng nói: 'Nghĩ kỹ rồi, trừ Nhị ca muốn quay lại Long tộc ra, chúng ta đều quyết định trọng sinh vào Nhân tộc.

Phía Vu tộc tuy nói Phụ thần tương lai nhất định sẽ phục tùng triệt để, nhưng khiếm khuyết của Vu tộc cũng rất rõ ràng.

Mà Nhân tộc vốn là Tiên Thiên Đạo Thể, là tướng cuối cùng trong tám mươi mốt tướng Đại Đạo mà Phụ thần diễn hóa, tiềm lực kinh người.' Ngô Sở lặng lẽ gật đầu, có thể tưởng tượng khi những Tổ Vu này chuyển sinh thành Nhân tộc, tương lai Nhân tộc sẽ cường thịnh đến mức nào.

Tuy tương lai ký ức của họ nhất định sẽ khôi phục, không thể nào từ bỏ Vu tộc, nhưng cũng nhất định sẽ không dễ dàng làm hại Nhân tộc.

Hơn nữa vì căn cước của họ đã đổi thành Nhân tộc, họ càng mạnh thì khí vận của Nhân tộc tương lai tự nhiên cũng sẽ theo đó mà mạnh

lên.

Có thể tưởng tượng, theo việc Nhân tộc ngày càng cường đại, sinh linh vạn tộc tất nhiên sẽ sinh lòng hướng về Nhân tộc, đến lúc đó Nhân tộc nhất định sẽ dần trở thành chủng tộc mạnh nhất thống trị đại địa.

Đây là một quá trình thẩm thấu dần dần, không giống như tam tộc Hồng Hoang trước kia.

Nhân tộc cường đại, Ngô Sở đương nhiên là vui mừng rồi.

Dù sao nói một cách nghiêm túc, hắn thực sự cũng có thể coi là Nhân tổ.

Khi Nữ Oa tạo ra con người đã lấy hắn làm bản mẫu.

Chúc Long thì hỏi: 'A Sở huynh đệ, Phụ thần phục tô có phải là do nguyên nhân của đệ không?' Ngô Sở nghe vậy gật đầu nói: 'Có thể coi là vậy!

Thực ra ngay cả chính ta cũng không ngờ vị tiền bối đó lại ẩn náu trong tinh không bản nguyên đạo tắc kia.

Chúng ta đều tưởng vị tiền bối đó sau khi khai thiên lập địa đã thân tử đạo tiêu rồi chứ!' Các Tổ Vu khẽ than, thực tế họ cũng nghĩ như vậy.

Có thể nói, hầu như tất cả sinh linh Hồng Hoang đều có suy nghĩ này.

Ngay cả Ngô Sở khi biên soạn 《Hồng Hoang Sử》 cũng viết như thế. 'Ta đã trò chuyện với vị tiền bối đó trong tinh không bản nguyên đạo tắc, mới biết ban đầu sau khi khai tịch ra thiên địa Hồng Hoang, ngài ấy không chịu nổi sự phản phệ của ý chí Hỗn Độn Đại Đạo, cuối cùng thân thể tan rã, nguyên thần tiêu tán, nhưng ý chí lại chìm vào tinh không bản nguyên đạo tắc...' Mọi người mang theo vẻ kinh ngạc

lắng nghe Ngô Sở kể lại. 'Theo một nghĩa nào đó, Bàn Cổ tiền bối khai thiên chứng đạo cũng coi như thành công rồi.

Ngài ấy đã khai tịch ra thiên địa Hồng Hoang, và cuối cùng lại phục tô.' Hậu Thổ nhíu đôi mày thanh tú hỏi: 'Vậy tại sao ngài ấy lại bất chấp cái giá như vậy để tiến hành phục tô?

Thực ra chỉ cần ngài ấy muốn, mọi người đều không thể ngăn cản ngài ấy phục tô mà!' Ngô Sở cười khổ nói: 'Chuyện này thực ra cũng không thể trách ngài ấy, đổi lại là chúng ta ở vào hoàn cảnh đó, khi không rõ mọi chuyện bên ngoài mà đột nhiên thấy một sinh linh mạnh mẽ tương đương xuất hiện trước mặt, điều đầu tiên nghĩ đến chắc chắn là tự vệ.' Các Tổ Vu nghe vậy lần lượt gật đầu, có chút hiểu được lựa chọn của Phụ thần.

Ngừng một chút, Ngô Sở lại nói: 'Ngoài ra, Bàn Cổ tiền bối còn nói một chuyện, nói là dưới bầu trời vũ trụ tinh không của chúng ta còn tồn tại những vũ trụ khác, có khả năng sẽ có trụ ngoại sinh linh giáng lâm.

Ngài ấy không chỉ lo chúng ta bất lợi với mình, mà còn lo lắng những trụ ngoại sinh linh kia.' 'Trụ ngoại sinh linh?

Là vực ngoại thiên ma sao?' Huyền Minh hiếu kỳ hỏi.

Ngô Sở lắc đầu: 'Vực ngoại thiên ma, quy căn kết đế là ma vật mà lão ma đầu kia tạo ra ở vực ngoại.

Lão ma đầu đó là sinh linh Hồng Hoang, chứ không phải trụ ngoại sinh linh.' Ngô Sở lại đem những bí tân mà Bàn Cổ đã nói với hắn kể cho họ nghe, tuy Ngô Sở có chút nghi ngờ, nhưng đoán chừng các Tổ Vu này sẽ không nghi ngờ Phụ thần của họ.

Hậu Thổ lo lắng nói: 'Nói như vậy, tương lai đại địa Hồng Hoang chẳng phải còn đón nhận những cường địch không thể kiểm soát sao?'

Ngô Sở lắc đầu: 'Chỉ là có khả năng đó thôi!

Tuy nhiên cùng với việc cường giả trên đại địa Hồng Hoang ngày càng nhiều, nghĩ chắc vũ trụ này của chúng ta cũng sẽ ngày càng mạnh lên.

Đến lúc đó những trụ ngoại sinh linh kia có thể giáng lâm hay không vẫn chưa biết được.

Chúng ta cũng không cần tự hù dọa mình.' Ngô Sở không nói ra suy đoán của mình về việc Bàn Cổ có khả năng nói dối, tránh để các Tổ Vu này không chấp nhận được.

Chương 822

Đó dù sao cũng là Phụ thần mà họ công nhận.

Hậu Thổ suy nghĩ một chút rồi nói: 'Dù vậy, ta thấy chuyện này cần phải thương lượng với các Thánh nhân khác một chút, để mọi người có sự chuẩn bị tâm lý cũng tốt.' Ngô Sở khẽ gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Ba ngày sau, Ngô Sở mời chư Thánh và Thiên Đế Hạo đến Địa phủ tụ hội.

Cũng may mọi người đều đã thành Thánh, nếu không lời mời này ít nhiều cũng có chút kỳ quặc.

Nơi nào không tụ, lại hẹn đến Địa phủ, muốn làm gì đây?

Nhưng mọi người từ lâu đã là những tồn tại vượt qua sinh tử đạo, đến nơi luân hồi của Địa phủ này cũng không phải lần đầu, tự nhiên cũng không để tâm.

Huống chi, họ cũng biết Hậu Thổ đã hóa thân thành nơi luân hồi, trừ phân thân có thể đi ra ngoài, bản thể không thể rời khỏi đây.

Ngoài ra, thực tế họ cũng có nhiều vấn đề muốn hỏi Ngô Sở.

Thực ra vấn đề của họ cũng giống các Tổ Vu, họ cũng đoán việc Bàn Cổ đột nhiên phục tô chắc chắn không tách khỏi quan hệ với việc Ngô Sở chứng đạo thành Thánh.

Tuy nói tai nạn lần này của đại địa Hồng Hoang là do Bàn Cổ đại thần mang tới, nhưng với tư cách là người khiến ý chí Bàn Cổ phục tô lại, vị Đại sư huynh này cũng được coi là một trong những tội khôi họa thủ rồi. 'Ha ha, A Sở...

Đại sư huynh, chúc mừng nha!' Người chưa tới, tiếng cười lớn

của Thông Thiên đã đến trước, đoán chừng Nguyên Thủy cũng ở ngay bên cạnh y!

Ban đầu định gọi 'A Sở huynh đệ', kết quả lại đổi thành 'Đại sư huynh'.

Khắc tiếp theo, thân ảnh Thông Thiên phiêu nhiên đi tới, đắc ý cười hắc hắc: 'Đại sư huynh, ta đã giao thủ với Bàn Cổ đại thần, huynh đã thử chưa?' Bộ dạng đắc ý này của Thông Thiên nếu để các đệ tử của y nhìn thấy, chắc chắn sẽ rớt cả cằm.

Nhưng trước mặt Ngô Sở, Thông Thiên lúc nào cũng cái vẻ này.

Ngô Sở lắc đầu nói: 'Chưa có, ta chỉ chém ngài ấy một kiếm thôi!' Thông Thiên nhướn mày, Thái Nhất vừa xuất hiện đã tiếp lời: 'Xem ra chúng ta đoán không sai, sự phục tô của Bàn Cổ đại thần quả nhiên có liên quan đến A Sở huynh đệ.' Ngô Sở mỉm cười mời họ nhập tọa, không lâu sau, tất cả Thánh giả của Hồng Hoang, trừ sư phụ của họ là Hồng Quân lão tổ, đều đã tụ tập tại đây.

Thiên Đế Hạo cũng xuất hiện, không có tiền hô hậu ủng rình rang, vô cùng thấp điệu. 'Chúc mừng Đại sư huynh thành công chứng đạo.' Hạo mỉm cười chúc hạ, đó là lời chúc chân thành phát ra từ tận đáy lòng.

Những Thánh nhân khác tuy cũng coi là sư huynh sư tỷ của y, nhưng những Thánh nhân đó không thể mang lại cho y đủ cảm giác an toàn.

Chỉ có vị Đại sư huynh Ngô Sở này mới khiến y hoàn toàn yên tâm.

Không chỉ vì đế vị của y là do một tay Ngô Sở tác thành, mà còn vì Ngô Sở không coi khinh y là đạo đồng, từ tận đáy lòng công nhận y là tiểu sư đệ đạo đồng này.

Điều này khiến Hạo cảm thấy rất thư thái, rất gần gũi.

Chuẩn Đề nhìn Ngô Sở, chỉ thấy một luồng khí tức bàng bạc đường đường chính chính khiến y không dám nhìn thẳng, thậm chí có cảm giác tự ti mặc cảm.

Mọi người đều ở cấp bậc Thánh nhân, tại sao Chuẩn Đề lại có cảm giác này?

Chuẩn Đề đang âm thầm than nhẹ, Nguyên Thủy đã 'nhắc lại chuyện cũ', hỏi Ngô Sở về chuyện Bàn Cổ đại thần phục tô.

Ngô Sở cũng không giấu giếm, kể lại chuyện mình gặp trong tinh không bản nguyên đạo tắc cho họ nghe, đặc biệt là chuyện trụ ngoại sinh linh mà Bàn Cổ đại thần đã nhắc tới.

Vốn dĩ hẹn họ tới đây cũng là vì chuyện này. 'Hóa ra là vậy!' Mọi người vỡ lẽ, hiểu tại sao Bàn Cổ đại thần vừa phục tô đã không màng đại địa Hồng Hoang có tan vỡ hay không, không màng chúng sinh có chết hết hay không, mà cưỡng ép ngưng tụ nhục thân. 'Trụ ngoại sinh linh?

Đại sư huynh thấy có khả năng không?' Hạo hỏi.

Tuy y quý là Thiên Đế, nhưng ở đây y chỉ là một người em.

Thấy các anh không nói, chỉ có người em như y lên tiếng hỏi.

Dù sao mọi người đều là Thánh nhân, cảm thấy hỏi những vấn đề như vậy trước mặt mọi người hình như có nhục phong thái Thánh giả.

Bởi vì Thánh nhân trong mắt người ngoài là vô sở bất tri, vô sở bất năng.

Nhưng thực tế đó chẳng qua là ảo giác của thế nhân đối với cường giả mà thôi.

Nếu hỏi Thánh nhân về phương diện tu hành, thì quả thực có thể làm tới mức vô sở bất tri.

Vì Thánh nhân ít nhất đã đi tới cực hạn của một con đường, một pháp thông vạn pháp minh, suy một ra ba gì đó đối với họ quá đơn giản.

Giống như Ngô Sở, người hiểu rõ cả đống quy tắc đại đạo lại càng không cần phải nói.

Nhưng họ cũng khó suy đoán được ý nghĩ hay sự vật của những tồn tại cùng cấp bậc, ví dụ như họ không thể suy đoán được liệu trụ ngoại sinh linh mà Bàn Cổ nói có tồn tại hay không, hoặc từng tồn tại hay không.

Nguyên Thủy lắc đầu nói: 'Ta nghĩ ngài ấy là vị Thánh nhân đầu tiên giữa thiên địa, chắc cũng không cần phải nói dối chúng ta.

Nói đi cũng phải nói lại, như vậy mới hợp lý, nếu không phải có một khế cơ kích phát khiến ngài ấy sinh ra ý tưởng này, ngài ấy sao biết có thể khai thiên chứng đạo?' Tam Thanh vốn sinh ra từ thanh khí của Bàn Cổ, ít nhiều cũng có chút khó xử, tuy họ cũng coi mình là Bàn Cổ chính tông, nhưng lại không giống Vu tộc coi Bàn Cổ là Phụ thần của mình.

Họ tự nhận không có khí phách như các Tổ Vu, nguyện vì Phụ thần chuộc lỗi mà bỏ đi nhục thân, để nhục thân hóa thành sơn mạch tu bổ đại địa.

Tuy nói sau khi mất đi lượng lớn tinh huyết, tu vi của họ rất khó khôi phục lại đỉnh phong, nhưng những Tổ Vu có thần vị tại thân kia lại có thể tiếp tục nhờ nguyên thần mà vĩnh sinh.

Tu vi tuy có giảm sút, nhưng nhờ thần lực của thần vị cũng sẽ không giảm quá nhiều.

Chỉ là tiền đồ bị chặt đứt mà thôi.

Nhưng họ vẫn kiên quyết từ bỏ tu vi tu luyện qua năm tháng dài đằng đẵng, từ bỏ nhục thân để chuyển thế tu lại.

Lựa chọn này không thể nói là không quyết liệt.

Cho nên khi xưng hô với Bàn Cổ, họ có chút xoắn xuýt.

Gọi là 'Tiền bối' thì không mấy thích hợp.

Gọi là 'Phụ thần' thì lại không thốt nên lời.

Chư Thánh nghe vậy đều khẽ gật đầu, thấy lời của Nguyên Thủy có lý.

Ngô Sở khẽ than lắc đầu: 'Tuy ta cũng rất nghi ngờ tính chân thực của sự việc, nhưng thà tin là có còn hơn không!

Chỉ có như vậy mới chuẩn bị tốt tâm lý đón tiếp trụ ngoại sinh linh.' Ngừng một chút, hắn lại nói: 'Hôm nay hẹn chư vị tới cũng là vì nguyên nhân này.

Chư vị tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý, tránh sau này trụ ngoại sinh linh đột nhiên giáng lâm lại trở tay không kịp.' Hồng Vân hỏi: 'Chân thân mà Bàn Cổ tiền bối ngưng tụ ra hiện đang bị chúng ta phong ấn, ngài ấy có nói với huynh tương lai định phục tô thế nào không?' Một khi Bàn Cổ phục tô triệt để, có lẽ chính là lúc mọi người đối mặt với trụ ngoại sinh linh.

Chương 823

Ngô Sở khẽ lắc đầu nói: 'Tuy ngài ấy không nói, nhưng một lũ nguyên thần của ngài ấy đã chuyển thế tu lại.

Ta đoán tương lai ngài ấy có lẽ sẽ chọn đem cụ chân thân kia luyện hóa lại vào cơ thể.

Dù sao cụ chân thân kia cũng không phải là tư thái toàn thịnh của ngài ấy.' Điểm này mọi người đều rõ.

Lúc đó cụ chân thân kia còn chưa ngưng tụ hoàn thành thì lực lượng địa mạch đã bị Nguyên Thủy dùng Bàn Cổ Phiên cắt đứt.

Nếu không phải vậy, đại địa Hồng Hoang bây giờ chắc đã nát bét rồi.

Nhưng cũng vì thế mà chân thân Bàn Cổ kia không phải là trạng thái mạnh nhất của Bàn Cổ.

Chư Thánh nghe Ngô Sở nói vậy đều khẽ gật đầu.

Bàn Cổ hiện giờ trạng thái ít nhiều có chút kỳ quái.

Nói ngài ấy là chủ nhân Hồng Hoang đi, nhưng sư phụ của họ là Hồng Quân lão tổ đã hợp đạo, trở thành người đại diện cho Thiên đạo, khiến danh hiệu chủ nhân Hồng Hoang của Bàn Cổ có chút không đúng thực tế.

Nhưng Hồng Hoang vốn là do người ta khai tịch, ai có thể nói ngài ấy không phải chủ nhân Hồng Hoang?

Ngài ấy như vậy cũng có thể coi là 'Thánh nhân tu lại'.

Ở lại vườn trúc của Hậu Thổ tỷ tỷ một ngày, chư Thánh mới rời đi.

Từ thần tình của họ có thể thấy, thực ra họ không quá để tâm đến trụ ngoại sinh linh kia.

Có lẽ trụ ngoại sinh linh có thể giáng lâm phương thiên địa này thực sự rất mạnh, nhưng dù mạnh thế nào họ cũng là Thánh nhân.

Ở phương thiên địa này, Thánh nhân cần phải sợ ai sao?

Điều duy nhất cần lo lắng là nếu xảy ra đại chiến giữa đôi bên, liệu có gây ra tổn hại không thể khôi phục cho đại địa Hồng Hoang không?

Chuyện này hình như không có gì phải nghi ngờ, một khi Thánh nhân khai chiến trên đại địa Hồng Hoang, nơi này sao chịu đựng nổi?

Cách tốt nhất tự nhiên là ngự địch bên ngoài, trước khi kẻ địch giáng lâm đã ra tay tiêu diệt đối phương.

Nhưng ý tưởng tuy tốt lại khổ nỗi không tìm thấy lối ra.

Đương nhiên họ cũng có một nỗi lo thầm kín khác, có lẽ đối phương vốn dĩ không nhất định sẽ giáng lâm, nhưng theo việc họ xuất hiện ở vũ trụ khác, hưng hứa lại dẫn đối phương tới thì sao?

Cho nên tất cả chỉ có thể đợi Bàn Cổ đại thần phục tô triệt để rồi mới tính tiếp.

Ngô Sở tiếp tục ở lại Địa phủ, tiễn đưa các Tổ Vu nhập vào luân hồi.

Hậu Thổ tỷ tỷ đứng bên cạnh hắn, trong mắt không giấu nổi vẻ bi thương.

Tỷ tỷ làm sao cũng không ngờ sự việc lại phát triển theo hướng này.

Ban đầu tỷ tưởng mình rời khỏi Vu tộc sẽ không có ảnh hưởng gì, dù sao Vu tộc vẫn còn nhiều Tổ Vu như vậy, Vu tộc không có tỷ vẫn

cường thịnh vô cùng.

Nào ngờ chớp mắt một cái, Vu tộc đã tổn thất to lớn nhường này.

Vu tộc vốn được coi là chủng tộc mạnh nhất Hồng Hoang, có lẽ chẳng bao lâu nữa sẽ bị Nhân tộc vượt qua.

Sau khi tiễn các Tổ Vu đi, Ngô Sở cùng tỷ tỷ trở lại nơi ẩn cư của nàng – vườn trúc.

Mấy chú gấu trúc lớn nhỏ vừa đùa giỡn vừa từ rừng trúc xanh biếc lăn ra, có chú trong lòng ôm măng ngọc, hướng về phía Ngô Sở bọn họ kêu anh anh anh. 'Huynh nói xem, tương lai Vu tộc phải làm sao đây?' Tỷ tỷ đột nhiên hỏi.

Ngô Sở nhìn nàng một cái, bật cười: 'Nàng chẳng phải bảo không quản Vu tộc nữa sao?' Kết quả câu trêu đùa này trực tiếp đón nhận 'tiểu quyền quyền' của tỷ tỷ.

Cảm nhận được mình bị tỷ tỷ tặng cho một cú đấm vào thận khiến đầu óc ong ong, Ngô Sở không khỏi ho khẽ: 'Đại ca và bọn họ chỉ là chuyển thế tu lại thôi, có lẽ tạm thời sẽ vì thai mê mà mất đi ký ức, nhưng tin rằng khi tu vi của họ tăng lên chắc chắn sẽ khôi phục lại.

Họ tuy đầu thai vào Nhân tộc, nhưng chỉ cần họ khôi phục ký ức xưa kia thì vẫn là Tổ Vu.' Ngừng một chút, hắn lại tiếp tục: 'Thực ra dù tương lai họ không khôi phục, dưới tiền đề vạn tộc hòa mục này, Vu tộc có suy nhược hay không cũng có quan trọng gì?

Hưng hứa theo thời gian trôi đi, sau vô số năm tháng vạn tộc bắt đầu dung hợp lẫn nhau, đến lúc đó còn phân biệt gì Vu, Yêu, Nhân?

Hưng hứa xuất hiện nửa Vu nửa Yêu nửa Nhân cũng không biết chừng.' Ở đại địa Hồng Hoang này, giữa các tộc không có khái niệm cách ly sinh sản, càng không có chuyện người yêu có biệt, hay Vu Yêu

có biệt, hoặc tiên phàm có biệt.

Chẳng qua vì tuổi thọ của Nhân tộc quá ngắn, nên nếu không phải người tu hành thường sẽ không dễ dàng được các chủng tộc khác chấp nhận.

Ngay cả khi tham đồ nhan sắc của người ta, họ cũng sẽ tìm mọi cách để đối phương tu hành.

Cho nên cách nói này của Ngô Sở cũng không phải là không thể.

Ngô Sở cũng không biết trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, sau này khi Hạo làm chủ Thiên đình tại sao lại xuất hiện thiên quy tiên phàm không được kết hôn.

Đoán chừng cũng chính vì sự xuất hiện của những thiên quy đó nên đệ tử Tam giáo mới không nguyện ý lên Thiên đình làm quan để chịu sự thúc ép đó!

Nhưng hiện tại Thiên đình tuy có một số quy củ nhưng không có nhiều điều lệ rườm rà như vậy.

Ít nhất điều lệ tiên phàm không được thông hôn vẫn chưa xuất hiện.

Hiện nay vẫn là thời đại vạn tộc cộng cư, Thông Thiên Kiến Mộc cũng chưa bị chặt đi.

Đoán chừng hiện tại cũng không ai có lá gan lớn như vậy mà chạy đi chặt cây Kiến Mộc chống đỡ Thiên đình kia.

Cứ như thế, Ngô Sở ở lại Địa phủ vài ngày để an ủi tâm hồn bị tổn thương của tỷ tỷ, rồi mới lên đường trở về Tử Ngọc Sơn của mình.

Đế Tuấn và Thái Nhất huynh đệ vẫn ở Tử Ngọc Sơn chứ chưa về Vạn Yêu Thiên.

Thấy hắn về, Thái Nhất mỉm cười hỏi: 'Hậu Thổ đạo hữu không sao chứ?' Trạng thái của Hậu Thổ thực ra mọi người đều thấy rõ.

Dù sao tất cả Tổ Vu của Vu tộc đều thân hóa sơn mạch, đi đầu thai tu lại, trước đó Hậu Thổ luôn không nói lời nào, mặt đầy sầu muộn, mọi người tự nhiên hiểu nàng đang lo lắng điều gì.

Ngô Sở mỉm cười nói: 'Không sao, nàng thực ra là nghĩ nhiều quá thôi.

Tuy lần này Vu tộc tổn thất thảm trọng, sức mạnh tổng thể mất đi bảy tám phần, nhưng lúc này ai dám động vào Vu tộc?' Đế Tuấn Thái Nhất nghe vậy không nhịn được mà bật cười.

Đúng là thế, không nói đến sau lưng Vu tộc còn có Ngô Sở – vị Thánh nhân mới thăng cấp này, chỉ riêng việc nhiều cường giả của tộc họ hóa thành sơn mạch thì Thiên đạo đã ban xuống không ít công đức cho tộc đó rồi.

Tuy những công đức đó đều ban cho những Vu môn có công đức, nhưng điều này cũng đảm bảo chân linh của những Vu môn này không bị mai một, thậm chí có thể mang theo ký ức trọng sinh.

Cho nên những người Nhân tộc mới sinh này cơ bản có thể nói chính là Vu tộc, họ chỉ thông qua nơi luân hồi để đổi một cái xác hợp lý mà thôi.

Đang nói chuyện thì Hồ Tổ tỷ tỷ bưng một cái khay đi ra, liếc hắn một cái: 'Về rồi à!

Chương 824

Đúng rồi, ta chuẩn bị bế quan một chút, mấy ngày nay có một số ý tưởng mới.' '...' Ngô Sở ngẩn người, sau đó gật đầu.

Hồ Tổ tỷ tỷ vẫn khá chấp niệm với việc chứng đạo.

Tuy Ngô Sở cảm thấy cơ hội của nàng không lớn lắm.

Dù sao không có Hồng Mông Tử Khí, lại chưa lĩnh ngộ được Nguyên Hạch Thần Văn, vẫn chưa đi ra được con đường thuộc về chính mình, muốn chứng đạo là thiên nan vạn nan.

Nhưng bà xã nhà mình có chí tiến thủ, Ngô Sở cũng không tiện đả kích sự tích cực của nàng.

Cứ thế Hồ Tổ tỷ tỷ đi bế quan, Tiểu Hồ Ly và Tiểu Nguyệt Linh thì đưa những Tiểu Hoa Tiên kia đi giúp đỡ các tộc sinh linh xung quanh cần giúp đỡ, Ngô Sở thì bồi Đế Tuấn Thái Nhất tán gẫu, hoặc chỉ điểm một chút cho Vũ và mười chú Kim Ô nhỏ.

Ngày tháng trôi qua thật mau, mấy tháng sau Đệ Nhất Học Viện khai học trở lại.

Vũ và các Kim Ô nhỏ lại nhập học, chúng đã hận không thể đi học sớm hơn.

Giống như lúc đi học thì mong nghỉ hè, nghỉ hè xong bị cha mẹ ép đi học đủ các lớp bồi dưỡng, làm đủ việc nhà thì lại mong sớm khai học để thoát khỏi sự kiểm soát của cha mẹ vậy.

Trước đây chúng còn muốn về Vạn Yêu Thiên làm Thái tử Yêu tộc.

Nhưng hiện tại sau khi hiểu được sự khác biệt giữa học viện và cha mẹ, chúng thà sớm trở lại học viện.

Tuy ở học viện cũng phải học tập nhưng ở đó có bạn bè mà!

Mười hai chú Thỏ Ngọc nhỏ cũng đeo túi sách nhỏ đi học cùng chúng.

Mười hai nhóc tì manh manh đáng yêu, trắng trẻo xinh xắn vừa nhập học đã trở thành tiêu điểm của toàn viện, chẳng có sinh linh nào là không thích những tiểu loli đáng yêu này cả.

Đợi chúng nhập học xong, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng rời đi.

Lúc này, Ngô Sở một lần nữa đi tới dòng sông thời gian. "Ngươi sao lại tới nữa?" Hồng Quân lão tổ rất muốn phóng một tia Tử Lôi lên đầu đại đệ tử của mình.

Tuy nhiên, nghĩ đến vị đại đệ tử này nay cũng đã thành Thánh, nên ông vẫn nể mặt hắn đôi chút.

Ngô Sở khẽ ho một tiếng, khom người bái đạo: "Đệ tử bái kiến sư phụ!

Đệ tử lần này tới là có chuyện quan trọng muốn nói với sư phụ..." Một lần nữa, Ngô Sở kể lại chuyện mình gặp gỡ Bàn Cổ trong không gian Bản Nguyên Đạo Tắc.

Tuy nói Lão tổ là đại diện của Thiên đạo, vô sở bất tri, nhưng những lời Ngô Sở nói trong vườn trúc của Hậu Thổ thì Hồng Quân lại không rõ.

Bởi nơi đó tự thành một giới, là địa bàn của Hậu Thổ, nếu không có sự đồng ý của nàng, Lão tổ dù là đại diện Thiên đạo cũng không vào được.

Nghe Ngô Sở thuật lại, Lão tổ vuốt râu dài: "Chẳng trách, ta đã bảo khi đó mọi người vốn dĩ đang yên đang lành, sao tự dưng lại đánh nhau dữ dội như vậy!" Rõ ràng, Lão tổ khi đó cũng là sinh linh từng trải qua trận đại chiến ấy, có lẽ lúc đó ông chưa có tư cách tham gia,

nhưng ít nhiều cũng được chứng kiến. "Sư phụ không nghi ngờ có sinh linh ngoài vũ trụ tồn tại sao?" Lão tổ nghe vậy, không khỏi khẽ cười: "Thiên hạ rộng lớn, không gì không có.

Vũ trụ bao la so với thiên hạ này thì thế nào?

Tiền bối Bàn Cổ nói Vĩnh Hằng Chân Giới không chỉ có một vị Thánh nhân chứng đạo bằng Khai Thiên pháp, điều này nói lên cái gì?

Nói lên rằng sinh linh ở Vĩnh Hằng Chân Giới phát hiện ra vũ trụ không chỉ có một cái, mà là rất nhiều.

Đã có một, có hai, lại có ba, thì tại sao không thể có nhiều hơn?

Chuyện này có gì đáng ngạc nhiên đâu?" Được rồi!

Xem ra khả năng tiếp nhận sự vật mới của các Thánh nhân vẫn rất mạnh, mình căn bản không cần tốn công giải thích dài dòng.

Hai thầy trò giao lưu một lát, Ngô Sở liền hỏi: "Sư phụ, những tương lai trong dòng sông tuế nguyệt kia, người đều đã xem qua chưa?" Lão tổ nghe xong không khỏi bật cười: "Cái này có gì hay mà xem?

Tương lai luôn không ngừng biến hóa, xem rồi có ích gì?

Thời kỳ Tam Tộc hỗn chiến, tương lai nhìn thấy trong dòng sông tuế nguyệt so với tương lai bây giờ có thể nói là trời vực.

Sống ở hiện tại mới là chân thực nhất, còn lại thảy đều là hư vọng, tuyệt đối đừng trầm mê." Ngô Sở hơi gật đầu, cuối cùng vẫn nói: "Đệ tử muốn ở đây ngẫm nghĩ vài chuyện, thuận tiện tìm kiếm một số đáp án, sư phụ yên tâm, đệ tử sẽ không tùy ý làm loạn tuế nguyệt đâu." Lão tổ nhìn hắn, u u khẽ thở dài, rồi thân hình tan biến theo gió.

Thân hình Ngô Sở cũng theo luồng gió nhẹ lướt qua dòng sông tuế

nguyệt mà tan đi.

Khi xuất hiện lại, hắn đã ở hạ du của dòng sông tuế nguyệt.

Không ai biết điểm khởi đầu của dòng sông này ở đâu, điểm kết thúc ở chỗ nào, nó đến từ hư vô, rồi lại đi vào hư vô, xuyên suốt vĩnh hằng, quán triệt tương lai.

Ở hạ du dòng sông này có vô số chi lưu chằng chịt, giống như những cành liễu rủ xuống, lại như những dải tinh hà trải dài trong không gian hư không, lung linh rực rỡ.

Mà những chi lưu này thảy đều là hư ảnh.

Ngô Sở biết, những chi lưu hư ảnh này đều do dòng sông tuế nguyệt tự hành diễn hóa ra.

Theo sự định hình ở thượng du, tương lai chắc chắn sẽ có một chi lưu trở thành dòng chính.

Nếu hiện tại thay đổi một số sự việc, thì tương lai sẽ phát triển theo một chi lưu khác.

Thần thức của Ngô Sở tìm kiếm trong muôn vàn chi lưu ấy, không bỏ qua bất kỳ phân đoạn hay ngóc ngách nào.

Trong không gian hư không tĩnh mịch này không cảm nhận được thời gian trôi qua, Ngô Sở cũng không biết mình đã ở đây bao lâu, cuối cùng trong hàng hà sa số chi lưu như sao trời ấy, hắn đã thấy một góc hình ảnh tương tự.

Thế là, hắn mang theo niềm vui sướng và kích động, đưa tâm thần nhập vào.

Nhưng khi tâm thần hắn vừa tiến vào, góc hình ảnh kia dường như không chịu nổi thần thức mạnh mẽ của hắn mà bắt đầu vỡ vụn.

Thấy vậy, hắn đành phải rút thần thức ra.

Ngay sau đó, hư ảnh kia sau một hồi chao đảo mới khôi phục bình thường.

Bất đắc dĩ, Ngô Sở đành lùi lại một bước, phân ra một luồng nguyên thần yếu ớt, thâm nhập vào chi lưu mang hình ảnh quen thuộc đó.

Khi luồng nguyên thần kia xuất hiện trong thế giới ấy, nhìn thấy từng cảnh tượng quen thuộc trước mắt, nhìn dòng xe cộ tấp nập, thanh âm ồn ào náo nhiệt, Ngô Sở đang ngồi xếp bằng trên dòng sông tuế nguyệt đã lệ tuôn đầy mặt.

Hình ảnh quen thuộc biết bao, thanh âm quen thuộc biết bao... dù đã qua vô tận tuế nguyệt, những hình ảnh chôn sâu dưới đáy lòng vẫn hiện rõ mồn một.

Tuy nhiên, ngay khi hắn đang xúc động cảm khái, thế giới nơi luồng nguyên thần kia đang ở bỗng nhiên xuất hiện những vết nứt như thủy tinh, dường như sắp sụp đổ.

Luồng nguyên thần vội vàng rút ra: "Vẫn quá mạnh sao?" Hắn lẩm bẩm một câu, rồi tiếp tục phân ra một đạo nguyên thần nhỏ bé hơn nữa, nhưng kết quả vẫn như trước, không lâu sau thế giới đó lại bắt đầu tan vỡ.

Chương 825

Điều này khiến hắn có chút không hiểu nổi, luồng nguyên thần nhỏ bé hắn vừa phân ra tu vi còn chẳng bằng Địa Tiên!

Chẳng lẽ thế giới đó ngay cả cấp bậc Địa Tiên cũng không chứa nổi?

Thế giới đó rốt cuộc mong manh đến mức nào chứ?

Hay là nói, tương lai vốn dĩ là hư ảo, không thể gánh vác được sự chân thực?

Nếu đã vậy, ý nghĩa tồn tại của dòng sông tuế nguyệt này là gì?

Cho dù đã lĩnh ngộ thời gian pháp tắc, có thể gia tốc hoặc làm chậm thời gian trong tiểu thế giới mình thiết lập, nhưng đối diện với dòng sông tuế nguyệt bao la như tinh hà này, dù tu vi đã đến cảnh giới của hắn cũng khó lòng nhìn thấu bản chất của nó chỉ bằng một cái nhìn.

Nhìn chi lưu kia lặng lẽ diễn hóa giữa vô số chi lưu song song, Ngô Sở khoanh tay trầm tư.

Hay là phải đợi, đợi thời gian tự mình trôi đến đó?

Nhưng hiện giờ thế giới Hồng Hoang này vì hắn mà thay đổi quá nhiều, thiên địa liệu có còn diễn hóa ra hành tinh thế giới như trước kia không?

Trầm tư hồi lâu, Ngô Sở mới đứng dậy, định tạm thời gác chuyện này sang một bên, hắn không dám thử thêm nhiều, sợ thật sự làm hỏng thế giới kia.

Rời khỏi dòng sông tuế nguyệt, Ngô Sở trở lại Tử Ngọc Sơn.

Sau đó hắn thấy một thanh niên ở trần đang luyện võ bên hồ gọi hắn là sư phụ.

Chàng thanh niên đó lộ ra một thân hình rắn chắc, cánh tay vượn eo ong, lông mày kiếm anh tuấn.

Ngô Sở ngẩn người một lát mới phản ứng lại, đây là đệ tử Vũ của hắn. "Ngươi hiện tại bao nhiêu tuổi rồi?" Ngô Sở hỏi, xem ra mình ở trong dòng sông tuế nguyệt đã tiêu tốn không ít thời gian. "Sư phụ, con đã hai mươi tuổi rồi!" Vũ gãi đầu cười ngô nghê, "Sau khi sư phụ rời Tử Ngọc Sơn vẫn luôn không về, đệ tử đã luyện ra cương khí, nhưng muốn hóa cương khí này thành võ đạo thần thông thì mãi vẫn không tìm được manh mối." "Không sao, cứ luyện là được!" Ngô Sở nhìn chàng thanh niên vạm vỡ trước mắt, cảm nhận được khí huyết trong cơ thể hắn vô cùng nồng đậm, giống như một con trâu mộng nhỏ, bèn hài lòng gật đầu. "Sư phụ, sư phụ..." Phía xa, một đám nhóc tì cưỡi một bầy Nhị Cáp từ trong rừng chạy ra, theo sau là từng tràng cười như tiếng chuông bạc.

Chính là mười con mặt trời nhỏ và mười hai con trăng nhỏ.

Tộc Cáp đã hoàn toàn biến thành tọa kỵ của chúng.

Tuế nguyệt dường như không để lại dấu vết gì trên người chúng, mười mấy năm trôi qua, chúng vẫn giữ dáng vẻ nhóc tì đáng yêu như xưa.

Tuy nhiên, nhiều chủng tộc có căn cơ thâm hậu trong Yêu tộc đều như vậy, mọi người cũng đã sớm thấy quen.

Nhiều học tử trong học viện còn hy vọng chúng mãi như thế này!

Dù sao thì tiểu chính thái và tiểu la lỵ vẫn dễ chơi hơn người lớn nhiều.

Ban đầu Ngô Sở định đi một chuyến vào hỗn độn ngoại vực để

chuẩn bị cho việc khai tịch Văn Đạo tiểu thế giới của mình.

Nhưng hiện tại, thời gian thế mà đã trôi qua mười mấy năm.

Lúc đầu, Ngô Sở không hiểu rõ lắm tại sao các Thánh nhân mới thăng cấp đều thích khai tịch một đạo trường của mình trong hỗn độn ngoại vực, nhưng ở Hồng Hoang đại địa vẫn duy trì đạo trường cũ.

Nhưng vấn đề này lại không tiện hỏi trực tiếp, dù sao mình cũng là đại sư huynh Huyền môn, nhỡ đâu đây là kiến thức thường thức thì sao?

Thái độ không hổ thẹn khi hỏi kẻ dưới, Ngô Sở thấy không nên thể hiện trước mặt đám Thông Thiên.

Cứ coi việc khai tịch đạo trường ở hỗn độn ngoại vực là tiền lệ của các Thánh nhân đi.

Mãi đến khi đi qua Bích Du cung của Thông Thiên, Ngô Sở mới chợt hiểu ra, khai tịch một tòa đạo trường ở ngoại vực, rồi kết nối với đạo trường ở Hồng Hoang đại địa, thực chất là đang làm lớn mạnh Hồng Hoang.

Thế nên Ngô Sở đương nhiên cũng cần đi ngoại vực khai tịch một tòa đạo trường, dù sao có thể khai thiên tích địa trong hỗn độn, trừ những cường giả chứng đạo bằng Khai Thiên pháp ra, cũng chỉ có các Thánh nhân bọn họ.

Những tiểu thế giới mà các cường giả trước kia khai tịch trong hỗn độn so với đạo trường Thánh nhân khai tịch vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Nếu có hứng thú, thậm chí có thể khai tịch thêm vài tòa đạo trường.

Tính đến hiện tại, đại thần Bàn Cổ và các vị Tổ Vu kia đã chuyển thế hơn mười năm, chắc hẳn đã khoảng mười hai mười ba tuổi rồi.

Nếu giờ lại chạy vào hỗn độn ngoại vực một chuyến, đừng nói là khai tịch đạo trường, ước chừng tìm được một nơi thôi thì thời gian đã trôi qua hàng chục hàng trăm năm rồi.

Nghĩ đến Bàn Cổ và các Tổ Vu hiện giờ đều đã là những thiếu niên nhỏ tuổi, hắn liền cân nhắc xem có nên đi tìm Nghệ và Khoa trước không.

Khi xưa đã hứa với bọn họ sẽ thu làm đồ đệ.

Thực ra mà nói, có thu làm đồ đệ hay không cũng không khác biệt gì nhiều, một khi bọn họ khôi phục trí nhớ là có thể bước tiếp trên con đường tu hành.

Dù trước kia bọn họ tu luyện Vu tộc luyện thể pháp, nhưng ký nhớ tiền kiếp vẫn còn, việc sửa đổi công pháp đối với bọn họ chẳng khó khăn gì.

Nhưng Ngô Sở vẫn chuẩn bị đi xem sao, ngộ nhỡ trí nhớ bọn họ vẫn chưa khôi phục thì sao?

Bất kể tu hành hay luyện võ, bắt đầu từ nhỏ, xây dựng nền tảng vững chắc là quan trọng nhất.

Ngô Sở vừa tính toán vừa nhìn về phía những mặt trời nhỏ đang chạy đến trước mặt.

Đám nhỏ lần lượt nhảy xuống từ lưng Nhị Cáp, chào hỏi hắn: "Đệ tử bái kiến sư phụ (viện trưởng)." Những đứa gọi hắn là viện trưởng là những con trăng nhỏ.

Trăng nhỏ không bái hắn làm thầy, Đế Tuấn cũng nhìn ra được Ngô Sở không có ý định thu con gái mình làm đồ đệ.

Lại nghĩ đến việc những "chiếc áo bông nhỏ" của mình gọi người khác là thầy, hiếu kính như cha, trong lòng người làm cha như ông liền thấy không vui, nên cũng không đề cập đến.

Tuy nhiên vẫn cứ để ở chỗ Ngô Sở nhờ hắn nuôi giúp, còn hai vợ chồng thì thỉnh thoảng ghé qua thăm nom.

Nhìn những mặt trời nhỏ này, thấy phong ấn trên người chúng vẫn còn, nhưng khí huyết lại khá nồng đậm, chân khí trong người cuồn cuộn, ước chừng cũng có thể thấu thể hóa cương rồi.

Ngô Sở cười nói: "Không ngờ vi sư đi một chuyến đã mười mấy năm, pháp lực trong người các con bị vi sư phong ấn lâu như vậy, chắc đã quen rồi nhỉ!" Đám mặt trời nhỏ nghe vậy liền ngẩn ra, đám trăng nhỏ thì nghiêng đầu, có chút đồng tình nhìn chúng.

Không có pháp lực đúng là rất bất tiện nha!

Anh cả Át Phùng nói: "Dù đã quen rồi, nhưng nếu có pháp lực thì đương nhiên sẽ tốt hơn.

Tuy chúng con cũng như Vũ đã tu luyện võ đạo, nhưng bản thân chúng con vẫn phải đi theo con đường tu hành Huyền môn.

Chúng con đã là Thái Ất cảnh, cũng muốn tiến thêm bước nữa..." Ngô Sở lại cười nói: "Không vội, vi sư ở đây có một thiên tu hành pháp luyện thể, tên gọi là «Cửu Chuyển Huyền Công», các con có thể cầm lấy tu hành thử, các con đã luyện khí thành cương, dù pháp lực bị phong ấn lại cũng có thể nạp linh vào người, tôi luyện thể chất." Ngô Sở vừa nói vừa búng ngón tay, huyền quang bay ra từ đầu ngón tay, chia làm mười phần chui vào ấn đường của chúng, sau đó mười đứa nhỏ liền đứng ngây ra tại chỗ.

Ngô Sở phất tay một cái, cuốn lấy mười hai con trăng nhỏ, đưa chúng trở lại đỉnh Thần Mộc: "Các con ở đây sống có quen không?

Có muốn về Vạn Yêu Thiên không?" "Không, chúng con ở đây rất tốt, ở Vạn Yêu Thiên chúng con còn chẳng ra khỏi cửa cung được." Chị cả trong mười hai trăng nhỏ trực tiếp nói, những đứa khác cũng

lắc đầu theo.

Chương 826

Đứa thứ ba Dần Nguyệt phụ họa: "Đúng thế, phụ hoàng chẳng cho chúng con ra ngoài chơi, bảo bên ngoài nguy hiểm lắm, có nhiều yêu quái xấu sẽ bắt chúng con đi..." "Phụ hoàng lừa chúng con đấy, trên Vạn Yêu Thiên ai dám vô lễ với chúng con chứ!" Ngô Sở đoán rằng ở Vạn Yêu Thiên, Đế Tuấn không cho chúng ra ngoài chắc không phải sợ gặp yêu quái xấu.

Bởi ở nơi đó ai dám động vào con cái của ông?

Nhưng nếu đám nhỏ này chạy ra ngoài, cảm nhận được đặc quyền có thể tung hoành ngang dọc của công chúa Yêu tộc rồi trở nên vô pháp vô thiên, điêu ngoa tùy tiện, đứa nào đứa nấy thành "áo bông nhỏ rách nát" thì chắc chắn không phải điều Đế Tuấn muốn thấy.

Cũng giống như Thái Nhất lo lắng mười mặt trời nhỏ cũng biến thành như vậy.

Tuy nhiên sức phá hoại của đám trăng nhỏ này không mạnh bằng mặt trời nhỏ.

Ngô Sở cười lên, ước chừng những tiểu nha đầu này ở Tử Ngọc Sơn cũng chơi đến mức tâm tính phóng khoáng rồi!

Rõ ràng là những chiếc áo bông của Đế Tuấn bắt đầu "lộng gió" rồi.

Hy vọng khi Đế Tuấn thấy áo bông nhà mình lộng gió sẽ không hối hận!

Trở lại đỉnh Thần Mộc, các tiểu hoa tiên lần lượt ra chào hỏi, tiểu hồ ly ở đình hóng mát vẫy tay gọi hắn: "Chẳng phải chàng đi hỗn độn ngoại vực khai tịch đạo trường rồi sao?

Sao đã quay lại rồi?" Việc đi vào dòng sông tuế nguyệt để kiểm chứng suy đoán của mình, Ngô Sở không nói với bất kỳ ai.

Người biết chuyện cũng chỉ có Nghệ Bảo, nhưng Nghệ Bảo cũng không có cách nào tiến vào thế giới tương lai hư ảo đó nên cũng không thể suy toán được.

Nếu không, với năng lực của Nghệ Bảo, chắc chắn có thể xâm nhập vào thế giới mạng của nơi đó để xác nhận xem đó có phải thế giới hắn đang tìm kiếm hay không.

Ngô Sở dẫn đám trăng nhỏ đi tới, đỡ lấy chén trà tiểu hồ ly đưa qua, nhấp một ngụm rồi hỏi: "Tiểu Nguyệt Linh và những người khác không có ở đây sao?" Đám trăng nhỏ chào tiểu hồ ly một tiếng rồi ngoan ngoãn ngồi sang một bên, cầm lấy bánh ngọt trên bàn thầm lặng ăn.

Tiểu hồ ly vừa đẩy bánh ngọt cho đám nhỏ vừa nói: "Bọn họ đều có thần chức trên Thiên đình, chàng không ở đây, bọn họ đương nhiên phải lên đó rồi.

Nếu không phải mấy đứa mặt trời và trăng nhỏ này được nghỉ quay về thì thiếp cũng đi Phong Đô tìm tiểu Thạch Cơ rồi." Trò chuyện với tiểu hồ ly một lúc, tìm hiểu hiện trạng Tử Ngọc Sơn xong, Ngô Sở liền âm thầm suy toán vị trí của những người chuyển thế trùng sinh.

Đông Thổ Hồng Hoang đại địa, bên ngoài ngoại ô một tòa thành mười mấy năm trước đổi tên thành 'Bàn Thành', mười mấy thiếu niên đang hẹn nhau quyết đấu trên một ngọn núi hoang.

Điều thú vị là tất cả những thiếu niên này đều tên là 'Bàn'.

Từ ba năm trước, không biết do ai khởi xướng mà những cuộc quyết đấu đổi tên bắt đầu diễn ra.

Bởi vì ngày đó có không ít đứa trẻ chào đời, đứa trẻ mang tên 'Bàn' cũng không ít, khi những 'Bàn' này dần lớn lên, nhìn nhau tự nhiên thấy ngứa mắt.

Thế là nảy sinh sự kiện hẹn đấu 'ai thua phải đổi tên'.

Chuyện này ở Bàn Thành có thể nói là cực kỳ nổi tiếng, thậm chí có cả người lớn tham gia.

Đương nhiên là tham gia xem náo nhiệt, làm trọng tài.

Nhưng trận đấu hôm nay ở ngoại ô lại không có trọng tài nào, chỉ có mười mấy thiếu niên.

Nhưng trên tầng mây mà những thiếu niên kia không biết đến, người xem náo nhiệt lại không ít.

Một thiếu niên trong đó gọi lớn: "Tất cả các ngươi cùng lên đi!

Tiểu gia không có thời gian lãng phí với các ngươi ở đây, đợi đánh thắng các ngươi xong tiểu gia còn phải đi du lịch nữa." Thiếu niên đó vóc dáng cao lớn, anh vũ bất phàm, nếu nhìn thể hình thì hoàn toàn không giống một thiếu niên mười hai mười ba tuổi, nói hắn mười bảy mười tám tuổi cũng có người tin. "Hừ, khẩu khí lớn thật, đã vậy thì mọi người đừng khách khí với hắn nữa." Tiếc là đề nghị của thiếu niên này không được mấy người phụ họa, một đám người đánh một người, dù có thắng thì vẻ vang gì? "Đây là trận chiến đoạt danh, sao có thể liên thủ?

Không sợ người ta cười thối mũi sao?

Đại Bàn, ngươi đừng đắc ý quá sớm, Hắc Giáp Bàn nhà Thành thủ vẫn chưa tới đâu!" "Hừ!

Hắn tới thì đã sao?

Các ngươi tưởng ta sợ hắn chắc?

Nếu không phải cha hắn là Thành thủ Bàn Thành thì sao hắn có thể vào học viện trước chúng ta một bước..." "Văn Đức đạo quân đã viết: Quân tử tự cường bất tức, hậu đức tái vật!

Ngươi nói vậy thật quá nực cười.

Thành thủ đại nhân có được ngày hôm nay cũng là từng bước đi lên.

Ngươi nếu có bản lĩnh cũng có thể đi diệt ma, cha ngươi không nỗ lực lại còn trách cha người ta nỗ lực chắc!" "Ngươi nói bậy!" "Ngươi mới nói bậy!" "Đánh ngươi!" "Sợ ngươi chắc!" Sau đó, hai thiếu niên lao vào xô xát với nhau.

Không lâu sau, thiếu niên anh vũ kia đã giành chiến thắng trong cuộc hỗn chiến này.

Cùng lúc đó, ở một hướng khác ngoài ngoại ô Bàn Thành, một đội giáp sĩ trông có vẻ nhếch nhác nhưng trên mặt rạng rỡ nụ cười bước ra từ một hang động.

Trong đó một thiếu niên mặc hắc giáp vẩy vẩy thanh trường kiếm dính máu đen trong tay rồi tra kiếm vào vỏ.

Vị giáp sĩ cầm đầu vỗ vai thiếu niên, cười nói: "A Bàn thực lực càng lúc càng mạnh rồi, học kỳ sau chắc phải đến Đệ Nhất Thành học tập rồi nhỉ!" Thiếu niên hắc giáp nhe răng cười, gật đầu: "A đa nói Đệ Nhất Thành mới là trung tâm trong lòng vạn tộc Hồng Hoang, Đệ Nhất Học Viện cũng là giáo phái của Thánh nhân, có Thánh nhân tọa trấn, nếu có thể được Thánh nhân chỉ điểm đôi chút, tương lai nhất định hưởng lợi không nhỏ, con cũng muốn đi xem thử.

Lôi giáo dụ đã giúp con tiến cử lên rồi, cứ chờ xem bên trên phản hồi thế nào thôi." Vị giáp sĩ gật đầu: "Yên tâm đi!

Mỗi tòa thành đều có danh ngạch mà.

Đi ra ngoài xem cũng tốt, Hồng Hoang thiên địa rộng lớn vô biên, Bàn Thành này cũng chỉ là một góc Đông Thổ mà thôi..." Phía sau có giáp sĩ cười nói: "Có danh ngạch là thật, nhưng đến Đệ Nhất Học Viện người ta cũng không phải ai cũng nhận đâu, vẫn phải nỗ lực đấy!

Đúng rồi tiểu Bàn, mấy ngày trước không phải có người hẹn ngươi ra ngoại ô quyết đấu sao?

Sao ngươi không đi?" Thiếu niên hắc giáp có chút dở khóc dở cười, lắc đầu nói: "Trẻ con đánh nhau thôi mà, con đi làm gì?

Với lại tên gọi cũng chỉ là một danh xưng, nếu không phải cha mẹ ban cho thì bỏ đi cũng có sao đâu?" "Tuy chúng ta biết ngươi rất lợi hại, nhưng nếu ngươi không đi, những người khác lại tưởng ngươi sợ đấy!" Lại có giáp sĩ nói.

Mọi người vừa nói vừa triệu hồi từng con mãnh thú, sau đó cưỡi lên mãnh thú, lao nhanh về hướng Bàn Thành.

Có người nói trong gió: "Bàn Thành tuy nhỏ, nhưng nếu không thể chứng minh ngươi là cái tên 'Bàn' mạnh nhất Bàn Thành, đi ra ngoài chẳng phải làm mất mặt cha ngươi sao?" Các giáp sĩ người một câu ta một câu, trong tiếng cười ha hả vang dội, đồng loạt đổi hướng lao về phía ngoại ô phía bên kia, mục tiêu chính là ngọn núi hoang đó. ...

Ở một nơi khác của Hồng Hoang, một thiếu niên đang đuổi theo sau một tuyệt sắc nữ tử, vừa chạy vừa thở hồng hộc, thỉnh thoảng còn tranh thủ hỏi: "Nàng thật sự là vợ kiếp trước của ta sao?

Kiếp trước ta rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Sao lại có người vợ xinh đẹp như nàng chứ?

Nga tỷ tỷ, đợi ta với." Thần thức lướt qua chân trời, Ngô Sở có chút bất ngờ dừng chân trên tầng mây, nhìn xuống cánh rừng phía

dưới, bóng hình tuyệt sắc kia cùng thiếu niên đang đuổi theo sau.

Ngô Sở hơi gãi đầu: "Hằng Nga làm sao tìm được Nghệ nhỉ?" Trên một tảng đá lớn ở đỉnh núi, Hằng Nga trong bộ nghê thường vũ y màu trắng, nhìn thiếu niên đang bám sát theo sau mình, dù thở hồng hộc nhưng không hề bỏ cuộc, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Chương 827

"Nghỉ ngơi một lát đi!

Đi đến Đệ Nhất Thành còn một chặng đường dài lắm đấy!" Thiếu niên ngồi bệt xuống đất, nói: "Đệ Nhất Thành ta cũng có nghe nói qua, nhưng chúng ta cứ thế này mà chạy qua đó sao?

Liệu có khi nào ta chạy đến già vẫn chưa tới không!" "Yên tâm, trên đường này ta sẽ dạy chàng tu hành." "Nàng dạy ta tu hành thì ta đương nhiên rất sẵn lòng, nhưng nàng nói với ta nàng là vợ kiếp trước của ta, rồi bảo cha mẹ ta giao ta cho nàng, sao họ lại tin nàng chứ?" "Ta có nói với họ chuyện kiếp trước của chàng đâu, ta chỉ cho họ xem chứng minh tư cách giáo tập tại Đệ Nhất Học Viện của ta thôi, họ tự nhiên sẽ không nghi ngờ.

Dù sao ai dám mạo danh giáo tập của Đệ Nhất Học Viện chứ!

Ta có thể đưa chàng đến Đệ Nhất Học Viện học tập, họ vui mừng còn chẳng kịp.

Sở dĩ nói với chàng về kiếp trước là hy vọng chàng mau chóng khôi phục ký ức.

Như vậy tu vi của chàng mới có thể tăng trưởng nhanh chóng..." Thiếu niên khẽ thở dài, rồi lại tò mò hỏi: "Nga tỷ tỷ, kiếp trước ta là người như thế nào?

Có lợi hại lắm không?" "Kiếp trước của chàng không phải là người!" "..." Sao nàng lại mắng người ta chứ?

Mắng chính chồng mình, có hợp lý không?

Thiếu niên có vẻ ngoài hổ báo nhưng mang nét thông minh nhìn chằm chằm nữ tử tuyệt thế trước mặt, không khỏi thầm cảm khái,

kiếp trước mình rốt cuộc là vị thần thánh phương nào mà lại có người vợ xinh đẹp như vậy?

Chẳng lẽ là đại nhân vật lợi hại nào đó?

Nghe nói mười mấy năm trước thiên địa xảy ra đại tai biến, chẳng lẽ mình chết vào lúc đó?

Ách!

Hình như trong sách có nói, trong trận đại tai biến ấy, nhiều cường giả Vu tộc đã hóa thành sông núi hồ ao để tu bổ Hồng Hoang đại địa...

Chẳng lẽ mình từng là cường giả Vu tộc?

Nếu vậy thì chẳng trách nàng bảo mình không phải là người!

Thiếu niên rất nhanh trí nghĩ đến khả năng này, rồi hỏi: "Kiếp trước ta là cường giả Vu tộc sao?" Ngô Sở vốn định xuống thu Nghệ làm đồ đệ, nhưng khi thấy cảnh này hắn lại có chút do dự.

Có lẽ cứ để họ ở bên nhau thế này sẽ có nhiều chuyện thú vị hơn xảy ra đấy!

Rời khỏi nơi đó, thần thức của Ngô Sở một lần nữa theo gió lướt qua Hồng Hoang đại địa, tiếp tục tìm kiếm thân xác chuyển thế của Khoa.

Còn về thân xác chuyển thế của các Tổ Vu khác, Ngô Sở không định quản.

Với nội hàm của bọn họ, có lẽ chẳng bao lâu nữa họ sẽ tự mình nhớ ra là ai thôi.

Nếu không phải Nghệ và Khoa lúc trước cầu xin hắn thu làm đồ đệ thì Ngô Sở cũng không muốn quản quá nhiều.

Tuy nhiên, ngay khi thần thức của Ngô Sở lặng lẽ lướt qua Hồng Hoang đại địa, tại một tòa thành nhỏ của Nhân tộc ở miền Trung

Hồng Hoang, một luồng khí tức đã thu hút sự chú ý của hắn.

Trong một sân vườn ở tòa thành nhỏ đó, một cô bé khoảng tám chín tuổi đang vắt vẻo trên tường nhìn sang cậu bé cùng lứa ở nhà hàng xóm.

Cậu bé kia đang ở trần bổ củi trong sân, mồ hôi rơi như mưa.

Cách cậu bé không xa còn có một bé gái chừng bốn năm tuổi, bé gái đó khi thấy cô bé hàng xóm đang vắt vẻo trên tường nhìn anh trai mình thì không khỏi khịt mũi một tiếng, vẻ mặt rất không hài lòng.

Thân hình Ngô Sở xuất hiện bên cạnh cô bé trên tường, làm cô bé giật mình suýt nữa ngã xuống.

Nhưng rất nhanh, cơ thể cô bé lại lơ lửng không trung, nhẹ nhàng như lông hồng bám lại trên tường, rồi thè lưỡi với Ngô Sở. "Đại sư huynh, sao huynh lại tới đây?" "Thật là hồ đồ!" Ngô Sở nhíu mày nhìn nàng. "Đại sư huynh đừng giận, muội đã dùng Hạo Thiên Kính che giấu khí tức rồi, ngay cả cường giả đã trảm tam thi cũng khó mà phát hiện ra muội, trừ phi là Thánh nhân như Đại sư huynh thôi." "Ý ta là, các người đều đi cả rồi, Thiên đình ai quản lý?" "Đại sư huynh không cần lo lắng, Hạo sư huynh đã bàn bạc xong với tiểu Hoàng Long và ba vị Thiên Đế khác rồi, có chuyện gì cứ để họ toàn quyền quyết định." Ngô Sở liếc nàng một cái, nói: "Muội là lén lút chuyển thế phải không!" "Hi hi, Hạo sư huynh đúng là không biết thật!" Dao thè lưỡi, rồi nói thêm: "Đại sư huynh, con bé kia là ai chuyển thế vậy?

Thật là đáng ghét, nó thế mà cũng tên là Dao!" Em gái?

Dao?

Dao Cơ?

Ngô Sở có chút không nói nên lời nhìn bé gái trông có vẻ hung dữ kia.

Chẳng lẽ Dao Cơ này chính là mẫu thân của Nhị Lang Chân Quân Dương Tiễn trong tương lai?

Ngô Sở thôi diễn một hồi, lắc đầu nói: "Đứa trẻ này cũng không phải đại nhân vật nào chuyển thế, nhưng tiền kiếp của nàng ta đúng là đến từ Vu tộc, là một trong số những nữ tử Vu tộc tự nguyện từ bỏ thân xác để chuyển thế.

Vận khí cũng không tệ, lại có thể đầu thai thành em gái của hắn." Ngưng một lát, Ngô Sở lại kỳ quái nhìn Dao: "Trước kia hắn chuyển thế lịch kiếp tu hành, muội không theo hắn cùng chuyển thế đấy chứ?" Dao lại thè lưỡi: "Cái đó thì không có, chỉ là thỉnh thoảng muội tới thăm huynh ấy thôi." Nàng lại tiếp: "Nếu muội không trông chừng huynh ấy, lỡ huynh ấy mang mấy cô em gái về thì muội biết làm sao?

Chẳng lẽ muội còn phải vui vẻ đón họ lên Thiên đình chắc?" "..." Ngô Sở ngẩn ra, gật đầu: "Muội nói rất có lý!" "Hi hi, muội biết ngay Đại sư huynh sẽ ủng hộ muội mà." Thấy dáng vẻ này của nàng, Ngô Sở không khỏi bật cười: "Hắn chuyển thế là để lịch kiếp tu hành, muội đừng có không có việc gì lại chạy tới yêu đương với hắn nhé!

Thật là... ai!

Thanh niên thời nay!" Ngô Sở vừa nói vừa chắp tay sau lưng, đạp không mà đi. "Đại sư huynh, huynh không ở lại thêm chút sao?" "Thôi, muội cứ tiếp tục đi!" Ngô Sở vừa đi khỏi, Dao Cơ ở sân bên cạnh đã chống nạnh, hét lên với Dao đang vắt vẻo trên tường: "Này, vừa nãy ngươi nhìn cái gì đấy?

Lại còn ở đó thè lưỡi cười ngớ ngẩn như con cún ấy, xấu hổ chưa kìa..." Dao vừa rồi nghiêng đầu nhìn Ngô Sở, trò chuyện với Ngô Sở, thỉnh thoảng lại thè lưỡi, tất cả đều bị Dao Cơ nhìn thấy hết, lần này trực tiếp gọi Dao là con cún, khiến nàng tức điên người.

Thời buổi này, việc huấn luyện sói thành chó đã không còn là

chuyện lạ.

Trong Đệ Nhất Thành có rất nhiều chó đến từ tộc Khiếu Thiên ở Tử Ngọc Sơn.

Và cùng với sự sinh sôi nảy nở qua vô tận tuế nguyệt, hình bóng loài chó đã rải rác khắp Hồng Hoang đại địa.

Dao rất tức giận, vớ lấy một mảnh ngói trên tường ném về phía cậu bé.

Cậu bé đang bổ củi cảm thấy mình thật oan uổng, quay đầu hỏi: "Ngươi ném ta làm gì?

Là Dao Cơ nói ngươi, có phải ta đâu!" "Ai bảo ngươi là anh nó, chẳng lẽ ngươi muốn ta ném em gái ngươi?" "..." Quá có lý, cậu bé không thể phản bác.

Cứ như thế, hai vị Thiên Đế Thiên Hậu này trải qua cuộc sống phàm nhân thanh mai trúc mã, lưỡng tiểu vô sai của họ.

Mà cảnh tượng này đã được Ngô Sở đang ngồi trên tầng mây thu cả vào điện thoại.

Thần thức của Ngô Sở một lần nữa lướt qua Hồng Hoang thiên địa, lại cảm ứng được hai luồng khí tức quen thuộc trong một ngôi làng tựa lưng vào núi.

Ngôi làng loài người này không lớn lắm, dựa lưng vào núi lớn, trông như một ngôi làng nguyên thủy, phong cách hoàn toàn lạc điệu so với sự phồn hoa nơi đại thành.

Lúc này trong làng, một nhóm người đang khiêng đủ loại dã thú trở về, dáng vẻ thu hoạch đầy mình, người dân trong làng ai nấy đều lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Chương 828

Họ đời đời sống dựa vào núi, tuy có trồng trọt một ít nông sản nhưng vào rừng săn bắn vẫn luôn là truyền thống của họ.

Tuy nhiên họ chỉ săn bắn những loài mãnh thú bình thường.

Những con cự thú thông linh họ không dám đối phó.

Trong đội săn bắn đó có hai thiếu niên cực kỳ nổi bật, diện mạo trông còn rất non nớt nhưng vóc dáng đã tương đương với thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, khí thế dũng mãnh khiến họ trông như những chú nghé mới sinh không sợ hổ.

Nhìn hai thiếu niên này từ trên cao, Ngô Sở có chút bất ngờ.

Hắn vốn định tới tìm Khoa, ai ngờ lại gặp thêm một Cố Vu khác.

Ngô Sở biến đổi toàn thân thành một thư sinh học tử, đáp xuống mây, đeo kiếm đi về phía ngôi làng này, trong đầu vang lên tiếng của Nghệ Bảo: "Chủ nhân rảnh rỗi quá nhỉ!" "Đừng phá đám, ta đây là đang du hí nhân gian!" Ngô Sở khẽ ho: "Trực tiếp đánh thức ký ức của họ thì có gì thú vị, chỉ điểm họ, để họ tự mình khôi phục mới là đạo lý đúng đắn." "Ngài không sợ vị kia cũng đòi bái ngài làm thầy, đến lúc khôi phục ký ức lại tìm ngài tính sổ sao!" "Hắn có đánh lại ta đâu...

Cùng lắm thì ta không thu hắn là được, tránh để sau này hắn khôi phục ký ức lại thấy mất mặt trước các huynh đệ khác rồi oán trách ta." Ngô Sở vừa lẩm bẩm trong lòng vừa tiếp cận ngôi làng, thuật pháp rút đất thành tấc khiến động tác của hắn trông không nhanh nhưng tốc độ lại chẳng hề chậm.

Rõ ràng vừa rồi còn ở nơi rất xa, chỉ sau vài cái chớp mắt, bóng dáng hắn đã xuất hiện trước cổng làng, khiến những dân làng chưa

từng thấy sự đời kia ngẩn ngơ, rồi trực tiếp quỳ lạy hắn, miệng không ngừng gọi 'thượng tiên'. "Không biết thượng tiên tới đây có chuyện gì quý giá?

Có chỗ nào cần lão già này giúp sức không?" Một lão nhân ngoài lục tuần rẽ đám đông bước ra, hỏi Ngô Sở.

Những thiếu niên trong làng nhìn Ngô Sở với ánh mắt đầy ngưỡng mộ và khao khát.

Tuy nhiên, hai thiếu niên kia nhìn bề ngoài tuy anh vũ bất phàm, nhưng thực chất cũng chỉ là cái mã bên ngoài mà thôi.

Họ không hiểu tu hành, không biết lợi dụng tiên thiên linh khí, chỉ bị động rèn luyện thân thể thông qua các phương thức như săn bắn, khiến cơ thể trông có vẻ cường tráng.

Phải nói rằng, dù sao họ cũng là tiên thiên sinh linh sinh ra trong tiên thiên chi khí.

So với Trái Đất nơi hắn từng sinh sống, ở thế giới Hồng Hoang này, ngay cả khi không biết tu hành, thể chất cũng có thể mạnh đến mức vô lý.

Nhưng so với những sinh linh biết tu hành, biết cách lợi dụng tiên thiên linh khí, họ thực sự rất yếu.

Trong số đó, đại bộ phận có lẽ chẳng sống nổi đến trăm tuổi.

Tuy nói tại đại địa Hồng Hoang, trăm năm đã tương đương với hơn ba vạn sáu ngàn năm thời gian ở Trái Đất.

Ngày nay, tổng cương tu hành pháp của nhân tộc là Kim Đan Đại Đạo.

Sau khi Kim Đan tu hành pháp được truyền bá rộng rãi trong nhân tộc, theo sự 'cải biên' của một số người, dần dần diễn sinh ra rất

nhiều loại tu hành pháp khác nhau.

Thiên phú của mỗi người mỗi khác, thể chất khác nhau, sự lĩnh ngộ đối với Kim Đan tu hành pháp tự nhiên cũng không giống nhau.

Điều này dẫn đến việc Kim Đan tu hành pháp lưu truyền đến nay đã nảy sinh ra rất nhiều phiên bản kỳ quái, cũng vì thế mà xuất hiện nhiều môn phái tu hành trong nhân tộc.

Thế nhưng tiểu sơn thôn này hiển nhiên không biết đến Kim Đan tu hành pháp đó.

Còn bộ Võ Đạo Hô Hấp Pháp mà Ngô Sở sáng tạo ra cho Vũ, tuy có lưu truyền ra ngoài nhưng phạm vi thực sự không rộng.

Tin tức của tiểu sơn thôn này rõ ràng có chút bế tắc, chưa hề biết đến những pháp môn tu hành từ thế giới bên ngoài.

Cũng chẳng rõ tổ tiên của họ làm sao lại chạy đến đây định cư nữa.

Sau khi nhìn thấu 'bản chất' của thôn lạc này, Ngô Sở mỉm cười nói: "Ta vốn là khách tiêu dao giữa hồng trần, du ngoạn đại địa Hồng Hoang, đi ngang qua nơi đây, đặc biệt ghé vào xem thử.

Ta quan sát thấy dân chúng nơi đây dường như đều không biết cách tu hành, không rõ tổ tiên các vị ngày trước làm sao lại đến đây định cư?" Lão thôn trưởng chống gậy, bắt đầu giới thiệu với Ngô Sở: "Thực ra việc định cư tại đây là do những kẻ già yếu như chúng ta quyết định.

Trận đại tai biến hơn mười năm trước đã khiến thị trấn nơi chúng ta sinh sống bị hủy diệt, chỉ còn lại một số ít người sống sót.

Ngọn núi sau lưng chúng ta đây tên gọi Thái Thương sơn, có thần Thái Thương đã thi triển thần thông, di dời chúng ta tới nơi này." Hóa ra là 'vũng nước' mà Bàn Cổ đại thần để lại!

Chuyện Bàn Cổ gây ra năm đó, ngoại trừ Vu tộc chịu tổn thất nghiêm trọng nhất, thì những sinh linh tử thương nhiều nhất chính là những kẻ yếu ớt không có tu vi, không thể tự cứu mình khi đại tai nạn giáng xuống.

Ngô Sở được các lão nhân trong thôn nghênh đón vào làng.

Các thôn dân bắt đầu xử lý chiến lợi phẩm mà đội săn bắn mang về, lột da, rút xương, cho vào nồi lớn chưng nấu hoặc nướng trên lửa.

Thấy Ngô Sở quan sát các phụ nhân thành thục xử lý con mồi, một vị lão nhân trong thôn liền giới thiệu: "Không biết thượng tiên đã từng nghe qua chưa, cách xử lý thực vật này là truyền lại từ Táo Quân nương nương.

Tương truyền vào những năm thượng cổ, Táo Quân nương nương đã đi khắp đại địa Hồng Hoang, nếm hết bách thảo, từ trong bách thảo tìm ra được các loại gia vị có thể nêm nếm..." Nghe những truyền thuyết về chính nương tử nhà mình, dù câu chuyện đã xa rời sự thật ban đầu tới mười vạn tám ngàn dặm, Ngô Sở vẫn không nhịn được mà nhếch môi cười, gật đầu phụ họa.

Sau một hồi đàm đạo, lão thôn trưởng bèn hỏi: "Thượng tiên có biết thành trấn gần nơi này nhất nằm ở phương nào không?

Cách đây bao xa?" Ngô Sở kỳ quái nhìn lão thôn trưởng, thầm nghĩ: "Ông lão này không phải đang thử mình đấy chứ?".

Nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của Ngô Sở, lão thôn trưởng liền giải thích: "Nhân tộc chúng ta có tu hành pháp, nhưng ở đây lại không có.

Ta hy vọng những người trẻ tuổi trong thôn có thể đi ra ngoài kiến thức thiên hạ, nhưng nếu không có tu vi thân mình, e rằng khó lòng đi xa được..." Ngô Sở tò mò hỏi: "Ở đây không phải có Thái Thương thần sao?" Lão thôn trưởng lắc đầu: "Thái Thương thần linh chỉ quản

lý việc thiên địa yêu linh không tàn sát lẫn nhau, không làm hại con người, chứ không quản việc tu hành của chúng ta.

Hơn nữa trong vạn tộc luôn có những kẻ gian tà, vì tư tâm mà liều lĩnh, âm thầm sa vào ma đạo, trở thành ma nghiệt ẩn nấp thế gian.

Thái Thương thần quản lý vùng này, đôi khi cũng bị chúng che mắt mà không biết..." Lại có lão nhân nói thêm: "Nay trong lứa trẻ của thôn, lấy Giang và Khoa làm đầu, cả hai đều khác biệt hẳn so với người thường, có lẽ là tài năng có thể đào tạo, chúng ta cũng muốn tìm cho chúng một lối thoát." Giang, Khoa.

Chính là Vu tổ Đế Giang và đại vu Khoa Phụ rồi.

Chuyển thế trùng sinh mà ngay cả cái tên cũng chẳng thèm đổi, chắc chắn là lúc chuyển thế họ đã giở trò gì đó để cha mẹ kiếp này đặt đúng cái tên ấy.

Bộ sợ người ta không biết mình là Vu tổ chuyển thế hay sao?

Nhưng nghĩ đến việc ở Bàn Thành có biết bao nhiêu 'Bàn', Ngô Sở cũng lặng thinh, ai biết trong số đó ai mới là Bàn Cổ thật?

Hơn nữa Hồng Hoang bao la, sinh linh vô số, khi đặt tên theo ý muốn thì việc trùng tên là chuyện bình thường.

Ngô Sở nhìn về phía nhóm thiếu niên thỉnh thoảng liếc mắt về phía mình ở cách đó không xa: "Lão trượng đang nhắc đến hai thiếu niên đằng kia sao?

Trông quả thực tư chất bất phàm." Cố ý trầm ngâm một lát, Ngô Sở nói: "Thành trấn gần nơi này nhất cũng cách xa mười vạn tám ngàn dặm, dọc đường mãnh thú vô số, có ma nghiệt hay không cũng khó biết, hung hiểm khó lường.

Ta ở đây có một thiên Võ Đạo Hô Hấp Pháp, mọi người đều có thể tu hành..." "Võ Đạo Hô Hấp Pháp?" Nhóm tộc lão hiển nhiên

không rõ đây là pháp môn tu hành gì.

Hãy nghĩ xem, Vũ hiện nay cũng chỉ mới hai mươi tuổi, tập võ mười mấy năm, Võ Đạo Hô Hấp Pháp tuy đã lưu truyền bên ngoài, nhưng ở tiểu thôn lạc biệt lập này thì khó lòng nghe thấy.

Ngô Sở giải thích: "Tương truyền mười mấy năm trước, nhân tộc thủy tổ vì những người không biết cách tu luyện Kim Đan tu hành pháp mà hướng vị Văn Đức Đạo Tôn kia cầu pháp.

Thế là Văn Đức Đạo Tôn đã sáng tạo ra Võ Đạo Hô Hấp Pháp, người người đều có thể tu hành, đều có thể từ võ nhập đạo..." "Thật sự người người đều có thể tu hành sao?

Những kẻ già yếu như chúng ta, hay phụ nữ trẻ nhỏ đều tu hành được ư?" Lão thôn trưởng lập tức hứng thú, hào hứng hỏi.

Chương 829

Ngô Sở mỉm cười gật đầu, sau đó giả vờ bấm ngón tay tính toán, đoạn chỉ tay về phía Khoa mà nói: "Ta còn thắc mắc tại sao mình lại tới đây, hóa ra đứa trẻ này có duyên với ta!" Mọi người nghe vậy đều lộ vẻ kỳ lạ.

Lão thôn trưởng đánh bạo hỏi: "Không biết đạo hiệu của thượng tiên là gì?

Sơn môn ở nơi nào?" "Bần đạo Sơ Nhất, người đời gọi là Hồng Trần Tự Tại Tiêu Dao Khách.

Nơi trăm hoa nở có thần mộc, đỉnh thần mộc mây trắng lững lờ trôi, vãng lai Đại La giảng đạo tàng, vùi đầu suy ngẫm kinh Kim Đan." Câu trả lời của Ngô Sở khiến mọi người nghe mà như lạc vào sương mù.

Nếu không phải trước đó Ngô Sở đã lộ một tay thuật 'Súc địa thành thốn' cho mọi người biết hắn thực sự là người có bản lĩnh, thì có lẽ lúc này đã coi hắn là kẻ tâm thần rồi.

Ông tưởng ông là ai chứ!

Vãng lai Đại La, ông có bản lĩnh đó sao?

Nhưng qua đó cũng biết được người này đạo hiệu Sơ Nhất, bản lĩnh thì chưa rõ thế nào, chắc cũng có chút ít, nhưng khẩu khí thì đúng là không hề nhỏ.

Ngô Sở không để ý đến sắc mặt khác nhau của các lão nhân, chỉ vẫy vẫy tay gọi Khoa: "Tiểu tử, ngươi có nguyện bái ta làm sư không?

Học thứ vô thượng tiên pháp cưỡi mây đạp gió kia?" Nghe thấy

câu này của Ngô Sở, Khoa có chút ngẩn người, giống như bị miếng bánh từ trên trời rơi xuống đập trúng đầu vậy.

Hắn có chút không hiểu nhìn sang Giang ở bên cạnh, như muốn nói: "Giang, tớ không nghe lầm chứ?

Cậu cũng đâu có kém tớ đâu!" Giang mặt lạnh lùng, nghiến răng, ánh mắt nhìn chằm chằm Ngô Sở như muốn bảo: "Ngài không thấy ta còn lợi hại hơn Khoa sao?

Tại sao thu hắn làm đồ đệ mà không thu ta?" Ngô Sở như nghe thấy tiếng lòng của hắn, mỉm cười nói: "Ngươi và ta không có duyên thầy trò, ngươi tự có duyên pháp của riêng mình.

Tuy nhiên ta cũng có thể truyền cho ngươi một bộ Kim Đan quyển." Thu Khoa làm đồ đệ thì không vấn đề gì, nhưng Đế Giang dù sao cũng là Tổ Vu, là anh vợ của Ngô Sở hắn.

Hiện tại ký ức của họ chưa khôi phục thì không sao, nhưng đợi đến khi họ nhớ lại, chắc chắn sẽ thấy Ngô Sở cố ý chiếm tiện nghi của họ.

Một khi khôi phục ký ức, chắc chắn họ có thể từ luyện thể chi pháp của Vu tộc mà nghiên cứu ra tu hành pháp phù hợp với nhân tộc, thậm chí phát triển thành võ đạo tu hành pháp cũng không biết chừng.

Vì vậy Ngô Sở tự nhiên không cần phải làm chuyện phiền phức này, ngộ nhỡ sau này họ nổi giận, cứ ăn chực nằm chờ ở Tử Ngọc sơn không chịu đi, chẳng phải sẽ bị họ ăn đến khánh kiệt sao.

Thế là Ngô Sở thu nhận Khoa, truyền cho hắn Kim Đan tu hành pháp cùng Võ Đạo Hô Hấp Pháp, tùy hắn muốn tu luyện loại nào cũng được.

Họ đều là đại năng chuyển thế, một khi ký ức khôi phục sẽ tự mình nghiên cứu ra con đường phù hợp nhất, không cần Ngô Sở phải

lo lắng.

Chỉ có điều Ngô Sở không ngờ tới là, sau khi Giang nhận được truyền công của hắn, ngay đêm đó ký ức đã khôi phục, rồi trực tiếp gõ cửa phòng Ngô Sở.

Thấy Giang nửa đêm canh ba chạy tới gõ cửa, Ngô Sở không khỏi buồn cười: "Ngươi không phải là trong lòng không phục, định nhân lúc không có ai chạy tới thuyết phục ta đấy chứ?" Giang cười nói: "Lẽ ra ngươi nên thu ta làm đồ đệ sớm một chút, như vậy sau này ngươi có thể đi khoe khoang rằng mình từng thu Vu tổ Đế Giang làm đồ đệ rồi." Ngô Sở ngẩn người rồi bật cười, lấy ra Bách Hoa Linh Văn Nhưỡng: "Không ngờ ngươi lại khôi phục ký ức nhanh như vậy, xem ra Khoa chắc cũng sắp rồi." Giang giật lấy bầu rượu trong tay Ngô Sở, chẳng thèm khách khí: "Có món ngon nào do Tiểu Nguyệt Linh làm không?

Ta đã bao nhiêu năm không được thưởng thức rồi, giờ nghĩ lại, những thứ chúng ta ăn trước kia toàn là rác rưởi gì đâu không!" Ngô Sở lấy ra một ít bánh ngọt do Tiểu Nguyệt Linh làm: "Món ngon thì không có, Tiểu Nguyệt Linh đang nhậm chức trên Thiên Đình rồi!

Ăn tạm mấy thứ bánh này đi!

Tiếp theo ngươi có dự định gì?" "Chẳng có dự định gì cả, cứ tận hưởng cuộc sống hiện tại thôi!" Giang cười: "Nói đi cũng phải nói lại, nhìn thì có vẻ không khác mấy so với cuộc sống trước kia của chúng ta, nhưng lại có phong vị riêng.

Tổng không thể chạy thẳng về Vu tộc rồi bảo với họ rằng ta là đại thủ lĩnh ngày xưa của họ được!" Nhìn cái đứa nhỏ mặt mũi non choẹt này nói những lời già dặn, Ngô Sở không nhịn được cười: "Cũng đâu phải là không được!

Tin rằng mọi người đều đang đợi các ngươi trở về đấy!" Giang

lắc đầu: "Thôi bỏ đi, nếu giờ mà về chắc chắn sẽ bị họ cung phụng như tổ tiên, lúc đó chẳng còn tự do gì nữa.

Ta còn muốn đi khắp Hồng Hoang, thưởng ngoạn phong thổ nhân tình của các tộc trên đại địa Hồng Hoang này một phen!" "Tùy ngươi vậy!" Ngô Sở cười lắc đầu, lặng lẽ cùng hắn uống rượu.

Hồi lâu sau, Giang mới nói: "Bộ Võ Đạo Hô Hấp Pháp kia của ngươi khá thú vị, có nét tương đồng với luyện thể chi pháp của Vu tộc." Ngô Sở cười bảo: "Đó là tu hành pháp được thoát thai từ 'Cửu Chuyển Huyền Công', có thể coi là bộ tu hành pháp cơ bản nhất trong vô số tu hành pháp ở Hồng Hoang này.

Bất kể là ai cũng có thể tu luyện, coi như là một sự bổ sung cho các loại tu hành pháp của nhân tộc vậy." "Ta lại thấy pháp này có triển vọng lớn, võ có thể thông thần, cũng giống như tu hành pháp của Vu tộc, kích thích và làm mạnh huyết mạch, giải phóng thần thông trong huyết mạch.

Tuy huyết mạch Vu tộc đến từ Phụ Thần, là huyết mạch mạnh mẽ nhất trong vạn tộc Hồng Hoang, nhưng huyết mạch nhân tộc cũng chẳng kém, vì có một sợi huyết mạch từ Nữ Oa đạo hữu..." Ngô Sở không khỏi phì cười: "Ngươi không định kích thích và làm mạnh cái sợi huyết mạch Nữ Oa nhỏ bé đến mức khó lòng nhận ra đấy chứ?" Giang cười đáp: "Cũng không phải là không thể.

Tuy nhiên võ đạo đi đến cuối cùng cũng chẳng khác gì huyền môn tu hành pháp, đều sẽ bước lên con đường lĩnh ngộ thiên địa đại đạo pháp tắc.

Cho nên không cần thiết phải đi cực đoan như Vu tộc, cứ mãi đi theo con đường làm mạnh huyết mạch." Ngô Sở lắc đầu: "Ngươi tu hành thế nào ta không quản, ngay cả Khoa ta cũng chẳng muốn quản nhiều.

Các ngươi từng là những kẻ xuất chúng trong thiên địa này, một khi ký ức khôi phục, chắc chắn đều có thể bước ra con đường phù hợp nhất với mình, quản nhiều quá đôi khi lại là một sự trói buộc." Giang gật đầu, nâng bát rượu: "Được, vậy thì uống rượu!" Ngày hôm sau, khi các lão nhân trong thôn chạy tới thỉnh an thượng tiên Sơ Nhất thì chẳng thấy bóng dáng thượng tiên đâu nữa, trong phòng chỉ còn thiếu niên Giang đang ôm vò rượu say khướt.

Sau đó Giang bị mọi người vây quanh, cha hắn với tâm trạng thấp thỏm đã trực tiếp dội một bát nước lên mặt hắn, nhưng bát nước ấy vẫn không làm hắn tỉnh lại.

Cha Giang không tin vào tà thuật, lại xách tới một xô nước lớn, kết quả vẫn như vậy.

Khoa đứng nhìn cảnh này, trong mắt đầy vẻ mê mang, trong đầu thoáng qua một vài hình ảnh nhưng chúng quá vụn vặt, hắn lắc đầu cũng không quá bận tâm.

Phải đến hơn nửa tháng sau, thiếu niên Giang mới từ trên giường lảo đảo ngồi dậy, vừa đấm đầu vừa lẩm bẩm: "Thân thể này mà uống loại tiên tửu đó, dù đã dùng thần thông luyện hóa đi không ít nhưng vẫn thật khó chống đỡ!" "Giang, cậu không sao chứ?" Vừa hay thiếu niên Khoa bước vào, thấy Giang tỉnh lại liền chạy tới hỏi han.

Giang lắc đầu nhìn Khoa, rồi không nhịn được cười ha hả, phấn khích đưa tay xoa đầu Khoa: "Tớ không sao, sư phụ cậu đâu?" "Đi từ sớm rồi..." "Đi rồi?

Không dặn gì sao?" Khoa lắc đầu: "Tớ còn chẳng thấy bóng dáng sư phụ đâu.

Còn cậu nữa, sao lại chạy vào phòng sư phụ tớ uống rượu?

Đó là tiên tửu phải không?

Hậu kình lớn lắm, thôn trưởng và mấy người khác chỉ uống một ngụm là gục luôn, giờ vẫn còn đang nằm đấy kìa!" Giang nghe vậy cười lớn: "Rượu đó còn không?

Nếu còn thì cậu cũng uống một ngụm đi, biết đâu lại có thu hoạch bất ngờ đấy!" Khoa nhìn hắn, tiếp tục hỏi: "Đừng có lảng chuyện, cậu vẫn chưa nói cho tớ biết sao cậu lại chạy tới chỗ sư phụ tớ?

Hai người đã nói gì mà sư phụ lại mời cậu uống rượu vậy?" Nghe Khoa hỏi, Giang lại không nhịn được cười lớn.

Kết quả chưa kịp mở miệng thì ngoài cửa đã truyền đến tiếng mắng của cha hắn: "Cười cười cái gì, mày còn mặt mũi mà cười à, mày chạy tới chỗ thượng tiên làm thượng tiên tức giận bỏ đi rồi..." "..." Cha Giang cầm cây cán bột đi vào.

Chẳng bao lâu sau, trong phòng truyền đến tiếng cầu xin của Giang: "Cha ơi, đừng đánh, đừng đánh mà, con không có làm thượng tiên giận đâu!

Thật sự không có mà...

Ái dà..." Có ví dụ của Đế Giang, Ngô Sở vốn định không quản chuyện bao đồng nữa lại bắt đầu du ngoạn Hồng Hoang, tìm kiếm chuyển thế chi thân của các Tổ Vu khác, truyền cho họ Võ Đạo Tu Hành Pháp và Kim Đan Đại Đạo Tu Hành Pháp, mượn đó để kích thích họ, giúp họ khôi phục ký ức xưa.

Tránh để những kẻ này chưa khôi phục ký ức mà gặp phải bất trắc gì.

Làm xong những việc này, Ngô Sở mới quay về Tử Ngọc sơn, bắt đầu cuộc sống của một vị 'Thánh trạch' (thánh ở nhà) chuyên dạy dỗ đệ tử (thực ra là ăn uống chơi bời).

Kết quả chưa ở nhà được mấy ngày, Hậu Thổ tiểu thư tả đã gửi

tin cho hắn.

Ngô Sở cứ ngỡ Hậu Thổ tiểu thư tả trách hắn về nhà mà không đi thăm nàng, liền vội vàng giải thích: "Ta cũng đang định đợi mấy nhóc này đi học rồi sẽ cùng Tiểu Vũ tới Trúc Hải Hoa Viên thăm nàng mà!" "Chúng đã học mười mấy năm rồi, vẫn chưa học xong sao?" Trong lời nói của Hậu Thổ tiểu thư tả có chút ý vị khinh thường. "Học hải vô nhai mà!

Hơn nữa, về phương diện toán học, chúng thực sự không có thiên phú gì cả, ngay cả mấy nhóc tiểu mặt trăng kia cũng vậy.

Chương 830

Thế mà chúng cứ muốn đâm đầu vào đó..." "..." Tiểu thư tả cạn lời, đoạn nói: "Ngươi tới đây một chuyến, có chính sự!" "Kìa nàng xem, chẳng lẽ không có chính sự thì ta không được tới thăm nàng sao?" "..." Ngô Sở nói đoạn, dặn dò tiểu hồ ly một câu rồi rời Tử Ngọc sơn, đi thẳng tới Huyết Hải.

Ban đầu Tuyệt Ảnh định đi theo, nhưng bị Ngô Sở đưa tay ấn lại. "Ngươi cứ mang điện đầy mình thế này, chạy tới địa phủ định làm loạn nơi đó à?" Tuyệt Ảnh lắc đầu, có chút không mãn nguyện.

Ngô Sở cười nói: "Nếu ngươi thực sự rảnh rỗi thì hãy đến Đại Dã Trạch tìm mẫu thân ngươi đi, bà ấy sắp biến Đại Dã Trạch thành Lôi Trạch luôn rồi kìa.

Bên đó có không ít lôi tu, ngươi đến đó chơi với họ, tiện thể chỉ điểm cho họ một chút, biết đâu còn thu được mấy 'nhân sủng' về hầu hạ ấy chứ!" Tuyệt Ảnh nghe vậy, đôi mắt không khỏi sáng lên, hú một tiếng rồi tung bốn vó, quẫy cái đuôi dài lông xù, hóa thành một đạo lôi quang lao thẳng về phía Thanh Khâu Đại Dã Trạch.

Sau khi Hồ Tổ tả tả Thanh Khâu Ly luyện Thanh Khâu thành động thiên, Đại Dã Trạch trở thành địa bàn của mẫu lôi thú Lưu Tô.

Bà thường xuyên trú ngụ ở đó, có ý định diễn hóa nơi này thành một phương lôi đình tuyệt vực.

Do lôi đình đại đạo pháp tắc ở đó hoạt động mạnh mẽ, không ít lôi tu chạy đến tu hành, dần dần xuất hiện một số môn phái lôi pháp bám rễ tại nơi này.

Tuyệt Ảnh vừa đi, đại bạch miêu Bạch Quân liền âm thầm xuất hiện sau lưng Ngô Sở, cái đầu lớn hếch lên đưa Ngô Sở lên lưng, rồi

cõng hắn bay về phía Huyết Hải.

Ngô Sở vỗ vỗ lưng nó, cười nói: "Ngươi cũng biết chọn thời cơ đấy!" Đại bạch miêu đắc ý gầm gừ hai tiếng, bước vào địa phủ.

Sâu trong địa ngục, tại Trúc Hải Hoa Viên, Hậu Thổ tiểu thư tả đang nhàn rỗi cầm măng tre cho một chú tiểu cổn cổn ăn, một chú khác thì đang ôm lấy bắp chân nàng mà kêu anh anh anh.

Ngô Sở tiến tới, xách chú 'quái anh anh' này lên ném vào rừng trúc phía sau.

Tiểu thư tả bật cười: "Chàng làm gì thế?" "Nó ôm chân nàng!" Tiểu thư tả tâm trạng rất tốt, cười khúc khích.

Ngô Sở ngồi xuống trước mặt nàng, nhấc ấm trà bên cạnh lên đun nước, vừa nói: "Trước đó ta có đi tìm chuyển thế thân của đại ca và mọi người, Đế Giang đại ca đã khôi phục ký ức..." Đại bạch miêu hóa thành Chu Trúc Thanh, nằm bò trên giá hoa ở góc vườn, lười biếng phơi nắng.

Hậu Thổ gật đầu nói: "Chuyện của họ không cần nhắc nhiều nữa, ta biết với tu vi của họ, vẫn sẽ đứng vững trong thiên địa này thôi." Nàng dừng một chút rồi tiếp tục: "Hôm nay gọi chàng tới là muốn bàn bạc một chuyện, có vị giới chủ của tiểu thế giới vực ngoại tới địa phủ, muốn ta thiết lập một địa phủ nhỏ trong tiểu thế giới của họ, để tiểu thế giới đó cũng có được hai giới âm dương, thu nạp âm hồn." "Tiểu thế giới đó cũng xuất hiện nhân tộc rồi sao?

Là tiểu thế giới của ai?" "Chàng chắc là có ấn tượng đấy, tên gọi Đằng Kiến." "Đằng Kiến...

à, là hắn sao!

Hồi đó hình như là Mang Sơn chi chủ gì đó, cũng giống như tộc Thôn Thiên, bản thể là một con đại xà." Tiểu thư tả gật đầu, lặng lẽ

nhìn hắn, dường như muốn nghe ý kiến của hắn.

Ngô Sở ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: "Chuyện này ta sẽ hỏi Hồng Vân lão ca xem sao, huynh ấy có phân thân đi lại ở các giới vực ngoại để truyền đạo, nếu có chuyện gì xảy ra chắc huynh ấy sẽ biết." Tiểu thư tả khẽ gật đầu, Ngô Sở lập tức kết nối đại đạo với Hồng Vân.

Phía Hồng Vân nhanh chóng gửi lại một số thông tin hữu ích. "Xem ra là do hai vị của Tây Phương giáo gợi ý cho hắn.

Theo lời Hồng Vân lão ca, huynh ấy đã tranh đấu với hai vị đó trong tiểu thế giới do Đẳng Kiến khai tịch, kết quả là thua.

Vì một vị tiểu phu nhân mới nạp của Đẳng Kiến bị giết hại, kẻ giết hại lại là một học tử của học viện, hình như hai người có tư tình gì đó.

Kết quả là vị tiểu phu nhân kia không cứu được, đến cả linh hồn cũng tiêu tán, hoàn toàn vô phương." Nói ra thì đúng là khá 'cẩu huyết', nhưng Ngô Sở đoán chắc chắn là do hai lão già Tây Phương giáo giở trò, nếu không một con tép riu làm sao dám, và làm sao có cơ hội tiếp xúc với tiểu phu nhân của một cường giả?

Hơn nữa linh hồn tiêu tán cũng không nhanh đến thế.

Ngô Sở nghi ngờ vị này bị đánh cho hồn phi phách tán để chết không đối chứng luôn.

Những trò tiểu xảo ám muội này, với tính cách của Hồng Vân thì tuyệt đối không chơi nổi, huống chi đây còn là tự đào hố chôn mình, Hồng Vân chỉ là lương thiện chứ không phải kẻ ngốc. "Hồng Vân lão ca đấu không lại họ cũng là chuyện bình thường." Tiểu thư tả lắc đầu nói: "Hai huynh đệ đó nhìn thì có vẻ từ bi, nhưng khi ra tay thì tàn độc hơn bất cứ ai.

Thôi, nếu đã vậy, ta từ chối hắn là được.

Những sinh linh ở tiểu thế giới đó cứ mặc kệ đi." Ngô Sở nhìn nàng, nói: "Nếu đưa những tiểu thế giới đó vào luân hồi, đối với Luân Hồi đạo của nàng chắc chắn sẽ có giúp ích không nhỏ chứ?" Tiểu thư tả lắc đầu thở dài: "Tuy là không nhỏ, nhưng ta đoán những nơi luân hồi được tạo ra ở vực ngoại đó cuối cùng đều có thể bị Tây Phương giáo chưởng khống.

Giáo nghĩa của họ thực ra có nhiều điểm tương đồng với nơi luân hồi của ta." Nàng dừng một chút rồi nói tiếp: "Lúc trước những bản phác thảo chàng thiết kế cho địa phủ, có phải là có tham khảo từ Tây Phương giáo không?

Ví dụ như Lục Đạo Luân Hồi này." Ngô Sở nghe vậy không khỏi ngẩn người.

Đúng thật, lúc đó hắn đã bê nguyên xi những gì mình biết về địa phủ sang, kết quả Hậu Thổ tiểu thư tả đã dựa theo sơ đồ hắn đưa mà tạo ra nơi luân hồi.

Vì vậy, việc địa phủ có những điểm tương đồng với giáo nghĩa Tây Phương giáo đúng là lỗi của hắn.

Ngô Sở ngượng ngùng ho khẽ, đoạn nói: "Nàng hóa thân luân hồi, lại không ra được khỏi nơi này, cùng lắm cũng chỉ là tạo ra một số Luân Hồi Bàn để giới chủ các tiểu thế giới mang về, tự tạo ra một địa phủ nhỏ mà thôi.

Cho dù những địa phủ nhỏ đó cuối cùng bị Tây Phương giáo chưởng khống, nhưng đối với cư dân các giới thì đó thực sự là chuyện tốt.

Đối với nàng, chắc chắn vẫn sẽ có ích chứ!" Tiểu thư tả gật đầu: "Nơi luân hồi tự nhiên sẽ có ích cho Luân Hồi đạo của ta, bất kể cuối cùng nơi đó do ai chưởng khống thì vẫn phải tuân theo đạo của ta.

Nhưng ta không muốn thấy bộ mặt đắc ý của hai kẻ đó, thực sự không muốn." Ngô Sở suy nghĩ rồi nói: "Người ta thường nói ngăn chặn không bằng khơi thông, nếu cứ khăng khăng chặn đường sống của Tây Phương giáo, hai huynh đệ đó chắc chắn sẽ dồn sức tìm lối thoát khác.

Với tính cách của Chuẩn Đề, vì sự phát triển của Tây Phương giáo và vì đại hoành nguyện của mình, hắn chuyện gì cũng dám làm." Tiểu thư tả trầm tư, Ngô Sở nói tiếp: "Ta tuy không thích Tây Phương giáo, nhưng cũng phải thừa nhận một số giáo nghĩa của họ vẫn tốt." Tiểu thư tả hơi bất ngờ nhìn Ngô Sở, cứ ngỡ hắn sẽ tiếp tục cứng miệng cơ đấy!

Ngô Sở thấy vậy liền cười: "Nàng nhìn ta bằng ánh mắt gì thế, thừa nhận người khác lợi hại cũng đâu phải chuyện gì đáng xấu hổ.

Tất cả những ai có thể bước ra con đường của riêng mình đều có những điểm đáng để chúng ta tôn trọng, chứng tỏ đạo của họ có chỗ đáng học hỏi.

Ngay cả lão ma đầu La Hầu đáng chém nghìn đao kia thực ra cũng có những điểm đáng để chúng ta học tập." Tiểu thư tả lườm hắn một cái, không muốn hắn lấy lão ma đầu kia ra làm ví dụ.

Ngô Sở nói tiếp: "Sư phụ lúc trước vì muốn thiên địa đại đạo Hồng Hoang toàn diện hơn mới giao hai đạo Hồng Mông Tử Khí cho họ, họ cũng không phụ kỳ vọng của sư phụ mà bước ra một con đường hoàn toàn mới.

Sư phụ lão nhân gia không có tư tâm, nhưng ta thì ít nhiều cũng có một chút.

Nếu không có ngoại lực can thiệp, ta cũng chẳng ngại đấu với hai kẻ đó một phen, cùng lắm là khi dồn họ vào đường cùng thì lại mở cho họ một lối thoát." "Ý chàng là hiện tại đã có ngoại lực xuất hiện?"

Tiểu thư tả nghĩ tới việc Ngô Sở từng nhắc về những sinh linh ngoài vũ trụ mà Phụ Thần của họ đã nói. "Vẫn còn nhớ những sinh linh ngoài vũ trụ mà Bàn Cổ đại thần đã nhắc tới chứ?" Thấy tiểu thư tả gật đầu, Ngô Sở nói tiếp: "Nếu thực sự có những sinh linh như vậy, và một ngày nào đó họ giáng lâm, thì hai huynh đệ bị dồn vào đường cùng kia liệu có hợp tác với người ngoài không?

Dẫu sao họ chỉ cần phát triển Tây Phương giáo là được, ai thống lĩnh Hồng Hoang thì đối với cảnh ngộ hiện tại của họ có gì khác biệt đâu?" "Cho nên ý của chàng là bảo ta đồng ý?" Trước câu hỏi của nàng, Ngô Sở nghiêm mặt gật đầu: "Bất kể sau này những địa phủ nhỏ đó có bị Tây Phương giáo chưởng khống hay không, trước hết đối với nàng mà nói chỉ có lợi chứ không có hại.

Thứ hai, việc này cũng có thể xoa dịu oán hận trong lòng hai huynh đệ kia, khiến họ bận rộn hơn, không đến mức liều lĩnh làm càn.

Thứ ba, cũng có thể mượn cơ hội này để những tiểu thế giới đó dần dần kết nối với thiên địa Hồng Hoang, tiếp tục làm lớn mạnh Hồng Hoang." Dừng một chút, Ngô Sở nói thêm: "Ngoài ra, địa phủ ở các tiểu thế giới đó nàng có thể cử một số sinh linh vạn tộc có công đức đi cai quản, để họ trấn giữ một phương, ngay cả khi Tây Phương giáo muốn chưởng khống tiểu địa phủ thì cũng sẽ làm phân tán thực lực của họ..." Thấy Ngô Sở sắp xếp chuyện của Tây Phương giáo đâu vào đấy, đôi mắt đẹp của tiểu thư tả lấp lánh ý cười, nàng vốn thích cái phong thái chỉ huy quyết đoán, nói cười mà định đoạt mọi việc này của hắn.

Đáng tiếc, một kẻ 'đẹp trai không quá ba giây' nào đó, sau khi thuyết phục được tiểu thư tả liền lôi điện thoại ra, cho nàng xem những video hắn mới quay gần đây.

Dưới ánh hoàng hôn, hai người tựa vào nhau trên cùng một chiếc

ghế dài, tiểu thư tả nép vào lòng hắn, cả hai cùng xem những hình ảnh trong video rồi cười ngớ ngẩn.

Trước mặt là mặt hồ sóng sánh, sau lưng là khu vườn nhỏ rực rỡ kỳ hoa dị thảo, hương hoa thoang thoảng, xa hơn nữa là rừng trúc xào xạc trong gió.

Một chú mèo trắng nhỏ nhẹ nhàng nhảy từ giá hoa xuống bên cạnh họ, nhảy lên thành ghế, ghé cái đầu nhỏ vào xem một cách đầy hứng thú.

Trong video là cảnh cô bé Dao đang đe dọa cậu bé Hạo.

Chương 831

Xem xong một đoạn, hắn lại chuyển sang video khác, đó là cảnh đại ca trước kia của nàng, Tổ Vu Đế Giang, bị người cha kiếp này đánh cho nhảy dựng lên.

Mặc dù chuyện đó đã xảy ra nửa tháng trước, nhưng Ngô Sở có để lại một luồng thần thức trên người Khoa nên dễ dàng bắt trọn khoảnh khắc đó, rồi... rồi sau đó liền thấy tiểu thư tả dùng nắm đấm nhỏ nện vào ngực hắn, mắng hắn vô lương tâm, nhưng miệng thì vẫn cười, nép vào lòng hắn hào hứng xem tiếp những thước phim thú vị.

Đang xem, Ngô Sở lại lật ra một đoạn video rất cũ, trong đó là cảnh một chú mèo trắng đang vồ đuôi mèo, chạy tới chạy lui.

Chú mèo trắng nhỏ vốn đang xem hứng thú bỗng nhiên ngã nhào khỏi thành ghế, kêu 'meo meo' phản đối.

Đáng tiếc, hai vị chủ nhân vô lương tâm lại chẳng thèm để ý đến nó. "Sao không thấy của nhị ca?" Xem hết một lượt, các Tổ Vu chuyển thế khác đều thấy rồi, nhưng duy nhất không thấy của Chúc Long Chúc Cửu Âm, tiểu thư tả liền hỏi. "Nhị ca nàng trọng sinh ở Đông Hải Long tộc, có lão gia hỏa Ứng Long trông chừng rồi!

Những người khác có thể gặp bất trắc gì chứ nhị ca nàng thì chẳng cần lo lắng." ...

Ở trong khu vườn trúc hải này quấn quýt bên tiểu thư tả vài ngày, Đẳng Kiến lại vào địa phủ cầu kiến Hậu Thổ nương nương.

Tiểu thư tả trực tiếp cho người dẫn Đẳng Kiến tới khu vườn này.

Thấy đại sư huynh huyền môn cũng ở đây, Đẳng Kiến chẳng mấy ngạc nhiên, ung dung bình thản hành lễ: "Đẳng Kiến, kiến quá đại sư

huynh huyền môn!" Từ cách xưng hô này có thể thấy kẻ này vẫn chưa công nhận Thiên Đình.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Ta nghe nói hai huynh đệ phương Tây kia đề nghị với ngươi tạo ra một nơi luân hồi trong tiểu thế giới của ngươi, còn bản thân ngươi nghĩ thế nào?" Đẳng Kiến dường như không ngờ Ngô Sở lại đi thẳng vào vấn đề như vậy, hắn ngẩn người một lúc rồi nói: "Hai huynh đệ đó tuy có tư tâm, nhưng dù sao cũng là Thánh nhân, những gì họ đề xuất đúng là có ích cho sự vận hành của tiểu thế giới.

Những tiểu thế giới do chúng ta khai tịch, tuy năm tháng qua đã dần bổ sung đầy đủ các pháp tắc, nhưng vẫn chưa có hai giới âm dương, âm vật và sinh linh dương gian sống lẫn lộn, thường xuyên xảy ra những biến cố ngoài ý muốn..." Dừng một chút, thấy Ngô Sở đang chăm chú lắng nghe, Đẳng Kiến nói tiếp: "Nhưng chúng ta không thể lúc nào cũng nắm bắt được mọi thứ trong tiểu thế giới, vì hầu hết nơi đó đều đã sinh ra một luồng ý chí tự thân, chúng ta cũng cần bế quan tu hành.

Nếu có thể khai tịch một địa phủ nhỏ trong tiểu thế giới của chúng ta để thu nạp âm vật thì đối với chúng ta tự nhiên là có lợi." Ngô Sở khẽ gật đầu nói: "Ý kiến của ta là, nếu khai tịch tiểu địa phủ trong các tiểu thế giới của các ngươi, thì việc vận hành của tiểu địa phủ đó, giới chủ các ngươi không được can thiệp bừa bãi.

Địa phủ vận hành tự có quy luật riêng, nếu các ngươi can thiệp bừa bãi thì đối với các sinh linh khác quả thực là không công bằng.

Thiên đạo chí công, đạo lý này đạo hữu chắc hẳn phải hiểu." Đẳng Kiến gật đầu: "Chuyện đó là đương nhiên." Ngô Sở lại nói: "Ngươi cũng nên hiểu rằng nếu thiết lập tiểu địa phủ ở các tiểu thế giới thì những nơi đó sẽ kết nối với thiên địa Hồng Hoang.

Ta hy vọng các ngươi có thể mở cửa các tiểu thế giới đó, để một số sinh linh Hồng Hoang có thể đến đó rèn luyện..." Ngô Sở cuối cùng cũng lộ ra ý đồ thực sự của mình.

Hậu Thổ tiểu thư tả và Đẳng Kiến đều có chút không hiểu, tại sao Ngô Sở lại đưa ra yêu cầu này với nàng?

Sinh linh Hồng Hoang có thể đến những tiểu thế giới kia lịch luyện hay không, quan trọng đến thế sao?

Trong mắt Đẳng Kiến và Hậu Thổ, chuyện này dường như không mấy quan trọng.

Hồng Hoang đại địa rộng lớn vô biên, vô số sinh linh dành cả đời cũng không nhất định đi hết, đã vậy thì tại sao phải chạy đến các tiểu thế giới ngoài vực làm gì? "Tất nhiên, sinh linh ở các tiểu thế giới ngoài vực cũng có thể đến Hồng Hoang lịch luyện, đây là sự giao lưu hai chiều." Ngô Sở mỉm cười nói.

Đẳng Kiến nhất thời chưa nghĩ thông suốt, nhưng nghĩ lại, việc này đối với bọn họ cũng chẳng có tổn hại thực chất nào, thế là gật đầu đồng ý: "Không vấn đề gì." Không lâu sau, Đẳng Kiến rời đi.

Hậu Thổ tiểu thư tả đã đồng ý giúp hắn luyện chế một chiếc Lục Đạo Luân Hồi bàn cùng Phán Quan bút và Sổ Sinh Tử.

Sau đó, nàng sẽ phái người cùng hắn tiến về tiểu thế giới do hắn khai tịch, phỏng theo Địa phủ nơi này để mở ra một nơi luân hồi.

Đợi Đẳng Kiến đi rồi, tiểu thư tả mới tò mò hỏi Ngô Sở: "Hồng Hoang thiên địa đã rộng lớn như thế, chàng để bọn họ mở cửa những tiểu thế giới kia thì có ý nghĩa gì chứ?

Chưa chắc đã có sinh linh Hồng Hoang nào nguyện ý đến đó phát triển đâu!" Ngô Sở nghe vậy liền cười rộ lên: "Nàng nghĩ như vậy sao?

Thế thì nàng hơi coi thường tinh thần khai thác của nhân tộc rồi.

Nếu những tiểu thế giới đó không mở cửa, bước chân phồn diễn của nhân tộc tự nhiên chỉ có thể dừng lại ở Hồng Hoang.

Cho dù một số chủ nhân tiểu thế giới có di chuyển một ít nhân tộc qua đó, nhưng bị động thiên di sao nhanh bằng chủ động tìm đến." Tiểu thư tả vẫn nhíu đôi mày thanh tú: "Chàng dường như quan tâm đến việc phồn diễn của nhân tộc còn hơn cả Vu tộc, là vì nhân tộc do Nữ Oa tỷ tỷ lấy chàng làm hình mẫu để sáng tạo ra sao?" Nghe vậy, Ngô Sở không nhịn được mà bật cười: "Phu nhân, nàng còn nói nàng không có tư tâm?" Kết quả lời vừa dứt, hắn đã hứng trọn tuyệt kỹ 'thận kích' của tiểu thư tả — một cú huých chỏ.

Ngô Sở ôm bụng, giả vờ đau đớn, nhưng dưới ánh mắt cảnh cáo của tiểu thư tả, hắn chỉ đành nghiêm túc nói: "Chu kỳ sinh trưởng và phồn diễn của nhân tộc đều ngắn hơn Vu tộc, tốc độ trưởng thành cũng nhanh hơn, đương nhiên, tâm tư phức tạp cũng đứng đầu vạn linh.

Nhưng chính vì tâm tư phức tạp đa biến đó mới có thể đưa Văn Đạo phát triển đến mức phồn vinh như hiện nay.

Nếu những tiểu thế giới kia nguyện ý mở cửa, khẳng định sẽ có một số nhân tộc nguyện ý đến đó lịch luyện, thậm chí định cư, từ đó mang Văn Đạo truyền bá khắp nơi..." Tiểu thư tả nghe xong, đôi mày khẽ nhướng lên, cảm thấy tên này đúng là mỗi bước một cái hố, e rằng đã đào sẵn hố chôn các chủ nhân tiểu thế giới mà bọn họ còn chưa biết gì. "Nho giáo hiện nay dưới sự nỗ lực của Hồng Vân lão ca đang đấu pháp với Tây Phương giáo tại một số tiểu thế giới ngoài vực.

Ba giáo khác tuy cũng tham gia, nhưng nàng biết đấy, Thái Thượng lão đạo xưa nay không thích quản sự, đệ tử Huyền Đô của

huynh ấy cũng vậy; Nguyên Thủy hành sự quá trọng quy củ, chỉ cần không phá hỏng quy củ của huynh ấy thì thực ra là dễ đối phó nhất; Thông Thiên tuy không quá trọng quy củ nhưng lại quá tùy tính, hành sự như thiên mã hành không.

Thực sự có thể phân cao thấp với Tây Phương giáo e rằng vẫn phải là Nho giáo." Tiểu thư tả phản bác: "Nho giáo có thể mượn cơ hội này phát triển ra ngoài, vậy Tây Phương giáo chẳng phải cũng làm được sao?

Cơ hội là ngang nhau mà!" Ngô Sở khẽ ho: "Phu nhân, nàng hoàn toàn là vì phản bác mà phản bác rồi!

Nàng đâu phải không biết, Tây Phương giáo ở Hồng Hoang đại địa này vốn dĩ đã bị tứ giáo chèn ép." Tiểu thư tả thấy nói không lại hắn liền khẽ hừ một tiếng.

Nhìn vị Hậu Thổ nương nương vốn từ bi đoan trang trước mặt người ngoài lại lộ ra dáng vẻ tiểu nữ nhi trước mặt mình, lòng hư vinh của Ngô Sở được thỏa mãn cực đại.

Thế là hắn đề nghị: "Địa phủ của nàng có thể hợp tác với lão gia hỏa Minh Hà kia một chút.

Tuy lão ta cũng chẳng phải thứ tốt lành gì, nhưng đưa A-tu-la tộc vào Địa phủ làm quỷ sai, cũng có thể phân phối đến nhiều tiểu thế giới khác..." Tiểu thư tả nhìn hắn một cái, nói: "Chàng không sợ lão gia hỏa đó ngồi không mà lớn mạnh sao?" Ngô Sở lắc đầu: "Tốc độ phồn diễn của A-tu-la tộc không nhanh, bọn họ muốn dễ dàng lớn mạnh cũng khó.

Tuy Minh Hà lão tổ có hiềm khích với hai huynh đệ Tây Phương kia, nhưng hai người đó vốn giỏi co duỗi, một khi bọn họ tìm cách tiêu trừ sự kỵ dạn và thù oán của Minh Hà, việc bọn họ liên thủ không phải là không thể..." "Minh Hà hiện giờ chẳng phải đã gia nhập Thiên

đình rồi sao?" Tiểu thư tả nhíu mày, "Chẳng lẽ lão ta còn dám phản bội Thiên đình?

Lão gia hỏa đó chắc không ngốc đến thế đâu!" "Gia nhập Thiên đình cũng không ngăn cản A-tu-la tộc hợp tác với Tây Phương giáo mà!

A-tu-la tộc sinh sống trong Huyết Hải, ngay sát vách Địa phủ, chính là thuận tiện để nàng ra tay.

Nếu Tây Phương giáo bám lấy A-tu-la tộc, tương lai có lẽ sẽ tìm cách xâm nhập vào Địa phủ này." Tiểu thư tả lắc đầu, nói: "Cứ từng bước một thôi!

Ta đi luyện chế Lục Đạo Luân Hồi bàn và Sổ Sinh Tử trước...

Nếu không còn việc gì khác, chàng có thể về rồi!" "Phu nhân thật tuyệt tình, đối với vi phu đúng là gọi thì đến, đuổi thì đi mà!" Ngô Sở bộ dạng đầy tổn thương ôm lấy nàng, "Không được, ta cần an ủi!" Cách đó không xa, tiểu bạch miêu đã không nỡ nhìn cảnh này, lấy móng vuốt che mắt, vùi đầu xuống cố gắng cuộn tròn thân mình lại. ...

Khi Ngô Sở rời khỏi Địa phủ đã là chuyện của mấy ngày sau.

Trở về Tử Ngọc Sơn, hắn liền ở ẩn, đợi đến khi lũ nhỏ quay lại học viện tiếp tục tu học, Ngô Sở mới dẫn theo tiểu hồ ly tiến về Hỗn Độn ngoài vực.

Hắn chuẩn bị vào trong Hỗn Độn để khai tịch đạo trường của riêng mình.

Ban đầu Ngô Sở nghĩ rằng trước đó đã có nhiều Thánh nhân khai tịch đạo trường như vậy, chắc chẳng còn mấy sinh linh muốn đi xem nữa.

Chẳng phải khi Thông Thiên khai tịch đạo trường chỉ có mấy người bọn họ đi xem đó sao?

Chương 832

Ngay cả khi hai huynh đệ Thái Nhất khai tịch đạo trường, Ngô Sở và mọi người thậm chí còn không đi xem.

Đương nhiên, lúc đó mọi người cũng đang bận rộn tu sửa Hồng Hoang đại địa, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng không tiện nói mọi người tuyệt tình, dù sao mọi người cũng đang giúp hai huynh đệ bọn họ dọn dẹp hậu quả mà!

Từ Nữ Oa bắt đầu, đến ba huynh đệ Côn Luân, rồi đến hai huynh đệ Tây Phương, cuối cùng là Hồng Vân và Đế Tuấn, Thái Nhất, số sinh linh nguyện ý đi xem khai thiên tích địa ngày càng ít.

Giống như việc khai thiên tích địa đã là chuyện thường ngày, không đáng để xem nữa.

Tuy nhiên, khi Ngô Sở chọn được một chỗ ngoài vực chuẩn bị ra tay, các sư đệ sư muội Thánh nhân của hắn lại lần lượt kéo đến, cực kỳ nể mặt.

Hồng Vân còn dẫn theo một nhóm lớn người, toàn bộ đều là giáo tập của học viện.

Ngay cả đệ tử Triệu Công Minh và Tam Tiêu của hắn giờ cũng đã thành giáo tập học viện, trong đó còn có cả Khổng Tuyên.

Các đệ tử của Ngô Sở cũng có mặt đông đủ.

Mười mặt trời nhỏ và mười hai mặt trăng nhỏ cũng được dẫn đến.

Chỉ có Vũ tội nghiệp là không có tư cách tham gia, tu vi của nàng kém quá nhiều.

Có khán giả, Ngô Sở lập tức đầy khí thế, không thể để mất uy

danh Viện trưởng Đệ Nhất Học Viện trước mặt đám tiểu bối này được!

Ong...

Tru Tiên tứ kiếm bay ra, nghiền nát hỗn độn.

Khi hỗn độn bị nghiền nát, Ngô Sở tay cầm Ngũ Hành Chân Linh Càn Khôn Kiếm, một kiếm khai thiên, chém đôi vùng hỗn độn đã bị nghiền nát kia.

Tru Tiên tứ kiếm rung lên, bắn ra muôn trượng kiếm quang, hội tụ thành rồng, khuấy đảo biển trời trong vùng hỗn độn tan vỡ.

Sau khi bốn con kiếm quang thần long tung hoành một trận, Ngô Sở dang rộng hai tay, từng sợi Đại Đạo thần liên từ trong cơ thể hắn lao ra.

Đại Đạo thần liên ngưng tụ thành một Đại Đạo cự nhân rực rỡ trong vùng hỗn độn.

Cự nhân đầu đội trời, chân đạp đất, hai tay chống mạnh, xé toạc một lỗ hổng khổng lồ trong vùng hỗn độn vốn đã tan nát.

Nhất thời gió cuốn mây vần, kình phong xoay quanh cự nhân Đại Đạo rực rỡ, bụi bặm hỗn độn như mây mù, trong cơn cuồng phong ấy hội tụ về dưới chân cự nhân.

Hống...

Cự nhân rực rỡ ngửa đầu gào thét, thân hình ngày càng to lớn, càng lúc càng cao.

Những người tu vi không đủ căn bản không nhìn thấy cảnh này, độ hiển thị trong Hỗn Độn quá thấp, mà nơi Ngô Sở khai thiên lại cách bọn họ rất xa.

Nhưng nhờ sự giúp đỡ của Hồng Vân, một màn quang mạc khổng

lồ đã truyền tải từng thước phim Ngô Sở đang khai thiên tích địa đến trước mặt mọi người.

Cảnh tượng này, ngay cả những người tu vi cường đại như Hoàng Long và Phượng Nghi cũng phải than phục, huống chi là những người tu vi mới tới Đại La hoặc chưa tới Đại La.

Lúc này bọn họ ngoài trợn mắt há mồm thì chỉ còn biết đứng ngẩn ra như phỗng.

Trong Hỗn Độn này, với tu vi của bọn họ, nếu không có linh bảo cường đại hộ thân thì ngay cả tư cách đi lại cũng không có.

Bọn họ có thể đến đây hoàn toàn là nhờ Nhân Đức Đạo Tôn giúp đỡ.

Vậy mà viện trưởng của bọn họ chỉ cần một kiếm đã xé toạc hỗn độn, còn ở trong đó khuấy động phong vân, ngưng tụ thành một thế giới.

Bọn họ như thấy được vị đại thần cầm rìu khai thiên tích địa thời Thái Cổ.

Ngay khi bọn họ đang cảm thán, từng sợi Đại Đạo thần liên từ trên người cự nhân vươn ra như vô số xúc tu, tiến vào hư không xung quanh rồi biến mất.

Sau đó, từng điểm sáng từ trong cơ thể Ngô Sở bay ra, hướng về phía hư không đầy loạn lưu.

Những điểm sáng đó tỏa sáng lấp lánh, nối thành một dải, tựa như một bầu trời sao.

Mà bầu trời sao này lại tạo thành một tòa đại trận kỳ lạ.

Những hư không loạn lưu trong đại trận đó chỉ như những con sóng nhỏ, dễ dàng bị hàng phục. "Đây là Đại Đạo Kim Đan trong cơ

thể đại sư huynh sao?" Thông Thiên tò mò hỏi, ánh mắt nhìn về phía Nữ Oa, hắn cảm thấy Nữ Oa chắc chắn sẽ rõ hơn.

Bọn họ đều có thể cảm ứng được, mỗi một điểm sáng đó đều ẩn chứa một đạo Đại Đạo, vô số điểm sáng hình thành một lưới Đại Đạo liên kết với nhau, cùng tỏa sáng.

Trong đó có một ngôi sao rực rỡ nhất, ánh sáng khổng lồ như mặt trời, đó là Văn Minh Đại Đạo của hắn, trên đó quấn quýt hàng trăm sợi Đại Đạo khác.

Nhìn kỹ sẽ thấy đó không phải là mặt trời, mà là một cây Đại Đạo rực rỡ vạn trượng, trên đó mọc ra vô số cành lá.

Ngoại trừ cành lớn nhất, số còn lại đều là những Đại Đạo chưa hoàn toàn thành hình.

Quả nhiên Nữ Oa gật đầu nói: "A Sở ngưng tụ mỗi một đạo Đại Đạo thành một viên Kim đan, đặt vào trong các khiếu huyệt của cơ thể.

Mọi người đều biết thân thể của hắn cực kỳ đặc thù, là Đại Đạo tám mươi mốt tướng tối chung pháp tướng do Bàn Cổ đại thần diễn hóa, cũng là tiên thiên Đạo thể.

Khiếu huyệt trong người hắn dày đặc như tinh tú, cực kỳ tương đồng với tinh không của Hồng Hoang.

Vì thế ta mới lấy thân thể hắn làm hình mẫu để tạo ra nhân tộc..." "Đúng là một thân thể kỳ đặc!" Tiếp Dẫn không nhịn được cảm khái.

Chuẩn Đề gật đầu: "Chẳng trách nhân tộc phát triển nhanh như vậy, cũng chẳng trách các Vu Tổ lần lượt chọn đầu thai vào nhân tộc." Hắn không nhịn được nhìn Tiếp Dẫn, bí mật truyền âm: "Xem ra phải di chuyển thêm ít nhân tộc đến các tiểu thế giới ngoài vực, tầm mắt của chúng ta cũng nên đặt vào nhân tộc mới được." "Phía Thái

Thượng sư huynh..." "Nhân giáo của Thái Thượng sư huynh trọng tâm phát triển ở Hồng Hoang, các tiểu thế giới ngoài vực huynh ấy hầu như không quan tâm.

Đệ tử Huyền Đô của huynh ấy tu vi còn quá yếu, lại là người không thích quản sự.

Nhân giáo ở Hồng Hoang cơ bản cũng là để mặc tự nhiên." Tiếp Dẫn khẽ gật đầu, Chuẩn Đề lại cảm khái: "Trước đây đã biết nhân tộc do Nữ Oa sư tỷ tạo ra có khả năng đào tạo cực cao, không ngờ lại mạnh đến thế.

Ngay cả khi Thái Thượng để mặc Nhân giáo, trong nhân tộc vẫn sinh ra không ít môn phái tu hành." Hai huynh đệ bí mật truyền âm, Đế Tuấn nhìn sang Thái Nhất hỏi khẽ: "Trận pháp do những Đại Đạo Kim Đan của A Sở đệ đệ tạo thành có vẻ giống Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận nhỉ?" Thái Nhất liếc Đế Tuấn, truyền âm đáp: "Đừng nhìn ta như thế, ta không có dạy hắn pháp trận này, chắc là hắn học được từ chỗ Hạo Thiên đấy." Ngừng một chút, hắn lại nói: "Ngươi và ta đều đã rời khỏi Hồng Hoang, còn nghĩ đến những thứ đó làm gì?

Các tinh quân đều ở lại Thiên đình, Hạo Thiên biết cách bố trí trận pháp này là chuyện bình thường thôi!" "Ta có trách ngươi đâu!" "Thế sao ngươi lại lộ ra cái vẻ mặt như bảo bối trong nhà bị ta lấy đem tặng người khác vậy?" "..." Ong...

Hư không chấn động, trong đó một viên Lôi hệ Đại Đạo Kim Đan rung lên, phong lôi lập tức sinh ra, từng đạo thiên lôi quét sạch xung quanh, cuối cùng hóa thành một tòa Hỗn Độn Hóa Linh đại trận.

Vô số hỗn độn linh khí dưới sự phân giải của đại trận biến thành linh khí vô tận, đổ dồn vào thiên địa đó.

Có được những linh khí này dũng nhập, những viên Đại Đạo Kim Đan kia như những ngôi sao bắt đầu lấp lánh, giống như tinh không

đang hô hấp, đang mạch động.

Nơi này tuy không có tinh tú, nhưng những viên Đại Đạo Kim Đan kia chính là tinh tú.

Giờ đây Chu Thiên Tinh Thần đại trận hiện ra, giống như một hố đen không đáy, hút lấy bụi bặm hỗn độn xung quanh và linh khí hỗn độn vô cùng tận.

Bụi bặm hỗn độn ngưng tụ dưới chân cự nhân, còn linh khí hỗn độn thì bị phân giải thành linh khí, nuôi ngược lại vùng tinh không do Đại Đạo Kim Đan hình thành.

Chương 833

"Đại sư huynh đúng là có nhiều ý tưởng kỳ diệu thật!" Nhìn vùng tinh không như đang hô hấp kia, Thông Thiên không khỏi khẽ than: "Lúc trước khi chúng ta khai tịch đạo trường ngoài vực, có bao giờ nghĩ đến cách làm này của huynh ấy đâu?" Thái Thượng lắc đầu, mỉm cười không nói.

Nguyên Thủy thì bảo: "Chúng ta và hắn không giống nhau, không thể đánh đồng." Phía xa, Hồng Vân giải thích với những người truyền thừa Văn Đạo mà hắn dẫn tới: "Đó là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Viện trưởng của các ngươi lấy Đại Đạo Kim Đan ẩn tàng trong khiếu huyệt của mình làm tinh tú, lấy cây Văn Minh Đại Đạo kia làm trận tâm, tổ thành một vùng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận..." "Sư phụ, cây Đại Đạo kia có lai lịch thế nào ạ?" Bích Tiêu nhịn không được hỏi.

Thực ra từ vẻ mặt nghi hoặc của những người khác, Hồng Vân cũng đoán được không chỉ Bích Tiêu mà đa số mọi người đều rất thắc mắc.

Hồng Vân cười nói: "Cây Đại Đạo này là tập hợp của hàng chục, hàng trăm loại Đại Đạo diễn sinh từ Văn Minh Đại Đạo do Viện trưởng các ngươi khai sáng.

Có cây Đại Đạo này ở đây, thiên địa mà Viện trưởng các ngươi khai tịch sẽ là một thế giới Văn Đạo rực rỡ." Đợi mọi việc ổn định, thiên địa đó bắt đầu diễn hóa pháp tắc, Hồng Vân liền dẫn các giáo tập và học tử quay về trước.

Quá trình diễn hóa pháp tắc cần không ít thời gian.

Đương nhiên, đối với phần lớn chủng tộc trường sinh ở Hồng Hoang thì chút thời gian đó chẳng đáng là bao.

Nhưng đối với nhân loại mới sinh thì đúng là hơi dài.

Tuy nhiên, Khổng Tuyên vốn đã là Đại La lại chọn ở lại, sự diễn hóa pháp tắc khi thiên địa sơ khai giúp ích rất lớn cho việc lĩnh ngộ tu hành của hắn.

Tuy nói nếu tu hành theo pháp trảm tam thi thì lúc này hắn nên đi lĩnh ngộ các loại Đại Đạo về cảm xúc để dễ trảm ra đệ nhất thi hơn, nhưng cơ hội chứng kiến khai thiên sau này chắc chắn sẽ rất hiếm, bỏ lỡ lần này chẳng biết phải đợi đến bao giờ.

Còn về việc tương lai tự mình chứng đạo khai thiên, Khổng Tuyên tuy ngạo khí nhưng cũng không dám mơ mộng hão huyền.

Ngay cả cha mẹ hắn cũng chưa làm được việc đó.

Thậm chí tộc trưởng Phượng Nghi của Phượng tộc hiện nay cũng chưa lĩnh ngộ ra một con đường thuộc về riêng mình.

Triệu Công Minh và Tam Tiêu cũng chọn ở lại, nhưng là do sư phụ Hồng Vân chọn giúp bọn họ.

Tuy tu vi của bọn họ chưa tới Đại La nhưng cũng đã sát nút rồi.

Hơn nữa khi quan sát những pháp tắc Đại Đạo diễn hóa, bọn họ đều đã tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Hồng Vân cũng hy vọng bọn họ có thể mượn cơ hội này bước vào Đại La.

Vì thế sau khi để lại một đạo phân thân canh chừng, bản tôn của hắn liền dẫn mọi người quay về.

Còn các vị Thánh nhân, ngoại trừ huynh đề Tây Phương và Thái Thượng, Nguyên Thủy rời đi, Thông Thiên, Nữ Oa cùng huynh đệ Đế Tuấn, Thái Nhất đều ở lại, vừa uống rượu vừa tán gẫu.

Bản tôn của Ngô Sở cũng giao công việc khai thiên tiếp theo cho

cự nhân do vô số pháp tắc Đại Đạo ngưng tụ thành, còn mình thì chạy ra một bên tán gẫu với các Thánh nhân. "A Sở, đạo trường này của huynh xem ra mưu đồ rất lớn nha!" Thông Thiên cười nói.

Nguyên Thủy không có ở đây, tiếng 'A Sở' này hắn gọi nghe mới sảng khoái làm sao.

Thông Thiên vốn là người rất tùy tính, để không phải cãi nhau với Nguyên Thủy, bình thường hắn đều cố gắng thuận theo ý huynh ấy, trong lòng uất ức không thôi.

Đối với cách xưng hô này, Ngô Sở cũng không để ý, hắn đâu phải Nguyên Thủy. "Cũng chẳng tính là mưu đồ gì đâu!

Chỉ là muốn xem mình có thể giống như Bàn Cổ đại thần, khai mở ra một vùng thiên địa tương tự Hồng Hoang hay không thôi." Ngô Sở vừa nói vừa lắc đầu, "Nhưng ta không thể giống Bàn Cổ đại thần đem thân thể hóa thành thiên địa, nên đành lùi một bước, lấy những viên Đại Đạo Kim Đan mình ngưng tụ ra dùng tạm vậy." Nhắc đến Bàn Cổ đại thần, mọi người không khỏi bùi ngùi.

Vốn dĩ vì chứng đạo thành Thánh dẫn đến khí vận vạn tộc sụp đổ, khiến sinh linh Hồng Hoang tử thương vô số, trong lòng Đế Tuấn và Thái Nhất luôn thấy hổ thẹn với vạn tộc.

Nhưng sau khi thấy Bàn Cổ đại thần cũng đi vào vết xe đổ đó, cảm giác tội lỗi trong lòng bọn họ ngược lại giảm đi không ít.

Giống như kiểu 'ai đó cũng làm vậy rồi', có 'đồng bạn' xong quả thực có thể chia sẻ bớt áp lực tâm lý.

Lúc trước bọn họ gây ra thiên tai liên miên ở Hồng Hoang, Thiên Đạo xem ra cũng không trừng phạt gì nặng nề.

Nhưng thực tế, những công đức từ việc lập Thiên đình, thống nhất vạn tộc của bọn họ cơ bản đã bị tước hết sạch.

So sánh ra, Bàn Cổ đại thần và bọn họ lại có điểm khác biệt.

Theo một nghĩa nào đó, Bàn Cổ đại thần chính là chủ nhân của Hồng Hoang.

Với tư cách là Hồng Hoang Thiên Đạo, đối mặt với những việc chủ nhân Hồng Hoang làm, nó cũng chẳng có cách nào giáng tội. "Vị đại thần đó chuyển thế trùng sinh, giờ chắc cũng sắp trưởng thành rồi nhỉ?

A Sở có đi dẫn dắt hắn không?" Nữ Oa nhìn Ngô Sở hỏi.

Ngô Sở lắc đầu: "Ta có âm thầm quan sát hắn, hắn lớn lên rất tốt, không cần quá quan tâm.

Hơn nữa một sợi nguyên thần chuyển thế của hắn cũng chỉ là để trải nghiệm cuộc sống của vạn tộc Hồng Hoang, chuẩn bị cho việc hòa nhập tốt hơn sau này thôi." Mọi người đều hiểu ý Ngô Sở.

Bàn Cổ sau khi khai thiên liền chìm sâu trong vùng tinh không đạo tắc bản nguyên, căn bản không biết Hồng Hoang đã diễn biến thành bộ dạng như hiện tại.

Thế nên lúc trước khi Bàn Cổ chọn dùng thủ đoạn quyết liệt để khôi phục bản thân, mọi người tuy liên thủ phong ấn hắn nhưng cũng không thể trách hắn được.

Không chỉ vì bọn họ ít nhiều đều có quan hệ huyết thống với vị đại thần này...

Ngoại trừ Nữ Oa, Phục Hy và các vị lão tổ sinh ra từ Hỗn Độn, những sinh linh ra đời sau này khó mà nói không có liên quan đến vị đại thần đó.

Tam Thanh là do thanh khí của Bàn Cổ dựng dục mà thành, Đế Tuấn, Thái Nhất sinh ra từ Thái Dương Tinh do mắt của Bàn Cổ hóa thành.

Hơn nữa, mọi người đều ít nhiều nhận ân huệ của hắn, chỉ riêng việc hắn khai tịch ra thiên địa cho mọi người sinh tồn đã là quá đủ rồi.

Thế nên mọi người cũng nguyện ý thấu hiểu cách làm của hắn, hiểu được một vị cổ thần như vậy trong tình huống tự cứu sẽ đưa ra những lựa chọn bình thường.

Nhưng thấu hiểu là một chuyện, ngăn cản là việc bắt buộc.

Để Bàn Cổ có thể tiếp nhận phương thức phục hồi ôn hòa hơn, việc cho hắn thấu hiểu cuộc sống của vạn linh Hồng Hoang là rất cần thiết.

Không hiểu cuộc sống và tình cảm của vạn linh thì sao có thể bắt hắn thấu hiểu những cảm xúc đó?

Chỉ khi để hắn sinh ra chút tình cảm với vạn linh Hồng Hoang mới có thể khiến hắn cam tâm tình nguyện chọn cách ôn hòa hơn.

Bàn Cổ đại thần nguyện ý tiếp nhận phương thức này cũng là điều mọi người mong muốn.

Hiện nay, chuyển thế thân của Bàn Cổ đại thần đã vào Đệ Nhất Học Viện, đang tiếp thụ sự hun đúc của tư tưởng Văn Đạo đấy!

Tuy rằng tương lai khi ký ức hoàn toàn khôi phục, tư tưởng Văn Đạo chưa chắc đã ảnh hưởng được đến hắn, nhưng chỉ cần có chút tác động nhỏ thôi cũng đã là tốt rồi.

Lúc này, tại Hồng Hoang đại địa, Đệ Nhất Học Viện.

Tân sinh 'Bàn' và tân sinh 'Nghệ' được phân vào cùng một lớp, đang tiếp nhận sự cải tạo của tư tưởng Văn Đạo.

Chương 834

Thú vị là bọn họ không chỉ là bạn học mà còn trở thành bạn bè.

Trong tiết học kiếm thuật, Nghệ bị Bàn đánh cho một trận tơi bời, kết quả Nghệ lại bị Bàn đánh cho tâm phục khẩu phục, mặt dày đòi kết bạn với đối phương, còn khoác lác với Bàn rằng mình vốn là cường giả Vu tộc chuyển thế, lại còn có một cô vợ xinh đẹp đang làm giáo tập trong học viện.

Tại Đệ Nhất Học Viện hiện nay giáo dục ba loại pháp môn tu hành chính: một là Kim Đan Đại Đạo của nhân tộc, hai là Văn Đạo tu hành pháp, cuối cùng là Võ Đạo hô hấp pháp.

Nhiều học tử tu luyện Văn Đạo đều chọn tu thêm Võ Đạo hô hấp pháp để rèn luyện thể phách.

Bàn từ nhỏ đã tu luyện Kim Đan Đại Đạo, lại nhờ tuổi nhỏ đã theo đoàn hộ vệ săn giết ma vật nên về phương diện đấu pháp vượt xa những người cùng lứa.

Nghệ tuy có tu Võ Đạo hô hấp pháp nhưng vì thời gian quá ngắn nên hoàn toàn không phải đối thủ của Bàn.

Thực tế, trong đám tân sinh mới nhập học, không ai là đối thủ của Bàn cả.

Học sinh có thành tích ưu tú luôn dễ dàng nhận được sự mến mộ của bạn học, Bàn tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Hiện giờ hắn đã là nhân vật phong vân trong đám tân sinh của Đệ Nhất Học Viện.

Ngô Sở đang khai tịch đạo trường, Hậu Thổ đang luyện chế Luân Hồi bàn, các vị Thánh nhân khác người rảnh rỗi, người bận rộn.

Một số hậu bối cũng bắt đầu bộc lộ tài năng.

Còn những đại lão Vu tộc chuyển thế cũng đang nghiên cứu Võ Đạo của bọn họ, kết hợp thêm tinh hoa luyện thể của Vu tộc vào Võ Đạo hô hấp pháp của Ngô Sở.

Hồng Hoang đại địa vạn tộc hòa hợp, một mảnh hân hoan.

Thời gian thấm thoát trôi qua mấy trăm năm, Hạo cùng với Dao — người một lần nữa trở thành phu nhân của hắn — đã quay lại Thiên đình, còn muội muội Dao Cơ thì được Hạo gửi vào Đệ Nhất Học Viện để tu học.

Đạo trường của Ngô Sở vẫn đang tiếp tục khai tịch, các loại đạo tắc diễn hóa trong đó, thiên địa đã sơ khai nhưng những cơn bão bên trong vẫn chưa dứt.

Những viên Đại Đạo Kim Đan trên không trung mượn linh khí để diễn hóa pháp tắc Đại Đạo, đồng thời hấp thụ bụi bặm hỗn độn, ngưng tụ thành từng khối cầu, hình thành những tinh thể thực sự.

Đại địa dưới chân cự nhân rực rỡ cũng bị cự nhân nặn thành một khối cầu tròn, đang diễn hóa núi non sông ngòi, sông hồ biển cả.

Mưa gió bão bùng, sấm sét vang trời...

Khổng Tuyên tỉnh lại từ trạng thái ngộ đạo, quan sát một thời gian rồi lại bắt đầu ngộ đạo tiếp.

Triệu Công Minh và Tam Tiêu cũng tỉnh lại và chính thức bước vào Đại La.

Chỉ có điều khiến bọn họ không hiểu lắm là... "Sư phụ, tại sao thiên địa mà Viện trưởng khai tịch trông lại khác biệt như vậy?

Tại sao dưới chân cự nhân lại là một khối cầu tròn mà không giống như Hồng Hoang đại địa?" Bích Tiêu tuy không phải người nói

nhiều nhưng kiên nhẫn lại kém nhất, có thắc mắc mà không hỏi là trong lòng bứt rứt không yên, thế là hỏi phân thân của Hồng Vân đang hộ vệ bọn họ. "..." Hồng Vân rất muốn nói: Vi sư cũng muốn biết lắm chứ!

Thế là hắn lắc đầu bảo: "Mỗi vị Thánh nhân khi khai tịch đạo trường đều có sở thích và phong cách riêng, ví dụ như đạo trường của vi sư thì giống với Hỏa Vân cung của ta.

Có lẽ Viện trưởng của các con thích hình cầu hơn chăng!

Thế nên ngay cả đạo trường khai tịch ra cũng là một quả cầu." Ngừng một chút, Hồng Vân lại hỏi: "Các con đã bước vào Đại La, định tiếp tục ở đây ngộ đạo hay quay về Hồng Hoang đại địa để rèn luyện thêm?" Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu đều nhìn Vân Tiêu, còn Vân Tiêu thì nhìn Triệu Công Minh, Triệu Công Minh cũng nhìn Vân Tiêu, dường như muốn để nàng quyết định.

Vân Tiêu suy nghĩ một chút rồi nói: "Chúng con vẫn nên ở lại đây quan sát đạo tắc diễn hóa thiên địa đi ạ!

Lúc sư phụ khai tịch đạo trường chúng con vẫn chưa bái sư nên không được thấy.

Nay có phúc phận được thấy Viện trưởng khai tịch đạo trường ở đây, thực sự không nên bỏ lỡ cơ hội này." Phía xa, đám Thông Thiên thấy Ngô Sở nặn đại địa dưới chân thành một quả cầu, hơn nữa quả cầu đó còn đang chậm rãi xoay tròn, cũng không khỏi tò mò nhìn hắn.

Ngô Sở khẽ ho một tiếng, nói: "Chẳng lẽ mọi người không thấy khi quả cầu này xoay tròn sẽ tạo ra những cơn bão năng lượng có thể hút bụi bặm trong hỗn độn vào sao?

Đây là một cách đỡ tốn sức hơn để làm đại địa lớn mạnh đấy!" Là vậy sao?

Nghĩ lại thấy cũng có lý, bọn họ không cách nào phản bác.

Bọn họ tự nhiên không biết Ngô Sở thực ra đang diễn hóa 'Ngân Hà'.

Tất nhiên, Ngân Hà này của hắn so với Ngân Hà thực sự thì còn kém xa.

Dù sao tinh thể do Đại Đạo Kim Đan diễn hóa ra cũng chỉ có hàng nghìn hàng vạn ngôi sao mà thôi.

So với hàng tỷ ngôi sao trong Ngân Hà thì thực sự còn cách một khoảng trời vực.

Trước đây hắn cũng từng nghĩ, nếu Trái Đất có liên quan đến Hồng Hoang này, vậy hệ Ngân Hà có phải do Hồng Hoang sụp đổ mà sinh ra không?

Người ta nói sự xuất hiện của Ngân Hà bắt nguồn từ vụ nổ lớn của vũ trụ.

Nếu Trái Đất và Hồng Hoang thực sự có liên hệ, vậy Hồng Hoang tan vỡ có phải là vụ nổ lớn của vũ trụ hỗn độn không?

Nếu Trái Đất và Hồng Hoang thực sự có quan hệ, vậy hiện nay Hồng Hoang đại địa chưa sụp đổ, hệ Ngân Hà liệu có xuất hiện nữa không?

Ngay cả hệ Ngân Hà, hệ Mặt Trời đều không có, vậy thì lấy đâu ra Trái Đất?

Nếu ngay cả Trái Đất cũng không có, vậy người xuyên không như mình...

Ngô Sở cũng không biết việc mình dốc sức bảo vệ Hồng Hoang rốt cuộc là đúng hay sai.

Nhưng ở thế giới tương lai đó đã không còn thấy thần thoại nữa,

thần thoại dường như đã lụi tàn.

Chẳng ai biết được sự lụi tàn của thần thoại có phải vì Hồng Hoang đã tan vỡ hay không.

Lại mấy trăm năm trôi qua, lúc này trời và đất đã dần định hình, sự diễn hóa của pháp tắc đã chuyển từ kịch liệt ban đầu sang ôn hòa hơn.

Mấy vị Thánh nhân cũng thấy hơi buồn chán, lần lượt lên tiếng cáo từ.

Ngô Sở thấy vậy liền bắt đầu ngưng tụ lại những viên Đại Đạo Kim Đan trong cơ thể, cứ ngưng tụ ra một viên, hắn lại tiện tay đánh vào vùng tinh không đó, khiến vùng tinh không vốn chỉ có vạn ngôi sao ngày càng lớn mạnh, mang lại cảm giác như đang chế tạo một dải Ngân Hà thực sự.

Tu vi đạt tới đẳng cấp như hắn, trong người có hay không có Đại Đạo Kim Đan cũng không còn quan trọng nữa, đạo trường này chính là kho năng lượng của hắn.

Hơn nữa, với cường độ thân thể của mình, dù không dùng pháp lực, chỉ giơ tay nhấc chân cũng đủ để khai thiên tích địa.

Tất nhiên, ở Hồng Hoang đại địa này, hắn cũng không cần lo lắng phải đánh nhau với ai.

Mọi người đều là người quen cũ cả, có gì thì ngồi xuống thương lượng thôi!

Ngay cả hai huynh đệ Tây Phương mà hắn không thích cũng có thể thương lượng được.

Chương 835

Trừ phi ngày nào đó thực sự có sinh linh ngoài vũ trụ giáng lâm xuống Hồng Hoang.

Khổng Tuyên, Triệu Công Minh cùng Tam Tiêu một lần nữa tỉnh lại từ cơn ngộ đạo, cũng theo phân thân của Hồng Vân rời đi, quay về Hồng Hoang đại địa.

Hồng Hoang đại địa hiện nay lại có không ít thay đổi, linh khí không những không bị loãng đi do sinh linh vạn tộc ngày càng nhiều, ngược lại còn đậm đặc hơn trước một chút.

Nhiều người không hiểu hiện tượng trái quy luật này, cho đến khi có một số sinh linh sau khi chết đi vào Địa phủ mới hiểu ra.

Hóa ra Địa phủ ở Hồng Hoang đã liên thông với nhiều tiểu thế giới trong hỗn độn ngoài vực.

Hồng Hoang thiên địa sau khi có thêm sự phụ thuộc của những tiểu thế giới này đã trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết, tốc độ sinh ra linh khí cũng nhanh hơn nhiều.

Ngoài ra, linh khí cũng có thể truyền tới đại thế giới Hồng Hoang thông qua nơi luân hồi của các tiểu thế giới hỗn độn ngoài vực.

Linh khí trong Địa phủ thậm chí còn đậm đặc hơn bên ngoài.

Tuy nhiên, phần lớn linh khí trong Địa phủ đều bị Phong Đô thu nạp, khiến nhiều quỷ tiên tu hành tại Phong Đô thậm chí mặt dày không muốn chuyển sinh.

Điều này khiến Phong Đô Đại Đế Thạch Cơ có chút khổ não, đám quỷ tiên này cứ lỳ ra đó không chịu đi, vậy lấy ai ra trấn giữ những tiểu Địa phủ ngoài vực đây?

Mỗi tiểu Địa phủ đều có một nơi an trí quỷ tiên, cũng có thể gọi là tiểu Phong Đô.

Với tư cách là thủ lĩnh Phong Đô, Nữ Đế Thạch Cơ cũng buộc phải gánh vác trách nhiệm này, ai bảo chủ nhân Địa phủ là sư mẫu của nàng, mà nàng lại tiếp thụ chức vị này chứ?

Nếu không phải vì Hậu Thổ nương nương là sư mẫu của nàng, tiểu Thạch Cơ đã sớm muốn quăng việc bỏ chạy về Vạn Nha Sơn tự tại rồi.

Giống như phân thân của tiểu Hoàng Long cũng rất muốn quăng việc rời khỏi Thiên đình vậy.

Còn lúc này tại Hồng Hoang đại địa, Võ Đạo cũng đã phát triển thành một thế lực to lớn, mức độ phổ biến của nó còn hơn bất kỳ pháp môn tu hành nào vì đối tượng tiếp cận rộng hơn nhiều.

Trong nhân tộc, ngay cả những người già yếu phụ nữ trẻ em cũng biết một vài chiêu hô hấp pháp.

Võ Đạo có được sự phát triển như vậy không thể không nhắc đến nỗ lực của Vũ, Bàn, Nghệ, Khoa cùng những vị Vu tộc chuyển thế kia.

Trải qua ngàn năm rèn luyện, Vũ bây giờ đã là một đại gia võ đạo, một tay thần thông võ đạo xuất thần nhập hóa, hơn nữa còn từ võ nhập đạo, bắt đầu lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc.

Bàn và Nghệ, cùng với Khoa, bao gồm cả những Vu Tổ và dũng sĩ Vu tộc chuyển thế trọng sinh kia, đều là những kẻ ủng hộ võ đạo tuyệt đối.

Với sự tham gia của bọn họ, võ đạo trải qua ngàn năm phát triển này đã bày ra một cảnh tượng hưng thịnh rực rỡ.

So với việc các tu sĩ Huyền môn dùng linh bảo để đập người, bọn

họ dường như thích kiểu lãng mạn quyền quyền thấu thịt hơn.

Chưởng diệt tinh thần, quyền chấn nát trời, chân đạp vỡ đại địa, kiểu nhục bác thô lỗ trực lai trực khứ này có thể khiến bọn họ tức khắc bộc phát ra ý chí chiến đấu vô hạn.

Mà thọ mệnh nhân tộc cũng vì võ đạo hưng thịnh mà được kéo dài không ít.

Bất quá vì đây hầu như là hiện tượng toàn dân tập võ, cũng khiến không ít kẻ tập võ vì hiếu dũng đấu tàn nhẫn mà bị đánh chết.

Trước tình hình đó, Thiên Đế Hạo triệu tập chúng thần thiên đình, mọi người cùng nhau thương lượng xem có cách nào giải quyết chuyện này không.

Cuối cùng, mọi người đem đại hội tỷ thí của Vu tộc ra làm gương, cho phép nhân tộc học tập Vu tộc, cứ cách một khoảng thời gian lại tổ chức một lần Thiên Hạ Võ Đạo Đại Hội.

Không cho phép mọi người tư hạ động thủ, thiết tha tỷ thí thì được, nhưng nếu động thủ đánh chết người thì sẽ bị bắt đi ngồi tù.

Có bất kỳ mâu thuẫn nào đều có thể giải quyết tại võ đạo đại hội.

Tuy rằng ý tưởng này có chút bá đạo, nhưng dưới chính sách cao áp của chúng thần, nhân tộc làm sao có thể áp đảo được thiên quy do chúng thần ban xuống.

Hơn nữa loại thiên quy này, bất kể là những Vu Tổ chuyển thế hay Bàn Cổ chuyển thế đều hân hoan tiếp nhận.

Tuy rằng Bàn đã sớm khôi phục lại ký ức ngày xưa, nhưng hắn khá hài lòng với cuộc sống hiện tại, không vì ký ức khôi phục mà xa lánh bạn bè xung quanh, cũng không vì ký ức khôi phục mà không xem sinh linh vạn tộc là người.

Hắn hiện tại cũng dần hiểu ra tại sao lúc đầu các vị Thánh Nhân lại ngăn cản hắn dùng thủ đoạn kia để phục tô.

Giờ nghĩ lại, thủ đoạn lúc đó quả thực có đủ bạo liệt.

Cho nên, hắn cũng đang phản tỉnh chính mình, dự định dùng phó thân thể hiện tại này tu luyện lại đến một trình độ nhất định, cuối cùng mới dung hợp với nhục thân dưới chân núi Bất Chu kia, tiến hành bước nhảy vọt cuối cùng.

Sau khi ký ức khôi phục, tốc độ tu hành của bọn họ đều rất nhanh.

Người đầu tiên tu hành võ đạo hô hấp pháp là Vũ, nhưng theo ngàn năm trôi qua, người có tu vi vượt xa Vũ đã có không ít.

Bàn Cổ đại thần không cần nói rồi, những Vu Tổ kia, Khoa và Nghệ, cùng với một số đại vu Vu tộc nguyên bản, giờ đây đều đã khôi phục ký ức.

Những đại đạo pháp tắc từng lĩnh ngộ trước kia, nay lĩnh ngộ lại lần nữa hầu như giản đơn như ăn cơm uống nước.

Có lẽ lúc mới bắt đầu tu hành, tốc độ của mọi người không chênh lệch mấy.

Nhưng khi những chuyển thế chi thân của các đại năng kia bắt đầu lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc, tốc độ đó giống như một kỵ tuyệt trần, chớp mắt đã bỏ xa Vũ ở phía sau.

Tự nhận là võ tổ thân truyền như hắn, cư nhiên bị kẻ đến sau bỏ lại khoảng cách lớn như vậy, điều này khiến Vũ có lúc cảm thấy mình là một phế sài không đỡ nổi.

Nhiều người cảm thấy Vũ mới là tổ sư của võ đạo, nhưng Vũ lại cảm thấy võ đạo của mình truyền từ sư phụ nhà mình, làm gì có tư cách làm võ đạo tổ sư.

Cho nên hắn luôn tự xưng là võ tổ thân truyền, tôn sư phụ Ngô Sở làm Võ Tổ.

Nhưng sau khi biết được lai lịch và căn cước của những người kia, Vũ mới hiểu tại sao mình lại thua bọn họ.

Người ta tu hành bao nhiêu năm, không biết nhiều hơn hắn bao nhiêu tuế nguyệt nữa!

Ngoài những cường giả vốn là đại năng tiền thế này trỗi dậy, trong số những sinh linh từ các tiểu thế giới vực ngoại đến Hồng Hoang lịch luyện cũng xuất hiện một phê cường giả.

Bọn họ trên đại địa Hồng Hoang đã xông xáo ra không ít danh tiếng.

Trong số những người này có một cường giả tên là 'Xích', hắn đã lần lượt đánh bại những cường giả vực ngoại kia và thu nhận bọn họ dưới trướng, tổ kiến một tổ chức tên là 'Thiên Nhận', chính thức đưa ra lời khiêu chiến với các cường giả nhân tộc Hồng Hoang.

Mà mục tiêu khiêu chiến đầu tiên của hắn chính là Vũ.

Khi Vũ nhận được chiến thư của Xích gửi đến, hắn có chút ngây người, đã bao nhiêu năm rồi không có thiên tài võ đạo xung động như vậy đưa ra lời khiêu chiến với hắn?

Khi còn trẻ, Vũ còn đi du lịch thiên hạ gia thành, gặp gỡ những thiên tài võ giả đó hoặc là chỉ điểm đối phương một chút.

Nhưng theo tuổi tác ngày càng lớn... tuy nói hơn ngàn tuổi đối với nhiều sinh linh Hồng Hoang thì không đáng nhắc tới, nhưng trong nhân tộc đã được tính là một lão gia hỏa rồi.

Tâm thái của Vũ cũng sớm phát sinh không ít thay đổi, từ niên thiếu xung động lúc đầu dần trở nên ổn trọng thành thục hơn.

Chương 836

Ưu thế của nhân tộc chính là ở chỗ này.

Khi Vũ cảm thấy mình đã bước vào tráng niên, thì đối với những vị Thái Dương sư huynh của hắn mà nói, bọn họ vẫn còn ở thời kỳ ấu sinh, tuy không phải là tiểu manh oa ba tuổi nhưng dáng vẻ hiện tại của bọn họ tối đa cũng không quá bảy tám tuổi. "Tiểu Vũ, đệ hiểu biết bao nhiêu về Thiên Nhận này?" Tại Tử Ngọc Sơn, các Tiểu Thái Dương vây quanh Vũ hỏi.

Một tiểu manh oa bảy tám tuổi gọi một đại thúc thành thục hùng tráng là 'Tiểu Vũ', nghe có chút buồn cười, nhưng Vũ đã sớm quen rồi.

Ngoại trừ các Tiểu Thái Dương còn ở lại Tử Ngọc Sơn, các Tiểu Mặt Trăng đã trở về Vạn Yêu Thiên.

Học nghiệp ở học viện bọn họ đã sớm học xong, lại vì ngoại hình quá mức non nớt không thích hợp ở lại làm giáo tập, Đế Tuấn đành phải đón bọn họ về Vạn Yêu Thiên.

Đương nhiên ở Vạn Yêu Thiên bọn họ cũng có thể tỏa sáng, vì trong Vạn Yêu Thiên cũng có mở học viện, hơn nữa còn không có yêu quái nào dám cười nhạo bọn họ.

Thân là tiểu công chúa của Vạn Yêu Thiên, mọi người cưng chiều còn không kịp nữa là.

Mà bức chiến thư kia là do đệ tử thư viện thân tự đưa tới Tử Ngọc Sơn.

Tiểu Thái Dương Chiêu Dương nói: "Xích, Thiên Nhận, sao nghe qua cứ cảm thấy không phải thứ gì tốt lành thế nhỉ!

Tên Xích kia không phải sau khi thắng đệ cũng sẽ bắt đệ gia nhập

Thiên Nhận chứ!" Vũ lắc đầu: "Không rõ lắm, bất quá dù thắng hay thua, ta khẳng định không thể gia nhập loại tổ chức đó.

Thân là tổng giáo tập võ đạo của học viện, ta không thể để mất mặt như thế được." Tiểu Lục Đồ Duy nói: "Tổng cảm thấy gã này có vẻ lai giả bất thiện.

Tiểu Vũ, đệ vẫn nên đi nghe ngóng về gã này trước đi!

Tuy rằng biểu hiện bên ngoài của hắn là võ đạo, nhưng ta luôn cảm thấy hắn tu luyện không chỉ đơn giản là võ đạo như vậy đâu." Lão ngũ Trứ Ung gật đầu: "Hắn đến từ tiểu thế giới vực ngoại, cũng không biết xuất thân từ tiểu thế giới nào, có lẽ cũng là đại năng chuyển thế.

Biết rõ đệ là đệ tử của Văn Đức Đạo Tôn mà còn chạy tới hạ chiến thư, cảm giác không có ý tốt a!

Là muốn vả mặt sư phụ chúng ta sao?" Tiểu Vũ lắc đầu: "Dù có phải hay không, lời khiêu chiến này ta nhất định phải tiếp nhận.

Thắng thua không tính là gì, nếu ngay cả tiếp chiến cũng không dám, đó mới thật sự là mất mặt." Lão đại Át Phùng nói: "Vẫn nên đi hỏi Nhân Đức sư thúc một chút đi, tin rằng không ai dám giở trò mèo gì dưới mí mắt của lão nhân gia ông ấy đâu." Lão ngũ Trứ Ung nói: "Các huynh không tò mò gã này tổ kiến tổ chức Thiên Nhận, đi khắp nơi thu nạp thiên tài võ đạo mục đích rốt cuộc là gì sao?" Mọi người liếc xéo hắn một cái, lão đại Át Phùng nói: "Lão ngũ, thu lại cái tâm tư đen tối của đệ đi, trong thời đại Thánh Nhân này, chúng thần Thiên Đình cai quản tứ phương, hắn có thể làm gì được?" "..." Vốn dĩ không ai thèm để ý đến một con tép riu đến từ tiểu thế giới vực ngoại, dù sao trong thời đại có Thánh Nhân tọa trấn này, kẻ đến sau dù lợi hại đến đâu, có nhảy nhót thế nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của bọn họ, trừ phi người này có Thánh Nhân chống lưng phía sau.

Nhưng trong mắt Vũ và các Tiểu Thái Dương, sư phụ của bọn họ là Thánh Nhân, sư mẫu cũng là Thánh Nhân, phó viện trưởng học viện của bọn họ vẫn là Thánh Nhân.

Đúng rồi, còn có phụ thân, đại bá của bọn họ đều là Thánh Nhân.

Đây là đụng vào một người là có thể lôi ra cả một ổ Thánh Nhân, bối cảnh cường thế như vậy, ai dám động vào bọn họ?

Ồ, người bọn họ động vào là Vũ.

Nhưng Vũ là nhân tộc, phía sau nhân tộc còn có Nữ Oa Thánh Nhân nữa mà!

Cho nên trong mắt Át Phùng và mấy con Tiểu Thái Dương khác, xác suất đối phương bày mưu tính kế thực sự quá thấp, trừ phi đầu óc bị lừa đá, nếu không sẽ không dám giở trò gì.

Lão ngũ Trứ Ung vốn luôn khá phúc hắc, không ngại nghĩ người khác theo hướng xấu, Tiểu Lục Đồ Duy cũng có chút âm hiểm, hai con Tiểu Thái Dương này đừng nhìn mặt mũi sáng sủa mà tâm địa đen tối lắm!

Nhưng việc đối phương mượn thân phận địa vị của Vũ để vang danh là điều rất có khả năng.

Bởi vì loại chuyện nhỏ không liên quan đến sinh tử này sẽ không có Thánh Nhân nào nguyện ý đứng ra nói giúp Vũ, chính mình kỹ không bằng người thì là do mình vô dụng, không thể trách được người khác.

Thế là Vũ và các Tiểu Thái Dương rời Tử Ngọc Sơn, đi đến học viện tìm Đại sư huynh.

Tìm Nhân Đức Đạo Tôn là việc chỉ làm khi không còn cách nào khác.

Khi bọn họ đến học viện, một phân thân của Nhân Đức Đạo Tôn Hồng Vân vừa hay đang dẫn theo Khổng Tuyên và Triệu Công Minh cùng Tam Tiêu từ vực ngoại trở về.

Triệu Công Minh thấy Vũ và các Tiểu Thái Dương liền cười ha hả: "Các vị sư đệ đây là biết hôm nay bọn ta quy lai, đặc biệt tới đón tiếp sao?

Có lòng quá, có lòng quá..." Vũ có chút dở khóc dở cười, chuyện này đúng là có chút trùng hợp.

Mọi người vội vàng hành lễ với Nhân Đức Đạo Tôn, phân thân Hồng Vân khẽ gật đầu, chớp mắt đã biến mất trước mặt bọn họ.

Không còn tiền bối ở đây, mọi người lập tức thả lỏng.

Đám Tiểu Thái Dương kia từng đứa một trố mắt nhìn bọn Triệu Công Minh: "Các huynh... các huynh cư nhiên tấn cấp Đại La rồi?

Triệu sư huynh và Vân Tiêu sư tỷ thì thôi đi..." Người nói là Tiểu Thập Chiêu Dương, vì tính tình bay nhảy nên luôn dễ bị ăn đòn.

Quả nhiên, lúc này Bích Tiêu liền không nhịn được, đưa tay gõ một cái lên đầu nhỏ của hắn: "Chẳng lẽ ta với Quỳnh Tiêu kém cỏi lắm sao?

Tại sao chúng ta lại không được?" Tiểu Chiêu Dương ôm đầu, rất muốn nói: So với đại ca đại tỷ của các tỷ, các tỷ không phải kém lắm sao?

Trong lòng không tự biết chút nào à?

Bất quá nghĩ đến vừa rồi bị gõ một cái mà mình cư nhiên không tránh được, hắn đành ngoan ngoãn ngậm miệng, nheo mắt lộ ra một khuôn mặt cười đáng yêu đầy tính mê hoặc. "Xì!

Còn bán manh với ta...

Lạc lạc, tỷ tỷ chính là thích chiêu này!" Bích Tiêu hai tay nhào nặn khuôn mặt nhỏ của Tiểu Chiêu Dương, ra sức bóp cho nó tròn xẹt méo mó, làm Tiểu Chiêu Dương tức đến âm thầm hận trong lòng, nghiến răng nghiến lợi tự nhủ tương lai nhất định phải tìm cơ hội báo thù vân vân.

Đại La... sao?

Vũ nhìn bọn họ, tâm sinh hướng vãng.

Thân là nhân tộc yếu ớt nhất, từng có lúc ngay cả tu hành cũng không làm được, giờ đây đã có thể bắt đầu lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc, chỉ cần trong cơ thể diễn hóa ra một luồng bất diệt linh quang là có thể bước vào cảnh giới Kim Tiên trong lĩnh vực tu hành Huyền môn, nhưng khoảng cách này vẫn còn quá xa.

Nghĩ lại, Vũ cũng khá hổ thẹn, thân là đệ tử của Văn Đức Đạo Tôn, tu vi cư nhiên ngay cả một số Tiểu Hoa Tiên cũng không bằng, thật là làm mất mặt sư phụ mà!

Để bảo vệ uy danh của Tử Ngọc Sơn, để không làm sư môn mất mặt, Vũ cảm thấy trận luận võ với Xích lần này có chút cảm giác không thể thua được.

Bất quá thân là võ giả, điều này không những không làm hắn thối lui, ngược lại khiến huyết mạch chiến đấu trong cơ thể hắn trở nên nóng rực và cuồn cuộn trào dâng.

Khổng Tuyên có chút kỳ quái liếc nhìn Vũ, không hiểu tại sao hắn đột nhiên lại dâng lên một luồng chiến ý?

Chẳng lẽ hắn còn muốn thử tay với Đại La?

Triệu Công Minh và Vân Tiêu cũng cảm nhận được luồng chiến ý đó, nhưng chỉ có chút hiếu kỳ nhìn về phía Vũ, có chút không hiểu tại sao.

Bọn họ cũng không phải xem thường Vũ, nhưng nghĩ đến tu vi của Vũ thì quả thực không có tư cách khiêu chiến với bọn họ, tin rằng Vũ sẽ không phải không hiểu điều này, cho nên mới cảm thấy kỳ quái.

Chương 837

Đằng đẵng ngàn năm tuế nguyệt trôi qua, thanh niên năm đó giờ đã bước vào tráng niên, vốn trông còn khá thành thục ổn trọng, cho bọn họ một cảm giác vật thị nhân phi.

Thế mà chớp mắt một cái, sao lại có vẻ hơi khinh phù thế này?

Bốp...

Triệu Công Minh vỗ vai Vũ, cười nói: "Sao thế?

Vũ sư đệ đây là muốn cùng Công Minh ca ca của đệ qua vài chiêu sao?" "Cậy tu vi cao mà khi phụ tiểu sư đệ, không biết thẹn sao?" Lão tứ Cường Ngữ một bộ dáng hăm hở muốn thử, rất có ý muốn cùng Triệu Công Minh qua vài chiêu.

Tuy rằng hiện tại hắn vẫn chưa bước vào Đại La, nhưng Thái Dương Chân Hỏa thiên sinh của bọn họ không phải dễ đối phó đâu.

Triệu Công Minh cười hắc hắc vẫy tay: "Thật sự muốn qua vài chiêu với ta sao?" Lúc này Át Phùng quát lão tứ Cường Ngữ một tiếng: "Đừng quậy, đừng quên chính sự.

Sư huynh sư tỷ, Khổng tiền bối, chúng đệ kỳ thực là tới tìm Đại sư huynh, không ngờ gặp được mọi người vừa từ vực ngoại trở về, đúng là trùng hợp.

Đúng rồi, đạo trường của sư phụ đệ đã khai tịch xong chưa?" "Nghe sư phụ bọn ta nói, còn sớm lắm!

Diễn hóa pháp tắc, ổn cố thiên địa đều cần không ít thời gian." Triệu Công Minh lắc đầu, đoạn lại hỏi: "Các đệ tìm Đại sư huynh là có chuyện gì phát sinh sao?

Bọn ta lâu rồi không về Hồng Hoang, gần đây có chuyện gì thú vị

không?

Tiểu Thập đệ nói đi, đệ mồm mép nhất, tuy rằng đôi khi có hơi ngứa đòn..." Thế là Tiểu Thập Chiêu Dương trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: "Câu sau có thể thu hồi lại." Sau đó hắn liền kể lại chuyện võ đạo đại hưng cũng như việc Xích định khiêu chiến Vũ. "Võ đạo đã phát triển đến quy mô thế này rồi sao?

Tốc độ truyền bá còn nhanh hơn cả Văn đạo a!" Khổng Tuyên không khỏi cảm thán.

Vũ lắc đầu nói: "Văn đạo truyền bá cần một lượng tri thức dự trữ nhất định, nếu không có tri thức thì rất khó truyền bá rộng rãi.

Võ đạo thì khác, bất kể có biết chữ hay không, chỉ cần ghi nhớ hô hấp pháp là có thể tu hành, bất kể nam nữ già trẻ..." Triệu Công Minh hỏi: "Tên Xích đó có lai lịch thế nào, sao lại đột nhiên khiêu chiến Vũ, đây là muốn mượn danh tiếng của Vũ để nổi danh sao?" Vũ lắc đầu: "Vẫn chưa rõ, cho nên mới đến tìm Đại sư huynh, xem Đại sư huynh có thể thôi toán ra căn cước của đối phương không." Lão đại Át Phùng trong đám Tiểu Thái Dương nói: "Lúc trước rất nhiều đại năng Vu tộc chuyển thế, những đại năng này cũng đang nghiên cứu võ đạo, võ đạo có thể đại hưng là nhờ công lao của bọn họ nhiều hơn.

Nếu Xích cũng là đại năng vực ngoại nào đó chuyển thế, có lẽ sẽ tìm được cách đối phó hắn." "Không phải luận võ sao?

Chẳng lẽ còn có thể dùng thủ đoạn khác?" Quỳnh Tiêu hỏi.

Lão ngũ Trứ Ung nói: "Cái này phải xem đối phương có áp dụng loại quy tắc đó không.

Nếu đối phương thật sự là đại năng nào đó chuyển thế, mà hắn yêu cầu sinh tử chiến thì chắc chắn có vấn đề." Trong học viện, Hoàng Long đang chỉnh lý lại một số lời nói thường ngày của sư phụ

Văn Đức Đạo Tôn Ngô Sở, hắn chuẩn bị tập hợp thành sách để truyền thừa những đạo lý này xuống.

Nếu Ngô Sở biết được ý tưởng này của Hoàng Long, có lẽ sẽ có chút cạn lời, vì những lời hắn nói thường ngày phần lớn là mấy thứ 'súp gà cho tâm hồn'.

Nếu đem nấu cho hậu thế uống, cũng không biết người đời sau sẽ nhìn hắn thế nào.

Nghe thấy tiếng của bọn Vũ bên ngoài, Hoàng Long đặt bút xuống bước ra. "Chúng đệ, kiến quá Đại sư huynh (Hoàng Long đạo hữu)!" Thấy Hoàng Long đi ra, mọi người lần lượt hành lễ với hắn, Khổng Tuyên cũng ở trong số đó.

Hoàng Long thấy là Khổng Tuyên, Triệu Công Minh và Tam Tiêu quy lai, liền đáp lễ bọn họ, gật đầu nói: "Cũng không tệ, không làm nhục uy danh của sư phụ các ngươi." Dừng một chút, hắn lại nhìn về phía đám Tiểu Thái Dương: "Mấy đứa các ngươi, đang kỳ nghỉ lễ không ở Tử Ngọc Sơn tu hành, lại chạy về học viện làm gì?" Vũ nghe vậy, lấy bức chiến thư kia ra đưa lên, kể lại sự việc: "Đại sư huynh có biết căn cước của tên Xích này không?" Hoàng Long liếc nhìn bức chiến thư, không nhịn được cười lên, nói: "Không ngờ tên đó cư nhiên lại không cần mặt mũi như vậy, rõ ràng là tiền bối mà lại chạy đi khi phụ hậu bối." Mọi người nghe vậy không khỏi ngẩn ra, Tiểu Chiêu Dương hỏi: "Ý của Đại sư huynh là, tên Xích này quả nhiên là chuyển thế chi thân của tiền bối nào đó?" Hoàng Long ném chiến thư lại cho Vũ, dẫn mọi người vào trong sảnh, ngồi bệt xuống đất, vừa bắt đầu đun nước pha trà.

Bích Tiêu thấy vậy liền tiến lên tiếp lấy công việc trong tay Hoàng Long.

Bên cạnh Hồng Vân và Vũ Điệp nương, công việc pha trà cũng là

do Bích Tiêu làm.

Chỉ là sư phụ Hồng Vân của bọn họ thích rượu hơn mà thôi.

Sau khi đưa lá trà Đại Hồng Bào cho Bích Tiêu, Hoàng Long tiếp tục nói: "Mấy năm trước khi tên Xích này đánh bại một số hậu bối trẻ tuổi từ vực ngoại đến Hồng Hoang lịch luyện và tổ kiến tổ chức 'Thiên Nhận', Nhân Đức sư thúc đã từng thôi toán qua căn cước lai lịch của hắn.

Tiền thân của hắn có lẽ là vị tiền bối tên là Xích Kiêu, Nhân Đức sư thúc nói bản thể của hắn lúc đầu là một con chim kiêu, tu vi rất mạnh, còn từng là một trong ba ngàn khách ở cung Tử Tiêu..." Ba ngàn khách ở cung Tử Tiêu!

Mọi người nghe vậy đều không khỏi nghiêm nghị, bởi vì cung Tử Tiêu là đạo trường của sư tổ bọn họ.

Cung Tử Tiêu giảng đạo đã là truyền thuyết từ rất lâu rồi.

Lúc đó, các sư phụ của bọn họ cũng chỉ mới có tu vi Đại La mà thôi.

Đương nhiên, cường giả Đại La thời kỳ đó phổ biến mạnh hơn cường giả Đại La hiện nay.

Bởi vì lúc đó, sau cảnh giới Đại La không có con đường phía trước, Đại Lo là trần nhà tu vi của mọi sinh linh, rất nhiều cường giả đều lĩnh ngộ vô số điều đại đạo pháp tắc.

So với bọn họ hiện nay, tự nhiên là cường đại hơn nhiều.

Đại La hiện nay có mục tiêu tu hành cực kỳ rõ ràng, bởi vì có một con đường rõ ràng ở phía trước, bọn họ không cần làm những việc dư thừa, không cần đi lĩnh ngộ các đại đạo khác.

Cũng vì vậy, về việc lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc, Đại La hiện nay

căn bản không thể so sánh được với Đại La thời kỳ đó.

Khổng Tuyên không giải thích được: "Dù vị tiền bối đó là một trong ba ngàn khách ở cung Tử Tiêu, thì tu vi ít nhất cũng phải ở cảnh giới Trảm Thi nhị tam trọng chứ!

Cường giả như vậy sao lại chọn chuyển thế trọng tu?" Vu tộc có nhiều đại năng chuyển thế trọng tu như vậy bọn họ đều có thể hiểu được, dù sao bọn họ vì tu bổ đại địa Hồng Hoang đã dùng nhục thân hóa thành núi non sông ngòi. "Chẳng lẽ vị tiền bối Xích Kiêu đó cũng giống như các đại năng Vu tộc lúc trước sao?" Hoàng Long lắc đầu: "Chắc là không phải, những tiền bối rời khỏi đại địa Hồng Hoang đi khai tịch tiểu thế giới ở hỗn độn vực ngoại kia thực ra ít nhiều đều có tư tâm.

Nếu bọn họ thật sự có giác ngộ và tinh thần phụng hiến như các tiền bối Vu tộc thì lúc đầu đã không dễ dàng chọn rời khỏi Hồng Hoang như vậy." Những cường giả đó rời khỏi Hồng Hoang, khai tịch tiểu thế giới ở vực ngoại, trông thì có vẻ như không ngăn cản anh em Đế Tuấn và Thái Nhất thống nhất Hồng Hoang, nhưng ít nhiều cũng tính là đối đãi tiêu cực.

Dừng một chút, Hoàng Long lại nói: "Bất quá một số cường giả vực ngoại gặp phải cường địch khó lòng chống đỡ cũng không phải chuyện gì lạ.

Ví dụ như tiểu thế giới mà tiền bối Xích Kiêu khai tịch, hiện nay chính là một trong những tiểu thế giới mà giáo nghĩa phương Tây thịnh hành..." Tiểu Lục Đồ Duy đoán: "Chẳng lẽ vị tiền bối đó bị những kẻ phương Tây kia... chém rồi?" Hoàng Long lắc đầu cười nói: "Chuyện liên quan đến Thánh Nhân, ai nói chắc được chứ!" Triệu Công Minh nhìn Vũ một cái rồi nói: "Tên đó đột nhiên chạy đi khiêu chiến Vũ, chẳng lẽ hắn không mang theo ký ức chuyển thế?

Hay là bên trong thực sự có mờ ám?" Hoàng Long lắc đầu: "Có mờ ám hay không, hiện tại đoán cũng vô dụng..." "Chẳng lẽ ngay cả sư phụ ta cũng không thể thôi toán ra mục đích đối phương đến đại địa Hồng Hoang và tổ kiến tổ chức Thiên Nhận sao?" Triệu Công Minh có chút không dám tin.

Hoàng Long bật cười: "Tương lai có vô hạn khả năng, cho dù thôi toán được cũng không nhất định sẽ thực sự xảy ra.

Các ngươi chỉ cần nhớ kỹ, giữ vững bản tâm, đừng để bị người ta khích tướng hay cổ hoặc là được." Hắn nói đoạn nhìn về phía mười con Tiểu Thái Dương: "Đặc biệt là mấy đứa các ngươi, tuy rằng các ngươi tuổi tác lớn hơn Vũ, nhưng tính cách của các ngươi không được trầm ổn như Vũ đâu." Tiểu Chiêu Dương không phục: "Đại sư huynh, huynh đây là coi thường anh em đệ rồi." "Xem kìa!

Ta chỉ mới nói một câu đơn giản mà đệ đã tâm sinh không phục rồi." "..." Sau khi cho Vũ, đám Tiểu Thái Dương và bọn Triệu Công Minh rời đi, Hoàng Long thu dọn một chút rồi đi tới sân viện của Hồng Vân, nhắc lại chuyện cũ với Hồng Vân.

Hồng Vân khẽ lắc đầu: "Thôi toán không ra, ta nghi ngờ sau lưng Xích có Thánh Nhân đứng sau, chỉ có như vậy mới có thể che đậy thiên cơ.

Bất quá lúc trước tiểu thế giới do Xích Kiêu khai tịch đã toàn diện tiếp nhận giáo nghĩa của Tây Phương giáo và triệt để xua đuổi Nho giáo chúng ta, hắn đầu nhập Tây Phương giáo cũng không phải chuyện gì lạ.

Nay tới đây có lẽ là muốn làm mất mặt bọn ta." Hoàng Long khẽ gật đầu: "Nếu chỉ là như vậy thì còn đỡ!" Hồng Vân lắc đầu: "Không thể chỉ đơn giản là như vậy đâu, ngươi vẫn chưa hiểu nhiều về vị Chuẩn Đề sư huynh kia của ta, huynh ấy không phải là người vì chút

thể diện mà làm chuyện vô ích.

Đây có lẽ chỉ là sự khởi đầu, hậu sự phát triển thế nào rất khó thôi toán." Thấy Hoàng Long trầm mặc, Hồng Vân lại nói: "Bất quá ngươi cũng không cần lo lắng, Xích Kiêu đạo hữu tuy không cần mặt mũi nữa nhưng khẳng định không dám giết Vũ trước mặt mọi người.

Ta cũng sẽ không cho phép chuyện đó xảy ra.

Chương 838

Nghĩ lại, hai anh em kia cũng không thực sự dám động thủ với ta ở Hồng Hoang đâu." Mọi người đều là Thánh Nhân, một khi động thủ trong thiên địa Hồng Hoang, kết quả có thể tưởng tượng được.

Hồng Vân không gánh nổi trách nhiệm đó, hai anh em phương Tây kia cũng không gánh nổi. "Tiếc là sư phụ ngươi không có đây, nếu không với trí tuệ của hắn, chắc không khó để thôi toán ra đối phương rốt cuộc muốn làm gì." Hồng Vân lẳng lặng lắc đầu.

Cách thôi diễn của bọn họ và cách thôi luận của Ngô Sở vẫn có điểm khác biệt.

Cách thôi diễn của bọn họ là tìm kiếm các loại khả năng sẽ xuất hiện trong dòng sông tuế nguyệt.

Còn cách thôi luận của Ngô Sở là xuất phát từ tính cách của sinh linh cũng như mục tiêu của bọn họ, lấy sự thật làm căn cứ, tiến hành phân tích đa phương diện, từ đó đưa ra kết luận.

Tuy là trong kỳ nghỉ của học viện, nhưng khi chuyện Xích khiêu chiến Vũ truyền ra, cả Đệ Nhất thành lập tức trở nên náo nhiệt, vô số tu sĩ từ tứ diện bát phương đổ về Đệ Nhất thành.

Đặc biệt là những người tu hành võ đạo, đây có thể nói là thịnh sự của võ đạo. "Đây là tiết tấu muốn gây chuyện a!" Lão ngũ Trứ Ung nói.

Tiểu Lục Đồ Duy hắc hắc cười khẩy: "Tin tức này chắc chắn là do tự Xích tung ra, hắn là muốn gây chấn động để đánh bóng tên tuổi cho mình đây mà." Thấy đôi 'nhân ngũ nhân lục' này lại ở đó ác ý suy đoán người khác, lão đại Át Phùng và Tiểu Bát Trọng Quang chính trực không khỏi có chút cạn lời.

Trong mắt bọn họ, Xích tuy là chuyển thế chi thân của cường giả, nhưng hắn dù mạnh đến đâu chẳng lẽ còn mạnh hơn Nhân Đức Đạo Tôn đang tọa trấn Đệ Nhất học viện sao?

Có Thánh Nhân tọa trấn, hắn có thể gây ra chuyện gì?

Cùng lắm là làm Vũ mất chút mặt mũi thôi.

Nhưng nếu tin tức Xích là chuyển thế của vị cường giả kia truyền ra, thì Vũ dù có thua cũng là thua một cách vinh quang, còn tổn thất mặt mũi gì nữa?

Trong sự huyên náo đó, nhiều người Vu tộc trọng sinh cũng quy tụ về Đệ Nhất thành.

Ngày hôm đó, chuyển thế thân của Đế Giang là Giang, dẫn theo một đám đệ tử tiểu muội ngày trước, khiêng mấy con mãnh thú bọn họ săn được tới Đệ Nhất học viện bái phỏng Hồng Vân.

Bàn và Nghệ cùng Khoa đang du lịch bên ngoài cũng đã trở về.

Ngô Sở tuy không đích thân thu Nghệ làm đệ tử, nhưng Hoàng Long đã thu đồ thay sư phụ.

Còn về Bàn, lúc đầu hắn cũng giống như Giang ngày trước, thấy Nghệ có thể bái vào môn hạ của Văn Đức Đạo Tôn thì ít nhiều có chút không phục.

Dù sao hắn mạnh hơn Nghệ nhiều, vậy mà vị Văn Đức Đạo Tôn kia cư nhiên lại nhìn trúng tên Nghệ cà lơ phất phơ, không thèm nhìn trúng hắn, thật là không thể hiểu nổi.

Sau đó hắn lại nghĩ, nếu Văn Đức Đạo Tôn không thu hắn làm đồ đệ thì Nhân Đức Đạo Tôn chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hắn chứ!

Kết quả là Nhân Đức Đạo Tôn cũng không có bất kỳ biểu hiện gì với hắn.

Điều này khiến trong lòng Bàn nghẹn một cục tức, muốn dùng thực tế chứng minh cho bọn họ thấy, Bàn hắn mạnh hơn tất cả mọi người, muốn cho những vị Thánh Nhân không thu hắn làm đồ đệ kia phải nói một câu rằng bọn họ đã nhìn lầm người rồi.

Trong một thời gian rất dài lúc trước, đó là niềm tin chống đỡ hắn trở nên mạnh mẽ.

Cho đến khi ký ức của Bàn Cổ khôi phục lại, Bàn mới nhận ra không phải người ta không muốn thu hắn làm đồ đệ, mà là thân phận của hắn quá đặc thù, người ta căn bản không tiện thu.

Tuy rằng Ngô Sở và Hồng Vân đều đã là Thánh Nhân, nhưng Bàn Cổ dù sao cũng là vị Thánh Nhân đầu tiên của thiên địa này.

Trước kia cứ tưởng hắn thất bại, giờ mới hiểu ra người ta thực sự đã thành công.

Điều này làm sao bọn họ dám thu người ta làm đồ đệ, không sợ bị vả mặt sao?

Sau khi ký ức của Bàn Cổ phục tô, Bàn cũng không rời xa những người bạn như Nghệ, ngược lại còn nói cho bọn họ biết thân phận thật sự của mình, rồi mặt không đổi sắc yêu cầu bọn họ gọi hắn là Phụ Thần.

Hắn còn nhớ lúc Nghệ và Khoa nghe được tin này, cái thần tình kinh ngạc khoa trương đó, nghĩ đến bộ dạng như nàng dâu nhỏ của bọn họ, nũng nịu gọi hắn là Phụ Thần, hắn lại thấy buồn cười.

Cảm giác kỳ lạ này là thứ hắn chưa từng có trước đây.

Do đó, hắn rất trân trọng cuộc sống hiện tại.

Mối đe dọa từ sinh linh vực ngoại đã bị hắn quẳng ra sau đầu.

Giờ đây hắn không phải là Thánh Nhân duy nhất trên thế gian này,

thật sự có chuyện gì thì đã có các Thánh Nhân khác gánh vác rồi!

Hắn có thể chậm lại bước chân, trải nghiệm một cuộc sống chưa từng được trải nghiệm qua. "Hồng Vân đạo hữu, bọn ta tới đây không làm phiền chứ!" Đế Giang cười ha hả, người chưa tới mà tiếng cười đã tới trước: "A Sở huynh đệ không có ở Tử Ngọc Sơn, Tiểu Nguyệt Linh cũng lên Thiên Đình rồi, bọn ta cũng chỉ có thể đến chỗ đạo hữu quấy rầy thôi, mong đạo hữu đừng trách nhé!" Hồng Vân cũng cười ha hả nói: "Vinh hạnh còn không hết, trách cứ gì chứ?

Mời chư vị vào trong!" Hồng Vân giờ tuy là Thánh Nhân, nhưng ngày trước cùng với bọn Đế Giang cũng là chỗ thâm giao.

Cho dù hiện tại bọn họ trọng sinh, nhưng sau khi khôi phục ký ức, bọn họ vẫn là bọn họ.

Tuy là nhân tộc nhưng bên phía Vu tộc vẫn xem là Vu Tổ.

Chỉ là huyết mạch không còn là huyết mạch Bàn Cổ nữa.

Huyết mạch Bàn Cổ tuy nói vẫn mạnh mẽ, nhưng sau khi mất đi tinh huyết Bàn Cổ, bọn họ đã rất khó để tu luyện lại tới tầng thứ lúc trước, chỉ đành từ bỏ huyết mạch Vu tộc.

So với Vu tộc, huyết mạch nhân tộc tuy không mạnh bằng, nhưng con đường nhân tộc có thể đi lại nhiều hơn Vu tộc rất nhiều, bọn họ có thể có nhiều lựa chọn khác nhau.

Hiện nay bọn họ tuy tu vi chưa khôi phục được như trước kia, nhưng cũng đã tiếp cận cảnh giới Đại La, mà đây mới chỉ là tu hành trong hơn ngàn năm ngắn ngủi.

Nhưng muốn khôi phục lại trạng thái đỉnh phong như cũ, con đường bọn họ phải đi còn rất dài, chủ yếu vẫn là cường độ nhục thân không theo kịp.

Nếu cường độ nhục thân theo kịp thì với những đại đạo pháp tắc

đã lĩnh ngộ trước kia, chỉ trong phút chốc là có thể khôi phục lại đỉnh phong.

Lúc trước Bàn Cổ dùng thủ đoạn mãnh liệt để phục tô là vì muốn kéo cường độ nhục thân lên mức đỉnh cấp ngay lập tức, bởi vì hắn không có thời gian để tu luyện nhục thân.

Nhìn những vị Vu Tổ ngày xưa khiêng mãnh thú tới đây, Vũ Điệp nương liếc mắt một cái là nhận ra ý đồ của bọn họ, tự chuẩn bị thực phẩm đến đây uống rượu ăn thịt.

Chuyện này lúc trước khi nàng ở Tử Ngọc Sơn đã thấy không ít lần rồi.

Vũ Điệp nương mỉm cười dặn dò các Tiểu Vũ Điệp tiên đi xử lý thực phẩm, chuẩn bị thân tự xuống bếp.

Tuy không có thiên phú trù đạo như Tiểu Nguyệt Linh, nhưng dù sao nàng cũng đã đắm chìm trong đạo này nhiều năm.

Thấy Bàn Cổ cũng ở bên trong, Hồng Vân cúi người hành lễ: "Kiến quá tiền bối!" Bàn Cổ đáp lễ lại hắn, cười nói: "Viện trưởng không cần khách khí với ta như vậy, hiện tại ta là Bàn, cũng chỉ lấy thân phận Bàn để đi lại trong thiên địa thôi." Hồng Vân mỉm cười nói: "Học viện giáo thụ mọi người Nhân Nghĩa Lễ Trí Tín, nên biết lễ không thể phế, nơi đây cũng không có người ngoài, hắn là mọi người cũng đều biết thân phận của tiền bối..." Nhắc tới chuyện này, bọn Đế Giang cũng có chút lúng túng, bình thường gặp Bàn bọn họ cũng gọi Bàn là Phụ Thần, nhưng đối phương lại yêu cầu bọn họ gọi tên hắn.

Người khác có gọi hắn là 'Phụ Thần' hay không Bàn thực ra không quan tâm, hắn chỉ thích nghe tên Nghệ hay khoe mẽ thường ngày gọi hắn là 'Phụ Thần' mà thôi.

Mọi người ngồi xuống, sau một hồi nói cười, chuyển thế thân của

thanh niên truyền lửa liền hỏi: "Hồng Hoang Thiên Địa Võ Đạo Hội năm sau mới tổ chức, tên Xích kia sao lại khiêu chiến Vũ vào lúc này?

Hồng Vân đạo hữu có biết Xích này là thần thánh phương nào không?

Chương 839

Có phải là thiên tài võ giả thực sự không?" Nếu là thiên tài võ giả thực sự thì mọi chuyện đều dễ nói.

Nếu không phải thì chứng tỏ tiền thế của đối phương cũng có thể giống như bọn họ, đều là những lão gia hỏa cả.

Chuyển thế thân của Cộng Công cũng hỏi: "A Sở huynh đệ giờ vẫn đang khai tịch đạo trường ở vực ngoại, tên đó khiêu chiến Vũ, nếu chỉ đơn giản là tỷ thí một chút thì thôi, nếu trong này có quỷ kế gì thì là nhắm vào A Sở huynh đệ rồi, chúng ta có cần làm gì không?" Lão gia hỏa chuyển thế không thể nào không biết sư phụ của Vũ là Ngô Sở, vậy mà còn chuyên môn tới khiêu chiến, rõ ràng có vấn đề, đây là bắt nạt lúc A Sở huynh đệ không có ở Hồng Hoang đây mà!

Cho nên đám anh em Vu tộc này từng người một đều tới đây.

Tuy rằng tu vi của bọn họ chưa khôi phục, nhưng tới trợ uy cũng đủ rồi.

Thấy mọi người đều quan tâm đến chuyện này, với tư cách là đại sư huynh của Vũ, Hoàng Long lên tiếng: "Về việc này, ta có một vài suy đoán.

Theo như chúng ta biết, kẻ tên 'Xích' đó chắc hẳn là Xích Kiêu tiền bối năm xưa.

Vào thời điểm hai vị Đạo tôn của Yêu tộc thống nhất Hồng Hoang, y đã rời khỏi đại địa Hồng Hoang, đi vào hỗn độn ngoại vực để khai phá một tiểu thế giới..." Mọi người lắng lặng lắng nghe, Hoàng Long liếc nhìn Hồng Vân, nói tiếp: "Ta đoán, đứng sau Xích này rất có thể là một vị Thánh nhân, khả năng cao là hai vị phương Tây kia..." "Đợi một chút!" Lúc này, thanh niên Truyền Hỏa lên tiếng:

"Ta nhớ khi chúng ta chuyển thế trọng sinh, A Sở huynh đệ từng nói với chúng ta về chuyện sinh linh ngoài vũ trụ (trụ ngoại sinh linh).

Liệu có khả năng kẻ đứng sau y chính là sinh linh ngoài vũ trụ, lần này cố ý gây ra mâu thuẫn cho chúng ta?" Nghe vậy, mọi người không nhịn được đều nhìn về phía Bàn.

Tuy diện mạo của Bàn trông rất trẻ trung, nhưng ai cũng biết vị này chính là Phụ thần của bọn họ chuyển thế, chuyện về sinh linh ngoài vũ trụ hỏi hắn là chính xác nhất.

Bàn nhìn mọi người, nhíu mày trầm tư một lát rồi nói: "Nếu sinh linh ngoài vũ trụ giáng lâm xuống thiên địa này, chúng sẽ dung hợp nguyên thần của mình với nguyên thần của sinh linh bản địa, không phân biệt ta - ngươi, từ đó che đậy thiên cơ, tiêu trừ sự áp chế của ý chí thiên địa..." Ngừng một chút, hắn nói tiếp: "Nếu chúng thực sự giáng lâm, mục tiêu rất có thể là hủy diệt thiên địa này, hoặc trừ khử các vị Thánh nhân để hoàn toàn nắm quyền khống chế thế giới làm của riêng, nếu không ta không nghĩ ra lý do nào khác để chúng đến đây.

Những sinh linh ngoài vũ trụ mà ta gặp năm xưa không hề thân thiện chút nào." Mọi người đã hiểu ý của Bàn: sinh linh ngoài vũ trụ không phải khách quý, đừng hy vọng chúng có thiện tâm, phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Mọi người đều lẳng lặng gật đầu.

Cộng Công gãi đầu nói: "Thánh nhân dễ dàng bị trừ khử như vậy sao?

Ta thật sự không nghĩ ra thủ đoạn nào có thể đối phó được Thánh nhân." Hắn nói xong còn nhìn về phía Hồng Vân, khiến Hồng Vân cạn lời.

Ý gì đây?

Định bảo một vị Thánh nhân như ta chỉ cách giết Thánh nhân sao?

Cộng Công thấy vẻ mặt của Hồng Vân cũng hơi ngượng ngùng, khẽ ho khan.

Tuy nhiên Hồng Vân vẫn lên tiếng: "Muốn đối phó Thánh nhân, chỉ có Thánh nhân mới có thể ra tay, nhưng muốn giết chết hoàn toàn thì cơ bản là không thể.

Đại đạo không dứt, Thánh nhân không diệt.

Cho dù thiên địa này bị hủy diệt để khai phá lại, chúng ta vẫn có thể trở về đạo trường mà mình đã khai tịch." "Vậy nếu phá hủy luôn cả đạo trường của Thánh nhân thì sao?" Có kẻ cứng đầu hỏi, chính là Nghệ - kẻ vốn thích gây chuyện.

Hằng Nga đứng cạnh không nhịn được nhéo vào hông hắn một cái, ý bảo hắn hãy tôn trọng Thánh nhân một chút.

May mà Hồng Vân không phải kẻ hẹp hòi, cũng không để tâm: "Ý chí của Thánh nhân có thể dễ dàng di chuyển, vạn vật thiên địa, dù là một ngọn cỏ hay một hòn đá... chỉ cần còn lại một tia ý chí, cũng có thể trầm miên như Bàn Cổ tiền bối để chờ ngày phục sinh." Thực ra cường giả cảnh giới Đại La cũng làm được điều này, miễn là không gặp phải kẻ mạnh hơn mình nhiều bậc, truy sát nguyên thần tán lạc đến tận cùng trời cuối đất.

Tuy nhiên giữa Đại La và Thánh nhân có sự khác biệt rất lớn, Đại La tán ra là nguyên thần, dễ bị tìm thấy, còn Thánh nhân là ý chí.

Một luồng nguyên thần dễ bị cảm ứng, nhưng một luồng ý chí nếu chủ động trầm miên thì cực kỳ khó phát hiện.

Vì thế, về lý thuyết, Thánh nhân là bất tử, cùng lắm là giống như Bàn Cổ, hễ tìm được cơ hội là có thể phục sinh bất cứ lúc nào.

Đế Giang nhìn Bàn hỏi: "Liệu có khả năng lũ sinh linh ngoài vũ trụ kia nắm giữ cách giết chết Thánh nhân không?" Bàn lắc đầu: "Chuyện này ta không rõ, nhưng tại Vĩnh Hằng Chân Giới đó, số lượng Thánh nhân không hề ít, so với Hồng Hoang chúng ta thì nhiều hơn ít nhất năm sáu lần.

Trong ký ức của tên sinh linh ngoài vũ trụ kia, chỉ riêng kẻ dùng phương pháp khai thiên chứng đạo đã có bảy vị.

Nếu mỗi thiên địa được khai phá đại diện cho một vũ trụ, các ngươi cứ tưởng tượng xem qua năm tháng dài đằng đẵng, tổng số Thánh nhân của chúng sẽ là bao nhiêu." Thấy mọi người kinh ngạc, Bàn lại nói: "Nhưng mọi người cũng đừng quá lo lắng, không phải tất cả Thánh nhân ngoài vũ trụ đều chung một lòng, chúng cũng không phải là một khối sắt đặc.

Hơn nữa, ta cảm nhận được Hồng Hoang hiện nay đã khác xưa.

Khi xưa hỗn độn mờ mịt, ý chí Đại đạo khó hiển hiện, còn bây giờ..." Bàn ngẩng đầu nhìn trần nhà... như thể xuyên thấu qua đó để nhìn lên bầu trời cao, hắn cảm nhận rõ rệt ý chí thiên địa nơi này.

Là người từng theo học tại Đệ Nhất Học Viện, hắn hiểu rõ lý do.

Vì từ bộ 《Hồng Hoang Sử》 do Văn Đức Đạo Tôn biên soạn, hắn biết có một vị Thánh nhân đã hợp thân với thiên địa, dung hợp với Đại đạo, vừa bị Thiên đạo trói buộc, vừa nắm giữ ý chí thiên địa.

Trong một thế giới như vậy, dù Thánh nhân ngoài vũ trụ giáng lâm cũng sẽ bị ý chí thiên địa áp chế, hơn nữa là sự áp chế có mục tiêu rõ ràng.

Thảo nào khi xưa hắn dùng thủ đoạn bạo liệt để phục tổ, đối phương lại có phản ứng lớn như vậy, không đơn giản chỉ vì sợ Hồng Hoang tan vỡ, sinh linh lầm than, mà đối phương còn lo hắn sẽ tranh

đoạt quyền kiểm soát Đại đạo Hồng Hoang.

Lúc đầu nghĩ đến chuyện này, Bàn còn rất tức giận, dù sao đây cũng là thế giới do hắn khai phá, giờ lại bị kẻ khác chiếm quyền.

Nhưng qua những trải nghiệm trong lần chuyển thế này, Bàn dần nghĩ thoáng hơn.

Đối phương đã chấp nhận hy sinh bản thân để hợp đạo, chứng tỏ họ cũng muốn tốt cho thiên địa này.

Cho dù bây giờ đưa cơ hội hợp đạo cho hắn, chưa chắc hắn đã làm được.

Hơn nữa, có mối đe dọa từ sinh linh ngoài vũ trụ, thế giới này thực sự cần một sự hiện diện như vậy để ổn định cục diện.

Điều này tốt hơn nhiều so với việc hắn dùng thủ đoạn cực đoan năm xưa để đối phó với những tình huống không lường trước được.

Thấy chủ đề bắt đầu lạc đề, Huyền Minh tùy tay kéo lại, nhìn về phía Hoàng Long: "Tiểu Hoàng Long, ngươi tiếp tục nói về suy đoán của mình đi.

Còn về sinh linh ngoài vũ trụ, nếu chúng định dùng phương thức lén lút này thì không có gì đáng sợ cả." Mọi người nghe vậy cũng thấy có lý.

Điều họ lo lắng là vô số Thánh nhân đột nhiên giáng lâm khiến Hồng Hoang tan vỡ trong chớp mắt.

Nhưng nếu chỉ có một hai vị Thánh nhân lẻn vào, trốn trong bóng tối dùng thủ đoạn thì không đáng ngại.

Chỉ cần Hồng Hoang không nát, mọi chuyện đều có chuyển cơ.

Thậm chí có thể giữ chân luôn vị Thánh nhân ngoài vũ trụ đó lại đây.

Tiểu Hoàng Long ho nhẹ một tiếng, tiếp tục nói: "Ta đoán nếu đứng sau chúng là hai vị phương Tây, mục tiêu có thể là khơi mào mâu thuẫn giữa các vị Thánh nhân.

Vì vậy, lần này mục tiêu nhìn bề ngoài là nhắm vào Vũ, nhưng thực tế, mục tiêu thật sự rất có thể là những tiểu Kim Ô kia..." Mọi người nghe xong đều lộ vẻ khác lạ, bắt đầu suy ngẫm.

Rõ ràng là nhắm vào Vũ, sao tự dưng lại thành nhắm vào tiểu Kim Ô?

Các tiểu Kim Ô cũng ngơ ngác, liệu đại sư huynh có nhầm không?

Hoàng Long ho nhẹ: "Đây chỉ là suy đoán của ta, bởi vì Xích đó là Xích Kiêu tiền bối chuyển thế.

Chương 840

Với tư cách là đại tiền bối, y lại chạy đến thách đấu với một hậu bối như Vũ thì rõ ràng là vô lý, thắng cũng chẳng vẻ vang gì.

Một người trong tình huống nào mới làm chuyện tốn công vô ích mà lại mang tiếng xấu như vậy?" Quả thực, mọi người cũng nhận ra điểm bất thường, nhưng trước đó không có manh mối.

Nay được Hoàng Long điểm hóa, họ cảm thấy như mây tan thấy ánh mặt trời.

Hoàng Long nói tiếp: "Nếu đặt mục tiêu lên những tiểu Kim Ô kia thì mọi chuyện sẽ hợp lý.

Một khi những tiểu Kim Ô này phạm sai lầm, ví dụ như lỡ tay giết người, chắc chắn sẽ bị Cục Chấp pháp Thiên đình bắt đi hỏi tội.

Một khi lỗi lầm quá lớn, Thiên đình phải xử lý thế nào?" Được Hoàng Long dẫn dắt, mọi người không nhịn được nhìn sang các tiểu Kim Ô, rồi lại nhìn tiểu Hoàng Long, dường như từ trên người hắn thấy được bóng dáng của Ngô Sở.

Năm xưa khi họ ở cùng Ngô Sở, nghe anh phân tích về tương lai Tam tộc, cũng là kiểu bóc tách từng lớp để chỉ thẳng vào bản chất vấn đề như thế này.

Bây giờ, họ thấy khí chất đó trên người Hoàng Long.

Quả nhiên không hổ là đồ đệ của anh ấy?

Thế là mọi người dựa trên suy đoán của Hoàng Long để thực hiện một số bố trí cụ thể, tránh việc bị đối phương lợi dụng sơ hở.

Vũ đứng một bên nghe, đột nhiên nhận ra nếu sự việc diễn ra đúng như đại sư huynh đoán, thì trong biến cố sắp tới, y – vốn là nhân vật

chính – đã dần trở thành vai phụ.

Trận đấu võ trước đó y nghĩ không thể thua, giờ đây thắng bại đối với mọi người dường như chẳng còn quan trọng nữa.

Vì đối phương là tiền bối chuyển thế, cơ hội thắng của y quá nhỏ nhoi.

Thậm chí chỉ cần đối phương áp chế bằng nguyên thần, y đã không thể động đậy.

Dù không cam lòng nhưng y buộc phải thừa nhận đó là sự thật.

Võ đạo thông thần, khi bắt đầu lĩnh ngộ quy tắc pháp tắc của thiên địa, sự khác biệt giữa tu hành Võ đạo và Huyền môn không còn lớn, đều là trăm sông đổ về một biển.

Như vậy, y sao có thể là đối thủ của những lão quái vật tiền kiếp?

Một cảm giác bất lực nảy sinh trong lòng y, nhưng sau đó lại biến thành sự không cam lòng, và cuối cùng, ý niệm đó hóa thành ý chí bất khuất.

Dù là châu chấu đá xe thì đã sao?

Dù biết đom đóm không thể tranh sáng với trăng rằm thì đã sao?

Võ giả chúng ta phải có dũng khí biết trong núi có hổ vẫn hướng về núi mà đi.

Phải có nghị lực dù biết là lấy trứng chọi đá cũng phải đấu đến cùng.

Nếu chút dũng khí và nghị lực này cũng không có, sao xứng đáng học võ?

Sao xứng đáng là đệ tử Tử Ngọc Sơn?

Khi những ý niệm này lóe lên trong đầu Vũ, ý chí bất khuất dần

biến thành một luồng chiến ý nồng đậm, khiến mọi người kinh ngạc nhìn sang.

Đã bắt đầu chuẩn bị chiến đấu rồi sao?

Hoàng Long tùy tay phất một cái, đưa Vũ đến nơi khác, tránh để mọi người làm ảnh hưởng đến chiến ý vừa mới nảy sinh của y.

Đây chính là sự ngộ đạo của võ giả. .....

Thời gian thấm thoát trôi qua, đã đến ngày Vũ và Xích quyết đấu.

Địa điểm quyết đấu ban đầu định ở dưới chân Đào Sơn ngoài Đệ Nhất Thành, nhưng Vũ đã từ chối.

Vì ngọn núi đó do cơ thể tiền kiếp của sư đệ Khoa hóa thành, y không muốn làm hỏng nó, càng không muốn phá hủy rừng đào trên núi.

Về việc Khoa và Nghệ trở thành sư đệ của mình, Vũ thực sự thấy hơi ngượng ngùng, vì họ đều là cường giả Vu tộc năm xưa, lại còn là hai vị thần hộ mệnh của học viện.

Nhưng hai vị sư đệ này cứ mở mồm là gọi sư huynh, y cũng chẳng biết làm thế nào!

Đánh cũng không đánh lại hai người họ.

Ngày hôm đó, người đến xem rất đông, bao gồm học tử của Đệ Nhất Học Viện, những người ủng hộ Võ đạo, và cả Thiên đình cũng phái Thiên binh Thiên tướng đến.

Nhưng những Thiên binh Thiên tướng này đều đứng trên tầng mây, không xuống chen chúc với mọi người.

Trên Đào Sơn, các vị Tổ Vu chuyển thế ngồi bệt trên một tảng đá lớn, nhìn xuống đài đấu được ngưng tụ bằng pháp lực ở phía dưới.

Xung quanh đài đấu có trận pháp bảo vệ, tránh việc thần thông bay

loạn làm hỏng hoa cỏ cây cối xung quanh.

Trên đài, Xích và Vũ đứng đối diện nhau, xét về khí huyết thì cả hai tương đương.

Nhưng khi Võ đạo đạt đến cấp độ này, rất khó để đong đếm mạnh yếu chỉ bằng khí huyết, trừ khi là người thuần túy luyện thể.

Dưới đài, một bên là hàng chục đồng bọn do Xích mang đến, một bên là những học tử như nhóm Tiểu Thái Dương, bao gồm cả Khổng Tuyên, Triệu Công Minh và Tam Tiêu.

Trong số đó còn có một bóng dáng xinh đẹp lạnh lùng, đó là Dao Cơ.

Lúc này, đám người đi theo Xích đang lén lút quan sát các Tiểu Thái Dương.

Nếu những ngày trước Hoàng Long không đưa ra suy đoán đó, có lẽ họ đã không nhận thấy gì.

Nhưng giờ đây khi quan sát kỹ, họ phát hiện mục tiêu của đám người này quả thực rất có thể là các Tiểu Thái Dương.

Nhưng mọi người cũng có chút không hiểu, ngay trước mặt bao nhiêu người thế này, họ có thể làm gì được các Tiểu Thái Dương?

Ngay cả các Tiểu Thái Dương cũng cảm thấy đám người này đúng là chán sống.

Trên đài, khi một cánh hoa đào theo gió bay qua trước mặt Vũ, Xích đột nhiên ra tay.

Thân hình y vọt lên hóa thành một tia sáng, vừa vung quyền, một luồng thần thông đã theo nắm đấm oanh thẳng vào mặt Vũ, động tác dứt khoát, nắm bắt thời cơ vô cùng chuẩn xác.

Vũ bị ép đến mức không dám lùi tránh, chỉ có thể liều mạng vung

quyền chống đỡ.

Trên đài cuồng phong nổi lên, bóng dáng hai người chớp nhoáng như hai tia điện, sau đó là một tràng tiếng sấm nổ vang, bóng dáng Vũ bị bắn mạnh vào kết giới trận pháp của đài đấu.

Phụt...

Một ngụm máu tươi phun ra.

Chương 841

Dù có niềm tin chiến đấu mãnh liệt, y vẫn không phải là đối thủ của đối phương.

Xích với chiếc mũi diều hâu nhếch môi lộ ra một nụ cười lạnh, ánh mắt lóe lên vẻ giễu cợt: "Lấy chữ Vũ làm tên, tự xưng là tổ sư Võ đạo, ngươi cũng xứng sao?" Dưới đài, đám tùy tùng của y nghe vậy liền cười lớn, bắt đầu buông lời nhục mạ: "Thánh nhân cũng có lúc nhìn lầm người, thu nhận một tên đệ tử phế vật thế này mà cũng làm tổng giáo tập Võ đạo của Đệ Nhất Học Viện cơ đấy!

Ha ha..." "Nghe nói hắn là hậu duệ Nhân tổ, chắc là nhờ quan hệ mà đi cửa sau thôi!" "..." Các Tiểu Thái Dương thấy Vũ bị thương thì chưa nói gì, vì đấu võ bị thương là chuyện thường tình, nhưng khi nghe những lời này, họ không khỏi nổi giận lôi đình.

Lão Tứ Cường Ngữ cười khẩy: "Rõ ràng là một lão quái vật mà còn giả bộ non nớt đi bắt nạt người khác, cũng dám bảo người ta không xứng, ngươi thì xứng chắc?" Đám tùy tùng nghe vậy nhìn sang các Tiểu Thái Dương, Xích cười nói: "Ta cứ tưởng là ai!

Hóa ra là mấy con quạ vàng nhỏ các ngươi!

Các ngươi cũng xứng sủa loạn ở đây sao?

Cha các ngươi năm xưa khiến Hồng Hoang thiên tai liên miên, sinh linh lầm than, các ngươi cũng xứng làm chim tốt sao?" "Ngươi tìm chết!" Tiểu Chiêu Dương nghe vậy lập tức không nhịn nổi nữa.

Ngay khi Tiểu Chiêu Dương nổi giận muốn cho đối phương một bài học, một bàn tay đặt lên đầu cậu bé, đó là Vân Tiêu: "Đừng mắc mưu!" Đối diện với nụ cười ôn hòa của Vân Tiêu, cơn giận trong lòng Tiểu Chiêu Dương như tuyết gặp nước sôi, lập tức tan biến, cậu lặng

lẽ gật đầu.

Các Tiểu Kim Ô khác cũng nỗ lực kiềm chế bản thân để không trúng kế.

Nhìn cách đám người kia dám nói những lời đó, có thể thấy chúng thực sự không cần mạng nữa.

Đồng thời, trong lòng họ cũng có chút kỳ quái, rõ ràng đã biết đối phương cố ý chọc giận mình, nhưng sao bản thân vẫn suýt nữa không khống chế được cơn thịnh nộ?

Họ không nhịn được nhìn nhau, cảm thấy có vấn đề, bèn truyền âm cho Vân Tiêu và Triệu Công Minh: "Các người có cảm thấy cảm xúc dễ bị kích động không?

Chúng ta rõ ràng biết đây là thủ đoạn khích tướng, nhưng vẫn suýt trúng kế..." Đại đạo Cảm xúc?!

Mấy người nghe xong liền nhìn nhau, cảm thấy chuyện này hơi phiền phức, có cường giả đang ẩn nấp trong bóng tối cố ý gây chuyện!

Thế là Triệu Công Minh lập tức truyền âm cho Hoàng Long.

Lúc này, rất nhiều người đứng xem đều nhìn về phía các Tiểu Thái Dương, vì qua lời của tên tùy tùng kia, họ nghe ra mười cậu bé này vốn là Kim Ô.

Tuy mọi người đều biết mười đứa nhỏ này chắc chắn là Yêu tộc, nhưng không ngờ chúng lại là Kim Ô.

Kim Ô của Hồng Hoang chỉ có hai vị Yêu Thánh kia.

Yêu Thánh thời kỳ này chỉ có hai người: Đế Tuấn và Thái Nhất, không giống như chức danh Đại Thánh của Yêu tộc sau này vốn không đáng tiền.

Nghĩa là mười đứa nhỏ này là hậu duệ của hai vị Yêu Thánh đó.

Năm xưa khi hai vị Yêu Thánh chứng đạo đã thôn phệ khí vận của vạn tộc Hồng Hoang, khiến khí vận tan vỡ, dẫn đến thiên tai liên miên, sinh linh chết chóc vô số.

Vô số sinh linh lúc đó có chửi rủa hai vị Yêu Thánh cũng chẳng làm gì được.

Cũng vì vậy, sự kính sợ của nhiều sinh linh đối với hai vị Yêu Thánh này thực sự không lớn.

Nhưng nhiều người thông minh cũng nhận ra đám người này đến để gây chuyện.

Chỉ là họ không hiểu, sao đám người này lại to gan như vậy?

Chẳng lẽ không sợ vạn kiếp bất phục sao?

Đứng sau đối phương là Thánh nhân kia mà!

Chẳng lẽ đứng sau đám người này cũng là Thánh nhân?

Chẳng lẽ giữa các vị Thánh nhân sắp xảy ra chiến tranh?

Lúc này trên đài, Vũ sau khi nôn ra máu lại đứng lên, ánh mắt càng thêm kiên nghị, cơ thể tuy lảo đảo nhưng đạo tâm rất vững vàng.

Chiến là được!

Ngay khi Vũ vận chuyển hô hấp pháp để xoa dịu vết thương trong cơ thể, Triệu Công Minh hướng về phía các Thiên binh Thiên tướng trên tầng mây gọi lớn: "Các vị Thiên thần chấp pháp, có kẻ gây hấn ở đây mà các vị không quản sao?

Nếu các vị không quản, chúng ta sẽ thực hiện quy định của học viện đấy." "Ha ha ha...

Bắt đầu chuẩn bị cậy thế bắt nạt người khác rồi sao?

Đệ Nhất Học Viện oai phong thật đấy!" Có kẻ cười lớn.

Cùng lúc đó, trong đám đông có người hét to: "Hóa ra là lũ súc sinh đó, mau đánh chết chúng, báo thù cho tổ tiên đã khuất..." Có kẻ đang cổ động cảm xúc của mọi người.

Nghe thì có vẻ nực cười, nhưng thực sự có người không kìm được đã ra tay với các Tiểu Thái Dương.

Các Tiểu Thái Dương vốn đang kìm nén cơn giận, nay bị tấn công, cơn giận đó dường như không thể áp chế được nữa.

Tiểu Cửu Huyền Dực lập tức bay lên không trung, vung ra một luồng hỏa quang, hiện trường tức khắc trở nên hỗn loạn.

Chín Tiểu Thái Dương khác cũng theo đó bay lên, Thái Dương Chân Hỏa trên người không thèm che giấu mà phóng ra, nhất thời mười mặt trời cùng xuất hiện trên không trung, nhiệt độ tỏa ra hầm hập.

Trong chớp mắt, cỏ cây trên mặt đất đã có dấu hiệu héo rũ.

Ngay lúc đó, mười mấy bóng người từ trên Đào Sơn lao xuống như tia chớp, xông vào đám đông, đánh bay những kẻ gây chuyện lên trời.

Bóng dáng Bàn xuất hiện trước mặt một nữ tử mặc áo đỏ, một quyền tung ra đánh nát thân thể nữ tử này thành từng mảnh, cảnh tượng cực kỳ máu me.

Nhưng nắm đấm bá đạo đó đã khiến những kẻ hóng chuyện xung quanh sợ hãi im phăng phắc.

Tuy nhiên họ nhanh chóng thở phào, vì những người ra tay đều là các cường giả chí tôn của Võ đạo.

Truyền thuyết nói rằng phần lớn các cường giả Võ đạo này đều là

cường giả Vu tộc năm xưa.

Cường giả Vu tộc vì ổn định thiên địa đã xả thân hóa thành núi sông, che chở cho sinh linh Hồng Hoang, nên được chúng sinh ghi nhớ ân đức.

Trong lòng mọi người, những vị cường giả Vu tộc này đều là những người nhân hậu.

Vậy thì kẻ họ giết chắc chắn phải là kẻ đáng chết. "Ma niệm hoặc chúng, chết không đáng tiếc!" Bàn khẽ hừ lạnh.

Khổng Tuyên nói: "Nữ tử áo đỏ kia, khí tức có vẻ giống đạo lữ của Nhiên Đăng lão đạo." Triệu Công Minh lắc đầu: "Chắc không phải, người này là chân thân, khí tức đạo lữ của Nhiên Đăng lão đạo mạnh hơn người này nhiều." Lúc này Bàn quát lên một tiếng 'Trá', khiến tâm thần mọi người chấn động, ngay cả những đứa nhỏ đang giận dữ trên không trung cũng bình tĩnh lại.

Mười con Kim Ô đã hóa thân thành mười mặt trời nhìn nhau, vội vàng thu hồi Thái Dương Chi Hỏa.

Nhưng đúng lúc đó, một mũi tên sắc lẹm như tia chớp bắn thẳng về phía Tiểu Thái Dương trên bầu trời. "Nghệ, ngươi điên rồi sao?!" Khoa gõ một cái vào đầu Nghệ.

Chương 842

Mọi người cũng nhìn về phía Nghệ.

Nghệ bị gõ thì sực tỉnh, nhưng chỉ có thể trố mắt nhìn mũi tên như sấm sét lao về phía Tiểu Thái Dương Chiêu Dương. "Oa thảo!

Có ma đầu ảnh hưởng đến tâm thần của ta, không phải ta làm đâu!" Nghệ vừa kêu lên thì một bóng người đã xuất hiện trước mặt Tiểu Chiêu Dương, đưa tay chộp lấy mũi tên, sau đó giơ tay vung kiếm, một kiếm chém về phía Xích trên đài.

Vũ và Xích vừa rồi đã va chạm vô số lần, Vũ lại bị đánh bay.

Ngay khi Xích định giết chết Vũ trên đài, luồng kiếm quang đó đã chém xuống.

Xích giơ tay vung quyền, một luồng lôi đình đánh về phía kiếm quang.

Luồng lôi đình đó màu đen, mang theo ma khí cuồn cuộn.

Rõ ràng là lôi đình dương cương bá đạo nhưng lại mang theo vẻ âm hàn quỷ dị, đảo lộn hoàn toàn nhận thức của mọi người: ma khí và lôi đình có thể cùng tồn tại sao? "Khặc khặc khặc..." Một tiếng cười quái dị vang lên từ trong đám đông, sau đó hóa thành hàng trăm ma ảnh trốn chạy khắp phương hướng, định nhân cơ hội này gây hỗn loạn để tẩu thoát.

Nhưng ngay lúc đó, một tòa bảo tháp khổng lồ hiện ra trên không trung, chụp xuống phía dưới, trong nháy mắt đã phong tỏa cả vùng trời đất này.

Hàng trăm ma ảnh đó lao tới lùi lui nhưng không thể thoát khỏi sự phong tỏa.

Ầm...

Luồng lôi đình màu đen do Xích vung ra bị một kiếm chém tan, ngay cả Xích cũng bị một kiếm chém giết, chỉ còn lại một đạo nguyên thần định bỏ trốn, nhưng lại bị một bàn tay lớn tóm chặt. "Muốn chạy?

Chạy được sao?

Đúng là cái bồn phân gì cũng dám úp lên đầu ma nghiệt nhỉ!

Không sợ nửa đêm lão ma đầu tìm các ngươi hàn huyên sao?" Bóng người hiện ra, chính là Tổng Thanh tra của Đệ Nhất Học Viện —— Hoàng Long chân nhân.

Đôi sừng rồng trên đầu hắn là dấu hiệu nhận biết rõ ràng nhất.

Ầm...

Tòa bảo tháp khổng lồ khóa chặt vùng trời đất này.

Đây là Thất Thủy Trấn Hồn Tháp, tiên thiên linh bảo cực phẩm của Hoàng Long, có thể trấn áp nguyên thần, trong tháp này nguyên thần không có chỗ nào để trốn.

Nhờ uy năng của bảo tháp, Hoàng Long dễ dàng tóm lấy nguyên thần của Xích, đừng nói là chạy, thậm chí Xích muốn tự bạo nguyên thần cũng không làm được.

Tu vi của hai người trông có vẻ chênh lệch rất lớn.

Điều này khiến Hoàng Long thấy hơi khó tin, vì đối phương là một tiền bối chuyển sinh, tiền kiếp của vị đó ít nhất cũng trảm được nhị thi, thậm chí có khi cả tam thi đều đã trảm xong.

Dù đã chuyển sinh nhưng nguyên thần không vì thế mà yếu đi quá nhiều, mất đi nhục thân thì sức mạnh nguyên thần đáng lẽ phải được phóng thích tự do hơn mới đúng.

Nhưng rõ ràng nguyên thần của đối phương rất yếu, có lẽ không phải là thực thể hoàn chỉnh.

Nói cách khác, lần này đối phương đến đây chắc chắn mang tâm thế quyết tử, vì chỉ là một phần nguyên thần đến mà thôi, chết cũng không đáng sợ.

Xưa nay không oán không thù, nếu bảo đối phương không mang mục đích gì mà đến thì có đánh chết Hoàng Long cũng không tin.

Khi Hoàng Long dùng thủ đoạn lôi đình ổn định tình hình, bắt giữ toàn bộ những kẻ gây chuyện, tất cả mọi người có mặt đều nhìn nhau kinh ngạc.

Quả nhiên có kẻ muốn gây rối, lại còn mượn danh nghĩa ma nghiệt.

Nhưng đây cũng là kiểu ngụy trang sở trường của những kẻ làm việc xấu, cứ úp hết tội lên đầu ma nghiệt, đối phương đâu thể chạy đến Ma giới mà hỏi Ma tổ được!

Hơn nữa ngụy trang thành ma nghiệt cũng dễ, cứ tìm bừa cái hang ma nào đó thu thập ít ma khí là xong.

Lúc này, sau khi xem xét tình hình của Vũ và thấy y tuy bị thương nặng nhưng chưa đến mức mất mạng, các Tiểu Thái Dương vây quanh Nghệ. "Tiểu sư đệ, vừa nãy đệ định giết sư huynh à?" Lúc trước giương cung bắn mặt trời trông ngầu bao nhiêu thì lúc này Nghệ khổ bấy nhiêu: "Tiểu sư huynh, đệ thực sự không cố ý mà!

Có ma đầu ám toán làm mê hoặc tâm thần của đệ đấy!" Khoa đứng bên cạnh khoanh tay, cười tươi rói nhìn xem.

Các vị Tổ Vu chuyển thế khác cũng vậy, như thể xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn.

Chỉ có Bàn là sờ cằm, nhìn đạo nguyên thần bị Hoàng Long bóp

chặt, vẻ mặt đăm chiêu.

Hoàng Long liếc nhìn Nghệ đang bị đám Tiểu Thái Dương vây quanh trách móc, sau đó hướng lên bầu trời vái một cái, nói: "Xin sư thúc cho mượn Hạo Thiên Kính dùng một lát!" Dứt lời, một đạo tia sáng từ trên trời xẹt xuống, Hoàng Long đưa tay đón lấy, chính là một chiếc gương đồng bát giác, món bảo bối mà Hạo Thiên Đế dùng để giám sát thiên địa.

Món bảo bối này có thể khiến sinh linh hiện nguyên hình, soi ra được những bí mật ẩn giấu của mọi người, ví dụ như ai mang theo ma khí trên người, soi một cái là trúng ngay.

Tiếp theo, Hoàng Long lại nói với các Thiên binh Thiên tướng: "Phiền chư vị tướng sĩ canh giữ chu thiên giúp ta, xem có kẻ nào đang nhìn trộm nơi này không!" "Tuân lệnh!" Đám Thiên binh Thiên tướng này làm sao không nhận ra người thân cận bên cạnh Thiên Đế được!

Phân thân của vị này ở trên trời có quyền hạn vững vàng là vị thần đứng đầu dưới ngũ vị Thiên Đế đấy!

Dưới sự thao tác của Hoàng Long, không lâu sau, những 'ma nghiệt' ẩn nấp trong đám đông lần lượt bị tóm ra, tổng cộng có tới mấy chục tên.

Đó là còn chưa tính đám tùy tùng của Xích.

Nói đến đám tùy tùng, lúc này chúng cũng ngơ ngác, dường như không hề biết có ma nghiệt trà trộn vào nhóm mình.

Cộng thêm những kẻ bị các Tổ Vu chuyển thế giết chết do cổ động đám đông trước đó, số lượng là không hề nhỏ.

Giờ nhìn lại, đối phương rõ ràng có dự mưu từ trước.

Còn tên Xích này khả năng cao chính là một trong những kẻ tiếp tay, còn đám tùy tùng đang ngơ ngác kia chắc là không biết chuyện

thật.

Sau khi bắt giữ toàn bộ đám 'ma nghiệt' này, Hoàng Long mời các Thiên binh Thiên tướng cùng thẩm vấn chúng.

Nói là thẩm vấn, thực ra là lục soát nguyên thần.

Ngay cả đám tùy tùng của Xích cũng không tha.

Hoàng Long và Bàn đích thân thẩm vấn Xích.

Tuy nhiên, điều Hoàng Long không ngờ tới là khi hắn bắt đầu dùng thuật sưu hồn với Xích, thứ hắn thấy trong nguyên thần của y không phải quá khứ của Xích, mà là một pháp tướng dữ tợn đang gào thét về phía hắn, mặt xanh răng dài, trông như lệ quỷ ác thú.

Chỉ trong nháy mắt đã đánh bật Hoàng Long ra khỏi trạng thái sưu hồn.

Chương 843

Bàn thấy vậy cũng thử một lần, sau đó nói: "Có Thánh nhân đã động tay chân vào nguyên thần của y, thuật sưu hồn không có tác dụng gì với y cả, thảo nào y dám không tự bạo nguyên thần." "Tiền bối cũng không có cách nào sao?" Hoàng Long hỏi.

Bàn lắc đầu: "Đừng nói là ta hiện tại, ngay cả Thánh nhân cũng không làm gì được, không tin cứ để Hồng Vân đạo hữu thử xem." Ầm...

Ngay lúc đó, nguyên thần của Xích đột nhiên nổ tung cùng với tiếng thét thê lương, trông không giống y tự nguyện tự bạo, điều này khiến Hoàng Long và Bàn hơi khó chịu, cả hai cùng ra tay phong tỏa hoàn toàn năng lượng tự bạo của nguyên thần để không làm bị thương người vô tội. "Đây là đang khiêu khích chúng ta sao!" Hoàng Long thầm nghiến răng.

Lúc đầu hắn sợ đối phương tự bạo nên mới dùng Thất Thủy Trấn Hồn Tháp khóa chặt nguyên thần để đối phương không làm gì được.

Nhưng bây giờ... vốn dĩ hắn tưởng đối phương đã bố trí thủ đoạn thì sẽ không dễ dàng tự bạo nguyên thần, ai ngờ đúng lúc này lại nổ.

Chẳng lẽ sợ Thánh nhân nhìn ra điều gì?

Sau khi dập tắt dư chấn từ việc tự bạo nguyên thần, Hoàng Long và Bàn đi đến trước mặt đám tùy tùng của Xích.

Những kẻ này thực chất chỉ là vật hy sinh, Xích là quân cờ lộ diện, còn những kẻ gây chuyện trong đám đông là quân cờ ngầm.

Khi kế hoạch thất bại, chúng lộ ra ma khí để mọi người lầm tưởng chúng là lũ ma nghiệt chuyên gây rối có mặt ở khắp nơi.

Nhưng trên người đám tùy tùng này lại không có bất kỳ ma khí nào, rõ ràng chúng chỉ là những quân cờ bị Xích lợi dụng.

Xích là quân cờ, còn chúng là quân cờ của quân cờ.

Thấy Hoàng Long và Bàn xuất hiện, Đế Giang lắc đầu nói: "Chúng chỉ là một lũ ngu ngốc chẳng biết cái gì, cũng không phải lão quái vật chuyển thế.

Ở tiểu thế giới nơi chúng sinh ra, chúng đều là thiên tài, nhưng giờ đây những thiên tài này lại trở thành một trò cười." Đám tùy tùng đúng là không ngờ Xích lại cấu kết với ma nghiệt.

Ban đầu khi kích động các Tiểu Thái Dương, chúng cũng cảm thấy như đang đùa với lửa.

Nhưng nghĩ đến việc có thể khiêu khích hậu duệ và môn đồ của Thánh nhân, chúng lại thấy phấn khích.

Chúng không thực sự ngu, chỉ là thích cảm giác kích thích mà thôi.

Nhưng trước mặt những cường giả này bị gọi là lũ ngu thì cứ coi như ngu vậy!

Dù sao so với những người trước mắt, chúng có ngu một chút cũng chẳng có gì to tát.

Vì chúng đều biết, những người đứng đầu Võ đạo kia thực chất đều là lão quái vật Vu tộc năm xưa chuyển thế.

So với những người đó thì có gì để mà so đo chứ?

Bên phía Thiên binh Thiên tướng cũng vậy. "Nghĩa là chúng ta bận rộn một hồi mà chẳng thu hoạch được gì sao?" Nghệ vừa thoát khỏi vòng vây của các Tiểu Thái Dương, trông hơi nhếch nhác hỏi.

Huyền Minh lắc đầu: "Cũng không thể nói vậy, ít nhất cũng biết thực sự có Thánh nhân đang âm thầm nhắm vào các ngươi, hoặc có

thể nói là nhắm vào chúng ta." Rất nhanh sau đó, Đệ Nhất Học Viện liên hợp với Thiên Đình đối ngoại tuyên bố: Xích cấu kết với ma nghiệt, ý đồ khơi dậy lòng thù hận của mọi người đối với các tiểu Kim Ô, nhằm phá hoại sự hòa hợp và ổn định của vạn tộc.

Qua sự thẩm lý của Tư Pháp Thiên Thần, hiện nay tội phạm đã đền tội.

Đối với kết quả này, mọi người cũng không cảm thấy kỳ quái, bởi vì lúc đó tất cả những kẻ hóng hớt có mặt tại hiện trường đều nhìn thấy Xích và đám ma nghiệt kia thi triển ma khí.

Dĩ nhiên, liệu có phải Xích cố tình đổ vấy cho ma nghiệt, rồi Đệ Nhất Học Viện cùng Thiên Đình thuận nước đẩy thuyền, quy kết mọi sai lầm lên đầu ma nghiệt hay không, thì không ai biết được.

Tuy nhiên, có một tin đồn thú vị lại theo sự việc này mà lan truyền ngày càng rộng rãi khắp đại địa Hồng Hoang.

Tin đồn đó là: Tiểu đệ tử Hậu Nghệ của Văn Đức Đạo Tôn có lẽ có thù oán với mấy vị tiểu sư huynh Kim Ô của mình, sau khi biết được chân tướng sự việc liền đại nghĩa diệt thân, giương cung bắn mặt trời.

Cảnh tượng Hậu Nghệ giương cung bắn hạ mặt trời ấy, mọi người đều đã thấy.

Có người nói, những mặt trời nhỏ kia không bị bắn rơi; người khác lại bảo đã bắn rơi rồi, bởi vì suốt một thời gian dài sau đó, những mặt trời nhỏ ấy đều mất tích.

Đương nhiên, chỉ cần là người có não thì đều không tin loại truyền văn này.

Nhưng trớ trêu thay, tin đồn Hậu Nghệ bắn mặt trời cứ thế truyền đi khắp nơi.

Sau sự việc lần này, các tiểu mặt trời quyết định trước tiên trở về Vạn Yêu Thiên ở bên cạnh phụ mẫu, tránh việc có kẻ tiếp tục rắp tâm bất chính lấy bọn họ ra làm bia đỡ đạn.

Hồng Vân tuy là Thánh nhân, nhưng dù sao cũng chỉ có một mình, nếu hắc thủ màn sau thực sự là cặp huynh đệ phương Tây kia thì vẫn rất dễ bị người ta lợi dụng sơ hở.

Để không gây thêm gánh nặng cho mọi người, cũng để về nhà thăm mẫu thân, bọn họ nhờ Hồng Vân liên lạc với phụ thân mình rồi lặng lẽ rời khỏi Hồng Hoang.

Khi Thái Nhất biết được chuyện này, trong lòng không khỏi não nộ.

Cứ ngỡ có kẻ dám đánh chủ ý lên con trai mình, thân là một Thánh nhân, đây chẳng khác nào tát vào mặt hắn.

Có thể tưởng tượng, nếu con trai hắn thực sự phóng túng Thái Dương Chân Hỏa gây họa mà không ai ngăn cản, chắc chắn sẽ tạo thành thảm họa một phương.

Khi đó, có người cha là Thánh nhân như hắn, bọn chúng chưa chắc đã chết, nhưng chắc chắn sẽ khiến Thiên Đình khó xử, và cũng khiến hắn lâm vào thế bí.

Đối phương rõ ràng muốn vạn Yêu Thiên và Thiên Đình phản mục thành thù, muốn đục khoét một lỗ hổng trên khối sắt thép này.

Tuy chưa có chứng cứ rõ ràng chỉ ra ai đứng sau giật dây, nhưng Thái Nhất cũng giống như Hồng Vân và Hoàng Long, trực tiếp coi cặp huynh đệ phương Tây kia là hắc thủ màn sau.

Bởi vì nếu sự việc diễn ra đúng như Hoàng Long dự tính, Vạn Yêu Thiên và Thiên Đình thực sự trở mặt, kẻ đắc lợi cuối cùng chính là hai huynh đệ phương Tây.

Thiên địa có loạn, Tây Phương giáo mới có cơ hội đục nước béo cò.

Còn về sinh linh ngoại giới, Thái Nhất không nghĩ nhiều, khả năng này quá thấp.

Thái Nhất hậm hực trừng mắt nhìn Hồng Vân, cảm thấy có một Thánh nhân tọa trấn ở đây mà vẫn để đối phương diễn một màn kịch như vậy, thật là có lỗi với danh hiệu Thánh nhân.

Hồng Vân thấy vậy chỉ biết cười khổ bất lực: "Thánh nhân đấu Thánh nhân, ngươi tưởng chúng ta còn có thể toàn tri toàn năng sao?

Ta cũng muốn xem đối phương có lộ đuôi cáo ra không nên mới âm thầm quan sát đấy chứ!

Có tiểu Hoàng Long ra mặt, sao có thể thực sự để bọn nhỏ bị thương được." Vẻ mặt "mọi thứ đều trong tầm kiểm soát" của Hồng Vân khiến Thái Nhất dễ chịu hơn đôi chút.

Ngừng một lát, Hồng Vân lại nói: "Hơn nữa, A Sở hiền đệ cũng từng dặn dò, phải để bọn nhỏ trải qua nhiều sóng gió, đừng mãi bảo bọc một cách mù quáng, điều đó không tốt cho sự trưởng thành của chúng.

Ta nghĩ qua chuyện này, bọn chúng chắc đã cảm nhận được thiên địa rộng lớn, cường giả nhiều như mây rồi." "Nói thì nghe hay lắm, vậy ngươi đã nhìn ra bộ mặt thật của mấy cái đuôi cáo kia chưa?" Hồng Vân lắc đầu: "Đối phương ẩn giấu rất kỹ, sớm đã chuẩn bị sẵn sàng để vứt bỏ những quân cờ này.

Nhưng mọi dấu hiệu đều cho thấy nghi phạm lớn nhất là hai huynh đệ phương Tây.

Nếu không phải chúng ta sớm cảm thấy có vấn đề và bố trí một phen thì hậu quả thật khó lường." Ngừng một chút, Hồng Vân cười

nói: "Nhắc mới nhớ, đám nhóc nhà ngươi cũng khá lanh lợi, vấn đề này là do bọn chúng nhìn ra trước đấy." Được khen một câu, đại Kim Ô vốn đang xù lông lập tức trở nên ngạo kiều: "Hừ, không xem xem đó là con của ai!" Ngạo kiều một lúc, Thái Nhất hỏi: "Các ngươi định phản kích thế nào?" Hồng Vân ngẩn ra: "Phản kích gì cơ?" Thái Nhất cạn lời, lại trừng mắt nhìn ông: "Các ngươi bị bắt nạt đến mức này rồi mà không nghĩ đến chuyện phản kích sao?

Chương 844

Chẳng lẽ cứ để đối phương tiếp tục tiêu dao tự tại?" Hắn rất muốn nói một câu: Con trai ta cứ thế bị bắt nạt không công sao?

Hồng Vân lắc đầu thở dài: "Phản kích?

Phản kích thế nào?

Chẳng lẽ chúng ta cũng đi giết một đám môn đồ của đối phương để hả giận?

Tuy xác suất lớn là hai huynh đệ phương Tây giở trò, nhưng lỡ không phải bọn họ thì sao?

Nếu thực sự là sinh linh ngoại giới, chẳng phải là 'người thân đau xót, kẻ thù vui mừng' à?

Hơn nữa Hồng Hoang cần sự ổn định, có đấu thì phải đấu ở ngoại vực.

Nho giáo chúng ta ở các tiểu thế giới ngoại vực vẫn luôn tranh giành môn đồ với Tây Phương giáo... dù hiệu quả không được tốt lắm." "..." Thấy vẻ mặt cạn lời của Thái Nhất, Hồng Vân bất lực giải thích: "Cái này không thể trách chúng ta làm việc không hiệu quả.

Nho giáo muốn phát triển cần phải bồi dưỡng tri thức từ nhỏ, ngưỡng cửa này cao hơn các giáo phái khác nhiều.

Đặc biệt là Tây Phương giáo, căn bản chẳng có ngưỡng cửa nào cả, chỉ cần tín đồ tín phụng bọn họ là được.

Như vậy, tốc độ phát triển của Nho giáo tự nhiên không thể nhanh bằng." Nghe vậy, Thái Nhất cũng chẳng biết nói gì thêm.

Nhắc mới nhớ, nếu không phải đại đa số sinh linh ở Hồng Hoang

đều có truyền thừa riêng thì e rằng cũng khó lòng chống lại sự truyền bá của Tây Phương giáo.

Năm xưa huynh đệ bọn họ thống nhất vạn tộc thành Yêu tộc, vốn không ưa gì hai huynh đệ phương Tây nên Yêu tộc sẽ không tín phụng bọn họ, Thiên Đình bây giờ cũng vậy.

Còn về Vu tộc, có mười hai vị Tổ Vu ở đó, làm sao chịu tín phụng kẻ khác?

Còn Nhân tộc hiện nay tuy phát triển nhanh nhất, nhưng Nhân tộc là do Nữ Oa tạo ra, Thái Thượng lại lập Nhân giáo, Hồng Vân lập Nho giáo, sau đó Ngô Sở lại sáng tạo ra Văn đạo và Võ đạo tu hành pháp, Tây Phương giáo muốn chen chân vào là khó càng thêm khó.

Đặc biệt là khi Ngô Sở phát triển Văn đạo tại Hồng Hoang, chư Thánh vẫn chưa chứng đạo, sự truyền bá của Văn đạo đã đặt nền móng vững chắc cho việc lập Nho giáo.

Điều này càng không để lại không gian sinh tồn cho Tây Phương giáo.

Nhưng ở các tiểu thế giới ngoại vực, tốc độ truyền bá của Tây Phương giáo lại nhanh hơn bất kỳ giáo phái nào. "Có lẽ hai huynh đệ kia đã không còn thỏa mãn với việc làm mưa làm gió ở các tiểu thế giới ngoại vực, mà muốn quay lại Hồng Hoang chia một chén canh rồi!

Ngươi thực sự không định ngăn cản sao?" Hồng Vân lắc đầu nói: "Tây Phương giáo muốn mở ra cục diện ở Hồng Hoang thực ra không dễ dàng như vậy, nếu không bọn họ đã chẳng dùng đến những thủ đoạn ám muội này.

Đương nhiên, tiền đề là tất cả chuyện này thực sự do bọn họ giở trò.

A Sở hiền đệ chưa về, sự truyền bá Văn đạo cũng cần ổn định, chuyện báo thù cứ tạm gác lại đi!" Ngừng một chút, Hồng Vân lại bảo: "Ngược lại là các ngươi, ta thấy có thể để con trai ngươi về Vạn Yêu Thiên đại diện truyền bá Văn đạo..." "..." Thái Nhất hậm hực dẫn đám tiểu mặt trời đi mất.

Hắn cảm thấy mình không nên đặt kỳ vọng gì vào tên Hồng Vân này, tính cách gã hoàn toàn không làm thủ lĩnh được.

Vậy mà trời xui đất khiến gã lại lập Nho giáo, trở thành thủ lĩnh Nho môn.

Nếu Nho giáo không dựa trên nền tảng Văn đạo và có Ngô Sở giúp đỡ, thì e rằng Hồng Vân bị người ta bán đi rồi vẫn còn tươi cười giúp họ đếm tiền mất!

Nhìn Thái Nhất hậm hực rời đi, Hồng Vân cũng bất lực, chỉ biết cười khổ.

Tính cách của ông đúng là không giỏi mấy trò âm mưu quỷ kế, nếu không phải bấy lâu nay có tiểu Hoàng Long làm phó thủ, giúp ông quản lý mọi việc, ông thực sự sẽ lâm vào thế bí.

Thế là sau khi Thái Nhất đi khỏi, Hồng Vân gọi tiểu Hoàng Long đến hỏi: "Chuyện lần này nếu chúng ta không có biện pháp phản chế hiệu quả, cứ coi như không có chuyện gì xảy ra thì sẽ thế nào?" Hoàng Long nghe vậy thì ngẩn ra, rồi mỉm cười nói: "Sư thúc, chắc là Thái Nhất tiền bối đã nói gì với ngài rồi phải không?

Văn đạo Nho giáo chúng ta không giống như Thiên Đình của Thái Nhất tiền bối năm xưa.

Thái Nhất tiền bối và Đế Tuấn tiền bối đi con đường Bá đạo, còn Văn đạo Nho giáo chúng ta đi con đường Nhân nghĩa, lấy đức phục người.

Ngài ấy cảm thấy chuyện này cần phải hồi kích mạnh mẽ mới không mất mặt.

Nhưng nếu chúng ta không có đủ chứng cứ mà làm vậy thì không được, chúng ta phải đường đường chính chính, nếu không ngụm Hạo nhiên chi khí trong lồng ngực nhiều người sẽ mất đi điểm tựa vững chắc." Hồng Vân nghe xong lại cười khổ: "Tên Thái Nhất kia suýt nữa thì dắt mũi ta rồi." Hoàng Long cười bảo: "Thái Nhất tiền bối tính tình hào sảng, rất có mị lực cá nhân, bị ảnh hưởng cũng không có gì lạ.

Tuy sư thúc đã là Thánh nhân, nhưng Thái Nhất tiền bối cũng vậy mà!" Hồng Vân thở dài: "Cũng may có ngươi ở đây giúp ta. 115.

Công Minh tính tình thô lỗ, hào phóng phóng khoáng, nhìn nhận sự việc không bằng một phần vạn của ngươi!"" Hoàng Long cười nói: "Có lẽ đây chính là duyên phận!

Công Minh sư đệ giống tính sư thúc, hào sảng phóng khoáng; Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu thì thiên chân lãng mạn; chỉ có Vân Tiêu sư muội là tâm tư tỉ mỉ nhất, nhưng nàng cũng rất đơn thuần, không thích hợp làm những việc này.

Tính cách của bọn họ cứ yên tâm làm học vấn cũng tốt." Hồng Vân cũng thấy bất lực. 116.

Tính ông tùy hòa, tiêu sái phóng khoáng, Triệu Công Minh cũng có nét tương đồng, bảo hạng người như họ đi bày mưu tính kế thì chắc chắn không xong.

Họ đều không phải là nguyên liệu để làm thủ lĩnh, nhưng thân là giáo chủ Nho giáo, ông lại buộc phải đứng ra.

Ông đã quên mất lần cuối cùng "sáng du Bắc Hải chiều thương ngô" là khi nào, cũng quên mất lần cuối cùng cùng Trấn Nguyên Tử, Ngô Sở uống rượu ăn thịt không chút vướng bận là bao giờ.

Để chứng đạo thành Thánh, vì sự phát triển của Nho giáo, ông đã dần từ bỏ thiên tính tiêu sái tự nhiên ban đầu, giống như chim vào lồng, cá rời nước.

Ngay khi Hồng Vân đang âm thầm cảm thán về nhân sinh của mình, Thái Nhất đưa đám tiểu mặt trời về Vạn Yêu Thiên cho mẫu thân Hi Hòa của chúng, rồi một mình chạy đi tìm Ngô Sở.

Tại vùng hỗn độn ngoại giới, Ngô Sở vẫn đang ngưng tụ từng viên Đại Đạo Kim Đan, sau đó đưa chúng vào tinh không hóa thành từng ngôi sao.

So với tốc độ ngưng tụ ban đầu, hiện tại tự nhiên nhanh hơn vô số lần.

Tiểu Nghệ Bảo buồn chán nằm bò trên đám mây bên cạnh ngáp dài, không có người ngoài, cô bé có thể tự do ra ngoài hóng gió.

Đúng lúc này, thân ảnh Thái Nhất hiện ra, bắt gặp cảnh Nghệ Bảo dùng bàn tay nhỏ che cái miệng xinh đang ngáp, ngơ ngác nhìn hắn, miệng còn chưa kịp khép lại.

Kết quả Thái Nhất buông một câu: "A Sở huynh đệ, ngươi không dẫn theo phu nhân, mà lại dẫn theo một tiểu hoa tiên chưa thành niên..." "Ngươi mới chưa thành niên, cả nhà ngươi đều chưa thành niên!" Nghệ Bảo tức giận lườm hắn một cái cháy mắt. "Chà!

Gan cũng to đấy, ngươi không biết ta là ai sao?" Thái Nhất cười rộ lên, hắn không cảm ứng khí tức của Nghệ Bảo, trước đây cũng chưa từng gặp cô bé nên không biết Nghệ Bảo chỉ là chân linh của linh bảo.

Nghệ Bảo nghe vậy liền cười khúc khích: "Ta mà lại không biết ngươi là ai sao?

Hừ, cho ngươi xem cái này, để xem ta có biết ngươi là ai không nhé." Nghệ Bảo phất tay một cái, một màn ánh sáng hiện lên trước

mặt Thái Nhất.

Trong màn sáng xuất hiện hình ảnh: "A Sở huynh đệ, ta có một người bạn..." "Thái!

Chương 845

Yêu nghiệt phương nào?

Dám bôi nhọ danh tiết của ta..." Thái Nhất quát khẽ, tùy tay phất một cái đánh tan màn sáng kia.

Nghệ Bảo cười đến mức lăn lộn trên đám mây: "Lạc lạc lạc, series 'ta có một người bạn' đấy!

Ta còn nhiều lắm nhé, có muốn xem tiếp không?" Thái Nhất nghe vậy, lông mày giật liên hồi, đưa tay định tóm lấy Nghệ Bảo.

Kết quả trên người Nghệ Bảo hiện lên từng tầng Đại Đạo Thần Liên màu vàng, cô bé còn đe dọa: "Nếu ngươi dám bắt nạt ta, lát nữa ta sẽ đi bắt nạt mấy cái mặt trời nhỏ kia..." Điều này khiến bàn tay đang đưa tới của Thái Nhất khựng lại giữa chừng.

Thực ra hắn cũng chỉ trêu đùa, nếu không đường đường là Yêu Thánh, sao có thể không thu phục được một con nhóc tỳ, dù con nhóc này trông có vẻ kỳ lạ.

Lúc những sợi Đại Đạo Thần Liên màu vàng kia xuất hiện, luồng công đức chi lực nồng đậm tự nhiên không qua mắt được hắn.

Chỉ là nhất thời hắn chưa nghĩ ra con nhóc này là chân linh của một linh bảo.

Hắn vẫn tưởng Nghệ Bảo là một tiểu hoa tiên chưa thành niên nhận được nhiều công đức!

Ngô Sở hoàn thành việc ngưng tụ một viên Đại Đạo Kim Đan, đưa nó vào tinh không rồi nhìn về phía Thái Nhất hỏi: "Sao ngươi lại tới đây?" "Huynh đệ, con nhóc này làm sao có được nhiều công đức như vậy?

Đến mức ngưng tụ công đức chi lực thành Đại Đạo Thần Liên luôn, thật không thể tin được!" "Ngươi không cảm ứng được căn cước của nàng sao?" Ngô Sở cười hỏi. "Vừa định tóm nàng lại nghiên cứu một chút đây!

Kết quả nàng dám lấy con trai ta ra đe dọa, cậy có ngươi chống lưng nên gan to thật!" Ngô Sở nghe vậy không khỏi ha ha đại tiếu, sau đó hỏi: "Hỗn Độn Chung của ngươi chẳng lẽ không sinh ra chân linh sao?" Thái Nhất ngẩn ra: "Con nhóc này là chân linh của món Công Đức Chí Bảo kia của ngươi sao?

Sao lại chân thực như vậy, là ngươi dùng công đức ngưng tụ chân thân cho nàng à?" "Cũng có thể nói như vậy." Ngô Sở không phủ nhận, rồi hỏi: "Ngươi không dưng chạy đến đây làm gì?

Muốn xem ta ngưng tụ tinh thần à?" "Ta chưa rảnh rỗi thế đâu.

Hồng Hoang có chút chuyện xảy ra, ta thấy cần phải nói với ngươi một chút.

Tên Hồng Vân kia nhu nhược quá, bị người ta bắt nạt mà không dám hé răng nửa lời." Thái Nhất kể lại chuyện xảy ra ở Hồng Hoang, còn mắng Hậu Nghệ một trận vì dám dùng cung tên bắn con trai mình.

Nếu không phải đối phương cũng là người quen, hiện giờ lại là đệ tử của Ngô Sở, là tiểu sư đệ của con trai mình thì hắn đã đập cho Hậu Nghệ một trận rồi.

Đáng giận nhất là tên nhu nhược Hồng Vân lại không có ý định trả đũa.

Ngô Sở nghe hắn phàn nàn xong, lườm hắn một cái rồi nói: "Suy nghĩ của Hồng Vân lão ca không có gì sai.

Văn đạo Nho giáo không giống các giáo phái khác, chúng ta lấy Nhân Nghĩa Lễ Trí Tín làm cốt lõi phát triển, nếu không có đủ chứng

cứ thì khó lòng phục chúng.

Một khi tâm lý dao động, ngụm Hạo nhiên chi khí trong lồng ngực sẽ mất đi nền tảng kiên định..." Ngừng một lát, anh nói tiếp: "Được rồi, ta sẽ xử lý việc này." "Ngươi định xử lý thế nào?" "Đi Phật quốc một chuyến!" "Hay lắm!

Đi cùng đi!" "..." Ngô Sở cảm thấy Thái Nhất đòi đi theo chắc chắn là để gây sự.

Thế là anh nói: "Ta đi đây không phải để đánh nhau, mà là để nói đạo lý.

Ngươi đi theo thì khi ta chưa bảo ra tay, ngươi tuyệt đối đừng có kích động.

Đánh thật thì chưa chắc ngươi đã là đối thủ của hai huynh đệ kia đâu!" Thái Nhất nghe vậy liền hừ hừ: "Hắn có huynh đệ, chẳng lẽ ta không có sao?" "..." Ngươi có huynh đệ, ngươi giỏi!

Khi Ngô Sở và Thái Nhất tiến về vùng hỗn độn ngoại giới, nơi đặt đạo tràng Phật quốc do Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề khai tịch, Thái Nhất đã gọi đại ca Đế Tuấn của mình tới.

Đế Tuấn vừa đến đã nói: "Tây Phương giáo lần này hơi quá đáng rồi, dám lấy mấy đứa cháu của ta làm mồi lửa, định gây chia rẽ giữa chúng ta và Thiên Đình, chẳng phải là muốn gây chia rẽ chúng ta với A Sở huynh đệ sao?

Thật khinh người quá đáng!

Phải cho chúng biết tay." Hai huynh đệ vốn đã quen thói bá đạo, tự nhiên không nuốt trôi cục tức này.

Họ sẽ không giống như Hồng Vân, bị người ta bắt nạt đến tận cửa mà không dám phản kích. "Bớt hỏa khí đi đã, nhỡ đâu không phải bọn họ thì sao?" "Quản có phải hay không, ta nói là chúng thì chính là

chúng!" Đế Tuấn còn bá đạo hơn cả Thái Nhất, dù sao cũng từng là Yêu Đế thống nhất vạn tộc, nắm giữ sinh sát đại quyền.

Nay dù thành Thánh có tu thân dưỡng tính nhưng không có nghĩa là mất đi tính nóng nảy.

Hôm nay dám lợi dụng mấy cái mặt trời nhỏ, ngày mai có khi dám lợi dụng mấy cái mặt trăng nhỏ của hắn không chừng.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Dù sao đi nữa, cứ tiên lễ hậu binh, đâm đâm chém chém chỉ khiến sự việc thêm loạn.

Đừng quên ta là Văn Đức Đạo Tôn, phải lấy đức phục người." Ba người vừa trò chuyện vừa tiến vào tịnh thổ Phật quốc.

Kết quả Thái Nhất vừa lên đã quẳng ngay Hỗn Độn Chung ra, tiếng chuông vang lên chấn động cả tịnh thổ, khiến vô số Phật tử nhìn nhau ngơ ngác, cứ như là tiếng chuông tang vậy. "Hóa ra là Đại sư huynh cùng hai vị đạo hữu quang lâm Phật quốc, bần đạo hữu lễ.

Ba vị vẫn khỏe chứ?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chắp tay, mỉm cười cung kính chào hỏi.

Cả hai đạp trên hoa sen, mình khoác cà sa, tay cầm niệm châu, trông hoàn toàn là dáng vẻ đại từ đại bi.

Đáng tiếc, ba người có mặt đều không lạ gì chiêu trò này, Tiếp Dẫn còn đỡ, chứ tâm địa của Chuẩn Đề thì đen tối có tiếng.

Dĩ nhiên, trong thâm tâm hai huynh đề Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, trái tim của vị Đại sư huynh Ngô Sở này thực ra cũng đen không kém.

Nếu không đen thì năm xưa khi Minh Hà và Côn Bằng liên thủ đối phó hai huynh đệ họ, vị Huyền môn Đại sư huynh này đã chẳng đứng ngoài khoanh tay đứng nhìn.

Nếu không vì vậy, làm sao họ lại bị tổn thất một đạo Hồng Mông

Tử Khí?

Cục tức này họ vẫn luôn nhịn bấy lâu nay!

Chỉ là vì Ngô Sở là Huyền môn Đại sư huynh nên họ không dám công khai bất kính mà thôi. "Chúng ta tạm thời vẫn khỏe, nhưng suýt nữa thì có chuyện đấy." Thái Nhất lười hư hỏng với hai người này, nói thẳng: "Hôm nay tới đây là muốn các ngươi đưa ra một lời giải thích.

Tây Phương giáo các ngươi phát triển thế nào chúng ta không quản, nhưng dùng thủ đoạn bẩn thỉu với tiểu bối thì thật không thể nhẫn nhịn.

Thật sự tưởng chúng ta không biết là do các ngươi làm sao?" "..." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ngẩn người, lập tức lộ vẻ oan ức.

Chuẩn Đề nói: "Thái Nhất đạo hữu nói vậy là có ý gì?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Xin hãy nói rõ một chút, chúng ta dùng thủ đoạn bẩn thỉu với tiểu bối nào?

Nếu đạo hữu chỉ muốn đánh một trận với bần đạo thì cứ nói thẳng.

Còn nếu muốn đổ vấy, vu oan giá họa cho huynh đệ ta thì đừng tưởng bọn ta dễ bắt nạt!" "Hừ, đánh thì đánh, ngươi tưởng bọn ta sợ ngươi chắc!" Thái Nhất nói xong liền tế khởi Hỗn Độn Chung, lời không hợp là muốn khai chiến ngay.

Chương 846

Chuẩn Đề cũng tế khởi Thất Bảo Diệu Thụ, cây bảo thụ này năm xưa từng bị Thí Thần Thương của Ma Tổ La Hầu đánh nát, nay đã được lão tu phục lại.

Xem kìa, đây mà là Thánh nhân sao!

Ngô Sở vỗ trán, cảm thấy mấy vị Thánh nhân này cũng chẳng khác gì mấy gã võ phu bình thường, đầu óc không thích dùng mà cứ muốn động tay động chân. *Đoàng...* Hỗn Độn Chung phát ra tiếng vang đinh tai nhức óc lan tỏa tứ phương, sóng âm có khả năng khiến nguyên thần mê muội cuốn phăng về phía tịnh thổ Phật quốc.

Tiếp Dẫn ngồi xếp bằng trên tòa sen, chắp tay, trong tịnh thổ vô số Phật tử tỏa ra kim quang, miệng không ngừng niệm "Vô Lượng Thọ Phật".

Sau đó, một tiếng *vút* vang lên, một đạo kim quang đi kèm với hình ảnh Phật khổng lồ hiện ra, ngồi xếp bằng, tay kết ấn hoa sen, tỏa ra đạo đạo kim quang hóa giải sóng âm kia.

Nhìn kỹ, hình ảnh Phật đó chẳng khác vẻ mặt của Tiếp Dẫn là bao.

Cùng lúc đó, Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề cũng quét về phía Hỗn Độn Chung, ánh sáng thất thải bay ra va chạm với ánh sáng vàng của Hỗn Độn Chung.

Đế Tuấn thấy vậy khẽ hừ một tiếng, phẩy tay một cái, hồ lô màu vàng bay về phía Tiếp Dẫn đang ngồi trên tòa sen, một đạo bạch quang từ miệng hồ lô bắn ra.

Tiếp Dẫn lật tay, một cái bát vàng xuất hiện ngăn chặn đạo bạch

quang đó.

Hai huynh đệ thấy vậy liền ngửa cổ hú dài, bay vọt lên không trung hóa thành hai vầng mặt trời rực rỡ, bên trong có Kim Ô nhảy múa, kim quang tỏa ra bốn phía chiếu rọi cả vùng hỗn độn.

Khắc sau, ngọn lửa vàng rực như biển lửa cuộn trào về phía Phật quang. "Đợi đã!

Mọi người cứ nói rõ mọi chuyện ra đã..." Ngô Sở ở bên cạnh kêu lên, kết quả nghe thấy tiếng truyền âm của Thái Nhất: "Chúng ta đến chứng cứ còn không có, nói sao cho rõ được?

Cứ đánh rồi tính, đánh thắng rồi thì không cần chứng cứ nữa!" "..." Ngô Sở chỉ cảm thấy đau đầu.

Đánh đấm thế này thì có ý nghĩa gì chứ?

Tuy không hẳn là sẽ thua, nhưng chắc chắn là đánh không thắng nổi.

Đây là Phật quốc, tuy không phải bên trong nội giới nhưng hai huynh đệ mặt sầu khổ kia có thể dễ dàng mượn sức mạnh của Phật quốc, ưu thế chủ sân quá rõ ràng.

Thái Nhất rõ ràng hơi quá tự tin vào mình, hoặc đã đánh giá thấp hai huynh đệ mặt sầu khổ kia rồi.

Quả nhiên, khắc sau, vô số Phật tử trong Phật quốc ngồi xếp bằng tụng kinh, từng đạo kim quang tỏa ra từ người bọn họ hòa nhập vào Phật quốc.

Kim quang từ tịnh thổ tràn ra, ngăn chặn biển lửa bên ngoài.

Thái Dương Chân Hỏa vốn có thể thiêu rụi vạn vật nay lại chẳng thể làm gì được lớp phòng hộ này. *Đoàng...* Hỗn Độn Chung lại vang lên, chấn tán ánh sáng thất thải, khiến Thất Bảo Diệu Thụ lùi lại

từng bước.

So sánh giữa hai món pháp bảo, Thất Bảo Diệu Thụ vẫn không địch lại Hỗn Độn Chung.

Ngô Sở thấy vậy đành mặc kệ để họ phát tiết một phen.

Thực ra việc đám tiểu Kim Ô bị tính kế, anh cũng tức giận vì đó dù sao cũng là đồ đệ của mình.

Nhưng thân là Huyền môn Đại sư huynh, anh không thể giống Thái Nhất phát tiết bất chấp tất cả.

Nếu Thái Nhất không đi cùng, anh có thể tự mình ra tay.

Nhưng vì Thái Nhất và Đế Tuấn đã đang ra tay rồi, nếu anh cũng tham gia vào thì rõ ràng là lấy mạnh hiếp yếu.

Như vậy uy nghiêm của vị Đại sư huynh này sẽ bị nghi ngờ.

Sơn nhân trong lòng phiền muộn mà không có chỗ trút.

Trong vùng hỗn độn, Đại Đạo Thần Liên hóa thành một con Kim Ô, đôi vuốt khổng lồ chộp về phía Phật quốc.

Từ trong Phật quốc thò ra một bàn tay vàng khổng lồ hóa thành nắm đấm chặn đứng đôi vuốt.

Tiếng chim hót vang vọng tứ phương, Phật quốc chấn động.

Thất Bảo Diệu Thụ phát ra hào quang bảy màu quét về phía Hỗn Độn Chung, Hỗn Độn Chung chỉ khẽ rung lên liền chấn vỡ hào quang đó rồi lao thẳng về phía Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn đưa tay chỉ một cái, một gậy trúc đen kịt chặn đứng Hỗn Độn Chung, nhưng Hỗn Độn Chung chỉ bị khựng lại một chút rồi hất văng cây gậy.

Nhân lúc đó, Tiếp Dẫn vỗ một chưởng, một đạo kim thủ ấn bay ra

đánh trúng Hỗn Độn Chung khiến nó dạt ra.

Chẳng mấy chốc, vùng hỗn độn bên ngoài tịnh thổ Phật quốc cuộn lên vô số cơn bão hỗn độn lan tỏa khắp nơi.

Cứ như thể vùng không gian này sắp bị họ đánh tan nát.

Không biết qua bao lâu, thấy huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất đã phát tiết gần đủ, Ngô Sở khẽ thở dài, quẳng Tru Tiên Tứ Kiếm ra.

Sau đó anh chỉ tay một cái, một dải tinh tú giáng xuống vùng hỗn độn này, bao trùm tất cả mọi người kể cả tịnh thổ Phật quốc vào bên trong.

Một gốc Đại Đạo Bảo Thụ hiện ra, khí cơ kết nối với những ngôi sao trong dải tinh tú, Tru Tiên Tứ Kiếm trấn giữ bốn phương, mượn sức mạnh của muôn vàn tinh tú lập tức tách mọi người ra.

Thấy tình cảnh này, mọi người đều không khỏi dừng tay.

Đặc biệt là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, khi cảm nhận được sức mạnh tinh tú tỏa ra từ dải tinh không ảo ảnh kia phối hợp cùng Tru Tiên Tứ Kiếm, trong lòng thầm dâng lên một cảm giác nguy hiểm.

Nếu vị Đại sư huynh này thực sự tham chiến, có lẽ họ còn chạy được, nhưng tịnh thổ Phật quốc phía sau chắc chắn sẽ bị phá hủy.

Đợi họ dừng lại và bình tĩnh lại cảm xúc, Ngô Sở mới nói: "Mọi người đánh cũng đủ rồi, bây giờ có thể bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện chưa?" Chuẩn Đề vẫn tỏ vẻ rất uất ức: "Đại sư huynh, không phải sư đệ muốn gây chuyện, mà là kẻ kia không giảng đạo lý, ngay cả một câu cũng không cho bọn ta nói, vừa lên đã vu oan giá họa..." Ngô Sở khẽ ho một tiếng, gật đầu nói: "Chuyện này ta nghĩ các ngươi đều đã rõ, nó xôn xao khắp đại địa Hồng Hoang, chắc chắn các ngươi không thể không nhận được tin tức." Tiếp Dẫn gật đầu: "Chuyện đó chúng ta quả thực có nghe nói, nhưng xin Đại sư huynh tin tưởng,

chúng ta tuyệt đối không làm những việc như vậy..." Đế Tuấn cười lạnh một tiếng, mỉa mai: "Huynh đệ các ngươi có dám phát lời thề Đại Đạo không?" "..." Ngô Sở nhìn Đế Tuấn, thầm nghĩ: Cướp lời của ta rồi!

Tuy nói không có chứng cứ thì khó lòng chứng minh đối phương có làm hay không.

Nhưng thế giới này không phải là nơi mà lời thề thốt rẻ mạt như phân chó.

Thế giới này có ý chí Thiên đạo tồn tại, dám phát lời thề Đại Đạo thì phải chuẩn bị tâm lý bị lời thề phản phệ.

Ngay cả Thánh nhân cũng không dám khinh suất vi phạm lời thề.

Vì vậy, để biết có phải họ làm hay không, cứ để họ thề là rõ.

Đây cũng là mấu chốt khiến Ngô Sở dám trực tiếp kéo tới tịnh thổ Phật quốc đòi lời giải thích.

Dĩ nhiên, cấp bậc Thánh nhân thủ đoạn vô biên, không phải là không có cách chống lại sức mạnh phản phệ của lời thề Đại Đạo, nhưng bất cứ việc gì cũng phải trả giá.

Cái giá của việc vi phạm lời thề Đại Đạo chắc chắn không nhỏ.

Chương 847

"Đại sư huynh cũng có ý này sao?" Chuẩn Đề nhìn về phía Ngô Sở, thần sắc trông rất thê lương như thể chịu uất ức cực lớn.

Tiếp Dẫn thì chắp tay nhắm mắt lại nói: "Đại sư huynh, các ngươi đến tịnh thổ Phật quốc của ta, bức bách huynh đệ ta như vậy, thực sự thích đáng sao?" Thái Nhất lạnh lùng hừ một tiếng: "Đừng nói như thể các ngươi chịu uất ức lắm vậy.

Con trai ta suýt nữa bị giết vì chuyện này, chẳng lẽ ta không uất ức hơn các ngươi?" Ngô Sở xua tay nói: "Chẳng phải bức bách gì cả, sư đệ nói quá lời rồi.

Sự việc này có thể liên quan đến sinh linh ngoại giới, các ngươi nói không phải do mình làm, nếu các ngươi dám thề thì điều đó chứng minh sinh linh ngoại giới thực sự có thể đã xuất hiện." Ngô Sở hít một hơi, nghiêm túc nói: "Thân là Huyền môn Đại sư huynh, ta có trách nhiệm và nghĩa vụ ứng phó với hiểm họa từ sinh linh ngoại giới.

Ta nghĩ các ngươi cũng không muốn vì chút vấn đề thể diện mà phải gánh vác trách nhiệm cho kẻ ngoại giới kia chứ?

Các ngươi cũng là sinh linh Hồng Hoang, ứng phó với ngoại giới cũng là trách nhiệm và nghĩa vụ của các ngươi." Tiếp Dẫn nghe vậy liền gật đầu: "Đại sư huynh nói rất phải, là sư đệ kiến thức nông cạn rồi.

Thôi được, bần đạo xin thề với Đại Đạo, chuyện này tuyệt đối không liên quan đến huynh đệ ta và Tây Phương giáo.

Nếu bần đạo có nửa lời gian dối, nguyện để đạo hạnh tan biến!" Nghe thấy lời này, lại cảm nhận được từ sâu trong tịnh thổ Phật quốc có tiếng Đại Đạo vang rền rồi nhanh chóng trở lại bình tĩnh, huynh đệ

Đế Tuấn và Thái Nhất đưa mắt nhìn nhau.

Chẳng lẽ chuyện này thực sự không phải do hai lão già tâm địa đen tối này làm?

Hai huynh đệ không khỏi nhìn về phía Ngô Sở, anh liền ha ha cười nói: "Xem kìa, nói rõ mọi chuyện ra là xong rồi sao!

Cần gì phải đâm đâm chém chém?" "..." Đế Tuấn và Thái Nhất trong lòng nghi hoặc: Hắn thật sự tin lời quỷ quái của hai huynh đệ này sao?

Nhưng không tin thì làm được gì?

Chẳng lẽ thật sự bất chấp tất cả hủy hoại Phật quốc, giết chết đối phương?

Đương nhiên, nếu thật sự giết được thì họ cũng không ngại làm.

Nhưng vấn đề là có giết được không?

Thánh nhân khó giết thế nào, những người là Thánh nhân ở đây chẳng lẽ không rõ?

Ép đối phương phát thề đã là đủ rồi.

Dù đối phương có bản lĩnh chống đỡ sự phản phệ của lời thề thì cũng phải trả giá đắt.

Cái giá đó coi như là để báo thù rửa hận cho đám tiểu Kim Ô.

Ngô Sở hiểu rất rõ, trở mặt hoàn toàn với hai huynh đệ này chẳng ích gì cho ai cả.

Dù Chuẩn Đề vốn dĩ da mặt dày tâm địa đen, nhưng nếu chưa xé rách mặt thì lão vẫn sẽ có phần kiêng kị và cố kỵ.

Thế là sau khi trò chuyện một lúc với hai huynh đệ mặt sầu khổ, dặn họ chú ý sinh linh ngoại giới, hễ có phát hiện gì thì nhanh chóng

thông báo, Ngô Sở liền dẫn Đế Tuấn và Thái Nhất cáo từ ra về.

Nhìn ba bóng hình biến mất trong vùng hỗn độn, Tiếp Dẫn lặng lẽ thở dài, quay người vào Phật quốc.

Bên trong điện Đại Lôi Âm của Phật quốc, trên mặt Tiếp Dẫn xuất hiện mấy vết rạn, từng tia máu vàng chảy ra từ đó.

Chuẩn Đề nhìn thấy cũng im lặng không nói gì.

Thoắt cái, từng đạo kim quang tỏa ra từ vết rạn, chúng dần dần khép lại. "Đáng tiếc!" Một lúc lâu sau, Tiếp Dẫn mới thở dài.

Chuẩn Đề cũng không khỏi cảm thán: "Tên Hoàng Long kia đúng là được Đại sư huynh truyền dạy không ít, đám Vu Tổ cũng đến phá hỏng chuyện, nếu không thì dù Hồng Hoang chưa chắc đã loạn ngay nhưng quan hệ giữa hai huynh đệ kia và Đại sư huynh chắc chắn không được như hiện tại." "Bỏ đi, nghĩ cách khác vậy." Tiếp Dẫn lắc đầu, sau đó hỏi: "Có nên nói chuyện của tiểu thế giới kia cho Đại sư huynh biết không?" "Trước đó sư huynh không nhắc tới, chắc hẳn đã có câu trả lời rồi." Chuẩn Đề nói: "Hiện tại xem ra chúng ta cứ chờ đi, lão ma kia ở tiểu thế giới đó có để lại quân bài chưa lật, hễ thời cơ chín muồi, tin rằng chúng sẽ ra tay với đại địa Hồng Hoang thôi.

Bất luận tương lai Hồng Hoang do ai tiếp quản thống trị, tình cảnh của Tây Phương giáo chắc chắn sẽ không tệ hơn hiện tại đâu!" Tiếp Dẫn lặng lẽ gật đầu. — Sở huynh đệ, không lẽ đệ thật sự tin vào mấy lời xằng bậy của bọn họ sao? — Sau khi ba người rời đi, Thái Nhất không nhịn được nói: — Hai anh em nhà kia, nói dối mà mắt không chớp lấy một cái.

Ngô Sở có chút cạn lời: — Vậy huynh còn muốn thế nào?

Thật sự cùng bọn họ liều chết đến cùng sao?

Huynh cảm thấy ba người chúng ta liên thủ thì có thể giết được

bọn họ không?

Đừng nói là giết, ngay cả liên thủ trấn áp và phong ấn bọn họ cũng không làm được.

Điểm này, Đế Tuấn trái lại có chút tự tri chi minh.

Cho nên hắn không tiếp tục xoay quanh chuyện đó nữa mà hỏi: — Tên kia cư nhiên thật sự dám phát thệ, chẳng lẽ thật sự là do sinh linh ngoài vũ trụ làm?

Ngô Sở lắc đầu, khẳng định: — Chắc chắn là do bọn họ làm!

Hai anh em nghe vậy không khỏi ngạc nhiên.

Thái Nhất liền không nhịn được kêu lên: — Đã như vậy... — Vẫn là câu nói kia, chúng ta liên thủ có làm thịt được bọn họ không?

Có thể trấn áp và phong ấn bọn họ không?

Ngô Sở nhẹ than: — Ngoài ra, ta cũng không có chứng cứ, chỉ là suy đoán của ta thôi.

Bọn họ đã phát đại thệ, chứng minh bọn họ không làm.

Nếu chúng ta vẫn tiếp tục không chịu buông tha, lại không đưa ra được chứng cứ có lực, chẳng phải sẽ biến thành kẻ vô lý gây sự sao?

Đế Tuấn liền hỏi: — Sao đệ lại thấy là do bọn họ làm? — Vào khoảnh khắc Tiếp Dẫn phát thệ, ta cảm nhận được trong Phật quốc tịnh thổ có công đức chi lực đang cuộn trào.

Tiếp Dẫn lúc nãy chắc chắn không phải là chân thân của hắn.

Thực tế không phải Ngô Sở cảm ứng được mà là Nghệ Bảo cảm ứng được.

Thân là Công Đức Chí Bảo, Nghệ Bảo nhạy cảm nhất với công đức chi lực.

Chỉ là Phật quốc do hai anh em kia nắm giữ, Nghệ Bảo cũng chỉ mơ hồ nhận ra, chưa thể cảm thụ thật sự rõ ràng, nên Ngô Sở chỉ có thể nói là suy đoán. — Tên kia cư nhiên không phải chân thân?

Sắc mặt Đế Tuấn có chút khó coi.

Trước đó anh em bọn họ không những không nhìn ra điểm này, mà còn không hạ gục nổi một phân thân của người ta, đây chẳng phải là bị vả mặt sao?

Chương 848

Nghĩ đến đây, cả Đế Tuấn và Thái Nhất đều cảm thấy mặt mũi nóng rát.

Đối với suy đoán của Ngô Sở, hai anh em không hề hoài nghi chút nào.

Ngô Sở lắc đầu nói: — Chuyện này cũng bình thường thôi!

Khi chúng ta trảm tam thi, tam thân trảm ra đó, ai có thể dễ dàng phân biệt được cái nào là chân thân, cái nào là tam thân? — Hai anh em nhà đó, sao mà đáng ghét thế không biết? — Thái Nhất không nhịn được mắng.

Ngô Sở cười đạo: — Ước chừng bọn họ cũng nhìn anh em các huynh như vậy thôi. — ... — Thái Nhất liếc Ngô Sở một cái rồi bảo: — Ước chừng bọn họ cũng nhìn đệ như vậy đấy!

Ngô Sở cười nói: — Chuyện này cũng bình thường, thuở đầu đạo Hồng Mông Tử Khí của Chuẩn Đề bị Côn Bằng và Minh Hà đánh mất, đôi huynh đệ kia ước chừng đã nhìn ta như vậy rồi.

Thân là Huyền môn đại sư huynh như ta, cư nhiên không ra tay cứu giúp sư đệ, dẫn đến chí bảo của bọn họ biến mất, đổi lại là ai thì cũng sẽ tức giận thôi.

Ta không cho rằng ai ai cũng sẽ yêu thích mình.

Đế Tuấn khẽ nhíu mày kiếm, nói: — Đã biết rõ là bọn họ làm, chẳng lẽ chúng ta cứ phải đề phòng mãi như vậy?

Không có thủ đoạn nào để phản chế bọn họ sao? — Đây chính là thủ đoạn phản chế rồi! — Ngô Sở cười cười — Đích thân tới tận cửa, chẳng khác nào nói với bọn họ rằng: Ta biết là các ngươi làm,

nhưng ta không có chứng cứ, tốt nhất các ngươi đừng để ta nắm được thóp, đây là lời cảnh cáo.

Nếu bọn họ không phục, ngấm ngầm thi triển thủ đoạn lần nữa, thì chúng ta có thể thừa cơ quan sát xem có bắt được thóp đối phương hay không. — Nếu bọn họ trong lòng không phục nhưng lại ẩn nhẫn không phát thì sao? — Thái Nhất hỏi. — Vậy thì mục đích của chúng ta cũng đạt được rồi!

Bởi vì bọn họ sẽ không dám dễ dàng ra tay nữa. — ... — Phòng không nổi mà!

Mấy kẻ chơi mưu đồ, lòng dạ đều đen tối cả! — Thái Nhất lầm bầm. — ... — Ngô Sở không nhịn được đảo mắt trắng với hắn — Đây gọi là trí tuệ!

Ai cũng như huynh, vác Hỗn Độn Chung lên là nện, thì nện ra được cái gì?

Người ta cũng là Thánh nhân, bộ sợ huynh chắc?

Hỗn Độn Chung tuy mạnh, nhưng đến tầng thứ Thánh nhân, ưu thế đã không còn rõ rệt nữa rồi.

Thái Nhất bĩu môi, huýt sáo một tiếng, ra vẻ 'ta chẳng biết đệ đang nói gì'.

Đế Tuấn mỉm cười, chính sắc hỏi: — Đệ thấy bọn họ có khả năng đã tiếp xúc với sinh linh ngoài vũ trụ chưa?

Hoặc giả có khả năng bọn họ đã hợp tác rồi không?

Nếu không, tại sao anh em bọn họ lại ra tay ám muội tại Hồng Hoang đại địa?

Ỷ lúc đệ không có mặt ở Hồng Hoang sao? — Chuyện này khó mà nói trước được! — Ngô Sở trầm mặc lắc đầu.

Trong ấn tượng của hắn, Phật giáo tương lai quả thực là lúc quốc gia gặp nạn thì co cụm vào núi rừng, ẩn thế không ra, đợi tai nạn qua đi mới ló đầu ra.

Còn chuyện ai chiếm lĩnh vùng đất này, với bọn họ chẳng có nửa xu quan hệ, dù sao cũng là người phương ngoại mà!

Đương nhiên, chuyện này được xây dựng trên cơ sở sinh linh ngoài vũ trụ muốn chiếm lĩnh thiên địa này chứ không phải hủy diệt nó.

Nếu sinh linh ngoài vũ trụ giáng lâm là để hủy diệt Hồng Hoang thiên địa, thì bọn họ sẽ không có cơ sở để hợp tác.

Cho nên, có thật sự có sinh linh ngoài vũ trụ xuất hiện hay không, bọn họ có từng tiếp xúc hay hợp tác hay không, những chuyện này thật khó nói. ...

Quay trở lại tòa đạo trường đầy sao nơi đại đạo pháp tắc vẫn đang tiếp tục diễn hóa, Đế Tuấn, Thái Nhất và Ngô Sở cáo từ nhau, Ngô Sở tiếp tục ngưng tụ Đại Đạo Kim Đan, tiếp tục diễn hóa tinh thần.

Thời gian thấm thoát, lại mấy ngàn năm trôi qua.

Trong đạo trường Ngô Sở khai tịch, khối tinh thể trông giống như Trái Đất cơ bản đã diễn hóa xong, sự phân bố đại địa sơn xuyên trên đó tương tự như trong ấn tượng của hắn.

Đương nhiên, điều này phải kể đến công lao của Nghệ Bảo.

Cô nàng đã điều động bản đồ thế giới ba chiều từ kho dữ liệu, sau đó điều chỉnh địa mạo sơn xuyên theo tỷ lệ.

Ngô Sở cảm thấy mình làm chuyện này tuyệt đối là do quá rảnh rỗi.

Quả cầu trông giống Trái Đất này có thể tích và diện tích lớn hơn

nhiều so với Trái Đất trong ấn tượng của hắn, ít nhất cũng lớn hơn gấp ngàn lần.

Nhìn thì có vẻ lớn, nhưng so với Hồng Hoang đại địa rộng lớn vô biên thì chẳng thấm tháp gì.

Phải biết rằng, chỉ riêng địa giới Tử Ngọc Sơn đã lớn gấp hàng trăm lần Trái Đất rồi.

Cũng vì Hồng Hoang đại địa bao la vô tận nên dù có bấy nhiêu sinh linh sinh sống, nhìn đâu đâu cũng vẫn mang vẻ nguyên thủy phong sương.

Khi đại địa sơn xuyên dần ổn định, Ngô Sở quyết định thả viên thuốc cuối cùng rồi chuẩn bị tạm thời thu công.

Chương 849

Dù sao số lượng tinh tú trong tinh không đã từ vạn ngôi sao lúc ban đầu, giờ đã trở nên dày đặc lên đến mấy chục vạn ngôi.

Đương nhiên, bản chất của những ngôi sao này là Đại Đạo Kim Đan mà Ngô Sở nhào nặn ra, nên chúng vẫn đang tiếp tục diễn hóa, muốn biến thành tinh thể thật sự thì cần không ít thời gian.

Khi những ngôi sao này diễn hóa thành thực thể, vùng tinh không này đã chiếm một diện tích cực kỳ rộng lớn trong Hỗn Độn.

So với đạo trường của các Thánh nhân khác, đạo trường mà Ngô Sở khai tịch không biết lớn hơn đối phương bao nhiêu lần.

Ngay khi Ngô Sở chuẩn bị thu công, vùng tinh không đang âm thầm bành trướng và mở rộng ra ngoài kia cư nhiên lại chạm phải một tiểu thế giới có sinh mệnh.

Ngô Sở ước chừng, mình có lẽ đã chạm trán với tiểu thế giới do một vị đạo hữu nào đó trong Tử Tiêu ba ngàn khách khai tịch trong Hỗn Độn.

Cảm nhận khí tức phát ra từ tiểu thế giới đó, Ngô Sở có chút kỳ lạ, bởi vì bên ngoài tiểu thế giới này không có Lôi Đình Hóa Linh đại trận đặc thù khi sinh linh Hồng Hoang khai tịch tiểu thế giới, nhìn qua giống như một thiên nhiên đại trận tự hình thành.

Đó là hai luồng khí xoáy khổng lồ, như hai mắt bão, xoay tròn đối lập nhau trên không trung vùng đất đó.

Trong sự va chạm của bão tố, Hỗn Độn linh khí hóa thành từng luồng Tiên Thiên linh khí, được đại địa phía dưới hấp thụ.

Phía dưới sơn xuyên đại địa trập trùng, thực vật tươi tốt, có dấu

hiệu của sinh linh hoạt động.

Thân ảnh Ngô Sở xuất hiện trên không trung vùng đất đó, nhìn từ bên ngoài tiểu thế giới, nó giống như lấy hai luồng khí xoáy làm trung tâm, có một lớp màng ánh sáng trong suốt bao phủ thiên địa này.

Xung quanh càng bị bao bọc bởi bụi bặm Hỗn Độn ngũ sắc rực rỡ, ước chừng những bụi bặm Hỗn Độn này bị hai luồng khí xoáy khổng lồ kia hút tới.

Trong cõi Hỗn Độn này, cảnh tượng ấy trông thật lộng lẫy và kỳ lạ.

Tuy nhiên hiện tại, những bụi bặm Hỗn Độn ngũ sắc này lại bị vùng tinh không rộng lớn vô tận mà Ngô Sở khai tịch bao phủ lấy, bị những ngôi sao do Đại Đạo Kim Đan hóa thành hút đi, lộ ra kỳ cảnh bên trong.

Ngô Sở mang theo lòng hiếu kỳ, phân ra một luồng thần thức nghiên cứu tòa đại trận dường như do thiên nhiên hình thành này, tâm thần nương theo đại trận thâm nhập vào thiên địa kia.

Tiến vào vùng thiên địa này mới phát hiện, nơi đây tương tự như Hồng Hoang đại địa, trên không trung có vầng thái dương rực rỡ, dưới mặt đất có sinh linh đang hoạt động.

Vầng thái dương kia là do đại đạo diễn hóa ra, giống như trong đạo trường của hắn, do Hỏa chi đạo và Dương chi đạo kết hợp tạo ra mặt trời vậy.

Ngay khi Ngô Sở đang âm thầm quan sát tất cả, một chiếc lá cỏ xanh mướt từ dưới đất vươn lên, như một thanh trường kiếm xanh thẳm vạch phá trường không, quật về phía hắn.

Chiếc lá cỏ xanh đó tựa như một thanh cưa kiếm, trong nháy mắt đã quất mạnh và cắt ngang luồng tâm thần của hắn, nhưng không thể

làm tan biến nó. — Có chút đạo hạnh đấy! — Ngô Sở khẽ cười, luồng tâm thần này ngưng tụ thành một đạo hư ảnh.

Vốn dĩ hắn muốn lặng lẽ quan sát thế giới này một chút rồi tính, nhưng hiện tại đành phải đường hoàng xuất hiện, tránh bị người ta coi là phường trộm cắp không dám lộ mặt. — Ơ? — Một tiếng nghi hoặc nhẹ vang lên từ phía dưới, sau đó thấy một cây cỏ mang (cỏ lá rộng) xanh mướt từ dưới đất vọt lên, lá cỏ trong nháy mắt đột phá chân trời, trực tiếp đạt tới vạn trượng.

Một thân ảnh hiện ra trên lá cỏ, đó là một thiếu nữ áo xanh, thần thái kiều diễm, trừng đôi mắt xanh lục, không thể tin nổi chỉ vào hắn: — Ngài, ngài là...

A Sở tiền bối?!

Ngô Sở khẽ chớp mắt, ngẩn người một lát rồi cười nói: — Hóa ra là cô à!

A Mang, đã lâu không gặp!

Không ngờ cô giờ đã lợi hại như thế này rồi.

Sư phụ cô đâu?

Thiếu nữ này chính là một cây cỏ mang mà thuở đầu Dương Mi lão tổ đã tiện tay điểm hóa tại Tử Ngọc Sơn.

Nếu cố kéo quan hệ thì cô ấy vẫn là sinh linh bước ra từ Tử Ngọc Sơn đấy!

Từ tu vi thể hiện qua đòn tấn công vừa rồi, tuy vẫn là Đại La cảnh nhưng mạnh hơn Đại La thông thường rất nhiều, rõ ràng có thể sánh vai với cường giả Trảm Thi cảnh.

Cũng không biết cô ấy tu hành thế nào, rõ ràng không hề trảm tam thi nhưng tu vi lại có thể tiếp tục tăng trưởng.

Có lẽ là do sư phụ cô ấy là Dương Mi lão tổ nghĩ ra cách thức nào đó.

Năm xưa sau khi Hồng Quân lão tổ và Âm Dương lão tổ cùng liên thủ đánh bại ma đầu La Hầu, Dương Mi lão tổ liền biến mất khỏi Hồng Hoang đại địa.

Ngô Sở và những người khác đều biết vị lão tổ này có lý niệm không hợp với Đạo Tổ, không tán thành phương pháp Trảm Tam Thi chứng đạo của Hồng Quân lão tổ, nhưng thực lực lại hơi kém Hồng Quân một chút, nên chỉ có thể chọn rời khỏi Hồng Hoang, đi vào Hỗn Độn rong chơi, tránh việc cuối cùng hai người lại đánh nhau.

Nói đúng ra, Dương Mi lão tổ thuở đầu có lẽ không sợ Hồng Quân lão tổ, nhưng khi Hồng Quân lão tổ trảm tam thi chứng đạo thành Thánh, Dương Mi lão tổ rõ ràng không còn là đối thủ của Hồng Quân nữa.

Cho nên, Dương Mi lão tổ tuyệt đối là một trang tuấn kiệt.

Ngoài ra, từ lời kể của Bàn Cổ, Ngô Sở biết được vị lão tổ này cũng chính là người năm xưa đã cùng ngài liên thủ đại chiến với Thôn Phệ Ma Thần bị sinh linh ngoài vũ trụ dung hợp.

So với Hồng Quân lão tổ, Dương Mi lão tổ rõ ràng cổ xưa hơn rất nhiều.

Lúc Bàn Cổ đại chiến với Thôn Phệ Ma Thần, Hồng Quân lão tổ còn chưa hóa hình.

Đáng tiếc, vì không chứng đạo thành Thánh nên tu vi của Dương Mi lão tổ luôn bị kẹt ở đó không thể tiến thêm.

Có lẽ ngài muốn học theo Bàn Cổ khai thiên chứng đạo, nên không mấy hứng thú với pháp môn trảm tam thi của Hồng Quân lão tổ. — Sư phụ đi vân du rồi ạ! — Thiếu nữ A Mang cười hì hì nói: — Vừa

rồi không biết là A Sở tiền bối, mong tiền bối lượng thứ, đừng trách A Mang lỗ mãng mới phải.

Thân hình Ngô Sở dần ngưng tụ thực thể, chân thân đã bước vào vùng thiên địa này. — Người không biết không có tội, có thể gặp lại cô lần nữa, ta vui mừng còn không kịp ấy chứ!

Chỉ là sư phụ cô không có ở đây, thật là có chút đáng tiếc.

Nghĩ lại thời gian cùng sư phụ cô chén thù chén tạc tại Tử Ngọc Sơn, vẫn còn như mới ngày hôm qua vậy...

Hai người vừa trò chuyện vừa đáp xuống đại địa phía dưới.

Ngô Sở theo thiếu nữ A Mang đến động phủ cô ấy khai tịch.

Động phủ nhìn bên ngoài như một hang núi, nhưng xuyên qua hang núi lại dẫn đến một thung lũng nắng mai rực rỡ, xuân ý dạt dào.

Trong thung lũng có một viện lạc trông tương tự như tòa đại điện trên đỉnh Thần Mộc ở Tử Ngọc Sơn, xung quanh còn trồng đủ loại kỳ hoa dị thảo, hào quang lung linh, hương hoa lan tỏa.

Chương 850

Ở đây còn có không ít sinh linh nhỏ bé trông như tiểu hoa tiên, bọn họ tò mò nhìn sinh linh đột nhiên xuất hiện này, không hiểu hắn là thần thánh phương nào. — Những hoa thảo tinh linh này đều do ta điểm hóa trong suốt những năm qua, ở đây một mình lâu quá, sư phụ lại thường xuyên đi vân du, thật sự là...

Ngô Sở cười đạo: — Ta hiểu được!

Giống như ta ở Tử Ngọc Sơn thuở đầu vậy.

A Mang thành thục bưng lên cho Ngô Sở dưa quả, mứt hoa quả và linh tửu, vừa nói: — Thuở đó ta và sư phụ rời khỏi Hồng Hoang đại địa, lang thang trong Hỗn Độn, cuối cùng chọn nơi này làm điểm dừng chân.

Sư phụ lợi dụng một khối Hỗn Độn thổ thiên nhiên để khai tịch ra vùng thiên địa này, sau đó ta thường xuyên ở đây một mình.

Buồn chán quá, đành phải dựng một ngôi nhà, trồng ít hoa cỏ dưa quả...

Rõ ràng, A Mang làm vậy là bị ảnh hưởng từ những hành vi trồng trọt của Ngô Sở tại Tử Ngọc Sơn năm xưa.

Ngô Sở chắp tay quan sát xung quanh, mỉm cười: — Thuở đó các người ở Tử Ngọc Sơn quả không phí công, mọi thứ trông đều rất tốt đấy!

A Mang cười rạng rỡ, ríu rít nói không ngừng.

A Mang trước kia là một cô bé lạnh lùng, ít nói.

Có lẽ vì ở mãi trong tiểu thế giới Hỗn Độn ngoại vực này, cơ hội gặp người quen gần như không có, nên vừa thấy cố nhân là cái miệng

không ngớt lời ngay.

Mãi sau A Mang mới nhớ ra hỏi Ngô Sở: — Đúng rồi, A Sở tiền bối, sao ngài lại tới đây được?

Ngài cũng giống sư phụ ta, thường xuyên đi dạo trong Hỗn Độn sao? — Nhân sinh mà!

Đôi khi chính là kỳ diệu như vậy, ha ha... — Ngô Sở cười lớn, gặp lại cố nhân khiến tâm trạng hắn vô cùng thư thái.

Hắn vốn dĩ nghĩ rằng, có lẽ đời này sẽ không bao giờ gặp lại Dương Mi lão tổ nữa.

Dù sao trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, Dương Mi lão tổ cuối cùng cũng không xuất hiện trở lại.

Hiện tại xem ra Dương Mi lão tổ rõ ràng đã định cư trong Hỗn Độn.

Nếu không phải vướng bận đệ tử này, có lẽ ngay cả đạo trường ngài cũng không thèm dựng.

Một mình tận hưởng sự cô độc trong Hỗn Độn đúng là khiến người ta khó hiểu.

Nhưng Ngô Sở cảm thấy, có lẽ vị lão tổ này chỉ đang truy tìm đạo của riêng mình, trong cõi Hỗn Độn nguyên thủy nhất tìm kiếm con đường tiếp cận bản nguyên đại đạo nhất.

Mỗi sinh linh có phương pháp và hướng tìm đạo khác nhau, không thể nói ai đúng ai sai.

Người khác không phải Dương Mi lão tổ, đương nhiên không thể hiểu được suy nghĩ của ngài.

Càng huống hồ, đối phương vốn dĩ là hỗn độn sinh linh sinh ra từ Hỗn Độn, nơi mà ai ai cũng thấy nguy hiểm này, có lẽ với người ta lại

thân thuộc như về nhà vậy.

Cá không phải là chim, sao biết được cái thú của chim? — Những biến hóa trong Hỗn Độn bên ngoài, cô không phát hiện ra sao? — Ngô Sở cười hỏi.

A Mang ngẩn ra, lắc đầu, rồi nhìn lên hai luồng khí xoáy trên không: — Khí xoáy dường như không có gì thay đổi...

Ơ?

Hình như Tiên Thiên linh khí chuyển hóa từ Hỗn Độn linh khí ít đi rồi!

Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì sao? — Cô nhìn về phía Ngô Sở.

Ngô Sở cười cười nói: — Theo ta ra ngoài xem là hiểu ngay.

Vừa nói, Ngô Sở vừa thuận tay bốc một nắm hạt dưa, đây là hạt của loại dưa hấu lớn ở Hồng Hoang.

Thuở đó khi A Mang, A Vô, A Ôn rời đi, họ có mang theo không ít hạt giống cây trồng.

Có lẽ là do tiềm thức tin tưởng Ngô Sở, cô không chút do dự theo hắn bước ra khỏi vùng thiên địa đó, đi đến bên ngoài.

Khi nhìn thấy vùng thiên địa vốn dĩ chỉ toàn là Hỗn Độn bên ngoài, nay cư nhiên biến thành một vùng tinh không lấp lánh ánh sao, A Mang đột nhiên ngây người. — Tiền bối, đây, đây là...

Ngô Sở cắn một hạt dưa, chỉ vào vùng tinh không này, cười nói: — Đây là đạo trường do ta khai tịch, ta cũng không ngờ lại tình cờ gặp được thiên địa nơi cô ở ngay tại đây.

A Mang ngẩn ra, một lát sau lại cảm thấy kỳ quái hỏi: — Tại sao tiền bối cũng tới Hỗn Độn này khai tịch đạo trường?

Chẳng lẽ Tử Ngọc Sơn bị ai phá hủy rồi sao?

Ngô Sở đang cắn hạt dưa suýt nữa thì phì cười: — Xem ra cô thực sự đã rời Hồng Hoang quá lâu rồi, giờ Hồng Hoang thay đổi nhiều lắm, có cơ hội cô thực sự nên về xem thử.

Nếu cô muốn, ta có thể đưa cô về dạo chơi Hồng Hoang ngày nay một chuyến. — Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp — Có lẽ Hồng Hoang bây giờ so với vài ngàn năm trước lại có không ít thay đổi cũng nên, ta cũng mấy ngàn năm chưa về rồi. — Hả?

Tiền bối cũng bị người ta đuổi khỏi Hồng Hoang sao? — "Cũng"? — Ngô Sở liếc cô một cái — Cô không phải vẫn luôn nghĩ sư phụ cô bị người ta đuổi khỏi Hồng Hoang thiên địa đấy chứ?

A Mang chớp chớp mắt, tò mò: — Không phải sao?

Sư phụ vẫn luôn nói như vậy mà!

Nghe lời này, Ngô Sở không khỏi ngạc nhiên, Dương Mi lão tổ không cần thể diện nữa sao?

Tại sao lại nói mình bị người ta đuổi đi?

Chương 851

Ngay cả khi đó là sự thật, thì cũng là chuyện mất mặt chứ!

Chẳng lẽ là sợ nha đầu này đòi về, ngài thấy phiền phức nên mới cố ý nói thế?

Ngô Sở không khỏi nhìn nha đầu này, nghĩ bụng nha đầu này bị vứt ở đây, còn lão gia hỏa kia lại đi ngao du Hỗn Độn, lão già không đáng tin đó quả thực có thể làm ra loại chuyện này.

Thế là hắn hỏi: — Cô bao lâu rồi chưa gặp sư phụ?

A Mang đưa tay gãi gãi má, rơi vào hồi ức: — Bao lâu rồi chưa gặp sư phụ ư?

Ta cũng không nhớ rõ lắm nữa!

Ước chừng phải vài nguyên hội rồi đấy!

Sư phụ vân du Hỗn Độn cũng không bao giờ cho ta theo, nói là Hỗn Độn nguy hiểm, mang ta theo không tiện. — ... — Ngô Sở cười thầm, A Mang lại nói tiếp: — Sau này đợi tu vi của ta mạnh lên, rời khỏi thiên địa kia đi vào Hỗn Độn một chuyến, mới phát hiện Hỗn Độn chẳng vui chút nào.

Nếu chẳng may đụng phải Hỗn Độn cự thú thì đúng là rất nguy hiểm. — Cô dừng lại, dường như mới nhận ra điểm lạ lùng, hỏi — Tiền bối, hiện giờ ngài ở tu vi nào rồi?

Sao lại khai tịch được một vùng tinh không rộng lớn thế này làm đạo trường?

Đã có thể khai tịch đạo trường trong Hỗn Độn thì tu vi chắc chắn mạnh hơn ta rồi!

Rốt cuộc là loại kẻ thù nào có thể đuổi được ngài ra khỏi Hồng Hoang thiên địa vậy? — Đi, ta đưa cô tới đạo trường của ta dạo chơi.

Ngô Sở vươn tay nắm lấy vai cô, thân hình hai người thoáng cái đã xuyên qua vùng tinh vũ rộng lớn, tới phía trên quả cầu kia.

Hai người lơ lửng trên không, A Mang kinh ngạc nhìn quả cầu phía dưới. — Tiền bối, vùng đất này sao lại là một quả cầu?

Hơn nữa quả cầu đó dường như còn đang chậm rãi xoay tròn, là ta nhìn nhầm sao?

Người đứng trên đó không sợ bị quay văng đi mất à?

Ngô Sở mỉm cười, đưa cô đáp xuống mặt đất: — Cô cảm nhận thử xem, có cảm giác bị quả cầu này quay văng đi không?

A Mang kinh ngạc nhảy nhót mấy cái: — Ơ?

Tại sao lại như vậy được nhỉ?

Rõ ràng đã là lão quái vật sống không biết bao nhiêu năm tháng rồi, mà hành vi vẫn chẳng khác gì thiếu nữ, có thể thấy cô chưa từng trải qua sóng gió gì, tư tưởng đơn thuần đến đáng sợ. — Đây là sự vận dụng Lực chi đại đạo thôi!

Nghĩ kỹ lại một chút thì sẽ thấy không có gì lạ cả.

A Mang như có điều suy nghĩ gật gật đầu, một lát sau cười nói: — Đạo trường tiền bối khai tịch thật đồ sộ, lớn hơn đạo trường sư phụ ta khai tịch nhiều.

Tu vi của tiền bối chắc cũng ngang ngửa sư phụ ta rồi nhỉ!

Nếu không chắc chắn không thể khai tịch được đạo trường lớn như thế này. — Ừm, chắc là ngang nhau. — Ngô Sở gật đầu nói — Có điều ta không có đụng phải kẻ thù nào, cũng không phải bị đuổi khỏi Hồng Hoang đại địa.

Đây là một trong những phương pháp mà tất cả những người chứng đạo thành Thánh sử dụng để tiếp dẫn thiên địa linh khí cho Hồng Hoang, khiến nó tiếp tục lớn mạnh. — Chứng đạo thành Thánh? — A Mang ngẩn ngơ một lúc, sau đó đôi mắt sáng rực lên nhìn hắn — A Sở tiền bối đã thành Thánh rồi sao?

Giống như Bàn Cổ đại thần sao?

Bàn Cổ đại thần thuở đó khai thiên chứng đạo còn thất bại mà!

Tiền bối làm sao mà thành công được thế?

Ôi!

Tiếc là sư phụ ta không có ở đây, nếu không ngài chắc chắn sẽ rất vui mừng...

Vui mừng?

Cái đó chưa chắc đâu!

Bởi vì hắn là đệ tử của Hồng Quân lão tổ, năm xưa cũng tu pháp môn trảm tam thi.

Biết đâu Dương Mi lão tổ vì ghét sư phụ hắn mà ghét lây sang cả hắn thì sao! — Sư phụ cô có nói với cô những chuyện này à? — Vâng vâng, sư phụ trước đây có nói qua, ngài đi vân du Hỗn Độn cũng là vì việc này.

Ngô Sở cười rộ lên: — Suy nghĩ của sư phụ cô có chút khác biệt, có lẽ dù có thấy chúng ta thành công, ngài cũng không nhất định sẽ dùng phương thức này.

Tuy nhiên, nếu một ngày nào đó ngài quay lại, cô hãy nhắn với ngài rằng Bàn Cổ đại thần vẫn còn sống.

Nếu ngài có hứng thú gặp Bàn Cổ đại thần thì hãy về Hồng Hoang một chuyến. — Hả?

Bàn Cổ đại thần thực sự vẫn còn sống sao?

Làm sao có thể chứ?!

Ngô Sở nghe vậy chỉ cười không nói.

Sau khi hỏi A Mang có muốn về Hồng Hoang xem thử không, A Mang có chút lo lắng ngoái nhìn vùng đất mình đã sống vô số năm tháng, nói: — Nếu ta rời đi mà sư phụ vừa vặn quay về thì...

Chương 852

Ngô Sở cười bảo: — Chuyện này cũng đơn giản, cô quay lại đó để lại một phong thư cho các hoa thảo tinh linh, nếu sư phụ cô tới thì bảo các tiểu tinh linh đưa thư cho ngài, nói là cô theo ta về Hồng Hoang xem thử, thuận tiện báo cho ngài biết Bàn Cổ đại thần vẫn còn sống, biết đâu nghe tin này ngài ấy vui mừng cũng theo về Hồng Hoang không chừng!

A Mang nghe vậy gật gật đầu, có chút phấn khích bay vút lên, hóa thành một luồng sáng xanh lao về phía vùng đất kia.

Nhìn vẻ vội vã của A Mang, Ngô Sở không khỏi lắc đầu cười.

Tránh xa các sinh linh khác, không tiếp xúc với sự lừa lọc dối trá, dù đã sống vô số năm tháng, tính cách vẫn đơn thuần như vậy, chẳng sợ bị mình đem đi bán mất.

Ngô Sở ngồi xếp bằng trên không trung, nhìn xuống tinh cầu xanh lam phía dưới, sau đó đưa tay chỉ một cái.

Từng sợi xích thần đại đạo bay ra từ đầu ngón tay, lặn vào lòng đất.

Trong nháy mắt, một quần thể cung điện bằng đá mọc lên từ mặt đất, sau đó dưới đáy quần thể cung điện bùng lên một ngọn lửa, ngọn lửa biến thành biển lửa bao bọc lấy các cung điện.

Dưới sự tôi luyện của ngọn lửa, quần thể cung điện bằng đá dần lộ ra vẻ trong suốt lung linh.

Khi A Mang vội vàng chạy trở lại, quần thể cung điện này đã thành hình, xung quanh tỏa ra sương mù che giấu các cung điện tọa lạc trên đỉnh núi cao nhất.

Ngô Sở chọn một tòa cung điện trong đó, khai tịch một cánh cổng ánh sáng dạng xoáy nước, cánh cổng này thông thẳng tới hậu viện trên đỉnh Thần Mộc ở Tử Ngọc Sơn.

Khi cánh cổng ánh sáng này xuất hiện ở Tử Ngọc Sơn, nó đã làm các tiểu hoa tiên trên tán cây giật mình một phen, may mà từ trong đó tỏa ra là Tiên Thiên linh khí chứ không phải quái vật đáng sợ nào.

Nhưng nó vẫn làm kinh động đến những người đang trấn giữ Tử Ngọc Sơn.

Vũ phóng giả quay trở về Tử Ngọc Sơn, vốn dĩ đang cảm ngộ đại đạo bên bờ hồ, kết quả cảm nhận được dị trạng trên tán cây, liền vội vàng tung người bay lên: — Sư mẫu, có chuyện gì vậy?

Bước vào đại điện, liền thấy tiểu hồ ly Thanh Khâu Vũ đang xoa cằm ở hậu viện, mang vẻ nghi hoặc nhìn cánh cổng ánh sáng xoáy nước, Vũ liền thắc mắc hỏi. — Đây chắc là một cổng truyền tống, không biết thần thánh phương nào mà gan to bằng trời, dám mở cổng truyền tống ngay tại Tử Ngọc Sơn chúng ta, không biết nơi này là đạo trường của Thánh nhân sao?

Tiểu hồ ly rất khó chịu, rất muốn phá hủy cánh cổng này, nhưng lại muốn xem thử kẻ nào ăn gan hùm mật gấu dám động thổ trên đầu mình.

Kết quả không lâu sau liền thấy hai thân ảnh bước ra từ cánh cổng đó.

Nhìn thấy một trong hai thân ảnh, tiểu hồ ly thực ra khá vui mừng, người ta thường nói tiểu biệt thắng tân hôn mà, bọn họ cũng đã mấy ngàn năm không gặp rồi!

Nhưng khi thấy thiếu nữ thanh tú bên cạnh hắn, chân mày tiểu hồ ly không khỏi khẽ nhíu lại: Đây là ở một mình lâu quá nên thấy tịch

mịch sao?

Thiếu nữ thanh tú nhìn quanh quất, trong mắt đầy vẻ cảm khái pha lẫn chút hưng phấn, cuối cùng cũng nhìn thấy không ít gương mặt quen thuộc.

Sau đó cô ấy chạy lại ôm chầm lấy tiểu hồ ly: — Vũ tả tả, muội nhớ tỷ quá! — ... — Tiểu hồ ly bị sự nhiệt tình của thiếu nữ làm cho trở tay không kịp, lặng lẽ nhìn Ngô Sở như muốn hỏi: Có phải anh dạy cô ta làm thế không?

Dù có là như vậy thì ta cũng sẽ không dễ dàng tha thứ đâu, hừ!

Ngô Sở thì chắp tay sau lưng, cười khà khà.

Vũ nhìn sư phụ, rồi nhìn sư mẫu, lại nhìn thiếu nữ kia, rất muốn quay người rời đi nhưng lại thấy chưa chào hỏi sư phụ thì thật thất lễ, nhất thời không dám lên tiếng.

Dường như cảm nhận được sự ngạc nhiên của tiểu hồ ly, thiếu nữ hì hì cười: — Vũ tả tả, tỷ quên muội rồi sao?

Muội là A Mang đây!

Còn nhớ không?

Ký ức như thủy triều cuộn trào trong não hải tiểu hồ ly.

Hồi lâu sau, tiểu hồ ly mới lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi nhìn cô ấy: — Cô là A Mang?

Vậy thì đúng là đã quá lâu không gặp rồi, phải đến mấy vạn nguyên hội rồi ấy nhỉ?

Đúng vậy, thuở A Mang được Dương Mi lão tổ điểm hóa, tam tộc mới vừa thành lập không lâu, đôi bên còn chưa khai chiến nữa!

Mà giờ đây, tam tộc đã thành mây khói quá khứ, Yêu Đế Yêu Hoàng thống nhất vạn tộc lập nên Yêu tộc, Thánh nhân xuất hiện liên

tục, Nhân tộc trỗi dậy lớn mạnh...

Gặp lại nhau đã không còn nhận ra nữa, ngay cả khí tức cũng thay đổi cực lớn. — A Mang, còn nhận ra chúng ta không? — Hoa Thi Nhi, Hoa Phỉ Nhi và các tiểu hoa tiên khác lần lượt bay tới, vây quanh A Mang ríu rít hỏi han.

Thấy tình hình này, Vũ thầm thở phào một cái, tiến lên thỉnh an Ngô Sở.

Ngô Sở liếc hắn một cái, gật đầu: — Khá lắm, tiếp tục nỗ lực!

Mấy ngàn năm qua đi, Vũ tuy vẫn chưa diễn sinh ra một luồng bất diệt linh quang trong cơ thể để tấn cấp Kim Tiên, nhưng Ngô Sở không cảm thấy có gì to tát.

Nhớ năm xưa hắn cũng phải trải qua vạn năm tuế nguyệt mới bước vào Kim Tiên.

Tuy lúc đó hắn tu hành chủ yếu dựa vào bản thân, nhưng cũng không thiếu pháp môn tu hành.

Chuyện mình còn không làm nổi thì sao nỡ hà cầu người khác chứ!

Hai người bước ra hậu viện, đến lương đình bên ngoài trò chuyện, chủ yếu là Vũ báo cáo với Ngô Sở những chuyện xảy ra ở Hồng Hoang những năm qua.

Những đại năng Vu tộc chuyển thế nay từng người một đều đã thành công khôi phục tu vi Đại La cảnh, nghe nói Bàn đã chuẩn bị khi cường độ nhục thân cao thêm chút nữa sẽ đi dung hợp tôn nhục thân đang phong ấn dưới chân núi Bất Chu.

Nghe tin này, Ngô Sở cảm thấy nên kiến nghị Bàn Cổ đại thần trước tiên hãy vào Hỗn Độn để nâng cao cường độ nhục thân, sau đó mượn pháp môn Trảm Tam Thi để nâng cường độ nhục thân lên cực

hạn lần nữa.

Cuốn 《Cửu Chuyển Huyền Công》 của hắn có thể luyện đến cảnh giới đại viên mãn cực hạn cũng là nhờ mượn pháp môn trảm tam thi mà làm được.

Bàn Cổ đại thần sớm đã có cảm ngộ của cảnh giới Thánh nhân, chỉ thiếu bước cuối cùng là dung hợp bản nguyên đạo tắc thôi.

Khi ngài khôi phục lại phong độ năm xưa, việc thành Thánh sẽ là chuyện nước chảy thành sông.

Ở phía bên kia, tiểu hồ ly đã bắt đầu gọi người: — A Mang, có nhớ A Ôn và A Vô không?

Tỷ gọi bọn họ qua đây tụ họp một chút, cố nhân như muội thật là khó gặp quá đi.

A Mang gật đầu lia lịa, rồi nói thêm: — Muội cũng chẳng còn cách nào khác!

Sư phụ thường vân du Hỗn Độn, thỉnh thoảng về cũng nói không muốn trở lại Hồng Hoang...

Lần này nếu không phải đạo trường của A Sở tiền bối khai tịch vô tình bao phủ lấy vùng đất của muội, chắc cũng chẳng có cơ hội trở về đâu!

Chương 853

Tiểu hồ ly lén lút liếc trắng mắt Ngô Sở, như muốn nói: Làm ta hú hồn!

Cứ tưởng anh cô đơn quá nên lại mang một người phụ nữ kỳ lạ nào về chứ!

Ngô Sở giả vờ như không thấy, hắn cũng bắt đầu gọi người, gọi tiểu Hoàng Long về, hắn chuẩn bị di dời một ít Nhân tộc tới đạo trường mình mới khai tịch để sinh sôi nảy nở.

Đương nhiên, nếu có Yêu tộc hay Vu tộc nào khác muốn đi, hắn cũng không ngại.

Đạo trường khai tịch ra mà vắng vẻ quá thì cũng chẳng thú vị gì.

Giống như Thiên Hồ giới của hắn, bên trong giờ chỉ còn lại mấy cây ăn quả, trước kia còn có mẫu lôi thú Lưu Tô ở trong đó, mà giờ Lưu Tô cũng chẳng muốn quay lại đó nữa rồi.

Sau khi biết Ngô Sở đã trở về, Tiểu Nguyệt Linh dẫn theo Tiểu Thải Nương và Mạt Lỵ cũng từ Thiên đình quay về.

Vị Táo Quân nương nương này muốn trốn việc đi chơi, đến cả Thiên Đế cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Thực tế, nếu có thể, hắn thậm chí còn muốn vứt bỏ công việc Thiên Đế để chạy tới Tử Ngọc Sơn chơi một chuyến.

Suốt ngày ngồi trong Thiên cung thực sự là vô vị đến cực điểm.

Tiểu Hoàng Long cũng từ học viện trở về, còn dẫn theo Nghệ, Hằng Nga và Khoa.

Nghệ sau khi chuyển thế trọng sinh vẫn chưa được gặp Ngô Sở.

Ban đầu khi Ngô Sở đi tìm chuyển thế của hắn, thấy Hằng Nga cư nhiên chạy đi tìm người đàn ông của nàng, thế là Ngô Sở bèn phủi tay mặc kệ.

Sau đó anh vẫn giao phó cho Tiểu Hoàng Long, nếu Nghệ vẫn muốn tiếp tục bái sư thì cứ để đại sư huynh thu đồ.

Cho nên trên danh nghĩa, Nghệ tuy cũng là đệ tử của Ngô Sở nhưng lại chưa từng chính thức bái kiến vị sư phụ danh nghĩa này.

Sau khi Nghệ dâng trà cho Ngô Sở, chính thức hành lễ bái sư, hắn liền kéo Hằng Nga lên phía trước nói: "Sư phụ, con muốn thành hôn với Tiểu Nga..." Ngô Sở chưa nghe hết lời đã trợn mắt nhìn hắn: "Không phải chứ, ngươi ở bên người ta lâu như vậy mà cư nhiên vẫn chưa kết hôn, không cho người ta một danh phận sao?" "Phi!

Tra nam!" Hoàng Long và Khoa cùng đồng thanh phỉ nhổ tên gia hỏa này.

Bình thường tên này cứ thích mang nương tử ra khoe khoang, thật quá đáng ghét.

Đặc biệt là Bàn, hắn ghét nhất là Nghệ, lúc trước khi chưa khôi phục ký ức thường xuyên vì chuyện này mà lôi Nghệ ra tẩn một trận, Khoa cũng là một trong những kẻ tiếp tay.

Chỉ có Tiểu Hoàng Long là giữ ý tứ thân phận, không tiện tham gia bắt nạt tiểu sư đệ.

Nghệ ngẩn ra, quay đầu nhìn một lượt những người này rồi nói: "Khoa thì thôi đi, dựa vào cái gì mà đại sư huynh huynh cũng có ý tứ nói đệ như vậy?

Đại Hồng đã theo huynh bao lâu rồi?" Nhắc tới Đại Hồng, Tiểu Hoàng Long lén nhìn sư phụ Ngô Sở một cái rồi khẽ ho khan.

Nói đi cũng phải nói lại, Ngô Sở quả thực không quản chuyện của

Hoàng Long và Địa Khôn.

Tuy cô nàng Đại Hồng cuồng bạo kia vẫn luôn đi theo Hoàng Long, còn Phong Mang - vị Phong Hậu chân dài kia cũng thường xuyên xuất hiện bên cạnh Địa Khôn, thậm chí đã dọn nhà một nửa sang tinh cầu Kỳ Lân bên đó, nhưng hai gã này vẫn luôn không nói gì, ai mà biết giữa bọn họ có chuyện gì không!

Nghệ lại nói tiếp: "Hơn nữa, chẳng phải con đã chuyển sinh sao!

Vốn dĩ lúc đầu con muốn thành hôn với Tiểu Nga, nhưng đột nhiên xảy ra chuyện đó...

Giờ đã bái sư, đương nhiên phải đợi sư phụ về mới tính chứ!

Tiểu Nga còn không để ý, mấy gã các huynh thật là..." Ngô Sở khẽ ho một tiếng cắt ngang lời hắn, liếc nhìn Hoàng Long một cái.

Tuy anh không nói gì nhưng ý nghĩa trong ánh mắt đó thì Tiểu Hoàng Long vẫn lĩnh hội được. "Được rồi, chuyện này ngươi cứ để cha mẹ đời này của mình thương lượng với cha mẹ của Tiểu Nga là được, đến lúc đó hôn lễ có thể tổ chức bên phía học viện." Kết quả Nghệ lại ho khan nói: "Cha mẹ chúng con đều đã qua đời rồi." Ngô Sở có chút nghi hoặc nhìn bọn họ.

Tuy thọ mệnh Nhân tộc không dài, nhưng bọn họ đâu phải Nhân tộc tầm thường, tùy tiện dùng chút bảo bối là có thể kéo dài tuổi thọ, chuyện này ở Hồng Hoang chẳng phải đại sự gì.

Nghệ giải thích: "Họ tuy có tập võ nhưng thiên phú bình thường.

Dù cũng mong thọ số dài lâu nhưng họ không muốn chúng con vì chuyện đó mà khó xử.

Cho nên mấy ngàn năm trước họ đã qua đời rồi." Điều này cho thấy cha mẹ họ thực tế cũng đã sống được mấy ngàn năm.

Ở thế giới Hồng Hoang đầy rẫy các chủng tộc trường sinh thì thọ mệnh này quả thực không dài, nhưng so với chu kỳ sinh sôi ngắn ngủi của Nhân tộc thì đã là mấy đời đồng đường rồi.

Nhiều người già biết điều sẽ không dễ dàng làm liên lụy đến con cái mình. "Vậy còn chuyển thế của cha ngươi ở đời trước thì sao?" Ngô Sở lại hỏi một câu.

Nghệ ngượng ngùng ho khan: "Con từng đi tìm ông ấy, nhưng ông ấy nói đã chuyển sinh rồi thì đừng chấp nhất chuyện quá khứ, ông ấy cũng không muốn có thêm một đứa con trai cùng tuổi, mắc công cản trở ông ấy lấy vợ..." Nghe thấy lời này, bọn Hoàng Long và Khoa đều không nhịn được mà nhún vai.

Ngô Sở cũng không nhịn được cười, đây đúng là lời mà gã Vũ kia có thể nói ra.

Tuy anh tiếp xúc với Vũ không nhiều nhưng với vị thực quyền của bộ lạc Hậu Thổ đó, anh cũng hiểu biết đôi chút.

Ngô Sở khẽ ho một tiếng nói: "Vậy chuyện này các ngươi đi tìm Vũ sư mẫu của các ngươi đi!" Buổi tối, Tử Ngọc Sơn giăng đèn kết hoa, tổ chức yến tiệc.

Những người ngồi trong đại điện cơ bản đều là sinh linh của Tử Ngọc Sơn.

Mấy vị đệ tử của Ngô Sở cũng đã về, ngoại trừ Thạch Cơ còn ở Phong Đô địa phủ và các Tiểu Thái Dương ở Vạn Yêu Thiên.

Hoàng Long, Phượng Nghi, Địa Khôn, Vũ, Khoa, Nghệ, cùng đệ tử ký danh Lão Viên, Ngũ Sắc Lộc...

Những sinh linh vốn sống ở Tử Ngọc Sơn cũng tới, như lão rùa Quy Nguyên, cá sấu yêu Ngạc Mãnh, cá yêu Bôn Ba Nhi Bá.

Đương nhiên không thể thiếu Kim Quang Địa Long quanh năm

nằm ngủ nướng dưới lòng đất.

Đáng tiếc là Hậu Thổ tiểu thư tả và Hồ Tổ tả tả không có mặt.

Tiểu thư tả ở Địa phủ khó mà ra ngoài, cùng lắm chỉ có thể phái phân thân về, nhưng phỏng chừng suy nghĩ của nàng cũng giống Ngô Sở lúc trước, cái gì mà mình tự xanh chính mình, thôi bỏ đi.

Còn Hồ Tổ tả tả thì vẫn đang bế quan.

Tuy nhiên, chủ trì bếp núc không phải Tư Mệnh Táo Quân nương nương Tiểu Nguyệt Linh, mà là các phụ tá Tiểu Thải Nương, Tiểu Mạt Lỵ cùng các tiểu hoa tiên.

Tiểu Thải Nương và Tiểu Mạt Lỵ ở bên cạnh Táo Quân nương nương cũng là những tiểu thần có hương hỏa để hưởng.

Tuy nhiên họ không có quá nhiều hứng thú với hương hỏa.

Tu vi của Tiểu Thải Nương đã đạt tới Thái Ất đỉnh phong và đã dừng ở cảnh giới này rất lâu rồi.

Tuy chưa đến Đại La cảnh nhưng nàng thực sự rất hài lòng, giống như Tiểu Nguyệt Linh lúc trước, không hề cưỡng cầu, dù sao cũng chẳng cần họ phải đi chiến đấu.

Chương 854

Tiểu Mạt Lỵ thậm chí vẫn đang ở Kim Tiên cảnh!

Lúc đầu vì sợ bị ăn thịt nên nàng rất nỗ lực tu hành, sau khi hóa hình lại rất nỗ lực làm việc, vô cùng tâm huyết với trù đạo.

Cũng vì thế mà trù nghệ của nàng chỉ xếp sau Tiểu Nguyệt Linh.

Ngược lại, hai cô nàng Đại Hồng và Phong Mang đã âm thầm bước vào Đại La cảnh.

So với Tiểu Thải Nương theo đuổi trù nghệ, sự khát khao cảnh giới của hai nàng này mạnh mẽ hơn nhiều.

Còn lão chó A Thu thì hoàn toàn là lười biếng, vì thế tu vi hiện giờ cũng chỉ mới Thái Ất đỉnh phong.

Nhưng dưới sự nỗ lực của thê tử A Y Nữ Vương, đám con cháu của lão đã xuất hiện khắp đại địa Hồng Hoang.

Tuy nhiều Lang tộc qua huấn luyện đã diễn hóa thành Cẩu tộc, nhưng chi mạnh nhất của Cẩu tộc Hồng Hoang tuyệt đối là diễn hóa từ Khiếu Nguyệt Thiên Lang.

Dù sao lão chó A Thu mới là chú chó đầu tiên của Hồng Hoang.

Còn đại bạch miêu, gã này sau khi tu ra một luồng huyết mạch của tiên tổ Bạch Hổ thì đã sớm bước vào Đại La cảnh.

Nhưng sau khi vào Đại La, tu vi của nó cũng đứng yên.

Dường như mọi động lực đã dùng hết trước khi vào Đại La, nó bắt đầu biến thành một con mèo trắng nhỏ lười biếng, không có việc gì thì học lão chó A Thu nằm ườn ra sưởi nắng.

Đáng tiếc nó không đi tìm những con hổ khác để duy trì nòi giống,

muốn tộc mèo Hồng Hoang lớn mạnh thì không trông mong gì được vào nó.

Các tiểu hoa tiên bưng mâm vàng chén bạc bay lượn trên không trung, nối đuôi nhau ra vào.

Trong đại điện, mọi người thưởng thức ca múa, nhấm nháp giai hào cùng các loại điểm tâm đa dạng, trông thật là một khung cảnh náo nhiệt tưng bừng.

Nhưng thực tế, dù mọi người đang chén tạt chén thù nhưng không khí có chút kỳ quái.

Bởi vì nhóm sư phụ sư mẫu như Ngô Sở ngồi phía trên, mà khách khứa bên dưới không có ai đủ trọng lượng để ngồi ngang hàng với họ, chứ đừng nói đến đám đệ tử kia.

Chỉ có A Mang cùng A Ôn, A Vô mới tới là có tư cách đó, nhưng họ lại không dám tùy tiện đùa giỡn với tiền bối Ngô Sở, không dám ép anh uống rượu.

Xét về bối phận, Ngô Sở và họ thực ra là đồng bối, nhưng vì lúc họ được điểm hóa ra thì Ngô Sở đã có thể ngồi uống rượu cùng sư phụ họ rồi.

Cho nên họ luôn coi Ngô Sở là tiền bối cao hơn nửa bậc.

Vì thế buổi tiệc này chỉ náo nhiệt bên ngoài, chứ không khí thực sự không quá sôi nổi.

Trong tiệc phần lớn vẫn là tiếng nói của các nữ tử.

Kết quả tiệc mới được một nửa, đám Đế Giang - vốn là các Vu Tổ trước kia, nay là Võ Tổ - cư nhiên nghe tin mà tới, lại chạy đến ăn chực uống chực.

Hoàn toàn là dáng vẻ không coi mình là người ngoài.

Truyền Hỏa Thanh Niên vác theo một con Khang Thú khổng lồ đi đầu, tiên phong kêu gào trên không trung Tử Ngọc Sơn: "A Sở huynh đệ, biết huynh từ ngoại vực trở về, mau mở cửa ra, có đồ tốt đây!" Ngô Sở có chút cạn lời, ta tin ngươi mới lạ, cái gã thô kệch nhà ngươi vác theo một con Khang Thú mà dám gọi là đồ tốt?

Coi ta là đứa trẻ ba tuổi mà dễ dành sao!

Nhớ năm đó Thái Nhất vác theo một con dê già Chuẩn Thánh cảnh tới, đó mới gọi là đồ tốt.

Tuy nhiên giờ đây đại địa Hồng Hoang thái bình, vạn tộc hòa mục, đã lâu rồi không có đại chiến nổ ra, cho nên những thực tài đỉnh cấp kia cũng đừng mơ tới nữa.

Ngay cả Long thú nuôi ở Thiên đình cũng chỉ là loại rồng lấy thịt tầm thường.

Nhưng điều Ngô Sở không ngờ tới là khi đám cựu Vu Tổ này được thả vào, họ thật sự lấy ra được chút đồ tốt.

Đó là một con bò vàng già, toàn thân như đúc từ vàng ròng, mang theo cảm giác tinh khiết trong suốt.

Con bò này thể hình cực lớn, tuy đã chết nhưng từ khí tức còn sót lại, ít nhất cũng có tu vi Đại La cảnh. "Nếu không phải con bò của Thái Thượng là Thanh Ngưu, bò của Thông Thiên là bò một chân, ta thật sự nghi ngờ có phải các ngươi đã lén săn trộm tọa kỵ của hai vị kia không đấy." Ngô Sở tắc lưỡi khen lạ khi nhìn con bò khổng lồ dài hàng trăm dặm này, hỏi: "Các ngươi săn nó ở đâu?

Vạn tộc Hồng Hoang đang hòa bình, các ngươi đừng có làm loạn đấy!" Tiểu Nguyệt Linh thấy thực tài đẳng cấp này thì đôi mắt sáng rực.

Nàng đã lâu lắm rồi chưa được tự tay xử lý loại thực tài thượng

hạng thế này.

Cộng Công cười hắc hắc: "Yên tâm đi!

Đây là chúng ta săn được trong một tiểu thế giới.

Giờ đã có không ít tiểu thế giới mở cửa với Hồng Hoang, nhiều sinh linh rảnh rỗi quá liền chạy ra các tiểu thế giới ngoại vực để lịch luyện.

Ở nhiều tiểu thế giới, các vị giới chủ cũng khá nể mặt, không làm khó chúng ta, nhưng có những tiểu thế giới..." Ngô Sở vỗ vỗ vào núi thịt vàng ròng trong suốt này, tò mò hỏi: "Chẳng lẽ có vị giới chủ tiểu thế giới nào dám ra tay với các ngươi?

Tuy tu vi của họ dư sức đánh các ngươi hiện tại, nhưng dù gì cũng phải nể mặt phu nhân nhà ta chứ!" "Phu nhân" mà Ngô Sở nói chính là Hậu Thổ tiểu thư tả, điều này ai cũng nghe ra được.

Dù sao Hậu Thổ cũng xuất thân từ Vu tộc, là một trong mười hai Vu Tổ năm xưa.

Tuy nàng không thể rời khỏi Địa phủ, nhưng Ngô Sở với tư cách là phu quân chẳng lẽ lại không giúp đỡ người nhà sao?

Cho nên dù năm đó Vu tộc tổn thất nặng nề, cũng không ai dám dễ dàng ức hiếp họ, huống chi là ức hiếp những Vu Tổ đã chuyển sinh thành Nhân tộc này.

Huyền Minh vừa cười vừa bước vào đại điện: "Đó thì không phải, chỉ là có mấy đứa nhỏ không biết trời cao đất dày, cứ nghĩ mình mạnh mẽ vô cùng, thiên hạ vô địch, không hiểu chuyện nên..." Ngô Sở từ trên núi thịt nhảy xuống, nhìn về phía Huyền Minh.

Thấy nàng không nói tiếp mà chuyển ánh mắt sang đống điểm tâm thì biết gã phàm ăn này sẽ không nói nữa.

Thế là Ngô Sở bèn bảo: "Nhắc mới nhớ, những thần vị ở Thiên đình vẫn còn trống đấy!

Các ngươi không muốn quay lại làm thần sao?

Đã trống mấy ngàn năm rồi, cứ để trống mãi cũng không tốt!" Nghe lời này, Cường Lương liền lắc đầu thở dài: "Làm thần có cái hay của làm thần, không làm thần cũng có cái diệu của không làm thần, thực sự hơi khó lựa chọn." Nhục Thu cũng nói: "Lúc trước chúng ta bằng lòng lên Thiên đình là vì Vu tộc.

Nếu Vu tộc to lớn như vậy mà ở Thiên đình không có vài người giúp nói đỡ thì cũng không hay.

Nhưng giờ chúng ta đều đã chuyển sinh thành Nhân tộc, bên Vu tộc cũng chẳng có chuyện gì, hình như làm thần hay không cũng chẳng khác biệt lắm, ở nhân gian tiêu dao cũng rất tốt." Lời của Nhục Thu dường như nói trúng tâm khảm mọi người, ai nấy đều gật đầu.

Ngô Sở lắc đầu nói: "Sao lại không có khác biệt chứ?

Nói nghiêm túc thì khác biệt khá lớn đấy.

Thiên đình được Thiên đạo công nhận, các thần vị đều có thần lực gia trì, tu vi tăng thêm hai ba phần.

Cùng một tu vi mà thi triển thuật pháp, bên có thần lực gia trì chắc chắn sẽ thắng.

Chương 855

Tuy thần vị có trách nhiệm và nghĩa vụ, nhưng thần lực mang lại hoàn toàn có thể bù đắp được mà!" Cửu Phượng cũng gật đầu: "Những thứ khác thực ra đều tốt, chỉ có điều không được tùy ý đi đến các địa giới khác, điểm này thật khiến người ta ghét bỏ.

Một khi đảm nhận thần chức là vĩnh viễn chỉ có thể ở lì một chỗ.

Nếu là thiên thần trên Thiên đình thì còn đỡ một chút..." Cửu Phượng tuy không phải mười hai Vu Tổ nhưng nàng là đệ nhất Vu dưới trướng Tổ Vu, năm xưa cũng có thần vị tại thân, nhưng thần vị của nàng là Sơn Thần.

Sau khi nuốt xong miếng điểm tâm, Huyền Minh nói: "Thực ra nếu có thể cho nhân viên thần chức dùng phân thân làm việc, còn bản tôn có thể đi lại khắp nơi thì cũng không vấn đề gì.

Nhưng quy định của Thiên đình quá cứng nhắc, bản tôn căn bản không thể dễ dàng rời khỏi nơi quản hạt." Ngô Sở xoa cằm suy nghĩ, rồi gật đầu: "Lời này có lý, xem ra phải kiến nghị với Thiên Đế một chút.

Chúng thần Thiên đình cũng phải cho họ thời gian nghỉ phép để mọi người buông bỏ công việc mà thư giãn.

Nếu không làm thần lâu ngày, e rằng sẽ chán ghét thật.

Còn về việc dùng phân thân thay thế để bản tôn tự do đi lại, chuyện này sẽ nảy sinh nhiều rắc rối." Rắc rối thế nào thì thực ra ai cũng hiểu.

Dù sao để một phân thân ở đó làm cảnh thì rất dễ tạo ra ảnh hưởng xấu đến các vị thần khác.

Nếu ai cũng học theo thì sẽ dễ tạo cơ hội cho ma nghiệt thừa cơ lợi dụng.

Khi có chuyện khẩn cấp cần xử lý, phân thân chắc chắn không mạnh bằng bản tôn.

Đâu phải ai cũng là Thái Thượng.

Ngoài ra, làm vậy cũng gây ảnh hưởng tiêu cực đến những sinh linh muốn làm thần nhưng không có cơ hội.

Giống như thế giới anh từng sống, những kẻ chiếm vị trí mà không làm việc, nhận lương mà không cống hiến là đáng ghét nhất.

Có thêm đám Vu Tổ này gia nhập, yến tiệc lập tức trở nên náo nhiệt.

Qua giới thiệu, mọi người mới nhận thức lại A Mang.

Nhìn thiếu nữ trước mắt, họ khó lòng liên tưởng nàng với cô bé được điểm hóa từ một cây cỏ mang năm xưa.

Nhớ lúc cô bé đó mới được điểm hóa, đám Vu Tổ này đã là cường giả Đại La cảnh, có thể đi ngang dọc trong thiên địa.

Thế mà giờ đây, những cô bé ngây ngô ngày nào giờ đã mạnh hơn cả họ.

Phải nói rằng chuyển thế trọng tu thực sự có cái giá của nó.

Đặc biệt là khi A Mang dùng vẻ mặt mờ mịt, không thể tin nổi nhìn họ rồi hỏi: "Các vị thực sự là những tiền bối Tổ Vu năm xưa sao?

Sao tu vi của các vị chẳng tăng chút nào mà ngược lại còn thụt lùi vậy?" Vô tình, cô bé đã tặng cho họ một đòn "đâm trúng tim đen".

Tuy họ bị Phụ thần Bàn Cổ thu hồi tinh huyết và không hề oán hận, nhưng nghĩ lại cũng thấy đau lòng thật.

Giờ lại thảm đến mức bị một tiểu nha đầu năm xưa trêu chọc.

Nếu không phải hiện tại đánh không lại con bé này, Huyền Minh đã muốn xách con bé tới nhéo má cho bõ ghét rồi.

Tiểu Hồ Ly giải thích cho nàng một phen, A Mang mới hậu tri hậu giác "ồ" một tiếng: "Hóa ra là vậy, hèn gì tiền bối A Sở nói Bàn Cổ đại thần vẫn còn sống!" Sau đó A Mang có chút lo lắng nhìn Ngô Sở hỏi: "Tiền bối A Sở, nếu Bàn Cổ đại thần gặp sư phụ con, ngài ấy có làm gì bất lợi cho sư phụ con không?" Đám Vu Tổ nghe vậy đều cạn lời.

Tiểu Hồ Ly cười nói: "Đừng lo, thực ra Bàn Cổ đại thần cũng đã chuyển thế rồi.

Hơn nữa sư phụ muội đâu phải Vu của Vu tộc, trong người không có huyết mạch Bàn Cổ đặc thù của Vu tộc, dù có đưa cho Bàn Cổ đại thần thì chắc ngài ấy cũng chẳng thèm đâu." "Vậy thì tốt, vậy thì tốt..." Huyền Minh có chút hồ nghi nhìn Ngô Sở, truyền âm hỏi: "Con bé này sao trông đơn thuần vậy?

Đã qua bao nhiêu năm tháng rồi, chẳng lẽ nó chỉ biết bế quan tu hành thôi sao?" Ngô Sở âm thầm đáp: "Không có gì lạ, nàng vẫn luôn theo sư phụ mình là Dương Mi lão tổ tu hành ở ngoại vực hỗn độn, bên cạnh cũng chỉ có vài tinh linh do nàng tự điểm hóa ra.

Tuy đã trải qua vô số năm tháng nhưng chưa từng kinh qua sự đời gian trá, tư tưởng đơn thuần cũng là bình thường." Huyền Minh cảm thấy không thể tin nổi: "Sư phụ nó không dạy nó những thứ đó sao?" Ngô Sở mặc lắc đầu: "Sư phụ nàng dạy dỗ theo kiểu nuôi thả, phỏng chừng vị lão tổ đó cũng chưa từng nghĩ sẽ quay lại Hồng Hoang!" Vị sư phụ lão tổ của A Mang còn không đáng tin hơn cả anh.

Nói hoa mỹ thì là "sư phụ dẫn vào cửa, tu hành tại bản thân", nói thẳng ra là bỏ mặc tự sinh tự diệt.

Ban đầu anh cứ ngỡ Dương Mi lão tổ thế nào cũng là một người thầy tốt, dù ông lão đó có chút tùy hứng, hay cười cợt nhân gian nhưng tính tình không ác liệt như Âm Dương lão tổ.

Nhưng giờ xem ra, lão đầu này cũng chẳng trách nhiệm cho lắm.

Kiếm một chỗ nuôi nhốt con bé này rồi tự mình chạy vào hỗn độn, đi một mạch mấy nguyên hội, ai mà chịu nổi?

Cũng may con bé này là cỏ mang điểm hóa ra nên mới chịu được cô độc.

Nếu đổi lại là người khác, phỏng chừng trong lúc chờ đợi dài đằng đẵng đó đã sớm chết vì buồn chán rồi.

Yến tiệc tiếp tục, cho đến khi Tiểu Nguyệt Linh bảo các tiểu hoa tiên bưng rượu linh tửu và bít tết tiên ngưu lên, không khí càng thêm phần nhiệt liệt, mọi người chén tạt chén thù, quang trù giao thác.

Truyền Hỏa Thanh Niên vốn thích làm trò, liền hợp lực với bọn Cộng Công ép rượu Ngô Sở.

Ngô Sở cũng chẳng để tâm, ngược lại còn thấy yến tiệc thì phải thế này mới đúng.

Tuy trong mắt nhiều người, họ là những thần linh không màng khói lửa nhân gian, nhưng thực tế họ mới là những thần linh gần gũi nhất.

Trong lúc đó, mọi người nhắc tới hôn sự của Nghệ và Hằng Nga.

Đám cựu Vu Tổ vừa nghe thấy thế liền hò reo cổ vũ, đồng thanh đề nghị chọn ngày không bằng gặp ngày, ngay bây giờ tổ chức luôn cho rồi.

Thấy Hằng Nga có vẻ dở khóc dở cười, Huyền Minh cười nói: "Chẳng lẽ muội không muốn sớm gả cho hắn sao?

Đã bao lâu rồi, ta không tin là muội chưa chuẩn bị hỷ phục đâu!" Nghệ ho khan: "Thế này không hay lắm đâu!

Có vài người bạn đệ còn chưa thông báo mà!" "Thông báo ngay bây giờ đi!

Tu vi không đủ thì có gì to tát đâu, cứ để họ dùng trận pháp truyền tống qua đây là được." Truyền Hỏa Thanh Niên nói thẳng: "Chút phí truyền tống đó chẳng lẽ ngươi không trả nổi?" Nghệ rất muốn nói: Đệ nghèo thật mà, đệ chưa bao giờ thấy tiền, huynh tin không?

Đế Giang cười bảo: "Nếu ngươi không có tiền thì sư phụ ngươi có mà!

Hoặc không thì tìm tiểu nhóc Tài Thần kia mà mượn, trên người nó chắc chắn không thiếu tiền." Nhìn dáng vẻ của họ, Ngô Sở rất nghi ngờ có phải họ uống quá chén rồi không?

Sao Nghệ kết hôn mà họ còn hưng phấn hơn cả chính chủ vậy?

Cộng Công thấy thế, đánh bạo hỏi Huyền Minh: "Huyền Minh muội tử, hay là muội cũng gả cho ta luôn đi, chúng ta nhân cơ hội này làm hôn lễ chung luôn..." Bốp...

Lời của Cộng Công chưa dứt thì người đã bay vút ra ngoài, kèm theo một chữ "Cút" của Huyền Minh muội tử.

Tiểu Hoàng Long và Tiểu Địa Khôn thấy cảnh này liền lặng lẽ liếc nhau, cúi đầu giải quyết miếng thịt trong đĩa.

Họ đều cảm nhận được có hai ánh mắt đang âm thầm quan sát mình.

Nhìn Cộng Công như quả bóng lăn ra khỏi đại điện, đám cựu Vu Tổ cười ha hả, không chút nể tình mà chế giễu Cộng Công lại một lần nữa cầu hôn thất bại.

Chương 856

Tiểu Hồ Ly ngồi cạnh Huyền Minh cười nói: "Nếu muội không nhớ nhầm thì đây là lần thứ hai Cộng Công đại ca cầu hôn tỷ rồi nhỉ!

Sao tỷ lại..." "Lần thứ hai?

Nhầm rồi, nhầm to rồi, đây là lần thứ n rồi." Truyền Hỏa Thanh Niên cười lớn vạch trần chân tướng của Cộng Công: "Đó chỉ là lần thứ hai trước mặt muội thôi." Huyền Minh kiêu ngạo ngẩng cao đầu: "Lão nương đây chưa bao giờ muốn gả cho hắn.

Hậu Thổ tỷ tỷ cũng không biết năm đó bị tên A Sở kia cho uống bùa mê thuốc lú gì...

Mà nhắc mới nhớ, tiểu hồ ly muội năm đó bị tên đó cho uống bùa mê thuốc lú gì vậy?

Hắn đã có hai người vợ rồi mà các muội vẫn bằng lòng gả?

Hắn tốt đến vậy sao?

Sao ta không thấy nhỉ?" Tiểu Hồ Ly giả bộ ưu sầu, khẽ thở dài: "Lúc trước chưa gả cho chàng thì nhất tâm muốn gả, nếu không sẽ thấy không cam lòng.

Nhưng gả rồi lại thấy thật phiền lòng..." Ngô Sở nghe vậy không khỏi cạn lời: "Làm người thì không nên nói trái lương tâm như vậy chứ!" "Muội đâu phải người!" "Sao lại tự mắng mình thế kia..." Đám Vu Tổ nghe vậy cười vang.

Bọn Hoàng Long chỉ biết im lặng cúi đầu tập trung vào đồ ăn.

Chuyện đùa của sư phụ sư mẫu thì không nên nghe, càng không nên xen vào, phiền phức lắm!

Nhưng bờ vai họ lại không tự chủ được mà run rẩy nhẹ nhàng.

Không lâu sau, bầu không khí náo nhiệt vui vẻ của bữa tiệc lại được đẩy lên một cao trào mới khi một nhóm khách quý khác vừa tới.

Trong số khách mới đến, phần lớn là đệ tử đời thứ hai của Tam giáo như Đa Bảo, Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Nam Cực Tử, Quảng Thành Tử, Từ Hàng...

Ngoài ra còn có chuyển thế của Bàn Cổ, Khổng Tuyên, Triệu Công Minh, Tam Tiêu cùng một số giáo tập trong học viện, dù sao Hằng Nga cũng là giáo tập ở đó.

Hai vị Thánh nhân duy nhất góp mặt là Thông Thiên giáo chủ và Hồng Vân giáo chủ.

Hồng Vân tới là chuyện đương nhiên, dù sao ông cũng là phó viện trưởng của Đệ Nhất Học Viện, chưởng giáo của Nho giáo, mà Nghệ cũng có thể coi là hộ pháp của học viện.

Cho nên đại hôn của Nghệ và Hằng Nga, Hồng Vân tự nhiên phải nể mặt.

Còn về Thông Thiên, Ngô Sở đoán chắc là do gã này quá rảnh rỗi.

Nhưng Thông Thiên tính tình tùy hứng, cũng chơi được với đám chuyển thế Vu Tổ, trước kia mọi người tụ tập uống rượu ông cũng chưa bao giờ vắng mặt.

Nếu là Nguyên Thủy thì chắc chắn không hòa nhập nổi.

Nguyên Thủy cũng biết ý, hoặc là giữ kẽ thân phận nên không thèm tới góp vui.

Thái Thượng thì càng khỏi phải nói.

Nếu không phải vì Nghệ bái sư Ngô Sở, mà với tư cách là tiểu đệ tử của đại sư huynh Huyền môn thành thân, Nhân giáo nhất định phải

có người tới chúc hạ, thì phỏng chừng đại đệ tử Huyền Đô Đại Pháp sư - người đã học được đạo vô vi của ông - cũng chẳng muốn tới đây làm gì.

Tuy nhiên sau khi tới không lâu, hắn liền cảm thấy "thơm thật".

Rất nhiều đệ tử đời hai của Tam giáo chưa từng được nếm qua mỹ thực của Tử Ngọc Sơn, người duy nhất từng được nếm có lẽ là Đa Bảo.

Lời đồn "mỹ thực thiên hạ xuất Tử Ngọc" đã lưu truyền bao đời ở Hồng Hoang, nhưng người thực sự có cơ hội nếm thử chỉ là số ít.

Đa Bảo có phúc phần đó là nhờ mấy năm ở học viện, hắn đã theo chân Hoàng Long tới Tử Ngọc Sơn vài lần.

Đương nhiên cũng vì hắn là đệ tử của Thông Thiên, đại sư huynh Tiệt giáo nên mới có cơ hội đó.

Các sư huynh đệ Tiệt giáo trước khi tới đã nghe Đa Bảo nhắc đi nhắc lại nhiều lần về mỹ thực Tử Ngọc Sơn với vẻ thèm thuồng.

Họ là người tu hành, bình thường chỉ hớp gió uống sương, không mấy cầu kỳ chuyện ăn uống, cùng lắm chỉ thưởng chút tiên tửu hay tiên trà.

Cho nên họ có chút khó hiểu trước hành vi của Đa Bảo.

Nếu theo đúng thần thoại Hồng Hoang gốc, phỏng chừng họ đã sớm lên Thiên đình tìm vị Táo Quân nương nương này để kiểm chứng rồi.

Vì trong thần thoại gốc, địa vị đệ tử Tam giáo rất cao, cao đến mức họ còn chẳng thèm coi thần vị Thiên đình ra gì, khiến Ngọc Đế bất lực phải chạy tới chỗ Đạo Tổ khóc lóc, dẫn đến chuyện phong thần sau này.

Nhưng hiện tại, tuy Tiểu Nguyệt Linh làm Táo Quân trên Thiên đình với chức vị không cao, nhưng Thiên đình bây giờ không giống như trước.

Thiên Đế Hạo tuy là tiểu đệ tử Huyền môn, nhưng người đưa hắn lên ngôi lại là đại sư huynh Ngô Sở.

Hơn nữa Thiên đình hiện nay nhân tài san sát, Tứ Phương Thiên Đế tuy còn trống ghế nhưng đệ tử Tam giáo cũng chẳng đủ tư cách ngồi vào.

Ngay cả bậc tiền bối như Minh Hà lão tổ muốn lên mà Thiên Đế Hạo còn chưa phê chuẩn.

Chưa kể vị Táo Quân nương nương này lại là vợ của đại sư huynh Huyền môn, đệ tử đời hai của Tam giáo gặp nàng đều phải cung kính gọi một tiếng "Sư bá mẫu".

Cho nên muốn cậy thế đệ tử Thánh nhân để làm oai làm phái trên Thiên đình thì đừng có mơ.

Đệ tử Tiệt giáo là vậy, đệ tử Xiển giáo cũng chẳng khác gì, ngay cả người có tính cách giống Thái Thượng như Huyền Đô cũng đã bị chinh phục bởi đồ ăn. "Gã Đa Bảo đó chuyện này thì không nói dối." Sau khi nếm một miếng bít tết tiên ngưu, Quảng Thành Tử liền truyền âm cho các sư huynh đệ.

Từ Hàng cũng cảm thán: "Trước đây còn không hiểu vì sao một người tu hành có tu vi không thấp như Đa Bảo sư huynh lại mê luyến mỹ thực phàm trần, giờ xem ra..." "Huynh nói sai một điểm rồi, đây đâu phải mỹ thực phàm trần gì." Cụ Lưu Tôn mỉm cười phản bác: "Đây là tay nghề của Thải Nương nương - phụ tá bên cạnh Táo Quân nương nương, thực tài lại là hàng Đại La cảnh thượng hạng, người phàm sao có thể hưởng thụ nổi?" Ngọc Đỉnh cười nói: "Còn cả tiên tửu này nữa, chắc là loại rượu Hoa Bách Linh Văn nổi tiếng của Tử

Ngọc Sơn.

Nghe nói được ủ từ linh văn quả Tử Ngọc, sánh ngang với bàn đào linh tửu của Đông Phương Thiên Đế, nhân sâm quả tửu của Nam Phương Thiên Đế và quế hoa tửu của Thái Âm chi chủ." "Sư huynh còn thiếu một loại." Thái Ất chân nhân nói thêm: "Nghe nói trong vườn đào lý của Vương Mẫu nương nương còn có một gốc hỗn độn linh căn Hoàng Trung Lý, rượu ủ từ đó cũng là cực phẩm." Xích Tinh Tử cười: "Giờ thì hiểu vì sao Đa Bảo sư huynh lại nhớ mãi không quên rồi.

Tử Ngọc Sơn của Đại sư bá thật là đặc biệt quá đi." Mọi người đang thầm trao đổi thì thấy một nữ tử tuyệt thế mặc đại bào đen thêu hoa văn đỏ, đầu đội cao quan từ trên trời giáng xuống, đáp xuống đỉnh Thần Mộc rồi tiến về phía đại điện. "Ơ?

Vị này là ai vậy?" Không ít người đưa mắt nhìn nhau đầy ngạc nhiên.

Bọn Hoàng Long thì cười nói: "Tiểu Thạch Cơ, muội tới muộn rồi!" Người tới chính là Thạch Cơ - Nữ đế cai quản Địa phủ, phía sau là Thải Vân và Bích Vân, mỗi người bưng một hộp quà. "Đệ tử Thạch Cơ bái kiến sư phụ, bái kiến hai vị sư thúc!" Sau đó nàng nhận lấy lễ vật từ tay Thải Vân đồng tử, cung kính dâng lên Ngô Sở: "Sư phụ, đây là sư mẫu bảo con mang tới tặng làm lễ tân hôn cho tiểu sư đệ..." Ngô Sở cười nói: "Con cứ trực tiếp đưa cho hắn là được." "Dạ!" Trong đại điện, tất cả đệ tử đời ba của Huyền môn đều nhìn vị nữ tử đầy khí chất và uy nghiêm này, khí thế hoàn toàn không thua kém nhị sư tỷ Phượng Nghi - tộc trưởng Phượng tộc!

Phượng Nghi vẫy tay gọi Thạch Cơ: "Tiểu Thạch Cơ, lại đây ngồi!" Thạch Cơ nhìn Phượng Nghi rồi đem lễ vật đưa cho Nghệ, nói: "Hai phần quà này, một phần là Hậu Thổ sư mẫu bảo tỷ mang tới,

một phần là tỷ chuẩn bị cho đệ, lễ vật không quá quý giá, đệ đừng chê nhé." Nghệ ho khan một tiếng rồi nhe răng cười: "Đệ vui còn không kịp, sao lại chê chứ!" Tuy đã sớm biết khi bái Ngô Sở làm thầy thì những đứa nhóc mà hắn từng nhìn thấy lớn lên sẽ trở thành sư huynh sư tỷ của mình, hắn đã có chuẩn bị tâm lý.

Nhưng khi thấy Thạch Cơ gọi mình là sư đệ, Nghệ vẫn có chút ngượng ngùng, chỉ biết cười trừ để xua tan không khí. "Vị này chính là Phong Đô Đại Đế của Địa phủ sao?

Không biết tu vi mạnh đến mức nào nhỉ?" Thái Ất chân nhân khẽ hỏi các sư huynh của mình.

Ngọc Đỉnh âm thầm đáp: "Các đệ tử của Đại sư bá đều được thu nhận rất sớm, ngoại trừ mấy Tiểu Thái Dương và gã Vũ nhập đạo kia.

Chương 857

Nghe nói vị Thạch Cơ sư tỷ này đã bước vào Đại La cảnh từ lâu, mạnh hơn Đa Bảo sư huynh không ít, phỏng chừng Nam Cực sư huynh cũng chưa chắc bì kịp, có khi đã thành công bước vào cảnh giới Trảm Thi rồi cũng nên." "..." Hôn lễ của Nghệ và Hằng Nga, nói đi cũng phải nói lại, quy mô thực sự không hề thấp chút nào.

Ngày thành hôn, Nữ Oa và Phục Hy cùng sóng bước đi tới, Phục Hy còn mang theo lời chúc phúc của Thiên Đế và Đế Hậu; Đông Phương Thiên Đế Thiếu Dương Đế Quân và Tây Vương Mẫu cũng đã đến; Nam Phương Thiên Đế Trấn Nguyên Đại Đế cũng dẫn theo đồng tử tiền lai; hai vị Yêu Thánh của Vạn Yêu Thiên cũng đưa theo thê tử và nhi nữ tề tựu.

Chỉ riêng Thánh Nhân, cộng thêm Thông Thiên và Hồng Vân đã đến từ sớm, đã là năm vị rồi.

Nếu tính cả Bàn - vị Bàn Cổ chuyển thế này, thì đó là sáu tôn Thánh Nhân, cộng thêm bản thân Ngô Sở, vậy là bảy tôn Thánh Nhân.

Bảy tôn Thánh Nhân, ba tôn Thiên Đế, còn có hơn mười vị tiền Vu Tổ.

Thử hỏi, hôn lễ của ai có được đại trận trượng như thế này?

Ngoài ra, lão tổ Nhân tộc là Linh cũng dẫn theo một số cường giả trong Nhân tộc đến dự.

Thậm chí phía Tây Phương giáo, Di Lặc và Ca Diếp cũng đưa theo Đại Thế Chí và Địa Tạng cùng kéo đến.

Tuy rằng Tứ giáo lấy Nho giáo làm đầu đang cạnh tranh kịch liệt với Tây Phương giáo ở vực ngoại, hai huynh đệ sầu khổ phương Tây

kia thậm chí còn âm thầm tính kế các tiểu Thái Dương, nhưng lúc này, họ vẫn cứ như không có chuyện gì xảy ra, rất nể mặt mà gửi tới lời chúc phúc cho Nghệ và Hằng Nga.

Người ta đã cười mặt đón chào thì không tiện ra tay đánh, thân là đại sư huynh của Huyền môn, Ngô Sở cũng không tiện chấp nhặt với đám sư điệt này, nên cũng không trực tiếp đuổi họ đi.

Nhìn trận thế này, đám đệ tử đời thứ hai của tam giáo thầm tặc lưỡi kinh ngạc, thâm tâm tự hỏi nếu một ngày nào đó họ có đạo lữ, cũng tổ chức hôn lễ thì liệu có được quy mô thế này không?

Suy nghĩ kỹ lại, họ chỉ có thể lặng lẽ lắc đầu, khó lắm!

Chẳng nói đâu xa, trong đám đệ tử đời thứ hai của tam giáo, rất ít người có giao tình với các tiền Vu Tổ.

Có lẽ chỉ có gã Đa Bảo kia là có khả năng thôi, dù sao Đa Bảo cũng từng học ở Đệ Nhất học viện, những năm đó cũng kết giao được không ít bằng hữu.

Đương nhiên, họ cũng chỉ nghĩ ngợi thế thôi, chứ đối với chuyện tìm đạo lữ, họ chẳng mấy mặn mà.

Trong tương lai, những đệ tử đời thứ hai của tam giáo vốn có phong thái cực cao, thì lúc này lúc này, ở nơi đây, từng người một lại ngồi như những kẻ chạy việc.

Họ thậm chí còn chẳng dám phát thệ rằng tương lai nhất định sẽ khiến mọi người thấy mình hào quang vạn trượng, bởi vì đại năng cường giả ở đây thực sự quá nhiều.

Tương lai của họ đáng kỳ vọng, nhưng những đại năng cường giả tại tọa này, có vị nào không phải là đỉnh cấp cường giả hiện tại hoặc đã từng cơ chứ?

Cuối cùng, hôn lễ bắt đầu.

Khoa Phụ lại một lần nữa đảm nhận vai trò chủ trì hôn lễ, Đế Giang thì trở thành người chứng hôn.

Sau khi lễ thành, đôi tân nhân được đưa vào động phòng.

Tuy rằng tân nương rất xinh đẹp, có thể nói là tuyệt sắc nhân gian, nhưng nhiều người ở đây vốn vô ái với chuyện nam nữ.

Phòng tân hôn của họ nằm ở một căn phòng bên cạnh tầng hai của đại điện, Nghệ không khai tích động phòng tại Tử Ngọc Sơn nên đành tùy tiện tìm một căn phòng rồi bố trí thành tân phòng.

Sau đó, Nghệ khoác đại hồng bào ra ngoài kính tửu mọi người.

Nhóm Thánh Nhân như Ngô Sở chiếm giữ vị trí chính giữa, ngồi cùng với họ còn có Bàn và các vị Thiên Đế, cùng các vị cựu Vu Tổ.

Còn đám đệ tử đời thứ hai của các giáo thì tạo thành một nhóm nhỏ khác.

Bầu không khí yến hội rất tốt, tơ trúc ca múa không thiếu.

Họ hàn huyên với nhau, kể về những chuyện thú vị hoặc cảm khái về năm tháng đã qua.

Nhưng dần dần, phía đám đệ tử đời thứ hai lại bắt đầu luận đạo, mục tiêu dường như chỉ trực diện vào đám đệ tử Tây Phương giáo.

Cũng không biết là ai khơi mào trước, kết quả đệ tử tam giáo cư nhiên dần dần rơi vào thế hạ phong, điều này khiến sắc mặt Thông Thiên có chút mất mặt.

Giáo chủ tam giáo chỉ có mình lão ở đây, kết quả đệ tử tam giáo luận đạo lại không nói lại được vỏn vẹn bốn năm người của Tây Phương giáo.

Chuyện này khiến một người cực kỳ trọng mặt mũi như Thông Thiên, trước mặt đám sư huynh đệ Ngô Sở, làm sao có thể cười nổi

nữa.

May mà Nho giáo và tam giáo tuy không phải đồng tông nhưng cũng được coi là đồng minh, thế là Triệu Công Minh xuất trận.

Nhưng nhìn cái tư thế kia, Ngô Sở đoán chừng là Vân Tiêu đang ở phía sau ủng hộ hắn.

Trong bốn vị đệ tử của Hồng Vân, Ngô Sở thích nhất vẫn là Vân Tiêu, không chỉ vì nàng khiêm tốn thấp điệu, không bao giờ gây chuyện nhưng cũng chẳng sợ chuyện, mà còn vì nàng tâm tư tinh tế, ngộ tính cực kỳ xuất sắc.

Triệu Công Minh tính cách hào sảng phóng khoáng, Vân Tiêu tú ngoại tuệ trung, phong mang nội liễm.

Tính cách hai người coi như bù trừ cho nhau rất tốt.

Có điều với cái đầu gỗ của Triệu Công Minh, hắn chắc chỉ coi Vân Tiêu là muội muội.

Cũng không biết đôi phu phụ Hồng Vân và Vũ Điệp nương có gây ảnh hưởng gì đến tương lai của họ không.

Mấy vị Thánh Nhân cũng hào hứng lắng nghe, tuy nói lý niệm Nho giáo và Tây Phương giáo có xung đột, cuối cùng khẳng định chẳng ai thuyết phục được ai, điều này đã sớm được chứng thực.

Nhưng nghe họ diễn giải sự hiểu biết của mình về Đạo, những cảm ngộ về tâm cảnh, dù không giúp ích được bao nhiêu nhưng nghe vẫn thấy khá thoải mái.

Đương nhiên, sự va chạm trí tuệ giữa họ chắc chắn có giúp ích cho sự phát triển lớn mạnh của Văn đạo.

Cũng chính vì thế, Ngô Sở không hề ngăn cản sự tranh phong giữa đám tiểu bối.

Đáng tiếc, đệ tử Tây Phương giáo cơ bản không có ai thay lòng đổi dạ, nếu có thì cũng là những kẻ cực đoan rơi vào ma đạo, ví như vị Khẩn Na La dường như vẫn chưa xuất hiện kia.

Chẳng biết lão ma đầu La Hầu lúc này đang trốn ở xó xỉnh nào, rảnh rỗi thì ra ngoài gây chút phiền phức cho đám Tây Phương giáo kia chẳng phải tốt sao!

Cứ để hai huynh đệ phương Tây kia thanh nhàn quá, suốt ngày chỉ biết tính kế Nho giáo của họ. .....

Yến hội lần này kéo dài mấy ngày liền, có thể nói là khách chủ đều vui vẻ.

Cuộc luận đạo giữa đám đệ tử đời thứ hai Tây Phương giáo và Tứ giáo cuối cùng quả nhiên kết thúc bằng việc chẳng ai thuyết phục được ai.

Sau đó mấy người kia liền vội vàng cáo từ rời đi.

Tuy biết ở Tử Ngọc Sơn này sẽ không ai dám làm gì mình, đại sư bá vẫn cần thể diện, nhưng nhìn những vị Thánh Nhân kia, họ luôn cảm thấy áp lực như núi đè.

Từ điểm này mà xét, tu hành của họ thực sự vẫn chưa tới nơi tới chốn, bởi vì tâm của họ đã dao động trước uy nghiêm của Thánh Nhân.

Tuy nói người không dao động trước uy của Thánh Nhân chỉ có Thánh Nhân, nhưng ít nhất không nên rời đi vì cảm xúc sợ hãi này.

Đệ tử Tứ giáo cũng rời đi, nhưng họ không trực tiếp về núi mà cùng nhau tiến về Đệ Nhất học viện, chuẩn bị đi dạo một chuyến.

Chương 858

Đa Bảo thậm chí còn nảy sinh ý định đưa đám sư đệ sư muội này đến Đệ Nhất học viện học tập nâng cao.

Hắn thấy cần phải đề cập chuyện này với sư phụ, nếu không chức đại sư huynh này làm mệt quá.

Những Thánh Nhân còn lại như Ngô Sở thì tiếp tục uống rượu ăn thịt tán dóc.

Đương nhiên cũng bao gồm cả những vị cựu Vu Tổ kia, đám thùng cơm này có vẻ như không giải quyết sạch chỗ thực tài cấp Đại La kia thì không chịu thôi.

Bàn cũng ở lại, vì Ngô Sở đã nhắc đến phương thức khi ông tu luyện 《Cửu Chuyển Huyền Công》, dùng Hỗn Độn chi khí và Hỗn Độn Thần Lôi để tôi luyện bản thân, điểm này Bàn cũng biết.

Nhưng dùng pháp môn Trảm Tam Thi để không ngừng chồng chất và thôn phệ phân thân, thì đây là lần đầu tiên ông nghe nói.

Thậm chí có thể nói, phương pháp này những người có mặt ở đây đều là lần đầu nghe thấy.

Họ đều đi theo con đường Trảm Tam Thi, nhưng chưa từng thấy ai trước khi tứ thân hợp nhất lại đem các thi thân đã trảm ra hợp nhất trước.

Cũng chỉ có hạng người không đi theo con đường thông thường như Ngô Sở mới nghĩ ra được cách này.

Bàn - người vốn chẳng mặn mà với pháp môn Trảm Tam Thi - lúc này cũng nảy sinh hứng thú.

Đối với một vị viễn cổ đại thần đã từng dùng phương pháp Khai

Thiên để chứng đạo, những phương pháp chứng đạo do hậu bối sáng tạo ra tự nhiên sẽ không dễ dàng được ông để mắt tới.

Ngô Sở thực ra có thể thấu hiểu tâm lý này của Bàn Cổ.

Giống như Dương Mi lão tổ luôn coi thường Đạo Tổ Hồng Quân vậy, lão già đó rất có thể vẫn chưa hạ được cái tôi của mình xuống.

Dù sao xét về độ cổ xưa, Dương Mi lão tổ còn cổ xưa hơn cả Đạo Tổ Hồng Quân.

Để một vị chí cường giả từng đứng đầu hạ mình học tập từ hậu bối, điều đó cũng cần dũng khí rất lớn.

Nếu Dương Mi lão tổ có thể không cần mặt mũi như Nhiên Đăng lão đạo, chắc có lẽ giờ này ông cũng đã chứng đạo thành công rồi!

Cho nên Bàn Cổ trong lòng có sự ngạo nghễ là chuyện cực kỳ bình thường.

Nhưng ông không ngờ rằng, pháp môn Trảm Tam Thi cư nhiên còn có thể dùng như vậy.

Nếu cho ông đủ thời gian, ông tự nhiên có cách để nâng cao cường độ nhục thân, dù sao cũng là viễn cổ đại thần, là vị cường giả đầu tiên trong thiên địa thử nghiệm chứng đạo.

Nhưng hiển nhiên, ông cảm thấy có lẽ không có nhiều thời gian để mình từ từ nâng cấp như vậy.

Thân là cường giả một thời, ông tự nhiên cũng hy vọng có thể nhanh chóng khôi phục đỉnh phong.

Chỉ cần cường độ nhục thân của cơ thể này tăng lên, ông có thể dung luyện hai cơ thể làm một, quay lại đỉnh phong, thành tựu Thánh Nhân thực sự, mà còn là Thánh Nhân chứng đạo bằng phương pháp Khai Thiên.

Sau khi cân nhắc điều này, Bàn Cổ cũng thu lại sự khinh thị.

Nói đi cũng phải nói lại, mọi người đều đã chứng đạo thành thánh, phương pháp Khai Thiên chứng thánh của ông cũng là học được từ sinh linh ngoài vũ trụ, nếu không ông cũng chẳng biết bao lâu nữa mới nghĩ ra được!

Mà Đạo Tổ Hồng Quân thân là hậu bối, có thể tìm ra con đường riêng, độc sáng pháp môn Trảm Tam Thi để chứng đạo thành thánh, chẳng lẽ không đáng kính phục sao?

Khi rũ bỏ sự ngạo mạn đó, ông liền nhận ra người ta thực sự chẳng hề kém cạnh mình.

Thế là Bàn Cổ nhận lấy pháp môn Trảm Tam Thi từ Ngô Sở rồi về lĩnh ngộ.

Sau khi Bàn Cổ rời đi, Đế Giang liền hỏi Ngô Sở: "Nhục thân của chú rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Tru Tiên Kiếm của chú có chém nổi không?" Ngô Sở lắc đầu cười thất thanh: "Ai rảnh rỗi không có việc gì lại cầm kiếm tự chém mình?" Mọi người nghe vậy cũng không nhịn được cười.

Tuy nhiên Ngô Sở thấy thanh niên truyền lửa nhìn Cộng Công một cái, rất có thể cái gã đầu cứng Cộng Công này đã từng lén lút làm chuyện đó.

Nhưng thực tế, chính Ngô Sở cũng đã từng âm thầm làm vậy.

Nếu không dùng tu vi Thánh Nhân cảnh toàn lực chém xuống, thì ngay cả Tru Tiên Kiếm cũng không chém thủng được.

Nói cách khác, nếu có Thánh Nhân cầm Tru Tiên Kiếm đối phó ông, thì vẫn có thể gây thương tổn cho cơ thể ông, tuy nhiên thương tổn này sẽ không mạnh đến mức lấy đi cái mạng già của ông.

Đáng tiếc, Tru Tiên Kiếm - lợi khí đệ nhất thiên hạ - giờ đang nằm trong tay ông.

Còn Thí Thần Thương của lão ma đầu La Hầu tuy cũng là sát đạo chí bảo, cũng mang lại cho ông một chút uy hiếp, nhưng nếu không chạy vào Ma giới, lão ma đầu đó không thể gây ra bất kỳ uy hiếp nào cho ông.

Thậm chí nếu thực sự xông vào Ma giới, cùng lắm cũng chỉ là một trận hòa.

Thông Thiên cười nói: "Tu vi đã đến tầng thứ của chúng ta, nhục thân mạnh hay yếu thực ra cũng không còn quá quan trọng.

Thậm chí nếu không có nhục thân cũng chẳng sao cả." Loại lời này cũng chỉ có Thánh Nhân mới dám nói.

Ngay cả cường giả Đại La cảnh nếu mất đi nhục thân, muốn tiến bộ thêm nữa là cực kỳ khó khăn.

Nếu không tại sao lúc trước khi nhục thân của Chuẩn Đề bị lão La thâu tập, bị Minh Hà và Côn Bằng liên thủ đánh tan, lão lại rầu rĩ như đưa đám?

Cuối cùng phải để Đạo Tổ Hồng Quân dùng công đức đúc lại một nhục thân mới cho lão.

Rồi tại sao khi Minh Hà và Côn Bằng mất nhục thân, tu vi liền rớt khỏi nhóm dẫn đầu?

Tại sao trong thần thoại Hồng Hoang gốc, thời Phong Thần, những người mất đi nhục thân sau khi lên bảng Phong Thần thì tu vi gần như đứng yên?

Cho nên, đó cũng là lý do tại sao tu sĩ Huyền môn mất đi nhục thân tuy không chết, nhưng thực tế lại đau khổ hơn cả cái chết.

Không có nhục thân, nếu không ngưng tụ lại được một cái mới, thì tiến bộ khó vô cùng.

Hàng triệu năm tu vi không nhích lên chút nào, rất dễ khiến người ta phát điên.

Trừ phi là những người đã không còn truy cầu tu vi, bắt đầu sống kiểu buông xuôi.

Ví dụ như Tiểu Nguyệt Linh đáng yêu, không lo không nghĩ kia.

Nha đầu này sau khi đạt tới Kim Tiên cảnh là bắt đầu nằm thây rồi.

Đáng tiếc vận khí của nàng rất tốt, dù có lười biếng thì việc lĩnh ngộ Trù chi đạo đối với nàng cũng là một loại tu hành, và nàng cũng nhờ đó mà tiến vào Đại La cảnh.

Hoặc như lão cẩu A Thu và mèo lười Bạch Quân.

Mọi người tán dóc một hồi, Thông Thiên lại nói: "A Sở, thương lượng với chú một việc, ta muốn đưa đám đệ tử dưới môn hạ đến học viện của chú để học tập nâng cao, chủ yếu là để họ học đạo lý làm người làm việc.

Ta cũng định mở một học viện ở đảo Bồng Lai....." "....." Thông Thiên muốn mở trường học, đây là điều Ngô Sở vạn lần không ngờ tới.

Như vậy, gã này thu đồ đệ chẳng phải sẽ còn điên cuồng hơn cả Tiệt giáo trong thần thoại Hồng Hoang gốc sao?

Chương 859

Đến lúc đó môn đồ Tiệt giáo sẽ đông đến mức nào?

Ngô Sở có chút nghi hoặc: "Sao đột nhiên lại nghĩ đến chuyện mở trường học?" "Lúc chứng đạo chẳng phải đã nói rồi sao!

Lập Tiệt giáo, giáo hóa chúng sinh.

Hiện giờ nhìn lại, điểm này mấy huynh đệ chúng ta chẳng ai làm tốt bằng Nho giáo các chú.

Ta cũng nghĩ, đằng nào rảnh rỗi cũng rảnh rỗi, nên cũng làm cái học viện chơi cho vui....." "Giáo dục là thần thánh, không phải chuyện đùa đâu." Ngô Sở cau mày nói. "Khụ khụ, đương nhiên, ta chỉ nói thế thôi, ta chắc chắn sẽ không làm bừa đâu." Ngô Sở nghe vậy gật gật đầu, nói: "Nói trước cho rõ, huynh mở trường ta tự nhiên không phản đối, thậm chí còn giơ hai tay tán thành.

Nhưng nếu môn đồ do huynh dạy ra sau này ra ngoài phạm sai lầm, dẫn đến thiên thần chấp pháp của Thiên đình đến bắt giữ, huynh không được bao che." Thông Thiên nghe vậy liền cười nói: "Yên tâm đi!

Thực sự phạm phải tội không thể tha thứ, không cần đợi tư pháp thiên thần đến, ta sẽ trực tiếp đưa nó vào luân hồi, cho đầu thai làm lại từ đầu." Ngô Sở cười đạo: "Huynh không nghĩ rằng đưa đi luân hồi là hình phạt nặng nhất đấy chứ!" "....." Ngô Sở nói: "Công việc cứ theo quy định mà làm, huynh cứ mở trường, mọi thứ khác cứ học theo Đệ Nhất học viện chúng ta là được.

Học tử từ Đệ Nhất học viện ra cũng chẳng phải ai cũng tuân kỷ thủ pháp, cũng có những con sâu làm rầu nồi canh, làm hại một phương, những kẻ đó cứ giao cho chấp pháp thiên thần xử lý, không

liên quan đến chúng ta.

Kẻ nào dám lấy danh nghĩa học viện đi làm điều ác, tội tăng thêm một bậc." "Được, cứ quyết định vậy đi!" Hai người nói xong, Nữ Oa cũng lên tiếng: "A Sở, chú phải giúp ta dạy dỗ một người." Ngô Sở nghi hoặc nhìn Nữ Oa, Nữ Oa tùy ý vẫy tay một cái, liền từ hư không lôi ra một tiểu oa oa mặc yếm đỏ, trên đầu búi hai cái chỏm tóc nhỏ, đôi mắt cực kỳ lanh lợi, chân tay múa may, cố gắng vùng vẫy thoát khỏi bàn tay búp măng của Nữ Oa. "Nương nương, thả con ra, hôm nay con không có phạm lỗi!" Ngô Sở nhìn thấy tiểu gia hỏa này, không khỏi phì cười: "Nghe lời này của nhóc, dường như trước kia ngày nào cũng phạm lỗi hả?" Sau đó nhìn về phía Nữ Oa: "Đây là viên Linh Châu kia?" Nữ Oa gật đầu, nói: "Đứa nhỏ này hóa hình ra được vài chục năm rồi, tính tình thực sự quá nghịch ngợm, đánh nó hoài cũng chẳng ăn thua....." "Đó là do tỷ đánh chưa đủ nặng thôi!" Ngô Sở cười híp mắt nhìn nhóc tì: "Tiểu gia hỏa, còn nhớ ta không?" "Là ông, cái đồ phòng tối nhỏ kia....." "Dám bất kính với Thánh Nhân, nhốt nhóc hai ngày phòng tối trước đã." "Không, đừng mà, con sai rồi, con sai rồi....." Mọi người: "....." Mấy vị Thánh Nhân ở Tử Ngọc Sơn vài ngày rồi rời đi, đám thùng cơm kia thấy tình cảnh này cũng không tiện mặt dày ở lại Tử Ngọc Sơn nữa, đành phải cáo từ theo.

Ngô Sở dẫn theo Linh Châu Tử đã bị phong ấn tu vi đi tới Đệ Nhất học viện.

Tuy không nhốt Linh Châu Tử vào phòng tối, nhưng tu vi của nó đã bị Ngô Sở phong ấn, giống như cách ông đối phó với đám tiểu Thái Dương nghịch ngợm lúc trước.

Tuy nhiên so sánh ra thì mức độ nghịch ngợm của Linh Châu Tử còn vượt xa đám tiểu Thái Dương đó nhiều.

Ít nhất đám tiểu Thái Dương trước mặt cha mẹ mình đều rất

ngoan ngoãn.

Nhưng cái gã Linh Châu Tử này, ở Oa Hoàng Thiên thì đúng là việc xấu gì cũng làm, ví dụ như giấu đủ loại sâu bọ gớm ghiếc vào phòng các thị nữ Oa Hoàng cung, hoặc ỷ vào thiên phú thần thông để trêu chọc mọi người.....

Ở Oa Hoàng cung có không ít hoa thảo tinh linh được Nữ Oa điểm hóa, những tiểu tinh linh đó gần như không ai không bị gã này bắt nạt qua.

Chuyện thực ra không lớn, mọi người cũng chỉ thấy đau đầu, Nữ Oa tuy rất thích tiểu gia hỏa này nhưng lâu dần mọi người cũng có chút phiền nó, mà nó thì cứ chứng nào tật nấy.

Đây vẫn là ở Oa Hoàng Thiên, các thị nữ đó dù sao cũng có chút tu vi, cái mạng nhỏ cũng không dễ dàng bị nó làm hại.

Nếu thả nó ở mảnh đất Hồng Hoang này, thật khó bảo đảm nó sẽ không gây ra đại họa gì.

Để Oa Hoàng cung được thanh tịnh đôi chút, Nữ Oa đành phải giao nó cho Ngô Sở, xem Ngô Sở có thể cải tạo nó được phần nào không.

Ngô Sở cũng chẳng quan tâm Linh Châu Tử này có phải sinh ra đã mang ma tính hay không, tóm lại với loại nhóc con không biết trời cao đất dày này, cách tốt nhất là để nó nếm trải sự vùi dập của xã hội.

Cậy có tu vi cao, cậy có linh bảo mà muốn làm gì thì làm sao?

Rất xin lỗi, ở đây cái gì cũng không có, tu vi bị phong ấn, linh bảo bị tịch thu.

Dù có lỡ bị đánh chết cũng không sao, cùng lắm là đi một chuyến luân hồi mà thôi.

Đối diện với một Ngô Sở hoàn toàn không cho mình cơ hội biện bạch, Linh Châu Tử dù có ăn vạ đến mức nào cũng vô dụng, chỉ có thể bĩu cái môi nhỏ, suốt đường đi đều hầm hầm tức giận.

Ngô Sở cảm thấy, tiểu gia hỏa này chính là thiếu giáo dục, bị ăn đòn chưa đủ nhiều.

Nữ Oa đại tỷ đầu hiển nhiên không phải là một chuyên gia giáo dục, căn bản không nỡ đánh đứa nhỏ này.

Đây đâu phải thời đại coi trọng nhân quyền tự do, thủ đoạn ôn hòa thế làm gì?

Đến học viện, Ngô Sở tìm Hoàng Long, sau đó bảo Hoàng Long bắt đầu tổ chức di dân, di chuyển một số sinh linh đến đạo trường mà ông đã khai tích ở vực ngoại để phát triển.

Sau đó giao Linh Châu Tử cho tiểu Hoàng Long, sắp xếp cho nó vào học viện học tập.

Tuy học kỳ mới chưa bắt đầu nhưng cũng sắp rồi.

Hoàng Long có chút tò mò, sư phụ nhà mình lại dụ dỗ ở đâu về một tiểu gia hỏa thế này?

Trông thì có vẻ lanh lợi đấy, nhưng giữa mày lại lộ rõ vẻ kiêu ngạo bất tuân.

Thấy vậy, Hoàng Long không khỏi cười thầm trong bụng, cư nhiên dám lộ ra thần sắc đó trước mặt một vị Thánh Nhân, tiểu gia hỏa này chán sống rồi sao!

Không biết đám tiểu Thái Dương nghịch ngợm trước kia giờ đã bị thu phục đến ngoan ngoãn rồi à?

Thấy Hoàng Long nghi hoặc, Ngô Sở liền truyền âm: "Là do Nữ Oa sư thúc của con gửi tới đấy, nó tên Linh Châu Tử, là một viên linh

châu hóa thành, tính tình có chút ác liệt, Oa Hoàng Thiên bị nó quậy cho gà bay chó sủa, tuy không có ác ý gì lớn lao nhưng lỗi nhỏ thì ngày nào cũng có.

Loại nhóc con này chính là thiếu giáo dục, con cũng không cần nể mặt nó làm gì, cần quất thì cứ quất thôi.

Được rồi, con đi làm việc của con đi!

Ta đi địa phủ một chuyến." Từ vực ngoại Hỗn Độn trở về cũng đã được một thời gian rồi mà vẫn chưa ghé địa phủ, chẳng biết Tiểu Thư Tả có đang nghĩ cách gì để xả cơn giận trong lòng nàng không.

Với tâm thế đó, Ngô Sở xuất hiện trong địa phủ.

Kết quả ngay khi ông vừa xuất hiện, Tiểu Thư Tả đã tình cờ truyền âm cho ông: "Đang định tìm chú đây!

Chú đến đúng lúc lắm, hình như có chuyện xảy ra rồi." Ngô Sở mang theo nghi hoặc, đi tới vườn trúc dưới tầng mười tám địa ngục.

Ông cứ ngỡ Tiểu Thư Tả đang bất mãn với mình nên giải thích: "Ta vừa từ vực ngoại về là gặp đại ca và mọi người đến thăm mà....." Tiểu Thư Tả nhìn ông một cái, nói: "Hình như có tiểu thế giới ở vực ngoại gặp chuyện rồi." "....." Ngô Sở có chút nghi hoặc, Tiểu Thư Tả tiếp tục nói: "Những năm qua đã có không ít tiểu thế giới hợp tác với địa phủ chúng ta, khai tích tiểu luân hồi trong các tiểu thế giới đó....." Ngô Sở gật gật đầu, việc này ông đương nhiên biết, lúc Đằng Kiến lần đầu tiên đến tìm Tiểu Thư Tả hợp tác, Tiểu Thư Tả còn hỏi ý kiến ông.

Khai tích địa phủ trong tiểu thế giới, một là mang lại phúc lợi trọng sinh cho sinh linh phương thế giới đó, hai là để hoàn thiện thiên địa pháp tắc của tiểu thế giới.

Đối với các chủ nhân tiểu thế giới mà nói, làm vậy không những

không có tổn hại thực chất nào mà còn giúp ích rất nhiều. "Những tiểu địa phủ đó sau khi khai tích, tuy ta không thể rời khỏi đây nhưng đều có thể cảm ứng được sự hiện diện của chúng.

Và những tiểu địa phủ đó cũng nảy sinh liên kết với địa phủ của ta.

Nhưng hiện tại, trong cảm ứng của ta, đã có tiểu địa phủ của hai tiểu thế giới biến mất." Ngô Sở nghe vậy, càng thêm nghi hoặc.

Tiểu Thư Tả nói: "Nếu mất đi một tòa thì còn có thể là tình cờ, nhưng mất liên tiếp hai tòa, ta luôn cảm thấy có chuyện không lành xảy ra, hai tòa tiểu địa phủ đó chắc chắn là bị người ta hủy diệt rồi.

Nếu không, chỉ cần luân hồi bàn vận hành bình thường, ta không thể nào không cảm ứng được." Ngô Sở hơi nhíu mày, gật đầu nói: "Ta sẽ điều tra rõ ràng." "Hành động tốt nhất nên nhanh lên một chút, nếu thực sự có người nhắm vào những tiểu thế giới đó, có lẽ sẽ có tiểu thế giới thứ ba bị phá hoại." Tiểu Thư Tả lo lắng nói.

Ngô Sở gật gật đầu, đang định suy tính thì cảm ứng được liên tuyến đại đạo của Hồng Vân. "A Sở, xảy ra chuyện rồi!" Hồng Vân nói ngắn gọn một câu.

Thế là Ngô Sở trực tiếp ra hiệu cho Tiểu Thư Tả, ba người lập ra phòng chat đại đạo.

Chương 860

"Hai đạo phân thân của ta ở tiểu thế giới vực ngoại đã mất cảm ứng." Hồng Vân nói: "Phân thân của ta mất cảm ứng chỉ có một khả năng, đó là phân thân bị người ta chém giết." Ngô Sở và Tiểu Thư Tả nhìn nhau, Tiểu Thư Tả nói: "Liên kết của hai tiểu địa phủ của ta ở tiểu thế giới vực ngoại cũng mất rồi, có phải là hai tiểu thế giới Phi Mông và Thiên Thụ không?" Hồng Vân 'ừ' một tiếng, nói: "Xem ra thực sự xảy ra đại sự rồi, phân thân của ta tuy không mạnh nhưng cũng tuyệt đối không phải hạng Trảm Thi cảnh đỉnh phong bình thường có thể chém giết được, chắc chắn là có Thánh Nhân, hoặc là cường giả Trảm Thi cảnh đỉnh phong cầm chí bảo ra tay....." Ngô Sở nghe vậy cũng cảm thấy sự việc có chút dị thường, rất nghi ngờ liệu có phải sinh linh ngoài vũ trụ đã giáng lâm nơi này không, nhưng lại cảm thấy không hẳn.

Nếu sinh linh ngoài vũ trụ không ngu thì sẽ không làm chuyện gây chú ý thế này, mà nên âm thầm ẩn nấp mới đúng.

Ông suy nghĩ một chút, trực tiếp kéo mấy vị Thánh Nhân, bao gồm cả bốn vị Thiên Đế của Thiên đình vào phòng chat, rồi kể vắn tắt sự việc cho họ.

Các Thánh nghe xong không khỏi trầm mặc.

Ngô Sở hỏi: "Các vị có gì muốn nói không?

Ví dụ như, Tiếp Dẫn sư đệ, Chuẩn Đề sư đệ!" Chuyện này, Ngô Sở cảm thấy không thể nào là do hai huynh đệ sầu khổ kia làm, bởi vì giáo nghĩa Tây Phương giáo của họ rất phù hợp với luân hồi chi địa.

Cho nên, dù Tây Phương giáo vì cuộc tranh giành giữa hai giáo mà thực sự ra tay chém phân thân của Hồng Vân, thì cũng không đời nào

đi hủy diệt tiểu địa phủ, việc đó chẳng mang lại lợi ích gì cho họ cả.

Với sự tinh minh của Chuẩn Đề, chắc chắn lão sẽ không làm chuyện tốn công vô ích như thế.

Nếu không, sau này bị phát hiện thì mọi người sẽ thực sự trở mặt.

Hai huynh đệ sầu khổ đó chắc chắn không muốn trở mặt với mọi người lúc này.

Do đó Ngô Sở cũng kéo hai huynh đệ họ vào phòng chat đại đạo.

Thấy Ngô Sở trực tiếp hỏi mình, hai huynh đệ chỉ cảm thấy có chút xui xẻo, ý gì đây?

Chẳng lẽ thật sự cho rằng chuyện này là do họ làm sao?

Sau khi thầm chửi rủa, hai người lại thấy lão ma đầu La Hầu thực sự quá bắt nạt kẻ yếu, không dám chạy đến Hồng Hoang gây loạn mà lại nhắm vào những tiểu thế giới đó xả giận, tính là bản lĩnh gì chứ?

Tiểu thế giới cũng là phương hướng phát triển của Tây Phương giáo họ mà!

Như vậy mọi người lại thành kẻ thù rồi.

Vốn dĩ khi phát hiện ra một số manh mối, họ đã không nói ra vì hy vọng lão ma đầu La Hầu có khí thế một chút, trực tiếp giáng lâm Hồng Hoang, quậy cho Hồng Hoang long trời lở đất.

Có lẽ lúc đó họ có thể đi theo sau hưởng lợi!

Hai huynh đệ trầm mặc một lát, Chuẩn Đề nói: "Đoán chừng kẻ có thể làm ra chuyện này chỉ có tôn lão ma đầu kia thôi, lão tu luyện Sát Lục chi đạo, thiên địa càng loạn càng có lợi cho Ma giới của lão.

Hồng Hoang lão không dám tới, chỉ có thể lấy những tiểu thế giới đó ra xả giận thôi." Hồng Vân nói: "Tứ giáo chúng ta đang phát triển về phía những tiểu thế giới đó, bóng dáng Ma giáo cũng từng xuất

hiện ở đó, khả năng này đúng là có.

Nhưng ta rất nghi hoặc, ngày thường lũ ma nghiệt đó đều trốn như chuột, tại sao lần này lại đột ngột bộc phát?" Nữ Oa nói: "Liệu có phải sinh linh ngoài vũ trụ đã giáng lâm, và lão ma đầu đó đã âm thầm liên thủ với chúng rồi không?" Ngô Sở nói: "Lúc trước Bàn Cổ tiền bối có nói, một khi ông ấy phục tô, có lẽ sinh linh ngoài vũ trụ sẽ cảm ứng được.

Nhưng hiện tại, Bàn Cổ tiền bối vẫn chưa thực sự phục tô, chỉ là một luồng nguyên thần chuyển thế trọng sinh mà thôi, sinh linh ngoài vũ trụ chắc không dễ giáng lâm như vậy đâu!" Nghe Ngô Sở nói thế, hai huynh đệ sầu khổ chỉ muốn chửi thề, rất muốn mắng một câu: Lúc trước chú đến tịnh thổ Phật quốc của huynh đệ ta bức bách, đâu có nói như vậy.

Kết quả Ngô Sở lại bồi thêm một câu: "Đương nhiên, cũng không thể loại trừ khả năng này, dù sao cũng chẳng ai biết lúc trước tôn Thôn Phệ Ma Thần đó có còn âm thầm để lại hậu thủ nào khác không." Đế Tuấn nói: "Có khả năng nào lão ma đầu đó thực ra chính là sinh linh ngoài vũ trụ không?

Nếu không tại sao lão luôn muốn hủy diệt tất cả?

Lúc trước lão vì đúc Tru Tiên tứ kiếm, thậm chí không tiếc hủy hoại cả Tây Phương đại địa, việc đó chẳng phải quá điên cuồng sao." Ngô Sở lắc đầu: "Chắc là không phải đâu, Bàn Cổ tiền bối sau khi chém Thôn Phệ Ma Thần đã dung luyện chân linh của hắn, nếu lão ma đầu đó cũng là một tôn sinh linh ngoài vũ trụ, Bàn Cổ tiền bối không thể nào không biết được.

Có điều tôn lão ma đầu đó chắc chắn là Sát Lục Ma Thần năm xưa chuyển thế, là một trong những đồng minh của Thôn Phệ Ma Thần.

Nếu thực sự có sinh linh ngoài vũ trụ giáng lâm, khả năng lão hợp

tác với đối phương là rất lớn." Thông Thiên nói: "Hay là chúng ta sát nhập Ma giới đi!

Tuy lão ma đầu đó ở trong Ma giới được coi là Thánh Nhân, nơi đó có lợi cho lão, nhưng chúng ta nhiều người liên thủ thế này....." Đông Vương Công cũng nói: "Kẻ có thể làm chuyện này, không ngoài hai loại người, nếu không phải thủ bút của lão ma đầu thì chính là sinh linh ngoài vũ trụ làm.

Nhưng đám sinh linh ngoài vũ trụ đó chúng ta cũng chỉ nghe Bàn Cổ đại thần kể lại, ngay cả cái bóng cũng chưa thấy đâu, cho nên....." Nguyên Thủy lần này không hát ngược với Thông Thiên, gật đầu nói: "Bất luận chuyện này có phải lão ma đầu làm hay không, Ma giới - nơi hung ác trái với sự phát triển có trật tự của Đại Đạo này - vốn dĩ không nên tồn tại, chi bằng mọi người nhân cơ hội này liên thủ, diệt sạch Ma giới đi!" Thái Nhất nói: "Huynh đệ ta không có ý kiến!" Thái Thượng nãy giờ vẫn im lặng, lúc này đột ngột lên tiếng: "Chuyện đến Ma giới tìm lão ma đầu tính sổ thì không cần vội trong chốc lát, việc cấp bách hiện giờ là nên xem xét tình hình của hai tiểu thế giới kia rồi mới quyết định.

Biết đâu lão ma đầu vẫn còn ở đó!" Hồng Vân cũng nói: "Thái Thượng sư huynh nói rất phải!

Biết đâu trong những tiểu thế giới đó vẫn còn không ít sinh linh chưa bị ma hóa, đang đợi chúng ta đến giải cứu họ!" Thông Thiên nghe vậy liền bảo: "Đã như vậy thì sự tình không nên chậm trễ, Hồng Vân sư đệ chắc hẳn biết vị trí của hai tiểu thế giới đó chứ!

Chúng ta phân công một chút, trực tiếp sát tới đó." Thế là sau một hồi thương nghị, mười một tôn Thánh Nhân - Hậu Thổ Tiểu Thư Tả không đi được - số còn lại vừa vặn chia làm hai nhóm, lần lượt lao về phía hai tiểu thế giới ở vực ngoại.

Ba anh em Côn Luân cùng hai huynh đệ sầu khổ là một nhóm năm người, nhóm của Ngô Sở là một nhóm khác.

Kết quả mọi người vừa ra khỏi Hỗn Độn, Ngô Sở bỗng nhiên nói: "Liệu chuyện này có phải là kế điệu hổ ly sơn không?

Đợi sau khi dụ được chúng ta ra khỏi Hồng Hoang, rồi sau đó....." Hồng Vân và Nữ Oa nghe vậy không khỏi ngẩn người, sau đó cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Nếu đây thực sự là điệu hổ ly sơn, khi họ rời khỏi Hồng Hoang hớt hải chạy ra vực ngoại thám thính tình hình, hoặc giận đùng đùng chạy tới Ma giới tính sổ với lão Ma, thì.....

Tuy nói tu vi Thánh Nhân cảnh có tốc độ cực nhanh, nhưng nếu thực sự phải di chuyển tới đó cũng cần một khoảng thời gian nhất định.

Mà khoảng thời gian chênh lệch đó đã đủ để đối phương đánh cho trở tay không kịp rồi.

Đế Tuấn thấy vậy liền nói: "Nhưng nếu chúng ta chỉ cử ý chí giáng lâm, mà bên kia thực sự có một tôn Thánh Nhân đang chờ đợi, thì chỉ dựa vào ý chí giáng lâm của chúng ta không thể nào đánh bại đối phương được.

Hay là để Hồng Vân đạo hữu và Thái Nhất đi một chuyến trước, ba người chúng ta sẽ cử ý chí đi cùng, chân thân ở lại đây quan sát tình hình.

Thái Nhất có Hỗn Độn Chung, đối phó lão ma đầu không thành vấn đề.

Nếu thực sự có sinh linh ngoài vũ trụ, lúc đó chân thân chúng ta qua sau cũng được." Nữ Oa hỏi: "Có nên nói suy đoán này cho Thái Thượng sư huynh và mọi người biết không?" Ngô Sở lắc đầu: "Ta

không tin tưởng lắm hai huynh đệ phương Tây kia, chúng ta không hy vọng thấy Hồng Hoang đại loạn nhưng họ thì ngược lại.

Chuyện này không phải do họ làm, nhưng biết đâu họ đã sớm biết tình hình mà không chịu nói ra." Ngô Sở vừa nói vừa suy nghĩ, dường như hai người kia lúc nãy cũng không hề đề nghị mọi người dùng chân thân đi tới đó.

Nếu hai huynh đệ đó thực sự đề nghị như vậy, ông lại càng có lý do để nghi ngờ.

Hồng Vân nhìn Ngô Sở, nói: "Vậy chúng ta đi trước đây, nếu chẳng may bị chú đoán trúng, thì Hồng Hoang bên này đành nhờ các chú chống đỡ trước vậy." Ngô Sở hơi gật đầu: "Hy vọng là ta nghĩ quá nhiều thôi.

Đi!" Vùng đất Phi Mông là một tiểu thế giới được khai tịch bởi một vị trong ba ngàn khách ở cung Tử Tiêu, tên của tiểu thế giới này cũng được đặt theo đạo hiệu của vị Phi Mông đạo nhân này.

Bản thể của vị Phi Mông đạo nhân này thực chất là một con mông, tuy không phải là 'đại ca đầu bằng' lửng mật, nhưng cũng có khí thế của lửng mật, đánh nhau chưa bao giờ sợ hãi, tu vi cũng rất mạnh.

Thuở đầu cũng vì tính cách này nên hắn không muốn thần phục dưới chân Yêu tộc Thiên đình, chọn cách rời khỏi Hồng Hoang, khai tịch một phương tiểu thế giới ở vực ngoại để phồn diễn tộc quần của mình.

Nhưng ở tiểu thế giới vực ngoại lâu ngày, hắn lại bắt đầu tin vào những điều tốt đẹp của đại địa Hồng Hoang, rảnh rỗi lại lén chạy về Hồng Hoang.

Cũng vì thế, vùng đất Phi Mông có thể coi là nơi tiếp xúc rất mật thiết với đại địa Hồng Hoang.

Sau khi Nhân tộc xuất hiện không lâu, Phi Mông đạo nhân đã âm thầm đưa một số nhân loại đến vùng đất Phi Mông để sinh sôi.

Đừng tưởng gã này nghĩ cho Nhân tộc hay cung cấp nơi cư ngụ cho Nhân tộc phát triển, hắn chỉ cảm thấy so với nhiều chủng tộc ở Hồng Hoang, chu kỳ sinh sản và trưởng thành của Nhân tộc rất ngắn, nên đã coi Nhân tộc như thức ăn cho tộc Phi Mông của mình.

Ngô Sở vốn chỉ quan tâm đến sự phát triển của đại địa Hồng Hoang, đâu thể ngờ tới còn có kẻ dám đối xử với Nhân tộc như vậy.

Hơn nữa, ở những tiểu thế giới trong hỗn độn vực ngoại đó, sự việc lại càng thần không biết quỷ không hay.

Chương 861

Dẫu sao Nhân tộc sinh sống ở đại địa Hồng Hoang cũng không biến mất quy mô lớn.

Mãi đến khi chị Hậu Thổ vì thấy Nhân tộc tử thương quá nhiều mà hy sinh thân mình hóa thành luân hồi, Phi Mông đạo nhân mới nhận ra một tia bất thường.

Với thái độ của chị Hậu Thổ đối với Nhân tộc, nếu những chuyện xảy ra trên vùng đất Phi Mông bị bọn người Ngô Sở phát hiện thì hậu quả thật khó lường.

Cũng từ lúc đó, Phi Mông đạo nhân mới chấm dứt việc tộc Phi Mông ăn thịt người, thậm chí còn âm thầm hỗ trợ Nhân tộc phát triển lớn mạnh thần tốc.

Nhưng Phi Mông đạo nhân vẫn cảm thấy như vậy chưa đủ bảo hiểm, thế là chủ động đưa Nho giáo vào vùng đất Phi Mông, còn đưa hậu duệ trong tộc vào học viện để học tập.

Tất nhiên, hắn cũng không từ chối Tây Phương giáo tiến vào.

Thế là Nho giáo và Tây Phương giáo cùng khai chi tán diệp tại vùng đất Phi Mông này.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Đẳng Kiến, Phi Mông đạo nhân lại hợp tác với Địa phủ, khai tịch một Tiểu địa phủ trên vùng đất Phi Mông.

Mọi sự phát triển thuận lợi này khiến trái tim đang treo lơ lửng của Phi Mông đạo nhân cuối cùng cũng dần buông xuống.

Về phần ma nghiệt, Phi Mông đạo nhân cũng biết trong vùng đất Phi Mông của mình, tôn lão ma đầu kia có âm thầm phát triển thế lực

Ma giáo, chỉ là hắn không mấy để tâm.

Dù sao trong vô số tiểu thế giới hỗn độn này, tung tích của ma nghiệt có khắp nơi.

Đọa vào ma đạo là phương thức tu hành không có ngưỡng cửa nhất, nhiều sinh linh trong lòng không cam tâm hoặc cực độ oán hận rất dễ thu hút sự chú ý của lão ma đầu.

Đặc biệt là lúc trước khi Nhân tộc bị tộc Phi Mông coi là thức ăn, ma nghiệt xuất hiện là nhiều nhất.

Nhưng tất cả những ma nghiệt dám nhảy ra gây chuyện đều bị hắn dễ dàng giải quyết.

Tuy nhiên, điều hắn vạn lần không ngờ tới là lần này, đại quân ma nghiệt lại đột nhiên tàn phá trên Phi Mông tinh.

Càng không ngờ tới là sự xuất hiện của tôn lão ma đầu kia.

Tuy nói tôn lão ma đầu đó chỉ có thể rời khỏi Ma giới dưới hình thức phân thân, nhưng lão ma đầu dù sao cũng là cảnh giới Thánh nhân, khi phân thân cầm trong tay sát phạt chí bảo Thí Thần Thương, hắn vẫn bại trận.

Không chỉ hắn bại, mà một đạo phân thân của Hồng Vân trú thủ tại vùng đất này cũng bại trận theo, bị lão ma đầu trảm sát.

Phi Mông đạo nhân bị chém giết, nguyên thần độn vào Tiểu địa phủ, kết quả ngay cả Tiểu địa phủ cũng bị lão ma đầu phá hủy, nguyên thần của Phi Mông đạo nhân bị lão ma đầu cưỡng ép kéo vào Ma giới.

Khi ý chí của Ngô Sở, Nữ Oa và Đế Tuấn cùng chân thân của Thái Nhất và Hồng Vân giáng lâm xuống vùng đất Phi Mông này, nơi đây đã sớm biến thành một địa ngục trần gian.

Vùng đất Phi Mông này tuy chưa sụp đổ hoàn toàn nhưng sơn xuyên đã vỡ vụn, đại địa sụt lún, xác chết chất thành núi, máu chảy thành sông, từng mảnh đất cháy đen bốc khói nghi ngút.

Trên vùng đất đầy vết thương này vẫn còn thấy bóng dáng của một số sinh linh, nhưng lúc này, những sinh linh sống sót sau tai nạn vẫn đang phải chịu đựng sự truy sát của ma nghiệt.

Cả thiên địa tràn ngập ma khí, đồng thời cũng đầy rẫy tiếng kêu gào kiêu ngạo của ma nghiệt và tiếng khóc thét xé lòng, đứt từng đoạn ruột của những người may mắn sống sót.

Thái Nhất thấy vậy, lạnh hừ một tiếng, trực tiếp tế ra Hỗn Độn Chung, chỉ nghe một tiếng 'Boong' vang lên, một luồng sóng chuông vàng càn quét khắp thiên địa.

Khoảnh khắc sau, những ma nghiệt vốn còn đang kiêu ngạo, đang cuồng hoan, lần lượt bị giải thể, nguyên thần trực tiếp tiêu tán trong không trung.

Những người sống sót vốn đang vùng vẫy cầu sinh dưới sự truy sát, lúc này đều ngây ngốc nhìn bầu trời, nhìn tôn đại chung vàng khổng lồ treo lơ lửng trên không, nhìn mấy tôn thân ảnh khổng lồ hiện ra.

Ý chí của Ngô Sở hiển hóa thành thân hình khổng lồ, in bóng trên không trung, nói: 'Các ngươi không cần kinh hoảng, ta chính là Văn Đức Đạo Tôn...' Dưới sự an ủi của Ngô Sở, những người sống sót đang kinh hồn bạt vía mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi bệt xuống đất, rồi ôm mặt khóc nức nở nhỏ lệ.

Thân ảnh của Hồng Vân trực tiếp đi tới Tiểu địa phủ.

Lúc này Tiểu địa phủ lặng ngắt như tờ, không thấy một bóng quỷ nào.

Những Hoàng Tuyền lộ, Diêm La điện, cầu Nại Hà, vọng Hương đài, vòng Luân hồi... thảy đều vỡ vụn thành tro bụi.

Mười tám tầng địa ngục cũng trống không, những hiền sĩ Nhân tộc có công đức tại thân vốn được Hậu Thổ phái tới đây, lúc này cũng chỉ còn sót lại một luồng chân linh phiêu dạt trong âm gian, thậm chí luồng chân linh này đã không còn khả năng truyền đạt bất kỳ thông tin nào cho mọi người.

Những hiền sĩ Nhân tộc này đều là những tồn tại có công đức tại thân, họ có thể để lại một luồng chân linh tàn tồn cũng là nhờ sự che chở của những công đức đó.

Nhưng luồng chân linh này dù có đưa vào luân hồi trọng sinh cũng sẽ không còn ký ức tiền kiếp. 'Lão ma đầu kia làm việc thật tuyệt tình!' Hồng Vân nghiến răng nghiến lợi.

Một đại thiện nhân vốn dĩ hiền lành, lại bị ép đến mức hận không thể ăn tươi nuốt sống đối phương, có thể thấy lúc này ngọn lửa giận trong lòng Hồng Vân lớn đến nhường nào.

Thân ảnh do ý chí của Ngô Sở hóa ra xuất hiện trong Tiểu địa phủ này, tùy tay thu nạp những chân linh tàn tồn tưởng như gió thổi là tán sạch kia lại, vỗ vỗ vai Hồng Vân: 'Lão ma đầu không có ở đây, cũng không biết có ở vùng đất Thiên Thụ không, nếu không có, rất có thể mục tiêu thực sự của chúng là đại địa Hồng Hoang, lão ca đừng để sự phẫn nộ làm mờ mắt, chúng ta còn có cường địch cần đối mặt.' Người hiền lành một khi nổi giận mới là dễ mất kiểm soát nhất.

Tuy Hồng Vân đã là Thánh nhân, Thánh nhân không dễ phát nộ, nhưng một khi Thánh nhân thực sự nổi giận, đó mới là tai nạn thực sự, không ai có thể dễ dàng ngăn cản họ.

Ức vạn sinh linh bị đồ diệt, Ngô Sở lẽ nào không có lửa giận?

Nhưng hắn biết, một khi thực sự bị cơn giận sai khiến sẽ rất dễ rơi vào cạm bẫy đối phương đặt ra.

Thánh nhân không thể thôi toán Thánh nhân, nên chỉ có thể lý trí đối đãi.

Cùng lúc đó, tại đại địa Hồng Hoang xa xôi, bầu trời xanh biếc đột nhiên tối sầm lại, hai cánh cổng ánh sáng vòng xoáy đen kịt như mực lặng lẽ hiện ra trên không trung.

Ma khí vô tận lan tỏa từ trong vòng xoáy đen kịt đó, từng đạo thân ảnh đen kịt gào thét lao ra khỏi làn sương đen, gào rú lao về phía đại địa Hồng Hoang.

Tuy nhiên, ngay lúc đó, một luồng sức mạnh vô hình quét qua, những bóng đen lao về phía đại địa Hồng Hoang lập tức nổ tung trên không trung.

Thân ảnh của Ngô Sở và Nữ Oa, cùng với Đế Tuấn hiện ra trước hai vòng xoáy đó.

Ngô Sở triệu ra Tru Tiên tứ kiếm, ném ra Tru Tiên kiếm trận đồ, chặn đứng một vòng xoáy, Nữ Oa tùy tay triển khai, một bức Sơn Hà Xã Tắc Đồ chắn ngang trước vòng xoáy còn lại.

Tại Thiên đình, Thiên Đế Hạo sớm đã nhận được lời nhắc nhở ngầm của Ngô Sở, cũng đã triệu tập tứ phương Thiên Đế cùng các bộ chính thần, cũng như chư thiên tinh quân, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Lúc này thấy hai vòng xoáy xuất hiện trên đại địa Hồng Hoang, thiên binh thiên tướng của Thiên đình cũng xông ra khỏi Thiên cung, giết về phía hai vòng xoáy.

Ngô Sở truyền âm cho Thiên Đế Hạo: 'Cho thiên binh thiên tướng bố trí Thiên La Địa Võng, phong tỏa tứ phương, truyền lệnh cho các

sơn thủy thần linh trong thiên hạ, chú ý ma nghiệt giáng lâm...' Gào...

Ngay khi Ngô Sở đang âm thầm dặn dò Thiên Đế Hạo, một tiếng gầm giận dữ truyền đến từ trong hai vòng xoáy, sau đó thấy một bàn tay lớn đen kịt như trảo quỷ vươn ra từ trong vòng xoáy đen ngòm, chộp về phía Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Nữ Oa khẽ hừ một tiếng, Sơn Hà Xã Tắc Đồ bùng phát một luồng lực hút, trực tiếp hút trảo quỷ đó về phía mình, sau đó một kiếm chém về phía trảo quỷ.

Ngay lúc đó, một luồng thương ảnh mang theo hàn mang đen kịt bắn ra từ vòng xoáy, hướng về phía kiếm quang Nữ Oa vừa chém ra.

Ma khí vô tận tuôn ra từ vòng xoáy, bị Sơn Hà Xã Tắc Đồ thôn phệ, khiến ma đầu lão La tức giận cầm Thí Thần Thương trực tiếp giao thủ với Nữ Oa tại nơi vòng xoáy.

Trong nhất thời, ma khí và thánh quang đan xen dọc ngang, thiên vũ rung chuyển.

Chương 862

Ở bên kia, trong vòng xoáy trước mặt Ngô Sở, thứ vươn ra không phải trảo quỷ, mà là một tôn thân ảnh cường tráng toàn thân đen kịt, cao tới hàng trăm trượng bò ra.

Thân ảnh đó như được đúc từ những khối sắt đen, khuôn mặt hung ác như ác quỷ, cười nhe răng với Ngô Sở trước vòng xoáy, sau đó vươn tay xé vòng xoáy ra hai bên.

Trong tiếng ầm ầm, thấy vòng xoáy đó lập tức bị thân ảnh đen kịt kia xé rách.

Thiên địa vang lên một tiếng như tiếng lụa rách, tựa như màn trời bị xé ra một lỗ hổng khổng lồ, một vùng đất đen kịt lộ ra từ màn trời.

Trên vùng đất đen kịt đó, vô số tà thú hung tàn như ác quỷ đang trừng đôi mắt đỏ ngầu nhìn thiên địa bên ngoài vết nứt.

Nếu người nào mắc chứng sợ lỗ mà thấy cảnh này chắc chắn sẽ sợ đến nhũn chân.

Trên vùng đất đen kịt đó còn có một cây thiên mộc đen kịt cao ngất trời, chỉ trong nháy mắt, cây thiên mộc cao chọc trời đó trực tiếp vươn ra từ vết nứt màn trời.

Cành lá hóa thành lợi nhận, lao thẳng về phía Tru Tiên kiếm trận mà Ngô Sở đã bố trí. 'Tiểu thế giới Thiên Thụ?

Thụ đạo hữu?' Ngô Sở nhìn cây thiên mộc này, rồi lại nhìn tôn hắc ảnh kia: 'Sinh linh ngoại trụ?' Tru Tiên kiếm trận triển khai, những cành lá vươn ra khỏi vòng xoáy hóa thành lợi nhận đều lần lượt bị cuốn vào Tru Tiên kiếm trận, nghiền thành mảnh vụn.

Nhưng lúc này, tôn thân ảnh đen kịt kia trực tiếp nhảy ra khỏi

vòng xoáy, vung nắm đấm đen nhắm thẳng Tru Tiên kiếm trận của Ngô Sở mà nện xuống, chẳng thèm nói lời nào.

Boong boong boong...

Vô số kiếm khí bắn về phía nắm đấm đen đó, nhưng lại bị nắm đấm này nhất quyền phá vạn pháp, nháy mắt đã nổ thành mảnh vụn.

Có điều kiếm khí tuôn ra không ngừng, nắm đấm đen kia cuối cùng vẫn không thể hạ xuống.

Tôn thân ảnh đen kịt này không phải ma đầu lão La, nhưng rõ ràng có tu vi cảnh giới Thánh nhân.

Trong thiên địa Hồng Hoang, vị Thánh nhân nào mà Ngô Sở không biết?

Trong ba ngàn khách cung Tử Tiêu, ngoại trừ mấy người đếm trên đầu ngón tay như bọn họ ra, những người khác làm sao có thể tấn cấp Thánh nhân?

Trong số họ, có ai lúc trước tấn cấp Thánh nhân mà dễ dàng đâu?

Nếu không có Hồng Mông tử khí, ngay cả khi có thể đi ra đạo của riêng mình cũng chỉ có thể tự phong ấn tại một nơi như chị Hậu Thổ.

Nếu không thì chỉ có thể dựa vào khí vận, dựa vào công đức.

Nhưng nếu không dựa vào thiên địa Hồng Hoang này, khí vận và công đức đó lấy từ đâu ra?

Những vị khách cung Tử Tiêu đi đến vực ngoại khai tịch tiểu thế giới, từ khoảnh khắc rời khỏi thiên địa Hồng Hoang đã coi như từ bỏ hai con đường chứng đạo là khí vận và công đức rồi.

Vì vậy, với thân ảnh đen kịt trước mắt này, Ngô Sở có lý do để tin rằng hắn đến từ sinh linh bên ngoài vũ trụ này, nếu không thì không cách nào giải thích được tại sao hắn lại có tu vi Thánh cảnh.

Ầm ầm ầm...

Hắc ảnh giơ tay nhấc chân tung ra từng đạo quang mang đen, từng sợi đại đạo thần liên bị hắn đánh hiện ra nguyên hình từ trong hư không, những sợi đại đạo thần liên này cấu thành thiên địa Hồng Hoang kiên cố, nhưng lúc này lại căn bản không chịu nổi sức mạnh cuồng bạo của hắn.

Tuy nhiên việc Ngô Sở đỡ lấy đòn tấn công của hắn không thành vấn đề: 'Đế Tuấn huynh, huynh chú ý đừng để những ma nghiệt đó giáng xuống đại địa, tôn sinh linh ngoại trụ này cứ giao cho ta!' Ngô Sở vừa nói vừa kéo tôn sinh linh ngoại trụ này vào Tru Tiên kiếm trận.

Ngay khi hắc ảnh này bị Ngô Sở kéo vào Tru Tiên kiếm trận, kiếm trận vận hành, Ngô Sở cầm Ngũ Hành Chân Linh Càn Khôn Kiếm xông lên phối hợp, chuẩn bị trảm sát kẻ này tại đây, thì ở bên ngoài, trong vòng xoáy đó lại bước ra một tôn hắc ảnh khổng lồ khác.

Hắc ảnh đó nở nụ cười quỷ dị với Đế Tuấn, rồi trực tiếp tự bạo ngay trước mặt hắn.

Đế Tuấn thấy vậy, trực tiếp thốt ra một câu: 'Cái đậu xanh nhà nó!' Những Thiên Đế và thiên binh thiên tướng đang bố trí Thiên La Địa Võng xung quanh cũng đồng loạt chửi thề, đồng thời dựng lên quang mang phòng ngự.

May mà bọn họ đã sớm dưới sự dẫn dắt của Phục Hy bố trí Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, nếu không e là ngay cả chỗ để phản kháng cũng không có.

Loại Thánh nhân nào mà lại để bản thân trực tiếp tự bạo chứ?

Điều này căn bản không có lý lẽ gì cả!

Ầm...

Chỉ nghe một tiếng nổ rung trời vang vọng trong thiên địa Hồng Hoang, những sợi pháp tắc thần liên của đại đạo thiên địa này lập tức hiển hiện ra, dày đặc, sau đó trong vụ nổ này lần lượt đứt đoạn.

Đại đạo thần liên đứt gãy khiến thiên địa Hồng Hoang rung chuyển theo.

Đại địa chấn động, thiên khung lộ ra một lỗ hổng lớn vô cùng, màn trời vốn bao phủ đại địa Hồng Hoang bị xé rách một vết nứt khó có thể lành lại ngay tức khắc.

Ngôi sao Thái Dương treo lơ lửng trong thiên địa Hồng Hoang lúc này thông qua lỗ hổng này chiếu rọi xuống đại địa Hồng Hoang, vô số bão tố theo vết nứt đó thổi vào.

Dư ba từ vụ nổ càn quét ra tứ phương tám hướng, lao về phía đại địa Hồng Hoang.

Đế Tuấn vừa chửi vừa triển khai thân hình, hóa thành một con chim lớn tỏa kim quang, sải rộng đôi cánh khổng lồ, che chở cho các Thiên Đế và thiên binh thiên tướng dưới cánh của mình.

Tuy trước đây nhiều thiên binh thiên tướng có ít nhiều oán hận với vị tiền Thiên Đế này, nhưng hiện tại thấy hắn vì mọi người mà xả thân tương hộ, lại không khỏi thầm cảm khái.

Đế Tuấn vừa chửi thầm, vừa mặc cho cơn bão cuồng bạo nện vào cánh mình, tia lửa bắn tung tóe, chấn động đến mức lông vũ trên người rụng từng mảng. 'Những sinh linh ngoại trụ này điên rồi sao!' Đế Tuấn lại thầm chửi.

Thánh nhân mà nói tự bạo là tự bạo, có đến mức đó không?

Ta mạng này xong rồi!

Đế Tuấn rất muốn từ bỏ việc che chở cho thiên binh thiên tướng và đại địa Hồng Hoang này, nhưng lại cảm thấy nếu giờ mà từ bỏ thì

sau này cũng đừng hòng bước ra khỏi Vạn Yêu Thiên nữa.

Đồng thời còn phải đóng lại việc giám thính tâm thanh của chúng sinh linh đại địa Hồng Hoang, nếu không nghe thấy chắc chắn toàn là tiếng cười nhạo hắn.

Là một Thánh nhân, làm sao có thể cho phép chuyện như vậy xảy ra?

Thế là hắn vừa chửi thầm, vừa nghĩ nếu sau này chuyển thế trọng sinh thì nên chuyển thành tộc gì nhỉ?

Nhân tộc hay Yêu tộc?

Nếu là Yêu tộc thì cũng không thể chuyển sinh thành Kim Ô được!

Tộc Kim Ô này chỉ có hai anh em hắn, cùng với mười đứa cháu, không lẽ lại chuyển sinh làm con hay cháu của gã Thái Nhất kia!

Nghĩ thôi, Đế Tuấn đã thấy cái này sẽ càng làm thiên hạ cười thối mũi, thôi thì làm Nhân tộc vậy!

Nhưng rất nhanh, hắn không khỏi nghi hoặc, vì hắn cư nhiên đã đỡ được luồng bão tố đó.

Cho nên, đây chắc chắn không phải Thánh nhân, Thánh nhân tự bạo thì chính mình làm sao có thể dễ dàng ngăn cản như vậy?

Chương 863

Tuy nhiên, điều hắn không biết là trong lúc hắn ngăn cản cơn bão này, nhiều hắc ám ma vật đã nương theo những ma vật tản ra đó mà xông ra khỏi vết nứt.

Hoặc có thể nói, đó không còn dùng từ vết nứt để hình dung nữa, tiểu thế giới Thiên Thụ đó trực tiếp giáng lâm trên không trung đại địa Hồng Hoang.

Khoảnh khắc này, vô số ma vật thi triển thần thông độn pháp, trong nháy mắt giáng lâm xuống đại địa Hồng Hoang.

Ngay cả khi mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng, những thiên binh thiên tướng cũng đã bố trí Thiên La Địa Võng, nhưng dưới sự tự bạo của 'Ngụy Thánh nhân', tất cả dường như trở nên vô ích.

Mọi biến hóa diễn ra quá nhanh, nhanh đến mức khi Ngô Sở giải quyết xong tôn hắc ảnh trong Tru Tiên kiếm trận, cảm thấy gã này chỉ có khí thế Thánh nhân chứ căn bản không có thực lực Thánh nhân, mình bị lừa rồi, thì ma vật đã xuất hiện trên đại địa Hồng Hoang.

Những thiên binh thiên tướng lần lượt chuyển hướng binh phong, lao về phía đại địa Hồng Hoang.

Trên đại địa Hồng Hoang, các sơn thủy thần linh cũng đã thông báo cho tu sĩ địa phương chuẩn bị giao chiến với ma nghiệt.

Cũng vì thế, khi ma nghiệt giáng lâm Hồng Hoang, mọi người cũng không kinh hoàng thất thố.

Ma nạn mà đại địa Hồng Hoang trải qua đã không phải một hai lần, ngày thường cũng không phải chưa từng chém giết ma vật.

Vì vậy, khi triển khai vây quét ma vật cũng coi như có nề nếp.

Ngô Sở thấy tình hình này cũng có chút ngẩn người, ma nghiệt đang tàn phá trên đại địa Hồng Hoang, thiên khung rách ra một lỗ hổng khổng lồ, vô số bão tố từ đó tràn vào.

Sức nóng của sao Thái Dương tỏa xuống đại địa, nhiệt lực cuộn theo bão tố càn quét Hồng Hoang.

Một số nơi dưới sự càn quét của nhiệt lực này, cỏ cây trực tiếp héo úa, đại địa cũng nứt nẻ.

Có thể thấy sau khi mất đi sự bảo vệ của màn trời, sao Thái Dương gây hại cho Hồng Hoang lớn nhường nào.

Đế Tuấn thấy vậy, chỉ có thể hóa thành đôi cánh khổng lồ ngăn chặn ánh sáng từ sao Thái Dương. 'Chuyện gì thế này?' Ngô Sở nhìn về phía Đế Tuấn: 'Huynh là một Thánh nhân mà không ngăn nổi mấy tên tiểu lâu la đó sao?

Cư nhiên để chúng đánh ra một cái lỗ lớn thế này?' Đế Tuấn cảm thấy mình hơi oan, vừa nãy còn tưởng mạng mình xong rồi, dốc hết lão mệnh đi cứu thuộc hạ cũ, đi che chở vạn tộc Hồng Hoang, kết quả lại nhận được đánh giá như vậy. 'Vừa nãy có Thánh nhân tự bạo.' Đế Tuấn tức giận liếc hắn một cái, trong lòng thầm nhủ: Ta vừa nãy tưởng mình sắp đi chuyển thế trọng sinh rồi, ngươi biết không? 'Thánh nhân tự bạo?

Huynh lừa ai đấy?' 'Tuy nói là Ngụy Thánh, nhưng cảm ứng khí tức thì chẳng khác gì Thánh nhân, chẳng phải vừa rồi ngươi cũng bị đối phương dùng một tôn Ngụy Thánh lừa sao?' Hắn cảm thấy Ngô Sở có thể giải quyết chiến đấu nhanh như vậy, đối phương chắc chắn cũng không phải chân Thánh. '...' Ngô Sở cảm thấy anh danh một đời của mình có lẽ sắp bị hủy tại đây.

Thế là nộ từ tâm khởi, cầm Ngũ Hành Chân Linh Càn Khôn Kiếm, cuộn theo Tru Tiên tứ kiếm, trực tiếp lao vào vùng đất đen kịt kia, hắn

muốn trảm ma tiết phẫn. 'Bây giờ không phải lúc nói chuyện này, giết lũ ma nghiệt này trước đã.' Lời còn chưa dứt, thân ảnh Ngô Sở đã xuất hiện trong đại quân ma nghiệt rồi. 'Là chính ngươi đòi nói mà!' Đế Tuấn thầm oán hận, hắn cũng rất không vui.

Nhưng nhanh chóng lại thầm may mắn, may mắn là mình vẫn chưa thốt ra câu 'ta mạng này xong rồi', nếu không sau này còn mặt mũi nào nhìn người khác?

Đường đường là Thánh nhân, cư nhiên bị người ta dùng thủ đoạn Ngụy Thánh tự bạo dọa cho khiếp sợ, ra thể thống gì?

Đế Tuấn vừa ngăn chặn sự chiếu rọi của sao Thái Dương, vừa thi pháp muốn vá lại màn trời bị nổ ra một lỗ hổng lớn kia, tránh để bão tố tiếp tục thổi vào Hồng Hoang.

Những cơn bão này thổi trên đại địa Hồng Hoang đã bắt đầu làm nhiễu loạn thiên tượng rồi.

May mắn là lúc này Thái Nhất đã cầm Hỗn Độn Chung lao vào thiên địa Hồng Hoang, một chuông nện về phía ma đầu lão La đang triền đấu với Nữ Oa.

Theo sát phía sau chính là chiếc hồ lô đỏ của Hồng Vân.

Thấy thêm hai đại Thánh nhân trở về, lão La có vẻ thấy tình thế không ổn, lại rút lui về Ma giới của lão, thậm chí muốn đóng vòng xoáy lại.

Nhưng lúc này, mấy đại Thánh nhân đang nén một bụng lửa giận làm sao có thể để lão toại nguyện.

Thái Nhất dùng Hỗn Độn Chung chặn ngay vòng xoáy đó, xông lên dẫn đầu, trực tiếp xông vào Ma giới, định ở trong Ma giới này làm một trận đại chiến khoáng thế với lão ma đầu. 'Lão ma đầu, ăn của Thông Thiên ta một kiếm!' Không lâu sau, một đạo kiếm quang như

xuyên qua hư không vô tận, chém về phía Hỗn Độn Chung.

Thái Nhất trực tiếp thu Hỗn Độn Chung lại, thấy kiếm quang oanh kích vào Ma giới, trực tiếp chém một ngọn đại sơn của Ma giới thành mảnh vụn.

Một thân ảnh theo đạo kiếm quang đó cũng xông vào Ma giới.

Thái Nhất cười lớn, lại tế ra Hỗn Độn Chung nện về phía lão La: 'Lão ma đầu, ngươi cũng có thể đắc ý rồi, hôm nay có nhiều Thánh nhân như vậy tiễn ngươi lên đường.' 'Tiễn bản tọa lên đường?

Chỉ dựa vào lũ tiểu bối các ngươi?' Ma đầu lão La mồm rất cứng, lạnh cười liên tục: 'Ở Ma giới của bản tọa mà lũ tiểu bối các ngươi cũng dám cuồng vọng, ai cho các ngươi niềm tin và dũng khí đó?' Lời chưa dứt, thủy triều do ma khí vô tận hình thành đã ùa về phía họ.

Trong Ma giới này, từng ngọn cỏ nhành cây dường như đều trở thành kẻ tiếp tay, dường như đều có thể bộc phát sức mạnh cường đại, dường như đều giống như phân thân của lão ma đầu vậy.

Lúc này, Hồng Vân chân đạp hồ lô cũng xông vào, sau đó là Nữ Oa, Thái Thượng, Nguyên Thủy, cùng với hai anh em sầu khổ kia...

Ba anh em Thái Thượng cùng tổ hợp hai người sầu khổ đã chạy qua tiểu thế giới Thiên Thụ một chuyến, kết quả phát hiện thế giới Thiên Thụ đó đã biến mất, họ tìm một vòng không thấy mới quay lại Hồng Hoang.

Kết quả vừa về đã thấy thế giới Thiên Thụ đã hoàn toàn bị ma hóa, ngay cả vị Thụ đạo nhân kia cũng đã bị ma hóa, hoàn toàn mất đi lý trí, bị Ngô Sở dùng Tru Tiên kiếm trận vây quanh xẻ thịt.

Tuy có chút kỳ quái tại sao mọi chuyện diễn ra nhanh như vậy, ma đầu lão La dù có cường hãn đến đâu cũng không thể giáng lâm xuống thế giới Thiên Thụ với tu vi Thánh cảnh mới đúng.

Nhưng hiện tại, lão ma đầu thực sự đã hoàn toàn ma hóa tiểu thế giới Thiên Thụ, hơn nữa lão còn thực sự đánh ý đồ đến đại địa Hồng Hoang.

Có điều hiện tại họ không có thời gian để nghĩ nhiều như vậy, đúng như lời Thông Thiên đề nghị lúc trước, chi bằng nhân cơ hội này giải quyết triệt để tôn lão ma đầu này.

Đối với hai anh em sầu khổ phương Tây lúc này tâm trạng rất phức tạp.

Ban đầu họ cũng mừng khi thấy ma nghiệt giáng xuống Hồng Hoang.

Vì như vậy, đám giáo đồ Tây Phương giáo của họ có thể đường hoàng lấy danh nghĩa diệt ma để đi khắp thiên hạ, chiêu mộ môn đồ, mở rộng ảnh hưởng của Tây Phương giáo.

Dẫu sao những sinh linh trải qua đau khổ thường muốn thoát khỏi khổ đau, giáo nghĩa Tây Phương giáo của họ vẫn khá hiệu quả.

Cứu người thoát khỏi bể khổ trầm luân, Tây Phương giáo của họ là bậc thầy.

Nhưng cường độ tàn phá của ma nghiệt quá bạo liệt, lại khiến họ buộc phải cùng mọi người đồng tâm hiệp lực, dùng thủ đoạn bạo liệt tương tự để dập tắt những ngọn lửa ma này.

Tránh để mọi người cảm thấy Tây Phương giáo họ có dụng ý khác.

Huống hồ, nhiều Thánh nhân như vậy cùng vây quét ma đầu lão La, lần này lão La chắc là lành ít dữ nhiều rồi.

Bất kể Chuẩn Đề cảm thấy lão La này đáng yêu đến mức nào, chắc cũng khó thoát khỏi độc thủ.

Chương 864

Đã như vậy, họ càng không thể đứng ngoài quan sát.

Đã không có cách nào giữ được mạng già của lão ma đầu này thì hãy mượn mạng già của lão để kiếm chút công tích vậy!

Thế là, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sau khi liếc mắt ra hiệu cho nhau, phật quang đã phổ chiếu trong Ma giới đó, hai tôn kim thân Cẩu Đà khổng lồ tỏa ra ánh sáng chói mắt trong Ma giới.

Phật âm vang vọng trong Ma giới, va chạm với ma khí, tiêu trừ lẫn nhau.

So với các Thánh nhân khác, thủ đoạn tiêu diệt ma khí của hai anh em này rõ ràng cương mãnh hơn, tựa như công đức kim quang mài mòn ma khí vậy.

Ở bên kia, thấy các Thánh nhân từng người gào thét xông vào Ma giới, Ngô Sở đang xẻ thịt cây thiên thụ kia cũng phải tăng tốc độ.

Hắn không muốn bỏ lỡ khoảnh khắc quan trọng vây bắt lão ma đầu.

Chỉ thấy Ngô Sở giơ tay chỉ một cái, Tru Tiên kiếm trận lập tức lan tỏa ra ngoài.

Trong nháy mắt, vùng đất Thiên Thụ này đã bị Tru Tiên kiếm trận bao trùm, kiếm khí dọc ngang, vô số ma vật lần lượt bị nghiền thành sương đen.

Còn bản thân hắn thì nhất quyền nện về phía cây cổ thụ cao chọc trời nhưng lúc này đã thương tích đầy mình kia.

Cành của cây cổ thụ hóa thành lợi nhận đâm thẳng về phía hắn, vô số lá mới mọc ra hóa thành phi nhận như mưa trút xuống người hắn.

Nhưng Ngô Sở trực tiếp phớt lờ những phi nhận này, vung nắm đấm nện một trận dữ dội.

Ầm ầm ầm...

Cây cổ thụ cứng như thép không thể phá vỡ, dưới nắm đấm của hắn bị nện ra từng lỗ hổng khổng lồ, gỗ vụn bay tứ tung.

Không lâu sau, cuối cùng cũng lộ ra mộc tâm bên trong, trên mộc tâm đó là một lớp phù văn đen hình thành một tấm lưới bao bọc chặt chẽ.

Ngô Sở cầm Ngũ Hành Chân Linh Càn Khôn Kiếm chém về phía lưới phù văn đen đó.

Ầm...

Lưới phù văn đen chỉ lóe lên một lớp ánh sáng rồi lần lượt đứt đoạn tan rã.

Sau đó, một giọng nói truyền ra từ trong mộc tâm: 'Đa tạ đại sư huynh!' 'Ngươi quả nhiên bị khống chế.' Ngô Sở thở phào một hơi, hỏi: 'Hiện tại đã có thể làm chủ chính mình rồi chứ?' Trước đó hắn đang trút giận, xẻ lớp vỏ của cây cổ thụ này muốn lăng trì nó thì phát hiện nguyên thần của Thụ đạo nhân dường như vẫn còn một tia lý trí đang giãy giụa.

Nên hắn mới dùng nắm đấm đập nát thân cây bên ngoài để xem tâm cây bên trong. 'Được rồi...' Cây cổ thụ nói đoạn, thân hình rung lên, trực tiếp hóa thành một thanh niên đạo nhân, chỉ là thanh niên đạo nhân lúc này trên người vẫn ma khí cuồn cuộn, hiển nhiên bị ma khí xâm nhiễm rất sâu, hơn nữa khí tức trên người cũng hơi yếu, rõ ràng là đang bị thương nặng. 'Đại sư huynh...' 'Nếu ngươi đã khôi phục lý trí, vậy nơi này giao lại cho ngươi, ra tay tiêu diệt những ma nghiệt tàn dư đi!

Còn về những tội lỗi ngươi đã gây ra, sau này hãy bàn kỹ.' Ngô Sở nói rồi thân hình chuyển động, biến mất tại chỗ, Tru Tiên kiếm trận cũng được hắn thu lại.

Hắn tự nhiên không phải vì vừa đánh người ta gần chết mà cảm thấy xấu hổ, chỉ là thấy hiện tại không rảnh nghe Thụ đạo nhân nói nhảm mà thôi.

Cơ hội vây bắt ma đầu lão La không thể bỏ lỡ. '...' Nhìn Ngô Sở vội vàng rời đi, Thụ đạo nhân có chút cạn lời, thầm nghĩ: Ta cũng có trách huynh đánh ta gần chết đâu, huynh chạy cái gì chứ!

Sau khi thấy Ngô Sở xông vào Ma giới, Thụ đạo nhân thở phào một hơi, rồi lửa giận trong lòng không kìm nén được nữa, hai tay dang rộng, một rừng cây trực tiếp mọc lên từ mặt đất.

Tuy nói ma nghiệt ở thế giới này phần lớn đều là vạn linh của thế giới Thiên Thụ bị ma hóa, cũng là những kẻ vô tội, nhưng lúc này hắn không thể nương tay với họ.

Sự thương xót lớn nhất đối với kẻ bị ma hóa chính là tiễn họ vào luân hồi.

Vào luân hồi, họ còn có cơ hội chuyển thế trọng tu.

Khi vòng xoáy trên bầu trời biến mất, mọi thứ cũng dần ổn định lại.

Những ma nghiệt giáng xuống đại địa Hồng Hoang tựa như chậu nước hắt vào hồ, tuy lúc đầu quả thực gây ra chút sóng gió, nhưng nhanh chóng những ma nghiệt đó đã bị nhấn chìm trong biển cả mênh mông của sinh linh vạn tộc.

Bỏ qua những thiên binh thiên tướng không bàn tới, trên đại địa Hồng Hoang còn có vô số sơn thủy thần linh, còn có vô số võ tiên mạnh mẽ, cộng thêm những Tổ Vu chuyển thế.

Trong Đệ Nhất Học Viện còn có các cường giả đời thứ hai của các giáo.

Sau khi ma nghiệt mất đi nguồn gốc, mọi thứ không còn đáng sợ như vậy nữa.

Về phần ma khí lan tỏa giữa thiên địa, cái này tuy hơi phiền phức nhưng lực sát thương không bao nhiêu.

Chỉ cần một thời gian là có thể thu nạp chúng lại rồi thống nhất tiêu diệt.

Điều duy nhất khiến mọi người có chút khó hiểu là thiên địa Hồng Hoang đã cường thịnh như vậy, lão ma đầu kia đột nhiên làm một vố thế này rốt cuộc là mưu đồ gì?

Tuy nói ma đầu lão La tu sát lục chi đạo, nhưng lão giờ đã chứng đạo, còn cần không ngừng làm những chuyện này sao?

Ngay cả vì sự phát triển Ma giáo của lão thì cũng không nên xâm nhập Hồng Hoang một cách quang minh chính đại như vậy chứ!

Lẽ nào lão không sợ mọi người cùng vây quét lão sao?

Nhưng nhiều người cảm thấy, biết rõ không thể mà vẫn làm, tất nhiên có mục đích của lão.

Chỉ là mọi người nhất thời cũng không nghĩ ra mục đích của lão là gì.

Mà lúc này, cảnh tượng các Thánh nhân vây quét lão ma quả thực đang diễn ra.

Sau khi Ngô Sở cũng sát nhập Ma giới, cả Ma giới đã bắt đầu rung chuyển.

Lão ma đầu vừa nãy còn mang vẻ mặt 'lũ tiểu bối không đáng ngại' thì giờ đã đang gào thét chửi lũ tiểu bối bắt nạt lão quá đáng.

Nghĩ lão đường đường là tôn Thánh nhân đầu tiên của thế gian, cư nhiên bị nhiều tiểu bối như vậy coi như con mồi để vây sát, nghĩ thôi cũng khiến lão giận dữ.

Cả Ma giới cũng theo cơn thịnh nộ của lão ma đầu mà bị đảo lộn trời đất.

Những sinh linh Ma giới sống ở giới này trong cảnh trời đất đảo lộn lần lượt hóa thành từng đoàn ma khí, từ thiên địa mà đến rồi lại về với thiên địa.

Những cường giả Ma giáo từng vì Thiên đình vây quét mà quay lại dưới trướng Ma giáo, lúc này đang thầm kêu khổ không thôi, xem ra từ nay về sau Ma giới sắp biến mất rồi! 'Lão ma, đền tội đi!' Ngô Sở tùy tay ném Hỗn Độn Bảo Hồ Lô ra, bản thân hóa thành một đạo lưu quang nện về phía lão ma đầu.

Hai bên va chạm, trực tiếp nện lão ma đầu lùi lại.

Kình khí càn quét khiến vô số đại sơn của Ma giới trong luồng kình khí này lần lượt vỡ vụn.

Những sợi đại đạo thần liên đen kịt như mực trong cuộc va chạm này cũng lần lượt đứt đoạn.

Chương 865

Thái Thượng lấy ra Thái Cực Đồ, bao trùm tứ phương, khóa chặt lấy ma đầu lão La.

Nguyên Thủy vung ra Bàn Cổ Phiên, phong tỏa vùng thiên vũ này, ý đồ cắt đứt liên hệ giữa lão La và Ma giới.

Thông Thiên cướp lấy vị trí của Ngô Sở, trên đầu treo Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, Thanh Bình Kiếm mang theo thế khai thiên, quét thẳng về phía lão La.

Phía sau lão La, Thái Nhất ném ra Hỗn Độn Chung.

Ở một hướng khác, Chuẩn Đề cầm Thất Bảo Diệu Thụ, quét ra hào quang thất thải về phía lão La.

Nữ Oa canh chuẩn thời cơ, ném ra Hồng Tú Cầu.

Tiếp Dẫn và Hồng Vân thì ra tay phá hoại phương thiên địa này, lão La đã lấy thân hóa Ma giới, Ma giới chính là bản thể của hắn, hủy Ma giới cũng tương đương với việc hủy đi thân thể hắn.

Lão La bị đánh cho liên tục bại thoái, gào thét không thôi, nhưng nhìn qua lại giống như đang vô năng cuồng nộ.

Chứng kiến tình huống này, Ngô Sở nhếch miệng cười rộ lên.

Anh rất muốn nói với lão La một câu: Thằng ranh nhà ngươi cũng có ngày hôm nay!

Cuồng đi, ngươi cứ tiếp tục cuồng đi!

Đúng lúc này, giọng nói của Nghệ Bảo vang lên trong thức hải của anh: "Chẳng lẽ ngài không cảm thấy lão ma đầu này có chút phản thường sao?

Chuyện lạ tất có yêu ma!" Ngô Sở có chút đắc ý, cười đáp: "Ngươi không định nói là, chúng ta có nhiều Thánh nhân liên thủ diệt lão ma đầu này như vậy, mà vẫn còn bị lật thuyền trong mương đấy chứ?" "Chẳng lẽ ngài cảm thấy não của lão ma đầu này không dễ xài, già lẩm cẩm rồi?" Nghệ Bảo dù mang chút tính người nhưng rõ ràng là lạnh lùng lý trí hơn Ngô Sở nhiều, "Biết rõ làm vậy sẽ dẫn đến sự phẫn nộ của mọi người, nhưng hắn vẫn cứ làm, vì cái gì?

Hắn bây giờ cũng đâu cần dựa vào khí tức sát lục để lĩnh ngộ Sát Lục chi đạo, hà tất phải làm cái việc tốn công vô ích này?" Bị Nghệ Bảo nói vậy, Ngô Sở cũng dần thu lại tâm thái đắc ý, "Ý của ngươi là lão ma đầu này có gian trá?

Nhưng cho dù hắn có làm nổ tung Ma giới, cũng chẳng thể làm gì được chúng ta mà!" "Nếu sinh linh ngoài vũ trụ thực sự giáng lâm thì sao?

Ngài không cảm thấy hai tên Ngụy Thánh trước đó xuất hiện rất kỳ lạ à?" Ngay khi Ngô Sở và Nghệ Bảo đang xâu chuỗi lại mạch lạc sự việc, trên đại địa Hồng Hoang, đột nhiên có một đạo quang mang rực rỡ bàng đại từ trên trời giáng xuống, trực tiếp oanh kích vào lưng Đế Tuấn đang trấn thủ tại lỗ hổng thiên mạc, khiến Đế Tuấn bị đánh đến mức lông vũ vàng bay tứ tán, máu chảy không ngừng.

Lệ...

Đế Tuấn ngửa cổ cuồng khiếu, những chiếc lông vũ vàng rơi rụng hóa thành lợi nhận, mang theo hào quang đại đạo, bắn ngược về phía vòm trời, như thể mấy đạo kim hồng xuyên quán thiên địa trong nháy mắt.

Đương đương...

Ba đạo thân ảnh hiện ra từ tinh không, tùy thủ gạt đi những tia kim hồng bắn tới, một đạo trong đó sát nhập vào Tuế Nguyệt Trường Hà,

dường như muốn men theo dòng thời gian mà ngược dòng đi lên.

Hai đạo còn lại trực tiếp sát về phía Đế Tuấn, mang theo khí thế muốn chém chết Đế Tuấn tại chỗ.

Cảm nhận được hai vị khách không mời mang theo hơi thở Thánh nhân đang giết tới chỗ mình, Đế Tuấn nhất thời cảm thấy da đầu tê dại, nhận ra sự việc có chút nghiêm trọng rồi.

Một bên là đại địa Hồng Hoang, một bên là hai tôn Thánh nhân, phải làm sao đây?

Đúng lúc này, thân ảnh Đạo Tổ hiện ra trong Tuế Nguyệt Trường Hà: "Đạo hữu, mời về cho!" Thân ảnh kia dừng lại, mỉm cười nói: "Muốn chúng ta quay về cũng được, giao ra kẻ cầm đầu đã sát hại tộc nhân chúng ta năm xưa, chúng ta sẽ lập tức trở về ngay." "Sinh tử có mệnh, mọi người đều đang tranh độ, tranh không lại thì thân tử đạo tiêu, nếu ngay cả chút giác ngộ này cũng không có, thì còn tranh cái gì nữa?" Đạo Tổ u u nói.

Ông biết kẻ cầm đầu mà đối phương ám chỉ là ai, đó chính là Bàn Cổ người đã trảm Thôn Phệ Ma Thần để khai thiên lập địa.

Đừng nói là Bàn Cổ đã khai tịch đại địa Hồng Hoang, cho dù là bất kỳ một người bình thường nào khác, ông cũng không đời nào giao ra.

Bởi vì một khi làm vậy, đồng nghĩa với việc vị Đạo Tổ này đã nhận túng.

Đối mặt với sinh linh ngoài vũ trụ, với tư cách là Đạo Tổ của phương thiên địa này, sao có thể nhận túng được?

Huống hồ đối phương chỉ tới có ba tôn Thánh nhân, mà Thánh nhân ở đây có tới mười mấy vị!

Người kia cười nói: "Bản tọa cũng nghĩ như vậy, cho nên bản tọa đã tới đây thì không đời nào tay trắng trở về, nếu không sẽ trở thành

trò cười cho vạn cổ." Đạo Tổ khẽ gật đầu, sau đó hỏi: "Không biết các ngươi giáng lâm từ khi nào?

Và phát hiện người khai thiên lập địa phục tô khi nào?" "Cái này cũng không phải bí mật gì, từ khoảnh khắc tên kia phục tô, vật phẩm Thôn Thiên để lại đã có cảm ứng.

Là tộc nhân của hắn, mối thù này không thể không báo." Đạo Tổ khẽ gật đầu, nói tiếp: "Có lẽ các ngươi đến rồi sẽ không về được nữa đâu!" "Vậy cũng không sao!" Người kia mỉm cười: "Chúng ta đều để lại hậu thủ, cho dù có thân tử đạo tiêu tại đây, vạn năm sau, chúng ta vẫn có thể trở lại đỉnh phong.

Trừ phi các ngươi có thể tìm được nơi ở của chúng ta, tiêu diệt chúng ta triệt để trước khi chúng ta kịp trưởng thành." "Đó là một ý kiến không tồi!" Đạo Tổ gật đầu nói.

Kết quả người kia nghe vậy liền không khỏi ha ha đại tiếu, cảm thấy suy nghĩ của Đạo Tổ có chút hoang đường: "Các ngươi dám tới phương thiên địa của chúng ta sao?" "Có lẽ đấy!" Đạo Tổ cười cười, rồi hỏi: "Không biết đạo hữu xưng hô thế nào?" "Bản tọa Đế Chiến!" "Vậy thì chiến một trận đi!" Lão tổ vừa nói, hai tay mở rộng, tử khí cuồn cuộn vạn dặm, trong nháy mắt bao phủ lấy Tuế Nguyệt Trường Hà, bắt đầu giao đấu với sinh linh ngoài vũ trụ đang xâm nhập này.

Với tư cách là người phát ngôn của Thiên Đạo phương thiên địa này, uy năng mà lão tổ triển hiện ra lập tức áp chế được sinh linh vực ngoại Đế Chiến này.

Nhưng Đế Chiến này đã dám tới, tự nhiên cũng có cách hóa giải áp chế, chỉ thấy hắn ném ra một thiên bàn mang theo những văn lộ huyền ảo phức tạp, lập tức xóa sạch đến bảy tám phần ảnh hưởng của sự áp chế từ Thiên Đạo.

Sau đó, hắn đội thiên bàn, kịch chiến với Đạo Tổ trong dòng thời

gian.

Ở một bên khác, Bàn Cổ đang ẩn mình tu hành dưới chân núi Bất Chu đột nhiên cảm thấy da đầu tê dại, cảnh báo trong lòng vang lên liên hồi, khiến ông không chút do dự mà ẩn thân dưới đạo nhục thân bàng đại đang bị phong ấn kia.

Quả nhiên, ngay khi hình bóng ông vừa biến mất, một đạo kiếm quang chém xuống, lập tức chém cả tòa núi Bất Chu thành hai nửa, cuối cùng kiếm quang chém trúng đạo nhục thân kia.

Đương...

Phong ấn trên nhục thân bị chém đứt mất mấy đạo, chấn động khiến núi Bất Chu không ngừng lung lay, như thể sắp đổ sập lần nữa.

Chứng kiến cảnh này, Đế Tuấn đang đối chiến với một tôn Thánh nhân khác thầm kêu khổ không thôi, nhưng lại chẳng có cách nào cứu viện cho Bàn Cổ.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, nhanh đến mức nhiều người căn bản không kịp phản ứng.

Lúc này, bốn vị Thiên Đế cùng các vị chính thần của Thiên đình nhìn thấy hai đạo thân ảnh không ngừng nhấp nháy trên bầu trời, Hạo không khỏi nghiến răng: "Chư vị, xin hãy dùng Đại Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận để nghênh địch!" Cho dù biết đối phương là Thánh nhân, dùng đại trận này chưa chắc đã có hiệu quả, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn vị Thánh nhân vực ngoại kia phá hoại thiên địa Hồng Hoang được.

Thế là, muôn vàn tinh tú tỏa ra hào quang rực rỡ, tứ phương Thiên Đế dẫn đầu các vị thần linh Thiên đình, cùng chúng thần sơn thủy của đại địa Hồng Hoang liên thủ bố hạ Đại Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Lấy bốn vị Thiên Đế là Hạo, Phục Hy, Đông Phương Vương, Trấn Nguyên Tử làm chủ, hình thành bốn đạo binh phong, chỉ thẳng về phía vị Thánh nhân vực ngoại vừa chém núi Bất Chu kia mà đánh tới.

Đối mặt với Đại Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận do chư thần liên thủ bố hạ, tập hợp sức mạnh của chúng thần Thiên đình, chư thiên tinh quân cùng sơn thủy chúng thần Hồng Hoang, ngay cả Thánh nhân cũng không dám khinh thường.

Sinh linh ngoài vũ trụ kia thân hình rung lên, hóa ra vô số hóa thân, xông vào trong trận.

Bốn vị Thiên Đế dẫn đầu chúng thần, mượn tinh thần chi lực của tinh quân và thần lực của sơn thủy chúng thần, lao vào giằng co với các hóa thân của Thánh nhân kia.

Dưới chân núi Bất Chu, Bàn Cổ đại thần thầm thở phào một hơi, sau đó thân hình khẽ động, mượn mấy lỗ hổng vừa bị chém ra để tiến vào trong phong ấn.

Đến lúc này, ông đã không còn đủ thời gian để nhục thân này từ từ trưởng thành đến trạng thái mạnh nhất nữa, ông chuẩn bị dung hợp với tôn nhục thân này ngay lập tức, trực tiếp thành Thánh rồi tính sau.

Lúc này, trên đại địa Hồng Hoang, từng tòa đại thành dâng lên trận pháp phòng ngự, khí kình từ đại chiến trên không trung kèm theo phong bạo thổi xuống từ lỗ hổng thiên mạc làm Hồng Hoang đất rung núi chuyển, cây cối đổ rạp, núi xanh sụp đổ.

Ở một số nơi, thiên tượng bị đảo lộn, cuồng phong thổi quét, mưa lớn tầm tã.

Những dị tượng thiên địa từng xuất hiện khi khí vận vạn tộc sụp đổ dường như nay lại tái hiện.

Chương 866

Vô số cường giả bay vút lên không, thi triển thuật pháp ngăn cản những khí kình và phong bạo đang bắn tứ tung, mang lại một tia an toàn cho những sinh linh bình thường.

Vô số sinh linh nhìn dị tượng trên bầu trời, chỉ có thể thầm cầu nguyện chư thần bảo hộ.

Những vị thần nghe thấy tiếng lòng của các sinh linh lúc này rất muốn thốt lên một câu: Đừng có hối thúc nữa, lão tử đang nỗ lực bảo hộ các ngươi đây!

Trên tinh không, Đế Tuấn có khổ khó nói, tu vi Thánh nhân của hắn thực ra không tính là mạnh trong hàng ngũ Thánh nhân, dù sao ban đầu cũng là nhờ khí vận vạn tộc cưỡng ép đẩy lên.

Lại thêm ngay từ đầu đã bị tập kích, nên khi đối mặt với vị Thánh nhân vực ngoại này, hắn rõ ràng rơi vào thế hạ phong.

Mà giờ đây, vị Thánh nhân vực ngoại này lại muốn phá hoại Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, ra tay với các tinh thần trên tinh không, ép hắn phải trực tiếp chống đỡ đòn tấn công của đối phương.

Theo Đế Tuấn thấy, đây là trận chiến uất ức nhất từ trước đến nay của hắn.

Nhưng hắn không thể nhìn các tinh thần bị hủy diệt, nếu không Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận sẽ không còn vẹn toàn, uy lực lập tức giảm sút, lúc đó càng khó địch lại uy thế của Thánh nhân.

Lúc này, hắn đã bắt đầu thầm mắng bọn Ngô Sở, bấy nhiêu Thánh nhân vây sát một lão ma đầu mà sao lâu vậy vẫn chưa kết thúc?

Ngay khi Đế Tuấn bị đánh cho hộc máu, rơi rụng giữa tinh không,

một con hồ ly tím khổng lồ, kéo theo mười hai chiếc đuôi dài lông xù, như một đạo lưu quang xé toạc trường không, lao thẳng về phía tinh không.

Con tử hồ mười hai đuôi khổng lồ giẫm lên các tinh thần, đuôi dài hóa thành lợi mâu mang theo lực lượng đại đạo bàng bạc, đâm thẳng về phía vị Thánh nhân vực ngoại kia.

Thần liên đại đạo hóa thành hào quang rực rỡ, lấp lánh giữa tinh không, vừa tráng lệ vừa cường đại. "Mười hai đuôi Hỗn Độn Thủy Hồ, có chút thú vị đấy!

Không ngờ phương thiên địa này vẫn còn tồn tại sinh linh Hỗn Độn cấp bậc này, hay lắm!

Hồ ly nhỏ, hãy đi theo bản tọa đi!" Vị Thánh nhân vực ngoại kia ha ha đại tiếu, thân hình nhấp nháy, dễ dàng né tránh những đuôi hồ đang đâm tới mang theo uy áp đại đạo, "Sinh linh Hỗn Độn như ngươi, tuy tu vi vô hạn tiếp cận Thánh cảnh, nhưng dù sao vẫn còn thiếu bước cuối cùng.

Chỉ cần ngươi theo bản tọa, bản tọa sẽ trợ giúp ngươi một tay, một lần vượt qua Thánh cảnh, từ đó tiêu dao thế gian..." Đế Tuấn nhìn con tử hồ kia, thở phào một hơi, thầm nghĩ: A Sở huynh đệ!

Có người muốn cạy góc tường của huynh kìa!

Huynh nghe thấy không?

Nghe thấy thì mau cút về đây đi! "Ngươi tính là cái thứ gì?!" Tử hồ mở miệng, nhìn xuống tôn Thánh nhân vực ngoại này, thốt ra nhân ngôn: "So với phu quân ta, ngươi còn kém xa lắm!" "Ồ?

Ngươi có phu quân?

Xem ra phu quân ngươi cũng là Thánh nhân, nằm trong số những Thánh nhân bị La Hầu dẫn đi rồi phải không!

Loại Thánh nhân có thể bị mưu hèn kế mọn đó lừa gạt, ngươi cảm thấy rất lợi hại sao?" Vị Thánh nhân vực ngoại kia nói rồi liền hắc hắc cười lạnh: "Bản tọa Đế Kế, liên thủ với La Hầu, chỉ dùng một kế nhỏ đã dẫn dụ được hết Thánh nhân phương này đi, chẳng lẽ không mạnh hơn phu quân ngươi sao?" "Ngươi ngay cả nửa sợi lông chân của anh ấy cũng không bằng." Tử hồ lên tiếng, nheo đôi mắt hồ ly, khóe miệng nhếch lên một đường cong, rõ ràng là đang mỉa mai, "Ngươi tưởng mưu kế của ngươi thành công, đâu biết rằng, mọi người chẳng qua chỉ là tương kế tựu kế, liên thủ diệt trừ tên La Hầu như gậy khuấy phân kia mà thôi.

Không có lão ma đầu này ở đó khuấy đảo, các ngươi thiếu đi một nội ứng, còn làm nên trò trống gì nữa?

Ngươi nghĩ các ngươi có cách hủy diệt đại địa Hồng Hoang sao?

Ngươi nghĩ các ngươi còn có cơ hội lần sau sao?

Ngươi nghĩ, lần này ngươi còn cơ hội rời khỏi phương thiên địa này sao?" Đối mặt với một loạt câu hỏi của tử hồ, Đế Kế có chút ngây người.

Sau đó liền nghe tử hồ hừ lạnh: "Tự cho là thông minh, thực chất là ngu xuẩn tột cùng!

Đánh!" Ở một bên, Đế Tuấn âm thầm phục hồi thương thế trong cơ thể, trong lòng thầm nghĩ: Không hổ là Hồ Tổ của Thanh Khâu!

Nếu không phải ta cũng là người tham gia, có lẽ cũng tin sái cổ rồi.

Cô ấy rõ ràng không tham gia vào bất cứ chuyện gì, vậy mà lại ra vẻ như chuyện gì cũng nắm rõ trong lòng bàn tay, lợi hại thật!

Đế Tuấn phải thừa nhận, vị Hồ Tổ Thanh Khâu này còn lợi hại hơn cả vợ mình là Thường Hi, trước đây tuy có tiếp xúc nhưng cô ấy luôn không hiển sơn lộ thủy, hào quang hoàn toàn bị Ngô Sở che lấp.

Sau trận tranh bá của tam tộc, Thanh Khâu hồ tộc liền ẩn cư, cũng không gia nhập thế lực Thiên đình, vốn dĩ Đế Tuấn còn tưởng Thanh Khâu nhất tộc cũng chỉ đến thế thôi.

Nhưng giờ nhìn lại, mới thấy mình quả nhiên đã đánh giá thấp vị này rồi.

Không nói tới tu vi sắp chạm tới Thánh cảnh, chỉ riêng phần trí tuệ này thôi đã rất đáng nể.

Vốn tưởng cô ấy là Cửu Vĩ Thiên Hồ, không ngờ lại là Mười Hai Đuôi Hỗn Độn Thủy Hồ. "Đế Tuấn đạo hữu, ngài chủ công, tôi phụ trợ, giữ chân hắn lại, chờ mọi người trở về!" "Được!" Đế Tuấn nói xong, liền ném một cái hồ lô vàng óng về phía Thánh nhân vực ngoại Đế Kế, thân hình nhảy vọt lên hóa thành một con Kim Ô, sau đó biến thành một biển lửa cuồn cuộn về phía Đế Kế, trong biển lửa, thần liên đại đạo thoắt ẩn thoắt hiện.

Khi Đế Tuấn ra tay, mười chiếc đuôi phía sau tử hồ vươn ra bốn phương tám hướng, thần liên đại đạo bay múa hóa thành một thiên địa lao lung, muốn phong tỏa phương thiên địa này.

Đế Kế thấy vậy, không khỏi hừ lạnh một tiếng: "Chỉ có bấy nhiêu thôi sao?!" Chỉ thấy hắn nghiêng đầu né qua cái hồ lô vàng nhỏ kia, sau đó tùy ý chỉ tay một cái, liền dẫn dắt biển lửa đó lao thẳng về phía những đuôi hồ.

Kết quả, cái hồ lô vàng vừa sượt qua đầu hắn lại phun ra một đạo bạch quang, chém về phía cổ hắn.

Đương...

Đạo bạch quang chém vào cổ hắn, phát ra tiếng kim thiết chạm nhau, chỉ thấy trên cổ Đế Kế hiện lên một lớp lân giáp xanh dày đặc, Trảm Tiên Đao cư nhiên không chém đứt được hắn.

Tuy nhiên cũng vì nhát chém này mà hành động dẫn dắt biển lửa của hắn bị thất bại.

Sau đó, hắn bị một con Kim Ô ngưng tụ từ thần liên đại đạo lao ra từ biển lửa, vồ trúng mặt.

Đương đương đương...

Móng vuốt sắt của Kim Ô cào lên mặt hắn, chỉ để lại những tia lửa.

Da của hắn đúng là cứng thật đấy!

Đế Tuấn không khỏi thầm mắng. "Ha ha ha..." Trong Ma giới, lão ma đầu bị chúng Thánh vây đánh đến mức thân thể liên tục vỡ nát, sau đó lại nhờ lực lượng Ma giới mà không ngừng trọng tụ.

Cả Ma giới đã bị mọi người đánh cho tan nát, vô số sinh linh Ma giới hóa thành sương đen dưới vĩ lực của Thánh nhân.

Mà những luồng sương đen này lại bị Hỗn Độn Bảo Hồ Lô mà Ngô Sở ném ra thôn phệ vào trong, cái hồ lô vốn dĩ đen thùi lùi nay trông càng đen hơn, toát ra vẻ tà dị.

Ma đầu lão La cười lớn, nói: "Các ngươi tưởng giết được bản tọa là Hồng Hoang sẽ vạn sự đại cát sao?

Chắc là bây giờ các ngươi trở về, đại địa Hồng Hoang đã không còn tồn tại nữa rồi!

Trừ phi tiểu nhi Đế Tuấn và lão nhi Hồng Quân có thể chống đỡ được ba tôn Thánh nhân liên thủ, ha ha ha..." Những lời này của ma đầu lão La khiến chúng Thánh kinh nghi bất định.

Chương 867

Ngô Sở nghe vậy, thở phào một hơi, cười nói: "Chỉ có ba tôn Thánh nhân thôi sao?

Vậy là ta lo xa rồi.

Chư vị hãy tin tưởng chúng thần Thiên đình, có họ hiệp trợ, cộng với uy thế của sư phụ và Đế Tuấn đạo hữu, tạm thời giữ chân ba tôn Thánh nhân thì không vấn đề gì.

Chúng ta vẫn nên triệt để tiễu diệt tên này trước đã, không thể cho hắn cơ hội đào tẩu nữa.

Câu kết với sinh linh ngoài vũ trụ, tội chết không đáng tiếc!" "Hừ!

Chư thiên vạn giới, bản tọa hóa thân vô số, phàm là nơi nào chúng sinh có niệm tưởng, ta liền bất tử bất diệt, các ngươi giết nổi không?

Ha ha ha..." Trong tiếng cười lớn, thân ảnh lão La biến mất, như thể dung nhập vào thế giới này.

Ngay khi chúng Thánh đang định triệt để hủy diệt Ma giới này để ép lão La ra ngoài, cả Ma giới lại bắt đầu chấn động, từng sợi thần liên đại đạo đen kịt vỡ vụn. "Không xong, lão ma này muốn tự bạo Ma giới!" Hồng Vân nói.

Lúc này, mọi người đã thi triển các loại thủ đoạn để chống lại vụ đại nổ sắp tới.

Ngô Sở nói: "Mọi người hãy rời đi trước, trở lại đại địa Hồng Hoang, ta nghi ngờ lão ma này sẽ di chuyển Ma giới tới Hồng Hoang để tự bạo, mọi người hãy trấn thủ đại địa Hồng Hoang, thuận tiện giữ chân mấy tên Thánh nhân vực ngoại kia lại, đã tới rồi thì không lý nào để chúng muốn đi là đi." "A Sở, còn huynh thì sao?" Nữ Oa hỏi.

"Ta ở lại, tránh để lão ma đầu này lại mượn cơ hội tẩu thoát." "Có chống đỡ được không?" Thái Thượng hỏi: "Hay là ta để Thái Cực Đồ lại cho đệ?" Ngô Sở lắc đầu: "Thái Cực Đồ của huynh và Huyền Hoàng Tháp của Thông Thiên trọng về phòng ngự nhất, đại địa Hồng Hoang cần sự thủ hộ của các huynh, đừng để lão ma đầu này thừa cơ, đi mau!" Chúng Thánh hợp lực, xé rách Ma giới, độn thân trở về Hồng Hoang, chỉ còn lại mình Ngô Sở ở đó.

Ngô Sở hét lớn vào Ma giới đang có các thần liên đại đạo liên tục đứt đoạn: "Lão La, ra đây nói chuyện chút đi?" Khoảnh khắc tiếp theo, lão La âm trầm hiện ra trước mặt anh, cười quái dị: "Tiểu tử, lúc này mà không đi, ngươi muốn ở đây đồng quy vu tận với bản tọa sao?" Ngô Sở cười rộ lên, nói: "Khi xưa ta còn cực kỳ yếu nhược, ngươi đã không giết được ta.

Bây giờ, ngươi nghĩ ngươi giết nổi không?

Ngươi nói ngươi có thể bất tử bất diệt, chẳng lẽ ta lại kém hơn ngươi sao?

Nói đi!

Tại sao lại câu kết với sinh linh vực ngoại?" "Họ muốn hủy Hồng Hoang, ta cũng muốn Hồng Hoang đại loạn để làm lớn mạnh Ma giáo của ta, hai bên chẳng phải là tâm đầu ý hợp sao?

Có gì mà kỳ quái." "Ngươi thật sự không phải là sinh linh vực ngoại sao?" Ngô Sở hồ nghi.

Lão La ngẩn người, sau đó ha ha đại tiếu: "Cái ý tưởng này của ngươi cũng thú vị đấy.

Nhưng đối với các ngươi, ta có phải hay không thì có gì khác biệt đâu?

Ta hy vọng Hồng Hoang rơi vào hỗn độn, càng hỗn độn càng tốt,

thiên địa sụp đổ mới càng tuyệt vời, nhưng các ngươi không muốn mà!

Chúng ta sinh ra đã là đối địch, ngươi không nghĩ là ngươi có thể cảm hóa được ta đấy chứ?" "Ta cũng không nghĩ đến việc cảm hóa ngươi!" Ngô Sở lắc đầu, "Chỉ là, bất kể chúng ta có đấu đá thế nào, đó cũng là chuyện riêng của sinh linh Hồng Hoang.

Nhưng ngươi lại câu kết với sinh linh vực ngoại, tính chất đã hoàn toàn khác rồi.

Vả lại, đã không phải là sinh linh vực ngoại, tại sao phải liều mạng vì họ?

Ngươi hẳn phải biết, sau khi tự bạo Ma giới, dù tương lai ngươi có thể tiếp tục phục sinh, cũng không biết phải qua bao nhiêu nguyên hội nữa.

Các giáo đồ Ma giáo của ngươi, mất đi Ma giới cũng như bèo dạt không rễ...

Vậy nên, vì những kẻ chẳng liên quan, có đáng không?" "Không đáng!" Lão La trực tiếp lắc đầu, "Cho nên, ta chẳng phải đã bảo các ngươi rời đi rồi sao!

Nhưng tên tiểu tử ngươi lại không mắc mưu!

Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn đích thân trải nghiệm uy lực tự bạo của Ma giới?

Có khả năng Thánh nhân cũng sẽ chết đấy." Ngô Sở gật đầu: "Nổ đi!

Thánh nhân chắc chắn sẽ chết, và người chết chắc chắn là ngươi." "Ngươi rất tự tin nhỉ!" Lão La âm thầm nghiến răng, có chút hồ nghi, cảm giác Ngô Sở đang nói khoác, nhưng hắn lại không có chứng cứ.

Lúc này hắn giống như đang cầm đại bác đối đầu với quái thú, quái thú đang nhìn chằm chằm hắn, chờ hắn khai hỏa, nhưng hắn lại sợ phát súng này nổ ra mà không giết được con quái thú trước mắt. "Không tự tin thì sao dám ở lại chờ ngươi tự bạo?" "..." Lão La nhất thời không nói được gì, đồng thời cũng có chút bực bội, sớm biết như vậy thì khi xưa nên để chân thân giáng lâm, diệt sát tên tiểu tử này cho rồi, không ngờ lại để anh trưởng thành đến mức này.

Thấy lão La im lặng, việc đứt đoạn thần liên đại đạo của Ma giới cũng dừng lại, Ngô Sở không khỏi ha ha đại tiếu: "Lão La, hóa ra ngươi cũng biết sợ à!" Lão La hắc hắc cười lạnh: "Chỉ có một mình ngươi thì làm gì được ta?

Tưởng mình thông minh lắm khi bảo mọi người đi hết, đáng lẽ ngươi nên để lại thêm hai vị Thánh nhân, như thế thì..." "Ngươi nghĩ ta không đánh tan được cái thế giới này của ngươi sao?" Ngô Sở nhếch miệng cười, rõ ràng là nụ cười rất rạng rỡ, nhưng trong mắt lão La lại toát ra vẻ rợn người.

Rõ ràng ta mới là Ma mà!

Đôi mắt lão La khẽ nheo lại, sau đó hỏi: "Ngươi muốn thế nào?

Nói với ta mấy chuyện có không này, không lẽ chỉ muốn tán dóc với ta thôi sao?" "Vốn dĩ ta định trực tiếp chém ngươi cho xong, đỡ cho ngươi cứ như gậy khuấy phân làm loạn Hồng Hoang.

Tuy có thể ngươi vẫn sẽ phục sinh, nhưng khi đó chắc chắn ngươi sẽ không có tu vi như bây giờ, chúng ta trảm ngươi được một lần, thì sẽ trảm được lần hai, lần ba, vô số lần.

Nhưng nghĩ kỹ lại, chém ngươi như thế thì uổng quá, ngươi cũng là một vị Thánh nhân, là vị Thánh nhân trưởng thành dựa vào thiên địa Hồng Hoang.

Thay vì trảm ngươi như vậy, không bằng để ngươi đi gây chút rắc rối cho mấy tên sinh linh vực ngoại kia..." "..." Lông mày lão La nhướng lên, ngẩn người một lát rồi ha ha đại tiếu: "Vốn dĩ ta còn tưởng các ngươi đều là hóa thân của chính nghĩa, kết quả nhận ra, hóa ra ngươi cũng không hoàn toàn chính nghĩa nhỉ!

Chẳng lẽ sinh linh vực ngoại không phải là sinh linh sao?

Ngươi cư nhiên lại bảo ta đi gây họa cho họ..." "Thánh nhân của họ mò tới đây muốn hủy diệt thiên địa của chúng ta, ta bảo ngươi qua đó gây họa cho họ thì có gì không được?

Chỉ là gậy ông đập lưng ông mà thôi.

Chính nghĩa cũng phải xem đối tượng là ai.

Ngô Sở nói xong, nhìn thẳng vào mắt lão La, "Thế nào?

Dù sao thứ ngươi thích cũng là làm loạn một phương thiên địa, phá hoại Hồng Hoang là phá hoại, mà phá hoại thiên địa khác không phải cũng vậy sao?

Vĩnh Hằng Chân Giới kia cường giả vô số, chẳng phải rất thích hợp cho ngươi phách lối sao?" Lão La nghe vậy, chống nạnh cười lớn.

Khi Nữ Oa và Thái Thượng cùng các vị Thánh nhân từ Ma giới trở về Hồng Hoang, họ cũng không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Không phải vì Thánh nhân vực ngoại giáng lâm Hồng Hoang, mà vì Ma giới đen kịt kia thực sự đã xuất hiện trên không trung của đại địa Hồng Hoang.

Ngô Sở nói không sai, lão ma đầu kia tâm địa hại Hồng Hoang vẫn chưa chết, một khi để Ma giới nổ tung trên bầu trời Hồng Hoang mà không có Thánh nhân che chở, vạn tộc sinh linh Hồng Hoang không biết sẽ thương vong bao nhiêu.

Đặc biệt là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận liên kết thành một dải kia, trong vụ tự bạo của Ma giới chắc chắn sẽ bị xáo trộn, một khi trận pháp loạn lên, vị Thánh nhân vực ngoại kia sẽ thoát được ra ngoài.

Đến lúc đó, thiên binh thiên tướng thương vong chắc chắn là vô số.

Thực tế thì lúc này thiên binh thiên tướng đã thương vong rất nhiều rồi.

Chương 868

Đại Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tuy giữ chân được vị Thánh nhân vực ngoại kia trong trận, nhưng thỉnh thoảng vẫn thấy từng tốp thiên binh thiên tướng hoặc hóa thành sương máu, hoặc chân tay đứt lìa rơi xuống từ không trung.

Lúc này, không chỉ chư thần đang đổ máu, mà ngay cả Đế Tuấn và Hồ Tổ Thanh Khâu cũng đã sớm nhuộm đỏ tinh không.

Tu vi của Đế Tuấn kém vị Thánh nhân vực ngoại kia một bậc, tuy có Hồ Tổ Thanh Khâu phụ trợ nhưng cũng không thể dễ dàng san bằng khoảng cách này.

Ngược lại, Hồ Tổ Thanh Khâu thỉnh thoảng còn trở thành mục tiêu tập trung tấn công của vị Thánh nhân vực ngoại kia.

Cũng may tu vi Hồ Tổ Thanh Khâu không yếu, tuy chưa đạt tới năng lực Thánh nhân nhưng cũng vô hạn tiếp cận Thánh cảnh, hai người hợp tác cũng coi như miễn cưỡng giữ chân được vị Thánh nhân này.

Khi đám Thánh nhân từ Ma giới xuất hiện, ba tôn Thánh nhân vực ngoại lập tức cảm ứng được, một bên thầm mắng sinh linh Hồng Hoang không đáng tin, một bên lập tức rút lui.

Sự đã không thành thì không cần thiết phải tạo cơ hội cho các Thánh nhân Hồng Hoang vây bắt mình.

Tuy nhiên, dù họ thấy biến là chạy, nhưng các Thánh nhân Hồng Hoang đang bị quay như chong chóng, bụng đầy lửa giận đâu dễ dàng để họ rút lui như thế?

Thông Thiên đội Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, hóa thành một

đạo hồng quang lao lên tuyến đầu, vị Thánh nhân vực ngoại đang bị chúng thần dùng tinh trận giữ chân vừa định hóa thành luồng sáng bỏ chạy liền bị Thông Thiên từ không trung đâm sầm vào, một kiếm chém thẳng lên người. "Ngươi dám!" Vị Thánh nhân vực ngoại nộ hát: "Ngươi muốn phương thiên địa này triệt để vỡ vụn sao?" Thái Nhất cầm Hỗn Độn Chung ném tới: "Mẹ kiếp, ngươi tính là cái thá gì?!" Thái Thượng không nói không rằng, ném ra Thái Cực Đồ, Thái Cực Đồ đón gió nở lớn, trong nháy mắt bao phủ ngay bên dưới Ma giới đang hiện ra trên bầu trời, đề phòng Ma giới tự bạo mà không kịp phản ứng.

Nguyên Thủy cầm Bàn Cổ Phiên, sát nhập vào Tuế Nguyệt Trường Hà.

Ông đã cảm ứng được lão tổ đang chiến đấu với Thánh nhân vực ngoại kia trong dòng thời gian, tên Thánh nhân kia muốn chạy nhưng bị lão tổ quấn lấy.

Nữ Oa thì độn về phía tinh không, người chưa tới nhưng Hồng Tú Cầu đã ném về phía sau lưng Đế Kế – vị Thánh nhân vực ngoại vừa ép lui Đế Tuấn và Thanh Khâu Ly để quay đầu bỏ chạy.

Đồng thời Giang Sơn Xã Tắc Đồ mở rộng, phong tỏa tinh không.

Người tới trước tiên, roi Tạo Nhân mang theo công đức chi lực bàng bạc quất về phía Đế Kế.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy vậy liền hóa ra kim thân pháp tướng khổng lồ, một chưởng vỗ về phía vị Thánh nhân vực ngoại đang bị Thái Nhất và Thông Thiên giữ chân.

Có lẽ nhiều sinh linh Hồng Hoang không nhìn thấy Thông Thiên và Thái Nhất, nhưng tuyệt đối đều nhìn thấy hai người khổng lồ ánh vàng rực rỡ trên bầu trời.

Phải nói rằng hai anh em này thực sự không muốn bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào, ngay cả lúc này cũng đang dốc sức tạo uy thế cho Tây Phương giáo của họ.

Đệ tử Tây Phương giáo cũng không bỏ qua cơ hội này, nhiều người chỉ tay vào người khổng lồ ánh vàng, nói với người bên cạnh: "Thấy chưa?

Đó chính là pháp tướng do hai vị giáo chủ Tây Phương giáo của chúng ta hóa ra..." Thái Nhất thấy hai anh em này chạy tới tranh chiến công, liếc nhìn họ một cái rồi quay người độn vào tinh không sâu thẳm, chớp mắt đã xuất hiện bên cạnh Đế Kế, vung Hỗn Độn Chung lên ném.

Lúc này, Đế Tuấn và Thanh Khâu Ly nhuộm đầy máu trên tinh không cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Khi Hồng Vân tới tinh không, Thanh Khâu Ly nhìn quanh một lượt, hỏi: "Lão ca, A Sở đâu?

Anh ấy vẫn chưa về sao?" Hồng Vân nhìn Thanh Khâu Ly đã khôi phục nhân hình, truyền âm: "Đệ ấy còn ở Ma giới chu toàn với lão ma đầu kia, mọi người không sao chứ?!" Ông nói đoạn, liếc nhìn Đế Tuấn đang trong trạng thái không tốt lắm.

Phải nói rằng Đế Tuấn có chút thảm.

Lúc đó để lấp lỗ hổng thiên mạc đã không đi cùng Ngô Sở sát qua Ma giới, kết quả lại đụng phải Thánh nhân vực ngoại ở đây.

Nhưng cũng nhờ vậy mà giữ chân được một tôn Thánh nhân vực ngoại, nếu không lần này thực sự có thể đã bị Thánh nhân vực ngoại và La Hầu bẫy một vố rồi. "Đế Tuấn đạo hữu nghỉ ngơi một lát đi, còn lại cứ giao cho chúng tôi!" Ông nói rồi đưa hai người trở lại đại địa Hồng Hoang.

Ma giới vẫn chưa nổ tung, có nổ hay không thì Hồng Vân cũng không dám chắc.

Mọi người đều đã tham gia vào đại chiến, nếu Ma giới nổ tung, ông phải ở lại để chống đỡ phong bạo này. "Lão ca vì sao cứ nhìn chằm chằm Ma giới vậy?" Thanh Khâu Ly không hiểu hỏi.

Đế Tuấn cũng nhìn về phía Hồng Vân, như thể đang hỏi: Ngươi cứ đứng nhìn vậy thôi sao? 117.

Hồng Vân nghe vậy không khỏi khổ cười: "Khi chúng ta rời khỏi Ma giới, lão ma đầu kia định tự bạo Ma giới, A Sở hiền đệ sợ lão ma đó làm động tác giả rồi lại muốn đào tẩu, nên đệ ấy đã ở lại, muốn lão ma đó triệt để dẫn nổ Ma giới." Một khi Ma giới tự bạo tại đây, đại địa Hồng Hoang cần có người canh giữ, Thái Thượng sư huynh đã dùng Thái Cực Đồ chặn ở phía dưới, nhưng liệu Thái Cực Đồ có chặn đứng được hoàn toàn hay không thì còn chưa biết..." Lúc này, dư ba từ trận đại chiến giữa Thông Thiên, hai anh em Tây Phương với vị Thánh nhân vực ngoại kia đã oanh kích lên Thái Cực Đồ, Thái Cực Đồ phát ra từng đợt quang mang trong đống dư ba đó.

Thái Thượng đứng trên Thái Cực Đồ, ngẩng đầu nhìn trận chiến bên trên, một mặt lo lắng Ma giới thật sự nổ tung thì Thái Cực Đồ có lẽ không chống đỡ nổi, mặt khác lại hy vọng Ma giới nổ tung trực tiếp nổ chết tên Thánh nhân vực ngoại kia cho rồi, đỡ cho mọi người phải đánh qua đánh lại.

Đang nhìn, Thái Thượng trực tiếp ném ra một chiếc đòn gánh, vị Thánh nhân vực ngoại kia đang đối hỏa với hai anh em Tây Phương và Thông Thiên, vốn đã bị ép tới mức luống cuống tay chân, kết quả không ngờ lại còn có Thánh nhân lén lút tập kích, một phút sơ hở, đầu bị đập trúng một đòn gánh.

Sau đó hắn bị Tiếp Dẫn vỗ một chưởng lên thiên linh cái.

Oanh...

Một tiếng nổ vang rền trên không trung, vị Thánh nhân vực ngoại đó trực tiếp bị đập rơi xuống.

Ngay lúc này, một thân ảnh mang theo khí tức bàng bạc từ dưới núi Bất Chu vọt lên, trong nháy mắt tới trên Thái Cực Đồ, đón lấy thân ảnh đang lao xuống, vung ra một quyền.

Oanh...

Thân thể vốn ngưng tụ từ thần liên đại đạo đó trong nháy mắt bị đánh cho tan tác. "Là tên hung đồ ngươi!" Thánh nhân vực ngoại hộc máu, khóe miệng hiện lên một nụ cười quỷ dị, định tự bạo, kết quả còn chưa kịp tích tụ sức mạnh, lại một quyền nữa nện lên người hắn. "Muốn tự bạo thì cũng phải có thời gian đã chứ!" Bàn Cổ tóc dài cuồng múa, ngửa cổ trường khiếu, nắm đấm mang theo lực lượng đại đạo, khí tức hoang cổ bàng bạc phun trào, như bóng ma dập dồn nện lên người vị Thánh nhân vực ngoại đó, khiến cơ thể ngưng tụ từ thần liên đại đạo của hắn vỡ vụn từng mảng, thần liên đại đạo bắn tung tóe.

Thông Thiên vung Thanh Bình Kiếm mang theo thế khai thiên, chém thẳng vào những thần liên đại đạo này.

Oành...

Xích sắt đại đạo bị Bàn Cổ oanh kích vỡ vụn, văng ra tứ phía.

Thông Thiên vung kiếm chém đứt thần liên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đồng thời ra tay, mỗi người tóm lấy những đoạn xích sắt bị chém rơi rồi lập tức phong ấn.

Kết quả, những đoạn thần liên bị trảm rồi phong ấn này trực tiếp ngưng tụ thành hai cánh tay.

Rõ ràng, đây chính là đôi tay của vị thánh nhân ngoài trụ vũ trụ kia.

Những đoạn thần liên bị đánh tan muốn tái ngụ tụ lại, nhưng Bàn Cổ và Thông Thiên không cho chúng cơ hội.

Những quyền quang mang theo ánh sáng đại đạo nện thẳng vào đám thần liên, đánh chúng gãy vụn từng tấc.

Sau đó, kiếm quang ngút trời trực tiếp xẻ đối phương thành tám mảnh.

Không gian tứ phương bị phong tỏa, vị thánh nhân ngoài trụ nọ đã hết đường chạy trốn.

Khi Ma giới biến mất, Ngô Sở từ trong đó trở về, vị thánh nhân này đã bị Bàn Cổ và Thông Thiên phân thây, sau đó bị hai huynh đệ phương Tây và Thái Thượng liên thủ phong ấn lại.

Chương 869

Thấy Ma giới biến mất, Hồng Vân và Đế Tuấn đều có chút nghi hoặc, đặc biệt là khi thấy Ngô Sở xuất hiện, họ lại càng không hiểu nổi.

Chẳng phải nói tên ma đầu kia định tự bạo Ma giới sao?

Đế Tuấn có chút khó hiểu hỏi: "A Sở huynh đệ, đệ đã tha cho tên ma đầu kia rồi sao?" Ngô Sở gật đầu, truyền âm đáp: "Chuyện này lát nữa hãy nói, giờ thì giải quyết nốt hai vị thánh nhân ngoài trụ còn lại đã!

Tiền bối, chúng ta kết thúc chuyện này trước." Hồng Vân cũng bay lại gần, nói: "Tuy vị này đã bị phong ấn, nhưng ta tin với tu vi của họ, ý chí sớm đã giáng lâm xuống Hồng Hoang đại địa, có lẽ sẽ tìm cơ hội để phục sinh." "Không sao, muốn phục sinh ở phương thiên địa này thì cũng phải có cơ hội mới được.

Thiên địa này không nuông chiều họ đâu." Ngô Sở cười nói.

Dù sao thì ngay cả Bàn Cổ lúc đầu muốn phục sinh cũng bị mọi người phong ấn lại.

Thánh nhân ngoài trụ ở thế giới này không có căn cơ, căn bản không thể phục sinh như Bàn Cổ năm đó.

Còn nếu dùng thủ đoạn ôn hòa để phục sinh thì phải trưởng thành từng bước, trong tình huống đó, tùy tiện một đệ tử đời thứ hai ra tay cũng có thể thu phục được.

Thế nên, ý chí của thánh nhân ngoài trụ giáng lâm Hồng Hoang muốn phục sinh gần như là không thể, trừ phi một ngày nào đó tất cả thánh nhân đều rời khỏi Hồng Hoang. "A Sở, chàng không sao chứ?"

Thanh Khâu Ly tiến lên hỏi.

Ngô Sở mỉm cười lắc đầu, sau đó nhìn về phía Đế Tuấn đang có chút nhếch nhác, định trêu chọc vài câu thì Đế Tuấn đã lên tiếng trước: "A Sở huynh đệ, có kẻ muốn đào chân tường nhà đệ đấy, vị thánh nhân ngoài trụ kia muốn thu thê tử Hồ Tổ nhà đệ làm..." "..." Mọi người nghe vậy đều không nhịn được nhìn về phía Thanh Khâu Ly, rồi lại nhìn sang Ngô Sở.

Sau đó, thân ảnh Ngô Sở biến mất, khi tái xuất hiện, tinh quang trên bầu trời đã hóa thành kiếm quang vô tận, chém thẳng về phía vị thánh nhân ngoài trụ tên Đế Kế kia. "A Sở huynh đệ quả nhiên là người trọng tình nghĩa!" Đế Tuấn cười ha hả.

Thanh Khâu Ly thầm mắng Đế Tuấn một câu trong lòng, nhưng nhìn bóng dáng Ngô Sở, ánh mắt nàng lại tràn đầy sự dịu dàng, khóe miệng khẽ cười, phong thái vô cùng phóng khoáng.

Khi Ngô Sở cùng Bàn Cổ, Thông Thiên, hai huynh đệ phương Tây, Thái Thượng và Hồng Vân xuất hiện giữa tinh không, sắc mặt của vị thánh nhân Đế Kế kia liền xanh mét.

Muốn chạy không xong, muốn nổ cũng không được.

So với lão ma đầu kia, vị thánh nhân ngoài trụ này rõ ràng dễ đối phó hơn nhiều.

La Hầu lão ma lấy Ma giới làm điểm tựa, dưới sự vây hãm của chúng thánh vẫn có thể kiên trì một lát, vì Ma giới chính là thân thể hắn, hắn có thể xuất hiện ở bất cứ đâu, đánh không lại thì trốn.

Lão ma đầu cầm cự được lâu như vậy là nhờ tính cơ động đó.

Nhưng vị sinh linh ngoài trụ trước mắt này không chỉ bị Hồng Hoang thiên địa bài xích, không gian tứ phương còn bị mấy vị thánh nhân liên thủ phong tỏa.

Khi mọi người hợp lực, linh bảo và thuật pháp dội xuống như mưa, vị thánh nhân ngoài trụ này chỉ có thể ngậm hận tại đây.

Ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có, chứ đừng nói đến chuyện đồng quy vu tận hay kéo theo ai đệm lưng, hoặc thừa cơ hủy hoại Hồng Hoang đại địa.

Oành...

Ngô Sở cùng Bàn Cổ liên thủ, quyền mang chấn nát tinh không, đánh tan thân thể của Đế Kế thành một đám thần liên đại đạo.

Tám vị thánh nhân còn lại đồng loạt ra tay, chém đám thần liên rã rời rồi mỗi người phong ấn một khối.

Còn về vị thánh nhân ngoài trụ Đế Chiến, kẻ trước đó đối mặt với Lão Tổ vẫn còn rất cứng rắn, lúc này cũng bị Lão Tổ và Nguyên Thủy liên thủ giữ chân trong dòng trường hà tuế nguyệt.

Là người đại diện thiên đạo của Hồng Hoang, khi Lão Tổ rảnh tay toàn lực phong tỏa thiên địa, vị thánh nhân này đã không còn khả năng độn tẩu.

Thế là hắn quả đoạn chuẩn bị tự bạo, muốn hủy diệt dòng trường hà tuế nguyệt của thiên địa này để làm loạn Hồng Hoang.

Đáng tiếc, hắn đã đánh giá thấp sự lợi hại của người đại diện thiên đạo.

Khi vĩ lực trong trường hà tuế nguyệt được Lão Tổ điều động, giáng một đòn toàn lực vào vị thánh nhân này, khối Vận Mệnh Thiên Bàn luôn bảo hộ hắn trực tiếp bị đánh nát.

Mất đi sự che chở của Vận Mệnh Thiên Bàn, Đế Chiến tức khắc cảm nhận được áp chế của thiên địa phương này.

Dưới ảnh hưởng của vĩ lực thời gian và vận mệnh, hắn ngay cả

tự bạo cũng không làm được, nói gì đến chạy trốn.

Lúc này hắn mới phát hiện, vị thánh nhân này cư nhiên đã dung hợp với thiên đạo của thiên địa.

Chuyện này đối với hắn là vô cùng bất khả tư nghị.

Là thánh nhân, vốn phải siêu thoát tất cả, tiêu dao thế gian, vậy mà lại hợp đạo, hoàn toàn ràng buộc với thế giới này.

Nhưng không thể không thừa nhận, sau khi dung hợp với thiên địa, sức mạnh triển hiện ra thật kinh người.

Trước đó rõ ràng không dùng toàn lực, chỉ là đang kéo dài thời gian với hắn.

Giờ đây vừa bộc phát, hắn lập tức không chịu nổi.

Mà đáng hận nhất là bên cạnh còn có một gã tu vi không kém gì hắn, lại cầm chí bảo đang tiến hành "hỗn hợp song đả" với hắn.

Cảm thấy thoát thân vô vọng, hắn bắt đầu buông lời nguyền rủa.

Tuy nhiên, đó không phải là sự tiết giận đơn thuần mà là một loại chú thuật.

Chỉ có điều, khi ánh sáng của đại đạo chú thuật vừa hiện ra đã bị vĩ lực tuế nguyệt gột rửa sạch sẽ, căn bản không có tác dụng gì.

Đang kẹt trong trường hà tuế nguyệt, hắn chưa biết hai đồng bạn của mình đã bị mười vị thánh nhân liên thủ đánh thành xích sắt đại đạo và bị phong ấn.

Đợi đến khi hắn biết chuyện thì đối mặt với hắn không còn là song đả nữa, mà là thập nhị đả.

Có vĩ lực thời gian và vận mệnh của Lão Tổ gia trì, vị thánh nhân ngoài trụ Đế Chiến này quỳ còn nhanh hơn, gần như chỉ trong nháy mắt đã mất đi khả năng chống cự.

Trong ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng, sự việc phát triển đã hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của hắn.

Ban đầu hắn nghĩ, tệ nhất thì vẫn chạy được, có Vận Mệnh Thiên Bàn trong tay, chống đỡ một chút là đủ thời gian độn tẩu.

Ai ngờ có kẻ lại dung hợp thiên đạo, điều động vĩ lực trường hà tuế nguyệt đánh vỡ bảo vật giữ mạng của hắn.

Lần này cấu kết với La Hầu giáng lâm thiên địa này đúng là quá thảo suất rồi. "Lần này các con có chút lỗ mãng rồi!" Khi ba vị thánh nhân ngoài trụ bị trấn áp, Lão Tổ nói với họ.

Mọi người nghe vậy đều nhìn về phía Ngô Sở.

Ngô Sở có chút cạn lời, thầm nghĩ: Đây đâu phải đề nghị của mình, là ý của Thông Thiên, Nguyên Thủy phụ họa, mọi người đều đồng ý mà!

Nhưng với tư cách là Huyền môn đại sư huynh, Ngô Sở đương nhiên không thể thoái thác, gật đầu nói: "Sư phụ giáo huấn phải, quả thực là chúng con đã chủ quan.

Dù nghi ngờ có sinh linh ngoài trụ giáng lâm nhưng lại không ngờ chúng lại cấu kết với lão ma đầu kia, chơi trò dương đông kích tây..." Lúc này, Chuẩn Đề bồi thêm một câu: "Đại sư huynh cuối cùng để lão ma đầu kia chạy mất, là lo lắng chúng ta không địch lại những thánh nhân ngoài trụ này sao?" Ngô Sở liếc xéo Chuẩn Đề lão đạo, cảm thấy gã này chẳng có ý tốt gì, bề ngoài là nói anh lo cho mọi người, thực chất là đang tố cáo anh đã thả lão ma đầu đi.

Chương 870

"Ta không lo các người đánh không lại, mà lo các người không ngăn được Ma giới tự bạo, sợ lúc đó vạn tộc Hồng Hoang phải chịu thương vong không đáng có." Ngô Sở nói: "Hơn nữa, ta nghĩ lão ma đầu kia đã có thể gây họa cho Hồng Hoang, thì hoàn toàn cũng có thể sang Vĩnh Hằng Chân Giới gây họa cho họ mà!" Mọi người nghe xong không khỏi ngẩn ngơ.

Lý lẽ thì là vậy, nhưng những lời này họ cảm thấy mình không nói ra miệng được.

Đường đường là thánh nhân, sao có thể xúi giục kẻ khác đi gây họa chứ?

Nhưng nghĩ lại đối phương là sinh linh của Vĩnh Hằng Chân Giới, họ cũng không nói thêm gì, bên kia vừa mới phái thánh nhân sang gây họa cho Hồng Hoang xong mà!

May mà Thông Thiên không quá cứng nhắc, tò mò hỏi: "Lão ma đầu kia có tìm được vị trí của Vĩnh Hằng Chân Giới không?

Ngộ nhỡ hắn lừa huynh thì sao?" Các thánh nhân khác cũng dùng ánh mắt tò mò nhìn anh, chỉ có Lão Tổ là dần hiểu ra.

Quả nhiên, khắc sau Ngô Sở liền nói: "Ta đã bắt hắn lập lời thề đại đạo rồi." Nghe vậy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không khỏi thầm mắng trong lòng, nhớ lại cảnh tượng năm đó Ngô Sở cùng Đế Tuấn, Thái Nhất ép họ phát lời thề đại đạo.

Đường đường là thánh nhân mà bị ép thề, đúng là mất hết mặt mũi.

Thật khó tưởng tượng, một lão ma đầu kiêu ngạo như La Hầu sao

lại cam tâm tình nguyện làm chuyện đó?

Chẳng lẽ lão ma đầu thực ra cũng rất sợ chết?

Theo họ thấy, nếu đổi lại là họ bị ép thề, họ thà cá chết lưới rách chứ không chịu khuất phục.

Tất nhiên, cái "họ" này không bao gồm Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Dù sao hai huynh đệ này cũng đã bị Ngô Sở ép làm chuyện đó rồi.

Thế nên có thể tưởng tượng họ ghét Ngô Sở, Đế Tuấn và Thái Nhất đến mức nào.

Chuyện của lão ma La Hầu cứ thế khép lại.

Dù miệng không nói, nhưng những người như Đế Tuấn, Thái Nhất và Thông Thiên đều thầm khen ngợi Ngô Sở trong lòng.

Người thực sự cảm thấy không ổn có lẽ chỉ có Thái Thượng và Nguyên Thủy.

Thái Thượng là kiểu người không thích gây sự, chắc chắn không thích cách xử lý này, cảm thấy Ngô Sở làm vậy rõ ràng là đang khiêu khích.

Còn Nguyên Thủy thì cảm thấy Ngô Sở làm vậy có chút không giảng đạo nghĩa, phong cách hành sự này rõ ràng là của một tên phản diện!

Nhưng thấy mọi người đều không nói gì, ngay cả sư phụ và Bàn Cổ đại thần cũng không phê bình Huyền môn đại sư huynh, họ cũng giữ im lặng. "Sư phụ, ba vị thánh nhân ngoài trụ này nên xử trí thế nào?" Nguyên Thủy hỏi.

Lão Tổ nhìn Ngô Sở, sau đó thân hình dần tan biến, nói: "Tất cả cứ giao cho đại sư huynh của các con và Bàn Cổ đạo hữu quyết định đi!" Sau khi Lão Tổ biến mất, mọi người nhìn về phía Ngô Sở và Bàn

Cổ.

Bàn Cổ nhìn Ngô Sở, nói: "Ngươi quyết định là được." Ngô Sở khẽ tằng hắng một cái rồi nói: "Vậy chúng ta hãy phong ấn ba người này lại trước, sau đó trích xuất ký ức của họ.

Nếu chúng ta có thể từ đó biết thêm thông tin về Vĩnh Hằng Chân Giới thì tốt nhất.

Cho dù không biết được tin tức nội bộ thì cũng không sao, những pháp tắc đại đạo mà họ lĩnh ngộ được có lẽ cũng là một sự bổ sung cho đại đạo của Hồng Hoang." Mọi người nghe vậy đều gật đầu.

Ngô Sở nói tiếp: "Sau đó, mọi người cùng ra tay ma diệt ý chí của họ.

Những pháp tắc đại đạo kia khi không còn ý chí nữa có thể để cho đám tiểu bối lĩnh ngộ.

Biết đâu những đạo mà các thánh nhân ngoài trụ này lĩnh ngộ không chỉ là bổ sung cho thiên địa mà còn là cơ hội chứng đạo cho đám tiểu bối nữa!" Nghe tới đây, mắt ai nấy đều sáng lên.

Với họ, đạo của thánh nhân ngoài trụ không giúp ích được gì nhiều vì họ đều đã đi trên con đường riêng và chứng đạo thành thánh.

Nhưng đại đạo ngoài trụ này đối với các đệ tử đời thứ hai quả thực là một lựa chọn không tồi, vì đó là con đường khả thi đã được các thánh nhân kia chứng thực.

Tất nhiên kết quả thế nào còn cần thử nghiệm thêm.

Chuẩn Đề không nhịn được hỏi: "Thánh nhân ngoài trụ chỉ có ba vị, chia chác thế nào đây?" Ngô Sở cười nói: "Cần gì phải chia?

Đại đạo ở ngay đó, ai cũng có thể tới cảm ngộ, có lĩnh ngộ được hay không là tùy duyên pháp mỗi người, sao có thể cưỡng cầu?"

Chuẩn Đề: "..." Nguyên Thủy gật đầu: "Cứ quyết định như vậy đi!" Thông Thiên cũng nói: "Ta phụ họa!" Hồng Vân cũng gật đầu: "Như vậy mới công bằng chính trực!" Ngô Sở nhìn Bàn Cổ hỏi: "Tiền bối thấy thế nào?" Bàn Cổ nhìn chúng thánh, lắc đầu nói: "Ta sao cũng được, chuyện này các ngươi tự quyết định là tốt rồi.

Tuy nhiên ta khá hứng thú với ký ức của đám thánh nhân này." Thế là mọi người liên thủ, dùng thủ đoạn ma diệt ý chí đối với vị thánh nhân ngoài trụ Đế Chiến đang bị phanh thây phong ấn, đồng thời trích xuất ký ức của hắn.

Kết quả phát hiện ký ức của đối phương như đã biến mất hoàn toàn.

Bàn Cổ khẽ thở dài: "Xem ra ký ức của hắn đã tự hủy dưới sự chủ đạo của ý chí rồi.

E là hai kẻ kia cũng vậy thôi." Nghĩ lại cũng không có gì lạ, đổi lại là họ, họ cũng làm thế.

Thánh nhân khó đối phó là ở chỗ ý chí rất khó phòng bị, thậm chí khó mà ma diệt, mà ý chí này lại rất dễ chi phối mọi thứ.

Như Bàn Cổ năm xưa thân thể hóa thành Hồng Hoang, nguyên thần tiêu tán, chỉ còn một luồng ý chí tồn tại, vậy mà cuối cùng ông vẫn dựa vào ý chí đó để phục sinh hoàn toàn.

Thế nên, cho dù hiện tại có ma diệt ý chí của những thánh nhân này, nhưng họ đã từng ở Hồng Hoang, chắc chắn sẽ còn ý chí tàn lưu ở nơi nào đó.

Về lý luận, họ không chỉ có khả năng phục sinh ở Hồng Hoang mà còn có thể phục sinh ở thế giới nguyên bản của họ.

Tất nhiên, điều này không ngăn cản chúng thánh liên thủ phong ấn ba vị thánh nhân ngoài trụ ở gần núi Bất Chu, khiến thần liên đại đạo

do thân thể họ hóa thành trở thành những dãy núi, để chúng sinh Hồng Hoang đều có cơ hội thử lĩnh ngộ những đại đạo ngoài trụ đã mất đi ý chí này.

Chúng thánh liên thủ tái phong ấn ba vị thánh nhân ngoài trụ kia ở gần núi Bất Chu, sau đó ma diệt ý chí của họ, mượn pháp tắc đại đạo phát tán ra để tu bổ dãy Bất Chu bị hư hại.

Qua sự phân tích của Nghệ Bảo, thần văn nguyên hạch trong pháp tắc đại đạo của thánh nhân ngoài trụ này về mặt cấu tạo gần như không có khác biệt gì với thần văn của Hồng Hoang.

Nói cách khác, dù là Hồng Hoang hay Vĩnh Hằng Chân Giới thì bản chất cấu tạo của pháp tắc đại đạo thực chất là giống nhau.

Do đó, sinh linh Hồng Hoang hoàn toàn có thể mượn đạo vận phát tán ra này để ngộ đạo.

Thế là Ngô Sở cùng mấy vị thánh nhân lại liên thủ, tạo ra ba tòa Ngộ Đạo Đài trong ba dãy núi do thánh nhân ngoài trụ hóa thành để người tu hành đến đó ngộ đạo.

Tại đây, đạo vận tỏa ra rõ mồn một, do không còn ý chí thánh nhân gia trì nên không dễ gây ảnh hưởng xấu đến sinh linh khác.

Vì lẽ đó, nơi này định sẵn sẽ trở thành một thánh địa tu hành.

Từ những thần liên đại đạo trong cơ thể ba vị thánh nhân này có thể thấy, đại đạo cốt lõi của họ lần lượt là Thôi Diễn chi đạo, Chiến Tranh chi đạo và Thiết Thiên chi đạo (đạo trộm trời).

Ngoại trừ Chiến Tranh chi đạo có vẻ không phù hợp lắm, thì Thôi Diễn chi đạo và Thiết Thiên chi đạo đều rất đáng để cảm ngộ.

Thiết Thiên chi đạo nhìn qua có nét tương đồng với Tiệt Thiên chi đạo (đạo cắt trời) của Thông Thiên.

Nhưng so với Tiệt Thiên chi đạo của Thông Thiên thì Thiết Thiên chi đạo rõ ràng nhỏ mọn hơn nhiều.

Tiệt Thiên chi đạo là đường đường chính chính cắt lấy một tuyến sinh cơ, giống như cường đạo vậy.

Chương 871

Còn Thiết Thiên chi đạo là âm thầm trộm lấy, chẳng khác gì kẻ trộm.

Một cái là đoạt lấy hào hùng, một cái là khéo léo lấy trộm, tầm vóc không thể đánh đồng.

Nhưng khéo léo mà lấy được đại đạo thì cũng là bản lĩnh.

Giống như Đạo soái Lưu Hương vậy, nói khó nghe thì là tên trộm, nhưng người ta luyện kỹ thuật trộm đến mức đó thì tự nhiên cũng có thể lưu danh thiên cổ.

Thế nên vị thánh nhân ngoài trụ tu luyện Thiết Thiên chi đạo này cũng có bản lĩnh, không thể vì thế mà xem thường.

Ít nhất những kẻ chưa chứng đạo thì không có tư cách coi rẻ người ta.

Làm xong những việc này, Nữ Oa một lần nữa luyện đá vá trời.

Nhưng lần trước là vá Thiên đình, còn lần này là tu sửa thiên mạc.

Hồng Hoang quá rộng lớn, nếu để nhật nguyệt tinh thần tự vận chuyển thì một ngày ở đây chắc phải bằng mấy trăm năm Hồng Hoang mất.

Hơn nữa thiên mạc này không chỉ có chức năng diễn hóa sự vận hành của tinh tú mà còn chống lại bão tố tinh không.

Nếu không có thiên mạc che chở, dưới sự thổi quét liên tục của bão tinh không, sớm muộn gì Hồng Hoang cũng biến thành mảnh đất cằn cỗi.

Sau khi hoàn tất, trời cao giáng xuống từng đám công đức kim

quang, tất cả sinh linh tham gia chống lại ma nghiệt và thánh nhân ngoài trụ đều được thiên đạo ban thưởng.

Ngô Sở nhìn công đức kim quang cuồn cuộn trong cơ thể, trực tiếp vung tay, công đức hóa thành mưa bay khắp Hồng Hoang, dùng mưa ánh sáng công đức để xóa tan ma khí còn sót lại.

Chứng kiến cảnh này, Bàn Cổ không khỏi cảm thán: "Hồng Hoang có các ngươi che chở, ta cũng yên tâm rồi..." Nghe câu này, mấy vị thánh nhân khác đều thấy hơi kỳ quái.

Bởi lẽ những lời này thực sự không giống phong cách của Bàn Cổ.

Nhớ năm đó khi mới phục sinh, ông ta chẳng hề để tâm đến chúng sinh Hồng Hoang.

Chỉ có thể nói, cuộc sống nhân tộc mấy ngàn năm qua đã khiến ông có phần nào sự đồng cảm với sinh linh nơi này, dần dần thay đổi suy nghĩ ban đầu.

Từ chỗ phớt lờ sinh tử chúng sinh thành ra có lòng thương xót, phải nói rằng chuyến hành trình nhân gian này của ông, theo Ngô Sở thấy, rõ ràng là một thành công. "Nghe tiền bối nói vậy, chẳng lẽ người định rời khỏi Hồng Hoang sao?" Ngô Sở hỏi.

Các thánh nhân cũng lấy làm lạ nhìn Bàn Cổ.

Nói cho cùng, Hồng Hoang này là do ông khai thiên lập địa mà ra, giờ lại muốn rời đi, định làm gì đây?

Chẳng lẽ không vui sao?

Bàn Cổ giơ tay, hướng về phía hư vô sâu thẳm trong tinh không, nói: "Thánh nhân ngoài trụ giáng lâm Hồng Hoang, nay bị giết mất ba vị ở đây, tuy nói họ có thể phục sinh nhưng ta tin các thánh giả của Vĩnh Hằng Chân Giới sẽ không dễ dàng bỏ qua ân oán này.

Thay vì đợi họ lại giáng lâm Hồng Hoang, chi bằng ta đi xem tình hình trước." "Tiền bối biết vị trí của Vĩnh Hằng Chân Giới sao?" Thông Thiên hỏi.

Bàn Cổ gật đầu: "Năm đó sau khi ta thôn phệ nguyên thần của Thôn Phệ Ma Thần, ít nhiều cũng có được một chút ký ức của hắn.

Từ đó biết được, vũ trụ mà Hồng Hoang tọa lạc và Vĩnh Hằng Chân Giới cách nhau hai đại vũ trụ..." Ngừng một chút, ông nói tiếp: "Dù chúng ta không lấy được ký ức của ba vị thánh nhân ngoài trụ này, nhưng ta đoán họ đến từ vũ trụ lân cận với vũ trụ của chúng ta.

Họ đến được thì ta chắc cũng đi được." Ngô Sở nói: "Lý lẽ là vậy, nhưng tiền bối cũng biết, ba vị này đến Hồng Hoang đều bị ý chí thiên địa áp chế.

Tiền bối nếu mạo muội đến thiên địa của họ, rõ ràng là chịu thiệt thòi." Bàn Cổ mỉm cười: "Các vị cứ yên tâm, họ đến đây nếu không phải vì muốn hủy diệt Hồng Hoang thì mọi người có dễ dàng phát hiện ra không?

Ở hỗn độn ngoại vực, thiên đạo Hồng Hoang cũng không quản tới, đúng chứ?" Mọi người biết ông đã quyết chí ra đi, Ngô Sở chỉ đành nói: "Mong tiền bối bảo trọng, nếu việc không thành thì chớ cưỡng cầu.

Hồng Hoang chúng ta có nhiều thánh nhân thế này mà!

Cho dù thánh nhân bên đó có kéo sang hết thì cũng chưa chắc không đánh được một trận." Bàn Cổ cười: "Đánh thì đánh được, nhưng chỉ sợ lúc đó Hồng Hoang cũng chẳng còn." Các thánh nhân nghe vậy chỉ biết cười khổ.

Lần này nếu không phải đối phương chỉ có ba người, nếu không phải chúng thánh về kịp thì có lẽ Hồng Hoang đã bị phá hủy thật rồi.

Ngô Sở cũng thầm tằng hắng, nói đi cũng phải nói lại, trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản không hề có sinh linh ngoài trụ.

Sự xuất hiện của đám này rõ ràng là do Bàn Cổ phục sinh.

Có lẽ trong thần thoại gốc không có ngoại thánh là vì Bàn Cổ không sống lại, nên không ai đến đòi nợ.

Chỉ là giờ đây, mối thù giữa hai bên đã kết hơi lớn.

Mất một lúc ba vị thánh nhân, đặt ở đâu cũng là tổn thất không thể chịu nổi.

Gặp kẻ cầm quyền nào nóng nảy, vì chuyện này mà dấy lên một trận tinh phong huyết vũ cũng không phải là không thể.

Bàn Cổ đi rồi, trước khi đi có để lại cho Ngô Sở một khối ngọc giản.

Trong đó ghi lại một bản đồ phân bố vũ trụ hỗn độn cực kỳ đơn giản.

Nhìn cái bản đồ vũ trụ giản lược vẽ theo kiểu nguệch ngoạc này, Ngô Sở bỗng thấy việc dạy học của Đệ Nhất Học Viện đối với Bàn Cổ đại thần hình như hơi thất bại.

Ít nhất là về khoản họa kỹ trong cầm kỳ thi họa, ông ta còn chẳng bằng đứa trẻ ba tuổi.

Ngô Sở có chút không hiểu vì sao Bàn Cổ đại thần trước khi đi lại đưa cho mình một bản đồ vũ trụ giản lược như vậy, chẳng lẽ muốn mình cũng đi theo?

Nhưng rõ ràng Ngô Sở không muốn rời khỏi Hồng Hoang, có đi thì cũng không phải bây giờ.

Tuy tu vi đã đạt tới cảnh giới thánh nhân, nhưng con đường trở về anh vẫn chưa kiểm chứng được lần cuối, ai biết đi chuyến này kết

quả sẽ ra sao?

Ngộ nhỡ đi rồi không về được nữa thì sao?

Thế nên sau khi suy tính kỹ lưỡng, Ngô Sở tạo ra một phân thân, định để phân thân này đi theo Bàn Cổ đại thần sang vũ trụ hàng xóm "chơi" một chuyến xem tình hình thế nào.

Các thánh nhân khác thấy vậy cũng nhao nhao học theo, mỗi người tách ra một đạo phân thân nhờ Bàn Cổ đại thần mang đi cùng để xem xét tình hình.

Sau khi Bàn Cổ rời đi, chúng thánh ai về nhà nấy, Ngô Sở đi một chuyến xuống Địa phủ.

Lúc này Địa phủ lại có cảm giác chật chội vì đông linh hồn.

Dù Thiên đình đã chuẩn bị từ sớm, mọi người phản ứng cũng rất nhanh nhưng vẫn có không ít sinh linh đen đủi bị ma nghiệt tàn phá mà mất mạng.

Thế nên khi mọi thứ yên tĩnh trở lại, Tiểu Hoàng Long bắt đầu lại công tác di dân, tiến độ diễn ra vô cùng nhanh chóng.

Không ít sinh linh cảm thấy Hồng Hoang hình như không an toàn cho lắm, tuy có thánh nhân che chở nhưng mấy vạn năm qua đại nạn không chỉ xảy ra một hai lần.

Đầu tiên là anh em Yêu đế Đế Tuấn - Thái Nhất làm khí vận vạn tộc tan tác, sau đó là Bàn Cổ đại thần cưỡng ép ngưng tụ nhục thân, giờ thì ngay cả thánh nhân ngoài trụ cũng xuất hiện.

Chương 872

Đến Địa phủ, anh kể cho Tiểu thư tả nghe những chuyện xảy ra bên ngoài.

Thực ra Tiểu thư tả đều biết cả, chỉ là chân thân nàng không thể rời khỏi Địa phủ mà thôi.

Trò chuyện một lúc, Tiểu thư tả đưa cho anh một cái Luân Hồi Bàn và bảo: "Trong đạo trường của chàng hãy lập một cái Địa phủ nhỏ đi, đến lúc đó ta sẽ phái người sắp xếp cho nhiều âm hồn đầu thai ở đó.

Như vậy, số lượng sinh linh trong đạo trường chàng khai tịch sẽ tăng lên nhanh chóng." Cầm cái Luân Hồi Bàn của Tiểu thư tả đưa, Ngô Sở luôn có cảm giác mình đang đi cửa sau.

Nhưng phải công nhận, món "cơm mềm" này ăn cũng thơm thật!

Ngô Sở không ở lại Địa phủ lâu, ôm hôn Tiểu thư tả một hồi rồi cầm Luân Hồi Bàn đi về.

Công tác di dân đã bắt đầu, tốc độ khá nhanh, nên anh cần về đạo trường làm một số bố trí, ít nhất phải lập cái Địa phủ nhỏ ra trước để Văn Đạo thế giới liên kết với Địa phủ của Hồng Hoang.

Như vậy, lần tới muốn hẹn hò với Tiểu thư tả có thể trực tiếp đi qua Địa phủ nhỏ này mà không cần phải vòng qua Hồng Hoang rồi mới xuống Địa phủ.

Khi Ngô Sở về đến Tử Ngọc Sơn, Hồ Tổ tả tả đã cùng tiểu hồ ly thưởng thức những món mỹ thực do Tiểu Nguyệt Linh đặc biệt chuẩn bị.

Thấy bóng dáng nhảy nhót hoạt bát của Tiểu Nguyệt Linh, Ngô Sở

thầm thở phào nhẹ nhõm.

Anh hỏi: "Là Táo Quân nương nương của Thiên đình, em không tham chiến sao?" Tiểu Nguyệt Linh gật đầu: "Có tham chiến mà!

Nhưng em chỉ là Táo Quân nương nương, lại không giỏi đấu pháp, chỉ có thể ở dưới đất diệt mấy con ma nghiệt, hỗ trợ dân chúng đi lánh nạn.

Đám Tiểu Bạch Trạch thì có tham chiến, nhưng họ cũng chỉ bị thương nhẹ, mạng sống không sao..." Hồ Tổ tả tả nói: "Lần này Thiên đình dùng đại trận kháng địch, thương vong lớn nhất thực ra là các tinh quân chư thiên.

Khi ta xuất quan tiến về tinh không, Đấu Mẫu nguyên quân đã trọng thương, sau đó còn thấy Tử Vi tinh quân và Câu Trần tinh quân rơi từ trên không xuống, cũng không biết còn sống hay không." Ngô Sở nghe vậy không khỏi bùi ngùi, mấy vị tiên thiên tinh quân đó ngày xưa anh cũng quen biết từ sớm, tu vi hiện giờ ít nhất cũng là cảnh giới trảm thi, vậy mà...

Nghĩ đoạn, anh lại cau mày nhìn Hồ Tổ tả tả, thấy thương thế trong người nàng vẫn chưa hồi phục, không khỏi oán trách: "Nàng nói xem, đang bế quan thì cứ tiếp tục bế quan đi, tự dưng chạy đi đánh nhau với thánh nhân làm gì?

Nàng còn chưa chứng đạo, sao có thể là đối thủ của người ta.

Ngộ nhỡ nàng có mệnh hệ gì...

Nàng nói xem nàng sính năng làm gì?" Nghe Ngô Sở lải nhải, Hồ Tổ tả tả không hề giận, chỉ dùng đôi mắt đẹp khẽ chớp nhìn anh, vẻ mặt đầy hứng thú.

Điều này làm Ngô Sở hận không thể lôi nàng ta ra đánh cho mấy roi vào mông để nàng hiểu ai mới là chủ gia đình, xem nàng còn dám

tùy hứng nữa không.

Tiểu hồ ly nói: "A Sở ca, huynh không thấy lúc lão tổ hóa thành hình dạng Thập Nhị Vĩ Hỗn Độn Thủy Hồ đâu, tuy chưa phải thánh nhân nhưng cũng gần như có thể chống đỡ được rồi..." Tiểu hồ ly tuy không tham gia thánh chiến nhưng cũng tham gia săn giết ma nghiệt.

Cảnh Thanh Khâu Hồ Tổ vẫy mười hai cái đuôi dài, xông thẳng lên trời cao, chân đạp tinh thần đó nàng cũng đã thấy.

Nàng tuy là hồ ly Thanh Khâu nhưng cũng vạn lần không ngờ hồ tộc Thanh Khâu lại có một mặt bá khí ngút trời như vậy.

Tuy chưa là thánh nhân nhưng đối mặt với thánh nhân lại chẳng hề sợ hãi, chỉ riêng khí phách đó thôi đã đủ làm điên đảo chúng sinh rồi.

Những sinh linh chứng kiến cảnh đó lúc ấy đều không nhịn được mà thầm bái phục!

Sau đại chiến Tam tộc, hồ tộc Thanh Khâu ẩn dật, sau đó Hồ Tổ Thanh Khâu Ly lại luyện Thanh Khâu thành một mảnh động thiên, khiến bóng dáng hồ tộc Thanh Khâu bên ngoài ngày càng hiếm gặp, gần như trở thành chủng tộc trong truyền thuyết.

Đột nhiên thấy một vị Tử hồ mười hai đuôi mạnh mẽ như vậy, không ít sinh linh đều thầm kinh hãi, đặc biệt là các đệ tử đời thứ hai.

Đám tiểu bối đó ít nhiều có nghe nói về vị Hồ Tổ này, dù sao cũng là một trong các thê tử của đại sư bá họ.

Nhưng họ cũng chưa từng nghĩ vị Hồ Tổ này lại mạnh đến thế.

Chưa đến thánh nhân cảnh mà dám tranh phong với thánh nhân, thật là bá đạo!

Tất nhiên, nghi hoặc cũng không phải không có, vì kẻ mạnh nhất

của hồ tộc Thanh Khâu thường chỉ có chín đuôi.

Cửu Vĩ Thiên Hồ đã là trần nhà về chiến lực của hồ tộc rồi.

Ai ngờ trên chín đuôi, Thanh Khâu hồ vẫn còn mười hai đuôi. "Về nhà rồi ta sẽ tính sổ với nàng sau!" Ngô Sở lườm nàng một cái rồi ngồi xuống, kể về đạo trường anh mới khai tịch ở hỗn độn ngoại vực — Văn Đạo thế giới.

Khóe miệng Hồ Tổ tả tả khẽ nhếch, hoàn toàn không để lời đe dọa của Ngô Sở vào mắt, chuyển chủ đề: "Nghe nói Tiểu Hoàng Long đang di dân đến Văn Đạo thế giới của chàng, ta cũng định tách một nhánh hồ tộc Thanh Khâu sang đạo trường của chàng phát triển..." Ngô Sở khẽ gật đầu, sau đó nhìn tiểu hồ ly nói: "Ba vị thánh nhân ngoài trụ kia bị chúng ta phong ấn gần núi Bất Chu và lập ba tòa Ngộ Đạo Đài ở đó.

Nếu các em có hứng thú thì có thể đến đó cảm ngộ một phen, biết đâu sẽ có thu hoạch khác biệt." Hồ Tổ tả tả lắc đầu: "Ta không đi đâu, ta cảm thấy đi trên con đường của riêng mình có lẽ cũng thành công.

Cho dù tương lai không thành thì làm kẻ đệ nhất dưới thánh nhân cũng không tệ." Tiểu hồ ly thì hỏi: "Ba vị thánh nhân đó lĩnh ngộ đạo gì vậy?" Ngô Sở đáp: "Một người là Chiến Tranh chi đạo, muốn lĩnh ngộ đạo này thì chỉ có thể ra hỗn độn ngoại vực, may ra ở mấy tiểu thế giới đó mới có cơ hội chinh chiến, chứ ở Hồng Hoang này cơ bản là không thể.

Một người là Thôi Diễn chi đạo, đạo này thực ra hợp với Phục Hy đại ca hơn.

Người cuối cùng là Thiết Thiên chi đạo, đạo này các em có thể thử xem sao." Thực tế thì, những vị Thánh nhân có cùng suy nghĩ với Ngô Sở cũng không ít.

Sau chuyện này, các đệ tử Xiển giáo vốn định tham quan Đệ Nhất học viện đã trở về cung Ngọc Hư trên núi Côn Luân tìm sư phụ Nguyên Thủy của họ.

Kết quả là Nguyên Thủy lại phái họ đến núi Bất Chu, tới ba tòa Thánh sơn đó để ngộ đạo.

Giáo nghĩa của Xiển giáo vốn không mấy phù hợp với Thiết Thiên chi đạo.

Chiến Tranh chi đạo cũng không nằm trong ý định của ông, bởi muốn lĩnh ngộ đại đạo này thì phải khơi mào chiến tranh giữa vạn tộc Hồng Hoang như tên ma đầu năm xưa mới có thể đại thành.

Nhưng làm vậy rõ ràng là không ổn, đại sư huynh chắc chắn sẽ là người đầu tiên không đồng ý.

Trái lại, Thôi Diễn chi đạo thì ông có chút ý tưởng.

Tuy nói về đạo này, ngoại trừ các Thánh nhân ra thì không ai mạnh hơn Phục Hy được nữa.

Tây Phương giáo cũng vậy, chỉ có Nhân giáo và Nho giáo là không có biểu hiện gì.

Nhân giáo là vì chỉ có mỗi một đệ tử là Huyền Đô, Thái Thượng suy đi tính lại thấy ba con đường đại đạo kia đều không hợp với Huyền Đô nên cũng không mặn mà.

Còn về Nho giáo, hoàn toàn là vì mấy huynh đệ Tiểu Hoàng Long đang bận rộn di dời dân chúng đến thế giới Văn Đạo.

Hơn nữa, trong mắt Hồng Vân, bất luận là Chiến Tranh chi đạo hay Thiết Thiên chi đạo đều không phù hợp với giáo nghĩa Nho giáo.

Văn đạo vẫn chưa phát triển ra Binh gia, nên Chiến Tranh chi đạo căn bản không thích hợp.

Còn Thiết Thiên chi đạo, chữ 'Thiết' (trộm) này vốn đã không hợp với giáo nghĩa lấy nhân nghĩa làm bản của Nho giáo rồi.

Kẻ trộm là tiểu nhân, sao có thể để môn hạ đệ tử đi ngộ cái đạo trộm trời đó được.

Không phải Hồng Vân xem thường đại đạo này, thực tế bất kỳ đại đạo nào có thể thành tựu Thánh nhân đều không thể xem nhẹ.

Hay nói cách khác, mọi đại đạo đều là một phần của quy luật thiên địa, vốn không có sự phân biệt mạnh yếu hay thiện ác.

Chương 873

Chỉ là Thiết Thiên chi đạo không hợp với giáo nghĩa Nho môn, đệ tử Nho giáo khi lĩnh ngộ sẽ gặp xung đột về tâm cảnh, đó là sự xung đột về lý niệm.

Trừ khi thay đổi lý niệm bản thân, bằng không đến cuối cùng cũng chẳng thể có thu hoạch lớn.

Mà nếu thay đổi lý niệm, thì còn là người của Nho môn nữa sao?

Đại đạo tuy không thiện ác, nhưng người lĩnh ngộ sẽ chịu ảnh hưởng của nó.

Về phần Thôi Diễn chi đạo, người đầu tiên Hồng Vân nghĩ đến cũng là Phục Hy.

Theo ông, nếu có ai có cơ hội mượn đại đạo của vị ngoại Thánh nhân này để ngộ đạo, thì có lẽ chỉ có Tây Phương Thiên Đế Phục Hy mà thôi.

Đám đệ tử Tiệt giáo đang giúp việc ở Đệ Nhất học viện, sau khi nhận được truyền âm bí mật của sư phụ Thông Thiên cũng lần lượt cáo từ đám người Tiểu Hoàng Long để bay về phía núi Bất Chu.

Mục tiêu của họ chính là Thiết Thiên chi đạo.

Giáo nghĩa Nho môn không hợp với đạo trộm trời, nhưng Tiệt giáo thì không.

Tiệt giáo 'tiệt thủ' (cắt lấy) một tia thiên cơ để đúc nên bản thân, so với Thiết Thiên đại đạo 'thiết thủ' (trộm lấy) một tia thiên cơ để bổ khuyết chính mình, thực ra cảm giác cũng đại đồng tiểu dị.

Đặc biệt là đại đệ tử Đa Bảo, hắn cảm thấy Thiết Thiên chi đạo chính là con đường phù hợp nhất với mình.

Dẫu sao năm xưa khi còn là một con Tầm Bảo Thử, hắn cũng đã chẳng ít lần 'trộm' linh bảo trên khắp đất Hồng Hoang, bằng không đã chẳng có đạo hiệu 'Đa Bảo'.

Còn về Chiến Tranh chi đạo và Thôi Diễn chi đạo thì không hợp với họ.

Tuy chưa từng tiếp xúc với Chiến Tranh chi đạo, nhưng chỉ cần tưởng tượng là hiểu, năm xưa lão ma đầu La Hầu lĩnh ngộ Sát Lục đại đạo đã bí mật khơi mào tam tộc loạn chiến mới có cơ hội mượn sát khí tràn ngập Hồng Hoang để đẩy Sát Lục chi đạo lên cảnh giới cực hạn.

Chẳng lẽ để lĩnh ngộ Chiến Tranh chi đạo, họ cũng phải chạy đi khơi mào loạn chiến vạn tộc?

Đến lúc đó, chẳng cần đợi Thiên Đình hay đại sư bá có tha cho họ không, ước chừng sư phụ Thông Thiên đã trực tiếp ra tay thanh lý môn hộ rồi.

Trong khi vô số tu sĩ kéo đến ba tòa Thánh sơn ở núi Bất Chu để lĩnh ngộ đại đạo, Ngô Sở dẫn theo ba cô vợ cùng vô số tiểu hoa tiên, lại thêm Kim Quang Địa Long, lão chó A Thu, mèo trắng lớn Bạch Quân cùng đám thân tín, thông qua cổng truyền tống để đi đến đạo trường do anh khai tịch trong Hỗn Độn.

Đi cùng còn có đám người A Mang, A Ôn và A Vô.

Ba người họ hoàn toàn là những vị khách đi theo xem náo nhiệt.

Trận đại chiến trước đó tuy họ có ra tay nhưng cũng chỉ giúp ngăn chặn ma nghiệt.

Trận chiến giữa các Thánh nhân, họ căn bản không có tư cách tham gia.

Họ cũng không phải thần tiên của Thiên Đình, sau khi Đại Chu

Thiên Tinh Đẩu đại trận vận hành, họ chưa từng nghiên cứu qua nên cũng không cách nào tham gia vào được.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, A Mang thực ra đã muốn về rồi.

Cô nàng không ngờ chỉ là đi Hồng Hoang chơi một chuyến mà lại đụng ngay phải trận chiến của Thánh nhân.

Đó là Thánh nhân đại chiến đấy!

Ngay cả sư phụ cô ước chừng cũng chẳng có tư cách tham gia.

Hồng Hoang đúng là quá nguy hiểm, vẫn là đạo trường nhà mình an toàn hơn.

Đến đạo trường ngoại vực của Ngô Sở, A Mang liền nói: "A Sở tiền bối, ta dẫn A Ôn và A Vô đến đạo trường của ta chơi đây!" Ngô Sở cười đáp: "Đi đi!" Dù sao việc xây dựng thế giới mới cũng không thiếu ba người họ.

Anh cũng nhận ra trận đại chiến Thánh nhân vừa rồi đã làm con bé vô tư lự như A Mang sợ hãi, lúc này cô nàng cần tìm chút cảm giác an toàn.

Mà so với đạo trường của chính mình thì chẳng nơi nào có thể mang lại cảm giác an toàn hơn cho cô được.

Nhìn họ rời đi, mọi người mới phát hiện bầu trời sao ở đây dường như là bầu trời thật sự, không giống như bầu trời Hồng Hoang vốn là một bức màn thiên mạc.

Lúc này tiểu thế giới Văn Đạo đang là ban đêm, ánh sao rực rỡ, vầng trăng sáng treo cao.

Ba cô gái cưỡi mây lướt gió trong đêm tối, du ngoạn giữa bầu trời sao. "Thật kỳ lạ, đạo trường do A Sở tiền bối khai tịch sao lại khác với Hồng Hoang thế?

Nhìn kìa, nó giống như một quả cầu vậy..." A Ôn ngoái đầu nhìn xuống mặt đất phía dưới, không khỏi tò mò.

A Mang nói: "Không cần ngạc nhiên, trong đạo trường của A Sở tiền bối, mọi tinh thể đều là hình tròn, huynh ấy nói hình tròn là khởi thủy của đạo..." Trong lúc A Mang đang dùng những lời Ngô Sở từng 'hốt du' mình để chém gió, thì Ngô Sở đã dẫn mọi người đến quần thể tiên cung do anh chế tạo.

Lúc này trong quần thể tiên cung đã có hàng vạn sinh linh dọn vào ở.

Có những sinh linh mượn ánh trăng sao rực rỡ để bay lượn trên bầu trời, chiêm ngưỡng vùng đất khác biệt với Hồng Hoang này.

Quy luật pháp tắc ở đây rất hoàn thiện, chẳng kém gì Hồng Hoang, đặc biệt là pháp tắc Văn Đạo, đối với những văn tu đã đắm mình trong Văn Đạo lâu ngày thì mảnh thiên địa này rõ ràng là thích hợp để họ lĩnh ngộ sức mạnh pháp tắc hơn.

Một số sinh linh du ngoạn trong không gian phát hiện ra sức mạnh pháp tắc trên các tinh thể dường như rõ rệt hơn, như thể mỗi ngôi sao đều chứa đựng một con đường đại đạo.

Có những sinh linh lại tụ tập một chỗ, bàn bạc xem ngày mai nên đi đâu để khai phá thị trấn?

Những người bàn bạc chuyện này rõ ràng là nhân tộc, hơn nữa lại là những nhân tộc rất bình thường.

Có người nói: "Mọi người không cần lo lắng, khi chúng ta đến đây, đệ tử của Văn Đức đạo tôn đã nói rồi, mọi thứ Văn Đức đạo tôn sẽ chuẩn bị sẵn cho chúng ta, đây là phúc lợi cho đợt dân di cư đầu tiên." Đêm ấy, có chút ồn ào nhưng cũng đầy nhiệt huyết.

Việc xây dựng nhà cửa đối với tu sĩ mà nói là chuyện đơn giản vô

cùng.

Dù là nhà đất, nhà gỗ, nhà đá hay thậm chí là nhà thép cũng chỉ là vài đạo thuật pháp.

Cũng vì thế, dưới sự giúp đỡ của đám tu sĩ Phượng Nghi, Địa Khôn, tiểu thái dương và tiểu hoa tiên, những sinh linh bình thường di cư đến thế giới Văn Đạo an cư đã nhanh chóng có nhà ở, sau đó lại được chia ruộng đất.

Dưới sự dẫn dắt của Phượng Nghi, mười con tiểu thái dương bám đuôi bà ấy để phun lửa đốt núi khai hoang.

Địa Khôn và Kim Quang Địa Long dẫn theo một số tu sĩ đi sau thi triển phép thuật lật đất.

Chỉ trong vòng một ngày, những tòa đại thành đã mọc lên san sát.

Lúc này nhiều người mới nhận ra một ngày ở thế giới Văn Đạo này rất ngắn.

Nhiều người không hiểu vì sao Văn Đức đạo tôn lại để thời gian một ngày ngắn như vậy?

Mọi người cảm thấy như chỉ vừa mới bắt đầu làm việc thì bóng đêm đã buông xuống.

Hơn nữa mặt đất của thế giới này tự xoay tròn, sự luân chuyển ngày đêm không phải do thiên mạc diễn hóa, khác hẳn với đất Hồng Hoang.

Nhưng sự thay đổi này lại khiến những nhân tộc có thọ mệnh ngắn ngủi cảm thấy rất vui mừng.

Chương 874

Làm việc không thấy mệt, làm một ngày, nghỉ một đêm, sáng hôm sau trạng thái đã tràn đầy, mang theo nguyên khí dồi dào để dốc sức vào công cuộc xây dựng mới.

Các tiểu hoa tiên phát hạt giống cho dân chúng, chỉ bảo họ ra ngoài thành trồng trọt.

So với các tộc khác ở Hồng Hoang, nhân tộc có thể nói là độc chiếm vị trí đầu bảng trong việc trồng trọt.

Ngay cả Vu tộc, vốn là tộc đầu tiên tiếp xúc với canh tác, cũng không thể sánh bằng.

Những sinh linh sẵn lòng đến thế giới Văn Đạo này chủ yếu là nhân tộc, kế đến là Vu tộc, dù sao đây cũng là thế giới do nhị thủ lĩnh của Vu tộc khai tịch nên họ rất sẵn lòng.

Giờ đây thực lực Vu tộc tổn thất lớn, tuy không có tộc nào dám khinh nhờn nhưng nói về cảm giác an toàn thì đã không còn được như xưa.

Vu tộc hiện tại kín tiếng hơn trước gấp bội.

Ngoài nhân tộc và Vu tộc, sinh linh Yêu tộc cũng không ít, nhưng các chủng tộc trong Yêu tộc rất hỗn tạp, cũng không có tộc quần nào quy mô lớn tìm đến nương nhờ Ngô Sở, ngoại trừ hồ tộc Thanh Khâu và tộc tiểu hoa tiên vốn sống ở núi Tử Ngọc.

Tộc tiểu hoa tiên thì dễ sắp xếp, cứ tìm bừa cho họ vài ngọn núi đầy hoa, thậm chí chẳng cần Ngô Sở tìm, họ cũng tự trồng ra được.

Thế nên tộc tiểu hoa tiên tự nhận là phe núi Tử Ngọc lúc này công việc chính là giúp đỡ dân chúng di cư sớm ổn định chỗ ở.

Trong số những tu sĩ đến giúp đỡ, Ngô Sở thấy cả Triệu Công Minh và Tam Tiêu, cũng thấy cả Dao Cơ.

Dĩ nhiên không thể thiếu tên Linh Châu Tử bị anh phong ấn tu vi, mặt mày hầm hầm như thể ai cũng nợ hắn bạc triệu.

Nhìn thấy hai người này, Ngô Sở không khỏi liên tưởng đến vị Nhị Lang Chân Quân và vị Tam Thái Tử náo hải tương lai.

Có lẽ đây chính là duyên phận!

Quan sát một lúc, Ngô Sở liền lặn xuống địa tâm, thi triển pháp thuật kiến tạo Địa Phủ.

Tiểu Địa Phủ của thế giới Văn Đạo này tự nhiên không thể so sánh với Địa Phủ do Hậu Thổ lấy thân diễn hóa.

Nói cho cùng, diện tích của thế giới Văn Đạo còn chẳng bằng một cái huyện lị của Hồng Hoang nữa là!

Ngô Sở lấy tài liệu tại chỗ, phỏng theo Địa Phủ Hồng Hoang, trước tiên mở ra một không gian dưới lòng đất, sau đó chế tạo tiểu Phong Đô, Quỷ Môn quan, đường Hoàng Tuyền, sông Vong Xuyên, cầu Nại Hà, đài Vọng Hương, mười điện Diêm La, mười tám tầng địa ngục...

Cuối cùng anh đặt đĩa Lục Đạo Luân Hồi mà Hậu Thổ tỷ tỷ tặng cho mình ở cạnh đài Vọng Hương rồi kích hoạt.

Đĩa Lục Đạo Luân Hồi vừa kích hoạt liền tỏa ánh sáng rực rỡ, lập tức kết nối với Địa Phủ Hồng Hoang, sau đó một bóng người chậm rãi hiện ra trước mặt Ngô Sở.

Tiếp theo, từng bóng người bước ra từ đĩa Lục Đạo Luân Hồi.

Bóng người hiện ra trước mặt Ngô Sở chính là Hậu Thổ tỷ tỷ.

Nhưng Ngô Sở biết rõ đây chỉ là một đạo phân thân của chị ấy.

Vì vậy Ngô Sở không quá thân mật với đạo phân thân này, tránh để chị ấy cảm thấy ngượng ngùng khi thu hồi phân thân về sau.

Còn những người bước ra từ đĩa Lục Đạo Luân Hồi chính là Phong Đô đại đế Thạch Cơ trong trang phục áo bào mũ cao, cùng một số u hồn có công đức đi theo Thạch Cơ. "Đệ tử bái kiến sư tôn!" Thạch Cơ hành lễ với Ngô Sở. "Chúng con bái kiến Văn Đức đạo tôn!" Những u hồn đi theo cũng đồng thanh hành lễ.

Ngô Sở phất tay ra hiệu miễn lễ.

Chị ấy nhìn quanh một lượt rồi từ trong tay áo lấy ra hai vật, ném về phía điện Diêm La, đó là Sinh Tử bộ và Phán Quan bút do chị ấy luyện chế.

Với sự xuất hiện của hai thứ này, đĩa Lục Đạo Luân Hồi lập tức có phản ứng, ba luồng sáng đan xen trong tiểu Địa Phủ, cuối cùng hóa thành một luồng sáng vọt ra ngoài.

Những sinh linh trên hành tinh này có tu vi nhất định đều cảm ứng được.

Chẳng mấy chốc, trên Sinh Tử bộ hiện lên từng cái tên.

Những người có tên trên Sinh Tử bộ cơ bản đều là các tộc đoản mệnh, còn các tộc trường sinh thì không có tên.

Lúc này một bóng dáng màu tím xuất hiện bên cạnh họ, chính là Hồ Tổ tả tả, thấy Hậu Thổ tỷ tỷ liền thân thiết tiến lên nắm tay: "Đã lâu không gặp Hậu Thổ muội muội rồi!

Không ngờ muội muội cũng đến đây..." Thạch Cơ đứng bên cạnh cúi người hành lễ: "Đệ tử bái kiến Ly sư mẫu!" Hồ Tổ tả tả xua tay: "Không cần khách sáo, con cứ làm việc của mình đi!" Phân thân của chị ấy cười dịu dàng: "Đúng là đã lâu không gặp!

Tiếc là muội muội không rời khỏi Địa Phủ được, không thể về núi

thăm tỷ tỷ!" Tuy chị ấy tự xưng là 'muội muội' nhưng Ngô Sở cứ cảm thấy chị ấy chẳng có chút giác ngộ làm em nào cả, thậm chí trong lời nói còn mang ý phản kích rằng 'ta không ra khỏi Địa Phủ được, nhưng chẳng lẽ tỷ không đến Địa Phủ thăm ta được sao'.

Ôi, cái liên minh cùng hội cùng thuyền đối phó anh năm xưa coi như tan rã rồi à?

Ngô Sở quay mặt đi chỗ khác, không muốn tham gia vào cuộc đấu ngầm giữa hai bà vợ, đưa mắt nhìn tiểu Thạch Cơ cũng đang ngơ ngác nhìn quanh.

Tiểu Thạch Cơ hiểu ý, bắt đầu trò chuyện với Ngô Sở: "Đây đều là những cán bộ cốt cán do sư mẫu đích thân tuyển chọn, có họ ở đây, tiểu Địa Phủ sẽ sớm vận hành được thôi.

Đúng rồi sư phụ, sư phụ có muốn xây một tiểu Phong Đô trong này không?

Con có thể để thiện thân ở lại đây." Ở phía bên kia, Hồ Tổ tả tả cười khanh khách: "Muội muội đang trách tỷ tỷ không đến Địa Phủ thăm muội sao?

Ôi, tỷ tỷ ngộ tính kém, đến nay vẫn chưa chứng đạo, đành phải thường xuyên bế quan.

A Sở cứ hay nói gì mà chim ngu bay trước, thiên đạo thù cần, đều là lừa người cả." "Lừa người?

Là lừa hồ ly thì có!

Tỷ tỷ thật khéo đùa." Ở đằng xa, tiểu Thạch Cơ mím môi nhịn cười, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía Ngô Sở.

Ngô Sở thì mặt tỉnh bơ như 'ta không nghe thấy gì hết', tiếp tục nói: "Mười điện Diêm La đều tìm đủ người rồi sao?

Ta còn định để Địa Long Kim Quang làm một điện Diêm La đây!

Tránh cho nó suốt ngày vô công rồi nghề, cứ chui dưới đất ngủ nướng." Sau khi di dời vài triệu dân đến, công tác di dân dừng lại.

Hơn một tháng sau, vài triệu dân đã được sắp xếp ổn định trong chín tòa đại thành.

Ngô Sở lại chia đạo trường của mình thành chín khu vực, đặt tên theo Cửu Châu trong ký ức của anh, mỗi châu có một tòa đại thành.

Anh còn đúc chín tòa đại đỉnh để trấn giữ Cửu Châu, dùng để ngưng tụ văn vận.

Trừ hai vùng cực Nam Bắc, những nơi khác cơ bản đều được đưa vào quản hạt của Cửu Châu.

Thực tế thì nó khác xa với Cửu Châu trong lịch sử cổ đại.

Làm xong những việc này, Ngô Sở gọi đệ tử và những người thân cận đến, hỏi họ có hứng thú làm việc ở tiểu Địa Phủ không?

Chương 875

Kết quả là nghe xong ai nấy đều lắc đầu, Địa Phủ âm u lạnh lẽo, họ chẳng thích chút nào.

Chỉ vì Địa Phủ là do sư mẫu Hậu Thổ của họ khai tịch, Thạch Cơ lại là Phong Đô đại đế nên họ không tiện nói thẳng, chỉ đành tìm cớ khác.

Hoàng Long là người có lý do hùng hồn nhất: "Bên Nho giáo còn cần đệ tử trông nom, Địa Phủ ở đây cứ giao cho người khác quản lý đi!

Lão Viên, hay là ông đi thử xem?" Với tôn chỉ chết đạo hữu chứ không chết bần đạo, Hoàng Long trực tiếp đẩy Lão Viên xuống hố.

Lão Viên nhìn vị 'đại sư huynh' nhập môn muộn hơn mình bằng ánh mắt oán hận, lắc đầu: "Tôi còn phải trông cổng cho Đệ Nhất học viện nữa!" Lời này nói ra có chút khiêm tốn, thực tế sau khi hai vị 'hộ pháp' Nghệ và Khoa chuyển thế trọng sinh, Lão Viên có thể coi là trùm bảo an của Đệ Nhất học viện.

Thế nên Lão Viên chẳng muốn dời đi đâu cả, tiểu Địa Phủ ở đây sao so được với Đệ Nhất học viện?

Đúng là thà làm bảo vệ ở Đệ Nhất học viện còn hơn đi làm sếp ở Địa Phủ hưởng phúc.

Phượng Nghi và Địa Khôn không nói gì, với tư cách tộc trưởng Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, chạy đi làm việc ở tiểu Địa Phủ cũng không hợp, nên chẳng cần phải từ chối.

Mười con tiểu thái dương thì bảo phải về Vạn Yêu thiên để phát dương quang đại Văn đạo, khai chi tán diệp cho Nho môn, rồi đẩy cái

nhiệm vụ vinh quang này cho Vũ, Nghệ và Khoa.

Ngô Sở liếc họ một cái rồi cũng chẳng trông mong gì, dù sao họ là thái dương, nơi quỷ khí sầm uất như Địa Phủ không hợp với họ.

Nếu để họ ở Địa Phủ, có khi Địa Phủ sẽ bị họ quậy cho tan nát cũng nên.

Các tiểu hoa tiên cũng nhìn nhau rồi nhìn sang tộc Thiên Tàm.

Đám Thiên Tàm bắt đầu giả điên giả khờ, thậm chí còn lăn lộn dưới đất khiến Ngô Sở nhìn mà phát ngán, đám nhị hóa mặt dày này sao làm Diêm quân được?

Cuối cùng ánh mắt Ngô Sở lướt qua con chó lười A Thu, nó 'gâu gâu' hai tiếng rồi lật người nằm lười tiếp.

Khi nhìn sang mèo trắng Bạch Quân, nó cũng chỉ 'meo meo' hai tiếng.

Cuối cùng Ngô Sở nhìn về phía Kim Quang Địa Long: "Kim Quang, còn ngươi thì sao?

Dù sao ngươi suốt ngày không việc gì cũng nằm dưới đất ngủ say, hay là đi tiểu Địa Phủ làm một chức Diêm Vương gia đi?" Kim Quang Địa Long năm xưa hỗ trợ anh luyện đan, không chỉ tu vi tăng tiến mà ngay cả công đức cũng tích lũy được bộn, nó vẫn thường tự đắc vì điều đó, cảm thấy mình là một con rồng có ích.

Sau này lại theo con đường trảm tam thi, sớm đã trảm được nhị thi, chỉ có đệ tam thi là mãi không trảm được, chẳng biết trong lòng nó còn vướng bận chuyện gì.

Lẽ ra năm xưa buông bỏ được đoạn tình cảm kia thì việc trảm Chấp Ngã thi đối với nó không khó mới phải, vậy mà nó cứ kẹt ở đó.

Nghe Ngô Sở điểm danh, Kim Quang Địa Long nhìn quanh rồi rụt

rè hỏi: "Ta có thể làm Diêm Vương gia sao?

Nhưng ta không biết cách phán xét đám âm hồn đó!" "Không sao, có phán quan hỗ trợ ngươi mà!" Ngô Sở cười nói: "Dù sao ngươi ở núi Tử Ngọc cũng chỉ để ngủ, thay vì thế thì ra ngoài hoạt động chút đi." "Vậy, vậy được thôi!

Ta nghe theo sắp xếp của đạo tôn!" Ngô Sở gật đầu, cảm thấy vẫn là Kim Quang biết nghe lời.

Sau đó anh lại nhìn mọi người một lượt rồi nói: "Những gì đất Hồng Hoang đã trải qua trước đây, ta nghĩ các ngươi đều rõ.

Ba vị ngoại Thánh nhân kia sau khi bị chúng ta liên thủ đánh bại đã bị phong ấn gần núi Bất Chu, ý chí bị mài mòn để đúc thành ba tòa Ngộ Đạo đài, các ngươi nếu có hứng thú có thể đến đó cảm ngộ." Dừng lại một chút để họ tiêu hóa thông tin, Ngô Sở tiếp tục: "Đại đạo mà ba vị ngoại Thánh nhân đó lĩnh ngộ lần lượt là Chiến Tranh chi đạo, Thôi Diễn chi đạo và Thiết Thiên chi đạo.

Các ngươi có thể đi lĩnh ngộ thử, đá núi khác có thể dùng để mài ngọc, cảm nhận các quy luật đại đạo khác nhau cũng sẽ giúp ích ít nhiều cho con đường mình đang theo đuổi..." Hoàng Long nghe vậy liền hỏi: "Sư phụ, Chiến Tranh chi đạo và Thiết Thiên chi đạo rõ ràng trái ngược với Nhân Nghĩa Lễ Trí Tín mà chúng con lĩnh ngộ, nếu chúng con đi cảm ngộ những đạo đó, chẳng phải sẽ mâu thuẫn với lý niệm mình luôn kiên trì sao?" Ngô Sở mỉm cười gật đầu: "Đúng là vậy!

Nhưng bảo các ngươi lĩnh ngộ không có nghĩa là bắt các ngươi phải đi theo con đường đó.

Ta tuy lấy Văn đạo làm hạt nhân nhưng vạn đạo trong thiên địa Hồng Hoang ta đều từng lĩnh ngộ qua, thậm chí bao gồm cả Sát Lục chi đạo mà ma đầu kia dùng để chứng đạo, đây gọi là biết người biết

ta.

Thực tế trong vạn đạo Hồng Hoang cũng có Chiến Tranh chi đạo, chẳng qua vị ngoại Thánh nhân kia lĩnh ngộ sâu sắc hơn tu sĩ bình thường mà thôi." Mọi người khẽ gật đầu biểu thị đã hiểu.

Ngô Sở nhìn họ rồi lại cười nói: "Các ngươi đừng tưởng bảo các ngươi đi lĩnh ngộ là các ngươi có thể chọn lấy một con đường làm đạo của mình nhé!

Các ngươi không có Hồng Mông Tử Khí, nếu không thể lĩnh ngộ ra Nguyên Hạch Thần Văn thì cho dù có may mắn tìm ra con đường riêng cũng chưa chắc đã chứng đạo thành công được đâu, đừng có mà hão huyền." Mọi người nghe vậy đều không khỏi nản lòng.

Đạo cơ Hồng Mông Tử Khí, Nguyên Hạch Thần Văn, những thứ này họ đương nhiên biết.

Năm xưa đám đệ tử Hoàng Long đã từng theo Ngô Sở đến cung Tử Tiêu nghe giảng.

Trước đây họ không hiểu vì sao sư phụ lại dám từ bỏ Hồng Mông Tử Khí, sau này mới biết sư phụ sớm đã lĩnh ngộ được Nguyên Hạch Thần Văn còn cốt lõi hơn cả đại đạo bản nguyên.

Muốn chứng đạo thành Thánh, bắt buộc phải có một trong hai thứ đó.

Bằng không chỉ có thể như hai vị Yêu đế Yêu hoàng, hoặc như sư mẫu Hậu Thổ của họ, đi tìm một con đường riêng biệt khác.

Thế nhưng, tìm đường riêng đâu có dễ dàng gì?

Từ xưa đến nay có mấy ai thành công?

Ngay cả Hồ Tổ tả tả của họ lĩnh ngộ Nguyên Hạch Thần Văn lâu như vậy mà cũng chưa thành công kìa!

Thời gian như nước chảy, lặng lẽ trôi qua không tiếng động.

Mấy trăm năm đã vụt mất.

Thế giới Văn Đạo từ lâu đã đi vào quỹ đạo, dân số từ vài triệu ban đầu đã tăng lên hơn ba mươi triệu trong vòng hơn một trăm năm qua.

Một ngày nọ, đại ca Phục Hy và đại tỷ Nữ Oa đột nhiên đến thăm. "Chị đến để đưa Linh Châu Tử về sao?" Ngô Sở cười hỏi: "Cái thằng bé bướng bỉnh đó, tính tình tuy có thu liễm nhưng em cứ cảm thấy nó chỉ đang giả vờ thôi..." Nữ Oa cười đáp: "Vậy thì cứ để nó ở lại học viện tiếp đi." "A Sở, ta muốn chuyển thế trọng tu." Câu nói của Phục Hy làm Ngô Sở thấy thật khó hiểu: "Đang yên đang lành, anh chuyển thế trọng tu làm cái gì?

Sau khi chuyển thế chắc gì đã thành công?" Hồng Hoang hiện tại không giống như Hồng Hoang trong thần thoại gốc, đất Hồng Hoang cũng chẳng cho nhân tộc Tam Hoàng Ngũ Đế cơ hội trưởng thành.

Bởi vì sự phát triển của nhân tộc hiện nay tốt hơn nhiều so với thần thoại, căn bản không cần Tam Hoàng Ngũ Đế dẫn dắt hay trấn áp khí vận.

Hơn nữa Phục Hy cũng không bị tử vong như trong thần thoại, trái lại còn trở thành Tây Phương Thiên Đế của Thiên Đình, vậy thì cần gì phải chuyển thế?

Nữ Oa nói: "Anh ấy cứ khăng khăng theo ý mình, chị khuyên không nổi nữa, em nói giúp chị đi." Ngô Sở rất muốn bảo, khuyên không được thì đánh một trận đi chứ!

Có người đàn ông nào sinh ra đã sợ vợ đâu?

Chẳng phải đều bị đánh cho mấy trận mới bắt đầu sợ đó sao!

Nhưng loại tam quan hơi lệch lạc này Ngô Sở không dám truyền đạt cho Nữ Oa, tránh để vụ bạo lực gia đình đầu tiên của thế giới

Hồng Hoang xảy ra ngay tại nhà Thủy Tổ nhân tộc thì ảnh hưởng xấu lắm.

Phục Hy cười khổ nói: "Hiện tại ta đã đi đến cực hạn của mình trên Thôi Diễn chi đạo rồi.

Trước đó ta có đi lĩnh ngộ Thôi Diễn chi đạo còn sót lại của vị ngoại Thánh nhân Đế Kế, tuy có cảm ngộ khác biệt nhưng lại thấy mình bị chính nhận thức hiện tại hạn chế.

Vì vậy mới muốn chuyển thế trọng tu một phen, xem thử bản thân khi không có ký ức kiếp này liệu có thể có cảm ngộ khác đi không." Dừng lại một chút, anh lại nói với vẻ đầy kỳ vọng: "Biết đâu sự va chạm giữa những cảm ngộ khác nhau này sẽ giúp ta có thu hoạch mới.

Dù sao thì cũng chỉ mất vạn năm là cùng..." Đối với những tộc trường sinh như họ, vạn năm đúng là không bao nhiêu.

Chương 876

Nhưng với nhân tộc, vạn năm đã không biết qua bao nhiêu đời rồi.

Nghe Phục Hy nói vậy, Ngô Sở cũng chẳng biết nói gì hơn, không thể ép đối phương không được chuyển thế.

Đây là ngăn cản đại đạo của người ta, tuy con đường này chưa chắc đã thông nhưng đối phương đã có ý tưởng thì chắc chắn sẽ có xác suất thành công nhất định.

Dù xác suất đó nhỏ đến mức gần như bằng không thì anh cũng không thể ngăn cản.

Anh chỉ đành nhìn Nữ Oa nhún vai tỏ vẻ lực bất tòng tâm. "Nếu anh đã muốn chuyển thế, vậy em cũng chuyển thế luôn!" Nữ Oa nhìn Phục Hy nói.

Đùa à?

Ngô Sở không nói nên lời nhìn vị đại tỷ này: "Chị là Thánh nhân đấy!" Nữ Oa cười bảo: "Bàn Cổ tiền bối năm xưa chẳng phải cũng là Thánh nhân sao?

Người có thể dùng một luồng nguyên thần chuyển thế, sao chị lại không thể?" Ngô Sở chợt nhớ tới Đế Hậu Dao cũng theo Thiên Đế Hạo đi chuyển thế, ngẫm lại rồi gật đầu.

Vợ đi theo chồng chuyển thế rõ ràng là không yên tâm về chồng mình mà!

Lớp giấy mỏng này tốt nhất là đừng chọc thủng, tránh để đôi bên khó xử.

Mọi chuyện được định đoạt như vậy, Ngô Sở để họ tự đi tìm Hậu Thổ tỷ tỷ để 'đi cửa sau', dù sao cũng là Thiên Đế và một luồng

nguyên thần của Thánh nhân muốn chuyển thế. "Sau khi bọn ta chuyển thế, em phải để mắt trông nom hộ đấy nhé!" Đây cũng chính là mục đích họ tìm đến Ngô Sở, để nhờ anh làm hộ đạo nhân cho họ.

Ngô Sở rất muốn bảo Nữ Oa rằng chị chỉ chuyển thế một luồng nguyên thần, chẳng lẽ không tự trông nom lấy mình được sao?

Nhưng nghĩ lại, anh cũng không tiện nói thẳng, biết đâu Nữ Oa cũng chẳng thể mặt đối mặt nhìn bản thể chuyển thế của mình và Phục Hy mặn nồng tình cảm thì sao?

Đêm đến, Ngô Sở nằm trên giường vân, choàng tay qua vai Hồ Tổ tả tả, khi kể chuyện này cho cô nghe, anh không khỏi bùi ngùi. "Nàng nói xem, có phải tình cảm của họ gặp trục trặc rồi không?" Bằng không sao Nữ Oa phải đuổi theo chuyển thế làm gì?

Nghĩ đến Hạo đúng là thảm quá, bất kể chuyển thế bao nhiêu lần, một nửa kia vĩnh viễn là Dao, bị nắm thóp đến chết.

Hồ Tổ tả tả cạn lời nhìn anh, rồi nheo đôi mắt hồ ly hỏi: "Trải qua năm tháng dài đằng đẵng như vậy, phu quân liệu có chán thiếp thân rồi mới có cảm thán như thế không?" Ngô Sở quay sang nhìn cô, liền thấy một cái đuôi hồ ly màu tím thò ra khỏi chăn vân, nghĩ đến dáng vẻ khi cô hóa ra mười hai cái đuôi, lòng không khỏi rạo rực: "Nàng nói ngốc nghếch gì thế!

Nàng sờ thử xem, ta có giống như đang chán nàng không?" Hồ Tổ tả tả đưa tay ra thăm dò liền cười khanh khách: "Phu quân thật háo sắc!" "To gan!

Yêu tinh, dám bôi nhọ bản đạo tôn, hãy xem bản tôn 'đạo' một gậy đây!" Đối với những người tu hành như họ, thỉnh thoảng bế quan cũng mất cả ngàn vạn năm, lấy đâu ra chuyện chán hay không chán, đều là 'xa nhau lâu ngày thắng tân hôn' cả.

Chẳng mấy chốc trong phòng lại truyền ra những tiếng động lạ, may mà đây là đạo trường tiên cung, trận pháp vừa mở thì bên ngoài chẳng cảm nhận được gì nữa.

Chẳng bao lâu sau, trên đất Hồng Hoang, một thị tộc bên bờ Lôi Trạch đón chào một sinh linh mới.

Khi sinh linh này chào đời, sấm sét trong Lôi Trạch nổ vang trời, mây vàng rực rỡ khắp không trung, những con Lôi Thú trong đầm còn chạy ra khỏi Lôi Trạch để chúc phúc.

Đầm Lôi Trạch này do mẹ con Lôi Thú Lưu Tô và Tuyệt Ảnh diễn hóa thành, vốn là đầm Thanh Khâu Đại Dã Trạch.

Chỉ có điều sau khi Thanh Khâu được Hồ Tổ Thanh Khâu Ly luyện hóa thành động thiên, cái đầm lớn này trở thành nơi cư ngụ của mẹ con Lôi Thú Lưu Tô.

Nguyên bản trên đất Hồng Hoang còn có hai đầm Lôi Trạch khác, đó là do Lôi chi tổ vu Cường Lương và Điện chi tổ vu Yểm Tư hóa thành núi lớn sau đó dần diễn hóa ra.

Nhưng sau này sấm sét ở đó đều bị mẹ con Lưu Tô thu gom lại rồi đem vào đầm Lôi Trạch này, khiến nó mở rộng ra không ít.

Bên bờ Lôi Trạch này có khá nhiều thị trấn nhỏ của nhân tộc, mỗi thị trấn đều có những gia tộc như những thị tộc bộ lạc thuở xưa.

Cũng có nhiều tu sĩ lập tông môn ở đây, đa phần là lôi tu.

Tuy nhiên cuộc sống của cư dân ở những thị trấn này rõ ràng không còn gian khổ nguyên thủy như các bộ lạc xưa kia.

Hơn nữa các thị tộc trong thị trấn này không còn tôn thờ chế độ mẫu hệ nữa.

Mẹ của sinh linh mới này chỉ là một thiếu nữ chưa gả cho ai, thiếu

nữ chưa thành thân mà sinh con khiến mọi người đều đau đầu, cha cô lại càng cảm thấy gia môn bất hạnh.

Kết quả sinh ra con trai lại thấy 'Lôi Thần' từ trong đầm chạy ra chúc phúc, điều này càng làm cho thủ lĩnh tộc Hoa Tư nghĩ rằng cha của đứa trẻ rất có thể chính là Lôi Thần.

Khi Tuyệt Ảnh nghe thấy tiếng lòng của những người này thì cảm thấy mình bị oan ức vô cùng, mình tuy là Lôi Thần trong miệng mọi người nhưng mình đâu có thích nhân tộc chứ!

Mình đến đây chúc phúc cho thằng bé này hoàn toàn là do chủ nhân dặn dò mà!

Nhưng nghĩ đến lời chủ nhân, Tuyệt Ảnh đoán rằng tương lai chủ nhân chắc chắn sẽ nhận thằng bé này làm đồ đệ nên cũng không trừng phạt đám người kia, mặc kệ họ muốn nói gì thì nói.

Ở phía bờ đối diện của tộc Hoa Tư cách một đầm Lôi Trạch, lúc này cũng đón chào một sinh linh mới, người chạy đến chúc phúc cho sinh linh này chính là mẹ Lôi Thú Lưu Tô.

Trong thần thoại gốc, mẹ của Phục Hy và Nữ Oa đều là Hoa Tư thị, nhưng bây giờ rõ ràng không thể làm vậy.

Ở Đệ Nhất học viện, trong phần 'Lễ' mà Ngô Sở truyền dạy có quy định về việc quan hệ cận huyết không được kết hôn.

Thế nên khi Hậu Thổ 'đi cửa sau' cho họ đã đặc biệt lưu ý điểm này.

Thời gian thấm thoắt trôi qua hơn mười năm, Hoa Tư thị và Qua Thủy thị vốn luôn chờ đợi thần nhân đến thu đồ đệ, cuối cùng lại đợi được một phong thông báo nhập học.

Đó là thông báo trúng tuyển do Hồng Hoang Đệ Nhất học viện gửi tới, người đưa thư vẫn là hai con Lôi thú năm xưa.

Thân Hi - chuyển thế của Phục Hy, và Tiểu Oa - chuyển thế từ một luồng nguyên thần của Nữ Oa, lúc này đều có chút ngơ ngác.

Dù sao bọn họ cũng đã mười sáu tuổi, vốn tưởng rằng sẽ có thần nhân tới nhận làm đồ đệ, ai dè lại là thông báo trúng tuyển của Đệ Nhất học viện.

Quan trọng là, bọn họ cũng chẳng nhờ ai tiến cử mình vào đó cả!

Thực ra bản thân họ cũng có những suy đoán riêng.

Dù sao hai con Lôi thú kia vốn là Lôi thần ở Lôi Trạch, có thể khiến Lôi thần chuyên môn đến chúc phúc, liệu họ có thể là người bình thường sao?

Nhưng mười mấy năm qua, họ chẳng đợi được vị thần nhân nào tới thu đồ.

Ban đầu tưởng rằng mười sáu tuổi đã sắp trưởng thành, nếu thật sự có thần nhân âm thầm quan tâm, lúc này cũng nên xuất hiện rồi.

Cũng vì thế, họ mới không màng tới Đệ Nhất học viện kia.

Đệ Nhất học viện tuy rất nổi tiếng, nhưng lỡ vị thần nhân đang quan tâm họ không thích học viện đó thì sao? "A nương, con đi đây!" Sáng sớm, Hi đã đeo hành nang, bước lên con đường dẫn tới Đệ Nhất học viện.

Dĩ nhiên, hắn không đi bộ mà ngồi trên lưng Lôi thú Tuyệt Ảnh, để Tuyệt Ảnh đưa đi.

Chương 877

Hoa Tư thị đi theo phía sau, dặn dò đủ điều.

Tuy rất yên tâm về đứa con thông minh từ nhỏ này, nhưng là người mẹ, bà vẫn không tự chủ được mà coi hắn như trẻ nhỏ.

Con cái đi xa cầu học, người mẹ làm sao buông bỏ được tâm can. "A nương yên tâm, có Lôi thần đi cùng con mà!" Tuyệt Ảnh đang nằm ngoài trấn nhỏ, quật cái đuôi dài xù xì qua lại.

Dù nhiều người rất muốn tiến tới vuốt ve cái đuôi ấy, nhưng đều chùn bước trước những tia lôi điện lấp lóe trên đó.

Lúc này Tuyệt Ảnh đang nghiêng đầu, nhìn Phục Hy chuyển thế mà khóe miệng hơi nhếch lên, thầm cười không thôi.

Đường đường là Tây Phương Thiên Đế, đại ca kết bái của chủ nhân, thế mà lại bị đối xử như trẻ con, thật không hiểu nổi vị này vì sao phải chuyển thế nữa?

Chẳng lẽ là vì ham vui?

Mất đi ký ức tiền thế thì chẳng ai nhận ra, mất đi tu vi tiền thế thì chẳng đánh lại ai, có gì mà vui chứ?

Tuyệt Ảnh thật sự nghĩ không thông, nhưng điều đó không ngăn cản nó nằm đó xem kịch vui.

Không lâu sau, Hi đi tới bên cạnh Tuyệt Ảnh: "Để tiền bối đợi lâu rồi!" Cái đuôi đang quật của Tuyệt Ảnh khựng lại, hỏi: "Ngươi gọi ta là gì?" "Tiền bối?" "Ừm, gọi thêm mấy tiếng nữa ta nghe xem nào!" "..." Thiếu niên Hi cảm thấy vị Lôi thần trước mắt này hình như có bệnh gì đó?

Chẳng lẽ vị Lôi thần này thích nghe người khác nịnh hót?

Xem ra đối phương tuy là thần thú nhưng cũng không thoát khỏi thói tục a!

Sau khi Hi mang theo vẻ mặt kỳ quái gọi thêm mấy tiếng tiền bối, Tuyệt Ảnh mới mãn nguyện dùng cái đuôi lớn cuốn một vòng, đưa thiếu niên Hi lên lưng rồi đạp không mà đi.

Ngồi trên lưng Tuyệt Ảnh, Hi hỏi: "Tiền bối, ngài có quen biết tiền kiếp của ta không?" Lỗ tai Tuyệt Ảnh động đậy, khóe miệng nhếch lên, thốt ra nhân ngôn: "Đã chuyển thế trọng sinh rồi, hà tất phải chấp niệm với quá khứ?

Nhân sinh phải nhìn về phía trước mới có ý nghĩa!" "Lời tuy vậy, nhưng vẫn không tránh khỏi tò mò." Hi nói: "Tiền bối giúp ta như vậy, không biết là được vị thần nhân nào ủy thác?" "Đừng thăm dò nữa, lúc cần biết tự khắc sẽ cho ngươi biết." Tuyệt Ảnh cắt đứt ý định của Hi.

Ở phía bên kia, Oa cũng đang dò hỏi Lưu Tô về quá khứ của mình.

Tuy nhiên, khác với đứa con Tuyệt Ảnh của mình, khi Lôi thú cái Lưu Tô nghe thấy Oa gọi mình là tiền bối thì mặt đầy hoảng hốt, liên tục bảo không dám.

Điều này khiến thiếu nữ Oa sinh lòng hiếu kỳ, chẳng lẽ tiền kiếp của mình lợi hại đến mức ngay cả Lôi thần cũng không dám bất kính?

Lưu Tô dù sao cũng không hàm hồ như con mình, mà Oa cũng không giống Hi, Nữ Oa đại thần thực sự vẫn đang ngồi trong Oa Hoàng cung kia!

Thiếu nữ trước mắt này chẳng qua chỉ là một luồng nguyên thần chuyển thế, nó sao dám vô lễ!

Hai mẹ con Lôi thú như đã hẹn trước, gặp nhau ở ngoài Đệ Nhất thành, sau đó thả hai người xuống để họ kết bạn tự đi tới học viện.

Sau khi bái biệt hai vị Lôi thần, Hi nhìn Oa nói: "Xem ra tiền kiếp của chúng ta chắc là người quen cũ..." Kết quả Oa nghe vậy, lông mày dựng ngược lên: "Muốn bắt quàng làm họ với ta à?" Hi nghe xong không khỏi ngẩn người, sau đó có chút cạn lời, cảm thấy trí tuệ của thiếu nữ này thật đáng ngại, liền lắc đầu đeo hành nang quay người đi thẳng.

Gặp phải loại phụ nữ trí tuệ không ra gì thì làm sao?

Đừng cố lý luận với cô ta, cô ta nói gì cứ cho là vậy đi, nếu không bản thân cũng sẽ bị biến thành kẻ ngốc theo.

Hi cảm thấy vị thần nhân nói ra câu này thực sự là bậc trí giả. "Này, ngươi nói cho rõ ràng xem!" Thiếu nữ Oa không cam lòng đuổi theo.

Hi đầu cũng không ngoảnh lại: "Cô nói gì cũng đúng hết!" Lúc này, một người đang ngồi trên tầng mây, sau khi nghe thấy tiếng lòng của thiếu niên thì sững sờ cầm chén rượu trên mây lên, ho khan vài tiếng.

Một bóng người màu đỏ bên cạnh cầm hồ lô rượu cũng ho nhẹ, hỏi: "Chúng ta cứ ngồi đây xem trò cười của họ thế này, có ổn không?" Người kia liếc nhìn về phía Oa Hoàng cung, nói: "Có gì mà không ổn?

Họ nói gì cơ?

Đây là duyên phận của họ, tương lai phát triển thế nào, chúng ta cứ chờ xem thôi." Kết quả, trên trời đột nhiên rơi xuống một quả cầu tú cầu tuyệt đẹp, đập thẳng vào đầu người kia.

Hắn ho nhẹ một tiếng, vung tay đánh quả cầu trở lại hư không, đồng thời truyền âm: "Tả, tỷ không phải nói không quan tâm đến mấy chuyện này sao?" Bóng người màu đỏ bên cạnh ho khan đứng dậy, nói: "Ta phải đi chuẩn bị kế hoạch học tập tương lai cho Phục Hy đạo

hữu đây, không rảnh tiếp hiền đệ nữa." Phía dưới, tại cổng Đệ Nhất thành, thiếu nữ Oa lải nhải hỏi Hi: "Ngươi tên gì?

Ta tên Oa, đến từ Qua Thủy thị...

Này, ngươi có phải đàn ông không thế?

Lão nương đang hỏi ngươi đấy!

Câm rồi à?

Nếu không nể tình ngươi cũng được Lôi thần đưa tới..." "Ta tên Hi, có thể yên tĩnh một lát không?" Hi cảm thấy đau hết cả đầu.

Hắn bây giờ rất nghi ngờ, tiền kiếp họ có lẽ quen nhau thật, nhưng cuối cùng đều chọn chuyển thế trọng tu, có lẽ không phải vì trọng thương, mà là hắn đã chịu đựng đủ người đàn bà này rồi.

Ngu ngốc, điêu ngoa, tự phụ, lại còn lắm lời...

Thật uổng cho một lớp da đẹp đẽ.

Quả nhiên, người không thể nhìn tướng mạo mà bắt hình dong!

Trên tầng mây, người nào đó khi nghe thấy ý nghĩ trong lòng Hi chỉ có thể thầm cầu nguyện, sau này khi hắn khôi phục ký ức, mong là sẽ không bị bắt quỳ ván giặt đồ!

Một kẻ từng là sủng thê cuồng ma, chỉ chuyển thế một cái mà lại biến thành thế này?

Có phải chỗ nào đó đã xảy ra vấn đề rồi không?

Cũng không biết tỷ tỷ lúc này có đang âm thầm quan sát không nữa.

Sao đột nhiên lại thấy mong chờ lúc đại ca khôi phục ký ức thế nhỉ!

Khà khà...

Tại Đệ Nhất học viện, người gác cổng là "Viên đại gia" - đầu mục bảo an của học viện, khi nhìn thấy hai thiếu niên thiếu nữ vừa quen vừa lạ trước mắt, tim không khỏi đập thình thịch.

Sao lại giống thế kia?

Chẳng lẽ là hậu đại của hai vị đại thần đó?

Nhưng cũng chưa nghe nói họ có hậu đại mà!

Chẳng lẽ lén lút sinh ra?

Là đệ tử ký danh của Tử Ngọc sơn, Viên đại gia tự nhiên rất quen thuộc với hai vị kia.

Tiếc là Ngô Sở không báo cho ông biết họ đã chuyển thế.

Chương 878

Cho nên vừa nhìn qua, Viên đại gia không khỏi mộng mị.

Hi nhìn lão vượn trắng toàn thân lông lá trước mắt, thấy sự nghi hoặc trong mắt ông ta, lòng cũng nảy sinh nghi vấn.

Chẳng lẽ vị thần thú giữ cửa này cũng quen biết tiền kiếp của mình? "Tiền bối, ngài nhận ra chúng ta chứ?" Hi hỏi.

Viên đại gia sực tỉnh, hỏi: "Không biết phụ mẫu của hai vị là ai?" Nghe hai người tự báo gia môn, xem hộ tịch lộ dẫn, Viên đại gia càng mộng mị hơn.

Chẳng lẽ là hiện tượng phản tổ?

Nghe nói lúc trước Nữ Oa đại thần tạo ra nhân tộc có dùng tới tinh huyết của mình.

Nhưng có nghe nói Phục Hy đại thần cũng dùng tinh huyết đâu!

Nghĩ không thông, Viên đại gia đành thả hai người vào học viện, rồi chạy đi tìm Hoàng Long.

Lúc này Hoàng Long đang ở chỗ Hồng Vân, tiếp thụ sự an bài của Hồng Vân.

Hoàng Long cũng kinh ngạc không kém, hai vị sư thúc kia cư nhiên chuyển thế trọng sinh rồi?

Sau một hồi bận rộn, Hi và Oa cuối cùng cũng làm xong thủ tục nhập học, sau đó liếc nhìn nhau một cái, hừ lạnh một tiếng không ai thèm để ý ai, ai đi đường nấy về ký túc xá.

Ngay khi Hoàng Long đang cân nhắc xem có nên đi tìm chuyển thế thân của hai vị sư thúc hay không, thì trên bầu trời vang lên một thanh

âm, thanh âm đó hóa thành đạo âm cuồn cuộn khắp thiên địa Hồng Hoang. "Ta là Thượng Thanh Đạo Tôn Thông Thiên, nay tại đảo Bồng Lai khai mở Bồng Lai Tiên Viện, truyền thụ Thượng Thanh tiên pháp, giáo hóa chúng sinh...

Phàm là người có duyên đều có thể tới cầu tiên vấn đạo." Chúng sinh vạn tộc Hồng Hoang nghe thấy thanh âm này không khỏi ngỡ ngàng, sau đó xôn xao hẳn lên, chạy đi báo tin cho nhau...

Đây là một hiện tượng rất thú vị, rõ ràng ai cũng nghe thấy, nhưng khi gặp mặt, người ta cứ hay hỏi: "Ngươi nghe thấy chưa?".

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, họ liền bắt đầu bàn tán, thương lượng xem làm sao tới được đảo Bồng Lai?

Tiêu chuẩn nhập học của Tiên viện có cao không?

Có hạn chế chủng tộc không?

Có phải chỉ chiêu thu nhân tộc không?

Không lâu sau có tin truyền ra, thông qua truyền tống trận ở các tòa thành lớn đều có thể trực tiếp truyền tống tới đảo Bồng Lai.

Tuy phí truyền tống không hề rẻ, nhưng nhiều người vẫn về nhà thu dọn hành lý, chuẩn bị đi thử một phen.

Đặc biệt là những học tử từng bị Đệ Nhất học viện đánh trượt.

Lúc này, ngoại trừ Nho giáo, bất luận là Nhân giáo, Xiển giáo hay Tây Phương giáo, các vị giáo chủ đều cảm thấy nhức đầu, không hiểu Thông Thiên bày ra chiêu này là vì cái gì.

Trước có Đệ Nhất học viện, nay có Bồng Lai học viện, chẳng lẽ Tiệt giáo muốn cạnh tranh với Nho giáo?

Tiệt giáo chẳng phải vẫn luôn thu đồ đệ đó sao?

Chẳng lẽ thế còn chưa đủ?

Thế là các vị giáo chủ lấy danh nghĩa chúc mừng Thông Thiên mở học viện, tụ tập tại đảo Bồng Lai để hỏi cho rõ xem Thông Thiên định làm trò trống gì.

Ở phía đông đảo Bồng Lai tọa lạc một quần thể kiến trúc đồ sộ, đó chính là nơi đóng đô của Bồng Lai Tiên Viện.

Vô số sinh linh ôm mộng truy cầu tiên đạo, hoặc đơn thương độc mã, hoặc được người thân đi cùng, từ bốn phương tám hướng Hồng Hoang hội tụ về đây.

Hòn đảo vốn vắng vẻ nay dần trở nên náo nhiệt.

Các đệ tử Tiệt giáo từng tu nghiệp tại Đệ Nhất học viện nay lần lượt sắm vai người duy trì trật tự.

Đại sư huynh Tiệt giáo là Đa Bảo cùng Kim Linh, Quy Linh và các giáo tập được mời từ Đệ Nhất học viện sang đảm nhiệm vai trò khảo hạch quan.

Ngô Sở và Hồng Vân cũng cùng nhau tới chúc mừng, đây là lời mời trực tiếp của Thông Thiên.

Khi Ngô Sở nghe thấy địa danh "Bồng Lai Đông Lộ", hắn suýt chút nữa phì cười.

Bởi vì trong đầu hắn, Nghệ Bảo đột nhiên bồi thêm một câu: "Năm xưa, bản tọa tay cầm dao bổ dưa, chém từ Bồng Lai Đông Lộ chém thẳng tới Nam Thiên Môn, mắt cũng chẳng chớp lấy một cái." Ngô Sở theo bản năng đáp lại: "Thế mắt ngươi không khô à?" Đạo trường Bích Du cung của Thông Thiên nằm ở Bồng Lai Tây Lộ, để tránh Tiên viện làm phiền sự thanh tĩnh của Bích Du cung nên mới xây Tiên viện ở Bồng Lai Đông Lộ.

Với đà này, tuy Tiệt giáo hiện nay không thu quá nhiều đệ tử như trong thần thoại Hồng Hoang gốc, nhưng tương lai số lượng đệ tử

Tiệt giáo có lẽ sẽ còn nhiều hơn.

Ngô Sở chỉ lo lắng một điều, Thông Thiên tính tình tùy hứng, xưa nay lỏng lẻo trong việc quản giáo đệ tử, sau này liệu có xuất hiện hạng đệ tử không coi ai ra gì nữa không?

Lúc này Thông Thiên cũng đang ở trong học viện, đứng trên một gác lâu nhìn xuống quảng trường đông nghịt học tử tới cầu tiên vấn đạo, tâm tình khá là vui vẻ.

Khi thấy Ngô Sở và Hồng Vân đằng vân giá vũ tới, ông không khỏi ha ha đại tiếu, từ xa đã ôm quyền tạ ơn. "Hai vị vừa bay qua trên trời kia là Văn Đức Đạo Tôn và Nhân Đức Đạo Tôn của Đệ Nhất học viện phải không!

Không ngờ Bồng Lai Tiên Viện khai mở, hai vị Đạo Tôn cũng tới chúc mừng!" "Chắc chắn rồi, người có thể đạp lên Công Đức Khánh Vân chỉ có thể là Văn Đức Đạo Tôn thôi." Trên quảng trường, vô số học tử tới cầu học thấy cảnh này đều thầm tự cổ vũ mình.

Đây là Tiên viện do Đạo Tôn khai mở a!

Tuy rằng danh tiếng của Thượng Thanh Đạo Tôn nghe chừng không vang dội bằng Văn Đức Đạo Tôn và Nhân Đức Đạo Tôn...

Đây là sự thật, dù sao Đệ Nhất học viện đã cắm rễ ở tầng lớp thấp của Hồng Hoang nhiều năm, nhận thức của dân chúng về Nho giáo sâu sắc hơn các giáo phái khác nhiều.

Ở Hồng Hoang, học viện vô số, tất cả học tử khi nhập học, dù là vỡ lòng thì người đầu tiên họ bái chính là Văn Đức Đạo Tôn và Nhân Đức Đạo Tôn.

Cho nên nếu luận về độ nổi tiếng, Thông Thiên thật sự không thể so với Hồng Vân.

Tuy nhiên những người tới được đây tự nhiên đều nghe danh vị

giáo chủ Tiệt giáo Thượng Thanh Đạo Tôn này.

Xét về thời gian, vị giáo chủ Tiệt giáo này thành thánh sớm hơn Văn Đức Đạo Tôn và Hồng Vân rất nhiều.

Kết quả không lâu sau lại có người kinh hô: "Hai vị vừa đi qua là Thái Thanh Đạo Tôn và Ngọc Thanh Đạo Tôn phải không?

Không biết hai vị này có theo gót mở học viện không nữa." "Sao vậy?

Nghe giọng đạo hữu có vẻ như không có tự tin vào được Bồng Lai Tiên Viện nhỉ?" Có người trêu chọc.

Lại có người cười đáp: "Ngọc Thanh Đạo Tôn và Thái Thanh Đạo Tôn là sư huynh của Thượng Thanh Đạo Tôn, nếu Bồng Lai Tiên Viện này mà không vào được, chẳng lẽ khi hai vị Đạo Tôn kia mở học viện ngươi lại vào được chắc?

Ngươi khinh thường hai vị Đạo Tôn kia quá đấy!" "Câm miệng, ta đâu có ý đó!" "Đừng cãi nhau nữa, mau nhìn kìa, đó là hai vị giáo chủ Tây Phương giáo phải không?" "Họ tới làm gì?

Chương 879

Chẳng lẽ cũng tới chúc mừng?" "Thực ra ta khá tò mò, vì sao hai vị Thánh nhân Tây phương này lúc trước không được phong làm Đạo Tôn nhỉ?

Chẳng lẽ vì họ tu Phật chứ không tu Đạo?" "Nói bậy bạ, Phật chính là Đạo!" "..." Tuy không cố ý nghe lén, nhưng tiếng lòng của các học tử tới cầu đạo vẫn lọt vào tâm hồ của hai vị Thánh nhân Tây phương, khiến họ có chút không thoải mái.

Tuy nói Phật là do Đạo diễn hóa ra, nhưng họ không thừa nhận "Phật chính là Đạo".

Phật là Phật, Đạo là Đạo.

Phật nói chúng sinh giai khổ, phải độ khổ hải, tìm cầu giải thoát.

Đạo thì sao?

Chỉ một mực cầu tiêu dao.

Hai cái sao có thể giống nhau được!

Thật thiếu hiểu biết!

Dĩ nhiên, họ cũng chẳng thèm đi tranh luận với hạng phàm phu tục tử kia làm gì. "Chúc mừng Thông Thiên sư huynh!" Từ xa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã chắp tay chữ thập chúc mừng Thông Thiên.

Nhìn thấy hai huynh đệ này, Thông Thiên cảm thấy hơi ngán ngẩm, không hiểu hai vị không mời mà tới này định làm gì?

Chẳng lẽ muốn tới phá đám?

Nhìn cũng không giống lắm.

Ở phía bên kia, Nguyên Thủy bắt đầu trách móc Thông Thiên:

"Chuyện mở Tiên viện này sao đệ không bàn bạc với ta và đại ca một chút?

Đệ tử Tiệt giáo của đệ vốn đã vàng thau lẫn lộn, mở Tiên viện này, tương lai chất lượng đệ tử đào tạo ra liệu có đảm bảo không?" Thái Thượng không nói gì, lẳng lặng nhấm nháp trà Ngô Sở mang tới.

Chuyện lão nhị mắng lão tam hàng ngày ông đã quá quen rồi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, trong lòng cười nở hoa, vốn dĩ họ cũng định hỏi về chuyện này, đang nghĩ cách dẫn dắt câu chuyện thì Nguyên Thủy đã trực tiếp nổ phát súng đầu tiên.

Ngô Sở và Hồng Vân nghe Nguyên Thủy nói vậy đều không khỏi đồng cảm với Thông Thiên.

Thảo nào Thông Thiên muốn phân gia, muốn rời khỏi Côn Luân, gặp phải vị nhị ca thế này ai mà chịu nổi?

Mà Thông Thiên vốn đang vui vẻ, nghe xong mấy lời này chỉ muốn tuốt kiếm.

Ta đã chạy tới Đông Hải tìm thanh tịnh rồi mà vẫn phải chịu cái thái độ này, thật quá quắt mà!

Nếu có thể, ông thực sự muốn hét lên: Lão nhị, rút kiếm đi! "Khụ khụ..." Thấy Thông Thiên lẳng lặng nắm chặt nắm đấm rồi lại buông ra, Ngô Sở lo ông không nhịn được nên ho nhẹ một tiếng, cắt ngang cuộc đấu tranh tư tưởng của Thông Thiên. "Lời này của Nguyên Thủy sư đệ, sư huynh không dám đồng tình." Ngô Sở nhấc ấm trà rót cho Nguyên Thủy một chén.

Nguyên Thủy hơi nghiêng mình, nhưng trong mắt vẫn lộ vẻ kiên định, hỏi: "Sư đệ rửa tai lắng nghe." Ngô Sở mỉm cười, lại rót cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề một chén, cả hai cũng nghiêng mình đáp lễ.

Ngô Sở nói: "Lý luận của sư đệ nghe qua có vẻ có lý, vốn dĩ đám

đệ tử kia đã vàng thau lẫn lộn, nay lại đi dạy đệ tử khác thì chất lượng chắc chắn sẽ càng kém hơn, không khéo còn gây ra tai họa, đúng không?" Nguyên Thủy gật đầu: "Sư đệ chính là ý này." Ngô Sở lắc đầu: "Cách nghĩ này nhìn thì có lý nhưng thực ra sai lầm lớn!

Điều này có khác gì 'làm nhiều sai nhiều, không làm không sai'?

Sợ phạm lỗi mà không làm gì cả..." Thái Thượng nghe vậy ho nhẹ một tiếng, nâng chén trà lên.

Ngô Sở liếc ông một cái như muốn nói: Không nói huynh!

Thái Thượng lẳng lặng đặt chén trà xuống, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Ngô Sở tiếp tục: "Thiên hạ rộng lớn, điều gì cũng có thể xảy ra.

Nói thô thiển một chút là rừng lớn thì chim gì cũng có.

Đệ Nhất học viện chúng ta mở ra tới nay không biết bao nhiêu năm tháng, đào tạo đệ tử vô số, trong đó tự nhiên không thiếu kẻ gian tà.

Nhưng những người biết chữ nghĩa lễ nghi, hiểu rõ thị phi, giữ đúng bổn phận lại càng nhiều hơn.

Chẳng lẽ chúng ta vì sợ dạy ra vài kẻ gian tà mà từ bỏ việc giáo hóa cho số đông những người lương thiện sao?" Nguyên Thủy nghe vậy không khỏi ngẩn ngơ.

Thông Thiên thì cảm thấy toàn thân sảng khoái, tuy không phải mình phản bác nhưng nhìn thấy Nguyên Thủy cứng họng, ông thấy vô cùng hả hả.

Sau đó bồi thêm một đao: "Đại sư huynh nói chí phải, đệ cũng nghĩ như vậy." Ngô Sở liếc nhìn Thái Thượng và Thông Thiên, lại nói: "Các đệ khi thành thánh đều lập giáo, nói là để giáo hóa chúng sinh, nhưng đến nay các đệ đã dạy được bao nhiêu đệ tử?

Nhân giáo còn khá, tuy Thái Thượng sư đệ luôn thích vô vi nhi trị, nhưng theo sự phát triển của nhân tộc, Nhân giáo cũng đã phát triển ra nhiều nhánh, diễn sinh ra không ít sơn môn tu hành.

Thế còn Xiển giáo thì sao?" Nguyên Thủy mặc nhiên không nói gì, nhưng trên mặt cũng chẳng thấy vẻ gì là tàm quý.

Thế là Ngô Sở không nhịn được mà hỏi: "Dám hỏi Nguyên Thủy sư đệ, Côn Luân Ngọc Hư cung hiện nay có bao nhiêu đệ tử?

Nếu không có Văn đạo Nho giáo của ta, nếu không có Nhân giáo của Thái Thượng sư huynh, chỉ dựa vào phương thức thu đồ của Xiển giáo các đệ, chúng sinh chắc vẫn còn trong vòng u tối nhỉ?" Nguyên Thủy há miệng định phản bác nhưng lại thấy hoàn toàn không có lý lẽ gì.

Nghĩ đến việc đệ tử Nho giáo rải rác khắp thiên địa Hồng Hoang, nhìn lại Xiển giáo vẻn vẹn vài chục đệ tử, ông cũng thực sự không còn mặt mũi nào để nói mình đang giáo hóa chúng sinh.

Thông Thiên tiếp lời: "Đệ cũng thấy được những điều này nên mới muốn thực hiện đại đạo thệ ngôn năm xưa đã lập, không cầu có thể như Đệ Nhất học viện khai mở khắp thiên hạ, chỉ cầu có thể giáo hóa thêm nhiều đệ tử, san sẻ bớt gánh nặng cho đại sư huynh..." "Chúng đệ cũng nguyện san sẻ cho đại sư huynh..." Chuẩn Đề chắp tay nói.

Mọi người đều quay sang nhìn hai huynh đề họ khiến Chuẩn Đề có chút ngượng ngùng.

Tiếp Dẫn thấy vậy thầm thở dài, xem ra họ vẫn không muốn buông tha việc chèn ép Tây Phương giáo!

Mở học viện gì đó chúng ta đâu phải không làm được.

Nhưng trước mặt mấy vị sư huynh này, họ cũng không dám nói

quá cứng.

Ngô Sở nói: "Các đệ xây dựng chùa chiền trên đất Tây phương chẳng phải cũng tương đương với việc mở học viện Tây Phương giáo của các đệ sao?

Chỉ là danh xưng khác nhau mà thôi." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe vậy sững lại, sau đó khẽ gật đầu.

Thái Thượng nãy giờ im lặng chợt nhìn họ, bồi thêm một câu: "Hai vị sư đệ cũng muốn xây chùa ở Trung Châu và Đông Thổ này sao?" Muốn chứ!

Sao lại không muốn?

Nhưng bề ngoài hai huynh đệ đều lắc đầu, Tiếp Dẫn nói: "Tây Phương giáo căn cơ mỏng manh, có đất Tây phương là đủ rồi!

Huống chi ngoài hỗn độn còn không ít tiểu thế giới..." Ngay cả một người luôn cầu thanh tĩnh vô vi như Thái Thượng còn nói ra câu đó, họ không thể không suy nghĩ kỹ về vấn đề này.

Chương 880

Ngô Sở không thèm để ý đến hai huynh đệ rầu rĩ suốt ngày thăm dò giới hạn của mọi người kia, mà nhìn về phía Nguyên Thủy: "Nếu Nguyên Thủy sư đệ không thích hình thức truyền thụ này, có thể phái đệ tử Xiển giáo ra ngoài lập sơn môn đạo trường, quảng thu đệ tử đời thứ ba, cứ thế truyền thừa từng đời một mới gọi là giáo hóa chúng sinh..." "Lời giáo huấn của đại sư huynh, sư đệ xin ghi nhớ." Nguyên Thủy cuối cùng cũng cúi cái đầu cao quý trước Thông Thiên, "Là ta đã trách lầm Thông Thiên sư đệ rồi, sư đệ lần này làm rất tốt!" Thông Thiên nghe vậy có chút không tin nổi, sau đó lại hơi ngạo kiều hừ nhẹ một tiếng: "Đệ cũng không phải hạng người hẹp hòi, nếu sư huynh đã thành tâm xin lỗi thì đệ nhận vậy!" Nhìn chòm râu hơi run run của Nguyên Thủy, mọi người suýt chút nữa bật cười.

Nhìn vẻ mặt gượng gạo của Nguyên Thủy, Thông Thiên lúc này cảm thấy sảng khoái vô cùng, chỉ muốn ngửa mặt lên trời cười dài.

Tuy nhiên để tránh làm Nguyên Thủy nổi điên bỏ đi, Thông Thiên đành phải nhịn xuống.

Mà Nguyên Thủy sau khi bị đại sư huynh Ngô Sở "giáo huấn" một trận, thực ra lúc này cũng không muốn ngồi đây nữa, chỉ muốn bỏ đi ngay lập tức để khỏi nhìn cái bản mặt đắc ý của Thông Thiên.

Nhưng sau khi liếc nhìn cặp huynh đệ rầu rĩ kia, ông đành lẳng lặng dẹp ý định đứng dậy ra về.

Ông càng không muốn để cặp huynh đệ kia xem trò cười của huynh đệ mình.

Thế là mọi người cứ thế trò chuyện rời rạc cho đến khi đại lễ khai giảng của Bồng Lai Tiên Viện bắt đầu, Thông Thiên với tư cách viện

trưởng lên đài phát biểu.

Phía dưới vân đài là hàng ghế của hơn trăm vị giáo tập, trong đó một nửa là đệ tử của Thông Thiên như Đa Bảo đạo nhân, Kim Linh thánh mẫu, Quy Linh thánh mẫu...

Một nửa còn lại là các giáo tập đến từ Đệ Nhất học viện, coi như là một sự hỗ trợ cho Bồng Lai Tiên Viện.

Có thể thấy, vị viện trưởng Thông Thiên này vẫn rất để tâm tới những lời thúc ước đệ tử mà đại sư huynh Ngô Sở đã nói.

Những giáo tập mượn từ Đệ Nhất học viện sang chính là để chuyên môn giáo dục đức hạnh cho học tử Tiên viện.

Khi thấy Thông Thiên lên đài phát biểu, cặp huynh đệ rầu rĩ kia cũng thở phào nhẹ nhõm.

Có thể thấy họ thực sự cũng không muốn nán lại đây lâu.

Ban đầu họ tới là để xem Thông Thiên định làm gì, nay mục đích đã đạt được, đương nhiên không cần ở lại nữa.

Nhưng vì đã lấy lý do tới chúc mừng khai viện, chẳng lẽ người ta còn chưa làm lễ khai giảng xong đã đứng dậy bỏ về?

Như vậy thì thật quá thất lễ.

Thông Thiên ngồi trên vân đài, nói với gần vạn học tử về sơ tâm mở viện, cũng nói về viện quy của Bồng Lai Tiên Viện.

Nghe những viện quy mà Thông Thiên nói, Hồng Vân không khỏi liếc nhìn Ngô Sở như muốn nói: Hắn đây chẳng phải là rập khuôn của chúng ta sao?

Ngô Sở khẽ lắc đầu, tôn sư trọng đạo, tôn kính sư trưởng, đoàn kết tiên hữu, lấy lễ đãi người, lấy đức phục người... cái này gọi là rập khuôn sao?

Tiên môn nào mà chẳng yêu cầu đệ tử như vậy?

Hơn nữa, Thông Thiên có thể thúc ước học tử như thế không phải là chuyện xấu.

Người tu hành vốn đã quen tự do, ai nấy đều truy cầu tiêu dao, nếu không đặt ra quy củ thì khó tránh khỏi đánh mất đức hạnh.

Đáng sợ nhất là cuối cùng "lấy đức phục người" lại biến thành "lấy vũ lực phục người".

Trong thần thoại Hồng Hoang gốc, không ít đệ tử Tiệt giáo đã biến thành như vậy, không nói là ác không việc gì không làm, nhưng đức hạnh thật sự là chẳng có giới hạn nào.

Cho nên khi thấy bản thân đang từng chút một ảnh hưởng tới những đại năng thần thoại này, biến thần thoại Hồng Hoang vốn có thành diện mạo như bây giờ, đôi khi nghĩ lại Ngô Sở cũng thấy khá tự hào.

Dĩ nhiên, nếu không nghĩ đến việc tương lai bị mình thay đổi thì thế giới cũ của mình có còn xuất hiện nữa không, thì mọi thứ đều ổn.

Mỗi khi nghĩ đến thế giới cũ của mình rất có thể chính là sự tiếp nối tương lai của thế giới Hồng Hoang này, hắn lại cảm thấy có chút bất lực. "Lúc đi thì vẫn tốt, giờ lại chẳng thể về!" Hắn thường nghĩ đến câu nói đầy bất lực và bùi ngùi đó.

Dĩ nhiên, cũng có khả năng là hắn nghĩ quá nhiều, có lẽ thế giới tương lai đó chỉ là sự tiếp nối của một tiểu thế giới nào đó ngoài hỗn độn thôi.

Dù sao Hồng Hoang đồ sộ thế này, cho dù là đại chiến giữa các Thánh nhân thời Phong Thần thì cũng không thể trực tiếp đánh cho đại địa rộng lớn vô tận thành một cái cầu nhỏ xíu như vậy được!

Cái cầu đó thậm chí còn chẳng bằng kích thước một ngọn núi ở

Hồng Hoang.

Ví như Bất Chu thần sơn ở trung tâm Hồng Hoang, chỉ riêng đỉnh chính thôi đã to bằng mấy cái cầu nhỏ đó rồi.

Tuy mỗi lần Hồng Hoang có tai nạn, người bị thương đầu tiên luôn là ông, nhưng không thể nào sau Phong Thần mà Hồng Hoang chỉ còn lại nửa tòa Bất Chu sơn được!

Cho nên Ngô Sở mới bác bỏ giả thuyết cái cầu nhỏ đó là sản vật sau khi Hồng Hoang tan vỡ.

Dĩ nhiên cũng có khả năng tinh không nơi cái cầu đó tọa lạc nằm ở một vũ trụ khác.

Suy đoán này hắn có được sau khi biết còn có các vũ trụ khác.

Còn về việc vì sao mình lại tới thế giới này, ngay cả bây giờ đã là Thánh nhân hắn vẫn nghĩ không thông.

Trước đó hắn đã tìm thấy một thế giới tương lai hư ảo tương tự trong dòng sông thời gian, nhưng hắn chỉ cần đưa một luồng nguyên thần vào là đã có thể dễ dàng khiến thế giới hư ảo đó sụp đổ.

Thử hỏi đại năng nào ở Hồng Hoang lại rảnh rỗi đến mức xách hắn từ cái thế giới tương lai hư ảo đó ném vào thế giới này chứ?

Nghĩ tới các Thánh nhân Hồng Hoang hiện nay, rõ ràng không phải là bút pháp của họ, bởi vì khi hắn tới đây, các vị Thánh nhân này vẫn còn là những nhân vật nhỏ bé.

Lúc đó ngay cả Đạo Tổ còn chưa chứng đạo thành thánh nữa là!

Đang mải suy nghĩ, hắn chợt nghe Thông Thiên gọi tên mình, bảo hắn lên đài nói vài câu.

Hóa ra bài phát biểu của Thông Thiên đã kết thúc, với tư cách đại sư huynh Huyền môn, Thông Thiên cảm thấy hắn cần lên nói vài lời

khích lệ học tử.

Ngô Sở nhìn Thông Thiên, rồi lại nhìn Thái Thượng và Nguyên Thủy, khẽ gật đầu, đứng dậy bước đi trong không trung lên vân đài.

So với Thái Thượng và Nguyên Thủy, vị đại sư huynh này của hắn dường như càng có tư cách hơn!

Ngô Sở ngồi trên vân đài nhìn xuống các học tử đang nhìn mình, tuy hắn không phải viện trưởng Bồng Lai Tiên Viện, nhưng các học tử nhìn hắn vẫn khó giấu nổi sự kích động.

Hóa ra, mình từ lâu đã là một trong những siêu cấp đại lão của thế giới này.

Ngô Sở giơ tay khẽ ép xuống, phía dưới lập tức im phăng phắc.

Ho nhẹ một tiếng, Ngô Sở mở lời: "Huyền môn thiên hạ là một nhà, bất luận là Tiệt giáo của các ngươi, hay là Nhân giáo, Xiển giáo, thậm chí là Tây Phương giáo, Nho giáo, đều là một trong các giáo phái thuộc Huyền môn.

Chỉ là giữa các giáo có một số lý niệm không giống nhau mà thôi.

Nhưng tư tưởng căn bản nhất, suy cho cùng đều giống nhau, đó chính là 'Công'." Dừng một chút, Ngô Sở đảo mắt nhìn chúng học tử, tiếp tục: "Đại đạo vận hành, thiên hạ là của chung (thiên hạ vi công), tuyển chọn bậc hiền năng, giảng cầu tin nghĩa, tu dưỡng hòa mục.

Cho nên chúng sinh không chỉ thương người thân của mình, không chỉ yêu con cái của mình, khiến cho người già có nơi nương tựa cuối đời, người trẻ có nơi dụng võ, trẻ thơ được nuôi dưỡng trưởng thành, những kẻ góa bụa, cô độc, tàn tật đều được chăm sóc, đàn ông có công ăn việc làm, đàn bà có nơi chốn nương thân.

Chúng ta lập giáo mở trường, giáo hóa chúng sinh, để chúng sinh biết lễ nghi, rõ thị phi, phân thiện ác, vì cái gì?

Chương 881

Vì cái 'Công' của thiên hạ vậy!" Trong đám học tử, có người khẽ gật đầu, có người trầm tư, có người lại ngơ ngác.

Ngô Sở lại nói: "Có lẽ có người sẽ nói, chúng ta tới đây tu hành là để tầm tiên vấn đạo cầu trường sinh, thế nhân ngu muội nhiều hay ít thì can hệ gì tới chúng ta?" Thấy có người thực sự gật đầu, Ngô Sở có chút cạn lời, nói tiếp: "Các vị thần cai quản thiên địa, thủ hộ chúng sinh là vì cái gì?

Các ngươi lúc mới sinh ra đã có tu vi thế này sao?

Nếu chúng ta không giáo hóa chúng sinh, không truyền thụ tu hành pháp môn vào phàm trần, các ngươi liệu có ngày hôm nay không?

Các ngươi vốn từ phàm trần mà đến, nếu quên đi cái gốc đó thì có khác gì súc vật đâu?" "..." Những lời này của Ngô Sở khiến đám học tử thông suốt, cũng khiến bọn họ có thêm một loại sứ mệnh và trách nhiệm, giúp bọn họ hiểu rằng cầu tiên vấn đạo không chỉ vì bản thân mình.

Đồng thời cũng khiến bọn họ nhớ tới một câu nói lưu truyền rất rộng trong Nho giáo: 'Nghèo thì một mình tu thân, hiển đạt thì giúp đỡ thiên hạ!' Ngoài ra, những lời này cũng giải thích cho mọi người biết, tại sao những Thánh nhân như bọn họ lại muốn giáo hóa chúng sinh, những Thiên thần kia tại sao lại phải cai quản thiên hạ.

Không phải vì đó là trách nhiệm của bọn họ, mà là vì bọn họ vốn cũng từ phàm trần mà ra.

Những lời này của Ngô Sở, đừng nói là đám học tử kia, ngay cả những Thánh nhân như Thái Thượng cũng đang thầm nghiền ngẫm, dường như đang nghĩ: Hóa ra là như vậy sao?

Chẳng lẽ không phải vì đạo của mình, cũng như những lời thề đại đạo đã lập khi chứng đạo nên buộc phải làm vậy sao?

Chẳng lẽ không phải vì sau khi làm vậy, muốn giáo phái của mình hưng thịnh hơn nên mới không tiếc công sức tiếp tục nỗ lực, tiếp tục quảng bá sao?

Hóa ra chúng ta chỉ vì không quên sơ tâm, muốn thế giới này tốt đẹp và mạnh mẽ hơn?

Ngay cả Chuẩn Đề vốn thích dùng thủ đoạn, lúc này cũng cảm thấy những thủ đoạn mình thi triển để khiến Tây Phương giáo mạnh hơn, khiến thiên địa pháp tắc của thế giới này hoàn thiện hơn, đều trở nên có chút chính nghĩa.

Mà Nguyên Thủy thì lại càng cảm thấy hổ thẹn, bấy lâu nay y luôn cho rằng, việc Ngô Sở xây dựng Đệ Nhất Học Viện, giáo hóa chúng sinh, truyền bá văn đạo đều chỉ là để quảng bá văn đạo của hắn, việc dẫn người hướng thiện chẳng qua chỉ là tiện tay mà thôi.

Bây giờ xem ra, là mình đã nghĩ sai rồi sao? ...

Sau đó, Thông Thiên lại xúi giục Thái Thượng và Nguyên Thủy lên nói vài câu.

Kết quả là hai vị huynh trưởng này chết sống không chịu, Thái Thượng hoàn toàn không muốn nói lời vô ích, Nguyên Thủy ước chừng là cảm thấy mất mặt không muốn đi!

Trước đó còn đang oán trách Thông Thiên thu đồ đệ lung tung, giờ lại chạy đi cổ vũ đám học tử này, Thông Thiên không cần mặt mũi chứ Nguyên Thủy y còn cần!

Khi đại điển khai giảng kết thúc, huynh đệ sầu khổ liền cáo từ rời đi, Thái Thượng và Nguyên Thủy cũng đi theo.

Khi Ngô Sở và Hồng Vân chuẩn bị cáo từ, Đa Bảo đã gọi hắn lại.

Ngô Sở có chút kỳ quái nhìn về phía Đa Bảo, Đa Bảo lúc này tuy vẫn chưa thành công trảm ra đệ nhất thi, nhưng cũng đã đi trên con đường này.

Thông Thiên liếc mắt nhìn Đa Bảo, nói: "Ngươi còn chưa bắt đầu trảm thi, sao lại gấp gáp như vậy?" Hồng Vân và Ngô Sở đều có chút kỳ quái nhìn Thông Thiên.

Thông Thiên nhẹ khẽ ho một tiếng, nói: "Nghịch đồ này ở chỗ Bất Chu Sơn có thu hoạch, nhưng đại sư huynh cũng biết, chúng ta năm đó sở dĩ có thể thành công chứng đạo là vì có thánh vật đạo cơ như Hồng Mông Tử Khí.

Mà người có thể không dựa vào thánh vật này mà thành công chứng đạo, đại sư huynh và tẩu tẩu Hậu Thổ là hai người duy nhất trong thiên hạ..." Thông Thiên lúc này tỏ ra vô cùng lễ phép, 'đại sư huynh' và 'tẩu tẩu' gọi ra rất trơn miệng.

Hoàn toàn không có vẻ bất tình bất nguyện như khi bị Nguyên Thủy áp bức.

Ngoài ra, Thông Thiên hiển nhiên đã trực tiếp bỏ qua lão ma đầu La Hầu, dù sao Đa Bảo muốn thỉnh giáo vấn đề này, cũng không thể chạy đi hỏi lão ma đầu La kia được.

Ngay cả chạy tới địa phủ tìm Hậu Thổ hỏi thăm cũng không thích hợp, một là Hậu Thổ là thê tử của Ngô Sở, có gì mà không thể trực tiếp hỏi Ngô Sở?

Hai là, cái giá mà Hậu Thổ phải trả để chứng đạo dù sao cũng quá lớn.

Khi có lựa chọn tốt hơn, tại sao không chọn cái tốt nhất?

Nghe xong lời Thông Thiên, Ngô Sở nhìn Đa Bảo, cười nói: "Ngươi là muốn hỏi ta làm sao lĩnh ngộ Nguyên hạch thần văn đúng

không?!" Đa Bảo ôm quyền khom người, gật đầu nói: "Tuy nói với tu vi hiện giờ của sư điệt mà nhắc đến chuyện này thì có chút cao ngạo viển vông.

Nhưng sư điệt thực sự có chút nhịn không được, mong đại sư bá có thể thứ lỗi cho sự thất lễ của sư điệt, không tiếc lời chỉ giáo." Ngô Sở mỉm cười nói: "Cũng không kỳ quái, tin rằng thiên hạ này không ai có thể cưỡng lại được sự cám dỗ của việc chứng đạo thành thánh, cho dù cơ hội chỉ có một phần ức vạn cũng đáng để nỗ lực vì nó." Người tu hành trong thiên hạ, ai chẳng hy vọng mình có một ngày có thể đứng trên đỉnh thế gian.

Nếu không thấy bất kỳ cơ hội nào thì thôi.

Nhưng rõ ràng đã thấy một luồng ánh sáng hy vọng ngay trước mắt, ai mà có thể dễ dàng nhịn được?

Có thể nói Đa Bảo cao ngạo viển vông, nhưng không thể không thấu hiểu tâm lý này của y.

Ngô Sở tùy ý giơ tay, một đạo phù văn thần liên hình thành từ Nguyên hạch thần văn liền xuất hiện ở đầu ngón tay hắn.

Chỉ thấy hắn búng tay một cái, đạo phù văn thần liên kia liền bay về phía Đa Bảo, giống như một con long xà ngũ sắc du ngoạn vòng quanh trước mặt y. "Đây là một đoạn Ngũ hành đại đạo thần liên do Ngũ hành nguyên hạch thần văn hình thành, nếu ngươi có thể từ đó ngộ ra Nguyên hạch thần văn cơ bản thì đó là tạo hóa của ngươi.

Tuy nhiên, đừng ôm hy vọng quá lớn.

Ly bá mẫu của ngươi đã tốn không biết bao nhiêu năm tháng cũng chưa thể lĩnh ngộ ra đâu!" Ly bá mẫu chính là Thanh Khâu Hồ Tổ Thanh Khâu Ly.

Nhưng Ngô Sở đã nói dối ở đây, thực tế Thanh Khâu Ly sau khi

bước vào hình thái Thập Nhị Vĩ Hỗn Độn Thủy Hồ thì đã lĩnh ngộ được Nguyên hạch thần văn rồi.

Thế nhưng, cái này quá khó, quá khó.

Năm đó Hậu Thổ sau khi Luân hồi đại đạo đại thành mới nước chảy thành sông mà lĩnh ngộ được.

Thanh Khâu Ly cũng là sau khi tạo ra đột phá cực hạn mới lĩnh ngộ được.

Những đệ tử kia của hắn không biết đã lĩnh ngộ bao lâu, Phục Hy và Trấn Nguyên Tử, thậm chí bao gồm cả Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu bọn họ cũng biết về Nguyên hạch thần văn, nhưng bọn họ vẫn không thể lĩnh ngộ được.

Cho nên, con đường này khó đi thế nào có thể tưởng tượng được.

Nhưng đối phương dù sao cũng là Đa Bảo đạo nhân, trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, gã này sau khi Phong Thần đã quay đầu sang Tây Phương giáo, cuối cùng trở thành chủ nhân Phật môn, tu vi thông thiên triệt địa.

Ngô Sở cũng không biết gã này cuối cùng có bước ra được bước kia hay không.

Nhưng gã này có thể trở thành Phật Tổ, sánh ngang với Đạo Tổ Nhân giáo Thái Thượng, tu vi khẳng định sẽ không kém bao nhiêu, hưng hứa gã thực sự có duyên pháp này?

Hiện nay thế giới Hồng Hoang này, trận chiến Phong Thần chắc chắn không thể xảy ra nữa, dù sao trước đó đã có hai lần Phong Thần.

Một lần là huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất phân phong chư thần, một lần là Hạo nhập chủ Thiên đình, phân phong lại chư thần thiên hạ.

Bây giờ nhiều người tu hành cũng không quá bài xích việc lên Thiên đình làm thần.

Cho nên, không thể có chuyện giống như trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, mọi người không muốn lên Thiên đình làm thần quan nên mới phải triển khai trận chiến Phong Thần.

Mà không có trận chiến Phong Thần, cặp huynh đệ sầu khổ kia liệu còn có thể bắt cóc một số môn đồ của Xiển giáo và Tiệt giáo sang phương Tây được không?

Cho dù một số môn đồ khác tình nguyện, Đa Bảo chắc chắn là không nguyện ý rồi!

Chương 882

Hiện giờ y đã có chút lĩnh ngộ với đạo thiết thiên (trộm trời), Ngô Sở lại cho y một đạo đại đạo thần liên bện từ Nguyên hạch thần văn.

Nếu như vậy mà còn chuyển đổi môn đình, thì ước chừng Thông Thiên có thể dùng một kiếm chém chết y. "Đa tạ đại sư bá, tuy rằng việc này rất khó, nhưng suy cho cùng cũng có một tia hy vọng, đệ tử nhất định sẽ nỗ lực gấp bội, không để đại sư bá và sư phụ thất vọng." Kết quả Thông Thiên trực tiếp tát vào sau gáy y một cái: "Đại sư bá ngươi có ý đó sao?

Hắn là hy vọng ngươi đừng ôm hy vọng quá lớn, đừng chìm đắm vào đó, đừng để nó biến thành tâm ma của ngươi...

Đúng là gỗ mục không thể đẽo, đứa trẻ này không thể dạy bảo..." "..." Thông Thiên ra tay không nhẹ, Đa Bảo ôm đầu nhe răng, điều này khiến Ngô Sở không khỏi liên tưởng đến kiểu tóc đầy cục u trên đầu gã sau khi chuyển đổi môn đình trở thành Phật Tổ.

Không hiểu thì hỏi: Tại sao trong Phật môn, đại đa số đều là đầu trọc, mà Phật Tổ lão nhân gia lại có kiểu tóc xoắn ốc đầy cá tính như vậy?

Cảm thấy mình đã phá được án, Ngô Sở khẽ ho một tiếng, nói: "Duyên pháp duyên pháp, hết thảy pháp đều tùy duyên, không thể cưỡng cầu.

Đường cầu đạo thăm thẳm, vẫn cần tĩnh tâm tìm tòi, không vội được.

Phải biết, bọn ta ở cảnh giới Đại La trầm tĩnh mấy vạn nguyên hội mới có cơ hội nhìn thấy pháp trảm thi, trôi qua hàng nghìn nguyên hội mới có được thu hoạch như hôm nay, ngươi mới tu hành được

bao lâu?" Nhắc tới những chuyện này, Hồng Vân và Thông Thiên lại không khỏi bắt đầu hồi tưởng về những năm tháng hào hùng đã qua...

Mỹ thực tiên tửu ở Tử Ngọc Sơn kia thực sự làm say lòng người!

Đa Bảo nghe thấy những lời này, trái tim xao động kia cũng không khỏi dần bình phục lại.

Nghĩ lại Đa Bảo y từ ngày bái sư tới nay cũng mới trôi qua mấy vạn năm thời gian.

So với những sư bá sư thúc này, chút năm tháng ấy đã là gì?

Đúng là muối họ ăn còn nhiều hơn cơm y ăn!

Lại nghĩ tới ba vị đại sư huynh của Huyền môn bọn họ là Hoàng Long, cùng nhị sư tỷ Phượng Nghi, tam sư huynh Địa Khôn, đó cũng là những tồn tại không biết đã tu hành bao nhiêu năm tháng rồi, lúc Hồng Hoang tam tộc tranh bá bọn họ đã là cảnh giới Đại La rồi đấy thôi!

Hiện giờ bọn họ chẳng phải cũng dừng lại ở Trảm thi tam cảnh không thể tiến thêm sao?

Chứng đạo thành thánh, nào có dễ dàng như vậy?!

Khi Ngô Sở và Hồng Vân rời khỏi đảo Bồng Lai, cưỡi mây đạp gió trở về, Hồng Vân đón gió nhẹ thở dài: "Vị đại đệ tử này của Thông Thiên sư huynh có chút không tầm thường nha!" Ngô Sở nghe vậy không khỏi bật cười.

Vị Phật Tổ tương lai trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản mà!

Tự nhiên là không tầm thường rồi.

Vốn tưởng rằng không có trận chiến Phong Thần, vị đại sư huynh Tiệt giáo này không thể chuyển đổi môn đình, thành tựu tương lai có

lẽ sẽ thấp đi nhiều, ai ngờ cư nhiên còn có phúc duyên bực này.

Cười một tiếng, Ngô Sở nói: "Lão ca cũng không cần quá hâm mộ, bốn vị đệ tử kia của huynh cũng không tệ đâu, đặc biệt là Công Minh và Vân Tiêu." ...

Khi Hồng Vân trở lại Đệ Nhất Học Viện, Ngô Sở quay về Tử Ngọc Sơn thì vừa vặn nhìn thấy một con đại điểu màu vàng đang lượn lờ kêu hót bên ngoài Tử Ngọc Sơn, mấy tiểu hoa tiên cẩn thận từng li từng tí bước ra khỏi hộ sơn đại trận, hỏi: "Dám hỏi vị đạo hữu đến đây là phương nào?

Có biết nơi này là đâu không?" Thấy cảnh này, Ngô Sở không vội hạ mây xuống mà âm thầm quan sát.

Con đại điểu màu vàng kia thu cánh lại, hóa thành một thanh niên mặc bào vàng.

Thanh niên bào vàng búi tóc hai bên, thân hình dị thường, mỏ như chim ưng, mắt lộ hung quang.

Hình tượng quái dị này khiến Ngô Sở nghĩ đến môn đồ Tiệt giáo Vũ Dực Tiên thời Phong Thần.

Kết quả lại nghe thanh niên kỳ lạ kia chắp tay nói: "Bần đạo Kim Bằng, đến từ Phượng Hoàng Tinh, đến đây là để tìm tộc trưởng của tộc ta, nàng là nhị đệ tử của Văn Đức Đạo Tôn ở Tử Ngọc Sơn..." Các tiểu hoa tiên nghe vậy không khỏi thở phào nhẹ nhõm, một người trong đó hỏi: "Vậy Khổng Tuyên đạo hữu là huynh trưởng của nhà ngươi sao?" Kim Bằng đáp: "Chính là gia huynh!" Trên tầng mây, Ngô Sở vuốt cằm suy tư, tiểu Nghệ Bảo xuất hiện trên vai hắn, cúi đầu nhìn xuống dưới nói: "Không ngờ Khổng Tuyên là người đàn ông đẹp trai như vậy, cư nhiên lại có một người em trai tướng mạo kỳ quặc thế này, đây có phải cùng một mẹ sinh ra không vậy?" Đối diện với lời cà khịa của Nghệ Bảo, Ngô Sở hỏi: "Ngươi nói xem, hắn có giống

môn đồ Tiệt giáo Vũ Dực Tiên trong Phong Thần không?

Hóa ra Vũ Dực Tiên chính là Kim Sí Đại Bàng sao?" Nghệ Bảo lắc đầu: "Cái này ai mà biết được!

Lúc trận chiến Phong Thần, Kim Sí Đại Bàng theo Nhiên Đăng lão đạo đi đánh Khổng Tuyên, cũng chẳng thấy bọn họ có tình cảm huynh đệ thâm hậu gì cả!" "Thôi bỏ đi, gã này hiện giờ xuất thế, chạy tới Hồng Hoang tìm tộc trưởng của bọn họ, ước chừng cũng là ở Phượng Hoàng Tinh không chịu nổi nữa, muốn ra ngoài mở mang tầm mắt." Nghệ Bảo gật đầu, lại nói: "Tuy nói dung mạo có chút kỳ đặc, nhưng tu vi này đúng là không hổ danh hậu duệ của Phượng Tổ, vừa xuất thế đã là Đại La, huyết mạch tam tộc thực sự mạnh mẽ." Ngô Sở cười nói: "Ngươi cũng không tệ mà!

Vừa đến thế giới này đã là chí bảo rồi còn gì!" Tiểu Nghệ Bảo nghe vậy không khỏi khúc khích cười khẽ, có chút đắc ý hất mái tóc dài, lắc lắc đôi bàn chân nhỏ trắng nõn.

Ngô Sở hạ mây xuống, mấy tiểu hoa tiên thấy Công Đức Khánh Vân bay tới không khỏi lộ vẻ vui mừng, triệt để buông lỏng cảnh giác: "Kiến quá Văn Đức Đạo Tôn!" Ngô Sở nghe vậy mỉm cười, bình thường các tiểu hoa tiên đều gọi hắn là 'tiền bối', đây là thói quen của tộc bọn họ, từ rất lâu trước đây đã xưng hô như vậy rồi.

Nhưng khi có người ngoài ở đây, cách xưng hô này sẽ thay đổi một chút, cũng là để nói cho mọi người biết thân phận của hắn.

Rất hiển nhiên, đây là nói cho Kim Bằng nghe.

Quả nhiên, Kim Bằng khi nghe thấy lời chào hỏi của các tiểu hoa tiên không khỏi quay người nhìn lại.

Thấy một thanh niên mặc đạo bào xám trắng, ngồi xếp bằng trên Công Đức Khánh Vân, Kim Bằng không khỏi ngẩn ra, dường như

không ngờ sư phụ của tộc trưởng bọn họ cư nhiên lại là một người trẻ tuổi như vậy.

Nếu không phải có Công Đức Khánh Vân dưới thân hắn, ước chừng thật sự không dám tin. "Kim Bằng, bái kiến Văn Đức Đạo Tôn!" Ngô Sở liếc nhìn y một cái, mỉm cười nói: "Đúng là không hổ danh hậu duệ Phượng Tổ.

Đúng rồi, hãy đổi dung mạo của ngươi đi một chút, bộ dạng này sẽ làm các tiểu hoa tiên sợ đấy." Kim Bằng nghe vậy không khỏi ngẩn ngơ, sau đó nhìn về phía các tiểu hoa tiên, kết quả thấy mấy tiểu hoa tiên đang mở to đôi mắt to đáng thương, nhao nhao gật đầu. "Ta sớm đã muốn nói rồi, tại sao Khổng Tuyên đạo hữu lại tuấn tú như vậy, mà đạo hữu là đệ đệ của Khổng Tuyên đạo hữu, tướng mạo lại kỳ vĩ thế này, thực sự có chút dọa người nha!" "Đúng đúng, xin đạo hữu thu lại thần thông kỳ vĩ này đi!" Các tiểu hoa tiên thực ra sớm đã muốn nói điều này, nhưng khí tức của đối phương rõ ràng quá mức mạnh mẽ, bọn họ hoàn toàn không dám lỗ mãng.

Bây giờ có Ngô Sở tiền bối ở đây làm chỗ dựa, bọn họ liền ríu rít nói lên ý kiến của mình, vỗ vỗ lồng ngực nhỏ, vẻ mặt 'dọa chết bảo bảo rồi', khiến Kim Bằng có chút không nói nên lời, cảm thấy có chút bị xúc phạm.

Nhưng ngay cả Văn Đức Đạo Tôn cũng nói như vậy, y còn có thể nói gì được nữa?

Y chỉ có thể âm thầm thu lại dung nhan khuynh thế mà y cho là vô cùng dũng mãnh kia, đổi thành dung mạo mà y cảm thấy rất bình thường.

Tuy nhiên, dung mạo mà y cho là rất bình thường này, trong mắt các tiểu hoa tiên lại anh vũ hơn nhiều so với dung mạo kỳ lạ lúc trước.

Ngô Sở cũng cảm thấy dung mạo anh vũ cương nghị hiện tại của

y, phối hợp với đôi mắt sắc sảo kia, hoàn toàn không thua kém so với soái ca Khổng Tuyên là bao. "Không tệ!

Sau này hãy dùng dung mạo này đối diện với thế nhân đi!" Ngô Sở gật đầu, sau đó dẫn y và mấy tiểu hoa tiên vào hộ sơn đại trận, trở lại đỉnh Thần Mộc.

Kim Bằng có chút câm nín, nhưng cuối cùng vẫn nhịn không được hỏi: "Tiền bối không thích dáng vẻ mạnh mẽ uy vũ trước đây của vãn bối sao?

Dáng vẻ hiện tại của vãn bối rất bình thường mà!" Ngô Sở liếc nhìn y một cái, thầm nghĩ: Gã này có phải có hiểu lầm gì về từ 'bình thường' không?

Bộ dạng hung ác đó gọi là mạnh mẽ uy vũ?

Xem ra thẩm mỹ của gã này cùng một giuộc với con chó lười A Thu rồi!

Khẽ ho một tiếng, Ngô Sở nói: "Phải thấp giọng!

Hiểu không?" "..." Trở lại đỉnh Thần Mộc, Ngô Sở bảo các tiểu hoa tiên mang lên một ít điểm tâm và tiên tửu.

Tuy rằng đại bộ phận tiểu hoa tiên đã tới Văn Tinh giúp đỡ, nhưng vẫn còn một bộ phận nhỏ ở lại trông coi Tử Ngọc Sơn.

Chương 883

Sự vận hành của Tử Ngọc Sơn đã không thể thiếu những sinh linh đáng yêu này rồi.

Kim Bằng có chút gò bó ngồi xuống trước mặt Ngô Sở, tuy rằng thanh niên trước mắt này trông không lớn lắm, trông rất hiền hòa, nhưng thân phận địa vị bày ra đó!

Kim Bằng tuy là con của Tổ Phượng nhưng xuất thế quá muộn, trước mặt Thánh nhân sao dám lỗ mãng.

Ngô Sở rót một ly tiên tửu cho y, vừa nói: "Không cần gò bó, nói ra thì năm đó ngươi cũng từng ở lại Tử Ngọc Sơn này.

Tuy nói lúc đó ngươi còn chưa xuất thế, nhưng chắc hẳn cũng có ý thức." Nghe thấy lời Ngô Sở, Kim Bằng khẽ thở phào nhẹ nhõm: "Đa tạ tiền bối!" Ngô Sở mỉm cười nói tiếp: "Tộc trưởng của ngươi và huynh trưởng của ngươi hiện giờ đều đang ở trên Văn Tinh!

Ồ, Văn Tinh chính là tiểu thế giới văn đạo mà ta khai tịch ở ngoại vực hỗn độn.

Ngươi lần này tới đây là muốn du lịch Hồng Hoang một chuyến, hay là muốn đi tìm bọn họ?" Kim Bằng nghĩ nghĩ rồi hỏi: "Tiền bối có thể cho vãn bối một vài lời khuyên không?" Ngô Sở nghe vậy không khỏi bật cười, dường như không ngờ gã có vẻ ngoài thô lỗ mạnh mẽ này cư nhiên lại có chút thông minh vặt.

Ngô Sở xoay xoay ly ngọc, nói: "Trên Văn Tinh mọi thứ đã dần ổn định, chắc hẳn không bao lâu nữa bọn họ sẽ trở về, ngươi cứ ở lại đại địa Hồng Hoang này đi!

Tuy nhiên trước khi ra ngoài du lịch, tốt nhất hãy đến Đệ Nhất

Học Viện một chuyến để tìm hiểu về phương thiên địa này." Kim Bằng gật đầu hưởng ứng, danh tiếng của Đệ Nhất Học Viện y tự nhiên cũng đã nghe qua.

Lúc trước vừa mới đến Hồng Hoang, y còn nghe nói về Bồng Lai Tiên Viện trên Đông Hải nữa!

Ban đầu y còn đang nghĩ, trước tiên đến Tử Ngọc Sơn tìm tộc trưởng báo danh một chút, sau đó sẽ đến Bồng Lai Tiên Viện xem tình hình thế nào!

Nghe nói Bồng Lai Tiên Viện đó cũng do Thánh nhân lập ra, truyền thụ Thượng Thanh tiên pháp.

Nhưng bây giờ có cơ hội đến Đệ Nhất Học Viện học tập, y cũng chỉ đành thu lại ý định nhỏ kia.

So với Bồng Lai Tiên Viện vừa mới thành lập, Đệ Nhất Học Viện mới thực sự gọi là cổ xưa.

Ngô Sở tùy ý gọi tới một chiếc lá của Tử Ngọc Thần Mộc, đánh vào đó một đạo ấn ký, đưa cho Kim Bằng: "Thấy ngươi ngồi ở đây cũng có chút không tự nhiên, ngươi cầm lấy cái này, đến Đệ Nhất Học Viện tìm Hoàng Long, hắn sẽ sắp xếp mọi thứ cho ngươi." Kim Bằng có chút lúng túng, đứng dậy đón lấy chiếc lá có chất liệu như ngọc thạch kia, chắp tay hành lễ, cáo từ rời đi.

Ra khỏi Tử Ngọc Sơn, Kim Bằng mới thở phào một hơi, quay đầu nhìn lại Tử Ngọc Sơn, phát hiện lưng áo mình đã ướt đẫm một mảng.

Rõ ràng vị kia cũng không tỏa ra khí thế gì, nhưng ngồi trước mặt hắn luôn khiến hắn cảm thấy không tự nhiên, có một loại áp lực không tên.

Sau khi thở phào, Kim Bằng xoay người một cái, hiện ra bản thể, đôi cánh vàng xòe ra, mang theo tiếng gió lôi, vỗ cánh lao vút về phía

Đệ Nhất Học Viện. "So với Khổng Tuyên, hắn đúng là một đứa em trai, không có khí phách như anh trai hắn." Nghệ Bảo xuất hiện trên vai Ngô Sở, nhận xét.

Ngô Sở cười nói: "Ngươi không thể vì thẩm mỹ của người ta khác biệt với chúng ta mà thiên vị Khổng Tuyên như vậy!

Kim Bằng tuy không có khí phách của Khổng Tuyên, nhưng cũng có cái trí khôn vặt của hắn." "Ngài cũng nói đó là trí khôn vặt rồi, trí khôn vặt thì làm sao lên được mặt bàn?" Ngô Sở tiếp tục tranh luận với Nghệ Bảo: "Có ai vừa sinh ra đã có đại trí tuệ đâu?

Chẳng phải đều từ trí khôn vặt mà lớn lên sao!

Không có đủ thường thức, không trải qua sự đời, lấy đâu ra đại trí tuệ?

Chỉ số thông minh có cao đến đâu, hậu thiên không học tập, không rèn luyện thì cũng uổng công." Vừa tranh luận với Nghệ Bảo, Ngô Sở vừa liên lạc với Thiên Đế Hạo: "Thông Thiên sư huynh của ngươi sáng tạo Bồng Lai Tiên Viện, ngươi thân là Thiên Đế, sao không phái người tặng lễ vật chúc mừng một chút?" Thiên Đế Hạo có chút lúng túng, nói: "Phái rồi phái rồi, chỉ là phái hơi muộn, chẳng phải vì Dao đã mang thai, ta nhất thời có chút thất thần..." "Thất thần?

Dao đã mang thai, ngươi chẳng lẽ không nên vui mừng sao?" Ngô Sở có chút câm nín, thời đại này chuyện nam nhân bị cắm sừng vẫn còn khá hiếm thấy.

Chỉ có thời kỳ Vu tộc trước đây hay đánh ngất người khiêng về để duy trì nòi giống mới có chuyện đó xảy ra.

Dù sao lúc đó trẻ con Vu tộc phần lớn là do cả tộc cùng nuôi dưỡng.

Bởi vì có một bộ phận người vốn không biết cha ruột của đứa trẻ

là ai.

Đó là một thời kỳ không có hôn nhân, quan hệ nam nữ khá hỗn loạn.

Sau đó nhờ sự góp ý của Ngô Sở mới dần thay đổi tình trạng này.

Nữ tử thời kỳ này đều khá truyền thống bảo thủ, không giống như phụ nữ ở thế giới mà Ngô Sở từng sinh sống ở hậu thế.

Huống hồ Hạo còn là Thiên Đế, Dao lại theo đuổi y suốt bao nhiêu năm tháng, còn ai có thể cắm sừng lên đầu Thiên Đế Hạo được nữa?

Cho nên khả năng này có thể loại trừ!

Hạo khẽ ho một tiếng, nói: "Vui thì có vui, nhưng lại có chút khẩn trương, cho dù ta đã chuyển thế bao nhiêu lần đi nữa cũng chưa từng làm cha nha!" Ừm, cái nồi này phải đổ lên đầu Dao, vì Hạo chuyển thế hàng vạn lần, Dao đều theo sát bên cạnh, không ngừng phá phách, khiến Hạo mỗi một đời cuối cùng đều ở bên Dao.

Có mấy lần Hạo muốn thoát khỏi 'lời nguyền' này nhưng cuối cùng đều thất bại trong gang tấc.

Ngô Sở ra vẻ rất tùy ý, cười nói: "Chưa làm thì học mà làm!

Có gì to tát đâu, ai chẳng có lần đầu tiên." Hạo khẽ ho một tiếng, hỏi: "Đại sư huynh, huynh có bốn vị thê tử, chưa từng nghĩ tới chuyện muốn có một đứa con sao?" Con cái là loại thần thú, vẫn là chơi của nhà người khác vui hơn!

Ngô Sở rất muốn nói như vậy, nhưng nghĩ lại mình vừa mới giáo dục người ta xong, quay ngoắt lại nói câu đó chẳng phải tự vỗ vào mặt mình sao.

Thế là hắn khẽ ho một tiếng, nói: "Chuyện con cái ấy mà!

Tùy duyên thôi.

Chúng ta đều đã tiêu dao trường sinh rồi, hà tất phải chấp nhất chuyện con cái?" "Ta cũng đâu có chấp nhất chuyện đó!

Chẳng phải là lỡ tay nên mới có sao!" Hạo có chút khổ não vò đầu bứt tai, "Đại sư huynh, sau này nếu ta không dạy bảo được con thì huynh phải giúp ta một tay đấy nhé!

Ta không muốn vì chuyện này mà bị người ta cười cho thối mũi đâu!" Ngô Sở không khỏi nhớ tới kết cục của Long Cát công chúa thời Phong Thần.

Lại nghĩ tới thời Tây Du, bộ phim truyền hình kia quay cảnh y bị khỉ dọa cho chui xuống gầm bàn...

Ôi!

Mặt mũi gã này sớm muộn gì cũng mất sạch, không cứu nổi đâu.

Nghĩ lại đường đường là Ngọc Đế, trải qua hàng chục vạn kiếp, cư nhiên bị một con khỉ cảnh giới Kim Tiên dọa cho thành ra như vậy, phim truyền hình đó quay thật là chẳng coi luật cơ bản của thần thoại ra gì.

Tuy nhiên lúc đó hắn chỉ lo xem khỉ, hoàn toàn không nghĩ nhiều như vậy.

Chỉ có hiện tại thân ở trong phương thiên địa này mới hiểu được tu vi của con khỉ lúc đó và Thiên Đế chênh lệch lớn thế nào.

Đừng nói là một bàn tay, ước chừng chỉ cần một ngón tay cũng có thể dễ dàng nhấn con khỉ xuống đất mà chà sát. "Được!

Giáo dục mấy đứa trẻ nghịch ngợm gì đó ta vẫn khá thích đấy." Ngô Sở sảng khoái nhận lời, sau đó nghĩ tới Linh Châu Tử bướng bỉnh kia.

Cũng không biết gọi Linh Châu Tử về, gặp phải thiếu niên Hi và

thiếu nữ Oa hiện giờ, gã có chạy đến trước mặt bọn họ mà tìm chết không?

Ở một phía khác, Kim Bằng cầm chiếc lá Tử Ngọc Thần Mộc đi tới Đệ Nhất Thành.

Chương 884

Kết quả bóng dáng vừa mới xuất hiện trên không trung Đệ Nhất Thành, Kim Bằng liền bị sự náo nhiệt phồn hoa phía dưới làm cho kinh ngạc.

Đến Hồng Hoang vài ngày, một đường từ Nam Hải lao tới, trấn nhỏ đã thấy không ít, nhưng có thể lớn hơn Đệ Nhất Thành, phồn hoa hơn nơi này thì thực sự không có.

Kết quả đang lúc kinh ngạc, một tiếng hừ lạnh liền vang lên trong thức hải của y: "Kẻ đến là phương thần thánh nào?

Mau báo danh ra, không biết không trung Đệ Nhất Thành này là khu vực cấm bay sao?" Một bóng vượn lớn hiện ra trong thức hải của y, chấn động đến mức Kim Bằng suýt chút nữa từ trên không trung rơi xuống.

Kẻ này thật mạnh!

Kim Bằng tâm thần rúng động, thu lại đôi cánh, xoay người hóa thành hình người, đang định giải thích lai ý với đối phương thì thấy phía dưới có một chiếc gậy quét tới, nện về phía y.

Đôi mắt Kim Bằng dựng ngược, hung khí trực tiếp bộc phát.

Kết quả giơ tay lên đỡ, thân hình liền bị cây gậy kia nện văng ra ngoài thành. "Muốn vào thành thì xếp hàng vào từ cổng thành, nhớ đăng ký!" "..." Phía dưới, vô số sinh linh thấy cảnh này đã không còn lạ lẫm gì nữa.

Thậm chí còn có người lên tiếng trào phúng: "Cũng không biết từ đâu tới một tên nhà quê, cư nhiên không biết quy củ của Đệ Nhất Thành, dám loạn xà ngầu ở đây, không biết trong thành này có Thánh

nhân tọa trấn sao?

Cư nhiên dám bay trên đầu Thánh nhân, đúng là nghé mới đẻ không sợ hổ." "Haiz!

Lại thêm một kẻ ngốc chạy tới ăn đòn, nhưng Viên đại gia kia vẫn còn hiền chán, cư nhiên chỉ đánh bay người đi, trông có vẻ cũng không bị thương gì mấy!" "Tên đó là một con Bằng yêu đúng không!

Đến từ ngọn núi nào nhỉ?

Tu vi trông không thấp đâu!" "Tộc Bằng mạnh nhất Hồng Hoang chắc là xuất thân từ Bắc Minh, nhưng hậu duệ của vị Thiên Thần lão tổ kia chắc sẽ không ngốc như vậy.

Bọn họ ra ngoài chắc chắn đã được dặn dò kỹ rồi." "Vậy ước chừng là đến từ các tộc Bằng khác thôi!

Tu vi không yếu mà lại ngốc như vậy, ước chừng trước đó luôn bế quan tu hành cũng nên." "Hắn ra ngoài mà nhà hắn không dặn dò một vài quy tắc cơ bản sao?" ...

Nghe những tiếng bàn tán không dứt bên tai, hung khí vừa bộc phát ra của Kim Bằng lại dần dần thu liễm lại.

Ai bảo trong thành này cư nhiên có Thánh nhân tọa trấn cơ chứ!

Kim Bằng ấm ức ngoan ngoãn xếp hàng bên ngoài thành, bên cạnh có người cười nói: "Dám hỏi huynh đài tiên sơn nơi nào?

Huynh đài có thể đỡ được một gậy của Viên đại gia mà không bị thương cũng coi là lợi hại rồi.

Phải biết vị Viên đại gia canh giữ Đệ Nhất Học Viện kia là một vị chí cường giả đấy." "Con khỉ đó là người của Đệ Nhất Học Viện sao?

Đến từ Tử Ngọc Sơn à?" Kim Bằng hỏi, nhưng trong lòng thực ra đã có câu trả lời, thậm chí có thể nói y còn quen biết vị kia. "Xem ra

huynh đệ cũng không phải là hoàn toàn mù tịt thông tin mà!

Còn biết vị kia đến từ Tử Ngọc Sơn." Người nhân loại đang bắt chuyện kia cười lên, "Tử Ngọc Sơn đó là thánh địa đấy, cường giả xuất thân từ thánh địa thì có ai đơn giản đâu, ngươi có thể đỡ được một gậy của đối phương mà không bị thương thực ra đã đủ để khoe khoang lâu rồi." Hai người vừa tán gẫu vừa xếp hàng, không lâu sau đã đến lượt Kim Bằng.

Tên lính thủ thành nhìn y hỏi: "Hộ tịch lộ dẫn đâu?" "Hả?" Kim Bằng có chút mộng bức, suy nghĩ một chút rồi lôi chiếc lá kia ra: "Cái này sao?" Những người bên cạnh thấy y như vậy đều không khỏi bật cười: "Không phải là ngốc đấy chứ?

Cầm một chiếc lá ra mà muốn trà trộn qua cửa sao?" Người vừa mới tán gẫu cùng Kim Bằng thấy vậy liền muốn giải thích cho y một chút.

Tên lính thủ thành thấy cái này cũng có chút câm nín, nhưng lúc này trong đầu hắn lại nghe thấy một tiếng truyền âm: "Cho hắn vào, phái người dẫn hắn trực tiếp đến học viện." Tên lính kia vừa nghe thấy giọng nói này, thần tình lập tức nghiêm túc, đứng thẳng người lên, sau đó đáp lại một tiếng 'vâng', tiếp đó liền mỉm cười với Kim Bằng: "Hóa ra là quý khách ghé thăm, quý khách hãy đi theo ta, ta dẫn ngài đến Đệ Nhất Học Viện..." Kim Bằng nghe vậy liền mừng rỡ, nhìn chiếc lá trong tay, thầm nghĩ đây quả nhiên là lộ dẫn.

Mà người vừa giải thích về lộ dẫn hộ tịch cho y thấy vậy cũng không khỏi kinh ngạc.

Người dân xung quanh không biết chuyện thấy cảnh này đều có chút câm nín.

Suy đoán xem tên ngốc này rốt cuộc là phương thần thánh nào, cư nhiên lại có quan hệ cứng như vậy, có thể khiến lính canh cổng thành

Đệ Nhất Thành đích thân dẫn đến Đệ Nhất Học Viện. "Ước chừng là hậu bối của vị tiền bối lão thành nào đó rồi!" "Xem ra Đệ Nhất Học Viện lại sắp xuất hiện thêm một thiên tài nữa." "Thiên tài ở Đệ Nhất Học Viện còn thiếu chắc?" "Gã này không lẽ thực sự đến từ Bằng tộc Bắc Minh sao?" "Quỷ mới biết!" "Xin lỗi, quỷ cũng không biết đâu!" Một đạo linh thể thoắt ẩn thoắt hiện trong đám đông, làm mấy người dân bên cạnh giật mình.

Sau đó có người dân kêu lên: "Mau báo cáo đi, có Quỷ tiên từ Phong Đô chạy ra kìa!" Vị Quỷ tiên đang định biến mất nghe vậy không khỏi cạn lời: "Quỷ tiên Phong Đô cũng có quyền ra ngoài đi dạo mà, chúng ta sớm đã báo cáo với Thổ địa phương này rồi, đừng có làm quá lên.

Thân là người dân Đệ Nhất Thành cư nhiên cũng kinh hồn bạt vía như vậy, chỉ tổ làm người ta cười cho..." "Quỷ tiên tiền bối nói chí phải, không biết tiền bối có nguyện ý cùng tại hạ uống một chén không..." Người vừa tán gẫu với Kim Bằng lại bắt đầu bắt chuyện với vị Quỷ tiên này. ...

Lúc này, Kim Bằng được tên lính canh thành dẫn vào thành, tò mò nhìn ngó xung quanh, những tiếng rao hàng bên tai liên tục thu hút sự chú ý của y.

Nhìn đường phố tấp nập người qua lại, các loại cửa tiệm rực rỡ muôn màu ở hai bên, nếu không phải có người dẫn đi, y ước chừng sẽ gác chuyện đến Đệ Nhất Học Viện báo danh lại để thưởng thức sức hấp dẫn của tòa đại thành này trước đã.

Không lâu sau, hai người đã đến trước cổng Đệ Nhất Học Viện.

Viên đại gia giữ cửa thấy Kim Bằng và tên lính canh thành đi tới, đôi mắt không khỏi nheo lại, nhe răng cười nói: "Sao hả?

Bị mỗ đánh một gậy vẫn còn muốn lên cửa tìm mỗ đòi công đạo

sao?" "Viên tiền bối, là Hoàng giám sự bảo tiểu nhân dẫn vị này tới đây ạ." Tên lính canh thành ra hiệu cho Kim Bằng lấy chiếc lá kia ra, Kim Bằng mỉm cười chắp tay hành lễ: "Viên đạo hữu chẳng lẽ đã quên khí tức của bần đạo rồi sao?

Bần đạo Kim Bằng, đến từ Phượng Hoàng Tinh." Y vừa nói vừa lấy chiếc lá kia ra: "Bần đạo trước đó đã đến Tử Ngọc Sơn gặp Bất Xuất tiền bối, là Bất Xuất tiền bối bảo bần đạo tới đây." Tên lính canh thành đứng bên cạnh nghe thấy lời này của Kim Bằng, mồ hôi lạnh lập tức chảy ròng ròng trên trán, thầm tự khánh hạnh, may mà, may mà trước đó không gây khó dễ cho gã này.

Phượng Hoàng Tinh, đó chẳng phải là nơi cư ngụ của Phượng tộc do nhị đệ tử của Tử Ngọc Sơn khai tịch ra sao!

Rõ ràng là người thuộc hệ Tử Ngọc Sơn rồi.

Lão Viên ngẩn ra một lúc, sau đó gãi đầu ha ha đại cười: "Hóa ra là ngươi, không ngờ ngươi cũng đã xuất thế rồi, lão sư của ta bảo ngươi đến Đệ Nhất Học Viện sao?" Thấy thái độ chuyển biến của lão Viên, Kim Bằng thở phào nhẹ nhõm, may mà đối phương không cậy tu vi cao mà chèn ép y, nếu không thì ở cái học viện này chắc không trụ nổi mất.

Kim Bằng gật đầu nói: "Tiền bối bảo bần đạo đến đây tìm hiểu về đại địa Hồng Hoang trước, sau đó mới bàn đến chuyện du lịch." Lão Viên tiến lên vỗ vỗ vai y, bá cổ y, sau đó quay sang nói với tên lính canh thành: "Ngươi đi làm việc của ngươi đi!

Ở đây không còn việc của ngươi nữa." Sau đó lại nói với Kim Bằng: "Đi, ta dẫn ngươi đi gặp đại sư huynh!" Cùng lúc đó, tại Ngọc Hư cung trên núi Côn Luân.

Các đệ tử đời thứ hai của Xiển giáo từng người một đứng trước mặt Nguyên Thủy Đạo Tôn, nghe ông huấn thị: "Các ngươi hẳn đã rõ,

sư thúc Thông Thiên của các ngươi đã lập nên Bồng Lai tiên viện tại đảo Bồng Lai.

Sư bá Thái Thượng của các ngươi tuy nói chỉ thu nhận một đệ tử là Huyền Đô, nhưng Nhân giáo lại khai chi tán diệp trong nhân tộc, sáng tạo vô số sơn môn đạo phái.

Duy chỉ có Xiển giáo ta..." Trước đó Nguyên Thủy bị Ngô Sở nói cho có chút hổ thẹn, trên đường về cứ suy nghĩ mãi, càng nghĩ càng thấy sự phát triển của Xiển giáo so với các giáo phái khác quả thật có nhiều chỗ không bằng.

Còn về A Tu La giáo của Minh Hà, ông không hề để vào mắt.

Dù sao Minh Hà tuy tự phụ là người mạnh nhất dưới trướng Thánh nhân, nhưng rốt cuộc vẫn không phải Thánh nhân.

Nếu đem so sánh với Minh Hà, rõ ràng là đang hạ thấp chính mình.

Đám đệ tử đời thứ hai nghe vậy thì nhất thời không biết đối đáp ra sao, chẳng lẽ lại nói chúng ta lấy chất lượng thắng số lượng, không bàn đến số lượng sao!

Thế là Quảng Thành Tử đề nghị: "Sư tôn, hay là chúng ta cũng xây dựng một tiên viện đi!

Nếu Ngọc Hư cung chúng ta lập ra Ngọc Hư tiên viện, định nhiên sẽ không thua kém Bồng Lai tiên viện của sư thúc." Nguyên Thủy trừng mắt nhìn hắn một cái, như muốn nói: Ngươi định bảo ta đi học đòi theo Thông Thiên sao?

Chương 885

Quảng Thành Tử bị trừng đến mức chỉ đành im lặng cúi đầu, không dám nói thêm gì nữa.

Nguyên Thủy vuốt râu, nói: "Từ ngày hôm nay, các ngươi hãy xuống núi đi!

Đại sư huynh nói không sai, Xiển giáo ta tuy nói là giáo hóa chúng sinh, nhưng những năm qua môn đồ thu nhận cũng chỉ có mấy người các ngươi, thật chẳng có tư cách gì để khoe khoang là có ích cho chúng sinh..." Đám đệ tử nghe Nguyên Thủy nói vậy, đều không thể tin nổi mà ngẩng đầu lên, dường như đang hoài nghi vị trước mắt này có thật là sư phụ nhà mình không?

Trong mắt họ, sư phụ vốn luôn là người không bao giờ nhận sai, Thánh nhân thì làm sao có lỗi được?

Có lỗi chắc chắn là người khác!

Ngay cả khi xảy ra mâu thuẫn giữa Xiển giáo và Tiệt giáo trước đây, Nguyên Thủy cũng chưa từng nhượng bộ.

Kết quả là họ vừa ngẩng đầu đã thấy Nguyên Thủy lại đang trừng mắt nhìn mình.

Sau đó, họ chỉ có thể ngoan ngoãn cúi đầu xuống. "Các ngươi xuống núi, đi khắp nơi lập đạo trường riêng, thu nhận môn đồ đi!" Đám đệ tử đời thứ hai nghe vậy, đều muốn nói một câu: Sư phụ, chúng con nguyện hầu hạ bên cạnh ngài!

Nhưng nhìn thấy thần sắc của Nguyên Thủy, lời này họ không tài nào thốt ra được.

Đặc biệt là, họ có thể cảm giác được sư phụ hình như lại đang

muốn so kè với sư thúc Thông Thiên.

Cho nên họ chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu vâng lệnh, tránh làm sư phụ không vui.

Thế là, các đệ tử đời thứ hai của Xiển giáo lần lượt thu dọn hành trang, đằng vân giá vũ xuống núi.

Nhất thời, cả Ngọc Hư cung chỉ còn lại Nguyên Thủy và Bạch Hạc đồng tử.

Vốn dĩ những người này bắt đầu thu đồ đệ đa phần là để chuẩn bị cho trận chiến Phong Thần, đồ đệ thu được cũng chủ yếu là những nhân vật ứng kiếp thời kỳ Phong Thần.

Nếu không có chuyện này, có lẽ họ vẫn sẽ tiếp tục ở lại Ngọc Hư cung.

Bạch Hạc đồng tử ngồi trên bậc thềm đá ngoài cung, chống cằm nhìn các sư huynh lần lượt rời đi, rón rén ngoảnh lại nhìn Ngọc Hư cung một cái, trong lòng ai oán: Sư phụ bình thường vốn ít nói, trên núi chỉ còn lại một mình mình, sau này những ngày tháng này biết sống sao đây!

Những tán tu tu hành tại địa giới núi Côn Luân thấy cảnh này cũng cảm thấy kỳ quái, người của Ngọc Hư cung định làm gì thế?

Đã xảy ra chuyện đại sự gì sao?

Tại những nơi như núi Côn Luân, núi Bất Chu, núi Tử Ngọc có không ít tán tu, họ không gia nhập bất kỳ giáo phái nào, pháp môn tu luyện cơ bản là bẩm sinh đã có.

Tất nhiên, cũng có một số người nhờ duyên may mà nhận được di trạch từ động phủ của tiền bối.

Giống như Quy Nguyên, Ngạc Mãnh, Bôn Ba Nhi Bá ở núi Tử

Ngọc đều được coi là tán tu, họ không bái vào môn hạ Tử Ngọc Sơn của Ngô Sở, nhưng thỉnh thoảng cũng được nghe Ngô Sở giảng pháp.

Lúc trước xây thôn dưới gốc cây Kiến Mộc, Ngũ Sắc Lộc chính là thủ lĩnh của các tán tu, giờ đây ngôi làng thụ thôn đó vẫn còn, những người tu hành ở đó đều là tán tu.

Tuy nhiên Ngô Sở hiển nhiên chăm chỉ hơn Nguyên Thủy rất nhiều, thỉnh thoảng sẽ giảng đạo pháp cho họ, cho nên các tán tu ở thụ thôn cũng không thiếu pháp môn tu hành.

Độ Ách chân nhân cùng một nhóm tán tu cũng tụ tập tại địa giới núi Côn Luân như vậy.

Trong số các tán tu này, Độ Ách có khí vận tốt nhất, tu vi cao nhất.

Thậm chí ông còn có giao tình không nhỏ với Linh Bảo đại pháp sư của Ngọc Hư cung.

Cũng chính vì Thạch Cơ không nhập Tiệt giáo, nếu không nàng và ông cũng sẽ trở thành hảo hữu.

Thế là có người bảo Độ Ách tiến lên hỏi thăm một chút, người này thực chất là một con thông tí viên hầu đi thẳng bằng hai chân, mặt đầy lông, miệng như lôi công, ánh mắt đầy vẻ giảo hoạt, tự xưng tên là Viên Hồng.

Có Viên Hồng lên tiếng, các tán tu khác cũng lần lượt đề nghị theo.

Độ Ách suy nghĩ một chút, liền đằng vân bay lên chặn đường một người: "Thái Ất đạo hữu, sao các vị trông vẻ mặt bi thiết, hành sắc vội vã như vậy, có phải đã xảy ra chuyện gì không?" Thái Ất bị một đạo nhân đầu bù tóc rối chặn đường, nhìn đối phương một cái liền nói: "Hóa ra là Độ Ách đạo hữu, chúng ta đang chuẩn bị xuống núi tìm kiếm đạo trường đây!

Sư phụ bảo đệ tử Xiển giáo chúng ta ra ngoài lập đạo trường, thu nhận môn đồ..." Đây không phải chuyện gì kỳ quái nên Thái Ất cũng không cần phải giấu giếm, hơn nữa Độ Ách chân nhân trước mắt là một tán tu, biết đâu nhất thời kích động lại bái vào môn hạ của hắn thì sao!

Tất nhiên, chuyện này hắn cũng chỉ dám nghĩ vậy thôi.

Độ Ách chân nhân xưng huynh gọi đệ với sư đệ Linh Bảo đại pháp sư của hắn, nếu muốn bái sư chắc chắn sẽ chọn sư phụ của hắn, hoặc các vị Thánh nhân khác.

Đừng nhìn người ta chỉ là tán tu, nhưng tu vi cũng chẳng kém hắn là bao, tuy chưa đạt tới cảnh giới Đại La nhưng cũng đã có tu vi Thái Ất cảnh. "Hóa ra là vậy!" Độ Ách lại hành lễ với hắn, nói: "Không biết đạo hữu định đi đâu lập đạo trường?

Bần đạo sẽ đi thông báo với các tán tu khác một tiếng, biết đâu có không ít đạo hữu nguyện ý bái vào môn hạ của đạo hữu cũng không chừng..." Thái Ất chân nhân nghĩ ngợi rồi nói: "Bần đạo hóa hình tại núi Càn Nguyên, nơi đó cách đây về hướng đông bắc ức vạn dặm, lần này xuống núi tự nhiên là trở về núi Càn Nguyên khai tịch đạo trường." Thái Ất chân nhân nói xong liền muốn rời đi, vì hắn phát hiện đám sư huynh đệ của mình hình như đều không dừng chân ở đây, dường như chẳng xem trọng đám tán tu ở chỗ này.

Nghĩ lại cũng đúng, căn cốt của đám tán tu này thực ra đều rất bình thường.

Người duy nhất khá khẩm một chút có lẽ là Độ Ách chân nhân trước mắt, nhưng đáng tiếc Độ Ách chân nhân hiển nhiên sẽ không đi theo hắn.

So với hắn, quan hệ giữa Độ Ách chân nhân và sư đệ Linh Bảo đại pháp sư của hắn thân cận hơn nhiều.

Quả nhiên, Độ Ách chân nhân nói: "Nếu đã như vậy, chắc hẳn Linh Bảo đạo huynh đã đến đạo trường của bần đạo rồi, bần đạo xin cáo từ trước tại đây, hẹn gặp lại sau!" Khi Độ Ách chân nhân từ biệt Thái Ất chân nhân và các tán tu khác trở về đạo trường của mình, người bạn tốt Linh Bảo đại pháp sư quả nhiên đã đứng đợi ông từ lâu. "Đạo huynh đến đây là để từ biệt ngu đệ sao?" Độ Ách chân nhân cười hỏi.

Linh Bảo đại pháp sư nghe vậy cũng cười: "Xem ra hiền đệ đã biết tin, chúng ta quả thật phải xuống núi rồi, không biết hiền đệ có gì chỉ giáo cho ta không?" Độ Ách chân nhân cười đáp: "Chuyện này có gì khó, thiên hạ rộng lớn, anh tài vô số, trên đường đi gặp người nào căn tính không tệ đều có thể thu nhận vào môn phái." Linh Bảo đại pháp sư khẽ giật khóe miệng, sau đó thở dài: "Vốn dĩ ngu huynh không muốn thu môn đồ gì cả, ở trên núi Côn Luân tiêu dao tự tại chẳng tốt hơn sao..." Độ Ách nhìn hắn một cái, dẫn vào trong động phủ, lấy ra linh tửu rót cho hắn một chén rồi hỏi: "Có chuyện gì xảy ra vậy?

Tại sao Ngọc Thanh Đạo Tôn lại bảo các huynh xuống núi thu đồ?" Linh Bảo đại pháp sư bưng linh tửu lên uống, nói: "Chắc là sư phụ bị Thượng Thanh sư thúc kích động, lại bị Đại sư bá nói vào rồi!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì sư phụ không muốn nói kỹ với chúng ta, chúng ta cũng chỉ có thể thầm suy đoán một hai thôi." Nhắc đến chuyện này, Linh Bảo đại pháp sư lại có chút bất lực: "Đệ Nhất học viện của Đại sư bá đã thu hết những đệ tử có căn tính tốt nhất, Thượng Thanh sư thúc lại thu thêm một mẻ nữa, những người còn lại đến lượt chúng ta thu nhận thì sau này đồ đệ dạy ra sao có thể so bì được với họ đây?" Độ Ách cười nói: "Thiên hạ rộng lớn, sinh linh vô số, Đệ Nhất học viện tuy nhiều nhưng cũng không thể thâu tóm toàn bộ thiên tài.

Hơn nữa, những học tử ra từ Đệ Nhất học viện chuyển sang đầu quân cho các huynh cũng không ít, nếu có duyên thầy trò thì lo gì không có đệ tử.

Đạo huynh lần này chắc là về núi Không Động chứ gì!

Trên đường đi chắc chắn sẽ có không ít cơ hội đấy!

Nếu thực sự không tìm được người vừa ý, còn có thể đi khắp Hồng Hoang, hoặc đến các tiểu thế giới ngoại vực mà!" Linh Bảo đại pháp sư nghe vậy khẽ gật đầu.

Thực ra hắn tự biết mình chỉ là lười thu đồ đệ mà thôi, thu đồ đệ phiền phức quá, sao bằng một mình tiêu dao?

Nhưng lời sư phụ thì hắn không thể không nghe.

Hắn còn nhớ câu nói trước đó của sư phụ: Xiển giáo giáo hóa chúng sinh, kết quả môn đồ thu được chỉ có mấy người các ngươi, lấy đâu ra tư cách nói là có ích cho chúng sinh!

Linh Bảo đại pháp sư cũng không biết câu này là do sư phụ hắn tự nói hay là do Đại sư bá nói với sư phụ hắn.

Nếu là Đại sư bá nói, hèn gì sư phụ lại làm như vậy.

Chương 886

Độ Ách nhấp một ngụm linh tửu, hỏi: "Nếu lúc này ngu đệ đi cầu xin Ngọc Thanh Đạo Tôn, đạo huynh thấy sư tôn nhà huynh có bằng lòng thu ngu đệ vào môn hạ không?" Linh Bảo đại pháp sư nghe vậy không khỏi ngẩn người, sau đó lặng lẽ lắc đầu.

Với những gì hắn biết về sư phụ, chắc hẳn sư phụ vẫn sẽ như trước đây, thà thiếu còn hơn ẩu.

Lúc trước đã không thu Độ Ách chân nhân vào môn hạ, giờ đây chắc cũng sẽ không.

Linh Bảo đại pháp sư không muốn Độ Ách chân nhân phải chịu tổn thương này nên chỉ biết lắc đầu.

Nhưng Độ Ách chân nhân vẫn có chút không cam lòng, nói: "Ngu đệ định đi thử xem sao, nếu thực sự không được thì chỉ còn cách đi về hướng Đông, đến Đệ Nhất học viện xem thử." Linh Bảo đại pháp sư rất muốn nói rằng: Sư phụ ta đã không coi trọng ngươi, chắc gì Đại sư bá đã coi trọng ngươi!

Nhưng lời này quá đau lòng nên hắn chỉ biết gật đầu hưởng ứng.

Có những người vừa sinh ra căn tính đã cực tốt, hoàn toàn không lo không có người thu làm đồ đệ, giống như đám sư huynh đệ của hắn vậy, lúc trước vừa vào núi Côn Luân đã nổi bật giữa đám tu sĩ đến bái sư, rất dễ dàng được sư phụ Nguyên Thủy Đạo Tôn thu vào môn hạ.

Nhưng những tán tu như Độ Ách, lúc trước không phải chưa từng thử qua, kết quả vẫn không được tiếp nhận, chỉ được phán một câu là không có duyên thầy trò.

Ý nghĩa sâu xa của câu nói đó chính là căn tính không tốt nên không

muốn nhận.

Điều này Độ Ách thực ra hiểu rõ.

Còn về lý do tại sao không đến Đệ Nhất học viện mà lại ở núi Côn Luân chờ đợi cơ hội, hoàn toàn là vì Đệ Nhất học viện không dạy pháp môn tu hành mà dạy Văn đạo.

Pháp môn tu hành Văn đạo và đạo pháp mà họ ngộ được cách nhau quá xa, thậm chí có cảm giác lạc quẻ.

Hơn nữa pháp môn tu hành Văn đạo này cũng mới xuất hiện gần đây, trước kia thậm chí không dạy bất kỳ pháp môn nào mà chỉ dạy cách xử thế.

Sau khi trò chuyện với Độ Ách một lúc, Linh Bảo đại pháp sư rốt cuộc cũng bình phục lại tâm trạng phiền muộn, sau đó đứng dậy cáo từ: "Nếu sau này hiền đệ rảnh rỗi, có thể đến núi Không Động tìm ta, ngu huynh nhất định sẽ quét dọn giường chiếu chờ đón..." "Chúc đạo huynh lên đường bình an, tìm được đồ đệ tốt..." "Hẹn gặp lại!" "Hẹn gặp lại!" ...

Sau khi tiễn Linh Bảo đại pháp sư đi, Độ Ách suy nghĩ một chút, đánh liều đằng vân giá vũ đi về phía Ngọc Hư cung núi Côn Luân.

Kết quả vừa tiếp cận sơn môn, Bạch Hạc đồng tử đã bay ra nói: "Sơn môn Ngọc Hư đã đóng cửa, những người không phận sự hãy tự rời đi!

Đừng làm phiền Thánh nhân thanh tu." Độ Ách thậm chí còn chưa kịp nói lời bái kiến đã bị Bạch Hạc đồng tử chặn lại.

Thấy tình hình này, Độ Ách chân nhân cũng chỉ biết thở dài một tiếng, quay người rời đi.

Vừa đi chưa được bao xa đã bắt gặp một số tán tu đang đằng vân bay tới đây.

Độ Ách đoán chắc những người này cũng đến thử vận may, thậm chí trong rừng cây phía dưới còn có một con khỉ đang chạy băng băng, chính là con thông tí viên hầu Viên Hồng kia. "Độ Ách đạo hữu!" "Chư vị đạo hữu!" Hai bên bão quyền chào nhau từ xa, sau khi hỏi thăm qua lại, có người hỏi: "Dám hỏi Độ Ách đạo hữu, có phải vừa từ Ngọc Hư cung xuống không?" Độ Ách lắc đầu nói: "Hổ thẹn, bần đạo ngay cả sơn môn Ngọc Hư còn chưa vào được đã bị Bạch Hạc đồng tử chặn lại, nói rằng Thánh nhân đang thanh tu, Ngọc Hư cung đã đóng cửa." Các tán tu nghe vậy đều không khỏi thở dài, họ tuy có lòng muốn bái vào môn hạ Ngọc Hư nhưng lúc này cũng không dám chạy đến quấy rầy Thánh nhân thanh tu.

Tuy nói đây phần lớn chỉ là cái cớ, nhưng đã đủ để nói lên nhiều vấn đề.

Thánh nhân lại không lường trước được chuyện này sao?

Chắc chắn là có thể suy tính ra được.

Đã suy tính được mà vẫn làm vậy, chứng tỏ là không muốn tiếp tục thu đệ tử nữa!

Cách từ chối này tự nhiên dễ chấp nhận hơn là từ chối thẳng mặt.

Mọi người cũng chẳng phải kẻ ngu ngốc, làm sao có thể mặt dày mày dạn ở lại để người ta ghét thêm?

Các tán tu tặc lưỡi than vãn, có người hỏi: "Không biết Độ Ách đạo hữu tiếp theo có dự định gì?

Tiếp tục tiềm tu tại núi Côn Luân này hay ra ngoài tìm kiếm cơ duyên?" Độ Ách cũng không giấu giếm, nói: "Bần đạo muốn đi về hướng Đông, đến Đệ Nhất học viện xem sao.

Không biết chư vị đạo hữu có ai muốn cùng đi với bần đạo không?" Các tán tu nghe vậy nhìn nhau trân trối, duy chỉ có con khỉ

trong rừng là nhảy nhót: "Chân nhân, con nguyện đi cùng, con nguyện đi cùng..." Đám tán tu nghe thế thì bật cười.

Độ Ách khẽ giật khóe mắt, trong lòng cũng thấy cạn lời, chẳng có ai đi cùng mà lại dắt theo một con khỉ, thế này là thế nào?

Sẽ bị người ta cười chết mất!

Lúc này có người nói: "Đến Đệ Nhất học viện chẳng thà đến Bồng Lai tiên viện.

Đệ Nhất học viện dạy Văn đạo, còn Bồng Lai tiên viện ít nhất cũng dạy tiên pháp Thượng Thanh..." Còn về võ đạo, đám tán tu này hoàn toàn không để vào mắt.

Họ đâu phải tộc Vu, chẳng mặn mà gì với võ đạo.

Độ Ách lắc đầu nói: "Lời tuy là vậy, nhưng Đệ Nhất học viện có thể đứng vững trên đại địa Hồng Hoang suốt bao nhiêu năm qua, các học viên giữa các khóa chắc chắn cũng sẽ trao đổi tu hành với nhau.

Biết đâu, những pháp môn tu hành khác nhau khi va chạm với những gì chúng ta ngộ được sẽ tạo ra những cảm ngộ khác biệt thì sao." Phía dưới, con khỉ vẫn hét lên: "Chân nhân, hãy mang con theo với, con nguyện đi cùng!" Cuối cùng, Độ Ách chân nhân vẫn dắt theo con thông tí viên hầu Viên Hồng đi cùng.

Độ Ách chân nhân rốt cuộc vẫn mềm lòng, không nỡ bỏ mặc con khỉ có căn tính không tệ này.

Đồng thời còn trêu chọc nó: "Thực ra căn tính của ngươi không tệ, tiếc là vận khí ngươi kém quá, lúc ngươi đến đây thì Tiệt giáo đã dời khỏi Côn Luân rồi..." Viên Hồng nói tiếng người: "Con tu hành chưa đầy ngàn năm, vừa mới hóa hình..." Độ Ách nhìn nó, không nói nên lời: "Ngươi bảo thế này gọi là hóa hình sao?" Rõ ràng vẫn là một khuôn mặt đầy lông khỉ, miệng lôi công, chẳng khác gì con khỉ bình

thường, thế mà gọi là hóa hình?

Viên Hồng vươn vai nhảy nhót, rồi lại thu mình lại cười nói: "Chẳng lẽ chân nhân không thấy bộ dạng này của con thực ra rất đẹp sao?

Đám khỉ cái trong núi đều vì con mà điên đảo, tiếc là chí của con không ở đó, nếu không con đã sớm trở thành hầu vương một phương rồi!" Độ Ách nghe vậy không nhịn được cười lớn: "Đúng thật là trong núi không có hổ, khỉ xưng đại vương.

Ngươi có biết trước kia thú vương trong núi Côn Luân này là gì không?" "Là hổ ạ?" Viên Hồng tò mò hỏi. "Đúng vậy!

Có điều hai con hổ đó đã theo Tây Vương Mẫu gia nhập Thiên đình từ lâu rồi!

Nghe đồn hai con hổ đó lúc trước cũng từng cầu học tại Đệ Nhất học viện..." Nghe Độ Ách nói vậy, Viên Hồng gãi tai gãi đầu hỏi: "Chân nhân hiểu biết về Đệ Nhất học viện bao nhiêu?

Có thể nói cho con nghe một chút không?" ...

Ngay khi các đệ tử Xiển giáo xuống núi lập đạo trường thu đồ, Độ Ách chân nhân dẫn theo khỉ Viên Hồng đi về hướng Đông cầu học, thì một kỳ võ đạo đại hội mới cũng được đưa vào lịch trình.

Những đệ tử của Ngô Sở cũng từ Văn Tinh trở về đại địa Hồng Hoang.

Đệ Nhất thành cũng theo đó mà náo nhiệt hẳn lên.

Mỗi khi đến lúc này, lượng khách đến Đệ Nhất thành Hồng Hoang lại đông nhất, náo nhiệt hơn mùa khai giảng gấp bội.

Các cường giả võ đạo khắp nơi trong thiên hạ lũ lượt tụ hội về đây.

Tuy nói mỗi thành chỉ có ba hạng đầu mới có tư cách đến đây tham dự giải đấu lớn cuối cùng, nhưng những võ giả không đủ tư cách tham chiến đương nhiên cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ cơ hội quan sát học hỏi này.

So với những người theo Huyền môn thích sự thanh tĩnh, những người tu hành võ đạo đa số đều thích sự náo nhiệt.

Hơn nữa võ kỹ có thể thông qua quan sát để mô phỏng học tập, không giống như đạo pháp, nếu không biết nguyên lý thì thuật pháp cơ bản không thể thi triển dễ dàng.

Chương 887

Ngày hôm đó, Vũ chuẩn bị dạy khóa võ đạo cho học viên mới, Linh Châu Tử vừa từ Văn Tinh trở về liền xung phong nói có thể qua đây làm trợ giảng cho Vũ.

Đối với Linh Châu Tử - kẻ đã sống dật dờ vô số năm trong học viện này, Vũ cũng không cách nào từ chối.

Một khi từ chối gã này, Vũ cũng không biết gã sẽ gây ra chuyện rắc rối gì.

Gã này mặt dày, hoàn toàn không sợ bị phạt, lỗi lớn không phạm nhưng lỗi nhỏ thì liên tục.

Ngô Sở thấy gã này hết thuốc chữa cũng là vì lý do đó.

Bởi vì gã này rõ ràng không phải không hiểu chuyện, nếu thực sự không hiểu chuyện thì chắc chắn sẽ không dễ dàng né tránh được lỗi lớn.

Vì lỗi lớn thường là do tích tụ từ những lỗi nhỏ mà thành.

Nhưng gã này kiểm soát rất tốt.

Cho nên, gã thực chất là cố ý phạm lỗi, liên tục thử thách giới hạn của sự trừng phạt.

Trong khóa võ đạo hôm nay có hai vị tân sinh kia, Vũ cũng không biết Linh Châu Tử đột nhiên chạy đến giúp đỡ là vì tâm lý gì.

Nhưng anh nghĩ, tiểu gia hỏa này chắc không đến mức đánh cho hai vị kia một trận trong giờ võ đạo chứ?

Nếu gã có lá gan đó, quay đầu lại chắc chắn sẽ phải nếm mùi đau khổ.

Vũ âm thầm quan sát Linh Châu Tử, khi đến diễn võ trường thấy hai bóng dáng đứng trong hàng ngũ tân sinh, quả nhiên phát hiện đôi mắt Linh Châu Tử đang phát sáng, cứ như phát hiện ra chuyện gì đó vui lắm vậy.

Vũ cảm thấy Linh Châu Tử đang tìm đường chết, thế là hảo tâm nhắc nhở: "Linh Châu Tử, ngươi đừng có làm loạn, nếu không sau này ngươi có về được cung Oa Hoàng hay không cũng là một vấn đề đấy." Linh Châu Tử xua tay, cười hì hì: "Không đến mức đó, cùng lắm là bị nương nương bắt lại đánh cho một trận thôi, nương nương thực ra vẫn rất thương ta." Cậy nương nương thương mình mà chạy đến đánh nương nương một trận, đây là kiểu thao tác gì thế?

Ở một phía khác, Phượng Nghi và Khổng Tuyên đang gặp mặt Kim Sí Đại Bàng, hỏi thăm tình hình sinh hoạt của nó tại Đệ Nhất học viện thời gian qua.

Kim Bằng cười nói: "Con rất tốt, trong Đệ Nhất học viện này ai ai cũng là thiên tài, mọi người đều rất thân thiện, nói chuyện lại dễ nghe, con rất thích nơi này." Khổng Tuyên nhìn nó một cái hỏi: "Ngươi đã đọc 《Hồng Hoang Sử》 chưa?" Kim Bằng gật đầu: "Đọc rồi, cũng khá thú vị, khác xa với những gì đám vãn bối trong tộc mình nói, hóa ra Phượng tộc chúng ta trong tam tộc không phải là mạnh nhất." Mạnh nhất?

Là yếu nhất thì có!

Thời điểm tam tộc tranh bá, Phượng tộc suýt chút nữa là người đầu tiên bị loại, nếu không nhờ liên thủ với Long tộc... nhưng cái hại cũng ở chỗ đó, không có Kỳ Lân tộc kiềm chế, Long tộc diệt Phượng tộc chẳng tốn mấy công sức.

Nhìn vẻ mặt cười hớn hở của Kim Bằng, Khổng Tuyên có chút cạn lời, thấy gã này có chút vô tâm vô tính.

Phượng Nghi thì không thấy có gì, ngược lại còn đầy ẩn ý nói: "Đừng mãi ôm lấy vinh quang quá khứ không buông, mọi thứ cần phải nhìn về phía trước, Phượng tộc ngày nay là chủng tộc tường thụy của Hồng Hoang, tộc viên đều có khí vận hộ thân, chớ có làm hỏng mọi thứ khó khăn lắm mới có được này." "Tộc trưởng yên tâm, con hiểu mà." Ở một góc khác, trong khóa võ đạo, Linh Châu Tử đảm nhiệm vai trò trợ giảng, yêu cầu Vũ dạy các tân học viên cách thực chiến, sau đó gã mượn cơ hội quật ngã thiếu nữ Oa và thiếu niên Hi mấy lần xuống đất.

Thấy thiếu niên Hi và thiếu nữ Oa mấy lần bị quật ngã, đau đến mức nhăn mày nhăn mặt, Vũ chỉ thấy răng mình hơi đau, cảm thấy Linh Châu Tử đúng là thích tìm đường chết.

Thấy thiếu nữ Oa có dấu hiệu sắp phát điên, Vũ vội vàng ngăn chặn sự thôi thúc tiếp tục tìm đường chết của Linh Châu Tử, chuyển sang dạy hô hấp pháp.

Kết quả Linh Châu Tử lại nói muốn dạy mọi người cách vận dụng hô hấp pháp trong thực chiến.

Thế là Linh Châu Tử bị Vũ đá văng ra khỏi diễn võ trường, ngươi không cần mạng nhưng ta còn cần!

Nhỡ hai vị kia hận lây sang cả ta, ngươi mặt dày không sợ chứ ta thì biết làm sao?

Thấy Linh Châu Tử bị một cước đá bay, các học viên không nhịn được cười lớn.

Nhưng thiếu nữ Oa lại âm thầm lẻn ra khỏi diễn võ trường, tóm lấy tai Linh Châu Tử.

Tai Linh Châu Tử bị nàng tóm lấy, cứ như thể bị bóp nghẹt yết hầu của định mệnh, lập tức nghiêng đầu cười gượng gạo: "Nương

nương dừng..." Rất nhanh, gã nhận ra có gì đó không đúng, đảo mắt một vòng rồi khẽ hừ giọng: "Mau buông tay, ngươi làm thế này còn ra thể thống gì nữa, ta là học trưởng của ngươi đấy!" Thiếu nữ Oa nheo mắt lại, lúc nãy nàng đã nghe thấy hai chữ 'nương nương' rồi, điều này khiến nàng lập tức hiểu ra tiểu gia hỏa này chắc chắn cũng nhận ra tiền kiếp của mình, hôm nay là đến tìm họ báo thù đây.

Lúc nãy khi quật họ xuống đất, tiểu gia hỏa này cười tươi lắm mà. "Lúc nãy quật ta sướng lắm đúng không?" Thiếu nữ Oa nheo đôi mắt phượng cười hỏi.

Nhìn bộ dạng này của thiếu nữ Oa, Linh Châu Tử thầm hít một hơi lạnh, giống!

Thật sự rất giống! "Học muội hiểu lầm rồi..." "Học muội?

Gan thật đấy, gọi nương nương đi!" Linh Châu Tử giật khóe miệng, ánh mắt nhìn về phía trước: "Ơ?

Viện trưởng!" Nghe thấy hai chữ 'Viện trưởng', thiếu nữ Oa rụt tay lại, vừa xoay người một cái thì Linh Châu Tử đã sớm bôi mỡ dưới chân, chuồn mất dạng, chỉ còn lại thiếu nữ Oa đứng đó giậm chân. "Sớm muộn gì cũng bắt được ngươi!" "Giáo tập, võ đạo đại hội chúng em có được tham gia không?" Khi thiếu nữ Oa âm thầm lẻn về diễn võ trường thì nghe thấy có người hỏi như vậy.

Vũ liếc mắt nhìn Oa đang lén lút lẻn về, coi như không thấy, tổng không thể bắt nàng ra xử phạt một trận ngay tại chỗ được!

Đó chẳng phải là vị mẫu thần đại nhân đã tạo ra nhân tộc của họ sao!

Tuy hiện tại vị mẫu thần này chuyển thế trọng sinh, ký ức vẫn chưa khôi phục, nhưng đó không phải là lý do để một đứa cháu đời thứ chín mươi chín của thủy tổ nhân tộc như anh có thể phớt lờ.

Cho nên, anh chỉ có thể nhắm một mắt mở một mắt thôi.

Khẽ ho một tiếng, Vũ nói: "Các em chỉ là tân sinh, tham gia giải đấu võ đạo trong học viện là được rồi.

Còn về thiên hạ võ đạo đại hội bên ngoài, đó không phải sân chơi cho tân sinh các em, đi xem cho biết thôi." Nghĩ đến võ đạo đại hội đó, Vũ cũng có chút cạn lời.

Lúc mới bắt đầu, võ đạo đại hội không giới hạn, cho nên thường xuyên có mấy lão quái vật không biết xấu hổ nhảy ra, không chỉ cướp hết hào quang của các võ giả trẻ tuổi mà còn cuỗm luôn những phần thưởng vốn dành cho thanh niên.

Thế là thiên hạ võ đạo đại hội từ đó đổi quy tắc, chia thành bảng thiếu niên, bảng thanh niên, bảng lão niên và bảng vô hạn.

Đúng như tên gọi, bảng thiếu niên đều là những võ giả dưới hai mươi tuổi, bảng thanh niên từ hai mươi đến tám mươi tuổi, bảng lão niên từ tám mươi đến hai trăm tuổi.

Bảng vô hạn cuối cùng có thể nói là dành riêng cho mấy lão quái vật sống ngàn năm vạn năm.

Có lẽ vì phần thưởng của bảng vô hạn này cũng bình thường nên dần dần cũng rất ít lão quái vật mặt dày ra gây chuyện.

Về chuyện võ đạo đại hội này, mọi người bàn luận vô cùng hào hứng.

Oa lén lút nhích lại gần Hi, hỏi: "Còn cậu thì sao?

Có muốn thử tham gia một chút không?" Hi liếc xéo Oa một cái, nói thẳng thừng: "Tớ đến Đệ Nhất học viện là để học bản sự, đừng ảnh hưởng đến việc học của tớ." Oa rất muốn tặng Hi một cước, đúng là làm giá quá mà!

Tiếc là sự chú ý của Hi hoàn toàn không đặt trên người Oa.

Từ khi vào học viện, toàn bộ tinh lực của cậu đều dồn vào tàng thư quán, các khóa học của học viện đối với cậu mà nói chẳng có chút áp lực nào.

Dạo gần đây cậu đang si mê nghiên cứu mấy bức Bát Quái đồ, cho nên Oa rủ cậu đi chơi là cậu từ chối ngay, cậu là một thiếu niên có mục tiêu, có lý tưởng.

Chương 888

Tiếc là cậu không biết rằng, mấy bức Bát Quái đồ đó vốn chẳng phải do cậu tự mình mày mò ra từ trước.

Ngô Sở chỉ là sắp xếp cho Hoàng Long lần lượt tiết lộ những thứ đó cho Hi biết, để cậu tự mình nghiên cứu lại thôi.

Còn ký tự tiền kiếp của cậu đã bị chính cậu phong ấn lại, cho nên không thể dễ dàng tự phục hồi như các Tổ Vu lúc trước.

Nhìn Hi đắm chìm trong thế giới của riêng mình, Oa lẳng lặng bĩu môi, quyết định lát nữa quay lại tìm cái gã hỗn tử kia chơi thì hơn.

Nàng có thể cảm giác được thực lực của tên hỗn tử đó mạnh hơn nàng nhiều, nhưng có lẽ vì thân phận tiền kiếp của nàng nên gã cũng không dám làm gì nàng.

Lúc nãy tóm tai tên hỗn tử đó, nàng đã thử lòng được rồi.

Cho nên, cứ đi bắt nạt tiểu gia hỏa đó thôi!

Linh Châu Tử tội nghiệp, gã còn không biết mình đã bị Oa nắm thóp rồi, vẫn còn đang đắc ý thầm nghĩ hôm nay thật là sướng quá đi.

Còn chuyện bị tóm tai lúc cuối đã bị gã chủ động phớt lờ đi.

Tất nhiên, tương lai Nữ Oa khôi phục ký ức gã sẽ chết thế nào thì đó là chuyện của tương lai.

Lúc này gã đang huýt sáo, nhảy chân sáo đi trong khuôn viên học viện, không ít học viên cũ thấy tên tiểu hỗn tử này đều né ra từ xa.

Tiểu hỗn tử thấy vậy cũng chẳng quan tâm, hừ một tiếng, vẻ mặt kiểu 'các ngươi không tiếp ta, ta cũng chẳng thèm tiếp các ngươi', tiếp tục làm theo ý mình, rồi vừa rẽ qua một góc liền chạm mặt bóng dáng

mà gã không muốn thấy nhất. "Đại...

Đại sư bá!" Tuy không muốn gặp nhưng vẫn phải ra vẻ lễ phép.

Ngô Sở lạnh mặt, nhìn chằm chằm vào tiểu gia hỏa nghịch ngợm mãi chẳng chịu lớn này.

Ngay lúc tên tiểu hỗn tử đang thấp thỏm không yên, Ngô Sở đột nhiên mỉm cười nói: "Lúc nãy quật họ xuống đất chắc sướng lắm nhỉ?" "..." Tiểu hỗn tử ngơ ngác nhìn Ngô Sở, không hiểu ý ngài là gì. "Có bao giờ nghĩ tới tương lai nương nương nhà ngươi khôi phục ký ức, ngươi sẽ chết thế nào chưa?" "..." Vẻ ngơ ngác trên mặt tiểu hỗn tử hóa thành một bộ mặt khổ sở.

Nhưng rất nhanh, bộ mặt khổ sở đó lại biến thành vẻ bất cần đời, không sợ hãi gì cả. "Giao cho ngươi một nhiệm vụ, chỉ cần ngươi hoàn thành, sau này khi nương nương nhà ngươi khôi phục ký ức muốn đánh chết ngươi, ta sẽ nói giúp cho ngươi, có chịu không?" Tiểu hỗn tử ngẩng đầu nhìn khuôn mặt cười mà gã không muốn thấy nhất kia, hỏi: "Nhiệm vụ gì ạ?" "Pháp lực của ngươi vẫn luôn bị ta phong ấn, hiện tại những gì ngươi học đều là võ đạo, lần này đội học tử tham gia võ đạo đại hội của học viện sẽ do ngươi dẫn đội, ngươi có sẵn lòng không?" "Con... con cũng tham gia sao?" Tiểu hỗn tử kinh ngạc hỏi.

Ngô Sở mỉm cười: "Tùy ý ngươi, muốn tham gia thì tham gia, không muốn thì thôi.

Tất nhiên, nhiệm vụ này cũng tùy ý ngươi, muốn nhận thì nhận, không muốn thì thôi." "..." Tiểu hỗn tử vẫn còn hơi ngơ ngác, hồi lâu sau mới hỏi một câu: "Tại sao lại là con?" "Tại sao không thể là ngươi?" Ngô Sở cười hỏi lại.

Tiểu hỗn tử há miệng, sau đó nói: "Sư bá chẳng phải vẫn luôn rất ghét con sao?" Ngô Sở nhìn gã, không hề né tránh mà gật đầu: "Đúng

vậy!

Một tiểu gia hỏa nghịch ngợm như ngươi, ta quả thực không thích nổi.

Không có lòng vinh dự tập thể, không có chí tiến thủ, vô tổ chức vô kỷ luật, cuộc đời cũng chẳng có mục tiêu, chẳng có theo đuổi, cứ sống dật dờ qua ngày.

Như vậy cũng thôi đi, cùng lắm thì giống như một con cá mặn, chẳng ảnh hưởng đến ai.

Thế mà ngươi cứ hở ra là kiếm chuyện, suốt ngày gây rắc rối, ngươi nói xem ngươi có điểm nào để người ta yêu thích được?" "..." "Ngươi nói xem ngươi ở học viện bao nhiêu năm nay, ngoài việc lãng phí lương thực của học viện, ngoài việc không ngừng gây phiền phức cho các giáo tập và học viên, ngươi đã làm được việc gì tốt chưa?" "Con... con ở trên Văn Tinh cũng có giúp đỡ mà!" Tiểu hỗn tử yếu ớt nói. "Ngươi chắc chắn đó không phải vì ngươi thèm những món ngon do Táo Quân nương nương làm đấy chứ?" "..." Không còn gì để nói, cũng không dám cãi lại, tiểu hỗn tử đành hỏi: "Vậy Đại sư bá có yêu cầu gì không?

Ví dụ như phải đạt được thứ hạng thế nào chẳng hạn." "Cái đó thì không có, dù sao thua hay thắng cũng chẳng liên quan gì đến ta, người ta có cười thì cũng là cười người dẫn đội và các học tử tham gia lần này thôi." "..." Tiểu hỗn tử có chút cạn lời, lại lặp lại câu hỏi: "Tại sao lại là con?" "Vì ngươi rảnh nhất!" Ngô Sở đưa ra một 'sự thật' khiến tiểu hỗn tử hơi bực mình nhưng không dám biểu hiện ra ngoài. "Nếu đệ tử từ chối thì sao ạ?" "Thì cũng chẳng sao, dù sao không có ngươi thì vẫn còn người khác, học viện đâu phải thiếu ngươi là không vận hành được, đừng coi mình quá quan trọng." "..." Thật đau lòng!

Tên tiểu hỗn xược có chút ngơ ngác đi trong học viện, không hiểu

tại sao đại sư bá đột nhiên lại giao cho mình nhiệm vụ như vậy, rốt cuộc là có mục đích gì?

Ở phía bên kia, Hoàng Long cũng đang hỏi nguyên nhân Ngô Sở đưa ra quyết định này: "Linh Châu Tử tuy rằng võ đạo tu vi cũng không tệ, bình thường tu hành tuy không mấy nghiêm túc, nhưng quả thực rất có thiên phú.

Có điều cái tên nhóc này làm việc từ trước đến nay đều không đáng tin, để nó dẫn đội, thật sự ổn sao?" Hoàng Long rất lo lắng, nhường cái tên nhóc này dẫn đội, sẽ làm mất mặt Đệ Nhất học viện.

Ngô Sở cười nói: "Đệ có phát hiện mười tên Kim Ô tiểu sư đệ của đệ, sau khi từ Vạn Yêu thiên trở về, đã trưởng thành hơn không ít không?

Tuy rằng dáng vẻ trông vẫn là tiểu oa oa." Hoàng Long suy nghĩ một chút, hơi gật đầu: "Trước đây không chú ý, giờ nghĩ lại, quả thực là so với ban đầu đã trưởng thành hơn rất nhiều, ít nhất làm việc đã nghiêm túc hơn trước." "Cho nên, phải giao việc cho bọn chúng làm chứ!" Ngô Sở cười nói: "Ta cũng mới nghĩ thông suốt gần đây thôi, đệ coi nó là trẻ con, thì nó sẽ thật sự nghĩ mình là một đứa trẻ.

Tuy rằng dáng vẻ của Linh Châu Tử không có bao nhiêu thay đổi, nhưng tuổi tác của nó, đã sớm không còn là trẻ con nữa rồi." Hoàng Long ngẩn người, rồi gật đầu.

Kết quả Ngô Sở lại bồi thêm một câu: "Dĩ nhiên, đây cũng chỉ là một phỏng đoán của ta, biết đâu tên nhóc này căn bản là dạy không được cũng nên, dù sao thì cứ thử chút cũng chẳng hại gì." "..." Đang nói chuyện, một luồng đạo vận đột nhiên lan tỏa trong Đệ Nhất học viện.

Hai thầy trò nhìn nhau một cái, hướng về phía viện lạc phía sau học viện, nơi trồng cây ngộ đạo trà nhỏ mà nhìn: "Khí tức này, chắc là

Vân Tiêu sư muội, không ngờ muội ấy còn nhanh hơn cả Công Minh sư đệ!" Ngô Sở cười nói: "Vân Tiêu này, đừng nhìn bình thường muội ấy không hiển sơn lộ thủy, nhưng thật sự luận về căn tánh, một điểm cũng không thua kém Triệu Công Minh.

Đi thôi, xem thử xem, lần này Hồng Vân lão ca chắc là mừng rỡ phát điên rồi!" Khi bóng dáng hai người hiện lên trong viện lạc có cây ngộ đạo trà nhỏ, Hồng Vân đã mặt mày rạng rỡ đứng ở đó, bên cạnh còn có Vũ Điệp nương đang đầy vẻ ý cười.

Phía sau họ là Triệu Công Minh, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu.

Thấy Ngô Sở và Hoàng Long xuất hiện, Vũ Điệp nương hơi cúi người chào Ngô Sở.

Ba người Triệu Công Minh cũng hành lễ vấn an Ngô Sở.

Ngô Sở nhìn Vân Tiêu đang ngồi xếp bằng ngộ đạo dưới cây trà, cười nói: "Lão ca lần này khai tâm rồi chứ!

Trong đám đệ tử cuối cùng cũng có người bước vào Đại La chi cảnh." Vừa nói vừa liếc nhìn Triệu Công Minh phía sau, "Chắc hẳn Công Minh sư điệt cũng sắp rồi nhỉ!" Triệu Công Minh chắp tay cúi người, cười nói: "Mượn lời chúc lành của đại sư bá, sư điệt nhất định sẽ nỗ lực!" Hồng Vân hắc hắc cười một tiếng, kéo Ngô Sở nói: "Chúng ta đi thôi!

Để khỏi làm phiền con bé ở đây, qua chỗ ta uống vài ly." Mọi người rời khỏi viện lạc, đi tới nơi ở của Hồng Vân.

Trong học viện, luồng đạo vận này không ngừng truyền ra ngoài, giống như lúc Ngô Sở bước vào Đại La chi cảnh vậy, đạo vận lưu chuyển, rất dễ khiến một số người mượn cơ hội tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Không bao lâu sau, luồng đạo vận này từ Đệ Nhất học viện truyền

ra bên ngoài, trong Đệ Nhất thành, nhiều người tu hành cũng mượn cơ hội tiến hành ngộ đạo.

Những võ giả đến đây từ sớm để quan sát Đại hội võ đạo cũng có không ít người mượn cơ hội lĩnh ngộ võ đạo, từng người một mừng rỡ khôn xiết, cảm thấy lời to rồi.

Một số người đạo hạnh cao thâm thì lộ vẻ kỳ lạ, nhìn về phía Đệ Nhất học viện, thầm ghen tị không thôi.

Tuy nói Đại La chi cảnh trong con đường tu hành không phải là cảnh giới mạnh nhất, nhưng tu sĩ có thể tiến vào cảnh giới này thực ra cũng không nhiều.

Hiện nay tu sĩ có tu vi Đại La cảnh đa phần đều là môn đồ của Thánh nhân, hoặc là một số cường giả đời cũ chuyển thế trọng tu, ví dụ như những Vu Tổ năm xưa.

Thực tế, cường giả Đại La mới thăng cấp vẫn không quá phổ biến.

Độ Ách và Viên Hồng vừa mới bước ra khỏi trận pháp truyền tống, đang tò mò nhìn cảnh tượng phồn hoa xung quanh, định bụng đi dạo một chuyến trước, kết quả sau khi cảm nhận được đạo vận lưu chuyển giữa trời đất này, liền trực tiếp tìm một con hẻm nhỏ vắng người, ngồi bệt xuống đất.

Chương 889

Con khỉ Viên Hồng vừa mới bị sự phồn hoa của Đệ Nhất thành làm cho choáng váng, lập tức không hiểu thấu mà hỏi: "Chân nhân, đây là có cao nhân đang luận đạo sao?" Dù sao chuyện này nó đã thấy không ít lần ở Côn Luân sơn rồi.

Nó có thể hóa hình cũng không tách rời việc nghe một số cao nhân luận đạo. "Vừa mới đến đã gặp được chuyện này, thật là tạo hóa của chúng ta!" Độ Ách cười ha hả: "Đây không phải là có cao nhân luận đạo, đây là có người đang thăng cấp Đại La chi cảnh đấy!" Thăng cấp Đại La?

Đôi mắt con khỉ tỏa sáng, nhưng rất nhanh lại ảm đạm xuống.

Cảnh giới đó quá xa vời.

Nói đi cũng phải nói lại, tu vi hiện giờ của nó cũng chỉ vừa mới bước vào Địa Tiên cảnh không bao lâu. "Chân nhân, ngài sắp đến Đại La chi cảnh chưa?" "Im lặng!

Tĩnh tâm ngộ đạo!" Độ Ách không rảnh để ý đến con khỉ này, con khỉ chưa thấy qua sự đời, không thể trách nó, nhưng không thể để nó phá hỏng cơ duyên của mình.

Đại La chi cảnh trông có vẻ xa vời, nhưng chỉ cần cơ duyên đến, vẫn có cơ hội.

Lúc này, trong tòa đại thành phồn hoa của Hồng Hoang, tu sĩ có ý nghĩ giống Độ Ách không ít, bọn họ đều lặng lẽ tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Cảnh tượng nhộn nhịp phồn hoa, xe cộ tấp nập ban đầu nói là bị người ta trực tiếp nhấn nút tạm dừng thì hơi quá, nhưng bóng dáng

trên đường phố ít nhất cũng giảm đi chín thành.

Những người còn lại đa phần đều là tu vi không cao, hoặc là những người phàm không có tu vi, hay là một số thú cưng.

Bởi vì cũng chỉ có con người hoặc thú cưng mới có khả năng vào thành mà không cần tu vi.

Bọn họ không hiểu chuyện gì, nhìn nhau ngơ ngác khi thấy bóng người xung quanh biến mất, còn tưởng gặp phải chuyện quái dị gì.

May thay, lúc này một giọng nói vang lên trong đầu họ, bảo họ đừng hoảng hốt, chỉ là mọi người đi ngộ đạo cả rồi.

Lúc này, trong học viện, tên tiểu hỗn xược đang đau đầu thấy không ít học tử trực tiếp ngồi xếp bằng dưới bóng cây bên đường, tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Một số võ giả thậm chí trực tiếp diễn luyện võ đạo chiêu số, hoặc là diễn luyện hô hấp pháp.

Nó chớp chớp mắt, không hiểu sao gãi đầu: "Bọn họ đang làm gì thế?" Nhưng rất nhanh, nó cũng dần dần rơi vào trầm tư, không tự chủ được mượn luồng đạo vận lưu chuyển trong thiên địa này mà tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Trong cơ thể nó, đủ loại cảm ngộ dâng lên trong lòng, sau đó nó cảm thấy pháp lực vốn bị phong ấn bấy lâu như ngựa hoang đứt cương, trong chớp mắt thoát khỏi sự trói buộc.

Mà võ đạo cương khí vốn được nó tu luyện ra lúc này lại bị phong ấn lại.

Ban đầu nó còn khá vui mừng, tự hào nghĩ rằng mình đã phá vỡ được phong ấn mà đại sư bá đặt trong cơ thể.

Kết quả phát hiện, tất cả dường như không do nó quyết định.

Tại viện lạc của Hồng Vân, ba đệ tử Triệu Công Minh cũng bị Hồng Vân đuổi đi ngộ đạo, biết đâu mượn cơ hội này lại trực tiếp thăng cấp Đại La chi cảnh thì sao!

Quả nhiên, chưa qua mấy tháng, khi đạo vận do Vân Tiêu mang lại dần dần nồng đậm, lại một luồng đạo vận nữa trong Đệ Nhất học viện xông thẳng lên trời, lưu chuyển ra ngoài.

Tuy rằng hành trình thăng cấp của Vân Tiêu vẫn chưa kết thúc, nhưng đã có nhiều người tỉnh lại từ trạng thái ngộ đạo.

Những người này đa số là người tu vi không cao, hoặc là những người tu hành võ đạo, văn đạo.

Võ giả ngộ đạo, trừ phi tu vi cực kỳ cao thâm, bắt đầu lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc, nếu không không thể kéo dài như tu sĩ Huyền môn.

Cũng vì thế, đại hội võ đạo vẫn diễn ra như thường lệ, chỉ là bị hoãn lại một chút mà thôi.

Đột nhiên gặp phải chuyện này, Ngô Sở vốn tưởng rằng Linh Châu Tử sẽ không còn đảm nhiệm chức vị dẫn đội đó nữa.

Nhưng không ngờ, nó lại gượng dậy tỉnh lại từ trạng thái ngộ đạo.

Đối với chuyện này, Ngô Sở cũng khá cạn lời.

Tuy nhiên lời của tên tiểu hỗn xược lại khiến Ngô Sở không thể phản bác: "Đại sư bá dạy chúng ta lấy thành đãi người, dạy chúng ta người không có chữ tín thì không đứng vững được, nếu con đã hứa với đại sư bá thì sẽ không dễ dàng thực ngôn.

Hơn nữa, ở trong Oa Hoàng cung của Nương nương, muốn ngộ đạo chẳng phải là chuyện đơn giản sao..." Cái bộ mặt này, nhìn thế nào cũng thấy có chút cảm giác của kẻ giàu xổi.

Nhưng không thể không thừa nhận, nó nói là sự thật.

Trong Oa Hoàng cung, chỉ cần Nữ Oa tùy ý rung động đại đạo một chút là có thể dễ dàng khiến mọi người trong đó tức khắc tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Tên tiểu hỗn xược này nếu thật sự có tâm tu hành thì tu vi chắc chắn không chỉ dừng lại ở mức này.

Mọi người cứ luôn coi nó là trẻ con, cũng khiến tâm tính ham chơi của nó mãi không thu lại được.

Vì thế, thấy nó nói vậy, Ngô Sở tự nhiên cũng không từ chối.

Cơ hội này đối với người khác có lẽ rất hiếm có, nhưng đối với tên tiểu hỗn xược này thực ra rất tầm thường.

Khi các học viên thấy người dẫn đội đại hội võ đạo lần này lại là tên tiểu hỗn xược suốt ngày vô công rồi nghề, đi khắp nơi gây rắc rối, đều có chút không nói nên lời.

Mà thần thái của đám học viên này cũng khiến tên tiểu hỗn xược phát điên: "Các ngươi nhìn khinh ta sao?

Hừ!

Kiến thức các ngươi học trước kia đều trôi vào bụng A Thu hết rồi à?" Nghe thấy lời này của tiểu hỗn xược, mọi người càng thêm cạn lời.

Tuy trong học viện không ít học tử có chữ 'Thu' trong tên, nhưng mọi người đều biết, A Thu trong miệng tên nhóc này tuyệt đối là con chó già trông cửa nhà Thánh nhân.

Đây là đang chửi người sao!

Tuy rằng nhiều người rất muốn đi trông cửa cho Thánh nhân.

Quả nhiên, tên tiểu hỗn xược hừ lạnh nói: "Thánh nhân dạy các

người, không được nhìn mặt mà bắt hình dong, phải biết người không thể nhìn bề ngoài, biển không thể dùng đấu mà lường, cần phải luôn giữ lòng khiêm tốn..." Nghe tên tiểu hỗn xược nói vanh vách, mọi người càng cạn lời, rất muốn phản bác một câu: Ngươi cũng biết những điều đó à?

Thế những chuyện tệ hại ngươi làm trước kia có chút nào gọi là khiêm tốn không?

Ỷ mạnh hiếp yếu, bắt nạt tân sinh, phá hoại công vật học viện, xúi giục người khác trốn học cùng ngươi, chạy vào thành ăn quỵt... những chuyện đó ngươi làm còn ít sao?

Tuy rằng chuyện tiểu hỗn xược ăn cơm không trả tiền, cuối cùng bị Hoàng Long ép đi rửa bát trả nợ không nhiều người biết, nhưng ít nhiều vẫn rò rỉ chút tin tức.

Cho nên cái danh xấu 'ăn quỵt' của tên nhóc này, những người ở đây cơ bản đều rõ.

Hiện tại, tên tiểu hỗn xược này lại dám ở đây nói hươu nói vượn, suýt chút nữa làm mọi người cười rụng răng.

Có điều mọi người không biết lai lịch của gã này, chỉ biết gã đã ở học viện mấy chục năm nhưng vẫn luôn bé như vậy, chắc là Yêu tộc.

Chương 890

Hơn nữa người lớn nhà gã chắc hẳn có chút quan hệ với Văn Đức đạo tôn, vì Hoàng giám sự vẫn khá chiếu cố gã.

Những rắc rối gã gây ra cuối cùng đều do Hoàng giám sự dọn dẹp.

Trong học viện, mọi người gặp phải tên tiểu hỗn xược này cơ bản đều đi đường vòng, né được thì né.

Nhưng ai mà ngờ được, người dẫn đội đi tham gia đại hội võ đạo lần này lại là cái tên nhóc chỉ thích quậy phá này chứ!

Tên này chắc chắn đã dùng quan hệ để kiếm suất dẫn đội rồi! ...

Mỗi khi Đại hội võ đạo thiên hạ được tổ chức, gần như có thể quy tụ tất cả những cường giả võ đạo dưới hai trăm tuổi trong thiên địa Hồng Hoang về đây.

Những cường giả võ đạo trên hai trăm tuổi, hoặc những người bắt đầu lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc, thực ra đã không còn được coi là cường giả võ đạo nữa.

Bọn họ lấy võ nhập đạo, có thể coi là tu sĩ Huyền môn.

Bởi vì đến cấp bậc này, những kỹ pháp võ đạo thi triển ra đã mang theo sức mạnh của thiên địa pháp tắc, đó là thủ đoạn của tiên gia Huyền môn, có thể gọi là Thiên Tiên.

Mà những người lấy võ thông thần, có thể dùng võ đạo cương khí thi triển thần thông, có thể coi là thủ đoạn Địa Tiên.

Mỗi khi đến lúc này, những cường giả võ đạo vốn là cường giả Vu tộc chuyển thế năm xưa sẽ chạy tới chung vui, xem có thể thu được đệ tử thiên tài nào không.

Dĩ nhiên, đến Đệ Nhất học viện ăn chực cũng là một trong những mục đích của bọn họ.

Tuy nhiên, Đệ Nhất thành hiện nay lại xuất hiện những phong cảnh kỳ quái, vì trong một số đường phố ngõ nhỏ, thường thấy có người ngồi xếp bằng, không bị ngoại vật làm động lòng, chỉ mải ngộ đạo, truy tìm đại đạo.

Độ Ách chân nhân và con khỉ Viên Hồng chính là một phần của cảnh tượng đó.

May mà những cảnh tượng kỳ quái này không ít, nếu không bọn họ chắc chắn sẽ bị vây xem. "Ơ?

Chỗ kia sao lại có con khỉ ngồi đó, trông có giống Lão Viên không?" Người nói câu này là Huyền Minh vừa mới bước ra từ trận pháp truyền tống, bên cạnh bà còn có một đám từ phương bắc tới như Cộng Công, Cường Lương, Cửu Phượng.

Phía sau họ còn theo không ít nam nữ thanh niên dung mạo trẻ tuổi, trong số đó có cả Nhân tộc và Vu tộc.

Nhìn khí huyết hừng hực của bọn họ, những người này đều là cao thủ võ đạo.

Cửu Phượng nghe vậy gật đầu: "Quả thực rất giống, Lão Viên một thân lông trắng, nó cũng một thân lông trắng, không lẽ là con riêng của Lão Viên đấy chứ!" Cường Lương ho khan một tiếng: "Các muội thêu dệt Lão Viên như vậy, không thích hợp lắm đâu!

Bạch viên trên đời có bao nhiêu, lẽ nào con nào cũng có quan hệ với Lão Viên?" "Chậc chậc, ca ca huynh thật không biết u mặc." "Bây giờ huynh ấy không còn là ca ca của muội nữa rồi!" Cộng Công ở một bên cảm nhận đạo vận lưu chuyển giữa trời đất, hỏi: "Hiện tại không phải lão ca của muội, vậy chẳng phải cơ hội của muội đến rồi sao?

Các người định bao giờ thành thân đây?" Cường Lương coi như không nghe thấy lời này của Cộng Công, giả vờ trấn tĩnh nói: "Nhìn khí tức này, chắc là đệ tử của Hồng Vân đạo hữu đang thăng cấp Đại La nhỉ!

Chậc chậc, căn tánh này quả thực không tệ!

Hazzi!

Đến đệ tử của Hồng Vân đạo hữu cũng có cường giả Đại La rồi..." Cộng Công lại bồi thêm một câu: "Cho nên mới bảo!

Các người mau mau thành thân đi!" Cửu Phượng ngẩng đầu nhìn trời, nói: "Trong khí tức này dường như có hai luồng khí tức bổ trợ cho nhau đang đan xen nhỉ!

Luồng còn lại là của ai?" Mọi người vừa nói vừa cười đi tới Đệ Nhất học viện, gặp Lão Viên đang giữ cửa, Cửu Phượng liền nói với Lão Viên: "Lão Viên, chúng ta vừa nãy ở trận pháp truyền tống số ba thấy một con bạch viên đang ngộ đạo, trông giống huynh thật đấy, huynh có con riêng thất lạc ở ngoài không?" Lão Viên đảo mắt, lườm bà một cái, rồi hỏi: "Thật sao?" Mọi người ban đầu ngẩn ra, sau đó cười lớn.

Lão Viên cũng cười: "Đùa các người thôi!

Ta làm gì có con riêng nào." Cường Lương hỏi: "Ai đang thăng cấp Đại La thế?" "Các người vào xem thì biết." Đợi mọi người vào học viện, Lão Viên chớp chớp mắt, xoay người một cái, biến ra một hóa thân ở lại giữ cửa, chân thân độn thổ về phía trận pháp truyền tống số ba.

Lão Viên thi triển thuật ẩn thân, che giấu hình thể, chớp mắt đã tới gần trận pháp truyền tống số ba, thần thức khẽ đảo qua liền phát hiện ra con bạch viên đó.

Tuy rằng bản thân ông biết mình không có con riêng, thậm chí ngay cả khỉ cái cũng chưa từng đi tìm, nhưng khi thấy con bạch viên này, cũng không khỏi sững sờ.

Không nói là giống hệt từng sợi lông, nhưng trông cũng phải giống đến tám chín phần.

Dĩ nhiên, đây là nhìn theo ánh mắt của con người, dù sao trong mắt con người thì khỉ con nào cũng giống nhau thôi.

Nhưng trong mắt viên hầu bọn họ, con khỉ trước mắt có sự khác biệt khá lớn với ông.

Chẳng qua là bọn họ hóa hình đều giữ lại phần lớn đặc trưng của viên hầu, cho nên vẻ ngoài trông độ tương tự thực sự rất cao.

Tất nhiên, Lão Viên sẵn lòng tới đây chủ yếu cũng là muốn xem thử có cơ hội tìm được đồ đệ để hầu hạ mình không.

Chuyện tìm vợ sinh con như A Thu thì ông không muốn làm.

Nhưng nếu là tìm đệ tử thì không vấn đề gì.

Với hình tượng viên hầu của ông, tìm con người làm đệ tử ít nhiều cũng có chút không tiện, chủ yếu là ông sợ người ta thấy khó xử, cho nên tốt nhất là tìm loài viên hầu.

Chỉ là trước kia gặp vài con khỉ, ông đều không mấy hài lòng.

Con trước mắt này lại khá ưng ý, nhưng ông nhìn Độ Ách bên cạnh Viên Hồng, lại có chút lo lắng, con khỉ này có phải là đệ tử hay đạo đồng giữ cửa của vị đạo nhân này không?

Thấy bọn họ đang ngộ đạo, Lão Viên thi pháp, trực tiếp đưa bọn họ tới chỗ ở của mình trong Đệ Nhất học viện, sau đó thong thả ngồi lại chiếc ghế nằm ở phòng bảo vệ. ...

Không lâu sau, những Vu Tổ năm xưa, giờ là những chí cường giả

võ đạo, lần lượt tìm tới cửa, chạy tới Đệ Nhất học viện ăn chực, lấy danh nghĩa là chúc mừng Hồng Vân.

Một thời gian ngắn sau, Đại hội võ đạo chính thức khai mạc.

Dĩ nhiên, những chí cường giả võ đạo đến ăn chực này không lên sàn, tuy rằng bọn họ có thể tham gia nhóm không giới hạn, nhưng vẫn cần mặt mũi.

Tên tiểu hỗn xược Linh Châu Tử cũng tham gia, nhưng gã báo danh vào nhóm lão niên.

Tuy rằng gã tập võ mới được mấy chục năm, nhưng tính theo tuổi tác thì gã hóa hình ra đời cũng đã hơn trăm năm rồi.

Chỉ có điều, cái đứa trẻ trông rõ ràng chỉ mới bảy tám tuổi này lại chạy đi tham gia thi đấu nhóm lão niên, trong mắt khán giả dưới đài, ít nhiều có chút lạc quẻ.

Ba nhóm lớn chia thành ba võ đài, võ đài được đặt dưới chân núi Đào Sơn bên ngoài Đệ Nhất thành.

Không ít người thích bày yến tiệc trên núi Đào Sơn, vừa thưởng thức vừa xem thi đấu.

Sau khi trận đấu bắt đầu, những học tử từ Đệ Nhất học viện ra có thể nói là vượt qua mọi thử thách, không gặp phải bao nhiêu trở ngại, dù sao tham gia đa phần đều là nhóm thiếu niên.

Tuy nhiên, khi bọn họ gặp phải những võ giả thiếu niên đi cùng với những chí cường giả võ đạo Vu Tổ chuyển thế, gần như toàn quân bị quét sạch.

Chương 891

Điều này thực ra không có gì lạ, tuy nói 'Vũ' - vị võ đạo tiên hiền đó đang làm tổng giáo tập võ đạo tại Đệ Nhất học viện, nhưng võ đạo của Đệ Nhất học viện không được coi là mạnh mẽ.

Nhiều người chỉ dùng võ đạo để rèn luyện thân thể, tinh lực dồn nhiều hơn vào văn đạo.

Đáng tiếc, thi đấu võ đạo không được thi triển các thủ đoạn khác, cho nên các học tử này khi gặp những cường giả thiếu niên chuyên tu võ đạo thì tự nhiên không địch lại được.

Nhưng chuyện này rơi vào người tiểu hỗn xược Linh Châu Tử thì ít nhiều khiến gã cảm thấy mất mặt.

Đặc biệt là một số tiếng nghị luận, chẳng hạn như: "Võ đạo của Đệ Nhất học viện thật sự là đời sau không bằng đời trước, năm nay còn tệ hơn, lại để một đứa bé dẫn đội, đứa bé đó thì làm được gì?" "Đứa bé gì chứ, người ta đang ở trong nhóm lão niên đấy!" "Nhóm lão niên, ha ha..." "Cũng không biết có phải dựa vào quan hệ để chiếm suất dẫn đội không, giờ chỉ còn lại mỗi mình gã, xem gã còn quậy được bao lâu!" "Cũng không thể nói vậy, người ta Đệ Nhất học viện dạy văn đạo, võ đạo ở Đệ Nhất học viện không phải là chủ lưu, chỉ dùng để cường thân kiện thể thôi.

Huống hồ, trong số các tuyển thủ tham gia khác cũng có không ít người tốt nghiệp từ Đệ Nhất học viện ra mà!" ...

Trong đủ loại tiếng nghị luận, có tốt có xấu, nhưng kẻ cười trên nỗi đau của người khác vẫn chiếm đa số.

Nghe những lời này, tên tiểu hỗn xược lần đầu tiên nhận ra, khi nghiêm túc làm một việc mà lại bị người ta đàm tiếu thì cảm giác rốt

cuộc là như thế nào.

Trước đây gã cũng gặp không ít lời đàm tiếu, nhưng gã biết rõ những việc mình làm sẽ nhận được lời bàn tán thế nào, cho nên không thấy có gì to tát.

Nhưng hiện tại, gã thấy rất uất ức, người khác không giỏi thì liên quan gì đến việc dẫn đội của gã?

Việc gã có thể làm là nỗ lực tranh thủ thắng lợi, nếu cuối cùng đạt được hạng nhất thì những lời ra tiếng vào này tự nhiên sẽ biến mất.

Tuy nhiên, ý nghĩ này vừa nảy ra chưa được bao lâu thì gã đã đụng phải thứ dữ, rồi thua.

Thua một võ giả trẻ tuổi chưa đầy năm mươi tuổi, võ giả đó tên là 'Huyền', đã tiến gần đến cảnh giới lấy võ nhập đạo.

Về cảnh giới, thực ra không khác biệt bao nhiêu so với tiểu hỗn xược.

Nhưng khi thực sự đánh nhau, tiểu hỗn xược mới phát hiện mình căn bản không phải là đối thủ của người ta.

Thân pháp của gã linh hoạt đa biến, nhưng đối phương lại lấy lực phá xảo, trực tiếp dùng một chiêu đánh bay gã.

Thậm chí trong các trận đấu sau đó, gã còn thấy mấy người vô cùng lợi hại, trong đó có một người cũng tầm bốn năm mươi tuổi, nhưng lại đánh ngang ngửa với Huyền, người này tên là 'Trang'.

Rõ ràng, nếu gã gặp phải người tên 'Trang' này, gã cũng đánh không lại.

Phải nói rằng đại hội võ đạo kỳ này có không ít cường giả.

Đáng tiếc, còn chưa vào đến chung kết, Đệ Nhất học viện đã toàn quân bị quét sạch.

Tuy các học tử không trách tên tiểu hỗn xược Linh Châu Tử, nhưng gã đã bị đánh cho tự ti luôn rồi.

Tự tin tràn đầy mà đến, kết quả lại lủi thủi trở về.

Dù các học viên khác trong học viện không trách gã, nhưng gã cứ cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn mình đều mang theo vẻ giễu cợt.

Những tiếng giễu cợt trước đây gã chưa từng để tâm, nhưng lần này...

Gã tìm một nơi không người, lặng lẽ ngồi dưới một gốc liễu đối diện với hồ lớn, ôm đầu gối như một con chó nhỏ không nhà để về, lặng lẽ nhìn hồ nước mà ngẩn ngơ.

Ngồi chưa được bao lâu, tai gã đã bị người ta xách lên: "Cuối cùng cũng tìm được ngươi rồi!" Kết quả gã chỉ nghiêng đầu liếc nhìn người đó một cái, không nói gì, không kêu đau, chỉ là một vẻ mặt chán đời. "Chậc!

Vô vị!" Thiếu nữ buông tai gã ra, bắt nạt người ta mà đối phương không phản kháng thì có gì thú vị chứ!

Dừng một chút, cô lại nói: "Trận đấu của ngươi, ta có đi xem!" Linh Châu Tử cúi đầu, lầm bầm nói: "Muốn cười thì cứ cười đi!

Dù sao người cười nhạo ta cũng nhiều rồi, chẳng thiếu thêm mình ngươi." "Thật là kém cỏi!" Thiếu nữ chống nạnh bĩu môi, khinh thường nói: "Thế mà còn mặt mũi tự xưng là học trưởng cơ đấy!

Bị người ta đánh bại một lần đã biến thành thế này, ngươi còn tiền đồ gì nữa?" "Ngươi cũng là học viên của học viện, không trách ta sao?" Linh Châu Tử ngẩng đầu nhìn cô. "Trách ngươi làm gì?

Thắng bại là chuyện thường tình của võ gia mà!

Lần này thua thì lần sau thắng lại là được!

Đời còn dài, thua một lần thì tính là gì?" Thiếu nữ trực tiếp hóa thân thành người chị tâm lý, cười xì một tiếng: "Như ngươi bây giờ mới càng khiến người ta coi khinh, bởi vì ngươi không chỉ thua, mà còn thua không phục.

Danh tiếng của ngươi trong học viện ta cũng sớm nghe nói rồi, ngươi tưởng làm thế này thì mọi người sẽ đồng tình với ngươi sao?

Thôi đi, ta cũng lười nói với ngươi, vốn còn tưởng ngươi khá thú vị, không ngờ lại là hạng nhát gan thế này!" Thiếu nữ quay người bỏ đi, dáng vẻ thất vọng đó giống hệt Nương nương trong ký ức của gã.

Nghĩ lại trước đây Nương nương tuy thương gã, nhưng thỉnh thoảng khi gã nghịch ngợm, bà cũng sẽ nghiêm mặt giáo huấn, trên mặt cũng lộ ra vẻ thất vọng như thế này.

Nghĩ tới nghĩ lui, gã đột nhiên có chút nhớ Oa Hoàng cung.

Ở phía xa, Ngô Sở chứng kiến tất cả thầm thu chân lại.

Ban đầu hắn cũng muốn nhân cơ hội này đến bồi cho tên tiểu hỗn xược một bát súp gà tâm hồn, xem có thể 'cải tạo' gã tận gốc hay không.

Không ngờ vô tình thế nào lại bị Nữ Oa 'phỗng tay trên'.

Có lẽ đây chính là cái duyên diệu kỳ không thể nói thành lời đó!

Đại hội võ đạo vẫn tiếp tục, không hề vì Đệ Nhất học viện toàn quân bị quét sạch mà trở nên trầm lắng, càng về sau trái lại càng thêm tinh sắc.

Cuối cùng, thắng bại được phân định giữa Huyền và Trang.

Trận chung kết này Ngô Sở cũng lén lút đi xem, dù sao thân phận bày ra đó, để không gây áp lực không cần thiết cho người tham gia, hắn đã lặng lẽ đi tới.

Thực ra hắn cũng khá tò mò, là người như thế nào mà lại có thể đánh bại Linh Châu Tử?

Tuy rằng pháp lực của Linh Châu Tử bị phong ấn, chỉ có võ đạo cương khí là có thể dùng được, nhưng dù sao đi nữa, Linh Châu Tử cũng là một Kim Tiên hóa hình từ tiên thiên linh vật.

Nếu không phải tên tiểu hỗn xược này chỉ mải quậy phá mà không chú tâm tu hành, thì cảnh giới Thái Ất đối với gã thực ra là chuyện rất đơn giản.

Hãy tưởng tượng trong thần thoại Hồng Hoang gốc, thân chuyển thế của gã nhẹ nhàng đã thành Kim Tiên, trở thành một trong những nhân vật chính thời kỳ Phong Thần, thì đủ hiểu nội hàm của gã sâu dày đến mức nào.

Nhưng một nhân vật như vậy lại bị người khác đánh bại, đối phương rốt cuộc có lai lịch gì?

Là nhân vật trong thần thoại Hồng Hoang gốc, hay vốn là kẻ vô danh tiểu tốt?

Khi Ngô Sở ngồi xếp bằng trên tầng mây, nhìn trận đối chiến của hai người trên lôi đài phía dưới, tiểu Nghệ Bảo đột nhiên hiện ra trên vai hắn, hăng hái theo dõi.

Ngô Sở cười nói: "Trận chiến cấp bậc này mà em cũng xem được hào hứng vậy sao?" Trận chiến cấp độ này đối với bọn họ mà nói thì chẳng khác nào gà mờ mổ nhau.

Chương 892

Nghệ Bảo cười nói: "Hay hơn nhiều so với mấy bộ phim cổ trang thần tượng hồi trước chúng ta xem đấy chứ!

Không chỉ chiêu thức sắc bén, người cũng khá đẹp trai, coi như để giết thời gian lúc rảnh rỗi vậy!" "Em có hiểu lầm gì về từ đẹp trai không đấy?

Cái gã đầu bù tóc rối kia mà em gọi là đẹp trai à?" Ngô Sở lườm Nghệ Bảo một cái. "Cương nghị mạnh mẽ thế kia, gương mặt chữ điền đường đường chính chính, anh không thấy đẹp trai sao?

So với đối thủ trông có vẻ hơi có tố chất công tử bột kia thì bá khí hơn nhiều!" Ngô Sở vuốt cằm, sau đó gật đầu: "Coi như em đang khen anh đi!" Nghệ Bảo liếc hắn một cái, cười khúc khích: "Không biết xấu hổ!

Anh bây giờ trông đã có chút tố chất công tử bột rồi đấy, nói mau, có phải anh luôn lén lút phẫu thuật thẩm mỹ không?" "Làm sao có thể?

Tuy rằng mấy cô vợ của anh đều rất lợi hại, nhưng anh đâu phải dân ăn bám chuyên nghiệp, việc gì phải biến thành bộ dạng công tử bột?" "Hừ hừ!" Nghệ Bảo hừ hừ không cho là đúng, sau đó đung đưa đôi bàn chân nhỏ nhắn nói: "Đánh cũng ra ngô ra khoai đấy, anh không suy tính xem căn cước của bọn họ sao?

Biết đâu bọn họ trong thần thoại Hồng Hoang gốc cũng là đại thần một phương đấy!" Ngô Sở nghe vậy, tùy tay chộp lấy hai luồng khí tức trong không trung đưa cho cô.

Nghệ Bảo thấy vậy không khỏi lườm hắn, bất mãn nói: "Còn nói em là vợ nhỏ của anh, em phát hiện ra anh toàn coi em là công cụ để sai bảo thôi." "Công cụ gì chứ, nghe khó nghe quá, anh không cho phép

em tự hạ thấp mình như thế." Ngô Sở vẻ mặt nghiêm túc, "Anh chỉ cảm thấy, luận về năng lực suy diễn, em rõ ràng lý trí hơn anh, cũng giỏi hơn nữa, cái này gọi là chuyên môn hóa." Tuy biết rõ Ngô Sở đang lòe mình, nhưng Nghệ Bảo vẫn thuận tùng theo thói quen.

Tuy miệng luôn từ chối nhưng cơ thể vẫn rất thành thật.

Không biết qua bao lâu, hai người trên lôi đài đã sớm chuyển thành cuộc chiến tiêu hao đến mức trắng nóng.

Có thể thấy tu vi hai người tương đương, thắng bại nhất thời khó phân định.

Lúc này, Nghệ Bảo mở mắt ra, có chút kỳ quái nói: "Hai người này đúng thật là nhân vật trong thần thoại, chỉ là một người trong đó có chút kỳ quái!" "Kỳ quái thế nào?" Ngô Sở đầu cũng không ngẩng lên, tùy miệng hỏi. "Bắc Hải bên kia không phải đang có một con Huyền Quy ngủ say sao?" Nghệ Bảo hỏi, "Trong thần thoại Hồng Hoang gốc, con Huyền Quy đó còn bị Nữ Oa nương nương chặt bốn chân để làm trụ chống trời.

Theo lý mà nói, Hồng Hoang hiện nay Bất Chu Sơn không đổ, thứ chống đỡ Thiên đình cũng biến thành Kiến Mộc, con Huyền Quy đó đáng lẽ phải đang ngủ say ở Bắc Hải mới đúng chứ!" "Ý của em là, gã 'Huyền' đó là thân chuyển thế của con Huyền Quy kia?" "Khả năng cao là vậy.

Chỉ là, nó đang yên đang lành tại sao lại muốn chuyển thế trọng tu?" "Cái đó sao ta biết được, có vài lão già thích tĩnh quá hóa động thôi!" Ngô Sở lắc đầu nói, "Nhưng việc nó chuyển thế này là đi theo đạo chuyển thế của Địa phủ sao?

Nếu vậy thì phía Hậu Thổ chắc phải biết chuyện gì đó chứ!" "Nếu không phải, thì có phải gã này là đoạt xá người khác trái phép không?" "Còn người kia thì sao?" Ngô Sở hỏi.

Nghệ Bảo nghe vậy liền cười khúc khích, nói: "Người kia mới thú vị đây, hay là anh đoán thử xem." "Em đoán xem ta có đoán không?" "Vô vị!" Nghệ Bảo bĩu môi, sau đó lại nói: "Gã đó dường như có chút quan hệ với Huyền Đô của Nhân giáo, ít nhất là trước đây chắc hẳn đã từng tiếp xúc.

Trong tương lai của gã, em thấy bóng dáng của một cái đầu heo cầm bừa cào, anh nói xem có thú vị không?" "Hả?

Gã là con heo sau này sao?" "Khả năng cao là vậy!" Nghệ Bảo gật đầu nói, "Nhưng cũng chỉ là khả năng cao thôi, dù sao thế giới Hồng Hoang này ngay cả Phong Thần cũng chẳng còn, liệu có còn Tây Du không?" "Tây Du là do một đám đại lão bày cục để Phật pháp truyền sang phía Đông, nhưng Phật pháp lúc đó đã không còn là Phật pháp Tây Phương giáo hiện tại nữa, hoặc có thể nói là đã có thêm những thứ bổ sung.

Phải biết Phật Tổ lúc đó không phải là cặp huynh đệ Tây Phương giáo bây giờ đâu." "Đây là phỏng đoán của riêng anh thôi phải không!" Nghệ Bảo liếc nhìn hắn.

Ngô Sở gật đầu: "Thực ra kết hợp với Phong Thần mà xem sẽ hiểu vì sao Đại Đường ở Đông Thổ vốn là thiên hạ của Đạo gia lại nguyện ý để Phật gia đặt chân vào.

Giáo chủ Phật giáo lúc đó chính là Đa Bảo đạo nhân của Tiệt giáo chuyển qua, nhiều Bồ Tát của Phật giáo cũng là từ Xiển giáo sang, ví dụ như Từ Hàng đạo nhân chuyển sinh thành Quan Thế Âm Bồ Tát, rồi Linh Cát Bồ Tát, Phổ Hiền Bồ Tát..." "Dĩ nhiên, đó là vì bùng nổ cuộc chiến Phong Thần, Thông Thiên tên kia rõ ràng đã đánh đến mức đỏ mắt, khiến Nguyên Thủy không xuống đài được, buộc phải liên hợp với Tây Phương giáo, kết quả lại tạo cơ hội cho cặp huynh đệ Tây Phương giáo thừa cơ trục lợi.

Đợi đến lúc bọn họ phản ứng lại thì đã muộn.

Cũng có thể là Thái Thượng quá tự tin, kết quả chơi quá đà.

Cuối cùng lại bày ra trò thuận thế mà làm, để nhiều người của Xiển giáo nhập vào Tây Phương giáo, thuận thế chiếm lấy hơn nửa thế lực của Tây Phương giáo, đây chính là sở trường của lão." "Nhưng hiện tại chắc chắn những chuyện đó sẽ không xảy ra, Thiên đình không thiếu thần linh, cho dù đệ tử Tiệt giáo và Xiển giáo đều không muốn lên trời làm thần, thì trong đệ tử Nho giáo, người nguyện ý làm thần đầy rẫy ra đấy.

Cho nên chiến tranh Phong Thần chắc chắn là không còn nữa.

Đã không có Phong Thần, thì làm sao có thể còn Tây Du." Ngô Sở tự tin cười cười, "Ta nói không có, thì nó sẽ không có!" Một bên cùng Nghệ Bảo tán dẫu, một bên quan sát trận đấu trên lôi đài.

Cuối cùng, Huyền có kỹ năng cao hơn một bậc, hay nói đúng hơn là hắn đã đột phá ngay trong trận chiến, thi triển ra thủ đoạn pháp tắc đại đạo, từ 'dùng võ thông thần' chuyển sang 'dùng võ nhập đạo', một bước đạp chân lên tiên đồ.

Kiểu đột phá ngay tại trận thế này đúng là chuẩn bài mẫu của nhân vật chính rồi.

Vì vậy, cũng chẳng ai có thể nói hắn gian lận, có bản lĩnh thì ngươi cũng đi gian lận một cái xem?

Khi đối thủ Trang tâm phục khẩu phục bại trận, Huyền ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng, phát tiết niềm vui sướng trong lòng, sau đó vui vẻ tuyên bố ngay tại chỗ, đổi tên 'Huyền' thành 'Chân Võ'.

Hành động này suýt chút nữa làm Nghệ Bảo từ trên vai Ngô Sở ngã nhào xuống.

Chân Võ?!

Đúng là dám đặt tên thật đấy!

Ngô Sở đưa tay đỡ lấy Nghệ Bảo, trong lòng nghĩ ngay đến vị Chân Võ Đãng Ma Đại Đế trong tương lai.

Chỉ là trong thần thoại truyền thuyết mà hắn biết, Chân Võ Đại Đế vốn là hóa thân của Huyền Vũ!

Tuy rằng đầu Huyền Quy kia cũng rất lợi hại, nhưng Huyền Quy và Huyền Vũ vẫn có sự khác biệt chứ nhỉ!

Trong thần thoại Hồng Hoang, dường như cũng không có thuyết pháp Huyền Quy chuyển thế thành Chân Võ Đại Đế.

Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp cái tên?

Nói đi cũng phải nói lại, Đãng Ma Chân Quân Chân Võ Đại Đế thành thần vào thời kỳ nào?

Về vị này, Ngô Sở hiểu biết thực sự không nhiều, dù sao cũng không phải nhân vật thuộc hệ thống Phong Thần, tuy nhiên vào thời Tây Du, vị này đã là một trong Bắc Cực Tứ Đế rồi.

Thế nên hắn chỉ có thể bảo Nghệ Bảo từ những văn bản trích dẫn trước kia xem có thể tìm ra chút manh mối nào không.

Mà Vũ, người đang tới quan chiến, khi nghe thấy cái danh 'Chân Võ' thì có chút 'thốn'.

Hắn tên là Vũ, kết quả hiện tại lòi đâu ra một kẻ cải tên thành 'Chân Võ' (Võ thật), chẳng lẽ hắn là 'Vũ giả' (Võ giả/Vũ giả) chắc?

Thân là người được thế nhân tôn sùng là Võ Tổ, Vũ có một bụng tâm sự không nhả ra không được.

Nhìn thấy vẻ mặt như táo bón kia của Vũ, bọn Đế Giang và Chúc Dung cùng một đám cựu Tổ Vu đến quan chiến không nhịn được mà cười ha hả.

Đế Giang còn trực tiếp xông tới nói với Chân Võ trên đài: "Tiểu tử Chân Võ, ngươi đã có sư thừa chưa?

Có nguyện ý bái ta làm thầy không?" Ở phía bên kia, Cộng Công cũng chạy ra nói với Trang: "Tiểu tử Trang, ngươi rất tốt, đã có sư thừa chưa, có nguyện bái ta làm thầy không?

Ta thấy thần thông ngươi thi triển trước đó đa phần là thủy thuộc tính, ta dám đảm bảo, trong thiên hạ này không ai giỏi chơi nước hơn ta đâu." Trên lôi đài, cả Chân Võ và Trang đều có chút ngẩn ngơ.

Khán giả dưới đài thì thầm ghen tị không thôi.

Đế Giang và Cộng Công, đó từng là Tổ Vu đấy, tuy giờ đã chuyển thế nhưng họ vẫn dùng danh hiệu cũ, có thể nói là những tồn tại lừng lẫy đại danh.

Tuy nhiên, cơ hội khiến vô số võ giả thèm muốn này, đối với hai người trên đài lại không có sức hấp dẫn lớn cho lắm.

Chỉ nghe Trang ôm quyền nói: "Đa tạ Cộng Công tiền bối đã coi trọng tiểu tử, nhưng tiểu tử đã hứa với Huyền Đô sư huynh, nguyện gia nhập môn hạ Nhân giáo..." Cộng Công nghe vậy lập tức im bặt, thầm mắng đen đủi.

Chương 893

Huyền Đô đại pháp sư này nọ thì hắn không để ý, nhưng Nhân giáo mà Huyền Đô đại diện thì Cộng Công muốn không để ý cũng khó, đó dù sao cũng là giáo phái do Thánh nhân sáng lập!

Tuy hiện nay nhiều sơn môn giáo phái đều tự xưng là môn đồ Nhân giáo, nhưng Nhân giáo thực sự chỉ có hai thầy trò Thái Thượng và Huyền Đô.

Các sơn môn khác thuộc Nhân giáo chẳng qua là nhận được công pháp truyền thừa rồi sau đó cải biên lại mà thôi.

Nhưng Thái Thượng không đứng ra phủ nhận nên cũng chẳng ai dám khinh suất trách mắng họ giả mạo.

Nhưng kẻ tên Trang trước mắt này lại trực tiếp tiếp nối với Huyền Đô, điều này nói lên cái gì?

Tên này cư nhiên đã là môn đồ của Thánh nhân rồi sao?

Nghĩ đến đây, vô số người cảm thấy như vừa cắn phải quả chanh, chua từ đầu đến chân.

Bên cạnh, Chân Võ cũng có chút hâm mộ nhìn vị đối thủ này.

Phải biết rằng, trong các giáo phái thì Nhân giáo chỉ có duy nhất một môn đồ.

Giờ đây Trang này lại có quan hệ với đệ tử duy nhất của Nhân giáo là Huyền Đô.

Chẳng lẽ Nhân giáo sắp xuất hiện đệ tử chính thức thứ hai sao?

Nói một cách nghiêm túc, tu vi đối phương thực sự không kém hắn bao nhiêu, nếu hắn không đột phá ngay trận chiến thì cuối cùng

hươu chết về tay ai vẫn còn khó nói lắm.

Nhưng rất nhanh, Chân Võ nhận ra ánh mắt của mọi người đều hội tụ lên người mình.

Trang đã là đệ tử dự bị của Thánh nhân, vậy còn Chân Võ hắn thì sao?

Hắn cũng muốn bái vào môn hạ Thánh nhân mà!

Tuy hiện tại hắn tập võ, nhưng chẳng phải đã từ võ nhập đạo rồi sao!

Hơn nữa, ngay vừa rồi, hắn đã thức tỉnh một chút ký ức tiền kiếp.

Vì vậy, đối mặt với sự chiêu mộ của cựu Tổ Vu Đế Giang, Chân Võ cũng không quá thèm thuồng.

Hắn ôm quyền với Đế Giang, nói: "Đa tạ tiền bối hậu ái, nhưng vãn bối khi chuyển thế đã hứa với một vị tiền bối, tương lai khôi phục ký ức sẽ vào Đệ Nhất học viện cầu học." Đế Giang cười ha hả: "Vào Đệ Nhất học viện cầu học?

Việc đó có gì khó đâu?" Huyền Minh đứng phía sau tốt bụng nhắc nhở: "Đại ca, người ta là đang uyển chuyển từ chối đấy!" May mà Huyền Minh chỉ khẽ nhắc, người nghe thấy không nhiều, cũng chỉ có mấy anh em Tổ Vu bọn họ, nếu không mặt mũi hắn coi như mất sạch rồi.

Trang từ chối Cộng Công là vì người ta sắp trở thành môn đồ Thánh nhân.

Cộng Công tuy rất lợi hại, người muốn làm đệ tử hắn không thiếu, nhưng so với Thánh nhân thì rõ ràng hắn còn kém xa.

Nghe Huyền Minh nhắc nhở, sắc mặt Đế Giang có chút không vui, nhưng hắn cũng là người biết giữ thể diện, không đời nào làm ra

chuyện cưỡng ép thu đồ.

Huống chi, người này còn có khả năng là lão quái vật nào đó chuyển thế trọng sinh.

Nghĩ đến đây, Đế Giang liền hỏi: "Dám hỏi đạo hữu, tiền thế là vị đạo hữu nào?" Chân Võ nghe vậy thở dài: "Tiền thân đã là quá khứ, không nhắc lại nữa, chỉ là phụ lòng tốt của tiền bối, mong tiền bối đừng trách tội." Sự từ chối của Chân Võ lại khiến quần chúng vây xem không khỏi nhìn nhau kinh ngạc, cơ hội tốt như vậy mà cư nhiên cứ thế bỏ lỡ, tiền thế của tên này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Ngược lại Trang nghe thấy lời này thì trong lòng dễ chịu hơn nhiều.

Bại dưới tay một lão quái vật chuyển thế thì không hề mất mặt! ...

Chuyện này nhanh chóng được Vũ truyền tới tai tiểu hỗn hỗn Linh Châu Tử.

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Linh Châu Tử, Vũ cười nói: "Ngươi thua hắn cũng không tính là chuyện mất mặt gì, dù sao người ta có lẽ là vị đại tiền bối nào đó chuyển thế đấy!" Linh Châu Tử gật gật đầu, cuối cùng tò mò hỏi: "Vũ ca, huynh có biết tên đó là vị thần thánh nào chuyển thế không?" "Hắn không tự nói ra thì ai mà biết được!

Trừ phi đi tìm mấy kẻ giỏi thôi diễn xem sao, nhưng hắn chắc chắn sẽ tới học viện của chúng ta cầu học, lúc đó ngươi có thể hỏi." "Hắn muốn tới Đệ Nhất học viện cầu học?" Linh Châu Tử lại ngạc nhiên lần nữa, "Hắn trông có vẻ đã bốn năm mươi tuổi rồi nhỉ!

Hồi trẻ sao không tới?" "Cái này thì chỉ có quỷ mới biết được!" ...

Lúc này, Ngô Sở đang ở địa phủ chào hỏi vài con quỷ, sau đó đi thẳng tới tầng sâu của mười tám tầng địa ngục, gặp được vị đại nương tử nhà mình.

Sau một hồi nồng nàn ân ái, Ngô Sở hỏi về chuyện Huyền Quy.

Hậu Thổ tiểu thư tả nghe hắn nhắc tới chuyện này thì liền bật cười: "Nói về lý do lão quy đó chuyển thế, có lẽ chàng không dám tin đâu.

Lão ta nói là vì thể hình quá lớn, khó mà hóa hình." "..." Lừa quỷ à!

Thể hình quá lớn, khó mà hóa hình, chắc không phải thật đâu.

Nhưng linh căn vì một số nguyên nhân nào đó mà không thể hóa hình thì có tồn tại, ví dụ như mười đại cực phẩm tiên thiên linh căn kia, thậm chí có cái là hỗn độn linh căn.

Những linh căn này không thể hóa hình, chỉ có thể tiếp tục tồn tại dưới dạng linh căn.

Đương nhiên, linh căn có thể hóa hình thì không gọi là linh căn nữa mà gọi là 'thực yêu'.

Còn linh thú không thể hóa hình thì thực tế cũng khá nhiều, nguyên nhân cơ bản là do tu vi quá yếu.

Tu vi đủ thì hóa hình là chuyện nước chảy thành bùn.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, con Huyền Quy ở Bắc Hải kia, trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản dường như đúng là không hóa hình, cuối cùng vì thể hình khổng lồ mới bị Nữ Oa chặt bốn chân dùng làm trụ chống trời, nói ra đúng là thảm thật.

Sau khi Nữ Oa bổ thiên, đầu Huyền Quy này cứ thế nhận cơm hộp, hết vai diễn.

Còn việc Huyền Quy cuối cùng có chuyển thế hay không, chuyển thế thành ai vẫn luôn là một ẩn đố.

Linh căn vì nội hàm quá mạnh nên không thể hóa hình là chuyện thường thấy.

Nhưng linh thú... tuy rằng chưa thấy linh thú nào quá mạnh mà không thể hóa hình, nhưng biết đâu lão quy đó lại là một ví dụ sống thì sao?

Lão quy đó có lẽ cũng giống như những linh căn kia, vì nội hàm quá thâm hậu nên nhất thời khó mà hóa hình.

Mà biểu hiện nội hàm thâm hậu của Huyền Quy chẳng phải chính là thể hình của lão sao!

Bốn chân của lão có thể dùng làm trụ chống trời, đủ thấy thể hình to lớn cỡ nào.

Bắc Minh có cá, tên là Côn.

Côn lớn không biết bao nhiêu nghìn dặm...

ước chừng Côn Bằng lão tổ cũng xuất thân từ vùng biển phía Bắc kia, thể hình to lớn đó đứng trước đầu Huyền Quy này cũng chỉ là hàng em út.

Chương 894

Thể hình to lớn như vậy, có lẽ thật sự rất khó hóa hình thành công.

Do đó, lão dùng phương thức chuyển thế này để thoát khỏi nỗi khổ không thể hóa hình cũng chẳng có gì đáng lạ.

Hậu Thổ tiểu thư tả đột nhiên nghĩ tới điều gì, nói: "Đúng rồi, lúc trước khi lão quy đó chuyển thế từng nói muốn báo đáp ta, nói là đem cái mai rùa để lại tặng ta, ta liền tiện miệng bảo lão đi tới Đệ Nhất học viện cầu học.

Nghe chàng kể lúc trước, dường như lão vẫn chưa đi, chẳng lẽ ký ức vẫn chưa khôi phục?

Hay là lão muốn nuốt lời?" "Tuy tuổi đời của lão quy đó không nhỏ, vai vế có lẽ lớn đến dọa người, nhưng đã hứa với Thánh nhân thì chắc chắn sẽ thực hiện thôi." Ngô Sở vừa nói vừa lắc đầu, cảm thấy lão quy đó chắc chắn không dám làm càn nuốt lời. "Nhưng đầu lão quy đó đã mất nguyên thần, không biết có ăn được không nhỉ?!" Tiểu thư tả nghe vậy không nhịn được tung nắm đấm nhỏ đấm hắn: "Chàng không thấy ghê sao?" "Ha ha... ta đùa chút thôi." Ngô Sở nắm lấy nắm đấm nhỏ của nàng, lại nói: "Biết đâu lúc trước lão muốn tặng mai rùa cho nàng là muốn để nàng hầm canh uống thì sao?" Tiểu thư tả lườm hắn một cái, hai người cùng cười đùa. ...

Ở một phía khác, Chân Võ sau khi nhận cúp vô địch và phần thưởng của đại hội võ đạo, liền đi thẳng tới Đệ Nhất học viện.

Đã khôi phục một phần ký ức thì những lời hứa kia cũng phải thực hiện thôi.

Với lòng thấp thỏm, Chân Võ bước tới Đệ Nhất học viện.

Tại sao trong lòng lại thấp thỏm, đó là vì trong lòng có sự kỳ vọng.

Bước vào học viện do Thánh nhân khai mở này, ai chẳng mong được Thánh nhân để mắt tới, thu nhận vào môn hạ?

Tiền thế thân là Bắc Hải Huyền Quy, tuy tuổi tác không nhỏ, đạo hạnh cũng không thấp, nhưng khi xưa Đạo Tổ khai mở Tử Tiêu cung ở ngoại vực và giảng đạo tại đó, lão lại vì không thể hóa hình thành công nên đã không đi nghe đạo, bỏ lỡ cơ duyên lần đó.

Giờ đây chuyển thế tu lại, dù ký ức đã khôi phục, lão vẫn hy vọng có cơ hội gia nhập môn hạ Thánh nhân để tu tập.

Đến Đệ Nhất học viện, báo danh tính Chân Võ, ông chú bảo vệ Viên đại gia không hề ngăn cản lão.

Lão Viên cũng đã nghe nói vị cường giả võ đạo trẻ tuổi này là chuyển thế của vị tiền bối nào đó.

Tuy không biết vị tiền bối kia rốt cuộc là thần thánh phương nào, nhưng lão Viên không dám gây khó dễ vào lúc này.

Đương nhiên, lão cũng không phải loại khỉ cậy thế bắt nạt người.

Người ra tiếp đón Chân Võ là tiểu hỗn hỗn Linh Châu Tử, đây là nhiệm vụ Hoàng Long giao cho hắn.

Khi nghe tin bị phái đi tiếp đón kẻ đã đánh bại mình này, Linh Châu Tử thực ra rất bài xích, nhưng một câu nói của Hoàng Long đã dập tắt sự bài xích đó.

Hoàng Long đã nói thế này: "Chẳng lẽ chỉ bại một trận mà ngươi ngay cả dũng khí đứng trước mặt người ta cũng không có?

Vậy thành tựu tương lai của ngươi cũng chỉ dừng lại ở đây thôi." Vẻ mặt thất vọng đó chẳng khác gì thần sắc của Nữ Oa nương nương khi thất vọng là bao.

Ngay lập tức đã kích thích tính hiếu thắng của tiểu tử này lên. "Là ngươi!" "Là ta!" Linh Châu Tử gật đầu nói: "Nghe nói ngươi là một vị lão tiền bối chuyển thế, có thể cho biết là vị lão tiền bối nào không?" Chân Võ nghe vậy nhìn hắn, đột nhiên bật cười nói: "Xem ra ngươi cho rằng bại dưới tay ta là vì ta có toàn bộ kinh nghiệm chiến đấu của tiền thế à!

Ừm, nếu nghĩ như vậy có thể khiến ngươi dễ chịu hơn thì cũng được thôi." Một câu nói của Chân Võ suýt chút nữa khiến Linh Châu Tử phát điên. "Chẳng lẽ không phải sao?" Linh Châu Tử không phục nói. "Rất tiếc, không phải đâu nha!" Cũng không biết có phải Huyền Quy tiền thế cũng như vậy không, trong lời nói của Chân Võ rõ ràng mang theo ý trêu chọc, giống như đang đùa giỡn trẻ con. "Hừ!

Ta sớm muộn gì cũng sẽ đánh bại ngươi một lần nữa!" "Ta đã khôi phục ký ức rồi nha!" Khôi phục ký ức tiền thế, quá trình tu hành tiếp theo gần như có thể dự đoán được, tuyệt đối là một ngày đi nghìn dặm.

Bởi vì những thiên địa pháp tắc kia, tiền thế lão đã từng lĩnh ngộ qua rồi.

Những thiên địa pháp tắc đã lĩnh ngộ thì tự nhiên có thể dễ dàng vận dụng.

Thế nên khoảng cách giữa bọn họ trong một thời gian dài sắp tới chỉ có thể càng kéo càng xa.

Cho đến khi tu vi của lão không thể tiến thêm được nữa, Linh Châu Tử mới có cơ hội từ từ đuổi kịp.

Nghĩ đến đây, Linh Châu Tử liền cảm thấy tức chết đi được, lại để hắn làm màu rồi!

Thế là Linh Châu Tử suốt dọc đường không nói lời nào, hậm hực

dẫn lão đi gặp Hoàng Long.

Sau khi gặp Hoàng Long, Chân Võ liền thu lại vẻ mặt đùa cợt, trịnh trọng hành lễ với Hoàng Long: "Chân Võ kiến quá Hoàng giám sự!" Hoàng Long đáp lễ, cười nói: "Chúc mừng Chân Võ đạo hữu đã dũng mãnh đoạt chức quán quân đại hội võ đạo, không biết có thể cho bần đạo biết, đạo hữu là thân chuyển thế của vị đạo hữu nào?

Lại là hứa với vị tiền bối nào mà tới Đệ Nhất học viện cầu học?

Đạo hữu hẳn cũng hiểu, nếu bần đạo muốn biết thì vẫn có không ít cách để thực hiện." Chân Võ gật gật đầu, liếc nhìn Linh Châu Tử đang đứng lì ở đó.

Linh Châu Tử bực bội hừ lạnh: "Sao thế?

Sợ bị ta biết lai lịch của ngươi à?" Hoàng Long cười cười, xua tay với Linh Châu Tử: "Ngươi ra ngoài một lát đi!" Linh Châu Tử nghe vậy lại hừ với Chân Võ một tiếng, bực bội rời đi.

Hoàng Long cười nói: "Giờ có thể nói rồi chứ?" Chân Võ chắp tay hành lễ nói: "Tiền thân bần đạo chính là Bắc Hải Huyền Quy, lúc bần đạo chuyển thế đã gặp Hậu Thổ nương nương, từng hứa với nương nương..." "Thì ra là Huyền Quy tiền bối, đó thực sự là một vị lão tiền bối vô cùng cổ xưa rồi." Hoàng Long đứng dậy hành lễ, "Lúc nãy thất lễ, mong tiền bối đừng trách!" "Đạo hữu không cần như vậy, tiền thế đã là quá khứ, bần đạo cũng không muốn nhắc lại nhiều, mong đạo hữu có thể bảo mật giúp bần đạo, bần đạo vô cùng cảm kích." Truyền thuyết về cá ở Bắc Minh đã có từ rất sớm.

Mà truyền thuyết về rùa ở Bắc Hải dường như còn lâu đời hơn thế.

Trong cuốn 《Hồng Hoang Kiến Văn Lục》 do Văn Đức đạo tôn biên soạn có ghi chép truyền thuyết cá Bắc Minh hóa Côn Bằng.

Sau đó vị Côn Bằng lão tổ này trở thành một trong ba nghìn khách Tử Tiêu, cùng với Văn Đức đạo tôn, Nhân Đức đạo tôn nghe Đạo Tổ giảng đạo tại Tử Tiêu cung.

Sau đó Yêu tộc được thành lập, hai vị đại đế của Yêu tộc sáng tạo ra Thiên đình, thống ngự vạn tộc, vị Côn Bằng lão tổ kia cũng trở thành thống soái quân đoàn phương Bắc của Thiên đình lúc bấy giờ.

Về sau nữa, hai vị đại đế Yêu tộc chứng đạo thành thánh, vị Thiên đế hiện tại nhập chủ Thiên đình, Côn Bằng lão tổ lại kiêm nhiệm chức Lôi bộ chính thần.

Đương nhiên rồi, việc Côn Bằng lão tổ liên hợp với Minh Hà lão tổ ra tay với hai anh em phương Tây kia, khiến người ta mất đi một đạo Hồng Mông tử khí, thì không được viết vào trong đó.

Chuyện này đối với bọn Côn Bằng lão tổ có lẽ là một đại tích đáng để khoe khoang, nhưng đối với hai vị Thánh nhân phương Tây kia thì lại chẳng vẻ vang gì cho lắm.

Thánh nhân cũng cần mặt mũi, chút mặt mũi này Ngô Sở không thể không cho.

Nếu không cho thì đó chính là hãm hại Côn Bằng và Minh Hà rồi.

Giờ đây hai người này đều đã gia nhập hàng ngũ Thiên đình, coi như người mình, người mình sao có thể hố người mình.

Nhưng trong 《Hồng Hoang Kiến Văn Lục》 lại rất ít đề cập đến Bắc Hải Huyền Quy.

Con rùa này ở Bắc Hải cũng là một tồn tại âm thầm không mấy tiếng tăm.

Chương 895

Nhưng vì lão xuất hiện từ rất sớm nên không ai dám xem thường đầu Huyền Quy này.

Trong ký ức của Hoàng Long, nếu truy ngược lên trên thì hình bóng của đầu Huyền Quy này có thể truy ngược đến thời kỳ hung thú hoành hành trên đại địa Hồng Hoang, có thể nói là cổ xưa đến đáng sợ.

Thế là Hoàng Long liền tò mò: "Không biết vì sao tiền bối lại phải chuyển thế tu lại?

Với tu vi của tiền bối, tưởng chừng cũng phải là tồn tại đỉnh cấp nhất dưới hàng Thánh nhân chứ!" Nhắc đến chuyện này, Huyền Quy có chút khó mở lời, cuối cùng chỉ có thể thở dài: "Vì một số nguyên nhân cá nhân thôi!

Không biết Hoàng Long đạo hữu có thể quyết định cho bần đạo nhập học không?" Lão thực ra có chút xấu hổ, tuy rằng tu vi của lão thực sự rất thâm hậu, nhờ vào nhục thân khổng lồ khiến cho thần lực của lão gần như vô địch, người có thể dễ dàng đối phó với lão cơ bản chỉ có Thánh nhân.

Nhưng cảnh giới của lão thực tế chỉ có Đại La đỉnh phong, lão thậm chí còn chưa bước vào cảnh giới Trảm thi vốn được gọi là Chuẩn Thánh.

Cũng chính vì nhiều năm qua không thể tiến vào cảnh giới này nên lão mới quyết định trọng sinh.

Đối mặt với hậu bối như Hoàng Long, lão có chút không nỡ nói thật, nhưng cũng không nỡ nói dối.

Vì vậy chỉ có thể nói lướt qua một cách đại khái.

Hoàng Long gật đầu: "Việc này bần đạo có thể quyết định.

Chỉ là Đệ Nhất học viện truyền thụ văn đạo, giờ ký ức đạo hữu đã khôi phục, đối với tu hành của đạo hữu thực ra giúp ích không lớn lắm, đạo hữu chắc chắn muốn tới học viện học tập chứ?" "Bần đạo tự nhiên nguyện ý.

Nói cho cùng, bần đạo đối với văn đạo thực ra cũng khá tò mò, trước kia vì thân thể có hạn, bần đạo hiếm khi rời khỏi Bắc Hải, đối với các loại đại đạo trong văn đạo không mấy am hiểu.

Vả lại đã hứa với nương nương sẽ tới đây học tập, bất kể là nguyên nhân nào bần đạo cũng không có lý do từ bỏ." Chân Võ vẻ mặt chân thành nói.

Ngập ngừng một lát, lão lại nói: "Nếu Thánh nhân nguyện ý thu bần đạo làm trò, bần đạo cũng nguyện bái vào môn hạ Thánh nhân." Dù sao dưới gốc cây lớn dễ hóng mát mà!

Lão đâu có ngốc.

Hoàng Long gật gật đầu nói: "Chuyện này ta sẽ hỏi sư phụ và sư thúc xem có nguyện ý thu tiền bối hay không, còn phải do các vị định đoạt." "Đó là lẽ đương nhiên!

Vậy bần đạo đa tạ đạo hữu trước." Sau đó Hoàng Long gọi người vào, bảo họ đưa Chân Võ đi làm thủ tục nhập học.

Còn hắn thì quay người tới sân viện của Hồng Vân, kể lại chuyện của Chân Võ cho Hồng Vân nghe. "Thì ra là thân chuyển thế của vị đó, đúng là đủ cổ xưa đấy." Hồng Vân cười nói.

Hoàng Long liền hỏi: "Sư thúc có nguyện ý thu lão làm đệ tử không?

Môn hạ thân truyền của sư thúc mới có bốn người, nếu thu nhận vị này, tương lai thành tựu ít nhất cũng từ Đại La trở lên." Hồng Vân cười đáp: "Ta thấy lão ta chắc là nhắm tới sư phụ ngươi rồi, loại tồn tại cổ xưa này tuy đã chuyển thế nhưng vẫn cứ để lão tự mình quyết định đi!" Hoàng Long nghe vậy lắc đầu: "Sư phụ con chưa chắc đã chịu thu lão đâu, con đã có một sư đệ tên là 'Vũ' rồi, giờ lại thêm một 'Chân Võ' nữa..." Hồng Vân nghe thấy thế không khỏi bật cười: "Cái đó gọi là lý do kiểu gì vậy?" Hoàng Long cũng cười theo, nhưng hắn cảm thấy khả năng này vẫn có thể xảy ra. ...

Lúc này, bên bờ Đông Hải, một con Kim Long nhỏ từ dưới nước ngoi lên, hóa thành một tiểu manh oa vài tuổi trên bờ.

Tiểu manh oa trên đầu có hai cái sừng vàng nhỏ nhắn, ngoái đầu nhìn đám tôm binh cua tướng trong đại dương phía sau, miệng lẩm bẩm mắng mỏ, cuối cùng nói: "Các ngươi thực sự không định bồi bản thái tử cùng đi sao?

Ngộ nhỡ bản thái tử giữa đường bị người ta bắt cóc mất thì phải làm sao?" "Điện hạ xin bớt giận, đây là ý của Bệ hạ, ý muốn rèn luyện khả năng độc lập của thái tử.

Bệ hạ nói rồi, nếu lần này điện hạ không thể độc lập đi tới đó, thì sau này ngôi vị Long vương không thể truyền lại cho điện hạ, chúng thần nếu giúp điện hạ thì cũng coi như gian lận." "Còn thiên lý không?

Bản thái tử còn chưa đầy một trăm tuổi, vẫn còn là một Long bảo bảo mà!" "Cầu xin điện hạ thứ lỗi, nếu điện hạ làm Bệ hạ không vui, quay đầu có khi sẽ bị tống tới Thanh Long giới đấy!

Điện hạ dù không vì chúng thần thì cũng phải nghĩ cho chính mình chứ!" Tiểu manh long nghe vậy không khỏi nhớ tới một lời đồn từ rất lâu.

Nghe nói ngày xưa hắn có một người đại ca, sau đó không biết vì

sao đại ca hắn lại bị phụ vương đưa đi, hình như chính là bị tống tới Thanh Long giới.

Cũng chính vì thế mà bảo bảo hắn mới có phúc trở thành Đông Hải Long cung đại thái tử.

Tuy nhiên, bất kể lời đồn này có thật hay không, hắn cũng không thể lấy tính mạng nhỏ bé của mình ra kiểm chứng thật giả.

Dù sao nơi đó đã trở thành chốn đày ải những tội long rồi. "A a a...

đáng ghét!

Đừng để ta phát hiện ra là kẻ nào xúi giục phụ vương ta, cái gì mà Đệ Nhất học viện, ta chính là Đông Hải Long cung đại thái tử đây..." Tiểu manh long phát cuồng ở đó, vô năng cuồng nộ, sóng biển xung quanh cuồn cuộn theo điệu bộ nhe răng múa vuốt của hắn.

Đám tôm binh cua tướng chỉ có thể cố gắng bình định sóng dữ, vừa nói: "Điện hạ bớt giận!

Nghe nói đây là đề nghị của Chúc Long tiền bối cho Bệ hạ, bức thư kia cũng là do Chúc Long tiền bối viết." "Chúc Long tiền bối cái gì, cũng chỉ lớn hơn ta một chút thôi mà dám giả danh tiền bối..." Tiểu manh long rút một phong thư ra định ném thẳng xuống biển.

Kết quả từ trong phong thư đó truyền ra một câu nói: "Ném nó đi thì khảo hạch sẽ thất bại, tiểu Ngao Quảng, ngươi chắc chắn muốn làm vậy sao?" Nghe thấy giọng nói đó, bàn tay nhỏ bé đang giơ lên của tiểu manh long cứ thế khựng lại giữa không trung, miệng đồng thời phát ra tiếng 'a ba a ba' như bị kẹt đĩa. "Là... là Chúc Long tiền bối à!

A a..." "Ai!

Giờ Long tộc đúng là đời sau không bằng đời trước.

Ngươi nếu không muốn đi thì cũng được thôi, về Đông Hải Long cung đi!

Đến lúc đó ta đưa ngươi tới Thanh Long giới dạo chơi một chuyến." "Không, không dám làm phiền Chúc Long tiền bối đâu ạ.

Con... con chỉ là chào tạm biệt tiền bối thôi, không có chuyện gì khác đâu, tiền bối xin mời về cho!

Con đi cầu học đây, mọi người tạm biệt!" Tiểu manh long vẫy tay, vắt chân lên cổ chạy vào rừng núi phía trước.

Hu hu hu...

Trong rừng núi vang lên từng hồi tiếng trẻ con khóc lóc.

Tiểu manh long trên đầu có hai cái sừng vàng nhỏ cảm thấy uất ức khôn cùng, chẳng biết tâm sự cùng ai.

Hắn không hiểu nổi tại sao cuộc sống Long thái tử đang yên lành của mình lại trở nên như thế này.

Nhưng hắn còn chẳng dám mắng ra miệng, hắn sợ mình lỡ mồm mắng ra, vị Chúc Long tiền bối thần xuất quỷ nhập kia lại xuất hiện bên cạnh đả kích hắn.

Đương nhiên nếu chỉ là đả kích thì hắn cũng không ngại.

Chỉ sợ vị tiền bối này trực tiếp xách hắn về rồi tống vào Thanh Long giới.

Chương 896

Người ta đều nói Thanh Long giới là nơi các bậc tiền bối Long tộc tu tập, do Thủy tổ Long tộc Thanh Long khai mở ra.

Nhưng trong mắt tiểu manh long, nơi đó chính là chốn đày ải tội long.

Hắn đường đường là Đông Hải Long thái tử, mới không thèm tới cái nơi đó.

Hống...

Trong rừng rậm truyền đến tiếng thú gầm.

Tiểu manh long đang rất bực mình, thân là đứng đầu muôn thú, cư nhiên có con thú nào dám gầm thét trước mặt hắn.

Thế là hắn trực tiếp gầm trả lại một tiếng, tiếng rồng ngâm vang vọng, chấn động núi rừng.

Một tiếng hổ gầm từ xa truyền đến, dường như cảm thấy bất mãn trước việc có con thú nào dám khiêu khích uy quyền của mình, khí thế bức người đó từ xa đã ập đến.

Tiểu manh long thấy vậy liền quay người sải bước chân ngắn ngủn, tăng tốc cưỡi gió mà đi.

Hơn nửa tháng trôi qua, tiểu manh long mới lấm lem bùn đất bước ra khỏi khu rừng đó, đối mặt với một tòa thành lớn của vạn tộc ở phía xa, hắn reo hò dang rộng hai tay, sải bước chân ngắn.

Theo lời Quy thừa tướng kể với hắn, trong những tòa thành lớn của vạn tộc này đều có truyền tống trận, có thể truyền tống trực tiếp tới Đệ Nhất thành.

Vì vậy hắn cảm thấy mình coi như đã khổ tận cam lai rồi.

Tuy nhiên lúc này hắn không biết rằng mình đã nghĩ hơi nhiều.

Kẻ đơn thuần như hắn làm sao biết được trên đại địa Hồng Hoang này lại có nhiều cạm bẫy khác nhau đang chờ đợi hắn chứ!

Vị thái tử Long tộc ngốc nghếch chẳng mấy chốc đã lạc lối giữa dòng đời vạn tộc này. ...

Khi Ngô Sở tiêu dao ở địa phủ vài tháng, trở về Tử Ngọc sơn thì nhận được tin tức từ đệ tử Hoàng Long, Chân Võ đã nhập học, muốn bái vào môn hạ Thánh nhân, hỏi hắn có muốn thu đồ không.

Thế là Ngô Sở tới Đệ Nhất học viện, tìm được Hồng Vân, cười hỏi: "Sao đệ không thu lão gia hỏa đó làm đệ tử?

Tuy kiếp trước tuổi tác của lão có lẽ còn lớn hơn cả huynh đệ ta, nhưng học không kể trước sau, ai đạt được trước người đó là thầy mà!

Nghĩ lại lão đã nguyện ý chuyển thế thì chắc cũng có giác ngộ này mới đúng." Hồng Vân cười nói: "Lúc lão chuyển thế đã đặc biệt chọn tới địa phủ gặp đệ muội chứ không tự mình đi đầu thai, rõ ràng là hy vọng từ chỗ đệ muội có thể kéo gần quan hệ với huynh đấy!" Ngô Sở lắc đầu nói: "Tuy kiếp trước lão rất lớn tuổi, nhưng Thánh nhân nguyện ý thu lão làm đệ tử đã là nể mặt lão lắm rồi, lão còn dám kén cá chọn canh sao?" Trời đất Hồng Hoang này tuy cũng có truyền thuyết Nữ Oa bổ thiên, nhưng lại không có quan hệ gì với đầu Bắc Hải Huyền Quy kia.

Năm xưa Nữ Oa bổ thiên, Ngô Sở đã dùng Kiến Mộc thay thế cho chân Huyền Quy để chống trời, Huyền Quy tuy giữ được tính mạng nhưng cũng thiếu đi phần công đức bổ thiên đó.

Không có đại công đức gia trì, phúc duyên của Huyền Quy tự

nhiên là kém đi không ít. "Huống chi huynh đã có một đệ tử tên là 'Vũ' rồi, giờ lại thêm một 'Chân Võ', giỡn chơi hả?

Cảm giác có chút kịch tính quá đà!

Thôi đệ thu lão đi!" Tuy nói tương lai có vị Đãng Ma Chân Quân Chân Võ Đại Đế, nhưng ai biết Chân Võ này có phải là vị Chân Võ Đại Đế tương lai kia không!

Cho dù đúng đi nữa thì cũng chẳng sao, đệ tử nhà mình cũng không kém, một hóa thân của Hoàng Long vẫn đang giữ chức ở Thiên đình đó thôi!

Thái Bạch Kim Tinh Lý Trường Canh còn chưa xuất hiện, tiểu Hoàng Long đang thay hắn làm công việc đó.

Bạch Trạch, đệ tử ký danh này, vẫn là tài bộ chính thần.

Ngay cả Tất Hỏa dù ngoài mặt đã thoát ly quan hệ với Tử Ngọc sơn nhưng âm thầm vẫn đi lại rất gần với Bạch Trạch, cũng là hỏa bộ chính thần.

Ngay cả Thiên Đế cũng là tiểu sư đệ nhà mình.

Vì vậy căn bản không cần thiết phải tham chút quan hệ với Chân Võ Đại Đế này làm gì!

Khi Hồng Vân nghe thấy lý do Ngô Sở đưa ra, không khỏi bật cười, bởi vì lúc Hoàng Long nhắc tới chuyện này với y cũng đã nêu ra lý do đó. "Được rồi!

Ta bảo Hoàng Long đi hỏi xem lão có nguyện ý không." "Lão đâu có ngốc!" "Dù sao cũng từng là tồn tại cổ xưa, dành cho lão chút tôn trọng cũng là nên làm." Hồng Vân vẫn là Hồng Vân đó, không hề vì đã thành Thánh nhân mà nhìn xuống chúng sinh.

Khi Hoàng Long hỏi Chân Võ có nguyện ý đầu nhập vào môn hạ

Nhân Đức đạo tôn không, Chân Võ tuy có chút tiếc nuối nhưng cũng rất sáng suốt lựa chọn đồng ý.

Nhân Đức đạo tôn cũng là Thánh nhân mà!

Tuy có lẽ trong số các Thánh nhân y không phải người giỏi đánh nhau nhất, nhưng tuyệt đối là người có tâm từ bi và lương thiện nhất.

Huống chi đệ tử Nho giáo tuy vô số nhưng đệ tử thân truyền của y chỉ có bốn người, đủ thấy không phải ai cũng dễ dàng vào được môn hạ của y.

Khi Chân Võ chính thức bái sư, dâng trà bái sư cho Hồng Vân, Ngô Sở giơ tay hướng về phía Bắc Hải một trảo, liền mang theo 'bản thể' của Huyền Quy bị phong ấn ở Bắc Hải xuyên qua không gian vô tận chộp tới, trước sự kinh ngạc của mọi người, hắn nói: "Đây là thi thân kiếp trước của ngươi, năm xưa ngươi nói tặng cho Luân Hồi Chi Chủ, nhưng nàng không nhận, giờ trả lại cho ngươi đấy!" Con rùa khổng lồ không biết to cỡ nào, lúc này trong lòng bàn tay Ngô Sở lại chỉ giống như một con rùa nhỏ màu đen cỡ bàn tay mà thôi.

Trên mai rùa nhỏ có thể thấy phủ một lớp tảo xanh, toàn thân trông có màu xanh đen.

Chân Võ hơi ngây người, nhưng cuối cùng vẫn nói: "Đa tạ đại sư bá!" Ngô Sở ném con rùa đen nhỏ cho Hồng Vân, cười nói: "Thứ này đưa cho lão, giờ lão cũng không dùng được, đệ làm sư phụ thì dùng cái này giúp lão luyện chế một món linh bảo đi!" Hồng Vân vẫn rất tôn trọng ý nguyện của đệ tử mình, sau khi nhận lấy con rùa nhỏ liền nhìn Chân Võ hỏi: "Ý ngươi thế nào?" "Cầu tùy sư phụ định đoạt!" Ngập ngừng một lát, lão lại nói: "Trong động phủ của đệ tử vẫn còn thu thập một số linh bảo, xin sư phụ thu nhận luôn ạ!" Tiền thế của Chân Võ là lão quy, tuy không mấy tiếng tăm, Bắc Hải tuy là thiên hạ của Long tộc, nhưng khi Long tộc còn chưa xưng bá tứ hải, lão quy

cũng từng nhặt được không ít đồ tốt.

Giờ đây chuyển thế, tự nhiên toàn bộ đều phong ấn trong động phủ năm xưa.

Hồng Vân thân là sư phụ, làm sao nỡ lấy đồ của đệ tử.

Huống hồ linh bảo loại vật này Hồng Vân vốn không mấy để tâm, năm xưa y cùng Trấn Nguyên Tử du ngoạn Hồng Hoang, có thứ gì y cơ bản đều tiện tay tặng sạch.

Thiện danh của Hồng Vân chính là từ đó mà ra.

Mãi đến sau khi Vũ Điệp nương trở thành đệ tử của y mới tích góp được không ít gia sản.

Nếu không lúc Triệu Công Minh và Tam Tiêu bái sư, ước chừng Hồng Vân cũng chẳng lấy ra được thứ gì tốt.

Ngô Sở nhìn Chân Võ nói: "Ngươi đã khôi phục ký ức tiền thế, lại có những bảo bối thu thập từ kiếp trước, ta làm sư bá cũng chẳng có gì hay để tặng ngươi, thôi thì tặng ngươi một đoạn thần liên phù văn đại đạo coi như quà gặp mặt vậy!" Ngô Sở vừa nói vừa tùy ý dùng Nguyên hạch thần văn ngưng tụ ra một đạo thần liên trật tự đại đạo Nhân chi đạo, búng tay một cái bay về phía Chân Võ.

Nhìn đoạn thần liên đại đạo dài ngắn cỡ chiếc đũa, tỏa ra ánh sáng nhu hòa này, Chân Võ có chút nghi hoặc, đây là cái gì?

Hồng Vân đứng bên cạnh giải đáp: "Đây là thần liên Nhân chi đại đạo của vi sư, cấu thành bên trong chính là Nguyên hạch thần văn.

Người không có Hồng Mông tử khí muốn chứng đạo thành thánh thì bắt buộc phải lĩnh ngộ được Nguyên hạch thần văn, trừ phi đi theo con đường chứng đạo bằng công đức khí vận." Chân Võ nghe vậy, hơi thở không khỏi dồn dập, đây chính là nội hàm chứng đạo đấy!

Không hổ là đại sư bá, tùy tay tặng một cái đã là trọng bảo bậc này, cái này so với mấy món linh bảo kia còn đáng giá gấp vô số lần!

Thế là Chân Võ vô cùng thận trọng hướng Ngô Sở hành lễ thật sâu: "Đa tạ đại sư bá!" Bàn Cổ mang theo phân thân của mười mấy vị Thánh nhân Hồng Hoang, vượt qua hư không hỗn độn, chạy về phía vũ trụ ngoài trụ giới.

Trong hỗn độn, y kéo theo từng trận bão tố vũ trụ.

Chương 897

Một ngày nọ, Bàn Cổ cảm thấy hơi buồn chán bèn thu phục một con hỗn độn cự thú, ngồi trên lưng nó điều khiển tiến về phía trước, lại triệu hoán phân thân của Ngô Sở ra, vừa đi đường vừa tán gẫu.

Mãi đến khi phía trước xuất hiện một bóng người, y mới kinh ngạc đuổi theo: "Đạo hữu phía trước, xin dừng bước!"...

Nhìn vẻ mặt kích động của Chân Võ, Ngô Sở không khỏi cảm khái.

Tiếc là ban đầu khi Triệu Công Minh và Tam Tiêu bái sư, tu vi quá thấp, nếu không chỉ cần vài đạo phù văn thần liên là có thể đuổi khéo bọn họ rồi.

Đối với người khác, đây có thể là bảo vật vô giá, nhưng với Ngô Sở, thứ này là rẻ tiền nhất.

Huống hồ, không phải ai có được thứ này cũng có thể thành công lĩnh ngộ.

Dù là Phục Hy, Trấn Nguyên Tử, hay Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu, những vị đại thần lão làng này, có ai chưa từng nhận được thứ này?

Nhưng người thực sự thành công lĩnh ngộ cũng chỉ có Hậu Thổ và Hồ Tổ.

Hơn nữa Hậu Thổ là sau khi Luân Hồi chi đạo đại thành mới lĩnh ngộ được, Hồ Tổ cũng là sau khi tấn cấp Thập Nhị Vĩ Hỗn Độn Thủy Hồ mới thuận lợi lĩnh ngộ.

Rõ ràng, muốn lĩnh ngộ được Nguyên Hạch Thần Văn cần phải có môi giới và cơ hội nhất định.

Ngô Sở đoán rằng, môi giới này có lẽ là một đại đạo nào đó phải lĩnh ngộ đến cực cảnh.

Thấy Chân Võ kích động như vậy, Ngô Sở sợ hắn hy vọng càng nhiều thì tương lai thất vọng càng lớn, bèn tạt cho hắn gáo nước lạnh: "Ngươi cũng đừng mừng quá sớm, thứ này không phải cứ muốn là lĩnh ngộ được đâu.

Hoàng Long có được nó không biết đã bao nhiêu năm tháng rồi, đến nay vẫn chẳng có chút manh mối nào đây này!" Quả nhiên, sau gáo nước lạnh này, Chân Võ không khỏi ngơ ngác nhìn sang Hoàng Long.

Hoàng Long khẽ ho một tiếng, nói: "Hồi đó sau đại chiến Tam tộc, ta và Phượng Nghi trở lại Tử Ngọc Sơn, sư phụ đã tặng chúng ta một đoạn đại đạo thần liên hình thành từ Nguyên Hạch Thần Văn, nhưng đến tận ngày nay, chúng ta vẫn chưa thể lĩnh ngộ được tinh túy bên trong." Nghe vậy, khóe miệng Chân Võ không khỏi giật giật, hỏi: "Vậy không biết đã có ai thành công lĩnh ngộ chưa?" Hoàng Long nhìn sư phụ Ngô Sở, gật đầu: "Việc này thì có, hai vị sư mẫu của ta đều đã lĩnh ngộ được.

Một vị chính là Luân Hồi chi chủ Hậu Thổ nương nương mà ngươi biết, vị còn lại là lão tổ của hồ tộc Thanh Khâu..." Chân Võ nghe xong, rất muốn nói: Vị Hồ Tổ đó ta cũng từng gặp rồi!

Khi đó mọi người còn rất trẻ, Hồ Tổ vừa mới vào Đại La không lâu, Tam tộc còn chưa thành lập.

Nghĩ đến đây, ánh mắt vừa mới ảm đạm của hắn lại bừng lên tinh quang: "Hậu Thổ nương nương khi đó dường như không nhận được Hồng Mông Tử Khí đúng không?" Hoàng Long gật đầu, nhìn sư phụ.

Ngô Sở xua tay, nhìn Chân Võ: "Các ngươi xuống dưới tán gẫu đi!

Ta sẽ trợ giúp sư phụ ngươi một tay, dùng cái mai rùa này luyện chế cho ngươi một món linh bảo phòng ngự." "Đa tạ sư phụ, đa tạ đại sư bá!" Chân Võ lại hành lễ.

Hai người rời khỏi sân, đi trên con đường mòn trong học viện.

Hoàng Long tiếp tục: "Hiện nay trong số các Thánh nhân trên đất Hồng Hoang, sư phụ ta, sư mẫu ta, cùng với hai vị Thánh nhân của Yêu tộc đều không cần Hồng Mông Tử Khí mà thành công chứng đạo." Ngừng một chút, hắn lại nói: "Nói đi cũng phải nói lại, vị Ma Tổ kia cũng là một điển hình chứng đạo không cần Hồng Mông Tử Khí.

Chỉ có điều, khi đó hắn âm thầm khơi mào đại chiến Tam tộc, mượn sát khí hình thành từ cuộc chiến để chứng đạo, cái giá phải trả thực sự quá lớn..." Nghe những điều này, Chân Võ mới hiểu được cái lợi khi gia nhập môn hạ Thánh nhân.

Tuy hắn và Côn Bằng lão tổ cũng coi là chỗ quen biết cũ, nhưng từ khi Côn Bằng làm Thiên Thần, quan hệ giữa hai người cũng dần thưa thớt.

Tuy nói trước đây hắn cũng học được phương pháp Trảm Tam Thi chứng đạo từ Côn Bằng, nhưng hắn không thể trảm xuất tam thi mà không có cách giải quyết.

Nếu lúc đó hắn đã bái dưới môn hạ Thánh nhân thì có lẽ bây giờ không cần phải chuyển thế tu lại.

Nhưng giờ đây chuyển thế tu lại, ngược lại có cơ hội bái nhập môn hạ Thánh nhân, cũng coi như không uổng công phá phủ trầm chu một chuyến.

Hai người đến chỗ ở của Hoàng Long, thấy tên tiểu hỗn đản Linh Châu Tử đang chổng mông, lấm la lấm lét nhìn vào cổng viện, dáng

vẻ như tên trộm đang chột dạ.

Hoàng Long thấy vậy, giơ chân đá một cái, trực tiếp đá bay hắn ra không trung rồi ngã sấp mặt: "Tên tiểu tặc phương nào, lén lút ở đây, còn không mau xưng danh tính!" Linh Châu Tử lộn người đứng dậy, xoa mông lườm hắn, nói: "Ta đến để báo cho ngươi một tiếng, học viện sắp nghỉ rồi, ta phải theo Nương nương đến bộ lạc Qua Thủy chơi..." Đã bị phát hiện, Linh Châu Tử dứt khoát không giả vờ nữa.

Hoàng Long cau mày: "Ngươi không sợ sau này Nương nương khôi phục ký ức sẽ bắt ngươi lại đánh cho một trận tơi bời sao?" "Đại sư bá đã hứa với ta rồi, sau này Nương nương mà đánh ta, người sẽ nói đỡ cho ta." Linh Châu Tử vẻ mặt đắc ý như đang ôm kim bài miễn tử.

Hoàng Long cạn lời: "Sư phụ lúc đó chỉ hứa nói đỡ cho ngươi một lần thôi, ngươi thử nghĩ xem mấy tháng qua ngươi đã làm những gì!" Linh Châu Tử khẽ ho khụ khụ: "Những việc đó đều là Nương nương kéo ta đi làm cùng mà..." Chân Võ đứng bên cạnh nghe mà mù mờ, "Nương nương" trong miệng bọn họ là vị nào?

Mấy tháng qua, Linh Châu Tử tuy không còn ngỗ nghịch như trước, tu hành cũng nỗ lực hơn nhiều, nhưng cũng không ít lần cùng thiếu nữ Oa gây họa.

Tất nhiên, phần lớn thời gian kẻ gánh tội đều là Linh Châu Tử.

Khả năng đổ lỗi của thiếu nữ Oa cũng thuộc hàng nhất lưu, cộng thêm thân phận của nàng, mọi người cũng chẳng nỡ xử phạt thật.

Thế là cuối cùng toàn bộ đều do Linh Châu Tử gánh hết.

Tuy gánh không ít tội, nhưng Linh Châu Tử vẫn vui vẻ chẳng biết mệt, hoàn toàn là ham chơi quá mức. "Chơi chơi chơi, suốt ngày chỉ nghĩ đến chơi.

Đúng rồi, giới thiệu với ngươi một chút, vị này hiện đã là đệ tử của Hồng Vân sư thúc ngươi rồi.

Ngươi làm sư huynh mà ngay cả tiểu sư đệ mới nhập môn cũng đánh không lại, thì còn mặt mũi nào đi chơi?

Chân Võ, dạy dỗ hắn một trận đi." Chân Võ, Linh Châu Tử: "..." Cuối cùng, Linh Châu Tử vẫn bị Chân Võ đánh cho một trận.

Tuy thời gian qua Linh Châu Tử đã nỗ lực hơn trước, nhưng khi ký ức của Chân Võ khôi phục, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng rõ rệt.

Tuy nhiên, dù bị ăn đòn nhưng Linh Châu Tử vẫn khá vui vẻ, vì Hoàng Long đã đồng ý cho hắn theo thiếu nữ Oa về thị tộc Qua Thủy chơi.

Nhìn Linh Châu Tử xoa mông khập khiễng rời đi, Chân Võ tò mò hỏi: "Đại sư huynh, vị Nương nương đó là..." Hoàng Long khẽ ho, nói: "Vì ngươi đã là đệ tử của Hồng Vân sư thúc, nên có một số chuyện cũng không cần giấu ngươi.

Chuyển thế của Phục Hy sư thúc và Nữ Oa sư thúc đang ở trong học viện chúng ta, Nương nương trong miệng tiểu tử kia chính là một luồng nguyên thần chuyển thế của Nữ Oa sư thúc." "..." Chân Võ nghe xong lập tức đờ người ra.

Hai vị đó mà cũng cần chuyển thế tu lại sao?

Tại nơi sâu thẳm của hỗn độn ngoại vực.

Dương Mi lão tổ đang ngao du trong hỗn độn chưa bao giờ nghĩ tới việc có thể gặp được sinh linh Hồng Hoang ở đây, càng không ngờ tới đó lại là người quen.

Một người là cố nhân rất lâu đời, một người là hậu bối quen biết sau này. "Ngươi... ngươi chưa chết?" Thấy chiến hữu năm xưa, Bàn

Cổ không khỏi cười ha hả: "Ta làm sao có thể chết được!" Tại một dãy núi nào đó ở Hồng Hoang, Tiểu Manh Long bị người ta trói lại, đưa vào một cái hang tối tăm không thấy mặt trời bên dưới hồ nước sâu.

Sợi dây trói nó không biết là do ai luyện chế, rõ ràng có tác dụng áp chế mạnh mẽ đối với Long tộc.

Ban đầu sau khi vào tòa vạn tộc đại thành kia, nó đã bị người ta dùng mấy xiên kẹo hồ lô lừa đi, nói là dẫn nó đi tìm Đệ Nhất học viện.

Từ đó, Tiểu Manh Long rơi vào những cạm bẫy vô tận của sinh linh trên cạn.

Ban đầu là lừa gạt, lâu dần lừa không được thì dùng vũ lực, bị đánh cho vài trận, Tiểu Manh Long mới trở nên ngoan ngoãn.

Trải nghiệm mấy tháng qua khiến nó phải chịu đựng hết lần này đến lần khác sự vùi dập của xã hội, cũng khiến nó hiểu ra sự hiểm ác của thế giới này.

Chương 898

Nó hiểu rằng, nếu bản thân không mạnh mẽ, tất cả chỉ là hư ảo.

Nó cũng hiểu ra rằng, thân phận thái tử Đông Hải Long Vương ở đại đất Hồng Hoang này chẳng có tác dụng gì, người ta càng biết thân phận của nó thì càng không dám thả nó đi.

Nó không biết mình đã qua tay bao nhiêu tên lừa đảo linh thú, chỉ biết rằng nó lại đổi chủ nhân, bị người ta bán đi như một con linh thú cho một tu hành giả mặc hắc bào toàn thân.

Tiểu Manh Long đang hối hận vì mấy xiên kẹo hồ lô mà chịu khổ vẫn chưa biết những ngày gian khổ sắp tới sẽ như thế nào.

Vô số lần, nó lớn tiếng mắng chửi Chúc Long, hy vọng Chúc Long có thể ra cứu nó, nhưng dù nó có mắng thế nào, bóng dáng Chúc Long vẫn không hề xuất hiện.

Đường đường là Long thái tử mà lại phải chịu khổ thế này, lòng Tiểu Manh Long đắng ngắt mà không biết nói cùng ai.

Nó vốn tưởng sẽ có cao thủ Long tộc âm thầm bảo vệ mình, kết quả là...

Nó thậm chí đã bắt đầu nghi ngờ liệu mình có phải con ruột của Long Vương hay không.

Cứ thế, thời gian trôi qua mấy năm.

Một ngày nọ, khi đại ca bảo vệ cổng trường là lão Viên về nhà nghỉ ngơi, vừa vào cửa đã thấy một con khỉ có sáu bảy phần giống mình đang trố mắt nhìn lão, không dám động đậy, cũng không dám kêu. "Ái chà!

Ngươi tỉnh rồi à!" Lão Viên ngẩn ra rồi cười khà khà, sau đó tự rót

cho mình một ly linh tửu: "Muốn một ly không?

Đây là Bách Hoa linh tửu nổi tiếng của Tử Ngọc Sơn đấy." "Ngài... ngài là ai?" Viên Hồng hỏi.

Đoạn nhìn trái nhìn phải lại hỏi: "Đây là đâu?

Tại sao chúng ta lại ở đây?" Hắn còn nhớ rõ, nơi bọn họ nhập định trước đó là một con hẻm trong Đệ Nhất thành.

Nhưng vừa tỉnh lại đã thấy mình ở một nơi xa lạ.

Tuy không nhìn rõ con vượn giống hệt mình trước mặt mạnh đến mức nào, nhưng hắn không dám vô lễ, vì đây vẫn là Đệ Nhất thành.

Đệ Nhất thành cao thủ vô số, nghe nói ngay cả Thánh nhân cũng có.

Dám làm loạn ở đây, chắc đến lúc chết cũng chẳng biết vì sao.

Ở Côn Luân Sơn lâu rồi, hắn sớm đã có lòng kính sợ.

Lão Viên rót một ly linh tửu đưa qua, rồi tự mình bưng ly rượu ngồi xuống ghế bập bênh.

Tuy thân người đung đưa theo ghế nhưng rượu trong ly vẫn không hề lay động. "Đây là Đệ Nhất học viện, ta là người trông cổng ở đây, ngươi có thể gọi ta là lão Viên." Khóe miệng lão Viên nhếch lên một đường cong, tạo cảm giác ôn hòa khiến Viên Hồng thầm thở phào, sau đó nghe lão hỏi: "Ngươi tên gì?

Tại sao lại đến Đệ Nhất thành này, vị kia là chủ nhân hay là thầy của ngươi?" Lão Viên vừa nói vừa chỉ tay về phía Độ Ách chân nhân vẫn đang nhập định.

Vì không cảm nhận được địch ý nên Độ Ách chân nhân không tỉnh lại.

Viên Hồng thực ra cũng phát hiện ra điểm này nên mới không

chạy.

Nghe nói đây chính là Đệ Nhất học viện, Viên Hồng dường như không dám tin, dù sao mục đích bọn họ đến Đệ Nhất thành cũng chính là để tới học viện này.

Kết quả vừa đến đã gặp người đang tấn cấp Đại La.

Quả nhiên, Đệ Nhất học viện này đúng là không tầm thường.

Đại La đấy!

Ở Côn Luân Ngọc Hư có bao nhiêu Đại La?

Hình như ngoài đại đệ tử Nam Cực Tử ra thì những người khác vẫn chưa đạt tới!

Viên Hồng bưng ly rượu thầm uống một ngụm, nói: "Đệ tử tên là Viên Hồng, vị này là Độ Ách chân nhân, chúng ta đều là tán tu ở Côn Luân, lần này tới Đệ Nhất thành cũng là muốn xem có gặp được cơ duyên gì không.

Phía Ngọc Hư Cung ở Côn Luân thì không còn cơ hội rồi..." Lão Viên nghe vậy chậm rãi thở ra một hơi, gật đầu: "Nếu Thông Thiên sư thúc còn ở Côn Luân thì sinh linh như các ngươi vẫn còn chút cơ hội.

Dù sao Thông Thiên sư thúc cũng không để tâm đệ tử môn hạ đến từ chủng tộc nào.

Nhưng Nguyên Thủy sư thúc thì..." Lão Viên hiểu rất rõ, Nguyên Thủy rất ghét đám "mang lông đội sừng", việc này không phải không liên quan đến việc năm xưa ngài từng bị Kỳ Lân lão tổ truy sát.

Chuyện này ở Hồng Hoang có thể coi là bí mật, nhưng với lão Viên đi ra từ Tử Ngọc Sơn thì chẳng phải bí mật gì.

Còn Viên Hồng khi nghe lão Viên gọi hai vị Thánh nhân kia là sư thúc thì lập tức nghĩ đến một khả năng, bèn kích động hỏi: "Tiền bối

phải chăng là đệ tử của Văn Đức Đạo Tôn?" Chỉ có đệ tử của Văn Đức Đạo Tôn mới có tư cách gọi hai vị Thánh nhân kia là sư thúc.

Lão Viên hơi dè dặt nói: "Chỉ là đệ tử ký danh thôi!" Nghe lời này, Viên Hồng "phịch" một tiếng quỳ xuống: "Tiền bối, xin hãy thu đệ tử làm đồ đệ!

Dù là đệ tử ký danh, đệ tử cũng nguyện ý!" Ánh mắt Viên Hồng rơm rớm, vẻ mặt bi thương nói: "Sinh linh như chúng ta không nơi nương tựa, tu hành thực sự quá khó khăn." Lão Viên há miệng, rồi tặc lưỡi.

Vốn dĩ lão cũng muốn thu con khỉ này làm đệ tử, chỉ lo nó đã là môn đồ của đạo nhân nào đó.

Ai ngờ lão chưa kịp hỏi, nó đã trực tiếp quỳ xuống.

Việc này khiến lão không khỏi nghĩ tới việc mình dường như chưa hỏi qua sư phụ xem có được thu đệ tử hay không.

Trong số sư huynh đệ bọn lão, chưa có ai thu đệ tử thân truyền đời thứ ba cả. "Ngươi đứng lên trước đi!" Lão Viên phất tay một cái, đỡ Viên Hồng dậy: "Chuyện thu ngươi làm đồ đệ, ta phải hỏi qua lão sư trước.

Đương nhiên, ta cũng phải xem ngươi có xứng đáng để ta thu nhận không.

Tuy ta không phải đệ tử thân truyền của lão sư, nhưng việc thu đồ cũng rất nghiêm khắc." Nghe vậy, trái tim đang treo lơ lửng của Viên Hồng vẫn không thể hạ xuống được. "Tiền bối muốn khảo nghiệm lòng cầu đạo của đệ tử sao?" Lão Viên lắc đầu: "Lòng cầu đạo thì không cần khảo nghiệm, đệ tử nhập môn, tu hành là việc cá nhân, không có lòng hướng đạo thì đó là chuyện của chính ngươi, không liên quan đến ta.

Nhưng phẩm tính đệ tử nếu không tốt, lỡ gây ra họa gì thì đó là trách nhiệm của ta." Ngừng một chút, lão Viên lại nói: "Đây là Đệ Nhất học viện, học kỳ tới ngươi hãy nhập học cùng mọi người.

Ngươi cũng không cần nghĩ cách lấy lòng ta, hãy nghĩ xem làm sao để học được những thứ mình muốn học ở đây.

Đến lúc đó, dù ta không thu nhận ngươi, ngươi ở đây cũng sẽ có thu hoạch nhất định." Viên Hồng nghe vậy, trong lòng có chút khó chịu.

Hộc tốc hộc tốc...

Tiểu Manh Long chạy bằng đôi chân ngắn tũn trong rừng sâu.

Chương 899

Nó không dám hiện nguyên hình, nguyên hình quá lộ liễu, khó khăn lắm mới thoát khỏi nơi tối tăm kia, nó không muốn bị bắt lại lần nữa.

Tuy đối phương không hành hạ nó, nhưng mỗi ngày phải nói lời tán mỹ với kẻ đó khiến nó rất khó xử.

Vì đối phương quá xấu, mỗi câu khen ngợi đều là trái lương tâm.

Thực tế, việc cứ phải nói dối liên tục với Tiểu Manh Long cũng là một loại tra tấn.

Đằng sau đám tiểu yêu la hét đuổi theo không buông, Tiểu Manh Long nghiến răng, lòng đầy lo sợ, dốc hết sức bình sinh, tung ra mọi thủ đoạn vì sợ bị bắt lại.

Bị bắt lại chắc chắn sẽ bị đánh một trận tơi bời, nó đã nếm trải mấy lần rồi.

Nó không biết rằng, ở phía sau xa hơn, một bóng người áo xanh và một bóng người áo đỏ đang đứng nhìn tất cả. "Nhị ca vì con rồng ngốc này mà cũng thật khổ tâm." Người nói là một phụ nữ áo xanh, chính là Tổ Vu Huyền Minh, cũng chính là kẻ "xấu xí" mà Tiểu Manh Long thường phải khen ngợi.

Tuy nhiên lúc này Huyền Minh đã khôi phục chân thân.

Chúc Long cười nói: "Chẳng còn cách nào, Ngao Càn muốn ta thu tiểu tử này làm đồ đệ.

Nhưng muội biết đấy, việc thu đồ đệ quá phiền phức, nếu đệ tử không biết điều thì còn phiền hơn.

Tiểu tử này trước đây có một vị đại ca cũng khá, nhưng tâm địa hơi hoang dã, khi Hạo làm chủ Thiên Đình đã bị lôi kéo vào chuyện

đó.

Tuy nể mặt lão Long Vương nên được khoan hồng, nhưng Ngao Càn vẫn đưa hắn đến Thanh Long giới diện bích hối lỗi, chắc là không về được rồi." "Huynh dùng cách này giúp nó trưởng thành, có khác gì sư phụ của nó đâu?" "Khác chứ, dù sao ta cũng không muốn thu đồ, cứ ném nó vào Đệ Nhất học viện, để Hoàng Long thu nhận là được.

Chắc là tiểu tử Hoàng Long sẽ nể mặt ta thôi." "Ta còn tưởng huynh muốn Ngô Sở thu nó làm đệ tử chứ!" "Đệ tử Thánh nhân sao?

Phúc duyên của nó hơi thiếu." Chúc Long lắc đầu cười khẽ, "Hơn nữa Ngô Sở chưa chắc đã muốn thu, tốt nhất đừng cố ý làm khó người ta." "Nếu huynh đã định ném cho tiểu Hoàng Long rồi, tại sao còn làm mấy chuyện này?" "Ái chà!

Không để nó chịu khổ trước, làm sao nó chịu yên tâm học tập tu hành?

Dù sao rảnh rỗi cũng chẳng có việc gì, coi như lấy nó ra trêu chọc cho đỡ buồn." "Nó mà biết những chuyện này đều do người nó luôn cầu xin bày ra để giải khuây, chắc nó hận huynh chết mất!" Huyền Minh che miệng cười khẽ. "Hồi Tam tộc tranh bá, sinh linh hận ta nhiều vô kể, nó thì tính là gì." Sau hơn nửa tháng lặn lội, Tiểu Manh Long cuối cùng cũng mang theo bộ dạng nhếch nhác chạy ra khỏi rừng.

Thấy bóng người bên ngoài rừng, Tiểu Manh Long thở hổn hển.

Nhưng nó vẫn không dám lơ là, ngoảnh lại nhìn rồi lại cắm đầu chạy tiếp.

Vừa chạy, nó vừa thi pháp che đi hai cái sừng rồng nhỏ trên đầu.

Khi chạy đến quan đạo, nó mới thở phào nhẹ nhõm, dọc theo quan

đạo chạy về phía tòa đại thành xa xa, trong lòng thầm tính toán làm sao để đến Đệ Nhất thành?

Nó không phải chưa từng nghĩ đến việc về Đông Hải, nhưng so sánh ra thì đến Đệ Nhất thành còn đơn giản hơn, chỉ cần truyền tống một cái là tới.

Chỉ là vấn đề hiện giờ là trên người nó chẳng còn bảo bối nào, ngoại trừ bức thư Chúc Long viết.

Nó cũng không biết có phải đối phương thấy bức thư vô dụng nên mới không lấy không, tóm lại bảo bối trên người nó đã bị tịch thu sạch sẽ, giờ có thể nói là thân không một xu.

Tuy nhiên, khi đến trước tòa đại thành kia, nhìn thấy hai chữ "Tân Hải" trên đó, cả con rồng đều thấy không ổn.

Đi quanh đi quẩn lại, nó vẫn chưa ra khỏi tòa đại thành gần Đông Hải nhất này sao?

Nước mắt tủi thân suýt chút nữa trào ra.

Nhưng sau bao nhiêu năm sống trong cảnh tối tăm, nó đã kiên cường hơn nhiều, cố nén nước mắt vào trong.

Nhưng giờ không có tiền, làm sao ngồi truyền tống trận?

Thế là, cái đầu nhỏ đang đau như búa bổ của nó xuôi theo dòng người vào thành.

Lính canh thấy nó nhỏ như vậy cũng không để ý, còn tưởng là đứa trẻ nhà giàu nào đó trong thành ra ngoài chơi!

Vào thành, nhìn phố xá tấp nập, ngửi thấy mùi hương tỏa ra từ hai bên đường, không tự chủ được, nước miếng nó đã chảy ra.

Nó chùi miệng, chạy nhỏ tới, định tìm truyền tống trận trước đã.

Đang chạy, nó chợt thấy tấm biển "Phân viện Tân Hải - Đệ Nhất

học viện", đầu óc lóe sáng, nghĩ rằng lát nữa có thể nhờ họ giúp đỡ.

Đang mải nghĩ, nó đâm sầm vào lòng một người, rồi nghe thấy tiếng mắng: "Ngươi không có mắt à!

Đứa nhỏ nhà ai đây?

Không đền hai xiên kẹo hồ lô thì đừng hòng đi!" Nghe thấy ba chữ "kẹo hồ lô", đồng tử Tiểu Manh Long không khỏi co rụt lại, nhìn về phía đứa nhỏ đang ngồi bệt dưới đất, trông chẳng lớn hơn nó là bao, thấy mắt thằng bé đang đảo liên tục.

Rõ ràng, đứa nhỏ này cố ý.

Kết quả, nó còn chưa nghĩ xong có nên dùng thủ đoạn dạy dỗ đứa nhỏ vô lương tâm này không, thì thấy một đại tỷ xinh đẹp bên cạnh xách tai đứa nhỏ lên: "Ngươi có thể có chút tiền đồ được không?

Đứa trẻ ba tuổi mà ngươi cũng lừa kẹo hồ lô à?" Đứa nhỏ kia ôm lấy tay thiếu nữ, nhăn nhó: "Nương nương mau buông tay, nó không phải đứa trẻ ba tuổi bình thường đâu!

Nhìn cái đầu nó kìa..." Tiểu Manh Long nghe vậy lập tức ôm lấy trán, cảnh giác nhìn đôi nam nữ này.

Nó đã thi triển chướng nhãn pháp rồi mà đối phương vẫn nhìn ra, rõ ràng không phải người thường.

Ngay lúc đó, nó lại nghe đứa nhỏ kia nói: "Chúng ta lần này chẳng phải đến Đông Hải xem rồng sao!

Ở đây có một con này, khỏi cần đi Đông Hải nữa..." Nguy rồi!

Tiểu Manh Long quay người, dùng đôi chân ngắn tũn chạy thục mạng.

Kết quả lại bị người ta xách cổ áo sau lên, vẫn là đứa nhỏ lúc nãy. "Chạy cái gì mà chạy?

Ta có ăn thịt ngươi đâu!" Đứa nhỏ cười hì hì: "Ta chỉ muốn ngươi biến hình cho ta xem rồng trông thế nào thôi.

Tuy ta có một sư huynh cũng là rồng, nhưng ta không thể bảo huynh ấy biến hình cho ta xem được, như vậy thì bất lịch sự quá." "Đó là vấn đề bất lịch sự sao?

Đó là vấn đề ngươi sẽ bị đánh nát mông đấy!" Thiếu nữ che miệng cười khúc khích, rồi nhìn Tiểu Manh Long, "Rồng nhỏ ơi, ngươi chạy lên đất liền làm gì?

Người lớn nhà ngươi đâu?" Đạp đôi chân ngắn tũn, Tiểu Manh Long trực tiếp thi triển pháp thuật, kết quả pháp lực vừa mới ngưng tụ đã bị đứa nhỏ tát cho tan biến: "Ở đây là trong thành, ngươi muốn giết người sao?" "Các người thả ta ra, ta là học tử của Đệ Nhất học viện, các người dám vô lễ với ta, coi chừng Đệ Nhất học viện tìm các người tính sổ." Tiểu Manh Long nhìn thoáng qua phân viện Đệ Nhất học viện, liền thuận miệng mượn oai hùm, việc nói dối này những năm qua nó đã làm vô số lần rồi.

Nghe vậy, hai người kia đều bật cười, đứa nhỏ càng cười tợn: "Ái chà!

Còn dám lôi Đệ Nhất học viện ra dọa ta nữa à?

Chương 900

Biết chúng ta là ai không?

Đệ Nhất học viện chỉ có duy nhất sư huynh ta là rồng thôi, huynh ấy còn chưa có con cái gì đâu.

Nào, nói cho ta biết, người lớn nhà ngươi là con rồng nào?

Lén chạy lên bờ, không sợ bị người xấu bắt về làm rồng trông cổng sao?" "..." Ngoài hỗn độn ngoại vực, mười mấy vị Thánh nhân ngồi trên một khối đất hỗn độn khổng lồ, tổ chức tiệc nướng, nướng là hỗn độn cự thú, người ra tay là phân thân của Ngô Sở.

Các Thánh nhân khác đều thuộc diện "mắt cao tay thấp", chỉ biết lý thuyết chứ vụng về tay chân.

Các vị Thánh nhân vừa uống rượu vừa hỏi Dương Mi lão tổ về chuyện vũ trụ ngoài trụ giới.

Dương Mi lão tổ từ khi gặp bọn họ là bắt đầu thấy tự ti.

Tuy cách chứng đạo của những người này không mạnh bằng cách khai thiên của Bàn Cổ, nhưng dù sao cũng là Thánh nhân mà!

Thật ngưỡng mộ, phải làm sao đây?

Ngô Sở vừa lật miếng thịt nướng xèo xèo vừa gọi Dương Mi lão tổ: "Trường Mi lão tiền bối, đừng ngẩn người ra nữa, kể xem ngài đã lẻn vào vùng vũ trụ đó như thế nào đi!" Vị này đi dạo trong hỗn độn vô tận năm tháng, vậy mà dám âm thầm lẻn vào vũ trụ ngoài trụ giới, các Thánh nhân khi nghe kể chuyện này đều kinh ngạc sững sờ.

Hồng Hoang đại địa, Tân Hải thành.

Tiểu Manh Long ngừng vùng vẫy, cẩn thận quay đầu nhìn đứa

nhỏ, hỏi: "Ngươi nói các ngươi là người của Đệ Nhất học viện, có bằng chứng gì không?" Tên tiểu hỗn đản nghe vậy lạnh lùng cười khì: "Chứng minh?

Tại sao ta phải chứng minh cho ngươi?

Ngươi đánh thắng được ta không?

Gọi người lớn nhà ngươi ra đây thì còn tạm được." Tiểu Manh Long luôn cảm thấy nụ cười của đứa nhỏ này hơi biến thái, không giống người tốt, thế là nó lại nhìn sang thiếu nữ xinh đẹp kia.

Thiếu nữ xinh đẹp lục tìm trong túi, lôi ra một tấm chứng nhận: "Đây là thẻ học viên của ta ở Đệ Nhất học viện, nhưng mà, ngươi có phân biệt được thật giả không?" "..." Tiểu Manh Long ngẩn ra, ánh mắt hơi trầm xuống, đoạn mắt lại sáng lên, chỉ tay về phía phân viện Đệ Nhất học viện gần đó: "Viện trưởng phân viện kia chắc chắn sẽ nhận ra!" Thiếu nữ xinh đẹp lại hỏi: "Vậy sao ngươi dám khẳng định viện trưởng phân viện đó là viện trưởng thật?

Ngươi có quen ông ấy không?" "..." Thấy vẻ mặt ngây ngô của Tiểu Manh Long, thiếu nữ như vừa thực hiện được trò đùa dai, cười khúc khích đầy đắc ý.

Nếu Ngô Sở thấy cảnh này chắc sẽ cạn lời, đại tỷ à, cô rảnh rỗi đến mức nào vậy!

Nhưng với một "cô nương" mười mấy hai mươi tuổi sống trong thế giới này mà không có áp lực sinh kế, rảnh rỗi đến mức này cũng chẳng có gì lạ.

Không áp lực cuộc sống, không áp lực tu hành, ngoài việc nghĩ cách đi chơi thì còn nghĩ gì được nữa?

Chính chủ đã là Thánh nhân, không tiện làm chuyện mất mặt này, nhưng một luồng nguyên thần chuyển thế này thì chẳng có chút áp lực

nào. "Đi thôi, rồng nhỏ, gia gia đưa ngươi về nhà!

Đúng rồi, nhà ngươi ở Đông Hải hả?" "Tên cháu trai chưa mọc đủ lông lá nhà ngươi, nói năng xấc xược!" Tiểu Manh Long lại vùng vẫy hét lên: "Ngươi thả ta xuống trước đã!" "Vậy ngươi đừng chạy nhé!" "Ta chạy thoát được sao?" "Cũng đúng!" Kết quả là Tiểu Manh Long vừa chạm đất đã lập tức ngự phong chạy về phía phân viện Đệ Nhất học viện: "Cứu mạng, mau cứu mạng, có kẻ bắt cóc trẻ con, ta là người nhà của viện trưởng Đệ Nhất học viện đây..." "..." Đằng sau, tên tiểu hỗn đản và thiếu nữ xinh đẹp nhìn nhau ngơ ngác.

Người đi đường cũng nhao nhao dừng lại xem.

Đại gia trông cổng phân viện Tân Hải cũng ló đầu ra.

Vèo vèo vèo...

Mấy bóng người từ trong học viện lao ra, nhìn về phía hai người kia.

Đại gia trông cổng cuối cùng cũng bước ra, che chở Tiểu Manh Long phía sau, hỏi hai người: "Các ngươi là ai?" Người nhà viện trưởng Đệ Nhất học viện, chuyện này nghe chơi cho vui thôi, nhưng bắt cóc trẻ con... thực ra đại gia trông cổng cũng không tin lắm, dù sao thiếu nữ kia quá xinh đẹp, một cô gái đẹp như vậy có cần làm chuyện ác độc thế không?

Thiếu gì kẻ nguyện vì cô ta mà sống chết!

Huống hồ, nơi này có Sơn Thần Thổ Địa, ai dám làm chuyện hạ lưu trước mặt thần linh?

Không sợ bị Thiên binh Thiên tướng bắt lên Thiên Đình chém đầu sao?

Tất nhiên, điều đó không có nghĩa là chuyện xấu không xảy ra.

Nếu thực lực vượt xa thần linh nơi này thì thần linh cũng không thể cảm ứng kịp thời, đừng nói là ra mặt ngăn cản.

Thiếu nữ xinh đẹp hơi cạn lời, lại lấy thẻ học viên ra nói: "Chúng ta đều là học viên của Đệ Nhất học viện, lần này tới đây chỉ muốn du ngoạn Đông Hải..." Thiếu nữ vừa nói vừa tiện tay ném thẻ học viên cho đại gia trông cổng.

Đại gia trông cổng và mọi người xung quanh, bao gồm cả đám hộ vệ nghe vậy đều không khỏi kinh ngạc, học tử Đệ Nhất học viện sao?

Thế thì thật là trùng hợp.

Sau đó mọi người đều nhìn về phía đại gia trông cổng, ông nhận lấy thẻ học viên, xem xét một lúc rồi gật đầu: "Đúng là thẻ học viên Đệ Nhất học viện thật!

Trên này còn có ấn ký quy tắc do Hoàng giám sự của Đệ Nhất học viện để lại, không sai được." Ông nói rồi tiến lên trả lại thẻ cho thiếu nữ, sau đó quay lại hỏi Tiểu Manh Long đang ngẩn ngơ: "Ngươi là đứa nhỏ nhà ai?" Lúc này Tiểu Manh Long đang vô cùng kích động, thậm chí suýt nữa thì mừng phát khóc, cuối cùng cũng gặp được người của Đệ Nhất học viện rồi!

Thật sự là quá gian nan.

Nhưng vì đã từng chịu thiệt, chịu khổ, Tiểu Manh Long không dám đặt hết hy vọng vào những người này, ai biết họ có hùa nhau lừa con rồng nhỏ như nó không?

Suy nghĩ một lúc, nó hành lễ cảm ơn đại gia trông cổng, rồi đi tới trước mặt tên tiểu hỗn đản và thiếu nữ xinh đẹp, chắp tay hành lễ nói: "Ta tên là Quảng, là người nhà của Hoàng giám sự Đệ Nhất học viện, đây là bức thư người lớn trong nhà nhờ ta mang cho Hoàng giám sự." Tiểu Manh Long vừa nói vừa lôi ra một bức thư.

Trên phong bì thư quả nhiên viết dòng chữ "Hoàng Long thân khải".

Sau khi cho hai người xem phong bì, Tiểu Manh Long lại nói: "Các ngươi có tiền không?

Có thể trả giúp ta phí truyền tống đến Đệ Nhất học viện không?

Tiền của ta bị bọn lừa đảo lừa sạch rồi, sau này đến Đệ Nhất học viện, ta nhất định sẽ trả lại cho các ngươi." Tên tiểu hỗn đản xoa cằm cười rộ lên: "Người lớn nhà ngươi là ở Đông Hải Long Cung đúng không?

Ngươi có phải họ Ngao không?

Người có thể viết thư cho sư huynh ta ở Đông Hải Long Cung không có nhiều đâu." Tiểu Manh Long nghe vậy lòng hơi thả lỏng, thầm nghĩ: Xem ra tên này lúc trước không nói dối, giờ đã nói rõ rồi mà hắn vẫn dám gọi Hoàng Long giám sự là sư huynh. "Ngươi là đệ tử của Văn Đức Đạo Tôn sao?" Tiểu Manh Long lại hỏi thêm một câu.

Kết quả tên tiểu hỗn đản lại lắc đầu: "Không phải!" "..." Quả nhiên là quân lừa đảo mà!

Tiểu Manh Long không nhịn được lùi lại ba bước.

Sau đó thấy thiếu nữ xinh đẹp lấy ra một xấp tiền nhỏ đưa cho nó: "Số tiền này ngươi cầm lấy trước, coi như ta cho ngươi mượn.

Đúng rồi, ta tên là Oa, hắn tên Linh Châu Tử, có cần chúng ta đưa ngươi đến chỗ truyền tống trận không?" Tiểu Manh Long nhất thời do dự.

Linh Châu Tử trực tiếp la lên: "Cứ lề mề làm gì?

Chương 901

Sợ chúng ta ăn thịt ngươi à?

Tuy ta chưa ăn thịt rồng bao giờ, nhưng bây giờ Thiên quy đã không cho phép ăn thịt rồng nữa rồi..." Đại gia trông cổng dường như nhìn ra sự do dự và lo lắng của Tiểu Manh Long, liền nói với một hộ vệ: "Ngươi đi cùng họ một chuyến đi!

Long tộc thật là vô tâm, để một con rồng nhỏ ra ngoài mà chẳng thèm ngó ngàng gì." "Cảm ơn, cảm ơn..." Lúc này, Tiểu Manh Long trực tiếp bị cảm động phát khóc.

Hồng Hoang Nam Bộ, dãy núi Vũ Di.

Với tư cách là Tài bộ chính thần của Thiên đình, tiểu manh thú Bạch Trạch những năm gần đây thường xuyên tìm tới nơi này.

Đây là việc mà thầy của hắn, Văn Đức Đạo Tôn, đã giao phó, nói rằng nơi này có bảo bối.

Vì vậy, hắn dứt khoát lập một tòa Đạo cung tại đây, thu phục các yêu tu trong sơn mạch.

Nam Bộ Hồng Hoang nhiều núi non, trong những dãy núi này, dấu chân nhân tộc hiếm thấy, các chủng tộc vẫn là Yêu tộc vô cùng nguyên thủy.

Từ rất lâu về trước, tiểu manh thú đã từng theo thầy đến đây.

Khi đó, hắn vừa mới đi theo thầy không lâu, nơi này vẫn còn là đạo trường của một con Bạch Lộ yêu.

Chỉ là hiện tại, nơi này đã bị các yêu tu khác chiếm cứ.

Con Bạch Lộ yêu năm đó, ước chừng đã sớm vẫn lạc từ lâu.

Cây Đại Hồng Bào tại Tử Ngọc Sơn cũng là từ nơi này chiết cành mang đi.

Từ khi tiểu manh thú Bạch Trạch lập đạo trường ở đây, cây Đại Hồng Bào mẫu thụ này đã thuộc về hắn.

Thiên đình công việc bận rộn, hắn thường tranh thủ lúc rảnh rỗi tới đây ngồi chơi.

Việc này khiến Vũ Di sơn thần có chút khổ não, cảm thấy tổ ấm của mình bị người ta chiếm đoạt.

Nhưng theo việc các loại yêu tu trong dãy núi Vũ Di nhờ sự xuất hiện của tòa Đạo cung này mà dần dần bình tĩnh lại, Vũ Di sơn thần liền thấy 'thật thơm', bớt đi bao nhiêu phiền phức.

Lúc này, tiểu manh thú đang có chút hưng phấn nhìn về một nơi dưới ngọn chủ phong.

Năm đó hắn tìm kiếm hồi lâu mới phát hiện ra bảo bối đang được dục dưỡng ở đó.

Giờ đây nhiều năm trôi qua, món bảo bối không rõ tên này cuối cùng cũng sắp xuất thế. …… Tại Đệ Nhất thành, bên ngoài truyền tống trận.

Khi tiểu manh long thông qua truyền tống trận, trực tiếp từ Tân Hải thành truyền tống đến Đệ Nhất thành, rốt cuộc cũng lộ ra thần thái như trút được gánh nặng, thậm chí là vui mừng đến phát khóc.

Đã bao nhiêu năm rồi?

Thật không dễ dàng chút nào mà!

Hu hu hu... "Tiểu oa oa, ngươi là con nhà ai thế?

Bị lạc đường sao?

Không tìm thấy nương thân à?" Thấy có một đứa nhỏ đang khóc,

một người hảo tâm tiến lên hỏi thăm.

Tiểu manh long nghe vậy, có chút cảnh giác nhìn vị đại thúc hảo tâm trước mặt, lau nước mắt, lộ ra một bộ dáng nhỏ nhắn đáng thương, nói: "Ta là người của Đệ Nhất học viện, lúc trước cùng ca ca ra ngoài chơi, giờ bị lạc đường, không tìm thấy phương hướng nữa.

Đại thúc, ngài có biết Đệ Nhất học viện ở hướng nào không?" Nhiều năm rèn luyện kỹ năng nói dối khiến những lời này của tiểu manh long thốt ra vô cùng tự nhiên. "Đệ Nhất học viện sao!

Người lớn nhà ngươi quả thực lợi hại!" Vị đại thúc hảo tâm nghe đến Đệ Nhất học viện thì lập tức túc nhiên khởi kính.

Dù sao, những người có thể vào được học viện đó đều là thiên tài.

Mà những người có thể ở lại học viện làm giáo tập thì cơ bản đều là những bậc có học vấn uyên thâm được công nhận.

Dưới sự chỉ dẫn của đại thúc hảo tâm, tiểu manh long sải đôi chân ngắn chạy đi, trong lòng mang theo một sự nhiệt huyết và kỳ vọng.

Hắn đã sớm quên mất lúc đầu mình từng bài xích việc đến Đệ Nhất học viện học tập như thế nào.

Lúc này, hắn chỉ muốn nhanh chóng đến được học viện, sau đó sẽ khóc một trận thật đã đời.

Suốt quãng đường phi nước đại, hắn xuyên qua dòng người một cách tự nhiên, mỹ thực và đồ trang sức rực rỡ hai bên đường đã không còn sức hút với hắn nữa.

Khi nhìn thấy cổng viện nguy nga kia, hắn lập tức vui mừng phát khóc, gào thét để phát tiết nỗi sợ hãi và niềm vui trong lòng.

Kết quả rất nhanh, hắn đã bị một người xách cổ lên: "Tiểu oa oa, không có việc gì ở đây la hét cái gì?

Đây là học viện, thỉnh giữ yên lặng, người lớn nhà ngươi đâu?" Oa...

Tiểu manh long quay đầu lại, thấy một khuôn mặt khỉ đập vào mắt, lập tức bị dọa cho nhảy dựng.

Nhưng nghĩ đến đây là Đệ Nhất thành, Đệ Nhất học viện, tiểu manh long lại cưỡng ép mình trấn định lại, nói: "Ngươi có thể thả ta xuống trước không?" Nhưng trong lòng hắn lại nghĩ, tên này không nhìn thấu được chướng nhãn pháp của mình, xem ra tu vi không cao lắm, lại hỏi: "Ngươi lại là ai?" Tiểu manh long được thả xuống, con bạch viên kia lom khom người, nhưng khi tiểu manh long nhìn về phía hắn, hắn lại nỗ lực đứng thẳng lưng, khoanh tay trước ngực: "Ta tên Viên Hồng, là người canh giữ Đệ Nhất học viện này, ngươi là oa oa nhà ai?

Không có việc gì thì đừng có la hét ở đây, mau về nhà đi!" Tiểu manh long nghe vậy, hướng hắn vái chào một cái, nói: "Ta tên Ngao Quảng, đến từ Đông Hải Long cung, tới đây để cầu học, đây là thư của trưởng bối nhà ta gửi tới." Tiểu manh long rất tinh ranh nắm chặt bức thư, chỉ cho bạch viên nhìn thấy mấy chữ trên bìa thư rồi thu lại ngay.

Đây đã là thứ duy nhất trên người có thể chứng minh thân phận của hắn.

Hắn không biết rằng, thực tế còn có thuật thôi diễn, những người có tu vi đủ mạnh chỉ cần dựa theo khí tức của hắn là có thể thôi toán ra căn cước lai lịch của hắn rồi.

Khi Viên Hồng nhìn thấy trên bức thư viết dòng chữ 'Hoàng Long thân khải', đôi mắt lập tức sáng lên, cảm giác tiểu gia hỏa này tuy nhỏ nhưng lai lịch không hề nhỏ chút nào.

Đông Hải Long cung, lại mang theo thư gửi cho Hoàng Long giám

sự, ngoại trừ Long Vương ra thì còn có thể là ai?

Tiểu gia hỏa này, chẳng lẽ là Long cung Thái tử? "Ngươi đi theo ta!" Viên Hồng nói rồi dẫn tiểu manh long về phía phòng trực, hướng vào bên trong gọi: "Lão sư, bên ngoài có một tiểu tử tự xưng là người từ Đông Hải Long cung tới, mang theo thư cho Hoàng giám sự, cũng không biết là thật hay giả..." "Dẫn vào đây ta xem nào!" Trong phòng truyền ra giọng nói của Viên đại gia.

Tiểu manh long cẩn thận thò đầu nhìn vào bên trong.

Trong mắt Viên đại gia, cái đầu nhỏ nhắn với cặp sừng vàng nhỏ xíu kia vô cùng nổi bật, lập tức không nhịn được mà bật cười, nhớ lại lúc sư huynh Hoàng Long còn nhỏ.

Nếu không biết, còn tưởng tiểu oa oa này là con riêng của Hoàng Long ở Long tộc ấy chứ! "Tiểu long, Đông Hải lão Long Vương Ngao Càn đạo hữu là gì của ngươi?" Viên đại gia cười hỏi.

Chương 902

Thấy con vượn lông trắng này vừa nhìn đã thấu lai lịch của mình, lại còn gọi ra tên của phụ vương, trái tim treo ngược của tiểu manh long cuối cùng cũng được buông xuống.

Hắn bước vào trong, chỉnh đốn lại y phục, cung kính hành lễ: "Tiểu long Ngao Quảng, vị tiền bối vừa nhắc tới chính là phụ vương của tiểu long." Lão Viên nhìn ra phía sau hắn, tò mò hỏi: "Phụ vương ngươi không phái người đi cùng hộ tống sao?

Cả đoạn đường này đều là ngươi tự mình đi tới đây?" Nhắc đến chuyện này, nước mắt của tiểu manh long lại không kìm được mà rơi xuống.

Hu hu hu...

Bảo bảo trong lòng khổ quá mà!

Thấy tiểu manh long khóc lóc ủy khuất, lão Viên một trận đau đầu, trực tiếp truyền âm cho Hoàng Long: "Đại sư huynh, bên ngoài có một con tiểu kim long tới, nói là từ Đông Hải đến đầu quân cho huynh." Kết quả là khi tiểu manh long đang khóc hăng say thì thấy một đạo thân ảnh hiện ra trước mặt.

Nhìn cặp sừng rồng màu vàng trên trán người tới, tiểu manh long trực tiếp bị nghẹn lời, ngay cả khóc cũng quên mất, trừng lớn đôi mắt tò mò nhìn cặp sừng rồng kia: "Ngài, ngài..." "Từ Đông Hải tới sao?" Tiểu manh long gật đầu. "Ngao Càn đại ca là phụ vương của ngươi?" Tiểu manh long tiếp tục gật đầu, sau đó chợt nhớ ra điều gì, vội vàng từ trong ngực móc ra bức thư kia.

Hoàng Long nhận lấy bức thư, xem qua một lượt rồi rút thư ra đọc, sau đó có chút cạn lời đưa tay xoa xoa sừng rồng của mình:

"Ngươi đi theo ta đi!" Nói rồi, Hoàng Long túm lấy vai tiểu manh long, biến mất khỏi phòng trực.

Tại Địa phủ, vườn trúc bát tầng địa ngục.

Đội mũ cao thắt đai rộng, mặc một chiếc áo bào dài màu đỏ sẫm, Phong Đô Đại Đế Thạch Cơ đang ôm trong lòng một con tiểu Gổn Gổn (Gấu Trúc) đang há miệng bán manh với nàng.

Ngồi trước mặt nàng là hai vị sư mẫu, một vị là chủ nhân của luân hồi, một vị là Hồ tổ Thanh Khâu tới thăm.

Hai vị sư mẫu đang đánh cờ đen trắng, tà áo bào màu vàng và tím rộng thùng thình trải dài sau lưng như hai đóa hoa khổng lồ, mỗi người đều tỏa ra vẻ kiều diễm riêng.

Giống như khí thế khi hai người cầm quân cờ đối mặt, không ai nhường ai.

Phong Đô Đại Đế Thạch Cơ cảm thấy mình không nên ở đây.

Vì thế, nàng cố ý vứt con tiểu Gổn Gổn trong lòng xuống đất để nó lăn lông lốc.

Nàng thì kêu lên một tiếng 'Ái chà', "Đừng chạy!" rồi đuổi theo con tiểu Gổn Gổn đang tự lăn tròn về phía rừng trúc.

Tiểu Gổn Gổn: "..." …… Hồng Hoang Đệ Nhất thành, Đệ Nhất học viện.

Hoàng Long đưa tiểu manh long Ngao Quảng về viện tử của mình, bảo Tiểu Hoa Tiên đưa tiểu manh long xuống tắm rửa, lại bảo Tiểu Hoa Tiên chuẩn bị cho hắn ít thức ăn.

Sau khi tiểu manh long tắm rửa xong, ngồi đó ngon lành thưởng thức mỹ thực còn ngon hơn cả mỹ thực ở Đông Hải Long cung, Hoàng Long mới hỏi hắn: "Ngươi đã xem bức thư đó chưa?" Tiểu

manh long ngẩng đầu lên lắc lắc, sau đó nói: "Phụ vương bảo ta tới Đệ Nhất học viện cầu học, bức thư đó là do Chúc Long tiền bối viết, những thứ khác ta không biết." Hoàng Long gật gật đầu, nói: "Ngươi cứ tạm thời ở đây nghỉ ngơi, ta sẽ sắp xếp cho ngươi nhập học vào học kỳ tới.

Những chuyện khác để sau hãy nói." Tiểu manh long gật đầu: "Ta nghe theo tiền bối sắp xếp!" Sau khi sắp xếp cho tiểu manh long xong, Hoàng Long liền đi tới Hỏa Vân cung.

Trong Hỏa Vân cung, Ngô Sở đang ở trong phòng luyện khí hỗ trợ Hồng Vân luyện chế linh bảo.

Thấy Hoàng Long gõ cửa bước vào, động tác trên tay Ngô Sở vẫn không dừng lại, tiếp tục đánh vào những sợi xích thần quy tắc đại đạo lên bộ áo giáp đã không còn nhìn ra hình dạng mai rùa nữa, vừa hỏi: "Có chuyện gì sao?" Hoàng Long gật đầu, nói: "Chúc Long tiền bối viết cho đệ tử một bức thư, muốn đệ tử thu con trai của Đông Hải Long Vương Ngao Càn là Ngao Quảng làm đồ đệ, đệ tử muốn hỏi sư phụ xem có được không." Ngao Quảng?

Đông Hải Long Vương tương lai sao? "Chuyện thu đồ đệ như thế này, ngươi cứ tự mình quyết định là được." Ngô Sở lắc đầu, sau đó lại cười nói: "Hơn nữa, mặt mũi của Chúc Long, chẳng lẽ ngươi lại dám không nể?" Năm đó Hoàng Long được sắp xếp gửi tới Tử Ngọc Sơn, phía sau cũng là do Chúc Long thúc đẩy.

Có thể nói, Hoàng Long có được ngày hôm nay, Chúc Long là một trong những công thần.

Huống chi, Chúc Long còn là Vu Tổ, là nhị cữu ca của Ngô Sở, quan hệ không hề tầm thường.

Trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, sau khi Hoàng Long bái vào môn hạ Ngọc Hư thì gần như không còn qua lại với Long tộc

nữa, Long tộc tự nhiên cũng không có cách nào để con cháu bái vào môn hạ của hắn.

Hiện tại thì khác, tuy rằng Long tộc và Tử Ngọc Sơn không qua lại quá nhiều, nhưng vì nguyên nhân Chúc Long, phần tình nghĩa này vẫn luôn được duy trì.

Hoàng Long nghe vậy cũng không nhịn được mà bật cười.

Sau đó, hắn lại nói: "Ngoài ra, mấy năm trước, lão Viên có dẫn một con bạch viên và một vị đạo nhân về học viện, là tán tu từ phía Côn Luân sơn tới.

Nghe nói Nguyên Thủy sư thúc phái đệ tử xuống núi lập đạo trường thu đồ đệ, họ muốn nhân cơ hội đó bái vào Ngọc Hư cung, nhưng Ngọc Hư cung lại trực tiếp đóng cửa, họ mới tới Đệ Nhất thành thử vận may...

Ý của lão Viên là, lão muốn thu con bạch viên kia làm đồ đệ, nhưng lại lo sư phụ không cho phép." Hồng Vân ở bên cạnh cười nói: "Đúng là chuyện mà Nguyên Thủy sư huynh sẽ làm, huynh ấy thu đồ đệ không giống như Thông Thiên sư huynh đâu, kén chọn lắm!

Huống chi đó còn là một con viên hầu." Họ đều nghĩ đến sự chán ghét của Nguyên Thủy đối với những kẻ 'mang lông đội sừng', nghĩ đến dáng vẻ chật vật của Nguyên Thủy khi bị Kỳ Lân lão tổ truy sát năm nào.

Ngô Sở cười một lúc rồi lại hỏi: "Tán tu Côn Luân?

Có danh hiệu gì không?" Hoàng Long gật đầu nói: "Con bạch viên kia tên là Viên Hồng, vị đạo nhân kia hình như là Độ Ách chân nhân.

Độ Ách chân nhân hiện tại vẫn đang trong trạng thái ngộ đạo, chắc là sau khi tới Đệ Nhất thành, nhờ vào đạo vận tỏa ra khi Vân Tiêu sư muội và Công Minh sư đệ tấn cấp Đại La mà tiến vào trạng thái ngộ

đạo." Viên Hồng?

Thủ lĩnh tương lai của Mai Sơn Thất Thánh sao?

Độ Ách chân nhân, sư phụ của Lý Tịnh?

Trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, quan hệ giữa Độ Ách chân nhân và Thạch Cơ dường như cũng khá tốt.

Tuy nhiên hiện tại Thạch Cơ không bái vào Tiệt giáo, không tới Côn Luân, nên cũng không có cơ hội gặp vị Độ Ách chân nhân này.

Những ý niệm này xoay chuyển trong đầu Ngô Sở, hắn liền nói: "Muốn thu thì cứ thu đi!

Dù sao là các ngươi tự mình thu đồ đệ, cứ làm theo ý mình là được." Đợi Hoàng Long cáo lui xong, Ngô Sở liền nói với Hồng Vân: "Lão ca có hứng thú thu vị Độ Ách chân nhân kia làm đồ đệ không?

Tuy người này Nguyên Thủy không lọt mắt, nhưng ta cảm giác tương lai bước vào Đại La chắc chắn không thành vấn đề.

Đã vào được Đại La thì cảnh giới Trảm Thi sớm muộn cũng sẽ đạt tới thôi." Trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, Độ Ách chân nhân thời kỳ Phong Thần đã có tu vi Đại La, tuy rằng thu đồ đệ hơi bình thường một chút.

Đừng nhìn hai đồ đệ của ông ta, một người thành một trong Hanh Cáp nhị tướng, người kia thành Thác Tháp Thiên Vương.

Nhưng thực tế, nếu không có trận chiến Phong Thần, hai người này cũng không có cơ hội thành thần.

Hơn nữa Lý Tịnh có thể trở thành Thác Tháp Thiên Vương là do sau này theo Tây Phương giáo.

Nguyên bản tư chất tu hành của Lý Tịnh rất bình thường, nên sau này mới bị đuổi xuống núi, đi tìm phú quý chốn thế tục.

Kết quả vận khí bùng nổ, sinh được ba đứa con trai lợi hại.

Có thể nói, Lý Tịnh có thể làm Thác Tháp Thiên Vương, ít nhiều cũng là nhờ hào quang của ba đứa con.

Nhưng hiện tại trận chiến Phong Thần đã không cần thiết nữa, ước chừng Thác Tháp Thiên Vương hay Na Tra Tam thái tử gì đó chắc cũng sẽ không xuất hiện nữa đâu nhỉ!

Nhắc mới nhớ, trong thiên quy hiện tại không có điều khoản nào cấm tiên thần kết hôn, tương lai ước chừng dù có xuất hiện Nhị Lang Thần thì cũng sẽ không có chuyện đại náo thiên cung, xẻ núi cứu mẹ nữa.

Tuy rằng việc Nhị Lang Thần xẻ núi cứu mẹ cơ bản là giết mẹ luôn rồi.

Chương 903

Hồng Hoang hiện tại so với Hồng Hoang nguyên bản đã sớm thay đổi đến mức không còn nhận ra nữa.

Chiến tranh Vu Yêu không còn, Tam Hoàng Ngũ Đế cũng không, chiến tranh Phong Thần không cần thiết, Tây Du chắc chắn cũng sẽ không xảy ra...

Trừ phi vị Thánh nhân nào đó phát điên, đại chiến ở Hồng Hoang, đánh nát Hồng Hoang, sau đó những Thánh nhân này rời khỏi Hồng Hoang, mọi thứ mới trở lại quỹ đạo cũ.

Nhưng rõ ràng, loại chuyện này cơ bản là không thể xảy ra.

Nghe thấy Ngô Sở lại xúi mình thu đồ đệ, Hồng Vân không nhịn được cười khổ: "Sao chính đệ không thu đi?

Ta vừa mới thu con Huyền Quy kia mà!" "Đồ đệ của ta nhiều rồi!" Ngô Sở cười đạo: "Huynh tính xem, ta có bao nhiêu đồ đệ rồi?

Đám Hoàng Long, cộng thêm mười con tiểu thái dương, rồi cả Nghệ và Khoa, thêm cả đám đồ đệ ký danh của lão Viên, đã hơn hai mươi người rồi.

Ước chừng đợi con của Hạo ra đời, hắn cũng sẽ nhờ ta thu con hắn làm đồ đệ.

Huynh nhìn lại mình xem, mới có năm người tội nghiệp." "Hửm?

Hạo cũng sắp có con rồi sao?" Hồng Vân có chút tò mò, "Còn đệ thì sao?" "Đừng hỏi ta, huynh cũng là người có phu nhân rồi mà!" "Ta chỉ có một người, đệ có tận bốn người!" "..." Cửu Trọng Thiên cung, Dao Trì.

Vương Mẫu nương nương Dao, bụng nhỏ ngày một nhô cao,

dưới sự dìu dắt của tiểu hồ ly và tiểu Nguyệt Linh, đang tản bộ trên hành lang chín khúc quanh co giữa hồ sen sương khói mờ ảo.

Theo sau họ là cô em chồng của Dao - Dao Cơ.

Phía xa, Thiên Đế Hạo tạm gác công việc, cùng thiện thân của Hoàng Long và một toán thiên binh thiên tướng đứng từ xa, vươn cổ nhìn sang phía bên này.

Dao tràn đầy hạnh phúc nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, nhìn hai vị 'sư tẩu' hai bên, cười hỏi: "Hai vị tẩu tẩu cùng đại sư huynh thành hôn nhiều năm như vậy, chưa từng nghĩ đến việc có con sao?" Tiểu Nguyệt Linh nghe vậy, rất muốn nói: Ta vẫn còn là trẻ con mà!

Nhưng nghĩ lại, hiện giờ thân là Táo Quân nương nương, thực sự không tiện mở miệng nói vậy.

Tiểu hồ ly thì nói: "A Sở ca dường như không thích trẻ con cho lắm." Dao nhìn tiểu hồ ly, cười nói: "Đàn ông mà!

Trước khi có con đều sẽ có suy nghĩ như vậy.

Đợi khi tỷ thực sự mang thai, họ sẽ lại mang một bộ mặt khác ngay thôi." "..." …… "Là ngươi!" "Lại là con tiểu long nhà ngươi." Hồng Hoang, Đệ Nhất thành, Đệ Nhất học viện.

Tiểu Hỗn Tử và Oa đi dạo một vòng Đông Hải trở về, ngày đầu tiên về học viện đã đâm sầm vào tiểu manh long, sau đó xiên thịt nướng trên tay tiểu manh long liền rơi vào tay Tiểu Hỗn Tử. "Đây là lần thứ hai đâm vào ta rồi, xiên thịt nướng này coi như tiền bồi thường đi!" "Ngươi rõ ràng là cố ý, nếu không ta làm sao có thể đâm trúng ngươi được?" Tiểu Hỗn Tử vừa nhàn nhã gặm thịt nướng, vừa trừng lớn đôi mắt: "Ngươi nói thế là có ý gì?

Ý ngươi là Linh Châu tử ta, đồng tử dưới trướng Nữ Oa nương nương, lại hèn mọn đến mức đi lừa xiên thịt nướng của một con rồng

con như ngươi sao?" Tiểu manh long vẻ mặt khinh bỉ nhìn hắn: "Người khác có lẽ không, chứ ngươi thì chưa chắc!

Đại danh của ngươi ở Đệ Nhất học viện, ta đã sớm nghe danh như sấm bên tai rồi." Khi học viện khai giảng, tiểu manh long đã từng hỏi thăm về lai lịch của Tiểu Hỗn Tử.

Tuy số người biết rõ lai lịch cụ thể của Tiểu Hỗn Tử không nhiều, nhưng về cái tính cách tồi tệ của tên này thì hắn đã nghe ngóng được rõ mồn một.

Còn về thân phận đồng tử dưới trướng Nữ Oa nương nương, đây là lần đầu tiên hắn nghe nói.

Tuy nhiên hắn luôn cảm thấy đó không phải sự thật, Nữ Oa nương nương làm sao có thể có loại đồng tử như thế này? "Xong rồi, ngươi xong đời rồi... dám bôi nhọ ta, không có hai xiên thịt nướng thì hôm nay ngươi đừng hòng đi đâu hết." Tiểu Hỗn Tử nhắm vào xiên thịt nướng còn lại trên tay tiểu manh long.

Tiểu manh long thấy thế, cái miệng nhỏ há ra, trực tiếp tuốt sạch cả xiên thịt vào miệng, phồng má quay người chạy biến.

Tiểu Hỗn Tử cười lớn đuổi theo sau, kết quả đuổi chưa được bao xa thì tai đã bị ai đó xách lên: "Vừa mới về đã bắt nạt tiểu sư điệt, ngươi thật là có tiền đồ quá nhỉ!" "Sư huynh, hiểu lầm, hiểu lầm thôi, đệ chỉ đùa giỡn với hắn một chút thôi mà!" Linh Châu Tử chớp đôi mắt lớn cầu xin Hoàng Long tha thứ, sau đó như chợt nhớ ra điều gì: "Tiểu sư điệt?

Sư huynh thu hắn làm đồ đệ rồi sao?" "Nương nương đâu?" "Nương nương đi tìm Hi rồi, nói là có cả một bụng tâm sự muốn chia sẻ với nàng ấy." "Ngươi cứ việc bịa đặt về nương nương đi!

Sau này sẽ có quả đắng cho ngươi ăn." "Hì hì!

Nợ nhiều không lo, dù sao sau này bị nương nương tóm được đánh cho một trận là không tránh khỏi rồi, chi bằng cứ ăn, cứ uống, cứ làm việc mình thích đi!" "À, ngươi cũng biết nhìn thoáng đấy nhỉ!" Hoàng Long khẽ cười, sau đó lấy ra hai tấm chứng chỉ giáo tập đưa cho hắn, nói: "Nương nương đã tốt nghiệp học viện, đây là chứng chỉ giáo tập của hai người, giữ lấy, từ học kỳ sau, ngươi sẽ là giáo tập chính thức của học viện." Tiểu Hỗn Tử nhìn hai tấm chứng chỉ giáo tập, có chút ngẩn người không nói nên lời, sau đó có chút không dám tin nhìn Hoàng Long: "Sư huynh, huynh để nương nương làm giáo tập thì đệ hiểu được, nhưng sao huynh lại để đệ đi làm giáo tập?

Đệ thế này, có ổn không?" "Ngươi cũng biết mình thế này là không ổn à!" "..." "Theo lý mà nói, hạng phá phách như ngươi, chúng ta đã sớm nên đuổi khỏi học viện rồi." Hoàng Long nhét hai tấm chứng chỉ giáo tập vào tay Tiểu Hỗn Tử, gắt gỏng nói: "Nhưng đại sư bá của ngươi nói, thực ra là do ngươi nhàn rỗi quá, giao cho ngươi ít việc để làm chắc chắn ngươi sẽ làm tốt.

Lúc trước ngươi dẫn đội tham gia Võ đạo đại hội cũng làm rất tốt đó thôi!" Tiểu Hỗn Tử cầm hai tấm chứng chỉ giáo tập, thần người ra.

Hoàng Long tiếp tục nói: "Ta suy đi tính lại, cảm thấy lời sư phụ nói rất có lý, quả thực nên cho ngươi một cơ hội để chứng minh bản thân.

Nếu cứ thế này đuổi ngươi về Oa Hoàng cung, chắc chắn ngươi cũng sẽ không phục, thậm chí nương nương cũng bị người ta chê cười..." Tiểu Hỗn Tử đột nhiên cảm thấy mình dường như bị một loại xiềng xích vô hình nào đó trói buộc, khiến hắn vừa cảm thấy mới mẻ, vừa thấy có chút thấp thỏm, không tự nhiên.

Hắn biết loại xiềng xích vô hình đó là gì, lúc trước Ngô Sở bảo hắn dẫn đội tham gia Võ đạo đại hội hắn đã từng nếm trải.

Nhưng mà, chuyện phiền phức như vậy, mình có nên chấp nhận không?

Hoàng Long lại nói: "Dáng vẻ của ngươi trông vẫn như một đứa trẻ, ngươi cứ thế này đi làm giáo tập cho người ta, nếu tính nết vẫn không thu liễm một chút thì chắc chắn sẽ không ai phục ngươi.

Ngươi tự mình suy nghĩ kỹ đi!

Nếu thực sự không được thì quay về Oa Hoàng cung đi!" Vừa nghe thấy nếu không chấp nhận sẽ bị đuổi về Oa Hoàng cung, Tiểu Hỗn Tử không nhịn được lộ ra vẻ mặt đáng thương nhìn Hoàng Long.

Hoàng Long thở dài vỗ vai hắn: "Con người ai cũng phải học cách trưởng thành, ngươi từ lúc sinh ra đến giờ cũng gần hai trăm tuổi rồi còn gì!

Ngươi không thể cả đời cứ xem mình là một đứa trẻ được.

Hãy thử học cách gánh vác, thử làm những việc trong khả năng của mình, thử làm những việc có ích cho vùng đất này...

Đó là điều mà mỗi sinh linh chúng ta đều phải trải qua.

Ngươi không thể cứ mãi trốn dưới đôi cánh của nương nương, cuối cùng để nương nương bị các Thánh nhân khác chê cười được.

Phải biết rằng, cả Oa Hoàng cung chỉ có duy nhất một đệ tử là ngươi thôi đấy." "Nương nương vẫn chưa chính thức thu đệ làm đồ đệ mà!" Tiểu Hỗn Tử bĩu môi nói. "Tuy chưa chính thức thu đồ, nhưng nương nương đối đãi với ngươi lẽ nào lại kém hơn đồ đệ sao?" "..." "Khéo léo suy nghĩ đi!" Hoàng Long vỗ vai hắn, bước tiếp về phía trước, đi được vài bước lại quay đầu lại nói: "À đúng rồi, ngươi chỉ có bảy ngày để suy nghĩ thôi đấy." …… "Sư phụ, chuyện người giao phó con đã làm xong, nhưng xem bộ dạng của hắn dường như đang rất do dự." Hoàng Long truyền âm với Ngô Sở.

Lúc này Ngô Sở đã từ Hỏa Vân cung trở về Tử Ngọc Sơn.

Hồ tổ đã đến Địa phủ tìm Hậu Thổ tán gẫu, không biết hai người họ có đánh nhau không, nhưng chắc chắn sẽ có một phen khẩu chiến.

Tiểu hồ ly và tiểu Nguyệt Linh đã lên Thiên cung, Phượng Nghi và Địa Khôn đã lần lượt trở về Phượng Hoàng tinh và Kỳ Lân tinh, Vũ cũng đã đi du lịch rồi, nên chỉ còn mình hắn ngồi trong lương đình uống rượu buồn chán, con mèo trắng nhỏ Bạch Quân nằm bên cạnh bầu bạn với hắn. "Muốn một kẻ suốt ngày quậy phá đột nhiên trở nên nghiêm túc thì làm sao mà không do dự cho được.

Không sao, cứ để hắn tự nghĩ, dù chấp nhận hay không cũng phải đưa ra một lựa chọn." Ngô Sở chậm rãi xoay chén rượu, khóe môi hơi nhếch lên.

Vạn Yêu Thiên, phân viện Đệ Nhất học viện.

Chương 904

Quyền Viện trưởng Chiêu Dương có chút ghen tị nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó hậm hực ném tập tài liệu trên tay xuống, lao ra khỏi văn phòng, gia nhập vào trò chơi xúc cúc của các anh em và mấy vị đường tỷ: "Ta cũng muốn chơi, ta cũng muốn chơi..." Tuy họ đều là giáo tập của học viện, nhưng riêng tư lại mang dáng vẻ trẻ con, thường chơi những trò chơi mà đối với tu sĩ thực ra khá là vô bổ.

Lão Ngũ cười híp mắt nhìn nàng: "Công việc của muội xong hết rồi à?" "Sư phụ bảo phải lao dật kết hợp mà!" Tiểu Chiêu Dương lý lẽ hùng hồn. "Sư phụ cũng nói rồi, chính sự chưa xong thì đừng nghĩ đến chuyện chơi bời, việc hôm nay chớ để ngày mai." Tiểu Thất Thượng Chương châm chọc: "Hơn nữa, lúc đầu là muội nhất quyết muốn làm Quyền viện trưởng, chúng ta bảo để đại ca làm muội cứ đòi tranh, giờ thì trách ai được." "Đúng vậy, mau về làm việc đi!

Ha ha ha..." "..." Mấy con tiểu thái dương và tiểu mặt trăng thấy bộ dạng phẫn nộ bất bình của Chiêu Dương thì không nhịn được cười lớn.

Nhất thời, trong viện tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ. …… Hồng Hoang đại địa, thời gian thấm thoát trôi qua mấy chục năm.

Tuy Vân Tiêu và Triệu Công Minh vẫn chưa tỉnh lại sau khi tấn cấp, nhưng đạo vận trên người họ cơ bản đã hoàn toàn thu liễm lại.

Lúc này, Độ Ách chân nhân cũng tỉnh lại từ trong cơn ngộ đạo.

Ông ta có chút kỳ lạ quay đầu nhìn quanh, sau đó thấy một con bạch viên chắp tay sau lưng, thong dong từ ngoài cửa bước vào: "Đạo hữu tỉnh rồi, cảm giác thế nào?" "Viên Hồng?" Độ Ách chân nhân có chút kỳ lạ nhìn con bạch viên trước mặt, cảm giác nó hơi khác so với

con bạch viên trong ký ức.

Viên Hồng từ khi nào dám chắp tay sau lưng trước mặt ông ta thế này?

Hơn nữa cái vẻ thong dong tự tại này là ai cho nó dũng khí vậy?

Nhưng rất nhanh, ông ta liền thầm lắc đầu, khí tức của đối phương rõ ràng mang lại cảm giác thâm sâu không lường được, sự tiến bộ của Viên Hồng có thể lớn đến vậy sao? "Bần đạo đã ngộ đạo bao lâu rồi?

Đây là nơi nào?" Ông ta đứng dậy hỏi. "Đây là tiểu viện phòng trực Đệ Nhất học viện, bần đạo Lão Viên, Viên Hồng là đệ tử bần đạo mới thu nhận.

Đạo hữu ngộ đạo ở đây đã được bảy tám mươi năm rồi." Kiến thức của Độ Ách đương nhiên rộng hơn Viên Hồng nhiều, vừa nghe thấy 'Lão Viên' liền biết vị Lão Viên này là thần thánh phương nào, vội vàng vái chào hành lễ: "Thì ra là cao đồ của Văn Đức Đạo Tôn, Lão Viên đạo hữu, bần đạo Độ Ách, vừa rồi thật thất lễ, đã lỡ coi đạo hữu thành đạo hữu Viên Hồng cùng bần đạo tới Đệ Nhất thành năm xưa..." Lão Viên cười lớn đáp lễ, nói: "Không trách được, ai bảo tên nghịch đồ kia có vài phần giống bần đạo cơ chứ!

Âu cũng là cái duyên." Độ Ách chân nhân cũng cười lớn theo, không khí nhất thời trở nên hòa hợp. "Năm đó bần đạo nói muốn tới Đệ Nhất thành này thử vận may, chỉ có Viên Hồng nhất quyết đòi bần đạo dẫn theo.

Quả nhiên, nơi này chính là nơi tạo hóa của hắn!" Độ Ách chân nhân ít nhiều có chút ghen tị, không phải ghen tị Viên Hồng bái Lão Viên làm thầy.

Tuy Lão Viên này tu vi cường hãn, nhưng nếu thực sự bảo Độ

Ách bái lão làm thầy, Độ Ách vẫn không muốn.

Ông ta ghen tị là vì vị Lão Viên này rất hợp làm sư phụ của Viên Hồng, bản thân cũng là một con bạch viên, đó là vận đạo của Viên Hồng.

Và cái ông ta ghen tị chính là vận đạo của Viên Hồng.

Lúc đầu chỉ là xuất phát từ lòng tốt mới dẫn theo con viên hầu Viên Hồng này, trong tiềm thức, Độ Ách hoàn toàn không đặt Viên Hồng ở vị trí ngang hàng để so sánh.

Nếu thực sự so sánh, ông ta cảm thấy đó là đang hạ thấp bản thân mình.

Nhưng giờ thì hay rồi, đối phương lại nhận được cơ duyên trước cả mình.

Giống như hai tác giả cùng viết lách, đã hứa cùng nhau thành thần, nhưng thực tế kẻ có thành tích tốt hơn trong lòng luôn có chút xem thường kẻ có thành tích kém.

Kết quả vài năm sau, kẻ có thành tích kém lại đột nhiên thành thần trước.

Cảm giác chua xót trong lòng thì khỏi phải nói.

Lúc này Độ Ách chính là tâm trạng như vậy.

Kết quả Viên Hồng lúc này còn chạy vào, vẻ mặt hớn hở nói với ông ta: "Chân nhân, ngài rốt cuộc cũng xuất quan rồi!

Ha ha...

Chân nhân, ta có sư phụ rồi!

Sư phụ ta lợi hại lắm..." Biết ngươi có sư phụ rồi, biết sư phụ ngươi lợi hại rồi, không cần phải khoe khoang với bần đạo đâu!

Đệ tử của Thánh nhân, cho dù là đệ tử ký danh, có ai là kẻ yếu?

Ngay cả mấy con tiểu thái dương nhỏ tuổi kia tu vi cũng mạnh hơn ông ta.

Chắc chỉ có vị Vũ được tôn xưng là Võ đạo thủy tổ kia là ông ta còn có khả năng mạnh hơn.

Nhưng vị Vũ đó thời gian tu hành còn chưa tới vạn năm nữa!

Đem ra so sánh thì chẳng phải là mất mặt lắm sao!

Độ Ách trong lòng cười khổ, nhưng ngoài mặt chỉ có thể lên tiếng chúc mừng.

Lão Viên như không nhận ra tâm trạng phức tạp của Độ Ách, cười với ông ta: "Đi theo bần đạo nào!

Có người muốn gặp ngươi!" Độ Ách nghe vậy ngẩn người ra, sau đó trong lòng có chút nóng hổi, lại có chút thấp thỏm.

Ai muốn gặp mình mà cần vị này dẫn đường?

Chắc hẳn chỉ có hai vị kia thôi nhỉ!

Nếu không thì chỉ cần phái Viên Hồng dẫn ông ta đi là được rồi.

Hai người vào học viện, đi qua những con đường rợp bóng cây, quanh co lòng vòng, gặp không ít học tử trên đường đều cúi người chào họ.

Cuối cùng, hai người dừng lại trước một ngôi viện.

Lão Viên tiến lên định gõ cửa thì bên trong truyền ra một giọng nói: "Vào đi!

Cửa không khóa." Đẩy cửa bước vào, thấy trong viện có một đạo nhân mặc áo đỏ trẻ tuổi đang ngồi, đạo nhân áo đỏ bưng chén rượu nhấp một ngụm, ánh mắt ôn hòa nhìn về phía họ.

Bên cạnh đạo nhân áo đỏ còn có một thanh niên tóc xõa, thân hình cao lớn, thần thái anh dũng, mặc một bộ giáp vàng.

Bộ kim giáp đó chính là bộ giáp mà Ngô Sở và Hồng Vân đã dùng mai rùa của Huyền Quy - tiền thân của thanh niên Chân Võ này làm vật liệu chính, luyện chế ròng rã mấy năm trời mới thành.

Hai vị Thánh nhân cùng ra tay, lại mượn tới Càn Khôn Đỉnh để chuyển hậu thiên thành tiên thiên.

Vì vậy bộ giáp này tuy không phải chí bảo, nhưng trong số các cực phẩm linh bảo cũng thuộc hàng kiệt xuất.

Bộ hắc long giáp của Ngô Sở sau này được hắn tự luyện chế lại một phen, nhưng về chất lượng so với bộ giáp do hắn và Hồng Vân cùng luyện chế này vẫn còn kém một chút.

Ít nhất là bộ hắc long giáp đó hắn không mượn Càn Khôn Đỉnh để chuyển hậu thiên thành tiên thiên.

Chương 905

"Hồng Vân sư thúc, người đã dẫn tới rồi!" Lão Viên hành lễ với đạo nhân áo đỏ.

Độ Ách nghe vậy liền biết người trước mặt là ai, vội vàng tiến lên hành lễ, vái dài sát đất: "Đệ tử Độ Ách, bái kiến Nhân Đức Thánh nhân!" Một cái vái sâu, lễ tiết vô cùng chu đáo.

Lúc này tâm trạng lo lắng được mất trong lòng Độ Ách không thể diễn tả bằng lời.

Hồng Vân đưa tay khẽ phất, đỡ ông ta đứng dậy, mỉm cười nói: "Nghe nói trước đây ngươi tu hành ở địa giới Côn Luân, sao lại chạy tới Đệ Nhất thành này?

Bên Côn Luân không tốt sao?" Độ Ách nghe vậy hơi ngẩn người, sau đó cười khổ: "Tốt thì có tốt, nhưng lại không vào được pháp nhãn của Thánh nhân, tự giác thấy mình vô duyên ở đó nên muốn xem những nơi khác có cơ duyên nào không." Ngừng một chút, Độ Ách vén tà áo, quỳ sụp hai gối xuống đất, dập đầu: "Đệ tử tư chất ngu muội, mong Thánh nhân thương xót, chỉ điểm cho đệ tử thoát khỏi cơn u mê..." Đây chính là muốn Hồng Vân thu mình làm đồ đệ.

Nhưng sau khi quỳ xuống, Độ Ách lại thấy tâm an hơn.

Bởi vì đối phương không hề từ chối cái quỳ này của ông ta. "Đứng lên đi!

Lễ bái sư sao có thể qua loa như vậy được." Quả nhiên!

Độ Ách mừng rỡ như điên.

Cung trời Cửu Trọng, thánh địa Dao Trì.

Vương Mẫu nương nương vừa hạ sinh cho Thiên Đế vị trưởng

công chúa đầu tiên.

Ngọc Đế mở yến tiệc mời tiên thần khắp trời đất, tổ chức hội Đào Lý tại Dao Trì.

Ngô Sở dẫn theo bốn vị thê tử đến dự hội, đương nhiên, Hậu Thổ tiểu thư tả chỉ là một đạo phân thân, chân thân của nàng không thể rời khỏi địa phủ.

Nhìn tiểu oa oa mới sinh được ba ngàn năm, trông đã đẹp như tạc phấn chạm ngọc, trong ánh mắt tiểu hồ ly lại một lần nữa lộ ra vẻ hướng vãng.

Thế là sau khi từ thiên cung trở về, tiểu Nguyệt Linh bèn làm một bữa tối linh đình, nhìn những món ăn kia, Ngô Sở luôn cảm thấy có chút kỳ quái.

Ta rất muốn nói với tiểu Nguyệt Linh một câu rằng, ta đã là Thánh nhân rồi, thực phẩm tẩm bổ thông thường đối với ta căn bản không có tác dụng gì đâu nhé!

Không cần phải phiền phức như vậy, hiện tại ăn uống chỉ là để thưởng thức hương vị mà thôi.

Nhưng thấy tiểu Nguyệt Linh chuẩn bị nghiêm túc như thế, hắn cũng không nỡ làm nàng mất hứng.

Đêm ấy, tiểu hồ ly bèn thi triển hết mọi ngón nghề với hắn, rồi tự khiến mình mệt lử.

Cuối cùng vẫn phải là hai chị em liên thủ mới miễn cưỡng chống đỡ được. …… Tại Hồng Hoang đại địa, Đệ Nhất thành, Đệ Nhất học viện.

Độ Ách - người đã bị Ngọc Hư cung từ chối khéo lẫn thẳng thừng không biết bao nhiêu lần, cuối cùng cũng được như ý nguyện, bái nhập môn hạ Thánh nhân, trở thành môn đồ của Thánh nhân.

Tuy rằng vị Nhân Đức Thánh nhân này về đạo hạnh có lẽ có chỗ không bằng Ngọc Thanh Thánh nhân, nhưng dù nói thế nào thì cũng là tôn Thánh nhân, thu y làm đồ đệ là quá đủ rồi.

Trước đó Độ Ách chân nhân còn thấy chạnh lòng khi thấy Viên Hồng bái lão vượn làm sư phụ, giờ đây đã hết hẳn, thậm chí có thể nói là toàn thân thư thái.

Gặp lại lần nữa, Viên Hồng cũng phải gọi y một tiếng sư thúc rồi!

Cứ như vậy, Độ Ách ở lại Đệ Nhất học viện, bắt đầu đời cầu học.

Thân là đệ tử của Nhân Đức Đạo Tôn, giáo nghĩa Nho giáo là thứ bắt buộc phải nắm vững.

Mà giáo nghĩa Nho giáo lại thoát thai từ Văn Đạo của Văn Đức Đạo Tôn.

Vì vậy, ngoài việc tu hành, làm học vấn cũng là việc thiết yếu. …… Cứ thế, thời gian thấm thoát trôi qua hơn ngàn năm.

Tiểu manh long Ngao Quảng trải qua ngàn năm trưởng thành, đã từ tiểu long đáng yêu lúc ban đầu trở thành một thiếu niên long anh vũ bất phàm.

Sau khi bái biệt sư phụ Hoàng Long, hắn dẫn theo Tiểu Hỗn Tử và sư huynh Viên Hồng cùng đi về hướng Đông Hải.

Hắn là về Đông Hải, còn Tiểu Hỗn Tử và Viên Hồng là đi du ngoạn.

Nhìn những hậu bối này rời đi, Hoàng Long và lão vượn đều có chút cảm khái, giờ đây ngay cả đệ tử của họ cũng đã lớn rồi.

Có điều tu vi thì vẫn còn hơi kém một chút.

Ba người thông qua truyền tống trận, trực tiếp đến Tân Hải thành.

Ra khỏi thành, họ lập tức đằng vân giá vũ, đi về hướng đông nam. "Hang ma năm đó giam cầm ngươi, vị trí ngươi còn nhớ rõ không?" Linh Châu Tử hỏi.

Làm giáo tập ở Đệ Nhất học viện nhiều năm như vậy, ngày thường Linh Châu Tử đã điềm đạm hơn nhiều, nhưng hễ được nghỉ phép là bản tính lại lộ ra.

May mà bây giờ cùng lắm chỉ là trêu chọc vài câu, không còn như xưa nữa. "Linh Châu sư thúc, đã qua ngàn năm rồi, vì sao người vẫn là bộ dạng này nhỉ?

Cảm giác người chẳng lớn thêm chút nào!" Thiếu niên long Ngao Quảng nhìn Linh Châu Tử thấp hơn mình hẳn một cái đầu mà hỏi. "Ngươi có lịch sự không hả?" Linh Châu Tử lườm hắn một cái.

Viên Hồng ở bên cạnh vác một cây gậy đen, đôi tay đầy lông gác lên hai đầu gậy, nhếch miệng cười trộm, đôi mắt linh động không ngừng quan sát xung quanh.

Thiếu niên long khẽ ho một tiếng, nói: "Có một ký ức đại khái, chỉ là không biết hang ma đó có bị phá hủy chưa, đã qua bấy nhiêu năm rồi mà." Đã qua bấy nhiêu năm, nhưng hắn vẫn nhớ rõ những nhục nhã năm đó.

Rõ ràng là những năm này, Hoàng Long vẫn chưa nói cho hắn biết những chuyện Chúc Long đã làm với hắn sau lưng.

Hắn hiện tại về Đông Hải, chính là tiện đường đến giải quyết ân oán này.

Sau một hồi tìm kiếm, họ vẫn tìm thấy nơi từng giam giữ tiểu manh long.

Chỉ là nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cả ba đều có chút không dám tin.

Chỉ thấy trong sơn cốc xa xa, vô số nhân loại đang quỳ lạy ở đó, giống như đang quỳ lạy một vị thần linh nào đó.

Mà ở sâu trong sơn cốc có một ngôi miếu, hương hỏa trông rất hưng thịnh.

Nhưng những người quỳ lạy trước miếu kia, ai nấy đều gầy trơ xương, một cơn gió thổi qua có lẽ cũng có thể thổi bay họ đi.

Ánh mắt Linh Châu Tử khẽ động, túm lấy cổ áo hai người kia trực tiếp độn đi.

Chương 906

Đến một ngọn núi xa xa, y dậm chân: "Sơn thần, mau ra đây!" Kết quả gọi mấy lần đều không có phản ứng.

Thiếu niên long nói: "Sư thúc, xem ra sơn thần nơi này có vấn đề rồi." Viên Hồng gật đầu: "Nhân loại trong sơn cốc kia rõ ràng có vấn đề, dù bình thường mọi người bái thần thì cùng lắm cũng chỉ thắp nén nhang, cầu nguyện một hồi rồi sẽ rời đi.

Nhưng chỗ đó, mọi người quỳ ở đó không nhúc nhích, cứ như bị thi triển Định Thân Pháp vậy." Linh Châu Tử lắc đầu: "Đó không phải Định Thân Pháp, là mê hồn thuật, có tà thần đang thu thập hương hỏa trái phép tại đây.

Ước chừng sơn thần nơi này gặp chuyện chính là do tà thần kia làm." Viên Hồng và thiếu niên long đúng là nghé mới đẻ không sợ hổ, nhìn nhau một cái rồi quay sang Linh Châu Tử: "Sư thúc, ra tay đi!

Bắt tà thần ở đây lên trời, chắc chắn là một công lớn." Linh Châu Tử nhìn lại, gật đầu nói: "Nếu các ngươi đã muốn lập công như vậy, thì sư thúc sẽ dẫn các ngươi đi trảm tà!

Tuy nhiên không được làm hại những nhân loại kia." Y nói đoạn nhìn về phía tiểu Hoàng Long: "Lát nữa ngươi dùng tòa Thất Thủy Trấn Hồn Tháp mà sư phụ ngươi tặng trực tiếp trấn giữ ngôi miếu đó, Viên Hồng tiên tiến vào cầm chân tà thần kia, ta di dời những nhân loại đó đi nơi khác rồi sẽ đến giúp các ngươi, có tự tin cầm chân đối phương không?" Thiếu niên long và Viên Hồng nhìn nhau, thiếu niên long nói: "Sư thúc yên tâm!

Tu vi đối phương chắc chắn chưa đến cảnh giới Kim Tiên, tuy dùng hương hỏa tăng tu vi rất nhanh, nhưng đối phương làm chuyện

ác thế này chắc chắn là lén lút, tu vi sẽ không cao lắm đâu..." Ba người bàn bạc xong liền lập tức ra tay.

Lại thi triển độn thuật trở lại sơn cốc, thiếu niên long trực tiếp lôi ra tòa Thất Thủy Trấn Hồn Tháp mà sư phụ Hoàng Long tặng, không nói hai lời liền ném về phía ngôi miếu kia.

Viên Hồng thi triển độn thuật, một cái lộn nhào đã bay vào trong điện, vung trường côn nhắm thẳng vào pho tượng thần đang phát quang trong miếu mà nện xuống.

Bên ngoài, Linh Châu Tử ném ra một dải lụa hồng, lụa hồng đón gió tung bay, xoay tròn cuốn lấy những nhân loại đang ngơ ngác quỳ trong sơn cốc, di dời họ đi nơi khác.

Trong miếu truyền ra một tiếng gầm giận dữ: "Kẻ nào to gan dám độc thần, chết đi!" Coong...

Pho tượng trực tiếp sống dậy, cầm một cây đại kích đỡ lấy một gậy của Viên Hồng. "Đến đúng lúc lắm!" Viên Hồng hét lên, múa cây gậy đen như vòng bánh xe.

Coong coong coong...

Vị 'kim giáp thần nhân' kia vung trường kích đánh qua đánh lại với Viên Hồng - người vẫn chưa vào cảnh giới Kim Tiên, miệng quát: "Yêu nghiệt phương nào, không sợ thần uy Thiên Đình sao?" "Hừ, loại tà thần tự ý thu thập hương hỏa như ngươi mà cũng dám mượn danh Thiên Đình để làm oai làm quái, thật không biết chữ chết viết thế nào!" Thiếu niên long mặc kim bào, đầu đội kim quan, phong thái như ngọc, thong thả bước vào trong miếu: "Hôm nay liền bắt ngươi lên trời đối chất, xem ngươi là phương thần thánh nào." Kim giáp thần nhân nghe vậy, đôi mắt nheo lại, quát lớn một tiếng: "Láo xược!" Ong ong ong...

Tại Tử Ngọc Sơn, trên đỉnh Thần Mộc.

Tiểu hồ ly dạo gần đây ăn đồ vào là lại nôn ra, điều này khiến Ngô Sở khá thấp thỏm.

Không phải lo lắng cơ thể tiểu hồ ly có vấn đề, dù sao nàng cũng đã là tồn tại Chuẩn Thánh trảm ra nhị thi, cơ thể chắc chắn mạnh mẽ vô cùng.

Điều khiến hắn thấp thỏm chính là mầm sống đang thai nghén trong bụng nàng.

Điều này chứng tỏ, những năm qua, tiểu hồ ly chưa từng từ bỏ ý định muốn có con.

Hắn cứ tưởng mình đã sớm làm tiêu tan ý niệm đó của nàng rồi chứ!

Xưa nay cứ nghĩ đến việc phải làm ông bố già là hắn lại lén lắc đầu, nghĩ đến tương lai có một đứa nhóc cứ xoay quanh mình, hở tí là ngồi bệt xuống đất khóc nhè, hắn lại thấy đau đầu. …… Bờ Đông Hải, ngoại thành Tân Hải, trong một thung lũng hoang vắng.

Ong...

Tiếng hừ phát ra từ vị kim giáp thần nhân kia cư nhiên mang theo mê hồn thuật, nhất thời khiến nguyên thần của họ rung động, Viên Hồng suýt chút nữa bị một kích đâm trúng bụng.

Thiếu niên long cảm thấy mất mặt, không ngờ đối phương lại chơi xấu, thế là thúc động Thất Thủy Trấn Hồn Tháp, trong tháp truyền ra tiếng ong ong, lập tức làm thần hồn kim giáp thần nhân chao đảo, rồi bị Viên Hồng nện bay bằng một gậy.

Thấy thế, kim giáp thần nhân cưỡi độn quang muốn chạy trốn, nhưng lại bị một luồng sức mạnh vô hình trói buộc trong miếu, một áp lực vô hình đè nặng lên thần hồn của hắn. "Các ngươi... rốt cuộc là

ai?" Theo sự thúc động trấn hồn tháp của thiếu niên long, vị kim giáp thần nhân chỉ cảm thấy trên người như vác một ngọn núi lớn, đối mặt với cây gậy dài của con khỉ kia đang vung tới, hắn đã không thể né tránh được nữa. "Mù mắt chó của ngươi rồi, ngay cả đồ tôn tọa hạ của Văn Đức Đạo Tôn mà cũng không nhận ra." Bộp bộp bộp...

Viên Hồng vung gậy đen nện một trận tơi bời.

Tuy không sướng tay như lúc nãy, nhưng được cái an toàn.

Hắn cũng chẳng thể vô tâm vô tính mà bảo thiếu niên long rằng: Ngươi thả hắn ra, để ta đấu với hắn vài vạn hiệp đi!

Bốp...

Kim giáp thần nhân cuối cùng bị nện cho không còn hình người, hiện ra nguyên hình là một con hổ vàng lớn, nằm phục dưới đất máu chảy ròng ròng, trong lòng thầm rủa: Đến việc Văn Đức Đạo Tôn có bao nhiêu đệ tử ta còn chẳng rõ, đồ tôn của ngài ấy thì làm sao ta biết được?

Theo sau việc con hổ vàng lớn thổ huyết ngã xuống, một đạo thân ảnh trông cực kỳ suy yếu tiều tụy hiện ra từ dưới nền miếu, trông hơi giống quỷ, Viên Hồng thuận thế giơ gậy đen lên. "Đại tiên khoan đã, tiểu thần là sơn thần nơi này..." Vù...

Gậy đen dừng lại ngay sát đỉnh đầu vị sơn thần tóc tai bù xù kia, làm tóc tai bay loạn xạ, trông chẳng khác gì nữ quỷ tóc dài. …… "Đại sư huynh, có rảnh không?" Tại Tử Ngọc Sơn, đối diện với tiểu hồ ly đang vuốt ve bụng, tưởng tượng tương lai làm mẹ, Ngô Sở đang thẫn thờ trước viễn cảnh sau này thì nhận được liên tuyến đại đạo của Thiên Đế Hạo. "Chuyện gì?" Ngô Sở thuận miệng hỏi. "Gần đây có chút chuyện, khắp nơi ở Hồng Hoang đều xuất hiện một số tà thần lập miếu thờ trái phép để thu thập hương hỏa, thần linh sông núi ở nhiều nơi có chút trễ nải...

Ta nghĩ, nên thêm một điều vào thiên quy, đó là thần linh không được phép hôn phối..." Ngô Sở nghe vậy, trên đầu hiện lên một dấu chấm hỏi lớn, cái quái gì thế này? "Ngươi nghiêm túc đấy chứ?" Ngô Sở hỏi. "Một số sơn thủy thần linh ngày thường không có việc gì, lại chạy đi yêu đương với người ta, kết quả là công việc chính cũng bỏ bê, mới tạo cơ hội cho tà thần thừa cơ đục nước béo cò, đặc biệt là những sơn thần xuất thân từ Vu tộc, họ vốn dĩ vẫn giữ được nhục thân.

Thậm chí có hai vị còn bị tà thần dụ dỗ, liều lĩnh đối mặt với nguy cơ lên Trảm Thần Đài để giúp tà thần thu thập hương hỏa.

Luồng gió độc này nếu không ngăn chặn, có lẽ sẽ xảy ra loạn lớn." "Không, ngươi đợi chút." Ngô Sở nói xong, thần thức lập tức bao phủ khắp Hồng Hoang đại địa.

Quả nhiên, hắn nhanh chóng phát hiện ra nhiều điểm bất ổn, thậm chí còn thấy Linh Châu Tử, Ngao Quảng cùng Viên Hồng đang được một đám thiên binh thiên tướng hộ tống về Thiên Đình.

Hiểu được đại khái tình hình, Ngô Sở thở dài một hơi, sau đó mở một liên tuyến đại đạo, kéo các vị Tổ Vu cũ vào phòng chat đại đạo này. "A Sở huynh đệ, tìm bọn ta có việc gì?" Chúc Dung tính tình thẳng thắn, trực tiếp hỏi luôn.

Ngô Sở nói: "Gần đây Hồng Hoang đại địa xuất hiện một số tà thần, đúng rồi, Hạo, những tà thần này xuất xứ từ đâu, ngươi đã điều tra chưa?" "Lúc đầu ta cũng không để ý lắm, nhưng sau đó lại xuất hiện thêm vài vụ, ta bèn phái người đi tra, kết luận là những miếu thờ này chắc là do một tiểu thế giới ngoài vùng hư không truyền tới.

Nhưng rốt cuộc là ai truyền tới thì vẫn chưa tra ra được." "Đã thôi diễn chưa?" "Đã thôi toán rồi, nguồn gốc cuối cùng chỉ hướng về tiểu thế giới ngoài hư không." Các vị Tổ Vu nghe xong thì mờ mịt, cứ cảm

thấy những chuyện này hình như chẳng liên quan gì đến mình, tại sao lại kéo họ vào đây?

Chẳng lẽ Thiên Đế Hạo lại muốn họ quay lại làm thiên thần?

May mà Ngô Sở đã nhanh chóng đưa ra đáp án cho họ: "Gần đây Hồng Hoang đại địa xuất hiện một số tà thần dâm tự, phần lớn xuất hiện gần bộ lạc Vu tộc, một phần nhỏ ở các làng mạc Nhân tộc.

Có hai vị bị tà thần cổ hoặc, cư nhiên thân tự giúp đỡ tà thần thu thập hương hỏa, ngay cả công việc chính của mình cũng quên mất, hai vị sơn thần này cũng xuất thân từ Vu tộc..." Một đám cựu Tổ Vu có chút ngẩn người, nghi ngờ Ngô Sở có phải đang hỏi tội họ không?

Chương 907

Nghe thấy thần linh xuất thân từ Vu tộc phạm lỗi như vậy, họ đều cảm thấy mất mặt. "Nói cho các ngươi biết những điều này là để nhắn một câu, sau này Thiên Đình rà soát luận tội, đáng thưởng thì thưởng, đáng phạt thì phạt, các ngươi đừng có nghĩ đây là đang âm thầm đả kích báo thù đấy nhé." "A Sở huynh đệ, đệ nói vậy là có ý khinh thường bọn ta rồi." Đế Giang nói. "Đúng thế, phạm lỗi thì phải phạt, không cần vì nể mặt bọn ta mà làm khó." Chúc Dung bày tỏ thái độ: "Huống hồ, chúng ta bây giờ đều không còn là Tổ Vu nữa rồi." Đương nhiên, lời này nghe thì nghe vậy thôi.

Tuy họ nói thế, nhưng nếu Vu tộc thực sự có chuyện gì, họ chắc chắn sẽ không thể khoanh tay đứng nhìn.

Ngô Sở gật đầu, nói với Hạo: "Ngoài ra, vì chuyện này mà tu sửa thiên quy, ta thấy không cần thiết lắm.

Thần linh cũng có tham sân si, chẳng qua là tu hành chưa tới nơi tới chốn mà thôi.

Chỉ cần họ không làm ảnh hưởng đến công việc chính, chẳng lẽ không cho họ có chút đời tư sao?" Ngô Sở cảm thấy, thêm cái điều thiên quy này vào thì bốn người vợ của hắn tính sao đây?

Tương lai đám đệ tử nhà mình nếu muốn kết đạo lữ với nữ tu nào đó thì phải làm thế nào?

Nếu Dao Cơ lại hạ phàm lần nữa, tư định chung thân với nam tử phàm trần, chẳng lẽ lại phải đi vào vết xe đổ của thần thoại Hồng Hoang cũ sao?

Đến lúc đó người đau khổ là chính ngươi đấy!

Hơn nữa những thần linh đó, đặc biệt là nhiều thần linh xuất thân từ Vu tộc, người ta chỉ coi chức thần này là một công việc để làm thôi, họ vốn dĩ đã có gia đình riêng rồi.

Một khi quy định chết điều này, sau này chắc chắn sẽ dẫn đến một loạt vấn đề, không thể vì nghẹn mà bỏ ăn được!

Chẳng phải là yêu đương thôi sao!

Chỉ cần không xảy ra chuyện là được.

Xảy ra chuyện thì cứ phạt thôi!

Nếu thay thế hết lượt sơn thủy thần linh của Vu tộc, Vu tộc sẽ nghĩ thế nào?

Tuy nhiên để sau này những chuyện như vậy ít xảy ra hơn, Ngô Sở lại kiến nghị: "Sau này khi Thiên Đình lấp đầy những chỗ trống đó, hãy cố gắng tuyển chọn một số thần linh đã mất đi nhục thân đi!" Tại miền nam Hồng Hoang, Bạch Trạch đang dẫn theo một số thiên binh thiên tướng truy bắt tà thần.

Tà thần kia thấy sự việc bại lộ, lập tức hung hãn phát tác, bắn về phía Bạch Trạch một mũi tên dài đen kịt, kết quả thấy Bạch Trạch lôi ra một tờ tiền giấy có cánh, nhẹ nhàng vung về phía luồng sáng đen đang bắn tới, liền thấy luồng sáng đó rơi rụng không trung.

Tiếp đó, Bạch Trạch chỉ tay về phía tà thần, tờ tiền giấy có cánh kia hóa thành một đạo xích ảnh bắn về phía hắn.

Trong nháy mắt, linh bảo quanh thân tà thần lần lượt rơi xuống đất.

Các thiên binh thiên tướng phía sau thấy vậy liền tung ra một tấm lưới lớn, tấm lưới đón gió phình to, lập tức bao trùm lấy tà thần kia thật chặt.

Tờ tiền giấy có cánh này chính là bảo bối mà Bạch Trạch có được từ núi Vũ Di.

Năm đó y nhìn thấy kiện bảo bối đó sắp xuất thế, đột nhiên linh quang lóe lên, cũng chẳng biết có phải thiên đạo chỉ dẫn hay không, y chẳng kịp suy nghĩ đã lôi tờ 'tổ sao công đức' mà lão sư Ngô Sở tặng năm xưa ra, ném vào nơi đang thai nghén bảo bối.

Thế là bảo bối xuất thế biến thành cái thứ này.

Sau này khi Ngô Sở thấy Bạch Trạch cầm tờ tiền có cánh này đến tìm mình, nhất thời hắn cũng chẳng biết nói gì cho phải.

Có lẽ đây chính là thứ mà thiên đạo dựa trên quy tắc giao dịch hiện có mà thai nghén ra chăng! …… Động tác của Thiên Đình rất nhanh chóng, khi các thần tiên đồng lòng bắt đầu cuộc vây quét toàn diện những tà thần đó, chỉ trong chưa đầy ba ngày, mọi tà ma ngoại đạo đã bị quét sạch.

Ngay cả kẻ nghi là thủ lĩnh cũng bị ép đến mức tự bạo.

Nhưng thực tế là chỉ có những tà thần lập miếu trái phép ở Hồng Hoang đại địa bị dọn dẹp, còn những tà thần trong các tiểu thế giới hỗn độn ngoài hư không thì không có cách nào dọn dẹp được.

Thiên Đình Hồng Hoang vẫn chưa quản tới thế giới ngoài hư không.

Khi những xúc tu tà thần trong trời đất Hồng Hoang bị tiêu diệt, tin tức nhanh chóng truyền đến một tiểu thế giới ngoài hư không nào đó.

Trong tiểu thế giới đó có một ngôi thần miếu dưới lòng đất, trong miếu đặt một pho tượng thần, tượng thần trợn mắt dữ tợn, mặt xanh nanh dài, có tám tay bốn chân, trên cánh tay quấn rồng rắn, dưới chân còn cưỡi một con quái thú không rõ hình thù, nhìn qua là biết không phải thần linh chính thống gì.

Một người mặc áo đen quỳ rạp trước pho tượng thần đó, kể lại những chuyện trên Hồng Hoang đại địa.

Hồi lâu sau, pho tượng phát ra một tiếng thở dài: "Xem ra tốc độ phản ứng của Thiên Đình rất nhanh, vốn định làm cho loạn thêm chút nữa để tạo cơ hội cho một số người, đưa ra vài kiến nghị cho vị Thiên Đế kia, khiến hắn tăng thêm vài điều thiên quy, như vậy thì những việc tiếp theo sẽ dễ bề hành động hơn!" "Tôn chủ, thuộc hạ có chỗ không hiểu..." "Ngươi không cần hiểu, chỉ cần làm theo là được.

Lui xuống đi!

Tạm thời ẩn mình một thời gian." "Rõ!" Người áo đen mang đầy thắc mắc rời khỏi địa cung.

Kết quả là ngay khi người áo đen vừa rời đi, trong địa cung tĩnh lặng, pho tượng lại phát ra một giọng nói khác: "Tôn giả, sự việc bại lộ rồi." Một đạo hư ảnh màu đỏ từ từ hiện ra trong địa cung, không nhìn rõ diện mạo, chỉ thấy hư ảnh đó trông cực kỳ diễm lệ. "Trong dự liệu cả thôi, thành thì may mắn, không thành cũng chẳng sao, lần sau lại đến là được." "Rõ!" "Ngươi nên đổi sang tiểu thế giới khác đi!

Nơi này có lẽ không còn an toàn nữa rồi." "……" Khi đạo hư ảnh đỏ rực đó nhạt dần đi, pho tượng thần này cũng nứt ra, hóa thành một làn bụi phấn phiêu tán trong hang động này, cả hang động trở nên im lìm tĩnh lặng.

Không biết qua bao lâu, một đạo thân ảnh hiện ra ở đây, chính là Ngô Sở.

Nhìn những bụi phấn trôi nổi trong không khí cùng địa cung tĩnh lặng này, hình bóng Nghệ Bảo hiện ra trên vai Ngô Sở: "Xem ra là chạy thoát rồi nhỉ!" "Thấy cơ biến cũng nhanh đấy!" Ngô Sở khẽ thở dài: "Thật chẳng muốn đến cái Phật quốc đó tí nào!" "Lại chẳng tìm được chứng cứ chứng minh là do họ làm, thôi toán cũng chẳng ra

được gì." "Chính vì tính không ra nên tất nhiên là có Thánh nhân cố ý che giấu thiên cơ.

Trời đất Hồng Hoang chỉ có bấy nhiêu vị Thánh nhân, ngoài hai anh em mặt khổ kia thì còn có thể là ai?" Tuy có chút chủ nghĩa duy tâm, nhưng Ngô Sở cảm thấy cả Hồng Hoang này, ngoài họ ra, các Thánh nhân khác căn bản không có lý do gì để làm chuyện này.

Ai lại hy vọng Hồng Hoang loạn lạc cơ chứ?

Trong tính toán của hắn, nếu sự việc không dừng lại ở đó, chắc chắn sẽ còn có hậu văn, mà những hậu văn đó nếu không kiểm soát được, thực sự có thể gây ra rắc rối lớn. "Hai huynh đệ nhà đó đúng là vẫn chưa từ bỏ ý đồ mà!" Nghệ Bảo có chút cạn lời, cười nói: "Nhỡ đâu họ vô tội thì sao?" "Ngươi thấy có khả năng đó không?" "……" "Bỏ đi, dù có chạy tới Phật quốc thì cùng lắm cũng chỉ đánh nhau với họ một trận, chẳng có ý nghĩa gì lớn, họ chắc chắn sẽ không thừa nhận đâu." …… Khi Ngô Sở từ tiểu thế giới đó quay về Hồng Hoang, trở lại Tử Ngọc Sơn, có một bé gái xinh xắn như tạc phấn chạm ngọc đang làm khách tại đây.

Thời gian ngàn năm trưởng thành cũng chỉ khiến vị Thiên Đình trưởng công chúa này từ một đứa bé sơ sinh lớn lên thành một bé gái khoảng mười tuổi, bớt đi vẻ đáng yêu của bé ba tuổi nhưng lại thêm phần xinh xắn, tinh nghịch. "Đại sư bá!" Thấy Ngô Sở trở về, bé gái đang chơi trốn tìm với các tiểu hoa tiên trên ngọn cây liền ngoan ngoãn chào hắn, mang theo chút e dè.

Ngô Sở rất ít khi lên Thiên Đình, vị trưởng công chúa này cũng không thân thiết với hắn, nhưng tiểu Nguyệt Linh thường xuyên chạy qua chạy lại giữa Thiên Đình và Tử Ngọc Sơn, lúc nhỏ trưởng công chúa thường bám đuôi tiểu Nguyệt Linh đòi ăn, nên rất thân với tiểu Nguyệt Linh.

Nhìn bộ dạng này của nàng, Ngô Sở liền hiểu ra, vị này trong thần thoại Hồng Hoang cũ sẽ bị hạ phàm với lý do thiếu đoan trang, thất lễ tại hội Bàn Đào, cũng không phải là không có lý.

Thiên quy của Thiên Đình quá cứng nhắc, một bé gái xinh xắn đáng yêu như thế này sao có thể giống như những lão thần tiên kia mà già dặn cho được?

Có chút lanh chanh chẳng phải rất bình thường sao?

Tuy rằng hiện tại vị Thiên Đình trưởng công chúa này không gọi là Long Cát, nhưng chắc hẳn chính là vị trong thần thoại Hồng Hoang cũ, vào thời kỳ Phong Thần đã gả cho Hồng Cẩm - đệ tử của Tiệt Giáo.

Cuối cùng bị đệ tử Tiệt Giáo là Kim Linh Thánh Mẫu đánh chết, phong làm Hồng Loan Tinh Quân.

Hiện tại vị trưởng công chúa này trong tên vẫn có chữ 'Cát', gọi là Cát Tường.

Chương 908

Ngô Sở cũng không biết Thiên Đế Hạo đã nghĩ bao lâu để đặt cho nàng cái tên này.

Tuy ngụ ý rất tốt, nhưng luôn có cảm giác hơi hời hợt. "Hóa ra là tiểu Cát Tường à!" Ngô Sở mỉm cười với nàng: "Đi cùng Nguyệt Linh sư bá mẫu đến đây phải không?

Phụ hoàng và mẫu hậu con có biết không?" "Dạ thưa Đại sư bá, phụ hoàng để Cát Tường theo sư bá mẫu đến đây bái Đại sư bá làm sư phụ ạ, mong Đại sư bá thu nhận Cát Tường làm đồ đệ!" Tiểu nha đầu tuy đã hơn ngàn tuổi nhưng trông vẫn như chưa từng trải qua chuyện đời, vẫn đơn thuần đáng yêu như bé gái vậy.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, thân là con gái Thiên Đế, trong Thiên Đình ai dám đụng đến nàng chứ?

Thiên Đế Hạo lại không có một hậu cung rộng lớn, nàng cũng không có anh chị em, căn bản không cần phải cung đấu tranh sủng.

Thường ngày gặp các tiên thần, nếu không phải kính trọng nàng có thừa thì cũng là hết mực yêu chiều, tự nhiên khiến nàng giữ được nét thuần khiết.

Còn về chuyện bái sư, Hạo đã nhắc đến không ít lần, Ngô Sở cũng không thấy bất ngờ.

Ngoài vùng hỗn độn hư không, nơi sâu thẳm.

Nhìn bức tường thành phía trước thấp thoáng trong sương mù hỗn độn, như vảy cá, lại như mạng lưới tổ ong, vừa chân thực vừa hư ảo, các Thánh nhân đều há hốc mồm kinh ngạc.

Đây chính là bức tường vũ trụ ở biên cương vũ trụ sao?

Hóa ra vũ trụ thực sự có tận cùng!

Họ lần lượt nhìn về phía lão đạo mày dài.

Lão đạo mày dài rất kinh nghiệm giới thiệu cho họ.

Nhưng lúc này, Bàn Cổ đã đi về một hướng nào đó. …… Tại Hồng Hoang đại địa, Tử Ngọc Sơn.

Ngô Sở nhìn bé gái trước mắt, gật đầu, coi như đã đồng ý.

Tiểu công chúa Cát Tường thấy vậy hì hì cười quỳ xuống trước mặt Ngô Sở, dập đầu bái lạy: "Đệ tử Cát Tường bái kiến sư phụ!" Tuy không chính thức lắm, nhưng Ngô Sở cũng không quá để ý.

Tiểu hồ ly dường như nghe thấy tiếng động bên ngoài, một tay chống eo, ưỡn cái bụng trông còn chưa lộ rõ từ hậu viện đi ra, khiến Ngô Sở dở khóc dở cười.

Diễn hơi quá rồi đấy!

Rõ ràng là vẫn chưa thấy bụng mà.

Nhưng nghĩ đến việc đối phương hiện tại đang mang trong mình mầm sống, tính tình thay đổi thất thường, vì mục đích an toàn, tốt nhất là không nên vạch trần mấy trò vặt này của nàng. "Chuyện xử lý xong cả rồi chứ?" Giọng điệu tiểu hồ ly nghe có vẻ hơi hếch lên.

Ở phía nhà bếp bên cạnh, tiểu Nguyệt Linh bê một đĩa cá hoàng ngư nhỏ sốt chua ngọt mới làm ra, mùi chua thanh thoát ra từ đĩa cá: "Ơ?

A Sở ca về rồi ạ!" Tuy mùi chua rất đậm, nhưng khi tiểu hồ ly ngửi thấy mùi này, đôi mắt lại sáng rực lên, hành động nhanh nhẹn như cũ, xuất hiện trước mặt tiểu Nguyệt Linh như một cơn gió. "Oa!

Chua quá đi!" Tiểu Cát Tường bịt mũi: "Mùi nồng quá!" Ngô Sở khẽ ho một tiếng, đặt tay lên đầu nàng, rồi nheo mắt nhìn tiểu hồ ly

đang dùng ngón tay ngọc nhón cá hoàng ngư bỏ vào miệng, nói: "Hồi đó mẫu hậu con mang thai con cũng như thế này đấy, đây là mùi vị mà phụ nữ mang thai đều thích." "Thật sao ạ?" Tiểu Cát Tường nghiêng đầu nhìn Ngô Sở.

Ngô Sở gật đầu khẳng định: "Tự nhiên là thật rồi, con nghĩ xem, mẫu thân con mang thai con hơn trăm năm mới sinh ra con, mà hơn trăm năm qua mẫu hậu con đều phải ăn những thứ này, con bảo phụ hoàng con có vất vả không?" Cái đầu nhỏ của tiểu Cát Tường nhất thời chưa xoay chuyển kịp, có chút ngẩn ngơ nói: "Vất vả hơn chẳng phải nên là mẫu hậu sao ạ?" Tiểu Nguyệt Linh và tiểu hồ ly lúc này cũng nhìn về phía họ, Ngô Sở gật đầu: "Đều vất vả, đều vất vả hết!" Vừa nói hắn vừa đi về phía tiểu hồ ly, đưa tay nhón một con cá hoàng ngư nếm thử: "Lại đây, ta cũng nếm thử xem!

Tiểu Cát Tường, con có muốn thử không?

Thử một chút là biết phụ... mẫu hậu con năm xưa vất vả thế nào rồi!" Nói đoạn, Ngô Sở nhấc một con cá hoàng ngư đang tỏa mùi hương khiến người ta không cầm lòng được mà chảy nước miếng, ném cho tiểu Cát Tường.

Tiểu Cát Tường nhíu mày, dưới sự chú ý của sư phụ và sư mẫu, nàng nhăn mặt nhai cá hoàng ngư, cảm động đến mức tê cả mang tai.

Ngô Sở khẽ ho một tiếng, nhìn về phía tiểu Nguyệt Linh: "Muội dùng rượu tiên bao nhiêu năm để làm ra loại giấm lâu năm này thế?

Vị đúng là gắt thật!" Nhìn thấy đôi lông mày nhíu lại một cách không tự chủ của Ngô Sở, lại nhìn biểu cảm đến mức mồm mép méo xệch của tiểu Cát Tường, tiểu Nguyệt Linh không nhịn được che miệng cười khúc khích: "Đây là loại giấm lâu năm đặc chế từ rượu linh văn vạn hoa, chuyên dùng để điều phối khẩu vị cho Tiểu Vũ đấy ạ." Tiểu hồ ly thấy biểu cảm này của Ngô Sở cũng rất mãn nguyện,

hất cao cái đầu nhỏ, bê đĩa cá hoàng ngư chua ngọt đi về phía đại điện.

Đợi tiểu hồ ly vừa đi khỏi, Ngô Sở liền bất động thanh sắc chuyển nửa con cá hoàng ngư còn lại trong tay xuống hồ phía dưới, ban thưởng cho mấy con cá béo trong hồ. "Sư phụ, người ăn hết rồi ạ?" Tiểu Cát Tường nghi hoặc nhìn tay Ngô Sở.

Ngô Sở gật đầu: "Đó là đương nhiên, Tiểu Vũ sư mẫu con có thai, vi sư cũng là để trải nghiệm một chút sự vất vả của phụ hoàng con năm xưa.

Ừm, con tiếp tục đi!" Nói xong hắn đi về phía lương đình.

Tiểu Cát Tường bước nhỏ đi theo, nói khẽ: "Sư phụ, con ăn không vô nữa, cái này thực sự chua quá, con dùng pháp lực cũng không áp chế nổi." "Không sao, tiếp tục nếm thử đi, đây cũng là một loại tu hành mà!" Bàn tay lớn của Ngô Sở đặt lên đầu tiểu Cát Tường, khóe miệng khẽ nhếch: "Đúng rồi, học kỳ sau con cứ đến học viện học vài năm trước.

Đã bái ta làm sư phụ thì vi sư cũng không thể bỏ mặc con được.

Còn về tu hành thì không cần vội vã." Tiểu nha đầu này vừa sinh ra đã là cấp bậc Thiên Tiên, đã vượt qua tuyệt đại đa số sinh linh trên Hồng Hoang đại địa.

Dẫu sao hiện tại những sinh linh tiên thiên thần thai do trời đất tự nhiên thai nghén đã ít lại càng ít.

Thực ra ngay cả tiên thiên thần thai do trời đất tự nhiên thai nghén cũng cần trải qua tu hành tích lũy ngày qua ngày mới có thể xuất thế với tu vi siêu cường.

Ví như Tam Thanh, hay Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử chẳng hạn.

Với tu vi hiện tại của tiểu Cát Tường, chỉ cần tiếp tục lĩnh ngộ

thiên địa pháp tắc là được.

Pháp lực thì cũng sẽ tự nhiên tăng trưởng theo sự lĩnh ngộ pháp tắc.

Nói đoạn, Ngô Sở cho tay vào túi áo lục lọi một hồi, lấy ra một cây trâm ngọc màu tím đưa cho tiểu Cát Tường: "Đây là trâm Thần Mộc Tử Ngọc, có hiệu quả định thân phân quang.

Năm xưa là vật phòng thân mà Nữ Oa sư thúc tặng cho vi sư, sau này được vi sư luyện chế lại, thêm vào một chút bất diệt linh quang, luyện thành vật tiên thiên, đạt phẩm chất cực phẩm sơ cấp, con cầm lấy luyện hóa đi!" Tiểu Cát Tường nghe vậy liền tống nốt cá hoàng ngư vào miệng, nhắm nghiền mắt đại khẩu trứ tước, rồi rướn cổ nuốt xuống.

Sau khi nhận lấy trâm ngọc, tiểu Cát Tường nói: "Đa tạ sư phụ ban bảo bối!" Tuy nói thân là trưởng nữ của Thiên Đế, trên người không thiếu linh bảo, ngay cả vật tiên thiên cực phẩm cũng có một món, nhưng thứ có thể định thân phân quang thì chưa có.

Ngay cả cây 'Càn Khôn Châm' cài sau gáy nàng cũng chỉ có hiệu quả tấn công chứ không có khả năng khống chế. "Được rồi, đi luyện hóa món bảo bối này đi!" "Đệ tử cáo lui!" Sau khi đuổi tiểu Cát Tường đi, Ngô Sở thở phào nhẹ nhõm, nói với tiểu Nguyệt Linh một tiếng rồi thân hình khẽ động, đã đến không trung đầm Lôi Trạch.

Giữa đầm Lôi Trạch có một hòn đảo nhỏ, đó chính là nơi đặt cửa vào của động thiên Thanh Khâu.

Có sự bảo hộ của Lôi Trạch, động thiên Thanh Khâu cơ bản là tách biệt với thế giới bên ngoài.

Thỉnh thoảng có người hồ tộc ra ngoài cũng là để lịch luyện, rất ít người ngoài có thể tiến vào động thiên Thanh Khâu.

Chương 909

Đương nhiên, điều này không bao gồm Ngô Sở - phu quân của Hồ Tổ.

Khi Ngô Sở đến Thanh Khâu, phát hiện Hồ Tổ Thanh Khâu Ly vẫn chưa quay về.

Ngô Sở bấm tay tính toán rồi lắc đầu, hai mụ đàn bà kia thật đúng là rảnh rỗi quá mức, đánh một ván cờ hơn ngàn năm rồi mà vẫn chưa chịu thôi.

Đều là bà già cả rồi, ham muốn thắng thua mạnh mẽ thế làm gì nhỉ?

Lắc lắc đầu, Ngô Sở rời khỏi Thanh Khâu, suy nghĩ một chút rồi độn thân đến dòng sông thời gian.

Ngồi xếp bằng bên bờ dòng sông rực rỡ này, Ngô Sở không khỏi có chút cảm thán, dòng sông thời gian và vận mệnh này thật sự càng ngày càng tráng lệ.

Nhắm mắt lại, thần thức thỏa sức du ngoạn trong dòng sông thời gian.

Không lâu sau, hắn đã tìm thấy hình ảnh huyền ảo của thế giới tương lai đó.

Hồng Hoang, Bất Chu sơn, dãy núi Tam Thánh, đài Ngộ Đạo.

Hi, dưới sự đồng hành của Oa, đã đi đến tòa thánh sơn đang tràn ngập đạo vận thôi diễn Đại Đạo kia.

Người xưa nói rất đúng, nam truy nữ cách tầng núi, nữ truy nam chỉ cách tầng sa.

Thiếu niên Hi tuy là kẻ khờ trong tình cảm, nhưng cũng không chống đỡ nổi thủ đoạn của thiếu nữ Oa.

Tuy rằng thiếu niên Hi vẫn luôn trầm mê vào đạo thôi diễn, không có tâm tình tìm đạo lữ gì cả, nhưng nữ tử xuất hiện bên cạnh hắn cũng không ít, có điều đều bị Nữ Oa đuổi đi hết rồi.

Thiếu niên Hi ngồi xếp bằng trên đài Ngộ Đạo rộng lớn như không có ai bên cạnh, còn thiếu nữ Oa thì bất chấp ánh mắt của các tu sĩ khác xung quanh, ngồi xuống bên cạnh hắn để hộ pháp cho hắn. …… Trên dòng sông dài của tuế nguyệt và vận mệnh.

Ngô Sở phân ra một luồng nguyên thần yếu ớt, đầu nhập vào thế giới tương lai hư huyễn kia.

Không bao lâu, mảnh thế giới hư huyễn đó lại có dấu hiệu muốn sụp đổ.

Việc này khiến Ngô Sở buộc phải rút luồng nguyên thần đó ra.

Hắn lại thử nghiệm với các thế giới khác, phát hiện kết quả dường như đều như nhau.

Chỉ có ở thế giới tương lai trên dòng chảy chính mới có thể dung nạp nguyên thần của hắn.

Ngay lúc Ngô Sở đang âm thầm thử nghiệm, thân ảnh của Lão Tổ lại xuất hiện: "Ngươi không có việc gì lại chạy đến đây quấy rối làm gì?

Nếu không cẩn thận làm nhiễu loạn thời không……" "Đệ tử bái kiến sư phụ!" Ngô Sở đứng dậy hồi lễ, cười hì hì nói: "Sư phụ yên tâm, con không có việc gì sẽ không chạy về quá khứ hay tới tương lai đâu, con chỉ muốn thử một chút xem chúng ta có thực sự có thể tự do xuyên qua quá khứ tương lai từ dòng sông tuế nguyệt này hay không thôi." Lão Tổ lẳng lặng nhìn hắn, dường như rất muốn tặng cho hắn

một đạo tử lôi để cảnh cáo, nhưng cuối cùng vẫn không ra tay, chỉ nói: "Đừng tùy tiện làm như vậy.

Thử nghĩ xem, nếu tương lai thực sự có người chạy về quá khứ, ngươi có ngăn cản hay không?

Nếu không ngăn cản, bản thể quá khứ của các ngươi nếu bị bọn họ giết chết thì sao?

Tuy nói ở trong dòng sông tuế nguyệt đã không còn tìm thấy dấu ấn của các ngươi, nhưng ở thế giới hiện thực, các ngươi tịnh không thực sự biến mất." Ý của Lão Tổ, Ngô Sở có thể hiểu được.

Tuy rằng sinh linh sau khi đạt đến cảnh giới Đại La, dấu ấn trong dòng sông tuế nguyệt có thể trực tiếp thu gom lại, bất luận là quá khứ hay tương lai, có thể gọi là 'chân ngã quy nhất'.

Nhưng thực tế, 'chân ngã' này ở trong dòng sông tuế nguyệt chỉ có một đạo thân ảnh.

Hồi đó Ngô Sở nói với Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử về việc 'chân ngã vĩnh hằng quy nhất', Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đã đi thử nghiệm, kết quả chẳng phát hiện được gì.

Thực ra bọn họ hoàn toàn bị Ngô Sở làm cho lầm đường lạc lối rồi.

Tuy nhiên, dù trong dòng sông tuế nguyệt không tìm thấy dấu ấn của họ, nhưng hành tung của họ ở thế giới hiện thực lại không biến mất.

Tuy không thể trực tiếp tìm thấy đối phương từ dòng sông tuế nguyệt, nhưng tịnh không ngăn cản việc tìm kiếm trong thế giới hiện thực.

Cho nên, nếu không có người trấn áp trên dòng sông tuế nguyệt này, các Thánh nhân nếu không tuân thủ ước định mà tùy ý xuyên việt

quá khứ tương lai, kết quả có thể sẽ xảy ra loạn lạc lớn.

Ví dụ như có người ở thời kỳ này đánh không lại đối phương, bèn xuyên việt về quá khứ…… Chẳng hạn như hai vị huynh đệ sầu khổ kia, nếu vì muốn quảng bá Tây Phương giáo mà chọn chạy về quá khứ để chém sạch những người chưa thành Thánh khi đó, vậy Tây Phương giáo chẳng phải sẽ một tay che trời sao?

Lão Tổ làm vậy không chỉ là bảo vệ chính mình, mà còn là bảo vệ người khác. "Sư phụ, lúc trước người chọn hợp đạo, trấn thủ dòng sông tuế nguyệt này, có phải cũng vì lo lắng có người từ tương lai xuyên qua về quá khứ gây ra hỗn loạn thời không không?" Lão Tổ lắc đầu nói: "Đó chỉ là một phần nguyên nhân, nguyên nhân thực sự là do pháp tắc thiên địa của Hồng Hoang không hoàn thiện, vi sư lấy thân hợp đạo là để hoàn thiện phương thiên địa này, giúp nó ổn định hơn.

Phương thiên địa này càng mạnh mẽ, vi sư cũng có thể càng mạnh mẽ hơn." Ngô Sở hắc hắc cười nói: "Sư phụ, người làm như vậy có phải cũng vì không muốn bị đám đệ tử chúng con vượt qua không?

Xem ra thân là sư phụ cũng cần giữ thể diện nha!" Bốp…… Lão Tổ lật tay, không nhịn được vỗ một cái vào sau gáy Ngô Sở.

Ngô Sở cũng không né, chỉ cười hắc hắc: "Xem ra bị đệ tử đoán trúng rồi." Nhìn tên đệ tử từng có chút lười biếng, giờ đây lại cũng đã chứng đạo này, Lão Tổ chỉ để lại một câu 'nói nhảm' rồi xoay người biến mất.

Trên dòng sông tuế nguyệt chỉ còn lại một mình Ngô Sở đứng đó cười ngô nghê.

Sau đó, hắn tùy ý rút ra một sợi tóc, một luồng nguyên thần yếu ớt chỉ ở mức Địa Tiên cảnh quấn quanh sợi tóc, rồi tách luồng nguyên thần yếu ớt này ra khỏi chủ nguyên thần.

Tiếp đó, hắn ném sợi tóc này vào thế giới tương lai có chút hư huyễn kia.

Hắn thầm nghĩ, nếu lần này còn không thành công thì sẽ không chấp nhất nữa.

Còn việc thế giới tương lai đó có vì vậy mà sụp đổ hay không, hắn cũng đã nghĩ qua, thậm chí trong lòng đã có phương án cứu vãn.

Cách làm này tuy có chút tùy hứng nhưng cũng coi như là một cuộc thực nghiệm vậy!

Và sự thật cũng mang đến cho hắn một điều bất ngờ nhỏ, thế giới tương lai hư huyễn kia tịnh không vì vậy mà sụp đổ.

Nhìn thấy kết quả này, hắn thở phào nhẹ nhõm, lại bắt đầu những thử nghiệm khác.

Nhưng lần này không còn lấy thế giới hư huyễn kia ra thử nữa, mà tùy ý tìm một nhánh sông tuế nguyệt để thử nghiệm trong các thế giới khác.

Kết quả thực nghiệm cuối cùng cho thấy, thực ra không liên quan gì đến sợi tóc của hắn, mà có quan hệ rất lớn đến cường độ nguyên thần được phân tách ra, cũng như việc nguyên thần có được tách rời khỏi chủ nguyên thần hay không.

Nếu nguyên thần phân tách không rời khỏi chủ nguyên thần, ngoại trừ thế giới tương lai trên dòng chảy chính, bất kỳ thế giới nào trên các nhánh khác đều sẽ sụp đổ.

Còn nếu nguyên thần phân tách được tách rời khỏi chủ nguyên thần, thì thế giới tương lai trong nhánh tuế nguyệt đó có thể chịu đựng được cường độ nguyên thần tối cao đạt tới cảnh giới Kim Tiên.

Thế là Ngô Sở lại bắt đầu thử nghiệm xem có thể triệu hồi luồng nguyên thần đã tách ra đó từ thế giới tương lai về hay không.

Khi hắn thu hồi những luồng nguyên thần dùng để thực nghiệm từ các thế giới tương lai đó về, hắn cảm thấy vui sướng như một con nghiện game phát hiện ra trò chơi mới vậy.

Bởi vì những luồng nguyên thần này sau khi đầu nhập vào các thế giới tương lai đó, cư nhiên có thể thu thập thông tin ở đó.

Thế giới tương lai mà lúc trước hắn coi là cực kỳ giống với thế giới hắn từng sinh sống, quả thực hiện ra vô cùng rõ nét trong não hải của hắn.

Chương 910

Chỉ là thời gian hơi ngắn, vẫn chưa thu thập được nhiều thông tin.

Thế là hắn lại phân tách một luồng nguyên thần khác, lần này cường độ nguyên thần được nâng lên mức Thiên Tiên cảnh.

Sau khi tách khỏi chủ nguyên thần, luồng nguyên thần này được đầu nhập trực tiếp vào thế giới đó.

Kết quả phát hiện, nguyên thần Thiên Tiên cảnh vừa vào, mảnh thiên địa đó lại có dấu hiệu bắt đầu sụp đổ.

Điều này nói lên rằng, sức mạnh mà thế giới này có thể chịu đựng tối đa chỉ là Địa Tiên cảnh.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ đành triệu hồi luồng nguyên thần đó về.

Khi hắn một lần nữa phân tách một luồng nguyên thần Địa Tiên cảnh đầu nhập vào thế giới đó, hắn bắt đầu lần theo dòng thời gian của thế giới đó để truy tìm về quá khứ.

Hắn muốn xem xem, thế giới tương lai này rốt cuộc bắt đầu diễn sinh từ đâu.

Trên một hành tinh xanh lam, khắp nơi có thể thấy những tòa thành thị thép mọc lên sừng sững.

Trong những tòa cự thành đó, giao thông như mạng lưới, xe cộ tấp nập, dòng người như dệt.

Đột nhiên, bầu trời như một tấm gương bị nứt ra, cuồng phong nổi lên, điện chớp lôi đình, đại địa dường như đang rung chuyển, giống hệt như cảnh tận thế.

Tuy nhiên, cảnh tượng này đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Nhìn bầu trời xanh thẳm đã khôi phục như cũ, những người đang dừng công việc trên tay đều nghĩ rằng cảnh tượng tận thế trước đó chỉ là một loại ảo giác.

Nhưng rất nhanh, cảnh tượng tận thế đó lại xuất hiện lần nữa.

Lần này còn mãnh liệt hơn, dường như vòm trời sắp nổ tung đến nơi.

Ngày hôm đó, đại đa số những người sinh sống trên hành tinh xanh này đều sống trong lo sợ.

Bộ phận quản lý ứng phó thiên tai tự nhiên của các quốc gia đồng loạt vận hành. …… Khi Ngô Sở ở trên dòng sông tuế nguyệt cảm nhận được bầu không khí căng thẳng trong thế giới tương lai đó, giống như đang chuẩn bị đón nhận thiên tai giáng xuống, hắn ít nhiều cảm thấy câm nín, đồng thời lại có chút hưng phấn.

Chính mình thực sự đã liên kết được với tương lai.

Tuy rằng còn chưa biết thế giới tương lai này có phải là thế giới mà hắn từng sinh sống hay không, nhưng nghĩ lại chắc cũng tám chín phần mười rồi.

Bởi vì trong dòng sông tuế nguyệt này, cũng chỉ có thế giới tương lai này là có độ tương đồng cực cao với thế giới hắn từng sống.

Chẳng lẽ chính mình lại từ vũ trụ khác tới sao?

Mà chỉ cần ở trong phương vũ trụ này, thì tất cả mọi thế giới, bất luận là quá khứ hay tương lai, đều không thoát khỏi sự bao trùm của dòng sông tuế nguyệt này.

Lúc này, hắn đã đang ảo tưởng, nếu ở thế giới này thực sự tìm thấy cha mẹ của mình, thì nên nói gì với họ đây?

Nói rằng con trai của họ đã thành Tiên thành Tổ?

Hay là nói với họ rằng, mình đã tìm cho họ bốn cô con dâu, và hiện tại đã có một người đang mang thai?

Thời gian đã trôi qua quá lâu quá lâu, lâu đến mức nếu không có Nghệ Bảo ở đây, có lẽ ấn tượng của hắn về họ sớm đã mờ nhạt rồi.

So với sinh nhai Hồng Hoang dài đằng đẵng của hắn, thời gian từng sinh sống trên hành tinh xanh kia thực sự quá ngắn ngủi.

Quy đổi sang thời gian của mảnh thiên địa Hồng Hoang này, cũng chỉ vỏn vẹn mấy chục ngày mà thôi.

Rồi hắn lại nghĩ tới, mình ở thế giới đó còn trúng giải thưởng lớn, nếu vừa vặn trở lại thời điểm sau khi xuyên không, vậy chẳng phải không cần nỗ lực nữa sao?

Tuy rằng chỉ có một luồng nguyên thần cực kỳ yếu ớt đi qua, nhưng ở phương thế giới đó cũng là tồn tại xưng tôn xưng tổ.

Cho dù không trúng giải lớn thì cũng có thể không cần nỗ lực mà!

Một bên ảo tưởng những chuyện không đâu, một bên truy tìm dấu vết của nhánh sông thời gian đó.

Đang truy tìm thì Lão Tổ lại xuất hiện: "Lúc ngươi thành tựu Đại La, có phải đã dạo chơi qua rất nhiều thế giới tương lai không?

Khi đó hình như ngươi đã bế quan hơn một nguyên hội." Lão Tổ dường như vừa phát hiện ra đại lục mới, nhìn hắn chằm chằm: "Văn đạo của ngươi cũng là sao chép từ những thế giới tương lai đó qua đúng không?

Ta đã nói những thứ đó so với đại địa Hồng Hoang khi đó, nhìn kiểu gì cũng thấy có chút lạc quẻ!" "……" Ngô Sở nghe vậy không khỏi ngẩn ra, sau đó gật gật đầu.

Nói một cách nghiêm túc, cách nói này của Lão Tổ cũng không sai.

Tuy hắn là người xuyên không, nhưng Văn đạo mà hắn sáng lập thực sự là mang từ tương lai tới, là kết tinh trí tuệ mấy ngàn năm của những bậc tiền hiền cổ xưa.

Lão Tổ nghe xong không khỏi bật cười, lắc đầu: "Cũng không biết là ngươi thông minh hay là vận khí tốt, cư nhiên dùng phương thức đầu cơ trục lợi này mà cũng có thể chứng đạo." "Sư phụ chưa từng đi dạo qua những thế giới tương lai đó sao?" Hồng Quân Lão Tổ lắc đầu: "Tuy có thử qua, nhưng sợ làm sụp đổ những thế giới đó nên đã không tiếp tục thử nữa.

Cho dù chỉ là làm sụp đổ thế giới tương lai, cũng phải chịu đựng sự phản phệ của thiên địa." "Nhưng mà, cho dù thế giới tương lai sụp đổ thì cũng sẽ diễn sinh lại thôi mà!" "Thế giới tương lai diễn sinh lại sẽ không còn là thế giới ban đầu nữa." Lão Tổ khẽ lắc đầu: "Tuy rằng chút phản phệ này đối với chúng ta mà nói sẽ không bị thương quá nặng, nhưng nếu không cẩn thận mà bị thiên địa chán ghét giống như lão ma đầu năm xưa thì thật là lợi bất cập hại." Lão Tổ nói đoạn lại nhìn hắn thêm mấy cái: "Ngươi đúng là vận khí tốt, cư nhiên không làm hỏng những thế giới tương lai đó." Lúc Ngô Sở lần đầu tiên xuất hiện trên dòng sông tuế nguyệt là khi hắn thành tựu Đại La.

Khi đó Lão Tổ vẫn chưa thành Thánh, càng chưa lấy thân hợp đạo.

Cho nên Lão Tổ tịnh không rõ lúc đó Ngô Sở đã làm gì trên dòng sông tuế nguyệt này.

Phải nói rằng, sau khi Lão Tổ lấy thân hợp đạo, muốn làm chút thủ đoạn gì trên dòng sông tuế nguyệt này thì hoàn toàn không giấu được lão nhân gia ông ấy.

Ngô Sở cười nói: "Thực ra chỉ cần tách hẳn một luồng nguyên thần ra khỏi chủ nguyên thần, tu vi để thấp một chút là có thể xuất hiện trong những thế giới tương lai đó rồi." Lão Tổ khẽ gật đầu, sau

đó hỏi: "Lúc trước ngươi ở trong dòng sông tuế nguyệt, đã thấy tương lai của thiên địa Hồng Hoang như thế nào?

Ngươi dường như rất không thích Tây Phương giáo, tại sao?" Ngô Sở nghe vậy, trầm mặc một lát, sau đó khổ cười: "Nói ra có lẽ sư phụ sẽ không tin.

Những tương lai mà đệ tử thấy trong dòng sông tuế nguyệt khi đó có sự khác biệt rất lớn với thiên địa Hồng Hoang hiện nay.

Trong tương lai đệ tử thấy, hai tộc Vu - Yêu đứng ở vị trí đối lập, căn bản không hòa mục như hiện tại, họ đã triển khai cuộc chiến Vu - Yêu kéo dài hàng vạn nguyên hội trên đại địa Hồng Hoang, cuối cùng Bất Chu sơn bị đánh gãy, Vu Tổ và Yêu Đế đều chết sạch, Thiên đình thay đổi chủ nhân mới nhưng lại không ai muốn lên Thiên đình nhậm chức.

Cuối cùng dẫn đến trận chiến Phong Thần, mấy vị Thánh nhân đều bị cuốn vào, thiên địa hoàn toàn tan vỡ……" "……" Nghe những lời này của Ngô Sở, Lão Tổ cũng có chút ngẩn người.

Ngô Sở lại nói: "Dĩ nhiên đó chỉ là một trong vô số tương lai mà đệ tử thấy được, Hồng Hoang như hiện tại cũng từng xuất hiện trong tương lai.

Nhưng cuộc chiến Vu - Yêu, Bất Chu sơn đổ, chiến tranh Phong Thần, thiên địa tan vỡ đã để lại ấn tượng quá sâu sắc cho đệ tử." Tương lai có vô số khả năng, Lão Tổ tự nhiên biết rõ.

Đừng nhìn hiện tại đại địa Hồng Hoang vạn tộc hòa bình, nhưng ở dòng sông tuế nguyệt vẫn có những hình ảnh tương lai đại địa Hồng Hoang tan vỡ xuất hiện.

Nhưng không thể nói những hình ảnh đó nhất định sẽ xảy ra.

Chuyện này không thể đi sâu tìm hiểu, một khi lún sâu vào sẽ rất

dễ khiến mọi chuyện tệ hơn. "Thảo nào ngươi lại hết sức xoa dịu quan hệ giữa Vu tộc và Yêu tộc." Lão Tổ khẽ thở dài, rất muốn hỏi một câu: Ngươi không sợ làm hỏng đại địa Hồng Hoang sao?

Chương 911

Nhưng nghĩ lại, tên đệ tử này dường như thực sự rất ít khi ra tay ở thiên địa Hồng Hoang.

Thế là Lão Tổ lại hỏi: "Vậy còn Tây Phương giáo thì sao?" "Đệ tử không thích Tây Phương giáo, hoàn toàn là vì không thích hai huynh đệ đó.

Tiếp Dẫn sư đệ nhìn còn được, nhưng Chuẩn Đề sư đệ kia, đệ tử xin nói thẳng, mục đích hành sự của gã này quá mạnh mẽ, hoàn toàn không giống như giáo nghĩa Tây Phương đã giảng.

Đôi khi gã này vì đạt được mục đích nào đó, thậm chí không ngại sử dụng những thủ đoạn đen tối." "……" Lão Tổ có chút cạn lời.

Hành tinh xanh, thế giới tương lai.

Luồng nguyên thần tách ra từ chủ nguyên thần của Ngô Sở hóa thành một làn gió thanh khiết, bay về hướng sâu trong ký ức.

Luồng nguyên thần chỉ có Địa Tiên cảnh này không thể giống như chủ nguyên thần có thể bao trùm đại địa Hồng Hoang trong nháy mắt, nên chỉ có thể tìm phương vị trong ký ức trước.

Đi đến thành phố nơi hắn từng đi học và sinh sống, hắn liền phát hiện thời gian hiện tại là tháng 1 năm 2022, chính là thời điểm sau khi hắn xuyên không. …… Trên dòng sông tuế nguyệt không gió cũng không sóng.

Bên bờ sông rực rỡ kia, hai đạo thân ảnh đứng sừng sững, tà áo và mái tóc dài bay phấp phới dù không có gió, toát lên vẻ tiên phong đạo cốt không thể tả. "Đừng thử nghiệm bừa bãi nữa, nếu không cẩn thận làm sụp đổ một thế giới tương lai nào đó, ngươi sẽ phải gánh chịu

nhân quả ấy.

Trừ khi ngươi không ở lại thiên địa Hồng Hoang này nữa, bằng không cho dù là Thánh nhân cũng không thoát khỏi nhân quả này đâu." Lúc Lão Tổ rời đi, ông lại không nhịn được mà cáo giới hắn.

Còn về chuyện Tây Phương giáo và hai huynh đệ sầu khổ, Lão Tổ không tiếp tục nhắc tới nữa.

Mỗi người đều có suy nghĩ và sở thích riêng, giống như lúc trước ông không coi trọng Hồng Vân, cảm thấy Hồng Vân không có cái mệnh đó nên đã nhường cơ hội cho hai huynh đệ Tây Phương, nhưng Ngô Sở lại liều mạng giúp Hồng Vân, giữ lại cơ hội cho Hồng Vân.

Kết quả tuy chứng minh ông đã nhìn lầm, nhưng trong chuyện này, nếu không có sự giúp đỡ của Ngô Sở trên suốt chặng đường thì kết cục của Hồng Vân chắc chắn không thể nào như hiện tại.

Ngô Sở mang đạo của tương lai vận dụng vào thời kỳ này ít nhiều có chút khôn lỏi, nhưng cũng chính sự khôn lỏi này đã ảnh hưởng đến Hồng Vân, từ đó thay đổi quỹ đạo cuộc đời của y.

Lão Tổ cũng biết, nếu ông lên tiếng thì vị đệ tử này chắc chắn sẽ nghe theo, nhưng điều đó đối với hắn tịnh không công bằng.

Tây Phương giáo được thành lập, hai huynh đệ kia chứng đạo, tác dụng của họ coi như đã kết thúc.

Trong mắt Lão Tổ, tất cả những người chứng đạo thành Thánh đều chẳng qua là những 'công cụ Thánh nhân' để hoàn thiện thiên đạo pháp tắc mà thôi.

Dùng xong rồi thì những Thánh nhân đó sẽ ra sao cũng không còn quan trọng nữa.

Ngô Sở tự nhiên cũng hiểu rõ điểm này nên mới nói thẳng với Lão Tổ.

Sau khi cung tiễn Lão Tổ đi, Ngô Sở tiếp tục ngồi bên bờ sông tuế nguyệt, tìm kiếm nơi diễn sinh của nhánh sông tuế nguyệt đó.

Truy tìm mãi, hắn phát hiện nhánh sông đó cư nhiên biến thành tiểu thế giới Văn đạo do chính hắn sáng lập, chứ không phải thiên địa Hồng Hoang.

Kết quả này khiến Ngô Sở không khỏi rơi vào trầm tư, nảy sinh ý nghĩ 'có gà trước hay có trứng trước'.

Tiểu thế giới Văn đạo kia là thiên địa do hắn khai tịch ra, nhưng nếu hắn không xuyên không tới đây thì sao?

Hơn nữa, là ai đã đưa hắn từ thế giới kia tới Hồng Hoang này?

Chẳng lẽ lại là chính mình sao?

Rõ ràng trong chuyện này tồn tại một nghịch lý.

Không biết qua bao lâu, hắn đưa tay vớt luồng nguyên thần kia từ thế giới tương lai đó ra.

Khi hắn nhìn thấy thông tin thu được trong luồng nguyên thần đó, cả người liền có chút mơ hồ.

Bởi vì thế giới đó quả thực có một 'chính mình', hơn nữa cũng đã biến mất hơn chín tháng.

Và ở thế giới đó, cha mẹ hắn chính là cha mẹ trong ấn tượng của hắn.

Tên hỏa biến mất kia cũng đã trúng giải thưởng lớn.

Cha mẹ hắn tịnh không đi lĩnh số tiền gã đó gửi trong ngân hàng, họ dường như cảm thấy con trai nhất định sẽ trở về.

Có lẽ là ôm hy vọng cuối cùng, không muốn đối mặt với hiện thực chăng!

Ngoài ra, câu chuyện về thế giới thần thoại cũng xuất hiện thay đổi, trong thần thoại xuất hiện vị Văn Đức Đạo Tôn là hắn.

Lịch sử cũng thay đổi, chư tử bách gia không còn là sản vật chỉ xuất hiện vào thời Xuân Thu Chiến Quốc, mà có thể truy nguyên về thời kỳ thần thoại viễn cổ.

Rõ ràng thế giới đó so với thế giới trong ký ức của hắn đã trở nên khác biệt rồi.

Nhưng thế giới đó vẫn có một người như hắn.

Sự thay đổi này khiến Ngô Sở không khỏi rơi vào trầm tư lần nữa.

Cuối cùng, hắn lại đầu nhập luồng nguyên thần đó vào thế giới tương lai rồi xoay người rời đi.

Hắn chuẩn bị để luồng nguyên thần đó thay hắn tận hiếu, bất kể 'chính mình' ở thế giới tương lai đó có phải là chính mình thực sự hay không.

Chỉ có điều, bí ẩn về việc làm sao mình lại xuất hiện ở thế giới Hồng Hoang này vẫn chưa tìm được đáp án.

Không phải Bàn Cổ đại thần, cũng không phải các Thánh nhân khác, càng không thể là chính mình.

Tất nhiên, cũng có khả năng là chính mình của tương lai không chừng, ai biết được chứ!

Tóm lại, không cần phải chấp nhất nữa.

Ngô Sở đứng dậy, vẫy vẫy tay về phía dòng sông tuế nguyệt vô biên vô tận, như đang chào tạm biệt thế giới tương lai đang trôi nổi trong đó.

Dòng sông tuế nguyệt vốn tĩnh lặng mà rực rỡ vẫn cứ phẳng lặng như tờ, lặng lẽ chảy trôi trong cõi hư vô này, tuy biết điểm khởi đầu

nhưng lại không biết điểm kết thúc.

Trở về Tử Ngọc sơn, kỳ nghỉ hè của học viện Đệ Nhất đã qua.

Ngô Sở đưa tiểu đệ tử Cát Tường đến học viện Đệ Nhất, nhờ Hoàng Long giúp đỡ làm thủ tục nhập học xong, hắn lại chạy tới địa phủ một chuyến.

Sâu trong địa phủ, dưới đáy mười tám tầng địa ngục, trong vườn trúc.

Hai 'lão bà bà' đã đối kỳ ngàn năm vẫn đang cầm quân cờ đối diện nhau, cũng không biết họ đã đại chiến bao nhiêu ván, ai thắng ai thua.

Tiểu Thạch Cơ vốn bầu bạn với họ đã sớm lấy cớ có việc chạy về Phong Đô.

Thấy không có người ngoài, chỉ có mấy con gấu trúc nhỏ đang lăn lộn dưới chân họ, Ngô Sở tiến tới mỗi con tặng cho một cước, đá thẳng chúng vào rừng trúc.

Chương 912

Sau đó tiến lên, mỗi tay vác một nàng về trong căn nhà nhỏ. "Các nàng không thấy vô vị sao!" "Tử phi hồ, yên tri hồ chi lạc? (Ngươi không phải hồ ly, sao biết cái vui của hồ ly?)" Hồ Tổ tả tả còn trích dẫn văn chương, kết quả là cặp đào tiên tròn trịa liền bị ăn một chưởng.

Tiểu thư tả thì nói một câu: "Chàng đừng quá đáng quá, đây là địa phủ đó." "Xem giọng điệu của nàng kìa, dường như còn muốn tạo phản sao?" Cặp đào tiên của tiểu thư tả cũng đón nhận một chưởng.

Chẳng bao lâu sau, trong căn nhà nhỏ truyền ra những âm thanh kỳ quái. …… Đông Hải.

Tiểu Hỗn Tử chân đạp Phong Hỏa Luân, thân quấn Hỗn Thiên Lăng, vai đeo Càn Khôn Quyển, lướt nhanh trên mặt biển, vừa cười ha hả vừa dùng Hỗn Thiên Lăng nghịch nước, khiến biển khơi gầm thét.

Họ chính là thiếu niên Long, Tiểu Hỗn Tử và Viên Hồng trở về từ Thiên đình.

Sau khi sự việc trước đó được Thiên đình khen thưởng, Tiểu Hỗn Tử cũng nhận được mấy món bảo bối này từ Nữ Oa nương nương.

Bảo bối là do thị nữ Thải Phượng của Oa Hoàng cung đưa tới tận tay hắn.

Nói rằng những thứ này vốn chuẩn bị cho hắn, chỉ là những năm qua hắn quá nghịch ngợm, hiện tại đã cải tà quy chính lại lập công nên những thứ này cũng nên đưa cho hắn.

Có được bảo bối, Tiểu Hỗn Tử trên đường từ Thiên đình trở về

vô cùng phấn khích.

Kết quả vừa tới Đông Hải đã nghịch nước ngay.

Sau đó thủy tinh cung Đông Hải chấn động.

Kẻ trộm nào dám càn rỡ ở Đông Hải?

Một đám lính tôm tướng cua vác đinh ba xông lên mặt biển, kết quả vừa ló đầu đã thấy thiếu niên Long trên không trung.

Ơ?

Là thái tử mà!

Ồ!

Vậy thì không sao rồi!

Đám lính tôm tướng cua thu binh khí, hô lớn: "Cung nghênh điện hạ học đạo trở về!" Vũ trụ biên hoang, tĩnh lặng không tiếng động, chỉ có phong bạo vũ trụ thổi qua chậm rãi.

Mấy vị Thánh nhân đi theo bước chân Bàn Cổ đại thần, dễ dàng xuyên qua bức tường vũ trụ như mặt gương tổ ong, đặt chân lên biên hoang của một vũ trụ khác.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của kẻ nhập lậu vũ trụ là Trường Mi lão đạo, đón gió hỗn độn, chậm bước tiến về phía trung tâm thiên địa của vũ trụ này.

Còn giảng giải cho mọi người về ngôn ngữ và phong tục của trung tâm thiên địa đó. …… Đại địa Hồng Hoang, mưa lớn xối xả.

Khi Ngô Sở đưa Thanh Khâu Ly từ địa phủ trở về Tử Ngọc sơn, trận bạo vũ này đã kéo dài liên tục mấy ngày.

Nhìn thiên địa bị những sợi mưa nối liền thành một dải, Ngô Sở không khỏi nhớ tới lúc gặp con non Phu Gia là Du Du năm đó.

Kể từ lần trước Thánh nhân ngoại quốc tới Hồng Hoang phá vỡ thiên mạc, Thiên Đế lại phong Thần lần nữa, Du Du cũng lên trời làm một chức thần, làm thần tướng trong Thiên Hà thủy quân.

Trở về Tử Ngọc sơn, Thanh Khâu Ly dắt tay Tiểu Hồ Ly, vẻ mặt đầy mãn nguyện.

Tuy rằng nàng vì là tổ của Thanh Khâu nên không muốn sinh con, nhưng thấy Tiểu Hồ Ly cũng là hồ ly Thanh Khâu có con với Ngô Sở, tự nhiên cũng mừng cho nàng ấy. …… Đông Hải.

Do sự có mặt của thiếu niên Long, Tiểu Hỗn Tử dù gây ra sóng gió không nhỏ ở Đông Hải nhưng cũng không bị trách phạt, ngược lại còn được cung kính mời vào long cung Đông Hải.

Làm khách ở long cung Đông Hải vài ngày, lão Long Vương Ngao Càn liền giao cho thái tử một nhiệm vụ, bảo y tới dưới trướng Đại Hà thủy quân hiện nay làm việc, coi như là một loại rèn luyện.

Thành Đệ Nhất cách vị trí của Đại Hà có vẻ khá xa, nhưng so với khoảng cách từ Đông Hải thì cũng chẳng khác gì trước cửa nhà.

Thế là thiếu niên Long hớn hở đồng ý, cảm thấy như vậy thì sau này muốn về học viện Đệ Nhất cũng thuận tiện.

Vậy là Tiểu Hỗn Tử và Viên Hồng lại hộ tống thiếu niên Long, mang theo một đội lính tôm tướng cua mà lão Long Vương tặng cho con trai, rầm rộ tiến về phía Đại Hà trong màn mưa.

Sau khi đưa thiếu niên Long tới chỗ Đại Hà thủy quân, Tiểu Hỗn Tử liền đưa Viên Hồng quay về học viện Đệ Nhất.

Thiếu niên Long sau khi tiễn họ rời khỏi thủy quân phủ liền nhận được bổ nhiệm của thủy quân, bảo y dẫn thủy binh của phủ đi tuần tra Đại Hà. "Mùa mưa năm nay đã qua, nhưng lượng mưa lại nhiều bất thường, ngươi dẫn thủy binh đi tuần tra dọc hai bờ Đại Hà, xem

nơi nào cần gia cố thì gia cố lại.

Một khi nước sông Đại Hà tràn lan, đê sông hai bên xuất hiện lỗ hổng thì sinh linh hai bờ đều gặp tai họa.

Chuyện này mà xảy ra thì đó là trách nhiệm của chúng ta, ngươi có hiểu không?" "Thuộc hạ đã hiểu!

Thuộc hạ sẽ dẫn người đi tuần tra ngay." Trận mưa lớn này ai cũng không quá để ý, dù sao thì trời mưa là chuyện bình thường.

Tuy nhiên, khi trận mưa này cứ mưa mưa ngừng ngừng liên tục mấy tháng, khi nhiều nơi trên đại địa Hồng Hoang xảy ra thủy hoạn, Thổ Địa các nơi báo cáo lên Thiên đình, Thiên Đế Hạo mới phát hiện sự việc dường như có chút nghiêm trọng, nhất thời có chút chấn nộ, ngay cả tấu chương cũng bị hắn ném đi. "Chính thần Thủy bộ đang làm gì?

Hửm?

Xảy ra đại sự như thế……" Một bên, thiện thân Hoàng Long truyền âm nhắc nhở: "Bệ hạ, chính thần Thủy bộ khi trước đã chiến tử, bệ hạ ban cho luân hồi chuyển sinh, hiện tại vẫn chưa quy vị……" "……" Thiên Đế Hạo có chút lúng túng, nhìn xuống chư vị thiên thần: "Thiên Hà thủy quân đâu?" Một vị thanh niên mặc bạch giáp đứng ra, ôm quyền khom người: "Mạt tướng có mặt!" "Chư thần Thủy bộ đâu?

Tuy rằng chính thần Thủy bộ chưa quy vị, nhưng Thủy bộ vẫn còn những thiên thần khác, việc này các thiên thần khác của Thủy bộ không thể kịp thời phát hiện cũng là lơ là chức trách, phạt thì chắc chắn phải phạt, nhưng hiện tại sự việc khẩn cấp, trẫm cho các ngươi lấy công chuộc tội." Đại lý chính thần Thủy bộ lau mồ hôi lạnh trên đầu, quỳ lạy nói: "Thần tạ ơn bệ hạ!" "Đừng vội tạ ơn, các ngươi mau chóng phối hợp với Thiên Hà thủy quân.

Ngô Du, trẫm mệnh cho ngươi lập tức dẫn Thiên Hà thủy quân tiến về đại địa Hồng Hoang, liên hợp với sơn thần thủy thần và chư thần Thủy bộ để trị lý thủy hoạn!" Thiên Đế Hạo tùy tay viết một đạo pháp chỉ giao cho tướng lĩnh thủy quân Ngô Du: "Thấy chỉ như thấy trẫm!

Nếu có thần linh sơn thủy nào không phối hợp, khanh có thể tiền trảm hậu tấu!" "Rõ!" Tướng lĩnh Thiên Hà thủy quân Ngô Du nhận lệnh rời đi.

Vị tướng lĩnh Thiên Hà thủy quân Ngô Du này thực ra chính là con non Phu Gia Du Du từng sống vô ưu vô lự ở Tử Ngọc sơn.

Khi trước Thánh nhân ngoại quốc gây ra tàn phá cho đại địa Hồng Hoang, thiên mạc bị hủy, đại địa Hồng Hoang chịu tai nghiêm trọng, Du Du đã đi theo trị lý những nơi gặp tai họa đó, cứu viện vạn tộc sinh linh, cộng thêm tu vi của y không thấp, thế là bị Thiên Đế Hạo kéo lên Thiên đình.

Thấy Bạch Trạch trở thành chính thần Tài bộ, Tất Hỏa cũng thành chính thần Hỏa bộ, Du Du nghĩ nghĩ rồi cũng đi theo, cứ thế trở thành tướng lĩnh Thiên Hà thủy quân.

Du Du dù sao cũng là Chuẩn Thánh đã bước vào cảnh giới Trảm Thi, trong các tướng lĩnh Thiên Hà thủy quân hầu như không có ai tu vi cao hơn y.

Chỉ là cái tên 'Du Du' ít nhiều có chút thiếu khí thế, thế là Thiên Đế Hạo bảo y đổi tên.

Chương 913

Du Du vốn tình nguyện làm hươu cưng ở Tử Ngọc sơn nên cũng chẳng nghĩ ngợi gì, tách một chữ từ tên mình ra rồi thêm họ của chủ nhân vào phía trước.

Thế là, thú cưng Du Du ngày trước đã thay hình đổi dạng, trở thành tướng lĩnh Thiên Hà thủy quân hiện tại.

Còn về vị tướng lĩnh Thiên Hà thủy quân Thiên Bồng nguyên soái trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, lúc này vẫn đang học nghệ ở Nhân giáo đấy!

Ồ!

Vị Thiên Bồng nguyên soái này hiện tại tên là Trang.

Du Du dẫn theo mười vạn Thiên Hà thủy quân cùng chư thần Thủy bộ rầm rộ rời khỏi Thiên đình, tiến thẳng về phía Hồng Hoang, đồng thời liên tuyến Đại Đạo với Ngô Sở. "Lão sư, hiện tại có rảnh không?" Nhận được liên tuyến Đại Đạo của Du Du, Ngô Sở có chút nghi hoặc: "Có chuyện gì?" "Đại địa Hồng Hoang liên tục mấy tháng xuất hiện mưa lớn triền miên, liệu có thủy ma tác quái không?" Du Du hỏi thẳng: "Chư thần Thủy bộ đã kiểm tra thiên mạc, thiên mạc tịnh không bị tổn hại, Thiên Hà cũng không bị rò rỉ, ngoài ra đệ tử cũng không nghĩ ra là vấn đề xuất hiện ở đâu.

Thiên Đế mệnh đệ tử dẫn dắt Thiên Hà thủy quân trị thủy, đệ tử nhất thời cũng không có manh mối." Ngô Sở nghe vậy nói: "Khí hậu học ta dạy các con trước kia đều học trắng mắt hết rồi sao?

Khí hậu thay đổi tuy có thần linh Gia bộ của Thiên đình quản lý, nhưng đó chỉ là quản lý đơn giản, dưới sự vận hành tự động của pháp tắc thiên địa, xuất hiện khí tượng biến động chẳng phải rất bình

thường sao?" "Nói cách khác, đây là kết quả của sự vận hành tự nhiên của pháp tắc thiên địa?

Không phải do đám ma vật tác quái?" Du Du thở phào nhẹ nhõm: "Nếu vậy thì dễ giải quyết rồi." Kết quả Ngô Sở lại nói: "Đừng coi thường trận thủy hoạn lần này nhé!

Tuy con là Phu Gia, nổi tiếng với việc khống thủy, nhưng thiên địa Hồng Hoang quá rộng lớn, một mình con chắc chắn lo không xuể.

Chuyện này học viện bên kia đã thành lập tổ trị thủy, ta sẽ bảo họ theo các con đi trị thủy." Trong tổ trị thủy đó tịnh không có Cổn hay Vũ, cho nên Ngô Sở cũng không biết hiện tại rốt cuộc là đến thời đại nào trong thần thoại nguyên bản.

Dù sao không có Tam Hoàng Ngũ Đế nên thực sự khó phân biệt.

Nhưng sự xuất hiện của trận đại hồng thủy này lại khiến Ngô Sở nhớ tới cặp cha con đó.

Nếu trận đại hồng thủy lần này thực sự là trận đại hồng thủy trong truyền thuyết thần thoại nguyên bản thì lại dễ đoán rồi.

Nếu đúng vậy thì hiện tại chắc hẳn là cuối thời Ngũ Đế.

Tại tinh cầu xanh ở thế giới tương lai, luồng nguyên thần của Ngô Sở hóa thành hình dáng của chính mình, so với trước kia chỉ có vài phần tương tự, trông cứ như vừa ra nước ngoài phẫu thuật thẩm mỹ về vậy.

Theo sự thay đổi của tu vi, đặc biệt là việc tu luyện 《Cửu Chuyển Huyền Công》, khiến tu vi của anh mạnh mẽ hơn, đồng thời dung mạo cũng có chút điều chỉnh.

Cho nên nói, người tu tiên không có ai xấu, quả thực không phải là không có đạo lý.

Ngô Sở lúc này, bất luận là diện mạo, làn da hay khí chất tổng thể, so với trước kia hoàn toàn giống như biến thành người khác.

Thậm chí cha mẹ anh nhìn thấy cũng không nhận ra nổi.

Ngay vừa rồi, cha mẹ anh đã báo cảnh sát, và anh đã bị cảnh sát đưa đi.

Ngô Sở rất bất lực: "Tôi đúng là con trai của hai người mà, chú cảnh sát ơi, hiểu lầm rồi!"...

Tại đại địa Hồng Hoang, sau khi kết thúc việc kết nối Đại Đạo với U U, Ngô Sở liền vuốt cằm suy nghĩ.

Sự xuất hiện của đại hồng thủy có chút khiến người ta khó hiểu, vận hành của quy luật Đại Đạo tuy do Thiên Đạo khống chế, nhưng người đại diện của Thiên Đạo dù sao cũng là sư phụ của anh.

Vậy tại sao Lão Tổ lại trơ mắt nhìn đại hồng thủy xuất hiện mà không hề động tĩnh gì?

Thế là Ngô Sở một lần nữa đi tới Tuế Nguyệt Trường Hà.

Nhưng lần này, Lão Tổ không hề xuất hiện.

Ngô Sở gọi một tiếng, Lão Tổ vẫn không lộ diện.

Anh bèn hạ một đạo thần thức xuống đoạn sông quá khứ, nhưng bóng hình đáng lẽ phải xuất hiện kia vẫn không thấy đâu.

Điều này khiến Ngô Sở nghi ngờ, liệu có phải Lão Tổ đã đi bế quan rồi không?

Hoặc giả, Lão Tổ cảm thấy anh sẽ không làm ra chuyện gì quá giới hạn nên chẳng thèm để ý?

Dù sao, nếu chạy tới quá khứ hay tương lai, bản tôn chắc chắn phải ở đó, những tiểu thế giới tương lai kia căn bản không thể dung nạp được nguyên thần mạnh mẽ của Lão Tổ.

Tất nhiên, Lão Tổ là người đại diện Thiên Đạo, có chịu sự hạn chế giống như anh gặp phải hay không thì Ngô Sở cũng không rõ, chỉ có thể đoán mò.

Vì vậy, Ngô Sở đành đối diện với Tuế Nguyệt Trường Hà, nói lớn về chuyện đại hồng thủy đang xảy ra ở Hồng Hoang.

Anh hỏi Lão Tổ rằng mình có thể dùng đại pháp lực để thay đổi thiên tượng, ngăn chặn lũ lụt tiếp tục tràn lan hay không?

Dù sao không có gì dễ dàng hơn việc dùng đại pháp lực để thay đổi thời tiết cả.

Kết quả là Lão Tổ vẫn không hồi âm.

Tình huống này khiến Ngô Sở có chút mờ mịt.

Thân là người đại diện Thiên Đạo, lẽ nào Lão Tổ còn gặp phải chuyện gì hay sao?

Lắc đầu, Ngô Sở rời khỏi Tuế Nguyệt Trường Hà.

Trở lại đại địa Hồng Hoang, Ngô Sở thi triển pháp lực, định thu gom những đám mây mưa kia vào Thiên Hồ giới của mình.

Kết quả là một luồng vĩ lực thiên địa vô hình trực tiếp đè lên người anh.

Thấy kết quả này, Ngô Sở hiểu rằng đây là lời cảnh cáo của Thiên Đạo.

Tuy anh là Thánh nhân, có thể phớt lờ luồng vĩ lực này, nhưng đây rõ ràng là 'khảo nghiệm' mà Thiên Đạo dành cho chúng sinh, nếu anh cưỡng ép phá hoại, chắc chắn sẽ khiến Thiên Đạo không vui, từ đó dẫn đến phản phệ.

Dù kết quả phản phệ đối với một Thánh nhân như anh có thể bỏ qua không tính, nhưng bị phương thiên địa này chán ghét là điều chắc

chắn sẽ xảy ra.

Ngô Sở suy nghĩ một hồi rồi từ bỏ ý định bốc đồng đó, đi tới Đệ Nhất Học Viện.

Kết quả phát hiện Hồng Vân không có ở đó.

Anh lại kết nối Đại Đạo tới Hỏa Vân Cung, thì ra Hồng Vân đang luyện khí ở đó. "Này, Hồng Hoang đại địa xảy ra đại hồng thủy, đạo huynh không biết sao?" "Hả?

Chuyện từ khi nào thế?

Ta mới bế quan ở Hỏa Vân Cung có mấy năm thôi mà..." Ngô Sở câm nín.

Đúng vậy, chỉ mới bế quan vài năm.

Vài năm đối với Thánh nhân chỉ là một cái chớp mắt.

Chương 914

Ở nơi Hồng Hoang này, vài năm thì tính là gì?

Chỉ là đại hồng thủy này xuất hiện không cần đến vài năm, chỉ vài tháng là đã tràn lan khắp nơi rồi.

Vả lại, chẳng phải trước đó chính anh cũng không mấy để tâm sao?

Đối với sinh linh Hồng Hoang, chút mưa lớn này thì tính là đại sự gì?

Ngay cả tiểu tổ trị thủy mà học viện lập ra trước đó chẳng phải cũng chỉ dừng lại ở mức thảo luận thôi sao?

Nghĩ đến đây, Ngô Sở không còn thấy kỳ lạ nữa. "Huynh đang bận gì thế?

Đã là Thánh nhân rồi mà còn cần bế quan sao?" "Luyện khí cho đệ tử chứ sao!

Chẳng phải mới nhận một đứa tu vi yếu đó sao!" Hồng Vân đang nhắc đến Độ Ách, đệ tử mới thu nhận ngàn năm trước.

Những đệ tử nhận trước đó là Triệu Công Minh và Tam Tiêu nay đều đã bước vào cảnh giới Đại La.

Chân Võ tiền kiếp là Huyền Quy, vốn đã có tu vi Đại La, thậm chí còn vượt xa Đại La tầm thường.

Sau khi chuyển thế, ký ức thức tỉnh, trải qua hơn ngàn năm tu hành, việc bước vào cảnh giới Đại La đối với hắn giống như nước chảy thành sông, không có chút áp lực nào.

Thực tế tu vi của Độ Ách cũng đã đạt tới Thái Ất đỉnh phong, chỉ

là muốn bước vào Đại La còn cần tích lũy và một chút khế cơ.

Nếu lúc này có người khai thiên tịch địa trước mặt hắn, có lẽ hắn cũng có thể nắm bắt được luồng khế cơ đó mà thành công thăng cấp.

Hồng Vân nói tiếp: "Chẳng phải còn có đệ đó sao?

Lẽ nào Hồng Hoang thiên địa xảy ra lũ lụt mà đệ cũng không giải quyết được?" "Không giải quyết được, ta định tiện tay xua tan mây mưa, kết quả vừa động thủ đã cảm nhận được vĩ lực thiên địa áp xuống, cứ như Thiên Đạo đang ngăn cản ta vậy.

Ta muốn tìm sư phụ tìm hiểu tình hình, nhưng người cũng không phản hồi." "Bên Thiên Đình nói sao?" "Đã sắp xếp người xuống trị thủy rồi, huynh cứ tiếp tục bế quan đi!

Ta đi xem tình hình thế nào." "Được, có việc gì cần thì cứ liên hệ ta." Ngắt kết nối với Hồng Vân, Ngô Sở che một chiếc ô giấy dầu bước ra khỏi sân, đi dạo trong học viện giữa cơn mưa liên miên.

Mưa lớn ròng rã mấy tháng, học viện cũng sớm đã cho nghỉ học, lúc này trong học viện gần như không thấy bóng dáng ai.

Tên tiểu hỗn hỗn Linh Châu Tử dẫn theo Bạch Viên Viên Hồng, thiếu niên Long Ngao Quảng cùng các thành viên tiểu tổ trị thủy vội vã đi tới.

Trước đó thiếu niên Ngao Quảng khi tuần tra đại hà đã phát hiện không ít vấn đề, nên thông báo cho Linh Châu Tử để tìm người trong học viện nghĩ cách.

Linh Châu Tử tìm Hoàng Long, thế là tiểu tổ thảo luận trị thủy ra đời. "Viện trưởng!" Mọi người thấy Ngô Sở liền dừng lại chào hỏi.

Ngô Sở gật đầu hỏi: "Chuyện trị thủy đã nghĩ xong chưa?" Thiếu niên Long hồi đáp: "Hiện có hai phương án, một là chặn, hai là dẫn, chúng con chuẩn bị thực hiện cả hai.

Linh Châu sư thúc đã mượn được Tức Nhưỡng từ Nương nương..." Ngô Sở gật đầu nói: "Đi đi!

Tiểu U đang đợi các con, có vấn đề gì khó giải quyết cứ yêu cầu học viện giúp đỡ." Mọi người nghe vậy liền có thêm tự tin, gật đầu nhận lệnh.

Nhìn dáng vẻ hăng hái của đám 'thiếu niên' này, Ngô Sở mỉm cười, rồi thần thức quét qua học viện, tìm thấy Vũ, Triệu Công Minh và tỷ muội Tam Tiêu. "Các con cũng đi giúp một tay đi!" Tại tinh cầu xanh, thế giới tương lai.

Luồng phân thân do Ngô Sở hóa ra cuối cùng cũng được thả ra khỏi đồn cảnh sát.

Một nữ cảnh sát trẻ còn lén lút hỏi thăm xem anh phẫu thuật thẩm mỹ ở đâu, vì cô có người bạn cũng muốn đi sửa mũi và cắt mí.

Về đến nhà, Ngô Sở lấy cớ đi theo cao nhân vào thâm sơn tu hành để che đậy việc mình mất tích hơn nửa năm qua.

Anh còn biểu diễn chút thành quả tu hành cho cha mẹ xem bằng cách thi triển một quả cầu lửa.

Vất vả lắm mới khiến họ tin tưởng, kết quả buổi chiều anh đã bị mẹ mình thúc giục đi xem mắt.

Ngô Sở lập tức hóa đá: "Ta đường đường là người tu tiên mà còn phải đi xem mắt sao?"...

Tại Hồng Hoang, Ngô Sở cầm ô giấy dầu, một bước chân ra đã trở về Tử Ngọc Sơn.

Trên đỉnh Thần Mộc ở Tử Ngọc Sơn, nhờ có trận pháp che chắn nên mưa lớn không hề lọt vào.

Nhưng nhìn xuống hồ lớn phía dưới, mực nước đã cao hơn thung

lũng Thanh Linh Tuyền nơi trồng linh căn rất nhiều.

Nếu không phải quanh bờ hồ đã đắp một vòng đê cao thì thung lũng kia đã sớm bị nhấn chìm.

Một con chim tước màu đỏ lướt qua hồ lớn, rải xuống một biển lửa, khiến cả mặt hồ bị bao phủ bởi ngọn lửa rực cháy, từng luồng sương mù bốc lên kèm theo tiếng xèo xèo.

Mực nước hồ hạ xuống thấy rõ.

Tuy nhiên, nó không thể ngăn được cơn mưa xối xả từ trên trời trút xuống, mưa xuyên qua làn hơi nước bốc lên dường như còn trở nên dữ dội hơn.

Mực nước vừa hạ xuống đôi chút lại có vẻ đang từ từ dâng lên.

Thấy cảnh này, Ngô Sở không khỏi bật cười.

Đây là dùng sức người để chống lại vĩ lực thiên địa, chẳng phải quá ngốc sao?

Thấy Ngô Sở đứng trong đình cười mình, chim tước nhỏ bay về đậu trên vai anh, rũ lông làm nước bắn tung tóe lên người anh. "Đạo hữu cố ý đúng không!

Nước mưa sao mà thấm vào lông huynh được?" Chích chích...

Chim tước nhỏ nghiêng đầu, cố ý giả vờ không hiểu.

Thanh Khâu Ly xuất hiện bên cạnh anh, nói: "Mưa lớn liên tục mấy tháng, Hồng Hoang đại địa đâu đâu cũng lũ lụt, vụ mùa năm nay chắc chắn mất trắng rồi..." "Nàng còn quan tâm đến chuyện này sao?" Ngô Sở liếc nhìn Hồ Tổ tỷ tỷ một cái.

Thanh Khâu Ly lườm anh: "Chàng nói vậy là ý gì?

Bên bờ Lôi Trạch cũng có rất nhiều thành trấn mà!

Nhân loại trồng ngũ cốc bên bờ Lôi Trạch, khi ta tới cũng đã thấy qua.

Chuyện này chỉ cần nghĩ là hiểu mà!

Chúng ta thì không sao, nhưng nhân tộc..." "Đúng vậy!

Chương 915

Những sinh linh tu vi không cao, còn cần ngũ cốc để no bụng có lẽ sẽ khó khăn rồi." Ngô Sở khẽ thở dài.

Cũng may đây là thời đại thần thoại, chứ nếu ở thời đại thần không hiển linh, cơn mưa quy mô thế này chắc toàn nhân loại đã tuyệt chủng rồi.

Trong lòng anh không khỏi nhớ đến trận 'đại hồng thủy tiền sử'.

Tất nhiên, đại hồng thủy tiền sử ở đây là chỉ thảm họa cuối thời Ngũ Đế.

Từ thần thoại các nước trên thế giới có thể thấy, thảm họa đó rõ ràng mang tính toàn cầu chứ không chỉ ở một khu vực nào.

Không ai biết thảm họa đó kéo dài bao lâu, nhưng từ các ghi chép thần thoại cũng có thể thấy được manh mối.

Cha của Vũ là Cổn trị thủy chín năm không thành, bị lưu đày và chết ở Vũ Sơn.

Còn Vũ trị thủy tổng cộng mười ba năm, cuối cùng khơi thông chín con sông, dẫn lũ vào biển.

Từ đó có thể biết, đại hồng thủy này ít nhất cũng kéo dài hơn hai mươi năm.

Vậy trong hơn hai mươi năm đó, nhân tộc đã sống thế nào?

Lũ lụt tràn lan, ngũ cốc không thu hoạch được, bách tính không đủ ăn, làm sao mà chống chọi được? "Trước đây khi quy luật thiên địa diễn hóa, có từng xuất hiện thiên tượng cực đoan thế này không?" Ngô Sở hỏi: "Trông nàng có vẻ không thấy chuyện này kỳ lạ lắm." Thanh Khâu Ly mỉm cười: "Có gì mà kỳ lạ, quy luật thiên địa tự vận

hành, xuất hiện thiên tượng gì cũng là bình thường.

Hồng Hoang đại địa từng xuất hiện hai lần kỷ băng hà, sau khi kỷ băng hà kết thúc chính là lúc đại hồng thủy kéo đến..." "Hả?

Có sao?

Sao ta không biết gì hết vậy?" Ngô Sở nghi hoặc: "Lẽ nào những lúc đó ta đều trùng hợp đang bế quan?" Thanh Khâu Ly cười đáp: "Đúng là rất trùng hợp đang bế quan đấy!

Kỷ băng hà đầu tiên xuất hiện sau khi thời đại hung thú tàn phá kết thúc, lúc đó giữa đất trời tràn ngập tử khí thối rữa, thiên tượng liền xuất hiện dị thường, sau đó băng giá giáng xuống, phần lớn các nơi đều hóa thành sông băng, lần phong ấn đó kéo dài vạn năm." "Chuyện như vậy sao trước đây nàng không nói?" "Chàng cũng có hỏi đâu!

Hơn nữa, vạn năm mà thôi, đối với chúng ta chẳng qua chỉ là một lần bế quan." Thời gian ở Hồng Hoang đúng là không đáng tiền. "Vậy sau khi sông băng tan chảy thì đại hồng thủy xuất hiện đúng không!" "Phải!

Lần đại hồng thủy đó kéo dài hơn trăm năm." Thanh Khâu Ly gật đầu, "Lúc đó chàng còn chưa ra đời đâu!

Nhưng mà, tuy chưa ra đời nhưng chắc chàng cũng có cảm giác chứ, vì nhiệt độ bên ngoài hạ xuống thấp như vậy mà..." Xin lỗi nhé, lúc đó anh đây còn chưa xuyên không đâu!

Thanh Khâu Ly nhìn anh rồi nói tiếp: "Kỷ băng hà thứ hai xuất hiện sau đại chiến Tam tộc và trận chiến giữa Lão Tổ với Ma đầu, nhưng lần đó băng giá không kéo dài lâu, chưa tới vài trăm năm đã kết thúc.

Sau đó đại hồng thủy xuất hiện cũng chỉ kéo dài mười mấy năm rồi tự kết thúc...

Lúc đó chàng đúng là đang bế quan, tuy lần đó chàng bế quan không lâu nhưng lại tránh được một cách hoàn hảo." Ngô Sở há hốc mồm, hóa ra mình đã né được khoảng thời gian ngắn ngủi đó một cách hoàn hảo.

Vài trăm năm đối với cấp bậc Đại La như họ quả thực rất ngắn ngủi. "Nhưng chuyện này đối với những sinh linh như chúng ta căn bản không phải đại sự.

Chúng ta không giống như nhân tộc bây giờ, ngày nào cũng phải ăn uống mới duy trì được năng lượng sống." Thanh Khâu Ly lắc đầu nói.

Ngô Sở vuốt cằm: "Nhưng hai lần đó dường như đều là sau đại chiến, đất trời xuất hiện tử khí nên mới có kỷ băng hà nhỉ!" "Ừm, giống như thiên địa đang tự thanh lọc vậy!" "Nhưng lần này có đại chiến gì đâu!" "Nhưng lần này đâu có băng giá!" Thanh Khâu Ly mỉm cười: "Hơn nữa lần này trực tiếp là mưa bão, hai lần trước cũng đâu có mưa bão gì lớn." Thời gian nhân loại xuất hiện thực ra còn rất ngắn, nếu giống như hai lần trước thì chẳng cần nghĩ nhiều làm gì.

Ngay cả Vu tộc lúc đó đối mặt với thế giới băng giá cũng có đủ thực lực để săn bắn từ bên ngoài.

Nhưng nhân tộc không có năng lực đó, đặc biệt là những người phàm, nếu thực sự có kỷ băng hà, e là chết sạch thì không hẳn nhưng thương vong quá nửa là chắc chắn.

Điều này khiến Ngô Sở có chút nghi hoặc, lẽ nào thiên địa Hồng Hoang lại bắt đầu tự thanh lọc?

Nhưng quy mô nhân tộc hiện nay còn chưa bằng một phần ba địa cầu trước kia, Hồng Hoang đâu đâu cũng là rừng rậm nguyên sinh, có cần thiết phải làm vậy không?

Tại địa cầu ở tương lai, với ý định gặp mặt xong là về nhà, Ngô

Sở tới quán cà phê đã hẹn, gọi một ly cà phê rồi ngồi bên cửa sổ, chống cằm nhìn dòng xe cộ tấp nập đã xa cách từ lâu. "Ngô Sở!" Đó là một giọng nói quen thuộc, vì hôm qua anh vừa nghe xong.

Quay đầu lại, một cô nàng tóc ngắn anh khí bừng bừng hiện ra trước mặt. "Hàn cảnh quan?!" Người đến chính là đóa 'tiểu cảnh hoa' có người bạn muốn sửa mũi kia.

Tại Hồng Hoang, Ngô Sở triệu tập các tiểu hoa tiên vào Tiên Hồ giới của mình, bảo họ khai khẩn đạo điền để trồng ngũ cốc. "Muốn kiếm tiền không?

Muốn thì tới đây trồng ruộng đi!" "Đại hồng thủy kéo dài, cuộc sống của nhân tộc chắc chắn rất khó khăn, Thiên Đình chắc chắn sẽ tìm cách giúp họ vượt qua, lúc đó chắc chắn sẽ mua lương thực của chúng ta..." "Ơ?" Các tiểu hoa tiên sững sờ, trợn tròn mắt.

Có người nói: "A Sở tiền bối, ngài cũng là Đạo tôn do Thiên Đình phong mà!

Chẳng lẽ chúng ta không nên phát lương thực miễn phí cho bách tính sao?" Ngô Sở khẽ ho một tiếng, nói: "Phát miễn phí?

Đó là việc Thiên Đình nên làm, chúng ta có thể quyên tặng nhưng không thể quyên hết được!

Nếu chúng ta đi đầu quyên hết, những người khác phải làm sao?

Cũng quyên theo chúng ta à?

Thế thì còn ai muốn đi trồng ruộng nữa?" Đám tiểu hoa tiên nghe xong, tuy không hiểu lắm nhưng vẫn gật đầu theo.

Ngô Sở vung tay lên nói: "Tới đây!

Trồng đầy cái Thiên Hồ giới này cho ta." Nói xong, Ngô Sở rời khỏi Thiên Hồ giới, kết nối Đại Đạo với Hạo. "Đại sư huynh, có

chuyện gì không?" "Chuẩn bị hậu cần cho việc trị thủy, đệ đã làm chưa?" "Hậu cần gì cơ?" Nghe giọng điệu của Hạo, rõ ràng là chưa nghĩ tới điểm này. "Dân sinh đó!

Tuy đệ là Thiên Đế cao cao tại thượng không ăn khói lửa nhân gian, nhưng chúng sinh Hồng Hoang đều do đệ quản, lẽ nào đệ trơ mắt nhìn dân chúng chết đói?" Hạo im lặng, chắc là đang ngẩn người. "Đừng có ngẩn ra đó nữa, gọi các thiên thần ra Thiên Cung trồng ruộng hết đi!" Ngô Sở hiến kế cho Hạo, "Nhân danh Thiên Đế, thông báo cho tất cả những kẻ ở các động thiên tiểu thế giới, kêu gọi họ trồng ngũ cốc, Thiên Đình sẽ thu mua thống nhất..." Ngừng một lát, Ngô Sở nói tiếp: "Năm nay e là có người nhân tộc phải nhịn đói rồi, hãy để Tư Pháp Thiên Thần xuống giới, trấn áp bọn gian thương tự ý tăng giá lương thực, đầu cơ tích trữ." "Còn nữa, đệ truyền lệnh cho các sơn thủy thần linh, trước khi đại quân trị thủy tới nơi, hãy phối hợp với thủ quân các thành để tự cứu trước, ta sẽ bảo Đệ Nhất Học Viện phối hợp." Tại Thiên Đình, trên Lăng Tiêu điện, các vị thần đang đứng phía dưới.

Nghe Ngô Sở chỉ điểm, Hạo có chút thẹn thùng, hắn chỉ có thể giữ vẻ mặt nghiêm nghị để không ai nhận ra sự khác thường.

Tiếp đó lại nghe Ngô Sở nói: "Ngoài ra cũng phải chuẩn bị sẵn y sư, một khi đại hồng thủy kết thúc e là sẽ có dịch bệnh bùng phát, bảo Ôn bộ và Đậu bộ đều chuẩn bị ứng phó, chuẩn bị sẵn các loại dược liệu, sẵn sàng chờ lệnh..." Hạo vừa gật đầu vừa ra lệnh cho các vị thần điện hạ, khiến đám thiên thần không khỏi lộ ra vẻ mặt 'Bệ hạ quả nhiên anh minh'.

Kết thúc kết nối với Hạo, Ngô Sở đi thẳng tới tiểu thế giới mình khai khẩn ở vực ngoại hỗn độn.

Tiểu thế giới vực ngoại lúc này cũng đang mưa.

Chương 916

Nhưng mưa ở đây chỉ là cục bộ, không giống như mưa diện rộng ở Hồng Hoang.

So với Hồng Hoang, nơi này thiếu đi chức quan Ti Vũ.

Ở Hồng Hoang, tuy thiên địa có thể tự diễn hóa thời tiết nhưng chức quan Ti Vũ của Thiên Đình vẫn làm nhiệm vụ hô mưa gọi gió.

Tức là ở những nơi không được mưa thuận gió hòa, Thiên Đình có thể phái thiên thần xuống để 'làm mưa nhân tạo'.

Còn ở tiểu thế giới anh khai khẩn, tuy có thiết lập Địa phủ nhỏ nhưng chưa tạo ra Thiên Đình nhỏ, do đó không có thần chức viên.

Ngô Sở tới đạo cung, ra lệnh cho các tiểu hoa tiên ở đó đi trồng ruộng tích trữ lương thực.

Khi Ngô Sở từ tiểu thế giới trở về Hồng Hoang, đang ngồi ở hành lang tầng ba đại điện cùng tiểu hồ ly và Hồ Tổ tỷ tỷ nghe mưa, thì Thông Thiên chạy tới kết nối Đại Đạo với anh. "A Sở à!

Bảo chúng ta là Thánh nhân đi trồng ruộng là đề nghị của đệ sao?" Thông Thiên thẳng tính, có gì nói nấy, "Chúng ta là Thánh nhân cơ mà!" Ngô Sở nghe vậy liền cười: "Sao nào?

Bảo một Thánh nhân như huynh đi trồng ruộng thì nhục nhã lắm à?" "Không phải, những dân chúng tầm thường đó, cứu được thì cứu, không cứu được thì..." "Tại sao lại không cứu được?" Ngô Sở ngắt lời Thông Thiên tiểu đạo, "Chỉ cần một chút lương thực cứu tế là cứu được một mạng người rồi.

Thôi được rồi, bảo huynh đi trồng ruộng đúng là làm khó huynh thật, huynh đã bao giờ trồng trọt đâu.

Vậy huynh hãy phái đệ tử đi giúp trị thủy đi!

Thân là một đại giáo, chúng sinh gặp nạn mà các huynh cứ khoanh tay đứng nhìn thì không ổn chút nào.

Lúc chúng sinh gặp nạn mà các huynh không ra tay, vậy cần các huynh làm gì?" Nghe Ngô Sở nói thế, Thông Thiên có chút câm nín, sao trong mắt đại sư huynh, Thánh nhân lại mất mặt thế này?

Đường đường là Thánh nhân mà!

Ngươi bảo ta đi trồng ruộng?

Kết quả lại nghe Ngô Sở nói: "Ta đoán chừng bên Tây Phương lúc này có lẽ đang xoa tay đợi sinh linh chịu khổ đấy!

Huynh thử nghĩ xem, nếu chúng sinh đều khốn đốn vì lũ lụt, không có kế sinh nhai, thì bộ tư tưởng 'kiếp này tu Phật, kiếp sau hưởng phúc' của Tây Phương giáo có thịnh hành trong đám tai dân không?

Hồng Hoang này có luân hồi mà." "Đại sư huynh nói rất phải, ta đi sắp xếp ngay đây!" Cứ như vậy, Tiệt giáo và Nhân giáo đều hành động.

Bên Nhân giáo, Thái Thượng giao hết việc cho Huyền Đô.

Huyền Đô nhận ý chỉ của Thiên Đế tiểu sư thúc cũng không dám chậm trễ, liền truyền tin cho các môn phái Nhân giáo trong thiên hạ, bảo các tu sĩ xuống núi giúp đỡ dân chúng.

Dưới sự kêu gọi của các giáo phái, vô số tu sĩ gia nhập đội ngũ cứu viện, người thì dẫn nước về sông, người thì thi pháp nâng cao nền thành để tránh ngập, người thì di tản dân chúng vào các thành lớn.

Và điều này dần trở thành một thông lệ.

Tuy nhiên, trong khi đệ tử nhị đại, tam đại của các giáo phái đều ra tay giúp đỡ, thì bên Xiển giáo lại im hơi lặng tiếng.

Ngô Sở lại kết nối với Hạo mới biết Nguyên Thủy đang bế quan.

Thế là Ngô Sở trực tiếp liên hệ với đại sư huynh của Xiển giáo là Nam Cực Tử.

Nam Cực Tử lúc này đã nhận một đệ tử và trở về Côn Luân Sơn.

Đệ tử của hắn là một con linh lộc, cũng chính là thú cưỡi của hắn, trông có vẻ hơi qua loa vì sư phụ hắn vốn không thích loài lông lá sừng dài, nhưng bản thân hắn lại rất thích.

Sau khi về sơn môn, hắn nghĩ ngợi rồi nhận luôn Bạch Hạc, đồng tử của sư phụ, làm đệ tử.

Không biết có phải hắn định mượn danh Bạch Hạc để che chắn việc mình nhận linh lộc làm đệ tử hay không.

Dù sao Bạch Hạc cũng là đồng tử bên cạnh sư phụ mà!

Nếu sư phụ có trách hắn nhận một con hươu làm đệ tử thì chẳng phải cũng làm Bạch Hạc đau lòng sao?

Khi nhận được truyền âm Đại Đạo của đại sư bá Ngô Sở, Nam Cực Tử tỏ vẻ khá kinh ngạc.

Tại địa cầu ở tương lai, Ngô Sở nhìn cô nàng trước mặt có cái mũi đã qua chỉnh sửa, trông thì đẹp thật nhưng có chút không tự nhiên: "Thật khéo quá!

Triêu cảnh quan, cô cũng tới uống cà phê sao?" "Không, tôi tới để xem mắt." "Cô mà cũng cần đi xem mắt sao?" Hàn cảnh quan che miệng cười khẽ, mắt cong cong như trăng khuyết: "Vốn dĩ tôi không muốn đi, nhưng xem ảnh của anh xong thì tôi tới.

Thông tin của anh tôi đều nắm rõ rồi, tôi rất hài lòng về anh..." "Đợi chút!" Ngô Sở giơ tay lên, "Tôi không có việc làm!" "Tôi có thể giới thiệu cho anh!" "Lý tưởng của tôi là tìm một tiểu thư nhà giàu,

sau đó nói với cô ấy rằng: Anh không muốn nỗ lực nữa!" "Thế thì đúng lúc quá, ba tôi là chủ tịch một công ty niêm yết, mẹ tôi có sáu căn nhà ở trung tâm thành phố, tôi lại là con một..." "Không phải, bà mai nói..." "Đó không phải bà mai chính quy, chỉ là một dì giới thiệu thôi, dì ấy không rõ tình hình cụ thể của tôi." "Thực ra, tôi thích trai đẹp hơn!" "Thật sao?

Thế thì tốt quá, thực ra không giấu gì anh, tôi đã từng làm phẫu thuật đó." Ngô Sở cạn lời...

Tại Hồng Hoang, trên núi Côn Luân, Nam Cực Tử có chút hoảng hốt, đối mặt với vị đại sư bá không mấy quen thuộc này, dù đối phương không xuất hiện trước mặt, hắn vẫn đứng dậy hành lễ. "Đệ tử Nam Cực Tử, bái kiến đại sư bá!" "Không cần đa lễ, con hãy liên hệ với các sư huynh đệ Xiển giáo, hiện nay Hồng Hoang đang lũ lụt, nhiều sinh linh đang gặp nạn, mọi người đều đang góp sức nhưng đến nay vẫn chưa thấy bóng dáng đệ tử Xiển giáo.

Sư phụ con đang bế quan, con là đại sư huynh Xiển giáo, con phải gánh vác trách nhiệm này, tránh để sau này Xiển giáo bị người ta chỉ trích..." Nam Cực Tử nghe vậy, ngẩn người một lát rồi cung kính đáp: "Đa tạ đại sư bá đã chỉ điểm, đệ tử sẽ liên hệ với các sư đệ ngay.

Không biết đại sư bá còn dặn dò gì khác không?" "Ừm, nếu tiện thì bảo các sư đệ của con ở đạo trường của mình khai khẩn thêm linh điền, bồi dục ít ngũ cốc tạp lương để phòng khi cần thiết!" Nam Cực Tử có chút không hiểu, họ đều là người tu hành, ăn gió uống sương là chuyện thường, cần ngũ cốc làm gì?

Nhưng vấn đề này hắn không tiện hỏi trực tiếp.

Dù sao đối phương là đại sư bá, chẳng lẽ đại sư bá lại không biết trạng thái của người tu hành?

Đã nói vậy thì chắc chắn có thâm ý khác, thôi thì cứ làm rồi xem

sau.

Sau khi dặn dò xong, Ngô Sở ngắt kết nối luôn, vì anh cũng không thân thiết gì với đám đệ tử Xiển giáo này, nói chuyện không hợp cạ.

Cảm nhận được khí tức của đại sư bá đã biến mất, Nam Cực Tử khẽ thở phào.

Nghĩ ngợi một lát, hắn liền kết nối Đại Đạo với mấy vị sư đệ để nói về chuyện này.

Thái Ất chân nhân nghe xong, cũng giống như Nam Cực Tử lúc trước, không hiểu hỏi: "Tu vi như chúng ta còn cần ngũ cốc phàm trần đó làm gì?" Kết quả Nam Cực Tử chưa kịp trả lời thì Từ Hàng đạo nhân đã lên tiếng: "Còn phải hỏi sao?

Vật phẩm phàm trần đương nhiên là cho người phàm dùng rồi!

Ta ở Nam Hải, nước biển Nam Hải cũng dâng cao, một số đảo nhỏ đã bị nhấn chìm, sinh linh cư ngụ trên đó kẻ chết người chạy..." Chết đương nhiên là loài chạy trên cạn, chạy được là loài biết bay. "Sinh linh ăn cỏ cần thảo mộc, sinh linh ăn thịt săn bắt thú khác, chúng ta có thể ăn gió uống sương, nhưng loài người bình thường chắc chắn cần ngũ cốc phàm trần." Có thể thấy, sự hiểu biết về thế tục của Từ Hàng đạo nhân vượt xa các sư huynh đệ khác. "Sư phụ tuy đang bế quan, nhưng đại sư bá đã nói vậy thì chúng ta cũng xuống núi thôi!

Đừng để đến lúc năm giáo chỉ có mỗi Xiển giáo chúng ta không có động tĩnh gì, quả thực cũng khó ăn khó nói." Quảng Thành tử cuối cùng chốt hạ.

Nam Cực Tử tuy là đại sư huynh Xiển giáo nhưng nhiều lúc Quảng Thành tử thực ra lại có chủ kiến và quyết đoán hơn.

Chương 917

Năm xưa khi Bàn Cổ đại thần mượn sức mạnh của Bất Chu Sơn và địa mạch Hồng Hoang để bạo lực ngưng tụ nhục thân, Bất Chu Sơn đã bị sụp đổ, cuối cùng nhờ Đế Giang thân hóa Bất Chu Sơn mới ngưng tụ lại được ngọn thần sơn này.

Tuy mất đi một phần thần ý ban đầu nhưng cũng ổn định được đại địa Hồng Hoang, không để nó tiếp tục nghiêng lệch.

Một đoạn của Bất Chu Sơn bị gãy năm đó đã được Nguyên Thủy lấy đi luyện thành Phiên Thiên Ấn, và bảo vật đó đã được ban cho Quảng Thành tử.

Có thể thấy, dù không phải là Ngọc Hư đại sư huynh nhưng Quảng Thành tử rất được Nguyên Thủy yêu mến.

Khi các đệ tử Xiển giáo chia nhau đi bốn phương và tìm thấy tổng soái trị thủy Ngô Du, bên cạnh Ngô Du đã tập trung không ít đệ tử của cả năm giáo.

Bên Nhân giáo, Huyền Đô dẫn theo Trang cùng một số đệ tử các giáo phái phái sinh; bên Tiệt giáo, Đa Bảo dẫn theo đệ tử Tiệt giáo cùng các học tử của Bồng Lai học viện, đội ngũ đông tới hơn trăm người; bên Tây Phương giáo thì có tăng chúng do Địa Tạng và Dược Sư dẫn đầu; bên Nho giáo là các đệ tử của Hồng Vân cùng với Vũ.

Trong số nhiều thân truyền đệ tử của Ngô Sở, chỉ có mỗi Vũ tới, nhưng đồ tôn của anh là Ngao Quảng và Viên Hồng cũng có mặt ở đây.

Thậm chí tổng soái trị thủy Ngô Du cũng là đệ tử ký danh của anh, nên mọi người cũng không bàn tán gì nhiều.

Dù sao trong số đệ tử của Ngô Sở, ngoại trừ mấy 'tiểu thái dương' cùng với Vũ, Khoa và Nghệ ra, thì toàn là những siêu cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh.

Còn đệ tử mới nhận Tiểu Cát Tường thì đệ tử các giáo khác vẫn chưa biết tới. "Nam Cực sư huynh, Quảng Thành sư huynh, các huynh cũng tới rồi sao?" Người chào hỏi là Triệu Công Minh.

Đa Bảo tuy không phải người hướng nội nhưng lúc gặp đám đệ tử Xiển giáo này cũng không có vẻ mặt gì tốt đẹp.

Năm xưa Tiệt giáo rời Côn Luân tới Đông Hải cũng là do đệ tử hai bên xảy ra mâu thuẫn.

Tất nhiên nguyên nhân chính là Thông Thiên và Nguyên Thủy bất hòa, khiến đệ tử bên dưới cũng mâu thuẫn chồng chất.

Đám người Đa Bảo không thèm đếm xỉa, bọn Quảng Thành tử đương nhiên cũng vậy, đệ tử Xiển giáo từ trong xương tủy đều giống Nguyên Thủy, ai nấy đều rất cao ngạo. "Công minh sư đệ, hiện tại tình hình thế nào, có thể giới thiệu cho chúng ta đôi chút không?" Quảng Thành tử chắp tay đáp lễ rồi hỏi. "Đi, đệ dẫn các huynh đi gặp Ngô Du sư huynh, huynh ấy là đệ tử của đại sư bá, cũng là tổng soái Thiên Hà thủy quân hiện nay, và là người tổng chỉ huy đợt trị thủy này." Mọi người cưỡi mây bay về phía Ngô Du, Triệu Công Minh nói tiếp: "Phương án trị thủy lần này do tiểu tổ thảo luận của Đệ Nhất Học Viện đề xuất, Linh Châu Tử còn mượn được Cửu Thiên Tức Nhưỡng của Nữ Oa nương nương.

Hiện tại việc mọi người cần làm là thi pháp gia cố bờ sông và khơi kênh dẫn nước vào sông." Các đệ tử Xiển giáo phóng tầm mắt nhìn ra bốn phương, giữa trời đất mưa bão liên miên, đại địa cơ bản đã bị biển nước nhấn chìm, các dãy núi trông như những hòn đảo giữa biển khơi.

Giữa biển nước mênh mông đó có thể thấy không ít bóng người, dù mưa tầm tã nhưng mọi người làm việc vô cùng khí thế.

Đệ tử các giáo dẫn theo thiên binh thiên tướng, giữa vùng nước lũ này mà khơi kênh đào sông, dẫn nước về phía hai con sông lớn.

Linh Châu Tử thì cầm Cửu Thiên Tức Nhưỡng không ngừng gia cố và nâng cao các lòng sông mới đào. "Đây là thượng nguồn hai con sông, mọi người chuẩn bị bắt tay làm từ đây..." Trái Đất, thế giới tương lai.

Với thân phận đường đường là một người tu tiên, cư nhiên Ngô Sở lại bị ép đi xem mắt.

Vất vả lắm mới thoát khỏi vị 'nữ cảnh sát nhiệt tình' họ Hàn kia, Ngô Sở ôm đầu đi giữa phố xá tấp nập xe cộ, không nhịn được mà lên tiếng than vãn.

Nhìn những cô nàng trên phố, từng người một khiến hắn không nỡ nhìn thẳng.

Vẻ ngoài trông thì hào nhoáng xinh đẹp, nhưng trong mắt một Địa Tiên như hắn thì...

Ái chà!

Xem ra cần phải cho chủ thân biết tình hình hiện tại, để huynh ấy đưa một luồng nguyên thần của tiểu Nguyệt Linh hoặc Hồ Tổ tả tả sang đây, cho ba mẹ hắn biết thế nào là con dâu, thế nào là lên được phòng khách, xuống được nhà bếp. ...

Hồng Hoang, phương Tây, nơi nguồn ngọn của đại hà.

Linh Châu Tử cầm Cửu Thiên Tức Nhưỡng mượn được, dưới sự trợ giúp của thiếu niên Long Ngao Quảng, đang gia cố đê điều hai bên bờ.

Thống lĩnh Thiên Hà Thủy Quân là Ngô Du, chỉ huy thủy quân phối hợp với đệ tử Tứ giáo, dẫn nước từ các vùng đầm lầy xung quanh đổ vào đại hà.

Với thân phận thần thú Phu Gia, khống thủy là bản năng thiên bẩm của hắn, từ sớm đã bước chân vào cảnh giới Đại La, từng nghe đạo tại Tử Tiêu Cung, sau lại được Ngô Sở chỉ điểm.

Tu vi của hắn đã sớm đạt tới Chuẩn Thánh hậu kỳ, trảm được thiện ác nhị thi.

Những dòng nước lũ dưới sự dẫn dắt của Du Du bắt đầu trôi lơ lửng, sau đó những người khác thi triển thuật pháp, vẽ đất thành sông, đục núi khai kênh...

Từng con kênh lớn nhỏ cứ thế được khai phá, nước từ đầm lầy theo các kênh này đổ vào đại hà.

Cảnh tượng đó nhìn qua vô cùng hùng vĩ, nhưng trước mặt những tiên thần có tu vi cường đại này thì lại có vẻ bình thường, ít nhất là những người ở đây không mấy ai kinh ngạc, trừ những thiên binh tu vi tầm thường.

Ngược lại, trong một tòa thành lớn được nâng cao ở phía xa, không ít người đứng trên tường thành chứng kiến cảnh tượng đó mà kinh thán không thôi, đồng thời cũng cảm thấy may mắn.

May mắn vì sinh ra trong thời đại này, có chư thần thủ hộ.

Nghe các 'lão nhân' kể lại, vùng thiên địa này cũng từng xảy ra đại hồng thủy, nhưng lần đó không có thần linh nào đứng ra bảo vệ vạn tộc sinh linh.

Mà giờ đây, tuy hồng thủy rất đáng sợ, nhưng ít nhất cũng có người đang nỗ lực cứu viện bá tánh, nỗ lực hàng phục những đợt sóng dữ kia.

Trên mặt nước lũ, Triệu Công Minh dẫn các đệ tử Xiển giáo đến trước mặt Du Du: "Tổng soái, họ là các sư huynh của Xiển giáo, đặc biệt đến hỗ trợ chúng ta trị thủy." Nghe tiếng Triệu Công Minh, Du Du quay đầu lại nhìn về phía Nam Cực Tiên Ông và Quảng Thành Tử, vỗ tay cười nói: "Các vị sư đệ đến thật đúng lúc, các vị hãy cùng Linh Châu Tử và Ngao Quảng hỗ trợ thủy tộc đại quân của đại hà, nạo vét kênh rạch, xúc bùn cát từ lòng sông lên để gia cố đê điều...

Các vị có vấn đề gì không?" "Không vấn đề!

Chuyện nhỏ thôi!" Nam Cực Tiên Ông trực tiếp trả lời.

Quảng Thành Tử nhìn lão một cái, rồi thấy Du Du gật đầu: "Rất tốt, đi đi!

Chúng ta cũng phải đẩy nhanh tốc độ, Hồng Hoang quá lớn, diện tích bị thiên tai quá rộng..." Lúc này, trong vạn dặm sóng dữ, Thủy quân đại hà dẫn theo đại quân thủy tộc không ngừng nạo vét bùn cát từ đáy sông đưa lên mặt nước.

Đệ tử Ngũ giáo ở hai bên bờ thi pháp tiếp nhận bùn cát đưa vào bờ.

Linh Châu Tử mượn uy lực của Cửu Thiên Tức Nhưỡng để cố hóa số bùn cát đó. ...

Tử Ngọc Sơn.

Nhìn màn mưa trắng xóa nối liền trời đất, tiểu Nguyệt Linh bưng một đĩa quả xanh đi tới, đó là loại thanh mai có vị rất chua.

Sau khi đưa thanh mai cho tiểu hồ ly, nàng hỏi: "A Sở ca, vì sao các vị Thánh nhân lại không ra tay?

Nếu các huynh ra tay thì..." "Phải đó!

Nếu chúng ta ra tay, chắc sẽ bị ông trời ghét bỏ mất!" "..." Tiểu

Nguyệt Linh chớp chớp mắt, "Chẳng lẽ đây là ông trời muốn trừng phạt sinh linh thế gian?

Chương 918

Sinh linh thế gian đã làm sai chuyện gì sao?

Vì sao lại giáng xuống đại tai này?" "Ai mà biết được!" Ngô Sở lắc đầu.

Thanh Khâu Ly cười nói: "Đây chỉ là kết quả khi Thiên Địa Pháp Tắc diễn hóa đến một mức độ nhất định, giống như bốn mùa luân chuyển vậy, pháp tắc diễn hóa cũng tuân theo quy luật đặc thù." Nàng chỉ có thể lý giải như vậy, dù sao cũng hơi khác với hai lần đại hồng thủy trước. "Đại tai thế này, Thanh Khâu Hồ tộc của các nàng chắc sẽ không ngồi không ở Thanh Khâu động thiên đâu nhỉ!" Ngô Sở vừa hỏi vừa nhón một quả thanh mai bỏ vào miệng nhai hai cái, suýt chút nữa là nhổ ra luôn.

Nhưng dưới ánh mắt của tiểu hồ ly, hắn vẫn vờ như không có chuyện gì, phong tỏa vị giác, mặc cho vị chua lan tỏa trong miệng. "Muội đã cho họ ra ngoài hỗ trợ thủ quân các thành tiến hành cứu viện rồi." "Ừm, ta đi luyện một kiện linh bảo để trợ giúp họ một tay." Ngô Sở nói xong liền quay người đi vào phòng luyện khí, ném thanh biến hình bổng vào lò để cải tạo, hắn định luyện chế một cây Định Hải Thần Châm.

Trong Tây Du, cây gậy của khỉ con là do Thái Thượng luyện chế, truyền thuyết là để cho Vũ Vương đo mực nước khi trị thủy.

Nhưng hiện tại ngay cả Vũ Vương còn chưa có, ai biết Thái Thượng có luyện hay không!

Cho nên Ngô Sở quyết định tự mình luyện một cây.

Thực ra có nhóm Du Du của Thiên Hà Thủy Quân và đệ tử Ngũ giáo giúp đỡ, việc đo mực nước căn bản không cần dùng đến Định

Hải Thần Châm.

Hơn nữa trận đại hồng thủy này không phải do hải nhãn Tứ Hải phun trào tạo thành nên cũng không cần dùng nó để lấp hải nhãn, hắn hoàn toàn là đang rảnh rỗi sinh nông nổi.

Vả lại, nếu không có Định Hải Thần Châm, sau này con khỉ kia ra đời chẳng phải sẽ thiếu mất một đạo cụ quan trọng sao?

Con khỉ không có gậy thì còn là khỉ sao?

Đương nhiên, chỉ cần có hắn ở đây, Tây Du chắc chắn sẽ không xảy ra nữa. ... "Nương thân, nương thân..." "Mau đứng lên, nắm chặt tay nương, leo lên ngọn núi này là nước không ngập tới được đâu." Đây là một đội ngũ nhân tộc đang chạy nạn, trong màn mưa tầm tã, cả đoàn người đã sớm ướt sũng.

Đội ngũ có chút hỗn loạn, nhiều người đang gào khóc tìm thân nhân.

Nước trên mặt họ chẳng rõ là nước mưa hay nước mắt.

Dưới chân núi vốn là thôn làng của họ, nhưng giờ đây đã biến mất trong sóng dữ, nhiều người ngoảnh lại nhìn mà lặng lẽ không thốt nên lời.

Lúc này, trong màn mưa, một chiếc thuyền nhỏ lướt trên sóng dữ đi tới.

Trên thuyền có hai bóng người một nam một nữ, không cần sào đẩy, thuyền cứ thế trôi theo dòng nhưng hướng đi rất rõ ràng.

Thấy đội ngũ chạy nạn trên sườn núi, nam tử nói với nữ tử: "Tiểu Nga, nàng đợi ta ở đây, ta đi đưa họ xuống, trên núi không có lương thực dự trữ, không có củi đốt lửa, trong cơn mưa lớn này họ sẽ không cầm cự được lâu, phải đưa họ vào đại thành gần đây." Nam tử vừa dứt lời, thân hình đã biến mất, hiện ra phía trên đội ngũ kia. "Tiểu lão

nhi bái kiến thượng tiên!

Thượng tiên đến để cứu họ sao?" "Ngươi là Thổ Địa phương này?

Sao không thi pháp che mưa cho họ?" Nam tử đứng trên không trung như đang trách vấn ông lão nhỏ bé kia, "Trong số họ còn có trẻ nhỏ..." "Thượng tiên minh giám, tiểu lão nhi thực sự pháp lực thấp kém..." "Bỏ đi, ta đưa họ đến đại thành gần đây!" Tại vũ trụ bên ngoài, mười mấy vị Thánh nhân đang hành tiến trong Hỗn Độn.

Sau khi tìm hiểu một số tình hình của thiên địa này từ lão đạo lông mày dài, mọi người liền tách ra hành động.

Ngô Sở đi trong Hỗn Độn, chẳng bao lâu sau bắt gặp một tiểu thế giới.

Hắn lặng lẽ lẻn vào, phát hiện thế giới này đang có chiến tranh, thế là giả làm một tiểu binh tham gia vào cuộc chiến.

Hắn định trà trộn vào tầng lớp cao cấp, tốt nhất là trở thành Đế sư, sau đó truyền bá bộ kiến thức Văn Đạo của mình ra ngoài, khai chi tán diệp tại thế giới này. ...

Hồng Hoang đại địa, phương Bắc.

Những cánh đồng tuyết liên miên dưới sự gột rửa của mưa lớn cũng dần tan chảy.

Chứng kiến cảnh này, vô số sinh linh phương Bắc đều run rẩy sợ hãi.

Nếu băng tuyết trên cánh đồng tuyết phương Bắc tan hết, thì nửa Hồng Hoang sẽ bị nhấn chìm mất!

Mọi năm, trên cánh đồng tuyết này chưa từng thấy có mưa.

Phải chăng trời đất muốn diệt vong vạn tộc sinh linh?

Khi vô số sinh linh trốn trong nhà tuyết hoặc sơn động run rẩy lo

lắng cho tương lai, mười mấy bóng người xuất hiện ở ven cánh đồng tuyết phương Bắc. "Các vị đại ca, tình hình đúng như các huynh thấy đấy." Người nói chính là cựu Vu Tổ Huyền Minh, "Mọi năm nơi này không có nước mưa, nếu có cũng chỉ là tuyết rơi, nhưng năm nay khác hẳn, nếu mưa thế này cứ tiếp tục, cánh đồng tuyết cũng không trụ được, sẽ tan chảy mất." "A Sở nói nhóm Thánh nhân các huynh ấy không tiện ra tay, thiên địa dường như có sự áp chế đối với Thánh nhân, xem ra chỉ có thể dựa vào chúng ta thôi." Chúc Dung nói.

Cộng Công liền mỉa mai: "Cái gã chơi lửa nhà ngươi hãy cẩn thận khống chế một chút, đừng có đem đại đạo pháp tắc hệ Hỏa dùng thành hệ Băng thì buồn cười lắm." "Khinh thường ai đấy?" Trong tay Chúc Dung hiện ra một đoàn hỏa diễm, "Ta thích chơi lửa thật, nhưng ai bảo người chơi lửa thì không biết chơi băng?" Nói đoạn, ngọn lửa trong tay hắn hạ nhiệt độ cực nhanh, lửa nóng trực tiếp biến thành băng diễm.

Mưa bay đến gần lập tức hóa thành từng hạt tinh thể băng rơi xuống đất.

Đế Giang hỏi Huyền Minh: "Muội định làm thế nào?

Dùng đại pháp lực đóng băng cánh đồng tuyết này sao?" Cửu Phượng lắc đầu: "Làm vậy quá lãng phí pháp lực, nếu thực sự làm thế, e là vắt kiệt sức cả đám chúng ta cũng không làm nổi!" Chúc Cửu Âm được Huyền Minh gọi đến trợ trận cười nói: "E là chúng ta chưa kịp đóng băng cánh đồng tuyết vô tận này thì hồng thủy đã tràn lan khắp Hồng Hoang rồi.

Tuy nói Đại ca năm xưa hóa thân thành Bất Chu Sơn để ổn định Hồng Hoang, nhưng việc Bất Chu Sơn biến mất một thời gian vẫn khiến đại địa bị nghiêng, phương Tây Bắc cao hơn Đông Nam một chút.

Một khi cánh đồng tuyết này tan chảy, vùng Đông Nam chắc chắn bị nhấn chìm..." Xa Bỉ Thi cười: "E là nước lũ này sẽ quét một mạch qua toàn bộ Hồng Hoang.

Đến lúc đó còn sót lại bao nhiêu sinh linh thì thật khó nói." Đang nói chuyện thì ba bóng người từ xa bay tới: "Các vị tiền bối, chúng con đến muộn!" Người tới chắp tay hành lễ với các cựu Vu Tổ, nói lời xin lỗi. "Không muộn không muộn, chúng ta cũng vừa mới tới." Huyền Minh cười nói: "Đúng rồi, ba đứa đều tới rồi, còn Nghệ và Khoa, rồi cả tiểu Thạch Cơ nữa, họ không tới sao?" Người tới chính là ba vị đệ tử thuộc tộc Long, Phượng, Kỳ Lân mà Ngô Sở thu nhận đầu tiên.

Hoàng Long lắc đầu: "Tai nạn đột ngột giáng xuống, dù đội cứu viện không ít nhưng các nơi vẫn có nhiều thương vong, hiện tại bên Địa Phủ cũng đang bận rộn!

Nghệ và Khoa đã tách ra đi cứu viện bá tánh rồi.

Phượng Nghi và Địa Khôn đều là do con tạm thời kéo từ Phượng Hoàng tinh và Kỳ Lân tinh qua đây." Phượng Nghi hỏi: "Mọi người đã đến đủ chưa?

Chỉ có chúng ta thôi sao?" Huyền Minh lắc đầu: "Ta đã thông báo cho Thiên Đình, Thiên Đình chắc sẽ phái người đến." Trong lúc họ đang trò chuyện, giữa bầu trời bị màn mưa che lấp, mấy đạo thiên binh thiên tướng mang theo tốc độ cực nhanh từ bốn phương Thiên môn xuất phát, lao thẳng về phía Hồng Hoang đại địa.

Tại Bắc Thiên Môn, dẫn đầu là Đông Phương Thiên Đế Đông Vương Công cùng thê tử Tây Vương Mẫu, còn có Nam Phương Thiên Đế Trấn Nguyên Tử.

Bên cạnh họ còn có một vị hắc giáp thiên thần, chính là Quân đoàn trưởng phương Bắc của Thiên Đình, kiêm Lôi bộ Chính thần Côn

Bằng lão tổ.

Bốn người họ đến để chi viện phương Bắc, các thiên binh thiên tướng khác thì đi cứu viện khắp các nơi ở Hồng Hoang.

Chỉ dựa vào quân thủ thành các nơi tự cứu thì không đủ, vấn đề mà đại hồng thủy gây ra cho Hồng Hoang nghiêm trọng hơn nhiều so với tưởng tượng của họ.

Chương 919

Thiên Đế Hạo chưa từng trải qua đại hồng thủy hoành hành hiển nhiên đã đánh giá thấp sức phá hoại cũng như nguy cơ mà nó mang lại cho vạn tộc sinh linh.

Đến khi hắn nhận ra thì đã có không ít sinh linh gặp nạn.

Khi thiên binh thiên tướng đang chi viện các nơi, tại phương Bắc, nhóm bốn người Đông Vương Công và Trấn Nguyên Tử cũng xuất hiện bên cạnh Huyền Minh. "Các vị, chuyện hàn huyên không nói nhiều nữa, mọi người đã có phương án chưa?" Đông Vương Công nhìn về phía Hoàng Long, Đế Giang và Chúc Cửu Âm hỏi.

Đế Giang nhìn Huyền Minh, ý bảo nàng nói.

Huyền Minh gật đầu: "Ý tưởng của muội là, ở ven cánh đồng tuyết phương Bắc này đắp một con đê phòng lũ, ngăn không cho nước đổ về hướng Đông Nam.

Việc đóng băng lại cánh đồng tuyết vô biên này độ khó quá lớn, vả lại cũng chẳng biết trận bão mưa này còn kéo dài bao lâu..." Đông Vương Công khẽ thở dài: "Thiên tượng vô thường, trận đại bão mưa lần này theo một số thiên thần suy tính, ít thì một hai năm, nhiều thì vài chục năm, thật khó tưởng tượng.

Lần đại hồng thủy trước tuy kéo dài nhưng không hề có mưa..." Trấn Nguyên Tử nói: "Thời kỳ đó nhân tộc chưa xuất hiện, số lượng Vu tộc cũng không nhiều, không giống như lần này..." Dừng một chút, lão lại nói: "Nếu muốn đắp một bức tường phòng lũ, vậy để ta thi pháp dẫn động địa mạch chi lực, các vị hãy thi pháp đắp núi làm tường!

Có một dãy núi ngăn cản, nước từ cánh đồng tuyết muốn đổ về

hướng Đông Nam chắc sẽ không dễ dàng như vậy." Huyền Minh gật đầu: "Ý của muội cũng là như thế, ngoài ra muội còn muốn phủ thêm một lớp băng bên ngoài tường núi.

Nếu có thời gian sẽ khai tạc thêm một con sông lớn để dẫn nước lũ ra biển." "Phủ thêm lớp băng bên ngoài tường núi có ý nghĩa gì không?" Địa Khôn không hiểu hỏi. "Có thể ngăn nước lũ xói mòn tường núi và thấm qua thân núi." Phượng Nghi giải thích.

Huyền Minh gật đầu: "Chính xác là vậy!" Trấn Nguyên Tử liếc nhìn mọi người, nói: "Vậy thì bắt đầu thôi!" Thế là mọi người ở ven cánh đồng tuyết phương Bắc thi triển thuật pháp, từng dãy núi mọc lên từ mặt đất như thần tích, đại địa rung chuyển, cánh đồng tuyết rúng động. ...

Khi vạn tộc sinh linh ở Hồng Hoang đang triển khai cứu viện và tự cứu, Tứ Hải Long tộc cũng dẫn theo đại quân thủy tộc đạp sóng mà đến.

Những thần long đó đến bên cạnh từng tòa thành lớn, hóa ra thân hình rồng trên không trung, sau đó há miệng hút một cái, hút hết nước lụt quanh thành vào bụng, rồi quay người trở về biển cả phun ra.

Họ không tạo ra nước, họ chỉ là những kẻ khuân vác của tự nhiên.

Trái Đất, thế giới tương lai.

Tuy thế giới này có xuất hiện thần thoại truyền thuyết về hắn, nhưng thế giới này rõ ràng nhỏ hơn nhiều so với tiểu thế giới Văn Đạo mà hắn từng sáng tạo ra.

Hơn nữa, địa lý Cửu Châu cũng giống như trong lịch sử, không hề giống như sự phân chia của hắn trên Văn Tinh năm xưa.

Ngoài ra, khi hắn thi triển độn thuật tìm đến nơi từng là đạo cung của mình, hắn không hề phát hiện ra bất kỳ dấu vết nào, điều này

khiến Ngô Sở có chút khó hiểu.

Vì vậy, ý định triệu hồi nguyên thần của mấy vị nương tử sang đây để 'khoe mẽ' cũng đành tan thành mây khói.

Hắn chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi chủ nguyên thần triệu hoán mình.

Tuy nhiên, trước đó hắn cũng không ngại đi hưởng thụ một phen.

Mỹ nhân không được thì xe sang vẫn có thể có chứ!

Nghĩ đến xe sang, hắn chợt nhận ra mình còn chưa thi bằng lái.

Chẳng lẽ đường đường là người tu tiên như mình lại phải đi thi bằng lái xe sao?

Khóe mắt Ngô Sở khẽ giật giật.

Thôi bỏ đi, có độn thuật rồi cần gì xe, mình cũng đâu muốn thu hút mấy em gái.

Đang nghĩ ngợi thì một chiếc siêu xe dừng lại trước mặt hắn, cửa xe hạ xuống, một cái đầu thơm phức ló ra: "Ngô Sở, thật trùng hợp!" "Hàn cảnh sát, cô lạm dụng chức quyền theo dõi tôi như vậy không hay lắm đâu!" Ngô Sở vừa nói vừa lấy ra một điếu thuốc ngậm trên miệng, thứ này hắn đã chẳng nhớ bao lâu rồi chưa nếm lại.

Kết quả thấy nữ cảnh sát nhìn điếu thuốc của mình, hắn sực nhớ: "Chưa thấy ở đây còn có người sao?" Ngô Sở ngẩn ra, lại rút thêm một điếu nhét vào miệng cô: "Xin lỗi nhé!

Tôi cứ tưởng con gái thường không hút thuốc..." Nữ cảnh sát Hàn 'phì' một tiếng: "Ai bảo tôi muốn hút?

Với lại, tôi không theo dõi anh, tôi chỉ là cuối tuần nghỉ phép về nhà thôi." "Ồ!

Vậy cô cứ tự nhiên!" "Lên xe thử chút không?" "Tôi không phải loại đàn ông tùy tiện đâu." "Tôi bảo anh thử xe!" Ngô Sở nhìn cô, thở

dài: "Cô cũng thấy đấy, tôi là người đã qua chỉnh sửa, vì để gen thế hệ sau của chúng ta có thể được duy trì tốt hơn, cho nên..." Nữ cảnh sát rất tức giận, nhưng vẫn nói: "Không phải anh nói anh là ảo thuật gia sao?

Tối nay có rảnh không?

Giúp tôi một việc, biểu diễn một buổi, hai tiếng, năm vạn, làm không?" Ngô Sở suy nghĩ một chút, liền trực tiếp mở cửa ghế phụ đi vào. ...

Hồng Hoang đại địa, cánh đồng tuyết phương Bắc.

Ầm ầm ầm...

Đất trời chấn động, núi xanh lay chuyển, dãy núi như sóng nước dập dềnh trên mặt đất.

Đông Vương Công đặt tay lên vai Trấn Nguyên Tử, pháp lực cuồn cuộn không ngừng rót vào cơ thể Trấn Nguyên Tử, giúp lão khỏi phải mất công hấp thụ linh khí ngoại giới để luyện hóa thành pháp lực.

Hoàng Long và Địa Khôn thi triển Thổ chi đại đạo, mượn lực địa mạch để ổn định những dãy núi vừa mọc lên.

Huyền Minh và Cộng Công thi triển Băng chúc đại đạo pháp tắc, cánh đồng tuyết đang dần tan chảy bị đóng băng ngàn dặm dọc theo những dãy núi đó.

Phía nam dãy núi, những dòng nước chảy về nam cũng bị kéo lại, hội tụ trên không trung thành từng dòng sông lớn, khi lao về phía cánh đồng tuyết phương bắc lập tức hóa thành những dòng sông băng.

Vạn dặm, mười vạn dặm, triệu dặm, ngàn vạn dặm...

Hồng Hoang quảng khoát vô biên, đây là một công trình vĩ đại, ngay cả những Tiên Đế tu vi cao thâm như họ khi đối mặt với công

trình thế này cũng không hề nhẹ nhàng.

Vô số sinh linh phương Bắc chứng kiến cảnh này đều ngây người kinh hãi.

Ngay khi chúng sinh Hồng Hoang đang rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng, mười mặt trời nhỏ và mười hai mặt trăng nhỏ dẫn theo vô số yêu thần của Vạn Yêu Thiên giáng lâm xuống Hồng Hoang, gia nhập vào hàng ngũ cứu viện vạn tộc sinh linh.

Khi mười mặt trời xuất hiện giữa không trung, nước lũ trên mặt đất ở vùng đó dường như bốc hơi mất một lớp ngay tức khắc.

Sinh linh thấy cảnh này đều kinh ngạc đến ngây người.

Cơn mưa xối xả trút xuống từ không trung dường như hóa thành từng trận sương mù bay đi, núi sông cỏ cây đang ướt sũng thoắt cái đã trở nên khô ráo.

Bầu trời âm u bỗng chốc trở nên rạng rỡ.

Chỉ là mười mặt trời cùng lúc xuất hiện khiến mọi người hơi nóng.

Tuy nhiên, đây không phải là biện pháp trị tận gốc, nước lũ bị mặt trời nung nóng hóa thành hơi nước bay lên không trung, rồi lại theo mưa rơi xuống.

Nhưng đối với việc cứu giúp một vùng mà nói thì hiệu quả lại khá tốt, đặc biệt là những thứ ẩm ướt cần làm khô gấp, ví dụ như quần áo của những người bị nạn.

Chương 920

Vạn tộc sinh linh được cứu khi thấy những Yêu tộc từ trên trời rơi xuống này cũng không khỏi cảm thán.

Đặc biệt là những sinh linh năm xưa từng mắng chửi hai vị Yêu Đế khi họ thành thánh gây ra đại tai biến.

Họ chưa từng nghĩ có một ngày mình lại được con cháu và thuộc hạ của vị Yêu Thánh mình từng mắng chửi cứu mạng.

Nghĩ lại không khỏi cảm thấy hổ thẹn.

Những mặt trăng nhỏ thì lần lượt lấy ra những linh bảo dạng bình, ném về phía nước lũ.

Sau khi thu hết nước lũ, họ lại chạy ra biển đổ đi.

Họ cũng giống như Tứ Hải Long tộc, trở thành những kẻ khuân vác của tự nhiên.

Đáng tiếc, Hồng Hoang quá lớn, nơi cần cứu viện quá nhiều.

Nếu chỉ lớn bằng một Trái Đất thì căn bản chẳng cần tốn bao nhiêu sức lực.

Mấy ngày sau, Thiên Đình phái thiên binh thiên tướng vận chuyển vật tư xuống Hồng Hoang, phân phát đến các đại thành bị thiên tai nghiêm trọng.

Các tiểu hoa tiên của Tử Ngọc Sơn sau khi quyên tặng một phần lương thực cho Thiên Đình cũng mở cửa hàng lương thực tại các thành, bán lương thực họ trồng được với giá bình ổn.

Đương nhiên, đây là lương thực dự trữ nhiều năm của họ.

Lương thực mới trồng vẫn đang trong quá trình thúc chín.

Tuy nhiên, đại hồng thủy mới chỉ bắt đầu không lâu, nhiều người vẫn chưa thoát khỏi nỗi kinh hoàng của nạn lũ.

Thiên tai sẽ kéo dài bao lâu, không ai rõ cả.

Và điều khiến mọi người không ngờ tới là có không ít tu sĩ khi thăng cấp đã bị sét đánh.

Ban đầu, mọi người chỉ nghĩ là do sấm sét ngày mưa.

Nhưng khi có người phát hiện trong những đạo thiên lôi này cư nhiên mang theo một chút kiếp khí, lập tức cảm thấy kỳ quái.

Điều này khiến một số sinh linh nhớ tới Ma kiếp năm xưa.

Từng có thời đại thượng cổ, khi Ma Tổ chứng đạo bị Đạo Tổ phá hoại đã từng nguyền rủa chúng sinh thiên hạ, phàm là người tu hành khi thăng cấp đều sẽ bị tâm ma quấy nhiễu.

Tuy tu sĩ thực sự gặp tâm ma quấy nhiễu không nhiều, nhưng thỉnh thoảng cũng có một hai người.

Vì vậy, mọi người dần quên bẵng chuyện đó.

Nhưng bây giờ...

Chuyện này nhanh chóng truyền đến Thiên Đình, rồi từ Thiên Đình truyền đến chỗ Ngô Sở. "Đại sư huynh, huynh nói xem, sự xuất hiện của thiên kiếp này liệu có liên quan đến nạn lũ lần này không?

Phải chăng do thiên địa không hài lòng vì sinh linh hấp thụ linh khí quá mức?" Ngô Sở đang luyện Định Hải Thần Châm, khi nghe tin từ Hạo cũng không khỏi ngạc nhiên.

Thực tế, hắn cũng không biết sinh linh Hồng Hoang tu hành từ khi nào thì xuất hiện thiên kiếp.

Ngược lại, nhóm người của hắn chưa từng gặp phải thiên kiếp nào.

Còn về những huyễn tượng xuất hiện khi trảm chấp ngã thân, Ngô Sở không coi đó là kiếp.

Đương nhiên nhìn từ góc độ khác thì cũng có thể coi là tâm ma kiếp.

Nhưng lôi kiếp thì thực sự là chưa từng có.

Trái Đất, thế giới tương lai.

Trên sân khấu đại sảnh của một trung tâm thương mại nọ, ảo thuật gia Ngô Sở bước lên sân khấu, một cô nàng trợ thủ tạm thời mặt tròn đẩy lên một bể cá trống rỗng. "Chào mọi người, tôi là ảo thuật gia Ngô Sở, tối nay tôi sẽ biểu diễn cho mọi người một màn ảo thuật gọi là Ảo thuật Ngũ hành.

Thế nào là ảo thuật Ngũ hành?

Mọi người xem sẽ hiểu ngay thôi." "Bên trong này không có gì đúng không?

Mời một vị bất kỳ lên kiểm tra nào..." Đợi một cô gái dưới đài xung phong lên kiểm tra xong, Ngô Sở tùy ý chỉ tay vào bể cá, lập tức trong bể bùng lên một ngọn lửa, ngọn lửa ngày càng lớn, trong chốc lát đã trào ra khỏi miệng bể, bốc cao ngùn ngụt.

Dưới đài vang lên một tràng tiếng 'vãi chưởng', không ít người lập tức rút điện thoại ra quay phim. "Giả thôi!

Trong bể cá chắc chắn có khí dễ cháy!" Kết quả Ngô Sở đưa tay lướt qua bể cá một cái, ngọn lửa lập tức hóa thành dòng nước, xoáy tròn trong bể.

Bên dưới lại rộ lên những tiếng kinh hô. "Trong tay áo hắn chắc chắn giấu túi nước." Có người nói.

Ngô Sở bèn vỗ nhẹ hai tay vào bể cá, giữa dòng nước đột nhiên

hiện ra một con cá vàng đỏ, tung tăng bơi lội trong bể. "Vãi!

Đây là pháp sư giả danh ảo thuật gia đúng không?

Vừa rồi là ma pháp không gian à?" Ngay sau đó, theo ngón tay Ngô Sở chỉ vào con cá trong nước, con cá đó trực tiếp hóa thành một đóa hoa sen mọc lên từ bể cá.

Tiếng 'vãi' lại lần nữa tràn ngập thương trường, người vây xem dưới đài ngày càng đông.

Ngô Sở hái đóa sen ném lên không trung phía dưới đài, đóa sen lập tức hóa thành từng cánh hoa rơi rụng, khiến đám đông lại rộ lên tiếng kinh ngạc.

Các cô gái đứng xem nhìn Ngô Sở trên đài, đôi mắt lấp lánh tỏa sáng.

Ngô Sở bưng bể cá lên, hắt mạnh về phía không trung dưới đài, lập tức có người mắng: "Vãi!

Không nể nang gì à!" Đám đông cuống cuồng la hét né tránh.

Nhưng tiếng la chưa dứt, trên đầu những người đứng xem đã lả tả những bông tuyết rơi xuống. "Cảm ơn!

Buổi biểu diễn của tôi đến đây là kết thúc!" Bên dưới đã bị những tiếng 'vãi' nhấn chìm.

Chương 921

"Mịa nó!

Lại thêm một vị pháp sư khoác áo ảo thuật gia ra đời rồi." "Trời ơi!

Đẹp trai quá, em sẽ là fan của anh ấy!" "Chồng ơi, em yêu anh!" ...

Hồng Hoang, sau khi biết thiên kiếp ra đời, Ngô Sở không nhịn được hỏi Thiên Đế Hạo xem văn bia Thiên quy có gì thay đổi không.

Văn bia Thiên quy thực chất là do sơ đại Thiên Đế Đế Tuấn và Thái Nhất thiết lập, sau này hai huynh đệ đó chứng đạo, Hạo kế vị Thiên Đế cũng có thêm thắt một số điều.

Văn bia này khi thiết lập đã được Thiên Đạo công nhận, từng giáng xuống công đức.

Cho nên nếu trên văn bia có thay đổi... "Để đệ phái người đi xem!" Chẳng bao lâu sau, giọng nói của Thiên Đế Hạo lại truyền tới: "Đại sư huynh, quả nhiên có thay đổi, đã tăng thêm một điều: Sinh linh không biết trân trọng, hoặc tâm địa tham lam, hoặc muốn đi đường tắt... nay giáng xuống thiên kiếp để sinh linh hiểu rõ tu hành không dễ dàng..." Nghe xong lời Hạo, Ngô Sở cảm thấy có chút kỳ quái, chẳng lẽ trận đại hồng thủy này chính là một lời cảnh cáo của Thiên Đạo dành cho chúng sinh?

Ý nghĩa của văn bia đại khái là chỉ sinh linh tu hành không có thiên kiếp nên không biết trân trọng, lòng tham không đáy, muốn tìm đường tắt, nên giáng xuống thiên kiếp để họ hiểu tu hành gian nan.

Phải chăng do việc đám tà thần dâm tự lung tung thu thập hương hỏa gây ra? "Nghệ Bảo, trước đây khi em suy tính về đám tà thần dâm

tự đó, có suy tính ra kết quả này không?" Ngô Sở không nhịn được hỏi Nghệ Bảo.

Nghệ Bảo hiện ra trên vai hắn, khẽ đung đưa đôi chân trắng nõn, lắc đầu: "Không có đâu ạ!

Lúc trước chỉ suy tính hành tung của họ thôi, những chuyện khác đều bị che lấp rồi." "Vậy bây giờ em hãy dựa trên mấy sự việc này mà suy tính một phen, xem xác suất chúng có liên hệ với nhau là bao nhiêu.

Trận đại hồng thủy này vốn đã đến một cách kỳ lạ, giờ cư nhiên còn xuất hiện thiên kiếp, lại còn ghi lên văn bia Thiên quy, chậc..." Nghĩ đến việc tà thần dâm tự chắc chắn là do Tây Phương giáo bày trò, kết quả giờ lại xảy ra những chuyện này.

Nếu thực sự có liên hệ, thì mọi chuyện đều có thể đổ lên đầu Tây Phương giáo.

Hai huynh đệ kia chẳng làm được việc gì tốt, toàn làm những chuyện chết tiệt.

Suy nghĩ thêm, Ngô Sở lại nhớ tới nhóm 'hậu thiên sinh linh'.

Thế là thần thức của hắn lập tức bao trùm toàn bộ Hồng Hoang, cảm ứng vạn tộc sinh linh.

Không lâu sau, hắn phát hiện Hồng Hoang hiện nay không chỉ nhân tộc mà các chủng tộc khác cũng xuất hiện một số hậu thiên sinh linh.

Điều này chứng tỏ linh khí do Hồng Hoang sinh ra đã có phần không theo kịp sự chiếm đoạt của sinh linh.

Linh khí của Hồng Hoang đều đến từ Hỗn Độn ngoại vực, trong tinh không có Tinh Không đại trận chuyển hóa linh khí.

Thêm vào đó, đạo trường của các Thánh nhân cũng kết nối với

Hỗn Độn ngoại vực để dẫn linh khí vào.

Nhưng vạn tộc Hồng Hoang hòa bình ổn định, ai nấy đều tu hành, linh khí vào mà không ra, linh khí dẫn vào không theo kịp sự tiêu hao của sinh linh, linh khí thiếu hụt cũng là điều bình thường.

Thiên địa giáng xuống thiên kiếp, ước chừng là muốn đào thải những sinh linh chỉ dựa vào thời gian để tích lũy tu vi, từ đó khôi phục sự cân bằng linh khí giữa trời đất.

Ngô Sở lại nghĩ đến việc lão tổ sư phụ không chịu gặp mình, khiến hắn có chút nghi ngờ, chẳng lẽ chuyện lần này cũng có liên quan đến sư phụ? "Đại sư huynh, huynh còn đó không?" "Còn!

Đã là thiên kiếp do thiên địa giáng xuống, chúng ta cũng chẳng có cách nào.

Đệ là Thiên Đế, thống lĩnh vạn tộc Hồng Hoang, cứ công bố điều lệ Thiên quy này ra thiên hạ là được." Dừng một chút, hắn lại dặn: "Khi công bố, đệ hãy dẫn dắt nguyên do của chuyện này vào việc đám tà thần dâm tự lung tung thu thập hương hỏa, chuyển mũi dùi dư luận về phía đó." Hạo nghe vậy không khỏi ngẩn ra, sau đó hỏi: "Đại sư huynh, huynh thấy mối quan hệ giữa hai việc này lớn đến mức nào?

Đệ thấy chuyện này rất có thể thực sự là do đám tà thần dâm tự đó gây ra đấy chứ?

Nếu không sao vừa mới quét sạch đám tà thần đó thì thiên địa đã giáng xuống tai kiếp này, giờ còn đeo vòng kim cô lên đầu tất cả những người tu hành?" "Ừm, ta đang suy tính chuyện này rồi, lát nữa có kết quả sẽ nói sau." Vừa mới ngắt liên lạc với Hạo không lâu, Thông Thiên và Thái Thượng cũng liên lạc tới, chuyện muốn hỏi cũng là về thiên kiếp.

Ngô Sở cười nói: "Ta vừa nói chuyện với Hạo xong, Thái Thượng

sư đệ không có ở bên cạnh Hạo sao?" Ngô Sở ám chỉ phân thân Thái Thượng Lão Quân của Thái Thượng. "Không!

Có đệ tử Nhân giáo quỳ trước bức họa của đệ thắp nhang hỏi thăm, đệ nhất thời cũng chưa tìm ra manh mối nên mới đến hỏi Đại sư huynh." Thông Thiên tiếp lời: "Bên Tiên viện của đệ có đệ tử thăng cấp Thiên Tiên, dẫn tới thiên kiếp, đệ tử đó bị sét đánh tan xác, làm đám bạn đồng môn sợ khiếp vía." Ngô Sở nghe vậy khẽ thở dài: "Xem ra những ngày tháng tu hành nhàn hạ sau này của giới tu sĩ sắp kết thúc rồi.

Thiên kiếp này là do Thiên Đạo tự diễn sinh ra, đã tự hiển hiện trên văn bia Thiên quy.

Còn về nguyên nhân hình thành thế nào, ta cũng đang suy tính..." "Đại sư huynh không đi hỏi sư phụ một chút sao?

Chắc hẳn sư phụ sẽ rõ ràng hơn chứ!" Thông Thiên không nhịn được hỏi. "Ừm, để ta suy tính một phen đã, không được thì mới đi hỏi sư phụ." Hắn không muốn cho mọi người biết sư phụ ngay cả hắn cũng chẳng muốn gặp, thế thì mất mặt quá.

Tại một tiểu thế giới hỗn độn nào đó ngoài vũ trụ.

Một vị tiểu tướng mặc ngân giáp, bào trắng, tay cầm ngân thương, cưỡi ngựa xung trận.

Giữa vạn quân, y lấy đầu tướng địch như lấy đồ trong túi.

Phía sau y, thiết kỵ quét qua, chiến kỳ phần phật.

Đây là một chi tân quân, cũng là một chi chiến vô bất thắng, công vô bất khắc.

Họ đi theo vị tiểu tướng mới nổi kia công thành nhổ trại, đi đến đâu quét sạch đến đó.

Quân địch tan bại như triều rút, thiết kỵ cắm chiến kỳ lên đầu thành đối phương. "Sở tướng quân uy vũ!" "Sở tướng quân uy vũ!"...

Vị tiểu tướng ngân giáp phía trước chậm rãi tháo mũ rơi, lộ ra gương mặt của Ngô Sở.

Đón ánh triều dương, hắn nhếch môi cười, nụ cười ấy thật ôn hòa, thật rạng rỡ, khác biệt hoàn toàn với một kẻ sát nhân đầy mình trên chiến trường...

Tại đại địa Hồng Hoang, trận đại hồng thủy vẫn đang tiếp diễn.

Rõ ràng đại nạn vẫn chưa qua đi, nhưng trên đầu sinh linh vạn tộc lại xuất hiện thêm một vòng Kim Cô.

Khi giọng nói của Thiên Đế Hạo hóa thành đại đạo chi âm vang vọng trên bầu trời Hồng Hoang, không mang theo chút cảm xúc nào mà tuyên đọc Thiên quy mới vừa được thêm vào, thiên địa lập tức chìm vào tĩnh lặng, chỉ còn tiếng mưa rơi và tiếng gào thét của nước lũ.

Không lâu sau, Thiên Đế Hạo liền đổ hết chuyện này lên đầu đám tà thần dâm tự kia, bảo mọi người sau này hễ thấy hạng dã thần lai lịch bất minh như vậy thì nhất định phải nhanh chóng báo cáo.

Những sinh linh vừa hồi thần lại, vốn dĩ trong lòng đang chứa đầy lửa giận không có chỗ phát tiết, nay lũ lượt chửi bới đám tà thần ban đầu và đám dân chúng vô tri đã tham gia vào đó.

Rất nhanh, có người đã liên tưởng trận đại hồng thủy này với đám tà thần kia làm một.

Chương 922

Đây là thiên địa đang trừng phạt sinh linh vạn tộc!

Hồng tai cấp độ này là để trừng phạt những sinh linh không có tu vi.

Bởi lẽ những sinh linh có tu vi tại thân đều không sợ hồng thủy, cho dù chỉ hiểu một chút pháp môn tu hành cũng có thể dễ dàng ích cốc, dễ dàng tránh né hồng tai.

Còn thiên kiếp thì lại nhắm thẳng vào tất cả sinh linh tu hành.

Ngô Sở vốn dĩ còn định dẫn dắt dư luận một chút, kết quả hắn đã đánh giá thấp khả năng liên tưởng của mọi người.

Tại Tử Ngọc Sơn, Ngô Sở đang luyện khí, Nghệ Bảo âm thầm thôi diễn.

Cửa phòng luyện khí bị đẩy ra, Tiểu Nguyệt Linh bước vào: "A Sở ca, xảy ra chuyện rồi, có Tiểu Hoa Tiên gặp kiếp." "Ly tỷ tỷ đâu?" Ngô Sở hỏi. "Lần này những Tiểu Hoa Tiên gặp kiếp đều có tu vi Thiên Tiên cảnh, họ không hề tấn cấp nhưng thân thể lại nảy sinh vấn đề một cách kỳ lạ, giống như bị suy lão vậy, hơn nữa tốc độ suy lão rất nhanh...

Ly tỷ tỷ lo lắng tộc hồ ly ở Thanh Khâu cũng gặp chuyện này nên đã về xem thử." Ngô Sở phân ra một đạo phân thân cùng Tiểu Nguyệt Linh đi ra ngoài.

Hắn quả nhiên thấy không ít Tiểu Hoa Tiên đã già nua, thân thể họ xuất hiện rất nhiều vấn đề, có kẻ lão hóa như một bà lão, có kẻ lại tỏa ra khí tức thối rữa.

Vốn dĩ thân thể của các Tiểu Hoa Tiên đều thơm ngát, nhưng giờ

đây lại xuất hiện mùi hôi thối khiến người ta muốn nôn mửa, làm đám Tiểu Hoa Tiên sợ hãi phát khóc.

Chuyện này khiến Ngô Sở liên tưởng đến 'Thiên nhân ngũ suy'.

Nếu Tiểu Hoa Tiên không tu ra được bất diệt linh quang, không nhập Kim Tiên cảnh, thời gian lâu dần tự nhiên cũng sẽ già chết.

Nhưng kiểu chết già thông thường của Tiểu Hoa Tiên thực ra có tốc độ suy lão rất chậm, không giống như lúc này, nhanh chóng khô héo thối rữa bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Ngô Sở âm thầm cảm nhận những Tiểu Hoa Tiên gặp vấn đề kia, tùy tay phất một cái, ném họ vào trong ống tay áo, sau đó nói với các tiểu hoa khác: "Những Tiểu Hoa Tiên ở Thiên Tiên cảnh mấy nguyên hội rồi mà không có tiến triển thì đều đi vào tiểu thế giới Văn Đạo đi!

Sau này đừng trở lại Hồng Hoang nữa.

Giữa thiên địa này đã xuất hiện kiếp khí rồi." Đám Tiểu Hoa Tiên nghe vậy không khỏi ngơ ngác nhìn nhau, nhưng phân thân của Ngô Sở đã bước vào đường hầm truyền tống, đi tới thế giới Văn Đạo.

Tiểu Nguyệt Linh đi bên cạnh hắn hỏi: "A Sở ca, tại sao lại như vậy?" Ngô Sở thả các Tiểu Hoa Tiên từ trong tay áo ra, tùy tay nhổ bỏ kiếp khí trên người họ, lại đánh vào mấy đạo công đức kim quang.

Không còn kiếp khí quấn thân, tốc độ suy lão của các Tiểu Hoa Tiên mới dừng lại. "Lần này là thiên giáng tai kiếp, tất cả sinh linh sống đủ lâu đều sẽ gặp kiếp, thật sự là khiến người ta trốn không thể trốn!" Ngô Sở lắc đầu than nhẹ: "Dùng tam tai cửu kiếp để đe dọa sinh linh đang tu hành, khiến chúng sinh không dám khinh suất tấn cấp, lại dùng Thiên nhân ngũ suy để bức bách những sinh linh không dám tấn cấp phải bắt buộc tấn cấp.

Song quản tề hạ, hiệu quả rõ rệt thật." Một đám 'lão' Tiểu Hoa

Tiên đi theo họ ra khỏi đường hầm truyền tống, khi nghe thấy hai câu cuối của Ngô Sở thì đều có chút cạn lời.

Ai thèm cái hiệu quả này chứ hả! "A Sở tiền bối, vậy chúng ta phải làm sao?

Có chết không?" Hoa Phỉ Nhi tiến lên hỏi.

Ngô Sở đưa tay xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng, nói: "Yên tâm đi!

Những ai tu xuất được một luồng bất diệt linh quang đều sẽ bất tử.

Kiếp nạn lần này chủ yếu nhắm vào Thiên Tiên và các cảnh giới dưới Thiên Tiên.

Tuy nhiên Kim Tiên muốn tấn cấp thì chắc cũng sẽ có thiên kiếp." Ngô Sở vừa nói vừa phất tay nhổ sạch kiếp khí trên người những Tiểu Hoa Tiên đi theo, tránh để họ chạy tới tiểu thế giới Văn Đạo này mà vẫn phải gặp kiếp.

Tuy rằng những dấu ấn của tiểu thế giới hỗn độn này xuất hiện trong dòng sông thời gian, nhưng Thiên đạo Hồng Hoang vẫn chưa ảnh hưởng tới các tiểu thế giới hỗn độn vực ngoại này.

Cho nên nếu các Tiểu Hoa Tiên trốn ở đây không ra ngoài thì vẫn có thể tránh được tai kiếp.

Có điều sau này e là không cách nào trở về đại địa Hồng Hoang được nữa.

Mặt khác, chủ thân Ngô Sở ở lại Tử Ngọc Sơn sau khi biết tình hình đã liên lạc với Thiên Đế Hạo: "Bên Thiên đình có xuất hiện hiện tượng thiên thần nhanh chóng suy lão thối rữa không?" Hạo thở phào một hơi: "Sư huynh cũng gặp chuyện này sao?

Đệ vừa mới nhận được tin tức, nghe nói có không ít sinh linh tu vi

yếu kém nhưng sống đủ lâu đều xuất hiện hiện tượng này, đây là vì sao?

Bên Thiên đình tạm thời vẫn chưa có chuyện này..." Ngô Sở nói: "Đây chắc hẳn là kiếp nạn nhắm vào tu sĩ dưới Kim Tiên cảnh.

Đệ thử xem những thiên binh thiên tướng có tu vi Thiên Tiên cảnh kia, xem trên người họ có kiếp khí quấn thân không." Không lâu sau, Hạo dường như trút được gánh nặng, cười nói: "Thần lực trên người họ có thể chống đỡ những kiếp khí kia..." Thần lực, cũng chính là sức mạnh gia trì do thần chức mang lại, cũng có thể gọi là hương hỏa nguyện lực. "Xem ra sau này thần vị do Thiên đình sắc phong sẽ trở thành miếng mồi ngon rồi." Nếu trong thần thoại Hồng Hoang gốc, Thiên đình có công hiệu này thì đâu cần tới Phong Thần chi chiến nữa!

Có thể thấy, thần thoại Hồng Hoang gốc trước Phong Thần chi chiến không hề xuất hiện loại thiên phạt này.

Hạo cười hắc hắc, nhưng rất nhanh lại than nhẹ: "Sư huynh thôi toán ra chưa?

Tại sao thiên địa Hồng Hoang lại xuất hiện biến hóa lớn như vậy?

Đến mà không có dấu hiệu gì cả!" Ngô Sở cũng không nhịn được thở dài: "Có lẽ đây là thiên địa đang tiến hành tự điều chỉnh chăng!" Vốn dĩ hắn tưởng rằng mình bảo vệ được Hồng Hoang, không để Hồng Hoang vỡ nát thì vạn tộc Hồng Hoang có thể phát triển hài hòa, hân hoan thịnh vượng.

Ai ngờ mình bảo vệ qua bảo vệ lại, ngược lại lại khiến tai kiếp sinh ra sớm hơn.

Tại Địa Cầu, thế giới tương lai.

Có người đem buổi biểu diễn của Ngô Sở chế thành video ngắn đăng lên mạng.

Thế là chỉ trong một đêm, Ngô Sở đã trở thành hot mạng thế hệ mới, trực tiếp thu hoạch một mẻ 'fan vợ', vô số người muốn đào bới tư liệu về hắn.

Ngay cả khi Ngô Sở xách đồ tới thăm lão ca nhà mình, đứa cháu nhỏ của lão ca cũng quấn quýt đòi thúc thúc biến ma thuật, còn đòi dạy để nó tới trường khoe khoang.

Vô số người nói hắn là ma pháp sư giả dạng ảo thuật gia.

Cũng có vô số người nghi ngờ ảo thuật của hắn, cảm thấy đây chẳng qua là video được người ta dùng kỹ xảo điện ảnh làm ra thôi, với kỹ thuật hiện nay thì không đáng để nhắc tới...

Tại đại địa Hồng Hoang, Tử Ngọc Sơn.

Nghệ Bảo nhìn Ngô Sở nói: "Kết quả thôi diễn đã có rồi, sự liên quan giữa những việc này có 57% khả năng.

Nghĩa là trận đại hồng thủy này và việc xuất hiện thiên kiếp đúng là có thể liên quan tới việc xuất hiện tà thần dâm tự, là kết quả do Thiên đạo tiếp nhận phản hồi của thiên địa rồi tự hành diễn hóa ra. 31% khả năng còn lại là những việc tất yếu phải trải qua khi mỗi lượng kiếp bắt đầu hoặc kết thúc." Nghe Nghệ Bảo nói vậy, Ngô Sở không nhịn được hỏi: "Vậy còn 12% khả năng nữa?" "Lý do thì nhiều lắm, có lẽ chỉ là một việc rất nhỏ cũng có thể dẫn tới thiên địa biến hóa, ví dụ như hôm nay chủ nhân đánh một cái rắm, sau đó phương bắc liền nổi lên cuồng phong." "..." Ngô Sở có chút cạn lời: "Ngươi không thể lấy ví dụ nào thanh tao một chút sao?" Nghệ Bảo che miệng cười khúc khích, vui vẻ không thôi. "Nhưng chuyện lượng kiếp ngươi nói đó, chẳng phải nói thời gian mỗi lượng kiếp đều cố định sao?" Ngô Sở hỏi: "Một lượng kiếp có năm vạn nguyên hội cơ mà!" Nghệ Bảo lắc đầu nói: "Nếu dựa theo thiết lập của tiểu thuyết Hồng Hoang thì đúng là như vậy.

Nhưng rõ ràng là ở Hồng Hoang này, thời gian lượng kiếp không hề cố định.

Hung thú lượng kiếp chúng ta không nói tới vì không trải qua, nhưng Long Phượng Kỳ Lân đại chiến, sau đó là Đạo Ma đại chiến, trong thiết lập Hồng Hoang chính là Long Phượng lượng kiếp.

Chương 923

Thế nhưng lượng kiếp đó rõ ràng không kéo dài tới năm vạn nguyên hội!" Ngô Sở hơi gật đầu, vì thời gian họ trải qua ước chừng cũng chỉ khoảng hai ba vạn nguyên hội thôi, không nhiều đến mức năm vạn.

Nghệ Bảo lại nói: "Từ khi anh em Đế Tuấn và Thái Nhất sáng tạo Thiên đình, nếu theo thiết lập Hồng Hoang thì chính là Vu Yêu lượng kiếp nhỉ!

Trong thần thoại Hồng Hoang gốc, đại kiếp Vu Yêu đánh nhau bao lâu không ai rõ.

Nhưng ở Hồng Hoang hiện nay, không có Vu Yêu chi chiến, trực tiếp là hai vị đại đế Yêu tộc chứng đạo thành thánh, Hạo thành công kế vị Thiên Đế.

Thời gian ở giữa này cũng chỉ có mấy nghìn nguyên hội thôi, chắc chắn không tới một vạn nguyên hội." Ngô Sở tiếp tục gật đầu, có chút trầm mặc.

Nghệ Bảo tiếp tục: "Trong thiết lập Hồng Hoang, từ khi Ngọc Đế Hạo Thiên đăng cơ Thiên Đế đến khi Phong Thần đại chiến kết thúc là Phong Thần lượng kiếp.

Nhưng hiện tại Phong Thần đại chiến chắc chắn là không có rồi, Thiên đình cũng không cần Phong Thần chi chiến để cưỡng ép sắc phong chư thần.

Cho nên thời gian lượng kiếp này chắc không cố định đâu.

Còn bây giờ là lượng kiếp gì, ai mà biết được!" Nghệ Bảo thu lại nụ cười, nhìn Ngô Sở nói: "Một chuyện rất rõ ràng là sự xuất hiện

của chủ nhân đã đẩy nhanh tiến trình phát triển của Hồng Hoang.

Tam tộc đại chiến chủ nhân tuy không tham gia nhiều nhưng cũng bảo vệ được không ít Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, Vu Yêu chi chiến lại càng biến mất trực tiếp, nhân mã hai bên hầu như không có tổn thất.

Tuy rằng những trận đại chiến này đã được tránh khỏi, thiên địa Hồng Hoang cũng không vì thế mà tan nát, nhưng số lượng sinh linh dư ra này cần tiên thiên linh khí để tu hành, đối với thiên địa Hồng Hoang mà nói cũng là một gánh nặng khổng lồ." Ngô Sở cười khổ một tiếng, nụ cười này rất hiếm thấy trên mặt hắn.

Hồi đó khi Hậu Thổ tiểu thư tả lĩnh ngộ ra luân hồi chi đạo mới thường xuyên xuất hiện trên mặt hắn. "Nghĩa là sự xuất hiện của ta tuy cứu được không ít sinh linh Hồng Hoang, cũng khiến thiên địa Hồng Hoang khỏi bị vỡ nát, nhưng cũng đồng thời gia tốc tiêu hao linh khí thiên địa.

Đây là thiên địa Hồng Hoang đang tự mình điều chỉnh linh khí tổn hao và thu hồi sao?!" Nghệ Bảo gật đầu: "Kết quả thôi diễn của tôi là vậy!

Giống như Địa Cầu sau khi bị con người khai thác quá mức, đại tự nhiên cũng sẽ dùng một số thủ đoạn để báo đáp loài người vậy." "Hào hèn gì lúc đó ta định xua tan đám mây mưa kia lại bị thiên địa áp chế." Ngô Sở lắc đầu, từ trong lửa lò rút ra thanh Như Ý Kim Cô Bổng đã được cải tạo xong.

Sau đó hắn dùng tiếng Trung giản thể khắc lên mấy chữ lớn 'Như Ý Kim Cô Bổng'.

Thanh bổng này là do Ngô Sở cải tạo từ thanh Biến Hình Bổng, bản thân thanh Biến Hình Bổng đã là một món hậu thiên cực phẩm, hắn chỉ thêm vào một số dược liệu khác để nâng cao phẩm chất thân bổng, lại đánh vào một số đại đạo pháp tắc thần văn, đặc biệt thêm

vào Từ Chi Đạo, có thể mượn đó để Kim Cô Bổng biến hóa từ trường dùng để ổn định phong ba.

Đã là Định Hải Thần Châm thì tất nhiên cần có một số công năng định hải mới đúng.

Ngô Sở tùy tay ném thanh bổng này đi, thanh bổng liền hóa thành một đạo hồng quang lao về hướng của Du Du.

Sau mấy lần lóe lên, thanh bổng xuất hiện trên dòng đại hà trước mặt đại quân trị thủy, như một cột trụ chống trời, ầm ầm rơi xuống, cắm xiên vào trong đại hà.

Ầm...

Một bổng kích khởi ngàn trùng sóng.

Mọi người thấy vậy không khỏi đại kinh, tưởng là cự ma phương nào tác oai tác quái.

Ong...

Thân bổng Kim Cô khẽ run, tỏa ra một luồng sức mạnh vô hình, luồng sức mạnh đó tức khắc thuần phục ngàn trùng sóng đang dâng cao kia, ngoan ngoãn như một đứa trẻ.

Đại hà vốn đang sóng vỗ cuồn cuộn, lúc này lại lặng sóng vạn dặm.

Ngay khi mọi người đang kinh nghi bất định, Du Du đạp sóng đi lên nói: "Đại gia không cần kinh hoảng, đây là Như Ý Kim Cô Bổng do gia sư Văn Đức Đạo Tôn luyện chế, có khả năng định phong ba, dùng để trợ giúp chúng ta trị thủy.

Không còn sóng dữ cuồn cuộn, chúng ta có thể tiết kiệm được không ít pháp lực." Đối với sinh linh sống trong nước, thi pháp trong sóng dữ và thi pháp trong sóng êm đềm thì pháp lực tiêu hao tự nhiên

không thể đánh đồng.

Thế nên khi thấy công năng của thanh thiết bổng này, đám thủy tộc là những kẻ vui mừng trước nhất.

Du Du đưa tay ra, thấy Như Ý Kim Cô Bổng tức khắc từ một cột trụ khổng lồ hóa thành một thanh thiết bổng bình thường bay vào tay mình.

Quảng Thành Tử nhìn thanh côn đó, than nhẹ: "Đại sư bá ra tay quả nhiên bất phàm, tuy không phải tiên thiên chi vật nhưng cũng là hậu thiên đỉnh tiêm cực phẩm, so với Phiên Thiên Ấn mà sư phụ ban cho ta còn có phần hơn chứ không kém!" Các đệ tử gia giáo khác nghe vậy, mắt lập tức đỏ lên.

Sư tôn bao giờ mới ban cho mình một món linh bảo như vậy đây!

Có một món linh bảo cường lực như vậy trong tay, không nói đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, ít nhất cũng có thể đảm bảo bản thân không dễ dàng bại trận!

Đa Bảo nhìn về phía Quảng Thành Tử có chút hậm hực, nhưng nghĩ đến món Hỗn Nguyên Kim Đấu mình sở hữu, gã lại thấy hậu thiên linh bảo cũng chỉ thế thôi.

Tại tiểu thế giới không tên ngoài vũ trụ.

Sở Nhất sau khi lên làm thống soái toàn quân, dẫn dắt trăm vạn bộ kỵ dưới trướng càn quét thiên hạ, chỉ trong vài năm ngắn ngủi, thiên hạ của phương thế giới này đã thực hiện đại nhất thống.

Vô số nữ tử trong thiên hạ vì y mà nghiêng lòng, Bệ hạ cũng có ý để y nghênh cưới trưởng công chúa, nhưng y lại chỉ muốn trả giáp về quê, khai môn lập phái làm học vấn.

Khi Sở Nhất sau khi thiên hạ thái bình đã không chút lưu luyến trả lại binh quyền trong tay, Bệ hạ vô cùng vui mừng, vô điều kiện xây

dựng cho y một tòa học cung khổng lồ bên cạnh đế đô.

Vô số học tử trong thiên hạ nườm nượp kéo đến.

Còn Văn Đạo của Ngô Sở cũng bắt đầu bén rễ nảy mầm, khai chi tán diệp tại phương thế giới này...

Tại đại địa Hồng Hoang, Tử Ngọc Sơn. "Văn Đức Đạo Tôn, cứu mạng với!" Ngạc Mãnh - kẻ tu hành ở Tử Ngọc Sơn có chút giống cá sấu - đang khóc lóc thảm thiết dẫn theo mấy đứa con cháu chạy tới dưới gốc thần mộc cầu cứu.

Bản thân Ngạc Mãnh có tu vi Kim Tiên cảnh nên tai kiếp lần này không giáng xuống đầu gã, nhưng đám con cháu của gã thì khó mà thoát khỏi vận mệnh này.

Thực tế trong Tử Ngọc Sơn có không ít sinh linh gặp tình cảnh này, chỉ là họ không dám chạy tới cầu cứu như Ngạc Mãnh mà thôi.

Thấy những sinh linh đó đau đớn đến mức ngay cả hình người cũng không giữ nổi, Ngô Sở vung tay lớn, trực tiếp thu nhiếp những sinh linh đang bị Thiên nhân ngũ suy này lại, tống vào tiểu thế giới Văn Đạo, đồng thời bóc tách kiếp khí trên người họ.

Dù sao cũng là sinh linh sống ở Tử Ngọc Sơn, ít nhiều cũng có chút tình nghĩa. "Sau này để họ sống trong đạo trường của ta đi!

Trở lại Hồng Hoang họ vẫn sẽ phải chịu kiếp nạn.

Ở đại địa Hồng Hoang, muốn trốn cũng không trốn được." Ngạc Mãnh gật đầu, cuối cùng tò mò hỏi: "Đạo Tôn, phương thiên địa này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao lại xuất hiện tình huống này?" "Chúng sinh khai thác linh khí thiên địa quá mức, thiên địa phản phệ chúng sinh mà thôi." Ngô Sở nhìn màn mưa không có dấu hiệu dừng lại nói: "Ngươi cũng đừng nhàn rỗi, ra ngoài giúp một tay đi!

Ngươi vốn là sinh linh dưới nước, hồng thủy này đối với ngươi chẳng là gì cả." Ngạc Mãnh nghe vậy gật đầu: "Đa tạ Đạo Tôn, vậy đệ tử đi đây." "Ừm, bảo Quy Nguyên và Bôn Ba Nhi Bá cùng đi đi!

Đừng có ai nhàn rỗi cả." "Rõ!" Sau khi đuổi Ngạc Mãnh đi, Ngô Sở lại cùng Thái Thượng, Thông Thiên và Hạo kéo nhau vào phòng chat đại đạo, thậm chí còn kéo cả mấy vị thánh nhân khác vào, bao gồm cả anh em Sầu Khổ.

Khi Ngô Sở nói về những suy đoán của Nghệ Bảo trước mặt chúng thánh, hai anh em Sầu Khổ ở phương tây xa xôi không khỏi nhìn nhau.

Tuy nhiên chút áy náy đó nhanh chóng biến mất trên mặt họ.

Chương 924

Chuyện do tà thần dâm tự gây ra thì liên quan gì tới Tây Phương giáo của họ chứ?

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu.

Thiện tai!

Thiện tai! "Nếu đã vậy thì nên làm thế nào?" Thiên Đế Hạo hỏi.

Chuẩn Đề nói: "Nếu đã là thiên địa tự điều chỉnh quy tắc thì cứ thuận theo tự nhiên thôi." Nếu câu này do Nữ Oa nói ra thì có lẽ mọi người sẽ phụ họa vài câu.

Nhưng ngặt nỗi câu này lại thốt ra từ miệng Chuẩn Đề, Thông Thiên không nhịn được muốn phản bác một chút.

Gã cũng đã ngứa mắt hai anh em này từ lâu: "Chúng ta đã là thánh nhân của thiên địa phương này, cho dù không nghĩ cho chúng sinh thì cũng nên nghĩ cho thiên địa một chút chứ?

Thiên địa đã cảm thấy linh khí không đủ thì lấy từ hỗn độn vực ngoại về bồi bổ cho thiên địa là được.

Chúng ta là thánh nhân đường đường, lẽ nào còn sợ chút khó khăn này?" Chuẩn Đề nghe xong thấy rất khó chịu, định nói ngươi thích làm thì cứ làm đi.

Nhưng lại nghe Thái Thượng cũng phụ họa: "Tam đệ nói rất đúng!

Ở vị trí của mình mà không làm tròn bổn phận thì chúng ta thật hổ thẹn với sự vun đắp của thiên địa phương này dành cho mình." Tiếp Dẫn nói: "Các vị sư huynh đừng quên, số lượng sinh linh thiên địa Hồng Hoang sẽ chỉ ngày càng nhiều, chỉ dựa vào chúng ta..." Hồng Vân thì nói: "Chúng ta đều là thánh nhân, không được thì cứ mở thêm

vài tòa đạo trường là xong." Ngô Sở cười nói: "Cũng không cần mở đạo trường gì cả, chỉ cần thiết lập thêm vài tòa đại trận chuyển hóa linh khí ở vực ngoại, chuyển hóa linh khí hỗn độn thành linh khí rồi truyền tống về đại địa Hồng Hoang là được.

Sinh linh sẽ ngày càng nhiều, nhưng thiên địa đã giáng xuống tai kiếp này, sau này chắc sẽ không đổi nữa.

Tu hành sinh linh có hạn chế này thì số lượng Kim Tiên tăng trưởng chắc chắn không thể như trước kia." Trước đây tu sĩ Thiên Tiên cảnh tấn cấp Kim Tiên có thể từ từ mài giũa, có thể thử nhiều lần, vì không có thiên kiếp đe dọa, muốn thử thế nào cũng được.

Nhưng bây giờ một khi thử tấn cấp sẽ nghênh đón thiên kiếp.

Chuyện này rất làm khó người ta, tấn cấp thì có thiên kiếp cản đường, không tấn cấp thì lâu dần cũng sẽ có thiên kiếp giáng xuống.

Đây chẳng phải là ép người ta vào đường chết sao?

Phải nói quy tắc tự diễn hóa này của thiên địa hoàn toàn chặn đứng mọi ngả đường của sinh linh tu hành, khiến người ta tiến thoái lưỡng nan.

Tuy nhiên đây mới chỉ nhắm vào sinh linh dưới Kim Tiên cảnh, sinh linh trên Kim Tiên cảnh thì không có nỗi lo này.

Nhưng chắc chắn muốn tấn cấp Thái Ất cảnh hay Đại La cảnh cũng sẽ có thiên kiếp.

Cho dù là đệ tử gia giáo chắc cũng không ngoại lệ.

Ví dụ như những đệ tử của Xiển giáo, có kẻ vẫn chưa bước vào Đại La.

Trong thần thoại Hồng Hoang gốc, họ hoàn toàn không cần lo lắng không vào được Đại La, lúc Phong Thần chi chiến cơ bản đều là

tuyển thủ Đại La cảnh cả rồi.

Trừ Khương Tử Nha và Thân Công Báo ra.

Nhưng bây giờ... thật đúng là một chữ 'thảm'.

Trong số đệ tử của Ngô Sở, mấy mặt trời nhỏ cũng chưa bước vào Đại La, Nghệ và Khoa nhờ lợi thế trùng sinh nên đã vào được Đại La cảnh.

Còn bây giờ đệ tử mới thu của hắn, tiểu cát tường Thiên Tiên cảnh cũng thật đen đủi, đường đường là con gái Thiên Đế vốn dĩ không có những phiền não này, nhưng giờ đây... thật đáng thương cho những sinh linh tu hành hiện tại! "Lần thiên tai kiếp nạn này, ngòi nổ chính là đám tà thần dâm tự kia, các vị sư đệ nếu có cảm ứng được tung tích của chúng ở tiểu thế giới nào thì cứ giết trước đã rồi tính sau." Ngừng một chút, Ngô Sở lại nói: "Sự kiện lần đó sau này ta cũng từng thôi toán một phen, kết quả lại không thôi toán được nguồn gốc của tà thần ở đâu, ta đoán rất có thể có thánh nhân ngoài trụ ẩn nấp trong thiên địa phương này, chư vị sư đệ cần cảnh giác một chút." Ngô Sở không tiện nói thẳng chuyện đó là do anh em Sầu Khổ âm thầm làm, vì không có bằng chứng, nên đành đổ lên đầu thánh nhân ngoài trụ.

Tuy mọi người có lẽ cũng đã âm thầm thôi toán, nhưng nếu hắn không nói một câu thì trong lòng thấy không thoải mái.

Chuẩn Đề có tật giật mình khi nghe Ngô Sở nói vậy thì không khỏi chửi thầm.

Tất nhiên gã cũng không dám chỉ đích danh trong lòng, tránh bị đối phương cảm ứng được. "Thánh nhân ngoài trụ?

Chắc không đâu!" Thông Thiên trực tiếp nói: "Nếu thực sự có thánh nhân ngoài trụ ẩn nấp thì chắc chắn sẽ tới chỗ Bất Chu Sơn.

Nếu họ tới đó, lẽ nào chúng ta lại không có chút cảm giác nào?

Cho dù chúng ta không cảm nhận được, Sư phụ là đại ngôn nhân của Thiên đạo lẽ nào cũng không cảm nhận được?" Câu nói này của Thông Thiên khiến Ngô Sở thầm tán thưởng gã.

Tại Địa Cầu, thế giới tương lai. "Cậu, cậu thực sự là Ngô Sở?

Cậu mất tích lâu như vậy là đi phẫu thuật thẩm mỹ à?" Người bạn cũ A Gia của Ngô Sở tìm tới chỗ ở cũ của hắn: "Số điện thoại cũng thay đổi, người cũng biến dạng hoàn toàn, hồi đó cậu mượn tiền tớ không phải là để đi phẫu thuật thẩm mỹ đấy chứ!

Nhưng một vạn cũng đâu có đủ!" "Còn nữa còn nữa, cậu học ảo thuật ở đâu vậy?

Nếu không phải cậu tự giới thiệu, cộng thêm gương mặt vẫn còn nét giống thì tớ thực không dám nhận ra cậu luôn." Ngô Sở lôi điện thoại mới mua ra: "Này, tiền nợ cậu trả lại cho cậu này!" "Không phải, tớ không phải tới đòi tiền đâu!" "Giờ anh đây có tiền rồi, một buổi biểu diễn năm vạn đấy!

Lên đài chưa tới năm phút.

Anh đây giờ cũng là tinh anh xã hội kiếm tiền vạn mỗi phút rồi, hiểu không?!" "Mẹ kiếp!

Cậu bắt đầu chảnh rồi đấy hả?

Sau này không định làm giàu mà thất đức đấy chứ?" "Cái đó là đương nhiên rồi?

Người tốt không sống thọ mà!

Ha ha ha..." A Gia tặng hắn một cử chỉ tay thông dụng quốc tế, nhanh chóng lôi điện thoại ra, sau khi nhận được tiền trả nợ cộng lãi suất, y lại hỏi: "Sau này định thế nào?

Dựa vào biểu diễn để sống à?" "Thế không tốt sao?

Công việc nhẹ nhàng, không cần làm từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều, lại còn gặp được bao nhiêu phú bà tỷ tỷ.

Cậu bảo với nhan sắc của tớ hiện giờ, đợi tớ tạo được danh tiếng, quay đầu tìm một phú bà tỷ tỷ xinh đẹp bao nuôi, cuộc đời chẳng phải viên mãn sao?" "Mẹ kiếp!

Cậu không định làm thế thật đấy chứ!" "Ha ha ha..." Tại Hồng Hoang, sau khi kết thúc liên tuyến đại đạo với chúng thánh, Ngô Sở lần nữa tới sông dài thời gian.

Vốn dĩ hắn muốn tới gặp lão tổ sư phụ nhà mình, nhưng lần này lão tổ vẫn không xuất hiện, dường như thực sự không muốn gặp hắn nữa.

Chuyện này khiến Ngô Sở có chút buồn bã, cũng có chút khó hiểu.

Chương 925

Bình thường không có việc gì thì cứ ra dọa hắn, giờ có việc thì lại chẳng thấy tăm hơi, tại sao vậy?

Không có được đáp án, hắn đành hướng mắt về thế giới tương lai kia.

Ngô Sở đang cùng bạn cũ vui vẻ ở thế giới tương lai khẽ chớp mắt, ngước đầu nhìn lên trần nhà, sau đó người bạn A Gia trước mặt liền không tiếng động gục xuống sofa.

Khắc sau, bóng dáng hắn biến mất tại chỗ, xuất hiện trên sông dài thời gian.

Trên sông dài thời gian, chủ nhân của chủ nguyên thần đang ngồi xếp bằng, tùy tay thu hồi đạo phân thân này lại.

Khi cảm nhận được những chuyện luồng nguyên thần này đã trải qua trong thời gian qua, mắt Ngô Sở không khỏi hơi cay cay, đã bao lâu rồi không được nghe bố mẹ quát mắng lải nhải?

Hắn đã bắt đầu không nhớ rõ nữa rồi.

Một hồi lâu sau, hắn thoát khỏi những cảm xúc đó, bắt đầu suy nghĩ về vấn đề mà phân thân gặp phải.

Ở thế giới tương lai đó có truyền thuyết thần thoại về Văn Đức Đạo Tôn của hắn, nhưng đạo cung của hắn ở thế giới đó lại biến mất không dấu vết, tại sao vậy?

Lẽ nào bản thân trong tương lai vì nguyên nhân nào đó đã dời tòa đạo cung đó đi?

Hơn nữa, thể tích của Địa Cầu và thể tích của tiểu thế giới Văn Đạo hiện nay rõ ràng là khác nhau, giữa đó đã xảy ra chuyện gì?

Lẽ nào tiểu thế giới Văn Đạo bị ai đó đánh sập rồi?

Tiểu thế giới Văn Đạo có thể lấy linh khí từ hỗn độn, nhưng thế giới tương lai nơi Địa Cầu tọa lạc rõ ràng là một thời đại mạt pháp.

Giữa đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vừa suy nghĩ những vấn đề này, Ngô Sở lại tách ra một luồng nguyên thần nhỏ bé ném vào thế giới tương lai kia.

Sau đó hắn bắt đầu lần theo dòng thời gian trên sông dài thời gian để âm thầm truy hồi.

Theo lý mà nói, truy hồi dọc theo sông dài thời gian có thể thấy được không ít thứ, việc này mạnh hơn nhiều so với việc bói toán huyền bí.

Bói toán chỉ có thể thấy được một góc tương lai không xác định.

Nhưng ngao du trong sông dài thời gian lại có thể thấy vô số loại tương lai, tuy vẫn là tương lai không xác định nhưng ít nhất khả năng tham chiếu sẽ nhiều hơn.

Chỉ là trong những hình ảnh tương lai này, có một số lại hiện ra mờ nhạt, những hình ảnh mờ nhạt đó chắc chắn tồn tại vấn đề.

Nghĩ bằng đầu ngón chân cũng hiểu, những hình ảnh mờ nhạt này có liên quan tới thánh nhân.

Thánh nhân không thể tính toán, cho dù là Ngô Sở cũng là thánh nhân cũng không có cách nào.

Nói cách khác, tiểu thế giới Văn Đạo của hắn trong tương lai có thể sẽ xảy ra một số chuyện liên quan tới thánh nhân.

Rất có thể những thánh nhân này đến từ vũ trụ ngoài trụ.

Dù sao ở đại địa Hồng Hoang này, làm gì có thánh nhân nào rảnh rỗi chạy tới tiểu thế giới của hắn để phá hoại chứ? "Cho nên, vẫn sẽ

có những thánh nhân ngoài trụ khác giáng lâm sao?" Ngô Sở chậm rãi đứng dậy, miệng lẩm bẩm: "Xem ra phải chuẩn bị một chút mới được!" Còn về ý định định tạo ra mấy bà vợ của luồng nguyên thần phân thân kia, hắn trực tiếp từ chối, ngươi chỉ là một phân thân mà còn muốn cắm sừng ta à, mơ đi.

Ngô Sở mắng mỏ một trận, trở về Tử Ngọc Sơn, sau đó dẫn theo tiểu hồ ly đi tới tiểu thế giới Văn Đạo.

So với thời tiết quỷ quái mưa tầm tã liên miên ở Hồng Hoang, thời tiết nắng ráo, xuân ấm hoa nở ở tiểu thế giới Văn Đạo rõ ràng khiến lòng người sảng khoái hơn.

Hơn nữa ở đây còn không cần lo lắng về kiếp khí của thiên địa Hồng Hoang.

Tuy mục tiêu hiện tại của thiên kiếp chỉ là sinh linh dưới Kim Tiên, nhưng ai biết được Thiên đạo Hồng Hoang có nổi hứng nhìn trúng những sinh linh trên Kim Tiên không?

Thời gian dần trôi, trên đại địa Hồng Hoang đã qua hơn mười năm.

Không ai ngờ được trận mưa này lại có thể kéo dài lâu như vậy, tuy giữa chừng có lúc tạnh lúc mưa, nhưng bóng dáng mặt trời thì hầu như không thấy đâu.

Ngoại trừ mười mặt trời nhỏ - con trai của Yêu Đế - thi thoảng bay ngang bầu trời.

Lúc này mười con Kim Ô nhỏ cũng đã gia nhập Thiên đình, trở thành Nhật Thần.

Thiên Đế Hạo chia Hồng Hoang thành mười khu vực, chức trách của các mặt trời nhỏ là mỗi người phụ trách một khu vực, theo sự luân chuyển ngày đêm của Hồng Hoang mà thay phiên nhau xuất hiện trên bầu trời khu vực đó, đóng vai trò mặt trời nhân tạo để mang lại

hơi ấm cho sinh linh thế gian.

Cho nên thời kỳ này ở Hồng Hoang thường thấy cảnh tượng mười mặt trời cùng xuất hiện.

Chỉ vì đại địa Hồng Hoang quá rộng lớn, khi mười mặt trời này không tụ tập lại một chỗ mà phân tán khắp nơi thì không thể gây ra quá nhiều tổn hại cho Hồng Hoang.

Huống hồ vẫn còn cái thời tiết quỷ quái mưa dầm liên miên này nữa.

Lúc này đội ngũ trị thủy cũng dọc theo hai con đại hà, từ đại địa phương tây tiến vào đại địa Trung Châu, tiếp đó tới Đông Thổ.

Ngày hôm đó, Viên Hồng vác theo Như Ý Kim Cô Bổng dùng để định phong ba, đi tới một chi lưu của đại hà.

Độ rộng mặt sông của chi lưu này cũng không nhỏ hơn đại hà là bao.

Khi họ tới đây, rõ ràng có thể cảm nhận được dưới đáy sông rộng lớn đang cuộn sóng dữ này ẩn giấu không ít thủy yêu.

Viên Hồng cũng không thấy lạ, đi suốt quãng đường này gặp thủy yêu nhiều không đếm xuể, nhiều thủy yêu không gia nhập Thủy Quân phủ của hai con sông mà là tán tu tự mình tu hành.

Giống như Viên Hồng trước đây tu hành ở Côn Luân Sơn vậy.

Tuy nhiên, gã không ngờ rằng một gậy này chọc xuống lại chọc ra một con siêu cấp đại yêu có tu vi vô cùng mạnh mẽ.

Địa Cầu, thế giới tương lai.

Sau khi phân thân mới toanh bị chủ thân ném trở về, trong lòng thầm mắng chửi: Thằng cha chủ thân khốn kiếp, chỉ biết lo cho bản thân hưởng thụ, hoàn toàn chẳng thèm để ý đến cảm thụ của phân

thân.

Chẳng qua cũng chỉ là phụ nữ thôi mà, thế giới này còn sợ thiếu sao?

Tin hay không tôi tìm cho anh mười tám cô kiều diễm, làm anh buồn nôn chết luôn hả!

Người bạn A Gia vươn vai một cái thật dài, lúc này mới hoàn hồn lại: "Tớ vừa rồi thế mà lại ngủ quên ở chỗ cậu à?

Đã đến tối rồi sao?

Đi thôi, ca ca dẫn cậu đi ăn đồ nướng!

Tiện thể gọi thêm đám thằng Thành qua đây, lâu rồi mọi người không gặp, chắc chắn họ cũng có nhiều chuyện muốn nói lắm." Ngô Sở không cho là đúng, nhưng cũng không từ chối, đi theo A Gia ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa liền đụng phải một người phụ nữ, chắc là hàng xóm mới chuyển tới gần đây, trước kia chưa từng gặp.

Chương 926

Người hàng xóm nữ kia vừa nhìn thấy Ngô Sở, cả người liền đờ ra.

Ngô Sở nhìn cô gái đó, cũng không nhịn được sững sờ.

Cô gái này, tư chất không tồi nha!

Anh không nhịn được mà xoa xoa cằm. …… Đại địa Hồng Hoang, tại một tòa thành nhỏ bên bờ sông.

Một đội duệ sĩ mặc giáp, hông đeo trường đao, tuần tra trên mặt thành dưới cơn mưa xối xả, tránh để nước lũ từ con sông lớn dâng lên tràn vào trong thành.

Tuy trong sông có không ít thủy yêu, nhưng mọi người đối với Yêu tộc cũng không có quá nhiều địch ý và cảnh giác.

Ngày nay vạn tộc hòa mục, Yêu tộc cũng không còn lấy việc ăn thịt người làm thú vui.

Những kẻ dám ăn thịt người sớm đã bị tiêu diệt gần hết, ngay cả những kẻ ra tay tiêu diệt cũng là Yêu tộc, mặc dù đó là các Thiên thần chấp pháp của Thiên đình.

Nhưng đám Thiên thần chấp pháp này, rất nhiều người cũng đồng dạng đến từ Yêu tộc.

Thống lĩnh duệ sĩ đứng bên tường thành, để mặc nước mưa gột rửa giáp trụ trên người, im lặng nhìn ngắm những đợt sóng dữ cuồn cuộn dưới chân thành vốn đã trở thành một vùng sông nước.

Những ngọn núi cao phía xa xa, giữa vùng nước lụt này, trông giống như những hòn đảo cô độc giữa biển khơi.

Bên tai thỉnh thoảng truyền lại một vài tiếng nói nhỏ. "Cũng không biết cái thời tiết quỷ quái này khi nào mới kết thúc?

Nền móng của tòa thành này đã được nâng cao hơn trăm trượng rồi, nhìn qua cứ như một hòn đảo giữa thiên hải vậy, ái chà!" "Mưa bão liên miên mười mấy năm rồi, trên đại địa Hồng Hoang này, những nơi không bị nhấn chìm còn được bao nhiêu?

Chúng ta có thể sống sót, Thiên đình còn có lương thực phân phối, biết đủ đi!" Thống lĩnh duệ sĩ im lặng đưa tay lau nước mưa trên mặt, nhớ lại những ngày tháng vô ưu vô lự khi học tập tại Đệ Nhất Học Viện ở Đệ Nhất Thành.

Nhìn lại những ngày hiện tại, hắn cũng không khỏi thầm nghĩ: Đúng vậy!

Sinh ra trong thời đại như thế này, có thể sống sót quả thực đã là không tồi rồi!

Thiên địa hủy diệt chúng sinh, Thiên đình lại đang cứu vớt thương sinh, đối kháng với thiên đạo, áp lực nhất định là rất lớn đi!

Thống lĩnh duệ sĩ im lặng siết chặt nắm đấm, mỗi khi nghĩ đến đây, hắn lại không khỏi nhiệt huyết sôi trào.

Ngay lúc này, từ phía xa truyền đến tiếng ầm ầm, lôi đình xé toạc màn mưa, chiếu sáng thiên địa, sóng dữ cuồng nhiệt cuộn cao ngàn trượng, mang theo khí thế không gì cản nổi, cuồn cuộn ập đến.

Thống lĩnh duệ sĩ ánh mắt ngưng lại, quát lớn: "Mở trận pháp thủ hộ, chuẩn bị chiến đấu!" Trong thành, một cây linh căn tự chủ khởi động trận pháp thủ hộ, ánh sáng tức khắc bao trùm tòa thành nhỏ.

Vô số giáp sĩ hội tụ về phía này dưới màn mưa lớn, tiếng rút đao soàn soạt, họ lần lượt rút trường đao bên hông, nghiêm trận đợi lệnh.

Dự định khi sóng gió ập đến sẽ dùng trường đao chém tan cự lãng.

Trước đây họ vẫn thường làm như vậy.

Chỉ có điều, sóng gió họ gặp trước kia chưa từng lớn như hiện tại.

Cự lãng cao ngàn trượng đã đủ để nuốt chửng tòa thành nhỏ này rồi.

Đúng lúc đó, mấy đạo thân ảnh mặc đạo bào im lặng xuất hiện trên mặt thành, trong gió mưa, tóc dài họ khẽ bay, nước mưa không thể làm ướt thân thể họ. "Không cần căng thẳng, chỉ là lũ thủy yêu làm loạn thôi, sóng gió sẽ nhanh chóng bình ổn thôi." Người nói là Vũ, đứng bên cạnh hắn là đệ tử Xiển giáo Từ Hàng Chân Nhân cùng Thái Ất Chân Nhân, ngoài ra còn có một nữ tiên là đệ tử Tiệt giáo Kim Linh Thánh Mẫu.

Nghe nói Kim Linh Thánh Mẫu này là đệ tử mới thu của Thông Thiên, mặc dù nhập môn chưa đầy ngàn năm, nhưng một thân tu vi đã vô cùng kinh người.

Rất nhiều đệ tử Tiệt giáo đều nghi ngờ vị này có phải là một người trọng tu hay không.

Loại nghi ngờ này cũng không phải là vô căn cứ, bởi vì tu vi của nàng thăng tiến quá nhanh, lĩnh ngộ thiên địa đại đạo pháp tắc giống như ăn cơm uống nước vậy.

Chưa đầy ngàn năm, tu vi đã trực bức Đại La cảnh, dự tính Đại La cảnh cũng không ngăn nổi bước chân tiến lên của nàng.

Trong bốn người này, tu vi của Vũ là thấp nhất, nhưng mọi người lại lấy hắn làm đầu, bởi vì tên này dù đi đến đâu cũng có thể gặp được người quen.

Quả nhiên, vị thống lĩnh giáp sĩ kia vừa nhìn thấy Vũ, lập tức tiến lên ôm quyền cúi người: "Đệ tử Đằng Ba, bái kiến Vũ giáo tập!

Dám hỏi giáo tập, là loại thủy yêu nào dám ở đây hưng phong tác

lãng?" "Đằng Ba?

Cái tên nghe có vẻ hơi quen thuộc." "Đệ tử hơn ba trăm năm trước từng theo học tại Đệ Nhất Học Viện, cũng đã từng học qua lớp Võ đạo của Vũ giáo tập.

Chỉ là đệ tử tư chất lỗ độn, tu vi không tinh, nên đã về quê đầu quân vào quân ngũ." "Đầu quân cũng tốt, tổng không đến nỗi lãng phí tuổi trẻ." Vũ mỉm cười nói: "Hai vị này là sư huynh Xiển giáo, Thái Ất Chân Nhân, Từ Hàng Chân Nhân, vị này là sư tỷ Tiệt giáo Kim Linh Thánh Mẫu." Kim Linh Thánh Mẫu ôm quyền nói: "Không dám xưng sư tỷ, sư muội nhập môn muộn hơn..." Vũ cười nói: "Nếu tính theo tiền thế, ta còn phải gọi sư tỷ một tiếng tiền bối đấy!" "Kiếp trước đã là mây khói qua đường, không bàn tới cũng được." Từ Hàng Chân Nhân và Thái Ất Chân Nhân không khỏi nhìn vị sư muội này thêm mấy cái, thầm suy đoán, vị thiên tài đệ tử của Tiệt giáo này rốt cuộc là tiền bối nào chuyển thế?

Khi các Thánh nhân ngoại trụ giáng lâm Hồng Hoang, Thiên đình đã chết mất một loạt Thiên thần, còn có không ít tinh quân vẫn lạc trong trận chiến đó.

Trong số các tinh quân ấy, Đấu Mẫu Nguyên Quân trọng thương, cũng không biết bà ấy có mượn cơ hội chuyển thế trọng tu hay không, Tử Vi Tinh Quân và Câu Trần Tinh Quân đều đã vẫn lạc.

Cường giả vẫn lạc trong trận đó, tu sĩ nữ không nhiều, lại nghĩ đến thái độ cung kính của Vũ đối với Kim Linh Thánh Mẫu, họ có lý do để nghi ngờ rằng Kim Linh Thánh Mẫu này rất có thể chính là mẹ của các tinh quân năm đó, Đấu Mẫu Nguyên Quân chuyển thế.

Lúc này, Vũ tung người lên, vung nắm đấm, đánh ra một đạo quyền mang về phía cự lãng đang cuốn tới, quyền mang như một mặt trời nhỏ chói mắt, oanh tạc vào giữa cự lãng, tức khắc đánh tan sóng

dữ thành từng mảnh nhỏ.

Thái Ất Chân Nhân vung phất trần trong tay, một đạo ánh sáng bắn ra, ngay lập tức thuần phục những đợt sóng đang tản mác kia, ngoan ngoãn rơi xuống nước.

Từ Hàng Chân Nhân thì ném ra một cái bình, thu lấy những đợt sóng đã được thuần phục vào trong bình.

Kim Linh Thánh Mẫu nhìn quanh một lượt, phát hiện căn bản không cần nàng ra tay.

Phía xa hơn, một tiếng gầm vang dội truyền đến: "Đại đảm yêu nghiệt, còn không phục pháp, ngươi muốn một thân tu vi tan thành mây khói sao?

Xem Kim Đấu của ta đây..." Thái Ất Chân Nhân cười lên: "Đa Bảo sư huynh tính khí vẫn nóng nảy như vậy nha!" Kết quả là Kim Linh Thánh Mẫu ánh mắt lóe lên, mỉm cười nói: "Thái Ất sư huynh nói đùa rồi!

Đây là khí tiết đường đường chính chính, sao có thể nói là nóng nảy được?

Chúng ta phụng lệnh, hiệp trợ thống soái Thiên Hà Thủy Quân trị thủy, là nhận mệnh của Thiên Đế, khu trừ tất cả tà ma ngăn trở việc trị thủy trên thế gian..." "Sư huynh sư tỷ, sóng gió lại tới nữa kìa!

Giải quyết vấn đề trước đã!" Vũ nhắc nhở.

Địa Cầu, thế giới tương lai.

Sau khi tụ tập một chút với đám bạn cũ, vì sự nhiệt tình không thể chối từ, anh cũng chỉ đành biểu diễn vài màn ảo thuật nhỏ, làm họ kinh ngạc đến ngây người.

Còn về nguyên lý ảo thuật, xin lỗi, đây là bí mật không truyền của

sư môn.

Diễn xong, tiệc tan, Ngô Sở đi đến một góc vắng người, thân hình lay động một cái liền trở về chỗ ở của mình, thần thức tỏa ra, định quan sát cô gái hàng xóm kia một chút.

Chương 927

Kết quả là thần thức vừa quét qua, liền 'thấy' một màn không nên thấy.

Chỉ thấy hơi nước nghi ngút, tiếng nước chảy róc rách... …… Đại địa Hồng Hoang, Đông Thổ.

Một con cự viên đầu trắng mình xanh, mắt lửa ngươi vàng bị Viên Hồng dùng một côn thọc từ dưới đáy sông ra, lúc này đang ở giữa dòng sông lớn hưng phong tác lãng, giận dữ đấu với Đa Bảo.

Con vượn này thiên sinh dị tướng, thân hình to lớn, sức mạnh vô song, có thể triệu hồi phong lôi trợ chiến.

Viên Hồng tuy cầm Kim Cô Bổng, nhưng đây chung quy không phải binh khí của hắn, hơn nữa tu vi cũng kém đối phương rất nhiều, căn bản không phải đối thủ, chỉ một chiêu đã bị đối phương đánh bay ra ngoài, ngay cả Kim Cô Bổng dùng để định sóng gió cũng suýt bị đối phương đoạt mất.

Nếu không phải sau lưng hắn còn một đám đệ tử Tiệt giáo và Xiển giáo, cùng với Triệu Công Minh và Tam Tiêu, thì e rằng đã trực tiếp bị đối phương tiêu diệt rồi. "Lão Hồng, anh không ổn nha!

Cùng là loài vượn hầu, đối phương mạnh hơn anh không biết bao nhiêu lần." Thiếu niên Long Ngao Quảng trốn thật xa, nhìn trận chiến phía trước, lắc đầu quầy quậy.

Sư phụ của Viên Hồng là Lão Viên, đệ tử ký danh của sư tổ Ngô Sở, tính ra là sư thúc của hắn, cho nên Ngao Quảng không tiện gọi là 'Lão Viên', chỉ có thể gọi là 'Lão Hồng'.

Viên Hồng có chút cạn lời: "Đối phương tu hành năm tháng chắc

chắn không ngắn, nếu không làm sao có được tu vi cỡ này.

Có điều hắn có vùng vẫy thế nào cũng vô dụng thôi, ở đây có bao nhiêu sư thúc như vậy, mỗi người một đòn hắn cũng không chịu nổi.

Xem kìa, Đa Bảo sư thúc sắp ra tay nặng rồi." Chỉ nghe Đa Bảo hét lớn một tiếng, quát tháo con thanh viên kia một trận, rồi ném ra một cái đấu có hoa văn vàng, cái đấu đó xoay tròn trên không trung, ngay lập tức khóa chặt thanh viên.

Nước lũ xung quanh thanh viên lần lượt bay về phía cái đấu.

Thanh viên thấy vậy, phóng một cây gậy trong tay về phía Kim Đấu, nhưng đột nhiên bị một đạo Ngũ Sắc Thần Quang quét xuống.

Thanh viên gầm thét, trừng mắt về phía thân ảnh phát ra Ngũ Sắc Thần Quang: "Hèn hạ!" Khổng Tuyên nghe vậy không nhịn được cười: "Ngươi không nghĩ rằng chúng ta sẽ ở đây đấu pháp một chọi một với ngươi chứ?

Chúng ta là thành viên đội trị thủy được Thiên Đình sắc phong, mục đích là trị thủy, đào đâu ra thời gian rảnh mà một chọi một với ngươi?

Ngươi không phục, sau này có cơ hội chúng ta tái chiến." Thanh viên hừ lạnh, ngự nước lũ đánh về phía Kim Đấu.

Nhưng cái Kim Đấu kia giống như một cái hố không đáy, không ngừng hút nước lũ vào trong.

Lúc này, Quảng Thành Tử cầm Phiên Thiên Ấn, trực tiếp đập về phía thanh viên.

Thanh viên không kịp đề phòng, trán bị Phiên Thiên Ấn đóng một phát, lập tức đầu váng mắt hoa.

Và chính cái đòn này đã khiến thanh viên mất đi năng lực kháng cự

Kim Đấu, vùng vẫy rồi bị hút vào trong cái đấu vàng kia.

Vốn dĩ trong thần thoại Hồng Hoang gốc, Hỗn Nguyên Kim Đấu thuộc về Vân Tiêu, giờ đây vì Tam Tiêu không bái Thông Thiên làm sư phụ, nên nó đã rơi vào tay Đa Bảo.

Tu vi của con thanh viên kia tính ra thậm chí còn cao hơn Đa Bảo hiện tại một bậc, nhưng trong tình huống Đa Bảo có linh bảo cường lực như Hỗn Nguyên Kim Đấu trong tay, thanh viên cũng không địch nổi.

Sau khi hạ gục con thanh viên này, Đa Bảo bưng Kim Đấu đến trước mặt Du Du: "Sư đệ may mắn không làm nhục mệnh, sư huynh, con quái này xử trí thế nào?" Du Du nhìn con thanh viên đang vùng vẫy trong Kim Đấu, vẫn mang theo vẻ không phục, ở bên trong nhe răng trợn mắt, gầm thét liên hồi, rồi nói: "Trị thủy trước đã!

Chờ sau đó điều tra xem tên này có phạm phải tội ác nào khác không.

Nếu có, thì tống tới Trảm Yêu Đài một chuyến, nếu không, thì phong ấn tại con sông này để cảnh cáo các sinh linh khác." Trong Kim Đấu, thanh viên vung tay gầm lên: "Ta chỉ là tu hành trong sông này, là các ngươi đánh ta trước, còn có thiên lý nữa không?

Còn có thiên quy nữa không?" Du Du nhìn xuống thanh viên trong Kim Đấu, quát: "Chúng ta phụng mệnh Bệ hạ đến đại địa Hồng Hoang trị thủy, những nơi đi qua, tất cả Vu tộc, Yêu tộc, Nhân tộc đều chung tay giúp đỡ.

Ngươi là thủy trung Yêu tộc, không nghĩ đến việc giúp một tay thì thôi, chúng ta dùng Định Hải Thần Châm để định sóng gió, đào sâu thủy đạo, ngươi lại ra ngăn cản, là đạo lý gì?

Còn đánh không được sao?" Thanh viên không phục, Du Du tiếp

tục hừ lạnh: "Nếu không phải sư tôn giáo đạo chúng ta phải có lòng thương thiên hạ chúng sinh, phải lấy nhân nghĩa đối đãi, thì với những gì ngươi vừa làm, ta đã có quyền trực tiếp chém đầu ngươi rồi.

Bệ hạ đã ban cho ta quyền tiền trảm hậu tấu, ngươi có muốn lấy thân thử pháp không?" Thương!

Một đạo kiếm ảnh xuất hiện trong Kim Đấu, chính là Hạo Thiên Kiếm do Thiên Đế Hạo ban tặng, dùng để chém giết những sinh linh không tuân theo hiệu lệnh khi trị thủy.

Một luồng uy nghiêm Thiên Đế trên Hạo Thiên Kiếm lập tức dọa cho thanh viên sợ hãi.

Tuy hắn trời không sợ đất không sợ, nhưng cũng biết thức thời mới là tuấn kiệt.

Đã bị bắt rồi, không cần thiết phải chọc giận uy nghiêm của Thiên Đế nữa.

Nghĩ một lát, hắn nói: "Ta cũng là thủy trung Yêu tộc, có thể giúp các ngươi một tay!" "Muốn lấy công chuộc tội?

Muộn rồi!" Du Du hừ nhẹ: "Đã sớm cho ngươi cơ hội rồi, là ngươi cứ nhất định phải đấu với chúng ta, giờ bị bắt rồi mới biết cầu xin.

Nếu lúc này thả ngươi, thì uy nghiêm của chúng ta để đâu?

Nếu tương lai ai cũng học theo ngươi như thế này, thì còn nói gì đến luật pháp?" Thanh viên: "……" "Ở đây mà tự kiểm điểm cho tốt đi!" Huấn thị con thanh viên này một trận, Du Du cảm thấy sảng khoái tinh thần, sau đó hô hào mọi người bắt đầu trị lý đoạn thủy đạo này. …… Hồng Hoang, phương Bắc.

Một dãy núi khổng lồ chạy dọc theo rìa tuyết nguyên, từ Tây sang Đông, liên miên không biết bao nhiêu vạn dặm, giống như một con

thần long khổng lồ nằm ngang trên đại địa phương Bắc Hồng Hoang.

Trên bề mặt dãy núi này còn có một lớp băng dày, như một vệ sĩ mặc giáp băng, bảo vệ tuyết nguyên phương Bắc.

Nhưng nó cũng ngăn chặn nước băng trong tuyết nguyên phương Bắc tràn xuống phía Nam.

Tuyết trên tuyết nguyên bị mưa lớn liên tục mười mấy năm gột rửa, sớm đã tan chảy.

Tuy nhiên có người ở đây thi triển băng phong chi thuật, đóng băng lượng nước tuyết tan này lại.

Thế nhưng, nhìn những tảng băng liên miên đang dần tan chảy dưới sự xối xả không ngừng của nước mưa, mọi người không khỏi cảm thấy từng trận mệt mỏi ập đến.

Cộng Công đã ngồi bệt xuống đất: "Mẹ nó chứ!

Thật tình không muốn làm nữa!

Cái này khi nào mới xong đây?!" Hoàng Long cười khổ, hắn hiện tại đã hóa thân thành rồng, dẫn dắt Long tộc Bắc Hải cùng nhau làm công việc khuân vác của tự nhiên.

Thanh niên Truyền Hỏa cũng thở dài: "Cứ tiếp tục thế này, nước của Tứ Hải sẽ nhấn chìm cả đại địa Hồng Hoang mất.

Quỷ mới biết khi nào cơn mưa này dừng lại!" "Quỷ cũng không biết đâu!" Địa Khôn nói một câu đùa lạnh lẽo, nhưng mọi người đều không có tâm trạng để cười.

Lúc này, một thân ảnh ngự phong mà đến, xuất hiện trên tuyết nguyên, sau đó ném hai mươi bốn viên châu tử về phía sông băng trên tuyết nguyên, vô tận nước băng không ngừng đổ vào trong đó.

Địa Cầu, thế giới tương lai.

Ngô Sở thu hồi thần thức, nhưng thân ảnh lại lặng lẽ xuất hiện trong phòng đối phương.

Chương 928

Đương nhiên, anh không phải đến để hái hoa ghẹo nguyệt, chỉ là bị một cuốn nhật ký trên bàn của đối phương thu hút.

Cũng không phải muốn nhìn trộm nội tâm của đối phương, mà là bị những chuyện ghi trong nhật ký hấp dẫn.

Cuốn nhật ký đó chưa được khép lại, trên đó viết một đoạn chữ: 【Hôm nay thế mà lại gặp được vị ảo thuật gia đang nổi đình nổi đám trên mạng kia, anh ấy thế mà lại là hàng xóm của mình.

Xem ra trước khi mình chết, nguyện vọng của mình lại có thêm một điều, nếu có thể yêu đương với anh ấy một trận rồi mới chết, thì thật là tuyệt vời, anh ấy nhất định sẽ dùng ảo thuật của mình để làm mình vui vẻ nhỉ!

Như vậy, mình có phải có thể mỉm cười rời khỏi thế giới này không?

Nếu thế gian này thực sự có thần linh, vậy thì, Người có nghe thấy tiếng gọi của con không?

Thần!】 …… Hồng Hoang, vực ngoại Hỗn Độn, tiểu thế giới Văn Đạo.

Tiểu hồ ly đang dưỡng thai ở đây, Tiểu Nguyệt Linh ở bên cạnh nàng.

Thanh Khâu Ly dẫn theo những người trong hồ tộc Thanh Khâu bị ảnh hưởng bởi kiếp khí mà rơi vào trạng thái thiên nhân ngũ suy, tìm đến tiểu thế giới Văn Đạo gặp Ngô Sở.

Sau khi giúp đỡ những hồ yêu bị kẹt trong nỗi kinh hoàng do kháng ma với kiếp khí, giải trừ vấn đề trên người họ, Ngô Sở bắt đầu bố trí

trên quả Địa Cầu này.

Nếu tiểu thế giới này cuối cùng cũng sẽ đón tiếp các Thánh nhân ngoại trụ, vậy thì hãy bố trí nơi này thành một chốn Tu La, tiêu diệt từng tên Thánh nhân ngoại trụ đó tại đây đi!

Đại địa, tinh không, toàn bộ đều được bố trí thành những đại trận có lực sát thương cực lớn.

Tinh không vốn dĩ đã được anh bố trí thành Đại Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, không cần phải thay đổi.

Ngược lại là đại địa, Ngô Sở đã bố trí mấy tòa đại trận danh tiếng lẫy lừng như Thập Tuyệt Trận, Ngũ Hành Đại Trận, Lưỡng Nghi Vi Trần Trận, thậm chí còn lấy tiểu địa phủ làm trung tâm để bố trí Huyết Hải Đại Trận.

Huyết Hải Đại Trận nguyên bản có bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử, lại mượn uy lực của biển máu, trận này một khi hạ xuống, Thánh nhân cũng khó lòng phá giải dễ dàng.

Năm đó Đế Tuấn và Thái Nhất thống lĩnh tứ phương quân đoàn của Thiên Đình, hô bang gọi hữu, khi vây bắt Minh Hà Lão Tổ tại Huyết Hải cũng đã phải dùng không ít thủ đoạn.

Ngô Sở chuẩn bị đi Huyết Hải một chuyến, mượn biển máu luyện chế một số Huyết Thần Tử để bố trí trận này.

Có tiểu địa phủ làm trận cơ, có Huyết Thần Tử phụ trợ, tòa Huyết Hải Đại Trận này tuy không bằng Huyết Hải Đại Trận thực sự được bố trí giữa biển máu, nhưng ít nhiều cũng có chút tác dụng.

Nhìn Ngô Sở bận rộn trong ngoài, Thanh Khâu Ly không hiểu hỏi: "Chàng bố trí nhiều trận pháp trong đạo trường của mình như vậy để làm gì?" Ngô Sở vừa luyện chế trận kỳ vừa nói: "Thiên địa Hồng Hoang từng xuất hiện Thánh nhân ngoại trụ, nàng nghĩ những Thánh

nhân ngoại trụ đó chết ở Hồng Hoang, họ có thể cam tâm sao?

Ta đã từng nói rồi mà!

Vũ trụ bên ngoài kia có đến mấy cái lận!

Thánh nhân của họ cũng không ít đâu.

Khó bảo đảm khi nào những Thánh nhân ngoại trụ đó lại giáng lâm nữa?

Người không lo xa, tất có họa gần." Thanh Khâu Ly nhíu mày nói: "Dẫu cho họ có giáng lâm lần nữa, thì nơi cần cảnh giác cũng phải là đại địa Hồng Hoang chứ!

Đại địa Hồng Hoang có Lão Tổ sư phụ tọa trấn, những Thánh nhân ngoại trụ đó một khi xuất hiện ở Hồng Hoang, tất nhiên sẽ bị Thiên đạo Hồng Hoang áp chế..." "Nếu có phòng bị thì cũng nên lấy đại địa Hồng Hoang làm trọng điểm để phòng mới đúng.

Loại tiểu thế giới như thế này, Thánh nhân có thể khai mở ra, có gì mà phải lo lắng?" Ngô Sở nghe vậy liền cười lên: "Nàng xem lời nàng nói kìa, chẳng lẽ đại địa Hồng Hoang không phải do Thánh nhân khai mở ra sao?

Năm đó Bàn Cổ tiền bối khai mở Hồng Hoang khi ấy còn chưa thành Thánh nữa!

Đại địa Hồng Hoang có được quy mô như ngày nay, đó là công lao của Bàn Cổ, công lao của chúng sinh." Ngừng một chút, anh lại nói: "Nhắc mới nhớ, nếu ta cũng đem nhục thân hòa nhập vào phương tiểu thế giới này, chắc cũng có thể tạo ra một thiên địa Hồng Hoang khác nhỉ!" Anh đối với cường độ nhục thân của mình vẫn rất tự tin, ít nhất cũng phải mạnh hơn Bàn Cổ đại thần năm đó.

Nếu thực sự làm vậy, thì có phải cũng sẽ giống như thiên địa Hồng Hoang, thai nghén ra những vị thần linh mới, giống như Tam

Thanh, Đế Tuấn Thái Nhất, những tiên thiên thần thai không? "Chàng đừng có làm bậy nha!

Chàng mà không còn, thiếp liền đi lấy chồng khác ngay lập tức!" Nghe thấy lời này, Ngô Sở không nhịn được mà cười khẽ: "Ồ!

Đây là đang nhắm trúng tiểu lang quân trẻ tuổi nhà ai rồi?

Thế mà lại nóng lòng muốn cải giá như vậy.

Nào, nói nghe xem." "Giờ thì chưa biết, đợi chàng mà mất đi rồi, chắc là thiếp sẽ biết thôi." "Xem ra không giáo dục nàng một trận, nàng còn định leo lên nóc nhà dỡ ngói luôn rồi." "Có bản lĩnh thì chàng tới đi!" Hồ mị tử cổ lão nhất của tộc hồ ly đang ngoắc ngoắc ngón tay với anh, ánh mắt phóng điện, tư thái lẳng lơ mê hoặc đó thực sự khiến người ta âm thầm đê mê không thôi.

Thế là Ngô Sở lao tới, thề phải cho nàng biết tay. …… Hồng Hoang, phương Bắc. "Ái chà!

Là Tiểu Thạch Cơ à!" Huyền Minh ngẩng đầu nhìn nữ tử đội mũ cao đai rộng, mặc trường bào màu đỏ thẫm kia, không khỏi mỉm cười: "Địa phủ bên đó bận lắm sao?

Sao giờ mới tới?" Sau khi Thạch Cơ ném ra hai mươi bốn viên Định Hải Châu, nước băng trên tuyết nguyên phương Bắc tức khắc giống như sóng mất đi nguồn gió, không thể dậy sóng nổi nữa, nhất thời bình tĩnh không một gợn sóng. "Mới có thêm không ít âm hồn muốn gia nhập Phong Đô, nếu tôi không tọa trấn ở đó, ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra." Thạch Cơ hì hì cười một tiếng, "Hơn nữa, tôi cũng không ngờ là nhiều người các vị liên thủ lại như vậy mà thế mà cũng không có cách nào với trận đại hồng thủy này nha!" "Chậc chậc!

Chúng ta đây là bị Tiểu Thạch Cơ coi thường rồi nha!" Tây Vương Mẫu cười nói.

Côn Bằng Lão Tổ nhìn hai mươi bốn viên châu tử kia, nói: "Đây là hai mươi bốn viên linh châu xuất thế ở Bắc Hải Huyền Đô năm đó phải không!

Năm đó từng thấy qua trên Phân Bảo Nham của Lão Tổ, ta còn đang nghĩ rốt cuộc là vị đạo hữu nào đã lấy đi, mãi mà không thấy lộ diện." Thực tế, năm đó họ hoàn toàn không biết Định Hải Châu này rốt cuộc bị ai lấy mất.

Nếu biết, e là các cường giả của Tam tộc sẽ không dễ dàng bỏ qua, đặc biệt là Long tộc.

Hai mươi bốn viên Định Hải Châu này rõ ràng không mấy thân thiện với Long tộc.

Cho dù lúc đó có người suy đoán, nhưng cũng không có đủ chứng cứ.

Mãi đến khi đại chiến Tam tộc kết thúc, Đạo Tổ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, chia bảo vật trên Phân Bảo Nham, mọi người mới bàng hoàng nhận ra, bộ bảo bối này năm đó là do Đạo Tổ lấy được.

Nhưng sau khi xuất hiện trên Phân Bảo Nham, sau đó lại không thấy tăm hơi đâu nữa.

Không ngờ hiện tại xuất hiện, lại nằm trong tay Tiểu Thạch Cơ này.

Thạch Cơ tuy là Phong Đô Đại Đế, nhưng vốn dĩ rất ít khi ra tay.

Đương nhiên, có ra tay cũng không phải trước mặt họ, họ không biết cũng là chuyện bình thường.

Trấn Nguyên Tử và Đông Vương Công mấy người bọn họ cũng cười tươi nhìn Tiểu Thạch Cơ thi pháp.

Tuy không phải nhìn tiểu nha đầu này lớn lên, nhưng mọi người

đối với nàng cũng không xa lạ, dù sao cũng là đệ tử của đại sư huynh Huyền Môn Ngô Sở.

Vài tháng sau, Tiểu Thạch Cơ cũng giống như Cộng Công bọn họ: "Trận mưa này sao cứ mưa mãi không dừng thế nhỉ?

Chương 929

Đây là tuyết nguyên phương Bắc mà!

Tại sao những hạt mưa đó không hóa thành tuyết?" Mỗi lần hút nước băng vào Định Hải Châu, sau đó lại chạy đến Bắc Hải, đổ nước băng trong Định Hải Châu xuống biển, cứ lặp đi lặp lại như vậy, Tiểu Thạch Cơ nhanh chóng thấy phiền chán.

Mọi người thấy vậy, không nhịn được ha ha đại cười.

Nhóc con, xem lúc đầu cô còn dám cười nhạo mọi người không.

Địa Cầu, thế giới tương lai. "Chào anh!" "Chào cô!" Ngô Sở mở cửa, liền thấy cửa nhà hàng xóm đối diện cũng mở ra, người phụ nữ kia chủ động chào Ngô Sở một tiếng.

Nhìn dáng vẻ, cô ấy còn trang điểm một chút, sau khi che đi một vài khuyết điểm trên mặt, trông cũng khá xinh đẹp.

Tuy nhiên, đối với hạng người như Ngô Sở, đã quen nhìn đủ loại tiên tư tuyệt đỉnh đủ để điên đảo chúng sinh, thì người phụ nữ trước mặt này trong mắt anh có thể nói là toàn thân ô trọc không chịu nổi. "Tôi nhận ra anh!" Người phụ nữ kia nháy mắt với anh, vẻ mặt duyên dáng.

Ngô Sở cười cười, rất muốn nói: Tôi cũng nhận ra cô, bệnh nhân nan y Dư Tiểu Tiểu.

Một cái tên rất phổ thông, cũng không có gì quá đặc sắc. "Tôi là fan của anh, có thể ký tên cho tôi và chụp chung một tấm hình được không?" Cô ấy nói: "Tôi tên là Dư Tiểu Tiểu, có thể viết thêm một câu ở trên đó không?

Chúc Dư Tiểu Tiểu quãng đời còn lại mỗi ngày đều vui vẻ!" Ngô

Sở nhìn cô một cái, mỉm cười thỏa mãn nguyện vọng nhỏ bé của cô. "Tôi mời anh ăn sáng nhé!

Có làm mất thời gian của anh không?" "Cô không vội sao?" Hai người vừa đi vừa trò chuyện về phía thang máy. …… Đại địa Hồng Hoang.

Khi vạn tộc sinh linh dần trở nên tê liệt trong trận mưa bão liên tục mười mấy năm đó, chúng Thánh Hồng Hoang cũng đang ở giữa vực ngoại Hỗn Độn, khai mở từng trạm chuyển hóa linh khí, kết nối với đại địa Hồng Hoang, đem linh khí chuyển hóa được truyền tống xuống đại địa Hồng Hoang.

Những Thiên địa Thánh nhân này, dưới ảnh hưởng của Ngô Sở, trong vô tri vô giác cũng dần dần có không ít thay đổi, không còn phớt lờ chúng sinh vạn vật trong thiên địa nữa.

Trong thần thoại Hồng Hoang gốc, những Thánh nhân này sẽ không để tâm đến sự sống chết của vạn tộc chúng sinh đâu.

Ngay cả Nhân giáo vốn dựa vào sự phát triển của Nhân tộc cũng chẳng tốt hơn là bao.

Chỉ cần Nhân tộc chưa hoàn toàn diệt tuyệt, Thánh nhân đều sẽ không dễ dàng quản tới.

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu (Trời đất không có lòng nhân, coi vạn vật như chó rơm).

Thánh nhân bất nhân, dĩ bách tính vi sô cẩu.

Câu nói này thực sự không phải chỉ để nói suông, họ chính là làm như vậy đấy.

Chúng sinh vạn vật đối với họ mà nói, thực ra chẳng có gì quan trọng.

Giống như Thông Thiên Giáo Chủ trong thần thoại Hồng Hoang gốc, khi bị chọc giận, ông ta thậm chí có thể dễ dàng hủy diệt cả thiên địa Hồng Hoang, sau đó mở ra trời đất mới.

Nếu trong lòng ông ta có chúng sinh thiên địa, thì sao có thể làm ra chuyện như vậy?

Nhưng hiện tại, vì chúng sinh thiên địa Hồng Hoang, họ thế mà lại thực sự chạy đến vực ngoại Hỗn Độn để khai mở trạm chuyển hóa linh khí.

Đối với những Thiên địa Thánh nhân như họ, linh khí thiên địa Hồng Hoang bị sụt giảm, chúng sinh tu hành trở nên gian nan hơn trước, thiên địa giáng xuống tai kiếp, căn bản không ảnh hưởng đến họ dù chỉ một mảy may.

Mà với những đạo trường họ từng khai mở ở vực ngoại Hỗn Độn, môn đồ của họ tu hành trong đạo trường thì linh khí cũng hoàn toàn đủ dùng.

Cho nên, nhìn thấy các trạm linh khí kết nối với vực ngoại Hỗn Độn ngày càng nhiều, nhìn thấy dáng vẻ không quản ngại khó khăn của những Thánh nhân đó, trong lòng Ngô Sở cảm thấy rất an ủi.

Khai mở trạm chuyển hóa linh khí không giống như khai mở đạo trường, khai mở đạo trường mất quá nhiều thời gian, không thể thấy hiệu quả trong thời gian ngắn, còn khai mở trạm chuyển hóa linh khí thì dễ dàng hơn nhiều.

Bản thân Ngô Sở cũng không hề rảnh rỗi, sau khi bố trí một hồi trong đạo trường, anh cũng bắt đầu khai mở trạm chuyển hóa linh khí giữa Hỗn Độn.

Hỗn Độn vô biên vô tế, tài nguyên có thể nói là lấy không bao giờ hết, dùng không bao giờ cạn.

Nếu một ngày nào đó ngay cả Hỗn Độn cũng khô kiệt, thì phương vũ trụ này cũng đi đến hồi kết rồi.

Tuy nhiên, đi đến hồi kết là những tiên thần cần linh khí để tu hành này.

Nghĩ đến đây, Ngô Sở không khỏi thắc mắc, nếu Địa Cầu tương lai chính là sự tiếp nối của tiểu thế giới Văn Đạo, vậy tại sao tương lai của thế giới đó lại bước vào thời kỳ mạt pháp?

Chẳng lẽ chính bản thân vị 'Sáng Thế Thần' đã tạo ra phương thế giới này như mình, cuối cùng cũng từ bỏ thế giới này và rời đi mãi mãi sao?

Đi giữa Hỗn Độn, tâm tư Ngô Sở không khỏi bay bổng xa xăm. …… Cứ như vậy, lại qua thêm mười mấy năm.

Trận mưa bão liên tục hơn ba mươi năm cuối cùng cũng dần dần tạnh hẳn.

Mặt trời thực sự chưa từng thấy bao giờ, cuối cùng cũng lộ ra nụ cười đã lâu không gặp.

Những chú Kim Ô nhỏ đã làm mặt trời suốt hơn ba mươi năm qua, từng đứa một nằm bệt xuống đất, cảm nhận sự thanh lương trên đại địa, đứa nào đứa nấy mệt đến mức căn bản không muốn cử động.

Luôn duy trì hỏa diễm tỏa ra, đối với chúng thực ra không có gì khó khăn, vì chúng thiên sinh đã là mặt trời, buông lỏng sự trói buộc pháp lực mới là diện mạo vốn có của chúng.

Điều thực sự khiến chúng thấy mệt mỏi là phải làm đúng một việc quy củ suốt hơn ba mươi năm.

Sự nhàm chán do những ngày lặp đi lặp lại mang lại, sự chán ghét do làm cùng một việc mang lại, đối với lứa tuổi 'thiếu niên' của chúng mới là sự hành hạ thực sự.

Và cũng chính sự lặp đi lặp lại ngày qua ngày, năm qua năm này đã khiến tu vi của chúng không những không giảm mà còn tăng lên không ít, ngay cả tâm tính cũng được rèn luyện cực lớn.

Đại La chi cảnh, đã ở ngay trước mắt.

Mười mặt trời nhỏ tụ lại một chỗ, nhìn nhau rồi đưa ra một quyết định.

Ngày hôm đó, trên bầu trời xuất hiện mười một mặt trời.

Tuy nhiên chúng cũng không ngốc, không hề tụ tập hết lại một chỗ mà phân tán ra khắp nơi ở Hồng Hoang.

Tu vi trên người chúng ngày càng mạnh mẽ, sau đó, từng luồng đạo vận thuộc tính hỏa từ mười mặt trời nhỏ đó tỏa ra, lưu chuyển giữa thiên địa.

Cùng lúc đó, kiếp vân tím pha đỏ lan tỏa khắp bầu trời, từng đạo thần sắc màu tím lấp lánh trong kiếp vân, mang theo tiếng sét chói tai đáng sợ. "Là những mặt trời nhỏ kia đang độ kiếp sao?" "Chúng chắc là đang tấn cấp Đại La cảnh rồi!

Chương 930

Tấn thăng cảnh giới này, quả nhiên cũng đi kèm với thiên kiếp sao?

Chậc chậc, tím pha đỏ, lôi kiếp này thực sự đáng sợ nha!" "Mấy nhóc này, đúng là làm loạn!" Bên rìa tuyết nguyên phương Bắc, Hoàng Long ngẩng đầu nhìn mặt trời nhỏ trên không trung, cùng với kiếp vân màu tím đỏ phía trên mặt trời nhỏ, cảm nhận được chín phương vị khác của Hồng Hoang cũng đang trải qua thiên kiếp tương tự, liền không nhịn được mắng thầm, chẳng lẽ không biết chuẩn bị thêm chút gì sao? "Thái Nhất huynh quay đầu lại chắc cười sái quai hàm mất, một ngày có mười đứa con trai tấn thăng Đại La." Đông Vương Công nói xong còn liếc nhìn Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu thầm lườm hắn một cái, như muốn nói: Trách tôi chắc?!

Hai người đã sớm nói muốn sinh một đứa con, nhưng mãi đến nay vẫn không thấy động tĩnh gì.

Trong đội ngũ trị thủy, các đệ tử của giáo phái đều không khỏi ngẩng đầu nhìn mặt trời nhỏ trên không trung. "Quả nhiên, tấn thăng Đại La cảnh cũng sẽ nghênh đón thiên kiếp, những ngày sau này khó khăn rồi!" Thái Ất Chân Nhân vừa nói vừa liếc nhìn các đệ tử của Tiệt giáo.

Đa Bảo Đạo Nhân nhìn lại Thái Ất Chân Nhân một cái, quay sang hỏi Du Du: "Họ không chuẩn bị gì nhiều mà cứ thế nghênh tiếp thiên kiếp, không sao chứ?" Du Du cũng có chút không biết nói gì, lắc lắc đầu, thực tế thì anh cũng không rõ lắm.

Thiên kiếp xuất hiện cũng chỉ trong vòng hai mươi ba mươi năm

trở lại đây, phải chuẩn bị những gì họ lại càng không rõ, dù sao tâm trí họ đều dồn hết vào việc trị thủy.

Tuy nhiên nghĩ đến sư tôn Ngô Sở của họ đi lại tự nhiên giữa Hỗn Độn Thần Lôi, căn bản không sợ lôi đình, Du Du lại thở phào một hơi: "Không sao đâu, chúng rất mạnh." Anh chỉ có thể tự an ủi mình như vậy, cũng là để an ủi Vũ.

Trái Đất, thế giới tương lai.

Một Ngô Sở đang thất nghiệp, dưới sự khẩn cầu nhỏ nhẹ của Dư Tiểu Tiểu, anh đã đại phát thiện tâm đi cùng cô gái cũng đang thất nghiệp này, chạy tới khu vui chơi trải nghiệm đủ loại trò chơi mạo hiểm kích thích.

Đương nhiên, người chi tiền là Dư Tiểu Tiểu, Ngô Sở chỉ là bồi chơi miễn phí.

Nhưng những hạng mục mạo hiểm kích thích này, chỉ là đối với người thường như Dư Tiểu Tiểu mà nói.

Đối với hạng người như Ngô Sở, cái này sao có thể tính là mạo hiểm?

Suốt cả chặng đường anh đều mỉm cười điềm tĩnh, khiến Dư Tiểu Tiểu cảm thấy có chút kỳ quái. "Anh không phải nói anh cũng chưa từng chơi qua những cái này sao?

Tôi thấy anh rất bình thản mà!" Ngô Sở mỉm cười, "Chỉ là đi tàu lượn siêu tốc mà thôi.

Nếu em muốn, ta trực tiếp đưa em bay lượn trên cao, rơi tự do, hoặc là lặn xuống biển sâu, cưỡi cá voi..." "Thật hay giả vậy?!" "Ta là ma thuật sư mà!

Những thứ này, đều có thể biến ra được." "Lừa người, tôi không tin!" "Không tin?

Vậy em nhìn vào ngón tay của ta này!" Bách...

Ngô Sở búng tay một cái, sau đó Dư Tiểu Tiểu liền phát hiện, bọn họ đã xuất hiện trên độ cao vạn mét, dưới chân là biển mây liên miên trải dài như bông gòn. "Rơi tự do, bắt đầu nào!

U hú..." Vù...

Bên tai gió rít gào, bọn họ xuyên qua tầng mây, rơi thẳng xuống phía dưới.\n\nHồng Hoang đại địa.

Ầm đoành, ầm đoành...

Lôi đình đỏ rực xé rách màn trời, oanh tạc về phía những mặt trời nhỏ kia.

Những mặt trời nhỏ dường như chỉ rung động một chút, trên thân rơi rụng một ít hỏa diễm, tan biến trong hư không.

Trên màn trời xuất hiện năm đạo thân ảnh, hai đạo là Thái Nhất cùng thê tử Hi Hòa, hai đạo là Đế Tuấn cùng thê tử Thường Hi, đạo còn lại là Ngô Sở với tư cách là sư phụ.

Khi cảm ứng được con trai có nguy hiểm, Thái Nhất trực tiếp đưa thê tử xuất hiện.

Đế Tuấn và Thường Hi cũng vậy, hơn nữa họ còn muốn tới thăm các con gái.

Ngô Sở cũng xuất hiện như thế.

Ngày nay có thể khiến những mặt trời nhỏ này gặp nguy hiểm, ngoại trừ thiên kiếp, cơ bản sẽ không còn thứ gì khác.

Dù sao bọn chúng đang tham gia trị thủy, là làm việc cho Thiên đình, dù có gặp phải nguy hiểm gì, cũng có chúng thần Thiên đình che chắn phía trước.

Lúc này, nhiều người đã hạ công việc trên tay xuống, ngẩng đầu

nhìn về phía bầu trời chói mắt kia, nhìn những mặt trời đang chịu đựng lôi đình tẩy lễ giữa không trung.

Cảnh tượng này thật sự quá kỳ đặc.

Sét đánh mặt trời, đã thấy bao giờ chưa?

Bây giờ liền được thấy rồi!

Còn về người thường, họ căn bản không dám nhìn thẳng vào mặt trời chói chang đó, chỉ có thể nghe một số người tu hành bên cạnh khẽ cảm thán: "Thật không hổ là con của Yêu Thánh!" Hiện nay danh hiệu 'Yêu Thánh' vẫn rất giá trị, đó là chỉ thẳng tới bậc Thánh giả của Yêu tộc, là trần nhà chiến lực trong sinh linh thiên địa.

Đến thời Tây Du, 'Yêu Thánh' liền trở nên rẻ rúng, con yêu quái nào cũng dám xưng là 'Đại Thánh', đặc biệt là con khỉ kia, đúng là không biết trời cao đất dày! "Cảnh giới Đại La, đối với chúng ta mà nói, thật sự quá xa vời." "Đúng vậy!

Chúng ta ngay cả Kim Đan còn chưa ngưng tụ ra được nữa là!" "Ta nghe nói, Ngưng Đan cảnh cũng đồng dạng đi kèm với thiên kiếp, trước đó đã có người chết dưới thiên kiếp Ngưng Đan cảnh, ngay cả nguyên thần cũng tiêu tán, thật là... ai!" "Đám tà thần đó thật đáng chết!

Những chuyện này đều do chúng mà ra." Nghĩ đến đây, không ít người nghĩa phẫn điền ưng, mắng nhiếc không thôi. "Có lời đồn rằng, những tà thần dâm tự đó là do Tây Phương Giáo bày ra, cũng không biết là thật hay giả.

Giáo nghĩa Tây Phương Giáo không phải là dạy người hướng thiện sao?" "Đừng nghe người ta nói bậy, Tây Phương Giáo ăn no rỗi việc đi bày ra những thứ này?

Làm vậy có lợi ích gì cho họ?

Một khi bị phát hiện, đó sẽ là kẻ thù của chúng sinh!" "Không có lửa làm sao có khói, chưa chắc là vô căn cứ đâu!" Ầm đoành...

Trên không trung lại truyền đến tiếng lôi đình chói tai.

Dường như đang cảnh cáo những 'kẻ tạo tin đồn' này vậy, khiến một số người không khỏi rụt cổ lại, cẩn thận ngẩng đầu nhìn trời.

Trên bầu trời, những mặt trời nhỏ đang lơ lửng không khỏi run lên mấy cái.

Trong hỏa quang đó, các tiểu Kim Ô đang nhe răng trợn mắt, bị tử sắc lôi đình đánh cho toàn thân cháy đen, nhưng được hỏa quang của bản thân gột rửa lại khôi phục như cũ.

Bọn chúng bái nhập Tử Ngọc Sơn tu hành, tự nhiên cũng tu luyện《Cửu Chuyển Huyền Công》.

Tuy rằng huyết mạch của chúng truyền từ Đại Kim Ô Thái Nhất, nhưng trong cơ thể cũng có một phần huyết mạch của người mẹ Hi Hòa.

Chương 931

Thế nên, 《Cửu Chuyển Huyền Công》 đối với chúng mà nói có sự giúp đỡ không nhỏ.

Cũng vì vậy, cường độ thân thể của chúng còn mạnh hơn cả tu sĩ Đại La thông thường.

Lúc này đối mặt với những lôi đình kia, đau thì đau thật, nhưng vẫn chưa thương tổn đến căn bản.

Tuy nhiên, theo từng đợt lôi đình lạc xuống, lôi đình oanh tạc trên người chúng cũng trở nên ngày càng mạnh mẽ, dù cường đại như chúng cũng đồng dạng huyết nhuộm trường không.

Những sợi lông cháy xém rơi rụng, mang theo diễm hỏa rực rỡ.

Tuy nhìn có vẻ hung hiểm dị thường, nhưng cuối cùng chúng đều dựa vào nhục thân cường đại mà gắng gượng vượt qua.

Khi kiếp vân tiêu tán, bầu trời lại rưới xuống một dải cam lâm, mang theo tiên nhạc hình thành từ đại đạo chi âm, khôi phục thân thể cho chúng.

Nhiều người không rõ tình hình thấy vậy liền không khỏi nghi hoặc. "Thế này là ý gì?

Đánh một gậy rồi cho viên kẹo sao?" Thái Ất chân nhân không khỏi nhìn về phía Quảng Thành Tử và những người khác.

Quảng Thành Tử liếc hắn một cái, như muốn nói: Ngươi nhìn ta làm gì?

Sư huynh ngươi năm đó tấn cấp Đại La cảnh cũng đâu có gặp phải thiên kiếp gì!

Nam Cực Tử vuốt râu trắng, cũng đang suy ngẫm về ý nghĩa trong đó.

Đa Bảo đạo nhân cười ha hả nói: "Nghĩ lại thì, đây chính là ý nghĩa của Đạo diễn bốn mươi chín, bỏ đi số một, luôn có một tia sinh cơ vậy!

Thiên địa không phải muốn đuổi tận giết tuyệt, đây chẳng qua là một chút khảo nghiệm dành cho chúng sinh tu hành, vượt qua khảo nghiệm liền có thể nhận được ban thưởng..." Các đệ tử Tiệt giáo nghe vậy đều không nhịn được mà gật đầu lia lịa, cảm thấy vô cùng có lý.

Dù sao giáo nghĩa Tiệt giáo của bọn họ chính là chặn lấy một luồng thiên cơ đó để bổ túc cho chính mình mà!

Vậy thì chặn lấy một tia sinh cơ để bổ sung cho bản thân chẳng phải cũng giống nhau sao?

Trường Nhĩ Định Quang Tiên gật đầu cười nói: "Đại sư huynh nói rất đúng, có một số người ban đầu nói phải thuận ứng thiên đạo, nếu thật sự như vậy, khi gặp phải thiên kiếp này, lẽ nào còn phải thuận ứng nó, để rồi bị đánh cho hồn phi phách tán sao?

Ai!

Thật khó hiểu nổi những hành vi ngu xuẩn đó." Tên này hoàn toàn là đang chỉ chó mắng mèo, ám chỉ thẳng vào mũi đám đệ tử Xiển giáo mà mắng.

Điều này khiến đám đệ tử Xiển giáo nổi trận lôi đình, đồng loạt trừng mắt nhìn hắn.

Quảng Thành Tử hừ lạnh: "Ngươi thì hiểu cái gì?" Thấy hai bên dường như sắp lao vào đấu khẩu, Ngô Sở nhẹ nhàng ho một tiếng, nói: "Được rồi!

Tuy rằng mưa bão liên miên đã dừng, nhưng đại thủy giữa thiên

địa vẫn chưa rút đi, công tác trị thủy của chúng ta vẫn chưa hoàn thành, tiểu Kim Ô độ kiếp đã kết thúc, chúng ta cũng nên tiếp tục công việc của mình thôi!" Đội ngũ trị thủy này của bọn họ trong hơn ba mươi năm qua đã đi khắp Hồng Hoang đại địa, sơn thủy thần linh các nơi cùng với vạn tộc sinh linh có tu vi gần như đều tham gia vào.

Tuy rằng vạn tộc đồng lòng, nhưng Hồng Hoang quá mức rộng lớn, muốn làm sạch mạng lưới thủy văn dày đặc trên đại địa này một lần, quả thực không hề dễ dàng.

Thấy Ngô Sở đứng ra ngăn cản đệ tử Xiển giáo và Tiệt giáo xích mích, Địa Tạng cùng đám đệ tử Tây Phương Giáo đều thầm tiếc rẻ, kịch hay hết rồi!\n\nTrái Đất, thế giới tương lai.

Dư Tiểu Tiểu suốt cả quá trình đều la hét khi rơi từ trên cao xuống, nhìn Ngô Sở đang dang rộng hai tay với vẻ mặt hưởng thụ, cô muốn cất tiếng hỏi nhưng lại bị gió mạnh ùa vào miệng, không mở lời được.

Lúc này cô nghĩ: Thôi xong rồi, không có dù lượn thì phải làm sao?

Ngay khi cô đang nghĩ như vậy, dưới thân bọn họ xuất hiện một đám mây, đám mây đỡ lấy họ lơ lửng giữa không trung.

Trong ánh mắt kinh ngạc của cô, đám mây trôi về phía đại dương.

Bõm...

Bọn họ rơi vào trong biển lớn, sau đó cô bị kéo lặn xuống biển sâu, nhìn đủ loại cá bơi lội lướt qua bên người, cô không khỏi hiếu kỳ đưa tay sờ thử.

Trơn tuột, cảm giác thật chân thực làm sao.

U...

Một tiếng kêu không linh vang dài, đó là tiếng cá voi khổng lồ gọi

biển sâu.

Sau đó bọn họ xuất hiện trên lưng cá voi, cưỡi nó ngao du trong biển.

Không biết từ lúc nào, chỉ nghe một tiếng 'tách', Dư Tiểu Tiểu hồi thần lại, quay đầu nhìn quanh, nơi này vẫn là khu vui chơi, xung quanh người qua lại tấp nập, tiếng ồn ào náo nhiệt. "Tôi... tôi vừa rồi là nằm mơ sao?" Dư Tiểu Tiểu kinh ngạc.

Ngô Sở vẫn giữ nụ cười ôn hòa đó, "Em đoán xem!" "..."\n\nHồng Hoang đại địa.

Nhìn mười con tiểu Kim Ô thu liễm hỏa quang trên người, bầu trời dường như vì thế mà ảm đạm đi vài phần.

Không ít người đang thảo luận chuyện này: "So với trước kia, tấn cấp Đại La cảnh lần này nhanh chóng hơn, thiếu đi thời gian dài cảm ngộ, nhưng cũng thiếu đi sự tích lũy trầm lắng khi tấn cấp chậm rãi." "Đúng vậy!

Thậm chí không cần đến một ngày, thiên kiếp qua đi là tấn cấp luôn." "Quay lại hỏi chúng nó, sau đó so sánh lẫn nhau xem rốt cuộc cách nào tốt hơn." "Cho dù cách cũ tốt hơn thì cũng chẳng còn tác dụng gì nữa rồi!

Ai mà giấu nổi Thiên Đạo Chi Nhãn chứ?

Trừ phi đến tiểu thế giới trong hỗn độn ngoại vực mà tấn cấp." "Đây cũng là một cách, dù sao các đạo tràng do các vị Thánh nhân sư thúc bá khai tịch, thiên địa pháp tắc bên trong thực ra cũng rất đầy đủ, chẳng kém gì Hồng Hoang." "Nhưng như thế, nếu quay lại Hồng Hoang, vẫn phải đối mặt với thiên kiếp thôi!

Đến lúc đó thiên kiếp mà mạnh mẽ hơn thì tính sao?" Những người thảo luận như vậy tự nhiên là đám đệ tử danh môn có cơ hội

tấn cấp Đại La cảnh.

Họ vừa trị lý lòng sông vừa tán gẫu. "Cách đó rõ ràng là đầu cơ trục lợi mà!

Thiên Đạo lẽ nào không có ý kiến?" Mọi người nghe vậy liền trầm mặc, sau đó nhìn về phía người vừa nói.

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, thiếu niên Long Ngao Quảng cảm thấy có chút oan ức, nhìn ta làm gì?

Ta bối phận thấp, không nên chen miệng vào sao?!

Viên Hồng đứng bên cạnh âm thầm lùi ra xa một chút, sau đó đâm mạnh một gậy xuống nước.

Oanh...

Dòng sông đang cuồn cuộn chảy xiết trong phút chốc liền bình lặng lại, một con rùa lớn lưng rộng mười mấy mét từ đáy sông lộn lên, trợn trắng mắt nhìn con khỉ cầm gậy kia.

Con khỉ lông trắng thấy vậy không khỏi ngượng ngùng gãi cái đầu đầy lông.

Chương 932

\n\nMặt trời nhỏ độ kiếp kết thúc, cảm ứng được khí tức của cha mẹ người thân và sư phụ trên trời liền thay nhau lóe lên mà đến.

Sau một hồi hỏi thăm, Chiêu Dương liền hỏi: "Mọi người sao lại tới đây?" Ngô Sở cười nói: "Gan cũng lớn thật đấy!

Dám cùng nhau độ kiếp, các ngươi không sợ khí tức thiên kiếp liên thông với nhau, uy lực sẽ càng lớn hơn sao?" Tiểu Thất Thượng Chương gãi gãi đầu, nhìn mấy anh em, nói: "Chúng con... chúng con không nghĩ nhiều như vậy.

Chúng con thấy có thể tấn thăng rồi nên cứ thế mà làm thôi." Thái Nhất nghe vậy, khóe miệng không khỏi co giật, hừ nhẹ: "Ngu xuẩn!" Mấy con tiểu Kim Ô ngẩn ra, đồng loạt trừng mắt nhìn Tiểu Thất.

Hi Hòa liếc nhìn Thái Nhất một cái, mím môi cười khẽ: "Nương thân thấy tự hào về các con lắm!" Đế Tuấn cười ha hả nói: "A Sở, đám đệ tử này của đệ thế nào?" Trong lời nói ít nhiều cũng mang theo chút tự hào, đây chính là tiểu Kim Ô của tộc Kim Ô bọn họ mà! "Hừ!" Thái Nhất lại hừ một tiếng.

Chuyện quan trọng như vậy, các ngươi trực tiếp nói không sợ không phải là xong rồi sao, vậy mà dám nói là chưa từng nghĩ qua.

Không sợ, đó là có đại dũng khí.

Chưa từng nghĩ qua, đó chính là không có não rồi.

Đường đường là con của Đông Hoàng Thái Nhất - Thánh giả Yêu tộc, vậy mà tất cả đều không có não...

Nghĩ đến thôi đã khiến Thái Nhất hận không thể tóm lấy mấy nhóc này mà đánh cho một trận vào mông.

Ngô Sở cười nói: "Vẫn là thiếu chút rèn luyện mà!

Nhưng hoàn cảnh hiện nay dù sao cũng không giống với chúng ta năm đó.

Hơn nữa thiên kiếp này cũng là mới xuất hiện, chúng có thể an toàn vượt qua cũng chứng minh được thực lực của chúng." Đế Tuấn và Thường Hi đều gật đầu phụ họa, nhớ lại năm đó của họ.

Nhưng điểm khác biệt là, họ vừa ra đời đã là cảnh giới Đại La, hơn nữa căn bản không có thiên kiếp cần phải trải qua.

Càng huống hồ, thiên địa lúc đó là thiên hạ của Tam tộc, họ hành tẩu thế gian tự nhiên cần cẩn thận hết mức, tránh đắc tội những vật khổng lồ đó.

Còn bây giờ, đám nhỏ này có phụ thân, đại bá cùng sư phụ đều là thực lực cấp trần nhà của Hồng Hoang, tâm khí tự nhiên khác hẳn.

Ngô Sở mỉm cười với Thái Nhất: "Huynh cũng đừng có xị mặt ra nữa, một nhà mười Đại La, huynh cứ việc cười thầm đi!

Người khác muốn ghen tị còn chẳng được đây này." Thái Nhất khẽ ho một tiếng, nói: "Chẳng bao lâu nữa, đại ca nhà ta có thể nhất môn mười hai Đại La rồi, mười Đại La thôi mà, không đáng là gì." Đế Tuấn cười nói: "Thái Nhất một nhà mười Đại La, đệ là sư phụ, chẳng phải cũng như vậy sao?" Mọi người nghe vậy không khỏi cười ha hả.

Sau đó, Ngô Sở lại đuổi mười con mặt trời nhỏ đi trị thủy, dù sao hiện giờ cũng là một viên trong chúng thần Thiên đình, phải làm việc có đầu có đuôi mới được!

Trong tinh quân Thiên đình, Cửu Diệu tinh quân gồm Nhật Diệu tinh quân và Nguyệt Diệu tinh quân vẫn luôn ở trạng thái bỏ trống.

Bởi vì Thái Dương tinh là hành cung của hai vị Thánh nhân Yêu tộc, Thái Âm tinh lại là đạo tràng của thê tử Thánh nhân Đế Tuấn, hai

nơi này Thiên đình không tiện can thiệp.

Lần này đám tiểu Kim Ô và tiểu Mặt Trăng ra tay giúp đỡ, Thiên đế Hạo trực tiếp phong chức Nhật Diệu tinh quân và Nguyệt Diệu tinh quân cho bọn chúng.

Nhưng tiểu Mặt Trăng không chấp nhận, bọn chúng không muốn lên Thiên đình làm quan.

Thế là chúng đẩy Hằng Nga - người cùng cứu trợ tai ương với chúng ra, để nàng làm Nguyệt Diệu tinh quân.

Ban đầu Hằng Nga muốn từ chối, nhưng Nghệ sau khi hỏi qua Ngô Sở, biết được thần lực của thần chức Thiên đình có thể chống lại kiếp khí thiên địa, miễn trừ tam tai cửu nạn, thiên nhân ngũ suy, Nghệ liền xúi giục Hằng Nga nhận lấy thần chức này.

Hằng Nga tuy thời gian tu hành không dài, tu vi cũng không mạnh, hiện tại chỉ có tu vi Thiên Tiên cảnh, ngay cả Kim Tiên còn chưa tới.

Nếu không đạt tới Kim Tiên cảnh, thời gian dài chắc chắn sẽ bị kiếp khí thiên địa quấy nhiễu.

Khi đám mặt trời nhỏ quay lại đội ngũ trị thủy, lập tức nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt.

Sau đó mọi người tranh nhau hỏi han cảm tưởng của chúng khi độ kiếp. "Đau!" Tiểu Thập Chiêu Dương lắc đầu nói: "Vô cùng đau!" Bị sét đánh đến mức da tróc thịt bong, lông vũ bay tứ tung, có thể không đau sao? "Đau xong rồi lại thấy rất sướng!" Tiểu Lục Đồ Duy nói.

Mọi người: "..."\n\nTrái Đất, thế giới tương lai.

Dư Tiểu Tiểu phát hiện, cái 'giấc mơ' vừa rồi cô vậy mà đã mơ suốt mấy tiếng đồng hồ.

Trực giác bảo cô rằng tất cả đều là giả, đều là ảo giác.

Nhưng mấy tiếng đồng hồ đột nhiên biến mất này lại khiến cô cảm thấy mọi thứ thật chân thực.

Cho dù là ngủ gật, cũng không thể đứng đó mà ngủ suốt mấy tiếng được! "Tôi mời anh ăn thịt nướng nhé!" Hồi lâu sau, Dư Tiểu Tiểu cười hì hì nói với anh.

Ngô Sở nhìn cô một cái, mỉm cười: "Sao cũng được, tùy chủ nhà thôi!" Hai người ăn ở một quán lề đường gần chỗ ở rồi đi bộ về nhà.

Dư Tiểu Tiểu nghiêng đầu, cười nói: "Anh như vậy có tính là trai thẳng không?

Chẳng lẽ anh không nên giống như mấy chàng trai khác, lúc tôi tính tiền thì phát huy phong độ quý ông một chút, nói sao có thể để con gái mời được nhỉ?" "Sau đó liền ngốc nghếch chạy đi trả tiền sao?" Ngô Sở vẫn là nụ cười ôn hòa đó, "Ta đâu có ngốc như vậy!" Dư Tiểu Tiểu nghe vậy cười ha hả, rồi nói: "Anh thẳng thắn như vậy, không sợ sau này không tìm được bạn gái sao?" "Tìm bạn gái làm gì?

Có tìm thì cũng phải tìm một chị gái phú bà có thể nuôi ta chứ!" "Anh thật thú vị!

Tiếc là tôi không phải phú bà." Dư Tiểu Tiểu nhún vai.

Lên lầu, bước ra khỏi thang máy, Dư Tiểu Tiểu chạy bước nhỏ hai bước, quay người chắp tay sau lưng, đi lùi trước mặt Ngô Sở, "Nói cho anh một bí mật, ban đầu tôi đã định theo đuổi anh đấy." Ngô Sở nghe vậy bật cười, "Nói như vậy, em quyết định từ bỏ ý định này rồi sao?" Dư Tiểu Tiểu hì hì cười nói: "Phải đó!

Bình tĩnh nghĩ kỹ lại, tôi quả thực không thể ích kỷ như vậy.

Cho nên đành để anh đi tìm chị gái phú bà thuộc về anh thôi.

Chúc ngủ ngon, hôm nay tôi rất vui, nguyện vọng trong quãng đời còn lại của tôi lại bớt đi một cái rồi, cảm ơn vì đã đi cùng tôi." Ngô Sở

lặng lẽ nhìn cô mở cửa vào phòng.\n\nHồng Hoang đại địa.

Mưa bão liên miên hơn ba mươi năm, sau đó trị thủy lại mất thêm mấy chục năm.

Trải qua hơn một trăm năm thời gian, trận đại hồng thủy tàn phá Hồng Hoang đại địa mới triệt để rút đi.

Có những người từ lúc sinh ra đến khi già đi đều phải trải qua tai nạn này, sự tráng lệ và tú lệ của Hồng Hoang họ vẫn chưa kịp thưởng ngoạn đã phải cáo biệt thế giới này.

Có những người rõ ràng đi trước những người cùng lứa, hưởng thụ vô số hào quang, nhưng đột nhiên gặp phải thiên kiếp giáng xuống, đành bỏ dở giữa chừng.

Một trận đại hồng thủy, đối với nhiều sinh linh cường đại mà nói thì không có ảnh hưởng gì lớn, nhưng nó lại đủ để thay đổi vận mệnh của vô số người thường.

Trước đại tai nạn kéo dài trăm năm này, vận mệnh của những chủng tộc đoản mệnh thật sự khảm khả như thế, không khỏi khiến người ta thở dài.

Chương 933

Khi gió xuân thổi qua đại địa, mảnh đất đầy bùn lầy kia lại nảy mầm những điểm xanh lục.

Nhiều loài côn trùng vốn tưởng đã tuyệt chủng lại lặng lẽ xuất hiện trên mặt đất.

Thật khó tưởng tượng làm sao chúng có thể tồn tại qua trận đại tai nạn này.

Ví dụ như những con ong vo ve, những con trĩ gáy cô cô, những chú chim nhỏ kêu chiu chíu.

Vô số người bước ra khỏi nhà, bước ra khỏi thành trì, nhìn thế giới đầy bùn lầy bên ngoài, bóng dáng ruộng vườn bờ bãi trước kia giờ đã không còn thấy nữa.

Nhìn cảnh tượng này, nhiều người lặng lẽ rơi lệ, có kích động, có đau lòng. "Tuy rằng gian nan, nhưng ít nhất mọi người đều còn sống, không phải sao?" Có người an ủi bạn bè người thân bên cạnh.

Nhưng tiếp theo, công việc mọi người phải đối mặt còn rất nhiều, phải dọn bùn, khai đường, khai khẩn lại ruộng đất đã biến mất, phân chia đất đai...

Còn phía Thiên đình, công việc càng nhiều hơn, hồng thủy rút đi, phải phòng ngừa dịch bệnh nảy sinh.

Hạt giống cần thiết cho chúng sinh Hồng Hoang canh tác cũng phải do Thiên đình cung cấp, dù sao trận đại hồng thủy hơn trăm năm, nhà ai còn có thể giữ lại hạt giống lâu như vậy chứ?

Sớm đã ăn hết sạch rồi!\n\nPhía Đệ Nhất Học Viện, đệ tử Nông gia, đệ tử Y gia lúc này cũng tham gia vào công cuộc khôi phục sản

xuất, hành tẩu thiên hạ, giúp đỡ bách tính, thực hành đạo của chính mình.

Ngô Sở đón tiểu hồ ly từ tiểu thế giới Văn Đạo về Tử Ngọc Sơn, Tiểu Nguyệt Linh cũng theo cô ấy trở về, Tiểu Nguyệt Linh hiện tại là đầu bếp riêng của tiểu hồ ly.

Công việc Trù thần của Thiên đình đã giao cho phân thân của cô bé và đám người Tiểu Thải Nương làm rồi.

Nhìn cái bụng lùm lùm của tiểu hồ ly, đã hai ba trăm năm rồi mà vẫn không sinh, Ngô Sở có chút câm nín, cái này là làm sao thế nhỉ?

Người ta như Na Tra cũng chỉ có ba năm thôi mà!

Lẽ nào còn muốn ở trong đó đến tận cảnh giới Đại La mới chịu ra?

Đừng có dọa người quá nha nhóc con!

Nhưng thấy vẻ mặt cưng chiều của tiểu hồ ly khi xoa bụng, Ngô Sở liền lặng lẽ lắc đầu, không đi chạm vào cái dông dài đó, tiểu hồ ly bây giờ có chút ngày càng ngang ngược.

Tính khí rõ ràng trở nên xấu đi, có lúc thậm chí còn dám nhe răng với Hồ Tổ tỷ tỷ, khiến Hồ Tổ tỷ tỷ cũng không muốn ở bên cạnh cô ấy, thà đến địa phủ cùng Hậu Thổ đấu khẩu ba trăm hiệp còn hơn.

Thấy cô ấy vẫn chưa sinh, Ngô Sở liền thay hình đổi dạng, dắt theo Tiểu Jixiang bắt đầu hành tẩu thiên hạ, đưa nó đi thưởng ngoạn Hồng Hoang đại địa ngày nay.

Tuy rằng là công chúa Thiên đình, ngốc nghếch một chút cũng không sao, nhưng nếu đến cả ngũ cốc cũng không phân biệt được thì ít nhiều cũng sẽ bị chê cười.

Đặc biệt là Nông gia còn được diễn sinh từ Văn Đạo ra.

Là đệ tử của Ngô Sở, nếu ngốc quá mức thì anh cũng sẽ mất mặt.

Đi giữa những bờ ruộng vừa mới khai khẩn xong, Tiểu Jixiang có chút chột dạ hỏi: "Sư phụ, người không ở nhà bầu bạn với sư nương, không sao chứ?

Con thấy sư nương có chút tức giận đấy!" Nghĩ đến lúc rời đi, vẻ mặt của tiểu hồ ly như muốn nói 'Có phải anh chán em rồi không?

Có phải anh không còn yêu em nữa không?', Ngô Sở càng thêm cạn lời.

Ta chính là không chịu nổi cô ấy lúc này nên mới bỏ chạy đấy chứ!

Đương nhiên lời này Ngô Sở không thể nói ra, tránh để tương lai Tiểu Jixiang lỡ miệng, quay về gây ra tai nạn gia đình.

Thế là anh lắc đầu, nói: "Con cũng quá coi thường sư nương rồi, các cô ấy thực ra đều là những nữ tử hiền huệ hiểu lễ nghĩa, sao có thể vì chuyện nhỏ này mà giận ta được.

Con nhập môn cũng đã hơn trăm năm rồi nhỉ!

Trăm năm qua hồng thủy luôn tràn lan, phía học viện cũng luôn không khai giảng, con vẫn chưa chính thức đi học ở học viện lần nào..." Ngô Sở chuyển chủ đề một cách lặng lẽ.

Tiểu Jixiang lại nói: "Học được nửa năm rồi ạ." "Cho nên sư phụ mới đưa con ra ngoài đi dạo xem thử đấy!

Hiện giờ trăm phế chờ hưng, mọi người đều bận rộn khôi phục sản xuất, vừa hay vi sư đưa con đi thưởng ngoạn chúng sinh tướng của vạn tộc Hồng Hoang này.

Con là trưởng công chúa của Thiên đình, đạo mà phụ thân con tu luyện càng là thể ngộ vạn tộc, trải qua vạn kiếp chi đạo của vạn tộc.

Tuy rằng tương lai con không nhất định phải đi con đường này, nhưng đi nhiều xem nhiều, hiểu thêm nhiều đạo lý thì tổng quy vẫn không có hại gì." "Sư phụ, con có chút không hiểu, tiên thần chúng ta chẳng lẽ không phải chỉ cần nhất tâm tu hành là tốt rồi sao?

Dẫu cho tương lai có thần chức, cần ra ngoài làm việc thì lúc đó học cũng kịp mà!" Ngô Sở gật đầu nói: "Quả thực cũng có thể như vậy.

Nhưng làm thế có một nhược điểm, đó là đôi khi nhìn sẽ hơi ngốc, người khác hỏi gì cũng không biết.

Nếu chẳng may gặp phải mấy trò lừa đảo, con có khi bị người ta lừa rồi còn đang đếm tiền giúp họ đấy!

Chúng ta tu hành không chỉ tu đạo hạnh của bản thân, mà còn cả nhân tình thế cố cùng với tâm cảnh của chính mình..."\n\nVũ trụ ngoại trụ.

Ngô Sở hóa danh Sở Nhất, ở tiểu thế giới đó tuyên dương Văn Đạo của mình cũng đã được hơn trăm năm.

Cùng với danh tiếng dần lan xa, vô số người mộ danh mà đến.

Tuy rằng nhiều người đến để cầu đạo, nhưng cũng không tránh khỏi một số kẻ thèm khát danh tiếng của anh, hoặc là thèm khát thân thể anh.

Dù sao thỉnh thoảng cũng có vài cô gái khóc lóc đòi không gả cho ai khác ngoài anh.

Tiếc là đại hiền Sở Nhất sắt đá, không bị ngoại vật làm dao động, nhất tâm tuyên dương đạo của mình.

Ngày hôm nay, anh cuối cùng cũng chuẩn bị khởi hành tiến về thế giới trung tâm của vũ trụ này.

Sẵn tiện đi nghe ngóng tin tức về những đồng đạo cùng đến vũ trụ ngoại trụ này với mình.\n\nHồng Hoang đại địa.

Ngô Sở dắt theo Tiểu Jixiang hành tẩu trên đất.

Du Du mang theo cây Như Ý Kim Cô Bổng tìm tới anh và hoàn trả thiết bổng. "Vẫn chưa về Thiên đình báo cáo công tác sao?" Ngô Sở nhận lấy thiết bổng, phát hiện trên cây thiết bổng này đã quấn quanh không ít công đức chi lực.

Hiển nhiên cây thiết bổng này có công trị thủy nên nhận được ban thưởng của Thiên Đạo.

Tuy rằng trận đại hồng thủy lần này do Thiên Đạo tự bày ra, nhưng sau khi đại quân trị thủy dẹp yên nó, Thiên Đạo lại ban xuống một khoản đại công đức.

Hoàn toàn là phong cách đánh một gậy rồi cho trái táo ngọt.

Đáng thương nhất vẫn là những chủng tộc đoản mệnh kia. "Con đang định về Thiên đình đây!" Du Du gật đầu nói, rồi gật đầu với Tiểu Jixiang, tiếp tục: "Nhưng dù sao cũng phải trả món linh bảo này cho lão sư trước đã." Thấy Du Du nhìn chằm chằm thiết bổng, Ngô Sở cười hỏi: "Muốn sao?" Du Du có chút ngượng ngùng gật đầu, "Đệ tử thiên sinh có thể khống thủy, nhưng cây thiết bổng này lại có thể định phong ba, đối với đệ tử ít nhiều có chút khắc chế..." "Con đừng nghĩ nữa, cây bổng này vẫn chưa đến lúc nó xuất thế đâu." Ngô Sở nói rồi tùy tay ném cây bổng về phía đông, bay thẳng tới Đông Hải, sau đó một gậy cắm thẳng vào hải nhãn của Đông Hải.

Chương 934

Ứng Long đang tọa trấn hải nhãn Đông Hải cảm nhận được có vật gì đó ập tới, khi ngẩng đầu nhìn lên liền thấy một cây thiết bổng bắn về phía mình.

Ứng Long ngẩn người một lát, trong lòng thầm mắng một câu, rồi nhìn về hướng Ngô Sở đang đứng, dường như có thể đối thị xuyên qua ức vạn dặm, "Dọa hù rồng à, có thú vị không?" Kết quả giọng nói của Ngô Sở vang lên bên tai lão: "Không biết lòng tốt của người khác, ta đây là giúp ngươi trấn áp hải nhãn đấy!

Nếu không ngươi cứ ngồi lỳ ở đây mãi, sao có thể ra ngoài vận động chút được?" Oanh...

Thiết bổng cắm thẳng vào hải nhãn, trong phút chốc liền lấp kín hải nhãn.

Đại hải chấn động một chút rồi nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

Lão long Ngao Càn trong Long cung Đông Hải cảm ứng được chấn động này, lão nhãn không khỏi trợn ngược, nhìn về phía hải nhãn.

Ứng Long nhìn cây cột sắt chống trời quấn quanh công đức khí tức kia, trầm mặc một lúc rồi hỏi: "Ngài đã là Thánh nhân rồi, còn cần tôi giúp ngài làm gì nữa?" Theo lão thấy, Ngô Sở là Thánh nhân, làm việc này chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ.

Ngô Sở cười nói: "Nói như thể ta là hạng người không có lợi không làm ấy." Chẳng lẽ không phải sao?

Ứng Long không dám nói thẳng, chỉ có thể mặc nhiên đối diện. "Được rồi!

Thực ra việc này cũng là vì tốt cho tứ hải Long tộc các ngươi, dù sao bây giờ ngươi rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, hãy đi khai tịch một số trạm chuyển hóa linh khí ở hỗn độn ngoại vực, liên thông với hải vực tứ hải các ngươi, xoa dịu cơn đói linh khí của Hồng Hoang..." "..." Ứng Long hơi ngơ ngác, Hồng Hoang đói linh khí là nói từ đâu ra?

Cảm nhận được vẻ không hiểu của lão rồng này, Ngô Sở liền biết con rồng già này nằm ở hải nhãn quá lâu rồi.

Thế là anh kể cho lão nghe về trận đại hồng thủy lần này, cũng như sự kiện kiếp khí xuất hiện trong thiên địa. "Ngươi có thể đi hỏi lão rồng Ngao Càn kia, tin rằng trong tứ hải Long tộc các ngươi chắc chắn có rồng ứng kiếp...

Được rồi, chuyện là như thế đấy, ngươi giúp ta trông coi cây gậy này cho tốt, chờ người hữu duyên đến lấy nó." Phía bên kia, Du Du có chút bùi ngùi cáo biệt Ngô Sở, trở về Thiên đình báo cáo công tác.

Hắn quả thực có chút thèm muốn cây bổng kia, thực tế không chỉ có mình hắn thèm, Thân Thủy Viên Bạch Thủ Thanh đang là tù nhân cũng rất thèm, tiếc là nó đã bị Du Du phong ấn lại vào con sông lớn kia, thân làm tù nhân lấy đâu ra tư cách mà thèm?

Viên Hồng là đồ tôn của Ngô Sở lại càng thèm hơn, vả lại nó vốn cũng dùng côn.

Tiếc là cây côn này của Ngô Sở không phải chế tạo cho Viên Hồng.

Tuy rằng ở Hồng Hoang này chỉ cần có anh ở đây thì sẽ không có Tây Du, nhưng con khỉ chắc chắn vẫn sẽ xuất hiện.

Năm đó khi Nữ Oa bổ thiên, một viên ngũ sắc bổ thiên thạch bị nước Thiên Hà cuốn trôi về phía Đông Hải, cuối cùng mắc kẹt trên đỉnh một hòn đảo.

Hiện giờ viên ngũ sắc bổ thiên thạch đó đang hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt ở đó đấy!

Tuy trong Tây Du nói tiên thạch sinh ra con khỉ là thứ tồn tại từ khi khai thiên lập địa, nhưng ở thế giới Hồng Hoang này hiển nhiên không phải vậy.

Ở địa giới Đông Hải căn bản không có viên tiên thạch nào có thể sánh ngang với viên bổ thiên thạch bị nước Thiên Hà cuốn trôi năm đó.

Nếu tiên thạch sinh ra con khỉ tồn tại từ khi khai thiên lập địa thì con khỉ đó thật sự quá phế.

Phải biết rằng Thạch Cơ cũng do tiên thạch sinh ra, vừa ra đời đã là Thái Ất tiên.

Còn con khỉ lúc mới xuất thế có tu vi gì?

Ngay cả Địa Tiên cũng không phải, còn lo mình sẽ chết già.

Thực tế khi con khỉ đến địa phủ xóa sổ sinh tử, tên của nó đúng là nằm trên sổ sinh tử, hơn nữa chỉ có hơn ba trăm năm dương thọ.

Nhưng con khỉ thật sự phế như vậy sao?

Nếu phế thật thì sao có thể trong vài năm ngắn ngủi đã học hết những thuật pháp đó?

Do đó Ngô Sở cảm thấy thứ sinh ra con khỉ thực chất chính là bổ thiên thạch.

Năm đó Nữ Oa thấy vậy cũng không thu hồi viên ngũ sắc thạch đó mà tùy duyên bỏ mặc.

Sau khi Du Du rời đi để về Thiên đình, Ngô Sở tiếp tục dắt theo Tiểu Jixiang lên đường.

Long cung Đông Hải, Ứng Long từ hải nhãn trở về khiến lão long

Ngao Càn một trận nghi hoặc, hỏi: "Hải nhãn có vấn đề gì sao?" Ứng Long lắc đầu, kể lại việc tốt mà Ngô Sở đã làm, nghe xong khóe miệng Ngao Càn khẽ co giật, nói: "Chờ người hữu duyên sao?

Để lát nữa bảo Tiểu Quảng đi thử xem." Ứng Long liếc lão một cái, nói: "Đừng hy vọng quá nhiều, nếu ngài ấy thật sự muốn tặng cho Tiểu Quảng thì căn bản không cần làm như vậy.

Ngươi hãy kể cho ta nghe về chuyện thiên kiếp lần này đi!

Trong tứ hải Long tộc chúng ta có phải cũng xuất hiện rồng ứng kiếp không?" Ngao Càn nghe vậy gật đầu, nói: "Có không ít, nhưng đều là một số loài á long tu vi thấp kém, huyết mạch không thuần, đều bị tôi đuổi sang Thanh Long giới cả rồi." Huyết mạch Long tộc cực mạnh, Long tộc năm xưa một khi trưởng thành ít nhất cũng có tu vi cấp Kim Tiên, đến độ tuổi tráng niên đa số đều có tu vi Đại La cảnh.

Cho nên thời kỳ Tam tộc đỉnh lập ở Hồng Hoang, Long tộc mới cường đại đến thế.

Nhưng Long tộc ấy mà, ai cũng biết, hậu đại của họ loài á long cực nhiều.

Thế nên tu vi của mỗi cá thể tự nhiên cũng trở nên thượng vàng hạ cám. "Vị kia để tộc thúc ngài ra ngoài, chẳng lẽ không có yêu cầu khác sao?" "Tên đó chính là hạng chim bay qua còn muốn vặt lông, không có lợi thì không dậy sớm, làm sao có thể tốt bụng như vậy được." Nghe lời của Ứng Long, Ngao Càn không khỏi một trận nghi hoặc, vị kia là hạng người như thế sao?

Xem ra vị tộc thúc này có chút hiểu lầm về vị kia rồi!

Trái Đất, thế giới tương lai.

Dư Tiểu Tiểu mang theo nụ cười bước vào phòng, kết quả vừa xoay người, nụ cười trên mặt cô liền biến mất không thấy đâu, thân

hình tựa vào cửa phòng, từ từ trượt xuống, đôi mắt lập tức đẫm lệ.

Cô bịt miệng, không dám để bản thân khóc thành tiếng, nhưng những giọt nước mắt không cam lòng kia lại làm sao cũng không ngăn được, trong ánh mắt lộ rõ sự quyến luyến và không nỡ đối với thế giới này.

Tài hoa vừa độ tuổi đôi mươi, cuộc đời rực rỡ mới chỉ bắt đầu, ai lại có thể dễ dàng buông bỏ?

Ngô Sở ngồi trên ghế sofa, châm một điếu thuốc, lặng lẽ nhìn cái bóng phía sau bức tường ngăn cách tầm mắt, bức tường đó dường như chẳng hề tồn tại.

Một đốm lửa lóe lên rồi lại tắt trong bóng tối. "Thôi vậy, nể tình tư chất ngươi cũng được, ta sẽ đóng vai lão gia gia một lần vậy!" Hắn búng tay một cái, Dư Tiểu Tiểu liền chìm vào giấc ngủ sâu.

Trong mộng, xuất hiện một vị lão gia gia tiên phong đạo cốt, hạc phát đồng nhan, lão gia gia đã dạy cho cô một bộ hô hấp pháp. ...

Hồng Hoang đại địa. "Xem tư chất của một sinh linh, cái nhìn đầu tiên chắc chắn phải xem từ thể chất." Ngô Sở mang theo Tiểu Cát Tường, ngồi xếp bằng trên mây, phía dưới là một học viện đang chiêu sinh, hắn đang giới thiệu với Tiểu Cát Tường cách nhìn nhận tư chất của một sinh linh cao hay thấp. "Có những sinh linh bẩm sinh đã nhạy cảm với linh khí bên ngoài, loại sinh linh này dù không biết tu hành, linh khí cũng sẽ bám lấy họ, hình thành một chút linh quang nhạt nhòa, cho nên chỉ cần là người đã từng tu hành qua, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra ngay.

Chương 935

Đương nhiên, đây là ở những nơi linh khí nồng đậm mới có thể nhìn thấu được.

Nếu ở nơi linh khí cằn cỗi thì lại là chuyện khác." "Sư phụ, thế gian này còn có nơi linh khí cằn cỗi sao?" Ngô Sở mỉm cười lắc đầu: "Ở Hồng Hoang đại địa ngày nay thì hiếm thấy, nhưng tương lai thì chưa biết chừng.

So với Hồng Hoang đại địa trước kia, mức độ nồng đậm của linh khí hiện nay quả thực đã giảm đi rất nhiều.

Vì thế thiên địa mới giáng xuống tai kiếp để cảnh tỉnh chúng sinh." Ngô Sở vừa nói vừa nghĩ về thế giới tương lai kia.

Ở thế giới đó, linh khí quả thực là thứ khó tìm.

Từ phân thân của mình, hắn biết được ở thế giới tương lai đó, linh khí mỏng manh đến mức nào.

Nếu nói linh khí ở Hồng Hoang này nồng đậm như sương mù, thì linh khí ở thế giới kia lại thưa thớt như thực vật trong sa mạc vậy.

Tiểu Cát Tường suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Sư phụ, vậy nếu thiên địa không có linh khí, thì làm sao nhìn ra thiên phú của đối phương mạnh hay yếu ạ?" "Thế thì phải xem từ căn cốt và ngộ tính.

Không có linh khí vẫn có thể tu hành võ đạo hô hấp pháp, từ bên trong bản thân khai thác sức mạnh huyết mạch.

Căn cốt mạnh yếu thực ra cũng rất dễ nhìn ra, nhưng ngộ tính thì nhục nhãn rất khó nhìn thấu ngay được." Tiểu Cát Tường đột nhiên nói: "Cho nên mọi người chỉ cần học tập ở học viện một thời gian là có thể dễ dàng nhận ra ngộ tính của một sinh linh cao hay thấp đúng

không ạ?" "Chính xác!

Chính là như vậy!" Ngô Sở lộ vẻ rất hài lòng, khiến Tiểu Cát Tường lập tức nở nụ cười, vẻ mặt đầy vui vẻ.

Ngô Sở cười cười nói tiếp: "Tuy nhiên một sinh linh có ngộ tính mạnh ở phương diện nào đó không có nghĩa là họ phù hợp với tu hành.

Ví dụ có những sinh linh rất có ngộ tính về nông học, y học, toán học... nhưng không có nghĩa là họ có ngộ tính trong đấu pháp..." "Cho nên Văn Đạo của sư phụ mới diễn sinh ra nhiều đại đạo như vậy phải không ạ?" "Ừ!

Đúng là như thế!" "Vậy sư phụ thấy con hợp với đạo nào ạ?" Ngô Sở lắc đầu cười đáp: "Đạo nằm ở dưới chân mình, cần con tự mình không ngừng thử nghiệm và tìm tòi.

Hợp chưa chắc đã thích, thứ ta nói cho con chưa chắc là thứ con yêu mến, mà nếu bản thân không thích thì dù có hợp đến mấy cũng không thể đi xa được.

Ngộ tính của con thực ra không tệ, phát triển theo hướng nào cũng được." Cứ như vậy, Ngô Sở dẫn theo Tiểu Cát Tường không ngừng đi du ngoạn khắp Hồng Hoang.

Một ngày nọ, Thiên Đế Hạo đột nhiên kết nối Đại Đạo với hắn: "Đại sư huynh, Dao Cơ ở Hồng Hoang tư định chung thân với một phàm nhân rồi, phải làm sao đây?" "..." Ngô Sở không khỏi thắc mắc, thời điểm này chắc chắn chưa đến thời kỳ Phong Thần mà!

Chẳng lẽ Dương Nhị Lang lại xuất thế sớm như vậy sao?

Ngô Sở có chút không hiểu: "Tầm nhìn của em gái đệ tệ thế sao?

Ở Đệ Nhất học viện bao nhiêu năm, bao nhiêu thanh niên tài tuấn không chọn, lại đi chọn một phàm nhân?" "..." Thiên Đế Hạo rất muốn

nói: "Đại sư huynh, huynh có lịch sự chút không?".

Nhưng nghĩ kỹ lại, đại sư huynh nói cũng không sai!

Đệ Nhất học viện quả thực không thiếu tài tuấn trẻ tuổi!

Khổng Tuyên, Kim Bằng của Phượng tộc...

ừm, Thiên Đế Hạo chắc chắn chưa thấy bộ dạng ban đầu của Kim Bằng.

Ngoài Phượng tộc còn có đệ tử của Hồng Vân là Triệu Công Minh, Chân Võ.

Đệ tử của Ngô Sở là Vũ và Khoa, ngay cả Hoàng Long và Địa Khôn dù tuổi hơi lớn nhưng hắn cũng công nhận.

Vậy mà nàng lại chọn một tên phàm phu tục tử chẳng có gì cả.

Trong Nhân tộc chẳng phải cũng có rất nhiều tài tuấn trẻ tuổi lĩnh ngộ Văn Đạo tu hành pháp đó sao? "Ai mà biết con bé đó lên cơn gì nữa!" Thiên Đế Hạo có chút phiền muộn, may mà hắn không phải kẻ cuồng em gái, nếu không tên phàm phu tục tử kia chắc đã đi đời rồi.

Ngô Sở suy nghĩ một chút rồi nói: "Muội ấy chọn thế nào là chuyện của muội ấy, đệ chỉ cần biết sau lưng chuyện này có nguyên nhân từ ai khác không.

Thiên quy cũng đâu có quy định phàm nhân không được kết hôn với tiên tử, không lẽ đệ cảm thấy mất mặt sao?" "Mất mặt là cái chắc rồi." Hạo càng buồn phiền hơn, "Bối cảnh người đó ta cũng bảo Hoàng Long điều tra qua rồi, lai lịch khá trong sạch, chắc không có ai đứng sau giở trò đâu." Dù có người giở trò thì chắc cũng không tính toán ra được!

Kẻ dám tính kế Ngọc Đế ngoại trừ Thánh nhân ra thì còn có thể là ai?

Mà nếu là Thánh nhân thì căn bản không thể suy diễn được.

Cũng chẳng biết chuyện này có phải do Dao Cơ mù mắt thật không.

Đương nhiên, chuyện tình cảm quả thực rất khó nói, ai mà biết được có phải Dao Cơ cảm thấy người tu hành khô khan nên cố ý tìm một phàm phu tục tử để yêu không!

Hơn nữa, thời hạn của tình yêu vốn cũng không dài.

Ngay cả Ngô Sở cưới bốn người vợ, cuộc sống hôn nhân luôn hòa hợp nhưng cũng không còn cảm giác rung động như lúc ban đầu mới yêu.

Biết đâu Dao Cơ đã nhìn thấu điểm này nên mới không quan tâm gì cả?

Mang theo sự hiếu kỳ, Ngô Sở hỏi: "Họ quen nhau thế nào?" "Trận thủy hoạn lần này Dao Cơ cũng đi giúp đỡ, ta vốn không sắp xếp thần chức gì cho muội ấy ở Thiên đình.

Ban đầu định để muội ấy thong thả, tự do, thích đi đâu chơi thì đi.

Kết quả trong trận lũ lụt muội ấy quen tên phàm phu tục tử đó.

Tên đó cũng có chút lòng thiện, bản thân không biết bơi còn nhảy xuống nước cứu người, sau đó được Dao Cơ cứu..." Chậc, hoàn toàn khác với truyện thần thoại! "Đúng rồi, người đàn ông đó tên gì?" "Tên là Dương Lang, ôi!" "..." Trái Đất, thế giới tương lai.

Tỉnh dậy sau một giấc ngủ, Dư Tiểu Tiểu thấy mình vẫn còn ngồi tựa bên cửa, vệt nước mắt đã khô.

Cô vỗ vỗ đầu, cảm thấy thật khó hiểu, bản thân lại có thể mơ một giấc mơ kỳ lạ và hoang đường như vậy.

Chẳng lẽ vì mình không muốn chết nên ngày nghĩ gì đêm mơ nấy?

Lắc đầu một cái, cô đứng dậy đi tắm rửa.

Khi ngâm mình trong bồn tắm, cô lại rơi vào trầm tư, vô thức vận dụng bộ hô hấp pháp như trong giấc mơ.

Chẳng bao lâu sau, cô cảm thấy trong người có chút nóng ran, không khỏi trợn tròn mắt, lộ vẻ khó tin. ... "Nếu đã quen nhau lúc lũ lụt, giờ chắc con cái cũng lớn rồi nhỉ!" "Ừ, lúc ta phát hiện ra họ đã có ba đứa nhỏ rồi." "Khoan đã, muội ấy thành thân mà không nói với huynh trưởng là đệ sao?" Ngô Sở cạn lời, "Đệ làm anh kiểu gì mà thất bại vậy!

Còn làm Thiên Đế nữa chứ!" Ngọc Đế bị Ngô Sở cà khịa lại càng buồn phiền hơn. "Đệ nói với ta những chuyện này không phải chỉ để than phiền về em gái mình đấy chứ?" Ngô Sở không nhịn được cười, "Nhưng muội ấy không nói với đệ chắc là sợ đệ phản đối thôi!

Chương 936

Dù sao đối phương cũng chỉ là một phàm phu tục tử, đệ là Ngọc Đế cao cao tại thượng, chắc chắn sẽ chê bai." Hạo thở dài phiền muộn: "Giờ phải làm sao đây?

Mặc kệ họ thì trong lòng ta thực sự không thoải mái.

Nhưng không mặc kệ thì ta là anh trai..." "Chung quy vẫn là thấy ấm ức phải không?" Ngô Sở cười nói. "Đại sư huynh, huynh nói xem con bé có còn coi ta là anh trai không?

Việc trọng đại đời người mà không thèm nói với ta một tiếng, con bé này...

ôi!" "Nếu ván đã đóng thuyền thì ngồi xuống mà giải quyết vấn đề thôi!

Cùng lắm là bị cười nhạo một chút, vì em gái mình thì đệ cứ nhẫn nhịn là được." Ngô Sở tỏ vẻ việc không liên quan đến mình, cười hì hì đề nghị. "Đại sư huynh, hay là huynh giúp một tay, nhận hai đứa cháu ngoại của đệ làm đệ tử đi, chỉ cần chúng thành đệ tử của huynh thì chắc chắn sẽ không ai cười nhạo đệ nữa." "Phải ha!

Vì khi đó mọi người sẽ chuyển sang cười nhạo ta!

Đệ tưởng ta ngốc sao?" "Không phải đâu đại sư huynh, tư chất chúng thực sự rất tốt, đặc biệt là Nhị Lang, bẩm sinh dị tượng, trán có thụ nhãn, thần lực tự sinh..." Ngô Sở không khỏi ngẩn người, bây giờ đâu phải thời kỳ Phong Thần, người đàn ông Dao Cơ chọn cũng không thể là vị trong thần thoại được, sao sinh con ra vẫn có ba con mắt?

Trong đầu Ngô Sở không khỏi hiện lên gương mặt điển trai của nam diễn viên họ Tiêu.

Trong tất cả những người đóng vai Nhị Lang Thần, hắn ưng ý nhất là vị này.

Thế là hắn hỏi: "Chúng bao nhiêu tuổi rồi?" "Đứa lớn mười ba tuổi, đứa thứ hai mười tuổi, đứa út sáu tuổi." Nghe cái tốc độ ba bốn năm một đứa này, Ngô Sở có chút cạn lời, nghĩ thầm tiểu hồ ly tinh nhà mình mang thai hơn ba trăm năm rồi còn chưa nỡ sinh ra kìa!

Đương nhiên, gen của mình và tiểu hồ ly tinh cũng không phải thứ mà Dao Cơ và tên phàm nhân kia có thể so bì được. "Tu vi của bản thân Dao Cơ cũng không yếu, tự dạy được mà!" Hiện tại chưa có thiên quy cấm tiên phàm kết hôn, Dao Cơ cũng không cần bị trừng phạt, họ hoàn toàn có thể tận hưởng hơi ấm gia đình chứ không cần thê thảm như trong thần thoại.

Nói đi cũng phải nói lại, trong truyện thần thoại, Dương Nhị Lang có thể tu hành thành công nhanh như vậy có liên quan không ít đến mối thù trong lòng.

Giờ không còn mối thù đó nữa, tu vi có thể tăng vọt như trong thần thoại hay không thì khó mà nói trước được.

Hoa trồng trong nhà kính quả thực khó so được với hoa dại mọc ngoài đồng.

Nhưng nghĩ lại, đám đệ tử của mình đa phần cũng là hoa trong nhà kính cả.

Nếu không phải đám Hoàng Long, Địa Khôn, Phượng Nghi lúc trước trở về tộc tiếp thụ lễ rửa tội của chiến hỏa trong trận đại chiến tam tộc thì khó nói họ có được thành tựu như hôm nay hay không.

Lão Viên lúc trước tu vi cao hơn họ rất nhiều, nhưng giờ vẫn đang nỗ lực để trảm xuất đệ nhị thi kìa!

Trong khi đám Hoàng Long đều đã trảm xong đệ tam thi.

Tu vi dưới Thánh nhân thì họ cũng thuộc về thê đội thứ hai.

Thê đội thứ nhất là Phục Hy, Đông Vương Công cùng Trấn Nguyên Tử, Minh Hà.

So với những cường giả đời đầu ở thê đội thứ nhất, họ thua ở chỗ lĩnh ngộ thiên địa đại đạo chưa nhiều, linh bảo cũng không mạnh bằng.

Hạo có chút cứng họng nhưng vẫn nói: "Dao Cơ có thể dạy chúng, nhưng chẳng phải sợ bị người ta dị nghị sao!

Nếu có đại sư huynh huynh giúp đỡ..." "Người đàn ông kia còn không sợ bị dị nghị, đệ sợ cái gì?" Ngô Sở cười nói: "Dù có ai nói ra nói vào thì cũng là nói người đàn ông đó không xứng với em gái Dao Cơ của đệ thôi!

Ta giờ lại khá khâm phục cái 'lá gan lớn' của vị kia đấy, chỉ là một phàm phu tục tử mà dám cưới em gái Thiên Đế, áp lực chắc lớn lắm!" Đây đúng là đệ nhất vương ăn cơm mềm trong thiên địa rồi! "Chẳng phải đại sư huynh đang đưa Tiểu Cát Tường đi chu du thiên hạ sao?

Vậy sẵn tiện ghé qua phía Tây Nam xem Dao Cơ một chút đi, có nhận hay không thì huynh cứ xem qua rồi mới quyết định, thấy sao?" Thấy Hạo lùi một bước cầu tiến một bước, Ngô Sở không khỏi cười nói: "Đúng là khổ cho người làm cậu như đệ thật, trước đây chưa thấy đệ khép nép cầu xin ta thế này bao giờ." "Ôi!

Danh tiếng cả đời của ta đều bị con bé hủy hoại hết rồi." "Nếu trong lòng thấy không sướng thì bắt tên đó lại đánh cho một trận đi!" Hạo khẽ ho một cái rồi nói: "Đánh rồi, kết quả ta chỉ nhẹ tay một chưởng mà hắn nằm liệt giường ba tháng, Dao Cơ đang giận ta kìa." "Đệ cũng thật là nỡ ra tay quá nhỉ!" Ngô Sở không nhịn được cười phá lên, "Đường đường là Ngọc Đế mà đi bắt nạt một phàm phu tục tử, vậy mà cũng ra tay cho được!" "Thực sự là tức không chịu nổi

mà!" Hạo bất đắc dĩ nói: "Đại sư huynh huynh không có em gái, nếu huynh có em gái mà thấy nó không nghe lời như vậy, chắc chắn huynh cũng không nhịn được đâu." Ai bảo ta không có em gái?

Trong lòng Ngô Sở không khỏi hiện lên một khuôn mặt tươi cười mơ hồ.

Lần trước thu hồi phân thân, hình như phân thân chỉ mới đi thăm đại ca chứ chưa đi thăm em gái, cũng không biết giờ đã đi thăm chưa.

Không biết con bé có yêu đương gì không, có gặp phải tên tra nam nào không...

Nghĩ đoạn, tâm trí Ngô Sở lại bắt đầu bay bổng.

Một lúc sau hắn mới nói: "Được rồi!

Ta sẽ đưa Tiểu Cát Tường qua đó xem thử, nói đi cũng phải nói lại, Tiểu Cát Tường còn là biểu tỷ của chúng mà!

Chắc chúng sẽ vui lắm đấy!" "Chuyện này ta vẫn chưa nói với Tiểu Cát Tường đâu!

Huynh chuyển lời hộ ta một tiếng nhé!" "Con bé đang ở ngay cạnh đây, đệ không tự nói với nó à?" "Thôi bỏ đi, ta không nói ra miệng được." Kết thúc liên tuyến Đại Đạo với Hạo, Ngô Sở đưa tay xoa xoa đầu nhỏ của Tiểu Cát Tường, cười nói: "Đi thôi, sư phụ đưa con đi gặp mấy đứa biểu đệ biểu muội của con." "A?

Biểu đệ biểu muội ạ?" "Không hiểu sao?

Học viện có dạy con cách xưng hô giữa người nhà và thân thích mà!" "Dạy thì có dạy, nhưng mà con không nhớ là mình có biểu đệ biểu muội nào cả!" "Đó là vì cha con chưa nói với con thôi, con đã bao lâu không gặp cô cô rồi?" "Lâu lắm rồi ạ!

Chắc cũng phải gần trăm năm rồi!" Nói đoạn, đôi mắt con bé trợn

tròn lên, "Là do cô cô sinh ạ?" Ngô Sở thấy vậy liền ha ha cười lớn.

Trụ Ngoại Vũ Trụ, Trung Tâm đại địa.

Nơi này tương tự như Hồng Hoang đại địa, diện tích rộng lớn vô biên, còn việc có lớn hơn Hồng Hoang hay không thì hơi khó nói.

Sở Nhất do Ngô Sở hóa thành chỉ là một đạo phân thân, tu vi tuy mạnh nhưng cũng không thể sánh ngang với Thánh nhân của thế giới này.

Nếu chạy tới đây mà dùng thần thức quét loạn xạ thì rất có thể trong nháy mắt sẽ thu hút đòn tấn công thần thánh của Thánh nhân, khiến bản thân tan thành mây khói ngay lập tức.

Hắn áp chế và phong ấn tu vi của mình, trong hơn trăm năm qua, hắn đã chuyển hóa hoàn toàn hệ thống tu hành của mình sang hệ thống Văn Đạo, kiến tạo Đạo cung trong cơ thể.

Nhìn bề ngoài, vị tổ sư khai sáng hệ thống Văn Đạo, lãnh tụ Văn Đạo này tu vi cũng chỉ ở đỉnh phong Kim Tiên cảnh mà thôi.

Mà tu vi Kim Tiên cảnh ở Trung Tâm đại địa này có thể nói là nhan nhản khắp nơi.

Đương nhiên, trong Văn cung của hắn có phong ấn toàn bộ tu vi thật sự.

Nếu giải phóng hoàn toàn số tu vi này, tuy không địch lại Thánh nhân, nhưng tu sĩ dưới tầm Thánh nhân thì không làm gì được hắn.

Tuy nhiên, khi hắn vừa đặt chân đến thiên địa này, còn chưa kịp thưởng ngoạn phong cảnh thế giới thì đã nghe được một tin tức.

Tin tức nói rằng có người đã tìm thấy một vài kẻ dị giáo, những kẻ đó tự xưng là phật đồ, nói chỉ cần kiếp này tích đức làm thiện thì kiếp sau có thể hưởng đại đạo tự do.

Họ định thiêu sống những kẻ dị giáo này, hiện tại đang chuẩn bị hành hình.

Chương 937

Nghe thấy tin này, Sở Nhất có chút ngạc nhiên.

Hai anh em nhà kia hổ báo vậy sao?

Vừa tới đã chạy đến Trung Tâm thế giới này truyền đạo rồi? ...

Hồng Hoang đại địa, phương Tây Nam, vùng biên giới thuộc quyền quản lý của Chúc Dung thành.

Trên sườn núi phía sau một ngôi làng nhỏ bình thường, một viện lạc nhỏ mang phong cách tự nhiên, ẩn hiện sự khế hợp với thiên địa, khiến người ta không thể nhìn ra cái hay của nó ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Xung quanh đình viện leo đầy dây dằng ẩn giấu đi những bức tường.

Bên trái sân còn có một giàn nho nối liền với vườn rau, bên trong thỉnh thoảng vang lên tiếng gà chó.

Phía sân bên phải có một khoảng sân bằng phẳng lót đá xanh dày cộp, hai cậu bé đang ở đó hò hét, cầm thương gỗ múa may so tài với nhau.

Gọi là cậu bé cũng không hẳn chính xác, vì một đứa đã là thiếu niên, đứa còn lại tuy thấp hơn một chút nhưng vóc dáng cũng không hề nhỏ.

Một bé gái ôm một chú chó nhỏ màu đen lông xù, ngồi một bên vui vẻ vỗ tay cổ vũ cho hai anh: lúc thì 'đại ca cố lên', lúc thì 'nhị ca cố lên', làm hai thiếu niên như được tiêm máu gà, hét càng to hơn.

Trong căn bếp bên cạnh, một phu nhân xinh đẹp mặc áo thô, búi mái tóc đen bóng, đang thái rau, vừa vặn nhìn qua cửa sổ đang mở ra

ba đứa nhỏ bên ngoài.

Từ ánh mắt nuông chiều của bà có thể thấy được tình yêu bà dành cho chúng.

Trong căn phòng ngủ sát bên truyền ra một hai tiếng ho khẽ, cùng với mùi thuốc nhạt nhạt bay ra.

Một người đàn ông trung niên sắc mặt có chút nhợt nhạt đang nằm trên giường ngẩn ngơ.

Diện mạo người đàn ông này khá ổn, chỉ là thân thể hơi yếu.

Nơi này giống như một thế giới nhỏ độc lập ẩn mình giữa sơn lâm, sinh linh bình thường rất dễ dàng bỏ qua nó.

Nhưng đối với Ngô Sở, tìm được nơi này không hề khó khăn.

Lúc này, người phu nhân đang nhìn ba đứa nhỏ trong sân bỗng ngẩng đầu lên, vẻ mặt lộ rõ sự nghi hoặc, sau đó chuyển thành kiên quyết, và cuối cùng biến thành bất đắc dĩ. "Đạo tôn đích thân ghé thăm lều cỏ, không biết có việc gì?" Người phụ nữ đặt dao xuống, từ trong bếp bước ra, đưa tay lau lau vệt nước trên tạp dề, ngẩng đầu nhìn bầu trời nói.

Ba đứa nhỏ nghe thấy vậy liền chạy ùa về phía bà.

Hai cậu bé chắn trước mặt mẹ, ánh mắt lộ vẻ hung quang, đúng kiểu nghé con mới đẻ không sợ hổ.

Bé gái thì trốn sau lưng mẹ, hai tay nắm lấy vạt áo mẹ, ló cái đầu nhỏ với hai búi tóc xinh xinh, trợn tròn đôi mắt to tròn tò mò nhìn lên bầu trời.

Phu nhân đặt tay lên đầu hai thiếu niên, ra hiệu cho chúng bình tĩnh.

Trên bầu trời, Ngô Sở ngồi xếp bằng trên Công Đức Khánh Vân,

bên cạnh là Tiểu Cát Tường.

Tuy không có vòng sáng trên đầu nhưng lại mang đến một cảm giác tiên khí thoát tục.

Thấy cảnh này, Ngô Sở cười lên: "Sao cảm giác ta giống như một tên phản diện thế này, ta chỉ là nhận lời nhờ vả, sẵn tiện đưa Tiểu Cát Tường qua đây thăm mấy đứa biểu đệ biểu muội của nó thôi.

Sao nào?

Không mời chúng ta xuống ngồi chơi, uống chén trà à?

Đây không phải cách tiếp đãi khách đâu nha.

Hồi đó khi nàng đến Tử Ngọc Sơn của ta, chúng ta đâu có bạc đãi nàng!" Dao Cơ thở phào nhẹ nhõm, hướng về phía Ngô Sở hành lễ: "Con trẻ không hiểu chuyện, có chỗ thất lễ, mong Đạo tôn đừng trách phạt!

Nếu Đạo tôn không chê nơi này đơn sơ, mời xuống ngồi chơi." Dao Cơ không ngốc, bà đã nghe ra rồi, Ngô Sở đến đây chắc chắn là do anh trai mình nhờ vả.

Tuy anh trai đối mặt với bà thì không chút nể nang, thậm chí còn đánh cả chồng bà, nhưng người có thể khiến vị này tình nguyện đến đây thì ngoài anh trai bà ra còn ai được nữa?

Người anh trai trước đây luôn nuông chiều bà, sau cùng vẫn là thương bà.

Nghĩ đến đây, trong đôi mắt Dao Cơ không khỏi phủ một lớp sương mù, nghĩ đến những lời hỗn xược mình nói với anh trai hôm đó, lòng bà cảm thấy hổ thẹn vô cùng. "Tiểu Giao, Tiểu Tiển, Tiểu Thiền, còn không mau bái kiến Đạo tôn, không được thất lễ." Ngô Sở đưa Tiểu Cát Tường hạ mây xuống, Tiểu Cát Tường từ trên khánh vân nhảy xuống, tung tăng chạy về phía họ, mắt nhìn chằm chằm ba

đứa nhỏ nhưng miệng lại nói: "Cô cô, trong mắt cô chỉ có Đạo tôn thôi, không có đứa cháu gái này nữa sao?

Thật là đau lòng quá đi." Dao Cơ nhìn cô bé tung tăng chạy nhảy này, trong lòng có chút cảm xúc hỗn độn, đưa tay xoa đầu cô bé: "Cát Tường cũng lớn rồi nhỉ!

Tiểu Giao, Tiểu Tiển, Tiểu Thiền, đây là biểu tỷ Cát Tường của các con, mau gọi biểu tỷ đi..." Tiểu Cát Tường và Ngô Sở có thể tới đây chứng tỏ anh trai chỉ đang giận bà chứ không phải thực sự muốn đoạn tuyệt quan hệ anh em.

Ba đứa nhỏ ngoan ngoãn chào hỏi, Ngô Sở ung dung từ trên khánh vân đi xuống, vừa đi vừa nhìn hai cậu thiếu niên, trên trán đứa nhỏ hơn có một vệt vân dọc rõ rệt, trông có chút yêu dị.

Tuy nhiên đứa lớn hơn dù không có vệt vân nhưng trong cơ thể cũng ẩn chứa một luồng sức mạnh mạnh mẽ, chỉ là sức mạnh đó quá lớn khiến nó chưa thể sử dụng được.

Quả nhiên không hổ là con của tiên nữ, định sẵn là họ sẽ khác biệt với phàm tục.

Ngô Sở đưa tay búng búng đầu hai thiếu niên: "Sao thế?

Cứ trừng mắt nhìn ta mãi, muốn đánh nhau với ta một trận à?" Tiểu Cát Tường bên cạnh bịt miệng cười, Dao Cơ thì có chút ngạc nhiên, còn bé gái Tiểu Thiền thì lộ vẻ lo lắng.

Tuy lúc trước Dao Cơ làm việc và học tập ở Đệ Nhất học viện tiếp xúc với Ngô Sở khá nhiều nhưng chưa bao giờ thấy khía cạnh này của hắn.

Cảm giác này làm bà có chút không diễn tả được, cứ như gặp phải một Đạo tôn giả vậy. "Ông cũng là ác thần đến để bắt mẹ tôi đi sao?" Thiếu niên nhỏ hơn nhíu mày hỏi, vệt vân ở giữa trán có xu hướng

muốn mở ra.

Trái Đất, thế giới tương lai.

Ngô Sở hẹn em gái ra gặp mặt một lần.

Nhìn người đàn ông mà em gái dẫn theo, Ngô Sở vuốt cằm lặng lẽ nhìn hắn, nhìn đến mức khiến hắn trong lòng thấp thỏm, tim đập nhanh, đứng ngồi không yên. "Anh, mẹ bảo thời gian anh mất tích là đi phẫu thuật thẩm mỹ, đi học ảo thuật, rốt cuộc là thế nào vậy?

Đến một cái điện thoại cũng không có, cái nơi đó hẻo lánh đến mức nào chứ?" Ngô Sở nói với bố mẹ là đi sâu vào núi học đạo pháp nên điện thoại không liên lạc được, lão đạo sĩ kia lại sắp qua đời nên học chưa xong không dám tùy tiện rời đi.

Tuy nhiên để che mắt thiên hạ, bên ngoài thống nhất nói là đi học ảo thuật.

Rất hiển nhiên, bố mẹ hắn ngay cả cô em gái đáng yêu này cũng giấu kín. "Anh có biết thời gian anh mất tích, bố mẹ đã sống thế nào không?" Nói đoạn, nước mắt cô em gái liền rơi xuống, Ngô Sở liếc nhìn tên con trai bên cạnh, ra hiệu cho hắn: "Em gái ta khóc rồi kìa, ngươi không biết đưa khăn giấy à?" ...

Chương 938

Hồng Hoang đại địa, Ngô Sở khoanh tay trước ngực, nhìn vệt vân dọc hơi nhảy động trên trán cậu thiếu niên, lộ ra một nụ cười lạnh: "Thiếu niên, ngươi dũng cảm lắm!

Nếu ta nói đúng thì sao?" Thiếu niên nghe vậy, đôi mắt động một cái, hét lớn: "Đại ca, cùng lên!" Nhưng kết quả, thân hình hai đứa nhỏ làm sao cũng không cử động được, chỉ có thể nộ mục nhìn Ngô Sở.

Những đứa trẻ này căn bản không biết thế nào là trời cao đất dày.

Đúng là kẻ vô tri thì không sợ hãi, chính là nói những đứa nhỏ này đây.

Có thể thấy gân xanh nổi lên trên cổ chúng, cả khuôn mặt đỏ bừng vì cố sức, cái dáng vẻ hung hăng đó trông khá là buồn cười.

Ngô Sở đưa ngón tay khẽ búng lên trán chúng một cái, ngay khắc sau liền thấy hai đứa nhỏ bay ngược ra ngoài, đập vào tường viện.

Tường viện như có một lớp màng bảo hộ thông minh chặn đứng xung lực này, che chở cho chúng, hai đứa nhỏ giống như hai bức tranh treo tường từ từ trượt xuống. "Đạo tôn..." Dao Cơ có chút không hiểu nhìn Ngô Sở, đường đường là Đạo tôn, không cần thiết phải thế chứ!

Chúng chỉ là hai đứa nhỏ bình thường thôi mà!

Tiểu Cát Tường cũng há hốc mồm kinh ngạc, cũng có chút không hiểu.

Ngô Sở giơ tay ra hiệu cho họ đừng nói gì.

Lúc này hai đứa nhỏ đã bị ép đến cuống cuồng, hằn học trừng mắt nhìn Ngô Sở, từng đứa muốn đứng dậy, trên người cũng trào dâng một luồng sức mạnh mạnh mẽ. "Thú vị lắm, đúng không?" Ngô Sở

cười hà hà.

Kết quả chưa kịp cười mấy tiếng, Tiểu Thiền Thiền sáu tuổi đã chạy đến trước mặt Ngô Sở, ôm lấy bắp chân hắn, há miệng cắn một cái: "Không cho ông bắt nạt anh tôi!

Không cho ông bắt mẹ tôi đi!

Không cho ông bắt nạt chúng tôi, đồ ác thần này!

Tôi cắn chết ông..." Ngô Sở thấy vậy khóe miệng không khỏi giật giật, mình quả nhiên là một đại phản diện!

Thế là hắn đưa tay ấn giữ đầu cô bé lại, tránh để răng con bé bị mẻ.

Kết quả không cắn được bắp chân Ngô Sở, cô bé liền ôm lấy bàn tay lớn của hắn định cắn ngón tay.

Con chó nhỏ màu đen lúc trước nằm trong lòng cô bé cũng gầm gừ lao về phía Ngô Sở.

Kết quả bị Ngô Sở liếc một cái, con chó nhỏ liền ngoan ngoãn nằm rạp xuống, lật người để lộ cái bụng nhỏ, rên ư ử.

Bên kia, hai thiếu niên thấy em gái quẫy đạp đôi chân ngắn, vừa đá vừa cắn nhưng lại không trúng, chỉ có thể la hét oai oái, lập tức càng thêm phẫn nộ.

Á...

Hai tiếng gầm giận dữ phát ra từ miệng hai thiếu niên, chúng đứng bật dậy.

Vệt vân trên trán thiếu niên nhỏ hơn đã mở ra, để lộ con thụ nhãn kia, trông cực kỳ kỳ dị.

Cũng may thời nay vạn tộc cộng tồn, yêu quái này nọ mọi người đã thấy quen nên không lạ, nếu không thấy ba con mắt này chắc chắn

sẽ bị gọi là yêu quái.

Con thụ nhãn đó trực tiếp bắn ra một luồng quang mang về phía Ngô Sở.

Ngô Sở giơ tay khẽ búng, liền khiến luồng quang mang đó tan biến vô hình.

Thiếu niên lớn hơn tuy không có thụ nhãn nhưng sức mạnh cuồn cuộn khắp người khiến cơ thể cậu đột ngột phồng to như người khổng lồ, sức mạnh lập tức tăng lên gấp bội.

Ngô Sở nhìn mà kinh ngạc không thôi.

Nhưng nghĩ lại Dao Cơ và phàm nhân có thể sinh ra một đứa con ba mắt, thì sinh thêm một đại lực sĩ cũng chẳng có gì lạ.

Chứng kiến cảnh này, Dao Cơ cạn lời.

Ban đầu định ngăn cản nhưng thấy tình hình này bà cũng hiểu ra, Đạo tôn hoàn toàn là đang đùa giỡn với hai đứa trẻ, muốn ép sức mạnh trong cơ thể chúng bộc phát ra để hoàn thành giác tỉnh.

Vốn dĩ bà định từ từ dẫn dắt chúng, bà là thần tiên nên đương nhiên biết hai đứa con mình không tầm thường.

Trong ba anh em, có lẽ người bình thường nhất chính là cô bé út kia. "Nếu chỉ có chút sức mạnh này thì còn xa mới đủ đâu!" Ngô Sở giống như một tên phản diện thực thụ, lộ ra nụ cười châm chọc, dùng lời nói và hành động đả kích chúng: "Chút sức mạnh này thì làm sao bảo vệ được mẹ và em gái mình đây?" Còn về phần người cha của chúng, đã bị Ngô Sở ngó lơ hoàn toàn.

Cái tên Dương Lang gì đó chỉ là nhân vật phụ, không quan trọng.

Bị kích thích đến mức phát cuồng, hai thiếu niên lại trào dâng thần lực, khí tức mạnh mẽ bao phủ quanh thân thể, ngay cả dây buộc tóc

của chúng cũng bị thổi bay, tóc dựng ngược cả lên, lập tức biến thành trạng thái giống như hai Siêu Cấp Tái Á Nhân nhỏ tuổi. "Chưa đủ, chưa đủ, còn xa mới đủ..." Ngô Sở lắc đầu, tiếp tục kích thích hai thiếu niên.

Cô bé út bên cạnh tức đến phát khóc, đôi tay nhỏ bé trên mu bàn tay Ngô Sở vừa cào vừa cấu: "Đồ ác thần đại xấu xa, ta ghét ông chết đi được..." Tiểu Cát Tường thấy Ngô Sở chơi đùa vui vẻ như vậy thì chỉ biết bịt mặt không biết nói gì.

Tuy thời gian qua ở cạnh thường xuyên bị sư phụ búng trán nhưng cô không ngờ sư phụ lại có nhàn tình dật trí đi trêu chọc trẻ con như thế!

Dao Cơ nhìn cảnh này cũng chẳng biết nói sao.

Đúng lúc đó, chồng bà gượng dậy từ trong phòng bước ra, yếu ớt tựa vào khung cửa, Dao Cơ lập tức tiến tới đỡ lấy ông. "Họ là ai?

Không sao chứ?" Người đàn ông nhỏ giọng hỏi.

Dao Cơ lắc đầu: "Không sao đâu, vị đó chính là viện trưởng mà em từng kể với anh, còn cô bé kia là đệ tử của ngài ấy, cũng là con gái của anh trai em." Người đàn ông nghe vậy không khỏi há hốc mồm, ông biết vợ mình từng học và làm việc ở Đệ Nhất học viện nên cũng hiểu sơ qua về học viện này, biết rõ viện trưởng và phó viện trưởng là những tồn tại thế nào.

Những tồn tại đó đối với ông mà nói thực sự là quá đỗi xa vời.

Vậy mà ai ngờ những tồn tại như vậy hiện đang đứng ngay trước mặt ông.

Còn con gái của anh vợ thì chẳng phải là công chúa Thiên đình sao?

Nhìn cảnh tượng trong sân, lại nhìn người phụ nữ bên cạnh,

người đàn ông trong lòng thầm thở dài, vừa tự hào vừa thấy hổ thẹn.

Cũng may lúc này Tiểu Cát Tường tiến lên khom người hành lễ với ông và gọi một tiếng 'Cô phụ', khiến người đàn ông đang hổ thẹn cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Dao Cơ nghe thấy tiếng gọi này của Tiểu Cát Tường, khuôn mặt cũng rạng rỡ hẳn lên.

Bên kia, hai thiếu niên mang theo khí thế ngút trời lao về phía Ngô Sở.

Nhưng khoảnh khắc sau, cả hai lại bay ngược ra, treo lủng lẳng trên tường nhà mình như hai bức tranh vẽ.

Chương 939

Địa Cầu, thế giới tương lai.

Ngô Sở ôm biệt ly với em gái, thuận tiện để lại trên người nàng một luồng pháp lực, giúp nàng chấn chỉnh lại cơ thể đang ở trạng thái báo động vì làm việc quá sức.

Đối với cha mẹ và người thân, hắn đều làm như vậy.

Hắn hoàn toàn không có ý định dẫn dắt họ bước lên con đường tu hành.

Một là vì tuổi tác của họ đã không còn nhỏ; hai là thế giới này linh khí quá mức loãng, tu đạo chắc chắn không thành, nếu tu hành võ đạo hô hấp pháp thì tối đa cũng chỉ có công hiệu cường thân kiện thể, chẳng thà để hắn giúp đỡ sơ lý cơ thể một chút còn đơn giản hơn.

Ngoài ra, tu hành thực sự rất khô khan, cũng rất mệt mỏi, thậm chí còn luôn đi kèm với hung hiểm.

Là người thân của họ, hắn sao có thể nhẫn tâm để họ phải trải qua những chuyện như vậy.

Có thể bình bình an an, khỏe mạnh làm một người bình thường cũng chẳng có gì không tốt. …… Hồng Hoang đại địa, tại một sườn núi phía sau một ngôi làng nhỏ ở phương Tây Nam.

Dương phụ nhìn hai đứa con trai đang treo mình trên vách tường như hai bức tranh mà cảm thấy đau lòng, trong mắt tràn đầy lo lắng, không nhịn được nhìn sang người vợ bên cạnh như muốn hỏi: Chật thật sự không sao chứ?

Rất nhanh, hai đứa con trai của ông đã dùng sự thật để chứng minh rằng chúng không những không sao mà còn có thể trở nên mạnh

mẽ hơn.

Siêu Cấp Saiyan cấp 2, khởi động! 'Khí' trên người hai đứa trẻ đã đổi màu, đứa lớn là màu vàng kim, đứa nhỏ là màu bạc, hai luồng khí tức một vàng một bạc phóng thẳng lên trời, trong phút chốc khuấy động cả một phương phong vân.

Phía xa, lão Sơn Thần ở hậu sơn lập tức cảm ứng được, kết quả thần thức vừa phóng ra đã vội vàng rụt về.

Phương hướng đó có một đạo thần thức khổng lồ rực rỡ như mặt trời, thần thức của lão so với đối phương chẳng khác nào đom đóm đứng trước vầng trăng sáng.

Thái mỗ nó chứ, dọa người quá đi mất!

Lão Sơn Thần ngoan ngoãn thu hồi thần thức, lau mồ hôi hột trên đầu, bưng chén trà lên uống một ngụm cho bớt sợ, sau đó lẩm bẩm: "Ơ?

Trời sao tối nhanh vậy nhỉ?

Xem ra vừa rồi nhất định là ta gặp ác mộng, ân, lão hủ phải đi ngủ tiếp đây!" Còn về việc tại sao không báo cáo chuyện này cho cấp trên?

Đùa gì thế, người sống ở đó là gia đình của muội muội Thiên Đế đấy!

Tuy không biết vì sao muội muội Thiên Đế lại nhìn trúng một phàm phu tục tử, nhưng loại chuyện luân lý cung đình này đâu đến lượt một tiểu Sơn Thần như lão phải nhọc lòng!

Trên Thiên Đình, Thiên Đế Hạo cũng cảm ứng được một luồng dị thường, đó là huyết mạch hô ứng, thế là hắn lấy Hạo Thiên Kính ra bắt đầu nhìn trộm.

Kết quả vừa nhìn đã phát hiện đại sư huynh trong gương đang

quay đầu nhìn mình, còn nở một nụ cười thật tươi.

Khóe miệng Thiên Đế Hạo khẽ giật giật, hình ảnh trong gương chuyển sang hai đứa trẻ.

Nhìn thấy hai thằng nhóc con kia đang nhe răng trợn mắt nhưng hoàn toàn không làm gì được Ngô Sở, hắn không nhịn được mà bật cười.

Chà, đang dạy dỗ hai nhóc này à, sao không nói sớm!

Nói sớm biết đâu mình còn có thể góp vui một tay, làm một trận hỗn hợp song đả nhỉ!

Chớp mắt, Ngô Sở đã lôi ra một bàn cờ, quăng hai nhóc kia vào trong Càn Khôn Kỳ Bàn, đồng thời biến ra hai thiếu niên y hệt tụi nó để chúng tự đánh nhau bên trong.

"Ngươi, ngươi là đồ đại ác thần, ngươi mang hai ca ca của ta đi đâu rồi?" Thấy hai anh trai biến mất, tiểu Thiền Thiền trợn tròn mắt, sau đó đôi mắt đen láy lập tức phủ một tầng sương nước, oà lên khóc: "Ngươi trả ca ca lại cho ta, trả ca ca lại đây..." "Được rồi tiểu Thiền, ca ca của muội không sao đâu." Tiểu Cát Tường tiến lên dỗ dành.

Tiểu Thiền Thiền không tin, nhìn về phía mẹ mình.

Dao Cơ buông người đàn ông ra, tiến tới xoa đầu con gái, gật đầu nói: "Đạo Tôn chỉ là đang giúp các ca ca tu hành thôi, ngài ấy cũng không phải đại ác thần gì cả, tiểu Thiền hiểu lầm rồi.

Ngoan, không khóc!" Dù có mẹ an ủi nhưng tiểu Thiền Thiền vẫn có chút không tin, quay đầu nhìn Ngô Sở chằm chằm.

Ngô Sở thấy vậy liền chống nạnh cười ha hả, bộ dạng hệt như một đại ác nhân vừa cướp kẹo của trẻ con rồi đứng nhìn nó khóc nức nở để tìm vui.

Dương phụ rất không hiểu nổi, trêu trẻ con nhà người ta khóc mà vui đến thế sao?

Đường đường là Đạo Tôn mà lại có thể làm ra loại chuyện này?

Một luồng gió thổi qua, Dương phụ cảm thấy hơi lạnh, khẽ khom người với Ngô Sở rồi xoay người vào phòng nghỉ ngơi.

Trong lòng ông lại bắt đầu nảy sinh sự tự ti vô cớ. …… Dưới hành lang cạnh đình viện, Ngô Sở và Dao Cơ ngồi đó, tay bưng chén trà do tiểu Cát Tường pha.

Cô bé tiểu Thiền đã bị tiểu Cát Tường dẫn ra một bên để nói chuyện phiếm giữa những đứa trẻ với nhau.

Tuy tính theo tuổi tác thì tiểu Cát Tường không còn là trẻ con nữa, nhưng trong mắt Dương Thiền, nàng chỉ là một người tỷ tỷ lớn hơn mình một chút mà thôi.

"Với tu vi của nàng, muốn để hắn sớm khôi phục cũng đâu phải chuyện khó gì!" Ngô Sở bưng chén trà, nhìn đóa hoa trắng nhỏ vươn ra khỏi tường viện, mỉm cười nói.

Dao Cơ im lặng một chút rồi gật đầu: "Quả thực không khó, nhưng đại ca đang giận muội, vả lại huynh ấy rõ ràng muốn phu quân muội phải chịu khổ thêm chút nữa..." "Hai anh em nhà các ngươi đều thật là kỳ quặc." Ngô Sở cười rộ lên, "Một người bề ngoài thì giận dỗi muội muội, nhưng âm thầm lại nhờ ta tới đây giúp đỡ.

Một người rõ ràng đau lòng phu quân, nhưng lại không muốn làm anh trai giận, thà rằng cứ để bản thân tiếp tục đau lòng..." Đúng là một bộ phim tâm lý gia đình cẩu huyết mà!

Ngô Sở lắc đầu, sau đó không nhịn được bắt đầu bát quái: "Nói đi cũng phải nói lại, sao nàng lại nhìn trúng một phàm phu tục tử không có chút tu vi nào vậy?

Tài tuấn trẻ tuổi trong Đệ Nhất Học Viện chắc chắn không thiếu chứ?

Ví như Khổng Tuyên, Triệu Công Minh chẳng hạn." Theo Ngô Sở thấy, mấy người này tùy tiện chọn đại một ai cũng mạnh hơn một phàm nhân nhiều!

Mắt nàng ta đâu có mù, vậy mà lại làm ra chuyện này.

Nếu ở thế giới tương lai kia, chắc chắn sẽ có rất nhiều người nhảy ra chửi nàng không đáng: Không nhà, không xe, không tiền tiết kiệm, vậy mà nàng lại theo hắn chịu khổ, đầu óc có vấn đề à!

Loại đàn ông đó đáng đời độc thân cả đời, hắn lấy tư cách gì mà đòi có tình yêu?

Với họ, tình yêu là thứ xa xỉ, loại tình yêu rẻ tiền như thế này mà cũng gọi là tình yêu sao?

Dao Cơ mỉm cười: "Có lẽ là vì cảm nhận khác nhau chăng!

Khi còn trẻ, muội cũng sinh ra trong một gia đình bình thường, nếu không phải vì đại ca, có lẽ muội cũng sẽ lớn lên bình dị như bao cô gái khác, rồi gả chồng sinh con, sống một đời bình lặng.

Dù sau này bước vào con đường tu hành, đã thấy qua bao phong cảnh rực rỡ của giới tu hành, nhưng muội nhận ra bình đạm vẫn là chân thực nhất." Suy nghĩ này đúng là Ngô Sở chưa từng nghĩ tới.

Thấy Ngô Sở trầm mặc, Dao Cơ lại nói tiếp: "Hơn nữa, chàng cũng không có gì không tốt, ngoại trừ không hiểu tu hành ra thì làm người rất chính trực lương thiện, biết nghĩ cho người khác.

Chương 940

Ở bên cạnh chàng, muội cảm thấy một sự ổn định rất lớn, giống như phụ thân của muội ngày xưa vậy, tuy bản lĩnh không cao nhưng lại là trụ cột của cả nhà, có cha ở đó là cảm thấy rất an tâm." Nghe vậy, Ngô Sở không nhịn được liếc nàng một cái, thầm nghĩ: Người phụ nữ này còn có tâm lý luyến phụ nữa sao?

Hèn gì đường đường là muội muội Thiên Đế lại cam tâm tình nguyện hiến thân cho một phàm phu tục tử.

Hạo à!

Đại sư huynh giúp đệ phá án rồi nhé!

Trụ Ngoại Vũ Trụ, Trung Tâm Thế Giới.

Ngô Sở hóa thân thành Sở Nhất tiên sinh, nhìn mấy tên Phật đồ bị trói trên cột đá chuẩn bị chịu hỏa hình, hắn rất muốn tặng họ mấy câu thơ hy sinh vì nghĩa, kiểu như 'Dẫn đao thành nhất khoái, bất phụ thiếu niên đầu' hay 'Ngã tự hoành đao hướng thiên tiếu, khứ lưu can đảm lưỡng Côn Luân'.

Nhưng nghĩ lại thì thôi.

Trên địa bàn của người ta, thấp giọng mới là vương đạo!

Nhìn xem mấy tên môn đồ cao điệu do hai anh em kia tạo ra kìa, chẳng phải đều bị coi là dị giáo đồ rồi bị hành hình đó sao?

Vả lại đối phương là Phật đồ, chết hay không liên quan gì đến mình?

Thế là Sở Nhất tiên sinh nho nhã tùy hòa cũng biến thành một trong những quần chúng hóng hớt.

“Thiêu chết bọn chúng đi, thiêu chết bọn chúng đi...” Sở Nhất tiên sinh vung vẩy nắm đấm, gia nhập vào đám đông xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn.

Phía xa, một vị khổ hạnh giả nhìn thấy Sở Nhất tiên sinh, trong lòng thầm chửi: Đậu xanh rau muống!

Ngươi không thể làm người một chút được sao?

Đã đến tận Trụ Ngoại Vũ Trụ rồi mà vẫn còn 'cẩu' như thế! …… Hồng Hoang đại địa, tại sườn núi nhỏ phía Tây Nam.

Dao Cơ nói với Ngô Sở: “Chúng muội sống rất tốt, tuy bình đạm nhưng cả nhà năm người rất ấm cúng.

Chàng tuy bản lĩnh không lớn nhưng cũng có đọc sách biết chữ, ở ngôi làng dưới núi kia còn làm giáo tập ở một tư thục...” Chỉ là gần đây chàng phải nằm giường, cho nên công việc giáo tập đó đều do nàng phân ra một phân thân, hóa thành dáng vẻ của chàng để đi dạy thay.

Nhìn thì có vẻ nghèo khó, nhưng trong tình cảnh nhà có vợ là tiên thì thực tế cũng không thể nghèo đến mức nào được.

Người ta đây là đang đi trải nghiệm cuộc sống thôi!

Tuy Hạo nói là vì không muốn mất mặt nên mới nhờ Ngô Sở giúp đỡ, nhưng Ngô Sở hiểu rõ, với địa vị Thiên Đế của Hạo, muốn giữ thể diện thì tìm tới hắn không phải cách duy nhất.

Tùy tiện tìm một vị tiên thần có chút danh tiếng thu nhận hai nhóc này làm đồ đệ là giữ được mặt mũi ngay.

Tất nhiên, mấu chốt cuối cùng vẫn phải xem tương lai của hai đứa con Dao Cơ.

Nếu tương lai chúng bình thường mờ nhạt, thì Thiên Đế Hạo vẫn

sẽ bị đóng đinh trên cột trụ sỉ nhục của lịch sử thần thoại.

Trong các câu chuyện thần thoại nguyên bản, Thiên Đế Hạo bị bôi đen thê thảm vô cùng, giống hệt như Ngọc Đế bị bôi đen trong phim Tây Du Ký vậy.

Thiên Đế trong cả hai bộ phim đều có vẻ mặt rụt rè sợ hãi, hoàn toàn không có khí phách của một chủ nhân Tam giới.

Đó là vị cộng chủ Tam giới đã trải qua mười mấy vạn kiếp cơ mà!

Vậy mà hoàn toàn bị đối xử như một vị hôn quân tầm thường không thể bình thường hơn, thật sự chẳng có chút phong thái nào.

Nhưng hiện tại, câu chuyện Dương Nhị Lang xẻ núi cứu mẹ chắc chắn sẽ không xảy ra nữa.

Không có sự kích thích từ thâm thù huyết hận này, Dương Nhị Lang có thể 'vùng lên' như trong thần thoại hay không vẫn còn là một ẩn số.

Còn về Dương Đại Lang, nhân vật này trong thần thoại vốn dĩ cũng giống Dương phụ, chỉ là vai quần chúng, chưa kịp trưởng thành đã chết yểu.

Hiển nhiên về mặt khí vận thì kém xa Dương Nhị Lang.

"Có thể thấy nàng vẫn chưa dạy chúng tu hành.

Bản thân nàng muốn sống một đời bình đạm, không lẽ cũng muốn chúng cũng giống nàng, sống một đời bình phàm sao?" Dao Cơ lắc đầu nói: "Vốn dĩ muội định đợi chúng lớn thêm chút nữa sẽ gửi vào Đệ Nhất Học Viện học tập, đến lúc đó chúng muốn chọn cuộc đời như thế nào là quyền lợi và tự do của chính chúng.

Nếu bây giờ muội dạy chúng tu hành, nghĩa là đã chọn thay cho chúng rồi.

Biết đâu chúng cũng giống muội, không thích chuyện tu hành thì sao?" "Xem ra là ta đa sự rồi!" Ngô Sở không nhịn được tự trào.

"Không phải đâu!" Dao Cơ cười, lắc đầu nói: "Từ lúc đại ca dẫn theo Hoàng Long đạo hữu lặng lẽ tới đây, chúng đã bị buộc phải bước lên con đường tu hành rồi.

Trước đây chúng cũng từng đòi muội dạy tu hành, chỉ là muội vẫn còn do dự..." "Có gì mà phải do dự?

Ở mảnh đất Hồng Hoang này, sinh linh muốn sống bình đạm như nàng tuy không ít, nhưng các nàng cũng là sau khi bước lên con đường tu hành, lĩnh hội phong cảnh trên con đường đó rồi mới muốn sống những ngày bình lặng.

Còn chúng thì chưa từng thấy qua phong cảnh nào khác ngoài sự bình đạm này, sao có thể cam tâm từ bỏ dễ dàng được?" Dao Cơ khẽ thở dài: "Nhưng con đường tu hành bây giờ đầy rẫy hung hiểm!

Hồi trước muội tu hành, tuy thiên phú không phải hạng nhất nhưng cứ từ từ mà mài giũa, tu vi cũng tăng lên từng chút một.

Nhưng bây giờ, cho dù có người dẫn dắt thì hung hiểm vẫn luôn cận kề." Ngô Sở cười nhẹ: "Sự lo lắng của nàng hoàn toàn không cần thiết.

Sinh linh bình thường cũng có những phiền não về sinh lão bệnh tử vậy!

Hơn nữa có tu vi trong người, nếu gặp phải thiên tai như trước đây cũng dễ sống sót hơn.

Thảm họa lần trước nàng cũng đã trải qua, chắc hẳn nàng hiểu rõ.

Người thường có nỗi khổ của người thường, người tu hành có tai kiếp của người tu hành, chẳng phải đều như nhau sao?

Chẳng ai hơn ai bao nhiêu đâu.” Dao Cơ gật đầu, sau đó hỏi: “Vậy đại ca của muội mời ngài tới đây là để?” “Hắn muốn ta thu nhận hai nhóc kia làm đồ đệ.” Nghe vậy, Dao Cơ há hốc miệng, cảm thấy đại ca mình có hơi quá đáng rồi.

Tuy nàng cũng thấy hai đứa con mình thiên phú không tệ, nhưng Ngô Sở dù sao cũng là Đạo Tôn, là đại sư huynh Huyền môn, là một trong mười mấy vị Thánh nhân hiếm hoi giữa trời đất.

Môn đồ dưới trướng ngài ấy có ai là nhân vật đơn giản không?

Ách!

Ngoại trừ tên Vũ tu hành võ đạo kia...

Nhưng ngay cả Vũ thì tu vi cũng đã vượt xa nàng rồi, để Vũ làm sư phụ cho hai đứa con nàng thực ra cũng dư xài.

Tuy tu vi của Vũ trong số các đệ tử của Ngô Sở, trừ tiểu Cát Tường ra là thấp nhất, nhưng sư phụ người ta là Đạo Tôn, là Thánh nhân mà!

Dù Dao Cơ từng nghĩ sẽ gửi con vào Đệ Nhất Học Viện, nhưng nàng không dám mơ tưởng có vị Thánh nhân nào nhìn trúng con mình.

Chương 941

Ngay cả khi nàng nhờ đại ca giúp đỡ, Thánh nhân cũng chưa chắc đã đồng ý.

Thánh nhân siêu nhiên ngoài vật ngoại, đại ca nàng cũng không thể chi phối suy nghĩ của họ, dù đại ca nàng có là Thiên Đế thống lĩnh vạn tộc Hồng Hoang đi chăng nữa.

Thế là nàng khổ sở nói: "Anh trai muội chắc chắn đã làm khó ngài rồi!

Thật vô cùng xin lỗi!

Đã thêm phiền phức cho ngài rồi.

Tuy tư chất của tiểu Giao và tiểu Tiễn cũng tạm được, nhưng mà..." Ngô Sở xua tay: "Làm khó thì cũng không hẳn, chỉ là phải tìm chút động lực cho chúng mới được.

Nếu không có động lực, tư chất tốt đến đâu cũng vô dụng." Ngô Sở nói xong liền nhìn Dao Cơ một cái.

Dao Cơ nói nàng tư chất kém, thực ra theo Ngô Sở thấy thì tư chất của nàng rất tốt, nếu không thì sao có thể cùng một phàm nhân sinh ra một thần nhân như Dương Tiễn được.

Tuy trong thần thoại Dương Tiễn không bước vào Đại La cảnh, nhưng ở thời kỳ hậu thần thoại, hắn đã là nhân vật kiệt xuất rồi.

Thời kỳ hậu thần thoại thực ra cách tương lai không xa, chỉ vài nghìn năm thôi.

Tu hành vài nghìn năm mà so với những lão quái vật tu hành cả một lượng kiếp ở Hồng Hoang thì sao bì được?

Nếu không cho chúng chút động lực, e rằng chúng sẽ giống hệt mẹ mình thôi.

Địa Cầu, thế giới tương lai.

"Bắt trộm, bắt trộm kìa..." Một gã đàn ông đội mũ lưỡi trai chạy phía trước, một cô gái đi giày cao gót đuổi theo phía sau, dáng vẻ như sắp khóc đến nơi.

Dư Tiểu Tiểu đang xách một túi thực phẩm lớn đi tới, thấy vậy liền trực tiếp xoay người quăng túi, chiếc túi xách nhỏ trong tay đập trúng bụng gã mũ lưỡi trai. *Bộp!* Gã mũ lưỡi trai chỉ cảm thấy mình như bị một con lợn rừng húc trúng bụng, cả người không kiểm soát được mà bay ngược ra sau ba bốn mét, ngã rầm xuống đất.

"Ặc... oẹ..." Gã mũ lưỡi trai cảm thấy xương cốt toàn thân rã rời, trong bụng lại càng cuộn trào nhào lộn, lập tức nằm rạp xuống đất nôn thốc nôn tháo.

Dư Tiểu Tiểu thấy vậy há hốc miệng kinh ngạc, sau đó vội xách túi thực phẩm, dùng túi xách che mặt, rảo bước đi nhanh.

Ngô Sở đứng cách đó không xa nhìn thấy cảnh này, khóe miệng khẽ nhếch lên. …… Hồng Hoang đại địa, trong sân nhỏ trên sườn núi của Dao Cơ.

Dao Cơ mặc bộ quần áo thô sơ nhìn Ngô Sở, hỏi: "Muội nên phối hợp thế nào?" "Cũng không cần nàng phối hợp gì nhiều, nếu chúng có hỏi gì thì nàng cứ nói thật là được." Ngô Sở lắc đầu.

Nói đi cũng phải nói lại, không có Tam Hoàng Ngũ Đế, không có Phong Thần, Ngô Sở cũng không xác định được dòng thời gian của Hồng Hoang hiện tại đã đi tới đâu.

Tuy người đàn ông Dao Cơ tìm rất trùng hợp là họ Dương, tên con trai con gái cũng trùng hợp lấy đúng tên trong thần thoại, nhưng rõ

ràng thời kỳ này chắc chắn không phải thời kỳ Phong Thần tương lai kia.

Bởi vì ở thời kỳ này, nhân loại xuất hiện cũng mới chỉ mấy vạn năm.

So với nhân tộc trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, nhân tộc bây giờ chưa phải trải qua nhiều khổ nạn như vậy.

Trong thần thoại nguyên bản, nhân tộc sau khi sinh ra còn phải trải qua đại chiến lần thứ ba của hai tộc Vu Yêu, còn bị Yêu tộc coi là lương thực.

Đó chắc chắn là một quãng thời gian khốn khổ rất dài. …… Buổi tối, tiểu Thiền Thiền thấy các anh chưa về liền hỏi tiểu Cát Tường: "Cát Tường tỷ tỷ, các ca ca của muội đi đâu rồi?

Sao giờ vẫn chưa về?

Sắp ăn cơm tối rồi..." Tiểu Cát Tường liếc nhìn sư phụ đang ngồi ngoài sân ngắm cảnh dưới núi, nói: "Đừng nóng vội, ca ca của muội đang nỗ lực tu hành, họ sẽ về thôi." Tiểu Thiền Thiền nghe thấy hai chữ 'tu hành' liền bặm môi gật đầu, sau đó nắm chặt nắm tay nhỏ, vẫy vẫy về phía lưng Ngô Sở: "Nỗ lực tu hành, đánh bại đại ác thần!" Con nhóc này thù dai thật đấy!

Ngô Sở quay đầu lại cười toe toét: "Nhóc con, ta nghe thấy hết rồi đấy nhé!" "Hừ!

Ta, ta chẳng sợ ngươi!" Lúc con bé nói câu này, hai cái chỏm tóc trên đầu cứ run run, trông cực kỳ đáng yêu.

Ngô Sở tiện tay vẫy một cái liền túm lấy con bé từ xa, hai tay nặn đôi má bánh bao của nó: "Nhóc con, gan dạ lắm!

Thật sự không sợ ta sao?" Tuy Ngô Sở đang cười, nhưng tiểu Thiền Thiền cảm thấy nụ cười của vị đại ác thần này quá tà ác.

Nhưng chính nghĩa trong lòng khiến con bé không muốn khuất phục trước đại ác thần.

Thế là con bé vểnh mặt lên: "Không sợ ngươi, chính là không sợ ngươi!" "Ồ... có bản lĩnh!

Xem ra ta phải dùng tới tuyệt chiêu rồi!" Nhìn vẻ mặt 'hung dữ' của hắn, tiểu Thiền Thiền có chút run chân.

Nhưng ngay khắc sau, con bé đã không nhịn được mà cười nắc nẻ, vặn vẹo thân mình muốn thoát khỏi 'ma trảo' của đại ác thần.

Bởi vì vị đại ác thần này thế mà lại đang cù nách con bé.

Nghe tiếng cười trong trẻo như chuông bạc, Ngô Sở cười hỏi: "Sợ chưa?" "Ha ha ha... sợ rồi, sợ rồi, mau thả ta ra... ha ha ha..." Trong sân, tiểu Cát Tường có chút câm nín, lấy tay che mặt cười trộm, cười xong lại không nhịn được có chút hâm mộ.

Nàng cũng muốn chơi đùa với sư phụ như vậy, nhưng rõ ràng là không thích hợp.

"Nhóc con, giờ đã biết sự lợi hại của bản Đạo Tôn chưa!" "Biết rồi, biết rồi..." "Còn dám gọi bản Đạo Tôn là đại ác thần nữa không?" Hai cái chỏm tóc trên đầu tiểu Thiền Thiền lắc như điên: "Không dám nữa, không dám nữa..." Trong phòng, Dao Cơ đang bưng bát đút cho Dương phụ nằm trên giường, nghe tiếng cười bên ngoài, Dương phụ có chút khó hiểu nhìn Dao Cơ: "Vị Đạo Tôn này lúc nào cũng vậy sao?" Một Đạo Tôn như thế này đã vượt quá phạm vi hiểu biết của ông.

Trong tưởng tượng của ông, Đạo Tôn chắc chắn phải ít nói, cao cao tại thượng, một mắt nhìn thấu quá khứ tương lai, phong thái tiên phong đạo cốt, không màng khói lửa nhân gian mới đúng.

Đường đường là Đạo Tôn sao có thể lấy việc trêu chọc trẻ con

làm niềm vui cơ chứ?

Đúng không?

Nhưng mà... nhìn thế nào cũng thấy giống Đạo Tôn giả nha!

Dao Cơ lắc đầu: "Muội cũng chưa từng thấy ngài ấy như vậy, ngài ấy đối với đệ tử, ngay cả những người nhỏ tuổi cũng đều rất nghiêm khắc.

Ở học viện, tuy ngài ấy đối với học tử cũng rất ôn hòa nhưng chưa bao giờ giống như hiện tại." Nhưng mà tính tình trẻ con à!

Chắc chắn là có đấy.

Chương 942

Ví dụ như vị Đạo Tôn này sẽ ghi lại lịch sử đen tối của một số người để sau này mang ra trêu chọc đối phương làm vui.

Nàng đã từng thấy không ít lịch sử đen của đại ca mình.

Tất nhiên, đó là khi ngài ấy kết bạn với tiểu hồ ly Thanh Khâu và tiểu Nguyệt Linh.

Linh bảo của vị Đạo Tôn đó rất kỳ lạ, có chức năng ghi chép lại quá khứ tương lai.

Nhưng những chuyện như vậy nàng không thể nói cho phu quân biết được.

Muốn nói cũng phải đợi lúc sau này không có người ngoài mới nói, người ta còn đang ngồi lù lù ngoài kia kìa!

Sau khi trêu chọc nhóc con một trận, Ngô Sở thả con bé ra, nó chạy tới núp sau lưng tiểu Cát Tường, ôm đùi tiểu Cát Tường, ló cái đầu nhỏ ra, không chịu thua mà hừ một tiếng: "Ta không sợ ngươi, chính là không sợ ngươi, đại ác thần, đại ác thần..." Trẻ con vẫn rất nhạy cảm, con bé cũng cảm nhận được đối phương sẽ không thực sự làm hại mình, chỉ là đang đùa với mình thôi.

Và con bé cũng thích trò chơi này.

Nếu không thích, con bé đã không tiếp tục khiêu khích nữa.

Kết quả của việc khiêu khích là nó lại bị xách cổ ra cù nách một hồi.

Sau đó lại là một trận 'không dám nữa, không dám nữa'.

Chơi đùa một lát, Ngô Sở liền thả hai thiếu niên từ trong Càn

Khôn Kỳ Bàn ra.

Lúc này hai thiếu niên đã tự đánh mình đến mức mũi xanh mặt sưng, nhưng đó là ở trong bàn cờ, sau khi ra ngoài thì vết sưng trên người cũng biến mất.

Ngô Sở không muốn bộ dạng thảm hại do tụi nó tự đánh mình bị nhóc con kia nhìn thấy, mắc công con bé lại bắt đầu khóc nhè.

Vừa thấy hai anh trai xuất hiện, nhóc con lập tức dang tay chạy tới: "Đại ca, nhị ca, vừa rồi hai anh đi đâu thế?" Hai thiếu niên bảo vệ em gái sau lưng, trừng mắt nhìn Ngô Sở.

Tuy đánh không lại nhưng khí thế không thể thua!

"Đã nhận thức được sự yếu kém của bản thân chưa?" Ngô Sở ngồi trên tảng đá ngoài cửa, nhìn hai thiếu niên đang trừng mình phía trước, cười nói: "Chỉ với chút thực lực này thì chẳng bảo vệ được ai đâu!" Hai thiếu niên im lặng, tiểu Thiền Thiền liền từ sau lưng anh chạy ra, chắn trước mặt các anh, dang rộng hai tay: "Đại ác thần, không được bắt nạt ca ca ta!" Địa Cầu, thế giới tương lai.

Dư Tiểu Tiểu gần đây cảm thấy cơ thể mình thay đổi rất lớn.

Lén lút luyện cái võ đạo hô hấp pháp đó chưa đầy một tháng.

Hôm nay cô đến bệnh viện tái khám, phát hiện các tế bào ung thư trong cơ thể không những không lan rộng mà còn có dấu hiệu thu nhỏ lại.

Hơn nữa các chỉ số của cơ thể thậm chí còn vượt xa phạm vi người bình thường.

Ngay cả bác sĩ điều trị cho cô cũng thấy đây quả là một kỳ tích, hỏi cô gần đây có gặp chuyện gì hay người nào kỳ lạ không?

Nhìn vẻ mặt bác sĩ hận không thể mổ xẻ mình ra nghiên cứu, Dư

Tiểu Tiểu sợ quá ôm kết quả kiểm tra bỏ chạy mất dép.

Người kỳ lạ chuyện kỳ lạ?

Đương nhiên là có rồi, người kỳ lạ nằm trong giấc mơ của cô.

Chuyện kỳ lạ chính là ông lão trong mơ truyền công cho cô, tính là chuyện lạ không?

Cô lờ mờ cảm nhận được, nếu tiếp tục luyện hô hấp pháp đó, biết đâu căn bệnh nan y của cô sẽ tự khỏi cũng không chừng.

Với suy nghĩ đó, về đến nhà, cô chuẩn bị mua ít đồ ăn ngon để tự thưởng cho mình.

Rồi sau đó xảy ra chuyện lạ là bắt được tên trộm, cô quăng cái túi xách một phát làm tên trộm bay xa ba bốn mét.

Sợ bị bắt đi nghiên cứu, cô đành phải che mặt, lén lút chuồn lẹ.

Ngô Sở về đến nhà thì bắt gặp Dư Tiểu Tiểu đang lẩn quẩn trước cửa phòng mình.

"Có chuyện gì sao?" Ngô Sở hỏi.

"Vâng, tôi muốn mời anh ăn một bữa cơm, cảm ơn vì sự may mắn anh đã mang tới cho tôi hôm đó." Ngô Sở giả bộ ngơ ngác: "May mắn gì?

Trúng số à?" Dư Tiểu Tiểu mỉm cười lắc đầu: "Còn may mắn hơn cả chuyện đó nữa!" "Có bữa tối miễn phí thì tôi đương nhiên không từ chối rồi, đi thôi?" "Đi thôi!" …… Hồng Hoang đại địa, trên sườn núi phía sau ngôi làng nhỏ.

Gió chiều thổi nhẹ, nắng quái như máu, trông có vẻ lười biếng nhưng không khí nơi đây lúc này lại có chút vi diệu.

Nhóc con chắn trước mặt các anh, bĩu môi, nhíu mày trừng mắt nhìn Ngô Sở, cố gắng làm ra vẻ 'ta siêu hung dữ'.

Ngô Sở suýt nữa thì bị cái vẻ dễ thương của nhóc con này làm cho tan chảy, nhưng vẫn cố nhịn, lên tiếng chế giễu hai thiếu niên: "Làm anh trai mà lại trốn sau lưng em gái, không thấy xấu hổ sao?" Không còn cách nào, hai thiếu niên đành phải kéo em gái ra sau lưng.

Thiếu niên lớn nhất là Dương Giao hỏi: "Đạo Tôn rốt cuộc muốn làm gì?

Nếu muốn sỉ nhục anh em chúng tôi thì ngài đã làm được rồi đó." Nghe vậy, Ngô Sở không nhịn được mà bật cười: "Sỉ nhục các ngươi?

Thật là biết dát vàng lên mặt mình đấy!

Đếm hết các cường giả trong thế gian này, thực sự chẳng có mấy người xứng đáng để ta phải ra tay sỉ nhục đâu." Lời của Ngô Sở khiến mặt Dương Giao nóng bừng, nhưng vẫn không muốn cúi đầu, chỉ có thể hừ nhẹ một tiếng để thể hiện sự quật cường của mình.

"Ta tới đây chỉ vì nhận lời ủy thác của người khác, nếu không thì với tư chất này của các ngươi, thực sự không lọt nổi vào mắt ta đâu." Ngô Sở có chút ghét bỏ lắc đầu, sau đó ném ra hai khối ngọc thạch: "Trong này ghi lại hai bộ tu hành pháp, các ngươi cầm lấy mà luyện, tương lai có thành quả gì thì tùy vào tạo hóa của chính các ngươi." Thấy hai thiếu niên vẫn đứng im bất động, ra vẻ không ăn cơm bố thí, Ngô Sở lại nói: "Có niềm tin kiên định muốn thủ hộ người thân, điều đó rất tốt, nhưng muốn làm được thì với chút thực lực hiện tại của các ngươi là hoàn toàn không đủ.

Cha các ngươi chỉ là một phàm nhân, nhưng mẹ các ngươi lại là tiên nữ trên trời, là muội muội của Thiên Đế." Thấy vẻ mặt của chúng không có gì thay đổi, hiển nhiên chuyện này chúng đã biết.

Ngô Sở tiếp tục cười nhạo: "Tuy các ngươi là cháu ngoại của Thiên Đế, nhìn thì có vẻ thân phận cao quý, địa vị hiển hách, nhưng

thực tế, sự ra đời của các ngươi đối với nhiều người mà nói chỉ là một trò cười.

Mẹ các ngươi vì chuyện này mà phải gánh chịu bao nhiêu lời mỉa mai, cha các ngươi vì thế mà bị mắng chửi bao nhiêu lần, hiện tại các ngươi có lẽ không hiểu, nhưng tương lai các ngươi sẽ rõ." Hai thiếu niên nghe vậy, lông mày dần dần nhíu chặt lại.

Ngô Sở lại nói tiếp: "Đương nhiên, các ngươi cũng có thể giả vờ như không biết, rụt đầu lại làm con rùa đen, mặc cho chư tiên thần thánh mỉa mai mắng chửi, dù sao thì người bị mắng cũng không phải bản Đạo Tôn.

Nếu không muốn như vậy thì hãy thu lại cái sự kiêu ngạo nhỏ nhoi đó đi, đừng có ôm giữ cái sự kiêu ngạo chết tiệt đó trong cái tuổi còn chưa có gì để kiêu ngạo, hãy cúi cái đầu kiêu ngạo của các ngươi xuống, khiêm tốn tiếp nhận, nỗ lực để mọi người công nhận các ngươi, công nhận thực lực của các ngươi, công nhận nhân phẩm của các ngươi, công nhận con mắt nhìn người của mẹ các ngươi, đừng để nàng phải hối hận về lựa chọn năm xưa của mình..." Nghe những lời giáo huấn nặng nề của Ngô Sở, hai thiếu niên kiêu ngạo cuối cùng cũng lặng lẽ cúi đầu, nắm chặt nắm đấm, cắn chặt răng, thần lực trong cơ thể đang cuộn trào nhưng không phá vỡ được sự kiềm chế của chúng.

Trong sân, Dao Cơ nhìn các con mình, bịt miệng thầm rơi lệ.

Nàng cảm thấy Ngô Sở có hơi quá nghiêm khắc, lo lắng gánh nặng trên vai hai đứa trẻ quá lớn, lo lắng thân hình gầy yếu của chúng không gánh nổi sức nặng như vậy.

Ngô Sở liếc nhìn Dao Cơ một cái, Dao Cơ cúi đầu lau nước mắt.

Thu hồi ánh mắt, Ngô Sở nói tiếp: "Các ngươi chỉ là phàm nhân, nhưng vì mẹ các ngươi mà sự ra đời của các ngươi đã định sẵn là

không bình thường.

Đi đâu về đâu, làm một con rồng bay trên trời cao, hay là một con sâu chỉ dám núp trong bụi cỏ, tự mình lựa chọn đi!" "Tiểu Cát Tường..." "Dạ!

Có con!" "Đi thôi!" "Ơ?

Không ăn cơm tối xong mới đi ạ?" "Ăn cái gì mà ăn, cơm rau dưa chốn sơn dã có gì ngon mà ăn?" Tiểu Cát Tường rụt cái đầu nhỏ, ngoan ngoãn đáp: "Vâng!" Dẫn theo tiểu Cát Tường, Ngô Sở cưỡi Công Đức Khánh Vân bay vút lên trời.

Chương 943

Thấy Ngô Sở nói đi là đi, tiểu Thiền Thiền chạy theo vài bước, hai tay khum lại bên miệng hét lên: "Đại ác thần, ta ghét ngươi!" Vừa hét vừa lau nước mắt.

Sau đó một xâu kẹo hồ lô bay tới, vừa vặn rơi vào cái miệng đang há ra của con bé.

"Ha ha... nhóc con, tặng nhóc một xâu kẹo hồ lô, có duyên gặp lại!" Nhìn vị Đạo Tôn đến cũng nhanh mà đi cũng vội này, hai thiếu niên không nhịn được nhìn nhau một cái, sau đó lặng lẽ ngồi xuống nhặt miếng ngọc giản trên đất lên.

Dao Cơ bước ra, xoa đầu hai con trai, dang tay ôm con gái vào lòng.

"Mẹ, mẹ ăn đi!" Tiểu Thiền Thiền đưa kẹo hồ lô cho Dao Cơ, lại hỏi: "Đại ác thần và Cát Tường tỷ tỷ còn tới nữa không ạ?" "Thiền Thiền tự ăn đi, mẹ không thích ăn đồ ngọt." Dao Cơ lắc đầu, lại nói: "Đó là Đạo Tôn, Thiền Thiền phải có lễ phép!" "Ông ta bắt nạt ca ca, bắt nạt Thiền Thiền, chính là đại ác thần!" Tiểu Thiền Thiền quật cường lắc đầu, sau đó lại vẫy nắm đấm nhỏ, hét với hai anh trai: "Ca ca cố lên, sau này nỗ lực đánh bại đại ác thần!" Dao Cơ nghe vậy không nhịn được mà bật cười, thế gian này người có thể đánh bại vị kia, trừ mấy vị trong nhà ngài ấy ra chắc chẳng còn ai khác đâu!

Lúc này, hai thiếu niên đưa ngọc giản trong tay cho Dao Cơ.

Đứa thứ hai là tiểu Dương Tiễn hỏi: "Mẹ, hai bộ tu hành pháp này rất lợi hại phải không ạ?" Dao Cơ xem qua tu hành pháp ghi trong ngọc giản, không khỏi ngây người, sau đó gật đầu với các con: "Hai bộ tu hành pháp này chính là pháp môn mà vị Đạo Tôn kia tự mình tu

luyện ——《Bất Xuất Tiên Pháp》 và 《Cửu Chuyển Huyền Công》." Lợi hại hay không, câu nói này đã đủ chứng minh tất cả.

Thấy ánh mắt rực sáng và nắm đấm siết chặt của hai con trai, Dao Cơ lại khẽ thở dài: "Thực ra mẹ và cha các con không sao đâu, chỉ cần các con có thể vui vẻ lớn lên là được rồi!

Sự mỉa mai của người khác chúng ta không để trong lòng, các con cũng không cần bận tâm.

Chúng ta không thể sống vì sự chế nhạo của người khác, phải sống vì chính chúng ta." "Mẹ yên tâm đi!

Chúng con đã lớn rồi, biết phải lựa chọn thế nào.

Tuy lời của vị Đạo Tôn kia có hơi khó nghe, nhưng ngài ấy nói cũng đúng sự thật." Đứa lớn là Dương Giao đỡ tay mẹ, nở một nụ cười thật tươi: "Hôm đó dáng vẻ tức giận của cậu chúng con đều nhớ rõ.

Rõ ràng cậu thấy mẹ đã làm cậu mất mặt.

Chúng con nhất định sẽ khiến cậu phải tự hào vì lựa chọn năm xưa của mẹ, nhất định!" Đứa thứ hai cũng gật đầu theo: "Con cũng vậy!" Dao Cơ mỉm cười, đưa tay xoa đầu các con: "Đi, vào ăn cơm thôi!" Người mẹ bồng con gái, hai con trai một trái một phải dìu nhau bước vào sân.

Ánh hoàng hôn rạng rỡ phủ lên người họ, tạo nên một tầng hào quang nhạt, những bóng hình ấm áp đó giống hệt như bao gia đình bình dị mà phi thường khác.

Tại trung tâm đại địa của một vũ trụ ngoài trụ giới, nhìn những kẻ đang bị thiêu sống trên giàn hỏa hình, Sở Nhất tiên sinh lắc đầu cảm thán: "Đạo ở nơi đâu, dù là núi đao biển lửa ta cũng dấn thân!

Thật là một hành động tráng liệt!" "Các hạ đang thương xót cho

những kẻ dị đoan này sao?" Một người bên cạnh lên tiếng hỏi.

Sở Nhất tiên sinh lắc đầu đáp: "Không phải thương xót họ!

Mà là cảm thán cái tâm cầu đạo của họ mà thôi!" Lúc này, Sở Nhất tiên sinh khoác trên mình bộ nho bào, râu dài bay phất phơ, thái dương đã lộ nét phong trần, mang dáng vẻ của một đại thúc trung niên nho nhã đầy mị lực.

Cộng thêm việc mở miệng là 'chi hồ giả dã', trông lão quả thực rất có sức thuyết phục.

Lão lắc lắc đầu, trực tiếp quay người rời đi, chuẩn bị chọn một ngọn núi nhỏ để xây dựng học viện, trước tiên cứ làm một vị sơn trưởng nhỏ tại thế giới này rồi tính sau.

Không ngờ sau lưng lão, vị khổ hành giả kia lại đuổi theo, sóng vai cùng lão trò chuyện: "Những năm qua, ngươi đi đâu vậy?" "Đi làm tướng quân một thời gian, đại sát tứ phương, sau đó lại mở học viện truyền bá Văn Đạo.

Còn các ngươi thì sao?" Sở Nhất tiên sinh mỉm cười nói: "Các ngươi cũng quá cẩn thận rồi đó!" Vị khổ hành giả thở dài khẽ: "Ai mà biết những kẻ ở phương thiên địa này lại hẹp hòi như thế!

Hoàn toàn không dung nạp được tân đạo khác!

Xem ra phương thiên địa này vẫn chưa có ai tiến hành hợp đạo!

Ngươi nói xem, nếu bản thể của chúng ta tới đây, trực tiếp hợp đạo tại nơi này thì..." "Ừm, ngươi có thể thử xem!" "....." Tại Hồng Hoang đại địa, Ngô Sở dẫn theo Tiểu Cát Tường, ngồi trên Công Đức Khánh Vân trôi lơ lửng giữa tầng không.

Tiểu Cát Tường khó hiểu nhìn hắn, cuối cùng có lẽ không kìm được lòng hiếu kỳ, bèn hỏi: "Sư phụ, thực ra người khá coi trọng hai huynh đệ kia phải không?" Ngô Sở nghe vậy chỉ mỉm cười.

Tiểu Cát Tường lại hỏi: "Nhưng vì sao sư phụ không trực tiếp thu họ làm đồ đệ, mà lại dùng phương thức này đối xử với họ?

Tuy làm vậy có thể tạo động lực, nhưng chẳng phải cũng khiến họ sinh lòng phản cảm sao?

Nếu họ sinh ra chán ghét mà từ bỏ..." Một khi đã mở lời, Tiểu Cát Tường bắt đầu nói thao thao bất tuyệt, dáng vẻ líu lo này quả thực có chút khinh suất.

Nhưng với Ngô Sở, điều này cũng không sao cả.

Tuy Tiểu Cát Tường tuổi không còn nhỏ, nhưng diện mạo vẫn là một thiếu nữ cơ mà!

Trong số các đệ tử của hắn, chỉ có Phượng Nghi là từ nhỏ đã ra vẻ một bà cụ non quy củ, còn những người khác lúc trẻ đều khá hoạt bát.

Ví dụ như lúc nhỏ thích đi chọc tổ ong trong rừng, trộm linh dược Địa Khôn, hay như mấy tên tiểu thái dương tính tình nghịch ngợm, dám đốt cả Hoa Sơn, gan to bằng trời kia.

Thực ra đợi họ trưởng thành, dần dần sẽ ổn thôi.

Đợi nàng nói một hồi, Ngô Sở mới cười bảo: "Nếu họ vì thế mà sinh lòng chán ghét ta, vậy chứng tỏ khí lượng của họ cũng chỉ đến thế mà thôi.

Loại hạng người như vậy, làm sao có thể giúp cô cô của con lấy lại thể diện đã mất?

Tuy cô cô con không để ý, nhưng thân là con trai của nàng, nếu họ cũng không để ý, vậy ta thu hạng người này làm đồ đệ để làm gì?" Tiểu Cát Tường có chút không hiểu, lại hỏi: "Nhưng vì sao sư phụ đối với con lại không có những yêu cầu đó?" "Ai nói không có?

Chỉ là yêu cầu khác nhau mà thôi." Ngô Sở cười nói: "Mỗi sinh

linh sinh ra khác nhau, trải nghiệm tự nhiên cũng khác nhau, yêu cầu đương nhiên cũng không giống.

Con tuy là con gái của Thiên Đế quý giá, nhưng đã nhập vào môn hạ của ta, ta vẫn hy vọng con có thể dành nhiều tâm tư vào tu hành, ít nhất tu vi đừng để lạc hậu so với các sư huynh sư tỷ quá nhiều.

Nếu không, phụ hoàng và mẫu hậu con sẽ mất mặt lắm đấy!" Tiểu Cát Tường nghe xong có chút mơ hồ, lại hỏi: "Nhưng sư phụ, ở học viện người chẳng phải đã dạy các học trưởng học tỷ rằng, sinh linh sống trên đời không nên vì mặt mũi mà sống sao?" Ngô Sở nghe vậy không kìm được cười lớn: "Cái này có xung đột sao?" Thấy Tiểu Cát Tường không hiểu, Ngô Sở kiên nhẫn giải thích: "Sinh linh không thể vì mặt mũi mà sống, đó là nói cho những kẻ chỉ biết sống vì mặt mũi.

Có những sinh linh sống quá để tâm đến cách nhìn của người xung quanh mà đánh mất bản tâm của mình.

Tu hành mà mất đi bản tâm thì còn bàn gì đến cầu đạo vấn tiên?

Đến ngay cả bản thân muốn gì cũng không rõ, làm sao có thể truy tìm thiên địa đại đạo?

Làm sao nhận rõ bản chất của thiên địa?" Tiểu Cát Tường gật gật cái đầu nhỏ ra chiều suy ngẫm, Ngô Sở tiếp tục: "Còn có những sinh linh sống bất chấp cách nhìn của kẻ khác, muốn làm gì thì làm, thậm chí tự cam chịu đọa lạc, đó cũng là điều không nên.

Con là con gái Thiên Đế, từ nhỏ vô ưu vô lự, trước mặt con cũng chẳng có phiền não gì, nên điều duy nhất con cần làm là đừng để tiên thần vì con mà khinh khi phụ hoàng và mẫu hậu con.

Tuy họ không yêu cầu con như thế, họ chỉ mong con được vui vẻ, khai tâm, nhưng con cũng không thể thật sự để mình ngốc nghếch mà

vui vẻ được!" Tiểu Cát Tường mím môi, cảm thấy vai mình bỗng nặng nề hơn.

Ngô Sở lại nói: "Đương nhiên, cách tốt nhất để tiên thần không xem thường con chính là nâng cao tu vi bản thân.

Ở phương thiên địa này, ai nấy đều đang tranh đấu, con vừa sinh ra đã là Thiên Tiên cảnh, tu vi sớm đã vượt qua vô số sinh linh, ưu thế vẫn rất rõ ràng.

Nhưng nếu con tự mãn, cảm thấy thế này là đủ rồi, vậy thì coi như hôm nay ta chưa nói gì đi, nể mặt cha con, ta cũng không trục xuất con khỏi môn hạ.

Nhưng con phải chuẩn bị tâm lý, tương lai chắc chắn sẽ có tiên thần cảm thấy con không xứng làm con gái Thiên Đế, không xứng làm đệ tử của ta." Tiểu Cát Tường gật đầu nói: "Con nhất định sẽ nỗ lực, không để sư phụ và phụ hoàng mẫu hậu thất vọng đâu ạ." Ngô Sở lại cười hỏi: "Những lời ta vừa nói, nghe có vẻ cũng là vì cái mặt mũi kia mà sống phải không?" Tiểu Cát Tường hì hì cười, thẳng thắn đáp: "Dạ có một chút!" "Nhưng con có từng nghĩ qua, tu vi thăng tiến, mạnh mẽ là của chính con?

Con trở nên tốt đẹp hơn, người được hưởng cũng là con?

Nếu con có thể đóng góp cho thiên địa này, cho chúng sinh nơi đây, thiên địa ban thưởng cũng là con, chúng sinh cảm tạ cũng là con, cha mẹ con cũng sẽ tự hào về con, chúng tiên thần cũng sẽ thấy cha mẹ con nuôi dạy con rất tốt.

Chương 944

Vậy thì, con đang sống vì bản thân mình, hay là vì mặt mũi đây?" "....." Tiểu Cát Tường trợn tròn mắt, thần tình có chút ngây ngô.

Cùng một việc nhưng thay đổi góc độ nhìn nhận liền khác ngay! "Đi thôi!

Trạm tiếp theo ta đưa con đến Bắc cảnh xem thử, để con thấy mọi người vì chúng sinh thiên địa này đã nỗ lực đến nhường nào.

Cũng để con hiểu rằng, sau lưng cái gọi là năm tháng yên bình mà con thấy, những người đang gánh nặng tiến bước vì các con đã phải gánh bao nhiêu sức nặng." Tại Bắc cảnh, thảo nguyên tuyết rộng lớn đã khôi phục như cũ, trên những tảng băng vĩnh cửu bát ngát, tuyết trắng xóa phủ đầy đại địa.

Nơi khởi đầu của thế giới màu trắng này, một dãy núi dài dằng dặc chắn ngang mặt đất, giống như một con cự long đang uốn lượn.

Ngươi tưởng đây là sự kỳ diệu của tạo hóa sao?

Không, đây là sự phô diễn sức mạnh của tiên thần!

Tại Trái Đất ở thế giới tương lai, nhìn Dư Tiểu Tiểu bận rộn chuẩn bị một bàn thức ăn đầy ắp, Ngô Sở không nhịn được khen một câu: "Đúng là giỏi việc nước đảm việc nhà mà!

Thời buổi này, cô gái như cô thật hiếm thấy." Sau đó hắn lại vờ như không hiểu hỏi: "Còn có khách khác sao?" Dư Tiểu Tiểu lắc đầu: "Không có đâu!

Chỉ có hai chúng ta thôi." "Vậy thì thịnh soạn quá rồi!

Xem ra tôi phải ăn thả ga mới được." Dư Tiểu Tiểu cười lớn: "Vậy lát nữa chúng ta thi xem ai ăn nhiều hơn!" Cô vừa nói vừa lấy ra

hai ly rượu và bình rượu vang đỏ đã mở sẵn.

Rót rượu xong, cô bưng ly lên nói: "Tôi kính anh một ly trước, cảm ơn vận may mà anh đã mang lại cho tôi." Ngô Sở bưng ly rượu cười nói: "Vẫn chưa biết vận may cô nói là gì nhỉ?

Tiện nói chút không?" Uống xong ly rượu, Dư Tiểu Tiểu trầm mặc một lát, rồi có chút thần bí hỏi: "Anh có tin trên thế giới này có thần tiên không?" Trở lại Hồng Hoang đại địa, thời gian thấm thoát đã mười năm.

Dương Giao hai mươi ba tuổi, Dương Tiễn mười chín tuổi cùng Dương Thiền mười sáu tuổi được Dao Cơ đưa đến Đệ Nhất Thành này.

Tuy ở nhà Dao Cơ cũng có thể dạy bảo bọn họ, nhưng nàng vẫn hy vọng các con có thể đến học viện để kết giao thêm bạn bè, cũng như mở mang kiến thức về thế giới bên ngoài.

Đối với Dương Giao và Dương Tiễn, mười năm là đủ để họ ngưng tụ ra Kim Đan trong cơ thể, thậm chí nhờ vào thần lực bẩm sinh mà đẩy tu vi lên tới đỉnh phong Địa Tiên cảnh.

Nhưng đối với Thiên Tiên kiếp sắp tới, Dao Cơ lại có chút lo lắng.

Mặc dù hai huynh đệ không nghĩ mình không qua được, họ rất tự tin vào tu vi của mình.

Đưa bọn họ đến Đệ Nhất Học Viện, Dao Cơ cũng hy vọng Hoàng Long bọn họ có thể giúp đỡ con trai mình một chút.

Dựa vào quan hệ của bản thân với Tiểu Nguyệt Linh, cộng thêm công pháp mà Dương Giao và Dương Tiễn đang tu luyện, Dao Cơ tin rằng Hoàng Long chắc chắn sẽ không đứng khoanh tay đứng nhìn. "Nương thân, Đệ Nhất Thành này thật lớn và phồn hoa quá!

Cha thật không có phúc hưởng, vậy mà lại không muốn đến."

Dương Thiền mười sáu tuổi đã là một thiếu nữ duyên dáng, không còn là cô bé có khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu như trước.

Hai mẹ con nắm tay đi phía trước, Dương Thiền không khỏi có chút nhảy nhót hân hoan.

Huynh đệ Dương Giao và Dương Tiễn đi phía sau như hai vệ sĩ, ai nấy đều anh dũng phi thường.

Dương Giao mang nét cương nghị, dưới lớp áo đen là những khối cơ bắp như đúc bằng thép cuồn cuộn.

Còn Dương Tiễn lại mang vẻ tuấn dật, cộng thêm vết vạch đứng trên trán khiến hắn trông có phần yêu dị hơn, thân hình không vạm vỡ như đại ca.

Bên chân bọn họ còn có một con chó đen lớn.

Con chó đen vốn dĩ ở bên ngoài thích nhảy nhót, nhưng khi đến đây, nó tự nhiên cụp đuôi lại, cẩn thận bám sát bên cạnh họ.

Đại hắc cẩu nhạy cảm nhận thấy trong tòa thành đại này tràn ngập những khí tức mạnh mẽ, thực sự là quá nguy hiểm!

Đám trẻ Dương Thiền từ nhỏ chưa từng vào thành, lập tức bị cảnh tượng phồn hoa nơi đây làm cho ngây người.

Thấy các con như vậy, Dao Cơ khẽ thở dài, quả nhiên vẫn phải để chúng ra ngoài mở mang tầm mắt, cứ ở nơi nhỏ bé kia tuy an nhàn nhưng kiến thức quá hạn hẹp.

Bốn người một chó đi qua con phố sầm uất, đến cổng Đệ Nhất Học Viện.

Tại cổng người qua kẻ lại tấp nập, có rất nhiều người đưa con em đến nhập học.

Phía sau cái bàn đặt ngoài phòng bảo vệ là một con khỉ lông trắng

đang ngồi xổm, có người đang làm thủ tục đăng ký ở đó.

Thời gian này chính là lúc học viện nhập học nên người đông, Viên Hồng với tư cách là đồ tôn đại thế trông coi cổng trường cảm thấy hơi phiền lòng.

Nhưng đây là công việc của sư phụ hắn, cũng tức là công việc của hắn, nên hắn không thể không ngồi đây. "Đến nhập học phải không!

Đăng ký trước đi, đừng gây chuyện, kẻ nào dám kiếm chuyện thì đừng trách ta quăng ra ngoài và hủy tư cách nhập học..." Dao Cơ nhìn con khỉ, cười hỏi: "Tiểu Viên, không nhớ ta sao?" Viên Hồng đánh giá Dao Cơ một lượt, rồi chớp chớp mắt, nhảy xuống ghế hành lễ: "Hóa ra là Dao Cơ tiền bối, vãn bối thất lễ.

Họ là đệ tử mới thu của tiền bối sao?" Viên Hồng vừa lấy tờ khai đăng ký đưa cho Dao Cơ, vừa hỏi. "Họ là con trai và con gái của ta." Dao Cơ mỉm cười, tùy ý viết xuống tên của mấy đứa nhỏ, rồi hỏi: "Sư phụ con vẫn khỏe chứ?" "Khỏe, khỏe..." Viết xong tên, Dao Cơ cười nói: "Được rồi, vậy chúng ta vào trước đây, nếu gặp sư phụ con thì nhớ gửi lời hỏi thăm của ta tới ông ấy." "....." Viên Hồng ôm tờ khai đăng ký có chút ngơ ngác, vị này, vị này vậy mà đã kết hôn sinh con rồi?

Nàng, nàng là muội muội của Ngọc Đế mà!

Muội muội Ngọc Đế đại hôn vậy mà lại không có chút động tĩnh gì sao?

Nếu không phải còn phải trông cổng, lúc này Viên Hồng chắc đã xông lên để hóng hớt rồi.

Tiến vào Đệ Nhất Học Viện, âm thanh ồn ào truyền đến từ phía trước, đó là nơi báo danh.

Dao Cơ không dẫn họ qua đó mà rẽ sang một con đường nhỏ khác.

"Nương thân, con khỉ đó..." "Không được thất lễ!" Trước cách xưng hô có phần thẳng thừng của Dương Thiền, Dao Cơ đưa tay búng nhẹ vào trán nàng, "Hắn tên là Viên Hồng, là đệ tử của Lão Viên - đệ tử Đạo Tôn, tu vi đã sớm tiến vào Thiên Tiên cảnh, ước chừng đang chuẩn bị đột phá Kim Tiên cảnh rồi, đừng có xem thường hắn." Dương Giao cảm thán: "Quả nhiên không hổ là Đệ Nhất Học Viện Hồng Hoang, ngay cả người trông cổng cũng có tu vi Thiên Tiên cảnh, lại còn là đồ tôn của Đạo Tôn." Dao Cơ tiếu nhẹ: "Cái đó chưa là gì đâu, hồi trước khi sư phụ hắn trông cổng ở đây, tu vi còn đạt tới Chuẩn Thánh cảnh cơ!

Không ai dám làm càn ở đây cả." Ba huynh muội nghe xong không khỏi thầm tặc lưỡi.

Tuy tu vi của họ bình thường, nhưng có người mẹ hiểu rộng biết nhiều nên đối với các cảnh giới tu hành cũng biết đôi chút.

Để một vị Chuẩn Thánh trông cổng, quả thực đúng là phong thái của Đệ Nhất Học Viện Hồng Hoang! "Ơ?

Dao Cơ tỷ tỷ?

Sao tỷ lại tới đây?

Họ là đệ tử mới của tỷ à?" Lúc này, Linh Châu Tử với dáng vẻ một tiểu hỗn xảo, hai tay đút túi áo xuất hiện trước mặt họ, "Tu vi cũng khá đấy!

Chương 945

Chỉ có con bé này là hơi kém một chút!" "Con bé?

Ai là con bé hả?" Dương Thiền trực tiếp bước tới, đưa tay xách một chỏm tóc của Linh Châu Tử lên, "Ngươi rõ ràng là con trai, sao lại để kiểu tóc con gái này?

Ngươi nhỏ thế này mới là tiểu nha đầu thì có!" "Cái con bé này, ngươi còn làm thế nữa tin không ta đánh đòn bây giờ?" "Thiền nhi, không được vô lễ!" Dao Cơ cũng quát nhẹ.

Dương Thiền có chút ghét bỏ buông chỏm tóc ra, thè lưỡi với hắn: "Lêu lêu..." "Đây là nhi nữ của ta, cả là Dương Giao, thứ là Dương Tiễn, út là Dương Thiền." Dao Cơ nói xong liền giới thiệu Linh Châu Tử cho họ, "Vị này là đồng tử Linh Châu Tử dưới tòa Nữ Oa nương nương, hiện đang làm giáo tập tại học viện." Ngừng một lát, Dao Cơ lại không nhịn được mà trêu chọc Linh Châu Tử: "Ngươi thân là giáo tập mà sao vẫn không sửa được cái thói lưu manh này?

Dạy hư học viên thì sao?" "Tỷ, tỷ vậy mà đã kết hôn sinh con rồi?" Linh Châu Tử trợn tròn mắt, suýt nữa thì rơi cả nhãn cầu ra ngoài.

Tại Trái Đất tương lai, "Vậy nên hiện tại cô là một võ lâm cao thủ?" Ngô Sở vờ như trợn mắt há mồm vì kinh ngạc. "Cho nên, anh có cần tìm một bảo vệ kiêm tài xế kiêm trợ lý không?

Tôi hiện tại đang cần một công việc." Dư Tiểu Tiểu thè lưỡi, "Dù sao hiện tại tôi cũng ăn khỏe quá!" Chủ yếu là vì cô hiện tại đã thấy lại hy vọng sống, chút tiền tiết kiệm kia không đủ để tiêu xài.

Nhìn cô vừa kể câu chuyện ly kỳ của mình vừa không ngừng ăn uống, những chiếc đĩa trống trên bàn ngày càng nhiều, Ngô Sở tiếp tục duy trì vẻ mặt kinh ngạc. "Ngoài ra, tôi còn có thể kiêm nhiệm làm

stylist và chuyên gia trang điểm cho anh.

Hồi trước lúc ở Bắc Kinh, tôi từng làm hóa trang và tạo hình trong đoàn phim đó." "Cô còn từng lăn lộn ở Bắc Kinh nữa à?" Ngô Sở chớp mắt, rồi nói: "Nếu cô đã có quan hệ trong ngành đó, hoàn toàn có thể đi làm ngôi sao võ thuật mà!

Thời nay mấy bộ phim ngôn tình cổ trang thật không tiêu hóa nổi, chẳng có ai biết đánh đấm ra hồn, đừng nói là đánh, ngay cả làm một động tác cũng không có khí thế..." Dư Tiểu Tiểu lắc đầu: "Vô ích thôi, cái ngành đó giờ không dựa vào thực lực đâu.

Vả lại nó quá hỗn loạn, quy tắc ngầm có ở khắp nơi.

Nếu không phải hồi đó tôi còn giữ chút chuẩn mực đạo đức, chắc cũng sớm bị dụ dỗ vào hàng ngũ đó rồi." Cô dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Hơn nữa, công việc trợ lý tạo hình cũng là sở trường của tôi, rất thành thạo.

Anh chắc chưa có đội ngũ trợ lý đâu nhỉ?

Tôi có thể làm trợ lý cho anh mà!" Ngô Sở xoa cằm, thầm nghĩ: Cô nàng này lại nhen nhóm ý định cưa cẩm mình rồi sao?

Tại Đệ Nhất Học Viện Hồng Hoang, Linh Châu Tử với dáng vẻ bảy tám tuổi, tóc búi hai chỏm, trông như một tiểu du côn đang trợn tròn mắt kinh ngạc vô cùng. "Có gì mà lạ đâu chứ?" Dao Cơ không khỏi bật cười. "Cái này mà không lạ sao?" Linh Châu Tử cạn lời, "Tỷ là muội muội của vị kia mà!

Sao lại có thể âm thầm như thế được?

Thật là kinh dị quá đi!" Lời này khiến ba huynh muội Dương Tiễn có chút tức giận, cũng làm họ nhớ lại những lời Đạo Tôn từng nói với họ trước kia.

Đối mặt với nụ cười ôn hòa của Dao Cơ, Linh Châu Tử lắc đầu:

"Thôi bỏ đi, coi như đệ chưa hỏi.

Mọi người đến tìm Hoàng Long sư huynh phải không?

Để đệ dẫn mọi người qua đó!" Dao Cơ cười nói: "Ta biết đường mà." "Không sao, dù gì đệ cũng định qua chỗ Hoàng Long sư huynh một chuyến." Linh Châu Tử hai tay đút túi, dáng đi nghênh ngang không chút quy củ khiến ba huynh muội Dương Tiễn cạn lời, hạng người như thế này mà cũng làm giáo tập của Đệ Nhất Học Viện được sao? "Phó viện trưởng lão gia tử vẫn khỏe chứ?" "Khỏe lắm!" "Nương nương thì sao?" "Ách..." Hai người trò chuyện qua lại rồi đến ngoài viện của Hoàng Long.

Linh Châu Tử vốn dĩ đang lấc cấc bỗng thu liễm tính khí, đưa tay gõ cửa rồi nói: "Sư huynh, đệ vào đây!" Trong viện đang truyền ra tiếng xé gió vù vù.

Đẩy cửa vào, một đạo kiếm ảnh lướt qua trước mặt khiến Linh Châu Tử phải rụt cổ lại.

Người múa kiếm thu kiếm, nhìn về phía Dao Cơ cười nói: "Dao Cơ muội muội về rồi sao?

Muội biến mất cũng một thời gian rồi đó, tu hành ở đâu vậy?

Họ là ai thế?" Dao Cơ bước lên ôm lấy nữ tử áo đỏ này, cười nói: "Tu vi của Hồng tỷ ngày càng lợi hại nha!" Câu này hoàn toàn là khách sáo, với tu vi của Dao Cơ, nàng căn bản không nhìn ra được nông sâu của Đại Hồng, dù sao khoảng cách tu vi giữa hai người vẫn khá lớn.

Người múa kiếm chính là Đại Hồng, thanh Trọng Thủy Kiếm kia trông không giống trường kiếm bình thường.

Dương Thiền đưa ngón tay búng nhẹ vào mặt kiếm, cảm thán: "Thanh kiếm lớn thật!" "Đây là con gái của ta, Dương Thiền.

Thiền nhi, đây là dì Đại Hồng của con." Nếu tính toán kỹ thì thực

ra nên gọi là 'tỷ tỷ', Đại Hồng luôn đi theo bên cạnh Hoàng Long, có thể coi là đệ tử ký danh của Ngô Sở.

Còn Dao Cơ là muội muội Ngọc Đế, cùng vai vế với Ngô Sở.

Về bối phận, Dao Cơ là tiền bối của Đại Hồng.

Nhưng vì Đại Hồng tu hành sớm nên Dao Cơ vẫn luôn gọi là 'tỷ tỷ'.

Mọi người ai nấy tự xưng hô theo ý mình, nên để Dương Thiền gọi là 'dì' cũng không có gì sai. "Con... con gái tỷ á?" Đôi mắt to của Đại Hồng cũng trợn lên kinh ngạc: "Tỷ kết thành đạo lữ với ai vậy?

Đúng là lặng lẽ mang đến cho chúng ta một bất ngờ lớn mà!" Dao Cơ mỉm cười, chỉ về phía Dương Giao và Dương Tiễn: "Đây là các con trai của ta..." Lúc này, Hoàng Long với hai chiếc sừng rồng trên đầu bước ra từ trong sảnh, gật đầu chào Dao Cơ.

Chuyện này Hoàng Long là người rõ nhất.

Thấy bóng dáng Hoàng Long, ba huynh muội họ Dương lập tức nhớ ra hắn.

Người đi cùng cậu của họ năm đó chính là vị này.

Chỉ là họ có chút khó hiểu, vị này chẳng phải làm việc bên cạnh cậu sao?

Sao giờ lại thành làm việc ở Đệ Nhất Học Viện rồi? "Linh Châu Tử, đệ dẫn bọn trẻ đến chỗ báo danh làm thủ tục đi!" Hoàng Long nhìn Dương Giao và Dương Tiễn, khẽ gật đầu, coi như rất nể mặt.

Hắn liếc mắt đã nhận ra công pháp hai người này tu luyện chính là 《Cửu Chuyển Huyền Công》 của sư phụ.

Kim Đan tu hành pháp giờ đã truyền bá khắp nơi, không còn là chuyện lạ.

Nhưng 《Cửu Chuyển Huyền Công》 thì thực tế không có nhiều người biết, chỉ có đám sư huynh đệ bọn họ mà thôi.

Đã sư phụ truyền 《Cửu Chuyển Huyền Công》 cho họ, chứng tỏ sư phụ khá coi trọng hai người này.

Hơn nữa, chuyện này chắc chắn cũng là thỉnh cầu từ Ngọc Đế.

Nếu không có Ngọc Đế thỉnh cầu, e là sư phụ hắn cũng chẳng rảnh mà quản chuyện bao đồng.

Dương Giao và Dương Tiễn nhìn mẹ, Dao Cơ mỉm cười: "Đi đi!

Các con cũng có thể tiện thể tham quan học viện, mẹ ở đây trò chuyện với dì của các con..." Ba huynh muội gật đầu, đi theo Linh Châu Tử rời đi.

Chương 946

Vừa ra khỏi cửa, Dương Thiền đã không nhịn được hỏi Linh Châu Tử: "Giáo tập Linh Châu, vị sư huynh Hoàng Long này của ngài chẳng phải đang làm việc trên Thiên Đình sao?" Nghe Dương Thiền hỏi vậy, Dương Giao và Dương Tiễn cũng dỏng tai lên nghe.

Linh Châu Tử 'ồ' một tiếng rồi đáp: "Vị ở Thiên Đình là Thiện thân của Hoàng Long sư huynh thôi!" Dừng một chút, hắn lại hỏi: "Các ngươi có biết Thiện thân, Ác thân là gì không?" Dương Thiền gật đầu: "Nương thân có nói qua với bọn con, dù không hiểu lắm." "Không hiểu cũng bình thường, cái đó còn cách tu vi hiện tại của các ngươi xa lắm." Linh Châu Tử mang vẻ mặt 'các ngươi còn kém xa', "Các ngươi cứ coi đó là phân thân đi, vị ở Thiên Đình là phân thân, vị ở đây mới là chủ thân." Đến nơi báo danh, liền nghe thấy phía trước có người hô: "Ây da, đánh nhau rồi, đánh nhau rồi...

Ơ?

Sao trực tiếp bị trấn áp luôn vậy?" Lúc này, một đạo thân ảnh màu xanh lục từ trên trời giáng xuống: "Gan to thật đấy!

Ngày đầu khai giảng đã dám đánh nhau trong học viện sao?" "Oa!

Vị tiên tử tỷ tỷ kia đẹp quá!" Dương Thiền nhìn nữ tử áo lục, kinh thán.

Linh Châu Tử đảo mắt, nhắc nhở: "Các ngươi tốt nhất nên cẩn thận một chút, đừng có đánh nhau với ai trong học viện, muốn đánh thì ra lôi đài ngoài thành mà đánh..." Nữ tử kia đáp xuống giữa đám đông, xách hai bóng người lên: "Dám đánh nhau ở học viện, nhốt biệt giam một tháng, nếu có ý kiến gì có thể đến khoa khiếu nại mà khiếu nại." "Vị tỷ tỷ đó là ai vậy?

Cảm giác lợi hại quá!" "Đệ tử của Phó viện trưởng, cường giả Đại La, có thể không lợi hại sao?" "....." Ba huynh muội họ Dương có chút chết lặng, sao đi vài bước lại đụng phải cường giả cấp bậc này vậy?

Tại trung tâm thế giới của vũ trụ ngoài trụ giới, Sở Nhất tiên sinh trong dáng vẻ trung niên sau khi trò chuyện với vị khổ hành giả kia một hồi liền cáo từ rời đi.

Lão cũng từ chỗ vị khổ hành giả kia tìm hiểu được khái quát về phương thiên địa này.

Khác với Hồng Hoang, phương thiên địa này tuy cũng do một vị dùng khai thiên pháp chứng đạo khai tịch ra, nhưng vị Khai Thiên Thánh Nhân đó không hề lâm vào trầm tịch như Bàn Cổ đại thần.

Tuy nhiên vị Khai Thiên Thánh Nhân này cũng không giống Đạo Tổ Hồng Quân của Hồng Hoang là lấy thân hợp đạo.

Chính vì thế, khổ hành giả Chuẩn Đề mới nói phương thiên địa này không có Thánh Nhân hợp đạo.

Phương thiên địa này cũng không có tổ chức Thiên Đình, nhưng lại có một Tiên Minh.

Tổ chức Tiên Minh lấy mười hai vị Thiên Địa Thánh Nhân làm đầu, tôn vị Khai Thiên Thánh Nhân kia làm chủ.

Tiên Minh Thập Nhị Thánh, mỗi vị Thánh Nhân quản lý một khu vực, chia phương thiên địa này thành mười hai đại quốc.

Trong mười hai đại quốc này lại chia ra hàng trăm tiểu quốc.

Giữa các tiểu quốc thường xuyên nổ ra đại chiến.

So với bầu không khí ổn định tường hòa của Hồng Hoang, chúng sinh ở phương thiên địa này sống có chút khổ cực.

Cũng chính vì thế mới có Chiến Tranh Thánh Nhân lĩnh ngộ Chiến Tranh đại đạo ra đời.

Diện tích và tài nguyên dưới quyền vị Chiến Tranh Thánh Nhân này cũng là lớn nhất trong Tiên Minh Thập Nhị Thánh, chỉ sau vị Khai Thiên Thánh Nhân kia.

Có điều, vài trăm năm gần đây, đại quốc của Chiến Tranh Thánh Nhân thường xuyên bị các quốc gia khác xâm lấn, mắt thấy một cuộc chiến tranh lớn hơn sắp sửa bùng nổ.

Chính vì hiểu rõ những điều này, hai vị khổ hành giả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mới trực tiếp truyền bá Phật pháp của họ trong cái thế đạo hỗn loạn này, muốn dùng Phật pháp để thu hút những dân chúng lầm than, khuếch trương Phật môn ở dị vực.

Đáng tiếc, tại quốc độ do Chiến Tranh Thánh Nhân quản hạt, môn đồ của ông ta đối với dị giáo đồ hoàn toàn không có sự khoan dung, trực tiếp liệt họ vào hàng dị đoan, trói lại thiêu sống.

Ngô Sở hỏi Chuẩn Đề xem có tin tức gì về phân thân của các Thánh Nhân Hồng Hoang khác không?

Kết quả Chuẩn Đề đạo nhân cũng chẳng biết phân thân của các vị Thánh Nhân khác chạy đi đâu rồi.

Và so với các Thánh Nhân khác hành động bằng phân thân, Bàn Cổ đại thần lại hoàn toàn là chân thân giáng lâm, cũng không biết vị đại thần khai thiên lập địa này hiện đang ở nơi nào.

Một ngày nọ, Ngô Sở tại một ngọn núi nhỏ trong quốc độ của Chiến Thần này đã khai mở sơn môn, chuẩn bị thu nhận vài đệ tử để bồi dưỡng, truyền bá Văn Đạo của mình.

Những đệ tử mà hắn thu nhận ở tiểu thế giới năm xưa vậy mà lại tìm tới đây.

Phương thiên địa này tuy rộng lớn, nhưng nơi truyền tống từ tiểu thế giới kia tới lại nằm ngay trong đại quốc của Chiến Tranh Thánh Nhân, rất dễ dàng cảm ứng được khí tức Văn Đạo của Ngô Sở.

Bởi vì luồng hạo nhiên chính khí bàng bạc trên người Ngô Sở đối với những người tu hành Văn Đạo cũng có hạo nhiên chính khí giống như một ngọn đèn chỉ đường sáng chói vậy.

Cứ thế, Văn Đạo dần dần bắt đầu truyền bá tại thế giới này.

So với Phật pháp, Văn Đạo của Ngô Sở quang minh chính đại hơn, giảng giải về đạo nhân nghĩa, hơn nữa cũng không đồng hóa con đường tu hành của người khác.

Vì vậy, môn đồ của Chiến Tranh Thánh Nhân đối với những người tu Văn Đạo không hề thù địch như đối với Phật đồ.

Khi vị khổ hành giả Chuẩn Đề đang âm thầm truyền bá Phật pháp nghe được tin này, hắn thiếu điều khóc ngất trong nhà vệ sinh.

Vì sao giữa người với người lại có sự khác biệt lớn đến thế chứ?

Cái gọi là Văn Đạo kia chẳng phải cũng là tà thuyết dị đoan sao?

Cứ thế, hơn trăm năm nữa lại trôi qua.

Một ngày nọ, một thanh niên mà Ngô Sở có nằm mơ cũng không ngờ tới đã xuất hiện tại sơn môn của hắn.

Nhìn khuôn mặt quen thuộc và nụ cười bất cần đời kia, Ngô Sở có chút ngẩn ngơ. "Sở Nhất tiên sinh, đã lâu không gặp!" Thanh niên áo trắng chắp tay cúi người hành lễ.

Một lúc lâu sau Ngô Sở mới bật cười, cho mọi người lui ra, tiến lên vỗ vai cười nói: "Lão ca, huynh không chỉ thay đổi khí tức mà ngay cả phong cách cũng đổi luôn rồi à!" Đúng thế, thanh niên áo trắng này chính là Hồng Vân.

Hơn nữa có thể thấy được Hồng Vân này không phải là một đạo phân thân mà là một thân chuyển thế.

Do đó, khí tức trên người hắn không giống với vị Hồng Vân ở Hồng Hoang kia.

Nhưng nhờ diện mạo cùng hạo nhiên chính khí trên người hắn, Ngô Sở vẫn liếc mắt nhận ra ngay.

Những người khác còn tưởng vị này cũng là đệ tử của Sở Nhất tiên sinh nữa chứ! "Ha ha... ta đây là lặng lẽ chuyển thế, như thế mới có thể mê hoặc được phương thiên địa này chứ!" Hồng Vân cười lớn truyền âm.

Khi một Hồng Vân lương thiện cũng làm những việc tinh quái như thế này, Ngô Sở nhất thời còn thấy khó mà chấp nhận, bèn hỏi: "Sao huynh lại nghĩ ra cách này?" "Đế Tuấn và Thái Nhất cũng làm thế!

Họ ở bên quốc độ do Yêu Thánh quản hạt, giờ đã trà trộn vào Yêu Tiên Minh, được coi là những thiên tài Yêu tộc mới nổi của thế hệ mới đấy." Ngô Sở sững sờ, nếu là Đế Tuấn và Thái Nhất thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Ngừng một lát, hắn lại hỏi: "Có tin tức gì của Nữ Oa và Thái Thượng bọn họ không?" "Nữ Oa sư tỷ chắc là đã trà trộn vào bên Sáng Sinh Thánh Nhân rồi, còn Thái Thượng sư huynh thì không có tin tức gì.

Bàn Cổ đại thần và Dương Mi đạo hữu cũng biến mất.

Tuy nhiên không có khí tức của đại chiến Thánh Nhân nên cũng không cần quá lo cho họ." Thực ra ngoại trừ Bàn Cổ đại thần và Dương Mi lão tổ, Ngô Sở không hề lo lắng cho những người khác.

Bởi vì những người khác đến đây chỉ là một đạo phân thân mà thôi.

Chương 947

Nhưng Bàn Cổ đại thần và Dương Mi lão tổ lại đều là chân thân tới đây.

Có lẽ họ vẫn để lại hậu thủ ở Hồng Hoang đại địa để có thể phục sinh lần nữa, nhưng nếu chân thân bị diệt thì tổn thất là cực kỳ lớn.

Ngô Sở nghe vậy gật đầu, rồi hỏi: "Vậy tiếp theo huynh có dự định gì?" "Ý tưởng của ta là tu theo Nhân Đạo để chứng đạo thành Thánh lần nữa, sau đó lấy thân hợp đạo." Ánh mắt Hồng Vân rực sáng, "Tuy hiện tại không còn Hồng Mông Tử Khí, nhưng chúng ta đã từng chứng đạo một lần, lĩnh ngộ ra Nguyên hạch thần văn cũng không phải chuyện khó." Ngô Sở nghe xong mà sững sờ.

Hắn chỉ nghĩ đến việc truyền bá Văn Đạo của mình theo kiểu mưa dầm thấm lâu để đứng vững gót chân tại thế giới này trước.

Còn kế hoạch sau đó thì vẫn chưa bắt đầu làm, cũng chỉ thỉnh thoảng mới suy tính qua mà thôi.

Không ngờ Hồng Vân đã nghĩ đến phương pháp này rồi.

Hồng Vân mỉm cười nói: "Các Thánh Nhân ở phương thiên địa này đều không muốn lấy thân hợp đạo, ngay cả vị Khai Thiên Thánh Nhân kia cũng không làm, hiển nhiên là sợ bị các Thánh Nhân khác hủy diệt phương thiên địa này thì họ sẽ khó mà trốn thoát.

Nếu họ không làm, vậy để ta làm!" Không biết những năm qua hắn đã trải qua những gì, nhưng khí phách trên người dường như còn mạnh mẽ hơn cả Hồng Vân ở Hồng Hoang.

Có một vẻ quyết tâm không nhường bước cho ai.

Nhưng với một người chứng đạo thành Thánh theo Nhân Đạo như

hắn, có biểu hiện như hiện tại dường như cũng là điều hợp lý.

Ngừng một lát, Ngô Sở nói: "Nếu đã vậy, huynh cứ ở lại đây đi!

Đến lúc đó nếu huynh có thể chứng đạo tại phương thiên địa này lần nữa, những môn đồ Văn Đạo này chính là hậu thuẫn của huynh." Hồng Vân gật đầu rồi nói tiếp: "Hay là ngươi cũng đổi một cơ thể đi, lấy Luân Hồi chi đạo của phu nhân ngươi để chứng đạo.

Phương thiên địa này vẫn chưa có Địa Phủ đâu!" Ngô Sở nghe vậy không khỏi trầm mặc.

Đây mới thực sự là cuộc xâm lăng của các Thánh Nhân chứ gì nữa?!

Tại Trái Đất, thế giới tương lai.

Sau bữa tối, Dư Tiểu Tiểu làm cho Ngô Sở một tạo hình mới.

Quả nhiên, hình tượng so với trước đó trực tiếp tăng thêm vài phần. "Da của anh thật đẹp!

Trước đó tôi còn tưởng anh có đánh phấn nữa chứ!" Dư Tiểu Tiểu đưa tay chọc chọc lên mặt anh, có chút quá mức thân mật, nhưng trước đó ngay cả đầu cũng bị cô ấy sờ soạn tạo kiểu một phen, Ngô Sở cũng không thèm để ý nữa.

Rất nhanh, cô lại nói: "Nhưng mà sau khi tôi luyện tập phương pháp hô hấp mà vị lão thần tiên kia cho, gần đây làn da cũng trở nên rất tốt đó!" Cô vừa nói vừa soi gương, sờ sờ mặt mình, bắt đầu ra vẻ điệu đà.

Thấy Ngô Sở bật cười, cô lại kỳ quái hỏi: "Tại sao tôi kể với anh về phương pháp hô hấp thần kỳ này, anh tuy có chút kinh ngạc, nhưng lại không bảo tôi dạy cho anh nhỉ?

Biết đâu đây là thủ đoạn của tiên gia thật đấy!

Tương lai tôi rất có khả năng sẽ biến thành tiên nữ thật sự nha!" Ngô Sở nghe vậy, không khỏi phì cười, "Cô cũng biết đây có thể là thủ đoạn tiên gia, vậy vị lão gia gia kia có cho phép cô truyền ra ngoài không?

Nếu cô không cẩn thận truyền ra ngoài, người ta nổi giận một cái, trực tiếp thu hồi phương pháp hô hấp này lại thì cô tính sao?" "……" Dư Tiểu Tiểu ngẩn ra, sau đó ngượng ngùng cười lên.

Ngô Sở lại nói: "Thật ra tôi cũng không phải không hiếu kỳ về phương pháp hô hấp đó, nhưng tôi cũng có học qua một chút đạo pháp, biết truyền thừa sư môn có một số điều kiêng kỵ……" "Đạo pháp?

Anh học không phải là ma thuật sao?" Dư Tiểu Tiểu sững sờ, sau đó đôi mắt không khỏi trợn tròn, "Anh không phải là một đạo sĩ thật sự mượn danh ma thuật sư đấy chứ!" "Cô đoán xem!" "Không đoán!" Ngô Sở cười cười, đoạn chính sắc nói: "Loại chuyện mang màu sắc thần thoại này, sau này vẫn là ít nói với người ngoài thì hơn, cô không sợ tôi là người xấu, lừa cô nói ra phương pháp hô hấp đó sao?

Hãy để tâm một chút đi!

Cứ như vậy mà còn dám nói mình từng lăn lộn ở phương Bắc." "Đúng vậy!" Dư Tiểu Tiểu hồi thần lại, vuốt cằm mặc mặc nhìn anh, "Anh nói xem anh có phải thi triển thuật thôi miên với tôi không?

Tại sao khi đối mặt với anh, cảnh giác của tôi lại thấp như vậy?

Nghe nói ma thuật sư đa số đều biết một hai chiêu thôi miên……" Tại Hồng Hoang đại địa, Đệ Nhất Học Viện.

Sau khi ba anh em nhà họ Dương làm xong thủ tục nhập học, Dao Cơ vốn định dẫn bọn họ đi bái phỏng vợ chồng Hồng Vân.

Nhưng vợ chồng họ vẫn ở Hỏa Vân Cung chưa về, thế là nàng lại

dẫn con rời khỏi Đệ Nhất Học Viện, chuẩn bị đi Tử Ngọc Sơn một chuyến.

Với danh nghĩa cảm tạ sự giúp đỡ của Ngô Sở Đạo Tôn, cũng như thăm nom tiểu hồ ly.

Khi nàng tư định chung thân, hay nói là trước khi đại hồng thủy kéo đến, tiểu hồ ly đã mang thai nhiều năm.

Nhưng đến tận bây giờ, nàng vẫn chưa nghe tin tiểu hồ ly đã sinh.

Hồi đó chị dâu nàng mang thai tiểu Cát Tường cũng mang khá lâu, nhưng so với thời gian mang thai của tiểu hồ ly thì vẫn không thể nào đặt lên bàn cân được.

Thực lực tiểu hồ ly rất mạnh, thậm chí không yếu hơn chị dâu nàng bao nhiêu, điều này khiến Dao Cơ rất hoài nghi, sở dĩ bọn họ có thể mang thai lâu như vậy, có phải là vì nguyên nhân từ đàn ông của họ không?

Người đàn ông của nàng chỉ là một phàm nhân bình thường, nhưng anh trai nàng, còn có Văn Đức Đạo Tôn, đó đều là những cường giả có số có má ở Hồng Hoang. "Nương thân, đại ác thần kia có ở nhà không?" Mười năm qua, Dương Thiền đều gọi Ngô Sở Đạo Tôn là 'đại ác thần', Dao Cơ cũng từng cảnh cáo con bé nhiều lần rồi, nhưng con bé cứ khăng khăng như vậy.

Sau này nghĩ lại, nếu đối phương thật sự tức giận, e là đã sớm giáng xuống lôi đình trừng phạt con gái nàng rồi, đâu còn để nó tung tăng nhảy nhót đến tận bây giờ.

Thế nên thời gian trôi qua, nàng cũng không quản nữa. "Không rõ nữa!" Dao Cơ lắc đầu nói: "Đạo Tôn hành sự, ai có thể suy đoán?

Tuy Hoàng Long đạo hữu nói ngài ấy vẫn chưa về, nhưng biết đâu người ta chỉ cần một ý niệm là đã quay về rồi!" Hồng Hoang đại địa

rộng lớn vô biên, đối với sinh linh khác mà nói, có lẽ cả đời cũng khó lòng đi hết mảnh đất này.

Thế nhưng đối với những chí cường giả kia, dù khoảng cách xa xôi đến đâu cũng chỉ là một ý niệm liền tới, khoảng cách từ lâu đã không cách nào ngăn trở bọn họ.

Chỉ tiếc là nàng không rõ hiện tại Ngô Sở đang bài xích tình cảm mất kiểm soát của tiểu hồ ly đến mức nào.

Nguyên bản Ngô Sở còn nghĩ, thân là trượng phu, thê tử mang thai thì phải ở bên cạnh vỗ về cảm xúc của nàng một chút, tránh để nàng tức giận hại thân, không tốt cho thai nhi.

Nhưng một năm hai năm, mười năm trăm năm, kết quả mang thai được ba trăm năm rồi mà nàng thế nhưng vẫn chưa có dấu hiệu muốn sinh.

Ba trăm năm đó!

Tròn ba trăm năm, Ngô Sở tự nhiên là có chút sợ.

Thật ra với thực lực Trảm Thi cảnh của tiểu hồ ly, nàng hoàn toàn có thể dễ dàng khống chế cảm xúc của mình.

Nhưng nàng lại cố tình không khống chế, còn luôn lấy lý do 'có phải anh không còn yêu em nữa không', 'có phải anh chê em béo em xấu rồi không' để thay đổi phương thức 'hành hạ' người đàn ông của mình.

Ai mà chịu nổi chứ!

Cho nên lúc này Ngô Sở vẫn chưa muốn về để gánh chịu tính khí xấu của tiểu hồ ly, đang dẫn theo tiểu Cát Tường đạp tuyết tìm mai ở tuyết nguyên phương Bắc kìa!

Không lâu sau, Dao Cơ liền dẫn theo các con, cùng con chó đen lớn

kia đến Tử Ngọc Sơn.

Chương 948

Sau một hồi thông báo, hộ sơn đại trận của Tử Ngọc Sơn mở ra, bốn người một chó cưỡi mây đi vào trong.

Phong cảnh bên ngoài và bên trong đại trận hoàn toàn là hai phong cách khác biệt.

Bên ngoài đại trận chỉ là một vùng quần sơn mịt mù.

Nhưng bên trong đại trận lại là tiên gia phúc địa tiên khí phiêu miểu, xa xa là một ngọn Hoa Sơn chọc trời.

Trước ngọn Hoa Sơn chọc trời đó là một cây thần mộc cũng cao vút tận mây xanh.

Trước mặt thần mộc, một hồ nước xanh biếc như một viên ngọc lục bảo khảm trên mặt đất.

Bên bờ hồ kia là những thửa ruộng nối tiếp nhau, có không ít tiểu hoa tiên đang bay lượn trên đó.

Nhìn thấy cảnh này, ba anh em liền có chút ngây ngẩn. "Đạo Tôn trong nhà còn trồng ruộng sao?" Dương Thiền trợn tròn mắt, có chút không thể tin nổi.

Nhà họ lúc đầu trồng ruộng là để tự cung tự cấp.

Sau này trồng ruộng là vì ông bố của họ là phàm nhân, bình thường ngày ăn ba bữa còn cần thức ăn để no bụng.

Nhưng đây là động phủ của Đạo Tôn mà! "Trong nhà Đạo Tôn trồng ruộng kỳ quái lắm sao?" Lúc này, một giọng nói vang lên, một thân ảnh đứng trên đỉnh thần mộc vẫy tay với Dao Cơ: "Dao Cơ muội muội, đã lâu không gặp!" Bốn người một chó đáp xuống đỉnh thần mộc, con chó đen lớn kia giống như gặp phải thiên địch, ngoan ngoãn

nằm rạp xuống, đầu gối lên móng vuốt, ư ử rên rỉ.

Lúc này, một con chó già màu bạc xám bước đi với dáng vẻ đại lão, cao cao tại thượng nhìn xuống con chó ngoại lai xâm nhập lãnh địa của nó.

Con chó ngoại lai trực tiếp lật người, lộ ra bụng của mình, nghênh đón vị cẩu tổ tông mạnh mẽ đến mức khiến nó không nảy sinh được bất kỳ ý niệm phản kháng nào này.

Dương Thiền thấy thế, đưa tay hộ vệ Đại Hắc nhà mình, nhìn về phía chó già: "Các ngươi là bạn bè, không được bắt nạt Đại Hắc nhà chúng tôi……" Kết quả chó già nhìn con bé một cái, miệng thốt ra tiếng người: "Bạn bè?

Ta là lão tổ tông của nó thì có!

Hình dáng trông cũng hơi giống Khiếu Thiên nhất tộc chúng ta, chỉ là huyết mạch có chút tạp nham không ra thể thống gì.

Lại đây, lão tổ tông thưởng cho ngươi chút quà gặp mặt!" Con chó đen lớn vừa nghe thấy lời này, trực tiếp lăn lộn trên mặt đất, động tác nhanh nhẹn bò đến trước mặt đại hôi cẩu, thè lưỡi ra, khiến tiểu Dương Thiền ngẩn ngơ cả người: "Oa!

Chó cũng biết nói chuyện kìa!

Ngươi đã tính là yêu rồi chứ!

Vẫn chưa hóa hình sao?" "Thôi miên thuật?

Cô nghĩ nhiều rồi!

Thật sự lợi hại như vậy, tôi đã sớm tìm một cô nàng phú bà xinh đẹp thôi miên đi, để cô ấy nuôi tôi cả đời rồi." Ngô Sở phủ nhận.

Sự thật là anh cũng không thi triển thuật pháp gì với cô cả.

Khả năng duy nhất là người phụ nữ này thèm muốn thân xác anh,

muốn tán tỉnh anh.

Khi dục vọng tình yêu dâng trào chiếm lĩnh cao điểm, trí thông minh sẽ bị áp chế.

Dư Tiểu Tiểu nghe vậy, khá là cạn lời, "Tôi thấy anh cũng chỉ giỏi mồm mép thôi.

Chỉ bằng chiêu ma thuật đó của anh, chắc chắn sẽ có không ít phú bà vì anh mà điên cuồng hét chói tai đấy!" "Nhưng phú bà xinh đẹp lại có đầu óc thì sẽ không nông cạn như vậy đâu!" "Oa!

Anh thật tham lam, vừa muốn người ta giàu có, vừa muốn người ta xinh đẹp, lại còn muốn người ta có đầu óc nữa.

Thật sự tưởng phú bà vừa có trí tuệ vừa có mỹ mạo là phổ biến lắm sao?" "Cho nên tôi mới chưa tìm được mục tiêu mà!" Ngô Sở nhìn cô một cái, hỏi ngược lại: "Ngược lại là cô, cô bây giờ đã có phương pháp hô hấp thần kỳ này rồi, chưa từng nghĩ dựa vào đây để kiếm chút tiền tiêu sao, còn cần ra ngoài tìm việc làm à?" Dư Tiểu Tiểu khẽ vuốt lọn tóc mai, cười nói: "Quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo mà!

Tin rằng vị lão gia gia truyền phương pháp hô hấp cho tôi chắc cũng không muốn nhìn thấy tôi vì chút tiền mà đi làm chuyện xằng bậy đâu!

Với lại, bây giờ là xã hội pháp trị.

Huống hồ, võ lực cá nhân có lợi hại đến đâu, còn lợi hại hơn súng pháo được sao?" "Giác ngộ cũng khá cao, không tệ, nhân phẩm coi như qua cửa rồi." "Nói như vậy, anh đồng ý rồi?" "Nói trước xem cô muốn lương tháng bao nhiêu!" Thế là Dư Tiểu Tiểu bắt đầu bấm ngón tay: "Công việc vệ sĩ, tính anh một vạn, không quá đáng chứ!

Công việc trợ lý, tính anh ba ngàn, tạo hình sư tính ba ngàn, tài xế

tính ba ngàn, đầu bếp thì…… tất cả đều tính theo tiêu chuẩn thấp nhất, tổng cộng thu anh hai vạn hai……" "Bữa tối rất ngon!

Đa tạ chiêu đãi!" Ngô Sở đứng dậy bỏ đi. "Này, còn có thể thương lượng mà, số lẻ có thể bớt đi……" "Ngủ ngon!" Tại Hồng Hoang đại địa, Tử Ngọc Sơn.

Những lời nói ngây thơ kiểu 'ngốc bạch ngọt' của Dương Thiền trực tiếp khiến mọi người bật cười.

Chó già liếc nhìn con bé, cảm thấy cô bé này có chút ngốc, không có mấy kiến thức.

Dao Cơ ở bên cạnh giới thiệu với con bé: "Vị này tên là A Thu, có thể coi là lão tổ tông của khuyển tộc rồi, tu vi còn cao hơn cả nương thân nữa!

Chỉ là không muốn hóa hình mà thôi." Dương Thiền còn chưa kịp kinh thán, tiểu Nguyệt Linh đã tiến lên, nắm tay Dao Cơ, tắc lưỡi xưng kỳ: "Bọn họ hóa ra thật sự là con của muội à!

Vừa nãy cảm ứng được hơi thở huyết mạch của muội trên người bọn họ, ta còn có chút không dám tin.

Lặng lẽ không một tiếng động mà muội đã làm mẹ rồi……" Lúc này, nhiều tiểu hoa tiên ló đầu ra từ tán cây, tò mò nhìn bọn Dương Tiễn. "Yêu!

Dao Cơ, đã lâu không gặp nha!" Lúc này, một phu nhân với cái bụng lớn đi ra từ đại điện. "Tỷ tỷ sao lại ra ngoài rồi?" Dao Cơ nắm tay tiểu Nguyệt Linh, nghênh đón, sau đó giới thiệu hai người này cùng một số tiểu hoa tiên mà nàng quen cho ba anh em Dương Thiền.

Sau đó những tiểu hoa tiên kia liền chạy đi chuẩn bị hoa quả, mứt ngọt và điểm tâm.

Nhìn những tiểu hoa tiên tu vi mạnh mẽ này lại bận rộn đưa đồ ăn

thức uống cho mình, ba anh em nhà họ Dương có chút câu nệ và ngượng ngùng.

Cảm giác Tử Ngọc Sơn này không hổ là đạo trường của Đạo Tôn, cường giả bên trong thực sự quá nhiều, ngay cả một con chó già trông cửa tu vi cũng sắp bước vào Đại La cảnh rồi.

Ngay cả những tiểu hoa tiên dùng để hầu hạ người này thế mà đều có tu vi Kim Tiên.

Nhưng rất nhanh, bọn họ liền đắm chìm trong vị ngon của hoa quả, mứt ngọt và bánh ngọt mà không thể dứt ra được.

Dương Thiền cũng một lần nữa nhớ lại hương vị của lần ăn hồ lô đường hồi nhỏ. "Tỷ tỷ mang thai chắc cũng được hơn ba trăm năm rồi nhỉ!" Ở bên cạnh, Dao Cơ nhìn bụng tiểu hồ ly, mỉm cười nói: "Sao vẫn chưa sinh bọn nhỏ ra?" Tiểu hồ ly xoa bụng, mỉm cười nói: "Không vội!" "Ba trăm năm……" Dương Thiền đang ôm miếng dưa hấu ở bên cạnh không khỏi trợn tròn mắt.

Phát hiện mọi người đang nhìn mình, con bé không khỏi rụt đầu lại, thè lưỡi.

Chương 949

Dao Cơ đành cười giải thích với bọn tiểu Nguyệt Linh: "Cho nên muội mới muốn đưa tụi nhỏ ra ngoài mở mang kiến thức, tránh cho gặp phải chuyện gì cũng cứ kinh hồn bạt vía." Tiểu Nguyệt Linh lại không để tâm, cười nói: "Thật ra cũng không có gì, tình huống như Tiểu Vũ quả thực khá hiếm thấy, mọi người chưa thấy qua cũng không có gì lạ." Tiểu hồ ly hứ một tiếng, liếc tiểu Nguyệt Linh một cái, nói: "Cái này có gì mà hiếu kỳ?

Có trách thì trách Dao Cơ chưa từng dạy qua tụi nhỏ, thuở sơ khai trời đất, những tiên thiên thần thai linh được trời sinh đất dưỡng kia, có vị nào không được thai nghén hàng vạn, thậm chí mười mấy vạn nguyên hội mới xuất thế?" Dao Cơ nghe vậy không khỏi khổ cười, vì những gì tiểu hồ ly nói cũng là sự thật.

Nhưng sinh linh mang thai sao có thể đánh đồng với trời đất thai nghén được chứ!

Tiểu Nguyệt Linh có chút cạn lời nhìn tiểu hồ ly, truyền âm nói: "Muội giận A Sở ca không về thì được, nhưng Dao Cơ muội muội là khách, đừng có ở trước mặt vãn bối mà nổi giận lung tung có được không?" Tiểu hồ ly lườm tỷ ấy một cái, lặng lẽ hừ nhẹ.

Thật ra người ngượng ngùng nhất phải kể đến ba anh em nhà họ Dương, dù sao đối phương nói là mẹ của họ, họ lại không thể giận chủ nhà, huống hồ người ta còn đang mang thai nữa!

Dương Giao thật ra có thể hiểu được tính khí của phụ nữ mang thai kỳ quái đến mức nào, hồi mẹ hắn mang thai em trai, hắn còn nhỏ nên không cảm giác gì nhiều.

Nhưng khi mang thai em gái, hắn nhớ rõ mình và phụ thân đã bị

tính tình thay đổi thất thường của mẫu thân làm cho đau đầu đến mức nào.

Mà vị dì trước mắt này đã mang thai tận ba trăm năm, có thể tưởng tượng được tính khí này sẽ cổ quái đến nhường nào, nói ra vài câu âm dương quái khí cũng là chuyện thường tình.

Nhưng vì nói mẹ mình nên hắn có chút khó chịu.

Lúc này, một con chim tước nhỏ màu đỏ bay vào, giải tỏa bầu không khí ngượng ngùng này. "Oa!

Chim nhỏ xinh đẹp quá……" Dương Thiền nói xong liền vội bịt miệng mình lại, đôi mắt to nhìn quanh quất, vẻ mặt kiểu con không cố ý nói đâu.

Chim tước nhỏ đậu trên vai con bé, cười nói: "Cô bé chỉ là nói một câu sự thật mà ai cũng biết thôi, không cần lo lắng.

Lời của người đàn bà kia, các ngươi cũng không cần để bụng.

Bao nhiêu tuổi rồi mà suốt ngày cứ như trẻ con vậy, mang thai thì ghê gớm lắm à?!" "Ơ?

Bạn cũng biết nói chuyện nha?" Dương Thiền nghiêng đầu, tò mò nhìn chim tước nhỏ trên vai, hỏi: "Bạn có phải cũng là lão tiền bối của tước tộc không?" "Chính xác mà nói, ta là Phượng tộc." Mặt khác, tiểu hồ ly bị chim tước nhỏ làm cho ngẩn ra, nhưng rất nhanh liền ưỡn bụng mình lên: "Mang thai chính là ghê gớm đó, ngươi ngay cả cơ hội mang thai còn không có kìa!" Mọi người trợn mắt há mồm, tiểu Nguyệt Linh che mặt: "Bắt đầu rồi, lại bắt đầu rồi!" Chim tước nhỏ nhảy nhót trên vai Dương Thiền, hừ lạnh: "Ngươi đừng có khích ta, nếu ta mà mang thai thật thì có lúc ngươi phải khóc đấy." "Ngươi, ngươi……" "Phượng Tịch tỷ, tỷ có thể đừng kích thích muội ấy nữa được không?" Tiểu Nguyệt Linh thở dài.

Một tiếng 'Phượng Tịch tỷ' này trực tiếp làm ba anh em nhà họ Dương chấn kinh, con chim tước nhỏ này là thần thánh phương nào vậy!

Ngay cả vị Táo Quân nương nương này cũng phải gọi là 'tỷ'?

Chim tước nhỏ cười nói: "Ta đây không phải muốn để muội ấy phát tiết ra sao!

Suốt ngày cứ kìm nén cơn giận trong lòng, lỡ nhịn hỏng rồi thì sao?" Nhưng tiểu hồ ly lại không nhận lòng tốt đó: "Không cần ngươi giả nhân giả nghĩa!" "Ta là vì A Sở, chứ không phải vì ngươi, ngươi đừng có tự tác đa tình!" Bốn mẹ con Dao Cơ thấy cảnh này thì có chút chân tay luống cuống.

Tại Trái Đất, thế giới tương lai.

Cuối cùng Ngô Sở vẫn thuê Dư Tiểu Tiểu làm trợ lý, đối với một người năng lực nổi bật, kiêm nhiệm nhiều chức vụ như vậy, mức lương một vạn năm đúng thật là siêu rẻ.

Với sức mạnh mà Dư Tiểu Tiểu thể hiện ra hiện tại, chỉ cần đi đào tạo ở công ty bảo an một chút, đổi lấy một công việc vệ sĩ, lương năm mấy chục vạn tuyệt đối không phải là chuyện khó khăn gì.

Cho nên Ngô Sở cảm thấy, cô ấy thế mà lại tự nguyện ép giá xuống còn một vạn năm, mục đích chắc chắn vẫn là muốn tán tỉnh anh, thèm muốn thân xác anh.

Tuy nhiên Ngô Sở quả thực cần một người giúp anh chạy vặt, chẳng hạn như tìm nhà, mua xe, tuy rằng vẫn chưa thi lấy bằng lái, nhưng hiện tại chẳng phải đã có tài xế chuyên nghiệp rồi sao!

Anh còn chuẩn bị liên hệ một đội thi công, về quê xây cho bố mẹ một căn biệt thự lớn.

Khoản tiền hơn hai mươi triệu trúng số hồi đó vẫn còn chưa bắt

đầu tiêu mà!

Nhìn tờ danh sách Ngô Sở liệt kê ra, cùng với tấm thẻ đưa cho mình, Dư Tiểu Tiểu có chút cạn lời: "Bản thân anh chính là một phú hào ẩn mình à!

Thế mà còn một lòng muốn tìm phú bà để ăn bám?

Nói đi, số tiền này không phải là do ăn bám mà có được đấy chứ!" Tại Hồng Hoang, Tử Ngọc Sơn.

Trên đỉnh thần mộc, bầu không khí ngượng ngùng trong đại điện ngay cả chó già A Thu ở bên ngoài cũng cảm nhận được.

Có điều loại chuyện này những năm qua thường xuyên xảy ra ở Tử Ngọc Sơn, A Thu cũng đã sớm thấy lạ không lạ, móng chó đặt lên đầu con chó đen lớn, truyền vào cho nó một chút pháp lực.

Pháp lực lưu chuyển trong cơ thể chó đen lớn, đang tinh luyện huyết mạch của nó.

Đây chính là chút quà gặp mặt mà chó già A Thu nói trước đó.

Cảm nhận được sự thay đổi trong cơ thể, chó đen lớn ư ử kêu, cái đuôi lớn vẫy tít mù.

Trong điện, bầu không khí ngượng ngùng dần tan biến theo một khúc nhạc.

Chim tước nhỏ hừ nhẹ quay đầu đi, mổ mổ món ngon mà Dương Thiền cẩn thận đưa cho.

Ba anh em nhà họ Dương vốn bị các 'tiền bối' làm cho chấn kinh, lúc này đã dần dần lạc lối trong sự cám dỗ của mỹ thực.

Tuy rằng người xuống bếp không phải Táo Quân nương nương, nhưng những tay hăng hái trong đội ngũ trù nương của Tử Ngọc Sơn cũng không thiếu.

So với chút trù nghệ của Dao Cơ, trù nghệ của các tiểu hoa tiên trù nương này rõ ràng mạnh hơn gấp vô số lần.

Cộng thêm nguyên liệu do Tử Ngọc Sơn sản xuất cũng không phải phàm tục có thể so bì.

Chưa từng được nếm qua mỹ thực đẳng cấp này, ba anh em nhanh chóng 'thất thủ'.

Không chỉ sắc hương vị là bậc đỉnh cao, chủng loại còn vô cùng đa dạng, liên tục dọn ra hàng chục món ngon, còn có đủ loại điểm tâm, không món nào trùng lặp.

Đây không phải mỹ thực tầm thường, đây là tiên thực mà chỉ tiên thần mới có cơ hội thưởng dụng.

Ngoài ra, họ cũng không muốn trải qua bầu không khí ngượng ngùng lúc trước thêm lần nào nữa.

Trong bầu không khí tường hòa như vậy, Dao Cơ cũng kể với bọn tiểu Nguyệt Linh về những tao ngộ của mình trong những năm qua.

Kể về hồi đại hồng thủy kéo đến, nàng đi cứu viện, rồi những mẩu chuyện nhỏ sau khi gặp cha của anh em Dương Tiễn.

Từ sự dịu dàng toát ra trong ánh mắt nàng khi nói chuyện, tiểu Nguyệt Linh có thể cảm nhận được, người phụ nữ này quả thực không phải đột nhiên phát điên, mà là thật lòng nhìn trúng người đàn ông kia rồi.

Đó là vận may của người đàn ông đó, cũng là bất hạnh!

Tuy nhiên tiểu Nguyệt Linh với tư cách là người từng trải, tự nhiên sẽ không nói gì nhiều, chỉ có lời chúc phúc.

Sau đó, Dao Cơ lại kể chuyện Ngô Sở dưa tiểu Cát Tường đến nhà họ, và để lại hai bộ pháp môn tu hành cho các con trai nàng.

Lần này nàng đưa ba đứa con đến đây, ngoài việc đến thăm họ ra, thật ra cũng muốn đến cảm tạ Ngô Sở Đạo Tôn vì đã giúp đỡ họ.

Kết quả vừa nhắc đến Ngô Sở Đạo Tôn, tâm tình tiểu hồ ly lại trở nên tồi tệ.

Thấy vậy, Dao Cơ vội vàng chuyển chủ đề, hỏi thăm tình hình gần đây của Hồ Tổ Thanh Khâu Ly.

Chương 950

Tiểu Nguyệt Linh nói Hồ Tổ tỷ tỷ về Thanh Khâu rồi, nhưng không nói là vì không chịu nổi tính khí xấu của con hồ ly nhỏ nào đó.

Bạn nói xem đường đường là Hồ Tổ, thế mà lại phải chịu cơn thịnh nộ của hậu bối, điều này làm sao Hồ Tổ tỷ tỷ chịu cho thấu chứ!

Cáu quá, bà đây trêu không nổi thì trốn không được sao?

Nếu không phải nể mặt tiểu hồ ly đang mang thai, Hồ Tổ tỷ tỷ đã muốn treo tiểu hồ ly lên mà đánh vào mông một trận, để nàng hiểu thế nào là tôn ti trật tự rồi.

Nhưng loại chuyện này tiểu Nguyệt Linh tự nhiên sẽ không nói cho người ngoài nghe.

Trong lúc mọi người đang trò chuyện, đột nhiên, hai luồng khí tức bộc phát ra từ trên người hai anh em đang lặng lẽ thưởng thức mỹ thực, mọi người không khỏi nhìn về phía họ.

Dao Cơ thấy vậy không khỏi ngạc nhiên, sau đó kinh hô hỏng bét, thế mà quên nhắc bọn nó ăn ít một chút, pháp lực trong cơ thể tụi nó sắp không áp chế được rồi.

Đây đều là tiên thực, bên trong ẩn chứa năng lượng cực lớn, là thứ mà người bình thường không thể dễ dàng nếm thử.

Ngay khi Dao Cơ muốn ra tay áp chế pháp lực trong người bọn họ, tiểu Nguyệt Linh cười nói: "Yên tâm đi!

Đã tu luyện 《Cửu Chuyển Huyền Công》 của A Sở ca, tin rằng chống lại thiên kiếp chắc là không có vấn đề gì đâu.

Hồi đó khi A Sở tu hành 《Cửu Chuyển Huyền Công》, còn đặc

biệt đi vào trong hỗn độn, mượn hỗn độn thần lôi để tôi luyện bản thân cơ!" Tu vi của tiểu Nguyệt Linh mạnh hơn Dao Cơ rất nhiều, nên liếc mắt một cái là có thể nhìn ra thể chất của hai anh em này mạnh đến mức nào.

Dao Cơ vì là mẹ nên mới quan tâm quá hóa quẩn.

Thế là tiểu Nguyệt Linh tùy ý phẩy tay một cái, đưa hai anh em đang có chút ngơ ngác đến ngọn núi xa xa, mỗi anh em chiếm một ngọn, hai ngọn núi cách nhau hàng vạn dặm.

Như vậy, ảnh hưởng độ kiếp giữa hai bên sẽ nhỏ đi rất nhiều, dù sao bọn họ cũng chỉ là độ Thiên Tiên Kiếp mà thôi.

Sau đó, hộ sơn đại trận của Tử Ngọc Sơn đột nhiên mở ra, hơi thở của thiên kiếp lập tức trở nên rõ rệt.

Hai đoàn kiếp vân hội tụ trên không trung, giống như hai chiếc cối xay khổng lồ, một trái một phải xoay tròn trên bầu trời, tuy trông có vẻ cách nhau rất xa nhưng dường như có sự hô ứng lẫn nhau.

Một luồng thiên uy bàng bạc tỏa ra từ trong kiếp vân, áp bức thế gian, khiến những sinh linh sống ở Tử Ngọc Sơn này lần lượt ngẩng đầu lên.

Sinh linh trên hai ngọn núi kia lại càng chạy tán loạn thoát thân.

Dao Cơ độn thân bay ra, tới giữa không trung, nhìn trái ngó phải, lo lắng nắm chặt tay.

Lý trí bảo nàng có thể tin lời tiểu Nguyệt Linh, dù sao tu vi của tiểu Nguyệt Linh vượt xa nàng, chắc chắn sẽ không nhìn nhầm.

Nhưng về mặt cảm tính, với tư cách là một người mẹ, nàng không khỏi lo lắng cho các con trai. "Nguyệt Linh dì ơi, con muốn đi xem các anh độ kiếp có được không?" Tiểu Nguyệt Linh nghe vậy, đưa tay phất một cái, trong đại điện lập tức xuất hiện một màn nước, màn

nước dài rộng vài trượng, ở giữa chia đôi ra, một nửa là hình ảnh nơi Dương Giao đang đứng, một nửa là hình ảnh nơi Dương Tiễn đang đứng, "Cần gì phải ra ngoài xem, xem ở đây cũng vậy thôi." Lúc này, cơ thể Dương Giao đã phình to ra, giống như một tiểu cự nhân, cơ bắp toàn thân cuồn cuộn như những khối sắt, thể hiện một cảm giác sức mạnh mãnh liệt.

Còn bên phía Dương Tiễn, con mắt dọc giữa chân mày đã mở ra, lộ ra con mắt thứ ba mang tính biểu tượng của hắn, trong mắt như có lôi đình lấp lánh, lúc này đang nhìn chằm chằm vào kiếp vân trên bầu trời.

Trên mặt bọn họ không hề có nửa điểm sợ hãi, ngược lại là một sự hưng phấn khó lòng kiềm chế.

Rõ ràng, bọn họ có niềm tin và dũng khí hơn cả mẹ mình.

Tuy không ngờ Thiên Tiên Kiếp lại đến nhanh như vậy, nhưng họ cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý cho việc này.

Chỉ là Thiên Tiên Kiếp thôi mà, nếu ngay cả cái này cũng không vượt qua được thì còn bàn gì đến việc bước vào tuyệt đỉnh, khiến cho đám tiên thần trên trời phải than phục vì sự lựa chọn năm xưa của mẹ mình?

Hai anh em ngẩng đầu lên, trong mắt tỏa ra chiến ý nồng đậm.

Tại Trái Đất, thế giới tương lai.

Dưới sự giải thích của Ngô Sở, sau khi chấp nhận sự thật con trai đột nhiên trở thành người có tiền, mẹ Ngô cũng không còn xoáy sâu vào chuyện đó nữa, mà quay sang tám chuyện với Ngô Sở về Dư Tiểu Tiểu.

Dư Tiểu Tiểu thay mặt Ngô Sở về quê một chuyến, không chỉ giúp liên hệ đội ngũ thi công kiến trúc, mà còn giúp chạy vạy các thủ tục

phê duyệt đất đai.

Mọi chuyện được giải quyết vô cùng ngăn nắp, bài bản.

Thế là mối quan hệ giữa mẹ Ngô và Dư Tiểu Tiểu ngày càng trở nên thân thiết.

Trong điện thoại, mẹ Ngô lại hỏi về chuyện bạn gái của Ngô Sở.

Ngô Sở đành lấy lý do đang tìm người thích hợp để lấp liếm với mẹ.

Sau đó mẹ anh liền hạ thấp giọng: "Con trai à, mẹ thấy cô trợ lý Dư kia cũng rất tốt đấy, trẻ đẹp lại có năng lực, mẹ đều đã nghe ngóng giúp con rồi, chưa từng yêu đương gì đâu……" Cái này không cần mẹ nghe ngóng, con đã biết từ lâu rồi!

Ngô Sở lại nhớ tới cuốn sổ ghi chép mình từng xem của Dư Tiểu Tiểu. "Mẹ, mẹ đừng vội có được không……" "Sao mẹ có thể không vội chứ, con không biết đâu, hàng xóm nhà mình cái đứa kia……" Ngô Sở nhe răng trợn mắt, đưa điện thoại ra xa một chút, rồi trong lòng thầm mắng cái gã bản tôn không nghĩa khí kia, đây chẳng phải là có tội thì để phân thân chịu sao!

Khốn nạn thật mà!

Tại Hồng Hoang đại địa, Tử Ngọc Sơn.

Hai chiếc cối xay lớn đen kịt như mực đang xoay tròn trên bầu trời.

Hơi thở bàng bạc bao trùm xuống, chim thú ở các ngọn núi xung quanh đã sớm bay chạy mất hút.

Hai anh em đứng trên hai ngọn núi, một người vạm vỡ dũng mãnh như tiểu cự nhân, một người vóc dáng cao ráo, anh vũ tuấn tú, trên trán có con mắt thứ ba.

Họ lần lượt vận chuyển pháp lực trong cơ thể, chuẩn bị nghênh đón thiên kiếp giáng xuống. *Ầm ầm……* Trên bầu trời vang lên một tiếng động lớn, hai đạo kiếp lôi lần lượt đánh xuống.

Rõ ràng là hai đạo kiếp lôi, nhưng tiếng động phát ra lại như chỉ có một.

Điều này cho thấy thiên kiếp của họ vô cùng đồng bộ.

Dương Thiền đang ngồi trên đỉnh thần mộc trong đại điện nhìn thấy cảnh tượng lôi quang giáng xuống đó, thân hình rõ ràng run lên một cái, có chút kinh sợ, không khỏi nhớ lại dáng vẻ của chính mình lúc độ kiếp ngưng tụ kim đan năm xưa.

Nhưng so với uy lực thiên kiếp hồi đó, uy lực của Thiên Tiên Kiếp lúc này rõ ràng mạnh mẽ hơn rất nhiều, con bé thật sự có chút lo lắng hai anh trai của mình không chống đỡ nổi.

Nhưng sự lo lắng của con bé hiển nhiên là hơi thừa, khi kiếp lôi giáng xuống, tuy trông có vẻ đáng sợ, nhưng thực tế cũng chỉ để lại một chút vệt đen trên người họ mà thôi.

Thậm chí khi thiên lôi giáng xuống, con mắt dọc giữa trán Dương Tiễn còn phát ra một đạo quang, đạo quang này lao vào trong kiếp lôi, rõ ràng làm suy yếu uy lực thiên kiếp đi không ít.

Thấy Dương Thiền hai tay ôm tim, vẻ mặt lo lắng, tiểu Nguyệt Linh liền hỏi: "Cháu có tu hành 《Cửu Chuyển Huyền Công》 mà A Sở cho không?" "A Sở ca?

Ý dì là đại ác thần…… ừm, có ạ!" Con bé bịt miệng một cái, có chút ngượng ngùng, cảm giác mình dường như nói hớ rồi. "Đại ác thần?

Chương 951

Đây là biệt danh cháu đặt cho huynh ấy à?

Thật đặc biệt nha, huynh ấy bắt nạt cháu sao?" Chim tước nhỏ trên vai con bé cười hỏi. "Không có không có, đó là hồi nhỏ con không hiểu chuyện nên mới……" Bị ngắt ngang như vậy, Dương Thiền quả nhiên phân tâm, sự lo lắng cho các anh rõ ràng giảm đi nhiều.

Tiểu Nguyệt Linh lại nói: "Đã cháu cũng tu luyện 《Cửu Chuyển Huyền Công》 thì nên hiểu bộ công pháp này giúp ích cho thể chất lớn đến nhường nào, không cần quá lo lắng." Chim tước nhỏ lại nói: "Thiền Thiền à, cháu có ổn không thế?

Đã cháu cũng tu luyện 《Cửu Chuyển Huyền Công》, vậy tại sao tu vi của cháu lại kém hai anh của cháu nhiều như vậy nhỉ!" Dương Thiền nghe vậy càng ngượng ngùng hơn, chỉ đành nói: "Nương thân nói, người với người không thể đánh đồng được.

Con tương đối kém, không được di truyền thần lực của mẫu thân……" Tiểu Nguyệt Linh thì nói: "Thật ra cũng không tính là kém đâu, còn mạnh hơn khối người bình thường đấy chứ!" Tỷ ấy thậm chí còn muốn nói là mạnh hơn cả A Sở ca hồi đó nhiều!

Tiểu Nguyệt Linh từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh Ngô Sở, tình cảnh hồi đó của Ngô Sở thế nào, tỷ ấy hiểu rõ hơn ai hết.

Tuy lúc đầu tỷ ấy coi Ngô Sở là một cao nhân mắc 'bệnh người thường'.

Nhưng đó chẳng phải là hồi đó kiến thức còn hạn hẹp sao!

Sau này tỷ ấy cũng dần nhận ra, Ngô Sở hồi đó thực sự là người bình thường, chứ không phải mắc bệnh người thường gì cả.

Nhưng tỷ ấy chắc chắn sẽ không thừa nhận chuyện này, dù sao đây cũng là một trong những vết đen trong cuộc đời tỷ ấy.

Bây giờ nếu Ngô Sở nhắc đến 'bệnh người thường' với tỷ ấy lúc riêng tư, tỷ ấy vẫn sẽ thẹn quá hóa giận mà đuổi đánh Ngô Sở, bắt anh không được nhắc lại những chuyện xấu hổ đó nữa!

Tỷ ấy còn nhớ, hồi đó Ngô Sở cùng Hậu Thổ nghiên cứu 《Cửu Chuyển Huyền Công》, tu thành tầng thứ nhất phải mất tận mấy chục năm trời!

Mà Dương Thiền bây giờ đã tu thành tầng thứ nhất rồi, tính ra mới bao nhiêu năm đâu?

Còn anh em Dương Giao và Dương Tiễn thì thậm chí đã bắt đầu tu hành tầng thứ ba rồi.

Bàn về thiên phú, thiên phú của bọn họ thực ra đều mạnh hơn Ngô Sở rất nhiều.

Chẳng qua thời gian Ngô Sở tu hành dài hơn họ gấp vô số lần mà thôi.

Tuy nhiên những lời này tiểu Nguyệt Linh không định nói ra, có nói chắc cũng chẳng ai tin.

Dù sao nếu thiên phú của Ngô Sở Đạo Tôn không ra gì, thì làm sao ngài ấy có thể chứng đạo thành thánh trong tình huống không có Hồng Mông Tử Khí chứ?

Bây giờ dù có cho bọn họ đủ thời gian, chỉ cần họ chưa lĩnh ngộ được Nguyên Hạch Thần Văn thì vĩnh viễn không thể chứng đạo thành thánh.

Đương nhiên, đợi đến khi bọn họ đi đến bước đó, cũng không biết phải trải qua bao lâu nữa.

Ngộ tính có mạnh đến đâu, nếu không có vài vạn năm thì cũng không đạt tới Đại La cảnh được.

Năm xưa Ngô Sở đạt tới Đại La cảnh cũng mất gần một vô hội thời gian cơ mà!

Mà từ Đại La cảnh đến Trảm Thi cảnh Chuẩn Thánh, e là một nguyên hội còn không đủ.

Thời kỳ Phong Thần, trong toàn bộ thần thoại Hồng Hoang, đã có thể coi là thời đại hậu thần thoại rồi, vì từ thời Phong Thần đến thời Mạt Pháp cũng chỉ trải qua vài ngàn năm.

Mà với tư cách là một trong những nhân vật chính của thời Phong Thần, thiên phú của Dương Tiễn có thể nói là thuộc hàng nhất nhì.

Thế nhưng tu vi của hắn đến thời Tây Du cũng chỉ ngang ngửa với con khỉ kia.

Con khỉ thời kỳ đó dưới sự hỗ trợ của các loại tiên đan tiên đào, tu vi tối đa cũng chỉ ở Thái Ất chi cảnh mà thôi.

Sau này con khỉ bị Phật Tổ đè dưới Ngũ Chỉ Sơn năm trăm năm, tu vi chắc chắn bị suy giảm, chỉ còn Kim Tiên cảnh, nhiều yêu quái đánh không lại.

Tuy sau khi Tây Du kết thúc, con khỉ trở thành Đấu Chiến Thắng Phật, nhưng tu vi tối đa cũng chỉ khôi phục Thái Ất chi cảnh mà thôi.

Chỉ là sau này lại được 'hack' lần nữa, trở thành Tôn Vương Phật, tân Vạn Phật Chi Tổ, lúc này tu vi của con khỉ ước chừng mới đạt tới Đại La cảnh.

Nhưng dù vậy, so với những lão quái vật đã trải qua năm tháng vô hạn ở Hồng Hoang thì Đại La cảnh đúng thật không tính là gì, đều là do chịu thiệt thòi vì sinh muộn. *Ầm ầm……* Thiên kiếp vẫn tiếp tục, kéo tiểu Nguyệt Linh và Dương Thiền đang phân tâm trở về thực

tại.

May mắn thay, dưới sự công kích của kiếp lôi, cơ thể hai anh em vẫn không bị tổn thương gì, khiến Dương Thiền không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, con bé đã vui mừng quá sớm.

Ngay sau khi ba lượt kiếp lôi trôi qua, hai anh em vẫn chưa hề hấn gì.

Đột nhiên, kiếp vân trên bầu trời khuếch tán ra, dường như nối liền thành một dải, trong đám kiếp vân vốn đen kịt như mực kia lại xuất hiện một luồng huyết quang rợn người.

Thấy vậy, trong lòng tiểu Nguyệt Linh hoảng hốt vô cùng.

Địa Cầu, thế giới tương lai.

Dư Tiểu Tiểu giúp Ngô Sở xử lý xong việc của lão gia tử, với tư cách là ông chủ, Ngô Sở định bồi dưỡng cô trợ lý nhỏ này một chút, bèn đưa cô đi mua sắm, chuẩn bị tặng vài món quà.

Kết quả khi đang dạo trung tâm thương mại, không ngờ lại thấy có người muốn tự tử.

Theo lời kể của những người biết chuyện đứng cạnh đó, người đàn ông này bị bạn gái bỏ rơi, cô ta theo một gã cao phú soái nhưng lại không nói lời chia tay chính thức, kết quả khi đi dạo thương trường thì bị anh ta bắt gặp, còn bị nhục mạ công khai một trận. "Thế này cũng tự sát?

Tâm lý kém đến mức nào vậy trời!" Có người lắc đầu. "Đúng là đứa con bất hiếu, vì một người đàn bà mà không màng đến người thân..." "Sao không ai nói cô ả kia vong ân phụ nghĩa nhỉ?

Nghe nói tiền học phí, sinh hoạt phí đại học đều do anh kia cung

phụng, giờ thấy mình có năng lực, cảm thấy người ta không xứng với mình nữa là muốn đá đi, loại người gì không biết!" Lúc này, bảo vệ thương trường đã xuất động nhưng không ai dám lại gần gã đó.

Dư Tiểu Tiểu quan sát xung quanh một chút, nhìn mấy dải biểu ngữ treo lơ lửng ở giữa, liền xắn tay áo lên, nhưng lại bị Ngô Sở giữ chặt: "Cô muốn làm gì?" "Ơ?

Ngô Sở, sao anh cũng ở đây?" Lúc này, cảnh quan Hàn mặc cảnh phục cùng mấy dân cảnh xuất hiện.

Nhìn thấy vị này, Ngô Sở không khỏi thầm cảm thán: Quả nhiên nhà có tiền thì làm việc gì cũng dễ! "Chào cảnh quan Hàn, cô được điều về thành phố rồi à?" Cảnh quan Hàn gật đầu: "Quay lại nói chuyện sau, tôi làm việc đã." "Ơ?

Vị đó chính là đối tượng xem mắt lúc trước của anh à?

Nhìn xinh đẹp thế kia, lại còn là cảnh sát, sao anh nỡ lòng nào từ chối người ta?" Dư Tiểu Tiểu vừa xắn tay áo vừa hỏi.

Ngô Sở ôm trán: "Mẹ tôi rốt cuộc đã kể với cô những gì vậy?" Dư Tiểu Tiểu che miệng cười khẽ: "Kể nhiều lắm nha!

Khịt, không nói chuyện này nữa, cái anh kia hình như muốn nhảy thật, anh ta định làm gì thế?" "Còn làm gì được nữa?

Chương 952

Tuyệt vọng với cuộc sống chứ sao!" Ngô Sở lắc đầu, "Nếu lời họ nói là thật, gặp phải chuyện như vậy thì ai mà chịu nổi." "Nếu là anh, anh sẽ làm thế nào?" Dư Tiểu Tiểu hỏi.

Ngô Sở lắc đầu, trả lời rất chuyên nhất: "Chuyện này không bao giờ xảy ra với tôi đâu, tôi chỉ tìm phú bà tiểu thư tả thôi..." Bên cạnh có người lại nói: "Thay vì là tôi, dẫu có chết cũng phải giết chết đôi cẩu nam nữ kia trước đã!

Nếu không chẳng phải lỗ vốn sao?" Đây đúng là một 'lang diệt' (người tàn nhẫn)!

Dư Tiểu Tiểu và Ngô Sở đều nhìn sang với vẻ thán phục. "Ôi mẹ ơi!

Nhảy thật rồi!" Có người hét lên.

Dẫu có cảnh sát đến khuyên nhủ, gã kia vẫn nhảy xuống, đúng là đã tuyệt vọng tột cùng.

Ngay lúc đó, một bóng người đột nhiên vọt ra từ bên cạnh Ngô Sở, đón lấy người đàn ông kia giữa không trung, kẹp chặt dưới nách, sau đó lao vào dải biểu ngữ, nương theo đó mà trượt xuống.

Chớp mắt từ tầng bốn trượt xuống tầng hai rồi lặng lẽ tiếp đất, buông người đàn ông ra, kéo mũ trùm đầu lên, chỉnh lại khẩu trang trên mặt, xoay người trà trộn vào đám đông.

Mãi đến khi bóng người đó biến mất, tiếng kinh hô của mọi người mới vang lên.

Ngô Sở cũng xoay người biến mất trong đám người, vừa đi vừa thầm mắng cái con mụ này đúng là quá 'bưu'. ...

Hồng Hoang đại địa, Tử Ngọc Sơn.

Sự biến hóa của thiên kiếp khiến Dao Cơ không khỏi càng thêm lo lắng.

Nếu lúc trước còn tin lời của tiểu Nguyệt Linh, thì bây giờ...

Thế là tiểu Nguyệt Linh có chút lúng túng, lo lắng hai anh em kia không chống đỡ nổi.

Nhưng ánh mắt của hai anh em họ lại không có mấy phần nặng nề, ngược lại chiến ý càng nồng đậm.

Có vẻ như họ cảm thấy thiên kiếp như vậy mới xứng đáng với mình, thiên kiếp lúc trước quá yếu.

Oanh tạc...

Chỉ một phát, kiếp lôi mang sắc huyết quang giữa làn xanh trắng đã đánh cho hai anh em da tróc thịt bong, toàn thân cháy đen, máu tươi thấm ra trên lớp da cháy cũng chẳng còn nhìn rõ nữa.

Dương Thiền ôm ngực nhìn về phía tiểu Nguyệt Linh: "Dì Nguyệt Linh, họ sẽ không sao chứ?" Tiểu hồ ly cười ha ha: "Không sao?

Nhìn thế này mà gọi là không sao à?" Tiểu Nguyệt Linh khẽ ho: "Tiểu Vũ, đừng có hù dọa trẻ con được không?" Tiểu hồ ly nhìn tiểu Dương Thiền, lắc đầu nói: "Muội thật sự tưởng ta mang thai lâu như vậy là để đùa à?

Dao Cơ muội muội đúng là quá ngốc, nếu lúc trước muội ấy mang thai lâu thêm chút nữa..." Tiểu Nguyệt Linh lập tức hiểu được tâm tư của tiểu hồ ly.

Không ngờ tiểu hồ ly mang thai lâu như vậy là có ý đồ này.

Nàng muốn dưỡng thai nhi trong bụng đến cảnh giới Kim Tiên, giúp chúng tránh khỏi nỗi khổ độ kiếp trong tương lai!

Nhưng rất nhanh, tiểu Nguyệt Linh lắc đầu nói: "Cái này cũng không trách Dao Cơ muội muội được, đừng quên, cha của chúng là một người phàm, không thể chờ lâu đến thế." "Thế nên ta mới nói, tại sao muội ấy lại đi tìm một người phàm cơ chứ?" "Ái tình cái thứ này không có đạo lý để nói đâu, cuối cùng chẳng phải muội cũng thích A Sở ca đó sao!" Tiểu Nguyệt Linh lườm tiểu hồ ly một cái.

Phải biết rằng, lúc trước A Sở ca là kết hôn với Hồ Tổ tỷ tỷ trước đó nha. "Ta mới không phải cuối cùng, ta đến trước nàng ấy lâu rồi, là nàng ấy nhanh chân đến trước thôi." Tiểu hồ ly rất muốn nói: Rõ ràng là ta đến trước. "Được được được, muội đến trước, muội là nhất..." Tiểu Nguyệt Linh đành phải thuận theo ý tiểu hồ ly, đồng thời cẩn thận quan sát hai bóng người trong màn nước.

Lúc này, hai anh em vẫn đứng vững trên hai ngọn núi.

Cỏ cây xung quanh sớm đã biến thành tro bụi trong lôi kích, dưới gió lộng trở nên trọc lóc. "Yên tâm đi!

Hai vị ca ca này của con rất cứng cỏi, đến giờ vẫn chưa dùng linh bảo để chống đỡ thiên kiếp, chứng tỏ họ rất có lòng tin có thể kháng qua như thế này." Tiểu Nguyệt Linh lại an ủi Dương Thiền.

Kết quả đôi mắt Dương Thiền trợn tròn, càng lo lắng hơn, trong lời nói đã mang theo tiếng khóc: "Ca ca của con không có linh bảo gì hộ thân cả..." Chuyện này càng làm tiểu Nguyệt Linh thêm ngượng ngùng: "Không phải chứ?

Các con là cháu ngoại của Thiên Đế, hắn đường đường là Thiên Đế mà lại không tặng linh bảo hộ thân?

Để lát nữa ta đi mắng hắn, đòi lại công bằng cho các con, làm Thiên Đế rồi mà một chút tình thân cũng không màng sao?" Dương Thiền sắp khóc đến nơi: "Cữu cữu vốn không tán thành việc nương gả cho cha con..." "..." Tạo nghiệt mà!

Tiểu Nguyệt Linh chỉ có thể nghĩ như vậy.

Bây giờ chỉ có thể trông chờ vào tạo hóa của hai anh em họ thôi.

Thiên kiếp này, người ngoài càng nhúng tay vào thì uy lực về sau càng mạnh.

Biết thế lúc trước không ngăn cản Dao Cơ, thật là...

Tiểu tước điểu Phượng Tịch nhắc nhở: "Có thể cho họ một ít đan dược mà!" Được nhắc nhở, tiểu Nguyệt Linh sực tỉnh, gật đầu: "Đúng đúng, để ta đi lấy!" Đến phòng luyện đan của Ngô Sở, tiểu Nguyệt Linh tiện tay cầm lấy hai bình Cửu Chuyển Kim Đan, ném về phía hai ngọn núi kia, đồng thời lên tiếng nhắc nhở: "Chống không nổi thì uống đan!" Hai anh em vốn đang rất cứng cỏi, sau khi nhận được bình đan cũng không nghĩ nhiều, dốc ra một viên đan dược rồi tống vào miệng.

Quả nhiên, đan dược vừa vào bụng, dược lực liền vận chuyển điên cuồng.

Cảm nhận sức mạnh bành trướng trong cơ thể, lúc này hai anh em cảm thấy mình có thể đồ long được rồi.

Oanh...

Kiếp lôi như thần long thò vuốt, nanh vuốt dữ tợn giáng xuống.

Dương Giao vung nắm đấm, Dương Tiễn mở con mắt thứ ba, quyền mang cùng ánh sáng từ pháp nhãn lao thẳng về phía hai con lôi long kia.

Oanh...

Tại trung tâm của vũ trụ ngoại giới.

Cùng với việc Văn Đạo hưng khởi ở thế giới này, đệ tử Nho gia ngày càng nhiều, môn đồ của Chiến Tranh Thánh Nhân ở các quốc gia

lân cận cũng dần nảy sinh địch ý với lưu phái mới nổi này.

Nho gia Văn Đạo lấy Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín làm hạt nhân, nơi nơi giảng nhân nghĩa đạo đức.

Trong khi đó, môn đồ của Chiến Tranh Thánh Nhân lại giảng sát phạt quyết đoán, vì chiến thắng mà bất chấp thủ đoạn.

Xét về giáo nghĩa cốt lõi, môn đồ Chiến Tranh Thánh Nhân giống Binh gia hơn, Binh gia hành sự vì thắng lợi tự nhiên sẽ không từ thủ đoạn, căn bản không giảng nhân nghĩa đạo đức.

Thế là, tranh chấp giữa hai bên ngày càng nhiều.

Ngô Sở với tư cách là người khai sáng Văn Đạo, thực tế không bài xích Binh gia.

Chương 953

Khi môn đồ Chiến Tranh Thánh Nhân đến gây sự, Ngô Sở liền nêu ra quan điểm của mình: Một quốc gia chỉ có Binh gia là không đủ, loạn thế cần binh phong sắc bén, nhưng trị quốc lại cần giảng nhân nghĩa với bách tính, hai thứ này thực tế có thể bổ trợ cho nhau.

Đáng tiếc, đám cuồng nhân chiến tranh đó không nghe lời khuyên.

Dù đã có vài lần luận đạo với nhau nhưng đều kết thúc không vui.

Mà mấy lần luận đạo này, ngoài việc khiến Nho môn danh tiếng vang dội, cũng đã chọc giận phái cuồng nhân chiến tranh trong đám môn đồ đó.

Thế là, vào ngày hôm đó, đám cuồng nhân chiến tranh kéo đến nguyên địa của Văn Đạo, nơi có tiểu sơn môn nhìn qua chẳng mấy nổi bật kia.

Và cũng chính ngày hôm đó, người sáng lập Văn Đạo đã nhiều năm không ra tay - Sở Nhất Tiên Sinh, đã làm một bài thơ hào hùng chấn cổ tính kim mang tên «Hiệp Khách Hành». "Triệu khách man hồ anh, ngân câu sương tuyết nguyệt.

Ngân an chiếu bạch mã, táp đạp như lưu tinh." Hai câu đầu đã được ông sửa đổi một chút.

Trong đám đệ tử, không ít người nhớ lại cảnh tượng hàng trăm năm trước, vị tiên sinh này ở nơi cố hương xa xôi của họ, cưỡi bạch mã, múa ngân thương, thống soái vạn quân, đi đến đâu thắng đến đó.

Nghĩ đến đây, nhìn lại đám cuồng nhân chiến tranh kia, họ bỗng thấy thật nực cười.

Chiến tranh ư?

Ai hiểu rõ chiến tranh hơn tiên sinh của họ chứ?

Tiên sinh của họ chính là vị thống soái bách chiến bách thắng!

Khi vị tiên sinh này dùng hạo nhiên chính khí làm mực, dùng ngón tay thay bút, vung vẩy những câu thơ này giữa không trung, chúng liền hóa thành thiên quân vạn mã, như những ngôi sao băng rực rỡ đạp không mà đến, cuồn cuộn như triều dâng, nghìn kỵ quét bình nguyên.

Đây là thủ đoạn ứng địch của hệ thống tu hành Văn Đạo, nhiều người đã từng thấy, nhưng chưa ai thấy vị tiên sinh khai sáng Văn Đạo này ra tay cả.

Mà giờ đây được tận mắt chứng kiến, lại là cảnh tượng gió tanh mưa máu, thây chất thành núi. "Thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành." Từng đạo kiếm quang bắn ra từ giữa các con chữ, trong vòng nghìn dặm lấy đầu kẻ địch như lấy đồ trong túi. "Tam bôi thổ nhiên nặc, ngũ binh đảo vi khinh." Từng tòa sơn nhạc hiện ra giữa không trung, ép xuống đám cuồng nhân chiến tranh.

Đây là thuật pháp của thư sinh, dùng chữ hóa vật.

Đám cuồng nhân chiến tranh kia thi nhau thi triển thuật pháp để chống đỡ những chiêu thức từ trên trời rơi xuống này.

Nhưng luồng hạo nhiên chính khí xung thiên kia lại là thứ họ không thể chống đỡ nổi.

Thế là, một bài thơ hào hùng đại khí đã khiến Văn Đạo Nho môn nổi danh thiên hạ chỉ sau một trận chiến. ...

Hồng Hoang đại địa, Tử Ngọc Sơn.

Sau khi nuốt Cửu Chuyển Kim Đan, hai anh em họ Dương lập tức trở nên sinh long hoạt hổ, trực tiếp xé nát lôi đình từ trên trời giáng xuống.

Kiếp lôi kia hình như bị chọc giận, kiếp vân cuồn cuộn càng gấp, thiên uy càng thịnh, ra vẻ 'nhãi ranh còn dám đánh trả', đang ủ một luồng lôi thế mới. "Là ảo giác của con sao?

Hình như thiên kiếp bị chọc giận rồi." Dương Thiền ngơ ngác nhìn kiếp vân cuộn trào mãnh liệt trong màn nước, nghi hoặc hỏi.

Tiểu Nguyệt Linh khẽ ho một tiếng, nói: "Cảm giác của con không sai đâu, có điều không phải thiên kiếp bị chọc giận, mà bản thân thiên kiếp vốn là tầng sau mạnh hơn tầng trước, không cần lấy làm lạ!" Kết quả tiểu hồ ly bên cạnh lại nhịn không được bồi thêm một câu: "Thiên địa tự có ý chí mới sinh ra thiên kiếp.

Cho nên thiên kiếp cũng có khả năng bị chọc giận vậy." Tiểu Nguyệt Linh rất cạn lời, không khỏi lườm nàng một cái, truyền âm nói: "Tiểu Vũ, hơi quá đáng rồi nha!

Tự dưng hù dọa cô bé làm gì?" "Ta chỉ đang nói cho nó biết sự thật, đỡ cho nó vô tri như vậy làm mất mặt Dao Cơ." Tiểu hồ ly nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, cứ như thể mình vừa làm một việc tốt lắm không bằng, chỉ thiếu điều bồi thêm câu 'không cần cảm ơn'.

Tiểu tước điểu Phượng Tịch đậu trên vai Dương Thiền nói: "Sự lo lắng của con đối với họ chẳng có ý nghĩa gì cả.

Ngoài ra, ta phải nhắc nhở con một câu, họ mạnh hơn con rất nhiều, nếu sau này con không muốn họ cũng phải lo lắng cho con như cách con đang lo cho họ hôm nay, thì tốt nhất hãy nỗ lực tu hành «Cửu Chuyển Huyền Công» đi, đừng nghĩ cứ thế này mà sống qua ngày.

Thọ mệnh của Địa Tiên Cảnh chẳng dài lắm đâu, có khi mấy vạn năm là chết rồi, thậm chí trước khi chết còn phải đón nhận thiên kiếp nữa." Giống như nhiều sinh linh kẹt ở Thiên Tiên Cảnh lâu ngày, không muốn đột phá lên Kim Tiên Cảnh, cũng sẽ gặp phải kiếp nạn như Thiên Nhân Ngũ Suy.

Bởi vì Thiên Tiên Cảnh chưa có bất diệt linh quang, vẫn có thể chết.

Còn Kim Tiên Cảnh tuy có bất diệt linh quang, có thể trường sinh trú thế, nhưng chỉ cần thăng cấp lên Thái Ất Cảnh là vẫn phải đón nhận thiên kiếp.

Đừng nói là Thái Ất Cảnh, ngay cả thăng cấp lên Đại La Cảnh cũng có thiên kiếp.

Về lý thuyết, tiểu hồ ly mang thai nhiều năm như vậy, nâng tu vi của thai nhi lên Kim Tiên Cảnh quả thực có thể giúp chúng né được nhiều thiên kiếp.

Nhưng sau này con cái thăng cấp Thái Ất, Đại La thì vẫn không tránh khỏi thiên kiếp.

Trừ phi sau này chúng chỉ làm một tên vô dụng nằm không hưởng thụ.

Nếu để Ngô Sở chọn, ông thà để con mình ra đời sớm một chút.

Không phải ông nhẫn tâm, mà ông cảm thấy để trẻ nhỏ trải qua một số kiếp nạn thì đối với việc tu hành sau này thực ra mới có ích hơn.

Chưa từng trải qua thiên kiếp mà đột nhiên đón nhận Thái Ất thiên kiếp, lần đầu thử sức đã gặp thiên kiếp mạnh như vậy thực ra càng dễ xảy ra vấn đề.

Đáng tiếc, tiểu hồ ly chưa từng tiết lộ tâm tư phương diện này với ông.

Dương Thiền bị tiểu tước điểu Phượng Tịch nói cho ngẩn người.

Cô bé không khỏi nhớ lại mình từ nhỏ đến lớn đều lớn lên trong sự bao bọc của cha mẹ và ca ca, vấn đề này cô chưa từng nghĩ tới, cứ

ngỡ cha mẹ người thân lo lắng cho mình là chuyện đương nhiên.

Giờ được nhắc nhở, cô mới nhận ra cha mẹ và các ca ca cũng sẽ lo lắng cho mình y như mình đang lo cho họ lúc này.

Nhất thời, cô không khỏi trầm mặc.

Phía bên kia, lôi kiếp vẫn đang tiếp tục.

Có điều Dương Thiền ngoài việc nắm chặt nắm đấm ra thì không còn la hét nữa.

Cô nén nỗi lo vào lòng, lặng lẽ quan sát.

Nhìn sấm sét dần hóa thành huyết sắc, hết lần này đến lần khác đánh gục hai người anh.

Cô thậm chí có thể thấy da thịt trên người họ bị đánh thành than đen, từng mảng rơi xuống, thậm chí có thể thấy cả xương trắng bên trong.

Theo cô thấy, nỗi đau đó chắc chắn người thường khó mà chịu nổi.

Chương 954

Bởi vì bình thường ngón tay cô chỉ bị xước một chút da thôi cũng đã đau thấu tim gan rồi.

Cô bịt miệng, nhìn một đạo lôi đình khổng lồ giáng xuống trong màn nước, đánh sập nửa ngọn núi, cũng nuốt chửng bóng dáng của hai người anh.

Khi lôi đình biến mất, rất lâu sau vẫn không thấy bóng dáng nào trong đống đổ nát.

Cho đến khi cô không ngồi yên được nữa thì mới có tiếng cười ha hả vang lên từ đống phế tích.

Kiếp vân trên bầu trời dần tản đi, hóa thành tiên nhạc và cam lộ rơi xuống.

Hai bóng người đen thui nằm giữa đống đá vụn, nhìn trời cười ha hả.

Nhưng lúc này cơ thể họ rách nát như giẻ rách, trên người và mặt thậm chí có thể thấy cả xương trắng, da thịt dưới điện giật đen thui một mảng.

Lúc này trong tiếng cười của họ, những chỗ cháy đen do bị co kéo mà nứt ra, những vệt đỏ tươi rỉ ra từ vết nứt, nhìn rất đáng sợ.

Đau không?

Chắc chắn là đau.

Nhưng đau mãi rồi cũng dần tê dại.

Lần này họ thực sự cảm nhận được thế nào là giãy giụa bên bờ sinh tử.

Nếu không có những viên Cửu Chuyển Kim Đan kia trợ giúp, họ có lẽ thực sự không trụ nổi.

Thiên Tiên kiếp này so với những thiên kiếp họ từng độ lúc trước còn khủng bố hơn nhiều.

Tuy nhiên trước đây khi độ kiếp họ thường đi lẻ, không giống lần này hai anh em cùng lên một lúc, thiên kiếp của hai người cư nhiên gộp thành một.

Một cộng một đã lớn hơn hai.

Nhưng cái sự 'lớn hơn hai' này, họ thà không có còn hơn.

Tuy biết đây có lẽ là thao tác sai lầm của dì Nguyệt Linh, nhưng họ không thể trách móc người ta.

Bởi vì tu vi của vị Táo Quân nương nương này quá mạnh, chút Thiên Tiên kiếp cỏn con chưa chắc đã được người ta để vào mắt.

Nghĩ vậy, hai anh em không khỏi cảm thấy mình quá yếu.

Khi cam lộ rơi xuống người họ, giống như mưa xuân tưới mát đại địa, dưới lớp da thịt cháy đen kia, những mầm thịt đang nảy nở, sinh trưởng thần tốc.

Sau khi thương thế trên người đã lành lặn, pháp lực trong người cuộn trào, ngưng tụ thành quần áo bên ngoài che đi cơ thể.

Trên cái đầu trọc lóc, dưới sự gia trì của pháp lực cũng mọc ra tóc mới.

Sau đó, họ thấy bóng dáng của mẹ và muội muội hiện ra trên không trung. "Ca, hai anh không sao chứ!" Hai anh em theo hai cặp mẫu nữ quay lại đỉnh Thần Mộc, liền thấy bóng dáng hai cặp mẫu nữ bên cạnh tiêu tán, hóa ra đều là phân thân.

Hai anh em nhìn nhau, không khỏi cười lên. "Đa tạ Nguyệt di ban

đan dược!" Hai anh em quay lại đại điện, lần lượt khom người hành lễ với tiểu Nguyệt Linh.

Nếu không có Cửu Chuyển Kim Đan kia, lần này họ có lẽ lành ít dữ nhiều.

Tuy họ không sợ, nhưng không sợ không có nghĩa là không chết.

Họ rất lễ phép đưa lại số đan dược còn dư, đan dược này giúp cải tử hoàn sinh, mọc lại da thịt, có thể thấy là rất khó luyện, được xem là chí bảo trong đan dược.

Tiểu Nguyệt Linh xua xua tay, cười nói: "Các con cứ giữ lấy đi!

Đồ đã tặng đi rồi sao có thể đòi lại, cứ coi như quà gặp mặt ta tặng cho các con đi." Hai anh em nhìn mẹ là Dao Cơ, còn định từ chối, tiểu tước điểu đã nói: "Người lớn ban cho thì đừng từ chối!

Thứ đó với chúng ta đã vô dụng rồi, các con giữ lại phòng thân đi!" Dao Cơ cũng gật đầu: "Nếu dì Nguyệt Linh và dì Phượng Tịch đã nói vậy thì các con cứ nhận đi!

Sau này vào học viện học tập cho tốt, đừng làm nhục uy danh của học viện là được." Trong mắt Dao Cơ, chút đan dược này quả thực cũng không cần thiết phải từ chối.

Đây là Tử Ngọc Sơn, là đạo trường của Thánh nhân, người ta không thiếu chút đồ đó.

Hai anh em đáp 'vâng' một tiếng, thu ngọc bình vào ngực.

Thấy trên người họ dường như vẫn chưa có túi trữ vật, tiểu hồ ly liền nói với Dao Cơ: "Muội làm mẹ kiểu gì thế, sao không biết sắm sửa cho chúng chút hành trang?

Muội cũng là Kim Tiên rồi mà!" Vừa nói, nàng vừa từ trong ống tay áo lấy ra ba cái túi trữ vật ném cho ba anh em: "Ta cũng không có

gì tặng các con, ba cái túi trữ vật này tặng các con để đựng đồ vậy." Sự 'khách khí' đột ngột của tiểu hồ ly khiến ba anh em có chút không thích ứng, đều ngơ ngác nhận lấy túi trữ vật, không biết nên nói gì.

Dao Cơ cũng khá cạn lời, nàng không giỏi luyện khí, tu vi cũng chỉ Kim Tiên Cảnh, lại không có dược liệu, lấy đâu ra linh bảo cho chúng cơ chứ!

Tiểu Nguyệt Linh kịp thời giảng hòa: "Dì Tiểu Vũ của các con thực ra là khẩu xà tâm phật, ngoài miệng không nể mặt ai thôi chứ thực ra..." "Không cần muội giả tốt bụng!" Kết quả tiểu hồ ly lại cãi lại nàng, khiến tiểu Nguyệt Linh muốn phát điên.

Nếu có thể, nàng cũng muốn học theo Hồ Tổ tỷ tỷ, cốc cho tiểu hồ ly một cái. "Ái chà!

Mọi người xem, muội ấy lại thế rồi!" Mọi người không khỏi cạn lời, cũng không biết nên cười hay không, bầu không khí nhất thời rất ngượng ngùng.

Cho đến khi tiểu hồ ly hắc hắc cười một tiếng, kéo tay tiểu Nguyệt Linh nói: "Lần này là trêu muội thôi!" Mọi người lúc này mới cười theo, nhưng không khí vẫn không tránh khỏi có chút kỳ quái.

Cũng vì thế, Dao Cơ không dám ở lại lâu, sau khi ăn một bữa tối thịnh soạn liền đưa con cái cáo từ rời đi.

Có điều bữa tối thịnh soạn này khiến họ khó mà quên được.

Táo Quân nương nương đích thân xuống bếp, đúng là đãi ngộ tầm Thánh nhân mà!

Họ vừa đi, tiểu Nguyệt Linh liền đanh mặt với tiểu hồ ly: "Tiểu Vũ, muội thực sự có chút quá đáng rồi đấy!

Người ta đến làm khách, muội lại đuổi khách đi như thế, biết không hả?" "Hả!

Chỉ là mấy đứa nhỏ thôi mà, chẳng lẽ bắt ta phải tươi cười với chúng?

Cho dù chúng là Dao Cơ, là con của Dao Cơ, là cháu ngoại của Ngọc Đế thì đã sao?

Học Kim Đan tu hành pháp, học «Cửu Chuyển Huyền Công», gọi ta một tiếng 'Sư mẫu' cũng không quá đáng, chẳng lẽ còn bắt ta làm sư mẫu phải đi dỗ dành tâm trạng của chúng?

Nực cười!" "..." Tiểu Nguyệt Linh thấy mình nói không lại tiểu hồ ly, tức tối bĩu môi, quyết định tối nay tuyệt đối không thèm để ý đến nàng nữa.

Phía bên kia, Dao Cơ đưa ba người con đi dạo dưới ánh sao.

Chương 955

Dương Thiền khẽ hỏi: "Nương, dì Tiểu Vũ kia trước đây cũng thế ạ?" Dao Cơ còn chưa trả lời, đại ca Dương Giao đã nói: "Chắc đây là tác dụng phụ của việc mang thai thôi!

Người mang thai tính tình đều trở nên có chút..." Nói đoạn, hắn lại dừng lại, ngượng ngùng nhìn mẹ.

Dao Cơ cười nói: "Lúc trước nương mang thai hai đứa, đúng là khổ cho con và cha con rồi.

Lúc đó tính khí của nương cũng rất xấu đúng không?" Dương Giao gãi đầu cười ha hả: "Cũng bình thường thôi mà nương!

Cũng chỉ có hai ba năm thôi, so với ba trăm năm của dì Tiểu Vũ kia thì đúng là làm khó vị Đạo tôn đó rồi." Dao Cơ khẽ thở dài: "Dì Tiểu Vũ kia của các con đúng là thay đổi nhiều lắm, lúc nương mới quen họ, tính tình họ đều rất tốt.

Nguyệt Linh tỷ tỷ hoạt bát đáng yêu, trù nghệ tuyệt đỉnh khiến chúng tiên thần đều thần phục.

Còn dì Tiểu Vũ của các con thì cầm kỳ thi họa, ca vũ trà nghệ cái gì cũng tinh thông, đối nhân xử thế cũng rất bình dị gần gũi..." Bình dị gần gũi?!

Ba anh em đều nhớ lại bộ dạng chọc tức người của vị dì kia, không khỏi không dám tin lúc vị dì ấy bình dị gần gũi thì sẽ như thế nào. ...

Lúc này, Ngô Sở đang ở vùng tuyết nguyên xa xôi, nhìn bầu trời sao trên tuyết nguyên, khóe miệng khẽ nhếch lên, hình như vừa nghĩ đến chuyện gì vui lắm.

Bên cạnh, Tiểu Cát Tường đang thêm củi vào đống lửa không khỏi hỏi: "Sư phụ lại đang nghe lén ai nói chuyện phải không?" Đùng...

Một quả cầu tuyết rơi trúng đầu Tiểu Cát Tường. "Nghe lén cái gì?

Vi sư đây là đang thực hiện cuộc gọi từ xa với sư mẫu của con, không biết thì đừng có ví von bậy bạ!" Tiểu Cát Tường nạo đầu, thầm nghĩ: Đó mà gọi là ví von à? "Sư phụ, con đã đi lang thang không mục đích trên tuyết nguyên này mấy năm rồi, bao giờ mới kết thúc đây?

Lúc đầu thì thấy thú vị, giờ thì thấy chán quá." Ở bắc cảnh tuyết nguyên hiếm khi có nắng to, mặt tuyết bị chiếu sáng rực, lóa cả mắt.

Tiểu Cát Tường bị phong ấn pháp lực, từng bước thấp bước cao mà đi.

Đi mãi, cô bé không khỏi thắc mắc: "Làm vậy có ý nghĩa gì chứ?" Điều khiến cô không hiểu hơn nữa là sư phụ mình đã biến mất mấy năm, vài ngày trước mới xuất hiện.

Cô không biết rằng sư phụ mình đã để lại một đạo phân thân âm thầm bảo vệ mình!

Còn chân thân thì đã chạy đến địa phủ hẹn hò với tiểu thư tả rồi. "Chao ôi!

Con đúng là khúc gỗ mục không thể điêu khắc mà!" Ngô Sở thở dài lắc đầu, "Đã mấy năm trôi qua rồi mà con vẫn chưa hiểu được ý đồ của vi sư.

Vi sư phong ấn pháp lực của con, phong ấn Thiên Tiên chi thể của con, để con biến thành một kẻ phàm trần, bắt con tự lực cánh sinh trong môi trường khắc nghiệt này chính là để tăng cường ý chí khi đối mặt với gian nan khổ cực đấy!" "..." Tiểu Cát Tường nhớ lại lúc mới

bắt đầu, sư phụ quăng cô ở tuyết nguyên này rồi mình biến đi đâu mất tiêu để hưởng lạc, đôi khi đêm về nghĩ đến mà không cầm được nước mắt.

Giờ nghĩ lại, mình đã học được cách săn bắn, học được cách nhóm lửa nướng thịt trên tuyết nguyên này để sinh tồn, không khỏi nghẹn lời.

Đúng là so với lúc đầu, bây giờ cô đã kiên cường hơn nhiều.

Ngừng một chút, Ngô Sở lại nói: "Đồng thời, đây cũng là để con trải nghiệm sự khó khăn của những sinh linh sống ở vùng thiên địa này.

Con là trưởng công chúa của Thiên đình, nếu không trải nghiệm nỗi khổ nhân gian, sau này gặp phải sinh linh có cảnh ngộ tương tự sao có thể đồng cảm được?

Không thể đồng cảm thì sao biết người khác khổ?

Chưa từng nếm trải nỗi khổ của người khác thì sao biết được nỗi oán hận của họ?" "Vâng, sư phụ nói có lý!" Tiểu Cát Tường gật đầu, sau đó lại nói: "Vậy giờ có thể khôi phục pháp lực cho con được chưa?

Con đã hiểu được cuộc sống khó khăn ở đây rồi." Ngô Sở lắc đầu, tùy tay giải trừ phong ấn trong người cô.

Cảm nhận pháp lực khôi phục, Tiểu Cát Tường hưng phấn lăn lộn trên tuyết.

Tuyết trên mặt đất theo pháp thuật cô thi triển mà bay lượn không ngừng, hóa thành từng mảng tuyết rơi. "Sư phụ, thầy có biết mấy năm qua con đã sống thế nào không?" Sau khi nghịch ngợm một trận, Tiểu Cát Tường nằm trên tuyết nói với ông. "Không biết, cũng không muốn biết!" Ngô Sở xoay người đi. "..." Ngẩn người một chút, Tiểu

Cát Tường bĩu môi, "Thật quá đáng!" Thế là cô nặn một quả cầu tuyết, ném về phía sư phụ.

Ai ngờ sư phụ cô lật mặt ngay lập tức: "Giỏi cho con nha đầu khi sư diệt tổ này, dám ra tay với vi sư, Đại Uy Thiên Long!" Đó không phải là rồng, mà là những đợt sóng tuyết cao hàng trăm trượng cuộn lên từ tuyết nguyên, trực tiếp chôn vùi cô bé. "Sư phụ, thầy chơi gian!

Ghét quá..." Dưới đống tuyết truyền ra tiếng uất ức của Tiểu Cát Tường.

Ngay lúc đó, một bóng người từ xa lướt tới, dường như không có ý định dừng lại.

Kết quả bóng người đó trực tiếp rơi từ trên không xuống, cắm đầu xuống tuyết nguyên.

Ngô Sở không thèm nhìn, chỉ lầm bầm một câu: "Định bay qua đầu Thánh nhân hả, muốn ăn đòn chắc!" Bóng người đột nhiên bị rơi từ trên không xuống kia bò ra từ trong tuyết, nhổ tuyết trong miệng ra, nhìn Ngô Sở và cô bé một cái, rồi xoay người đổi hướng, trực tiếp độn thổ biến mất.

Từ xa có tiếng quát: "Tặc đồ đứng lại!" Không lâu sau liền nghe thấy tiếng kim loại va chạm leng keng cùng tiếng gió tuyết gào rú.

Tiểu Cát Tường bò ra từ đống tuyết, lắng tai nghe rồi hỏi: "Sư phụ, không qua đó xem sao ạ?

Hình như có người đang đấu pháp kìa!" "Chuyện đó liên quan gì đến chúng ta?" Ngô Sở nói rồi đi về phía xa, bước đi trên tuyết không để lại dấu chân.

Tiểu Cát Tường không phục đuổi theo, nói: "Nhưng sư phụ, thầy chẳng phải đã dạy con chuyện gì cũng phải lấy nhân nghĩa làm đầu sao?

Chuyện thế gian này chuyện gì cũng liên quan đến Thiên đình, con là con gái Thiên Đế, đã gặp rồi sao có thể khoanh tay đứng nhìn?" Ngô Sở nhìn cô bé một cái, gật đầu nói: "Cuối cùng cũng có chút năng lực tư duy độc lập rồi, lý do này của con coi như chính đáng.

Nhưng với thực lực hiện tại của con, đến đó thì làm được gì?

Vi sư cũng đã dạy con, phàm việc gì cũng phải lượng sức mà làm, đừng có cố quá chứ!" "Con biết mà!

Thị phi cũng chỉ vì nói nhiều, phiền não đều do cố đứng ra. (Thị phi chỉ vi đa khai khẩu, phiền não giai nhân cường xuất đầu)" Tiểu Cát Tường gật đầu nói, sau đó lại hi hi cười: "Nhưng hiện tại chẳng phải có sư phụ ở đây sao!

Sư phụ cũng nói rồi, phải biết thẩm thời độ thế, mượn lực đẩy lực.

Bây giờ sư phụ chính là 'lực' mà con muốn mượn đây.

Chúng ta cứ qua xem thế nào, tùy tình hình mà tính, được không ạ?" "Được rồi được rồi!

Coi như đi xem náo nhiệt vậy!" Ngô Sở mỉm cười, "Xem ra mấy năm để con sống một mình trên tuyết nguyên này cũng không phải là không có thu hoạch." Tiểu Cát Tường nghe vậy liền bĩu môi: "Con không bao giờ muốn sống kiểu đó nữa đâu!" Ngô Sở nghe xong cười ha hả, xách cổ nhóc con lên, cưỡi Công Đức Khánh Vân phóng nhanh về hướng đang đấu pháp.

Chương 956

Phía xa, trên tuyết nguyên từng đợt sóng tuyết cuộn lên, vài bóng người đang nhào lộn trong gió tuyết, có linh bảo bay múa, có thuật pháp nở rộ. "Tặc đồ, giao chí bảo của Tuyết Sơn phái ta ra đây, bọn ta sẽ tha mạng cho ngươi, nếu không hôm nay chính là ngày giỗ của ngươi!" Có người kêu quát. "Hừ!

Nực cười!

Cái gì mà chí bảo của Tuyết Sơn phái các người, rõ ràng đây là bảo vật gia truyền của ta, Tuyết Sơn phái các người khinh người quá đáng, giết người đoạt bảo mà còn dám nói năng đường hoàng như vậy, các người có xứng với khai phái tổ sư của các người không?

Có xứng với nhân nghĩa đạo đức mà tổ sư các người truyền thụ không?" Trên tầng mây, Tiểu Cát Tường nhìn Ngô Sở: "Sư phụ, Tuyết Sơn phái này có tính là môn đồ của thầy không vậy?

Cảm giác có chút đạo mạo giả nhân giả nghĩa nha!" Ngô Sở khẽ ho: "Con cũng là môn đồ Văn Đạo, nói thế nghe được không?" Ngừng một chút ông lại nói: "Con phải biết rằng ở bất cứ đâu cũng không tránh khỏi có những con sâu làm rầu nồi canh.

Ta chỉ truyền thụ kiến thức, còn vận dụng kiến thức như thế nào sao ta có thể chi phối được?" "Vậy giờ chúng ta làm gì?

Đợi họ phân thắng bại ạ?" Ngô Sở lắc đầu: "Là con muốn đứng ra mà, con tự xem mà làm đi!" "Vậy sư phụ cho con mượn Tru Tiên Kiếm dùng chút!" "Con cũng dám nghĩ thật đấy!" Tiểu Cát Tường hi hi cười: "Xem khí tức của họ thì tu vi đều mạnh hơn con, hai kẻ cầm đầu chắc sắp lên Kim Tiên rồi!

Con cứ thế đi xuống, nếu đánh không lại thì chẳng phải làm mất

mặt lão nhân gia thầy sao?

Con lấy ra để lấy khí thế thôi, không nhất định sẽ dùng đâu!" Ngô Sở lấy ra Tru Tiên tứ kiếm và trận đồ Tru Tiên Kiếm Trận ném cho cô đệ tử nhỏ, rồi lặng lẽ ngồi trên đầu mây xem đệ tử nhỏ cầm chí bảo đi 'làm màu'. "Các vị hãy dừng tay, có chuyện gì thì ngồi xuống từ từ nói..." Tiểu Cát Tường hạ xuống từ tầng mây, chỉ thấy trên đầu cô cắm Càn Khôn Châm và Tử Ngọc Thần Mộc Trâm, thắt lưng quấn Khổn Long Tác, tay cầm Tứ Hải Bình, lưng đeo Nhị Long Kiếm... toàn bộ đều là đồ do cha cô tặng, trong ống tay áo còn giấu Tru Tiên tứ kiếm mượn được.

Kết quả kẻ cầm đầu Tuyết Sơn phái thấy vậy liền quát cô: "Nha đầu ở đâu tới, khuyên ngươi đừng có xía vào chuyện của người khác, đây là chuyện nội bộ của Tuyết Sơn phái ta." "..." Tiểu Cát Tường không ngờ đối phương lại hống hách như vậy.

Thấy nàng lấy ra nhiều linh bảo như thế mà vẫn không nể mặt, nàng liền nói: "Vừa rồi nghe người ta nói khai phái tổ sư của Tuyết Sơn phái các người là truyền nhân của Văn Đạo, đã như vậy thì chính là người trong cùng đạo môn.

Đã là người cùng đạo môn, sao có thể nói ta quản chuyện bao đồng?" Tiểu Cát Tường cảm thấy người của Tuyết Sơn phái này thật không giảng đạo lý, quá đáng lắm rồi.

Hôm nay nàng phi phải nói lý với bọn họ cho bằng được, cư nhiên dám làm bại hoại danh tiếng của môn đồ Văn Đạo.

Thân là đệ tử của Văn Đức Đạo Tôn, Tiểu Cát Tường cảm thấy mình có nghĩa vụ phải quản chuyện này. "Tiểu nữ oa, ngươi là ai?" Một nữ tử hỏi: "Thấy ngươi đầy mình linh bảo, hẳn là phụ mẫu cũng không phải hạng vô danh tiểu tốt, thử nói ra nghe xem, biết đâu chúng ta còn quen biết đấy!" Người nọ truyền âm cho tên đệ tử Tuyết Sơn

phái cầm đầu, bảo hắn hãy khoan nóng nảy, rồi mới cất tiếng hỏi.

Tiểu Cát Tường nghe vậy, cái đầu nhỏ hơi ngẩng lên, có chút kiêu ngạo nói: "Các người nghe cho kỹ đây, ta chính là Công chúa Cát Tường của Thiên Đình, phụ hoàng ta là Ngọc Đế, mẫu hậu là Vương Mẫu nương nương, ta sư thừa Tử Ngọc Sơn, sư tôn là Văn Đức Đạo Tôn, các người cư nhiên dám làm bại hoại môn phong của Văn Đạo..." Mọi người nghe xong, quả thật bị dọa cho giật mình.

Nhưng rất nhanh sau đó, ai nấy đều ha ha cười lớn.

Nam tử cầm đầu cười nói: "Tiểu nữ oa, ngươi đúng là thật dám thổi phồng, không sợ gió lớn thổi sưng lưỡi sao?

Tuổi còn nhỏ không học điều tốt, lại đi học người ta nói khoác.

Đường đường là con gái Thiên Đế, sao có thể tới nơi khổ hàn này?

Đường đường là đệ tử Đạo Tôn, tu vi sao có thể thấp như ngươi?" Nữ tử kia cũng gật đầu nói: "Chuyện này không liên quan đến ngươi, niệm tình ngươi tuổi còn nhỏ, tốt nhất đừng có dấm vào vũng nước đục này.

Nếu còn dây dưa, chớ trách chúng ta bắt luôn cả ngươi!" Tiểu Cát Tường thấy tình huống này cũng có chút cạn lời, nói thật mà chẳng ai tin, nàng biết làm sao đây?

Vậy thì, đánh một trận thôi!

Lúc này, thanh niên bị vây trụ, khóe miệng còn dính máu, độn thân ra ngoài gọi Tiểu Cát Tường: "Tiểu gia hỏa, đa tạ ngươi đã rút kiếm tương trợ, nhưng đám người này sẽ không giảng đạo nghĩa gì với ngươi đâu, mau chạy đi, nếu không linh bảo trên người ngươi cũng không giữ được đâu!" "Tên tặc đồ to gan, chết đến nơi rồi còn muốn bôi nhọ danh tiếng của chúng ta!" Lại có một nữ tử khẽ quát, ngự kiếm quang lao về phía họ.

Hưu hưu hưu...

Mấy đạo thân ảnh lần nữa vây lấy họ, tay cầm linh bảo, nện thẳng về phía hai người ở giữa.

Bốn nam ba nữ, hai kiện linh bảo hình kiếm, một lá lam phiên.

Lá lam phiên kia vung lên liền cuốn theo vô tận phong tuyết, tuyết lãng cuồn cuộn ập tới, hai thanh phi kiếm ẩn nấp trong sóng tuyết.

Ngoài ra còn có một sợi dây thừng, một thanh pháp đao, một tấm băng võng và hai mũi pháp tiễn.

Đối mặt với cuộc tấn công như vậy, nam tử bị vây kia cũng không hoảng hốt, tùy ý vỗ xuống tuyết địa một cái, liền thấy bốn mặt tường tuyết dựng đứng từ dưới đất lên.

Tay kia của hắn xuất hiện một tòa đại đỉnh màu xanh băng, úp lên đầu hắn và Tiểu Cát Tường. "Đừng cử động, đây là bảo bối gia truyền của ta - Thiên Tinh Huyền Băng Đỉnh, phòng ngự nhất lưu, phối hợp với Băng Diễm Công tổ truyền nhà ta, có thể dùng để luyện chế pháp bảo thuộc tính băng." Nam tử giới thiệu bảo bối của mình xong lại nói: "Ta tên Băng Phong, ngươi tên gì?

Đến từ môn phái nào?" Nghe Băng Phong hỏi vậy, Tiểu Cát Tường liền hiểu đối phương cũng không tin lời giới thiệu lúc trước của mình, không khỏi trợn trắng mắt với hắn.

Oanh oanh oanh...

Những bức tường tuyết dựng lên nhanh chóng bị hóa giải, tán loạn thành bông tuyết đầy trời.

Phi kiếm chém vào phòng ngự của Thiên Tinh Huyền Băng Đỉnh, phát ra tiếng đinh đương rầm rầm.

Vừa đảo mắt trắng, Tiểu Cát Tường vừa từ trong tay áo vung ra

hai thanh phi kiếm.

Một thanh hóa thành bạch quang, một thanh hóa thành một con Thanh Loan.

Lệ...

Thanh Loan kêu dài một tiếng, đôi cánh tung ra, khiến sóng tuyết kia cuộn ngược trở về, ngay cả tấm băng võng đang chụp xuống cũng bị cuốn bay đi.

Còn thanh Bạch Quang Kiếm kia kẹp trong sóng tuyết đang cuộn ngược, chớp mắt đã chém đứt lá lam phiên đang dấy lên sóng tuyết.

Chưa dừng lại ở đó, hai thanh kiếm trên lưng nàng bay lên, hóa thành hai con phi long, gào thét lao về phía nam tử cầm đầu.

Băng Phong thấy cảnh này không khỏi trợn mắt há mồm.

Tuy tu vi của tiểu cô nương trước mắt hơi thấp, ít nhất là thấp hơn hắn không ít, nhưng hắn không ngờ đối phương cư nhiên còn giấu bảo bối, một thân bảo bối này... chẳng lẽ thân phận của nàng là thật sao?

Nếu là người tu hành bình thường, tuổi nhỏ, tu vi không cao, sao có thể có nhiều bảo bối hộ thân như vậy?

Tuy nhiên, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Chỉ thấy Tiểu Cát Tường tùy ý chỉ một cái, sợi Khổn Long Tác quấn quanh eo nàng hóa thành một đạo kim quang, lao thẳng về phía tên thanh niên cầm đầu đang bị kiếm quang trắng và hai con phi long ép tới mức luống cuống tay chân.

Cầm tặc tiên cầm vương, Tiểu Cát Tường vẫn hiểu đạo lý này.

Nhưng đúng lúc đó, đám môn đồ Tuyết Sơn phái lần lượt xuất hiện bên cạnh nam tử kia, điều khiển linh bảo chống đỡ nhị long, nhất

loan, nhất bạch quang và cả Khổn Long Tác.

Chương 957

Thấy các linh bảo đều bị ngăn lại, Tiểu Cát Tường lại từ trong tay áo lấy ra một tấm lưới lớn lấp lánh tinh thể xanh, ném về phía đám người đó.

Băng Phong thấy vậy lại lần nữa kinh ngạc, thầm nghĩ: Nữ oa này mang theo cả một kho báu ra ngoài sao?

Linh bảo tùy thân có hơi quá nhiều rồi đấy!

Nhưng vẫn chưa hết.

Ngay lúc một nữ tử phía bên kia thi triển băng hệ pháp thuật, hàn khí lạnh lẽo lan tỏa, phong tuyết đi qua đều bị đóng băng, hóa thành cục băng rơi rụng.

Chỉ thấy Tiểu Cát Tường rút ra một cây trâm gỗ, chỉ về phía băng phong thuật kia, lập tức hàn khí trực tiếp phân tán sang hai bên, sau đó người thi pháp trực tiếp bị định thân.

Đám đệ tử Tuyết Sơn phái đại kinh thất sắc, đồng thời thầm mắng không thôi, càng thêm kinh sợ.

Nữ oa này mang theo nhiều linh bảo như vậy, mà không ít còn là Tiên Thiên Linh Bảo, chẳng lẽ đối phương thật sự là con gái Thiên Đế?

Bọn họ lần lượt độn tẩu, nhưng hai con phi long kia lại du đãng xung quanh, quấn bọn họ vào trong, tấm băng tinh đại võng lúc này cũng sập xuống.

Còn sợi Khổn Long Tác thì trực tiếp trói chặt nữ tử thi pháp lúc trước. "Cái này... thế là một mẻ hốt gọn rồi sao?" Chứng kiến cảnh này, Băng Phong dường như không thể tin nổi.

Tu vi của đối phương chính là Thiên Tiên cảnh đỉnh phong, sắp bước vào Kim Tiên cảnh rồi đấy!

Tuy đối với những cường giả thì tu vi này không tính là gì, nhưng tu vi của tiểu cô nương trước mắt cũng chỉ mới Thiên Tiên cảnh mà thôi.

Tiểu Cát Tường tùy ý cắm trâm gỗ lại lên đầu, lại phẩy tay một cái thu hồi Nhị Long kiếm, Loan phi kiếm, Bạch Quang kiếm về hết.

Sau đó nàng phủi tay, nhìn bảy người đang bị Vụ Lộ Càn Khôn Võng và Khổn Long Tác khống chế, nói: "Bây giờ có thể nói lý lẽ được rồi chứ!" Tiểu Cát Tường có chút tự hào, nàng còn chưa dùng tới Tru Tiên Kiếm Trận mượn từ sư phụ đâu!

Đám người này cư nhiên đã không chống đỡ được, thật kém cỏi!

Nhưng nghĩ lại, dù nàng có xuất động Tru Tiên tứ kiếm, bố hạ Tru Tiên Kiếm Trận, e là với kiến thức nông cạn của bọn họ cũng chẳng nhận ra được loại chí bảo đó.

Hiện trường nhất thời có chút lúng túng, tĩnh lặng không tiếng động, chỉ có tiếng gió tuyết u u.

Ngồi trên khánh vân giữa tầng không, lặng lẽ nhìn tiểu đệ tử của mình đang ra oai... không phải, là đang hoằng dương chính nghĩa, khóe miệng Ngô Sở khẽ nhếch lên.

Tuy nói trận đấu pháp này Tiểu Cát Tường đều dùng linh bảo, trong đó có không ít Tiên Thiên Linh Bảo không cần nàng phải khống chế nhiều, bản thân pháp thuật thì chẳng thi triển được nửa cái.

Nhưng không thể phủ nhận, về thời cơ điều khiển linh bảo, nàng xác thực nắm bắt rất tốt.

Trong thần thoại Phong Thần nguyên bản, kết cục của Tiểu Cát Tường tuy không tốt lắm, bị Kim Linh Thánh Mẫu đánh trọng thương,

sau đó bị chúng tiên Tiệt giáo liên thủ sát hại.

Nhưng trước đó, chiến tích của nàng luôn rất tốt.

Ngay cả cường giả có tu vi như Khổng Tuyên cũng từng bị Loan phi kiếm của nàng đả thương.

Có thể thấy nàng trong đấu pháp vẫn khá có năng khiếu.

Chỉ là kiếp nạn Vạn Tiên đại trận cuối cùng nàng không tránh thoát được.

Nhưng kiếp nạn đó, người không tránh thoát được đâu chỉ mình nàng?

Ngô Sở lặng lẽ lắc đầu, tiếp tục quan sát xem nàng xử lý chuyện này thế nào.

Bảy nam nữ bị Tiểu Cát Tường lướt lại một chỗ ném trên mặt đất, Khổn Long Tác cũng bị nàng thu về quấn quanh eo, khiến nữ tử vốn bị trói riêng lẻ kia rất bực bội, thà bị trói một mình còn hơn, đằng này lại bắt nàng chen chúc cùng đám đàn ông thối tha kia.

Tiểu Cát Tường phủi tay, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào Băng Phong nói: "Ngươi cũng đừng đi, nói cho rõ ràng mọi chuyện đã.

Ta muốn xem thử rốt cuộc bên nào đang nói dối, bên nào đang ỷ thế hiếp người, bên nào đang xảo quyệt đoạt đoạt, bên nào đang làm bại hoại môn phong Văn Đạo..." Nghe lời này của nàng, bảy người trong lưới cảm thấy nữ oa này đang chỉ dâu mắng hòe, chẳng lẽ lại nói một mình đối phương ỷ thế hiếp người, xảo quyệt đoạt đoạt sao!

Băng Phong lấy ra tòa Thiên Tinh Huyền Băng Đỉnh kia nói: "Tòa bảo bối này là một tòa Tiên Thiên Linh Bảo mà lão tổ tông nhà họ Băng ta có được từ mười vạn năm trước.

Tuy phẩm chất của nó chỉ ở cấp bậc Tiên Thiên trung phẩm,

nhưng ở vùng tuyết nguyên này lại có thể phát huy uy năng cấp bậc thượng phẩm." Tiểu Cát Tường liếc nhìn tòa đại đỉnh màu xanh băng, có chút chê bai, dù sao nàng ở trong phòng luyện đan và luyện khí của Tử Ngọc Sơn đã thấy qua cả cực phẩm đại đỉnh rồi. "Sau đó, lão tổ tộc Băng ta dựa theo tòa Thiên Tinh Huyền Băng Đỉnh này mà sáng tạo ra 《Băng Diễm Công》, dùng để hỗ trợ tòa đại đỉnh này luyện đan..." "Luyện đan?

Xem ra tổ tiên ngươi cũng từng theo học tại Đệ Nhất Học Viện nhỉ!" Băng Phong nghe vậy gật đầu: "Tổ tiên tộc Băng ta và khai phái tổ sư của Tuyết Sơn phái thực chất là bạn học, cùng học tại Đệ Nhất Học Viện.

Sau này trở về phương bắc tuyết nguyên, tổ tiên ta về lại gia tộc, còn tổ sư gia của bọn họ thì khai sơn lập phái tại Phi Tuyết Nhai." Có lý có cứ, dường như không giống đang nói dối, thế là Tiểu Cát Tường liền hỏi đám người kia: "Hắn có nói dối không?" Bảy người kia ngẩn ra, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Chỉ có một nữ tử nói: "Theo ta được biết, tòa Thiên Tinh Huyền Băng Đỉnh này đã ở Tuyết Sơn phái chúng ta hơn một nghìn năm rồi..." "Đó là do một vị chưởng môn của Tuyết Sơn phái các người không biết liêm sỉ, giết chết tổ tiên tộc Băng ta, cưỡng ép đoạt lấy đỉnh này.

Đáng tiếc 《Băng Diễm Công》 của hắn chỉ tu luyện được chút da lông, cốt lõi thực sự hắn không hề nắm giữ..." Băng Phong cười lạnh: "Hơn một nghìn năm qua, tộc Băng ta phải trốn chui trốn lủi, thậm chí không tiếc ẩn tính mai danh, chính là để có một ngày lấy lại bảo vật thuộc về bộ tộc mình, chấn hưng uy danh tộc Băng tại phương bắc tuyết nguyên..." Nam tử cầm đầu Tuyết Sơn phái hừ lạnh: "Ai biết được có phải ngươi lén lút học trộm 《Băng Diễm Công》 từ phái ta, rồi biên soạn ra cái câu chuyện này để lừa bịp người khác không?"

Tiểu Cát Tường gãi gãi cái đầu nhỏ, cảm thấy Băng Phong không giống đang nói dối, nhưng lại thấy đệ tử Tuyết Sơn phái nói cũng có lý...

Đang lúc do dự, hai đạo độn quang từ xa lao tới cực nhanh.

Mọi người cũng cảm nhận được hai luồng khí tức này, lần lượt ngẩng đầu nhìn lên.

Đám đệ tử Tuyết Sơn phái không khỏi cười lớn: "Chưởng môn phái ta thân hành tới đây, xem các ngươi còn chạy đi đâu?" Tiểu Cát Tường tâm đầu rùng mình, tùy tay vung lên, Tru Tiên tứ kiếm cùng Tru Tiên Kiếm Trận đồ từ trong ống tay áo bay ra, trong nháy mắt đã bố hạ một tòa Tru Tiên Kiếm Trận tại đây.

Bốn phương thiên khuyết sừng sững, tiên cung điêu lương họa đống, cổ điển hoa lệ, tứ kiếm treo cao trên cửa thiên khuyết, ở giữa là một tòa cao đài sừng sững.

Tiểu Cát Tường cùng đám đệ tử Tuyết Sơn bị lưới lại đều ở trên cao đài.

Hai đạo độn quang lao tới kia dừng lại bên ngoài thiên khuyết, hiện ra thân ảnh, một lão giả áo đen bào trắng và một phu nhân áo trắng bào đen.

Trên cao đài trung tâm tứ phương thiên khuyết, mọi người mục trừng khẩu ngầy. "Đây...

đây lại là thủ đoạn gì?" Trong đám đệ tử Tuyết Sơn, có người lẩm bẩm hỏi. "Nói các ngươi cũng không tin, thôi khỏi nói đi!" Tiểu Cát Tường bĩu môi, ngồi xuống cạnh cao đài, đôi chân nhỏ mang đôi ủng trắng khẽ đung đưa.

Nhưng khi thấy hai thân ảnh ngoài trận muốn tiến vào, Tiểu Cát Tường vẫn gọi lớn: "Ta cảnh cáo các người, trận pháp này tên là Tru

Tiên Kiếm Trận, các người không nghe lầm đâu, chính là Tru Tiên Kiếm Trận trong truyền thuyết đấy.

Nếu xông vào trận mà mất mạng thì đừng trách ta không nhắc trước!" Tru Tiên Kiếm Trận?!

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Tiểu Cát Tường, đồ lừa đảo!

Thật sự coi mình là đệ tử của vị Đạo Tôn kia sao?

Chương 958

Dù có là đệ tử Đạo Tôn, Đạo Tôn cũng không thể dễ dàng đưa Tru Tiên Kiếm Trận cho nàng mang ra đây nghịch ngợm được!

Sẽ chết người đấy. "Đứa trẻ miệng còn hôi sữa, thật là đại ngôn bất tàm!" Lão giả áo đen bào trắng rung râu, cười lạnh: "Tru Tiên Kiếm Trận uy danh bậc nào, sao một đứa trẻ như ngươi có thể khống chế được?" "Này!

Ta đã nói với các người rồi, chết đừng có oán ta." Tiểu Cát Tường đứng dậy, chống nạnh nói.

Lão giả cười lạnh, định tiến vào trận để dò xét, nhưng lại bị vị phu nhân kia ngăn lại: "Đừng manh động, dù không phải là chí cao tiên trận trong truyền thuyết, nhưng có thể huyễn hóa ra tứ phương thiên khuyết thì cũng không phải trận pháp tầm thường có thể so bì, cứ quan sát thêm đã." Lúc này, vị phu nhân kia hướng vào trong trận gọi: "Ta là chưởng môn phu nhân Tuyết Sơn phái - Ánh Tuyết, không biết các hạ là ai?

Đến từ môn phái nào?

Lệnh sư là ai?

Xin hãy nói rõ, đừng để người nhà đánh người nhà, khiến người ta chê cười." Lúc này Băng Phong phi nhổ một cái, nói: "Cặp phu phụ này chính là những kẻ tiểu nhân âm hiểm nhất Tuyết Sơn phái, đúng là một giuộc với nhau..." Tiểu Cát Tường lườm hắn một cái: "Ngươi nếu không biết nói chuyện thì làm ơn ngậm miệng lại, cái gì mà một giuộc, rắn chuột đâu phải tất cả đều xấu, cẩn thận sau này ra ngoài không để ý đắc tội người ta bị người ta tát cho một phát chết tươi..." Tiểu Cát Tường hoàn toàn là hảo tâm nhắc nhở, vì đại đệ tử của Tiệt

giáo chính là một con chuột.

Hơn nữa, trong số sư nương của nàng cũng có một con rắn mà! "..." Băng Phong có chút khó hiểu, chẳng lẽ thành ngữ mình dùng sai sao?

Đúng lúc này, một đạo thân ảnh từ trên người lão giả áo đen vọt ra, tiến vào Tru Tiên Thiên Khuyết trong trận, kết quả vừa mới vào cửa thiên khuyết đã bị một đạo kiếm quang chém giết.

Chứng kiến cảnh này, tất cả mọi người đều lặng lẽ nuốt nước bọt.

Cái này... không lẽ là thật sao?

Khi mọi người còn đang bị kiếm trận này chấn nhiếp, Ngô Sở ngồi trên khánh vân lại lặng lẽ xoa cằm, nhớ lại một số chuyện xưa từ mấy nghìn năm trước.

Thực tế khi nhìn thấy tòa Thiên Tinh Huyền Băng Đỉnh kia, Ngô Sở đã bắt đầu hồi ức.

Chủ nhân của tòa huyền băng đỉnh này xác thực thuộc về lão tổ tộc Băng, còn 《Băng Diễm Công》 kia cũng do vị lão tổ tộc Băng đó nghiền ngẫm ra khi theo học tại Đệ Nhất Học Viện.

Lúc đó mấy người Hoàng Long còn giúp đỡ hoàn thiện công pháp này.

Những chuyện này đối với Ngô Sở mà nói thực sự là chuyện không đáng kể, sở dĩ có ấn tượng là vì mẫu thân của lão tổ tộc Băng xuất thân từ Càn Khôn Động Thiên.

Càn Khôn Động Thiên chính là đạo trường của Càn Khôn Lão Tổ, hiện tại do đệ tử A Vô kế thừa.

Trong Càn Khôn Động Thiên có một số sinh linh được A Vô điểm

hóa, sau khi ra ngoài đã chọn ở lại bên ngoài sinh sống, mẫu thân của lão tổ tộc Băng chính là một trong số đó.

A Vô cũng không ngăn cản, thậm chí còn tặng cho Huyền Băng Đỉnh để chúc phúc.

Có thể thấy mẫu thân lão tổ tộc Băng trong lòng A Vô cũng có chút địa vị.

Năm xưa lão tổ tộc Băng đến Đệ Nhất Học Viện cũng là mang theo thư giới thiệu của A Vô, mặc dù lão tổ tộc Băng tự mình thi đỗ... có lẽ đây chính là sự quật cường của thiếu niên chăng?

Ta có hậu đài, nhưng ta không dùng, ta dùng thực lực để chứng minh bản thân.

Nhưng điều Ngô Sở không hiểu là mẫu thân của vị lão tổ tộc Băng đó cũng như bản thân lão tổ bị hại như thế nào?

Tộc Băng bị diệt, A Vô có biết không?

Tính toán thời gian, khi tộc Băng bị diệt, A Vô chắc hẳn đang chơi đùa ở đạo trường của A Mang.

Năm đó khi khai tịch đạo trường và di dân vào trong, A Vô và A Ôn đều theo A Mang đến đạo trường của hắn chơi, mà trận đại hồng thủy mười mấy năm trước bùng phát, A Vô và A Ôn đều không xuất hiện, hiển nhiên là vẫn chưa trở về từ đạo trường của A Mang.

Như vậy, tộc Băng vốn có chỗ dựa là A Vô bị diệt dường như cũng có thể giải thích được.

Có lẽ sau khi thấy người của Càn Khôn Động Thiên không xuất hiện, người ngoài đều tưởng tộc Băng đang bốc phét rồi!

Trong Tru Tiên Kiếm Trận, Tiểu Cát Tường tiếp tục tra hỏi nhưng vẫn không thể phán đoán.

Thế là Ngô Sở âm thầm nhắc nhở nàng một chút, bảo nàng hỏi về 'Càn Khôn Động Thiên'.

Tiểu Cát Tường có chút kỳ quái nhưng vẫn hỏi: "Các người ai biết Càn Khôn Động Thiên?" Mọi người nghe vậy không khỏi ngạc nhiên.

Còn bên ngoài Tru Tiên Kiếm Trận, cặp phu phụ lão giả đối mặt với tòa kiếm trận hung hiểm này cũng chau mày, có chút cảm giác 'chuột gặm rùa, không biết bắt đầu từ đâu'.

Trong trận có người nói: "Trên tuyết nguyên xác thực có truyền thuyết về Càn Khôn Động Thiên, nhưng nơi đó chưa từng hiện thế, mọi người đều chỉ coi đó là chuyện kể nghe cho vui thôi." Băng Phong thì nói: "Đó không phải là truyền thuyết, Càn Khôn Động Thiên xác thực tồn tại trên tuyết nguyên, tổ tiên chúng ta còn có liên hệ với nơi đó, chỉ là thời gian quá lâu nên liên hệ bị đứt đoạn.

Lão tổ mẫu cổ xưa nhất của tộc Băng ta chính là xuất thân từ Càn Khôn Động Thiên." Hắn vừa nói vừa cười lạnh với đệ tử Tuyết Sơn: "Các người cứ chờ đấy!

Năm đó chưởng môn Tuyết Sơn phái các người hại chết lão tổ tông và lão tổ mẫu của tộc Băng ta, khiến tộc Băng sa sút đến mức này, khi Càn Khôn Động Thiên xuất thế chính là ngày Tuyết Sơn phái bị diệt vong." Tên đệ tử cầm đầu cười nhạt: "Đúng là kẻ si nói mộng, nếu chủ nhân Càn Khôn Động Thiên thật sự tồn tại, thật sự niệm tình xưa thì đã không đợi đến bây giờ." Tiểu Cát Tường nghe vậy khẽ hắng giọng nói: "Xem ra ta phải nói cho các người một sự thật hơi tàn khốc, chủ nhân Càn Khôn Động Thiên xác thực là có tồn tại, sở dĩ bây giờ không xuất hiện chỉ là vì đã đi ngoại vực hỗn độn thăm bạn rồi.

Ừm, đi cũng chắc được mấy nghìn năm rồi chăng!

Ta cũng không nhớ rõ lắm.

Thời gian đối với những cường giả đạt tới cảnh giới đó mà nói thực sự không tính là gì, vài nghìn năm chỉ như cái búng tay thôi." Mọi người nghe vậy không khỏi nhìn về phía Tiểu Cát Tường, cảm thấy nha đầu này đang nói chuyện giật gân. "Ngươi thật sự coi mình là đệ tử Đạo Tôn sao, chuyện gì cũng mở miệng nói bừa được." Có đệ tử Tuyết Sơn không phục, nhưng khi hắn nói câu này thì răng cứ đánh vào nhau lập cập, rõ ràng là bị dọa sợ rồi.

Tuy không tin lắm nhưng ngộ nhỡ chuyện này là thật thì sao?

Quan hệ giữa tộc Băng và Càn Khôn Động Thiên, đối với bọn họ mà nói chính là một truyền thuyết.

Truyền thuyết này trên tuyết nguyên quả thực cũng từng được lưu truyền.

Chỉ là hơn nghìn năm qua, truyền thuyết này đã biến thành một câu chuyện cười, vì tộc Băng đã bị diệt mà Càn Khôn Động Thiên vẫn không hề lộ diện.

Ngoài trận, lão giả áo đen quát: "Tiểu oa nhi, mau thả đệ tử Tuyết Sơn phái ta ra, giao tên tặc đồ kia cho chúng ta, chuyện ngày hôm nay chúng ta coi như chưa từng xảy ra..." "Hơ, khẩu vị cũng lớn đấy, có bản lĩnh thì ngươi vào đây mà đánh ta này!

Lêu lêu lêu..." Tiểu Cát Tường mặt ngoài thì bình tĩnh, lại còn tinh nghịch thè lưỡi với bọn họ, nhưng thầm trong lòng cũng có chút đau đầu, cứ giằng co thế này cũng không phải là cách.

Chẳng lẽ thật sự phải cầu sư phụ ra tay?

Hai người ngoài trận kia tu vi đã ở Kim Tiên cảnh, hưng hứa kẻ hại người năm xưa chính là hai người này.

Nghĩ đoạn, Tiểu Cát Tường liền hỏi Băng Phong: "Năm đó kẻ hại tộc Băng các ngươi chính là cặp phu phụ này sao?" Băng Phong lắc

đầu: "Không phải họ, là phụ bối của họ, chưởng môn Tuyết Sơn phái khi đó, giờ đã là Thái trưởng lão của phái.

Tuyết Sơn phái bề ngoài là vị này quyết định, nhưng thực chất bên trong vẫn do Thái trưởng lão của họ khống chế." "Ngươi cũng có chút bản lĩnh đấy chứ!

Cư nhiên có thể cướp lại tòa đỉnh kia từ tay bọn họ, lại còn chạy thoát được ra đây." Tiểu Cát Tường dành cho hắn một ánh mắt tán thưởng.

Chương 959

Điều này khiến Băng Phong có chút ngượng ngùng, vì đây không phải là cướp mà là trộm.

Hơn nữa cũng là nhân lúc đối phương đang bế quan, trong núi không có cao thủ hắn mới dám động thủ.

Khẽ hắng giọng, Băng Phong nói: "Đó là vì ta tu hành 《Băng Diễm Công》 chính tông, Huyền Băng Đỉnh không những không bài xích ta mà còn trợ giúp ta một tay." "Nói đi cũng phải nói lại, lão tổ tộc Băng các ngươi thực sự đã chết rồi sao?

Tu vi của hắn chắc không thấp chứ!" "Đã ở tầng thứ Kim Tiên đỉnh phong rồi, nhìn thì có vẻ không thấp, nhưng không chịu nổi đối phương dùng thủ đoạn hèn hạ bẩn thỉu để tập kích, vả lại còn là người thân cận nhất đột nhiên ra tay." "Vậy khai phái tổ sư gia của Tuyết Sơn phái thì sao?

Hắn không nói một câu công đạo à?" Băng Phong lắc đầu: "Vị lão tổ sư đó của họ sau khi giao lại vị trí chưởng môn liền đi vân du tứ phương rồi, rời phái mấy nghìn năm đến nay vẫn chưa trở về.

Thậm chí có một số cao tầng Tuyết Sơn phái còn cho rằng vị khai phái tổ sư đó đã gặp bất trắc..." Tiểu Cát Tường suy nghĩ một chút, sau cùng hỏi: "Ngươi có cách gì thoát thân không?

E là dẫn bọn họ vào trận pháp này thì bọn họ sẽ không trúng kế đâu." Băng Phong nghĩ ngợi rồi nói: "Bảo họ lập đại đạo thệ ngôn không truy sát chúng ta nữa, chúng ta sẽ trả lại mấy tên đệ tử Tuyết Sơn này cho họ..." "Ngươi không muốn báo thù nữa sao?" Tiểu Cát Tường tò mò hỏi.

Băng Phong lắc đầu: "Muốn chứ, nhưng ta không thể dựa dẫm

vào sức mạnh của ngươi, đây là thù của tộc Băng ta, phải do người tộc Băng tự tay báo mới được." "Được, vậy cứ làm thế đi!" Tại vũ trụ ngoại trụ, trung tâm thế giới.

Văn Đạo Nho Môn bỗng chốc nổi danh sau một trận chiến, lĩnh tụ Văn Đạo là Sở Nhất tiên sinh tiếng tăm vang dội.

Một bài 《Hiệp Khách Hành》 đã thể hiện tinh túy của phương pháp tu hành Văn Đạo một cách sắc sảo, cũng vực dậy tâm khí của những người tu hành Văn Đạo.

Ngày hôm ấy, hạo nhiên chính khí ngút trời, chống chọi ngang ngửa với sát khí của môn đồ Chiến Tranh Thánh Nhân.

Những vần thơ hào sảng của người tu hành Văn Đạo hóa thành từng đạo thuật pháp, kháng cự quân thù.

Ngày hôm ấy, thung lũng bên ngoài sơn môn Văn Đạo Nho Môn đã hóa thành tro bụi.

Cuối cùng, môn đồ phái diều hâu của Chiến Tranh Thánh Nhân rút lui.

Lĩnh tụ phái bồ câu dẫn theo một nhóm môn đồ tiến vào sơn môn này, cùng lĩnh tụ Văn Đạo là Sở Nhất tiên sinh ngồi xuống đàm đạo.

Sở Nhất tiên sinh nói: "Ta luôn cảm thấy người tu hành Văn Đạo chúng ta khác với các môn phái tu hành khác, chúng ta theo đuổi chính là tâm chính hành chính, người tu hành Văn Đạo lấy nhân nghĩa làm gốc, lấy lễ nghi làm tiên, giảng cứu nhập thế, giảng cứu trị thế.

Với Chiến Tranh đại đạo các ngươi tu luyện không hề có xung đột trực tiếp.

Ý nghĩa thực sự của chiến tranh là gì?

Theo ta thấy, chiến tranh chỉ là phương tiện bất khả kháng để đạt

được hòa bình..." Lĩnh tụ phái bồ câu gật đầu phụ họa, vì cách nói của Ngô Sở đã chạm đúng tâm can hắn.

Phái diều hâu cho rằng thông qua chiến tranh họ có thể trở nên mạnh mẽ hơn, dù là xâm lược hay cướp bóc đều không quan trọng, không thoát khỏi một chữ 'tranh'.

Người tu hành tranh với trời, tranh với đất, tranh với người, không phải như vậy sao?

Chẳng qua họ tu Chiến Tranh đại đạo nên trực tiếp hơn một chút mà thôi.

Nhưng phái bồ câu lại cảm thấy chiến tranh chẳng qua là phương tiện phải dùng để bảo vệ những gì mình muốn bảo vệ mà thôi, không cần thiết phải làm quá cực đoan.

Khi Chiến Tranh Thánh Nhân còn đó, mâu thuẫn giữa hai phái dù có cũng nhanh chóng bị áp chế.

Nhưng khi Chiến Tranh Thánh Nhân nhiều năm không xuất hiện, mâu thuẫn giữa hai phái rõ ràng đã lớn hơn.

Lĩnh tụ phái bồ câu mỉm cười nói: "Văn đạo sinh ra vì trị thế, chiến tranh khởi phát do loạn thế, khi chiến tranh kết thúc loạn thế, nên lấy văn đạo trị thế, mới có thể thấy được thịnh thế.

Đây cũng là lý do ta cảm thấy phái Chiến Tranh và Văn Đạo của Sở Nhất tiên sinh không có xung đột về lý niệm." Sở Nhất tiên sinh ha ha cười nói: "Đây cũng chính là quan điểm mà ta muốn trình bày!" Lĩnh tụ phái bồ câu mỉm cười: "Vậy thì, cơ sở hợp tác của chúng ta đã tồn tại rồi.

Không biết Sở Nhất tiên sinh có sẵn lòng hợp tác với chúng ta để bảo vệ quốc độ này không?" "Đó là nguyện vọng của ta, không dám thỉnh cầu thì thôi!" "Ha ha ha..." Hai người nhìn nhau cười lớn.

Hồng hoang đại địa, tuyết nguyên trắng xóa. "Cái gì?

Ngươi muốn chúng ta lập đại đạo thệ ngôn?

Đứa trẻ miệng còn hôi sữa..." Khi Tiểu Cát Tường đưa ra đề nghị với cặp phu phụ chưởng môn kia, lão giả áo đen lập tức mất bình tĩnh, mở miệng định mắng người.

Nhưng phu nhân áo trắng bên cạnh ngăn lại, truyền âm: "Trận này lợi hại, chúng ta khó lòng phá được, thay vì giằng co ở đây đợi trưởng bối đối phương tới, không bằng trực tiếp để họ đi.

Sau này điều tra kỹ lai lịch con nhóc đó rồi tính sau.

Còn tên dư nghiệt tộc Băng kia, cứ để hắn sống lay lắt thêm vài ngày thì có sao?" Lão giả áo đen nhìn thiên khuyết trước mặt, hận đến nghiến răng, nhưng bảo hắn vào thì hắn thật sự không có lá gan đó.

Trước đó một đạo phân thân còn chưa vào tới cửa đã bị chém mất.

Dù chân thân vào đó, e là cũng khó toàn mạng trở ra.

Suy đi tính lại, hắn chỉ đành thuận theo ý Tiểu Cát Tường, lập tức phát thệ, mỗi bên lùi một bước để đối phương rời đi, nhưng họ cũng phải thả các đệ tử Tuyết Sơn.

Thệ thành, Tiểu Cát Tường phẩy tay một cái thu Tru Tiên tứ kiếm và kiếm trận đồ vào ống tay áo, tứ phương thiên khuyết lập tức biến mất, mấy tên đệ tử Tuyết Sơn cũng được thả ra khỏi Càn Khôn Võng.

Nhìn thiếu nữ khoảng mười hai mười ba tuổi trước mặt, đám đệ tử Tuyết Sơn và phu phụ chưởng môn trong lòng đều không thoải mái, hận không thể bắt nàng lại ngay lập tức.

Nhưng nghĩ đến những bảo bối trên người thiếu nữ này, họ lại không dám vọng động.

Có những bảo bối khiến người ta nảy sinh lòng tham, ví như

Huyền Băng Đỉnh của tộc Băng, nhưng cũng có những bảo bối khiến người ta không dám nảy sinh ý nghĩ đó vì sợ rước họa sát thân.

Rõ ràng tòa kiếm trận này là thứ họ không dám có ý đồ xấu.

Dù tòa kiếm trận này không phải Tru Tiên Kiếm Trận trong truyền thuyết thì uy lực của nó cũng tuyệt đối không tệ.

Một thiếu nữ có thể mang theo tòa kiếm trận như vậy bên mình, có thể tưởng tượng thế lực sau lưng nàng chắc chắn không phải tầm thường, thế lực nhỏ khó lòng giữ được loại bảo bối này.

Đương nhiên, nếu tòa kiếm trận này thực sự là Tru Tiên Kiếm Trận thì càng miễn bàn.

Vị đại năng phía sau chỉ cần hắt hơi một cái là Tuyết Sơn phái của họ tan thành mây khói ngay lập tức. "Sư phụ, sư mẫu, đệ tử hổ thẹn..." Mấy tên đệ tử Tuyết Sơn tiến đến trước mặt phu phụ chưởng môn nhận lỗi.

Phu phụ chưởng môn nhìn thiếu nữ và thanh niên phía trước, xua xua tay.

Cuối cùng, lão giả áo đen nói với Băng Phong: "Hôm nay ngươi vận may tốt, cứ để ngươi sống thêm vài ngày, mang theo Huyền Băng Đỉnh, bần đạo xem ngươi trốn được đi đâu.

Hừ!

Chúng ta đi!" Để lại lời đe dọa, lão giả áo đen vung vạt áo trắng, xách theo mấy tên đệ tử, chớp mắt biến mất.

Chờ bọn họ đi rồi, Băng Phong thở phào một hơi, ôm quyền nói với Tiểu Cát Tường: "Lần này đa tạ đạo hữu tương trợ, nếu không ta thật khó thoát khỏi kiếp nạn này.

Không biết đạo hữu xưng hô thế nào?

Chương 960

Sau này nếu có cơ hội, nhất định báo đáp ơn cứu mạng hôm nay." Thấy Băng Phong hỏi vậy, Tiểu Cát Tường biết ngay đối phương căn bản chưa từng tin lời nàng.

Thế là nàng hừ một tiếng, quay người độn lên không trung.

Thanh niên ngẩng đầu nhìn theo, chỉ thấy bầu trời vốn không có gì bỗng hiện ra một đóa công đức khánh vân, trên đó có một đạo thân ảnh đang tọa trấn.

Khi nhìn rõ đạo thân ảnh đó, thanh niên không khỏi mục trừng khẩu ngầy, ngây người như phỗng.

Bước chân lên khánh vân, Tiểu Cát Tường quay lại thấy thanh niên ngây ra như vậy liền cúi người thè lưỡi với hắn: "Nói mà ngươi còn không tin, giờ thì lòi mắt ra chưa!

Lêu lêu lêu..." Ngô Sở mỉm cười, tùy ý búng ra một đạo quang mang, đạo quang mang đó bắn trúng người thanh niên phía dưới, thấm vào cơ thể hắn, chui vào tòa Huyền Băng Đỉnh bên trong.

Một đạo ấn ký ẩn giấu trong tòa Huyền Băng Đỉnh đó lập tức bị xóa sạch.

Thanh niên Băng Phong đột nhiên cảm nhận được sự dị thường này mới bừng tỉnh, hai gối nhũn ra quỳ sụp xuống: "Đệ tử bái kiến Đạo Tôn..." Kết quả người ta căn bản chẳng thèm để ý đến hắn, khánh vân lượn một vòng rồi bay đi mất.

Chỉ còn lại giọng nói của tiểu cô nương trên đầu vân vọng lại: "Sư phụ, Tru Tiên Kiếm trả người này, chuyện vừa rồi con xử lý thế nào?" "Ha ha..." Một tiếng cười dường như mang theo chút ý vị tùy ý,

dần dần xa khuất.

Hồi lâu sau thanh niên mới từ trong cơn chấn động tỉnh lại, mình cư nhiên được gặp Văn Đạo thủy tổ Văn Đức Đạo Tôn?

Tiểu cô nương đó thật sự là đệ tử Đạo Tôn, thật sự là con gái Thiên Đế?

Mình cư nhiên có phúc được con gái Thiên Đế cứu mạng?

Thanh niên cảm thấy mọi chuyện cứ như một giấc mơ, cho đến khi gió nổi tuyết bay, bông tuyết đập vào mặt mang theo cảm giác lành lạnh mới khiến hắn tỉnh táo lại từ trong cơn chấn động.

Địa cầu, thế giới tương lai.

Ngô Sở dẫn theo Dư Tiểu Tiểu đi phó ước với Hàn cảnh quan.

Trong nhà hàng Tây, ba người họ trông có vẻ hơi khác biệt so với đám đông.

Lại thêm bên cạnh còn có hai mỹ nữ nhan sắc không hề thấp, tuy rằng có một người trên mặt từng đụng dao kéo, nhưng những người khác không phải là không nhận ra.

Lúc này, hai người phụ nữ tuy nói không trực tiếp đối đầu gay gắt, nhưng trong lúc giao đàm cũng là lời nói sắc mỏng, ngấm ngầm tranh đấu, không ai nhường ai.

“Mấy ngày trước người cứu người chính là anh phải không!

Nói đi!

Anh rốt cuộc là phương thần thánh nào?

Hiện tại rất nhiều người đều xem anh như siêu anh hùng, làm cho phía cảnh sát chúng tôi có vẻ rất bất tài...” “Cô nhìn nhầm rồi, đó chỉ là một bộ quần áo giống nhau thôi, cô là cảnh sát, xin hãy dùng chứng cứ để nói chuyện.

Nếu không, cho dù cô là cảnh quan, tôi cũng có thể kiện cô tội vu khống như thường...” “Ngô Sở, anh là chứng nhân...” Ngô Sở ngồi một bên buồn chán cắt bò bít tết, khẽ nâng mí mắt: “Tôi không biết, không liên quan đến tôi, đừng hỏi tôi!” Đang nói, một cô gái ăn mặc trông khá cao cấp thời thượng, cẩn thận từng li từng tí đi tới: “Xin hỏi, anh có phải là ma thuật sư Ngô Sở không?

Có thể ký tên cho tôi và chụp chung một tấm ảnh không?

Tôi là người hâm mộ của anh...” Ngô Sở ngước mắt nhìn cô gái đó, lại nhìn sang người nam nhân mặc tây trang bên cạnh cô gái đang có chút bất lực, mỉm cười nói: “Được chứ!

Có điều tôi cũng chẳng phải ngôi sao gì, đừng dùng sự nhiệt tình truy tinh đó để đối đãi với tôi, kẻo vị tiên sinh bên cạnh cô lại ghen tuông.

Hai người ở bên nhau, quan trọng nhất vẫn là phải tương hỗ thấu hiểu và tôn trọng...” Điều này khiến cô gái và người nam nhân kia có chút ngượng ngùng.

Ơ?

Thế là bắt đầu giáo huấn rồi à?

Dư Tiểu Tiểu và Hàn cảnh quan đều không nhịn được quay sang nhìn anh.

Hảo!

Chiến tranh kết thúc! ...

Hồng Hoang đại địa, thời gian thấm thoát, thoi đưa như bay, chớp mắt đã hơn hai trăm năm.

Học tử của Đệ Nhất Học Viện đã thay đổi hết đợt này đến đợt khác, ba huynh đệ muội nhà họ Dương nhập học làm học tử năm xưa,

giờ đây đã trở thành giáo tập trong học viện.

Ngày hôm nay, Dao Cơ lại dẫn theo một thanh niên khôi ngô đến Đệ Nhất Học Viện.

Đối diện với thanh niên có vài phần thần thái giống hệt phụ thân mình này, ba huynh đệ muội nhà họ Dương trong lòng không khỏi câm nín, không biết nên nói gì cho phải, hiện trường nhất thời rơi vào lúng túng.

Đối với họ, vị phụ thân năm xưa đã qua đời, người chuyển thế trọng sinh này còn có thể tính là phụ thân của họ sao?

Chắc chắn là không thể tính được.

Nếu không thế gian này chẳng phải sẽ loạn cào cào lên sao?

Nhìn thấy thần tình của ba người nhi nữ, Dao Cơ liền biết, mình cứ thế mang theo thân xác chuyển thế của trượng phu xuất hiện trước mặt họ, ít nhiều cũng khiến họ khó xử.

Vị thanh niên kia cũng ngượng ngùng dị thường, hắn làm sao cũng không ngờ tới, nữ thần mà mình nhất kiến chung tình lại thật sự là một vị nữ thần, hơn nữa còn là bà mẹ đã có ba người con.

Chuyện này phải tính sao đây?

Cảnh tượng này khiến Ngô Sở đang rảnh rỗi vô sự nhìn thấy cũng không nhịn được mà thấy nhức đầu.

Phim tình cảm cẩu huyết cũng không dám quay như vậy đâu!

Ngô Sở đã quay về Tử Ngọc Sơn từ hơn trăm năm trước, hơn trăm năm qua, anh cứ đi lại giữa Tử Ngọc Sơn và học viện, giống như một vị trạch tiên, chỉ quanh quẩn trên hai điểm một đường.

Tiểu Cát Tường cũng đã sớm hoàn thành học nghiệp, trở thành một trong các giáo tập của Đệ Nhất Học Viện.

Vị Băng Phong gặp được trên tuyết nguyên năm đó, giờ đây cũng đã chấn hưng lại gia môn, chưởng môn và mấy vị cao tầng của Tuyết Sơn Phái bị bắt lên Thiên Đình tiến hành thẩm phán. 118.

Loại sự kiện thù sát này lại không ngờ không được truyền đến Thiên Đình, có thể thấy có thần linh sơn thủy đang bao che cho chúng, liên đới đến cả những vị thần linh bao che tội phạm đó cũng bị điều tra xử lý.

Tiểu Cát Tường cảm thấy mình làm việc khá đẹp mắt, nhưng trong mắt Ngô Sở, đó chỉ là cứu được người nhất thời mà thôi.

Dưới sự điểm hóa của Ngô Sở, cô mới hiểu ra làm việc cần phải có đầu có đuôi.

Lúc Dao Cơ xuất hiện ở học viện, Ngô Sở đã cảm ứng được, "nhìn" thấy nàng dẫn theo một thanh niên xuất hiện, anh còn có chút nghi hoặc.

Nhưng hiện tại...

Chương 961

"Chậc chậc chậc...

Dao Cơ này thật là biết chơi nha!" Ngô Sở không khỏi thầm cảm thán, nhưng lại thấy nàng thực ra khá đáng thương, dù cho tất cả những điều này đều là do nàng tự lựa chọn.

Khắc này, Ngô Sở thậm chí có cảm giác, thực ra Thiên Quy ngăn cấm tiên phàm kết hợp dường như thật sự có chút cần thiết.

Ít nhất có thể giảm bớt những chuyện cẩu huyết như thế này phát sinh.

Ngay khi Ngô Sở chuẩn bị tiếp tục lặng lẽ hóng biến lớn này, trong tâm hồ truyền đến truyền âm của Tiểu Nguyệt Linh: "A Sở ca, mau về đi, Tiểu Vũ sắp sinh rồi." "..." Ngô Sở đứng dậy, lặng lẽ thở dài một hơi dài.

"Năm trăm hai mươi năm, tròn năm trăm hai mươi năm rồi đó!" Hơn trăm năm trước, anh dẫn theo đệ tử hành tẩu bên ngoài, thời gian tự nhiên trôi qua rất nhanh.

Nhưng khi anh trở về nhà, nhìn tiểu hồ ly bụng mang dạ chửa ở đó làm mình làm mẩy với anh, anh liền thấy một đầu bằng hai cái đại, thậm chí rất muốn thi triển pháp thuật để nàng bình tĩnh lại một chút.

Thực ra với tu vi của tiểu hồ ly, khống chế tình cảm không phải chuyện khó, nhưng Ngô Sở lại không thể nhắc nhở nàng, ngay cả việc để Tiểu Nguyệt Linh thỉnh thoảng nhắc nhở một chút, nàng cũng sẽ cảm thấy đó là Ngô Sở không yêu nàng, biểu hiện của sự ghét bỏ, huống chi là Ngô Sở đích thân nhắc nhở.

Đối mặt với tiểu hồ ly trong tình huống này, Ngô Sở chỉ có hai

chữ —— tạo nghiệt mà!

Cho nên, đã là trường sinh tiên thì cần gì con cái chứ!

May mà, thời gian đau khổ cuối cùng cũng qua đi.

Ngày hôm nay, Tử Ngọc Sơn thải hà đầy trời, kim quang thấu trời, khắp núi tỏa hương.

Trong những dị tượng đó, Tử Ngọc Sơn cuối cùng cũng nghênh đón sinh mệnh mới.

Sinh mệnh mới có hai đứa, một nam một nữ long phụng thai.

Ngô Sở thực ra khá lo lắng tiểu hồ ly sinh một lứa mấy đứa hoặc mười mấy đứa, nghe nói kỷ lục sinh sản của cáo Bắc Cực là hơn hai mươi con.

Anh thật sự lo tiểu hồ ly sẽ sinh cho anh nhiều như vậy.

Nhưng ngay từ đầu khi phát hiện ra sinh mệnh mới, Ngô Sở đã biết, về phương diện này thực ra mình đã nghĩ nhiều rồi.

Nàng mang thai là song bào thai, không phải hai mươi bào thai.

Hơn nữa, hai sinh mệnh nhỏ này vừa sinh ra đã có thể chạm đất đi lại, nhảy nhót tung tăng, cười nói hì hì, miệng gọi 'phụ thân mẫu thân', vung tay một cái thuật pháp liền tùy tâm sở dục, tu vi trực tiếp đạt tới Thái Ất đỉnh phong, mạnh đến mức khiến vô số sinh linh phải hâm mộ ghen tị đến nhỏ dãi.

Đối với chuyện này, Ngô Sở cũng không quá kinh ngạc, dù sao khi mấy tiểu thái dương kia sinh ra cũng có tu vi Thái Ất cảnh, hơn nữa tu vi của Hi Hòa còn hoàn toàn không bằng tiểu hồ ly.

Thậm chí, khi Hi Hòa mang thai năm đó, Thái Nhất còn chưa chứng đạo nữa kìa!

Thấy hai tiểu gia hỏa này tứ vô kỵ đạn như thế, Ngô Sở trực tiếp

phong ấn tu vi của chúng lại.

Trẻ con thì phải có dáng vẻ của trẻ con, học người ta bay lượn làm gì?

Nguyên bản còn đang rất vui vẻ, hưng phấn, hai đứa bé trần truồng chớp mắt đã bị phụ thân trấn áp, lập tức oa oa đại khóc, hơn nữa còn là loại dỗ không nín được.

Ngô Sở vuốt cằm, thương lượng với mẫu thân của chúng: "Hay là đánh một trận đi?" Nhìn hai đứa bé khóc thảm thiết, tiểu hồ ly cũng có chút đau lòng.

Lúc này, Hồ Tổ tả tả tiến lên nói: "Hay là đánh một trận đi!" Phân thân của Tiểu Thư tả tiến lên bế hai đứa nhỏ lên, quay người bước đi, vừa đi vừa 'ầu ơ' đung đưa dỗ dành.

Tiểu Nguyệt Linh nhìn Ngô Sở và Hồ Tổ tả tả, lấy điểm tâm ra đi dỗ chúng.

Một đám tiểu hoa tiên cũng vây quanh chúng, nghĩ đủ mọi cách để trêu đùa chúng.

Những tiểu sủng vật của Thiên Tàm tộc cũng bay múa hoặc nhảy nhót quanh chúng.

Ngay cả lão cẩu A Thu vốn lười vận động cũng lặng lẽ theo sau lưng chúng.

Ngô Sở đưa tay nựng mèo, nghĩ thầm vẫn là mèo trắng nhỏ ngoan, kết quả mới nựng được hai cái, mèo trắng nhỏ cũng nhảy ra khỏi lòng anh, chạy về phía chúng.

Dường như tình yêu của cả thế giới đều đang hội tụ về phía chúng vậy.

Hóa ra tình yêu không biến mất, chỉ là chuyển dời đi thôi!

Thấy bộ dạng Ngô Sở đưa tay há miệng định nói lại thôi, tiểu hồ ly với khuôn mặt hơi đẫy đà khẽ nhếch môi hỏi: "Rốt cuộc định đặt tên gì cho chúng, đã xác định chưa?" "Nghĩ xong rồi, cứ gọi là 'Sơ Nhất, Thập Ngũ' đi!" Lúc trước khi đặt tên cho hai tiểu gia hỏa này, tiểu hồ ly vốn định đặt tên là 'Thái Hạo' và 'Thái Tố', nhưng bị Ngô Sở cực lực phủ quyết.

Tiểu hồ ly rất bất mãn với sự bá đạo của Ngô Sở, hầm hừ để Ngô Sở đặt.

Kết quả Ngô Sở trực tiếp đặt tên là 'Sơ Nhất' và 'Thập Ngũ'.

Sơ Nhất là tỷ tỷ, Thập Ngũ là đệ đệ.

Đối với chuyện này, tiểu hồ ly rất không hài lòng, cảm thấy Ngô Sở đang làm cho có lệ.

Ngô Sơ Nhất, Ngô Thập Ngũ, người khác nghe thấy chẳng phải sẽ cười rụng răng sao?

Đây là tên của con trai con gái Thánh nhân đường đường chính chính đó!

Có thể dụng tâm một chút không?

Nhưng Ngô Sở cảm thấy, dễ nhớ thực ra mới là tốt nhất.

Tên quá lớn lao không tốt, dễ mang lại áp lực nhất định cho đứa trẻ, đã là con của Thánh nhân rồi, áp lực đã đủ lớn rồi, còn tăng thêm áp lực bên ngoài nữa thì quá đáng lắm.

Sơ Nhất, Thập Ngũ thực ra cũng rất tốt, trốn được mồng một chứ sao thoát được mười lăm (đào đắc liễu sơ nhất, đóa bất quá thập ngũ) mà!

Ý chỉ hai chị em xuất mã thì bất cứ đối thủ nào cũng đều có thể dễ dàng bắt gọn.

Thế là như vậy, Ngô Sơ Nhất và Ngô Thập Ngũ đã ra đời.

Nhìn hai đứa bé bị vây quanh, không thể không nói, chúng đúng là tập vạn thiên sủng ái vào một thân.

Ngoài những sinh linh vốn sống ở Tử Ngọc Sơn đến chúc mừng, bóng dáng của một số Thánh nhân khác cũng đồng dạng xuất hiện tại Tử Ngọc Sơn, ví dụ như Hồng Vân, Nữ Oa, Đế Tuấn, Thái Nhất, Thông Thiên và những người khác.

Thái Thượng và Nguyên Thủy, cùng với anh em phương Tây tuy không đến, nhưng lễ mừng lại được trực tiếp truyền tống cách không tới, ngoài ra còn phái môn nhân đệ tử tiền lai.

Đệ tử của Ngô Sở cũng đã trở về, lúc Thái Nhất đến còn dẫn theo mười con tiểu Kim Ô.

Các loại Linh bảo, Tiên thiên, Hậu thiên, các loại bảo dược, Linh căn...

Năm xưa đám tiểu Kim Ô của Thái Nhất ra đời cũng không có được đãi ngộ này.

Thế nên mới nói, người với người thật sự không thể so bì được.

Nếu nói đám tiểu Kim Ô kia sinh ra là ngậm thìa vàng, thì Sơ Nhất và Thập Ngũ sinh ra là mang theo cả kho vàng.

Chương 962

Mấy tiểu mặt trời và tiểu mặt trăng nhìn thấy, đứa nào mà chẳng hâm mộ?

Tuy nhiên lúc đám tiểu mặt trăng ra đời, đại bộ phận cường giả trong thiên địa cũng đều gửi lễ chúc mừng, dù sao khi đó phụ thân của chúng cũng được coi là tồn tại quyền thế nhất thiên địa, ngoại trừ Thánh nhân.

Trong lúc Ngô Sở đang tiếp đãi mấy vị Thánh nhân, ba vị Thiên Đế cũng tới.

Nguyên bản là bốn phương Thiên Đế cộng thêm Trung Ương Thiên Đế là năm người, nhưng Phục Hy - vị Tây Phương Thiên Đế này vẫn chưa quy vị, Bắc Phương Thiên Đế thì luôn bỏ trống, nên chỉ còn lại ba người.

Thiên Đế Hạo và Vương Mẫu Dao, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, Trấn Nguyên Tử dẫn theo Thanh Phong Minh Nguyệt.

Sau đó, những thân xác chuyển thế của các Vu Tổ năm xưa cũng đều tới.

Ngày hôm nay, những cường giả nổi danh trong thiên địa lần lượt hội tụ về Tử Ngọc Sơn, chỉ vì gia đình vị Văn Đức Đạo Tôn Ngô Sở này có thêm hai sinh mệnh nhỏ.

Khi Dao Cơ dẫn theo ba đứa con cũng đến chúc mừng, Thiên Đế Hạo vốn đang nói cười với mọi người, thần sắc không khỏi lạnh xuống.

Điều này khiến Dao Cơ có chút ngượng ngùng, thấy Dao Cơ khó xử, ba huynh đệ muội nhà họ Dương trong lòng ít nhiều thấy không

thoải mái, rất muốn quay người rời khỏi 'thị phi chi địa' này.

May mà Vương Mẫu Dao khá nể mặt, kéo Dao Cơ sang một bên đi tán gẫu với tiểu hồ ly.

Còn về ba huynh đệ muội nhà họ Dương, dưới ánh mắt ra hiệu của Hoàng Long, đã bị Tiểu Cát Tường kéo đi.

Cũng may Dao Cơ vẫn còn biết chừng mực, không mang theo thân xác chuyển thế của Dương phụ tới, nếu không cảnh tượng này phỏng chừng sẽ còn lúng túng hơn nữa.

Các Thánh nhân nhìn Thiên Đế Hạo, cũng không nói gì nhiều, tránh để Hạo quá ngượng ngùng.

Ngô Sở cười nói: "Mỗi người chúng ta đều có quyền tự do lựa chọn cuộc sống, đệ làm đại ca thì đừng quá bận tâm nữa.

Huống hồ hôm nay là ngày chúc mừng nhi nữ của ta ra đời, nể mặt đại sư huynh một chút, đừng so đo với nàng ấy nữa.

Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, ba đứa trẻ kia cũng đã trưởng thành, phẩm tính tu vi trong những người cùng lứa đều là siêu quần bạt tụy, cũng không tính là làm mất mặt Thiên Đế đệ.

Nghe đại sư huynh một câu khuyên, bỏ qua đi!" Tất nhiên, lời này chỉ là Ngô Sở nói để cho Hạo một bậc thang đi xuống mà thôi.

Thực tế, Hạo đã sớm tha thứ cho muội muội rồi, chỉ là không tiện biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Giờ có bậc thang Ngô Sở bắc cho, Hạo tự nhiên thuận thế mà xuống. ...

Trong lúc Ngô Sở và họ uống rượu tán gẫu, ở hậu viện, Dương Thiền được Tiểu Cát Tường kéo vào cùng, nhìn thấy Nữ Oa nương nương, không khỏi 'ơ' một tiếng: "Oa tỷ tỷ, tỷ cũng tới rồi à!" 'Oa tỷ

tỷ’ trong miệng cô bé chính là một luồng nguyên thần chuyển thế của Nữ Oa.

Thân xác chuyển thế của Phục Hy đang ngộ đạo trên Ngộ Đạo Đài ở Bất Chu Sơn, Oa ở đó bầu bạn, tiểu hỗn hỗn Linh Châu Tử lúc nghỉ lễ cũng sẽ qua đó xem thử.

Dương Thiền và Linh Châu Tử khá hợp rơ, lúc Linh Châu Tử gây chuyện, Dương Thiền thường cũng sẽ theo sau xem náo nhiệt, thỉnh thoảng tham gia một chút.

Cũng bởi vậy, qua lại nhiều lần, Dương Thiền và Oa dần dần trở nên quen thuộc.

Lúc này nhìn thấy Nữ Oa, cô bé trực tiếp xem bà là Oa luôn.

Nhưng thực tế, Nữ Oa lúc này có thần thái ung dung hoa quý hơn Oa rất nhiều, ít nhất là về cách ăn mặc trang điểm thì có khí phái hơn hẳn.

Nữ Oa thấy Dương Thiền xem mình là luồng nguyên thần chuyển thế của chính mình, cũng không vạch trần tại chỗ, mà mỉm cười vẫy vẫy tay với cô bé, kéo cô bé lại trò chuyện.

Dương Thiền đơn thuần đáng yêu vẫn rất được Nữ Oa yêu thích.

Lúc này, hai tiểu gia hỏa trông như tạc bằng phấn trắng ngọc bích, diện mạo tương tự nhau, mặc yếm nhỏ, quần hồng, đi chân trần, tưởng rằng mình ẩn nấp rất tốt, lặng lẽ lẻn ra khỏi hậu viện, cưỡi lên hai con Kỳ Lân nhỏ dài không quá ba thước, từ đỉnh Thần Mộc lẻn xuống.

“Muội muội, bên này...” Đốp...

“Gọi là tỷ tỷ, ta sinh ra trước đệ mười nhịp thở!” Tiểu Sơ Nhất rất bá đạo ra tay với tiểu Thập Ngũ, tiểu Thập Ngũ ôm cái đầu nhỏ, rất muốn đánh trả một cái, nhưng thấy dưới gốc cây có không ít người

đang ngước đầu nhìn chúng, nó đành thôi.

“Hôm nay đông người, không thèm chấp với tỷ.

Tỷ cứ chờ đó, tổng có một ngày ta phải cùng tỷ quyết định thắng thua, xú muội muội!” “Hừ, xú đệ đệ!” Tiểu Sơ Nhất quay đầu đi, cưỡi Kỳ Lân nhỏ chạy về phía đám tiểu mặt trăng.

Còn đệ đệ thì đi về phía đám tiểu mặt trời.

Bên cạnh đám tiểu mặt trời còn có tiểu hỗn hỗn Linh Châu Tử cùng với Dương Tiễn bọn họ.

Đám hậu bối này đều tụ tập bên hồ, dưới sự giúp đỡ của đám tiểu hoa tiên, chơi trò nướng thịt tự chọn.

Trên đỉnh Thần Mộc toàn là các vị đại lão, chúng không xen vào được, ngồi đó cũng lúng túng, hoàn toàn không buông thả tay chân được.

Nghệ đưa tay xách tiểu Thập Ngũ trên lưng Kỳ Lân nhỏ lên, ha ha cười nói: “Hóa ra tu vi của đệ đều bị phong ấn rồi à!

Nói đi!

Đệ đã làm việc xấu gì rồi?

Đãi ngộ giống hệt mấy tiểu mặt trời năm đó nha!

Tiểu Chiêu Dương, mấy đứa năm đó đã làm việc xấu gì vậy?” Tiểu Kim Ô Chiêu Dương hừ một tiếng: “Nghệ, gọi sư huynh đi, chẳng có lễ phép gì cả.” Tiểu Thập Ngũ đá đá đôi chân ngắn, trừng mắt nhìn Nghệ: “Thả ta ra, đừng tưởng huynh là sư huynh thì ta sợ huynh...” “Đệ bắt buộc phải sợ chứ!

Nếu không ta sẽ đánh mông đệ đó.

Nhớ năm xưa, lão đệ của đệ, cũng chính là sư phụ ta, thừa lúc ta còn nhỏ mà đánh ta, ta đã từng thề, đợi người có con, ta cũng phải

đánh trả lại.” Mọi người nghe vậy không khỏi ha ha đại cười, chỉ còn tiểu Thập Ngũ đứng đó trợn mắt.

Trụ ngoại vũ trụ, trung tâm thế giới.

Tứ quốc tranh bá... nói chính xác hơn là cuộc đại chiến ba nước xâm lược Quốc Độ Chiến Tranh chính thức bùng nổ diện rộng.

Ba nước lần lượt là: Quốc Độ Yêu Thánh, Thánh Việt Nam Độ, và Quốc Độ Huyền Viêm.

Tuy nói cuộc chiến như vậy Thánh nhân sẽ không trực tiếp tham gia, nhưng quốc độ có Thánh nhân tọa trấn phía sau, thực lực tự nhiên mạnh hơn Quốc Độ Chiến Tranh rất nhiều.

Thánh nhân của Quốc Độ Chiến Tranh đã từ lâu không đưa ra bất kỳ phản hồi nào cho môn đồ của mình.

Đối mặt với cuộc chiến bùng nổ toàn diện, một bộ phận môn đồ chiến tranh trong Quốc Độ Chiến Tranh không những không sợ hãi, thậm chí còn có phần hân hoan.

Bởi vì thứ họ cảm ngộ chính là Pháp tắc Chiến tranh.

Đối với họ, chỉ có chiến tranh mới có thể khiến họ trở nên mạnh mẽ hơn.

Họ là những cuồng đồ chiến tranh sinh ra vì chiến tranh.

Chương 963

Chỉ có một số môn đồ chiến tranh nghĩ đến kết cục sau khi thất bại, những người này tuy cũng lĩnh ngộ Pháp tắc Chiến tranh, nhưng ít nhiều sẽ bình tĩnh hơn.

Sự thấu hiểu về giáo nghĩa chiến tranh tuy không thuần túy bằng, nhưng lại phù hợp thực tế hơn.

Những người này lấy các lãnh tụ phái hòa hoãn trong môn đồ chiến tranh làm chủ.

Họ biết chiến tranh chỉ là phương tiện để thực hiện hòa bình, không thể vì lĩnh ngộ Pháp tắc Chiến tranh mà sa vào chiến tranh vô hạn, nếu không chỉ có con đường tự diệt.

Thế là họ hợp tác với Nho môn Văn Đạo cũng có cùng lý niệm, tiến về chiến tuyến Thánh Việt Nam Độ để chống lại sự xâm lược của Thánh Việt Nam Độ.

Khi trận đại chiến này bùng nổ, quốc độ Thánh nhân do vị Thánh nhân Đế Kế từng lĩnh ngộ Thôi Diễn Đại Đạo khai tịch, lúc này cũng đang chịu sự xâm lược của các quốc độ khác.

Nhất thời, mây mù chiến tranh bao phủ tứ phương thiên địa.

Cùng lúc đó, các tín đồ Phật giáo cũng thừa cơ điên cuồng khuếch trương. ...

Hồng Hoang đại địa, Tử Ngọc Sơn.

Lúc này Tử Ngọc Sơn giăng đèn kết hoa, ca múa vui mừng, nhộn nhịp vô cùng.

Đám hậu bối ăn đồ nướng bên hồ, uống linh tửu.

Tiểu Thập Ngũ sau khi bị Nghệ bắt nạt một trận, hầm hừ chống nạnh: "Huynh cứ chờ đó, tương lai đệ nhất định sẽ vượt qua huynh, đến lúc đó nhất định sẽ đánh mông huynh." Nghệ ha ha đại cười: "Vậy đệ phải bỏ ra nỗ lực gấp trăm lần mới được nha!" Tiểu Thập Ngũ rất tức giận, cuối cùng lại hừ hừ nói: "Đợi huynh có con, đệ cũng sẽ đi bắt nạt nó, huynh cứ chờ đó!" Nghe thấy lời này, mọi người cũng cười theo ha ha.

Một đám đại ca vô lương tâm bắt đầu lấy việc trêu chọc con cái nhà người khác làm niềm vui.

Nghệ cười càng to hơn: "Không sao, đây cũng coi như là truyền thống rồi." Ở phía bên kia, tiểu Sơ Nhất nhận được đãi ngộ tốt hơn nhiều, đám tiểu mặt trăng ngoài việc thật sự thích nhào nặn khuôn mặt nhỏ của cô bé, thì phần lớn vẫn là ôm ấp hôn hít, thỉnh thoảng còn cho cô bé áp mặt vào lòng để cảm nhận sự vĩ đại của các đại tỷ tỷ này.

Tuy rằng các đại tỷ tỷ này nhìn bề ngoài cũng chỉ mới ở lứa tuổi thiếu nữ thanh tân, nhưng quy mô đã không hề nhỏ.

Đang nô đùa, long sứ của Tứ Hải Long Tộc mang theo lễ vật đến chúc mừng, dẫn đầu chính là đệ tử của Hoàng Long, thiếu niên Long Ngao Quảng.

Ngao Quảng dẫn theo long sứ của Tứ Hải Long Vương lên đỉnh Thần Mộc bái kiến Ngô Sở và các vị đại lão, sau đó liền dẫn các con rồng xuống dưới cùng mọi người ăn đồ nướng.

Bốn vị long sứ kia lúc này bắp chân đều đang run rẩy, thầm lẩm bẩm: Nhiều đại lão quá!

Thật là dọa chết rồng mà!

Thấy Ngao Quảng đang nhàn nhã ăn thịt nướng, tiểu hỗn hỗn Linh Châu Tử bế tiểu Thập Ngũ đến trước mặt Ngao Quảng: "Thập Ngũ,

đây là tiểu sư điệt Ngao Quảng của đệ, con trai của Đông Hải Long Vương, còn được gọi là Đông Hải Long Cung Thái tử điện hạ, mau bảo hắn gọi đệ là tiểu sư thúc đi!" Ngao Quảng vừa ngồi xuống gặm xiên thịt, định bụng cuối cùng cũng có thể thả lỏng một chút, nghe thấy lời của tiểu hỗn tử kia, lập tức thấy thịt nướng mất ngon.

Tuy đây là sự thật, nhưng huynh không thể xấu tính như vậy chứ!

Hỗn tử sư thúc.

Trước mặt bao nhiêu người thế này, chẳng phải là muốn xem trò cười của hắn sao?

Nhìn thấy mọi người tươi cười nhìn mình, Ngao Quảng liền biết đám gia hỏa này đứa nào cũng chẳng có ý tốt, toàn bắt nạt hắn vai vế thấp.

Đang nghĩ ngợi, hắn không khỏi 'ơ' một tiếng nói: "Tại sao khí tức trên người tiểu sư thúc cảm ứng lại giống như người bình thường vậy?

Chuyện này không thể nào!" Con của Thánh nhân mà!

Hơn nữa còn là thai nghén bao nhiêu năm như vậy, vừa sinh ra không nói là Đại La cảnh thì Kim Tiên cảnh cũng phải có chứ!

Nghĩ đến đây, Ngao Quảng không khỏi hâm mộ ghen tị, nhớ năm xưa hắn sinh ra cũng mới chỉ có cảnh giới Địa Tiên đỉnh phong, đến học viện tu hành, tu tới Thiên Tiên cảnh, sau đó nhờ vào công đức trị thủy, hơn hai trăm năm qua cuối cùng mới bước vào Kim Tiên cảnh.

Người ta đều nói rồng trưởng thành chỉ cần không quá phế vật thì đều sẽ có tu vi Đại La cảnh.

Nhưng hắn luôn cảm thấy Đại La cảnh cách hắn xa quá.

Nghe thấy sự nghi hoặc của Ngao Quảng, mọi người lại không

nhịn được ha ha đại cười.

Khoa nói: "Nghe nói tiểu Sơ Nhất và tiểu Thập Ngũ vừa sinh ra đã có thể đi lại, các loại thuật pháp tiện tay là có thể thi triển, tu vi càng là Thái Ất cảnh... kết quả lại suýt chút nữa dùng một mồi lửa đốt sạch tán cây của Tử Ngọc Thần Mộc.

Thế là tu vi của chúng bị phong ấn luôn." Khoa không nói còn đỡ, vừa nói ra Ngao Quảng suýt chút nữa tự kỷ luôn.

Vừa sinh ra đã có tu vi Thái Ất cảnh, chuyện này, chuyện này đúng là quá bắt nạt rồng mà!

Quả nhiên không hổ là con của Thánh nhân sao?

Ngao Quảng giản trực hâm mộ ghen tị hận.

Hắn không biết rằng, Long tộc ngày nay đã khác với Long tộc ngày xưa.

Sau trận đại chiến Tam tộc, Tam tộc đã trở thành quá khứ, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đều trở thành chủng tộc tường thụy, nhưng Long tộc lại không có được vinh dự này.

Và bởi những việc Long tộc làm năm xưa, chủng tộc này tuy chưa bị Thiên đạo chán ghét nhưng cũng đã không còn là chủng tộc bá chủ như trước.

Mất đi sự quyến cố của Thiên đạo, họ sao có thể so sánh được với Long tộc ngày xưa?

Cũng may Ngao Quảng bái vào môn hạ của Hoàng Long, tu hành《Cửu Chuyển Huyền Công》, tương lai mới có cơ hội đi đến cực cảnh.

Chúc Long trọng sinh vào Long tộc sau đó đã cảm nhận được điểm này, nên mới thúc thành việc Ngao Quảng bái vào môn hạ Hoàng

Long, để lại chút hy vọng cho Long tộc.

Còn về đám rồng trong Thanh Long giới, chắc chắn là không thể quay lại Hồng Hoang gây sóng gió được nữa.

Họ ở đây nhàn nhã ăn uống, trêu chọc hai tiểu gia hỏa, nhưng trong đại điện trên đỉnh Thần Mộc, bầu không khí lại hoàn toàn ngược lại.

Một nhóm đại lão đã từ chuyện nói cười lúc đầu chuyển sang bàn về tương lai Hồng Hoang, cũng bàn đến cả trụ ngoại vũ trụ.

Tuy rằng vì vấn đề liên lạc xuyên vũ trụ nên liên lạc giữa hai bên gặp khó khăn, họ thực ra không cảm ứng được những chuyện xảy ra ở trụ ngoại vũ trụ.

Nhưng vì Ngô Sở từ thế giới địa cầu tương lai kia nghịch thôi trở lại, ít nhiều đã phát hiện ra một số manh mối, nên đối với sinh linh trụ ngoại ít nhiều có chút để ý.

Thánh nhân vô sở bất năng, nói thì nói vậy, nhưng Thánh nhân không chỉ có một vị, khi Thánh nhân đối đầu với Thánh nhân, bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Khi họ đang tính kế trụ ngoại vũ trụ, đối phương chắc chắn cũng không ngồi yên.

Cho nên, lúc này họ đang thảo luận xem có nên trực tiếp sát nhập vào trụ ngoại vũ trụ luôn không, những phân thân đến đó chắc chắn cũng đã thu thập được một số tin tức.

Ngự địch bên ngoài lãnh thổ mà!

Như vậy có thể tránh cho Hồng Hoang chịu cảnh chiến hỏa tàn phá.

Chương 964

Người đề nghị như vậy tự nhiên là Thông Thiên.

Tuy rằng Thông Thiên ngày nay không còn Tru Tiên tứ kiếm, nhưng sát tính vẫn không hề nhỏ.

Khi Hồng Hoang bắt đầu toàn diện xâm nhập trụ ngoại vũ trụ, kết quả sẽ thế nào?

Thắng thì đương nhiên dễ nói, thua thì Hồng Hoang đại địa coi như xong đời thật sự.

Canh bạc này hơi lớn, khi chưa có sự nắm chắc nhất định, mọi người không muốn đặt cược.

Hạo sau bao năm làm Thiên Đế, so với trước kia tự nhiên ổn trọng hơn nhiều, cân nhắc mọi việc cũng toàn diện hơn, có cái nhìn đại cục hơn.

Hắn lắc đầu nói: "Dốc hết túi tiền một lần là không nên, tình hình trụ ngoại vũ trụ chúng ta còn chưa rõ, mạo muội tiến tới chỉ khiến Hồng Hoang rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Huống hồ trụ ngoại vũ trụ còn chưa phải là Vĩnh Hằng Chân Giới đó, cho dù chúng ta thật sự có thể dọn sạch các vũ trụ bên cạnh, nhưng tiếp theo phải trực tiếp đối mặt chính là Vĩnh Hằng Chân Giới rồi." Mọi người nghĩ lại cũng thấy có lý, Vĩnh Hằng Chân Giới biết sự tồn tại của Hồng Hoang, hơn nữa trụ ngoại vũ trụ năm xưa có ba vị Thánh nhân đến đây, rõ ràng là chịu sự sai khiến của người khác.

Nếu không họ rảnh hơi mà chạy đến giết Bàn Cổ đại thần sao?

Năm xưa Thôn Phệ Ma Thần cạnh tranh cơ hội khai thiên với Bàn Cổ đại thần đến từ Vĩnh Hằng Chân Giới, cũng có nghĩa là, kẻ sai

khiến ba vị Thánh nhân kia đến chính là vị Thánh nhân trong Vĩnh Hằng Chân Giới.

Thánh nhân có thể sai khiến được Thánh nhân, có thể thấy vị Thánh nhân trong Vĩnh Hằng Chân Giới đó đáng sợ đến mức nào, tuyệt đối là một trong những tồn tại cổ lão nhất.

Khi Thánh nhân Hồng Hoang và Thánh nhân trụ ngoại vũ trụ lưỡng bại câu thương, đến lúc đó lấy gì để chống lại các Thánh nhân của Vĩnh Hằng Chân Giới?

Lúc này họ, cho dù là Thánh nhân, nghĩ đến những điều này cũng có chút bất lực.

Năm xưa nghe Bàn Cổ đại thần nhắc đến Vĩnh Hằng Chân Giới, nghĩ đến thế giới đó cư nhiên sở hữu nhiều vị Thánh nhân như vậy, họ ít nhiều vẫn còn tâm lý may mắn, cảm thấy khoảng cách quá xa, hưng hứa sẽ không có ai chú ý đến Hồng Hoang thiên địa.

Cho đến khi Thánh nhân trụ ngoại giáng lâm mới phá vỡ sự may mắn trong lòng họ.

Những điều này sớm muộn gì cũng phải đối mặt.

"Cũng không biết Bàn Cổ đại thần đến trụ ngoại vũ trụ thế nào rồi." Trấn Nguyên Tử nói.

Nghe thấy lời này, các Thánh nhân không khỏi trầm mặc, Bàn Cổ đại thần đơn thân độc mã tiến về trụ ngoại vũ trụ, lúc đó cũng chỉ nói là qua đó xem tình hình.

Một mình chạy đến nhà người khác thám thính tình hình, nhìn thì có vẻ rất nguy hiểm, nhưng chỉ cần cẩn thận một chút, đừng bộc lộ tu vi Thánh nhân, rủi ro thực ra không lớn đến thế.

Giống như Ngô Sở và họ hiện tại cũng không thám tra ra được có Thánh nhân trụ ngoại nào tiềm phục trong hỗn độn ngoại vực chờ đợi

cơ hội hay không.

Ở Hồng Hoang đại địa, họ có thể dễ dàng tìm ra Thánh nhân tiềm phục, nhưng lại rất khó phân biệt được những cường giả phi Thánh nhân tiềm phục.

Thánh nhân chỉ có mấy vị đó, không phải ta thì là địch.

Nhưng cường giả phi Thánh nhân thì vô số, làm sao phân biệt?

Hơn nữa, hiện tại sư phụ của họ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, giống như đang trầm thụy.

Nhưng nếu để lộ hành tung thì sẽ phải đối mặt với sự vây đánh của nhiều vị Thánh nhân, cảnh tượng các Thánh nhân vây săn Thánh nhân trụ ngoại diễn ra ở Hồng Hoang năm xưa sẽ lặp lại ở bên đó.

Cuối cùng, mọi người quyết định phái ra một số phân thân tiến về trụ ngoại vũ trụ xem tình hình.

Lần này không chỉ mấy vị Thánh nhân phái phân thân, ngay cả các Vu Tổ năm xưa cũng tách ra một đạo phân thân, định qua đó góp vui.

Tất nhiên cũng bao gồm một đạo phân thân của Tiểu Thư tả.

Khi đám hậu bối bên hồ nhìn thấy từng luồng sáng vút thẳng lên trời, đều không khỏi thấy kỳ quái, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng khi trên đỉnh Thần Mộc truyền đến tiếng tơ trúc, những sự kỳ quái đó nhanh chóng bị họ quẳng ra sau đầu.

Nghĩ nhiều làm gì chứ?

Bao nhiêu đại lão ở đây mà!

Có chuyện gì chẳng phải đều có các đại lão gánh vác sao! ...

Mấy ngày sau, mọi người lần lượt cáo từ rời đi.

Tử Ngọc Sơn thoắt cái khôi phục lại vẻ thanh bình vốn có.

Hai tiểu gia hỏa trái lại có chút không quen, buồn chán cưỡi mấy con Kỳ Lân nhỏ do Thiên Tàm tộc hóa thành, rong chơi khắp núi rừng, quậy phá các sinh linh ở Tử Ngọc Sơn.

Những sinh linh đó biết thân phận của chúng nên đối với chúng cũng rất khoan dung.

Nhưng sự khoan dung của người khác không phải là lý do để chúng có thể tùy ý làm xằng làm bậy.

Thế là chúng trực tiếp bị mẫu thân xách về, bắt phải học chữ nghĩa.

Tiểu miên áo thấy vậy chỉ đành lệ nhòa nhìn phụ thân, định nũng nịu, tỏ vẻ đáng yêu, hy vọng có thể giả vờ đáng yêu để lọt lưới.

Đáng tiếc, ông bố vô tình khoanh tay trước ngực, cười nhạo: "Chỉ là học chữ thôi mà, đây đối với hai đứa chẳng phải là việc trong phút mốt là xong sao?

Nhớ năm xưa bố của hai đứa đây, vừa sinh ra đã biết hết những thứ này rồi, thậm chí còn tự sáng tạo ra văn tự Hồng Hoang hiện nay nữa kìa..." Nghệ Bảo trong lòng anh thầm bóc phốt: "Anh bốc phét hơi quá đà rồi đó nha!

Anh lúc bằng tụi nó chỉ biết ngoác mồm khóc chờ bú sữa thôi nhé!" "Kích tướng, kích tướng pháp hiểu không?" Ngô Sở đáp trả: "Mấy tiểu gia hỏa sinh ra đã có thực lực thế này đều tự phụ rất cao, vô pháp vô thiên, giống hệt mấy tiểu mặt trời năm đó.

Nếu không kích chúng một chút, chúng thật sự tưởng mình vô sở bất năng rồi!" Quả nhiên, nghe Ngô Sở nói vậy, thần tình hai tiểu gia hỏa lập tức từ vẻ mất kiên nhẫn lúc trước, chớp mắt biến thành trạng thái đôi mắt sáng rực 'bố thật lợi hại'.

Ngô Sở khẽ tằng hắng một tiếng nói: "Thực ra đây cũng chẳng

tính là gì, nhớ năm xưa lúc thiên địa mới mở, bao nhiêu sinh linh vừa ra đời đã là Đại La cảnh?

Hai đứa tuy vừa sinh ra đã có thực lực Thái Ất cảnh, ở thời buổi này coi như rất lợi hại, nhưng so với thời của chúng ta thì thực ra còn kém hơi nhiều.

Mà hiện nay, lứa sinh linh năm đó của chúng ta đều đã chứng đạo thành thánh...” “Bốc phét hơi quá đáng rồi đó!

Trong đám sinh linh cùng thời với anh, số người chưa thành thánh nhiều hơn chứ!

Các anh còn chặn đứng cả đường thành thánh của người ta nữa...” Nhìn thấy hai tiểu gia hỏa tiếp tục đôi mắt sáng rực, một vẻ mặt sùng bái nhìn ông bố nhà mình, Nghệ Bảo lại không nhịn được bóc phốt.

Ngô Sở thầm đáp: “Chặn đứng con đường thăng tiến của hậu bối là mấy lão già sở hữu Hồng Mông Tử Khí kia, liên quan gì đến ta?

Thánh nhân nhà mình có ai dùng Hồng Mông Tử Khí đâu.” Nghĩ lại dường như cũng chẳng có gì sai.

Ngô Sở bế hai tiểu gia hỏa lên đặt trên gối, nói: “Hai đứa có biết trời cao bao nhiêu, đất dày thế nào không?” Hai tiểu gia hỏa lắc đầu, tiểu miên áo đưa tay sờ cằm ông bố già, hỏi: “Đa đa, sao chỗ này của người không có râu râu?

Võ sư huynh có cả một nắm luôn kìa!” “Bởi vì đa đa không cho chúng mọc ra, nên chúng không mọc thôi...” “Vậy tại sao Võ sư huynh lại để chúng mọc ra vậy?

Chương 965

Đâm người lắm, lại còn xấu nữa.” “Bởi vì, có lẽ hắn thích đâm người chăng!” “Đa đa, đa đa, người còn chưa nói trời cao bao nhiêu, đất dày thế nào mà!” Tiểu Thập Ngũ cảm thấy tình yêu của đa đa bị muội muội tranh mất, lập tức vung vẩy cánh tay hỏi.

“Muốn biết điều này thì cần phải học chữ đó!

Trong sách có ghi chép rất nhiều truyền thuyết cổ xưa, có của mấy vị nương thân của hai đứa, cũng có của đa đa, còn có của nhiều cường giả khác, bao gồm cả sư tổ của hai đứa, cô cô của hai đứa...” “Vậy có của Nghệ sư huynh không?

Con muốn đánh bại huynh ấy, đánh mông huynh ấy...” Tiểu Thập Ngũ lắc lắc cái mông nhỏ, dường như vẫn còn nghe thấy tiếng kêu giòn giã khi bị Nghệ đánh ở đó.

Bình bình bình... hai tiểu gia hỏa đang nhấp nháy trao đổi chiêu thức bên bờ hồ.

Chúng đang sử dụng võ đạo thủ đoạn, bởi vì tu vi trên thân bị phong ấn vẫn chưa giải trừ.

Hai tiểu gia hỏa này chính là hai đứa con của Ngô Sở: Sơ Nhất và Thập Ngũ.

Sau vài năm tu hành võ đạo, tuy chưa tu ra võ đạo thần thông, nhưng khi giao thủ, tràng diện so với đám 'gà mờ' võ đạo thì đẹp mắt hơn nhiều.

Sơ Nhất cố ý để lộ một sơ hở, ra vẻ tham công, tiến tới đánh thêm một chiêu, kết quả để lộ vùng bụng, trung môn mở rộng.

Thập Ngũ thấy vậy, tâm hạ đại hỉ, thầm nghĩ: 'Chính là lúc này,

em gái thối!'.

Kết quả khi áp sát, Sơ Nhất đột ngột uốn người ra sau, đôi chân nhỏ đá ngược lên trời như pháo thăng thiên.

Bình... cú đá trực tiếp trúng cằm em trai thối, khiến cậu bé bay ngược ra ngoài.

Cuối cùng, tỷ tỷ dường như kỹ cao nhất trù, đè đệ đệ xuống đất ma sát một hồi. "Hảo, dừng!" Ngô Sở với tư cách trọng tài, nhìn về phía đệ đệ, không khỏi lắc đầu.

Đệ đệ thấy vậy liền không phục nói: "Đa đa, là muội muội sáo lộ..." "Gọi tỷ tỷ!" Bộp... quyền đầu của tiểu Sơ Nhất trực tiếp gõ lên đầu đệ đệ, không chút lưu tình. "Em gái thối, ta rõ ràng sinh ra trước ngươi mười hơi thở!" "Là ta sinh trước ngươi mười hơi thở!

Em trai thối, ngươi ngứa đòn phải không!" "Có bản lĩnh ngươi đừng sáo lộ!" "Hứ!

Đối phó loại em trai thối như ngươi, cần gì phải sáo lộ?

Bản thân ngốc thì nhận đi, ta chỉ lộ ra chút sơ hở nhỏ, ngươi đã mắc mưu, còn mặt mũi nào nói ta sáo lộ?" Sơ Nhất hai tay chống nạnh, "Còn nữa, ta tên Sơ Nhất, ngươi tên Thập Ngũ, chứng tỏ ta sinh trước ngươi!" "Xì!

Ai nói Sơ Nhất thì sinh trước Thập Ngũ?

Ta là Thập Ngũ tháng trước, ngươi là Sơ Nhất tháng sau, ta sinh trước ngươi!" Ngô Sở xoa cằm: "Cãi nhau hơi phiền nha!

Hay là, đánh một trận đi?" Hồ Tổ tỷ tỷ xuất hiện bên cạnh hắn: "Ân, vẫn nên đánh một trận đi!" "..." Hai tiểu gia hỏa quay đầu lại nhìn Hồ Tổ tỷ tỷ, rồi đồng loạt chạy về phía nàng: "Mẹ Ly, người tới rồi!" Hồ Tổ tỷ tỷ nhìn Ngô Sở: "Cái xưng hô này rốt cuộc là ai dạy vậy?

Mỗi lần nghe tụi nhỏ gọi ta như thế, ta cứ cảm thấy như đang mắng người!" "Đừng nhìn ta, không liên quan đến ta, ta cũng không biết." Hồ Tổ tỷ tỷ ngồi xổm xuống, ôm lấy hai đứa nhỏ, mỗi đứa hôn một cái lên má.

Nàng cũng chỉ miệng cứng lòng mềm, đối mặt với hai tiểu gia hỏa làm nũng bán manh, thật ra nàng cũng không chống đỡ được, mất hết nguyên tắc mà thỏa hiệp.

Bế hai đứa nhỏ trở lại Thần Mộc Chi Điên, mẹ ruột của chúng liền tiếp nhận từ tay Hồ Tổ tỷ tỷ, dẫn đi tắm rửa sạch mùi mồ hôi.

Hồ Tổ tỷ tỷ nói: "Trong người Sơ Nhất, huyết mạch Thanh Khâu Hồ khá rõ rệt, hay là ta truyền cho con bé tu hành chi pháp của tộc chúng ta đi?

Sau này sẽ dạy con bé Thiên Hồ Vũ..." "Cái này đợi chúng lớn thêm chút nữa hãy nói." Ngô Sở lắc đầu, "Thật ra trong người Thập Ngũ cũng có huyết mạch Thanh Khâu Hồ..." "Ngươi không định để Thập Ngũ sau này đường đường là đại nam nhi lại đi nhảy Thiên Hồ Vũ chứ!" Hồ Tổ tỷ tỷ cạn lời lườm hắn một cái, "Tuy tộc Thanh Khâu chúng ta cũng có vài con hồ ly đực học Thiên Hồ Vũ, nhưng cảm giác của ta là quá mức âm nhu, không tốt lắm.

Nam nhân, vẫn cần phải dương cương một chút mới được người ta thích." Huyết mạch trong người hai tiểu gia hỏa là sự kết hợp giữa huyết mạch Thánh nhân và huyết mạch Hồ tộc.

Huyết mạch Thánh nhân không hoàn toàn áp chế huyết mạch Thanh Khâu Hồ tộc, có thể thấy huyết mạch Hồ tộc tuyệt đối không yếu.

Mà huyết mạch kết hợp này so với huyết mạch Nhân tộc thuần túy của Ngô Sở tự nhiên sẽ có chút khác biệt, thậm chí có thể nói là sự tối ưu hóa của cả hai.

Ngô Sở để chúng tu hành « Cửu Chuyển Huyền Công », bản ý là muốn chúng có thể đem huyết mạch trong người tối ưu hóa và tinh lọc theo hướng mạnh mẽ hơn.

Kết quả hai đứa tu một hồi, thứ được tinh lọc tối ưu lại không phải là một huyết mạch đơn độc, mà là huyết mạch đã được kết hợp tối ưu.

Nghĩa là, luồng huyết mạch này vừa có đặc tính của Thanh Khâu Hồ tộc, vừa có ưu điểm của huyết mạch Thánh nhân.

Giữa hai bên, không ai áp chế ai.

Không giống như con của Đế Tuấn và Thái Nhất.

Con gái Đế Tuấn hiển nhiên mang huyết mạch Thái Âm làm chủ đạo, huyết mạch Thái Dương bị áp chế.

Có thể thấy, tu vi của Thái Âm chi chủ lúc đó không hề kém cạnh Đế Tuấn.

Còn con trai Thái Nhất, huyết mạch Thái Dương làm chủ đạo, huyết mạch Nhân tộc của Hi Hòa căn bản không chống lại được sự áp chế của Thái Dương.

Ở Tử Ngọc Sơn vài năm, Ngô Sở liền dẫn hai tiểu gia hỏa đi Địa Phủ thăm đại nương thân của chúng là Hậu Thổ nương nương.

Đi trên Hoàng Tuyền lộ của Địa Phủ, quỷ sai thấy họ đều dừng lại hành lễ.

Điều này khiến hai tiểu gia hỏa không tự chủ được mà ưỡn ngực nhỏ, vô cùng tự hào.

Lần đầu tiên tới Địa Phủ, hai tiểu gia hỏa nhanh chóng bắt đầu nhìn ngó tứ phía. "Đa đa, vì sao những người kia sắc mặt trắng bệch?

Ánh mắt đờ đẫn?" "Đệ đệ ngốc, bảo ngươi đọc sách ngươi còn

chê phiền, đó là âm hồn, âm hồn khi không đủ mạnh mẽ thì trông sẽ như vậy, không có chút linh tính nào." Tỷ tỷ ngồi trên vai Ngô Sở khoe khoang kiến thức.

Thập Ngũ đi dưới đất bĩu môi, cảm thấy lão đà có chút thiên vị, tại sao muội muội được ngồi trên vai, còn mình phải đi bộ?

Ngay lúc tiểu Thập Ngũ cảm thấy bất bình, liền phát hiện mình được người ta bế bổng lên.

Bên cạnh truyền đến tiếng cười khẽ: "Tiểu sư đệ, tiểu sư muội, có nhớ sư tỷ không?" Người xuất hiện chính là Phong Đô Đại Đế Thạch Cơ. "Nhớ ạ!" Linh hồn nhỏ bé đang bất bình của Thập Ngũ cuối cùng cũng được an ủi, còn ngoan ngoãn hôn một cái lên mặt Thạch Cơ, đắc ý nháy mắt ra hiệu với em gái thối.

Đi qua Hoàng Tuyền lộ, tiến vào Thập Bát Tầng Địa Ngục, nghe tiếng gào thét thảm thiết truyền ra, hai tiểu gia hỏa đều lộ thần sắc kinh ngạc.

Trong sách có chép, âm hồn bị đánh vào Thập Bát Tầng Địa Ngục thảm thiết thế nào, tuy lúc này họ chưa thực sự nhìn thấy, nhưng nghe tiếng gào này cũng đủ liên tưởng nhiều điều.

Đi xuyên qua Thập Bát Tầng Địa Ngục tới Trúc Hải Hoa Viên, Thạch Cơ cười hỏi: "Vừa rồi có bị dọa không?" Thập Ngũ ưỡn ngực, tỏ ý gan mình lớn lắm!

Chương 966

Thạch Cơ mỉm cười, lấy ra hai mươi bốn viên Định Hải Châu, chia đều cho hai chị em: "Đây là sư tỷ tặng các em, năm đó cũng là đa đa các em tặng cho sư tỷ..." Ngô Sở nhìn nàng nói: "Thứ này chia làm hai phần, uy lực sẽ giảm xuống.

Ngươi thân là Phong Đô Đại Đế..." Thạch Cơ mỉm cười: "Đệ tử là Phong Đô Đại Đế, những năm qua ở nơi Luân Hồi này cũng chẳng đấu pháp với ai, thứ này để chỗ đệ tử chỉ lãng phí.

Hơn nữa, đệ tử còn có linh quan sư phụ tặng mà!

Linh quan đó mới là bảo bối hợp nhất với nơi Luân Hồi này.

Tại đây, uy năng của linh quan không hề kém cạnh Định Hải Châu." Lúc này, Hậu Thổ từ lầu trúc nhỏ bước ra, thấy hai tiểu gia hỏa liền nở nụ cười rạng rỡ: "Ái chà!

Hai tiểu bảo bối, sao hôm nay lại nhớ tới thăm đại nương thân thế này?" Thấy đại nương thân ôn nhu, hai tiểu gia hỏa lập tức nhào tới, rúc vào lòng nàng làm nũng, tranh nhau 'mách tội' đối phương.

Thạch Cơ ở lại một lát rồi cáo từ về Phong Đô.

Nàng ra đây, gặp sư phụ là phụ, chủ yếu là muốn 'trả lại' Định Hải Châu.

Định Hải Châu ở nơi Luân Hồi này không có nhiều đất dụng võ.

Tặng cho tiểu sư muội và tiểu sư đệ, ít nhiều cũng tăng thêm thủ đoạn hộ thân cho chúng.

Tuy nói con của Thánh nhân trong thiên địa này không có mấy sinh linh dám đắc tội, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất!

Ai biết trong phương thiên địa này ẩn giấu bao nhiêu phân thân của Trụ Ngoại Thánh nhân chứ!

Nếu đám Trụ Ngoại Thánh nhân đó phát điên thì sao?

Lúc trước ở Hoàng Tuyền lộ và Thập Bát Tầng Địa Ngục âm u, hai tiểu gia hỏa rõ ràng bị bầu không khí đó trấn trụ.

Giờ tới Trúc Hải Hoa Viên rực rỡ ánh nắng, hai đứa nhỏ cuối cùng cũng khôi phục vẻ thiên chân hoạt bát.

Rất nhanh, hai đứa trẻ bị mấy con tiểu Cổn Cổn ngốc nghếch mê hoặc, ôm lấy chúng nhào nặn một hồi, nằm bẹp trên lưng chúng không chịu xuống.

Mấy con tiểu Cổn Cổn cũng rất ủy khuất, kêu 'anh anh' liên hồi: Rõ ràng chúng ta cũng là bảo bảo mà!

Dưới hiên lầu trúc, Tiểu Thư tả tựa đầu vào vai Ngô Sở, nhìn hai tiểu gia hỏa lăn lộn trên người mấy con Cổn Cổn, phát ra tiếng cười trong trẻo như chuông bạc, khóe miệng nàng khẽ nhếch. "Cuộc sống thế này chính là điều ta hằng mong ước!

Bao nhiêu năm qua, cuối cùng cũng thực hiện được." Nghe Tiểu Thư tả nói vậy, Ngô Sở rất muốn bảo: Năm đó là chính nàng không muốn sinh mà!

Nhưng nghĩ lại, hắn vẫn nuốt lời đó xuống, đưa tay ôm lấy bờ vai thơm của nàng, cười nói: "Thế này chỉ là thỉnh thoảng nhìn thấy thì vui thôi, nếu chúng quậy lên thì đúng là đau đầu, chỉ muốn xách chúng lên táng cho một trận vào mông." Cho nên mới nói, trẻ con nhà người ta thì chơi mới vui nhất. "Lần này định ở lại bao lâu?" Tiểu Thư tả hỏi. "Ở đến khi chúng chán thì thôi!

Nếu không được, ta sẽ đưa chúng về trước, rồi ở lại đây bầu bạn với nàng nhiều hơn." Ngô Sở cười đáp.

Tiểu Thư tả rất mãn nguyện với câu trả lời này, nói: "Kể cho ta nghe mấy chuyện thú vị về chúng đi!" ...

Lúc này, tại Bất Chu Sơn, Ngộ Đạo Đài.

Trên người chuyển thế thân của Phục Hy là Hi bỗng bốc lên một luồng khí tức kỳ lạ, luồng khí này mang lại cảm giác huyền ảo khó hiểu, tựa như tinh hải bao la, lại tựa như gió tựa sương, như đang diễn hóa vạn tượng trong hỗn độn, khó mà nắm bắt hay lý giải.

Xung quanh, những đạo vận vốn tán phát từ việc thôi diễn đại đạo đang du ly trong thiên địa, lúc này phân phân như tìm thấy chốn về, hội tụ về phía hắn.

Thế là, luồng khí tức này dưới sự tư dưỡng của dưỡng phân đó ngày càng mạnh mẽ, khiến Oa đang tọa trấn hộ pháp bên cạnh cũng không thể tiếp tục ở lại đó.

Những sinh linh khác đang ngộ đạo thấy tình cảnh này liền phân phân đứng dậy độn tẩu, đứng lơ lửng từ xa quan sát: "Đây...

đây là có người đang thăng cấp?" "Thăng cấp gì chứ?

Đó là Tây Phương Thiên Đế đang ngộ đạo!" "Tây Phương Thiên Đế?

Vị tên Hi đã tọa ngộ ở đây hơn ngàn năm đó sao?" "Ngoài hắn ra thì còn ai nữa!" "Thật mạnh!

Khí tức vẫn đang leo thang, toàn bộ đạo vận đều bị hắn thôn phệ hết rồi." "Ta cứ tưởng là ai, hóa ra là vị Thiên Đế đó, vậy thì không có gì lạ!" Cùng lúc đó, một đạo thân ảnh chậm rãi xuất hiện trên tầng vân.

Oa đi tới bên cạnh thân ảnh đó: "Huynh tới rồi!" Nữ Oa mỉm cười: "Sớm hơn ta tưởng tượng một chút, nhưng cũng đúng lúc lắm." Vừa nói, nàng vừa thu hồi chuyển thế thân của mình lại.

Chân thân của Phục Hy cũng đến lúc thức tỉnh rồi.

Phía xa, có người bí mật truyền âm: "Gã đó muốn thôn phệ đại đạo tàn dư của Đế Kế, mượn đó để chứng đạo thành thánh, sự việc không thể trì hoãn thêm nữa..." "Bên chúng ta mới có bốn tôn Thánh nhân, vị ở Vĩnh Hằng Chân Giới hứa phái tới vẫn chưa vào vị trí, nếu vị này sợ chết, gọi thêm các Thánh nhân khác của Hồng Hoang tới thì cuối cùng cũng chỉ công cốc, muốn trấn sát hắn không phải việc dễ dàng." "Nhưng chỉ có như thế, Hồng Hoang thiên địa mới có khả năng loạn lên.

Tây Phương giáo luôn bị họ ép chế, một khi mất đi vị đó, với bản lĩnh của vị Đạo Tôn còn lại, không cách nào trấn giữ được Tây Phương giáo.

Chỉ có Hồng Hoang loạn lạc, chúng ta mới có cơ hội." "Hồng Hoang có Thánh nhân lấy thân hóa đạo để đề phòng chân thân chúng ta tiến vào.

Mà bên ta lại không ai chịu làm thế, nếu họ xông qua bên ta, dung thân hợp đạo..." "Nói mấy lời này có ý nghĩa gì?

Bảo chủ thân của ngươi dung thân hợp đạo, ngươi có chịu không?" "Được rồi, đừng cãi nữa, gã kia bắt đầu chứng đạo rồi, chúng ta có làm không?" "Hỏng rồi, người phụ nữ kia nhìn qua đây rồi." Lúc này, đôi mắt của Nữ Oa nhìn về hướng đó, xuyên qua vạn dặm tầng mây, khiến mấy đạo phân thân đó cảm thấy da đầu tê dại, lập tức thi triển độn pháp muốn rời đi. "Gan cũng lớn thật!" Nữ Oa nói đoạn đưa bàn tay ngọc ra, cổ tay trắng ngần khẽ lật.

Ong...

Cách vạn dặm, một bàn tay lớn từ trên trời giáng xuống, chộp về phía dưới.

Trong sơn lâm truyền ra mấy tiếng hừ lạnh, từng đạo thuật pháp kiếm quang phóng thẳng lên trời, muốn đánh nát bàn tay ngọc đó. "Chút phân thân hèn mọn mà cũng dám kiêu ngạo, ai cho các ngươi lá gan đó!" Một tiếng quát khẽ vang dội tầng mây.

Oanh...

Bàn tay ngọc vỗ xuống, trong nháy mắt nghiền nát phương thiên địa đó thành phấn vụn.

Mấy đạo thân ảnh muốn độn thoát nhưng khí cơ đã bị khóa chặt, không lối thoát.

Mấy đạo phân thân của Trụ Ngoại Thánh nhân này thật đen đủi, lại dám bàn chuyện xấu ngay dưới mắt Thánh nhân.

Huống hồ còn là lúc vị Thánh nhân này đang vô cùng cảnh giác.

Bất cứ động tĩnh nhỏ nào cũng khiến nàng chú ý. "Múc!" Cuối cùng, chỉ còn dư lại một tiếng hét đầy bất cam vang vọng trong không trung.

Lúc này, thân ảnh của mấy tôn Thánh nhân xuất hiện, nhìn những thân ảnh hóa thành linh quang tiêu tán, cùng với một luồng mảnh vỡ nguyên thần tự yên diệt.

Chương 967

"Quả nhiên, Trụ Ngoại Thánh nhân chưa bao giờ từ bỏ dã tâm với Hồng Hoang chúng ta!" Nguyên Thủy lãnh tiếu, hắn vừa tỉnh lại sau khi bế quan đúng lúc Phục Hy đánh kích đại đạo, kết quả đụng ngay chuyện này.

Tuy Nữ Oa không gọi nhưng họ đều tới.

Chuyện Trụ Ngoại Thánh nhân không phải là tư sự của riêng ai mà là công sự của toàn Hồng Hoang.

Mà tiếng hét "Múc!" vốn dĩ nghe như đang mắng người đó lại là một tín hiệu gửi tới những kẻ ở xa xôi.

Thế là, tin tức này nhanh chóng được truyền tới Văn Đạo tiểu thế giới.

Trong một hang động dưới lòng đất tại Văn Đạo tiểu thế giới, mấy đạo thân ảnh mặc hắc bào che giấu khí tức đã kích hoạt một tòa truyền tống trận pháp.

Khi trận pháp được kích hoạt, tại Trúc Hải Hoa Viên ở Địa Phủ, Ngô Sở đang cùng Tiểu Thư tả lặng lẽ quan sát Phục Hy chứng đạo ở Bất Chu Sơn bỗng nheo mắt lại: "Tới nhanh thật, có chút ngoài dự liệu của ta nha!" Tiểu Thư tả nhìn hắn, hiểu rõ ý tứ trong lời nói, vì chuyện này họ đã cùng nhau bàn bạc và thôi diễn nhiều lần từ vài năm trước. "Cẩn thận một chút!

Kẻ đến không thiện!" Ngô Sở khẽ gật đầu, sau đó thông qua đại đạo liên hệ với chư Thánh: "Sư đệ sư muội, có việc rồi, khai công!" Hồng Hoang thiên địa, Bất Chu Sơn, Thôi Diễn Đại Đạo Ngộ Đạo Đài.

Thân ảnh Phục Hy tọa trấn bên trên, khí tức cuồn cuộn ngút trời.

Ký ức nguyên bản như thủy triều ùa về, tu vi nguyên bản cũng như lũ vỡ đê điên cuồng tuôn ra, cơ thể nguyên bản dung hợp với chuyển thế thân hiện tại.

Ong... khí tức cường tuyệt lan tỏa khắp chu thiên, đại đạo chấn động.

Trên đại địa Hồng Hoang, vô số sinh linh cảm ứng được, đều hướng về phía Bất Chu Sơn nhìn tới.

Sau bao nhiêu năm, Hồng Hoang lại sắp đón chào một tôn Thánh nhân mới sao?

Ở một tòa Ngộ Đạo Đài khác, Đa Bảo cũng tỉnh lại sau khi ngộ đạo, nhìn về phía Phục Hy mà lòng đầy bùi ngùi.

Đạo Thiên Đại Đạo hắn lĩnh ngộ không khó, nhưng cái Nguyên Hạch Thần Văn đó khiến hắn đau đầu vô cùng, hoàn toàn không tìm thấy manh mối.

Nhưng nghĩ lại đối phương từ lúc đạt đến đỉnh phong Chuẩn Thánh đến nay đã qua không biết bao nhiêu tuế nguyệt, giờ mới mượn cơ hội này thăng cấp, cũng không có gì để đố kỵ.

Tất nhiên, hâm mộ là không tránh khỏi.

Huyết Hải, Minh Hà ngồi trong Huyết Phủ, ngước đầu nhìn xuyên qua các tầng ngăn cách, trong mắt lóe lên thần quang hâm mộ đố kỵ.

Rồi lão lại u u cười lạnh: Chứng đạo thành Thánh đâu có đơn giản như vậy?

Nhưng khi cảm ứng được Phục Hy đang thôn phệ tàn dư đại đạo để đột phá cực cảnh, lão lại không khỏi lệ rơi đầy mặt.

Cơ hội như vậy, sao hồi xưa lão không gặp được chứ?

Thiên địa bất công mà!

Thiên Đình, Hạo cầm Hạo Thiên Kính, lặng lẽ nhìn hình ảnh trong kính, u u thở dài.

Những hảo hữu năm đó, giờ còn mấy người chưa chứng đạo thành Thánh?

Trấn Nguyên Tử, Đông Vương Công cùng Tây Vương Mẫu cũng bước ra khỏi Thiên Cung, xuất hiện gần Bất Chu Sơn, mặc nhìn đạo thân ảnh đang tỏa khí thế cường tuyệt kia.

Trên bầu trời, đại đạo chấn động, dư ba lan tỏa vạn dặm.

Cả Hồng Hoang đều vì hắn mà rung chuyển.

Đa số sinh linh Hồng Hoang đều đang chú ý đến Phục Hy chứng đạo. ...

Văn Đạo tiểu thế giới, hang động địa đế, hào quang truyền tống trận tản ra, sáu đạo thân ảnh bước ra.

Sau đó, ánh sáng trận pháp yếu dần rồi tắt lịm. "Bắt đầu đi!" Mấy đạo thân ảnh hắc y hòa nhập vào sáu người này.

Sau đó, từng luồng khí đen chết chóc bá đạo ngút trời xuyên thủng lòng đất, phóng thẳng lên cao, tạo thành một lỗ hổng lớn trên tầng mây, hồi lâu không thể khép lại, tử khí bao phủ thiên địa.

Tại Văn Đạo tiểu thế giới, các sinh linh mạnh mẽ thấy cảnh này đều lộ vẻ kinh ngạc, sát na sau, cảm giác nguy hiểm bao trùm lấy tâm trí họ.

Nguy hiểm, nguy hiểm, nguy hiểm...

Cảm giác tê dại da đầu báo cho họ biết có ngoại địch cường đại xâm nhập, vì khí tức của đối phương không chút che giấu, uy áp bao trùm thế gian, tử khí tràn lan.

Lúc này, Ngô Sở đã trở lại Văn Đạo tiểu thế giới, các trận pháp bố trí từ trước lập tức khởi động, hào quang trận pháp phóng thẳng lên trời.

Vô số sinh linh thấy cảnh này đều ngơ ngác.

Nhưng điều khiến họ ngơ ngác hơn là sau khi trận pháp khởi động, cơ thể họ đã không tự chủ được mà bị hút về phía các trận pháp đó.

Ngô Sở phân ra một đạo phân thân, cầm Hỗn Độn Bảo Hồ Lô thu hết các sinh linh đang tụ tập lại vào trong Thiên Hồ Giới.

Khi bố trí trận pháp ở phương thiên địa này, Ngô Sở đã lường trước ngày này.

Cho nên, hắn đã sớm chuẩn bị.

Cùng lúc đó, trên bầu trời tinh tú, Đại Chu Thiên Tinh Đạo Đại Trận cũng vận chuyển, bao vây thiên địa, phong tỏa tứ phương.

Mười tôn Thánh nhân xuất hiện tại Văn Đạo tiểu thế giới.

Trong hang động dưới đất, tòa trận pháp kia cũng bị Ngô Sở một chân đạp nát.

Lúc này, Văn Đạo tiểu thế giới đã là một thế giới khép kín. "Đợi các ngươi đã lâu, hoan nghênh tới thế giới của ta!" Mười tôn Thánh nhân bao vây sáu tôn Trụ Ngoại Thánh nhân vào giữa, Ngô Sở nhìn họ cười nói.

Nhìn nụ cười của Ngô Sở, sáu tôn Trụ Ngoại Thánh nhân chỉ cảm thấy như nuốt phải ruồi, vô cùng buồn nôn.

Đối phương phát hiện hành động của họ từ khi nào?

Thánh nhân không thể thôi diễn Thánh nhân, trước đó họ ở thế giới này cơ bản không để lại dấu vết gì, thậm chí lúc đầu làm việc đều là những sinh linh do họ khống chế.

Chỉ có lần cuối cùng này, phân thân của họ mới chiếm cứ cơ thể đối phương.

Nhưng phản ứng của đối phương cũng quá nhanh đi!

Chương 968

Cứ như thể biết họ sắp làm gì vậy, mọi thứ đều đã an bài sẵn, đưa người đi, phong tỏa thiên địa, chỉ chờ họ tới để 'múc' một trận. "Ngươi làm sao phát hiện được chúng ta?" Lúc này, một lão giả hắc bào bước ra, hắc bào trên người biến ảo thành đạo bào đỏ thẫm mang theo tinh tú vàng óng, dáng vẻ hạc phát đồng nhan, tay cầm phất trần, nhìn qua đã biết không phải vật tầm thường. "Ta nói là ta suy đoán ra, không biết các ngươi có tin không?" Ngô Sở đúng là suy đoán ra, nhưng phương thức suy đoán có chút khác.

Hắn có kết quả trước, rồi từ kết quả nghịch suy truy tìm nguyên nhân. "Tuy Thánh nhân không thể thôi diễn tin tức của Thánh nhân, nhưng ta nghĩ, các ngươi tổn thất ba tôn Thánh nhân ở chỗ chúng ta, mối thù này chắc chắn không thể không báo.

Năm đó các ngươi chỉ mất một người chưa chứng đạo mà đã thù dai như vậy." Ngừng một chút, hắn lại nói: "Tiếc là, giờ các ngươi sắp mất thêm sáu tôn Thánh nhân nữa!

Không biết vũ trụ bên đó của các ngươi có bao nhiêu Thánh nhân để mà tổn thất đây!" "Ha ha, khẩu khí không nhỏ, chúng ta đều là Thánh nhân, các ngươi tưởng thế này mà nhốt được chúng ta sao?

Thế thì coi thường chúng ta quá rồi!" Một thanh niên tóc đỏ bẻ cổ, chậm rãi bước ra, trên người nổi lên những văn lộ màu đen huyền ảo.

Khí tức của hắn dưới sự gia trì của văn lộ đó không ngừng tăng vọt.

Lão giả hạc phát nói: "Cho dù vậy, các ngươi không thấy rằng chúng ta nên ra tay với vị Chuẩn Thánh chưa chứng đạo thành công kia hơn sao?" Đây chính là điều đám Trụ Ngoại Thánh nhân không

hiểu nổi, tại sao hắn biết mọi người định ra tay với hắn, định trấn sát hắn ngay tại đạo tràng của mình? "Chẳng phải rất đơn giản sao?" Ngô Sở mỉm cười tự tin như nắm chắc mọi việc trong lòng bàn tay, "Ta là đại sư huynh tu hành của phương thiên địa này, ta sáng lập Văn Đạo, là đại đạo được truyền bá rộng rãi nhất của Nho môn.

Nếu các ngươi có thể trấn sát ta, đó mới là việc có giá trị nhất, Hồng Hoang chắc chắn chấn động, Nho môn cũng sẽ hỗn loạn...

Ta không nghĩ ra việc gì có giá trị hơn là trấn sát ta cả." Thế là, sáu vị Trụ Ngoại Thánh nhân nhìn nhau, hô một tiếng 'Giết', liền thấy sáu luồng khí tức bàng đại cường tuyệt điên cuồng tỏa ra bốn phương tám hướng.

Trái Đất của Văn Đạo tiểu thế giới dưới sự bao phủ của sáu luồng khí này run rẩy bần bật, như sắp sụp đổ đến nơi. "Động thủ!" Ngô Sở quát khẽ, tùy tay vung Tru Tiên Tứ Kiếm ra.

Tru Tiên Kiếm Trận Đồ bay lên không, tứ phương thiên khuyết dựng đứng, Tru Tiên Tứ Kiếm treo lơ lửng trên các cổng thiên khuyết, kiếm khí lập tức tràn ngập.

Tiếp đó, linh khí của cả tiểu thế giới như thủy triều đổ vào kiếm trận đồ.

Trong tinh không vô tận, vô số tinh thần tỏa sáng rực rỡ, chiếu rọi vào trận pháp.

Tru Tiên Kiếm Trận Đồ dưới sự gia trì của vĩ lực tiểu thế giới đón gió mà lớn, chớp mắt đã bao phủ cả Trái Đất, tứ phương thiên khuyết cũng mở rộng, bao vây sáu vị Trụ Ngoại Thánh nhân vào trong và ép họ tách rời nhau ra.

Sáu vị Trụ Ngoại Thánh nhân cảm nhận rõ rệt sự áp chế của phương thiên địa này, tuy không phải là một đại thế giới nhưng quy

tắc đại đạo lại cực kỳ hoàn chỉnh.

Rõ ràng, dù là thiên thời, địa lợi hay nhân hòa đều không nằm về phía họ.

Vừa nhập trận, vô số kiếm khí đã hội tụ chém về phía họ.

Có kẻ cố thủ chống đỡ kiếm quang, có kẻ hóa đạo biến mất muốn mượn lực đại đạo thoát khỏi sự phong tỏa, nhưng lại bị một quả cầu từ trong đại đạo đập văng ra.

Người ném cầu dĩ nhiên là Nữ Oa, nàng cùng Hồng Vân liên thủ cầm chân hai tên.

Kẻ khác thì bị Hỗn Độn Chung chấn văng ra, đó là Thái Nhất, hắn cùng Đế Tuấn liên thủ tại Đông Phương Thiên Khuyết, hai đánh một, túm lấy một tên Trụ Ngoại Thánh nhân mà giã liên hồi.

Tại Tây Phương Thiên Khuyết, Chuẩn Đề cầm Thất Bảo Diệu Thụ quét một tên đang ẩn mình trong đại đạo ra, Tiếp Dẫn hóa thành kim thân, một chưởng vỗ xuống.

Một tên Trụ Ngoại Thánh nhân khác ném ra một cái ma bàn lớn, trông khá giống Âm Dương Đại Ma Bàn, nhưng khí tức tỏa ra lại là Tử Vong Đại Ma Bàn.

Kẻ này chính là người lúc trước một quyền đấm thủng hang động, để tử khí tràn lan.

Đại đạo tử vong của hắn tuy không bị phật quang khắc chế hoàn toàn, nhưng để áp chế hắn cũng không phải việc khó gì.

Tên Trụ Ngoại Thánh nhân bị Chuẩn Đề quét ra nói: "Tây Phương giáo các ngươi rõ ràng không hợp với Nho giáo, nếu chúng ta trấn sát hắn, đối với Tây Phương giáo các ngươi cũng có lợi..." Tiếp Dẫn nghe vậy lắc đầu thở dài: "Đạo hữu nói sai rồi!

Tây Phương giáo ta tuy có tranh chấp với Văn Đạo Nho môn, nhưng đó chỉ là lý niệm chi tranh, là đại đạo chi tranh giữa các sinh linh trong cùng một thiên địa.

Còn với các ngươi, đó là cuộc chiến giữa các thiên địa khác nhau.

Trước là thiên địa, sau mới tới đồng môn, thứ tự trước sau không thể loạn." Chuẩn Đề cũng cười lớn: "Nếu trấn sát các ngươi ở đây, chúng ta thậm chí có thể truyền Tây Phương giáo sang vũ trụ bên các ngươi, đã vậy thì hà tất phải tranh giành đầu rơi máu chảy với đồng đạo cũ ở đây?

Đạo hữu hãy tạo điều kiện cho bần đạo, để bần đạo chém ngươi đi!" "Hừ!

Si nhân thuyết mộng, mạng ta ở đây, có bản lĩnh thì tới lấy!" Người nói câu này là tên Trụ Ngoại Thánh nhân mang tử khí tràn lan.

Vị Trụ Ngoại Thánh nhân lúc nãy không nói hai lời, lôi ra một đống bảo bối ném về phía Chuẩn Đề, nào là Lưu Ly Kim Đấu, Khốn Tiên Tác, Thiên La Phiến, Càn Khôn Tán...

đủ loại thượng thượng phẩm.

Trong đó, món Lưu Ly Kim Đấu là thần kỳ nhất.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy vậy cũng lấy bảo bối của mình ra tranh đấu.

Phía bên kia, Thái Thượng, Nguyên Thủy và Thông Thiên vây đánh một tên.

Thái Thượng dùng Thái Cực Đồ phòng thủ, Thông Thiên đội Huyền Hoàng Tháp, cầm Thanh Bình Kiếm chủ công, Nguyên Thủy vung Bàn Cổ Phiên hỗ trợ, ba anh em phối hợp vô cùng ăn ý.

Tuy giữa Thông Thiên và Nguyên Thủy đôi khi có lời qua tiếng lại,

nhưng sự phối hợp bao năm qua không phải là giả.

Tên Trụ Ngoại Thánh nhân đối diện đã sớm rơi vào thế nguy hiểm, kêu khổ thấu trời.

Ngô Sở nhìn qua tình hình, gia nhập cùng Đế Tuấn và Thái Nhất, định dùng chiến thuật ba đánh một để dứt điểm nhanh một hai tên trước.

Kết quả khi Ngô Sở xuất hiện tại Đông Phương Thiên Khuyết, tên Trụ Ngoại Thánh nhân kia lập tức kêu lên: "Ba vị đạo hữu, việc gì phải như thế?

Nếu bần đạo tự bạo, phương thiên địa này chắc chắn hủy diệt, chúng ta tu hành không dễ, hay là ngồi xuống đàm luận, ta và các ngươi vốn cũng không có thù oán gì không thể hóa giải..." Tên này vừa thử xong, căn bản không thoát ra khỏi thiên khuyết này được, đại đạo nơi đây đã bị cách tuyệt với bên ngoài.

Lại thêm đối phương có món chí bảo, dễ dàng chấn hắn ra khỏi đại đạo, trốn không lối thoát.

Vì thế hắn chỉ còn cách dùng 'mồm miệng'.

Dù sao nếu tự bạo, đối phương dù giữ được mạng thì tổn thất chắc chắn không nhỏ. "Bần đạo Huyền Diệp, là Thánh nhân của vương quốc Huyền Viêm, có lẽ các ngươi không biết, chúng ta ở thế giới bên đó đều có vương quốc riêng, mười tám tôn Thánh nhân lập thành Tiên Minh...

Thật ra chúng ta chỉ bị ép bởi mấy lão già ở Vĩnh Hằng Chân Giới, bất đắc dĩ mới tới đây thôi." Tên Huyền Diệp này nói hươu nói vượn, Ngô Sở cũng không biết thật giả thế nào.

Nhưng cũng không quan trọng, họ sẽ không vì mấy lời này mà tha cho hắn.

Trấn sát hắn ở đây, quay đi biết đâu vận khí tốt Hồng Hoang lại có thêm một vị Thánh nhân nữa.

Phục Hy chẳng phải đã thành công bước lên con đường chứng đạo rồi sao!

Chương 969

"Tự bạo?

Ngươi cứ thử xem, cũng đỡ cho chúng ta mất công." Ngô Sở cười nói. "..." ...

Lúc này, tại Hồng Hoang thiên địa, Phục Hy đang chứng đạo.

Tuy hắn không lập giáo như các Thánh nhân khác, không có công đức thiên đạo đưa tu vi lên cực cảnh.

Nhưng hắn có tàn dư đại đạo của Trụ Ngoại Thánh nhân, thôn phệ chúng kết hợp với Thôi Diễn Đại Đạo của bản thân cũng có hiệu quả tương đương.

Theo thời gian, hắn mượn tàn dư đại đạo đó đưa tu vi lên cực cảnh, lấy Hà Đồ Lạc Thư làm bảo vật chứng đạo, thành công thăng cấp Thánh nhân.

Khi hắn lấy lại bản nguyên chi quang từ bản nguyên tinh không, hoàn toàn dung hợp với bản thân, khí tức của hắn một lần nữa nhảy vọt, đạt tới độ cao chưa từng có.

Hắn biết, đó chính là Thánh nhân chi cảnh.

Khí tức cường đại bao trùm Hồng Hoang, vô số sinh linh quỳ lạy.

Huyết Hải, dù không cam lòng nhưng Minh Hà lão tổ vẫn khom người bái: "Bái kiến Phục Hy Thánh nhân!" Ngoài Bất Chu Sơn, Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu và Trấn Nguyên Tử, vừa mừng cho hắn vừa tiếc cho mình, tâm tình phức tạp bái: "Bái kiến Phục Hy Thánh nhân!" Thiên địa tứ phương sinh linh đồng thanh: "Bái kiến Phục Hy Thánh nhân!" Lúc này Phục Hy chỉ muốn ngửa mặt lên trời cười to một trận, nhưng sự dè dặt của Thánh nhân khiến hắn kìm nén

lại, thầm nghĩ: Thấy chưa A Sở, ca ca cũng chứng Thánh rồi!

Tiếc là, hắn đợi một lúc lâu cũng không thấy một vị Thánh nhân nào xuất hiện chúc mừng.

Hắn thấy chuyện này không đúng lắm, nếu không có việc gì, mọi người không thể không nể mặt hắn như vậy.

Huống hồ người khác có thể trêu hắn, chứ muội muội nhà mình sao có thể như vậy được!

Thế là hắn ngẩng đầu nhìn về Thiên Cung, dùng đại đạo liên hệ với Thiên Đế Hạo: "Thiên Đế, có chuyện gì xảy ra vậy?

Sao không thấy khí tức của các vị Thánh nhân khác?" Hạo khẽ thở dài: "Trụ Ngoại Thánh nhân giáng lâm đạo tràng của đại sư huynh, các Thánh lúc này đang ở đó đối phó với chúng!

Thánh nhân có muốn tới xem không?" "Hóa ra là vậy, vậy bản Thánh cũng đi xem thử thế nào!" Phục Hy vẫn giữ vẻ dè dặt, biến mất khỏi Hồng Hoang thiên địa.

Ngay khi Phục Hy rời khỏi Hồng Hoang đại địa, toàn bộ Hồng Hoang đại địa dường như sống lại, đại địa từ từ nhấp nhô theo một loại vận luật nào đó, tựa như đại địa đang hô hấp.

Mặc dù đại địa đang hô hấp, đang nhấp nhô, nhưng các sinh linh sống trên đại địa lại không cảm nhận được chấn động quá lớn.

Khí tức khó tả lan tỏa khắp trời đất, cửu thải thiên quang xuyên qua bầu trời, tựa như những dải cực quang rực rỡ treo trên vòm trời.

Đại Đạo oanh minh, như nhịp tim của đại địa đang đập, lại như một loại tiên nhạc, vô số sinh linh trong tiên nhạc này đều như say như mê.

Lúc này, nếu nhìn từ ngoài trời vào Hồng Hoang đại địa rộng lớn,

có thể thấy, đại địa khổng lồ này dường như một sinh linh đang thổ nạp linh khí, tự mình tu hành.

Bích lũy Hỗn Độn ở tận cùng Hồng Hoang đại địa, lúc này như miếng bọt biển, không ngừng hấp thu Hỗn Độn Linh Khí bên ngoài bích lũy, sau đó lọc thành linh khí vô tận, tuôn chảy vào Hồng Hoang đại địa.

Đột nhiên, linh khí tràn ngập trời đất, hóa thành những dải cực quang cửu thải rực rỡ.

Cực quang như rồng, vắt ngang trời, như mộng như huyễn, chiếu rọi thế gian, tất cả sinh linh trong những dải cực quang rực rỡ này, dường như đều được thăng hoa… Một số sinh linh già yếu, đang khôi phục thanh xuân với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Một số sinh linh sắp chết, khoảnh khắc sau liền như người bệnh nặng bỗng chốc tỉnh dậy, nhảy nhót sinh long hoạt hổ.

Có những em bé sơ sinh vừa chào đời, chớp mắt đã có thể đứng thẳng đi lại, miệng gọi cha mẹ… Bất Chu Sơn, Côn Luân Sơn, Tu Di Sơn, Tử Ngọc Sơn… tất cả các sơn mạch trên Hồng Hoang đại địa đều từ từ dâng cao trong nhịp điệu này… Trong Thiên Cung, Hạo và Trấn Nguyên Tử, cùng với Đông Vương Công cùng một chúng Thiên Thần chí cao, nhìn những biến hóa trên Hồng Hoang đại địa, đều không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Trấn Nguyên Tử, người sở hữu Địa Thư, nhìn địa mạch không ngừng lớn mạnh trên Địa Thư, không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Đông Vương Công hỏi: "Trấn Nguyên lão huynh, biểu cảm của huynh rốt cuộc là ý gì?

Hồng Hoang đại địa đang lớn mạnh, đây là chuyện tốt mà!" Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, lần này, Hồng Hoang đại địa dường như

đã phá vỡ một loại xiềng xích nào đó, đang lớn mạnh với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Tuy nói Hồng Hoang đại địa từ trước đến nay đều đang trưởng thành, nhưng loại trưởng thành đó, mắt thường rất khó phát hiện.

Giống như đỉnh núi cao nhất thế giới Địa Cầu, tuy mỗi năm tăng thêm một milimet, nhưng sự thay đổi này hoàn toàn không rõ ràng.

Nhưng hiện tại, trong sự quan sát của bọn họ, sự trưởng thành của đại địa cực kỳ rõ ràng.

Hơn nữa, dị tượng thiên địa thường xuyên xảy ra, chỉ cần không ngốc, đều có thể nhìn thấy loại quái tượng này.

Trấn Nguyên Tử lắc đầu nói: "Chuyện xấu thì không phải chuyện xấu, nhưng chỉ là không biết, Hồng Hoang đại địa sao lại đột nhiên xuất hiện biến hóa như vậy, lẽ nào là do Phục Hy đạo hữu thành công chứng đạo mà thành?

Tính toán, cộng thêm Phục Hy đạo hữu, Hồng Hoang đại địa đã có mười lăm vị Thánh Nhân rồi sao!

Vì sao lại là con số mười lăm này?

Hay là nói, không liên quan đến điều này?" Đông Vương Công thầm tính toán một chút, không khỏi gật đầu.

Thánh Nhân ban đầu, Bàn Cổ đại thần, tuy rằng lúc đầu cứ nghĩ đã thất bại, nhưng sau này sự thật chứng minh, lão nhân gia người vẫn còn sống; Thánh Nhân thứ hai, nghiêm khắc mà nói, hẳn là ma đầu La Hầu, tuy người đã thất bại, nhưng lại khai tịch Ma Giới, cũng coi như thành công một nửa rồi; Thánh Nhân thứ ba, chính là lão sư của bọn họ, Hồng Quân lão tổ.

Vào thời điểm đó, Hồng Quân lão tổ mới là vị Thánh Nhân đầu tiên, Bàn Cổ không xuất thế, La Hầu cũng chỉ là bán thành phẩm, trên

trời dưới đất, duy Lão Tổ độc tôn.

Sau này, Nữ Oa, Tam Thanh huynh đệ, Sầu Khổ huynh đệ sáu người thành Thánh.

Tiếp đó là Hồng Vân, sau đó là Đế Tuấn và Thái Nhất huynh đệ.

Rồi đến Hậu Thổ, nếu La Hầu không tính là Thánh Nhân, thì Hậu Thổ cũng không thể tính.

Nhưng theo một ý nghĩa nào đó, Hậu Thổ chính là Thánh Nhân.

Sau đó, chính là Ngô Sở, vị Đại Sư Huynh Huyền Môn này.

Cuối cùng mới là Phục Hy.

Cứ tính toán như vậy, Đông Vương Công lại không khỏi lệ mục, trong lòng nghĩ, lần này Hồng Hoang đại địa được thăng hoa, phá vỡ xiềng xích, thực hiện bước nhảy vọt, bọn họ có cơ hội không? … Trong Văn Đạo Thế Giới, bên trong Tru Tiên Kiếm Trận, Đông Phương Thiên Khuyết.

Đế Tuấn hóa thành biển lửa hừng hực, chặn đường đi, kiếm quang rực rỡ, chặt đứt đường về, Hỗn Độn Chung vang vọng, đoạn hồn táng phách… Dưới sự liên thủ của ba vị Thánh Nhân, vị Thánh Nhân quốc độ Huyền Viêm tự xưng Huyền Diệp kia, lúc này đã nguy cấp, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Kể từ ngày thăng cấp Thánh Nhân, hắn chưa từng gặp phải cục diện như vậy nữa.

Cho dù có gặp Thánh Nhân, mọi người cũng sẽ không đánh đến chết.

Nhưng ai ngờ, đến vũ trụ trụ ngoại này, lại gặp phải những kẻ điên này.

Sau một hồi giằng co, thấy không còn hy vọng trốn thoát, trong

cơn phẫn nộ, Huyền Diệp không khỏi ác hướng đảm biên sinh, "Nếu các ngươi muốn ta chết, vậy ta kéo một kẻ chôn cùng thì có sao?" Đế Tuấn kêu lên: "Hắn muốn tự bạo!" "Yên tâm, cùng lắm thì đại địa vỡ vụn thôi, chúng ta còn sợ cái này sao?" Khi Huyền Diệp tập trung sức mạnh, chuẩn bị tự bạo Thánh Thể, từng đạo kiếm quang bao phủ lấy hắn, tạo thành lớp phòng ngự đầu tiên.

Từng sợi xích vàng từ trong cơ thể hắn dâng lên, tạo thành lớp phòng ngự thứ hai bên ngoài cơ thể.

Chương 970

"Thái Nhất huynh, huynh dùng Hỗn Độn Chung bao phủ huynh và đại ca huynh, trốn ra sau ta." Kết quả đối phương thấy vậy, lại lao về phía cửa Thiên Khuyết.

"Biết ngay là ngươi sẽ không nỡ mà!" Ngô Sở dường như đã sớm biết đối phương không nỡ dễ dàng tự bạo, một con kiếm long do kiếm quang tạo thành, từ hướng cửa xông vào.

Rầm… Kiếm quang oanh kích lên một kiện Linh Bảo, lập tức đánh nát Linh Bảo trong tay đối phương.

Đối phương nhân cơ hội này, hóa thành một đạo quang, lần thứ hai xông về phía cửa, kết quả một thanh Tiên Kiếm hạ xuống, chém về phía đạo quang đó.

Đang… Đây không phải là âm thanh Tiên Kiếm chém vào đầu, mà là tiếng Hỗn Độn Chung vang lên.

Thánh Nhân trụ ngoại Huyền Diệp chỉ cảm thấy Nguyên Thần chấn động một trận, sau đó hắn từ một đạo quang, khôi phục nhân hình, xuất hiện một thoáng ngừng lại.

Mặc dù chỉ là ngừng lại một thoáng, nhưng Tiên Kiếm lại vừa vặn chém vào cổ hắn.

Trong biển lửa, một con Kim Ô xông ra, lao về phía cái đầu đang bay lên, hai vuốt tóm lấy rồi hai cánh bao bọc, liệt diễm hừng hực, xông thẳng lên trời.

Cùng lúc đó, vô số khóa vàng quấn lấy cái thân thể không đầu kia.

Oanh… Thân thể đó vẫn nổ tung, ánh sáng chói mắt tràn ngập trời đất.

Trong ánh sáng, vô số Đại Đạo mảnh vỡ cuốn về bốn phía, trong nháy mắt đã phá vỡ những khóa vàng đang quấn lấy hắn, khí kình cuộn trào về mọi hướng, con Kim Ô liệt diễm đang bay trên không cũng bị ảnh hưởng, trong nháy mắt vỡ thành những đóm lửa.

Thái Nhất dùng Hỗn Độn Chung bao phủ lên mình và Đế Tuấn, còn Ngô Sở cũng phất Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, vô số kim sắc liên hoa lan tỏa khắp bốn phương.

Và trong khí kình đó, vô số kim sắc liên hoa này cũng theo đó mà tan rã.

Cuối cùng, khí kình oanh vào người hắn, oanh vào xung quanh Thiên Khuyết, Thiên Khuyết dao động, rồi sụp đổ, Thiên Khuyết Tru Tiên Quan, dưới sự cuộn trào của khí kình này, chớp mắt biến mất.

Ban đầu, những đạo kiếm quang bay về phía cái đầu đó, trong khí kình tràn lan này, cũng lần lượt tan rã.

Và cái đầu đó, tự nhiên cũng không thể thoát khỏi.

Đại địa dưới Thiên Khuyết, cũng trong vụ nổ này, lộ ra một cái động lớn, xung quanh miệng động vô số vết nứt, như mạng nhện lan tỏa khắp bốn phương.

Một vết nứt khổng lồ, dường như muốn chia đôi đại địa.

Sau khí kình, chỉ còn lại một cái đầu lâu khô rơi xuống đất, một đạo Nguyên Thần suy yếu từ trong đầu lâu thoát ra, muốn nhân cơ hội Thiên Khuyết sụp đổ này mà trốn thoát.

Kết quả vừa mới thoát ra, liền lại đụng phải một bức tường vô hình, đại địa vừa bị nổ tung một đạo thiên tiệm, từ từ khép lại, Thiên Khuyết đã biến mất lại hiện ra.

Nguyên Thần của Thánh Nhân Huyền Diệp trừng mắt há hốc mồm nhìn tất cả những gì trước mắt.

Sau đó bị vô số khóa vàng bao phủ lấy, từng đạo phong ấn đánh vào Nguyên Thần của hắn, tạm thời trấn áp đạo Nguyên Thần đã bị chính vụ tự bạo của mình làm suy yếu này.

Thái Nhất và Đế Tuấn đội Hỗn Độn Chung, nhìn thân thể của Ngô Sở vẫn kiên cố không thể phá hủy dưới vụ tự bạo của Thánh Nhân, Thái Nhất hỏi: "A Sở huynh đệ, nhục thân của huynh rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Mặc dù vụ tự bạo của tên kia vừa rồi đã bị tiêu hao hai lần, nhưng khí kình cuối cùng oanh vào người huynh cũng không nhỏ đâu!

Ta từ Hỗn Độn Chung cũng cảm nhận được." Ngô Sở cười nói: "Cái này không liên quan nhiều đến mạnh yếu của nhục thân, đây là tiểu thế giới do ta khai tịch ra, bất kỳ tổn thương nào ta chịu đều có thể chuyển dời đến nơi khác." Lúc này, ở rìa tinh không xa xôi, một hành tinh không có ánh sáng, lặng lẽ tan rã, dường như có một bàn tay vô hình, đánh tan nó vậy.

Mặc dù nhục thân của hắn rất mạnh, nhưng hắn vẫn không muốn dùng nhục thân của mình để cứng rắn đón nhận dư ba của một Thánh Nhân tự bạo… Đúng vậy, chính là dư ba.

Lớp phòng ngự đầu tiên là thần liên phòng ngự do Nghệ Bảo tạo ra, lớp phòng ngự thứ hai là do Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ tạo ra, lớp phòng ngự thứ ba là kiếm khí trong Thiên Khuyết.

Sau ba lớp phòng ngự, dư ba oanh vào thân thể Ngô Sở, với cường độ nhục thân hiện tại của hắn, cứng rắn tiếp nhận cũng không có gì đáng ngại.

Nhưng nếu thật sự làm như vậy, hắn cũng lo lắng sẽ ảnh hưởng đến trận đấu tiếp theo.

"Tru Tiên Kiếm Trận này là tình huống gì, không thể phá vỡ sao?"

Đế Tuấn hỏi.

Ngô Sở lắc đầu, nói: "Tru Tiên Kiếm Trận, điểm mấu chốt là kiếm trận đồ, chỉ cần kiếm trận đồ không bị hư hại, Thiên Khuyết này dù có bị tổn hại vạn lần cũng không sao." Không phá hủy kiếm trận đồ, thì không thể thoát khỏi kiếm trận này.

Trừ phi đánh bại tất cả đối thủ trong kiếm trận, sau đó tháo bốn thanh Tru Tiên Kiếm treo trên cửa Thiên Khuyết xuống.

Đương nhiên, những lời này Ngô Sở không cần nói với bọn họ.

Dạy người khác cách phá trận pháp của mình, đó chẳng phải là ngốc sao?

Ngay khi ba người bọn họ liên thủ giải quyết một đối thủ, Bắc Phương Thiên Khuyết, bên trong Tuyệt Tiên Kiếm Trận, Tam Thanh huynh đệ cũng liên thủ giải quyết đối thủ của bọn họ.

Thì ra, Phục Hy vừa chứng đạo thành Thánh, thông qua kênh kết nối giữa Văn Đạo tiểu thế giới và Tử Ngọc Sơn, xuất hiện ở đây.

Thấy tòa Tru Tiên Kiếm Trận kia, Phục Hy quan sát bên ngoài một chút, liền tiến vào Bắc Phương Thiên Khuyết, sau đó lợi dụng Tâm Linh Đại Đạo, ảnh hưởng đến tâm linh của đối phương.

Về việc ảnh hưởng tâm linh đối thủ, thủ đoạn của Phục Hy khá thành thục.

Ban đầu hắn dùng Phục Hy Cầm, đã có thể dễ dàng ảnh hưởng tâm linh sinh linh, từ đó khống chế tâm linh đối phương.

Nay đã chứng đạo thành Thánh, thủ đoạn này càng thêm thành thục.

Chỉ một thoáng, đã ảnh hưởng đến vị Thánh Nhân trụ ngoại kia.

Vị Thánh Nhân trụ ngoại vốn đã bị Tam Thanh huynh đệ đánh cho

không còn sức chống trả, trong tình huống này, trực tiếp lĩnh cơm hộp, bị ba huynh đệ dùng Thái Cực Đồ thần thông và Bàn Cổ Phiên thần thông trấn áp, lại bị Thông Thiên dùng Lục Hồn Phiên thu vào.

Hai kiện Chí Bảo, một kiện Kỳ Bảo, ba bảo cùng trấn.

Vị Thánh Nhân trụ ngoại đáng thương này, ngay cả cơ hội tự bạo cũng không có.

Lúc này đồng thời trống ra sáu vị Thánh Nhân, Ngô Sở tâm thần chấn động, kiếm trận của Tứ Phương Thiên Khuyết lập tức rung chuyển, sau đó hai Thánh Nhân trụ ngoại đang ở cùng nhau, trực tiếp bị tách ra.

Thấy tình huống này, những Thánh Nhân trụ ngoại kia lập tức lo lắng. 119.

Tình huống hiện tại là, Thái Nhất và Đế Tuấn, cùng với Ngô Sở liên thủ đối phó một người; Tam Thanh huynh đệ đối phó một người; Sầu Khổ huynh đệ đối phó một người; còn lại một người do Hồng Vân, cùng với Phục Hy vừa kịp đến, và Nữ Oa bọn họ đối phó.

Thấy tình huống này, bốn vị Thánh Nhân trụ ngoại còn lại, lập tức hoảng loạn.

Trong thời gian ngắn như vậy, đối phương lại liên thủ trấn áp hai vị đồng đạo của bọn họ, nếu cứ tiếp tục như vậy, kết cục chào đón bọn họ cũng sẽ không tốt đẹp gì.

Chỉ suy nghĩ một chút, bốn kẻ ngoan độc liền đồng thời đưa ra quyết định tàn nhẫn nhất, cũng là quyết định mà bọn họ cho là đúng đắn nhất trong tình huống hiện tại.

Oanh oanh oanh oanh… Ngay khi chúng Thánh liên thủ đối địch, cảm thấy có thể thở phào nhẹ nhõm, những Thánh Nhân trụ ngoại kia, lần lượt tự bạo Linh Bảo trên người bọn họ.

Trong số những Linh Bảo đó, không thiếu một số Chí Bảo, cảnh tượng tự bạo này, không còn đơn giản như pháo hoa nhỏ nữa.

Hơn nữa, bên trong Tứ Phương Thiên Khuyết đều có Linh Bảo cường đại đồng thời tự bạo, phản ứng dây chuyền này, khiến Tứ Phương Thiên Khuyết trực tiếp sụp đổ, lộ ra đại địa phía dưới.

Chương 971

Đại địa phía dưới, cũng trong vụ tự bạo này, xuất hiện từng vết nứt.

Và những Thánh Nhân Hồng Hoang bị vụ tự bạo làm cho giật mình, cũng đều lấy bảo bối ra tự vệ, tránh bị những Thánh Nhân trụ ngoại giống như thỏ bị dồn vào đường cùng này cắn một miếng.

Bốn vị Thánh Nhân kia thấy tình huống này, cảm thấy cơ hội thoáng qua, thi triển độn pháp liền trốn xuống phía dưới đại địa, đồng thời trốn đi, còn để một số Linh Bảo tự bạo.

Kết quả là, quả cầu đại địa phía dưới, bị chuỗi vụ tự bạo này, nổ thành mảnh vụn, cuốn về bốn phía.

Cảnh tượng một hành tinh nổ tung, có thể tưởng tượng đáng sợ đến mức nào.

Nhưng đối với Thánh Nhân mà nói, cái này thực ra giống như đốt pháo hoa, chỉ là nhìn có vẻ đáng sợ, uy lực thật sự còn không lớn bằng những Linh Bảo cực phẩm tự bạo.

Tuy nhiên, khi bọn họ nổ tung hành tinh này, từ phía dưới hành tinh thoát ra, thuận thế độn nhập vào tinh không phía dưới, mới phát hiện, bọn họ đã vui mừng quá sớm.

Các hành tinh trong Tứ Phương Tinh Không liên kết lại, giống như một tấm lưới khổng lồ, giăng bọn họ vào trong, bất luận xuất hiện ở đâu, dường như đều có một sức mạnh đang áp chế bọn họ.

Vốn có thể chớp mắt đi hàng ức vạn dặm, lúc này bọn họ như sa vào vũng lầy.

Vốn có thể chớp mắt nhảy ra khỏi mảnh thiên địa này, xuất hiện

trong Hỗn Độn, lúc này bọn họ như bị giam trong lồng, từng sợi xích vô hình, khóa chặt lấy thân thể bọn họ.

Sau đó, bọn họ lại bị những Thánh Nhân Hồng Hoang kia chặn lại giữa tinh không.

"Đây là, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận?" Đế Tuấn nhìn trái nhìn phải, hỏi.

Ngô Sở gật đầu, rồi truyền âm cho Phục Hy, "Đại ca, trận này huynh tương đối quen thuộc, huynh dùng Hà Đồ Lạc Thư để điều động tinh thần chi lực, cùng nhau diệt bọn chúng." Phục Hy gật đầu nói: "Không vấn đề, cứ giao cho ta!" Trước đây vì vấn đề tu vi, không thể tham gia loại Thánh Nhân chi chiến này, Phục Hy vẫn luôn coi đó là một sự tiếc nuối.

Nay, cuối cùng cũng đến lượt mình xuất trận rồi!

Phục Hy đã nhẫn nhịn rất lâu, xuất hiện ở trung tâm tinh không, tay cầm Hà Đồ Lạc Thư, tỏa ra từng trận quang mang, tinh thần chi lực xung quanh dưới sự chiếu rọi của Hà Đồ Lạc Thư này, cũng lóe lên quang mang, dường như đang hô ứng với nó, toàn bộ tấm lưới tinh thần cũng như sống lại vậy.

May mắn được tham gia trận chiến này, hiện tại, là lúc hắn đại triển thân thủ rồi.

Ngay khi chúng Thánh Hồng Hoang đang vây bắt bốn Thánh Nhân trụ ngoại giữa tinh không, giữa quả Địa Cầu đang nổ tung, một tòa Địa Phủ nổi lên ở địa tâm, một thân ảnh khoanh chân ngồi trên đó, giang rộng hai tay về bốn phía, các mảnh vỡ hành tinh tứ tán, đang hội tụ về phía nàng.

Nàng chính là Hậu Thổ tiểu thư tả, vì không thể rời khỏi Địa Phủ, nàng chỉ có thể phái một phân thân cường lực đến trấn giữ tiểu Địa

Phủ.

Kết quả phát hiện, đối phương lại đánh nổ Địa Cầu.

Trên Địa Cầu, vô số sinh linh tuy đã được Ngô Sở đưa vào Thiên Hồ Giới, nhưng vẫn còn rất nhiều sinh linh không có trí tuệ, khó thoát kiếp này.

Lại còn không ít thực yêu đã sản sinh linh trí, cũng khó thoát kiếp này.

"A!

Ta chết rồi sao?

Thật không cam tâm nha!

Thế giới này thật tinh xảo, ta còn chưa kịp ra ngoài xem…" "Ai có thể cứu ta nha?

Xin các ngươi, huhu… ta còn không muốn chết!" "Vì sao?

Vì sao lại như vậy?

Ai có thể nói cho ta biết, chuyện gì đã xảy ra?

Đạo Tôn đâu?

Văn Đức Đạo Tôn đâu?

Mảnh thiên địa này không phải đạo trường của người sao?" "Đạo Tôn a!

Xin thương xót ta, cứu ta đi!" Hậu Thổ khi ngưng tụ những mảnh vỡ đại địa này, có thể cảm nhận được một số ý thức vẫn đang không cam lòng giãy giụa, khát vọng sống mãnh liệt đó, khiến tiểu thư tả cũng không khỏi động lòng.

Đặc biệt là những người nhắc đến 'Văn Đức Đạo Tôn', tiểu thư tả phỏng đoán, Ngô Sở khi chuyển di sinh linh nơi đây, đã bỏ qua

những sinh linh nhỏ bé này.

Đây là sơ sót của nam nhân nhà mình, tiểu thư tả cảm thấy nên do nàng bù đắp.

Những sinh linh nhỏ bé này không thể phát ra âm thanh, nhưng những tin tức cầu sinh yếu ớt mà mãnh liệt phát ra từ mỗi ý thức đó, lại được tiểu thư tả tiếp nhận rõ ràng.

Thế là, nàng tùy tiện vươn tay, thu hết những ý thức yếu ớt này trở về, đưa vào tiểu Địa Phủ, cho bọn họ một cơ hội đầu thai chuyển thế.

"Vô cùng cảm tạ người, Đại Địa Chi Mẫu ôn nhu a!" Những sinh linh nhỏ bé đáng yêu này, sau khi cảm thấy mình được cứu, đều lần lượt cảm tạ vị Đại Địa Mẫu Thần đã ra tay tương cứu này.

Ý thức yếu ớt, truyền đạt ra tin tức như vậy, đều tỏ ra vô cùng khó khăn, dường như gió thổi một cái, cũng có thể thổi tan bọn họ vậy.

Nhưng tiểu thư tả lại cảm thấy có chút hổ thẹn, cảm thấy là nam nhân nhà mình đã không chăm sóc tốt cho những sinh linh đáng yêu này.

Tuy nói đó cũng không phải là nghĩa vụ của Ngô Sở, nhưng những sinh linh nhỏ bé này, dù sao cũng sống trong đạo trường của hắn, không thể che chở cho bọn họ, còn không hổ thẹn sao?

Tiểu thư tả ngẩng đầu nhìn trời, nhìn những đạo quang mang rực rỡ bùng phát như pháo hoa giữa tinh không, trong lòng thầm nói: "Huynh cứ tiếp tục làm việc lớn của huynh, những chuyện nhỏ nhặt không đáng kể này, cứ để ta hoàn thành cho huynh vậy!" Còn lúc này, giữa tinh không, những Thánh Nhân trụ ngoại kia, đang cảm nhận sự tuyệt vọng.

Tinh không như một tấm lưới, giăng khắp bốn phương, trên trời

dưới đất, không thể trốn thoát.

Thủ đoạn của Thánh Nhân sao mà nhiều, tùy tay có thể hái sao trời, tùy ý một đạo ý niệm, có thể khiến tinh thần vỡ nát, thời gian đảo ngược, càn khôn đảo huyền, âm dương nghịch chuyển… Nhưng đối mặt với đối thủ cùng cấp độ nhiều gấp ba lần bọn họ, bọn họ lại có thể làm gì?

Thánh Nhân không thể bị làm nhục, tự bạo, chính là lựa chọn duy nhất của bọn họ.

Hơn nữa, có cơ hội tự bạo mà không tự bạo, kết quả có thể ngay cả cơ hội tự bạo cũng không có.

Thế là, bốn vị Thánh Nhân trụ ngoại rất ăn ý chọn tự kết liễu.

Oanh oanh oanh oanh… Nhục thân và Nguyên Thần hợp nhất, bốn người ôm chặt nhau, tiến hành tự bạo, sức mạnh bùng phát ra đã không còn đơn giản là một cộng một nữa.

Ngay cả những Thánh Nhân như bọn họ, cũng không dám trực tiếp đối mặt.

Tinh không trực tiếp bị nổ tung thành một vùng hư vô, tạo thành một khe hổng khổng lồ, các thần liên Đại Đạo lần lượt đứt đoạn, vết nứt không gian lan tỏa khắp bốn phương, tạo thành siêu cường phong bạo không gian, tất cả những gì ở xung quanh nó, đều bị những vết nứt không gian đó nuốt chửng.

Giống như một con Hỗn Độn Cự Thú khổng lồ, há miệng như một cái động không đáy.

May mắn thay, Ngô Sở đã sớm có chuẩn bị cho việc này.

Chỉ thấy tất cả Thánh Nhân trong khoảnh khắc đó đều viễn độn đi, các tinh thần trong tinh không, lóe lên từng đạo quang mang, quang mang tạo thành từng tấm lưới lớn, không ngừng ngăn cản khí kình

đang tứ tán.

Oanh oanh oanh oanh oanh… Từng hành tinh trong tinh không nổ tung, đương nhiên không thể dễ dàng ngăn cản sự cuộn trào của khí kình.

Tuy nhiên, từng hành tinh nổ tung này, lại làm cho khí kình hoành tảo tứ phương thiên địa bị xáo trộn lung tung.

Chương 972

Giống như khi dập tắt cháy rừng, tạo ra một vành đai cách ly, sau đó từ một bên vành đai đốt ngược lại, khi hai bức tường lửa gặp nhau, đại hỏa tự nhiên cũng theo đó mà bị dập tắt vậy.

Lúc này cách làm của Ngô Sở, về cơ bản là như vậy.

Vốn dĩ những tinh thần đó cũng không thể chống đỡ được cơn phong bạo này, thế nên, hắn liền lấy việc tinh thần tự bạo làm cái giá, cuộn trào về hướng bốn vị Thánh Nhân tự bạo.

Trong tinh không, từng hành tinh nổ tung, giống như từng đóa pháo hoa rực rỡ, trong màn đêm này tỏa ra ánh sáng rực rỡ trong khoảnh khắc.

Cơn phong bạo mạnh mẽ, cuộn trào giữa tinh không, khiến tinh không trở nên hỗn loạn.

Mấy vạn tinh thần, cuối cùng gần vạn bị hủy diệt, tổn thất không thể nói là không lớn.

Dư vận của phong bạo, vẫn còn hoành hành khắp tinh không, tất cả tinh thần dưới cơn phong bạo này, đều run rẩy, nhưng may mắn thay dư vận đã không thể tiếp tục hủy diệt những tinh thần đó.

Nhìn tinh không 'tan hoang' này, chúng Thánh lặng im hồi lâu.

Lương Cửu, Ngô Sở nói: "Mọi người liên thủ phong ấn mảnh tinh không này đi!

Sau này sẽ chuyển dời về Hồng Hoang đại địa, có lẽ còn có thể bồi dưỡng ra một số cường giả." Đại Đạo tàn dư mà Thánh Nhân tự bạo để lại, tự nhiên không thể so sánh với những Đại Đạo bị bọn họ áp chế, ma diệt ý thức lúc trước.

Nhưng chỉ cần phong ấn nó, và ma diệt ý chí Thánh Nhân còn sót lại, sơ lý một phen, khai tịch thành một tiểu thế giới, cũng có thể biến thành một nơi thí luyện hiếm có.

Khi bọn họ phong ấn mảnh tinh không tan hoang này, luyện thành một động thiên thế giới, và ma diệt một số ý chí Thánh Nhân tàn dư trong đó, một không gian thí luyện tràn ngập Đại Đạo tàn khuyết, các loại Đại Đạo chi vận lưu chuyển, liền xuất hiện.

Nơi đây, không chỉ có Đại Đạo mảnh vỡ tàn dư mà Thánh Nhân trụ ngoại để lại sau khi tự bạo, còn có dấu ấn thuật pháp mà chúng Thánh Hồng Hoang để lại khi đấu pháp với bọn họ.

Ở nơi đây lĩnh ngộ đạo lý, thậm chí có thể kích hoạt ra một số lưu ảnh Đại Đạo khi Thánh Nhân ra tay, lưu lại trong mảnh tinh không này.

Lúc này, chúng Thánh mới có thời gian chúc mừng Thánh Nhân tân tấn Phục Hy.

Và sự hư vinh của Phục Hy, giờ phút này cũng được thỏa mãn cực độ.

Tuy nói hắn không quá để ý lão bà nhà mình mạnh hơn mình, nhưng bị áp chế nhiều năm như vậy… Lời chúc mừng của các Thánh Nhân khác đối với hắn không quan trọng, nhưng khi Ngô Sở, vị Thánh Nhân đệ đệ này cung kính cúi người với hắn, miệng Phục Hy đã cười méo xệch. 120.

Trò chuyện một lúc, Hồng Vân nói: "Lần này lại có sáu vị Thánh Nhân trụ ngoại vẫn lạc, ta cảm thấy nên nhân lúc bọn họ phục sinh, thông báo cho phân thân của chúng ta ở trụ ngoại thế giới, nhân lúc những Thánh Nhân này đang chờ phục sinh, ra sức phát triển giáo phái của chúng ta, để lý niệm của chúng ta, ở mảnh vũ trụ đó được truyền bá rộng rãi hơn…" Thấy vẻ mặt của Hồng Vân, có ý muốn làm một

trận lớn.

Tuy nhiên, phản ứng nhanh hơn hắn, là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, lúc này bọn họ đã trực tiếp phái ra một phân thân, đi về phía biên hoang vũ trụ.

Trong vũ trụ trụ ngoại, thế giới trung tâm.

Cuộc chiến tranh giành bá chủ của bảy quốc gia đã diễn ra từ lâu, phân thân của Ngô Sở hóa thành Sở Nhất Tiên Sinh, dẫn theo đệ tử Văn Đạo Nho Môn, trong một phần của cuộc chiến tranh này, đại phóng dị sắc.

Và trong số những đệ tử đại phóng dị sắc này, lại lấy Bạch Vân, hóa thân chuyển thế của phân thân Hồng Vân, làm thủ lĩnh.

Tu vi của hắn, có thể nói là tiến triển nghìn dặm mỗi ngày, trong thời gian cực ngắn, liền xông đến cảnh giới Đại La, thậm chí đã bắt đầu Trảm Tam Thi.

Trong khi đệ tử Văn Đạo Nho Môn đại phóng dị sắc trên chiến trường cục bộ, trong thế đạo hỗn loạn này, lại có một giáo phái tà ác phát triển lớn mạnh.

Giáo phái này, chính là do lão ma đầu La Hầu, kẻ ban đầu bị Ngô Sở đánh dạt ra vũ trụ trụ ngoại để gây rối, phát triển lên.

Tình thế hỗn loạn do chiến tranh giành bá chủ của bảy quốc gia tạo thành, chinh phạt giết chóc lẫn nhau, không chỉ tiện lợi cho Tây Phương Giáo, mà cũng tiện lợi cho Ma Môn, vốn lấy đạo giết chóc làm cơ sở.

Thậm chí có thể nói, loại tình thế hỗn loạn này, mới là mảnh đất màu mỡ nhất để Ma Môn lớn mạnh. … Trong Hồng Hoang, Văn Đạo tiểu thế giới.

Đế Tuấn nghe lời Hồng Vân, lại thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề phái

ra phân thân, liền nói: “Trụ ngoại thiên địa, Thánh Nhân không thể nào nhiều đến vậy chứ?

Vì chúng ta đã diệt nhiều đến thế, sao không trực tiếp giết qua đó, chiếm cứ mảnh thiên địa đó?” Chúng Thánh nghe vậy, không khỏi ngạc nhiên, nhưng lại đột nhiên cảm thấy, lời Đế Tuấn có lý.

Thánh Nhân của Hồng Hoang thiên địa hiện nay đã nhiều đến thế, số lượng Thánh Nhân có thể xuất động đã có mười một vị, Bàn Cổ đại thần cũng đã sớm đến mảnh thiên địa kia rồi.

Nếu mười một vị Thánh Nhân của bọn họ giết sang trụ ngoại thiên địa, bên đó có nhiều Thánh Nhân đến vậy sao?

Cùng lắm thì là đại chiến với Thánh Nhân từ Vĩnh Hằng Chân Giới đến ở mảnh thiên địa đó mà thôi.

Đại chiến ở mảnh thiên địa đó, bọn họ lại có gì phải e ngại chứ?

Thế là ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cuối cùng lại nhìn về phía Ngô Sở.

Hắn là Đại Sư Huynh Huyền Môn, trong số các Thánh Nhân có mặt, nhiều người có quan hệ thân cận với hắn, vẫn là để hắn đưa ra chủ ý tốt hơn, ngay cả Thái Thượng và Nguyên Thủy, lúc này cũng không nói gì.

Ngô Sở nhìn mảnh tinh không đã thiếu mất một mảng lớn, nhìn quả Địa Cầu đã được ngưng tụ lại, nhưng lại thu nhỏ rất nhiều, trải qua trận chiến này, đạo trường của mình trông đã có chút tàn tạ, muốn khôi phục lại, không biết phải mất bao lâu nữa.

Suy nghĩ một chút, hắn phân ra một đạo phân thân, bắt đầu trong tinh không, ngưng tụ lại tinh thần.

Sau đó nói: “Trụ ngoại sinh linh, lòng muốn diệt Hồng Hoang của bọn chúng không chết, đã như vậy, thì chúng ta cũng không cần phải

khách khí với bọn chúng nữa, giết qua đó đi!" Thế là, Ngô Sở nói với Hậu Thổ tiểu thư tả một tiếng, sau đó giao Hỗn Độn Bảo Hồ Lô lại cho tiểu thư tả, dẫn chúng Thánh, sát bôn trụ ngoại vũ trụ.

Nhìn thế giới lại yên tĩnh trở lại, tiểu thư tả khẽ thở dài một tiếng, lại thả những sinh linh trong Hỗn Độn Bảo Hồ Lô ra.

Những sinh linh đó nhìn Địa Cầu đã thay đổi diện mạo rất nhiều, không khỏi ngạc nhiên.

Địa Cầu từng xanh tươi rậm rạp, nay đã biến thành một hành tinh trọc lóc.

Trên đại địa, tuy vẫn còn núi cao, cũng có sông suối, nhưng núi cao trọc lóc, đại địa đầy rẫy hố to hố nhỏ, dường như đã trải qua vô tận tàn phá.

Tiểu thư tả giải thích tình hình với những tiểu Hoa Tiên, nhờ bọn họ an ủi cảm xúc của mọi người.

Nhà không còn, có thể xây lại.

Ruộng đất không còn, có thể khai khẩn lại.

Chỉ cần mạng còn, thì không có gì là lớn cả, bắt tay vào làm thôi! … Khi chúng Thánh rời khỏi Hồng Hoang thiên địa, đi đến trụ ngoại, các Thánh Nhân hạ ý chí xuống Hồng Hoang, chuẩn bị thông báo cho đệ tử môn đồ của mình, đi đến trụ ngoại vũ trụ khai hoang.

Dù sao bọn họ có thể đi trấn áp Thánh Nhân, nhưng chuyện phát triển giáo phái, vẫn phải giao cho đệ tử môn đồ mới được, như vậy mới có thể nhanh chóng phát triển giáo phái.

Đương nhiên, tốt nhất là phân ra một đạo phân thân đi qua, dù sao bọn họ rất có khả năng sẽ đối đầu với Thánh Nhân của Vĩnh Hằng Chân Giới ở mảnh thiên địa đó.

Tuy nhiên, điều mà bọn họ không ngờ tới là, Hồng Hoang đại địa lúc này, vẫn đang trong quá trình thăng cấp nhảy vọt.

Hồng Hoang đại địa đang trưởng thành, điều này bọn họ đương nhiên biết.

Nhưng tình huống nhảy vọt mạnh mẽ như hiện tại, bọn họ vẫn là lần đầu tiên chứng kiến.

Chương 973

Lúc này, bọn họ đều không biết nên nói gì cho phải.

Thấy tình huống này, một đạo ý chí của Ngô Sở hạ xuống trên Tuế Nguyệt Trường Hà.

Sau đó liền thấy thân ảnh sư phụ của mình từ từ hiện ra, "Ngươi sao lại đến nữa rồi?" Ngô Sở đưa động thiên thế giới phong ấn mảnh tinh không đó, cho Lão Tổ.

Mảnh tinh không đó đã được phong ấn thành động thiên, nằm trong tay Ngô Sở.

Lúc này nhìn lại, giống như một mảnh thế giới trong lòng bàn tay, nhưng trong thế giới trong lòng bàn tay này, lại tràn ngập các loại Đại Đạo mảnh vỡ tàn dư, cùng với các loại năng lượng hùng hậu.

Thánh Nhân tự bạo, năng lượng tứ tán, cuốn về khắp tinh không, tuy đã tiêu tán rất nhiều, nhưng trong mảnh tinh không bị phong ấn này, vẫn còn tồn đọng rất nhiều năng lượng.

Lão Tổ thấy vậy, không khỏi ngạc nhiên.

Ngô Sở lại lấy Nguyên Thần Thánh Nhân bị phong ấn ra, đưa qua, đồng thời Đại Đạo liên tuyến Thông Thiên, Thông Thiên cũng xuất hiện trên Tuế Nguyệt Trường Hà.

Thấy động thiên thế giới trong tay lão sư phụ, Thông Thiên chỉ ngẩn người một chút, liền giao Thánh Nhân bị bọn họ phong ấn trong Lục Hồn Phiên cho Lão Tổ.

Lão Tổ tâm lĩnh thần hội, cùng hai đệ tử liên thủ, trực tiếp diệt đi hai Thánh Nhân trụ ngoại đang bị phong ấn này, còn việc ma diệt ý chí Thánh Nhân, thì giao cho chính Lão Tổ làm.

Khi những năng lượng thu được từ Thánh Nhân trụ ngoại này, được bọn họ rót vào Hồng Hoang thiên địa, quá trình thăng cấp nhảy vọt của Hồng Hoang thiên địa, đột nhiên gia tốc.

Bất Chu Sơn nhanh chóng dâng cao, Kiến Mộc điên cuồng hấp thu năng lượng, nhưng vẫn không theo kịp tốc độ dâng cao của Bất Chu Sơn, đã sắp chạm đến Thiên Cung rồi.

Lúc này, Hạo đang vì điều này mà vừa hạnh phúc vừa phiền não, sâu sợ Thiên Cung bị Bất Chu Sơn đỉnh đổ.

Các sơn mạch, thực vật, các loại sinh linh ở khắp Hồng Hoang, cũng đang điên cuồng hấp thu các loại năng lượng mà thiên địa thăng cấp phát ra.

Sơn mạch đang trưởng thành, thực vật đang lan rộng, cổ thụ che trời cũng đang điên cuồng đâm chồi, các loại sinh linh đều đang thăng cấp với tốc độ nhanh chóng.

"Sư phụ, người trước đây vẫn chưa xuất hiện, là đang chuẩn bị cho thiên địa thăng cấp này sao?" Lão Tổ khẽ gật đầu, nói: "Vi sư cũng không ngờ, Hồng Hoang thiên địa lại còn có thể đón lấy cơ hội thăng cấp, vốn dĩ vẫn còn thiếu một chút, nhưng Phục Hy thành công chứng đạo, lại trực tiếp bù đắp cái khe hổng này, khiến Hồng Hoang thiên địa một mạch tiến vào cửa ải thăng cấp." Thông Thiên tò mò hỏi: "Thiên địa thăng cấp, có phải là nói, giới hạn trên của sinh linh trong mảnh thiên địa này cũng theo đó mà tăng lên?

Vậy những Thánh Nhân như chúng ta…" Lão Tổ khẽ gật đầu, nói: "Về lý thuyết là như vậy, nhưng Thánh Nhân đã là giai đoạn viên mãn của tự ngã tu hành, muốn tiếp tục thăng cấp, lại là khó càng thêm khó.

Ngược lại là giới hạn dưới của chúng sinh thiên địa, đã được nâng cao rất nhiều, các ngươi cứ cẩn thận quan sát…" Quả nhiên, Hồng Hoang đại địa đang trưởng thành, Hỗn Độn Linh Khí từ Hỗn Độn vực

ngoại như thủy triều đổ vào Hồng Hoang thiên địa, sau đó bị phân giải thành vô cùng linh khí, rót vào mảnh thiên địa này.

Linh khí vốn dĩ mỏng manh hơn nhiều so với mấy vạn nguyên hội trước, lại một lần nữa trở nên nồng đậm với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, các loại sinh linh cũng trong tình huống này mà trưởng thành điên cuồng.

Mọi thứ, đều đang phát triển theo hướng tốt.

Tại Địa Cầu, thế giới tương lai.

Một bóng đen lẻn vào căn biệt thự hào hoa mà Ngô Sở mới mua.

Trong đại sảnh, Ngô Sở đang ngồi trên ghế sa pha lướt điện thoại, liếc nhìn bóng đen đang lảo đảo xông vào, lặng lẽ lắc đầu: "Bị thương rồi sao?

Đáng đời!

Cầm lương ta phát, lại đi làm mấy chuyện anh hùng cứu thế.

Chuyện nguy hiểm trên đời nhiều như vậy, ngươi cứu nổi sao?" Kết quả bóng đen kia phát ra tiếng 'bạch' một cái, trực tiếp ngã nhào xuống đất. "Sách!

Có vết thương súng đạn mà không biết đi bệnh viện!" Ngô Sở tiến lên nhìn một chút, đưa tay xách người đó lên, miệng lầm bầm: "Coi kìa, cư nhiên bị trúng đạn, ngoan ngoãn nào, ngươi không phải thật sự đối đầu với cảnh sát đấy chứ?

Không cần thiết phải thế chứ?

Mọi người đều là vì nhân dân phục vụ cả mà?" Ô ô ô...

Bên ngoài vang lên tiếng còi cảnh sát từ xa đến gần.

Ngô Sở tùy tay phất một cái, vết máu trên mặt đất trực tiếp biến mất không dấu vết.

Thân hình hắn khẽ động, trở về căn phòng nhỏ trên lầu, tùy ý vỗ một cái, đem đầu đạn cùng máu bẩn trong cơ thể người kia đánh văng ra ngoài.

Chỗ máu bẩn đó còn chưa kịp rơi xuống đất đã tro bay khói diệt.

Hắn lại chỉ tay vào vết thương, vết thương ấy liền khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Đợi hắn xử lý xong xuôi, bên ngoài biệt thự vang lên tiếng chuông cửa.

Trong dòng sông thời gian, Ngô Sở không thu hồi đạo phân thân ở thế giới tương lai kia về, mà trực tiếp trở lại Tử Ngọc Sơn, giao đãi một phen với tiểu hồ ly và tiểu Nguyệt Linh.

Sau đó hắn đến Thanh Khâu động thiên để từ biệt Hồ Tổ tả tả.

Kế đó, mọi người khởi hành, đi thẳng về phía trụ ngoại vũ trụ, thuận tiện bố trí truyền tống pháp trận dọc đường, để đệ tử môn đồ của các Thánh nhân, hoặc những sinh linh muốn đến trụ ngoại thiên địa mở mang tầm mắt có thể thông qua truyền tống pháp trận mà tiến tới.

Đây là một quân cờ không thể thiếu để sinh linh Hồng Hoang bước ra khỏi phương vũ trụ này.

Tại thiên địa này không thể chứng đạo thành thánh, biết đâu ở trụ ngoại thiên địa lại có cơ hội?

Người sống nhờ dời chỗ mà!

Đối với việc trấn áp tàn dư ở trụ ngoại thiên địa, các Thánh nhân đều rất có lòng tin.

Còn về việc sau khi chinh phục nơi đó có thể phải đối mặt với Vĩnh Hằng Chân Giới, thì cho dù họ có hạ mình cầu hòa, đối xử tử tế,

liệu đối phương có từ bỏ việc gây hấn không?

Dù sao sớm muộn gì cũng phải đối mặt, không cần thiết phải sợ đầu sợ đuôi, cứ buông tay mà làm thôi.

Cùng lắm thì đánh nát phương thiên địa đó là được.

Tin rằng Vĩnh Hằng Chân Giới cũng chẳng phải một khối sắt thép đồng lòng, đối mặt với mười mấy tôn Thánh nhân, bọn họ thật sự có giác ngộ cá chết lưới rách sao?

Khi chúng Thánh rời khỏi Hồng Hoang, môn đồ các giáo cũng được các đại sư huynh động viên, chuẩn bị cho chuyến du hành đến trụ ngoại thiên địa.

Lúc này tại Thiên cung, Thiên Đế Hạo đang liên tuyến Đại Đạo với Ngô Sở. "Lần này Thiên đình không cần xuất quân đâu.

Ở phương thế giới kia, dù có lập ra Thiên đình cũng chẳng ích gì, rất có thể còn bị Vĩnh Hằng Chân Giới nhắm vào, ngươi cứ quản lý tốt Hồng Hoang là được.

Hồng Hoang thiên địa đang thăng hoa, đây có lẽ là cơ hội của các ngươi, hãy hảo hảo cảm ngộ!" Trước đó Thiên Đế Hạo đã riêng hỏi Ngô Sở rằng lần này đi trấn áp Thánh nhân tàn lưu, có cần thiết phải dựng lên một trụ ngoại Thiên đình không.

Tác dụng của Thiên đình là quản lý thiên địa, chăn dắt vạn tộc.

Về mặt này, đệ tử các giáo thực sự không có tác dụng lớn, họ chỉ tập trung phát triển giáo phái và tu hành.

Chương 974

Cho nên Hạo mới hỏi như vậy, vì giang sơn đánh xuống rồi thì cũng cần người quản lý.

Nhưng Ngô Sở cũng không chắc chắn sau khi chinh phục nơi đó sẽ đón nhận cục diện gì?

Là đại chiến với Vĩnh Hằng Chân Giới hay bắt tay giảng hòa?

Thế nên việc chăn dắt vạn dân cứ tạm gác lại.

Hơn nữa, Hồng Hoang thăng cấp, những cường giả như họ tốt nhất nên tranh thủ cơ hội cảm ngộ, biết đâu đó chính là cơ duyên của họ?

Thiên địa thăng cấp, trật tự Đại Đạo sắp xếp lại, chính là lúc tốt nhất để cảm ngộ Đại Đạo bản nguyên!

Bỏ lỡ lần này, ai biết bao giờ mới có lần thứ hai!

Tại Địa Phủ, Trúc Hải hoa viên.

Hai chiếc "áo bông nhỏ" đã lâu không gặp đa đa của mình, bèn hỏi Đại nương thân Hậu Thổ tiểu thư tả: "Đại nương thân, đa đa đi đâu rồi ạ?" Dưới chân, một con tiểu Cổn Cổn đang duỗi cái vuốt đen thui muốn chạy trốn khỏi "ma trảo", nhưng lại bị một bàn tay nhỏ xách cổ lôi ngược trở lại: "Tiểu Cầu Cầu ngoan, đừng chạy loạn!" Nghe lời nói non nớt ấy, tiểu Cổn Cổn không nói nên lời, ai cứu ta với?

Nó đáng thương nhìn chủ nhân cũ, tiếc là vị chủ nhân dịu dàng ấy lúc này đã dồn hết sự ôn nhu cho hai tiểu ma oa này rồi.

Lệ! "Đa đa của các con có việc quan trọng phải làm!" Tiểu thư tả đưa tay xoa xoa đầu nhỏ của chúng, nhưng không cách nào làm chúng vui lên được.

Tuy đa đa đôi khi nghiêm khắc, nhưng cũng hay kể chuyện dỗ chúng ngủ, dù thực ra chúng chẳng cần ngủ.

Đúng lúc hai đứa đang buồn bã thì thân nương của chúng đến Trúc Hải hoa viên.

Tiểu thư tả nhìn nàng hỏi: "Đều biết cả rồi chứ?" Tiểu hồ ly gật đầu, bế hai đứa nhỏ đang reo hò chạy về phía mình lên: "Tuy chuyện hơi đột ngột, nhưng đúng là không còn cách nào khác!" Ai ngờ được lúc Phục Hy chứng đạo, các Thánh nhân trụ ngoại lại liên thủ bố cục trong Văn Đạo tiểu thế giới chứ!

Kết quả không lừa được Ngô Sở, ngược lại tự làm hại mình. "Nương?

Tiểu nương thân không tới ạ?" Tiểu Thập Ngũ vừa hỏi vừa liếm môi, rõ ràng là đã bị mỹ thực của Tiểu nương thân chinh phục. "Tiểu nương thân của các con cũng phải tu hành chứ!" Sau khi Hậu Thổ tiểu thư tả đỡ lấy tỷ tỷ Sơ Nhất, tiểu hồ ly nhéo mũi con trai mình, khiến tiểu Thập Ngũ có chút ghét bỏ, đẩy tay ra đòi xuống đất.

Sau khi thả đứa nhỏ xuống, tiểu hồ ly nói với tiểu thư tả: "Tả tả, muội muốn đưa chúng về Tử Ngọc Sơn.

Nay Hồng Hoang thiên địa đang thăng cấp, nhiều sinh linh đang tranh thủ ngộ đạo..." Tiểu thư tả gật đầu, tùy tay giải khai phong ấn trong cơ thể chúng.

Đây là phong ấn do lão đa Ngô Sở hạ xuống để tránh chúng nghịch ngợm gây ra chuyện phá hoại, rốt cuộc thì bài học về mấy tên tiểu Thái Dương năm xưa vẫn còn đó.

Người có thể giải phong ấn này ở Hồng Hoang hiện nay chỉ có một mình Hậu Thổ tiểu thư tả.

Còn vị kia thì tiểu hồ ly không dám tùy tiện tìm đến, dù hai đứa

nhỏ là đồ tôn của người đó.

Tiểu hồ ly không ở lại lâu đã rời đi, hai đứa nhỏ quyến luyến vẫy tay chào Đại nương thân, tay kia vẫn xách theo một con tiểu Cổn Cổn.

Tiểu Cổn Cổn đã tuyệt vọng, kêu anh anh anh nhìn tiểu thư tả, trong lòng gào thét: Đừng mà!

Chủ nhân, đừng bỏ rơi ta!

Kết quả chủ nhân của nó căn bản chẳng thèm nhìn.

Tình yêu không mất đi, nó chỉ chuyển từ đối tượng này sang đối tượng khác thôi! "Đợi các con tu hành xong lại đến thăm Đại nương thân nhé!

Phải nhớ kỹ đó!" "Vâng vâng, Đại nương thân tạm biệt!" Hai đứa nhỏ gật đầu lia lịa, lưu luyến ôm lấy Đại nương thân.

Tại Địa Cầu, thế giới tương lai.

Ngô Sở xỏ dép lê, mặc áo ngủ chạy xuống lầu mở cửa.

Kết quả đứng bên ngoài không phải chú cảnh sát nào cả, mà là hai người mặc phong y đen, tay cầm súng chỉ thẳng vào bụng Ngô Sở.

Thấy cảnh này, Ngô Sở ngơ ngác, chẳng phải nói cấm súng sao?

Tại sao chuyện nguy hiểm thế này lại xảy ra với một lão bách tính bình thường như mình? "Hảo hán!

Có gì từ từ nói..." "Câm miệng!

Vào trong!" Ngô Sở giơ tay, lẳng lặng lui vào: "Dám hỏi hảo hán có việc gì cao kiến?" Đúng lúc hai người kia đóng cửa, ép Ngô Sở vào đại sảnh thì chuông cửa lại vang lên.

Ngô Sở nhún vai: "Xem ra chuyện có chút rắc rối rồi đây!

Ta khuyên hai vị nên ngoan ngoãn ra ngoài tự thú đi!

Ngày tháng tươi đẹp còn đang chờ các ngươi đấy!" Hai gã áo đen như bị trúng tà, ngoan ngoãn gật đầu rồi giống như con rối bị giật dây, lững thững đi ra mở cửa, giơ tay cầm súng lên. 'Tạch tạch'... một loạt tiếng rút súng vang lên. "Giơ tay lên, từ từ đặt súng xuống đất, ôm đầu, nằm xuống..." Hồng Hoang đại địa, quá trình thăng cấp vẫn tiếp diễn.

Vô số sinh linh tranh thủ cơ hội vào trạng thái ngộ đạo.

Cũng có vô số sinh linh hóa ra phân thân, rời khỏi thiên địa này, theo truyền tống pháp trận của các Thánh nhân mà tiến sâu vào hỗn độn ngoài vực.

Mọi người khai phá ra một con đường dẫn đến trụ ngoại thiên địa, không ngừng tiến sâu hơn vào hỗn độn.

Tại Tử Ngọc Sơn, bóng dáng Ngô Sở xuất hiện.

Hai đứa nhỏ vừa từ Địa Phủ về thấy lão đa xuất hiện liền reo hò lao tới.

Tiểu hồ ly nhìn hắn, ngạc nhiên hỏi: "Sao chàng lại về đây rồi?" Ngô Sở cười nói: "Đây chỉ là một đạo phân thân của ta thôi.

Nghĩ đi nghĩ lại, thấy vẫn cần để lại một phân thân ở nhà.

Ta cũng không biết khi nào mới từ phương thiên địa kia trở về, để lại phân thân để không lỡ mất quá trình trưởng thành của các con." Tiểu hồ ly gật đầu thấu hiểu, vui mừng kiễng chân hôn một cái lên mặt hắn.

Việc này khiến phân thân Ngô Sở trợn trắng mắt, truyền âm nói: "Nàng đừng làm thế, nếu không chủ thân của ta sau này sẽ ghen đấy.

Chương 975

Cái người đó nàng cũng biết mà, hẹp hòi lắm, đến ghen với cả phân thân.

Lần này nếu không phải sợ đi lâu không bồi được các con lớn lên thì chắc chắn hắn chẳng phái ta về đâu." Tiểu hồ ly nghe vậy liền cười khúc khích, xua tay không quan tâm.

Chủ thân hay phân thân thì chẳng phải đều là một người sao?

Ký ức giống nhau, diện mạo giống nhau, tư tưởng giống nhau, phân biệt rạch ròi làm gì?

Hai đứa nhỏ không nhìn ra đây là phân thân hay chủ thân, hớn hở đòi lão đa kể chuyện, kết quả lại bị lão đa vô tình đuổi đi tu hành.

Thời gian thấm thoát trôi qua mấy mươi năm.

Thiên địa thăng cấp cuối cùng cũng dừng lại, vô số sinh linh tỉnh lại sau khi tu hành, phát hiện tu vi tăng tiến rất nhiều.

Sau đó, nhiều người nhận ra họ phải đối mặt với sự tẩy lễ của thiên kiếp, ví dụ như Dương Thiền, lúc này nàng đang ngẩn người.

Tại sao thiên địa thăng cấp mà thiên kiếp lại không biến mất?

Nàng cứ tưởng thiên kiếp sẽ không còn tồn tại nữa.

Thấy mọi người nỗ lực tu hành, nàng cũng không rảnh rỗi, kết quả...

Cảm nhận được thiên kiếp sắp giáng xuống, nàng đành đi tìm hai vị ca ca, nhưng họ vẫn đang ngộ đạo chưa tỉnh.

Nàng đành báo với Vũ Điệp nương một tiếng rồi bay ra ngoài Đệ Nhất Thành.

Những sinh linh rơi vào tình cảnh giống nàng không hề ít.

Ngày hôm đó, bên ngoài Đệ Nhất Thành lôi đình chớp giật không ngừng.

Chuyện này kéo dài hơn một năm, gần như lúc nào cũng có người độ kiếp.

Nơi bị lôi đình tẩy lễ suốt một năm trời, mặt đất đều đã hóa thành chai cứng.

Những sinh linh ở Đệ Nhất Thành ban đầu còn kinh hoàng, sau cũng dần quen mắt.

Dương Thiền có đan dược của Vũ Điệp nương tặng nên độ kiếp hữu kinh vô hiểm.

Nhưng không phải ai cũng may mắn như vậy, luôn có những kẻ đen đủi chết dưới thiên kiếp vô tình, toàn bộ đạo hạnh trả lại cho thiên địa.

Những nơi khác cũng tương tự, vô số sinh linh đã mất mạng trong trận thiên kiếp này.

Đây là điều nhiều người chưa từng nghĩ tới, hoặc đã nghĩ tới nhưng ôm tâm lý cầu may.

Cuối cùng mới phát hiện mình bị thiên địa "lừa" rồi.

Nhưng biết làm sao đây?

Quy tắc là do trời định, sống dưới bầu trời này, sinh linh chỉ có thể ngoan ngoãn tuân theo.

Do đó, chúng sinh Hồng Hoang nhận ra mình đã vui mừng quá sớm.

Quá trình thăng tiến của chúng sinh Hồng Hoang kéo dài gần cả ngàn năm.

Trong ngàn năm này, các đệ tử của Ngô Sở như Vũ đã vượt qua Thái Ất cảnh thiên kiếp; tiểu Cát Tường qua Kim Tiên kiếp; đồ tôn như Viên Hồng cũng đã độ Kim Tiên kiếp.

Sau Viên Hồng, hai ca ca của Dương Thiền cũng kinh hiểm vượt qua Kim Tiên kiếp.

Lần thăng cấp này khiến tốc độ tu hành tăng vọt, Kim Tiên kiếp đáng lẽ cần ngàn năm mới đến, hay Thái Ất kiếp cần vạn năm, thì nay chỉ trong vài chục hay vài trăm năm đã tới.

Đệ tử của Hồng Vân là Chân Võ và Độ Ách cũng đón Đại La kiếp.

Chân Võ vốn là Bắc Hải Huyền Quy chuyển thế nên không có gì trở ngại.

Nhưng Độ Ách chân nhân, nếu không có cơ hội này, e là muốn lên Đại La phải mất thêm mấy vạn năm nữa.

Trật tự thiên địa sắp xếp lại cho phép sinh linh dễ dàng chạm đến Đại Đạo bản nguyên, nâng cao hiệu suất ngộ đạo.

Trong số chúng sinh, hưởng lợi nhất có lẽ là những cường giả cổ lão, đây là cơ hội để họ nhòm ngó hạt nhân bản nguyên của Đại Đạo.

Ví như Thiên Đế Hạo, Trấn Nguyên Tử, Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu, cùng mười hai Tổ Vu năm xưa... họ là những người sớm nhất tiếp xúc với Nguyên Hạch Thần Văn.

Còn ở lớp hậu bối, kẻ đắc lợi nhất chính là Đa Bảo.

Hắn có Nguyên Hạch Thần Văn do Ngô Sở tặng, lại có một đạo Đạo Thiên đại đạo gần như hoàn chỉnh để lĩnh ngộ, thiên phú thần thông của hắn cũng rất tương đồng với Đạo Thiên chi đạo.

Cộng thêm cơ hội thiên địa thăng cấp này, hắn đã vượt xa đồng đạo không chỉ một bước.

Tuy tu vi chưa trảm ra đạo thi đầu tiên, nhưng về lĩnh ngộ Đại Đạo, tiến trình của hắn còn nhanh hơn cả bọn Hoàng Long.

Nếu hỏi trong nhị đại các giáo ai có cơ hội chứng đạo nhất, Đa Bảo tuyệt đối là một cái tên sáng giá.

Khí vận này quả thực không ai bằng, xứng đáng là đại lão Phật môn tương lai trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản.

Tại Địa Cầu, thế giới tương lai.

Nhìn cô nàng mặc đồng phục đi cùng đội hình cảnh vào, Ngô Sở trong bộ áo ngủ tiến lên bắt tay đội trưởng hình cảnh cảm ơn rối rít: "Nếu không có các vị đến kịp thời, lần này tôi nguy hiểm rồi.

Thật không biết ở đất nước cấm súng như mình sao lại xuất hiện hung khí nguy hiểm thế này?

Thật đáng sợ quá.

Cảm ơn các chú cảnh sát đã xuất hiện kịp thời!" Các hình cảnh nghe thấy danh xưng 'chú cảnh sát' thân thuộc thì khóe miệng đều co giật.

Đứa trẻ gọi thế thì thôi đi, ngươi một thanh niên ngoài hai mươi mà cũng gọi thế, khiến mấy cảnh sát cũng tầm tuổi đó không biết ứng phó sao.

Lúc này, cô nàng đồng phục bước ra nói: "Ngô Sở, anh đừng lảng chuyện, hai người này sao lại tìm tới anh?

Anh có biết thân phận của chúng không?

Còn nữa, Dư Tiểu Tiểu đâu?

Anh có biết trước đó cô ta đã làm gì không?" Ngô Sở ồ một tiếng: "Hàn cảnh quan sao cũng ở đây?

Chẳng phải trước cô vẫn ngồi văn phòng sao?

Chương 976

Sao lại chạy sang đội hình cảnh rồi?" "Đừng lảng chuyện!" Hàn cảnh quan rất tức giận.

Mọi người nghi hoặc nhìn cô nàng cảnh hoa này, họ không rõ bối cảnh của cô nhưng cũng biết lai lịch không nhỏ.

Hiện giờ họ bắt đầu đoán già đoán non về quan hệ của cô với Ngô Sở.

Vị ma thuật sư này là một nhân vật rất hot năm nay, đứng bên lề giới giải trí, sống bằng nghề biểu diễn ma thuật, cuộc sống cực kỳ nhàn nhã.

Nhiều người bị ma thuật của hắn chinh phục, cảm thấy hắn chính là một ma pháp sư khoác áo ma thuật sư, vì những thủ đoạn biến hóa đó thật kinh thiên động địa.

Biến một người thành con cóc hay con thiên nga ngay tại chỗ, đã thấy bao giờ chưa?

Họ đã thấy rồi, nhưng không ai bóc mẽ được.

Trước đó hai kẻ kia ra tự thú, sau khi bị còng lại bắt đầu vùng vẫy, khiến họ nghi ngờ liệu chúng có bị gã này thôi miên không?

Họ tin rằng dù họ không xuất hiện thì hai tên cướp có súng kia cũng chẳng làm gì được vị ma thuật sư này.

Lúc này, Dư Tiểu Tiểu mặc áo ngủ, ngáp ngắn ngáp dài đi xuống, thấy cảnh sát thì hô lên một tiếng rồi chạy ngược lên thay đồ.

Đội trưởng hình cảnh hỏi: "Hai tên cướp vừa rồi là bị anh thôi miên phải không?" Ngô Sở gật đầu: "Đúng là vậy, chúng có súng, không dùng chút thủ đoạn thì tôi cũng rất nguy hiểm.

Nhưng các vị đến kịp mới là mấu chốt, thôi miên dễ bị yếu tố ngoại cảnh làm thất bại mà.

Vì vậy lòng cảm kích của tôi là chân thành, mong chư vị đừng nghi ngờ." Họ đang trò chuyện thì Dư Tiểu Tiểu đã thay đồ đi xuống.

Hàn cảnh quan đứng dậy: "Tôi muốn khám xét biệt thự của anh, anh có phiền không?" Ngô Sở chưa kịp nói, Dư Tiểu Tiểu đã vặn lại: "Xin hỏi cô có lệnh khám xét không?" Hàn cảnh quan cứng họng, Ngô Sở mỉm cười: "Chúng ta là công dân tốt, phối hợp cảnh sát phá án là nghĩa vụ.

Nhỡ đâu hai tên cướp kia lúc lẻn vào có giấu đồ nguy hiểm gì thì sao, cứ để mọi người khám xét cho yên tâm.

Có điều mọi người cẩn thận chút, ở đây tuy không có vật gì quá quý giá nhưng cũng không nên tùy ý làm hỏng." Đội trưởng hình cảnh gật đầu: "Cảm ơn sự phối hợp của anh, chúng tôi sẽ chú ý." Thế là các hình cảnh bắt đầu khám xét, Dư Tiểu Tiểu nhíu mày nhìn Ngô Sở.

Còn Hàn cảnh quan thì cứ chằm chằm nhìn vào bụng Dư Tiểu Tiểu, cuối cùng hỏi: "Phiền cô cho tôi xem vùng bụng một chút được không?" "Này!

Hàn cảnh quan, cô đừng có công báo tư thù, tôi nói cho cô biết..." "Cho cô ấy xem đi, cho xem đi..." Ngô Sở cười nói: "Nếu cô thấy thiệt, tôi tăng lương cho!" Dư Tiểu Tiểu lườm hắn một cái rồi vén vạt áo lên, lộ ra vùng bụng phẳng lỳ như ngọc, cùng với cơ bụng số 11 hoàn mỹ khiến bao cô gái phải ghen tị.

Ngay cả Ngô Sở cũng không nhịn được nhìn thêm hai cái, dù hắn đã thấy những đường nét cơ thể nữ tính hoàn mỹ hơn nhiều, nhưng ở thế giới này tự nhiên không thể thấy được ngọc thể hoàn mỹ như Hậu Thổ tiểu thư tả. "Hài lòng chưa!" Dư Tiểu Tiểu hừ nhẹ, hạ áo xuống, ngồi đối diện Ngô Sở, lườm hắn như thể vừa chịu thiệt thòi lớn:

"Phải tăng lương đấy!" "Được!

Tăng lương!" Hàn cảnh quan có chút thất vọng và khó hiểu, mọi chứng cứ rõ ràng chỉ về đây, nếu không hai tên cướp sao lại tìm đến chốn này?

Nhưng sự thật lại khiến cô không thể chứng minh suy đoán của mình.

Đội hình cảnh cuối cùng không tìm được gì, vội vàng cáo từ.

Họ không trách Hàn cảnh quan, vì hai tên cướp là bằng chứng sống, chỉ là thiếu chứng cứ đanh thép khác để chỉ đích danh đối tượng họ nghi ngờ mà thôi.

Trong biệt thự, Dư Tiểu Tiểu nhìn hắn hỏi: "Anh làm thế nào để vết thương trên người tôi bình phục như cũ trong thời gian ngắn như vậy?

Đừng có phủ nhận!" "Tôi chẳng đã nói với cô rồi sao, tôi từng học đạo pháp mà!" Ngô Sở cười: "Trong đạo pháp có một thuật gọi là Khô Mộc Hồi Xuân." "Đây...

đây mà là đạo pháp sao?

Là tiên thuật mới đúng chứ!

Anh là thần tiên à?" "Ái chà!

Cô khen thế làm tôi ngại quá.

Tóm lại sau này đừng làm mấy chuyện nguy hiểm như vậy nữa, đối phương có súng đấy!

Võ công cao đến mấy cũng không chọi lại súng đâu?" Dư Tiểu Tiểu hơi ngượng ngùng: "Tôi cũng không ngờ chúng có súng.

Tôi cứ tưởng chúng chỉ là mấy tên du côn tầm thường, thấy chúng bắt nạt cả bà cụ nên định cho một bài học.

Ai dè khi đến nơi lại thấy chúng đang giao dịch ma túy.

Tôi cũng là lần đầu gặp chuyện này, kết quả vì kinh động nên bị chúng phát hiện..." Ngô Sở cạn lời, mắng: "Kết quả thì sao?

Tự mình trọng thương chạy về đây?

Cô không sợ dẫn cướp về nhà à?

Không có thực lực đó thì đừng có xía vào chuyện thiên hạ..." Dư Tiểu Tiểu không phục: "Anh có bản lĩnh đó, sao không làm gì giúp ích cho xã hội?" "Cô không thật sự tin vào cái câu 'năng lực càng lớn trách nhiệm càng cao' đấy chứ?" Ngô Sở trợn trắng mắt, thầm nghĩ: Chuyện đó chủ thân ở Hồng Hoang đã làm rầm rộ rồi, phân thân ở giới này không cần phải vĩ đại tiếp làm gì!

Dư Tiểu Tiểu mím môi, lát sau mới nói: "Xin lỗi!

Tôi cũng không ngờ đối phương lại có người truy đến tận đây, tôi cứ tưởng đã đánh gục hết bọn chúng rồi.

May mà anh thâm tàng bất lộ, thôi miên được hai tên đó." Ngừng một chút, cô lại tò mò: "Rốt cuộc anh tu hành thế nào vậy?

Anh mất tích đến giờ cũng mới tầm một năm thôi mà!

Anh nói xem, tôi tiếp tục tập cái hô hấp pháp kia thì sau này có bản lĩnh như anh không?" Ngô Sở lắc đầu thẳng thừng: "Đi ngủ đi!

Trong mơ cái gì cũng có!" Thế là tối đó Dư Tiểu Tiểu nằm mơ thật!

Khi Ngô Sở tiến vào mộng cảnh của cô định dạy chút bản lĩnh, nhìn thấy giấc mơ của cô, hắn đột nhiên thấy có chút xấu hổ, cư nhiên mình lại bị cô ta làm nhân vật chính trong mấy chuyện mộng tưởng linh tinh.

Trời ạ, cái chuyện gì thế này!

Tại trụ ngoại vũ trụ, trung tâm thế giới.

Cuộc tranh bá của thất quốc dần diễn biến thành đại loạn đấu của cửu quốc.

Phương thiên địa này chỉ còn lại quốc độ của ba vị Thánh nhân là duy trì được hòa bình, không tham gia vào cuộc hỗn chiến.

Ba tôn Thánh nhân còn lại lúc này cũng có chút hoảng hốt, khí tức của chín vị Thánh nhân khác đã hoàn toàn biến mất, tuy thời gian biến mất chưa lâu nhưng trong lòng họ luôn có dự cảm bất lành.

Họ biết rõ những Thánh nhân kia đã đi đâu, chỉ là không biết đối phương ở phương vũ trụ kia có gặp bất trắc gì không.

Họ không thân thiết với các Thánh nhân từ Vĩnh Hằng Chân Giới, giao lưu ít nên cũng không rõ chuyện gì đã xảy ra tại Hồng Hoang.

Ngày hôm đó, Sinh Mệnh Mẫu Thần - vị Thánh nhân tạo ra nhân tộc của thế giới này, cùng với Sáng Thế Thánh Nhân - người khai thiên tích địa, và một vị Thánh nhân kiêu ngạo khác là Long Thánh đang họp bàn: "Ta luôn cảm thấy phương thiên địa này có người dị vực xâm nhập, không biết Sáng Thế đạo hữu có cảm giác gì không?

Đám người Ma đồ, Phật đồ và Nho môn kia xuất hiện quá đột ngột." Long Thánh nghe vậy, kiêu ngạo nói: "Chỉ là lũ dị đoan, giết là được.

Chương 977

Nếu có Thánh nhân dị vực tiềm nhập, chúng ta không lẽ lại không cảm ứng được, mấy thứ đó chỉ là bệnh vặt thôi." Ngừng một chút, hắn lại nói: "Ta lại muốn hỏi Sáng Thế đạo hữu, các vị Thánh nhân khác đã đi đâu rồi?

Ta nghe nói phía Vĩnh Hằng Chân Giới có người từng tới..." Sáng Thế Thánh Nhân mặt thản nhiên, lắc đầu: "Đó chỉ là lời đồn, còn các đạo hữu kia đi đâu, họ là Thánh nhân, đi đâu lẽ nào phải nói với chúng ta?" Ba người tán gẫu một hồi, Sinh Mệnh Mẫu Thần ưu tư rời đi, Long Thánh cũng kiêu ngạo phất tay biến mất, chẳng thèm nể mặt Sáng Thế Thánh Nhân.

Đợi họ đi rồi, vị Sáng Thế Thánh Nhân này cũng trực tiếp biến mất.

Khi xuất hiện lại, lão đã ở ngoài vực hỗn độn, ngoảnh đầu nhìn phương thiên địa sau lưng, Sáng Thế Thánh Nhân lặng lẽ lắc đầu: "Xem ra các vị đạo hữu kia lành ít dữ nhiều rồi!

Tiếc thật!

Xem ra phải tìm một vùng hỗn độn chưa khai phá khác để bắt đầu lại thôi.

Ôi!

Đáng thương quá!" Nói đoạn, lão xoay người rời đi, không một chút lưu luyến hay nuối tiếc, cực kỳ dứt khoát.

Môn đồ của lão vẫn chưa biết mình đã bị sư tôn vứt bỏ.

Ngay khi vị Sáng Thế Thánh Nhân này rời đi để tìm nơi khai hoang mới, phương thiên địa này đã đón tiếp mười một tôn Thánh nhân dị

vực.

Cảm nhận được khí tức Thánh nhân lạ lẫm đột ngột xuất hiện, Sinh Mệnh Mẫu Thần và Long Thánh cảm thấy da đầu tê dại.

Và điều khiến họ không thể tin nổi là Sáng Thế Thánh Nhân của thế giới này đã biến mất, liên tuyến Đại Đạo cũng không tìm thấy, đây là bỏ chạy rồi sao?

Còn gì nực cười hơn thế này không?

Kẻ địch chưa tới đã bỏ chạy trước, đường đường là Thánh nhân mà không cần mặt mũi sao?

Thế là Sinh Mệnh Mẫu Thần trực tiếp tiến vào dòng sông thời gian, định lấy thân hợp đạo rồi tự bạo phương thiên địa này, không muốn để lại chút hời nào cho đám Thánh nhân dị vực.

Kết quả bị một quyền từ dòng sông thời gian đánh văng ra ngoài, người ra tay chính là Bàn Cổ đại thần đã tiềm phục bao năm không động đậy.

Sau đó nàng bị nhóm Thánh nhân do Nữ Oa đứng đầu bao vây, gồm Phục Hy, Hồng Vân, huynh đệ Sầu Khổ, cùng với một vị Bàn Cổ đại thần. "Đạo hữu, sự đã thành thế này, cần gì phải giãy giụa nữa?

Đầu hàng đi!

Chúng ta cũng chẳng phải kẻ hiếu sát, chỉ là bị bức phản kích mới phải làm vậy." Người nói là Nữ Oa, Đại Đạo họ tu hành gần như tương đồng.

Người ta nói một núi không thể có hai hổ, nên Sinh Mệnh Mẫu Thần căn bản không tin lời nàng.

Đầu hàng sao?

Đối phương liệu có tin vào thành ý của một vị Thánh nhân không?

Hơn nữa nàng là Thánh nhân, Thánh nhân sao có thể vứt bỏ thể diện mà trực tiếp đầu hàng?

Thế là đôi bên tiếp tục động thủ.

Còn vị Long Thánh kia thì bị Ngô Sở, Thái Nhất, Đế Tuấn cùng ba huynh đệ Thái Thượng bao vây.

Vị Thánh Long của Long tộc này cũng không chịu nhận mệnh, hóa ra thân rồng dài ức vạn dặm, muốn đánh nổ phương thiên địa này để đám Thánh nhân dị vực này phải công dã tràng.

Nhưng Ngô Sở và mọi người sao có thể để hắn toại nguyện?

Hai trận đại chiến cứ thế bùng nổ không hề báo trước.

Nữ Oa giăng Sơn Hà Xã Tắc Đồ chặn đứng linh bảo của Sinh Mệnh Mẫu Thần, rồi ném ra Hồng Tú Cầu đập tới; Phục Hy lôi ra Hà Đồ Lạc Thư, dẫn dắt tinh quang chi lực của phương thiên địa này, bố hạ Đại Chu Thiên Tinh Đấu Trận, đám tinh quân bản địa muốn ngăn cản sức mạnh tinh tú bị lấy đi, nhưng Phục Hy hừ nhẹ một tiếng khiến bọn họ không dám cử động.

Huynh đệ Sầu Khổ lần lượt lấy ra linh bảo Thất Bảo Diệu Thụ, Bạch Liên Hoa cùng Khổ Trúc.

Pháp tắc nơi này tuy có áp chế bọn họ, nhưng vì không có Thánh nhân hợp đạo chủ trì nên sự áp chế không quá rõ ràng.

Hồng Vân xuất hiện trước mặt chuyển thế thân Bạch Vân, đưa tay chỉ một cái vào trán y, liền thấy tu vi Bạch Vân tăng vọt, trong nháy mắt trảm thi rồi chứng đạo thành thánh.

Một luồng uy áp mạnh mẽ xuất hiện, Sinh Mệnh Mẫu Thần và Long Thánh ban đầu mừng rỡ, sau lại chuyển sang u ám.

Đối mặt với nhiều Thánh nhân ngoại vực như vậy, thiên địa này

có thêm một tôn Thánh nhân thì có ích gì?

Tại sao các Thánh nhân khác đến giờ vẫn không xuất hiện?

Nhìn thấy bóng dáng mặc hồng y đột ngột xuất hiện, nhìn Bạch Vân bạo tăng tu vi rồi chứng đạo trong nháy mắt, tất cả đệ tử Nho môn ở thế giới này đều ngây dại.

Đám môn đồ của Chiến Tranh Thánh Nhân vốn thân thiết với họ cũng ngây người theo.

Lãnh tụ phái Cáp hỏi Sở Nhất tiên sinh: "Tiên sinh, đó là ai vậy?" Theo lão, người có thể một chỉ điểm hóa Bạch Vân đạo hữu khiến y lập tức chứng đạo thành thánh, chắc chắn cũng phải là Thánh nhân.

Nhưng phương thiên địa này chưa từng thấy vị Thánh nhân nào như thế cả!

Sở Nhất tiên sinh nhìn bóng dáng áo đỏ quen thuộc không thể quen thuộc hơn kia cũng có chút mộng mị, vì hắn đã cảm nhận được chủ thân cũng đã giáng lâm nơi này rồi.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Tại sao các Thánh nhân Hồng Hoang lại ồ ạt kéo đến đây như vậy?

Hống...

Lúc này, một con thần long khổng lồ vắt ngang thiên vũ, phát ra tiếng gào thét điếc tai, thân rồng vàng rực rỡ dàn trận trên chân trời.

Ngẩng đầu lên là có thể thấy thân rồng to lớn đáng sợ đến mức nào. "Đó là Long Thánh của Thánh Việt Nam Độ..." Lãnh tụ phái Cáp trong đám Chiến Tranh môn đồ ngẩng đầu lẩm bẩm: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao Long Thánh... trời ạ!

Có người đang kích chiến với Long Thánh, còn không chỉ một vị..." Ngày hôm đó, vô số sinh linh há hốc mồm nhìn lên chân trời, nghe những tiếng nổ vang rền từ thiên vũ, thấy trời cao lúc tối sầm lại, lúc lại bị ánh sáng xé toạc bóng tối.

Thấy máu rồng vương vãi thế gian, thấy sơn hà tan nát, thấy núi xanh sụp đổ, đại địa nứt toác, sông dài chảy ngược, bốn biển đảo điên, sóng thần cuồn cuộn...

Vô số sinh linh khổ sở giãy giụa trong thiên tai nhưng vô ích.

Cuối cùng, đại địa không chịu nổi gánh nặng, vỡ tan ra từng mảnh.

Ngô Sở sử dụng Tru Tiên Kiếm Trận, phong tỏa cả vùng trời đất này, vây khốn Thánh Long.

Chương 978

Trong kiếm trận, kiếm khí lan tỏa, sương vàng cuồn cuộn, quấn chặt lấy Thánh Long; Thái Nhất vung Hỗn Độn Chung đập ra, chuông vang rền, chấn động đến mức thần hồn của con cự long vàng này lung lay; Nguyên Thủy múa Bàn Cổ Phiên, huyền quang sát phạt hướng thẳng vào đầu rồng; Thông Thiên đội Huyền Hoàng Linh Lung Tháp trên đầu, vung kiếm trảm long; Thái Thượng thừa cơ hội này, giáng một đòn bằng gậy Biển Đam lên đầu rồng; Đế Tuấn hóa ra bản thể, liều chết quần thảo với Thánh Long.

Đối diện với sự vây giết của sáu vị Thánh nhân, vị Long Thánh này hoàn toàn có thể tự hào được rồi.

Trong phút chốc, vùng thiên vũ này bị đánh cho tan nát.

Lão ma đầu La Hầu, người đã mang theo Ma giới băng qua hỗn độn, vất vả lắm mới chạy đến thế giới này để phát triển Ma giáo, khi nhìn thấy những vị Thánh nhân quen thuộc kia, không khỏi thầm rủa xẻo.

Sau đó y lại không nhịn được mà mắng Ngô Sở vô liêm sỉ, dám lừa gạt một lão già thật thà như y, rõ ràng đã nói để y đến trụ ngoại vũ trụ này phát triển, giờ chính hắn cũng sát tới đây.

Hắn muốn làm gì?

Muốn tiếp tục đuổi y sang vũ trụ tiếp theo sao?

Làm Thánh nhân thì đừng có 'quá Ngô Sở' được không?

Ngô Sở cảm ứng được tiếng lầm bầm của lão ma đầu, tranh thủ truyền âm một câu: "Lão nhân gia bớt giận đi, không có vùng trời đất này, chẳng phải vẫn còn Vĩnh Hằng Chân Giới sao?" "Tâm địa tặc tử,

quả nhiên là vậy!

Ngươi muốn bản tọa chết ở Vĩnh Hằng Chân Giới đó chứ gì!" "Hả!

Còn có nơi nào mà lão ma đầu ngươi sợ sao?

Đối với hạng lão ma như ngươi mà nói, nơi càng nguy hiểm chẳng phải càng có tính khiêu chiến, càng đáng để đến phát triển hay sao?" "Ngươi coi bản tọa là kẻ ngốc à?" "Thì không có!

Xem ra trước giờ ta đã đánh giá quá cao bản lĩnh của ngươi, thật ngại quá!" "....." Phía bên kia, Sinh Mệnh Mẫu Thần đã tự bạo.

Bà ta vừa bị trận pháp của Phục Hy vây khốn, lại bị kim thân của Tiếp Dẫn vỗ một chưởng, kế đó còn bị Bàn Cổ đại thần đấm cho một quyền, Phục Hy lại dùng Tâm Linh Đại Đạo bồi thêm một chiêu khiến động tác của bà ta trì trệ, Nữ Oa nhân cơ hội nện một nhát lên đầu bà ta, Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề quét qua khiến thân thể bà ta sắp sửa tan rã.

Hai tay khó địch bốn tay, huống chi đây là mười tay.

Tuy trời đất có áp chế Bàn Cổ và Nữ Oa, nhưng sự áp chế này cũng rất hạn chế, linh bảo và thuật pháp huyền quang bay rợp trời.

Năm đánh một, thực sự phòng không xuể.

Thế là, Sinh Mệnh Mẫu Thần không do dự nhiều, trực tiếp tự bạo.

Kết quả là luồng khí kình sinh ra sau vụ nổ không hề làm khó được các Thánh nhân Hồng Hoang, dù sao đây cũng chẳng phải lần đầu họ vây săn Thánh nhân ngoại giới, kinh nghiệm có thể nói là vô cùng phong phú.

Nhưng luồng khí kình từ vụ tự bạo đã đánh nát vụn vùng thiên địa này.

Các dãy núi bên dưới tức thì sụp đổ, khí kình quét ngang đại địa, xới tung đất đai vạn trượng, thực vật trên mặt đất bị cuốn phăng, núi xanh đổ nát, sông dài chảy ngược.

Vô số vết nứt lan rộng trên mặt đất, những tiếng nổ vang rền không dứt.

Vùng đại địa này rốt cuộc không chịu nổi gánh nặng mà tan vỡ.

Mảnh đất vốn là một khối thống nhất bị vỡ thành vô số mảnh vụn, trong đó có năm khối khá lớn, một khối bay lên không trung, bốn khối trôi dạt về hướng Tứ Hải, nước biển Tứ Hải tràn vào các vết nứt, gào thét rầm trời.

Vô số sinh linh yếu ớt thảm thiết gào thét, vùng vẫy trong cảnh trời nghiêng đất lở.

Những sinh linh mạnh mẽ thì trợn mắt há mồm nhìn tất cả những gì đang diễn ra trước mắt.

Tại quốc độ của Sinh Mệnh Mẫu Thần, các môn đồ của bà ta phát điên, họ như thiêu thân lao vào lửa, dù biết không địch nổi vẫn lao về phía những Thánh nhân dị vực này.

Lão ma đầu ẩn nấp trong bóng tối thấy vậy liền cười lớn: "Không cam tâm sao!

Phẫn nộ sao!

Oán hận sao!

Muốn phục thù không?

Đến đây nào!

Bản tọa sẽ ban cho các ngươi sức mạnh vô tận, hãy để bản tâm của các ngươi cùng bản tọa sa đọa đi!

Trầm luân đi!

Bản tọa sẽ cho các ngươi trải nghiệm khoái cảm phục thù.

Đừng do dự, đừng kháng cự, hãy đón nhận món quà của bản tọa!" Thế là, ma khí vô biên cuồn cuộn trên mảnh đại địa này, lấy phẫn nộ làm dẫn, hận thù làm gốc, ngọn lửa oán hận như đốm lửa thiêu cháy đồng cỏ, nhanh chóng bùng lên dữ dội.

Mấy vị Thánh nhân chống đỡ được cơn bão tự bạo của Thánh nhân, kết quả phát hiện đại địa xuất hiện ma khí cuồn cuộn như triều dâng, không khỏi nhìn về phía Bàn Cổ.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều cảm thấy có chút đen đủi, Chuẩn Đề nói: "Không ngờ lại làm áo cưới cho lão ma đầu này, hay là nhân tiện thịt luôn cả y cho rồi!" Ở một nơi xa xôi khác, Ngô Sở đang đánh nhau với Long Thánh cũng cảm ứng được chuyện này.

Ban đầu Ngô Sở cũng thấy đề nghị của Chuẩn Đề rất hay, nhưng nghĩ lại, núi Tu Di của lão ma đầu năm xưa đã bị hai anh em nhà này chiếm mất, thù hận của y đối với họ chắc chắn lớn hơn.

Hay là cứ để y lại làm khó dễ hai anh em này cũng không tệ!

Nhưng nhất thời hắn cũng không nghĩ ra được lý do gì hay.

Kết quả lúc này, chính lão ma đầu hiện thân, hét lớn về phía Ngô Sở ở đằng xa: "Bất Xuất Sơn Nhân, năm đó chính ngươi bảo bản tọa đến trụ ngoại thiên địa này phát triển, giờ không định lật lọng đấy chứ?

Đừng quên ngươi là Thánh nhân, Thánh nhân nói lời không giữ lấy lời, không sợ người ta chê cười sao?" Tiếp Dẫn cười lạnh: "Đối với ma còn giảng chữ tín gì nữa?" Lão ma đầu nghe vậy cười lớn: "Tây Phương giáo thật nực cười!

Ma ta còn biết giữ lời hứa, vậy mà Tây Phương giáo các ngươi lại không định giảng đạo lý.

Bản tọa nói cho ngươi biết, nếu Tây Phương giáo còn lải nhải, tin hay không bản tọa sẽ chuyên tìm đệ tử Tây Phương của các ngươi mà gây phiền phức?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe vậy, sắc mặt khó coi như vừa nuốt phải ruồi.

Nữ Oa rốt cuộc không nỡ nhìn chúng sinh đọa lạc vào ma đạo, tùy tay vung ra những dải hào quang thần thánh xua tan sương mù ma quái: "Lão ma, đừng có được đằng chân lân đằng đầu!" "Ha ha, ngay cả nàng cũng nổi giận rồi, được thôi!

Bản tọa nể mặt nàng vậy." Vừa nói, y vừa cười khẩy với Bàn Cổ, lùi lại như thể vừa đánh thắng một trận, dáng vẻ đó hoàn toàn là đang ly gián quan hệ giữa Bàn Cổ và Nữ Oa.

Bàn Cổ chỉ cười, không hề để tâm.

Ngài đã sớm nhận ra vị lão ma này thực chất chính là Sát Lục Ma Thần bị ngài chém giết năm xưa, bại tướng dưới tay mình.

Cho nên, ngài hiểu rõ đối phương dù có phục tùng miệng lưỡi nhưng trong lòng vẫn không phục, không nể mặt ngài cũng là chuyện bình thường.

Bàn Cổ nhìn về phía xa, hướng đó, phân thân chuyển thế của Hồng Vân là Bạch Vân đang chứng đạo thành thánh.

Lúc này, các vị Thánh nhân cũng không khỏi im lặng.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, có chút do dự.

Năm xưa phân thân của Chuẩn Đề từng nhắc tới việc có nên để chân thân qua đây, dĩ thân hợp đạo ở thế giới này để hoàn toàn nắm giữ nó hay không.

Chương 979

Khi đó Ngô Sở đã bảo, nếu thực sự muốn thì cứ để chủ thân sang thử xem.

Giọng điệu của Ngô Sở lúc đó mang theo vài phần mỉa mai.

Giờ đây, chủ thân của họ đã tới thật.

Nhưng bảo họ dĩ thân hợp đạo, dung hợp với thế giới này, họ không khỏi do dự, làm vậy liệu có đáng không?

Tương lai nếu các Thánh nhân của Vĩnh Hằng Chân Giới sát tới, không chạy thoát được thì tính sao?

Thế giới này không có Thánh nhân nào muốn dĩ thân hợp đạo, chắc chắn là không muốn bị khống chế sau khi làm vậy.

Đến tận bây giờ, họ vẫn chưa thấy vị Sáng Thế Thánh nhân đã khai tịch thế giới này đâu!

Không biết có phải đã bỏ chạy rồi không.

Cuối cùng, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vẫn không hạ quyết tâm dung hợp với thiên địa này.

Vĩnh Hằng Chân Giới giống như một thanh kiếm sắc treo lơ lửng trên đầu họ.

Nói cho cùng, họ vẫn không có quyết tâm liều mạng, vẫn tính đường nếu không xong thì chạy.

Nhưng phân thân chuyển thế của Hồng Vân lại hoàn toàn không có nỗi lo này.

Hắn chỉ là một đạo phân thân tách ra từ chủ thân, giờ tu luyện lại đến cảnh giới chứng đạo thành thánh, dù có chết cũng không ảnh

hưởng đến chủ thân của mình.

Khi Bạch Vân chứng đạo thành thánh xong, liền trực tiếp dung hợp với Thiên đạo thế giới này.

Sau đó, vị Long Thánh đang khổ sở vùng vẫy kia lập tức tuyệt vọng.

Ngay cả thiên địa này cũng đang áp chế và trừng phạt lão, lão còn có thể làm gì?

Ngày hôm đó, mười một vị Thánh nhân đã đồ sát Thánh Long, sau đó mở tiệc bên bờ biển, nướng thịt rồng.

Long tộc Tứ Hải và các môn đồ của Thánh Long ở Thánh Việt Nam Độ đều phát điên.

Đây rõ ràng là sát long tru tâm, giết rồng rồi còn ăn thịt máu của lão.

Thánh nhân cái gì chứ, rõ ràng là lũ cuồng đồ!

Ma đầu!

Thế là, họ liều chết lao về phía những kẻ dị vực này, gây ra những trận sóng thần khổng lồ nhấn chìm những kẻ đang ăn thịt lão tổ của họ.

Nhưng những thủ đoạn đó đối với lũ cuồng đồ dị vực kia hoàn toàn vô dụng.

Họ hì hì ha ha nhìn sóng thần ập tới, rồi nhìn nó ngoan ngoãn biến thành những gợn sóng nhỏ, thẹn thùng cúi đầu trước mặt họ.

Ngay cả thiên địa cũng đang áp chế họ, họ có thể làm gì được?

Thế là, cảm xúc bất mãn, phẫn nộ và thù hận tràn ngập đất trời, lão ma đầu kia lại xuất hiện, cổ hoặc những kẻ mang lòng oán hận, dụ dỗ họ sa đọa.

Ngày hôm đó, Ma đạo rốt cuộc đại hưng ở trụ ngoại thiên địa này, vô số môn đồ Ma giáo reo hò nhảy múa, như thể ngày lành của Ma đạo đã tới.

Nhóm cuồng đồ vừa ăn thịt rồng vừa bàn bạc xem tiếp theo nên làm gì.

Rồi mọi người theo thói quen nhìn về phía Ngô Sở - đại sư huynh của Huyền môn, ngay cả Bàn Cổ đại thần cũng nhìn hắn.

Ngô Sở nhìn lên bầu trời, nói: "Trước tiên hãy giúp vị Hợp Đạo Thánh nhân này khôi phục trật tự của thiên địa này đã!

Đại địa tuy nứt ra nhưng tốt nhất đừng để cách nhau quá xa." Thế là, theo đề nghị của Ngô Sở, các Thánh nhân ra tay hỗ trợ Hợp Đạo Thánh nhân Bạch Vân ổn định lại bốn khối đại địa đó.

Sau đó Ngô Sở lại nảy ra ý định ác quái, đặt tên cho bốn khối đại địa này là: Đông Thắng Thần Châu, Nam Thiệm Bộ Châu, Tây Ngưu Hạ Châu, Bắc Câu Lô Châu.

Hắn còn dùng cự thạch khắc tên, trấn áp trên đại địa các châu.

Sau đó, hắn lại đem khối đại địa trôi dạt trong tinh không luyện chế thành một quả cầu, chuyển một số nhân loại bình thường ở thế giới này lên đó sinh sống.

Hắn còn để lại Kim Đan tu hành pháp, Văn đạo tu hành pháp cùng Võ đạo hô hấp pháp, kèm theo một số điển tịch văn hóa.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy vị đại sư huynh này đang việc công tư lợi, cũng để lại tu hành pháp của Tây Phương giáo ở đó.

Ba anh em Thái Thượng thấy vậy cũng không chịu thua kém, lần lượt để lại tu hành pháp của Tam giáo trên hành tinh đó cho nhân tộc tu luyện.

Đợi mọi người xong xuôi công việc, Bàn Cổ nói: "Thiên địa này tổng cộng có mười hai vị Thánh nhân, lập thành một liên minh Tiên đạo.

Giờ vẫn còn một vị Thánh nhân khai tịch thế giới này biệt tăm biệt tích, ta đoán là hắn đã bỏ chạy.

Thế giới này không có Hợp Đạo Thánh nhân, chắc là hắn muốn nhân lúc này để tẩu thoát thuận lợi." Phục Hy cười nói: "Hạng người này mà cũng thành tựu Thánh nhân được, thật là..." Ngô Sở cười đáp: "Đừng coi thường người ta!

Đây gọi là kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, giữ được rừng xanh lo gì không có củi đốt, đó là thủ đoạn cầu sinh thường thấy, không liên quan trực tiếp đến việc có chứng đạo thành thánh được hay không.

Tuy nhiên kẻ này có thể khai thiên lập địa, chứng đạo bằng pháp khai thiên, định nhiên có liên quan đến Vĩnh Hằng Chân Giới.

Hiện tại chúng ta nên lo lắng là hắn có đi tìm viện binh không?

Nếu Vĩnh Hằng Chân Giới nhận được tin tức, liệu có dốc toàn lực ra đối phó chúng ta?" Thái Nhất cười hắc hắc: "Nay Hồng Vân đạo hữu đã hợp đạo, thế giới này đã trở thành sân nhà của chúng ta, có Hợp Đạo Thánh nhân giúp đỡ áp chế, khác hẳn với lúc trước.

Ở đây, chúng ta đối phó với số lượng Thánh nhân tương đương chắc chắn không thành vấn đề.

Chỉ không biết họ sẽ điều động bao nhiêu Thánh nhân thôi." Bàn Cổ đứng dậy: "Ta định đến Vĩnh Hằng Chân Giới thám thính tin tức..." Các Thánh nhân nhìn nhau, rồi mỗi người tách ra một đạo phân thân, nhờ Bàn Cổ đại thần mang theo, mọi người cùng thám thính tin tức sẽ nhanh hơn.

Thậm chí, họ còn nghĩ có thể dùng phương thức truyền giáo năm xưa để đưa giáo phái của mình vào Vĩnh Hằng Chân Giới.

Ngô Sở nói với Bàn Cổ: "Tiền bối, nếu thấy không ổn, tuyệt đối đừng mạo hiểm." Lúc này, Dương Mi lão tổ im hơi lặng tiếng xuất hiện bên cạnh mọi người, nhìn những tiểu bối năm xưa giờ ai nấy đều thành Thánh nhân, lão cũng không thấy tự ti, cười nói: "Việc này cứ giao cho lão đạo!

Lão đạo chưa thành thánh, mục tiêu không lớn như vậy." Mọi người nhìn vị lão đạo vẫn chưa là Thánh nhân này, lòng đầy cảm khái.

Nghĩ năm đó khi họ còn trẻ, tu vi vị này đã cường đại như thế rồi.

Vậy mà vô tận tuế nguyệt trôi qua, họ đã chứng đạo thành thánh, đối phương vẫn như cũ.

Ngưỡng cửa chứng đạo rốt cuộc đã hạn chế biết bao nhiêu tồn tại cường đại!

Bàn Cổ cười nói: "Ta đi cùng ông!" Dương Mi lão tổ suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý, dù sao cũng là lão chiến hữu.

Ngô Sở nghĩ ngợi, tùy tay búng ra một đạo Nguyên Hạch Thần Văn tặng cho Dương Mi: "Không có Hồng Mông Tử Khí, muốn lĩnh ngộ được cốt lõi thực sự của Đại Đạo Bản Nguyên quả không dễ dàng.

Chương 980

Đây cũng là điểm khó nhất của chứng đạo, tiền bối có thể lĩnh ngộ cái này, biết đâu sẽ có thu hoạch..." Lão đạo cũng không khách sáo, cười nói: "Tiểu tử ngươi còn hiểu chuyện hơn sư phụ ngươi nhiều!" Đường đường là Thánh nhân mà bị người ta nói vậy, Ngô Sở chỉ biết mỉm cười đối diện.

Tuy tu vi đối phương không mạnh bằng hắn, nhưng bối phận thì là thật.

Ngay cả sư phụ hắn đã chứng đạo thành thánh, đối phương cũng nói không nể mặt là không nể mặt, suốt đời không bước chân vào đất Hồng Hoang, có thể nói là rất cứng rắn.

Tất nhiên, cũng có thể là sợ bị áp chế, trong lòng không thoải mái.

Lúc này, một bóng dáng trung niên, áo nho tím phấp phới, vuốt râu dài, mỉm cười cưỡi mây bay tới: "Các vị tiền bối dị vực, bần đạo Sở Nhất..." Các Thánh nhân nghe vậy, nhìn người trung niên này, đều rất muốn túm lão lại đập cho một trận, ham chơi lắm phải không?

Vậy thì cả lũ cùng chơi!

Ngô Sở khẽ ho, truyền âm: "Có kẻ đang bí mật thám thính nơi này đấy!

Cho chút mặt mũi, phối hợp tí đi!

Để chúng nghe xem, những Thánh nhân dị vực chúng ta đây cũng chẳng phải hạng hiếu sát." Thông Thiên hừ nhẹ: "Ngươi là ai?

Có việc thì nói, không việc thì cút mau!" Rồi truyền âm: "Đại sư huynh, thế này được chưa?

Chúng ta là Thánh nhân dị vực, không thể quá nể mặt sinh linh nơi

này, huynh thấy đúng không?" "....." Thấy dáng vẻ cạn lời của Ngô Sở, các Thánh nhân không nhịn được mà cười lớn.

Nếu đệ tử của họ thấy cảnh này, chắc hẳn sẽ thấy không thể tin nổi, vị sư phụ bình thường nghiêm nghị của mình sao lại có bộ dạng như hiện tại?

Ngô Sở thấy vậy, liếc mắt nhìn Thông Thiên một cái.

Lúc này, Sở Nhất tiên sinh do Ngô Sở hóa ra đã ngự phong tới, miệng còn ngâm nga lớn: "Núi sách có đường, siêng năng là lối; Biển học không bờ, khổ luyện làm thuyền." Từ xa, mọi người chỉ nghe lão ngâm hai câu, liền thấy cuồng phong hóa sóng lớn, phù vân hóa thuyền rồng, thuyền ngự 'sóng gió' mà đến.

Khi tới trước mặt các vị Thánh nhân không xa, gió yên sóng lặng, một con đường mây do văn tự ảo hóa ra, nối thẳng tới trước mặt mọi người.

Nhìn thấy cảnh này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều tỏ vẻ điềm nhiên.

Sự cạnh tranh giữa Tây Phương giáo và Văn đạo Nho môn không phải ngày một ngày hai, Văn đạo tu hành pháp của Nho môn chính là có thủ đoạn dùng văn tự hóa thành thuật pháp như vậy.

Nhưng Nguyên Thủy, người thường xuyên bế quan, không khỏi có chút kinh ngạc.

Còn Thái Thượng, đừng nhìn vị này thường xuyên ở lì trong cung Bát Cảnh như thể không nghe chuyện thế gian, nhưng ngài là giáo tổ Nhân giáo, từ Nhân giáo sinh ra vô số tông phái sơn môn, không biết có bao nhiêu đệ tử môn nhân đang thầm cầu nguyện ngài!

Mỗi ngày thắp một nén hương, thành tâm cầu nguyện, mong lão tổ phù hộ...

Nghe những lời cầu nguyện đó, Thái Thượng có thể nói là 'Thái

Thượng ngồi trong nhà, vẫn biết chuyện thiên hạ'. "Bần đạo Sở Nhất, bái kiến chư vị tiền bối." Trung niên nhân Sở Nhất tiên sinh chắp tay cúi người, nhìn các vị Thánh nhân hỏi: "Không biết các vị tiền bối đến thiên địa này, liệu có phải muốn chinh phục sinh linh nơi đây?

Sinh linh nơi đây đối với sự xuất hiện của các vị đang rất lo sợ!" Thông Thiên khẽ ho một tiếng, trực tiếp nói lời trêu chọc: "Sở Nhất đạo hữu đây là muốn làm tiên phong dẫn đường cho chúng ta sao?" Ngô Sở lườm Thông Thiên một cái, sau đó dùng đại đạo truyền thanh, khuếch tán âm thanh ra khắp trời đất, để mọi sinh linh đều nghe thấy: "Hỡi sinh linh thiên địa này, hãy nghe bản tọa nói, bản tọa là Bất Xuất Sơn Nhân, chúng ta không phải Thánh nhân của thế giới này, chúng ta vốn luôn hướng thiện, không muốn đến đây quấy nhiễu, chỉ là một số Thánh nhân nơi đây thực sự khinh người quá đáng...

Thế là, chúng ta tới!" Lời này nghe có vẻ bình thường, nhưng lúc này phối hợp với cảnh tượng hai vị Thánh nhân bị đánh bại và phong ấn trước đó, uy lực của nó lập tức tăng lên gấp bội.

Đúng vậy, chúng ta tới, rồi Thánh nhân của các ngươi biến mất.

Chỉ có một vị tân tấn Thánh nhân hợp với Thiên đạo, nhưng trong thiên địa này, có bao nhiêu kẻ biết vị tân tấn Thánh nhân đó thực chất là một siêu cấp nội gián?

Bất ngờ không?

Đợi sinh linh thế giới này tiêu hóa xong câu nói đó, cũng để uy hiếp lan tỏa trong lòng họ, Ngô Sở lại nói: "Tuy nhiên, chúng ta tới đây chỉ để đòi một công đạo từ các Thánh nhân nơi đây, vốn không có ý định chinh phục.

Nhưng hiện tại... nếu có kẻ nào không phục, cứ việc tới chiến!" Chỉ cần không ngốc đều biết câu trả lời hay nhất cho câu nói này là: Chiến cái con khỉ, Thánh nhân thế giới này còn không xuất hiện, lấy gì

đấu với các vị Thánh nhân này?

Lấy đầu ra nộp mạng à?

Lúc này, Sở Nhất tiên sinh khẽ ho, chắp tay nói: "Mạn phép hỏi tiền bối, vì sao tiền bối lại đến đây đòi một lời giải thích?

Liệu có hiểu lầm gì chăng?" "Dĩ nhiên là liên quan đến chuyện hủy diệt thiên địa và giết chóc Thánh nhân.

Ngươi nghĩ, hủy diệt thiên địa và giết chóc Thánh nhân là một sự hiểu lầm sao?" Sở Nhất tiên sinh khẽ ho, định nói gì đó nhưng Ngô Sở đã trực tiếp dùng một câu đuổi lão đi: "Ta không có hứng thú với thiên địa này, cũng chẳng quan tâm đến sinh linh nơi đây, lui đi!

Cuộc chiến của Thánh nhân sẽ không ảnh hưởng đến kẻ khác.

Kẻ chưa đạt tới Thánh cảnh, không cần phải lo chuyện của Thánh giả." Ngay cả cấp bậc Thánh nhân còn chưa đạt tới, có tư cách gì mà lo bò trắng răng?

Giọng của Ngô Sở không hề che giấu, như thể cố ý nói cho những kẻ đang âm thầm quan sát nghe, khiến họ xấu hổ đến đỏ mặt tía tai.

Thế là Sở Nhất tiên sinh quay về.

Thông Thiên nhìn hóa thân Sở Nhất của Ngô Sở rời đi, liền truyền âm hỏi các Thánh nhân: "Giờ chúng ta nên làm gì?

Hay là bố trí vài thủ đoạn ở đây để đối phó với những Thánh nhân Vĩnh Hằng Chân Giới sắp tới?

Không biết lần này họ sẽ cử bao nhiêu Thánh nhân qua." Đế Tuấn khẽ cười nói: "Nếu ta là kẻ đứng sau, hoặc là dốc toàn lực, phái tất cả Thánh nhân dưới trướng đi, đích thân dẫn đội quét sạch địch thủ.

Hoặc là tạm thời án binh bất động, thám thính tình hình trước.

Cái lỗ hổng 'đưa quân nhỏ giọt' đối phương đã nếm mùi rồi."

Đường đường là Thánh nhân, đã vấp cùng một cái hố hai lần, lẽ nào còn hy vọng họ vấp lần thứ ba?

Không có Thánh nhân nào ngốc như vậy đâu!

Nếu bảo hai lần trước là do đánh giá sai liên minh Thánh nhân Hồng Hoang, thì lần thứ ba còn sai nữa thì không phải là không ngờ tới, mà là thực sự ngu ngốc.

Ngô Sở mỉm cười: "Chúng ta cứ coi như không biết sự tồn tại của Vĩnh Hằng Chân Giới, cứ truyền bá đạo của mình ở đây là được.

Mọi chuyện ở đây chắc chắn sẽ được truyền về Vĩnh Hằng Chân Giới.

Mà Vĩnh Hằng Chân Giới chắc chắn cũng không phải là một khối sắt đồng nhất, chúng ta không đến đó thì không cần lo phải đối mặt với nhiều Thánh nhân cùng lúc.

Nếu họ tới vũ trụ này, chắc chắn cũng không dễ dàng dốc toàn lực.

Nếu không, khó bảo đảm đối thủ của họ sẽ không bí mật liên thủ với chúng ta..." Nghe Ngô Sở nói vậy, ánh mắt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều sáng lên, nhưng nhanh chóng chắp tay: "Tội lỗi!

Tội lỗi!" Phục Hy gật đầu: "Lời của A Sở đã nhắc nhở ta, đã vậy chúng ta hoàn toàn có thể tìm kiếm đối tượng hợp tác trong Vĩnh Hằng Chân Giới..." Thuận theo mạch suy nghĩ của Ngô Sở, các Thánh nhân càng bàn càng hăng, đặc biệt là Thông Thiên, càng nói càng bay bổng, như thể đã giẫm nát các Thánh nhân của Vĩnh Hằng Chân Giới dưới chân.

Trước mặt các Thánh nhân, Thông Thiên là người dễ bị 'phiêu' nhất.

Và ngài cũng chính là người có hình tượng trước mặt người khác

và sau lưng khác biệt nhất. .....

Chương 981

Cùng lúc đó, Sở Nhất tiên sinh do Ngô Sở hóa ra đã trở lại nơi đồn trú tạm thời.

Nơi này cách quân doanh của Chiến Tranh Môn Đồ do thủ lĩnh phái Cáp dẫn dắt một khoảng không gần.

Lúc này, trong lều trại tạm thời đang tọa trấn hàng trăm cường giả.

Những cường giả này đều đến từ môn hạ đệ tử của các đại Thánh nhân thế giới này, trong đó có những người tu vi đã vô hạn tiếp cận Thánh nhân, nhưng vẫn chưa thể thực sự chứng đạo.

Kẻ tu vi thấp nhất cũng là hậu kỳ Đại La.

Mục đích họ đến đây rất đơn giản, chính là muốn tìm một người đại diện cho họ tiếp xúc với những vị Thánh nhân dị vực kia.

Hiện tại, họ đang chờ đợi câu trả lời mà Sở Nhất tiên sinh mang về.

Thấy Sở Nhất tiên sinh ung dung phong nhã bước vào lều, ánh mắt của hàng trăm cường giả đồng loạt đổ dồn về phía lão.

Tuy tu vi của vị Sở Nhất tiên sinh này không mạnh, chỉ tầm sơ nhập Đại La, nhưng khí độ thong dong này khiến không ít cường giả phải hổ thẹn.

Ai cũng hiểu, thái độ nho nhã ung dung của đối phương không phải diễn ra, mà là sự bình thản từ trong tận tâm khảm, không hề vì đối phương là Thánh nhân mà khiếp nhược.

Lòng dũng cảm này không phải ai cũng có.

Dù trong số họ có người tu vi đã sát nút Thánh nhân, nhưng đó vẫn không phải Thánh nhân, khoảng cách với Thánh nhân hoàn toàn có thể dùng từ 'hố sâu vạn trượng' để hình dung.

Nhìn thấy phía đối diện nhưng không bao giờ chạm tới được, chính là ý đó.

Nhưng ngay cả những cường giả như vậy khi đối mặt với Thánh nhân cũng nơm nớp lo sợ như đi trên băng mỏng, sợ các vị Thánh nhân nổi giận sẽ đem họ đi tế thiên.

Cho nên, một mình đối mặt với Thánh nhân dị vực không khác gì đặt cược mạng sống.

Dám một mình đối mặt với những Thánh nhân dị vực xa lạ, dám trực tiếp dò hỏi nguyên do sự việc, lá gan này họ không phục không được.

Sở Nhất tiên sinh về lại chỗ ngồi cũ, xoay người hành lễ với mọi người, sau đó giũ áo nho, xếp bằng ngồi xuống nói: "Mọi người không cần nôn nóng, ta thực sự đã gặp mặt những Thánh nhân dị vực kia, tổng cộng mười hai vị, trong đó có vài vị tỏa ra khí tức cực kỳ giống với các Thánh nhân thế giới này, ví dụ như trong số họ có một vị nữ Thánh nhân, khí tức trên thân cực kỳ giống với Sinh Mệnh Đại Đạo..." Sở Nhất tiên sinh tóm tắt lại diễn biến sự việc, không nói quá tệ về các Thánh nhân thế giới này, chỉ là nói thật nguyên do.

Nhưng dù là sự thật khách quan thì cũng khiến vô số cường giả cảm thấy rát mặt, vì chuyện này chạm đến thể diện của lão tổ nhà họ.

Lão tổ nhà mình chạy tới địa bàn của người ta quậy phá, kết quả không thành còn bị đánh tơi bời, bị đánh thì thôi đi, lại phái người tới tìm lại thể diện, kết quả lại bị người ta dạy dỗ tiếp.

Giờ thì hay rồi, ngay cả ổ cũ cũng bị người ta bưng sạch.

Giờ đây, sinh linh thế giới này đa phần đều nơm nớp chờ đợi sự phán xét từ những vị Thánh nhân dị vực.

Những kẻ vì Thánh nhân ngã xuống mà đọa nhập Ma đạo cũng không ít. "Mạn phép hỏi Sở Nhất tiên sinh, những Thánh giả dị vực đó thực sự không định chinh phục thiên địa này sao?" Có người lo lắng hỏi, sợ những vị Thánh nhân đó đang lừa dối.

Họ lo đối phương sẽ làm gì đó, và càng lo đối phương chẳng làm gì.

Thanh đao chém xuống đáng sợ, nhưng thanh kiếm treo lơ lửng còn khiến người ta kinh hãi hơn.

Sở Nhất mỉm cười nhìn người đó, nói: "Chim phượng rồng bay lượn trên chín tầng trời, lẽ nào lại để tâm đến loài kiến bò dưới rừng sâu mạnh hay yếu?" Đã vậy thì rồng phượng có cần phải lừa dối kiến cỏ không?

Tuy Ngô Sở không trực tiếp mắng người, nhưng kẻ kia vẫn cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn mình lúc này như thể đang nhìn một kẻ thiểu năng.

Thánh nhân phất tay là đổi trời thay đất, tinh thần tan vỡ, muốn chinh phục một phương thiên địa thì cần gì phải lừa dối những sinh linh còn chẳng có Thánh nhân tọa trấn?

Thế giới mất đi Thánh nhân thì đối diện với các Thánh nhân khác chẳng khác nào cừu non trước sói dữ, ngoại trừ việc mặc cho đối phương muốn gì được nấy thì còn làm gì được?

Chỉ là những người này không cam tâm, luôn muốn tìm cách thương lượng với các Thánh nhân dị vực, ít nhất là đừng đánh nát hoàn toàn thế giới này.

Đại địa vốn là một khối thống nhất giờ đã vỡ tan, mảnh vụn tán

loạn, vô số mảnh bay vào hỗn độn ngoại vực, chỉ còn năm khối khá lớn, một khối thậm chí bay lên tận chân trời, cuối cùng bị luyện hóa thành một hành tinh độc lập.

Hiện nay trên hành tinh đó, vô số nhân tộc bình thường bị họ 'nuôi nhốt' ở đó.

Tuy trong mắt họ đây là chuyện vô cùng uất ức, nhưng thực ra trong mắt nhân tộc bình thường, vùng trời mới này lại an toàn hơn.

Ở thế giới cũ, chín nước đại chiến, từ lâu đã ảnh hưởng đến người bình thường.

Họ lo lắng Thánh nhân ngoại vực nuôi nhốt làm hại sinh linh, nhưng sinh linh đó lại thấy bây giờ rất tốt, đúng là 'không phải cá sao biết niềm vui của cá'.

Những người này tụ tập lại, bàn xem ai sẽ đứng ra làm thủ lĩnh, thử tiếp xúc với những vị Thánh nhân dị vực kia.

Những cường giả vốn thích nổi bật làm lãnh đạo khi đối mặt với vấn đề này đều im lặng quan sát mũi, mũi quan sát tâm, như thể đang đếm xem trên tay mình có bao nhiêu sợi lông.

Sở Nhất thấy vậy liền đứng ra nhận trách nhiệm này.

Văn đạo Nho môn muốn nổi bật hơn, đây chính là một cơ hội.

Tất nhiên, Văn đạo Nho môn hiện nay không còn là môn phái nhỏ bé nữa, họ cũng đã sản sinh ra một Thánh nhân, vị Thánh nhân này còn dung hợp với Thiên đạo, dĩ thân hợp đạo.

Hơn nữa, lão cũng tò mò rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra khiến chân thân của các Thánh nhân Hồng Hoang đều chạy tới thế giới này.

Vốn dĩ lão còn định dùng cách thấm dần, dùng văn hóa để từ từ đồng hóa chúng sinh thế giới này mà!

Chỉ có thủ lĩnh phái Cáp của Chiến Tranh Môn Đồ nhìn Sở Nhất tiên sinh, im lặng không nói.

Hắn giờ đã hiểu, vị Sở Nhất tiên sinh này tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài, thậm chí, vị này có khả năng chính là quân cờ do các vị Thánh nhân ngoại vực phái tới.

Vì trước khi vị tu sĩ Bạch Vân kia chứng đạo, có một cường giả áo đỏ xuất hiện, Bạch Vân có thể thuận lợi chứng đạo hoàn toàn nhờ sự giúp đỡ của vị cường giả áo đỏ đó.

Mà cường giả có thể giúp người chứng đạo, ngoài Thánh nhân ra thì còn là hạng gì?

Nhưng ở thế giới này, trong số các Thánh nhân có bao nhiêu người, mặt mũi ra sao hắn đều rõ, tuyệt đối không có nhân vật đó.

Nghĩa là, đối phương chắc chắn là Thánh nhân dị vực tới.

Nếu có thể, hắn rất muốn chém chết tên này một đao cho bõ tức vì bị lừa, nhưng không được.

Bây giờ lật mặt với đối phương chắc chắn sẽ chết không chỗ chôn, còn liên lụy đến vô số môn đồ của Thánh nhân Chiến Tranh.

Cho nên hắn chỉ có thể nhẫn nhịn, trong lòng thầm mắng đối phương, cũng mắng cả chính mình.

Nhìn mọi người một lượt, Sở Nhất tiên sinh nói tiếp: "Cho nên mọi người không cần lo lắng, mọi chuyện vẫn như cũ, những vị Thánh nhân dị vực đó chỉ tới để báo thù mà thôi.

Tất nhiên, sắp tới họ có thể sẽ lập giáo ở đây, truyền bá đạo của họ, ai muốn đổi môn phái, họ sẵn lòng tiếp nhận, không muốn thì họ cũng chẳng bận tâm." Có người hỏi: "Không biết học viện của Sở sơn trưởng có còn muốn nhận học viên không?" Đổi sang môn hạ của Thánh nhân dị vực dễ bị coi là kẻ hèn nhát, nhưng gia nhập Văn đạo

Nho môn thì tốt hơn nhiều.

Hơn nữa hiện tại Văn đạo Nho môn còn có tân Thánh nhân, đầu quân vào đó tự nhiên sẽ không trở thành trò cười.

Chương 982

Chỉ có thủ lĩnh phái Cáp thầm nghĩ: đầu quân vào Văn đạo Nho môn vốn dĩ đã là một trò cười rồi, ngươi nói xem có nực cười không chứ?

Địa cầu, thế giới tương lai.

Ngô Sở lại hóa thành 'lão gia gia', trong mộng truyền Đạo cho Dư Tiểu Tiểu.

Vẫn là truyền thụ võ đạo hô hấp pháp, bất quá lại dùng võ đạo hô hấp pháp để diễn giải võ đạo thần thông, khiến nàng hiểu ra, võ đạo cũng có thể thông thần, cũng có thể do võ nhập Đạo.

Để tránh nàng cảm thấy đạo pháp phi thường thần kỳ, rồi mê đắm, cả ngày không có việc gì liền quấn lấy hắn hỏi đông hỏi tây.

Ai ngờ, nữ nhân này lại dám ở trong mộng YY hắn, thực sự là… ôi!

Mị lực vô phương sắp đặt chết tiệt này của ta!

Ngô Sở trực tiếp xua tan giấc mộng của nàng, hóa thành lão gia gia xuất hiện trước mặt nàng.

Quả nhiên, ngày thứ hai thức dậy, Dư Tiểu Tiểu lại tràn đầy nguyên khí, tự tin bùng nổ, đã không còn nhắc đến đạo thuật khôi phục thần kỳ của Ngô Sở tối qua nữa.

Thậm chí khi nhìn về phía Ngô Sở, còn thỉnh thoảng lộ ra nụ cười khó hiểu. … Ngoại vũ trụ, Thế giới Trung tâm.

Các Thánh nhân thương lượng một hồi, liền chia nhau ra, đi tìm kiếm những hậu chiêu mà các Thánh nhân của phương thiên địa này đã để lại, định triệt để khiến những Thánh nhân kia tiêu vong.

Mặc dù việc này không dễ dàng, dù sao thì số lượng sinh linh tu hành những Đại Đạo đó là vô số, không ai biết được hậu chiêu của các Thánh nhân kia là gì.

Nhưng bất kể thế nào, cũng phải thử một lần.

Chẳng bao lâu sau, nhiều phân thân của các sinh linh từ Hồng Hoang thiên địa đã đến phương thiên địa này, gia nhập các sơn môn mà vài Thánh nhân đã khai lập ở đây.

Những phân thân Thánh nhân vốn đã đến thế giới này nằm vùng từ trước, lúc này đều dẫn theo một số Đạo hữu đã kết giao, gia nhập các sơn môn do Thánh nhân khai lập.

Thế là, dưới sự dẫn dắt của những người này, Tứ giáo không những trực tiếp đứng vững ở phương thiên địa này, mà còn phát chi tán diệp, tốc độ phát triển cực kỳ nhanh chóng.

Đặc biệt là những Phật đồ bị môn đồ của Chiến Tranh Thánh nhân xem là dị đoan, sống như chuột chạy qua đường, giờ đây có thể coi là đã ngẩng mặt lên rồi.

Không chỉ có Thánh nhân chống lưng, hơn nữa còn là hai vị, lại thêm nhiều Phật đồ mạnh mẽ từ dị vực đến, khiến họ lập tức có cảm giác như nông nô được lật mình ca hát.

Còn Nữ Oa và Phục Hy, với tư cách là Thủy tổ Thần của Nhân tộc Hồng Hoang thiên địa, cũng đã đến Sinh Mệnh Quốc Độ do Sinh Mệnh Thánh nhân sáng lập.

Nữ Oa là theo dấu đạo phân thân năm xưa mà đến, còn Phục Hy, hoàn toàn là đến để làm bảo tiêu.

Cả hai đều là những người không lập giáo, không cần truyền giáo, cũng không cần truyền bá Đạo của mình.

Nhưng sau khi đến Sinh Mệnh Quốc Độ, họ lại rất tự nhiên thay

thế giáo phái do Sinh Mệnh Thánh nhân sáng lập.

Bởi vì đạo phân thân của Nữ Oa năm xưa, chính là ở trong Sinh Mệnh Quốc Độ do Sinh Mệnh Thánh nhân sáng lập, toàn bộ quốc độ đó đều là giáo phái của nàng.

Đợi đến khi tình hình bên Nữ Oa ổn định, Phục Hy mới đi đến Tâm Linh Quốc Độ do Thánh nhân Đế Kế ngoại vũ trụ, người tu hành Đại Đạo thôi diễn năm xưa, sáng lập.

Các tu sĩ của Tâm Linh Quốc Độ, những pháp thuật tu luyện, những Đạo lý lĩnh ngộ, đều có liên quan đến tâm linh.

Ban đầu quốc độ này đang bị xâm lược, nhưng hiện tại, chiến tranh giữa các quốc độ trong tình thế bây giờ đã trở nên đầu voi đuôi chuột, tự động chấm dứt.

Thái Nhất và Đế Tuấn thì đi đến Yêu Linh Quốc Độ.

Chỉ trong chớp mắt, phương thiên địa này trực tiếp thay đổi trời đất, các Thánh nhân từng tồn tại đã biến mất, các Thánh nhân từ Hồng Hoang đại địa đã thay thế.

Vô số môn đồ trong tình huống này đã lựa chọn thay đổi môn đình.

Trên thực tế, không ai cười nhạo họ, bởi vì những kẻ cười nhạo đều đã trở thành những tán tu vô tổ chức, loại tán tu này trong thế giới tu hành có quyền lên tiếng cực kỳ thấp kém.

Nhưng họ trong lòng có kiên trì, thà làm tán tu, cũng tuyệt đối không thỏa hiệp với cái ác.

Đúng vậy, ngay cả khi nhiều cường giả đã biết vì sao các Thánh nhân của phương thiên địa này lại toàn bộ diệt vong.

Nhưng vẫn có rất nhiều sinh linh, xem Ngô Sở và các Thánh nhân từ dị vực đến là những tồn tại tà ác.

Cảm giác chính nghĩa trong nội tâm khiến họ không thể cúi đầu trước cái ác.

Và điều rất hiển nhiên là, những sinh linh có sự kiên trì trong nội tâm, không muốn đi theo dòng chảy này, mặc dù đáng được tôn trọng, nhưng lại không đáng được đồng tình. … Một bên khác, thủ lĩnh phái Hạp trong môn đồ của Chiến Tranh Thánh nhân, lúc này cũng im lặng ngồi trước mặt Sở Nhất Tiên Sinh, dường như đang chờ vị tiên sinh Nho môn này cho hắn một lời giải thích.

Sở Nhất pha trà, rót cho đối phương một chén, sau đó tự mình im lặng bưng chén trà lên, nhấp một ngụm, khẽ thở dài: "Đã lâu lắm rồi không được thưởng thức hương vị cố hương." Đôi mắt thủ lĩnh phái Hạp hơi động, như thể đang nói: Cuối cùng cũng chịu nói rồi sao?

Tiên sinh quả nhiên đến từ ngoại vũ trụ!

Sở Nhất Tiên Sinh mỉm cười, đặt chén trà xuống, "Rất tức giận sao?" Thủ lĩnh phái Hạp thở dài một hơi, nói: "Bị lừa gạt, nếu nói không tức giận, khẳng định là dối người.

Nhưng nghĩ lại, hình như cũng không có lý do để tức giận, mọi người chẳng qua là ai làm chủ nấy thôi.

Nho môn ở phương thiên địa này phát triển nhiều năm, cũng không làm ra chuyện đại nghịch bất đạo tày trời gì, trái lại còn khuyên người hướng thiện, dạy người lấy nhân nghĩa làm gốc…" Thà nói hắn đang tức giận Sở Nhất, chi bằng nói hắn đang tức giận chính mình, đường đường là thủ lĩnh môn đồ của Chiến Tranh Thánh nhân, lại còn bị lừa gạt xoay như chong chóng.

Ngoài việc nói mình vô năng ra, còn có thể nói gì nữa? "Ngươi có biết Vĩnh Hằng Chân Giới không?" Sở Nhất tiếp tục thêm trà cho hắn.

Thủ lĩnh phái Hạp nghe vậy, lắc đầu.

Sở Nhất nói: "Ngoài vũ trụ này, còn có những vũ trụ khác, điều này giờ ngươi đã biết rồi.

Và ngoài vũ trụ này, còn có một Vĩnh Hằng Chân Giới.

Thánh giả khai lập phương thiên địa của các ngươi, hắn là đến từ nơi gọi là Vĩnh Hằng Chân Giới đó, bởi vì cố hương của ta, suýt nữa đã bị sinh linh từ phương thiên địa đó khai lập.

Chỉ là giữa chừng xảy ra chút ngoài ý muốn, hắn bị giết chết, sau đó bị thay thế…" Sở Nhất do phân thân của Ngô Sở hóa thành, kể về lịch sử xa xưa của Hồng Hoang thiên địa. "Cũng vì lẽ đó, khi vị tiền bối khai lập thiên địa kia phục sinh, bên Vĩnh Hằng Chân Giới đã cảm ứng được.

Sau đó các Thánh nhân của phương thiên địa các ngươi mới đi đến vũ trụ của chúng ta để báo thù, bởi vì các Thánh nhân của phương thiên địa này cũng phải nghe theo Vĩnh Hằng Chân Giới.

Chuyện về sau, hôm đó ta đã nói với mọi người rồi.

Các Thánh nhân của phương thiên địa này muốn báo thù, kết quả báo thù không thành, ngược lại toàn bộ diệt vong…" Sở Nhất liếc nhìn hắn một cái, tiếp tục nói: "Nói cho ngươi những điều này, không phải hy vọng có thể nhận được sự tha thứ của ngươi.

Nói ra thì, chúng ta thực ra coi như kẻ địch, ngươi có tha thứ cho ta hay không, ta cũng không cưỡng cầu.

Chương 983

Bất quá, những tu hành giả Nho môn của Văn Đạo chúng ta, không phải là hạng người thập ác bất xá, chúng ta lấy Đạo hướng thiện, dạy người phân biệt thị phi, hiểu rõ thiện ác, đây là tôn chỉ của chúng ta." Dừng lại một chút, hắn lại nói: "Chúng ta chỉ dạy sinh linh những đạo lý cơ bản của con người, còn về việc bản thân sinh linh đó có tu đạo nào khác hay không, chúng ta không can thiệp.

Ngay cả khi môn đồ của Chiến Tranh Thánh nhân các ngươi gia nhập, không tu hành Văn Đạo tu hành pháp, chúng ta cũng không để tâm." Thủ lĩnh phái Hạp nhìn Sở Nhất, lại hỏi: "Các Thánh nhân từ phương thiên địa của các ngươi đến, cũng đã sớm sắp xếp quân cờ ở phương thiên địa này rồi phải không!

Vị Đạo hữu Bạch Vân đã tấn cấp Thánh cảnh, lấy thân hợp Đạo, cũng hẳn là một quân cờ của Thánh nhân nào đó phải không!" Sở Nhất Tiên Sinh khẽ gật đầu, sau đó thủ lĩnh phái Hạp liền hoàn toàn tuyệt vọng.

Ngay cả phương thiên địa này cũng đã bị người ta nắm giữ, bọn họ còn có thể làm gì nữa?

Thật sự là không đánh lại mà!

Vậy thì gia nhập thôi!

Thời gian như ngựa trắng vụt qua khe cửa, thoáng cái đã trôi đi.

Mấy trăm năm trôi qua vội vã, phương thế giới này, được đổi tên thành Tứ Châu Thiên Địa, dần dần quen với sự tồn tại của giáo phái, các sinh linh mới sinh ra cũng không bài xích giáo phái.

Trên thực tế, không phải bất kỳ sinh linh nào muốn gia nhập Ngũ

giáo là có thể gia nhập được.

Ban đầu mọi người còn có chút bài xích, nhưng chẳng bao lâu sau, họ liền phát hiện, những giáo phái bị họ bài xích đó, lại không phải là muốn gia nhập là có thể gia nhập được.

Giáo phái duy nhất có ngưỡng cửa gia nhập thấp hơn, ngược lại chính là Văn Đạo Nho môn.

Còn các đệ tử Ngũ giáo vốn ở Hồng Hoang thiên địa, đa số cũng đã đến phương thế giới này.

Có người là phân thân đến, có người trực tiếp là chân thân đến.

Ví dụ như tiểu hỗn hỗn Linh Châu Tử, Dương thị tam huynh muội bọn họ.

Cũng không biết bọn họ có phải muốn trốn tránh vị phụ thân chuyển thế trọng sinh kia không, dù sao thì bọn họ đã thông qua trận truyền tống do các Thánh nhân bố trí trong Hỗn Độn, chân thân trực tiếp đến phương thế giới này.

Sau đó Dương Thiền và Linh Châu Tử đi đến Sinh Mệnh Quốc Độ, nhập môn Nữ Oa.

Nữ Oa bây giờ, tuy chưa sáng lập giáo phái, nhưng cũng coi như quản hạt Sinh Mệnh Quốc Độ ngày trước.

Hậu chiêu do vị Nữ Thánh nhân Sinh Mệnh kia để lại, cũng đã bị Phục Hy thôi diễn ra, sau đó bị Nữ Oa xóa bỏ một số ký ức, chỉ giữ lại một số ký ức tu hành.

Nữ Oa cuối cùng vẫn mềm lòng, không giết nàng ta triệt để, còn thu nàng ta làm đồ đệ.

Còn Dương Thiền và Linh Châu Tử, cũng vào lúc đó, nhập môn Nữ Oa.

Thậm chí, Dương Thiền còn được Nữ Oa ban cho Bảo Liên Đăng.

Ngô Sở cũng không ngờ tới, bảo bối này, loanh quanh lận đận, lại rơi vào tay Dương Thiền.

Bất quá, sau Phong Thần Chi Chiến và sự kiện Tây Du thai chết trong bụng, truyền thuyết thần thoại về Bảo Liên Đăng này, phỏng chừng cũng sẽ không còn tái diễn nữa.

Còn Ngô Sở chính mình, cũng đã thu nhận huynh đệ họ Dương vào môn hạ.

Ba đại đệ tử của Xiển giáo trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, giờ đây lại thành ra nhị đại đệ tử, hơn nữa còn không phải là của Xiển giáo, Nguyên Thủy lão đạo mà biết chuyện này, chắc chắn sẽ nhảy dựng lên.

Ngoài hai huynh đệ họ Dương ra, trong số các đệ tử của Ngô Sở, còn có Vũ, cũng là chân thân đến đây.

Còn những người khác, đều là phân thân đến.

Về phần những sinh linh khác đến phương thiên địa này du lịch, thì càng nhiều hơn nữa.

Cùng với sự xuất hiện của các chuyển thế thân của những Tổ Vu từng thuộc Vu tộc, và các đệ tử giáo phái, nghe từng cái tên quen thuộc, phương thiên địa này nghiễm nhiên đã trở thành một Hồng Hoang khác. … Vào ngày này, chân thân Ngô Sở đã trở về Hồng Hoang thiên địa.

Hồng Hoang thiên địa hiện giờ, sau khi Thiên Địa tấn thăng kết thúc, so với trước kia, diện tích không chỉ mở rộng thêm ba thành, ngay cả tu vi tối thiểu của các sinh linh sống trong phương thiên địa này cũng đã tăng lên một bậc đáng kể.

Hồng Hoang đại địa vốn sẽ xuất hiện Hậu Thiên sinh linh, giờ đây

các sinh linh mới sinh ra đều đã khôi phục cảnh giới Tiên Thiên.

Ngay cả Nhân tộc có thọ số ngắn ngủi, thọ số cũng đã tăng lên rất nhiều trong Thiên Địa tấn thăng, ít nhất cũng có ngàn năm thọ.

Hồng Hoang thiên địa, Tử Ngọc Sơn.

Ngô Sở nhìn hai đứa con chưa lớn bao nhiêu, trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm, chu kỳ sinh trưởng chậm, thực ra cũng có cái hay của chậm.

Hắn cũng lo mình ra ngoài mấy trăm ngàn năm, con cái ở nhà đã lớn, thậm chí có thể đã kết hôn sinh con rồi, vậy thì thật sự có chút tiếc nuối.

Thu hồi phân thân đã lưu lại năm xưa, những ký ức đó liền ùa về như thủy triều, nhưng trước kho ký ức khổng lồ của bản thân hắn, chút ký ức này căn bản không thể dấy lên sóng gió gì.

Hai tiểu gia hỏa thậm chí còn không nhận ra, lão tử nhà mình có biến hóa gì.

Sau đó, Ngô Sở lại đi đến đạo trường tranh đoạt của mình, tiểu thế giới Văn Đạo năm xưa.

Năm xưa, sau khi tiêu diệt sáu vị Thánh nhân ngoại vũ trụ đó, Ngô Sở liền không dừng lại nhiều ở phương thiên địa này, trực tiếp đi đến ngoại vũ trụ, tiểu thế giới Văn Đạo biến thành thế nào, hắn cũng không quản nhiều, chỉ để lại một đạo phân thân, tu phục bầu trời đầy sao bị thiếu mất một mảng đó.

Giờ đây trở lại phương thế giới này, Ngô Sở mới phát hiện, quả địa cầu kia tuy đã được Hậu Thổ tiểu thư tả tu phục lại, nhưng thể tích đã nhỏ đi rất nhiều, so với quả địa cầu ở đời sau cũng không lớn hơn bao nhiêu, hình dáng cũng có mấy phần tương tự.

Nhân tộc sống ở phương thiên địa này, tuy nhìn có vẻ an nhàn,

nhưng so với các sinh linh trên Hồng Hoang đại địa, họ lại đã bỏ lỡ một cơ hội tấn thăng tuyệt vời.

May mà họ không biết, nếu không trong lòng họ chắc chắn sẽ có tiếc nuối, thậm chí có thể có oán trách.

Tiểu thế giới Văn Đạo tuy đã tu phục, nhưng thông đạo đã bị ngăn cách với bên ngoài, không còn sinh linh Hồng Hoang nào đến đây nữa, vì vậy những biến hóa của Hồng Hoang thiên địa, nơi đây cũng không rõ.

Ngô Sở trên không trung nhìn xuống phương thế giới này.

Nghĩ một chút, không thêm cải tiến gì, cũng không thu hồi phân thân, mà là giao tiếp ký ức với phân thân, tiếp tục để phân thân ở đây tu phục bầu trời sao.

Còn chân thân của hắn, thì dẫn theo con cái, cùng tiểu hồ ly và tiểu Nguyệt Linh, đi đến Thanh Khâu Động Thiên, sống cùng Hồ Tổ tả tả một khoảng thời gian.

Sau đó bốn người dẫn theo hai tiểu gia hỏa, đi đến Trúc Hải Hoa Viên ở Địa Phủ. "Về rồi!" Thấy Ngô Sở dẫn theo vợ con đến, tiểu thư tả nhìn một cái, liền biết tên gia hỏa này đã là chân thân trở về, "Bên kia thế nào rồi?

Đạo phân thân của ta đã đạt đến tu vi gì rồi?" Năm xưa Hậu Thổ tiểu thư tả cũng đã phân ra một đạo phân thân đi theo, chuyển thế trọng tu ở Tứ Châu Thiên Địa đó.

Nàng muốn ở phương thiên địa đó, xây dựng thêm một Tòa Địa Phủ nữa.

Đối với điều này, Ngô Sở tự nhiên là giơ cả hai tay tán thành.

Nghĩ kỹ lại, ở Hồng Hoang thiên địa có một Hậu Thổ tiểu thư tả, ở phương thiên địa kia cũng có một Hậu Thổ tiểu thư tả, hơn nữa cả

hai bên đều được coi là chân thân, vậy chẳng phải...

Điều này khiến Ngô Sở nghĩ đến những nam nhân vật chính trong đô thị điên cuồng mở hậu cung, đổi một thành phố là có một nhà, tùy tiện đến thành phố nào cũng có tiểu thư tả chăm sóc.

Chương 984

Tuy hắn không dám thực sự làm thế, nhưng nghĩ thôi thì đâu có phạm pháp.

Trong Trúc Hải Hoa Viên, hai tiểu gia hỏa lại chạy vào trúc hải nghịch phá lũ gấu trúc.

Mấy con gấu trúc nhỏ năm xưa bị chúng nghịch phá đến nỗi nước mắt giàn giụa, giờ đã lớn thành gấu đực, hai tiểu gia hỏa lại chẳng còn hứng thú với lũ gấu trúc lớn nữa.

Nhìn thấy hai tiểu ma đầu ngày xưa không còn hứng thú với mình, mấy con gấu trúc lớn còn khá vui.

Nhưng chớp mắt, chúng lại thấy hai tiểu ma đầu chạy đi nghịch phá con cháu của chúng, nhìn con cháu chúng ở đó khóc "anh anh anh", lũ gấu trúc lớn vừa nãy còn khá vui, chớp mắt lại nước mắt giàn giụa.

Rốt cuộc vẫn không thoát được, phải không!

Gió nhẹ lướt qua trúc hải, phát ra tiếng xào xạc, mang theo hương thơm thanh khiết của lá trúc, hòa quyện với hương hoa trong hoa viên, khiến lòng người không khỏi thư thái.

Ngô Sở tả ủng hữu bão, tay trái ôm tiểu thư tả, tay phải ôm Hồ Tổ tả tả, tiểu hồ ly ở phía sau xoa bóp vai cho hắn, tiểu Nguyệt Linh thì đang bận rộn trong tiểu phòng bếp.

Thỉnh thoảng nói chuyện phiếm về những chuyện lạ ở Tứ Châu Thiên Địa, hoặc nghe họ kể về những chuyện lạ đang xảy ra ở Hồng Hoang thiên địa hiện giờ.

Thiên Đình vô sự, thiên địa bình tĩnh, thế giới Hồng Hoang, một mảnh tường hòa.

Trong trúc hải, truyền đến tiếng cười vô ưu vô lo của hai đứa con.

Tất cả những điều này, khiến Ngô Sở không khỏi cảm thán: "Có được các phu nhân bên cạnh, nhàn rỗi ngắm xuân phong thu nguyệt, chậm rãi nhìn ráng chiều hoàng hôn, lại có con cái quấn quýt bên gối, đời này của ta, đã không còn gì tiếc nuối!" Bốn nữ nhân ánh mắt lưu chuyển, nhu tình như nước.

Thời gian trôi vội vã, hơn vạn năm sau.

Ngô Sơ Nhất và Ngô Thập Ngũ trông vẫn như đứa trẻ bảy tám tuổi, giống như mẫu thân và Nguyệt Linh nương thân của chúng năm xưa, dáng vẻ chẳng lớn thêm chút nào.

Vào ngày này, chúng 'lén lút' rời khỏi Tử Ngọc Sơn, cưỡi hai con kỳ lân nhỏ xíu, phóng nhanh như bay trên Hồng Hoang đại địa.

Và cũng chính vào ngày này, trên một hải đảo ngoài Đông Hải, một khối cự thạch đã hấp thụ đủ tinh hoa nhật nguyệt, nứt ra, và từ bên trong nhảy ra một con khỉ vàng.

Con khỉ toàn thân lông lá xù xì, vừa sinh ra đã có thể đứng thẳng đi lại, chỉ là khi đi, nó bản năng gù lưng, trông có vẻ hơi rụt rè, hơi cẩn trọng.

Vốn dĩ nó không thể xuất thế nhanh như vậy, nhưng năm xưa Hồng Hoang thiên địa tấn thăng, kéo theo các sinh linh của phương thiên địa này cùng tấn thăng.

Là một sinh linh được trời đất nuôi dưỡng, trong lần đó, nó coi như đã kiếm đủ lợi lộc, nên thời gian xuất sinh của nó đã sớm hơn rất nhiều.

Con khỉ vàng hòa mình vào bầy khỉ, vô tư vô lo sống một khoảng thời gian không ngắn trong núi, chỉ là ở đây, không có Thủy Liêm Động Thiên.

Sau đó, con khỉ vàng này, cuối cùng vẫn như trong truyền thuyết thần thoại, vì lo sợ mình đoản mệnh, đã lên đường tìm tiên học đạo.

Nó làm một cái bè trúc, vượt qua trùng dương, đến Đông Thổ đại địa, vốn còn cẩn trọng trốn tránh loài người, nó rất nhanh liền phát hiện, ở trong phiến thiên địa này, những tinh quái có hình dạng giống dã thú như nó, trong các thành trấn của loài người, thực ra cũng không thiếu.

Thế là, nó cẩn thận hòa mình vào các thành trấn của loài người, từ từ học ngôn ngữ của họ, học lễ nghi của loài người, cũng như cách ăn mặc.

Dần dần, nó hiểu ra rằng đồ vật phải dùng tiền mua, cũng biết được, trong phiến thiên địa này, nơi tu hành tốt nhất, tên là 'Đệ Nhất Học Viện'.

Mặc dù nó cũng nghe nói về 'Bồng Lai Tiên Viện', nhưng sau khi nghe nói danh tiếng của 'Bồng Lai Tiên Viện' không bằng 'Đệ Nhất Học Viện', nó liền đặt mục tiêu vào Đệ Nhất Học Viện.

Bồng Lai Tiên Viện chỉ có một Đạo Tôn, Đệ Nhất Học Viện lại có hai Đạo Tôn, vậy chắc chắn phải đi Đệ Nhất Học Viện chứ!

Con khỉ cảm thấy mình khôn ngoan vô cùng!

Thế là, nó bắt đầu nghĩ cách kiếm tiền, vì Đệ Nhất Học Viện quá xa, muốn đến nơi đó, chỉ có thể thông qua trận truyền tống mà đi, nếu cứ thế chạy bộ, phỏng chừng đợi đến khi nó già, cũng có thể không đến được nơi đó.

Vào ngày này, con khỉ mặc một chiếc áo vải thô màu xám nhặt được, ngồi bên đường quan sát loài người kiếm tiền như thế nào, đôi bàn chân kỳ lạ đầy vết chai sần, gãi đầu.

Xa xa, hai bóng người cưỡi hai con kỳ lân nhỏ xíu, cười khúc

khích chạy về phía này. "Sơ Nhất, sắp đến Đông Hải rồi phải không!" "Gọi 'tả tả' chứ, 'Sơ Nhất' cũng là ngươi gọi sao?" "Không muốn!" "Ngươi muốn ăn đòn phải không!" "…" Âm thanh truyền đến từ xa, đã thu hút con khỉ này.

Con khỉ chưa từng thấy kỳ lân, hiếu kỳ nhìn hai con tiểu quái thú đó.

Hai con kỳ lân nhỏ xíu nhìn thấy con khỉ ngồi bên đường, nhìn chiếc áo vải thô rách rưới trên người nó, không khỏi ngẩng cao đầu, một vẻ kiêu ngạo.

Người em bị chị gái áp chế, thấy con khỉ vô lễ như vậy, đôi mắt cứ chằm chằm nhìn bọn họ, liền khẽ quát: "Thằng khỉ thối, nhìn gì mà nhìn?

Chưa từng thấy kỳ lân sao!" *Bốp*...

Kết quả, đầu của người em liền bị chị gái vỗ một cái giữa không trung. "Lại đánh ta làm gì?" Thập Ngũ gãi đầu, bất mãn kêu lên với Sơ Nhất. "Ra ngoài mà, đừng gây sự, ngươi muốn làm lớn chuyện, để mẫu thân đến bắt chúng ta về sao?" Chị gái dương dương nắm đấm, tiếp tục nói: "Còn nữa, con khỉ này vừa nhìn đã biết là vì sinh hoạt mà khốn khó, ngay cả mua một bộ quần áo tươm tất, mua một đôi giày cũng không có cách nào, còn đi chân trần ngươi không thấy sao?

Đã như vậy rồi, ngươi còn ức hiếp người ta, lương tâm ngươi không đau sao?

Đa đa dạy chúng ta phải lấy nhân nghĩa làm đầu, ngươi quên hết rồi à?" Vừa nói, nàng vừa lật người xuống khỏi kỳ lân nhỏ xíu, lấy ra mấy tờ tiền giấy, đưa cho con khỉ lông vàng lớn đó, nói: "Số tiền này ngươi cầm lấy, đủ để ngươi mua một đôi giày và thay một bộ quần áo tươm tất rồi.

Tuy ngươi là tinh quái, nhưng cũng phải siêng năng, chỉ cần siêng năng, nhất định sẽ kiếm được tiền, mua được nhiều quần áo đẹp, đồ ăn ngon.

Nếu không siêng năng, ai cũng không giúp được ngươi, có thể giúp ngươi nhất thời, không thể giúp ngươi cả đời.

Ta có một sư điệt, cũng là một con vượn, đang canh giữ cổng Đệ Nhất Học Viện, hắn ta rất siêng năng đấy!" Con khỉ nhìn tiểu nữ oa trước mặt này, cảm thấy đối phương tuy tuổi còn nhỏ, nhưng quả thực là tiểu tiên nữ nghĩa bạc vân thiên, bị cảm động đến nỗi mắt lệ nhòa, nhất thời không biết mở miệng thế nào.

Nhưng rất nhanh, nó liền phản ứng lại, "Tiểu tiên tử là học viên của Đệ Nhất Học Viện sao?

Ta cũng muốn đến Đệ Nhất Học Viện cầu học…" Chưa nói dứt lời, Thập Ngũ liền cười ha ha lớn tiếng: "Mỗi năm có vô số học tử muốn vào Đệ Nhất Học Viện cầu học, nhưng Đệ Nhất Học Viện thu học tử đâu có tùy tiện như vậy." Con khỉ nghe ra, tiểu đồng tử này, coi thường con khỉ như nó.

Con khỉ thần sắc có chút ảm đạm, có chút tự ti hình uế, im lặng cúi đầu, ngón chân cái cào cào mặt đất, như thể có thể cào ra một cái hầm ba tấc bảy thước.

Nhưng rất nhanh, nó liền nghe thấy nữ oa đó giáo huấn em trai mình: "Đa đa nói rồi, có chí không ở tuổi cao, không ở tộc quần, vạn linh trời đất, đều có thể tu hành.

Khỉ thì sao?

Lão Viên sư huynh chẳng phải vượn sao?

Tu vi đã là Chuẩn Thánh cảnh, Viên Hồng sư điệt chẳng phải vượn sao?

Tu vi cũng có Kim Tiên cảnh.

Ngươi tầm nhìn thiển cận như thế, quay về ta sẽ mách Đa đa..." "…" Thập Ngũ bĩu môi, không nói nữa.

Con khỉ không thích đứa trẻ này, nhưng lại rất thích nữ oa này, thế là hỏi: "Tiểu tiên tử, ngươi có biết làm thế nào để kiếm tiền không?

Đệ Nhất Học Viện quá xa, ta muốn đi cầu học, nhưng không có lộ phí, ta không biết làm thế nào mới có thể kiếm được nhiều tiền như vậy…" Ngô Sơ Nhất nghĩ một chút, trực tiếp lấy ra một xấp tiền giấy, đưa qua, "Cái này là ta cho ngươi mượn, đủ lộ phí để ngươi đi Đệ Nhất Thành rồi, đến đó, nếu ngươi có may mắn tiến vào Đệ Nhất Học Viện, thì sau này hãy trả lại tiền cho ta, nhớ phải trả cả lãi suất nữa đấy!" Ôm trong lòng một xấp tiền giấy dày cộp, con khỉ ngơ ngác không nói nên lời, cho đến khi hai người đi xa, nó mới nhớ ra, hình như nó còn chưa hỏi tiểu tiên tử này tên là gì.

Chương 985

Thế là nó lớn tiếng hỏi: "Tiểu tiên tử, ngươi tên là gì?" "Ngô Sơ Nhất, nhớ kỹ cho ta!" "Được!" Sơ Nhất?

Thật là một cái tên hay!

Con khỉ nhe răng, để lộ hàm răng cũ, có chút ngốc nghếch.

Nhưng lúc này, nó lại như thể đã uống tiên nhưỡng quỳnh tương mà sảng khoái, cả người con khỉ như đang bay bổng.

Nó căn bản không ý thức được, hai tiểu oa oa mà nó gặp hôm nay, rốt cuộc có bối cảnh và tu vi như thế nào.

Càng không ý thức được, nó cách vòng cốt lõi của Đệ Nhất Học Viện lại gần đến thế.

Nó có chút ngây ngất, ôm ấp mộng tưởng, bước vào thành phố loài người kia, bước vào trận truyền tống lấp lánh ánh sáng kia, đi đến nơi mộng ước của nó. … Một bên khác, vũ trụ nơi Vĩnh Hằng Chân Giới tọa lạc.

Dương Mi lão đạo dẫn theo các phân thân của các Đại Thánh nhân, cùng với chân thân Đại Thần Bàn Cổ ẩn giấu trên người, xuyên qua vách ngăn vũ trụ, đi lại trong Hỗn Độn.

Sau khi gặp một phương tiểu thế giới trong Hỗn Độn, Ngô Sở liền bảo Dương Mi lão đạo đặt hắn ở phương tiểu thế giới này, hắn chuẩn bị dùng phương pháp đã từng dùng trước đây, tiến hành thâm nhập lén lút.

Kết quả ở trong phiến tiểu thế giới này, bọn họ mới phát hiện, bên Vĩnh Hằng Chân Giới đã bùng nổ đại chiến, tin tức càng đã truyền đi rầm rộ.

Cuộc đối quyết giữa hai đại tông môn, dường như là kiểu đánh nhau sống mái, có thế thiên địa bất diệt thì không dừng.

Nghe được tin tức này, các phân thân của chúng Thánh nhân không khỏi mắt trợn tròn miệng há hốc, nhìn nhau.

Thông Thiên trực tiếp truyền âm nói: "Đây là một cơ hội a!

Chúng ta nhân lúc hỗn loạn mà vào, trước tiên xem hai bên đang giao chiến là ai, có phải là kẻ đứng sau màn mà chúng ta muốn đối phó không…" Các phân thân của chúng Thánh nhân nghe vậy, cũng cảm thấy có lý.

Nhưng Đại Thần Bàn Cổ lại nói: "Ta là chân thân đến đây, phỏng chừng với tu vi của ta, tiến vào Vĩnh Hằng Chân Giới, sẽ bị lập tức nhìn thấu.

Huống chi, khí tức trên người ta, đối phương có khả năng sẽ có cách khác cảm ứng ra, cho nên ta vẫn là không nên trực tiếp đi thẳng thì hơn.

Mọi người vẫn nên chia nhau hành động đi!

Để tránh bị ta liên lụy, làm lợi cho kẻ đứng sau màn đó một cách vô ích." Lần trước Đại Thần Bàn Cổ đi đến Tứ Châu Thiên Địa, chính là đi thẳng, sau đó mai phục trong Trường Hà Tuế Nguyệt, đánh lén Sinh Mệnh Thánh nhân của Tứ Châu Thiên Địa.

Nhưng hiện tại, ở Vĩnh Hằng Chân Giới này, hắn hiển nhiên không dám trực tiếp như vậy.

Vĩnh Hằng Chân Giới, hẳn là có người đại diện Thiên Đạo, giống như Hồng Hoang thiên địa vậy.

Hiện tại Tứ Châu chi địa cũng đã có người đại diện Thiên Đạo rồi, đó chính là chuyển thế thân của phân thân Hồng Vân.

Ngô Sở nói: "Đề nghị của Thông Thiên sư đệ tuy hay, nhưng đừng quên, chúng ta đến đây chỉ là một đạo phân thân, phân thân dù mạnh đến mấy, cũng không mạnh bằng Thánh giả chân chính.

Ngay cả khi chúng ta phát hiện một bên đối chiến là kẻ đứng sau màn mà chúng ta muốn tìm, thì có thể làm gì?

Chúng ta có năng lực tham gia vào loại chiến tranh này sao?

Cho nên, vẫn là đánh chắc thắng chắc thì hơn…" Phục Hy cũng gật đầu nói: "Lời A Sở nói rất đúng!

Ta thấy cách làm của Hồng Vân Đạo hữu năm xưa rất đáng để học hỏi, hoàn toàn có thể chuyển thế ở phương thế giới này, trước tiên hòa nhập vào phương thiên địa này rồi hãy tính.

A Sở đã muốn tái diễn chiêu cũ, vậy chúng ta cứ ai làm việc nấy đi!" Thế là, mọi người chia nhau hành động.

Ngô Sở tái diễn chiêu cũ, bắt đầu từ tiểu thế giới Hỗn Độn.

Đại Thần Bàn Cổ thì trực tiếp trong Hỗn Độn này, khai lập ra một phương tiểu thế giới, và lấy đó làm cầu nối, chuẩn bị dùng phân thân thâm nhập lén lút vào Vĩnh Hằng Chân Giới để xem xét tình hình.

Mấy chục năm sau, Ngô Sở xuất phát từ phương tiểu thế giới kia, hóa thành Sở Nhất Tiên Sinh, đi đến Vĩnh Hằng Chân Giới đó.

Vĩnh Hằng Chân Giới, là một phương thiên địa hùng vĩ, rộng lớn hơn Hồng Hoang thiên địa trước khi tấn thăng không chỉ vài lần.

Những đỉnh núi khổng lồ vút tận trời xanh, rừng rậm mênh mông, cự thú phi nước đại, có thể thấy ở khắp nơi.

Nơi đây được các sinh linh trong phương thiên địa này ca tụng là trung tâm của vô số vũ trụ, dù sao thì rất nhiều thiên địa đều do các sinh linh trong thế giới này khai lập ra.

Hồng Hoang đại địa nếu không có Bàn Cổ ở đó, khiến đối phương xảy ra ngoài ý muốn, phỏng chừng người khai lập Hồng Hoang thiên địa, sẽ không còn là Đại Thần Bàn Cổ, mà là vị Đại Thần Nuốt Chửng kia rồi.

Đối mặt với phiến thiên địa hùng vĩ này, Ngô Sở cũng cảm giác được có đôi mắt của thiên địa đang chú ý đến sinh linh ngoại vũ trụ như hắn.

Bất quá cũng không có cường giả nào xuất hiện để tiêu diệt hắn.

Cẩn trọng trải qua một đoạn thời gian, Ngô Sở mới phát hiện, mình hoàn toàn là lãng phí tình cảm vô ích.

Bởi vì hắn rất nhanh liền nghe ngóng được, phương thiên địa này vốn đã có không ít sinh linh ngoại vũ trụ qua lại.

Bởi vì phương thiên địa này, dưới quyền quản hạt có chín vũ trụ.

Bất quá hiện tại là tám tòa, vì Tứ Châu Thiên Địa đã thoát ly khỏi sự khống chế của Vĩnh Hằng Chân Giới, ngay cả vị Thánh nhân khai lập thiên địa kia cũng đã cao chạy xa bay.

Còn các sinh linh trong những vũ trụ đó, thỉnh thoảng sẽ đến Vĩnh Hằng Chân Giới này để lịch luyện.

Đương nhiên, những người có thể đến phương thiên địa này, đều là những cường giả, ít nhất cũng là cấp độ vô hạn tiếp cận Thánh nhân.

Cũng vì lẽ đó, trong chín đại vũ trụ dưới quyền quản hạt của nó, tuyệt đại đa số sinh linh, đều không biết sự tồn tại của phương thiên địa này, chỉ có những Thánh giả, cùng với những người có quan hệ thân mật với Thánh giả, mới có khả năng biết được sự tồn tại của nó, và đi đến thế giới này để lịch luyện.

Cái vẻ lén lút, cẩn trọng của Ngô Sở, hoàn toàn chỉ là ném mị nhãn

cho người mù xem, uổng công gây cười mà thôi.

Vĩnh Hằng Chân Giới, quả thực đang có chiến tranh, nhưng hai bên giao chiến, không có Thánh nhân, chỉ là những đệ tử dưới trướng Thánh nhân đang giao chiến với nhau mà thôi.

Sở Nhất Tiên Sinh do Ngô Sở hóa thành, một mặt tìm kiếm sơn đầu để lập sơn môn, một mặt nghe ngóng mọi tin tức về phương thiên địa này.

Khác với Tứ Châu Thiên Địa, nơi đây không có Tiên Đạo Liên Minh gì cả, cũng không có quốc độ gì, chỉ có chín đại Thánh địa cực kỳ cổ xưa.

Vô số sơn môn, lấy chín đại Thánh địa cổ xưa này làm hạt nhân, lan tỏa khắp Vĩnh Hằng Chân Giới.

Trong phương thiên địa này, hầu như tất cả sinh linh đều có tu vi trong người, họ không cần phải chạy vạy vì sinh kế, điều cần làm chính là tu hành.

Cũng vì vậy, phương thức tu hành của họ trở nên khá hoang dã và trực tiếp, tài nguyên tu hành cơ bản hoàn toàn dựa vào cướp đoạt, đây là phương thức tấn thăng nhanh nhất.

Hầu như tất cả sinh linh, đều tán thành phương thức tu hành này, bởi vì chỉ có loại cạnh tranh đầy nguy cơ này, mới có thể khai thác tiềm lực của sinh linh đến mức tối đa.

Còn những kẻ không có tiềm lực, thì cứ quay về trời đất, đừng lãng phí linh khí.

Ngô Sở cũng nghe ngóng được, hai bên giao chiến lần này, là các tông môn thuộc hai Thánh địa khác nhau, do tranh giành một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà gây ra.

Chương 986

Ban đầu chỉ là tranh giành giữa hai tiểu sơn môn, sau đó dần dần diễn biến thành giao chiến giữa các đại tông môn.

Ban đầu cũng quả thực là vì một kiện Linh Bảo Cực phẩm, nhưng sau này, thì đã không còn chỉ vì một kiện Linh Bảo nữa.

Bởi vì trong quá trình đó đã chết không ít tu sĩ, hạt giống thù hận đã gieo xuống.

Gần đây, giao chiến giữa hai đại tông môn, trở nên hung hãn ác liệt hơn, số tu sĩ cường đại chết đi của cả hai bên cũng nhiều hơn, thậm chí còn xuất hiện một số vụ ám sát.

Không ai biết những hung thủ đó là ai, chỉ xem đó là sát thủ do đối phương phái ra.

Còn hai Thánh địa cổ xưa phía trên hai thế lực giao chiến này, lần lượt là 'Đạo Lăng', 'Tinh Thần Hải'.

Truyền thuyết, Thánh địa Đạo Lăng chôn vùi vô số Đại Đạo.

Còn Tinh Thần Hải, thì là biển sao do vô số tinh thần dày đặc tạo thành, tương tự tinh không, nhưng lại khác.

Các tinh thần trong tinh không cách xa nhau, nhưng các tinh thần của Tinh Thần Hải, rất nhiều lại liên kết với nhau.

Nghe những tin tức từ các phía hội tụ về, Ngô Sở lặng lẽ sắp xếp, phát hiện phương thiên địa này có chín đại Thánh địa cổ xưa, mà Vĩnh Hằng Chân Giới dưới quyền quản hạt, tổng cộng có chín đại vũ trụ.

Vậy chẳng phải là, chín đại Thánh địa cổ xưa này, không chỉ sở hữu một thế lực lớn trong Vĩnh Hằng Chân Giới, mà thực ra mỗi Thánh địa cổ xưa, đều nắm giữ một phương vũ trụ?

Nếu không có Đại Thần Bàn Cổ, vậy chẳng phải là, một Thánh địa cổ xưa nào đó trong phương thiên địa này, thực ra có thể sở hữu hai vũ trụ?

Còn về Thánh địa cổ xưa nào quản hạt Tứ Châu Thiên Địa, Ngô Sở vẫn chưa nghe ngóng được.

Các sinh linh bình thường trong phương thiên địa này, cũng rất ít người biết sự tồn tại của ngoại vũ trụ.

Trên Hồng Hoang Thiên Địa, tại Đệ Nhất Thành.

Một con khỉ mặc áo vải rách, đi chân trần, dáng vẻ tiêu điều bước ra khỏi trận truyền tống.

Ra khỏi đại điện truyền tống, nó nhìn ra thế giới bên ngoài cánh cổng lớn của đại điện.

Nhìn dòng người tấp nập, xe cộ như nước chảy, một thế giới phồn hoa náo nhiệt, con khỉ ngơ ngác nhìn quanh. "Hầu tử, tránh ra một chút!" Nghe thấy tiếng nói, con khỉ giật mình, quay đầu nhìn lại, phát hiện mình đang đứng chắn giữa cổng lớn, bèn vội vàng tránh sang bên.

Mặc dù hành động có chút khôi hài, nhưng không ai cười nhạo nó, mọi người chỉ liếc mắt một cái rồi lại bận rộn với công việc của mình, dường như không muốn lãng phí thời gian vào những chuyện vô nghĩa.

Điều này khiến con khỉ cảm thấy khá hơn một chút, nhưng cũng nhận ra rằng, những người ở đây có chút khác biệt so với những người nó từng gặp ở các trấn nhỏ hay thôn làng.

Không ai cảm thấy việc nó, một con khỉ mặc y phục, đi lại trên đường có gì đáng chú ý, mọi người dường như đã quá quen thuộc với sinh linh như nó.

Mang theo sự hiếu kỳ, con khỉ bước ra khỏi đại điện truyền tống, thuận theo dòng người, đi đến chỗ đăng ký bên cạnh cổng lớn.

Nó đã tự đặt tên cho mình là Sơ Nhị.

Bởi vì vào thành cần có tên, trước đây nó không có tên, khi vào thành, người ta chỉ ghi cho nó cái tên qua loa là 'Hầu tử' và còn cấp cho nó một tấm thẻ.

Trước khi vào trận truyền tống, cũng cần đăng ký, mà đăng ký cần có tên, con khỉ lại không có tên.

Nhưng sau khi gặp được vị tiểu tiên tử tên là 'Sơ Nhất', con khỉ liền tự đặt cho mình cái tên 'Sơ Nhị', nó cảm thấy như vậy rất tốt.

Nàng là Sơ Nhất, ta là Sơ Nhị.

Nghĩ đến đây, con khỉ không khỏi ngây ngô bật cười, trong lòng lại nhớ đến vị tiểu tiên tử lương thiện kia, vui vẻ gãi đầu, vừa nhảy vừa chạy trên đường lớn.

Thuận theo dòng người, hỏi thăm được hướng đi của Đệ Nhất Học Viện, con khỉ chạy rất lâu mới đến trước cổng học viện uy nghi tráng lệ, sau đó quả nhiên gặp phải một con vượn trắng.

Điều này khiến con khỉ cảm thấy rất thân thiết, mắt rưng rưng nhìn vượn trắng.

Vượn trắng Viên Hồng bị con khỉ nhìn chằm chằm một cách khó hiểu, thầm nghĩ: Ta đâu có lăng nhăng bên ngoài!

Không lẽ đây là con riêng của ta chứ!

Cứ nhìn ta như vậy, là có ý gì? "Hầu tử, ngươi là đến bái sư học nghệ sao?" Viên Hồng hỏi, rồi lại nói: "Ngươi đến sớm rồi, bây giờ học viện chưa khai giảng, một tháng nữa hãy đến!" Con khỉ giật mình, gật đầu, hỏi: "Ở đây, có phép trường sinh không?" Viên Hồng nghe

vậy, không khỏi bật cười khà khà: "Muốn học phép trường sinh, cái này cũng dễ thôi, bái ta làm sư, ta liền có thể dạy ngươi!" Con khỉ vừa nghe, trong lòng liền mừng rỡ, tiến lên hai bước, cúi người nghiêng mình, sau đó ngẩng đầu hỏi: "Vậy ngươi có bản lĩnh lợi hại không?" Viên Hồng nghe vậy, càng thêm vui vẻ, rảnh rỗi cũng chẳng có gì làm, Viên Hồng liền định trêu đùa con khỉ rõ ràng là chưa thấy sự đời này, "Đương nhiên, so với ngươi hiện tại, ta chỉ cần thổi một hơi là có thể tiễn ngươi bay ra mười vạn tám ngàn dặm, biến thân một cái, liền có thể chống trời đạp đất..." Viên Hồng nói xong, biến thân một cái, thi triển Pháp Tướng Thiên Địa chi thuật, thân hình tức thì cao lớn.

Con khỉ vỗ tay, kêu lên: "Lợi hại!

Lợi hại!

Vậy không biết, thực lực của ngươi, ở Đệ Nhất Học Viện này, có thể xếp thứ mấy?" "..." Viên Hồng vốn dĩ còn có chút đắc ý, trong chốc lát liền bị cụt hứng, thân thể như quả bóng bị xì hơi, chậm rãi thu nhỏ lại.

Mẹ nó chứ!

Ở cái học viện này mà xếp thứ mấy?

Chỉ là Kim Tiên nhỏ bé, sao dám nói xếp thứ mấy?

Viên Hồng không khỏi thầm mắng, cảm thấy con khỉ này thật chẳng hiểu chuyện, bèn lườm nó một cái, rồi nói: "Hầu tử non, đừng có ảo tưởng viển vông, làm khỉ thì phải chân đạp đất..." Con khỉ lắc đầu, "Không đúng không đúng, trước đây ta ở trong núi, đều là sống trên cây, lúc chân đạp đất, thường là lúc bị thương..." Mẹ nó!

Thật có lý!

Viên Hồng nhìn con khỉ, lắc đầu nói: "Đi đi đi!

Một tháng nữa hãy đến, nhưng xem ra ngươi chẳng hiểu gì cả, e là

cũng khó thi vào Đệ Nhất Học Viện này, ngươi vẫn nên tìm một trường vỡ lòng để học chữ đi!

Không biết chữ thì làm sao hiểu được đạo lý thế gian từ sách vở?" Con khỉ có chút mờ mịt, "Trường vỡ lòng?

Là cái gì?" Viên Hồng nhìn nó, hỏi: "Ngươi có tên không?" Con khỉ gật đầu nói: "Có, có, ta tên Sơ Nhị." Sơ Nhị?

Viên Hồng không khỏi nhìn con khỉ thêm một lần, cái tên này, khiến hắn nhớ đến hai vị tiểu sư thúc tuổi không lớn, nhưng tu vi lại thâm sâu khó lường. "Ai đặt tên cho ngươi?" "Ta tự đặt." Viên Hồng dò hỏi: "Vì sao lại tên Sơ Nhị, sao không tên Sơ Nhất?" Con khỉ lắc đầu, "Không được, không được, Sơ Nhất là tiểu tiên tử, ta cứ gọi Sơ Nhị thôi." Viên Hồng nghe vậy, trong lòng liền thầm gật đầu, bèn hỏi: "Ngươi đã gặp hai vị tiểu sư... oa oa đó chưa?" Con khỉ gật đầu, "Gặp rồi, gặp rồi, tiểu tiên tử rất tốt, còn tiểu oa oa kia không tốt.

Tiểu tiên tử cho ta mượn tiền, bảo ta đến Đệ Nhất Học Viện, còn nói với ta, Đệ Nhất Học Viện có một con vượn giữ cửa, rất nỗ lực, bảo ta phải học tập hắn." Nghe tiểu sư thúc khen mình như vậy, Viên Hồng đắc ý ngẩng đầu, thân hình còng xuống không khỏi thẳng lên, vẻ mặt đầy tự hào kiêu ngạo. "Vậy ngươi có biết viết tên mình không?" "Ta, ta không biết viết!" "Trường vỡ lòng, chính là nơi dạy ngươi viết tên." "Ta, ta hết tiền rồi!" Con khỉ có chút khó xử, một đồng tiền cũng có thể làm khó anh hùng hảo hán, huống chi là một con khỉ chẳng hiểu biết gì, chưa từng trải sự đời.

Viên Hồng xoa xoa cằm, gãi gãi lông cằm, nói: "Hay là, ngươi giúp ta trông coi cổng, ta dạy ngươi đọc chữ, thế nào?" "Ngươi ở học viện có lợi hại không?

Có thể xếp thứ mấy?

Chương 987

Ta muốn học với người đứng thứ nhất." Lần thứ hai nghe câu hỏi khó chịu này, Viên Hồng rất muốn một cước đá nó bay đi, bảo nó cút xa bao nhiêu tùy thích, "Ngươi có biết, ở học viện này, người lợi hại nhất là ai không?" "Ta không biết, nhưng ta chỉ muốn học với người đứng thứ nhất." Con khỉ cố chấp bộc phát, căn bản không hiểu cách dạy của học viện.

Viên Hồng bị nó chọc cho tức cười, "Thật là một con khỉ không biết trời cao đất rộng.

Ngươi có biết, người lợi hại nhất trong học viện này, chính là Đạo Tôn, là Thánh Nhân.

Ngươi chỉ là một con khỉ vừa mới từ trong núi chạy ra, có đức có tài gì?

Nếu không phải thấy ngươi quen biết... ta đã một cước đá ngươi về núi rồi." "Dù ngươi có đá ta về núi, ta cũng không học với ngươi!" "Cút cút cút...

đừng làm phiền ta!" Con khỉ bị cự tuyệt một cách vô duyên, đành chạy đến bên cạnh cổng, lặng lẽ ngồi xổm xuống, trong ánh mắt có chút mờ mịt.

Nó biết, vừa rồi có một cơ hội bày ra trước mặt, nó đã không trân trọng.

Bây giờ mất đi rồi, nhưng nó cũng không cảm thấy hối hận.

Chỉ là có chút không biết tiếp theo phải làm gì?

Mặc dù trong lòng ôm ý nghĩ muốn học bản lĩnh với người lợi hại nhất, nhưng người lợi hại nhất này là ai?

Trông như thế nào?

Khi nào sẽ xuất hiện?

Nó hoàn toàn không biết.

Điều nó có thể làm, chính là ngồi xổm ở bên cạnh cổng này, từ từ chờ đợi.

Hai ngày, bảy ngày, nửa tháng...

Nó dần trở nên có chút sốt ruột.

Tử Ngọc Sơn, Thần Mộc Chi Điên.

Ngô Sở cùng tiểu hồ ly ngồi trong lương đình, lặng lẽ cắn hạt dưa, nhìn con khỉ đang co ro, ôm chặt hai tay, run rẩy trong gió tuyết trên màn hình phía trước.

Trông có vẻ đáng thương, nếu thêm một khúc nhạc buồn, cảnh này chắc sẽ khiến nhiều người rơi lệ.

Vì tu hành, vì trường sinh, vì mộng tưởng, nó đã phải nỗ lực bao nhiêu, chịu bao nhiêu khổ cực, gặp bao nhiêu tai ương...

Trong đầu Ngô Sở, không khỏi hiện lên khoảnh khắc BGM vang lên khi con khỉ bị đè dưới Ngũ Hành Sơn.

Ăn vỏ đồng nóng, uống nước sắt, sự cô độc khi gió tuyết bầu bạn, sự kinh hỉ khi gặp thợ săn trong núi, thần thái linh động đó, không khỏi khiến người ta rơi lệ...

Ngô Sở bắt đầu chú ý đến con khỉ này sau khi Sơ Nhất và Thập Ngũ gặp nó.

Ngô Sở cũng không ngờ, con khỉ này hiện tại đã xuất thế, nghĩ bụng, chắc là có liên quan đến việc Hồng Hoang Thiên Địa cùng chúng sinh thăng cấp.

Tiểu hồ ly có chút nghi hoặc, hỏi: "Chàng đã chú ý đến nó mấy ngày rồi, không phải là nhìn trúng nó, muốn thu nó làm đệ tử chứ!

Trong số đệ tử của chàng, chẳng phải đã có lão Viên rồi sao?" Ý của tiểu hồ ly là, trong số đệ tử của chàng không phải đã có một con vượn rồi sao?

Còn muốn thêm một con khỉ nữa?

Ngô Sở mỉm cười nói: "Về lý thuyết, con khỉ này, tiềm lực phi thường to lớn." Mặc dù giờ đây Tây Du đã không còn, nhưng liệu nhân vật chính Tây Du tương lai này còn có thể trưởng thành đến độ cao như trong thần thoại nguyên bản hay không, đã trở thành một nghi vấn.

Nhưng dù sao thì nền tảng vẫn ở đó, dành thêm thời gian, tương lai vẫn đáng kỳ vọng.

Còn về việc xưng tôn tác tổ, cái này cần có kỳ ngộ nhất định.

Thời hậu Tây Du, e rằng cũng sẽ không xuất hiện nữa, dù sao thì trọng tâm của Tây Phương giáo hiện giờ đều đặt ở Tứ Châu Thiên Địa bên kia, bên đó chưa lập Thiên Đình, các giáo phái khác cũng không hạn chế Tây Phương giáo quá nhiều.

Dù sao thì ở Hồng Hoang Thiên Địa đã áp chế Tây Phương giáo đến mức đó, nếu cứ tiếp tục áp chế ở Tứ Châu Thiên Địa, khó đảm bảo hai kẻ đó sẽ không rụt về Hồng Hoang.

Hiện giờ chúng Thánh đều đã chạy đến Tứ Châu Thiên Địa rồi, nếu huynh đệ bọn họ quay về Hồng Hoang, vậy ở Hồng Hoang Thiên Địa này, còn ai đi hạn chế bọn họ?

Mặc dù bản thân Ngô Sở cũng đã quay về Hồng Hoang, nhưng hắn càng hy vọng Hồng Hoang có thể tiếp tục bình yên vô sự, hắn cứ ở nhà, vợ hiền con ngoan là đủ rồi. "Chàng đang khảo nghiệm nó

sao?" Ngô Sở mỉm cười nói: "Chỉ là mài giũa tính tình của nó thôi, dù sao đến quá dễ dàng, ai biết nó có trân trọng không!

Đây chỉ là bước đầu tiên, cứ xem giới hạn của nó ở đâu đã!" ...

Lúc này con khỉ đã đói mấy ngày, tiền trên người đã dùng hết sạch, gặm mấy ngày bánh bao, nay gió tuyết kéo đến, chỉ mặc một chiếc áo mỏng manh, con khỉ chỉ có thể co ro trong góc, ôm chặt hai tay để giữ ấm.

Ở phòng gác không xa, Viên Hồng uống canh nóng, qua cửa sổ nhìn con khỉ.

Một lát sau, hắn lại bưng canh nóng đi ra, sụt sịt uống trước mặt con khỉ, cái vẻ mặt đáng ăn đòn đó, khiến con khỉ nghiến răng ken két, nhe răng về phía hắn.

Nhưng Viên Hồng chẳng thèm để ý, cười khẩy một tiếng, như thể đang nói: Có bản lĩnh thì ngươi đến đánh ta đi!

Hắc!

Đánh không trúng, thì là đùa thôi!

Con khỉ có chút tức giận, nhưng lại chẳng làm gì được, chỉ có thể ôm chặt hai tay, nhích nhích người, không muốn để ý đến con vượn lông trắng đồng loại vô lương tâm này.

Kỳ thực không thể tính là đồng loại, thân hình của con khỉ nhỏ bé hơn Viên Hồng rất nhiều.

Viên Hồng là loại vượn, còn con khỉ thì thực sự là loại khỉ.

Viên Hồng nhìn con khỉ, rồi lắc đầu, nhưng cũng không nói gì, quay người trở lại phòng gác, bưng canh nóng, ngồi xổm ở cửa phòng gác sụt sịt uống.

Con khỉ nhìn mà hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng cũng dần

hiểu ra, cứ thế này thì dường như thật sự không ổn, không thể cứ đói meo chờ đến khi khai giảng, nếu lỡ không chờ được đến lúc đó thì sao?

Thế là con khỉ đành bắt đầu cuộc đời làm công ở Đệ Nhất Thành.

Ban đầu nó còn nghĩ, nếu có thể gặp được một người tốt bụng, cho nó ít tiền sinh hoạt để nó trụ đến khi học viện khai giảng, thì tốt biết mấy.

Nhưng nghĩ đến lời 'khích lệ' của tiểu tiên tử Sơ Nhất, con khỉ lại cảm thấy, mình không thể cứ thế chờ đợi người khác bố thí, nên phải nỗ lực một chút mới được.

Thế là, cứ như vậy, con khỉ lê thân xác mệt mỏi, bắt đầu tìm kiếm công việc.

Đối với một con khỉ chẳng có nghề gì, những việc có thể làm đều là việc chân tay, nhưng làm việc chân tay thì mọi người lại chê nó thấp bé.

Cũng có người muốn bồi dưỡng con khỉ thành khỉ diễn xiếc, nhưng con khỉ nhất quyết không đồng ý, nó là đến học bản lĩnh, chứ không phải đến diễn xiếc.

Chương 988

Cuối cùng, nó tìm được một công việc bán hàng, giúp người ta rao bán xiên nướng.

Con khỉ bị mùi thơm của xiên nướng hấp dẫn mà đi đến, đứng trước quầy nướng của người ta chảy nước miếng, dáng vẻ thèm thuồng không chịu nổi, bên cạnh có một lão nhân ăn mặc chỉnh tề, bèn động lòng trắc ẩn với nó, bảo người hầu đưa cho nó hai xiên nướng, rồi nói chuyện với nó.

Nghe con khỉ nói là đến Đệ Nhất Học Viện cầu học, ông chủ quán nướng không những không cười nhạo giấc mơ của nó, mà còn động viên nó, nói: "Ngươi có biết, ngày xưa tổ tiên ta bán xiên nướng ở đây, đã gặp ai không?" Người hầu bên cạnh nghe vậy liền cười, "Gặp Văn Đức Đạo Tôn và các đệ tử của ngài ấy..." Ông chủ bị người hầu cướp lời, không khỏi quay đầu trừng mắt nhìn hắn, như thể đang nói: Còn lắm lời nữa, tháng này đừng mơ có tiền thưởng!

Người hầu nhún vai, vẻ mặt chẳng thèm để ý.

Người hầu rất rõ, đây chỉ là cách làm quen thông thường của ông chủ, ông ấy làm vậy, lát nữa kiểu gì cũng phải tiếp tục tung hô ông ấy, đây là ám hiệu mà!

Con khỉ bị ông chủ gợi lên hứng thú, liền nghe ông chủ tiếp tục khoe khoang: "Tổ tiên ta đã bán xiên nướng ở đây từ lần đầu tiên, có một lần, đã gặp Văn Đức Đạo Tôn và mười một vị đệ tử còn trẻ tuổi của ngài ấy, ngươi có biết bọn họ là ai không?" Người hầu lại bắt đầu cướp lời, "Mười con Kim Ô Thái Tử và Võ Tổ..." Ông chủ lại trừng mắt nhìn người hầu, tiếp tục nói: "Đến đời ta, đã truyền được hơn trăm đời rồi, đừng nhìn ta thế này, ta cũng có tu vi trong người

đấy..." Người hầu lại tung hô: "Đúng vậy, ông chủ chúng ta cũng tốt nghiệp Đệ Nhất Học Viện mà." Ông chủ có chút đắc ý, nhưng con khỉ lại có chút thất vọng, tốt nghiệp Đệ Nhất Học Viện, vậy mà lại bán xiên nướng ở đây?

Cái Đệ Nhất Học Viện này, còn đáng tin cậy không?

Thấy vẻ mặt của con khỉ, ông chủ dường như có thể đọc được suy nghĩ của nó, không khỏi bật cười, "Sao?

Coi thường ta bán xiên nướng à?" Chưa đợi con khỉ trả lời, ông chủ liền tiếp tục cười nói: "Nhưng cái này cũng không trách ngươi được, vừa nhìn là biết ngươi là yêu quái mới từ trong núi ra, chưa hiểu sự đời, chưa từng trải.

Bao nhiêu năm tháng qua, số học tử tốt nghiệp Đệ Nhất Học Viện không biết bao nhiêu mà kể.

Đệ Nhất Học Viện dạy thế nhân, phần nhiều là một loại tư tưởng, chứ không phải cái gọi là tu hành.

Mặc dù Đệ Nhất Học Viện cũng có rất nhiều pháp tu hành, nhưng mọi người càng xem trọng, vẫn là những người và vật có thể nhìn thấy khi học tập tại Đệ Nhất Học Viện, những kiến thức được mở mang, chứ không phải tu hành..." "Học viện có phép trường sinh không?" Con khỉ không nhịn được lại hỏi.

Câu hỏi này, ngay cả người hầu cũng bị chọc cười.

Ông chủ lắc đầu, "Phép trường sinh, chính là thứ pháp rẻ tiền nhất trên thế gian này." Cách nói này, trực tiếp khiến con khỉ ngớ người ra, trợn tròn hai mắt: Phép trường sinh lại là thứ pháp rẻ tiền nhất trên thế gian này, điều này sao có thể chứ?

Ông chủ thấy vậy, không khỏi lắc đầu, cười nói: "Pháp thế gian, người có thể đạt trường sinh không biết bao nhiêu mà kể.

Ví dụ như pháp tu hành Văn Đạo do Văn Đức Đạo Tôn khai sáng, pháp tu hành Đan Đạo, cùng với pháp hô hấp Võ Đạo, bất luận là loại nào, đều có thể giúp sinh linh trực tiếp đạt trường sinh..." Nghe những lời này, hai mắt con khỉ không khỏi sáng lên, lúc này mới phát hiện, hóa ra thứ nó vẫn khao khát nhất, trong mắt đối phương, lại rẻ mạt đến thế.

Vậy, chẳng lẽ điều đó có nghĩa là, những pháp trường sinh này, thực ra rất dễ đạt được?

Đang nghĩ ngợi, liền nghe ông chủ lại nói: "Trường sinh dễ đạt, Đại Đạo khó cầu.

Trường sinh chỉ cần độ qua nhiều kiếp, và tu luyện ra một tia linh quang bất diệt trong cơ thể, liền có thể đạt được.

Nhưng Đại Đạo... ai!

Ta chỉ là một kẻ bán xiên nướng, nói với ngươi những điều này làm gì?

Tiểu hầu tử, ngươi và ta cũng coi như có duyên, có muốn đến đây giúp ta bán xiên nướng không, ngươi chỉ cần ở đây rao một tiếng là được, đến lúc đó ta sẽ trả công cho ngươi, hẳn là ngươi cũng muốn tìm một công việc, để cầm cự đến khi khai giảng chứ!" Ông chủ quán nướng vừa nhìn thấy bộ dạng con khỉ, liền biết cuộc sống của nó khốn khổ đến mức nào. "Tiểu Thất, tối nay đưa nó đi mua một bộ quần áo tươm tất một chút." Ông chủ quán nướng nói xong, lại nói với con khỉ: "Bao ăn bao ở, một tháng một ngàn, có làm không?" Mặc dù một tháng chỉ có một ngàn đồng, so với số tiền tiểu tiên tử Sơ Nhất cho mượn, có vẻ ít ỏi đáng thương, nhưng nghe đến 'bao ăn bao ở', con khỉ không chút do dự liền đồng ý.

Điều cấp bách nhất của nó bây giờ, là phải sống sót ở thành phố này.

Thế là, con khỉ tìm được công việc đầu tiên trong đời, rao bán xiên nướng trên phố.

Con khỉ ban đầu còn có chút ngại ngùng, cảm thấy bán xiên nướng là một việc thấp hèn, chỉ là bị cuộc sống ép buộc, không thể không làm. 121.

Nhưng dần dần, nó phát hiện, những loại yêu quái kiếm sống trên phố như nó, thực sự là không đếm xuể, loại yêu quái khỉ cũng không ít.

Một con khỉ rao bán xiên nướng, căn bản không thể khiến người đi đường dừng lại, cũng không ai chỉ trỏ nó, cảm thấy kỳ lạ gì cả.

Điều này khiến con khỉ cũng an tâm không ít.

Đồng thời, nó cũng từ đồng bạn Tiểu Thất mà hiểu được rất nhiều kiến thức cơ bản, cũng hiểu được ý nghĩa của câu 'trường sinh dễ đạt, Đại Đạo khó cầu' mà ông chủ đã nói. "Ở Đệ Nhất Thành này, bây giờ đã không còn phàm nhân, trước đây nhân tộc là chủng tộc yếu nhất, nhưng giờ đây sau khi thiên địa thăng cấp, nhân tộc cũng theo đó thăng cấp..." Tiểu Thất vừa bán xiên nướng vừa nói chuyện với con khỉ, "Ta cũng là nhân loại, sau khi thiên địa thăng cấp, ta tuy không có kinh nghiệm tu hành, nhưng cũng đã có tu vi gần Địa Tiên, ông chủ lại dạy ta pháp hô hấp Võ Đạo, bây giờ ta cũng có tu vi Địa Tiên rồi..." Con khỉ rất tò mò, hỏi: "Pháp hô hấp Võ Đạo, có lợi hại lắm không?" Tiểu Thất lắc đầu nói: "Ngươi lại quên lời ông chủ nói rồi sao!

Kỳ thực công pháp không có cái gọi là lợi hại hay không lợi hại, công pháp là vật chết, sinh linh là vật sống, không có công pháp lợi hại nhất, chỉ có sinh linh lợi hại nhất.

Vô số võ giả tu hành pháp hô hấp Võ Đạo, có người chỉ có tu vi Địa Tiên cảnh, ngay cả độ thiên kiếp cũng không có tự tin.

Nhưng có người lại có thể trực tiếp đạt đến cực cảnh, tổng giáo đầu Võ Đạo của Đệ Nhất Học Viện, đã tu đến Thái Ất chi cảnh bằng pháp hô hấp Võ Đạo.

Còn có rất nhiều cường giả Võ Đạo, nghe nói những cường giả đó là Tổ Vu từng chuyển thế, những cường giả này, thậm chí đã tu đến Chuẩn Thánh chi cảnh..." Con khỉ lại vẻ mặt chưa từng thấy sự đời mà hỏi: "Cực cảnh, là cảnh giới gì?" "Cảnh giới tu hành thế gian, có thể chia làm mấy cấp bậc, Địa Tiên, Thiên Tiên, Kim Tiên, trên Kim Tiên là Thái Ất, trên Thái Ất là Đại La, trên Đại La là Chuẩn Thánh...

Đệ Nhất Học Viện ta tuy chưa từng học qua, nhưng ở Đệ Nhất Thành này, ít nhiều cũng có nghe qua một số điều, hai vị Viện Trưởng đều là cảnh giới Thánh Nhân, trong số đệ tử của Viện Trưởng, cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh và Đại La không ít, ngay cả lão Viên từng giữ cửa, chính là sư phụ của con vượn trắng bây giờ, cũng từng là cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nhưng Đệ Nhất Học Viện càng chú trọng dạy dỗ sinh linh đạo lý thế gian..." Con khỉ rất tò mò, hỏi Tiểu Thất: "Ông chủ nói trường sinh dễ đạt, Đại Đạo khó cầu.

Vậy ông chủ có phải đã có tu vi Kim Tiên cảnh rồi không?" Tiểu Thất lắc đầu, rồi lại gật đầu, "Mặc dù ông chủ đã vào Đệ Nhất Học Viện cầu học, nhưng lại bị kẹt ở Thiên Tiên cảnh rất lâu, tuy nhiên ông chủ không hề lo lắng, Thiên Tiên cũng có thể sống rất lâu rồi, nếu có thể lên Thiên Đình mưu cầu một chức quan bán chức, có thần lực gia trì của thần chức Thiên Đình, ngay cả Thiên Nhân Ngũ Suy cũng có thể tránh khỏi, coi như có một loại pháp trường sinh khác.

Nhưng Đại Đạo, đó là điều mà tất cả cường giả phải lĩnh ngộ để thông đến cực cảnh, mặc dù ta cũng không hiểu rõ lắm..." "Vậy ngươi

có biết, làm thế nào mới có thể vào Đệ Nhất Học Viện không?" Tiểu Thất lắc đầu, rồi lại gật đầu, "Mặc dù ta chưa từng đi qua, vì ta cũng tu hành pháp hô hấp Võ Đạo, nhưng tốc độ tu hành không nhanh.

Ông chủ nói, loại người như ta không có thiên phú, lại không hứng thú với việc học, thì không thể vào Đệ Nhất Học Viện.

Tất cả học tử vào Đệ Nhất Học Viện, đa số đều là những người thiên phú xuất chúng, không phải thiên phú tu hành đủ mạnh, thì cũng là có thiên phú cực cao đối với một loại văn học nào đó, trên phố có thể mua rất nhiều sách, ngươi có thể mua về xem trước, Văn Đạo tu hành, cũng không nhất định toàn bộ đều là làm học vấn..." Nghe Tiểu Thất giới thiệu, con khỉ cảm thấy mình đã mở mang tầm mắt.

Nhưng rất nhanh, nó lại phản ứng kịp, mình hình như ngay cả chữ cũng không biết.

Khi Tiểu Thất biết được chuyện này, liền nói: "Không biết chữ cũng không sao, có thể tự học, cũng có thể đến trường vỡ lòng, nếu muốn tự học, có thể mua một cuốn từ điển, ta có thể dạy ngươi cách sử dụng, cách đọc.

Đừng nhìn ta thế này, rất nhiều chữ ta đều nhận ra..." Cứ như vậy, con khỉ bắt đầu con đường tự học.

Ngô Sở lặng lẽ chú ý đến con khỉ, làm sao có thể nghĩ đến, con đường cầu đạo của con khỉ lại có một diễn biến như vậy.

Ban đầu hắn còn nghĩ con khỉ sẽ cố chấp, ngồi lì ở cổng học viện không đi đâu cả, chờ đến khi có người thu nó vào học viện mới chịu thôi.

Nhưng thế này cũng tốt, Ngô Sở chuẩn bị xem xem, năng lực học tập của con khỉ này, có mạnh mẽ như trong truyền thuyết thần thoại hay không.

Thời Tây Du, con khỉ cầu đạo ở Phương Thốn Sơn, học tập nhanh đến mức, so với tốc độ học tập của nó, Ngô Sở cảm thấy mình đúng là học dốt.

Khi Tiểu Thất bắt đầu dạy con khỉ cách sử dụng từ điển, cũng phát hiện ra, con khỉ này thông minh hơn hắn tưởng tượng rất nhiều lần, nhiều thứ hắn chỉ giảng một lần, con khỉ đã hiểu, thậm chí còn có thể suy một ra ba, một cuốn từ điển, mấy ngày đã được nó lật xem xong.

Nhưng khi con khỉ xem những cuốn sách mà nó mượn từ Tiểu Thất, liền cảm thấy toàn thân khó chịu, không khỏi hỏi: "Đến Đệ Nhất Học Viện, học chính là những thứ này sao?

Những thứ này có ích gì?

Không thể tăng cường tu vi chứ!" Tiểu Thất nghe vậy, liền lắc đầu nói: "Các học tử của Đệ Nhất Học Viện, chưa từng lấy tu vi để luận dài ngắn, những thứ này là dạy sinh linh đạo lý cách đi lại thế gian." Con khỉ nghe vậy, trong lòng liền có chút do dự, những thứ này, mình học rồi, thật sự có ích không?

Chương 989

Đệ Nhất Học Viện, chỉ có thế thôi sao?

Trên Hồng Hoang đại địa, Đông Hải.

Sơ Nhất và Thập Ngũ cưỡi kỳ lân mini, giáng lâm nơi đây.

Thấy trong làn khói sóng mờ mịt, có cự thú đuổi sóng, sóng lớn cuộn trào, sóng dữ vỗ bờ, từng đàn chim biển bay lượn trên không trung, trong tiếng kêu vút, mang theo hương vị tự do.

Hai tiểu gia hỏa tức thì bị cảnh tượng này hấp dẫn.

Tiểu Sơ Nhất lấy ra bảng vẽ, đối diện với biển xanh mà vẽ, còn Thập Ngũ thì chán nản thổi tiêu, tấu lên một khúc Bích Hải Triều Thanh.

Chơi một lúc, hai tiểu gia hỏa lấy ra Định Hải Châu, ném ra ngoài, liền thấy những con sóng lớn trên không trung, lần lượt bị thuần phục, tức thì sóng biếc vạn dặm yên bình.

Hai người cưỡi kỳ lân mini, lao ra biển lớn.

Không lâu sau, liền thấy lính tôm tướng cua rẽ nước mà ra, chặn đường đi của bọn họ, "Không biết nhị vị Tôn giá là tiên thần phương nào, vì sao lại ở hải vực này vui đùa, quấy nhiễu trật tự Đông Hải..." "Ngươi lại là lính tôm tướng cua ở đâu ra vậy?" Thập Ngũ khẽ quát, "Có biết bọn ta là ai không?" Kết quả đang đắc ý, đầu liền bị Sơ Nhất gõ một cái, lại trừng mắt nhìn hắn, đồng thời truyền âm nói: "Ngươi muốn đa đa và nương thân đến bắt chúng ta về sao?

Ít đánh tên đa đa đi." Sau đó cung cung kính kính cúi đầu chào đối phương, "Hai chúng ta là học tử của Đệ Nhất Học Viện, nhân lúc nghỉ hè, ra ngoài du lịch Hồng Hoang đại địa, đi ngang qua Đông Hải, đặc

biệt đến bái kiến lão Long Vương Đông Hải, không biết hải vực này, do vị thủy thần nào quản lý?" Nghe nói là học tử của Đệ Nhất Học Viện, những lính tôm tướng cua kia rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Học tử của Đệ Nhất Học Viện, thích nhất là giảng đạo lý, chỉ cần không ra tay trước, đối phương sẽ không tùy tiện ra tay.

Giảng đạo lý tốt chứ!

Cho dù giảng không lại, cũng không mất thể diện gì, dù sao người ta cũng xuất thân từ học viện chuyên dạy học viên giảng đạo, không giảng lại đạo lý của người ta, chẳng phải rất bình thường sao?

Huống chi, hai vị tiểu oa oa này, vừa mở miệng đã dám nói bái kiến lão Long Vương, có thể thấy thân phận địa vị cũng không tầm thường, bọn họ không thể đắc tội được.

Hai mươi bốn viên châu đang lượn lờ trên đỉnh đầu của bọn họ, có hiệu Định Phong Ba, vừa nhìn đã không phải linh bảo tầm thường.

Tuổi nhỏ như vậy, thân mang trọng bảo, còn cưỡi hai con kỳ lân mini, cái danh giá này, có thể là xuất thân tầm thường sao?

Tướng cua đáp lễ, nói: "Hải vực này, do Ô Niệm đại nhân, con trai thứ mười hai của Hắc Giao Vương quản lý, không biết nhị vị có nghe nói đến danh tiếng Hắc Giao Vương chưa?" Hắc Giao Vương, chính là tộc trưởng của tộc Hải Mãng hiện nay, phụ thân của hắn, chính là Ô Trảm, kẻ từng đại chiến với Phong Ngân của tộc Kỳ Lân ngoài Tử Ngọc Sơn, kết quả bị Ngô Sở bắt giữ, ngày xưa vì một miếng ăn, còn từng ở Tử Ngọc Sơn bổ củi đốt nước một thời gian.

Vận khí của Ô Trảm tốt hơn Phong Ngân rất nhiều, không bị rơi rụng trong Long Phượng Đại Chiến, bây giờ tuy đã lui về hậu trường, sống cuộc đời an nhàn dưỡng lão, nhưng vẫn sống rất tốt. "Hóa ra là cháu trai của vị đó à!" Thập Ngũ cười nói, hắn tuy chưa từng nghe nói

đến danh tiếng Hắc Giao Vương, nhưng phụ thân của Hắc Giao Vương là Hắc Long Vương, Thập Ngũ thì biết, thậm chí còn biết vị này ngày xưa đã làm gì ở Tử Ngọc Sơn.

Kết quả lại bị Sơ Nhất vỗ một cái vào gáy, đồng thời truyền âm nói: "Khiêm tốn, điệu thấp, hiểu không?" Thập Ngũ ôm gáy, bĩu môi, vạn năm rồi, vẫn không đánh lại được, thật hận!

Thấy chúng lính tôm tướng cua thần sắc dị thường, Sơ Nhất giải thích: "Tổ phụ của vị thủy thần đại nhân này của các ngươi, từng có giao tình xưa với phụ thân ta, nhưng thôi không cần đi quấy rầy lão nhân gia nữa." Nghe Sơ Nhất nói vậy, vị tướng cua kia càng thêm khách khí.

Hắc Long Vương ẩn cư nhiều năm, bây giờ đang sống cuộc đời an nhàn dưỡng lão trong động phủ, người có thể có giao tình xưa với hắn, tu vi chắc chắn cũng không thấp.

Bất kể sự việc thật giả, đắc tội là tuyệt đối không được đắc tội.

Sau đó hai chị em lại chuẩn bị lên đường.

Vị tướng cua thấy vậy, liền phái một lính tôm quay về bẩm báo, còn mình thì dẫn theo một đội lính tôm hộ vệ hai chị em này tiếp tục tiến vào sâu trong Đông Hải.

Nói là hộ tống, thực ra là giám sát, nhưng hai chị em lại không hề để ý.

Tu vi của đối phương quá kém, nếu thật sự ra tay, một ngón tay cũng có thể khiến bọn họ uống hận tại trận.

Có người dẫn đường làm hướng dẫn viên, bọn họ tự nhiên không cần phải khách khí. ...

Lúc này, Vĩnh Hằng Chân Giới.

Sở Nhất Tiên Sinh do Ngô Sở hóa thân, đã tìm được một ngọn núi, mở sơn môn.

Ở Vĩnh Hằng Chân Giới rộng lớn này, phong trào tu hành thịnh hành, không chỉ nhân tộc thích tập trung lại một chỗ sinh sống, mà yêu quái ngoài thành cũng vậy.

Các ngọn núi đều có yêu quái tồn tại, thông thường đều do một kẻ thực lực cường đại, dẫn dắt một nhóm yêu quái tu vi yếu hơn, chiếm núi làm vua.

Nhưng phía trên những sơn đại vương này, còn có yêu quái mạnh hơn.

Cứ như vậy dần dần hình thành một tấm lưới khổng lồ, lại giống như một kim tự tháp quyền lực.

Còn những sinh linh đứng ở đỉnh kim tự tháp này, thì đa số đều có liên quan đến một phương Thánh địa nào đó.

Sở Nhất Tiên Sinh do Ngô Sở hóa thân, mở sơn môn trên một ngọn núi ở ngoại ô thành, ban đầu là một số yêu quái yếu ớt đến tìm kiếm sự che chở, sau đó lại có một số sinh linh không có chỗ để đầu quân, thiên phú không quá xuất chúng đến hỏi thăm, rồi sau khi Sở Nhất Tiên Sinh biểu diễn một phen năng lực của thuật Tự hóa, những người vốn dĩ không có chỗ đầu quân này, liền lập tức đầu nhập.

So với việc Đệ Nhất Học Viện ở Hồng Hoang đại địa tuyển chọn học viên nghiêm ngặt, ngưỡng cửa tuyển học viên ở đây thì thấp hơn nhiều, về cơ bản chỉ cần nguyện ý đến, Sở Nhất Tiên Sinh liền không từ chối.

Dù sao đây là giai đoạn cần gây dựng danh tiếng, trong thế giới môn phái khắp nơi này, một môn phái mới nổi muốn hưng thịnh, thì không thể yêu cầu quá cao.

Huống chi, môn phái Nho gia Văn Đạo, vốn dĩ có thể lấy sinh linh phàm tục làm cơ sở để phát triển, yêu cầu về thiên phú tu hành của học viên không cao.

Phương thiên địa này, sự phát triển của Văn Đạo không mạnh.

Dù sao đây là thiên địa lấy nền văn minh tu hành làm chủ, Văn Đạo không xuất hiện, cũng không phải chuyện gì kỳ lạ.

Ngày xưa Hồng Hoang Thiên Địa nếu không có Ngô Sở đến truyền bá Văn Đạo này, muốn ở phương thiên địa đó diễn sinh ra Văn Đạo này, còn cần vô số năm tháng nữa!

Nhưng sự xuất hiện của Nho gia Văn Đạo này, lại hại chuyện tốt của một số sinh linh.

Ngày này, liền có một đầu mục yêu quái xưng là 'Phong Sơn Đại Vương', dẫn theo một nhóm tiểu yêu, đánh trống gõ chiêng, giương cờ, một đường đầy bụi gió, xuất hiện ngoài sơn môn. "Sơn trưởng, có chuyện rồi, có chuyện rồi, Phong Sơn Đại Vương dẫn theo thuộc hạ đánh đến rồi!" Một học viên lăn lê bò toài, lao vào thư viện, vừa chạy vừa kêu.

Sở Nhất Tiên Sinh đang giảng về Nhân và Nghĩa cho các học viên mới thu, kết quả liền thấy một học viên lúng túng lao vào, kêu lên với hắn.

Nghe đến 'Phong Sơn Đại Vương', không ít học viên liền biến sắc mặt, vẻ mặt lập tức trở nên lo lắng.

Còn có người nói: "Phương địa vực này không phải lãnh địa của Phong Sơn Đại Vương, hắn dẫn tiểu yêu đến đây gây sự, phần nhiều là muốn cho Hồng Phong Thành chút thể diện, đồng thời cũng muốn thăm dò thực lực của 'Bán Sơn Thư Viện' chúng ta." "Sơn trưởng, Phong Sơn Đại Vương nghe nói đã có tu vi Thái Ất chi cảnh, hơn nữa

bản thể là một con hổ vằn lớn, không dễ đối phó, bằng không..." Sở Nhất Tiên Sinh khoát tay, mỉm cười nói: "Không sao, cứ xem đi!" Thế là, ngay khi Phong Sơn Đại Vương dẫn tiểu yêu đang quát tháo ngoài sơn môn, một đạo thi thiên hiện ra trên không trung, chữ vàng hóa thành lá rụng, bay về phía chúng tiểu yêu. "Vô biên lạc mộc tiêu tiêu hạ, bất kiến Trường Giang cuồn cuộn lai." Lá rụng hóa thành lưỡi đao lá, sau khi rơi xuống đất, hóa thành sông Trường Giang cuồn cuộn...

Hồng Hoang đại địa, Đông Hải.

Thủy thần của hải vực đó sau khi nhận được tin tức cũng chạy ra.

Dù sao, những sinh linh có mối giao tình cũ với tổ phụ hắn, đặc biệt là sinh linh trên lục địa, cũng không nhiều.

Ngô Niệm cũng muốn xem thử, rốt cuộc là ai dám nói những lời đại ngôn như vậy.

Chương 990

Đương nhiên, tâm tư muốn kiếm chuyện thì hắn không dám có, dù sao đối phương rất có thể là học viên của Đệ Nhất Học Viện, hơn nữa còn dám đến Thủy Tinh Cung bái hội lão Long Vương.

Có thể thấy là có chút quan hệ với Đông Hải Long Cung, bất luận là có quan hệ với Long Thái tử Ngao Quảng, hay có quan hệ với Hoàng Long cổ lão hơn, đều không phải là kẻ hắn có thể đắc tội.

Khi hắn nhìn thấy hai tiểu oa nhi kia, Ngô Niệm thăm dò hỏi: "Chẳng hay vị đại nhân có giao tình cũ với gia tổ ta, đạo hiệu là gì?

Lại là vị thần thánh phương nào?" Thập Ngũ có chút tự hào ngẩng đầu nhỏ, Sơ Nhất thì mỉm cười nói: "Cái tên của gia phụ ta xin không đề cập, kẻo bị y cảm ứng đến.

Thủy thần các hạ nếu không tin, có thể tùy hai chị em ta đến Đông Hải Long Cung, nghĩ hắn bên đó sẽ có Long tộc nhận ra chúng ta..." Thuở ấy, Đông Hải Long Cung cũng từng phái Long tộc đến chúc mừng hai chị em y ra đời, tuy rằng so với lúc đó, bọn y đã lớn hơn không ít, nhưng khí tức sẽ không thay đổi quá lớn.

Bởi vậy, Ngô Niệm đành phải từ bỏ việc đi theo bọn y đến Long Cung.

Hắn là Thủy thần một phương hải vực, không dám tự ý rời bỏ chức trách, nhưng hắn vẫn nhịn không được truyền tin tức cho tổ phụ mình, hỏi tổ phụ hắn, trên lục địa có những cố nhân nào?

Ngô Trảm đang xem thị nữ múa hát, không khỏi chìm vào hồi ức, nghĩ xem mình trên lục địa có những tri kỷ cũ nào.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra lý do tại sao, y còn tưởng là tổ mẫu

của Ngô Niệm lại kể xấu y trước mặt cháu trai nữa chứ! "Ngươi hỏi mấy cái này làm gì?

Tổ phụ trên lục địa, nào có tri kỷ cũ nào?" "..." Ngô Niệm đầy vạch đen trên trán, "Tổ phụ, con hỏi là cố nhân cũ, không phải tri kỷ cũ!" "À à!

Nghĩ vậy thì đúng là có thật, bất quá đã lâu lắm rồi không đi bái hội đối phương, cũng không biết người ta còn nhớ cố nhân này không." Ngô Trảm không khỏi hoài niệm những tháng ngày ở Tử Ngọc Sơn năm xưa, tuy rằng bị buộc đi gánh nước bổ củi, nhưng được ăn đồ ngon mà!

Đó là do Táo Quân nương nương đích thân xuống bếp.

Y lại nhịn không được nghĩ đến con tiểu Kỳ Lân kia, bọn họ cũng coi như không đánh không quen biết.

Đáng tiếc, con tiểu Kỳ Lân đó đã chết dưới bánh xe lịch sử rồi.

Những cố nhân ngày xưa, từng người từng người đã rời đi, giờ đây còn người quen biết, đã không còn nhiều. "Tổ phụ, đối phương là vị thần thánh phương nào vậy!

Có lợi hại không?" "Ừm?

Tổ phụ chưa từng khoác lác...

à không, tổ phụ chưa từng nói với ngươi sao?

Tử Ngọc Sơn đó!

Đó chính là một trong những Thánh địa Hồng Hoang..." Ở một bên khác, Ngô Niệm trực tiếp hóa đá.

Tử Ngọc Sơn đó!

Lừng lẫy đại danh, ai mà chưa từng nghe qua?

Chưa từng nghe qua, vậy thì không thể tính là sinh linh Hồng Hoang.

Sinh linh xuất thân từ Thánh địa đó, lai lịch há có thể nhỏ bé?

Chẳng trách dám nói đi Đông Hải bái hội lão Long Vương, hóa ra có lai lịch như vậy.

Thế là, Ngô Niệm hoàn hồn, kể lại chuyện mình gặp hai tiểu oa nhi, đang trên đường đến Đông Hải Long Cung bái hội, còn nói đối phương cưỡi hai con tiểu Kỳ Lân cỡ nhỏ.

Ngô Trảm vừa nghe lời này, lập tức đứng bật dậy, "Ngươi không đắc tội với bọn họ đó chứ?" "Không, không có ạ!

Sao vậy ạ?" Ngô Trảm thở phào một hơi, rồi lại ngồi xuống, "May mà không có, nếu đắc tội rồi, thì ngươi đừng về nữa, tự mình đi Thiên Đình lĩnh phạt đi!" "..." Con còn là cháu ruột của tổ phụ nữa không đây?

Ngô Niệm có chút oán hận, nhưng cũng từ miệng tổ phụ mà biết được, đối phương có lai lịch cực lớn, thậm chí rất có thể chính là như hắn tưởng tượng. "Tổ phụ, hai vị đó, sẽ không phải là nhi nữ của vị Đạo Tôn kia đó chứ!" Ngô Trảm khinh hừ nói: "Ngươi nghĩ sao?

Ai dám cưỡi Kỳ Lân thần thú ra ngoài phô trương vậy chứ!

Chẳng có chút nhãn lực nào, sau này đừng nói là cháu của ta!" "..." "Thôi được rồi, cứ vậy đi!

Ngươi tiếp tục làm Thủy thần của ngươi, làm việc nghiêm túc một chút, đừng tùy tiện đắc tội người khác, thời buổi này, rất nhiều oa oa đều là những tồn tại không thể đắc tội đâu.

Ta đi Long Cung một chuyến đây, ai!

Cũng không biết vị cố nhân kia có còn nhớ ta không nữa!" "..."

Ngô Niệm cảm thấy mình thật oan uổng, vô cớ bị tổ phụ mắng một trận.

Nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy mình thật may mắn, lại có được vinh hạnh gặp mặt hai vị đó.

Đó chính là, con của Đạo Tôn a!

Một bên khác, Đệ Nhất Học Viện.

Ngày này, cuối cùng đã đến ngày khai giảng.

Hầu tử sớm đã đến đăng ký, sau đó chuẩn bị đi báo danh.

Viên Hồng đang giữ ở phòng gác cổng nhìn Hầu tử, nói: "Gần đây không thấy ngươi đâu, xem ra sống cũng ổn đó chứ!

Đến cả tên mình cũng biết viết rồi." Hầu tử đắc ý hắc hắc cười cười, kết quả Viên Hồng lại nói: "Chữ thật xấu, đến cả bút cũng không cầm vững, chắc cũng chẳng có triển vọng gì, thôi thì chúc ngươi may mắn vậy!" Hầu tử bĩu môi, đắc ý hừ hừ hai tiếng, vứt bút xuống, xoa xoa đùi, bước đi với bộ dạng sáu thân không nhận, ngẩng cao đầu, vung tay áo dài, đi vào cổng trường.

Hầu tử vốn không được ai chú ý, sau khi bước vào học viện, lập tức thu hút không ít ánh mắt, sinh linh dám đi lại như vậy trong Đệ Nhất Học Viện thì không nhiều.

Huống chi đối phương lại là một con vượn, tuy có chút nhân hóa, nhưng lông vàng trên người lại rất dày đặc, đây chẳng phải là phiên bản thật của Mộc Hầu Nhi Quan sao!

Tuy trong học viện này có hai con vượn rất mạnh mẽ, nhưng hai vị kia lại không hề kiêu căng như vị này.

Cũng chính vì thế, mọi người mới có suy nghĩ về Mộc Hầu Nhi Quan.

Trước tiên báo danh, vài ngày sau lại tham gia chiêu khảo, Hầu tử đã từ bỏ công việc thiêu nướng, chuẩn bị mấy ngày này đột kích nỗ lực một chút.

Mặc dù đối với những thứ Đệ Nhất Học Viện giảng dạy mang thái độ hoài nghi, nhưng Hầu tử vẫn chuẩn bị thử học nghệ ở đây trước, nếu không được, sau này sẽ đổi.

Vài ngày sau, Hầu tử tham gia chiêu khảo, phát hiện nội dung thi cử căn bản không làm khó được hắn thông minh, toàn bộ đều là những thứ hắn đã xem trong mấy ngày qua.

Chỉ là đề mục có hơi nhiều, khiến hắn có chút hoa mắt.

Hắn không biết kỳ thi này có ý nghĩa gì, nhưng vẫn thuận lợi qua được cửa thứ nhất.

Kỳ thi thứ hai, đối với hắn càng thêm đơn giản, kỳ thi chia thành rất nhiều môn, có môn thi Văn Đạo, có môn thi Võ Đạo, Văn Đạo lại chia thành mấy môn, có thuật số, có nông học, có y học, có thương học, thậm chí ngay cả cơ quan học cũng có...

Chương 991

Bất quá Hầu tử lại không thấy kỳ lạ, trước khi đến thi cử, Tiểu Thất đã nói với hắn những thứ này rồi, lão bản của bọn họ, năm xưa học chính là Văn Đạo phân chi Thương Học.

Hầu tử trực tiếp chọn Võ Đạo, kỳ thi Võ Đạo cũng không phải thi võ lực mạnh đến đâu, mà là thi thiên phú học tập Võ Đạo, trước tiên đưa ra một chiêu nửa thức, để thí sinh bắt chước, ai có thiên phú trên Võ Đạo hay không, trực tiếp nhất mục liễu nhiên.

Hầu tử lựa chọn binh khí, nhìn thấy cây côn, hắn nhấc côn lên múa, dường như trời sinh chính là để dùng côn.

Giám khảo giáo quan là một con lão Viên, lão Viên nhìn thấy con vượn này, lập tức lại nảy sinh tâm ý yêu tài, rất muốn nhận con vượn này làm đồ đệ.

Ngay từ đầu khi Hầu tử đến học viện, y đã biết rồi, hơn nữa đệ tử Viên Hồng của y cũng từng nhắc đến con vượn này.

Đáng tiếc, khi y nói với sư phụ mình về chuyện này, sư phụ y lại bảo y đừng xen vào chuyện không đâu.

Vĩnh Hằng Chân Giới.

Ngoài sơn môn Bán Sơn Thư Viện, vô số lá rụng theo gió bay xuống.

Những chiếc lá trông như không có bất kỳ lực sát thương nào, chớp mắt liền hóa thành từng phiến đao nhận, những tiểu yêu đó, lần lượt bị những chiếc lá đó cắt rách lớp lông, tóe ra từng chuỗi đỏ tươi.

Phong Sơn Đại Vương khẽ hừ một tiếng, giơ tay liền thi triển ra một đạo cuồng phong, cuồng phong càn quét, cuốn những chiếc lá đó

lên không trung, nhưng những chiếc lá đó lại hóa thành một dòng hồng lưu cuồn cuộn.

Sau đó, trên không trung lại hiện lên mấy câu thi thiên: "Nước chảy ba trăm trượng, suối phun mấy chục dặm.

Bỗng như điện bay tới, ẩn hiện cầu vồng trắng lên..." Dòng hồng lưu đó hóa thành sóng lớn, vỗ ập xuống, như một đạo bạch hồng, giữa điện quang hỏa thạch, thẳng tắp bắn về phía Phong Sơn Đại Vương kia.

Với tu vi của Phong Sơn Đại Vương kia, làm sao có thể chống đỡ đạo bạch hồng này, trực tiếp bị đánh bay mấy trăm dặm, hóa thành một đạo lưu tinh, gào thét nhất định sẽ quay lại.

Các tiểu yêu thấy vậy, không khỏi nhìn nhau, vứt bỏ cờ trống chiêng trống, xoay người chạy trốn.

Lúc đến thì trống chiêng huyên náo, lúc đi thì một bãi lông gà, chỉ làm trò cười cho người.

Lúc này, những học tử của Bán Sơn Thư Viện mới hiểu ra, Văn Đạo tu hành pháp, lại còn có uy lực như vậy, Sơn Trưởng của bọn họ, lại có tu vi sâu không lường được như thế.

Nhìn các học viên với vẻ mặt kính ngưỡng nhìn mình, Ngô Sở không khỏi cười thầm, Thái Ất bé nhỏ, đáng nói gì đâu?

Đại La đến đây, cũng là một ngụm phun đi.

Trong tối, một số sinh linh đang chú ý đến nơi này, đánh giá về Bán Sơn Thư Viện lại cao thêm vài phần.

Đánh giá về Văn Đạo tu hành pháp cũng tương tự cao thêm vài phần.

Trông thì có vẻ văn vẻ, nhưng khi động thủ lại nhanh như sấm sét.

Trải qua trận thử nghiệm nhỏ bằng dao mổ trâu này, Bán Sơn Thư Viện ở vùng Hồng Phong Thành này, danh tiếng dần hiển hách.

Chỉ đáng tiếc, phương thiên địa này, sự chú ý hơn nữa vẫn là dành cho trận đại chiến kia.

Mọi người đều đang chú ý, hạch tâm đệ tử của Đạo Lăng và Tinh Thần Hải, khi nào sẽ ra tay. 122.

Còn Sở Nhất Tiên Sinh do Ngô Sở hóa thành, vẫn đang âm thầm dò hỏi Thánh địa phía sau vũ trụ nơi Tây Châu kia, rốt cuộc là cái nào?

Hồng Hoang đại địa, Đệ Nhất Học Viện.

Hầu tử nhìn lão Viên trước mặt, ít nhiều có chút động lòng, dù sao tu vi của đối phương cũng là Chuẩn Thánh cảnh, hơn nữa còn là một con vượn, tuy không phải cùng loại, nhưng cũng gần như vậy rồi.

Nhưng nghĩ lại, hắn lại từ bỏ ý nghĩ động lòng, dù sao trong học viện này, lại có Thánh Nhân tồn tại, nếu có thể may mắn bái nhập môn hạ Thánh Nhân, vậy thì...

Tâm tư nhỏ nhặt của Hầu tử, trước mặt lão Viên, có thể nói là nhất mục liễu nhiên.

Bất quá có sư phụ dặn dò 'đừng xen vào chuyện không đâu', lão Viên cũng chỉ đành dập tắt tâm ý yêu tài của mình, âm thầm nhìn Hầu tử rời đi.

Đi trên con đường nhỏ trong học viện, Hầu tử cứ như Lưu mỗ mỗ tiến vào Đại Quan Viên, nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ, không biết không hay, hắn liền đến một tòa thư viện.

Nhìn thấy thư viện, Hầu tử liền muốn vào xem, kết quả bị người chặn lại, bảo hắn xuất trình thẻ học sinh, Hầu tử vừa mới thông qua kỳ thi, còn chưa có thẻ học sinh, có chút tức giận, nhưng đối phương một tay liền nhấc hắn lên, hắn cũng đành chịu. "Ngươi tên gì?" Hầu

tử không phục, rất muốn sau này khi tu vi mạnh mẽ rồi, sẽ quay lại tìm lại thể diện.

Người đó cười nói: "Sao vậy?

Còn muốn tương lai đến chỗ ta tìm lại thể diện sao?

Ca ca ta lúc nào cũng chờ đại giá, ta tên Kim Bằng, đừng quên đấy." Thực ra đây chỉ là một đạo phân thân của Kim Bằng, chân thân của Kim Bằng đã đến Tứ Châu Chi Địa.

Trên thực tế, không chỉ chân thân của Kim Bằng đến Tứ Châu Chi Địa, mà ngay cả chân thân của Khổng Tuyên và Triệu Công Minh mấy người bọn họ, đều đã đến Tứ Châu Chi Địa.

Trừ Dương Tiễn huynh đệ và Linh Châu Tử, đa số những người khác đều lưu lại một đạo phân thân ở Hồng Hoang.

Phân thân của Kim Bằng được giao chức vụ trông coi thư viện, Khổng Tuyên và Triệu Công Minh bọn họ thì tiếp tục làm giáo tập và quản sự trong học viện.

Hầu tử gật đầu, nói: "Ta tên Sơ Nhị, ngươi cũng đừng quên đấy!" "Sơ Nhị?

Sao không gọi là Sơ Nhất?" Kim Bằng nghĩ đến Sơ Nhất, nữ nhi của vị Đạo Tôn kia, tuy tu vi còn chưa đạt Đại La, nhưng thiên phú học tập đó, quả thực đáng sợ.

Hầu tử liếc nhìn Kim Bằng, hỏi: "Ngươi không biết tiểu tiên tử Sơ Nhất sao?" Hắn còn tưởng tiểu tiên tử Sơ Nhất lừa hắn rằng nàng là học viên của Đệ Nhất Học Viện chứ!

Kim Bằng bĩu môi, nói: "Nàng ta ta đương nhiên biết.

Chỉ là, cái tên này của ngươi sẽ không phải vì nàng ta mà lấy đó chứ!" Hầu tử đắc ý gật đầu, tâm trạng lập tức tốt hơn, tiểu tiên tử Sơ

Nhất đã không lừa hắn.

Kết quả liền nghe Kim Bằng nói: "Ngươi sao lại vô liêm sỉ đến vậy, lại còn dám lấy cái tên 'Sơ Nhị'?" "..." Hầu tử có chút không hiểu, lấy tên 'Sơ Nhị', sao lại vô liêm sỉ rồi? "Thôi được rồi, đợi ngươi có thẻ học viên, rồi hãy đến mượn sách mà đọc!

Bây giờ đừng có ở đây chướng mắt." Bị từ chối, lại còn bị ghét bỏ, Hầu tử tức giận hừ hừ, vung tay áo bỏ đi.

Vài ngày sau, Hầu tử nhập học, thiên phú học tập của hắn cũng dần dần hiển lộ ra, khả năng học hỏi mọi thứ, phải gọi là cực nhanh.

Nhưng càng học nhiều, hắn lại càng không hiểu, học những thứ nhân nghĩa lễ trí tín này, có tác dụng gì đối với tu hành?

Tu vi càng mạnh mẽ, chẳng phải càng có quyền giao phối sao?

Ở trong núi, hắn đã sớm lý giải về chuyện này, tuy hắn không thèm làm chuyện xấu hổ đó với những con vượn cái, nhưng điều đó không ngăn cản hắn lý giải chuyện này.

Mà trong bầy vượn trên núi, đâu có ai giảng về nhân nghĩa những thứ này với những con vượn khác đâu, những thứ này trước sức mạnh, có thể có tác dụng gì chứ?

Ôm thái độ học tập như vậy, thành tích của hắn trong phương diện này càng ngày càng kém, cho đến một ngày, hắn đang thẫn thờ bên hồ, một thanh niên đi đến bên cạnh hắn.

Chương 992

"Ngươi trông có vẻ có tâm sự, có thể nói thử xem?" Hầu tử liếc nhìn hắn một cái, hỏi: "Ngươi tên gì?

Cũng là học viên của học viện sao?

Ngươi học môn nào?

Trước đây hình như chưa từng thấy ngươi..." "Học viên học viện có mấy vạn người, ngươi có thể nhớ hết sao?" Thanh niên khẽ cười.

Hầu tử nghĩ nghĩ, gật đầu, cuối cùng lại hỏi: "Ngươi thấy những thứ nhân nghĩa lễ trí tín này có hữu dụng không?

Vì sao học viện lại muốn dạy chúng ta những thứ này chứ?" Kết quả lời hắn vừa dứt, đầu hắn liền bị đối phương vỗ một cái.

Hầu tử rất tức giận, trừng mắt nhìn hắn, "Ngươi làm gì vậy?" Thanh niên dang hai tay, "Ngươi không phải không thích giảng đạo lý sao!

Vậy thì ta không giảng đạo lý với ngươi nữa!

Ngươi thấy, nếu mọi người đều không giảng đạo lý như vậy, thật sự tốt sao?" Hầu tử nghe vậy, không khỏi ngẩn ra, sau đó như có điều suy nghĩ.

Thanh niên lại nói: "Nhân nghĩa lễ trí tín, đây là những chuẩn tắc hành sự cơ bản mà mỗi sinh linh cần biết khi đi lại trong thế gian, nếu ngươi vẫn coi mình là một con súc sinh, không cần giảng lý với các sinh linh khác, chỉ cần sức mạnh, thì cho dù tương lai ngươi có thể hóa hình thành người, ngươi cũng vĩnh viễn chỉ là một con súc sinh...

Ngươi muốn làm người hay tiếp tục làm súc sinh?" "Ngươi đang mắng ta đó hả?!" Hầu tử có chút không dám xác định. "Ta không

mắng vượn, chỉ mắng súc sinh, ngươi đừng tự nhận." "..." Hầu tử cảm thấy mình có chút không nói lại đối phương.

Kết quả đối phương lại cười nói: "Sao rồi?

Không nói lại ta chứ!

Không nói lại ta, lại còn không đánh lại ta, ngươi phải làm sao đây?" Hầu tử như có điều suy nghĩ, lại nghe thanh niên nói: "Học viện này, chính là do Văn Đạo Thánh Nhân sáng lập, ngươi nghĩ những chuyện ngươi cân nhắc, còn chu đáo hơn cả Thánh Nhân sao?

Ha ha..." Tiếng cười cuối cùng đó, Hầu tử cảm thấy đối phương đang trào phúng hắn, thế là hắn rất tức giận.

Kết quả đối phương ha ha cười nói: "Ta chính là thích nhìn vẻ mặt ngươi đang rất tức giận, nhưng lại không làm gì được ta này, thật sinh động, ha ha ha..." "Ngươi tên là gì?" Hầu tử nghiến răng nghiến lợi.

Thanh niên xoay người vẫy tay, "Cố gắng học tập đi!

Muốn tìm ta báo thù, đợi ngươi thấy mình có thể nói lại ta rồi hẵng nói." Hồng Hoang đại địa, Đông Hải.

Khi Sơ Nhất và Thập Ngũ đến Đông Hải Long Cung, Đông Hải Long Vương Ngao Càn đang dẫn theo một đám rồng trong Long Cung, cùng với một đám lính tôm tướng cua, giương cờ, đánh trống chiêng, dưới sự tháp tùng của Hắc Long Vương Ngô Trảm, phân thủy mà ra, long trọng ra biển nghênh đón.

Nhìn thấy cảnh tượng này, đội lính tôm tướng cua bị hai chị em kia dẫn dắt đến, trực tiếp có chút mộng bức.

Hai tiểu gia hỏa này, rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Vì sao lão Long Vương lại dùng quy cách cao như vậy để tiếp đón

bọn họ?

Thật sự không thể tin nổi.

Trong bóng tối, vị Long Sứ năm xưa từng cùng Ngao Quảng đến Tử Ngọc Sơn chúc mừng, căn bản không cần quan sát gì nhiều liền biết, hai vị này chính là nhi nữ của vị Đạo Tôn kia.

Đặc biệt là hai con tiểu Kỳ Lân cỡ nhỏ đó, đó là do Thiên Tằm nhất tộc hóa thành.

Lão Long Vương nhận được lời khẳng định thầm kín từ vị Long Sứ kia, tiến lên chắp tay hành lễ, ha ha cười nói: "Hoan nghênh hai vị tiểu hữu đến Đông Hải của lão long làm khách, lão long vinh hạnh vô cùng, hai vị tiểu hữu cũng không coi là người ngoài, mau mời vào trong!" "Lão Long Vương khách khí, chị em chúng ta kỳ thực chỉ là đến xem cảnh sắc biển khơi, nào ngờ có một số người không yên tâm về hai chị em ta, bất đắc dĩ, đành phải đến làm phiền một phen." Nghe Sơ Nhất nói vậy, Ngô Trảm đang đứng bên cạnh tháp tùng lập tức cảm thấy có chút ngượng nghịu, cũng lo lắng lão Long Vương sẽ lấy cháu trai mình ra để dập tắt cơn giận của hai tiểu gia hỏa này.

Ngay cả khi hai tiểu gia hỏa này trông có vẻ không tức giận, nhưng khó mà đảm bảo lão Long Vương sẽ không mượn cơ hội này mà tước bỏ vị trí Thủy thần của cháu trai y, trao cho tộc quần khác.

Thế là y tiến lên nói: "Lão Long Ngô Trảm, bái kiến hai vị đạo hữu, cháu trai của lão long mắt không biết người tài, đã mạo phạm hai vị tiểu hữu, lão long ở đây thay nó bồi tội với hai vị tiểu hữu, còn mong hai vị tiểu hữu xem xét tình giao tình cũ của lão long với lệnh tôn năm xưa, mà tha cho nó một đường." "Thì ra ngài chính là Hắc Long Vương Ngô Trảm tiền bối a!" Thập Ngũ liếc nhìn con lão Long trông bề ngoài có chút già nua, đầu đội cặp sừng rồng đen kia, cười nói.

Thật khó tưởng tượng, con lão Long này khi còn trẻ, từng ở Tử Ngọc Sơn gánh nước bổ củi.

Hắc Long Vương gật đầu cúi mình, "Chính là lão hủ!" Sơ Nhất vẫy tay nói: "Hắc Long Vương tiền bối không cần như vậy, chúng ta kỳ thực cũng không hề giận vị Thủy thần kia, chỉ là bất tiện tiết lộ danh tính gia phụ, bởi vậy mới có sự hiểu lầm này." Thế là, một đám rồng cùng lính tôm tướng cua, chen chúc vây quanh hai tiểu oa nhi, lặn vào trong biển, men theo bậc thang do nước biển tạo thành, một đường đánh trống chiêng, hướng về Long Cung Thủy Tinh sâu dưới đáy biển mà đi.

Vĩnh Hằng Chân Giới, sau khi Bán Sơn Thư Viện dần dần tạo dựng được danh tiếng.

Một ngày nọ, có một thân ảnh áo xanh mà Ngô Sở cực kỳ quen thuộc, lưng đeo túi đàn, dẫn theo một nữ tử áo trắng dung mạo xuất chúng, kết bạn mà đến.

Sở Nhất Tiên Sinh do Ngô Sở hóa thành cảm ứng được khí tức của bọn họ, bước ra khỏi thư viện, cười nói với bọn họ: "Các ngươi đây là ra ngoài du lịch ngắm cảnh sao?" "Sở Nhất Tiên Sinh, đã lâu không gặp!" Thanh niên áo xanh chắp tay hành lễ, "Vẫn khỏe chứ?" "Một biệt kinh niên, huynh tỷ phong thái vẫn như xưa, thật đáng mừng đáng chúc!" Ngô Sở mỉm cười đáp lễ, "Mời vào trong!" Ba người đi vào Bán Sơn Thư Viện, không ít học viên nhìn thấy bọn họ, đều thầm hiếu kỳ, phong thái của hai người này quả thực quá xuất chúng, thật khó mà không khiến người ta nhìn thêm vài lần.

Dẫn bọn họ vào lương đình ở hậu viện, Ngô Sở pha trà cho hai người, lá trà là loại trà của phương thiên địa này, rất tầm thường, không tính là bảo bối gì. "Đại ca và đại tỷ mấy năm nay, đều du lịch ở phương thiên địa này sao?" Phục Hy gật đầu, tháo túi đàn trên lưng

xuống, rút cổ cầm ra, tiện tay khẽ gảy.

Nữ Oa thì truyền âm nói: "Chúng ta âm thầm đi điều tra, phát hiện Thánh địa đứng sau Tứ Châu Thiên Địa, hẳn chính là Tinh Thần Hải, một trong Cửu Đại Thánh địa của phương thiên địa này." Ngô Sở khẽ gật đầu, "Xem ra còn khá hữu duyên, nơi sơn môn của ta, chính là địa vực trực thuộc Tinh Thần Hải." Nữ Oa mỉm cười, âm thầm truyền âm: "Chúng ta đến đây, chính là muốn xem xem, có cơ hội nào tiếp cận Thánh địa Tinh Thần Hải hay không, Thánh Nhân còn lại của Thánh địa Tinh Thần Hải, chắc hẳn không còn nhiều nữa.

Không ngờ lại nghe được truyền thuyết về Bán Sơn Thư Viện của ngươi, thế là liền đến xem." Ngô Sở cười nhẹ, âm thầm hỏi: "Nghe nói chiến tranh giữa hai đại tông môn kia, xuất hiện rất nhiều sự kiện ám sát, ta trước đây còn hoài nghi, là do những người chúng ta làm." Nữ Oa cười nói: "Đúng là do bọn họ làm, chúng ta cũng có tham dự, ngay tại biên giới thế lực của hai đại Thánh địa.

Nơi chúng ta đến ban đầu, là một trong những nơi trực thuộc Thánh địa Đạo Lăng.

Nghe nói vị Thánh Nhân khai thiên lập địa phương thiên địa này, chính là người sáng lập Thánh địa Đạo Lăng." Ngô Sở nghi hoặc nhướn mày, truyền âm nói: "Phương thiên địa này có Hợp Đạo Thánh Nhân, hẳn chính là vị Thánh Nhân khai thiên lập địa kia!

Nếu đã như vậy, Tinh Thần Hải sao dám đối địch với Đạo Lăng?" Nữ Oa lắc đầu nói: "Hợp Đạo Thánh Nhân bình thường sẽ không tham dự những chuyện nhỏ nhặt này, chỉ cần không liên quan đến việc thiên địa hủy diệt, chắc chắn sẽ không dễ dàng xuất hiện, giống như sư phụ chúng ta vậy.

Hợp Đạo Thánh Nhân của phương thiên địa này, chắc hẳn cũng là như vậy!

Bằng không thì không thể giải thích được." Phục Hy gật đầu nói: "Hơn nữa, Tinh Thần Hải đã tổn thất Tứ Châu Thiên Địa, vào thời khắc then chốt này, nếu bọn họ không thể hiện mạnh mẽ một chút, khó tránh khỏi sẽ khiến người khác phát hiện manh mối." Nữ Oa nhìn Ngô Sở, nói: "Nếu chúng ta tiết lộ tin tức này ra ngoài, các Thánh địa khác, liệu có trực tiếp ra tay đối phó Tinh Thần Hải, chia cắt nó không?!" Ngô Sở lắc đầu, "Điều này không thể khẳng định được, nhưng nếu là ta, ta chắc chắn sẽ không làm như vậy.

Huynh đệ xích mích trong tường, ngoài chống kẻ thù mạnh.

So với phương thiên địa này mà nói, chúng ta rốt cuộc là người ngoài, bọn họ đối phó Tinh Thần Hải thế nào, đó là chuyện nội bộ của phương thiên địa này.

Nếu tiết lộ tin tức này ra, rất có khả năng bọn họ sẽ cùng kẻ thù ghen ghét, liên thủ quay lại đối phó những người ngoài như chúng ta.

Hiện tại Tinh Thần Hải không dám dễ dàng tiết lộ tin tức này ra, cũng có thể nói là mèo vờn chó sói, cả hai bên đều sợ.

Lo lắng mất mặt, cũng lo lắng có kẻ thừa cơ mà vào." Phục Hy khẽ gật đầu, biểu thị tán thành lời nói này của Ngô Sở.

Ngô Sở lại nói: "Kỳ thực trạng thái này, hẳn là tốt nhất, Tinh Thần Hải không dám dễ dàng ra tay nữa, lại ngại nói chuyện này với các Thánh địa khác, sợ bị người ta coi thường, dẫn đến sự thèm muốn của các Thánh địa khác.

Cho nên, sự cân bằng này không nên do chúng ta phá vỡ." Nữ Oa nhíu mày xinh đẹp, nói: "Nhưng Thánh địa Tinh Thần Hải, làm sao có thể dễ dàng nuốt trôi cục tức này?

Bọn họ chắc chắn sẽ âm thầm gây rối đó chứ!" "Gây rối cũng vô dụng, cho dù nó muốn hủy diệt Tứ Châu Thiên Địa, nhưng có đạo

chuyển thế thân của Hồng Vân lão ca ở đó, Tứ Châu Thiên Địa không dễ bị hủy diệt như vậy." Phục Hy lại hỏi: "Nếu đã như vậy, vậy ngươi có kế hoạch gì không?

Sự cân bằng này tổng không thể duy trì mãi được chứ!" Ngô Sở mỉm cười nói: "Biện pháp Hồng Vân lão ca chẳng phải đã cho mọi người rồi sao?

Nếu phương thiên địa này có thể có Cửu Đại Thánh địa, vì sao không thể có Thập Đại Thánh địa chứ?" Hồng Hoang đại địa, Đệ Nhất Học Viện.

Thời gian thấm thoát mấy năm, tu vi của Hầu tử tiến triển một ngày ngàn dặm.

Chương 993

Một đường xông thẳng vào cảnh giới Thiên Tiên, tốc độ tu hành này, có thể nói là đăng phong tạo cực.

So với Ngô Sở ban đầu, con vượn này quả thực là một học bá vượn, bất luận là thuật pháp nào, đến tay hắn, hầu như chớp mắt liền có thể thi triển.

Côn pháp của lão Viên đến tay hắn, không đến ba ngày, liền đã múa may có hình có dạng.

Nhìn thấy Hầu tử như vậy, lão Viên tâm ý yêu tài dâng trào, mắt đỏ hoe không thôi.

Nhưng y biết, con vượn này, rất có khả năng sẽ trở thành sư đệ của y.

Ngay cả tiểu sư đệ Dương Giao và Dương Tiễn của y, trời sinh tự có thần lực, về phương diện tốc độ tu hành, cũng chỉ vừa vặn có thể ngang bằng với hắn mà thôi.

Tuy là một con vượn, nhưng vì thành tích xuất chúng, nên trong học viện, cũng có không ít học tử thổi phồng hắn, điều này khiến Hầu tử ít nhiều có chút đắc chí, có chút bay bổng.

Thế là, lần thứ hai gặp phải thanh niên áo trắng bên hồ, hắn trực tiếp đề xuất khiêu chiến, đầu tiên là văn biện, kết quả thua đến mức hắn á khẩu không nói nên lời.

Tiếp đó hắn lại không phục mà đề xuất võ thí, sau đó chớp mắt liền bị thanh niên áo trắng đó ấn xuống đất mà ma sát một trận, tức đến mức hắn nghiến răng nghiến lợi, nhưng đồng thời cũng khiến hắn hiểu rõ, khoảng cách giữa hắn và cường giả chân chính, không phải là

một chút nhỏ bé. "Thiên Tiên bé nhỏ, cũng đáng nói sao?

Ha ha..." Tiếng 'ha ha' của thanh niên áo trắng đó, nói hết sự trào phúng.

Hầu tử đại nộ, kêu lên: "Ngươi là ai?

Có dám để lại tính danh không?" "Kẻ bại dưới tay, còn chưa có tư cách biết ta là ai!" Thanh niên áo trắng vẫy vẫy tay, phiêu nhiên mà đi.

Bỏ lại một mình Hầu tử ở đó tức giận nghiến răng dậm chân, côn đập đến nỗi cỏ bay tán loạn.

Sau đó bóng dáng Khổng Tuyên xuất hiện, trên tay cầm một chiếc bàn tính, một tràng tích lý ba la, "Phá hoại gần trăm thước cỏ, đồ tốt, Hầu tử, ngươi đã nợ học viện sáu vạn tám ngàn tiền..." "..." Hầu tử há hốc mồm, cuối cùng tức giận hừ hừ nói: "Phiền chết đi được!" Khổng Tuyên ha ha, "Ai bảo ngươi tính khí nóng nảy như vậy, động một tí là động thủ trong học viện, học viện không phạt ngươi những cái khác đã là may rồi, đây là Hoàng Giám Sự đặc biệt chiếu cố ngươi, những người khác mà dám động thủ trong học viện thì sớm đã bị khai trừ rồi." Hầu tử tức giận hừ hừ kéo theo cây côn rời đi, Khổng Tuyên tiếp tục nói phía sau: "Sáu vạn tám ngàn tiền, nhớ kỹ, không trả hết số tiền này, ngươi nhất định sẽ không tốt nghiệp được đâu." "Biết rồi, thật đáng ghét!" Hầu tử rất tức giận, trong lòng nghĩ, có cách nào có thể nhanh chóng nâng cao tu vi.

Vừa nghĩ vừa đi, không biết không hay, hắn liền đến một hậu viện, nhìn thấy cánh cổng viện hé mở, hắn mang theo sự hiếu kỳ, đi vào.

Trong viện cỏ dại mọc um tùm, dường như không có ai ở, trong viện này, có một cây cổ thụ cao lớn, thân cây cổ thụ trông cong cong khúc khúc, như rồng cuộn.

Nhưng bên ngoài, lại không nhìn thấy cây cổ thụ này, hiển nhiên nơi đây có trận pháp bảo vệ.

Lúc này, có một lão giả áo xám đang pha trà dưới gốc cây đó, dường như không nhìn thấy Hầu tử.

Hầu tử muốn lui đi, nhưng lại thực sự hiếu kỳ, cuối cùng vẫn đánh bạo tiến lên, chắp tay cúi mình, "Học sinh Sơ Nhị, đã làm phiền tiền bối rồi, dám hỏi đây là nơi nào?" Lão giả áo xám ngẩng đầu nhìn hắn một cái, như nhìn một đứa trẻ thiểu năng vậy, "Đây chẳng phải là Đệ Nhất Học Viện sao?

Chuyện này còn cần hỏi à?" Hầu tử bị nghẹn đến mức có chút tức giận, nhưng vẫn nén tính tình, nói: "Tuy nơi đây là Đệ Nhất Học Viện, nhưng cái viện tử này, học sinh lại chưa từng đến bao giờ, không biết cây này là cây gì?" Lão giả áo xám giơ tay vẫy một cái, từ trên cổ thụ hái một phiến lá cây, đặt vào trong chén trà pha, sau đó phất chén trà bay về phía Hầu tử.

Hầu tử nhận lấy chén trà, ngửi mùi hương trà tỏa ra từ chén, lập tức cảm thấy khẩu thiệt sinh tân, hắn không nghĩ nhiều, trực tiếp uống cạn một hơi.

Sau đó liền thấy lá trà dưới đáy chén, mang theo văn lộ huyền ảo phát ra huyền quang. "Ngậm vào miệng, ngồi thiền xem sao!" Hầu tử nghe lời làm theo, ngậm lá trà vào miệng, ngồi thiền tại chỗ.

Hầu tử vốn đã lanh lợi, bỗng cảm thấy thần đài thanh minh, các loại cảm ngộ về thiên địa pháp tắc, lập tức dâng lên trong lòng, trong nháy mắt liền khiến hắn nhập định.

Không biết đã qua bao lâu, Hầu tử mới hoàn hồn, cúi lạy lão giả áo xám, "Học sinh đa tạ tiền bối ban bảo, cảm kích vô cùng!" Lão giả áo xám cười cười, nói: "Có thể đến đây, cũng coi như có duyên với ta.

Bất quá ta thấy ngươi tâm sự nặng nề, trong lòng tự có nghi hoặc không thể giải đáp?" Hầu tử kéo theo cây côn, đến dưới gốc cây, ôm côn ngồi dựa vào gốc cây cổ thụ, "Không giấu tiền bối, trong lòng học sinh quả thực có rất nhiều nghi hoặc, càng đọc sách nhiều, nghi hoặc cũng càng nhiều, bất quá những điều này học sinh đều có thể từ từ tìm kiếm đáp án trong những năm tháng tương lai.

Hiện tại điều học sinh cấp thiết nhất muốn là, làm sao mới có thể nhanh chóng nâng cao tu vi..." Lão giả áo xám lắc đầu, nói: "Tốc độ tu hành của ngươi, đã đủ nhanh rồi, tu hành rốt cuộc vẫn cần năm tháng để trầm lắng, có một số sinh linh cả đời cũng chưa thể bước vào cảnh giới Thiên Tiên, hà tất phải đi so sánh với tiền nhân chứ?" "Nhưng học sinh nghe nói, có một số tiền bối, vừa xuất sinh, liền đã là cảnh giới Đại La.

Ví dụ như Khổng Tuyên tiền bối, đội trưởng đội kỷ luật trong học viện, còn có Kim Bằng tiền bối, quản lý thư viện, và học sinh còn nghe nói, những vị Đạo Tôn Thánh Nhân kia, ban đầu vừa xuất thế, cũng là cảnh giới Đại La." Lão giả áo xám ha ha cười nói: "Vậy ngươi có biết Văn Đức Đạo Tôn xuất thế khi nào, là tu vi gì không?

Có biết ba đệ tử đầu tiên của Văn Đạo Tôn, xuất thế khi nào, là tu vi gì không?" Dừng một chút, lão giả áo xám lắc đầu, tiếp tục nói: "Vừa xuất thế liền là bậc Đại La, ngươi có biết trước khi họ xuất thế, đã tu hành bao nhiêu năm tháng không?

Khổng Tuyên và Kim Bằng là hai quả trứng phượng do Phượng Tổ sinh ra trước khi ly thế, ban đầu sau khi Tam Tộc đại chiến kết thúc, cho đến khi họ xuất thế, đã trải qua hơn nghìn Nguyên Hội, ngươi có biết đây là bao nhiêu năm tháng dài đằng đẵng không?" "..." Hầu tử nghe vậy, hai mắt không khỏi trợn tròn.

Lão giả áo xám lại nói: "Sự ra đời của ngươi ta cũng rõ, ngươi là

do thạch thai sinh ra, khối thạch thai đó chính là tảng đá mà Nữ Oa Thánh Nhân dùng để vá trời năm xưa, từ khi Nữ Oa Thánh Nhân vá trời đến bây giờ, tính đi tính lại, đã có mấy Nguyên Hội rồi?

Ngươi làm sao so sánh với bọn họ được?" Nghe vậy, trong lòng Hầu tử dễ chịu hơn không ít.

Lão giả áo xám lại nói: "Nếu ngươi thực sự muốn nhanh chóng nâng cao tu vi, ta đây có một phương pháp, chỉ là phương pháp này có chút thống khổ, ngươi chưa chắc có thể chịu đựng được." Hầu tử nghe vậy, hai mắt sáng rỡ, lật người đến bên cạnh lão giả, kéo vạt áo lão giả áo xám, ngẩng cái đầu khỉ lông xù, vẻ mặt nịnh nọt. "Dám hỏi tiền bối, là phương pháp gì?

Yêm Sơ Nhị cái khổ nào cũng không sợ!" Vừa kích động, cái từ 'yêm' mà Hầu tử đã sửa từ lâu, lại bật ra.

Lão giả áo xám từ trong tay áo lấy ra một ngọc giản, đưa qua, "Ngươi trước tiên tu hành bộ công pháp này, nếu có thể tu luyện bộ công pháp này đến cảnh giới tinh thâm, thì tiếp theo có thể sử dụng phương pháp ta nói rồi.

Bất quá, cái này vẫn cần không ít thời gian." "Không sao không sao, chỉ cần có thể đánh bại cái tên áo trắng kia, yêm Sơ Nhị khổ nào cũng có thể ăn!

Đúng rồi, tiền bối có biết vị thanh niên áo trắng kia là thần thánh phương nào không?" "Ha ha, đến lúc đó ngươi tự nhiên sẽ biết thôi!" Tại Vĩnh Hằng Chân Giới, bên ngoài Hồng Phong Thành, Bán Sơn Thư Viện.

Ngay khi tin tức Phong Sơn Đại Vương bị một chiêu đánh bại lan truyền, Nữ Oa và Phục Hy liền tìm đến.

Dưới sự chỉ dẫn của Ngô Sở, họ trực tiếp chọn cách chuyển thế

trọng sinh.

Song, phương thiên địa này lại không có Luân Hồi Chi Địa, sau khi tu sĩ chiến tử, đa số đều tự chọn chuyển sinh, những kẻ tu vi thấp, Nguyên Thần sẽ tiêu tán trong thiên địa.

Thực tế, sau khi nhiều cường giả chiến tử, Nguyên Thần của họ cũng bị đối phương đánh tan, kẻ nào may mắn lắm thì giữ lại được một tia chân linh, chờ cơ hội chuyển thế trọng sinh.

Nếu chỉ có một tia chân linh chuyển sinh, sẽ rất khó tìm lại ký ức năm xưa.

Nhưng có một tia chân linh chuyển thế, lại có thể bảo lưu thiên phú tu hành của họ.

Tại phương thiên địa này chuyển thế trọng tu, sẽ không bị Thiên Đạo bài xích, cũng có thể đề thăng tu vi của họ đến cực cảnh.

Nếu có thể tại phương thiên địa này chứng đạo thành thánh, thì chỉ dựa vào mấy vị Thánh Nhân của Tinh Thần Hải kia, sẽ không thể gây ra sóng gió gì nữa.Bên ngoài Hồng Phong Thành, trong một thôn nhỏ vô cùng bình thường, Ngô Sở nhìn Nữ Oa và Phục Hy tự phong tu vi, chuyển sinh vào hai hộ dân thường.

Sau đó, Ngô Sở trở thành hộ đạo nhân của họ.Còn về Phong Sơn Đại Vương, sau khi bị một chiêu đánh bay, đám tiểu yêu dưới trướng tán loạn bỏ chạy, hắn liền chạy đến chỗ Khuê Sơn Yêu Thần – vị yêu vương cấp trên của hắn để cáo trạng.

Khuê Sơn Yêu Thần thấy Phong Sơn Đại Vương khóc lóc om sòm, có chút mất kiên nhẫn, bèn giao sự việc cho đại yêu dưới trướng xử lý.

Những đại yêu vốn quen hoành hành ngang dọc trong núi rừng, thấy có chuyện đánh nhau, liền nhao nhao tự cáo phấn dũng, muốn

đứng ra đòi công bằng cho Phong Sơn Đại Vương, ra ngoài làm một phen vui vẻ.Thế là, sau khi Ngô Sở tiễn Nữ Oa và Phục Hy đi chuyển thế, vị đại yêu đứng ra đòi công bằng cho Phong Sơn Đại Vương, dưới sự tháp tùng của hắn, lại một lần nữa dẫn theo mấy ngàn tiểu yêu, cờ xí phấp phới, trống chiêng ồn ã, hùng hổ tiến về Hồng Phong Thành.Thám tử của Hồng Phong Thành nhận được tin tức, vội vàng quay về báo cáo.

Mặc dù nơi đây thuộc địa phận Tinh Thần Hải Thánh Địa, nhưng thế lực thuộc Hồng Phong Thành và thế lực thuộc Phong Sơn Đại Vương lại không cùng một phe.

Giữa các thế lực dưới Thánh Địa, cũng chẳng phải là một khối sắt thép, đôi khi vẫn có tranh chấp, thậm chí là chinh phạt lẫn nhau.Tuy nhiên, lần này Hồng Phong Thành không quá căng thẳng, vì biết đối phương là đến Bán Sơn Thư Viện tìm kiếm phiền phức.

Nỗi lo duy nhất, chính là nếu Bán Sơn Thư Viện không địch lại, thì Hồng Phong Thành có thể sẽ bị đám yêu quái uy hiếp.

Do đó, công tác chuẩn bị vẫn phải làm, kẻo đến lúc đó không kịp trở tay.Cùng lúc đó, Hồng Phong Thành cũng chia sẻ tin tức nhận được cho Sơn trưởng Sở Nhất Tiên Sinh của Bán Sơn Thư Viện, nhắc nhở hắn cẩn thận thế lực dưới trướng Khuê Sơn Yêu Thần.

Chương 994

Khuê Sơn Yêu Thần là một con Lôi Thú, tu vi đã đạt Đại La.

Thực tế, phàm là kẻ nào được tôn là Yêu Thần, tu vi đều không thấp hơn cảnh giới Đại La.

Nhưng phương thiên địa này không có Trảm Tam Thi Chứng Đạo Chi Pháp, nên con đường tu hành sau Đại La của nhiều cường giả đã bị đoạn tuyệt.

Những kẻ có thể chứng đạo thành thánh, đều là dùng phương pháp như Lão Ma Đầu La Hầu năm xưa.

Tức là lĩnh ngộ một Đại Đạo nào đó đến cực hạn, lĩnh ngộ ra Nguyên Hạch Thần Văn, từ đó đạt được cơ hội thăng hoa lên cực cảnh.

Cũng vì lẽ đó, theo Ngô Sở ước tính, tu vi của Khuê Sơn Yêu Thần dù có mạnh đến mấy, tối đa cũng chỉ ngang với hắn lúc chưa tu Trảm Tam Thi Chi Pháp.

Còn Yêu Tướng dưới trướng hắn, tối đa cũng chỉ mới nhập Đại La đỉnh phong.Khi Phong Sơn Đại Vương cùng vị Yêu Tướng kia đến Bán Sơn Thư Viện, Sở Nhất Tiên Sinh mà Ngô Sở hóa thân đã đợi sẵn từ lâu.

Đám yêu quái thấy vậy, lập tức hò hét ầm ĩ.Phong Sơn Đại Vương cười ha ha: “Loài người ti tiện, biết sợ rồi sao!

Vị này chính là Yêu Tướng mạnh nhất dưới trướng Khuê Sơn Yêu Thần – Thanh Minh Yêu Vương, nếu thức thời, thì mau quỳ xuống gọi gia gia, may ra gia gia cao hứng, sẽ tha cho ngươi một con đường sống cũng chưa biết chừng…”Kết quả, một cỗ khí tức khổng lồ trực

tiếp xông thẳng lên trời.

"Thiên địa hữu chính khí, tạp nhiên phú lưu hành.

Hạ tắc vi hà nhạc, thượng tắc vi nhật tinh…" Ngô Sở lấy ngón tay làm bút, lăng không thư họa, mấy câu thơ từ từ hiện ra trên không trung, hóa thành từng chữ vàng lớn, các chữ lớn tản mát ra khí thế đường đường chính chính, hóa thành hà nhạc và nhật tinh, ầm ầm giáng xuống đám yêu binh kia.Thấy cảnh này, Yêu Tướng Thanh Minh Yêu Vương hừ lạnh một tiếng, cảm thấy đối phương quá xem thường hắn.

Mặc dù khí tức của đối phương đường đường chính chính, hùng vĩ đáng sợ, nhưng hắn không cho rằng mình không địch lại đối phương.

Thế là hắn cũng phóng thích yêu khí của mình, đâm sầm vào hà nhạc nhật tinh kia.Nhất thời, yêu vân cuồn cuộn, mây đen giăng kín như muốn nuốt chửng cả thành.

Nhưng khi hà nhạc giáng xuống, lập tức đánh tan yêu vân.

Hà nhạc hóa từ văn tự cũng hóa thành bột phấn, nhưng nhật tinh liền theo sát phía sau, ầm ầm giáng xuống.Ngay lập tức, đám yêu binh yêu tướng kia, trực tiếp bị áp xuống khỏi đám mây, đập vào dãy núi hoang phía dưới, đám yêu binh đi theo sau đó, chớp mắt đã toàn quân phúc diệt.

Ngay cả Phong Sơn Đại Vương dẫn đầu, cũng không thể thoát khỏi kiếp nạn, dù đã hóa ra bản thể, vẫn không chống đỡ nổi một tiểu tinh thể đường kính mấy chục dặm từ trên trời giáng xuống va đập dữ dội.Bịch…Con trùng sặc sỡ dài mười mấy dặm, trực tiếp bị đập thành thịt nát.Duy chỉ có Thanh Minh Yêu Vương, bị một khối cự thạch hình tròn đường kính mấy chục dặm áp xuống khỏi đám mây, đè trong thung lũng hoang vu, hóa ra bản thể, phun ra máu tươi.

Bản thể của Thanh Minh Yêu Vương chính là một con đại điêu đầu trắng, sải cánh lớn kinh người, dài gần trăm dặm, yêu lực cuồn cuộn, trong phạm vi mấy trăm dặm xung quanh, cát bay đá chạy tức thì.Thanh Minh Yêu Vương lửa giận ngút trời, gào thét vùng vẫy.

Nhưng từng khối cự thạch nối tiếp nhau từ trên trời giáng xuống, trực tiếp chôn vùi hắn xuống dưới.Đừng nói là những học viên đứng phía sau Ngô Sở, ngay cả Thành Chủ và các Thủ Tướng đứng trên tường thành Hồng Phong Thành, nhìn thấy cảnh này từ xa, đều không khỏi trợn tròn mắt.Thuở trước, Sơn trưởng Bán Sơn Thư Viện một chiêu đánh bay Phong Sơn Đại Vương, bọn họ đã biết vị Sơn trưởng nho nhã hiền hòa này có tu vi thâm bất khả trắc.

Nhưng giờ đây, đây đâu phải là thâm bất khả trắc đơn giản nữa, mà quả thực là một vực sâu không đáy!May mà người này tính tình hiền hòa, chí tại giáo hóa chúng sinh.

Nếu gia hỏa này có chút dã tâm, e rằng không tốn chút sức lực nào, cũng có thể đoạt lấy vị trí thành chủ của họ, tự mình hình thành một thế lực lớn.Trên không trung phía trước Bán Sơn Thư Viện, chỉ còn một con tiểu yêu may mắn, run rẩy đứng trên yêu vân, theo thân mình nó run rẩy, yêu vân cũng tản ra.

Tiểu yêu kêu lên kinh hãi từ trên không trung rơi xuống, nhưng lại bị một đám mây trắng đỡ lấy.

Sơn trưởng Bán Sơn Thư Viện nhìn nó, nói: “Tha cho ngươi một mạng, là muốn ngươi về báo tin, con đại điêu này, cứ ở chỗ ta bị giam cầm ngàn năm vậy!

Ngươi đừng có dễ dàng chết đó.”Tiểu yêu ngốc nghếch gật đầu, không biết nên nói gì.

“À!

Đúng rồi, đừng quên nói với Khuê Sơn Yêu Thần kia một tiếng, nếu có gì không phục, cứ việc đến chiến, bản sơn trưởng ở đây cung kính chờ đại giá của hắn!" Tiểu yêu máy móc gật đầu, quay người ba chân bốn cẳng chạy trốn.Các học viên của thư viện, trừng mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt, rất lâu sau mới phát ra tiếng reo hò lớn.Đây chính là Sơn trưởng của họ, đây chính là Văn Đạo Tu Hành Pháp, đây chính là Bán Sơn Thư Viện.

Ai không phục, cứ việc đến chiến!

Bình thường có thể rất hiền hòa, nhưng vào thời khắc mấu chốt cũng có thể rất bá khí!

Đơn giản là cảm giác an toàn tràn đầy!

Ánh mắt không ít nữ học viên đều lấp lánh như sao.Sau trận chiến này, Bán Sơn Thư Viện lập tức danh tiếng vang dội một thời, Thành Chủ Hồng Phong Thành đích thân đến thăm hỏi kết giao.

Chưởng môn một số sơn môn lớn nhỏ xung quanh cũng mang theo lễ vật đến bái kiến.Ai có thể ngờ, vị Sơn trưởng thư viện bình thường chỉ dạy người đọc chữ, và một số đạo lý đối nhân xử thế này, lại có tu vi mạnh mẽ đến nhường ấy.Nếu nói lúc trước một kích đánh bay Phong Sơn Đại Vương, khiến đám yêu binh bỏ chạy, chỉ khiến người ta phải ngoảnh đầu nhìn lại đầy kinh ngạc, thì giờ đây, một chiêu đồ sát hàng ngàn yêu binh yêu tướng, hàng phục một yêu vương vừa nhập Đại La, đã đủ để vô số người phải chú ý.Vị Sơn trưởng bình thường không hiển lộ tài năng, nho nhã hiền hòa này, lại có thể một chiêu giết ngàn quân, một chiêu hàng phục yêu vương, lời nói hàm chứa thiên khuyết, ngôn xuất pháp tùy.

Đừng nói là những học viên trong học viện, ngay cả một số tu sĩ bình thường, xem xong cũng không khỏi nhiệt huyết sôi trào, họ cũng rất muốn có tu vi cường đại như vậy.Thế là, Bán Sơn Thư Viện, nơi

vốn chỉ có những người thất ý mới đến đầu môn, lập tức trở thành miếng bánh thơm lừng trong khu vực này, vô số tán tu kéo đến tìm kiếm cơ hội.Cùng lúc đó, Khuê Sơn Yêu Thần nhận được tin tức, nhìn đám yêu tướng cũng nhận được tin tức mà nghĩa phẫn điền ưng, hò hét đòi báo thù cho Thanh Minh Yêu Tướng, đầu hắn có chút đau.Một tồn tại có thể một chiêu trấn áp Thanh Minh Yêu Tướng, tu vi tuyệt đối sẽ không yếu hơn hắn là bao.

Va chạm với cường giả như vậy, hắn cũng không mấy sợ hãi, nhưng chỉ lo hai hổ tranh đấu, cuối cùng cả hai đều bị thương, lại tiện cho kẻ thù truyền kiếp của hắn.Nhưng đối mặt với đám thuộc hạ không biết sống chết, hò hét đòi báo thù này, nếu Khuê Sơn Yêu Thần không có động thái gì, thì Thanh Minh Yêu Tướng sẽ bị trấn áp ngàn năm, uy tín của hắn cũng sẽ bị tổn hại.

Ngay cả sống chết của Yêu Tướng đứng đầu dưới trướng cũng không màng, vậy sau này còn làm sao phục chúng?Bất đắc dĩ, hắn đành điểm tề binh mã, cưỡi yêu vân, cờ xí phấp phới, yêu vân cuồn cuộn, mang theo sát khí và nộ khí vô biên, lao thẳng đến Bán Sơn Thư Viện.Thế là, ngay khi các thế lực đang đến thăm hỏi Bán Sơn Thư Viện, Khuê Sơn Yêu Thần dẫn theo một đám yêu tướng yêu binh, mang theo yêu vân cuồn cuộn che trời lấp đất giáng lâm.Cảm nhận được Khuê Sơn Yêu Thần dẫn theo một đám yêu binh yêu tướng giáng lâm, Yêu Tướng Thanh Minh đang bị trấn áp dưới vô số cự thạch, lập tức vùng vẫy, muốn thông báo cho Khuê Sơn Yêu Thần mau chạy.

Hắn biết tu vi của Khuê Sơn Yêu Thần thâm bất khả trắc, nhưng không đáng sợ bằng cảm giác mà vị Sơn trưởng này mang lại cho hắn.

Bởi vì vị này rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh, bọn họ căn bản không rõ.Đối phương trước đó chỉ viết mấy dòng chữ, đã trấn áp hắn rồi.

Ai biết vị Sơn trưởng này, rốt cuộc còn ẩn giấu bao nhiêu bản lĩnh?

Thanh Minh Yêu Tướng không hy vọng Khuê Sơn Yêu Thần mạo hiểm vì hắn.Đáng tiếc, bất kể hắn vùng vẫy thế nào, những cự thạch đè trên người hắn vẫn bất động, ngay cả Nguyên Thần truyền âm cũng không thể thoát ra ngoài, hoàn toàn bị cấm cố.Một tiểu yêu miệng rộng dưới trướng Khuê Sơn Yêu Thần nhìn một vị Yêu Tướng, vị Yêu Tướng đó gật đầu, hắn mới tiến lên quát lớn: "Sơn trưởng Bán Sơn, mau ra chịu chết…"Khuê Sơn Yêu Thần nghe vậy, đôi mắt hơi híp lại, nhìn tên Yêu Tướng thuộc hạ đó.

Bởi vì khi hắn đến đây, đã tiết lộ với vị thuộc hạ này ý định không muốn mở rộng sự việc.

Có lẽ lời hắn nói có chút ẩn ý, nên vị thuộc hạ này không lĩnh ngộ được ý đồ muốn dĩ hòa vi quý của lãnh đạo.

Đến nỗi tên tiểu yêu miệng rộng này, không thể hiểu được ý tứ của cấp trên, vẫn kiêu ngạo đến cùng.

Khuê Sơn Yêu Thần rất muốn mắng một câu: Kiêu ngạo cái gì chứ!

Khiêm tốn, khiêm tốn hiểu không!Một tiếng quát, đã gọi hết các đầu sỏ của các thế lực đang làm khách ở Bán Sơn Thư Viện ra ngoài, mọi người đều nhìn hắn với vẻ xem kịch vui.

Điều này khiến Khuê Sơn Yêu Thần rất tức giận, rất muốn hỏi một câu: Các ngươi đều cho rằng gia gia sẽ thua sao?Lúc này, Sở Nhất Tiên Sinh tách đám đông bước ra, giơ tay hỏi: "Yêu Thần các hạ là đến để cùng mỗ giảng đạo lý, hay muốn cưỡng hành mang thuộc hạ của ngài đi?

Xin hãy nói rõ."Khuê Sơn Yêu Thần nghe vậy, trong lòng thầm thở

phào một hơi, lời nói của đối phương khiến hắn cảm thấy đối phương kỳ thực cũng không muốn đại chiến ở đây.

Vì mọi người đều không muốn đánh, vậy ngồi xuống nói chuyện, tự nhiên là lựa chọn tốt nhất.Thế là hắn khẽ ho một tiếng, hỏi: "Các hạ chính là Sơn trưởng của Bán Sơn Thư Viện này?""Chính là Sở mỗ!" Ngô Sở chắp tay thi lễ, lễ nghi chu đáo.Khuê Sơn Yêu Thần gật đầu nói: "Bản tọa là Khuê Sơn Yêu Thần, bản tọa cũng không phải thần không giảng đạo lý.

Đạo lý có thể giảng, nhưng vị Yêu Tướng thuộc hạ này, bản tọa cũng muốn mang về.

Chỉ là không biết, Sơn trưởng Sở đây, cái lý này nên giảng thế nào?"Ngô Sở mỉm cười gật đầu, nói: "Cũng đơn giản thôi, ta chỉ hỏi các hạ, Phong Sơn Đại Vương dẫn theo Thanh Minh Yêu Vương này, cùng một đám yêu binh đến Bán Sơn Thư Viện của ta gây sự, có đáng chết hay không?""Tuy rằng đáng ghét, nhưng chưa đến mức phải chết!""Lần đầu tiên đến, ta đã nương tay, nhưng lần thứ hai, thì không cần phải giữ thể diện nữa.

Nếu tính cả lần này của các hạ, đã là lần thứ ba rồi."Khuê Sơn Yêu Thần không khỏi trầm mặc, hắn lo lắng nếu tiếp tục nói, đối phương có thể không nói một lời liền động thủ với hắn.

Trước mặt nhiều thế lực như vậy, thắng thì còn dễ nói, nhưng một khi thua, kết quả sẽ không phải là điều hắn nguyện ý gánh chịu.Sở Nhất Tiên Sinh lại nói: "Các ngươi hai lần ba lượt đến đây gây sự, hủy hoại khu rừng này, dọa sợ học viên của học viện ta, tổn thất này, các ngươi có nên bồi thường không?"Vừa nghe lời này, Khuê Sơn Yêu Thần liền cảm thấy đối phương quả thực quá mức xấc xược, lửa giận trong lòng có chút không nhịn được.

Nhưng hắn còn chưa nói gì, bên cạnh đã có một Yêu Tướng quát

lên: “Loài người, chúng ta nguyện ý giảng đạo lý với ngươi, không có nghĩa là chúng ta sợ ngươi!

Xin hãy nói những điều thực tế một chút, đừng được đằng chân lân đằng đầu, nếu không khu vực này, sẽ hóa thành một vùng phế tích.”Sở Nhất Tiên Sinh nhìn về phía Khuê Sơn Yêu Thần, cười hỏi: “Lời của hắn, có thể đại biểu cho các hạ không?”Khuê Sơn Yêu Thần rất muốn lắc đầu, nhưng dưới cái nhìn chằm chằm của mọi người, hắn cũng chỉ có thể cắn răng gật đầu xưng phải, rồi nói: “Thả Thanh Minh ra, mọi ân oán trước đây, bản tọa có thể bỏ qua.

Nếu không, đừng trách bản tôn san phẳng khu vực này.”Lời vừa thốt ra, không ít chưởng quyền giả của các thế lực, thần sắc đều không khỏi ngưng trọng.

Đặc biệt là Thành Chủ Hồng Phong Thành, dù sao Hồng Phong Thành cách đây quá gần, một khi hai bên giao chiến, kẻ gặp nạn, ngược lại có thể chính là Hồng Phong Thành của hắn.

Đúng như câu thần tiên đánh nhau, cá trong ao chịu vạ lây.Trước đó họ có thể thong thả xem kịch vui, dù sao nếu làm mất thể diện của vị này, đối với họ ít nhiều cũng có lợi.

Chương 995

Nhưng nếu thực sự để họ giao chiến ở đây, thì phải cẩn thận một chút, đừng để bị đại chiến của họ liên lụy.Tu vi của vị Sơn trưởng này thâm bất khả trắc, dám khiêu chiến Khuê Sơn Yêu Thần, hiển nhiên là có chỗ dựa cực kỳ vững chắc.

Hai Đại La giao thủ ở đây, khu vực bị ảnh hưởng tuyệt đối sẽ không nhỏ.Lúc này, Thành Chủ Hồng Phong Thành lên tiếng: "Hai vị, hai vị xin hãy nghe mỗ một lời.""Tên tiểu tốt vô danh cút ngay, cứ để mỗ đây lĩnh giáo cao chiêu của vị này." Một Yêu Tướng không nhịn được trước sự hữu thị vô khủng của Ngô Sở, tách đám đông bước ra.Đấu pháp, một chạm tức phát.Thành Chủ Hồng Phong Thành giận lắm, nhưng làm sao đánh lại Khuê Sơn Yêu Thần.

Bị thuộc hạ của Khuê Sơn Yêu Thần quát mắng, cũng chỉ có thể đỏ mặt, thô cổ, gắng sức nhịn xuống.

Bị chính Khuê Sơn Yêu Thần quát mắng, thì cũng chẳng có gì to tát, dù sao tu vi của đối phương chắc chắn ở cảnh giới Đại La, tu vi không bằng người, bị quát mắng chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng một Yêu Tướng nhỏ bé, địa vị cũng chỉ ngang với hắn, có tư cách gì mà quát mắng hắn?Ngay khi Sở Nhất Tiên Sinh mà Ngô Sở hóa thân vỗ vỗ vai vị Thành Chủ Hồng Phong Thành kia, vừa an ủi hắn, vừa chuẩn bị bước ra dạy dỗ tên Yêu Tướng kiêu ngạo kia, một đường vân từ xa mà đến, trải rộng ra.

"Yêu nhỏ vô danh, cũng xứng Sơn trưởng ra tay sao?

Cứ để mỗ đây chơi với ngươi một chút!"Chỉ thấy một thanh niên hồng y mày kiếm như phi, mắt như tinh tú, tiên phong đạo cốt, nho nhã tuấn dật, đạp mây mà đến, hồng y và mái tóc dài bay theo gió, thật

là tiêu sái.

Không ít nữ học viên nhìn thấy vị thanh niên hồng y này xuất hiện, đôi mắt đều không khỏi sáng bừng.

"Sơn trưởng, Hồng Vân đến muộn, xin lượng thứ!" Thanh niên hồng y chắp tay cúi người, thi lễ nói.Nhìn thấy vị lão đại ca ngày trước đột nhiên chạy đến ủng hộ, Ngô Sở không khỏi cười ha ha.Tên Yêu Tướng kia vốn cũng có chút rụt rè, dù sao Thanh Minh Yêu Tướng cũng đã bị trấn áp.

Nhưng để thể hiện trước mặt Yêu Thần, vị Yêu Tướng kia vẫn cắn răng xông lên.

Hắn nghĩ rằng, dù không đánh lại đối phương, Yêu Thần chắc chắn cũng sẽ ra tay cứu hắn.

Đã như vậy, thì không cần phải lùi bước, cứ kiếm chút công lao trước mặt Yêu Thần… dù không có công lao, cũng có khổ lao, đúng không!Nhưng hắn vạn vạn không ngờ, lúc này Khuê Sơn Yêu Thần đã mắng hắn té tát trong lòng rồi.

Nếu có thể, hắn vạn lần không muốn ra tay.

Không ra tay, còn có đường thoái lui, một khi ra tay, tình huống sẽ càng tồi tệ hơn.Tuy nhiên sự đã đến nước này, hắn cũng không cách nào quát mắng, chỉ có thể nói: "Vậy thì ngươi cứ cùng vị đạo hữu này tỉ thí một chút đi!

Tuyệt đối không được lỡ tay làm người bị thương…"Khuê Sơn Yêu Thần nghĩ, không phải hắn lo lắng thanh niên vừa xuất hiện này không phải đối thủ của Yêu Tướng dưới trướng mình.

Hắn là cảm thấy nói như vậy, xem như đã cho đối phương một chút thể diện, lát nữa mọi người cũng có cái cớ để xuống nước, không đến nỗi phải đấu đến sống chết.

Hắn có thể cảm nhận được, thuộc hạ của mình, e rằng không phải đối thủ của thanh niên hồng y này.

Thanh niên hồng y này, khí chất thực sự quá mức điềm tĩnh, không giống kẻ non nớt, bồng bột.Hồng Vân xoay người, đối mặt với vị Yêu Thần kia, chắp tay thi lễ, nói: "Hồng Vân của Bán Sơn Thư Viện, xin được thỉnh giáo!"Các đầu sỏ của các thế lực khác nhìn vị thanh niên đột nhiên xuất hiện này, khí chất và tính cách này, gần như y hệt Sơn trưởng Bán Sơn Sở Nhất Tiên Sinh, đều nho nhã hiền hòa, khiêm tốn có thừa, ngay cả khi hẹn đấu với người khác, cũng lịch sự như vậy."Khuê Sơn, Yêu Tướng Ngân Liêm, xin được thỉnh giáo!" Vị Yêu Tướng kia cũng bắt chước, cảm thấy phương thức này có chút ra vẻ, quyết định sau này sẽ luôn dùng như vậy.

Ý nghĩ đó thoáng qua trong đầu, nhưng khi ngẩng đầu nhìn Hồng Vân, thần sắc của hắn liền biến đổi, lập tức hóa thành một trận lốc xoáy bạc, cuốn về phía Hồng Vân.Hồng Vân thấy vậy, chỉ nghe hắn ngâm nga: "Thiết tác liên kiều tỏa đại giang…" Liền thấy mây nổi trên không trung hóa thành từng sợi xích liên, chắn ngang trước trận lốc xoáy bạc kia.Yêu Tướng Ngân Liêm thấy thế, không khỏi thầm hừ lạnh, mây nổi bé nhỏ, trước gió, chẳng phải chớp mắt đã tan biến sao? Nhưng trận lốc xoáy bạc cuốn về phía những sợi xích liên mây nổi, những đám mây nổi vốn dĩ phải bị lốc xoáy thổi tan, lúc này lại nặng tựa ngàn quân, gió thổi không tan, đao chém không đứt.

Ngược lại, khi trận lốc xoáy bạc lao về phía những sợi xích liên kia, những sợi xích liên mây nổi lại từng tầng bao vây phong tỏa trận lốc xoáy.

"Phù vân vạn lý sơn thiên trọng…"Ngay khi Yêu Tướng Ngân Liêm kinh ngạc không thôi vì lốc xoáy bạc của mình không thể chặt đứt những đám mây nổi, chỉ thấy mây nổi vạn dặm trên không trung trực tiếp hóa thành ngàn lớp núi, đập xuống trận lốc xoáy bạc

kia.Những người xem xung quanh, lúc này tận mắt chứng kiến loại thuật pháp này, đều không khỏi tán thán Sơn trưởng Bán Sơn, loại pháp môn tu hành này, quả thực khác biệt so với các thuật pháp khác.Tuy nhiên, xét về bản chất, cũng không thoát ly phạm trù của Thiên Địa Đại Đạo Pháp Tắc, không thể không nói, vị Sở Nhất Tiên Sinh này, quả thực là một thiên tài.

Cho hắn thời gian, nếu không có biến cố giữa chừng, nếu có thể chứng đạo thành thánh bằng cách này, có lẽ sẽ tự mình khai tịch một Thánh Địa cũng chưa biết chừng.Trong chớp mắt, vị Yêu Tướng kia đã bị ngàn lớp núi do mây nổi hóa thành trấn áp, mặc kệ hắn vùng vẫy thế nào, cũng như Thanh Minh Yêu Tướng, hoàn toàn không có hiệu quả.Khuê Sơn Yêu Thần và đám thuộc hạ thấy vậy, đều không khỏi nhìn nhau.

Mặc dù không kỳ vọng thuộc hạ của mình có thể làm rạng danh cho hắn, nhưng Khuê Sơn Yêu Thần cũng chưa từng nghĩ thuộc hạ của mình lại mất mặt đến mức này, ngay cả một chiêu của đối phương cũng không đỡ nổi.Nếu là Sơn trưởng Bán Sơn ra tay, hắn cũng đành chịu, dù sao thuộc hạ mạnh nhất của hắn là Thanh Minh Yêu Tướng, cũng không thể đi quá một chiêu trong tay đối phương.

Nhưng kẻ không biết từ đâu nhảy ra này, lại cũng có tu vi mạnh mẽ như vậy, Bán Sơn Thư Viện này, rốt cuộc là từ đâu mà xuất hiện? Điều này khiến Khuê Sơn Yêu Thần càng thêm cưỡi hổ khó xuống, tiến thoái lưỡng nan.

"Đa tạ nhường!" Hồng Vân lại ôm quyền, quay người lùi xuống, "Sơn trưởng, may mắn không phụ mệnh!"Ngô Sở có chút cứng nhắc gật đầu, sau đó nhìn về phía Khuê Sơn Yêu Thần, nói: "Yêu Thần các hạ, bây giờ có thể ngồi xuống nói chuyện bồi thường được chưa?"Khuê Sơn Yêu Thần nghe vậy, nhìn đám đầu sỏ của các thế lực lớn nhỏ kia, trên mặt lộ ra vẻ giận dữ, dáng vẻ như sắp trở mặt

ngay lập tức.

Điều này khiến Thành Chủ Hồng Phong Thành lại không nhịn được nói: "Khuê Sơn Yêu Tôn, bản thành chủ tuy rằng lời nói không có trọng lượng, nhưng vẫn phải nói một câu, oan gia nên giải không nên kết, chuyện này vốn dĩ là do Phong Sơn Đại Vương thuộc hạ của ngài gây ra, nay Phong Sơn Đại Vương đã vẫn lạc, Thanh Minh Yêu Tướng và Ngân Liêm Yêu Tướng cũng bị trấn áp, cho dù Yêu Tôn đại nhân ra tay… e rằng kết quả cả hai đều bị thương, tiện cho lão đối thủ của Yêu Tôn đại nhân, điều này không tốt chút nào, mong Yêu Tôn suy nghĩ kỹ."Theo lời của Thành Chủ Hồng Phong Thành nói ra, có thể thấy, sự tức giận trên mặt Khuê Sơn Yêu Thần tiêu tán với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.Trong mắt người ngoài, Khuê Sơn Yêu Tôn đây là đã nghe lời khuyên.

Quả nhiên, Khuê Sơn Yêu Thần khẽ hừ lạnh, "Hôm nay nể mặt ngươi, ta cũng không muốn làm lợi cho tiện nhân Xà Sơn kia, cho hắn cơ hội.

Tuy nhiên, nếu Bán Sơn Thư Viện không nể mặt bản tọa, liên tục đưa ra yêu cầu quá đáng, thì đừng trách bản tọa lật mặt vô tình.

Cùng lắm là để tiện nhân kia chiếm chút tiện nghi, thể diện của bản tọa, há lại dễ dàng bị tổn hại như vậy?"Ngô Sở và Hồng Vân vừa nhìn đã nhận ra đối phương là bề ngoài mạnh mẽ, bên trong yếu ớt, nhưng bọn họ cũng thực sự không hy vọng Bán Sơn Thư Viện lại gây thêm phong ba, hiện tại phong ba này, đã đủ rồi.

Tiếp tục gây phong ba, dễ dàng thu hút sự chú ý của thế lực mạnh hơn.

Điều này trái ngược với lý niệm âm thầm phát triển Văn Đạo Nho Môn của hắn.Tuy nhiên, ngay khi mọi người cho rằng sự việc sẽ kết thúc ở đây, và dần lắng xuống, một đạo truyền âm, lại khiến Khuê

Sơn Yêu Thần kinh ngạc đến ngây người tại chỗ.

"Thử xem hắn có bao nhiêu cân lượng!"Hồng Hoang, Đệ Nhất Học Viện.Gần đây, mọi người phát hiện, con khỉ trầm tĩnh hơn rất nhiều.

Thiếu đi vẻ đắc ý như mọi khi, mà thêm vào sự trầm ổn, những người không biết còn tưởng con khỉ cuối cùng đã trưởng thành.

Chỉ có số ít người biết, con khỉ này lại bị "đánh đập" rồi.Thực ra ở Đệ Nhất Học Viện, tu vi Thiên Tiên Cảnh cũng chẳng có gì đáng để đắc ý cả.

Cũng chỉ vì tốc độ tu hành của con khỉ quá nhanh, dùng thời gian ngắn nhất vượt qua Thiên Kiếp, thành công bước vào Thiên Tiên Cảnh, mới khiến người ta phải nhìn lại, cũng khiến hắn có chút phiêu phiêu nhiên.Mấy hôm nay, con khỉ thỉnh thoảng sẽ đến sân viện phía sau học viện, ngồi dưới gốc cổ thụ kia ngộ đạo, đồng thời thỉnh giáo ông lão áo xám các vấn đề tu hành.

Hắn cũng biết từ ông lão áo xám rằng, gốc cổ thụ này, là chí bảo của Đệ Nhất Học Viện, cũng là linh căn hộ thủ của học viện, cực phẩm linh căn Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ.

Vốn dĩ chỉ là tiểu Ngộ Đạo Trà Thụ cấp thượng phẩm, sau những năm tháng trưởng thành này, đã lớn lên đạt đến phẩm chất cực phẩm.Con khỉ rất tò mò về thân phận của ông lão áo xám, nhưng mỗi khi con khỉ hỏi, ông lão đều mỉm cười lắc đầu, và nói: "Đến lúc rồi ngươi tự khắc sẽ biết!"Nhưng con khỉ cũng dần phát hiện, kiến thức uyên bác của ông lão áo xám, thường khiến hắn phải hổ thẹn.

Những đạo lý lớn cũng liền mạch, không thua kém gì thanh niên áo trắng.Thế là, con khỉ càng chạy đến hậu viện siêng năng hơn.

Công pháp mà ông lão áo xám truyền cho hắn, hắn cũng luyện rất

nhanh.

Con khỉ rất muốn nhanh chóng tiến vào quá trình tăng cường tu vi kia, nhưng mỗi lần hắn hỏi, ông lão áo xám đều lắc đầu mỉm cười, "Không vội, không vội."…Vĩnh Hằng Chân Giới, sự việc vốn dần lắng xuống, vì một đạo truyền âm, lại bắt đầu trở nên căng thẳng.Khuê Sơn Yêu Thần đề nghị, muốn cùng Sở Nhất Tiên Sinh tỉ thí một trận.Ngô Sở liếc nhìn Khuê Sơn Yêu Thần, lại nhìn về phía người đang ẩn mình trong bóng tối, mỉm cười nói: "Nếu đã như vậy, thì tỉ thí một hai chiêu."Kết quả Hồng Vân lại bước ra, "Sơn trưởng, giao cho ta đi!"Hồng Vân cũng cảm nhận được khí tức ẩn nấp trong bóng tối, truyền âm cho Ngô Sở, "Chắc là đệ tử từ Thánh Địa Tinh Thần Hải ra, nếu không vị Khuê Sơn Yêu Thần này không có khí phách như vậy.

Đối phương muốn làm gì, cứ để A Sở ngươi suy nghĩ, còn Khuê Sơn Yêu Thần này, cứ giao cho ta!"Thấy thanh niên hồng y này lại bước ra, Khuê Sơn Yêu Thần nhíu mày, rất muốn nói một câu: Ngươi còn không xứng!

Nhưng chớp mắt, một cỗ khí tức liền khóa chặt lấy hắn, khiến hắn có cảm giác da đầu tê dại.

Mạnh quá!Hắn híp mắt nhìn Hồng Vân, rồi nói: "Vậy thì chúng ta đến vực ngoại giao chiến!"Hắn nói xong, bỏ lại đám yêu binh yêu tướng, nhảy vọt lên hóa thành cầu vồng bay đi.Sở Nhất Tiên Sinh tùy tay viết một chữ 'Phân' trước mặt, một đạo thần thức nhập vào chữ vàng này, chữ vàng lóe lên, liền hóa thành một phân thân, theo sát phía sau.Các đầu sỏ của các thế lực lớn khác thấy vậy, nhìn nhau, có người tách ra một phân thân theo sát phía sau, có người thì 'muốn động mà lại thôi'.

Bởi vì họ rất hiểu, với tu vi của Khuê Sơn Yêu Thần, đại chiến ở

Hỗn Độn Vực Ngoại, chỉ dựa vào phân thân của họ, không thể chống đỡ những cơn hỗn độn phong bạo quét ngang tứ tán kia.Đừng nói là phân thân, ngay cả chân thân của họ, cũng chưa chắc có thể dễ dàng đi lại trong Hỗn Độn, càng đừng nói là chống đỡ những cơn hỗn độn phong bạo kia.Thế nên, họ chỉ có thể đứng sững lại một cách khó xử tại chỗ, và nhìn chằm chằm vào đám yêu tướng yêu binh kia, ai nấy đều thầm lo lắng.Lúc này đám yêu tướng yêu binh cũng có chút lo lắng, lo rằng những người này sẽ ùa lên, trực tiếp trấn áp bọn họ.

Không có Khuê Sơn Yêu Thần trấn giữ, bọn họ lập tức trở nên ngoan ngoãn hơn nhiều, trống chiêng không còn gõ nữa, cũng không còn hò hét, ngoan như cháu vậy.Ngô Sở sau khi phân ra một đạo phân thân, ánh mắt liền đặt vào vị trí của khí tức ẩn giấu kia, khiến bóng hình đang ẩn giấu kia, trong lòng có chút phát hoảng.

Tu vi của đối phương, đã vượt quá dự liệu của hắn, hắn ép Khuê Sơn Yêu Thần ra tay thử tài đối phương, kết quả rất có thể không những không thăm dò được đối phương, mà ngay cả chính hắn cũng có thể gặp họa.Nghĩ đi nghĩ lại, hắn liền hiện ra thân hình.“Tinh Thần Hải, Dư Mặc, xin ra mắt!”“Bán Sơn Thư Viện, Sơn trưởng Sở Nhất, xin ra mắt!” Ngô Sở nhìn thanh niên áo đen này, đáp lễ, rồi hỏi: “Không biết khách từ Thánh Địa đến đây có việc gì quý hóa?

Bán Sơn Thư Viện của ta chỉ dạy thế nhân đạo lý đối nhân xử thế, với truyền pháp của Thánh Địa, hẳn không có gì xung đột chứ!”Dư Mặc mỉm cười lắc đầu, “Cũng không có gì xung đột, chỉ là bần đạo đối với pháp môn tu hành này của đạo hữu, cũng như xuất thân của đạo hữu, có chút tò mò, đặc biệt đến xem.”Thấy đối phương thẳng thắn như vậy, Ngô Sở liền nói: “Kỳ thực cũng chẳng có gì đặc biệt, đây chính là Văn Đạo Tu Hành Pháp, Văn Đạo lấy nhân nghĩa lễ trí tín làm gốc, dẫn dắt con người hướng thiện, dạy thế nhân cách đối nhân xử thế, lĩnh ngộ chính khí thiên địa, để nuôi dưỡng Hạo Nhiên Khí

trong cơ thể ta, đồng thời kiến lập Văn Cung trong cơ thể, lấy Hạo Nhiên Chính Khí làm dẫn, hóa văn tự thành thuật pháp…"Dừng một chút, Ngô Sở lại nói: "Xuất thân của bần đạo cũng rất dễ tra, tin rằng các ngươi cũng nên biết bần đạo đến từ đâu.

Nếu các hạ tò mò về uy lực của Văn Đạo Tu Hành Pháp này, có thể đến Hỗn Độn Vực Ngoại quan sát một chút, liền có thể hiểu rõ."Trong Hỗn Độn Vực Ngoại, lúc này Khuê Sơn Yêu Thần đã bị Hồng Vân làm cho chấn động.

Chỉ thấy sau khi Hồng Vân buông lỏng tay chân, từng thi thiên hiện ra trong Hỗn Độn, những chữ vàng của thi thiên hóa thành từng đạo thuật pháp, chấn động nhận thức của hắn.Bởi vì hắn phát hiện, với tu vi của mình, lại không thể một kích đánh tan những thuật pháp đó.Khi phân thân của Dư Mặc xuất hiện trong Hỗn Độn này, vừa nhìn liền nhận ra, Khuê Sơn Yêu Thần hoàn toàn không phải đối thủ của đối phương, đối thủ không những ung dung, mà thuật pháp còn ngưng tụ không tan, Khuê Sơn Yêu Thần rất nhanh liền bị phong tỏa.Không lâu sau, liền thấy Khuê Sơn Yêu Thần bị từng ngọn núi lớn đè xuống dưới, khó mà thoát ra.Khuê Sơn Yêu Thần trừng to mắt, nhìn Dư Mặc, hy vọng hắn có thể ra tay giải cứu, nhưng Dư Mặc lúc này lại nhìn về phía Sở Nhất Tiên Sinh mà Ngô Sở hóa thân, "Tu vi của các ngươi, chắc hẳn đã siêu việt cảnh giới Đại La rồi chứ!

Nhưng siêu việt cảnh giới Đại La, lại chưa thể chứng đạo thành thánh, điều này sao có thể?"Phương thiên địa này, không có Trảm Tam Thi Chứng Đạo Chi Pháp, nên trừ Thánh Nhân ra, Đại La chính là cực cảnh của bọn họ.

Mà giữa Đại La với Đại La, tuy có mạnh yếu, nhưng sự chênh lệch mạnh yếu, không thể nào hiển nhiên như bây giờ, Khuê Sơn Yêu Thần hiển nhiên ngay cả năng lực phản kích cũng không có.Vĩnh Hằng Chân Giới này, có chút tương tự với Hồng Hoang khi Thánh

Nhân chưa xuất hiện.

Họ chứng đạo thành thánh, giống như Lão Ma Đầu La Hầu năm xưa, tu một Đại Đạo Thiên Địa nào đó đến cực hạn.Nhưng từ việc phương thiên địa này có nhiều Thánh Nhân như vậy là có thể thấy, chứng đạo ở phương thiên địa này, dễ hơn so với chứng đạo ở Hồng Hoang Thiên Địa.

Hoặc có thể nói, ở phương thiên địa này, lĩnh ngộ Nguyên Hạch Thần Văn có lẽ dễ dàng hơn một chút.

Nếu không muốn đột nhiên xuất hiện nhiều Thánh Nhân như vậy, sẽ rất khó.Ngô Sở ước tính, nếu đem Trảm Tam Thi Chi Pháp truyền bá ở phương thiên địa này, e rằng sẽ có vô số tu sĩ vì nó mà phát cuồng.

Chương 996

Đến lúc đó, có lẽ ngay cả Thánh Địa cũng không thể ngồi yên.Có thể tưởng tượng, Đạo Tổ Hồng Quân, người sáng tạo ra Trảm Tam Thi Chi Pháp, tài hoa kinh diễm đến nhường nào!. "Chuyện thế gian, không có gì là không thể." Ngô Sở mỉm cười nhìn đệ tử Thánh địa kia, nói: "Thánh nhân chẳng phải vẫn xưng là vô sở bất năng sao?" Nghe Ngô Sở nói vậy, Dư Mặc không khỏi nhìn hắn một cái, trong mắt xẹt qua một tia kỳ dị.

Y có thể nghe ra, tuy lời này không sai, nhưng thái độ tùy ý kia đã biểu thị, vị trước mắt này đối với Thánh nhân tự hồ không có mấy phần kính ý.

Y cũng không biết nên nói người trước mắt này tài cao gan lớn, hay là nói người trước mắt này vô tri vô úy.

Thánh nhân, ngươi lại hiểu biết được bao nhiêu?

Y cho rằng đối phương chưa từng tiếp xúc Thánh nhân, còn chưa hiểu rõ sự cường đại của Thánh nhân.

Khóe miệng Dư Mặc xẹt qua một tia trào phúng, "Các hạ tự hồ tự sánh mình với Thánh nhân?" Nghe lời này, những kẻ đầu não các thế lực lớn bên cạnh đều không khỏi trợn mắt há hốc mồm nhìn vị Sở Nhất tiên sinh này, nói tốt là nho nhã tùy hòa, khiêm tốn có thừa đâu?

Cái gan này, cũng quá lớn rồi!

Chẳng lẽ không sợ Thánh nhân cách ức vạn dặm thời không, một chỉ liền chấm dứt sao? "Sở mỗ nào dám bất kính với Thánh nhân!" Ngô Sở mỉm cười lắc đầu, "Sở mỗ cũng chỉ là nói chuyện theo sự thật, biểu đạt quan điểm 'thế sự vô tuyệt đối, hết thảy đều có khả năng' mà thôi.

Trời đất rộng lớn, vũ trụ bao la, bất kỳ sự tình gì phát sinh, đều không cần phải kỳ quái.

Chúng sinh thế gian vô số, sáng tạo ra pháp môn gì, cũng không cần quá mức kỳ quái, chỉ là ngươi chưa từng nghĩ tới mà thôi." Mọi người nghe vậy, khẽ gật đầu, cảm thấy rất có đạo lý.

Chúng sinh tu hành trên thế gian vô số, có thể đạt tới cực cảnh, chứng đạo thành Thánh, tuy hiếm có, nhưng cũng không phải là không có.

Bởi vậy, không phải là không có khả năng, chỉ là ngươi không làm được mà thôi.

Đệ tử Thánh địa Dư Mặc nghe những lời này, không khỏi có chút đỏ mặt, đồng thời lại có chút bất đắc dĩ, bởi vì loại lời nói "vạn kim du" này, quả thực không dễ phản bác.

Sau đó, y nói thêm một câu, "Không biết bần đạo có thể cùng đạo hữu tham thảo một chút không?" Nghe Dư Mặc nói vậy, những kẻ đầu não các thế lực lớn đều không khỏi nhìn về phía y, tự hồ có chút không dám tin, đối phương lại còn mặt dày đưa ra vấn đề kiểu này.

Đây là muốn dòm ngó pháp môn tu hành của người ta sao?

Đây là đại kỵ a!

Mặc dù bọn họ cũng rất hy vọng có thể đứng cạnh nghe ké.

Dù sao loại pháp môn này, là pháp môn tu hành có thể siêu việt cảnh giới Đại La, sức hấp dẫn đối với cường giả Đại La là đặc biệt lớn.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Đạo hữu là muốn thoát ly Thánh địa sao?" Đây chính là lời từ chối khéo, mọi người bên cạnh ít nhiều có chút thất vọng, nhưng cũng không tiện nói gì thêm, loại pháp môn tu hành này, khẳng định là bí mật của một môn phái, sao có thể tùy tiện công

bố cho mọi người?

Dư Mặc nghe vậy, cười ha ha, liền bỏ qua chuyện này.

Đúng lúc mọi người đang tán gẫu, Hồng Vân và Khuê Sơn Yêu Thần đã trở về.

Khuê Sơn Yêu Thần vẻ mặt xui xẻo, thần sắc lạnh lùng, Hồng Vân vẫn là thái độ nho nhã kia.

Có thể thấy, Khuê Sơn Yêu Thần trước mặt vị thanh niên áo đỏ kia, nhất định đã chịu thiệt rồi.

Đệ tử Thánh địa Dư Mặc cũng không nói thêm gì, trực tiếp cáo từ rời đi.

Khuê Sơn Yêu Thần thua như thế nào, toàn bộ quá trình, Dư Mặc đều nhìn rõ trong mắt.

Y tự nhận, cho dù là y tự mình ra tay, cũng chưa chắc làm gì được vị thanh niên áo đỏ kia.

Vị này nhìn tựa yếu đuối, nhưng tu vi kia, lại thâm bất khả trắc.

Ngô Sở tự nhiên cũng không có ý định ở đây mà luận bàn đôi chút với đối phương, đối phương đã nhìn ra tu vi của bọn họ mạnh hơn Khuê Sơn Yêu Thần nhiều, ai biết y vừa đi, quay đầu lại sẽ bày ra trò quỷ gì.

Dù sao mọi thứ đều là do ta tự phỏng đoán, lại có bao nhiêu người sẵn lòng tin lời ta đây?

Cho dù có Thánh nhân nguyện ý tin, ta cũng không quá lo lắng.

Dù sao, bọn ta đều chỉ là phân thân đến phương thiên địa này, thật sự không ổn, thì cứ cùng đám Thánh nhân kia đại chiến một trận là xong.

Cho dù đánh không lại, cũng có thể khiến đối phương phải kiêng

dè đôi chút.

Cuối cùng, chuyện này kết thúc với việc Khuê Sơn Yêu Thần bồi lễ xin lỗi, cộng thêm dùng hai kiện Linh Bảo để đổi về hai vị Yêu tướng bị trấn áp kia.

Đợi bọn họ vừa đi, Ngô Sở lại cùng đám đầu não các thế lực lớn kia uống một trận rượu, sau đó tiễn từng người một, lúc này mới có thời gian nói chuyện với Hồng Vân. ...

Thời gian trôi mau, mấy chục năm thoáng chốc đã qua.

Trong phiến thiên địa này, cùng một thời kỳ, đã xuất hiện một đám tu sĩ thiên tài, từ ngày họ bái nhập một sơn môn nào đó, tu vi liền tiến triển ngàn dặm mỗi ngày.

Cũng vì thế, việc nhiều thiên tài xuất hiện như vậy cũng không gây ra quá nhiều nghi hoặc, dù sao giữa Tinh Thần Hải và Đạo Lăng hai đại Thánh địa này, cuối cùng quả thực đã xảy ra va chạm, trong số rất nhiều tông môn lớn trực thuộc bọn họ, quả thực đã có không ít đệ tử thiên tài vẫn lạc.

Gần Hồng Phong thành, thì nổi bật nhất là một đôi thanh mai trúc mã xuất thân từ cùng một thôn núi, danh tiếng trong giới trẻ ở khu vực Hồng Phong thành nhất thời vô song.

Vốn Hồng Phong Thành chủ muốn cùng hai vị thiên tài trẻ tuổi này liên hôn, muốn chiêu nạp bọn họ về dưới trướng, kết quả vừa nghe ngóng, mới biết hai vị này đã sớm bái nhập môn hạ Bán Sơn Thư Viện.

Điều này khiến Hồng Phong Thành chủ không khỏi đấm ngực thở dài, "Lại bị tên kia nhanh chân hơn một bước!" "Đệ tử Phục Hy (Nữ Oa), bái kiến Sơn Trưởng, không biết Sơn Trưởng tìm hai chúng con có việc gì?" Ngày này, Ngô Sở tìm họ đến, hai người có chút không

hiểu nhìn hắn.

Nhìn đôi "đại ca đại tỷ" mơ màng kia, Ngô Sở mỉm cười nói: "Hai vị đến thư viện ta cũng đã hơn mười năm, tu vi cũng xem như tiến triển ngàn dặm mỗi ngày, đã đạt tới cảnh giới Thiên Tiên..." Chúng sinh linh ở phương thiên địa này, vừa sinh ra, ít nhất đều ở cảnh giới Địa Tiên, có thể thấy, phương thiên địa này cũng là thiên địa đã trải qua thăng cấp, giống như Hồng Hoang thiên địa bây giờ vậy.

Hai người nghe vậy, gật đầu, nhưng vẫn có chút không hiểu.

Thế là, Ngô Sở một chỉ điểm ra, trực tiếp giải trừ phong ấn trong Thức Hải của bọn họ.

Trong nháy mắt, ký ức tựa như thủy triều, cuồn cuộn dâng trào trong Thức Hải của họ.

Nếu không phải bọn họ đã đạt tới cảnh giới Thiên Tiên, e rằng thật sự khó mà chống đỡ được dòng ký ức khổng lồ này.

Một lúc lâu sau, hai người mới chợt hiểu ra nhìn Ngô Sở.

Phục Hy bật cười, nói: "Ta vẫn luôn kỳ lạ, phụ thân của thân thể này sao lại đặt cho ta cái tên như vậy!

Hóa ra là do A Sở ngươi giở trò quỷ." Ngô Sở mỉm cười nói: "Cùng đại ca đại tỷ giao hảo nhiều năm, gọi tên khác, tổng có chút không quen.

Dù sao cũng chỉ là một thuật thôi miên mà thôi, đâu có phiền phức." Đang nói, Nữ Oa dáng vẻ thiếu nữ đã nhảy đến bên cạnh hắn, vươn tay véo tai hắn, "Ngươi hay lắm A Sở, lại dám để chúng ta quỳ bái ngươi bao nhiêu năm..." "Khụ khụ, Tỷ, ta bây giờ là Sơn Trưởng, nể mặt chút chứ!" Lúc này, Hồng Vân trong bộ hồng y vừa hay dẫn theo mấy học tử đi từ bên ngoài vào, nhìn thấy cảnh này thì không khỏi ngẩn người.

Nữ Oa vội vàng buông Ngô Sở ra, nhưng vẫn quá muộn rồi, mấy học tử kia đang trợn mắt há hốc mồm nhìn bọn họ, có chút nghi ngờ mối quan hệ giữa Sơn Trưởng và vị đệ tử thiên tài Nữ Oa kia.

Chẳng phải nói học muội Nữ Oa và học đệ Phục Hy mới là một đôi sao?

Chương 997

Đây là tình huống gì?

Mọi người lại không khỏi nhìn về phía Phục Hy, ánh mắt đó khiến Phục Hy có chút cạn lời, rất muốn mắng một câu: Nhìn cái quái gì!

Không phải như các ngươi tưởng tượng đâu!

Hồng Hoang thiên địa, Đệ Nhất Học Viện.

Khi con khỉ nhìn thấy tiểu tiên tử Sơ Nhất vẫn chỉ là dáng vẻ một bé gái nhỏ, nó kích động đến mức không biết nên đặt tay vào đâu, chỉ biết nhe răng toe toét cười ngây ngô.

Thập Ngũ, theo sát phía sau lưng tỷ tỷ, thấy dáng vẻ con khỉ như vậy, liền nói một câu, "Khỉ ngốc!" Con khỉ tuy rất ghét cái miệng thối của Thập Ngũ, nhưng lại không để bụng, dù sao đối phương là con của Đạo Tôn, tu vi mạnh hơn nó nhiều, đằng nào cũng đánh không lại.

Ở học viện nhiều năm như vậy, con khỉ tự nhiên đã hiểu rõ về cặp tỷ đệ 'Sơ Nhất, Thập Ngũ' này.

Ban đầu khi biết thân phận của họ, nó còn có chút không dám tin.

Dù sao đối phương là con cái của nhà Đạo Tôn, cảm giác lẽ ra phải cách nó rất xa mới đúng.

Nhưng ai ngờ, ban đầu khi nó lạc phách nhất, người ra tay giúp nó một phen, lại là người tôn quý như vậy, nghĩ thôi đã thấy như đang nằm mơ.

Khi người ta lạc phách nhất, đối với người ra tay giúp đỡ một phen, ký ức là sâu sắc nhất.

Huống chi, đó còn là lúc con khỉ vừa rời núi, nhìn quanh không có

người thân, mịt mờ nhất.

Sơ Nhất nhìn con khỉ này, ký ức đột nhiên bị kéo về mấy chục năm trước, nửa buổi sau mới vui vẻ bật cười, "Khỉ con, ngươi thật sự đã đến Đệ Nhất Học Viện rồi!" Con khỉ phấn khởi gật đầu, "Ta tên Sơ Nhị!" Nghe cái tên này, Sơ Nhất có chút ngạc nhiên, sau đó bật cười.

Thập Ngũ thì trừng đôi mắt, kêu lên: "Ai cho phép ngươi gọi cái tên này?

Không được, ngươi phải đổi tên!" Đối mặt với dáng vẻ muốn đánh người của Thập Ngũ, con khỉ cứng cổ, lắc đầu, "Không đổi không đổi, tiểu tiên tử tên Sơ Nhất, ta liền tên Sơ Nhị!" "Không đổi?

Vậy đừng trách ta đánh ngươi!

Ta còn chưa lấy tên này, ngươi cũng dám lấy tên này, ngươi mặt lớn đến vậy sao?" Thập Ngũ xoa tay, chuẩn bị dạy cho con khỉ này một bài học, lại dám chiếm tiện nghi của Thập Ngũ ta, không thể nhẫn nhịn! "Đánh ta ta cũng không đổi!" "Vậy ta gặp ngươi một lần đánh ngươi một lần!" "Vậy ta cũng không đổi!" Đây là sự quật cường của con khỉ.

Thập Ngũ rất tức giận, khí thế vừa động, liền xông về phía con khỉ, nhưng bị Sơ Nhất vung tay gạt đi, "Thập Ngũ, nó là học đệ của chúng ta, ngươi cũng dám bắt nạt sao?" "Học đệ dám chiếm tiện nghi của ta, không bắt nạt thì đợi đến bao giờ..." Con khỉ dáng vẻ 'ngươi cứ đánh thoải mái, ta sẽ không đổi', quật cường nhìn Thập Ngũ, đại ý 'có bản lĩnh thì đánh chết ta'.

Đúng lúc này, Triệu Công Minh xuất hiện bên cạnh họ, "Sơ Nhất, Thập Ngũ, các con đã về rồi sao?

Đã về Tử Ngọc Sơn chưa?" Nghe vậy, Sơ Nhất và Thập Ngũ đều

gật đầu nhỏ, dáng vẻ đó hiển nhiên là đã về rồi, hơn nữa còn bị chỉnh đốn một trận, khiến Triệu Công Minh không chút công đức tâm mà ha ha cười lớn.

Cười một trận, cho đến khi Sơ Nhất dùng đôi mắt đẹp trừng hắn, hắn mới khẽ ho một tiếng, nói: "Khỉ con, ngươi còn rảnh rỗi ở đây sao?

Không muốn đề thăng tu vi nữa à?" Con khỉ nghe vậy, đập vào đầu một cái, nói: "Ai nha!

Gặp được tiểu tiên tử Sơ Nhất, ta quên mất chuyện này rồi, tiểu tiên tử, ta quay lại tìm ngươi sau..." Con khỉ vừa nói vừa lướt đi.

Thập Ngũ kêu lên: "Không đổi tên, đừng hòng chạy!" Một người đuổi một người chạy, rất nhanh đã đến sân viện nơi Ngộ Đạo Tiểu Trà Thụ tọa lạc.

Trong viện, một lò luyện đan đã được dựng lên, đáy lò đã nổi lửa, lão giả áo xám ngồi ở đó, bên cạnh bày một hồ lô đan dược... "Khỉ thối, ngươi đứng lại cho ta!" "Xin lỗi, con đến muộn rồi!" Nhìn thấy lão giả áo xám, con khỉ có chút ngượng ngùng xin lỗi.

Lão giả áo xám nhìn Thập Ngũ phía sau con khỉ, khiến Thập Ngũ co rụt đầu lại, xoay người định bỏ đi, kết quả lại đụng phải Triệu Công Minh và Tam Tiêu đang đi tới, cùng với tiểu Sơ Nhất.

Thập Ngũ vội vàng nháy mắt với Sơ Nhất, kết quả lại bị Bích Tiêu một tay ôm chặt, "Tiểu Thập Ngũ, con chạy gì?

Gặp tỷ tỷ không vui sao?

Đến tiếng chào cũng không thốt ra?" "Buông, buông ra a...

ô ô..." Cái đầu nhỏ của tiểu Thập Ngũ đã bị một cặp vĩ đại nhấn chìm, ngay cả giọng nói cũng biến dạng, cuối cùng biến thành tiếng ô ô.

Tiểu Sơ Nhất vốn còn đang cười, nhìn thấy lão giả áo xám thì ngẩn người, sau đó cười tủm tỉm tiến lên, một tay ôm lấy cánh tay lão giả, nũng nịu nói: "Đa đa, người không phải ở Tử Ngọc Sơn sao?

Vì sao lại biến thành bộ dạng này?

Nhưng vẫn đẹp trai như cũ..." "Ta chỉ là một đạo phân thân!" Lão giả áo xám Ngô Sở cười nói: "Có phải bị nương thân con mắng cho một trận rồi không?

Ra ngoài chơi bời nhiều năm như vậy không về nhà." Con khỉ nhìn lão giả áo xám này, lại nhìn tiểu Sơ Nhất, có chút mộng mị.

Vị lão giả này là đa đa của tiểu tiên tử sao?

Vậy chẳng phải là vị Đạo Tôn trong truyền thuyết?

Nghĩ đi nghĩ lại, con khỉ liền muốn tự tát mấy cái vào miệng mình, mình một lòng muốn tìm người lợi hại nhất học viện học bản lĩnh, nhưng khi người này xuất hiện trước mặt, nó lại không hề hay biết.

Nhưng nghĩ đến mình đã không bỏ lỡ cơ hội học bản lĩnh với người đó, nó lại thở phào một hơi, nhe răng cười, kết quả liền bị Thập Ngũ vừa mới thoát khỏi vòng tay Bích Tiêu đá một cước vào mông, "Khỉ thối, đổi tên, không được gọi Sơ Nhị." Con khỉ xoa mông, có ý muốn phản bác, nhưng lại có chút ngại ngùng nhìn về phía lão giả áo xám Ngô Sở.

Nó cũng có chút lo lắng vị Đạo Tôn này sẽ có ý kiến về cái tên của nó.

Khi nó nhìn về phía Ngô Sở, Ngô Sở cũng nhìn về phía nó, mỉm cười nói: "Đổi một cái tên cũng tốt, hay là, ta giúp ngươi đặt một cái?" Ngay cả Đạo Tôn cũng nói như vậy, con khỉ cũng không còn mặt mũi nào tiếp tục quật cường.

Con khỉ cảm thấy, Đạo Tôn có thể cũng có ý kiến về cái tên 'Sơ

Nhị' này.

Thế là nó quỳ xuống lạy, "Đa tạ Đạo Tôn ban tên!

Xin Đạo Tôn nhận đệ tử làm đồ đệ!" Cho nên nói, con khỉ vẫn có chút mặt dày, biết nắm bắt cơ hội.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Việc nhận ngươi làm đồ đệ này, cũng không vội, nếu ngươi có thể vượt qua cửa ải hiện tại này, thì nhận ngươi cũng không muộn.

Nếu không vượt qua được, nói nhiều nữa thì có ý nghĩa gì?" Dừng một chút, Ngô Sở lại nói: "Ngươi vốn là họ khỉ, vậy thì lấy họ 'Tôn' đi!

Hồng Mông sơ khai vốn vô tính, phá bỏ mê muội cần Ngộ Không, vậy hãy gọi 'Ngộ Không' đi!" Tôn Ngộ Không!

Mọi người nghe cái tên này, đều cảm thấy rất có một loại ý vị nào đó.

Kết quả Sơ Nhất và Thập Ngũ liền có chút oán trách nhìn lão đa nhà mình, đặt tên cho người khác thì có ý cảnh như vậy, vì sao đặt tên cho con trai con gái ruột lại tùy tiện đến thế?

Kỳ thực loại ý vị này, có thể nói là thiền vị, có chút cảm giác của Tây Phương Giáo.

Nhưng Ngô Sở thực sự không nỡ đổi tên con khỉ này, đó là ký ức tươi đẹp thời thơ ấu.

Con khỉ này không gọi Tôn Ngộ Không, thì mất đi biết bao hương vị!

Con khỉ niệm tên mình, lẩm bẩm hai câu, vui mừng đến nỗi cúi đầu liền bái, "Đệ tử Tôn Ngộ Không, bái kiến Sư tôn!" "Ngươi có thể vượt qua cửa ải hiện tại này rồi hẵng nói." Ngô Sở nói, ném một hồ lô

đan dược cho nó, "Uống hết những đan dược này, ngồi vào trong lò luyện đan này, vận chuyển 《Cửu Chuyển Huyền Công》, ta sẽ thay ngươi hóa giải dược lực.

Chương 998

Quá trình này, hy vọng ngươi có thể chịu đựng được, nếu không chịu đựng được, vậy chính là thân tử đạo tiêu." Mọi người nghe vậy, đều nhìn về phía con khỉ, thần sắc con khỉ cũng trở nên ngưng trọng. "Vậy, ngươi còn muốn thử không?" Con khỉ cắn răng, không nói gì, trực tiếp đổ đan dược vào miệng.

Thiên Cang Tam Thập Lục Pháp, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, đều đã dạy rồi, chỉ xem con khỉ có thể luyện ra Kim Thân Thiết Cốt, Hỏa Nhãn Kim Tinh trong lò đan hay không, đến lúc đó sẽ ban cho nó một đám Cân Đẩu Vân, sau đó để nó đi Đông Hải lấy về Kim Cô Bổng, con khỉ trong nguyên thần thoại sẽ trở về.

Nhìn con khỉ đang nghiến răng chịu đựng trong lò đan, Sơ Nhất có chút lo lắng mà thỉnh thoảng nhìn vào ô cửa lò luyện đan, thấy con khỉ bị thiêu thành một khối đen thui, nàng không khỏi lo lắng nói: "Đa đa, nó sẽ không thật sự bị thiêu thành than củi chứ!

Đây chính là Tam Muội Thần Hỏa đó!" Thập Ngũ hừ hừ, "Thiêu thành than củi càng tốt!

Điều đó chứng tỏ nó không có tư cách làm sư đệ của ta!" Triệu Công Minh và Tam Tiêu thì im lặng quan sát.

Ban đầu, con khỉ còn có thể chịu đựng, dược lực trong cơ thể dâng trào, chia sẻ không ít đau đớn cho nó.

Nhưng theo Tam Muội Thần Hỏa càng lúc càng nung nấu sâu, tiếng kêu thảm thiết của con khỉ dần lớn hơn, cũng nhiều hơn.

Dược lực phục hồi thân thể, lửa thiêu hủy hoại thân thể, một sống một chết không ngừng luân phiên, thần kinh vừa lành lại hỏng, hỏng rồi lại mọc ra...

Vốn dĩ thần kinh hỏng thì sẽ không còn đau nữa, nhưng sau khi mọc lại, nó lại phải chịu đau thêm một lần nữa, cứ thế lặp đi lặp lại, tuyệt đối là một loại tra tấn.

Tuy nhiên, đây còn chưa phải là thảm nhất.

Thảm nhất là, trong tình hình này, tu vi của nó căn bản không thể áp chế được, Kim Tiên Kiếp liền theo đó giáng lâm.

Trên bầu trời, kiếp vân tụ tập, nhưng lại không có lôi đình lóe sáng.

Mọi người chỉ cảm thấy có một luồng khí tức cường đại bao phủ trời đất, trên không Đệ Nhất Thành bị mây hồng sắc bao phủ.

Người không biết còn tưởng đó là do nhân đức Đạo Tôn Hồng Vân hóa thành!

Tuy nhiên, chúng sinh linh ở Hồng Hoang Đệ Nhất Thành này, phần lớn đều cực kỳ quen thuộc với khí tức Thiên Kiếp, dù sao ban đầu liên tục mấy năm trời, ngày nào cũng có thể cảm nhận được khí tức Thiên Kiếp.

Rất rõ ràng, đây là ai đó đang độ kiếp.

Chỉ có điều không có lôi đình lóe sáng, Thiên Kiếp này liền trở nên có chút đặc biệt.

Mặc dù trước đây cũng không phải chưa từng thấy loại Thiên Kiếp này, nhưng Lôi Kiếp vẫn phổ biến hơn.

Tuy nói biết đây là khí tức Thiên Kiếp, nhưng ít ai biết là ai đang độ kiếp.

Chỉ có những người dưới Ngộ Đạo Trà Thụ, trước lò luyện đan mới hiểu, đây là Kim Tiên Kiếp của con khỉ.

Chỉ có điều không phải Lôi Kiếp thường thấy, mà là Phong Hỏa

Kiếp.

Kiếp Hỏa từ trong cơ thể con khỉ mà ra, đan hỏa từ bên ngoài cơ thể con khỉ mà vào, hai loại hỏa diễm va chạm dung hợp vào nhau, hình thành dị hỏa có uy lực càng cường đại hơn, có thể thiêu đốt vạn vật.

Vốn dĩ dưới sự nung nấu của đan hỏa Tam Muội Thần Hỏa, con khỉ đã khó chịu đựng, bây giờ đối mặt với loại dị hỏa này, con khỉ liền nhảy dựng lên, suýt chút nữa một cước đá đổ lò đan. 123.

Sơ Nhất vươn tay đỡ lấy lò đan đang rung lắc, ghé sát vào ô cửa lò nhìn vào trong, đồng thời kêu vào trong lò đan: "Khỉ con, cố lên, tin tưởng chính mình, ngươi làm được mà!" Nghe thấy tiếng của tiểu tiên tử Sơ Nhất, thần trí con khỉ thanh tỉnh hơn chút, nghiến răng kêu thảm thiết, hướng về phía ngọn lửa, hai tay đã lộ cả xương trắng nắm chặt thành quyền. "Vận chuyển huyền công, mặc kệ nó hoành hành..." Ngô Sở nói nhẹ tênh một câu, đánh thức con khỉ trong lò.

Ngô Sở nhìn Sơ Nhất và Thập Ngũ, nói: "Các con cũng hãy xem kỹ, chắc không lâu nữa, các con cũng sẽ nghênh đón Đại La Kiếp, đến lúc đó uy lực Thiên Kiếp sẽ còn mạnh hơn thế này, hãy suy nghĩ xem đến lúc đó phải làm sao!

Các con sinh ra trong thời đại này, là may mắn, cũng là bất hạnh!" May mắn là, thời đại này, ngoài Thiên Kiếp ra, sẽ không có nguy hiểm quá lớn nào khác.

Bất hạnh là, thời đại này, không có nguy hiểm nào khác, nhưng lại có nguy hiểm của Thiên Kiếp.

So sánh mà nói, Triệu Công Minh và mấy người bọn họ đều khá may mắn.

Ít nhất khi tấn cấp cảnh giới Đại La, bọn họ không gặp bất kỳ

Thiên Kiếp nào.

Sau này Trảm Tam Thi, bọn họ cũng không biết có Thiên Kiếp hay không, nhưng còn một đoạn thời gian không ngắn nữa mới đến lúc bọn họ Trảm ra thi đầu tiên.

Dần dần, tình hình của con khỉ ổn định trở lại, tuy dị hỏa rất cường đại, nhưng bản thân con khỉ vốn là thạch thai sinh ra, sau khi thích ứng với sự cường đại của dị hỏa, dược lực khổng lồ trong cơ thể cũng dần dần phát huy tác dụng, không đến mức khiến nó Nguyên Thần tịch diệt ngay lập tức.

Vài ngày sau, kiếp vân tan biến, nhưng dị hỏa vẫn còn tồn tại.

Sau bảy bảy bốn mươi chín ngày, nắp lò đan bị lật tung, con khỉ nhảy ra từ trong lò đan, lông tóc trên người đã phục hồi như cũ, không còn đen thui.

Cũng không giống như trong nguyên thần thoại, một hơi đá đổ lò đan.

Đôi mắt mở ra khép lại, kim quang chói lọi... "Oa, khỉ con, mắt ngươi biết phát sáng, lợi hại quá!" Tiểu Sơ Nhất nhìn Hỏa Nhãn Kim Tinh con khỉ luyện thành, không khỏi kinh thán.

Con khỉ nhìn về phía tiểu Sơ Nhất, phát hiện sau lưng tiểu Sơ Nhất, xuất hiện chín cái đuôi hồ ly màu trắng, đó là vô hình, khiến nó kinh ngạc.

Sau lưng Thập Ngũ, cũng có chín cái đuôi hồ ly.

Chẳng lẽ, bản thể của họ thực ra là Cửu Vĩ Thiên Hồ?

Sau đó nó lại nhìn về phía Ngô Sở, kết quả không thấy gì cả.

Sau khi tiếp xúc với ánh mắt Ngô Sở, con khỉ mới hoàn hồn, sau đó hai chân mềm nhũn, quỳ lạy xuống, "Đệ tử, bái kiến Sư tôn!" Nó

đã nhớ lại chuyện Ngô Sở đã hứa trước đó, vượt qua kiếp nạn này, liền sẽ nhận nó làm đồ đệ.

Hiện tại, là lúc thực hiện lời hứa.

Ngô Sở mỉm cười nói: "Nhận ngươi làm đồ đệ cũng không có gì là không được, nhưng những gì ta nên dạy ngươi, cũng đều đã dạy rồi.

Sư phụ dẫn dắt vào cửa, tu hành tại cá nhân.

Tương lai ngươi có thành tựu gì, thì phải dựa vào chính ngươi nỗ lực.

Là về Hoa Quả Sơn của ngươi, hay tiếp tục ở lại đây, đều tùy ngươi!" Dừng một chút, Ngô Sở lại vẫy tay về phía không trung, triệu hồi một đám mây đưa qua, "Đây là một đóa Linh Bảo Cân Đẩu ta luyện chế, tặng ngươi làm phương tiện đi lại!" Vừa nói, thân hình Ngô Sở dần dần tan biến, biến mất trước mặt mọi người, ngay cả lò luyện đan kia cũng theo đó biến mất.

Thấy lão đa rời đi, Thập Ngũ hiển nhiên thở phào một hơi, sau đó chỉ tay kiêu ngạo đến trước mặt con khỉ, "Tiểu sư đệ, còn không mau đến bái kiến sư huynh của ngươi?" Con khỉ còn chưa kịp chìm đắm trong niềm vui bái sư, liền trực tiếp bị dội một gáo nước lạnh, "Đây là, ta bị sư phụ đuổi về sao?" Sơ Nhất nhảy lên vươn tay gõ đầu nó, "Ngươi sao mà ngốc vậy?

Đa đa ta đây là cho ngươi tự do, tùy ý ngươi tự mình lựa chọn, cho dù ngươi không muốn về Hoa Quả Sơn kia, cũng có thể tiếp tục ở lại học viện làm giáo tập mà!" Triệu Công Minh gật đầu nói: "Đúng vậy, mười vạn tám ngàn tiền ngươi nợ học viện, còn chưa trả hết đâu!

Ngươi tưởng có thể không cần trả sao?

Mơ đẹp đi!" Tam Tiêu nghe vậy, không khỏi bật cười, cười một

trận, lại chúc mừng con khỉ.

Thập Ngũ bên cạnh lại kêu lên: "Uy uy, không nghe thấy lời ta nói sao?

Chương 999

Gọi sư huynh!" Kết quả lời Thập Ngũ vừa dứt, liền lại bị Bích Tiêu một tay ôm vào lòng, còn cho hắn một lần 'tắm rửa mặt', "Thập Ngũ tiểu sư đệ thật là đáng yêu, tỷ tỷ ôm ôm!" "Buông, buông ra a...

ô ô..." Một bên khác, Sơ Nhất tinh ranh cười lên, "Ngộ Không tiểu sư đệ, ngươi còn chưa có Linh Bảo thuận tay phải không!

Ta biết có một nơi có một bảo bối tốt, ngươi có dám đi thử không?" Con khỉ chớp chớp đôi mắt, hỏi: "Ở đâu?

Bảo bối tốt gì?" "Một cây côn, cũng gọi Định Hải Thần Châm, lại gọi Như Ý Kim Cô Bổng..." Triệu Công Minh và Tam Tiêu: "..." Vĩnh Hằng Chân Giới.

Thời gian vội vã, mấy vạn năm quang âm thoáng chốc trôi qua.

Khi Phục Hy và Nữ Oa, cùng với Tam Thanh, Thái Nhất Đế Tuấn những "kẻ chuyển sinh từ một luồng Nguyên Thần Thánh nhân" này, từng người một thành công chứng đạo thành Thánh, bước vào cảnh giới Thánh nhân, thì các Thánh nhân của Cửu Đại Thánh địa liền hiểu rõ, Vĩnh Hằng Chân Giới, đã xuất hiện "kẻ lén lút vượt biên" rồi.

Dù sao, tu hành giả bình thường, không thể nào có tốc độ tu hành như vậy.

Yếu tố cản trở tu sĩ nhanh chóng trở nên cường đại, không phải là sự luyện hóa pháp lực, mà là sự lĩnh ngộ Đại Đạo Pháp Tắc giữa trời đất.

Tuy nhiên, sự lĩnh ngộ Đại Đạo Pháp Tắc, đối với những kẻ chuyển sinh mà nói, lại là chuyện đơn giản nhất.

Chỉ cần bảo lưu ký ức tiền kiếp, mọi chuyện liền như nước chảy

thành sông.

Ban đầu, mọi người còn cho rằng đây chỉ là cường giả vẫn lạc của phương thiên địa này chuyển sinh.

Nhưng bọn họ vạn vạn không ngờ, những người này lại có thể dễ dàng chứng đạo thành Thánh như vậy.

Không nghi ngờ gì, đây là Thánh nhân chuyển sinh, mới có khả năng này.

Tuy nhiên, Vĩnh Hằng Chân Giới lại không có Thánh nhân nào vẫn lạc.

Bởi vậy...

Bọn họ vạn vạn không ngờ, lại có Thánh nhân bên ngoài chạy đến Vĩnh Hằng Chân Giới để chuyển sinh.

Chiêu này, trực tiếp khiến các Đại Thánh địa trở tay không kịp.

Những người này chứng đạo, phảng phất như đã hẹn trước, trong một ngày, toàn bộ hoàn thành.

Ngày này, đối với chúng sinh linh ở Vĩnh Hằng Chân Giới mà nói, là một ngày khắc sâu trong ký ức.

Ai cũng không ngờ, có đến chín vị chứng đạo thành Thánh, Vĩnh Hằng Chân Giới, trong một ngày tân tấn chín tôn Thánh nhân, thành lập Thánh địa mới, trong nháy mắt liền áp đảo Cửu Đại Thánh địa.

Điều này cũng buộc các Thánh nhân của Cửu Đại Thánh địa, không thể không liên hợp lại.

Các Thánh nhân đã không biết bao nhiêu tuế nguyệt không ngồi cùng nhau, bây giờ lại phá lệ ngồi lại một chỗ, thương lượng xem nên xử lý những "kẻ lén lút vượt biên" này thế nào?

Có Thánh nhân thuộc dạng xung động nói: "Kẻ lén lút vượt biên từ

bên ngoài không thể tin, cứ diệt là xong!" Cửu Đại Thánh địa Thánh nhân cộng lại, có đến gần ba mươi tôn Thánh nhân, còn không diệt được chín tôn Thánh nhân tân tấn của đối phương?

Sợ bọn họ làm gì!

Một chữ, chính là diệt!

Có Thánh nhân thuộc dạng cẩn thận quét mắt nhìn các Thánh, hỏi: "Có ai biết, những kẻ lén lút vượt biên này đều từ vũ trụ nào vượt qua sao?

Rốt cuộc là vũ trụ trực thuộc Thánh địa nào phản loạn?

Đã đến lúc này rồi, không cần thiết phải giấu giếm nữa chứ!" Ba vị Thánh nhân của Tinh Thần Hải nhìn nhau, cuối cùng, một vị Thánh nhân đầu trọc nói: "Không phải vũ trụ trực thuộc chúng ta phản loạn, mà là một vũ trụ khác đã xâm chiếm vũ trụ trực thuộc Tinh Thần Hải của chúng ta, không những chiếm lĩnh vũ trụ trực thuộc chúng ta, bây giờ càng lén lút vượt biên đến Vĩnh Hằng Chân Giới.

Ban đầu chúng ta còn cho rằng bọn họ không có cái gan đó..." "A, không có cái gan đó, bây giờ thì sao?

Thật là ngu xuẩn đến cực điểm, chuyện như vậy lại còn giấu giếm bọn ta.

Sao?

Bây giờ không giấu được nữa, muốn để bọn ta cùng ra tay, thay các ngươi dọn dẹp cái mớ hỗn độn này sao?

Đúng là nghĩ hay thật!" "Bọn ta ngu xuẩn?

Nếu bọn ta không giấu giếm chuyện này, các ngươi đã sớm chia cắt Tinh Thần Hải của chúng ta rồi!

Chỉ là có một số chuyện bọn ta ban đầu không nghĩ tới, Thánh

nhân không thể suy đoán Thánh nhân, chúng ta làm sao biết phương thiên địa kia lại xuất hiện nhiều Thánh nhân như vậy?" Thấy mọi người sắp cãi vã, có Thánh nhân nói: "Bây giờ nói những chuyện này đã vô dụng rồi, mọi người vẫn nên bàn bạc xem, tiếp theo nên đối phó với những kẻ lén lút vượt biên này như thế nào!" "Vẫn là câu nói đó, cứ diệt là xong!

Kẻ lén lút vượt biên đều đáng chết." "Nói thì nghe nhẹ nhàng thật, thật sự muốn diệt, Vĩnh Hằng Chân Giới còn có thể nguyên vẹn sao?

Bọn họ là kẻ lén lút vượt biên, sẽ không quản phương thiên địa này có bị hủy diệt hay không, cũng sẽ không quản sống chết của chúng sinh ở phương thiên địa này.

Chẳng lẽ chúng ta cũng có thể không quản không đoái hoài sao?" "Cái này không được, cái kia không được, vậy thì phải làm sao?

Chẳng lẽ muốn giảng hòa với bọn họ?

Tiền lệ này một khi mở ra, vậy các Thánh nhân ở phương thiên địa trực thuộc Thánh địa của chúng ta, có thể nào cũng học theo?

Ở Vĩnh Hằng Chân Giới này khai sáng ra Thánh địa thứ mười một, mười hai, mười ba?" ...

Ngày này, Vĩnh Hằng Chân Giới Thánh địa thứ mười thành lập.

Chủ Thánh địa, lại là một nho nhã trung niên nhân chưa chứng đạo thành Thánh, chính là vị Sơn Trưởng Bán Sơn Thư Viện Sở Nhất tiên sinh kia.

Mà Thánh địa thứ mười này, lại chính là Bán Sơn Thư Viện trước kia.

Đương nhiên, mỗi tôn Thánh nhân sở ngộ chi Đạo đều khác nhau, Đạo mà họ lĩnh ngộ, không phải Văn Đạo do Sở Nhất tiên sinh truyền bá, điều này cũng khiến vô số người đến bái kiến có chút không hiểu.

Đừng nói những người ngoài như bọn họ không hiểu, ngay cả các học tử của Bán Sơn Thư Viện, cũng đều như rơi vào sương mù, hoàn toàn không thể lý giải được hành động của các Thánh nhân này.

Chỉ có những Thánh nhân tân tấn này mới rõ, điều họ muốn là gì.

Họ muốn lập chân ở phương thiên địa này, muốn Thánh nhân của phương thiên địa này không thể tạo thành uy hiếp đối với Hồng Hoang thiên địa, muốn Hồng Hoang thiên địa và Tứ Châu thiên địa có thể phát triển ổn định.

Còn về việc truyền Đạo ở phương thiên địa này, đó là thứ yếu.

Có Hồng Hoang thiên địa và Tứ Châu thiên địa có thể truyền Đạo, đủ cho giáo phái của bọn họ phát triển một đoạn tuế nguyệt rất dài rồi.

Vĩnh Hằng Chân Giới tuy tốt, nhưng vẫn chưa phải lúc.

Hiện tại, bọn họ còn đang đối mặt với "kiếp nạn cuối cùng".

Nếu có thể vượt qua, đương nhiên là tốt nhất!

Thật sự không được, vậy thì chỉ có thể ở đây cùng đối phương đại chiến một trận.

Chương 1000

Còn về việc đối phương có chạy đến Hồng Hoang thiên địa hoặc Tứ Châu thiên địa để cướp bóc hay không, chuyện này bọn họ lại không quá lo lắng.

Dù sao Tứ Châu thiên địa, còn có mười mấy tôn Thánh nhân tọa trấn đó!

Thật sự muốn chiến đấu, bọn họ cũng không cần quá sợ hãi đối phương.

Đương nhiên, phải đề phòng đối phương dùng thủ đoạn tương tự, chạy đến Tứ Châu thiên địa, cũng như Hồng Hoang thiên địa dùng phân thân chuyển thế chứng đạo.

Nhưng điểm này, bọn họ lại đã có đối sách rồi.

Hồng Hoang thiên địa có Đạo Tổ lấy thân hợp Đạo, Tứ Châu thiên địa có phân thân của Hồng Vân sau khi chứng đạo thành Thánh, lấy thân hợp Đạo, hơn nữa còn có Địa Phủ trợ giúp.

Tin rằng phân thân của Hậu Thổ nương nương, đã ở Tứ Châu chi địa xây dựng Luân Hồi chi địa.

Chỉ cần sau này đoạn tuyệt việc tu sĩ tự mình chuyển sinh bằng phương thức đoạt xá, tất cả chuyển sinh đều phải trải qua cửa ải Địa Phủ này, lại thêm sự giám sát của Thánh nhân hợp Đạo, hẳn có thể rất hiệu quả ngăn chặn loại chuyện này xảy ra ở Hồng Hoang thiên địa và Tứ Châu thiên địa.

Đúng lúc các thế lực lớn nhỏ gần Bán Sơn Thư Viện, bất đắc dĩ, đến chúc mừng sự ra đời của Thánh địa thứ mười ở Vĩnh Hằng Chân Giới, hai mươi chín đạo khí tức khổng lồ, giáng lâm Bán Sơn.

Cảm nhận sự giáng lâm của khí tức khổng lồ này, Sở Nhất tiên sinh do Ngô Sở hóa thành, dẫn theo một nhóm Thánh nhân tân tấn, ra cửa nghênh tiếp.

Hắn biết, "kiếp nạn cuối cùng" mà bọn họ phải đối mặt, cuối cùng đã đến rồi.

Là kiếp nạn, hay là kỳ ngộ, hoàn toàn do đối phương quyết định.

Điều bọn họ có thể làm, chính là thẳng lưng, không khiêm tốn cũng không chống cự, thản nhiên tiếp nhận tất cả những gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Là tốt hay xấu, bọn họ đều đã có sự chuẩn bị tâm lý. "Các Thánh giả Đại Thánh địa giáng lâm, thật khiến bản thư viện bồng tất sinh huy." Sở Nhất tiên sinh vung tay áo, chắp tay hành lễ, "Không biết chúng Thánh giáng lâm nơi đây, có chỉ giáo gì không!" Đúng lúc này, lại có hai đạo khí tức giáng lâm, cười ha ha nói: "Bọn ta không đến muộn chứ!" Cảm nhận hai đạo khí tức quen thuộc này, Ngô Sở cười nói: "Đến đúng lúc lắm!" Vĩnh Hằng Chân Giới.

Bàn Cổ Đại Thần và Dương Mi lão tổ, cùng nhau tiến đến.

Nhìn khí tức của Dương Mi lão tổ, rõ ràng là đã thành công chứng đạo.

Nhưng hiển nhiên, y không chứng đạo tại Vĩnh Hằng Chân Giới, nếu không mọi người đều có thể cảm ứng được.

Thiên địa có thể cung cấp điều kiện chứng đạo như vậy cho y, hẳn là do Bàn Cổ Đại Thần mới khai tích trong Hỗn Độn.

Tuy rằng thiên địa mới khai tích này, về mặt kích thước, không thể sánh với Vĩnh Hằng Chân Giới, nhưng thiên địa pháp tắc bên trong chắc chắn là viên mãn.

Chỉ cần thiên địa pháp tắc viên mãn, tu vi sau khi chứng đạo thành

Thánh sẽ không kém là bao.

Phỏng chừng khi Dương Mi lão tổ chứng đạo, Bàn Cổ Đại Thần còn giúp y một tay.

Hiện tại, là 'mười một đấu hai mươi chín' rồi.

Xét về tổng thể thực lực của một Thánh địa đơn lẻ, Thánh địa thứ Mười mới thành lập này, về sức mạnh tuyệt đối, chắc chắn có thể nghiền ép các Thánh địa còn lại.

Nhưng khi các Thánh địa khác liên thủ lại, chênh lệch vẫn cực lớn.

Tất cả các thủ lĩnh của các thế lực lớn nhỏ đến chúc mừng, khi thấy cảnh tượng này, đều có chút không biết phải làm sao.

Đây chính là bốn mươi vị Thánh nhân cùng lúc xuất hiện!

Bình thường, có thể thấy được một vị, đã cảm thấy ba đời hữu hạnh rồi.

Thế mà giờ đây, tất cả Thánh nhân trong phiến thiên địa này, tề tụ một đường, cảnh tượng này, tĩnh lặng đến mức kim rơi có thể nghe.

Không có khí tức va chạm, không có đối kháng về khí thế, mọi người có thể cảm nhận được làn gió nhẹ lướt qua mặt, khẽ nâng sợi tóc, mang theo chút ấm áp.

Nhưng thực tế, trong lòng họ lại lạnh lẽo, không phải sợ các Thánh nhân này sẽ ra tay với họ.

Mà là lo lắng Thánh nhân va chạm, họ sẽ trở thành 'cá chậu vạ lây' chịu tai ương trước.

Thần tiên đánh nhau, cá chậu vạ lây, họ chính là những 'cá chậu' đó.

Hai bên cứ thế lặng lẽ nhìn nhau.

Mãi lâu sau, mới có Thánh nhân mở miệng, nói: "Chư vị dám cùng ta đến vực ngoại một trận chiến không?" Ngô Sở liền nói: "Mọi người sao không ngồi xuống đàm phán một chút?

Chúng ta vốn không có dã tâm chinh phục thiên hạ, đi đến bước đường ngày nay, hoàn toàn là bị một số người từng bước ép buộc." Vừa nói, Ngô Sở nhìn về phía mấy vị Thánh nhân của Thánh địa Tinh Thần Hải, "Điểm này, chư vị Thánh nhân của Thánh địa Tinh Thần Hải, hẳn là rất rõ ràng." Vị Thánh nhân đứng đầu Thánh địa Tinh Thần Hải khinh miệt cười nhạt một tiếng: "Rõ ràng, chúng ta đương nhiên rất rõ ràng!

Các ngươi, những kẻ tặc tử này, không chỉ cướp đoạt thiên địa dưới quyền chúng ta, bây giờ còn muốn nhúng tay vào Vĩnh Hằng Chân Giới, thật sự cho rằng Vĩnh Hằng Chân Giới của ta không có Thánh nhân sao?" Phía sau y, lại có một Thánh nhân nói: "Đây vẫn chỉ là Thánh nhân của chín Đại Thánh địa trong Vĩnh Hằng Chân Giới, nếu thêm các Thánh nhân của thiên địa dưới quyền Thánh địa chúng ta, trăm Thánh nhân tề tập, các ngươi lấy gì chống đỡ?

Nếu các ngươi thức thời, liền ngoan ngoãn quỳ xuống đầu hàng, bằng không..." Thông Thiên cười ha ha: "Quỳ xuống đầu hàng?

Ha ha, ngươi đã xấu lại còn mơ đẹp!

Cùng lắm thì đánh một trận, ta không tin Vĩnh Hằng Chân Giới này có thể chịu đựng được chư Thánh nhân chúng ta cùng lúc đại chiến, cùng lắm là cá chết lưới rách, chẳng lẽ chúng ta còn sợ các ngươi sao?" Ngô Sở liền cười hòa giải: "Không đến mức, không đến mức, chúng ta vẫn luôn sống thiện với người, cũng chưa từng làm việc cậy thế hiếp người, tất cả mọi thứ, chẳng qua chỉ là tự vệ mà thôi.

Chúng ta cũng tin rằng, nếu mọi người thực sự đánh đến cá chết lưới rách, thì chẳng ai có lợi." Kẻ kia nói hơn trăm vị Thánh nhân, Ngô

Sở và họ đều biết, đó tuyệt đối không phải là lời khoa trương.

Tứ Châu Thiên Địa ban đầu đã có mười hai vị Thánh nhân, Vĩnh Hằng Chân Giới dưới quyền tổng cộng có chín Đại Vũ Trụ, trừ đi Tứ Châu Thiên Địa, tám cái còn lại, cho dù mỗi cái có mười vị Thánh nhân, thì cũng là tám mươi vị, cộng thêm hai mươi chín vị của Vĩnh Hằng Chân Giới, vậy là một trăm lẻ chín vị rồi.

Một trăm lẻ chín vị Thánh nhân liên thủ lại, trong nháy mắt có thể nghiền nát Tứ Châu Thiên Địa, rồi đến Hồng Hoang Thiên Địa.

Tuy rằng họ cũng có thể nghiền nát Vĩnh Hằng Chân Giới, nhưng làm vậy, chẳng ai có lợi, hơn nữa còn để lại tai họa vô cùng.

Mọi người đều là Thánh nhân, tính khí đâu cần nóng nảy như vậy, phải không?

Điều cần thỏa hiệp, vẫn phải thỏa hiệp.

Thánh nhân, đôi khi cũng không phải vô sở bất năng.

Tuy thiên địa có thể mở lại, nhưng những sinh linh từng tồn tại, lại không thể trọng sinh được nữa.

Vì vậy, trừ khi bất đắc dĩ, toàn diện khai chiến, đó là lựa chọn cuối cùng, cũng là tệ nhất, vô vọng nhất. "Sao thế?

Sợ rồi à?

Sợ rồi thì từ đâu đến, cút về đó đi!" Ngô Sở mỉm cười nói: "Hay là, chúng ta thiết lập một trận pháp, các vị thử đến phá xem sao?" Thấy vẻ mặt bình tĩnh của Ngô Sở, các Thánh nhân kia không khỏi nghẹn lời.

Nếu thực sự cùng lúc xông lên, họ đương nhiên sẽ không sợ hãi.

Nhưng nếu chạy đi phá trận, chưa chắc đã chiếm được lợi lộc gì, thậm chí có thể lỡ tay còn trúng kế đối phương.

Chương 1001

Vẫn là Thánh nhân của Tinh Thần Hải phá vỡ sự trầm mặc, cười khẩy nói: "Phá trận, chúng ta vì sao phải theo yêu cầu của ngươi?

Chúng ta cùng lúc xông lên, các ngươi có chống đỡ được không?" Thái Nhất ha ha cười lớn: "Vậy các ngươi còn chờ gì nữa?" Tuy không có Hỗn Độn Chung trong tay, nhưng hào khí của Thái Nhất vẫn không giảm.

Các Thánh nhân kia nhìn nhau một cái, sau đó thực sự bắt đầu cùng lúc xông lên.

Có Thánh nhân phất tay áo, đưa những người xem kia đi; có người ném ra Linh bảo, phong tỏa Bán Sơn Thư Viện này lại; có vài vị Thánh nhân trực tiếp lao về phía các Thánh nhân như Thái Thượng, ngăn chặn họ có thể xuất hiện những hành động bất quỹ...

Nhưng thực tế, các Thánh nhân bên phía Ngô Sở, không hề có ý định kéo sinh linh bình thường vào cuộc, đây là chiến tranh giữa các Thánh nhân, kéo sinh linh bình thường vào là một chuyện vô cùng bại nhân phẩm.

Họ cũng không chạy đi đơn đấu với các Thánh nhân kia, mà là liên thủ lại, bảo vệ Bán Sơn Thư Viện, bởi vì trong thư viện còn có các học tử bình thường.

Những người xem bị đưa đi kia, đa số đều là các thủ lĩnh của các thế lực lớn nhỏ.

Các Thánh nhân kia cũng không hy vọng đại chiến của họ, liên lụy đến những người này.

Nói cho cùng, những người này vẫn là thế lực dưới quyền Thánh

địa Tinh Thần Hải.

Nhưng các học tử của Bán Sơn Thư Viện, thì lại không có quan hệ gì với họ.

Khi mười vị Thánh nhân này liên thủ lại, bố trí phòng ngự, bất luận đối phương dùng loại Linh bảo nào, thi triển loại thuật pháp nào, đều không thể dễ dàng chính diện công phá.

Tuy rằng trong tay họ, không có Linh bảo nào ra hồn, rốt cuộc cũng chỉ là chuyển thế thân của một phân thân.

Linh bảo vốn có của họ, cũng không theo phân thân mang đến đây.

Nhưng dù là vậy, mười vị Thánh nhân liên thủ bố phòng, vẫn khiến phòng ngự của Bán Sơn Thư Viện vững như thành đồng, tất cả công kích giáng xuống phòng ngự đều bị hóa giải.

Lấy Bán Sơn Thư Viện làm trung tâm, thiên địa rung chuyển, những ngọn thanh sơn xa xôi đều bị dư ba thuật pháp chấn nát, Hồng Phong Thành không xa, bá tánh bình thường run rẩy.

Những người xem bị đưa đi kia, lúc này lại quay về Hồng Phong Thành, vốn dĩ muốn giúp Thành chủ Hồng Phong Thành di dời bá tánh Hồng Phong Thành.

Nhưng khi thấy tình hình này, lại không khỏi có chút do dự.

Các Thánh giả của Bán Sơn Thư Viện, dường như không có ý định phản kháng, cứ thế lặng lẽ cứng rắn chịu đựng công kích của đối phương.

Chẳng ai rõ, các Thánh giả kia là thật sự không muốn phản kháng, hay là đang kìm nén đại chiêu, chuẩn bị cho đối phương một đòn hiểm.

Thấy các Thánh giả của Bán Sơn Thư Viện ứng phó theo cách

này, các Thánh nhân của chín Đại Thánh địa không khỏi sinh nghi ngờ.

Đây vẫn là Thánh nhân sao?

Thánh nhân bất khả nhục, bọn họ đây chẳng phải đang chịu nhục sao?

Chịu nhục mà không phản kháng, đây vẫn là Thánh nhân ư?

Chỉ có các Thánh nhân của Bán Sơn Thư Viện trong lòng rõ ràng, họ không thể phản kháng, không phải sợ sau khi phản kháng sẽ chịu đả kích báo phục mạnh mẽ hơn, điên cuồng hơn từ đối phương.

Họ chỉ lo lắng, một khi phản kháng, phòng ngự sẽ lộ ra sơ hở, cuối cùng họ sẽ bị từng người một đánh bại.

Dù sao đối phương có hai mươi chín vị Thánh nhân, gần như là tỷ lệ ba chọi một.

Một chọi một, tuy không có Linh bảo cường đại phụ trợ, họ tự tin sẽ không dễ dàng thua.

Một chọi hai, đã không còn khả năng thắng.

Nếu lại một chọi ba, kết cục chỉ có một, họ sẽ thua, hơn nữa còn có thể thua rất thảm.

Dù sao, có hay không có Linh bảo cường đại phụ trợ, chênh lệch là rất lớn.

Nếu Ngô Sở trong tay có Tru Tiên Kiếm Trận, vậy lúc này bố trí Tru Tiên Kiếm Trận, một chọi bốn y cũng không sợ, dù cho y lúc này chỉ là một đạo phân thân.

Thái Nhất trong tay nếu có Hỗn Độn Chung, xông vào đám Thánh nhân, tự vệ tuyệt đối không thành vấn đề.

Thái Thượng nếu có Thái Cực Đồ; Nguyên Thủy nếu có Bàn Cổ Phiên; Thông Thiên nếu có Huyền Hoàng Linh Lung Tháp; Nữ Oa nếu

có Giang Sơn Xã Tắc Đồ, Hồng Tú Cầu; Phục Hy nếu có Hà Đồ Lạc Thư; Chuẩn Đề trong tay nếu có Thất Bảo Diệu Thụ...

Rất hiển nhiên, lúc này năng lực đấu pháp của họ đều giảm đi một nửa, dù sao cũng là một đạo phân thân chuyển thế sau khi chứng đạo thành Thánh, trong tay cũng không có Linh bảo cường đại nào.

Chủ yếu là thời gian không đủ, không có thời gian để họ luyện chế Linh bảo ra hồn nào.

Tuy nhiên, theo thời gian các Thánh nhân của chín Đại Thánh địa không ngừng oanh kích, thanh sơn đại địa xung quanh Bán Sơn Thư Viện, dưới dư ba của thuật pháp, cùng với khí kình cuồn cuộn phát ra khi thuật pháp oanh vào pháp trận phòng ngự, đã dần dần không chịu nổi nữa.

Dư ba thuật pháp và khí kình quét qua, liền có một tầng bùn đất bị cuốn bay lên.

Vỏ đất cứ bị thổi bay như vậy, làm sao mà chịu đựng nổi?

Hồng Phong Thành xa hơn một chút, những người vốn muốn xem xét tình hình, lúc này cũng nhanh chóng di dời bá tánh trong thành, không dám tiếp tục ở lại.

Cát bay đá chạy khắp trời, quét trúng một cái cũng đủ khiến sinh linh cường đại lột một lớp da, huống chi là sinh linh bình thường.

Đương nhiên, sinh linh bình thường của Vĩnh Hằng Chân Giới, ít nhất cũng có cảnh giới Địa Tiên.

Cùng với thời gian trôi qua, Bán Sơn Thư Viện, tựa như biến thành một hòn đảo cô độc, mặt đất hàng trăm dặm xung quanh, đã bị dư ba thuật pháp thổi bay xuống mấy ngàn trượng, nham tương dưới lòng đất đã phun trào ra ngoài, hình thành một hồ nham tương, khói đen và hơi nóng bốc lên trời.

Chỉ có Bán Sơn Thư Viện như một ngọn cô phong, cô độc ngạo nghễ đứng giữa hồ nham tương.

Trong thư viện, các học tử vốn còn rất căng thẳng, lúc này cũng không còn căng thẳng nữa, tò mò nhìn ánh sáng trận pháp trên bầu trời, nhìn thuật pháp và trận pháp va chạm, phát ra ánh sáng rực rỡ đồng thời cũng cuốn bay một lớp da của đại địa và thanh sơn xung quanh.

Dưới dư ba của thuật pháp, nham tương giống như một đứa trẻ nghịch ngợm, lúc này đã bắt đầu lan tràn, cuộn chảy ra xung quanh.

Hồng Phong Thành cũng đã bị nham tương phun trào ra nuốt chửng, lấy Bán Sơn Thư Viện làm trung tâm, hàng ngàn hàng vạn dặm địa vực, đều bị ảnh hưởng.

Đây vẫn là kết quả của việc các Thánh nhân của Bán Sơn Thư Viện không phản kháng, chỉ lặng lẽ chống đỡ sự phát tiết của các Thánh nhân kia.

Nếu họ phản kháng, thực sự ra tay không chút cố kỵ nào trong Vĩnh Hằng Chân Giới này, thì cả phiến thiên địa này bị đánh cho trời long đất lở, cũng chẳng có gì lạ.

Thánh nhân của Tinh Thần Hải thấy tình huống này, không khỏi chửi một câu: "Đúng là giống hệt một con rùa!" Lúc này, giọng nói của Ngô Sở lại xuyên qua trận pháp, vang vọng giữa thiên địa: "Các vị, còn muốn tiếp tục sao?

Các ngươi nghĩ, chúng ta cứ thủ mà không công như vậy, có thể thủ được bao lâu?" Có thể thủ được bao lâu?

Linh khí thiên địa không cạn, họ liền có thể tiếp tục thủ.

Nghĩ đến đây, các Thánh nhân kia liền lại ném ra Linh bảo, phong tỏa Linh khí thiên địa xung quanh, không cho một tia nào lọt vào.

Cứ như vậy, các Thánh nhân này liền sẽ trở thành bèo không rễ, chờ đến khi pháp lực của họ cạn kiệt, chính là lúc 'mai rùa' này bị phá vỡ.

Tuy nhiên, họ rất nhanh đã thất vọng, bởi vì trong Bán Sơn Thư Viện, xuất hiện một đường thông đạo, đường thông đạo này, nối liền một phương thiên địa trong Hỗn Độn.

Chương 1002

Linh khí cuồn cuộn không ngừng từ đường thông đạo kia tuôn ra, thậm chí còn nồng đậm hơn vài phần so với Linh khí thiên địa bên ngoài.

Rất hiển nhiên, chiêu này, đối với các Thánh nhân thư viện này, chẳng có tác dụng gì.

Đường thông đạo này nối liền, chính là phương thiên địa mà Bàn Cổ Đại Thần khai tích ra trong Hỗn Độn vực ngoại, thiên địa pháp tắc của phương thiên địa kia đã cực kỳ hoàn thiện.

Ngoại trừ diện tích không thể sánh với Vĩnh Hằng Chân Giới ra, mức độ hoàn chỉnh của thiên địa pháp tắc của nó, không hề thua kém thiên địa này là bao.

Ngô Sở tiếp tục nói: "Mọi người đều là Thánh nhân, Thánh nhân đối Thánh nhân, sao lại dễ dàng tiêu diệt đến thế?

Cho dù các ngươi có thể tiêu diệt hết chúng ta, thì được gì?

Chỉ càng ép chúng ta vào tuyệt cảnh, sau đó mọi người quyết chiến một mất một còn, cá chết lưới rách mà thôi." Nhớ năm xưa, y để vây bắt sáu vị Thánh nhân trú ngoại kia, đã phải từ bỏ đạo trường mình khai tích, còn dùng gần vạn ngôi sao tự bạo làm cái giá, liên hợp sức mạnh của hơn chục vị Thánh nhân, như vậy mới thành công tiêu diệt được những Thánh nhân trú ngoại đó.

Các Thánh nhân của Cửu Thiên Thánh địa này, nếu không phải bỏ ra cái giá nào đó, làm sao có thể dễ dàng tiêu diệt mười một vị Thánh nhân của họ.

Thực tế, có phương thiên địa mà Bàn Cổ Đại Thần khai tích này,

cho dù gặp phải tình huống tệ nhất, họ cũng có thể thông qua đường thông đạo này, đi đến Hỗn Độn vực ngoại.

Dừng lại một chút, Ngô Sở lại nói: "Chúng ta không muốn phản kháng, chỉ là không muốn sinh linh của phương thiên địa này vì chúng ta mà chết mà thôi.

Nếu thực sự đến tuyệt cảnh, chúng ta không có nỗi lo hậu họa, vậy thì để phương thiên địa này mở lại thì sao?

Nếu thật sự như vậy, cái tội nghiệt này, các ngươi gánh vác nổi không?

Nói cho cùng, chúng ta cũng chỉ tranh thủ một cơ hội để mọi người hòa bình cùng tồn tại mà thôi." Chỉ có như vậy, mới có thể bảo vệ Hồng Hoang Thiên Địa thật tốt.

Nếu ở đây cùng đối phương bất tử bất hưu, thì kết quả rất có thể mọi người đều không có kết cục tốt đẹp.

Chín Đại Thánh địa liên thủ, hơn trăm vị Thánh nhân, vẫn là rất đáng sợ.

Đây cũng là lý do Ngô Sở và họ từ bỏ việc tìm Thánh địa Tinh Thần Hải báo thù, họ không hy vọng vì báo thù, mà khiến toàn bộ Thánh nhân của Vĩnh Hằng Chân Giới đối với họ có lòng đề phòng.

Nếu không thì các Thánh nhân của họ sau khi chứng đạo ở phương thiên địa này, hẳn phải lập tức đi đến Thánh địa Tinh Thần Hải tìm các Thánh nhân kia báo thù.

Bởi vì năm xưa các Thánh nhân kia tiến vào Hồng Hoang Đại Địa, chính là do các Thánh nhân của Thánh địa Tinh Thần Hải âm thầm chỉ thị.

Bằng không, không ai có thể chỉ huy được Thánh nhân của Tứ Châu Thiên Địa.

Từ bỏ báo thù, chính là để nói cho họ một tin tức, chúng ta không hề hiếu chiến, chúng ta ngay cả loại thù hận này cũng có thể buông xuống, chúng ta chỉ tranh thủ sự bình đẳng mà thôi.

Lúc này, một đạo thân ảnh chậm rãi phù hiện phía trên Bán Sơn Thư Viện.

Các Thánh nhân của chín Đại Thánh địa khi thấy đạo thân ảnh này, đều dừng tay, trên mặt hiện lên vẻ cung kính, cúi người bái y: "Kính chào Vĩnh Hằng Thánh nhân!" Vĩnh Hằng Thánh nhân gật đầu, nói: "Dừng tay đi!

Đánh tiếp nữa, cũng chẳng còn ý nghĩa gì, chỉ không ngừng gây phá hoại cho phương thiên địa này mà thôi." Y nói xong, quay sang Bán Sơn Thư Viện, nói: "Vĩnh Hằng Chân Giới, có thể thành lập Thánh địa thứ Mười, nhưng bản tọa cũng hy vọng, các ngươi có thể tuân thủ ước định của phương thiên địa này, không được phá hoại địa mạch của phương thiên địa này, nếu có kẻ vi phạm, đều là kẻ địch của chúng ta..." Ngô Sở ra hiệu cho chư Thánh mở phòng ngự, sau đó mọi người cùng nhau, cúi người bái vị Vĩnh Hằng Thánh nhân này – người đã khai tích Vĩnh Hằng Chân Giới, và hợp Đạo với Thiên Đạo của phương này.

Nhìn những chuyển thế thân của các Thánh nhân trú ngoại này, vị Thánh nhân khai thiên hợp Đạo của Vĩnh Hằng Chân Giới trong lòng cũng không khỏi có chút cảm khái, loại thủ đoạn này, trước đây họ chưa từng nghĩ tới.

Trong mắt họ, phân thân chuyển thế lại lần nữa chứng đạo thành Thánh, và bản thân tách ra một đạo phân thân, thì có gì khác biệt?

Tuy nhiên, sự thật nói cho họ biết, khác biệt vẫn là khá lớn.

Khác biệt lớn nhất chính là, phân thân chuyển thế lại lần nữa chứng đạo thành Thánh, phương thiên địa này hầu như sẽ không còn

áp chế họ nữa, họ có thể thoải mái thi triển bản lĩnh của mình.

Còn phân thân chạy đến thiên địa khác, thì rất khó có thể thi triển hết tu vi cảnh giới Thánh. "Đương nhiên!

Chúng ta có thể lấy Thiên Đạo phương này mà lập lời thề." Dừng lại một chút, Ngô Sở lại nói: "Nhưng tương tự như vậy, ta cũng hy vọng các Thánh nhân của phương thiên địa này, có thể cùng nhau lập lời thề, không còn địch đối chúng ta, không còn nhắm vào Thánh địa thứ Mười của chúng ta..." "Được!" Vĩnh Hằng Thánh nhân nói xong, lấy ra một tờ hoàng chỉ, lấy ngón tay làm bút, viết lên đó.

Khi viết xong, một đạo kim quang xông thẳng lên trời, tiếp đó, hai mươi chín vị Thánh nhân thiên địa của Vĩnh Hằng Chân Giới ban đầu, cùng với các Thánh nhân như Ngô Sở, đều lần lượt lưu danh lên đó.

Đợi ước thề thành lập, lại một đạo kim quang mạnh mẽ hơn xông thẳng lên trời.

Nhưng rất nhanh, lại có một đạo kim quang từ trên trời giáng xuống, phân tán lên thân chư vị Thánh nhân.

Đây là công đức của phương thiên địa này, Ngô Sở cũng nhận được một phần, chứng tỏ phương thiên địa này đối với vị kẻ ngoại lai y cũng đã có một chút công nhận.

Y cũng coi như đã có một cống hiến lớn cho hòa bình của phương thiên địa này.

Lời thề ước này, sau này được người dân phương thiên địa này tôn là 'Vĩnh Hằng Thệ Ước'.

Lời thề ước được ký kết, họ nhận được sự thừa nhận của Thiên Đạo Vĩnh Hằng Chân Giới, Thánh địa thứ Mười tự nhiên cũng nhận được sự thừa nhận của phương thiên địa này, coi như chính thức thành lập.

Các học tử trong thư viện chứng kiến khoảnh khắc vĩ đại này, đều reo hò, vì cuộc sống còn lại sau kiếp nạn, cũng vì có thể chứng kiến khoảnh khắc vĩ đại đủ để ghi nhớ cả đời này.

Các Thánh nhân trú ngoại như Ngô Sở thấy vậy, đều thở phào nhẹ nhõm.

Nguy cơ luôn đè nặng lên Hồng Hoang Thiên Địa, chính thức được giải trừ.

Hòa bình giữa các vũ trụ, thực sự đã đến.

Hồng Hoang Thiên Địa.

Vài ngàn năm sau, Vĩnh Hằng Thệ Ước của Vĩnh Hằng Chân Giới đã được truyền về.

Ngô Sở đang nhàn nhã trên Tử Ngọc Sơn, không khỏi ngửa mặt lên trời cười lớn, sau đó ôm lấy Hồ Tổ Tả Tả bên cạnh, trước mặt một đám tiểu hoa tiên, hung hăng hôn một cái.

Tiểu hồ ly Tiểu Vũ một bên thấy vậy, không khỏi lén lút mắng một câu, chuẩn bị đứng dậy bỏ đi.

Nhưng rất nhanh lại bị Ngô Sở kéo qua, thơm một cái tương tự. "A Sở ca, có chuyện gì mà vui vẻ thế ạ?" Tiểu Nguyệt Linh bưng một đĩa thịt nướng đi ra, có chút kỳ lạ, liền hỏi.

Ngô Sở ha ha cười lớn: "Đương nhiên!

Nguy cơ luôn đè nặng lên Hồng Hoang Thiên Địa, cuối cùng đã được giải trừ, hòa bình thực sự, cuối cùng đã đến!" Nói rồi, Ngô Sở liền hưng phấn ôm Tiểu Nguyệt Linh lên, hôn hít, bế bổng lên.

Hưng phấn một lúc sau, Ngô Sở lại liên lạc với Thiên Đế Hạo của Thiên Đình: "Hạo à!

Có rảnh thì đến Tử Ngọc Sơn uống trà nhé!

Dù sao thiên địa cũng yên bình, chẳng có việc gì quan trọng đâu!

Ha ha..." ... (Toàn thư hoàn)